

Đại Mộng Châu

Vong
Ngũ

Truyện được dịch bởi bachngocsach.com

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương Mở Đầu

Trong đại điện nguy nga mây mù lượn lờ, nơi cuối cùng trên bậc thềm ngọc màu xanh dài chừng mười trượng, một tên nam tử mặc kim bào, ngồi thẳng tắp trên một chiếc ghế to lớn trắng noãn như ngọc.

Trong đại điện vàng son lộng lẫy, giờ phút này là một mảnh hỗn độn!

Trên mặt đất chẳng những vút bỏ đầy rẫy các loại binh khí bị tàn phá như búa rìu câu xiên, còn có các loại kỳ trân dị bảo bị vương vãi khắp nơi, hai dãy Bàn Long Trụ to lớn hai bên có vài góc đã vỡ vụn, chỉ còn lại một nửa bệ trụ.

Điện đường to lớn uy nghiêm tĩnh mịch, ngoại trừ nam tử mặc kim bào ngồi một mình nơi đó, không còn bất kỳ ai khác.

Nam tử mặc kim bào dường như không để ý gì cả, chỉ chờ dẫn ngòi nhìn một vật trên mặt đất cách đó không xa.

Đó là một tấm bảng to lớn không trọn vẹn chỉ còn gần một nửa, trên đó là hai chữ vàng "Lăng Tiêu" cực lớn tản ra vô tận khí tức uy nghiêm.

"Ầm" một tiếng vang thật lớn!

Cự điện khẽ run lên, khắp nơi hỏ lánh trong điện hiện lên chằng chịt linh văn màu bạc, nhanh chóng lan tràn ra, một tầng lại một tầng, càng ngày càng nhiều, trong chốc lát phẳng phát như tấm lưới to lớn trải rộng ra cả tòa đại điện.

Bên ngoài vẫn vang lên tiếng sét đánh liên miên không ngừng, linh văn màu bạc trong điện cuồng thiểm không thôi, đồng thời mặt đất nứt ra, đỉnh điện phát ra thanh âm "Két két".

"Cuối cùng cũng tới giờ khắc này!"

Rốt cuộc nam tử mặc kim bào ngẩng đầu lên, lẩm bẩm nói một câu, nhìn về phía đỉnh chớp đại điện, trên mặt mơ hồ có một tầng bạch quang bao trùm, căn bản không thể nào thấy rõ khuôn mặt mảy may.

Đỉnh chớp đại điện màu tử kim, "Ầm" một tiếng băng liệt vỡ vụn ra, vô số toái vật văng ra, một ma thủ to lớn kinh thiên hung dữ chụp xuống nam tử kim bào

...

Một tòa cự sơn vàng rực rỡ cao hơn vạn trượng, bị mệnh mông ma diễm màu xanh lá bao phủ, từ trong chùa miếu trên đỉnh núi lớn không ngừng truyền ra trận trận thanh âm phạn âm phạt xướng, đồng thời có vô số phạn văn màu vàng bay ra, liều mạng ngăn cản ma diễm tới gần.

Nhưng theo thời gian trôi qua, phạn văn từ trong cự sơn bay ra càng ngày càng ít, thanh âm phạn âm truyền ra cũng dần dần suy giảm, sau đó không lâu bị lục diễm cuộn cuộn bao phủ, không còn bất kỳ tiếng vang gì.

...

Trong U Minh Quỷ Địa chìm vào mờ ảo, chỗ cửa lớn đại thành màu đen dữ tợn, vô số quỷ vật hình thù kỳ quái khiêu tuôn trào ra, lại có một ít lệ quỷ hoặc khổng chế quái phong phi hành, hoặc chui xuống dưới đất trực tiếp độn hành, cuộn cuộn phảng phất nước vỡ đê, lít nha lít nhít biến mất ở bên ngoài hoang dã màu xám.

. . .

Nhân gian! Giữa trưa!

Bầu trời đen như mực, không thấy một tia nắng nào, bất luận thành thị hay là hoang dã đều phẳng phất đêm khuya, chỉ có thể thấy được điểm điểm lửa đèn mơ hồ. Bản dịch được dịch đầu tiên và hay nhất tại Bạch ngọc sách.

Tại một chỗ hương trần, trong lửa đèn, mơ hồ có thể thấy được vô số người ngửa đầu nhìn lên bầu trời đen kịt, hoặc trợn mắt há hốc mồm, hoặc sợ hãi dị thường.

Trên bầu trời đen kịt đột nhiên truyền đến trận trận tiếng kêu, đồng thời càng ngày càng vang, càng ngày càng bén nhọn, phẳng phất có vô số người đang thút thít khóc trầm thấp, khiến cho người nghe bi thương không gì sánh được, phải lã chã rơi lệ.

Cơ hồ cùng lúc, trên bầu trời chớp động chằng chịt hồng quang, từng khóa thiên thạch xích hồng xuyên thủng tấm màn đen chui ra, lớn phẳng phất sơn nhạc, nhỏ thì bằng gian phòng, âm âm rơi xuống nhân gian phía dưới, trải rộng khắp mặt đất bốn châu.

Đại Đường trong năm này, ma vật thôn thiên, trời khóc quỷ gào, hàng loạt Thiên Hỏa rơi xuống thế gian, bách tính tử thương thảm trọng. —— « Ma Kiếp Lục »

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 1: Thầm Gia

“Khục khục...khục khục...”

Thầm Lạc đang nằm ngủ trên giường đột nhiên vô thức ho khan một hồi rồi tỉnh dậy, sau khi gấp gáp há miệng lớn hít vào thở ra mấy hơi liền nhanh chóng lặn dưới gối móc ra một cái bình nhỏ, đổ một viên thuốc màu vàng nhỏ cỡ hạt đậu tương, bỏ vào miệng rồi nuốt xuống.

Xong xuôi, hần lặng im ngồi tĩnh tọa một lúc lâu, tới khi thấy cảm giác khó chịu và sự lạnh lẽo nơi lồng ngực dần tiêu tán mới thở dài một tiếng nhẹ nhõm.

Hần cười khở xong liền lấy xấp quần áo được xếp gọn gàng trên ghế rồi chậm rãi mặc lên người, đồng thời ánh mắt theo thói quen nhìn lướt qua bàn đọc sách nơi góc phòng.

Trên bàn thấy có đặt một cuốn sách cũ nát màu vàng, ngoài bìa có ghi năm chữ nhỏ ngay ngắn màu đen ‘Xuân Hoa Dị Văn Chí’.

Thầm Lạc khẽ nhíu mày, thu ánh mắt lại rồi chậm rãi mở cửa đi ra khỏi phòng.

“Đại công tử.”

Ở ngoài cửa, một cậu nhóc người làm tuổi khoảng mười hai, mười ba đã đứng sẵn ở đó, vừa thấy Thầm Lạc bước ra liền tiến lên chào.

Nhìn xa hơn loáng thoáng thấy một tổ hợp lớn những trạch viện tạo thành một khối kiến trúc dài liên miên. Mỗi công trình đều ngói đỏ tường trắng, nếu đếm số lượng cả phòng lớn nhỏ cộng lại phải tới bốn, năm mươi.

“Đêm qua ta tổng cộng ho khan mấy lần? Có động tĩnh gì khác không?”
Thẩm Lạc nhìn cậu người làm một cái rồi thờ ơ hỏi.

“Đại công tử, tối qua người ho tổng cộng mười ba lần, ngoài ra không có âm thanh gì khác.” Cậu nhóc thức đêm mắt sắp thâm quầng luống cuống đáp, ngữ điệu mơ hồ mang vẻ sợ sệt.

Thẩm Lạc gật đầu xong cũng không hỏi thêm gì, cứ vậy bước qua cậu nhóc người làm mà tiến về phía trước.

Nhóc người làm vận y phục màu xanh thức thối lập tức theo sát phía sau.

Thẩm Lạc đi xuyên qua một dãy hành lang dài và một hoa viên rộng gần một mẫu, đi đến một căn phòng có dáng vẻ như tiền viện.

Trước sảnh, hai vú già đang đứng thấy hắn liền hấp tấp vội vã tiến lên trước hành lễ, sắc mặt mỗi người đều có vẻ rất sợ hãi.

“Lạc nhi, con tới rồi à. Tối qua nghỉ ngơi thế nào, có tốt không? Mau tới uống chút canh nhân sâm này. Cha vừa bảo hạ nhân nấu cho con rồi đó.”
Một giọng đàn ông trung niên mang theo sự ân cần từ trong sảnh truyền ra.

“Làm phiền cha phải lo lắng, con tối qua nghỉ ngơi rất tốt.” Thẩm Lạc hơi đổi sắc mặt, cất tiếng đáp xong liền đi vào đại sảnh.

Chỉ thấy trong đại sảnh có một bàn tròn được bày sẵn đầy những món ngon, xung quanh có mấy người đang ngồi. Ngồi ghế chủ tọa là một người

đàn ông trung niên chừng hơn bốn mươi tuổi, tóc ngả màu bạc, sắc diện chưa thấy vẻ già yếu gì.

Người trung niên này chính là cha Thẩm Lạc, Thẩm Nguyên Các, lúc này đang rất cao hứng nhìn hấn.

“Lạc ca nhi dậy rồi này! Tiểu Thúy, mau mang canh nhân sâm lên, không nghe lão gia căn dặn sao?” Một người đàn bà tướng mạo xinh đẹp, trên đầu mang đầy trang sức châu ngọc thấy Thẩm Lạc liền miễn cưỡng nặn ra vẻ tươi cười, nói.

“Làm phiền Nhị nương.”

Thẩm Lạc hờ hững nhìn người đàn bà rồi cúi đầu đáp lễ.

“Đại ca.”

“Đại ca.”

Hai người, một thiếu niên, một thiếu nữ ngồi cạnh vị phu nhân kia, tự mình đứng dậy cúi đầu vãn an với Thẩm Lạc. Hai đứa nhỏ này tuổi chừng mười bốn, mười lăm, khuôn mặt có ba, bốn phần giống hấn. Hiển nhiên, đây chính là hai đứa em cùng cha khác mẹ với Thẩm Lạc, nam là Thẩm Từ, nữ tên là Thẩm Mộc Mộc.

Thẩm Từ và Thẩm Mộc Mộc là hai đứa trẻ sinh đôi nhưng phản ứng của chúng với Thẩm Lạc lại rất khác nhau.

Người đê đê Thẩm Từ nhìn hấn với ánh mắt né tránh, không khác mấy so với những hạ nhân khi trước.

Còn muội muội Thẩm Mộc Mộc sau khi chào hỏi xong thì cả người cứ nhấp nhòm không yên, tựa như muốn mở miệng hỏi vị đại ca Thẩm Lạc

chuyện gì đó, có điều cô bé ngó ngó Thẩm Nguyên Các xong lại do dự không dám.

Thẩm Lạc ngồi xuống, uống bát canh sâm mà nha hoàn mới đưa lên, kể đó ăn thêm vài miếng thức ăn rồi liền nhú mày, đặt đũa xuống không ăn thêm gì nữa.

“Lạc nhi, nếu ăn xong rồi thì theo cha tới thư phòng, cha có chuyện làm ăn cần bàn giao cho con.” Thẩm Nguyên Các thấy thế thì bụng càng thêm lo lắng nhưng không nói thẳng mà đẩy sang chuyện khác.

Thẩm Lạc gật gật đầu, hướng về phía phu nhân kia lên tiếng cáo lui rồi theo Thẩm Nguyên Các rời khỏi đại sảnh.

Phu nhân trông thấy thế thì sắc mặt có phần khó coi. Trong khi đó, Thẩm Từ lại khó mà che đi sự hâm mộ trên khuôn mặt, trái lại, Thẩm Mộc Mộc chu đôi môi nhỏ nhắn lên tỏ vẻ vô cùng bất mãn với vụ cha mình và đại ca Thẩm Lạc nhanh như vậy đã ăn xong rồi bỏ đi.

...

“Lạc Nhi, tối qua thực sự không có chuyện gì sao?” Thẩm Nguyên Các vừa vào thư phòng, ngồi xuống xong liền quan tâm nhìn Thẩm Lạc dò hỏi.

“Cha yên tâm, tối qua đúng là không có việc gì, ‘việc đó’ cũng không tái diễn, chỉ là thân thể con ngày càng không ổn, dù có Kim Hương Ngọc con tự chế thì e tối đa cũng chỉ thêm được vài năm, thân thể này giờ căn bản thuốc men bình thường không còn hiệu quả gì nữa rồi.” Thẩm Lạc lắc lắc đầu, đáp.

“Ài, Lạc nhi con cũng thực là người lắm bệnh nhiều họa, vốn mẹ con khi mang bầu con bị động thai nên con người con từ nhỏ đã ốm yếu nhiều bệnh, những năm qua lại hết lần này tới lần khác gặp phải Tà túy(1) quán

thân nên giờ bệnh căn mới trở nên trầm trọng như vậy. Nếu chẳng may con có mệnh hệ gì, cha làm sao dám gặp mẹ con dưới tuổi vàng. Khi trước cha đã hứa với mẹ con, nhất định phải chăm sóc con thật tốt...” Thảm Nguyên Các thở dài một tiếng, mặt hiện lên nét khổ sở.

“Cha nghĩ lạc quan lên chút đi. Con nếu không phải vì mắc bệnh mãn tính mà học y thư, chế ra được Kim Hương Ngọc và nhiều loại dược hoàn khác thì Thảm gia ta làm sao tạo ra sản nghiệp to lớn như bây giờ. Chúng ta xem như là trong họa có phúc đi.” Thảm Lạc mỉm cười đáp.

“Cũng phải, hiện tại ở huyện Xuân Hoa khi nhắc tới Thảm gia Y quán và Thảm gia dược điểm, có ai mà không biết, ai không hiểu. Thậm chí huyện lệnh Vương đại nhân giờ cũng rất coi trọng chúng ta.” Thảm Nguyên Các nghe xong mấy lời kia, tinh thần phấn chấn lên một chút.

“Đó cũng là nhờ phụ thân đại nhân khéo xử thế, đem một lọ Kim Hương Ngọc cho Vương đại nhân, giúp y trị dứt bệnh lao cho con trai độc nhất. Nếu không nhờ thế thì với tài sản của Thảm gia hiện tại thì đã sớm gặp phải rắc rối rồi.” Thảm Lạc mặt không đổi sắc, nói đôi câu tăng bốc cha mình.

“Ha ha, cái này là cha và con phụ tử đồng tâm nên mới có thể khiến Thảm gia kiến tạo sản nghiệp to lớn thế này. Đáng tiếc chính là con lại không muốn nổi danh, cha chỉ đành đem công lao phối chế dược hoàn của con nói thành vô tình phát hiện phương thuốc cổ truyền. Chuyện này chỉ có cha và con biết, ngay cả Nhị nương và hai em con cha cũng không nói nửa lời. Thế nên nếu bình thường Nhị nương có gì đắc tội, cha hy vọng con vì mặt mũi của ta mà đừng để bụng. Nhị nương con dù sao cũng xuất thân trong gia đình nhỏ, tóc dài kiến thức ngắn.” Thảm Nguyên Các cười ha ha mấy tiếng xong đột nhiên nghĩ tới chuyện gì đó, do dự một lúc mới nói ra.

“Cha, con sao lại để bụng việc của Nhị nương. Huống hồ nếu con không còn ở đây, Thảm gia phải nhờ nhị đệ chèo chống. Tâm nguyện lớn nhất của

con hiện giờ chính là có thể loại bỏ dứt điểm tà túy trên người. Bằng không thì chẳng cần chờ đến vài năm nữa con đã đi gặp ông bà rồi.” Thâm Lạc im lặng một chút rồi không khỏi cười khổ đáp.

“Con nói thế cha cũng yên tâm. Nói sao thì gia đình hòa hợp vạn sự hưng. Thân thể con giờ thế nào, cha nhớ lần phát tác gần nhất là việc cách đây bảy ngày nhỉ.” Thâm Nguyên Các mặt mũi vừa giãn ra nhưng lại lập tức nhăn lại, lo lắng truy hỏi.

“Vâng, lần phát tác trước con thiếu chút nữa bóp chết vị Hoàng đại tiên kia rồi. Năm trước cái tên tự xưng La Hán Kim Thân Kim Quang hòa thượng kia cũng bị con lúc phát tác đập cho toi tả. Bọn chúng cơ bản chẳng biết chút pháp thuật nào, hoàn toàn là phường giang hồ bịp bợm.” Thâm Lạc sầm mặt, oán hận đáp.

“Nhưng mà Hoàng đại tiên với Kim Quang hòa thượng đã là Khu ma nhân(2) nổi danh nhất mấy huyện gần đây rồi. Họ đã thế thì những kẻ khác càng chắc chắn là phường giả danh lừa bịp hơn. Hay là để cha phái người đi Châu Thành thử tìm xem.” Thâm Nguyên Các nghe xong cũng phen bất đắc dĩ.

“Không cần. Đường đi Châu Thành quá xa, hơn nữa là mình không rành rẽ nơi đó, làm sao tìm được Khu ma nhân. Cứ xem như tìm được thì tám, chín phần mười cũng là dạng lừa đảo như Hoàng đại tiên. Con hiện giờ thời gian giữa hai lần phát tác càng lúc càng ngắn, cơ bản không đợi được lâu như thế.” Thâm Lạc quả quyết cự tuyệt ngay.

“Thế ý Lạc nhi là...” Với người con mà mình cũng hiểu rõ đôi phần, Thâm Nguyên Các nghe xong không khỏi có chút kinh ngạc.

Chú giải:

1. Tà Túc: Ở đây là thể hiệu là gốc bệnh, là tà vật quán thân khiến cơ thể không được khỏe mạnh.

2. Khu ma nhân: Người trừ ma, thầy mo.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 2: La Đạo Nhân

"Gần đây, hài nhi tìm được một quyển sách cổ của vùng đất này, phía trên ghi lại một ít sự tình cổ quái của huyện Xuân Hoa trong mấy trăm năm qua. Căn cứ theo lời nói của người mà hài nhi phái đi điều tra, những việc được ghi lại này phần lớn đều có thật, nhưng không biết vì duyên cớ gì, hiện giờ những quái sự này, người bình thường ít khi biết rõ. Mà bên trong những quái sự này, lại nhiều lần đề cập đến một địa phương gọi là Xuân Thu quan. Theo như trong sách ghi lại, đạo quan này ở ngay trong Xuân Hoa huyện, bên trong nó có Đạo sĩ biết được chân chính Khu Ma chi thuật." Hai mắt Thẩm Lạc sáng tỏ, trả lời.

"Lại có chuyện này! Xuân Thu quán ở nơi nào, để phụ thân phái người đi mời." Thẩm Nguyên Các nghe vậy, thì trở nên kích động "Phanh" một tiếng đứng dậy.

"Phụ thân an tâm, hài nhi đã sớm bỏ ra số tiền lớn phái người đi mời. Nếu là không có chuyện gì ngoài ý muốn, dựa theo hồi âm của đối phương, thì hôm nay người của Xuân Thu quan sẽ đến." Thẩm Lạc mỉm cười trả lời.

"Thật tốt quá, chúng ta phải tranh thủ thời gian để hạ nhân đi chuẩn bị chút ít, đừng để đến lúc đó chiêu đãi không chu đáo, lại phát sinh việc không hay." Thẩm Nguyên Các đối với việc con lớn của mình tự chủ trương mọi thứ cũng không thêm đề ý, ngược lại xoa đôi bàn tay, tỏ ra yên tâm, nói.

Đúng lúc này, bên ngoài thư phòng đột nhiên truyền đến âm thanh cung kính của gã sai vặt thường ngày theo hầu bên cạnh Thẩm Nguyên Các.

"Lão gia! Đại công tử! Bên ngoài có một người tự xưng là La đạo nhân, nói là cùng Đại công tử có ước hẹn."

Phụ tử hai người sau khi nghe được, lập tức vừa mừng vừa sợ quay lại nhìn nhau.

"Phụ thân, trước tiên người hãy ở chỗ này uống trà, hài nhi sẽ tự mình đi mời người này." Thẩm Lạc quyết đoán nói ra.

"Đây là chuyện liên quan đến sinh tử của ngươi, phụ thân làm gì có tâm tư ở chỗ này uống trà, cùng đi gặp vị La đạo trưởng này a." Thẩm Nguyên Các khoát tay chặn lại, vội vàng đi về phía cửa lớn.

Thẩm Lạc thấy vậy, khuôn mặt liền lộ ra nét tươi cười.

Trong đại sảnh của Thẩm Gia.

Thẩm Lạc đánh giá kỹ càng vị trung niên Đạo sĩ đứng trước mặt, tự xưng là "La đạo nhân".

Cả gương mặt màu đỏ sẫm, mặt mũi tràn đầy vết tích gian nan vất vả, đạo bào màu xanh nhạt. Sau lưng y cắm vào một thanh kiếm gỗ, bên hông còn treo một cái túi tiền màu trắng, ngoại trừ thân hình thẳng tắp giống như trường thương, thì những mặt khác cũng không có gì chỗ khác thường.

"Đạo trưởng, trước tiên mời người vào đây ngồi a, người đâu mang trà tốt nhất tới." Thẩm Nguyên Các vừa thấy trung niên Đạo sĩ, vẻ mặt bèn hiện ra nét tươi cười, nói.

"Uống trà thì không cần. Thảm công tử, là người phải người dùng tín vật mời người trong bản quan lại đây trừ tà?" Đạo sĩ mặt đỏ họ La căn bản không thèm để ý sự nhiệt tình của Thảm Nguyên Các, lại quay qua phía Thảm Lạc nghiêm nghị hỏi.

"Đạo trưởng, nhận ra ta?" Thảm Lạc kinh ngạc hỏi ngược lại.

"Hắc hắc, trước khi bản đạo đến, tất nhiên cũng nghe ngóng qua một chút sự tình của công tử, rồi mới có thể chính thức đến nhà. Có điều bản môn phong quan nhiều năm, Thảm công tử làm thế nào biết đến bản môn, lại từ nơi nào có được tín vật?" La đạo nhân nhìn chằm chằm vào Thảm Lạc, không khách khí hỏi, giống như nếu một lời không hợp sẽ trở mặt ngay lập tức.

"Đạo trưởng là tới đây hỏi tội?" Thảm Nguyên Các nghe vậy, khuôn mặt đang cười lập tức ngưng lại, trong lòng có chút mất hứng.

"Thảm gia chủ chớ trách, tín vật của bản môn tuy không coi là quý hiếm, nhưng lưu truyền ở bên ngoài giống như cũng không có bất kỳ thứ nào cùng Thảm gia có quan hệ. Nếu Thảm công tử đã phái người cầm tín vật tìm tới bên trong đạo quan, thì tất nhiên bản đạo muốn hỏi một chút để biết rõ ràng." lúc này La đạo nhân mới quay đầu sang phía Thảm Nguyên Các nhàn nhạt nói ra.

"Phong quán nhiều năm? Hèn gì ở bốn huyện rất ít người biết về quý quan. Đạo trưởng yên tâm, về chuyện của Xuân Thu quán, là do ta từ trong quyển sách này biết được. Về phần tín vật, cũng là do bỏ ra một số tiền lớn mua lại từ trong tay một vị đệ tử ở bên ngoài." Thảm Lạc có chút giật mình, từ trong tay áo móc ra một vật đưa tới.

Đúng là quyển sách 《Xuân Hoa Dị Văn chí》 lúc trước đặt ở trên bàn.

Thẩm Nguyên Các nghe vậy, cũng không khỏi nhìn lại quyển sách có chút tàn phá này mấy lần.

"Thì ra là thế."

La đạo nhân khẽ giật mình, tiếp nhận sách, sau khi kỹ lưỡng đọc qua vài trang, thần sắc trở nên có chút ngưng trọng.

"Trong quyển sách này ghi lại một ít sự tình khu quý hàng yêu của bốn môn năm xưa, ghi chép lại rất kỹ càng, chắc hẳn là do người nào từng tiếp xúc với bản quán ghi lại. Công tử có thể mang quyển sách tặng cho bản đạo không, bản đạo muốn mang nó trở về, để những người khác cùng xem xét. Về phần chuyện tín vật, chỉ cần mọi việc đúng như lời công tử, là do người khác tự nguyện bán lại, thì bốn môn cũng sẽ không để ý." Đạo sĩ mặt đỏ sau khi xem hết sách, mắt hơi nhúu lại, không khách khí mang vật ấy cất vào trong ngực, mặt không đổi sắc nói.

Thẩm Nguyên Các nghe vậy, khẽ chau mày.

Nhưng Thẩm Lạc lại lơ đãng, cười khẽ hai tiếng hỏi:

"La đạo trưởng yêu thích là được, hiện tại có thể nghỉ ngơi một chút, ăn ít đồ, làm mấy việc chuẩn bị khác, sau đó có thể thi triển pháp quyết để khu trừ tà vật trên thân thể tại hạ?"

"Về chuyện nghỉ ngơi và chuẩn bị thì đều không cần. Về phần tai họa trên người công tử, hắc hắc. . ." Đạo sĩ mặt đỏ sau khi nhìn Thẩm Lạc chăm chú, thì đột nhiên thân hình lóe lên một cái, lập tức đến bên cạnh hắn, "BA~" một tiếng, một bàn tay năm ngón nắm chặt cánh tay của Thẩm Lạc.

"Người muốn làm gì, người đâu mau tới đây!" Thẩm Nguyên Các thấy vậy sững sờ, rồi vội lui về sau hai bước, nghiêm nghị kêu lên.

Trong nháy mắt bên ngoài căn phòng bảy tám gã nam bộc cao lớn vạm vỡ xông vào, không đợi lão gia nhà mình ra lệnh, liền đánh về phía Đạo sĩ.

"Đều dừng tay! Phụ thân yên tâm, La đạo trưởng cũng không có tôn thương hài nhi, mà chỉ đang thi triển pháp quyết để khu trừ tà vật!"

Ngay lúc này Thẩm Lạc bỗng lên tiếng.

Hiện giờ, hắn cảm thấy sức nóng cuộn cuộn từ cánh tay bị nắm đang dững mãi truyền vào trong cơ thể, những nơi nó đi qua thì cổ hàn ý ở trong cơ thể lập tức tan rã, khiến toàn thân thoải mái vô cùng.

Thẩm Nguyên Các nghe vậy, bèn kĩ càng đánh giá thần sắc của Thẩm Lạc, rồi trong lòng mới an tâm, ra lệnh cho đám thược hạ lui ra bên ngoài

"Vèo" một tiếng.

Một đám khí xám nhàn nhạt từ ngực của Thẩm Lạc phun ra, sau khi lượn một vòng, lại bay thẳng đến bên Thẩm Nguyên Các.

"Hừ, trở lại cho ta." Đạo sĩ mặt đỏ có vẻ đã sớm biết trước, ông tay áo hướng về phía khí xám vung ra, một miếng phù lục màu vàng nhanh như tia chớp bắn trúng lên khí xám.

"PHỐC "

Trong nháy mắt, miếng phù lục hóa thành một đoàn hỏa cầu to bằng nắm đấm, bao bọc toàn bộ khí xám vào bên trong.

Nhưng khí xám giống như vật còn sống, nó không ngừng dốc sức vặn vẹo ở trong hỏa cầu, nhưng không lâu sau, một tiếng xèo...xèo phát ra từ trong hỏa cầu, nó đã hoàn toàn biến thành hư ảo.

Hỏa cầu sau khi cháy thêm một lúc, thì lóe lên rồi tiêu tán không thấy nữa, trong đại sảnh chỉ còn lưu lại từng điểm nóng rực và khí tức khét lẹt.

Thẩm Nguyên Các thấy vậy trợn mắt há hốc mồm.

"Thẩm công tử, âm khí trong cơ thể ngươi đã bị nhổ sạch sẽ rồi, chỉ cần điều trị thân thể một chút là được. nếu mọi việc đã xong, bản đạo xin được cáo từ." lúc này Đạo sĩ mặt đỏ mới buông cánh tay Thẩm Lạc ra, thần sắc bình tĩnh nói.

"Âm khí? Lạc nhi không phải bị tà vật bám vào trên thân thể sao?"
Thẩm Nguyên Các nhìn chung quanh, hồi phục lại tinh thần, vô ý thức hỏi.

"Nếu như thật sự là tà vật, thì không phải dễ dàng khu trừ như vậy, chính là bản đạo nếu chẳng may đụng phải cũng sẽ như gặp được đại địch. Quý công tử chắc hẳn là do đi tới địa phương không được sạch sẽ, bị một chút âm khí nhập vào cơ thể, nên mới bị như vậy." La đạo nhân không cho là đúng, trả lời.

"Thế nhưng thưa đạo trưởng, ta thường cách một đoạn thời gian, thì gương mặt lại phát xanh, khí lực trở nên rất lớn, chính là 3 đến 5 tên gia đình cường tráng đều giữ không được. Nhưng sau đó, ta một chút ấn tượng đều không có, việc này là như thế nào? Mặt khác xin hỏi đạo trưởng, vừa rồi người truyền vào trong thân thể ta là thứ gì vậy?" Thẩm Lạc cảm nhận tình huống trong thân thể mình, rồi vui mừng hỏi thăm.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 3: Đệ Tử Ký Danh

“Bản thân Âm khí không có chút linh trí nào, chỉ thuần túy là chút khí tức âm hàn của vài sinh linh sau khi chết ngưng tụ lại, nhưng nếu tính mọi khả năng thì nó cũng có thể tạo ra Tà túy cấp thấp nhất. Về việc người khi phát tác, cả người chuyển xanh, khí lực trở nên lớn vô cùng, thậm chí không nhớ chuyện gì đã xảy ra khi đó, đây cũng chỉ đơn giản là biểu hiện tiêu cực của âm khí sau mỗi một đoạn thời gian mà thôi. Cũng bởi thân thể người yếu nhược sẵn, đổi là một nam tử khỏe mạnh khác thì thứ Âm khí kia vừa vào cơ thể là sẽ bị chế trụ ngay, cơ bản chẳng có gì bất thường xảy ra. Về thứ ta quán chú vào cơ thể người chính là một luồng Tiểu Hóa Dương Công chi lực mà ta tu luyện nhiều năm, nó có thể khắc chế các thứ âm hàn.” La đạo nhân giải thích một hồi dài.

“Thì ra là vậy, lần này đúng là may mắn được đạo trưởng ra tay tương trợ.” Thảm Lạc nghe tuy nửa hiểu nửa không nhưng vẫn cung kính cảm ơn.

“Người đã có tín vật lại đưa số tiền lớn, ta ra sức cũng là chuyện nên làm. Đáng tiếc là người trải qua một thời gian bị Âm khí giày vò, chỉ e thời gian còn lại không nhiều.” La đạo nhân gật gật đầu xong đột nhiên nói một câu cảnh tỉnh.

Thảm Lạc nghe thấy thần sắc không khỏi buồn rầu, có điều hấn lập tức nghĩ ra việc gì đó, xong liền chấp tay cúi đầu thi lễ với đạo trưởng mặt đỏ ròi nói:

“Đạo trưởng chính là cao nhân đắc đạo, chắc hẳn ngài sẽ có phương pháp kéo dài tuổi thọ. Những thứ khác không dám nói, như luồng lực dương cương khi nãy của ngài, vẫn bồi thấy vô cùng hữu ích với thân thể mình.”

“Phải phải! Kính xin đạo trưởng từ bi cứu giúp Lạc nhi. Chỉ cần có thể kéo dài tính mệnh con trai ta, điều kiện gì cũng có thể. Thảm gia thứ gì không dám nói, tiền tài vẫn là có một chút.” Thảm Nguyên Các cũng bưng tỉnh đại ngộ, liên tục chấp tay nói với đạo nhân.

“Ha ha, nói chữa trị triệt để thì bản đạo nhân cũng chưa có bản lĩnh lớn thế. Nhưng nếu là cải thiện thể chất Thảm công tử, kéo dài tuổi thọ một chút thì Xuân Thu chúng ta cũng có vài cách.” La đạo nhân đắc ý cười ha ha xong lại giữ nét cười như không cười, đáp.

“Xin đạo trưởng chỉ điểm bên mê.” Thảm Lạc nghe thế liền vui mừng, khom lưng thi lễ thêm lần nữa.

Thảm Nguyên Các cũng đưa ánh mắt chờ mong nhìn vị đạo nhân này.

“Trước hết, bản quán có một bí dược tên Hồng Huyết Tán, nếu phục dụng lâu dài thì hẳn có thể cải thiện dần thể chất của ngươi. Có điều thuốc này nguyên liệu quý hiếm, phối chế lại không dễ, tuyệt không phải thứ người ta có thể dễ dàng mua được. Tiếp nữa, như Thảm công tử đã nói, Tiểu Hóa Dương Công chi lực đúng là có lợi với thân thể. Nếu ngươi tu luyện tới mức đại thành thì chuyện gì không dám nói, sống thêm hai, ba mươi năm tuyệt không thành vấn đề. Không biết Thảm công tử chọn cái nào?” Đạo nhân mặt đỏ nhìn Thảm Lạc, từ tốn nói.

“Tất nhiên là cả hai, mong đạo trưởng thành toàn.” Thảm Lạc không chút do dự đáp.

Thẩm Nguyên Các ở bên cạnh cũng gật đầu liên tục.

“Ha ha... Hồng Huyết Tán thì không tính, chỉ cần nhà ngươi bỏ ra tiền thì bán một chút cũng không sao. Nhưng Tiểu Hóa Dương Công chính là bí thuật của bản quán, sao có thể tùy tiện truyền cho người ngoài. ”

Sắc mặt Thẩm Nguyên Các hơi khó coi, miệng liên tục hứa hẹn một loạt điều kiện nhưng La đạo nhân vẫn cứ liên tục lắc đầu.

Thẩm Lạc ở bên nghe một lúc lâu xong đột nhiên nói:

“Nếu quý quán không truyền cho người ngoài, vậy với đệ tử thì hẳn quý quán có thể quang minh chính đại truyền dạy Tiểu Hóa Dương Công nhỉ.”

Thẩm Nguyên Các nghe thế mặt mũi thoáng đổi sắc, miệng muốn nói lại thôi.

“Thẩm công tử nói đùa sao. Ngươi bằng lòng vứt bỏ vinh hoa phú quý hiện tại để tới bản quán làm một đệ tử bình thường?” La đạo nhân tắt nụ cười, đưa mắt nhìn Thẩm Lạc xong khuôn mặt lần đầu trở nên nghiêm nghị.

“Nếu mạng nhỏ còn không giữ được thì có vinh hoa phú quý nhiều nữa cũng ích chi? Ta giờ muốn hỏi La đạo trưởng, ngài có bằng lòng nhận tên đệ tử không ra gì này chăng?” Thẩm Lạc mỉm cười khom người hỏi lại.

“Muốn báỉ ta làm thầy luôn sao?” La đạo nhân dường như càng thêm kinh ngạc.

“Đúng vậy, ta với các cao nhân trong Xuân Thu quán đều không quen biết, họ có thể thu nhận ta hay không chẳng có chút gì chắc chắn, tự nhiên báỉ đạo trưởng làm sư là đúng đắn nhất. Hơn nữa bản lĩnh của đạo trưởng vừa rồi ta đã chính mắt thấy, ta tin tưởng chắc chắn mình không tìm sai sư

phụ. Đạo trưởng hẳn cũng có tư cách đề thu nhận đệ tử.” Thâm Lạc nghiêm túc đáp.

La đạo nhân nghe xong liền im lặng không nói nhưng thần sắc phảng phất có chút động tâm.

Khuôn mặt Thâm Nguyên Các biến hóa bất định nhưng lão cũng không lên tiếng ngăn cản.

“Thâm công tử, có vài chuyện ta phải nói trước, nếu ngươi có thể đáp ứng đầy đủ, ta mới có thể thu ngươi làm đồ đệ. Xuân Thu quán tuy không thể xem là Tiên tông đại phái nhưng cũng không phải nơi mà kẻ nào cũng có thể tùy tiện ra vào.” La đạo nhân sau khi đứng lặng im như tượng đánh giá Thâm Lạc một hồi lâu, cuối cùng cũng lên tiếng.

“Đạo trưởng, mời nói.” Thâm Lạc quyết đoán đáp.

“Đầu tiên, bằng tình trạng thân thể của ngươi, thiết nghĩ ta không cần giải thích nhiều ngươi cũng hiểu mình cơ bản không phù hợp điều kiện nhập môn của bản quán. Vậy nên nếu người vào bản quán thì chỉ có thể làm một đệ tử ký danh, không cách nào có được bí truyền và đái ngộ mà bản quán dành cho đệ tử chân chính. Có điều Tiểu Hóa Dương Công, ta có thể nói Chương môn sư huynh phá lệ truyền thụ cho ngươi.”

“Cũng được, đa tạ sư phụ!” Thâm Lạc nghe vậy, trong lòng đại hỉ tới độ đổi luôn cách gọi.

“Đừng vội thế, tiếp sau còn nữa. Nghe kỹ đây, việc bản đạo nhân dẫn ngươi nhập quán cần một cái giá lớn, ta cần Thâm gia kính dâng một lần hai trăm lượng vàng, sau đó mỗi năm nộp cho đạo quán ngàn lượng bạc trắng mới ngươi mới có thể tiếp tục ở lại trong quán, nếu năm nào không nộp đủ ngân lượng, ngươi nhất định phải rời khỏi Xuân Thu Quán. Mặt khác, Hồng

Tuyết Tán kia ta cũng sẽ xin giúp người, giá cả mỗi phần ước chừng trên dưới một trăm lượng bạc trắng.”

Thẩm Lạc dù trong bụng đã tính sẵn nhưng vẫn không khỏi bị công phu sư tử ngoạn của đạo trưởng dọa sợ, đang khi hấn cân nhắc trước sau, toan nói thêm điều gì đó thì Thẩm Nguyên Các ở bên cạnh lại lên tiếng khiến mặt mũi đạo nhân càng thêm vui sướng.

“Chuyện tiền bạc, đạo trưởng không cần bận tâm. Thẩm gia sẽ thanh toán một lần phí mười năm, ta chỉ hy vọng đạo trưởng có thể đảm bảo Lạc nhi ở đó sẽ không bị thiệt thòi lớn nào.”

“Cha, người hà tất phải vậy. Lượng bạc lớn như thế...” Thẩm Lạc cả kinh, vội nói.

“Sản nghiệp Thẩm gia bây giờ vốn một nửa là của con. Chỉ cần kéo dài tuổi thọ cho con, những thứ ngoài thân tính là gì chứ.” Thẩm Nguyên Các liên tục xoa tay trấn an.

“Tốt, tốt, tốt! Nếu Thẩm gia đã đồng ý trả giá lớn vậy thì để bản đạo nhân làm chủ, thu nhận Thẩm công tử đây làm đệ tử ký danh.” La đạo nhân vỗ tay cười hớn hở, miệng nói liền ba chữ Tốt.

“Thẩm Lạc, bái kiến sư phụ!”

Thẩm Lạc mời đạo nhân ngồi lên ghé chủ tọa, dập đầu bái ba cái xong hai tay dâng lên một chén trà.

“Đồ nhi, con từ giờ đã là môn hạ đệ tử của ta. Con còn có một sư huynh, đợi tới khi vào quán rồi ta sẽ giới thiệu cho con biết. Vị trí của Xuân Thu quán con cũng biết rồi, chỉ cần trong một tháng tới mang tín vật tới là xem như con chính thức hoàn tất nghi thức nhập quán. Nhớ kỹ, chỉ có thể tới một người, mang theo quần áo đơn giản là được. Mặt khác, đã uống trà bái

sư của con, ta cũng không thể không cho con thứ gì. Vừa khéo ở đây ta có một phần Hồng Tuyết Tán, con trước ăn thử xem hiệu quả thế nào.”

La đạo nhân uống trà xong liền lấy từ trên người ra một hộp nhỏ màu lục, dặn dò cách dùng rồi phiêu diêu bước ra ngoài đại sảnh, một đường rời thẳng khỏi Thẩm gia.

Thẩm Lạc cũng một đường đưa tiễn ra tới tận ngoài đại môn.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 4: Nhập Môn Hóa Dương

Tin tức về tai họa trên người đại công tử bị cao nhân trừ đi, hơn nữa đại công tử muốn xuất gia làm đạo sĩ lan truyền khắp toàn bộ Thảm gia, lập tức dẫn tới một trận xôn xao.

Trong nhà từ trên xuống dưới, từ bà chủ Nhị nương tới người làm lẫn mấy bà vú già, mặt mũi mỗi người một kiểu phản ứng, vô cùng đặc sắc. Sau đó không lâu, tin tức thậm chí còn lan truyền khắp huyện Xuân Hoa.

Ai cũng biết, “Bệnh công tử” của Thảm gia giàu có nổi danh trong huyện, đang yên đang lành làm đại thiếu gia sung sướng không muốn, lại bỏ đi làm đạo sĩ.

...

Hơn nửa tháng sau, bên ngoài huyện Xuân Hoa, trong một ngọn núi nhỏ hoang vu không tên.

Thảm Lạc mặc một chiếc áo dài xanh, lưng đeo túi nhỏ, sắc mặt hơi ửng hồng, hấn đứng trong đình, liên tục nhìn khắp bốn phía xung quanh, dường như đang đợi gì đó.

Trong đình, phía trên một chiếc bàn đá rêu mọc loang lổ, có một tấm bảng hình tam giác lớn cỡ bàn tay nằm giữa. Tấm bảng màu đen nhánh giống như được làm từ tinh thiết, giờ này, nó đang tỏa ra bạch quang nhàn nhạt, trông có vẻ thần kì.

“Người chính là Thâm sư đệ mà sư phụ đã nhắc tới?” Sau lưng Thâm Lạc đột nhiên vang lên tiếng nam tử hùng hậu, khiến hắn cảm thấy kinh ngạc, vội vàng xoay người lại.

Chỉ thấy trong đình, chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện thêm một gã thanh niên đạo sĩ dáng người khôi ngô, mày rậm mắt to, đang nhìn Thâm Lạc cười.

“Tại hạ chính là Thâm Lạc, đạo trưởng là...” Thâm Lạc chấp tay cẩn thận hỏi.

“Ta cũng là đệ tử của La sư phụ, tên là Điền Thiết Sinh. La sư kêu ta dắt đệ nhập quan đây.” Thanh niên đạo sĩ sờ sờ trán, thật thà nói.

“Hóa ra là Điền sư huynh.” Thâm Lạc chấp tay lần nữa đáp.

“Đệ có thể gọi ta là Thiết Sinh. Ta mặc dù mặc đạo bào, nhưng cũng giống như đệ, không phải đạo sĩ chân chính. Những người khác trong quan, đều như vậy cả.” Điền Thiết Sinh vừa trả lời, vừa tùy ý vỗ tay lên bàn đá.

“Phanh” một tiếng.

Bàn đá khẽ run lên, sau đó tấm bảng giữa bàn lật lại, vũng vàng rơi vào tay gã.

Sau đó, Thâm Lạc đi theo thanh niên đạo sĩ rời khỏi đình, dọc theo con đường nhìn hơi vắng vẻ, hướng về phía xa xa.

“Thiết Sinh sư huynh, vừa rời huynh chụp vào bàn đá, trông thật lợi hại, giống như bàn tay nở rộng ra vậy, đó là công pháp gì? Rất lợi hại phải không?”

“Ha ha, đó là Thanh Dương Thủ. Thuộc về ngoại công công pháp, trong tông môn đại đa số đệ tử đều đã tu luyện. Nếu có thể tu luyện tới cảnh giới cao thâm, người tu luyện sẽ đao thương bất nhập, chém đinh chặt sắt như bùn.”

“Lợi hại vậy sao? Nghe khẩu khí của sư huynh, bên trong quan có rất nhiều người ư?”

“Cũng không nhiều lắm, tính cả đệ tử ngoại môn, ước chừng trên dưới một trăm, ngoài ra còn có vài vị sư thúc, sư bá.”

“Ngoại môn đệ tử? Đó là ai vậy huynh? Đệ tử kí danh như đệ không biết là ngoại môn hay nội môn đệ tử? Còn sư huynh, đệ đoán chắc chắn sư huynh là đệ tử nội môn phải không?”

“Trước mắt thì ta vẫn là đệ tử ngoại môn, muốn trở thành đệ tử nội môn không đơn giản như vậy đâu, bản quán tông cộng mới có ba người, ta nhiều lần chỉ thiếu một chút nữa.... Kì thực bên trong quan tuyệt đại đa số đều là đệ tử ngoại môn, đệ tử kí danh như Thâm sư đệ cũng không nhiều lắm, hiện tại cả quan chỉ có mỗi một người là đệ thôi. Ngoài ra, ta cũng mách nhỏ cho đệ biết, bản môn còn có một vị sư thúc tổ quanh năm bế quan, nghe nói đã sống mấy trăm năm tuổi đấy.”

“Một người...”

“Thâm sư đệ, tại sao đệ không nói chuyện. Không biết tại sao, ta cảm thấy đệ khá hợp ý với ta, có gì ta cũng muốn nói cùng đệ, chắc chắn sau này chúng ta sẽ là hảo huynh đệ tốt.” Giọng của Điền Thiết Sinh thô kệch vang vọng quanh quần khắp ngọn núi nhỏ chập chùng.

“Ta...”

... Hai năm sau.

Trên một tòa núi đá màu xám trắng, một chàng thanh niên chừng hai mươi tuổi, đang ngồi xếp bằng đón ánh nắng từ phía vàng mặt trời đang nhô lên cao ở phía đối diện, hai mắt hắt khép hờ, hai tay chắp trước ngực, cả người không nhúc nhích.

Không biết qua bao lâu sau, một tia tơ hồng nhạt lờ mờ ngưng tụ giữa hai lòng bàn tay, ban đầu chỉ dài gần một tấc, sau đó bắt đầu dài ra, tấc rưỡi, hai tấc, hai tấc rưỡi... Tới khi dài đủ ba ba tấc, rốt cuộc không thể dài hơn nữa, ngược lại trong lúc chớp động, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể biến mất.

Thanh niên đột nhiên hít sâu một hơi, tơ hồng vây quanh bàn tay bỗng nhiên hóa thành tia nắng đỏ, trực tiếp chui vào miệng chàng thanh niên. Sau đó hắt khẽ buông hai tay xuống, mở mắt ra, trên mặt lập tức có ánh hồng quang óng ánh lóe lên rồi biến mất.

“Như vậy tạm coi như đã nhập môn.” Thanh niên tự lẩm bẩm một tiếng, cảm nhận được biến hóa trong cơ thể, trên mặt hắt lộ vẻ vui mừng.

Thanh niên đó tự nhiên chính là Thẩm Lạc.

"Đùng." "Đùng."

“Cũng thật thiệt thòi cho Thẩm sư đệ, tất cả mọi người trong ba năm không ai có thể tu luyện ‘Tiểu Hóa Dương Công’ đến mức nhập môn, chỉ có ta tin tưởng với sự cần cù của đệ ấy, chắc chắn đệ ấy sẽ thành công, quả nhiên không khiến ta phải thất vọng.”

Từ sau núi đá, một thanh niên mặc áo lam, khuôn mặt trắng noãn đột nhiên đi tới, bên hông treo một viên tinh mỹ Bạch Ngọc Thiên mặt dây chuyền, vỗ tay, cười hì hì hướng về phía Thẩm Lạc nói ra.

"Bạch Tiêu Thiên, sao huynh lại ở đây. Huynh lại đem đệ ra để đánh cược với những người khác sao?" Thấy thanh niên áo lam, Thẩm Lạc lập tức cảm thấy như cũ.

"Cũng chẳng phải đánh cược gì lớn, chỉ thắng một chút đồ vật đáng giá, sao so sánh được với đại tài chủ như đệ." Thanh niên áo lam họ Bạch gật gù đắc ý nói.

Thẩm Lạc nghe vậy, chỉ biết trợn trừng mắt nhìn đối phương. Người khác không biết, nhưng hắn lại quá rõ ràng.

So về độ giàu có, trong số hơn trăm đệ tử của Xuân Thu quan, gã đệ tử kí danh như hắn, giỏi lắm thì cũng chỉ xếp thứ ba mà thôi. Người đứng đầu hơn phân nửa chính là vị Bạch Tiêu Thiên trước mắt nhập môn cùng thời gian với hắn này. Không nói những cái khác, nếu là hắn không nhìn lầm, mặt dây chuyền đeo bên hông đối phương, hắn là đồ vật hiếm thấy giá trị hơn trăm lạng vàng.

Nhưng điều này không tiện nói ra ngoài, nên Thẩm Lạc cũng không đòi hỏi nhiều về vấn đề này nữa.

"Nếu dựa vào đệ mà huynh thắng tiền, chia một nửa thì không được, nhưng mời đệ ăn một bữa chắc không có vấn đề gì chứ?" Lòng mảy của Thẩm Lạc nhú lại, cười nói với Bạch Tiêu Thiên.

"Chuyện này ngược lại không có vấn đề, nhưng thức ăn trong quan thực sự quá khó nuốt, muốn ăn ngon thì phải xuống núi, nhưng vị sư huynh trông coi cửa sơn môn khá khó... " Bạch Tiêu Thiên mặt lộ vẻ khó xử, chần chờ nói.

"Đừng giả bộ tội nghiệp, lúc trước huynh trốn xuống núi mua rượu, sao không thấy huynh than phiền chuyện này nhỉ?" Thẩm Lạc nói một câu vạch

trần lời nói dối của Bạch Tiêu Thiên.

“Ngu Đại Đám sư huynh giữ cửa ra tay cũng thật tham lam, lần nào cũng giờ công phu sư tử ngoạm ra, nếu không ăn chặn một nửa đồ của ta, cũng không thả ta về. Cũng may ta phát hiện một con đường nhỏ bí mật, không cần đi qua cửa sơn môn cũng có thể ra ngoài, ha ha, hôm nào ta sẽ dắt đệ đi cho biết...” Bạch Tiêu Thiên có chút oán giận, nhưng rất nhanh sau đó lại cười vui vẻ.

“Huynh là nội môn đệ tử thân truyền, cho dù trốn ra ngoài bị bắt lại cũng không có việc gì, đệ tử kí danh như đệ nếu mà làm như vậy, hậu quả sẽ thê thảm lắm, đệ không gánh nổi đâu.” Thảm Lạc vội khoát tay nói.

Người khác tới Xuân Thu quan này, có lẽ là đến học đạo học công phu, hẳn thì khác, hẳn tới đây là để kéo dài tính mạng, sao có thể chơi đùa lung tung?

"Đệ có một chuyện cần nhờ, nếu huynh đã đi ra ngoài trấn được, vậy nhờ huynh vất vả đi tới tiệm thuốc cùng cửa hàng giấy, mua cho đệ ít chu sa và giấy vàng." Thảm Lạc lại nghĩ tới một chuyện, tiến lên vài bước, nghiêm mặt nói ra.

"Đệ muốn chế phù? La sư dạy đệ rồi?" Bạch Tiêu Thiên có chút ngoài ý muốn nói.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 5: Gây Khó Dễ

"Không, ta muốn tự mình thử chút." Thẩm Lạc cười cười, nói ra.

Hắn vẫn nhớ như in, hơn một năm trước đi xin La đạo nhân dạy mình phù lục chi thuật, trong ngày thường, La sư tương đối ôn hoà với hắn, lại trực tiếp phát tay áo cự tuyệt, cho dù hắn nói ra giá trên trời là hai trăm kim, đối phương vẫn không có động tĩnh.

La sư nói rõ, phù lục chi thuật truyền thụ trong quán, không phải trò bịp mà đám lừa đảo giang hồ dùng để lừa người, đó chính là bí thuật chân chính mà chỉ có nội môn đệ tử có được pháp lực mới có thể tu tập. Đừng nói một ký danh đệ tử như hắn, cho dù là ngoại môn đệ tử chính thức cũng không cần nghĩ tới.

"Được, ta mang cho ngươi." Bạch Tiêu Thiên nghe xong, sau đó gật gật đầu.

"Nếu được, thử xem có thể lấy được chút máu gà trống cùng máu chó đen từ trong tửu lâu hay không." Thẩm Lạc thấy hắn muốn đi, lại bổ sung.

"Ta biết ngươi thường nhìn một ít tạp thư, nhưng thứ mà những văn nhân tạp gia kia viết ra, ngươi đừng quá tin là thật. . ." Bạch Tiêu Thiên cau mày, nói ra.

Hắn là một trong ba vị nội môn đệ tử duy nhất trong môn, đương nhiên có thể tiếp xúc đến phù lục chi thuật chân chính, chỉ là môn quy sâm

nghiêm, cho dù giao hảo với Thẩm Lạc như thế nào, hấn cũng sẽ không tiết lộ mảy may đấy.

"Yên tâm, ta tự có chừng mực, sẽ không xằng bậy đâu." Thẩm Lạc ngáp một cái, hàm hồ đáp.

Bạch Tiêu Thiên biết khuyên bảo vô dụng, đành phải giơ giơ tay, quay người rời đi rồi.

Thẩm Lạc nhìn thân ảnh của hấn biến mất tại trong núi rừng, nụ cười trên mặt dần dần biến mất không thấy.

Hấn biết đối phương lo lắng mình vào nhằm ngã rẽ mà hảo ý khuyên bảo, nhưng tình cảnh của mình chỉ có chính mình rõ ràng.

Không phải hấn một lòng muốn làm những bâng môn tà đạo này, thật sự là thọ nguyên có hạn, dồn ép hấn không thể không tìm đường ra khác.

Hơn hai năm trước, lần Âm khí xâm thể kia đã làm hỏng sinh cơ căn bản của hấn, hai năm ở trên núi này chủ yếu duy trì sinh cơ nhờ mỗi ba tháng một bộ "Hồng Tuyết Tán".

Dù vậy, hấn vẫn cảm thấy thân thể mình ngày càng xấu đi, trong ngày thường mà đi đường hơi nhiều chút, đều sẽ có chút thở hổn hển, đặc biệt là mùa đông năm ngoái, mình khoác áo khoác lông, mà vẫn cảm thấy hàn khí trong cơ thể phả ra, tứ chi băng lãnh.

Mà sở dĩ ba tháng mới dùng một bộ dược, cũng không phải hấn không lấy ra được trăm lượng bạc kia, mà là như vậy mới có thể phát huy tối đa công hiệu của dược này, uống thêm nhiều lần thì không chỉ lãng phí, còn có thể trở thành "yếu không chịu được bổ", La sư cũng không cho phép.

Về phần tu luyện Tiểu Hóa Dương Công, hẳn tiến cảnh thật sự quá chậm, mãi đến hôm nay mới vừa vận nhập môn, nhưng tốc độ tu hành này thua kém cả ngoại môn đệ tử có cơ sở kém nhất trong quán. Hơn nữa theo La sư kể lại, phương pháp này cho dù đại thành, nhiều nhất cũng chỉ có thể gia tăng một hai chục năm thọ nguyên.

Nhưng lấy tốc độ tu luyện của mình, sợ là căn bản không có cơ hội đại thành, liền có khả năng bước trước một bước mà cười hạc về trời rồi.

Hẳn tiêu phí giá lớn như vậy để đi vào đạo quán trên núi này, cũng không chỉ là muốn kéo dài hơi tàn mà sống thêm vài năm.

Thâm Lạc âm thầm suy nghĩ, chậm rãi đi xuống dưới núi.

Xuân Thu Quán lưng tựa Thanh Hoa Sơn, chính thể tựa núi mà xây dựng, ngoại trừ sơn môn tới gần sườn núi, còn lại tất cả kiến trúc như Linh Quan điện, Ngọc Hoàng điện,... đều tựa núi mà phân bố, tầng tầng lên cao, Tam Thanh điện trọng yếu nhất thì nằm ở trên đỉnh núi.

Trong quán, ngoại trừ nội môn đệ tử, tĩnh thất mà đệ tử còn lại cư trú, tập trung phân bố tại ba chỗ sườn núi dốc ở hai bên đoạn đường núi từ sơn môn đến Linh Quan điện. Bởi vì địa thế nơi đây khá rộng rãi, trên cơ bản, mỗi người đều có thể tự mình dùng một gian.

Trong quán, quản thúc tu hành với chúng đệ tử cũng không nhiều, ngoại trừ ngày giảng bài đặc biệt, cần các đệ tử cùng đến trước Tam Thanh điện, nghe sư môn trưởng bồi như La sư giảng giải Đạo Gia kinh điển, thời gian còn lại cũng không cần cùng làm tảo khóa.

Dù sao Tiểu Hóa Dương Công trong quán đã phát xuống cho mỗi đệ tử rồi, tất cả mọi người đều dựa vào tư chất, tự mình luyện tập là được.

Nơi mà Thâm Lạc tu tập cách Ngọc Hoàng điện không xa, lúc này hắn đã quay trở về quảng trường trước điện.

Tới gần cửa điện, hắn không vào điện, chỉ là chấp tay ở ngoài điện, sau khi dùng chân một chút, hắn quay người định men theo thềm đá đi về phương hướng của hạ sơn.

"Đây không phải Thâm sư đệ sao, tu tập trở về rồi, như thế nào? Tiểu Hóa Dương Công nhập môn chưa?" Lúc này, một giọng nói có chút quen thuộc từ trong điện truyền ra.

Trong lòng Thâm Lạc thở dài một hơi, xoay người lại.

Như hắn dự đoán, chính là Đinh sư huynh trong ngày thường cũng không quá hợp với hắn. Người còn chưa vượt qua ngưỡng cửa, một cái bụng bự ưỡn lên đã thò ra từ trong cửa điện.

Tại sau người hắn, còn có hai thanh niên mặc đạo bào vải xanh đi theo, một người cầm cây chổi, một người khác xách thùng nước, nhìn bộ dạng chắc là vừa làm xong công khoá trực nhật.

"Bái kiến mấy vị sư huynh." Trên mặt Thâm Lạc đã phủ lên nét cười ấm áp, chấp tay chào với mấy người.

"Thâm sư đệ a, không phải ta nói ngược, Tiểu Hóa Dương Công tu luyện, phải tránh việc nóng lòng cầu thành. Sư đệ tuy rằng hai năm đều chưa thể nhập môn, nhưng cũng đừng quá mức nôn nóng, dù sao còn nhiều thời gian, chuyện tư chất này sao, gấp cũng vô dụng, tiếp tục cố gắng là được. . ." Đinh sư huynh thấy hắn lễ nghi chu toàn, cũng không tiện nói thêm gì nữa, trước tiên là giả vờ trấn an vài câu, tiếp theo lợi dụng tư thái của sư huynh mà thuyết giáo.

"Đa tạ sư huynh nhớ mong, hôm nay ta đã may mắn nhập môn, Bạch sư huynh cũng giúp ta xác nhận qua rồi." Thâm Lạc chớp chớp mắt, trả lời nhìn như tùy ý.

"Cái . . . Cái gì, người đã nhập môn? Bạch Tiêu Thiên cũng biết rồi?" Đinh sư huynh khẽ giật mình, sắc mặt lập tức có chút khó coi.

Hai thanh niên khác, cũng mang vẻ mặt ngạc nhiên mà nhìn Thâm Lạc, trong mắt tràn đầy kinh ngạc.

Dù sao bọn hắn cũng rõ ràng tình huống của Thâm Lạc đây, nếu không thì cũng không đến mức hai năm thời gian khổ tu trước đó đều không có tiến triển.

Dựa theo suy đoán thâm kín của bọn hắn, lấy thân thể này của Thâm Lạc, tu thêm ba năm, năm năm cũng chưa chắc nhập được môn.

Thâm Lạc sớm đoán được phản ứng của mấy người, nhưng không nói nữa, chỉ là giật đầu cười.

Trong mắt Đinh sư huynh thoáng qua một chút phiền muộn. Nếu Bạch Tiêu Thiên không biết, hắn còn có thể giấu giếm việc này, sau đó lại nghĩ cách hủy bỏ tiền cược, nhưng đối phương đã biết rồi, đánh cuộc lúc trước liền thật sự thua.

"Nếu không có chuyện gì, sư đệ cũng không quấy rầy mấy vị sư huynh trực nhật nữa." Thâm Lạc cười, lại chấp tay về phía ba người.

"Chậm đã, Thâm sư đệ đừng vội đi a, tuy nói Bạch Tiêu Thiên đã xác nhận qua, nhưng dù sao thời gian hắn nhập môn không lâu, không đảm bảo sẽ không nhìn lầm, không bằng để sư huynh lại xác nhận giúp người một chút?" Đinh sư huynh liếc mắt, ngoài cười trong không cười mà nói.

Thẩm Lạc nghe vậy, trong lòng lập tức có chút không vui.

Thật ra, vị Đinh sư huynh này không có mâu thuẫn gì với hắn, nhưng mà lại có mâu thuẫn rất sâu với Bạch Tiêu Thiên.

Bởi vì, đệ ruột Đinh Hoa của vị Đinh Nguyên sư huynh này, cũng là đệ tử của Xuân Thu Quán, hơn nữa giống với Bạch Tiêu Thiên, là ba tên hạch tâm đệ tử duy nhất trong quán.

Trong đó, Đinh Hoa bá sư quán chủ, Bạch Tiêu Thiên bá sư La đạo nhân, còn có một người bá sư Vương sư bá, ba người đều là một nhóm có tư chất tu hành cao nhất trong quán, đương nhiên sẽ so tài lẫn nhau ở ngoài sáng lẫn trong tối.

"Ta thấy không cần đâu, công khóa tu hành của sư huynh bận rộn, cũng không cần quan tâm hộ ta." Nét cười trên mặt Thẩm Lạc thu liễm lại.

Trong ngày thường, tuy hắn đối xử khách khí với mọi người, nhưng hắn cũng không phải quả hồng mềm mại người bóp nắn.

Trong lòng hắn rõ ràng, lúc nào nên cường ngạnh chút, lúc nào có thể nhượng bộ một chút.

"Thẩm sư đệ, người nói chuyện với Đinh sư huynh thế nào vậy? Sư huynh cũng có hảo ý mà." Một người sau người Đinh Nguyên nghe vậy, nghiêm mặt lên mà nói.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 6: Tìm Kiếm

Thẩm Lạc lạnh lùng nhìn về phía người nói, hấn cũng không nói thêm gì nữa.

Tư chất của ba người bọn họ cũng không khá hơn Thẩm Lạc chỗ nào, trong ngày thường chẳng qua là ý vào quan hệ với Đinh Hoa, người khác mới khách khí với bọn họ. Bây giờ bọn họ thấy vẻ mặt này của Thẩm Lạc, cũng cảm thấy khó giải quyết, không biết như thế nào cho phải rồi.

"Mấy người các ngươi tụ tập ở đây làm cái gì?" Thời điểm này, một giọng nói băng lãnh bỗng nhiên vang lên từ bên cạnh.

Nghe vậy, Thẩm Lạc quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một nam thanh niên mặc trường bào màu xanh, dáng người gầy nhom, gương mặt khô vàng, đang vắt một tay ở sau người. Thanh niên này đang chậm rãi đi tới với thân sắc băng lãnh.

"Đinh sư huynh. . ."

Mọi người thấy thế, dồn dập chào gã với sắc mặt hơi cung kính, ngay cả Đinh Nguyên cũng không ngoại lệ, hoá ra người này không phải ai khác, chính là Đinh Hoa.

Gã mặc dù là thân huynh đệ với Đinh Nguyên, nhưng tướng mạo của hai người lại khác hẳn, tư chất cũng khác nhau trời vực. Nếu người không biết mà nhìn thấy, nhất định sẽ không liên hệ bọn hấn với nhau.

Thấy gã hỏi thăm, Thẩm Lạc liền nói đại khái về chuyện vừa rồi một lần nữa, trong ngôn ngữ không xen lẫn bất kỳ tâm tình bất mãn.

"Đánh cuộc. . ." Đinh Hoa kéo dài âm cuối, hơi hơi nhú mày.

Đinh Nguyên đứng ở một bên lập tức chảy xuống mồ hôi lạnh trên má, thần sắc khẩn trương đầy mặt, chỉ lo nhận đến trách cứ.

Gã tuy là huynh trưởng, nhưng ở trước mặt đệ đệ này của mình, đừng nói là bày tư thế huynh trưởng gì, dù cho tự xưng một câu "Vi huynh" cũng không dám, thật sự là không chọc nổi từ nhỏ.

"Bạch Tiêu Thiên cũng nhàm chán thật, đi đánh cuộc với các người." Đinh Hoa cuối cùng hừ một tiếng, lạnh lùng nói ra.

Ánh mắt Thẩm Lạc loé lên.

Vị Đinh sư huynh là thân truyền quán chủ này, vốn cũng không để ý tranh chấp giữa hắn và Đinh Nguyên, thứ mà gã để ý duy nhất đấy, chỉ là Bạch Tiêu Thiên cùng là nội môn đệ tử giống mình.

Về phần những người này như bọn hắn, bao gồm cả Đinh Nguyên, căn bản không lọt nổi vào mắt của gã.

Thẩm Lạc nghĩ tới đây, cáo từ một tiếng, sau đó liền quay người rời đi.

Hắn còn chưa đi xa, vẫn còn mơ hồ nghe được thanh âm băng lãnh của Đinh Hoa truyền đến: "Phân cao thấp với một phé vật, chí khí của người thật lớn, thể diện của ta đều bị người ném sạch rồi. . ."

Hai chữ "phé vật" lọt vào tai, ánh mắt Thẩm Lạc lạnh dần, nhưng bước chân của hắn không dừng chút nào.

Việc một ký danh đệ tử như hấn cũng có thể tu luyện Tiểu Hóa Dương Công, mọi người vốn rất không thích đấy.

Cộng thêm hấn lại là "kẻ có tiền" trong hàng đệ tử, là "dê béo lớn" duy nhất dựa vào tiền bạc để vào môn, vì vậy cũng dễ hiểu khi bị người oán thâm vài câu sau lưng.

Nhưng bọn họ nào biết rằng, hấn tồn chính là tiền, tu lại không phải công, mà là mệnh.

Ở trên chuyện tiền tài, hấn nghĩ rất thoáng, trong ngày thường, hấn sẽ thường để những sư huynh này chiếm chút tiện nghi từ chỗ hấn, vì vậy trên cơ bản thì quan hệ giữa hấn và hầu hết đệ tử đều không tồi.

Bất quá, người thật sự tính là bằng hữu đấy, ngoại trừ Bạch Tiêu Thiên, thì cũng chỉ có Điền Thiết Sinh cùng là môn hạ của La sư.

Vừa nghĩ tới khả năng mình thật sự không sống được bao lâu, tâm tình của Thẩm Lạc trở nên kém kỳ lạ, sâu trong đáy lòng lại hơi có chút rét run, bước chân cũng không khỏi nhanh hơn ba phần.

Một đường đi xuống từ Ngọc Hoàng điện, dọc đường gặp phải không ít sư huynh, Thẩm Lạc gặp mặt thì đều chủ động chào hỏi từng người, ngẫu nhiên cũng trêu đùa vài câu với người quen.

Ước chừng nửa khắc đồng hồ, hấn liền tới gần Thanh Thạch bình ở gần Linh Quan điện, tỉnh thất mà hấn cư trú ngay ở bên này.

Bất quá, Thẩm Lạc không lập tức về tỉnh thất, hấn nâng lên tay áo lau mồ hôi trên trán, xoay người rời Thanh Thạch bình, đi về phía đường núi nằm ngang ở một bên khác.

Con đường hướng bên này hẹp hơn một chút so với chỗ khác trên núi, ngày thường không có ai đi, nên cũng ít có người quét dọn. Trên đường có rất nhiều lá khô chông chát, một số đã hư thối nhão nhoét, đập lên mềm nhũn. Thỉnh thoảng còn có thể thấy được một số phòng ốc một gian ở hai bên, hoặc là đá tảng xây thành, hoặc là mảnh gỗ xây thành, phần lớn đều vô cùng cũ nát.

Thẩm Lạc dường như có chút quen thuộc với nơi này, sau khi đi đường đi hồi lâu, rốt cuộc hắn thấy được một gian nhà cũ bị cỏ dại cao nửa người vây quanh, nó tọa lạc tại bên đường.

Gian nhà cũ này rõ ràng đã bị vứt bỏ từ lâu, nhiều năm chưa từng sửa chữa, sơn đỏ trên tường khô cứng kỳ, đã tróc rơi không ít, lộ ra có chút loang lổ, mà giấy trắng dán trên cửa sổ cũng đã tổn hại hơn nửa, ngay cả trên song cửa cũng đều có vết trùng đục.

Thẩm Lạc đánh giá nhà này vài lần, gật gật đầu, sau đó liền tách ra cỏ dại, hắn đi đến dưới hiên, đẩy ra cửa gỗ lọt gió, kèm theo một hồi tiếng vang "két", một cỗ mùi ẩm ướt mốc meo lập tức đập vào mặt.

Hắn nghiêng người, một tay che, một tay lướt trong không khí.

Sau khi thích ứng một chút, hắn mới xoay chuyển ánh mắt, liếc nhìn gian nhà.

Diện tích gian nhà vốn không lớn, bên trong chất đủ loại bàn ghế hư hao rách nát, còn có một số cây chổi, thùng nước,... dùng đã lâu, chúng đều chất đống lộn xộn ở các góc tường.

"Thoải mái với đống mốc meo này, sợ là có. . . cũng đều không có cách nhìn a." Thẩm Lạc nhỏ giọng lầm bầm một câu.

Trong lời nói của hắn tuy có ý ghét bỏ, nhưng động tác trên tay lại không mảy may chần chừ.

Chỉ thấy Thẩm Lạc đi lên phía trước, lấy xuống từng cái ghế cũ nát chồng chất tại trên bàn kia, hơi sắp xếp rồi chồng chất tại một bên khác của nhà.

Sau khoảng một khắc đồng hồ, cuối cùng hắn mới dọn dẹp hơn phân nửa bàn hỏng ghế nát đến một bên khác.

Lúc này, lồng ngực Thẩm Lạc có chút nhấp nhô, hắn thấy những cái bàn bị đè ở phía dưới đều được lộ ra lần nữa, mới thở ra một hơi thật dài.

Sau khi Tiểu Hóa Dương Công nhập môn, hắn có thể cảm nhận được thể chất của mình tăng cường hơn lúc đầu không ít, nhưng chỉ là lao động một chút như vậy, sau lưng vẫn đổ không ít mồ hôi.

Thẩm Lạc thoáng nghỉ trong chốc lát, sau đó mới đi lên phía trước, kéo ra ngăn kéo của những cái bàn kia, lục lọi từng cái.

"Không có. . ." Trong ngăn kéo thứ nhất, rỗng tuếch.

"Không có. . ." Ngăn thứ hai, cũng không có vật gì.

"Không có. . ."

. . .

Sau khi lật ra bảy tám cái bàn, ngay vào lúc Thẩm Lạc có chút buồn bực, cho là mình sắp làm công cốc, hắn rốt cuộc có phát hiện.

"Có rồi!"

Khi kéo ra ngăn kéo của cái bàn rách nát thứ chín chỉ còn lại có hai chân, bên trong rớt cuộc lộ ra một quyển sách cũ nát bìa ngoài màu xanh.

Hắn vất vả khổ cực thu thập những bàn ghế cũ nát này, đương nhiên không đơn giản chỉ vì quét dọn phòng, mục đích của hắn chính là vì tìm kiếm những thư tịch bị chủ nhân trước đánh mất này.

Trong Xuân Thu Quán, ngoại trừ những Đạo gia kinh điển như là 《Đạo Đức Kinh》, sách cất giữ cũng không tính nhiều, hơn nữa đại đa số đều là thư tịch mà sư môn trưởng bồi giấu riêng, mượn đọc rất khó.

Thẩm Lạc từ nhỏ liền thích lật xem đủ loại tạp tịch dị chí, sau đó vì tìm kiếm cách tự cứu, hắn càng nhìn đại lượng tạp thư. Máy vị diệu dược ở tiệm thuốc trong nhà, chính là do hắn đọc nhiều sách vở, sau đó tổng kết lợi và hại của đủ nhà nhiều phương, mới tự mình điều phối ra đây.

Mấy năm đó đã nuôi dưỡng thói quen lật sách trong đêm cho hắn, Xuân Thu Quán phong núi đã lâu, hắn cũng không tiện để trong nhà đưa sách tới đây, đành phải tìm chút thư tịch ở các nơi trong quán.

Bởi vì lúc trước, hắn từ trong mấy chỗ nhà hoang khác vô tình tìm được một chút thư tịch như tạp chí, du ký,... rất có tác dụng với hắn, cho nên lần này hắn mới lại tới đây thử vận khí, không ngờ hắn thật sự lại lục lợi ra được một quyển.

"Trương Thiên Sư hàng yêu quỷ sự*... ." Thẩm Lạc nâng lên bản sách cô hơi hiện âm ướm kia, cẩn thận xem xét qua mấy hàng chữ to dựng thẳng trên bìa ngoài, thuận miệng đọc một lần.

*kỷ sự: ghi chép lại sự thật

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 7: Hàng Yêu Kỹ Sư

Nhìn danh tự, dường như đây là bản du ký ghi chép việc hàng yêu của vị Trương Thiên Sư này, có lẽ cũng không quá chênh lệch với một số thoại bản tiểu thuyết mà lúc trước hắn đọc được, hơn nửa đều là chút chuyện xưa chí quái do hậu nhân bịa đặt.

Thẩm Lạc cũng không quá để ý, hắn giữ qua bụi đất dính ở mặt trên, rồi thu vào trong tay áo lớn.

Sau đó, hắn lại lật xem mấy cái bàn ghế còn thừa, cũng không có thu hoạch gì khác nữa, nên đành phải thôi, rời khỏi phòng tạp vật này rồi quay trở về Thanh Thạch bình.

Tĩnh thất của Thanh Thạch bình là một tòa lầu hai tầng nhiều phòng, có khoảng hai mươi gian phòng ốc không lớn, một phần đệ tử trong quán đang sống tập trung ở bên này.

Tĩnh thất của Thẩm Lạc tại ngoài cùng bên phải tầng một, ở gần sát sườn dốc.

Tĩnh thất của chúng đệ tử cũng không lớn, ngoại trừ một cái giường cùng một bộ bàn ghế thì cũng không có thứ khác, Thẩm Lạc cũng không ngoại lệ.

Vừa đẩy ra cửa, một cỗ mùi tùng hương nồng đậm đập vào mặt hắn, khiến Thẩm Lạc không nhận được mà nhíu cái mũi.

Trong quán, vật xông hương như đàn hương, tùng hương cũng không ít, quán cũng chưa bao giờ cấm đệ tử sử dụng. Bởi vì bình thường, khi tĩnh tọa tu luyện mà có những vật ngưng thân tinh khí này làm phụ trợ thì có thể khiến người càng dễ dàng nhập định.

Nhưng mà người khác cũng chỉ châm đốt một chút thôi, thoáng có mùi thơm nhàn nhạt là được rồi, nào có ai sẽ để mùi đậm đặc giống như hắc như vậy chứ, quả thực là có chút sặc người.

Nhưng mà đây cũng là chuyện đành phải chịu.

Gian phòng của Thẩm Lạc bị một cây tùng nghênh khách cổ vẹo ở sườn dốc chặn lại hơn nửa ánh mặt trời, vốn đã có chút râm mát ẩm ướt rồi. Mà trên cái bàn dài trong phòng, hắc lại bày thêm mấy chục bản sách cổ hắc tìm tòi được từ các nơi trong quán, phần lớn đều sinh vết mốc, mùi vị kia không nói cũng biết rồi.

Nếu không phải do hắc lấy tùng hương đè ép mùi, gian phòng này căn bản liền không thể chiêu đãi người.

Thẩm Lạc đã tập mãi thành quen với chuyện này, hắc đi tới trước bàn dài sát tường sau đó ngồi xuống, từ trong tay áo móc ra quyển 《Trương Thiên Sư hàng yêu kỹ sự》 mới mang về kia, để lên bàn.

Sách này nhìn bề ngoài vẫn ổn, ngoại trừ vết mốc trên bìa nhìn có chút buồn nôn, còn lại thì vẫn tính hoàn chỉnh, tốt hơn nhiều so với phần lớn tàng thư ở nơi này.

Đầu tiên là hắc cầm lên ấm nước trên bàn rồi tu ừng ực non nửa ấm, nghỉ ngơi nửa nén hương, sau đó mới hồi một ít sức.

Hắc mở ra bìa sách cổ, lộ ra trang tiêu đề ố vàng, mặt trên vẽ một đạo sĩ ực ịch đội mũ hoa sen, mặc thất tinh bào, một tay ép ngón tay bấm quyết,

một tay cầm kiếm, làm hình dáng Kim Cương trùng mắt.

Xem ra đây hẳn là chân dung của vị Trương Thiên Sư kia, nhưng đường nét thô kệch thì phần nhiều là vẽ truyền thần. Dù sao nếu chân nhân có ngoại hình như thế, vậy ông ta thật sự còn hung ác đáng sợ hơn quỷ quái gì đó.

Thẩm Lạc cười cười, lật qua trang tiêu đề, bắt đầu lật xem nội dung phía sau.

Xem qua chút, tâm tư của Thẩm Lạc lập tức bị hấp dẫn vào, nội dung ghi chép trong sách thật đúng là tiểu thuyết chí quái*, giảng thuật rất nhiều giai thoại về vị Trương Thiên Sư này hàng yêu trấn quỷ tại khu vực Lĩnh Nam.

*một thể loại tiểu thuyết viết về mang màu sắc kỳ dị, ma quái.

Trong sách cũng không ghi lại niên đại, vì vậy không thể khảo chừng về mặt thời gian, nhưng mà tên địa phương thì lại viết rõ ràng, đều là địa danh mà bây giờ có thể khảo cứu tra tìm, nên có lẽ cũng không cách hiện tại quá lâu.

Vị Trương Thiên Sư này là một vị Đạo gia chân nhân, nắm giữ thủ đoạn đan đạo bí thuật cùng phù lục chân truyền, ông ta có thể luyện kim đan, chế phù lục, trong sách viết ông ta hàng phục mười mấy đầu quỷ vật cùng rất nhiều yêu quái ví dụ như thử tinh hồ mi,...

Tiểu thuyết chí quái như vậy, Thẩm Lạc cũng đã đọc không ít, trên nội dung cũng không có quá nhiều ý mới, thậm chí quỷ quái yêu thuật viết ở trong đều không đa dạng đặc sắc bằng tiểu thuyết khác, chẳng qua là chút kịch bản cũ rích như ác quỷ quán thân, yêu mi hoặc tâm,...

Nhưng thứ khiến Thâm Lạc không bỏ xuống được, lại là đủ loại thuật pháp liên quan với việc tranh đấu cùng ác quỷ, quá trình thi triển đều được viết rành mạch. Trong sách có nhắc tới một chuyện xưa, một viên ngoại nhà giàu vì bị hồ mị quấy nhiễu, không chịu được phiền phức, Trương Thiên Sư liền tặng cho gã một cây phát trần, khiến gã treo ở phía trên cạnh cửa, từ đó liền hết hồ họa.

Mặt khác, trong sách còn nhắc tới thủ đoạn cổ quái như là lấy máu chó đen viết phù, lấy đao đồ tể trấn quỷ, lấy tiền tệ cổ đê thắng. . .

Thậm chí trong đoạn kết của mấy chuyện xưa, còn kèm theo tranh vẽ phù lục đã dùng trong chuyện xưa. Chúng thoạt nhìn rỗng bay phượng múa, phảng phất nối liền một mạch, mà thật sự lại có mấy phần khí tượng đặc biệt.

Nhưng sau khi cẩn thận tra xét, Thâm Lạc liền phát hiện có chút không đúng.

Một số phù lục hẳn đã từng thấy dán ở vài chỗ cạnh cửa trong quán, cũng từng gặp trong một số thư tịch khác, tuy giống với tên gọi của bức vẽ ở đây, kiểu dáng cũng rất giống, nhưng ở chỗ rất nhỏ của bút pháp vận chuyển, lại có bất đồng rõ ràng.

Thâm Lạc xem qua vài lần, sau đó lập tức tìm kiếm một hồi trong đống sách cũ trên bàn, rất nhanh liền rút ra từ chính giữa được một quyển sách cũ càng thêm tàn tạ, ngay cả bìa ngoài cũng đã rơi sạch.

Quyển sách cũ này chỉ có thể nhìn được mười mấy tờ hơi mỏng ở phía trước, phần lớn trang sách phía sau đã mục nát dính liền với nhau, hơi dùng lực xé rách, liền sẽ nát thành vụn.

Quyển sách này tên là 《 Bí pháp phù lục chân giám 》 , chính là một quyển sách cổ chuyên môn ghi chép phù lục lưu truyền từ xưa, trong đó nhắc tới rất nhiều quy củ và cấm kỵ trong việc chế phù với dùng phù.

Ở trong bộ sách này, căn cứ theo công dụng của phù lục, đại khái phân chúng thành "Hóa, Trấn, Công" ba loại.

Phù như Hóa tiểu nhân phù, Bách giải tiêu tai phù đều thuộc về Hóa phù, mà Bình an phù, Trấn trạch phù,... đều thuộc về Trấn phù, về phần Công phù thì lại nói không rõ ràng, viết cực ít, nhưng vẫn nhắc tới các loại danh tự như Nhiên khí phù cùng Tiêu lôi phù.

Trong tất cả chúng loại phù lục, Thẩm Lạc để ý nhất chính là phù lục loại công kích. Năm đó La sư thôi động một mai hoàng phù chế trụ Âm khí, một màn đó khiến hấn khắc sâu ấn tượng, đến nay vẫn còn ký ức như mới.

Nhưng trong số thư tịch tương quan mà hấn có khả năng tiếp xúc đến, nội dung diễn tả về loại phù lục này thật sự ít càng thêm ít, vô hình trung liền phủ lên một lớp mạng che mặt thần bí cho loại phù lục này.

Nếu như sau này gặp lại thứ như âm túy xúi quẩy mà có trấn áp phù như Bình an phù, Hộ thân phù thì có lẽ cũng có thể bảo vệ bình an, nhưng nếu gặp gỡ quý mị chân chính, đương nhiên là phù lục loại công kích ở bên người vẫn bảo đảm hơn.

Tiếc rằng, bộ phận có thể lật xem trong sách đều là những nội dung cùng loại với quy tắc chung, những nội dung thật sự miêu tả tác dụng của phù lục cùng phương pháp vẽ đều nằm ở nửa phần sau, hầu như tất cả đều không thể xem xét rồi.

Thẩm Lạc lật xem một ít nội dung phía trước, phát hiện Bình an phù lại vẫn bảo tồn được, đúng lúc trong 《 Trương Thiên Sư hàng yêu kỹ sự 》

cũng có phù này, hấn lập tức liền cầm tới để so sánh một phen.

"Ồ, thật sự giống nhau." Hấn hít nhẹ một hơi, lẩm bẩm nói.

"Đùng. . ."

Lúc này, một tiếng trống chiều gõ vang, mới đánh thức Thẩm Lạc từ trong suy nghĩ.

Hấn ngẩng đầu, nhìn thoáng qua sắc trời ngoài cửa sổ, mới phát hiện rằng trong lúc vô tình, vậy mà đã đến chạng vạng tối.

Từ lúc lên núi đến nay, hấn liền rất hứng thú với những chuyện âm quỷ cổ quái này. Thường ngày, ngoại trừ tu luyện Tiểu Hóa Dương Công, hấn tạm thời cũng không cách nào tu luyện công phu khổ luyện như "Thanh Dương Thủ", vì vậy phần lớn thời gian hấn đều tốn ở trên việc lật xem những thư tịch này.

Không ngờ hôm nay đọc chút mà đã trôi qua hơn nửa ngày rồi.

Hấn lắc đầu cười cười, thu dọn tốt thư tịch trên bàn, sau đó đứng người lên và đi ra cửa phòng.

Sau Tam Thanh điện, đi gần trăm trượng về bên phải sẽ có một mảnh vách núi bằng phẳng, mặt trên xây dựng vài toà tiểu viện độc lập. Nội môn đệ tử trong quán liên ngụ ở bên này, mỗi người đều có một cái độc viện không lớn, cũng không ở lẫn lộn với đệ tử còn lại.

Lúc này, sắc trời đã có chút âm u, ngoài cửa một toà viện trong đó, đang tụ tập ba bóng người.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 8: Nguyên Thạch

“Điền sư huynh, Thẩm sư đệ, hai người các người là chó sao? Ta vừa mới về đã bị hai người chặn cửa?” Một người vừa cầm chìa khóa lạch cạch mở cửa, vừa không nhìn được quay đầu qua cười nói với hai người.

Người mở cửa chính là Bạch Tiêu Thiên, hai người trong miệng y dĩ nhiên là Thẩm Lạc, người nữa là người bị La sư sai xuống núi tiếp đón Thẩm Lạc nhập quán hai năm trước, Điền Thiết Sinh.

Thẩm Lạc lên núi được một thời gian ngắn mới cảm nhận chắc chắn rằng Điền Thiết Sinh này có thể tính như người thuần phác, có điều hơi nhát gan. Y lên núi sớm hơn đại đa số đệ tử nhưng lại thường xuyên bị đám Đinh Nguyên bỡn cợt.

Bạch Tiêu Thiên và Thẩm Lạc đều từng giải vây cho y, hơn nữa ba người đều là môn hạ của La sư nên quan hệ ngày càng thân thiết.

“Vào rồi nói, vào rồi nói...” Thẩm Lạc vừa cười vừa tiếp.

Hai người hồi thúc Bạch Tiêu Thiên mở cửa, đốt nến rồi chia nhau ngồi xung quanh cái bàn vuông trong phòng.

“Ui cha, mùi thơm này là... là Hồng Vận lâu há?” Điền Thiết Sinh nhìn cái bọc giấy dầu trên bàn, nuốt nước bọt.

“Biết nhìn đồ.” Bạch Tiêu Thiên đáp xong mở hết bốn gói giấy dầu ra.

Sau lớp giấy dầu kia còn có một lớp lá sen, mở hai lớp ra liền thấy mùi thịt nồng nàn tỏa ra khắp phòng.

Ngay sau đó, y cười ha ha rồi nhắc hai hai bình sứ xanh lên, đem một bình đặt vào trong chiếc hộp gỗ sơn ở góc giường, chỉ để lại trên bàn một bình.

Bạch Tiêu Thiên thích rượu, việc này Thẩm Lạc đã biết từ lâu. Điền Thiết Sinh thì chỉ im lặng, một lòng chú tâm chỗ vệt quay và thịt kho.

“Hôm nay Thẩm sư đệ rót cuộc đã nhập môn Tiểu Hóa Dương Công, chén rượu này xem như chúc mừng hấn.” Bạch Tiêu Thiên lấy ra ba chén sứ, tự mình rót đầy ba chén Bạch Ngọc Thiêu xong nâng chén nói.

“Thẩm sư đệ đã nhập môn? Chuyện xảy ra lúc nào? Huynh đệ chúng ta đúng là phải chúc mừng hấn.” Điền Thiết Sinh nghe xong thì thoáng giật mình xong vô cùng vui mừng, nói.

“Điền sư huynh, ta vừa mới nhập môn Tiểu Hóa Dương Công cách đây không lâu. Bạch sư huynh chỉ cần có hai tháng đã nhập môn công pháp này, ta lại mất tới hai năm, có gì đâu mà chúc mừng.” Thẩm Lạc cười khổ đáp.

Chớ nói tới đệ tự nội môn như Bạch Tiêu Thiên, dù là đệ tử ngoại môn bình thường thì hai năm cũng phải tu luyện được bảy, tám phần của Tiểu Hóa Dương Công.

“Đường tu hành rất dài, nhanh chậm nhất thời có gì khác nhau, thành công tới đích là được. Hơn nữa Thẩm sư đệ là người mang nghị lực lớn, thành tựu tương lai chưa hẳn đã dưới ta.” Bạch Tiêu Thiên lắc đầu tỏ vẻ xem nhẹ.

“Bạch sư đệ nói chí phải...” Điền Thiết Sinh miệng nói vậy nhưng ánh mắt vẫn dính chặt lên chỗ vệt quay, thịt kho tựa như đang tính toán ra tay

với phần nào trước.

Thẩm Lạc nghe thế cũng chỉ cười trừ.

Đường tu hành rất dài nhưng chậm một bước sẽ thành chậm nhiều bước, nào có thể nói nhẹ nhàng thế kia? Huống hồ mình tu hành vốn là để kéo dài tính mệnh, làm sao dám chậm?

Chỉ là những lời này hẳn chỉ có thể nghĩ chứ không thể nói cùng bọn họ.

“Dù thế nào nữa thì đây vẫn là chuyện tốt, trước cùng cạn chén này nào.” Bạch Tiêu Thiên bật cười lớn, cao giọng nói.

“Không sai, chúc mừng Thẩm sư đệ.” Điền Thiết Sinh phụ họa theo.

“Vậy liền đa tạ hai vị sư huynh.” Thẩm Lạc cảm ơn một câu xong ba người cùng nâng chén uống.

Ngoài phong trăng ngả về tây, trong phòng tiếng nói, tiếng cười lớn thêm. Bất giác đêm đã về khuya.

Thẩm Lạc tự biết cơ thể yếu nhược, thêm nữa tử lượng hẳn cũng bình thường nên không uống nhiều. Bạch Tiêu Thiên thì sức uống rất tốt, dù là mượn cơ tự phạt uống nhiều nhất hội nhưng vẫn tỉnh như sáo.

Điền Thiết Sinh thì ngược lại, tử lượng thực sự quá kém, mới uống được ba chén vào bụng mặt đã đỏ bừng, lại chén thêm kha khá vệt quay, thịt kho nên bụng no buồn ngủ. Hai người liền dìu y lên giường ở đại sảnh nằm ngủ.

Hai người vừa mới trở lại bàn ngồi xuống thì đã nghe tiếng ngáy của Điền Thiết Sinh từ trong sảnh truyền ra.

Bạch Tiêu Thiên nghe tiếng ngáy liền mỉm cười, đưa tay vào trong túi áo móc ra một xấp giấy vàng và ba bình sứ màu trắng đem đặt lên trên bàn.

“Đa tạ Bạch sư huynh.” Thẩm Lạc tất nhiên biết đó là thứ gì nên vội vàng nói cảm ơn.

“Đồ là cho ngươi, có mấy lời này cũng phải nói với người một chút.” Bạch Tiêu Thiên dùng thần sắc nghiêm túc vô cùng hiếm thấy nói.

“Ngươi nói đi.” Thẩm Lạc khẽ gật đầu.

“Chuyện chế phù, do môn quy nên ta không thể nói nhiều cho ngươi. Có điều ta tin tưởng thành tâm thì linh, sư đệ là người bền lòng vững chí, chưa hẳn không thể tự mày mò tìm hiểu ra. Chỉ có điều người không có pháp lực chân chính, điều khiển phù lục này như thế nào chỉ e còn chưa biết nhỉ?” Bạch Tiêu Thiên nói.

Thẩm Lạc nghe thế thì mừng vui, biết Bạch Tiêu Thiên muốn giúp mình nên vội lắc lắc đầu.

“Trong phù trữ thần tàng khí mới có thể câu thông thiên địa quỷ thần, khi sử dụng cần dùng pháp lực kích phát phù đảm, từ đó khiến linh phù phát uy. Nhưng nếu không có pháp lực mà muốn thôi động phù lục thì chỉ có thể mượn nhờ ngoại vật, ví dụ như Nguyên Thạch.” Bạch Tiêu Thiên giảng giải.

“Nguyên Thạch là thứ gì?” Thẩm Lạc thắc mắc hỏi. Thứ này hẳn chưa từng thấy trong cách cổ thư từng đọc trước đây.

“Chính là cái này.”

Lời dứt, Bạch Tiêu Thiên liền đưa tay vào ngực áo mò mò một lúc rồi lấy ra ba khối ngọc thạch màu trắng xám to cỡ trứng chim bồ câu rồi đặt lên

bàn.

Thẩm Lạc quan sát phát hiện những ngọc thạch này nhìn chất liệu rất bình thường, bề ngoài không thấy tia sáng nào nhưng quan sát kỹ sẽ thấy còn có lấm tấm mấy điểm đen. Điểm duy nhất có phần khác lạ là khi có ánh sáng chiếu qua thì có thể mờ mờ thấy bên trong ngọc thạch có một đám khí nhỏ màu trắng đang chậm chậm lưu chuyển.

“Dùng cái này có thể kích phát phù lục luôn sao?” Thẩm Lạc cầm một viên lên vân vân, hỏi.

“Đương nhiên là không, còn phải kết hợp với khí Dương cương của bản thân mới có thể kích phát, Tiểu Hóa Dương Công của ngươi đã nhập môn, chỉ cần chú ý phương pháp thôi động thì hẳn là có thể.” Bạch Tiêu Thiên lắc đầu nói thêm.

“Còn cần khí Dương cương...” Thẩm Lạc trầm ngâm tự nói.

“Việc này có gì kỳ lạ, khí Dương Cương mặc dù không phải pháp lục nhưng người dương khí sung túc, việc vẽ bùa cũng sẽ dễ dàng hơn người thường nhiều. Ngươi phải nhớ kỹ, vẽ bùa là việc hao tổn tâm thần lại tiêu tốn Dương khí, ngươi tuyệt đối không được cố quá.” Bạch Tiêu Thiên nhắc nhở.

“Làm phiền Bạch sư huynh chỉ điểm.” Thẩm Lạc thâm hiểu đối phương có thể nói với mình nhiều việc như thế đã cho mình không ít lợi ích, lúc này liền lên tiếng cảm ơn.

“Đa tạ cái gì chứ, trước thu Nguyên thạch vào rồi nói tiếp...” Bạch Tiêu Thiên nhìn mặt bàn hất hất cằm, đáp.

Thẩm Lạc không từ chối, gọn gàng thu Nguyên thạch lại bởi hẳn biết rõ, rời Bạch Tiêu Thiên ra thì bản thân e rằng rất khó kiếm được thứ này.

“Đại ân không lời nào nói hết, ngày sau có cơ hội nhất định báo đáp người.” Thẩm Lạc trịnh trọng nói.

“Được rồi, có cơ hội mời ta đi uống mấy bữa rượu ngon là được, Hoa tử ở Xuân Hoa huyện cũng tốt, he he...” Việc chính đã nói xong, Bạch Tiêu Thiên lại không phục bộ dạng nhể nhúm nhút lúc trước.

Điền Thiết Sinh không dậy nổi, Thẩm Lạc đang một mình trở về tỉnh thất chỗ bãi đá xanh.

Bước trên thềm đá trong núi, dưới ánh sáng trắng mờ của vầng trăng thanh trên cao chiếu xuống, nghe tiếng kêu rả rích của từng đám côn trùng khiến tâm thần hẳn thêm phần thanh thản, chút men say cũng theo gió núi mát lạnh bay đi.

Khi trở về tới tỉnh thất, hẳn không còn buồn ngủ chút nào.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 9: Vẽ Phù

Thẩm Lạc châm đèn ở góc bàn, hấn lấy ra từ trong tay áo ba cái bình sứ nhỏ và giấy vàng đặt ở trước người.

Số lượng giấy vàng không nhiều, chỉ có mấy chục tờ. Đây vốn là giấy dùng để viết phù, được cắt theo kích thước phù hợp, chỉ là chất giấy có chút thô ráp, khi sờ hơi ráp tay.

Tiếp theo, Thẩm Lạc lại xem xét qua ba bình sứ kia, lông mày hấn nhăn lại.

Trong bình nhỏ có chứa máu gà trống, huyết dịch đã đông thành khối, đổ cũng không đổ ra được. Máu chó mực thì tuy vẫn chưa đông hoàn toàn, nhưng cũng đã bắt đầu hơi sền sệt.

"Không được, nếu không dùng ngay chỉ sợ ngày mai sẽ hỏng hết." Thẩm Lạc cau mày nói.

Vừa dứt lời, hấn liền kéo ngăn kéo dưới bàn ra, lấy từ bên trong ra một cây bút lông tốt và một cái nghiền mực bằng bạch ngọc.

Bút được chế tạo từ lông sói, nghiền mực thì được khoét từ cả khối cẩm thạch trắng. Chúng không phải vật gì quá trân quý, đều là vật mà hấn mang theo bên mình khi lên núi.

Đầu tiên, hấn đổ máu chó vào trong nghiền mực, trong không khí lập tức tràn ngập một mùi tanh nhàn nhạt.

Thẩm Lạc cầm lấy bút lông rồi quệt vào máu chó một lát, đầu bút lông lập tức dính đầy máu, bị nhuộm thành màu đỏ sậm.

Hắn vẽ một tờ giấy phù vàng rồi trải ở trước người, vừa nhắc bút lên thì đột nhiên dừng lại.

"Nên xem lại một chút." Thẩm Lạc lẩm bẩm một câu.

Dứt lời, hắn liền lật ra hai quyển sách cổ rách nát là 《Trương Thiên Sư hàng yêu quỷ sự》 và 《Bí pháp phù lục chân giám》, sau đó để ở một bên.

Trong một chút nội dung mang tính quy tắc chung ở mặt trước của 《Bí pháp phù lục chân giám》 có ghi lại: "Người vẽ phù cần hợp và tín. Lấy thần của mình hợp thần của nó, lấy khí của mình hợp khí của nó, thần vô hình, mà hình tại phù."

Câu nói này, chính là nguyên do mà phù lục có năng lực thần quỷ bất trắc. Đó là lấy tinh khí thần của người để câu thông tinh khí thần của thiên địa, từ đó bám thân lục vô hình lên giấy phù hữu hình.

Cho nên vào lúc vẽ phù, chẳng những cần ngưng thần tĩnh tâm, bài trừ tạp niệm, còn phải vẽ liền một mạch, mới có thể khiến một ngụm tinh khí kia kéo dài không ngừng, từ đó đạt tới cảnh giới thần hợp.

Đây gọi là nói dễ làm khó, Thẩm Lạc vốn bán tín bán nghi sự thật giả của phù lục chi đạo trên những quyển sách này, để hắn toàn tâm theo đó, bài trừ hết tạp niệm, thật sự hơi làm khó hắn.

Lúc này, hắn cầm bút mà suy nghĩ trong lòng vẫn còn rối ren lộn xộn.

Thật ra đối với chuyện vẽ phù, tay hắn cũng không lạ. Trong quá khứ, hắn đã dùng giấy trắng luyện vẽ không biết bao nhiêu lần, nhưng nghiêm túc vẽ phù trên giấy vàng này thì là lần đầu.

"Người vẽ phù khế hợp Âm Dương, chỉ tập trung mới có thể vẽ. . ."

Thẩm Lạc hít sâu một hơi, từ trên ghế đứng lên, đứng thế trung bình tấn. Hắn vừa ngâm tụng văn tự trên sách, vừa vẽ trên giấy vàng.

Hai chữ "sắc lệnh" mở đầu, phù văn chuyển động trên tờ giấy như nước chảy. Một tấm Hộ thân phù có tác dụng "Bách tà tránh lui" được vẽ xong rất nhanh, đây là một loại phù trong sách mà hắn cho rằng tương đối đơn giản.

Thẩm Lạc nhìn nét vẽ chưa khô máu ở phía trên, thoáng so sánh với tranh vẽ phù lục trên 《Trương Thiên Sư hàng yêu kỹ sự》, lông mày hắn không khỏi hơi nhăn lại.

Rõ ràng hai hình hơi giống nhau, nhưng hắn liếc mắt nhìn qua là đã cảm thấy không đúng lắm.

"Nét bút pháp di chuyển thực ra đã uốn theo kiểu dáng trên sách rồi, nhưng sao cái mà ta vẽ. . . trông như đứt đoạn, không có loại cảm giác liền mạch giống trên sách." Thẩm Lạc hí mắt, lẩm bẩm nói.

Sau khi nhìn một lát, hắn bỗng nhiên nghĩ rằng liệu có phải do mình dùng vài lần lúc vẽ phù nên không làm được liền từ đầu đến cuối như trên sách.

Nghĩ tới điểm này, hắn vội nín một hơi, gấp rút vẽ thêm lần nữa.

Kết quả, bởi vì lần này do khó chịu khi nín thở, lực chú ý lại càng không tập trung nên phù mà hắn vẽ ra còn không bằng tấm thứ nhất.

Thẩm Lạc không nhụt chí, thoáng nghỉ ngơi, điều hòa hô hấp. Sau đó, hắn lại vung bút vẽ phù, tấm này nối tấm kia.

Theo hẳn, chuyện vẽ phù này không thoát khỏi quy tắc "hay làm thì quen tay". Lúc trước, hẳn cũng từng luyện tập trên giấy trắng hàng trăm ngàn lần với những phù lục không biết thật giả kia rồi, hiện tại có lẽ chỉ hơi kém chút.

Hơn một canh giờ sau.

Sắc mặt Thẩm Lạc thoát nhìn có chút phờ phạc, nhưng trong ánh mắt hẳn lại chớp động một tia hưng phấn.

Một tay hẳn cầm một tấm phù lục giấy vàng đã vẽ tốt, một tay khác đang cầm cuốn 《Trương Thiên Sư hàng yêu quỷ sự》 đã mở ra, ánh mắt không ngừng đảo qua lại giữa hai thứ.

"Không tệ, không tệ, tấm này cuối cùng cũng có chút giống rồi."

Tuy nhìn thì vẫn có khác biệt với trên sách, nhưng mà loại cảm giác đứt đoạn kia đã hết hẳn rồi.

Có tiến triển này, hẳn chỉ cảm thấy toàn thân lại dâng lên một cỗ khí lực. Cảm giác mệt mỏi lúc trước hết sạch, hoàn toàn bị thay thế bởi cảm giác hưng phấn.

Máu chó trong nghiên mực đã không còn nhiều lắm, Thẩm Lạc lấy ra bình sứ nhỏ, đổ hết máu chó ở trong bình ra.

Ngay vào lúc định cầm bút, hẳn bỗng nhiên ngừng lại.

"Cũng không biết Hộ thân phù này liệu có thật sự hữu dụng?" Trong lòng Thẩm Lạc chần chờ, thầm nghĩ mà nói.

Tuy Hộ thân phù này đơn giản, giống với Trấn trạch phù và Bình an phù, nhưng đều là phù lục theo lợi tránh hại, không có hiệu quả công kích

rõ ràng. Đeo ở trên người, để ở trong nhà thì dù phát huy tác dụng cũng rất khó phát hiện.

"Được rồi, dứt khoát thử cái đó một chút!"

Thẩm Lạc đột nhiên vỗ cái ót, nhớ lại trong 《Trương Thiên Sư hàng yêu kỷ sự》 có một câu chuyện xưa.

Chuyện kể rằng Trương Thiên Sư gặp được một con chuột tinh gieo họa nhà cửa, dùng rất nhiều loại phù lục như Hóa tai, Trấn trạch đều không thể xua đuổi. Khi đó ông ta dùng một loại phù lục loại công kích tên là "Tiểu lôi phù", trực tiếp nổ nát con chuột lớn thành tinh kia.

Hắn lập tức lật đến tờ kia trên sách cổ, quả nhiên thấy mặt sau có kèm theo tranh vẽ của Tiểu lôi phù.

Trong cả quyển sách này, tuy rằng chuyện xưa không ít, nhưng mà câu chuyện dùng đến phù lục thì chỉ có non nửa. Phần lớn trong đó đều là phù lục như Khu quỷ phù và Trấn trạch phù, loại phù lục công kích có thể tìm được thì cũng chỉ có một tấm này mà thôi.

"Hắc, chính là nó. . ." Thẩm Lạc cười hắc hắc. Sau khi cẩn thận quan sát một lát, hắn lại cầm bút vẽ lần nữa.

Không giống với Hộ thân phù kia, Tiểu lôi phù này không bắt đầu bằng hai chữ "sắc lệnh", mà là lấy một chữ "Lôi" theo cách viết cổ làm mở đầu, viết cũng không dễ dàng.

Trước đó, Thẩm Lạc chưa hề luyện qua loại phù lục này, vừa bắt đầu liền làm hỏng vài tấm giấy bùa.

Nhưng đau lòng thì kệ đau lòng, hắn không định dừng lại. Mãi đến lúc dùng hết mười mấy tấm giấy phù, cuối cùng hắn mới vẽ ra một tấm "Tiểu

lôi phù" tương đối vừa mắt.

"Khí đầy, thần đủ thì đảm bảo được rồi, còn có thể dùng hay không phải xem thiên ý. . ." Thảm Lạc nhìn qua phù lục trong tay, trong lòng hẳn có chút hưng phấn mà lảm bảm.

Thừa dịp trên tay rớt cuộc đã có cảm giác, hẳn lại tiếp tục vẽ. Kết quả là trong mười cái vẽ ra cũng có một hai tấm có thể nhìn.

Rất nhanh, máu chó mực trong nghiên mực đã không còn thừa nhiều lắm.

Thảm Lạc suy nghĩ một lát, rút ra cái bình chứa chu sa, đổ một chút vãi sau đó trộn lẫn. Hai thứ liền dung hợp với nhau rất nhanh.

Biện pháp dùng máu chó hỗn hợp chu sa không phải ý nghĩ hảo huyền của Thảm Lạc, mà là thủ đoạn của vị Trương Thiên Sư kia đã từng dùng, nếu không thì hẳn cũng sẽ không lãng phí đồ vật như vậy.

Giấy phù còn thừa không nhiều, sau khi vẽ nốt được hai tấm Tiểu lôi phù thì máu chó mực cũng vừa tiêu hao hết, rớt cuộc đã hết gạo sạch đạn.

Thảm Lạc thở ra một hơi thật dài. Hẳn mệt lả phải vịn vào tay ghế, ngồi bệt xuống.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 10: Thử Phù

Cũng không biết là do đứng tấn trong thời gian quá dài, hay là nín thở quá nhiều lần, giờ phút này Thẩm Lạc cảm thấy đau nhức toàn thân, đầu óc mê muội, giống như cả ngày lao lực vậy.

"Không được, phải tranh thủ thời gian nghỉ ngơi một chút, nếu không ngày mai tu luyện sẽ chậm trễ." Thẩm Lạc thu thập qua loa các vật trên bàn, gom cát kỹ mấy tấm phù lục đã vẽ xong, rồi leo lên giường ngủ vùi.

Hắn ngay cả chăn mền cũng không kịp kéo lên, một trận tiếng ngáy nhỏ vang lên.

Sáng sớm, tiếng chim hót trong núi dần dần rộn rã, như suối nước leng keng, thanh thúy êm tai.

Thẩm Lạc dù chưa hết mỗi mệt, vẫn dựa vào nghị lực cường đại giống như trước, tỉnh thức dậy.

Sau khi hấn rời giường, nhìn mấy tấm phù lục trên bàn, trong lòng dâng lên mấy phần hưng phấn, cẩn thận thu thập chúng vào trong ngực.

Thẩm Lạc mặc quần áo đi ra ngoài phòng, đi từ bờ sườn núi xuống ao nước suối, rửa ráy một phen, sau đó leo núi về phía Ngọc Hoàng điện.

Bất luận có chuyện gì, tu luyện sáng sớm cũng không được trì hoãn.

Sau ba canh giờ, Thâm Lạc hoàn thành tu luyện Tiểu Hóa Dương Công hôm nay.

Đứng lên trước khối cự thạch, hắn không đi traai đường dùng com, mà lấy từ trong ngực ra mấy khối lương khô gặm nham nhờ mấy cái, rồi quay người đi về phía sau núi.

Hắn muốn thử một chút những phù lục này, có phải thật công dụng thần kỳ như trên sách nói không.

Thâm Lạc rất nhanh đi tới phía sau núi, dọc theo một đầu đường nhỏ đi sâu vào phía sau núi, cách xa chủ phong, dừng lại trong một chỗ u cốc âm kín.

Hắn không được sư môn cho phép, nếu như bị người phát hiện đang thử diễn phù lục, cho là hắn học trộm thì nguy to.

Thâm Lạc nghiêng tai yên lặng lắng nghe, quan sát tỉ mỉ chung quanh, xác định không có ai, mới lấy từ trong ngực ra mấy tấm phù lục đã vẽ xong, rồi để dưới đất.

Sau đó, hắn lại lục lọi trong ngực một trận, từ đó lấy ra sáu khối ngọc thạch xám trắng lớn bằng trứng bồ câu, cẩn thận đặt ở một bên khác.

Những ngọc thạch này lộ ra tia sáng, có thể nhìn thấy bên trong có khí thể màu trắng lưu chuyển, chính là nguyên thạch lúc trước Bạch Tiêu Thiên cho hắn, dùng để kích phát phù lục.

"Bạch khí bên trong chỉ sợ chính là mấu chốt kích phát phù lục, không biết là cái gì, thật có chút hưng phấn à."

Thâm Lạc nói một mình vài câu, kiềm chế lòng hiếu kỳ lại, lấy ra một tấm bùa chú, đặt ở trên một tảng đá lớn tương đối bằng phẳng trước người,

sau đó cầm một khối nguyên thạch xám trắng đặt ở trên tấm phù lục.

Hắn nửa ngồi, tay trái kết thành một thủ ấn, lòng bàn tay phải nắm nguyên thạch, chậm rãi vận khởi Tiểu Hóa Dương Công.

Nơi bụng ần ần nóng lên, dâng lên một dòng nước ấm nhỏ, dọc theo thân thể kinh mạch lan tràn lên phía trên, chảy qua ngực phải, cánh tay phải, cuối cùng chảy đến lòng bàn tay phải.

Theo dòng nước ấm tụ hợp vào lòng bàn tay phải, lòng bàn tay bắt đầu hơi phiếm hồng.

Thâm Lạc không dám chần chừ, tiếp tục vận công, từ chỗ bụng nhỏ dẫn xuất dương cương chi lực, tiếp tục chuyển về hướng lòng bàn tay.

Cứ như vậy làm mười mấy lần, bàn tay phải của hắn mới trở nên xích hồng, ngón tay giữa bụng tay ần ần có từng luồng từng luồng nhiệt lưu nhỏ bé lưu chuyển.

Chóp mũi Thâm Lạc hơi toát ra mồ hôi, kiệt lực duy trì tay phải không rung động.

Đây là sau khi hắn học thành Tiểu Hóa Dương Công, lần thứ nhất chính thức thôi động, lại phải dùng nguyên thạch dẫn động.

Không phải hắn không muốn diễn luyện trước một phen, mà là nguyên thạch này hắn chỉ có sáu khối, chỉ sợ là Bạch Tiêu Thiên phải phí khí lực không nhỏ mới có được, chỉ có thể vừa cẩn thận thực hành, vừa từ đó rút kinh nghiệm.

Hắn thử dẫn những nhiệt lưu nhỏ kia dần dần tụ lại lòng bàn tay từng chút, cũng bức ra từng chút từng chút lòng bàn tay.

Không bao lâu, nơi lòng bàn tay ngưng tụ thành một tia tơ hồng nhạt nhạt không đủ ba tấc, cũng rót vào trong nguyên thạch phía dưới.

Mặt ngoài nguyên thạch vốn không có ánh sáng lập tức có một tia biến hóa, phía ngoài nổi lên một tầng đỏ ửng nhạt nhạt, đồng thời từ ngoài vào trong, trong khoảnh khắc cả viên ngọc thạch giống như bị nhuộm thành màu đỏ nhạt, trở nên óng ánh.

Đám khí thể nhỏ màu trắng trong nguyên thạch cũng thay đổi, trước đó chậm chạp lưu chuyển, giờ thì kịch liệt quay cuồng lên.

Ngay sau đó, nguyên thạch phát ra một tiếng "Răng rắc", vỡ vụn thành mấy khối. Đoàn khí thể màu trắng bên trong cũng biến thành một đoàn bạch quang nhỏ.

Hết thầy nói rất dài dòng, kì thực từ lúc tơ hồng nhập thạch, đến nguyên thạch bạo liệt, bất quá chỉ một hai hơi công phu.

Thẩm Lạc gắt gao nhìn chằm chằm đoàn bạch quang còn nhỏ hơn so với ngón út, như là đom đóm kia, trong lòng có chút kích động.

Lần thứ nhất hấn thôi động, vậy mà thành công dẫn động đoàn khí ẩn giấu trong nguyên thạch, xem ra chính mình thật đúng là may mắn!

Bằng vào Tiểu Hóa Dương Công sau khi nhập môn thức tỉnh một tia linh giác, Thẩm Lạc có thể mơ hồ cảm nhận được trong đoàn khí kia ẩn chứa năng lượng, cho người ta một loại cảm giác phi thường thuần túy.

Thẩm Lạc biết rõ, đến lúc này, hấn cũng chỉ mới thành công gần một nửa, chỗ máu chốt chân chính chỉ vừa mới bắt đầu.

Đoàn bạch quang kia rời nguyên thạch xong, lập tức như được thả tự do, cũng không nhập xuống hương phù lục, mà muốn tiêu tán ra ngoài. Bản

dịch được dịch tại Bạch ngọc sách. May mà bàn tay Thâm Lạc hơi phiếm hồng tựa hồ mang theo một loại lực giam cầm nào đó, khiến cho nó tạm thời không cách nào bay ra.

Bạch quang ở giữa lòng bàn tay và phù lục, nhanh chóng du động lên.

Chỉ có dẫn nó vào trong phù lục phía dưới, mới có thể mượn nhờ nó nhóm lửa phù đảm, thôi động phù lục.

Thâm Lạc hít sâu một hơi, tiếp tục thôi động Tiểu Hóa Dương Công, lòng bàn tay phải lần nữa ngưng ra một tia tơ hồng nhàn nhạt.

Muôn dùng một tia tơ hồng nhàn nhạt này dẫn động đoàn bạch quang kia, phảng phất một đũa bé di chuyển một thùng nước lớn, quả thực cật lực vô cùng.

Bất quá cuối cùng Thâm Lạc cũng nắm giữ một điểm bí quyết, lúc bạch quang gần sát lòng bàn tay, hấn bỗng khẽ quát một tiếng, tia tơ hồng nhàn nhạt kia bỗng nhiên sáng lên, từ trong bạch quang chọt lóe lên.

Bạch quang lập tức liền cùng tơ hồng tại một chỗ, tơ hồng oạch một tiếng, chui vào trong Tiểu Lôi Phù Lục phía dưới.

Quang cầu bị tơ hồng mang theo, cũng chạm vào phù lục.

Phù lục phảng phất một khối bọt biển, nhanh chóng hút bạch quang vào trong đó, nơi phù đảm kia lập tức phát sáng lên.

Ánh sáng dọc theo đường vân phù văn của Tiểu Lôi Phù lan tràn ra hai đầu phù lục, rất nhanh cả tám Tiểu Lôi Phù trở nên sáng tỏ.

Thế nhưng biến hóa nơi này, liền im bật dừng lại.

Ánh sáng chỉ lấp lóe hai lần, liền phai nhạt xuống, phù lục lại khôi phục bộ dạng trước đó.

"Thất bại sao?" Thảm Lạc tự lẩm bẩm, trong lòng thất vọng một trận.

Hắn vừa mới thôi động phương pháp Tiểu Hóa Dương Công hắn không có vấn đề, hết thấy quá trình hắn đều thấy rõ, giống như lời Bạch Tiêu Thiên chỉ dẫn.

Như vậy xem ra, tờ phù lục này có vấn đề.

Hoặc là hắn vẽ bùa không đúng, hoặc là tài liệu vẽ bùa sai lầm, hoặc nói nửa chính là do bản thân tờ phù lục này căn bản không có uy năng gì.

Thảm Lạc cảm thấy thất vọng một hồi, nhưng rất nhanh lại phấn chấn.

"Nguyên thạch thôi động, chỉ cần cẩn thận một chút sẽ không có vấn đề, nếu như Tiểu Hóa Dương Công tu luyện sâu thêm một chút, toàn bộ quá trình càng có thể mười phần chắc chắn. Phù lục này mặc dù không thôi động thành công, nhưng đường vân mặt ngoài phù vẫn thật sự đã bị dẫn động."

Thảm Lạc sờ lên cằm, nói một mình chốc lát, cảm thấy mình cũng không triệt để thất bại, thế là thay bằng một tấm phù lục khác, tiếp tục vận công thôi động.

Nương theo một tiếng "Răng rắc", nguyên thạch vỡ vụn, đoàn bạch quang kia lại nổi lên

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 11: Bạch Quang

Đã có kinh nghiệm của lần trước, nên lần này chỉ cần một nửa thời gian hẳn đã thành công mang bạch quang rót vào trong phù lục.

Tuy lần này phù văn của Tiểu Lôi phù cũng sáng lên một lần, nhưng chỉ có vậy, mà thời gian sáng lên so với lần đầu còn ngắn hơn.

“Còn có ba tấm.”

Thẩm Lạc cắn khế môi, lại cầm qua một tấm phù lục...

Một lát sau, trong tay Thẩm Lạc chỉ còn hai khối Nguyên Thạch, Tiểu Lôi phù cũng chỉ còn lại một tấm.

Lúc trước bốn tờ phù lục tự chế, đều không thúc giục thành công, mà lần có kết quả tốt nhất lại là lần thử thứ nhất. Ít ra nó cũng làm nét vẽ trên tấm phù sáng lên, tồn tại khoảng chừng một hơi thở.

Nhưng ba lần kế tiếp, thời gian sáng lên của một lần so với một lần lại càng ngắn, đến lần thứ tư thì nét vẽ còn chưa sáng lên được một phần ba, việc này chứng tỏ nét vẽ trên phù lục xảy ra vấn đề.

Mặc dù Thẩm Lạc đã sớm chuẩn bị tâm lí nhưng vẫn không che giấu được vẻ buồn trên gương mặt.

Dù sao hẳn cũng đã nhiều lần chuẩn bị, cũng hao tổn không nhỏ nhưng kết quả lại như vậy, không khỏi khiến bản thân có chút nản lòng.

Lúc này hai gò má của hắn ửng hồng, đây là dấu hiệu của bệnh tình tái phát. Việc thúc giục phù lục mang lại gánh nặng khá lớn đối với bản thân của hắn, liên tục thúc giục đến bốn lần, đã khiến bản thân có cảm giác mệt mỏi không chịu được.

“Bộ thân thể này thật vô dụng”

Thẩm Lạc lầm bầm trong miệng, rồi mang phù lục và Nguyên Thạch giấu ở bên cạnh, sau đó khoan chân ngồi xuống, bắt đầu vận chuyển Tiểu Hóa Dương Công, để hô hấp thổ nạp.

Một tia ánh sáng màu đỏ nhạt từ dưới bụng nổi lên, vây quanh kinh mạch trong cơ thể, chậm rãi di chuyển khắp nơi. . .

Thời gian trôi qua từng chút, sau gần nửa canh giờ, đột nhiên Thẩm Lạc mở to hai mắt, nét ửng hồng trên mặt cũng rút đi, đã có thêm vài phần huyết sắc.

Quả nhiên, La sư không có lừa gạt mình, Tiểu Hóa Dương Công sau khi luyện thành sơ bộ, giúp tốc độ khôi phục thể lực của bản thân tăng lên nhiều.

Chỉ gần nửa canh giờ, nó liền giúp điều hòa khí huyết trong cơ thể, tinh lực cũng khôi phục như ban đầu.

Nếu là lúc trước, không đủ một canh giờ, thì không thể nào khôi phục lại như hiện giờ đây.

Thẩm Lạc đứng dậy, sau khi quan sát xung quanh, liền lấy tám phù lục cuối cùng ra.

Tám phù lục này cùng mấy tấm lúc trước hơi có một chút bất đồng, chính là dùng dùng máu chó mực trộn lẫn chu sa để vẽ thành.

"Không thể buông xuôi như vậy được!"

Thẩm Lạc đánh giá vài lần tấm phù lục trong tay, trong lòng ôm theo một tia hi vọng cuối cùng. Hắn đặt nó ở trên tảng đá lớn, lại lấy một viên Nguyên Thạch đặt ở trên, rồi như lúc trước một tay kết ấn, một tay kia thì đỡ lấy nguyên thạch để thúc giục.

Nếu như nói sau bốn lần thí nghiệm có được thu hoạch gì lớn nhất, thì đó là việc thông qua vận chuyển Tiểu Hóa Dương Công, tích góp lực lượng Dương Cương trong cơ thể, để thúc giục Nguyên Thạch.

Bởi vì phải trải qua thực nghiệm mới có thể biết, nên trong bốn lần dẫn động Nguyên Thạch không chỉ làm cho việc khống chế lực lượng Dương Cương trong cơ thể tăng lên một bậc, mà còn khiến cho hắn cơ bản nắm giữ được cách dùng Nguyên Thạch.

Cho nên hiện giờ, hắn chỉ cần hết sức chăm chú là có thể nắm chắc dẫn động Nguyên Thạch.

Theo âm thanh "rắc rắc" quen thuộc vang lên, Nguyên Thạch vỡ vụn.

Bạch khí bên trong nó đã biến thành bạch quang, lòng bàn tay phải của Thẩm Lạc đã ngưng tụ ra một tia màu đỏ, lóe lên phía dưới, rồi mang theo bạch quang chui vào bên trong phù lục.

Toàn bộ quá trình liền một mạch, không có một chút dư thừa.

Thẩm Lạc như ngừng hô hấp, hai mắt toàn là tơ máu đang gắt gao nhìn chăm chăm vào mặt ngoài của phù lục, không bỏ qua dù chỉ là một chút xiu biến hóa.

Nhưng bạch quang sau khi chui vào mặt ngoài phù lục, lại giống như trâu đất xuống biển, ngay cả một tia ngọn sóng đều không thấy.

Một lần nữa, mặt Thảm Lạc lại đỏ lên. Lúc này hắn cảm thấy thời gian trôi qua rất chậm, dường như có thể nghe được âm thanh "thịch thịch" của trái tim đang nhảy lên.

"Xem ra cách trộn máu chó với chu sa không ổn, nhìn bộ dáng của vị 'Trương Thiên Sư' kia có chút không đáng tin cậy, quả nhiên là dạy sai người khác!" Trong đầu Thảm Lạc lập tức hiện lên ý nghĩ này, không khỏi nở nụ cười khổ.

Nhưng chỉ sau một khắc, việc làm cho hắn có chút mừng rỡ như điên đã xuất hiện.

Tám phù lục nguyên bản không được quan tâm, đột nhiên chính giữa sáng lên một đoàn bạch quang chói mắt. Nó nhanh chóng dọc theo nét vẽ của phù lục rồi lan tràn về hai đầu, trong khoảnh khắc hiện đầy cả phù lục.

Thảm Lạc nhìn xem phù lục trước mắt, trong lòng hiện lên một tia hưng phấn xen lẫn chờ mong và tâm tình phức tạp. Sau đó hắn vội vàng lui về sau bảy tám bước, cách xa phù lục một đoạn.

Đây chính là Tiểu Lô phù, ngay cả yêu tinh Quỷ vật đều phải e ngại ba phần, nếu thời điểm kích phát thành công, mình lại ở gần thì sao chịu nổi.

Bạch quang sớm đã che mất mặt ngoài phù lục, đang kịch liệt cuộn cuộn đồng thời trở nên càng ngày càng sáng. Nó chiếu rọi rõ ràng toàn bộ phạm vi mấy trượng, tựa hồ tùy thời đều có thể bạo liệt

Tuy rằng Thảm Lạc cảm thấy bạch quang có chút chướng mắt, nhưng vẫn nhìn không chớp mắt, trong lòng càng là hưng phấn không thôi, một bụng lo lắng đã bị quẳng ra sau đầu.

"Có thành công không?"

Kết quả trong lòng của hắn vừa mới có ý nghĩ này, thì hào quang trước mắt đã ảm đạm, nhưng lần nữa phù lục lại phát sinh biến hóa.

Bạch quang bao phủ quanh phù lục thoáng cái đã thu liễm trở về, trong chớp mắt biến mất tăm, chỉ để lại tấm giấy vàng có vẽ Tiểu Lô phù yên lặng nằm ở phía trên cự thạch.

Thẩm Lạc ngơ ngác nhìn một màn này, không dám tin tưởng mọi thứ là sự thật.

Hắn dùng sức dụi dụi con mắt, lại lần nữa nhìn kỹ. Tấm Tiểu Lô phù vẫn nằm ở chỗ cũ, giống như lúc trước chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Trong lòng Thẩm Lạc hoàn toàn lạnh giá!

Cả năm tấm phù lục đều là như thế, hắn không phải là do vẽ phù không đúng, mà là tại bản thân của phù lục có vấn đề?

Cũng khó trách, phù này vốn từ trên du ký tạp thư tìm được, nên thường cố tình làm ra vẻ huyền bí.

"Được rồi, còn muốn thử những biện pháp khác rồi lại tiếp xúc với pháp thuật đi, thời gian còn lại cũng không nhiều rồi. . ." Thẩm Lạc không cam tâm, vài ý niệm hiện lên trong đầu.

"Xùy" một tiếng.

Thanh âm không tính quá lớn, nhưng ở nơi phía sau núi rất yên tĩnh này lại trở nên hết sức rõ ràng, càng làm Thẩm Lạc đang từ trong thất thần trở nên hoảng sợ.

Phù lục trên tảng đá, phù văn chữ "Lôi" đột nhiên bắt đầu chuyển động.

Ngay sau đó, một đoàn vàng sáng màu trắng nhu hòa theo mặt ngoài phù lục im ắng nở rộ, bao phủ phạm vi bốn năm trượng xung quanh. Nó giống như một vòng trăng tròn đột nhiên xuất hiện.

Thân hình của Thẩm Lạc khẽ động, "bụp bụp" lại lui ra phía sau chừng mười bước, trong lòng vừa mừng vừa sợ.

Xem ra Tiểu Lô phù này vẫn còn có chút huyền diệu, không phải là thứ bịa đặt lung tung!

Trương Thiên Sư, lúc trước là ta hiểu lầm ngài rồi, ngài đừng để ý nhé!

Nhưng rất nhanh sau đó hắn lại phát hiện chỗ bất thường.

Phía trên phù lục xùy xùy không ngừng, như là đang thiêu đốt, bạch quang tiếp tục theo phù lục chiếu xạ ra, thoạt nhìn có chút thần kỳ.

Thế nhưng cảnh tượng này có vẻ không giống như là hiệu quả của "Tiểu Lô phù"?

Sắc mặt của Thẩm Lạc không khỏi trở nên âm tình bất định.

Trong lòng Thẩm Lạc đang suy nghĩ, thì đột nhiên giạt mình một cái, vội vàng quay đầu nhìn chung quanh vài lần.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 12: Quả Cầu Đá

Quầng sáng màu trắng này trong đêm cực kỳ bất mắt, nếu có ai đó đi qua thấy được thì xem như rắc rối to rồi.

Tuy nói giờ này có rất ít người ra sau núi nhưng khó mà đảm bảo không có đệ tử nào đó ăn no rủng mỡ tới sau núi đi dạo cho tiêu bớt cơm.

Bốn bề vẫn yên lặng như cũ nhưng nơi này không phải chỗ để ở lâu.

Thảm Lạc nhanh chóng nhặt đám phé phù trên mặt đất, gom chung với viên Nguyên thạch cuối cùng nhét vào trong ngực áo, tiếp đó hấn lại dọn dẹp một lượt những mảnh Nguyên thạch, đảm bảo sau nay ai qua cũng không phát hiện manh mối gì. Xong xuôi, hấn mới ngẩng đầu nhìn về phía tấm phù đang phát ánh sáng dịu mắt màu trắng kia.

Hấn tự cân nhắc một lúc xong bèn khom người, nhặt một cành cây khô dài hơn thước lên rồi chậm rãi đi về phía quầng sáng.

Dừng lại ở chỗ cạnh vầng sáng, Thảm Lạc chớp chớp mắt mấy lần xong cẩn thận từng chút đưa dần cành cây tiếp sát rìa quầng sáng, cứ từng chút từng chút một...

Cành khô chậm chậm tiến vào trong vầng sáng mà không thấy bất cứ biến hóa gì xảy ra.

Thảm Lạc vốn đã chuẩn bị sẵn tinh thần quay đầu chạy bất cứ lúc nào, giờ mới yên lòng lại.

Sau khi do dự một chút, Thẩm Lạc liền ném cành cây đi, đưa một bàn tay chạm vào quầng sáng, kế đó đưa toàn bộ cánh tay vào trong đồng thời khua khoảng thử một chút.

Thẩm Lạc cảm thấy cánh tay không gặp điều gì bất thường xong liền hạ quyết tâm, tiến cả người vào trong vầng sáng, bước về phía khối đá lớn mà hấn để tẩm Tiểu Lôì phù khi nãy.

Phù lục vẫn tỏa ánh sáng trắng dịu mắt như trước, xem ra so với hiệu quả sinh ra sau khi kích phát Tiểu Lôì phù được ghi trong thư tịch thì đúng là khác nhau quá xa.

Bản thân Thẩm Lạc lúc này thực không biết nên vui mừng hay buồn rầu.

Nói buồn rầu là bởi, chính hấn khổ sở vất vả mới vẽ ra được năm tẩm Tiểu Lôì phù nhưng chẳng có tẩm nào thành công trong khi đã hao phí mất năm viên Nguyên thạch.

Nói vui mừng là vì tẩm phù lúc trước mắt quả nhiên đã được kích phát, cũng coi như tẩm phù lục đầu tiên hấn làm thành công, quả thực vậy cũng đủ giúp hấn có lòng tin hơn nhiều.

“Phù này dù không cách nào kích phát nhưng chiếu sáng trong đêm rất khá. Có điều chi phí lần này thực là đắt quá đi.” Thẩm Lạc lẩm bẩm than.

Nói xong, hấn cùi người dùng hai ngón tay kẹp tẩm phù đưa lên, thoáng do dự một chút, hấn không theo đường cũ trở về mà trái lại bước về phía sâu trong u cốc.

Phù lục tỏa ánh sáng trắng tạo ra một vầng hào quang rộng bốn, năm trượng quanh người Thẩm Lạc. Những nơi hấn đi qua, mọi thứ đều được chiếu sáng nhìn rất rõ ràng.

Thẩm Lạc lần đầu gặp cảnh thế này nên rất hiếu kỳ, liên tục quan sát đánh giá xung quanh, tính toán xem tấm phù này rốt cuộc có thể chiếu sáng bao lâu.

Bất trí bất giác bước đi, hấn tiến vào chỗ sâu trong u cốc, nơi có một vách núi bị dây leo màu xanh bao phủ.

Nơi này không có đường, hơn nữa phía trước mặt còn là một vách núi.

Thẩm Lạc nhìn thoáng qua tấm phù vẫn đang tỏa ra những tia sáng dịu mắt như trước, bụng định quan sát thêm một lúc thì miệng đột nhiên ‘A’ lên một tiếng kinh ngạc.

Chỉ thấy dây leo màu lục vốn tươi xanh um tươi tốt, nay dưới ánh sáng từ tấm phù phát ra thì nhanh chóng héo quắt lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được, để lộ ra vách núi bình thường không thể thấy rõ chi tiết.

Vách núi này nhẵn bóng như gương, hình dạng tựa như bị một ai đó mạnh mẽ chém một đường từ trên xuống dưới sau đó lại bỏ công mài dũa một phen.

Thứ khiến Thẩm Lạc càng thêm kinh ngạc quá đỗi là vách núi này dưới ánh sáng tỏa ra từ tấm phù thì có mấy phần dần trở nên trong suốt, tựa hồ như biến thành thứ như pha lê, mắt thường có thể mờ mờ thấy đồ vật nằm sâu một, hai xích trong đó.

Thẩm Lạc chưa từng thấy sự việc thần kỳ thế này, miệng tám tắc kỳ lạ một phen xong mới nhận ra mình chưa gần vách núi lắm, đang toan tới tở mĩ quan sát một phen thì đúng lúc này, dị biến đột ngột xảy ra.

Phù lục bất thành linh trở nên nóng bỏng, nhiệt độ nơi tay hấn chạm vào nhanh chóng tăng cao.

Thẩm Lạc giật nảy cả người, tay khua loạn một hồi, gấp gáp muốn ném tấm phù đi nhưng nó thủy chung bám dính trên ngón tay, cơ bản không thể ném được. Song song với đó, cảm giác đau đớn thấu tim y như bị lửa thiêu từ lòng bàn tay truyền ra, cánh tay cũng cảm nhận từng hồi tê liệt, bắt đầu thấy hiện tượng không thể dùng lực.

“Hồng hét!”

Thẩm Lạc quỳnh cả lên, cuống cuồng đưa tay kia tóm lấy tấm phù, định xé nát nó.

Chính vào lúc này, tấm phù bỗng ‘Phụp’ một tiếng, nhoáng cái biến thành tro bụi, hoàn toàn biến mất không thấy tăm tích khỏi tay Thẩm Lạc.

Vàng sáng xung quanh cũng theo đó vỡ vụn một cách yên ắng, hóa thành vô số điểm sáng nhỏ bay phiêu tán ra khắp xung quanh.

Thẩm Lạc thoáng sửng sốt xong vội vàng nhìn về phía cánh tay, phát hiện trên tay không có vết sưng đỏ, cảm giác đau đớn cũng đột nhiên biến mất, lúc này trong lòng mới thả lỏng được một chút.

Hết thấy trải nghiệm mới đây cứ như một cơn ảo giác.

Ngay khi Thẩm Lạc còn đang kinh nghi khó hiểu, đứng ngây như đá thì một màn còn quý dị hơn xuất hiện.

Những điểm sáng đang phiêu tán khắp bốn phía kia tựa như gặp phải một thứ gì đó thu hút, đột nhiên đổi hướng cùng nhau bay về phía vách núi. Những điểm sáng đó khi chạm vào mặt vách thì y như chuột vào hàng, một điểm nối tiếp một điểm, chen chúc nhau chui vào.

Thẩm Lạc thấy cảnh này liền bước mấy bước tiến tới gần vách núi, nhặt một hòn đá nhỏ gõ gõ.

Tiếng “Cộp cộp” vang lên, sau đó lại có cả tiếng vọng lại.

“Rỗng à.”

Hắn tự nói một câu rồi đảo mắt quét qua bốn phía một lượt, kế đó bèn lấy một khối đá lớn hơn từ bụi cỏ bên cạnh, đoạn dùng sức đập mạnh lên vách núi.

Sau mấy lần đập liên tiếp, vách núi theo một tiếng ‘ầm’ vỡ ra tạo một cái lỗ lớn chừng miệng bát.

Thậm Lạc lại nâng cục đá lên đập thêm hai chập nữa khiến miệng lỗ hồng rộng thêm khá nhiều.

Bên trong lỗ hồng kia đúng là một cái sơn động nhỏ, sâu chỉ cỡ bốn, năm xích. Những điểm sáng khi này mới chui vào đây giờ cũng không thấy đâu nữa, thay vào đó, ở phía góc hang thấy một vật có hình dạng như quả cầu đá, đường kính cỡ hai xích(*).

“Hắn là thứ này đã thu hút chỗ ánh sáng từ tấm phù?”

Thậm Lạc chù chừ một lúc, chưa vội đưa tay lấy nó ra.

Hắn năm xưa dính âm khí nhập thể chính là ở một nơi bị phong bế.

Thứ này được giấu ở chỗ kín mít, trước đó lại tạo ra cảnh tượng quỷ dị, vậy thì có trời mới biết nó có phải là thứ sạch sẽ hay không?

Đương nhiên cũng có khả năng là một món bảo vật mà mấy cuốn tạp thư du ký kia hay nhắc tới.

Có điều cũng may là hắn giờ đã có Tiểu Hóa Dương Công trong người, Âm khí bình thường không thể nào xâm nhập vào trong cơ thể được.

Thẩm Lạc đứng trước cửa hang ngẫm ngợi một hồi khá lâu, sau cùng vẫn là cởi áo bào ra quấn quanh hai cánh tay, kẻ đó lại lấy thêm bốn tấm phế phù khi trước đặt vào lòng bàn tay để tăng thêm một lớp đệm.

Đồng thời, hấn toàn lực vận chuyển Tiểu Hóa Dương Công bảo hộ toàn thân lại.

Làm xong hết thấy rồi, Thẩm Lạc mới đưa hai tay vào mò mẫm, ôm lấy vật bên trong hang.

Vật này nhẹ đến bất ngờ, bề mặt cũng không có gì dị thường.

Theo tâm tình thả lỏng, hấn hơi vận sức hai tay, tùy tiện lôi “quả cầu đá” kia ra, để trước ngực rồi tỉ mỉ quan sát.

Bề mặt tối mờ lại có chi chít những lỗ nhỏ, khó trách lại nhẹ bồng như vậy, trông tựa như thứ do thiên nhiên tạo thành.

Thẩm Lạc lại đưa ‘quả cầu đá’ qua lại một chút cũng không phát hiện ra thứ gì, theo bản năng hấn liền lắc lắc nhẹ nó một cái.

“Ùm”

Một âm thanh trầm đục từ trong quả cầu vang lên.

Chú giải: (8) 1 xích thông thường tính bằng 1/3 mét ~ 33cm. Tuy nhiên đó là tính theo đơn vị hiện tại của TQ, trước đó vào thời cổ thì 1 xích chỉ khoảng 6,2cm. Ở trường hợp truyện này, Thẩm Lạc có thể tùy tiện lôi quả cầu ra thì đoán chừng đường kính 2 xích của quả cầu đá chỉ là hơn 12cm chứ nếu là 66cm thì hấn lôi cũng phải chật vật lắm.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 13: Gối Ngọc

Thẩm Lạc thấy vậy mừng rỡ.

Bên trong vật này có huyền cơ!

Thẩm Lạc đặt quả cầu đá dưới đất, lấy phù lục từ lòng bàn tay ra, cời ngoại bào, dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve "Quả cầu đá" mấy lần, lại dùng lực nhấn một cái.

Mặt ngoài quả cầu đá có nhiều lỗ nhỏ nên có vẻ hơi thô ráp, nhưng lại hơi co dãn, tựa hồ không quá cứng rắn.

Thẩm Lạc nghĩ nghĩ, nhặt quả cầu đá từ mặt đất lên, nhẹ nhàng vạch một cái mặt ngoài quả cầu đá.

"Xoẹt" một tiếng.

Rất nhiều bột phấn màu xám theo âm thanh nhẹ nhàng rớt xuống, bên ngoài thân "Quả cầu đá" hiện ra một vết tích dài sâu vài tấc.

"Quả cầu đá" lại mềm mại như là bột mì.

Đầu tiên hấn khẽ giật mình, sau đó đại hỉ, lúc này ôm "Quả cầu đá" ngồi trên đồng cỏ phụ cận, "Rèn luyện" hòn đá trong tay một lát.

Một chén trà công phu sau, quả cầu đá hóa thành một đồng bột phấn biến mất không thấy gì nữa.

Thay vào đó, trong tay Thẩm Lạc xuất hiện một vật mới, hình dáng nó có ba phần cổ quái.

Thứ này chột nhìn dài hơn một thước, rộng chỉ nửa thước, có hình chữ nhật, toàn thân có màu huyền hoàng thuần túy, hẳn là do cả khối vật liệu được rèn luyện mà thành. Đồng thời hai đầu hơi cong lên, ở giữa lõm, hình thành một đường cong nhỏ, biên giới chỗ tám góc nhìn có chút trơn láng.

Thẩm Lạc lấy tay vuốt ve, cảm giác lạnh mà không băng, mát mà không lạnh, tinh tế trơn nhẵn, tựa hồ là chất liệu ngọc thạch. Mặt ngoài còn có vết khắc mảnh khảnh dạng sợi, tựa hồ là hình hoa văn gọn sóng, cho người ta một loại cảm giác tinh diệu ngọc trác.

Chỉ là vật này tựa hồ có niên đại xa xưa, hơi âm đạm, chỗ biên giới còn có một hai vết rách, cho người ta một loại cảm giác phong cách cổ xưa.

"Thứ này. . . Sao nhìn giống như là một cái gói đầu nhỉ? Gói đầu bằng ngọc thạch?" Thẩm Lạc quan sát một phen, thì thào nói.

Bởi vì Thẩm gia kinh doanh sinh ý là y quán tiệm thuốc, khiến hắn tiếp xúc không ít người tam giáo cửu lưu, cũng gặp qua một ít việc đời. Hắn từng thấy trong hiệu cầm đồ một cái gói ngọc, có chút tương tự với thứ trước mặt.

Làm nghề y đạo, đề xướng "Đầu mát chân ấm", gói ngọc thạch này chính vậy mà đến. Ngủ ở trên đó, thời gian lâu có thể ích trí kiện não, để cho người ta tuệ hải thanh tịnh. Cho nên một ít vương công đại thần, thậm chí trên giường nằm Thiên Tử, bình thường sẽ dùng gói ngọc, để được cường thân kiện não, kéo dài tuổi thọ.

Chỉ là ngọc thạch dùng làm gói được coi trọng không nhỏ, cũng không phải tất cả ngọc thạch đều có thể dùng để làm gói, cho nên nó có giá trị không nhỏ, không phải nhà tiểu phú bình thường có thể tiếp nhận.

Hoang sơn dã lĩnh này sao lại có một cái gói ngọc, còn bị giấu ở trong sơn động cổ quái cùng quả cầu đá này?

Thẩm Lạc lật qua lật lại gói ngọc này mấy lần, không nhìn ra vật này có chỗ nào huyền diệu.

Bất quá nó có khả năng hấp dẫn bạch quang do phù lục tán phát ra, hiển nhiên không phải là phàm vật.

Vừa nghĩ tới khả năng mình gặp phải những "Kỳ ngộ" trên sách thường viết, thật tìm được một "Bảo vật" gì đó, trong lòng Thẩm Lạc vừa hưng phấn vừa khẩn trương.

Hắn tự định giá, sau đó dùng ngoại bào gói kỹ gói ngọc, vác ra sau lưng, lại dùng tảng đá ngăn chặn lại cửa hang, kéo qua cỏ cây dây leo phụ cận che khuất, bảo đảm không có người chú ý tới dị dạng.

Hắn lại quét dọn chung quanh một chút, xác định bốn phía không có người khác và bỏ sót gì, sau đó quay người đi ra ngoài cốc.

Ngay lúc này, đệ tử trong quan đều đang luyện công trong phòng mình, không có người nào đi lại bên ngoài.

...

Trên đường về không gặp ai khác, Thẩm Lạc rất nhanh trở lại chỗ ở Xuân Thu quan của mình. Đi vào phòng, đóng cửa lại, hắn mới chính thức nhẹ nhàng thở ra.

Hắn lấy một chậu gỗ đựng thanh thủy, lại tìm một khối khăn lau sạch sẽ, lau sạch vết dơ trên gôi ngọc, sau đó nâng nó trong tay lật tới lật lui nghiên cứu.

Hồi lâu. . . Hồi lâu. . . Hắn không nhìn ra được gì.

Thẩm Lạc dưới sự bất đắc dĩ, nhớ tới trên tạp thư du ký ghi lại những phương pháp cổ quái nhận ra bảo vật kia, mặc dù cảm giác không đáng tin cậy, nhưng hiện tại cũng chỉ có thể thử một hai.

Nghĩ tới đây, hắn đặt gôi ngọc vào trong thanh thủy mà hắn chuẩn bị lúc trước một đoạn thời gian, sau lại mang tới cây đũa lửa hun sấy nó trong chốc lát, kết quả may mắn không có biến hoá gì.

Tình hình này, càng khiến Thẩm Lạc thêm xác định vật liệu gôi ngọc này không phải tầm thường.

Dù sao dưới lửa đốt, mặt ngoài ngọc thạch bình thường tối thiểu hẳn là có chút biến sắc mới đúng.

Sau đó, Thẩm Lạc lại lấy một cây tiểu đao, trước ngoan tâm vạch lên trên ngón tay mình một cái, ngón sinh cắt ra mấy giọt máu tươi rơi vào trên gôi ngọc.

Một lát sau, thấy gôi ngọc không có biến hoá gì dị thường, hắn dứt khoát dùng tiểu đao chặt trên ngọc thạch.

Sau thời gian một bữa cơm, Thẩm Lạc đầu đầy mồ hôi nhìn lưỡi đao trong tay méo mó, miệng kém chút không thể khép lại.

Gôi ngọc vẫn hoàn hảo không chút tổn hại!

Giày vò lâu như vậy, Thẩm Lạc cũng có chút ăn không tiêu, chỉ có thể tạm thời từ bỏ thử luyện.

Hắn tiện tay đặt gỏi ngọc ở đầu giường, dự định ngày mai đi trong quan lật xem những thư tịch ghi chép tài liệu ngọc thạch kia, nhìn xem có thể tìm ra tài liệu gỏi ngọc này là gì không?

Nếu còn không được, hắn lại chuẩn bị chế tác mấy tấm "Tiểu Lôi Phù", xem gỏi ngọc này làm cách nào hấp thu bạch quang.

Nói tóm lại, mặc dù hắn còn chưa tìm ra dị thường của vật này, nhưng thông qua khảo thí trước mắt, cũng đã khẳng định nó hoàn toàn chính xác "Bất phạm".

Nhưng Thẩm Lạc vừa mới buông xuống "Gỏi ngọc", nghĩ nghĩ một chút, lại một lần nữa cầm lấy, bỏ lên trên mặt bàn.

Sau đó, hắn khoanh chân ngồi xuống trên giường, hai tay bấm thành hình cong, thân hình không nhúc nhích, chậm rãi hô hấp thổ nạp, bắt đầu luyện Tiểu Hóa Dương Công.

Dưới tình huống không tìm được phương pháp phù hợp khác, tu luyện công pháp này liên quan đến tuổi thọ của hắn, tự nhiên không dám lười biếng.

Vừa tu luyện, đã đến giờ Tý đêm khuya.

Thẩm Lạc hút một sợi tơ hồng vào trong mũi miệng, sau đó từ từ mở mắt ra, biểu lộ có chút u ám.

Tiểu Hóa Dương Công nhập môn, cũng chỉ là tầng thứ nhất mà thôi, nhưng tiến độ tu luyện lại càng thêm chậm chạp so với trước. Dựa theo tiến

độ này, đạt tới tầng thứ hai có chút xa vời, càng không cần phải nói tới đại thành.

"Được rồi, nghiên cứu phù lục đã có chút manh mối, về sau hai bút cùng vẽ, một bên lĩnh hội phù pháp, một bên chuyên cần Tiểu Hóa Dương Công, ta cũng không tin tìm không thấy sinh lộ." Thẩm Lạc an ủi bản thân một chút, tâm tình đã dễ chịu hơn.

Giờ phút này bóng đêm càng tối, hắn ngáp một cái, xoay người lên giường nằm xuống nghỉ ngơi. Một ngày này bốn ba bận rộn, thân thể này sớm đã mệt mỏi không chịu nổi, rất mau tiến vào mộng đẹp.

Đêm hè u tĩnh, tiếng côn trùng kêu vang chập chùng, giữa không trung, điểm điểm ánh sáng vẩy xuống ngoài cửa sổ. Trong phòng một mảnh đen nhánh, lộ ra hết sức lờ mờ tĩnh mịch. . .

. . .

Thẩm Lạc đang ngủ say, trong mơ mơ hồ hồ đột nhiên cảm thấy thân thể hơi phát lạnh, không khỏi rung mình một cái, co rụt thân thể, nâng lên một tay kéo chăn mền bên cạnh, cho là mình đi ngủ không thành thật, đập mắt chăn mền rồi.

Bất quá một trào này sờ soạng vào không, ngược lại mò tới một thứ lạnh buốt ẩm ướt dạng sợi.

Hắn trong mơ màng màng vẫn còn chưa kịp phản ứng, trong miệng lầm bầm một tiếng, sau đó tay kia nắm lung tung vào một hướng khác. Kết quả nắm lên một thứ sền sệt như cháo mềm, đầu ngón tay càng có trận trận lạnh buốt thấu xương truyền đến. Đồng thời cái mũi ngửi được khí tức cỏ cây nồng đậm, bên tai mơ hồ có tiếng côn trùng kêu cũng đặc biệt vang dội lên, phảng phất ngay bên cạnh.

"Không đúng"

Thẩm Lạc bị đánh thức, trong nháy mắt ngồi thẳng người lên, lấy hai thứ đồ vật trong hai cánh tay tới trước mặt, nhanh chóng nhìn lướt qua, hai con mắt lập tức mở tròn vo.

...

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 14: Sơn Thôn Quỷ Dị

Vật trong tay hắn, rõ ràng là nửa sợi dây đàng ướt nhep và một đồng bùn đất ẩm ướt, phía trên còn mang theo một cây cỏ xanh mượt dài vài tấc.

"Đây là có chuyện gì?"

Thẩm Lạc vội vàng quăng thứ trong tay đi, nhanh chóng lướt nhìn chung quanh, cơn buồn ngủ còn sót lại trong nháy mắt không còn chút nào.

Giờ phút này hắn không phải đang ngồi trên giường nhỏ trong phòng, mà ngồi trên một chỗ hoang dã đầy bùn đất.

Sắc mặt Thẩm Lạc khó coi bò lên, nhìn khắp bốn phương.

Lúc này hắn mới phát hiện, hai bên chỗ nằm là cỏ dại rậm rạp, tiếng côn trùng kêu liên hồi, trước sau mơ hồ có thể thấy được là một con đường nhỏ lầy lội chỉ có thể một người đi qua, không biết thông đến phương nào. Mà nơi xa hơn một chút, tất cả đều là sương mù nhàn nhạt, khiến cho ánh mắt càng bị ngăn trở, căn bản không thấy rõ cho lắm.

Thẩm Lạc dùng hai bàn tay hung hăng vỗ vỗ trên mặt, cảm giác đau rát truyền đến, nói cho hắn biết lúc này không phải đang nằm mơ.

"Chuyện gì xảy ra? Ta rõ ràng đang ngủ trong phòng, sao đột nhiên đi vào địa phương như thế này? Hắn là bị người vô thanh vô tức bắt cóc ra khỏi Xuân Thu quan?"

Vừa nghĩ đến đây, Thẩm Lạc vội vàng kiểm tra lại quần áo trên người, lại nâng ống tay áo lên, nhìn kỹ tiêu chí Xuân Thu quan trên ống tay áo. Tiếp đó hoạt động tay chân một chút, trong lòng khẽ buông lỏng.

Hắn nhớ mang máng hôm qua bởi vì quá mệt mỏi, thế là để nguyên áo quần ngủ. Bây giờ quần áo trên người không thay đổi gì, thân thể cũng không có gì dị thường.

Trong lòng Thẩm Lạc tràn đầy kinh nghi, nhưng biết việc cấp bách trước mắt, là làm rõ chính mình bây giờ đang ở đâu.

Hắn ép buộc chính mình tỉnh táo lại, lần nữa dò xét bốn phía.

Trong không khí phụ cận tràn ngập một cỗ khí tức âm hàn, rõ ràng là mùa hè, lại lạnh giống như cuối thu, làm cảm giác quần áo trên người có chút mỏng manh, không khỏi lấy tay xiết chặt quần áo.

Thẩm Lạc chợt nhớ tới cái gì, đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên trời cao.

Bầu trời giống như một tấm màn đen vô biên, chỉ có một vầng trăng cô độc giống như loan nha treo trên bầu trời, toả ra một chút quang mang không sáng lắm, hiện tại hiển nhiên là ban đêm.

Lúc này, từng tiếng gió ô ô từ đằng xa truyền đến, phảng phất quỷ khóc vậy, lại thổi tan sương mù phụ cận đi rất nhiều, rốt cuộc có thể nhìn thấy một chút cảnh vật mơ hồ.

Hắn hít sâu một hơi, cẩn thận đi dọc theo đường nhỏ tiến lên.

Không lâu sau, hai bên đường bắt đầu xuất hiện từng mảnh từng mảnh đất đai bằng phẳng, có nơi còn trồng từng dãy cây nông nghiệp, xem bộ dáng là từng khối ruộng đồng.

Trên những ruộng đồng không có cây nông nghiệp kia bùn đất bị xoã tung, hắt là vào ban ngày mới cày xới không lâu.

Thấy tình hình này, tâm tình Thẩm Lạc hơi buông lỏng mấy phần.

Đã có ruộng đồng, còn có dấu hiệu người ở, vậy hẳn sẽ không gặp nguy hiểm gì, mặc dù không rõ chính mình tại sao lại vô duyên vô cớ chạy đến nơi đây, nhưng lúc này cũng không có thời gian để xem kĩ.

Bước chân hắt tăng nhanh mấy phần, tiếp tục chạy dọc theo con đường nhỏ nông thôn này.

...

Sương đêm thưa dần, cảnh sắc phương xa cũng dần dần đập vào mí mắt.

Gần dặm phía trước, mơ hồ có thể nhìn thấy một ít phòng ốc thưa thớt xây dựa lưng vào núi, còn có lẻ tẻ một ít lửa đèn, nhìn có chút mơ hồ.

Thẩm Lạc thấy vậy, trong lòng vui mừng.

Chỉ cần qua bên kia, hẳn là có thể hiểu rõ chính mình đang ở nơi nào.

Hắn giấu trong lòng ý nghĩ này, cảm thấy ánh lửa đèn nơi xa mang đến cho hắn một chút ấm áp, bước chân lại nhanh thêm mấy phần.

Không bao lâu, hẳn cách ánh lửa đèn truyền ra không đến trăm trượng.

Nơi này quả nhiên là một tiểu sơn thôn. Thôn không lớn, vắng vẻ chỉ mười mấy hộ dân.

Chỉ là lúc này đêm đã khuya, khắp nơi trong thôn yên tĩnh im ắng, nhìn đen sì một mảnh, chỉ có trong một hộ gia đình lộ ra một ít lửa đèn.

Thẩm Lạc dọc theo đường nhỏ đi tới cửa thôn, hơi dừng lại một chút, xác định chưa nhìn thấy thân ảnh thôn dân nào hoạt động, mới đi vào trong thôn. Nhưng đi chưa được mấy bước, lại "Ầm" một tiếng, mũi chân hắn tê rần, thỉnh linh đá trúng thứ gì đó.

Vật kia nhanh như chớp lặn ra ngoài hơn một trượng.

Trong lòng của hắn giật mình cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy vật lặn ra kia đúng là một nửa cọc gỗ bản thiêu, dưới chân cách đó không xa thỉnh linh còn có một đoạn khác.

Mới nhìn sơ, hai đoạn cọc gỗ này tựa hồ không phải vật bình thường, mặt ngoài lại khắc một ít hoa văn cổ quái nhìn có chút quen mắt.

Thẩm Lạc ngưng thần nhìn kỹ, mới phát hiện những hoa văn này, đúng là do một ít phù văn tạo thành.

Hắn nhướng mày, cúi người xuống nhặt nửa cọc gỗ dưới chân lên, đưa tới trước mắt cẩn thận xem xét.

Phù văn trên mặt cọc gỗ nhìn phi thường thô ráp đơn sơ, còn lâu mới bằng phù lục phức tạp hắn đã vẽ, nhưng ở trên mặt cọc gỗ lại vận vẻ dị thường, cho người ta một loại cảm giác vô cùng khó chịu.

Hắn chỉ vừa nhìn kỹ, đột nhiên có loại cảm giác choáng đầu hoa mắt, vội vàng quay đầu không nhìn nữa, trong lòng kinh hãi.

Phù văn trên cọc gỗ này lại có dị năng như thế, không biết vẽ trên phù chú thì sẽ thế nào?

Trong lòng Thẩm Lạc phỏng đoán lung tung, yên lặng vận khởi Tiểu Hóa Dương Công, để một cỗ dương cương chi khí từ đan điền sinh ra, du tẩu đến chỗ tay phải, làm bàn tay hơi phát nhiệt.

Sau đó hắn đưa thay sờ sờ phù văn mặt ngoài cọc gỗ, không nhận thấy dị dạng gì, rất nhanh thu tay về.

Thẩm Lạc do dự một chút, cầm nửa cọc gỗ trong tay ném tới chỗ cũ, rồi nhanh chân đi đến hộ gia đình có ánh lửa kia.

Giờ phút này không phải lúc trì hoãn, chờ làm rõ tình cảnh nơi đây rồi lại đến nghiên cứu cũng không muộn.

Hắn đi tới chỗ đất trống trước căn nhà, lần nữa dừng bước.

Bản dịch được dịch tại Bạch ngọc sách.

Trước cửa gia đình này lại có một cái bàn thờ đã sụp đổ.

Dưới ánh đèn yếu ớt chiếu qua cửa sổ, Thẩm Lạc thấy rõ ràng, bàn thờ cao cỡ một người, toàn thân đen kịt, không có bài vị, chỉ có một lư hương nằm đó, tàn hương rớt trên thân nó.

Cái hắn để ý là, trên bàn thờ minh khắc từng nét phù văn, giống y hệt trên cọc gỗ ở cửa thôn, chỉ là phù văn nơi này lại có màu đỏ tươi như máu, phẳng phất máu tươi vẽ, nhìn có chút khiếp người.

Thẩm Lạc nhìn chằm chằm bàn thờ, sắc mặt có chút âm tình bất định.

Đúng lúc này, trận trận gió đêm lạnh lẽo thổi tới, làm mấy gốc đại thụ gần căn nhà rung động, mảng lớn lá cây xào xạc rơi xuống.

Đại lượng sương mù cũng bị gió lớn cuốn qua, từ ngoài thôn cuộn cuộn vào, làm tia sáng trước căn hộ vốn đã mờ tối càng thêm ảm đạm mấy phần. Những căn hộ thôn dân khác cũng biến thành mờ lung, phẳng phất tùy thời có thể biến mất trong sương mù.

Thẩm Lạc cảm giác không khí phụ cận càng thêm lạnh lẽo mấy phần, nhiệt độ trên thân kịch liệt hạ xuống, tứ chi trong gió có cảm giác run run. Hắn chỉ có thể hít sâu một hơi, tạm thời vứt bỏ lo lắng trong lòng, bước đến trước cửa đèn sáng.

Lúc hắn đưa tay định gõ cửa, động tác lại một lần nữa cứng đờ, sau đó tay duỗi ra chậm rãi thu lại.

Trên mặt Thẩm Lạc hiện lên vẻ hồ nghi, cái mũi khẽ nhúc nhích hai lần, sau đó cúi đầu nhìn xuống đất, con người bỗng nhiên co lại thành một cái lỗ nhỏ.

Chỉ thấy một cổ huyết dịch màu đen từ trong khe cửa chảy qua, cơ hồ sắp lan tràn đến dưới chân hắn, tản mát ra mùi màu tanh gay mũi.

Sắc mặt Thẩm Lạc trắng nhợt, lập tức xoay người một cái, chạy như điên về phía con đường lúc đến.

"Vù vù" tiếng gió cuồng vang hai bên tai không thôi, hô hấp trong miệng cũng biến thành băng lãnh dị thường, phảng phất có mấy cây đao ở bên trong không ngừng ma sát phá động.

Thẩm Lạc cảm giác cả đời mình chưa bao giờ chạy nhanh như vậy, phảng phất lồng ngực muốn nổ bẻ ra, trong nháy mắt đã chạy tới chỗ cửa thôn, nhưng bước chân không ngừng chút nào, muốn một hơi vọt thẳng ra thôn.

"Bịch" một tiếng.

Đột nhiên thân hình hắn trì trệ, cả người ngã thẳng tấp bở nhào trên mặt đất, thậm chí cào trên mặt đất ra vết sâu nửa trượng.

Thẩm Lạc cảm thấy toàn thân cứng ngắt băng lãnh, chỗ ngực phảng phất nhiều ra vật gì đó lạnh buốt đang ngọ nguậy, dán chặt lấy làn da hắc.

Trong cổ họng Thẩm Lạc phát ra một tiếng gầm nhẹ gian nan, hai tay liều mạng gồng lên, lại khôi phục một chút khí lực, chột kéo vạt áo trong ngực ra, trừng to mắt, cúi đầu nhìn xuống.

Chỉ thấy trên lồng ngực hắc, chẳng biết lúc nào xuất hiện hai dấu bàn tay màu đen rõ ràng dị thường, to cỡ tay người thường, đen như mực, nhanh chóng di động lên phía trên. Những nơi đi qua lạnh lẽo dị thường, làm mỗi một tác làn da đều lông tơ dựng ngược, trong nháy mắt đã bò tới hai bên cổ hắc, phảng phất vật thật đang phát lực xiết chặt lại. . .

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 15: Quỷ Đả Tường

*Quỷ đả tường: Mất cảm giác về phương hướng

Thẩm Lạc vừa sợ vừa giận, cả người hắn cũng đã dần dần không thể hô hấp, trong đầu hắn bất giác thoáng qua tạp thư điển tịch mà mình từng xem trong hai năm này tại Xuân Thu quán, loại tình huống này dường như hắn đã từng thấy ở trong quyển sách kia.

Hắn cắn răng một cái, dùng hết một tia khí lực cuối cùng khoanh chân ngồi xuống, hai tay bao bọc, liều mạng vận chuyển Tiểu Hóa Dương Công.

Một dòng nước ấm từ chỗ đan điền tuôn ra, nhanh chóng lan khắp toàn thân, chỗ cổ còn có ánh đỏ nhàn nhạt thấm ra, để thủ ấn màu đen hơi mờ nhạt một chút.

Thẩm Lạc cảm thấy lực lượng bóp chặt cổ mình hơi nới lỏng, lập tức thềm vui vẻ.

Nhưng vào lúc hắn còn chưa kịp làm gì tiếp, bên tai hắn đã truyền đến một tiếng rít thê lương bất ngờ không kịp đề phòng, đâm thẳng vào màng nhĩ khiến nó phát run. Đầu óc hắn hơi ngây ngốc, việc thôi động Tiểu Hóa Dương Công hơi chậm lại.

Gần như cùng lúc, thủ ấn chỗ cổ hắn trở nên đen kịt thâm trầm một lần nữa, xung quanh cũng nổi lên tiếng rít. Một đám sương lạnh to lớn mờ mịt nhanh chóng tuôn ra, vây quanh hắn, không ngừng lượn vòng bay múa.

Hắn chỉ cảm thấy thân thể như đang ngâm ở trong nước đá, băng lãnh vô cùng, chút ấm áp trong cơ thể căn bản chẳng thấm vào đâu, tứ chi trong nháy mắt liền mất đi tri giác, không cách nào nhúc nhích mảy may, đồng thời hắn lại cảm giác khó thở lần nữa.

Suy nghĩ của Thẩm Lạc chìm thẳng xuống chỗ sâu nhất, cuối cùng cũng không thể nổi lên chút nào. . .

Một tiếng "Oanh" vang lớn!

Hạt mưa lớn như hạt đậu trút xuống, biến cả sơn thôn thành một mảnh đầm lầy. Trong nước mưa trắng xoá, một bộ thể xác đang bất động trong nước bùn.

. . .

Trong một hồi tiếng côn trùng kêu âm ỉ, Thẩm Lạc chậm rãi ngồi thẳng người, mở mắt, mờ mịt quan sát về bốn phía.

Đường đất nhỏ hẹp, không khí ẩm ướt, khí tức cây cỏ nồng đậm, mặt đất hoang vu, sương mù ở chỗ không xa. . .

"Nơi đây là. . ."

Hai mắt Thẩm Lạc bỗng nhiên mở tròn vo, hắn vô thức cảm lên một nắm bùn đất ướt sũng từ trên đất, sau khi xác nhận đích thực là đồ thật, hắn không khỏi nuốt xuống vài ngụm nước bọt.

"Không thể nào. . ."

Hắn ném bùn đất trong tay đi, nhanh chóng bò lên từ trên mặt đất lạnh buốt. Sau khi lại xác nhận xung quanh một lần nữa, hắn không khỏi đầy mặt hoảng sợ.

"Chẳng lẽ thật sự là. . ."

Thẩm Lạc kinh nghi bất định tại chỗ, sau một lúc lâu, hấn lại ngẩng đầu nhìn qua bầu trời vẫn đen nghịt và một vòng trăng lưỡi liềm vẫn như cũ. Hấn cắn răng, đi dọc theo đường nhỏ về phía trước.

Khi hấn lại lần nữa thấy được hai bên ruộng đồng đã được khai khẩn, cùng với sơn thôn xây tựa núi ở nơi xa, đặc biệt là một điểm đèn đóm hơi mơ hồ ở trong sơn thôn, hấn lập tức ngơ ngác dừng bước.

Đến cùng là chuyện gì xảy ra. . . Lại trở về chỗ ban đầu?

Chẳng lẽ ta thật chưa từng chết? Hay là mọi thứ xảy ra vừa rồi chỉ là một giấc mộng?

Thẩm Lạc cũng hơi hồ đồ rồi.

Hấn nhớ rõ, trước đó mình cũng xuất hiện ở nơi đây, cảnh vật giống như đúc với cảnh nhìn thấy hiện tại, nhưng mà không lâu sau khi mình tiến vào sơn thôn, liền bị. . .

Nghĩ tới chỗ này, Thẩm Lạc rung mình một cái, vội dùng tay sờ về phía chỗ yết hầu của mình, phát hiện cũng không dị dạng, sau đó mới hơi thả lỏng trong lòng.

Bây giờ hấn vẫn còn tốt, chuyện xảy ra lúc trước có lẽ đều không phải chân thực.

Nhưng nếu như đó là một cơn ác mộng, cũng quá chân thực rồi a, hấn thật sự đã cảm nhận được sợ hãi khi đến gần vô hạn với tử vong.

Hoặc là nói, đó căn bản không phải mơ? Máu đen, bàn thờ, còn có hai cái thủ ấn kia. . . Không đúng, nhất định có chỗ nào không đúng!

Thẩm Lạc nhìn về phía tiểu sơn thôn ở chỗ xa, khước mắt hấn co giạt hai cái, rốt cuộc đã có quyết định gì đó.

Hấn yên lặng suy nghĩ tại chỗ một lát, sau đó giơ tay, dùng miệng cắn nát ngón trở, tiếp đó dùng máu tươi vẽ lên một đồ án phù văn ở vị trí ngực trước áo. Hấn vẽ dựa theo phù lục khu quỷ từng nhìn thấy trên một bộ tạp ký trong quá khứ.

Trên sách có ghi chép, người dù không có pháp lực, chỉ cần dương khí sung túc, lấy tinh huyết chi lực vẽ chú trừ tà thì cũng có một chút hiệu lực nhỏ bé đấy.

Hấn không biết thật giả của lời nói này, nhưng hiện tại hấn cũng không có cách khác, chỉ có thể tạm thời thử một lần rồi.

Sau khi làm xong mọi thứ này, hấn quay người chạy như bay về phương hướng hoang dã ngược với tiểu sơn thôn.

Nơi đây tuyệt đối không phải đất lành gì, hấn đương nhiên sẽ không ngây ngốc mà lại xông vào nữa, hiển nhiên tránh đi thật xa thì tốt hơn!"

Các cụ có câu, quân tử không đứng dưới tường đổ, mọi thứ khác, chờ rời đi nơi quỷ dị này thì sẽ bàn bạc kỹ hơn.

Thẩm Lạc chạy vội, hấn chỉ cảm thấy sương mù xung quanh càng dày đặc, tầm mắt nhanh chóng trở nên mơ hồ, mặt đường phía trước cũng có chút thấy không rõ.

Nhưng hấn không dám chạy chậm lại chút nào, toàn lực chạy nhanh. Lúc này trong lòng hấn chỉ có một suy nghĩ, đó chính là rời sơn thôn quỷ dị kia càng xa càng tốt.

Chạy vội một hồi, sương mù phía trước đột nhiên trở nên mỏng manh, tầm mắt thoáng cái cũng đã trở nên rõ ràng.

Trong lòng Thẩm Lạc vui vẻ, hấn đang muốn tăng nhanh thêm tốc độ thì thân tình trên mặt đột nhiên trì trệ, bước chân cũng ngừng lại.

Phần cuối của đường nhỏ phía trước mờ mờ ảo ảo, một tiểu sơn thôn xây tựa núi bất ngờ ra hiện ra tại đó, một điểm đèn đóm từ trong thôn truyền ra.

"Không. . . Không thể, ta nhớ mình đã quay đầu a!" Thẩm Lạc mờ mịt nhìn quanh, đầy mặt khó có thể tin.

Hấn cắn răng, bỗng nhiên quay người, một lần nữa chạy về phía vùng hoang dã, rất nhanh đã chui vào trong sương mù.

Một lát sau, sương mù trước mắt tiêu tán, một màn quen thuộc lại xuất hiện ở phía trước.

Một điểm đèn đóm ở sơn thôn vốn để hấn cảm thấy có chút ấm áp, lúc này thoạt nhìn bất giác có chút sờn tóc gáy.

Trong lòng Thẩm Lạc cũng có chút bồi hồi rồi.

Hấn quan sát bụi cỏ ở một bên đường nhỏ, sau đó đột nhiên chạy vọt về phương hướng đó.

Sương mù bao phủ ở bên ngoài cả thôn, bao phủ bốn phương tám hướng, tuy hấn không đi đường nhỏ kia nữa, nhưng vẫn nhanh chóng chui vào trong sương mù.

Trong bụi cỏ có phần khó đặt chân, Thẩm Lạc nhiều lần suýt nữa bị trượt chân, nhưng hấn vẫn không dám thả lỏng chút nào, hấn bất chấp mà

chạy toàn lực về phía trước.

Chạy ra được một đoạn thì sương mù phía trước đột nhiên trở nên mỏng manh.

Bước chân của Thẩm Lạc hơi dừng lại, hần nuốt ngụm nước miếng, lúc này mới tiếp tục hướng về trước.

Cảnh sắc phía trước nhanh chóng trở nên rõ ràng, nhưng một màn tiếp theo chiếu vào tầm mắt, để cả người hần đều có loại cảm giác tinh thần tan vỡ.

Một con đường nhỏ xuất hiện ở phía trước, phần cuối của đường nhỏ. . . Chính là tiểu sơn thôn kia!

"Chẳng lẽ, gặp phải quỷ đả tường?" Thẩm Lạc cưỡng ép lấy lại bình tĩnh, sau đó miễn cưỡng hồi tưởng một ít thứ từng thấy trên điện tịch, trong lòng hần đột nhiên có mấy phần giật mình rồi.

Vào thời khắc này, gió đêm đột nhiên lớn lên, sương mù ở phụ cận quay cuồng kịch liệt, trôi về phía thôn trang. Cây cối xung quanh lắc lư bất định, lá cây vang xào xạc một hồi.

Khí âm hàn trong không khí nồng đậm hơn rất nhiều, lông tơ trên người Thẩm Lạc đều dựng ngược lên, đáy lòng đột nhiên dâng lên một cỗ hồi hộp.

Loại cảm giác kia, tựa như bị một con rắn độc nhìn thẳng, vô luận đi đến nơi nào, đều có loại cảm giác bị nhìn xuyên.

Thẩm Lạc hít sâu một hơi, sắc mặt ngưng trọng chậm rãi lùi lại vài bước, hần đột nhiên xoay người rồi lại chạy như điên về phía chỗ sâu của sương mù.

Nhưng một lần này còn chưa chạy được mấy bước, dưới chân hấn liền bị thứ gì đó ngăn trở, "Phù phù" một tiếng ngã quy xuống đất.

Không chờ Thâm Lạc phản ứng kịp, hấn liền cảm thấy chỗ cổ mát lạnh, phía trên bỗng hiện ra hai cái thủ ấn đen kịt, mười ngón nhanh chóng co rút lại, siết chặt.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 16: Không Lùi Mà Tiến

“Đừng hòng!”

Thâm Lạc thảm gầm lên một tiếng giận dữ đồng thời điên cuồng vận khởi Tiểu Hóa Dương Công.

Một tầng ánh sáng đỏ từ trong cơ thể chiếu ra ngoài hòng chống lại thứ vô hình đang tập kích hắn.

Cùng lúc đó, một luồng lực Dương cương cũng điên cuồng tập trung lao về phía phù văn trước ngực.

Đây là lần đầu tiên Thâm Lạc sử dụng phù văn trừ quỷ này nhưng tình huống bức bách, chỉ có thể lấy ngựa chết làm ngựa sống.(1)

Điều khiến hắn thất vọng chính là, ngoài việc cảm giác chỗ áo có vẽ bùa trước ngực nóng lên một chút ra thì chẳng có gì phát sinh thêm nữa.

Nhưng ngay sau đó, Thâm Lạc liền thấy hai hốc mắt hơi nóng lên, kể đó không gian trước mắt dần tối rồi cái bóng màu đen lù lù xuất hiện trước mặt hắn.

Cái bóng này cao hơn một trượng, tóc rất dài, kéo chạm xuống tận đất lại phủ kín mắt nên không thể thấy rõ dung mạo, chỉ có thể lờ mờ thấy hai con mắt đỏ lòm, lộ rõ sự ác độc lạnh lùng lẫn sự ham muốn với sinh mệnh.

Không chỉ thế, hai cánh tay dài tỏa khói đen mờ mịt nơi bàn tay của nó còn đang bóp chặt cổ hắn.

“Quý thật à!”

Thảm Lạc kinh hãi không thôi, có điều dù hô hấp dần trở nên khó khăn nhưng hắn vẫn theo bản năng tung một cước về hướng quý vật này.

Nhưng hắn còn chưa đá tới, quý vật đã rít lên một tiếng ai oán thê lương.

Thảm Lạc chỉ thấy đầu óc ong ong hỗn loạn, tầng ánh sáng đỏ trên người cũng nổ bụp cái mà vỡ nát. Hai mắt, hai tai, thậm chí cả mũi miệng hắn, chỗ nào cũng đều có một dòng dịch nóng chảy ra. Hai mắt hắn tựa như bị phủ một lớp màng đỏ đục, cùng lúc đó mọi giác quan khác cũng yếu đi rất nhiều.

Đôi tay lạnh như băng kia càng lúc càng bóp chặt cổ hắn khiến ý thức của Thảm Lạc càng lúc càng trở nên mơ hồ, cái chân mới tung cước biến thành cứng đờ giữa không trung rồi èo uột rớt xuống.

Hắn lơ mơ nghe một tiếng sấm ùng đoàng từ trên trời truyền xuống, tiếp đó là một cơn mưa nặng hạt rơi xối xả, sau đó...không biết thêm gì nữa.

...

Trong một thoáng, Thảm Lạc cảm giác mình đang ở một nơi tối tăm vô tận, bốn phía xung quanh không một tiếng động, không khí vô cùng tĩnh lặng.

Hắn muốn mở hai mắt ra nhưng lại phảng phất cảm giác như mình đã mất quyền khống chế cơ thể, không chỉ không có cách nào nhấc nổi mí mắt mà thậm chí ngay cả tay chân cũng không thể động cựa chút nào.

Hắn lơ mơ thấy được sự bất thường ở đây nhưng sự mỏi mệt từ sâu trong cơ thể lại khiến hắn nổi lên ý nghĩa buông xuôi mặc kệ, chẳng muốn làm gì, chỉ muốn nghỉ ngơi thật thoải mái một chút.

Nhưng chính vào lúc này, một tràng tiếng côn trùng kêu thành linh truyền tới bên tai phá tan khoảnh khắc yên bình.

Thẩm Lạc giật mình rồi đột nhiên mở hai mắt ra.

Sau một khắc, Thẩm Lạc kinh hãi phát hiện ra rằng bản thân mình chẳng ngờ lại một lần nữa nằm trên con đường thôn quê kia.

Đường nhỏ quen thuộc, đồng ruộng quen thuộc, sương đêm quen thuộc, vầng trăng non quen thuộc... còn có sơn thôn ẩn hiện trong làn sương mờ với ánh lửa bập bùng mờ tỏ.

“Không đúng! Mộng cảnh không thể chân thực thế này, hiện thực cũng không thể lặp lại như thế! Ta rốt cuộc là ở nơi nào đây?” Thẩm Lạc trở mình đứng lên, trong lòng quay cuồng đủ thứ suy nghĩ.

Hắn đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, xong bèn ngồi xổm xuống, tay cảm xuống sâu bốc lên một nắm đất.

Đất ở bề mặt tuy hơi ẩm vì sương đêm nhưng phần ở sâu dưới thì hoàn toàn khô ráo, nhớ tới thời điểm vừa mất đi ý thức khi nãy, rõ ràng hắn đã thấy trên trời đổ mưa to nên dù không biết khoảng thời gian sau đó là bao lâu nhưng mặt đất tuyệt đối không thể như thế này được.

Hắn lập tức đưa mắt nhìn khắp con đường nhỏ, thấy trên mặt đất không hề có dấu chân người nào, nhưng lúc trước hắn chạy tới chạy lui mấy lượt, chắc chắn không thể nào có chuyện không để lại dấu chân.

“Không lẽ nơi này có thể khôi phục liên tục hoặc là lặp lại mọi thứ? Ta trước đó không phải là không bị quỷ vật giết mà là chết đi sống lại rồi quay lại thời điểm mới tới chỗ này?” Thẩm Lạc từng nhiều tạp thứ có ghi lại những cố sự mang chút màu sắc ma mị quái đản, thêm vào đầu óc linh hoạt nên rất nhanh đưa ra một suy đoán mơ hồ.

Hắn lập tức nghĩ tới một chuyện xong liền đưa một tay lên.

Ngón trỏ trước đó bị chính mình cán để vẽ bùa, giờ phút này đã khôi phục làn da mịn màng không một chút thương tổn.

“Quả là thế, chỉ là chuyện này đúng là không thể tưởng tượng nổi!” Mắt Thẩm Lạc lóe lên nét hoảng sợ.

Hiểu một chút về tình huống đang gặp phải, tâm thần hắn cũng buông lỏng một chút đồng thời tỉnh táo thêm mấy phần.

Thẩm Lạc dù biết có vẻ ở nơi này mình có thể trùng sinh nên việc phải đối mặt với quỷ vật đương nhiên không làm ăn e sợ như trước, nhưng nếu thực sự lại bị nó bóp cổ chết tươi lần nữa thì khẳng định là hắn không cam tâm.

Thêm nữa là, hắn cũng không dám chắc rằng mình đã sống lại hai lần rồi nhưng lần thứ ba có thể sống lại như cũ hay không?

Vạn nhất không thể ‘Sống lại’ thì...?

Hắn chỉ có một mạng nhỏ nên cũng không dám đánh cược!

Nhưng đã thế này thì cũng chỉ có thể buông tay đánh cược một lần!

Thẩm Lạc im lặng suy nghĩ. Sau khi sự e sợ tán đi quá nửa, trong lòng dâng lên chút cảm giác kích động, hắn bắt đầu nhớ lại tất cả các phương

pháp khu trừ quỷ vật được ghi trên diên tịch.

Hắn đột nhiên cởi quần áo ở phần thân trên, cắn rách ngón tay rồi dùng máu tươi vẽ các loại đồ án phù lục trực tiếp lên da, cứ thế vẽ lên tám bức mới dùng tay.

Không phải Thẩm Lạc không muốn vẽ thêm, chỉ là chẳng hiểu vì sao cứ vẽ mỗi bức phù văn là hắn liền cảm giác sức lực trong cơ thể yếu đi một phần, hết như là bị rút đi vậy.

Ngay khi vẽ xong tám bức phù văn, cơ thể hắn đã có chút mỏi mệt, vẽ nữa sợ rằng tiếp đây hành động sẽ bị ảnh hưởng nên mới ngừng tay.

Mấy bức này đều là hắn mô phỏng các loại phù văn mà vẽ ra, bao gồm cả Tiểu Lôi phù mới thử nghiệm khi trước ở trong đó. Hắn cũng không rõ ánh sáng trắng của phù này có hiệu quả gì nhưng dù sao thì có còn hơn không.

Thẩm Lạc lập tức mặc lại quần áo chỉnh tề. Đã có kinh nghiệm một lần gặp thứ như Quỷ đả tường, hắn không đi những hướng khác mà chạy thẳng về phía thôn nhỏ.

Hắn vốn không phải người sợ phiền phức, chỉ là mọi việc trước đó quá ly kỳ, giờ đã làm rõ một chút manh mối rồi, vậy thì dứt khoát tra cho ra.

Hắn cũng rất muốn biết, nếu có thể chạy thoát khỏi sự truy sát của quỷ vật, thậm chí là diệt trừ nó thì sau đó có thể thoát khỏi nơi này hay không.

Nhoáng cái, Thẩm Lạc đã đi tới cửa thôn.

Trên mặt đất chỗ cửa thôn thấy hai cây cọc gỗ giao nhau ngăn ở phía trước, cảnh tượng y như lần đầu tiên hắn vào thôn.

Thẩm Lạc trông thấy cảnh này thì càng thêm chắc chắn với suy đoán của mình.

Đang định bước vào thôn, hấn tựa hồ như nghĩ tới điều gì, cúi người nhặt hai cọc gỗ lên, giắt bên hông xong mới tiếp tục chạy về phía căn nhà có ánh đèn.

Hấn đi tới trước căn nhà, đầu tiên là nhúm lấy một nhúm tàn hương ở ban thờ trước cửa, kế đó nhảy lên tiến tới trước cửa rồi không đợi máu tươi từ trong cửa chảy ra, hấn vung chân đạp một cước mạnh lên cánh cửa gỗ.

‘Rầm’ một tiếng, theo đó cánh cửa gỗ mở toang ra.

Cảnh tượng sau cánh cửa lại khiến hấn sửng người.

Chỉ thấy một bé gái gầy gò mặc đoản sam(2) màu xám, bộ dáng chùng bầy, tám tuổi, trước ngực ôm một thùng gỗ đựng đầy máu tươi màu đen, tư thế như đang chuẩn bị đổ xuống bậu cửa.

Nhìn thấy Thẩm Lạc đột nhiên phá cửa xông vào, bé gái lộ vẻ hoảng sợ, chân đạp lui về sau hai bước.

Thẩm Lạc nhanh chóng lấy lại tinh thần, không để ý bé gái mà đưa mắt quét vào trong phòng, ánh mắt rơi vào một góc căn phòng, nơi có thi thể một con chó mực màu lông loang lổ nằm chết khô ở đó.

“Máu chó mực.” Thẩm Lạc nhìn thùng gỗ trong tay cô bé một chút, khẽ nhíu mày rồi đưa ánh mắt nhìn sang một hướng khác.

Ở bên cạnh con chó mực là một cái giường gỗ, trên đó có một lão già tóc muối tiêu đang nằm. Hai mắt lão nhắm nghiền, trông như bị hôn mê bất tỉnh.

Ở trong phòng còn có một bàn thờ khác, ở trên có thấp nền. Bàn thờ này đặt thờ một bức tượng thần tí hon mình người đầu chó.

Ngoài ra, trên cửa sổ chỗ vách tường khắp căn phòng đều có vết máu màu đen, trông hẳn là độc sức bôi lên.

Chú giải:

1. Lấy ngựa chết làm ngựa sống: Câu này có nghĩa tương đương câu còn nước còn tát ở VN, ý chỉ sự việc gần như đã hết hy vọng, dù chỉ có một tia mong manh cũng phải thử.

2. Đoản sam: Nghĩa là áo ngắn, thực ra thì nó cũng như áo chúng ta mặc hiện tại, dài ngang hông.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 17: Lâm Ngụy Không Sợ

“Đừng sợ, ta không phải người xấu.” Thẩm Lạc nhanh chóng thu hồi tầm mắt, kinh ngạc nhìn bé gái trước mặt, nhẹ nhàng nói.

Cô bé chớp chớp đôi mắt, quan sát Thẩm Lạc tỉ mỉ vài lần, đặc biệt là cái bóng phía sau lưng, sau đó thần sắc khẩn trương thoáng buông lỏng một chút.

"Người đang làm gì vậy?" Thẩm Lạc khẽ nhìn thùng gỗ trong tay bé gái, rồi mở miệng hỏi.

"A. . . A a. . ." Cô bé vội buông thùng gỗ trong ngực xuống, không ngừng khoa tay với Thẩm Lạc, thì ra bé gái này bị câm.

Thẩm Lạc không hiểu ngôn ngữ của người câm, nhú mày, đang muốn nói gì thì.

Từ phía sau, một cơn âm phong vô thanh vô tức thổi tới. Trên thân hắn, phù văn nào đó lập tức nóng lên, một tia ánh sáng hồng cũng dần hiện ra.

"Đến rồi!"

Thẩm Lạc cùng quỷ vật kia vật lộn đã hai lần nên có đôi chút hiểu rõ, không cần quay người đã mang tàn hương trong tay vẩy về phía sau lưng, rồi bước một bước dài tiến vào trong phòng.

Ngay lập tức, một tiếng thét thê lương từ phía sau vang lên.

Thẩm Lạc xoay người lại, thì thấy cách chỗ mình đứng lúc nãy hai thước, có một quỹ ảnh màu đen cao lớn hiện ra ở đó.

Con người của hắn co rụt lại, không tự chủ được lui về sau hai bước.

Chính là con quỷ lúc trước !

Thân hình con quỷ dường như bởi vì dính phải tà hương, nên không cách nào ẩn hình. Trong con mắt đỏ ngầu của nó lộ ra vẻ thống khổ, giống như là bị tà hương gây ra thương tích.

"Trên sách nói tà hương có tác dụng trừ tà, có thể dùng để xua đuổi quỷ vật, quả nhiên không phải là nói bậy." Ánh mắt của Thẩm Lạc cảnh giác nhìn con quỷ, trong lòng thầm nghĩ.

Ngay tại lúc hắn còn đang suy nghĩ, con quỷ đã hóa thành một đạo bóng đen, chui vào trong phòng, xông tới trước mặt Thẩm Lạc.

"Chờ người đã lâu!"

Thẩm Lạc cũng chạy như bay xông đến, lúc gần tới nơi thì thân thể bỗng nhiên hạ xuống, tránh khỏi hai tay đối phương đang vồ bắt, chân phải liên đá vào thân dưới của nó.

Lúc trước, khi hắn thấy thùng gỗ trong tay đứa bé, thì hắn đã yên lặng vận chuyển Tiểu Hóa Dương Công, mang dương cương chi khí dẫn đến chỗ chân phải và tay phải, chính là để chờ tới khắc này!

Nhưng ngoài dự đoán của Thẩm Lạc, thân thể quỷ vật lại giống như hư ảnh. Chân phải bị ánh sáng màu đỏ nhạt bao phủ lại trực tiếp xuyên qua thân thể con quỷ.

Nên một chương tiếp theo của hắn không có cách nào tiếp tục, cũng vì dùng sức quá mạnh nên thân hình có hơi lảo đảo, thiếu chút nữa thì ngã sấp về phía trước

Con quý thừa dịp thân hình Thẩm Lạc bất ổn, bèn dùng đôi quý trao đen kịt nhắm về phía cổ của hắn

Thẩm Lạc thảm kêu không tốt nhưng tiếc rằng thân hình chưa kịp ổn định, muốn tránh né thì đã không kịp.

Ngay tại lúc ngàn cân treo sợi tóc, đột nhiên một cỗ mùi tanh nổi lên, thì ra là một mảng lớn máu loãng màu đen. Cô bé kia thấy tình hình không ổn, nên đã dùng máu chó đen đựng trong thùng gỗ hất qua.

Con quý bị máu chó đen tạt trúng, thì phát ra một tiếng kêu thê lương thảm thiết, trên thân hắc khí cũng bị bốc hơi không ít, trong nháy mắt thân thể cũng trở nên nhạt hơn rất nhiều.

Nhân cơ hội này, Thẩm Lạc ngay tại chỗ lăn mình một vòng, tránh đến bên cạnh đứa bé, sau lưng đã sớm đổ mồ hôi hôi lạnh ướt cả người.

Nhưng hành động của cô bé dường như đã chọc giận tới con quý. Trong mắt nó lộ ra vẻ tàn bạo, quay người nhào tới, hai tay một trái một phải nhanh chóng xòe ra.

"Vút" một tiếng.

Hai cánh tay nó giống như hai sợi dây thừng, nhanh chóng vượt qua khoảng cách hai ba trượng, trong chớp mắt chia ra lần lượt bóp lấy cổ của Thẩm Lạc và cô bé kia.

Thẩm Lạc cảm thấy cổ họng như bị năm ngón tay

người chết bóp chặt, sau đó một cỗ cự lực tràn tới, khiến hai chân lập tức rời khỏi mặt đất.

Hắn và cô bé đều bị nhấc lên.

Thẩm Lạc đưa tay định bắt lấy bàn tay quỷ đang bóp chặt cổ mình nhưng một lần nữa lại sờ không được.

Ngay sau đó, hắn liền cảm giác được một cỗ khí tức âm hàn từ bàn tay quỷ truyền đến, xông vào trong cơ thể mình, giống như có vô số côn trùng lạnh ngắt đang chui vào vậy.

Đến lúc này, Thẩm Lạc cảm giác hô hấp đã bắt đầu trở nên khó khăn, toàn thân từ trên xuống dưới trở nên rét buốt, thậm chí ngay cả xương cốt đều muốn bị đông cứng.

Hắn cố gắng vận dụng một chút sức lực cuối cùng, nín thở, vận chuyển Tiểu Hóa Dương Công. Định dùng nó để điều động dương cương chi lực ở đan điền, tiến về tám bức phù lục được vẽ trên ngực khi trước.

Đây là tia hi vọng cuối cùng của hắn.

Mặc dù hai lần trước đây, mình bị đưa vào chỗ chết nhờ kỳ tích mà sống lại, còn được trở về thời gian trước đó, nhưng có trời mới biết việc này liệu sẽ xảy ra lần nữa hay không?

Hắn cũng không muốn đánh cược khi bản thân không nắm chắc chút nào.

Trong khi hắn còn đang tại cân nhắc, thì một cỗ dương cương chi lực đã bị dẫn đến trên ngực trái, đi vào bức phù thứ nhất là "Khu Quỷ Phù". Nhưng kết quả phù văn này lại không phản ứng chút nào với dương cương chi lực.

Thẩm Lạc đã sớm có chuẩn bị tâm lý với việc này, vội vàng vận công, mang dương cương chi lực tiếp tục dẫn vào bức phù thứ hai ở phía trên là "Trần Túy Phù".

Phù vẫn chỉ hơi nóng lên, lại giống như trước không hề có phản ứng.

Thẩm Lạc còn chưa kịp cao hứng, thì cổ cảm giác âm áp này liền biến mất không còn thấy bóng dáng.

Mà bàn tay quý kia lại càng ngày càng bóp chặt, chính mình giữ lại một hơi này, sợ rằng cũng không thể nhiều hơn hai ba lần hô hấp.

Dù vậy Thẩm Lạc cũng không hề nhụt chí, cưỡng ép dẫn dắt dương cương chi lực, đi vào bức phù lục thứ ba trên ngực bên phải.

Cổ dương cương chi lực này dưới tình thế cấp bách mới được ngưng tụ, thành ra hơi yếu một chút, lại đi qua hai bức phù vẫn khi này, nên khi đến nơi này đã không bằng một nửa của lúc đầu.

Nói cách khác, nếu như bức phù vẫn này không cách nào phát động thành công, thì với số dương cương chi lực còn lại, cũng chỉ có thể ném thử một lần nữa.

Bức thứ ba này vẽ một bộ "Tịch Tà Phù" .

Thật ra, Thẩm Lạc tại thời điểm vẽ chúng đã sớm tính trước, sở dĩ chọn ba bức phù vẫn này, cũng bởi vì chúng là một trong những loại phù lục hần biết. Nó đối với quý vật tác dụng hữu hiệu nhất, còn lại mấy loại khác ngoại trừ "Tiểu Lôi Phù", thì đều là phù vẫn dùng để trấn giữ, tịnh hóa, không hề liên quan gì đến quý vật.

Ai ngờ bức thứ ba này cũng giống như bức thứ nhất, đối với dương cương chi lực ngay cả một chút cảm ứng cũng không có.

Hiện giờ gương mặt của Thẩm Lạc đã đỏ bừng lên, phải nhờ vào một chút ý chí sau cùng, mới có thể đưa cỗ dương cương chi lực yếu ớt còn lại, đến trên "Tiểu Lô Phù".

Mặc dù Tiểu Lô Phù cũng không có hiệu quả khác chế quá lớn đối với quý vật, điều khiến không đúng còn có thể gây nên phản phê. Nhưng nó chính là phù văn mình vẽ thuần thực nhất, thậm chí đã từng thí nghiệm trên giấy vàng, nên dù sao khả năng kích hoạt so với mấy loại trước đó còn lớn hơn một chút.

Khi một sợi tơ hồng nhạt đến mức nhìn không thấy rõ, chui vào phù văn của "Tiểu Lô Phù" ở giữa ngực phải, toàn bộ phù văn bỗng nổi lên một chút ánh sáng. Nhưng nó chỉ nhanh chóng chớp động hai lần, liền lập tức tắt ngấm.

Thẩm Lạc thấy vậy, trong lòng chán nản.

Đang muốn từ bỏ, thì một màn khiến hấn trợn mắt há mồm xuất hiện!

Tiểu Lô phù văn vốn đã ảm đạm, vậy mà sáng lên lần nữa, lại càng ngày càng sáng.

Trong chớp mắt, toàn bộ phù văn của Tiểu Lô phù đều rực sáng lên, trong đó mơ hồ còn có từng đạo tia chớp thật nhỏ lóe lên.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 18: Đấu Quỷ (Thượng)

Thẩm Lạc chỉ cảm thấy vùng giữa ngực, nơi vết Tiểu Lôi phù nóng ran lên như bị đốt, không khác gì bị một que hàn nóng đỏ dí sát vào, thậm chí còn có thể mơ hồ ngửi thấy mùi da thịt bị cháy kết.

Nhưng thân thể hắn lúc này đang bị treo giữa không trung, cổ họng bị bóp nghẹt tới mức muốn thở cũng không nổi thì tất nhiên chẳng còn để ý nổi những đau đớn đó.

“Mau kích phát! Mau nào!” Nội tâm Thẩm Lạc điên cuồng gào thét.

Phù văn Tiểu Lôi phù một lần nữa sáng lên khiến hắn dấy lên một tia hy vọng.

Nhưng sau một khắc sau, hắn liền phát hiện một sự việc khiến bản thân hắn cảm thấy có chút hoảng sợ.

Chỗ vết phù văn Tiểu Lôi phù lại sinh ra một lực hút mạnh mẽ, điên cuồng hấp thụ Dương cương chi lực vốn chẳng có bao nhiêu trong người hắn.

Không chỉ thế, hắn thậm chí còn cảm giác được máu huyết toàn thân theo đó cũng dần nóng lên đồng thời chảy về chỗ ngực phải, điều này khiến ngực phải vốn chỉ là cảm giác hơi nóng giờ thành bỏng rát như bị nung.

Thẩm Lạc chỉ thấy đầu váng mắt hoa, miệng lưỡi khô đắng, phảng phất như máu huyết toàn thân sắp bị đốt khô, nơi ngực phải như sắp bị đốt

thùng.

Sự sợ hãi bắt đầu dâng lên trong lòng hắn.

Cứ tiếp tục thế này thì chẳng cần đợi quỷ bóp chết, bản thân hắn cũng sẽ bị phù lục hút cho hư thoát hoặc là bị thiêu chết trước rồi.

Dù thế nhưng hắn có suy tính thêm thì cũng không có cách nào ngăn phù văn thôn phệ nguyên khí trong cơ thể.

Cũng may đúng lúc này, Tiểu Lôi phù dường như cuối cùng đã hút đủ nên ngừng thôn phệ, đồng thời ánh sáng trắng cũng đột nhiên thu dần lại.

Chỗ ngực phải Thẩm Lạc giờ vẫn không ngừng truyền cảm giác bỏng rát nhức nhối khiến hắn không nhận được rên khê một tiếng.

Một khắc sau, phù văn của Tiểu Lôi phù bỗng sáng lên. Những tia sáng chói lóa từ ngực bùng lên phá tan âm khí lẫn không gian tăm tối rồi như chớp giạt đánh lên cánh tay đang bóp chặt cổ Thẩm Lạc.

Mọi chuyện kể ra dài dòng nhưng kỳ thực từ khi Thẩm Lạc bắt đầu thử kích phát phù văn đầu tiên trên ngực tới bây giờ, tính thời gian cùng lắm cũng chỉ là một, hai lần hít thở mà thôi.

Cả cánh tay quỷ vật đang túm cổ Thẩm Lạc, bao gồm cả quỷ trảo đang xiết chặt cổ họng hắn bỗng như băng tuyết gặp lửa, dễ dàng bị lôi quang màu trắng đánh nát hóa thành hư vô.

Thẩm Lạc chỉ thấy chỗ cổ họng được nói ra, nhưng hắn còn chưa kịp há miệng hít một hơi thì hai chân đã rơi bịch xuống đất, cả người lão đảo phải quỳ một chân xuống đất mới miễn cưỡng giữ cho cơ thể không đổ vật ra.

Đạo lôi quang mới đánh xuyên cánh tay con quỷ xong vẫn tiếp tục bắn nhanh về trước, cũng không có đánh trúng quỷ mà là đánh lên nền phòng, chỗ cách hẳn hơn một trượng.

Ầm! Một tiếng nổ lớn vang lên y như tiếng sấm giữa trời quang.

Mặt đất bỗng nhiên rung lắc đồng thời một cái hố rộng chừng một xích hiện ra. Xung quanh miệng hố là một vùng cháy đen, đất bùn đá vụn văng tung tóe, đồng thời một làn sóng nhiệt nóng rát thổi tới khiến hai kẻ, một người một quỷ đều hơi lão đảo thân hình.

Gần như cùng lúc đó, một luồng sáng màu vàng từ trong ngực áo bé gái thình lình phóng ra, đánh lên quỷ thủ đang bóp chặt cổ họng cô bé. Thứ này không ngờ lại là một cái đuôi chó lông xù màu vàng.

Lại bùm một tiếng, theo đó một ngọn lửa màu vàng từ cánh tay quỷ bùng lên thiêu nó thành tro bụi.

Cô bé ngã bệt mông xuống đất, hai tay ôm cổ họng mình rồi ho khan liên tục khiến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên.

Quỷ vật bị hủy mất hai tay không nhịn được một lần nữa rít lên tiếng kêu ai oán thể lương, tiếp đó thân mình nó nhoáng một cái rồi biến mất không thấy nữa.

Thẩm Lạc đưa mắt nhìn cái hố trong phòng do tia chớp khi nãy đánh ra, trong mắt lóe lên nét kinh hãi.

Hắn không ngờ rằng bản thân bởi trời xui đất khiến, trong tình cảnh như vậy lại kích phát thành công Tiểu Lôi phù. Phù này dù chưa thể đánh trúng quỷ vật kia nhưng uy năng lộ ra lại rất lớn, vượt xa sự tưởng tượng của hắn.

“A...”

Thẩm Lạc bây giờ mới cảm nhận được một hồi đau nhức từ chỗ ngực phải truyền tới. Hắn cúi đầu nhìn xuống liền thấy chỗ vẽ Tiểu Lôì phù khi này giờ thành một vùng cháy đen, máu thịt lẫn lộn.

“Không đúng, ác quỷ kia hẳn là chưa rời đi.”

Thẩm Lạc đột nhiên ý thức được điều gì đó, đầu không lo suy tính thêm chuyện vì sao kích phát thành công Tiểu Lôì phù nữa mà bước nhanh về chỗ trước bàn thờ trong phòng. Hắn nhắc hai cây hương đã cháy hết từ lư hương ra rồi ra sức khua trái rải phải khiến tàn hương nhanh chóng bay khắp phòng.

Bé gái đột nhiên kêu lên a a, tay chỉ phía sau lưng Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc quay phắt người lại, nhíu chặt mi tâm.

Quỷ vật cao lớn kia bất thành linh lại xuất hiện sau lưng hắn, hai tay nó đã mọc trở lại, năm ngón tay ngưng thành thực thể trông y như những con dao găm màu đen đang hung hăng chụp về phía hắn.

Dưới tình thế cấp bách, Thẩm Lạc bèn thụp người xuống rồi lăn qua phải.

Hắn dù phản ứng nhanh nhưng cánh tay vẫn bị quỷ trảo chụp trúng tạo thành ba vết cắt khá dài. Máu tươi từ vết thương chảy xối xả.

Thẩm Lạc nhìn lướt qua vết thương trên tay, mặt lộ nét liêu lĩnh bởi hắn hiểu rõ rằng nếu không cùng quỷ vật có một kết thúc, e là lại phải chết thêm lần nữa.

“Ít nhiều cũng vẫn có khả năng sống lại, liêu thôi.”

Hắn lúc này đã quyết tâm liều mạng. Tay rút hai đoạn cọc gỗ giắt bên hông ra, cắn chót lưỡi đoạn phun một ngụm máu tươi lên phù văn trên hai cây cọc.

Phù văn trên mặt cọc gỗ lập tức tỏa ánh sáng màu đỏ máu.

Loại cọc gỗ có khắc phù văn cắm trước cửa thôn này phần lớn là để trừ tà. Cây cọc này dường như đã từng bị khai quang bởi cao nhân nên đã bị rút ra nhưng dù vậy sau khi được tinh huyết chưa Dương cương chi lực kích phát thì vẫn còn có thể phát huy một phần hiệu lực.

“Xem côn!”

Thẩm Lạc thầm mừng rỡ, quát một tiếng đoạn dẫn mình tiến tới, vung cọc gỗ trong tay lên hung hăng đập về phía quỷ vật.

Quỷ vật dường như hơi e ngại hai đoạn cọc gỗ trong tay Thẩm Lạc, toan lách mình né tránh.

Cùng lúc đó, trong phòng lại thấy bóng đen nhoáng một cái, thì ra lại là bé gái bê thùng gỗ hắt chút máu chó mực còn lại chặn hướng né của con quỷ.

Con quỷ có vẻ cũng e ngại máu chó mực nên vội vàng lui lại một chút, vừa đúng lúc bị cây cọc trong tay Thẩm Lạc đánh tới.

Thẩm Lạc chỉ thấy lòng bàn tay run lên, cọc gỗ vẩy mà không đánh xuyên thân quỷ vật mà đánh trúng thân thể nó.

Không chỉ thế, phù văn màu đỏ trên thân cọc khi đụng phải thân quỷ vật, tức thì có âm thanh xèo xèo như áp miếng sắt nung đỏ lên da thịt đồng thời một mảng khói đen lớn bốc lên.

Thân thể quý vật vốn hơi mờ, giờ đây lại trong suốt thêm một chút, nó thét lên một tiếng chói tay rồi bay ngược về phía sau.

Thẩm Lạc phấn chấn tinh thần, tay múa cọc gỗ tạo thành một vùng cơn ảnh, lạnh lẽo đánh về phía quý vật.

Hắn dù lúc ở trong Xuân Thu quán không có môn ngoại công lợi hại nào nhưng với thuật dùng côn bông để rèn thân luyện thể thì có học qua một chút, lúc này dùng mạng đánh cọc, kích phát hết toàn bộ tiềm năng của cơ thể ra nên thi triển côn pháp cũng khá ra dáng.

Thân hình to lớn của quý vật ở trong phòng lại thành điểm yếu hơn nữa tàn hương bay khắp phòng còn khiến nó không cách nào ẩn thân.

Bé gái cũng rất nhanh trí, dù trong thùng gỗ không còn chút máu chó mực nào nhưng cô bé lại học theo Thẩm Lạc, cứ thỉnh thoảng cầm một cây hương từ bàn thờ lên vung tới để làm rối hành động của quý vật.

Quý vật dù hung ác dị thường nhưng giờ đây dưới sự phối hợp của Thẩm Lạc và cô bé cầm lại khiến nó rơi vào thế hạ phong, chỉ một chốc đã bị Thẩm Lạc đập trung mấy gậy khiến thân thể của nó càng mờ đi.

Có điều dù thương tổn mà cọc gỗ gây ra cho quý vật không hề nhỏ nhưng ánh sáng đỏ mà phù văn trên cọc phát ra cũng nhanh chóng ảm đảm.

Thẩm Lạc đã sớm nhận ra việc này nhưng tình cảnh hiện tại cấp bách, không thể nghĩ ngợi quá nhiều nên cứ tiếp tục vung cọc gỗ trong tay vụt về phía bụng dưới con quý.

Thân mình màu đen của con quý uốn éo lướt qua trái, vừa khít tránh được cú vụt này.

Thẩm Lạc đưa mắt nhìn qua phía bên phải ban thờ, nếu trong tình huống vừa rồi mà quỷ vật né qua bên phải thì hẳn là tránh dễ dàng hơn nhiều.

Đầu hẳn nhanh chóng suy tính, nhớ lại quá trình giao chiến với quỷ vật trong phòng, dường như nó rất kiêng kỵ bàn thờ kia, thủy chung luôn tìm cách tránh né không dám lại gần.

“Không lẽ...” Một ý niệm hiện lên trong đầu Thẩm Lạc.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 19: Đấu Quỷ (Hạ)

Ngay khi Thảm Lạc còn đang cân nhắc, mái tóc bù xù của con quỷ đột nhiên tung bay lên để lộ ra khuôn mặt hư thối trắng bệch.

Mắt nó giống như bị ngâm lâu trong nước, môi và hai gò má rữa nát hết, da mặt rách rưới lòi cả thịt ra ngoài. Khi nó cúi mặt xuống, máu huyết trong hốc mắt cũng đã hư thối quá nửa, không ngừng rỉ ra nước mắt, chỉ còn một vài mạch máu liên kết giữ lại hai con ngươi đang không ngừng run rẩy như có thể rớt ra ngoài bất cứ lúc nào.

Thảm Lạc là kẻ luôn to gan lớn mật nhưng thấy khuôn mặt quỷ này cũng phải giật mình kêu lên.

Quỷ vật há miệng phát ra một tiếng rít lạnh lẽo chói tai, đồng thời hai luồng gió âm từ trong miệng nó phóng ra như hai cây tên tách ra làm hai hướng, nhắm thẳng mặt Thảm Lạc và bé gái mà bắn tới.

Cùng lúc đó, hai tay quỷ vật giương lên đưa qua hai bên, tức thì một luồng gió âm nổi lên khắp căn phòng. Con gió cuốn mọi thứ đồ vật nhỏ trong phòng lên, duy chỉ có cái bàn thờ kia là không chịu ảnh hưởng chút nào, thậm chí cả tàn hương trên đó cũng không xô xích dù chỉ một li.

Thảm Lạc lúc trước đã ăn đủ mùi đau khổ từ quỷ vật nên mới thấy nó hé miệng đã cấp tốc ngã xuống đất, cuống cuồng lăn qua một bên tránh né nên không bị luồng gió âm đánh thẳng vào mặt.

Bé gái kia không có kinh nghiệm như hẳn, tức thì bị gió âm quét trúng mặt khiến hai mắt chỉ kịp đảo khẽ một cái rồi ngã lăn ra đất, hôn mê bất tỉnh.

“Không ổn!”

Thẩm Lạc muốn trở mình bò dậy nhưng kết quả là tạp vật trong phòng bay loạn, chén bát ghế gỗ cứ liên tục lướt qua đầu cộng thêm gió âm thổi từng đợt khiến hẳn không thể không nằm mà lăn tới góc phòng trốn tránh.

Nhưng quý vật cao lớn kia không truy kích hai người Thẩm Lạc mà khẽ lui lại, đồng thời đưa tay vẫy một cái về hướng bên ngoài phòng.

Ừ ù ù...

Không gian ngoài phòng vang lên một tràng tiếng rung, kẻ đó từng đợt âm khí mờ đục lạnh lẽo cuốn theo một mảng lớn sương mù tràn tới rồi nhanh chóng dung nhập vào thân thể quý vật.

Thân thể của nó nhanh chóng khôi phục lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được, thoáng chốc hóa thành thực thể, đồng thời khói đen ngoài thân cũng tỏa rộng ra.

Mái tóc dài như tảo biển trên đầu quý vật bây giờ mọc nhanh như có sinh mệnh, tiếp đó chúng như xúc tu bắn ra, cuốn về phía Thẩm Lạc ở trên mặt đất.

Thẩm Lạc nhìn thấy một loạt biến hóa của quý vật thì vừa sợ vừa hối hận. Hẳn vội vàng tung người lên hòng trốn tránh, thế nhưng lượng tóc cuốn tới quá nhiều, không gian trong phòng không lớn nên chẳng mấy mà cả người lẫn hai tay hai chân đã bị vô số sợi tóc dài cuốn lấy.

Bốn phù văn trên người hắn cơ bản không có khả năng kích phát nữa, hai cọc gỗ thì bị tóc quỷ quấn chặt không thể vung vẩy gì.

Dưới tình huống cấp bách, Thẩm Lạc lại định thôi động Tiểu Hóa Dương Công nhưng hiện tại hắn đã sức cùng lực kiệt, cộng thêm việc kích phát Tiểu Lôi phù trước đó đã tiêu hao hết Dương cương chi lực tích lũy trong cơ thể nên trong lúc nhất thời cơ bản là không thể nào.

Chỉ một thoáng trì hoãn thôi mà tóc quấn quanh thân hắn càng lúc càng nhiều, càng lúc càng nhanh, chẳng mấy chốc cả người hắn đã bị kéo ngã ‘bịch’ một cái xuống nền đất.

Thân thể cao lớn của quỷ vật uốn éo rồi hóa thành một cái bóng màu đen như rắn, bám vào đám tóc tiến dần về phía Thẩm Lạc. Cùng lúc đó, quỷ vật há miệng hút nhẹ một hơi về phía hắn.

Thẩm Lạc chỉ cảm thấy có một luồng hàn ý đánh tới, kế đó hắn rùng cả mình rồi cảm nhận được rõ ràng từng luồng, từng luồng nhiệt khí đang tách khỏi cơ thể hắn bay ra phía ngoài.

“Nó đang hút dương khí của mình! Chẳng lẽ lại phải chết lần nữa...” Thẩm Lạc cảm nhận được thân thể càng ngày càng lạnh, tứ chi càng lúc càng yếu đuối vô lực, dần dần không thể động đậy gì nữa.

Hắn đầu không cam lòng nhưng lại chẳng còn sức phản kháng.

Không gian đen kịt bên ngoài lúc này bỗng lóe lên một ánh chớp, theo đó là một tiếng sấm đi đùng giữa cơn mưa như trút nước.

Bé gái đang hôn mê đổ gục bên giường khẽ động đậy cộng thêm bị tiếng sấm đánh thức liền gắng gượng ngồi dậy. Nhìn tình cảnh của Thẩm Lạc, trong mắt cô bé hiện lên vẻ bối rối, tay chân vội vàng lôi từ gầm giường ra một cái thùng gỗ khác nhỏ hơn.

Trong thùng gỗ thấy gần nửa thể tích là một dịch lỏng màu đen, chính là máu chó mực.

Bé gái há miệng mạnh mẽ cắn rách ngón tay, theo đó một dòng máu tươi chảy xuống xuống, hòa cùng máu chó mực trong thùng.

Quý vật đã tiến sát tới người Thẩm Lạc cảm ứng được điều gì đó liền quay phắt người, vịn vẹo thân thể toan bay lên chỗ cao trên đỉnh đầu Thẩm Lạc.

Nhưng bé gái dù chặt vật vội vã cũng đã kịp nhấc thùng gỗ lên rồi bắt thành linh hất ‘rào rào’ toàn bộ máu chó mực trong thùng về phía nó.

Sau khi làm xong hết thấy, cô bé cũng kiệt lực, nằm xụi lơ trên nền đất.

Quý vật né không kịp, bị máu chó mực tạt kích bất ngờ đến quá nửa người bị dính. Tức thì ngoài thân nó vang lên tiếng xì xì liên tục, theo đó một mảng khối đen lớn phiêu tán, đồng thời thân thể vừa mới ngưng tụ của nó một lần nữa trở nên trong suốt, có vẻ như vừa chịu một thương tổn cực lớn.

Nó kêu thảm một tiếng chói tai như muốn xé rách màng nhĩ người khác. Thân thể lướt qua một bên, kết quả là đâm sầm vào một vách tường.

Vì trên tường cũng có bôi sẵn máu chó mực nên quý vật không thể xuyên qua mà trái lại, nó bị chấn văng xuống nền đất tạo ra một âm thanh trầm, lớn. Cả gian phòng cũng vì thế mà lắc lư.

Đám tóc quăn quanh người Thẩm Lạc cũng theo đó rơi lỏng. Thẩm Lạc chỉ thấy thân thể được thả lỏng, dù tứ chi có phần vô lực nhưng vẫn gắng hết sức thoát ra.

Hắn hiện tại miệng thở hỗn hển, ngực phập phồng liên hồi, cảm giác bản thân sắp hu thoát nhưng vẫn cắn răng một cái rồi ném cọc gỗ trong tay đi, xoay người dùng chút sức lực cuối cùng ôm tượng thần đầu chó trên bàn thờ nhét vào ngực áo, tiếp đó bước nhanh về trước, thả cả người đổ ép lên trên thân thể quý vật đang khô sở lẫn lộn.

Bé gái trở mắt nhìn hành động mà Thẩm Lạc mới thực hiện, miệng không khỏi muốn kinh hô nhưng rồi lại không thấy có tiếng gì phát ra.

Kết quả lần này là thân thể và hai tay của Thẩm Lạc không còn xuyên qua người quý vật mà vừa vặn ôm chặt được nó.

Ngay tiếp đó, tượng thần trong ngực áo hắn đột nhiên trở nên nóng rực, tỏa ra một vầng hào quang lớn màu vàng chiếu lên trên thân quý vật.

Thân thể quý vật bị ánh sáng này chiếu vào, lập tức một hồi những tiếng xì xì vang lên, từng sợi khói đen từ trên thân nó tỏa ra. Quý vật liên tục kêu la thảm thiết, đôi tay con quý cũng điên cuồng khua mua hòng thoát khỏi việc bị Thẩm Lạc ôm chặt.

Thẩm Lạc có vẻ vô cùng quyết tâm nên chẳng biết hắn lấy sức lực từ đâu mà hai tay vẫn xiết chặt quý vật không hề rời lỏng.

Theo từng sợi, từng sợi khói đen từ ngoài thân quý vật bốc lên, thân thể nó cũng nhanh chóng trở nên mờ ảo đồng thời bắt đầu thu nhỏ lại.

Khuôn mặt Thẩm Lạc trở nên xanh xao, đến cả đôi môi cũng không còn chút huyết sắc. Cả người quý vật vốn lạnh thấu xương lại thêm từng luồng, từng luồng âm khí truyền ra làm máu huyết trong cơ thể hắn như sắp bị đông cứng, đến hàm răng cũng không run lên nổi.

Một chút tinh táo còn sót lại nói cho Thẩm Lạc biết hiện tại chính là thời khắc sinh tử, chỉ cần hơi lơ tay là sẽ thất bại trong gang tấc.

Bé gái cuối cùng cũng từ sợ hãi lấy lại được chút tinh thần, chậ vật bò dậy, lê chân bước tới trước người Thẩm Lạc, nghiêng thùng gỗ trong tay ối hết chỗ máu chó mực còn sót xuống đầu quý vật.

Theo một tiếng rít chói tai, thân thể quý vật chỉ còn bằng phân nửa khi trước bỗng nhiên nổ tung hóa thành một đám khói đen bay tỏa ra.

Khói đen tan hết để lộ ra Thẩm Lạc với khuôn mặt tím đen không một chút huyết sắc.

Hắn nhắm nghiền hai mắt, cả người đã rơi vào trạng thái hôn mê, miệng hít vào thì ít thở ra thì nhiều, trông sắp không xong rồi.

Cô bé thấy quý vật bị diệt rồi nên trong lòng cũng thả lỏng, ngồi xụi lơ xuống nền đất nhưng khi thấy tình cảnh của Thẩm Lạc lại gắng gượng bò dậy, đưa tay đẩy đẩy người hắn, vừa chạm tới thôi liền cảm thấy lạnh buốt như băng.

Bé gái lo lắng xoắn xuýt tới độ mắt đỏ hết lên, định đưa tay đỡ Thẩm Lạc dậy.

Chính vào lúc này, sắc mặt Thẩm Lạc bỗng trở nên cổ quái, thân thể hắn từ hai chân bắt đầu trở nên mờ ảo.

Chỉ một thoáng sau, cả người hắn cứ thế lặng yên biến mất không chút tăm tích, tựa như chưa từng xuất hiện ở chốn này.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 20: Lôi Âm Thượng Nhân

Bé gái sững sờ đứng tại chỗ, sau đó cô bé nhìn đôi bàn tay trống rỗng của mình, trợn trừng mắt.

"Ôi. . ."

Bỗng nhiên cạnh đó vang lên tiếng rên rỉ, chính là âm thanh của ông lão đang nằm trên giường, sau khi kêu lên, lão thở mạnh ra một hơi.

Bé gái nghe được động tĩnh, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra thần sắc mừng rỡ, dùng cả tay lẫn chân nhanh chóng bò tới cạnh giường.

Mí mắt của lão khẽ nhúc nhích, sau đó lão chậm rãi mở mắt ra.

...

Một đêm trôi qua rất nhanh, phía chân trời ánh sáng le lói chiếu rọi khắp nơi, vàng mặt trời đỏ ửng bắt đầu nhô lên cao, mưa to gió lớn tàn phá bên ngoài đã biến mất....

Cửa phòng kêu "két.." một tiếng, sau đó mở ra.

Ánh nắng ấm áp chiếu vào, bên ngoài trời quang mây tạnh, sương mù quanh sơn thôn đã tản đi hơn phân nửa, chỉ còn một chút sương trắng vẫn lơ lờ ở chân trời xa.

Bé gái đã thay đổi y phục, cô mặc một chiếc váy đỏ hơi bạc màu dường như bởi vì đã giặt đi giặt lại quá nhiều lần, lưng cô bé đeo một cái túi chi

chít mảnh vá, cô bé diu dặt ông lão kia, chậm rãi đi ra.

Ông lão mặc một bộ áo dài màu xám cũ nát, khí sắc so với đêm qua đã khá hơn một chút, nhưng hành động vẫn hơi khó khăn, lão chống cây quải trượng nhẵn bóng trong tay xuống đất, bước từng bước về phía trước.

Hai người ra khỏi cửa, đi về phía cổng thôn.

Thân thể của ông lão dường như cực kì suy yếu nên khi vừa tới cửa thôn, lão đã thở hổn hển.

"A a . . ." Bé gái trong miệng kêu lên hai tiếng, nó đưa tay ra dấu vài cái, dường như muốn nói gì đó.

"Gia gia không có việc gì, nữ quỷ tóc dài kia mặc dù đã bị tiêu diệt, nhưng quỷ khí xung quanh thôn vẫn u ám chưa tản đi hết, sớm muộn gì cũng sẽ dẫn dụ những con quỷ khác tới, chúng ta phải lập tức rời đi ngay." Ông lão mặc áo dài xám vuốt vuốt đầu bé gái, nói ra.

Bé gái nhu thuận gật đầu.

Hai người tiếp tục đi thẳng về phía trước, nhưng chỉ được mấy bước, một luồng ánh sáng màu lam từ trên trời hạ xuống cách đó không xa, ngay phía trước hai người, một thân ảnh thướt tha dần hiện ra bên trong luồng sáng màu lam.

Người vừa đáp xuống là một đạo cô áo trắng, bề ngoài khoảng chừng ba mươi tuổi, khuôn mặt hình trái xoan, màu da trắng nõn, tướng mạo rất xinh đẹp, nhưng mà trên mặt lạnh như băng, lộ ra một luồng sát khí mạnh mẽ hiếm gặp ở nữ nhân, trong tay nàng ta còn cầm một cây phất trần màu trắng.

“Nơi đây quý khí thật quá đậm đặc, đến mức tạo thành quý vụ, nhưng tại sao lại không thấy quý vật chiếm giữ nơi này đâu nhỉ?” Đạo cô áo trắng nhìn xung quanh, tự nói với bản thân.

Ông lão và bé gái nhìn thấy đạo cô áo trắng đáp từ trên trời xuống, trong lúc nhất thời cả hai đều ngây ngốc tại chỗ.

"Các người là người trong thôn này ư?" Đạo cô áo trắng đi tới, dùng ánh mắt dò xét hai người, sau đó nói.

"Lão hủ bái kiến tiên cô." Ông lão rớt cuộc bùng tỉnh, vui mừng nhìn đạo cô áo trắng, xúc động muốn quỳ lạy ngay tại chỗ.

Chỉ là thân thể của lão quá yếu, vừa mới định hành lễ, cả người đã run rẩy, sau đó lão ho sù sụ.

Bé gái thấy vậy, lập tức dùng tay đỡ ông lão, nhưng do tuổi của cô bé còn quá nhỏ, đôi tay vẫn còn khá yếu ớt, nhìn bộ dạng cô bé đỡ ông lão dường như hơi có phần cố hết sức.

“Lão không cần đa lễ, bản đạo là Lôi Âm Thượng Nhân ở Phù Vân Sơn, vừa rồi bản đạo cưỡi mây gần đây, phát hiện quý khí tụ tập khá nhiều, nên bản đạo mới đặc biệt xuống xem xét tình hình.” Đạo cô áo trắng khẽ phát tay áo, cách không nâng thân thể ông lão lên, năm ngón tay phải khép lại, dựng thẳng trước người, sau đó đáp lễ với ông lão.

“Vâng, vâng, tiên cô muốn hỏi gì, lão nhất định sẽ thành thật trả lời, tuyệt không dấu giếm.” Ông lão hít một hơi, ổn định lại thân thể, sau đó vội vàng gật đầu trả lời.

Bé gái trốn sau lưng ông lão, một tay nắm lấy vạt áo của ông lão, đôi mắt to tròn xoe tò mò nhìn đạo cô áo trắng.

“Nhìn tình hình này, chắc hẳn các người là người trong thôn này, nơi đây dường như vừa bị quỷ vật công kích phải không?” Đạo cô áo trắng nhìn thoáng qua bé gái mặc váy đỏ, sau đó hỏi.

“Dạ thưa đúng vậy, lão phu họ Tôn, mọi người thường gọi là Tôn lão đầu. Đây là cháu gái của lão, hai ông cháu lão là người sống ở Trương gia trang này, nguyên bản người dân ở đây cung phụng một vị thủ hộ gọi là Hoàng Vĩ Đại Vương. Dù cuộc sống của mọi người trong thôn hơi kham khổ, nhưng cũng sống yên ổn ngày qua ngày, không có quỷ vật nào tập kích quấy rối. Nhưng khoảng một tháng trước, vào một ngày mưa dông, Hoàng Vĩ Đại Vương đột nhiên qua đời, sau đó xuất hiện một con quỷ tóc dài, mỗi đêm đều đến thôn chúng tôi câu hồn giết người, người dân trong thôn ai còn chưa kịp rời đi nơi khác, đều bị quỷ vật kia giết hại, chỉ có hai ông cháu chúng tôi còn sống.” Tôn lão đầu thở dài, bi thương nói.

“Hoàng Vĩ Đại Vương?” Hai hàng lông mày của đạo cô áo trắng khẽ nhăn lại.

“Là một con chó vàng đã thành tinh.” Tôn lão đầu chân chừ một chút, khẽ nói nhỏ.

“A, Yêu tộc nếu có thể bảo vệ muôn dân trăm họ, thì vẫn có thể xem là hành động chính nghĩa. Hoàng Vĩ Đại Vương qua đời vào ngày mưa dông, vậy hẳn là nó mượn sức thiên lôi độ kiếp hóa hình, đáng tiếc thất bại nên vẫn lạc.” Đạo cô áo trắng chậm rãi gật đầu.

Tôn lão đầu nghe chuyện đó, cũng không rõ ràng lắm, nhưng lão cũng không dám hỏi han gì thêm.

“Hai ông cháu các người một già một trẻ, khí huyết lại yếu ớt, tại sao những người trong thôn khác đều bị hại, chỉ có riêng hai ông cháu người lại

còn sống?” Đạo cô nhìn về phía hai người, ánh mắt sắc nhọn như mũi dao đâm ẩn hiện.

“Cái này... Hoàng Vĩ Đại Vương lúc còn sống đặt điện thờ ở gần nhà của lão, nên có thể dù đại vương đã chết, nhưng phúc khí của ngài vẫn che chở nhà lão, hơn nữa trong nhà của lão còn có chút máu chó đen, vì vậy vẫn có thể kiên trì tới hiện tại.” Lão Tôn bị truy hỏi, cảm thấy sừng sốt, sau một lúc do dự, lão mới trả lời.

Đạo cô áo trắng lắc đầu, hiển nhiên cũng không tin tưởng sự giải thích của ông lão, ánh mắt của đạo cô quét qua hai người, khi tới chỗ bé gái thì bỗng nhiên dừng lại.

“Ồ!” Ánh mắt của đạo cô đột nhiên ngưng tụ, sau đó bà ta đánh giá từ trên xuống dưới bé gái vài lần, tiếp đó bà ta bấm đốt ngón tay trong hư một chút.

Sau đó, một luồng bạch quang tinh thuần bắn ra từ đầu ngón tay của đạo cô, lóe lên rồi biến mất, chui vào trong mi tâm giữa hai hàng lông mày của cô bé.

Cơ thể của bé gái lập tức trì trệ, hai mắt bắt đầu mờ đi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé nổi lên một vầng bạch quang óng ánh yếu ớt, chớp động không ngừng.

“Hóa ra là Bạch Hồ Sát Thể trời sinh! Khó trách vì sao hai người các ngươi có thể chống cự quý khí xâm nhập thời gian dài như thế, không tệ, không tệ...” Trong mắt đạo cô áo trắng hiện lên vẻ vui mừng.

Bạch quang trên mặt cô bé rất nhanh đã biến mất, nhưng hai má của cô bé lại trở nên đỏ bừng, cơ thể của cô bé mềm nhũn sau đó ngã xuống đất hôn mê.

“Đại tiên!” Tôn lão đầu kinh sợ, muốn tiến lên đỡ bé gái, nhưng cả người lão cũng run rẩy, đứng không vững.

“Lão chớ có kinh hoảng, cô bé chỉ ngủ một giấc thôi, không có gì đáng lo ngại đâu.” Đạo cô áo trắng thò tay giúp ông lão đứng dậy, chậm chậm giải thích nói.

Tôn lão đầu nghe vậy, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

“Dám sát hại người trong cả một gia trang, con quỷ vật này thật sự to gan lớn mật! Ông có biết ban ngày con quỷ vật này trốn trong căn nhà nào không? Ta sẽ tới đó tiêu diệt nó, để an ủi những oan hồn của Trương gia trang.” Trên khuôn mặt đạo cô áo trắng nổi lên một tầng sát khí, mơ hồ lộ ra một luồng ánh sáng màu xanh kinh người.

“Đa tạ ý tốt của thượng tiên, nhưng lão nghe cháu gái của lão nói, đêm qua quỷ vật kia lại tới đây tập kích, bị một thanh niên qua đường tiêu diệt rồi.” Tôn lão đầu cảm động rơi nước mắt nói.

“Bộ dạng của người nọ ra sao? Có chỗ gì đặc thù không?” Đạo cô áo trắng ngân ra, đôi phát trần từ tay trái sang tay phải, hơi tò mò hỏi thăm.

“Mấy ngày trước đây lão bị bệnh liệt giường, đêm qua bị hôn mê bất tỉnh, không nhìn thấy người đó, chờ cháu gái lão tỉnh, tiên cô có thể hỏi nó.” Tôn lão đầu lắc đầu, nói ra.

Đạo cô áo trắng gật đầu, không tiếp tục truy hỏi thêm, sau đó đạo cô nói:

“Con quỷ vật kia mặc dù đã bị tiêu diệt, nhưng nơi đây cũng không thích hợp để tiếp tục sinh sống, hai người các ngươi trước tiên hãy theo ta, tìm nơi cư ngụ mới.”

“Dạ, đa tạ thượng tiên.” Tôn lão đầu nghe vậy, vui mừng bái tạ nói.

Đạo cô áo trắng vung phát trần lên, một đám mây màu trắng lãng không xuất hiện, nâng ba người lên trời, sau đó lao vút đi, rất nhanh đã biến mất ở chân trời xa.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 21: Một Giác Mộng

Sáng sớm, một hồi tiếng chim tước thanh minh vang lên, một ánh nắng xuyên thấu qua chạc cây tùng nghênh khách, chen vào cửa sổ nửa mở, chiếu xạ lên gương mặt người trên giường.

Mí mắt Thẩm Lạc khẽ run lên, híp lại mở ra một chút, rồi hấn giờ tay lên, che khuất ánh mắt của mình.

"Ui. . ."

Kết quả vừa khoát tay, một hồi đau nhức cơ bắp giống như rút gân lập tức truyền tới, ý thức cũng lập tức thanh tỉnh.

Một cổ khủng hoảng mãnh liệt từ trong lòng dâng lên, Thẩm Lạc gương ngồi dậy, vận động thân thể, vội vàng nhìn bốn phía dò xét.

Chỉ thấy bên tường cách trước người không xa, đặt một cái bàn hẹp, phía trên chất đống một xấp cổ thư cũ nát, cách bàn không xa có một cửa sổ, hết thấy đều quen thuộc dị thường.

Trên mặt Thẩm Lạc hiển hiện vẻ vui mừng, lại cúi đầu dò xét một chút thân thể của mình.

Quần áo vẫn hoàn hảo không chút tổn hại, trên thân mặc dù đau nhức khó nhin, thế nhưng cũng không có nửa điểm vết thương, cảm giác kia giống như sau khi vận động quá độ mang tới.

Một cỗ mùi vị nấm mốc hỗn hợp đàn hương quen thuộc xông vào xoang mũi, làm hấn nhin không được hắt hơi một cái.

Lúc này, Thẩm Lạc mới tin tưởng mình đang ở Xuân Thu quan, chứ không phải ở quỷ thôn âm u kia.

"Chuyện xảy ra tối qua, chỉ là một cơn ác mộng!" Thẩm Lạc sờ lên giường gỗ chân thật ở dưới thân, thở dài một hơi. Đêm qua đủ loại tình huống còn rõ mồn một trước mắt, trong lúc nhất thời lại để hấn sinh ra một loại ảo giác như đã trải qua mấy đời.

Thẩm Lạc nâng tay lên, vuốt cái trán một cái, mới phát hiện trên trán và thái dương ướt đầm mồ hôi, ngay cả phía sau lưng cũng hơi ẩm, dán trên lưng, cảm giác không thoải mái.

Hấn hơi thất thần ngồi trên giường một hồi, mới phát hiện đã sớm qua thời gian mình thường thức dậy, ngay cả bài tập tu luyện sáng sớm cũng đã trễ.

"Một giấc mộng mà thôi. . ." Thẩm Lạc trầm thấp tự nói hai câu, tựa hồ muốn mạnh mẽ thuyết phục chính mình, tiếp đó thân thể khẽ động, xuống giường.

Không ngờ hai chân của hấn vừa mới giẫm lên đôi giày vải xanh, vừa mới phát lực đứng lên, đã cảm thấy hai chân mềm nhũn, đúng là ngã bổ nhào xuống dưới. Mà khi hấn định dùng hai tay chèo chống thân thể, mới phát hiện hai tay mình cũng bủn rủn vô lực, cứ như vậy thẳng tắp ngã rầm trên mặt đất.

"Ui da . . ."

Thẩm Lạc kêu thảm một tiếng, giãy dựa từ dưới đất bò dậy, một lần nữa ngồi ở trên mép giường.

Lúc này, hắn mới chú ý tới thân thể mình không đúng, mặc dù cơ thể mình vốn chẳng ra sao cả, nhưng bây giờ lại rõ ràng vô cùng hư thoát.

"Rốt cuộc chuyện này là thế nào?" Trong lòng của hắn bắt đầu có chút kinh hãi, nếu chỉ đơn giản ngủ một giấc, mơ thấy một trận ác mộng, tuyệt đối không đến mức như vậy.

Trên thực tế, từ lúc bị âm khí xâm nhập thể nội, Thẩm Lạc không thiếu ác mộng, các loại mộng cảnh cổ quái kỳ lạ hắn đều đã gặp. Chỉ là giờ nghĩ kỹ lại, loại cảm giác tối qua hoàn toàn khác biệt.

Huống hồ, nếu quả thật chỉ là mộng, hắn làm sao lại nhớ kỹ giấc mộng rõ ràng chân thực như vậy, mà thân thể sao lại mỏi mệt như vậy, đơn giản tựa như thật trải qua một trận kịch đấu chém giết.

Nhưng nếu không phải là mộng, phải giải thích thế nào? Chẳng lẽ lại là chính mình mộng du đi xuống núi, đến thôn kia, tiếp đó lại mộng du trở về?

Thế nhưng điều này cũng không đúng à, đêm qua trong sơn thôn kia, hắn ngay cả mệnh cũng ném đi, toàn thân càng là vết thương chồng chất, quần áo trên người cũng đều phá hư lam lũ, tuyệt không thể có bộ dạng như hiện giờ.

Nghĩ như vậy, thần sắc Thẩm Lạc âm tình bất định, càng nghĩ càng thấy chuyện tối qua thực sự quá mức quỷ dị, cảm giác đầu tựa hồ cũng lớn thêm mấy phần.

Hắn lấy tay vuốt vuốt lông mày, thân thể ngửa về sau một cái, dút khoát nằm trên giường một lần nữa.

"Àm" một tiếng.

Thẩm Lạc cảm giác đầu phảng phát đụng phải cái gì cứng rắn, lập tức giật mình ngồi dậy, vội vàng quay người lại nhìn qua.

Chỉ thấy trên đầu giường đặt một vật thể màu vàng dài dài vuông vuông, rõ ràng là "Bảo vật" lúc trước hắn tìm ra, gói ngọc thần bí cũ kỹ kia, mà tấm vải gói đầu lúc trước thì bị đẩy ra một bên, tựa vào vách tường.

Thẩm Lạc trợn mắt há hốc mồm!

Đêm qua, hắn lại kê lên gói ngọc này ngủ rờn rã một đêm, vậy mà không biết!

Nhưng hắn nhớ rõ ràng, tối hôm qua trước khi ngủ đặt thứ này và đóng cổ thư kia ở trên bàn, làm sao lại mò lên trên đầu giường mình?

"Chẳng lẽ . . . Ác mộng đêm qua có quan hệ với thứ này? Hay là, bản thân gói ngọc này là một thứ không sạch sẽ?"

Hắn nhớ kỹ trong « Trương Thiên Sư Hàng Yêu Kỳ Sự » có một ghi chép, nói là Lĩnh Nam Khải An huyện có một thư sinh ngày xuân dạo chơi ngoại thành, tại bờ sông nhặt được một khối thanh đồng cổ kính, trên lưng nó dùng chữ kim triện văn viết hai chữ Tiêu Dao, tưởng rằng cổ vật gì liền mang về nhà cất giữ.

Kết quả, trong Tiêu Dao Kính kia phong một nữ quỷ, mỗi đêm trăng tròn liền từ trong kính đi ra, hấp thụ dương khí gã. Nếu không phải Trương Thiên Sư dạo chơi đến đây, xuất thủ cứu giúp, thư sinh này sẽ đoạn tuyệt dương khí, chết mà không biết vì sao.

Nghĩ tới cố sự này, Thẩm Lạc không lo được mệt mỏi vô lực trên thân, cuống quýt phóng xuống giường, lấy từ trên bàn một bút lông sói ra, dùng đầu cán bút nhẹ nhàng chọc chọc gói ngọc trên giường.

Gối ngọc sau khi bị dời đi, phía trên đã không có quang mang dị thường sáng lên nữa, cũng không có âm sát quỷ vật nào ra, nhìn không khác vật thường chút nào.

Thẩm Lạc vẫn có chút không yên lòng, lại lấy ra một bình sứ nhỏ, từ bên trong đổ ra một ít chu sa, hai tay chà xát, dính đầy toàn bộ bàn tay, mới cẩn thận từng li từng tí duỗi ra một ngón trở, lấy đầu ngón tay điểm một cái lên gối ngọc.

Ngoại trừ bên ngoài gối ngọc lạnh buốt, vẫn không có bất cứ dị thường nào.

"Đừng có âm tuý gì lặng lẽ phụ thân chứ . . ." Thẩm Lạc thu tay, lông mày cau lại, tâm thần hơi không tập trung.

Hắn tự định giá một lát, liếc qua gối ngọc xong, bước nhanh đi tới một bên cửa, khoanh chân ngồi xuống mặt đất, hai tay bảo nguyên, tâm thần thủ nhất, bắt đầu yên lặng vận chuyển Tiểu Hóa Dương Công.

Chỉ là đêm qua hắn bị mộng cảnh chơi đùa làm tâm thần không ổn, giờ phút này muốn tâm thần thủ nhất, nhưng nửa ngày không cách nào nhập định. Trọn vẹn hao tổn hai canh giờ, rốt cuộc mới vận chuyển Tiểu Hóa Dương Công được một tiểu chu thiên.

Công pháp vận hành thập phần thông suốt, khí dương cương tràn ngập từng bộ vị thân thể.

Vận công xong, Thẩm Lạc chậm rãi mở hai mắt ra, nhẹ nhàng phun ra một hơi, tảng đá trong lòng mới buông xuống.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 22: Không Thể Phá Vỡ

"Có vẻ chỉ là mệt mỏi trên thân thể, cũng không đáng lo." Thẩm Lạc bốt đi một chút bần khoản, lại nhiều hơn một phần nghi ngại.

Hắn hồi tưởng tỉ mỉ về mọi thứ phát sinh tối hôm qua, càng nghĩ càng cảm thấy chuyện xảy ra ở sơn thôn đều như là tự mình trải qua.

"Xem ra nếu muốn xác định có phải một giấc mộng hay không, chỉ có một biện pháp." Thẩm Lạc thì thào một tiếng.

Hắn xúc lại vài phân tinh thần, cởi xuống áo lằn nữa, trần trụi nửa người. Sau đó hắn dùng miệng cắn nát ngón trở, lại làm giống như trong mộng hôm qua, dùng máu tươi cẩn thận vẽ hai cái phù văn huyết sắc lên ngực.

Một cái là "Khu Quỷ phù", một cái là "Tiểu Lôi phù", đều là phù văn thực sự đã kích phát tối hôm qua.

Nếu mọi thứ trong sơn thôn đều thực sự xảy ra, vậy trong hiện thực hẳn có lẽ cũng có thể làm được mới đúng.

Hai mắt Thẩm Lạc khép hờ, bắt đầu từ từ dẫn Dương Cương chi khí trong cơ thể vào trong phù văn huyết sắc ở thân trên, hết thủy đều đang lặp lại trình tự tối qua.

Dương Cương chi lực tiến vào trong phù văn của "Khu Quỷ phù", mây may dị thường đều không có.

Điều này để trong lòng Thẩm Lạc hơi trầm xuống, hấn lại thôi động Dương Cương chi lực rót vào trong phù văn của "Tiểu Lôi phù", vẫn không có biến hóa phát sinh.

Tâm niệm hấn nhanh chóng chuyển động vài vòng, sau đó hấn cắn răng một cái, tăng nhanh tốc độ rót vào Dương Cương chi lực lên mấy lần. Rót cuộc hấn cảm giác phù văn chỗ ngực bắt đầu hơi hơi nóng lên, hơn nữa càng ngày càng nóng, mơ hồ có cảm giác nóng rực trước khi phù văn này bộc phát tới qua.

Thẩm Lạc mừng rỡ trong lòng, ngay vào lúc hấn muốn rót thêm chút Dương Cương chi lực, "Tiểu Lôi phù" chỗ ngực lại nguội xuống nhanh chóng, liền không còn dị thường rồi.

Hấn lập tức ngẩn ngơ, chỉ có thể một hơi rót sạch Dương Cương chi lực còn thừa vào trong phù văn ở ngực, nhưng vẫn không có chút biến hoá.

Đến cùng thì đây tính là kích phát thành công, hay tính là thất bại rồi hả?

Chính Thẩm Lạc cũng có chút mơ hồ không rõ!

Hấn không cam lòng dừng tay như vậy, chờ tĩnh tọa khôi phục một chút Dương Cương chi lực, sau đó hấn lại vẽ lên người một cái "Tiểu Lôi phù" mới, nhưng kết quả thử nghiệm vẫn không có cải biến.

Phù văn dùng tinh huyết để vẽ này, vẫn là hơi hơi nóng lên, sau đó liền không còn bất kỳ kết quả rồi.

Thẩm Lạc nghĩ nửa ngày về chuyện này cũng không ra được kết luận, trái lại là bụng hấn bắt đầu kêu lên "ùng ục".

"Được rồi, chỉ có thể tạm thời để đấy, đã đến giờ cơm trưa, đầu tiên lấp đầy bụng rồi hãy nói." Thẩm Lạc không cam lòng mà đứng lên, trải qua lần

giày vò này, đau nhức thân thể lại đã biến mất hơn nửa.

Nhưng hấn vừa ra ngoài mấy bước lại đã quay người trở về. Hấn lấy ra một tấm phù lục từ trong tay áo, dán ở vị trí chính giữa gối ngọc, sau đó hấn cẩn thận ôm nó từ trên giường, khom lưng đặt ở dưới bàn rồi mới vỗ vỗ tay mà an tâm xuống.

Giờ ăn trưa trai đường, là thời điểm nhiều người nhất, Thẩm Lạc tới hơi sớm, người bên trong vẫn không nhiều.

Hấn đi lĩnh cơm chay, sau đó chọn lấy chỗ ngồi quen thuộc hàng ngày rồi ngồi xuống bắt đầu dùng bữa.

Cơm vừa ăn một nửa, người trong trai đường dần dần nhiều hơn.

Lúc này, bả vai bên trái của Thẩm Lạc bỗng nhiên có người vỗ.

Chờ đến lúc hấn quay đầu nhìn lại, bên trái ghé dài rộng tuếch, bên phải lại lóe lên bóng người, đã có người ngồi xuống.

Chính là Bạch Tiêu Thiên.

"Thẩm sư đệ, ta phải nói cho ngươi một câu, luyện công cũng không thể lười biếng khi vừa có chút tiến bộ a. . ." Bạch Tiêu Thiên bỏ xuống com canh, một bộ dạng như trưởng lão khổ tâm dạy bảo văn bối.

"Sao Bạch sư huynh nói ra lời ấy?" Thẩm Lạc kinh ngạc nói.

"Buổi sáng ta tu luyện xong, đi đến chỗ tảng đá lớn ở Ngọc Hoàng điện tìm người, lại không nhìn thấy người. Ngày thường, người dù nóng hay lạnh, chưa từng vắng mặt một ngày, nói, làm sao thế?" Bạch Tiêu Thiên thu hồi thần sắc vui đùa, hỏi.

"A. . . Sáng nay người ta có chút khó chịu, chỉ tĩnh tọa ở trong phòng." Thảm Lạc hơi do dự, không nhắc đến chuyện mộng cảnh đêm qua, trả lời như vậy.

Bạch Tiêu Thiên cẩn thận đánh giá qua sắc mặt của Thảm Lạc, phát hiện bộ dạng hẩn quả thật có chút tinh thần không tốt, không khỏi dò hỏi: "Bây giờ cảm thấy thế nào? Có muốn ta dẫn người đi tìm La sư xem qua hay không?"

"Không cần phiền toái như vậy, đã không sao rồi, ăn cơm xong lại nghỉ ngơi một chút, ngày mai có lẽ liền không có việc gì." Thảm Lạc cười trả lời.

"Nếu người nói thế, vậy ta cũng không miễn cưỡng, nghỉ ngơi nhiều hơn a." Bạch Tiêu Thiên gật gật đầu.

Thảm Lạc cười cười, tiếp tục cúi đầu ăn cơm.

"Này, ta bảo, chắc người không có việc gì khó nói chứ. . . Được rồi, người nói nhỏ chút, ta bảo đảm không truyền ra ngoài." Bạch Tiêu Thiên im lặng trong chốc lát, bỗng nhiên lại tới gần, nhỏ giọng nói.

"Xéo đi." Thảm Lạc liếc hẩn một cái, giả vờ cả giận nói.

"Ha ha. . ."

. . .

Sau bữa cơm trưa, Thảm Lạc tách khỏi Bạch Tiêu Thiên, hẩn cũng không về ngay, mà là đi một chuyến tới Tàng thư các của Xuân Thu quán. Tại đó, hẩn lật qua loa một số điển tịch có liên quan với kim thạch tài liệu.

Nhưng đáng tiếc, không có thu hoạch gì, hẩn không tìm được ghi chép về tài liệu gần giống với gói ngọc cổ quái kia.

Rơi vào đường cùng, Thẩm Lạc đành phải về lại chỗ ở.

Sau khi đẩy ra cửa, hắn lập tức đảo mắt về phía dưới bàn, liền thấy được cái gói ngọc cổ quái kia vẫn đang thành thật nằm ở trên đất.

Hắn đóng cửa phòng, khom lưng ôm gói ngọc để lên bàn, nhìn chăm chăm suy nghĩ hồi lâu.

"Không được, lần này nhất định phải làm rõ người rút cuộc là thứ gì." Sau hồi lâu, Thẩm Lạc nghiêng răng nghiêng lợi mà hung hăng nói ra.

Dứt lời, hắn lấy ra một miếng vải bông màu xám bọc lấy gói ngọc, vội vàng ra ngoài, đi thẳng đến hậu sơn.

Lúc này vừa qua buổi trưa, chính là thời điểm mà dương khí trong thiên địa phát triển mạnh nhất, nếu có âm túy tà vật, cũng nên ẩn núp không ra. Thẩm Lạc đang định thừa dịp thiên thời này, thử thật kĩ xem gói ngọc này rút cuộc có cổ quái hay không?

Hậu sơn hướng lưng về mặt trời, phần lớn khu vực quanh năm chỉ có nắng chiều có thể chiếu lên. Thẩm Lạc tìm hồi lâu, mới tìm được một chỗ đá núi cao vút, bốn phía không có cây rừng che đậy, đang đắm chìm ở dưới nắng gắt giữa trưa.

Hắn đặt gói ngọc ở trên nham thạch, mở ra vải bông màu xám đang bọc gói ngọc.

Ánh mặt trời rơi vào trên gói ngọc, chiếu rọi vẻ huyền hoàng hơi ảm đạm của nó, tăng thêm vài phần cảm nhận sáng sủa, nhưng ngoại trừ cái này thì cũng không còn bất kỳ dị thường rồi.

"Ta muốn xem người liệu có thật sự không thể phá vỡ hay không?" Thẩm Lạc tự tặng cho mình vài phần tinh thần, lấy ra một cây phủ mài đến

bóng loáng từ sau eo.

Thứ này hẳn mượn ở trai đường trên đường hẳn tới, dưới sự chiếu rọi của ánh mặt trời, nó lóe ra hàn quang sắc bén.

Lúc trước, hẳn đã từng dùng tiểu đao tùy thân để kiểm tra, nhưng căn bản không thể lưu lại bất kỳ dấu vết cho gỏi ngọc, hiện tại hẳn dứt khoát đổi một thanh đại gia hoả thích hợp chặt chém.

Thẩm Lạc cầm cán phủ, không bỏ xuống ngay, mà hẳn dùng một góc nhọn của lưỡi phủ hơi bỏ nhẹ lên gỏi ngọc.

Một thanh âm rất nhỏ vang lên, gỏi ngọc hơi chấn động, chờ đến lúc hẳn dịch ra lưỡi phủ để nhìn, mặt ngoài quả nhiên vẫn không có chút xíu dấu vết lưu lại.

Thẩm Lạc thấy vậy, liền nắm chặt cán rìu, hơi khoa tay múa chân về phía gỏi ngọc. Hẳn xoay lưỡi phủ, dùng chỗ phần sau bền chắc của phủ, đập mạnh xuống gỏi ngọc.

Một tiếng "phanh" trầm đục.

Phủ bị phản chấn lên, gỏi ngọc lại hoàn toàn không thiệt hại.

Lần này vẫn chỉ là thăm dò, Thẩm Lạc không dám dùng toàn lực, hẳn sợ lập tức đập nát gỏi ngọc, từ bên trong lại đột nhiên xuất hiện chút gì đó. Nhưng hẳn hiển nhiên vẫn đánh giá thấp sự cứng cỏi của gỏi ngọc này.

"Phanh", lại là một tiếng trầm đục.

Đã có thử nghiệm của hai lần trước, một lần này Thẩm Lạc không hề giữ lại lực, phủ đập mạnh vào mặt trên gỏi ngọc, lực phản chấn rung động làm tay Thẩm Lạc có chút tê dại, đồng thời một tiếng "két" vang lạ.

"Rách rồi. . ."

Thẩm Lạc vui vẻ, lắc lắc tay, vội đi xem xét.

Kết quả, chỉ thấy gỏi ngọc vẫn hoàn hảo không tổn hại, trái lại là trên nham thạch dải nắng dầm mưa ở phía dưới lại nứt ra một khe hở.

"Xem ra vẫn phải toàn lực ứng phó mới được." Lòng mảy Thẩm Lạc hơi hơi nhúu lại.

Một lần này, hắn trực tiếp xoay phủ, không chút lưu thủ nữa, trực tiếp lấy lưỡi phủ hướng về gỏi ngọc, vung lên cao, đập mạnh xuống.

"Boong. . ."

Một tiếng giao kích kim thạch vang lên, trên gỏi ngọc văng lên một mảnh tia lửa.

Thẩm Lạc chỉ cảm thấy hồ khẩu chấn động, phủ bị phản chấn về, toàn bộ lòng bàn tay đều đã tê rần.

Hắn xoay chuyển cổ tay, một tay chống phủ trên đất. Hắn thò người qua nhìn kỹ, không khỏi yên lặng.

Chỉ thấy phủ vốn sắc bén cứng cỏi đã cong cả lưỡi giống tiểu đao lần trước, trên gỏi ngọc lại vẫn không có chút dấu vết.

"Thứ này đến cùng là tài liệu quái gì. . ." Khi tầm mắt Thẩm Lạc rơi xuống trên đường vân ở mặt ngoài gỏi ngọc, hắn không khỏi nỉ non một câu.

Giờ phút này, hắn càng thêm xác định giấc mơ quý dị đêm qua nhất định có liên quan lớn với với thứ này.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 23: Vật Quy Nguyên Xử

Thẩm Lạc hơi suy nghĩ một chút, sau đó dùng vải bông gói gói ngọc lại, đi vào một rừng cây cách đó không xa, bắt đầu ở trong rừng gom cỏ khô và nhánh cây khô, dựng lên một đống củi thật to. Hắn dọn dẹp sạch sẽ cỏ cây trên mặt đất chung quanh, rồi mới đặt bao vải bông chứa gói ngọc lên đống củi khô.

Hắn suy nghĩ rất đơn giản, nếu gói ngọc này rìu búa không phá được, vậy thử dùng đại hỏa đốt xem sao.

Lần trước hắn dùng cây châm lửa, có thể do hỏa lực quá yếu, hoặc là thời gian quá ngắn.

Lần này, nhất định phải hung hăng đốt giống như nấu nồi lớn. Dù sao trên sách cổ cũng có nói, phần lớn đồ vật âm tà sẽ sợ hỏa diễm, nếu trong đó thật sự có gì cổ quái, có lẽ đốt thời gian dài sẽ thiêu hủy được nó.

Thẩm Lạc lấy từ trong ngực ra một cây châm lửa, mở nắp ống, đặt ở bên miệng thổi mấy lần. Bên trong lập tức bốc lên lăm ta lăm tằm tia lửa màu đỏ tươi, một sợi khói xanh từ đó bay ra.

Ngay lúc hắn cúi người, định nhóm lửa bó củi, đột nhiên nghĩ tới điều gì, lại lấy từ trong túi áo ra một cái bình sứ nhỏ.

"Nếu thật sự có âm tà giấu bên trong, dùng thêm chu sa càng thêm ổn thỏa . . ." Thẩm Lạc thì thào nói, mở nắp bình ra, đổ từ trong bình ra một ít bột phấn màu đỏ, theo khe hở bó củi, vẩy vào trên bao vải bông.

Sau đó, hắn mới dùng cây châm lửa đốt bó củi.

Nương theo trận trận khói mù bay lên, xung quanh gói ngọc dần dần bốc lên hỏa diễm, truyền đến từng luồng từng luồng nhiệt khí.

Thẩm Lạc ngẩng đầu nhìn bầu trời một chút, thấy cây cối xung quanh che chắn rậm rạp, hỏa lực lại thập phần thịnh vượng, cũng không có bao nhiêu khói mù toả ra, cũng không cần lo lắng dẫn tới các sư huynh trong quan chú ý.

Củi khô đốt này phần lớn là nhánh gỗ thông, vốn chứa không ít dầu tron, bốc cháy kêu "Tách tách". Hai tay Thẩm Lạc ôm đầu gói ngọc xôm một bên, không ngừng châm củi vào trong đồng lửa, sợ hỏa lực không đủ.

Rất nhanh, tầng vải bông kia bị thiêu thành tro tàn, gói ngọc bên trong tự nhiên cũng lộ ra, chỉ là phía trên căn bản không có nửa điểm vết tích bị đốt cháy, thậm chí ngay cả hun đen cũng không có, vẫn duy trì màu huyền hoàng như lúc đầu.

Thẩm Lạc cũng không nóng vội, vừa tiếp tục thêm củi, vừa nhớ kỹ lại sự tình đã phát sinh trong mộng, muốn nhìn kỹ từ trong đó lại tìm ra một chút dấu vết để lại, tỉ như vị trí trong mộng, liệu sẽ là địa phương nào?

Nhưng mà hắn nhớ lại đoạn kinh lịch kia mấy lần, cuối cùng vẫn không phát hiện ra bất cứ manh mối nào có giá trị.

Qua trọn vẹn nửa canh giờ, Thẩm Lạc cảm giác khuôn mặt mình bị ngọn lửa cháy hơ cho phát khô, củi trong vài chục trọng phụ cận đều bị hắn dùng hết, cuối cùng đồng lửa dập tắt.

Hắn cầm một cây thiêu hỏa côn đẩy tro tàn ra, lộ ra gói ngọc dính đầy bụi, đã thấy không rõ hình dạng vốn có.

Thẩm Lạc thấy vậy, trong lòng nhiều hơn một phần chờ mong, lại nhặt lên lưỡi búa, đập xuống gỏi ngọc.

"Ầm" một tiếng vang trầm!

Hắn dùng lực không ít, cánh tay bị chấn động đến run lên. Nhưng gỏi ngọc kia lại máy may không việc gì, chỉ là tro tàn mặt ngoài bị nện văng ra, lại lộ ra màu sắc ban đầu.

Thẩm Lạc thở dài, trong lòng không cảm thấy có gì ngạc nhiên.

Hắn dùng thiêu hỏa côn gây gỏi ngọc ra, dùng sức thổi rút tro tàn trên gỏi ngọc. Chỉ thấy gỏi ngọc không có biến hóa chút nào so với trước, mặt ngoài cũng không lưu lại một vết tích bị đốt nào.

Thẩm Lạc nhíu nhíu mày, suy nghĩ một chút, rồi dùng đầu ngón tay thử thăm dò kích thích gỏi ngọc một chút.

Quả nhiên vẫn lạnh? Gỏi ngọc trải qua hỏa diễm đốt nửa canh giờ, vẫn mát lạnh như lúc ban đầu, không ấm lên nửa điểm.

Cho dù là một khối ngoan thạch, bị thiêu đốt lâu như thế, cũng tuyệt đối không thể nào mát lạnh như vậy, quả thực quá mức quý dị à?

Thẩm Lạc nghĩ tới đây, không khỏi nổi lên một chút hơi lạnh, rồi ngẩng đầu quan sát bầu trời.

Chỉ thấy mặt trời vẫn chói chang, trong lòng hắn thoáng an ổn một chút.

Hắn lấy gỏi ngọc xoay vài vòng, lại thử chạm vào các vị trí khác trên gỏi ngọc, kết quả cảm giác không khác chút nào so với trước.

"Đao bở riu đục không ra, liệt hỏa nung không nóng sao, chẳng lẽ lại là pháp khí mà Bạch Tiêu Thiên lần kia uống say đề cập tới?" Sắc mặt Thẩm

Lạc biến hóa không ngừng lâm bảm.

Nếu gỏi ngọc này thật sự có thể làm cho người gặp ác mộng đến cấp độ chân thực kia, có lẽ bản thân mang theo pháp lực quý dị giống như loại đồ vật trong cổ thư nói, có lẽ nguyên thạch lúc trước có thể làm nó có chút biến hóa.

Về phần "Tiểu Lôi Phù" lúc trước dẫn dắt hắn tìm tới gỏi ngọc, bởi vì vật liệu đã dùng hết, nên mấy ngày nay không kịp làm ra.

Vừa nghĩ đến đây, Thảm Lạc đã quyết tâm, liền lục tìm trong túi áo ra khối nguyên thạch còn sót lại kia.

Thế nhưng khi hắn nâng khối nguyên thạch này trong tay, lại hơi do dự. Nguyên thạch này có giá trị không nhỏ, có được lại không dễ dàng, chỉ còn lại một khối như thế, thật phải dùng ở chỗ này?

"Thôi, một khối nguyên thạch mà thôi, dù trân quý cũng không trân quý bằng mạng nhỏ của mình."

Quyết định xong, Thảm Lạc đặt khối nguyên thạch kia trên gỏi ngọc, điều chỉnh một chút hô hấp, bắt đầu yên lặng vận chuyển Tiểu Hóa Dương Công.

Sau một lát, trên cánh tay của hắn chảy qua từng tia nhiệt lưu, chậm rãi hội tụ tại bàn tay, cuối cùng từ từ ngưng tụ thành một tia tơ hồng nhàn nhạt không đủ ba tấc, lộ ra ở lòng bàn tay.

Chờ bàn tay hắn từ từ tới gần, những tơ hồng nhàn nhạt kia, liền từng chút từng chút chảy vào trong nguyên thạch đặt trên gỏi ngọc. .

Trên nguyên thạch lập tức sáng lên một tầng đỏ ửng nhàn nhạt, bắt đầu hiện ra mấy phần sáng long lanh, đám bạch khí bên trong cũng theo đó

quay cuồng kịch liệt

Thẩm Lạc thoáng thối lui mấy bước, nuốt nước bọt, khăn trương nhìn chăm chăm nguyên thạch và gỏi ngọc.

Một tiếng "Răng rắc" vang lên, nguyên thạch theo đó vỡ vụn ra, từ bên trong toát ra một đoàn bạch quang, bao phủ toàn bộ gỏi ngọc vào, làm hình dáng nó trở nên có chút mơ hồ không rõ.

Nhưng loại biến hóa này cũng chỉ kéo dài một lát, bạch quang lóe lên tán loạn rồi biến mất. Gỏi ngọc vẫn mảy may không có gì dị thường.

Thẩm Lạc triệt để vô kế khả thi.

Hắn không yên lòng vì lập đồng tro tàn lại, thu thập sạch sẽ vết tích phụ cận, lại đứng đó do dự hồi lâu, mới thở dài một hơi, ôm gỏi ngọc rời khỏi rừng cây.

Sau nửa canh giờ.

Thẩm Lạc xuất hiện ở trước vách núi ngày trước phát hiện ra gỏi ngọc, cửa hang không lớn lần nữa bị hắn mở ra.

"Mặc kệ ngài có cổ quái gì, coi như ta không có mắt quấy rầy ngài thanh tịnh. Hiện tại ta đưa ngài trở về, chúng ta xin từ biệt, về sau không quấy rầy nhau nữa." Thẩm Lạc vừa lẩm bẩm, vừa thả gỏi ngọc lại trong động.

Hắn không phải không nghĩ tới, dứt khoát tìm đằm sâu hay là vách núi, ném gỏi ngọc xuống là xong việc. Chỉ là xem trong sách xưa có đề cập tới một câu: "Sự tình quý thần, kính nhi viễn chi" .

Thẩm Lạc lo lắng nếu thật liên lụy đến loại đồ vật không rõ ràng này, vứt bỏ qua loa, không chừng rước lấy tai họa càng lớn.

Gôi ngọc này vốn móc ra ở chỗ này, hiện tại cũng coi như vật quy nguyên xử (trả lại chỗ cũ).

Hắn gom hòn đá bốn phía lại, vúi lấp cửa hang, thấy vết tích nơi đó vẫn còn rõ ràng, lại tới nơi xa dưới cây chỗ thoáng mát, lần nữa giặt một ít dây leo, đem tới che lại cửa hang.

Làm tốt hết thảy, hắn đứng dậy vỗ vỗ bùn đất trên tay, thở sâu ra một hơi, phảng phất tháo xuống gánh nặng trong lòng, quay người đi về.

Trong đêm.

Dù trong lòng Thẩm Lạc vẫn có chút lo lắng, nhưng giày vò sau một ngày, sớm đã mệt mỏi. Trước khi ngủ, hắn lấy tất cả phù lục đã viết trước đó ra ngoài, dán khắp cả phòng.

Chờ hắn nằm dài trên giường, còn chưa kịp suy nghĩ lung tung gì, đã ngủ say sưa.

Dg: Mẹ, lại mơ 😡

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 24: Lại Là Mơ?

Sáng hôm sau, sau một giấc ngủ dài không mơ mộng, Thẩm Lạc liền tỉnh dậy.

Hắn không rõ là do mệt mỏi hay là bởi đã trả gổ ngọc về chỗ cũ nên tâm tình nhẹ nhõm mà đêm qua ngủ rất ngon.

Thức giấc thấy thân thanh khí sáng, hắn liền đứng dậy, đi rửa mặt xong rồi đi tới Ngọc Hoàng tu luyện. Trạng thái cơ thể hắn cả một ngày này đều cực tốt.

Nhưng vẫn có một điểm không tốt là đêm nay chẳng biết vì lý do gì, hắn ngủ ngủ không được thẳng giấc.

Cũng may là hôm sau nữa thì hắn lại an ổn ngủ được một giấc dài, lúc này những lo lắng trong lòng mới lắng xuống.

Buổi đêm của mấy ngày sau, Thẩm Lạc châm ngọn đèn, ngồi cạnh bàn lật xem cuốn ‘Trương Thiên Sư hàng yêu kỳ sự’, tay cầm sẵn một chồng giấy Tuyên(1) và một cây bút lông cứng.

Tình cảnh cứ như ác mộng trước đó đã rời xa hắn.

Thế nhưng những kì diệu trong mộng cảnh của những loại phù ghi trong sách lại khiến Thẩm Lạc nhớ kỹ trong lòng. Vì thế từ hôm trước, hắn cứ mỗi khi trời tối là lại ngồi vẽ mô phỏng các phù văn trong sách lên giấy trắng.

Tất nhiên thứ chính yếu nhất trong số những bản vẽ mô phỏng này chính là tấm Tiêu Lô phù mang tính công kích mà hắn đặc biệt coi trọng.

Hắn đó giờ chưa luyện tập với phù này được bao nhiêu bởi dù gì hắn cũng chỉ mới có được cuốn kỹ sự hàng yêu này cách đây không lâu, dầu thế thì vẽ bùa với luyện chữ có điểm giống nhau, chăm chỉ luyện tập luôn không sai.

Có điều việc vẽ bùa này vốn quan trọng nhất là khí quán thần thông(2), nếu chỉ vẽ cốt đề giống thì chẳng tốn mấy sức, tiện tay cũng có thể làm nhưng nếu thực muốn vẽ ra một chút thần vận, tâm thần liền sẽ hao tổn rất nhiều.

Thẩm Lạc sau khi vẽ xong mười mấy bức thì thấy tâm thần không còn tốt.

Hắn day day mi tâm mỗi mệt, thu bút nghiên lại rồi lên giường nằm nghỉ. Kết quả chưa nằm được bao lâu liền cảm thấy cơn buồn ngủ ập tới, đầu óc chùng xuống.

...

Không biết bao lâu sau, vào khi Thẩm Lạc đang lơ ngơ nửa tỉnh nửa mơ thì bỗng có tiếng kêu rên thê lương truyền vào tai, đồng thời một mùi máu tanh nồng xộc vào mũi.

Hắn thảm giật mình, mở choàng hai mắt, kinh hãi phát hiện ra trước mặt mình là khuôn mặt dữ tợn dính đầy máu tươi đang trợn trừng đôi mắt mang đầy vẻ khùng bố dấn sát mức sắp chạm vào mặt hắn.

“A...”

Thẩm Lạc sợ hãi kêu lên, vung tay đẩy phất về phía trước hất thi thể đang áp sát người hắn văng sang một bên.

Không để hắn kịp hiểu trời trăng gì thì một luồng gió tanh khiến người người phát ói thình lình từ trên đầu hắn gào thét cuốn tới.

Thẩm Lạc mở trừng đôi mắt quan sát, tức thì thấy một con sói xám to lớn đang há cái miệng to như chậu máu cắn xuống phía cổ hắn, hàm răng lởm chởm của nó còn thấy rơi dính không ít thịt vụn.

Tâm thần chấn động, đầu óc trống rỗng, hắn chỉ có thể theo bản năng vạy mạnh người lăn qua một bên nhưng cái miệng hôi tanh của con sói vẫn vẫn kịp quẹt qua chóp mũi hắn.

Ngay sau đó, hắn đã cảm thấy hai chân bị đè chặt, thủ phạm tất nhiên là con sói xám to lớn kia nhào tới, dẫm hắn dưới chân.

Trước đây khi ở Xuân Hoa huyện thành, hắn đã từng thấy xác sói do thợ săn bắt giết, trông nó phải to hơn một vòng so với loại chó săn có hình thể lớn nhất. Nhưng con sói đang đè hắn lúc này so với xác sói khi đó còn lớn hơn ba phần.

Thẩm Lạc còn chưa kịp dứt ra thì đã lại thấy một luồng gió tanh tấp tới. Con sói xám kia lại quay đầu cắn về phía cổ hắn.

Thẩm Lạc đã tỉnh táo lại nên phản ứng nhanh hơn nhiều. Hắn vội nghiêng người né miệng sói, kế đó thuận thế dùng hai tay ôm cổ sói, vận sức xoay mình bò lên lưng nó.

Sói xám lại không cho hắn cơ hội. Nó ép người xuống dưới khiến cả Thẩm Lạc và nó cùng ngã lăn ra đất.

Thẩm Lạc lần này bị đè khá mạnh nhưng hắn không hề buông tay mà gắt gao ghì chặt cổ sói. Hắn ra sức vận lực tới mức bả vai nổi hẳn lên, bộ dạng như muốn xiết đứt cổ họng con sói.

Sói xám tất nhiên không chịu nằm yên chịu trận. Nó đứng bật dậy rồi vung vẩy mạnh đầu hòng hất Thẩm Lạc ra.

Thẩm Lạc tự hiểu rằng một khi bị nó hất ra thì lập tức khó tránh khỏi miệng sói nên hai tay không hề buông lỏng, đồng thời hai chân cũng kẹp bụng sói, trông như một chú khỉ treo ở dưới thân sói xám.

Sói xám không ngừng gầm gừ, vọt mình lao lên đâm về phía vách tường hòng chấn văng Thẩm Lạc mà thoát khỏi cảnh kìm kẹp.

Thế nhưng Thẩm Lạc vất vả lắm tay chân mới có chỗ bám, chỗ ra sức, để gì chịu buông lỏng.

Hắn cũng gầm nhẹ một tiếng như dã thú, tay nổi từng đường gân xanh, lần này hắn quyết dồn hết sức lực xiết chặt con sói.

Sói xám giãy dụa kịch liệt, kéo theo Thẩm Lạc va đập không ngừng lên nền đất.

Thẩm Lạc cắn chặt răng, vùi đầu trong cổ con sói, lòng hạ quyết tâm chết cũng không buông tay.

Theo lực đạo không ngừng tăng từ tay hắn, con sói bị xiết tới thảm hại, miệng hít vào thì nhiều mà thở ra không bao nhiêu, hô hấp dần trở nên nặng nề, mũi phì phò không ngừng.

Một lúc sau, sói xám bước chân trở nên yếu ớt, đổ vật xuống chỗ chân tường.

Mồ hôi túa ra đầy mặt mũi, Thẩm Lạc không biết sói xám đã bỏ mạng như nên tay không chút lơ lửng, tay trái vẫn dốc sức nắm chặt tay phải tới mức chỗ bị nắm hẳn lên vết bầm máu tím đen. Đợi mãi tới khi thấy ngực con sói không còn run động một chút nào nữa, hắn mới chậm rãi buông hai tay ra rồi xoay người bò từ dưới thân con sói lên.

Con sói xám đã bỏ mạng, lưỡi thè cả ra ngoài cặp răng nanh, quanh miệng còn thấy cả một mảng lớn bọt máu.

Sống sót sau tai nạn, Thẩm Lạc có chút hoảng hốt, tim đập thình thịch liên hồi. Mãi tới tận bây giờ, hắn mới có cơ hội quan sát bốn phía một chút để tìm hiểu cho rõ ràng rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì.

Chỉ là vừa quan sát một chút, sắc mặt của hắn lại càng trở nên khó coi.

Hắn hiện giờ thình lình đang đứng trên đầu một đoạn tường thành bị tàn phá, trên con đường để ngựa chạy đầu tường thành thấy đang có đông đảo thanh niên trai tráng cầm binh khí trong tay quần thảo chém giết với mấy chục con sói xám to lớn.

Những nam thanh niên kia nhìn cách ăn vận và cả binh khí trong tay không giống nhau, có kẻ mặc áo giáp thô sơ chế từ mấy miếng sắt, có kẻ cầm trường mâu đúc từ tinh thiết, lại có kẻ cởi trần cầm chùy đồng ra trận, cứ vài người một nhóm vây giết một con sói.

“Cái này chẳng lẽ lại là mơ?” Thẩm Lạc mờ mịt suy đoán.

Nghĩ tới đây, hắn đột nhiên cảm thấy đùi đau nhức dữ dội, cúi người xem mới phát hiện lúc quần thảo với con sói kia, không biết va đập thế nào mà chân bị thương, máu chảy thấm đẫm cả nửa cái quần.

Thẩm Lạc nhếch nhếch miệng, đang định kiểm đồ băng bó một chút thì đột nhiên từ bên cạnh lại có một luồng gió tanh xộc tới, rất nhanh thấy một

con sói xám khác từ hướng đó đột nhiên xuất hiện, lao tới rồi hung hăng đâm thẳng vào người hắn.

Tình huống quá gấp làm Thẩm Lạc không kịp chuẩn bị gì, hắn chỉ cảm thấy bên hông đau dữ dội, thân thể bị húc văng đi như bao tải rách bị người ta ném, tiếp đó hắn bay xuyên qua lỗ hồng trên tường thành rồi cứ thế rớt xuống chỗ ngoài thành.

Khi rớt xuống, Thẩm Lạc mới thấy rõ một mảng đen nghìn nghịt ở ngoài thành chính là chi chít những con sói. Bọn chúng không chỉ đứng kín mít bờ bên kia con sông hộ thành mà còn biết dùng cách đàn kiến xếp tầng công thành, công kênh nhau lên đu bám đầy tường thành.

Hơn nữa để ý còn thấy trong đám sói có một số ít những con sói đen có hình thể lớn gấp đôi đám sói xám bình thường. Mỗi con sói đen này răng nanh như móc sắt, mắt lóe hung quang, chân chính là cự thú hung ác.

Không đợi hắn nhìn thêm chi tiết nào thì thân thể đã nặng nề vào giữa bầy sói.

Đám sói xám đang chen chúc bò lên đầu thành lập tức xoay mình tụ lại, điên cuồng há miệng đớp vào hắn.

Thẩm Lạc cơ bản không thể cự quậy được gì, hai tay, hai chân, đầu vai rồi cổ lặn lượ bị những cái miệng sói tanh hôi kia hung hăng cắn xé.

Hắn chỉ kịp cảm thấy toàn thân đau đớn khó tả, mắt mờ dần rồi một nữa chìm vào bóng tối vô tận.

Chú giải:

1. Giấy Tuyên: Theo truyền thuyết, thời Đông Hán một người dân Tuyên Châu tên là Không Đan theo Sái Luân học nghề sản xuất giấy. Khi trở về

quê hương ông muốn vẽ lại chân dung thầy dạy, nhưng không thể tìm được nguyên vật liệu làm giấy phù hợp. Ngẫu nhiên ông nhìn thấy một cây thanh đàn đổ xuống nước và vỏ cây đã rã ra, để lại những sợi tơ trắng như tuyết và chợt cảm nhận được đó chính là loại nguyên vật liệu mà ông tìm kiếm bấy lâu nay, từ đó mà có giấy từ vỏ cây thanh đàn gọi là giấy Tuyên. Sau này, trong nghề sản xuất giấy Tuyên, nếu chỉ dùng vỏ cây thanh đàn mà không pha trộn thêm rơm thì người ta đều gọi chung là “giấy Đan”.

2. Khí quán Thần thông: ý là khí quán nhập vào phù, thần ý tương thông với phù.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 25: Bạn Chung Hoạn Nạn

Trên đầu thành truyền đến một tiếng kinh hô, một thanh niên đột nhiên mở hai mắt ra, tay hấn đẩy một cái đầu thi thể đầy máu trước người ra, chính là Thẩm Lạc.

"Lại khởi tử hoàn sinh, chẳng lẽ. . ."

Khi hấn tỉnh lại lần nữa, lần thứ hai trông thấy khuôn mặt dữ tợn máu me đầy mặt kia, đầu tiên là giật mình, sau đó ý thức được một chuyện, tựa hồ hấn lại lâm vào trong cơn ác mộng nguy hiểm kia.

"Rống. . ."

Gió tanh bỗng nhiên đánh tới, nương theo bên tai truyền đến tiếng vang, Thẩm Lạc nhớ ra cái gì đó, thân hình lập tức lăn một cái sang bên trái, vừa vặn tránh khỏi con sói xám cắn giết tới.

Hấn chưa kịp bò lên, liếc thấy dưới chân tường thành bên cạnh cách đó không xa có một thanh đơn đao hẹp dài dính đầy máu, thuận thế lại lăn mình sang một cái, chụp lấy chuôi đao nắm trong tay.

Con sói xám kia bỏ nhào về phía trước không trúng, lúc này vặn thân một cái xoay người lại, chân sau đạp xuống mặt đất, lần nữa há miệng nhào tới cắn xuống hấn.

Đã tự tay giết chết quý vật, đồng thời chết qua mấy lần, lá gan hấn đã lớn sớm vượt xa người thường, chẳng những không quay cuồng tránh né,

mà gắt gao nhìn chăm chăm sói xám, đợi đến lúc đầu lâu của nó đã gần đến chóp mũi của mình, khiến cho mùi ác tanh đập vào mặt, mới lách đầu ra, để sói xám kia cắn hụt một cái.

Nhân cơ hội này, hai tay của hắn nắm chặt đơn đao, đột nhiên đâm lên một cái.

Chỉ nghe "Phụp" một tiếng vang.

Thanh trường đao kia xuyên thẳng qua cổ họng sói xám, đâm xuyên ra phía sau cổ, cũng theo quán tính của sói xám mà mở ra một lỗ hồng lớn.

Máu tươi ào ạt lập tức từ giữa cổ sói tuôn ra, làm nửa gương mặt Thẩm Lạc dính máu me đầm đìa.

Hơn nửa người sói xám trùng điệp co quắp một lát, không nhúc nhích nữa.

Thẩm Lạc thở ra một hơi, nửa người đã bị máu sói thấm ướt, một tay đẩy xác sói ra, một tay chống trường đao đứng lên. Nhưng còn chưa kịp đứng vững, cách đó không xa bỗng nhiên truyền tới một tiếng nam tử kêu to!

"Cẩn thận" .

Cùng lúc đó, hắn cảm thấy phía sau có gió mát đánh tới, trong lòng căng thẳng, còn chưa kịp phản ứng, bên tai bỗng "Vù" một tiếng, thứ gì đó đã bay lướt sát qua bên tai.

"Phốc."

Thẩm Lạc quay đầu lại, bất giác hít vào một ngụm khí lạnh.

Chỉ thấy một con sói xám đang vẫy vẹo đỉnh trên một lỗ châu mai, trong miệng phát ra tiếng gào thét, chỗ mắt trái của nó tuôn ra máu tươi, thỉnh thoảng bị một mũi tên phát ra kim quang nhàn nhạt bắn xuyên đầu lâu, gắt gao đánh chặt vào gạch đá nơi lỗ châu mai.

Tên nỏ này nhanh như vậy, nếu không chỉ sợ hấn đã không thể tránh thoát ác lang đánh lên phía sau rồi.

Lông đuôi trên mũi tên vẫn còn đang run run, kim quang nhàn nhạt dần dần tiêu tán, hiển lộ ra màu son trên mũi tên, tựa hồ khắc rõ một đạo phù văn màu vàng.

Hấn nhìn lại chỗ lúc trước âm thanh nhắc nhở phát ra.

Cách đó mười trượng, một tên hán tử mày hồ dáng người trung đẳng đang đặt thanh nỏ màu đen về lại bên hông, bên cạnh là một túi đựng tên cũ nát đã trống rỗng, vừa rời mũi tên kia tựa hồ là cái cuối cùng.

Nam tử thấy Thẩm Lạc nhìn lại mình, hơi gật đầu, Trảm Mã Đao to lớn trong tay đột nhiên vung lên, hàn quang tuyết trắng xẹt qua, một thi thể sói xám khác đánh lên gã tách rời ra, chết ngay tại chỗ.

Toàn bộ quá trình liền một mạch, không chút nào dây dưa dài dòng.

Bên cạnh cách hán tử kia không xa, còn có ba bốn tên thanh niên trai tráng mặc giáp, nắm trong tay Trảm Mã Đao tương tự, thoạt nhìn như là tùy tùng của gã, bảo vệ bốn phía, vừa liên thủ chém giết, vừa đề phòng sói xám đánh lên.

Chỉ thấy sát ý hán tử mày hồ đột nhiên tăng vọt, một mình nâng đao giết tới chỗ vài đầu sói xám tụ tập. Mấy người còn lại thấy thế, vội vung đao chém giết, đuổi tới, nhưng thỉnh thoảng bị sói xám khác vọt tới dây dưa kéo lại.

Thẩm Lạc thu hồi ánh mắt, đưa tay vuốt máu đen trên mặt một cái, hít sâu một hơi, một tay nắm đôn đao, cẩn thận đi dọc theo đầu tường tới một chòi gác canh phía trước. Kết quả còn chưa đi được mấy bước, liền thấy một cái đầu lâu "Nhanh như chớp" lăn đến bên chân hắn.

Hắn cúi đầu nhìn thoáng qua, trên đầu lâu là một khuôn mặt trẻ tuổi máu thịt be bét, tràn đầy phẫn nộ và không cam lòng.

"Con ta. . . Súc sinh. . ." Một tiếng kêu khóc thê lương vang lên.

Thẩm Lạc quay đầu nhìn lại, liền thấy cách đó năm sáu trượng, một lão giả cao lớn khoảng năm mươi tuổi mặt mũi tràn đầy bi phẫn, hai tay gắt gao nắm lấy một cây trường mâu tua đỏ, kiên quyết vọt tới, mũi mâu đâm một cái, xuyên qua cổ một con sói xám.

Chỉ là lão chưa kịp rút trường mâu ra, liền bị một đầu sói xám khác xông lên, cắn một cái vào yết hầu, té quy trên đất.

Thẩm Lạc thấy thế, vội nắm chặt đôn đao xông tới, tính cứu lão giả cao lớn kia. Kết quả lại bị một người ngăn lại, giương mắt nhìn qua, là hai đạo lông mày hồ thô vênh lên đập vào mi mắt.

Chính là hán tử mày hồ trước đó đã cứu hắn

"Không còn kịp rồi." Hán tử ngưng trọng nói.

Gã chưa dứt lời, lại một con sói xám bỗng nhiên phóng tới, tranh ăn cùng con sói xám kia. Trong chốc lát ngạnh sinh xé rách thân thể lão giả kia thành vài đoạn.

Lông mày Thẩm Lạc bỗng nhiên nhíu một cái, không đành lòng nhìn bên đó.

"Tiểu đạo sĩ, lần đầu tham gia bảo vệ thành hả?" Hán tử mày hồ hồ phòng nhìn quanh bốn phía, trong miệng hỏi.

Thẩm Lạc không biết trả lời thế nào, chỉ có thể mập mờ lên tiếng. Giờ phút này quần áo trên người hắn chính là trang phục đệ tử Xuân Thu quan, mặc dù có chút rách rưới, nhưng vẫn như cũ nhìn ra là trang phục đạo sĩ.

"Lần đầu đã có thể một mình ứng phó một đầu, không tệ. Tên ngươi là gì, chỉ cần lần này không chết, sau đó sẽ mời ngươi uống rượu." Hán tử mày hồ hung hăng phun ra một búng máu, hỏi.

"Thẩm Lạc."

"Tốt, Thẩm lão đệ! Ta tên Vu Mông. Nếu không chê, có thể gọi ta một tiếng Vu đại ca." Hán tử mày hồ cười hắc hắc nói.

"Vu đại ca." Thẩm Lạc không do dự, trực tiếp kêu lên.

Vừa rồi nếu không phải mũi tên người này cứu giúp, hắn đã chết thêm một lần nữa rồi.

"Sảng khoái! Một hồi ngươi cứ đứng sau ta, thay ta phòng bị phía sau đánh lén, đằng trước có ta cản trở, đảm bảo ngươi có thể uống bữa rượu này." Vu Mông cao giọng cười to.

Thẩm Lạc liền cầm đao đứng sau lưng Vu Mông, hai người lưng tựa đứng thẳng, tương hỗ nhau, cũng có mấy phần ý vị binh lính sa trường kề vai chiến đấu.

Lúc này kỳ thật Thẩm Lạc rất muốn hỏi, nơi này là nơi nào, những cự lang này là chuyện gì xảy ra, chỉ là tình hình trước mắt tự nhiên không cho phép.

Hắn vừa mới đứng vững không bao lâu, Vu Mông đằng trước liền nâng đao đỡ một con sói xám.

Móng nhọn sói xám cào trên lưỡi đao, phát ra trẹt trẹt tiếng ma sát bèn nhọn nghe rợn người.

Thẩm Lạc thấy thế, lập tức một bước vượt qua trước, hai tay cầm đao đột nhiên đâm ra phía trên vai phải Vu Mông, một đao đâm vào mắt trái sói xám. Sói xám rú thảm một tiếng, lực đao đè ép Vu Mông lập tức buông lỏng.

Vu Mông khác với Thẩm Lạc, có thể nói là đã thân kinh bách chiến, làm sao bỏ lỡ cơ hội bực này.

Chỉ thấy thân hình gã bỗng nhiên chùn xuống, hiện lên tư thế quỳ vọt tới dưới thân sói xám phía trước, hai tay vung lên, Trảm Mã Đao quét ngang mạnh mẽ lên trên, một đao huyết quang lập tức bắn ra, đầu sói theo đó bị chặt đứt.

Thẩm Lạc đứng phía trước sói xám, lập tức bị máu tươi tung tóe đầy toàn thân.

"Lão đệ, làm rất tốt!" Vu Mông từ dưới thân xác sói bò ra, giơ ngón tay cái lên khen.

Thẩm Lạc vừa muốn nói chuyện, liền phát hiện cách đó không xa hỗn loạn lung tung.

Một con sói đen hình thể to lớn bỗng nhiên nhảy lên đầu tường, quay đầu hung hăng đập vào chỗ lỗ hồng tường thành mấy lần, hình thành một lỗ hồng lớn ba bốn trượng, sau đó quay người bay nhào xuống, song trảo quét tả hữu mấy lần đã cắt yết hầu bốn năm nam tử thủ thành.

Mà khác với những sói xám chỉ biết khát máu ăn thịt kia, nó cũng không hưởng dụng xác người, mà vung trảo hất lên, liền đánh bay mấy cỗ thi thể kia ra ngoài, lại nhào về phía mấy tên thanh niên trai tráng khác.

Lần này, vốn còn miễn cưỡng hợp thành một đường phòng thành, lập tức bị xé mở một vết rách, lại có mười mấy đầu sói xám thừa cơ xông lên đầu tường, gia nhập chiến đoàn.

Con sói đen kia trong hỗn loạn tung nhảy mấy cái, đã mất đi bóng dáng. Bản dịch tại Bạch ngọc sáchh.

Lang thú tứ tán, vừa lúc tách hai người Thẩm Lạc và Vu Mông ra khỏi những người khác.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 26: Tiên Sư

Thẩm Lạc thấy vậy lòng liền căng thẳng, đang định quay đầu nói gì đó với hán tử mà hồ thì sắc mặt đột nhiên đại miệng, miệng hét lớn:

“Tránh ra.”

Vu Mông cũng chỉ tích tắc đã cảm giác được có một bóng đen chụp từ trên đầu y xuống, nhưng lúc này quay người lại thì quá trễ, chỉ có thể dùng hai tay nắm chuôi đao, vận sức đâm xéo ngược lên phía sau lưng.

Một tiếng “két” chói tai vang lên.

Cây Trảm Mã đao bản rộng trong tay Vu Mông lại bị con sói đen khổng lồ xuất hiện bất ngờ kia cắn chặt trong miệng, tạo ra một tràng những tiếng kim loại ma sát ghê răng. Mặc kệ Vu Mông ra sức rút thế nào cũng không kéo ra được nửa phân.

“Rắc” một tiếng, con sói đen hát mạnh đầu, đồng thời răng cắn mạnh một cái, tức thì thanh Trảm Mã đao cứ thế bị cắn đứt.

Đao vừa gãy, Vu Mông đã lăn nhanh về trước, tránh thoát một trảo của sói đen, cấp tốc hướng Thẩm Lạc hô lớn: “Đi.”

Thẩm Lạc chỉ thấy cự trảo sắc như dao của con sói lóe hắc quang, hóa thành một chuỗi trảo ảnh mờ mờ bổ xuống hậu tâm Vu Mông. Hắn cắn răng quyết định không lùi mà vọt lên trước hai bước, đơn đao trong tay cũng hóa thành một đường hàn quang đánh tới.

Hắn lần này dùng hết mười phần sức lực, bỏ thẳng đơn đao cắm sâu mấy tấc xuống chỗ đầu vai con sói.

Có điều gân cốt con sói đen này không biết cứng hơn đám sói xám kia bao nhiêu lần mà một đao cực mạnh bằng hết sức lực của Thẩm Lạc dù đúng là đã găm được vào xương của nó, nhưng chỉ thế chứ không thể tiến thêm cũng không thể nào rút ra nổi.

Thế nhưng con sói bị đau cũng khiến tốc độ trao xuống của nó chậm lại, đủ để Vu Mông tranh thủ thời cơ nghiêng lặn qua một bên rồi cấp tốc bật tôm đứng dậy.

Thẩm Lạc thấy thế cũng quyết đoán buông đơn đao, lui lại đứng sừng vai với Vu Mông.

“Con sói này khí lực quá mạnh mẽ, ta lại mất đao nên chỉ có thể miễn cưỡng ngăn cản nó, người tranh thủ lao ra.” Vu Mông cảm kích nhìn Thẩm Lạc rồi nói.

Kể đó, Vu Mông không chờ hắn đáp ứng đã tiện tay cầm một thanh đơn đao dưới đất lên, vung tay đánh bay một con sói xám trước mặt rồi một lần nữa quần thảo với sói đen, nhưng chỉ thoáng chốc y đã rơi xuống thế hạ phong, liên tiếp dính đòn.

Dưới tình thế cấp bách, Thẩm Lạc bỗng đưa mắt nhìn qua một lá cờ trên mặt đất, một ý niệm bỗng nổi lên trong đầu.

Nếu như con sói đen này mạnh mẽ, hung hãn như thế, đao thương bình thường khó có thể khiến nó bị thương, vậy sao không thử Tiểu Lôi phù một chút?

Hắn tuy chưa từng thành công trong đời thực nhưng lúc này tình cảnh ép bức, không thể suy tính nhiều, bất kể là cách nào cũng phải thử.

Hắn vội cúi người, kéo lá cờ từ cột cờ xuống, kế đó dùng hai ngón tay chấm máu sói còn dính trên người, bộ dáng như chuẩn bị vẽ bùa lên mặt lá cờ.

Chỉ là hắn bỗng nghĩ tới điều gì đó xong quyết liều lĩnh, lau sạch máu sói đi rồi nhanh chóng cắn rách ngón tay mình.

Hắn hít sâu một hơi, không thềm để tâm chuyện tạo thế đứng trung bình tấn, chỉ tập trung bắt đầu vẽ phù văn lên cờ.

Đã có quá trình luyện tập liên tục trước đó, việc vẽ phù Tiểu Lôi phù hiện tại với hắn chỉ là chuyện nhỏ, tựa hồ vẽ một lèo là xong.

Phù văn vừa thành, hắn lập tức cầm lá cờ lên, xoay người nhìn về phía Vu Mông.

Lúc này, hắn mới phát hiện thời gian trước sau chỉ có bảy, tám hơi thở thôi nhưng tình hình xung quanh lại có biến hóa không nhỏ.

Càng lúc càng có nhiều sói xám leo lên đầu tường, lẫn trong đó còn có cả sói đen. Chúng dồn ép những người giữ thành phải liên tục lui về phía hai vọng gác, điều này khiến hai người Thẩm Lạc, Vu Mông càng lẽ loi trợ trợ.

Không ít sói xám bắt đầu đổi hướng, tham gia vây giết Vu Mông.

“Thiếu gia...” Một tiếng hét vang lên.

Thẩm Lạc nhìn về phía phát ra âm thanh liền thấy bốn tên tùy tùng của Vu Mông người nào cũng bê bết máu, đồng thời đang ra sức đánh từ một vọng gác tiến về phía này. Có điều số lượng sói trên đầu tường quá nhiều, bọn họ dù có liều mạng cơ bản cũng không thể đánh tới được.

Hắn và Vu Mông ở bên này đã rơi vào tuyệt cảnh.

“Kiaaaa”

Một tiếng gào thét rung trời vang lên.

Thẩm Lạc thu tầm mắt lại, tức thì thấy Vu Mông đã bị con sói đen kia dồn tới mép tường thành, cả người đặt vào chỗ thành đóa(1). Phía sau con sói đen còn có hai con sói sấm đang nhìn chăm chăm vào Vu Mông, bộ dạng có thể nhào vào tấn công Vu Mông bất cứ lúc nào.

Vu Mông rơi vào cảnh tràn ngập nguy cơ.

“Chết thì chết!”

Thẩm Lạc hạ quyết tâm, dùng mãnh lao về phía Vu Mông.

Khi tới gần con sói, Thẩm Lạc đập mạnh vào đầu thành, nhảy vọt lên rồi chụp lá cờ có vẽ Tiểu Lôi phù xuống trùm lên đầu con sói đen. Cờ vừa rời tay, Thẩm Lạc lập tức vận chuyển Tiểu Hóa Dương Công, dẫn khí Dương cương trong cơ thể vào phù.

Phù văn trên lá cờ, bắt đầu từ đỉnh chữ Lôi đột nhiên tỏa tia sáng trắng, ánh sáng nhanh chóng lan xuống dưới, nhưng kết quả là mới đi được một nửa lại như đột nhiên bị cắt đi, chỉ nhoáng cái đã tắt mất.

“Mất, thất bại rồi...” Cả thân thể lẫn tâm thần Thẩm Lạc đều rớt xuống.

Nhưng chỉ chớp mắt sau đó, bầu trời bỗng vang lên một tiếng nổ mạnh.

Một luồng sét sáng chói màu trắng thình lình từ trên trời giáng xuống, bổ thẳng vào đầu con sói đang bị lá cờ trùm lên kia.

Đầu con sói lập tức nổ tung như dưa hấu, đồng thời một làn khói xanh từ đó bốc lên kéo theo mùi cháy khét.

Con sói không đầu mất hết sức lực, co quắp đổ ầm xuống, đè luôn lên cả người Vu Mông. Đám sói xám ở phía sau vốn đang định xông lên trong nhất thời kinh hãi, do dự không dám tiến thêm.

“Được rồi sao? Uy lực này...” Thẩm Lạc ngó người một thoáng xong ánh mắt liền sáng rực lên.

“Àm âm, âm âm...”

Không đợi hấn kịp ăn mừng, bầu trời đột nhiên lại nghe có tiếng sấm vang lên liên hồi, đồng thời từng tia sét màu trắng to như cánh tay liên tục bổ xuống đám sói trên đầu tường thành.

Chỗ bị lôi quang đánh xuống liền thấy từng tia điện trắng như tuyết nổ lan ra, đánh đám sói bốn xung quang nổ thành từng mảnh nhỏ.

Đi kèm lôi quang(2) còn có ánh lửa chiếu rọi, chỉ thấy từng đoàn từng đoàn hỏa cầu to như cái đầu từ trên cao nện xuống. Hỏa cầu vừa đập lên người đám sói liền bắn tung tóe ra xung quanh tạo thành một mảng lửa đỏ thẫm, chỉ nháy mắt đã thiêu đám sói thành tro tàn.

Từ trong đám lửa đỏ, tiếng sói tru ai oán, tiếng giã dựa vang lên không ngớt.

Chỉ thời gian mấy hơi thở thôi mà đám sói trên đầu tường thành đã bị diệt không còn một móng.

Thẩm Lạc giật mình nhìn lên liền thấy trên không trung chỗ đầu tường thành đột nhiên có bảy, tám bóng người đứng lơ lửng. Trong số này, có người thân vận đạo bào, có người mặc tăng y, có người lại mặc áo giáp,

chẳng ai giống ai, có điều người nào cũng bảo quang bảo phủ quanh mình, trông thực khí phái phi phàm.

Mấy người này hiện tại vẫn đang tiếp tục thi pháp, tấn công đám sói ở mấy chỗ khác trên tường thành.

“Được cứu rồi, được cứu rồi...”

“Giữ được, chúng ta giữ được...” Có người vui đến phát khóc.

“Tiên sư... Đây là... thần tiên?”

Thẩm Lạc ngây ngẩn cả người tự hỏi, thế là thực sự có thần tiên biết lắng không phi hành sao?

Hắn đột nhiên hoàn hồn, tập trung tư tưởng quan sát kỹ lại, lúc này mới nhìn rõ trong những người kia có người cầm trong tay Thất Tinh bảo kiếm tạo thành từ những đồng tiền được xâu lại, có người lại đang cầm Tử Kim Bát Vu tòa kim quang lấp lánh, có người lại cầm một cây trường kích bằng đồng xanh, mỗi người tự mình thi triển tiên pháp.

Một người trong số này là một lão giả mặc hoa phục may bằng lụa màu vàng, cầm để một chòm râu dài màu muối tiêu, ăn vận trông y như một viên ngoại giàu có, kết hợp với hành động càng thêm bắt mắt.

Chỉ thấy lão đưa một tay bấm niệm pháp quyết, tay kia đều đặn, liên tục tể ra từng tấm phù màu vàng một. Những tấm phù này sau khi được tể ra thì tự động cháy giữa không trung, ngay sau đó từ trong ngọn lửa sẽ thấy có một luồng lôi điện màu sáng trắng bắn thẳng xuống đám sói phía dưới.

Tốc độ thi pháp của lão giả này quá nhanh, Thẩm Lạc cơ bản không thể nhìn ra lão có kết ấn hay niệm chú không, chỉ chú ý được là lão nhất định không dùng tới Nguyên thạch.

Thẩm Lạc bây giờ mới hiểu rằng, lôi quang thô to cứu Vu Mông khi này thì ra không phải uy lực từ Tiểu Lôi phù của mình mà là do lão giả kia ra tay.

Chú giải:

1. Thành đóa: Các bản convert đa phần để nó nghĩa là lỗ châu mai, trong trường hợp này là không chính xác. Thành Đóa có thể hiểu như sau: Trên đỉnh tường thành người ta sẽ thường sẽ xây thêm một (hoặc 2) bức tường mỏng khác ở trên đỉnh phần rìa tường thành, bức tường mỏng hướng ra ngoài có tác dụng che chắn cho binh sĩ đứng gác, chiến đấu trên đỉnh tường thành khỏi tên hay các vũ khí tầm xa tương tự. Trên bức tường mỏng này cứ mỗi đoạn sẽ được xây thụt xuống tạo thành hình chữ U để binh sĩ ghé mắt quan sát hoặc ném, đổ các thứ vũ khí thủ thành (như các phim có cảnh công thành thường thấy). Cái đoạn đó chính là thành đóa.

2. Lôi quang: Ánh sét, kim quang: Ánh sáng màu vàng kim, hắc quang: Ánh sáng màu đen (?) - để ngăn gọn mình để nguyên không dịch ra kỹ.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 27: Sống Sót Sau Tai Nạn

Có mấy vị tiên sư này gia nhập, thế cục trên đầu thành trong nháy mắt nghịch chuyển.

Từng đạo lôi điện và từng đoàn từng đoàn hỏa cầu không lồ giao nhau bay vụt xuống, ở trong còn có đạo đạo khí kinh và kiếm quang mắt thường khó thấy không ngừng chém xuống. Những Lang thú công lên đầu thành kia lập tức tử thương thảm trọng, không thể không thối lui xuống dưới.

Vu Mông thật vất vả bò từ dưới thi thể sói đen to lớn ra, tay chống trường đao đi tới bên cạnh Thẩm Lạc, vỗ vỗ bờ vai của hắn, từ đáy lòng nói: "Cám ơn, huynh đệ."

Thẩm Lạc còn đang giật mình vì nhìn thấy Thần Tiên, chỉ miễn cưỡng cười cười, đi mấy bước đến bên lỗ châu mai, nhìn lại phía nơi xa.

Đàn sói phía dưới đang như như thủy triều rút ra phía ngoài sông hộ thành, chẳng qua trong đàn sói dày đặc, có thể nhìn thấy rõ.

Hắn hơi híp mắt, cẩn thận nhìn lại bên kia. Chỉ thấy trên một chỗ sườn núi nhỏ ngoài sông hộ thành, trong gần trăm con Ma Lang không có một con sói xám, vậy mà tất cả đều là sói đen hình thể to lớn, mà trên lưng một đầu sói đen to lớn nhất chính giữa, thỉnh thoảng cười một người.

Chuẩn xác thì, đó không thể nói là một "Người", mà là một quái vật kinh khủng có đầu sói dữ tợn, thân người, một thân áo vải thô, phơi bày ra cánh tay để trần.

Lúc Thảm Lạc ngưng thần nhìn lại, quái vật đầu sói thân người kia cũng quay đầu trông lại phía trên đầu thành, trong đôi mắt lóe ra quang mang u lục, trong miệng sói toét ra, lộ ra từng cây răng nanh lạnh lạnh.

Thảm Lạc nhìn liền cảm thấy hàn khí sau lưng ứa ra!

Quái vật này giống như đang bật cười, chỉ là nụ cười kia thực sự quá khiếp người.

Bất quá, quái vật đó cũng chỉ nhìn thoáng qua, rồi quay người lại, nâng lên một cánh tay, vung lên phía trước, tựa hồ đang chỉ huy cái gì.

Ngay sau đó, toàn bộ đại quân Lang thú bắt đầu tăng tốc, phóng về phía nơi xa.

Ngay lúc Thảm Lạc định thu hồi ánh mắt, dư quang trong mắt đột nhiên quét đến cái gì, vội định thần nhìn lại, liền phát hiện trong đàn sói màu đen, tựa hồ còn có hai con quái lang da lông màu xanh biếc.

Thê trạng chúng không to lớn bằng sói đen, chỉ tương tự sói xám, nhưng ngay lúc lao nhanh, thân hình vậy mà không ngừng chớp động mơ hồ, lúc ẩn lúc hiện, khiến cho người nhìn thấy không rõ.

Còn không đợi Thảm Lạc thấy rõ ràng, đàn sói đã chinh thê đi xa, biến mất cuối tầm mắt.

Tinh thần Thảm Lạc vốn một mực căng thẳng, cũng chân chính buông lỏng xuống, lập tức cảm thấy toàn thân đột nhiên trống rỗng không còn chút sức lực nào, các nơi trên thân cũng truyền tới từng trận đau nhức.

Hai tay của hắn vội vàng chống đỡ tường thành, ánh mắt rơi vào tường thành bên ngoài. Lúc này mới nhìn rõ ngoại trừ đắp lên nơi đó núi xác sói, khắp nơi từ chỗ chân tường kéo dài đến sông hồ thành đều là tàn thi, có

Lang thú, cũng có thanh niên trai tráng thủ thành, lít nha lít nhít tầng tầng lũy điệp.

Thậm chí ngay cả trong lòng sông hộ thành, đều bị mảng lớn thi thể nhân thú chết trôi ứ lấp, nước sông đỏ như máu cũng không tiếp tục chảy được.

Hiện nhiên trước khi mọi người lui giữ đầu tường thành, thậm chí trước sông hộ thành phía dưới cũng từng có một trận chém giết thảm liệt.

Nhân Gian Địa Ngục, không gì hơn cái này.

Xa gần trên đầu thành, thanh âm khóc lóc đau khổ không ngừng bên tai, có người may mắn còn sống sót vui đến phát khóc, cũng có người khóc thương thân nhân chiến tử, ở trong còn kèm theo thanh âm bái tạ các tiên sư.

Thẩm Lạc ngửi được trong không khí bay tới mùi máu tanh nồng đậm, một trận choáng đầu buồn nôn, liền đưa tay ôm ngực.

Hắn thoát lực dựa vào tường thành ngồi liệt xuống, hai tay và hai chân run rẩy ngăn không được, ánh mắt đảo qua tử thi trên đầu cùng những người may mắn còn sống sót, trên mặt mỗi người hoảng sợ, vui sướng và tuyệt vọng đều rõ ràng như vậy, sinh động như thật!

Đây chỉ là một giấc mộng?

Đúng lúc này, ánh mắt Thẩm Lạc chớp lên, chợt phát hiện chính mình không để mắt đến cái gì.

Lúc trước toàn bộ tinh thần hắn tập trung chém giết cùng đàn sói, lại không ý thức được, phục sức trên thân mọi người trên thành, tựa hồ có chút không giống bình thường.

Mặc dù đa số đều là áo choàng cổ tròn, nhưng vạt áo trước sau rõ ràng ngắn hơn rất nhiều, cũng không biết là vì cố ý cắt may để thuận tiện giao chiến chém giết, hay vốn chính là như vậy.

"Thâm lão đệ, còn tốt chứ?" Vu Mông thấy sắc mặt Thâm Lạc khó coi, đi đến trước mặt hấn hỏi.

Lúc này Thâm Lạc nói chuyện cũng cảm thấy phí sức, chỉ có thể lắc đầu.

"Không có việc gì là tốt rồi." Vu Mông cười nói.

"Vu đại ca, sao ngươi vẫn vui vẻ vậy?" Thâm Lạc không cười nổi hỏi.

"Thế đạo như vậy, còn có thể sống sót đã là chuyện may mắn rồi. Huống hồ chúng ta vừa mới trở về từ cõi chết, chẳng lẽ còn không đáng cao hứng sao?" Mày hồ Vu Mông nhếch một cái, ánh mắt thăm thẳm nhìn ra phương xa.

Thâm Lạc chỉ có thể cười khỏ một tiếng, nhưng trong lòng vẫn có một tia nghi hoặc khó hiểu.

Hấn rõ ràng trả gói ngọc kia về lại chỗ cũ, làm sao vẫn như cũ xuất hiện ở mộng cảnh quỷ dị này?

Mà lần này vừa mới xuất hiện trên đầu tường thành, phục sức trên người hấn mặc, thậm chí thương thế, đều hoàn toàn tương tự với lúc mộng cảnh lần trước kết thúc.

Khác biệt duy nhất, là lần trước liên thủ với tiểu nữ hài diệt sát ác quỷ xong, lúc ấy mình đã sức cùng lực kiệt. Lần này nhập mộng vừa tỉnh lại, vẫn sinh long hoạt hổ, không bị ảnh hưởng chút nào.

Nơi này nguy hiểm như thế, tự nhiên vẫn nên sớm trở lại hiện thực thì tốt hơn.

Chỉ là thức tỉnh thế nào, hẳn nhất thời cũng không biết.

Lần trước trong quỹ thôn, hẳn cũng đã chết nhiều lần, cuối cùng giết quỷ vật kia mới thoát ra. Chẳng lẽ lần này cũng phải chết mấy lần như trước, hoặc là giết hết toàn bộ những Lang thú này mới được?

Nghĩ đến những thứ này, Thẩm Lạc đầu lớn như trâu, các vị trí cơ thể phảng phất càng thêm đau đớn.

Đúng lúc này, ba tên thanh niên trai tráng mặc giáp dùng một tấm ván gỗ giơ lên một người, đi tới bên này.

Chờ đến gần một chút, hẳn mới thấy người bị nâng kia, chỗ ngực bị vuốt sói làm vỡ ra một huyết động, xung quanh đã ngưng kết máu đen.

Vu Mông thấy vậy song quyền đột nhiên nắm chặt lại, tiến lên nghênh đón.

Thẩm Lạc nhận ra ba người kia, chính là tùy tùng Vu Mông, mà người đã chết chính là người mà trước đó hai người bọn họ bị đàn sói vây khốn, đi đầu phía trước tìm cách cứu viện hai người.

Tay Vu Mông hơi run lên, giúp đỡ tên tùy tùng kia lau vết máu trên mặt, cúi người nhặt từ bên cạnh lên một lá cờ nhuộm máu, chậm rãi trùm lên trên thi thể.

"Đây là huynh đệ của ta, gọi là Điền Xung. . ." Lúc gã quay đầu lại nói chuyện, hai mắt cũng đã ửng đỏ.

Thần sắc Thẩm Lạc nghiêm nghị, ráng chống đỡ người đứng lên, ôm quyền trùng điệp nói với mấy người.

Vẻ mặt ba người khác nghiêm túc gật đầu nhẹ với hắn.

Lúc này, đầu tường một bên khác, những tiên sư đuổi theo những Lang thú ra khỏi thành gần trăm dặm, xác định những súc sinh kia đã rút lui thật, một lần nữa bay trở về, hạ xuống trở về đầu tường.

Trong đó, lão giả bộ dáng nhà giàu, mang theo mấy người từ đầu tường vừa đi vừa dò xét về, mà hai tiên sư bộ dáng tăng đạo, thì tự mình phân tán ra, đến các nơi đầu tường thành xem xét thương thế những người còn sống sót.

Có thương thế cực nặng, bình thường Kim Sang Dược cũng không cứu chữa được. Nhưng bọn họ phát ra thuốc tán và viên đan dược lại có thể cứu sống.

Chỉ là những đan dược này hiển nhiên có hạn, cũng rất trân quý, cũng không phải tất cả mọi người đều được dùng.

Đại đa số dược cứu chữa, đều là thanh niên thân thể cường tráng, mà người hơi lớn tuổi một chút, có thể đã gãy tay chân bị thương nặng, cũng chỉ có thể dựa vào dược thạch phổ thông.

Sinh tử phạm nhân, giờ phút này thật chỉ có thể xem ý trời.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 28: Phở Xá Tiêu Điều

"Thẩm lão đệ, hôm nay rượu này xem ra không uống được rồi, người nói cho ta biết chỗ ở, ngày khác ta tới tìm người, chúng ta uống cho thống khoái." Vu Mông thu tầm mắt lại, một tay vỗ đầu vai Thẩm Lạc nói.

"Không dôi gạt Vu đại ca, kỳ thật ta vừa tới thành này không lâu, về phần chỗ ở . . ." Thẩm Lạc cố ý cười khở một tiếng, nói đến hàm hàm hồ hồ.

"Ồ? Nguyên lai lão đệ không phải người bản thành, lại nguyện liều chết thủ thành, hảo đảm phách, hảo huynh đệ!" Vu Mông nghe vậy khẽ giạt mình, sau đó giơ ngón tay cái lên nói với Thẩm Lạc.

Ba tên tùy tùng kia nghe vậy, ánh mắt nhìn về phía Thẩm Lạc cũng mang theo mấy phần thân thiết.

"Vu đại ca quá khen, ta cũng là vì tự vệ, tận lực một chút mà thôi." Thẩm Lạc vội vàng khoát tay nói.

"Ha ha, thế đạo này, hán tử huyết tính như Thẩm lão đệ quả thực không nhiều lắm! Thẩm lão đệ, người nếu ở trong thành không có chỗ dừng chân, không bằng trước theo ta về nhà đi." Vu Mông cười lớn một tiếng, sau đó nghĩ tới điều gì, hỏi.

"Xác thực còn chưa kịp tìm chỗ ở, vậy phải quấy rầy Vu huynh rồi." Thẩm Lạc vốn đang nghi hoặc đầy mình, liền thuận thế đáp ứng.

"Quấy rầy cái gì? Huynh đệ một nhà, nói khách khí gì chứ, đi!" Mày hồ Vu Mông nhếch lên, đưa tay nắm bả vai Thẩm Lạc nói.

Mấy người dọc theo đường ngựa đi, đi vào chỗ chòi gác đầu tường, đang tính đi xuống cầu thang tường thành, liền thấy ba năm binh lính thân mang áo giáp đang đỡ lấy một trung niên nam tử dáng người to mọng, từng bước một đi lên đầu thành.

Thẩm Lạc cúi đầu nhìn lại, thấy nam tử kia làn da trắng nõn, bên miệng là râu ngắn màu vàng, trên thân phủ một kiện áp giáp rất không vừa vặn, nhìn tựa như một đoàn thịt ba chỉ trong xác rùa đen, cực không cân xứng.

Đoàn người nam tử trung niên cũng nhìn thấy bọn người Vu Mông đang từ đầu thành đi xuống, tạm thời đứng lại tại chỗ.

"Nhường đường cho tráng sĩ." Ánh mắt nam tử trung niên rơi vào trên thi thể Điền Xung, sắc mặt hơi đổi một chút, đưa tay quát.

Binh lính lập tức vịn gã dựa vào một bên tường thành, nhường đường ra.

"Các người đưa Điền Xung trở về trước đi." Vu Mông nghiêng người, phân phó với mấy người còn lại.

Ba tên tùy tùng kia đáp ứng, liền giơ lên thi thể Điền Xung lên, sau đó theo cầu thang tường thành đi xuống.

Lúc đi ngang qua trung niên mập mạp, y nhìn thấy vết máu trên lá cờ biến thành màu đen, đầu đầy mồ hôi lạnh chảy xuống.

Thẩm Lạc theo Vu Mông đi xuống đầu tường, đi tới bên cạnh người kia.

"Lưu đại nhân." Vu Mông ôm quyền nói.

"Vu. . . Vu hiền chất." Nam tử trung niên vội vàng lấy ra khăn lụa, lau mồ hôi trán.

"Lần này súc sinh công lên đầu thành không ít, lưu lại thi thể cũng không ít, nhất định phải nhanh xử lý tốt, vừa vặn có thể xẻ ra làm lương thực dự trữ cho bách tính trong thành. Ngoài ra, mấy chỗ tường thành bị tổn hại, nhất định phải nhanh tu sửa." Vu Mông quay đầu nhìn đầu tường một chút, nói ra.

"Hiền chất yên tâm, ta đã sai người đi làm." Lưu đại nhân nói gấp.

Vu Mông gật gật đầu, cũng không nhiều lời nữa, mang theo Thẩm Lạc tiếp tục đi xuống thành.

Vị Lưu đại nhân kia vốn còn tính mở miệng nói cái gì, thấy Vu Mông cũng không quay đầu lại, lời đến khóe miệng liền nuốt trở vào, lại lau mồ hôi, dưới mấy người nâng đỡ, tiếp tục đi lên đầu tường thành.

"Vị Lưu đại nhân này là ai?" Thẩm Lạc đi xuống tường thành, mở miệng hỏi.

"Đông Lai huyện lệnh Lưu Phúc." Vu Mông tùy ý trả lời.

"Nguyên lai là quan phụ mẫu phụ trách sự vụ quân chính." Thẩm Lạc nói, trong lòng bất giác hơi nghi hoặc một chút.

Vu Mông mặc dù xem không giống như thanh niên trai tráng thủ thành phổ thông, nhưng cũng không giống là người làm quan, "Lưu đại nhân" này ở trước mặt gã, sao nhìn có mấy phần khẩn trương vậy?

"Quan phụ mẫu gì chứ? Chỉ là một thư sinh yếu đuối mà thôi, việc vụn vặt bản án bình thường còn lo được. Hiện tại thời điểm này, căn bản chính là chuyện tiểu lâm. Toàn bộ Đông Lai huyện quân lỏng lẻo, nếu không phải

những thanh niên trai tráng trong thành tiếp sức, dựa vào đám lính dày dạn kia, căn bản không sống tới bây giờ." Vu Mông hừ lạnh một tiếng, nói ra.

Thẩm Lạc nghe vậy, lập tức minh bạch vì sao Vu Mông đối mặt người này, thần sắc lại bất thiện như vậy.

"Bất quá nói đi cũng phải nói lại, người này mặc dù nhát như chuột, nhưng cũng không bỏ thành mà chạy. Sau khi chiến đấu còn biết leo lên đầu thành an ủi dân tâm, so với những huyện lệnh lão gia lân cận kia ngược lại là mạnh hơn nhiều." Vu Mông thở dài, nói thêm.

"Nói cũng đúng." Thẩm Lạc gật đầu nhẹ, ngược lại nhiều hơn mấy phần lý giải với vị Lưu huyện lệnh kia.

Sống chết trước mắt, lại có mấy người có thể thấy chết không sờn?

Bất quá trong lòng hắn đồng thời lại dâng lên một nỗi nghi hoặc. Trong ấn tượng của hắn, Đông Lai huyện thành hẳn là tại Xích Thủy quận thuộc Nam Bộ, mặc dù hắn chưa từng đi tới đó, nhưng cũng chưa từng nghe nói vùng đó có đàn sói ẩn hiện đáng sợ như vậy.

Nếu thật có chuyện như vậy, không bao lâu sẽ truyền khắp thiên hạ.

"Thẩm lão đệ, đi thôi." Vu Mông thấy Thẩm Lạc hơi sững sờ, vội thúc giục.

...

Vừa rời trên tường thành không có cảm giác gì, giờ phút này tiến vào thành, Thẩm Lạc mới cảm giác được thành Đông Lai huyện trước mắt này xây dựng khá hùng vĩ. So với Xuân Hoa huyện của hắn, tường thành cao hơn gần một trượng.

Tường thành cao lớn dị thường, như núi lớn chắn trước bảo vệ thành trì. Bức tường mặc dù bị mưa gió ăn mòn, mặt tường đã tróc ra từng mảng, có không ít nơi còn bị tổn hại, vẫn như cũ lơ mờ có thể thấy được khí tượng hùng vĩ năm xưa.

Hai người đi trên một con đường cái rộng rãi kéo dài thẳng tắp về hướng trong thành, mặt đường rộng đủ cho bốn chiếc xe ngựa sánh vai đi. Nhưng có lẽ đã lâu không tu sửa, mặt đất khá mấp mô.

Gian hàng hai bên đường khá rộng rãi, độ cao phòng ốc cũng vượt qua Xuân Hoa thành, chỉ là chẳng biết tại sao, nhìn có chút rách nát.

Kiến trúc nơi này rất khác với Xuân Hoa huyện. Kiến trúc Xuân Hoa huyện theo kết cấu ngắn gọn, lấy trang trọng hào phóng làm chủ. Còn kiến trúc nơi này mặc dù khá cao lớn, nhưng mái hiên, vách tường, khung cửa, nhiều chỗ trang trí không ít.

"Nhà ta nằm gần văn miếu, Thảm huynh đệ đi theo ta." Vu Mông mang theo Thảm Lạc đi vào chỗ sâu trong thành.

Thảm Lạc đi sau lưng Vu Mông, tiếp tục dò xét chung quanh, càng xem trong lòng càng cảm thấy kỳ quái.

Giờ phút này sắp chạng vạng tối, sắc trời khá mờ, trên đường phố trong thành lại không nhìn thấy bóng người nào. Cửa hàng hai bên đường, hơn phân nửa đã đóng cửa. Đầu phố có một gian đại tử lâu to lớn xem ra đã từng phi thường phồn hoa, ngay cả cửa cũng không có đóng, bên trong sớm đã người không nhà trống, mặt đất rơi đầy tro bụi, không biết ngừng kinh doanh đã bao lâu rồi.

Hai bên đường phố có một ít tiệm buôn bán, chỉ là các loại cửa hàng nhu yếu phẩm còn mở cửa, trước cửa cũng có thể giăng lưới bắt chim.

Những người này, phục sức nam tử khá giống với người trên đầu thành, đều là bào sam khăn vấn đầu, đầu trùm khăn dài, vạt áo trước so với phía sau ngắn hơn một chút. Mà nữ tử thì đầu chải búi tóc, nửa người trên mặc sam ngắn, lộ ra làn da cổ và ngực, thân dưới mặc váy dài, khác biệt khá lớn với Xuân Hoa huyện.

Chẳng biết tại sao, Thẩm Lạc luôn cảm thấy khuôn mặt những người này có chút chết lặng, nhất là ánh mắt mang theo một loại cảm giác nói không ra lời, tựa hồ có chút hoảng sợ, còn có một chút mê man.

Hai bên đường phố ngẫu nhiên còn có thể nhìn thấy một ít người áo rách quần manh, có lão nhân, còn có hài tử, ăn xin những người đi qua đường. Bản dịch tại bạch ngọc sách. Đa phần bị coi thường, hoàn toàn là một tình cảnh u ám kìm nén, để cho người ta nhìn thấy tâm tình cực không thoải mái.

"Hẳn là Đông Lai huyện này, cũng không phải là Đông Lai huyện tại quận Xích Thủy mà ta biết? Vậy rốt cuộc ta đã đến nơi nào, có còn ở lãnh thổ Đại Đường hay không?" Trong lòng Thẩm Lạc tự nhủ.

Vu Mông tựa hồ đã sớm quen hết thảy, một đường sai bước đi về hướng trong thành.

Thẩm Lạc đành phải đi xuống nghi hoặc trong lòng, bước nhanh theo Vu Mông.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 29: Lại Là Ông Ta?

“Thẩm lão đệ, ngươi chờ ta một chút nhé.” Tới một con hẻm nhỏ dọc đường, Vu Mông đột nhiên dừng bước, quay đầu nhìn Thẩm Lạc rồi nói.

“Vu huynh xin cứ tự nhiên.” Thẩm Lạc đáp.

Vu Mông bước nhanh vào trong hẻm, chẳng mấy đã thấy khuất bóng.

Thẩm Lạc ngưng bước đưa mắt đánh giá hoàn cảnh xung quanh, nhớ lại tất cả tình huống trước đó, lòng thầm tính toán khi tới nhà Vu Mông nên nói thế nào để hỏi thăm y về một số chuyện.

“Đại ca ca, van cầu ca, cho muội một chút đồ ăn được không? Muội hai ngày rồi không có gì ăn.” Đang khi Thẩm Lạc trầm tư suy nghĩ, một giọng nói non nớt từ bên cạnh vang lên.

Thẩm Lạc nghe tiếng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một bé gái khoảng bảy, tám tuổi đang rụt rè đứng cách đó không xa.

Bé gái mặc áo vải bố nhem nhuốc, dù đã vá chằng vá đụp nhưng miếng rách lớn quá nên cánh tay bấp chân vẫn lộ ra ngoài. Bé gái lúc này hai tay đang cầm một cái bát mẻ, mắt nhìn Thẩm Lạc đầy chờ mong.

“Trên người huynh không có đồ ăn, cũng không có tiền.” Thẩm Lạc bị cô bé nhìn như vậy thì lòng mềm như bún, đưa tay vào túi áo làm động tác móc ra hai lần, tỏ ý mình cũng cạn túi.

“Thâm lão đệ, có việc gì thế?” Vu Mông vừa nói vừa bước từ trong hẻm ra.

Bên hông y thấy có thêm thanh trường đao màu đen, so với Trảm Mã đao khi trước thì sống đao mảnh hơn khá nhiều, thân đao lại dài hơn một chút, xuyên xéo lên phía sau lưng, đồng thời ngực áo y phồng lên như chứa thứ gì đó.

Bé gái thấy Vu Mông, nhất là binh khí trong tay y, mặt mũi lộ vẻ kinh hoảng, vội vàng quay người bỏ chạy.

“Ày, thế đạo thể lương, dân chúng khôn khổ...Đi thôi.” Vu Mông thấy cảnh này chỉ có thể thở dài.

Thâm Lạc nhìn theo bóng lưng cô bé gầy gò đang chạy trốn kia, trong lòng bất giác có chút chua xót, cảm giác khó nói lên lời.

Hai người tiếp tục tiến về phía trước, rất nhanh đi qua khu chợ.

Đoạn đường tiếp theo thấy hai ven đường có thêm nhiều cây cối, lòng đường cũng dần nhỏ lại, đồng thời thấy nhiều sân nhà xuất hiện.

Đoạn đường này thấy ít người đi lại hơn, hai bên đường nhà nào cũng đóng chặt cửa. Mặt đường có lẽ lâu rồi không ai quét dọn, lá rụng rải đầy theo gió bay lung tung.

Không lâu sau, Thâm Lạc theo chân Vu Mông đi tới trước một tòa trạch viện lớn, cửa chính thấy có tấm biển ghi hai chữ ‘Vu Phủ’.

Trạch viện này xây theo hướng từ Bắc xuống Nam, đại môn rộng lớn đủ cho bốn, năm người cùng đi. Hai cánh cửa được quét một lớp sơn màu vàng kim, dù nước sơn quá nửa đã bong tróc từng mảng nhưng vẫn toát ra khí thế huy hoàng. Hai bên cửa ra vào còn thấy đặt một cặp sư tử đá sơn đỏ cao

khoảng hai trượng. Tổng quan nếu đem so với những hộ gia đình xung quanh đúng là có cảm giác như hạc giữa bầy gà.

“Vu đại ca thì ra là con cháu phú gia.” Thảm Lạc quan sát xong, mỉm cười nói.

“Đều là gia phụ tùy ý làm ra, giờ thiên hạ yêu nghiệt hoành hành, thế đạo hỗn loạn, mấy thứ ra vẻ khí phái này hỏi có ích gì chứ?”

Vu Mông nói xong, đang định đẩy cửa tiến vào thì bên cạnh nghe một tràng tiếng bước chân vang lên, thì ra là ba tên tùy tùng đang rảo bước chạy tới.

Vu Mông thu tay lại, xoay mình nghênh đón.

“Thiếu gia, di thể Điền Trùng đã được đưa về nhà, bạc an ủi cũng đã đưa cùng luôn.” Một vị tùy tùng mặt đen ôm quyền báo cáo.

“Tốt, các người cũng đã khổ cực rồi, tất cả về nhà nghỉ ngơi trước đi.” Vu Mông gật đầu đáp, trong mắt y không khỏi lộ nét buồn bã.

Ba tùy tung vâng một tiếng xong quay sang gật đầu như chào hỏi Thảm Lạc rồi tách nhau ra, trở về nhà mình.

“Thảm lão đệ, ta đi chỗ này một chút, sẽ quay lại ngay.” Mấy người kia đi rồi, Vu Mông thoáng trầm ngâm một chút rồi nhìn Thảm Lạc, nói.

“Vu huynh có việc thì đi mau đi.” Thảm Lạc biết rõ Vu Mông muốn đi tới nhà Điền Trùng nên tất nhiên sẽ không ngăn trở.

Vu Mông chấp tay chào xong liền rảo bước rời đi. Hướng y bước chính là đường mà ba vị tùy tùng khi nãy đã cùng đi tới.

Thẩm Lạc đưa mắt nhìn bóng lưng xa dân của Vu Mông, lòng thâm thở dài một tiếng. Hắn đứng yên trước cổng phủ chờ, đồng thời đưa mắt quan sát tình hình quanh phủ, thực cũng không có cảm giác nhàm chán.

Một lúc sau, Vu Mông từ phía trước chạy tới, con mắt hơi đỏ.

“Thẩm lão đệ đợi lâu rồi, đi thôi, theo ta vào phủ nào.” Y có chút áy náy, nói.

Nói xong, y liền tiến lên mấy bước, đưa tay gõ cửa.

“Thiếu gia, người đã về rồi.”

Cánh cửa lớn nặng nề kẽo kẹt mở ra, phía sau thấy có một thiếu niên mập mạp tuổi khoảng mười lăm, mười sáu đang nở nụ cười hồn hậu chạy ra đón chào, có điều sau khi trông thấy Thẩm Lạc, trong đôi mắt lạnh lợi của cậu nhóc liền lộ nét kinh ngạc, xong liền thúc thò không hỏi thêm gì.

“Cha ta về rồi hả?” Vu Mông đã khôi phục vẻ bình tĩnh, hỏi.

“Lão gia đã về rồi, hiện đang ở trong phòng.” Thiếu niên mập mạp thu ánh mắt lại nhìn Vu Mông, đáp.

“Vị này là bạn ta mới kết giao, Thẩm Lạc huynh đệ. Tiểu Thuận Tử, ngươi trước đi dọn dẹp gian sương phòng(1) kia đi.” Vu Mông dặn dò Tiểu Thuận Tử một câu xong liền dẫn Thẩm Lạc bước qua cửa, tiến vào trong sân chính.

Tòa đình viện có ba dãy nhà bao quanh một sân nhỏ, bố cục nghiêm cẩn, đốc mái thẳng đao cong(2), tường cao nhà lớn, có phần tráng lệ.

Nhưng điều khiến Thẩm Lạc hơi ngạc nhiên là đình viện lớn như vậy mà không thấy có gia nhân nào, không khí có phần quạnh quẽ, từ khi vào trong

sân tới giờ chỉ thấy có mỗi Tiểu Thuận Tử kia.

Nghĩ tới nhà hấn ở Xuân Hoa huyện cũng tương tự Vu phủ nhưng từ trên xuống dưới có không ít nha hoàn tôi tớ.

Xuyên qua sân trước, cả hai bước vào một gian phòng khách khá rộng rãi, nền phòng đều được lát đá Diệp Thanh bóng loáng như gương, cứng như sắt thép. Bàn ghế trong phòng đều là làm từ gỗ Tử Đàn lâu năm, hai bên vách tường trái phải đều được trang trí một ít đồ cổ, tổng thể có phần xa hoa.

Có điều ở chỗ sâu nhất trong đại, phía trước bức tường có chạm nổi một bức phù điêu lại đặt một pho tượng cao lớn. Tượng này không Tam Thanh Lục Ngự, chẳng phải Ngũ Phương Ngũ Lão(3) mà là một văn sĩ trung niên tay cầm bút có ba chòm râu dài chấm ngực, trông khá nho nhã.

Ngay trước bức tượng có bày một hương án, trên đó thấy bày đầy những đồ thờ, khói hương lượn lờ.

Pho tượng, hương án và những món đất tiền khác trong phòng được bố trí rất mất cân đối, thoạt nhìn không ra làm sao, thậm chí có hơi buồn cười.

Thẩm Lạc nhìn bố trí trong sảnh, mặt không khỏi lộ nét cổ quái.

Nhà hấn cũng tính là phú thương trong huyện nên hấn hiểu rất rõ người càng giàu thì càng chú ý hình thức, bố trí mỗi chi tiết ở phòng khác đều yêu cầu rất kỹ, làm sao mà có thể bày ra cái bộ dạng như thế này được?

“Đề lão đệ chê cười rồi. Cha ta là người học đạo nhưng làm việc lại tùy hứng nên bố trí trong nhà hơi loạn.” Vu Mông nhìn thần sắc Thẩm Lạc liền cười giải thích, hiển nhiên là không chỉ có mình Thẩm Lạc cảm thấy kỳ quái với bố cục nơi này.

“Sao lại cười chứ, bá phụ làm việc không theo khuôn mẫu, đúng là phong cách quý phái. Lão nhân gia không biết có đang rảnh không? Tại hạ muốn tới chào một tiếng.” Thâm Lạc cười cười, lòng thâm nổi lên chút hứng thú với người biến phòng khách thành đạo quán này.

“Thực ra đệ mới thấy rồi đó.” Vu Mông mở tròng hai mắt, làm bộ thần bí đáp.

Thâm Lạc giật mình toan hỏi lại.

“Mông nhi, thằng nhóc này lại chạy đi lêu lổng chỗ nào rồi, muộn vậy mới về làm ta phải chờ cả buổi! Đã mua đồ ta dặn con chưa?” Một giọng nói có vẻ già nua từ bên ngoài truyền tới, theo đó, một bóng người béo tròn bước vào.

Thâm Lạc theo hướng âm thanh truyền tới quay người lại, sau khi nhìn rõ tướng mạo người tới thì không khỏi trở mắt ngạc nhiên.

Lại là ông ta?

Người tới chính là lão giả mặc hoa phục bằng tơ lụa màu vàng trong số những những tiên sư xuất hiện trên đầu tường thành, cũng chính là người đã ra tay cứu Vu Mông.

Lão giả lúc này đang cầm trong tay một hồ lô rượu màu đỏ tươi, mặt như gấc chín, ánh mắt mơ màng, xem ra đã có mấy phần men say. Thoạt nhìn lão giờ y như một thường nhân nghiện rượu, khí thế tiên sư cao cao tại thượng như khi ở trên đầu tường thành đi đâu mất rồi?

Chú giải:

1. Sương phòng: Có thể hiểu cấu trúc nhà Vu Mông là dạng Tứ Hợp Viện, tức bốn mặt kiến trúc xây quanh một sân hình chữ nhật ở chính giữa,

đôi diện công vào là khu chính phòng dành cho gia chủ + đại sảnh tiếp khác, dãy phòng hai bên là dành cho, con cháu, khách và gia nhân ở. Sương phòng chính là loại phòng ở hai bên này.

2. Dốc mái thẳng đao cong: Đây là loại cấu trúc mái thường thấy ở cả TQ lẫn Việt Nam chúng ta, mái cao độ dốc lớn và cong lên ở mỗi góc mái. Mái cung điện kinh thành Huế hay ở Phố cổ Hội An rất thường gặp kiểu kiến trúc mái này. Nói thường nhưng cũng chỉ có những công trình sang trọng mới có thôi.

3. Đây là những vị thần tiên mà người theo Đạo Giáo (Đạo Lão) hay thờ phụng, cụ thể:

- Tam Thanh gồm: Ngọc Thanh Nguyên Thủy Thiên Tôn ; Thượng Thanh Linh Bảo Thiên Tôn ; Thái Thanh Đạo Đức Thiên Tôn.

- Lục Ngự gồm: Ngọc Hoàng Đại Đế ; Thiên Hoàng Đại Đế ; Tử Vi Đại Đế ; Thanh Hoa Đại Đế ; Trường Sinh Đại Đế ; Địa Mẫu Nguyên Quân

- Ngũ Phương Ngũ Lão gồm: Nam phương Nam cực Quan Âm (Mặc dù Quan Thế Âm là một Bồ tát trong Phật giáo nhưng cũng được Đạo giáo mượn để làm một vị thần tiên) ; Đông phương Sùng Ân thánh đế ; Tam đảo thập châu tiên ông Đông Hoa đại đế quân ; Bắc phương Bắc cực Huyền linh Đẩu Mẫu Nguyên quân ; Trung ương Hoàng cực Hoàng Giác đại tiên - Cũng theo nguồn wiki thì có một cách nói khác về Ngũ Phương Ngũ Lão hay Ngũ Phương Ngũ Đế gồm: Hoàng Đế ở trung tâm, Thanh Đế ở phương Đông, Hắc Đế ở phương Bắc, Xích Đế ở phương Nam và Bạch Đế ở phương Tây..

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 30: Phù Lục Chi Đạo (*)

“Mua rồi mua rồi! Hạc Đinh chu sa loại tốt nhất, còn có giấy Thanh Sương chỉ(1) đây.”

Vu Mông nhanh chóng thu lại nụ cười, gấp gấp lấy từ trong ngực áo ra một bình ngọc lớn cỡ bát ăn cơm và một xấp giấy màu xanh rồi hai tay dâng lên.

Mặt mũi y có vẻ hơi khẩn trương, mắt len lén nhìn xuyên qua khoảng trống giữa hai cánh tay như đang thăm quan sát vẻ mặt lão giả.

Thẩm Lạc đưa mắt nhìn thoáng qua vật trong tay Vu Mông, trong lòng khẽ động.

Loại giấy kia hẳn biết rất rõ, là phù chỉ để vẽ phù, có điều loại phù chỉ màu xanh này so với giấy vàng mà hắn dùng thì dày hơn nhiều, tất nhiên là phẩm cấp cũng cao hơn không ít.

Lão giả vận áo bào vàng khẽ vẫy một tay, tức thì đồ trong tay Vu Mông liền lẳng không bay lên xong lại bị một lực hút vô hình kéo đi, bay ba, bốn trượng rồi rơi thẳng vào trong tay lão.

“Cách Không Thủ Vật!(2)” Thẩm Lạc mở lớn hai mắt thêm chút, âm thầm kinh hô.

Loại thủ đoạn dùng pháp thuật cách không thủ vật này, khi còn ở Xuân Thu quán hẳn đã từng thấy miêu tả trong một cuốn tạp chí, khi ấy cũng sinh

lòng hiếu kỳ nhưng thủy chung vẫn không biết thật giả thế nào, hiện tại lại có thể nhìn người thật thi triển ở khoảng cách gần như vậy, bất giác tim Thẩm Lạc đập nhanh thêm mấy phần.

Lão giả không quan tâm đám phù chỉ lắm, trái lại khá để ý bình ngọc kia. Lão mở nắp rồi nhòm nhòm vào trong một chút.

Tiếp đó, lão lại đưa móng ngón út vào móc từ trong bình ra một ít bột phấn màu đỏ, nhìn một chút, cuối cùng là dùng lưới ném một cái, xong xuôi mới hài lòng “Ừm” một tiếng.

Vu Mông thấy vậy, bất giác nhẹ nhàng thở ra một hơi.

“Chu sa mua lần này không tệ lắm, sau cứ lấy đây làm tiêu chuẩn, chớ có lấy hàng thứ phẩm, nếu không xem ta xử lý con thế nào... Ờ, người là ai?” Lão giả nói được một nửa mới chú ý tới Thẩm Lạc đang đứng phía sau Vu Mông.

“Phụ thân, đây là Thẩm Lạc huynh đệ, chính là người sát cánh cùng con ngăn cản đàn sói trên tường thành đó. Hắn vừa vào thành chưa được lâu, còn chưa tìm được chỗ đặt chân nên con mới mời cậu ấy đến ở nhà chúng ta. Thẩm lão đệ, vị này chính là gia phụ Vu Diễm, lúc trước người đã từng thấy rồi.” Vu Mông vội vàng lên tiếng giới thiệu.

“Thẩm Lạc bái kiến bá phụ.” Thẩm Lạc tiến lên, cung kính thi lễ.

Vu Diễm nheo mắt nhìn sơ Thẩm Lạc một lượt, gật đầu lấy lệ rồi thu bình ngọc và phù chỉ vào trong ngực áo.

“Hôm nay khi ở đầu tường thành may mắn được thấy bá phụ và mấy vị tiên sư ra tay, có thể nói là mở rộng tầm mắt, phù lục chi thuật của bá phụ quả thực uy lực kinh người. Vãn bối vô cùng khâm phục.” Thẩm Lạc có ý

muốn kéo quan hệ gần gũi hơn với vị tiên sư trước mắt, thấy đối phương có vẻ lãnh đạm liền suy nghĩ một chút rồi đẩy chủ đề sang nói về phù lục.

“Người hiểu phù lục chi thuật?” Quả nhiên nói tới phù lục, Vu Diễm diễm khẽ nhướng mày, đưa mắt nhìn đạo bào Xuân Thu quán đã rách nát trên người Thẩm Lạc.

“Vãn bối chỉ là biết một chút mà thôi. Vãn bối tư chất ngu dốt, luyện tập nhiều năm vẫn chưa thể có thành tựu trên phù lục chi đạo, tuyệt không thể so sánh với thần thông của bá phụ được.” Thẩm Lạc chấp tay đáp.

“Phù lục không giống nhưng đạo pháp khác, khó hiểu nhầm chán lại rất tốn thời gian, phải khổ luyện góp nhặt từng chút mới có điểm thành tựu. Nếu người thực có thể kiên trì tới giờ, phần tâm tính này cũng là hiếm có.” Vu Diễm khẽ vuốt cằm, nói được nửa câu lại trừng mắt nhìn Vu Mông ở bên cạnh.

Vu Mông gãi gãi đầu, khẽ chột dạ, đưa mắt nhìn sang chỗ khác.

Vu Diễm thấy vậy liền trầm giọng hừ một tiếng.

“Bá phụ khen nhầm rồi. Vãn bối chỉ là vì bị âm khí phụ thể, tìm khắp nơi không có cách trị, sau may mắn được cao nhân dùng phù lục cứu chữa, kể từ đó sinh ra sự quan tâm với phù lục chi đạo, cũng muốn có được chút thành tựu về mặt này.” Thẩm Lạc quan sát sắc mặt cả hai người xong mới khiêm tốn đáp.

“Thế gian có vô số người nhưng phần lớn tầm mắt thiên cận, cho rằng phù lục chỉ là thứ tạp học cấp thấp, tốn công vô ích. Bọn chúng sao biết một khi học thành phù lục chi thuật liền có thể triệu thần hặc quỷ(3), uy lực hàng yêu trấn ma, tuyệt đối có thể thắng được đại đa số đạo pháp trên thế

gian.” Vu Diễm diễm như bị lời nói của Thâm Lạc chọc đúng chỗ ngứa, giọng có chút bực dọc nói.

Thâm Lạc tiếp xúc với phù lục không lâu, với tình hình của giới tu đạo cũng chẳng biết gì mấy, bây giờ nghe được vị trí của phù lục chi thuật trong giới tu đạo không khỏi có chút kinh ngạc, mặt lộ vẻ tán đồng.

“Phù lục chi thuật chú trọng lấy căn cù bù tư chất, sau này cứ tiếp tục cố gắng, tương lai thành tựu, không thể đo đếm.” Vu Diễm phát tiết một trận xong liền rất nhanh lấy lại vẻ bình tĩnh, đưa tay vỗ vỗ vai Thâm Lạc, động viên.

“Dạ, đa tạ bá phụ chỉ dạy.” Thâm Lạc trịnh trọng gật đầu, đáp.

“Thâm hiền chất hôm nay định ở lại đây phải không? Người đến đây rồi thì cứ xem đây là nhà, tuyệt đối đừng có ngại.” Vu Diễm cười ha ha nói, thái độ đã không còn vẻ lạnh lùng khi trước.

“Mông nhi, cha còn có một số việc gấp phải làm, con thay cha tiếp đãi Thâm hiền chất chu đáo vào.” Vu Diễm lại lên tiếng căn dặn Vu Mông.

“Dạ, cha cứ yên tâm.” Vu Mông vội vàng đáp.

Vu Diễm quay người đi vào nội đường. Hai người Thâm Lạc bước theo mấy bước theo tiền rồi mới dừng lại.

“Lão đệ, không tội nha. Người là người đầu tiên làm cha ta cao hứng như vậy đó. Người không biết đâu, mỗi lần ta mang mấy vị bằng hữu về, ông ấy thậm chí còn không thèm nhìn một cái luôn.” Vu Diễm vừa đi, Vu Mông lập tức như được đại xá, khôi phục lại vẻ hoạt bát khi trước.

“Ta thực lòng khâm phục phù lục chi đạo của bá phụ, chỉ có điều ta thực không nghĩ tới, Vu huynh lại là con trai một vị Tiên sư.” Thâm Lạc vừa

cười vừa đáp, nhớ tới đủ loại thần thông mà Vu Diễm và mấy vị tiên sư thi triển ở trên tường khi trước, trong lòng có chút hâm mộ.

Trong Xuân Thu quán hẳn cũng có loại thuật pháp thần thông giống vậy, đáng tiếc tư chất hẳn không tốt, đến Tiểu Hóa Dương Công cũng chỉ miễn cưỡng nhập môn, những thứ khác, chưa nói tới có tư cách tu luyện hay không, chỉ muốn chạm đến thôi cơ bản đã là không thể rồi.

“Cái này thực có gì đáng để hâm mộ sao? Cầm bút vẽ phù, loại chuyện đụng tí đã chán này ta thực sự làm không nổi, vẫn là múa đao bắn tên hợp với ta hơn.” Vu Mông vội khoát tay.

“Như vậy thì thật là đáng tiếc.” Thảm Lạc lắc đầu đáp.

“Được rồi, không nói chuyện này nữa. Nhìn chúng ta đây người mò hôi pha máu xem, trước tiên đi thay quần áo cái đã.” Vu Mông dường như không muốn nói thêm về vấn đề này, quơ quơ tay áo bản thủ rồi đổi chủ đề.

“Ban nãy trong lúc hoảng loạn, ta đánh mất túi quần áo rồi.” Thảm Lạc nhìn xuống y phục của mình, nhíu mày đáp.

“Chẳng phải chỉ mấy bộ quần áo thôi sao, trước mặc tạm của ta đi, làm khách cái gì chứ.” Vu Mông vung tay, quyết đoán nói.

Hai người đi tới sương phòng phía sau. Vu Mông đi tắm rồi, Tiểu Thuận Tử liền dẫn Thảm Lạc tới căn phòng bên cạnh, trong đó đã có chuẩn bị sẵn một thùng lớn với đầy nước ấm bên trong.

Tiểu Thuận Tử cầm một cái túi da, dốc túi đổ ra một ít chất lỏng màu xanh nhạt vào trong thùng. Nước trong thùng rất nhanh liền chuyển sang màu xanh nhạt.

“Đây là nước thuốc do lão gia nhà ta chế ra, chuyên dùng để tắm, rất có lợi cho thân thể. Cái này là do thiếu gia căn dặn.” Tiểu Thuận Tử thấy vẻ kinh ngạc trên mặt Thẩm Lạc liền lên tiếng giải thích.

“Thẩm công tử, trong phủ chỉ có một thị nữ là Tiểu Hoa, hiện đang hầu thiếu gia tắm, nếu công tử cần xin hãy chờ một lát, thiếu gia tắm nhanh lắm.” Tiểu Thuận Tử lại hỏi.

“Không cần, ta tự tắm được rồi.” Thẩm Lạc lắc đầu, đáp.

Tiểu Thuận Tử vâng một tiếng, đặt một bộ quần áo sạch sẽ xuống bên cạnh rồi lui ra ngoài.

Thẩm Lạc cởi đai lưng, trằm mình vào bồn tắm, vừa kỳ cọ cơ thể vừa nhớ lại những chuyện đã xảy ra lúc trước.

Nơi hấn tới trong giấc mơ lần này và sơn thôn trong giấc mơ trước tuy vị trí địa lý chẳng có điểm gì chung, nhưng hấn cảm giác người ở hai nơi này dường như có chút liên quan, chỉ là liên quan thế nào thì tạm thời hấn chưa rõ.

Đầu suy nghĩ miên man, tay chân không ngừng kỳ cọ, chẳng mấy chốc Thẩm Lạc đã tắm rửa sạch sẽ xong xuôi, mặc quần áo chỉnh tề lại.

Hấn nhìn bản thân trong gương, da dẻ trắng mịn, dung mạo anh tuấn, y hệt một công tử thế gia trong thời kỳ loạn lạc, so với bản thân trong thực tế còn có phần anh khí hơn.

Không chỉ có vậy, cảm giác mệt mỏi trong người Thẩm Lạc tựa như cũng đã bay sạch đi, cả người tràn đầy sự sáng khoái.

Hấn nhớ tới nước thuốc trong tay Tiểu Thuận Tử lúc nãy, lòng có chút hiểu ra, sau đó liền cất bước ra khỏi phòng.

Chú giải:

1. Chi: Ở đây là giấy, phù chi là giấy vẽ bùa, phù.

2. Cách không thủ vật: Đứng ở xa dùng cách nào đó không cần tiếp xúc vẫn thu được vật vào trong tay.

3. triệu thần hặc quý: Giống mấy vị pháp sư trong phim, thỉnh mời thần linh, triệu hồi quý quái nhưng ở đây người dùng phù, như Vu Diễm nói, có vị trí thế cao hơn, không đơn thuần là thỉnh (ý cầu xin) mà là triệu hồi thần tiên, hặc (hạch) là ép quý phải hiện. Bá đạo a.

(* phù lục chi thuật: thuật, cách dùng bùa. Phù lục chi đạo lại ở một cấp độ cao hơn, là con đường tu luyện phù lục, là người dùng phù nhập Đạo (Tối nghĩa lắm nên bạn đọc tự hiểu nha).

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 31: Một Giác Chiêm Bao Ngàn Năm

"Chắc chắc, trước đó thật đúng là không nhìn ra, nguyên lai ngoại hình Thẩm lão đệ lại tuấn tú như vậy. Người cần phải coi chừng, bây giờ thế đạo này nữ nhiều nam ít, lần này người đi ra ngoài, cũng không biết có bao nhiêu cô nương sẽ nhớ thương đấy." Vu Mông đã đợi bên ngoài, đi một vòng quanh hẳn, chắc chắn khen ngợi.

Thẩm Lạc cười ha ha, không để ý Vu Mông đùa giỡn.

"Com tối còn phải chuẩn bị một hồi mới có. Đi, ta mang người đi tham quan một vòng quanh nhà." Vu Mông nắm bả vai Thẩm Lạc, không nói gì đi ra bên ngoài.

Nơi này chính là chỗ ở của tiên sư, Thẩm Lạc ước gì có thể nhìn nhiều hơn, đương nhiên sẽ không từ chối.

Vu phủ chiếm diện tích khá lớn, chừng hai ba mươi mẫu, gồm mười mấy gian phòng lớn, còn có một hoa viên quy mô không nhỏ, một cái hồ nước lớn, ngoại trừ bên ngoài có chút cũ nát, cảnh trí cũng không tệ.

Ngoài ra, còn có một diễn võ trường diện tích khá lớn, đặt rất nhiều binh khí đao thương kiếm kích.

Vu Mông là người hiếu khách, mang theo Thẩm Lạc cơ hồ lượn mấy vòng, trong miệng không ngừng giới thiệu.

"Vu đại ca, nơi đó nhìn có chút đặc biệt, không biết là địa phương nào?" Thâm Lạc chỉ vào một toà lầu các trơ trọi phong cách cổ xưa bên cạnh hồ nước, hỏi.

"Đó là thư phòng gia phụ, không phải ta khoe khoang, cả huyện thành này, nơi này tuyệt đối là tàng thư số một. Đi, ta mang người vào xem, nói không chừng có sách người thích đấy." Vu Mông vỗ ngực nói.

"Vậy không được đâu ——" Thâm Lạc chần chờ một chút, nói.

"Không việc gì, chỉ xem mà thôi, ngày bình thường người muốn ta dẫn đi, ta còn không có hứng đấy." Vu Mông không thèm để ý chút nào, lôi kéo Thâm Lạc tiến vào thư phòng.

Thâm Lạc thấy vậy, cũng chỉ có thể đi theo Vu Mông vào.

Diện tích thư phòng không nhỏ, khoảng năm mươi bước vuông, tứ phía đều là giá sách cao cỡ một người. Trên giá sách đặt đầy sách, ở giữa đặt một tấm Bát Bảo Trình Tường Trác, bạch ngọc chặn giấy, ống lục ngọc đựng bút, nghiên mực đen hắc thạch to một thước vuông, đều là thượng phẩm.

"Nhiều tàng thư như vậy, Vu bá phụ đúng là đọc nhiều sách vở kiến thức uyên bác, học vấn tinh thâm, khó trách có thể tu luyện phù lục chi thuật tinh thâm đến như vậy." Thâm Lạc khen ngợi.

"Vậy mới tốt chứ." Vu Mông lại quệt quệt khóe môi nói.

Ánh mắt Thâm Lạc để ý thần sắc biến hoá trong mắt Vu Mông, mỉm cười, sau đó xem sách trên giá.

Diện tích trong thư phòng rất nhiều, so với Xuân Thu quan còn nhiều hơn, chỉ là bày loạn thất bát, không hảo hảo phân loại ra, giống như là nhà

giàu mới nổi mua được rất nhiều thư tịch, học đòi văn vẻ, trang trí bề ngoài.

Thẩm Lạc hồi tưởng lại cách ăn mặc của Vu Diễm nhà giàu mới nổi, trong lòng không khỏi hiểu ra cười một cái, cũng rất nhanh từ trong giá sách rút ra một bản địa lý.

Thế giới trong mộng này khác biệt khá lớn với thế giới của hắn, hắn hoài nghi nơi này không phải địa giới Đại Đường, muốn điều tra tình hình, lật xem địa lý chỉ là thuận tiện nhất.

"Đặng Vân châu, Thanh Châu, Xích Thủy. . . Đông Lai huyện." Nhìn những địa danh quen thuộc này, trong lòng Thẩm Lạc càng thêm nghi hoặc.

Hắn tìm trên bản địa lý chỉ này một hồi, rất nhanh tìm đến vị trí Đông Lai huyện thành, cách Xuân Hoa huyện tương đối xa, cách đến mấy châu phủ, không khác gì trong trí nhớ của hắn.

"Vị trí địa lý đều đúng, không sai, nơi này chính là Đông Lai huyện." Trong lòng Thẩm Lạc khẳng định.

Chỉ là nơi này cách Xuân Thu quan xa như vậy, mình làm sao tới được nơi này?

"Ồ!"

Thẩm Lạc khẽ ồ lên một tiếng, ánh mắt rơi vào trên địa lý chỉ, liên quan tới ghi chép Xuân Hoa huyện, phía trên này có một ít địa danh hơi có chút khác biệt với mình biết.

Tỉ như, trong Xuân Hoa huyện có một con sông lớn, vẫn gọi là "Bạch Luyện Hà", lúc hắn còn nhỏ thường xuyên tới đó chơi đùa nghịch. Nhưng trong sách này lại ghi là "Ngọc Phác Hà"?

Mặt khác, phía đông Xuân Hoa huyện là "Thiên Bình huyện", chính mình không biết đi qua bao nhiêu lần rồi, trong sách này lại gọi là "Phong Nhiêu huyện" .

"Chuyện gì xảy ra?" Hấn âm thầm suy nghĩ.

"Thẩm lão đệ cảm thấy hứng thú với địa lý chí? Thứ này có gì tốt để nghiên cứu chứ, thế đạo bây giờ, triều đình đã mặc kệ những thứ này, quyển sách kia là khắc bản Quang Hóa năm 20, cách đây đã mấy trăm năm. So với nó, Thẩm lão đệ ngại đến xem bản đồ phổ này thì tốt hơn nè?" Vu Mông liếc mắt nhìn quyển sách trên tay Thẩm Lạc, lắc đầu nói, lập tức đưa tới một cuốn sách mỏng màu xanh.

Thẩm Lạc lên tiếng, thả địa lý chí trong tay xuống, tiếp nhận quyển sách đồ phổ kia, động tác đột nhiên cứng đờ.

"Vu đại ca, ngại vừa mới nói cuốn sách này là khắc bản năm nào?" Thẩm Lạc lần nữa cầm lấy quyển địa lý chí kia, ánh mắt nhìn chằm chằm Vu Mông, hỏi.

"Quang Hóa năm 20, phía sau sách có ghi thời gian khắc bản, thế nào?" Vu Mông chỉ chỉ phía sau quyển địa lý chí kia, có chút kỳ quái hỏi.

Thẩm Lạc vội vàng lật quyển địa lý chí lại, quả nhiên phía sau thư tịch nhìn thấy chữ "Khắc bản Quang Hóa năm 20."

Thẩm Lạc sững sốt một hồi ngay tại chỗ, buông hai quyển sách trong tay xuống, bước nhanh đến trước mặt, nhanh chóng lục lọi các nơi trên giá sách.

"Lão đệ, ngại muốn tìm cái gì? Có muốn ta giúp ngại một chút không?" Vu Mông khẽ giật mình, hỏi.

Thẩm Lạc cũng không để ý tới, vẫn như cũ tìm kiếm trên từng giá sách, sau một lát rốt cuộc cũng ngừng lại, trong tay cầm một cuốn lịch thật dày.

"Nguyên lai người muốn tìm lịch, tìm cái này để làm gì?" Vu Mông mỉm cười đi tới, hỏi.

Sắc mặt Thẩm Lạc ngưng trọng, từ một trang cuối nhìn lên, đọc ào ào về phía trước, trọn vẹn lật gần nửa, mới ngừng lại.

Niên kỉ trên tờ lịch này là Khai Nguyên năm 29.

Thẩm Lạc nhìn trang sách trước mắt, trong đầu gió nổi mây phun một trận.

Khai Nguyên năm 29, đúng là vị trí niên đại hẳn. Căn cứ cuốn lịch này, khoảng cách Vu Mông nói tới Quang Hóa năm 20, khoảng chừng gần ngàn năm.

"Chẳng lẽ ta nằm mơ đi tới ngàn năm sau?" Thẩm Lạc trầm nghĩ trong lòng.

Nếu như vậy, địa danh trên địa lý chí đã phát sinh cải biến, lối kiến trúc trong thành, phục sức bề ngoài khác biệt, cũng liền thuận lý thành chương.

Vu Mông nhìn thấy thần sắc Thẩm Lạc biến ảo, gãi gãi cái ót, có chút không rõ cho lắm, nhưng cũng không mở miệng quấy rầy.

"Thiếu gia, cơm tối đã chuẩn bị xong, lão gia mời người và Thẩm công tử qua ăn." Vào thời khắc này, Tiểu Thuận Tử đi vào trước cửa thư phòng, cách cánh cửa sổ hô to.

"Biết rồi, chúng ta đi qua ngay." Vu Mông quay người lên tiếng.

"Thật có lỗi, ta vừa mới nghĩ đến một chuyện, cho nên tìm cuốn lịch này tra một chút thời gian, xem ra làm chậm trễ rồi." Thảm Lạc buông cuốn lịch trong tay xuống, tâm cảnh cũng khôi phục bình tĩnh, mang theo vẻ áy náy nói.

"Chuyện này, Thảm lão đệ ngươi có thể bình tĩnh đọc sách, ta rất là hâm mộ. Phụ thân luôn buộc ta đọc sách vẽ bùa, đáng tiếc Vu mỗ là người thô hào, chỉ thích múa thương lộng bổng. Nếu ta yêu thích những thứ này như ngươi, từ nhỏ đến lớn đã không trải qua thống khổ rồi." Vu Mông cười ha ha một tiếng nói.

Thảm Lạc cũng cười cười, không nói tiếp.

"Được rồi, không nói những thứ này nữa. Hôm nay chém giết một ngày, đi ăn thật ngon một bữa. Phụ thân nhìn ngươi rất thuận mắt, hôm nay hẳn là có không ít đồ ăn ngon đấy." Vu Mông chà xát hai tay, nói.

Thảm Lạc trả thư tịch về lại chỗ cũ, lúc này mới theo Vu Mông thúc giục, rời thư phòng.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 32: Ma Lang Vây Thành

Thẩm Lạc bước theo chân Vu Mông, chỉ một chốc đã tới nhà ăn.

“Bữa tối lại có thịt gà ăn! Chà chà, Thẩm lão đệ, đây đều là nhờ phúc của đệ đó.” Vu Mông nhìn thức ăn trên bàn, miệng chảy cả nước miếng.

Trên bàn đã sắp sẵn một mâm đồ ăn, đa phần là đồ chay, thực sự là thịt chỉ có ba món, trong ba món này thì có hai đĩa thịt hơi sậm màu, một đĩa gà kho.

Những món ăn này trong mắt Thẩm Lạc chỉ tính là đồ thường, khi còn ở nhà tại Xuân Hoa huyện, bất kỳ bữa ăn nào của hắn cũng phong phú hơn thế này nhiều.

Thực phẩm ở thời đại này xem ra có phần thiếu thốn.

Vu Mông lúc này đã nhìn hết nổi vươn tay về phía cái đùi gà.

“Thằng nhãi này, khách còn chưa động đũa mà đã đòi ăn trước, lại còn dùng tay bốc, còn ra thể thống gì? Con là dã man nhân trên Nam Lê thảo nguyên à?” Một tiếng hừ lạnh từ phía cạnh bên truyền tới, theo đó bóng Vu Diễm dạo bước từ căn phòng kế bên bước vào, vẻ mặt đầy sự giận dữ.

“Cha tới rồi ạ.” Vu Mông vội vàng thu tay, ngượng ngùng đáp.

“Vu bá phụ, khi nãy cháu và Vu đại ca có qua thư phòng của người, sau đó mãi xem sách nên nhất thời quên mất giờ giấc, kính xin bá phụ thứ lỗi.”

Thẩm Lạc nhanh nhẹn đứng lên hành lễ chào hỏi.

“Thì ra hiền chất đi đọc sách, cái thư phòng kia của ta cũng ít khi có người vào, thế nào, có thu hoạch gì không?” Vu Diễm chuyển hướng sang phía Thẩm Lạc, đổi giọng hỏi.

“Đa tạ bá phụ, văn bồi đúng là có học hỏi được thêm một chút.” Thẩm Lạc hạ giọng đáp.

“Có thể học thêm gì cũng là tốt. Con, tên nghịch tử này, cả ngày lêu bêu nhảy nhót, bắt học vô thuật(1), nếu con có nửa phần định lực của Thẩm hiền chất, có thể chịu khó nhẫn nại đọc sách thì cũng đâu đến mức chẳng học được tẹo nào bản lĩnh của ta chứ.” Vu Diễm trước gật gật đầu, sau lại nhìn sang Vu Mông, lên giọng khiển trách.

“Đám sách trong thư phòng kia tới cả cha còn chưa đọc qua, mua về chẳng qua chỉ để trang trí...” Vu Mông sờ sờ mũi, hàm hồ lảm bảm.

“Láo lếu!” Vu Diễm dùng sức vỗ mạnh lên bàn một cái.

Vu Mông lập tức câm như hến, không dám nói thêm nữa chữ.

“Được rồi, không nói nữa, mấy đứa hôm nay thủ thành cũng vất vả rồi, ăn cơm đi.” Vu Diễm nhìn con trai mình giờ tới thở mạnh cũng không dám nhưng vẫn giữ gương mặt có nét bướng bỉnh chỉ đành thở dài, kêu hai người ngồi xuống, cầm đũa lên.

Vu Mông trải qua nửa ngày kịch chiến, bụng đã đói meo từ lâu, không giữ kẽ gì cả, lập tức đặt mông, gấp đồ chén ngấu nghiến.

Thẩm Lạc dù cũng khá đói bụng, nhưng thân là khách nên tất nhiên không thể giống như Vu Mông được.

Thẩm Lạc vừa ngồi xuống, Vu Mông liền gấp một cái đũa gà đặt vào bát của hắn.

“Nào, ăn nhiều một chút! Ăn no mới có sức mà giết đám ma lang kia.”

“Những con sói kia còn có thể quay đầu trở lại sao?” Trong đầu Thẩm Lạc bắt gặp hiện lên hình ảnh của quái vật đầu sói thân người cùng đám sói quái dị màu xanh biếc.

“Theo tình hình trước đây mà tính, bọn chúng chắc sẽ không từ bỏ dễ dàng vậy. Phụ thân, cha cảm thấy thế nào?” Vu Mông ngậm đầy mồm thức ăn, đưa mắt có vẻ không chắc chắn nhìn cha mình, hỏi thăm.

“Không nói chắc được, huyện nha đã phái người đi tra xét đàn sói, chỉ là yếu thú cầm đầu lại tỏ ra rất giao hoạt, tạm thời chưa đoán được ý đồ tiếp theo của chúng là gì.” Vu Diễm lộ nét ưu lo trong mắt, giảng giải.

“Nếu như thế, hay là buổi tối con ra chỗ cổng thành canh gác, đề phòng có biến.” Vu Mông đứng dậy đề xuất ý kiến.

“Cháu cũng đi, làm phụ tá cho Vu đại ca.” Thẩm Lạc cũng đứng lên, nói.

“Không cần làm thế, mấy đứa thủ thành mấy ngày liền, cũng khổ cực rồi, hôm nay cứ ở nhà ngủ một giấc cho ngon, tình hình quân sự nếu có biến thì cứ nghe chỉ đạo là được.” Vu Diễm vẫy vẫy tay, đáp.

“Vậy cũng được, huyện nha nếu có gì an bài, phụ thân người nhớ báo sớm cho con đó.” Vu Diễm lại tiếp.

Vu Diễm không đáp, chỉ phất tay ý bảo hai người ngồi xuống ăn tiếp.

“Phụ thân, hôm nay lúc mua phù chỉ với chu sa cho cha, con gặp một việc rất thú vị...” Vu Mông ngồi ăn cơm nói nhiều tới không ngờ, mồm bấn tĩa lia không ngơi nghỉ.

Vu Diễm nhìn con trai, tuy thần sắc lãnh đạm nhưng sâu trong mắt lại lộ vẻ trù mến.

Thẩm Lạc thỉnh thoảng chêm vào một đôi câu, bữa ăn cứ thế trôi qua rất mau, cả chủ và khách đều rất vui vẻ.

“Ma lang vây thành lần này không biết còn kéo dài bao lâu,. Thẩm lão đệ nếu đồng ý thì cứ ở lại nhà ta là được.” Vu Mông bỗng nhiên cười nói.

“Thẩm hiền chất, ngươi là nhân sĩ phương nào?” Vu Diễm cũng buông bát đũa, cầm tách trà lên nhấp một ngụm rồi hỏi.

“Vãn bối là người Đăng Bình huyện Xuân Hoa.” Thẩm Lạc không nói dối về xuất thân của mình.

Vu Diễm hiểu biết rộng rãi, nói không chừng chỉ nhìn phục trang, nghe giọng nói đã đoán ra lai lịch của hắn, nói dối trái lại có thể khéo quá hóa vụng.

“Đăng Bình, huyện Xuân Hoa? Ta nghe nói nơi đó vài năm trước đã bị hủy bởi một trận thú triều á.” Vu Mông kinh ngạc nói.

“Tại hạ ở một khu hẻo lánh của huyện Xuân Hoa nên tạm thời xem như an toàn.” Thẩm Lạc chỉ có thể hàm hồ đáp.

“Hiện giờ thiên hạ yêu ma nổi lên tứ phía, hiền chất sao lại xa xứ tới đây?” Vu Diễm đặt chén trà trong tay xuống, tiếp tục hỏi.

“Vãn bối ngày trước bởi một số nguyên do mà rời quê hương, không ngờ đi đường đánh mất phương hướng, đi lạc vào huyện Đông Lai, ai ngờ vừa vào thành liền bị vây ở đây.” Thảm Lạc đã chuẩn bị sẵn lý do giải thích.

“Người cũng xem như tốt số mới còn sống mà vào thành... Ngày nay thiên hạ đại loạn, dân chúng lầm than, hy vọng Tiên Phật có thể sớm ngày hàng lâm, chấm dứt thời loạn thế, giải cứu chúng sinh.” Vu Diễm thấy Thảm Lạc ứng đối tự nhiên liền thu lại chút nghi hoặc trong lòng, đoạn chấp một tay trước người, bắt đầu thì thầm cầu khẩn.

Vu Mông cúi đầu không nói, tựa như cũng đang yên lặng khẩn cầu.

“Vu bá phụ, Vu huynh, cháu có điều thắc mắc này cứ thắc mắc mãi, nơi đây vì sao lại có nhiều sói công thành như vậy?” Thảm Lạc im lặng một lúc rồi đột nhiên lên tiếng hỏi.

“Thường thì cứ cách một khoảng thời gian sẽ có một đàn thú lớn cùng yêu thú công thành của Nhân tộc, không phải trước giờ đều vậy sao?” Vu Mông gãi gãi đầu, kỳ quái hỏi lại.

“Thực ra ta chỉ muốn biết một chút là những con sói đó rốt cuộc là đến từ đâu.” Thảm Lạc giải thích vấn đề của mình rõ hơn một chút.

Lời hấn vừa ra, hai cha con Vu Diễm liền liếc nhìn nhau rồi cùng dùng ánh mắt cổ quái nhìn hấn.

“Thảm lão đệ, người không biết truyền thuyết ‘Ma vật thôn thiên, Thiên hỏa hàng thế(2)’ sao?” Vu Mông hỏi ngược lại.

“Thực không dám giấu, thôn vãn bối ở trước kia vô cùng hẻo lánh, thậm chí nhiều năm đoạn tuyệt với nhân thế, vì thế ta đúng là không hiểu không hiểu chuyện bên ngoài cho lắm.” Thảm Lạc bình tĩnh đáp.

“Thì ra là vậy, bảo sao ta cảm thấy trang phục của Thẩm lão đệ khi trước có chút kỳ quái.” Vu Mông tỏ vẻ chột hiệu ra.

“Nếu như hiền chất không biết gì về chuyện thế gian, như vậy phải kể lại từ đầu.” Vu Diễm im lặng một thoáng rồi từ tốn nói.

“Vãn bối xin rửa tai lắng nghe!”

Chú giải:

1. Bất học vô thuật: Không học vấn, không nghề nghiệp.
2. Ma vật thôn thiên, Thiên hỏa hàng thế: Ma quỷ nuốt trời, lửa trời rơi xuống thế gian.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 33: Ngày Ma Kiếp

Mấy trăm năm trước, có tuyệt thế yêu ma thôn phệ nhật nguyệt thiên địa, toàn bộ nhân gian lâm vào trong bóng tối, thiên địa khóc than. . . Sau đó, trên trời hạ xuống vô số thiên thạch thiêu đốt, rơi khắp bốn châu, tạo thành vô số thương vong, lịch xưng ngày ma kiếp." Vu Diễm thở dài, bắt đầu kể lại chuyện cũ.

"Ngày ma kiếp?" Ánh mắt Thẩm Lạc ngưng tụ.

"Sau ngày ma kiếp, toàn bộ nhân gian đại biến, vô số ma quái quỷ vật hoành hành, tùy ý đồ sát sinh linh thế gian, mà Tiên Phật lại không còn hiện thế. Triều đình lúc đầu còn có thể chống cự các nơi ma vật xâm nhập, nhưng ma vật quỷ quái tàn phá bừa bãi năm sau lại càng cường đại so với trước, triều đình dần dần bất lực. Bây giờ mấy trăm năm qua, triều đình sớm chỉ còn lại một danh phận, khắp nơi Đại Đường, thậm chí toàn bộ Nam Chiêm Bộ Châu, đều đã lâm vào các loại thế lực lớn nhỏ liên kết tự vệ." Vu Diễm tiếp tục nói.

Thẩm Lạc nghe xong những lời này, hai mắt mở thật lớn, một hồi lâu mới tiêu hoá xong lời nói của Vu Diễm.

"Kỳ thật những chuyện này, từ nhỏ ta đã nghe phụ thân nhắc đến, nhưng chưa bao giờ thấy tận mắt, hoàn toàn chính xác có chút không thể tưởng tượng." Vu Mông sờ lên cằm, nói như thế.

"Tên ranh con ngươi, nếu để cho ngươi thấy tận mắt, ngươi còn có thể sống sao?" Vu Diễm đưa tay vỗ đầu Vu Mông, nổi giận nói.

Vu Mông co rụt đầu lại, xảo diệu tránh thoát bàn tay phụ thân, cười khan vài tiếng, không dám nói thêm nữa.

"Vu bá phụ, ngài vừa mới nói ngày ma kiếp là mấy trăm năm trước. Vậy cụ thể là khi nào?" Thâm Lạc lại hỏi.

"Liên quan tới thời gian cụ thể ngày ma kiếp, chẳng biết tại sao trên điển tịch lại không ghi chép rõ ràng, trên sử sách quan phương cũng giống như vậy." Vu Diễm lắc đầu nói.

"Đã qua nhiều năm như vậy, chẳng lẽ không có biện pháp có thể tiêu diệt những yêu ma kia?" Thâm Lạc nhin không được lại hỏi.

"Chúng ta là phạm nhân nên bất lực, có lẽ Tiên Phật đã biến mất mới có thể làm được. Thiên hạ chúng sinh trong ma kiếp cố gắng chịu đựng mỗi ngày, cũng không biết rốt cuộc có thể chờ đến ngày Tiên Phật lần nữa giáng thế hay không?" Vu Diễm thở dài nói.

Vu Mông cũng một mặt nghiêm nghị.

Thâm Lạc thấy vậy, không khỏi yên lặng không nói nữa.

...

Lúc nửa đêm, yên lặng như tờ.

Ánh trăng xuyên thấu qua cửa sổ, chiếu vào một gian sương phòng Vu phủ.

Trong phòng, Thâm Lạc nằm ở trên giường, lật qua lật lại không ngủ được.

Tiếng ngáy Vu Mông vang dội từ một gian phòng không xa loáng thoáng truyền đến, hiển nhiên ngủ hết sức quen thuộc.

Thẩm Lạc không cách nào chìm vào giấc ngủ, cũng không phải vì tiếng ngáy của Vu Mông, mà là vì những lời trước đó của Vu Diễm.

Hiện tại hắn vẫn không xác định được thế giới trong mộng có phải là thật ngàn năm sau hay không, biết trước sự tình đã đủ thần kỳ, huống hồ là đi thẳng tới thế giới tương lai.

Nếu như là thật, thế giới tương lai này rõ ràng tràn đầy các loại đau khổ, dân chúng tầm thường muốn an ổn sinh sống đã là một loại yêu cầu xa vời. Như Vu Diễm dù là tiên sư có pháp lực, đối mặt hết thảy cũng lộ ra vẻ bất lực.

Duy nhất để Thẩm Lạc hơi an tâm là, ma kiếp cách niên đại của mình tựa hồ còn có không ít thời gian, thậm chí khả năng hắn không sống được tới lúc đó. . .

Trong đầu Thẩm Lạc lộn xộn các loại suy nghĩ. Hắn nằm một hồi, thực sự không ngủ được, liền ngồi dậy, mặc thêm quần áo vào.

Ở trong bóng tối tĩnh tọa một lát, hắn đứng dậy đẩy cửa phòng đi ra ngoài.

Một vòng minh nguyệt trong sáng treo lơ lửng trên cao, chỉ là trong bầu trời phiêu đảng một mảnh hắc vụ nhàn nhạt, bao phủ đại địa, giống như ma kiếp, ở khắp mọi nơi.

Thẩm Lạc nhìn chằm chằm hắc vụ một hồi, thu lại tầm mắt, cất bước đi ra phía ngoài. Sau một lát đi tới một chỗ trước ao nước nhỏ, chung quanh hồ nước kê không ít tảng đá lớn màu trắng, dưới ánh trăng chiếu rọi, phản xạ ánh sáng nhàn nhạt.

Gió đêm thổi tới đập vào mặt, mang theo hơi nước ẩm ướt, làm tinh thần hắn rung động một cái.

Chỉ là, lo nghĩ trong lòng Thẩm Lạc vẫn không giảm bớt.

Sự tình ma kiếp giống như một tảng đá lớn trĩu nặng trong lòng hắn, để hắn có loại cảm giác hít thở không thông, nhất định phải tìm một chuyện để làm, giải toả một chút.

Thẩm Lạc chậm rãi hô hấp thở nạp, nhắm mắt ngưng thần.

Sau một lát, hắn mở hai mắt ra, nỗi lòng đã khôi phục yên tĩnh.

Hắn lấy từ trong ngực ra một bút lông sói mà trước đó lấy từ trên bàn sách trong phòng, nhúng vào hồ nước bên cạnh cho ướt, sau đó vẽ Tiểu Lôi Phù lên một tảng đá lớn khá vuông vức.

Phù này một mực không cách nào thành công, là một tâm bệnh của hắn.

Phù văn Tiểu Lôi Phù đã có chút quen thuộc với hắn, từ lúc phác hoạ đến thu bút, có thể nói một mạch mà thành.

Thẩm Lạc nhìn phù văn phức tạp với cổ pháp chữ "Lôi" trên hòn đá, khuôn mặt không buồn không vui, trầm mặc một lát, lần nữa nâng bút nhúng nước, vẽ lên trên một tảng đá lớn khác.

Trong thời gian tiếp theo, Thẩm Lạc cầm đầu vẽ quanh hồ nước nhỏ, bút lông trong tay càng lúc càng nhanh, tựa như rồng bay phượng múa vậy.

Kết quả trong thời gian ngắn ngủi đốt một nén hương, hắn vẽ lên tảng đá lớn bên cạnh ao mười hai mươi ba phù văn Tiểu Lôi Phù to to nhỏ nhỏ, mỗi một phù văn cơ hồ không khác nhau chút nào, đều là một bút mà thành.

Thẩm Lạc đưa tay lau mồ hôi trên trán, thở dài ra một hơi, không tiếp tục vẽ nữa.

Cho dù là vễ Tiểu Lôì Phù trên tảng đá lớn, đối với thân thể gánh vác cũng không nhỏ, vừa rồi chỉ là nhất thời trong lòng tích tụ, muốn phát tiết mà thôi.

Hắn ần ần cảm giác khoảng cách nắm giữ chân chính Tiểu Lôì Phù này chỉ thiếu chút nữa.

Chỉ là một bước này nên vượt qua thế nào, hắn vẫn không có đầu mối.

Hắn lắc lắc đầu, không nghĩ nhiều nữa, thu hồi bút lông sói này, dọc theo một đầu đường nhỏ đi thẳng tới phía trước.

"Ừm?"

Thảm Lạc đột nhiên ngừng đầu, nhìn về một hướng phía trước, chỉ cảm thấy có một cỗ ba động không khí khó hiểu từ nơi đó loáng thoáng truyền đến.

Loại cảm giác này, phảng phất thả một viên đá lên mặt nước đang yên tĩnh, làm nó lan ra từng đạo gợn sóng.

Trong lòng Thảm Lạc hiếu kỳ, thả nhẹ bước chân tiến tới gần chỗ ba động truyền đến.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 34: Vô Tình Gặp Dưới Ánh Trăng

Thẩm Lạc chuyển qua một chỗ ngoặt, một mảnh giả sơn xuất hiện trong tầm mắt.

Chóp đỉnh giả sơn rất là vuông vức, hình thành một bình đài lớn vài thước. Một bóng người khoanh chân ngồi ở phía trên, chính là Vu Diễm.

Giờ phút này hai tay lão kết ấn, làm hình dáng bảo bình, cặp mắt nhắm chặt, miệng mũi chậm rãi hô hấp thổ nạp, hít thở cực kỳ chậm chạp.

Giữa miệng mũi mơ hồ có thể thấy hai đạo khí thể màu ngà sữa to bằng ngón tay, ra ra vào vào. Ngay thiên linh cái cung có một đoàn vàng sáng màu trắng như ẩn như hiện.

"Đây chính là tu tiên luyện đạo chân chính à!" Cặp mắt Thẩm Lạc mở to, có chút kích động không hề phát giác.

Năm đó hần sở dĩ không tiếc trọng kim bái nhập Xuân Thu quan, là vì để cầu được đạo pháp tiên thuật chân chính, giúp mình có thể thoát thai hoán cốt, kéo dài sinh cơ.

Nhưng « Tiểu Hóa Dương Công » bất quá chỉ có thể thai nghén dương cương chi lực, cường thân kiện thể mà thôi, căn bản không thể đánh đồng với đạo pháp chân chính.

Thẩm Lạc kim lòng không được đứng tại chỗ, ngơ ngác nhìn hết thấy trước mắt.

Thời gian trôi qua từng giờ, mặt trăng dần lặn về tây, ánh quang mang rải xuống bắt đầu giảm bớt.

Vàng sáng màu trắng trên đỉnh đầu Vu Diễm phiêu tán ra, hai tay trước người làm một động tác thu công, khí thể màu ngà sữa trong mũi cũng bỗng nhiên biến mất, lão đình chỉ tu luyện.

Thẩm Lạc giật mình bừng tỉnh, vội vàng lùi vào trong bóng tối, muốn quay người lạng lẽ rời đi.

Chỉ là do bất tri bất giác đứng quá lâu, hai chân hần đã hoàn toàn chết lạng, không nghe sai khiến, thân thể lung lay một chút, đâm vào vách tường bên cạnh, phát ra một tiếng vang trầm.

Thanh âm không lớn, lúc này tĩnh mịch lại nghe được rõ ràng.

"Nguy rồi!" Thẩm Lạc thềm mắng một tiếng, trong lòng hi vọng Vu Diễm không chú ý tới động tĩnh bên này.

"Là Thẩm hiền chất sao?" Đáng tiếc không như mong muốn, thanh âm Vu Diễm chậm chậm truyền đến.

Trong lòng Thẩm Lạc run lên, xoay người lại, thấy Vu Diễm chẳng biết lúc nào đã từ trên giả sơn xuống tới, đứng ở phía trước cách đó không xa, thân nhiên nhìn.

"Vãn bối trong lúc vô tình nhìn thấy bá phụ luyện công, cảm thấy thập phần thần kỳ, kìm lòng không được nhìn nhiều một chút, xin hãy thứ lỗi." Thẩm Lạc khom người thi lễ một cái, bồi tội.

"Không có gì, ta không có nhiều quy củ thú vị như những người khác đâu, nhìn thì cứ nhìn thôi. Bản dịch tại bạch ngọc sách. Vừa vặn, hiện tại ta cũng

không buồn ngủ, theo ta qua bên kia ngòai một lát đi." Vu Diễm vô tình nói ra, tiếp đó đi đến trước lương đình bên cạnh hồ nước.

Thẩm Lạc khập khiễng đi theo, âm thầm vận chuyển « Tiểu Hóa Dương Công », điều động khí huyết thể nội lưu thông, khó chịu trên chân mới dần dần biến mất.

Hai người ngòai xuống trong đình, tay áo Vu Diễm lắc một cái, từ đó bày ra hai đĩa thức nhắm, một bầu rượu, còn có hai chén rượu.

Tử dịch thuận theo yết hầu chảy vào thể nội, mùi rượu nồng đậm giống như hỏa diễm khuếch tán ra, chạy quanh lục phủ ngũ tạng, làm cho tinh thần người ta chấn động chưa phát giác.

Thẩm Lạc cảm thấy dương cương chi lực mà thể nội tu luyện « Tiểu Hóa Dương Công » ngưng tụ thành được rượu này dẫn động, du tẩu trong kinh mạch thể nội.

Không chỉ như vậy, từng tia thanh lương chi khí từ trong ngũ tạng lục phủ hần tuôn ra, dung nhập vào trong cỗ dương cương chi khí này. Dương cương chi lực vậy mà tăng thêm mấy phần, cơ hồ vượt qua non nửa tháng khổ tu của hần trong ngày thường.

Trong lòng Thẩm Lạc kinh hỉ, có chút tham lam nhìn chằm chằm bầu rượu kia, hận không thể chụp lấy uống hết.

"Hắc hắc, rượu này thế nào?" Vu Diễm cũng ngửa đầu uống cạn một chén, khòe mắt liếc qua thấy thần sắc biến hoá của Thẩm Lạc, cười hắc hắc hỏi.

"Thật sự là rượu ngon, vãn bối trước kia cũng uống qua không ít rượu ngon, nhưng so với linh tửu ngài, như là nước lã vậy. Rượu ngon như vậy,

không biết là dùng vật liệu nào ủ chế thành?" Thảm Lạc ân cần rót đầy cho Vu Diễm, hỏi.

"Thế nào, cảm thấy rượu của ta tốt, muốn nghe trộm phối phương của ta sao?" Vu Diễm liếc mắt nhìn Thảm Lạc một chút, cười nói.

"Cái gì cũng không thể gạt được bá phụ." Tâm tư Thảm Lạc bị khám phá, gương mặt cười một tiếng.

"Phối phương nói cho người cũng không sao, Tuyết Sơn Linh Xà người đã từng nghe chưa? Vật này ngàn năm khó gặp, vạn kim khó mua, mật rắn này chỉ có thể ngộ mà không thể cầu, cũng không phải tùy tiện là có thể lấy được." Vu Diễm nói xong uống một ngụm rượu.

"Huống hồ dù người cầm lấy phối phương cũng vô dụng, sản xuất rượu này ngoại trừ phải có mật rắn ngâm, còn cần lấy Linh Hỏa nung khô. Người trước đây mặc dù thân mang đạo bào, nhưng nhìn ra được, người chưa tu luyện qua đạo pháp, há có thể điều động Linh Hỏa?" Vu Diễm tựa hồ có vẻ ghê rợn, lần nữa uống một hơi cạn sạch.

Thảm Lạc chỉ cười làm lành vài tiếng, động tác trên tay cũng không chậm chạp, vội vàng bồi uống một chén, đồng thời âm thầm vận chuyển « Tiểu Hóa Dương Công », luyện hóa cỗ thanh lương chi khí trong rượu kia. Dương cương chi lực trong thể nội lại tăng lên một chút.

"Vu bá phụ, ngài tinh nghiên phù lục chi thuật, vẫn bồi có một phù lục luyện đã lâu, một mực không biết có đúng hay không? Không biết ngài có thể chỉ điểm một hai?" Thảm Lạc lại châm cho Vu Diễm một chén rượu, chần chờ hỏi.

"A, phù lục gì, vẽ ta xem."

Vu Diễm tùy ý phát tay một cái, trên bàn lại nhiều ra mấy tấm lá bùa màu xanh, một chén nhỏ màu trắng, bên trong chứa đầy chất lỏng màu đỏ thẫm, sền sệt như máu, nhưng không có mùi tanh, còn có một cây bút ngọc màu trắng.

Trên bút ngọc khắc mấy linh văn, phần đuôi là một chùm lông vàng, mỗi một sợi lông đều ần ần hiện ra quang trạch, hiển nhiên không phải lông tóc bình thường.

Thẩm Lạc kìm chế vẻ kích động trong lòng, hít sâu một hơi, cầm bút ngọc hút đầy chất lỏng màu đỏ, ngưng thần một chút, bắt đầu vẽ Tiểu Lôi Phù.

Bút ngọc này, đầu lông trong mềm có cứng, so với bút hắc dùng ngày thường thì tốt hơn gấp mười lần.

Mà những chất lỏng màu đỏ kia khác với máu chó đen lúc trước hắc dùng, chẳng những không ngưng kết, lại có thể mơ hồ cảm giác được một cỗ vô hình chi khí lưu động ở bên trong, có thể tận dụng vẽ bùa tốt hơn.

Không quá nửa phút, phù văn Tiểu Lôi Phù đã vẽ xong.

Thẩm Lạc cảm thấy lần này vẽ tốt hơn so với bất kỳ lần nào trước đó, nói không chừng còn có thể thành công. Chỉ tiếc là trong tay hắc không có nguyên thạch, không cách nào thôi động.

"A, nguyên lai là Tiểu Lôi Phù, xem như phù lục cấp thấp hơi phức tạp, đối với người hiện tại, xác thực khó khăn chút." Vu Diễm nhìn lá bùa trước người Thẩm Lạc, thuận miệng nói ra.

"Xin bá phụ chỉ điểm." Thẩm Lạc vội chấp tay.

"Bút pháp mặc dù thông thuận, đáng tiếc thần khí bất hòa, phù khí đoạn tục, chỉ là một tấm ngụy phù." Vu Diễm cầm lấy lá bùa, đầu ngón tay ần ần có quang mang hiện lên.

"Xùy" một tiếng, phù lục ứng thanh nát ra, biến thành một đoàn bạch quang sáng tỏ, bất quá như cũ không có lôi điện.

Thẩm Lạc thấy ngẩn ngơ, có chút lúng túng gãi gãi cái ót.

"Phù lục chi đạo sâu xa khó hiểu, mỗi một loại phù lục đều cần phải nắm giữ tinh túy của nó, mới có thể thành công. Như Tiểu Lôi Phù này, tinh túy ở chỗ lấy nhân chi lực, câu thông thiên địa chi lực, mà khắc họa phù văn trên lá bùa, chính là mấu chốt. Lúc vẽ bùa cần tam nguyên hợp nhất, tức là hoà tinh túy của nhân, thần, khí làm một thể, cũng hóa nhập vào trong phù lục, từ đầu đến cuối liền mạch, mới có thể thành công." Vu Diễm nhìn Thẩm Lạc một chút, nói.

"Vậy phải thế nào mới có thể làm ba thứ hợp nhất, hòa làm một thể?" Thẩm Lạc nghe vậy tập trung tinh thần, không khỏi hỏi.

Trên cuốn « Bí Pháp Phù Lục Chân Giám » kia cũng có nói như thế, chẳng qua lúc đó hẳn không có bất kỳ người nào chỉ điểm, như lọt vào trong sương mù, kém xa Vu Diễm giải thích thông tục dễ hiểu như hôm nay.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 35: Sơ Khuy Môn Kính

Sơ khuy môn kính: sơ = ban đầu, mới ; khuy = nhòm, nhìn lên ; môn kính = con đường lối đi: Tên chương có thể hiểu là Lần đầu nhìn thấy lối đi.

“Việc này nói thì dễ, làm mới khó. Con người không ai giống ai, nếu muốn Tam Nguyên tương hợp, chỗ khó cần vượt qua cũng khác nhau. Như người đi, đang thời thanh xuân, tinh lực dồi dào, thần lực cũng khá đầy đủ nhưng Nguyên khí lại có chút khiếm khuyết, là do khi trước mắc bệnh sao?” Vu Diễm quan sát hai mắt Thẩm Lạc xong chỉ ra ngay vấn đề của hắn.

“Bá phụ thật tinh mắt, vẫn bồi mấy năm trước bị Âm khí xâm nhập, thân thể đau ốm suốt mấy năm mới thôi.” Thẩm Lạc gật đầu liên tục.

“Vậy thì đúng rồi, người mới rồi khi vẽ phù, Tinh với Thần hợp lại cũng không tệ lắm, nhưng Thần với Khí khi hợp lại thì rất kém, vẽ đồ hình của phù kia, Thần Khí đứt đoạn, tự nhiên khó tránh khỏi thất bại.” Vu Diễm nâng chén uống một ngụm rượu mật rắn, cười ha ha giảng giải.

“Vậy vẫn bồi giờ nên làm gì? Không lẽ phải bồi dưỡng thân thể thật tốt, bổ sung Nguyên khí rồi mới vẽ được phù?” Thẩm Lạc bây giờ đã hiểu rõ vấn đề của bản thân nằm ở đâu, lòng căng thẳng hỏi dò, đồng thời không quên đứng dậy châm rượu cho Vu Diễm.

“Bổ sung Nguyên khí đương nhiên là phải làm, có điều người bây giờ cũng không phải không thể vẽ phù, chỉ cần khi vẽ phù chú ý nhiều hơn

chuyện Thần Khí tương hợp là được.” Thấy Thâm Lạc nắm bắt chính xác vấn đề nhanh thế, Vu Diễm cảm giác khá hài lòng, bèn giải thích thêm.

“Thần Khí làm sao mới có thể tương hợp ạ?”

“Muốn Thần Khí tương hợp cần phải tùy tâm mà phát, không thể có có nửa phần miễn cưỡng, khi vẽ phù người phải định trụ tâm thần, vận khí tại ngực...” Vu Diễm vừa uống rượu vừa chỉ điểm cho Thâm Lạc một ít kỹ xảo tương hợp Thần Khí.

Thâm Lạc nín hơi tập trung tư tưởng, ngưng tai lắng nghe, chỉ sợ để sót một chữ.

Vu Diễm có phần tâm đắc về phù pháp nên chỉ thuận miệng chỉ điểm mấy câu thôi đã xua tan quá nửa sương mù trong lòng hắn, cho hắn cảm giác như thể hồ quán đỉnh(1).

Đợi Vu Diễm nói xong hết, Thâm Lạc nhắm mắt lại, đầu hồi tưởng lại những lời Vu Diễm mới dạy bảo.

Một lát sau, hắn mở choàng mắt, tay cầm bút ngọc hạ xuống phù chỉ đưa thoan thoắt, một lần nữa vẽ Tiểu Lôi phù.

Theo lời Vu Diễm, hắn định trụ tâm thần, dẫn Tinh – Thần – Khí tu lại một chỗ rồi đưa theo phù bút trong tay, rớt vào trong phù lục.

Một tấm Tiểu Lôi phù chỉ thoáng chốc đã được vẽ xong, cả quá trình từ đầu tới cuối liền lạc trôi chảy, không cảm thấy có chút đứt đoạn nào.

Thâm Lạc xoay cổ tay một cái, vẽ nốt một nét như thiết câu ngân hoa, thực sự có tư thái, phảng phất như muốn phá không bay lên.

Cả tấm Tiểu Lôi phù đột nhiên hơi sáng lên, đồng thời phát ra tiếng boong thanh thúy vang vọng một lúc mới tan, hào quang trên phù lục cũng theo đó mà biến mất.

“Đúng rồi, thử xem đi.” Vu Diễm mỉm cười khen ngợi đồng thời vung tay lên.

Một khối đá nhỏ màu xám trắng rớt xuống bàn, chính là một khối Nguyên thạch.

Thẩm Lạc cảm ơn xong liền đặt viên Nguyên thạch lên tấm phù, dùng Tiểu Hóa Dương Công thôi động Nguyên thạch, dẫn bạch khí từ bên trong rớt vào trong phù.

Trải qua nhiều lần luyện tập nên hắn đã khá quen việc dẫn bạch khí từ trong Nguyên thạch ra.

Chỉ thấy một điểm sáng nhỏ màu đỏ hiện lên, Nguyên thạch phát ra tiếng vỡ, hào quang màu trắng ngoài mặt phù càng lúc càng sáng rồi đột nhiên vỡ vụn.

“Xetttt”

Một tia chớp màu trắng đột nhiên xuất hiện, bắn thẳng xuống thủy đường(2) phía trước.

Một tiếng nổ từ trong thủy đường vang lên, kéo theo một cột bọt nước trắng xóa cao hơn một trượng, vô số giọt nước bắn tung tóe khắp nơi đập cả lên mặt Thẩm Lạc gây cảm giác khá đau nhức.

Thẩm Lạc như đang mơ, ra sức xiết chặt nắm đấm đến độ móng tay cắm vào da thịt vẫn không buông bởi chỉ vậy hắn mới có thể kìm nén sự kích động trong lòng.

Cho đến hôm nay, hẳn cuối cùng lần đầu tiên nắm giữ được phương pháp vẽ một lá bùa, hơn nữa còn lá bùa công kích rất lợi hại. Quan trọng nhất là khoảng cách của hắn với thế giới tu tiên lại gần thêm được một bước.

“Đa tạ bá phụ chỉ điểm.” Thẩm Lạc kiềm chế hưng phấn trong lòng, xoay người hành đại lễ cảm tạ Vu Diễm.

“Việc nhỏ mà thôi, người có thiên phú phù lục không tệ, nói chút liền hiểu. Ài, đứnà nghịch tử nhà ta mà có được phần tư chất này của người thì tốt rồi.” Vu Diễm khoát khoát tay, than nhẹ một tiếng.

“Vu đại cao về mặt võ công lại có tạo nghệ thâm hậu, văn bồi kém xa.” Thẩm Lạc chỉ có thể nói đỡ cho Vu Mông.

“Hừ, võ nghệ cao cường thì có ích gì! Cha nó không có công pháp luyện thể thì dạy nó kiêu gì.” Vu Diễm giận dữ hừ một tiếng.

“Công pháp luyện thể!” Thẩm Lạc định bụng tìm hiểu thêm nhưng thấy vẻ mặt kém vui của Vu Diễm nên biết điều không hỏi nhiều.

“Hiện chất có thiên tư bậc này đúng là khó thấy. Đáng tiếc tổ tiên ta có quy tắc, phù lục chỉ thuật không truyền cho người ngoài tộc, nếu không thì chỉ điểm thêm chút nữa cũng không phải không thể.” Vu Diễm liếc nhìn Thẩm Lạc, cười cười nói.

Thẩm Lạc dù chưa bao giờ hy vọng xa vời rằng sẽ học thêm được gì nữa nhưng nghe lời này, trong lòng vẫn có chút thất vọng, có điều hắn vẫn lên tiếng cảm ơn:

“Đa tạ bá phụ ưu ái, là văn bồi phúc mỏng. Phù lục chi pháp của bá phụ thì ra là bí thuật tổ truyền?” Thẩm Lạc có phần hiếu kỳ, hỏi.

“Cái này đương nhiên. Hết thầy thuật pháp của Vu gia ta là truyền thừa của Vu thiên sư danh tiếng lẫy lừng ngàn năm trước. Người nắm đó uy danh hiển hách, danh chấn nhất phương đó.” Vm khi nói tới chuyện này, trên mặt bất giác lộ ra vẻ tự hào xen lẫn kiêu ngạo.

“Đáng tiếc sau khi Ma kiếp hàng lâm, tổ tiên vì ngăn chặn yêu ma mà tử trận, môn công pháp này tuy được truyền xuống nhưng cũng đã không còn được trọn vẹn. Năm tháng trôi đi, lịch đại cao thủ Vu gia ta cứ không ngừng ra đi, rất nhiều tuyệt học cũng vì vậy mà dần thất truyền, bây giờ truyền thừa tới ta cũng chỉ còn lại một da lông, hơn nữa còn phải kết hợp cùng phù lục mới có thể tu luyện, lớp con cháu như ta thực sự hổ thẹn với tổ tiên.” Vu Diễm càng nói càng bi thương, lại ngửa cổ uống cạn thêm một chén.

Thẩm Lạc nhìn Vu Diễm uống rượu tiêu sầu đã hơi say say, bất giác rơi vào trầm tư.

Ngàn năm trước?

Lúc đó chẳng phải thời đại của hấn sao!

“Trời có ngày đêm, trăng có tròn khuyết, thế gian không có gia tộc nào trường thịnh không suy, tiền bối thần thông quảng đại, ngày sau tu vi tinh tiến, đợi khi đó chưa chắc đã thua kém tổ tiên.” Thẩm Lạc từ trầm tư khôi phục lại tinh thần, cất lời an ủi.

“Cũng chỉ có ghé con mới sinh như người mới dám nói lời như thế. Bằng chừng đó công pháp trong tay ta thì có tu luyện tới đâu chứ? Qua nhiều năm như vậy, ta đã sớm hiểu rõ, muốn có đại thành tựu, chỉ dựa vào nỗ lực là vô ích. Mấu chốt là phải có cơ duyên. Lấy ngay như tổ tiên mà nói, vốn chỉ là một lái đò đưa khách qua sông Loan Thủy nơi ngoại ô huyện Tùng Phiên, nhưng lão nhân gia người phúc duyên thâm hậu, nhận được một cuốn ‘Vô Danh Thiên Thư’, từ đó mới tu thành một thân thần thông.

Nếu như không có cơ duyên, đâu người có dốc sức liêu thân thế nào thì cuối cùng cũng là hoài công.” Vu Diễm lại rót thêm một chén, mặt mũi đỏ bừng, ngà ngà say nói.

“Sông Loan Thủy, huyện Tùng Phiên...” Ánh mắt Thẩm Lạc thoáng lóe lên.

Huyện Tùng Phiên chẳng phải nằm cạnh huyện Xuân Hoa sao, khoảng cách từ Xuân Thu quán có lẽ cũng chỉ là mấy ngày đường.

Còn cái tên sông Loan Thủy này hẳn nhớ lảng máng rằng mình đã từng nghe ở đâu đó.

“Vu thiên sư xuất thân bình thường, ngày sau lại có thể có được thành tựu như thế, đúng là được trời phù hộ. Năm đó lão nhân gia là có được kỳ ngộ thế nào, bá phụ có biết nội dung cụ thể không?” Thẩm Lạc châm thêm rượu cho Vu Diễm, miệng vô thức hỏi lại.

“Ngươi hỏi kỹ việc này làm gì, không lẽ muốn tới chỗ đó tìm tiếp? Vô dụng thôi, Vu gia ta nhiều đời qua đã tìm không biết bao nhiêu lần, sớm đã lật nát nơi đó rồi.” Vu Diễm nheo mắt nhìn Thẩm Lạc, cười hắc hắc đáp.

“Bá phụ nói đùa, vãn bối chỉ là muốn mở mang tầm mắt thôi.” Thẩm Lạc gãi gãi đầu, cười đáp.

Chú giải:

1. Thẻ hồ quán đĩnh: Hiểu nghĩa đen là rót hồ vào nắp lọ, ý chỉ như kiến thức rót thẳng vào đầu, ngấm ngay, hiểu liền.

2. Thủy đường: Ao nước, đập nước. Trong trường hợp này là ao nước.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 36: Dạ Tập

“Chuyện đó đã là việc của ngàn năm trước rồi, kể cho người nghe cũng không sao, chỉ là việc này trên các tài liệu nội tộc cũng ghi không chi tiết, chỉ vồn vện có một đoạn truyền miệng nói năm đó huyện Tùng Phiên gặp phải lũ lụt lớn hiếm thấy, nước sông Loan Thủy dâng cao, tổ tiên đưa đò tới đoạn sông hẹp nước xiết, đò bị nước cuốn đi, đầu thuyền đâm vào một bãi đá ngầm, xém chút bị lật. Nói tới cũng may mắn, đầu thuyền kẹt vào một khối đá nhô lên khỏi mặt nước, thuyền không bị lật nhưng lại xô lão nhân gia xuống nước, có điều tổ tiên phúc lớn mạng lớn, chẳng những không sao mà còn nhân họa đắc phúc, tìm được dưới bãi đá ngầm kia một cuốn ‘Vô Danh Thiên Thư’, từ đó về sau liền bước lên con đường tu luyện.” Vu Diễm chậm rãi kể bằng ngữ điệu tràn đầy sự hâm mộ.

“Hóa ra là vậy. Vu thiên sư quả nhiên là người phúc duyên thâm hậu.” Thâm Lạc từ tốn đáp, đồng thời trong đầu suy nghĩ muốn hỏi một vài điểm chi tiết nữa.

Đúng vào lúc này, theo một tiếng rít chói tai, một đóa hoa lửa đột nhiên nổ bung trên cửa thành phía xa.

“Đó là gì vậy ạ?” Thâm Lạc chú ý tới đám lửa trên bầu trời, cả kinh đứng bật dậy.

“Lửa báo động! Đám sói kia vậy mà lại thừa lúc đêm tối công thành!” Vu Diễm chỉ thoáng cái đã không còn nét say sưa, thay vào đó là khuôn mặt nghiêm trọng dị thường, nói.

Thẩm Lạc nghe vậy thâm rùng mình.

“Hiền chất đi gọi Vu Mông dậy xong lập tức tới cổng thành hỗ trợ. Yêu lang cầm đầu đã mở linh trí, vô cùng giảo hoạt. Đám súc sinh này dám công thành trong đêm, chỉ e không đơn giản là tập kích quấy rối.” Vu Diễm nói nhanh một câu xong tung người bay lên trời, đồng thời đưa tay lấy ra một tấm phù rồi bóp vỡ.

“Phụp” một tiếng, tức thì thấy một đám mây bụi xuất hiện dưới chân, chở Vu Diễm bay nhanh về phía cổng thành.

Thẩm Lạc đưa ánh mắt hăm mộ nhìn theo Vu Diễm đang cưỡi mây đạp gió, xong đang định quay người đi gọi Vu Mông dậy thì ánh mắt chợt rơi bàn đá trong đình, bất giác bước chân ngưng lại.

Bình rượu, phù chỉ, phù bút, tất cả những thứ Vu Diễm mới lấy ra khi nãy do quá vội vàng đi mà lão quên thu lại.

“Vu đại ca! Ma thú nửa đêm tập kích thành! Mau dậy đi!”Thẩm Lạc hét lớn một tiếng, âm thanh vang vọng khắp phủ đệ.

Vừa la, hắn vừa cầm phù bút lên, nhanh chóng vẽ phù văn Tiểu Lôi phù.

Vu Mông là người luyện võ, thính lực tự nhiên hơn người thường nên nhất định có thể nghe được, nếu đợi hắn chạy tới nơi gọi trái lại còn chậm hơn.

Quả nhiên tiếng la dứt khoát của Thẩm Lạc mới truyền đi chưa được bao lâu, một bóng người xuyên màn đêm chạy tới, người này chính là Vu Mông.

Chỉ thấy Vu Mông một thân quần áo xộc xệch nhưng cung nỏ đã mang đầy đủ, còn cầm thêm hai thanh trường đao đen xì.

“Thật sao? Lang thú tập kích thành?” Vu Mông gấp giọng hỏi.

Thẩm Lạc đang ngưng thần vẽ, phù lục đã sắp hoàn thành, cổ tay xoay chuyên, tức thì vài nét cuối cùng cũng đã hoàn tất.

Cả tấm phù tỏa ra một tầng ánh sáng trắng yếu ớt rồi nhanh chóng tối đi, trở lại như bình thường.

“Đều là thật, ta mới ngồi uống rượu với bá phụ ở đây thì thấy lửa cầu cứu ở phía cổng thành sáng lên. Bá phụ đã đi qua đó, dặn chúng ta mau chóng tới đó hỗ trợ.” Thẩm Lạc thấy phù đã thành bèn cầm lên cất vào ngực áo, ngẩng đầu nhanh chóng nói ra.

“Chúng ta mau đi thôi.” Vu Mông đưa một thanh đao trong tay cho Thẩm Lạc xong lập tức muốn chạy ra ngoài.

“Vu đại ca còn Nguyên thạch trên người không? Cho ta mượn một viên.” Thẩm Lạc đưa tay cản Vu Mông lại rồi hỏi.

Trên người hắn không có Nguyên thạch nên đầu đã vẽ thành công Tiêu Lô phù, cũng không có cách nào kích phát.

Vì cảm thấy kỳ quái nhưng lập tức nghĩ tới việc Thẩm Lạc mới vẽ phù, lúc này mới chợt hiểu ra, đưa tay vào ngực tiếp đó lại vung tay lên, tức thì một viên Nguyên thạch bay tới.

Thẩm Lạc nhoáng cái chụp được khối Nguyên thạch.

Vu Mông dù chưa tu luyện Đạo pháp nhưng có người cha am hiểu phù lục chi đạo, tự nhiên trên người y quá nửa là cũng sẽ có Nguyên thạch để kích phát phù lục.

Hai người song hành rảo bước tiến ra ngoài rồi nhanh chóng đặt chân lên đường phố, chạy không dừng bước về phía cổng thành.

Rất nhiều cư dân trong thành nghe được âm thành cầu viên từ trạm gác, lập tức thấp đèn trong nhà lên rồi cứ thình thoảng lại thấy một hai người vốn đang phiên nghỉ từ trong nhà chạy ra, nhắm cùng một hướng cửa thành mà đi, rất mau đã tập hợp thành một đội hai, ba mươi người.

Mọi người không ai nói với ai câu nào, không khí nghiêm trọng bao phủ.

Một đoàn có tốc độ di chuyển nhanh hơn, tới cửa thành trước đa số những người khác, có điều khi thấy tình hình cụ thể ở nơi này thì mặt ai cũng biến sắc.

Chỉ thấy một đám mây đen lớn đang nằm lơ lửng trên không trung, che phủ hết khoảng không trên cửa thành tạo cho người ta cảm giác áp lực khó mà hít thở.

Đứng trên đám mây là một bóng người cao lớn, cũng chính là con quái vật thân người đầu sói mà ban ngày Thẩm Lạc đã từng thấy ở phía xa xa.

Yêu thú kia hiện tại hình thể so với trước còn lớn hơn gấp mấy lần, hóa thành một quái thú dọa người cao bảy, tám trượng. Da toàn thân nó trở nên đen kịt, ngực và các cánh tay mọc lông dày màu đỏ thẫm, nhìn xuyên qua đám lông lá kia còn có thể lờ mờ thấy những đường vân kỳ dị màu đỏ sậm trên thân của nó, những đường vân này khác hẳn với linh văn bình thường.

Vu Diễm và năm, sáu vị tiên sư cũng đang đứng trên một đám mây đen nằm ở phía đối diện. Tất cả đều đang bám niệm pháp quyết thi triển pháp thuật.

Quái vật đầu sói khua múa hai tay, tức thì mây đen dưới chân nó cuộn cuộn bốc lên, hóa thành hơn mười luồng khói đen y như những xúc tu có sinh mệnh bay vọt từ đám mây ra, nghênh đón những lói quang, kiếm khí đang đánh tới.

Ánh sáng đỏ, đen, trắng đủ loại va chạm dữ dội trên không trung, mỗi lần va chạm đều bắn ra hào quang cực kỳ chói mắt kèm theo những tiếng nổ đình tai nhức óc.

Trên, dưới tường thành, tiếng chém giết cũng không ngừng vang lên bên tai.

Trai trắng đứng thủ trên mặt tường thành và đám sói đã bò lên được đều ra sức chém giết, hiển nhiên ở phía mặt ngoài không nhìn thấy được sẽ còn rất nhiều sói xám đang mưu đồ bò lên thành.

Chỗ tường thành còn có thể ngăn cản, nơi nguy cấp nhất chính là cửa thành.

Cửa thành vốn trông vô cùng chắc chắn, hiện tại bất ngờ sụp xuống hơn nửa, chỗ rìa phần còn lại bị cháy đen một mảng tựa như bị thứ gì đó ăn mòn.

Toàn bộ đám sói khổng lồ theo chỗ thủng trên cổng thành lao vào, không ngờ đều là loại sói đen hung mãnh kia.

Hiện tại đã thấy có hai, ba mươi con sói đen tiến được vào trong, đồng thời đang ra sức đánh vào phía sâu trong thành, hơn nữa chỗ cổng thành bị hỏng vẫn đang liên tục thấy có sói đen tiến vào thêm.

Đám sói đen này ngoài hình thể to gấp đôi, sức mạnh của chúng cũng vượt xa sói xám, cơ bản sức một hai người không thể cản nổi.

Hơn trăm thanh niên trai tráng trực đêm tụ lại quanh chỗ cổng thành, được cái là thủ vệ ở đây được trang bị tốt hơn những người đứng trên mặt thành rất nhiều, ai ai cũng đều mặc giáp sắt, tay cầm khiên lớn, đứng tụ lại dùng thân tạo thành vách tường kín, liều chết ngăn cản đám sói đen kia.

Người trên tường thành cũng nhìn ra tình hình nguy cấp phía dưới, nhất loạt phóng thương, bắn tên xuống dưới như mưa rào, liên tục đâm vào cơ thể đám sói đen.

Thẩm Lạc đảo mắt nhìn qua một lượt, trong lòng không khỏi rùng mình.

Những con sói đen này nhìn qua có gì đó cổ quái. Ánh mắt chúng đỏ ngầu, rớt dãi từ trong miệng chảy giàn giụa qua kẽ răng, y như rơi vào trạng thái điên cuồng bởi dù trên thân chúng cắm đầy những trường mâu, mũi tên, máu chảy ròng ròng nhưng chúng dường như không hề cảm thấy đau đớn, cứ điên cuồng tấn công thủ vệ xung quanh, đâm thẳng vào đội ngũ thủ thành.

Đội ngũ thủ hộ chỗ cửa thành tuy nhân số không ít, nhưng vẫn bị những con sói đen hung mãnh này quần cho mệt lử, đội hình chỉ thoáng chốc đã sắp vỡ.

Chú giải: Dạ tập: Đánh lén, đánh úp vào buổi đêm.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 37: Ân Lang (*)

“Giết, giữ vững cửa thành!”

Vu Mông thấy tình huống như vậy, lập tức vung tay hô lớn, đoạn toan dẫn mọi người chạy về phía cửa thành.

Đúng lúc này, một bóng đen bất ngờ từ trên cao, kéo theo cuồng phong nặng nề nện xuống.

“Mau tản ra!”

Vu Mông quát lớn một tiếng đồng thời nhảy sang phía bên trái.

Thảm Lạc đổ người, vịn mình lăn sang một bên, vừa khít tránh thoát đượ, đồng thời nắm chặt tấm Tiêu Lôi phù mới chế trong tay.

Có điều bóng đen kia đến quá nhanh khiến một số người không kịp né tránh.

Một hồi những tiếng xương cốt vỡ nát vang lên, nhưng người bị nện miệng phun máu tươi, chỉ kịp kêu lên một tiếng thảm thiết rồi hôn mê không rõ sống chết.

Bóng đen từ trên trời giáng xuống kia chính là một con sói đen cực lớn. Nó trở mình bò dậy, một chân nó đã gãy, treo lủng lẳng trên người theo một góc độ kì dị, chỗ chân gãy da bị xé toạc để lộ ra xương đùi trắng hếu.

Nhưng nó hết như không cảm thấy đau đớn, lập tức lại đạp mạnh chân sau xuống mặt đất, hung hăng lao vào đám người xung quanh, động tác không thấy giảm đi mấy.

Một nam tử trung niên ở gần nó không kịp né tránh, bị sói đen cắn một cái vào cổ họng.

“A...” Tiếng kêu thảm thiết vừa vang lên đã liền ngưng bật.

Máu tươi từ trong miệng sói ào ào chảy ra, thân thể người nạn giãy giụa mấy cái rồi ngừng lại, hiển nhiên là không sống nổi nữa.

Vu Mông ở ngay gần con sói đen, tận mắt thấy cảnh này, mày hở dựng lên, miệng rống giận, dẫn đầu lao tới.

Những người khác ở cạnh đó thấy Vu Mông xông lên cũng nhất loạt lao lên theo.

Con mắt đỏ ngầu của con sói đen lóe lên vẻ hung ác. Nó hát đầu lên, ném bay nam tử trung niên trong miệng qua một bên, đồng thời vung trảo quét ngang một đường về phía những người đang lao tới khiến hai người bị đánh văng.

Vu Mông đột nhiên ngửa phần thân trên ra sau, lưng như sắp dán xuống đất, vừa vặn tránh khỏi một trảo kia. Hai đầu gối y quỳ xuống mặt đất, cả người cấp tốc trượt về trước, nhaoáng cái đã vọt tới trước người con sói.

Tay phải Vu Mông vung lên, hắc đao hóa thành một dải bóng mờ hình quạt, bổ thẳng vào bụng con sói.

Hắc đao sắc bén dị thường, chỉ nghe một tiếng xoẹt liền thấy bụng sói đen có thêm một vết thương rất sâu, không chỉ có máu tươi bắn ra mà nhìn xuyên qua miệng vết thương còn có thể nội tạng màu đỏ tươi ở bên trong.

Sói đen trúng đòn đau này, bất thành linh quay đầu lại đánh về phía Vu Mông.

Vu Mông chỉ thấy trước mắt nhoáng cái, một cái miệng lớn đầy máu tươi đã đến ngay trước người, răng nanh như móc sắt như sắp dán vào mặt y đồng thời hơi thở tanh hôi xộc thẳng vào mũi.

Cũng may y võ nghệ bất phàm, thân thể tức tởn lăn nhanh về sau, tránh thoát miệng sói trong đường tơ kẽ tóc.

Nhưng không để y kịp thở nửa hơi, một bàn chân sói to lớn đã giáng từ trên trời xuống mang theo tiếng gió rít gào, hung hăng đập thẳng về phía người hắn.

Nếu trúng một đòn này, Vu Mông dù có mình đồng da sắt cũng phải táng mạng đương trường.

Nhưng Vu Mông lúc này y như nổ mạnh hết đà, không kịp bò dậy tránh né, y chỉ có thể vung tay vỗ mạnh xuống đất, lòng bàn tay tỏa ra một quang sáng màu đỏ. Vu Mông mượn lực của chưởng này đẩy người lướt ngang qua một bên.

Nhưng chỉ di chuyển như thế chung quy vẫn không đủ nhanh, chỉ thoáng chốc nữa y vẫn sẽ trọng thương dưới vuốt sói.

Đúng thời khắc này, ánh chớp bùng lên, một tia sét màu trắng từ bên cạnh phóng tới, đánh thẳng vào đầu sói đen.

Một tiếng sấm âm vang.

Đầu sói đen nổ tung, máu tươi bắn tung tóe khắp không trung đồng thời thân thể khổng lồ của nó bị đánh bay ra ngoài, nặng nề đập xuống đất, cũng may nơi nó rơi xuống là chỗ đất trống nên không ai bị nện phải.

Ở cách đó mấy trượng, Thẩm Lạc chậm rãi hạ cánh tay đang nắm chặt một tấm phù lục đã vỡ vụn.

Những người xung quanh đó thấy sói đen chết nhanh, chết thảm như vậy đều không nhịn được hít vào một hơi khí lạnh, ánh mắt đồng loạt nhìn về phía Thẩm Lạc, trong mắt tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Tình hình vốn đang hỗn loạn, nhất thời trở nên tĩnh lặng.

Vu Mông bò dậy từ mặt đất, mặt cũng lộ nét kinh ngạc.

Chỉ là lúc này tình hình nguy cấp, y cũng không nói thêm cái gì cảm ơn, chỉ nhìn Thẩm Lạc gật đầu một cái rồi lập tức xách đao lên, lao về phía đội ngũ thủ thành.

Những người khác lúc này cũng kịp phản ứng, nhao nhao gia nhập đại chiến thủ thành.

Thẩm Lạc ném tấm phù lục đã rách nát trong tay đi, thần tình bình tĩnh nhưng trong lòng cực kỳ hưng phấn, lần kích phát Tiểu Lôi phù vừa rồi mới đúng với ý nghĩa thực sự trên phù lục, không phải như trước kia dùng tinh huyết vẽ lên bản thân, chỉ có thể dựa vào may rủi như kích phát đồ bán thành phẩm vậy.

Thẩm Lạc một lần nữa đưa mắt nhìn qua chiến trường chém giết vô cùng thảm liệt phía trước, nắm chặt thanh đao bên hông, định lập tức gia nhập chiến đoàn, nhưng khi mới bước thêm được vài bước, hấn đột nhiên dừng lại, đưa mắt quan sát thi thể sói đen.

Thẩm Lạc cẩn thận quan sát thi thể sói đen rồi lại đưa mắt nhìn sang bên cạnh cũng không phát hiện ra điều gì bất thường.

“Hoa mắt sao...” Trong mắt Thẩm Lạc hiện lên vẻ nghi hoặc.

Nhưng đúng lúc này, dị biến xảy ra!

Một cái bóng màu xanh lóe lên trong không gian ngay cạnh đó, ngay sau đó, một con sói xanh có kích cỡ tương tự đám sói xám lẳng lẳng xuất hiện, đôi mắt nó lóe lên nét xảo trá đầy nhân cách hóa.

Thẩm Lạc nhíu mày xong mới cảm giác bên hông đau dữ dội, thân thể vô lực từ từ đổ xuống.

Cùng lúc đó, mọi người vốn đang đứng trấn thủ sau cửa thành, theo bóng phong nhận(**) màu xanh lập lòe, nhao nhao ngã xuống.

Tầm mắt của Thẩm Lạc nhanh chóng trở nên đen kịt, cảnh tượng cuối cùng mà hắn thấy là rất nhiều sói gào rú vọt vào trong thành, kể đó là cả một khoảng tối tăm.

....

Không biết sau bao lâu, Thẩm Lạc chỉ cảm thấy một tràng những tiếng chém giết đột nhiên vang lên bên tai.

Hắn tựa như nửa tỉnh nửa mê, nhất thời còn chưa hiểu rõ tình hình, thiếu chút nữa còn cho rằng những âm thanh kia chỉ là ảo giác của mình.

Ngay sau đó, một tiếng “Á” vô cùng thảm thiết đâm thẳng vào màng nhĩ khiến hắn lập tức tỉnh táo lại bởi tiếng kêu thảm thiết vừa vang lên rồi liền im bật này có hơi quen quen.

“Ta lại sống lại?”

Ý nghĩ này chỉ thoáng xẹt qua trong đầu hắn, kể đó hắn phát hiện trong tay mình vẫn đang cầm tấm phù Tiêu Lô và còn chưa kích phát.

Mà ở phía trước cách hấn không xa, một con sói đen què một chân mới vung lắc đầu, ném thi thể người đàn ông trung niên bay ra ngoài.

Thảm Lạc sau khi nhìn rõ hết thấy, trong lòng bất giác khẽ giật mình.

Mấy lần ‘Chết rồi sống lại’ trước đều là trở lại thời điểm mới đi vào giấc mộng, tình huống lần này hiển nhiên không như vậy.

Chỉ là hiện tại không phải lúc nghĩ nhiều về chuyện đó, hấn nhanh chóng cởi y phục ra, bốc mấy nắm đất cát khô ráo trên mặt đất quanh đó rồi dùng y phục gói lại.

Mấy người ít ỏi quanh đó thấy hành động của Thảm Lạc, trên mặt nhất loại lộ vẻ kinh ngạc.

*. Ẩn lang: Sói ẩn mình, ở đây là đám sói xanh biết ẩn mình trong bóng tối.

** : Phong nhận: Lưỡi đao gió, có thể hình dung ở đây là móng vuốt của sói xanh trào theo hình vòng cung, trông như lưỡi đao cong cắt qua người.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 38: Ngăn Cơn Sóng Dữ

Thảm Lạc không để ý đến những người khác, chỉ gắt gao nhìn chăm chăm sói đen, một lát sau hai mắt sáng lên.

Hắn hừ lạnh một tiếng, một tay cầm đao, một tay nhắc lấy gói đồ, nhanh chân đi đến hướng Vu Mông.

Lúc này, Vu Mông thấy nam tử trung niên chết thảm, lửa giận trong lòng bốc lên, gào thét xông tới, ngựa người tránh thoát vuốt sắc của sói đen, hắc đao trong tay chém tới.

"Xoẹt" một tiếng!

Giữa không trung xẹt qua một đạo hắc ảnh, trên thân sói đen bị chém ra một vết thương khổng lồ dài mấy thước, máu tươi vẩy ra.

Thảm Lạc nhìn thấy cảnh này, đã sớm chuẩn bị, nhảy lên, thanh hắc đao trong tay đâm tới một chỗ hư không trước người Vu Mông.

Một nhát này hắn dùng toàn lực, lưỡi đao đâm vào trong không khí, vậy mà kêu ông ông tác hưởng.

Người xung quanh nhìn thấy cử động của Thảm Lạc, đều ngạc nhiên không thôi.

Phản búng bị thương khiến sói đen giận dữ, mạnh mẽ quay đầu muốn lao về hướng Vu Mông. Nhưng trước mắt nó đột nhiên xuất hiện một thanh

trường đao màu đen, mũi đao trực chỉ ngay gáy của nó.

Nó thu thế không được, đưa đầu tới.

"Xoạt" một tiếng, hắc đao đâm vào đầu sói đen, xuyên đến chuôi đao.

Cự thú điên cuồng gầm thét, toàn thân điên cuồng run rẩy, vừa xông tới hai bước, thân thể khổng lồ âm vang ngã xuống.

Thẩm Lạc mặc dù đã sớm buông tay lui lại, vẫn bị một cỗ đại lực đánh trúng, bạch bạch bạch lùi lại mấy bước mới đứng vững.

Bất quá hắn vừa mới đứng vững, lập tức tránh sang một hướng khác, đồng thời gói đồ trong tay hung hăng ném ra.

"Bịch" một tiếng.

Gói đồ trên không trung phảng phất đụng phải thứ gì, trong nháy mắt vỡ tan ra, bụi đất tối tăm mờ mịt tung bay ra. Lúc này ngay tại chỗ hiện ra một Lang thú mơ hồ không rõ.

Chính là con sói xanh ẩn hình lúc trước giết chết Thẩm Lạc.

Sói xanh không kịp đề phòng bị phá ẩn thân, tựa hồ cũng kinh hãi, thân hình hơi dừng lại một chút.

Thẩm Lạc chờ chính là giờ khắc này, hai tay lật một cái, lòng bàn tay kẹp lấy Tiểu Lôì phù và nguyên thạch, thôi động nguyên thạch chi lực, rót vào trong phù lục.

"Phốc" một tiếng!

Một tia chớp màu trắng bắn ra, trong nháy mắt vượt qua mấy trượng, đến trước người sói xanh, bổ xuống.

Hai mắt sói xanh hiện ra về kinh nộ, gầm nhẹ một tiếng, thân thể trong nháy mắt biến thành thực thể, cùng lúc đó lông tóc toàn thân dựng thẳng lên. Mỗi một sợi lông tóc đều tản mát ra thanh quang sáng tỏ, trong chớp mắt hình thành một vòng bảo hộ màu xanh quanh người.

Một tiếng vang thật lớn!

Hư không phụ cận trong nháy mắt trở nên nóng rực không gì sánh được!

Vòng bảo hộ màu xanh không ngừng vận vẹo, mặt ngoài lấp loé vô số điện quang nhỏ bé, nhưng cũng không bị vỡ tan.

Trong lòng Thẩm Lạc nặng nề, điều này vượt quá dự liệu của hắn.

Lúc này, trong vòng bảo hộ màu xanh đột nhiên truyền ra một tiếng rít.

Thẩm Lạc cảm thấy trước mắt loé lên thanh quang, một đạo phong nhận màu xanh dài hơn thước phá không lao tới.

"Không ổn."

Hắn kinh hãi vội vàng tránh ra, nhưng tốc độ phong nhận quá nhanh, căn bản không phải một phạm nhân có thể tùy tiện tránh thoát.

"Phốc phốc" một tiếng!

Cánh tay trái của hắn bị chặt đứt tới khuỷu tay, máu tươi chen chúc chảy ra.

"A!"

Đứt tay đau nhức khiến ngũ quan Thẩm Lạc vận vẹo, hắn kêu thảm một tiếng, xoay người ngã trên mặt đất.

Lúc này, cách đó không xa lồng ánh sáng màu xanh và điện quang gần như đồng thời biến mất, thân hình sói xanh lại hiện ra.

Yêu thú này nhìn thấy Thảm Lạc ngã xuống, trong mắt càng loé hung quang. Nó há miệng lớn, tính giải quyết triệt để tên Nhân tộc trước mắt phá hỏng đại sự của nó.

"Vèo"

Một vật màu đen dài nhỏ từ bên cạnh phóng tới, cuốn lấy cổ sói xanh, một mực quán lấy, lại là một cây trường tiên màu đen.

Người nắm giữ một đầu bên kia, rõ ràng là Vu Mông. Gã ra sức kéo một cái.

Thân thể sói xanh bị kéo đứng thẳng lên, trong miệng vừa phun ra một đạo cự sắc phong nhận, liền bay lên không trung.

"Nơi này giao cho ta, các ngươi không cần để ý, nhanh đi cửa thành!" Vu Mông hô to một tiếng.

Những người phụ cận nghe vậy, cũng biết nặng nhẹ, nhao nhao quay người dừng mãnh lao tới cửa thành, xông vào chiến đấu với bầy sói đen.

Những người này mặc dù không nhiều, nhưng tới kịp thời, làm chiến cuộc nơi đó tràn ngập nguy hiểm theo đó giảm bớt một chút.

"Thảm lão đệ nhất định phải chống đỡ, đợi ta giải quyết súc sinh này trước đã!" Hai mắt Vu Mông phiếm hồng, nhìn về phía Thảm Lạc ngã xuống đất quất to, một tay dùng sức kéo roi da màu đen, tay kia lấy từ trong ngực ra hai vật, lại là một tấm huyết sắc phù lục và một viên nguyên thạch.

Gã nhanh chóng tung niệm chú ngữ, nguyên thạch vỡ vụn, huyết quang chói mắt từ trên huyết sắc phù lục tản ra, đồng thời càng ngày càng thịnh, trong nháy mắt bao phủ một nửa cánh tay Vu Mông vào trong đó.

Sói xanh cảm nhận được huyết quang trên tay Vu Mông tản ra ba động kinh người, ánh mắt lộ ra một tia sợ hãi. Thân thể bỗng nhiên co rụt lại, lại "Vèo" một tiếng, từ trong trường tiên màu đen tránh thoát ra, thân hình lại nhoáng một cái, biến thành một đạo bóng xanh bắn về phía nơi xa.

"Súc sinh, chạy đâu!"

Trên mặt Vu Mông bao phủ một tầng đỏ ửng dị dạng, dùng sức bóp nát phù lục, một quyền đánh ra hư không về hướng sói xanh.

Một tiếng réo vang chói tai!

Một mũi tên ánh sáng màu đỏ to cỡ miệng chén dài hơn một trượng, từ trên năm tay gã bắn ra, loé lên trong hư không, bỗng nhiên biến mất vô tung vô ảnh.

Cơ hồ cùng một thời gian, sói xanh đã bay ra xa mười mấy trượng, trong miệng phát ra một tiếng gào thét sắp chết, giống như chim nhỏ trúng tên từ không trung rơi xuống phía dưới.

"Bịch."

Thân sói cực đại trùng điệp rơi xuống mặt đất, cái cổ nhiều ra một huyết động to lớn, máu tươi trong khoảnh khắc nhuộm đỏ nó nửa thân thể nó.

Trong mắt sói xanh hiện lên vẻ sợ hãi tử vong, khó khăn ngẩng đầu nhìn quái vật nửa người nửa sói giữa không trung. Nhưng đầu không còn gượng lên được nữa, thần thái trong mắt liền biến mất, co quắp hai lần, không còn động đậy.

Mọi người thấy sói xanh bị giết, hưng phấn hoan hô lên.

Nhưng lúc này hai gò má Vu Mông đỏ bừng một mảnh, hô hấp phi thường gấp rút, cả người nhìn phi thường mệt mỏi, hai chân run rẩy một cái, bịch một tiếng ngồi trên mặt đất.

"Thiếu gia, ngài không sao chứ?" Ba tên tùy tùng của Vu Mông không biết từ chỗ nào chạy tới.

"Ta không sao, ngươi không cần để ý, nhanh đi xem Thảm lão đệ, hắn bị trọng thương, cho hắn ăn vào cái này!" Vu Mông khó khăn lấy từ trong ngực ra một bình nhỏ huyết hồng, ném cho một tên nam tử mặt đen trong đám.

Chỗ cụt tay của Thảm Lạc còn đang chảy máu tươi, nửa người đều nhuộm đỏ, đã gần như hôn mê.

"Thiếu gia, đây là Tiểu Hoàn Đan, ngài cho hắn. . ." Nam tử mặt đen nhìn về phía bình nhỏ trong tay, sắc mặt biến đổi.

"Vừa rồi nếu không có Thảm lão đệ kịp thời nhìn thấu quỷ kế những Ma Lang này, giờ phút này cửa thành đã phá, còn không mau đi!" Vu Mông trầm giọng quát.

Tên kia nghe vậy sững sốt một chút, nhìn thấy thần sắc Vu Mông nghiêm khắc, vội vàng gật đầu đáp ứng, đi tới bên cạnh Thảm Lạc.

Y xé chỗ vạt áo xuống một sợi vải, buộc kỹ lại chỗ cụt tay của Thảm Lạc, sau đó đổ từ trong bình nhỏ ra một viên đan dược huyết hồng, cho hắn ăn vào.

Thảm Lạc cảm thấy toàn thân càng ngày càng lạnh, giống như dần dần chìm vào chỗ sâu trong hàn đàm băng lãnh, ý thức dần dần trở nên mơ hồ.

"Không kiên trì nổi! Chẳng lẽ lại chết thêm một lần nữa . . ." Hấn có chút không cam lòng thâm nghĩ.

Vào thời khắc này, một dòng nước ấm đột nhiên rót vào thể nội, ý thức vốn mơ hồ bắt đầu trở nên rõ ràng, thân thể bị một cỗ lực lượng nâng lên, bay lên phía trên.

Thân thể Thẩm Lạc khôi phục tri giác, chậm rãi mở mắt.

"Thẩm lão đệ, không sao chứ?" Vu Mông đang ngồi ở bên cạnh hấn, vẻ mặt ân cần hỏi thăm.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 39: Một Cuộc Chiến Khác

"Còn tốt, đa tạ Vu đại ca cứu giúp." Thẩm Lạc khó khăn ngồi dậy, thân thể lung lay một cái, nhưng được một tên tùy tùng bên cạnh đỡ lấy.

Trong đầu hắn vẫn từng đợt mê muội, nhưng trong lòng minh bạch, tất nhiên là Vu Mông vận dụng thủ đoạn gì, mới khiến mình tỉnh dậy.

"Thương thế người quá nặng, vẫn không nên miễn cưỡng mới tốt." Vu Mông thở dài nói.

Thẩm Lạc hít sâu một hơi, đầu óc thanh tỉnh một chút, nhìn lại chung quanh.

Cửa thành nơi đó vẫn tiếp tục kịch chiến, đao quang kiếm ảnh, tiếng la giết kịch liệt, thanh âm vật lộn không ngừng truyền đến.

Theo thanh niên trai tráng trong thành nhao nhao đuổi tới, thế công của đàn sói đen đã bị ngăn trở, tình huống bắt đầu đảo về phương thủ thành.

Thẩm Lạc thấy cảnh này, nhẹ nhàng thở ra, quay đầu nhìn về phía Vu Mông.

"Vu đại ca, nhìn sắc mặt người cũng không tốt lắm, là do tâm bùa kia gây nên sao?" Thẩm Lạc nhướn mày hỏi thăm.

"Đó là Thứ Huyết Tiễn Phù gia truyền của Vu gia ta, cần dùng Vu gia huyết mạch mới có thể kích phát, nhưng sẽ tiêu hao một nửa khí huyết chỉ

lực." Trên mặt Vu Mông vẫn đỏ ửng như cũ không tán đi, hơi thở dốc giải thích.

Trong mắt Thẩm Lạc lộ ra mấy phần kinh ngạc, không nói gì nữa, ngẩng đầu nhìn lên không trung.

Chân chính có thể quyết định vận mệnh Phượng Trì thành, không phải là tình hình chiến đấu nơi cửa thành này, mà là chiến trường ở trên trời kia.

Ở trên trời cao, Vu Diễm và các tiên sư vẫn tiếp tục giao thủ với quái vật đầu sói, các loại quang mang kịch liệt va chạm, bao phủ bầu trời và thân hình mấy người, từ mặt đất nhìn lên thấy không rõ lắm.

Thanh âm va chạm dày đặc như mưa, càng nhắc lên từng đợt phong bạo, so với trước đó càng kịch liệt hơn nhiều.

"Hắc Lang Vương, thủ hạ của ngươi bất quá cũng chỉ như vậy, phí hết nhiều công sức như thế, cuối cùng vẫn thất bại trong gang tấc à!" Một âm thanh trong trẻo vang lên, cười ha ha, cực kỳ đắc ý.

"Hừ! Chỉ cần giết các ngươi, Phượng Trì thành sẽ là vật trong túi của ta. Lúc đó bản vương sẽ bắt người trong thành này lấy tinh huyết, tế luyện nội đan ta." Trong mây đen truyền ra một tiếng nói thô lỗ, hừ lạnh.

Lời còn chưa dứt, trong mây đen chuyển động, một đạo quang mang đỏ thẫm kỳ lạ chợt lóe lên.

Trong chốc lát mây đen điên cuồng phun trào, lập tức phòng lớn mấy lần, hình dáng kịch liệt quay cuồng, sau đó hóa thành một đầu cự lang màu đen to như ngọn núi, cơ hồ che phủ gần nửa bầu trời.

Bốn chân cự lang chống đất, ngửa mặt lên trời gào thét, âm ảnh khổng lồ của nó chiếu xuống, khiến cho cửa thành phụ cận lập tức rơi vào trong bóng

tôi, đưa tay không thấy được năm ngón.

Cửa thành phụ cận bỗng nổi lên một trận gió lớn, thổi đến cửa sổ rung động ùng ùng, bụi đất tung bay khắp nơi.

Thẩm Lạc thấy cảnh này, mặt lộ vẻ khiếp sợ, trong lòng càng lo lắng không thôi.

Quái vật đầu sói kia vậy mà yêu pháp lợi hại như thế, thần thông che khuất bầu trời bực này, hẳn chưa từng nhìn thấy trong sách vở, không biết bọn người Vu Diễm có thể ngăn cản được hay không?

Nhưng vào lúc này, cự lang màu đen cúi đầu hóp bụng, bốn vó đạp hư không một cái, khí thế hung hăng đánh tới phía mấy người.

Bọn người Vu Diễm vội vàng bay ngược ra sau, đồng thời từng đoàn từng đoàn hỏa cầu, như thiểm điện tuốt tay bắn ra, đánh vào trên thân cự lang màu đen.

"Ầm ầm" thanh âm bạo liệt nổi lên, hai chân trước và đầu cự lang màu đen bị đánh trúng, thân hình có chút không trọn vẹn không chịu nổi. Nhưng nó không dừng lại, tiếp tục lù lù tiến đến mấy người.

Một cỗ lực lượng vô hình từ trong mây đen hình sói tàn khuyết tuôn ra, thế như bài sơn đảo hải đánh tới, làm không khí phía trước cũng nổi lên đạo đạo gợn sóng.

Bọn người Vu Diễm kinh hãi, mấy người vốn tụ lại cùng một chỗ lập tức vội vàng tứ tán.

Hình thể mây đen hình sói khổng lồ, linh hoạt kém xa bọn họ, nên mấy người đều tránh khỏi thân thể tàn phế cự lang đang phóng đến này.

Nhưng ngay lúc này, một tiếng nhe răng cười đắc ý từ trong mây đen truyền ra, ba đạo hắc tuyến từ trong mây đen lóe lên một cái rồi biến mất, bắn nhanh tới hướng một người, chính là Vu Diễm.

Ba đạo hắc tuyến lại là ba đầu Hắc Bối Ngô Công đang giương nanh múa vuốt, toàn thân đen kịt, giống như một khối hắc thiết, dài tới ba thước. Mà chúng lại có thể lảng không phi hành, hiển nhiên là dùng yêu pháp tế luyện dị chủng ra, ở giữa miệng trào còn có rất nhỏ lục quang chớp động, nhìn đã biết ẩn chứa kịch độc.

Tốc độ những con rết màu đen này vô cùng nhanh chóng, cơ hồ trong chớp mắt đã đến trước người Vu Diễm, chia ra cắn xuống ngay cổ họng cùng một tay một chân lão.

Lúc này Vu Diễm tựa hồ đã không kịp phản ứng, mắt thấy là sẽ bị thương dưới hung trùng này.

Thẩm Lạc phía dưới thấy cảnh này, mặt biến sắc. Thân thể Vu Mông bên cạnh cũng lắc một cái, muốn lên tiếng kinh hô.

Nhưng lại nghe một tiếng vang trầm từ không trung truyền ra, ba đầu Hắc Bối Ngô Công bị đánh dạt ra, Thẩm Lạc và Vu Mông cũng theo đó khẽ giật mình.

Chỉ thấy quanh người Vu Diễm xuất hiện một tầng hào quang màu đỏ, ngưng tụ thành một lồng ánh sáng hình vỏ trứng, che lại toàn thân.

Trong tay lão chẳng biết lúc nào nhiều ra một cây tiêu kỳ xích hồng, lồng ánh sáng hồng quang được hình thành cũng bắt đầu từ trên lá cờ nở rộ ra.

"Tiêu kỳ này là bảo vật gì, chẳng lẽ là pháp khí trong truyền thuyết!" Ánh mắt Thẩm Lạc sáng lên.

Hắn ở trong Xuân Thu quan chờ đợi hai năm, cũng thông qua các loại đường tắt mơ hồ biết được một chút chuyện tu luyện. Pháp khí là bảo vật mà một ít người có tu vi cao thâm luyện chế ra, ẩn chứa uy năng to lớn, có thể kích phát ra gấp đôi lực lượng người tu luyện.

Ngay lúc Thẩm Lạc còn đắm chìm trong việc Vu Diễm thôi động pháp khí hư hư thực thực, chống đỡ Hắc Lang Vương đánh lén, thế cục giữa không trung cũng nhanh chóng phát sinh biến hóa.

Vừa rồi các tiên sư chật vật chạy trốn kia, giờ phút này đột nhiên dừng lại, bao thành một vòng tròn, vây đám mây đen kia vào giữa.

Ngoại trừ Vu Diễm, còn lại năm người trong tay cũng không biết khi nào nhiều ra một cây tiêu kỳ màu đỏ, toả ra hồng quang chập chờn sáng tối.

Sáu cây tiêu kỳ hình như có liên hệ gì đó với nhau, đồng thời nhoáng lên, tản ra hồng quang ở giữa không trung xen lẫn nối liền với nhau, hình thành một cái lồng ánh sáng màu đỏ, ngược lại bao phủ mây đen hình sói vào trong đó.

"Pháp trận!"

Mây đen hình sói bị hồng quang bao phủ, phảng phất rơi vào vũng bùn không thể động đậy, bên trong truyền ra thanh âm kinh sợ của Hắc Lang Vương.

Mặt ngoài mây đen lưu chuyển hắc quang, điên cuồng phun trào, giống như đang nỗ lực xông phá hồng quang trói buộc chung quanh, làm nó không ngừng lắc lư.

"Nhanh thôi động Lục Hợp Hỏa Trận, chớ để nó trốn thoát!" Trong sáu tiên sư, một lão đạo mặc thanh bào hét lớn một tiếng, hai tay nhanh chóng bấm niệm pháp quyết.

Năm người khác nắm tiểu kỳ cũng bấm niệm pháp quyết không thôi. Bản dịch tại bạch ngọc sách đó nha. Sáu cây cờ xí tản ra hồng quang lần nữa sáng lên, trong lồng sáng hiện ra một chùm sáng màu đỏ, chuyển động quay tròn không thôi.

"Tới!"

Lão đạo mặc thanh bào huy động tiểu kỳ trong tay, lẳng không chỉ một cái về phía chùm sáng màu đỏ kia.

Một đạo xích quang từ trong tiểu kỳ bắn ra, xuyên qua lồng sáng màu đỏ, dung nhập vào trong chùm sáng.

Năm người khác cũng hành động y vậy, năm đạo xích quang từ bốn phía bay tới, đồng thời dung nhập vào trong chùm sáng.

Chùm sáng màu đỏ như được ăn một viên Đại Bử Hoàn, lớn lên gấp bội, truyền ra một trận tiếng vang ù ù tựa như như sấm rền.

"Ầm" một tiếng, chùm sáng màu đỏ bạo liệt ra, hóa thành một đạo hỏa diễm xích hồng phun ra, hung hăng đánh vào vị trí đầu lâu mây đen hình sói, lóe lên một cái rồi chui vào thể nội nó biến mất.

Một tiếng vang bạo liệt từ trong mây đen truyền ra, đồng thời còn có một tiếng kêu thê lương thảm thiết.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 40: Đi Để Trở Về

Đám mây đen hình sói ngay lập tức nổ tung, hóa thành lớp lớp khói đen tỏa mạnh ra khắp bốn phía, hung hăng nện lên khắp cả bề mặt tầng hào quang màu đỏ.

Sau khi phát ra luồng lửa đỏ rực nóng bỏng kia, vầng hào quang được hình thành từ sáu cây cờ nhỏ tựa như đã tiêu hao hơn nửa lực lượng, tối đi khá nhiều, lúc này lại bị lớp lớp khói đen đánh tới, chỉ thoáng chốc liền ‘xoẹt’ một tiếng rồi vỡ tan ra, theo đó, sáu người Vu Diễm cũng bị một lực vô hình chấn bay ngược ra ngoài.

Khói đen tiếp tục cuộn cuộn lan ra, hơn nữa còn kèm theo cả một đợt sóng lửa bỏng rát.

Dù thân ở trên mặt đất, đám người Thẩm Lạc cũng cảm nhận được một luồng khí nóng bức người phả thẳng vào người, trên mặt cảm giác bỏng rát, vậy cũng đủ hiểu sức nóng mà đám lửa đỏ kia khi nổ tung khủng khiếp thế nào.

Nhưng chính vào lúc này, một cái bóng nhân khi khói đen lan tỏa lại nhắm phía xa xa mà chạy. Cái bóng đó chính là Hắc Lang Vương.

Hắc Lang Vương lúc này đã khôi phục lại hình dạng đầu sói thân người như lúc trước, chỉ là nửa người nó bị cháy đen, cánh tay trái biến mất không tăm tích, chắc chắn là đã bị hủy bởi ngọn lửa đỏ kia.

Ngay lúc này, hai tia sáng, một vàng một bạc, bỗng bay từ dưới lên, nhìn kỹ thì là hai thanh bảo kiếm hai màu vàng, bạc kéo theo một dải sáng như sao chổi, khí thể anh dũng như rồng, dùng tốc độ nhanh như điện chớp, từ hai hướng tạo thế gọng kìm chém thẳng vào Hắc Lang Vương.

Hắc Lang Vương ngửa phất đầu, ầm một tiếng, miệng phun ra một khối cầu lớn chừng nắm tay tỏa ánh sáng chói mắt màu đỏ thẫm đập thẳng lên hai thanh kiếm.

Một tiếng nổ cực lớn vang lên.

Sóng khí cuộn cuộn quét ra, hai thanh bảo kiếm một vàng một bạc cũng theo đó bị đánh văng đi.

Có điều khối cầu màu đỏ thẫm kia cũng có thêm một vết rạn, đồng thời hào quang quanh nó cũng âm đạm đi quá nửa.

Miệng Hắc Lang Vương hự một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi. Hai cái đùi ở phần thân dưới của nó lóe lên tia sáng màu đen(*) rồi hóa thành hai cái đùi sói.

Trong mắt Hắc Lang Vương hiện lên vẻ phẫn hận nhưng nó cũng không dám ở lại thêm nữa, miệng lại phun ra một đám khói đen bao khóa cả thân thể nó lại, tiếp đó từng đợt yêu phong màu đen nổi lên khắp xung quanh, tốc độ của Hắc Lang Vương thoáng chốc tăng lên gấp bội, chỉ trong khoảnh khắc đã biến mất ở chân trời phía xa.

Mắt thấy Lang vương chạy trốn, đám sói xám đang công thành lẫn đám sói đen đã lọt vào trong thành đều mất hết chiến ý, tất cả nhao nhao chạy tán loạn, thoáng cái đã biến vào khu vực hoang dã phía ngoài thành.

Hai bóng người từ ngoài thành bay vụt tới, nhìn kỹ thì là một nam tử trung niên vận áo bào đỏ và một lão giả hói đầu.

Hai người hiền nhiên là lực lượng mai phục ngoài thành, kết hợp với đám người Vu Diễm để nội ứng ngoại hợp, quyết một lần tiêu diệt dứt điếm Hắc Lang Vương kia, đáng tiếc là lại để nó chạy thoát.

Cũng may Hắc Lang Vương đã bị trọng thương bỏ trốn, đám sói kia cũng bị đánh lui, đại nguy cơ mà Phượng Trình thành phải đối mặt cũng đã theo đó tan thành mây khói.

Thẩm Lạc thấy vậy, nội tâm căng thẳng cũng dần thả lỏng.

Kết quả là nội tâm vừa buông lỏng, sự mệt mỏi tích tụ từ trước liền bộc phát khiến hắn còn chưa kịp ứ ớ gì đã thấy trước mắt đen ngòm một khoảng rồi lặn ra bất tỉnh.

Trong thoáng chốc, Thẩm Lạc cảm giác như mình đã trôi nổi trong một không gian kỳ quái, quanh hắn là hào quang năm màu rực rỡ nhưng lại rất mờ ảo, nhìn không rõ ràng.

Hắn muốn đưa tay dụi mắt, thỉnh linh phát hiện tay chân không hề nghe sự chỉ huy của bản thân.

Thẩm Lạc thềm cả kinh, muốn lớn tiếng la lên nhưng rồi lại phát hiện ra miệng mình cơ bản không phát ra nổi chút xíu âm thanh nào.

Ngay sau đó, một hồi đau nhức dữ dội từ khắp tứ chi truyền tới, tựa hồ như đang có nhiều lực kéo từ những hướng khác nhau giằng giật hắn.

Cảm giác đau nhức dữ dội này thoáng chốc từ tứ chi lan ra khắp cơ thể. Thân thể y như sắp bị vô vàn lực lượng xé ra thành từng mảnh nhỏ.

Hắn rất muốn giãy giụa nhưng không cách nào thoát ra nổi, chỉ có thể chìm trong cảm giác thống khổ như bị tra tấn này.

Không biết sau bao lâu, không gian bốn phía đột nhiên tấm kính bị vỡ, hóa thành vô số mảnh vụn.

...

Trong phòng dành cho đệ tử của Xuân Thu quán, Thẩm Lạc khẽ run người, mở choàng mắt.

Hắn lúc này mồ hôi đầy đầu, lồng ngực phập phồng liên tục, miệng thở hổn hển.

Nóc nhà quen thuộc dần dần đập vào mắt, ánh nắng ấm áp xuyên qua khe cửa sổ chiếu lên chiếc giường, soi sáng cả căn phòng, không khí thật bình yên, trái ngược hoàn toàn với tình cảnh trong mộng.

Hắn khẽ xoay đầu nhìn xung quanh, sau khi xác nhận mình đã thực sự thoát hẳn ra khỏi giấc mơ, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Thẩm Lạc định chống hai tay xuống giường để ngồi dậy, tức thì một cảm giác đau nhức thấu xương tràn lên óc khiến hai tai hắn mềm nhũn, người lại ngã xuống giường.

“Lại trở về rồi!”

Thẩm Lạc có chút vui mừng nhưng không dám động dậy gì thêm, chỉ nhắm mắt cảm ứng tình trạng cơ thể mình.

Những nơi khác trên người hắn cũng giống như hai tay hắn, nơi nào cũng thấy đau thấu tim gan, cơ thể rét run từng cơn, tình cảnh tệ hơn rất nhiều so với lúc tỉnh lại sau khi nhập mộng lần trước.

Nội tâm có phần lo lắng, hắn vội vàng vận chuyển Tiểu Hóa Dương Công hòng khôi phục thân thể.

Theo luồng Dương cương chi lực dâng lên nơi đan điền rồi di động giữa ngực và bụng, con rét lạnh từ trong cơ thể cũng ngừng lại một chút.

Bình tĩnh lại một chút, Thẩm Lạc tựa như bắt đầu ý thức được điều gì đó, mi mắt khẽ chớp động.

Trong giấc mộng, hắn sau khi uống rượu mật rắn của Vu Diêm, Dương cương chi lực trong người liền tăng lên một chút, nhưng hiện tại Dương cương chi khí lại quay về như cũ.

“Quả nhiên, giấc mơ chỉ là giấc mơ.” Thẩm Lạc có chút thất vọng, lắm bầm tiếc nuối nhưng rất nhanh khôi phục lại tinh thần, tiếp tục vận chuyển Tiểu Hóa Dương Công.

Những thứ hắn gặp phải trong giấc mộng lần này quá ly kỳ, quá chân thực lại liên tục có biến cố xảy ra làm hắn không có lúc nào rảnh rỗi để suy nghĩ về việc nhập mộng lần này.

Giờ đã thực sự trở về, tinh thần cũng bình ổn lại, hắn không khỏi nghĩ tới một vấn đề.

Bản thân rõ ràng đã đem gỏi ngọc trả về chỗ cũ, vậy tại sao hắn lại vẫn đi vào trong mộng?

Lẽ nào chỗ trả gỏi chưa đủ xa, nằm ở sau núi mà nó vẫn có thể ảnh hưởng tới hắn?

Nghĩ tới đây, hắn khẽ nghiêng đầu nhìn thoáng qua chỗ đầu giường, tức thì hai mắt liền trở ra.

Ở đầu giường bên trái, một vật màu huyền hoàng đang lặng im nằm đó. Vật này chính là cái gỏi ngọc thần bí mà hắn vốn đã đem trả lại chỗ cũ.

Thẩm Lạc lúc này thực sự thấy kinh sợ.

Gối ngọc thế mà lại quay về?

Có điều hấn sau khi trải qua hai giấc mộng vừa hoang đường mà lại vô cùng chân thực, tâm cảnh đã có biến hóa rất lớn so với trước, chỉ thoáng chốc đã khôi phục sự tỉnh táo.

“Không lẽ có người lên vào phòng?” Thẩm Lạc kinh nghi nghi tới việc này, đưa mắt nhìn về cửa sổ phía trước.

Cửa sổ vẫn đóng kín, không hề có dấu hiệu từng bị cạy mở.

Xuân Thu quán không phải đạo quán bình thường, để phòng chuyện ngoài ý muốn phát sinh, cửa sổ phòng các đệ tử đều được chế tạo đặc biệt, bố trí khá tinh xảo, trừ khi dùng lực mạnh phá cửa, nếu không người ở ngoài rất khó để mở chứ đừng nói tới chuyện yên lặng mà mở được.

“Chẳng lẽ nó tự quay lại?” Thẩm Lạc khẽ rùng mình phát giác gối ngọc càng lúc càng quý dị.

Bao suy nghĩ lộn xộn nảy ra trong đầu khiến hấn trong nhất thời không cách nào sắp xếp lại. Thấy vậy, hấn liền dứt khoát ném việc này qua một bên, bắt đầu tĩnh tọa vận chuyển Tiểu Hóa Dương Công.

Hơn nửa canh giờ sau, khi cảm giác đau nhức trên người gần như đã tan hết, hấn mới thu công, trở mình ngồi dậy, một lần nữa nhìn qua cái gối ngọc, đầu óc lâm vào trầm tư.

Những hình ảnh trong giấc mơ đêm qua cứ không ngừng xuất hiện trong đầu khiến hấn có phần mất tập trung.

Thẩm Lạc lại đảo mắt nhìn qua đồng điện tích trên bàn. Hắn đột nhiên nhớ tới trong giấc mơ, Vu Diễm từng nhắc tới chuyện Vu thiên sư gặp kỳ ngộ, thoáng trầm ngâm một chút, hắn liền rút cuốn Địa Lý Chí của huyện này ra xem.

Trong mơ, Vu Diễm từng nhắc tới huyện Tùng Phiên, Thẩm Lạc liền lật tới phần địa đồ huyện Tùng Phiên rồi bắt đầu tỉ mỉ đọc.

“Sông Loan Thủy! Không ngờ sông này lại có thật!”

Không phải chú giải, chỉ là làm rõ:

Tên chương nguyên gốc là 去而复回 - Khứ Nhi Phục Hồi - tạm hiểu là Đi rồi mà lại quay về, tương ứng với nội dung chương đề cập việc Thẩm Lạc tỉnh dậy từ giấc mơ và cái gói ngọc kia đã bị trả về chỗ cũ mà ban đêm lại quay về ám quẻ Thẩm Lạc. Người dịch nhất thời cảm thấy khá buồn cười, liền đặt thành Đi để trở về.

(*): Tia sáng màu đen, nguyên gốc Hán Việt là Hắc Mang, đọc truyện Tàu đã nhiều năm, mình vẫn chưa thể hình dung ra tia sáng màu đen nó trông thế nào. Ai biết xin trả lời giúp ở chủ đề thảo luận truyện.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 41: Phong Dương Chân Nhân

Mắt Thẩm Lạc sáng lên, nhìn chăm vào vào địa đồ.

Căn cứ theo ghi chép trên sách, sông Loan Thủy còn gần hơn hẳn tướng tướng, chỉ cách huyện Xuân Hoa trên dưới hai trăm dặm.

Thẩm Lạc buông sách xuống, người rơi vào trầm tư.

“Thẩm sư đệ.” Vào lúc này, một tràng tiếp đập cửa cồm cộp vang lên, đồng thời một tiếng nói từ bên ngoài truyền vào.

Thẩm Lạc nghe vậy bèn đứng dậy mở cửa phòng. Trước cửa phòng thấy một thanh niên khôi ngô đang đứng, chính là Điền Thiết Sinh.

“Điền sư huynh, Thanh Dương Thủ của người sắp đại thành tới nơi. Cửa phòng sư đệ là làm bằng gỗ thối, không chịu nổi mấy lần gõ của người đâu.”

“Thẩm sư đệ đừng trêu ta, thiên tư tập võ của ta không tốt, Thanh Dương Thủ luyện mười năm cũng đừng mơ đại thành.” Điền Thiết Sinh còn chưa mở miệng đã bị Thẩm Lạc trêu chọc một trận, không khỏi cười khổ đáp.

“Sư huynh quá khiêm tốn rồi. Người tới chỗ ta là có việc gì sao?” Thẩm Lạc mời Điền Thiết Sinh vào phòng rồi hỏi.

“Mấy hôm trước ta nghe Bạch sư đệ nói thân thể người không được khỏe, hôm nay tu xong bài tập buổi sáng, tới Ngọc Hoàng điện cũng không gặp người, Lâm sư đệ ở phòng kế bên còn bảo từ sáng không thấy người rời phòng nên ta mới tới đây xem sao. Ồ, khí sắc người nhìn qua đúng là không tốt lắm, có phải bị bệnh rồi không?” Điền Thiết Sinh thấy khí sắc Thẩm Lạc không tốt liền hỏi.

“Đa tạ sư huynh quan tâm, ta chỉ là tối qua ngủ không được ngon thôi, không có chuyện gì lớn đâu.” Thẩm Lạc tạm thời chưa muốn kể chuyện gỏi ngọc cho người khác nên thuận miệng giải thích.

“Không sao là tốt rồi. Người phải chú ý nghỉ ngơi hơn, đừng cố quá mệt thân. Sắp tới giờ ăn trưa rồi, cùng đi chứ.” Điền Thiết Sinh nghe Thẩm Lạc nói mình không sao, có vẻ như tin thật, lại nhìn đồng hồ rồi rủ rê.

Thẩm Lạc thấy bụng cũng hơi đói, liền cùng Điền Thiết Sinh đi tới Trai đường(1).

“Điền sư huynh, sư phụ ra ngoài cũng mấy ngày rồi, người có biết lão nhân gia khi nào về không?” Thẩm Lạc nhìn sang Điền Thiết Sinh, hỏi.

Thân thể hắn bây giờ đã khôi phục lại, có điều tình trạng sau khi rời khỏi hai giấc mộng kia thủy chung vẫn khiến hắn lo lắng. Chỉ La đạo nhân mới có thể nhìn ra tình trạng cơ thể của hắn bây giờ.

Không hỏi rõ ràng vấn đề này, hắn thực sự không thể nào an tâm được.

“Sư phụ lần này xuống núi là tới bắt quý ở nhà một phú hộ trong thành Định Viễn, cũng không xa, nhìn thời gian chắc cũng sắp về rồi. Người tìm lão nhân gia có việc gì thế?” Điền Thiết Sinh hỏi.

“Có chút vấn đề về việc tu luyện, muốn thỉnh giáo lão nhân gia người...” Thẩm Lạc nghe nói La đạo nhân sắp về, lòng có chút vui mừng,

thuận miệng đáp.

Hắn mới nói được một nửa, cơ thể đột nhiên thấy mất hết sức lực, cảnh vật trước mắt quay cuồng một hồi, tiếp đó “bịch” một tiếng, người ngã ngửa trên mặt đất.

“Thâm sư đệ, ngươi làm sao thế này?” Điền Thiết Sinh đang đi bên cạnh kinh hãi, vội vã ôm lấy người hắn.

Cả người Thâm Lạc không ngừng run rẩy. Hắn chỉ thấy trong người tựa như xuất hiện một cái động lớn, đang điên cuồng thôn phệ sinh mệnh lực khiến hắn vô cùng thống khổ. Sự đau đớn này thậm chí còn mãnh liệt hơn so với cảm nhận trong mộng cảnh, lại thêm việc hắn không ú ớ nổi một tiếng dồn vào, thực là sống không bằng chết.

Cũng may đúng lúc này, cảnh vật trước mắt hắn nhanh chóng trở nên mờ ảo, toàn bộ tri giác của hắn chỉ chớp mắt đã bị màn đen vô tận bao phủ, cả người hôn mê bất tỉnh.

...

Không biết sau bao lâu, tri giác của hắn dần dần khôi phục lại, cảm nhận được một dòng nước ấm đang chậm rãi chảy xuôi trong cơ thể khiến hắn thấy vô cùng thoải mái.

Hắn chậm chậm mở hai mắt ra, chỉ thấy một cái nóc nhà lạ lẫm ở phía trên, giữa nóc nhà có viết một chữ Đạo, bao quanh chữ Đạo là một vòng hoa văn màu xanh, bao quanh hoa văn màu xanh lại là một cái khung vuông màu tím, ở bốn cạnh của khung vuông kia thấy có vẽ tứ tượng thụ thú: Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ.

Thâm Lạc vừa hồi tỉnh, lại thấy cái nóc nhà xa lạ này, nhất thời có chút ngỡ ngàng, đầu óc mơ hồ không biết chuyện gì đã xảy ra.

“Thâm sư đệ, người tỉnh rồi?” Ngay lúc này, một khuôn mặt ở ngang tầm mắt hắn đang chăm chú nhìn xuống. Khuôn mặt này chính là Điền Thiết Sinh.

“Điền sư huynh, ta bị sao thế này?” Thâm Lạc vừa thấy Điền Thiết Sinh thì liền nhớ lại mọi thứ đã xảy ra lúc mới đây, toan trở mình ngồi dậy.

“Đừng nhúc nhích!” Một giọng nói uy nghiêm vang lên ngăn động tác của hắn lại.

Thâm Lạc quay đầu nhìn lại liền thấy một lão giả cao lớn tóc muối tiêu đang đứng ở bên cạnh.

Người này, thân vận đạo bào màu xanh sẫm, đầu đội Liên Hoa Thượng Thanh quan(2), khuôn mặt lạnh lùng, đôi tròng mày dài rủ nghiêng xuống, trông như quỷ thất cổ, nhìn qua có phần dọa người.

“Quán chủ!” Thâm Lạc trông rõ dung mạo lão giả tóc muối tiêu rồi liền lấp bắp kinh hãi, lập tức tức nghe lệnh không dám nhúc nhích nửa phân.

Hắn đột nhiên cảm thấy chỗ eo hơi nhói lên một cái, đưa mắt nhìn xuống thì ra hai ngón tay phải của Phong Dương chân nhân đang cầm một cây châm tỏa ánh sáng đỏ lấp lóe châm lên một yếu huyệt của hắn rồi nhẹ nhàng vê vê thân châm.

Ngay sau đó, hắn lại thấy một màn khiến hắn suýt chút thì đã kêu lên.

Chỉ thấy chỗ eo hắn lúc này cắm chi chít cả mười bảy, mười tám cây châm, mỗi cây đều tỏa ánh sáng mờ mờ màu đỏ.

Thâm Lạc chớp mắt cái đã kịp phản ứng, biết rõ Phong Dương chân nhân quá nửa là đang thi triển bí thuật châm cứu nào đó giúp hắn nên không dám lên tiếng quấy rầy, có điều trong lòng hắn bất giác có chút lo lắng.

“Thân thể ta xảy ra chuyện gì sao? Được rồi, bây giờ nghĩ nhiều cũng chẳng tác dụng gì, nếu Phong Dương chân nhân đã ra tay chữa trị cho ta thì quá nửa là sẽ biến nguy thành an.”

Hắn nghĩ vậy xong liền đưa mắt quan sát bốn xung quanh, phát hiện gian phòng này khá rộng rãi, vách tường bốn phía được quét vôi trắng, trong phòng cũng không trang trí gì nhiều nên tổng thể nhìn qua khá đơn sơ.

Ở chỗ trước vách tường đối diện đại môn có bày một bàn thờ lớn, thờ phụng thần vị Tam Thanh gồm Nguyên Thủy Thiên Tôn, Linh Bảo Thiên Tôn và Đạo Đức Thiên Tôn, không khí rất trang nghiêm.

Ở phía trước thần vị có bày sáu chiếc ghế dựa lớn bằng gỗ Đàn Hương, trái phải mỗi bên ba chiếc, thoạt nhìn chắc là dùng để ngồi nghị sự.

Chiếc giường hắn đang nằm bây giờ được kê sát vách tường bên trái. Ngoài những thứ kê trên ra thì cả phòng không thấy có thứ gì khác, nhìn sơ qua đúng là có phần trống trải, nhìn kỹ lại thấy tòa ra không khí uy nghiêm.

Thẩm Lạc giờ đã nhận ra nơi này chính là Kinh Tĩnh đường trong Xuân Thu quán, là chỗ quán chủ xử lý sự vụ. Bản thân hắn năm xưa khi nhập môn đã từng tới đây, sau đó thì không có cơ hội tiếp cận chỗ này nữa.

Phong Dương chân nhân không để ý việc Thẩm Lạc nhìn chung quanh mà chỉ tập trung chăm chú, không bao lâu lại thấy châm thêm năm sáu cây kim vào bên hông Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc chỉ thấy chỗ eo mình dần dần nổi lên cảm giác nóng như có lửa. Cảm giác này rất nhanh lan ra khắp cơ thể khiến hắn thấy thoải mái khó tả.

Cảm giác yếu ớt vô lực trên cơ thể hẳn dần dần biến mất, khuôn mặt trắng bệch cũng khôi phục lại một chút huyết sắc.

Phong Dương chân nhân cúi xuống đưa mắt nhìn sắc mặt Thẩm Lạc, xong liền thu tay trái lại, tay phải hư không nhất chiêu(3), lòng bàn tay tỏa ánh sáng màu đỏ.

Hai mươi mấy cây châm ‘vèo’ một tiếng rồi tự hành bay từ trên thân Thẩm Lạc ra, chui vào ống tay áo lão.

“Đa tạ quán chủ.” Thẩm Lạc gắng gượng điều khiển thân thể còn hơi bủn rủn ngồi dậy, chấp tay thi lễ cảm tạ Phong Dương chân nhân.

“Sớm nghe La sư đệ từng nói thân thể người không tốt, nhưng ta không ngờ lại kém đến thế này, thực không biết người tu luyện thế nào. Tu luyện một cái Tiểu Hóa Dương Công thôi cũng bị công pháp cản trở. Người có thể tu luyện công pháp này tới nhập môn, đây cũng là một chuyện khó tin rồi.” Phong Dương chân nhân quan sát hai mắt Thẩm Lạc xong lại hừ nhẹ một tiếng, nói.

“Cái gì? Công pháp cản trở?” Thẩm Lạc như bị sét đánh, cả người ngây ra.

“Quán chủ, tình hình thân thể Thẩm sư đệ rất nghiêm trọng sao?” Điền Thiết Sinh đứng bên cạnh nghe được lời này cũng biến sắc, vội vàng hỏi lại.

“Người nói xem? Mạch tượng trong người rối loạn, nguyên khí hư tổn cực kỳ nghiêm trọng, rõ ràng là biểu hiện công pháp cản trở!” Phong Dương chân nhân liếc mắt nhìn Điền Thiết Sinh, hỏi ngược lại.

“Thẩm sư đệ, người tu luyện có chỗ không hiểu rõ, sao không tìm sư phụ thỉnh giáo, sao lại tu luyện lung tung, Nguyên khí trong người không

phải nói bù đắp là bù đắp được đâu, ài...” Diên Thiết Sinh dậm chân than thở.

“Quán chủ, nguyên khí bị hao tổn có phải sẽ ảnh hưởng tới tuổi thọ phải không?” Thâm Lạc hít sâu một hơi, cố gắng ổn định tâm tư đang rối như canh hẹ lại, nhìn Phong Dương chân nhân rồi hỏi.

Chú giải:

1. Trai đường: Là phòng ăn nhưng đạo quán chủ trương thanh tâm quả dục, đồ ăn chủ yếu là các món chay. Trai ở đây chính là đồ chay.

2. Liên Hoa Thượng Thanh quan: Mũ giống thú mà Thái Thượng lão quân đội trong Tây Du Ký bản 1986 vậy.

3. Hư không nhất chiêu: Giống như hành động bàn tay hơi nắm (chụp) vào không khí.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 42: Đấu Kiếm Trong Rừng

Thẩm Lạc chậm rãi đi dọc theo con đường nhỏ trong núi, tự hỏi làm thế nào mới có thể bổ sung nguyên khí trong cơ thể, gia tăng thọ nguyên.

Dựa theo lời Phong Dương chân nhân, còn do chính hấn suy đoán biện pháp thứ nhất là phục dụng đan dược cùng loại với Bảo Nguyên Đan mới có thể đền bù nguyên khí trong cơ thể, đương nhiên đan dược phải hiệu quả tốt hơn so với Bảo Nguyên Đan. Biện pháp thứ hai là mau chóng tu luyện Tiểu Hóa Dương Công đến viên mãn, sau đó tu luyện công pháp cao cấp hơn.

Hai thứ này, trong Xuân Thu quan hấn là có. Để trở thành đệ tử ký danh trong quan, Thẩm gia đã bỏ ra vàng bạc khá lớn, nhưng đan dược tốt hơn đoán chừng cũng không phải một chút vàng bạc là có thể đơn giản đổi lấy. Còn tu luyện Tiểu Hóa Dương Công đến viên mãn, lấy tư chất hấn, tuyệt không có khả năng trong vòng hai năm có thể làm được.

Trong lòng Thẩm Lạc suy nghĩ biện pháp khả thi, bất tri bất giác đi tới phía sau núi.

Phía sau núi rừng sâu cây cối um tùm, dày đặc xanh tươi ướt át, bên tai côn trùng kêu vang, tiếng chim kêu lúc xa lúc gần, khiến cho lòng hấn vốn căng cứng thoáng buông lỏng mấy phần.

Vào thời khắc này, một tiếng oanh minh trầm thấp từ trong khu rừng rậm rạp phía trước truyền đến, nghe tựa hồ là thanh âm đao kiếm va chạm vào nhau.

Thẩm Lạc ngừng chân lắng nghe, không lâu sau lại một tiếng tiếng oanh minh truyền đến, còn kèm theo tiếng rít sắc bén

"Xảy ra chuyện gì?"

Trong lòng hấn kinh ngạc, nơi này phía sau núi ít ai lui tới, tại sao có loại thanh âm này, hấn là có người đang tranh đấu ở đây?

Hấn hơi trầm ngâm, thả nhẹ bước chân tới gần nơi đó, rất nhanh tới đầu nguồn phát ra thanh âm.

"Đây là . . ."

Con người Thẩm Lạc co rụt lại, vô thức nghiêng người một cái, ẩn núp sau một cây đại thụ.

Trong rừng rậm phía trước đứng đấy hai bóng người, chính là Bạch Tiêu Thiên và Đinh Hoa.

Hai người đứng cách xa nhau chừng năm sáu trượng, thân hình bất động. Giữa hai người, hai đạo kiếm ảnh màu đỏ dài mấy thước ở giữa không trung quấn lấy nhau, uốn cong với khí thế như Long Xà quay cuồng, phát ra thanh âm va chạm leng keng liên tiếp.

Rừng rậm chung quanh cây đổ nhánh đoạn, một đoàn bừa bộn, bị chém ra một mảng lớn đất trống. Những nơi hai đạo kiếm ảnh đi qua, bất luận là cây cối thô to, hay là núi đá trong rừng, đều bị chém thành hai đoạn. Chỗ đứt mang theo vết cháy đen, giống như từng bị lửa thiêu đốt qua.

"Phi kiếm!" Ánh mắt Thẩm Lạc sáng lên.

Mặc dù hai đạo kiếm ảnh màu đỏ này, so với phi kiếm của hai vị tiên sư ở Đông Lai huyện trong giấc mộng thì chậm hơn nhiều, nhưng luồng kiếm

khí lãng lệ kia lại tương tự, tuyệt đối là phi kiếm không thể nghi ngờ.

Hai thanh phi kiếm được hồng quang bao khóa, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy một chút hình dáng. Bản thể phi kiếm Bạch Tiêu Thiên tựa như là đồng tiền xâu chuỗi mà thành Đồng Tiền Kiếm, hình dạng kỳ lạ, tới lui đại khai đại hợp, thế như như bôn lôi thiểm điện.

Chỉ thấy một dải kiếm quang chớp động, chiêu thức Đồng Tiền Kiếm liên hoàn, ngưng kết thành một mảnh kiếm vông dày đặc, giam phi kiếm Đinh Hoa vào trong đó.

Phi kiếm Đinh Hoa chỉ là một thanh nhìn như Mộc Kiếm bình thường, cực kỳ nhẹ nhàng, lơ lửng không cố định. Mặc dù bị vây trong kiếm vông của Đồng Tiền Kiếm, lại phòng thủ đến giọt nước không lọt, không hề rơi xuống hạ phong chút nào. Hơn nữa thỉnh thoảng còn giống như độc xà thổ tín phát động thế công, muốn xé rách kiếm vông, đáng tiếc đều bị ngăn cản trở về.

Dần dần, hồng quang trên Mộc Kiếm của Đinh Hoa dần dần bị áp chế, di động cũng không còn linh hoạt như lúc đầu.

Sắc mặt Đinh Hoa ngưng trọng, kiệt lực thôi động phi kiếm, như cũ khó mà vận hội thế yếu.

"Xem ra Bạch sư huynh vẫn nhìn hơn một bậc." Xa xa Thẩm Lạc thầm nghĩ, đi về phía trước gần chút, trốn ở sau một cây đại thụ khác.

Đây là lần đầu tiên có cơ hội ở khoảng cách gần như vậy xem người khu kiếm chiến đấu, cơ hội khó có được, hẳn cũng không muốn bỏ lỡ.

"Đinh sư huynh, Thanh Đà Lê Mộc Kiếm của ngươi vừa mới luyện thành, tiếp tục đấu nữa, chỉ sợ sẽ bị tổn hại, hôm nay đến đây ngừng đi?"

Bạch Tiêu Thiên vây Mộc Kiếm nhưng không tiếp tục ép sát, ngược lại mở miệng kêu dừng.

Đinh Hoa nghe vậy, trong mắt lóe lên vẻ tức giận, không hề dừng tay, đột nhiên khẽ quát một tiếng, hai tay bám ngón tay thành quyết, hình thành một kiếm chỉ, điểm vào hư không một cái.

Đầu ngón tay y bỗng loé lên hồng quang, trên hai gò má cũng nổi lên một tầng huyết quang quý dị.

Trong kiếm võng, hồng quang trên Mộc Kiếm đại thịnh, phảng phất ăn một viên thuốc đại bổ. Kiếm quang vốn dài vài thước đột nhiên tăng vọt gấp bội, hóa thành một thanh cự kiếm màu đỏ dài hơn một trượng, thế đại lực trầm lắng không bỏ một phát.

"Xoẹt" một tiếng, kiếm võng do Đồng Tiền Kiếm biến thành bị đánh thủng một lỗ hồng.

Mộc Kiếm từ đó bắn ra, không dừng lại chút nào, "vèo" một tiếng, hóa thành một đạo kiếm ảnh màu đỏ, bắn thẳng đến mặt Bạch Tiêu Thiên.

Sắc mặt Bạch Tiêu Thiên khẽ biến, lúc đầu kiếm mà bị phi kiếm đối phương cận thân chính là điều tối kỵ, gã vội vàng vẫy tay một cái.

Kiếm mang Đồng Tiền Kiếm liền đại thịnh, vô cùng nhanh chóng bắn ngược về, trong chớp mắt đuổi kịp Mộc Kiếm, thân kiếm khẽ quẩn, lần nữa cuốn lấy kiếm gỗ.

Nhưng ngay lúc này, "keng" một tiếng vang lớn, hồng quang trên Mộc Kiếm bỗng nhiên vỡ vụn, huyền hóa thành mười mấy đạo kiếm quang nhỏ bé, thay đổi phương hướng đánh vào trên Đồng Tiền Kiếm.

Chỉ nghe trong âm thanh "keng keng keng" liên tiếp giòn vang, Đồng Tiền Kiếm bị đánh bay ra ngoài, giữa không trung lẫn lộn mấy vòng, nhưng bản thân nó tựa hồ không bị sút mẻ gì.

Đình Hoa thấy cảnh này, nhướng mày, khẽ quát một tiếng, thôi động Mộc Kiếm lần nữa giống như lưu tinh cản nguyệt mau chóng đuổi theo, định nhất cổ tác khí đánh tan đối phương.

Nhưng ngay lúc này, Đồng Tiền Kiếm quay cuồng bay múa bỗng nhiên ngừng lại, giữa trời lượn vòng khẽ quẩn, lại đuổi sát theo Mộc Kiếm.

Một cú xoay này kỳ diệu tới đỉnh cao, vừa vặn chọn chỗ yếu nhất giữa của Mộc Kiếm.

"Tranh" một tiếng kiếm minh, kiếm quang đỏ hồng trên Mộc Kiếm bị đánh tan hơn phân nửa, bị đánh bay ra mấy trượng.

Đình Hoa biến sắc, liên tục thôi động pháp lực thể nội, mới giữ vững thân kiếm.

Trên mặt y âm tình bất định, lập tức đưa tay vẫy một cái, Mộc Kiếm bay ngược về, rơi vào trong tay y, không tiếp tục tiến công nữa.

Bạch Tiêu Thiên thấy đối phương dừng tay, cũng thu lại Đồng Tiền Kiếm kia.

"Ngự kiếm chi thuật của Bạch sư đệ, Đình mỗ lĩnh giáo, cáo từ!" Đình Hoa chấp tay nói một tiếng, quay người rời đi.

Đi tới mấy bước, ánh mắt của y liếc qua một bên, nhìn thoáng qua chỗ Thảm Lạc ẩn thân, hừ nhẹ một tiếng, nhưng bước chân không ngừng, rất nhanh biến mất nơi xa.

"Thâm sư đệ, ra đi." Bạch Tiêu Thiên đưa mắt nhìn Đinh Hoa rời đi, xụ mặt mở miệng nói.

"Bạch sư huynh, lỗi tai các ngươi thật thông linh, xa như vậy cũng bị các ngươi nhận ra." Thâm Lạc từ phía sau cây đặng xa đi ra, cười ha ha nói.

"Ta nói ngươi sao không ở trong phòng mình, lại chạy tới chỗ này?" Bạch Tiêu Thiên thấy Thâm Lạc đi tới chỗ mình, cau mày hỏi.

"Tu luyện gặp phải vấn đề, vốn tính đi giải sầu một chút, không ngờ lại đụng phải các ngươi tỷ thí ở chỗ này."

"Tiểu Hóa Dương Công của ngươi lúc trước không phải vừa mới nhập môn, sao lại gặp vấn đề?" Bạch Tiêu Thiên có chút ngạc nhiên, đứng lên.

"Ngay cả huynh cũng nghĩ tu luyện Tiểu Hóa Dương Công thì cho dù tư chất kém cũng không có vấn đề sao?" Thâm Lạc than nhẹ, lộ ra nụ cười khổ.

"Ai, ta không có ý này. . . Được rồi, theo sau núi giúp ta một chút đi." Bạch Tiêu Thiên nhìn ra tâm tình Thâm Lạc không tốt, ngẩng đầu nhìn bầu trời, sau đó nói.

Thâm Lạc tự nhiên sẽ không cự tuyệt, liền gật đầu nhẹ.

Hai người sánh vai đi vào chỗ sâu trong rừng cây, xuyên qua một mảnh lùm cây thấp bé, đi tới một con đường nhỏ biến mất trong đám cỏ hoang.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 43: Phù Khí

"Vừa rồi huynh và Đinh sư huynh tỷ thí đấu pháp, tự mình ngự vật, uy lực của đồng tiền kiếm và kiếm gỗ không tầm thường, có thể tùy tiện làm gãy cây hủ rừng, đây chắc hẳn là pháp khí trong truyền thuyết à?" Thẩm Lạc vừa đi, vừa hỏi.

"Người nói cái đồ chơi này à? Nó cũng không phải là pháp khí gì đâu." Bạch Tiêu Thiên lắc đầu, đang khi nói chuyện lấy từ trong tay áo ra thanh đồng tiền kiếm kia, thuận tay đưa tới tay Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc cũng không khách khí nhận lấy, quan sát tỉ mỉ.

Đồng tiền kiếm này dài khoảng hai thước, chế tạo có chút tinh tế, là dùng chín chín tám mươi một đồng tiền cổ màu xanh rất nhỏ, thông qua dây đỏ khâu chuỗi bện thành.

Kiểu dáng tất cả tiền cổ đều giống nhau, một mặt vờn quanh lỗ vuông minh khắc mười hai con giáp, mặt kia dùng chữ Khải khắc lên bốn chữ "Trường Mệnh Phú Quý", lại là tám mươi một đồng hoa tiền.

Hoa tiền là do quan phủ rèn đúc, bình thường không dùng lưu thông mua bán, phần lớn dùng để khai lò, trấn kho, cầu phúc. Bản dịch tại bạch ngọc sách. Mặc dù số lượng kém xa đồng tiền bình thường, nhưng cũng không phải vật quá mức trân quý, theo lý không nên có thần thông như vừa rồi mới đúng.

Chẳng lẽ là dây đỏ khâu chuỗi tiền cổ này có gì cổ quái?

Thẩm Lạc cảm thấy hiếu kỳ, lấy tay chà xát dây đỏ, lại đưa tới trước mũi nhẹ nhàng hít hà, phát giác trên đó có một mùi chu sa nhàn nhạt, nhưng lại không thể nhìn ra do vật liệu gì bện thành.

Bạch Tiêu Thiên thấy bộ dáng hẩn như vậy, sờ lên mũi, có chút nhìn không được.

"Được rồi, đừng nghiên cứu nữa, mấu chốt không phải trên đồng tiền kiếm này, ngươi dù phá hủy nó cũng nhìn không ra nguyên nhân đâu." Nói xong, gã lấy lại thanh kiếm từ trên tay Thẩm Lạc, lại móc từ trong tay áo ra một tấm phù lục màu vàng, dán trên chuôi kiếm.

Theo một tay gã bấm pháp quyết, trong miệng ngâm tụng nhẹ một trận, trên phù lục kia lập tức sáng lên một mảnh hồng quang nhàn nhạt, bao toàn bộ thân kiếm lại, giống như lúc đấu pháp vừa rồi.

Chỉ thấy hai ngón tay Bạch Tiêu Thiên vẫy một cái, đồng tiền kiếm khẽ run lên, đột nhiên bay vút lên, ở giữa không trung lượn một vòng, vòng quanh hai người bọn họ rồi bay vút lên treo trên bầu trời.

Đôi mắt Thẩm Lạc sáng lên, đáy lòng cũng không nhìn được lộ vẻ hâm mộ.

Bạch Tiêu Thiên cũng không phải cố ý khoe khoang, chỉ hơi biểu diễn một chút, liền vẫy tay một cái, thu hồi đồng tiền kiếm lại, gỡ phù lục phía trên xuống.

"Ngươi cũng thấy đấy, đồng tiền kiếm này cần phù lục thôi động, mượn nhờ phù lục chi lực mới có thể thi triển ra một chút uy lực. Trên thực tế được gọi là 'Phù khí', là một loại ngụy pháp khí, uy năng kém xa vạn dặm so với pháp khí chân chính." Bạch Tiêu Thiên tiện tay thu đồng tiền kiếm và phù lục vào, giải thích.

Thẩm Lạc biết, Bạch Tiêu Thiên cho hắn xem phù khí cũng không vấn đề, nhưng phù lục trên đồng tiền kiếm cũng không thể tùy tiện đưa người, đây là quy củ tông môn, cũng là nguyên tắc xử sự, cho dù quan hệ thân cận, cũng không thể đi quá giới hạn.

Đối với chuyện này, trong lòng của hắn cũng không khúc mắc gì, ngược lại càng thêm thưởng thức, càng cảm thấy Bạch Tiêu Thiên là người đáng tương giao.

"Phù khí đã thần diệu như thế, vậy pháp khí không biết thần uy cỡ nào?" Tâm thần Thẩm Lạc nghĩ tới hỏi tiếp.

"Pháp khí chân chính không chỉ có uy năng cường đại, yêu cầu đối với người sử dụng cũng rất cao, chỉ có tu vi đạt tới Tích Cốc kỳ mới có thể thôi động, bình thường dễ gì thấy được chứ? Toàn bộ Xuân Thu quan chúng ta, sợ là cũng chỉ có quan chủ và vị sư thúc tổ kia mới có, ngay cả La sư và Vương sư bá cũng không có." Bạch Tiêu Thiên cũng một mặt hướng tới nói.

"Quan chủ thì cũng thôi đi, ngược lại vị sư thúc tổ kia, huynh đã từng gặp chưa?" Thẩm Lạc nghe vậy, không khỏi hiếu kỳ hỏi.

Nói đến vị sư thúc tổ này, trong Xuân Thu quan cũng coi là một chuyện ly kỳ, bởi vì cơ hồ tất cả mọi người đã nghe nói qua danh hào của lão, nhưng chưa nghe nói vị đệ tử nào đã gặp qua chân thân lão, cho nên thập phần thần bí.

Có người đồn rằng lão đã sống qua mấy trăm năm tuế nguyệt, có người đồn lão đã chứng đạo thành tiên. Thậm chí, có lời đồn trên thực tế lão đã sớm qua đời, bất quá trong quan vì tăng thanh thế bên ngoài, nên vẫn một mực giấu kín.

Trong đáy lòng Thâm Lạc, ngược lại càng tin tưởng vị sư thúc tổ này có thọ nguyên kéo dài, đến nay vẫn còn sống sót.

"Dù ta chưa gặp qua, nhưng nghe La sư nói, sư thúc tổ đích thật đang bế quan, chỉ là cực ít lộ diện mà thôi. Trong quan đại khái cũng chỉ có quan chủ và La sư rải rác mấy người mới có thể gặp mặt lão nhân gia ngài." Bạch Tiêu Thiên nói.

"Nói như thế, một đường tu tiên thật có thể kéo dài thọ nguyên?" Trong lòng Thâm Lạc vui mừng hỏi.

"Đây là tự nhiên, chỉ cần tu luyện đột phá từng đạo quan ải, cảnh giới tăng lên, hạn mức thọ nguyên liền có thể kéo dài một đoạn. Vị sư thúc tổ kia bây giờ đã mấy trăm tuổi rồi đấy." Bạch Tiêu Thiên gật gật đầu, khẳng định.

"Quả thật có thể. . . Dựa theo cảnh giới tu hành để phân chia, bây giờ xem như ta ở cấp độ sơ đẳng nhất sao?"

Từ trong miệng Bạch Tiêu Thiên đạt được đáp án xác định này, trong lòng Thâm Lạc không khỏi dâng lên một cỗ dậy sóng, đối với nguyện vọng sống tiếp, cũng càng ngày càng chờ mong.

"Cái này. . ." Bạch Tiêu Thiên nghe vậy, trên mặt hiện lên vẻ lúng túng.

"Ta hiểu rồi, xem ra đến ngay cả sơ đẳng nhất cũng không được." Thâm Lạc thấy vậy, lập tức hiểu rõ, khóe miệng co giật một chút, nói ra.

"Cảnh giới tu hành thấp nhất chính là Luyện Khí kỳ, có thể tu luyện ra pháp lực là có thể xem như tiến vào Luyện Khí kỳ, bây giờ ta chính là cấp độ này. Mà tầng trên chính là Tích Cốc kỳ, La sư và quan chủ đều ở cảnh giới này." Bạch Tiêu Thiên đành phải giải thích một chút.

"Thì ra là thế, vị sư thúc tổ kia thì sao? Huynh có biết cảnh giới của ngài là gì không?" Thảm Lạc lại hỏi.

"La sư ngược lại chưa hề nói qua, bắt quá từ trên đại thể thọ nguyên suy đoán, có khả năng cao hơn Tích Cốc kỳ một cảnh, là Ngưng Hồn kỳ." Bạch Tiêu Thiên lắc đầu, nói ra.

Thảm Lạc nghe vậy, lập tức nhớ kỹ trong lòng.

Hôm nay Bạch Tiêu Thiên nói lời này, dường như ở trước mặt hắn mở ra một cánh cửa mới, để hắn thấy được chính mình có hi vọng cầu sinh, cũng nhận thức được bản thân là người bình thường nhỏ bé, trong lúc nhất thời trong lòng có thể nói là bát vị tạp trần.

Phàm nhân bắt quá vôi vàng hơn trăm năm thọ nguyên, trừ bỏ lão ấu vô lực, ở giữa còn lại bao nhiêu thời gian chứ?

Hắn ngay cả thời gian ngắn ngủi này cũng không thể yêu cầu xa vôi, làm sao lại cam tâm?

"Bạch huynh, lúc trước huynh và Đinh sư huynh giao đấu, dùng công pháp hắn là 'Thuần Dương Kiếm Quyết' hả?" Thảm Lạc lấy lại bình tĩnh, hỏi.

Bạch Tiêu Thiên nghe vậy, nao nao, tựa hồ đối với việc Thảm Lạc biết 'Thuần Dương Kiếm Quyết', có vẻ khá ngạc nhiên.

"Không nên cảm thấy kỳ quái, một đệ tử ký danh như ta mặc dù không cách nào tiếp xúc những công pháp khác, nhưng dùng tiền tài nhiều chút, nghe ngóng chút tin tức vẫn không khó. Ta biết Tiểu Hóa Dương Công chẳng qua là đặt nền móng, xem như phạm nhân tu luyện đoán thể chi thuật, là vì đặt nền móng cho việc tu luyện Thuần Dương Kiếm Quyết. Mà Thuần Dương Kiếm Quyết, mới là công pháp chân chính trong quan có thể

tu luyện ra pháp thuật." Thảm Lạc nhìn ra nghi ngờ trong lòng Bạch Tiêu Thiên, mỉm cười nói.

"Tin tức tiểu tử ngược lại là linh thông. Không sai, Tiểu Hóa Dương Công đích thật là đặt nền móng, đệ tử phải tu luyện nó đến viên mãn mới có tư cách thử tu luyện công pháp Thuần Dương Kiếm Quyết tầng thứ nhất." Bạch Tiêu Thiên hơi do dự một chút, cũng không giấu diếm nói.

"Nói cách khác, chỉ cần tu thành Tiểu Hóa Dương Công, là có thể tu luyện Thuần Dương Kiếm Quyết, từ đó chân chính bắt đầu bước vào con đường tu đạo?" Thảm Lạc chăm chú hỏi.

"Nào đơn giản như vậy? Có tư cách thử Thuần Dương Kiếm Quyết tầng thứ nhất, cũng không có nghĩa là đạt tới 'Thông Pháp Tính'. Chỉ có qua Thông Pháp Tính, mới xem như là tu sĩ Luyện Khí kỳ, chân chính bước vào cánh cửa Tiên Đạo." Bạch Tiêu Thiên liên tục lắc đầu.

"Thông Pháp Tính?" Lần này, Thảm Lạc thật kinh ngạc.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 44: Khó Khăn Khi Tu Luyện

"Có nói người cũng không hiểu. . . Được rồi, để ta nói cho người biết thế nào là "Thông Pháp Tính " nói một cách dễ hiểu, là dùng Dương Cương chỉ khí thúc dục Thuần Dương kiếm quyết tầng thứ nhất để tu luyện ra tia Pháp lực đầu tiên trong người. Nếu không qua được một bước này, thì xem như cùng tu Tiên vô duyên." Bạch Tiêu Thiên thấy bộ dáng trông mong của Thâm Lạc, đành phải ra sức giải thích.

"Nếu ta không hiểu sai, thì thứ này tương tự với quan khiêu, nếu một khiêu thông suốt mới có thể tiếp tục tu Tiên. Chẳng lẽ nó là một loại đốn ngộ?" Thâm Lạc nghe xong, gật nhẹ đầu, lại hỏi.

"Người hiểu vậy cũng không tính là sai, nhưng không được đầy đủ. Thông Pháp Tính không thể coi như là một loại đốn ngộ, mà là một thứ khác biệt được sinh ra từ bên trong thân thể, cần một ít ngoại lực phụ trợ, mới có thể đạt đến." Bạch Tiêu Thiên giải thích nói.

"Là loại ngoại lực gì?" Thâm Lạc truy vấn.

"Ta hỏi này, không phải người thực sự muốn đi tu luyện Thuần Dương kiếm quyết chứ? Nói thật, người thay vì dành thời gian nghĩ ngợi lung tung, chẳng bằng mang Tiểu Hóa Dương Công tu luyện thật tốt đi, sau đó lại nghĩ cách từ chỗ La sư lấy thêm một số đan dược. . ." Bạch Tiêu Thiên trợn trắng mắt, nói ra.

"Lý nào nói chuyện chỉ nói một nửa?" Thâm Lạc đồng dạng trừng mắt.

"Thật hết cách với ngươi. Cụ thể ngoại lực gì, ta cũng không tiện nói nhiều, nhưng chắc là các loại linh đan diệu dược thôi, mấy thứ này đều là vật chỉ có thể ngộ nhưng không thể cầu. Mà mặc dù có ngoại lực phụ trợ, thì cơ hội thành công cũng chỉ là một phần trăm." Bạch Tiêu Thiên thở dài, nói.

"Xác xuất thành công lại thấp như vậy?" Thâm Lạc không khỏi mở to hai mắt nhìn.

"Vì thế nên, những năm gần đây dù trong môn thu nhiều đệ tử như vậy, nhưng đến bây giờ mới chỉ có ba gã nội môn đệ tử. Từ đó sự khó khăn khi luyện Thông Pháp Tính, có thể thấy rõ." Bạch Tiêu Thiên cười hắc hắc nói.

"Vậy việc liên quan đến Thuần Dương kiếm quyết, có thể nói thêm nữa không? Nếu như liên quan đến điều kiêng kỵ của môn quy, thì không cần miễn cưỡng."

"Ha ha, thật ra chỉ cần không liên quan cụ thể đến nội dung công pháp, thì nói với ngươi một số điều bên trong cũng không sao. Những sự tình này giấu giếm cũng không được, vì đệ tử ngoại môn ít nhiều cũng biết một chút bản dịch tại Bạch Ngọc Sách, thế nhưng khi truyền tai nhau thì thường sai lệch và thổi phồng sự thật. Tóm lại Thuần Dương kiếm quyết tổng cộng có mười hai tầng, trong đó khó khăn nhất khi tu luyện, chính là tầng thứ nhất này và hai tầng cuối cùng.

Tầng thứ nhất khó tại cửa ải Thông Pháp Tính, hai tầng phía sau là khó tại bản chất của công pháp. Nhưng khi đã qua cửa ải Thông Pháp Tính, thì chín tầng phía sau mặc dù tư chất có không tốt, tu hành tốc độ chậm và hao phí vài chục năm, lại vẫn có thể tu thành đấy." Bạch Tiêu Thiên chậm rãi đáp.

"Phải tốn vài chục năm, để tu thành các tầng, vậy chẳng phải thọ nguyên cũng sắp hao hết sao?" Thẩm Lạc khẽ nhếch miệng.

"Vừa rồi ta quên nói, chỉ cần có thể qua được Thông Pháp Tính, tiến nhập Luyện Khí kỳ, thọ nguyên có thể gia tăng khoảng sáu mươi năm, dùng để tu luyện mấy tầng công pháp vậy là đủ rồi đấy." Bạch Tiêu Thiên vỗ cái ót, nói.

"Nếu thật sự tu luyện tới tầng thứ chín, thọ nguyên có thể gia tăng bao nhiêu?" Thẩm Lạc đối với việc này rất quan tâm.

"Không thể đột phá Luyện Khí kỳ, thọ nguyên chỉ gia tăng sáu mươi năm không có bao nhiêu thay đổi. Nhưng nếu mang Thuần Dương kiếm quyết tầng thứ mười tu luyện trọn vẹn, sau đó thử đột phá Luyện Khí kỳ, tiến nhập Tích Cốc kỳ, thì thọ nguyên liền gia tăng ít nhất hai trăm năm." Bạch Tiêu Thiên cười cười, giải thích nói.

"Hai trăm năm. . ." Thẩm Lạc không khỏi lẩm bẫm tự nói.

"Bây giờ ngươi trước hết phải cố gắng sống lâu hơn, sau đó hãy lo lắng việc của hai trăm năm sau, người trẻ tuổi không nên chạy theo những thứ xa vời, Ha ha ha." Bạch Tiêu Thiên cười xong lại chợt nhớ ra việc gì đó, thay đổi qua chủ đề khác, hỏi: "Ngươi vẫn còn chơi đùa phù lục sao?"

"Còn đang nghiên cứu, nhưng cũng không tiến triển gì." Thẩm Lạc lắc đầu nói.

Trước kia trong mộng cảnh trải qua một phen chỉ đạo của Vu Diễm, hẳn đối với phù lục lĩnh ngộ đã sâu sắc hơn nhiều, nhưng còn chưa kịp luyện tập và nghiệm chứng, nên chính xác mà nói đúng là chưa có quá nhiều tiến triển.

"Ta biết ngươi sẽ không dễ dàng buông tha, mấy thứ này ta đã không cần dùng, ngươi hãy nhận lấy." Bạch Tiêu Thiên mang thần sắc tự đắc như kiêu ta đã biết, ném qua một túi tiền nhỏ.

Thẩm Lạc thò tay đón lấy, đỉnh đỉnh, phát hiện bên trong có phần nặng nề.

Lòng hắn đầy nghi hoặc mở túi ra, lại phát hiện bên trong bất ngờ có bảy tám khối Nguyên Thạch, lập tức vui vẻ nói.

"Bạch huynh ơi Bạch huynh, ngươi quả thực là cứu tinh của ta, ta còn đang lo chưa có bảo bối này đây. Lần này ngươi cũng không thể lại cho không, bao nhiêu tiền?" Thẩm Lạc sắc mặt vui vẻ, hỏi.

"Đã là huynh đệ còn nói gì chuyện tiền bạc, việc này có thể tổn thương tình cảm. Hai ngày nữa đi lên thị trấn, đến quán rượu ăn thật ngon một bữa, những thứ khác không nói rượu đầy đủ là được, con sâu rượu trong bụng ta đã đói nhiều ngày rồi." Bạch Tiêu Thiên nghe vậy, một cái tát vỗ vào trên bả vai hắn, cười hì hì nói.

"Chuyện này đương nhiên không có vấn đề, đâu thể nào lại thiếu, không thể để ngươi làm ăn lỗ vốn được?" Thẩm Lạc suy nghĩ một chút, nói ra.

"Được rồi, ngươi cảm thấy lương tâm bất an ư, vậy cho ta cái trăm lượng nghìn lượng hoàng kim đi, ta cũng không chê túi tiền nặng thêm nha." Bạch Tiêu Thiên thay đổi một bộ cười hì hì sắc mặt, xoa xoa hai tay nói.

"Rượu sẽ có đủ." Thẩm Lạc nhẹ gật đầu, hai tay chấp sau lưng đi thẳng về phía trước.

Bạch Tiêu Thiên cười ha ha, cũng đi theo.

. . .

Trong đêm hè yên tĩnh, trăng sáng chiếu rọi, côn trùng kêu vang như tiếng chuông, thanh thúy dễ nghe.

Một bóng người cô đơn, dọc theo Sơn đạo một đường đi về phía đỉnh núi, đã qua Ngọc Hoàng điện, không bao lâu liền đi tới một tòa lầu nhỏ ở phía trước.

Ngoại viện cửa không khóa, bên trong lộ ra hai tầng lầu dưới ánh nến.

"La sư, đệ tử Thâm Lạc xin cầu kiến." Thâm Lạc đứng ở cửa lầu, hướng về phía bên trong cung kính thi lễ, hô to nói.

"Đi vào rồi nói. . ." phía bên trong trầm mặc một lúc, rồi mới có một thanh âm truyền đến.

Thâm Lạc nghe vậy, vội vàng đi vào nội viện, chưa tới gần cửa phòng, liền nghe âm thanh vang lên, hai cánh cửa ,màu đen liền tự động mở ra.

La đạo nhân mặc đạo bào, đang ngồi trên ghế thái sư ở bên trong nội đường, trong tay là bình nước trà vừa châm nước không lâu, phía trên miệng bình đang có từng sợi khí trắng và hương trà bốc lên.

"Đệ tử nghe Bạch sư huynh nói, sư phụ vừa mới trở về núi cho nên đặc biệt tới bái kiến." Thâm Lạc bộ dạng phục tùng nhìn thoáng qua khuôn mặt gian nan vất vả của La đạo nhân, cung kính thi lễ.

Hắn sau khi cùng Bạch Tiêu Thiên chia tay, thì suy nghĩ rất lâu, cuối cùng vẫn quyết định đến đây bái kiến vị sư phụ mới từ ngoài núi trở về này.

La đạo nhân cầm chén trà nhỏ trong tay, ánh mắt đảo qua ký danh đệ tử này, lông mày không khỏi có chút nhíu lại.

"Xem ra sư bá của người nói không sai, người đúng là mang Tiểu Hóa Dương Công luyện sai đường dịch tại Bạch Ngọc Sách. Bản thân người vốn còn một chút tinh khí, giờ tinh thần lại càng thêm sa sút, tính mệnh xem ra không còn được bao lâu." La đạo nhân để chén trà nhỏ xuống, không e dè nói thẳng.

Thảm Lạc nghe lời ấy, trong lòng chột trâm xuống, trong lòng hi vọng vào một chút may mắn cũng hoàn toàn tan theo mây khói.

"Kính xin La sư hãy cứu đệ tử, dạy con phương pháp bù đắp duyên thọ để kéo dài tính mạng." Thảm Lạc quỳ xuống, vái chào.

La đạo nhân nhìn hẩn một chút, nhưng trên khuôn mặt đỏ thẫm thân sắc không có bao nhiêu thay đổi. Gã cầm ấm trà lên, châm đầy nước vào chén trà, đưa đến bên miệng nhẹ nhàng thổi rồi nhắm nháp.

Thảm Lạc bèn đứng dậy đi đến phía trước, từ trong lòng ngực móc ra một hộp gỗ màu đỏ tím nặng trĩu, dùng hai tay đặt nó lên bàn trà, lại cung kính nói ra:

"La sư, đây là một chút tâm ý của đệ tử, kính xin lão nhân gia ngài hãy nhận lấy. Nếu thật sự có phương pháp kéo dài mạng sống, đệ tử nguyện dùng số tiền lớn để đổi lấy."

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 45: Không Thể Nói Ra

La đạo nhân hơi nghiêng người liếc nhìn hộp gỗ trên bàn, sau đó thở dài một tiếng, nói:

“Ài, năm đó lúc ở nhà người ta đã nói với người cách kéo dài tính mệnh, Hồng Huyết Tán và Tiểu Hóa Dương Công đều đã phá lệ cho người, chỉ là người không có tư chất tư hành, đến công pháp cơ bản nhất mà tu cũng gặp chuyện. Chẳng biết khi ấy ta thu người là cứu hay hại người nữa.”

“La sư quá lời, nếu không có La sư, chỉ e đệ tử đã sớm thành một nắm đất vàng rồi. Ôn tái tại của sư phụ, đệ tử vẫn luôn ghi nhớ trong lòng.”
Thảm Lạc liên tục lắc đầu, đáp.

La đạo nhân nghe lời này xong cơ mặt liền giãn ra, trông có vẻ khá thích thú.

“La sư, không biết còn cách nào khác không, bất kể giá lớn cỡ nào, đệ tử cũng đều nguyện ý trả.” Thảm Lạc lại nói thêm, đồng thời đặc biệt nhấn giọng khi nói hai câu cuối.

“Mà thôi, vì người, ta đồng ý phá lệ lần nữa. Chỉ cần người có thể trong ba năm tu luyện Tiểu Hóa Dương Công đến viên mãn, ta có thể giúp người gặp quán chủ cầu tình một lần, thuyết phục người đồng ý truyền tằng thứ nhất Thuần Dương kiếm quyết cho người, tới lúc đó lại bàn xem cần trả giá lớn nhỏ sau, có điều cơ hội cũng lớn lắm đâu.” La sư trầm mặc một lúc rồi mới khẽ thở dài, đáp.

Trong vòng ba năm? Không phải pdcn kết luận mình sống không qua hai năm sao?

Thẩm Lạc trầm thức mắc, nhưng miệng vẫn liên tục nói cảm ơn.

“Người cũng đừng vội cảm ơn ta, ta có thể nói rõ với người thế này, ta chung quy không thấy cách này có gì tốt bởi nói sao thì với tư chất của người, muốn trong ba năm tu luyện Tiểu Hóa Dương Công tới viên mãn, đó là chuyện gần như không thể. Vì thế ta khuyên người, tốt nhất nên tĩnh tâm điều dưỡng nhiều hơn, bỏ chút tâm tư đi tìm linh dược tiên thảo có thể kéo dài tuổi thọ, đó mới là chính đạo.” La sư khoát tay áo, điềm tĩnh nói tiếp.

“Vật kéo dài tính mệnh như thế, tìm nơi nào mới thấy? Trong quán có còn không ạ?” Thẩm Lạc nhin không được hỏi.

“Nếu trong quán có, ta làm sao lại bảo người vất vả đi tìm nơi khác? Linh dược thực sự có thể kéo dài thọ nguyên, dù có là loại bình thường nhất cũng vẫn là thứ mà tu tiên giả muốn mà không được, một khi xuất hiện, trên cơ bản cũng sẽ bị cả giới tu tiên tranh giành cướp đoạt, phạm nhân cơ bản là muốn thấy cũng không thấy nổi. Mà cho có may mắn thấy được thì có đồ hết vàng bạc châu báu ra cũng chưa chắc có thể mua được.” La đạo nhân đứng thẳng người lên, chắp hai tay sau lưng, chậm rãi giảng giải.

“Vàng bạc không mua nổi? Chuyện này là vì sao?” Lòng Thẩm Lạc có chút nghi hoặc.

Mấy năm gần đây, hần nói là dựa vào Tiểu Hóa Dương Công và Hồng Tuyết tán để kéo dài tính mệnh nhưng cái nào không phải là mua bằng bạc? Lúc nhập quán hai trăm lượng vàng, gia đình mỗi năm lại nộp hai ngàn lượng bạc trắng, có thứ nào không phải vật giúp hần kéo dài tính mệnh chứ?

“Ngươi chưa đặt chân vào đạo này, tự nhiên không biết kim ngân châu báu trong mắt ngươi tu hành cao thâm chân chính chẳng khác gì cành khô đá vụn. Giữa bọn họ dù có thứ làm tiền tệ trao đổi khi cần, cũng chính là Tiên ngọc trong truyền thuyết.” La đạo nhân giải thích.

Thẩm Lạc nghe lời này liền như bị sét đánh.

Đại danh Tiên ngọc kia hẳn cũng biết rõ. Bạch Tiêu Thiên đã từng nói với hắn, bản thân hắn cũng từng thấy nó trên một số tạp thư, thứ đó chân chân chính chính là tiền thần tiên, thứ mà chớ nói đến một thương hộ tầm thị trấn như Thẩm gia, dù có là thương nhân làm trùm cả một châu thành cũng chưa chắc đã từng thấy.

“Mua tiên dược kéo dài tính mệnh, tự nhiên là cần tiền của thần tiên...”

Cảm giác bất lực dâng lên trong tâm, hắn tựa như đến một chút tài lực cuối cùng để dựa vào cũng không có.

Nhìn ánh mắt Thẩm Lạc dần trở nên âm đạm, hai đầu tròng mày La đạo nhân cũng lộ vẻ không đành lòng.

Thẩm Lạc đang khi tâm thần kích động, đột nhiên nghĩ tới một việc.

Đầu sở nguyên nhân khiến hắn hao tổn nguyên khí chính là cái gói ngọc quý quái kia, vậy thì rất có thể cũng từ trên nó sẽ tìm ra được biện pháp xử lý, từ đó tìm được đường tự cứu. Hơn nữa hẳn không thể xử lý cái gói ngọc này, không có nghĩa người khác cũng không thể?

Thứ này hiện tại khiến thọ nguyên của hắn đại giảm, dù có là bảo bối thì bảo vệ tính mạng vẫn là trên hết. Nếu thực không được, vậy cũng có thể dùng nó để đổi lấy thứ tốt hơn trong quán.

“La sư...”

Sau một hồi do dự, Thẩm Lạc cuối cùng hạ quyết tâm, định thử đề cập một chút về việc gỏi ngọc.

Nhưng hắn vừa mới mở miệng, trong đầu đột nhiên o..o..n..g một tiếng. Một loại thanh âm chói tai như muôn đâm thủng màng nhĩ mà hắn chưa từng nghe bỗng như thủy triều điên cuồng truyền tới, làm hắn tối sầm mặt mũi, đổ nghiêng sang một bên.

La đạo nhân sững người nhưng cũng rất nhanh kịp đỡ được vai hắn, sau đó dìu hắn ngồi xuống ghế.

Khi đầu óc Thẩm Lạc còn đang mê loạn, La đạo nhân nhíu mày cầm lấy cổ tay hắn, ba ngón cùng lúc bắt ba mạch, nín hơi điều tra quan sát.

Sau một lúc, y lắc đầu, buông lỏng tay ra.

“Mạch hư vô lực, đích xác là triệu chứng công pháp cản trở, nguyên khí hư tổn không nhẹ à. Người rốt cuộc là tu luyện thể nào, sao lại thể này chứ?”

Mồ hôi lạnh túa ra trên trán, Thẩm Lạc gắng gượng kể một chút về tình hình tu luyện hằng ngày của hắn.

“A...”

Có điều ngay khi có ý nghĩ muốn nhắc tới chuyện gỏi ngọc, loại âm thanh mới rồi lại một lần nữa nổ vang làm hắn nhin không được, kêu thảm một tiếng.

La đạo nhân lộ vẻ nghiêm trọng, một tay áp vào lưng hắn, lòng bàn tay bùng lên vàng sáng màu đỏ, lập tức có một dòng nước ấm(*) từ phía hậu tâm truyền vào trong cơ thể Thẩm Lạc khiến hắn cảm thấy thật thoải mái, đồng thời âm thanh ù ù vang vọng còn sót lại trong đầu cũng dần biến mất.

“Đây là chuyện gì? Không lẽ...” Mồ hôi lạnh túa ra ướt đầm cả người, nội tâm hấn càng thêm kinh hoảng khó có thể trấn tĩnh.

Song ngay khi hấn một lần nữa nghĩ tới việc kể chuyện gỏi ngọc ra, tiếng nổ chói tai lại vang lên trong đầu, hơn nữa lần này còn lợi hại hơn lần trước khiến hấn cơ bản không cách nào mở miệng.

“Ngươi làm sao vậy?” La đạo nhân cũng nhận ra Thẩm Lạc bất thường, hỏi.

“Thân...thể thể có chút hư nhược mệt mỏi, có lẽ đúng...là công pháp cản trở...” Thẩm Lạc yếu ớt đáp bằng giọng đứt quãng. Hấn hiện tại cơ bản không dám nghĩ tới chuyện cái gỏi nữa.

“Mấy ngày này trước tạm dừng tu luyện, cầm lấy bộ Hồng Tuyết tán này, không được ăn hết một lần mà phải chia ra ba phần, nếu không chỉ e thể cốt người liền chịu không nổi.” La đạo nhân lấy từ ngực áo ra một bọc giấy, nhét vào tay Thẩm Lạc, đồng thời lòng bàn tay kia lại tỏa ánh sáng màu đỏ, tiếp đó vẩy mấy cái lên các đại huyệt sau lưng hấn.

“Đa tạ La sư.” Thẩm Lạc mất một lúc lâu mới lấy lại sức, vội vàng thi lễ tạ ơn.

Hấn không dám ở lại lâu nên sau khi lên tiếng chào La đạo nhân liền cáo từ rời đi.

La đạo nhân trông theo bóng lưng hơi lung lay của Thẩm Lạc phía ngoài cửa, xoa xoa lòng bàn tay, cất thổi vàng vào tay áo, cau mày lại.

“Phải nói tiểu tử này người cũng không tệ. Đáng tiếc ấy...Xem ra hai năm nữa, lại phải tìm một đệ tử ký danh con nhà giàu rồi.” Y thì thậm tự nói xong liền vung tay áo lên, bốn cánh cửa trong phòng ngoài viện liền theo đó tự hành đóng lại.

...

Đêm đã quá khuya, trong một tĩnh thất bên bãi đá xanh, như cũ vẫn có ánh nến bập bùng.

Thẩm Lạc ngồi cạnh bàn, trước người đặt cái gói ngọc kỳ quái. Ánh mắt hắn tập trung nhìn lên nó nhưng trong mắt có chút phiêu hốt.

Sự tình hắn gặp khi ở chỗ La sư thực sự quá khó để tưởng tượng. Thẩm Lạc cơ bản không nghĩ ra là loại lực lượng nào đang ngăn trở hắn nói ra bí mật của gói ngọc.

Chú giải:

*: dòng nước ấm nguyên gốc là noãn lưu, một dòng gì đó ấm áp (có thể là khí, cũng có thể là một loại công lực, thuật pháp khó gọi tên khác). Để dễ hình dung thì đa số mọi người gọi là dòng nước ấm bởi dòng ấm áp đó di chuyển theo hệ tuần hoàn, thấm nhiệt vào máu chứ không phải La sư truyền nước cứu Thẩm Lạc.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 46: Đánh Cuộc Một Lần

Một canh giờ trước lúc Thẩm Lạc trở lại tỉnh thất của mình, thử nói ra chuyện liên quan tới gỏi ngọc với giường không người ở vách tường kế bên. Kết quả mới vừa mới mở miệng, trong đầu liền vang lên tiếng oanh minh bén nhọn kịch liệt, khiến hấn căn bản không thể nói ra được.

Sau khi thử qua hai lần, Thẩm Lạc đã cảm thấy đầu đau muốn nứt, không dám thử nữa.

Lần này hấn càng thấy rõ gỏi ngọc này có chỗ quý dị, từ trong đáy lòng cho đây là một kiện "Bảo vật" có lực lượng cường đại.

Nhưng bây giờ bảo vật này, chẳng những hai lần đưa hấn vào trong "Ác Mộng" kinh khủng kia, càng làm nguyên khí hấn đại thương, ngay cả thọ nguyên cũng bị ảnh hưởng, điều này làm trong lòng hấn ưu phiền không thôi.

"Chuyện gỏi ngọc tạm thời không để ý tới, làm sao kéo dài tính mạng mới là đại sự?" Thẩm Lạc đứng lên, đi lại trong phòng suy nghĩ.

Đừng nói là La sư, dù là Thẩm Lạc, cũng không tin trong vòng hai năm hấn có thể tu luyện Tiểu Hóa Dương Công tới cảnh giới viên mãn. Huống chi dù học thành, trong quan cũng chưa chắc cho phép hấn tu luyện Thuần Dương Kiếm Quyết.

"Cầu người không bằng cầu mình, xem ra nhất định phải đánh cuộc một lần." Thẩm Lạc bỗng nhiên dừng bước, trong lòng hạ quyết tâm.

Mấy ngày sau.

Trên đường núi Xuân Thu quan, Thảm Lạc đi dọc theo một thềm đá xuống dưới núi, lông mày hơi nhíu lại, một mực không giãn ra, hình như trong lòng vẫn luôn lo lắng.

Ven đường gặp sư huynh đệ trong quan, hắn cũng không đáp lại, chỉ thi lễ một chút, vội vàng đi qua. Lúc hắn sắp đi tới gần trai đường, chợt thấy một thân ảnh quen thuộc, lúc này mới dừng bước.

"Điền sư huynh. . ." Thảm Lạc hô một tiếng.

Điền Thiết Sinh nghe được tiếng, vội quay đầu lại, thấy Thảm Lạc, miệng hô lên, bước nhanh tới đón.

"Thảm sư đệ, ngươi tìm La sư. . ."

Lời gã còn chưa nói hết, đã bị Thảm Lạc kéo lại, đi tới một góc hẻo lánh xa hơn.

"Sư huynh, ta đang muốn đi tìm huynh, không nghĩ tới ở chỗ này gặp phải." Thảm Lạc mở miệng trước.

"Tìm ta? Thế nhưng có chuyện gì?" Điền Thiết Sinh nghe vậy, gãi gãi cái ót, có chút kỳ quái hỏi.

"Không có gì, mấy ngày tới ta phải hồi hương thăm người thân một chuyến, tới để cáo biệt huynh một tiếng." Thảm Lạc cười cười, nói.

"Sư đệ ngươi có thể xuống núi về nhà? Là La sư phê chuẩn sao? Ta lên núi đã nhiều năm như vậy, La sư dù một lần cũng không cho phép ta hồi hương." Điền Thiết Sinh nghe vậy, thần sắc hơi kinh ngạc, cũng có chút hâm mộ.

"Sáng sớm ta đi tìm La sư nói, ngài đã phê chuẩn rồi." Thâm Lạc thấy gã phản ứng như vậy, trong lòng có chút đặng chát.

Hoàn toàn chính xác, Xuân Thu quan phong sơn nhiều năm, dựa theo quy củ, nếu tu hành không có thành tựu, bình thường không được tùy ý rời núi.

La sư sờ dĩ đáp ứng, chỉ sợ chẳng qua cảm thấy thời gian Thâm Lạc không còn nhiều, cho là hấn muốn về nhà đoàn tụ với thân nhân, cho nên mới phá lệ cho phép.

Lấy biểu hiện của Điền Thiết Sinh, đoán chừng nghĩ không ra điếm này, mà Thâm Lạc cũng không muốn giải thích.

"Người phải hồi hương thăm người thân, có nói với Bạch sư đệ chưa?" Điền Thiết Sinh hỏi.

"Từ chỗ La sư đi ra, ta đã đi đến tiểu viện Bạch sư huynh, nhưng hấn không có ở đó. Trên đường trở về, ta lại đi đến chỗ hấn tu luyện thường ngày, cũng không tìm được, đoán là hấn đã vụng trộm xuống núi đi mua rượu uống rồi. Sau nếu huynh gặp, phiền huynh nói với hấn thay ta một tiếng nhé." Thâm Lạc lắc đầu nói.

"Được, người yên tâm trở về đi, ta sẽ nói với hấn." Điền Thiết Sinh vỗ ngực một cái, bảo đảm.

Thâm Lạc gật đầu nhẹ, cáo từ rời đi.

Điền Thiết Sinh nhìn bóng lưng Thâm Lạc dần dần đi xa, trong lòng chẳng biết tại sao, sinh ra một loại cảm giác khác thường không nói ra lời.

Lúc này, gã mới giật mình nhớ lại, vừa rồi Thâm Lạc ngắt lời, kết quả quên hỏi tới tình trạng cơ thể Thâm Lạc, không biết La sư nói thế nào?

Thẩm Lạc trở lại trong phòng mình, cởi bỏ phục sức đệ tử Xuân Thu quan, đổi lại một bộ quần áo lúc trước hắn mới đến Xuân Thu quan, sửa sang lại một ít đồ quý báu một phen, bỏ vào một bao quần áo.

Sau đó, hắn nhìn thoáng qua gối ngọc trên giường, sau một phen suy tính, dùng một khối vải bông bao lại, giấu một nơi bí ẩn dưới giường, lúc này mới đi tới bàn bên cạnh.

Những thư tịch cũ kỹ kia vẫn như cũ chắt thành một đống, chỉ là chỗ trống trên mặt bàn bên cạnh lại bày ra ba tấm phù lục giấy vàng mới tinh, xem phù văn phía trên chính là "Tiêu Lô Phù".

Mặc dù trong "Mộng cảnh" được Vu Diễm chỉ dẫn, hắn đã thành công vẽ ra "Tiêu Lô Phù". Nhưng sau khi trở lại trong quan, hắn vẫn thất bại hai mươi, ba mươi tám, khó khăn lắm mới vẽ ra bốn tấm thành phẩm, một tấm trong khảo thí lúc trước đã dùng hết.

Hắn cầm từng tấm phù lục lên, kẹp vào trong quyển « Trương Thiên Sư Hàng Yêu Kỳ Sự », sau đó lấy tất cả tiền bạc trên thân còn sót lại, bỏ vào trong bao quần áo.

Thẩm Lạc vác lên bao quần áo, khóa kỹ cửa phòng, hít sâu một hơi, đi đến hướng cửa sơn môn.

Trên đường đi, không ít sư huynh đệ trong quan thấy cách ăn mặc của hắn, từng người lộ vẻ ngạc nhiên, nhưng không một người quan tâm hỏi thăm, thậm chí ngay cả ngày thường chào hỏi cũng bớt đi, phần lớn chờ hắn đi xa hơn một chút, mới châu đầu kề tai thấp giọng bàn luận.

Thẩm Lạc nhìn không chớp mắt, mắt điếc tai ngơ với chuyện này, không bao lâu đã đến cửa sơn môn.

Hắn từ xa đã thấy ba bốn người, vây quanh Nguu sư huynh trông coi sơn môn nói gì đó, trên mặt ý cười nịnh nọt, khiến cho người chán ghét.

Vị Nguu sư huynh kia ước chừng mười mấy tuổi, một thân như khối than đen, mi tâm còn có một khối bớt hình tròn, nhìn tựa như bao công tại thế. Trên thực tế lại là một gia hỏa cự kỳ tham lam, bởi vì từ nhỏ lớn lên trong quan, mặc dù tư chất bình thường, tư lịch lại so với rất nhiều đệ tử lớn tuổi, cho nên mới được trông coi sơn môn.

Ngày bình thường, nếu có ai muốn xuống núi vụng trộm ăn mặn, hay mua gì, đều không thể thiếu cho hắn một trận bóc lột. Cho dù là Bạch Tiêu Thiên vị đệ tử nội môn này cũng ném qua không ít thua thiệt, huống chi những người khác.

Không phản kháng được, vậy cũng chỉ có thể nịnh nọt, những người trước mắt đang làm, chính là như thế.

Thấy Thảm Lạc đi đến, đám người vội chỉnh lại thần sắc ngay ngắn, đổi thành bộ dạng đang thỉnh giáo Nguu sư huynh gì đó.

"Bái kiến các vị sư huynh." Trong lòng Thảm Lạc biết muốn xuống núi tránh không khỏi vị Nguu sư huynh này, tiến tới chấp tay với mấy người.

"Có chuyện gì?" Nguu sư huynh nhìn trên dưới đánh giá Thảm Lạc một chút.

"Tuân lệnh La sư, hồi hương thăm người thân." Thảm Lạc ngồi dậy, đáp.

"Xuân Thu quan chúng ta phong sơn nhiều năm như vậy, nào nghe nói có thể hồi hương thăm người thân?" Nguu sư huynh nghe vậy, một khuôn mặt đen hơi nhú lại.

Những người khác nghe vậy, cũng một mặt kinh ngạc.

Thẩm Lạc nghe vậy, chậm rãi lấy từ trong tay áo ra văn thư do chính tay La sư viết, đưa cho Nguru sư huynh.

Nguru sư huynh khẽ chau mày, tiếp lấy.

"Thật đúng là thăm người thân, thế mà còn không có kỳ hạn. . ." Nguru sư huynh kiểm tra tới lui mấy lần, ánh mắt lại dời về phía Thẩm Lạc, trong mắt ngoại trừ nghi hoặc, vẫn là nghi hoặc.

"Nguru sư huynh, ta có thể đi chưa?" Thẩm Lạc thấy vậy, tựa tiêu phi tiêu hỏi.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 47: Xuống Núi

Ngưu sư huynh đang muốn nói chuyện, liền nghe ngoài sơn môn cách đó không xa truyền đến một hồi tiếng bước chân, một bóng người chẳng biết lúc nào xuất hiện ở nơi đó, đang đi tới hướng bên này.

Đám người kinh ngạc, nhao nhao nhìn qua, Thảm Lạc cũng không ngoại lệ.

Chỉ thấy một thanh niên nam tử thân mang phục sức Xuân Thu quan, đầu đội mũ rộng vành bằng tre, đang đi từng bước một, vô cùng có quy luật giẫm lên thềm đá, chậm rãi đi về hướng sơn môn.

Nam tử có tóc đen nhánh, thân hình gầy gò, khuôn mặt bị mũ rộng vành che khuất hơn phân nửa, lộ ra một nửa, có thể nhìn ra y tuấn mỹ bất phàm, mơ hồ có một cỗ xuất trần không giống phàm tục.

"Đây là ai vậy?" Bên cạnh có người nhỏ giọng thăm thì.

"Tại sao mặc phục sức Xuân Thu quan chúng ta, nhìn lạ mắt quá . . ."
Một người khác cũng do dự nói.

"Chẳng lẽ là hắn?" Trong lòng Thảm Lạc ngược lại suy đoán, chỉ là không nói ra miệng.

"Đó là Cổ Hóa Linh, Cổ sư đệ." Ngưu sư huynh trông coi sơn môn nhiều năm, tự nhiên nhận ra người kia, sắc mặt biến hóa nói.

"Cổ Hóa Linh?"

Tất cả mọi người, bao gồm Thẩm Lạc, nghe cái tên này đều kinh ngạc.

Đây chính là một trong tam đại đệ tử nổi danh cùng với Đinh Hoa, Bạch Tiêu Thiên, cũng là đệ tử thần bí nhất, nghe nói quanh năm bế quan tu luyện, cực ít hiện thân trên núi.

Ân sư y thụ nghiệp, chính là vị Vương sư bá, cùng thế hệ với La đạo nhân và Phong Dương chân nhân kia.

Thẩm Lạc lên núi hơn hai năm, mặc dù một mực chưa gặp, nhưng lại nghe Bạch Tiêu Thiên nhắc đến không ít, chỉ ít ở trong mắt Bạch Tiêu Thiên, người này so với Đinh Hoa càng đáng coi trọng hơn.

"Lúc trước nghe đồn, nói trong quan đã cho phép một mình hấn xuống núi hàng yêu trừ ma, không nghĩ tới lại là thật." Một tên đệ tử hơi lớn tuổi, nhin không được thấp giọng thở dài.

"Một mình. . . Đinh sư huynh còn chưa được cho phép một mình xuống núi, vậy mà hấn. . ." Một đệ tử khác nói.

Đám người nhỏ giọng thầm thì, thấy người kia tới gần, nhao nhao ngừng lại, kính cẩn thi lễ nói:

"Bái kiến Cổ sư huynh. . ."

"Cổ sư đệ. . ."

Cổ Hóa Linh dừng bước lại, mở mũ rộng vành trên đầu ra, lộ ra một khuôn mặt khiến cho nữ nhân phải ghen tỵ, chấp tay một cái với đám người.

"Chư vị sư huynh đệ tề tụ sơn môn, chẳng lẽ là để nghênh đón ta, ngược lại khiến ta có chút áy náy đấy." Trên mặt y ý cười ôn hòa, phảng phất đang nói đùa.

Đám người thấy y, vừa kính sợ lại cực kỳ hâm mộ, cũng có đồ kỵ hổ thẹn, trong lúc nhất thời không biết nói gì.

"Khụ khụ. . . Cổ sư đệ lần đầu xuống núi hành tẩu, thu hoạch như thế nào?" Ngưu sư huynh ngược lại có chút quen thuộc với y, ho nhẹ một tiếng, cười hỏi.

"Chém một con chuột vàng hơi có thần trí, không tính là thu hoạch gì cả." Cổ Hóa Linh vỗ vỗ bồi nang trên lưng, cười nói.

Những người khác nghe lời ấy, trong lòng đều giật mình, lần đầu xuống núi, vậy mà không phải đi đối phó âm sát đồ vật gì đó, mà lại là tinh quái sinh ra thần trí.

Thẩm Lạc cũng không nhịn được đánh giá y nhiều hơn vài lần.

"Cổ sư đệ quả nhiên dũng mãnh phi thường, bội phục, bội phục." Ngưu sư huynh từ đáy lòng tán dương.

Những người còn lại lúc này mới kịp phản ứng, vội vàng vỗ mông ngựa theo.

"Chư vị sư huynh đệ quá khen rồi, chỉ cần chư vị cần cù tu hành, mặc kệ tiến cảnh nhanh chậm, kiên trì bền bỉ, ngày sau tất nhiên cũng có thành tích. Bây giờ ta còn phải trở về báo cáo hành trình với sư phụ, không nhiều lời cùng chư vị nữa." Cổ Hóa Linh hơi chấp tay với đám người, cấp bậc lễ nghĩa thập phần chu đáo.

Đám người cảm thấy thụ sủng nhược kinh, vội vàng nhao nhao hoàn lễ.

Thẩm Lạc cũng không thể không cảm thấy, Cổ Hoá Linh cũng là một trong tam đại đệ tử nội môn, so với tính cách không bị trói buộc của Bạch Tiêu Thiên, cùng Đinh Hoa mắt cao hơn đầu, hoàn toàn chính xác càng có thể thu lấy hảo cảm của những đệ tử bình thường này.

Dù thân ảnh y đã đi xa, đám người vẫn cảm thấy như gió xuân ấm áp, chờ bọn họ lấy lại tinh thần, Thẩm Lạc cũng đã lặng yên rời khỏi sơn môn.

Hơn hai năm chưa từng rời khỏi Xuân Thu quan, cho dù tâm tính như Thẩm Lạc, cũng khó tránh khỏi cảm giác có chút tự do thoát thân.

Đến Thổ Tập trấn, đầu tiên hấn đi Hồng Vận lâu gọi một bàn thịt rượu, ăn no một trận, lại đến phiên chợ bỏ ra hai mươi lượng bạc, mua một thớt ngựa tốt bờm đen thể trạng tráng kiện.

Chuẩn bị tốt nước và lương khô trên đường xong, hấn mới phóng ngựa ra Thổ Tập trấn, cuốn bụi mà đi.

...

Đãng Bình quận có hơn mười huyện thành to to nhỏ nhỏ, trong đó phải kể tới Xuân Hoa huyện địa thế bằng phẳng, ruộng tốt phì nhiêu, cho nên tương đối trù phú. Phía đông nó là Thiên Bình huyện thuộc Cửu Lương sơn, đất đai ít ỏi, rất cằn cỗi.

Tiếp giáp phía tây Xuân Hoa huyện là Tùng Phiên huyện, bởi vì có một đầu Loan Thủy Hà chảy qua, thuận tiện cho vận tải đường thủy, nên nơi đây trở thành một nơi trung chuyển nho nhỏ vận tải đường thủy vắng lai. Thương nhân mậu dịch ngược lại so với Xuân Hoa huyện càng thêm hưng thịnh.

Giờ phút này, ở trong Tùng Phiên huyện thành, trên Tần Dương tửu lâu khá nổi danh, Thẩm Lạc với thân mang trường sam màu xanh, đang ngồi

gần một cửa sổ ở lầu hai, trước người bày ra mấy thứ đồ nhắm đẹp mắt, đang bùng bùng bốc hơi nóng.

Chỉ là hấn liên tục đi đường ba ngày, trên đường xóc nảy không thôi, giờ phút này không có cảm giác miệng lưỡi gì, một tay cầm đũa lên, lại buông xuống, cuối cùng cầm chén trà bên cạnh lên, khẽ nhắm một hớp.

Lúc này, tiểu nhị bận rộn phục vụ đang từ bàn bên cạnh đi qua, bị hấn gọi lại một tiếng "Tiểu nhị".

Tiểu nhị vắt khăn lên đầu vai, liếc thấy đồ ăn trên bàn hấn cơ bản không động chút nào, lông mày trong lúc lơ đãng nhú một chút.

"Khách quan, có gì phân phó?" Gã hạ thấp người đi tới trước mặt hấn, trên mặt tươi cười hỏi.

"Làm phiền, hỏi người một chút chuyện?" Thẩm Lạc nói.

"Khách quan cứ hỏi, tiểu nhân nhất định biết gì nói nấy." Tiểu nhị nghe không phải là phàn nàn, lập tức thần sắc buông lỏng, cười nói.

"Tùng Phiên huyện chúng ta, trên Loan Thủy Hà có bến đò nào không?" Thẩm Lạc hỏi.

Tiểu nhị nghe lời này, thần sắc hơi khựng lại, lập tức cười nói: "Khách quan hỏi vậy chắc là người ngoài đến rồi, bên trong Tùng Phiên huyện chúng ta có ba bến tàu, bến đò to to nhỏ nhỏ cũng phải có mười mấy bến."

"Nhiều như vậy. . ." Thẩm Lạc nghe xong, lông mày hơi nhú lại.

Lần này hấn lấy lý do thăm người thân rời khỏi Xuân Thu quan, thẳng đến Tùng Phiên huyện này, không phải làm chuyện gì khác, mà chính là tới

Loan Thủy Hà nơi tổ tiên Vu Mông phát hiện bộ « Vô Danh Thiên Thư » kia.

Nếu hết thấy trong mộng đều là thật, vậy theo thời gian suy tính, bộ Thiên Thư này hiện nay hơn phân nửa còn chưa bị tổ tiên Vu Mông phát hiện, rất có khả năng còn nằm trong bãi loạn thạch nào đó dưới Loan Thủy Hà.

Thẩm Lạc biết từ trong Xuân Thu quan đạt được « Thuần Dương Kiếm Quyết » tỷ lệ cực kỳ bé nhỏ, tiên dược bảo mệnh càng là có thể ngộ nhưng không thể cầu. Nên hắn lập tức tìm kiếm bản Thiên Thư ghi chép Tiên gia thuật pháp này, tìm một chút hi vọng sống, đó là hy vọng cuối cùng của hắn.

Cho dù hắn không thể nào học được pháp thuật công pháp phía trên, cũng có thể dùng Thiên Thư này đổi tiên ngọc Xuân Thu quan, hoặc đổi đan dược đền bù nguyên khí cũng được.

"Tiểu ca, ngươi có biết trong những người kiếm sống bằng nghề lái đò ở bến đò kia, có hộ gia đình nào họ Vu không?" Thẩm Lạc nghĩ nghĩ, lại hỏi.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 48: Vu Đại Đảm

"Cái này. . ." Con người tiểu nhị đảo một vòng, trên mặt lộ vẻ khó khăn.

Thẩm Lạc thấy thế, trong lòng hiểu rõ, lấy từ trong tay áo ra một mảnh bạc vụn, để lên bàn.

Tiểu nhị liếc qua, đôi mắt lập tức sáng lên, đưa tay tính cầm.

"Trước tiên nói một chút đã." Thẩm Lạc đưa tay nhẹ nhàng che lại bạc vụn, trên mặt lộ ra ý cười ôn hoà.

"Khục. . . Ta nhớ không lầm, họ Vu cũng chỉ có một nhà làm lái đò tại Hoàng Vi Đãng kia. Chỗ đó dài khoảng mười dặm thuỷ vực, đá ngầm loạn thạch rất nhiều, dòng nước chảy xiết, hán tử Vu gia kia ở nơi đó lái đò." Tiểu nhị ho khan một tiếng, thu tay về, hậm hực nói.

Thẩm Lạc nghe vậy, trong lòng vui mừng, cầm lấy bạc vụn đặt ở trong tay tiểu nhị, nhưng chưa buông tay, tiếp tục hỏi:

"Hoàng Vi Đãng ở nơi nào, nơi đó có dễ tìm không?"

"Dễ tìm dễ tìm, ra phía tây cửa thành, đi hướng Tây Nam năm sáu mươi dặm là đến. Trên đường nếu tìm không thấy, tùy tiện thấy người hỏi một chút, nói tìm Vu Đại Đảm là được." Tiểu nhị cảm nhận trong lòng bàn tay hơi lạnh, tươi cười rạng rỡ, nói nhanh hơn.

"Làm phiền tiểu ca." Thẩm Lạc cười cười, buông lỏng tay ra.

"Chuyện này, khách quan còn có gì phân phó cứ việc nói. Những ngày gần đây cửa thành đóng sớm, bình thường giờ Tuất đã đóng, khách quan du ngoạn cần phải chú ý thời gian trở về." Trên mặt tiểu nhị ý cười nở rộ, liên tục cảm ơn, thu bạc vụn vào.

Thẩm Lạc khoát tay áo, tiểu nhị liền khom người lui xuống.

Sau khi ăn xong, Thẩm Lạc dẫn ngựa ra khỏi thành, một đường đi về phía tây nam, ước chừng sau nửa canh giờ, đã đi tới bờ sông.

Dòng chảy ở thượng du Loan Thủy Hà tụ hợp vào không ít, mặt sông khá rộng lớn, hai bên xây dựng con đê chắn dòng nước. Khắp nơi đều sinh trưởng cây liễu trắng kiện, từng cành liễu rậm rạp rủ xuống, theo gió mùa hè lắc lư không ngừng.

Thẩm Lạc đi dọc theo bờ sông, đi hơn mười dặm, phát hiện lòng sông Loan Thủy Hà bắt đầu co vào một chút, mặt nước vốn rộng lớn dần dần thu hẹp còn mấy chục trượng, khiến cho dòng nước vốn chảy nhẹ nhàng dần dần trở nên chảy xiết.

Càng đi về phía trước, trên mặt sông bắt đầu xuất hiện từng dải đất bồi, phía trên mọc từng lùm cỏ lau rậm rạp, màu lá xanh biếc, gió thổi đến rung "Xào xạc", ở trong thỉnh thoảng có chim nước bay lên bay xuống.

Lại rong ruổi ngựa đi về phía trước hơn mười dặm, rốt cuộc Thẩm Lạc nhìn thấy cách bờ sông phía trước không xa, có một gốc du già cao mấy chục trượng, dưới cây thoáng mát dựng một lều tranh giản dị.

Một bên bờ nước cách lều tranh không xa buộc một chiếc thuyền nhỏ ô bông, cạnh thuyền cắm một cây gậy trúc dài khoảng mười trượng.

Hắn đi tới cách cây du già không xa liền nhảy xuống ngựa, nắm dây cương chậm rãi đi tới.

"Nhà dò có ở đó không?" Thẩm Lạc đứng phía ngoài, cao giọng hô.

"Ai, tới đây . . ." Một tiếng đáp rất nhanh vang lên, giọng nói có chút thô kệch.

Ngay sau đó, một hán tử trung niên thân hình trắng kiện, từ trong túp lều đi ra.

Thẩm Lạc hơi đánh giá trên dưới gã, phát hiện người này ngoại trừ màu da bên ngoài bị cháy quá đen, dung mạo có ba bốn phần tương tự với Vu Mông, trong lòng không khỏi âm thầm cảm thán, cảm giác người này không chừng chính là một trong tiên tổ Vu thị.

"Xin hỏi lão ca là Vu lái dò?" Thẩm Lạc hỏi.

"Ha ha, khách quan hỏi như vậy, Loan Thủy Hà ở Tùng Phiên huyện này trên dưới vài trăm dặm, làm gì còn có Vu Đại Đảm thứ hai?" Trung niên hán tử kia cười vang nói, trong ngôn ngữ tựa hồ có chút tự đắc.

"Vậy đúng là Vu lão ca có tên tuổi rồi." Thẩm Lạc nghe vậy, cười nói.

"Khách quan muốn qua sông sao? Bất quá mang theo con ngựa này cũng khó quá, thuyền nhà ta sợ là không chứa được nó." Hán tử trung niên tự xưng Vu Đại Đảm quan sát Thẩm Lạc một chút, có chút khó khăn nói.

"Không qua sông, chỉ là muốn mượn thuyền lão ca sử dụng, giá tiền thì . . . Dễ thương lượng mà." Thẩm Lạc nháy nháy mắt, nói như thế.

Vu Đại Đảm nghe Thẩm Lạc nói vậy, nhin không được lại đánh giá trên dưới hắn một chút, có chút không rõ người trẻ tuổi này thoạt nhìn như là phú gia công tử, rốt cuộc muốn làm gì?

Thẩm Lạc chỉ mỉm cười nhìn Vu Đại Đảm, chờ gã mở miệng.

"Vị khách quan này, nhìn bộ dáng người giống như người xứ khác? Trong Hoàng Vi Đãng này cũng không phải nơi bơi lội chơi đùa tốt đâu, người nhìn xem phiến bụi cỏ lau kia phong quang đúng không, nhưng đáy sông bên dưới có thể đều là mạch nước ngầm đá ngầm, ở giữa càng có một mảng lớn bãi loạn thạch. Dù là một lái thuyền có kinh nghiệm, sợ ý một chút cũng sẽ đụng vào. Người thuê thuyền cũng không phải là ý hay." Vu Đại Đảm nhăn mày lại, khuyên nhủ.

"Không sao, ta biết chút thủy tính, chính là đến bụi cỏ lau kia nhìn xem, ngắm cảnh một chút rồi sẽ trở lại." Thẩm Lạc nói.

"Khách quan, người muốn ngắm cảnh cũng được, ta chèo thuyền đưa người qua, chỉ thu tiền bằng đưa qua đưa về bờ sông thôi, so với người thuê thuyền còn rẻ hơn, lại không nguy hiểm gì. Người nói có đúng hay không?" Vu Đại Đảm vẫn cảm thấy không ổn, đề nghị.

"Khách quan đừng nghe kẻ hồ đồ này. . ." Ai ngờ gã vừa nói xong, còn không đợi Thẩm Lạc trả lời, trong túp lều liền truyền ra một tiếng nữ tử vội vàng.

Ngay sau đó, một nữ phụ trung niên mặc áo nâu đầu trùm khăn vải, nâng cao cái bụng lớn từ trong túp lều đi ra.

Màu da trên mặt phụ nhân cũng đen phỉm hồng, hiển nhiên cũng đã phơi gió phơi nắng qua, đã quen chịu khổ cực.

"Nha, còn có thư sinh tuấn tú như vậy à. . ." Phụ nhân nhìn thấy Thẩm Lạc, tán thưởng một tiếng.

Thẩm Lạc mỉm cười, cũng không coi là thật.

"Nàng ra đây làm gì, coi chừng gió." Vu Đại Đảm thấy thế, vội trở lại nghênh đón, một mặt lo lắng.

Phụ nhân thấy thế, hung hăng nhéo gã một cái, vuốt ve tay gã, nói:

"Người là hương đã hán tử, có biết gì là phong nhã hay không? Thiếu gia này muốn tiến đến đám cỏ lau đơn độc ngắm cảnh, nói không chừng một hồi còn nổi hứng làm thơ, liền có thể viết ra một bài thơ nổi danh thiên hạ. Hán tử người ở bên cạnh xem náo nhiệt gì chứ, đúng là chướng mắt?"

Thẩm Lạc đương nhiên biết, phụ nhân là muốn kiếm bạc từ cho thuê thuyền, nhưng cũng không nói ra, cười nói: "Đại tẩu nói đùa, ta chỉ muốn một mình đi giải sầu mà thôi, nào có thi tài gì chứ . . ."

Nghe Thẩm Lạc nói vậy, thê tử nhà mình lại một mực nháy mắt, Vu Đại Đảm cũng chỉ đành im lặng một bên, không nói nữa.

"Ha ha, thiếu gia muốn thuê bao lâu? Thuyền này tuy không lớn, nhưng một ngày sinh ý cũng không ít, thiếu gia cũng không thể bạc đãi nhà ta đó nha." Trên mặt phụ nhân mang ý cười, nói.

"Ta thuê ba ngày, bắt đầu từ bây giờ. Sau ba ngày này, trả các người mười lượng bạc, như thế nào?" Bản dịch tại bạch ngọc sách. Thẩm Lạc sờ lên cằm, hỏi.

"Bao nhiêu . . ."

Phụ nhân nghe xong, sắc mặt có chút thay đổi, quả thực không ngờ Thẩm Lạc xuất thủ xa hoa như vậy.

"Mười lượng bạc." Thẩm Lạc lặp lại.

"Không được, không được. . . Nhiều lắm." Vu Đại Đảm liên tục khoát tay.

"Cái này. . . Quả thực hơi nhiều, dù là mua thuyền chúng ta cũng dư xài. Đừng nói là mười lượng, một lượng đã không ít." Dù phụ nhân kia tham tài, cũng cảm thấy không nên thu nhiều như vậy.

"Đại tâu không cần so đo, ta và Vu đại ca trò chuyện hợp ý, mười lượng bạc này tạm thời giao cho các người, thuyền này xem như ta thuê lại." Thẩm Lạc không cho phản bác, nói.

"Thiếu gia khí vũ bất phàm, khí độ hào phóng, ngày sau nhất định là mệnh phú quý sống lâu trăm tuổi . . ." Phụ nhân cười đến không ngậm được miệng, càng xem hậu sinh trước mắt càng cảm thấy thuận mắt.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 49: Tham Hà (*)

Sau khi thống nhất xong, Thảm Lạc liền giao ngựa lại cho vợ chồng Vu Đại Đảm chăm sóc, bản thân lập tức nâng thuyền đẩy xuống mé sông.

Lúc xuất phát, Vu Đại Đảm vẫn không quên dặn dò kỹ càng một hồi, sợ hấn gặp chuyện gì bất ngờ. Thảm Lạc với việc này tất nhiên cũng không dám thờ ơ, mà còn cẩn thận ghi nhớ hoàn cảnh từng khúc sông cũng như các công việc cần phải lưu tâm.

Người đàn bà kia chuẩn bị thêm nước sạch trên thuyền, sau đó lại mang thêm mấy khối bánh nướng và một ít thịt khô được gói trong một bọc vải bố để Thảm Lạc mang theo ăn khi lên thuyền.

Thảm Lạc cũng khó mà từ chối thịnh tình này, bèn thu bọc vải lại.

Thuyền ô bông(1) nhỏ xuôi theo theo dòng nước xiết trôi đi. Thảm Lạc đứng đầu thuyền, tay nắm cây sào trúc nhưng không dùng để đẩy thuyền mà đưa qua lại hai bên mạn thuyền, thăm dò đá ngầm dưới lòng sông.

Rất nhanh, thuyền nhỏ liền băng qua từng đám, từng đám cỏ lau nước cao ngang người, tiến vào trong một bãi cỏ lau lớn.

Căn cứ theo lời kể của Vu Đại Đảm, khúc sông này mà một nhánh lớn của sông Loan Thủy, thế nước đoạn sông này càng xuôi càng chảy xiết. Khi thuyền nhỏ mới vào, tốc độ còn chưa tính là nhanh quá, nhưng càng trôi đi thì tốc độ càng tăng nhanh, vậy nên Thảm Lạc không thể không bắt đầu đưa sào thăm dò đáy nước, cũng là để giảm tốc độ con thuyền.

Chỉ là hấn chèo thuyền thực không thuận tay, với mặt nước phẳng lặng thì không sao, ở giữa dòng nước xiết thế này, dù hấn hết sức tập trung vẫn không thể tránh khỏi va chạm.

“Phành, phành, phành.”

Thuyền nhỏ lắc trái đảo phải, liên tiếp va chạm với đá ngầm dưới sông khiến đám nham nước, vệt trời trong bãi lau sậy cả kinh nhao nhao bay lên.

Đụng phải một vài chỗ có cả xoáy nước lẫn đá ngầm lớn, hấn còn phải dốc hết sức chống sào đẩy thuyền ra, nếu không một khi bị cuốn vào, chỉ cần hơi sơ sên chút e rằng sẽ bị lật thuyền ngay.

Thẩm Lạc rất nhanh thấy cả người mỏi như, mồ hôi túa ra, mắt cũng hơi hoa lên, chỉ là thế nước thế này không cho phép hấn nghỉ ngơi, chỉ có thể cắn răng gắng gượng chống đỡ.

Trên đường đi, hấn hết sức lưu ý hai bên bờ sông, quan sát xem dòng sông có chỗ nào thu hẹp không, có điều vì lau sậy mọc vừa cao vừa dày cản trở tầm quan sát khá nhiều nên hấn không thể thấy rõ ràng được, chỉ có thể tận sức dựa vào thế nước mà phán đoán.

Dù sao thì chỗ lòng sông hẹp thì tốc độ dòng nước cũng sẽ tăng nhanh.

Thẩm Lạc cứ vậy theo dòng trôi đi bầy, tám dặm. dọc đường không đụng phải bãi đá ngầm nào nhưng lại đụng không ít bãi bồi giữa lòng sông.

Thuyền của hấn lúc này đang đi qua khe nước giữa hai bãi bồi.

Trên hai bãi bồi đều là cỏ lau mọc đầy xanh ngát. Đoạn giữa hai bãi bồi này tổng thể trông như một con đường thủy tự nhiên, thuyền nhỏ mới vào trong đó, tốc độ đột nhiên tăng cao rồi bất thành linh xông ra ngoài.

“Phành”, một âm thanh trầm đục vang lên. Thuyền nhỏ khi lao ra khỏi vùng lau sậy đột nhiên chấn động dữ dội.

Thân hình Thâm Lạc chao đảo, mém chút là rớt từ trên đầu thuyền xuống.

Hắn chống sào trúc, ổn định thân hình rồi đưa mắt đảo qua phía trước, chỉ thấy đầu thuyền đã đâm vào một bãi loạn thạch có phạm vi khoảng mấy chục trượng, may là thuyền nhỏ được đóng bằng gỗ tốt nên không bị đụng hỏng.

Không giống như những bãi đất bồi dọc đường, trên bãi loạn thạch này chỉ thấy toàn là bùn cát và những hòn đá cuội màu trắng xám lớn cỡ nắm tay, còn chỗ đầu thuyền bị va chạm lại thấy một khối đá màu lớn màu nâu.

Tảng đá chẳng những trông thô nhám lồi lõm một cách cổ quái, hơn nữa chỉ lộ một đoạn chừng hai xích lên khỏi mặt nước còn phần lớn còn lại nằm chìm trong nước sông.

Mà đầu thuyền vừa vịn cắm đúng vào chỗ lõm của tảng đá ngầm(2), may mắn không bị hư hỏng gì.

Thâm Lạc quan sát hai bên bờ sông một lát, phát hiện lòng sông đoạn này rõ ràng thu hẹp lại rất nhiều, khóe miệng lộ vẻ vui mừng.

“Đường sông thu hẹp, bãi loạn thạch, đá ngầm dưới sông, nhìn qua có lẽ đúng là chỗ này rồi.” Thâm Lạc lẩm bẩm tự nói.

Theo lời Vu Diễm kể, nơi tổ tiên nhà họ tìm được cuốn Vô Danh Thiên Thư kia chính là một bãi loạn thạch, rất giống với hoàn cảnh trước mắt Thâm Lạc bây giờ.

Vốn nghề cần phải vất vả tìm kiếm một phen, không ngờ cũng không tốn công sức lắm.

Thẩm Lạc ném cây sào trúc lên bãi loạn thạch, khom người buộc dây thừng đầu thuyền vào tảng đá kia, xong dùng sức quấn chặt mấy vòng, đợi tới khi chắc chắn thuyền sẽ không trôi đi theo dòng nước mới đặt mông xuống, đổ vật người nằm trên khoang thuyền.

Suốt đoạn đường vừa rồi, hết chèo rồi chống, hấn sớm đã sức cùng lực kiệt, giờ đừng nói tới xuống sông tìm thiên thư, đến nhảy khỏi đầu thuyền thôi cũng chẳng có sức làm.

Thẩm Lạc nghỉ ngơi một lúc lâu, ăn chút lương khô xong lại nghỉ thêm một lát rồi mới đứng dậy.

Hấn lấy một cuộn dây thừng loại to bằng ngón cái từ lòng thuyền ra, buộc chặt một đầu dây vào phần nổi của khối đá, đầu còn lại đem quấn hai vòng quanh lưng mình, sau đó liền nhảy xuống thuyền, tiến về bãi loạn thạch.

Bãi loạn thạch có dạng hình thoi hẹp dài, nhọn ở hai đầu nam – bắc, nằm song song dòng nước. Tảng đá kia nằm lặng yên ở đầu phía tây bãi đá. Thẩm Lạc đứng cạnh nó, đưa mắt bắt đầu quan sát đánh giá nước sông phía dưới.

Chỉ thấy nước sông tối tăm, tỏa mùi tanh nhàn nhạt, chỗ nước ở gần bãi đá nổi bọt nước trắng xóa, mặt sông phía xa xa có những xoáy nước lớn nhỏ không đều, cơ bản không thể thấy tình hình phía phía dưới.

Hấn lấy lại bình tĩnh một chút, thò một chân xuống, cẩn thận từng chút bước vào trong làn nước.

Kết quả là đá ở mép nước nằm rất thưa, chỉ chịu chút lực liền thành linh trượt xuống phía dưới.

Một cước của Thâm Lạc bất ngờ không có điểm tựa, kéo theo cả người ngã ùm xuống sông.

Nước sông chỗ này rất sâu, cả người hấn chìm vào trong nước lại bị dòng nước xiết mãnh liệt cuốn tới, lưng liên tiếp mấy lên lên khỏi đá khiến hấn không nhin nổi há mồm ra, tức thì bị sặc nuốt vào mấy ngụm nước sông pha lẫn bùn cát.

Dưới cảm giác kinh hoàng, hấn vội vàng giẫy giụa xoay người, hai tay ôm chặt khối đá rồi lên trên. Đầu vừa nhô lên khỏi mặt nước, hấn vô thức hít mạnh một hơi, ngay sau đó ho khan kịch liệt một hồi.

“Khục khục...”

Thâm Lạc mất một lúc lâu mới hồi phục lại tinh thần, đưa tay lau nước trên mặt, trong lòng vẫn còn chút hoảng hốt.

“Nơi này đúng là nguy hiểm thật, có điều nếu không vậy thì Vô Danh Thiên Thư kia cũng sẽ không ở đây lâu đến vậy mà không bị ai tìm thấy.” Nghĩ thế, khát vọng trong lòng Thâm Lạc với cuốn Vô Danh Thiên Thư kia càng trở nên mãnh liệt.

Lần này, Thâm Lạc hít sâu một hơi, tay bóp mũi rồi mãnh liệt trảm mình xuống nước, một tay vịn tảng đá sau lưng, vừa cẩn thận dò dẫm vừa tiến xuống thêm từng chút, từng chút một.

Sau khi đã chìm hấn xuống nước, hấn chậm rãi mở hai mắt ra, phát hiện nước dưới sông có chút vẩn đục, cơ bản không thể nào nhìn rõ ràng cũng không cách nào nhìn được quá xa, chỉ có thể dựa vào tảng đá ngầm kia, tận lực quờ quạng hướng xuống phía đáy sông.

Điều khiến hắn bất ngờ là chỗ sông này lại rất sâu, đợi tới khi chân hắn chạm vào đất bùn ở đáy sông thì hắn cũng đã hết hơi.

Hắn cố nén nhịn cảm giác tức ngực khó thở, nỗ lực mở lớn hai mắt nhìn về phía bãi loạn thạch dưới đáy sông, giữa hoàn cảnh mờ mờ ảo ảo lại thấy nơi đó hình như có một hốc đá hoặc hố bùn nhìn không rõ nông sâu, hắn vội vàng đưa tay quờ quạng.

Chỉ là mới quờ quạng được giây lát, vì thiếu dưỡng khí do nín thở lâu, đầu óc hắn lúc này đã trở nên mơ màng, ngực nặng trĩu, chỉ có thể vịn khối đá kia ngoi lên lại mặt nước.

Vừa lên lại, Thẩm Lạc liền há miệng hít lấy hít để, ngực phập phồng liên tục.

Sau khi hơi thở đã bình ổn lại một lúc, hắn lại thả mình xuống, lặn về phía đáy sông.

Lần này vì tranh thủ thêm chút thời gian ở đáy sông, hắn lặn nhanh hơn rất nhiều, khi vừa chạm đáy liền bắt đầu dò dẫm ngay lập tức.

Chỉ là đáy nước tối tăm lại có thêm bùn cát nổi lên khiến con mắt gần như chẳng giúp ích được gì, hắn chỉ có thể như con ruồi không đầu, không ngừng quờ loạn.

Chỉ sau chốc lát hơi thở đã dùng hết, hắn chẳng còn cách nào lại phải ngoi lên.

Đợi một thoáng sau khi đã hồi phục lại, hắn lại vội vàng đâm đầu lặn xuống đáy sông, lại bắt đầu mò mẫm tìm kiếm khắp bốn phía bãi loạn thạch.

Sau mấy lần như thế, khi nổi lên mặt nước để thở, cả người hần vừa lạnh vừa mệt mỏi, bờ môi cũng bắt đầu tím tái.

Hắn ôm khối đá lớn kia, hơi ngửa đầu nhìn lên bầu trời phía Tây, phát hiện trời đã dần ngả về chiều.

“Thử lại lần nữa...”

Thẩm Lạc nhíu mày tập trung, hít mạnh một hơi lớn rồi lại tiếp tục trằm mình xuống nước lặn về phía đáy sông.

Những hốc đá hổ bùn ở dưới khối đá ngầm có lẽ đều đã bị hần thăm dò mấy lần rồi nên hần liền vòng qua khối đá, bơi về phía rìa phía Nam bãi loạn thạch, đồng thời bàn tay vẫn dán xuống đáy sông mò mẫm.

Lần này, khi tay phải hần thò vào trong một cái lỗ không để tìm kiếm, đầu ngón tay hần bỗng chạm vào một thứ cho cảm giác không hề giống một viên đá.

Chú giải:

*. Tham = dò xét, kiểm tra hay trực tiếp hơn là sờ soạng, quờ quạng kiểm tra. hà = sông. Vì Thẩm Lạc làm nhiều trò ở chương này nên mình không dịch hần tiêu đề chương ra.

1. Thuyền ô bông: Loại thuyền ở giữa khoang thuyền có tối thiểu là một khung hình bán nguyệt, trên khung có dán giấy dầu hoặc phủ, lợp thứ gì đó che nắng, tránh mưa.

2. Khối đá mà Thẩm Lạc hay bám vào trong chương này có nguyên văn Hán Việt là Hà Tiều - Hán tự: 河礁, có hình dạng kích cỡ khá tương tự rặng san hô hoặc tổ hợp ghềnh đá liền mạch chứ không phải là một khối đá đơn thuần, vì ngắn gọn mình chỉ gọi nó là khối đá.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 50: Cái Túi

Vật kia sờ lên tựa như vải bố, hình dáng cũng tròn trịa giống như một cái túi vải, bên trong gập ghềnh, tựa hồ chứa không ít đồ vật.

"Chẳng lẽ là Thiên Thư?" Trong lòng Thẩm Lạc hơi động, vội vàng nắm một góc cái túi, muốn lôi nó ra.

Vu Diễm lúc ấy cũng không nói rõ cuộc hình dạng Thiên Thư thế nào, có lẽ chứa trong cái túi này cũng không chừng.

Lỗ thùng ở đáy sông kia chỉ to bằng miệng chén, cái túi kia tựa hồ lớn như cái rổ, nên một mực kẹt bên trong, căn bản không lấy ra được.

Thẩm Lạc thử hết các cách, vẫn vô kế khả thi.

Lúc này, hơi thở của hắn lại dùng hết, chỉ có thể trôi lên mặt nước.

Thẩm Lạc nằm nhoài trên đá ngầm, ngực phập phồng kịch liệt, trong mắt khó nén thần sắc kích động, thậm chí có thể nghe được trái tim mình nhanh chóng nhảy lên "Bình bịch".

Trước đây khi hắn gặp Vu Đại Đảm, trong lòng đã bảy tám phần khẳng định, lúc trước trong mộng cảnh Vu Diễm nói không ngoa.

Mà bây giờ phần cơ duyên này, tựa hồ cách mình chỉ một bước, điều này làm sao hắn không khỏi kích động?

Lần này Thẩm Lạc lấy hơi xong, không lập tức lặn xuống nước, ngược lại leo lên bãi loạn thạch, về tới khoang thuyền.

Chỉ chốc lát sau, trong tay hắn cầm một cái cán sắt màu đen dài hai thước, nháy xuống đầu thuyền, một lần nữa tiềm nhập dưới nước.

Thẩm Lạc tới chỗ lỗ thùng chật hẹp kia, cầm trong tay cán sắt cắm vào trong động, cẩn thận tránh đồ vật bên trong, sau đó nạy ra hai bên.

Đá ngầm dưới sông to lớn, trọng lượng tự nhiên không tầm thường, Thẩm Lạc đương nhiên không nghĩ tới lật nó lên, hắn chỉ muốn nong mở rộng lỗ thùng kia, sau đó lấy đồ vật bên trong ra.

Một hồi tiếng ma sát nhỏ liên tục vang lên dưới nước, động tác Thẩm Lạc khuấy động bùn cát không ngừng trôi nổi lên, khiến hắn không thể không nhắm chặt mắt, một hồi sau mới mở ra nhìn một chút.

Đá ngầm sông mặc dù lâu ngày bị dòng nước ăn mòn, nó vẫn kiên cố vượt quá Thẩm Lạc tưởng tượng. Bản dịch tại bạch ngọc sách. Hắn phí hết sức chín trâu hai hổ nạy một hồi lâu, cũng chỉ nới cửa hang lớn ra một phần, đưa tay vào vẫn không cách nào giãn ngón tay ra được.

Bất quá mặc dù trong lòng Thẩm Lạc lo lắng, nhưng nghĩ đến ở trong đó có thể là "Vô Danh Thiên Thư" kia, toàn thân liền tràn đầy hưng phấn. Mỗi lần hắn nổi lên mặt nước, cũng chỉ chậm mấy hơi thở, lập tức lại lặn vào trong nước.

Thời gian không phụ người hữu tâm, hao phí hơn nửa canh giờ, rốt cuộc hắn làm lỗ thùng kia lớn ra gấp bội.

Khi bàn tay nắm chắc cái túi lôi ra ngoài, bàn tay hắn cũng nhịn không được khẽ run lên, trong lòng yên lặng cầu nguyện, là Thiên Thư, nhất định là Thiên Thư.

Thẩm Lạc rút ra toàn bộ túi vải, phát hiện vào tay đúng là có phân hơi nặng, cũng không lo được nhìn một cái, rồi nhanh chóng nổi lên trên.

Hắn leo lên bãi loạn thạch xong, cũng không cởi dây thừng trên người ra, cứ như vậy ướt đầm dựa vào đá ngầm phía sau, ngồi bệt xuống dưới, hít thở từng ngậm từng ngậm, trong tay chăm chú nắm chặt túi vải kia.

Thẩm Lạc thông thả lấy lại sức xong, nghiêng đầu nhìn lại, mới phát hiện vật trong tay của mình, nào là túi vải chứ?

Cái túi này sờ dĩ lấy tay sờ tới sờ lui có cảm giác như vải bố, chính là vì nó dùng một loại sợi tơ kim loại nào đó bện thành, phía trên dính đầy bùn bả và rong rêu, vốn là màu hoàng kim, giờ cũng đã mờ đi.

Chỗ miệng túi bị một vòng kim loại buộc lại, phía trên còn mang theo một tấm lá vàng lớn chừng bàn tay. Thẩm Lạc lấy nó xuống, tay phải chùi vết bùn bả trên đó, mới phát hiện phía trên có khắc chữ.

Hắn nhìn không được nuốt một ngụm nước bọt, có chút khẩn trương nhìn chữ viết mơ hồ phía trên.

"Sắc lệnh. . ."

Chỗ đỉnh lá vàng có hai chữ, bất quá Thẩm Lạc thấy quen thuộc, chính là hai chữ bắt đầu vẽ bùa ngày thường, lá vàng này tựa hồ cũng là một tấm bùa chú?

Bất quá từ chữ "Sắc lệnh" trở xuống, dấu vết khắc trên đó đã trở nên mờ nhạt, hắn nhìn không ra, cũng không nhận ra.

Thẩm Lạc tiện tay thu lá vàng phù lục vào trong tay áo, bắt đầu một vòng một vòng mở dây kim loại quấn quanh miệng túi ra.

Dây kim loại gỡ xuống xong, miệng túi liền mở ra.

Thẩm Lạc nhìn bên trong hơi đánh giá, lập tức cảm thấy da đầu có chút tê dại, trong túi kim tuyến bên kia, lại rõ ràng chứa một đồng xương khô trắng hếu.

"Đây là xương người. . ." Thẩm Lạc nhận ra ngay.

Dừng lại một lát, hấn cố nén vẻ khó chịu trong lòng, trút túi xương cốt bên trong ra ngoài.

Chờ nhìn thấy loạn cốt đầy đất, lúc này Thẩm Lạc mới hết hy vọng, trong này căn bản không có Thiên Thư gì.

Chẳng qua khi tầm mắt của hấn rơi vào trên những xương khô này, lại nhìn không được nhẹ "A" một tiếng, dùng thanh sắt trong tay khảy khảy một chút, cẩn thận nhìn kỹ.

Lúc này hấn mới chú ý tới, trong những xương cốt này vậy mà không có cái nào hoàn hảo, cơ hồ tất cả đều bị nện nứt ra, phía trên lại còn có dấu răng sâu cắn không đồng nhất, phẳng phất bị gặm xương hút tủy vậy.

Vừa nghĩ tới hình ảnh này, Thẩm Lạc cũng nhìn không được cảm thấy lưng phát lạnh.

Hấn do dự một lát, vẫn lấy từ trong khoang thuyền ra một khối vải rách đem lên tay, lượm từng đoạn xương gãy trên mặt đất bỏ vào trong túi.

Chỉ là trong quá trình tìm kiếm, hấn lại phát hiện một chỗ kỳ quái, trong đồng xương người này lại không có xương đầu.

Bất quá Thẩm Lạc cũng không suy nghĩ nhiều, chẳng qua cảm thấy có chút không may, Thiên Thư không tìm được thì không nói, ngược lại tìm ra

một đồng đồ vật như thế.

Tìm kiếm xong xương khô, hấn lại tới khe hở của tảng đá dưới nước, còn tìm thấy mấy đầu gỗ hạt châu bị phá toái, bị hủ đến lợi hại, đựng một cái liền vỡ vụn ra.

"Người chết là hết, ta có thể tìm tới người, cũng coi là có duyên phận, vậy ở chỗ này ta tạo một phần mộ cho người, nguyện người có thể thuận lợi vãng sinh." Thảm Lạc từ trước đến nay vẫn coi trọng chuyện quý thần, để hấn mặc kệ ném những xương khô này đi, hấn làm không được.

Rất nhanh hấn đào lên một cái hố đá ngay trung tâm bãi loạn thạch, bỏ túi xương khô này xuống, sau đó lấy đá lấp lại, tạo ra một phần mộ thoáng cao hơn chung quanh.

Làm xong hết thấy, sắc trời đã hơi tối.

Thảm Lạc cảm thấy một cỗ buồn ngủ mệt mỏi kéo tới, hấn nằm ngửa trên bãi loạn thạch, hai tay gác ở sau đầu, nhìn trời ráng chiều mỹ lệ, suy nghĩ xuất thần.

"Muốn tìm Vô Danh Thiên Thư này, thật đúng là không dễ dàng."

Chỗ bãi loạn thạch này nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, hôm nay hấn chơi đùa đến kiệt sức, cũng chỉ tìm xong khu vực đá ngầm chung quanh đáy sông. Nếu muốn tìm hết bãi loạn thạch, chỉ sợ ba ngày cũng không đủ.

Vậy phải nói với vợ chồng Vu Đại Đám, lại thuê thuyền nhỏ nhiều thêm mấy ngày.

"Dù sao cũng là Thiên Thư Tiên gia, sao có thể dễ dàng đắc thủ như vậy?" Thảm Lạc nghĩ lại, lại có chút tiêu tan buồn phiền.

Nhưng vào lúc này, hắn đột nhiên nghĩ đến cái gì, đột nhiên ngồi dậy.

Thiên Thư này là bảo vật Tiên gia, gỏi ngọc kia có vẻ như cũng không đơn giản, nếu lúc trước hắn có thể dựa vào một tấm "Ngụy Tiểu Lôì Phù" tìm tới gỏi ngọc, lần này sao không thử dùng lại một lần? Cho dù không có kết quả gì, thì xem như lấy ra chiếu sáng dưới nước cũng được!

Chỉ tiếc trên người hắn không mang theo ba tấm Tiểu Lôì Phù.

Vừa nghĩ đến đây, Thảm Lạc vội cởi dây thừng trên thân ra, tính chèo thuyền vượt lên thượng du.

Đáng tiếc vừa mới đứng lên, hai mắt hắn liền biến thành màu đen, hai chân cũng không trụ được run rẩy, đành phải trước leo về trên thuyền, uống chút nước, phục dụng một viên Bảo Nguyên Đan, đổi một thân y phục sạch sẽ, nghỉ ngơi thêm chốc lát, mới bắt đầu chèo thuyền trở về.

Chờ hắn vớt vả trở lại bến đò, sắc trời đã tối. Vợ chồng Vu Đại Đảm đang chờ ở bên kia trông mong, thần sắc tựa hồ có chút lo lắng. Bất quá khi nhìn thấy Thảm Lạc mặc dù mặt mũi tràn đầy mỏi mệt, nhưng dù sao cũng an toàn trở về, hai người đều thở dài một hơi.

Thảm Lạc hơi dừng lại, nói với hai người một tiếng, chỉ nói ngày mai lại đến, liền cười ngửa rời đi, thẳng đến Tùng Phiên huyện thành.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 51: Bất Tỉnh Nhân Sự

Thẩm Lạc tới bên ngoài Tùng Phiên huyện thành lúc đã qua giờ Tuất, cửa thành đã đóng.

Hắn thấy không còn cách nào vào thành liền lập tức thúc ngựa đi về hướng một trấn nhỏ ở phía Đông thành.

Huyện Tùng Phiên bán buôn phát triển, trấn nhỏ này cũng trở thành đoạn đường huyết mạch. Trên trấn, cửa hàng cửa hiệu mọc lên như rừng tạo thành một mảnh phố thị có diện tích không nhỏ, trong đó đa phần đều là khách sạn nhà trọ chuyên để cung cấp dịch vụ ăn ngủ cho các thương khách vắng lai.

Trước cửa lớn mỗi khách sạn này đều có một tiểu nhị trông coi, miệng liên tục hét to những lời mời chào.

“Vị khách quan kia có phải đang tìm chỗ ngủ trọ không? Tiệm chúng ta có nước nóng, thịt trâu tươi kho, rất là ngon, trong nồi còn có ngỗng hầm cách thủy, đảm bảo hài lòng.”

“Khách quan vào Đắc Nguyệt Cư chúng ta đi, rượu Bạch Nhật Hương của bồn điểm ngon nổi tiếng xa gần, uống một rồi lại muốn uống hai, mời vào a.”

Thấy Thẩm Lạc tới gần, đám tiểu nhị của mấy khách sạn quanh đó liền xông ra như ong vỡ tổ, tranh nhau mời chào.

Thẩm Lạc không để ý mấy tiểu nhị này, đưa mắt nhìn xung quanh một lượt rồi thúc ngựa đi về phía một khách sạn nhỏ được trang trí tương đối đơn giản, nằm ở chỗ khá khuất. Hành động này khiến mấy tên tiểu nhị kia rất thất vọng, dù gì quần áo, trang sức trên người Thẩm Lạc khá hoa lệ, ngựa cưỡi cũng là thốt ngựa tốt, rõ ràng là một vị khách nhiều tiền.

Chỗ cửa chính của khách sạn nhỏ kia cũng thấy có một tiểu nhị, nhìn qua chỉ khoảng mười lăm, mười sáu tuổi, hai mắt to nhìn qua liếc lại, trông có vẻ khá lạnh lợi.

“Khách quan muốn ở trọ ạ? Chỗ tiểu điếm tuy không lớn nhưng rất yên tĩnh, giá cả cũng vô cùng hợp lý.” Thấy Thẩm Lạc đi tới, tiểu nhị kia liền nở nụ cười tươi rồi bước tới nghênh tiếp.

“Cho ta một gian phòng thanh tĩnh ở tầng trên, chuẩn bị thêm ít đồ ăn, phải thịnh soạn một chút.” Thẩm Lạc mò mẫm dưới sông cả nửa ngày trời, giờ bụng đói reo lên ùng ục.

“Dạ được.” Tiểu nhị trẻ tuổi cười mừng rỡ, tay nhanh nhẹn cầm dây cương dắt ngựa đi vào khách sạn.

Tiểu nhị của mấy nhà khác quanh đó cùng ném ánh mắt hâm mộ pha lẫn ghen ghét qua.

Thẩm Lạc trở mình xuống ngựa, nhưng chân vừa chạm đất, trên dưới cả người hẫng bỗng nhiên suy yếu vô lực, cảm giác y như trong người có một cái hố đen hút hết sức lực của hắn vậy.

Trong tai hắn vang lên nhưng tiếng ong ong, không gian trước mắt cứ tối dần từng mảng, cả người ngã bịch xuống đất.

“Khách quan, người không sao chứ???” Tiểu nhị trẻ tuổi hét hoảng, vội vã chạy tới nâng Thẩm Lạc dậy.

Thẩm Lạc gắng gượng mở mắt nhìn tiểu nhị, miệng há ra muốn nói nhưng ngay cả chút sức để lên tiếng cũng không có, nửa chữ cũng chẳng nói ra được, đồng thời gương mặt hần nhanh chóng trở nên trắng bệch.

“Chuyện gì xảy ra thế? Ngã ngựa à?”

“Không có, ta vừa thấy thấy người này chuẩn bị xuống ngựa thì đột nhiên té xỉu, chắc là bệnh cấp tính phát tác.”

“Tiểu Tam Tử, khách nhân người mời chào lần này coi bộ phiền toái nha.”

Đám người phía ngoài tựa hồ nghe được động tĩnh nơi đây, nhoáng cái đã tụ lại bàn tán đồng thời vây quanh tiểu nhị buông lời châm chọc, có mấy kẻ lúc trước bị Thẩm Lạc ngó lơ giờ còn lộ ra vẻ mặt có phần hả hê.

Tiểu nhị trẻ tuổi thấy người vây xem càng lúc càng đông, đầu chẳng mấy chốc đổ đầy mồ hôi, vội vã chạy vào tiệm tìm người.

Trong tiệm lúc này không có người khách nào, chỉ có hai tiểu nhị chạy bàn và một nam tử trung niên người gầy, đầu đội mũ viên ngoại đang đứng ở quầy hàng xem sổ sách.

Ba người cũng chú ý tới tình huống bên ngoài nên vội vàng đi ra, thấy tình cảnh trước mắt xong cùng cả kinh lấp bắp.

“Tiểu Tam Tử, chuyện gì xảy ra vậy?” Nam tử trung niên nhỏ giọng hỏi.

“Chường quầy xem, chuyện này phải làm sao cho phải đây?” Tiểu Tam Tử rất nhanh kể ra đầu đuôi sự việc rồi dùng vẻ mặt như đưa đám hỏi.

“Ày, vị khách nhân này hẳn là đi đường quá mệt mỏi nên ngất đi, không cần ngạc nhiên quá. Hai người các người trước khiêng hần vào trong. Tiểu

Tam Tử, người tới tiệm thuốc Lưu Ký mời Lưu đại phụ tới đây.” Chương quỳ thoáng suy nghĩ một chút rồi lập tức lên tiếng nói lớn để đám người vây xem xung quanh cùng nghe được được rõ ràng.

Hai tiểu nhị bên cạnh y nghe xong liền nhanh nhẹn chạy tới khiêng Thẩm Lạc vào trong, còn Tiểu Tam Tử thì mau chóng cất bước chạy ra ngoài.

“Chư vị, chỉ là khách nhân mệt mỏi quá độ, không có việc gì, tất cả giải tán đi.” Chương quỳ gỡ bọc quần áo treo trên yên ngựa của Thẩm Lạc xuống, ôm quyền hướng ra phía ngoài cửa nhìn một vòng rồi quay người đi vào khách sạn.

Đám người xung quanh thấy không có chuyện để coi liền dần tản đi.

Hai gã tiểu nhị khiêng Thẩm Lạc đi vào một gian phòng trọ ở hậu viện rồi cẩn thận thả xuống giường.

Thẩm Lạc tuy không nặng nhưng khiêng lâu như vậy cũng khiến hai gã mệt bỏ hơi tai.

“Chương quỳ, người này nhìn qua không giống mệt quá mà ngất đi. Người xem mắt hần còn mở kia, thân thể có vẻ rất lạnh nữa, không lẽ là bị bệnh nặng gì đó?” Một gã tiểu nhị béo mập xoa xoa mồ hôi trán, nói.

“Đừng có suy đoán lung tung, đợi Lưu đại phụ qua đây rồi nói sau.” Chương quỳ nhíu đôi tròng mày sâu róm lại, lên tiếng trách mắng.

“Vâng.” Tiểu nhị béo biết mình nhiều lời, vội vàng đáp ứng.

“Mới rồi bên ngoài thấy một đám mồm năm miệng mười chỗ vào đây, xảy ra chuyện gì?” Một giọng nói từ bên ngoài truyền vào, sau đây là tiếng bước chân nặng nề từ một phụ nữ trung niên đang đi tới.

Ả này thân hình mập ú, da hơi ngăm đen, mặt núc ních mỡ tới độ khiến cặp mắt ả bị che lại hẹp như sợi chỉ, vận một bộ trang phục đỏ từ đầu tới chân, đầu cài trâm, trang điểm lộng lẫy khiến người khác nhìn có cảm giác rất chói mắt.

“Bà chủ.” Hai gã tiểu nhị vội vàng lên tiếng chào, bộ dáng có vẻ khá sợ ả.

“Bà không ở hậu trù mà chạy tới đây làm gì?” Chương quây nhìn người đàn bà, nói với giọng có vẻ khó chịu.

“Sao, khách sạn này là của mình ông à? Tôi không thể ra đằng trước sao?” Người đàn bà áo đỏ dựng ngược đôi tràng mày lên, chống nạnh quát.

“Có khách nhân ở đây, bà mù hay sao mà la lối.” Chương quây xụ mặt, hạ giọng đáp.

Người đàn bà lúc này mới để ý Thẩm Lạc đang nằm trên giường, sắc mặt thoáng thu liễm lại một chút.

“Tên này bị làm sao vậy? Sao làm nằm bất động thế kia?”

Quan sát hai mắt Thẩm Lạc xong, ả lại lên tiếng chát vắn.

Gã tiểu nhị béo vội bước lên kể vắn tắt chuyện mới xảy ra.

“Cái gì! Gã này đúng là ma bệnh, thế mà các người lại đưa vào trong điếm! Còn không mau khiêng ra cửa sau ném đi.” Ả đàn bà áo đỏ nghe xong liền tức tốc ra lệnh.

“Nói bậy nói bạ! Vị tiểu cả này tới khách sạn chúng ta nghỉ trọ, bị ngất trước cửa, làm sao có thể bỏ mặc không lo? Xử tệ với khách kiêu đó nếu để

truyền ra ngoài thì cái khách sạn này còn mở nổi hay không?” Chương quỳ trung niên nhú mày nói.

“Tôi thấy ông mới đang nói bậy. Vạn nhất hẳn chết ở đây, khách sạn này còn ai dám tới ở?” Á vặc lại với giọng còn lớn hơn.

“Tôi đã bảo Tiểu Tam Tử đi mời Lưu đại phu rồi, mọi chuyện tôi sẽ xử lý chu toàn, bà đừng có ở đây khiến tôi thêm phiền nữa.”

Chương quỳ lộ vẻ mất kiên nhẫn, lạnh giọng đáp.

“Hầu Lượng Tài, ông muốn tạo phản! Đừng quên không có tôi đến nhà mẹ đẻ vay tiền, một gã quê mùa xuất thân nông thôn như ông làm sao mở được khách điểm tốt thế này.” Phu nhân áo đỏ bỗng nổi giận, miệng há ra gào thét như sư tử Hà Đông.

“Bà...” Hầu chương quỳ nhất thời bất lực.

“Chương quỳ, Lưu đại phu tới rồi.” Đúng lúc này, tiếng Tiểu Tam Tử từ bên ngoài truyền vào.

Thanh âm chưa dứt, hai bóng người đã tới. Tiểu Tam Tử đi trước dẫn đường, đi theo sau là một nam tử vận áo bào trắng.

Người này nhìn qua khoảng hơn bốn mươi tuổi, tướng mạo gầy gò, dưới cằm có chòm râu dài vài tấc, tạo cho người khác cảm giác nho nhã.

“Hầu chương quỳ, bệnh nhân đâu?” Nam tử áo bào trắng trông tình huống trong phòng xong liền ngơ ngác, chân chừ một chút rồi hỏi.

“Lưu đại phu đã tới, chuyện của chúng ta sau hãy nói, đừng ở đây bêu xấu!” Hầu chương quỳ thoáng lộ nét xấu hổ, khẽ nói với phu nhân áo đỏ một câu rồi nhanh chân tiến lên nghênh tiếp Lưu đại phu.

Phu nhân áo đỏ nhìn theo bóng lưng chường quây, kẻ đó cũng không
náo loạn gì nữa, chỉ hậm hực im lặng.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 52: Thời Gian Cấp Bách

"Người bệnh ở đây, Lưu đại phu người hãy xem thử coi hẳn là bị chứng bệnh gì?" Chương quỳ họ Hầu dẫn Lưu đại phu tới bên giường, lấy một băng ghế dài mời y ngồi xuống.

Lưu đại phu cẩn thận tra xét, khi nhìn thấy sắc mặt của Thẩm Lạc, thì ngay lập tức nắm lấy cổ tay để bắt mạch, miệng phát ra một tiếng kêu nhẹ.

"Lưu huynh, có phải bệnh tình của vị Tiểu ca này hết sức nghiêm trọng?" Chương quỳ họ Hầu vội vàng hỏi.

"Mạch tượng của hẳn phù phiếm hỗn loạn, tam tiêu không điều, quả thực có chút nghiêm trọng, biểu hiện như thế thường có trên người già sắp chết. Nhưng vị Tiểu ca này tuổi còn trẻ, lại có bệnh trạng như vậy, quả thực rất là kỳ quái." Vẻ mặt của Lưu đại phu ngưng trọng nói ra.

*Tam tiêu: là cách gọi của Đông Y, thượng tiêu là lưỡi, thực quản, tim phổi; trung tiêu là dạ dày; hạ tiêu là ruột non, ruột già, thận và bàng quang

"Sắp chết. . ." Chương quỳ họ Hầu nghe vậy, mày rậm không khỏi nhíu lại một cái.

Ba tên tiểu nhị cũng giống như thế, nhất là Tiểu Tam Tử, khuôn mặt càng thêm nhăn nhó.

Hồng sam phu nhân hai tay khoanh trước ngực, ánh mắt mang theo vẻ giễu cợt nhìn chương quỳ họ Hầu, giống như muốn thể hiện sự bất mãn

khi này.

"Lưu huynh, Tiểu ca này là khách nhân trong tiệm của ta, kính xin người cố gắng hết sức cứu chữa." Chương quỳ họ Hầu chấp tay nói ra.

"Hầu huynh, không phải Lưu mỗ không muốn, nhưng vị Tiểu ca này mắc phải chứng bệnh ta chưa từng gặp, nên thật sự không biết phải làm như thế nào." Lưu đại phu bất đắc dĩ nói ra.

Chương quỳ họ Hầu im lặng trong chốc lát, rồi thở dài một tiếng.

Lưu đại phu là thầy thuốc tốt nhất trên thị trấn, đừng nhìn vẻ ngoài của người này còn trẻ mà xem thường.

"Trị không được thì thôi, ba người các người mau mang người này từ cửa sau ra ngoài, đừng để cho hắn chết tại trong tiệm, sẽ rất xui xẻo." Hồng sam phu nhân mở miệng nói.

Mặt của chương quỳ họ Hầu trầm xuống, đang muốn nói gì thì.

"Châm. . . Thiên Đột. . ." Một âm thanh yếu ớt đột nhiên vang lên.

Trong phòng mấy người nghe vậy nhìn lại, thấy Thẩm Lạc khó khăn đã mở miệng, đều xôn xao cả kinh.

"Người nói gì?" Lưu đại phu đứng lên, đưa lỗ tai tới gần Thẩm Lạc.

"Thiên Đột. . . Thiên Đột. . ." Thẩm Lạc mở miệng lần nữa lặp lại.

Lần này âm thanh hơi lớn một chút, mọi người ở đây cũng đều nghe được.

"Người nói là để cho ta châm cứu huyệt Thiên Đột của người?" Lưu đại phu chần chừ một chút, rồi hỏi.

Thẩm Lạc chậm chạp gật đầu.

Đầu lông mày của Lưu đại phu nhăn lại, quay đầu nhìn về phía chưởng quầy họ Hầu, mở miệng nói ra: "Hầu huynh, tiểu huynh đệ này khách nhân trong tiệm của ngươi, ngươi nói xem nên làm sao bây giờ?"

"Lưu huynh, vị tiểu huynh đệ này xem ra không giống như người bình thường, có lẽ hẳn hiểu được phương pháp trị liệu, nên ngươi hãy thử một chút đi." Chưởng quầy họ Hầu hơi trầm mặc, sau đó nghiêng răng mở miệng nói.

"Thế nếu xảy ra việc gì thì làm sao đây?" Hồng sam phu nhân đứng ở phía sau lạnh lùng nói.

"Cứu một mạng người, còn hơn xây bảy tòa tháp, Hầu mỗ không thể thấy chết mà không cứu. Lưu huynh, mời." Chưởng quầy họ Hầu nói ra.

Hồng sam phu nhân còn muốn mở miệng nói gì đó, nhưng cuối cùng cũng không nói lời gì.

Lưu đại phu nhẹ gật đầu, tiến đến cởi bỏ quần áo của Thẩm Lạc, sau đó lấy ra một bộ châm, rút ra một cây ngân châm, đâm vào huyệt Thiên Đột trên bụng của Thẩm Lạc.

"Hơi nước. . ." Thẩm Lạc mở miệng lần nữa.

Lưu đại phu nhìn qua Thẩm Lạc, rồi tiếp tục châm cứu.

"Quan Nguyên. . ." Thẩm Lạc lại chậm rãi lên tiếng, liên tiếp nói ra mười tám chỗ huyệt vị. Nó là cách mà Phong Dương chân nhân trước kia đã cứu chữa cho hắn, châm cứu vào mười tám huyệt vị.

Hắn từ nhỏ đã có bệnh trong người, bệnh lâu cũng thành lương y, nên đối với huyết đạo trong thân thể đã vô cùng quen thuộc.

Hôm đó Thẩm Lạc mặc dù không có nhìn kỹ, nhưng việc nhớ các huyết vị này thì rất dễ dàng.

Lưu đại phu theo chỉ dẫn mà làm, ngực và bụng của Thẩm Lạc rất nhanh có thêm một rùng châm. Sắc mặt của Thẩm Lạc lập tức dễ nhìn hơn một chút, không còn trắng bệch như lúc trước, sức lực cũng khôi phục một ít, cánh tay đã có thể miễn cưỡng giơ lên.

Trên mặt Lưu đại phu hiện lên vẻ kinh dị, bắt lấy cổ tay Thẩm Lạc lần nữa để xem mạch, thì thấy mạch tượng vốn hỗn loạn giờ đã khôi phục hơn phân nửa.

"Thì ra là thần y ở đây, trước kia còn hoài nghi y thuật của các hạ, xin hãy thứ lỗi!" Lưu đại phu đứng dậy, chấp tay đối với Thẩm Lạc.

Trong phòng những người khác thấy cảnh này, đều là ngẩn ra.

Lưu đại phu vốn là một gã thư sinh, nhưng luôn thi không đậu. Sau đó y liền vứt bỏ văn, học y, có được y thuật tinh xảo, nên sinh ra chút ngông nghênh. Người này chưa bao giờ cúi mình với người khác, vậy mà hôm nay đối với thanh niên xa lạ này lại hạ mình làm lễ như vậy"

Các hạ không cần đa lễ như thế, nếu không phải có người tương trợ, hiện giờ ta cũng không cách nào đỡ được." Thẩm Lạc nói chuyện so với trước đã lưu loát rất nhiều.

"Tại hạ Lưu Bách Xuyên, xin hỏi đại danh của thần y?" Lưu đại phu hỏi.

"Thần y! ta sao dám nhận, tại hạ Thẩm Lạc." Thẩm Lạc ôm quyền, nói ra.

"Thẩm Lạc? Các hạ chẳng lẽ là vị tiểu thần y của Thẩm Gia trong Xuân Hoa huyện, nghe đại danh đã lâu. Tiệm thảo ký bán thuốc Kim Hương Ngọc giúp đại bổ tinh khí, lại không hại thân, nghe nói cũng là do người lúc nghiên cứu cô tịch phát minh ra, bội phục! Bội phục!" Lưu Bách Xuyên vẻ mặt càng thêm cung kính.

Chương quỳ họ Hầu và mấy người khác cũng không phải là người trong nghề y, nên chưa từng nghe qua tên tuổi Thẩm Gia trong Xuân Hoa huyện. Nhưng bọn họ nhìn thấy vẻ mặt của Lưu Bách Xuyên, thì đều đoán được Thẩm Lạc xuất thân bất phàm, nên hiện giờ ánh mắt nhìn hắn đều có sự khác biệt.

Thực ra hồng sam thiếu phụ trong lòng đang lo sợ, nàng vừa nói không ít sự tình bất lợi đối với Thẩm Lạc, lại không biết đối phương có nghe được hay không.

Thẩm Lạc nghe Lưu Bách Xuyên nói thế, cũng là sửng sốt, sự việc của Kim Hương Ngọc, hắn từng dặn dò phụ thân giữ kín không được tiết lộ, như thế nào đã truyền ra ngoài.

"Lưu huynh quá khen, Kim Hương Ngọc là do ta cùng Thẩm gia mấy vị chương quỳ trong tiệm thuốc hợp lực luyện chế ra tới, cũng không công lao của một mình tại hạ." Trong lòng của hắn mặc dù thắc mắc, nhưng mặt lại ra vẻ như thường nói.

Thẩm Lạc nói vậy, chẳng khác gì tự xác nhận thân phận, trên mặt Lưu Bách Xuyên thoáng có chút vui mừng.

"Thẩm công tử ở Xuân Hoa huyện, lần này lại tới Tùng Phiên huyện, có cần tại hạ hỗ trợ? Không phải tại hạ khoe khoang, tại khu vực quanh đây, bằng hữu của Lưu mỗ cũng không ít."

"Chỉ có một ít chuyện riêng mà thôi, không cần phiền đến vậy." Thẩm Lạc lắc đầu từ chối.

Hắn có chút kỳ quái với hành động của Lưu Bách Xuyên, tựa hồ nhiệt tình hơi quá, coi như mình là danh y của Xuân Hoa huyện, đối phương cũng không cần như vậy.

"Công tử không cần đa tâm, người luyện chế Kim Hương Ngọc cứu giúp người thân nhất của mỗi một tính mạng, Lưu mỗi chỉ là muốn báo ân." Lưu Bách Xuyên dường như thấy được sự nghi ngờ của Thẩm Lạc, bèn giải thích.

"Thẩm mỗi tới đây chỉ vì một chút việc nhỏ, có thể tự xử lý, sẽ không phiền phức các hạ rồi. Nếu ta có cần, hiển nhiên sẽ không khách khí." Thẩm Lạc cười nói.

"Tại hạ đã hiểu, thân thể của Thẩm công tử đã không có việc gì, Lưu mỗi cũng xin cáo từ." Lưu Bách Xuyên cũng không tiếp tục dây dưa, mở miệng cáo từ.

"Xin trả ngân châm lại cho các hạ." Thẩm Lạc đưa tay lấy toàn bộ ngân châm trên người nhỏ xuống, trả trở về.

Lưu Bách Xuyên nhận lấy ngân châm, rồi đứng dậy đi về.

"Lưu huynh mời." Chương quỳ họ Hầu cũng đứng dậy đưa tiễn.

Trong phòng ba tên tiểu nhị và hồng sam phu nhân, đều mượn cơ hội rời khỏi phòng, rất nhanh chỉ còn lại một mình Thẩm Lạc .

Thẩm Lạc đưa tay cầm bao đồ để bên người, sau khi kiểm tra, thì thở phào nhẹ nhõm, từ bên trong lấy ra một cái bình ngọc màu trắng đổ ra đan dược màu trắng, rồi ăn vào.

Thứ này là Bảo Nguyên đan, vào bụng tức thì tan ra, hóa thành một dòng nước ấm. Nó tại trong cơ thể hần chảy xuôi, khiến cảm giác vốn vô lực trong cơ thể giảm bớt, sau đó ngồi dậy.

Hắn khoan chân ngồi tại trên giường, bắt đầu vận chuyển Tiểu Hóa Dương Công. Theo một cỗ Dương Cương chi khí từ đan điền dâng lên, cùng với Bảo Nguyên đan gặp gỡ, rồi biến thành hơi ấm hòa làm một thể di động khắp toàn thân.

Thật lâu sau đó, Thẩm Lạc mở to mắt, cảm giác suy yếu trong có thể đã hoàn toàn biến mất.

Hắn không vì khôi phục lại mà mừng rỡ, ngược sắc mặt trái càng thêm âm trầm.

tình huống vừa rồi cùng với sau khi tỉnh mộng có chút tương tự, đó là do thiếu hụt Nguyên Khí

Hai ngày này Thẩm Lạc đều dùng Bảo Nguyên đan, cần cù tu luyện Tiểu Hóa Dương Công, lại không phát bệnh. Hắn liền cho rằng chỉ cần không còn đi vào giấc mộng, thì có thể tạm thời bình an vô sự, nhưng xem ra mình đã quá mức ngây thơ. Nếu lần này không phải mình nhớ được cách mà Phong Dương chân nhân ngày đó sử dụng để cứu chữa, thì hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi.

Nguyên Khí hao hụt tai họa ngầm liền bắt đầu biểu hiện rõ ràng ra ngoài, mặc dù do ban ngày đi tâm bảo, việc hao hụt thể lực có liên quan rất lớn đến nó, nhưng thời gian dành cho mình đã không còn nhiều nữa.

Thậm chí hần có loại trực giác, tuổi thọ của mình sợ là không được đến hai năm như lời của Phong Dương chân nhân đã nói

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 53: "Tầm Bảo Phù"

Thẩm Lạc lắc đầu, tạm thời để suy nghĩ lung tung trong lòng qua một bên, đứng dậy đi tới cửa gọi một phần đồ ăn.

Chỉ chốc lát, Tiểu Tam Tử kia bung một cái khay đến, phía trên đặt một nửa đồ mặn và một nửa đồ chay.

Thẩm Lạc đã sớm đói bụng, lúc này ăn như gió cuốn, rất mau quét sạch sành sanh đồ ăn.

Tiểu Tam Tử chờ Thẩm Lạc ăn xong, thu thập bát đĩa, đang tính rời đi, nhưng bị Thẩm Lạc gọi lại:

"Chờ một chút, tiểu huynh đệ ngươi là người Tùng Phiên huyện sao? Có quen thuộc tình huống trong thành không?"

"Tiểu nhân là người phụ cận Từ gia tập, bắt quá ta thường xuyên đi vào trong thành mua đồ, cũng khá quen thuộc tình huống trong thành. Công tử, ngài có việc phân phó sao?" Tiểu Tam Tử cung kính hỏi.

"Vậy ngươi có biết nơi nào trong huyện thành có thể mua được phù vàng và chu sa không?" Thẩm Lạc hỏi.

"Phù vàng và chu sa? Hai thứ đồ này trong tiệm chúng ta đều có." Tiểu Tam Tử nghĩ nghĩ, nói.

"Hai thứ này ngày thường rất ít dùng, trong tiệm sao lại có?" Thẩm Lạc có chút khó tin hỏi.

"Nhắc tới cũng xảo hợp, chương quỹ nhà ta tháng trước mời pháp sư đến tiệm khai đàn làm phép, cầu phúc chiêu tài, nên còn lại không ít lá bùa đan sa, đều chất đống tại hậu viện. Nếu công tử cần, ta đi hỏi chương quỹ giúp ngài một chút?" Tiểu Tam Tử cười nói.

"Như vậy làm phiền người rồi." Thẩm Lạc nói xong, lấy ra một khối bạc vụn nhỏ khen thưởng cho đối phương.

"Đa tạ công tử, ngoại trừ lá bùa đan sa, ngài còn cần gì khác không? Tiểu nhân tìm giúp ngài luôn." Tiểu Tam Tử đại hỉ, một khối bạc nhỏ này khoảng hai ba lượng, chiếm khoảng ba bốn tháng tiền công của gã.

"Người không nói ta suýt nữa quên mất, có thể tìm giúp ta một ít máu chó đen còn tươi, còn có một bộ bút mực giấy nghiên. Ân, dầu cây trầu, kiếm cho ta thêm chút dầu cây trầu." Thẩm Lạc hơi trầm ngâm rồi nói.

"Trên trần có một lò sát sinh, máu chó dễ kiếm, tiệm tạp hoá phụ cận cũng có bán dầu cây trầu, bút mực giấy nghiên thì trong tiệm cũng đã có sẵn. Công tử chờ một lát, ta đi lấy ngay." Tiểu Tam Tử nói một tiếng, nhanh như chớp rời đi.

Sau gần nửa canh giờ, gã liền chạy trở về, trong tay bung một cái khay khác, phía trên là đồ Thẩm Lạc cần.

Thẩm Lạc kiểm tra một chút, xác nhận không sai, liền vẫy lui Tiểu Tam Tử, bắt đầu thử vẽ Tiểu Lô Phù có được dị năng "Tâm bảo" kia.

Hắn cầm lấy bút căng giấy ra, nhưng không vẽ bùa liền, mà mặt lộ vẻ do dự.

Mặc dù hắn đã nắm giữ cách vẽ Tiểu Lôì Phù, nhưng khi đó tấm Tiểu Lôì Phù tìm được gổì ngọc kia lại là trong mơ hồ vẽ ra, bây giờ muốn chế lại một tấm, cũng không dễ.

Hắn kiệt lực nhớ lại tình hình lúc trước vẽ tấm Tiểu Lôì Phù tâm bảo kia, chỉ là thời gian đã qua nhiều ngày, trong thời gian này lại liên tiếp phát sinh rất nhiều chuyện, hắn moi hết ruột gan, cũng chỉ có thể miễn cưỡng nhớ lại ba bốn thành.

Thẩm Lạc nhớ lặp đi lặp lại ba bốn thành ký ức này mấy lần, sau đó bắt đầu đặt bút thử vẽ.

Ngoại trừ phần nhớ kỹ, những phần khác hắn cũng kiệt lực bắt chước họa pháp như trước đó.

...

Không biết qua bao lâu sau, trên mặt bàn trước mặt Thẩm Lạc nhiều hơn một chồng "Tiểu Lôì Phù" thật dày.

"Nhiều như vậy, hắn là không sai biệt lắm, dù sao cũng phải có một tấm hiệu quả chứ." Thẩm Lạc thì thào nói.

Hắn bắt đầu lấy từng tấm Tâm Bảo Phù, ngâm trong dầu cây trầu. Phù lục rất nhanh bị dầu cây trầu thấm thấu vào.

Thẩm Lạc vớt từng tấm phù lục ra, lau lau một chút dầu mặt ngoài, dùng lửa đèn cẩn thận hơ cho khô, chế thành từng tấm phù lục giấy dầu.

Hắn lại lấy một tấm phù lục dầu trong đó nhúng vào chậu nước đựng đầy thanh thủy. Phù lục dầu cũng không bị thấm ướt biến thành mềm, phù vẫn phía trên vẫn đỏ tươi như lúc ban đầu.

Ngày mai đi vào sông tầm bảo, vì phòng ngừa phù lục gặp nước bị hủy, Thẩm Lạc mới nghĩ đến biện pháp này.

Lúc ở trong nhà, hắn từng thấy gia đình dùng dầu cây trầu chế tác giấy dầu chống nước, liền trông bầu vẽ gáo, không ngờ biện pháp này quả thật hữu hiệu.

Hắn lấy ba tấm Tiểu Lô Phù kia ra, cũng dùng biện pháp như vậy xử lý một chút.

Làm xong hết thấy, Thẩm Lạc mệt mỏi cực độ, nằm xuống liền ngáy o o.

Tỉnh lại sau giấc ngủ, sắc trời bên ngoài đã sáng rõ, ánh nắng xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào gian phòng, giống như là bị cắt chém ra từng đạo kim tuyến.

Thẩm Lạc đứng dậy đẩy cửa sổ ra, bầu trời xanh lam, yên tĩnh như một mặt gương sáng, ngẫu nhiên tô điểm vài đóa mây nhỏ trắng noãn, hiển nhiên hôm nay sẽ là một ngày có thời tiết đẹp

Hắn nhanh chóng rửa mặt xong, nhưng không lập tức lên đường, mà là cầm bút mực, dựa bàn viết một phong thư.

Vài ngày trước tại Xuân Thu quan nhận được một phong thư từ nhà, bất quá trong khoảng thời gian gần đây, hắn một mực bị các loại sự tình quấy nhiễu, quên viết hồi âm. Hôm qua gặp Lưu Bách Xuyên, hắn mới nhớ tới.

Phụ thân đại nhân gặp tin như gặp mặt:

Hài nhi tại Xuân Thu quan hết thấy đều tốt, tu luyện cũng có chút thuận lợi, thể chất đã chuyển biến tốt đẹp, không còn suy yếu như trước kia.

Không biết chuyện trong nhà có tốt không? Nhị Nương, Nhị đệ, tiểu muội, tình hình gần đây thế nào?

Lần trước trong thư phụ thân đề cập một vùng thành tây Ngưu Nguyệt trấn bị ôn dịch, thuộc về chứng bệnh viêm phổi, hải nhi mấy ngày nay đã cẩn thận, kết hợp cổ phương Liên Hoa Thanh Ôn Thang, suy nghĩ ra một toa thuốc. Lấy hoa sen, ma hoàng, hạnh nhân, quảng hoắc hương, rễ vàng, bạc hà, cam thảo, bảy vật làm thuốc, có hiệu quả làm dịu, liều lượng thuốc cuối thư viết rõ.

Thẩm Lạc lại viết một chút chuyện của mình tại Xuân Thu quan, không hề đề cập bệnh trạng của mình lúc này, miễn cho người nhà lo lắng.

Viết đến đây, hấn dừng bút, lại viết kỹ phối phương "Liên Hoa Thanh Ôn Thang", thổi khô vết mực, rồi cất kỹ.

Thẩm Lạc sốt ruột tâm bảo, làm xong việc này, liền đứng dậy đi vào đại đường khách sạn.

"Thẩm công tử, sớm như vậy đã muốn lên đường xuất phát?" Chương quý họ Hầu nhìn thấy Thẩm Lạc đeo bao phục đi tới, lập tức nhiệt tình nghênh đón.

"Hầu chương quý, đây là tiền thuê nhà hôm qua của tại hạ, còn có phí Lưu đại phu xem bệnh. Hôm qua vội vàng, quên mất việc này, xin chương quý thay ta chuyển giao." Thẩm Lạc nói xong, lấy ra hai khối bạc vụn đặt ở trên quầy.

"Ở một đêm mà thôi, nào cần dùng nhiều đến như vậy." Chương quý họ Hầu liên tục khoát tay.

"Hôm qua tại hạ phát bệnh, cũng nhờ có chương quý hỗ trợ, mới có thể kịp thời chuyển nguy thành an, bạc dư xem như tại hạ tạ lễ đi." Thẩm Lạc

chấp tay, không đợi chương quĩ họ Hầu nói gì, bước nhanh ra ngoài.

Chương quĩ họ Hầu giơ tay lên một cái, tựa hồ muốn nói điều gì, nhưng nhìn thấy gương mặt Thẩm Lạc có chút lo lắng, lại nuốt lời xuống.

Bên ngoài khách sạn, Tiểu Tam Tử đã dẫn ngựa tới. Thẩm Lạc trở mình lên ngựa, giục ngựa nhanh chóng rời đi.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 54: Tìm Trong Mưa

Thẩm Lạc đi một chuyến vào thành trước, tại dịch trạm gửi tin về nhà, sau đó đánh ngựa ra khỏi thành, một đường đi gấp, rất nhanh đã quay trở về bến đò Hoàng Vi Đãng.

Mùa hạ thời tiết thay đổi bất thường, vừa mới rồi bầu trời trong xanh, bây giờ mây đen lại dày đặc, cuồng phong đột nhiên nổi lên, một cảnh tượng như trước khi mưa bão tới.

Thẩm Lạc nhìn bầu trời một cái, buộc ngựa trên cây gần bến đò, mở dây neo của thuyền ô bông cột trên gốc cây, sau đó nhảy lên.

"Thiếu gia, hôm nay không nên dùng thuyền. Người nhìn sắc trời này, lập tức sẽ mưa to đó, đường sông này chật hẹp, mưa to, nước sông sẽ chảy xiết dị thường, lúc này lái đò chuyên nghiệp cũng không dám xuống nước đấy." Vu Đại Đảm từ trong túp lều đi ra, bên hông mang theo tạp dề tựa hồ đang nấu cơm, nhìn thấy cử động Thẩm Lạc vội ngăn cản.

"Đa tạ Vu đại ca nhắc nhở, ta tự có cân nhắc." Thẩm Lạc phát phát tay với Vu Đại Đảm, sào trúc trong tay chống bờ một cái, thuyền nhỏ trơn nhanh chảy xuôi ra, trôi về phía hạ du.

Căn cứ Vu Diễm nói, tựa hồ Vu Thiên Sư kia phát hiện Vô Danh Thiên Thư vào một ngày mưa to, thời tiết trước mắt này, không chừng là ngày đó cũng khó nói.

Đương nhiên, nếu như một hồi dòng nước thực sự nguy hiểm, hẳn tự nhiên cũng sẽ không muốn chết.

"Thiếu gia, hạ du có rất nhiều đá ngầm, dòng nước quá nhanh, thuyền dù kiên cố đụng phải cũng không chịu nổi, mau trở lại!" Vu Đại Đám khẩn trương, la lên liên hồi.

Nhưng Thẩm Lạc cũng không đáp lại, thuyền nhỏ xuôi gió xuôi nước, trong nháy mắt đã đi xa.

Hắn chống thuyền thuận thực hơn hôm qua không ít, rất nhanh đã tới bãi loạn thạch bữa trước, mặc dù sắc trời âm u hơn so với lúc xuất phát mấy phần, nhưng trời vẫn không mưa.

Thẩm Lạc chèo thuyền nhỏ tới bên cạnh đá ngầm sông màu nâu mới dừng hẳn, đang muốn đi lên phía trước, đột nhiên dừng chân lại, đánh giá trên dưới đá ngầm lộ ra mặt nước cao đến hai xích ở phía trước mặt.

"Bắt đầu từ người đi!"

Thẩm Lạc nhặt lên một đầu dây thừng cố định lại, đầu kia thắt ở bên hông, sau đó từ trên thân lấy ra "Tâm Bảo Phù", lại lấy ra một viên nguyên thạch đặt ở phía trên, cẩn thận vận công thôi động.

Không bao lâu, bạch khí trong nguyên thạch phun trào, tràn lan ra ngoài, dưới lòng bàn tay Thẩm Lạc dẫn động tơ hồng, rót vào trong "Tâm Bảo Phù".

Trên "Tâm Bảo Phù" sáng lên phù văn, hình thành một tầng bạch quang nhàn nhạt. Tơ hồng trên lòng bàn tay Thẩm Lạc vừa thu lại, không tiếp tục nữa, nguyên bản bạch khí phun trào từ trong nguyên thạch liền bình tĩnh trở lại, bạch khí ẩn chứa trong đó so với trước giảm đi cơ hồ mắt thường không thể nhận ra.

Mặc dù không triệt để thôi động phù lục, nhưng từ phù lục hiện ra chút manh mối này, hiển nhiên không có xu thế hình thành chùm sáng màu trắng trước kia.

Trong tay hắn cũng chỉ có mấy khóa nguyên thạch, nhất định phải dùng cẩn thận, lúc này mới nghĩ ra một biện pháp cầu may như thế.

Kết quả thử liên tiếp bảy tám tám phù lục đều thất bại, bạch khí ẩn chứa trong nguyên thạch cũng thiếu gần một phần năm.

Thẩm Lạc đã sớm dự đoán, dù sao trước đó tám "Tâm Bảo Phù" kia vốn là dưới sự trời xui đất khiến làm lung tung mà ra, bây giờ muốn tái hiện, nào dễ dàng như vậy?

Hắn khẽ thở dài một tiếng, lại lấy từ trên thân ra một tấm Tâm Bảo Phù mới, rồi dùng nguyên thạch thôi động.

Thất bại. . .

Thất bại. . .

Vẫn là thất bại. . .

Trong nháy mắt, Thẩm Lạc vốn chuẩn bị một chồng Tâm Bảo Phù thật dày, chỉ còn lại rải rác mấy tấm, một viên nguyên thạch sung mãn cơ hồ tiêu hao hầu như không còn.

Cho dù Thẩm Lạc đã chuẩn bị tốt tâm lý, nhưng liên tục bốn mươi mấy lần thất bại, khiến lòng tin của hắn có chút dao động.

Hắn là "Tâm Bảo Phù" này không gặp may rồi?

Nếu như vậy thì phiền toái rồi, trong vùng sông này loạn thạch đông đảo, muốn tìm được Vô Danh Thiên Thư giấu ở nơi nào, so với mò kim đáy

bể còn khó hơn.

"Hôm nay không được, vậy ngày mai lại đến, ta cũng không tin thử trăm lần nghìn lần, vẫn không để ta thành công một lần!" Thẩm Lạc thì thào nói.

Vô Danh Thiên Thư là hy vọng duy nhất của hắn bây giờ, bất luận thế nào cũng không thể bỏ cuộc.

Hắn nghĩ như vậy, thần tình trên mặt đã khôi phục bình thường, tay lấy ra Tầm Bảo Phù mới, tiếp tục thôi động.

"Ông" một tiếng.

Nương theo một tia pháp lực nguyên thạch cuối cùng chui vào trong phù lục, một mảnh bạch quang nhu hòa từ trên phù lục nở rộ ra, hình thành một chùm sáng màu trắng chỉ to bằng chậu rửa mặt.

Hắn sửng sốt một chút, sau đó mới phản ứng kịp, trên mặt nổi lên vẻ hưng phấn đỏ ửng!

Chính là chùm sáng màu trắng này, sẽ không sai, ngoại trừ nhỏ hơn một chút, còn lại không khác chút nào với tấm "Tầm Bảo Phù" ngày đó mình lung tung giày vò ra!

Nhưng Thẩm Lạc lập tức nghĩ tới cái gì, vui mừng thu liễm lại, cầm phù lục tới gần bên cạnh đá ngầm màu nâu.

Bởi vì pháp lực rót vào trong phù lục chỉ có một tia, không cách nào chân chính thôi động phù lục, giờ phút này phù lục tán phát bạch quang bắt đầu ảm đạm, bất quá chùm sáng màu trắng nhu hoà vẫn như cũ chiếu vào trên đá ngầm sông.

Trong chùm sáng bạch quang nhẹ nhàng chớp động, khối đá ngầm kia nhanh chóng trở nên hơi mờ.

Nhưng một màn này chỉ duy trì một hai cái hô hấp, chùm sáng màu trắng lấp lóe hai phát, liền theo quang mang phù lục đập tắt mà triệt để biến mất.

Thẩm Lạc không lập tức thôi động phù này, mà trân trọng cầm nó đến trước mặt, quan sát tỉ mỉ.

Hắn ghi tạc vào đầu mỗi một chi tiết phù văn, đồng thời trong đầu cẩn thận nhớ lại quá trình vẽ bùa, đối với sự khác nhau giữa "Tâm Bảo Phù" và Tiểu Lôì Phù, ẩn ẩn nhiều hơn mấy phần suy đoán.

Hắn đang muốn tiếp tục nhìn kỹ thêm, chợt cảm thấy mây đen giữa không trung càng ép xuống thấp, tựa hồ mưa to sắp trút xuống.

Thẩm Lạc ngẩng đầu nhìn sắc trời một chút, từ bỏ ý định tiếp tục nghiên cứu, lấy ra một viên nguyên thạch thôi động phù lục.

"Ông" một tiếng!

Trên "Tâm Bảo Phù" toả ra bạch quang sáng tỏ, hình thành một chùm sáng màu trắng lớn gần trượng, bao phủ khối đá ngầm màu nâu kia. Cả khối đá ngầm lập tức nhanh chóng trở nên hơi mờ.

Bạch quang cũng bao phủ nước sông phụ cận vào trong đó. Nước sông đục ngầu làm không nhìn thấy tảng đá phía dưới, thậm chí không bị chiếu sáng xuống mấy may.

Thẩm Lạc không chần chừ, một tay bóp nát phù lục.

Chùm sáng màu trắng theo âm thanh vỡ vụn, hóa thành vô số quang cầu màu trắng to to nhỏ nhỏ, bay ra chung quanh, phảng phất đom đóm bay múa đầy trời, cũng có một phần chùm sáng chui thẳng vào trong nước, không thấy tung tích.

Ánh mắt Thẩm Lạc nhanh chóng đảo quanh, tận lực thu tất cả quang cầu vào trong mắt, quan sát động tĩnh của chúng.

Lít nha lít nhít quang cầu rất nhanh khuếch tán ra chung quanh mấy chục trượng, hoàn cảnh bên dưới hơi mờ tối lại nhìn dễ thấy hơn chút.

Vào thời khắc này, một mảng lớn chùm sáng màu trắng phiêu đảng bên trái phía trước tựa hồ bị cái gì hấp dẫn, khẽ run lên rồi đột nhiên chìm xuống, chui vào trong nước sông.

Trong mắt Thẩm Lạc vui mừng, không lo chèo thuyền nữa, thả người nhảy xuống sông, kín đáo theo hướng quang cầu chìm xuống, một khắc cũng không dám chậm trễ.

Hắn cố gắng tăng tốc, nhưng so với tốc độ quang cầu hội tụ, vẫn chậm hơn không ít.

Chờ hắn lên tới đáy sông, những quang cầu kia đã biến mất không còn tăm tích. Hắn chỉ có thể đại khái đánh giá, quang cầu kia đã đi về hướng mảnh đồng đá nhỏ ở đáy sông gần bờ cỏ lau phía nam.

Thẩm Lạc nhanh chóng lặn tới, nhưng lúc đến, lại sững sờ.

Thừa dịp tia sáng còn hơi mờ mờ, hắn phát hiện mảnh đồng đá ở đáy sông này là do những hắc thạch to bằng cái thớt tạo thành. Bề mặt những hắc thạch này sáng bóng trơn trượt, hoàn toàn khác biệt với đá ở những chỗ khác, hết thảy có mùi mấy khối.

Chỉ là vị trí những hắc thạch này, tựa hồ cũng không phải lộn xộn vô nghĩa, mà mơ hồ tạo thành đồ án gì đó.

Thẩm Lạc suy nghĩ một phen, con mắt đột nhiên trừng lớn.

Đồ án này, rõ ràng là cái đầu khô lâu.

Giờ phút này hắn đã gần hết hơi, lại bị kinh hãi, nên "Ừng ục ục" phun ra một ngụm lớn bọt khí, vội vàng bơi lên mặt sông, hiêm hiêm vừa hết hơi mới nổi lên mặt nước, miệng lớn thở dốc một hồi lâu, mới thông thả lại sức.

"Làm sao đáy sông lại có cảnh tượng quý dị như vậy, là trùng hợp, hay là có người cố ý bày ra?" Thẩm Lạc chưa kịp tinh hồn, nghĩ đến.

Lúc này, mây đen trên không trung cơ hồ áp đỉnh đầu, trên mặt sông cuồng phong quay cuồng, thuyền nhỏ bị thổi đung đưa trái phải, đâm vào trên tảng đá lớn kêu loảng xoảng.

"Lão thiên gia giúp đỡ chút, mưa này tốt nhất nên chậm thêm một chút đi." Thẩm Lạc nói lầm bầm một câu, nhìn trái phải một cái, nhớ kỹ vị trí chỗ này, sau đó quay người bơi về thuyền nhỏ.

Hắn chạy thuyền ô bông nhỏ tới một khoảng cách ngắn, kẹt giữa hai khối tảng đá lớn ở bãi loạn thạch, dùng dây thừng một mực cố định lại, bảo đảm một hồi nước sông lớn lên cũng không bị cuốn đi.

Thẩm Lạc tính toán một chút khoảng cách, đang định lần nữa nhảy vào lòng sông, hơi chần chờ chút, quay người vào trong dò lấy ra tất cả Tầm Bảo Phù còn lại, hai tấm Tiểu Lô Phù, còn có ba khối nguyên thạch cuối cùng giấu kỹ trong người, lúc này mới quay người nhảy vào lòng sông.

Vào thời khắc này, bầu trời bỗng nhiên hiện lên một đạo bạch quang chói mắt, tiếp đó "Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn, vô số giọt mưa lớn như

hạt đậu phách thiên cái địa rơi xuống, bao phủ hết thảy vào trong màn mưa.

"Chẳng lẽ lão thiên không muốn giúp ta!"

Thẩm Lạc thâm mắng một tiếng, hắn vừa mới tìm ra chút manh mối, mưa rơi này thật là không đúng lúc.

Nhưng bây giờ cũng không lo được thứ gì khác, hắn thả người nhảy xuống sông, liêu lĩnh kín đáo bơi tới chỗ khu vực kia.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 55: Vật Trong Trận

Tuy lúc này sắc trời u ám, đáy sông tối đen một mảng nhưng nhờ trí nhớ rất tốt, Thẩm Lạc nhanh chóng tìm ra vị trí sơ bộ của bãi hắc thạch kia(1).

Hắn đã có chuẩn bị trước, nhanh chóng lấy từ ngực áo ra tấm ‘Tâm Bảo phù’ và một viên Nguyên thạch.

Lúc này tuy ở đáy sông, nhưng nhờ xử lý qua bằng dầu Đồng nên màu sắc phù vẫn trên mặt tấm phù trong lòng bàn tay không phai đi chút nào.

Thẩm Lạc khẽ thở ra một chút, vận chuyển thôi động Tiểu Hóa Dương Công.

“Tâm Bảo phù” lóe lên ánh hào quang nhưng không thể hình thành vàng sáng trắng, hiển nhiên là đã thất bại.

Sau thời gian mấy hơi thở, Thẩm Lạc lòi hết chỗ "Tâm Bảo phù" còn lại ra thử một lượt, đáng tiếc may mắn không tới, tình cảnh quen thuộc khi xưa cũng không thể tái hiện thêm lần nữa.

Thẩm Lạc không chùn lòng, dù sao thì diện tích mảng hắc thạch này không lớn, nếu nơi đây thực có bảo vật, việc tìm kiếm tự nhiên đã ít hơn nhiều so với việc không có manh mối mà đi mò loạn trong những đám loạn thạch nằm ở đủ nơi dưới lòng sông.

Hắn đang định nhét mấy tấm phé phù trong tay vào lại ngực áo, xung quanh đột nhiên có một vòng xoáy xuất hiện khiến chân hắn lão đảo một

bước, đồng thời mấy tấm phé phù rời khỏi tay, bị cuốn theo dòng nước dưới lòng sông.

Thảm Lạc không để ý mấy tấm phé phù, nhanh chóng trồi lên mặt nước, hít thở mấy hơi xong lại tiếp tục lặn xuống chỗ mảng hắc thạch.

Một tấm phé phù bị nước sông cuốn xoay mấy vòng, sau vừa vọt trôi qua phía bãi hắc thạch.

Chính vào lúc này, dị biến phát sinh.

Trên hơn mười khối hắc thạch đột nhiên thấy một tầng những tia sáng màu u lam(2) khá bắt mắt trong hoàn cảnh ở dưới đáy sông này. Những tia sáng màu u lam này nhanh chóng tu lại một chỗ, hình thành nên một màn sáng lớn chừng vài trượng, bao trùm hết mấy khối đá ở trong đó.

Phù lục đâm lên màn sáng này xong liền vô thanh vô tức chia năm xẻ bảy.

Thảm Lạc lập tức ngừng lại, tròn tròn mắt nhìn.

Một màn trước mắt này khiến hắn không khỏi nhớ tới pháp trận mà Vu Diễm và mấy vị tiên sư đã bố trí để chống lại Lang Vương trong giấc mộng kia.

Đương nhiên, màn sáng màu u lam này so với Lục Hợp Hỏa Trận do đám người Vu Diễm tạo ra, dù là xét phạm vi hay uy năng, khí thế đều không giống nhau chút nào.

Hắn dán mắt nhìn chằm chằm vào màn sáng, sau khi trầm ngâm một lát mới móc một viên đá lớn chừng bát ăn cơm ở đáy sông lên rồi vung tay ném tới.

Hòn đá trong nước chậm rãi xẹt đi theo quỹ đạo hình vòng cung, nện lên màn sáng.

“Phành” một tiếng, hòn đá vừa đụng lên màn sáng liền vỡ vụn, hóa thành một mảng đá vụn bắn tung tóe ra bốn xung quanh.

Thẩm Lạc chứng kiến cảnh này, trong lòng phát lạnh, lại trầm người xuống bê một viên đá to bằng đầu người ở dưới đáy sông lên rồi ra sức ném tới.

Hòn đá này lớn hơn hòn trước rất nhiều nhưng khi đụng vào màn sáng cũng vẫn là vỡ tan như cũ, còn màn sáng kia lại không động chút nào, ngay cả chớp một cái cũng không.

Hắn không thử thêm nữa mà thả người bên lên trên. Sau khi trôi lên khỏi mặt nước, hít thở mấy hơi, nội tâm liền mau chóng hồi phục lại.

Trời mưa to nhu trút nước xuống mặt sông, từng hạt mưa lớn như hạt đậu không ngừng đập vào mặt hắn, cảm giác khá đau nhưng cũng may là tốc độ chảy của dòng sông tạm thời chưa có thay đổi gì lớn.

Thẩm Lạc nghỉ ngơi một chút rồi lại tiếp tục lặn xuống đáy sông.

Chỉ thấy màn sáng phủ trên đám hắc thạch chẳng biết từ khi nào đã biến mất không thấy gì nữa.

Hết thấy mọi thứ mới đẩy cứ như một giấc mơ vậy.

Thẩm Lạc tuy trong lòng thấy rất kỳ quái, nhưng ở tới uy năng của màn sáng khi này nên cũng không tùy tiện tới gần.

Hắn suy nghĩ một chút, xong lại móc một hòn đá dưới đáy sông lên rồi ra sức ném tới.

Hòn đá mới đi vào phạm vi bãi đá, tức thì hào quang màu u lam lại lóe lên trên hơn mười khối hắc thạch đó, kể đó chỉ thoáng chốc chúng lại ngưng tụ thành màn sáng như khi nãy.

Hòn đá nện lên màn sáng rồi lại lặng lẽ vỡ vụn ra.

Thâm Lạc trầm nghĩ lại mà kinh, trái tim không khỏi đập mạnh.

Màn sáng kia biến mất xem ra chỉ là ẩn đi dấu tích hoạt động, ngay khi có ngoại lực quấy nhiễu, sẽ lập tức hiện ra.

Giữa bãi hắc thạch này lại có trận pháp do kẻ nào đó bố trí, hiển nhiên bên trong có điều cở quái. Vô Danh Thiên Thư kia nói không chừng là được giấu ngay ở chỗ này.

Nghĩ tới đây, Thâm Lạc lại lấy từ ngực áo ra một tấm Tiểu Lôì phù và một viên Nguyên thạch.

Màn sáng kia xem ra không thể phá giải bằng thủ đoạn bình thường, hiện tại trên người hắn cũng chỉ có mỗi Tiểu Lôì phù là xài được, có lẽ sẽ có hiệu quả.

Thâm Lạc vận chuyển Tiểu Hóa Dương Công, kích phát Tiểu Lôì phù.

Tiểu Lôì phù “xẹt” một tiếng vỡ ra, theo đó một tia chớp sáng trắng liền xuất hiện.

Cả người Thâm Lạc trong nháy mắt cứng đờ, tay chân không tự chủ giật đùng đùng, toàn thân trên dưới như bị vô số châm nhọn đâm vào, vô cùng thống khổ.

“Hông bét, mình quên lôì điện có thể truyền trong nước...”

Ý thức của hắn vẫn còn nhưng đáy lòng lại ảo não không thôi.

Cũng may cảm giác thống khổ mà Thẩm Lạc phải chịu không kéo quá lâu, tia chớp kia sau khi xuất hiện liền lập tức bắn về phía trước, theo đó đau đớn trên người hắn cũng giảm hẳn đi.

Tia chớp màu trắng trong nháy mắt đã bắn đi được bảy tám trượng, đánh lên trên màn sáng rồi như một con bạch xà hung hăng nhắm phía trong mà chui vào.

Màn sáng lập tức rung động kịch liệt, lấp lóe không ngừng, hơn nữa màn sáng vốn không dày, lúc này đang mỏng dần đi bằng tốc độ mắt thường có thể thấy được, cứ tiến độ hiện tại thì chỉ thoáng chốc là sẽ hoàn toàn tan biến.

Nhưng đúng vào thời khắc này, tia chớp màu trắng lại hao hết lực lượng trước, biến mất không thấy gì nữa.

Thẩm Lạc hơi nhíu mày, đưa bàn tay có phần run rẩy vào ngực áo, lấy ra tấm Tiểu Lô phù thứ hai rồi lập tức vận công kích phát.

Tiểu Lô phù vang lên tiếng vỡ vụn, theo đó một tia chớp màu trắng thành linh xuất hiện.

Cơ thể Thẩm Lạc lại một lần tê liệt, chân tay giật đùng đùng liên hồi, có điều hắn không để tâm việc này chút nào, chỉ dán mắt nhìn chằm chằm về phía trước.

Tia chớp bắn ra rồi lần nữa đánh lên màn sáng.

Màn sáng đã mỏng đi khá nhiều lại bị tia chớp đánh lên liền rung động mãnh liệt, đồng thời nhanh chóng mỏng đi, cuối cùng “phanh” một tiếng, hóa thành vô số điểm sáng màu u lam phiêu tán rồi biến mất.

Nhưng chính lúc này, một khối đá ở giữa đám hơn mười khối hắc thạch kia, cũng chính là chỗ mũi của đồ án đầu lâu bằng hắc thạch bỗng có hào quang màu trắng mờ mờ sáng lên rồi rất nhanh tắt đi.

Ánh sáng đó tuy xuất hiện trong thời gian rất ngắn nhưng không thoát khỏi ánh mắt Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc cũng không tùy tiện tới gần mà một lần nữa nhặt một khối đá từ đáy sông đem ném tới.

Tảng đá lần này không vỡ ra nữa, nó đập lên một khối hắc thạch, lăn lăn vài vòng rồi rớt xuống đáy sông.

Vẻ vui mừng hiện lên trong mắt, Thẩm Lạc trôi lên mặt nước hít thở xong lại quay xuống chỗ cũ, thoải mái bơi về chỗ có khối hắc thạch tỏa ánh sáng trắng mới đây rồi bắt đầu tỉ mỉ đào bới, tìm kiếm từng tấc, từng tấc một.

Lúc này, có lẽ là do trời mưa to nên tốc độ chảy của dòng sông đột nhiên nhanh hơn hẳn.

Thẩm Lạc bị nước sông ép lão đảo cả người, phải vội vàng bám vào một khối hắc thạch mới đứng vững lại.

Hắn thâm rùng mình, vội vã tăng nhanh tốc độ dò xét.

Cứ đà này, bản thân hắn tìm kiếm thêm thời gian nửa nén nhang nữa là phải ngoi lên nếu không sẽ gặp nguy hiểm không nhỏ. Có điều hiện tại trận pháp bảo hộ đã bị hắn hủy, dưới dòng nước xiết thì khó có thể đảm bảo hôm sau có còn nguyên trạng hay không.

Hơn nữa xem kiểu trời mưa như trút thế này, hôm sau có ngừng mưa hay không lại là một chuyện khác.

Vừa nghĩ vừa mò, chẳng mấy chốc hẳn sờ thấy một hốc đá ở sườn một khối hắc thạch.

Hốc đá này khác hẳn những hốc đá hố bùn hẳn sờ vào khi trước, miệng nó tròn, nhẵn bóng, hiển nhiên không phải tự nhiên hình thành mà có vẻ là thứ do con người tạo ra.

Nội tâm vui mừng, Thẩm Lạc đưa một tay vào.

Vách hốc này cũng rất nhẵn, tổng thể như một cái ống kéo xuống phía dưới đất, trong đó thấy đầy bùn đất.

Cũng may đám bùn đất này không ngưng kết nên tay hẳn có thể mò vào. Cảnh thần đào mò nhưng chưa phát hiện được gì, hẳn tiếp tục đưa cánh tay vào sâu hơn.

Hốc đá, à lỗ đá này không ngờ rất sâu. Thẩm Lạc phải dán gần như cả người xuống đáy sông mới miễn cưỡng mò được tới đáy, ngón tay hẳn đột nhiên chạm phải một vật gì đó cứng rắn, vuông vức.

Hẳn không chần chừ lâu mà lập tức tóm lấy vật kia, ra sức rút lên.

Vốn thứ này được giấu rất sâu, ở trên lại chất đầy bùn đất, khi kéo lên lại không hề co móp nên trở lực rất lớn.

Lúc này, tốc độ dòng chảy lại đột nhiên tăng thêm không ít khiến hẳn hầu như không còn cách nào ổn định thân hình nữa.

“Liều mạng.”

Thẩm Lạc hạ quyết tâm, nằm rạp nửa người trên mặt đất, gồng mình duỗi hai tay đưa vào trong tóm lấy thứ kia rồi dốc hết sức kéo ra.

“Phụp” một tiếng, vật kia đã bị hẳn kéo ra khỏi hốc đá.

Chú giải:

1. Hắc thạch: Đá đen, chủ yếu là không biết nó là đá thuần màu đen hay than đá nên để nguyên.

2. U lam: Màu lam ngả sang tối.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 56: Hộp Đá Thần Bí

Dưới đáy sông ánh sáng có chút mờ, dòng nước lại chảy xiết nên Thầm Lạc cũng không thấy rõ đồ vật mình đang nắm là thứ gì. Hắn chỉ có thể hình dung ra, đây là một vật nhỏ dài.

Do hắn mãi nhìn đồ vật trong tay, dưới chân lại không tìm chỗ đứng vững chắc, nên khi một dòng nước chảy xiết cuốn tới làm cả người lão đảo, suýt chút nữa thì bị cuốn theo.

“Lấy được rồi!”

Hắn thăm hô một tiếng, rồi vội nhét đồ vật đó vào trong ngực, sau đó ra bơi lên mặt nước.

Nhưng Thầm Lạc còn chưa kịp ngoi lên, thì một bóng đen đã hiện ra ở trước mặt, thì ra đó là một tảng đá lớn dưới đáy sông.

“Binh” một tiếng, do hắn tránh không kịp, thân thể lại bị dòng nước xiết cuốn theo nên va đập vào mọi thứ xung quanh.

Thầm Lạc kêu lên một tiếng đau đớn, nửa người cực kỳ đau nhức. Càng xui xẻo hơn là đầu hắn đập vào tảng đá một cái, làm cả người choáng váng, tạm thời mất đi năng lực hành động.

Trong miệng liên tiếp phun ra chuỗi dài bong bóng khí, thân thể lại bị dòng nước cuốn đi.

Nhưng ngay lúc này, dây thừng trên lưng Thẩm Lạc bỗng nhiên thẳng băng, do chiều dài đã đến cực hạn nên mới kéo thân thể hẳn lại.

Dòng nước chảy quá xiết, làm bên hông hẳn bị một cỡ sức lực to lớn ghì chặt, khiến xương sườn trở nên đau nhức kịch liệt, nhưng cũng nhờ vậy mà ý thức còn đang mơ hồ đã được thanh tỉnh lại. Sau đó hẳn bèn dùng cả hai tay và chân cố sức bơi lên mặt sông.

Thẩm Lạc liên tiếp nuốt mấy ngụm lớn nước sông, nhưng cuối cùng tại lúc trước khi kiệt sức đã nổi lên được mặt nước. Miệng hẳn mở lớn thở dốc, trong lòng nghĩ lại mà sợ hãi không ngừng.

Vừa rồi hẳn chỉ cần tỉnh lại chậm một chút, thì giờ đã chết đuối trong sông rồi.

Thẩm Lạc hít vào thật sâu, cố gắng tích góp từng chút sức lực, giữ chặt dây thừng dùng hết sức bơi về phía chiếc thuyền ở bên cạnh.

Sau đó, hẳn dùng cả tay và chân để bò lên thuyền nhỏ, một chút sức lực cuối cùng của cơ thể cũng hao sạch sẽ, bèn nằm ngửa tại khoang thuyền, thở ra hỗn hển.

Qua một lúc lâu, sức lực trong cơ thể của Thẩm Lạc mới dần được khôi phục một ít. Hẳn lập tức ngồi dậy, tay tìm tòi trong ngực, khuôn mặt vốn căng thẳng mới từ từ buông lỏng.

Vật kia vẫn còn, may mà không bị rơi ra.

Thẩm Lạc bèn lấy nó ra. Vật đó là một hộp đá màu trắng, rộng chừng bàn tay, dài khoảng ba xích, bên trên còn dính không ít bùn lầy.

Hộp đá nhìn có vẻ không nhỏ, nhưng cầm trong tay lại có chút nhẹ.

Thẩm Lạc cầm lên ước chừng, lại đặt bên tay lắc lắc, mơ hồ nghe được bên trong có chút tiếng động.

Lúc này mưa càng ngày càng lớn, nước sông không ngừng ập vào, kéo thuyền nhỏ trôi theo. May mà chiếc thuyền này Vu Đại Đảm làm có chút kiên cố, hơn nữa lúc trước hắn mới gia cố thêm dây thừng nên mới không bị cuốn đi.

Thế nhưng tạm thời, hắn cũng không thể nào trở về được.

Thẩm Lạc lau đi giọt nước trên mặt và cả bùn đất trên hộp đá, rồi để trước chiếc bàn vuông thấp kia, cẩn thận quan sát.

Màu sắc của hộp đá cùng phẩm chất đều giống như ngọc thạch, nhưng hoa văn phía trên lại khác xa các loại ngọc mà trước đây Thẩm Lạc đã từng thấy qua. Hơn nữa trên hộp cũng không có các loại cơ quan để khóa lại, hoa văn được khắc trên đó cũng không rõ ràng, giống như là do tự nhiên hình thành. Chỉ có nơi nối nhau giữa nắp hộp và thân mơ hồ có một đường vân nhỏ.

Thẩm Lạc có hơi chần chờ, lại dùng móng tay đâm vào trên đường vân kia, dùng sức tách ra.

“Két” một tiếng vang nhỏ truyền tới, móng tay từ nắp hộp xước ra, một cảm giác đau đớn dữ dội truyền đến, làm cho hắn nhịn không được hít một hơi khí lạnh.

Hắn một bên giữ giữ bàn tay để giảm bớt đau đớn, bên này lại đem hộp đá lật qua, muốn thử xem có thể từ bên kia mở ra hay không. Nhưng kết quả cũng y như vậy, căn bản không thể mở nó ra được.

Đạo văn bên trên hộp đá lộ ra, dường như thực sự chỉ là một đạo hoa văn, cũng không phải là chỗ nối của nắp hộp.

Thế nên, Thẩm Lạc lại lật qua lật lại, mang hộp đá xem xét kỹ càng, cong dùng ngón tay dọc sờ từng góc cạnh của hộp đá, xem có giấu giếm cơ quan gì hay không.

Nhưng mặc hấn tìm kiếm như thế nào, cuối cùng đều không tìm thấy bất kỳ chỗ dị thường nào.

"Việc này có chút khó à. . ." Thẩm Lạc nhìn chăm chăm vào hộp đá, vô kế khả thi.

Hấn do dự một chút, sau đó ánh mắt đột nhiên ngưng tụ, giống như đã quyết định điều gì đó.

Hấn quay người tại trong khoang thuyền tìm kiếm một hồi, "Bá" một chút, từ trong một đồng lưới đánh cá bên cạnh rút ra chuôi búa sắt dài hơn một xích, rồi nắm trong tay.

Búa này là Vu Đại Đảm thường ngày dùng để chẻ củi, bởi vì trong khoang thuyền ẩm ướt, nên trên búa có nhiều rỉ sét, nhưng chỉ là một tầng mỏng. Sau đó nó được Thẩm Lạc dùng khăn lau nhẹ nhàng một vòng, thì tất cả đều mất rồi.

Hấn lại dùng một tay nắm chặt cán búa, đưa lưới búa tới gần bên trên hộp đá, không dám sử dụng quá lớn sức lực, chỉ nhẹ nhàng chọc mấy cái. Nhưng hấn nhìn mãi không thấy hộp đá có dấu hiệu mở ra, cũng không tổn hại, lúc này mới từ từ tăng lớn sức lực lên.

"Leng keng. . ."

Thẩm Lạc một búa đánh xuống, một âm thanh chạm nhau của sắt và đá từ chỗ hộp đá bất ngờ vang lên.

Trong khoang thuyền bàn thấp chấn động mạnh một cái, hộp đá trên bàn rung lên, đột nhiên nhảy dựng, thiếu chút nữa thì bay đi. Thẩm Lạc thấy vậy vội vàng bỏ qua búa, bắt lấy hộp đá, cẩn thận xem xét.

Kết quả, phía trên hộp đá ngay cả nửa điểm dấu vết cũng không lưu lại, ngược lại chính giữa bàn thấp, bị đập xuống một vết sâu.

"Quả nhiên là bảo bối, cùng gói ngọc kia một dạng." Thẩm Lạc bỏ không ra hộp đá, cũng không quá bất ngờ, ngược lại ra vẻ đoán trước nên là như vậy.

Bàn tay hẩn nhẹ nhàng tại hộp đá vuốt ve, bỗng nhiên trong lòng hiện lên một cái ý niệm. Nếu như nó là vật của Tiên gia thì dùng phương pháp phạm tục mở tất nhiên không ra, vậy sao không dùng phù lục thử một chút, không chừng một đạo "Tiểu Lôi phù" có thể bỏ ra nó ra thì sao?

Trong lòng Thẩm Lạc vừa hiện ra ý này, liền có chút do dự.

Tiểu Lôi phù uy lực không tầm thường, lỡ như không cẩn thận, làm đồ vật bên trong hủy đi thì sao? Đây chẳng phải là lợi bất cập hại?

Nhưng trong lúc nhất thời cũng không có biện pháp khác, với sự chắc chắn của hộp đá này thì , tám chín phần mười là vô sự đấy.

Thẩm Lạc nghĩ thế, bèn từ trong lòng ngực lấy một tờ Tiểu Lôi phù cuối cùng ra, đặt ở phía trên hộp đá, lại mang Nguyên Thạch đặt ở trên Tiểu Lôi phù. Hẩn chuẩn bị từ bên trong Tiểu Lôi phù dẫn xuất ra một chút xíu lực lượng lôi điện, để thử một chút.

Kết quả còn chưa chờ hẩn vận chuyển Dương Cương chi khí dẫn dắt, bên trong Nguyên Thạch một đám màu trắng thể khí, liền bắt đầu tự mình kịch liệt quay cuồng, sau đó một luồng ánh sáng trắng xuất hiện.

Hai mắt của Thảm Lạc tròn tròn, kinh ngạc nhìn nó, dưới sự chiếu rọi của ánh sáng trắng, bên trên hộp đá vốn trơn nhẵn không tỳ vết, lại xuất hiện từng đạo ánh sáng vết tích, giăng khắp nơi, như dây leo bện lại.

Chỉ là ở giữa "Dây leo", có một nơi như lõm xuống ở chỗ nối tiếp, chỉ lớn khoảng đầu ngón tay, bên trong hào quang ảm đạm, không sáng ngời như xung quanh.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 57: Dấu Răng

Thẩm Lạc nhìn chỗ lõm trên hộp đá, trong lòng hơi động, nhô ra một ngón tay, đầu tiên là vươn vào trong phạm vi bạch quang thăm dò. Hắn cảm giác có một cỗ khí tức lạnh lạnh quanh quẩn trên ngón tay của hắn, thật giống như đưa vào trong nước sông, cũng không có cảm giác gì khó chịu cả.

Thế là, hắn lại thò ngón tay sâu vào phía dưới một chút, càng gần thêm hộp đá, cỗ cảm giác mát lạnh kia càng rõ ràng hơn một chút, tựa hồ chính là từ trên hộp đá phát ra.

Trong lòng Thẩm Lạc rất là kiêng kỵ đối với khí âm hàn, lập tức có chút do dự.

Nhưng mà, năng lượng khối nguyên thạch kia tựa hồ chẳng mấy chốc sẽ hao hết, trên đó phát ra bạch quang cũng bắt đầu co vào, từng chút từng chút phai nhạt xuống.

Thẩm Lạc cắn răng một cái, trong một cái chớp mắt trước khi quang mang biến mất, ngón trỏ hắn đột nhiên đâm xuống, điểm ngay chính giữa chỗ "Lõm" kia.

Bạch quang vốn sắp tiêu thất, trong nháy mắt hắn điểm xuống, tựa như đọng lại, lơ lửng bất động.

Giờ khắc này, Thẩm Lạc cũng giống như cứng ở nguyên địa, hô hấp và nhịp tim cũng như đột nhiên dừng lại.

Trong âm thanh mưa to ồn ào, "Két" một tiếng vang nhẹ yếu ớt truyền vào trong tai của hắn, phảng phất có cơ quan mở ra.

Dưới chỉ của Thảm Lạc, nắp hộp bỗng nhiên bắn lên trên, trong một trận tiếng ma sát rất nhỏ, trượt ra phía trước.

"Được rồi!"

Thảm Lạc mừng rỡ, nhìn gấp lại phía trong hộp.

Nhưng dị biến phát sinh!

Trong hộp đá, bỗng nhiên có một đạo khói đen phun ra, đánh tới Thảm Lạc đối diện.

Thảm Lạc kinh hãi, bỗng nhiên đẩy bàn thấp trước người, thân thể ngã về phía sau, đâm thẳng vào khoang thuyền ô bông.

Khói đen không phun trúng Thảm Lạc, nhưng cũng không tiêu tán, ngược lại càng tụ càng dày đặc, từ đó hiển hóa ra một hư ảnh quỷ đầu to như xa luân, trên đỉnh ô bông, dưới chổng khoang thuyền.

Quỷ đầu một mảnh xanh đen, trên đầu tóc tai loạn phát xoã tung, hai mắt to như chuông đồng, lóe ra hàn quang thăm thẳm, một cái miệng máu với răng nanh không đều, bộ dạng muốn thôn phệ người khác.

Thảm Lạc căn bản không kịp biết chuyện gì xảy ra, chỉ có thể cố gắng để cho mình trấn định, thân hình nhoáng một cái nhanh chóng nhào về phía trước, hai cánh tay phân biệt bắt lấy Tiểu Lôi Phù và nguyên thạch trên cái bàn thấp.

"Khặc khặc. . ."

Động tác Thẩm Lạc tựa hồ chọc giận hư ảnh quỷ đầu này, trong miệng nó phát ra liên tục tiếng cười quái dị, liền vọt tới phía hắn.

Khoang thuyền chật hẹp, Thẩm Lạc căn bản không thể tránh được, chỉ có thể một tay nắm chặt nguyên thạch, thúc giục dương cương chi khí trong thể nội tụ hợp vào trong đó, hướng phía Tiểu Lôi Phù trên tay đánh ra.

Hư ảnh quỷ đầu lóe lên, lại như thuận di trước một bước bay đến trước mặt hắn, một cái miệng máu phun ra một đạo khí tức xanh đen.

Thẩm Lạc cảm thấy một cỗ mùi tanh nồng đậm đập vào mặt, đầu óc giống như bị người ta đập một ám côn, trước mắt hư ảnh trùng điệp, thân thể mềm nhũn, tê liệt ngã xuống một bên.

"Ha ha ha. . ." Tiếng cười của quỷ đầu khiếp người, không ngừng quanh quẩn trong khoang thuyền nho nhỏ.

Ánh mắt Thẩm Lạc càng ngày càng trở nên mơ hồ, trong lúc mơ màng chỉ nhìn thấy, hư ảnh quỷ đầu kia đột nhiên bắt đầu co vào từng chút một, cuối cùng biến thành một đầu lâu bạch cốt lớn chừng quả đấm.

Đầu lâu bạch cốt trắng muốt dị thường, mặt ngoài thậm chí hiện ra một ít quang trạch, trực tiếp bỏ nhào vào đầu vai hắn, cắn một cái.

"A. . ."

Thẩm Lạc phát ra một tiếng rên thống khổ, thân thể đột nhiên thẳng băng, cảm thấy một cỗ hàn lưu mãnh liệt từ chỗ bị cắn lan tràn ra, trong nháy mắt chảy khắp mỗi góc toàn thân.

Một tầng hàn băng tinh mịn màu trắng, kết lấy sương hoa cũng từ trên đầu vai của hắn nhanh chóng lan tràn ra, chỉ một lát đã bao phủ toàn thân hắn.

Lúc này hai mắt Thẩm Lạc tối đen, đã triệt để ngất đi.

Nhưng mà, có chút kỳ quái là, băng sương màu trắng cũng chỉ đông lại trên thân Thẩm Lạc, rõ ràng hàn khí đại thịnh, nhưng lại không xâm nhiễm những vật chung quanh. Thân hắn ở dưới khoang thuyền, nhưng khoang thuyền cũng không xuất hiện nửa điểm dị dạng.

Cũng không biết qua bao lâu, bầu trời đã trong, bóng mặt trời ngã về tây.

Một tia nắng dán trên đỉnh thuyền ô bông, từ ngoài thuyền lọt vào, chiếu lên mặt Thẩm Lạc. Tầng băng sương kết ở trên người hắn kia, chẳng biết đã tan rã từ lúc nào.

Lúc này, lông mi Thẩm Lạc khẽ run lên, chậm rãi mở mí mắt.

Ánh sáng sáng tỏ mạnh mẽ kích thích, khiến cho hắn nhin không được nheo hai mắt lại. Một hồi sau, hắn mới lấy một tay ngăn cản ánh sáng, một tay chống đỡ thân thể, chậm rãi ngồi dậy.

Thẩm Lạc cảm thấy toàn thân bủn rủn, quần áo như hồ dính vào trên thân, cảm giác không giống như là nước sông chưa khô, mà giống như là mới ra một trận mồ hôi ướt đẫm.

"Khục. . ."

Thẩm Lạc vội ho một tiếng, cảm thấy trong cổ như lửa cháy, trên thân giống như hồ bị một cỗ cảm giác khô nóng bao phủ, nhin không được giật vạt áo trước ngực ra, muốn phát tán chút nhiệt lượng ra ngoài.

Hắn liếm liếm môi khô ráo, nhìn lại bên cạnh, phát hiện cái hũ đựng nước trên thuyền, không biết đã đổ từ lúc nào, nước còn lại bên trong cũng đã chảy sạch sẽ.

Hầu kết Thảm Lạc giật giật, xoay người bò tới phía đuôi thuyền, lại chỉ cảm thấy đầu óc vẫn như cũ hôn mê dị thường, thật vất vả ngã trái ngã phải kéo thân thể bò từ cạnh thuyền ra ngoài, lại bị cái bóng của mình trong nước làm giật nảy cả mình.

Chỉ thấy thời khắc này, chính mình đầu tóc rối tung, cả khuôn mặt đỏ bừng, thái dương còn nổi gân xanh, nhìn có mấy phần dữ tợn.

Thảm Lạc nhin không được rụt về phía sau một chút, sau đó mới duỗi ra hai tay đỡ bưng, câu một bụm nước trong Loan Thủy Hà, vỗ lên trên mặt mình.

Hai tay và trên mặt dính nước sông thấm mát, Thảm Lạc lập tức cảm thấy một trận sáng khoái, đầu óc hôn mê cũng theo đó tỉnh táo lại một chút.

Thân thể hần trượt tới phía trước, hai tay nắm lấy xuôi theo mạn thuyền, nhúng toàn bộ đầu vào trong nước sông, cũng không lo được có sạch sẽ hay không, liên tiếp uống mấy ngụm lớn nước sông. Rốt cuộc loại cảm giác trong cổ như lửa cháy mới dịu bớt, khô nóng trên người cũng giảm đi mấy phần.

Thảm Lạc thở phào một cái, cảm thấy y phục trên người thực sự dính dính đến khó chịu, dứt khoát thân thể lộn một vòng, đã rơi thẳng vào lòng sông, làm toàn thân hần đều ngâm ở trong nước.

Theo nước sông lạnh buốt không ngừng cọ rửa trên người hần, rốt cuộc Thảm Lạc cảm thấy khô nóng trên người không còn khó nhin nữa, thế nhưng toàn thân kinh mạch các nơi lại ần ần có cảm giác nhói nhói truyền đến.

Loại đau đớn kia cũng không liên tục, chỉ là thỉnh thoảng như bị kim nhọn đâm tới, mỗi một lần vị trí cũng khác nhau, cũng may đau đớn không

quá mãnh liệt, Thâm Lạc vẫn có thể chịu đựng.

Đến lúc này, cảm giác hôn mê trong đầu hẳn rồi cuộc mới biến mất. Đột nhiên hẳn nhớ tới lúc trước mở ra hộp đá nhìn thấy quỷ đầu kia, không khỏi toàn thân rùng mình một cái.

Thâm Lạc vội vàng giật xuống áo bên vai phải, liền thấy phía trên đó, thành linh có một dấu răng màu đỏ sậm!

(Yêu nhau lắm cắn nhau đau 😊)

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 58: Nhảy Cao Hơn Trượng

Thẩm Lạc vội vàng dựng thẳng người giữa dòng nước, đưa mắt quét một vòng xung quanh rồi quan sát kỹ càng phía trong thuyền cả nửa ngày trời mới trăm người xuống, sắc mặt có phần âm trầm.

Hắn hình như không cần thận gây họa, thả ra thứ không nên thả rồi.

Thẩm Lạc nhíu mày, đưa tay nhẹ nhàng xoa dấu răng trên vai phải, lại phát hiện không hề có cảm giác đau đơn, hơn nữa chỗ đó da cũng không rách không chảy máu, tựa như vết răng đó chỉ là vẽ lên mà thôi.

Nhưng hắn vẫn nhớ rất rõ, bản thân trước khi hôn mê, phần vai phải quả thực đã bị con quỷ hình đầu lâu kia cắn, thậm chí cảm giác lạnh buốt khi hàm răng kia chạm vào da thịt vẫn còn nguyên trong đầu.

Thẩm Lạc suy nghĩ một chút rồi vốc ít nước sông lên đổ vào chỗ dấu răng rồi thoáng dùng sức kỳ cọ. Kết quả là cũng chỉ khiến mảng da xung quanh hơi đỏ lên chứ không thấy biến hóa gì khác.

Dấu răng trên da màu đỏ sậm như tụ máu, cũng không biết sau một thời gian nữa có tan đi không.

Thẩm Lạc lo trái nghĩ phải cả buổi cũng không nghĩ ra manh mối, chỉ đành tạm gác nó qua một bên.

Cảm giác khô nóng trên người đã dần bớt đi quá nửa, Thẩm Lạc liền đưa hai tay bám lấy rìa đuôi thuyền rồi gồng vai vận sức nhấn mạnh hai bàn tay

xuống toan mượn lực bò lên lại thuyền.

Hắn nào ngờ mình vừa dùng lực, tức thì đuôi thuyền như bị đá lớn đập trúng, chúi mạnh xuống phía dưới, chìm luôn vào trong nước còn đầu kia thuyền thì chổng ngược lên trời.

Trong thuyền, một tràng những tiếng va chạm loảng xoảng vang lên, đủ thứ đồ tạp nham nhao nhao trôi xuống phía hắn.

May mà Thâm Lạc phản ứng mau lẹ, tức tốc đưa tay xuống nhắc phần đuôi thuyền lên, đầu thuyền phía kia vừa mới chổng lên cao giờ lại đập xuống mặt sông khiến bọt nước bắn tung tóe, từng đợt sóng nước từ đó lan ra.

“Chuyện gì đây?”

Thâm Lạc nhẹ nhàng vịn vào thân thuyền đang liên tục lắc lư, mắt nhìn hai tay mình, trong mắt tràn ngập vẻ không thể tin nổi.

Ngay sau đó, hắn xoay người, mặt hướng phía mặt sông nước đang chảy xiết, vung một tay lên, vận sức một chút rồi vỗ mạnh một cái xuống mặt nước.

Chỉ nghe mặt sông vang lên một hồi thanh âm trầm đục, nước sông như bị một khối đá lớn nặng mấy trăm cân nện vào, bọt nước bắn tung tóe lên cao, đồng thời mặt nước chấn động mạnh, sóng lớn cuộn cuộn lan ra, phần tỏa ngược hướng dòng nước tạo ra một mảng sóng lẫn đầy bọt nước cao đến hơn một trượng.

Sóng nước tỏa nhanh ra tới phạm vi vài trượng, động năng giảm đi rồi một lần nữa đổ ụp xuống sông. Còn mặt nước ở nơi mà tay hắn vỗ xuống lại vẫn còn lưu lại một vòng xoáy rất sâu, phải qua thời gian mấy hơi thở mới dần biến mất.

“Sức mình... sao lại trở nên mạnh thế này rồi?” Thẩm Lạc nhìn chăm chăm vào bàn tay mình, lòng vẫn đầy cảm giác không thể tưởng tượng nổi.

Hắn vòng qua thân thuyền, bò lên bãi loạn thạch xong liền thấy sợi dây thừng ở đầu thuyền lúc trước dùng để neo nó lại giờ đã bị đứt do khi nãy đầu thuyền này bị hất lên cao, để phòng thuyền bị nước cuốn đi mất, hắn vội vàng buộc lại lần nữa.

Thẩm Lạc quay người lại, đưa mắt nhìn bãi ghènh đá một lượt, phát hiện trên mặt đất có một khối đá khá phẳng lớn bằng đầu người, liền bước tới ngồi xôm bên cạnh.

Chỉ thấy hắn xòe bàn tay ra xong lại khoa chân múa tay một hồi trên khối đá, miệng đột nhiên quát khế một tiếng rồi vỗ nhanh xuống.

Đùng, một âm thanh giòn giã vang lên.

Tk nhượng mảy, thu nhanh bàn tay có cảm giác hơi đau lại.

Hắn cúi đầu nhìn qua khối đá, xoa đi một lớp bụi dày liền thấy một dấu tay rất rõ, có điều bản thân khối đá lại chẳng có biến hóa gì khác.

Thẩm Lạc xoa xoa tay rồi chậm rãi đứng lên, mặt lộ vẻ vui mừng xen lúng túng.

“Rắc.”

Ngay khi hắn đang định quay người trở lại thuyền, một âm thanh đột nhiên từ bên chân vang lên.

Hắn nhíu mày, cúi xuống đưa tay chạm nhẹ lên trên hòn đá, tức thì hòn đá vốn tưởng còn nguyên vẹn kia giờ lại hiện ra vô số vết nứt như mạng nhện rồi vỡ vụn.

Mắt Thẩm Lạc sáng ngời lên, tay xoa xoa đám vụn đá trên mặt đất, khoe miệng không nhin nổi khế nhếch lên.

Năm đó khi mới vào Xuân Thu quán, Điền Thiết Sinh đã từng biểu diễn Thanh Dương Thủ trước mặt hắn, một chương lên bàn đá kia khiến hắn vẫn còn nhớ mãi, giờ lực đạo của bản thân nếu so với chương kia tuyệt đối không thua kém.

“Rốt cuộc là vì sao ta? Lúc mình hôn mê đã xảy ra chuyện gì?” Thẩm Lạc càng nghĩ càng hồ đồ.

“Chẳng lẽ là...”

Một suy nghĩ mà trước kia hắn dù muốn cũng không dám nghĩ bỗng hiện lên trong đầu.

Để nghiệm chứng suy đoán này, hắn lập tức khoanh chân ngồi xuống, hai tay giao thành vòng đặt trước người, thậm chí nhắm khẩu quyết Tiểu Hóa Dương Công, tức thì lực lượng Tiểu Hóa Dương Công trong cơ thể cũng theo đó bị điều động, tự hành vận chuyển.

Chỉ thấy hắn vừa mới vận công, một vầng hào quang màu đỏ liền bùng lên chỗ giữa hai tay, ở trong quang sáng thấy có những tia sáng ngưng thực dài ba tấc nhưng du long xuyên thẳng ra, hình thành một quả cầu lớn.

Từ trong khối cầu màu đỏ tỏa ra từng đợt khí âm áp, thậm chí có phần hơi nóng bỏng, chỉ thoáng chốc đã khiến toàn bộ nước bám trên người Thẩm Lạc bay hơi sạch sẽ, quần áo cũng bị sức nóng hong khô.

Sau thời gian hơn mười nhịp thở, Thẩm Lạc đột nhiên hít sâu một hơi, theo đó những sợi tơ màu đỏ nhao nhao quay phất lại, chui vào trong mũi miệng khiến cả khuôn mặt hắn bùng đỏ.

Đợi tới khi ánh sáng màu đỏ biến mất, Thẩm Lạc mới buông hai tay, từ từ mở mắt ra.

Khóe miệng hần lộ vẻ vui sướng không thể che giấu, đồng thời cả người bật tung lên, không ngờ lại nhảy lên cao tới hơn một trượng, khi đáp xuống đất, một cước giẫm lên khối đá cuội liền kéo một tiếng “phành” trầm đục.

“Lực lượng sung mãn, gân cốt nhẹ nhàng, dương khí tỏa ra ngưng như mặt trời, Cương khí nội liễm nhưng ráng mây đỏ trước mặt, đây là biểu hiện viên mãn.” Thẩm Lạc nắm chặt hai tay, miệng lầm bầm đọc một phần nội dung Tiểu Hóa Dương Công.

Tất cả những biến hóa trên người hần lúc này đều để chứng minh một điều, Tiểu Hóa Dương Công của hần vậy mà đã viên mãn!

“Viên mãn, viên mãn...Haha, vậy mà đã viên mãn.” Hần không nhận được lại tung mình nhảy lên cao, vung tay hô lớn.

Có điều, hần vừa khẽ động liền cảm thấy kinh mạch khắp nơi trên cơ thể lại bắt đầu nhâm nhâm đau.

Cảm giác đau đơn này khiến hần đè nén sự hưng phấn trong lòng lại, bắt đầu tập trung suy nghĩ vì sao qua một đêm Tiểu Hóa Dương Công mới nhập môn của hần lại tăng vọt lên trạng thái viên mãn.

“Chẳng lẽ là do ảo ảnh quỷ đầu kia?” Thẩm Lạc bất giác đưa mắt nhìn sang dấu răng trên vai.

Hần đúng là sau khi bị quỷ đầu kia cắn rồi ngắt đi, sau khi tỉnh lại liền biến thành như bây giờ, thế nên nguyên do khả dĩ nhất mà hần có thể nghĩ tới cũng chỉ có việc đó.

Chỉ là vì sao lại như vậy thì hần lại chẳng có chút manh mối nào.

Có điều, bất kể thế nào thì việc Tiêu Hóa Dương Công đạt tới viên mãn cũng là chuyện vui vô cùng lớn.

Dựa theo suy đoán của Phong Dương chân nhân, điều này tương đương với việc hắn có thể sống thêm vài năm.

Chỉ cần trong thời gian đó, nếu hắn có thể đạt được tư cách tu luyện Thuần Dương kiếm quyết, hoặc là học được thứ gì đó từ trong Vô Danh Thiên Thư thì khả năng lớn là lại kéo dài được thêm tuổi thọ, thậm chí còn có hy vọng chính thức bước lên con đường tu tiên.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 59: Khả Năng Thu Được Vật

"Thiên Thư, Thiên Thư vẫn chưa tìm được!"

Thẩm Lạc bỗng nhiên vỗ đầu một cái, cuối cùng nhớ lại mục đích quan trọng nhất chuyến đi này, vội vàng nhảy trở về trên thuyền ô bông.

Đồ vật trên thuyền, tất cả đều chồng chất phía sau khoang thuyền, những hũ bình sứ đều bị đụng bẻ hết, ngay cả bàn vuông chân thấp kia cũng bị đụng gãy mất một cái chân.

Thẩm Lạc dịch chuyển cái bàn ra sau, dưới đồng lưới đánh cá, tìm được hộp đá kia.

Hộp đá vẫn duy trì nửa mở như trước kia, Thẩm Lạc cầm lên nhẹ nhàng đẩy ra, nắp hộp liền bị mở lên, bên trong lộ ra một đoạn ống trúc dài hơn một xích và một bản cổ thư ó vàng thật dày.

Ống trúc bất quá to bằng tay cánh tay, hết thảy chỉ có hai đốt trúc, toàn thân xanh tươi ướt át, nhìn tựa như là vừa mới chặt xuống không bao lâu. Cổ thư thì hơi cuộn thành hình ống, đặt ở phía dưới ống trúc.

"Thiên Thư?"

Hai mắt Thẩm Lạc tỏa sáng, vừa định đưa tay lấy cổ thư, bỗng nhiên nhớ lại lúc trước mình tùy tiện mở ra hộp đá, thả ra quý đầu khô lâu kia, vội vàng rút tay về. Hắn mở ra bao quần áo của mình, lấy ra mấy tấm phù lục đã sớm vẽ ra trước đó, dán lên trước ngực và trên cánh tay.

Trong những phù lục này có Khu Quỷ Phù, cũng có Tịch Tà Phù, thậm chí còn có hai tấm phù bình an. Rốt cuộc có tác dụng hay không, hẳn cũng không chắc chắn gì, nhưng dán lên dù sao cũng không việc gì.

Bất quá cẩn thận thì cẩn thận, kỳ thật Thâm Lạc cũng không lo lắng quá mức.

Bởi vì, Vu Thiên Sư là một người phạm phu tục tử, cũng có thể bình an lấy được Vô Danh Thiên Thư này, có thể thấy được trong đó cũng không hung hiểm trí mạng mới đúng.

Chẳng qua lúc đó Vu Diễm nói lên đoạn chuyện cũ này, thực sự quá mức giản lược, cũng không biết là do say rượu bỏ sót, hay là Vu Thiên Sư năm đó cũng không nói cho hậu nhân mọi chuyện cần thiết. Nên lão căn bản không đề cập đến chuyện khô lâu và ống trúc.

Sau khi dán Khu Quỷ Phù lên mu bàn tay phải, lúc này Thâm Lạc mới chậm rãi thò tay ra, cẩn thận từng li từng tí bắt lấy bộ cổ thư kia, kéo nó tới.

Lúc hẳn nắm chặt cổ thư, thậm chí không dám dùng sức quá mức, sợ cổ thư có niên đại xa xưa này, bị chính mình sơ ý một chút liền bóp thành mảnh vụn.

Bất quá, khi bàn tay hẳn tiếp xúc với cổ thư, mới phát hiện nó cũng không phải bằng giấy đóng sách, mà là một bản cứng cõi rắn chắc bằng da.

Nhưng mà ngay sau đó, một màn kỳ dị xuất hiện.

Thư quyển này vốn dài khoảng hai tấc, vừa rời hộp đá, trong nháy mắt đột nhiên loé lên bạch quang, tăng trưởng gấp đôi. Trang sách vốn cuộn lên cũng nhao nhao giãn ra, biến thành một quyển sách ngay ngắn dài rộng đến bốn tấc.

Thẩm Lạc thấy thể trong lòng giật mình, trong lúc nhất thời chưa kịp phản ứng xảy ra chuyện gì, tay nâng cổ thư đột nhiên biến lớn kia, nhìn lại hộp đá và quyển sách bằng da kia mấy lần.

"Cái này. . ."

Trong lòng của hắn do dự, liền đặt cổ thư qua một bên, lại cầm lấy ống trúc xanh tươi kia, lấy ra ngoài.

Ống trúc vốn dài hơn thước, vừa rời hộp đá, trong nháy mắt cũng loé lên bạch quang, trực tiếp biến thành gấp ba, dài khoảng ba thước, cầm trong tay khá nặng.

Thẩm Lạc nhẹ nhàng lung lay ống trúc, bên trong rung động "Ừng ục", mơ hồ có thanh âm chất lỏng chuyển động truyền ra.

Ống trúc trước mắt này, nếu so về thể tích, rõ ràng đã lớn hơn không ít so với hộp đá.

"Lớn như vậy. . . Làm sao bỏ vào?" Thẩm Lạc nhăn mày lại, âm thầm trầm ngâm nói.

Nói xong, hắn nghi hoặc cầm ống trúc đưa tới gần hộp đá, muốn một lần nữa trả về.

Chỉ thấy ống trúc vừa tiếp cận hộp đá, liền bị một cỗ lực lượng nhu hoà vô hình dẫn dắt, dưới một mảnh bạch quang bao phủ, trực tiếp rút nhỏ gấp ba lần, lại biến thành dài hơn một xích, tiến vào hộp đá.

"Hộp đá này. . . Chẳng lẽ cũng là một kiện bảo vật?" Trong lòng Thẩm Lạc nóng lên.

Hắn vội đặt ống trúc bên cạnh quyển sách bằng da, quay người túm lấy bàn vuông chân thấp bị gãy kia tới.

Hai tay hắn nắm lấy hai chân bàn vuông, xách ngược tới gần hộp đá, muốn thử một chút xem ngoại trừ hai kiện đồ vật ban đầu trong hộp đá, bàn vuông phổ thông này có thể đặt vào hay không?

Kết quả, một góc nhọn bàn vuông vừa mới tới gần hộp đá, ánh sáng màu trắng lờn nữa từ miệng hộp toả ra, cỗ lực lượng nhu hoà vô hình kia cuốn tới, bao lấy cái bàn rời khỏi tay, thu nhập vào trong hộp đá.

Thẩm Lạc vội tiến tới xem xét, liền thấy cái bàn vuông kia đang "Ba cước chỉ lên trời" nằm trong hộp đá, cũng đã co lại rất nhiều lần, trở nên lớn cỡ lòng bàn tay.

Thấy vậy, trong mắt Thẩm Lạc vừa sợ hãi lẫn vui mừng càng tăng lên, hai ba bước nhảy xuống thuyền, từ trên bãi loạn thạch chọn lấy một khối đá tròn to bằng đầu người, ôm trở về bỏ vào trong hộp đá.

Ngay sau đó, hắn lại kéo sào trúc chống thuyền tới, một đầu đưa vào hộp đá, lại cũng bị thu nhỏ chui vào.

Thẩm Lạc lại lấy bình gốm mảnh ngói, lưới đánh cá, lưới búa, các loại đồ vụn vặt bên cạnh, tất cả đều thử một lần, đúng là đều không ngoại lệ, tất cả đều bị thu vào trong đó.

"Xem ra bản dịch này đúng là ở Bạchh ngọc sách rồi, lếu lếu. Xem ra đồ vật phổ thông chỉ cần đưa tới gần miệng hộp, đều bị thu nhỏ đưa vào." Hai tay Thẩm Lạc bung lấy hộp đá, đặt ở trước mắt xem xét kỹ, trong lòng vẫn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Hộp đá này không những có thể làm vật lớn mấy lần, thậm chí mười mấy lần so với bản thân nó, thu nhỏ lại theo tỷ lệ nhất định vào trong nó,

vậy mà bản thân cơ hồ không có bất kỳ biến hóa nào.

Mà Thâm Lạc thông qua tình huống vật co vào khác nhau so sánh, còn phát hiện tựa hồ đồ vật thể tích càng lớn, tiến vào trong hộp đá thì tỷ lệ thu nhỏ lại càng lớn.

Bất quá cuối cùng hộp đá này có thể chứa đồ vật thể tích lớn cỡ nào, hẳn tạm thời không cách nào nghiệm chứng.

"Công dụng thần kỳ như thế, không phải là pháp khí trong truyền thuyết đó chứ?" Trong đầu Thâm Lạc vừa xuất hiện ý nghĩ này, trước hết tự dọa cho mình nhảy một cái.

Pháp khí? Đây chính là thứ mà quan chủ Phong Dương chân nhân và vị sư tổ thần bí bế quan không ra kia, mới có thể thứ nắm giữ.

Hắn thực sự không nghĩ tới, chuyên đi tìm kiếm Thiên Thư này, vậy mà mang đến cho hắn nhiều niềm vui ngoài ý muốn như vậy!

Bất quá nghĩ lại, nếu không phải ngoài ý muốn nhặt được khối gỏi ngọc cổ quái kia, mộng nhập ngàn năm sau gặp yêu ma loạn thế, hẳn cũng không có khả năng từ nơi Vu Diễm biết được Vô Danh Thiên Thư tồn tại. Hiện tại chỉ sợ còn đang đau khổ tu luyện trong quan, tranh thủ luyện công bảo mệnh à.

Lần đầu tiên Thâm Lạc cảm thấy, bị ác mộng gỏi ngọc kia quán thân, tựa hồ cũng không hoàn toàn là chuyện xấu.

Hắn suy nghĩ xuất thần một trận, mới hồi phục tinh thần, lại lấy tạp vật trong hộp đá ra, lúc này mới lần nữa nâng quyển sách bằng da ó vàng kia lên, lật nhìn xem.

Cổ thư này giống như Vu Diễm nói, bề ngoài bìa trông trơn, cũng không viết tên sách, đoán chắc hơn phân nửa cũng vì lý do này, mới bị tiên tổ lão gọi là "Vô Danh Thiên Thư".

Thẩm Lạc lật bên trong vài tờ, lông mày không nhin được nhú lại.

Không phải nội dung trong sách có vấn đề gì, mà là văn tự cổ thư này, tất cả đều là một loại triện văn màu bạc thập phần cổ lão. Thẩm Lạc đã từng xem qua không ít cổ thư, nhưng căn bản không nhận ra mấy chữ này.

Nhìn một lúc lâu, hấn cũng không thể nhìn ra nửa điểm môn đạo, đành thôi, lại thả cổ thư vào trong hộp đá.

"Đùng. . ."

Lúc này, một tiếng vang rất nhỏ bỗng nhiên từ bên cạnh truyền đến.

Thẩm Lạc vội cúi đầu nhìn lại, phát hiện ống trúc để bên cạnh, bị gió chạng vạng thổi trên sông dần dần nổi lên, thổi cho bỗng nhúc nhích một cái, đâm vào trên ván gỗ bên cạnh.

Hấn cúi người nhặt ống trúc lên, đang định cẩn thận nghiên cứu một chút, đột nhiên từ phía trên truyền ra một tiếng giòn vang.

Đỉnh chóp ống trúc tự dung nứt ra một cái khe, một cỗ chất lỏng màu vàng từ đó phun ra, bay thẳng đến mặt Thẩm Lạc.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 60: "Tiểu Bất Điểm"*

*Tiểu bất điểm: Con vật bé xíu

Thẩm Lạc giật nảy mình, vô ý thức buông ống trúc ra, hai tay vội vàng đưa lên cản lại. Dòng chất lỏng màu vàng kia tưởng chừng như sẽ phải đánh lên đôi tay hắn, nhưng nó đột nhiên dừng lại, sau đó co cụm thành một vật hình cầu to bằng nắm đấm, bị Thẩm Lạc bắt vào trong lòng bàn tay.

Sau khi bắt được vật đó vào trong lòng bàn tay mình, Thẩm Lạc cảm thấy nó vừa trơn nhẵn lạnh buốt, lại vừa mềm mại lạ thường. Khi hắn vừa dùng lực bóp nhẹ, vật đó giống như bùn nhão, chen chúc lọt ra từ các khe ngón tay của hắn.

Thẩm Lạc thấy vậy, vội vàng chụm hai bàn tay lại, các ngón tay se khít vào nhau, mới giữ vật đó lại được.

Nhưng ngay sau đó, vật kia lại bộc phát sức lực khá lớn, liên tục tả xung hữu đột giãy dụa không ngừng trong lòng bàn tay hắn. Lúc này Thẩm Lạc mới phát hiện, thứ này là một vật sống.

Sau khi kinh ngạc sững sờ trong chốc lát, hai tay Thẩm Lạc không có ý định buông nó ra, ngược lại càng khăng chế mạnh trong lòng bàn tay.

Con vật kia tựa hồ cũng hiểu được tình huống của mình, cho dù có giãy dụa thế nào đi chăng nữa cũng vô dụng mà thôi, bởi vậy sau một lúc gắng sức, rốt cuộc nó cũng chịu yên tĩnh lại.

Hai tay Thảm Lạc lúc này mới thoáng buông lỏng một phần, sau đó khẽ tách ra một khe hở, hấn trừng hai mắt của mình, nhìn vào bên trong, hấn muốn xem đó rốt cuộc là vật gì.

Khi hấn thấy được hình dáng của vật kia, hấn mới phát hiện “Tiểu bất điễm” trong tay mình, không giống bất cứ sinh vật sống nào mà hấn từng thấy. Nó không có chân tay gì cả, người lại tròn vo, phía trên còn có hai con mắt màu đen thật to, nhìn thoáng qua không khác gì cục thịt đang tản ra ánh sáng nhàn nhạt.

Thấy Thảm Lạc đang đánh giá mình, tiểu gia hỏa kia cũng mở đôi mắt to rung rung nước mắt nhìn về phía Thảm Lạc, cả người co rụt lại, cúi thấp đầu, phối hợp thêm thần sắc nhát gan sợ sệt trên khuôn mặt, khiến người ta vừa nhìn một chút, đều cảm thấy đáng thương.

Mấy con thú cưng thường được người đời khen đáng yêu mà so với nó, quả thực là hồ thẹn.

Thấy Thảm Lạc có chút sững sờ, tiểu gia hỏa kia lập tức chớp chớp đôi mắt to của mình, bộ dáng vừa ngốc nghếch lại vừa gian xảo.

Đang lúc Thảm Lạc theo bản năng muốn chấn an con vật nhỏ nhìn như đang kinh hoảng kia một chút, thì nó bỗng nhiên mở miệng nhỏ của mình, phun ra một luồng bạch quang, đập thẳng vào trên mặt của Thảm Lạc. Sau đó luồng bạch quang nổ ra, hóa thành vô số điễm sáng màu trắng, bám vào khắp người Thảm Lạc.

Thảm Lạc chỉ cảm thấy toàn thân một hồi mát lạnh, tâm thần hơi căng thẳng.

Mà cùng lúc đó, thân thể tiểu gia hỏa đang bị hấn nắm trong tay bỗng nhiên bành trướng gấp mấy lần, giống như một quả bóng khí lớn màu hồng,

cường ngạnh bật ra khỏi hai tay của hắn, sau đó bật lên rơi xuống đuôi thuyền.

Thẩm Lạc vội vàng đuổi theo, nhưng đã trễ mất.

Tiểu gia hỏa kia nhảy vọt lên từ đuôi thuyền lần nữa, lần này nhảy cao được cả mấy trượng, ở giữa không trung xẹt qua tạo thành đường vòng cung, sau đó “rầm” một tiếng, nó lặn vào trong sông, làm nước văng tung tóe.

Chờ tới lúc Thẩm Lạc đuổi tới đuôi thuyền, trên mặt nước chỉ còn lại từng vòng sóng nước dập dờn, bóng dáng của tiểu gia hỏa kia đã hoàn toàn biến mất không thấy đâu nữa.

Hắn nhìn mặt nước những khu vực xung quanh trong chốc lát, nhưng hoàn toàn không thấy nửa điểm động tĩnh gì, nên hắn đành phải từ bỏ, không tìm kiếm nữa.

Thẩm Lạc cúi đầu kiểm tra khắp toàn thân, hắn phát hiện bạch quang mà tiểu gia hỏa kia vừa phun lên người mình, sớm đã biến mất không thấy, bất luận là quần áo hay da dẻ, đều không lưu lại bất cứ dấu vết gì.

“A, không đúng...” Lúc này, thần sắc của Thẩm Lạc bỗng nhiên biến đổi.

Hắn vội vàng ngồi bệt xuống trên đuôi thuyền, đôi mắt khép hờ, hai tay vây quanh, vận chuyển Tiểu Hóa Dương Công.

Chỉ chốc lát trôi qua, hắn lại mở mắt một lần nữa, trên mặt hiện ra vẻ khó tin. Hắn kinh ngạc phát hiện, cảm giác khô nóng trong cơ thể mình và cơn nhói nhói dị thường lúc ẩn lúc hiện trong kinh mạch đã hoàn toàn biến mất.

Thần kì hơn nữa, đó là cảm giác mệt mỏi kéo dài từ mấy ngày trước tới nay cũng không còn nữa.

Thẩm Lạc lập tức xoay người đứng lên, ở phía đuôi thuyền nắm tay lại, vung quyền đánh vào hư không, ồng tay áo khẽ rung động, khí tức trên người dường như cũng mạnh mẽ hơn.

“Không thể tưởng tượng được bạch quang kia lại có công hiệu thần diệu như vậy? Thật sự đáng tiếc...” Hãn thu quyền lại nhìn về phía xa, có chút đau lòng nói.

Thẩm Lạc tự nhiên biết rõ tất cả thay đổi trên người hãn, khẳng định có liên quan tới tiêu gia hỏa đáng yêu kia, chỉ tiếc rằng nó đã chạy trốn, cho dù có tiếc nuối, cũng chẳng thể làm được gì nữa rồi.

Lúc này, mặt trời đã dần khuất sau dãy núi phía xa, chuẩn bị nhường chỗ cho bóng đêm.

Hãn thu hồi ống trúc và quyền Vô Danh Thiên Thư vào trong hộp đá, bỏ vào bao phục, sửa sang sơ qua khoang thuyền một chút, sau đó bắt đầu chèo thuyền nhỏ về bến đò bên kia.

Trời mưa to khiến sông Loan Thủy càng chảy xiết, chèo thuyền ngược dòng lại càng khó khăn hơn. Nhưng Thẩm Lạc đã không còn là Thẩm Lạc của ngày hôm qua, toàn thân hãn hiện tại tràn đầy lực lượng, chèo thuyền ngược dòng so với xuôi dòng còn thoải mái hơn.

Lúc thuyền đi được nửa đường, Thẩm bắt gặp Vu Đại Đảm đang tìm kiếm hãn dọc theo bờ sông, nên thuận tiện đón gã lên thuyền.

Hỏi ra mới biết được, Vu Đại Đảm thấy trời mưa to gió lớn, Thẩm Lạc lại đi mãi chưa thấy trở về, gã sợ xảy ra điều gì bất trắc, bởi vậy mới đi tìm kiếm Thẩm Lạc.

Hai người trở lại bên đò, vị phu nhân mang thai kia đã chờ ở cửa ra vào ngôi nhà tranh.

“Chàng thanh niên này, lá gan thực sự không nhỏ, mưa lớn như vậy, lỡ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì sao?” Vị Phu nhân kia tuy miệng thì oán trách, nhưng vẻ mặt lại giống như thờ phào nhẹ nhõm.

“Đã để đại tẩu phải lo lắng rồi, thực sự có lỗi quá.” Thảm Lạc vẻ mặt áy náy, vội vàng nói.

“Nếu là quý nhân, ắt sẽ có trời phù hộ, trở về là tốt rồi.” Vị phu nhân kia thấy thế, hít một tiếng, sau đó quay người vào trong nhà mang ấm nước gừng nóng đang đun trên lò than cho chồng mình và Thảm Lạc mỗi người một bát.

Sau khi uống xong, Thảm Lạc mở miệng nói: “Hôm nay dạo chơi, mưa to sóng lớn, trên đường va chạm nhiều chỗ, đồ vật trên thuyền bị phá hỏng khá nhiều, ta chỗ này có chút bạc vụn, coi như bồi thường cho đại tẩu và mọi người.”

Nói xong, Thảm Lạc lấy ra mấy lượng bạc sớm đã chuẩn bị sẵn, đưa cho vị phu nhân kia.

Vị phu nhân kia thấy vậy, lông mày hơi nhíu lại, có chút bất ngờ, nhưng hơi chút chần chừ.

“Những đồ vật trên thuyền kia, đều là những thứ rách nát, không đáng tiền, không cần phải bồi thường. Thiếu gia hôm trước đưa mười lượng bạc đã đủ rồi.” Vu Đại Đám cũng mở miệng chen vào.

“Ngày hôm nay ta muốn rời đi, hai ngày này được mọi người quan tâm, số tiền này mọi người hãy nhận lấy, coi như... Coi như cho đứa trẻ chưa ra

đời trong bụng đại tẩu.” Thảm Lạc liếc nhìn cái bụng tròn vo của vị phu nhân, vừa cười vừa nói.

Vị phu nhân kia nghe vậy, hốc mắt hơi ướt ướt, nàng cùng chồng mình nghèo khó cũng chẳng sao, nhưng thực sự không muốn đứa trẻ trong bụng mình cũng chịu khổ như mình.

“Vậy thì...Ta xin đa tạ tấm lòng của thiếu gia.” Vị phu nhân kia khom người, nhận lấy.

Thảm Lạc dắt ngựa tới, nói một tiếng cáo từ với hai người, sau đó xoay người leo lên ngựa.

Đang lúc hấn chuẩn bị rời đi, bỗng nhiên lại nhớ tới một chuyện, lập tức siết dây cương lại, hấn quay đầu nói với hai người: “Sau này nếu lão ca, đại tẩu gặp chuyện gì khó khăn, có thể tới tiệm thuốc Thảm gia ở huyện Xuân Hoa tìm ta.”

Hai người liên tục gật đầu, vẫy tay từ biệt hấn. Thảm Lạc nghênh ngang rời đi, thẳng một mạch tới huyện thành Tùng Phiên.

“Hóa ra trong nhà hấn buôn bán dược liệu, trách không được hấn lại tốt bụng như vậy, ngày sau nhất định sẽ hưởng phúc dài dài, giàu sang phú quý, sống lâu trăm tuổi.” Vị phu nhân kia nắm chặt tiền trong tay, chậm rãi nói ra.

Người đàn ông không nói gì, vẻ mặt chỉ cười ngây ngô gật đầu.

Mặt trời chiều ngả về phía tây, ánh chiều tà rực rỡ chiếu vào trên thân cả hai. Ở phía sau bên đò Hoàng Vi Đãng, hiện ra khung cảnh hai người đang ôm sát tựa đầu vào nhau hạnh phúc.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 61: Không Hiểu Được

Lúc Thẩm Lạc trở về Tùng Phiên huyện thành, còn khuya hơn so với một ngày trước, cửa thành lại một lần nữa đã đóng.

"Xem ra ta và Tùng Phiên huyện thành này, thật đúng là không có duyên." Thẩm Lạc tự giễu cười một tiếng, quay đầu ngựa, đi đến tiểu trấn phụ cận.

Bởi vì do một ngày trước hôn mê, tiểu nhị những khách sạn trên trấn tự nhiên còn nhớ rõ Thẩm Lạc, từng người né hấn như gặp Ôn Thần, chớ nói chi là mời chào làm ăn.

Thẩm Lạc cũng không thềm để ý chuyện này, ngược lại trong lòng buông lỏng.

Xem ra Lưu Bách Xuyên và Hầu chương quỹ không nói ra thân phận của ta. Chuyện này dù sao cũng là giấu diếm tất cả mọi người, bây giờ mình tìm được cơ duyên, quá phô trương, vậy khó đảm bảo sẽ không lưu truyền về Xuân Hoa huyện, có thể đến cả Xuân Thu quan, đưa tới phiền toái không cần thiết.

Thẩm Lạc giục ngựa đi vào khách sạn nhỏ trước đó, đón khách trước cửa vẫn là Tiểu Tam Tử kia.

"Thẩm công tử, lại tới tiểu điểm tìm nơi ngủ trọ à, hoan nghênh hoan nghênh!" Tiểu Tam Tử nhìn thấy Thẩm Lạc, ánh mắt sáng lên, ân cần tiến lên dắt cương ngựa.

Thẩm Lạc gật gật đầu, tung người xuống ngựa, giao dây cương cho Tiểu Tam Tử, đi vào khách sạn.

Sinh ý trong khách sạn vẫn vô cùng quanh quẽ, trong đại đường ngồi khá ít người.

"Thẩm công tử, đại giá quang lâm, tiểu điếm thật sự là bông tất sinh huy (nhà tranh toả sáng)!" Chương quý họ Hầu đang tính toán sổ sách trong tiệm, nhìn thấy Thẩm Lạc, trên mặt lộ ra vẻ mừng rỡ khó cưỡng, lập tức vút xuống sổ sách nghênh đón hẳn.

"Hầu chương quý khách khí, an bài cho ta một gian phòng khách an tĩnh nha." Thẩm Lạc bình tĩnh nói.

"Không vấn đề, công tử đi theo ta. Tiểu Tam Tử, người coi nơi này một chút." Chương quý họ Hầu đáp ứng một tiếng, tự mình đi trước dẫn đường, để mấy khách nhân trong hành lang kia cảm thấy kinh ngạc, châu đầu kê tai suy đoán thân phận Thẩm Lạc.

Hai người đi xuyên qua một hành lang đến hậu đường khách sạn, đi vào một gian phòng cuối cùng.

Trước gian phòng này có một gốc cây gừa tươi tốt, nằm phía cửa sổ. Cây gừa cây cao lá to, toả xuống mảng lớn bóng râm, bao phủ toàn bộ gian phòng vào bên trong, cho người ta cảm giác mấy phần u tĩnh.

"Gian phòng này cách ngoài đường rất xa, phi thường an tĩnh, nội thất bên trong cũng là tốt nhất của tiểu điếm, công tử nhìn xem được không?" Chương quý họ Hầu đẩy cửa phòng ra, mời Thẩm Lạc vào trong.

Đồ dùng trong phòng bài trí đều là gỗ lim, điêu long họa phượng, cổ kính, so với gian phòng trước xác thực sang trọng hơn rất nhiều.

"Không sai, chính là gian này." Thảm Lạc ngược lại không để ý bài trí bên trong, thấy nơi đây xác thực vắng vẻ an tĩnh, gật gật đầu.

"Lần này công tử ở lại tiêu điểm mấy ngày?" Chương quỹ họ Hầu thấy Thảm Lạc hài lòng, có chút mừng rỡ xoa xoa đôi bàn tay, hỏi.

"Có thể ở hai ba ngày gì đó, bình thường không có ta phân phó, không cần để tiêu nhị tới hầu hạ. Còn nữa, thân phận của ta, và tin tức của ta, xin đừng nói cho những người khác, bao gồm cả Lưu Bách Xuyên kia." Thảm Lạc nghĩ nghĩ lại bổ sung.

"Công tử yên tâm, tại hạ bản sự khác không có, nhưng tuyệt đối đủ kín miệng. Mà Lưu đại phu đã ra ngoài khám bệnh, đoán chừng phải mấy ngày nữa mới trở về." Chương quỹ nghe vậy, lập tức vỗ ngực bảo đảm.

"Vậy là tốt rồi." Thảm Lạc nói.

"Công tử dáng vẻ phong trần mệt mỏi, chắc hẳn đã mệt rồi, vậy nghỉ ngơi trước một chút, sau đó ta sẽ bảo tiêu nhị đưa phần cơm tối tới." Chương quỹ họ Hầu nói thêm.

"Com tối không cần đưa nữa, ta muốn nghỉ sớm một chút." Thảm Lạc khoát tay nói.

Hôm nay Tiểu Hóa Dương Công của hắn viên mãn, thể nội dương cương chi lực dồi dào, cả người tinh thần sảng khoái, tuyệt không cảm thấy khốn đói, chỉ là điểm này, đương nhiên sẽ không nói cho người ngoài biết.

"Tốt, vậy công tử nghỉ ngơi sớm đi, tại hạ không quấy rầy nữa." Chương quỹ họ Hầu cười gật đầu, cáo từ rời đi, thuận tay đóng cửa phòng lại.

Thảm Lạc thấy chương quỹ họ Hầu nhiệt tình, trong lòng cảm thấy kỳ quái. Nhưng nghĩ kỹ cũng không cảm thấy có gì không ổn, có thể do mình

tại Xuân Hoa huyện có chút danh khí, nên cũng không nghĩ nhiều nữa.

Đợi tiếng bước chân đối phương đi xa, hắn lập tức khóa trái cửa lại, cửa sổ cũng khoá từ bên trong, cam đoan sẽ không có người đi vào được. Lúc này hắn mới ngồi trở lại trên giường, không kịp chờ đợi lấy hộp đá kia ra, mở lấy quyển sách bằng da kia ra.

Kết quả hắn vừa nâng cuốn sách lên, trong miệng đột nhiên khẽ di một tiếng, xoay chuyển thư quyển, nhìn về phía trang cuối cùng.

Một trang cuối cùng phía sau, rõ ràng có vết tích bị xé.

Trước đó hắn chỉ lo lật xem chữ cổ triện văn trong sách, ngược lại cũng không chú ý tới điểm này.

"Hắn quyển sách này chỉ là nửa bộ?" Thẩm Lạc khẽ nhíu mày.

Bất quá hắn không xoắn xuýt ở điểm này, nửa bộ thì nửa bộ. Nếu mình chỉ tìm được nửa bộ này, vậy theo Vu Diễm nói người lái đò cuối cùng trở thành "Vu Thiên Sư" kia, hắn là chỉ lấy được nửa bộ này.

Thẩm Lạc lấy lại bình tĩnh, bắt đầu lật xem từ trang đầu, đọc từng chữ từng chữ trên quyển sách bằng da, muốn tìm hiểu nội dung bên trong.

Thời gian trôi qua từng chút, trong nháy mắt đã qua nửa canh giờ.

Đôi mi Thẩm Lạc nhíu chặt từ trên sách ngẩng đầu lên, đột nhiên thở dài, quăng thư quyển ra giường, thân thể chổng vó nằm ngửa trên giường.

Mặc dù hắn phi thường muốn đọc hiểu văn tự trong quyển sách bằng da, nhưng hắn biết chữ cổ triện văn thực sự quá ít, trên một trang giấy nhiều nhất chỉ nhận ra bốn năm chữ.

Theo hắn biết, loại cổ triện văn này thập phần cổ lão, phi thường thâm thúy, hắn cũng chỉ biết một chút tạp ký lẽ tẻ ghi chép mà thôi, không nhận biết chữ, căn bản không có khả năng dựa vào tưởng tượng để giải đọc. Lấy trình độ của hắn, muốn hiểu huyền bí trong thư quyển, không khác gì người si nói mộng.

"Chẳng lẽ trước phải đi học cổ triện văn?" Thẩm Lạc trầm nghĩ.

Chỉ là trong thời gian ngắn đi đâu học đây? Tôi thiếu tại Xuân Hoa huyện, hắn chưa từng nghe nói trong thành có vị đại nho nào, có thể thông hiểu cổ triện văn.

Dù có thể tìm ra người biết được loại văn tự này, nội dung trong sách cũng không thể tiết lộ ra ngoài. Dù sao loại đồ tốt có thể tu hành đặc đạo này, cá nhân nào gặp phải đều khó tránh khỏi sẽ sinh tâm tư.

Càng nghĩ, hắn càng không tìm ra một biện pháp nào ổn thỏa.

"Không biết năm đó vị 'Vu Thiên Sư' kia giải quyết vấn đề này thế nào? Hắn vốn là lái đò trên sông, cũng không hiểu cổ triện văn mới đúng."

"Được rồi, cùng lắm thì tốn một năm nửa năm nghĩ cách trước học được chữ cổ triện văn này đã. Dù sao hiện tại Tiểu Hóa Dương Công ta đã viên mãn, chừng ấy thời gian vẫn có thể chậm trễ được. . ." Thẩm Lạc xoay người ngồi dậy, cầm quyển sách bằng da kia lên, nhưng động tác trong tay ngừng lại, trong mắt lóe lên một tia cảnh giác.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 62: Thì Ra Là Thế

Thẩm Lạc nhanh chóng đặt quyển sách trong tay lên giường, lặng yên đi tới cửa, mở khóa cửa, thoáng mở ra một khe hở nhỏ, nhìn xung quanh thêm vài lần. Hành lang hẹp dài vẫn yên tĩnh, không có người đi lại.

Hắn gãi gãi đầu, tiếp tục khoá cửa lại, đi tới bộ cửa sổ trước mở cửa sổ ra. Cây gừa xanh ngắt kia lập tức đập vào mi mắt. Trừ nó ra, cũng không có người.

"Rốt cuộc có chuyện gì, vừa rồi rõ ràng ta nghe có người nói chuyện . . ." Thẩm Lạc đóng cửa sổ lại, tự lẩm bầm.

Ngay vừa rồi, bên tai hắn nghe được một thanh âm vang dội, tựa hồ đang niệm cái gì "Uông tắc trực", như hồng chuông đại lý quanh quẩn trong đầu, khiến cho tinh thần có một sát na hoảng hốt.

"Hắn là mấy ngày nay quá mệt mỏi, nghe nhầm rồi?" Thẩm Lạc vuốt vuốt mi tâm của mình, về lại bên giường, lần nữa đưa tay cầm nửa cuốn sách trên giường kia lên.

Kết quả là vào lúc này, bên tai lần nữa vang lên một thanh âm:

"Khúc tắc toàn. . ."

Thanh âm vẫn như cũ vang dội rõ ràng, đình tai nhức óc.

Thẩm Lạc cảm thấy đầu óc ông ông một hồi, hai cánh tay theo bản năng bung kín lỗ tai, quyển sách trên tay cũng theo đó tuột tay rơi xuống mặt đất.

Hắn vẫn duy trì tư thế này, đứng tại chỗ không nhúc nhích, một đôi mắt gắt gao nhìn chăm chăm nửa cuốn sách trên mặt đất.

Nửa ngày, Thẩm Lạc nuốt khô một miếng nước bọt, ngồi xồm xuống, cẩn thận từng li từng tí đưa ngón trở ra, chọt chọt trên quyển sách bằng da kia. Quyển sách bằng da không có bất kỳ biến hóa nào, bên tai cũng không xuất hiện thanh âm gì.

"Kỳ quái. . . Chẳng lẽ không phải đến từ trong sách này?" Khoé miệng Thẩm Lạc co giật một chút.

Đang cân nhắc, hắn dùng hai ngón tay kẹp lấy bìa quyển sách bằng da, nhấc quyển sách lên, đưa đến trước mặt dò xét.

Quyển sách này ngoại trừ bên trong chứa những cổ triện văn màu bạc cơ hồ không cách nào phân biệt kia, cũng không có gì khác biệt với sách bình thường.

"Sẽ không phải là quý vật kia bỗng nhiên xuất hiện, bám vào trong sách này chứ?" Thẩm Lạc nhớ ra cái gì đó, trong lòng run lên, tay trái vô thức sờ lên cánh tay phải mình.

Bất quá, sau khi hắn hôn mê một trận, Tiểu Hóa Dương Công mơ mơ hồ hồ đạt đến viên mãn, tựa hồ có quan hệ với quý đầu này. Mà chính mình ngoại trừ sau khi tỉnh lại có chút khô nóng bên ngoài, đến nay cũng không cảm thấy thân thể có gì không ổn.

Thẩm Lạc nghĩ tới đây, trong lòng an tâm hơn một chút, hai ngón tay kẹp lấy thư quyển nâng ở tay trái, tay phải tính phải đi bụi trên trang sách.

Kết quả khi mấy ngón tay hấn đảo qua sách, trong đầu lần nữa vang lên thanh âm "Bất tự phạt, cố hữu công. . . Ngôn tự nhiên. . ."

Con người hấn bỗng nhiên co rụt lại, tay phải dừng lại, nhìn chăm chăm vào chỗ ba ngón tay phải tiếp xúc, rõ ràng là ba chữ cổ triện văn màu bạc.

"Chẳng lẽ là . . ."

Trong đầu Thẩm Lạc xuất hiện một ý niệm, hít sâu một hơi, ba ngón tay phải rời trang sách xuống một tấc.

"Ngôn tự nhiên "

Lần này, thần sắc trên mặt Thẩm Lạc không còn bất định nữa, mà là mừng rỡ.

"Thì ra là thế, thì ra là thế! Ta đã biết, khó trách, khó trách. . ." Khoé miệng Thẩm Lạc không khỏi lộ ra một tia ý cười giật mình.

Nguyên lai Vô Danh Thiên Thư này, lại có thể thông qua chạm để đọc, trách không được "Vu Thiên Sư" là lái đò bình thường như thế, cũng có thể vô sự tự thông, bởi vì căn bản không cần phải hiểu cổ triện văn gì cả, chỉ cần sờ là được rồi.

Tìm hiểu được biện pháp đọc sách, Thẩm Lạc lập tức không kịp chờ đợi nhìn lên phía đầu, ngón tay đặt trên chữ thứ nhất.

Cổ triện văn này hấn nhận biết số lượng văn tự không nhiều, chính là một chữ "Phu", ngón tay của hấn vừa mới chạm đến, bên tai liền vang lên một chữ "Phu".

Thẩm Lạc khẽ vuốt cằm, ngón tay lập tức di động, đọc chữ thứ hai. . .

Kết quả ngón tay hắn vừa dờ qua mười mấy chữ, trong lúc bắt chợt đầu vầng mắt hoa một trận, nhưng thân thể cũng không bị lung lay.

Hắn lắc đầu, cho là mình mệt mỏi, muốn tiếp tục chạm đến chữ kế tiếp, kết quả vừa sờ chữ này, liền cảm thấy một trận trời đất quay cuồng, hai mắt biến thành màu đen.

Thẩm Lạc vội chụp lấy mép giường, lúc này mới không bị té ngã.

Lần này, không nghe thanh âm gì, nhưng trong đầu ngược lại một trận nhói nhói.

Thẩm Lạc không dám chủ quan, vội vàng đặt Thiên Thư ở đầu giường, nhắm mắt ngồi xếp bằng.

Hắn tinh thông Y Đạo, suy nghĩ một phen, liền biết triệu chứng vừa rồi, là tinh thần chi lực hao tổn quá độ gây nên.

Dựa theo Vu Diễm nói, nhân thể tinh khí thần vốn là một thể, hai bên hỗ trợ lẫn nhau. Bây giờ tinh thần lực hắn hao tổn rất lớn, thôi động Tiểu Hóa Dương Công hẳn là có thể tăng tốc khôi phục tinh thần lực.

Rất nhanh toàn thân Thẩm Lạc nóng bỏng, như ngâm mình trong nước nóng, khí huyết lưu thông cũng theo đó tăng tốc, trên mặt nổi lên một tầng hồng quang.

Quả nhiên, hắn vừa vận công, cảm giác đâm nhói trong đầu lập tức gíme bớt không ít.

Hắn nhẹ nhàng thở ra, tiếp tục vận chuyển công pháp.

"Xem ra dùng loại phương thức này đọc mặc dù không tệ, chỉ là quá hao phí tinh thần." Một khắc đồng hồ sau, Thẩm Lạc mở hai mắt ra, tự nhủ.

Tuy vậy, hắn không chân chờ chút nào, lại cầm quyển sách lên, thông qua ngón tay di động trên trang sách, đọc mười mấy chữ, cho đến khi choáng đầu hoa mắt, mới dừng lại ngồi xuống điều tức.

"Phu thiên đạo giả, vật vô hình vậy. Thiên Đạo vô hình, phân chia Âm Dương, sau đó sinh dưỡng vạn vật, thế nhân nếu cầu Trường Sinh Đạo, cần luyện âm dương, luyện phạm thành thánh, mới có thể dẫn vào chân đạo. . ."

Đây chính là Thâm Lạc ngồi xuống lặp đi lặp lại ba lần, mới hiểu một đoạn văn tự ngắn ban đầu này.

Từ đoạn chữ viết ghi lại trên quyển sách bằng da này, có thể là một môn pháp quyết tu luyện.

Đến lúc này, Thâm Lạc đã có thể hoàn toàn xác định, quyển sách này chính là Vô Danh Thiên Thư trong miệng Vu Diễm, tuyệt không thể sai!

Thâm Lạc hít sâu một hơi, phun ra một hơi, ánh mắt đã khôi phục bình tĩnh.

Bây giờ không phải lúc hưng phấn, giải đọc nửa bộ Vô Danh Thiên Thư này mới là đứng đắn. Bất quá đây sẽ là một quá trình vô cùng lâu dài.

Nhưng vào lúc này, khóe mắt hắn liếc qua bên cạnh hộp đá, một vòng xanh biếc ánh vào trong mắt của hắn.

Chính là ống trúc xanh biếc vỡ ra khe hở kia.

Hộp đá này và quyển sách bằng da đều là vật thần kỳ, ống trúc xanh biếc đặt chung một chỗ với chúng, nói không chừng cũng là một kiện bảo vật?

Vừa nghĩ đến đây, Thâm Lạc đưa tay lấy ống trúc ra, cẩn thận quan sát một phen, lại ước lượng trọng lượng, phát hiện không khác biệt gì với ống

trúc bình thường.

Hắn đứng dậy cầm qua cái kéo cạnh ngọn đèn bên giường, vạch một cái nhẹ trên ống trúc.

"Xoẹt" một tiếng, trên ống trúc lập tức bị vạch ra một vết tích.

Hắn vội vàng dừng tay, lông mày nhăn lại.

Ống trúc xanh biếc này vậy mà yếu ớt như thế, hẳn chỉ là một vật bình thường?

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 63: Khô Lâu Màu Đen

Thẩm Lạc suy nghĩ một chút, rồi đứng dậy đi tới trước bàn, lấy ống trúc xanh biếc đưa lại gần ngọn đèn dầu.

Ngọn lửa mờ nhạt bao quanh lấy ống trúc, chỗ tiếp xúc nhanh chóng chuyển sang màu vàng.

Tròng mắt của hắn hơi híp lại, không lập tức lấy ống trúc ra, mà tiếp tục dùng ngọn đèn dầu để thiêu đốt.

Màu vàng quanh thân trúc nhanh chóng biến thành màu đen, bên trong đã xuất hiện các đốm lửa nhỏ, và một ít khói bốc lên, giống như sắp sửa muốn cháy.

Thẩm Lạc thấy vậy liền lấy ống trúc ra, thổi tắt những đốm lửa nhỏ ở trên đó, mặt lộ vẻ thất vọng.

Xem ra ống trúc xanh biếc này, cũng chỉ là vật tầm thường.

Hắn lập tức tự cười chính mình.

Lần này hắn ra ngoài, không chỉ được như ý nguyện tìm được vô danh Thiên Thu, còn vô tình lấy được bảo hộp có khả năng thu nhỏ đồ vật, Tiểu Hóa Dương Công thì đạt đến viên mãn. Nay bản thân mình lại muốn có thêm bảo vật khác nữa, không khỏi quá mức tham lam rồi.

Trong lòng thâm Lạc âm thầm khuyên bảo bản thân một phen, nhưng vẫn có chút không cam lòng mang ống trúc vút bỏ, chỉ đành bỏ nó vào trong hộp đá.

Sau đó hắn trở lại trên giường khoan chân ngồi xuống, cầm lấy vô danh Thiên Thư, bắt đầu tiếp tục "Vuốt ve"...

Trong mấy ngày kế tiếp, Thâm Lạc đóng cửa cả ngày không ra, để nghiên cứu vô danh Thiên Thư, dịch tại bạch ngọc sách khi thì tinh thần mỗi một liên ngồi xuống dưỡng thần, sau khi khôi phục lại cứ tiếp tục đọc sách. Thỉnh thoảng, hắn lại gọi Tiểu Tam Tử đưa một chút thức ăn, để lấp đầy bụng rồi lại tiếp tục.

Dưới sự nỗ lực không ngừng không nghỉ của hắn, rốt cuộc tại giữa trưa ngày thứ năm, đã đọc xong nội dung của nửa bộ vô danh Thiên Thư.

Một ngày nọ, Thâm Lạc ngồi xếp bằng trên giường, tuy trên mặt râu ria xồm xàm, tràn đầy vẻ mỏi mệt, nhưng đôi mắt hết sức sáng tỏ, hưng phấn dị thường.

Đúng như lúc trước hắn đã đoán, trong vô danh Thiên Thư ghi chép lại một môn pháp quyết tu luyện, so với Tiểu Hóa Dương Công tinh thâm huyền diệu hơn không biết gấp bao nhiêu lần. Nó chính là một môn Tiên gia công pháp đúng nghĩa.

Phương pháp tu luyện của bí quyết này lại không có tên, căn cứ quy tắc chung thứ nhất kể lại, thì tổng cộng có mười tám tầng, có thể tu luyện từ Luyện Khí kỳ một mạch đến Độ Kiếp thành Tiên.

Ngoài ra cũng nhờ đó, hắn mới biết rõ tất cả các cấp độ tu Tiên trước khi Độ Kiếp thành Tiên. Nó theo thứ tự là Luyện Khí kỳ, Tích Cốc kỳ, ngưng hồn thời kỳ, Xuất Khiếu kỳ, Đại Thừa kỳ và Chân Tiên kỳ.

Bên trong Vô danh thiên thư cũng không giải thích cặn kẽ về sáu cảnh giới này của bạch ngọc sách, chỉ nói một ít chuyện đơn giản. Như khi một người tu luyện đến chỗ tinh thâm, không chỉ có thọ nguyên lâu dài, còn sở hữu đại thần thông mạnh mẽ, thậm chí muốn hô phong hoán vũ hay di sơn đảo hải cũng không phải không được.

Nếu ai may mắn đạt đến tầng cuối cùng là Chân Tiên kỳ, thì có thể chân chính phi thăng thành Tiên, cùng nhật nguyệt đồng huy, thiên địa đồng thọ.

*nhật nguyệt đồng huy, thiên địa đồng thọ: ý là trường tồn cùng trời đất, mãi sáng như mặt trời và mặt trăng

Tuy rằng trên sách chỉ có rải rác vài câu, nhưng Thâm Lạc vẫn cảm giác được nhiệt huyết sôi trào.

Những năm này hẳn không chỉ một lần đọc được những lời miêu tả về "Tiên Nhân" trong kì ván dị chí, nhất là chuyện xưa kể về những người hàng yêu trừ ma, thay trời hành đạo, làm bản thân mê mẩn không thôi. Nhưng tiếc là bản thân mình lúc trước gầy yếu, không làm gì được, muốn sống như người bình thường cũng là hy vọng xa vời, nên việc tu Tiên chỉ là si tâm vọng tưởng.

Thế nhưng hôm nay lại khác, Tiểu Hóa Dương Công ngoài ý muốn viên mãn, khiến thể chất hẳn thay đổi thật lớn, tuy rằng trước đây bị Âm khí phụ thể làm cho Nguyên Khí hao tổn không cách nào hoàn toàn bù đắp, nhưng ịch ra đã có tư cách tu luyện công pháp của Tiên gia.

Nhưng điều đáng tiếc là, quyển sách này đã bị xé đi một nửa ở đằng sau, phía trước chỉ ghi lại có chín tầng khẩu quyết của công pháp, nếu có tu luyện toàn bộ cũng chỉ đạt đến ngưng hồn kỳ.

Đối với việc này, Thâm Lạc cũng không cảm thấy thất vọng.

Vì căn cứ vào lời kể trong sách, dịch tại bạch ngọc sách kết hợp với tin tức mà lúc trước hắn cùng Bạch Tiểu Thiên nói chuyện, thì tu Tiên chính là việc nghịch thiên. Nên mỗi tầng tu luyện đều khó khăn dị thường, gia sử tư chất không tốt hoặc là ngộ tính không đủ, dù chỉ là trụ cột căn bản nhất Luyện Khí kỳ cũng không đạt được. Như Xuân Thu Quân có khoảng một trăm người đệ tử, cũng chỉ có ba người chính thức bước vào cảnh giới này, đạt được Pháp lực đấy.

Mặc dù Thâm Lạc khát vọng với cảnh giới cao thâm ghi lại trong vô danh trên thiên thư, nhưng cũng không mơ tưởng cho rằng mình có thể dễ dàng đạt tới. Hắn có thể đạt tới Luyện Khí kỳ, gia tăng thêm sáu mươi năm thọ nguyên, đã đủ hài lòng.

Còn nếu vận khí không tệ, có thể đạt đến cao hơn cảnh giới, cũng rất tốt.

Hơn nữa hắn trải qua lần tầm bảo này, đối với những việc phát sinh trong mộng cảnh mà gôi ngọc mang lại, đã không còn nghi ngờ.

Vậy thì ngàn năm sau đó tương lai thế giới!

Nói cách khác, chỉ còn mấy trăm năm, ma kiếp sẽ phủ xuống...

Thâm Lạc suy nghĩ môth chút, rồi thở dài.

Mọi thứ về tương lai đều còn rất xa xôi, suy nghĩ nhiều cũng vô ích. Hiện giờ mình tốt nhất vẫn nên tu luyện bộ vô danh Thiên Thư đã, mấy việc khác sẽ tính sau .

Sau khi Thâm Lạc tính toán xong, bèn lấy quyển sách bỏ lại hộp đá, lại mang hộp đá giấu ở dưới gối đầu, rồi mới nằm lên trên giường ngáy o..o...

...

Không biết qua bao lâu, thắm Lạc từ trong ngủ mơ chậm rãi tỉnh dậy, mệt nhọc suốt mấy ngày đã hết sạch, chỉ cảm thấy toàn thân tràn đầy sức lực.

Thắm Lạc xuống giường hoạt động tay chân, mở cửa sổ ra.

Bên ngoài trời là một mảnh đen kịt, xuyên thấu qua cây cối và cảnh lá tươi tốt, mơ hồ có thể nhìn thấy một vòng trăng tròn đang hạ xuống phía Tây. Ngoài cửa sổ trong sân, ngoại trừ ngẫu nhiên có âm thanh của côn trùng kêu, thì hầu như mọi thứ đều yên tĩnh, có lẽ lúc này đã là nửa đêm.

"Chẳng lẽ ta đã ngủ trọn vẹn một ngày rưỡi?" Thắm Lạc thầm nghĩ, quay người đi tới bên giường.

Giờ phút này đêm dài vắng người, đúng là thời điểm tu luyện tốt nhất.

Thắm Lạc thò tay vào dưới gối lấy ra hộp đá, nhét vào trong ngực, rồi sau đó nhẹ nhàng mở cửa đi ra ngoài.

Nghĩ lại thì phương thức tu luyện của vô danh pháp quyết có chút kỳ lạ, vừa mới bắt đầu liền cần ngồi xuống tại hồ nước, hoặc là dòng suối nhỏ để tu luyện.

Nhưng đây cũng không phải là việc khó gì đối với hắn, cách bên ngoài trấn không xa có một dòng suối nhỏ, lúc trước từng đi ngang qua.

Thắm Lạc đi dọc theo hành lang rồi ngoặt vào, đến chỗ bờ tường viện.

Hắn nhẹ nhàng nhảy lên, thân thể dường như không có sức nặng. Cả người nhảy cao hơn một trượng, tay phải tạc trên tường khẽ chống, liền nhẹ nhàng rơi vào một cái trong hẻm nhỏ ở bên ngoài. Đây đúng là địa phương mà mấy ngày trước đây, hắn thí nghiệm Phù Lục vào buổi tối.

Thẩm Lạc quay đầu lại, nhìn bức tường, khước miệng hơi nhếch lên.

Từ khi Tiểu Hóa Dương Công viên mãn, khả năng nhảy lên của hắn cũng tăng lên đáng kể. Nhưng đáng tiếc mình chưa từng học qua bất cứ loại khinh thân chi thuật nào, nếu không vượt qua tường viện nho nhỏ này cũng không cần dùng tay.

Hắn phân biệt phương hướng một chút, rồi nhanh chóng nhắm hướng một hẻm nhỏ lao đi, sau một lát liền ra khỏi thị trấn nhỏ, đi khoảng ba bốn dặm đã đến chỗ phụ cận của dòng suối nhỏ.

Dòng suối nhỏ này từ bên ngoài trấn lượn quanh qua đây, chỉ rộng có ba bốn trượng, nước có chút thanh tịnh, bên trong có nhiều rong và bèo.

Thẩm Lạc bước xuống dòng suối tìm một khu vực vắng vẻ, bỏ đi quần áo, chỉ mặc mỗi chiếc quần cộc.

Hắn đang muốn xuống nước, nhưng khi mắt tình cờ liếc qua bả vai, thì trợn trừng lên nhìn chăm chú không chớp.

Chỗ dấu răng màu đỏ sậm trước kia, đã không thấy tung tích, thay vào đó là một hình xăm khô lâu màu đen!

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 64: Âm Dương Giao Thái

Thẩm Lạc nhìn qua đồ án khô lâu trên đầu vai chỉ thấy lạnh buốt sống lưng.

Cái đầu lâu màu đen này trông rất thật, nhìn thoáng qua tựa như chính là cái đầu lâu đã cắn vai hắn khi trước. Trông nó cứ như bất cứ lúc nào cũng có thể bay ra ngoài, mặt khác, dấu răng khi trước giờ đã biến mất không chút vết dấu.

Hắn trước đây đã liên tiếp gặp những sự việc kỳ kỳ nên năng lực tiếp nhận tự nhiên đã mạnh lên không ít, nhưng trong đêm tối lại chợt thấy cảnh này, trong lòng vẫn không khỏi run lên.

Thẩm Lạc hít sâu một hơi, đợi tâm cảnh hồi phục lại mới bắt đầu tỉ mỉ quan sát đồ án này.

Những đường cong tạo nên đồ án này trông rất giống phù văn của phù lục, tạo chút cảm giác thần bí khó giải thích.

Ngoài bộ dáng dọa người ra, đồ án này không đau cũng chẳng ngứa, hoàn toàn không cho cảm giác gì, nếu không phải trùng hợp khi cởi áo hắn nhìn qua vai thì đoán chừng hắn cũng sẽ không phát hiện ra.

“Chẳng lẽ nó có liên quan tới cái đầu lâu màu trắng lúc trước? Chẳng lẽ hình xăm đầu lâu này chính là do đầu lâu màu trắng biến thành?” Thẩm Lạc rờ rờ cảm, thâm suy đoán.

Hắn đưa tay sờ sờ đồ án, phát hiện da chỗ đó so với xung quanh không khác gì nhau, không lồi lên lõm xuống, tựa như nó thực sự chỉ là một hình xăm mà thôi.

Hắn lại dùng móng tay ra sức cào cạy mấy cái, kết quả ngoài việc thấy hơi đau ra thì đồ án kia chẳng chịu ảnh hưởng gì, y như nó và phần da nơi đó từ trước tới giờ vốn là nhất thể.

Thẩm Lạc hơi trầm ngâm, xong liền khoanh chân ngồi xuống, vận chuyển Tiểu Hóa Dương Công, đưa Dương cương chi khí từ đan điền lên bả vai.

Chỉ sau chốc lát, toàn bộ phần bả vai hắn bị bao phủ bởi một tầng ánh sáng màu đỏ dịu mắt. Làn da cũng lờ mờ thấy tỏa ánh sáng màu đỏ, nhưng hình đầu lâu trên bả vai, ngoài những chỗ “rỗng” như hốc mắt, lỗ mũi hơi ửng đỏ, những chỗ khác vẫn đen sì như cũ, không có chút gì khác thường.

“Tiểu Hóa Dương Công của mình giờ đã viên mãn, Dương cương chi khí sinh ra theo đó cũng vượt xa khi trước, nếu là vật âm tà thì không thể tĩnh lặng như thế mới phải.”

Thẩm Lạc không dừng lại mà tiếp tục thử nhiều cách nữa, hết quyền đấm chưởng vỗ tới răng cắn, nước xối hồng xóa đi hình đầu lâu này nhưng cái nào cũng như nhau, kết quả đều là thất bại.

“Được rồi, xem ra nhất thời không có gì đáng ngại, cứ tạm vậy đã. Nói gì nói, nếu không có kỳ ngộ lần này, Tiểu Hóa Dương Công với mình đúng là khó hơn lên trời. Hy vọng Vô Danh pháp quyết sẽ không khó khăn vậy nữa.” Thẩm Lạc không tiếp tục suy tính mấy chuyện vụn vặt nữa mà một lần nữa suy nghĩ về Vô Danh pháp quyết.

Dựa theo lời của Phong Dương chân nhân và La sư từng nói, nếu Tiểu Hóa Dương Công đại thành thì thọ nguyên có thể tăng thêm khoảng hai, ba năm, có điều chút thời gian này có thể giúp hắn đạt được như ý nguyện hay không lại là một chuyện khác.

Nhưng bất luận thế nào, đã đi tới bước này rồi, hắn tuyệt đối không thể lùi bước.

Thâm Lạc thâm suy nghĩ như thế, đồng thời đứng dậy vung vẩy cánh tay, cất bước lội xuống dòng suối nhỏ, tới chỗ nước nông liền khoanh chân ngồi xuống, căn mặt nước vừa vắn cao qua ngực nhưng chưa tới cổ.

Kế đó, hắn tập trung tinh thần suy nghĩ, nhớ lại thật kỹ càng khẩu quyết tu luyện tầng thứ nhất của Vô Danh pháp quyết, sau khi xác nhận không sai gì mới dựa theo nội dung pháp quyết mà bắt đầu hô hấp thổ nạp.

Không giống như Tiểu Hóa Dương Công, Vô Danh pháp quyết này đặc biệt chú trọng liên hệ với trời đất bên ngoài, trong quá trình hô hấp thổ nạp cũng phải ngưng thần để cảm ứng thiên địa ngoại giới(1).

Thâm Lạc lúc bắt đầu còn chưa quen lắm, hít thở chập chờn mất một lúc rồi mới từ từ tiến nhập trạng thái.

Dương cương chi lực trong đan điền theo sự dẫn dắt của pháp quyết công pháp bắt đầu từ từ vận chuyển, sau khi vận hành được một chu thiên, khi trở lại đan điền mơ hồ thấy có chút ấm áp.

Cùng lúc đó, khí tức lạnh giá từ trong dòng nước suối xung quanh cũng thấm thấu vào, tích tụ trong tứ chi của hắn chứ chưa khuếch tán về phía ngực, bụng.

Căn cứ vào ghi chép trên Vô Danh Thiên Thư, những thứ khí tức lạnh giá kia chính là Thủy linh chi khí.

Thẩm Lạc tiếp tục vận chuyển Vô Danh pháp quyết, một lần nối tiếp một lần, chẳng mấy chốc đã vận chuyển được ba mươi sáu chu thiên.

Mỗi khi vận chuyển một lần pháp quyết, Dương cương chi khí trong đan điền lại nóng thêm một chút, cứ vậy sau ba mươi sáu chu thiên, nơi đan điền như có một đám lửa đang bùng bùng thiêu đốt.

Mà tứ chi hần dưới sự thẩm thấu liên tục của Thủy linh chi khí dần trở nên lạnh buốt, y như bị đặt trong một khối băng, hầu như mất hết tri giác.

Cứ một nóng một lạnh như thế khiến cả người Thẩm Lạc như nằm giữa băng hỏa lưỡng trọng thiên(2), cực kỳ thống khổ, cũng may hần có định lực vô cùng lớn nên nghiêng răng chịu đựng.

Muôn bước vào Luyện khí kỳ, từ một kẻ phạm tục trở thành một tên tu sĩ chân chính, thứ quan trọng nhất chính là phải thông pháp tính, nói ngược lại chính là, chỉ có thông pháp tính rồi thì mới xem là chính thức bước vào Tiên đồ.

Căn cứ theo lời kể của Bạch Tiêu Thiên, tu luyện mỗi một môn pháp quyết, kỳ thực đều có phương pháp để làm thông pháp tính riêng.

Phương pháp trong Vô Danh pháp quyết chính là điều động nền móng Dương cương chi khí, đồng thời dẫn dắt Thủy linh chi khí vào trong cơ thể, vận chuyển công pháp ba mươi sáu chu thiên, làm cho bản thân ở vào trạng thái như nằm trong ranh giới giữa hai vòng băng hỏa.

Sau khi ở vào trạng thái này rồi, nếu có thể thông qua việc không ngừng thử nghiệm và cảm ngộ mà thành công dẫn nhị khí hợp nhất, đạt tới một loại tuần hoàn vi diệu của Âm Dương giao thái(3) thì mới có thể giúp thân thể dung nhập vào trong trời đất, tức thì tinh thần có thể tập trung cao độ, mượn cơ hội chuyển biến này để hiểu rõ(4) pháp tính.

Cái gọi là cảm ngộ vốn đã có phần hư vô mờ mịt, tựa như hoa trong gương trắng trong nước, thấy được mà chưa hẳn đã chạm được, thậm chí cảm ngộ của mỗi người cũng lại khác nhau, nhưng nếu không ngừng thử nghiệm, tựu chung vẫn có thể tăng khả năng thành công. Có điều có một số người vì tư chất hoặc ngộ tính có hạn nên dù có khắc khổ tu hành thì kết quả cả đời cũng không cách nào chạm tới điểm mấu chốt kia.

Thẩm Lạc lúc này vừa lại lặng yên đọc lại một lượt phương pháp được Vô Danh pháp quyết ghi chép lại, đồng thời bắt đầu vận chuyển Dương cương chi khí trong đan điền và Thủy linh chi khí tích lũy ở tứ chi.

Hai luồng khí tức một nóng một lạnh đan xen va chạm trong cơ thể khiến sắc mặt hắn lúc xanh, lúc đỏ luân phiên.

Tình cảnh nóng lạnh đan xen này lúc đầu còn ở thế giằng co, sau một lúc thì thấy Thủy linh chi khí lạnh giá kia rõ ràng yếu thế hơn nhiều so với Dương cương chi khí, dưới sự tiêu trừ của đôi phương, Thủy linh chi khí bắt đầu tan rã một cách nhanh chóng.

Thẩm Lạc âm thầm thở dài. Hắn biết mình đã thất bại.

Xem ra Vô Danh pháp quyết này với Tiểu Hóa Dương Công cũng giống nhau, đều không dễ tu luyện, hoặc cũng có thể nói là tư chất của hắn không được tốt lắm.

Có điều đây vốn chỉ là lần thử đầu tiên, hắn chỉ muốn thể nghiệm quá trình tu luyện Vô Danh pháp quyết chứ vốn không ôm kỳ vọng gì quá lớn, vậy nên hiện tại cũng chưa thể nói tới thất vọng gì.

Nhưng chính vào lúc này, dị biến phát sinh.

Thẩm Lạc chỉ cảm thấy bên vai phải hơi mát lạnh, kế đó một cỗ hàn khí khổng lồ từ trong đó tuôn ra, rót vào trong cơ thể hắn.

Thân thể hần cứng đơ, mặt ngoài cơ thể một lần nữa nổi lên một tầng băng lạnh nhỏ mịn màu trắng, trong thoang chốc đã lan tỏa trùm khắp cơ thể.

Khác với lúc trước, cỗ hàn khí này không tạo ra bất kỳ ảnh hưởng gì với môi trường xung quanh, dòng nước vẫn chảy xuôi như cũ, nhiệt độ nước cũng không giảm đi chút nào.

Khí tức âm hàn vừa tiến vào trong cơ thể Thẩm Lạc liền lập tức chạy về phía đan điền, nơi Dương cương chi khí phóng ra. Cả hai hung hăng đụng vào nhau.

Ừmmm!

Một hồi âm thanh trầm đục từ trong cơ thể hần truyền ra, đồng thời lục phủ ngũ tạng toàn thân chấn động một cái.

Kinh mạch khắp người Thẩm Lạc đau đớn. Hần muốn động dậy một chút cũng không thể làm được, càng không cách nào khống chế hai luồng lực lượng này va chạm, chỉ có thể để mặc cho chúng hung hăng va chạm trong người mình.

Cũng may hai luồng khí tức cường đại này không xung đột quá lâu, chỉ một chốc đã đan xen vào nhau, theo đó chúng từ trùng kích lẫn nhau biến thành dung hợp hỗ trợ.

Giờ khắc này, Thẩm Lạc bắt đầu cảm giác như mình đẩy ra một cánh cửa thần bí, trong người dâng lên một cảm giác khoan khoái nhẹ nhàng khó tả, tâm hồn không nhận được mà đắm chìm trong đó.

Hần lúc này có thể cảm nhận được Thủy linh chi khí ở tứ chi đang không ngừng dũng mãnh đi vào thân thể, Dương cương chi khí ở đan điền

cũng theo đó không ngừng chạy tới giao hòa. Loại quá trình này nhẹ nhàng tự nhiên, hoàn toàn không cần bản thân hẳn phải tiến hành can thiệp.

Thực sự giống như hết thảy chuyện này, vốn phải bình thường như thế.

Chú giải:

1. Thiên địa ngoại giới: Vẫn là trời đất bên ngoài thôi nhưng câu này nguyên gốc tác giả bị lặp từ, đọc khá khó chịu nên mình phải thay.

2. Lưỡng trọng thiên: Hai vùng trời nặng? Hì, thực ra nên hiểu là hai vùng sát nhau có tính chất hơi khắc nghiệt và thường là đối lập. Cụm từ này bạn nào đọc nhiều truyện Tiên Hiệp thì rõ rồi, mình chú giải cho các mới đọc nhé.

3. Âm Dương giao thái: Âm Dương thì đã rõ, giao ở đây là giao thoa, đan xen. Thái ở đây là yên ổn, an bình, ổn định.

4. Nguyên gốc là Thông Đạt Pháp Tính, tương đương hiểu rõ Pháp tính, ngắn hơn thì chính là cái cụm Thông pháp tính = hiểu tính, chất chất của pháp (có thể là phương pháp, pháp thuật, pháp lực).

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 65: Thông Pháp Tính

Không biết qua bao lâu, ý thức Thẩm Lạc mới dần dần khôi phục thanh tỉnh.

Hắn mở mắt ra, phát hiện dưới cổ mình vẫn như cũ ngâm trong nước suối, đầu tiên là giặt mình, tiếp đó khẽ giặt mình.

Mặc dù đã vào hạ, nhưng sáng sớm nước suối vẫn lạnh thấu xương, nếu ngâm mình ở trong đó cả đêm, cho dù là người thân thể cường tráng cũng bị đông lạnh nguy hiểm đến tính mạng, huống chi thể cốt mình như bây giờ.

Chỉ là chính mình vì sao không cảm giác nước suối lạnh buốt, ngược lại cả người ngâm trong đó có chút dễ chịu.

Thẩm Lạc hơi nghi hoặc một chút, từ trong nước chậm rãi đứng lên.

Giờ phút này sắc trời đã sáng rõ, triều dương chiếu xuống ánh sáng màu vàng óng.

Chỉ là trong mắt hắn, thời khắc này thế giới tựa hồ hoàn toàn khác biệt trước đó, phẳng phất trước đó chưa sáng tỏ, trước nay cũng chưa rõ ràng.

Thẩm Lạc tựa hồ nghĩ tới điều gì, ánh mắt quét qua bốn phía, kết quả ngạc nhiên phát hiện, nhãn lực của mình lại đề cao không biết bao nhiêu lần!

Hắn có thể tùy tiện thấy rõ mỗi một vệt hoa văn trên lá cây cách đó vài chục trượng, thậm chí ngay cả con kiến nhúc nhích trên cành cây vừa đi vừa về, còn có thân thể sâu ăn lá co rụt lại trốn ở trong lá cây tươi tốt, cũng chạy không khỏi ánh mắt của hắn.

Hắn lấy lại bình tĩnh, nhìn ra nơi xa hơn.

Thôn trấn cách đó vài dặm lập tức rõ ràng ánh vào trong mắt của hắn, con đường đá xanh quanh co, hai bên căn phòng bốc lên khói bếp, sáng sớm đám lá buôn bắt đầu loay hoay hàng hóa của mình, còn có bọn nhỏ chơi đùa trước cửa nhà mình . . .

Không chỉ như vậy, lỗ tai hắn cũng biến thành linh mẫn trước nay chưa từng có: Chung quanh côn trùng kêu vang, tiếng chim kêu thì không cần phải nói, không ít thanh âm xa lạ cũng truyền vào trong tai hắn. Trong đồng ruộng cách đó không xa, một con chuột oạch chạy qua dòng suối nhỏ bên bờ; trong bụi hoa hai con hồ điệp đang vỗ cánh; trong động quật bên dòng suối, một con cua đang đào đất, trong miệng phun ra bong bóng, rung động phức tạp . . .

Khứu giác của hắn cũng tăng mạnh, mùi tanh bùn đất, mùi hoa cỏ thơm ngát, mùi lá rụng hư thối, còn có hơn hai ba mươi mùi khác, cùng tràn vào mũi của hắn.

"Mùi vị gì khó ngửi như vậy?" Thẩm Lạc đưa tay bưng kín lỗ mũi, thì thào nói.

Ngay vừa rồi, hắn ngửi được một mùi hôi thối tràn vào trong mũi, phảng phất đang ở trước mắt, lúc trước ngược lại không chú ý tới.

Kết quả ngay lúc tay trắng nõn nà của hắn mò trúng một lớp đồ vật gì đó, hắn đưa bàn tay đến trước mặt xem xét, phát hiện là một vật đen sì,

phảng phất là bùn bản.

Mà cổ mũi thổi trước đây, chính là đến từ đây.

Thâm Lạc vội vàng dùng hai cánh tay lau mặt một cái, phát hiện cả khuôn mặt mình, bao gồm cả cổ, đều bám vào một tầng bùn bản màu đen như thế, đành phải dùng nước suối cọ rửa một phen.

Rửa đi lớp bản trên mặt, Thâm Lạc cảm thấy một trận thần thanh khí sáng, trong lòng càng mừng rỡ không thôi.

Ngũ giác mình trong bất tri bất giác giống như biến hoá thoát thai hoán cốt, loại cảm giác này xa xa không phải Tiểu Hóa Dương Công viên mãn có thể so sánh, là một loại tăng về chất!

Lúc này, hần đột nhiên nhớ lại chuyện phát sinh tối hôm qua, tựa hồ chính mình thử tu luyện công pháp ghi trên Vô Danh Thiên Thư, về sau trong bất tri bất giác, tựa hồ đã mất đi ý thức.

"Tựa hồ ta chỉ dựa vào trình tự trên đó, vận hành ba mươi sáu chu thiên, chẳng lẽ công pháp này thần kỳ như vậy, vừa mới bắt đầu tu tập, đã làm cho ngũ giác tăng lên lớn như thế? Trước không cần quan tâm nhiều, tóm lại không phải chuyện xấu."

Thâm Lạc hít sâu một hơi, bình phục tâm tình một chút, từ trong suối nước từng bước một lội lên bờ.

Kết quả đi đến một nửa, bước chân hần đột nhiên dừng lại, một cái chân phải nhấc ở giữa không trung, cả người cứ như vậy không nhúc nhích đứng tại nơi đó.

Bởi vì ngay vừa rồi, hần phát hiện chính mình ngoại trừ ngũ giác tăng lên, còn nhiều thêm một loại cảm giác huyền diệu, tựa hồ mình có thể cảm

giác được một loại mờ mịt trước kia không phát giác được.

Loại vật mờ mịt này tồn tại ở không khí chung quanh, đại địa, dòng nước, cỏ cây, các loại sự vật giữa thiên địa, hoặc nhiều hoặc ít, hình thái không đồng nhất. . . Ngay cả trong thân thể hấn cũng có, tồn tại ở trong đan điền.

Thẩm Lạc không dám tùy tiện động đậy, sợ phá hủy loại cảm giác huyền diệu này.

Hấn chậm rãi nhắm hai mắt, tĩnh tâm cảm thụ loại "vật mờ mịt" trong đan điền này.

Đây tựa hồ là một sợi khí lưu yếu ớt, băng lạnh buốt mát, lưu chuyển tuần hoàn trong đan điền, tản mát ra một cỗ ba động nhàn nhạt, mà dương cương chi lực vốn dư thừa vừa tiếp xúc cỗ khí lưu này, lập tức lui bước né tránh.

"Đây. . . Đây là pháp lực! Ta đã Thông pháp tính!" Thẩm Lạc mở ra hai mắt, chân phải bỗng nhiên rơi xuống, giẫm trong nước suối, văng lên một mảng lớn bọt nước.

Cỗ khí lưu lạnh buốt này tản ra ba động, tương tự với bạch khí trong nguyên thạch, còn có ba động khí tức do các tiên sư Vu Diễm tản ra, có thể xác định chính là pháp lực.

Từ khi tiếp xúc đến chuyện tu luyện, biết được thế giới này thật sự tồn tại pháp lực thần thông, hấn không giờ khắc nào không khát vọng có thể phóng ra một bước này, đạt tới cảnh giới này.

Chỉ là một bước này đối với tuyệt đại đa số người đều là xa xa không thể chạm, với hấn càng là si tâm vọng tưởng.

Có lẽ bởi vì áp lực thọ nguyên, hoặc là trong lòng kiên trì chấp niệm, hẳn không hề từ bỏ, nên không biết bỏ ra bao nhiêu. Chỉ là hẳn vạn lần không ngờ, bỏ ra những thứ này, nhanh như vậy đã có hồi báo!

Hắn lại mơ mơ hồ hồ thông pháp tính, đã luyện thành pháp lực, chân chính bước vào thế giới tu luyện!

Hai tay Thẩm Lạc bắt tri bắt giác nắm chặt thành quyền, móng tay đâm thật sâu vào trong thịt, nhưng không cảm thấy đau chút nào.

Một hồi lâu sau, hắn mới ép buộc chính mình tỉnh táo lại, hồi tưởng lại cả sự kiện, đột nhiên lại cảm giác có chút không thích hợp.

Dựa theo Bạch Tiêu Thiên nói, Thông Pháp Tính là cửa ải trọng yếu bước vào con đường tu tiên, cực kỳ khó đột phá, không biết bao nhiêu người thiên tư thượng giai, sớm đặt nền móng công pháp tu luyện viên mãn, lại thêm linh đan diệu dược phụ trợ, vẫn từ đầu đến cuối không cách nào bước ra một bước này, ví dụ như, trong Xuân Thu quan có không ít.

Hắn bỏ ra ròng rã thời gian hai năm mới tu luyện Tiểu Hóa Dương Công nhập môn, tư chất tuyệt không thể nói tốt, thậm chí là tệ, chuẩn bị mấy năm còn thừa đầu nhập vào trong đó, để cầu thông qua cửa ải này.

Kết quả hôm qua lần đầu thử công pháp vô danh này, liền thông pháp tính, thực sự không thể tưởng tượng nổi.

Dù công pháp này tinh diệu hơn so với Thuận Dương Kiếm Quyết của Xuân Thu Quan, tác dụng đối với Thông Pháp Tính càng tốt hơn, cũng không nên dễ dàng đột phá như thế mới đúng.

Đây quả thực giống như trời trợ giúp vậy.

"Trời trợ giúp. . ."

Thẩm Lạc vừa nghĩ đến đây, đột nhiên hồi tưởng lại cỗ hàn lưu đem qua đột nhiên xuất hiện kia.

Lúc ấy hắn hấp thu thủy linh khí từ trong suối nước đã tán loạn, tựa hồ cỗ hàn lưu này đột nhiên xuất hiện, khiến cho hắn lâm vào cảnh giới thân ngã lưỡng vong.

"Ta nhớ dòng hàn lưu kia là từ vai phải truyền đến, hắn là có quan hệ cùng nó?" Thẩm Lạc đang cân nhắc, vô thức nhìn về phía hình xăm đầu lâu trên vai phải.

Bức hình xăm kia vẫn như cũ sinh động như thật, không biến hóa chút nào so với trước.

Chẳng biết tại sao, đồ án hình xăm vốn nhìn có chút làm người ta sợ hãi, giờ phút này nhìn cảm thấy thuận mắt hơn nhiều.

"Có lẽ, đây chính là cơ duyên tạo hóa!" Thẩm Lạc gỡ đầu một cái, không khỏi trầm nghĩ như vậy.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 66: Đạp Nước Đi

Thảm Lạc nhìn chung quanh thêm vài lần, di động thân thể trốn trong một lùm cây rong tươi tốt phụ cận, lần nữa khoanh chân ngồi xuống.

Đây là lần đầu trải qua tiên đồ, thông pháp tính, tất nhiên là không kịp chờ đợi muốn tiếp tục tu luyện, mau chóng tu thành đệ nhất trọng công pháp, xem rốt cuộc sẽ khác gì người thường.

Hiện tại là ban ngày, dòng suối nhỏ này mặc dù cách tiểu trấn kia không xa, nhưng hẳn cũng không lo lắng có người tới. Với ngũ giác linh thức nhạy bén như giờ, chỉ cần có người tiến vào trong vòng ba dặm chung quanh, hẳn sẽ phát hiện sớm.

Thảm Lạc nhắm hai mắt, nhớ lại khẩu quyết đệ nhất trọng công pháp vô danh.

Pháp quyết tu tiên đặt nền móng hoàn toàn khác với Tiểu Hoá Dương Công là hoàn toàn nội luyện, nam tử ôn dưỡng dương cương chi khí thể nội, nữ tử thì nuôi nguyên âm chi khí.

Còn Vô Danh Thiên Thư ngoại trừ nội luyện bên ngoài, càng quan trọng hơn là tiếp dẫn thiên địa linh khí nhập thể, dựa vào dương cương chi khí hoặc nguyên âm chi khí, cô đọng thành pháp lực bản thân, lại súc nhập vào trong đan điền.

Kết quả hẳn bắt đầu tu luyện không bao lâu, trong miệng khẽ di một tiếng, chậm rãi mở hai mắt ra.

Ngay vừa rồi hấn bắt đầu vận chuyển đại chu thiên thứ nhất, đưa dương cương chi khí chìm xuống dưới, sau đó thẳng xuống huyết Dũng Tuyền dưới lòng bàn chân, phát hiện một chuyện quái sự.

Một sợi pháp lực yếu ớt trong đan điền kia, đi theo dương cương chi khí, dọc theo Âm Khiêu mạch một đường thông xuống hai chân, khiến cho hai chân truyền đến cảm giác tê tê đại đại khác thường.

Toàn bộ quá trình liên mạch, không có một tơ một hào trì trệ nào.

"Kỳ quái, tại sao lại như vậy?" Thẩm Lạc hơi hoang mang lắm lắm.

Sau một phen suy tính, hơi suy nghĩ, một sợi pháp lực kia liền từ hai chân chảy ngược lên, hồi phục trong đan điền, cảm giác tê đại hai chân cũng biến mất theo.

Hấn tiếp tục vận chuyển chu thiên, lại dẫn dương cương chi khí đến huyết Ngọc Đường nơi ngực, phát hiện dòng pháp lực kia cũng theo đó du tẩu lên, từ Thủ Tam Âm Kinh dọc theo hai tay hướng ra hai bàn tay, sau đó lại theo tâm niệm hấn chuyển động về lại đan điền.

"Khí quán tứ chi trở lại đan điền. . . Đây là khí quán tứ chi trở lại đan điền! Tây kinh phạt tủy ngũ giác thông, khí quán tứ chi trở lại đan điền, đây chẳng lẽ . . . Công pháp này được dịch tại bạch ngọc sách. Công pháp vô danh tầng thứ nhất đã viên mãn? Điều này sao có thể?" Thẩm Lạc đột nhiên ý thức được cái gì, hai mắt mở thật lớn.

Căn cứ trên Vô Danh Thiên Thư ghi chép, tầng thứ nhất công pháp này là toàn bộ căn cơ công pháp, mấu chốt nhất, sau khi Thông Pháp Tính, vẫn cần tích lũy tháng ngày không ngừng tu hành, từng chút từng chút một tích lũy pháp lực, thử dẫn pháp lực từ kỳ kinh bát mạch thông đến tứ chi, cũng chính là cái gọi là khí quán tứ chi, mới xem như tu thành.

Nếu có thể làm đến điểm này, có thể thông qua pháp lực bản thân thôi động phù lục, thậm chí khu động pháp khí, không cần mượn nhờ những thứ như nguyên thạch nữa.

Bất quá một bước này cũng không dễ dàng, tuyệt không phải một sớm một chiều làm được. Chính mình bây giờ lại dễ như trở bàn tay làm được, khác với khó khăn như trong sách thuật lại.

Vừa nghĩ đến đây, hắn vẫn có chút không yên lòng thử lại một phen, kết quả phát hiện, pháp lực bản thân hoàn toàn chính xác có thể theo công pháp vận chuyển, tự nhiên qua lại giữa tứ chi và đan điền.

Thâm Lạc hít một hơi thật sâu, ép buộc chính mình tinh táo lại, trên mặt hiện lên một tia trầm ngâm.

"Khí quán tứ chi trở lại đan điền cũng không giả, ngũ giác xác thực giống như biến hóa thoát thai hoán cốt, về phần tẩy kinh phạt tủy này, hắn là . . ."

Trong lúc bất chợt, hắn nhớ tới vừa rồi thức tỉnh có mấy thứ dơ bẩn dính đầy mặt mũi và cổ kia, đây chẳng phải trên sách gọi là tẩy kinh phạt tủy sau khi cơ thể bức ra tạp chất sao? Về phần từ trong thân thể bức ra tạp chất, hơn phân nửa bởi vì mình vốn ngâm trong nước sông, sớm đã bị rửa sạch.

"Không nghĩ tới, ta lại tu luyện công pháp vô danh đệ nhất trọng này đến viên mãn!" Thâm Lạc nghĩ thông suốt tất cả, bất giác muốn cất tiếng cười to, nhưng lại gắng nhịn xuống.

"Đã như vậy, cũng có thể bắt đầu thử cái này. . ."

Thâm Lạc thì thào một tiếng, từ trong nước suối đứng lên, hai tay giao trước người, tự mình bóp một cái pháp quyết, trong miệng lầm bầm.

Sợ pháp lực trong đan điền kia lần nữa chạy xuống hai chân, nổi thẳng đến hai bàn chân.

Không bao lâu, mặt ngoài hai bàn chân hần nổi lên một vàng sáng xanh lam nhạt nhạt, mà nước suối phụ cận không sóng tự động, lấy hai chân của hần làm trung tâm, hiện ra hai xoáy nước lớn chừng bàn tay.

Cảnh tượng khó tin xuất hiện!

Hai xoáy nước này xoay chậm chậm, sinh ra hai cỡ lực hướng lên, lại thông qua hai chân nâng thân thể hần từ trong nước lên, nổi trên mặt nước.

Thẩm Lạc hiển nhiên không ngờ tới sẽ xuất hiện loại tình huống này, thân thể nhất thời không đứng vững, suýt chút nữa thì té ngửa về phía sau. Hai tay hần quơ về phía trước một hồi, mới khó khăn lắm giữ được cân bằng.

Sau lưng của hần mặc dù xuất mồ hôi lạnh, nhưng trên mặt lại lộ ra vẻ vừa mừng vừa sợ.

Thẩm Lạc chậm rãi nâng lên một cái đùi phải, bàn chân rời mặt nước, trong nháy mắt

xoáy nước dưới chân cũng biến mất theo không thấy, nhưng vàng sáng màu lam nhạt ngoài bàn chân vẫn còn.

Hần lấy lại bình tĩnh, cẩn thận từng li từng tí bước đùi phải ra nửa thước, lại chậm rãi đặt xuống.

Kết quả bàn chân vừa rơi vào mặt nước, đoàn xoáy nước lớn chừng bàn tay kia cũng theo đó hiển hiện, nâng bàn chân lên.

Thẩm Lạc thấy tình hình này, trên mặt vui mừng càng đậm, cứ vậy cất bước đi về phía trước, ồ ồ đi vài bước trên mặt nước suối, lại như đạp trên đất bằng.

"Vậy mà thành công!"

Thẩm Lạc mừng rỡ, bước chân bất giác tăng tốc, kết quả bởi vì pháp lực thể nội xuất hiện một chút trì trệ, xoáy nước bàn chân đột nhiên biến mất, cả người "Ùm" một tiếng, rơi vào trong nước.

Trong miệng hần uống mấy ngụm nước, mới một lần nữa ổn định thân hình, mặc dù trong miệng ho khan không nổi, nhưng trong ánh mắt lại lộ vẻ hung phấn.

Trong công pháp tu luyện do bộ Vô Danh Thiên Thư ghi lại này kèm theo một ít pháp thuật, vừa rồi hần thử, chính là pháp quyết đệ nhất trọng kèm theo pháp thuật "Đạp Thủy Quyết" .

Đạp Thủy Quyết này, tên như ý nghĩa là pháp thuật có thể đạp nước mà đi, có thể khiến người ta xem nước giang hà như đại lộ, là thần thông không quá phi thường lợi hại, nhưng lại phi thường thực dụng.

Ngoài ra, chờ tu luyện tới đệ tứ trọng, tiến vào Tích Cốc kỳ, liền có thể tu luyện "Tị Thủy Quyết", có thể giúp người ở trong nước hô hấp tự nhiên, không bị ngộp nước.

Tới đệ thất trọng, tiến vào Ngưng Hồn kỳ, thì có thể tu thành "Phân Thủy Quyết", khác với Đạp Thủy Quyết và Tị Thủy Quyết chính là, Phân Thủy Quyết là thần thông chân chính, tu thành pháp này, chỉ cần pháp lực đầy đủ, trong lúc giờ tay nhắc chân liền có thể ngăn được nước giang hà.

Ngoài trừ những pháp thuật này, trong sách còn kèm theo một môn Thông Linh Dịch Yêu chi thuật, có thể thúc đẩy đủ loại yêu vật Thủy tộc.

Theo Vô Danh Thiên Thư thuật lại, môn Thông Linh Dịch Yêu chi thuật này mới là lợi hại nhất của bộ pháp quyết này, mà thuật này không nghiêm khắc như Tị Thủy Quyết và Phân Thủy Quyết là yêu cầu cảnh giới, pháp lực khá thấp cũng có thể tu luyện.

Đương nhiên, pháp lực bản thân yếu ớt, chỉ có thể thúc đẩy Thủy tộc thực lực nhỏ yếu, theo công pháp tinh tiến, mới có thể không ngừng thúc đẩy yêu vật Thủy tộc cường đại hơn.

Chỉ là cụ thể có thể thúc đẩy những Thủy tộc yêu vật nào, trong sách cũng không ghi chép rõ, có lẽ nằm ở nửa cuốn sau.

Thông Linh Dịch Yêu chi thuật này phi thường phức tạp, vượt xa Đạp Thủy Quyết, Thẩm Lạc lúc trước chỉ vội vàng nhìn khẩu quyết một phen, tự thấy thập phần thâm ảo, còn chưa kịp lĩnh hội, chớ nói chi là thi triển.

Kỳ thật không chỉ Thông Linh Dịch Yêu chi thuật, cho dù là Đạp Thủy Quyết này, cũng là thuật pháp có chút cao thâm. Căn cứ Thiên Thư thuật lại, cho dù là người tư chất tốt ngộ tính cao, cũng phải tốn rất nhiều thời gian diễn luyện lặp đi lặp lại, mới có thể thành công.

Lần này hẳn không chuẩn bị chút nào thử một lần, vậy mà tùy tiện tu thành, quả thực có chút ngoài ý muốn.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 67: Có Người Từng Tới

“Không phải là do nó nữa chứ?”

Sự hưng phấn tan đi, Thẩm Lạc dần tỉnh táo lại, đưa mắt liếc nhìn hình khô lâu, lòng thâm tự nói.

Kinh hỉ liên tiếp kéo tới, ngược lại khiến hắn bắt đầu có chút lo lắng.

Hắn tu luyện Tiểu Hóa Dương Công thôi mà cũng phải vất vả khó khăn mất hết tròn hai năm mới nhập môn, giờ ngần ngừ một ngày thôi, không chỉ có Tiểu Hóa Dương Công viên mãn, Vô Danh công pháp cũng tu thành tầng thứ nhất, thậm chí Đạp Thủy quyết hình như cũng không tu mà tự thông...

Cái gọi là sự tình khác thường tất có điều yêu dị!

Kinh nghiệm từ nhỏ giúp hắn sớm hiểu rõ một đạo lý, có quả ắt có nhân, nếu không có hắn bệnh lâu mà học y, đọc đủ tạp thư rồi chế ra mấy loại linh dược như Kim Hương Ngọc, Thẩm gia sao có thể trong vài năm ngần ngừ thôi thanh danh đã lên cao như vậy?

Hết thấy những thứ xảy ra trên người hắn hôm nay, rốt cuộc là phúc hay họa, hiện tại thực khó mà nói.

Nhưng trong thời gian ngắn, cái này với hắn tuyệt đối là chuyện tốt bằng trời. Mục đích chuyến đi đã đạt được, có lẽ hắn cũng cần phải trở về.

Thẩm Lạc vừa lặng im suy nghĩ, vừa quay người quay lên bờ, mặc lại quần áo chỉnh tề rồi nhanh chóng cất bước đi tới quan đạo bên ngoài trấn.

Lúc này mặt trời chói lọi đã lên cao, nhìn qua cũng là giữa trưa, trên quan đạo chỉ thấy lác đác mấy bóng người.

Mũi Thẩm Lạc theo bản năng khẽ hít hít, tức thì đủ loại mùi nhao nhao bay đến. Những mùi này đều là của những người đã đi qua nơi này lưu lại.

Hắn đột nhiên phát hiện ra một chuyện khá thú vị, đó là thông qua việc ngửi được những mùi đó, hắn có thể đoán được có bao nhiêu người từng qua lại nơi đây, thậm chí còn đoán được đối phương đang làm gì.

Ví dụ như mùi tanh pha lẫn mùi đậu tương này, hắn là một người làm hàng rong chuyên bán sữa đậu nành, đậu phụ. Mùi mồ hôi rất nồng, hắn là cu li làm việc nặng nhọc. Còn bên kia lại có một mùi khác, à, cái này hắn là Dạ hương...

Trong lòng Thẩm Lạc bất giác thấy hơi buồn cười. Khứu giác trở nên linh mãnh xong lại có tác dụng kì diệu như vậy, đây thực sự là điều khi trước hắn chưa từng nghĩ tới.

Tiến vào thị trấn, Thẩm Lạc liền cất bước đi tới phía khách sạn. Thấy hai bên chẳng có việc gì, hắn liền khẽ nhướn hai tai lên để kiểm tra thính giác một chút, tức thì đủ thứ âm thanh xa gần ùa đến.

Có tiếng phu nhân cùng tiểu thương nào đó đang cò kè mặc cả, lại có hai ông lão đang đứng ở góc đường bàn luận chuyện kẻ đúng người sai, thậm chí cả tiếng tiểu nhị hô to gọi nhỏ trong tửu lâu cách đó không xa cũng có thể nghe được rất rõ ràng.

Thẩm Lạc mỉm cười, nhắm hai mắt lại toan nghe thử âm thanh từ phía xa hơn.

Từ một khách sạn gần đó, tiếng xào rau xèn xẹt trong gian bếp, tiếng ngáy của một khách nhân ở phòng khách trên lầu hai truyền vào tai, đồng thời âm thanh từ chỗ xa hơn cũng vọng tới...

Sau thời gian một chén trà nhỏ, Thẩm Lạc chậm rãi trở về khách sạn nhỏ đã thuê.

Sảnh lớn của khách sạn đang giờ cơm, cũng chính là thời điểm náo nhiệt nhất trong ngày, dù khách sạn nhỏ này nằm ở chỗ vắng nhưng lúc này cũng có bốn, năm bàn đang có khách ngồi.

“Thẩm công tử, thì ra ngài ra ngoài, bảo sao lúc nãy tiểu nhân gõ cửa mấy lần mà bên trong không có người trả lời.” Tiểu Tam Tử đang đứng ở đại sảnh mời chào, mắt thấy Thẩm Lạc quay về liền vội vàng chạy ra đón.

“Làm cho cho ta một phần cơm đưa lên phòng, không gà vịt, không chân giò hay mấy thứ nhiều mỡ, phải thanh đạm một chút.” Thẩm Lạc không tiếp lời mà chỉ thuận miệng dặn một câu rồi quay người muốn về phòng ngay.

Kết quả hẳn mới đi được mấy bước lại quay đầu lại, hướng Tiểu Tam Tử vẫy vẫy tay, chờ tới khi cậu này tới gần trước người mới nhỏ giọng nói: “Giúp ta mua một ít phù chỉ, chu sa, máu chó mực, thêm ít giấy, bút và nghiên mực nữa. Xong đem hết lên phòng cho ta.”

Nói xong, hẳn lặng lẽ nhét một khối bạc vụn vào tay đối phương rồi rảo bước rời khỏi đại sảnh.

Tiểu Tam Tử nhìn theo bóng lưng Thẩm Lạc đang nhanh chóng rời đi, lòng cảm thấy có chút kỳ quái, có điều y cũng không định đuổi theo hỏi, chỉ hào hứng thu bạc vụn lại rồi đi về phía phòng bếp phía sau.

“Áy, sao Thâm công tử biết trưa nay nhà bếp làm chân giò lợn?” Vừa đi được hai bước, y đột nhiên ồ lên một tiếng, miệng lẩm bẩm.

Trên mấy bàn ở sảnh chính có không ít món gà vịt nhưng không ai gọi chân giò cả.

...

Thâm Lạc quay về phòng rồi, vừa định sắp xếp lại bọc hành lý, mũi đột nhiên hơi chun lại, đôi mắt cũng khẽ nhíu.

Trong phòng có thêm một mùi, theo sự lan tỏa của mùi này mà phán đoán thì hẳn là mới rời đi chưa lâu.

Chủ nhân của mùi này cũng không xa lạ gì với hắn, chính là chương quỳ họ Hầu kia.

“Hắn đến phòng mình làm gì?”

Thâm Lạc trầm nghĩ xong lập tức nhắm mắt lại, định thông qua mùi đậm nhạt mà phán đoán sơ bộ quỹ tích hành động của người này sau khi vào phòng.

Thời gian dần qua, trong đầu hắn hiện lên một hình ảnh mơ hồ, một bóng người từ cửa phòng bước vào, đi một vòng trong phòng, không làm gì thêm, sau đó đi ra khỏi phòng.

“Người này đến dạo một vòng rồi đi ngay, không giống như đang tìm kiếm thứ gì, chẳng lẽ chỉ là lo lắng cho mình nên mới qua đây xem xét?” Thâm Lạc chậm rãi mở mắt ra, cảm thấy có chút kỳ quái, tự nói.

Đúng lúc này, một hồi tiếng bước chân từ xa xa truyền đến, nhoáng cái đã đến trước cửa phòng, tiếp đó tiếng gõ cửa lập tức vang lên.

“Cửa không khóa, mời vào.” Thẩm Lạc chun mũi, lên tiếng nói.

Cửa phòng ‘két’ một tiếng bị đẩy ra, một bóng người bước vào, tay y bung một cái mâm gỗ lớn, một bên để đồ ăn, bên kia lại thấy để bút lông, phù chi, chu sa.

Người tới không ngờ không phải Tiểu Tam Tử mà chính là chương quầy họ Hầu.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 68: Hầu Chương Quý Thỉnh Cầu

"Ha ha, Tiểu Tam Tử đang bận rộn ở đại đường, ta đem những thứ này tới thay hấn." Chương quý họ Hầu tươi cười nói.

"A, vậy làm phiền Hầu chương quý rồi." Thẩm Lạc cũng không ngạc nhiên khi chương quý họ Hầu xuất hiện, vừa tính đưa tay nhận mâm gỗ, lại bị chương quý họ Hầu cản lại.

"Thẩm công tử là quý khách, sao có thể để ngài tự mình động thủ." Chương quý họ Hầu nói, tự mình dọn đồ ăn lên bàn, sau đó đứng ở một bên, chờ thu dọn bát đĩa.

Thẩm Lạc đã sớm đói bụng, cũng không khách khí gì, nhanh chóng quét sạch sành sanh đồ ăn. Sau đó xoa xoa mặt, cảm lá bùa, chu sa, máu chó trên mâm gỗ, đưa mắt nhìn lên, lập tức thấy được không ít đồ vật trước kia nhìn không thấy.

Trong chu sa xích hồng ẩn chứa từng tia thiên địa linh khí nóng bỏng, máu chó đen mang theo một loại dương khí tương tự dương cương chi khí, còn trong lá bùa mặc dù không có nguyên khí, lại cho người ta một loại cảm giác hùng hậu khó có được.

Chỉ là trong chu sa trước mắt ẩn chứa linh khí thực sự yếu ớt, dương khí trong máu chó đen cũng mỏng manh cực kì, chất lượng lá bùa cũng không cao, phía trên điểm đứt đoạn rất nhiều, những tài liệu này dùng chế tác Tiểu Lô Phù cấp thấp có lẽ miễn cưỡng dùng, về sau nếu muốn chế tác phù lục cao cấp hơn, sợ là có chút miễn cưỡng.

"Mấy vật này đều là thứ cho đạo sĩ vẽ bùa, công tử hẳn là tinh thông đạo này?" Chương quỹ họ Hầu thu lại bát đĩa, không hề rời đi, hỏi dò.

"Tinh thông thì không dám nhận, chỉ biết một hai thôi." Thẩm Lạc thả hộp chu sa trong tay xuống, tùy ý trả lời.

"Công tử biết vẽ bùa? Tại hạ nơi đây có một tấm bùa chú, không biết công tử có thể hỗ trợ vẽ hay không? Tại hạ nguyện lấy trọng kim cảm tạ." Chương quỹ họ Hầu vui mừng, lập tức thỉnh cầu.

"Hầu chương quỹ chính là vì việc này, cho nên trước đây không lâu mới đến phòng ta?" Thẩm Lạc nhìn chương quỹ họ Hầu, cười như không cười hỏi.

"Ngươi. . . Ngươi làm sao. . ." Sắc mặt chương quỹ họ Hầu đỏ lên, lắp bắp nói.

Chưa được khách nhân cho phép, gã lại tự tiện tiến vào phòng khách, hành vi gần như trộm cắp, nếu việc này truyền ra, thanh danh khách sạn gã sẽ bị hủy sạch.

Vừa nghĩ đến đây, sắc mặt chương quỹ họ Hầu trở nên trắng bệch.

"Chương quỹ không cần khẩn trương, việc này ta sẽ không truyền ra ngoài, chỉ là có mấy vấn đề, xin ngươi thành thật trả lời." Thẩm Lạc nhìn thấy chương quỹ họ Hầu bối rối, khẽ cười nói.

"Đa tạ Thẩm công tử rộng lượng, cử động tại hạ trước đó thực sự mạo muội, bất quá ta đến phòng công tử, không có ý gì khác. Chỉ là vì Tiểu Tam Tử nói công tử cả ngày không hiện thân, ta có chút lo lắng, mới tự tiện tiến đến xem xét, xin công tử thứ lỗi." Chương quỹ họ Hầu nhẹ nhàng thở ra, khom mình hành lễ, vội vàng giải thích.

Thẩm Lạc thấy giọng nói đối phương không giống giả mạo, liền gật đầu nói:

"Chương quỹ có ơn cứu giúp, nếu đủ khả năng, ta tự nhiên cố hết sức. Không dám nói trước, đối với phù lục chi đạo, Thẩm mỗ cũng chỉ biết một hai, nếu quá cao siêu, chỉ sợ cũng bất lực."

Chương quỹ họ Hầu nghe vậy, vội vàng móc từ trong ngực ra một bao đựng bằng vải gấm lớn chừng bàn tay, sau khi mở ra, lại là một trang giấy ó vàng khá vuông vức.

"Mời công tử xem." Chương quỹ họ Hầu mở trang giấy, bày ra trước người Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc giương mắt nhìn lại, chỉ thấy một bên trang giấy cao thấp không đều, tựa như là xé từ trong quyển sách nào đó ra, phía trên vẽ một tấm bùa chú, xem phù văn phía trên, độ khó hình như còn trên cả Tiểu Lô Phù.

Cái này khiến trong lòng hắn khẽ động, nhưng nhìn thấy phía dưới phù lục có một hàng chữ nhỏ "Chiêu Tài Tiến Bảo Phù", bất giác cười khỏ một tiếng.

Sở dĩ hắn đáp ứng vẽ bùa cho đối phương, ngoại trừ muốn báo đáp ơn cứu giúp của đối phương, cũng muốn xem một chút đối phương rốt cuộc muốn vẽ phù gì.

"Thẩm công tử, phù lục này có vấn đề sao?" Chương quỹ họ Hầu nhìn biểu tình Thẩm Lạc biến hóa, cẩn thận hỏi thăm.

"Không có vấn đề." Thẩm Lạc khoát tay áo, thần sắc khôi phục như thường.

Chương quỹ họ Hầu chỉ là một bách tính bình thường, trong lòng sở cầu tự nhiên là các chuyện bình an, trấn trạch, chiêu tài, tự nhiên khác mình một trời một vực, điều này cũng không có gì đáng trách.

Thẩm Lạc tiếp tục nghiên cứu kỹ phù lục trên giấy này, trong mắt thoáng qua một tia kinh ngạc.

Như Ý Phù, Trấn Trạch Phù, Chiêu Tài Phù, là các loại phù lục phổ biến nhất, lúc trước hắn tìm kiếm manh mối Tiên Đạo, đã nhìn qua vô số loại tạp thư dã sử, trong đó có không ít thư tịch chứa bóng dáng phù lục. Chỉ riêng Chiêu Tài Phù, hắn nhìn qua tối thiểu mười loại khác nhau, khó phân thật giả, nhưng những Chiêu Tài Phù kia, còn lâu mới phức tạp bằng phù lục trước mắt.

Mà Chiêu Tài Tiến Bảo Phù trước mắt này, phù văn mặc dù phong phú phức tạp, lại không bàn mà hợp thành một loại diệu lý nào đó, nhìn không giống như là phù giả lung tung.

Chương quỹ họ Hầu thấy Thẩm Lạc nhìn chăm chăm phù lục thật lâu không nói, nhưng lại không dám quấy rầy, đành phải nín hơi lẳng lặng chờ đợi.

"Chiêu Tài Phù ta thấy cũng nhiều, nhưng tám Chiêu Tài Tiến Bảo Phù này của Hầu chương quỹ, so với Chiêu Tài Phù bình thường thì phức tạp gấp mười lần, ta cũng không dám chắc, chỉ có thể cố thử một lần." Nửa ngày sau, Thẩm Lạc mới thu hồi ánh mắt, nói như thế.

"Không sao, không sao. Công tử cứ việc thử, nếu như những lá bùa, chu sa này không đủ, ta lại đi lấy thêm." Chương quỹ họ Hầu vội vàng nói.

Thẩm Lạc ừ một tiếng, bắt đầu động thủ chuẩn bị, rất nhanh điều phối tốt phù mặc, sau đó rút ra một tấm lá bùa trải lên bàn, cầm bút nhúng vào

mực.

Hắn không vẽ ngay, mà nhắm mắt nhớ kỹ lại Chiêu Tài Tiến Bảo Phù hai lần, xác nhận không sai, sau đó nâng bút rơi vào trên phù xanh, bắt đầu vẽ bùa.

Tùng đạo đường vân ở trên lá bùa nhanh chóng trải rộng ra, phát ra tiếng xào xạc giống như xuân tằm nhả tơ.

Hôm nay hắn lĩnh ngộ tinh khí thần sâu hơn không ít, vẽ phù không còn tỉnh tỉnh mê mê như trước. Lúc phù bút phác họa, nguyên khí tinh thần của hắn trong phù mặc được thôi động, tương dung cùng là bùa phía dưới thành một thể.

Hắn ẩn ẩn cảm giác được, trong phù mặc ẩn chứa nguyên khí, phối hợp với những phù văn thần bí khó lường này, tựa hồ triệu hoán một loại lực lượng nào đó.

Ở trong đó tất nhiên liên quan đến rất nhiều pháp tắc, còn có một ít bí mật thế giới này . . .

Chương quỹ họ Hầu đứng ở một bên, nhìn phù văn đỏ tươi ở trên lá bùa lan tràn ra, một đồ án phù văn phức tạp huyền ảo dần dần hoàn thiện, không khỏi chà xát hai tay, mặt mũi tràn đầy vẻ chờ mong.

Chỉ là gã không biết là, Chiêu Tài Tiến Bảo Phù này trình độ phức tạp viễn siêu Thâm Lạc tượng tượng, đến bây giờ cũng chỉ vẽ tiếp cận bảy thành mà thôi.

Trên mặt Thâm Lạc dần dần lộ vẻ mệt mỏi, hô hấp cũng có chút gấp rút.

Vẽ phù lục, tiêu hao tinh khí thần nhất định. Trước kia hắn vẽ Tiểu Lôi Phù, Khu Quý Phù, phù văn phức tạp kém xa Chiêu Tài Tiến Bảo Phù,

điểm này cảm giác không rõ ràng. Cũng may bây giờ hấn đã trở thành tu sĩ Luyện Khí kỳ, đổi lại lúc trước, thật đúng là chưa hấn có thể kiên trì được.

Lại qua ước chừng nửa nén hương, cổ tay Thẩm Lạc nhất câu, phù bút ở trên giấy vẽ ra nửa cung tròn mượt mà, sau đó tay nhất chuyển, ngòi bút quét xuống một lần cuối cùng.

Lúc này hấn mới nâng bút lên, thở dài một cái.

Trên mặt chương quỹ họ Hầu vui mừng, đang muốn nói chuyện, đã thấy Thẩm Lạc nhắm mắt lại, khoanh chân ngồi xuống, vội vàng nuốt lời vào trong.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 69: Xuân Phong Đặc Ý

Trạng thái của Thảm Lạc hiện tại thực sự không tốt lắm, thân thể hần giống như bị ép khô, đặc biệt trong đầu đang trống rỗng, tinh thần lực gần như bị rút sạch, cảm giác khó chịu không nói lên lời.

Sau khi hần đột phá đến Luyện Khí kì, nguyên khí trong cơ thể dồi dào, hầu như đã thoát khỏi vấn đề thọ nguyên bó buộc trước đây, nhưng tinh thần lực lại không tăng lên bao nhiêu.

Thảm Lạc yên lặng vận chuyển Tiểu Hóa Dương Công, thông qua việc thúc dục Dương Cương chi khí để khôi phục tinh thần lực nhanh hơn.

Không bao lâu sau, sắc mặt hần trở nên đỏ thắm, cả người giống như một cái bếp lò tỏa ra từng luồng nhiệt nóng.

Hầu chương quỹ đứng bên cạnh cảm nhận được một luồng nhiệt nóng truyền tới, cả người từ trên xuống dưới âm áp, giống như được ánh mặt trời chiếu rọi, tất cả một nhọc trong cơ thể cũng tan biến, trên mặt lập tức lộ ra vẻ kính sợ.

"Tiên Thuật, Thảm công tử quả nhiên là người tu tiên!"

Mấy ngày trước, lúc ban đêm, gã đi tiểu ngẫu nhiên phát hiện Thảm Lạc thúc giục phù lục trong hẻm nhỏ ở hậu viện, gã liền suy đoán đối phương có thể là người tu tiên trong truyền thuyết, nên mới nghĩ cách mời mọc đối phương vẽ phù giúp mình. Mà hiện tại, gã chứng kiến một màn này, khiến

gã càng tin tưởng vào phán đoán của bản thân, trong lòng bất giác có chút kích động.

Hầu chương quỹ liếc mắt về phía phù lục trên mặt bàn, gã hận không thể lập tức cầm lên nhìn xem, nhưng chưa được sự cho phép của Thẩm Lạc, gã nào dám đụng vào, đành phải lẳng lặng đứng ở một bên, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Trợn vện một khắc đồng hồ trôi qua, vể đở thắm trên mặt Thẩm Lạc lập lòe rồi ẩn vào trong cơ thể.

Hắn chậm rãi mở to mắt, sắc mặt dù vẫn còn hơi trắng, nhưng so với lúc trước vẫn tốt hơn rất nhiều.

Hắn đứng dậy, cầm lấy phù lục trên bàn, cẩn thận đánh giá một chú, sau đó khẽ vuốt cầm.

Mặc kệ tám Chiêu Tài Tiến Bảo Phù này liệu có hiệu quả hay không, nhưng nó là tám phù đầu tiên mà hắn vẽ sau khi bước vào Luyện Khí kì, cũng là tám phù lục mà hắn cảm thấy hoàn mỹ nhất từ trước tới nay.

“Thẩm mỗ đã hết sức, chỉ có điều tám Chiêu Tài Tiến Bảo Phù này là trần phù, phù lục đen tối, vì vậy ta cũng không thể nào biết được đã thành công vẽ được nó hay không.” Thẩm Lạc nói xong, hắn cầm phù lục trong tay đưa cho Hầu chương quỳ.

“Công tử đã vẽ phù làm sao thất bại được, tại hạ xin bái tạ!” Hầu chương quỹ đối với Thẩm Lạc lại tin tưởng mười phần, sau khi nhận tám phù lục, gã cẩn thận dò xét, càng xem sắc mặt gã lại càng vui mừng.

Gã lấy một hộp gỗ bằng tử đàn có chút tinh xảo từ trong ngực ra, cẩn thận cất Chiêu Tài Tiến Bảo Phù vào.

Sau đó, gã lại tiếp tục lấy ra một cái hộp gỗ khác, mở ra đặt lên bàn, bên trong đặt hai thỏi vàng lớn, chiến sáng rạng rỡ, tối thiểu cũng cả trăm lượng bạc.

“Gần đây tiêu điểm sinh ý không tốt lắm, thật sự không thể xuất ra nhiều thêm nữa, trăm lượng bạc ròng này coi như là thành ý của tại hạ, kính mong Thảm công tử nhận lấy.” Hầu chương quỳ chấp tay nói ra.

“Vàng bạc không phải là thứ tại hạ mong muốn, Hầu chương quỳ không cần thiết phải tốn kém, trước đây ta đã nói rõ, tấm phù lục này coi như là báo ân.” Thảm Lạc khoát tay chặn lại nói.

“Như vậy sao được, công tử vốn là khách của bản điểm, gọi thầy thuốc vốn dĩ là việc cần làm, bây giờ Thảm công tử lại không tiếc hao tổn tinh lực lớn vẽ phù cho Hầu mõ, tại hạ làm sao có thể không báo đáp ân tình này được.” Vẻ mặt Hầu chương quỳ khẩn trương, vội vàng nói.

“Như vậy đi, chờ sau này ngươi thực sự phát tài, ta đến lấy chút thù lao cũng không muộn.” Thảm Lạc cười cười nói.

Hầu chương quỳ thấy thái độ của Thảm Lạc kiên quyết, đành phải thu hồi bạc.

Hắn biết rõ Thảm Lạc còn chuyện muốn làm, không ở lại đây lâu, nên nhiệt tình tạ ơn một phen, sau đó mới cáo từ rời đi.

Thảm Lạc ngồi cạnh bàn một lúc, cầm lấy một tấm phù chỉ, xách bút bắt đầu vẽ phù lục, nhưng lần này hắn vẽ Tiểu Lôi Phù.

Loại phù lục này hắn đã vẽ quen tay nên khá nhanh, chỉ có điều xác suất thành công vẫn như cũ không cao, mặc dù tiến giai Luyện Khí kì, những hắn vẫn phải vẽ năm sáu tấm mới thành công được một tấm.

Một lát sau, Thẩm Lạc cầm lấy một tờ Tiểu Lôi phù vừa vẽ thành công trường tận xem xét một lát, đem nắm trong tay, hấn yên lặng thúc giục trong cơ thể Pháp lực, đem một luồng Pháp lực dẫn dắt đến trong lòng bàn tay, rồi sau đó rót vào phù lục.

Phù văn trên mặt Tiểu Lôi phù lập tức nở rộ sương mù màu trắng.

Trong lòng Thẩm Lạc thầm vui vẻ, lập tức ngưng truyền Pháp lực để tránh tấm phù này thực sự bị kích hoạt. Lúc đó chỉ sợ căn phòng nhỏ này của tiểu điểm sẽ không thể chịu nổi lôi lực bạo phát.

Hào quang trên phù văn của Tiểu Lôi phù nhanh chóng ảm đạm rồi trở lại như lúc ban đầu.

"Sau khi tu thành Pháp lực, quả nhiên là không cần dùng đến Nguyên Thạch cũng có thể kích hoạt được phù lục!"

Trước đây Thẩm Lạc bảo Tiểu Tam Tử chuẩn bị phù chỉ, chu sa là để xác minh việc này, quả nhiên kết quả đúng như hấn dự tính.

Thẩm Lạc cất Tiểu Lôi phù rồi cầm lấy giấy bút bên cạnh, hấn muốn viết một phong thư gửi về nhà, kể cho phụ thân hấn về việc hấn không còn phải lo lắng chuyện thọ nguyên nữa, để phụ thân hấn được yên tâm.

Trong thư, hấn hiển nhiên sẽ không nói ra chuyện mình trở thành tu sĩ Luyện Khí kỳ, chỉ nói mình đã luyện thành Tiểu Hóa Dương Công ở Xuân Thu quan, còn được Mông chương môn tặng cho thuốc tốt mới giải quyết được vấn đề thọ nguyên.

Chuyện về Vô Danh Thiên Thư, hấn càng không đề cập tới, đề phòng việc bí mật bị lộ.

Thẩm Lạc cất kỹ bức thư, thu thập bọc hành lý và hộp đá rồi đứng dậy bước ra khỏi phòng, đi về phía đại sảnh của tiêu điểm.

Lúc này đã qua giờ cơm trưa, đại sảnh đã không còn vị khách nào. Mấy tên tiểu nhị nhàm chán đứng ngồi buồn chuyện, Tiểu Tam Tử thì đã nằm trên mặt bàn ngủ gật.

"Thẩm công tử, ngươi muốn rời đi sao?" Hầu chương quỹ đang cầm một cái bàn tính ở phía sau quầy tính toán sổ sách, thấy Thẩm Lạc bước tới thì vội vàng ra đón.

"Mấy ngày nay đa tạ chương quỹ chiếu cố." Thẩm Lạc lấy tiền thuê nhà ra rồi đặt lên bàn ở quầy hàng.

"Công tử đã giúp ta rất nhiều, nếu còn thu thêm tiền nhà của ngươi thì Hầu Lượng Tài ta còn mặt mũi nào mà làm người nữa." Mặt Hầu chương quầy đồ lên, cầm lấy tiền kiên quyết nhét vào tay Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc thấy ông ta tỏ thái độ kiên quyết như vậy thì cũng không khách sáo nữa.

Hầu chương quỹ tự tay dắt một con ngựa đen đến tận cửa cho Thẩm Lạc, dặn đi dặn lại rằng sau này nếu có cơ hội thì nhất định phải trở lại đây làm khách rồi mới để hấn đi.

Trước tiên Thẩm Lạc đi tới Dịch Trạm tìm người đưa thư về nhà, sau đó mới cưỡi ngựa đi ra khỏi thành.

Khu vực lân cận thành Tùng Phiên có địa thế bằng phẳng, xung quanh là cỏ xanh tươi tốt. Mỗi lần có cơn gió thổi qua, thảm cỏ lại nổi lên gợn sóng cuộn cuộn làm lòng người cũng cảm thấy thư thái dễ chịu.

Nhìn phong cảnh trước mắt, tinh thần Thẩm Lạc trở nên phấn chấn, vội thúc ngựa đi về hướng Xuân Thu quan.

Chuyến đi này của hắn đã thành công ngoài mong đợi, không chỉ gỡ bỏ được tảng đá lớn trong lòng mà còn trở thành một tu sĩ Luyện Khí kỳ. Hắn cảm thấy tâm trạng mình thoải mái lạ kì, không cách nào diễn tả bằng lời được, gió thổi vù vù qua hai bên tai, cảnh vật hai bên nhanh chóng bị bỏ lại phía sau.

Trong lòng không còn muộn phiền, cảm giác đường đi cũng nhanh hơn.

Hai canh giờ sau.

Trên một con đường nhỏ bên cánh đồng huyện Tùng Phiên, Thẩm Lạc cưỡi ngựa đi không nhanh không chậm, thỉnh thoảng nghiêng đầu nhìn hai bên xung quanh, dường như đang quan sát đường xá.

Hắn vốn không quen thuộc đường xá nơi đây, lại thêm vừa rồi nhất thời cao hứng nên thúc ngựa chạy như điên, trong lúc vô tình không để ý đã bị lạc đường.

Nơi này hoang vu hẻo lánh đến mức hắn cưỡi ngựa chạy dọc theo con đường hơn nửa canh giờ mà cũng không gặp được một bóng người, điều này làm hắn muốn tìm người để hỏi đường cũng không được.

Lúc này sắc trời đã trở tối, bốn phía đều hoang vu mờ mịt, không có lấy một ngọn đèn. Xung quanh chỉ nghe thấy tiếng gió ù ù thổi qua lỗ tai, giống như tiếng ma kêu quỷ rú vậy, nếu lúc này có một người yếu bóng vía đứng ở nơi đây, có lẽ đã sợ đến mức kêu cha gọi mẹ.

Nhưng giờ Thẩm Lạc đã là một tu sĩ Luyện Khí kỳ, dù mới chỉ ở tầng thấp nhất nhưng tu sĩ vẫn là tu sĩ. Có sức mạnh thì lá gan cũng trở nên lớn hơn, hiển nhiên sẽ không để ý mấy thứ như vậy.

Tiếp tục đi về phía trước khoảng bảy tám dặm, hấn chợt nghe thấy tiếng nước chảy rào rào ở phía trước.

Thẩm Lạc thúc ngựa men theo tiếng nước chảy. lát sau, một con sông lớn xuất hiện trước tầm mắt hấn. Con sông này rất lớn, có lẽ gấp ba lần Loan Thủy Hà. Trên lòng sông, sóng lớn chảy cuộn cuộn, mạch nước ngầm cũng lớn hơn Loan Thủy Hà rất nhiều.

"Đây là con sông nào nhỉ? Chẳng lẽ mình đã đi nhầm đường?" Thẩm Lạc nhíu mày.

Hấn hồi tưởng lại lúc xem địa đồ huyện Tùng Phiên, nhất thời cũng không nhớ ra tên của dòng sông trước mặt. Lúc này lại xuất hiện một vấn đề nan giải.

Nếu bây giờ hấn chỉ có một mình, dùng Đạp Thủy quyết thì có thể vượt qua được dòng sông này. Vậy còn ngựa thì sao đây? Hấn tự thấy mình không có khả năng mang thêm một con ngựa đi cùng.

Nhưng nếu bỏ ngựa lại rồi đi một mình, hấn không biết phải đi đoạn đường kế tiếp như thế nào. Lỡ không tìm được đường, hấn cũng không thể đi bộ một mình ở giữa nơi đồng không mông quạnh, khắp nơi đều là rừng núi như thế này.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 70: Kể Về Yêu Ma

"Trước xem một chút phụ cận có cầu nổi hay không, có thể là những đường ra khác."

Thẩm Lạc tự lẩm bẩm một tiếng, xoay người xuống hắc mã, cột trên một thân cây sát bờ sông, sau đó đi bộ dọc theo bờ sông về phía trước, đồng thời nhìn quanh hai bên.

Giờ phút này minh nguyệt giữa trời chiếu xuống trập trập ngân huy, ánh sáng chung quanh không tệ, thêm nữa thị lực hẳn tăng nhiều, nhìn mọi thứ cơ hồ không khác gì ban ngày.

Chỉ là con sông này uốn lượn quanh co, hai bên cây cối xanh um tươi tốt, ngăn cản ánh mắt nên nhìn không xa lắm.

Thẩm Lạc suy nghĩ một chút, dự định đi trên sông tìm chỗ tầm mắt khoáng đạt, thế là thăm vận Đạp Thủy Quyết, hai chân nổi lên một tầng lam quang, đạp ở trên mặt sông.

Hai đoàn xoáy nước hiển hiện ở dưới hai chân hắn, nâng thân thể hắn lên.

Lần trước hắn thi triển Đạp Thủy Quyết là trong dòng suối nhỏ yên tĩnh, lần này đi vào sông lớn dòng nước chảy xiết, xung quanh cuộn cuộn sóng ngầm. Đạp Thủy Quyết của hắn vốn mới học mới luyện, bây giờ bị ngoại lực quấy nhiễu, vận chuyển càng không linh hoạt, thân hình lập tức theo

sóng nước nâng lên hạ xuống, lắc lư trái phải, tựa hồ lúc nào cũng có thể rơi vào lòng sông.

Hắn âm thầm vận chuyển pháp lực, liên tục rót vào hai chân, duy trì Đạp Thủy Quyết, đồng thời hai tay dang rộng ra, điều chỉnh thân thể, đã bình ổn nhất định nước sông trùng kích, dần dần thích ứng tốc độ nước chảy, thân hình dần dần trở nên ổn định.

"Xem ra Đạp Thủy Quyết này vẫn phải không ngừng luyện tập trong các loại giang xuyên hà lưu, nhất là phải học được cách thích ứng trong các loại nước phức tạp để duy trì cân bằng, về sau lúc cần mới có thể phát huy được tác dụng."

Thẩm Lạc nhẹ nhàng thở ra, lấy lại bình tĩnh, tiếp tục cất bước đi tới giữa lòng sông.

"Ngự thủy thuật thật kỳ diệu!"

Vào thời khắc này, một thanh âm trong sáng đột nhiên từ đằng xa truyền đến, thanh âm không lớn, lại lẫn át thanh âm sóng cả cuộn cuộn chung quanh, như nói chuyện sát bên tai Thẩm Lạc.

Toàn bộ tinh thần Thẩm Lạc vốn đặt ở trên thi triển Đạp Thủy Quyết, đột nhiên nghe âm thanh này, tâm thần lập tức rối loạn.

Pháp lực trong cơ thể hắn vận chuyển hơi chậm lại, linh quang hai chân bỗng nhiên tiêu tán, cả người chột "Bõm" một tiếng, rơi vào lòng sông.

Thẩm Lạc ở trong nước vẫy vùng một trận, vội vàng hai tay bám pháp quyết, nước sông bốn phía lập tức bị quấy một trận, chung quanh hắn hình thành một vòng sóng nước xoắn ốc. Dưới hai chân hắn lần nữa sinh ra một cỗ lực nâng, đẩy hắn lên khỏi mặt nước.

Toàn thân hấn ướt sũng lên đến bên bờ nhìn lại, chỉ thấy gần cây đại thụ mà mình buộc ngựa, chẳng biết lúc nào xuất hiện một tên nam tử dáng người cao lớn.

Dưới ánh trăng chiếu rọi, mặt mũi thanh niên có thể thấy rõ ràng, hai đạo kiếm mi tà phi nhập tẩn, một đôi tròng mắt trong trẻo như sao, mũi cao ngất tựa như dãy núi, bờ môi hơi dày ý cười rõ ràng.

Thanh niên mặc trường bào cổ tròn, bên ngoài bao bọc nửa áo giáp vảy cá từ vai phải nghiêng xuống dưới xương sườn, sau lưng còn đeo một thanh trường kiếm phong cách cổ xưa, cả người từ đầu đến chân đều tản ra một cỗ khó tức oai hùng.

"Xin hỏi các hạ là đệ tử nội môn vị cao nhân Nhược Thủy môn nào?" Không đợi Thẩm Lạc mở miệng, thanh niên kia liền ôm quyền về hướng bên này, hỏi trước.

"Không biết có sao các hạ lại hỏi vậy?" Thẩm Lạc nhíu mày, hỏi.

Lúc này hấn đương nhiên không phải thương nhân như hai năm trước vừa mới bán nhập Xuân Thu quan kia, tự nhiên biết thế gian to lớn, nơi tu hành khảng định không chỉ một chỗ Xuân Thu quan, chỉ là chưa từng nghe tông môn tu tiên khác, cũng không biết Nhược Thủy môn là gì.

"A, chẳng lẽ không phải? Ta xem là trong toàn bộ một châu Đãng Bình quận, cũng chỉ có đệ tử nội môn Nhược Thủy môn mới có thể tinh thông thủy pháp như vậy. Các hạ nhìn thực sự rất trẻ, nên mới hỏi vấn đề này." Thanh niên chớp chớp kiếm mi, hơi nghi hoặc một chút nói.

"Các hạ xem ra đã hiểu lầm, tại hạ bất quá là một tán tu, tu luyện lung tung mà thôi, cũng không có tông môn truyền thừa gì cả." Ánh mắt Thẩm Lạc chớp lên, thuận miệng nói ra.

Nói xong, hắn đạp nước đi về hướng bên bờ,

dự định dẫn ngựa rời đi, cũng không tính tiếp xúc nhiều với người lai lịch không rõ này.

"Nếu cùng là người tu hành, vậy tạm thời xưng nhau một tiếng đạo hữu. Tại hạ tên là Lục Hóa Minh, là nhân sĩ Trường An. Xin hỏi đạo hữu xưng hô thế nào?" Thanh niên thấy Thẩm Lạc sau khi lên bờ cũng không quay đầu, lại đi đến hướng hắc mã, vội tự giới thiệu.

"Tại hạ. . . Thẩm Giáp Trình, nhân sĩ bản địa. Lục đạo hữu nếu là người thủ phủ kinh kỳ, tại sao lại đến Tùng Phiên huyện xa xôi này?" Thẩm Lạc hơi chân chờ, xoay người cười trả lời.

Đối với người xa lạ đột nhiên xuất hiện này, trong lòng hắn có mấy phần phần cảnh giác, nên không báo tên thật.

"Nguyên lai là Thẩm đạo hữu. Tại hạ đến Đãng Bình thành chỉ là chân chạy đưa tin, trên đường trở về vừa lúc bắt gặp đạo hữu luyện ở đây, nhất thời nhin không được hiếu kỳ, tới chào hỏi. Hi vọng đạo hữu không cảm thấy đường đột." Lục Hóa Minh nhìn Thẩm Lạc một thân ướt nhep, mang theo vẻ áy náy nói.

"Không sao, là ta học nghệ không tinh, để Lục đạo hữu chê cười rồi." Thẩm Lạc thấy đôi phương giọng thành khẩn, hai mắt có thần cũng không giống kẻ xấu, cũng cười đáp lời.

"Hôm nay có thể tận mắt nhìn thấy ngự thủy thần kỹ, là tại hạ may mắn! Xin thứ cho mạo muội, Thẩm đạo hữu vừa rời thi triển, chính là đạp thủy thuật trong thủy pháp?" Lục Hóa Minh vội khoát khoát tay, lại hỏi.

"Thế nào, Lục đạo hữu cũng có nghiên cứu thứ này?" Lông mày Thẩm Lạc nhướng một cái, hỏi ngược lại.

"Nào có nghiên cứu gì, chỉ là sớm nghe nói thuật này tiêu hao pháp lực cực kỳ bé nhỏ, lại có thể làm cho người tu tập trên nước đứng ở thế bất bại, phi thường thích hợp ứng đối thiên đấu với yêu vật Thủy tộc, khiến cho người ta cực kỳ hâm mộ." Lục Hóa Minh cười lắc đầu, nói như thế.

"Tại hạ là một kẻ tán tu, kiến thức nông cạn, từ trước đến nay nghe nói có yêu tinh quỷ quái, vẫn còn chưa tận mắt nhìn thấy. Đạo hữu có thể giảng giải một hai không?" Thảm Lạc nghe vậy, tò mò hỏi.

Lúc trước hắn nhập mộng, tại Đông Lai huyện, nhìn thấy sói xanh có thể ẩn nấp hành tung cùng yêu vật đầu sói thân người, đã để lại cho hắn ấn tượng cực sâu.

"Yêu tộc quỷ vật kỳ thật cũng không có gì bí mật, bọn chúng cũng tu hành giống Nhân tộc chúng ta, đều dựa vào thu lấy thiên địa linh lực, thuận theo biến hoá Âm Dương Ngũ Hành, dẫn đến khai mở linh trí và gia tăng đạo hạnh pháp lực. Bản dịch tại bạch ngọc sách chảm cơm, yêu quái các phương copy về nhớ ghi rõ nguồn nhé. Chỉ là bình thường, yêu vật quỷ quái cùng giai có được các loại thần thông thiên phú, bản thân so với Nhân tộc chúng ta mạnh hơn ba phần. Đương nhiên, tu tiên giả Nhân tộc cũng có các loại phù lục ngoại vật phụ trợ, nếu đánh nhau thật, ai thắng ai bại cũng chưa biết trước. Mặt khác, Thảm đạo hữu có chỗ không biết, bây giờ thế đạo nhìn như an lành, người người an cư lạc nghiệp, kì thực lại cuộn cuộn sóng ngầm, nguy cơ tứ phía! Cảnh nội Đại Đường chúng ta, bây giờ không chỉ có Yêu thú ẩn hiện, càng có một ít quỷ vật tinh quái liên tục quấy phá. Quan phủ các nơi đã dần ứng đối không kịp bọn chúng. Thậm chí nửa năm trước, triều đình đã ban bố chiếu lệnh, bỏ ra nhiều tiền mời chào các kỳ nhân dị sĩ, đến ứng phó chuyện này." Lục Hóa Minh thản nhiên nói ra.

"Lại có việc này!" Thảm Lạc kinh ngạc.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 71: Yêu Cầu Quá Đáng

"Đều là người tu đạo, nên ta sẽ nói cho người biết thêm một số chuyện bạch ngọc sách vậy, dù sao cũng phải việc bí ẩn gì. Hiện nay, thật ra không chỉ mỗi Đại Đường chúng ta gặp tai họa này, mà toàn bộ Đông Thắng Thần Châu và các nơi khác cũng giống vậy, nhưng đây cũng không phải là điều bình thường. Ta nghe đồn, không bao lâu nữa có thể thiên địa đại kiếp nạn sẽ giáng lâm tại thế gian." Lục Hóa Minh hơi chần chờ, lại thở dài một hơi nói ra.

"Thiên địa đại kiếp nạn? Đạo hữu có thể nói rõ ràng một chút không!" Trong lòng Thẩm Lạc chấn động, vội vàng hỏi.

Hắn rõ ràng nhớ kỹ, không lâu trước đây ở trong mộng, hai cha con Vu Diễm đã từng nhắc qua về đại kiếp nạn ma vật thôn thiên.

"Việc này thế tục còn không biết, nhưng một số nơi bí ẩn ở Đại Đường đã sớm có tin đồn. Lúc đầu số người tin tưởng vào nó cũng không nhiều, có điều sau khi một ít tông môn vốn chú trọng tu hành bạch ngọc sách, hiếm khi nhúng tay vào việc thế tục bắt đầu coi trọng việc này. Thậm chí họ còn phái đệ tử xuống núi, không biết là muốn điều tra sự việc hay làm việc gì khác, càng làm cho lời đồn trở nên không thể phân biệt được là thật hay giả." Lục Hóa Minh sờ cằm, trầm ngâm nói.

Thẩm Lạc nghe vậy, trầm mặc, một lát sau, bỗng nhiên lên tiếng hỏi:

"Rốt cuộc đạo hữu là người phương nào, tu tiên giả bình thường, đối với những sự việc này không thể biết rõ ràng đến vậy?"

Lục Hóa Minh nghe vậy cứng lại, nhưng ngay sau đó bật cười lớn, từ bên hông lấy ra một lệnh bài to bằng bàn tay, ném tới, trong miệng nói ra:

"Thẩm đạo hữu thật tinh mắt! Nếu như vậy, tại hạ cũng không dám giấu giếm nữa, mời đạo hữu xem."

Thẩm Lạc tiện tay tiếp nhận lệnh bài, nhờ ánh trăng để nhìn, thì phát hiện thứ này cầm trong tay có phần hơi nặng, dường như không phải do đồng sắt bình thường tạo thành. Một mặt của nó còn khắc lấy đồ án hai cánh cửa lớn đóng kín, một mặt khác thì khắc lấy chữ viết "Đại Đường ngự chế" và con dấu.

"Thật sự là thất kính! Thì ra đạo hữu là người trong quan phủ. Vậy việc người biết nhiều sự tình như thế cũng rất bình thường." Thẩm Lạc trong lòng hơi động, cầm lệnh bài đưa trả trở về.

"Hiện giờ, triều đình đang cần số lượng lớn kỳ nhân dị sĩ. Thẩm đạo hữu tuổi còn trẻ, mà thủy pháp đã không tầm thường, nếu không bị bó buộc bởi tông môn, sao không thử gia nhập vào quan phủ? Tại hạ nguyện ý vì đạo hữu tiến cử." Lục Hóa Minh vừa nhét lệnh bài vào đai lưng, vừa nói.

"Đạo hữu quá khen, thủy pháp của tại hạ cũng vừa mới nhập môn thôi, nào có tư cách này?" Thẩm Lạc liên tục lắc đầu.

Hiện tại hấn ngay cả sự thần bí của gói ngọc cũng chưa giải quyết, sao còn dám lấy pháp lực ít ỏi như vậy để đi trêu chọc yêu quái quỷ vật kia. Bản thân hấn ở trong mộng cũng đã được chứng kiến những thứ đáng sợ này, mà trong hiện thực mạng nhỏ lại chỉ có một thôi, không giống như trong mộng có thể nhiều lần phục sinh.

"Thẩm đạo hữu không cần quá mức khiêm tốn, gia nhập triều đình có rất nhiều lợi ích. Không những giúp bản thân ít bị sự phiền nhiễu của thế tục,

còn được nhiều tài nguyên, đồng thời thủ hộ Đại Đường cũng là vì muôn dân bách tính góp một phần sức lực, đây chẳng phải là một công hai việc hay sao?" Lục Hóa Minh mỉm cười, tiếp tục khuyên nhủ.

"Đa tạ sự ưu ái của Lục đạo hữu, nhưng vẫn nên chờ pháp lực của tại hạ tinh tiến đã, rồi hãy bàn thêm về việc này vậy." Thảm Lạc khéo léo từ chối.

Lục Hóa Minh nghe xong, cũng không tiếp tục thuyết phục, ngược lại hỏi:

"Vậy việc này chúng ta sẽ nói sau. Chỉ là tại hạ còn có một yêu cầu quá đáng, không biết đạo hữu có thể đáp ứng hay không?"

"Mời đạo hữu nói." Thảm Lạc thấy đối phương không còn kiên trì, trong lòng khẽ buông lỏng thở ra một hơi.

"Khi này, Thảm đạo hữu thi triển là pháp thuật đập thủy, có thể truyền thụ cho tại hạ một chút được không?" Lục Hóa Minh chân chờ một lát, rồi nói ra một câu khiến Thảm Lạc có chút ngoài ý muốn.

"Chuyện này. . ." Thảm Lạc vô ý liền muốn cự tuyệt.

"Đạo hữu yên tâm, ta cũng không phải muốn người truyền thụ tất cả khẩu quyết của thuật này, chỉ cần một bộ phận pháp quyết là đủ. Nếu đạo hữu chịu truyền thụ, ta nguyện lấy trọng lễ để đáp tạ bạchngọc sách." Lục Hóa Minh thấy thế, vội vàng nói bổ sung.

"Lúc trước Lục đạo hữu không phải nói, không tinh thông về thủy pháp, sao giờ đối với đập thủy chi pháp lại cảm thấy hứng thú đến như vậy?" Thảm Lạc hơi nghi ngờ hỏi ngược lại.

"Tại hạ mặc dù không tinh thông thủy pháp, nhưng cũng nhìn ra được đập thủy chi pháp của đạo hữu trong Đập Thủy Thuật tinh diệu vạn phần.

Cho nên ta chỉ cần biết được một chút, thì sau này khi đi tới các nơi có thủy vực nhất định sẽ rất hữu dụng." Lục Hóa Minh gãi đầu, vừa cười vừa nói.

"Mặc dù tại hạ không bị tông môn trời buộc, nhưng không thể bỏ mặc quy củ, tùy tiện truyền pháp ra ngoài được, hơn nữa đạo thủy chi pháp này. . ." Thẩm Lạc có chút do dự nói.

"Đạo hữu yên tâm, chỉ cần người chịu truyền thụ pháp quyết, ta nguyện xuất ra vật phẩm trân quý để làm trao đổi." Lục Hóa Minh thấy vậy, hiểu rõ nói.

"A, không biết đó là vật gì?" Thẩm Lạc nhíu mày lại.

"Mời đạo hữu xem." Lục Hóa Minh nói, rồi đưa tay vào ngực, lấy ra một cái nữa nhỏ màu xám trắng được tờ phù lục màu vàng dán lên, hướng về phía Thẩm Lạc.

Cái nữa dài không đến một xích, bộ dáng cũng bình thường, hai mũi giống như đồ xiên cá để nướng. Thế nhưng nó tinh xảo hơn nhiều, lại bị một tấm phù lục nhỏ màu vàng dán quanh một vòng cán, rõ ràng là một kiện phù khí.

"Thế nào, Thẩm đạo hữu có cảm thấy hài lòng?" Lục Hóa Minh thấy được ánh mắt của Thẩm Lạc một mực không rời cái nữa nhỏ, thì cười hỏi.

"Lục đạo hữu đã xuất thủ hào phóng như vậy, tại hạ làm sao có thể cự tuyệt." Lần này, Thẩm Lạc lại không do dự một chút nào.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 72: Có Được Phù Khí

"Ha ha! Thống khoái, đạo hữu quả nhiên là người sáng khoái." Lục Hóa Minh vỗ tay một cái, cao giọng cười to, chấn động làm lá cây phụ cận rơi xuống không ít.

Sau đó, Thảm Lạc nói rõ cho đối phương phương pháp Đạp Thủy Quyết.

"Tốt! Quả nhiên tinh diệu. . . Ha ha, phù xoa này là của Thảm huynh đệ." Lục Hóa Minh suy nghĩ một chút, ý cười trên mặt dần dần nhiều hơn, xưng hô với Thảm Lạc cũng đổi thành "Thảm huynh đệ" .

"Phù khí này sử dụng thế nào, còn xin Lục huynh truyền thụ một hai." Thảm Lạc cũng theo đối phương sửa lại xưng hô, hỏi.

"Phù khí là mượn lực phù lục thi triển uy năng, cho nên lúc sử dụng, dùng pháp lực thôi động phù lục là được. Chỉ là sử dụng không giống với phù lục khác, cũng không phải là chỉ nhóm lửa phù đảm, mà là dùng pháp lực tiếp tục dẫn dắt, từ đó đạt tới hiệu quả không chế phù khí công kích."

Lục Hóa Minh nói một hơi, thấy Thảm Lạc vẫn như cũ trên mặt nghi hoặc, liền vung tay lên nói: "Đợi ta biểu diễn một phen, bảo đảm ngươi sẽ rõ ràng hơn."

Nói xong, một tay gã bấm pháp quyết, trong lòng bàn tay lập tức sáng lên một đạo hào quang màu xanh, như nước chảy tụ hợp vào phù lục dán trên cán xiên nhỏ xám trắng được nắm trong tay.

Chỉ thấy trên phù lục loé lên quang mang, một tầng bạch quang lập tức lan tràn ra, bao trọn cán xiên nhỏ vào.

Lục Hóa Minh lập tức đưa tay ném đi, mặt ngoài xiên nhỏ lập tức đại phóng quang mang xám trắng, bay lên không trung, trong nháy mắt phòng lớn gấp ba bốn lần, bay múa dưới bầu trời đêm, xẹt qua từng vòng từng vòng quang ngân màu trắng, rồi bỗng nhiên hóa thành một đạo bạch quang, bắn nhanh tới hướng một cây liễu trắng kiện cách đó mười trượng.

Bạch quang loé lên liền chui vào trong cây biến mất, truyền ra "Ầm" một tiếng vang thật lớn. Thân cây liễu trắng kiện này rung động mạnh, tất cả cành liễu rung động rũ xuống một trận, lá liễu bay tán loạn không thôi.

Thâm Lạc ở một bên thấy vậy, trong lòng lửa nóng.

Lục Hóa Minh đùa bỡn cao hứng, bỗng nhiên một tay bắm một cái kiếm quyết, chỉ lên trời, hét lớn một tiếng:

"Lên!"

Chỉ nghe "Thương lang" một tiếng duệ khiêu, sau đó một đạo kiếm quang phóng lên tận trời, như du long bay vào bầu trời đêm, hóa thành một đạo thanh hồng dài hơn một trượng, mạn thiên phi vũ.

Ngay sau đó thân hình Lục Hóa Minh bỗng nhiên nhảy lên, thân hình trực tiếp cất cao hơn mười trượng, vũng vàng rơi vào trên đạo thanh hồng kia.

Chỉ thấy thanh hồng dần dần thu liễm, hiển lộ ra chân thân cổ kiếm, Lục Hóa Minh lẻ loi đứng ở trên đó, quần áo bị gió đêm thổi bay phất phới, Kiếm Tiên hiệp khí triển lộ không thể nghi ngờ. Thâm Lạc thấy vậy, đáy lòng tán thưởng một tiếng "Phong thái tốt."

"Tôi nay quen biết, cũng là duyên phận. Thảm huynh đệ, ngày sau nếu đến Trường An, có thể đến Trình phủ tìm ta." Lục Hóa Minh ở trên không trung lưu lại một câu nói, thân hình và kiếm đồng thời hoá thành một đạo thanh hồng, phi độn đi xa.

Thảm Lạc nhìn đạo thanh hồng kia dần dần ẩn vào màn đêm có chút xuất thần, sau một lúc lâu mới thở phào một cái, cười lẩm bẩm: "Đến Trình phủ tìm Lục Hóa Minh, trong thành Trường An lớn như vậy, có bao nhiêu cái Trình phủ đây? Đi đâu tìm? Tìm thế nào?"

Hắn chỉ coi đây là một câu khách khí, cũng không coi là thật, bất quá trong lòng đối với thực lực Lục Hóa Minh ngược lại nhận biết thêm nhất định, ần ần cảm thấy gã so với các tiên sư Vu Diễm gặp trong mộng, tựa hồ còn mạnh hơn một bậc.

Thảm Lạc thu tầm mắt lại, sau đó bỗng nhiên vỗ đầu một cái, quay người chạy gấp về hướng gốc cây liễu cách đó hơn mười trượng.

Cái phù xoa kia vẫn còn chưa thu hồi đấy!

Chờ hắn tới gần, liền thấy trên thân cây liễu tráng kiện kia, thỉnh linh có một lỗ thủng lớn chừng miệng chén, mà rìa lỗ thủng tựa hồ còn kèm theo một vài thứ, ở dưới ánh trăng phản xạ sáng bóng trong suốt.

Thảm Lạc tới gần xem xét, không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Rìa lỗ thủng, thỉnh linh kết một tầng băng tinh màu đen nhạt.

"Lại còn có công hiệu như thế? Đây chẳng phải là so với thanh Đổng tiền kiếm của Bạch Tiêu Thiên còn lợi hại hơn sao?" Trong lòng Thảm Lạc mừng thầm không thôi.

Trong công pháp vô danh kia, Đạp Thủy Quyết chỉ là một môn pháp thuật cơ sở, lại có thể đổi lấy một kiện pháp khí uy năng không tầm thường này, những pháp thuật cao thâm phía sau, chẳng phải là giá trị còn cao hơn sao?

Thẩm Lạc nghĩ như vậy, đi ra phía sau cây tìm kiếm ngay chỗ các mảnh gỗ vụn trên đất, cuối cùng mừng khắp khởi nhật lên thanh phù xoa đã khôi phục hình dáng ban đầu.

Hắn ước lượng cái phù xoa này, phát hiện nó nặng hơn nhiều so với chính mình tưởng tượng, sờ tới sờ lui cảm thấy kỳ quái, không phải vàng không phải mộc, đương nhiên cũng không phải đá.

Trong thời gian ngắn hắn cũng nhìn không ra được gì, tăng thêm nơi đây cũng không nên ở lâu, ánh mắt rơi vào phù lục trên cán xiên, phát hiện phù văn phía trên rất lạ lẫm, so với Khu Quỷ Phù và Tiểu Lôi Phù hắn biết thì phức tạp hơn nhiều. Thậm chí ngay cả chỗ đặt bút và vẽ phù lục thế nào, hắn cũng hoàn toàn nhìn không ra.

Thẩm Lạc do dự một chút, vẫn không kèm chế được hưng phấn, muốn thử một chút phù khí vừa đắc thủ này.

Hắn để phẳng tay, đặt phù xoa ngang ở lòng bàn tay, tay kia bảm niệm pháp quyết, bắt đầu vận chuyển công pháp, một sợi pháp lực lập tức từ trong đan điền dâng lên, xuyên thấu qua cánh tay lộ ra nơi lòng bàn tay, tụ hợp vào trong phù lục cán xiên.

Trên phù lục loé lên quang mang, một vầng sáng màu trắng xuyên suốt ra, lan tràn ra bao phủ toàn bộ phù xoa.

Thẩm Lạc lập tức cảm nhận được một cỗ pháp lực đặc biệt dẫn dắt, xuất hiện giữa hắn và phù xoa, tâm niệm thoáng khẽ động, phù xoa liền theo đó

khẽ run động lên, nhẹ nhàng rời lòng bàn tay treo trên không cách chừng một ngón tay.

Thẩm Lạc thấy vậy, đôi mắt lập tức sáng lên, nhưng vừa mới phân thần, phù xoa lập tức trầm xuống phía dưới, một lần nữa rơi xuống lòng bàn tay hắn.

Hắn lấy lại bình tĩnh, lần nữa thôi động pháp lực, rót vào phù lục.

Lần này, hắn bảo vệ chặt tâm thần, cố gắng không để cho mình phân tâm, toàn lực thôi động phù xoa.

Kết quả không biết là pháp lực không chế bất ổn hay là thế nào, phù xoa giống như mất đi không chế bạo khởi xông vào bầu trời đêm, lập tức cắt đứt liên lạc với hắn, sau đó từ trên không trung rơi thẳng tấp xuống đất.

Nếu không phải hắn phản ứng nhanh, kém chút bị phù xoa từ trên không rơi xuống xuyên tim rồi. Bản dịch tại bạch ngọc sách.

Thẩm Lạc trải qua thử dùng, quá trình cũng không thuận lợi, không được một lần thành công ngự sử phù xoa phi hành, ngược lại tiêu hao không ít pháp lực vốn đã không nhiều.

Hắn tự biết thử tiếp cũng sẽ không có kết quả gì, thêm nữa tâm thần cảm thấy rất mệt mỏi, đành phải tạm dừng, chuẩn bị mau chóng trở về Xuân Thu quan, lại tìm cơ hội hảo hảo nghiên cứu.

"Ôi, lo nói chuyện, ngược lại quên hỏi Lục đạo hữu kia nơi này rốt cuộc là địa phương nào. . ." Lúc này Thẩm Lạc mới nhe răng nhếch miệng lấy lại tinh thần, bây giờ mình ở rừng núi hoang vắng trước không thôn sau không có người ở, trong đêm sợ là sẽ nằm màn trời chiếu đất rồi.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 73: Vật Thị Nhân Phi

Ba ngày sau, lúc giữa trưa.

Ở sơn môn lối lên Xuân Thu quán, Ngưu sư huynh đang chán ngán ngồi bệt trên thềm đá sau cổng sườn nắng, tay bung một ly trà, miệng ê a hát tiểu khúc, trông vô cùng nhàn nhã.

Lúc này, gã bỗng nhiên nhìn thoáng thấy ở phía xa xa có một người đang theo con đường núi đi tới. Gã vội vàng đứng dậy, nheo mắt nhìn qua.

Chỉ thấy người kia mặc trường sam màu xanh, người đeo bọc quần áo bằng vải xám, tay còn cầm thêm một túi nữa. Người này đi trên đường núi, mình hơi chúm về trước, bước chân tuy không nhanh nhưng thoáng nhìn lại thấy khá vững vàng.

“Ê, sao lại là tiểu tử này?” Khi gã nhìn thấy rõ gương mặt người tới, miệng không khỏi hô khẽ một tiếng.

Người tới không ai khác, chính là Thảm Lạc một đường từ huyện Tùng Phiên trở về Xuân Thu quán.

Thảm Lạc tới Thổ Tập trấn dưới núi từ lúc sáng sớm, nhưng hắn không vội trở về mà trước đi bán thốt ngựa, sau đó lại tới Hồng Vận lâu mua thịt quay, rượu đế, cuối cùng là mua ít chu sa với phù chỉ rồi mới lên núi.

“Sơn môn trọng địa, không việc chớ vào.”

Thẩm Lạc vừa tới cửa sơn môn, giọng điệu lười nhác của Nguu sư huynh liền từ trong sơn môn truyền ra.

“Nguu sư huynh nói đùa rồi. Ta theo lời tôn sư xuống núi thăm người nhà, hôm nay quay lại mà thôi.” Thẩm Lạc khẽ nhíu mày, chân không ngừng bước, tiến thẳng vào phía trong.

“Tiểu tử này nói chuyện với sư huynh thế à? Còn có tí... quy củ nào không?” Đang khi nói, Nguu sư huynh bất ngờ lắc cổ tay, hất nước trà trong chén hòng dội lên đầu Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc nghiêng người về phía sau một chút liền dễ dàng tránh được.

Trong mắt Nguu sư huynh thoáng hiện nét kinh ngạc, gã nghiêng người qua một bên chắn trước mặt Thẩm Lạc.

Đang khi muốn chất vấn Thẩm Lạc, gã đột nhiên chun chun cái mũi hít hà, đoạn đưa mắt liếc bọc quần áo trên vai Thẩm Lạc rồi mỉm cười, nói:

“Sư huynh đại nhân đại lượng, không so đo với người. Quy củ người cũng hiểu, ta không cần phải nói lại chứ?”

“Rượu và vịt quay của Hồng Vận lâu này là ta mang cho Bạch sư huynh và Điền sư huynh đó.” Thẩm Lạc nghe thế, mắt nhìn túi trên tay xong cũng cười híp mắt, đáp.

Nguu sư huynh nghe hẳn đáp xong, tức thì nổi nóng quát:

“Đừng có rượu mời không uống, uống rượu phạt. Lấy ra.”

Dứt lời, gã lập tức bước tới một bước, toan tụt tay cướp đồ.

Thẩm Lạc như đã dự tính trước tình huống này. Chân trái hẳn không lùi mà nhích lên trước một chút, vừa vịn dầm lên bãi nước trà, đồng thời Vô

đanh công pháp trong người cũng đã vận chuyển, một tia pháp lực xuôi theo lòng bàn tay phóng ra, vô thanh vô tức dẫn dắt đám nước trà ngưng tụ thành vô số hạt nước nhỏ xíu không ngừng quay tít.

Ngưu sư huynh dẫm một cước lên những hạt nước kia, lòng bàn chân bắt ngờ trượt đi khiến cả người mất thăng bằng, dậm thẳng về phía Thâm Lạc.

“Áy dà, sư huynh cẩn thận.”

Thâm Lạc né người qua một bên, duỗi tay ra bộ y như muốn đỡ Ngưu sư huynh, nhưng bàn tay khi đối phương sắp chạm tới lại phất nhẹ một cái về phía bụng gã, theo đó một cỗ Dương cương chi lực thoáng đẩy lên, thân thể Ngưu sư huynh thuận đà lẳng không bay lên, nhào về phía trước rồi cứ thế ngã lăn ra ngoài sơn môn.

Tiếng kêu thảm thiết liên tục từ ngoài sơn môn vang lên, Ngưu sư huynh đúng là đã xuôi theo bậc thềm đường núi, một phát lăn đủ mười bảy, mười tám bậc.

Thâm Lạc không quay đầu nhìn, tiếp tục bước về phía trước nhưng đi được hai bước, hấn lại lui lại, lấy giấy bút ra, bộ dáng tiêu sái viết liền mạch một câu:

“Hôm nay thấy ấn đường sư huynh biến thành màu đen, bước chân yếu nhược, chính là biểu hiện của thận tinh không đủ, phao câu vệt có thể bổ sung, xin vui lòng nhận lấy.”

Vừa thu bút lại, hấn liền lấy từ trong bọc ra con vệt quay mua dưới núi, tiếp đó ngắt lấy cái phao câu đem gói vào trong tờ giấy vừa ghi rồi đặt lên thêm đá mà Ngưu sư huynh mới ngồi.

Làm xong hết thấy, hấn liền phủi tay, thản nhiên đi vào sơn môn.

“Xem như đã trở về, cảnh còn mà người khác.”

Nhìn những khóm cây ngọn cỏ quen thuộc trong Xuân Thu quán, Thẩm Lạc bất giác cảm thán một câu, xong tiếp tục bước về trước.

Đọc theo con đường này, hắn không ngờ lại gặp được không ít đệ tử nội môn, đa số đều gật đầu chào lấy lệ một cái.

Chẳng biết tại sao, hắn cảm giác thấy những người này khi nhìn hắn, ánh mắt ai cũng hiện ra chút cổ quái.

Đang lúc Thẩm Lạc âm thầm thắc mắc, chân đã bước tới chỗ dưới Linh Quan điện, hắn đang muốn dọc theo đường núi đi lên, ngược mắt nhìn lại thấy trên đường núi, chỗ cách hắn khoảng năm, sáu mươi bậc có một thân ảnh béo tròn đang đi xuống.

Nói về người béo nhất Xuân Thu quán, không phải Đinh Nguyên thì còn ai khác, đằng sau gã còn có ba, bốn đệ tử nữa.

Những người này liếc nhìn Thẩm Lạc đang bước tới bậc thứ mười, trong mắt ai cũng lộ vẻ ngạc nhiên, Đinh Nguyên đứng chính giữa còn khoa trương hơn, đưa cả hai bàn tay mập ú lên dụi dụi mắt.

“Ê, ta không hoa mắt chứ. Tiểu tử này mắt tích nhiều ngày như vậy, vốn tưởng đã bị đuổi ra khỏi quán rồi, sao còn trở về này?” Một gã bình thường hay theo đuôi nịnh bợ Đinh Nguyên, không nhịn được nhỏ giọng lầm bầm.

Thẩm Lạc dù đứng cách khá xa nhưng nhìn rõ, nghe rõ, trong lòng tựa hồ đã hiểu nhưng bước chân vẫn không ngừng.

“Thẩm Lạc, lâu rồi không thấy bóng dáng, giờ nghĩ sao lại muốn quay về chứ?” Đinh Nguyên chò Thẩm Lạc bước tới gần, đưa một tay ra ngăn lại.

“Về nhà thăm người thân thôi, sao có thể ở mãi không quay lại chứ?”
Thẩm Lạc từ tốn hỏi ngược lại.

“Ta lại thấy là bị đuổi khỏi sư môn rồi, làm sao vẫn không biết xấu hổ, mặt dày quay lại? Đừng nghĩ chúng ta không biết gì, ma bệnh ốm đau liên miên như người vào quán cũng chỉ để kéo dài tính mạng, cũng đừng có dùng những thứ sặc mùi tiền của người làm ô uế đất Đạo Môn thanh tịnh.”
Đinh Nguyên khinh khi, bĩu môi đáp.

Mấy kẻ kia mỗi người mỗi vẻ nhìn Thẩm Lạc.

“Ta vào quán làm gì, có liên quan tới các người sao?” Thẩm Lạc sầm mặt, trừng mắt nhìn mấy gã kia.

Đám người Đinh Nguyên chỉ cảm thấy khí thế trên người Thẩm Lạc đột nhiên biến đổi, tạo cho người ta một loại cảm giác áp chế vô hình khiến cả đám nhất loạt không tự chủ được dời ánh mắt đi, nhất thời không ai dám nhìn thẳng vào mắt hắn.

Thẩm Lạc liền mặc kệ đám này phản ứng ra sao, chân tiếp tục đi thẳng lên.

Đinh Nguyên nhất thời không kịp phản ứng, khi thấy mấy đứa khác đều đưa mắt nhìn mình, gã lập tức cảm thấy khó chịu không thể chịu nổi.

“Một tên phế vật lại dám bất kính với sư huynh, làm phản à!”

Đinh Nguyên quát một tiếng chói tai, tung người sải bước đuổi theo, đồng thời tay phải vận ba, bốn tầng lực đạo Tiểu Hóa Dương Công, năm ngón tay xò ra, cả bàn tay đột nhiên lớn thêm một vòng, vỗ thẳng về phía hậu tâm Thẩm Lạc.

“Một chiêu Thanh Dương Thủ này của Đinh sư huynh thực sự rất có trình độ.”

“Đúng là không biết trên dưới.”

Mấy gã còn lại thấy thế, nhất tề lớn tiếng trầm trồ khen ngợi.

Thẩm Lạc đưa lưng về phía Đinh Nguyên, không ngoảnh đầu lại mà chỉ đưa tay trái lên trao một cái liềm tóm được ngón út tay phải Đinh Nguyên, tiếp đó nhẹ nhàng bẻ cong.

“Ồi ời, đừng đừng, đau chết ta...” Tiếng kêu như lợn bị chọc tiết của Đinh Nguyên lập tức vang lên.

Tiếc rằng ngón út của hắn bị Thẩm Lạc tóm rất chắc, chỉ có thể chúi người xuống theo động tác của Thẩm Lạc, đau đến chảy cả nước mắt.

Tiếng trầm trồ khen ngợi xung quanh liền im bật, gã nào gã nấy đứng chết trân tại chỗ. Hiển nhiên không kẻ nào ngờ được Thẩm Lạc, một tên mà Tiểu Hóa Dương Công mới nhập môn lại có thân thủ khá như thế, một chiêu đã có thể chế trụ Đinh Nguyên.

“Thẩm... Thẩm Lạc, người chớ làm càn, nếu làm ta bị thương, sư phụ ta...ái ui...”

Đinh Nguyên thở ra được một hơi, dù người đau vắn cả eo vẫn hung hãn dọa nạt.

Kết quả gã mới nói được nửa câu, tay Thẩm Lạc lại dùng thêm chút lực khiến gã lại rống lên như bò.

“Đinh sư huynh, Thanh Dương Thủ của ngươi cao thâm khó đoán, Tiểu Hóa Dương Công của sư đệ mới chỉ vừa nhập môn thôi, đừng có dọa ta

chứ.” Thẩm Lạc bình thản đáp, đồng thời đảo mắt nhìn đám còn lại.

Đinh Nguyên hiện tại cả người đau đến ngũ quan vặn vẹo, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên trán nhưng cơ bản do đau quá mà kêu không thành tiếng.

Mấy gã kia nhao nhao cúi gằm mặt xuống, không kẻ nào dám nhìn thẳng vào mắt Thẩm Lạc.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 74: Ngẫu Nhiên Gặp Sau Núi

"Các người đang làm gì vậy?" Một tiếng quát chói tai, bỗng dung từ đường núi bên trên truyền xuống.

Thẩm Lạc nghe vậy, khóe miệng khẽ mỉm cười, trong tay buông lỏng. Đinh Nguyên như được đại xá lão đảo một cái, được người bên cạnh đỡ lấy nên mới không đặt mông xuống đất.

Ngay sau đó, bên cạnh Thẩm Lạc lóe lên bóng trắng, một thân ảnh từ trên trời giáng xuống.

Thẩm Lạc nghe âm thanh liền biết người đến là Bạch Tiêu Thiên, liếc mắt nhìn sang, mới phát hiện gia hỏa này hôm nay lại không mặc phục sức trong quan, mà đổi một thân trường bào tuyết trắng, nhìn càng tiêu sái lỗi lạc.

"Nguyên. . . Nguyên lai là Bạch sư đệ, các người từ. . . Từ từ trò chuyện, chúng ta có việc đi trước một bước."

Đinh Nguyên ôm lấy ngón tay út phải, đầu đầy mồ hôi, nhưng căn bản không dám nói thêm gì, vội vàng xin lỗi một tiếng, mang theo mấy người rời đi như chạy trốn.

"Hừ, một đám cầu vật hiệp yếu sợ mạnh." Bạch Tiêu Thiên nhìn bóng lưng những người kia hốt hoảng rời đi, giận mắng một tiếng.

"Bạch đại công tử, hôm nay hỏa khí sao vượng như thế?" Thảm Lạc cũng không để ý, trêu đùa.

"Người có thể trở về. . ." Bạch Tiêu Thiên quay đầu, hơi đánh giá trên dưới Thảm Lạc, trên mặt lộ ra một vòng thoải mái ý cười.

"Thế nào, huynh cũng cho là ta không về được?" Thảm Lạc cười hỏi.

"Người cái tên này thực sự không suy nghĩ, luyện công phản phệ chuyện lớn như vậy, lại không nói với ta một tiếng, có còn coi ta là sư huynh hay không?" Bạch Tiêu Thiên tức giận nói.

"Lúc đầu trước khi đi cũng tính nói với huynh, kết quả đi quá nhanh không gặp được huynh. Hiện tại ta không phải trở về rồi sao, mua rượu và vịt quay, một hồi gọi Điền sư huynh, chúng ta hảo hảo nhậu một chút." Thảm Lạc cười nói.

"Có rượu uống đương nhiên là được, đáng tiếc ta phải xuống núi một chuyến rồi." Bạch Tiêu Thiên nghe vậy, lộ ra vẻ làm khó.

"Vậy chờ huynh trở lại hẵng tính." Thảm Lạc đề nghị.

"Tốt, vậy ta đi trước." Bạch Tiêu Thiên gật đầu.

Nói xong, gã liền quay người chạy như bay về phía sơn môn bên kia.

Thảm Lạc chợt nhớ tới một chuyện, vội gọi theo: "Bạch Tiêu Thiên, huynh chừng nào trở về?"

"Ta về nhà một chuyến, có lẽ nửa tháng là sẽ trở về, rượu nhớ giữ cho ta. . ." Thân ảnh Bạch Tiêu Thiên đã biến mất tại khúc quanh co trên đường núi, chỉ có thanh âm xa xa vọng lại.

Thẩm Lạc đưa mắt nhìn Bạch Tiêu Thiên rời đi, quay người tiếp tục đi đến hướng bãi đá xanh.

Hắn trở lại nơi ở tại tầng một ngoài cùng bên phải, sửa soạn xong, vẫn theo lệ đi bấm một tiếng cho La sư trước. Kết quả lại không gặp sư phụ, ngược lại trên đường về gặp Điền Thiết Sinh.

Điền Thiết Sinh nhìn thấy Thẩm Lạc trở về, tất nhiên là hết sức cao hứng, hai người tụ họp một chỗ ăn vẹt quay không còn một mảnh. Ngược lại ai cũng không uống rượu, lưu lại hết cho Bạch Tiêu Thiên.

Nghe gã kể, Thẩm Lạc mới biết hai ngày trước La sư lại được người mời xuống núi, đến nay còn chưa trở lại.

Lúc này, Điền Thiết Sinh hỏi tình trạng cơ thể Thẩm Lạc, trong lời nói rõ ràng toát ra vẻ lo lắng.

Thẩm Lạc trong lúc nhất thời cũng chưa nghĩ ra nên nói thế nào với gã, dù sao nếu ăn ngay nói thật, nhắc lên Vô Danh Thiên Thư, tất nhiên sẽ liên lụy đến gối ngọc và quái mộng, điều này hắn căn bản không thể nào nói ra được.

Cuối cùng, chỉ có thể nói là phục Bảo Nguyên Đan do quan chủ Phong Dương chân nhân cho, tình huống đã ổn định lại, để gã không cần lo lắng.

Điền Thiết Sinh nghe Thẩm Lạc nói vậy, tựa hồ đã tin.

Tới gần chạng vạng tối, Thẩm Lạc mới lần nữa trở về chỗ ở.

Ngồi bên giường, nghe mùi vị quen thuộc trong phòng, nhìn căn phòng bừa bãi, hắn đột nhiên hơi xúc động.

Rõ ràng từ lúc rời núi đến khi quay về lại, cũng chỉ có bảy, tám ngày, nhưng khiến hắn có loại ảo giác dường như đã qua mấy đời.

Trong mấy ngày ngắn ngủi này phát sinh nhiều chuyện, kinh lịch càng thêm ly kỳ khúc chiết hơn so với hai lần trong mộng cảnh. Cách đó không lâu hắn là kẻ đáng thương không còn sống được bao lâu nữa, mà bây giờ, đã là người tu đạo Thông pháp tính.

Thẩm Lạc tỉnh tọa một lát, đứng dậy lấy gối ngọc giấu kín dưới giường ra ngoài.

"Nếu không thử lại lần nữa?"

Hắn đặt gối ngọc ở trước người, bàn tay khẽ vuốt qua mặt gối, cảm thụ được ngọc thạch truyền đến cảm giác mát lạnh, trong mắt lóe lên một chút do dự.

Hắn hôm nay, tự nhiên đối với gối ngọc này không còn kháng cự như lúc ban đầu, thậm chí sinh ra hứng thú không nhỏ.

Nếu không có vật này, chính mình há lại ở trong mộng gặp được Vu Diễm? Không có Vu Diễm say rượu vô ý nói ra một đoạn chuyện cũ năm xưa, chính mình há lại tìm được công pháp vô danh, từ đó tu thành Thông Pháp Tính?

Trước mắt hắn đã là người tu đạo thân mang pháp lực, nếu thử lấy pháp lực thôi động vật này, sẽ thu hoạch được gì không tưởng hay không?

Thẩm Lạc nghĩ như vậy, nhằm đề phòng vạn nhất có chuyện xảy ra, vẫn quyết định trước vẽ mấy tấm phù lục phòng thân, rồi đến thí nghiệm sau.

Hắn đi vào bên cạnh bàn, lấy ra phù vàng và chu sa, ngưng thần đề khí, bắt đầu vẽ phù lục trên giấy.

Tám thứ nhất vẽ thành, vẫn là Tiểu Lôì Phù hấn thuần thực nhất, chờ hấn vẽ ra được hai tám thành phẩm, một xấp phù vàng dày đã dùng gần một nửa.

Cái này so với xác xuất thành công của hấn lúc trước, đã tăng lên không ít.

Thẩm Lạc đặt hai tám Tiểu Lôì Phù ở một bên phơi, lại nhắc bút son, bắt đầu vẽ Khu Quý Phù coi như khá thuần thực. Lại dùng gần một nửa lá bùa, mới vẽ ra ba tám thần khí coi như hoàn mỹ.

Sau đó, hấn gác bút, không tiếp tục vẽ nữa, mà tựa lưng vào ghế ngồi, nhắm mắt dưỡng thần.

Mặc dù bây giờ thân thể hấn đã hơn xa lúc trước có thể so sánh, nhưng vẽ phù lục vẫn quá mức hao tổn tâm thần.

Nghỉ ngơi gần nửa canh giờ, hấn lấy lại tinh thần đầy đủ, lại nâng bút vẽ lên mấy tám phù lục khác là Như Ý Phù và Tránh Quý phù.

Những phù lục này vì chưa bao giờ vẽ qua, không có kinh nghiệm để tham khảo, ngược lại vẽ rất nhanh, được hay không cũng chỉ thử qua mới biết.

Thẩm Lạc vốn còn muốn vẽ phỏng theo một chút tám phù lục dán trên cán phù xoa kia, nhưng lúc lấy ra nhìn qua một chút, lại lần nữa thu vào.

Cũng không phải bởi vì khác, chỉ là tám phù lục kia cuốn trên cán xiên, không cách nào thấy được toàn cảnh, hấn lại không dám tùy tiện bóc ra, sợ hủy phù khí, đành phải bỏ qua.

Cuối cùng, hấn mang tất cả phù lục đã vẽ xong tới, đặt bên cạnh gói ngọc, chuẩn bị bất cứ tình huống nào.

Làm xong hết thấy, Thảm Lạc mới vận chuyển pháp quyết vô danh, điều động pháp lực thể nội đến cánh tay phải, đặt lên góì ngọc.

Lúc đầu ngón tay chạm đến góì ngọc, một tia pháp lực lóe lên ánh sáng màu lam, lập tức như được dẫn dắt chảy xuôi ra, chảy qua trên góì.

Thảm Lạc hơi nhíu mày, cẩn thận không chế pháp lực lưu động, ngưng thần chú ý đến góì ngọc biến hóa.

Chờ một hồi lâu, pháp lực của hắn đã rót vào không ít, trên góì ngọc vẫn không có nửa chút động tĩnh.

Thảm Lạc vẫn không thu tay lại, vẫn nhẫn nại, tiếp tục rót pháp lực vào trong đó.

Thẳng đến khi chính hắn cảm giác pháp lực sắp hết, góì ngọc từ đầu đến cuối vẫn không phát sinh bất kỳ biến hóa nào.

"Xem ra ta nghĩ nhiều rồi, hoặc là một ít pháp lực này còn chưa đủ để hiệu lệnh thứ này phản ứng. . ."

Thảm Lạc cười khỏ một tiếng, đành phải thu hồi thủ chương, đáy lòng ảm ảm có chút thất vọng.

Mấy ngày liên tiếp hắn tàu xe mệt mỏi, lúc này lại tiêu hao không ít pháp lực, liền dứt khoát thu thập góì ngọc và phù lục, đi ngủ sớm.

. . .

Ngày thứ hai, một buổi sáng sớm.

Thảm Lạc rời giường rửa mặt một phen, tính thăm dò chuỗi phù xoa và phù lục vừa mới vẽ ra, đi về hướng hậu sơn.

Bây giờ, hắn đã bắt đầu tu luyện công pháp Vô Danh Thiên Thư, tự nhiên không cần sáng sớm tiếp tục tu luyện Tiểu Hóa Dương Công. Chỉ là vì Thiên Thư công pháp có tính đặc thù, hắn nhất định phải tìm một chỗ đầm nước hoặc là khe nước, mới có thể tiếp tục tu luyện.

Mặc dù thường ngày hắn chạy đến hậu sơn không ít, cũng biết một hai nơi trong núi có khe nước và đầm sâu, chỉ tiếc những nơi đó quá mức dễ thấy, một khi có đệ tử trong quan đi qua gần đó, tất nhiên sẽ bị phát hiện.

Thẩm Lạc cũng không muốn mình đạt được Vô Danh Thiên Thư bị mọi người biết, nên muốn tìm một chỗ bí ẩn thanh u tu luyện, đồng thời cũng ôm hi vọng thử điều khiển lại chuỗi phù xoa kia.

Giữa hè đã qua, mùa thu gần tới, trên núi gió sớm rõ ràng đã lạnh hơn.

Thẩm Lạc đi trên đường núi, nhìn về phía đỉnh núi Thần Hi sắc trời hơi sáng, xoa xoa tay, trong mắt tràn đầy vẻ sốt ruột.

Địa hình phía sau núi Xuân Thu quan khá phức tạp, ngoại trừ có mảng lớn rừng sâu núi thẳm tĩnh mịch, lại có từng toà vách núi dốc đứng nhô ra bên ngoài, làm nước mưa đọng lại thành đầm sâu, phân bố dưới những vách núi này.

Thẩm Lạc tránh lộ tuyến ngày thường hay đi, xuyên qua một mảnh sơn lâm bụi cây dày đặc, trong trùng điệp bụi gai cỏ dại đi ra một đầu đường nhỏ, đi tới một vách núi đột ngột nhô ra.

Trên vách núi này phần lớn là quái thạch xen kẽ, trụi lụi, tầm mắt hết sức khoáng đạt.

Hắn dự định từ nơi cao này nhìn xuống thấp, tìm ra một chỗ ẩn kín phù hợp tu luyện.

Đoạn phía trước vách núi, là một khối nham thạch to lớn đột ngột nhô ra bên ngoài, trải qua gió táp mưa sa, phía trên mọc lên một tầng rêu xanh dày đặc trơn trượt, Thẩm Lạc thật vất vả mới bò lên tới.

Hắn cẩn thận đi tới phía trước nham thạch, đang tính nhìn xuống dưới, chợt nghe phía dưới mơ hồ có một trận thanh âm truyền đến, tựa hồ có hai người đang nói chuyện với nhau.

Chờ hắn nhô mình ra nhìn xuống dưới, liền thấy dưới vách núi cao mấy chục trượng, đang có hai đạo nhân ảnh một già một trẻ, đứng đối mặt nhau.

Ngay lúc Thẩm Lạc nhìn thấy hai người, đồng thời hai người kia cũng phát hiện ra hắn, lập tức ngừng nói, nhìn sang hắn bên này.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 75: Sợ Bóng Sợ Gió Một Hồi

Tuy rằng cách nhau một khoảng khá xa, Thẩm Lạc vẫn thấy rõ gương mặt hai người một già, một trẻ kia.

Người trẻ tuổi thân vận phục sức đệ tử Xuân Thu quán, một đầu tóc đen dài nhưng không thả tóc như những người khác mà vấn hết lên đầu rồi dùng một chiếc trâm gỗ xỏ qua.

Người này dáng gầy nhưng dung mạo lại cực kỳ tuấn mỹ, chính là một trong ba đại đệ tử nội môn, Cổ Hóa Linh.

Còn đứng đối diện với Cổ Hóa Linh là một lão giả mặt đen, thân hình cao lớn.

Lão nuôi một vòng râu màu muối tiêu được cắt tía rất gọn gàng quanh miệng, thân vận một bộ Thái Cực đạo bào phẳng phiu không một nếp nhăn, đầu tóc thì thấy đội liên hoa quan như cái của Phong Dương chân nhân, tổng thể nhìn qua vô cùng chín chu, uy nghiêm.

Người này Thẩm Lạc cũng biết, lão chính là sư phụ của Cổ Hóa Linh, Vương Thanh Tùng.

Người này trước đây Thẩm Lạc từng thấy mấy lần khi lão tới giảng bài ở Tam Thanh điện. Lão giảng bài cho bọn hắn rất cẩn thận, lại rõ ràng dễ hiểu hơn cả La sư lẫn Phong Dương chân nhân, chỉ là lão bảo thủ nghiêm túc quá nên các đệ tử đều có phần sợ lão.

“Bọn họ không phải đang truyền công pháp chứ...” Thẩm Lạc giật mình, thềm lằm bằm.

Nếu thật là Vương sư bá hiện tại đang dạy Cổ Hóa Linh pháp thuật, hành vi của hắn bây giờ rất có thể bị tình nghi là vi phạm lệnh cấm học lén.

Có điều, Vương sư bá chỉ liếc mắt nhìn hắn, có vẻ như cũng nhận ra thân phận đặc biệt của vị đệ tử ký danh này nên chỉ hừ lạnh một tiếng rồi nghiêm mặt nhìn về phía xa xa.

Cổ Hóa Linh lại mỉm cười, đứng xa xa vẫy vẫy tay với hắn, xem như lên tiếng chào hỏi.

Thẩm Lạc ngoài mặt lộ vẻ lúng túng, cũng chỉ vẫy vẫy tay về phía xa xa, trong lòng hắn lại có thêm vài phần hảo cảm với vị Cổ sư huynh rất ít khi thấy mặt này.

Cổ Hóa Linh chào hỏi xong liền quay người đuổi theo Vương sư bá, rất nhanh liền sóng đôi đi cùng nhau.

Đợi tới khi hai người đi xa hơn một chút, Thẩm Lạc mới rời mắt, nhìn về phía xa hơn để tìm kiếm một chỗ khác.

Đúng lúc này, lỗ tai của hắn đột nhiên khẽ giật lên xuống một chút, thần sắc trên khuôn mặt cũng không khỏi thay đổi, ánh mắt một lần nữa nhìn về phía hai thầy trò đang bước xa dần kia.

“Hắn xuất hiện ở đây, có phải đã nghe được chúng ta nói gì không? Có cần dứt khoát tiễn hắn một đoạn, nơi đây ít người lui tới, chính là một nơi thích hợp để chôn xác.” Cổ Hóa Linh vừa thong thả bước, vừa nói.

Thẩm Lạc thềm giật nảy mình, mặt hiện lên vẻ không thể ngờ.

Cho dù là nghe trộm được công pháp bí truyền gì cũng không đến mức phải giết người diệt khẩu, hủy thi diệt tích chứ?

“Nó chỉ là đệ tử ngoại môn, một chút pháp lực không có, lại đứng cách xa như thế thì làm sao nghe được chúng ta nói chuyện? Người không cần phản ứng thái quá vậy, chỉ là lần sau phải tìm chỗ kín đáo khác mới được.” Vương sư bá lắc đầu, đáp.

“Tốt nhất là không để lại chút sơ hở nào, một tên đệ tử ngoại môn thôi có tính là gì, sẽ không có ai để ý cả. Chỗ vùi xác ở phía sau núi này, ta biết không ít.” Lúc nói chuyện, nụ cười của Cổ Hóa Linh vẫn ôn hòa như trước nhưng lời nói ra lại lạnh lẽo dị thường.

“Đừng gây thêm rắc rối. Nó tuy chỉ là một tên đệ tử ký danh của La đạo nhân, nhưng chính bởi vậy nên nó lại là thứ đặc biệt trong quán, hưởng hồ trước giờ nó với Bạch Tiêu Thiên giao hảo, nếu thực mất tích một cách không rõ ràng trong quán như vậy, trái lại sẽ gây ra phiền toái khó mà lường.” Vương sư bá dừng chân, nghiêm túc đáp.

“Được rồi, ta biết nặng nhẹ.” Cổ Hóa Linh nghe thế đành thôi, miệng đáp có phần không cam lòng.

Lúc này, gã đột nhiên quay người lại, đưa mắt nhìn về phía Thẩm Lạc, thấy Thẩm Lạc vẫn đang nhìn về phía mình liền gật đầu cười.

Thẩm Lạc dù lòng căng thẳng vẫn lộ vẻ bình tĩnh như thường, tay ôm quyền hướng phía xa xa, làm bộ cung kính tiễn sư trưởng rời đi vậy.

Đợi tới lúc hai người kia đi xa khuất hẳn tầm mắt rồi, Thẩm Lạc mới chậm rãi thả lỏng tinh thần, có điều lưng vẫn không khỏi cảm thấy ớn lạnh từng cơn.

Bản thân chỉ muốn ra ngoài tìm đường lại xem chút gặp tai họa bất ngờ, thực quá nguy hiểm.

Nếu đổi là hần trước kia, không thông pháp tính, cũng không có được năm giác quan hơn người, chỉ e vẫn còn thấy tên Cổ Hóa Linh mặt hiền tâm thiện, đợi đến khi bị người hại rồi cũng không biết, xem ra thế đạo quả nhiên hiểm ác, tâm đề phòng người thủy chung không thể không có nha!

Hai người kia khẳng định có bí mật lớn nào đó, nếu không sẽ không động tí là muốn chôn người, có cần tìm cơ hội mật báo cho La sư một tiếng không? Bất kể nói sao, sau này nhất định phải tận lực tránh xa hai thầy trò kia, có thể tránh xa liền tránh thật xa.

Sắc mặt Thâm Lạc âm tình bất định mất một lúc nội tâm mới bình tĩnh lại. Hần tiếp tục đưa mắt nhìn ra xa, tìm kiếm chỗ thích hợp để tu hành.

Đứng đây nhìn qua, hần đã tìm ra một chỗ sơn cốc tĩnh lặng. Nơi đó không lớn lại vô cùng kín đáo, nằm giữa hai triền núi nhô cao, bên trong có một dòng suối nhỏ uốn lượn.

Thâm Lạc vội vàng theo vách núi gần đó mà leo xuống rồi nhanh chóng rảo bước chạy hết tốc lực qua bên kia.

Sau khi tiến vào sơn cốc, hần men theo khe nước đi ngược lên phía trên tìm kiếm. Sau khi đi được chừng ba, bốn dặm, mắt hần bỗng sáng lên.

Phía trước là một đầm nước nông do dòng suối chảy lâu tạo ra, hai bên đều có đá lớn cao hơn trượng che khuất, trông như hai tấm bình phong tự nhiên che kín hết tình hình trong đầm nước.

Nếu không phải nhìn thẳng từ trên xuống, cơ bản không có cách nào nhìn được bên trong có gì.

“Ừm, trái lại đây đúng là một chỗ tốt.” Thẩm Lạc không nhìn được tán thán.

Hắn không vội vã xuống nước mà ở cạnh bờ, nhắm mắt khoanh chân ngồi, hai tay kết pháp quyết, tức thì một luồng khí mát lạnh từ đan điền theo đó nổi lên rồi di chuyển theo kinh mạch trong cơ thể.

Sau một lúc, hắn mở hai mắt ra, dựng thẳng ngón trỏ và ngón út một tay lên, gập các ngón còn lại vào lòng bàn tay, ý niệm vừa động, giống như bắt đầu tiến hành không chế phù khí, đi điều động linh khí tản mát ở trong nước.

Chỉ thấy tay đang bấm niệm pháp quyết kia bỗng nhiên đâm xuống nước một cái, tức thì mặt nước vốn đang phẳng lặng liền nổi lên từng đợt sóng lăn tăn.

Loại sóng nước này so với những rung động nhẹ nhàng do gió thổi lên mặt nước có sự khác biệt rõ ràng, tỏa ra nhiều đợt sóng đồng tâm giống như có một tảng đá rơi xuống mặt nước tạo ra vô số đợt sóng vậy.

Chỉ là những gợn sóng tròn đồng tâm này phân bố cực kỳ có quy luật, sau khi nhấp nhô tỏa ra bốn phía xung quanh chừng bốn thước liền nhao nhao tan biến.

Thẩm Lạc thấy thế liền đảo nhanh cổ tay, đưa tay đang bấm niệm pháp quyết hướng lên trên.

Chỗ tâm những con sóng kia lập tức có bọt nước cuộn cuộn nổi, ngay sau đó, một khối cầu nước nhỏ bụp một tiếng xuất hiện rồi đột nhiên nhảy lên khỏi mặt nước chỗ trước mắt Thẩm Lạc. Khối cầu này gắng gượng lên cao được hơn một xích liền sụp xuống rồi lặn nữa rơi vào trong đầm nước.

“Chùm”, một tiếng động nhỏ vang lên.

Khối thủy cầu rơi xuống mặt nước tạo ra một đợt sóng nước lộn xộn đánh tan hết những gợn sóng có trước đó.

Thẩm Lạc nhoáng cái đứng dậy, khoe miệng cong lên nở nụ cười vui mừng.

Hắn trước đây đã có thể dựa vào thủy pháp bản năng dễ dàng không chế một chút nước, đây cũng chính là cách hắn dùng khi trước để giáo huấn Ngưu sư huynh, chỉ là chuyện có thể không chế được nhiều nước như trước mắt thì vẫn là lần đầu tiên.

Cười xong, hắn không hề nhắm mắt tĩnh tọa mà lập tức đưa tay lên tiếp tục bấm pháp quyết thêm lần nữa, tư thế bấm niệm vẫn thế, chỉ khác là pháp lực vận chuyển trong cơ thể lần này trong thoáng chốc đã tăng vọt lên gấp đôi.

“Lên!”

Theo tiếng quát khê trong miệng hắn, bàn tay bấm niệm pháp quyết cũng đưa lên trên.

“Ừng ục...”

Mặt nước phẳng lặng lập tức cuộn cuộn bọt sóng, trông y như nước sôi trong nồi đồng vậ.

Tiếp đó, một dòng nước lớn như bánh xe từ chỗ giữa mảng bọt nước thành linh bốc lên, hóa thành một khối thủy cầu lớn lơ lửng giữa không trung, hơn nữa qua hồi lâu cũng không rớt xuống.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 76: Tự Biết Điều Khiển Nước

Sự vui mừng trong mắt của Thảm Lạc càng nhiều, trong lòng như nghĩ đến điều gì, bàn tay khẽ động.

Thì dòng nước suối đang treo trên bầu trời kia, lập tức "Đùng" một tiếng vỡ vụn ra. Sau đó bảy tám cái đầu thật dài từ trong bọt nước ló ra, uốn éo trái phải mấy lần, rồi mới mang toàn bộ thân thể lao ra.

Đó là bảy, tám con tuấn mã sáng óng ánh to như chó săn, bốn chân đạp trên hư không cùng nhau sánh vai đi tới bạch ngọc sách.

Vài con tuấn mã đi vòng quanh thân Thảm Lạc một vòng. Tiếp đó chúng va chạm vào nhau, làm bọt nước tóe lên nhưng không có rơi trở lại trong nước, ngược lại còn dung hợp lẫn nhau. Khiến bề ngoài của nó càng dài càng lớn, cuối cùng hợp lại làm một, trở thành một con tuấn mã trưởng thành.

Thân thể của tuấn mã khỏe mạnh, trên cổ có hoa văn lông bờm, bên trong thì trong suốt bóng loáng, mơ hồ còn có thể thấy được vết tích của dòng nước đang chảy. Nó giống như được điêu khắc bằng thủy tinh, xinh đẹp tuyệt vời.

Nhưng ngay sau đó, tâm niệm của Thảm Lạc lại khẽ động, tuấn mã vốn đang chạy thì bốn chân hóa thành bọt nước, toàn bộ thân thể cũng từ từ chìm vào trong dòng nước, từng chút một chìm xuống dưới.

Nhưng đầu của nó lại dần kéo dài, lông bờm và hai tai biến mất, từ từ biến thành một con thủy mãng sáng óng ánh. Đầu của nó hướng xuống dưới tìm kiếm một lúc, thì rơi vào mặt nước nhưng lại không chìm xuống, mà nổi lên trên, uốn éo một chút rồi ngóc thẳng đầu dậy.

Động tác kia giống hệt như là thủy mãng thật.

Một tay Thẩm Lạc đưa lên rồi vẫy nhẹ, thân thể của thủy mãng lập tức vặn vẹo. Đầu của nó cũng dần biến đổi, đột nhiên trên lưng có hai luồng nước dâng lên, dần hóa thành hai luồng màn nước óng ánh, nhìn giống như là mọc ra hai chiếc cánh vậy.

Thân thể của mãng xà lại càng thu ngắn lại, đầu cũng càng ngày càng nhọn. Cuối cùng nó hóa thành một con Đại Bằng đang giương cánh, sau đó vỗ cánh bay vào không trung.

Vuốt dưới chân của Đại Bằng cong như ngân câu, từng chiếc lông vũ trên thân hoa văn rõ ràng rành mạch. Mặc dù nó cũng chỉ là ánh sáng long lanh, thế nhưng nhìn qua hết sức linh động và chân thật.

Có điều nó bay ở độ cao hết sức có hạn, bay lên độ cao khoảng mười trượng, liền giống như hết sức, lại rơi thẳng xuống. Cuối cùng nó nhập vào mặt nước, tạo nên một trận bọt nước rồi quay về yên tĩnh.

"Kỳ quái. . . Sao lại dễ dàng như vậy?" Pháp lực của Thẩm Lạc tiêu hao không ít, lập tức thu pháp quyết, nhưng trong lòng thì hết sức ngạc nhiên.

Đây là lần thứ nhất hấn thử không Thủy sau khi tu luyện công pháp vô danh, thế nhưng sao lại thuận buồm xuôi gió như vậy?

Nên biết rằng Thủy tính vô thường, giỏi nhất là biến hóa nhưng muốn biến thành hình cũng không dễ dàng như vậy. Một người học không thủy

chi thuật, muốn làm dòng nước thay đổi theo ý mình không khó, nhưng nếu muốn làm biến hóa thành hình dạng gì, thì cần luyện tập lâu dài mới được.

Giống như Thảm Lạc lúc trước, tùy ý không chế dòng nước biến hóa, ngưng tụ ra nhiều hình dạng, không phải là chuyện dễ dàng gì. Hơn nữa khi hấn làm cho nó biến hóa, không chỉ ngoại hình sinh động như thật, còn có thêm một phần thần thái như thật

Hấn thâm nghĩ trong lòng, người bình thường muốn đạt tới trình độ này, chỉ sợ ít nhất phải luyện tập ngàn vạn lần mới có thể.

"Chẳng lẽ ta đối với công pháp Thủy thuộc tính có đặc biệt thiên phú? Hoặc thể chất của ta có chỗ nào đặc biệt, có thể cùng Thủy chi linh khí hòa hợp?" Trong lòng Thảm Lạc ngạc nhiên .

Nhưng như vậy, hấn lại cảm thấy không có khả năng, nếu mình thật sự có thiên phú khác thường, thì đã sớm hiện ra bạch ngọc sách, chứ không phải đến nỗi thua kém người khác. Ngay cả việc Bản thân tu luyện Tiểu Hóa Dương Công đều phải bỏ ra thời gian trọn vẹn hai năm.

Xem ra việc này hơn phân nửa là do luồng hàn lưu mà đầu lâu kia đã rót vào trong cơ thể mình.

Trong lòng của hấn nghĩ như vậy, bèn chậm rãi đi trở về bên bờ, tìm một khối lớn đá tròn tron nhẵn hơi lớn để ngồi, rồi nhắm hai mắt lại.

Sau khi nghỉ ngơi một lúc, Thảm Lạc đưa tay vào trong ngực tìm tòi, rồi lấy ra một vật dài đến một xích, chính là thanh phù xoa màu xám trắng từ chỗ Lục Hóa Minh lấy được.

Hôm đó được vật này, hắn cũng đã thử điều khiển, cuối cùng đều là thất bại, nhưng hôm nay hắn lại muốn thử một lần nữa.

Lần này hắn vẫn như cũ, là mang phù xoa đặt ngang ở trong lòng bàn tay, một tay bấm niệm pháp quyết đằng, sau đó thể nội pháp lực lập tức thay đổi, thông qua bàn tay tụ hợp vào trong phù xoa.

Chỉ thấy phù lục trên cán xiên hơi sáng lên, một lớp bụi ánh sáng trắng lập tức tràn ra, đem toàn bộ phù xoa bao vào.

Thẩm Lạc không giống lần trước, nóng lòng điều động pháp lực làm cho phù xoa bay lên. Mà hắn cẩn thận khống chế pháp lực của mình di động, bảo trì trạng thái ổn định, tụ hợp vào bên trong phù xoa.

Theo từng sợi pháp lực không ngừng chảy vào, ánh sáng trắng trên phù xoa trở nên càng ngày càng sáng. Nó bắt đầu lơ lửng bay lên một chút, cách lòng bàn tay khoảng ba tấc trên không trung, mang cảm giác ung dung bồng bềnh.

Cùng lúc đó, ánh sáng trên phù xoa lại lần nữa lóe lên, thân của cây xiên đột nhiên phồng lớn và dài ra gấp ba, giống nhau như đúc lúc trước Lục Hóa Minh điều khiển.

Trong lòng Thẩm Lạc vui mừng, trong miệng lập tức khẽ quát một tiếng: "Lên."

Ánh sáng trên phù xoa lóe lên, lập tức xông lên phía trước, vọt lên không mà đi, so với tảng đá lớn ở hai bên còn cao hơn một đoạn.

Thẩm Lạc ngửa đầu nhìn lại, thoáng chút phân tâm, lập tức phù xoa một trận lắc lư, liền muốn cắm đầu rớt xuống.

Trong lòng hấn khẩn trương, lại vội vàng ổn định tâm thần, cẩn thận lấy pháp lực đi dẫn dắt phù xoa.

Muốn làm phù xoa này bay lên không cũng không khó, nhưng muốn khống chế để di động có chút không dễ dàng. Mặc dù Thẩm Lạc đã ngưng thần dẫn dắt nó hướng về phía trước bay lượn, có điều phù xoa lại hoàn toàn không nghe chỉ huy, một mạch bay thẳng vào không trung.

Phù xoa bay đến độ cao khoảng hai trượng, thì mối liên hệ với Thẩm Lạc liền bắt đầu trở nên yếu ớt, ánh sáng trên thân cũng không ổn định, một lúc sáng một lúc lại tối.

Khi phù xoa bay tới độ cao ba trượng, thì ánh sáng trên nó chớp động càng thêm tấp nập, rồi đột nhiên mất đi khống chế, hướng về phía dòng suối rơi xuống.

Thẩm Lạc thấy vậy, vội vàng đuổi đến, pháp quyết trong tay gắt gao bóp lấy, tập trung toàn bộ tâm thần trên phù xoa, trong miệng hét lớn một tiếng: "Lên cho ta!"

Chỉ thấy khi phù xoa sắp rơi vào trong nước, thì nháy mắt ánh sáng ở bên ngoài một lần nữa ổn định, thẳng tắp lơ lửng tại trên mặt nước.

Thẩm Lạc lau mồ hôi trên trán, rồi bấm niệm pháp quyết, tay chậm rãi nâng lên. Phù xoa liền bay lên cao một chút, cách xa mặt nước, chậm chạp di động về phía bên bờ.

Nhưng phù xoa vừa mới vừa vặn rời đi khu vực mặt nước, ánh sáng ngoài bề mặt lại lần nữa rung động.

Lần này, ánh sáng lập tức thu vào. Nó lại trở về hình dáng ban đầu, "Lạch cạch" một tiếng rơi vào trên mặt đất.

Cùng lúc đó, Thẩm Lạc cũng cảm thấy đan điền của mình bỗng nhiên trống rỗng, pháp lực vậy mà tiêu hao đi hơn phân nửa.

Hắn đi đến trước mặt phù xoa , nhặt nó lên, rồi đặt mông ngồi trên mặt đất, phía sau lưng đều đã bị mồ hôi thấm ướt.

"Không nghĩ tới không chế phù khí, tiêu hao to lớn đến vậy? Lần trước Bạch Tiêu Thiên và Đinh Nguyên đấu pháp, nhìn thật thông dong, có thể trở thành nội môn đệ tử, quả nhiên có chỗ hơn người." Thẩm Lạc có chút thờ đốc tự nói thầm.

Lúc này, trong đầu hắn liền nghĩ tới cảnh Lục Hóa Minh ngự kiếm phi hành có chút tiêu sái kia, không khỏi càng thêm cảm khái.

Hơi chỉnh đốn một chút, Thẩm Lạc lại tiếp tục điều động phù xoa, để tập luyện.

Khoảng nửa canh giờ sau, "Tranh" một tiếng vang dội, đột nhiên tại sơn cốc vang lên.

Chỉ thấy thanh phù xoa kia từ độ cao khoảng ba trượng trong hư không, đột nhiên nhanh chóng rơi xuống, trên một tảng đá lớn liên tiếp vạch ra hoạ tinh màu vàng, sau đó đâm vào trong một khe đá.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 77: Thử Phù

Thẩm Lạc đứng cách đó không xa, nhìn một màn trước mắt, trên khuôn mặt trắng bệch

lộ ra một vòng ý cười vui mừng.

Thông qua hơn nửa canh giờ luyện tập, rốt cuộc hẳn có thể miễn cưỡng khống chế phù xoa phi hành. Chỉ là động tác vẫn như cũ còn khó khăn, hoàn toàn không cách nào so sánh với Lục Hóa Minh, ngay cả vừa rồi uy lực phù xoa công kích rơi xuống đất, cũng khác một trời một vực.

Thẩm Lạc minh bạch, cái này là do mức độ pháp lực mạnh yếu khác nhau tạo thành.

Trước mắt, lấy pháp lực công pháp vô danh đệ nhất trọng của hắn, vẫn không thể nào điều khiển phù xoa phi hành quá cao quá xa, nhiều nhất cũng chỉ có thể hoạt động trong phạm vi ba trượng quanh hắn, càng xa thao túng càng mất linh nghiệm.

Mà khống chế phù khí tiêu hao pháp lực thực sự quá lớn, tối đa hẳn chỉ có thể để phù xoa bay lên không thời gian một chén trà công phu. Đây vẫn chỉ là khống chế phi hành đơn giản mà thôi, nếu muốn đầu nhập vào trong chiến đấu, tiêu hao sẽ càng nhiều càng nhanh hơn.

Thẩm Lạc đi tới phía trước, rút phù xoa cắm vào khe đá ra, dựa lưng vào một khối đá ngồi xuống.

Lúc này ánh mắt của hắn đột nhiên lóe lên, rơi vào phù lục dán trên phù xoa, lông mày không khỏi nhíu chặt.

Ngày bình thường vẽ bùa không ít, khiến cho hắn có chút miễn cảm với biến hoá của phù lục, vừa rồi chỉ nhẹ nhàng thoáng nhìn qua, hắn lập tức phát hiện một vấn đề, màu sắc phù văn trên phù lục đã nhạt hơn, đường vân phía trên cũng thay đổi mờ hồ hơn.

Ngay hôm nay trước khi ra cửa, Thẩm Lạc còn quan sát tỉ mỉ phù lục, màu sắc mặc dù không thể so với tân phù tiên diễm vừa mới vẽ ra, nhưng tối thiểu màu sắc nồng đậm, đường cong phù văn rõ ràng, so sánh với trước mắt, rõ ràng đã phát sinh biến hóa.

Phù lục bình thường, chỉ cần nhóm lửa phù đảm dùng qua, sẽ lập tức thiêu đốt hóa thành tro tàn. Bản dịch tại bạch ngọc sách. Mà phù lục trên phù khí này, sau khi rót pháp lực vào, lại không bị thiêu đốt thành tro, tất nhiên là có chỗ không tầm thường.

Trong lòng Thẩm Lạc ẩn ẩn suy đoán, cảm thấy phù lục trên phù khí này cũng không phải là sẽ không thiêu đốt tiêu hao, mà chỉ là quá trình thiêu đốt không cấp tốc như phù lục bình thường. Nhưng trải qua lần lượt sử dụng, cuối cùng cũng sẽ tiêu hao hết.

Mà chính mình thử sử dụng mấy lần, dựa vào biến hoá của màu sắc phù lục để phán đoán, từ phù lục này chỉ sợ tối đa cũng chỉ có thể khu dùng thêm ba bốn lần, lúc đó sẽ hoàn toàn mất đi hiệu lực.

Vừa nghĩ tới khả năng này, hắn cũng có chút đau lòng, tính toán đợi Bạch Tiêu Thiên trở về, lại tìm gã hỏi một chút chuyện liên quan tới phù khí, xem có biện pháp gì bổ cứu không.

Thẩm Lạc thu hồi phù xoa, lại nghỉ ngơi gần nửa canh giờ, mới cảm giác pháp lực trong đan điền khôi phục một chút.

Sau đó, hắn lấy từ trong tay áo ra từng tấm phù lục, đều là những cái hắn vẽ ra hôm qua.

Trước kia hắn chưa Thông Pháp Tính, thí nghiệm phù lục chỉ có thể dựa vào nguyên thạch, mỗi lần tiêu hao hết một viên nguyên thạch, làm hắn đau lòng không thôi. Bây giờ thân đã có pháp lực, hắn đã không còn mất đi một bút chì tiêu này.

Thế là hắn dự định lấy mấy loại phù lục mà mình vẽ ra thí nghiệm một lần, xem rốt cuộc có công dụng gì không.

Kỳ thật trước khi đạt được Tiểu Lôi Phù và Khu Quỷ Phù, Thẩm Lạc luyện tập vẽ qua nhiều nhất là một loại phù lục tên là "Hóa Sát Phù". Phù này như tên, chính là dùng để hóa giải âm sát khí.

Năm đó La đạo nhân chữa bệnh cho hắn, bức ra âm khí trong cơ thể hắn, chính là dùng phù này hóa giải. Về sau hắn năm lần bảy lượt muốn học phù này, La đạo nhân mặc dù không trực tiếp truyền thụ cho hắn, nhưng cũng miễn cưỡng cho hắn một tấm dạng đồ, để hắn tự luyện tập lung tung.

Giờ phút này, tay Thẩm Lạc đang vân vê một tấm "Hóa Sát Phù", một tia pháp lực trong đan điền tùy tâm mà động, thuận kinh mạch cánh tay chảy xuôi ra, tụ vào trong phù lục.

Chỉ thấy trên lá phù thoáng hiện một đạo lam quang, chỗ vẽ phù vẫn truyền đến "Xoẹt" một tiếng vang nhỏ, chỗ dính chu sa lập tức cháy đen một mảnh, một tia lam mang yếu ớt như sương khói lộ ra, rồi biến mất không thấy.

Thẩm Lạc thấy thế, run bàn tay lên, ngón giữa kẹp lấy lá bùa, ném xuống đất.

Sau đó, hắn lại đưa tay về lên một tấm Trấn Trạch Phù, rót một tia pháp lực vào trong đó.

Dựa theo cổ thư ghi chép, nếu dán Trấn Trạch Phù chân chính vào phủ đệ, ban ngày sẽ không thấy gì dị thường, nhưng trong đêm nếu có nhục nhãn phàm thai sẽ thấy một tầng bảo quang mờ hồ bao phủ, có thể ngăn cản âm sát khí lén lút xâm nhập.

Thẩm Lạc mặc dù thân có pháp lực, chưa nói tới nhục nhãn phàm thai, nhưng cũng không biết rót pháp lực vào trong Trấn Trạch Phù sẽ có quang cảnh thế nào. Cho nên thời khắc này, trong lòng cũng hiếu kỳ mang theo vẻ chờ mong.

Nhưng tấm Trấn Trạch Phù kia lại giống như Hóa Sát Phù, cũng chỉ lóe lên lam quang, lá bùa liền bị pháp lực xé rách, đồng dạng cũng thất bại.

Thẩm Lạc mặc dù đã đoán trước, nhưng vẫn khó tránh khỏi có chút thất vọng.

Hắn than nhẹ một tiếng, lại về lên một tấm Khu Quỷ Phù, kẹp ở tay phải dựng thẳng lên giữa hai ngón tay.

Khu Quỷ Phù này hắn từng sử dụng thành công trong mộng cảnh đầu tiên, nhưng sau khi trở lại hiện thực, vẫn chưa có cơ hội nghiệm chứng.

Chỉ thấy tâm niệm hắn vừa động, một tia pháp lực trong đan điền lần nữa phun trào ra, chảy vào trong phù lục.

Lần này, tình huống lại xảy ra biến hóa.

Chỉ thấy trên phù lục loé lên lam quang, lá bùa cũng không vỡ tan, phù văn phía trên sáng lên, một đoàn ánh sáng màu trắng nhu hoà lập tức từ đó bay lên.

Theo luồng hào quang màu trắng này sáng lên, Thẩm Lạc chợt phát hiện trước hai mắt của mình tựa hồ bị che phủ một lớp, khiến cho màu sắc tảng đá và đầm nước chung quanh trở nên mờ nhạt rất nhiều.

Trong lòng của hắn nghi hoặc, vội vàng dời ánh mắt về chỗ khác xa hơn, kết quả nhìn thấy cảnh vật xung quanh đều là như vậy.

Khi ánh mắt Thẩm Lạc lướt qua khe nước bờ bên kia, lúc lướt qua một chỗ vách núi hẻo lánh không đáng chú ý, trong lòng của hắn bỗng nhiên sinh ra một cỗ cảm giác dị dạng, vội quay đầu lại ngưng thần nhìn bên đó.

Chỉ thấy chỗ vách núi hẻo lánh quanh năm không thấy ánh nắng kia, xung quanh hơi nước ẩm ướt, phía trên mọc rong rêu màu xanh sẫm cao khoảng một thước, mà trên mặt đất dán chặt rong rêu, vậy mà tụ hợp một đoàn sương mù màu đen như ẩn như hiện.

Thẩm Lạc thấy thế, vội thu hồi các lá bùa khác trên mặt đất, đạp nước qua sông, chạy tới bên đó.

Chờ hắn tới gần, còn chưa đưa Khu Quỷ Phù tới, đoàn sương mù màu đen kia tựa hồ cảm ứng được lực lượng phù lục, đột nhiên điên cuồng bành trướng phun trào ra.

"Quả nhiên là âm sát khí! Nguyên lai Khu Quỷ Phù này còn có công dụng cho người ta thấy rõ âm sát ẩn giấu." Thẩm Lạc cũng đồng thời từ trong đoàn sương mù màu đen kia, cảm nhận được một cỗ khí tức âm hàn ô uế.

Trong khi nói chuyện, hai ngón tay hắn kẹp lấy tấm Khu Quỷ Phù phát ra ánh sáng kia, đưa đến gần đoàn âm sát khí đó.

Đoàn hắc vụ kia tựa hồ thập phần e ngại phù lục, vội vàng thối lui ra sau, nhưng phía sau chính là vách núi, không thể lui nữa, liền nhao nhao dán trên vách núi dững mãnh lao lên.

Chỉ là đoàn âm sát khí này tựa hồ thập phần yếu ớt, chỉ leo lên cao khoảng một thước, cũng không dám tiếp tục đi lên nữa, bởi vì một khi ra khỏi phạm vi rong rêu sinh trưởng, sẽ bị ánh mặt trời giữa trưa chiếu trúng.

Khu Quỷ Phù tới gần đoàn âm sát khí kia khoảng ba thước, đột nhiên "Phụt" một cái, dấy lên một ngọn lửa màu trắng, tự động bỏ nhào tới nó.

Thẩm Lạc không muốn tiêu diệt đoàn âm sát khí này ngay, vội vàng rút cánh tay về, dời Khu Quỷ Phù đi.

Rất nhanh, tấm Khu Quỷ Phù kia cháy hầu như không còn, sau một điềm hoả tinh cuối cùng, triệt để dập tắt.

Mà cơ hồ cùng lúc, cảm giác che lấp trước mắt Thẩm Lạc cũng biến mất không thấy. Khi hắn mở lớn mắt, lần nữa tra xét chỗ vách núi hẻo lánh kia, nơi đó cũng đã rộng tuếch, không còn thấy gì nữa.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 78: Kinh Hồn

Thẩm Lạc lấy hai tấm phù lục từ trong ngực áo ra. Cả hai tấm đều thấy bắt đầu bằng hai chữ “Sắc Lệnh”, đều là Khu Quỷ phù.

Hắn vẽ một trong hai tấm lên rồi rót pháp lực vào trong phù.

Theo ánh sáng lóe lên trên tấm phù, hai mắt hắn hơi nóng lên một chút, cảm giác vừa nãy lại một lần nữa xuất hiện, chỉ là ánh mắt so với lúc trước có phần mờ ảo.

Thẩm Lạc vội đưa mắt nhìn về vách núi chỗ xa xa, kết quả chỉ nhìn thấy một tầng bóng đen mờ mờ ảo ảo, không rõ chút nào.

Không đợi hắn hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra, hào quang trên tấm phù trong tay đã tắt, kể đó tình cảnh trước mắt cũng khôi phục lại bình thường.

Rất rõ ràng, tấm Khu Quỷ phù mà hắn cho rằng đã vẽ thành công lại có phẩm chất chưa đủ, dẫn tới công hiệu cũng hạn chế.

“Quen tay hay việc, xem ra chuyện vẽ bùa này đúng là không thể một sớm một chiều là nắm giữ được.” Thẩm Lạc thở dài, vẽ tấm Khu Quỷ phù cuối cùng lên.

Lời vừa dứt, theo một tia pháp lực chảy vào phù chỉ, hào quang trên tấm phù bừng sáng. Có điều cuối cùng hào quang trên tấm phù cũng giống như quang mang màu trắng trên tấm phù đầu tiên, đồng thời trước mắt hắn lại xuất hiện cảm giác như bị che đậy.

Nơi vách núi chỗ hẻo lánh kia, một đám sương mù màu đen lại lần nữa hiện ra.

Hắn lúc này không để Khu Quỷ phù tới gần khí Âm Sát mà lấy từ ngực áo ra một tấm Hóa Sát phù. Hắn muốn một chút xem có thể dùng phù này hóa giải lực lượng Âm Sát kia không.

Kết quả là hắn dùng liên tiếp ba tấm nhưng lại không có lấy một tấm thành công, tất cả đều là phế phẩm.

Thâm Lạc có phần không cam lòng, tiếp tục lấy từ người ra mấy loại phù khác như Như Ý phù, Trấn Trạch phù, Bách Giải Tiêu Tai phù... ra thử hết một lượt xem có thể có tạo ra chút phản ứng nào với Âm Sát chi khí này không, kết cục không có gì mới, toàn bộ đều kết thúc trong thất bại.

Đoàn Âm Sát chi khí này giờ bất ngờ lại trở thành thử nghiệm chứng phù lục của hắn có thành công hay không như Thử Dao thạch vậy.

Mãi tới cuối cùng, Thâm Lạc phải dùng một tấm Tiểu Lôi phù mới tiêu diệt được đám khí đen Âm Sát kia.

“Rốt cuộc cũng chỉ có Tiểu Lôi phù và Khu Quỷ phù là có thể dùng được!” Thâm Lạc trở lại cạnh bờ, lẩm bẩm tự nói.

Hắn có chút khó hiểu chính là, tình trạng này tại sao lại xuất hiện?

Lẽ ra hắn với tu vi Luyện Khí sơ kỳ, khả năng không chế Tinh Khí Thần hiển nhiên đã vượt rất khi thời điểm mới nhập môn Tiểu Hóa Dương Công, hơn nữa hắn có kinh nghiệm thành công với Tiểu Lôi phù, tựa như cái gọi là một thông trăm thông, chưa kể những chỗ cần chú ý khi vẽ phù hắn cũng đều lưu tâm.

Muôn nói độ thuần thực, phương thức vẽ Tiểu Lôi phù hẳn đạt được là lâu nhất nhưng số lần vẽ lại không phải là nhiều nhất. Máy loại Như Ý phù, Hóa Sát phù mới là mấy phù mà hẳn luyện vẽ nhiều nhất, kết qua ngoài Khu Quỷ phù ra thì đám phù còn lại đều vô dụng.

Tuy nói đám phù này thật giả ra sao còn phải xét nhưng ít nhất Hóa Sát phù có lẽ không có vấn đề gì.

Dù là Tiểu Lôi phù hay Khu Quỷ phù cũng đều là loại mà hẳn chế tạo thành công trong mộng cảnh, Tiểu Lôi phù còn có được sự chỉ điểm của Vu Diễm, những loại phù khác thì chưa từng có được kinh lịch như vậy.

“Không lẽ...Chỉ có phù lục từng được chế thành công trong giấc mơ, khi trở lại thực tại mới có thể sử dụng được?” Thẩm Lạc suy đoán.

Lúc này, hẳn ngẩng đầu thoáng nhìn lên, phát hiện thời gian bất tri bất giác đã quá trưa, bèn đứng dậy trở về trước núi.

Thẩm Lạc ăn cơm ở Trai đường xong liền một mình quay lại chỗ ở nơi bãi đá xanh.

Trở lại phòng rồi, hẳn đóng kỹ cửa, tĩnh tọa một lúc sau đó đưa tay vuốt vai phải mình, kéo áo nơi đầu vai xuống để lộ ra cái đầu lâu màu đen kia.

Thứ này xuất hiện trên vai hẳn đã nhiều ngày rồi, xem bộ dáng sẽ không tự động biến mất.

Hắn tùy tiện đảo mắt nhìn quanh, ánh mắt rơi xuống tấm phù chỉ màu vàng bên cạnh đồng cổ thư, tức thì trong đầu liền nảy sinh một ý.

Hắn lập tức lấy bút lông ra, chấm chu sa rồi lại bắt đầu vẽ phù.

Nửa canh giờ sau, dùng hết chỗ phù chỉ còn dư, hấn cũng đã vẽ ra được hai tấm Khu Quỷ phù.

Hấn nghỉ ngơi một chút, thấy vết chu sa trên phù chỉ đã khô, liền vẽ một tấm phù lên đem dán vào đồ án khô lâu trên bả vai, đồng thời một tia pháp lực nhanh chóng được rót vào trong phù.

Chỉ thấy hào quang lóe lên trên lá phù, vô số tia sáng màu trắng tỏa ra, theo đó trước mắt Thẩm Lạc lại như bị một tầng gì đó che lại.

Hấn đưa mắt hướng về phía đồ án trên vai phải, nhìn chăm chăm đầu lâu kia một lúc lâu xem trong đó có tồn tại vật âm tà hay không, thế nhưng kết quả là chỗ đó lại không phát sinh bất kỳ biến hóa gì.

Hấn chỉ có thể lắc đầu, chậm rãi ngồi lại trước bàn, lấy Vô Danh Thiên Thư từ trong hộp đá ra.

Không biết có phải do hôm nay liên tục thử nghiệm phù khí và phù lục, dẫn tới pháp lực bị tiêu hao quá mức, hấn mới chỉ đưa ngón tay đặt lên một hàng chữ thôi mà lập tức thấy đầu vầng mắt hoa, chỉ đành gấp Thiên Thư lại, bỏ nó vào hộp đá.

...

Cảnh đêm trầm lắng, ánh trăng thanh lãnh.

Bên ngoài sườn bãi đá xanh, gió núi xuyên qua sơn cốc tạo ra từng tràng âm thanh “u u”, nghe như tiếng cô gái nỉ non nghẹn ngào khóc. Âm thanh này vang vọng khắp bốn phía từ sườn núi tới sân nhỏ.

Trên cửa căn phòng gần sườn dốc nhất, nhánh những cây Tùng bách đổ bóng xuống, trông như khô trảo của ác quỷ gây cho người ta cảm giác dữ tợn.

Trên giường gỗ kê sát vách, Thẩm Lạc mặc nguyên quần áo đi ngủ mà ngủ rất say, không hề biết chiếc gối đan dưới đầu hắn chẳng biết từ lúc nào đã bị thay thế bằng chiếc gối màu vàng.

Hắn âm ờ nói mê, nghiêng người hướng về phía cửa ra vào, tay phải vô thức quờ lên gối ngọc dưới cổ.

Đúng lúc này, một cỗ Âm phòng bỗng nhiên nổi lên bên ngoài phòng, tiếng ào ào vang lên, tiếp đó một đám sương mù màu đen cuộn cuộn quay tròn bổ thẳng về phía giường.

Thẩm Lạc lập tức tỉnh giấc, mở trừng hai mắt, người vô thức muốn ngồi dậy.

Nhưng hắn phát hiện ra dưới thân truyền đến cảm giác như bị xé mạnh, tức thì, Thẩm Lạc đưa mắt nhìn xuống, kết quả liền thấy một cảnh tượng khiến da đầu người ta tê dại.

Vô số cánh tay như của trẻ con đang từ ván giường “mọc dài” ra, bám chặt khắp nơi trên cơ thể hắn.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 79: Gối Ngọc Di Biến

Thẩm Lạc mở to hai mắt nhìn, giống như có một con rắn lạnh buốt bò lên trên lưng.

Những tay nhỏ kia như hư thối, màu sắc trắng bệch, nhìn tựa như xác chết ngâm ở trong nước thật lâu, phía trên lại sinh ra móng tay nhỏ dài màu đen, thậm chí xuyên thấu qua quần áo đâm vào trong da thịt của hắn.

Thẩm Lạc há miệng muốn hô to, nhưng miệng há thật to, lại không phát ra nửa tiếng âm thanh, trong lòng không khỏi sợ hãi tới cực điểm.

Nhưng ngay sau đó, hắn phát hiện một chuyện cổ quái.

Hắn vậy mà không cảm giác nửa điểm đau đớn!

"Gặp chuyện chớ hoảng sợ, gặp chuyện chớ hoảng sợ. . ."

Trong lòng Thẩm Lạc bình tĩnh hơn một chút, cưỡng ép chính mình tỉnh táo lại.

Hắn thử vận chuyển công pháp vô danh, định điều động pháp lực thể nội, xem có thể bức lui những quỷ thủ trắng bệch này không?

Nhưng mà, pháp lực trong đan điền mới di động một chút, hắn lập tức cảm thấy phần gáy lạnh buốt một trận. Một cỗ khí tức cường đại vô cùng âm hàn từ đó lộ ra, khiến cho lông tơ quanh người hắn bắt đầu dựng đứng lên.

"Là gỏi ngọc!"

Thẩm Lạc lập tức nhận ra biến hoá phía sau cổ hắn.

Không đợi hắn có động tác gì, trên gỏi ngọc phía sau cổ đột nhiên truyền đến một cỗ lực thôn phệ cường đại. Hắn liền cảm thấy tinh khí huyết dịch thể nội như sôi trào lên, nhao nhao hóa thành từng sợi hơi nước màu trắng, bị hấp thu ra ngoài.

Hai mắt hắn trừng lớn, lại chỉ có thể trơ mắt nhìn bộ ngực của mình xẹp xuống, cánh tay cũng nhanh chóng khô héo, trở nên như quỷ trảo, sinh cơ dần biến mất.

Trong đầu Thẩm Lạc một mảnh hỗn độn, sợ hãi, nghi hoặc, không cam lòng. . . Các loại cảm xúc hỗn tạp cùng một chỗ, dùng hết chút sức lực cuối cùng, kiệt lực cuồng hồng: "Không. . ."

Tiếp theo một cái chớp mắt, thân thể của hắn bỗng nhiên từ trên giường ngồi bật dậy, ngực phập phồng kịch liệt, miệng lớn thở hỗn hển.

Đang bối rối, hắn vội nhìn xuống đệm giường dưới thân, kết quả chỉ thấy một vũng mồ hôi ướt đẫm, nào có quỷ thủ trắng bệch nhỏ như tay đứa bé kia?

Tiếp theo, hắn lại lật xem mấy lần lòng bàn tay và mu bàn tay của mình, tất cả đều hoàn hảo không chút tổn hại, căn bản không có dấu vết huyết khí bị hút khô biến thành quỷ trảo khô héo kia.

"Chẳng lẽ là ác mộng?"

Thần sắc Thẩm Lạc có chút mờ mịt nhìn bốn phía một vòng, kết quả thấy tất cả cửa sổ đều đóng chặt, bày biện trong phòng cũng không mảy

may dị dạng, ngay cả gối dưới đầu hắn cũng là gối mây thường dùng, mà chiếc gối ngọc kia thì an tĩnh nằm ở một bên.

Hắn đưa tay vuốt một cái mồ hôi lạnh trên trán, trong lúc nhất thời hết cả buồn ngủ, liền đứng dậy chong đèn, đổi một bộ quần áo sạch sẽ, đi tới trước bàn ngồi xuống.

Ngoài cửa sổ còn có thể thấy được ánh trăng mờ lung, tựa hồ đã là sau nửa đêm.

Thẩm Lạc nhớ lại cảnh tượng trong cơn ác mộng vừa rồi, vẫn cảm thấy có chút chưa tỉnh hồn, hắn giống như bị quỷ thần xui khiến lấy một tấm Khu Quỷ Phù, dán sát vào phía trên người mình, đưa một tia pháp lực vào.

Theo trên lá bùa sáng lên quang mang, cặp mắt của hắn liền trở nên mờ lung, ánh mắt chuyển động nhìn khắp quanh phòng, cẩn thận tra xét.

Nhưng mà, ánh mắt của hắn vừa mới chuyển động, lông mày đột nhiên nhíu một cái.

Trong phòng vậy mà thật sự có chuyện cổ quái!

Ánh mắt hắn quay lại, liền thấy trong hư không từ trên nóc nhà kéo xuống đầu giường mình nằm, có từng hình bóng mảnh khảnh buông xuống, chớp động như ẩn như hiện, mơ hồ đến cực điểm.

Nếu không phải giờ phút này tinh thần hắn khẩn trương, lực chú ý quá tập trung, căn bản không phát hiện được.

Trong lòng Thẩm Lạc xiết chặt, vội cầm đèn đi qua, muốn xem rõ hơn.

Kết quả, chờ ánh đèn dời đến, hắn vừa rồi trong lúc mơ hồ còn có thể nhìn thấy đồ vật kia, giờ ngược lại biến mất không thấy.

Hắn không do dự, lập tức một hơi thổi tắt ngọn đèn.

Theo ánh sáng trong phòng dập tắt, đồ vật vừa rồi như ẩn như hiện kia, rớt cuộc một lần nữa hiện ra, rõ ràng là từng sợi mỏng manh như tóc, gần như tia sáng trong suốt, tất cả đều như mưa rơi từ chỗ nóc nhà xuyên suốt xuống dưới.

Ánh mắt Thẩm Lạc theo tia sáng nhìn xuống dưới, liền thấy quanh gôi ngọc bao phủ một tầng quang mang hơi mờ. Những tia sáng từ bên trên rủ xuống kia, vậy mà tất cả đều rơi vào trên đó, bị hấp thu vào không còn chút nào.

"Đây là thứ gì. . ." Trong lòng Thẩm Lạc kinh nghi càng sâu, từng bước một tới gần bên giường.

Đi tới gần, hắn cúi đầu nhìn thoáng qua Khu Quỷ Phù dán trước ngực, phát hiện nó cũng không thiêu đốt gì, mà những tia sáng quý dị kia cũng không giã dựa vụn vụn.

"Xem ra, không giống như là đồ vật âm sát . . ." Trong lòng Thẩm Lạc thoáng yên tâm hơn.

Hắn đưa ra một bàn tay, như là tiếp nước mưa, đưa tới hứng những tia sáng gần như trong suốt kia. Bạch quang mờ lung lập tức bao phủ lại bàn tay của hắn.

Nhưng mà ngay sau đó hắn phát hiện, những tia sáng kia rơi vào lòng bàn tay của hắn, trong nháy mắt phẳng phất như không bị gì xuyên thấu qua bàn tay của hắn, tiếp tục tụ vào gôi ngọc.

Mà bàn tay của hắn cũng không cảm giác được bất kỳ khó chịu nào, những tia sáng kia thật giống như chỉ là hư ảnh.

Thẩm Lạc vô thức ngẩng đầu nhìn một chút nóc phòng, liền thấy những tia sáng kia phảng phất sinh ra từ trên nóc phòng, phù hợp đến thập phần chặt chẽ.

Tâm hần khê động, ôm lấy gôi ngọc, đẩy cửa đi ra ngoài.

Ngoài phòng ánh trăng như nước, bốn phía tĩnh mịch một mảnh, chỉ có tiếng côn trùng kêu vang liên tiếp.

Thẩm Lạc cẩn thận kiểm tra bốn phía một hồi, thấy ngoại trừ tiếng ngáy của các sư huynh trong phòng lân cận truyền ra, rốt cuộc nghe không được nửa điểm tiếng người. Lúc này mũi chân hần chĩa xuống đất, thân hình nhảy lên, bước chân nhẹ nhàng linh hoạt rơi vào trên nóc nhà hai tầng lầu.

Hần đứng trên nóc nhà, ngửa đầu nhìn về phía không trung, nhưng thấy từng tia sáng óng ánh kia, đuôi theo gôi ngọc, như thác nước treo trên bầu trời, tựa như vô cùng vô tận, liên tục không dứt.

Ánh mắt Thẩm Lạc một mực dừng lại trên bầu trời đêm thật lâu, cuối cùng mới biết rõ nơi phát ra những tia sáng óng ánh này, rõ ràng là từ trong tinh không đầy trời bắn xuống.

"Giữa tia sáng này và gôi ngọc, rốt cuộc có liên quan gì?" Thẩm Lạc không hiểu chút nào.

Lúc trước hần đã ngủ qua một giấc, bị ác mộng làm bừng tỉnh, sau lại không buồn ngủ. Giờ phút này cũng cảm thấy cảnh tượng tia sáng rủ xuống này khá thú vị, cứ như vậy hần một mực ôm gôi ngọc, ngắm nhìn bầu trời.

Tia sáng rủ xuống một đêm, Thẩm Lạc liền nhìn một đêm.

Thẳng đến sáng ngày thứ hai, mặt trời sắp lên, lúc chân trời nổi lên màu trắng bạc, tinh không rủ xuống tia sáng kia mới dần dần trở nên thưa thớt.

Chờ đến sắc trời chân chính sáng lên, mới hoàn toàn biến mất.

Thẳng đến cuối cùng, Thâm Lạc cũng không phát hiện gỏi ngọc có dị dạng gì, lúc này mới ôm gỏi ngọc nhảy xuống nóc nhà, mang theo một bụng nghi hoặc trở về trong phòng.

...

Giờ Ngọ, sau khi Thâm Lạc đi trai đường dùng cơm xong, tản bộ đi tới phía sau núi.

Đến chỗ bốn bề vắng lặng, hấn lập tức tăng tốc, thẳng đến chỗ sơn cốc ẩn kín kia.

Thâm Lạc đi tới bên bờ đầm cạn, nhảy lên một cái, rơi thẳng vào trong nước.

Đầm cạn lập tức tóe lên mảng lớn bọt nước, một cảm giác mát lạnh lập tức từ bốn phía truyền tới, làm hấn cảm thấy thoải mái dễ chịu, phảng phất cơn buồn ngủ hơn nửa đêm hôm qua không ngủ kia, trong nháy mắt biến mất.

Bất quá hôm nay hấn tới đây, tự nhiên không phải là để làm dịu mệt nhọc, mà là muốn thử một chút công pháp vô danh kèm theo một thuật pháp khác, Thông Linh Dịch Yêu chi thuật.

Dựa theo điển tịch nói, nếu là người trên Thông Linh Dịch Yêu chi thuật có thiên phú hơn người, thường thường chỉ tu luyện thành đệ nhất trọng công pháp vô danh, là có thể thành công thông linh. Còn nếu là người thiên phú thấp kém, thì rất có thể tu mãi đến ngũ lục trọng, cũng không thể thành công thông linh yêu vật.

Thẩm Lạc tự nghĩ, đệ nhất trọng công pháp vô danh có thể giống như nước chảy thành sông đạt tới viên mãn, có lẽ thiên phú bản thân hắn cũng không kém. Bất quá bởi vì thiên tính càng thêm hợp nước, cho nên sau khi gặp được Vô Danh Thiên Thư mới hiển hiện ra.

Hắn đi đến trung tâm đầm cạn, khoanh chân ngồi xuống, đầm nước không sâu không cạn, vừa vịn chìm đến ngực.

Sau đó hắn liền nhắm mắt ngưng thần, tay bám pháp quyết, điều chỉnh hô hấp thổ nạp, bắt đầu yên lặng vận chuyển công pháp vô danh kia.

Không bao lâu, trong đan điền Thẩm Lạc, liền có một cỗ thanh lương chi khí theo đó thay đổi, bắt đầu vận chuyển tuần hoàn dọc theo kinh mạch thể nội, Thủy chi linh khí lạnh buốt các nơi trong đầm nước cũng du tẩu, tụ đến quanh người hắn.

Theo ý niệm của hắn dần dần thay đổi, trong lòng bắt đầu yên lặng ngâm tụng khẩu quyết Thông Linh Dịch Yêu thuật. Hết thủy động tĩnh bốn phía sơn cốc đột nhiên bắt đầu trở nên vi diệu.

Thoạt đầu, Thẩm Lạc còn có thể mơ hồ nghe được ba phần âm thanh chim tước kêu to, rất nhanh liền chỉ có thể nghe được thanh âm gió qua kẽ lá, tiếp đó cũng chỉ có thể nghe được thanh âm sâu kiến ả núp trong lòng đất, thanh âm con cá vẫy nước trong đầm . . .

Đến cuối cùng, hắn cũng chỉ có thể nghe được thanh âm nước suối chậm rãi chảy xuôi.

Mà cùng lúc đó, trong đầu Thẩm Lạc cũng biến thành không có gì, trước mắt cũng là một màu đen kịt, phảng phất cả người đã vượt qua không gian, xuất hiện ở một mảnh hư không khác. . .

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 80: Thức Hải Thông Linh

“Cái này chính là cái gọi là Thức hải?” Nội tâm Thẩm Lạc khẽ động.

Trên sách cổ có ghi, nơi thần thức ý niệm con người tập trung gọi là Thức hải, cũng chính là nơi ngàn vạn ý niệm sinh ra.

Ý niệm trong lòng hắn vừa mới nổi lên lại phải vội vàng ép xuống, đồng thời toàn lực vận chuyển thuật Thông Linh.

“Lách tách.”

Một tiếng nước rơi rất nhỏ đột lên vang lên giữa mảnh không gian hư vô tăm tối.

Trái tim Thẩm Lạc cũng theo đó đập mạnh một cái.

Hắn vội vàng nương theo tiếng nước rơi kia nhìn qua, chỉ trong khoảng không không xa trước người, đột nhiên có một điểm sáng nhỏ cỡ hạt gạo xuất hiện đồng thời lóe lên một tia sáng yếu ớt.

Không để hắn kịp nhìn kỹ một chút, tiếng “tí tách” lại liên tiếp vang lên.

Xung quanh hắn bây giờ, bất ngờ xuất hiện thêm rất nhiều điểm sáng màu lam, có cái ở ngay cạnh người, có cái cách xa mấy trượng, lại có cái cách khá xa, trông qua cũng phải hơn mười trượng. Đồng thời, có điểm sáng trông chỉ bằng hạt gạo, lại có điểm sáng lớn hơn đậu tằm...

Tất cả đều chớp động tỏa những tia sáng màu lam, tựa như một bầy đom đóm đóm bay múa, vô cùng rực rỡ.

Thẩm Lạc thâm tán thương nhưng cũng hiểu rõ hiện tại không phải lúc để ngắm cảnh.

Những điểm sáng màu lam kia có lẽ chính là điểm mấu chốt để hần thi triển thuật Thông Linh.

Ánh mắt của hần rơi vào điểm sáng xuất hiện đầu tiên, cũng là cái gần hần nhất, cố ý dẫn dắt thần thức của mình nhích sang phía kia một chút.

Có điều, khi thần thức của hần mới tới gần một chút, quỹ tích lưu động của pháp lực trong khắp cơ thể lập tức bị nhiễu loạn, kinh mạch khắp người như bị kim châm, kéo theo cảm giác đau nhức dữ dội.

Thẩm Lạc mở trừng hai mắt, mặt đầy vẻ thống khổ, hai tay ôm đầu, người nghiêng về sau rồi ngã thẳng xuống nước.

Sau khi uống vài ngụm nước, hần một lần nữa ngồi dậy đưa tay day trán, đầu vẫn còn đau như muốn nứt ra.

Hần hoàn toàn dựa vào nội dung trong Thiên Thư mà tu luyện, thực không hiểu vì sao lại như thế này?

Sau khi ngồi yên nghỉ ngơi một hồi lâu, cảm giác pháp lực loạn chuyển trong cơ thể mới dần dần tiêu tan. Đầu óc đau như muốn nứt ra giờ cũng thoáng đỡ đi một chút.

Sau một hồi do dự, hần lại chậm rãi nhắm hai mắt, ý đồ thử thêm lần nữa.

Ý niệm của hắn vừa lắng lại, mảng không gian hư vô tối tăm kia lại một nữa hiện ra.

Tiếng nước chảy tí tách vang lên, đồng thời điểm sáng màu lam bằng hạt gạo cũng ngay lập tức xuất hiện.

Thẩm Lạc cẩn thận không chế thân thức một lần nữa tiến tới, kết quả chỉ nháy mắt sau khi hắn nhìn thấy điểm sáng màu lam kia, cảm giác đau đớn từ kinh mạch khắp cơ thể lại một lần nữa dâng lên như thủy triều.

Hắn mở trừng hai mắt, chỉ thấy một hồi trời đất quay cuồng rồi thân thể ngã xuống thêm lần nữa.

Thẩm Lạc duỗi hai tay ra mạnh mẽ chống đỡ để cả người không đổ hẳn xuống. Đầu đau dữ dội khiến hắn không nhìn nổi rên rỉ thống khổ, trong miệng, mũi cảm thấy ngai ngái, không ngờ lại cùng thổ huyết.

Lần này, nội tâm Thẩm Lạc thực sự hoảng hốt, hắn không còn dám thử thêm nữa.

Thẩm Lạc lão đảo từ trong nước đứng dậy, đi lại gần bờ rồi chậm rãi nằm xuống, mắt nhìn trời như đang xoay tròn đồng thời trong đầu là một mảng lộn xộn.

Sau một hồi lâu, khi thấy mình đã khá hơn, Thẩm Lạc liền đứng dậy trở về chỗ ở.

Quay lại phòng, Thẩm Lạc liền ngả đầu xuống giường làm một thẳng tới nửa đêm, may mắn không bị ác mộng làm thức giấc, đợi khi tinh thần khôi phục lại, hắn liền tự động tỉnh dậy.

Hắn thấp sáng đèn, lấy Vô Danh thiên thư ra, lật tới phần ghi Thông Linh Dịch Yêu chi thuật rồi cẩn thận đọc kỹ lại một lượt, nhưng đọc xong

rồi vẫn không tìm ra chỗ có vấn đề.

“Chẳng lẽ là vì mình tư chất bình thường, pháp lực chưa đủ?” Thẩm Lạc trầm ngâm tự hỏi.

Nếu nói như vậy, hẳn cũng chỉ có thể đợi tới khi tu luyện thành công tầng thứ hai của công pháp vô danh rồi mới thử lại thuật Thông Linh này.

“Bất kể thế nào, tầng thứ nhất công pháp cũng đã viên mãn, giờ cũng là lúc tu luyện tầng thứ hai rồi.”

Thẩm Lạc mở Vô Danh Thiên Thư phần ghi tầng hai công pháp ra, đang khi định đưa ngón tay rờ lên Triệu văn trên sách, bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, kế đó hắn liền lấy một tấm Khu Quỷ phù ra dán lên người.

Hắn khẽ đảo mắt nhìn về phía gối ngọc trên giường.

Quả nhiên tia sáng xuất hiện đêm qua, tối nay vẫn như cũ, chiếu từ trên nóc nhà xuống như một sợi nước mưa rót vào trong gối ngọc.

Thẩm Lạc nhìn ra ngoài một hồi xong liền thu lại tâm tình, bắt đầu chuyên tâm nghiên cứu khẩu quyết tầng thứ hai.

...

Ngày hôm sau, gần giữa trưa, Thẩm Lạc mới đi đến phía sau núi.

Hắn bước thẳng xuống khe nước trong đầm rồi khoanh chân ngồi xuống.

Thẩm Lạc đưa tay kết pháp quyết, tức thì pháp lực từ đan điền chạy ra, đầu tiên là tuôn chảy xuống chân sau đó lại quay về đan điền rồi ngược lên lòng bàn tay, sau đó quay trở lại đan điền.

Hắn không vội vã tu luyện tầng hai công pháp mà thực hiện hai chu thiên như vậy, đợi khi công pháp tầng thứ nhất được điều động toàn bộ rồi mới chính thức bắt đầu tiến đến tầng thứ hai.

Vô Danh Thiên Thư dẫn linh khí trong nước nhập vào cơ thể, nhờ Dương Cương chi khí vận hóa mà biến thành pháp lực lưu chuyển tại kinh mạch trong cơ thể. Tầng thứ nhất viên mãn giúp người luyện có thể thông đạt tứ chi, tầng thứ hai khi viên mãn có thể dẫn khí đả thông hai mạch Nhâm, Đốc.

Hai mạch Nhâm, Đốc với tư cách là đại mạch trung tâm Âm - Dương của cơ thể, trên hướng huyết Bách Hội trên đỉnh đầu, dưới xuống phúc cổ hội (1), một khi tu hành quán thông, hiệu suất vận chuyển Thủy linh khí trong cơ thể hẳn sẽ được đề cao rất nhiều.

Đến lúc đó, pháp lực tích lũy trong đan điền chắc chắn cũng sẽ tăng vọt thêm mấy lần.

Thẩm Lạc vừa động niệm, pháp quyết hai tay hơi đổi đồng thời trong lòng thầm niệm khẩu quyết tầng thứ hai công pháp.

Nước suối bao quanh hắn bắt đầu dập dờn từng gợn sóng hình tròn, đồng thời từng sợi linh khí nhỏ tí ti trong nước như cá nhao nhao bơi tụ về phía trên người hắn, theo đó, một quầng sáng dịu mắt màu lam lập tức từ đáy nước bùng lên.

Cùng lúc đó, một đám pháp lực tích tụ trong cơ thể Thẩm Lạc bắt đầu từ đan điền đi lên, xuôi theo hướng Nhâm Mạch trước người mà tiến, kéo theo xu thế như phá quan xuyên qua ba yếu huyết Thần Khuyết, Trung Quán và Thiên Trung rồi chạy thẳng tới huyết Ngọc Đường.

Từ khi tu luyện tầng thứ nhất, Thâm Lạc cũng đã bắt đầu có thể dẫn Dương cương chi khí vào Thủ Tam Âm Kinh(2), mà lúc này hắn cần làm là đưa nó lên một mạch đi qua Tử Cung, phá Thiên Đột rồi chạy thẳng tới huyết Bách Hội.

Có điều, pháp lực sau khi lao ra khỏi huyết Ngọc Đường liền đụng cửa ải đầu tiên trên miệng, hơn nữa là cửa đóng.

Huyết Tử Cung kia thực giống như cửa ải hiểm yếu có quân trấn thủ, một người giữ ải đã đủ, vạn người canh cửa thì không thể khai thông, mặc kệ pháp lực của Thâm Lạc xông tới như thế nào thì cửa thành này cũng không hở ra nửa phân.

Thâm Lạc hơi kinh ngạc, pháp lực trong đan điền sau đó liền dốc toàn lực lao thẳng về huyết Tử Cung.

Rất nhanh, một luồng pháp lực mang theo khí tức kích động xông tới, từ trong người hắn đẩy ra khiến cả cơ thể hắn đều chịu chấn động, đàm nước xung quanh cũng dập dờn tạo ra tầng tầng sóng nước.

Thâm Lạc mở trừng hai mắt, mặt lộ thần sắc không thể tin nổi.

Khi tu luyện tầng thứ nhất, hắn chỉ thoáng thử sơ một lần là thành công ngay, nhưng tầng thứ hai của công pháp thì mới vừa cất bước đã đâm phải ngay tường Nam(3).

Chênh lệch trước sau thế này, không thể nói là không lớn được.

Chú giải:

- Đầu tiên là Thức hai thông linh: Tên chương hiểu nôm na là luyện cho thức hải câu thông, đạt được kết nối với linh khí từ đó có thể hấp thu, điều động linh khí.

1. phúc cổ hội: phúc = bụng, cổ = đùì, hội = nơi giao nhau, gặp mặt: Nói đơn giản thì là háng, bẹn, vùng giữa bụng và đùì.

2. Thủ Tam Âm Kinh: Thủ tam âm là ba đường kinh âm trong cánh tay, thuộc lý, dẫn chân khí từ ngực vào tay, bao gồm:

Thủ Thái Âm Phê (手太陰肺經)

Thủ Quyết Âm Tâm Bào (手厥陰心包經)

Thủ Thiếu Âm Tâm (手少陰心經)

3. Tường Nam: Các quốc gia phong kiến, các thành trì lớn đều có xu hướng xây tường thành phía nam, dày, chắc chắn hơn cả. Do vậy tường Nam trở thành một thuật ngữ chỉ vật cản chắc chắn.

Cuối cùng, Nhâm mạch ở trước ngực, Đốc mạch ở sau lưng, một vòng sẽ là từ Đốc mạch chạy lên trên tới huyết Bách Hội ở đỉnh đầu, rồi chạy xuống Nhâm mạch, sau đó đi qua các khu vực dưới như Khí Hải, mạch Hội Âm rồi vòng ngược lên Đốc Mạch để tiếp tục. Nói nhiều thêm một chút để các bạn tiện hình dung quá trình tu luyện của Thâm Lạc.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 81: Theo Thầy Xuống Núi

Thẩm Lạc vội vàng nhớ kỹ lại khẩu quyết công pháp vô danh đệ nhị trọng, lại chăm chú nghĩ kỹ vừa rồi mình vận chuyên tu luyện, kết quả lại phát hiện trên cơ bản không có gì ra vào.

"Theo đạo lý không nên khó khăn như vậy mới đúng . . ." Hấn tâm hoài lo nghĩ, lần nữa nhắm mắt khoanh chân, yên lặng tu luyện.

Sau một lúc lâu, hai mắt Thẩm Lạc mở ra, thần sắc nghi hoặc trên mặt đã chuyển thành phiền muộn.

Lần này, hấn vẫn như cũ không thể xông phá huyết Tử Cung.

Pháp lực thể nội căn bản không có cách nào quán thông lên, đừng nói một chu thiên, dù là nửa chu thiên cũng vô pháp vận chuyển.

"Lúc trước Thông Linh Dịch Yêu thuật cũng không thể thành công, chẳng lẽ là do thiên phú ta thấp kém? Không được, phải thử lại lần nữa. . ." Thẩm Lạc không cam lòng, cắn răng lần nữa nhắm mắt tu luyện.

Cứ vậy lặp đi lặp lại nhiều lần, rốt cuộc hấn nhận ra một chuyện, đệ nhị trọng công pháp khó khăn hơn rất nhiều so với hấn tưởng tượng, muốn thuận buồm xuôi gió lợi qua là không thể nào, chỉ có thể như công thành đoạt đất, đá thông từng quan.

Dựa theo tốc độ lúc trước hấn thử trùng kích, muốn tu luyện viên mãn đệ nhị trọng công pháp vô danh, chỉ sợ tốn đến bốn năm năm mới có thể đột

phá.

Tốc độ như vậy, thậm chí kém xa người tư chất bình thường trong Vô Danh Thiên Thư nói, bọn họ tiêu tốn thời gian hai năm, cũng đủ để đạt đến viên mãn.

Độ nhất trọng công pháp tu hành quá mức thuận lợi, Đạp Thủy Quyết tu luyện lại giống như trời trợ giúp, khiến Thẩm Lạc cho là mình có thiên phú, thậm chí có chút đắc chí. Bây giờ tình huống trước mắt như dội cho hấn một chậu nước lạnh, rót từ đầu xuống.

Như vậy xem ra, La sư và những người Xuân Thu quan khác đã đoán, trên thuật pháp tu luyện, hấn hoàn toàn không có thiên phú gì.

Nhận rõ điểm này, trong lòng Thẩm Lạc mặc dù rất thất vọng, nhưng lại không đến mức mất đi lòng tin.

Lúc trước chưa đạt được công pháp, hấn thời khắc đứng trước tử vong uy hiếp, phải ra sức chiến đấu cầu sinh. Bây giờ tình huống so với hấn dự đoán kém một chút mà thôi, cứ tiếp tục tu luyện là được.

Mặc kệ cần bốn năm hay là năm năm, chỉ cần có cơ hội thành công, hấn nhất định sẽ không từ bỏ.

Mấy ngày sau, ban ngày Thẩm Lạc đều tới đàm cạ tu luyện, đêm thì dán Khu Quỷ Phù, thời khắc quan sát gỏi ngọc thu nạp tia sáng biến hóa.

Có lẽ do đã bước vào Luyện Khí kỳ, cứ vậy ngày tiếp nối đêm, hấn cũng không cảm thấy mệt mỏi.

Một đêm này, Thẩm Lạc như thường lệ xếp bằng ở trên giường, không nháy mắt nhìn chăm chăm vào gỏi ngọc.

Trong lòng của hắn nghi hoặc, tia sáng này mấy ngày liên tục, đều đang không ngừng tụ hợp vào, nhưng góị ngọc kia thủy chung không có gì thay đổi.

Vào thời khắc này, một tràng tiếng gõ cửa vang lên.

Thẩm Lạc cả kinh, lấy ngũ quan linh mẫn của hắn bây giờ, mặc dù vừa rồi lực chú ý phần lớn đặt ở trên góị ngọc, nhưng cũng không nên không phát giác được ngoài cửa có người tới chur.

Mà hiện tại đã hơn nửa đêm, ai tới lúc này?

Hắn nhanh chóng gỡ Khu Quỷ Phù trên người xuống, cũng nhét góị ngọc vào gầm giường, sau đó đứng lên mở cửa. Một bóng người mặc thanh bào đứng ở bên ngoài, lại là La đạo nhân.

"La sư, ngài sao lại tới đây? Mau vào." Thẩm Lạc vội vàng mời La đạo nhân vào trong phòng.

"Không cần. Ta đi ngang qua nơi này, thuận tiện tới xem một chút. Bây giờ khí sắc ngươi không tồi, xem ra về nhà một chuyến, thân thể khôi phục được không ít." La đạo nhân đứng tại cửa không động, chỉ là đánh giá trên dưới Thẩm Lạc một chút, nói ra.

"Tạ ơn La sư quan tâm, thân thể đệ tử đã khôi phục không ít." Ánh mắt Thẩm Lạc rũ xuống, lộ ra thần sắc cung kính.

"Vậy là tốt rồi, thân thể ngươi đã không còn đáng ngại, thu thập một chút đồ vật tùy thân, theo ta xuống núi một chuyến." La đạo nhân gật gật đầu, đột nhiên nói.

"Xuống núi?" Thẩm Lạc khẽ giật mình.

"Đi bắt một con quý vật, Bạch Tiêu Thiên xuống núi chưa về. Điền Thiết Sinh hôm qua cũng được chưởng môn phân công ra ngoài làm việc, nên tiện nghi cho người đây." La đạo nhân nhìn Thẩm Lạc một chút, nói.

Thẩm Lạc nghe lời này, trong đầu cấp tốc phân tích lợi và hại, nhất thời không nói gì.

"Làm sao? Người không muốn đi?" Chân mày La đạo nhân cau lại.

"Có thể làm việc cho La sư, là vinh hạnh của đệ tử. Chỉ là hoả hầu Tiểu Hóa Dương Công đệ tử kém xa hai vị sư huynh, lỡ giữa đường xảy ra sai sót, chỉ sợ sẽ liên lụy La sư." Thẩm Lạc lấy lại bình tĩnh, mở miệng nói.

Nếu lúc trước, gặp được chuyện thế này, hẳn chắc chắn vui vẻ đi theo.

Nhưng bây giờ trên người hắn ẩn giấu không ít bí mật, thực sự không muốn để La đạo nhân pháp lực cao cường ở ngay bên cạnh, nói không chừng lúc nào đó sẽ bị bại lộ.

"Người sợ chết, chỉ bắt một con quý vật mà thôi, đến lúc đó không cần người xuất lực, đứng ở một bên xem là được." La đạo nhân tự cho là đoán được tâm tư Thẩm Lạc, mỉm cười nói.

"Đa tạ La sư thông cảm, vậy cho đệ tử chuẩn bị một chút." La đạo nhân đã nói đến phân lượng này, trong lòng Thẩm Lạc biết sẽ không cách nào cự tuyệt, đành phải đáp ứng.

"Mau mau thu thập xong, lập tức xuất phát." La đạo nhân nói một tiếng, quay người rời đi.

Thẩm Lạc đi tới phía trước cung tiến mấy bước, chờ La đạo nhân đi xa, nụ cười trên mặt dần dần tan biến, nổi lên vẻ u sầu.

Bất quá rất nhanh hấn trấn định lại, thu thập xong tâm tình, quay người trở về phòng thu dọn đồ đạc, mang theo hai bộ quần áo. Tiểu Lôì Phù và Khu Quỷ Phù vẽ trước đó cũng đều mang theo, chuẩn bị bất cứ tình huống nào.

Dù sao chuyện hấn nghiên cứu phù lục, sớm đã là sự tình bán công khai, cũng không cần lo lắng bị phát hiện.

Thẩm Lạc liếc qua hộp đá trong tay, hơi chân chờ, sau đó cũng thu nó vào trong bao.

Mặc dù mang hộp đá này ở trên người sẽ gia tăng phong hiểm, nhưng lưu tại Xuân Thu quan, hấn càng không yên lòng. Cũng may hộp đá này cũng không ba động nguyên khí chút nào, La đạo nhân chỉ cần không tận mắt thấy, sẽ không chú ý tới.

Dù không may mắn để La đạo nhân phát hiện, hấn cũng đã nghĩ kỹ lí do thoái thác, nói là lần trước về nhà xin được vật bảo mệnh cát tường, không được tùy tiện mở ra. Bản dịch tại bạch ngọc sách. Lấy tác phong làm việc của La đạo nhân, hấn là sẽ không mạnh mẽ chiếm đoạt đồ vật của hấn.

Thu thập xong hết thấy, Thẩm Lạc vội vàng ra ngoài, đi tới chỗ ở La đạo nhân.

"Sao lại lè mè đến giờ, mau tới đây." La đạo nhân đã đợi ở bên ngoài, nhìn thấy Thẩm Lạc tới, nhíu mày khiển trách một tiếng.

"Vâng." Thẩm Lạc vội vàng tăng tốc bước chân, chạy tới.

"Đứng ở bên cạnh ta." La đạo nhân chỉ chỉ bên cạnh.

Trong mắt Thẩm Lạc lóe lên một tia hoang mang, bất quá vẫn nghe lời đứng bên cạnh.

La đạo nhân đưa tay lấy từ trong ngực ra một vật, lại là một tấm khăn tay màu trắng, mặt ngoài có từng đường vân giống như phù văn, toàn thân tản mát ra bạch quang nhu hòa, ở trong màn đêm khá dễ thấy.

Thẩm Lạc nhìn thấy khăn tay màu trắng này, trong lòng hơi động, tựa hồ minh bạch cái gì.

Một tay khác của La đạo nhân lấy ra phù lục màu lam, dán trên khăn tay màu trắng, trong miệng lầm bầm.

Trên phù lục màu lam lập tức nổi lên từng đạo lam quang, rót vào trong khăn tay màu trắng.

Phù văn mặt ngoài khăn tay màu trắng sáng lên, tản mát ra một đoàn bạch quang nhu hòa, từ trong tay La đạo nhân bay lên, lơ lửng ở phía trước, nhìn giống như một cái đèn lồng màu trắng.

Cùng lúc đó, từng luồng từng luồng khí tức lạnh buốt lập tức từ không khí xung quanh hội tụ tới, dung nhập vào trong khăn tay màu trắng, khiến cho khăn tay tản ra bạch quang càng thêm sáng tỏ.

Đối với cỗ khí tức lạnh buốt này, Thẩm Lạc cũng không lạ lẫm, chính là Thủy linh khí.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 82: Mắt Chó Không Biết Nhìn Người

Đợi khi hào quang từ khăn tay đạt tới một mức nào đó liền nghe một tiếng “phốc”, ngay sau đó, từng mảng mây mù màu trắng từ trong khăn tay tuôn ra, bay vờn quanh chiếc khăn mà không tan đi.

Sau thoáng chốc, một đám mây trắng to cỡ gian phòng xuất hiện, lơ lửng dập dềnh giữa không trung, trông y như một khối mảnh gỗ trôi nổi trong nước.

Chúng kiến những biến hóa liên tiếp này khiến Thẩm Lạc kinh ngạc không thôi.

La đạo nhân trông như tiện tay vẩy một cái, tức thì đám mây liền bay xuống dưới, nằm lơ lửng trước mặt hai người.

“Đi thôi.” Y dậm chân nhảy lên rồi vững vàng đứng yên.

Thẩm Lạc nhìn đám mây mờ ảo, khẽ cắn răng rồi cũng tung người nhảy lên.

Đám mây trông như sương mù lượn lờ nhưng khi chân đạp lên lại có một lực đẩy nâng thân người lên, cảm giác như đi trên đất bằng.

Đám mây màu trắng này chịu trọng lượng của hai người mà không hề thấy dao động chút nào.

Thẩm Lạc khẽ thở ra, đưa tay sờ sờ đám mây, cảm giác như một đám bông lạnh nhưng lại không cách nào nắm, bắt được.

“La sư, đây là bảo vật gì vậy ạ?” Nội tâm càng thêm ngạc nhiên khiến hắn không nhìn được, hỏi.

“Đây là Thủy Vân Đầu, phù khí sư phụ dùng thay cho việc chạy bộ, đứng cho vững.” La đạo nhân hơi hột đáp rồi bắt đầu thi pháp thúc giục đám mây.

Đám mây khẽ rung động, sau đó tung bay về phía xa xa, đồng thời độ cao cũng không ngừng tăng lên.

Đám mây này lúc đầu bay khá chậm, nhưng theo thời gian tốc độ càng lúc càng nhanh, cuối cùng đạt vận tốc gấp mấy lần tuần mã, không ngừng lướt nhanh về phía trước.

Lúc này trăng sáng treo cao trên bầu trời, chiếu sáng khá rõ cảnh vật giúp từ trên đây có thể thấy Xuân Thu quán phía dưới nhanh chóng thu nhỏ lại, thoáng cái trông chỉ nhỏ như nắm tay, cả tòa Thanh Hoa sơn giờ trông chỉ như một ụ đất nhỏ.

Thẩm Lạc chưa bao giờ đến nơi cao thế này, bất giác chân hơi nhũn ra, thêm gió mạnh tấp vào mặt khiến việc mở mắt, hô hấp cũng khá khó khăn. Hắn vội vàng thu ánh mắt đang nhìn phía dưới lại rồi ngồi xuống.

Một hồi lâu sau, tâm tư của hắn lúc này đã từ từ hồi phục, bản thân cũng dần quen với tốc độ này. Hắn lại lần nữa hướng xung quanh nhìn lên nhưng tâm thần không hề dao động như trước, trái lại trong lòng lại nổi lên chút kích động.

Trên đầu là khoảng trời đầy sao bao la bát ngát, phía dưới là đại địa mênh mông vô cùng tận, thoải mái bay lượn giữa trời đất chẳng phải chính

là thứ hấn vẫn luôn hướng tới sao?

“Đây mới thực sự là tu Tiên luyện Đạo! Một ngày nào đó, Thẩm Lạc ta muốn bằng chính sức của mình bay lượn giữa trời đất như này!” Nhìn qua trời đất rộng mênh mông, Thẩm Lạc xiết chặt nắm đấm, lòng âm thầm thề.

La đạo nhân để ý quan sát biểu cảm của Thẩm Lạc, bằng vào lịch duyệt của y tự nhiên sẽ đoán được Thẩm Lạc lúc này lòng đang nghĩ gì, có điều y cũng không lên tiếng động viên mà rất nhanh dời ánh mắt đi chỗ khác.

Dưới ánh mắt y, Thẩm Lạc tư chất bình thường, thọ nguyên lại ngắn, không thể có bất kỳ thành tựu gì, lần này dẫn hấn đi mở mang tầm mắt cũng tính là lần cuối cùng y chiếu cố Thẩm Lạc.

Lòng La đạo nhân nghĩ vậy, bên ngoài lặng yên vận pháp lực, thúc giục Thủy Vân Đầu tăng tốc bay nhanh về trước.

Sau hai canh giờ, khi sắc trời bắt đầu sáng rõ, bóng dáng một tòa thành dần dần hiện rõ ra trước mắt.

Ánh mắt Thẩm Lạc thoáng sáng bừng lên. Hấn nhận ra đó chính là quê hương mình, Xuân Hoa huyện thành.

Trên đường đi, hấn từ miệng La đạo nhân biết được điểm tới của chuyến đi này là một thôn trấn nằm cạnh Xuân Hoa huyện thành, gọi là Bạch Hà trấn.

Nhìn thành trì phía trước càng lúc càng gần, hấn âm liú lưỡi.

Từ Xuân Thu quán tới Xuân Hoa huyện, người bình thường cưỡi khoái mã cũng mất trên dưới một ngày mới tới được, hôm nay lại chỉ mất thời gian ngắn như vậy, hơn nữa nhìn bộ dáng hời hợt của La đạo nhân thì có vẻ còn chưa dùng dùng toàn lực thúc giục.

Nếu hẳn có thể có được phù khí như Thủy Vân Đầu này, đi đường liền quá thuận tiện!

La đạo nhân điều khiển Thủy Vân Đầu bay thẳng về phía Đông Bắc, rất nhanh tới một thị trấn nằm ven sông.

Bạch Hà trấn so với trấn nhỏ cạnh Tùng Phiên huyện mà Thẩm Lạc từng nghỉ tạm thì lớn gấp mấy lần, độ phồn hoa cũng hơn xa, cửa hàng cửa hiệu mọc như rừng, đặc biệt là có rất nhiều tiệm vải.

Cạnh bờ sông là một loạt tác phường nhuộm vải, đêm sơ có tới mấy chục nhà.

Lúc này mới là sáng sớm nhưng cửa hàng bên đường đã nhao nhao mở cửa, công nhân trong các tác phường nhuộm vải cũng đã bắt đầu làm việc, từng súc vải vóc lụa là được treo lên, theo gió phấp phới như vô số lá cờ phiêu đảng, trông thực hoành tráng rực rỡ.

Hai người sau khi hỏi thăm một chút, rất nhanh đi tới một đại viện bề thế trong trấn, đứng ngoài tường viện cũng có thể thấy đình đài cao lâu bên trong, cánh cửa lớn màu đỏ trước sân viện đóng chặt, trên cửa treo một tấm biển có đề hai chữ 'Mã Phủ' to màu vàng kim.

Nơi này chính là điểm đến của chuyến đi, Mã gia, nhà buôn vải số một trấn Bạch Hà.

Thẩm Lạc nhìn đại viện bề thế trước mặt, trong lòng khẽ động.

Mặt trời lên cao tỏa ánh nắng rực rỡ, vạn vật bắt đầu tỉnh giấc.

Thế nhưng phủ đệ trước mặt lại cho hẳn một cảm giác âm u, khắp xung quanh phủ tựa như bị một màn sương vô hình bao phủ khiến mặt trời không thể chiếu tới vậy.

“Quả nhiên có quý khí.” Thâm Lạc thâm tự nói, đồng thời nội tâm thoáng có phần đắc ý.

Nhưng hắn chỉ nhìn đôi chút rồi vội vàng cúi đầu, tránh để La đạo nhân phát hiện điểm khác thường.

La đạo nhân lúc này đang cẩn thận đánh giá Mã phủ trước mắt, hiển nhiên y cũng phát hiện dị trạng ở đây, về mặt lại không có bất kỳ điểm khác thường nào, tựa như đã nhìn quen lắm rồi.

“Đi gọi cửa đi.” Sau một lúc lâu, La đạo nhân nói một câu rồi chấp tay sau lưng, quay người lại nhìn về phía xa xa.

Thâm Lạc vâng một tiếng rồi cất bước tiến lên, dùng sức đập cái vòng đồng lên cửa.

Gõ một lúc lâu, đại môn mới ‘két’ một tiếng mở ra, đồng thời một hán tử trung niên mặc áo màu lam, đầu đội mũ xanh, mắt như mơ ngủ tiến ra.

“Mịa! Mới sáng sớm đã hai thằng tới xin tiền, mấy ngày nay trong phủ có việc, muốn hóa duyên thì kiếm chỗ khác, biến mau, biến mau!” Hán tử trung niên đưa ánh mắt lơ đãng nhìn hai người xong nóng nảy quát lớn.

Thâm Lạc mới tới, vốn định lịch sự nói chuyện, thay La sư giao thiệp, nhưng gã này lời lẽ quá đáng, dùng lỗ mũi nhìn người khiến trong lòng hắn không khỏi tức giận, lập tức nghiêm giọng quát:

“Nô tài chó chết, mở cặp mắt chó đui của ngươi ra, vị này chính là Xuân Thu quán, La chân nhân, nhận lời mời từ Mã đại viên ngoại mà tới, còn không mau đi thông báo, làm trễ nải thời gian, coi chừng chặt đôi chân chó của ngươi!”

Hán tử trung niên nghe xong thì thân thể run lên bần bật, cảm giác buồn ngủ bay biến quá nửa.

Gã một lần nữa liếc nhìn hai người một già, một trẻ trước mặt rồi vội vàng thay đổi sắc mặt, vừa cúi đầu khom lưng liên tục nói xin lỗi đồng thời lui nhanh lại khép hờ cửa lớn, đoạn nhanh chóng chạy vào phía trong phủ.

Chỉ một chốc sau, cửa lớn Mã phủ một lần nữa mở ra. Một nam tử trung niên bụng phệ bộ dáng như quan gia và một lão giả vận y phục màu xanh cùng đi xuống rồi bước nhanh ra.

“Nhị vị phải chăng là tiên trưởng Xuân Thu quán? Hạ nhân vô lễ, không tiếp đón từ xa, kính xin nhị vị thứ lỗi.” Nam tử trung niên thấy La đạo nhân vẫn nghiêng mình chấp tay sau lưng như cũ liền vội vã chấp tay thi lễ với Thẩm Lạc, thái độ cung kính dị thường.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 83: Chuyện Ma Quái

"Vị này là gia sư La đạo nhân, trưởng lão Xuân Thu quan, tại hạ Thẩm Lạc." Thẩm Lạc cũng không chấp nhận với người gác cổng, tự báo gia môn.

"Nguyên lai là La tiên trưởng, Thẩm tiên trưởng." Nam tử trung niên thi lễ lần nữa.

"Người chính là Mã Tư Mặc viết thư đến Xuân Thu quan sao? Người và Mã Hưng Minh có quan hệ thế nào?" Lúc này La đạo nhân mới quay đầu nhìn lại, mở miệng hỏi.

"Mã Hưng Minh chính là tăng tử phụ tại hạ." Mã Tư Mặc bị ánh mắt La đạo nhân quét qua, toàn thân giật mình một cái, nghiêm túc đáp.

"Có gia phả không?" La đạo nhân lại hỏi.

"Có, xin mời đạo trưởng xem." Mã Tư Mặc tựa hồ đã sớm chuẩn bị xong, lấy từ trong ngực ra một quyển sách có phong bì lụa đen, đưa tới.

Thẩm Lạc vội đưa tay tiếp nhận, hai tay dâng lên La đạo nhân.

La đạo nhân cầm cuốn sách, chỉ tùy ý lật một cái, rồi ném gia phả lại cho Thẩm Lạc.

"Mã Hưng Minh năm đó từng học nghệ tại Xuân Thu quan, mặc dù không có thành tựu gì, nhưng cũng lập xuống một ít công lao cho bản quan. Bởi vậy trong quan ban cho hắn một tín vật, hiện tại nếu người là hậu nhân

Mã Hưng Minh, dựa theo quy củ Xuân Thu quan ta, người có một cơ hội thỉnh cầu Xuân Thu quan tương trợ." La đạo nhân xoay người lại, nghiêm mặt nói.

"Đa tạ đạo trưởng." Mã Tư Mặc đại hỉ, liên tục thở ra, sau đó cung thỉnh hai người nhập phủ.

Đi vào đại môn, cảnh sắc phía trước sáng tỏ thông suốt, là một mảnh sân nhỏ hình vuông lớn gần mẫu, ở giữa là một con đường đá xanh rộng hai trượng, thông hướng bên trong chính sảnh tráng lệ.

Bên trái đường đá xanh là một hoa viên, đủ các loại hoa cỏ cây cối. Bên phải là một hồ nước, trên đó xây vài toà thủy các lầu, kết nối với nhau bằng những cây cầu, trong hồ nổi lên một tầng lá sen xanh biếc, vài đóa hoa sen phấn hồng tô điểm bên trong.

Trái phải sân nhỏ còn có một thiên viện, nơi đó cũng phòng xá san sát, đình đài lầu các, chỉ là do cách tường viện nên thấy không rõ lắm.

Mấy người xuyên qua sân nhỏ, đi vào chính sảnh ngồi xuống. Hai thị nữ trẻ tuổi tú lệ dâng lên nước trà.

"Mã cư sĩ, trong thư người viết cho bản quan chỉ hàm hồ đề cập trong phủ có quý quái, cụ thể là dạng quý vật gì? Có ai tận mắt thấy không?" La đạo nhân nhấp một ngụm trà, cũng không nói nhảm, đi thẳng vào vấn đề hỏi.

"Hộ viện lão Vương gác đêm thấy được, nghe nói là hồng y nữ quý. Bất quá hẳn cũng không thấy rõ, đã bị dọa cho ngất, qua ngày sau thì ngã bệnh, đến nay còn chưa xuống giường. Sau đó mấy con hắc cầu hộ viện nuôi trong nhà liên tiếp bị chết, lúc chết đều thất khiếu chảy máu. . . Còn có vài chỗ trong nhà, mỗi sáng sớm đều không biết tại sao lại thêm ra một bãi

nước thổi tanh, có khi phía trước sảnh, có khi sau hậu viện, còn có một lần xuất hiện trong phòng ngủ ta." Mã Tư Mặc vừa nói, vừa dùng tay áo lau mồ hôi rỉ ra trên trán, sắc mặt cũng hơi trắng bệch.

Thẩm Lạc đứng ở một bên, vừa nghe Mã Tư Mặc nói sự tình quý dị, vừa đánh giá bốn phía, càng phát giác tòa nhà lớn trang trí xa hoa này có một cỗ âm trầm không nói ra được.

"Trước mắt mặc dù chỉ chết mấy con chó, còn chưa mất nhân mạng, nhưng mà ai biết mấy ngày nữa sẽ thế nào. La tiên trưởng, ta nguyện ý ra trăm lượng hoàng kim dâng cho Xuân Thu quan, khẩn thỉnh ngài hàng yêu trừ quỷ, cứu Mã gia ta." Mã Tư Mặc càng nói càng sợ sệt, cuối cùng thanh âm hơi run rẩy, đứng dậy chấp tay nói.

"Mã cư sĩ khách khí, nếu thật sự có quỷ vật làm hại, bản đạo đương nhiên sẽ không khoanh tay đứng nhìn." Trong mắt La đạo nhân hiện lên vẻ hài lòng, nhưng trong miệng nói ra mây trôi nước chảy.

Mã Tư Mặc nói cảm ơn liên tục, cảm xúc lúc này mới bình phục được chút.

"Chỉ dựa vào lời Mã cư sĩ nói, còn chưa thể phán đoán ra quỷ vật thế nào. Vị hộ viện còn nằm trong phủ không? Bản đạo muốn gặp hấn hỏi thăm một ít chuyện." La đạo nhân trầm ngâm một chút, nói thêm.

"Cái này. . . Thật sự là không trùng hợp, lão Vương lúc đầu dưỡng bệnh trong phủ, hôm qua người nhà của hấn không yên lòng, tới đưa về nhà rồi." Mã Tư Mặc xoa xoa mồ hôi trôi trên mặt, hơi chần chờ nói.

"A, không sao, Mã cư sĩ nói trong nhà mỗi đêm đều sẽ thêm ra một bãi nước đọng tanh hôi, từ trên vật này cũng có thể nhìn ra một chút. Không

biết tôi qua trong nhà có xuất hiện nước đọng này không?" La đạo nhân lại hỏi.

"Có, xuất hiện trong hậu viện, chỉ là vật kia quá hôi thối, nên ta đã để hạ nhân quét dọn cọ rửa mất rồi." Mã Tư Mặc hạ thấp đầu, lúng túng nói.

"Mấy con hắc cầu chết đi kia còn không? Người không xử lý sạch sẽ chứ?" La đạo nhân im lặng, dừng một chút lại hỏi.

"Hắc cầu vẫn còn!" Mã Tư Mặc lập tức ngẩng đầu, mừng khắp khởi nói.

La đạo nhân cũng nhẹ nhàng thở ra, phát phát tay, để Mã Tư Mặc mang chính mình đi.

Một lát sau.

Một gian phòng hậu viện cất giữ tạp vật, La đạo nhân nửa ngồi trên mặt đất, lật xem ba con hắc cầu bị chết. Thẩm Lạc thì khom người đứng sau lưng La đạo nhân.

Mã Tư Mặc thì sợ sệt, đợi ở bên ngoài không dám vào.

Chó chết đã lâu, thân thể khô quắt, thất khiếu chảy ra máu tươi đã khô, từ trên mặt chó vụn vẹo có thể nhìn ra tràn ngập cực độ hoảng sợ, tựa hồ thấy thứ gì đó phi thường đáng sợ.

Thẩm Lạc thấy tử trạng ba con hắc cầu, mí mắt hơi nhúc nhích một chút, trong đầu không tự chủ hiện ra trong mộng cảnh sơn thôn gặp phải quỷ vật tóc dài kia.

La đạo nhân sờ tay lên thân con hắc cầu, lại bấm tay điểm ở hai mắt mi tâm, sau một lát thu ngón tay về.

"La sư, tử trạng những hắc cầu này quý dị, rốt cuộc là chết thế nào?"
Thẩm Lạc thấy lão dừng tay, tiến lên nhẹ giọng hỏi.

"Thất khiếu chảy máu là biểu hiện bị hút sạch tinh khí mà chết, quý vật bình thường đều có năng lực này, không nên ngạc nhiên." La đạo nhân lơ đãng nói.

Thẩm Lạc nghe vậy, trong lòng âm thầm buông lỏng, La sư nắm chắc thì tốt rồi.

La đạo nhân tựa hồ đã hiểu sự tình muốn giải, không tiếp tục để ý những chó chết này nữa, quay người đi ra hậu viện. Thẩm Lạc vội vàng đuổi theo.

"La tiên trưởng, có tra được gì không?" Ngoài viện, Mã Tư Mặc chào đón hỏi.

"Hết thầy nằm trong lòng bàn tay, bất quá còn cần xác nhận lại một chút, làm phiền Mã cư sĩ mang bọn ta đi quanh phủ một chút." La đạo nhân nói.

Mã Tư Mặc tự nhiên sẽ không cự tuyệt, lập tức tự mình mang hai người đi một vòng quanh Mã phủ.

Thẩm Lạc biết La đạo nhân đang tìm chỗ ẩn thân quý vật kia, đi theo phía sau âm thầm lưu ý.

Hai người đi từ hậu viện tới cửa chính đại viện, lại đến tả hữu thiên viện, tìm khắp toàn bộ phủ đệ, nhưng cũng không thấy gì.

"Không đúng . . ." La đạo nhân cau mày, tự lẩm bầm.

"La sư, quý vật kia có phải từ bên ngoài tới không, hiện tại là ban ngày, có khi nó đã chạy mất rồi." Thẩm Lạc suy đoán.

"Sẽ không, toàn bộ Mã phủ âm khí vờn quanh, quý vật kia tuyệt đối trốn ở nơi đây, xem ra trốn phi thường bí ẩn, không dễ tìm được." La đạo nhân lắc đầu, nói.

"La tiên trưởng, tìm không thấy quý vật kia sao? Mấy lần trước mời các pháp sư tới cũng đều như thế, vậy phải làm sao bây giờ." Mã Tư Mặc uể oải không thôi.

"Mã cư sĩ không cần lo lắng, chỉ là quý quái tiểu thuật, ta tự có biện pháp làm nó hiện thân." La đạo nhân bị quét đi một chút mặt mũi, hừ lạnh nói.

Lão lập tức phân phó Mã Tư Mặc chuẩn bị nến hương, bàn thờ, lại thêm một ít giấy vàng và chu sa.

Mã Tư Mặc trước đó đã mời qua mấy pháp sư, những vật này đã sớm chuẩn bị đầy đủ, nghe vậy lập tức sai người đem tới. Dựa theo La đạo nhân an bài, bàn thờ được bày ra tại trung tâm chủ viện, phía trên chung nến hương và trái cây, tạo thành một cái pháp đàn.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 84: Thất Tinh Trận

La đạo nhân để cho Mã Tư Mặc nhóm lửa bảy chân đèn, chia đều cho các bàn chung quanh, tạo thành hình dạng Bắc Đẩu Thất Tinh Trận.

Trong lúc nhất thời, trong viện khói lửa bay đầy trời, làm cho tất cả mọi người nhìn thấy tâm thần vì vậy mà dần ổn định lại.

Sắc mặt của Mã Tư Mặc cũng trấn định lại vài phần, khi thấy La đạo nhân bố trí đâu vào đấy.

La đạo nhân nghiêm nghị đứng ở chính giữa bảy chân đèn, cắn vỡ ngón tay, âm thầm vận khởi công pháp, liên tiếp bắn ra bảy giọt máu tươi, vừa hay rơi vào phía trên bảy toà chân đèn đang bùng bùng hỏa diễm.

"Phốc xuy" một tiếng, tại bảy toà chân đèn bỗng nhiên hỏa diễm to lên gấp bội, bốc cháy hừng hực.

Mã Tư Mặc thấy vậy không khỏi mở to hai mắt mà nhìn.

Mấy ngày nay pháp sư mà hắn mời tới đều là cùng một hạng người đùa nghịch đến rồi lại đi, đồng dạng diễn cùng một loại kịch, thần thông hàng thật giá thật như thế này cũng là lần đầu tiên mà hắn nhìn thấy, xem ra nhà mình là chân chính được cứu rồi.

Mã Tư Mặc trong lòng kích động, ánh mắt nhìn về phía La đạo nhân biến chuyển rất nhiều.

"Hô. . . Lần này thôi động Thất Tinh Pháp Trận, tinh huyết hao tổn cực lớn, việc này qua đi, bản đạo ít nhất cũng phải tĩnh tu ba năm mới có thể khôi phục." La đạo nhân thân hình lão đảo một chút, thở dài một hơi nói ra.

"Đại tiên vì sự tình của Mã gia ta, vậy mà hao tổn nhiều tu vi như vậy, tại hạ thành tâm quyên góp hai trăm lượng hoàng kim, đền bù tổn thất của đại tiên. Nhưng mà ác quỷ kia, ngàn vạn lần ngài phải diệt trừ nó giúp ta a." Mã Tư Mặc nói xong ý định, lập tức nói ra lời này.

"Mã cư sĩ yên tâm, Thất Tinh đại trận đã phân bố, ác quỷ kia dù có lợi hại hơn nữa cũng không thoát khỏi lòng bàn tay của bản đạo!" La đạo nhân hơi nhe răng, hàm răng trắng như tuyết khúc xạ với ánh lửa, trông rất là sáng lạn.

Thẩm Lạc đứng ở bên cạnh nghiêm mặt, vội vã cúi đầu xuống, nhin xuống ý cười ở trong lòng.

Khí tức trên người La đạo nhân làm gì có giảm xuống chút nào, làm gì ra mà hao tổn nhiều tu vi, về phần lửa đèn đột nhiên bùng trướng, chính là La đạo nhân nhân lúc bắn bảy giọt máu kia mà nhanh tay đẩy ra bảy tia pháp lực.

Nếu không phải mình hiện tại đã là một gã tu sĩ Luyện Khí Kỳ, có thể nhìn ra trong đó một chút ý vị, có khi đồng dạng với nhóm người Mã Tư Mặc, đối với cách gọi Thần Minh này. Xưa nay La đạo nhân luôn thể hiện một bộ dáng lãnh khốc, gõ lên gậy trúc rất là thành thạo.

La đạo nhân nghỉ ngơi một chút, ngồi vào bàn bắt đầu vẽ bùa.

Thẩm Lạc nhìn La đạo nhân vẽ là một loại phù lục có chút tương tự với Khu Quỷ Phù, hẳn vội ngưng thần quan sát, bất quá La đạo nhân vẽ rất

nhANH, bút pháp càng là làm cho người hoa mắt, một tấm tiếp lấy một tấm cơ hồ không có dừng lại.

Chốc lát ngấn ngủi, liền vẽ được hai mấy tấm mang đi ra.

"Đem những phù lục này dán vào tất cả các gian phòng của quý phủ, còn có trong sân nhỏ, phải bảo đảm không có bỏ sót nơi nào, đồng thời gọi tất cả mọi người trong phủ đến nơi này!" La đạo nhân đem một tấm bùa chú lưu lại trên bàn thờ, mặt khác giao lại hết cho Mã Tư Mặc, trình trọng phân phó nói.

Mã Tư Mặc không dám chậm trễ, lập tức sai mấy tên hạ nhân, chia ra mang phù đi dán, sau đó đem một nhà già trẻ, còn có cả người hầu đều gọi vào trong viện, khoảng chừng hai ba mươi người, như mẹ của Mã Tư Mặc đã 70 tuổi kia, nên mọi người dùng giường mềm khiêng ra ngoài.

La đạo nhân thấy mọi người đã đến đông đủ, bèn lật tay ra sau rút thanh bảo kiếm treo sau lưng ra, thật ra là một thanh kiếm gỗ đào.

Kiếm gỗ thân kiếm đỏ thẫm, hoa văn rõ ràng, từ khoảng cách xa cũng có thể cảm giác được thân kiếm tản mát ra một cỗ chính khí át tà.

"Hảo cho một thanh kiếm gỗ đào!" Thảm Lạc mắt sáng lên.

Hắn nhìn qua không ít thư tịch, đối với loại này kiếm gỗ đào Đạo Gia thường dùng để xua đuổi tà vật có một chút hiểu sơ qua, biết gỗ đào lại tên "Hàng Long Mộc", đồ phật tà khắc quý hiệu quả, và lại thụ linh càng lớn, màu sắc càng đậm, khả năng trừ tà cũng càng mạnh.

Màu sắc bình thường của gỗ đào là màu vàng nhạt, nếu trên 30 năm mới có thể chuyển biến thành màu phấn hồng, mà muốn đạt tới màu đỏ thẫm, không phải đào già trăm năm thì không thể.

Càng khó hơn chính là, đối với chuôi kiếm gỗ đào này của La đạo nhân cũng không có một chút vết cháy nào cả, nội ẩn chi khí trăm năm của gỗ đào không có chút nào tổn hại, tuyệt đối là một thanh Bảo khí chém quý.

La đạo nhân từ ngực lấy ra một tấm phù lục màu xích hồng, dán vào trên chuôi kiếm, thân kiếm lập tức nổi lên một tầng hồng mang, lực lượng trừ tà của gỗ đào cùng lực lượng của phù lục dung hợp lại một chỗ, sức mạnh tăng mấy lần.

Từ thân kiếm tràn ra một cỗ pháp lực cường đại, dẫn tới bầu không khí phụ cận đều ần ần phát ra một trận dung động ông ông.

Người Mã phủ mắt thấy cảnh này, đều phát ra một tiếng sợ hãi thán phục, từng người nhìn không chớp mắt.

Thẩm Lạc cũng là âm thầm bội phục, cùng so sánh với những người khác, hẳn càng có thể cảm nhận được giờ phút này kiếm gỗ đào tản ra một cỗ khí tức kinh người, so với hẳn thôi động thanh phù xoa kia không chỉ lợi hại hơn gấp mấy lần.

Đương nhiên, cũng là bởi vì pháp lực hắn bây giờ quá mức yếu ớt, xa xa không có kích phát ra toàn bộ uy năng của phù xoa.

La đạo nhân kích phát ra uy năng của kiếm gỗ đào, nhưng không có lập tức thi triển, đột nhiên đối với Thẩm Lạc vẫy vẫy tay.

"La sư." Thẩm Lạc hơi kinh ngạc, lập tức đi tới.

"Người cầm vật này, đứng ở một bên." La đạo nhân từ trong ngực lấy ra một vật, đưa tới, lại là một lá cờ màu vàng dài ba xích.

Lá cờ trên dưới đều có một cái Thái Cực Đồ, ở giữa vẽ bảy viên ngôi sao năm cánh, cũng bày biện ra hình Bắc Đẩu Thất Tinh, lại là một mặt

Thất Tinh Phiên thường gặp của Đạo gia, trên đỉnh dán một tấm phù vàng, tản mát ra từng tia từng tia sóng pháp lực, hiển nhiên lại là một kiện phù khí.

Thẩm Lạc thất kinh với thân gia phong phú của La đạo nhân, trong miệng đáp ứng một tiếng, rất cung kính tiếp nhận Thất Tinh Phiên, theo lời đứng ở bên cạnh La đạo nhân.

Vào thời khắc này, mấy tên hạ nhân kia đều trở về, báo cáo đã đem tất cả phù lục dán hết.

"Các ngươi đều lùi sang bên cạnh, có thể yên lặng đứng nhìn." La đạo nhân gật gật đầu, phát tay để đám người thối lui, dưới chân bộ cương đạp đất.

Hắn liền chuyển mấy vòng, bỗng nhiên hét lớn một tiếng, trong tay kiếm gõ kéo một đường kiếm hoa, mãnh liệt đâm ra, mũi kiếm điểm tại tấm phù lục ở trên bàn thờ.

Trên phù lục phù văn tức khắc đều sáng lên, tản phát từng tầng hồng quang.

Một cỗ ba động vô hình từ trên phù lục bộc phát, hướng phía chung quanh nhanh chóng dập dờn mà đi, ánh nến chung quanh bàn thờ cũng đều léo lên.

Cùng lúc đó, tại các nơi Mã phủ cũng tản phát ra từng đoàn từng đoàn hồng quang lóa mắt, đều tại những phòng có dán phù lục, tất cả cũng đều phát sáng lên.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ Mã phủ đều bị từng đoàn từng đoàn hồng quang bao phủ.

Mọi người trong viện mắt thấy cảnh này, đều ngừng thở, thở mạnh không dám thở.

Vào thời khắc này, phù lục dán tại trung tâm thiên viện bay vụt lên, rồi rơi vào một chỗ hẻo lánh ở sân nhỏ, nơi này có một mảnh rừng trúc tươi tốt, sâu bên trong rừng trúc còn có một gốc hộc lớn, cành lá tươi tốt, nhìn tối thiểu thụ linh cũng có đến bốn năm mươi năm.

Phù lục bay vụt đến dưới tàng cây hộc, không gió tự cháy, hóa thành một hỏa cầu màu xích hồng, sau đó hướng mặt đất như tia chớp nện xuống.

Chỉ nghe "Phanh" một tiếng trầm muộn, hỏa cầu đột nhiên nổ tung, hóa thành đầy trời hoả tinh, bất quá phía dưới mặt đất lá trúc cành khô bị đều thổi bay, lộ ra một miệng giếng vút bỏ tối đen như mực.

Trong giếng vang lên tiếng nước chảy ào ào, ngay lúc đó một cổ hắc khí từ đó xông ra, tản mát ra một cỗ sát khí cuồng bạo.

Trong chủ viện, La đạo nhân đôi mắt sáng lên, há mồm phun ra một ngụm bạch khí, chui vào bên trong Thất Tinh Phiên .

Trên lá cờ hoàng mang lập tức đại thịnh, Thất Tinh đồ tất cả đều được thấp sáng, bắn ra bảy đạo hoàng mang, chụp vào hướng phía trước trên mặt đất.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 85: Chém Yêu

Thảm Lạc cảm thấy Thất Tinh Phiên trên tay trong nháy mắt trở nên nặng dị thường, tựa hồ từ lá cờ vải biến thành cờ sắt, cơ hồ nắm không nổi.

Hắn âm thầm vận chuyển Tiểu Hóa Dương Công, hai tay tăng lực đạo, lúc này mới miễn cưỡng giơ lên được.

Vào thời khắc này, La đạo nhân quát khê một tiếng, kiếm gỗ đào tuốt tay bắn ra, hóa thành một đạo hồng quang như lưu tinh, nhanh không thể tưởng tượng nổi, trong nháy mắt vượt qua mấy trượng, đâm vào trên Thất Tinh Phiên.

Hoàng mang trên lá cờ ba động cùng một chỗ, kiếm gỗ đào vậy mà chui vào trong đó, biến mất không thấy gì nữa. Bất quá chỗ kiếm gỗ đào đâm trúng đột nhiên vỡ ra một cái khe, trong khe hở là một mảnh đen kịt, tựa hồ liên thông đến một chỗ hắc ám nào đó.

Cơ hồ đồng thời, một tiếng kêu thê lương thảm thiết từ trong thiên viện bên trái truyền đến, là thanh âm của nữ tử, tựa hồ bị tổn thương gì. Nghe tiếng, thân thể đám người Mã phủ run lên, nhao nhao dựa sát vào nhau, cũng không dám thở mạnh.

Thảm Lạc trước đây đã kinh lịch trong mộng, lá gan đã sớm tôi luyện hơn người bình thường, vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích, chỉ là lông mày hơi nhíu lên.

Tiếng thét này mặc dù thê lương, nhưng không có vẻ gì suy yếu, hiển nhiên đối phương mặc dù bị thương nhưng chưa chết.

"Không đúng! Trúng một kiếm này, vậy mà không chết!" La đạo nhân cũng lộ vẻ kinh ngạc.

Nhưng vào lúc này, tiếng kêu thảm thiết kia đột nhiên chuyển hóa thành tiếng gầm sắc nhọn.

Sắc mặt La đạo nhân cũng theo đó ngưng tụ, hai tay bấm niệm pháp quyết không ngừng, tựa hồ đang cách không thôi động kiếm gõ đào.

Trong giếng cạn ở rừng trúc thiên viện bên trái vang lên thanh âm va chạm âm âm, tựa hồ có người giao thủ phía dưới.

Miệng giếng tuôn ra từng đoàn từng đoàn hắc khí ô uế, trong viện lập tức bị một cỗ hàn khí lạnh lạnh bao phủ.

Nhiệt độ chủ viện nơi này cũng giảm đột ngột, một cỗ khí tức lạnh lẽo cấp tốc lan tràn tới.

Trong viện, đám người Mã gia đều kinh hãi, không biết ai hô lớn một tiếng, tất cả mọi người hoảng sợ bỏ chạy ra hướng sân nhỏ bên phải, có mấy người quá mức bối rối, té ngã trên mặt đất, tràng diện hỗn loạn không gì sánh được.

Thẩm Lạc nhìn đám người Mã gia chật vật không chịu nổi, đang muốn mở miệng trấn an bọn họ không nên sợ hãi.

Vào thời khắc này, trong khe hở Thất Tinh Phiên trên tay hắn vang lên tiếng ục ục, một cỗ hắc khí từ đó tuôn ra, lập tức quán quanh trên người hắn.

Kinh mạch toàn thân hần lập tức lạnh buốt nhói nhói một trận, nửa người trong nháy mắt trở nên tê liệt.

Thẩm Lạc kinh hãi, còn không chờ hần thi pháp ứng phó, dương cương chi khí thể nội đã cảm giác được quý khí xâm nhập, lập tức tự hành vận chuyển hộ thể.

Một cỗ hồng quang sáng tỏ từ trên người hần nở rộ, tràn ngập toàn thân hần, lập tức ngăn cách những hắc khí kia. Cảm giác thân thể tê liệt cũng tiêu tán hơn phân nửa.

"Hồng bát!"

Thẩm Lạc nheo mắt, nhớ tới La đạo nhân đang bên cạnh, trong lòng thâm hô không ổn.

Giờ phút này cho thấy trình độ Tiểu Hóa Dương Công của hần xa xa không chỉ vừa mới nhập môn.

Bất quá tâm niệm Thẩm Lạc thay đổi thật nhanh, cũng không thu liễm dương cương chi khí, quanh người lưu chuyển hồng quang, ngăn cản quý khí chung quanh, con mắt liếc về phía La đạo nhân bên cạnh.

Lúc này hai tay La đạo nhân đang bám niệm pháp quyết như bánh xe, tựa hồ đang chiến đấu kịch liệt với đối phương, không chú ý tới tình huống nơi này.

"Nghiệt chương, thật cho là ta trừ không được ngươi sao?"

La đạo nhân bỗng nhiên quát một tiếng chói tai, nhanh chóng vạch một cái nơi lòng bàn tay, máu tươi lập tức chen chúc ra, nhuộm đỏ hai bàn tay.

Hai tay lão đồng thời đại phóng hồng quang, chỉ là hồng quang trong tay trái sáng tỏ loá mắt, tràn ngập dương cương khí tức. Còn hồng quang trên tay phải tinh thuần nội liễm, có loại cảm giác âm nhu.

"Bốp" một tiếng, hai tay lão giao nhau cùng một chỗ, kết thành một cái pháp ấn kiếm chỉ, trong miệng thấp giọng tụng niệm chú ngữ.

Hồng quang trên hai tay lập tức quán quanh, giao nhau cùng một chỗ.

Mà sân nhỏ sát vách vang lên thanh âm kiếm rít, một đạo hồng quang từ trong giếng ở rừng trúc kia bắn ra, chính là thanh kiếm gỗ đào kia. Nhưng nó bị mấy đạo hắc khí giống như xúc tu một mực quán quanh.

Trong giếng phía dưới cuộn cuộn hắc khí, càng có nhiều hắc khí từ trong giếng tuôn ra, cuộn về phía kiếm gỗ đào.

Kiếm gỗ đào quay tít một vòng, trên thân kiếm đột nhiên dâng lên hai cỗ hồng quang, quán lẫn nhau.

"Tranh. . ." Một tiếng giống như kim thiết giao kích, một đạo kiếm khí màu đỏ to lớn dài hơn một trượng ngưng tụ thành, càng toả ra hồng quang âm áp sáng tỏ.

Hắc khí quán quanh trên kiếm gỗ đào lập tức nhanh chóng bốc hơi, hóa thành hư vô.

Hắc khí cuộn cuộn bay đến cũng bị kiếm khí tản ra hồng quang âm áp chiếu trúng, lập tức như băng tuyết gặp kiêu dương, nhanh chóng hòa tan.

"Âm Dương Pháp Kiếm, chém quỷ diệt yêu!"

Cặp mắt La đạo nhân bỗng nhiên trừng lớn, hai tay giơ cao, sau đó ra sức chém xuống hư không một cái.

Kiểm khí màu đỏ sát vách viện bỗng nhiên lóe lên hồng quang, chiếu rọi đến hơn phân nửa sân nhỏ lóng lánh ánh sáng đỏ, sau đó trùng điệp chém xuống, không khác gì động tác của La đạo nhân.

"Xoẹt" một tiếng, hắc khí phiêu đảng trong viện bị tùy tiện chém thành hai nửa, nhanh chóng bốc hơi biến mất.

Mà khí kiếm màu đỏ lóe lên biến mất không còn tăm tích, sau một khắc như thuấn di trống rỗng xuất hiện trước giếng cổ bị vút bỏ kia, đánh xuống như long trời lở đất.

"Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn!

Miệng giếng bị vút bỏ bạo liệt ra, đá vụn khói bụi vẩy ra, mặt đất bị đánh ra một cái hố sâu lớn gần trượng.

Cây hòe già bên cạnh cũng bị nổ tận gốc, ngã trên mặt đất.

"A!"

Một tiếng thét bén nhọn làm cho màng nhĩ nhói nhói đau, nhưng rất nhanh liền suy yếu.

Vốn âm khí bao phủ toàn bộ Mã phủ, giờ phút này cũng chậm chậm tán đi, ánh mặt trời dần chiếu xuống. Các nơi trong phủ đệ sáng tỏ ấm áp không nói ra được, có loại cảm giác bát khai vân vụ gặp thanh thiên (trừ sạch mây mù thấy trời xanh).

Hắc khí trên Thất Tinh Phiên cũng không còn tuôn ra. Thẩm Lạc nhẹ nhàng thở ra, vội vận chuyển Tiểu Hóa Dương Công, xua tan hắc khí thể nội.

Mà những người Mã gia chật vật bỏ chạy kia, cũng dần dần thấy được nguy cơ được giải trừ, nhao nhao ngừng chạy trốn, nhìn sang hai người La đạo nhân bên này.

Giờ phút này hồng quang quanh quần trên tay La đạo nhân đã biến mất, trên mặt lộ vẻ tái nhợt, nhưng giữa thần sắc cũng có chút hưng phấn, đưa tay vẫy một cái.

Chỉ nghe "Vèo" một tiếng, một đạo hồng quang từ sát vách trong sân bay trở về, rơi vào trước người lão, chính là thanh kiếm gỗ đào biến mất kia.

Độ sáng phù lục xích hồng trên kiếm gỗ đào đại giảm, hiển nhiên đã tiêu hao rất nhiều, kiếm khí chung quanh cũng đã biến mất, trên mũi kiếm thành linh dính một quý ảnh màu đỏ cao ba thước, lại là một nữ tử mặc váy đỏ.

Da thịt tay chân nữ tử hư thối, rất nhiều nơi lộ ra xương cốt trắng hếu, nhìn phi thường buồn nôn, bộ mặt bảo tồn xem như hoàn hảo, hình dáng nhìn rất là thanh tú, chỗ mi tâm còn có một nốt ruồi duyên đỏ tươi. Nhưng trong mắt lại tràn đầy hung quang ngang ngược, gằm thét với La đạo nhân không thôi, thân thể càng ra sức giãy dụa, muốn thoát ly kiếm gỗ đào trói buộc.

Bất quá quý lực thể nội nữ quý này hoàn toàn không còn, thân thể đã trở nên gần như trong suốt, phảng phất lúc nào cũng có thể phiêu tán, bất luận nó cố gắng thế nào, từ đầu đến cuối cũng không thể rời khỏi kiếm gỗ đào.

Thẩm Lạc tò mò dò xét nữ quý váy đỏ này, âm thầm so sánh với quý vật tóc dài trong mộng, quả nhiên vẫn là con quý vật trong mộng dù tợn đáng sợ hơn.

Chỉ là nếu luận thực lực, quý vật trước mắt này tự nhiên càng lợi hại hơn.

"Nghiệt chương, còn không đền tội! Thu!"

La đạo nhân quát chói tai một tiếng, lật tay lấy từ trong ngực ra một cái túi nhỏ màu đen, bấm niệm pháp quyết chỉ một cái.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 86: Chân Tướng

Ngay lập tức túi nhỏ từ trong tay bay lên, miệng túi phát ra một vòng hắc quang, tức thì một cỗ hấp lực bao quanh quỹ ảnh kia lại.

Sau đó hắc quang lóe lên, nữ quỷ váy đỏ liền bị hút vào trong túi, tất cả quỹ khí trong viện lập tức biến mất.

"Kia. . . Con quỷ vật kia đã bị diệt trừ?" Mã Tư Mặc nơm nớp lo sợ đi qua dò hỏi, sợ đến mức bờ môi tím tái.

Tới bây giờ gã cũng không biết, trong sân nhà mình lại ẩn giấu một con quỷ vật khủng bố đến như vậy.

"Mã cư sĩ yên tâm, quỷ vật đã bị diệt trừ, quý phủ sẽ không còn bị quấy rối." La đạo nhân thu hồi túi nhỏ màu đen còn có kiếm gỗ đào, lại trong tay Thảm Lạc tiếp nhận lấy Thất Tinh Phiên, nói.

"Cảm ơn, cảm ơn rất nhiều, hai vị đúng là Thần Tiên sống, nhưng quỷ vật kia sao lại chạy đến nhà ta?" Mã Tư Mặc nghe lời này, nhẹ nhàng thở ra, lại không hiểu được bèn hỏi.

Thảm Lạc khẽ giật mình, nghe vậy mới nghĩ đến vấn đề này, nhìn về phía La đạo nhân.

Thần sắc của La đạo nhân cũng sững sờ, giống như cũng không nghĩ tới nó. Y suy nghĩ trong giây lát, sau đó đi về hướng sát vách của thiên viện, Thảm Lạc cũng lập tức đi theo.

Mã Tư Mặc mang tin quý vật đã bị diệt trừ nói cho đám người Mã gia biết, để bọn họ trở về phòng của mình, rồi chính mình lập tức đuổi theo sau.

La đạo nhân đi tới giếng cổ bên cạnh thiên viện, tại phụ cận dò xét một phen, lông mày không khỏi cau lại, rõ ràng không thu hoạch được gì.

La đạo nhân bèn nghiêng ngẫm, nhìn dưới chân một chút, sau đó cong người nhảy lên nóc nhà của một phòng ốc cao lớn gần đó. Sau đó, y quan sát bốn phía ở xa, lập tức trên mặt lộ vẻ chột hiệu, cả người nhẹ nhàng nhảy xuống.

"Bạch Hà trấn mặc dù nằm trên vùng đất phì nhiêu, giao thông tiện lợi, nhưng phong thủy cũng không quá tốt. Từ ngoài trấn có dòng sông chảy qua tạo ra hình vòm bạch ngọc sách, từ chỗ hình vòm lại có một dòng suối nhỏ chảy đến thôn trấn của các người, địa hình như thế được xưng là cung biểu địa, dễ tụ âm khí. Cũng may địa hình cung biểu địa của Bạch Hà trấn không quá rõ ràng, nên âm khí tụ tập đến không nhiều, mà trên trấn nhân khẩu lại thịnh vượng, sinh khí thịnh vượng, đủ để xua tan những âm khí kia. Nhưng giếng nước ở nhà người lại liên thông mạch nước ngầm trong lòng đất, bên giếng lại có một gốc cây hòe già, cây hòe tụ âm chiêu quý, vì thế âm khí bị xua tan đều tụ tập đến nơi này. Nó khiến cho nơi này tạo thành một chỗ âm địa, con quý kia mới có thể sống ở chỗ này. Nhưng may mắn là con quý kia tu vi đang tới lúc đột phá, nên không thể đi ra hại người, nếu không một nhà già trẻ của người chỉ sợ đều gặp phải bất hạnh." La đạo nhân chậm rãi giảng giải.

*cung biểu địa: địa hình tụ tập âm khí, hay địa hình dạng phễu...

"Phong thủy, tụ âm địa, thì ra là thế. . ." Thẩm Lạc say sưa lắng nghe, mang những kiến thức này đều ghi lại.

"Vậy nhà ta có thể dẫn đến quý vật khác nữa không? Có cần dọn nhà?" Mã Tư Mặc không có chút nào hào hứng như Thẩm Lạc, thất kinh hỏi thăm.

"Không cần, bây giờ quý vật đã bị diệt trừ, cây hòe kia cũng đã hủy, âm khí tụ tập sẽ từ từ tán đi, người chỉ cần lấp lại giếng này là được. Nếu như cư sĩ thực sự không yên lòng, có thể cùng đám người trên trần bàn bạc, lấp dòng suối nhỏ kia lại, liền có thể phá mất tụ âm phong thủy cục ở đây." La đạo nhân khoát tay chặn lại, nói ra.

"Đúng, đúng, tại hạ thay mặt cư dân Bạch Hà trần bạch ngọc sạch, cảm ơn tiên trưởng đã chỉ điểm một con đường sáng." Mã Tư Mặc thiên ân vạn tạ, trong lòng tính toán như thế nào lấp rơi dòng suối nhỏ họa hại kia.

*thiên ân vạn tạ: ngàn lời cảm ơn T T

"Lệ quý đã được diệt trừ, hai người chúng ta liền cáo từ." La đạo nhân mở miệng cáo từ.

"Hai vị tiên trưởng cần gì đi vội vã như vậy, tại hạ đã phân phó người hầu chuẩn bị xong tiệc rượu, để cảm tạ hai vị một phen." Mã Tư Mặc vội vàng nói.

"Chúng ta còn phải về núi thanh tu, cư sĩ không cần tốn kém." La đạo nhân lắc đầu cự tuyệt, tựa hồ rất vội vã.

Mã Tư Mặc thấy không giữ lại được nữa, đành phải tự mình đưa hai người ra khỏi phủ, thù lao đáp ứng trước đó tự nhiên không có quên dâng lên, còn hơi nhiều hơn không ít.

La đạo nhân và Thẩm Lạc không lưu lại tại Bạch Hà trần thêm, rất nhanh rời đi.

Đến bên ngoài trần chỗ không có người, La đạo nhân liền tế ra Thủy Vân Đâu, chờ hai người đi về hướng Xuân Thu quan.

Thẩm Lạc nhìn về phương hướng Xuân Hoa huyện, trong lòng muốn về nhà nhìn xem, nhưng trước đó không lâu vừa mới lấy lí do về thăm người thân để rời đi Xuân Thu quan, bây giờ lại không thể tiếp tục nói muốn về nhà.

Trong lòng của hắn khẽ thở dài, thu tầm mắt lại không còn nhìn nhiều, liếc nhìn La đạo nhân ở bên cạnh.

Hiện giờ La đạo nhân khoanh chân ngồi trên Thủy Vân Đâu, lấy túi nhỏ màu đen kia nâng ở trong lòng bàn tay, đầu ngón tay quang mang lượn lờ, giống như đang thi triển một loại tế luyện chi pháp nào đó.

Trên túi nhỏ hiện ra một tầng u quang màu đen, thỉnh thoảng kịch liệt ba động một chút, dường có thứ gì ở bên trong giãy dụa. Nhưng theo quang mang trên đầu ngón tay của La đạo nhân chậm chậm lưu động, u quang màu đen dần trở nên ổn định.

Thẩm Lạc lẳng lặng nhìn xem một màn này, trong đầu hiện ra hình ảnh của nữ quý được thu vào túi nhỏ khi trước. Hắn dám chắc tám thành là nữ quý ở bên trong giãy dụa, có điều không biết La đạo nhân đang làm gì, chẳng lẽ muốn thuần phục nữ quý này?

Hắn vừa nghĩ đến đây, lại nhớ đến một kiếm long trời lở đất kia, đối với thân thông của La đạo nhân thân thông đã biết được thêm, không dám quấy rầy.

Lúc lâu sau, màu đen u quang trên túi nhỏ đã triệt để ổn định, La đạo nhân đình chỉ thi pháp, lấy ra phù lục dán tại trên túi nhỏ màu đen, sắc mặt lúc này mới được thả lỏng.

"Sự việc của ngày hôm nay, khi người trở lại Xuân Thu quan, không được cùng bất luận kẻ nào đề cập đến." Y cẩn thận mang chiếc túi thu hồi, đối với Thẩm Lạc phân phó.

"Vâng." Thẩm Lạc cũng không hỏi nguyên nhân, lập tức cung kính đáp ứng.

La đạo nhân đối với việc Thẩm Lạc lập tức đáp ứng có chút hài lòng, ừ một tiếng.

"Hôm nay La sư đại triển thân uy, đệ tử vô cùng bội phục, không biết ngài thi triển một kiếm kinh thế hãi tục cuối cùng kia là thần thông gì?" Thẩm Lạc nhìn La đạo nhân tâm tình tựa hồ không tệ, bèn vỗ mông ngựa một phen, nói ra vấn đề đang thắc mắc.

"A, đó là ta bí thuật của Xuân Thu quan, Âm Dương Pháp Kiếm, đối với quý vật có sức sát thương cực mạnh." La đạo nhân có chút đắc ý nói.

"Âm Dương Pháp Kiếm. . ." Thẩm Lạc lẩm bẩm, nhớ lại phong thái của thông này, không khỏi âm thầm hâm mộ.

"Đệ tử ngẫu nhiên nghe được Bạch sư huynh và Điền sư huynh kể một ít tình khi các vị sư huynh xuống núi, đều là khu bất quý, bản môn tựa hồ rất am hiểu đối phó quý vật?" Hấn lập tức hỏi tiếp.

"Người đoán không sai, Xuân Thu quan chúng ta đạo pháp truyền thừa từ Tiểu Mao Sơn nhất mạch, vốn là am hiểu khu quý bất yêu chi thuật." La đạo nhân gật đầu nói.

"Tiểu Mao Sơn?" Thẩm Lạc trong đầu linh quang lóe lên, hấn nhớ mang máng tại trong quyển sách nào đó đã thấy qua tên này, hình như là Tiên gia phúc địa trong truyền thuyết nào đó.

"Âm Dương Pháp Kiếm mặc dù lợi hại, nhưng cũng không phải thần thông lợi hại nhất của Xuân Thu quan chúng ta, Xuân Thu quan còn có một môn thần thông trấn phái, gọi là Đại Khai Bác Thuật bạch ngọc sách. Âm Dương Pháp Kiếm cùng lắm là để chém quỷ diệt yêu, Đại Khai Bác Thuật lại có thể nghịch chuyển sinh tử. Nếu người tu thành thuật này, dù cho vỡ ruột rách bụng, hay đầu lâu rơi xuống, cũng có thể bình yên vô sự, còn có thể một lần nữa mọc ra lại." La đạo nhân tỏ ra hào hứng, nói đến cao hứng, vẻ mặt có chút ngạo nghễ.

"A! Thế gian lại còn có thần thông bậc này, quả là không thể tưởng tượng được?" Thảm Lạc nghe lời này, không khỏi mở to hai mắt nhìn.

Chuyện chặt đầu sống lại này, hẳn tại trên đã sử tạp thư cũng chưa từng đọc được.

"Đó là đương nhiên, Tiên gia đạo pháp ảo diệu vô tận, thường nhân sao có khả năng tưởng tượng được." La đạo nhân lờm Thảm Lạc một chút, khinh thường nói.

"Không biết sư tôn có hay không tu thành thuật này?" Thảm Lạc lộ ra thần sắc quan tâm, lập tức hỏi.

"Tu vi của vi sư còn không đủ, không cách nào tu luyện Đại Khai Bác Thuật, trong bản quan, cũng chỉ có sư thúc tổ của người là có khả năng tiếp xúc qua thuật này, nhưng thành hay không thì còn chưa biết được." La đạo nhân lắc đầu, tựa hồ có chút mất hết cả hứng.

Thảm Lạc cảm thấy tầm mắt được mở rộng, trong lòng mặc dù còn có nhiều vấn đề muốn hỏi, nhưng nhìn La đạo nhân bộ dạng này, liền không hỏi nữa.

"Lúc trước trong Mã phủ, người vận công chống cự quý khí xâm nhập, thể nội dương cương chi khí lại dị thường hùng hậu, việc này là như thế nào?" La đạo nhân đột nhiên hỏi.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 87: Già Lam Tự

"Đệ tử đang muốn nói rõ với La sư việc này. Lần này đệ tử về nhà, phụ thân tốn hao trọng kim, mua được từ một thương nhân nơi khác một viên Chu Quả kỳ lạ, nói là vật đại bổ. Sau khi đệ tử ăn vào, dương cương chi khí thể nội tăng nhiều, nhanh chóng muốn đạt tới viên mãn." Trong lòng Thảm Lạc run lên, nói thầm một tiếng quả nhiên tới, trên mặt lại lộ ra vẻ hung phần.

Trong lúc nói chuyện, trên người hắn nổi lên một tầng hồng quang nham đậm.

La đạo nhân vốn định đưa tay cảm ứng một chút tình huống trong cơ thể Thảm Lạc, nhìn thấy hồng quang trên thân hắn, vừa nâng tay lên lại để xuống, hai mắt đánh giá hồng quang trên người Thảm Lạc, lộ ra vẻ kinh ngạc.

"La sư, chờ Tiểu Hóa Dương Công đệ tử tu luyện viên mãn, chuyện Thuần Dương Kiếm Quyết phải làm phiền ngài rồi." Thảm Lạc để ý động tác La đạo nhân, âm thầm nhẹ nhàng thở ra, nói tiếp.

"Ta đã đáp ứng ngươi, tự nhiên sẽ không đổi ý, bất quá ngươi phục dụng Chu Quả là loại gì?" La đạo nhân đưa mắt nhìn Thảm Lạc một chút, hỏi.

Thảm Lạc đã sớm chuẩn bị xong từ ngữ để ứng đối, miêu tả ra một trái cây thần bí hình bầu dục, toàn thân đỏ choét, mặt ngoài có hoa văn hỏa diễm.

Hình dáng Chu Quả này không phải hẳn tự tướng tượng, mà là trước kia nhìn thấy trên quyển sách cổ nào đó có công hiệu bồi nguyên, tên là "Hỏa Nguyên Quả".

Bất quá hẳn cũng không hoàn toàn miêu tả thành Hỏa Nguyên Quả, cải biến nhất định, bảy phần thật, ba phần giả, để La đạo nhân không cảm thấy hẳn đang nói láo, lại không cách nào xác định chính là Hỏa Nguyên Quả, từ đó nhìn ra sơ hở.

"Nghe người miêu tả, Chu Quả kia có thể là Hỏa Nguyên Quả, thậm chí có thể là dị chủng, bất quá ta cũng vô pháp xác định. Bất kể thế nào, vận khí người cũng không tệ, đây cũng là tạo hóa của người." La đạo nhân tấm tắc lấy làm kỳ lạ nói.

"Đều là nhờ hồng phúc La sư." Thẩm Lạc cười nói.

"Người đã có kỳ ngộ này, sau này phải càng thêm dụng tâm tu luyện Tiểu Hóa Dương Công, tranh thủ sớm ngày viên mãn, sau đó đột phá Thông Pháp Tính, tiến giai Luyện Khí kỳ, giải quyết vấn đề thọ nguyên của người." La đạo nhân cũng không quá để ý việc này, nhắc nhở.

"Vâng, đệ tử nhất định cố gắng, không để cho ngài thất vọng." Thẩm Lạc vội vàng trịnh trọng đáp ứng.

Sau đó La đạo nhân không tiếp tục quan tâm tu vi Thẩm Lạc nữa, thôi động Thủy Vân Đâu đi đường.

Thẩm Lạc thấy vậy, cũng không dám mở miệng, cung kính đứng ở bên cạnh. Hai người đi đường, lúc chiều đã quay trở về Xuân Thu quan.

La đạo nhân đi báo kết quả với chương môn, Thẩm Lạc thì tự trở về chỗ ở của mình.

Giày vò nửa đêm lại thêm một ngày, tâm thần hần mệt mỏi, trở lại chỗ ở liền ngã đầu nằm ngủ.

Giấc ngủ này khá dài, lúc Thảm Lạc tỉnh lại, bên ngoài đã là một mảnh đen kịt, một vầng minh nguyệt treo giữa không trung, hẳn là đã đến nửa đêm.

Hắn duỗi cái lưng mệt mỏi, cảm thấy ngủ một giấc này thật tốt, giờ phút này tinh thần dị thường sáng khoái.

"Gối ngọc không biết có biến hoá gì không?" Thảm Lạc đột nhiên nghĩ tới một chuyện, lấy gối ngọc từ gầm giường ra, sau đó cầm qua một tấm Khu Quỷ Phù dán trên thân, lấy pháp lực thôi động, hai mắt lập tức trở nên mờ lung.

Thảm Lạc lập tức nhìn về phía gối ngọc, đột nhiên khẽ ồ một tiếng.

Giờ phút này trên gối ngọc trống rỗng, những tia sáng trong suốt kia vậy mà không xuất hiện.

"Tại sao không có? Hẳn là. . ." Trong lòng Thảm Lạc toát ra một suy đoán, cặp mắt chăm chú nhìn gối ngọc, muốn nhìn một chút vật này rốt cuộc có biến hoá gì không.

Nhìn một hồi, mí mắt hắn từ từ trở nên nặng trĩu, một cỗ buồn ngủ dâng lên.

"Ta vừa mới tỉnh ngủ, sao đột nhiên lại muốn ngủ?" Thảm Lạc thất kinh, vội vàng vỗ vỗ gương mặt, ý đồ xua tán cơn buồn ngủ.

Cơn buồn ngủ chẳng những không biến mất, ngược lại càng thêm mãnh liệt.

Hắn kiệt lực kiên trì, nhưng cuối cùng vẫn không thể ngăn cản cơn buồn ngủ đến, mềm nhũn ngã xuống giường, gối ngọc đặt ở dưới thân, lâm vào mộng đẹp.

Không biết qua bao lâu, Thẩm Lạc trong mơ mơ màng màng, chậm rãi mở mắt ra.

Hắn vuốt vuốt cặp mắt buồn ngủ có chút nhập nhèm, đột nhiên cảm thấy một trận gió mát thổi tới, nhin không được giật cả mình, người cũng lập tức thanh tỉnh ngồi dậy.

Hắn vừa mở mắt, phát hiện sắc trời bốn phía lờ mờ, cũng không rõ trước mắt là bình minh hay là chạng vạng tối, chỉ thấy cách không xa phía trước, đứng lặng một tòa kiến trúc cũ kỹ hoang vu đổ nát.

Trong lòng Thẩm Lạc xiết chặt, vội cúi đầu nhìn lên người mình, kết quả phát hiện chính mình vậy mà chỉ mặc một kiện nội y mỏng manh, phía trên còn dính đầy vết máu đã khô.

Trang phục này rõ ràng là lúc trước hắn đang mặc tại Phượng Trì thành, hắn rõ ràng nhớ kỹ, ngoại bào của hắn vốn bị sói xanh ăn cắp xé nát nên phải cởi bỏ.

"Xem ra lại rơi vào mộng cảnh. . ." Thẩm Lạc lập tức minh bạch tình cảnh của mình.

Hắn vội vạch quần áo ra, cẩn thận kiểm tra các nơi trên thân, phát hiện trước đó thương thế do chém giết với Yêu Lang giờ đã tốt, lúc này mới thoáng an tâm mấy phần.

Đúng lúc này, trong mắt của hắn bỗng nhiên hiện lên một vòng kính nghi, vội giật áo trên vai phải ra xem xét.

"Sao lại không có?" Thảm Lạc hoảng sợ nói.

Thanh âm hần không lớn, nhưng vẫn làm kinh sợ mấy con quạ đen đang đậu trên một cây khô gần đó, tất cả đều vỗ cánh "Phành phạch" bay xa.

Sở dĩ Thảm Lạc kinh ngạc như thế, là vì hần phát hiện đồ án đầu lâu trên bả vai mình vậy mà quý dị biến mất, mà thanh phù xa mang theo bên người, cũng đồng dạng không có.

Phù xoa không thấy vẫn có thể lý giải, nhưng vì sao đồ án đầu lâu như hình xăm kia vậy mà cũng không thấy?

"Chẳng lẽ pháp lực . . ."

Trong lòng Thảm Lạc có chút kinh hoảng, vội bám pháp quyết, vận chuyển công pháp vô danh.

Sau một lát, hần phát hiện tia pháp lực trong đan điền kia vẫn còn y nguyên, rốt cuộc mới thở dài một hơi.

Hần mặc lại quần áo, ổn định tâm thần đứng dậy, cẩn thận bắt đầu đánh giá xung quanh.

Chung quanh cỏ hoang tươi tốt, trong không khí hơi ẩm, ngưng kết ra sương mù nồng đậm, cách xa mấy trượng không thể nào thấy rõ.

Chỗ dưới chân hần đứng tựa hồ là một con đường gạch xanh niên đại xa xưa, phía trên có nhiều chỗ tổn hại, giữa khe hở có cỏ dại rậm rạp, kéo dài về phía kiến trúc cũ nát trước mặt.

Thảm Lạc đi tới phía trước mấy bước, mới phát hiện kiến trúc cũ kỹ kia rõ ràng là một tòa chùa miếu sơn môn, trên mái ngói mọc đầy cỏ hoang,

màu sơn trên tường đã pha tạp bong tróc ra, mơ hồ có thể nhìn thấy bốn chữ lớn bản dịch tại bạch ngọc sách "Bảo tướng trang nghiêm".

Sơn môn cơ hồ ngã nghiêng, trên đó treo một tấm bảng hiệu, phía trên khắc ba chữ to "Già Lam tự".

"Nhìn bộ dáng rách nát này, tối thiểu đã hoang phế cả trăm năm rồi?"
Thẩm Lạc lẩm bẩm.

Trong rất nhiều tiêu thuyết chí quái hấn xem qua, đều có nói đến chùa cổ trong núi hoang,

thường có Khô Cốt Diễm Quỷ dùng ảo thuật câu dẫn người đọc sách lên kinh thi, thường thường viết kiêu diễm đến cực điểm.

Những điều này đương nhiên không phải thật, nhưng trong « Trương Thiên Sư Hàng Yêu Kỳ Sự » đã từng đề cập qua, trong chùa miếu đạo quán, giống với chỗ Thổ Địa Thành Hoàng, nếu hương hỏa cường thịnh, tự có Thần Linh che chở. Nhưng nếu một khi hương hỏa tàn lụi, sau khi biến thành phế tích, so với nơi bình thường, lại càng dễ đưa tới âm túy quỷ mị.

Thêm nữa hai lần hấn nhập mộng trước kia, đều gặp quỷ đụng yêu, nên trước mắt có chút do dự, có nên bước vào chùa miếu này hay không?

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 88: Kinh Biển Ở Trong Chùa

Đúng lúc này, trên bầu trời đột nhiên truyền đến một tiếng vang trầm thấp, một cỗ quái phong màu vàng không biết từ chỗ nào nổi lên. Sau một lát liền biến thành tiếng gió rít gào, bao phủ toàn bộ trời đất.

Sắc trời cũng không sáng sủa, liền hoàn toàn trở thành một mảnh lờ mờ, không khác đêm tối bao nhiêu.

Sương mù ở bốn phía bị quái phong cuốn theo, như một bức tường bằng khí cuộn cuộn di động. Nó mang theo lực lượng cực lớn, thổi đến mức khiến Thảm Lạc gần như không cách nào đi lại bình thường.

Roi vào bước đường cùng, hấn đành phải cố chống lại gió lớn, từng bước một đi vào trong chùa cổ.

Vừa đi vào tới sơn môn, Trước mặt Thảm Lạc là một thi thể không đầu, thân hình mập mạp đang ngồi xếp bằng. Trong lòng hấn không khỏi căng thẳng, theo bản năng muốn vận chuyển dương cương chi khí để hộ thân.

Nhưng khi hấn nhìn rõ ràng lại, mới phát hiện thi thể kia trong tay còn nắm chặt một chuỗi Phật châu, rõ ràng là một tượng Phật Di Lạc làm bằng bùn.

Thảm Lạc vòng qua sau lưng tượng Phật, liền thấy một tượng thần mặc giáp toàn thân đen kịt, trong tay cầm Hàng Ma Xử đứng quay lưng lại với hấn. Nó đúng là Hộ Pháp Thần Vi Đà, có điều chỗ hai mắt trống không, nhìn càng thêm dữ tợn.

"Quấy rầy, đã quấy rầy. . ." Thẩm Lạc một bên giơ lên một chương, bên kia thì thấp giọng nói.

Bản thân là người tu hành, mặc kệ là phật hay là đạo, cũng nên kính trọng ba phần.

Thẩm Lạc đi xuyên qua sân nhỏ đầy lá rụng và kinh tràng sụp đổ đình viện, liếc mắt liền thấy được bên trong Đại Hùng bảo điện, ở phía ngoài quan sát thì thấy vẫn tương đối hoàn chỉnh. Chỉ có điều cửa sổ có nhiều chỗ hư hại, bên trong mơ hồ lại có ánh lửa lóe lên.

"Có người?" Thẩm Lạc lông mày nhíu lại, cẩn thận đi tới.

Sau khi hấn đến gần, không có lập tức đi vào, mà dựa theo chỗ rách nơi cửa sổ quan sát bên trong một chút.

Chỉ thấy trong điện cỏ khô đầy đất, chính giữa trên thân tọa bố trí, cũng không phải tượng thần của Phật Tổ hay Bồ Tát, mà là tượng thần ba đầu cổ quái. Trong tay nó nắm lấy đồ vật bộ dáng như xẻng sắt, nhìn hơi buồn cười.

Thế nhưng việc này cũng không tính kỳ quái, dân gian vốn cung phụng thần ở địa phương theo thói quen, nên không chừng là một người khi còn sống làm chuyện cứu khổ cứu nạn hay công đức thiện nhân. Sau khi chết lại được đúc Kim Thân, trở thành Nhục Thân Phật.

Tại dưới chân của tượng thần, một đồng cỏ khô trải thành một chiếc giường chiếu đơn giản, phía trên nằm một người mái tóc tán loạn, toàn thân rách rưới tén ăn mảy. Gã nghiêng người hướng vào phía trong ngủ một cách say sưa.

Cách đó không xa, một người đàn ông xấu xí đang ngồi, người thấp bé nhưng khỏe khoắn mặc áo ngắn vải thô, đầu bị ghè lở. Bên hông người này

còn dất lầy một thanh rìu ngắn màu đen, bên cạnh có hai bó củi, dường như là một người tiều phu.

Góc tường gần bên trong đại điện, rất nhiều gạch cũ nát, sụp đổ xuống thành một cái hồ to, bên trong tích lũy thành bãi nước mưa đen ngòm.

Thẩm Lạc ở bên ngoài nhìn một lúc lâu, thấy hai người bên trong vẫn không có phát hiện hắn tồn tại, liền đẩy cửa ra đi vào.

Cũ nát cửa điện lúc đẩy vào vang lên âm thanh "Kẹt kẹt" cực lớn, sau khi mở ra lập tức có một cỗ hoàng phong thổi vào theo, làm đóng lửa trên mặt đất bị thổi đến "Hô hô" chập chờn.

Lúc này tên tiều phu mới chú ý tới Thẩm Lạc, nhìn hắn toàn thân đều là vết máu, thân thể không khỏi lui lại về sau co rụt, thần sắc sợ hãi hiện rõ trên mặt.

"Lão ca đừng sợ, bên ngoài gió lớn, ta tiến đến tránh một chút, gió ngừng thổi liền đi." Thẩm Lạc cười cười, quay người đóng cửa điện lại, không khỏi cau mũi một cái.

Trong điện mùi thực sự không dễ ngửi, khắp nơi tràn ngập một cỗ âm ướt hư thối hương vị.

Tiều phu thấy hắn tựa hồ không có ác ý, khoe miệng khê nhếch, lộ ra nụ cười nịnh nọt khiếp đảm, tay đưa ra làm tư thế mời ngồi.

Thẩm Lạc liếc qua tên ăn mày, thấy gã vẫn như cũ ngu say sưa, hình như không biết có người khác tiến đến. Hai tay của hắn khép lại trong tay áo, yên lặng đi đến đóng lửa phía bên phải, ngồi xuống.

Tiều phu trộm quan sát Thẩm Lạc một chút, liền vội vàng dời đi ánh mắt, thần sắc khẩn trương, cũng không dám mở miệng nói chuyện.

Thẩm Lạc cũng không có ý tứ muốn nói chuyện, mắt nhìn chung quanh một vòng, liền nhìn chăm chăm đồng lửa đến sững sờ xuất thần.

Đúng lúc này, ánh mắt của hắn bỗng nhiên chuyển động, nhìn về phía cửa điện.

Ngay sau đó, liền nghe âm thanh "Soạt" vang lên, hai phiến cửa gỗ đại điện bị người dùng sức mạnh đẩy ra. Sau đó bảy, tám tên thanh niên trai tráng hộ vệ thân mang trang phục, lưng đeo đao kiếm lập tức vọt vào.

Ở tại phía sau hộ vệ, một thanh niên mặt đen mặc giáp lưới che toàn thân, cùng với một lão giả tóc xám mặc áo bào gấm màu nâu sánh vai đi đến. Tại phía sau bọn họ còn đi theo tầm mười tên nam tử mặc trang phục người hầu.

Những hộ vệ này tiến vào đại điện, nhìn thấy trong điện đã có người, không nói lời gì, lập tức đồng loạt rút ra đao kiếm, từng người thần sắc khẩn trương như gặp phải đại địch.

Tên lão giả tóc xám liền tranh thủ lui lại, núp sau lưng thanh niên áo đen, có vẻ là thủ lĩnh của đám hộ vệ kia.

Trong lòng lão lo sợ bất an nhô ra non nửa khuôn mặt, nhìn tiêu phu và Thẩm Lạc, dò xét ba người một lần.

Thẩm Lạc thấy được thân ảnh của những người này liền quay ra phía ngoài nhìn một cái, mơ hồ nhìn thấy trong tiền viện có xe ngựa dừng lại, giống như là thương đội cỡ nhỏ đi ngang qua.

"Các người là ai?" Tên thanh niên mặt đen kia hai mắt khẽ híp một cái, mũi kiếm chỉ hướng Thẩm Lạc, quát hỏi.

Trên người hắn vết máu thực sự có chút chói mắt.

Thẩm Lạc thấy thế, trong lòng khê giật mình, đang nghĩ ngợi nên giải thích như thế nào. Thì bên cạnh tiều phu đã quỳ rạp xuống đất, sắc mặt tái nhợt, toàn thân run rẩy không ngừng.

"Đại gia, đại gia. . . Ta cũng chỉ là tiều phu đốn củi trong thôn, trên thân không có tiền tài, xin ngài tha mạng, tha mạng a. . ." y một bên không ngừng cầu xin tha thứ, một bên dập đầu không ngừng, đúng là coi những người này là cướp đường, cường đạo.

Ngược lại tên ăn mày kia, ngủ say giống như chết, cho dù trong điện có động tĩnh lớn đến như vậy, vẫn nằm yên không nhúc nhích, dường như còn chìm ở trong cơn mơ.

Thanh niên mặt đen nghe tiều phu nói vậy, nhưng căn bản không để ý tới, vẻ mặt tỏ ra nghiêm túc nhìn chăm chăm vào ba người bọn họ, ánh mắt càng dừng lại nhiều ở trên người Thẩm Lạc.

"Trên đường gặp nạn, may mắn giữ được cái mạng, mới chạy trốn tới nơi này." Thẩm Lạc thấy thế, bất đắc dĩ giải thích nói.

"Đắc tội rồi." Thanh niên mặt đen thần sắc không thay đổi, vẫy vẫy tay.

Một tên hộ vệ khác ở bên cạnh, lập tức bung ra cái la bàn hình tròn to bằng một bàn tay, đưa tới trên tay của gã.

Thẩm Lạc dò xét một chút, liền phát hiện la bàn kia kiểu dáng phong cách cổ xưa, giống như được đồng thau rèn đúc. Phía trên trung tâm kim đồng hồ còn khảm nạm lấy một khối ngọc thạch xám trắng cỡ ngón cái, bên trong mơ hồ có thể nhìn thấy một đám nhỏ khí thể màu trắng.

"Nguyên thạch. . ." Thẩm Lạc thầm nghĩ trong lòng một tiếng.

Sau đó thanh niên mặt đen kia một tay siết chặt chuỗi kiếm, một tay bung la bàn, hướng phía phương hướng của hắc lung lay, ánh mắt của những người khác cũng liền dõi theo Thẩm Lạc

La bàn đối với hắc ngừng một lát, phía trên kim đồng hồ không nhúc nhích tí nào, nhìn không dị dạng gì.

Thanh niên mặt đen ánh mắt chớp lên, mang la bàn dời về phía tên ăn mày đang ngủ dựa vào thân tọa, nhưng đồng dạng không có chuyện gì phát sinh.

Đám người thương đội thấy thế, mọi người phần lớn đều sắc mặt buông lỏng.

Nhưng ngay khi la bàn phương hướng chỉ về phía tên tiêu phu quý dưới đất kia, kim đồng hồ lại đột nhiên mất khống chế giống như điên cuồng chuyển động. Viên nguyên thạch được khảm ở giữa cũng "phanh" một tiếng bạo liệt ra.

Cùng lúc đó, một đạo bạch quang cũng từ trên la bàn bắn ra, đánh vào trên thân tên tiêu phu kia.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 89: Hợp Lực Vây Giết

Tiêu phu bị bạch quang này đánh trúng lộn mấy vòng, "Ầm" một tiếng, đâm vào trên tường đại điện bên trái, chấn động làm đại địa cũng hơi run lên.

Thẩm Lạc nhìn lại tiêu phu, chưa phát giác hít vào một ngụm khí lạnh.

Chỉ thấy tiêu phu kia đã xoay người nằm trên đất, khớp nối hai tay vặn vẹo chống đất, cổ quý di đưa ra trước, trên khuôn mặt xấu xí nổi gân xanh, hai mắt một mảnh huyết hồng, khước miệng "Tách tách" chảy xuống nước bọt.

Thương đội nhất thời bị một màn trước mắt này dọa cho phát sợ, từng người ngẩn ra tại chỗ.

"Cô cô cô. . ."

Chỉ nghe từ chỗ sâu trong yết hầu tiêu phu phát ra từng tiếng vang cổ quái, trên thân "Đôm đốp" vang lên không ngừng, hình thể lớn lên lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được, làm quần áo trên người căng đứt ra.

Thẩm Lạc liền thấy làn da trên người nó lộ ra, rõ ràng là màu xám trắng, phía trên sinh ra khối lớn khối lớn chấm màu đen, nhìn tựa hồ đã chết nhiều ngày rồi.

Mà theo thân hình không ngừng phồng lớn, lớp da kia vậy mà cũng căng phồng lên, cho đến "Xoẹt" một tiếng, sau lưng triệt để vỡ ra, lộ ra một con

chuột lông xám hai chân đứng vững, cao chừng bảy, tám thước.

Lần này đừng nói người thương đội, ngay cả mấy hộ vệ kia cũng có chút hoảng hồn.

"Đừng hoảng hốt, một con Thử Yêu mà thôi, chúng ta hợp lực giết nó." Thanh niên mặt đen ngược lại trần định rất nhiều, lập tức quát lớn một tiếng.

Chúng hộ vệ nghe tiếng, nhao nhao móc ra một cái bình nhỏ, từ đó đổ ra một chất lỏng màu bạc, đổ vào trên binh khí, sau đó vây từ hai bên con Thử Yêu lại.

Thẩm Lạc ngồi nguyên chỗ, cảnh giác quan sát chung quanh, tay phải lặng lẽ giấu ở trong ống tay áo.

Đúng lúc này, một tiếng rú thê lương đột ngột vang lên, ngực một gã hộ vệ tới gần thần toạ, đột nhiên bị hai bàn tay gầy còm xuyên thủng, thẳng tắp giờ lên giữa không trung.

Lúc này đám người mới kinh hãi phát hiện, tên ăn mày một mực nghiêng người ngủ kia, đúng là không biết lúc nào đã đứng lên.

Chỉ thấy thân hình gã uốn éo, hai tay bỗng nhiên vung mạnh, thi thể hộ vệ treo ở trên cánh tay gã bỗng nhiên văng ra ngoài, thẳng đến người Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc đột ngột nhảy từ mặt đất ra sau một cái, né tránh.

Ánh mắt của hắn nhìn về phía tên ăn mày kia, lúc này mới thấy rõ chân dung hai mắt gã đã hư thối, làm da trên mặt nhăn lại, phía trên mọc đầy đốm đốm màu xanh sẫm, rõ ràng là một bộ cương thi!

Lần này bọn hộ vệ vốn thẳng hướng Thử Yêu triệt để loạn trận cước, nhao nhao thối lui tứ tán.

"Những người khác mau lui ra ngoài, hộ vệ lưu lại, cùng ta giết yêu diệt thi này." Thanh niên mặt đen thấy thế, lập tức lớn tiếng quát.

Lão giả tóc xám kia hẳn là tổng quản thương hội, vội vàng hô to: "Mau lui ra ngoài, mau lui ra ngoài", rồi lão dẫn đầu xông ra cửa điện. Bọn tiểu nhị khác cũng nhao nhao chạy một mạch ra ngoài.

Nhưng ngay lúc đó liền có liên tiếp tiếng kêu thảm thiết như tan nát cõi lòng từ ngoài điện truyền vào, nơi đó dường như còn có yêu vật khác ẩn giấu. Lần này trong điện ngoài điện, lập tức bị tạo thành thế giáp công.

"Không nên loạn, nhanh tập trung đến bên này." Thanh niên mặt đen quá sợ hãi, vội hô.

Mấy tên hộ vệ còn lại lập tức nhao nhao lui trở về, dựa lưng vào nhau, ý đồ tạo thành một vòng phòng ngự với phía ngoài.

Nhưng mà, không chờ vòng phòng ngự bọn họ thành hình, trong mắt con Thử Yêu kia loé lên lục mang, thân hình đột nhiên vồ xuống phía trước, chân trước đột nhiên móc vào đất, như mũi tên kẻ sát đất xông tới lỗ hổng phòng ngự của mấy người.

"Cẩn thận. . ."

Không đợi âm thanh kinh hô kia rơi xuống, con Thử Yêu kia đã hóa thành một đoàn hư ảnh, một đầu đâm vào trong đám hộ vệ.

Hai tên hộ vệ rên khẽ một tiếng, tuân tụt bị đụng giữa không trung.

Một người trong đó vận khí tốt, bị đụng bay ra ngoài. Còn người kia lúc rơi xuống bị Thủ Yêu ngửa đầu há miệng khê cắn, trực tiếp kéo đứt một cái chân.

Trong đại điện loạn tung tung phèo, bộ cương thi trang phục ăn mày kia, thân hình đột nhiên chuyển động, bổ nhào về phía trước, nhưng không thẳng hướng những hộ vệ kia, mà nhào về phía Thẩm Lạc.

Thân hình cứng ngắc, dằng nhập giữa không trung, hai tay thẳng tắp xông về phía trước, tốc độ đúng là cực nhanh.

Thẩm Lạc nhìn thấy móng tay trên đôi quỷ trảo kia, còn mang theo từng miếng thịt băm đỏ tươi, da đầu có chút run lên, cuống quít lui về phía sau.

Ai ngờ thi thể hộ vệ vừa rồi bị cương thi đâm xuyên ngực giết chết đang ở ngay phụ cận, Thẩm Lạc bị vướng vào một cái chân rắn chắc của gã nhô ra, thân hình lão đảo một cái, liên tục lui mấy bước, phía sau lưng liền đâm vào trên một cây cột cung điện.

Mười ngón tay cương thi loé lên huyết quang, trong nháy mắt đã đến trước mắt của hắn, mắt thấy sẽ cắm xuyên đầu hắn.

Hai mắt Thẩm Lạc ngưng tụ, gợn gàng lách đầu ra hướng phải, song trảo cương thi liền sượt qua lỗ tai của hắn đâm vào trong cột cung điện.

Chỉ nghe "Ầm" một tiếng vang trầm, toàn bộ đại điện đều đi chấn động một cái.

Mười ngón cương thi cùng xuyên qua cột cung điện, ngay cả toàn bộ bàn tay đều xuyên vào trong đó, trong lúc nhất thời khó mà rút ra được.

Tay phải Thẩm Lạc lúc trước một mực giấu ở trong tay áo lập tức giương lên, trong lòng bàn tay liền thiêu đốt một trận.

"Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn!

Một đạo lôi quang tuyết trắng trống rỗng hiển hiện, trực tiếp đánh xuyên óc đại diện, rơi vào trên thân tên cương thi ăn mày.

Chỉ một thoáng, toàn thân cương thi ánh lửa văng khắp nơi, rung động đom đốp, trong miệng khàn giọng quái khiếu không ngừng, trên thân cũng bốc lên từng cỗ khói đen.

Nguyên lai Thẩm Lạc đã đề phòng từ lâu, lặng lẽ trong lòng bàn tay lấy máu tươi vẽ lên một đạo Tiểu Lôi Phù, pháp lực đã kích phát tùy tiện sử dụng ra.

Chỉ là hắn cũng không nghĩ tới, lần này uy lực Tiểu Lôi Phù, vậy mà lớn hơn rất nhiều so với hắn thí nghiệm trước đó.

"Có tu tiên giả. . ."

Không biết là ai hô một tiếng, những hộ vệ kia thấy thế, lập tức mừng rỡ, mặc dù thấy trong miệng Thử Yêu đang ngậm một đùi người, bộc lộ bộ mặt hung ác, nhưng họ cũng nhao nhao huy động binh khí, chém về phía Thử Yêu.

Chất lỏng màu bạc trên đao kiếm bọn họ không biết là thứ gì, mỗi một lần chém trên người Thử Yêu, miệng vết thương liền toát ra một sợi khói xanh. Thử Yêu cũng giống như bị thương nặng, gào thét không ngừng.

"Trước tránh ra. . ." Tên thanh niên mặt đen kia hét lớn một tiếng, đột nhiên lấy từ sau hông xuống một vật màu đen, quăng tới phía Thử Yêu kia.

Đám người lập tức thu đao tránh ra.

Chỉ thấy vật màu đen kia giữa không trung đột nhiên mở ra, hóa thành một tấm lưới màu đen rơi xuống, trùm lên Thử Yêu phía dưới. Nó nhìn như nhẹ nhàng không có vẻ gì nặng, nhưng trùm trên người Thử Yêu lại trực tiếp đè nó sắp xuống dưới, muốn động đậy cũng không nổi.

Chúng hộ vệ thấy vậy, lại không nữa điềm lo lắng, đồng loạt xông tới, đao kiếm không ngừng lên xuống, chém trên người Thử Yêu.

Trong đại điện, tiếng hét thảm như heo bị giết vang lên bên tai không dứt.

Thẩm Lạc liếc qua lòng bàn tay, thấy vết máu vẽ phù văn vẫn còn, chỉ là nhạt nhẽo một chút, liền vận chuyển pháp lực trong đan điền, một hơi đánh liên tục bốn, năm lần về phía cương thi.

"Ầm ầm "

Trong lòng bàn tay của hắn cảm thấy thiêu đốt không ngừng, trong hư không liền có tiếng lôi minh không ngừng cộng minh.

Một đạo tiếp một đạo lôi điện tuyết trắng từ giữa không trung liên tục rơi xuống, không ngừng đánh vào trên thân cương thi, phích lịch không ngừng bên tai.

Mấy đạo lúc đầu rơi xuống cương thi còn la hét liên tục, chờ một tia chớp cuối cùng rơi xuống, toàn thân cương thi đã cháy đen một mảnh, triệt để bị đánh thành than đen, âm vang ngã xuống đất.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 90: Đấu Yêu

Thẩm Lạc thấy nó triệt để không động tĩnh, lúc này mới thở dài một hơi, dựa lưng vào cột cung điện, giơ tay lên nhìn một chút, mới phát hiện lòng bàn tay của mình cũng là một mảnh đen nhánh, phù văn vẽ phía trên cũng đã biến mất không thấy.

Hắn quay đầu nhìn về một bên khác, chỉ thấy con Thủ Yêu dưới tấm lưới màu đen kia, đã bị loạn đao chúng hộ vệ chặt thành một đám thịt vụn.

Kết quả còn chưa chờ hắn buông lỏng một hơi, một âm thanh âm tàn bỗng nhiên từ ngoài điện truyền đến.

"Chỉ là mấy phàm nhân, cộng thêm một tu tiên giả vừa mới nhập môn, vậy mà dám ở địa bàn của ta giương oai, còn giết thủ hạ đắc lực ta, có một tên tính một tên, tất cả đều phải chết."

Chữ "Chết" cuối cùng, âm cuối kéo thật dài, tựa hồ oán hận đến cực điểm.

Thần sắc Thẩm Lạc xiết chặt, vội nhìn lại bên kia.

Chỉ thấy một bóng người trắng bước qua bậc cửa đi vào, một tay nắm lấy một đầu người đẫm máu, nhìn bộ dáng chính là đầu lâu tổng quản thương hội lúc trước chạy ra ngoài điện.

Ngay chỗ cổ đầu lâu đứt gãy cao thấp không đều, không giống binh khí chém cắt, mà như bị người ta nhổ đứt.

Một màn tàn nhẫn đáng sợ này, quả thực hù dọa hộ vệ trong điện, từng người đều nhin không được lui về sau mấy bước.

Trên đầu bóng người màu trắng có hai cái tai nhọn, nhìn gương mặt mơ hồ có thể nhìn ra là một thanh niên nam tử, chỉ là hơn phân nửa khuôn mặt đều bị lông tóc màu vàng tán loạn rủ xuống che lấp, không thể thấy rõ.

Gã tiện tay ném đi, đầu người kia liền rơi xuống mặt đất, "Lộc cộc" nhấp nhô một trận, đúng lúc lăn đến bên chân Thẩm Lạc.

"Vị tiên sư kia, chúng ta liên thủ đánh cược một lần, có lẽ còn cơ hội." Không giống với trận đánh Thử Yêu lúc trước, thanh niên mặt đen hiển nhiên cũng sợ hãi, tiếng nói mang theo mấy phần run rẩy.

Thẩm Lạc không trả lời, ánh mắt nhìn chăm chăm đạo nhân ảnh trước mắt, hai tay khép lại trong tay áo.

"Còn mưu toan liều mạng một lần? Thật sự là không biết tự lượng sức mình!" Yêu vật bộ dáng thanh niên nam tử kia, hờ hững nói.

Gã há miệng ra, có thể mơ hồ trông thấy miệng đầy răng bén nhọn tuyết trắng, thanh âm cũng đã khôi phục bình tĩnh, nghe không ra nửa điểm tình cảm biến hóa.

Nam tử vừa dứt lời, tia sáng trong đại điện bỗng nhiên tối xuống, nguyên bản cảnh tượng hoang vu trong điện lập tức sinh biến, cột cung điện tường gạch đều biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó là nhô ra quái thạch lởm chởm, đúng là biến thành một tòa động quật âm trầm.

Thẩm Lạc cúi đầu xem xét, thành linh phát hiện dưới chân không phải gạch vỡ cỏ khô, lại lít nha lít nhít phủ kín một tầng bạch cốt nhân thú trắng hếu. Mà cửa điện vốn lúc đầu bằng gỗ, giờ đã biến thành một cánh cửa sắt đen sì to lớn.

Trên cửa sắt gai nhọn mọc lan tràn, cắm đầy từng bộ thi thể huyết nhục, hình dạng dữ tợn, đáng chết thê thảm. Bản dịch tại bạch ngọc sách.

Trong động quật, cũng chỉ có tượng thần ba đầu bộ dáng cô quái kia, là còn duy trì bộ dáng ban đầu.

"Đây là thần thông gì?" Thẩm Lạc thấy vậy, trong lòng chột lạnh.

Vừa rồi vì đối phó bộ cương thi kia, hấn một hơi liên tục bỏ năm sáu đạo Tiểu Lôi Phù, thể nội vốn cũng không nhiều pháp lực đã bị dùng hết hơn phân nửa. Nhưng trước mắt yêu vật còn không biết nội tình này, cũng không phải con Thử Yêu và cương thi lúc trước có thể so sánh.

"Để mạng lại cho ta!" Thanh niên yêu vật quát khê một tiếng, tùy ý vung cánh tay lên một cái.

Trong lòng Thẩm Lạc bỗng nhiên nhảy một cái.

Trong lúc mơ hồ hấn nghe được trong hư không tựa hồ có âm thanh dị hưởng rất nhỏ truyền đến, nhưng hai mắt lại không nhìn thấy gì.

Ngay sau đó, một màn quỷ dị xuất hiện!

Mấy tên hộ vệ cách hấn xa một chút, căn bản không có bất kỳ phòng bị nào, đầu lâu tựa như trái cây chín muồi trên cây nhao nhao rơi xuống. Đúng là tất cả đều bị thứ gì không thấy được, gọn gàng cắt xuống.

Chỉ có tên thanh niên mặt đen cầm đầu kia, một tấm bùa chú trên hộ giáp cổ tay đột nhiên sáng lên bạch quang, hóa thành một quanh mang hư ảnh tiểu thuẫn mơ hồ, ngăn trước người gã.

Bất quá cũng trong nháy mắt, hư ảnh tiểu thuẫn kia bị cắt thành hai đoạn, tiêu tán ra, thanh niên mặt đen mới nhặt về được một cái mạng.

Thẩm Lạc trong lúc bối rối, trong tay áo vôi vẽ lên phù văn khu quý, chỉ là còn chưa vẽ thành, liền nghe một trận tiếng gió rất nhỏ đột nhiên tới gần, cho nên ngay cả cơ hội tránh né cũng không có.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, một đầu thủy dịch ngưng tụ thành dây thừng mỏng bỗng nhiên từ bên cạnh ló ra, cuốn quanh hông Thẩm Lạc một cái, bỗng nhiên kéo qua một bên. Mà cột đá phía sau hấn rung động âm âm, mặt ngoài nứt ra một khe hở thật sâu.

Thẩm Lạc nhìn xem sợi dây nước quán quanh bên hông to cỡ đầu ngón tay, trong lòng thở dài một hơi.

Vừa rồi trong khi bối rối, trong đầu đột nhiên thông suốt, lại bất giác dùng không thủy thuật, lúc này mới từ bãi nước đọng hẻo lánh trong đại điện kia vôi vàng thu lấy thủy dịch, ngưng tụ thành thủy thăng cứu mình một mạng.

Chỉ là thủ đoạn thanh niên yêu vật kia thực sự cổ quái, hấn cũng không kịp vẽ tiếp Khu Quý Phù, hai tay áo đột nhiên lắc một cái, sợi thủy thăng kia lập tức bay vụt lên, bị một chưởng hấn vỡ tán, huy sái văng về tám hướng.

Vô số giọt nước rất nhỏ lập tức vẩy ra tứ tán, nhưng tất cả chưa rơi xuống mặt đất, mà có thật nhiều treo ở không trung, thậm chí luyến thành một đường, lơ lửng ướt át.

Thẩm Lạc ngưng thần nhìn lại, rốt cuộc mới thấy rõ những giọt nước kia xâu chuỗi lên, rõ ràng là từng sợi lông rất dài từ trên thân thanh niên yêu vật kia bắn ra. Vừa rồi chém giết đám hộ vệ cũng chính là vật này.

Lông tóc kia mỏng manh đến cực điểm, lại gần như trong suốt, nếu không phải giọt nước treo trên đó, mắt thường tuyệt khó phát hiện.

Thanh niên yêu vật thấy Thẩm Lạc ứng đối, cũng có chút ngoài ý muốn, lập tức cười "Hắc hắc" một tiếng, bàn tay ở trong hư không vịn một cái.

Những lông tóc bắn ra kia, lập tức co vào hội tụ cùng một chỗ, trên không trung biến thành hai thanh cự nhận màu vàng nhạt, chia ra bỏ về phía Thẩm Lạc cùng thanh niên mặt đen.

Thẩm Lạc tay không tác sát, chỉ có thể hai tay bỗng nhiên hợp lại trước người, toàn lực khống chế giọt nước phân tán, ngưng tụ thành một mặt thủy thuẫn rộng hai thước, đón đỡ cự nhận đang bỏ xuống.

"Ầm" một tiếng vang trầm.

Thủy thuẫn trực tiếp vỡ ra, tóe lên vô số giọt nước, lại không cách nào ngăn cản cự nhận mây may.

Thẩm Lạc chỉ có thể lẩn mình một cái, tránh qua một bên, nhưng trong lòng có chút tuyệt vọng, lấy năng lực khủng bố của yêu vật này, hẳn cho dù có thể lẩn nữa phục sinh, cũng căn bản không có một tia bảo mệnh.

Thanh niên mặt đen bên kia, mặc dù trong tay còn có một thanh trường kiếm, nhưng căn bản không có suy nghĩ đối kháng cự nhận, chỉ một mực cuống quít tránh né, trong miệng lớn tiếng hô to:

"Ngô thông lĩnh cứu mạng!"

"Phé vật. . ." Một tiếng thở dài không biết từ chỗ nào truyền đến.

Ánh lửa chợt hiện!

Hai thanh đoản thương dài khoảng ba thước quán quanh hỏa diễm đột nhiên từ hư không phụ cận bắn ra. "Keng" một tiếng, đụng bay thanh cự

nhận kia, ở giữa không trung xẹt qua một đường cong tròn, bay xuống trở về bên cạnh thanh niên mặt đen.

Trong hư không bên cạnh gã, một trận ba động nhọn nhọn giống như thủy văn truyền đến, từ đó hiện ra một giáp sĩ thân hình cao lớn. Hai thanh đoản thương kia vũng vàng rơi vào trong túi đựng thương sau lưng y, đặt song song với năm chuôi đoản thương còn lại, như không tước xòe đuôi vậy.

Thẩm Lạc thối lui đến một góc, nhìn qua người kia dò xét. Chỉ thấy trên thân y mặc áo giáp đen tuyền, đoản thương phía sau sáng như tuyết, một khuôn mặt vuông chữ Quốc, mày rậm, râu quai nón, tai to miệng rộng, lại là một bộ dạng sâu khổ.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 91: Tam Nhân Yêu Hồ

"Nguyên lai là người? Vậy mà đuổi tới chỗ này, xem ra những người này đều là mỗi nhữ người bố trí rồi?" Thanh niên yêu vật nhìn thấy người này, lập tức triệu hồi hai thanh cự nhận, cả giận nói.

"Tam Nhân, nếu không phải hấn tham sống sợ chết, để cho ta quan sát nhiều hơn một chút, diệt yêu nghiệt người lại nhiều thêm một phần năm chắc. Bất quá vậy cũng đủ rồi, huyền thuật người tựa hồ đã trở nên yếu đi, có phải thương thế lần trước còn chưa hồi phục không?" Giáp sĩ mặt vuông liếc qua thanh niên mặt đen, thờ dài nói.

Nói xong, cổ tay y lắc một cái, trong tay áo lóe sáng, một phù lục xích hồng như mũi tên bắn nhanh ra, đánh vào đỉnh chóp động quạt, lập tức ánh lửa vừa hiện, hóa thành một mảnh hỏa võng xích hồng bao phủ xuống.

Thẩm Lạc xem phù lục kia kịch liệt thiêu đốt, phù văn trên đó không cách nào thấy rõ, bên trong chứa một cỗ dương cương chi khí rực rỡ như mặt trời, trong lòng không khỏi thầm giật mình.

Theo hỏa võng lan tràn ra, động quạt vốn âm trầm u ám, bóng tối bốn vách tường bắt đầu rút đi, tầng tầng bạch cốt trên mặt đất cũng như băng tuyết tan rã ra, lần nữa khôi phục khung cảnh đại điện lúc đầu.

Thanh niên yêu vật được gọi là "Tam Nhân" kia thấy thế, giận tím mặt, vung tay ném đầu người ra ngoài, nện ở trên tường nổ tung âm ầm.

"Ngô Phá Giáp, ta bắt quá chỉ ăn mấy trăm phàm nhân ngu muội phụ cận thôn dân ngươi, ngươi thế mà chết đuối không thả, một đường giết tới nơi ở của ta? Ngươi đã không biết điều, lần này cũng đừng nghĩ còn sống rời đi." Lông tóc trên đầu Tam Nhãn dựng đứng, quát.

Giáp sĩ mặt vuông nghe vậy, cũng không đáp lời, chỉ cười lạnh một tiếng.

Đột nhiên, y đưa tay kéo bên cạnh một cái, tên thanh niên mặt đen không chút phòng bị kia bị kéo đến trước người.

Chỉ thấy tay y vỗ lên lưng thanh niên mặt đen kia, một tấm phù lục lóe lên quang mang màu vàng liền dán trên lưng gã.

"Ngô. . ."

Thanh niên mặt đen vừa hô lên một chữ lập tức toàn thân cứng đờ, thẳng tắp đứng ở nơi đó. Bất quá Thẩm Lạc chú ý tới, con mắt gã vẫn chuyển động không ngừng, chỉ là tay chân lại hoàn toàn không cách nào động đậy, trong ánh mắt tràn đầy vẻ sợ hãi.

Ngô Phá Giáp lại khẽ nắm cái cằm của gã, ném một viên đan dược màu đen to bằng hạt ngô vào trong miệng gã, lại lấy từ trong ngực ra vô số thanh dao găm đỏ sậm được dán phù lục trên đó, một hơi cắm toàn bộ vào mấy chỗ yếu huyệt trên người gã.

Dao găm kia cũng không biết có phải phù khí hay không, xuyên thấu áo giáp trên người thanh niên mặt đen dễ dàng như cắt đậu hũ. Mà càng quỷ dị hơn chính là, chỗ bị đâm trúng lại không có nửa điểm vết máu chảy ra.

"A. . ."

Thanh niên mặt đen phát ra một tiếng hét dài, hai mắt bắt đầu từ đen chuyển đỏ, thần sắc thống khổ dần dần chuyển thành phần nộ.

Theo phù lục trên dao găm sáng lên hồng quang, các nơi trên người gã bắt đầu nổi lên từng cục u lớn, xương cốt trên thân bắt đầu rung động lách cách, thân hình liên tiếp cất cao, biến thành một tiểu cự nhân cao hơn trượng, rống giận nhào tới hướng Tam Nhãn.

Tam Nhãn thét dài một tiếng, lông tóc trên đầu lập tức từng chiếc dựng thẳng, trước trán bỗng nhiên có huyết quang sáng lên, da thịt trên mi tâm tách ra hai bên, bên trong lộ ra một con mắt màu hổ phách lớn chừng trái nhãn.

Gương mặt gã chuyển động, trong mắt dọc hổ phách kia liền lóe lên quang mang, một đạo hoàng quang "Tạch" bắn ra, đánh tới thanh niên mặt đen biến thành tiểu cự nhân kia.

Thân hình tiểu cự nhân cứng ngắc, căn bản không tránh không né, mạnh mẽ một quyền đập tới.

Đạo hoàng quang kia đánh vào trên giáp trước ngực cự nhân, lập tức "Tê lạp" một thanh âm vang lên, ở trong bốc lên từng cỗ khói trắng, đúng là trực tiếp bị ri sét hủ hóa, liên tiếp lộ ra quần áo bên trong, cùng một chỗ hóa thành một bãi chất lỏng màu vàng tanh hôi.

Sau khi thiết giáp tiểu cự nhân bị ăn mòn, làn da trên thân trần lộ ra ngoài, lại có màu xích hồng quý dị. Yêu vật độc nhãn bắn ra hoàng quang đánh vào trên đó, chỉ có thể như bóng nóng đốt ra từng cái sẹo đen, nhưng không thể xâm nhập thể nội, hiệu quả có thể nói là cực kỳ bé nhỏ.

Mắt thấy năm đám tiểu cự nhân lớn như nồi đất đập xuống giữa đầu, Tam Nhãn vội lùi lại một bước, hai tay bấm pháp quyết, lông tóc trên thân

lập tức sinh trưởng tốt, vắn thành một thanh cự nhận màu vàng, như tấm chắn ngăn trước người.

Chỉ nghe "Ầm" một tiếng vang trầm.

Tam Nhãn bị một quyền nện bay ngược ra sau, lập tức ngay tại chỗ lăn mình một cái, lại bò dậy. Mắt dọc trên trán chớp liên tiếp hoàng quang, không ngừng đánh về phía mặt tiêu cự nhân, tựa hồ muốn hủy đi hai mắt cự nhân.

Một tay tiêu cự nhân ngăn trước mặt, tay kia nắm lại đập xuống.

Ngô Phá Giáp một bên thấy thế, trên mặt ý cười càng đậm, tay kết động pháp quyết, hơi cúi thân về phía trước. Phía sau sáng đỏ lên, trên bảy chuỗi đoản thương quấn quanh lửa nóng hùng hực, đồng thời bắn nhanh ra.

Bảy chuỗi hỏa thương hóa thành bảy đạo xích hồng, lại không bay thẳng đến Tam Nhãn, mà là vờn quanh bốn phía, từ nhiều phương hướng khác nhau đâm tới chỗ hiểm quanh thân gã.

"Rồng. . ."

Tam Nhãn phát giác được nguy hiểm, trong miệng phát ra một tiếng gào thét, trong cả ngôi điện gió tanh đại tác.

Chỉ thấy quần áo quanh thân gã bạo liệt ra, toàn thân lại sinh đầy lông tóc màu vàng, đều sinh trưởng tốt ra, trực tiếp vắn làm tám chín thanh cự nhận màu vàng, vờn quanh thân, như bạch tuộc múa trảo huy động tứ tán.

Bất luận là nắm đấm tiêu cự nhân, hay là bảy chuỗi hỏa diễm đoản thương, trong lúc nhất thời đều bị cản lại.

Tam nhãn yêu vật kia vẫn còn dư lực không chế con mắt dọc trên trán, không ngừng phun ra hoàng quang, chỉ là dưới sự phân tâm nên thiếu chính xác, nhiều lần kém chút đánh trúng Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc tự nhiên không dám ngạnh kháng, chỉ có thể mượn hoàn cảnh cung quanh cuống quít tránh né.

Ánh mắt của hắn trong lúc vô tình quét qua thân Tam Nhãn, lại phát hiện trước ngực tên kia chẳng biết lúc nào, lại nổi lên một con mắt yêu văn màu đỏ.

Kết quả Thẩm Lạc vừa nhìn thấy, lại không cách nào dời đi được.

Hắn cảm thấy tựa như bị người ta gõ một ám côn, trước mắt một trận mê muội, liền nhìn xem trung tâm con mắt yêu văn kia, xuất hiện một đường vân hình xoắn ốc, một vòng một vòng xoay tròn lấy, tựa như vĩnh viễn cũng xoắn không hết.

Đường vân xoắn ốc kia càng chuyển càng nhanh, trước mắt Thẩm Lạc càng thêm mơ hồ, trong dạ dày cũng theo đó một trận dờn sông lấp biển, một cỗ buồn nôn đến cực điểm dâng lên ngực, để hắn cơ hồ muốn phun ra.

Bất quá, cũng chính khoảng khó chịu ngăn ngại mãnh liệt này, khiến cho hắn thoáng khôi phục một chút thần trí, lập tức dời ánh mắt đi.

Thật vất vả thoát khỏi yêu văn không chế, thân thể Thẩm Lạc bỗng nhiên mềm nhũn, kém chút ngã xuống đất. Một tay hắn chống trên mặt đất, miệng lớn thở hổn hển, trong lòng kinh hãi không thôi.

Một yêu văn kia đã có hiệu quả khủng bố như thế, tam nhãn yêu vật này chỉ sợ đã là tồn tại cường đại Tích Cốc kỳ trở lên. Bản dịch tại bạch ngọc sách. Mà vị Ngô thống lĩnh kia có thể chém giết cùng yêu vật này mà không rơi xuống hạ phong, tự nhiên cũng là tu sĩ cùng cấp.

Nhìn y dùng nhiều phàm nhân như vậy làm mỗi nhữ, lại tâm ngoan thủ lạt với thanh niên mặt đen, chỉ sợ cũng không phải người lương thiện gì.

Trong lòng Thâm Lạc nghĩ như vậy, lặng lẽ đi dần về phía chỗ cửa điện.

Nhưng lúc hấn tới gần cửa đại điện, dị biến lần nữa phát sinh!

Đại điện vốn đã khôi phục bình thường, đột nhiên tối sầm lại, lần nữa huyền hóa thành bộ dáng quỷ vật lúc trước, xương khô khắp nơi trên mặt đất, mà cánh cửa sắt màu đen nặng nề kia, cũng tự động đóng lại.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 92: Chung Tay Diệt Yêu

Trong lòng Thảm Lạc run lên, dùng toàn bộ sức lực, đánh về phía cửa sắt màu đen.

"Loảng xoảng" tiếng va chạm vang lên mấy lần, thế nhưng cửa sắt màu đen lại không nhúc nhích tí nào.

Ngay khi Thảm Lạc do dự muốn lấy Tiểu Lôi Phù ra để thử một chút hay không, thì âm thanh của Ngô Phá Giáp lại lặng yên truyền tới:

"Tiểu tử, đừng uổng phí sức lực, vô dụng thôi. Kẻ trước mắt ngươi là một con Tam Nhãn Yêu Hồ, thiên phú trời sinh là huyền thuật chi đạo, hơn nữa nơi đây chính là hang ổ của nó, nên sớm đã bị cải tạo qua. Những năm gần đây nó ăn thịt người đếm không hết, tu vi tăng nhiều, huyền thuật đã sớm đến tình trạng hóa hư làm thật. Vì thế ngươi phải giúp ta tru sát yêu quái này, thì mới có thể chân chính phá giải được huyền thuật."

"Tiền bối, vậy ta nên làm gì?" Trong lòng Thảm Lạc biết y không phải là nói dối, rơi vào đường cùng, đành phải đáp ứng.

"Tích súc thủy pháp, chờ đợi thời cơ, nghe ta phân phó là được." âm thanh của Ngô Phá Giáp trầm ổn, giống như đã nắm chắc thắng lợi trong tay.

Sau khi y nói xong pháp quyết trên tay bỗng nhiên biến đổi, trên bảy chuôi đoản thương kia lửa đỏ lập tức dâng lên hùng hực. Nó tạo thành hình

dạng xoắn ốc không ngừng xoay tròn, rồi ngưng tụ thành hình dùi nhọn , hướng về phía trên thân của Tam Nhãn Yêu Hồ đâm tới.

Thanh niên mặt đen biến thành tiểu cự nhân giống như nhận được lệnh. Gã cũng không tiếp tục che chở hai mắt nữa, mà huy động hai bàn tay to, từng quyền đập ra chém vào cự nhận đang bay đến, tiếp đó hướng về phía Tam Nhãn Yêu Hồ đánh tới.

Yêu Hồ tự nhiên không muốn đứng yên bị động, bên ngoài thân chín chuỗi cự nhận điên cuồng vung vẩy, bên trong con mắt thứ ba hoàng quang không ngừng bắn ra. Trên thân nó còn có rất nhiều lông tóc nhỏ xíu mà mắt thường khó có thể thấy được bắn ra, chuyên nhằm vào yếu hại của ba người.

Thẩm Lạc ở bên chỉ có thể cẩn thận tránh né lông tóc thỉnh thoảng bay vụt đến, một bên lại không ngừng dùng khổng thủy chi thuật hấp thụ vũng nước nước đọng trong điện, đồng thời cũng chú ý đến biến hóa của cảnh vật chung quanh.

Nếu là có cơ hội thoát đi, hẳn tất nhiên muốn nghĩ đến chạy đi giữ mạng trước tiên.

Nhưng làm hắn có chút ngoài ý muốn là, nước đọng trong hồ nước vậy mà rất nhiều, không ngừng thi pháp làm cho từng giọt nước không ngừng vây quanh thân thể hắn.

Nguyên nhân chủ yếu, do tốc độ của Thẩm Lạc tốc độ chậm lại, làm cho việc tránh né đều trở nên chật vật.

Đúng lúc này, một tiếng kêu thảm thiết đột nhiên truyền đến.

Thẩm Lạc nhìn lại, liền thấy hai thanh cự nhận của Tam Nhãn Yêu Hồ, đã xuyên qua trước ngực tiểu cự nhân. Nó đâm xuyên từ bên dưới xương bả

vai ra, làm máu tươi chảy đầm đìa, trông vô cùng thê thảm.

Sau khi tiểu cự nhân kêu thảm lại là không lùi mà tiến tới, mặc cho cự nhân xuyên qua thân. Gã vẫn sải bước về phía Yêu Hồ, hai tay dang ra, liền lấy cả thân người dùng sức giữ chặt người của con yêu lại.

"Ngay bây giờ, lấy thủy pháp vây khốn bọn chúng." Ngô Phá Giáp quát lớn.

Thẩm Lạc không dám chần chừ, lập tức hai tay áo vũ một cái, hai khối nước lớn lập tức bắn ra, hóa thành một bức tường nước, bao phủ Tam Nhãn Yêu Hồ và tiểu cự nhân ở giữa.

Bức tường vừa mới hình thành, thì một tiếng gào thét bén nhọn đột nhiên vang lên.

Ngô Phá Giáp giật ống tay áo, một đạo quang mang màu trắng bắn ra. Đó là một thanh tiểu thương óng ánh dài hơn một xích, toàn thân tản ra hàn khí mãnh liệt, cắm vào trên bức tường nước.

Chỉ một lát sau, một tầng hàn khí màu trắng nhanh chóng lan tràn ra, toàn bộ màn nước lập tức ngưng kết thành một tòa băng sơn, mang Yêu Hồ vây lại bên trong.

Ngô Phá Giáp không có cho địch thủ một chút cơ hội phản ứng, hai tay liền kết pháp quyết, đồng thời hướng về phía dưới kéo một cái.

Bảy chuỗi đoản thương mang hỏa diễm lóe lên, đột nhiên tăng trưởng gấp đôi, lại giống như một trận mưa thương cùng nhau bay vút xuống, đâm xuyên qua Hồ Yêu và thân thể cự nhân. Nó cùng lúc găm chết hai người kia trên mặt đất.

Thẩm Lạc thấy cảnh này, trong lòng cũng có chút căng thẳng.

Thanh niên mặt đen sau khi bị Ngô Phá Giáp lợi dụng xong, cuối cùng lại có kết quả như vậy.

Hắn tính toán đợi huyễn tượng nơi này giải trừ, liền lập đi ra bên ngoài, chạy thật xa, tuyệt không cùng Ngô Phá Giáp tiếp xúc nhiều nữa.

"Người có phải cảm thấy ta là người không từ thủ đoạn?" Ngô Phá Giáp quay lưng về phía hắn, tiến lên xem xét thi thể của Tam Nhãn Hồ Yêu, đột nhiên hỏi một câu.

Thẩm Lạc không biết y hỏi vậy là có ý gì, lại sợ làm tức giận đối phương, nên không dám tùy tiện trả lời.

"Cùng là người tu hành, ta mới nguyện ý nhắc nhở người một câu, giết yêu trừ ma, tuyệt đối đừng có lòng dạ đàn bà." Ngô Phá Giáp rút thanh tiêu thương óng ánh có hàn khí lượn lờ kia ra, nói.

"Thụ giáo." mặc kệ trong lòng Thẩm Lạc có nhận ý tốt của đối phương hay không, cũng đành kiên trì nói ra.

Lúc này, tia sáng ở bốn phía lần nữa sáng lên, cảnh tượng quỷ quật bắt đầu giống như sương khói từ từ tiêu tán, đại điện lại hiện ra.

Thẩm Lạc thấy vậy, thì thở phào nhẹ nhõm.

"Ngô Phá Giáp, người làm hỏng chuyện tu hành của ta, ta muốn người cùng đi xuống Hoàng Tuyền. . ." Đúng lúc này, một tiếng thê lương gào thét đột nhiên vang lên, dị biến bỗng nhiên xảy ra.

Ba con mắt đang đóng chặt của Tam Nhãn Hồ Yêu Hồ đồng thời sáng lên, thân thể trong nháy mắt bành trướng, "Oanh" một tiếng, vỡ ra.

Ngô Phá Giáp ở khoảng cách quá gần nên không kịp phản ứng, cả người liền bị hút bay ra phía ngoài, liền tiếp đâm vào thần tọa trong điện, trong miệng "Oa" một tiếng phun ra ngum máu xem ra đã bị trọng thương.

Thảm Lạc mặc dù cách xa hơn một chút, nhưng cũng bị nguồn sức mạnh này đung bay ra ngoài bạchngọc sách, liền đung cột cửa đại điện rách ra. Một đoạn dao găm dãn phù đứt đoạn bay tới sát cổ, thiếu chút nữa đã lấy mạng của hắn.

Hắn chỉ cảm thấy lồng ngực ngọt ngọt, phía sau lưng càng là đau rát, cố nén vị máu tươi ngai ngái trong cổ họng, gian nan đứng lên.

Kết quả lại nhìn thấy, Hồ Yêu và thi thể của thanh niên mặt đen đều bị nổ nát như. Sau đó một đạo hồ ly yêu hồn màu sắc vàng nhạt từ trong đồng huyết nhục xông ra, lập tức bay tới trên thần tọa của tượng thần cổ quái.

Ngay sau đó, Thảm Lạc liền kinh hãi phát hiện, tượng thần bằng bùn, vậy mà mở hai mắt ra.

Không chỉ vậy, toàn thân của nó còn phủ lên một tầng tia sáng màu vàng mơ hồ, gương mặt lại biến hóa thành bộ dáng của Tam Nhãn Yêu Hồ!

"Yêu hồn phụ thân. . ." Ngô Phá Giáp sắc mặt đại biến, bèn xoay người, lăn đến cửa đại điện.

Cổ tay y rung lên, thanh tiêu thương óng ánh lại lần nữa từ trong tay áo bắn nhanh ra, đâm tới mi tâm của tượng thần.

Nhưng không đợi tiêu thương tới gần, ba cánh tay của tượng thần đã biến thành ba chiếc đuôi cáo màu vàng, đồng thời nâng cao mà lên, rồi hung hăng đập mạnh xuống mặt đất.

Thẩm Lạc chỉ cảm thấy một cỗ kính phong từ phía đối diện thổi tới, trong lòng chợt cảm thấy không ổn.

Tiếp theo đó, một tiếng "Ầm ầm" vang lên, toàn bộ mặt đất trong đại điện đồng thời vỡ vụn ra, lộ ra một lỗ lớn đen sì, từ đó tản mát ra một cỗ lực hấp dẫn kinh người, mọi thứ trên mặt đất đều bị hút vào trong đó.

Thẩm Lạc đang tại cạnh cửa, năm ngón tay liền chụp vào trong, bắt lại cột cửa, muốn mượn lực để chạy đi.

Nguồn lực kia quá mức mạnh mẽ, ngay cả Ngô Phá Giáp đều không thể phản kháng lại, nên tất nhiên hắn cũng không có khả năng chống lại. Mười ngón tay đều chảy ra máu, nhưng cuối cùng ngay cả hắn vẫn bị kéo vào trong đó.

"Chẳng lẽ lại phải chết sao?" Thẩm Lạc chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng kỳ dị, từ bốn phương tám hướng đè ép tới, trước mắt liền tối sầm lại, hoàn toàn mất đi ý thức.

...

Không biết qua bao lâu, Thẩm Lạc từ trong cơn mê tỉnh lại.

Hắn vừa mở mắt, liền thấy bốn bề là một vùng tăm tối, chỉ có một chút ánh sáng yếu ớt từ bên cạnh chiếu xạ qua, mũi càng ngửi được một cỗ mùi tanh bùn đất nồng đậm.

Hắn từ từ ngồi dậy, trên thân có không ít hòn đá và bùn đất, cơ hồ đem hắn chôn một nửa ở bên trong bạch ngọc sách, nhiều nơi trên thân còn đau, may mắn là vết thương đều không nặng.

Thẩm Lạc giãy dụa đứng lên, quan sát chung quanh, lại phát hiện thân mình ở dưới mặt đất, gần đó còn có một ít mảnh đá màu ngà sữa, tỏa ra một

chút ánh sáng, miễn cưỡng chiếu sáng nơi này.

"Đây là địa phương nào? Hồ Yêu và Ngô Phá Giáp đâu rồi?" Thẩm Lạc tự lẩm bẩm một mình, rồi hồi tưởng lại ký ức trước khi hôn mê.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 93: Tìm Lối Thoát

Hắn cuống quít từ dưới đất đứng lên, nhìn chung quanh, nhưng không nhìn thấy bóng dáng Hồ Yêu và Ngô thống lĩnh, trong lòng hơi bất an, lúc này mới nhìn kỹ cảnh vật chung quanh.

Nơi đây ánh sáng mặc dù âm đạm, nhưng đối với Thảm Lạc vẫn tương đối đầy đủ, hai mắt hắn rất nhanh đã thích ứng hoàn cảnh chung quanh, phát hiện chính mình hắn là đang ở trong một động quật dưới lòng đất.

Phía trên hang động vài chục trượng có thể nhìn thấy một vết nứt thật dài, lộ ra từng tia từng tia sáng, hẳn đó là mặt đất. Mà một chỗ khác động quật kéo dài tới lòng đất phía trước, bên trong một mảnh u ám, không biết sâu bao nhiêu.

Thảm Lạc nhớ lại chuyện phát sinh trước đó, Hồ Yêu kia phụ thể lên tượng thần, dùng cái đuôi đánh lên mặt đất tạo ra một cái động lớn. Sau đó một cỗ lực hút từ đó lộ ra, hút tất cả mọi người vào trong, nơi này tám chín thành là chỗ sâu hang lớn kia.

Mà nếu hắn ở đây, vậy Hồ Yêu và Ngô Phá Giáp kia khẳng định cũng đến nơi này.

Thảm Lạc hít một hơi thật sâu, phát hiện trong không khí còn lưu lại cả hai mùi, kéo dài vào chỗ sâu động quật.

Chỉ là bùn đất nơi đây tanh hôi nồng đậm dị thường, che phủ những mùi khác, không cách nào phân biệt rõ ràng như bên ngoài.

Thẩm Lạc nhìn vào chỗ sâu động quật, rất nhanh lại thu hồi ánh mắt.

Thực lực Hồ Yêu và Ngô Phá Giáp cao cường, hẳn tự nghĩ xa xa không theo kịp, vẫn nên mau chóng rời đi. Về phần chỗ sâu động quật quý dị này có cái gì, hẳn cũng không hứng thú muốn biết.

Thẩm Lạc ngẩng đầu nhìn phía trên hang động, ý đồ tìm kiếm con đường đi ra.

Nơi đây cách mặt đất ước chừng sâu mười mấy trượng, bốn phía vách động bóng loáng, nếu là người bình thường, căn bản không thể leo lên được, cũng may hẳn cũng không phải là người bình thường.

Ánh mắt hẳn rất nhanh rơi vào một góc vách đá nhô ra, thả người nhảy lên, trên chân chớp động hồng quang, thân hình bay lên không cao hai, ba trượng, hai tay bắt lấy một khối đá nhô ra, nửa treo ở giữa không trung.

Hẳn không ngừng lâu, thân thể chuyển động, đồng thời hai tay ra sức kéo một cái, cả người lặn nửa vọt lên trên hơn một trượng.

Không bao lâu, Thẩm Lạc dùng cả tay chân, phảng phất một con khí linh hoạt không gì sánh được, leo cực nhanh trên vách núi cao chót vót, rất nhanh đã đến đỉnh.

Trong mắt của hẳn vui mừng, tay chân tăng lực, tốc độ leo lên càng nhanh hơn.

Vào thời khắc này, trong không khí phía trước rung động ong ong, từng đạo kim quang từ trong vách đá phụ cận bắn ra, nhanh chóng đan vào một chỗ, trong nháy mắt hình thành một Bát Quái Quang Trận to lớn, chậm rãi chuyển động.

Thẩm Lạc biến sắc, nhưng thân thể thu thế không kịp, đầu đâm vào trên quang trận.

"Đông" một tiếng vang trầm, mặt ngoài Bát Quái Quang Trận chớp lên kim quang, một cỗ lực lượng cường đại nhưng không bén nhọn từ trong quang trận tuôn ra, đánh lên trên người Thẩm Lạc.

Đầu Thẩm Lạc cũng không đau đớn, vừa vặn như đâm vào trên một bức tường mềm, nhưng cả người nhanh chóng rơi xuống.

Thẩm Lạc khẽ quát một tiếng, hai tay chụp một phát bắt được một khối vách đá nhô ra.

Nhưng hấn ngã xuống lực đạo quá mạnh, khối đá kia cũng bởi vì năm rộng tháng dài mà mục nát, chỉ vịn một cái liền đứt gãy.

Bất quá nhờ thế nên hơi chậm lại, tốc độ Thẩm Lạc rơi xuống đại giảm, hai tay lập tức bắt lấy vách núi nhô ra kế tiếp, rốt cuộc thân hình dừng lại.

Thẩm Lạc nhìn một cái quang trận trên đỉnh đầu, lần nữa leo trèo lên, đi tới cách quang trận nửa trượng, cắn nát ngón tay, dùng máu tươi vẽ trong lòng bàn tay một tấm Tiểu Lôì Phù.

"Đi!"

Thẩm Lạc vung tay lên, thể nội pháp lực quán chú vào trong Tiểu Lôì Phù.

Chỉ nghe một tiếng sấm rền nổ vang, một đạo lôì quang màu trắng tuột tay bắn ra, đánh vào trên Bát Quái Quang Trận.

Kết quả lôì điện màu trắng uy lực không kém đánh vào trên quang trận, phảng phát chuồn chuồn lay trụ, quang trận không hề động chút nào, thậm

chí tốc độ chuyển động cũng không giảm bớt một phần.

"Đáng chết!"

Thẩm Lạc thầm mắng một tiếng, nhưng cũng không thể làm gì, đành phải theo đường cũ từ trên vách đá lui xuống.

Ánh mắt của hắn lần nữa chuyển hướng nhìn vào chỗ sâu động quật, do dự thật lâu, cuối cùng vẫn cất bước đi tới hướng đó.

Con đường phía trên rõ ràng là đi không thông, thay vì ở chỗ này chờ đợi, chẳng thà đi vào chỗ sâu động quật nhìn xem, hi vọng bên trong tìm được biện pháp đi ra.

Bởi vì lo lắng tung tích Tam Nhân Yêu Hồ và Ngô Phá Giáp không rõ kia, Thẩm Lạc đi không nhanh, ánh mắt liếc nhìn bốn phía, tùy thời dò xét chung quanh.

Hắn vừa đi được một khoảng, đột nhiên dừng bước, ánh mắt nhìn lại vách núi bên cạnh.

Nơi đó có một vết cắt thật sâu, lại bị cháy đen, giống như bị ngọn lửa thiêu đốt qua.

"Vết tích này. . . Là Hỏa Diễm Thương của Ngô Phá Giáp gây nên!"

Trong lòng Thẩm Lạc run lên, vô thức áp thân thể sát vào trong bóng tối vách núi, cẩn thận nhìn phía trước, lỗ tai càng dựng thẳng lên, lắng nghe động tĩnh chung quanh.

Phía trước cũng không có chỗ gì dị thường, chung quanh cũng không có bất luận động tĩnh gì, yên tĩnh như chết.

Thân thể Thẩm Lạc căng cứng từ từ buông lỏng, tiếp tục thả nhẹ bước chân tiến lên.

Càng đi về phía trước, thông đạo hai bên càng có nhiều vết cháy đen và vết cắt, mặt đất, trên vách đá còn có thể nhìn thấy từng cái hố, lớn nhất sâu chừng hơn một trượng. Ngẫu nhiên còn có thể nhìn thấy một ít vết máu vẩy ra, hiển nhiên Ngô Phá Giáp và Hồ Yêu ở chỗ này phát sinh giao thủ kịch liệt.

Thẩm Lạc thầm giật mình, nhưng không dừng bước lại, chỉ là bước chân càng chậm, không dám phát ra một thanh âm nào.

Đi chừng một nén hương, một ngã rẽ xuất hiện ở phía trước.

Thẩm Lạc dừng một chút, chậm rãi xê dịch thân thể sát đến ngã rẽ, nhô ra nửa cái đầu nhìn một cái ngã rẽ, lập tức sắc mặt giật mình rụt trở về, pháp lực thể nội trong nháy mắt nhấc lên.

Nhưng ngay sau đó, trong mắt của hắn hiện lên một tia nghi hoặc, lại từ từ thò đầu ra, sau đó cả người cũng đi ra.

Chỉ thấy trên mặt đất phía trước cách đó không xa, thành linh nằm một thân ảnh, nhìn phục sức chính là Ngô Phá Giáp.

Thời khắc này Ngô Phá Giáp không nhúc nhích, toàn thân trên dưới máu me đầm đìa, cũng không biết sống hay chết.

Thẩm Lạc lộ vẻ kinh ngạc, nghiêng tai lắng nghe một hồi lâu, xác định Ngô Phá Giáp này xác thực đã không còn hô hấp, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm đi tới.

Nhưng khi hắn thấy rõ mặt Ngô Phá Giáp, lập tức hít vào một ngụm khí lạnh.

Lúc này Ngô Phá Giáp, nửa khuôn mặt phải là hình dáng trung niên nhân sần khỗ kia, nửa bên mặt trái lại mọc đầy lông tóc màu vàng, con mắt trở nên dài nhỏ, lỗ tai cũng kéo dài biến nhọn, vậy mà biến thành dáng Hồ Yêu.

Không chỉ như vậy, hai mắt y trũng lớn hơi lồi ra, trong miệng tai mũi đều lưu lại một đạo vết máu, nhìn có chút dọa người, trước khi chết tựa hồ đã trải qua thống khổ cực lớn.

"Chẳng lẽ là yêu hồn Hồ Yêu kia cuối cùng phụ thể trên thân Ngô Phá Giáp, một phen tranh đấu này, cả hai đồng quy vu tận. . ." Trong lòng Thẩm Lạc suy đoán, dẫn theo tâm tình buồn xuống hơn phân nửa.

Chung quanh thi thể Ngô Phá Giáp tán loạn không ít thứ, bảy cây hỏa diễm đoản thương và thanh hàn thương óng ánh kia tản mát tại mặt đất phụ cận.

Trừ những thứ đó ra, còn có ba thanh dao găm đỏ sậm trước đó đã dùng qua, cùng một sợi dây thừng màu vàng óng dài hơn một trượng, phảng phất tơ vàng chế ra, nhìn rất là bất phàm.

Thẩm Lạc cũng không khách khí, một mạch nhặt những vật này lên, đặt mộng ngồi xuống phụ cận, cẩn thận kiểm tra.

Ngoại trừ trên ba thanh dao găm kia dán phù lục màu xám, trên những vật khác đều không có phù lục, như cũ tản mát ra từng đợt sóng pháp lực.

"Không có phù lục, nhưng sóng pháp lực lại mạnh như thế, hẳn đây đều là pháp khí!" Trong lòng của hắn kích động, nhắc lên một cây hỏa thương, như điều khiển phù xoa kia, thử rót pháp lực vào thân thương.

Kết quả hỏa thương và pháp lực của hắn tựa hồ cũng không cân đối, qua một hồi lâu, đầu thương mới "Phốc phốc" một tiếng, nổi lên một tầng ánh

lửa đỏ giống như hỏa diễm.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 94: Thu Hoạch Ngoài Ý Muốn

Hắn vận chuyển công pháp vô danh, bấm niệm pháp quyết vung lên, ý định điều khiển hỏa thương bay lên. Nhưng hỏa thương lại không phản ứng chút nào, mặc cho hắn tăng lực thế nào cũng không có dấu hiệu bay lên.

"Xem ra hỏa thương này hẳn là pháp khí, cần tu vi Tích Cốc kỳ mới có thể thôi động." Thảm Lạc không tiếp tục thử nữa, cầm hỏa thương trong tay quơ qua hai lần, mũi thương xẹt qua vách đá bên cạnh.

Mũi thương hoá diễm tùy tiện lưu lại một vết tích cháy đen trên vách đá, nam thạch cứng rắn trước hỏa thương lại yếu ớt phẳng phất như bùn.

"Không sai, không sai!"

Thảm Lạc đại hỉ, cầm hỏa thương tới trước người nhìn kỹ.

Một cỗ cực nóng bức người từ đầu thương phát ra, đốt cho da mặt hắn thấy đau, giống như đôi mắt khối sắt nung đỏ vậy.

Cánh tay hắn khẽ động, hỏa thương hóa thành một đạo hồng quang, đâm về phía vách đá phía trước.

"Xùy "

Gần nửa thân hỏa thương chui vào vách đá, chỉ lưu một đoạn ngắn ở bên ngoài.

"Không hổ là pháp khí, mặc dù chỉ thúc giục một chút uy năng mặt ngoài, đã có lực phá hoại lợi hại như thế!" Cánh tay Thẩm Lạc dùng sức, rút hỏa thương trở về, nhin không được cười ha ha một tiếng.

Đơn thuần lực công kích, thời khắc này hỏa thương đã vượt qua phù xoa mà hiệp khách trước kia đưa cho.

Pháp lực trong cơ thể hấn vốn cũng không nhiều, không thôi động hỏa thương quá lâu, rất nhanh buông nó xuống, lại cầm thanh hàn thương óng ánh kia lên.

Toàn thân hàn thương trắng như tuyết, cảm giác băng lãnh, mặc dù không rót pháp lực vào thôi động, chung quanh như cũ có một tầng hơi nước trắng mịn mờ hàn khí, nhìn dị thường lộng lẫy.

Trong mấy kiện đồ vật này thì thanh hàn thương óng ánh này là hoa lệ nhất.

Thẩm Lạc cầm hàn thương trong tay thưởng thức một hồi, chậm rãi rót pháp lực vào trong đó.

Khác với hỏa thương vừa rồi, hấn vừa mới rót pháp lực vào, trên hàn thương lập tức dâng lên một tầng bạch quang sáng tỏ. Một luồng hơi lạnh lập tức khuếch tán ra, khiến cho nhiệt độ chung quanh mát lạnh.

Trên mặt Thẩm Lạc hơi kinh ngạc, rất nhanh liền hiểu ra.

Hấn tu luyện pháp quyết vô danh chính là Thủy thuộc tính, có chút phù hợp với hàn thương này.

Trước đó thanh đoản thương kia chính là pháp khí Hỏa thuộc tính, tương khắc với thuộc tính pháp lực của hấn, thôi động lên tự nhiên phải tốn công một chút.

Hiểu rõ vấn đề, Thảm Lạc càng thêm yêu thích mấy phần thanh hàn thương phù hợp với pháp lực của mình, vận đủ pháp lực rót vào trong đó. Hàn thương óng ánh tản ra bạch quang lập tức tăng lên gấp bội.

Nhiệt độ phụ cận lần nữa giảm xuống, trong không khí nổi lên một tầng sương mù màu trắng.

Cánh tay Thảm Lạc vung lên, hàn thương hóa thành một đạo bạch quang, đâm vào vách đá phụ cận.

"Phốc" một tiếng vang nhỏ, đầu hàn thương óng ánh đâm vào vách đá vài tấc liền ngừng lại, nhưng trên vách đá phụ cận lại nổi lên một tầng sương trắng.

Thảm Lạc càng xem hàn thương này càng thích, nhưng cũng không tiếp tục thôi động nữa, đặt nó qua một bên, lại cầm lên sợi kim thẳng kia, cũng rót pháp lực vào.

Kết quả trên kim thẳng nổi lên một tầng kim quang sáng tỏ, nhưng trừ điều đó ra, không còn biến hoá gì khác.

"Thoạt nhìn tựa như là kiện pháp khí trời buộc, cũng không biết hiệu dụng thế nào." Thảm Lạc nói thềm một tiếng, quăng kim thẳng qua một bên, ánh mắt quét về phía ba thanh dao găm đỏ sậm cuối cùng kia.

Hắn nâng lên một thanh dao găm, rót pháp lực vào trong đó, dao găm đỏ sậm lập tức lơ lửng lên, tản mát ra một tầng quang mang đỏ sậm.

"Đi!"

Thảm Lạc bấm niệm pháp quyết điểm một cái, dao găm lập tức bắn ra phía trước, trong nháy mắt vượt qua mấy trượng, "Phốc" một tiếng dính vào trên vách đá, cũng không lút đến chuôi đao.

Hắn bám niệm pháp quyết một cái, dao găm đỏ sậm lập tức từ trên vách đá bay ra, bay vụt quay về, dừng ở trước người hắn.

"Thao túng dao găm này lại dễ hơn nhiều so với phù xoa kia." Thâm Lạc thâm nghĩ trong lòng.

Vừa rồi hắn điều khiển thanh dao găm này, liền có loại cảm giác như điều khiển cánh tay, hoàn toàn không giống thao túng phù xoa trước đó, nơm nớp lo sợ, sợ ý một chút, phù xoa sẽ mất linh rơi xuống.

Thâm Lạc có chút không dám tin tưởng, lần nữa bám niệm pháp quyết điều khiển dao găm, để nó bay mua xung quanh người, bay lên bay xuống, giống như đang chỉ huy cánh tay của mình, vô cùng dễ dàng.

Pháp lực trong cơ thể hắn không nhiều, trải qua thử liên tiếp, đã đến đáy, liền thu hồi dao găm lại

"Kỳ quái, ta điều khiển phù khí sao đột nhiên trở nên dễ dàng như vậy, còn có trước đó chiến đấu với Hồ Yêu, sử dụng không thủy thuật dễ dàng trình độ vượt xa thực tế, còn có Tiểu Lôi Phù. . ." Trong lòng của hắn nghi hoặc, nhưng cũng không nghĩ nhiều, thu hồi đoản thương, kim thẳng, dao găm lại, ánh mắt thoáng nhìn thi thể Ngô Phá Giáp, lại buông những vật đoản thương này xuống.

"Ngô thống lĩnh, ngươi bị yêu vật phụ thể mà chết, phơi thây không rõ, ta giúp ngươi nhập thổ vi an, coi như thù lao lấy mấy món pháp khí này đi." Thâm Lạc ôm thi thể Ngô Phá Giáp, bỏ vào một cái hồ to bên cạnh.

Vào thời khắc này, "Lạch cạch" một tiếng, một cái bao vải từ trên thân Ngô Phá Giáp rớt xuống.

"A, đây là vật gì?" Thâm Lạc trước buông thi thể Ngô Phá Giáp xuống, sau đó nhặt lên bao vải kia, mở ra xem.

Trong bao vải đựng ba bình thuốc, trắng, lam, vàng, trên bình thuốc màu trắng dán nhãn là ba chữ nhỏ "Tích Cốc Đan".

"Tích Cốc Đan!" Ánh mắt Thẩm Lạc sáng lên.

Trong Xuân Thu quan có loại đan dược này, hẳn đã nghe từ Bạch Tiêu Thiên, nghe nói phục dụng một hạt là có thể một ngày không đói, so với ăn ngũ cốc hoa màu còn tốt hơn rất nhiều.

Thẩm Lạc mở nắp bình ra, phát hiện trong bình là từng hạt đan dược nhỏ chừng đầu ngón tay, màu ngà sữa, có chừng mấy chục hạt, một cỗ mùi hương đan dược phả vào mặt.

Hắn rơi xuống động quật dưới lòng đất này không biết đã qua bao lâu rồi, bụng vừa vặn hơi đói, liền đồ ra một hạt, ngửa đầu ăn vào.

Lấy sự nghiên cứu của hắn về đan dược, chỉ nghe dược khí này liền biết chính là đan dược có ích vô hại, cho nên mới dám yên tâm ăn.

Đan dược vào bụng hoà tan, hóa thành một cỗ hơi ấm tràn ngập ra, cảm giác bụng đói lập tức biến mất không còn tăm tích. Thay vào đó, là một loại cảm giác no đầy rất nhỏ.

"Không sai, quả nhiên là linh đan diệu dược." Thẩm Lạc mừng thầm trong lòng, đẩy nắp bình lại.

Trên hai cái bình thuốc khác không dán nhãn hiệu, Thẩm Lạc mở hai nắp bình ra, phát hiện trong bình thuốc màu lam là một viên đan dược toàn thân óng lam, lớn chừng ngón cái, tản mát ra một cỗ mùi thuốc nồng nặc, dược khí hoàn toàn khác biệt với Tích Cốc Đan thanh đạm.

Mà trong bình thuốc màu vàng là hai viên đan dược màu xám bạc, mang theo một cỗ hương vị cay độc.

Thẩm Lạc kết hợp kiến thức lịch duyệt của mình, phỏng đoán hai loại đan dược này trên quý vượt xa Tích Cốc Đan, chỉ là dược hiệu cụ thể của chúng thì không rõ.

Trong bao, ngoại trừ ba bình đan dược, còn có bốn tấm phù lục, một ít ngân lượng, cùng một khối lệnh bài màu tím.

Bốn tấm phù lục, trong đó hai tấm giống như hồi phù dán trên dao găm đỏ sậm, phía trên màu sắc phù văn sáng rõ, hiển nhiên vẫn chưa dùng qua. Dịch tại bạch ngọc sách. Về phần hai tấm phù lục kia, một tấm là phù lục xích hồng lúc trước Ngô Phá Giáp dùng để phá huyền thuật Tam Mục Yêu Hồ. Cuối cùng là một tấm phù lục màu vàng, phía trên phù văn có chút huyền ảo, không biết công dụng là gì.

Bởi vì không ít phù lục chỉ có hiệu lực duy nhất một lần, bây giờ thể nội pháp lực hắn đã tới đáy, nên không ném thử.

Về phần những ngân lượng kia, hắn nhìn lướt qua thì không để ý đến nữa.

Thẩm Lạc lấy khối lệnh bài màu tím sau cùng lên xem, một mặt lệnh bài minh khắc một đồ án đầu hổ, mặt kia là hai chữ triện "Định quốc".

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 95: Hải Cốt Thần Bí

“Đầu hồ...còn có hai chữ ‘Định Quốc’, Ngô Phá Giáp hẳn chính là người trong công môn.” Hấn cầm Yêu bài lên, lẩm bẩm tự nói.

Hấn lật Yêu bài nhìn qua rồi nhanh chóng đặt trở lại, không khách khí thu toàn bộ vào trog bọc.

Làm xong hết thấy, hấn vận chuyển đất đá bên cạnh đắp lên người Ngô Phá Giáp để che đi thi thể.

Thảm Lạc cầm đám đồ Hỏa thương, đang khi đi bước tiếp thì đột nhiên quay đầu nhìn lại nơi đặt chân lúc đầu, trong đầu bất giác hiện lên hình ảnh Bát Quái quang trận kia.

Hỏa Thương, Hàn thương mới lấy được đều có uy lực bất phàm, không biết có dùng để phá được quang trận này không?

Ý nghĩ này vừa nổi lên, Thảm Lạc lập tức lại lắc đầu.

Hấn bây giờ tuy kiến thức với chuyện tu tiên còn nông cạn, nhưng cũng đủ để cảm nhận được Bát quái quang trận kia không biết là do vị cao nhân nào bố trí xuống mà hấn thậm chí không thể chân chính thúc giục pháp khí được. Để mình thử nghiệm vô ích chi bằng tiến về trước quan sát tiếp, nói không chừng còn có lỗi ra.

Thảm Lạc thu ánh mắt lại, lấy cây hàn thương sáng lấp lánh kia ra đồng thời tay kia cầm sẵn cây hỏa thương, cất bước tiến thẳng về trước.

Càng đi vào sâu trong động quật, địa thế càng thấp, không khí dần cũng trở nên có chút nặng nề, tựa như đang đi xuyên lòng đất vậy.

“Ồ!”

Thẩm Lạc đột nhiên dừng bước, đưa mắt nhìn bốn phía.

Hắn thực sự không phải cảm nhận xung quanh có động tĩnh gì mà là đột nhiên phát hiện ra thiên địa linh khí xung quanh nồng đậm hơn nhiều so với điểm dừng trước đó.

Hắn lập tức nhắm hai mắt lại, tinh tế cảm nhận thiên địa linh khí xung quanh, mơ hồ phát giác ra linh khí phía trước lại càng thêm nồng đậm.

“Hắn là phía trước có thiên tài địa bảo gì đó?”

Trong đầu Thẩm Lạc nảy sinh suy nghĩ như vậy, bản thân vô thức liền muốn bước nhanh chân hơn, nhưng lý trí lại ngăn cản hắn hành động lỗ mãng.

Kết quả hắn đi về phía trước chưa tới ba mươi bước liền phát hiện mảng đá màu trắng bắt đầu thay đổi không ít, ánh sáng trở nên mờ đục hơn nhưng thiên địa linh khí, đúng như hắn đoán, càng lúc càng thêm nồng đậm.

Lại đi về trước thêm một đoạn ngắn, một luồng sáng màu lục dọi mắt đột nhiên xuất hiện ở phía trước, trong bóng đêm nhìn rất bắt mắt.

“Rốt cuộc đến cuối rồi sao?”

Trong lòng Thẩm Lạc hơi động, hắn không tùy tiện tới gần, tay cầm hai cây thương, một trước ngực, một sau lưng rồi mới cẩn thận đi tới.

Lôi đi phía trước quả nhiên đã tới điểm cuối nhưng là do bị một tường đá chặn lại.

Sau vách đá tựa như có một khoảng trời đất khác bởi ánh sáng màu lục dịu dịu kia là phát ra từ một cái khe ở trên vách đá.

Thẩm Lạc nhìn sâu vào trong khe hở, chỉ có thể nhìn thấy chút ánh sáng mờ mờ, nhưng luồng linh khí nồng đậm từ trong tràn lan ra, hiển nhiên ngọn nguồn không ở nơi đây, bởi linh khí chỗ này không lớn như vậy, vậy thì chỉ có thể là từ phía sau vách đá.

Mắt Thẩm Lạc hiện lên nét hiếu kỳ, hắn đưa tay gõ hai cái lên vách đá, chỉ nghe một hồi âm thanh ‘tùng tùng’ vọng lại.

Thẩm Lạc thấy vậy, một tay nhấc lên, truyền hết pháp lực còn sót lại trong người vào trong hỏa thương, tức thì một tầng ánh sáng màu đỏ bùng lên trên thân thương.

Chỉ nghe ‘phập’ một tiếng, hỏa thương nhoáng cái đã đâm cả mũi lẫn một phần cán thương vào trong vách đá.

Theo lực cản truyền lại mà tính toán thì vách đá này cùng lắm chỉ dày hơn một tấc.

Thẩm Lạc lật tay nhổ hỏa thương ra rồi lại tiếp tục đâm thêm một cái.

Cứ như thế liên tiếp bảy tám lần, trên vách đá đã có thêm bảy tám lỗ thủng.

Pháp lực trong người hắn vốn không còn nhiều, qua mấy lượt hành động giờ đã hao hết, cũng may là trên vách đá đã xuất hiện một kẽ hở.

Thẩm Lạc quay người đi về, rất nhanh hắn mang kiếm được một khối đá lớn ở trong động quật rồi mang trở lại, tiếp đó vận khởi Tiểu Hóa Dương Công, hai tay nổi lên một tầng ánh sáng màu đỏ. Hắn nâng khối đá lên rồi ra sức đập về phía kẽ hở trên vách đá.

Đùng! Một tiếng nứt vỡ lớn vang lên, theo đó, vách đá bị đập để lộ ra một lỗ thủng to bằng cái thớt.

Khi hấn giơ tảng đá trong tay lên toan đập tiếp, vết rạn trên vách đá đột nhiên lan ra, tiếp đó tiếng ‘ầm ầm’ liên tiếp vang lên, cả vách đá trước mặt sụp xuống, đá vụn đá tảng lẫn loạn ra cả hai phía bốc lên một đám bụi đất.

Thảm Lạc đã sớm lùi ra xa, tránh không bị đá rơi vào người.

Ánh mắt hấn xuyên qua đám bụi đất còn chưa tan, nhìn về phía trước, phát hiện đằng trước khá rộng rãi sáng sủa. Đó là một khoảng không gian dưới đất rộng chừng năm, sáu mươi trượng.

Khắp xung quanh, phía trên đỉnh động có từng cọc măng đá màu trắng cực lớn tỏa bạch quang dịu mắt, còn ở chỗ giữa động là một ao nước hình vuông diện tích chừng bảy, tám trượng vuông, bên trong ao là đầy nước trong xanh nhìn thấy cả đáy.

Ánh sáng màu lục dịu dịu từ trong ao tỏa ra, soi sáng khắp khoảng không gian dưới lòng đất.

Ly kỳ nhất chính là, một bộ hài cốt hình người màu vàng nằm lơ lửng giữa khoảng không phía trên ao nước. Mỗi một nhánh xương đều óng ánh trong suốt, giống như lưu ly màu vàng, hơn nữa còn tỏa ra từng đợt ánh sáng màu vàng kim, thực sự rất quý dị.

Hài cốt này dù gì cũng chỉ là một vật chết nhưng không biết vì nguyên nhân gì lại có thể lửng không nằm lơ lửng như vậy.

“Nước!”

Thảm Lạc sau khi mất cả buổi nhìn chăm chăm vào bộ hài cốt màu vàng kia, lúc này mới đưa mắt nhìn vào trong ao nước xanh biếc, trong lòng

mừng rỡ.

Chỉ cần có nước, hẳn liền có thể thông qua tu luyện, nhanh chóng khôi phục pháp lực.

Lại nói thêm, thiên địa linh khí nơi đây vô cùng nồng đậm, cơ hồ gấp mười lần bên ngoài, tuyệt đối là nơi rất tốt để tu luyện.

Thâm Lạc quan sát kỹ càng không gian trước mắt, sau khi xác nhận không có nguy hiểm gì mới nhắc chân bước vào bên trong.

Hắn không đi tới chỗ cái ao ngay mà tiếp tục quan sát một lượt khắp xung quanh, lông mày không khỏi nhíu lại.

Không gian dưới lòng đất này ngoài ao nước chỗ trung tâm và bộ hài cốt trên đó thì chẳng có điểm nào đặc biệt nữa, bốn phía chỉ là một mảng mảng đá bình thường, vách đá khắp xung quanh cũng không có cửa ra vào.

“Lẽ nào nơi này thực sự không có cách để thoát ra?” Thâm Lạc thì thào tự nói, nhưng hẳn cũng không lo lắng quá mức.

Hắn hiện tại chỉ đang ở trong mơ mà thôi, cũng không phải chân thân thực sự bị vây khốn, dựa theo kinh nghiệm từ hai giấc mơ trước, qua một khoảng thời gian là có thể thoát ra, quay lại thực tế.

Nhưng như vậy thì lần nhập mộng này hẳn cũng chỉ có thể dừng mãi trong cái không gian dưới đất này.

Thâm Lạc rất nhanh khôi phục tâm tình, bước tới bên bờ ao, nhìn hai hốc mắt bộ hài cốt màu vàng kia một chút liền rời mắt, nhìn về phía ao nước màu xanh.

Mặc kệ thế nào, trước khôi phục pháp lực rồi tính sau.

Nhưng ở khoảng cách gần nhìn xuống, ao nước xanh biếc này lộ ra chút cổ quái.

Hắn tiện tay nhặt một tảng đá lên, ném vào trong ao. “Tùm” một tiếng, hòn đá chìm vào trong ao, tuyệt không thấy gì khác thường.

Nhưng Thẩm Lạc vẫn chưa hoàn toàn yên tâm, sau một thoáng trầm ngâm, hắn ngồi xổm xuống, đưa một ngón của bàn tay trái vào trong nước ao, tay còn lại nắm chặt một thanh đoản nhận màu đỏ sậm, phòng khi phát hiện có gì bất thường liền đoạn chi bảo vệ tính mạng.

Kết quả là chỉ thấy nước ao hơi lạnh, có vẻ chẳng khác gì nước bình thường.

Thẩm Lạc duy trì tư thế này suốt thời gian khoảng nửa nén nhang, sau khi thấy vẫn không có gì khác thường mới yên lòng, cởi cái bọc chứa đám đồ đoàn, pháp khí qua một bên rồi bước vào trong ao.

Vào thời khắc nào, ánh sáng màu vàng kim từ mặt ngoài khỏi hài cốt lơ lửng trên ao đột nhiên sáng bùng lên.

Ánh sáng màu vàng kim chiếu rọi lên người Thẩm Lạc, theo đó một lực bài xích lãng không xuất hiện, đẩy cả người Thẩm Lạc ra phía ngoài.

Chỉ là lực bài xích này cũng không mạnh lắm, hắn vẫn có thể chịu được.

Thẩm Lạc ngẩng đầu nhìn bộ hài cốt màu vàng kia, thoáng có chút ngạc nhiên.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 96: Tư Chất Tăng Nhiều

Lúc hấn dùng ngón tay thăm dò ao nước, hơn phân nửa lực chú ý đều ở trên bộ hài cốt màu vàng này, thậm chí hai tai dựng lên cẩn thận lắng nghe. Nhưng từ đầu đến cuối vẫn không phát hiện có dị dạng gì.

"Có lẽ là có người lấy bộ hài cốt này làm trung tâm, bày ra pháp trận gì đó?" Ý niệm trong đầu Thẩm Lạc chuyển động, lần nữa cất bước vào trong ao.

Ông!

Kim quang trên hài cốt lập tức lần nữa sáng lên, sinh ra lực cản tăng mạnh gấp bội.

Thân thể Thẩm Lạc lay động một cái, liền đứng vững.

"Quả nhiên có gì đó quái lạ!" Thẩm Lạc nhìn hài cốt màu vàng, trong miệng lầm bầm một tiếng, lần nữa bước tới phía trước một bước.

Kim quang trên hài cốt lần nữa tăng vọt, càng phát ra một tiếng gào thét phảng phất bị khiêu khích.

Một cỗ lực đẩy to lớn từ trong kim quang lộ ra, tác động lên người Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc hơi biến sắc, muốn gượng chống lại nhưng không nổi, không tự chủ lui về sau một bước.

Sau một bước lui này của hắn, kim quang trên hải cốt lập tức ảm đạm đi rất nhiều, lực đẩy thâm thấu ra cũng đột nhiên yếu bớt.

Bước chân Thâm Lạc xê dịch, ổn định thân hình, trong lòng đột nhiên sinh ra hứng thú thật lớn.

Hải cốt này không cho phép người tới gần, tất nhiên là có mục đích, nói không chừng chính là điểm mấu chốt để rời khỏi nơi này, cũng có thể là trong ao phía dưới hải cốt này cất giấu bảo vật gì đó?

Bất quá hiện tại pháp lực thể nội hắn hoàn toàn không còn, không thể tùy tiện vận dụng thủ đoạn tới gần dò xét.

Hắn thở nhẹ một hơi, lui tít ra phía ngoài ao nước khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt vận chuyển công pháp vô danh.

"Àm!"

Thiên địa linh khí nồng đậm phụ cận ba động kịch liệt, như là hồng thủy vỡ đê, mãnh liệt tụt đến thân thể hắn.

Thâm Lạc giật nảy cả mình, bởi vì tốc độ thiên địa linh khí này tụt đến, so với lúc tu luyện trong thế giới hiện thực trước đó nhanh đâu chỉ gấp trăm lần!

Bất quá hắn rất nhanh kịp phản ứng, tăng tốc vận chuyển công pháp vô danh, tận lực thu nạp thiên địa linh khí nồng đậm này, chuyển hoá nó thành pháp lực.

Quá trình này diễn ra thuận lợi, thiên địa linh khí mỗi lần được đưa vào đan điền, liền dễ như trở bàn tay chuyển hóa thành pháp lực.

Đan điền trống rỗng của hần cấp tốc trở nên tràn đầy, trong chốc lát liền khôi phục như lúc toàn thịnh.

"Dù linh khí nơi này nồng đậm, cũng không nên như thế chứ?" Thâm Lạc mở to mắt, mặt mũi tràn đầy vẻ ngạc nhiên.

Ánh mắt Thâm Lạc lần nữa nhìn về phía bộ hài cốt màu vàng giữa không trung, do dự một chút, sau đưa tay lấy từ bên cạnh ao nước một thanh dao găm đỏ sậm, bấm niệm pháp quyết thúc giục.

Dao găm đỏ sậm từ trong tay hần đằng không bay lên, nhẹ nhàng rung động không thôi.

"Đi!"

Thâm Lạc bấm tay một cái, dao găm lập tức hóa thành một đạo quang ảnh đỏ sậm, vọt tới phía hài cốt màu vàng, trong chớp mắt đến cách hài cốt không đến hai trượng.

"Ông" một tiếng!

Hài cốt màu vàng lập tức sinh cảm ứng thả ra kim quang. Dao găm đỏ sậm phảng phất lâm vào vũng bùn, tốc độ phi độn giảm nhiều, lại đi tới ước chừng một thước, liền đình trệ ở giữa không trung, không cách nào tiến thêm được.

Bất quá hài cốt lộ ra lực bài xích tựa hồ giới hạn vật thể tới gần nó, Thâm Lạc ngồi bên cạnh ao, mặc dù bị kim quang chiếu trúng, cũng không cảm nhận lực đẩy gì.

Thâm Lạc bấm pháp quyết thúc giục, dao găm đỏ sậm lại rung ong ong một trận, lại bay về phía trước gần một tấc.

Ngay sau đó "Ầm" một tiếng, dao găm như gặp phải trọng kích nhanh như chớp xoay một vòng bay ngược ra sau, rơi thẳng xuống mặt đất, quang mang trên mũi dao ảm đạm, tựa hồ bị hao tổn không nhẹ.

Não hải Thẩm Lạc đau đón một hồi, phảng phất bị người dùng gậy hung hăng đánh một cái, nhin không được rên khẽ một tiếng, mắt tối sầm lại.

Hắn vội nhắm hai mắt, âm thầm vận chuyển công pháp, lúc này mới dần dần tỉnh táo lại.

Hắn thở dài một hơi, lần nữa ngẩng đầu nhìn lên.

Hài cốt màu vàng chỉ lẳng lặng lơ lửng ở nơi đó, quang mang không còn, tựa như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Thẩm Lạc sau một phen suy tính, một tay thò vào trong nước, thầm vận không thủy thuật.

Mặt nước phía dưới hài cốt màu vàng "Soạt" một tiếng, một bàn tay bằng nước màu xanh lá lớn gần trương vọt ra khỏi mặt nước, vô cùng nhanh chóng chộp tới hài cốt màu vàng.

Đại thủ xanh biếc vừa mới xuất hiện, quanh thân hài cốt màu vàng lại loé lên kim quang, dễ như trở bàn tay nghiền nát đại thủ xanh biếc này.

Sắc mặt Thẩm Lạc trầm xuống, hai tay đều đưa vào trong nước.

Rầm rầm!

Tất cả các nơi ao nước vỡ ra, từng lục thủ, thủy thẳng, rắn nước, những vật này bắn ra, từ bốn phương tám hướng bay tới hài cốt màu vàng.

Trên hài cốt màu vàng đại thịnh kim quang, dưới sóng ánh sáng dập dờn, tất cả thủy thủ thủy thẳng đều vỡ vụn ra dễ như trở bàn tay.

Thẩm Lạc thấy vậy, lộ ra nụ cười khổ.

Thực lực của mình vẫn quá mức nhỏ yếu, nếu như hắn có tu vi như Ngô Phá Giáp, La đạo nhân, cũng không thúc thủ vô sách như vậy.

Hắn ngơ ngác nhìn bộ hài cốt màu vàng, trầm ngâm một lúc lâu sau, cắn răng một cái, cầm lấy cây hỏa thương trên đất, một cây hàn thương, đứng dậy đi đến lối vào.

Sau gần nửa canh giờ, thân ảnh Thẩm Lạc xuất hiện lần nữa bên ao nước, sắc mặt âm trầm như nước, khoe miệng và trên cánh tay đều có mấy chỗ bị trầy da.

"Chẳng lẽ lại bị nhốt ở đây sao?" Thẩm Lạc nhìn bộ hài cốt lơ lửng giữa không trung, thì thào nói.

Vừa rồi hắn thừa dịp pháp lực thể nội dồi dào, lần nữa thử đột phá Bát Quái Quang Trận trước đó. Kết quả hao hết sức lực, vẫn như cũ không cách nào rung chuyển mây may.

Thẩm Lạc thở dài, lần nữa khoanh chân ngồi trong ao, nhắm hai mắt lại.

Nếu không cách nào rời đi, hắn dứt khoát ở đây thử trùng kích công pháp vô danh đệ nhị trọng. Dù sao nơi này thiên địa linh khí dồi dào không phải ngoại giới có thể so sánh, cho dù là ở trong giấc mộng, bản thân có thể cảm thụ một phen, về sau tu luyện sẽ có chỗ tốt.

Kết quả cũng không lâu lắm, hắn liền mở mắt ra, tròng lớn hai mắt, mặt mũi tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Ngay vừa rời, huyết Tử Cung dưới pháp lực xông lên, lại buông lỏng ra hơn phân nửa.

Phải biết, trước đây trong hiện thực, hắn đã hao hết tâm tư, hao hết pháp lực cũng không thể rung chuyển nó mảy may.

Chênh lệch trước sau này, không khỏi quá lớn đi?

Kinh ngạc xong, Thâm Lạc vẫn không đình chỉ vận công, tiếp tục thôi động pháp lực trùng kích huyết Tử Cung. Kết quả chỉ vừa đi vừa về trùng kích mấy lần, huyết Tử Cung bỗng nhiên mở rộng!

Thâm Lạc mừng rỡ trong lòng, tiếp tục thôi động pháp lực ở trong Nhâm mạch đẩy về phía trước, rất nhanh đến chỗ huyết Thiên Đột, gõ quan trùng kích.

Huyết Thiên Đột bị pháp lực xông lên, rất nhanh cũng buông lỏng, lụp đi lụp lại đánh sâu vào mấy lần, huyết này cũng bị đột phá.

Thâm Lạc thở phào một cái, khó nén kích động trong lòng.

Huyết Tử Cung có lẽ là ngẫu nhiên, nhưng huyết Thiên Đột cũng bị đột phá nhẹ nhõm như vậy, cũng không phải là ngẫu nhiên có thể giải thích.

"Hắn là sau khi ta nhập mộng, tư chất tu hành đã tăng nhiều?" Thâm Lạc âm thầm suy đoán.

Hắn càng nghĩ, càng cảm thấy có loại khả năng này. Lần thứ nhất thành công vẽ ra Tiểu Lôi Phù và Khu Quỷ Phù chính là ở trong giấc mộng, trước đó thôi động không thủy thuật, so với trong hiện thực linh hoạt gấp 10 lần, vừa mới tiếp dẫn thiên địa linh khí nhập thể, cũng có loại cảm giác dễ như trở bàn tay.

Hết thầy đã biểu lộ tư chất tu hành của hắn tốt hơn nhiều so với trong hiện thực.

Mặc dù loại chuyện tư chất đột nhiên biến đổi tốt lên là không thể tưởng tượng nổi, gần như không thể phát sinh, nhưng chuyện nhập mộng vốn là bí ẩn trùng điệp, trong mộng phát sinh cái gì, tự nhiên cũng rất có khả năng.

Trong lòng Thẩm Lạc chuyên nhanh các loại suy nghĩ, pháp lực thể nội cũng không dừng lại mảy may, như cũ sử dụng công pháp vô danh, đánh thẳng vào huyết khiếu khắp cơ thể.

...

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 97: Đột Nhiên Tăng Mạnh

Vách đá chỗ lối vào không gian dưới lòng đất bị phá, thiên địa linh khí nồng đậm lập tức tăng tốc tỏa ra khắp thông đạo động quật, rất nhanh sau đó lan tràn tới tận cửa động quật.

Xung quang miệng cửa vào động quật, đám đất bùn đá vụn đột nhiên rung ring vài cái rồi một chút bùn đá kéo nhau rơi xuống.

...

Thẩm Lạc một lòng chìm đắm trong tu hành, hoàn toàn quên đi thời gian, mai tới khi bụng đói ngấu không chịu nổi mới dừng lại, lấy một viên Tích Cốc đan ra ăn, cảm giác đói khát trong người liền nhanh chóng tan biến.

Sau một ngày gần như khổ tu liên tục, hiệu quả trùng kích khiếu huyết đạt được rất rõ rệt, khiếu huyết Nhâm Mạch đã có khoảng ba phần mười được đả thông.

Cứ theo tốc độ này, cho hẳn thêm thời gian mười ngày là có thể tu luyện tầng thứ hai công pháp vô danh tới viên mãn.

Tốc độ này tuy thua tốc độ kinh người, một tối đã thành của tầng thứ nhất, nhưng so với tốc độ tu luyện thực tế thì đã đủ cho câu: Một trời một vực.

Thẩm Lạc nén sự hưng phấn trong lòng, một lần nữa nhắm hai mắt lại.

Cứ như vậy, trong những ngày kế tiếp, Thâm Lạc liền ở trong ao quên mình nhập định, không ngừng thổ nạp linh khí thiên địa có trong nước ao, vận chuyển pháp lực trùng kích từng khiêu huyết trong cơ thể, đồng thời cảm nhận được rõ ràng pháp lực trong người tăng tiến không ít.

Chớp mắt một cái, thời gian mười ngày đã trôi qua.

Thâm Lạc đột nhiên mở to hai mắt, miệng không tự chủ gầm lên một tiếng.

Tiếng gầm hùng hồn hữu lực, liên miên bất tuyệt, nhất thời không gian dưới đất tràn ngập âm thanh vang vọng.

Qua thời gian khoảng nửa nén nhang, hơi thở mang theo tiếng gầm như trống trận của hắn mới phát ra hết.

Giống như dự tính trước đó, trải qua khoảng thời gian tu luyện này, hắn đã đả thông hai mạch Nhâm – Đốc và tất cả các khiêu huyết trực thuộc, một lần hành động đưa tầng thứ hai công pháp vô danh tới viên mãn, đồng thời pháp lực trong người cũng tăng lên gấp bội.

Khẩu quyết tầng thứ hai công pháp vô danh đối ứng với ba tầng cảnh giới Luyện Khí kỳ bốn, năm, sáu, hắn lại chỉ dùng có mười ngày liền nhảy qua, tốc độ tu luyện này dù ở bất kỳ nơi nào cũng đều có thể xưng là kinh thế hãi tục.

Thâm Lạc cảm thụ được pháp lực minh mông trong đan điền, khóe miệng không khỏi lộ ra vẻ vui mừng, tay cầm theo thanh dao găm đỏ đậm bước lên bờ rồi biếm niệm thúc giục pháp quyết.

“Vèo”, một tiếng rít gào chói tai vang lên, theo đó, dao găm như vật sống từ trong tay hắn nhảy lên một cái.

Phù lục ở phần đuôi dao găm tỏa hào quang sáng gấp mấy lần khi trước, đồng thời thân dao cũng tỏa ra một tầng ánh đao màu xám vạch phá không khí tạo ra những tiếng xùy xùy!

“Đi!”

Thẩm Lạc bấm tay một cái, tức thì dao găm bắn nhanh như chớp, vàng sáng xám lên, chỉ nháy mắt nó đã vọt đi một khoảng mấy chục trượng, xẹt qua một cây măng đá màu trắng vừa thô vừa to.

Măng đá dài khoảng mấy trượng bỗng ‘rắc’ một tiếng, nửa phần trên chậm rãi rút xuống đập rầm lên mặt đất làm một đám bụi đất bốc lên.

Chỗ đứt trên măng đá cực kỳ trơn nhẵn, y như mặt kính.

Thẩm Lạc hài lòng gật đầu, triệu hồi dao găm quay về, nhưng đang lúc muốn đưa nó về chỗ cũ thì động tác trên tay đột nhiên dừng lại, ánh mắt nhìn thẳng về phía bên cạnh ao.

Chỗ đó có vách ao cao chừng nửa thước lưu lại dấu vết mức nước ở trên đó.

"Nước ao sao lại rút đi?" Thẩm Lạc nhớ rất kỹ trước khi hấn bước vào ao, nước trong đó gần đầy.

Hơn mười ngày nay, hấn đắm chìm trong việc tu luyện, chỉ khi đói mới vội vàng ăn Tích Cốc đan chứ không để ý việc nước trong ao có biến đổi.

“Chẳng lẽ là do việc mình tu luyện?” Thẩm Lạc rờ rờ cảm, bụng có chút khó hiểu.

Có điều hấn hiện tại làm sao chịu để chút việc nhỏ này trì hoãn công tác chính. Rất nhanh sau đó, hấn lại nhắm mắt tập trung tinh thần suy nghĩ, hồi

tướng lại trong đầu pháp quyết tầng thứ ba công pháp vô danh.

Tầng thứ nhất là dẫn khí rót tới tứ chi, tầng thứ hai là tu thông hai mạch Nhâm – Đốc, tầng thứ ba mục tiêu là đả thông tất cả kinh mạch khiêu huyết trong cơ thể, đạt tới cảnh giới khí chạy bách mạch mới xem là viên mãn, cũng là căn cơ để tiến cấp Tích Cốc kỳ.

Tu luyện tầng thứ ba liên quan rất nhiều tới kinh mạch khiêu huyết, mà kinh mạch khiêu huyết lại vô cùng phân tán, dẫn tới độ khó tầng ba này còn lớn hơn nhiều so với cả hai tầng trước cộng lại.

Có điều, Thẩm Lạc hôm nay tu luyện như có thần trợ giúp, tự nhiên sẽ không có phải lấn cấn gì. Sau hai lượt tỉ mỉ nhớ lại pháp quyết, xác nhận không sai sót gì, hấn liền bắt đầu tu luyện ngay.

Chớp mắt một cái, hai tháng nữa lại trôi qua.

Thẩm Lạc vẫn nhắm mắt khoanh chân ngồi trong ao nhưng nước ao lúc này đã giảm đi rất nhiều, chỉ có lại một lớp nước mỏng, sắp khô kiệt tới nơi.

Trên mặt hấn, ánh sáng màu lam lấp lóe lưu chuyển, chốc chốc lại bùng lên.

Trong lúc đó, thân thể hấn run lên, bên trong người đột nhiên có những âm thanh trầm đục như tiếng xào đậu liên tiếp truyền ra, ngay sau đó, vô số điểm sáng màu lam nổi lên khắp các nơi bên ngoài cơ thể hấn.

Mà giữa những điểm sáng màu lam này như có một đường nối những quang điểm lớn có, nhỏ có chạy khắp nơi trên cơ thể.

Phía trên đường cong này cũng thấy ánh sáng màu lam bùng lên, xuyên qua cả lớp áo quần đủ để người ta thấy khá rõ ràng.

Nhưng dị tượng này tới nhanh mà đi cũng nhanh.

Thời gian từ lúc bắt đầu tới khi kết thúc tối đa chỉ là hai, ba hơi thở, ánh sáng màu lam trên mặt Thẩm Lạc biến mất, hào quang từ cách kinh mạch, khiêu huyết, thứ tạo dị tượng ngoài thân cũng biến mất theo.

Hắn từ từ mở mắt, trong mắt thấy tinh quang bức người, hơn xa khi trước.

Trải qua hơn hai tháng dốc lòng khổ tu, hắn cuối cùng đã tu luyện viên mãn tầng thứ ba công pháp vô danh, khí đi trăm mạch đồng thời đạt tới tầng chín Luyện Khí kỳ.

Trong rất nhiều kinh mạch trên cơ thể Thẩm Lạc, pháp lực giống như một dòng thủy ngân hẹp dài lưu chuyển, tản mát ra chấn động mạnh mẽ, ước chừng tăng lên gấp ba lần.

Thẩm Lạc chớp chớp mắt, phát một tay lên.

Ánh sáng màu lam trong lòng bàn tay hắn chớp động, theo đó tầng nước mỏng mảnh trong ao bay lên nằm lơ lửng, nhưng hình dạng không thay đổi chút nào, chỉ là tầng đất đá dưới đáy ao chẳng thấy còn chút nước đọng nào nữa.

Nếu có cao nhân tinh thông Ngự Thủy thuật ở đây chắn chắn là vô cùng khiếp sợ.

Khống chế nước bay lên là thủ đoạn bình thường, nhưng nếu phải bảo đảm để hình dạng khi còn trong ao khi lên không vẫn giữ nguyên xi, hơn nữa không lưu lại mặt đất một giọt nào lại cần lực thao túng cực kỳ khéo léo, quan trọng nhất là dù tu vi đạt tới Tích Cốc hậu kỳ hay thậm chí Xuất Khiếu cũng chưa hẳn có thể làm được chuyện này.

Chỉ có điều vào lúc này, hài cốt màu vàng nằm ở không trung trên mặt ao đột nhiên bùng lên ánh sáng màu vàng kim đồng thời bắn ra một cỗ lực bài xích.

Ao nước mỏng lơ lửng giữa không trung bị ánh sáng màu vàng kim chiếu tới, ngay lập tức vỡ vụn ra thành trăm ngàn giọt nước vẩy ra khắp bốn phía xung quang, mắt thấy chỉ tích tắc là rơi xuống dưới mặt đất.

Thẩm Lạc điềm tĩnh vung hai tay lên, lòng bàn tay có ánh sáng màu lam chớp động.

Nước ao đang bắn tung tóe lập tức ngừng lại, từng giọt nước, từng dải nước hay thậm chí cả những giọt nước đã biến thành hơi nước đều bất động, nằm lơ lửng giữa không trung tạo ra một cảnh tượng kỳ lạ.

Hắn lập đưa tay lên đánh thêm một chiêu, tức thì giọt hay dải nước liền nhanh chóng tụ lại, thoáng cái tạo thành mấy luồng nước dài phóng qua hài cốt màu vàng rồi chậm rãi bay xung quanh người hắn.

Thẩm Lạc bấm niệm pháp quyết một chút, theo đó một dòng nước từ trong đó bắn ra, phân rã hóa mỏng, tựa như hình dạng lưỡi đao rồi xẹt cái cắt ngang qua một khối măng đá.

Một tiếng “xoẹt” bén ngọt vang lên, trên măng đá xuất hiện một vết cắt sâu tới quá nửa, trông như bị một lưỡi đao sắc bén cắt qua vậy.

Thẩm Lạc thấy cảnh này, nội tâm liền vui vẻ.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 98: Thông Linh

Trước kia mặc dù hắn có thể không thủy huyễn hóa ra những vật như thủy xà, thủy ung để tấn công địch, nhưng dòng nước mềm mại, năng lực công kích của những Thủy Thú này không mạnh. Bây giờ không thủy thuật của hắn tăng nhiều, ngưng tụ thành Thủy Thú, uy lực không thể so sánh nổi.

Bất quá hắn biết, ngự thủy thuật có uy lực như thế, một là vì tu vi hắn tăng nhiều, hai là do tư chất hắn đột ngột tăng lên.

Nếu trong hiện thực, cho dù hắn tiến giai đến Luyện Khí kỳ đỉnh phong, chỉ sợ cũng không có uy lực ngự thủy bực này.

"Không biết có thể thi triển Thông Linh Dịch Yêu thuật kia không?" Trong lòng Thẩm Lạc hơi động, đột nhiên nhớ tới Thông linh thuật.

Trước đó hắn nhiều lần thử Thông Linh Dịch Yêu thuật, nhưng đều thất bại. Hiện nay tu vi hắn đột nhiên tăng mạnh, đã đạt đến Luyện Khí kỳ đỉnh phong, trình độ thi pháp cũng tăng mạnh, nếu vậy thì có thể thành.

Nghĩ đến đây, trong lòng Thẩm Lạc một mảnh lửa nóng, cẩn thận thôi động mấy dòng nước trở về ao nước, bàn tay hắn dán lên phía trên, thâm vận Thông Linh Quyết.

Trước mắt hắn lập tức tối đen, thần thức xuất hiện trong không gian thức hải đen kịt.

Chỉ nghe thanh âm chung quanh leng keng không ngừng, từng điểm sáng màu lam nổi lên, có lớn có nhỏ, lít nha lít nhít, phảng phất vô số ngôi sao trên bầu trời đêm.

Thảm Lạc cảm thấy hơi kinh ngạc, bởi vì tình huống trước mắt, có chút khác biệt trước đó.

Đầu tiên là số lượng điểm sáng màu lam nhiều hơn rất nhiều so với trước, tiếp đó chính là độ lớn điểm sáng cũng phát sinh biến hóa.

Trước đó thi triển thông linh thuật, trong thức hải xuất hiện những điểm sáng màu lam này, lớn nhất cũng to bằng hạt đậu tằm, giờ phút này lớn nhất to chừng quả trứng gà.

Thảm Lạc nhìn về phía một điểm sáng màu lam lớn nhất phụ cận, thâm vận công pháp, dẫn đạo thần thức của mình đi qua đó, đồng thời toàn thân căng cứng, chuẩn bị tiếp nhận thi thuật thất bại, pháp lực hỗn loạn dẫn tới thống khổ.

Nhưng sự tình phát triển vượt quá dự liệu của hắn, thần thức hắn thuận lợi lan tràn qua, dễ dàng chui vào trong điểm sáng màu lam.

Điểm sáng màu lam kia đột nhiên biến lớn gấp trăm ngàn lần, trong nháy mắt tràn ngập phạm vi cảm nhận của hắn.

Thảm Lạc thấy hoa mắt, lúc kịp phản ứng đã xuất hiện trong một vùng không gian xanh mênh mang.

Không gian khắp nơi tràn ngập gợn nước lam quang, ào ào lưu động, phảng phất một mảnh biển lớn màu xanh lam.

Mà trong biển lớn màu xanh lam thành linh ẩn giấu từng cỗ khí tức sinh linh, số lượng rất nhiều, rải rác khắp nơi.

Có thể do khoảng cách quá xa, những khí tức kia cũng không rõ ràng.

Thẩm Lạc nhìn lại chung quanh, trong lòng hưng phấn dị thường.

Thông Linh Dịch Yêu thuật đến tận đây xem như thành công gần một nửa, trên Vô Danh Thiên Thư đã sớm ghi chép, tình hình trước mắt là do thông linh thuật đã đưa thần thức hẳn đến nơi thủy vực nào đó. Mà những khí tức dưới nước kia hẳn là yêu vật trong thủy vực đó.

Bất quá, muốn thông linh những yêu vật kia, cần thu phục nó trước, ký kết thông linh khế ước mới được.

Thẩm Lạc lập tức khuếch tán thần thức ra, tìm kiếm thu phục đối phương.

Thần thức hẳn tản ra, lập tức cảm ứng khí tức yêu vật ở đáy biển trở nên rõ ràng hơn.

Khí tức những yêu vật này có mạnh có yếu, đại đa số đều hơn mình, nhất là một ít yêu vật cường đại dị thường, khí tức cao như thương thiên, dày như đại địa, so với hẳn hiện tại cường đại hơn không biết gấp bao nhiêu lần.

Cho dù là các tồn tại Tích Cốc kỳ như La đạo nhân, Ngô Phá Giáp, Tam Nhân Hồ Yêu, so với những khí tức cường đại trong biển này, cũng lộ ra nhỏ yếu không gì sánh được.

"Không biết những yêu vật lợi hại này tu vi là gì? Ngưng Hồn kỳ? Xuất Khiếu kỳ? Hoặc là. . . ?" Thần thức Thẩm Lạc tìm tòi tra được những khí tức cường đại kia, lập tức kinh hồn táng đảm dờn đi, e sợ bị đối phương chú ý tới.

Đương nhiên, trong mảnh thủy vực màu lam này, không phải yêu vật nào cũng mạnh hơn hấn, thực lực chênh lệch cũng không nhiều so với hấn, có con còn yếu hơn.

Thảm Lạc không để ý đến những yêu vật nhỏ yếu kia, chuyên chú tìm kiếm yêu vật mạnh hơn mình một chút.

Căn cứ trên Vô Danh Thiên Thư ghi chép, Thông Linh Dịch Yêu thuật cơ bản chỉ có thể thu phục yêu vật có thực lực tương đương hoặc là yếu hơn mình, bất quá nếu có thể nắm thông linh thuật đến mức lô hỏa thuần thanh, cũng có thể hàng phục yêu vật mạnh hơn mình một chút.

Giờ phút này trạng thái hấn dũng mãnh phi thường, vận chuyển Thông Linh Dịch Yêu thuật nhẹ nhàng đến nói không nên lời, nên hấn muốn thu phục một đầu yêu vật lợi hại.

Thảm Lạc tìm một hồi, rất nhanh khóa chặt một mục tiêu, khí tức hơi mạnh hơn một chút so với mình, nhưng cũng không quá cường đại.

Giống như trước đó, hấn thôi động lực lượng thần thức chậm rãi đi qua, rất nhanh chạm tới mục tiêu.

Chỉ một thoáng, một cỗ yêu khí hùng hồn truyền tới, không yếu hơn Tam Nhãn Hồ Yêu kia, so với trước đó hấn cảm ứng lợi hại hơn không ít.

Thảm Lạc hơi chần chừ.

Trên Vô Danh Thiên Thư có ghi chép, Thông Linh Dịch Yêu thuật này thành công thì thôi, nếu thu phục yêu vật thất bại, hậu quả phi thường hồng bét, pháp lực hao tổn rất lớn thì không nói, pháp lực thể nội và lực lượng thần thức đều sẽ bị phản phê.

Phản phê này, so với trước kia câu thông lam quang trong thức hải thất bại đưa tới pháp lực phản phê thì lợi hại hơn rất nhiều, kinh mạch thể nội sẽ bị hao tổn, tối thiểu cần nằm trên giường một tháng, mới có thể khôi phục được.

Thẩm Lạc do dự một lát, cuối cùng cũng không lựa chọn dừng tay, chậm rãi bắt đầu vận chuyển thông linh thuật, thần thức thử câu thông với yêu vật kia.

Giờ phút này đang nhập mộng, dù thông linh thất bại, tạo thành nguy hại gì với thân thể, chắc hẳn cũng không quá ghê gớm.

Theo Thẩm Lạc vận chuyển thông linh thuật, khí tức yêu vật kia ba động một chút, nhưng lại yên tĩnh lại, tựa hồ mặc kệ không quan tâm đến hẳn.

Thẩm Lạc tiếp tục vận chuyển thông linh thuật, truyền lực lượng thần thức qua.

Liên tiếp trao đổi mấy lần, đối phương tựa hồ bị trêu chọc nhin không được.

"Người nào! Lại dám quấy nhiễu ta tu luyện!" Một giọng nói trầm trầm truyền tới, chấn động làm thức hải Thẩm Lạc khẽ run lên.

Trong lòng của hắn run lên, đoán chừng thực lực yêu vật này, không khỏi lại tăng lên một chút.

"Ta chính là tu sĩ Tiểu Mao Sơn nhất mạch Thẩm Lạc, đang thử tu luyện thông linh thuật. Vị Thủy tộc đạo hữu này, không biết có nguyện ý ký kết thông linh khế ước với ta không?" Thẩm Lạc không khách khí chút nào, nói lên đại kỳ Tiểu Mao Sơn.

"Thông linh khế ước? Tu sĩ Nhân tộc, ngươi là đang vũ nhục ta?" Thanh âm ngọt ngào tức giận, gào thét chấn động làm lực lượng thần thức hắn run rẩy.

Thẩm Lạc cũng không kinh ngạc với tình huống này. Căn cứ Vô Danh Thiên Thư thuật lại, phần lớn Yêu tộc là loại kiệt ngạo bất tuân, thông linh thuật sẽ hạn chế nó tự do, cho nó một loại cảm giác bị nô dịch. Những yêu vật linh trí chưa mở thì còn tốt, còn Yêu tộc đã mở linh trí thì đại đa số đều không muốn trở thành thông linh thú của người khác.

"Đạo hữu không nên tức giận, tại hạ có thể cam đoan, sẽ không để ngươi rơi vào trong nguy hiểm, mà mỗi lần triệu hoán đạo hữu, tại hạ đều có thể bỏ ra một chút thù lao ngươi muốn." Thẩm Lạc nói nhanh ra điều kiện của mình.

"Tiểu nhi! Xem ở phân lượng tổ sư Tiểu Mao Sơn, ta có thể không so đo tội ngươi mạo phạm, lập tức rút đi cho ta!" Yêu tộc kia nghiêm nghị gào thét.

"Đạo hữu thật không suy tính một chút sao? Trở thành thông linh thú của ta thì chỗ tốt cũng không ít. Chỗ lực địa ta, có đông đảo thủy vực và linh tài, đối với ngươi tu luyện tất nhiên rất có ích lợi." Thẩm Lạc chậm rãi nói.

"Grào!" Yêu vật kia không nói gì thêm, dùng một tiếng gầm thét chói tai đáp lại.

Cỗ gầm thét này cũng không phải là gầm rú bình thường, một lực chấn động từ trong tiếng rống giận dữ truyền tới, phảng phất một thanh đại chùy, hung hăng đánh vào trong đầu của hắn.

Thức hải Thẩm Lạc đau nhức kịch liệt, mắt tối sầm lại, trong lòng không khỏi tức giận.

"Tốt, nếu đạo hữu không phối hợp như thế, vậy nhìn xem ngươi có thể ngăn cản được thông linh thuật của ta không!" Hắc hừ lạnh một tiếng, vận chuyên pháp quyết Thông Linh Dịch Yêu thuật cưỡng ép thu phục.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 99: Triệu Hoán Thú

Trong lòng hấn tưng niệm chú ngữ, từng cái từng cái phù văn màu đen thuận theo thần thức của hấn, cách không thăm thấu sang Yêu vật phía đối diện.

Yêu vật kia lập tức gào lên một đầy đau đớn.

Có điều sau một khắc, một lực chấn động lại lần nữa phản kích về hướng thức hải của Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc đã sớm có phòng bị. Lực lượng thần thức trong thức hải đột nhiên nội liễm, hình thành một bức tường chắn vô hình.

“Phanh” một tiếng! Thức hải của hấn đột nhiên chấn động nhưng không có cảm giác đau đớn gì.

Thẩm Lạc cười lạnh, tăng tốc vận chuyển Thông Linh Lao Dịch Yêu chi thuật, tức thì càng nhiều phù văn màu đen chậm rãi bay ra, thăm thấu vào phía đối diện.

Yêu vật ở phía đối diện lại không phát ra âm thanh đau đớn, hiển nhiên nó cũng có phòng bị.

“Tiểu tử, bằng chút tu vi ấy cũng muốn cưỡng ép thu phục ta? Há há!” Sau một hồi lâu, yêu vật đối diện lên tiếng châm chọc, giọng điệu đầy vẻ mỉa mai.

Thẩm Lạc không đáp mà tiếp tục vận chuyển Thông Linh chi thuật. Một mảng lớn phù văn màu đen liên tục sinh ra, không ngừng thẩm thấu vào phía đối diện.

Yêu vật trước mặt cũng không nói gì thêm, càng không gào thét phản kích, chỉ chuyên tâm chống lại Thông Linh chi thuật.

Bốn bề tĩnh lặng, một người một yêu nhất thời tạo thành tình cảnh như hai kẻ thi bào sức đối phương.

Nháy mắt một cái, thời gian một bữa cơm lại trôi qua.

Phù văn màu đen do Thẩm Lạc thả ra không hề giảm bớt, trái lại càng lúc càng nhiều thêm, có điều sức chống cự của Yêu vật đối diện cũng không yếu đi mà càng lúc càng cứng cỏi.

Với tình hình, Thẩm Lạc cũng không có gì bất ngờ.

Theo hần phán đoán, đối phương là một con Yêu cấp Tích Cốc Kỳ nên chắc chắn sẽ không thể thu phục một cách dễ dàng, vậy nên hần đã chuẩn bị sẵn tinh thần cho một cuộc chiến kéo dài.

Thẩm Lạc nín hơi tập trung tư tưởng, toàn lực vận chuyển Thông Linh chi thuật.

Vận chuyển thuật này cần tập trung toàn bộ tinh thần, không cách nào phân tâm vận cộng thu nạp linh khí thiên để hồi phục, chỉ có thể bằng pháp lực bản thân mà cứng đối cứng.

Cũng may hiện giờ pháp lực trong người hần đã khá thâm hậu, đủ để duy trì vận chuyển Thông Linh Lao Dịch Yêu chi thuật một thời gian dài.

Thẩm Lạc hiện tại càng thêm quyết tâm. Hắn thực sự muốn xem là bản thân mình hao hết Pháp lực trước hay đối phương chống đỡ hết nổi trước.

Một canh giờ trôi qua rất nhanh, phù văn màu đen mà Thẩm Lạc phóng ra vẫn dày đặc như cũ, Yêu vật đối diện vẫn cứng cỏi chống đỡ như trước.

Hai canh giờ trôi qua, mọi thứ vẫn như thường...

Sau ba canh giờ, pháp lực trong người Thẩm Lạc đã hao hơn nửa.

Có điều, toàn lực vận chuyển Thông Linh chi thuật lâu như vậy khiến lĩnh ngộ của hắn với thuật này dần dần thêm sâu sắc, thi triển cũng càng lúc càng thuận lợi. Vốn phải vận khởi mười thành pháp lực mới đạt tới hiệu quả uy hiện, hiện tại chỉ cần bảy thành pháp lực là đủ rồi.

Phát hiện này khiến Thẩm Lạc âm thầm mừng rỡ, một mặt càng thêm dụng tâm vận chuyển Thông Linh chi thuật, một mặt tiếp tục dốc lòng tìm hiểu.

Cứ như vậy thêm hai canh giờ nữa, theo lĩnh ngộ của hắn với Thông Linh chi thuật càng lúc càng tăng tiến, trước mắt chỉ cần vận khởi chừng năm thành pháp lực là đủ duy trì thủ đoạn Thông linh như trước, mà sức ngăn cản của yêu vật đối diện rõ ràng đã bắt đầu suy yếu.

“Không thể nào! Người rõ ràng kém xa tam làm có thể còn dư lực!” Yêu vật không tin nổi, giận dữ rống lên.

“Tiểu Mao Sơn Thông Linh bí thuật của ta rất tinh diệu, Thủy tộc như ngươi há có thể tưởng tượng, khôn thì mau đầu hàng, ngoan ngoãn làm Thông Linh thú của ta, điều kiện trước đây không thay đổi.” Thẩm Lạc lạnh lùng hừ một tiếng, đáp.

“Mơ tưởng! Ta xem ngươi rốt cuộc kiên trì được bao lâu!” Yêu vật gào khàn cả giọng, đồng thời lực ngăn trở đột nhiên tăng thêm mấy phần.

Thẩm Lạc không kinh sợ mà còn lấy làm mừng. Chiến đấu kiểu bào sức này tối kỵ chính là giận dữ mất bình tĩnh, hết thấy phải dựa theo trình tự thích hợp nhất với bản thân mà tiến hành, không nóng vội cũng không được sợ hãi chùn chân thì mới có thể kiên trì tới cùng.

Quả nhiên không lâu lắm sau đó, lực ngăn cản của yêu vật đối diện rất nhanh suy yếu về mức ban đầu, đồng thời nó bắt đầu phát ra từng hồi tiếng rên nho nhỏ.

Theo thời gian trôi, lực ngăn cản của yêu vật càng lúc càng yếu đi, tiếng rên rĩ dần biến thành kêu thảm, ý chí chống đỡ cũng gần như chạm đáy nhưng nó vẫn còn ương ngạnh chống cự.

Tới canh giờ thứ chính, tiếng kêu thảm từ phía đối diện gần như không còn, nếu không phải vẫn còn cảm nhận được khí tức yêu vật kia, Thẩm Lạc còn cho là nó đã đi đời rồi.

Có điều tình cảnh của Thẩm Lạc cũng không khá khẩm mấy, pháp lực trong người còn chưa tới một thành, hiển nhiên cũng đã tới cực hạn, chỉ là phù văn màu đen phóng ra từ người hắn vẫn dày như cũ, nhưng yêu vật đối diện vẫn không có ý chịu khuất phục.

“Ngươi đã ngu xuẩn lỳ lợm như thế, ta không thể làm gì khác hơn là mạt sát linh trí ngươi!” Thẩm Lạc che giấu sự lo lắng trong lòng, mở miệng đe dọa đồng thời thúc giục pháp lực còn lại trong cơ thể, tức thì phù văn màu đen đột nhiên như bùng nổ, khí thế như che trời, dũng mãnh lao về phía đối diện, bộ dáng tràn ngập sát ý.

“Đừng...đừng, ta...ta đầu hàng, nguyện ý là Thông Linh thú cho các hạ...” Vào thời khắc này, một tiếng nói vô cùng yếu ớt vang lên đồng thời lực ngăn trở cũng hoàn toàn biến mất.

Thẩm Lạc nghe vậy, vội vàng dùng chút ít pháp lực còn lại vận chuyển Thông Linh Lao Dịch Yêu chi thuật, đồng thời vận khởi lực lượng thần thức hòa lẫn vào trong đó, rất nhanh liền ngưng tụ ra một cái Thông linh tiêu ký, đem nó truyền đi, thuận lợi dung nhập vào cơ thể Yêu vật đối diện.

Giữa hắn và Yêu vật đối diện lúc này lập tức sinh ra một loại câu thông tâm thần.

Sự căng thẳng trong lòng lập tức được buông lỏng, hắn vội vàng dùng Thông Linh chi thuật lại, cảm thấy mắt hơi hoa lên, thần thức ý niệm một lần nữa quay lại không gian dưới lòng đất.

Pháp lực trong người hắn hiện tại chẳng còn chút nào, đan điền trống rỗng bắt đầu trở nên hỗn loạn, đồng thời Tinh Thần lực cũng bị hao tổn cực kỳ nghiêm trọng.

Thẩm Lạc chưa bao giờ đột sức lớn như thế, thân thể có cảm giác như bị vắt kiệt.

Hắn toan ngồi xếp bằng lại nhưng cơ thể không thể kiên trì thêm, cứ thế ngã đầu ngã vật ra sau, lâm vào trạng thái mê man.

Không biết qua bao lâu, Thẩm Lạc mới yếu ớt tỉnh lại.

Trong đan điền vẫn là một khoảng trống rỗng, bụng dính lưng như ba ngày ba đêm không ăn gì.

Thẩm Lạc lấy lại bình tĩnh, lấy một viên Tích Cốc đan ra ăn rồi lập tức ngồi xếp bằng.

Không thấy hẳn cử động gì nhưng một tầng nước mỏng dưới đáy ao tức tốc tụ về một chỗ đất bằng ở trước người hẳn, không chờ hải cốt màu vàng có phản ứng gì, đám nước đã rất nhanh quay đều xung quanh người hẳn.

Thẩm Lạc nhắm mắt vận chuyển công pháp vô danh, bắt đầu tiến hành thu nạp linh khí từ nước ao và không gian xung quanh.

Sau khi nước trong ao rút đi, linh khí trong không gian này cũng bắt đầu giảm xuống nhưng hiện tại vẫn khá nồng đậm.

Hơn một khắc đồng hồ sau, khi Thẩm Lạc lần nữa từ từ mở mắt ra, trong mắt lại thấy ánh sáng chớp động đồng thời pháp lực cũng đã khôi phục hoàn toàn.

Thẩm Lạc có phần nôn nóng đứng lên, đi tới chỗ cạnh ao, đưa một tay xuống chộp một cái, vốc lên một chút nước ao màu lục, tay còn lại duỗi một ngón ra điểm một cái, miệng phối hợp đọc chú ngữ.

Đám nước ao lập tức kia lập tức lấy lòng bàn tay hẳn làm trung tâm, bắt đầu chuyển động, hình thành một vòng xoáy lớn chừng bàn tay.

Xoáy nước rời tay bay lên không trung, nó tiếp tục xoay tròn nhưng càng lúc càng lớn, chớp mắt đã to bằng cái thớt, hơn nữa ở trung tâm vòng xoáy còn mơ hồ nghe thấy tiếng gầm trầm đục.

“Bắt đầu!”

Thẩm Lạc bấm niệm pháp quyết một chút, chỗ trung tâm vòng xoáy thành linh xuất hiện một cái động nước tối đen như mực, đồng thời một luồng Yêu khí nhàn nhạt từ trong bắn ra, bên trong lò mò thấy bóng dáng một thân thể như bị kéo dài.

Bóng dáng kia “Rầm” một tiếng, rơi âm âm trên mặt đất, đợi khi yêu khí thu lại, lộ ra một quái vật nửa người nửa tôm màu đỏ cam dài khoảng bốn thước.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 100: Hà Quái Đầu Tôm

Đầu của nó là một đầu tôm cứng rắn, trên đầu có hai cây xúc tu thật dài uốn lượn rủ ra sau, thân thể lại có hình người, tay chân đều đủ, trên thân còn mặc một bộ giáp da màu đỏ cam, sau hông còn kéo theo một cái đuôi hình cung.

Mà trên một tay hà quái, thỉnh thoảng còn đang nắm một thanh thiết chuỳ màu vàng óng cao ngang Thảm Lạc, tương tự quả bí đao, phía trên còn có mấy cái gai nhọn thô to, nhìn có chút dữ tợn, lại có một tầng lam quang từ bên trong ần ần lộ ra, hiển nhiên không phải binh khí tầm thường.

Hà quái hiện thân xong, đoàn vòng xoáy nước kia chớp động mấy lần, nhanh chóng khép kín biến mất, tựa hồ đoàn nước ao kia đã bị tiêu hao hết.

Thảm Lạc sớm đã lui mấy bước, giữ khoảng cách với hà quái hai ba trượng, tò mò quan sát trên dưới.

Hà quái cũng không mở miệng nói chuyện, một đôi mắt đen bóng trừng mắt nhìn Thảm Lạc, ần ần còn mang theo một chút e ngại.

"Người tên là gì?" Thảm Lạc dò xét hà quái một hồi, thu hồi ánh mắt, mở miệng hỏi.

"Chùy Đầu." Hà quái trầm mặc một lát, mới bắt đầu dĩ mở miệng nói, thanh âm hơi ồm ồm.

"Chùy Đầu? Chỉ vì đầu người giống như cái chùy sao?" Thẩm Lạc cũng không để ý thái độ đối phương, nhìn thoáng qua đầu của hà quái, có chút buồn cười.

Chùy Đầu nghe vậy, tay không khỏi nắm chặt thiết chùy màu vàng óng, hai cây xúc tu thật dài trên đầu run lên, nhìn như đang tức giận.

"Chùy Đầu đạo hữu chớ giận, chỉ cần trong lòng không để tâm vào chuyện vụn vặt, đầu nhọn chút thì lo gì chứ? Thế gian người tướng mạo kỳ lạ vô số, kẻ có kỳ mạo hẳn là kỳ nhân! Người ngày sau giúp ta, ta tuyệt sẽ không bạc đãi người." Thẩm Lạc thấy đối phương hiểu lầm, cười dụ dỗ nói.

"Nhân tộc không có người tốt! Chỉ lợi dụng Yêu tộc chúng ta mà thôi, ta sẽ không nghe người nói nhảm!" Chùy Đầu hừ một tiếng, khinh bỉ nhìn Thẩm Lạc một chút, liền dời ánh mắt đi, nhìn lại bộ hài cốt màu vàng trên ao nước, cũng không để ý tới Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc thấy cảnh này, nụ cười trên mặt từ từ biến mất.

"Khế ước chúng ta đã thành, ta cho người chút giáo huấn." Thẩm Lạc lạnh giọng nói ra, trong mắt đột nhiên nổi lên một tầng hắc mang.

Mi tâm Chùy Đầu nổi lên đạo đạo hắc mang, bỗng nhiên ôm đầu ngã trên mặt đất, trong miệng phát ra tiếng kêu đau đớn, thân thể run rẩy bầy.

Thẩm Lạc bình tĩnh nhìn Chùy Đầu ngã xuống đất, sau một lát, hắc mang trong mắt mới chậm rãi biến mất.

Hắc mang trên mi tâm Chùy Đầu cũng biến mất theo, Chùy Đầu đang run rẩy cũng im bật dừng lại, miệng lớn thở dốc, cặp mắt nhìn về phía Thẩm Lạc mang theo vẻ e ngại.

"Ngừng, ngừng, ngừng." Chùy Đầu từ từ đứng lên, sắc mặt như quả cà tím, thần sắc đã không còn kiệt ngạo.

"Chùy Đầu đạo hữu, người ta không đánh nhau thì không quen biết, đều là tình thế bức bách, bây giờ thông linh khế ước đã thành, đây cũng là duyên phận của người và ta, không nên tiếp tục đối địch nữa. Lúc trước lời ta nói vẫn chắc chắn như cũ, ngày sau có việc xin mời đạo hữu hỗ trợ, tất nhiên sẽ có chỗ tốt hồi báo. Chùy Đầu đạo hữu nếu cần linh tài trên lục địa, cũng có thể nói cho ta biết, Thảm mỗ chắc chắn hết sức tìm kiếm giúp người." Trên mặt Thảm Lạc cũng thay đổi vẻ tươi cười, ôn hòa nói ra.

"Tốt, ai bảo ta không may, vậy cứ theo người nói đi." Chùy Đầu ngây ngốc một chút, tựa hồ có chút không thích ứng với thái độ biến hoá của Thảm Lạc, im lặng một lát, đáp ứng.

"Đương nhiên, Thảm mỗ cũng cảm thấy rất có hứng thú với linh tài trong thuỷ vực, Chùy Đầu đạo hữu nếu có đồ vật dư xài, cũng có thể lấy ra cho ta xem một chút, chúng ta trao đổi với nhau, há không quá tốt hay sao?" Thảm Lạc tiếp tục nói.

"Ta muốn có đạo lữ, người có thể giúp được không?" Chùy Đầu lại ngẩng đầu nhìn Thảm Lạc một chút, hỏi.

"Chớ khó xử ta, hi vọng chúng ta hợp tác vui vẻ. Bắt tay cái?" Thảm Lạc thấy cảnh này, nụ cười trên mặt càng đậm, nắm tay giơ lên cao.

Chùy Đầu bắt đắ dĩ giơ lên một cái kìm, Thảm Lạc nhẹ nhàng bỏ tay vào trong cái kìm đó.

Chùy Đầu thấy Thảm Lạc như vậy, bầu không khí vi diệu của cả hai đã chuyển biến tốt đẹp lên.

"Thâm đạo hữu, hôm nay người gọi ta tới, cần làm chuyện gì?" Chùy Đầu mở miệng hỏi.

"Cũng không có chuyện gì quan trọng, chỉ là muốn gặp Chùy Đầu đạo hữu một lần, thuận tiện biết một chút thần thông của đạo hữu, để ngày sau sánh vai mà chiến." Thâm Lạc mỉm cười nói.

Chùy Đầu nghe vậy, cũng không nói hai lời, một tay nắm chặt thiết chùy màu vàng óng quay cuồng vung vẩy một hồi. Giữa chùy ánh vàng mịt mờ vũ động, nhất thời mang theo từng luồng từng luồng kinh phong hùng hồn, bắn ra xa đến mấy trượng.

Thâm Lạc thấy Chùy Đầu vung chùy liên lui về sau mấy bước, chỉ thấy kinh phong tốc thẳng vào mặt, trên mặt như bị đao cắt ần ần bị đau, vội vàng lui tiếp về sau thêm một khoảng, thất kinh với lực lượng của Chùy Đầu, đồng thời trong lòng cũng vui mừng.

"A.... . . Um!"

Trong lúc bất chợt, hai chân Chùy Đầu đạp xuống mặt đất, thân hình nhảy lên một cái, hai tay nắm thiết chùy, bỗng nhiên đập xuống một cây nhũ thạch màu trắng to lớn trên đỉnh động cách đó không xa.

"Ầm" một tiếng vang thật lớn, nhũ thạch màu trắng thô to chừng ba thước lập tức bị nện vỡ nát, đá vụn văng khắp nơi.

Dù cách xa bảy tám trượng, vẫn làm Thâm Lạc sinh ra cảm giác đất rung núi chuyển.

"Ta không có bản sự gì khác, chỉ lực lớn mà thôi, thời điểm chiến đấu toàn bộ nhờ thanh Phá Lãng Chùy này." Chùy Đầu dừng đại chùy, xoay người kiêu ngạo nói ra.

"Chùy Đầu đạo hữu thần lực phi phạm, khiến cho người bội phục. Bản dịch tại bạch ngọc sách. Có thần lực như thế, tu vi của ngươi không biết đã đến cảnh giới gì rồi?" Thâm Lạc khen một tiếng, sau đó hỏi.

"Tích Cốc sơ kỳ, còn cách trung kỳ không xa." Chùy Đầu nói.

Ánh mắt Thâm Lạc sáng lên, không sai biệt lắm so với hần đoán.

"Thâm đạo hữu còn có gì phân phó không?" Chùy Đầu lại hỏi.

"Tạm thời không có, ta đưa ngươi trở về, có việc lại triệu hoán ngươi. Nhớ kỹ ta là người tốt."

Thâm Lạc nói xong, liếc qua trong ao đã còn thừa không nhiều thủy dịch xanh biếc, tay bấm pháp quyết, muốn thi triển Thông Linh Dịch Yêu thuật, mở ra đầu thông đạo thủy động kia.

Đúng lúc này, đột nhiên một trận ông ông dị hưởng truyền đến!

Thâm Lạc giật mình vội vàng nhìn lại chỗ thanh âm phát ra, chỉ thấy trên không hồ nước, bộ kim quang hải cốt cũng không biết có gì bắt đầu đung đưa, đồng thời thanh âm càng lúc càng lớn, ngay cả trong kim quang hải cốt cũng bắt đầu phát ra tiếng vang "Ào ào", trực tiếp chấn động.

Thâm Lạc hít sâu một hơi, bất chấp chuyện gì khác, vội vàng một tay bấm niệm pháp quyết tuần tự lui mấy bước, gắt gao nhìn chăm chăm hải cốt màu vàng.

"Ầm" một tiếng.

Kim quang bỗng nhiên tán loạn biến mất, cả cỗ hải cốt lại từ không trung rơi thẳng xuống phía dưới, rơi vào đáy ao sụp đổ ra, vô số toái cốt nổi lên điểm điểm hỏa tinh, trong nháy mắt liền biến thành tro tàn.

Thẩm Lạc vội vàng ngưng thần đề phòng nhìn lại trong ao, kết quả lại không phát sinh gì. Dưới đáy ao chỉ có một đoàn kim quang nhỏ lấp lóe, đúng là sau khi bộ thi hài kia hủ diệt, còn tồn tại một đoạn xương ngón tay.

Thẩm Lạc đang suy nghĩ có nên đi qua nhìn một chút hay không, đột nhiên bên tai truyền đến một tiếng "Cẩn thận", tiếp đó sau lưng có tiếng gió.

Chùy Đầu đột nhiên phi thân tới, ngăn phía sau hắn.

Chỉ thấy một đạo hoàng quang từ sau lưng Thẩm Lạc bắn nhanh tới, đánh vào thiết chùy mà Chùy Đầu đang huy động, lập tức vang lên một trận thanh âm "Tê tê" ăn mòn, đồng thời có một sợi khói trắng bốc lên, tản mát ra một cỗ mùi tanh hôi nồng đậm.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 101: Mượn Xác Hoàn Hồn

Chỉ thấy cách đó khoảng mười trượng có một thân ảnh cao lớn mang áo giáp đen tuyền đang đứng. Thân hình y hơi nghiêng về phía trước, khuôn mặt vuông chữ quốc đã triệt để thay đổi, cái mũi rút ngắn biến thành màu đen, cái cằm biến nhọn, hai tai kéo dài, nghiêm nhiên là tướng hồ ly.

Càng quỷ dị hơn chính là, chỗ mi tâm huyết nhục tách ra, trung tâm thành linh có một con mắt dọc màu hổ phách.

"Tam Nhân Yêu Hồ, ngươi còn chưa chết?" Thẩm Lạc ghen ngào nói.

Yêu Hồ ngoảnh mặt làm ngơ với hắn tra hỏi, con mắt chăm chú nhìn ao nước sau lưng hắn, tâm tư tựa hồ đặt trên đoạn xương ngón tay màu vàng kia.

"Khí tức trên người hắn có chút cổ quái?" Chùy Đầu lui ra sau hai bước đứng sánh vai với hắn, hơi nghi hoặc một chút nói.

"Đây là một đầu Tam Nhân Hồ Yêu phụ hồn trên thân tu sĩ, ta vốn tưởng bọn hắn đã đồng quy vu tận. . ." Thẩm Lạc vừa nói chuyện, vừa thủ thế.

Tam Nhân Yêu Hồ liếc thấy một màn này, đáy mắt lộ ra một tia ý cười trào phúng, lại dùng thanh âm khàn khàn mở miệng nói:

"Nhắc lại, ta còn phải cảm ơn ngươi một tiếng, nếu không phải ngươi chôn ta ở dưới mặt đất, ta sẽ không cách nào hấp thu linh lực dồi dào nơi đây, tiến tới triệt để dung hợp nhục thân Ngô Phá Giáp. Cho nên ta khuyên

ngươi không nên làm chuyện vô nghĩa chống lại, quy thuận ta, ta có thể cân nhắc tha cho ngươi một mạng."

Thẩm Lạc cũng không đáp lời, dùng ánh mắt hỏi thăm nhìn về phía Chùy Đầu.

"Khí tức của hãn bất ổn, hãn là hồn thể vẫn chưa hoàn toàn dung hợp, thực lực hãn là sẽ bị ảnh hưởng." Chùy Đầu nhỏ giọng nói.

"Vậy chúng ta có phần thắng không?" Thẩm Lạc hỏi.

"Phần thắng mặc dù không lớn, nhưng cũng không phải không có." Chùy Đầu cười dữ tợn một tiếng cho ra đáp án.

Thẩm Lạc nghe vậy, trong lòng vui mừng, mắt lại sáng lên, bỗng nhiên thân hình hụp xuống.

Sau một khắc, trên đầu của hãn có một trận gió mát thổi qua, tóc trên đỉnh đầu bị cắt đứt vài gốc, bay xuống trước mặt.

Trong tay áo Thẩm Lạc đã sớm có một đoàn bạch quang sáng lên, lúc hãn nhìn thấy Yêu Hồ, đã lặng yên lấy máu tươi viết xuống một đạo Khu Quỷ Phù, dùng cái này để phòng bị lông tóc Yêu Hồ đánh lén.

"Đề mạng lại!"

Yêu Hồ thấy một kích không trúng, cũng không giấu nữa, trong miệng phát ra một tiếng kêu to, sau lưng lập tức có ba đuôi hồ trắng kiêu cao cơ hồ bằng y bỗng nhiên ló ra.

Chỉ thấy trên thân y loé lên hoàng quang, hai đuôi cáo trong nháy mắt tăng vọt mấy trượng, một trái một phải cuốn lên trận trận cương phong, chia ra quét tới Thẩm Lạc và Chùy Đầu.

Thẩm Lạc không dám đón đỡ, chỉ có thể nhảy lên một cái, tránh thoát.

Chùy Đầu lại không tránh né chút nào, bỗng nhiên phóng về phía trước một bước, hai tay kéo lấy thiết chùy màu vàng óng, vung lên, bọc lấy một cỗ kính phong, đập mạnh tới đuôi cáo.

Chỉ nghe "Ầm" một tiếng, thoáng như cơn lôi nổ vang!

Chiếc đuôi cáo kia bị gã cho một kích thế đại lực trầm, bị nện cho cuộn ngược trở về, làm thân thể Tam Nhãn Yêu Hồ cũng bị đánh cho lão đảo.

Một chùy qua đi, thân hình Chùy Đầu giữa trời nhảy lên một cái, hai tay nâng chùy lên lấy thế thái sơn áp đỉnh, bỏ xuống đầu Yêu Hồ.

Hồ Yêu vội vàng kéo ba đuôi cáo về, trùng điệp trước người, đưa lên phía trên đón đỡ.

"Ầm" một tiếng vang trầm.

Cự chùy Chùy Đầu nện cho toàn thân Hồ Yêu chấn động, nhưng không thể nhất cử phá vỡ đuôi cáo phòng ngự.

Hồ Yêu nhe răng cười một tiếng, ba đuôi đồng thời phát ra ngoài, đánh cho Chùy Đầu bay đến giữa không trung. Trong mắt dọc mi tâm y đột nhiên nổi lên một tia huyết quang, một chùm sáng màu đỏ bỗng dựng bắn ra.

Tốc độ hồng quang cực nhanh, Chùy Đầu đang ở giữa không trung căn bản không kịp phản ứng, mắt thấy sẽ bị đánh trúng tim.

Lúc này, một đạo quang mang xanh biếc đột nhiên sáng lên, lại là một đoàn thủy dịch óng ánh giống như phi thủy bay vụt tới, như tấm chắn ngăn trước ngực của gã.

"Ầm" một thanh âm vang lên, hồng quang đánh vào trên thủy đoàn, lập tức tóe lên vô số bọt nước.

Nhưng thủy đoàn bị đánh trúng không lập tức tán loạn, mà bọc lấy hồng quang giăng co một chút, mới bị xuyên qua.

Chùy Đầu tranh thủ cơ hội lách thân thể ra, tránh chỗ yếu hại, nhưng vẫn bị đánh trúng ổ nhào trên mặt đất, phát ra một tiếng gào thét.

Thảm Lạc chạy lên phía trước, liền thấy giáp da trên người Chùy Đầu đã bị ăn mòn xuyên thấu, chỗ thủng tựa hồ còn có chất lỏng màu xanh lam như huyết dịch chảy ra, hiển nhiên đã bị thương.

Yêu Hồ một kích thành công, huyết quang trong mắt dọc lần nữa đuổi bắn tới.

Đuôi tôm Chùy Đầu nện xuống đứng lên, thiết chùy trong tay vung lên, ngăn trở đoàn huyết quang kia.

Thảm Lạc đưa tay vẫy một cái, đoàn thủy dịch xanh biếc từ trong ao nước bị thu lấy bay đến, dưới không thủy thuật hóa thành một đầu thủy lang giống như phi thúy điêu khắc, nhào về phía Yêu Hồ.

Yêu Hồ chỉ một đuôi quét ngang, liền đập thủy lang đến vỡ nát hóa thành mảng lớn giọt nước, thân hình xuyên qua giọt nước vọt tới Thảm Lạc.

Kết quả những giọt nước toả ra khắp không trung liền tụ lại ở giữa, lần nữa hóa thành một con thủy lang, cắn xuống phía sau Yêu Hồ.

Yêu Hồ không kịp đề phòng, bị cắn một cái trúng sau cổ, không khỏi nổi giận gầm lên một tiếng, trở tay tóm lấy đầu lâu thủy lang, năm ngón tay trùng điệp bóp.

Thủy lang lập tức không chịu nổi, bọt nước vẩy ra triệt để vỡ nát, theo đuôi cáo quét qua, biến thành mảng lớn hơi nước, căn bản không thể ngưng tụ lại.

Thẩm Lạc chưa kịp phản ứng gì khác, thân thể Yêu Hồ hơi lác một cái, lông tóc trên thân nhao nhao bắn nhanh ra, ở giữa không trung hóa thành bảy, tám thanh cự nhận gần như trong suốt, chém về phía Thẩm Lạc.

Thân ảnh Chùy Đầu nhoáng một cái, ngăn trước người Thẩm Lạc, hai tay vung lên thiết chùy xoay tròn như con quay, mang theo một cỗ vòng xoáy màu xanh lam, trực tiếp đánh rớt ba bốn thanh cự nhận.

Thẩm Lạc vội vàng tránh thoát một đạo cự nhận lướt qua thân, sau đó lặn mình một cái từ trên mặt đất bên cạnh ao nước cầm lên hai thanh hỏa diễm đoản thương, giao nhau một cái trước người, ngăn trở thế công hai đạo cự nhận cuối cùng.

Thẩm Lạc và Chùy Đầu vừa mới hóa giải một đợt thế công này, ba đuôi cáo khổng lồ lại cuốn theo kinh phong tới.

Một đuôi quét ngang qua, trước đánh tan vòng xoáy của Chùy Đầu, một đuôi đuổi theo vỗ tới, đánh cho Chùy Đầu bay ra xa năm, sáu trượng, trùng hợp rơi vào trong một đồng pháp khí bên hồ nước. Còn lại một đuôi thì đâm thẳng tới, chụp về phía đầu Thẩm Lạc.

Hai thanh đoản thương trong tay Thẩm Lạc giao nhau trước người một cái, từng vòng từng vòng hỏa diễm quán quanh thân thương tuôn ra.

Lúc đuôi cáo sắp chạm đến đoản thương, đột nhiên lóe lên thu về, nhưng tiếp đó "Xuy xuy" tiếng xé gió truyền ra, thành linh lại là bảy tám đạo lông tóc biến thành cự nhận hơi mờ phôi thiên cái địa cuốn tới!

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, song thương trong tay Thẩm Lạc không khỏi cuồn vũ, tay chân luống cuống, thân hình cũng lắc lư một trận. Mặc dù đỡ được đa phần cự nhận, nhưng vẫn bị một đạo cự nhận trong đó đánh trúng đùi, trong miệng hắn kêu đau một tiếng, nửa quỳ xuống dưới. Bất quá ánh mắt lại vô tình hay cố ý nhanh chóng nhìn lướt qua hướng ao nước.

"Không biết tự lượng sức mình!"

Yêu Hồ mim cười một tiếng, một cái đuôi cáo cuốn xuống một cái, khẽ quần lấy eo Thẩm Lạc, kéo đến trước người, mắt dọc mi tâm sáng lên huyết quang, mắt thấy sẽ bắn thủng đầu lâu của hắn.

Thẩm Lạc đột nhiên nâng lên một bàn tay, lòng bàn tay hướng về phía Yêu Hồ, dùng hết toàn lực hô một tiếng: "Bắn!"

"Ầm ầm" một tiếng sấm rền, động quật trong lòng đất vang vọng lên.

Một đạo điện quang màu trắng thô to như cánh tay từ lòng bàn tay hắn bắn ra, bất thiên bất ý đánh vào chính giữa mắt dọc trên mi tâm Yêu Hồ.

"Ngao. . ."

Tam Nhãn Yêu Hồ rú thảm một tiếng tê tâm liệt phế, thân thể lui lại phía sau mãnh liệt, ba cái đuôi cáo vung đánh lung tung ra bốn phía. Thẩm Lạc bị một đuôi cáo trong đó trùng điệp đánh trúng, văng đến một cây nhũ thạch màu trắng phụ cận, trong miệng "Oa" một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 102: Kỳ Cảnh Trong Mộng

Nhưng vào lúc này, giữa không trung sau lưng Yêu Hồ nhoáng lên một thân ảnh, lại là Chùy Đầu chẳng biết lúc nào xuất hiện ở nơi đó, hai tay nắm thiết chùy màu vàng óng đột nhiên đập xuống đầu lâu Yêu Hồ.

"Bộp" một tiếng vang trầm!

Yêu Hồ ngay thời khắc sống còn, huy động một cái đuôi cáo ngăn trên đầu, nhưng vẫn bị dư uy chấn động đến đầu vầng mắt hoa, chiếc đuôi trói chặt Thảm Lạc cũng buông lỏng. Thân thể Thảm Lạc theo đó ngã xuống đất.

Thảm Lạc nửa quỳ, không chú ý đến thương thế toàn thân, giơ bàn tay lên. Lòng bàn tay lần nữa loé lên bạch quang, thả ra một đạo điện quang màu trắng, đánh vào trên mặt Yêu Hồ, vỡ ra.

Mảng lớn tia điện màu trắng trong khoảnh khắc bao phủ bộ mặt y. Yêu Hồ phát ra một tiếng gào thét, thân thể và cả ba đuôi cáo cứng ngắc như ngừng một lát.

"Chùy Đầu đạo hữu! Động thủ!"

Thảm Lạc vừa dứt lời, phía sau Hồ Yêu, Chùy Đầu vung tay lên, một đạo lam quang hiện lên.

Chỉ thấy thanh hàn thương óng ánh lấy được từ Ngô Phá Giáp kia, lập tức như mũi tên bắn ra, "Phốc" một cái xuyên qua chỗ yếu hại nơi ngực

Yêu Hồ.

Thâm Lạc thở hổn hển ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy ngay ngực Yêu Hồ bị đâm lủng một cái động lớn, vết thương trong nháy mắt kết băng, lại không có nửa điểm huyết dịch chảy ra.

Ngay sau đó, thân thể Yêu Hồ ngã thẳng tấp ra sau, ba chiếc đuôi cáo to lớn sau lưng cũng giống như bị mất pháp lực chèo chống, rất nhanh co lại, khôi phục nguyên trạng.

Thâm Lạc thấy y ngã xuống đất không dậy nổi, cũng không lập tức tiến lên xem xét, mà là nhìn một chút lòng bàn tay của mình, phát hiện ấn ký Tiểu Lôi Phù vẫn còn, liền nhắc chuông bỏ xuống đầu y.

Hai tiếng lôi minh qua đi, đầu lâu Tam Nhân Yêu Hồ đã cháy đen một mảnh, bốc lên từng sợi khói xanh.

Mà pháp lực thể nội Thâm Lạc cũng hao tổn không còn một mảnh, thân thể hư thoát một trận, cơ hồ muốn té xỉu.

"Đã chết hẳn, ngươi nếu vẫn chưa yên tâm, ta lại bỏ cho hẳn một chùy." Chùy Đầu mang theo thiết chùy khắp khiêng đi qua, giáp da trên thân có nhiều chỗ bị phá toái, hiển nhiên cũng thụ thương không nhẹ.

"Lần này đa tạ." Sắc mặt Thâm Lạc trắng bệch khoát tay áo nói.

"Ta và ngươi đã định thông linh khế ước, nếu ngươi xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, ta cũng bị liên lụy. Lại nói Yêu Hồ này phụ hồn trên thân người khác, còn cường đại như thế, nhất định là mang theo yêu đan, mới có thể đảm bảo yêu lực không giảm, chắc là nằm trong đan điền thi thể." Ánh mắt Chùy Đầu rơi vào trên thi thể, nói.

Thẩm Lạc nghe vậy, ngồi tại chỗ một hồi lâu, mới đứng dậy đi tới phía trước.

Hắn cúi người nhặt lên thanh băng thương kia, xé quần áo trên thân y ra, nhẹ nhàng vạch một cái nơi bụng thi thể, liền lòi da thịt ra, bên trong quả nhiên có một hạt châu màu hồng tròn vo.

Vật kia lớn nhỏ chừng viên trân châu bình thường, phía trên có thể cảm nhận được trận trận ba động yêu lực.

"Ta ở đây chữa thương bất lợi, lập tức phải trở về." Thẩm Lạc đang muốn mở miệng hỏi thăm yêu đan này có tác dụng gì, Chùy Đầu lại mở miệng nói.

"Tốt, ta đưa ngươi trở về." Thẩm Lạc thấy vậy, đành phải nuốt xuống lời nói vừa đến bên miệng, hai tay bất pháp quyết, kéo đoàn thủy dịch xanh biếc còn thừa không nhiều kia đến trước người, vận chuyển Thông Linh Dịch Yêu thuật, hai tay tách ra phía dưới, ở trong hư không ngưng ra một vòng xoáy.

Chùy Đầu cũng không nói hai lời, thân hình hóa thành một đạo lam quang lóe lên, chui vào trong vòng xoáy. Vòng xoáy màu xanh lam lập tức từ bốn phía hợp lại, biến mất không thấy.

Thẩm Lạc nghỉ ngơi tại chỗ một lúc lâu, đứng dậy đi tới bên hồ nước, nhìn xem đoạn xương ngón tay màu vàng trong ao, mặt lộ vẻ do dự.

Mặc dù trong lòng hắn biết vật này bất phàm, nhưng cũng không dám tùy tiện đi lấy.

Đúng lúc này, trong hồ nước bỗng nhiên loé lên kim quang, đọt xương ngón tay kia bỗng dựng bay vọt lên, đâm thẳng tới Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc giật mình, vội vàng nghiêng người tránh né. Ai ngờ xương ngón tay kia bay đến bên người hắn, mắt thấy là sẽ sượt qua người, bỗng nhiên chuyển hướng, trực tiếp đâm vào trong cơ thể của hắn.

Hắn cảm thấy chỗ ngực đau đớn một trận bén nhọn, trước mắt lập tức trở nên mơ hồ.

Thẩm Lạc dùng sức lắc lắc đầu có chút mơ màng, hai tay chụp lấy hư không trước người, tựa hồ muốn tóm lấy một điểm tựa. Kết quả mắt tối sầm lại, ngã ra sau chổng vó.

...

"Đông. . ."

Cũng không biết qua bao lâu, Thẩm Lạc chợt nghe nơi rất xa có một tiếng chuông du dương quanh quẩn.

Mí mắt hắn khẽ run lên, chậm rãi mở hai mắt ra, trong đầu vẫn còn cảm giác mê muội, ánh mắt cũng còn mơ hồ, nhin không được vượt vượt mi tâm có chút đau nhức.

Thẩm Lạc chống thân thể ngồi dậy, nhìn bốn phía dò xét, lại kinh ngạc phát hiện chung quanh vậy mà lít nha lít nhít mấy trăm người ngồi xếp bằng.

Trên người bọn họ đều mặc trường bào tuyết trắng như nhau, từng người thần sắc nghiêm túc nhìn một tòa đài cao ba thước phía trước.

Trên đài cao đặt một tấm bồ đoàn hoa sen, ngồi xếp bằng bên trên là một lão giả râu tóc bạc trắng, tóc dài rối tung, khuôn mặt hiền lành, hai đạo trường mi rũ xuống kéo dài hai bên gương mặt, trên thân bọc lấy một kiện vũ y rộng thùng thình, tựa hồ đang giảng kinh giảng đạo.

"Đây là chỗ nào? Ta làm sao lại ở chỗ này?" Thảm Lạc thấy kinh nghi một trận, nơi đây hiển nhiên không phải động quật dưới lòng đất, cũng không phải trong Xuân Thu quan.

Hắn bỗng nhiên đứng lên, muốn hỏi thăm người bên cạnh. Mọi người xung quanh đối với cử động kỳ quái của hắn, lại tựa như hoàn toàn không phát giác, căn bản không có ai nhìn hắn một cái.

Thảm Lạc vội cúi người vỗ bả vai một người bên cạnh. Kết quả bàn tay của hắn thật giống như hư vô trong suốt, xuyên thấu qua thân thể người đó.

"Chẳng lẽ lại là nằm mơ? Mộng trong mộng?" Thảm Lạc tự lẩm bẫm.

Hắn quay người nhìn phía xa chung quanh, mới phát hiện chính mình đang đứng trên một quảng trường đá trắng trên núi, bốn phía dãy núi thoáng như một đai lưng ngọc phi thủy vờn quanh, ở trong mơ hồ có thể thấy được thác ngọc chảy xuống, hơi khói mênh mông, tiên sơn thảng cảnh.

Trên rất nhiều ngọn núi, có thể nhìn thấy từng toà lâu các cao lớn lộng lẫy thấp thoáng sau rừng cây, mà trong rất nhiều rãnh núi, có thể nhìn thấy từng cây cầu giây lằng không kết nối nhau, trong núi có thanh âm vượn gầm không ngừng, trong mây tiếng hạc kêu liên miên.

"Nơi này hẳn là tiên cảnh, lão giả kia chính là Tiên Nhân thụ pháp?" Bản dịch tại bạch ngọc sách. Trong mắt Thảm Lạc khó nén kích động, muốn tới gần lão giả giảng kinh bên kia, cẩn thận nghe một chút phải chăng lão đang truyền tiên pháp.

Kết quả, hắn vừa mới bước tới phía trước một bước, cảnh vật bốn phía giống như hoa trong gương, trắng trong nước tiêu tán ra.

Thảm Lạc cảm thấy một trận trời đất quay cuồng, hết thấy trước người bắt đầu trở nên mơ hồ.

Chỉ sau một lát, chờ ánh mắt hấn một lần nữa ổn định lại, bốn bề cũng đã vật đổi cảnh dời.

Giờ phút này, hấn đang đứng trên một đỉnh núi cao vút trong mây, thấy một vách núi treo trên bầu trời, dưới thân chính là biển mây vụn dậm như sóng biển quay cuồng.

Cách bên cạnh hấn không xa, đặt mấy bàn trà thấp bé, phía sau đều ngồi một người.

Ngồi chủ vị trong đó, vẫn là lão giả thân mặc vũ y kia, các người còn lại thì phục sức rất khác nhau.

Bọn họ đốt hương thưởng trà, cùng ngồi đàm đạo, nhìn giống như bạn thâm niên.

Thâm Lạc cách không xa, nên có thể thấy rõ ràng chi tiết khuôn mặt mỗi một người bọn họ, nhưng lại nghe không rõ bọn họ nói gì. Đang lúc hấn dự định tới gần một chút, cảnh vật bốn phía lại mơ hồ biến hoá một trận.

Ngay sau đó, hấn phát hiện chính mình xuất hiện trong một tòa đại điện màu son, thấy được hình ảnh lão giả vũ y nói chuyện cùng mấy người bộ dạng như đệ tử ...

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 103: Lão Giả Trong Hang Động

Liên tiếp mấy lần như vậy, quang cảnh không ngừng thay đổi, Thảm Lạc đều nhìn thấy hình ảnh lão giả kia mỗi ngày giảng pháp. Hắn như một người ngoài cuộc chỉ có thể đứng xem, yên lặng nhìn lấy mọi thứ không thể tiếp xúc hay làm gì cả.

Ngay khi Thảm Lạc cho rằng mình đã rơi vào trong một cơn ác mộng không có điểm dừng, thì quang cảnh bỗng có một tia biến hóa.

Lần này, hắn lại xuất hiện một lần nữa trên quảng trường đá trắng kia, cũng nhìn thấy đám người đang ngồi ở bốn phía, lắng nghe lão giả vũ y truyền pháp.

Bầu trời vốn đang trong xanh, trong nháy mắt như bị đêm tối bao phủ. Nó bị một mảnh bóng mờ vô cùng to lớn bao phủ, cả màn trời giống như bắt đầu bị đốt cháy, trở thành một mảnh lửa đỏ.

Ngay khi Thảm Lạc ngửa đầu nhìn lên, liền thấy từng tảng thiên thạch cực lớn màu đỏ, giống như đến từ thiên ngoại. Nó ở trên bầu trời xẹt qua, tạo ra từng đạo đuôi lửa màu đỏ tươi, mang theo cuộn cuộn khói đen ập xuống bốn phương tám hướng.

Một viên trong đó lại nhắm thẳng đến quảng trường này bay vụt tới.

Trong lòng Thảm Lạc đầu tiên là giật mình, tiếp theo đó như nghĩ tới điều gì, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi.

Ngày xưa, hần ở trên tạp ký từng nhìn thấy những lời miêu tả, về lửa từ trên trời rơi xuống thế gian nhưng đó là bởi vì núi lửa bộc phát gây nên, chính mình cũng chưa bao giờ thấy qua.

Giờ phút này, hần lại tận mắt thấy những viên thiên thạch màu đỏ kia từ xa xa bay tới. Lúc ban đầu, nó chỉ to bằng cái thớt, dần dần trở nên lớn như phòng ốc, đến lúc thật sự rơi xuống phía trước mắt, đã lớn như một ngọn núi. Thế nên trong lòng hần dĩ nhiên là kinh hãi không thôi.

Những đệ tử áo trắng xung quanh kia cũng kinh hoảng không thôi, nhao nhao chạy trốn khắp nơi.

Trong lòng Thẩm Lạc mặc dù cũng sợ hãi, nhưng biết chung quanh dù phát sinh bất cứ chuyện gì, cũng sẽ không ảnh hưởng đến mình. Nên hần liền không có chạy đi, vẫn đứng tại chỗ nhìn xem mọi việc.

Từ đầu đến cuối cũng chỉ có vị lão giả vũ y kia gặp nguy không loạn, không thấy lão làm bất cứ hành động dư thừa gì. Lão giả chỉ một chưởng nâng lên hướng về phía trên, mặt đất ở bốn phía bỗng nhiên đều kịch liệt chấn động theo.

Sau một tiếng vang "Ừ ừ", một ngọn núi màu xanh ngoài quảng trường dần dựng thẳng lên, như một cây trường thương, hướng về phía thiên thạch khổng lồ kia bay tới.

"Oanh" một tiếng vang thật lớn truyền đến!

Dưới sự va chạm ngọn núi và thiên thạch lập tức vỡ nát ra, tạo ra khói bụi mịt mù che khuất bầu trời.

Thiên thạch cũng bị chân núi nâng lên, không có trực tiếp đập xuống trên quảng trường.

Thẩm Lạc nhìn xem cảnh này, trong lòng chấn động không thôi, thế gian này vậy mà thật sự tồn tại đại năng chi sĩ có thể tiện tay dời núi.

Không đợi hấn kinh ngạc xong, trong khói bụi cuộn cuộn kia liền hiện ra từng đợt dòng xoáy, dường như còn có đồ vật gì, từ trên khối thiên thạch kia rơi xuống phía dưới.

Trong lòng của hấn nghi ngờ, tập trung tinh thần nhìn lại, liền ở trong khói bụi liên tục nghe thấy tiếng hồng quái đi, vô số quái vật hình dáng dữ tợn từ trên thiên thạch nhảy xuống. Toàn thân nó được bao quanh bởi ma diễm, lao về phía trên quảng trường giết tới.

Lão giả vũ y thấy thế, một tay bấm pháp quyết, ở trong hư không vẫy một cái.

Trong dãy núi, mây thác nước dài trăm trượng bỗng nhiên bay lên, hóa thành từng đầu Thủy Long óng ánh dài đến mấy trăm trượng, từ bốn phía uốn lượn đi tới, nhào về phía những quái vật kia.

Khi Thủy Long ra trận, lập tức cuốn lên vô số quái vật, lực đạo khổng lồ trùng kích, ngay lập tức mang không ít quái vật xé rách thành mảnh nhỏ.

Ngay sau đó, một ít trưởng lão mặc áo trắng, cũng vội đi theo phía sau, hướng về phía bọn quái vật giết tới.

Các đệ tử vốn chạy trốn khắp nơi, cũng một lần nữa tập hợp lại, đi theo sư môn trưởng bối xông lên chiến trường.

Trong lúc nhất thời, trên toàn bộ quảng trường ánh lửa ngút trời, tiếng la giết nổi lên bốn phía.

Toàn bộ mặt đất kịch liệt chấn động, từng đầu Thụy Thú hộ sơn hình thể to lớn từ bốn phía lao nhanh tới bạch ngọc sách. Ở trong đó thành linh có

một con Hồ vằn to lớn như căn phòng, cũng có báo sấn toàn thân đều là ngọn lửa, còn có người mặc bộ giáp thân hình còn to lớn hơn Hồ vằn kia.

Bọn chúng vừa mới xông vào, rất nhanh liền ép lui bọn quái vật ở đầu trận tuyến trở về. Bốn phía lại càng ngày càng nhiều tu sĩ áo trắng tụ tập đến đây, dần lấy viên thiên thạch kia làm trung tâm, đối với bọn quái vật tạo thành thế bao vây.

Thảm Lạc nhìn thấy phía tu sĩ chiếm thượng phong, chẳng biết tại sao, trong lòng cũng thở nhẹ ra một hơi.

Nhưng ngay lúc này, hình ảnh ở bốn phía lại một lần nữa trở nên mơ hồ, ngọn núi màu xanh xinh đẹp đã hư hại hoàn toàn. Thảm Lạc nhìn lại mọi nơi, đều là đồ nát thê lương cùng với lửa cháy khói bụi.

Các môn hạ đệ tử của lão giả vũ y tử thương vô số, xác chết ở khắp nơi xếp thành như núi, toàn bộ mặt đất nhiễm một màu máu đỏ.

Thảm Lạc nhìn thấy, trong lòng kinh hãi không thôi.

Hắn tập trung nhìn kỹ lại, liền thấy lão giả vũ y toàn thân là vết máu, đang bay trên không bỏ chạy, nhưng mới bay ra mấy trăm trượng, thì bị một quái vật dữ tợn ba đầu sáu tay đuổi theo.

Cả hai ở trên không trung thi triển pháp thuật, làm trời đất rung chuyển, tiếng sấm vang rền, bay về phía xa.

Thảm Lạc muốn đuổi theo xem rõ mọi việc, nhưng lại không biết bay, chỉ có thể trợ mắt nhìn xem thân ảnh của hai người biến mất ở chân trời.

Ngay lúc này, hình ảnh trước mắt hắn lại thay đổi, cả người liền xuất hiện tại trong một cái hang động dưới lòng đất.

Hắn ngấm nhìn bốn phía, trong lòng lập tức rung động mạnh.

Hoàn cảnh trong hang động này đúng là hết sức quen mắt, chính là vị trí lúc trước.

"Đây mọi việc. . . Đến cùng là chuyện gì xảy ra?" Trong lòng Thẩm Lạc lo lắng, ngay lúc này, đột nhiên trong hang động đi tới một bóng người.

Chỉ thấy người kia tóc tai rối tung, thân hình lão đảo, vũ y màu trắng đã bị máu tươi nhuộm ướt, đúng là lão giả vũ y kia.

Thẩm Lạc theo bản năng muốn đi qua nâng lão lên, nhưng lão giả kia lại trực tiếp đi duyên qua thân hắn, tập tễnh đi tới chỗ sâu trong hang động. Rồi lão dựa vào một mặt vách đá, ngã ngòì xuống dưới.

Hắn bận bịu đi theo, đã thấy chỗ ngực của lão bị xuyên qua ba cái lỗ tròn, bên trong máu đã không còn để chảy. Lão giả tựa tại trên vách đá, cả người không ngừng run rẩy, sắc mặt giống như giấy vàng, ánh mắt cũng hoàn toàn âm đạm.

Lão giả tất nhiên là do thương thế quá nặng, không thể cứu chữa, đã đến bước đên cạn dầu.

Sau một lát tĩnh tọa, lão giả rốt cục khôi phục được một chút khí lực, đứng lên, phát tay bố trí trận pháp dưới mặt đất của hang động.

Thẩm Lạc chỉ có thể nhìn thấy từng đạo ánh sáng từ trong tay lão giả vũ y bắn ra, bay về phía cửa hang, lại không thấy rõ trong quang mang rốt cục là vật gì.

Những ánh sáng kia rơi vào trong vách đá, thì liền thu vào hoàn toàn không thể thấy.

Ngay sau đó, lão giả lại lột bỏ vũ y trên người, ném về phía trước, hai tay khó khăn bóp lấy pháp quyết, chỉ về hướng vũ y.

Chính giữa lòng bàn tay lão hiện ra một đạo phù văn huyền diệu bạch ngọc sách, một vòng ánh sáng hình tròn tại trước bàn tay trong hư không sáng lên. Ở trong đó liền có từng tia pháp lực xanh lam uốn lượn tỏa ra, hướng phía trên vũ y tụ lại.

Chỉ thấy từng sợi pháp lực kia rơi vào trên đó, vũ y vốn rách rưới trong nháy mắt tan thành tro, hóa thành một vòng trận đồ màu xanh lam khắc đầy quang văn, bám vào tại trên mặt đất.

Vết máu nhiễm trên vũ y ngược lại là không có biến mất, tại lúc pháp lực thúc dục, có chút phun trào.

Theo pháp lực không ngừng chảy ra, sinh cơ trên người lão giả trôi qua nhanh chóng, trong vết máu bắt đầu sáng lên một ít điểm sáng nhỏ, màu sắc đỏ tươi bắt đầu biến mất. Trên mặt đất bắt đầu có một chút giọt nước màu xanh biếc ngưng kết.

Sau đó giọt nước màu xanh biếc càng tụ càng nhiều, ở trung tâm bắt đầu trở nên như mắt suối "Ừng ục ừng ục" bốc lên bong bóng. Cuối cùng nó biến thành một ao nước xanh biếc linh khí dạt dào.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 104: Cảm Ngộ Trong Mộng

Ao nước sinh trưởng xong, lão giả vũ y kia cũng đã hao hết một tia pháp lực cuối cùng, khó khăn bước đi từng bước một tới trong ao, khoanh chân ngồi xuống.

Giờ phút này Thẩm Lạc chấn động trong lòng.

Hắn tự nhiên đã hiểu được, lúc trước nhìn thấy linh trì trong động quật, hơn phân nửa chính là cái trước mắt này, mà cỗ kim quang bảo vệ thi hài, hẳn là vũ y của chính vị lão giả này biến thành.

Tâm tình Thẩm Lạc phức tạp đi tới bên cạnh ao nước, nhìn thấy hai mắt lão giả vũ y buồn bã nhìn chăm chú hư không phía trước, thần tình trên mặt có vẻ bi phẫn.

Lúc này, cổ tay lão giả đột nhiên rung lên, một thanh phi đao bay thẳng tắp lên phía trên không, va chạm một cái với đỉnh động quật, sau đó mũi đao thay đổi rơi thẳng tắp xuống đỉnh đầu của lão phía dưới.

Hắn biết rõ là lão bị thương nặng chí tử, tự hành binh giải mà chết!

Trong lòng Thẩm Lạc xiết chặt, vô thức bỏ nhào về phía trước, muốn đón đỡ thanh phi đao kia. Nhưng trong nháy mắt thân thể bay lên không, lại trở nên nhẹ nhàng, thần thức của hắn cũng theo đó mơ hồ một trận, tiếp theo đã mất đi ý thức.

Chờ đến khi hấn tỉnh lại, liền phát hiện đã về tới trong phòng mình ở bãi đá xanh Xuân Thu Quan.

Ánh nắng tươi đẹp từ ngoài cửa sổ rọi vào, thanh âm chim hót xa gần chập chùng, thì ra đang vào lúc sáng sớm.

Thẩm Lạc muốn ngồi dậy, kết quả phát hiện toàn thân không còn chút sức lực nào, nhất thời không thể ngồi dậy, lại nằm vật xuống. Trong đầu không ngừng hiện ra đủ loại tình cảnh trong mộng lúc trước, nhất thời có chút thất thần.

Hấn lục lợi trên người một hồi, rất nhanh phát hiện, trước đó ở trong giấc mộng lấy được các loại pháp khí Hỏa Diễm Thương và Băng Thương đều không có trên thân, bao gồm những đan dược còn chưa kịp biết rõ công dụng gì, cùng viên nội đan Yêu Hồ kia.

"Xem ra đồ vật trong mộng không thể nào mang về hiện thực." Thẩm Lạc thì thào nói.

Nói xong, hấn vô thức vận chuyển công pháp vô danh, muốn thử điều động pháp lực trong đan điền. Kết quả vừa mới vận công, liền cảm thấy kinh mạch bị cản trở, chỗ ngực ngọt ngạt một hồi, kém chút ọc ra một ngụm máu tươi.

Hấn thử vận chuyển tam trọng công pháp vô danh, trong đan điền có thể cung cấp pháp lực điều động đúng là ít đến thương cảm.

Mà khi chút pháp lực kia bị điều động lên, dọc theo Nhâm mạch thẳng lên huyết Tử Cung, lại thành linh bị ngăn ở nơi đó, căn bản không thể tiến thêm.

Tình huống này rõ ràng giống như lúc hấn vừa mới bắt đầu tu luyện đệ nhị trọng công pháp vô danh.

Thẩm Lạc gượng ngồi dậy, lần nữa thử vận chuyển công pháp vô danh thay đổi pháp lực trong đan điền.

Kết quả vẫn như cũ, pháp lực của hắn thật chỉ có độ nhất trọng viên mãn.

"Xem ra là ta si nhân nằm mơ rồi, cảnh giới đạt được trong mộng, há lại mang về hiện thực?" Thẩm Lạc vỗ ót một cái, cười khổ nói.

Tuy vậy, nhưng ký ức kinh lịch trong mộng đột phá đệ nhị trọng công pháp, thậm chí đệ tam trọng vẫn còn mới mẻ, đặc biệt là các loại kinh nghiệm cảm ngộ trong tu hành, càng rõ mồn một trước mắt.

Ngay sau đó, hắn tựa hồ nghĩ tới điều gì, liền tranh thủ giật quần áo trước ngực xuống, cẩn thận nhìn lại nơi đó.

Nhưng mà làn da trước ngực hắn bóng loáng như lúc ban đầu, căn bản không có nửa điểm vết thương, dụng tâm nhìn kỹ phía dưới, cũng không thấy bất luận dị trạng gì.

Thẩm Lạc suy nghĩ một phen, liền nghĩ rõ ràng đốt xương ngón tay kia và pháp khí đan dược, thậm chí tu vi cảnh giới, cùng thuộc đồ vật trong mộng, căn bản sẽ không theo hắn trở về hiện thực.

Trong lúc bất chợt, Thẩm Lạc cảm giác một cỗ buồn ngủ dâng lên, cả người mệt mỏi không thôi, nhịn không được nằm xuống lần nữa ngủ say sưa.

Cơ hồ cùng lúc đó.

Trong một ngọn núi cách Xuân Thu quan không biết bao xa, một tòa chùa miếu mới tinh vừa mới xây thành, trước quảng trường Đại Hùng bảo

điện tụ tập rất nhiều tăng chúng và tín đồ, tất cả đều chấp tay trước ngực, nhắm mắt thành kính cầu nguyện.

Trong đại điện, trên một pho tượng bằng đất nặn cao sáu thước, còn che một tầng vải đỏ, chỉ còn chờ ngày tốt giờ lành đến, sẽ do tăng nhân chủ trì đức cao vọng trọng kéo ra, là tượng Phật Tổ Kim Thân vẽ rồng điếm mắt khai quang.

Phía trước một đồng lô to lớn ngoài điện, một viên ngoại mập mạp thân mang gấm vóc đứng thẳng người, hai tay dâng ba cây hương to như ngón tay cái, lòng tràn đầy kích động chờ đốt nén hương.

Bên trong sơn môn, một tượng Vi Đà cầm trong tay Kim Cương Xử, trợn mắt tròn xoe, thâm tra chur ác thế gian. Phật Di Lặc phía sau cầm trong tay phật châu, khuôn mặt tươi cười đón khách, quang kết thiên hạ thiện duyên.

Ngoài cửa, sớm đã lắp xong hai cái thang trúc, bốn tên tăng nhân trẻ tuổi đang hợp lực giơ lên một cái bảng hiệu lớn, treo trước cửa.

Bảng hiệu dùng gỗ đàn mộc, sơn hồng, chữ vàng, phía trên thành linh viết ba chữ to: "Già Lam tự" .

"Đông. . ."

Giờ phút này, giờ lành vừa tới, một tiếng chuông vang dội từ trong chùa vang lên, thản nhiên truyền ra xa.

Cách chùa miếu không xa, hai tên thợ săn đứng trước một tòa động quật núi hoang, từ trên một cái bẫy thú bố trí ngày hôm trước, lấy xuống một con hồ ly cực đại màu lông hỗn tạp, trên thân nó bị đâm hai mũi tên, miệng vết thương còn chảy máu tươi.

Trong miệng Hồ ly còn ngậm một con chuột đồng to mọng, đến chết cũng không nhả ra.

Hai tên thợ săn đang cao hứng bưng bưng thương lượng, nên lột da lông nó, cầm lấy đi đến phiên chợ đổi chút lương thực, thịt thì mang về cho hai tử hai nhà được bữa ăn ngon.

Bọn họ ai cũng không biết, chỗ sâu trong động quật kia, một con ấu hồ màu lông hơi vàng đang ngủ say trong đó.

Bỗng nhiên, nó tựa như nghe được tiếng chuông từ chùa miếu bên kia truyền đến, một đôi mắt non nớt chậm rãi mở ra, hai cái tai nhọn lông xù cũng theo đó dựng lên, có chút linh động run run một chút.

...

Sáng sớm ngày thứ hai.

Thẩm Lạc ngủ no một ngày một đêm, lần nữa khôi phục tinh thần.

Lúc hấn đi trai đường ăn điểm tâm, gặp Điền Thiết Sinh, hai người đơn giản nói chuyện với nhau vài câu, Thẩm Lạc liền phát hiện một việc.

Lúc trước hấn ở trong giấc mộng tu luyện vong ngã, thế nhưng hao phí không ít thời gian. Nhưng trở lại hiện thực, lại như cũ chỉ qua một đêm, phảng phất thời gian hấn gặp mộng không dài.

Thẩm Lạc nhớ tới hai lần trước nhập mộng, cũng đều là ngủ trong đêm, sáng sớm ngày thứ hai liền tỉnh lại. Bản dịch tại bạch ngọc sách.

Hấn cảm thấy hơi nghi hoặc một chút, chẳng lẽ trong mộng mặc kệ kinh lịch bao nhiêu thời gian, trong hiện thực bất quá là một đêm ngủ say?

Thẩm Lạc dùng điềm tâm xong, rất nhanh tới đằm cạn phía sau núi, chậm rãi hai mắt nhắm lại, tu luyện từ đầu đệ nhị trọng công pháp.

Trong đầu của hắn cẩn thận nhớ lại tình cảnh lúc ở trong giấc mộng tu luyện, chi tiết lúc ấy pháp lực thể nội lưu chuyển thế nào, cũng bắt đầu từng giờ từng phút nổi lên trong lòng.

Lúc này Thẩm Lạc mới hiểu được, nguyên lai lúc mới bắt đầu tu luyện, về mặt pháp lực xông lên không cách nào mở huyết Tử Cung, nguyên nhân cũng không phải ở chỗ pháp lực nhiều ít, mà ở chỗ chính mình không chế không thích đáng, không thể làm pháp lực đan điền nhất cổ tác khí, đồng thời trùng kích quan ải.

Hai tay của hắn bắm pháp quyết, trong lòng mặc niệm công pháp khẩu quyết, trong thức hải tưởng tượng pháp lực trong đan điền biến thành một mũi tên vũ tiễn, suy nghĩ ôm một lần là xong, toàn lực thôi động nó bay thẳng lên.

Trong Nhâm mạch hình như có một cỗ thanh lương chi khí, trong nháy mắt cực tốc xông lên, qua huyết Ngọc Đường trước ngực, bắn thẳng đến huyết Tử Cung.

Như vậy lặp đi lặp lại mấy lần, "Phốc" một tiếng vang nhỏ truyền đến.

"Thông. . ." Trong lòng Thẩm Lạc vui mừng, huyết Tử Cung bỗng nhiên mở rộng, pháp lực xông lên chiếm cứ.

Huyết này được thông, lực lượng trong cơ thể hắn lập tức tăng thêm mấy phần.

Cho dù cảnh giới trong mộng không thể mang về hiện thực, nhưng những thứ hắn cảm thụ và kinh nghiệm vẫn còn. Có những thứ này, sau đó muốn đột phá khiếu huyết còn không phải nước chảy thành sông sao!

Thẩm Lạc đề xuống hưng phấn trong lòng, lần nữa vận chuyển khẩu quyết công pháp, tiếp tục dẫn động pháp lực xông lên huyết Hoa Cái.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 105: Triệu Hoán Ở Hiện Thực

Huyệt này so với huyệt Tử Cung cũng là một đại huyệt, "To như hoa cái" nên có tên như vậy, pháp lực xâm nhập cũng không khó. Muốn quán thông qua, trước cần pháp lực lấp đầy.

Đợi nó tràn đầy, pháp lực liền có thể tự nhiên thông qua, đến huyệt Tuyên Cơ.

Nhưng mặc dù đệ nhất trọng công pháp vô danh của Thâm Lạc đã viên mãn, nhưng thể nội trữ pháp lực lại hết sức có hạn, cũng chỉ có thể tạm thời đình chỉ xông quan, không ngừng lấy đệ nhất trọng công pháp vận hành chu thiên, để tràn đầy đan điền.

Trọn vẹn bốn canh giờ sau, rốt cuộc hần mới miễn cưỡng góp nhặt đủ pháp lực, lại thử xông phá huyệt Hoa Cái.

Thâm Lạc thu hồi pháp quyết, vượt mồ hôi trên trán, tạm thời ngừng tu luyện, để tránh tâm thần hao tổn, hăng quá hoá dở.

Hần đoạt được kinh nghiệm trong mộng trợ giúp, có thể một ngày liên tục thông qua hai khiếu huyệt, đã không dễ dàng rồi.

So với tốc độ lúc đầu, tự nhiên đã nhanh hơn nhiều, thậm chí đã vượt qua đa phần người bình thường, không dùng đến hai năm. . . Có lẽ chỉ cần không đến thời gian một năm, liền có thể tu luyện nhị trọng công pháp viên mãn.

So sánh với trong trong mộng cảnh tu luyện cực nhanh, hiện tại quả là cách biệt một trời một vực.

"Trong mộng, tư chất tu luyện của ta hơn xa hiện thực. . . Cũng không biết là xảy ra chuyện gì?" Trong lòng Thẩm Lạc khó tránh khỏi thất vọng, cũng có chút không hiểu.

Hắn ngồi xếp bằng nghỉ ngơi một lát, liền lần nữa nhắm mắt ngưng thần, tay bấm pháp quyết, điều chỉnh hô hấp thổ nạp, bắt đầu yên lặng vận chuyển công pháp vô danh.

Chỉ là lần này, hắn không phải tiếp tục tu luyện, mà là vận chuyển Thông Linh Dịch Yêu thuật.

Ở trong giấc mộng hắn đã có thể thành công thông linh quân tâm "Chùy Đầu", trước mắt tự nhiên là muốn thử một chút, nhìn xem có còn thành công nữa không?

Không bao lâu, bên ngoài quanh thân Thẩm Lạc tụ tập đến từng sợi Thủy linh khí, ý niệm của hắn theo đó dần dần chuyển động, trước mắt khép hờ dần trở nên một màu đen kịt, điểm sáng màu lam lớn nhỏ khắp nơi không đều, bắt đầu lóe sáng trong hư không.

Thẩm Lạc do dự một chút, không đi tìm điểm sáng màu lam lớn nhất kia, mà thử nghiệm dẫn dắt thần thức, tới gần một điểm sáng nhỏ gần nhất.

Dù sao trong mộng khế ước "Chùy Đầu" khó khăn, ký ức vẫn còn mới mẻ.

Bây giờ tư chất pháp lực của hắn căn bản không thể so sánh với trong mộng, tự nhiên thành thành thật thật tìm Thủy tộc yêu vật nhỏ yếu thông linh, mới tin tưởng hơn một chút.

Thần niệm của hắn vừa mới rơi xuống, không chút nào ngưng trệ, liền tiến vào trong đó.

Ngay sau đó, trước mắt của hắn hoa lên một cái, lại lần nữa tiến nhập một mảnh không gian xanh mênh mang, chung quanh như có sóng nước phun trào, ba quang nhện nhạo lẫn tẩn.

Thẩm Lạc rất nhanh phát hiện, lần này không gian màu lam rõ ràng không lớn so với trong mộng cảnh, đủ để thấy không phải cùng một chỗ thủy vực lần trước. Đồng thời ở trong này hắn có thể cảm nhận được khí tức sinh linh, cũng đơn giản ít đến thương cảm.

Trong những khí tức này, cường đại nhất tựa hồ cũng chỉ có thực lực Luyện Khí sơ kỳ.

Thẩm Lạc suy nghĩ một phen, liền vận chuyển thông linh thuật, bắt lực lượng thần thức tới.

Bây giờ tu vi hắn đã là Luyện Khí kỳ ba bốn tầng, trong lòng hắn tính toán, nếu phát ra cỗ khí tức này yêu vật không muốn ký kết khế ước với hắn, lợi dụng dịch yêu thuật cưỡng ép giam giữ nó.

Kết quả không nghĩ tới là, thần thức của hắn mới bắn qua, liền liên kết cùng bên kia, đối phương lại không có ý phản kháng.

Thẩm Lạc lập tức vận khởi thần thức hỗn tạp trong pháp lực, ngưng tụ thành một thông linh tiêu ký truyền tới, rất nhanh dung nhập thể nội yêu vật kia. Tâm thần của hắn cũng thành lập một loại câu thông vi diệu.

Sau đó, hắn rất nhanh lui ra vùng không gian màu lam kia, hai mắt chậm rãi mở ra.

Ngay sau đó, hắn đưa tay vào trong đầm cạn, trong miệng yên lặng ngâm tụng chú ngữ, rất nhanh liền dẫn động nước suối trong đầm, lòng bàn tay ngưng ra một vòng xoáy nước.

"Lên!"

Thẩm Lạc khẽ quát một tiếng, vòng xoáy lòng bàn tay lập tức phi thẳng lên, lơ lửng ở giữa không trung, trướng đến to bằng cái thớt, quay tít một vòng, ở giữa hiện ra một thủy động màu đen.

Ánh mắt Thẩm Lạc nhìn chăm chăm thủy động, đáy lòng ần ần có chút chờ mong, không biết rốt cuộc đã thông linh được yêu vật gì?

Kết quả đợi chừng nửa nén hương, ngay lúc Thẩm Lạc đang nghĩ Thông Linh Triệu Hoán Thuật có phải xảy ra vấn đề hay không, một cái đầu không lồ phía trước hơi nhọn phía sau tròn dẹp chậm rãi từ trong thủy động ló ra, phía sau cái cổ thật dài, phía trên mọc lên từng khối da đốm không theo quy tắc.

"Đây là... Một đầu thủy mãng?" Thẩm Lạc nhướng mày, hơi nghi hoặc một chút nói.

Thế nhưng nhìn động tác nó chậm rãi, làm sao cũng không giống thủy mãng lanh lẹ.

Còn không đợi Thẩm Lạc nghĩ kỹ, hắn liền thấy một cái vây rùa màu xanh đen, chậm rãi từ trong thủy động ló ra.

Tiếp đó, sau cái cổ liên tiếp thật dài là vỏ cứng cũng hiện ra, rõ ràng là một con đại hải quy.

Thẩm Lạc vừa rồi còn có chút mong đợi, lúc này triệt để lạnh. Theo tốc độ gia hỏa này nhúc nhích, nếu thật gặp phải nguy hiểm, không kịp gọi nó

đến, chính mình đã khó giữ được cái mạng nhỏ này.

"Mau chạy ra đây. . ." Ý niệm trong đầu Thẩm Lạc chuyển động, vô thức thúc giục đại ô quy này mau mau.

Ai ngờ gia hỏa này phảng phất thật nghe hiểu hẳn, hai cái vây rùa bỗng nhiên bổ nhào về phía trước, thân thể đột nhiên vọt tới phía trước, đúng là lẳng không bay qua, đập xuống mặt nước.

Thẩm Lạc thấy thế, vội vàng nhún người nhảy lên, chân đập mặt nước, lui lại mười mấy bước né tránh.

Đại hải quy "Bõm" một cái đập vào trong nước, bởi vì nước đầm không sâu, toàn bộ thân thể chỉ có thể chìm một phần ba ở trong nước. Bốn cái vây rùa tựa như mái chèo bay nhảy trên dưới, thân thể lại không cách nào tiến lên nửa phần, nhìn buồn cười không nói ra được.

Thẩm Lạc không nói gì đi lên phía trước, dạo quanh rùa biển một vòng, phát hiện thân thể nó dài chừng năm thước, mai rùa trên lưng nhô ra như mũi xe, trên mỗi một khối giáp phiến đều có từng vòng từng vòng hoa văn lục lẳng, mặt ngoài còn kèm theo một tầng râu xanh trơn nhẵn.

"Người có tên không?" Thẩm Lạc đi tới trước mặt rùa biển, mở miệng hỏi.

Rùa biển nghe vậy, chỉ đưa cái cổ thật dài, dò xét Thẩm Lạc phía trước, đánh giá hẳn, cũng không mở miệng trả lời.

Hai con mắt nó vừa lớn vừa tròn, hiện ra quang trạch màu hổ phách, phối hợp hai cái lỗ mũi héch lên, cùng một cái miệng tam giác, nhìn vô hình có cảm giác ngốc nghếch lại vui vẻ.

"Không thể nói tiếng người? Linh trí tựa hồ không cao." Thảm Lạc thấy thế, vẻ mặt đau khổ nói ra.

Trong mộng cảnh, hấn vừa dỗ vừa lừa, liều mạng thu phục một quân tô thủy yêu Tích Cốc sơ kỳ. Sao trở lại hiện thực, cũng chỉ có thể thông linh ra một đại hải quy ngốc nghếch như thế?

Khác biệt to lớn như vậy, Thảm Lạc muốn nói không thất vọng, tự nhiên là không thể.

Rùa biển nhìn Thảm Lạc một chút, tựa hồ cũng không hài lòng, chậm rãi rút đầu về, bốn cái vây rùa chìm đến đáy nước, chống đỡ thân thể không lơ lên mấy phân, quay đầu, từ từ bò lên hướng trên bờ.

"Con này. . . Không phải là không có linh trí chứ?" Thảm Lạc thấy thế, nao nao.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 106: Đại Hải Quy

Rùa biển kia mặc dù không có khả năng biết ngôn ngữ của con người, nhưng thông qua một chút tâm linh liên hệ, vẫn có thể mơ hồ có thể cảm nhận được cảm xúc đơn giản của đối phương.

"Nếu người không có danh tự, vậy ta gọi người là Tiểu Hải, thấy thế nào?" Thảm Lạc cảm thấy có chút hiếu kỳ, đi đến phía trước, vỗ mai rùa, nói ra.

Đại hải quy nghe vậy, động tác hơi dừng lại một chút, rồi tiếp tục hướng phía trên bờ bò qua.

"Không thích? Gọi là Tiểu Quy được không?" Thảm Lạc đuổi theo, lại hỏi.

Nghe được tên này, Thảm Lạc rõ ràng cảm nhận được một chút cảm xúc của rùa biển, dường như rất hài lòng.

"Người có bản lĩnh gì, có thể biểu hiện ra một chút?" Thảm Lạc lại thuận miệng hỏi.

Rùa biển nghe vậy, không tiếp tục bò nữa. Nó quay đầu nhìn Thảm Lạc một chút, lại quay đầu nhìn thẳng về một khối đá không xa ở phía trước, đột nhiên há miệng phun ra một cái.

Mắt của Thảm Lạc hoa lên, chỉ thấy một đạo ánh sáng trắng từ trong miệng nó bỗng nhiên bắn ra.

Nháy mắt sau, trên tảng đá kia liền truyền đến "Khanh" một tiếng vang trầm thấp.

Thẩm Lạc vội vàng đi về phía bên kia, ánh mắt không khỏi biến hóa. Trước mắt hắn, hơn khoảng mười trượng chính giữa tảng đá kia, không biết bị thứ gì xuyên qua, lộ ra một lỗ thủng lớn bằng ngón cái.

"Đó là cái gì, nơi là thế nào làm được?" Thẩm Lạc kinh hãi, hỏi.

Hắn vừa dứt lời, trong miệng rùa biển liền bắn ra một đạo ánh sáng trắng, đánh vào trên tảng đá kia.

Ngay bên cạnh lỗ thủng lúc đầu, lập tức nhiều hơn lỗ tròn hình dạng y hệt.

Lần này, Thẩm Lạc đã nhìn rõ ràng, trong miệng của Tiểu Quy phun ra ánh sáng trắng không phải vật gì cả, mà chính là một đoạn thủy tiễn trong suốt dài hơn một xích.

Thẩm Lạc nghĩ thầm, Bạch Ngọc Sách lấy không thủy chi thuật cũng có thể bắn ra thủy tiễn như vậy, nhưng tuyệt đối không làm được nhanh chóng và chính xác như vậy. Thủy tiễn của rùa biển này có lực bộc phát cường đại, tuyệt đối không kém gì một kích toàn lực của mình.

"Không tệ nha, Tiểu Quy, còn bản lĩnh gì khác không, đều lấy ra để cho ta mở rộng tầm mắt một chút." Thẩm Lạc có chút vui vẻ nói.

Tiểu Quy nghe vậy, chiếc đầu vốn nhô ra chậm rãi rút trở về, từng bước một bò tới trên bờ cát, gục ở chỗ này không nhúc nhích phơi ánh mặt trời.

Thẩm Lạc ở bên cạnh nó tiếp tục uy bức dụ dỗ một lúc. Nhưng cuối cùng phát hiện, nó dường như chỉ có bản lĩnh phun ra thủy tiễn, trừ cái đó ra liền không bản lĩnh nào khác.

Hắn cùng Tiểu Quy phơi mặt trời một lát, liền lấy thông linh chi thuật gọi ra thủy động, đưa nó quay trở về.

Dựa theo những điều ghi lại trên vô danh pháp quyết, hiện tại lấy pháp lực nông cạn của hắn thì thông linh con rùa biển này là phù hợp. Nếu hắn muốn khế ước với yêu vật Thủy tộc lợi hại hơn, trừ phi cam chịu mạo hiểm, nên tốt nhất vẫn là đừng ném thử.

...

Trong mấy ngày kế tiếp, Thẩm Lạc y như cũ, mỗi ngày đều đến đầm cạn phía sau núi tu luyện.

Có sẵn kinh nghiệm từ mộng cảnh, nên tốc độ tu luyện của đệ nhị trọng công pháp nhanh hơn so với dự đoán của hắn không ít, khoảng cách đạt tới viên mãn, chỉ cần một ít thời gian.

Một ngày này, hắn sớm kết thúc tu luyện, từ phía sau núi trở về, nhưng không có trở về bãi đá xanh, mà đi thẳng tới tiểu viện nhỏ của La chân nhân đang ở.

Khi Thẩm Lạc đến ngoài cửa viện, liền thấy La chân nhân hai mắt đang khép hờ, đứng thế trung bình tấn. Hai tay y lẳng không ấn xuống trước người, duy trì động tác này không nhúc nhích, giống như đang thực hiện một loại tu hành đứng yên như cọc gỗ.

Hắn đứng ở ngoài cửa, đang do dự muốn hay không lên tiếng, thì La sư lại mở mắt, nhìn hắn một cái rồi hỏi:

"Có việc gì?"

"La sư, đệ tử có việc muốn nhờ?" Thẩm Lạc vội vàng thi lễ, nói ra.

"Vào đi rồi nói." La chân nhân nghe vậy, thu hồi tư thế, chấp tay sau lưng đi vào bên trong nhà.

Thẩm Lạc vượt qua cửa viện, đi theo sau, một đường đi vào nhà chính.

"Nhìn hô hấp thô nạp, dáng đi và thần sắc của ngươi, xem ra Tiểu Hóa Dương Công lại có chỗ tiến bộ, chẳng lẽ là đã tu luyện đến viên mãn? Muốn cầu ta truyền lại cho ngươi Thuần Dương Kiếm Quyết? Việc này ta lúc trước đã từng nói, chủ yếu phải xem ý tứ của quan chủ, nên ngươi cũng đừng ôm hy vọng quá lớn làm gì." La chân nhân ngồi trên ghế trong nội đường, mở miệng nói.

"La sư đã hiểu lầm, Tiểu Hóa Dương Công của đệ tử khoảng cách viên mãn còn cách một đoạn. Nên đệ tử đến đây cũng không phải là vì việc này, mà chỉ là muốn xin ngài truyền thụ một môn võ kỹ hộ thân ở trong quan mà thôi." Thẩm Lạc vội vàng xua tay, nói.

Lần trước trong mộng cảnh sau khi cùng Yêu Hồ đánh nhau, hắn đã cảm giác sâu sắc được khó khăn khi không có học qua chân chính võ kỹ hộ thân. Bản thân mình trong nhiều tình huống nguy hiểm, muốn xuất ra thủ đoạn hữu dụng thực sự quá ít.

Hiện giờ vô danh công pháp của mình thời gian tu luyện còn ngắn, uy lực cũng có hạn, để vẽ phù lục lại tốn quá nhiều thời gian. Nên nếu mình có thể tìm được một môn võ kỹ phòng thân, thì khi đối mặt các dạng như cương thi, chuột Yêu sẽ không quá mức khó khăn nữa.

"Xin lấy võ kỹ?" La chân nhân nhíu mày lại, kinh ngạc nói.

"Vâng. Thỉnh cầu La sư ban thưởng khẩu quyết tu luyện “Thanh Dương Thủ” cho đệ tử." Thẩm Lạc khom người cúi đầu, nói ra.

"Người muốn học Thanh Dương Thủ cũng không phải không được, công pháp này đối với người tu luyện không có yêu cầu khó khăn gì, chỉ cần trong cơ thể có dương cương chi khí liền có thể tu luyện bạch ngọc sách." La chân nhân nghe vậy, cúi đầu trầm ngâm nói.

Thẩm Lạc nghe vậy, trên mặt lộ ra ý cười, lập tức nói:

"Gần đây đệ tử cảm giác thân thể khôi phục rất nhiều, để cảm ơn La sư và mọi người trong quan đã trông nom, đệ tử đã gửi một phong thư về nhà, ít ngày nữa cha của đệ tử sẽ dâng lên một phần lễ mọn cho tông môn. Đệ tử mong La sư không cảm thấy chán ghét."

La chân nhân nghe vậy, vân vân chòm râu cá trê, trên mặt càng thêm nhiều ý cười, đứng dậy đi vào nội đường.

Không bao lâu, y liền đi ra, trên tay có thêm một quyển sách màu xanh thật mỏng.

"Thanh Dương Thủ" tu luyện cũng không quá khó, nhưng nhớ coi chừng, nếu có chỗ xem không hiểu, có thể hỏi Điền sư huynh của người một chút. Nó tập luyện nhiều năm, cũng coi như có chút tâm đắc." La chân nhân nói, cầm sách đưa tới.

"Đa tạ La sư, đệ tử sẽ ghi nhớ." Hai tay Thẩm Lạc vội vàng đón lấy, trong miệng nói cảm ơn.

"Còn có một chuyện phải chú ý, "Thanh Dương Thủ" này mặc dù có thể đem dương cương chi khí phát huy đến trình độ lớn nhất, nhưng đối với dương cương chi khí tiêu hao cũng không nhỏ, khi dùng phải cẩn thận." La chân nhân lại tiếp tục dặn dò.

"La sư yên tâm, đệ tử chắc chắn sẽ lượng sức mà làm." Thẩm Lạc cung kính trả lời.

"Thật ra vì sư có chút coi trọng người cũng vì chăm chỉ, nếu không hôm nay cũng không muốn nói với người nhiều như vậy. Tóm lại là người sinh ra đã kém cỏi, rất đáng tiếc." La chân nhân nhìn hấn rồi, nhẹ gật đầu nói ra.

"Đa tạ La sư, Thâm Lạc sẽ khắc sâu lời người dạy trong lòng! Đệ tử còn có một số chuyện, muốn La sư chứng thực." Thâm Lạc quan sát thần sắc của La chân nhân một chút, thấy y không có lập tức muốn đuổi mình, liền mở miệng nói ra.

"Nói nghe thử xem." La chân nhân ngồi trở lại trên ghế, nói ra.

"La sư, thế gian này là có hay không loại người tuyệt thế tu luyện thiên tài, tốc độ tu luyện tiến triển cực nhanh kia?" Thâm Lạc hỏi.

"Tuyệt thế tu luyện thiên tài tất nhiên là có, nhưng loại người này, ít lại càng thêm ít, thường thường mấy trăm năm cũng khó gặp. Bọn họ là tiền bối cao nhân bình giải sau đó chuyển thế trùng tu, hoặc là có được 'Đạo Thể' trong truyền thuyết." La chân nhân hơi kinh ngạc, nhưng vẫn là giải thích hai câu.

"Đạo Thể, trên đời vậy mà thật có Đạo Thể?" Thâm Lạc kinh ngạc nói.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 107: Khách Không Mời Mà Đến

"Người cũng biết Đạo Thể?" Lần này đổi thành La chân nhân ngạc nhiên.

"Trước kia đệ tử xem thấy trên một ít tạp thư, nói là thời cổ có người thân phụ Đạo Thể, khi tìm thấy công pháp phù hợp Đạo Thể của bản thân, lại tu luyện mười mấy năm, liền từ thân thể phàm nhân trở thành tiên. Đệ tử vốn tưởng chỉ là truyền thuyết mờ hồ, không ngờ hôm nay lại nghiệm chứng được từ nơi La sư." Thâm Lạc nói như thế.

"Nghe đồn người tu luyện có được Đạo Thể đỉnh giai nhất, hoàn toàn chính xác có loại tốc độ tu luyện nghịch thiên này. Bất quá nếu là tin đồn, tự nhiên khó phân thật giả." La chân nhân nói.

"Đỉnh giai nhất. . . Hẳn là Đạo Thể còn có phân chia cao thấp?" Thâm Lạc hỏi.

"Tự nhiên là có phân chia cao thấp, ví dụ lấy tu sĩ Đạo Thể đê giai, tư chất của bọn hắn hoàn toàn chính xác mạnh hơn người bình thường, nhưng tu luyện cũng chỉ nhanh hơn một chút. Mà tu sĩ Đạo Thể đỉnh giai, chẳng những tốc độ tu luyện vượt xa người bình thường, thậm chí mười mấy lần, còn có các loại thiên phú thần thông, chênh lệch nhau cực lớn." La chân nhân giải thích.

Thâm Lạc nghe lời ấy, trong lòng âm thầm suy nghĩ, tự cảm thấy tốc độ tu luyện trong mộng, tựa hồ còn nhanh hơn mấy phần so với tu sĩ Đạo Thể

đỉnh giai mà La sư nói, chỉ là hấn lại không phát hiện chính mình có năng lực thiên phú gì.

"Người đột nhiên hỏi cái này, cần làm chuyện gì sao?" La chân nhân thấy Thẩm Lạc trầm ngâm không nói, liền hỏi.

"La sư, đệ tử cũng chỉ là nhất thời hiếu kỳ, nghĩ thầm nếu mình có được tư chất này, có lẽ tu luyện kéo dài tính mạng không phải là vấn đề." Thẩm Lạc hít một hơi, nói ra.

"Người có được Đạo Thể đỉnh giai tu hành, cơ hồ năm sáu trăm năm mới nghe được một người, người cơ bản không nên vọng tưởng. Ngày sau vẫn phải cước đạp thực địa, hảo hảo tĩnh tâm tu luyện đi." Thần sắc La chân nhân trang trọng lên mấy phần, nói.

"La sư dạy bảo, đệ tử nhớ kỹ. Hôm nay quấy rầy đã lâu, vậy xin cáo từ." Thẩm Lạc thi lễ.

"Đi đi." La chân nhân gật đầu.

Trong lòng Thẩm Lạc còn đang suy nghĩ chuyện trong mộng, quay người đi ra ngoài cửa viện.

Nhưng mà, hấn mới đi đến cửa chính, liền thấy ngoài cửa viện có hai đạo nhân ảnh nhảy lên, rơi vào trong viện.

Một người trong đó có thân hình cao lớn, sắc mặt đen, bên miệng có râu ngắn xám trắng, thân mang đạo bào Thái Cực, đầu đội Liên Hoa đạo quan, khuôn mặt cứng nhắc, thần tình nghiêm túc, chính là Vương Thanh Tùng sư bá.

Sánh vai cùng lão là một thanh niên tuấn mỹ, tự nhiên đúng là đệ tử thân truyền của gã là Cổ Hóa Linh.

"Bái kiến Vương sư bá, Cổ sư huynh." Trong lòng Thâm Lạc không vì sợ hãi mà tâm rung động, vẫn chấp tay về phía hai người, cung kính chào.

Lúc hai người nhìn thấy hắn, trong ánh mắt đều hiện lên vẻ ngạc nhiên, hiển nhiên là không ngờ hắn ở chỗ này.

Thấy hai người không nói lời nào, Thâm Lạc đi vòng qua hai người, đi đến cửa viện.

Lúc này, sau lưng truyền đến thanh âm La chân nhân: "Sư huynh, hôm nay sao rảnh, đến viện ta chơi thế?"

Lão tựa hồ cũng bất ngờ với việc sư đồ Vương sư bá đến.

Thâm Lạc từ lúc lần trước ở sau núi ngoài ý muốn nghe được những lời Cổ Hóa Linh nói, sau đó hắn sinh ra cảnh giác cực sâu, giờ phút này cũng chỉ muốn nên mau trở về, không nên gặp hai người này quá nhiều.

Chỉ là, hắn vừa mới đi tới cửa, hai phiến cửa gỗ liền "Soạt" một tiếng, tự đóng lại trước mặt.

Thâm Lạc có chút kinh ngạc, quay người nhìn sang, liền thấy ống tay áo Vương sư bá phồng lên, còn duy trì động tác phát tay. Hiển nhiên là lão lấy thuật pháp đóng lại cửa viện.

"Sư huynh, ngươi làm cái gì vậy?" Long mày La chân nhân đột nhiên nhướng lên, hỏi.

"La sư đệ, hôm nay không rảnh nói nhảm với ngươi, mau giao ra « Thuần Dương Bảo Điện »." Thần sắc Vương Thanh Tùng hờ hững nói.

"Thuần Dương Bảo Điền? Đây là công pháp gì, không phải là Thuần Dương Kiếm Quyết sao?" Thẩm Lạc nghe lời ấy, trong lòng hơi hồi hộp một chút, mơ hồ cảm giác lúc này mình ở đây thật không ổn.

"Vương sư huynh, người biết mình đang làm gì không?" La chân nhân hiển nhiên cũng thật bất ngờ, sắc mặt biến hóa.

"Xem ra, người không định giao ra rồi?" Ánh mắt Vương Thanh Tùng càng thêm băng lãnh.

Thẩm Lạc cảm thấy bầu không khí trong viện quý dị, muốn lặng lẽ đẩy cửa ra, nhưng mới có chút động tác, Cổ Hóa Linh đã nhíu mày trông lại, khiến cho thân hình hắn lập tức ngừng lại, như bị rắn độc cắn mắt tới, khắp cả người phát lạnh.

"Người cũng không phải không biết « Thuần Dương Bảo Điền » chính là pháp điển trấn quan của bản quan. Dù người muốn, cũng nên đi yêu cầu quan chủ sư huynh, tới tìm ta sợ là tìm nhầm người rồi?" Sắc mặt La chân nhân cũng trở nên ngưng trọng.

"La Nguyên Chân, người thật cho rằng ta không rõ, người mới là người truyền thừa thủ hộ Xuân Thu quan thế hệ này. Phong Dương hẳn bất quá là nguy trang để che mắt mà thôi." Vương Thanh Tùng chậm rãi nói.

"Ta không biết người đang nói cái gì, đơn giản là không hiểu." La chân nhân phát ồng tay áo một cái, hừ lạnh nói.

"Người thừa nhận cũng tốt, không thừa nhận cũng được, chờ một lúc ta tự có biện pháp để nghiệm chứng." Vương Thanh Tùng cười lạnh nói.

"Vương Thanh Tùng, chẳng lẽ người định dùng sức mạnh sao?" La chân nhân ngời thẳng lên.

"Ha ha, không sai, luận tu vi, luận thực lực, ta không bằng La sư đệ ngươi. Bất quá lúc này không giống trước nha." Vương Thanh Tùng hình như có thâm ý thâm nhiên nói.

"Thế nào, tăng thêm vị ái đồ này, liền nắm chắc thắng lợi à? Đừng nói một tên, dù tới thêm mười tên, ta cũng không để vào mắt." La chân nhân liếc qua Cổ Hóa Linh, nói.

"La sư thúc nói sai rồi, vẫn bởi sao dám lỗ mãng trước mặt ngài? Bất quá ẩn đường sư thúc hôm nay sao hơi biến thành màu đen. Ai nha, mặt cũng hơi đen." Cổ Hóa Linh nghe vậy, chấp tay với La chân nhân, mỉm cười nói.

La chân nhân nghe vậy, đang muốn mở miệng nói cái gì, đột nhiên sắc mặt cứng đờ, nâng tay phải lên nhanh chóng điểm mấy chỗ đại huyệt trên người.

Đồng thời tay trái lão lật lên lấy ra phù lục dán trên ngực trái của mình. Thanh quang phù lục lóe lên, liền từ bên trong bay ra mấy đạo thanh quang chui vào thể nội. Tiếp đó bộ mặt ẩn ẩn nổi lên một tầng thanh quang.

Nhưng mà Thẩm Lạc vẫn tinh tường nhìn thấy, ẩn đường La chân nhân đột nhiên hiện ra một vòng đen nhàn nhạt, đồng thời trên mặt cũng bắt đầu chuyển đen, trên đó có mấy sợi gân xanh màu tím đen nhô ra.

Cho dù trên mặt La chân nhân chớp động thanh quang như đang khắc chế độc, nhưng da thịt trên mặt lão vẫn nhanh chóng biến thành màu đen với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

"La sư trúng độc!" Trong lòng Thẩm Lạc bỗng nhiên nhảy một cái.

"Nhìn ngươi còn có thể chống cự đến bao lâu? Nếu muốn giải dược, vậy dùng bảo điển đổi đi!" Vương Thanh Tùng cười ha ha, bỗng nhiên lắc ống

tay áo một cái.

Chỉ thấy ống tay áo đạo bào không gió tự bay, một đạo lôi quang rung động "Tích lạp", hóa thành một đạo điện quang, phóng về phía La chân nhân.

La chân nhân không nói một lời, trên hai chân sáng lên hai đạo quang mang, dưới chân đạp trên Thất Tinh Cương Bộ, thân hình đột nhiên trở nên phiêu hốt, dịch ra tránh điện quang, lách mình đi tới trong viện.

Ống tay áo của lão bỗng nhiên lác một cái, một đạo phù lục bay lên không trung.

"Vèo" một tiếng duệ minh, phù quang giống như pháo hoa phóng lên tận trời, mắt thấy là sẽ nổ bẻ ra trên không trung.

Lúc này, không trung chợt loé lên một thân ảnh, lại có một người bay vào không trung, một tay chụp lấy tiễn phù cảnh báo kia.

Thẩm Lạc ngửa đầu nhìn lại, thần sắc không khỏi biến đổi, trong lòng khiếp sợ không thôi.

Chỉ thấy người trên không trung kia có dung mạo tuấn mỹ, ý cười ôn hòa, không phải Cổ Hóa Linh còn có thể là ai?

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 108: Nhận Nhiệm Vụ Lúc Lâm Nguy

Giờ phút này trên thân gã thành linh mặc một bộ quần áo màu tím, một đầu tóc dài đen nhánh cũng biến thành tóc ngắn màu tím dài tới tai, một đôi đại mi như núi xa ngậm xuân, sóng mắt lưu chuyển như thu thủy, chổ mi tâm như dán hoa, in một ấn ký hình tròn màu tím, rõ ràng là một nữ tử đáng yêu động lòng người.

Càng làm cho Thảm Lạc cảm thấy khiếp sợ là, phía sau lưng nàng thành linh mọc lên một đôi cốt dục, đang phe phẩy.

"Yêu tộc!"

Trong miệng La chân nhân quát lớn một tiếng, thần sắc trong mắt cũng rất khó tin.

Thảm Lạc nhìn kỹ lại, mới phát hiện chổ mi tâm Cổ Hóa Linh, đâu phải là hoa điền gì? Đó rõ ràng là một ấn ký đầu lâu chùng đầu ngón tay, phát ra yêu khí nồng đậm không gì sánh được.

"Còn muốn đưa tin cảnh báo? Đã chậm. . ."

Vương sư bá khẽ quát một tiếng, tay vờ ra một chưởng, trong tay áo loé lên quang mang, liền có một cây đoản kích bắn ra, phóng thẳng đến ngực La chân nhân.

La chân nhân lui lại một bước, đồng thời hất ống tay áo lên. Một thanh đồng tiền kiếm hiện ra hồng quang theo đó bắn tới đoản kích.

Trong sân nhỏ lập tức thanh âm dị hưởng không ngừng, hai thanh phù khí giao kích trên không trung khó phân thắng bại.

Nhưng vào lúc này, mặt đất dưới chân La chân nhân đột nhiên mềm nhũn, một cái xương khô quỷ trảo trắng hếu bỗng nhiên phá đất chui lên, trảo lầy bàn chân lão. "Xoẹt" một tiếng, kéo ra mấy đạo vết máu nhìn thấy mà giật mình.

La chân nhân đã trúng độc, lại bị quỷ trảo đánh lén, lập tức mất tập trung, thanh đoản kích kia thuận thế phá tan đồng tiền kiếm, trong nháy mắt bắn về phía đầu của lão.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, một tiếng lôi minh "Ầm ầm" vang lên!

Một đạo điện quang màu trắng lớn bằng cánh tay, từ giữa không trung bỗng nhiên giáng xuống, nện thẳng làm đoản kích kia rung mạnh không thôi, lệch qua một bên, dính trên mặt đất.

Trong lúc nhất thời, trong sân an tĩnh cây kim rơi cũng nghe tiếng. Ánh mắt ba người còn lại

lập tức đồng loạt tập trung vào trên thân Thẩm Lạc.

Bọn họ không ai ngờ, đệ tử ký danh ngày bình thường bị tất cả mọi người xem là phế vật, vậy mà ngoài ý liệu một tay tạo ra phù lục lôi pháp.

Thẩm Lạc bị nhìn thấy trong lòng hoảng hốt một trận, vô thức cúi đầu nhìn thoáng qua tay phải đang nâng lên, trong lòng cười khổ một trận.

"Tiểu tử, ẩn tàng đủ sâu, bình thường đúng là xem thường ngươi rồi!"

Ánh mắt Vương Thanh Tùng phát lạnh, tiện tay hát lên, trong lòng bàn tay một đạo sương mù tối mịt, lập tức phòng lên chui ra, bên trong lại

ngung ra từng mặt quỷ khủng bố, tranh nhau nhào tới hướng Thẩm Lạc.

La chân nhân thấy thế, thân hình mơ hồ một cái, đi tới trước người Thẩm Lạc, hai tay nhanh chóng kết ấn, một chưởng vỗ ra phía trước.

Thủ ấn kết thành, ở trong phóng ra bạch quang, một cỗ Thuần Dương chi lực nồng đậm tuôn ra mãnh liệt.

Những hắc vụ quỷ khí âm trầm kia gặp phải bạch quang, lập tức như băng tuyết gặp nắng, trực tiếp tiêu tán ra.

Chỉ là sau khi quang mang tán đi, thân hình La chân nhân cũng lão đảo một cái, trên mặt đã hiện đầy hắc khí.

"La sư, người còn ổn không?" Thẩm Lạc thấy thế, lo lắng hỏi.

"Không ngờ ngươi lại tự học thành phù lục thuật, xem ra vi sư đã xem thường ngươi rồi. Hôm nay ta chính thức thu ngươi làm đệ tử thân truyền, ngươi có nguyện ý?" Thần sắc La chân nhân quái dị nhìn Thẩm Lạc, lấy từ trong tay áo ra một kiện đồ vật như pháp bàn, nghiêm nghị nói.

"Đệ tử đương nhiên nguyện ý, chỉ là trước mắt không phải chúng ta cần nghĩ biện pháp đào tẩu sao?" Thẩm Lạc cười khỏ trả lời.

"Yên tâm, vi sư nếu thu ngươi làm đồ đệ, tự nhiên sẽ nghĩ cách bảo trụ cái mạng nhỏ của ngươi. Ta tự có biện pháp!" La chân nhân nghe, cười hắc hắc một tiếng, đột nhiên há miệng phun ra một ngụm tinh huyết lên pháp bàn trong tay.

Pháp bàn kia bay xuống mặt đất, ở trong lập tức bạch quang đại tác, bắn thẳng ra một cột sáng mờ lung cao hơn một trượng.

"Đi!"

Nói xong, tay lão vỗ vào sau lưng Thảm Lạc, khiến hắn lão đảo ngã vào bên trong cột sáng.

Thảm Lạc vội vàng không kịp chuẩn bị, chỉ cảm thấy toàn thân cứng đờ, cả người bị bạch quang trói buộc ở giữa, không thể nhúc nhích.

"Không tốt! Nhanh ngăn hắn lại." Vương sư bá thấy thế, hét to một tiếng, giữa hai tay áo cuộn cuộn hất vạt tuôn trào ra.

Cổ Hóa Linh cũng đã bay xuống mặt đất, cổ tay nhấc lên, dưới mặt đất bỗng nhiên nhảy ra mấy cỗ bạch cốt khô lâu, nhào tới phía La chân nhân.

Lúc này, cũng không thấy La sư nói chuyện, trong đầu Thảm Lạc bỗng dung vang lên thanh âm của lão:

"Mang tín vật đi gặp sư thúc tổ ngươi, nhanh đi cầu viện ngài."

Thảm Lạc còn chưa hiểu rõ chuyện gì xảy ra, La chân nhân đã ném một khối ngọc bội lớn chừng bàn tay vào trong ngực hắn.

Tiếp theo một cái chớp mắt, hắn liền cảm thấy một trận trời đất quay cuồng, ngoài thân bao phủ bạch quang đột nhiên co rút lại, cả người hắn giống như bị đè ép rút vào trong pháp bàn, thân ảnh biến mất khỏi chỗ cũ.

La chân nhân vừa thở dài một hơi, phía sau lưng liền bị hất vạt tới xâm nhập.

Lão lần nữa chân đạp cương bộ, thân hình vọt tới phía trước, bộ đạo bào kia bị lão cởi ra, còn lưu tại chỗ.

Chỉ là hất vạt lan tràn lên, đạo bào rất nhanh mục nát, hóa thành tro tàn.

"Ngươi đi giết tiêu tử kia." Vương sư bá chau mày nói.

Cổ Hóa Linh do dự một chút, cốt dục phía sau huy động, muốn phi thân ra ngoài.

"Yêu nghiệt, mơ tưởng đi." La chân nhân chột quát một tiếng, vung tay lên.

Một chùm sáng từ trong tay lão bay ra, đánh thẳng vào trên một mặt kính bát quái treo trên đầu cửa nhà chính. Thân kính lập tức xoay chuyển xuống dưới, chiết xạ ra một đạo quang mang, đánh về phía một chiếc gương đồng khác trong cửa tiền điện.

Trên kính này lập tức có quang mang chiết xạ ra, rơi vào các nơi khác trong viện, cả viện liền bị một mảnh quang mang bao phủ, mặt đất cũng bị quang mang chiếu rọi hiện ra một hư ảnh Bát Quái cự đại.

Thân hình Cổ Hóa Linh vừa mới bay lên, lại đụng đầu vào trên một tầng màn sáng hư không mắt thường khó phân biệt được, một lần nữa rớt xuống trở về.

"Cấm chế?" Thần sắc nàng khẽ biến nói.

"Được rồi, một đệ tử ký danh mà thôi, không quan trọng gì, trước đối phó họ La đã." Sắc mặt Vương Thanh Tùng tái xanh, từng bước một ép tới gần La chân nhân.

...

Thẩm Lạc cảm thấy trời đất quay cuồng một trận, thân thể tựa như đang không ngừng rơi xuống, trước mắt đều là bạch quang mênh mông.

Qua một lát, hai chân của hắn một lần nữa rơi vào nơi thực, bạch quang trước mắt cũng tối xuống, chỉ là cảm giác hôn mê mãnh liệt kia nhất thời còn chưa biến mất.

Hắn đi tới trước một bước, lại không thể đứng vững, lão đảo một cái vọt tới, cuống quýt vươn tay khẽ chống phía trước, bàn tay liền sờ trúng một vách đá thô ráp.

Hắn vịn tường đứng vững, loại cảm giác hôn mê kia rốt cuộc thối lui, ánh mắt cũng khôi phục bình thường. Lúc này mới phát hiện chính mình vậy mà xuất hiện trong một gian thạch thất u ám xa lạ.

Trên bốn vách tường thạch thất treo vài chén đèn dầu, bên trong không biết dùng dầu tron gì, ngọn lửa cháy lên cũng không có khói khí, chỉ tản ra một hương vị ngai ngái nhàn nhạt.

Thẩm Lạc xoay chuyển ánh mắt, ánh mắt rơi vào một góc thạch thất, lập tức toàn thân xiết chặt.

Chỉ thấy bên kia đang có hai đạo thân ảnh cổ quái mang hắc bào rách rưới, toàn thân quán quanh hắc vụ nồng đậm, thân thể phiêu phù giữa không trung, tay của cả hai đều vươn ra phía trước, tựa hồ đang muốn đánh giết cái gì đó.

Thẩm Lạc vội tập trung, tới gần một bước, nhìn qua khe hở giữa thân thể hai người, liền thấy trong góc tường bị bọn chúng giáp công, có một lão giả gầy gò thân mang đạo bào xám trắng, đầu đội Ngũ Nhạc Quan, hai tay đang bóp pháp quyết giằng co cùng bọn chúng.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 109: Sư Thúc Tổ

Trong hư không trước người lão giả đang lơ lửng một thanh pháp kiếm gỗ đào màu xích hồng, phía trên khắc rõ một chuỗi phù văn Thâm Lạc xem không hiểu, nhưng nhìn xem liền biết không phải là phàm vật.

Có chút kỳ quái là, bất luận thanh pháp kiếm treo trên bầu trời, hay là ba người đang giăng co kia, giờ phút này vậy mà tất cả đều không nhúc nhích ở nguyên tại chỗ, nhìn tựa như là đồng thời bị Định Thân Chú vậy.

Thâm Lạc không dám coi thường vọng động, mà cẩn thận đi từ mặt bên tới gần một chút. Lúc này mới nhìn rõ khuôn mặt hai người treo trên bầu trời kia, rõ ràng là hai quỷ vật xương khô hốc mắt cháy lên lục quang.

Cùng lúc đó, trong tai của hắn cũng nghe một hồi tiếng vang "Tranh tranh" tựa như dây đàn.

Thâm Lạc ngưng thần tới sát, lúc này mới thấy rõ, trên thân lão đạo gầy gò kia bị từng sợi tơ màu đen mắt thường khó thấy quấn quanh. Bất quá chúng bị đạo bào bên ngoài thân lão lóe lên một tầng thanh quang hơi mỏng chặn lại, cho nên mới khó phát giác.

Mà hai con quỷ vật xương khô kia lại giương miệng lớn, từ bên trong phun ra từng sợi chỉ đen, gắt gao trói buộc thanh pháp kiếm xích hồng treo trên bầu trời kia. Bên ngoài quanh thân nó, hắc vụ nồng đậm cuộn cuộn kịch liệt, còn có thể nhìn thấy từng vòng phù văn xích hồng dày đặc đang không ngừng quay cuồng đánh thẳng vào bản thể quỷ vật. Cả hai tựa như hai đội quân một công một thủ, chém giết đến khó phân thắng bại.

"Nguyên lai ba bên không phải không động, mà là tạo thành một loại cân bằng vi diệu, ai cũng không làm gì được ai." Thảm Lạc hiểu ra, không chần chừ nữa, hai tay liền bấm pháp quyết, đột nhiên vung tay áo nói: "Đi!"

Hắn vừa dứt lời, trong tay áo tiếng gió đại tác, một đạo bạch quang nhanh chóng như tiễn, "Vèo" bắn ra.

Chỉ nghe "Ầm" một tiếng vang trầm.

Con quỷ vật bên trái kia, cái ót bị một thanh phù xoa được bạch quang bao phủ bắn vào, làm toàn bộ đầu khô lâu cũng bay ra ngoài, nện ở trên vách đá vỡ vụn ra.

Trên vách đá mảnh xương vẩy ra, hiển lộ ra thanh phù xoa, thành linh đình lấy một quỷ ảnh màu xanh lá vụn vẹo mơ hồ. Dưới phù xoa tán phát bạch quang chiếu rọi, phát ra một trận thanh âm kêu rên sắc nhọn, rất nhanh liền biến thành nước đặc.

Thân thể còn sót lại cũng lập tức như khói tiêu tán, chỉ còn lại một kiện áo bào đen rách rưới, rơi trên mặt đất.

Dưới góc tường, cân bằng một người hai quỷ bị Thảm Lạc đánh vỡ, áp lực lên người lão đạo gây gò kia lập tức đại giảm.

Trong mắt lão bồng dung sáng lên một vòng tinh mang, một tay kéo một cái sợi tơ màu đen quấn quanh trên thân, trực tiếp đẩy con quỷ còn lại ra, tay kia dùng Niêm Hoa Chi, điếm tới trán nó.

Chỉ thấy ngón tay lão đạo điếm xuống, quỷ vật kia lập tức phát ra một tiếng gào thét thê lương, toàn thân trên dưới lập tức bị mảng lớn phù văn màu đỏ vây quanh, một thân quỷ vụ màu đen kịch liệt phun trào, nhao nhao tiêu tán ra.

Lão đạo được buông lỏng, tay vẫy hư không một cái, thanh pháp kiếm xích hồng kia lập tức bay ngược tới tay, chém xuống quý vật một cái. Toàn bộ động tác nước chảy mây trôi, đơn giản thành một mạch.

"Xùy" một tiếng vang nhỏ!

Từ đầu đến chân quý vật hiện ra một vết nứt xích hồng, đúng là trực tiếp bị chém thành hai nửa, trên thân nó lập tức bốc cháy lên hừng hực xích diễm, rất nhanh biến thành tro tàn.

Thẩm Lạc thấy lão đạo thoát khôn, vội tiến lên nghênh đón.

Nhưng lão đạo lại nhìn chằm chằm hắn một cái, nâng pháp kiếm lên chỉ tới hướng hắn.

Động tác Thẩm Lạc cứng đờ, đang muốn nói chuyện, liền thấy năm ngón tay lão đạo hơi cong lại, nắm vào trong hư không hướng hắn một cái.

Hắn cảm thấy một cỗ hấp lực không kém đột nhiên cuốn tới, trong áo trước ngực liền có một vật không tự chủ bay ra ngoài.

Thẩm Lạc tập trung nhìn vào, mới phát hiện là khối tít vật ngọc bội lúc trước La chân nhân đưa hắn mang đến bên này, khăn cấp ném ở trong ngực hắn

Lão đạo đánh giá ngọc bội một chút, lông mày liền nhíu lại:

"Nguyên Chân xảy ra chuyện gì?"

Lão tựa hồ không cảm thấy, Thẩm Lạc xuất hiện ở đây có gì kỳ quái?

Thẩm Lạc nghe vậy sững sờ, sau đó mới phản ứng kịp, "Nguyên Chân" lão nói chính là chỉ La chân nhân.

"Hồi bẩm sư thúc tổ, La sư ngài . . ." Lúc này Thẩm Lạc mới kể lại chuyện xảy ra bên tiểu viện La chân nhân, một năm một mười nhanh chóng nói một lần cho lão đạo.

Lão đạo nghe Thẩm Lạc nói, La sư lúc thấy Cổ Hóa Linh biến hoá, gọi là "Yêu tộc", sắc mặt lập tức trở nên dị thường khó coi, thở dài một tiếng nói:

"Không ngờ, Cổ Hóa Linh kia nhập môn đã nhiều năm, lại là Yêu tộc nguy trang. . . Xem ra Yêu tộc đã sớm để mắt tới Xuân Thu quan chúng ta, vậy mà không tiếc đại giới ân núp thời gian dài như vậy."

"Sư thúc tổ, La sư bên kia đang nguy cấp, còn xin ngài nhanh chóng đến trợ giúp." Thẩm Lạc lo lắng nói.

Mặt mũi lão đạo tràn đầy đấng chất lắc đầu, lập tức mở rộng đạo bào mình ra.

Thẩm Lạc có chút không hiểu nhìn lại, lập tức thần sắc khẽ biến.

Chỉ thấy phần bụng bên phải phía dưới lão đạo, thành linh có một huyết động lớn chừng quả đấm, phía trên ngưng một vòng kết tinh màu đen, tản mát ra trận trận mùi hôi thối.

"Ta cũng giống Nguyên Chân, đã sớm bị người hạ độc, lúc trước lại bị hai con U Minh Quỷ kia đánh lén, thân phụ trọng thương, trước mắt tu vi mười không còn một, pháp lực cũng chỉ còn lại một phần nhỏ, đã tụt lo không xong." Sư thúc tổ đấng chất nói.

"Nếu thế, sư thúc tổ cần chạy đi trước, lại nghĩ biện pháp khác." Thẩm Lạc thì thào nói.

Lão đạo lại lắc đầu, đột nhiên hỏi:

"Ba vị đệ tử nội môn trong quan ta cũng biết, người tựa hồ cũng không ở trong đó?"

"Đệ tử Thẩm Lạc, vừa mới được La sư thu làm nội môn đệ tử! Sư thúc tổ, trước mắt không phải nói những thứ này, hay là để đệ tử trước mang người rời nơi đây đã." Thẩm Lạc lo lắng nói.

"Thôi, người đã là đệ tử chân truyền bồi dưỡng trong quan, cũng đã tu luyện ra pháp lực, Nguyên Chân lại có thể đưa người đến nơi này, chắc hẳn cũng là người hãn chân chính tín nhiệm. Ta hỏi người một câu, người có nguyện ý truyền thừa « Thuần Dương Bảo Điện » Xuân Thu Quan ta không, để cho Tiểu Mao Sơn mạch Xuân Thu quan này có thể kéo dài tiếp?" Thần sắc sư thúc tổ đột nhiên trở nên nghiêm túc, hai mắt nhìn chăm chăm Thẩm Lạc, hỏi.

"Sư thúc tổ, đệ tử đương nhiên nguyện ý truyền thừa bí điển Xuân Thu quan ta. Nhưng truyền thừa tông môn can hệ trọng đại, hết thảy vẫn chờ ngài chuyên ngụy thành an rồi hẵng nói." Thẩm Lạc nghe cảm thấy ngoài ý muốn, trong lúc nhất thời cũng không nghĩ rõ lợi hại trong đó, chỉ có thể trước mặt mờ đáp.

"Không còn kịp rồi, thương thế trên người của ta so với người thấy còn nghiêm trọng hơn, mà đã bị U Minh Quỷ gieo pháp thuật ấn ký, bây giờ đã không cách nào rời khỏi gian thạch thất này. Vừa rồi người ta diệt sát hai con U Minh Quỷ, chỉ sợ chẳng mấy chốc sẽ có cường địch lợi hại hơn giết tới. . ." Sư thúc tổ bỗng nhiên ho khan một tiếng, khóe miệng lập tức tràn ra một tia máu đen.

Thẩm Lạc thấy vậy, mặt mũi tràn đầy do dự.

"Chớ do dự! Nếu tiếp tục, người ta đều sẽ bỏ mình nơi này không nói, truyền thừa Xuân Thu quan chúng ta, cũng bị đoạn tuyệt như vậy!" Sư thúc

tổ một phát bất được bả vai Thẩm Lạc, thanh sắc câu lệ nói.

"Đệ tử đáp ứng." Trong nháy mắt Thẩm Lạc quyết định, đột nhiên ngẩng đầu lên, kiên định đáp.

"Tốt, Thẩm Lạc, từ hôm nay trở đi, ngươi chính là một đời truyền thừa thủ hộ nhân mới Thần Dương Bảo Điện của Xuân Thu Quan ta." Thần sắc sư thúc tỏ buông lỏng, gật đầu nhẹ nói ra.

Nói xong, lão kéo bàn tay Thẩm Lạc, đặt khối tín vật ngọc bội kia trên lòng bàn tay hắn.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 110: Lâm Chung Thụ Điền

Thẩm Lạc đặt ánh mắt lên khối ngọc bội hình tròn trông khá bình thường kia, sau khi dò xét một hồi, trong mắt liền lóe lên vẻ khó mà tin nổi.

“Sur thúc tổ, không lẽ đây chính là Thuần Dương Bảo Điền?” Thẩm Lạc kinh ngạc hỏi.

Lão đạo khê gật đầu, hai tay liên tiếp kết động pháp quyết huyền diệu, không ngừng đánh vào ngọc bội trong lòng bàn tay Thẩm Lạc.

Trên mặt ngọc bội tức thì có ánh sáng chớp động, kế đó, một màn sáng từ trong ngọc bội tỏa ra, trên đó không ngừng thấy văn tự xuất hiện, biến hóa mà nội dung văn tự chính là khẩu quyết công pháp Thuần Dương Bảo Điền.

Thẩm Lạc đưa mắt đảo qua những văn tự kia, đang khi muốn nhìn cho rõ, ánh sáng trên ngọc bội bỗng lóe lên rồi đột nhiên thu lại, những văn tự kia cũng theo đó lập tức biến mất không thấy gì nữa.

“Thẩm Lạc, muốn kế thừa bảo điểm thì hãy còn một chuyện cuối cùng phải làm.” Sur thúc tổ trầm giọng nói.

“sur thúc tổ, mời người nói.” Thẩm Lạc hít sâu một hơi, đáp.

“Ta muốn người dùng Đạo tâm và danh nghĩa Tam Thanh lập lời thề độc. Ngày sau bất kể là chính ngươi hay là tìm ai khác, nhất định phải đem Xuân Thu quán truyền thừa tiếp, hơn nữa cam đoan tuyệt đối không mang

pháp thuật, công pháp trong Thuần Dương bảo điển truyền thụ cho người ngoài Tiểu Mao Sơn nhất mạch.” Lão đạo nhìn Thẩm Lạc, trong mắt có thêm một tia sát khí không dễ phát hiện.

Thẩm Lạc thâm rùng mình, xem bộ dạng này nếu hắn không đáp ứng, chỉ e vị sư thúc tổ này thà trước giết hắn, sau hủy bảo điển cũng không để nó lưu truyền ra ngoài.

“Thế nào, ngươi không muốn lập lời thề độc?” Lão đạo thấy Thẩm Lạc không nói gì, gằn giọng hỏi.

“Đệ tử Thẩm Lạc nguyện ý lập lời thề.” Thẩm Lạc trịnh trọng đáp.

Thần sắc lão đạo lúc này mới hòa hoãn lại một chút, ánh mắt cũng trở nên nhu hòa.

Tiếp đó, dưới ánh mắt nhìn chằm chằm của vị sư thúc tổ kia, Thẩm Lạc liền lấy Đạo tâm và danh nghĩa Tam Thanh lập một lời thề độc mà một khi hắn làm trái sẽ liền thân tử đạo tiêu, hóa thành tro bụi.

Lão đạo sau khi quan sát kỹ từng câu từng chữ mà Thẩm Lạc phát ra, thần sắc cuối cùng cũng thả lỏng hẳn đi.

“Đây là khẩu quyết và pháp quyết mở ngọc bội ra, người phải cẩn thận ghi nhớ.” Nói xong, lão đạo lại đọc đi, đọc lại hai lượt khẩu quyết rồi biểu diễn hai lần phương pháp mở ngọc bội.

Thẩm Lạc sau khi đã ghi nhớ chắc chắn liền đem ngọc bội, phù xoa các thức cất kỹ lại.

“Tốt, việc này không nên chậm trễ, mau đi đi!” sư thúc tổ chăm chú nhìn Thẩm Lạc một chút rồi nói.

“Bái biệt sư thúc tổ!” Thâm Lạc nghiêm trang cung kính cúi đầu.

Lão đạo khẽ gật đầu, hai tay vừa bấm pháp quyết, tức thì pháp kiếm đỏ thẫm đột nhiên hiện ra, bắn thẳng lên nóc gian thạch thất.

Mũi kiếm vừa tới, nóc gian phòng đá liền như đậu phụ, lập tức bị đánh thủng một lỗ rộng cỡ hơn xích để lộ ra ánh mặt trời xuyên xuống.

“Đi đi!” Lão đạo đưa một tay kết pháp quyết rồi phát tay áo một cái, bình chuông nâng lên trên.

Thâm Lạc lập tức cảm thấy dưới chân mình có một tầng sóng nhiệt bốc lên, cúi người nhìn xuống, phát hiện dưới người lại có một đám mây màu đỏ đang lớn dần. Áng mây nâng thân thể hắn lên rồi nhanh chóng bay thẳng lên trên không.

Tiếng gào thét bên tai hắn càng lúc càng lớn, cả người theo lỗ hồng trên đỉnh đầu bay vọt lên, phi qua vết nứt trên vách núi, phóng tới giữa bầu trời.

Thâm Lạc đưa mắt nhìn xuống dưới, đột nhiên cảm giác rừng núi phía dưới khá quen mắt, nhìn kỹ thêm chút mới phát hiện ra chính mình đang trên không trung phía sau núi, còn tòa thạch thất kia thế mà lại được kiến tạo trong lòng núi.

Ngay khi hắn đang kinh ngạc, một tiếng xé gió bỗng nhiên vang lên.

Thâm Lạc vừa nhìn về phía âm thanh phát ra, một luồng khói đen đã từ phía xa bắn thẳng tới, đánh vào rặng mây đỏ dưới chân hắn.

Rặng mây chấn động kịch liệt, quang mang lập tức tán loạn.

Thân thể Thâm Lạc nghiêng một cái rồi rớt từ trên không xuống, đập âm âm lên cánh lá một cây tùng già, sau khi giảm tốc một chút, hắn liền rớt

xuống mặt đất.

Thẩm Lạc lồm cồm ngồi dậy, đưa mắt nhìn lên không trung liền thấy một đoàn bóng đen lớn bay vụt qua đỉnh đầu, bên trong đó còn truyền ra tiếng cười “khắc khặc” quái dị, nhoáng cái nó đã lao xuống về phía thạch thất ban nãy.

Đột nhiên, cả tòa hậu sơn ầm ầm chấn động!

Khuôn mặt Thẩm Lạc thình lình biến sắc. Hắn lập tức không dám ở lại đây thêm, tức tốc tung mình nhảy lên rồi chạy nhanh về phía xa.

Tiếng ù ù liên tục từ thạch thất truyền ra, hiển nhiên sự thúc tở đang giao thủ với đối phương.

Có điều dường như bóng đen kia cũng không phát hiện ra mình, điều này khiến nội tâm Thẩm Lạc cũng được thả lỏng.

Đội hắn chạy một mạch ba, bốn dặm, tâm tình bình tĩnh lại, lúc này mới có chút thời gian nhìn lại chung quanh, nhưng vừa nhìn, thần sắc hắn không khỏi lần nữa lộ vẻ hoảng hốt, bước chân cũng theo đó ngưng lại.

Chỉ thấy Xuân Thu quán, tính cả Thanh Hoa sơn thình lình bị một lồng ánh sáng màu xám không lồ bao phủ, từng đoàn từng đoàn âm vân màu xám khẽ nhấp nhô trên lồng sáng.

Vô số phù văn màu xám từ trong những đám âm vân nhảy lên, đồng thời từng đợt âm phong cũng từ trong đó thổi tới, quay cuồng gào thét quanh Xuân Thu quán. Khắp không khí tràn ngập khí tức âm hàn, trên lá cây khắp xung quanh từ từ hiện lên một tầng sương lạnh màu xám trắng.

Sau một thoáng trầm ngâm, hắn tung người nhảy lên một cây đại thụ, nhanh nhẹn leo lên trên, thoáng cái đã tới ngọn, đưa mắt nhìn quanh lồng

sáng màu xám kia, sắc mặt hần lập tức trầm xuống.

Lồng sáng này bao phủ vô cùng kín kẽ khắp bốn phía xung quanh Xuân Thu quán, từ chỗ hần nhìn lại không hề thấy bất kỳ lỗ hổng nào.

Hơn nữa trên lồng sáng kia âm khí dày đặc, vô số phù văn nhảy lên, bằng thực lực nông cạn hiện tại của hần, muốn một mình đánh vỡ lồng sáng để thoát đi, sợ rằng tuyệt đối không thể nào.

Tâm tình nặng nề, hần không ở lâu trên ngọn cây mà nhanh chóng tụt xuống, nhíu chặt lông mày.

Hần dù còn chưa biết kẻ xâm nhập Xuân Thu quán là thần thánh phương nào nhưng thủ đoạn của đối phương vừa âm tàn lại tỉ mỉ kín kẽ, trực tiếp mở ra một cái cấm chế khổng lồ, việc này khiến hần biết làm sao mang Thuần Dương Bảo Điện rời đi?

Im lặng một hồi lâu, hần đột nhiên dậm chân một cái, quay người lao về phía bãi đá xanh trước núi.

Hần không che giấu thực lực nữa, đề khí tung người, lao vút đi xuyên qua cây rừng, từ xa nhìn tựa như một con linh viên đang bay vọt về phía trước, rất nhanh đã tới chỗ ngay trước núi, bước chân hần đột nhiên dừng lại.

Từng hồi, từng hồi những tiếng hô giết, kêu thảm xen lẫn tiếng gầm gừ, gào thét đầy vẻ khát máu truyền tới. Không biết là thứ gì phát ra những thanh âm này nhưng hần không phải con người.

Mí mắt Thảm Lạc nhảy hai lần, hần nắm chặt Phù Xoa trong tay rồi mới tiếp tục chạy về phía trước, thoáng cái đã tới trước núi, hô hấp theo đó bỗng ngưng lại.

Chỉ thấy Xuân Thu quán đã hoàn toàn lâm vào đại loạn, tông môn sạch sẽ ngấn nắp giờ này máu tươi vung vãi khắp nơi, không ít thi thể đệ tử Xuân Thu quán nằm ngổn ngang trên những vũng máu. Đồng thời, khá nhiều hung vật yêu quý bất ngờ xuất hiện ở đây tàn phá bừa vãi, trong đó có cả Cương thi mà hắn thấy khi nhập mộng, còn có một số thi lang thân thể hư thối nhưng đôi mắt tỏa ánh sáng màu đỏ, và một loại yêu khuyến toàn thân đen nhanh, quanh người có khói đen lượn lờ.

Đám đệ tử Xuân Thu quán còn lại đang khắp nơi ra sức phản kháng, chỉ là những Cương thi, Quỷ khuyến kia sức chiến đấu rất mạnh, khí lực cực lớn, có vẻ không sợ binh khí bình thường gây tổn thương. Giờ phút này, ngoài một số ít đệ tử cũ có thực lực mạnh mẽ miễn cưỡng kiên trì chống chọi, các đệ tử khác cơ bản không phải đối thủ của chúng, thỉnh thoảng có người bị giết, tiếng kêu thảm thiết đau đớn vang lên khắp bốn phía.

Cũng may số lượng Cương thi, yêu khuyến kia không quá nhiều, nếu không đệ tử Xuân Thu quán đã sớm bị diệt sạch rồi.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 111: Ba Chú Thi Lang

Thẩm Lạc xa xa nghe được thanh âm liền đoán được tình hình bên đó, nhưng tận mắt nhìn thấy, trong lòng vẫn chấn kinh.

Lúc này hắn vòng qua chỗ nhiều người, cẩn thận từng li từng tí vòng qua những hung vật kia, chạy dọc theo một đầu đường nhỏ về chỗ ở của mình.

Hắn quen thuộc hoàn cảnh Xuân Thu quan, chuyên đi ngõ hẹp vắng vẻ, thêm nữa ngũ quan linh mãnh, có thể tránh được những quý vật kia, rất nhanh thuận lợi đến gần bãi đá xanh.

Thẩm Lạc không đi đường lớn trước bãi đá xanh, mà đi dọc một con đường nhỏ phía sau phòng đệ tử chạy về chỗ ở của mình.

Mới đi được mấy bước, bên cạnh một gian phòng đệ tử phía trước loé lên bóng đen, một đầu yêu khuyến cao cỡ nửa người nhảy ra ngoài, trên miệng kéo theo một bộ thi thể, tựa hồ muốn giấu ở chỗ bí mật này hảo hảo nhấm nháp.

"Ngao. . ." Yêu khuyến lập tức chú ý tới Thẩm Lạc, lập tức buông thi thể trong miệng ra, bay nhào tới Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc cúi người một cái, linh hoạt né tránh quý khuyến bỏ nhào tới, nhìn lướt qua bộ thi thể trên đất kia.

Người kia là một thanh niên, mặt vuông mày rậm, toàn thân máu thịt be bét.

"Phương Bình!" Thâm Lạc thất thanh nói.

Người này là một đệ tử Xuân Thu quan ở gần Thâm Lạc, xuất thân nông gia, hai người xưa nay gặp nhau mấy lần, cũng coi là quen biết.

"Súc sinh!" Ánh mắt Thâm Lạc lạnh lẽo, xoay tay phải lại, thanh phù xoa xám trắng kia trống rỗng xuất hiện, hóa thành một đạo bạch quang, vọt tới yêu khuyển.

Yêu khuyển kinh hãi, vội vàng bốn vó nhảy lên, lách mình tránh sang bên cạnh.

Nhưng phù xoa màu trắng nhỏ đột nhiên linh hoạt chuyển hướng, chẳng những không bị cách ra, ngược lại trong chớp mắt đuổi kịp quỹ khuyển, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai bắn vào giữa ngực bụng nó.

Chỉ nghe "Xoẹt" một tiếng vang trầm, phù xoa xuyên thủng qua thân quỹ khuyển.

Giữa ngực bụng yêu khuyển bị đánh ra một cái động lớn, toàn bộ thân thể nó cơ hồ bị đánh thành hai đoạn, nhưng không có máu tươi chảy ra, miệng vết thương bị một tầng băng tinh màu đen nhạt đông cứng.

Yêu khuyển không kịp kêu thảm, thân thể tàn phế run rẩy mấy cái, rất nhanh bất động.

Thâm Lạc phát tay triệu hồi phù xoa, trong mắt lóe lên một tia mừng rỡ ngoài ý muốn.

Vừa rồi điều khiển phù khí linh hoạt như vậy, lúc trước hấn làm không được, không ngờ vừa rồi lại ma xui quỷ khiến làm được dễ dàng như vậy.

"Hấn là có quan hệ với cảm ngộ trong mộng cảnh?"

Nhưng giờ phút này tình huống khẩn cấp, hấn không có thời gian nghĩ nhiều, thu hồi phù xoa tiếp tục chạy đến chỗ của mình. Về phần thi thể Phương Bình kia, cũng chỉ có thể lưu lại tại đó.

Thẩm Lạc rất nhanh đến chỗ ở của mình. Chỗ này vốn vắng vẻ, ngược lại còn chưa bị người khác xâm nhập.

Hấn tiến vào gian phòng, đóng cửa lại, lấy từ gầm giường ra hộp đá và góì ngọc, mở ra hộp đá, thả góì ngọc vào bên trong.

Góì ngọc tới gần hộp đá, lập tức bị một tầng bạch quang bao lại, nhanh chóng thu nhỏ, hóa thành một khối ngọc thạch to bằng đầu nắm tay, thuận lợi bỏ vào hộp đá.

Thẩm Lạc thấy vậy, vội cầm miếng ngọc bội kia, cùng dụng cụ xưa nay vẽ bùa, một ít thư tịch hữu dụng, còn có hai bộ quần áo, toàn bộ nhét vào hộp đá, sau đó gói kỹ hộp đá, vác sau lưng.

Sau khi làm xong, hấn không ở trong phòng lâu, lập tức mở cửa đi ra ngoài.

"Thẩm sư đệ, người quả nhiên ở chỗ này, quá tốt rồi!" Một thân ảnh nhanh chân chạy vội tới, lại là Điền Thiết Sinh.

Trong tay gã nắm một thanh cương đao, nửa người đầm máu, thở hồng hộc, hiển nhiên đã trải qua một trận chém giết.

"Điền sư huynh, huynh không sao chứ?" Thảm Lạc vội vàng nghênh đón, nhìn máu tươi trên thân gã, lo lắng hỏi thăm.

"Không việc gì, đều là máu của những quái vật kia." Điền Thiết Sinh quơ quơ tay áo bị dính máu tươi, không để ý chút nào nói.

"Điền sư huynh, trong quan sao đột nhiên xuất hiện nhiều yêu quỷ như vậy?" Thảm Lạc hỏi.

"Không biết, nhưng những yêu quỷ này phi thường lợi hại, đệ tử tầm thường căn bản không phải đối thủ, ta lo lắng cho ngươi, nên tới xem một chút. Ai, La sư, chương môn, còn có sư thúc tổ, bọn họ lại không xuất thủ. Nếu kéo dài thêm một lát, những quái vật kia sẽ giết sạch đệ tử trong quan mát." Điền Thiết Sinh lo lắng dậm chân nói.

"Nhìn tình hình này, là muốn nhất cử tiêu diệt Xuân Thu quan ta, đoán chừng sư phụ bọn họ cũng vô pháp phân thân." Bờ môi Thảm Lạc khẽ nhúc nhích, muốn nói rõ tình huống của La sư và sư thúc tổ, nhưng lời vừa đến khóe miệng lại nuốt xuống, chuyển chủ đề nói.

Điền Thiết Sinh nghe vậy sắc mặt cứng đờ, ngăn người, tựa hồ vừa nghĩ đến điểm ấy.

"Vậy làm sao bây giờ?" Gã lập tức hỏi.

"Điền sư huynh, huynh nhập môn sớm hơn ta, Xuân Thu quan chúng ta có tu kiến mật đạo thông hướng bên ngoài không?" Thảm Lạc hạ thấp giọng hỏi.

"Không có, ta chưa từng nghe La sư nói có mật đạo này." Điền Thiết Sinh lắc đầu trả lời.

"Hiện tại trong quan khắp nơi đều là yêu vật, chúng ta căn bản không phải đối thủ. La sư bọn họ lại đã lâu không hiện thân, chỉ sợ đã không để ý tới bên này. Chúng ta hay là trước hết nghĩ biện pháp giữ tính mạng đã." Trong lòng Thẩm Lạc cảm thấy nặng nề, nói thêm.

Điền Thiết Sinh nghe vậy ánh mắt sáng lên, đang muốn nói chuyện.

Một tiếng Ngao ô truyền đến, hai con thi lang một trước một sau từ giao lộ không xa nhảy ra, nhìn thấy hai người Thẩm Lạc, lập tức gầm nhẹ đánh tới.

"Chạy mau!"

Thẩm Lạc không muốn bại lộ chuyện mình tu thành pháp lực, vội lôi kéo Điền Thiết Sinh bỏ chạy về phía sau.

Bãi đá xanh gần vách đá, hai con thi lang đã chặn hướng thông ra phía ngoài đường cái, hai người đành phải chạy dọc bên vách núi, ý đồ tìm một phương hướng khác bỏ chạy.

Kết quả hai người vừa chạy ra không bao xa, phía trước loé lên bóng đen, lại là một đầu thi lang khác không biết từ chỗ nào nhảy ra, chặn đường đi.

Ba con thi lang trước sau ép sát đến, tựa hồ nhìn ra hai người khốn cảnh, trong miệng phát ra tiếng kêu gào.

"Su đệ, chúng ta liều mạng cùng ba con súc sinh này!" Điền Thiết Sinh thấy đến đường cùng, giơ lên cương đao trong tay, muốn xông đến liều mạng với thi lang.

"Có đường, đi theo ta!" Thẩm Lạc vội vàng kéo Điền Thiết Sinh lại, đưa tay chỉ dốc đứng lân cận vách núi.

Độ dốc nơi này hơi thoải, miễn cưỡng có thể đặt chân, bất quá dốc thoải phía trước rất nhanh bị một khối cự thạch ngăn trở, thấy không rõ tình huống phía sau.

Thẩm Lạc xoay người chạy xuống sườn núi, tay khẽ chống trên tảng đá bên cạnh, thuận dốc thoải kia tuột xuống, thân ảnh rất nhanh bị vách núi ngăn trở.

Ba con thi lang nhìn thấy thân ảnh Thẩm Lạc đột nhiên biến mất, tốc độ đột nhiên tăng nhanh, phi tới.

Điền Thiết Sinh cắn răng một cái, cũng bắt chước Thẩm Lạc, xoay người chạy xuống sườn núi, nhảy lên dốc thoải kia, tựa vách đá cẩn thận đi xuống.

Đi vài bước, vòng qua cự thạch ngăn cản bên dưới, cảnh sắc phía trước sáng tỏ thông suốt, dốc núi nơi này càng thêm nhẹ nhàng, mơ hồ có thể nhìn thấy nóc nhà sơn môn phía dưới.

"Điền sư huynh, bên này." Thẩm Lạc đã đi dọc theo dốc thoải về phía trước một khoảng cách, nhìn thấy Điền Thiết Sinh xuống tới, phát tay gọi qua.

"Thẩm sư đệ, sao ngươi biết nơi này có đường xuống núi? Bản dịch có phải tại Bạch ngọc sách không sư đệ?" Điền Thiết Sinh vội vàng đi tới, hỏi.

"Ta ở bên cạnh vách núi này, không có việc gì liền đi ra nơi này tản bộ, ngẫu nhiên phát hiện ra." Thẩm Lạc đi nhanh về phía trước, cũng không quay đầu lại nói.

"May mắn, may mắn!" Điền Thiết Sinh vội vàng gật đầu, theo sát phía sau.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 112: Truy Kích

Thảm Lạc dẫn Điền Thiết Sinh từ trên một triền núi hơi dốc chạy xuống phía dưới, rất nhanh một mảng rừng đá lớn xuất hiện trước mắt.

“Nơi này cực kỳ kín đáo, Thảm sư đệ, chỉ bằng chúng ta ẩn nấp trong rừng đá này một lúc đã.” Điền Thiết Sinh đột nhiên lên tiếng đề nghị.

Thảm Lạc nhìn quanh một lượt, thấy nơi này bốn mặt là núi, ánh sáng mờ mờ, đúng là một chỗ ẩn náu tốt.

Yêu nhân đánh vào Xuân Thu quán âm ĩ như vậy nên không dám dừng quá lâu, trốn ở đây mà nói, không chừng là một cách đối phó tốt.

“Cũng được... ừ...” Hấn gật đầu một cái, ánh mắt bỗng khẽ động, nhìn về phía rừng đá rồi im lặng không nói tiếp.

“Thảm sư đệ, sao thế?” Điền Thiết Sinh thấy Thảm Lạc dừng bước liền hỏi.

“Không có gì, đi thôi.” Thảm Lạc tiếp tục đi thẳng về phía trước.

Hai người bước vào rừng đá, được được thêm một đoạn, từ bên cạnh một khối đá lớn trước mặt đột nhiên có bóng người lóe hiện.

Bóng người này là một nam tử trung niên mặt đen, tay cầm kiếm cũng chính là vị Ngưu sư huynh trông coi sơn môn kia.

“Là đám các người! Các người làm sao tìm đến được nơi này?” Ngu sư huynh thấy hai người, trong mắt lóe lên nét kinh ngạc, mặt lập tức lộ vẻ đề phòng, lên tiếng chất vấn.

“Ngu sư huynh!” Điền Thiết Sinh vừa thấy sư huynh đệ đồng môn thì vô cùng kinh hãi.

Thẩm Lạc mới rồi nghe được bên này có người ẩn nấp, tự nhiên không lộ ra vẻ bất ngờ gì.

Từ một phía khác trong rừng đá lại nghe tiếng bước chân vang lên, sau đó có hai người xuất hiện, một trong hai chính là Đinh Nguyên, kẻ còn lại là một thanh niên răng vâu mà Thẩm Lạc cũng không nhận ra.

“Nơi này là chúng ta phát hiện ra trước, hai người các người mau mau xéo đi!” Đinh Nguyên quát lớn.

Ngu sư huynh cùng thanh niên răng vâu cầm sẵn vũ khí, mắt lộ hung quang.

“Ba vị, mảnh rừng đá này rất lớn, có mười người ẩn nấp cũng dư xài. Tất cả mọi người đều là đồng môn, hôm nay cùng gặp hoạn nạn, phải đoàn kết giúp đỡ nhau chứ.” Điền Thiết Sinh cau mày nói.

“Hừ, chỗ này thêm một người là thêm một phần nguy hiểm, mau rút đi!” Ngu sư huynh liếc nhìn Thẩm Lạc, miệng xì một tiếng khinh khi, tay vung vẩy trường kiếm.

“Không biết điều, đừng trách chúng ta không khách khí!” Thanh niên răng vâu lạnh lùng tiếp.

Điền Thiết Sinh vốn tốt tính lại bị đối xử như thế, mặt mũi cũng sầm lại, lập tức muốn động thủ.

Trông ra sắp có một trận sóng mái giữa các đê tử đồng môn.

“Điền sư huynh, bỏ đi, nếu họ không chào đón, chúng ta cứ đi tới trước đi.” Thâm Lạc nhìn phía sau một cái rồi đột nhiên lên tiếng, tiếp đó lập tức bước nhanh về phía trước.

Điền Thiết Sinh dù chưa nguôi giận nhưng vẫn nghe đề nghị của Thâm Lạc, cất bước theo sau.

Hai người bước rất mau, thoáng cái đã biến mất ở phía trước.

“Hừm, xem như các ngươi biết điều.” Ngưu sư huynh cười đắc ý, thu trường kiếm, toan trở về trốn trong rừng đá.

Đúng lúc này, một tiếng rống dài từ phía sau truyền đến, không ngờ lại là ba con thi lang kia, chúng đang chạy xuôi xuống chân triền núi, nhằm thẳng hướng rừng đá mà lao tới như một mũi tên.

“Yêu vật! Khôn kiếp, là hai tên phé vật kia dẫn tới!” Ngưu sư huynh biến sắc, tức giận mắng to.

“Ngưu sư huynh, chúng ta làm sao bây giờ?” Hai người Đinh Nguyên thấy ba con thi lang, thần sắc đầy bối rối, hỏi.

“Cái gì mà làm sao bây giờ, tranh thủ thời gian chạy đi, chúng ta chỉ cần chạy nhanh hơn bọn hấn là được.” Ngưu sư huynh hừ lạnh một tiếng rồi lập tức chạy theo hướng hai người Thâm Lạc mới đi khi trước.

Đinh Nguyên và thanh niên răng vâu cũng không dám ở lại thêm nữa khấc, vội vàng chạy theo.

Thâm Lạc và Điền Thiết Sinh lúc này đã ra khỏi rừng đá, men theo một khoảng dốc thoải đi thêm được một đoạn, nhưng dốc núi phía trước lại đột

ngột dưng đứng, không thể nào đi tiếp được.

Thẩm Lạc lại không để ý lắm, chỉ ngoặt sang trái một chút, bước tới chỗ trước vách núi.

Vách núi chỗ này cũng dốc đứng, có điều trên đó có rất nhiều loạn thạch nhô ra, đồng thời có không ít cây cối mọc trên đó, leo lên không quá khó khăn.

“Từ chỗ này leo lên có thể tới được đường xuống chân núi. Chúng ta tới chỗ dưới sơn môn xem một chút, nói không chừng chỗ đó có đường ra.”
Thẩm Lạc nói.

“Ha ha, may là Thẩm sư đệ người thuộc đường, tìm người là đúng người rồi.” Điền Thiết Sinh cười đáp, tiếp đó hai người liền nhanh chóng leo lên trên.

Leo lên được một nửa, Điền Thiết Sinh nghe phía sau có động tĩnh, quay đầu nhìn lại thấy ba người Nguu sư huynh đang vô cùng chật vật chạy vội tới. Ba gã thấy phía trước không cách tiến lên, lập tức thất kinh, coi tình hình chỉ thoáng chốc sẽ bị thi lang ba đầu đuổi kịp.

“Ba vị, chỗ này!” Điền Thiết Sinh chính là kẻ nhiệt tâm, tuy Nguu sư huynh trước đó đối xử như thế với y, hiện tại y vẫn không đành lòng nhìn ba người chết trong miệng sói, lớn tiếng gọi.

Thẩm Lạc chỉ khẽ thở dài một tiếng chứ không ngăn cản.

Ba người Nguu sư huynh nghe tiếng gọi xong, vội vàng chạy về phía vách núi chỗ hai người Thẩm Lạc rồi ra sức leo lên phía trên.

“A!”

Một tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên. Thanh niên râu vâu kia thực lực yếu nhất, tốc độ leo cũng chậm nhất, bị con thi lang lớn nhất đuổi tới, tung mình nhảy lên cao bốn, năm trượng, cắn một cái vào chân xong cứng rắn lôi gã từ trên vách núi xuống.

Hai con thi lang khác nhảy phốc tới, chỉ chớp mắt liền phân thân thanh niên kia thành mấy mảnh.

Ngưu sư huynh và Đinh Nguyên thấy cảnh này, cả người run lên, cuống cuồng vận hết sức bú sữa mẹ ra leo lên trên.

Ba con thi lang không biết leo dốc đứng nên chỉ có thể đứng dưới nhìn bốn người xong gào rú một trận rồi quay người, vọt ngược theo hướng vừa tới.

Bốn người nhẹ nhàng thở ra, tiếp đó lại ra sức leo, chỉ chốc lát đã tới đỉnh núi, trước mắt là một con đường núi uốn lượn dẫn xuống phía dưới, đúng là là đường xuống núi của Xuân Thu quán.

Đoạn đường núi này khá vắng vẻ, không hề thấy dấu chân người, tạm thời còn chưa bị yêu quỷ đánh tới.

Ngưu sư huynh và Đinh Nguyên giờ đối mặt với hai người Thâm Lạc, lập tức có hơi lúng túng, có điều hai gã đều rất sĩ diện, tuy rằng trong lòng không được thoải mái lắm nhưng cũng không chịu mở miệng xin lỗi.

Thâm Lạc cũng không để ý hai gã, chỉ đảo mắt nhìn phía trước một chút rồi lập tức cùng Điền Thiết Sinh đi xuống sơn môn phía dưới.

“Ngưu sư huynh, chúng ta...” Đinh Nguyên nhỏ giọng hỏi.

Ngưu sư huynh đưa mắt nhìn phía trên, nơi đó tiếng hò hét đã giảm đi rất nhiều, nhưng âm thanh gầm rú của đám yêu quỷ vẫn dày đặc như cũ,

trong lòng gã không khỏi phát lạnh, chân run lên.

“Đi, theo bọn chúng cùng tới sơn môn.” Gã quyết định rất nhanh, trầm giọng nói.

Đình Nguyên hiện tại dường như chẳng có chủ ý gì, vội vàng theo Ngưu sư huynh đi xuống dưới núi.

Thẩm Lạc và Điền Thiết Sinh rất nhanh đã tới chỗ sơn môn. Biên giới của lòng ánh sáng khổng lồ màu xám bao phủ cả tòa núi liền ở chỗ này, trên màn sáng có khói xám cuộn cuộn, một cỗ âm khí lạnh buốt tỏa ra, ở xa cũng lập tức khiến xương cốt người ta thấy rét run.

Điền Thiết Sinh không để ý nhiều như vậy, chỉ quát khẽ một tiếng rồi bỏ nhào tới, cương đao màu đen trong tay hóa thành một dãy tàn ảnh, hung hăng chém lên trên lòng sáng.

Lòng ánh sáng màu xám đầu tiên chỉ hơi lóe lên rồi lập tức khôi phục lại như cũ. Khói xám trên màn sáng lại phản kích, quán quanh thân đao, tiếng ken két vang lên, thân đao thành linh thấy có một lớp tinh thể băng màu xám phủ lên mặt đao, hơn nữa nó còn thuận theo thân đao, lan cả tới cánh tay Điền Thiết Sinh.

Điền Thiết Sinh biến sắc, vội vàng thu hồi cương đao nhưng thanh đao nhưng đông cứng trên màn hào quang, kéo thế nào cũng không lôi trở về được.

Y quát khẽ một tiếng, cánh tay bỗng lớn thêm một vòng, ra sức giật mình, lúc này mới thu hồi được cương đao, có điều quá nửa thân đao đã bị băng tinh đông cứng.

Thẩm Lạc nhìn thấy cảnh này, sắc mặt cũng có chút khó coi. Màn sáng màu xám này còn khó chơi hơn hẳn dự tính.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 113: Nguy Cơ Tứ Phía

Vào thời khắc này, chỗ đỉnh núi loé lên kim quang, một đạo kiếm quang màu vàng từ một chỗ đại điện bắn ra trùng thiên, trong đó ẩn ẩn giấu một người.

"Là Kim Long Kiếm của chương môn!" Điền Thiết Sinh vui mừng quá đỗi.

Thảm Lạc nghe vậy, trong mắt cũng sáng lên.

Nhưng ngay sau đó, một đạo hắc khí nồng đậm từ phía dưới bắn ra, nhanh chóng đuổi theo kiếm quang màu vàng, trong chớp mắt đã đuổi kịp kiếm quang, song phương chém giết cùng nhau.

Kiếm quang màu vàng sáng chói loá mắt, khí thế bức người. Còn dòng hắc khí kia thì không thu hút chút nào, nhưng lại có thần thông kinh người, dưới đạo kiếm khí giảo sát vẫn ngưng tụ không tan, lui mà tụ, không những không rơi vào thế hạ phong, ngược lại làm cho kiếm quang màu vàng không ngừng lùi lại.

Điền Thiết Sinh nhìn thấy cảnh này, trên mặt vui mừng lập tức ngưng kết. Thảm Lạc bên cạnh cũng nhíu mày lại, trầm nghĩ trong lòng Phong Dương chân nhân nơi đó quả nhiên cũng có cao thủ đến đây đưa.

"Khắc khắc! Phong Dương chân nhân, Kim Long Kiếm người chỉ có chừng ấy uy lực, thật sự là làm người ta thất vọng." Một âm thanh khàn khàn chói tai từ trong hắc khí truyền ra.

Lời còn chưa dứt, một tia ô quang từ trong hắc khí bắn ra, nhanh chóng đánh vào trên kiếm quang màu vàng.

"Keng" một tiếng vang thật lớn quanh quần giữa không trung, kiếm quang màu vàng thỉnh thoảng bị đánh bay ngược ra sau.

Đạo ô quang kia đánh lui kiếm quang màu vàng, vậy mà không biến mất, ngược lại như như giòi trong xương quần quanh ở trên kiếm quang màu vàng đang vội vàng thôi lui.

Chỉ nghe thanh âm xoẹt xoẹt không ngừng, kim quang sáng chói phảng phất liệt hỏa gặp nước, bị giới tắt hơn phân nửa, bất quá đạo ô quang kia cũng tiêu thất vô tung.

Kim quang cách vách núi đá không xa cũng thu vào, lộ ra một bóng người, chính là Phong Dương chân nhân.

Gã cầm trong tay một thanh kim kiếm dài ba thước, toả ra kim quang vàng rực. Bất quá sắc mặt gã đỏ lên, lồng ngực đập chùng, trên bờ vai đã vỡ ra một vết thương, máu tươi chen chúc ra, nhuộm đỏ một mảng lớn đạo bào.

"Huyền Âm Quý Khí! Rốt cuộc ngươi là ai? Vậy mà biết được Thượng Cổ âm độc thuật?" Phong Dương chân nhân nghiêm giọng quát hỏi.

Trong hắc khí không ngừng cười khằng khặc quái dị, nhưng không trả lời Phong Dương chân nhân, hắc khí phồng lên, lần nữa cuộn cuộn bay nhào qua.

Phong Dương chân nhân hơi biến sắc, vội vàng bay ngược ra sau, vừa lúc bay tới cửa sơn môn, tay kết kiếm quyết vung lên.

Phi kiếm màu vàng óng trong tay gã lập tức tuột tay bắn ra, chém về phía hắc khí bay nhào tới, trên phi kiếm tăng vọt kim quang, hóa thành một ngọn lửa màu vàng.

Hắc khí tựa hồ cố kỵ với kim diễm của thân kiếm, không dám đón đỡ, nhanh chóng tránh qua bên cạnh.

Nhưng ngay lúc này, một vệt kim quang từ trong phi kiếm màu vàng óng bắn ra, lại là một phù lục màu vàng, vô cùng nhanh chóng đánh vào trên hắc khí.

Phù lục bỗng nhiên đại phóng kim mang, tản mát ra một cỗ Hạo Nhiên Chính Khí, hắc khí bị kim quang chiếu trúng, lập tức nhanh chóng phiêu tán.

"Thuần Dương Chân Phù!"

Một tiếng kêu đau đớn từ trong hắc khí truyền ra, hắc khí quay cuồng kịch liệt, một tầng ánh sáng tối tăm xuyên suốt ra, chống đỡ kim quang phù lục màu vàng.

"Vèo" một tiếng, phi kiếm màu vàng óng như điện tới, hung hăng trảm lên hắc khí.

"Xoẹt "

Hắc khí bị chém hai nửa, một thân ảnh màu đen nổi lên.

Người này toàn thân đen kịt, bên ngoài thân mọc ra một tầng vảy màu đen tinh mịn, trên mặt cũng che kín vảy đen, hai mắt đỏ như máu, răng trong miệng xen kẽ như răng lược, lại là một bộ cương thi.

Bất quá cương thi này khác với những cương thi phía dưới, ánh mắt linh động, tựa hồ đã mở linh trí, mà phía sau còn mọc ra một đôi cánh thịt màu đen, nhìn phi thường cổ quái.

"Ôi, đây chẳng lẽ là Phi Thiên Cương Thi trong truyền thuyết!" Điền Thiết Sinh nhìn thấy cương thi màu đen, la lên thất thanh.

Sắc mặt Thẩm Lạc cũng khẽ biến, hấn thấy ở trong sách, Phi Thiên Cương Thi là cương thi dị loại, thực lực cực kỳ cường đại, có thể phi thiên độn địa, hơn xa cương thi bình thường.

"Dám hủy thi vãn của ta, để mạng lại đi!"

Trong mắt Phi Thiên Cương Thi đại phóng hồng mang, cánh thịt phía sau mở ra, cả người trong nháy mắt hóa thành một bóng đen, vô cùng nhanh chóng vọt tới Phong Dương chân nhân.

Nó há to miệng rộng, một đạo quang trụ màu đen đánh tới ngực Phong Dương chân nhân.

Phong Dương chân nhân kinh hãi, trốn tránh đã không kịp, hai tay áo vung lên, phía trên loé lên kim quang, đón gió phóng đại, trong nháy mắt hóa thành hai màn vải rộng thùng thình, ngăn trước quang trụ màu đen.

"Ầm" một tiếng vang trầm, hai màn vải lồm xuống dưới thật sâu.

Hai tay áo này tựa hồ cũng là bảo vật, mặc dù căng cứng, nhưng không vỡ ra, ngạnh sinh đứng vững trước quang trụ màu đen.

Nhưng không đợi Phong Dương chân nhân buông lỏng một hơi, quang trụ màu đen và âm phong màu đen chung quanh cùng một chỗ, hình thành một vòng xoáy màu đen, một quỷ trảo màu đen cực đại từ đó đột nhiên duỗi ra, hung hăng đâm vào trên màn vải.

Màn vải cũng không kiên trì được nữa, bị "Xoẹt" một tiếng xuyên thủng, quỹ trao đen nhánh thuận thế đập vào ngực Phong Dương chân nhân.

Phong Dương chân nhân "Oa" một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi, cả người từ trên trời bị hung hăng đánh rớt xuống, đâm vào trên màn sáng màu xám phụ cận sơn môn, rồi từ giữa không trung rơi xuống phụ cận hai người Thảm Lạc, đạo bào trên thân kết thành một tầng băng tinh màu xám.

Từ lúc Phong Dương chân nhân xuất hiện, đến thời khắc bị thua, nói thì dài dòng, kỳ thật trước sau bất quá chỉ mấy hơi thở.

"Quan chủ!" Thảm Lạc và Điền Thiết Sinh vội vàng chạy tới, đỡ Phong Dương chân nhân dậy.

Phong Dương chân nhân nhìn hai người một lát, dừng lại trên người Thảm Lạc thêm một chút, trong mắt ẩn ẩn hiện lên vẻ khác lạ, nhưng lập tức biến mất không thấy.

Trong vòng xoáy âm phong lóe lên bóng đen, thân ảnh Phi Thiên Cương Thi kia nổi lên, thích ý, cười ha ha.

Sau khi cười xong, hai cánh sau lưng nó mở ra, đang muốn bay nhào xuống, triệt để diệt sát Phong Dương chân nhân. Nhưng sau đầu nó gió nóng nổi lên, vội vàng tránh sang bên cạnh, lại là thanh phi kiếm màu vàng óng khi nãy vô thanh vô tức từ phía sau đánh tới.

Phong Dương chân nhân thân là quan chủ Xuân Thu quan, tu vi thâm hậu, bây giờ tuy bị trọng thương, nhưng cũng không triệt để đánh mất sức hoàn thủ. Dưới hai người Thảm Điền nâng đỡ, tay gã bám niệm pháp quyết, điều khiển Kim Long Kiếm cuồng bổ chém Phi Thiên Cương Thi, làm nó không thể nào tới gần.

Ngưu sư huynh và Đinh Nguyên giờ phút này cũng tới gần, nhìn thấy cảnh này, sắc mặt đại biến, cặp mắt chuyển động, chẳng những không đứng cùng một chỗ với Thẩm Lạc, Phong Dương chân nhân, ngược lại tránh xa bên cạnh một chút.

"Ta không sao, hôm nay Xuân Thu quan ta gặp nạn, đại thế đã mất, các người đi mau. Vì Xuân Thu quan ta lưu lại một tuyến hương hỏa!" Phong Dương chân nhân ráng chống đỡ đẩy hai người Thẩm Lạc ra, vội vã vung tay lên.

Bảy, tám phù lục màu vàng từ trong tay áo gã bắn ra, "Xoẹt" vỡ vụn, hóa thành bảy, tám khóa hỏa cầu màu vàng lớn chừng quả dưa hấu, tản mát ra một cỗ Thuần Dương chính khí nồng đậm như lửa, đánh vào trên màn sáng màu xám cách đó không xa.

Ầm ầm ầm!

Mỗi một khóa hỏa cầu màu vàng đánh vào trên màn sáng màu xám, đều phát ra một tiếng vang như sét đánh, màn sáng cũng run rẩy kịch liệt.

Thuần Dương chính khí trong hỏa cầu màu vàng, tựa hồ là khắc tinh của màn sáng, mỗi một hỏa cầu đánh vào phía trên, màn sáng sẽ trở nên mỏng manh hơn một chút.

Một viên hỏa cầu màu vàng cuối cùng đánh vào trên màn sáng màu xám. Rốt cuộc màn sáng không chịu nổi, "Răng rắc" một tiếng, bị ngạnh sinh nổ ra một lỗ thủng đường kính hơn một trượng.

Mây xám trên màn sáng phụ cận tựa hồ phát giác được nơi này tổn hại, phun trào lên, tụ đến nơi này. Chỗ lỗ thủng bị tổn hại lấp loé ánh sáng xám, thành linh chậm rãi thu nhỏ lại.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 114: Nội Gian

Thẩm Lạc cấp tốc suy tính, xong liền thi lễ với Phong Dương chân nhân một cái rồi tung người lướt qua lỗ thủng, hướng phía xa xa mà chạy.

“Quán chủ, người cũng trốn cùng chúng con đi.” Điền Thiết Sinh chân chừ một chút, nắm chặt tay Phong Dương chân nhân, nói.

“Chớ nói nhảm, đi mau!” Phong Dương chân nhân khẽ phát tay áo, tức thì một cỗ lực lượng quán lấy Điền Thiết Sinh, ném y bay qua lỗ thủng.

“Quán chủ, người bảo trọng, chúng con sẽ nghĩ cách truyền thừa động thống Xuân Thu quán!” Ngưu sư huynh và Đinh Nguyên thấy có lối thoát, lập tức chạy tới rồi cùng nhau chui qua lỗ thủng, chạy ra ngoài.

Phong Dương chân nhân không để ý hai người, dùng thân thể chắn trước lỗ thủng, đưa mắt nhìn Phi thiên cương thi ở phía trên, trên mặt dâng lên vẻ quyết tuyệt...

...

Bốn người Thẩm Lạc trốn ra từ lỗ thủng trên màn sáng, không dám dừng lại chút nào, chỉ không ngừng chạy trốn về phía trước.

Mấy người cũng không dám đi đường lớn, chỉ chọn đường nhỏ mà đi, khi đã chạy được hơn mười dặm, cách khá xa Thanh Hoa sơn mới dừng lại ở chỗ cạnh một con sông nhỏ.

Thẩm Lạc vốn không muốn dừng lại nhưng Nguru sư huynh và Đinh Nguyên thể lực không tốt, mặt dày mở miệng năn nỉ, hai gã hôm nay đã triệt để bị dọa sợ vỡ mật, không dám ở một mình.

Điền Thiết Sinh dễ mềm lòng nên cũng đề nghị nghỉ ngơi một chút. Thẩm Lạc không tiện cự tuyệt liền ngừng lại.

Xung quanh là một khoảng hoang vu, nhìn ra rất xa mới thấy bóng dáng một thôn xóm.

Nguru sư huynh và Đinh Nguyên mệt mỏi rã rời, nhào tới bờ sông uống nước, rửa mặt.

Thẩm Lạc còn chưa thấy mệt mỏi, quay đầu nhìn lại vẫn còn thấy rõ Thanh Hoa sơn, cả tòa núi vẫn bị lồng sáng màu xám bao phủ như trước.

“Kẻ địch lợi hại như vậy, xem ra Xuân Thu quán đến đây đúng là số kiếp đã tận rồi...” Điền Thiết Sinh cũng nhìn về Thanh Hoa sơn ở phía xa, lẩm bẩm nói, vẻ mặt thống khổ, lệ nóng lưng tròng...

“Những điều này chúng ta cũng không thể thay đổi, chỉ có thể tiếp nhận. Điền sư huynh đừng quá thương tâm, người tiếp đây có dự tính gì không?” Thẩm Lạc vỗ vỗ bả vai Điền Thiết Sinh, nói mấy lời an ủi rồi chuyển chủ đề, hỏi.

“Trước về với ông bà, trốn tránh một khoảng thời gian. Thẩm sư đệ, người thì sao?” Điền Thiết Sinh hít sâu một hơi, nén bi thương nói.

“Ta trước cũng về nhà một chuyến.” Ánh mắt Thẩm Lạc thoáng ngơ ngẩn, đáp.

Hắn hiện tại đã bước lên con đường tu tiên, một thế giới mới ở ngay trước mặt, trở lại sống cuộc đời bình thường lấy vợ sinh con là chuyện gần

như không thể nào, nhưng dù sao vẫn phải về nhà một chuyến.

Về phần sau đó phải như thế thế nào, hiện tại hẳn còn chưa suy tính kỹ.

“Đám yêu nhân kia có thể phi thiên độn địa, nơi này không tính an toàn, chúng ta hay là chia tay ở đây thì tốt hơn.” Thảm Lạc rất nhanh thu hồi suy nghĩ, đề nghị.

“Không sai, nhị vị sư huynh, chúng ta liền chia tay ở đây nha.” Điền Thiết Sinh khẽ gật đầu, gọi Ngu sư huynh và Đinh Nguyên một tiếng.

“Cũng được, các người đi trước nhé. Chuyện trước kia xin lỗi các người!” Ngu sư huynh trải qua biến cố trong tông môn, lại một hơi chạy tới đây, cảm giác an toàn, nội tâm thả lỏng, kết quả không nhắc nổi chân nữa, yếu ớt nói tiếp: “Không còn sức, chắc phải nghỉ thêm một lát.”

Thảm Lạc vốn trong lòng có chút chán ghét hai người Ngu sư huynh, hiện tại nghe Ngu sư huynh nói muốn dừng lại, đâu thể chịu ở lại chờ bọn họ, cũng không chần chừ nữa, ôm quyền hướng Điền Thiết Sinh xem như cáo biệt rồi lập tức quay người cất bước tiến về trước.

Vừa bước được hai bước, khuôn mặt hẳn bỗng nhiên biến sắc, đầu vai nhoáng một cái, nháy mắt đã lướt sang ngang ba thước.

Trong tích tắc hẳn né tránh, một bàn tay màu xanh lúc thành linh xuất hiện, hung hăng chụp vào chỗ trước của hẳn, không khí phát ra một tiếng nổ “bụp” vang dội.

Bàn tay này thô chắc gấp ba, bốn lần bàn tay bình thường, trên đó phủ đầy lông cứng màu xanh, từng cục cơ bắp đã thô lại to, nhìn vừa khủng khiếp vừa khiến người ta khó chịu.

Mồ hôi lạnh túa ra sau lưng Thẩm Lạc, nếu hắn không có mấy lần kịch chiến trong trong mộng, phản ứng nhạy cảm hơn hẳn người thường thì mới rồi chắc chắn đã bị bàn tay đầy lông xanh kia tóm cổ.

Hắn nhảy về trước hai bước mới quay người nhìn lại, cả người bỗng sững sờ.

Ở cách đó không xa, Điền Thiết Sinh lộ vẻ kinh ngạc trong mắt, chậm rãi cánh tay phải đầy lông lá lại.

Hai người Ngưu sư huynh ở bên sông uống nước, hiện giờ đã ngã vật xuống đất không thấy cựa quậy, tiếng thở cũng bất ngờ không còn nữa.

“Điền sư huynh, người đã xảy ra chuyện gì? Người không phải là Điền sư huynh? Người là người phương nào?” Thẩm Lạc rất nhanh bình tĩnh lại, lạnh giọng quát.

“Hề hề, sư đệ thân thủ tốt thật, khó trách La sư lại giao Thuần Dương bảo điển cho người. Được rồi, ngoan ngoãn giao ra đây, xem tình cảm huynh đệ ta mấy năm qua, ta sẽ cố gắng để người chết không đau đớn.” Điền Thiết Sinh không trả lời Thẩm Lạc mà vừa cười hề hề, vừa nói.

Trong khi nói chuyện, cánh tay kia của y cũng nhanh chóng trở nên thô to, trên tay còn thấy mọc chi chít lông cứng màu xanh.

Hai cánh tay này to ngang eo, nhìn qua rất mất cân đối nhưng nhìn bấp thịt cuộn cuộn trên đó lại khiến cho người ta cảm giác như tim hóa đá.

“Ta không rõ người đang nói cái gì.” Thẩm Lạc chứng kiến Điền Thiết Sinh biến thành bộ dạng này, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc, lạnh lùng đáp.

“Sư đệ sao phải giả ngu thế. Ta bỏ cái giá cực làm, làm ra tấm Cẩm Dương Linh phù này chuyên để nhận biết Thuần Dương bảo điển kia, há có thể tính sai. Nếu như không phải tránh để người khác chú ý, từ lúc trong Xuân Thu quán ta đã ra tay rồi.” Điền Thiết Sinh vừa nói, đồng thời đưa bàn tay trái đang cầm một tấm phù lục màu trắng ra, trên phù còn thấp thoáng thấy một tầng linh quang màu trắng.

Cũng không kịp thấy y thi pháp thế nào, tấm phù đột nhiên sáng bùng lên.

Thẩm Lạc lập tức cảm thấy hộp đá sau lưng nóng lên, ánh sáng màu đỏ từ bên trong tỏa ra, lòng hấn liền trầm xuống.

“Thì ra ở trong bọc áo quần, hắc hắc, đám ngu si kia chỉ biết tập trung tinh thần đi tìm mấy kẻ thực lực cao cường để chém giết. Người Xuân Thu quán đâu có ngu, sinh tử quan đầu làm sao lại giao Thuần Dương bảo điển cho mấy kẻ đó giữ? Thật không phí công ta hao phí tâm sức, lên vào trong quán quan sát trước, chờ ta mang bảo điển về hiến cho đại nhân, coi bọn chúng có lời gì để nói, hặc hặc, hặc hặc...” Điền Thiết Sinh nhìn bọc quần áo trên người Thẩm Lạc, mắt hiện vẻ tham lam, đắc chí cười ha ha.

Thẩm Lạc nghe mấy lời này, nội tâm bốn bề dậy sóng, đột nhiên quay người lao về phía sông nhỏ bên cạnh.

“Muốn chạy? Người nghĩ mình chạy thoát được sao?” dt hung dữ cười một tiếng, trên đùi cũng thấy lông xanh nhanh chóng mọc ra, tức tốc cất bước đuổi theo Thẩm Lạc.

Động tác của y mạnh mẽ dị thường, một lần nhấc chân liền có thể nhảy xa mấy trượng, trong chớp mắt đã đuổi sát Thẩm Lạc, hai cánh tay to lớn đầy lông lá kéo theo hai luồng ác phong nhắm thẳng đầu Thẩm Lạc mà vỗ tới.

Nhưng trước người Thảm Lạc đột nhiên hiện ra ảo ảnh một sợi thừng màu trắng, tốc độ của hắn theo đó thành hình tăng lên mấy lần, một lần nữa tránh thoát khỏi cú chụp của hai bàn tay lông lá kia. Tiếp ngay sau đó, hắn tung người nhảy “tùm” một cái vào trong sông rồi biến mất dạng.

Điền Thiết Sinh kinh sợ ồ lên một tiếng, tức tối đuổi tới hai bước, nhìn nước sông cuộn cuộn rồi lại không đuổi tiếp nữa.

“Muốn chui xuống sông trốn chết, chặc chặc, tiếc rằng con sông này quá nhỏ, bờ sông lại không có cây cỏ che lấp, ta xem ngươi có thể trốn được bao lâu?” Điền Thiết Sinh cười lạnh một tiếng, duỗi hai tay ra, hai bàn tay cầm một khối đá to bằng miệng bát lên, giữ trong tay rồi đưa mắt nhìn mặt sông trước mặt.

Sau thời gian mấy hơi thở, mặt sông chỗ cách y mấy trượng đột nhiên quay cuồng, tiếp đó, một đoàn bóng đen từ dưới đáy sông vọt lên.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 115: Cương Thi Lôg Xanh

Mắt của Điền Thiết Sinh sáng lên, thân thể hơi nghiêng, lùi lại một chút, đưa tay phải ra sau rồi dùng sức vung lên.

Ô!

Hòn đá trong tay gã hóa thành một đạo bóng xám mà mắt thường khó thấy được, phát ra tiếng rít chói tai. Trong nháy mắt nó vượt qua khoảng cách mấy trượng, đánh vào trên bóng đen.

"Phanh" một tiếng vang thật lớn.

Hòn đá giống như đâm vào đá ngầm trong mặt nước, vỡ vụn ra, còn bóng đen kia lại không có bị gì. Nó tiếp tục nổi lên, thì ra đó là một mai rùa màu xanh đen to bằng cái thớt.

"Rùa đen!" Điền Thiết Sinh khẽ giật mình.

Vào lúc này, mặt sông trước người hấn bỗng nhiên phân phát một tiếng, một con sóng cao hơn thân người chọt vỗ tới.

Con sóng nước này xuất hiện cực kỳ đột ngột, Điền Thiết Sinh tránh không kịp, bị đập trúng, thân hình hơi bị lão đảo.

Điền Thiết Sinh kinh hãi, định lùi về phía sau nhảy lên.

Nhưng gã vừa mới vọt lên, bỗng nhiên cả người "Bịch" một tiếng từ giữa không trung rơi xuống, đập trên mặt đất. Trên hai chân, chẳng biết từ

lúc nào đã có thêm sợi xích óng ánh được ngưng kết từ nước sông, lớn khoảng cổ tay, đang xiết chặt hai chân của gã.

Đầu kia của sợi xích lại nối liền đến trong dòng sông nhỏ.

"Ngự Thủy Thuật! Ngươi lại tu thành pháp lực!" Mặt của Điền Thiết Sinh biến sắc, xoay người ngồi dậy, hai tay bắt lấy sợi xích, muốn ngay lập tức xé nát nó ra.

Lúc này mai rùa màu xanh đen đã hoàn toàn lộ ra khỏi mặt nước, đó là một con rùa lớn màu xanh đen, chính là Tiểu Quy.

Miệng nó chậm rãi mở ra, một đạo thủy tiễn màu trắng từ đó nhanh chóng bắn ra. Nó lóe lên rồi ngay lập tức xuất hiện tại trước người Điền Thiết Sinh, mang theo một cỗ áp bách bá đạo.

Điền Thiết Sinh không tiếp tục lôi kéo sợi xích nữa, hai tay vội vàng đặt song song, ngăn tại trước người, trên da lại hiện ra từng mảng vảy màu xanh lục.

"Khanh" một tiếng, thủy tiễn đánh vào trên hai tay, vậy mà phát ra kim loại đập vào nhau.

Cả người Điền Thiết Sinh run lên, lần nữa ngã ngửa trên mặt đất. Trên hai cánh tay gã máu thịt văng tung tóe, mỗi bên bị xuyên thủng qua một lỗ máu lớn bằng miệng chén, bên trong lộ ra cả bạch cốt, cũng may cuối cùng vẫn cản lại được.

"Rống!"

Gã nổi giận gầm lên một tiếng, trên thân nổi lên một tầng lục quang, toàn thân mọc ra bộ lông màu xanh lục, cơ bắp cũng nhanh chóng phồng

lớn. Vết thương trên hai tay lại mọc ra từng miếng thịt mới, lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được nhanh chóng khép lại.

Trong chớp mắt, "Điền Thiết Sinh" liền hóa thành một đầu cương thi lông xanh cao chín thước, thân thể cực kỳ cường tráng. Nhưng ánh mắt gã cũng giống như Phi Thiên Cương Thi kia, vẫn rất tinh táo.

Gã đứng thẳng tắp lên, hai chân to khỏe chấn động mấy lần, một cỗ đại lực tuôn ra, làm cho mặt đất gần đó cũng âm âm lắc lư một cái. Sợi xích trên chân cũng theo âm thanh mà vỡ vụn, biến thành vô số giọt nước.

"Ngươi thủy chi thuật, còn con rùa biển này là thông linh chi thú à? Ngươi tu luyện cũng không phải là công pháp chân truyền của Xuân Thu quan! Ngươi rốt cuộc là ai? Là người môn phái nào? Ngươi đi ra đây, chúng ta có thể làm giao dịch!" Điền Thiết Sinh nhìn về mặt sông phía trước, la lớn.

Từ sau khi gã biến thành cái bộ dáng này, giọng nói cũng lớn thêm rất nhiều, cuồn cuộn như tiếng gầm quanh quần tại trên mặt sông.

Thế nhưng mặt sông yên tĩnh không chút lay động, ngoại trừ con rùa biển nằm im không nhúc nhích ở đó, vẫn không thấy được thân ảnh của Thẩm Lạc.

"Hừ! Ngươi nghĩ trốn ở trong nước, ta liền không có cách nào bắt được ngươi!" Điền Thiết Sinh hừ lạnh một tiếng, bấp thịch toàn thân bỗng nhiên phồng lên, lông xanh đều trở nên thẳng tắp, giống như từng cây kim màu xanh lá.

Sau đó hai cánh tay gã lập tức chấn động, lông xanh trên thân đều bắn ra, kèm theo đầy đặc tiếng xé gió, rơi vào vài chục trượng xung quanh mặt sông.

Trên mặt sông gần rùa biển xanh đen một tiếng “Rào, rào!” vang lên, một bóng người xuất hiện, chính là Thẩm Lạc. Bờ môi hắn lập tức mấp máy mấy lần.

Tiểu Quy tựa hồ nghe được lệnh gì đó, bốn chân và đầu lập tức rút vào mai rùa, thân thể nửa đứng ở mặt nước. Nó lại hướng về phía trước lăn tròn một vòng, giống như tấm chắn ngăn tại trước người Thẩm Lạc.

Tiếng xé gió vang lên!

Vô số cây kim lông xanh như mưa rơi nhanh chóng lao tới, trong nháy mắt mặt sông nổi lên vô số gợn sóng nhỏ. Bờ sông ở gần bên cũng bị lông xanh bao trùm, tảng đá trên bờ bị đục thành từng lỗ kim nhỏ, thanh âm nổ tung liên tiếp phát ra, biến thành từng cục đá vụn nhỏ.

Mai rùa của Tiểu Quy tự nhiên không cách nào may mắn thoát khỏi, mấy trăm cây kim lông xanh dày đặc đánh tới, phát ra "Lốp ba lốp bốp" như âm thanh mưa rơi trên lá khô, nhanh chóng đâm sâu vào trong mai rùa.

Tiểu Quy phát ra một tiếng gào thét, thân thể run rẩy không ngừng.

Điền Thiết Sinh thấy thế, nhe răng cười, cả người nhảy lên, giống như điều hâu chụp mồi đánh về phía Tiểu Quy. Trên hai tay gã, cơ bắp một lần nữa bành trướng thêm, hai tay cùng vung lên, hung hăng đánh tới trên mai rùa.

Nắm đấm ma sát với không khí, phát ra âm thanh vang vọng như sấm rền!

Thẩm Lạc từ phía sau Tiểu Quy lộ đầu ra nhìn, thấy cảnh này, liền muốn té ra phù xoa, để ngăn lại một chiêu này của đối phương.

Nhưng vào lúc này, đầu của hắn đột nhiên truyền tới một ít ý niệm của Tiểu Quy, là truyền pháp lực vào người cho nó.

Thảm Lạc quyết định thật nhanh, hai tay lập tức duỗi ra đặt tại trên bụng của Tiểu Quy, pháp lực trong người nhanh chóng truyền qua.

Nhưng ngay tức khắc sắc mặt của hắn lập tức biến đổi, bởi vì trong cơ thể Tiểu Quy đột nhiên phát ra một cỗ lực hút khổng lồ, làm pháp lực trong cơ thể hắn nhanh chóng hao mất đi một nửa.

"Ông" một tiếng, lập tức trên thân Tiểu Quy nổi lên một tầng hắc quang, những lông xanh đâm vào trên mai rùa đều bị bắn ra.

Cùng lúc đó, thân thể của Tiểu Quy giống như được thổi phồng, to lên gấp đôi, mai rùa vốn màu xanh đen bỗng nhiên biến thành một màu đen, giống như ánh sáng của kim loại, có vẻ vô cùng chắc chắn.

Điền Thiết Sinh kinh ngạc vì biến hóa của Tiểu Quy, nhưng giờ phút này đã thu thế không kịp. Hai tay gã liên tiếp đánh vào trên mai rùa màu đen, quyền kinh điên cuồng đánh vào bên trong thân thể của Tiểu Quy.

Nhưng tiếng vang trong dự liệu cũng không xuất hiện, mai rùa màu đen lại không nhúc nhích tí hay rung động một chút nào, cỗ quyền kinh kinh người kia giống như đột nhiên biến mất không thấy gì nữa, chẳng có xíu tác dụng.

Bỗng nhiên hắc quang trên mai rùa lại chớp động, hắc quang vốn dày đặc trên đó có một chút tán loạn, lan ra về phía mép mai rùa.

Ngay lập tức, hắc quang tràn lan trên mai rùa trì trệ, sau đó như cá voi hút nước chảy ngược mà quay về, một cỗ lực phản chấn không cách nào nói rõ tuôn ra, trực tiếp đâm vào trên hai tay của Điền Thiết Sinh.

"Bành" một tiếng!

Thân thể cao lớn của Điền Thiết Sinh bị đánh đến bay ngược ra ngoài, hai tay to khỏe "Răng rắc" một tiếng, dường như đã gãy, cả người văng ra bảy, tám trượng rơi vào trong sông.

Thẩm Lạc thấy vậy, trong lòng vừa mừng vừa sợ, hai tay bấm niệm pháp quyết, trên đầu ngón tay lam quang chớp động đâm vào trong nước.

Gần chỗ Điền Thiết Sinh rơi xuống, nước sông lập tức tuôn ra càng nhiều, nhanh chóng vây quanh thân thể gã, biến thành một thủy cầu to lớn, điên cuồng xoay tròn.

Điền Thiết Sinh còn chưa kịp bò lên, đã bị dòng nước chảy xiết của thủy cầu cuốn xuống, cả người lập tức tự chuyển động, không cách nào đứng vững.

Ngay lúc này, giữa không trung truyền đến một tiếng xé gió, một đạo bạch quang hẹp dài từ trong tay Thẩm Lạc nhanh chóng bắn ra. Nó lóe lên, liền đến bên cạnh thủy cầu, nhằm về phía ngực của Điền Thiết Sinh đâm tới.

Thứ được bao phủ trong bạch quang, chính là thanh phù xoa kia!

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 116: Thi Ảnh Quỷ

Thân hình Điền Thiết Sinh bất ổn, tầm mắt lại bị che phủ, thanh phù xoa đến trước ngực mới phát hiện, muốn tránh né đã không kịp.

Dưới tình thế cấp bách, quanh thân gã loé lên lục quang, lông xanh chỗ ngực tăng vọt, trong nháy mắt xen lẫn hóa thành một đạo bình chướng màu lục mịt mờ che lại chỗ yếu hại.

Hào quang màu xám trắng mặt ngoài phù xoa đại phóng, phù văn mặt ngoài chớp động lưu quang, lập tức phòng lớn lên gấp ba bốn lần.

"Ầm" một tiếng, tầng bình chướng màu xanh lá do lông xanh biến thành kia như là giấy, bị phù xoa màu trắng xuyên thủng qua, đánh thẳng vào ngực Điền Thiết Sinh, tầng lục quang kia cũng vỡ nát tán loạn.

"Phốc phốc" một tiếng, phù xoa mang theo vết máu đỏ tươi xuyên ra sau lưng gã, lưu lại một cái lỗ máu to cỡ miệng chén.

Thân thể Điền Thiết Sinh gãy dựa bỗng nhiên dừng lại, thần thái trong mắt nhanh chóng ảm đạm, cả người bị thủy cầu mang theo xoay tròn không ngừng.

Thẩm Lạc biết rõ đối phương có năng lực khôi phục cường đại, không dám buông lỏng, hai tay như bánh xe bấm niệm pháp quyết thúc giục, trên phù xoa đại thịnh bạch quang, một cỗ hàn khí to lớn bộc phát ra.

"Răng rắc" một tiếng, thuỷ cầu bao trùm Điền Thiết Sinh bị đông kết lại, biến thành một băng cầu to lớn, trôi nổi trên mặt sông.

Điền Thiết Sinh thì lại lấy một tư thế vận vẹo quái dị, bị đông cứng trong băng cầu, không nhúc nhích.

Thẩm Lạc thấy vậy, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, quay người xem xét tình huống Tiểu Quy.

Tiểu Quy đã khôi phục hình dáng trước đó, đầu cũng lộ ra, chỉ là khoe miệng ả hiện tơ máu, rừ cụp mí mắt, có vẻ hơi uể oải.

Thẩm Lạc vội vàng thông qua tâm thần câu thông an ủi nó một phen, đơn chương áp lên mai nó, ngưng tụ một cỗ pháp lực rót vào thể nội nó.

Tiểu Quy được dòng pháp lực này tâm bồ, tinh thần thoảng phấn chấn mấy phần, dùng đầu nhẹ nhàng cọ xát thân thể Thẩm Lạc, giống như biểu đạt lòng biết ơn.

"Tiểu Quy, vừa rồi ngươi đánh gãy hai tay đối phương, là chuyện gì xảy ra?" Thẩm Lạc đưa tay khẽ vuốt đầu Tiểu Quy, hỏi.

Tiểu Quy đặc ý nhẹ ô một tiếng, thông qua tâm thần truyền tới một đoạn tin tức, tương đối lộn xộn. Đại khái đó là thiên phú thần thông của nó, chỉ cần lực lượng không lớn hơn phạm vi nó chịu đựng, mai rùa có thể hấp thu lực sau đó bắn ngược trở về gấp bội.

Bất quá thiên phú thần thông này tiêu hao pháp lực không nhỏ, trước mắt dựa vào năng lực của nó còn chưa thể nào thi triển, cần cùng Thẩm Lạc phối hợp mới được.

Thẩm Lạc nghe lời này, trong lòng vui mừng.

Chiêu mai rùa phản chấn này thắng ở có thể công có thể thủ, lại xuất kỳ bất ý, giá trị vượt xa thủy tiễn của nó công kích.

Hắn đoán chừng một kích cuối cùng của Điền Thiết Sinh hẳn là có uy lực gần như Luyện Khí hậu kỳ. Tiểu Quy bây giờ bất quá là Luyện Khí sơ kỳ, lại có thể phản chấn một kích này bắn ngược về đánh gãy hai tay đối phương. Nếu tu vi Tiểu Quy có thể đề thăng thêm chút, chỉ sợ có thể ngăn cản được Tích Cốc kỳ công kích.

Thẩm Lạc muốn tìm hiểu một chút thiên phú thần thông này của Tiểu Quy, nhưng nơi đây cách Xuân Thu quan không quá xa, cũng không phải là nơi ở lâu, miễn cưỡng nói với Tiểu Quy hai câu, liền thi pháp đưa nó trở về.

Ánh mắt của hắn lần nữa nhìn về phía băng cầu trôi nổi trên mặt sông cách đó không xa, đang chuẩn bị đi qua. Kết quả vừa mới nhắc chân liền cảm giác não hải một trận choáng váng, thể nội truyền đến một cảm giác hư thoát.

Thông Linh Dịch Yêu thuật tiêu hao pháp lực khá lớn, hắn vừa mới bị Tiểu Quy hút đi một nửa pháp lực, bây giờ pháp lực thể nội đã tới đáy.

Thẩm Lạc hít sâu một hơi, áp chế tinh thần, đi đến hướng băng cầu, chuẩn bị quét dọn vết tích hiện trường có khả năng tiết lộ thần thông của hắn, sau đó lập tức rời đi.

Vào thời khắc này, một tiếng xé gió vang dội truyền đến, một đạo hồng quang từ đằng xa bay vút tới, trong nháy mắt đã đến trước mắt.

"Chẳng lẽ là truy binh?"

Thẩm Lạc giật mình, không kịp nhìn kỹ hồng quang là vật gì, bả m niệm pháp quyết vung lên, phù xoa trong tay đại thịnh quang mang, đang tính nghênh kích, đồng thời trong lòng nghĩ gấp đường lui.

Nhưng hồng quang kia không công kích hẳn, lóe lên bay vụt đến trước băng cầu cách đó không xa, tùy tiện chui vào trong đó như đâm đầu hủ, "Phốc phốc" một tiếng đâm vào đầu Điền Thiết Sinh.

Hồng quang lúc này mới tản ra, hiện ra bản thể, lại là một thanh đồng tiền tiêu kiếm.

"Đây là. . ." Thẩm Lạc khẽ giật mình.

"Y a a. . ."

Tiếng rít chói tai đột nhiên từ trong băng cầu truyền ra, nghe khiến trong tai ông ông tác hưởng, giống như có vô số châm nhỏ đâm trong tai. Trên thân Điền Thiết Sinh đột nhiên nổi lên một hư ảnh hình người màu đen, ra sức giãy dụa, thét lên không thôi.

Nhưng đầu của hư ảnh màu đen bị đồng tiền kiếm đâm trúng, phảng phát dính tại nơi đó. Bất luận nó giãy giụa thế nào, từ đầu đến cuối không thoát được.

Màng nhĩ Thẩm Lạc đau đớn, vội vàng lui lại mấy bước, trong mắt tràn đầy vẻ khiếp sợ.

Hắn không nghĩ tới, thể nội Điền Thiết Sinh lại có thứ như vậy ẩn núp.

"Quái này tên là Thi Ảnh Quỷ, mặc dù thực lực không quá cao, nhưng có thể thần không biết quỷ không hay sống cộng sinh trên thân người, ăn mòn nhục thể, khiến có thể dần dần hóa thành cương thi. Chỉ phá hư xác thịt nó phụ thân thì không cách nào triệt để đánh chết, nó có thể tùy tiện chuyển đổi mục tiêu phụ thể. Ngươi vừa rồi nếu tới gần thêm hai bước, quái này sẽ thừa cơ phụ thể trên người của ngươi." Nương theo âm thanh trong trẻo, một thân ảnh màu trắng xuất hiện ở phía xa, lên xuống mấy cái đã đến phụ cận, lại là Bạch Tiêu Thiên.

Áo trắng trên người gã dính mảng lớn vết máu, hiển nhiên trước đây không lâu đã trải qua chiến đấu kịch liệt. Bất quá nhìn hành động gã không ngại, cũng không biết vết máu là của người khác hay là của mình.

Thẩm Lạc nhìn thấy Bạch Tiêu Thiên, lập tức lại nghĩ tới một chuyện, vô thức lui về phía sau mấy bước, cảnh giác nhìn về phía Bạch Tiêu Thiên.

"Thẩm sư đệ, ngươi không sao chứ?" Bạch Tiêu Thiên nhìn thấy thái độ Thẩm Lạc, ngược lại sững sờ.

"Ngươi làm sao có thể chứng minh thân phận của mình?" Thẩm Lạc trầm giọng hỏi.

Hôm nay gặp quá nhiều sự tình quỷ dị, Cổ Hóa Linh và Điền Thiết Sinh tuân tự biến thành địch nhân, mà hai người đều có thể hoá hình, giờ hẳn thật không dám tin tưởng bất kỳ kẻ nào.

"Nguyên lai Thẩm sư đệ lo lắng ta là tên giả mạo? Tốt, vậy ta nói một chút sự tình trước kia. Năm đó chúng ta không sai biệt lắm đồng thời nhập môn, lần thứ nhất gặp mặt là ở trong Linh Quan điện, quen biết ngày thứ hai, chúng ta liền cùng nhau chạy tới phía sau núi uống rông rã tam đại đàn rượu, ngày thứ ba. . ." Bạch Tiêu Thiên giật mình, kể lại đủ loại sự tình bí mật của hai người trước kia.

Thẩm Lạc nghe những lời này, sắc mặt khẽ buông lỏng, nhưng cảnh giác trong mắt vẫn chưa buông bỏ, ngược lại từ từ lui về sau.

"Dù ngươi là Bạch Tiêu Thiên, giờ phút này toàn bộ Thanh Hoa sơn bị màn sáng màu xám bao lại, ngươi làm sao trốn ra được?" Bản dịch tại bạch ngọc sách. Thẩm Lạc dừng một chút, tiếp tục hỏi.

"Việc này nói đến còn phải đa tạ Thẩm sư đệ. Vừa rồi ta chém giết yêu vật tại đại điện tông môn, từ xa nhìn thấy ngươi và Điền sư huynh xuống

núi, liền theo tới. Cuối cùng dưới sự trợ giúp của quan chủ mới trốn thoát. Đáng tiếc quan chủ sinh tử không rõ!" Bạch Tiêu Thiên âm đạm nói.

Thẩm Lạc nghĩ kỹ lời nói Bạch Tiêu Thiên, thấy cũng không có sơ hở, lúc này mới an tâm gật gật đầu.

"Hôm nay không ít yêu nhân lợi hại, trong đó có người có thể huyễn hóa bề ngoài, cho nên cẩn thận một chút, còn xin Bạch sư huynh thứ lỗi." Thẩm Lạc chấp tay nói.

"Không sao, bây giờ yêu quỷ đánh vào Xuân Thu quan, những yêu quỷ đồ vật kia am hiểu huyễn hóa, đúng là nên cẩn thận như thế." Bạch Tiêu Thiên lắc đầu, sau đó nhìn về phía bóng dáng màu đen, trong mắt nổi lên sát cơ, tay kết kiếm quyết một cái.

Trên đồng tiền kiếm đại phóng hồng quang, mấy đạo ánh kiếm màu đỏ từ thân kiếm dâng lên, đâm vào thể nội bóng đen, đột nhiên xoắn một cái.

Bóng đen lập tức bị xé nát thành mấy khối, hóa thành từng luồng từng luồng hắc khí phiêu tán, thanh âm bén nhọn cũng im bật dừng lại.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 117: Hoài Nghi

Thân thể Điền Thiết Sinh run lên, từng luồng từng luồng âm khí chen chúc ra, thân thể vốn cực kỳ cường tráng nhanh chóng thu nhỏ lại, mấy hơi thở sau đã khôi phục bộ dạng lúc trước.

Thẩm Lạc nhìn thi thể Điền Thiết Sinh, mặt lộ vẻ âm đạm, bấm niệm pháp quyết thôi động phù xoa màu trắng đánh nát băng cầu, lấy thi thể ra.

Hai người thôi động phù khí, rất nhanh đào ra một cái hố lớn bên bờ sông, mai táng thi thể Điền Thiết Sinh, Nguu sư huynh, Đinh Nguyên vào.

Thẩm Lạc mặc dù không thích Nguu sư huynh và Đinh Nguyên, nhưng giờ phút này bọn họ đã bỏ mình, dù sao cũng là đồng môn, cũng không nên so đo gì.

Hắn đồng thời cũng phát hiện nguyên nhân cái chết hai người, là bị mấy cây lông xanh xuyên thủng tim, tự nhiên là thủ bút của "Điền Thiết Sinh" trước đó.

Làm xong những thứ này, hai người không tiếp tục trì hoãn nữa, lập tức lên đường rời đi, thân ảnh rất nhanh biến mất ở hoang dã phía xa.

...

Thẩm Lạc và Bạch Tiêu Thiên thoát đi không bao lâu, một nam một nữ liền trăm mặc đứng ở chỗ bọn hắn trước đó.

Nữ tử mặc một bộ quần trang màu tím, phía sau mọc lên hai cốt dực nhỏ dễ thấy. Nam tử thì thân hình cao lớn, khuôn mặt đen, chính là Cổ Hóa Linh và Vương Thanh Tùng.

"Vẫn tới chậm một bước." Cổ Hóa Linh dò xét bốn phía, hai con người đen nhánh chớp chớp, sau đó nói.

"Chúng ta đã coi thường La sư đệ rồi, bị hấn kiểm chế thời gian quá dài." Về mặt Vương Thanh Tùng cũng nghiêm túc mở miệng nói.

Một tay gã nhắc lấy trường kiếm nhuốm máu, tay kia cầm một pháp bàn hình tròn, chính là vật trước đó La chân nhân sử dụng.

Cổ Hóa Linh đi tới phía trước, nhìn lướt qua vết tích đánh nhau phụ cận, cuối cùng khoát tay, năm ngón tay mở ra hư không nơi nào đó hướng bờ sông trao một cái. Lập tức bùn đất trên mặt đất lật vỡ ra, ba bộ thi thể bị một bàn tay lớn màu tím cầm ra, ném qua một bên.

Thình lình chính là thi thể ba người Điền Thiết Sinh mà trước đây không lâu được Thẩm Lạc cùng Bạch Tiêu Thiên chôn xuống.

Cổ Hóa Linh khẽ đảo qua thi thể hai người Đinh Nguyên, nửa ngồi trước thi thể "Điền Thiết Sinh", cẩn thận tra xét.

"Thi Ảnh Quỷ có năng lực quý dị, nhất là am hiểu ẩn nấp và đào mệnh, tu sĩ Tích Cốc kỳ bình thường muốn giết hấn cũng không dễ. Quan chủ và La chân nhân đều bị chúng ta cầm xuống, vị sư thúc tổ kia lại bị nhốt chết phía sau núi. Trong Xuân Thu quan còn có người nào đủ năng lực giết hấn?" Cổ Hóa Linh cau mũi một cái, nghi ngờ hỏi.

"Trong quan người thân có pháp lực chỉ có mấy người, bồi phạm đệ tử chỉ dựa vào một người khó có khả năng giết Thi Ảnh Quỷ. Từ vết tích đánh nhau nơi này, hấn là chí ít hai đệ tử Luyện Khí kỳ liên thủ, một người kiểm

ché, một người đánh lén, mới có thể làm được." Hai mắt Vương Thanh Tùng nhú lại, chậm rãi phân tích.

"Chẳng lẽ là Bạch Tiêu Thiên và Đinh Hoa? Nếu vậy, « Thuần Dương Bảo Điện » hẳn là hơn phân nửa trên tay bọn họ." Cổ Hóa Linh suy nghĩ một chút, nói.

"Bất kể thế nào, lần này làm ra động tĩnh đã đủ lớn, tất cả quý vật và Yêu tộc tham gia tập kích nhất định phải lập tức rút lui, chậm thêm một chút, chỉ sợ sẽ dẫn tới cao nhân tu tiên Nhân tộc khác đến đây xem xét." Thần sắc Vương Thanh Tùng ngưng trọng nhìn thoáng qua sắc trời, hiển nhiên tâm tình rất không thoải mái.

"Trong quan còn có ít đệ tử. . ." Cổ Hóa Linh chần chừ nói.

"Diệt khẩu toàn bộ, tất cả thi thể cũng phải mang đi, tận lực tiêu diệt hết thấy vết tích." Vương Thanh Tùng cắn răng nói.

"Cần làm đến như vậy sao?" Thần sắc Cổ Hóa Linh nao nao.

"Buồn cười! Ta phản bội sư môn đã dốc lên phong hiểm thế nào ngươi cũng đã biết? Sau ngày hôm nay ta phải tranh thủ thời gian tìm một chỗ trốn tránh đầu gió, một khi sự tình bại lộ. . . Hừ, thủ đoạn Nhân tộc đối đãi phản đồ, tuyệt không ôn nhu hơn so với Yêu tộc các ngươi." Vương Thanh Tùng cười lạnh một tiếng, nói.

Cổ Hóa Linh nghe vậy, đôi lông mày nhú lại, trầm mặc không nói.

Vương Thanh Tùng đột nhiên quay đầu nhìn lại nơi nào đó, trong miệng phát ra một tiếng kêu nhỏ.

Chỉ thấy cách đó hơn trăm trượng, một bạch cốt khô lâu và một con Thử Yêu lông xám, đang áp lấy một người toàn thân vết bản đi tới.

Ánh mắt Cổ Hóa Linh quét qua, phát hiện người kia có mấy phần quen mắt, tới gần rõ ràng là Đinh Hoa.

Đinh Hoa không thể nhận ra Cổ Hóa Linh, lại liếc nhìn Vương Thanh Tùng.

Y lập tức như bắt được cây cỏ cứu mạng, bỗng nhiên lách tránh thoát khô lâu và Thử Yêu trói buộc, phóng tới, trong miệng hô to:

"Vương sư bá, cứu mạng, cứu mạng . . ."

Lúc này nhìn tinh thần y sa sút đến cực điểm, sớm đã không còn vẻ lãnh khốc và tự ngạo thường ngày.

"« Thuần Dương Bảo Điện » ở trên người người?" Vương Thanh Tùng thấy thế, giơ chân lên đá y ngã lăn trên mặt đất, một cước giẫm trên ngực, lạnh lùng hỏi.

Đinh Hoa lăn trên mặt đất mấy vòng, đâm vào thi thể ba người Điện Thiết Sinh, bị khô lâu Thử Yêu xông lên gắt gao đè xuống tay chân.

Y nhất thời ngẩn ra, kinh ngạc nhìn nhìn về phía Vương Thanh Tùng, bờ môi rung động mấy lần, không nói ra lời.

"Không phải hử, vậy bảo điện hơn phân nửa là trên người Bạch Tiêu Thiên, nhưng tên kia liên thủ cùng ai giết Thi Ảnh Quỷ?" Cổ Hóa Linh đi lên phía trước, khinh thường liếc qua thanh niên sa sút tinh thần trên đất, trầm ngâm nói.

"Xem ra trong quan còn lưu lại hậu thủ mà ta không biết, nếu đồ vật không ở trên người hử, vậy giữ hử lại cũng không còn tác dụng gì nữa." Vương Thanh Tùng nói xong, giơ chân lên định đạp xuống đầu lâu của y.

"Đừng giết ta, ta còn hữu dụng, ta còn hữu dụng. . ." Thân thể Đinh Hoa mặc dù không thể động đậy, vẫn liều mạng hô.

Lúc trước y nhìn thấy Yêu tộc và quỷ vật tàn nhẫn huyết tinh, giờ phút này đã hoàn toàn bị sợ vỡ mật.

"Đề ngươi làm gì?" Vương Thanh Tùng nhàn nhạt hỏi.

"Ta biết thứ các ngươi muốn tìm ở nơi nào, ta nói ra, có thể lưu ta một mạng không?" Đinh Hoa ngẩng đầu, ánh mắt sợ hãi cầu khẩn.

"A, nói một chút. . ." Vương Thanh Tùng hơi híp mắt lại, nói.

"Tại nơi Bạch Tiêu Thiên. Lúc trước ta theo đuôi huynh trưởng thấy bốn người ra khỏi sơn môn, kết quả đi tới nửa đường, một người trong đó biến thành cương thi giết huynh trưởng ta và tên giữ cửa kia, sau đó đánh nhau với Thẩm Lạc. Đúng, người kia là đệ tử ký danh, nhưng không biết học tập pháp thuật gì trở nên phi thường lợi hại! Trốn vào trong nước, lúc ấy ta cách khá xa, nhưng mơ hồ nghe được cương thi nói cái gì mà Thuần Dương Bảo Điền. Về sau ta không dám động đậy, trốn ở trong rừng cây xa xa." Đinh Hoa nhìn thi thể bọn người Đinh Nguyên trên đất, vội vàng nói.

Cổ Hóa Linh và Vương Thanh Tùng liếc nhau, hai người đều có chút ngạc nhiên.

"Xem ra ngoại trừ Bạch Tiêu Thiên, Thẩm Lạc kia cũng đáng nghi không ít. Hắc hắc, đệ tử ký danh, tiểu tử này giấu thật sâu à, chẳng lẽ là La Nguyên Chân an bài hậu thủ?" Cổ Hóa Linh hồ nghi nói.

"Ngươi có nhìn rõ, một mình Thẩm Lạc giao thủ với cương thi không? Sau đó thì sao?" Vương Thanh Tùng chỉ chỉ thi thể "Điền Thiết Sinh" cách đó không xa, hỏi Đinh Hoa.

"Không sai, một mình Thảm Lạc giao thủ với cương thi, về sau Bạch Tiêu Thiên chạy đến giết chết cương thi. Ta và Thảm Lạc bình thường có thù nên không dám lộ diện. Sau đó hai người bọn họ liền chạy về hướng kia." Đinh Hoa sợ nói không đủ tường tận, còn vội vàng chỉ một phương hướng.

"Ta bị thương nên phải lập tức tìm một nơi khôi phục một chút. Cổ Hóa Linh, người thân có biến hóa thuật, lại có thể che đậy khí tức Yêu tộc, bây giờ ngược lại càng thích hợp hành tẩu dưới chân núi hơn ta. Chuyện truy tung hai người bọn họ, cũng chỉ có thể do người đi làm." Vương Thanh Tùng suy nghĩ một phen, mở miệng nói.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 118: Truy Tìm Bảo Điện

"Người có biết bọn hấn đi được bao lâu rồi?" Cổ Hóa Linh nhìn chăm chăm Đinh Nguyên, hỏi.

"Không lâu lắm, vẫn chưa tới một nén hương." Đinh Hoa vội vàng đáp.

"Vẫn còn kịp, bằng vào thuật truy tung của ta, tìm được bọn hấn không phải là vấn đề khó." Cổ Hóa Linh nghe vậy, gật đầu nói.

"Thuần Dương Bảo Điện, quan trọng thế nào, người là rõ hơn ta? Lần này bọn chúng chịu xuất động nhiều Yêu tộc và quỷ vật tới giúp chúng ta hoàn thành nhiệm vụ, chắc chắn không vì một bộ công pháp tầm thường. Nên người nhất định phải mang nó trở về một cách nguyên vẹn. Nếu không, người ta sẽ không có kết quả gì tốt!" Vương Thanh Tùng thần sắc càng thêm ngưng trọng, dặn dò.

"Hi hi, thì ra người cũng biết bí mật của bảo điện. . . nhưng người có thể yên tâm, đối phó với hai tên tiểu tử Luyện Khí kỳ không phải là việc gì khó, ta nhất định sẽ mang bảo điện trở về." Cổ Hóa Linh tự tin nói.

Sau khi nói xong, sau lưng nàng hào quang màu tím lóe lên, hai cánh lập tức co lại, trên thân được một tầng sương mù màu tím nhạt bao phủ.

Chờ đến khi sương mù tan đi, thân hình của nàng đã hoàn toàn biến đổi, lại lần nữa biến thành thanh niên có vẻ ngoài tuấn mã.

"A, người là Cổ. . . Cổ. . ." Đinh Hoa nhìn thấy tên thanh niên tuấn mỹ, không khỏi trợn mắt há mồm.

Cổ Hóa Linh cũng không thèm để ý tới Đinh Hoa, thân hình nhảy lên, bay xa hơn mười trượng, rơi vào trong một mảnh rừng.

"Tư chất tương đối kém lại là kẻ nhất gan sợ chết, vốn định giết người, nhưng hiện giờ ta đang cần một người ở bên biết nghe lời, nên tạm thời hãy đi theo ta" Vương Thanh Tùng thấy Cổ Hóa Linh đã đi xa, cúi đầu liếc qua Đinh Hoa, cười nhạt một tiếng nói ra.

"Vâng, vâng ạ, sau này sư bá cứ việc sai bảo!"

Đinh Hoa nghe vậy, như được đại xá liền vội vàng gật đầu.

...

Trời dần tối, hai người Thẩm Lạc và Bạch Tiêu một mạch chạy trốn tới Thổ Tập trấn.

Bọn hắn không dám lưu lại giây phút nào, vội vàng chuẩn bị chút lương khô, mua hai con ngựa tốt, liền nhanh chóng lên đường.

"Bạch sư huynh, yêu ma khí thế hung mãnh, ngay cả sư thúc tổ cũng nói, La sư và quan chủ chỉ sợ đã gặp phải độc thủ. Vậy chúng ta nên làm gì bây giờ?" Thẩm Lạc vừa giục ngựa phi nhanh, vừa nói.

"Yêu ma tác quái, những người tu tiên khác sẽ không ngồi nhìn bỏ mặc đó, bạch ngọc sách chẳng qua hiện tại tin tức còn không có truyền ra, Xuân Thu quan đàn phải rơi vào tình cảnh đơn độc. Toàn bộ khu vực Đãng Châu, tông môn tu tiên cách chúng ta gần nhất chỉ có Nhược Thủy môn, người và ta phải đi đến đó cầu cứu." Bạch Tiêu Thiên dường như đã sớm suy nghĩ mọi việc, lập tức nói.

"Trước hết cũng đành như vậy, hi vọng sẽ kịp, nhưng mà sư huynh có biết Nhược Thủy môn ở chỗ nào không?" Thẩm Lạc suy nghĩ một phen, hỏi.

"Nhược Thủy môn chủ yếu tu luyện thủy pháp, tông môn được xây dựng tại đầu nguồn của hai dòng sông Loan Thủy và Bạch Luyện. Nó cũng nằm trong khu vực Cung huyện, thật ra vị trí so với Xuân Thu quan chúng ta dễ tìm hơn nhiều, vì dù sao danh tiếng cũng vang dội hơn chúng ta rất nhiều. Chỉ cần chúng ta từ huyện thành đi về hướng đông, rồi qua Thiên Bình huyện và Đại Lương Hương, liền có thể đến." Bạch Tiêu Thiên đáp.

"Vương sư bá biết lai lịch của ta, huyện thành bên kia chúng ta đừng nên đi, tốt nhất là trong đêm rời đi địa giới của Xuân Hoa huyện. Chúng ta cũng có thể đi đường vòng qua Tùng Phiên huyện, lộ trình sẽ lâu hơn một chút, nhưng sẽ an toàn hơn." Thẩm Lạc lắc đầu, nói.

"Không sai, đi đường vòng càng thêm an toàn." Bạch Tiêu Thiên nghe vậy, nhẹ gật đầu, đồng ý nói.

Nói xong, hai người riêng phần mình nghĩ đến tâm sự, không ai nói nữa, chỉ lo giờ roi thúc giục ngựa, mau chóng chạy đi.

Sau khi ra khỏi Thổ Tập trấn, trời hoàn toàn tối đen.

.....

"Bạch sư huynh, đối với chuyện ta đột nhiên có được pháp lực, người liền không muốn hỏi gì ư?" Thẩm Lạc im lặng thật lâu, cuối cùng không nhận được nữa chủ động hỏi.

"Dù sư đệ có kỳ ngộ gì, đều là cơ duyên của người, đến lúc người muốn nói tự nhiên sẽ nói, nếu như chưa muốn nói, vậy thì chúng tớ thời điểm đó còn chưa tới. Mà bây giờ người đã là người tu tiên, không cần phải ăn bữa

nay lo bữa mai nữa, ta cũng không cần phải vì người mà lo lắng nữa ." Bạch Tiêu Thiên cười cười, nói ra.

"Đa tạ Bạch sư huynh đã chiếu cố nhiều năm tại bạchngọc sách, chờ đến thời cơ thích hợp, ta sẽ tự mình cùng Bạch sư huynh nói rõ việc này." Thẩm Lạc thấy y không quá quan tâm, trong lòng khẽ buông lỏng.

"Mặc dù chúng ta là bằng hữu, mọi việc cần thẳng thắn với nhau, nhưng không cần phải nói ra hết. Không chỉ mỗi người có bí mật, chính là ta cũng có sự tình không thể nói." Bạch Tiêu Thiên bỗng nhiên quay đầu, cười nói với Thẩm Lạc.

Trong lòng Thẩm Lạc biết, mặc dù y thỉnh thoảng không quá nghiêm chỉnh, nhưng đối với bằng hữu chưa hề nói quá. Hắn gật nhẹ đầu, nhưng vào lúc này, đột nhiên mũi ngửi được một chút mùi vị không giống bình thường.

"Vậy mà đuổi theo tới. . ." Bạch Tiêu Thiên cũng nhíu mày, nhẹ giọng nói.

Thần sắc của hai người đều trở nên khẩn trương, Thẩm Lạc vung roi lên đánh vào trên hông ngựa, quay đầu nhìn về phía sau.

Thì thấy được trên đường hơn mười trượng đằng sau, trong hư không nổi lên từng đoàn điểm sáng màu xanh lục lơ lửng, cách mặt đất khoảng ba thước, tốc độ cực nhanh đuổi theo bọn hắn.

Chỉ mười mấy hơi thở về sau, khoảng cách của những quỷ hỏa kia và bọn hắn liền rút ngắn đến chưa đầy mười trượng. Lúc này, nhờ có ánh trăng Thẩm Lạc mới thấy rõ, vật đuổi theo kia là ba đầu yêu khuyển toàn thân đen kịt, con mắt có màu u lục.

Bề ngoài của bọn chúng so với chó săn bình thường lớn gấp đôi. Toàn thân nó được sương mù màu đen quấn quanh, răng lồi ra ngoài, có chút trắng sáng, trên đó còn mang theo nước bọt tanh hôi không gì sánh được.

"Thảm Lạc, ngựa bình thường không chạy thoát được những yêu vật này, trước tiên cần phải khử trừ bọn chúng." Bạch Tiêu Thiên hô.

"Được." Thảm Lạc bỗng nhiên kéo mạnh dây cương, hắc mã dưới thân lập tức giơ hai chân trước lên, ngừng lại.

Bên kia, Bạch Tiêu Thiên lại trực tiếp vỗ lưng ngựa, cả người vọt lên trên không, thân hình ở giữa không trung xoay nhẹ, rơi xuống.

Thân hình linh hoạt, động tác phiêu dật, thể hiện ra sự tiêu dao.

Thảm Lạc nhìn thoáng qua, cũng xoay người theo sát phía sau, rơi trên mặt đất.

Ba con yêu khuyến thấy hai người Thảm Lạc dừng lại, trong miệng phát tiếng sủa vang, càng nhanh chóng vọt tới trước, như sói đói chộp mồi, cả người nhào về phía hai người.

Bạch Tiêu Thiên thấy vậy, thân hình bỗng nhiên hướng về phía trước một chút, dưới chân đạp lên Thất Tinh Cương Bộ, thân ảnh liền mơ hồ, lại chủ động xông về phía một đầu yêu khuyến.

Yêu vật kia tất nhiên không có phòng bị, lập tức bị Bạch Tiêu Thiên đến gần trước người, nó chỉ có thể vội vàng mở ra miệng lớn, táp về phía y.

Bạch Tiêu Thiên bình tĩnh nghiêng nhẹ đầu, liền tránh đi cái táp này của yêu khuyến. Ngay sau đó, tay phải y nâng lên mang theo một tầng thanh quang mờ ảo, toàn bộ bàn tay bỗng dựng phồng lớn gấp đôi, lại dùng tới Thanh Dương Thủ, hướng về phía lồng ngực của yêu khuyến vỗ xuống.

"Đùng" một tiếng vang giòn.

Ngực của con yêu khuyển kia ngực lập tức lõm xuống dưới, dường như xương cốt đều gãy vụn, thân thể càng là bị văng đi xa bảy tám trượng.

Uy lực một chưởng này của Bạch Tiêu Thiên, so với Điền Thiết Sinh năm đó lợi hại hơn nhiều.

Nhưng cánh tay y còn không kịp rút lại, thì bỗng nhiên có một đạo hắc ảnh ở bên cạnh hiện lên, lại là một đầu yêu khuyển khác kề sát đất phi nước đại chạy tới. Thân hình nó nhanh chóng lao qua, cắn về phía tay y.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 119: Chạy Trốn Ban Đêm

Gã bất ngờ không kịp đề phòng, chỉ có thể vận khởi pháp lực bảo vệ cánh tay, dự định chọi cứng lần này.

Nhưng ngay lúc đó, một đạo bạch quang bắn nhanh qua phía dưới cánh tay gã, "Ầm" một tiếng, đánh vào trên đầu yêu khuyển kia.

Yêu khuyển kêu rên một tiếng, thân thể lật một cái ra sau, lăn sát mặt đất.

Bạch Tiêu Thiên quay lại xem xét, chính là Thảm Lạc thao túng thanh phù khí phi xoa kia cứu gã.

Khóe miệng của gã hiện lên một vòng ý cười, bàn tay vung lên, trong tay áo lập tức loé lên hồng quang. Một thanh đồng tiền kiếm lập tức bắn ra, sượt qua phi xoa Thảm Lạc, đâm thẳng về phía con yêu khuyển kia.

Thảm Lạc đưa tay vẫy một cái, thôi động phù xoa quay tròn giữa không trung, quay đầu đâm thẳng về phía một đầu yêu khuyển khác đang nhào đến hắn.

Hình thể con yêu khuyển đó lớn hơn mấy phần so với hai con kia, ở giữa mi tâm cũng nhiều hơn một đạo phù văn dựng thẳng màu trắng, nhìn tựa như một con mắt nằm dọc.

Thảm Lạc nhìn thoáng qua, không khỏi nhớ tới Tam Nhãn Yêu Hồ lúc trước.

Yêu khuyến kia thấy phù xoa đâm thẳng đến, một đôi con người u lức hơi chớp động một chút, đột nhiên mở ra miệng máu phun tới phía trước một cái. Một cỗ thủy tiễn màu xanh sẫm "Vèo" bay ra, đánh vào trên phù xoa.

Mặt ngoài phù xa lập tức rung động "Tê tê", bốc lên một đám khói trắng.

Trong lòng Thẩm Lạc căng thẳng, phát hiện liên hệ giữa mình và phù xoa bỗng nhiên trở nên có chút đứt quãng.

Phù xoa bay ở giữa không trung giống như không khống chế được đung đưa lên xuống.

Con yêu khuyến kia dễ dàng tránh thoát phù xoa, thân hình nhảy lên, nhào tới Thẩm Lạc.

Lúc này Thẩm Lạc muốn điều khiển phù xoa trở về, đã không kịp.

Hắn quyết định thật nhanh, buông bỏ phù xoa, trong nháy mắt yêu khuyến nhào tới, thân hình hắn hụp xuống dưới thân nó, vận khởi một thân dương cương chi lực, một quyền nâng quá đỉnh đầu, đánh lên bụng nó.

"Bình" một tiếng vang trầm truyền đến, tay Thẩm Lạc đau đớn một hồi, cảm thấy tựa như nện lên một khối thiết bản.

Yêu khuyến mặc dù cũng bị đánh bay ra ngoài, nhưng lại không trở ngại chút nào. Sau khi rơi xuống đất, thân hình vận chuyển một cái, lần nữa nhào tới Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc biết không thể đối đầu, cũng chỉ có thể lách mình tránh né.

"Àm . . ."

Đúng lúc này, chỗ Bạch Tiêu Thiên cách đó không xa, đột nhiên truyền đến một tiếng nổ đùng, một ánh lửa phóng lên tận trời, chiếu rọi con đường hoang dã này bừng sáng.

Yêu khuyến tựa hồ không quá thích ứng sắc trời đột nhiên sáng lên, hai con ngươi hơi co rụt lại, động tác có chút chậm chạp.

Thảm Lạc thừa cơ né qua một bên, nhìn lại hướng Bạch Tiêu Thiên bên kia.

Chỉ thấy tay gã đang cầm đồng tiền kiếm, chém giết cùng một đầu yêu khuyến sát đó. Trên mặt đất cách đó không xa, ánh lửa vẫn sáng, tựa hồ là một loại phù lục nào đó bạo tạc lưu lại dấu vết.

Mà bên cạnh hoả đoàn, một con yêu khuyến khác toàn thân cháy đen nằm dưới đất, thân thể đã bị tạc thành hai đoạn.

Thảm Lạc mừng rỡ, liếc qua thanh phù xa rơi cách phía trước ba bốn bước, âm thầm đề một hơi, đúng là học theo Bạch Tiêu Thiên, không lùi mà tiến tới con yêu khuyến sát mình, nghênh đón nó.

Cuồng tính yêu khuyến đại phát, đồng thời nhảy lên không đánh tới.

Thảm Lạc không biết Thất Tinh Cương Bộ, tốc độ tự nhiên không thể so sánh với Bạch Tiêu Thiên.

Chỉ là hấn chạy được ba bước, đột nhiên khê quát một tiếng, hai chân bỗng nhiên phát lực nhảy lên một cái, đã dùng hết toàn lực nhảy vào giữa không trung, thành linh còn cao hơn yêu khuyến kia một đoạn, đồng thời bí mật mang theo phù lục nơi bàn tay, trùng điệp vỡ xuống trán yêu khuyến.

"Ầm" một tiếng vang thật lớn!

Một đạo lôi quang màu trắng đột nhiên từ trên trời giáng xuống, nện trên đầu yêu khuyển, đập cho nó rớt xuống dưới.

Thẩm Lạc chờ đúng thời cơ, hai tay bấm pháp quyết, hét lớn một tiếng: "Lên!"

Phù xoa trên mặt đất, lập tức sáng lên bạch quang, "Vèo" một tiếng, bắn thẳng tắp lên trùng thiên, xuyên qua trái tim yêu khuyển.

Yêu khuyển cũng không lập tức ngã xuống, ngược lại bởi vì trọng thương nên hung tính đại phát, lần nữa há miệng phun một cái về hướng Thẩm Lạc. Một cỗ chất lỏng màu xanh sẫm bắn ra, rơi xuống mặt đất, bốc lên trận trận sương mù.

Thẩm Lạc liên tiếp lui về phía sau, không ngừng né tránh.

Yêu khuyển giãy dụa đuổi theo mấy bước, rốt cuộc chống đỡ hết nổi ngã xuống, thân thể run rẩy mấy cái, không còn động đậy nữa.

Thẩm Lạc triệu hồi phù xoa về trên tay, quan sát tỉ mỉ một chút, phát hiện phía trên xuất hiện dấu vết mấp mô bị ăn mòn, màu sắc phù lục quán trên phần đuôi cũng càng trở nên mờ nhạt, lập tức đau lòng không thôi.

Hắn quay người nhìn lại Bạch Tiêu Thiên bên kia, vốn định đi tới hỗ trợ. Kết quả nhìn thấy Bạch Tiêu Thiên đã chém đầu con yêu khuyển kia, đang lau máu đen trên thân kiếm.

Thẩm Lạc thở dài một hơi, đi đến bên cạnh yêu khuyển, tìm đúng vị trí phần bụng nó, dùng phù xoa đâm vào, kéo ra một đường vết rách, tìm kiếm bên trong một hồi.

"Thẩm Lạc, ngươi đang làm gì vậy?" Lúc này Bạch Tiêu Thiên đi tới, kinh ngạc hỏi.

"Nghe nói trong bụng yêu vật đều có yêu đan. Ta tìm xem." Thảm Lạc đáp.

"Đừng uổng phí sức lực, loại yêu vật tu vi thấp kém này, ngay cả linh trí cũng chưa khai phát bao nhiêu, làm sao có yêu đan?" Bạch Tiêu Thiên có chút dở khóc dở cười nói.

"Là ý gì, yêu đan này chẳng lẽ cần phải tu luyện đặc đạo mới có thể có?" Thảm Lạc nghi ngờ hỏi.

"Cái này ta cũng không rõ, tóm lại trên thân loại yêu khuyển này không thể nào có yêu đan. Tiểu tử ngươi còn ẩn tàng bao nhiêu thực lực, con yêu khuyển này so với hai con ta giết còn lợi hại hơn nhiều đấy." Bạch Tiêu Thiên nhìn qua yêu khuyển, nói.

"Vừa rồi đoàn lửa kia là gì? Là dùng lôi phù sao?" Thảm Lạc đứng lên, lại hỏi.

"Đó là Bạo Liệt Phù, không thuộc lôi phù, chính là một loại phù lục hệ hoả." Bạch Tiêu Thiên tùy ý nói.

"Thì ra là thế, có còn hay không, có thể cho ta mười mấy tấm phòng thân không?" Thảm Lạc hài hước nói.

"Đừng giỡn, ta cũng chỉ còn lại một tấm mà thôi. Việc này không nên chậm trễ, chúng ta tranh thủ đi đường mới trọng yếu." Bạch Tiêu Thiên lờm hẩn một cái, nói.

Nói xong, hai người lại nhìn lên, đã không thấy bóng dáng hai chú ngựa nữa.

Hai người đuổi theo hai dặm, mới tìm được hai con ngựa bị chấn kinh mà đào tẩu, cưỡi lên sau đó tiếp tục phi về hướng Tùng Phiên huyện.

Bọn hắn vừa chạy hơn mười dặm, xa xa nghe được từng đợt âm thanh bọt nước, đã đi tới bờ Bạch Luyện Hà.

"Phía trước chính là Bạch Độ Kiều, qua đó lại đi thêm hai canh giờ, là có thể ra khỏi địa giới Xuân Hoa huyện." Thảm Lạc ghì lại dây cương, chỉ chỉ bờ sông xa xa bên kia, nói. Bản dịch tại bạch ngọc sách.

Bạch Tiêu Thiên cũng dừng ngựa lại, lần theo hướng hắn chỉ nhìn lại, thần sắc hơi đổi.

"Thế nào?" Thảm Lạc thấy sắc mặt gã khác thường, vội hỏi.

"Bên kia có người." Bạch Tiêu Thiên trầm giọng nói.

Thảm Lạc dụi dụi con mắt, cẩn thận nhìn lại bên kia, liền thấy đầu cây cầu đá hình vòm bên kia, đang có một người đội mũ rộng vành, dựa lưng vào trên cột đá đầu cầu, tựa hồ đang chờ người.

Trong đêm tuy có ánh trăng, nhưng khoảng cách khá xa, lấy thị lực Thảm Lạc cũng không thể thấy rõ dung mạo người kia, chỉ là mơ hồ cảm thấy một bên mặt người kia có chút quen mắt.

Hắn và Bạch Tiêu Thiên liếc nhau, nhẹ nhàng giật giây cương một cái, thúc ngựa đi đến bên cầu.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 120: Liên Hợp

Chờ bọn hắn đến trước mặt, người kia bỗng nhiên đứng lên, đi từng bước từng bước tới phía trước Bạch Độ Kiều, đứng ở giữa đường không nhúc nhích, ngăn trở đường đi bọn hắn.

Thần sắc Thẩm Lạc và Bạch Tiêu Thiên ngưng lại, đồng thời nắm chặt dây cương, ngừng lại.

"Hai vị sư đệ, sao gặp gặp như vậy, là muốn đi đến chỗ nào vậy?" Một thanh âm nữ tử thanh thúy êm tai từ dưới mũ rộng vành truyền ra.

"Cô Hóa Linh. . ." Thần sắc Thẩm Lạc khẽ biến, bật thốt lên.

Người kia đưa tay lên lấy mũ rộng vành xuống ném qua một bên, lộ ra một khuôn mặt thiếu nữ đáng yêu động lòng người.

Trên thân nàng mặc một bộ áo choàng cổ tròn màu trắng, eo siết đai lưng ngọc, là một bộ trang phục nam tử. Nhưng tư thái linh lung, thân thể thướt tha, một đầu tóc ngắn màu tím, lại duy trì bộ dáng nữ tử.

Lúc mới nhìn, có chút không hợp cấp bậc lễ nghĩa, nhưng nếu nhìn kỹ, liền có một loại phong thái phóng khoáng khác.

"Hai vị sư đệ đều là người thông minh, ta cũng không nhiều lời, « Thuần Dương Bảo Điện » đang trên tay người nào, sáng khoái giao ra, ta xem phân lượng tình đồng môn ngày trước, có thể tha các người một mạng." Cô Hóa Linh ý cười yên nhiên, nói ra.

"Tạ ơn Cổ sư huynh không giết. Dung mạo ngươi, rốt cuộc là nam yêu hay là nữ yêu? « Thuần Dương Bảo Điện » ta không biết là cái gì?" Bạch Tiêu Thiên đánh giá trên dưới nàng, hoàn toàn không sợ.

"Thâm sư đệ, ngươi thế nào?" Khoé mắt Cổ Hóa Linh hơi co quắp một chút, nhưng không lập tức động thủ, ngược lại hỏi.

"Cổ sư huynh, ta thực sự không biết ngươi đang nói cái gì, « Thuần Dương Bảo Điện » là vật gì? Ngươi có thể kể rõ một chút!" Trong lòng Thâm Lạc tính toán thực lực song phương, trong miệng giả bộ hồ đồ, kéo dài thời gian.

Hắn đương nhiên không tin chuyện ma quỷ Cổ Hóa Linh sẽ lưu tính mạng của bọn họ, tay khép vào trong tay áo, đã bắt lấy thanh phù xoa kia.

Cổ Hóa Linh thấy vậy, thờ dài, trên thân loé lên hào quang màu tím, lập tức lại khôi phục một bộ quần trang màu tím, hai tiểu xảo cốt dục phía sau cũng lập tức mở ra, trong mắt dần dần băng lãnh.

"Nhân yêu có khác, không ngờ Cổ sư huynh lại là nữ yêu khuynh quốc khuynh thành như thế. Ta vốn là người chịu không được sắc dụ nhất, đáng tiếc bảo điện gì kia ta thật không có." Hai mắt Bạch Tiêu Thiên tỏa sáng, tay trái vuốt vuốt cằm, chặc chặc tán dương.

Thâm Lạc thấy Bạch Tiêu Thiên cũng ăn ý kéo dài thời gian, đang muốn phát tín hiệu cùng động thủ, lại nhìn thấy ngón tay phải gã không dễ phát hiện điểm một cái.

Lúc này khoé mắt hắn liếc qua hướng lưng ngựa sau lưng Bạch Tiêu Thiên, nơi đó rõ ràng để một tờ phù lục màu vàng.

Thâm Lạc hiểu ý, thúc ngựa đi tới bên cạnh gã, bắt động thanh sắc thu tấm "Bạo Liệt Phù" kia vào trong tay áo.

Đúng lúc này, dị biến phát sinh!

Mặt đất dưới thân hai người Thẩm Lạc đột nhiên nứt toác ra, hai bộ bạch cốt khô lâu từ phía dưới đột ngột chui ra, cầm trong tay cốt thương, đâm lên phía trên một cái. Mũi thương đâm xuyên qua bụng ngựa, máu tươi tung toé.

Bạch Tiêu Thiên và Thẩm Lạc phản ứng cực nhanh, cơ hồ cùng một lúc thân thể ngựa về sau một cái. Hai thanh cốt thương nhuộm máu liền đâm xuyên qua trước người cả hai.

Bọn hấn mặc dù tránh được một kích trí mạng kia, nhưng hai con ngựa phía dưới lại bị đâm xuyên qua bụng, nhao nhao cất vó hí lên, làm hai người rơi xuống lưng ngựa.

Thẩm Lạc vừa hạ xuống đất, còn chưa kịp đứng vững, hai bộ bạch cốt khô lâu kia liền buông cốt thương, đồng thời bổ nhào tới hấn.

Hấn vội vàng lui về sau, căn bản không kịp không chế phù xoa, chỉ có thể nắm tay hất lên, ngăn cản bạch cốt khô lâu trảo.

Lúc này, một đạo bóng tím bỗng nhiên hiện lên, Cổ Hóa Linh tựa như quỷ mị vọt tới trước người hấn, năm ngón tay biến thành trảo chụp mạnh xuống hấn.

Bạch Tiêu Thiên thấy tình thế không ổn, chân đạp mạnh cương bộ đuổi theo, đồng dạng tay cầm phù kiếm, đâm thẳng tới hậu tâm Cổ Hóa Linh.

Cổ Hóa Linh mặc kệ Bạch Tiêu Thiên công kích sau lưng, tựa hồ muốn bắt Thẩm Lạc trước.

Bạch Tiêu Thiên thấy một kiếm sắp đâm xuyên nàng, hai mảnh cốt dục sau lưng đột nhiên co lại một cái, như hai tấm chắn, "Két" một tiếng, chống

đỡ đồng tiền kiếm. Một bàn tay đã như quỷ mị chụp vào mặt Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc thấy vậy, không trốn không né, gằm lên giận dữ, một chương vỡ ra, đánh thẳng vào trên bàn tay Cổ Hóa Linh đang chụp tới.

"Ầm" một tiếng!

Hắn cảm thấy thân hình chấn động, cả người giống như bao tải bay rớt ra sau.

Lúc này Cổ Hóa Linh không đuổi theo sát, ngược lại "A" nhẹ một tiếng, trên mặt lộ vẻ cổ quái nhìn qua bàn tay kia. Chỉ thấy nơi lòng bàn tay không biết khi nào bị dán lên một tấm bùa chú.

"Ầm ầm" tiếng nổ đùng vang lên!

Thẩm Lạc mới đứng dậy, đã cảm thấy một cỗ khí lẫm nóng rực cuốn tới, vội vàng lui mấy bước, mới dừng rồi cẩn thận nhìn lại.

Chỉ thấy nơi bạo tạc vừa rồi, trừ vết tích một mảnh cháy đen thì không còn vật gì khác, ngay cả hai bộ khô lâu kia cũng bị nổ thành bột mịn.

"Cẩn thận!"

Ngay lúc Thẩm Lạc đang muốn nhìn kỹ một hai, chợt nghe Bạch Tiêu Thiên kinh hô một tiếng, ngay sau đó sau lưng vang lên một tiếng xé gió.

Hắn kinh hãi quay người lại, liền nhìn thấy một thanh tam tiêu trao thứ màu tím đen, bắn nhanh đến hắn, khoảng cách đã không đến ba trượng.

Thẩm Lạc vội vàng hất ống tay áo lên, nơi ống tay áo có một đạo cương phong lóe sáng, thanh phù xoa kia liền lóe lên ánh sáng trắng, bắn nhanh ra.

Trong màn đêm, hai đạo quang mang một tím một trắng cực tốc tới gần, "Ầm" một tiếng, đánh vào nhau.

Chỉ thấy phù văn trên phù xoa Thẩm Lạc cấp tốc thiêu đốt, giống như pháo hoa toả ra một vòng ánh sáng cuối cùng, tiếp theo trong một tiếng oanh minh kịch liệt, bạo liệt ra.

Trong nháy mắt phù xoa bạo tạc, phóng xuất ra một cỗ lực lượng cường đại, đánh cho tam tiêm thảo thứ bay ngược trở về.

Tam tiêm thảo thứ ở trong hư không xẹt qua một đạo tử quang, chậm rãi rơi vào trong một bàn tay trắng nõn như ngọc.

Thẩm Lạc thấy phù xoa một kích bị hủy, sau khi đau lòng thì cả kinh chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người.

Hắn nhìn lại tử quang bên kia, liền thấy hai cánh Cổ Hóa Linh đang chớp động lơ lửng ở giữa không trung, trừ một mảng lớn quần áo trước người bị nổ không còn, trên thân đúng là không thấy nửa điểm vết thương.

Lúc này Bạch Tiêu Thiên nhảy lên đi tới trước người hắn, bảo hộ hắn ở sau lưng.

"Còn có thể chiến hay không?" Ánh mắt của gã nhìn chằm chằm Cổ Hóa Linh, thấp giọng hỏi thăm Thẩm Lạc.

"Có thể chiến!" Thẩm Lạc nói.

"Tốt! Thanh thảo thứ kia là một thanh pháp khí, tuyệt đối không thể địch lại." Bạch Tiêu Thiên cầm đồng tiền kiếm, thần sắc trên mặt khấn trang.

Tiếng nói của hắn vừa dứt, con ngươi bỗng nhiên co rút lại, đồng tiền kiếm trong tay liền sáng lên hồng quang, quét ngang tới phía trước.

"Đinh đinh đinh "

Nương theo một trận âm thanh thanh thúy truyền đến, đồng tiền kiếm bị một cỗ lực lượng đánh cho liên tục lùi về phía sau, bay trở về trước người Bạch Tiêu Thiên.

Thẩm Lạc nhìn lại trên thân kiếm, chỉ thấy phía trên thành linh có ba cây cốt châm như cây đinh hơi mờ nhỏ đến cực điểm. Tất cả đều đâm vào thân kiếm, ngạnh sinh đâm thủng phía trên đồng tiền kiếm.

Bạch Tiêu Thiên kết pháp quyết, nhẹ nhàng vỗ trên chuôi kiếm, trên thân kiếm sáng lên hào quang màu đỏ, ba cây cốt châm kia liền nhao nhao bắn ra.

Tiếp đó gã lấy từ trong ngực ra một tấm phù lục màu lam, hai ngón tay kẹp lấy khế quần trên chuôi kiếm, dán vào.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 121: Sơ Chiến Cổ Hóa Linh

“Phù hỏa thiên lôi, dẫn linh nhập kiếm, cấp cấp như luật lệnh!”

Chỉ thấy Bạch Tiêu Thiên ngâm tụng một hồi, đồng thời đưa ngón tay hươu một vòng trên Đồng Tiền kiếm, tức thì một tầng hỏa diễm đỏ thẫm từ thân kiếm tràn ra, bọc kín toàn bộ thân kiếm.

“Đi!”

Y quát nhẹ một tiếng, chuôi kiếm theo đó liền bắn đi kéo hỏa diễm hùng hức lao thẳng về phía Cổ Hóa Linh.

Cổ Hóa Linh thấy thế, Tam Tiêm Trảo Thứ trong tay cũng chớp động ánh ánh sáng rồi bắn vọt ra.

Bùm bùm bùm! Một tràng âm thanh va chạm dữ dội vang lên.

Trong chớp mắt, cả hai đã liên tiếp va chạm mấy lần trên không trung. Đồng Tiền kiếm kia phẩm cấp chỉ vền vện là phù khí, vậy mà sau khi được phù lục tăng cường lại có thể miễn cưỡng chống đỡ được pháp khí.

Thảm Lạc nhìn sang phía Bạch Tiêu Thiên, chỉ thấy bên chỗ tóc mai của y mồ hôi đang túa ra, hiển nhiên là tiêu hao không ít Pháp lực.

Hắn do dự một chút sau đó đứng dậy rồi nhắm phía sau chạy như điên.

Cổ Hóa Linh thấy thế, cho rằng hắn muốn trốn một mình, vội vàng lật cổ tay điều khiển Tam Tiêm Trảo Thứ dứt ra khỏi sự dây dưa của Đồng

Tiên kiếm, vọt thẳng về phía Thâm Lạc.

Bạch Tiêu Thiên âm thầm nghiên rãng, vung mạnh tay lên, Đồng Tiên hỏa kiếm hóa thành một đoàn ánh sáng màu đỏ lại tiếp tục đuổi theo phi xoa, cố gắng một lần nữa cuốn lấy nó.

Ngay khi Đồng Tiên kiếm rời Bạch Tiêu Thiên, bóng dáng Cổ Hóa Linh đột nhiên ở giữa không trung lượn một đường vòng cung rồi nhẹ nhàng đáp xuống trước người Bạch Tiêu Thiên, tiếp đó, đâm một tay về trước, theo đó một thanh chủy thủ bằng xương từ trong tay áo thò ra, như loài rắn rết lao thẳng về phía ngực Bạch Tiêu Thiên.

Nhưng Bạch Tiêu Thiên tựa hồ đã có đề phòng trước, tay còn lại đang giấu sau lưng cũng đã sớm bấm một pháp quyết, đồng thời miệng quát khẽ một tiếng “Nhanh”.

Chỉ thấy sợi dây chuyền tâm thường đeo trước ngực y bỗng nhiên lóe lên ánh sáng màu đỏ, lại nhanh hơn Cổ Hóa Linh một nhịp, ‘vèo’ một tiếng, hóa thành một thanh tiêm trùy nhỏ xíu dài chừng hai ngón tay đâm thẳng vào cổ Cổ Hóa Linh.

Cổ Hóa Linh bất ngờ không phản ứng kịp, chỉ có thể theo bản năng lệch đầu qua một bên.

Một tiếng ‘xẹt’ rất nhỏ vang lên.

Thanh tiêm trùy đỏ thẫm kia lao vọt qua cổ ả, kéo theo một tia máu tươi.

Cổ Hóa Linh còn chưa kịp có động tác khác đã bị Bạch Tiêu Thiên đá một cước trúng bụng dưới, cả người bay ngược ra ngoài.

Ả gian nan ổn định thân hình, đưa mắt nhìn Bạch Tiêu Thiên, trong con người đã có thêm một phần tức giận, không nhịn được chậm rãi nói:

“Xem ra khi còn ở trong quán, người vẫn một mực ẩn giấu thực lực, có thể cùng lúc điều động hai thanh phù khí, ít nhất cũng phải có tu vi Luyện Khí hậu kỳ nhỉ?”

Bạch Tiêu Thiên không nói gì nhưng thần sắc ngưng trọng, một kích mới rồi chính là đòn sát thủ của y, không nghĩ tới Cổ Hóa Linh lại có thể tránh né dễ dàng vậy.

Cổ Hóa Linh không thấy y đáp, hai mắt đột nhiên nhú lại, sát cơ bùng lên.

Đất dưới chân Bạch Tiêu Thiên đột nhiên văng tung tóe, ngay tiếp đó, hai mắt cá chân y thình lình bị bộ bạch cốt khô trảo gắt gao tóm chặt rồi kéo mạnh xuống dưới khiến cả người y không thể làm gì khác ngoài việc bị lôi sụt xuống.

Cùng lúc đó, thân hình Cổ Hóa Linh nhoáng cái cũng lao đến, vung thanh chủy thủ tỏa ánh sáng tím trong tay ra, đâm thẳng vào chỗ mi tâm Bạch Tiêu Thiên.

Bạch Tiêu Thiên giờ dù là triệu hồi Đồng Tiền kiếm hay thanh tiêm trùy kia cũng đều không kịp nữa.

Mắt thấy chỉ tích tắc nữa là chủy thủy sẽ đâm thủng đầu của y, đột nhiên một cây tên nước bén nhọn từ đằng xa bắn tới, “phanh” một tiếng liền đánh bật chủy thủ của Cổ Hóa Linh.

Ngay sau đó lại thấy một cây tên nước theo sát tới, bắn thẳng vào phía mặt Cổ Hóa Linh.

Cổ Hóa Linh thấy vậy, lòng bàn tay tỏa ánh sáng tím, lấy tay làm đao vung lên bổ xéo xuống, một chiêu liền đánh tan mũi tên kia.

Lúc này, trong bóng tối phía xa xa, thân ảnh một con Đại Hải quy màu đem hiện ra rồi từ từ bò sang phía bên này, bên cạnh còn có một một thanh niên đang đứng, tay bắt pháp quyết, chính là Thẩm Lạc.

Chỉ là sau lưng hắn, âm thanh rầm rầm không ngừng vang lên, một mảng sóng nước cao tới hai trượng cứ như vậy cuộn cuộn tới, đưa hắn từ trên sông đi tới trên bờ.

Thẩm Lạc nheo mắt lại, đồng thời hai tầng cùng vung về phía trước, sóng nước phía sau lập tức dùng thế như che trời, hóa thành một đợt thủy triều đập thẳng tới chỗ Cổ Hóa Linh.

Trong khi bản thân còn đang kinh ngạc, Bạch Tiêu Thiên chợt phát hiện dưới chân mình cũng có nước sông tuôn ra, rất nhanh liền ngưng tụ thành một xoáy nước nâng thân thể của y từ trong cạm bẫy đi lên.

Y vội vàng triệu hồi Đồng Tiền kiếm và tiêm trùy, chém rụng hai cái bạch cốt khô trao ở mắt cá chân rồi đi tới cạnh Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc tập trung tinh thần không chế sóng nước, ngay khi tuôn tới trước người Cổ Hóa Linh, bọt nước từ trong khối nước cuộn cuộn dâng lên chỗ đầu con sóng, hóa thành một một con thủy mãng trong suốt rất dài to bằng bắp chân, ngoác miệng tấp về phía Cổ Hóa Linh.

Cổ Hóa Linh trong lúc nhất thời không làm rõ được hư thực của thủy mãng này, cũng không dám tùy tiện đón đỡ, chỉ nhảy lui về phía sau rồi triệu hồi Trảo Thú đánh tới phía thủy mãng.

Thẩm Lạc thấy vậy liền chạy lên trước một bước, hai tay đánh thêm một chiêu, con thủy mãng kia hóa thành vô số sói nước. Đám sói nước này này thậm chí còn lao tới với một tốc độ nhanh hơn.

Lúc này, Trảo Thứ của Cổ Hóa Linh cung đã bay trở về, đánh lên trên thân một con sói nước.

“Bành!”

Sói nước nổ tung thành một đám bọt nước.

“Thanh thế thứ này đúng là làm người ta sợ hãi nha. Nhưng đáng tiếc chỉ là cái mã bề ngoài.” Cổ Hóa Linh cười khẽ một tiếng xong không lùi về sau nữa mà lao thẳng tới nghênh tiếp đám sói nước.

Thảm Lạc thấy vậy, tâm niệm thủ thế cùng biến đổi, tức thì trên thân những con sói nước liền trôi lên từng cái, từng cái mũi nhọn, xong hóa thành vô số mũi tên nước bén nhọn, bắn thẳng về phía Cổ Hóa Linh.

Cổ Hóa Linh khẽ rung cổ tay, chuỗi Tam Tiêm Trảo Thứ tùy tiện nhoáng một cái, tức thì tầng tầng trảo ảnh xuất hiện trước người ả, đánh nát hết những mũi tên nước kia.

Có điều, ả không chú ý tới, trong số những mũi tên nước kia có hai cái không giống số còn lại, chúng xuyên quá được hư ảnh Trảo Thứ, bắn thẳng vào mặt ả.

“Phanh phanh”, hai tiếng nổ vang truyền ra.

Hai mũi tên nước do Tiểu Quy phun ra đánh lên mặt Cổ Hóa Linh xong liền nổ tung.

Cả người Cổ Hóa Linh bị đánh bật về sau nhưng có vẻ cũng không gặp vấn đề nghiêm trọng gì.

Nhưng chính lúc này, Bạch Tiêu Thiên chân đạp cương bộ tới được cạnh người ả, hai tay nắm Đồng Tiền kiếm, mãnh liệt bổ xuống cổ ả.

Mắt thấy Đồng Tiền kiếm trong tay Bạch Tiêu Thiên đã gần sát cổ Cổ Hóa Linh, nhưng khi còn cách ba tấc, Bạch Tiêu Thiên lại đột nhiên thấy bên hông bị xiết chặt. Nhìn xuống thì là một sợi thừng nước đột nhiên cuốn tới, tiếp đó dùng một lực cực mạnh kéo y bay ngược trở lại, xong nhẹ nhàng thả xuống chỗ cạnh Thẩm Lạc.

Tiếng xèo xèo nổi lên không ngớt.

Cơ hồ chỉ tích tắc sau, chỗ y mới ở trước đó bị một tầng bóng râm bao phủ, nhìn lại thì là một tầng thứ gì đó như phấn mịn màu tím.

Những thứ này vừa rơi xuống đất liền tỏa ra từng đợt khói trắng rồi ngay lập tức cháy bùng lên, đốt mặt đất sinh ra một cái hồ to.

“Yêu Cốt Lân Phấn!”

Bạch Tiêu Thiên sau khi nhận ra thứ kia, lại nhìn thoáng qua thấy ở chỗ cách đó không xa, sau lưng Cổ Hóa Linh mờ hồ thấy có hai cánh tỏa ánh sáng màu tím, y không khỏi nuốt nuốt nước miếng, mồ hôi lạnh túa ra sau lưng.

Nếu không phải Thẩm Lạc vừa rồi trong lúc ngàn cân treo sợi tóc ra tay giật y trở về, chỉ cần dính một chút xíu thứ kia vào người, giờ phút này e rằng đã bị đốt thành một đồng xương khô.

Cổ Hóa Linh bỗng nhiên bay lên không trung, hai cái cánh xương thành linh quạt về phía trước một cái, tức thì hai luồng gió lốc gào thét thổi tới, cuốn theo một mảng lân phấn bay về phía hai người.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 122: Thế Gia Khu Ma

Hai tay Thảm Lạc giương lên, không chế nước sông trên đất bay lên, hóa thành một mảnh tường nước ngăn trước mình và Bạch Tiêu Thiên.

Ai ngờ lân phần kia vào nước, lại bốc lên khói trắng, ở trong nước bắt đầu cháy rừng rực. Tường nước nhanh chóng bốc hơi, rất nhanh bị đốt thủng một cái động lớn, càng nhiều lân phần từ đó tràn tới.

Những lân phần tràn tới này không lập tức rơi vào trên người bọn hắn, mà bị một tầng hào quang màu tím không chế, hóa thành một vòng tường vây, bao quanh bọn hắn.

"Các ngươi đã không còn đường lui, mau giao « Thuần Dương Bảo Điện » cho ta đi, xem ở phân thượng tình đồng môn, ta sẽ không làm khó các ngươi." Cổ Hóa Linh phi thân rơi xuống, nhìn hai người, mỉm cười nói.

"Ta không tin!"

Thảm Lạc một ngậm từ chối, một tay đang muốn bấm pháp quyết.

Nhưng vào lúc này, bên tai hắn bỗng nhiên truyền đến thanh âm chán chường của Bạch Tiêu Thiên: "Đưa Linh thú của ngươi đi đi, chúng ta nhận thua. Chúng ta và Cổ sư huynh chênh lệch quá xa!"

"Các ngươi chỉ cần giao ra bảo điện, ta nói sẽ làm! Thả các ngươi đi!" Cổ Hóa Linh thấy vậy, sắc mặt vui mừng, một tay phát lên, bốn phía cuộn cuộn lam quang và lân phần đến hai người lập tức chậm lại.

Lúc này, Bạch Tiêu Thiên từ từ đi đến trước người Thảm Lạc, đưa lưng về phía Cổ Hóa Linh, nhẹ nhàng một tay vỗ trên đầu vai Thảm Lạc vừa bầm, nói: "Ta giao bảo điển này cho Cổ sư huynh!"

Thảm Lạc nhìn Cổ Hóa Linh nói: "Ta nghe theo Bạch sư huynh, hi vọng Cổ sư huynh nói lời giữ lời!" Lập tức hai tay hắn vạch trước người một cái, gọi ra một vòng xoáy thủy hình, đưa đại hải quy vào đó.

Đại hải quy vừa vào, trước ngực Bạch Tiêu Thiên đột nhiên sáng lên thanh quang, một đạo phù văn cực kỳ phức tạp từ đó chiếu ra.

Phù văn kia chỉ một thoáng là biến mất.

Ngay sau đó, bên tai Thảm Lạc đột nhiên tiếng gió đại tác, hắn và Bạch Tiêu Thiên được một tầng thanh quang bọc vào, trực tiếp nhất phi trùng thiên, trong màn đêm xẹt qua một đạo hồ quang, nhanh như điện chớp bắn về phương xa chạy trốn.

Cổ Hóa Linh cũng kinh ngạc một trận, chờ nàng kịp phản ứng, quang hồ màu xanh đã biến mất trong bóng đêm mịt mờ.

...

Thảm Lạc cảm thấy tiếng gió bên tai, cảnh vật bốn phía mơ hồ lùi lại, cũng không biết bay bao xa, càng không biết bay về phương nào.

Theo quang mang phù văn trước ngực Bạch Tiêu Thiên dần dần tan biến, hai người cũng từ trên không trung rơi xuống phía dưới, cuối cùng đập vào trên một thân cây tráng kiện làm xiêu vẹo, rồi rớt xuống.

Hai người sóng sót sau tai nạn, nằm dưới tàng cây miệng lớn thở hổn hển, âm thầm may mắn không thôi.

"Ta nói Bạch Tiêu Thiên, huynh có bảo bối tốt như vậy, sao không sớm dùng một chút? Huynh xem hiện tại hai ta chạt vật cỡ nào." Thảm Lạc oán trách.

"Phi Độn Phù này, là thủ đoạn bảo mệnh cuối cùng áp đáy hòm của ta, sao có thể tùy tiện dùng chứ? Lại nói, ai biết Cổ Hóa Linh lợi hại như vậy?" Bạch Tiêu Thiên liếc mắt, tức giận nói ra.

"Huynh có áp đáy hòm không sợ, hại ta kém chút mất mạng." Thảm Lạc tức giận nói.

"Thủ đoạn cuối cùng của ngươi cũng không ít à. Tốc độ Phi Độn Phù mặc dù không chậm, nhưng thời gian duy trì quá ngắn, chúng ta kỳ thật không bay khỏi bao xa, khó đảm bảo sẽ không bị đuổi kịp." Bạch Tiêu Thiên có chút buồn bực.

"Sợ là ý đồ chúng ta muốn đi Nhược Thủy môn cầu cứu đã bại lộ. Tiếp theo nếu lại tiếp tục đi hướng đó, trên đường sẽ chỉ càng thêm hung hiểm." Thảm Lạc đột nhiên giật mình xoay người ngồi dậy, nói.

"Ngươi nói không sai!" Bạch Tiêu Thiên cũng ngồi dậy theo, thần sắc ngưng trọng nói.

"Nhược Thủy môn không thể đi, chúng ta phải đi nơi khác cầu viện. Huynh có biết phụ cận còn tông môn nào không?" Thảm Lạc gật đầu nhẹ, cau mày nói.

"Đặng Châu cảnh nội thì không có chỗ đi. . . Được rồi, chúng ta dứt khoát đi thẳng về nhà ta đi." Bạch Tiêu Thiên suy nghĩ một phen, đột nhiên nói.

"Về nhà?" Thảm Lạc cho là mình nghe lầm, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc.

"Đúng, trở về. Người và ta cùng về Bạch gia ta." Bạch Tiêu Thiên gật đầu nhẹ, giống như đã quyết định.

"Vì sao phải đi nhà huynh? Không sợ bọn chúng theo đuôi đến, gây họa người nhà sao?" Lông mày Thẩm Lạc càng nhăn chặt, biểu thị thực sự khó có thể lý giải được.

"Bọn hấn thực có can đảm đuổi tới nhà ta, ta ngược lại thật cao hứng còn không kịp. Thực không dám giấu giếm, Bạch gia chúng ta từ xưa đến nay, chính là thế gia khu ma rất có danh khí. Nói về thực lực, so với Xuân Thu quan còn mạnh hơn ba phần. Tối thiểu, lão tổ trong nhà ta là một tu tiên giả Ngung Hồn kỳ. Bằng vào điểm này, cũng không sợ yêu vật tà ma phổ thông." Bạch Tiêu Thiên nghe vậy, ngược lại tinh thần đại chấn nói.

"Cái này không đúng. . . Nhà huynh nếu lợi hại như vậy, vì sao còn đi Xuân Thu quan học đạo pháp? Đây không phải bỏ gần tìm xa, vẽ vờ cho thêm chuyện sao?" Thẩm Lạc nghe mấy chữ "Tu sĩ Ngung Hồn kỳ", ánh mắt cũng không nhịn được có chút biến hóa, nhưng vẫn rất nghi hoặc.

"Người có chỗ không biết. Xuân Thu quan mặc dù thực lực tổng hợp không bằng Bạch gia chúng ta, nhưng nó là truyền thừa từ Tiểu Mao Sơn nhất mạch, chủ tu Thuần Dương Kiếm Quyết càng có hiệu quả khu ma chém quỷ. Thêm nữa tổ tiên Bạch gia và Xuân Thu quan có nguồn gốc, ta mới bị đưa vào trong quan tu hành." Bạch Tiêu Thiên giải thích.

"Nghe huynh nói, ta cũng có chút minh bạch, trách không được những yêu tà như Cổ Hóa Linh tìm mọi cách để lấy « Thuần Dương Bảo Điện ». Nhưng ta vẫn có một chuyện không hiểu, ta ở tại Xuân Thu quan hơn hai năm, cũng từng theo La sư xuống núi một chuyến, tăng thêm lần này trong quan đại biến, chứng kiến hết thấy đều là Yêu tộc và quỷ quái, nhưng lại chưa bao giờ thấy qua cái gì là ma. Gia tộc của của huynh nếu là thế gia khu

ma, chắc là biết à?" Thảm Lạc đầu tiên là gật gật đầu, bỗng nhiên tựa như nhớ tới cái gì hỏi lần nữa.

"Nói đến không sợ người cười, kỳ thật ma rốt cuộc là cái gì, ta cũng không rõ. Không chỉ là ta, ngay cả các bậc cha chú ta cũng chưa thực sự được gặp ma vật. Bản dịch tại bạch ngọc sách, mấy đĩa copy mà ko xin phép là ma đấy. Bình thường bọn họ làm, cũng không khác gì Xuân Thu quan, bắt quá là khu yêu bắt quỷ mà thôi." Bạch Tiêu Thiên gãi đầu một cái, nói.

"Vậy Bạch gia vì sao được xưng là thế gia khu ma?" Thảm Lạc gãi gãi đầu, kỳ quái hỏi thăm.

"Kỳ thật ngay thời lão tổ Bạch gia chúng ta, đã chân chính khu ma. Lúc ấy trong tộc chúng ta, bao gồm lão tổ ta, có danh xưng 'Bạch thị Tam Chân' là ba vị tu tiên giả Tích Cốc kỳ. Bọn họ cùng một chỗ thi hành lần nhiệm vụ khu ma kia, kết quả cuối cùng cũng chỉ còn một mình lão tổ sống sót." Bạch Tiêu Thiên thở dài một cái, nói ra.

"Ba vị Tích Cốc kỳ liên thủ, lại bị hao tổn hai người, vậy lúc đuổi ma vật kia có mấy con?" Thảm Lạc có chút ngạc nhiên, hỏi.

"Còn mấy con? Chỉ có một . . . Lão tổ từ lần đó trở về, cơ hồ không hề đề cập tới chuyện khu ma, chỉ là việc tu hành lại càng thêm quyết chí tự cường, sau đó liên tiếp phá mấy cảnh tiến nhập Ngung Hồn kỳ. Nếu không như vậy, Bạch gia ta đã sớm không gượng dậy nổi rồi." Bạch Tiêu Thiên nói.

"Nghe huynh nói, ma này quả thật đáng sợ. Huynh có biết bọn chúng đến từ chỗ nào không?" Thảm Lạc như có điều suy nghĩ gật gật đầu, hỏi.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 123: Chạy Trối Chết

"Ta có biết một chút về ma, nghe nói bọn chúng đều do những sinh linh khác chuyển hóa thành. Ban đầu chúng có thể là tu tiên giả Nhân tộc hoặc Yêu tộc lợi hại, hay thậm chí là một số quý vật cường đại. Nhưng điều đó không quan trọng, chúng chỉ cần ma hóa trở thành ma vật, sẽ trở nên vô cùng cường đại, hơn nữa còn tàn nhẫn khát máu.

Một điều đáng sợ khác là, chúng nó không có chút lí trí, sẵn sàng tấn công bất kỳ sinh linh nào tới gần." Bạch Tiêu Thiên trầm mặc một lát, miễn cưỡng giải thích vài câu.

"Nếu thật như thế, thì mức độ nguy hại mà ma vật mang lại không phải Yêu tộc và quý vật có thể so sánh được." Thảm Lạc nghe vậy, cũng không nhìn được nhận xét một chút.

"Ta nói chỉ là một số ma vật bình thường, nghe đồn còn có loại ma vật cường đại, sở hữu năng lực cực kì khủng bố. Như chúng có thể chủ động ma hóa những sinh linh khác, nên nếu thứ này thật sự xuất hiện, sẽ làm tình huống càng thêm tồi tệ." Bạch Tiêu Thiên nói ra.

"Ma vật nguy hiểm dường này, mà Đại Đường thế tục còn có thể thiên hạ thái bình như vậy, chắc là do quan phủ và tông môn tu tiên ở đây xuất lực không ít a?" Thảm Lạc chợt nhớ tới Lục Hóa Minh, vô tình hỏi thêm.

"Thật ra, triều đình ứng đối như thế nào, ta cũng không rõ. Nhưng ở một số châu phủ, thành lớn quan trọng, bình thường đều có một hai nhà khu ma, âm thầm diệt trừ ma vật giống như Bạch gia ta. Bạchngọc sách Nhưng

phần lớn phạm nhân ở thế tục, hay thậm chí số đông tu tiên giả, đều không thể biết được." Bạch Tiêu Thiên nghĩ một chút, rồi nói.

"Thế gia khu ma thần bí như vậy, thì càng làm ta yên tâm về Bạch gia của ngươi hơn. Đúng rồi, lúc trước ta còn chưa bao giờ nghe ngươi nhắc đến, nhà của ngươi rốt cuộc ở đâu?" Thảm Lạc thở phào nhẹ nhõm, quay qua hỏi sang chuyện khác.

"Ta không nói cho ngươi biết, nhà ta ở Kiến Nghiệp sao?" Bạch Tiêu Thiên nghe vậy, hơi nghi hoặc một chút

"Ngươi nói lúc nào đâu chứ? Kiến Nghiệp, ta mặc dù chưa đi qua, thế nhưng biết nó cách đây khá xa. Nếu giờ chúng ta cưỡi ngựa đi, ngày đêm không ngừng nghỉ, chỉ sợ cũng phải hơn nửa tháng mới có thể đến a?" Thảm Lạc lại có chút lo lắng nói.

"Cũng không đến mức đó, trước tiên chúng ta có thể đi bằng đường thủy, dọc theo sông Bạch Luyện Hà đi về phía hạ lưu, sau đó cập bến Giang Dư huyện. Tiếp theo đó ta và ngươi lại cưỡi ngựa, nhiều nhất là mười ngày liền có thể đến." Bạch Tiêu Thiên lắc đầu, nói ra.

"Vậy cũng tốt, ta vốn tu luyện thủy pháp, nếu nửa đường lại có yêu tà đuổi theo, cũng không đến mức hoàn toàn không giúp được gì." Thảm Lạc trầm ngâm một lát, cũng gật đầu.

Hai người sau khi bàn bạc xong, lại nhìn thoáng qua các chòm sao trên trời để phân biệt phương hướng, rồi dọc theo sông Bạch Luyện Hà bên để đi.

Bọn hắn dùng tiền mua một chiếc thuyền đánh cá, liền chong thuyền thuận theo dòng nước đi về hướng Giang Dư huyện.

Ngoài dự đoán của Thảm Lạc là, kĩ thuật lái thuyền của Bạch Tiêu Thiên cực kỳ cao minh, còn trên cả hẳn. Hsau đó hai người thay nhau chống thuyền, đi xuôi dòng, chỉ gần nửa ngày, đã đi được sáu bảy mươi dặm.

Hiện tại, đang là Bạch Tiêu Thiên chống thuyền, Thảm Lạc bèn khoan chân ngồi xuống tại trong khoang thuyền, bắt đầu nhắm mắt vận công, khôi phục pháp lực khi trước đã tiêu hao.

Không bao lâu, một tiếng nước chảy "Ào ào" đột nhiên từ phía sau truyền đến, thì ra là một chiếc thuyền bông nhỏ màu trắng. Hai bên nó đều có lái dò chống thuyền, nhanh chóng đuổi theo.

Lỗ tay của Thảm Lạc khẽ động, đột nhiên có loại dự cảm không tốt, mở mắt ra, đứng lên xem.

Hẳn vừa mới đứng dậy, một bóng người màu xám liền từ phía sau thuyền nhỏ bay lên, giống như kèn kèn bay về này.

Bóng người còn ở giữa không trung, thì một đạo hào quang màu tím thẫm liền rời khỏi tay, hướng về phía thuyền đánh cá của hai người đánh tới.

Mặc dù Thảm không thấy rõ vật thể trong trong hào quang màu tím đó, nhưng cỗ khí tức này lại cực kỳ quen thuộc.

"Bạch sư huynh, là Cổ Hóa Linh, đi mau!" Hẳn quát to một tiếng, xoay người nhảy vào dòng sông.

Bạch Tiêu Thiên vừa mới nhảy xuống sông, thì một tiếng vang "Ầm ầm" thật lớn truyền ra, thuyền đánh cá bị quang mang màu tím thẫm đánh trúng, lập tức chia năm xẻ bảy.

Không chờ thân hình của y ở trong nước ổn định, thì một ngọn lửa màu tím từ trên trời giáng xuống. Nó chính là yêu cốt lân hỏa vô cùng hiểm độc kia, bao trùm ở phía trên không rồi nhanh chóng hạ xuống, tốc độ nhanh đến kinh người.

"Ầm ầm" một tiếng, dước sông bên cạnh Bạch Tiêu Thiên đột nhiên dâng lên, thành một con sóng cao mấy trượng, hung hăng chụp về phía trên yêu cốt lân hỏa .

Thanh âm "Xuy xuy" nổ lớn, trong khoảnh khắc lân hỏa làm con sóng bốc hơi hơn phân nửa, nhưng nó cũng bị đánh bay ra ngoài.

Bên ngoài bảy tám trượng, Thẩm Lạc từ trong sông nhô nửa người ra, một tay nâng lên thi pháp. Hắn có lẽ vì tình thế cấp bách nên khi thi pháp, áo bào xanh vẫn chưa kịp che phủ khuôn mặt.

"Thủ đoạn ngự thủy của Thẩm sư đệ thật tuyệt diệu, tiểu nữ tử coi như khâm phục. Một Xuân Thu quan nhỏ nhỏ, thật đúng là ngọa hổ tàng long!" Cổ Hóa Linh người ở giữa không trung, phía sau hai cánh liên tục vỗ , khẽ cười nói, không vì lân hỏa bị dập tắt mà tức giận

Bạch Tiêu Thiên ở trong nước ổn định thân hình, đột nhiên nhìn chăm chú, trong miệng hét lớn một tiếng:

"Thẩm sư đệ coi chừng dưới nước!"

âm thanh của y còn chưa dứt, thì một đạo hào quang màu tím hẹp dài từ mặt nước trước người của Thẩm Lạc bắn ra. Nó chính là tam tiêm thảo, giống như mũi tên rời dây cung bắn về phía ngực Thẩm Lạc, xuyên thủng mà qua.

"Xoẹt" một tiếng!

Bộ áo xanh đã bị xoắn nát xé rách, bạch ngọc sặc nhưng không có máu tươi vẩy ra, "Thẩm Lạc" lại giống được làm bằng nước, "Soạt" một tiếng, giải thể hóa thành một mảnh dòng nước dung nhập vào trong sông.

Giữa không trung, nét tươi cười trên mặt Cổ Hóa Linh lập tức dừng lại.

Bên cạnh mặt nước gần Bạch Tiêu Thiên "Soạt" một tiếng, Thẩm Lạc chỉ mặc bộ đồ trong ngói lên mặt nước, một tay bắt được Bạch Tiêu Thiên, trong miệng quát khê: "Đi!"

Bạch Tiêu Thiên vội vàng mang Phi Động Phù thôi động, trước ngực thanh quang sáng tỏ, bao trùm hai người rồi bay đi, chỉ trong chớp mắt đã đi một quãng xa.

"Đề ta xem, lần này các ngươi có thể trốn bao xa!"

Cổ Hóa Linh trong miệng lẩm bẩm, phát tay triệu hồi tam tiêm trảo, hai cánh ở phía sau mở ra. Trên đó nổi lên một tầng tử quang, thân hình ả cũng bay vút lên trời, đuổi theo hai người, có điều tốc độ chậm hơn rất nhiều.

Hai bên người đuổi ta đuổi, rất nhanh đã biến mất ở phía xa chân trời, để lại hai lái đò trên thuyền trắng nhỏ sợ đến tái mặt, toàn thân run rẩy.

...

hai người Thẩm Lạc bay khoảng thời gian một chén trà, thì thanh quang dần âm đạm, hai người chột hướng phía dưới lao xuống để đi, rơi vào một con đường không hề biết tên.

"Yêu nữ kia thật đúng là âm hồn bất tán!" Bạch Tiêu Thiên có chút tức giận đạp một chân lên mặt đất, nói ra.

"Á là Yêu tộc, nên nhất định có thuật truy tung đặc biệt gì đó." Thẩm Lạc suy đoán nói.

"Quan trọng là nàng cũng biết bay, mặc dù tốc độ không có nhanh bằng Phi Động Phù, nhưng phù lục này của ta còn không chống đỡ được mấy lần! Đi thôi!" Bạch Tiêu Thiên vừa nói, một bên lại dọc theo thông đạo chạy đi.

"Xem thời gian lúc trước để ả đuổi kịp chúng ta tạ bạch ngọc sách, thì thuật truy tung này cần tốn thời gian để chuẩn bị, hoặc có thể, hai cánh không có khả năng phi hành trong thời gian dài. Bạch sư huynh, Phi Động Phù của ngươi còn có thể dùng mấy lần?" Thẩm Lạc cất bước đuổi theo, hỏi.

"Ta thấy còn có thể dùng bốn năm lần nữa, nhưng để bay thẳng đến Bạch gia là không thể được, đến lúc đó chỉ có thể nghĩ ra cách khác." Bạch Tiêu Thiên nói.

Hai người vội vàng xuôi theo con đường chạy đi, đến khi trời sắp sáng rốt cục đi tới một trấn nhỏ.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 124: Không Bỏ Rơi Được Tiểu Cường

Hai người cân nhắc không tiếp tục đi đường thủy chậm chạp nữa, mà là tìm dịch trạm mua bốn con tuần mã.

Trước khi đi, hai người triệt để thanh tẩy một lần tại trấn, đổi lại một thân quần áo hoàn toàn mới.

Thẩm Lạc còn đùa nghịch một thủ đoạn nhỏ, vụng trộm nhét quần áo cũ của bọn hắn vào trong một chiếc xe chở hàng chạy về phía những phương hướng khác.

Làm xong hết thấy, hai người lập tức cưỡi ngựa lên đường, cưỡi một thớt, dắt một thớt, mỗi hai canh giờ đổi một lần, toàn lực đi đường. Rất nhanh đã đi hơn hai trăm dặm, nhưng Cổ Hóa Linh vẫn chưa xuất hiện.

"Xem ra khả năng là Cổ Hóa Linh dùng khứ giác truy tung, hơn phân nửa bị chúng ta bỏ rơi rồi." Bạch Tiêu Thiên cao hứng nói.

"Hi vọng là thế." Thẩm Lạc từ chối cho ý kiến, trong lòng từ đầu đến cuối bị một cỗ bóng ma bao phủ.

Vừa dứt lời, thân thể của hắn bỗng nhiên chấn động, quay đầu nhìn lại sau lưng, trong nháy mắt sắc mặt trở nên có chút khó coi.

Chỉ thấy một điểm xám xuất hiện ở chân trời phía sau, cấp tốc biến lớn, nhanh chóng tiếp cận nơi này.

Không phải Cổ Hóa Linh, còn có thể là ai?

Bạch Tiêu Thiên cũng chú ý tới bóng người phía sau, không khỏi bất đắc dĩ cười lên.

Trước đó hai lần giao thủ, gã đã minh bạch thực lực giữa hai người và Cổ Hóa Linh cách biệt to lớn, lập tức ruổi ngựa tới gần Thâm Lạc, một phát bắt được hắn, sau đó không chút do dự thôi động Phi Độn Phù xông lên trời.

Cổ Hóa Linh bay về phía trước một hai dặm, tử quang trên đôi cốt dục phía sau nhanh chóng trở nên ảm đạm, cuối cùng hoàn toàn biến mất.

Thân thể của nàng cũng không tự chủ rơi xuống phía dưới, nhẹ như không có vật gì rơi trên quan đạo, đôi mắt sáng chớp lên, nhìn bốn con tuấn mã chạy tứ phía nơi xa, trên gương mặt xinh đẹp vẫn không có vẻ gì ảo não.

"Ta xem Phi Độn Phù các ngươi còn có thể dùng mấy lần." Cổ Hóa Linh khẽ cười nói, mở ra hai chân lướt gấp về phía trước.

Trong mấy ngày kế tiếp, Thâm Lạc và Bạch Tiêu Thiên có thể nói đã dùng hết các loại thủ đoạn, hoặc cải biến đường đi, hoặc giấu kín trong thương đội, thậm chí còn dùng tiền thuê mấy người có dáng người giống mình, thay đổi quần áo hai người, ý đồ vàng thau lẫn lộn. Nhưng truy tung thuật của Cổ Hóa Linh thực sự tinh diệu, hai người sử dụng thủ đoạn gì, cuối cùng cũng không ngoại lệ đều bị nàng khám phá, ngắn thì gần nửa ngày, lâu thì một ngày, vẫn bị Cổ Hóa Linh đuổi kịp.

Mỗi lần bị đuổi kịp, Bạch Tiêu Thiên không dám dây dưa, trực tiếp thôi động Phi Độn Phù, cùng Thâm Lạc bỏ trốn mất dạng.

Hai người âm thầm kêu khổ, cho dù người khôn thể mệt, bụng đói kêu vang, cũng không dám dừng lại thời gian quá dài, chỉ hi vọng có thể mau

chóng đuổi tới Bạch gia.

Một tiểu trấn cách Thanh Hoa hơn một ngàn dặm, tên gọi Thanh Mã trấn, bởi vì ngoài trấn có một hồ nước tên là Thanh Mã Hồ nên có tên như thế.

Cư dân Thanh Mã trấn sống bằng trồng trọt bắt cá, mặt trời mọc thì làm, mặt trời lặn thì nghỉ, sinh hoạt có chút yên bình.

Giờ phút này hoàng hôn đã tới, bên hồ ngoài trấn nông phu ngư dân đã sớm về nhà, xung quanh tịch liêu không người.

Một đoàn thanh quang xuất hiện ở phía xa chân trời, nhanh chóng bay vút đến, lúc bay tới trên không hồ nước, thanh quang đột nhiên chớp động kịch liệt, càng ngày càng âm đậm, cuối cùng chớp liên tục mấy lần rồi hoàn toàn biến mất.

Hai đạo nhân ảnh từ trên trời rơi xuống, lão đảo rơi vào rìa hồ nước, chính là Thâm Lạc và Bạch Tiêu Thiên.

Trong tay Bạch Tiêu Thiên cầm một tấm phù lục thanh quang mờ hồ, quang mang phù văn trên phù lục đã cực kỳ âm đậm.

"Xèo" một tiếng, phù lục vô cớ tự đốt cháy, trong khoảnh khắc hóa thành một đoàn tro tàn, bị gió hồ thổi, biến mất vô tung vô ảnh.

Bạch Tiêu Thiên mặc dù đã sớm đoán trước, sắc mặt vẫn có chút khó coi.

"Bạch sư huynh, nơi này cách Kiến Nghiệp thành còn xa không?" Sắc mặt Thâm Lạc cũng hơi trầm xuống, ánh mắt quét qua bốn phía, trong miệng hỏi.

"Còn tôi thiếu ba ngày lộ trình, không có Phi Độn Phù, chỉ sợ đi không bao lâu sẽ bị Cổ Hóa Linh đuổi kịp. Xem ra huynh đệ chúng ta vẫn phải liều mạng một lần, chỉ cần có thể hơi làm bị thương nàng này một chút, chúng ta lại đào tẩu, nói không chừng sẽ có cơ hội." Bạch Tiêu Thiên sờ lên cằm, ngẩng đầu nhìn về phía Thâm Lạc, suy nghĩ nói.

"Tốt! Bạch huynh đã nói như thế, Thâm Lạc ta cũng liều mình tương bồi!" Thâm Lạc nghe vậy, cũng không suy tư trả lời.

"Việc này không nên chậm trễ, đi thôi!" Bạch Tiêu Thiên vỗ vai Thâm Lạc, đang muốn cất bước, lại bị Thâm Lạc đưa tay ngăn lại.

"Chậm đã! Hiện tại tiếp tục đi đường đào tẩu, chờ Cổ Hóa Linh đuổi tới, chúng ta kiệt sức, nựa hết hơi, ngược lại bị động. Không bằng dứt khoát lưu ở nơi đây, dùng khoẻ ứng mệt."

"Ừm. . . Cũng tốt, có thời gian, đúng lúc ta có chút thủ đoạn có thể bố trí một hai." Bạch Tiêu Thiên nghe vậy, vỗ tay bốn phía nhìn thoáng qua, vẻ mặt như nghĩ tới cái gì.

Tiếp theo, dưới Thâm Lạc soi mói, Bạch Tiêu Thiên lấy từ trong ngực ra một cái túi đen kịt, phía trên bóng loáng không gì sánh được, còn có chút hoa văn giống như vảy cá, hiển nhiên không phải vật tầm thường.

Gã mở túi vải ra, lấy từ bên trong ra một ít thứ gì đó, lại là mười mấy khối ngọc giác màu bạc, tám cây tiêu kỳ màu vàng, hai bình thuốc màu trắng, cùng bảy, tám khối nguyên thạch.

"Bạch sư huynh, những thứ này là vật bố trí pháp trận?" Thâm Lạc nhìn về phía những ngọc giác và tiêu kỳ, nhớ lại trong mộng cảnh lúc bọn người Vu Diễm đối địch Yêu Lang kia, suy nghĩ hỏi thăm.

"Có nhân lực! Những thứ này là trận kỳ và trận bàn, không kịp giải thích với người, canh chừng giúp ta." Bạch Tiêu Thiên tán thưởng nhìn Thẩm Lạc một chút, nói.

Lúc nói chuyện, động tác trên tay gã cũng không dừng lại, bố trí ngọc giác và tiểu kỳ trên mặt đất, làm thành một vòng tròn đường kính nửa trượng.

Bạch Tiêu Thiên lại cầm sáu khối nguyên thạch, xếp vào trên sáu tiết điểm pháp trận hình tròn, đứng dậy bắt pháp quyết, trong miệng lầm bầm.

Trong pháp trận lập tức dâng lên một cỗ kim quang, chậm rãi chảy xuôi quanh pháp trận. Phụ cận pháp trận lập tức nổi lên một cỗ gió lốc, xoay quanh vù vù.

"Thẩm sư đệ, pháp trận không sai biệt lắm, tiếp theo ta muốn thi triển một môn bí thuật ở trong trận." Bạch Tiêu Thiên kiểm tra một lần các nơi trong trận, xác nhận không sai, sau đó nói với Thẩm Lạc.

"Yên tâm đi, ta sẽ chú ý động tĩnh bốn phía." Thẩm Lạc đáp.

Bạch Tiêu Thiên gạt đầu một cái, khoanh chân ngồi xuống trong pháp trận, nhắm hai mắt lại.

Hai tay trước người gã nhanh chóng chuyển động như bánh xe, trên thân rất nhanh dâng lên một tầng hồng quang. Kim quang trong pháp trận cũng lập tức sáng lên không ít, tốc độ lưu chuyển cũng rõ ràng tăng tốc lên.

Thẩm Lạc thấy vậy, phối hợp đi đến một chỗ đất trống tầm mắt khoáng đạt sau người gã, ngồi xuống, lấy hộp đá từ trong bao vải ra. Sau khi mở ra, lấy từ bên trong ra một xấp lá bùa, một hộp chu sa, còn có một phù bút.

Dựa theo kinh nghiệm trước đó, Cổ Hóa Linh hẳn là còn tối thiểu gần nửa ngày mới đuối tới, hẳn vừa vặn thừa cơ vẽ thêm mấy tấm phù lục.

Bởi vì máu chó đen không thể giữ lâu, hẳn không chuẩn bị, bất quá đối với hẳn hôm nay cũng không thành vấn đề.

Thẩm Lạc dùng một cây tiểu đao cắt đứt ngón tay của mình, lấy một chút máu tươi, hỗn hợp với chu sa chuẩn bị điều chế phù mặc.

Máu chó đen vẽ phù lục là vì bên trong có dương khí, Tiểu Hóa Dương Công của hẳn giờ đã viên mãn, nhất là sau khi trở thành tu sĩ Luyện Khí kỳ, trong máu tươi ẩn chứa dương khí vượt xa máu chó đen có thể so sánh, dùng vẽ bùa tự nhiên không thành vấn đề.

Hẳn rất nhanh điều chế xong phù mặc, thở nhẹ một hơi, ổn định lại tâm thần, nâng bút bắt đầu vẽ phù.

Chưa tới nửa giờ sau, một xấp lá bùa trước người hẳn đã dùng hết. Thay vào đó, là ba tấm phù lục, hai tấm Tiểu Lô Phù, một tấm Khu Quỷ Phù.

"Ba tấm thì ba tấm." Thẩm Lạc thâm thở dài, thu ba tấm phù lục vào trong tay áo, ngẩng đầu lên.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 125: Một Lần Nửa Triệu Hoán

Bạch Tiêu Thiên lúc này này còn đang nhắm mắt ngồi trong trận pháp, tay không ngừng bấm niệm pháp quyết, chẳng biết lúc nào mới xong.

Thẩm Lạc cũng không quấy rầy y, đưa mắt quan sát bốn phía, lòng thâm tính toán xem sẽ đối phó Cổ Hóa Linh thế nào.

Trải qua mấy ngày kẻ đuổi, người chạy vừa qua, hắn đã nắm khá rõ thực lực của Cổ Hóa Linh.

Cổ Hóa Linh này tu vi chắc chắn đã đạt tới Tích Cốc kỳ, biết được không ít Yêu thuật quý bí, thêm nữa trong tay còn có pháp khí chân chính Tam Tiêm Trảo Thứ, thực lực hơn xa cả hắn lẫn Bạch Tiêu Thiên, do đó hắn tất nhiên sẽ không cho rằng mấy tấm phù lục có thể tạo ra quá nhiều tác dụng.

Dù Bạch Tiêu Thiên hắn là cũng còn chút thủ đoạn chưa tung ra nhưng cũng không thể đem hy vọng đặt hết lên người y được.

“Trước mắt thuật pháp mà mình hiểu được, ngoài Đạp Thủy quyết cũng chỉ còn Thông Linh Dịch Yêu thuật, thực sự quá ít... Ừm, Thông Linh Dịch Yêu thuật...” Đang trầm than thở, ánh mắt Thẩm Lạc lại khẽ động.

“Giờ vẫn còn thời gian, sao mình không một lần nữa thử Thông Linh Dịch Yêu thuật, nếu có thể lại thu phục được một hai con Thủy tộc là cũng tăng thêm được chút phần thắng.”

Lòng quyết định xong, hắn liền đứng dậy đi tới bên hồ, trước tiên thi pháp triệu hoán Tiểu Quy.

Nói tới con rùa ngọc nghé này, dù thực lực của nó bình thường nhưng sức phòng thủ lại rất khá, hơn nữa năng lực phục hồi không tệ, qua mấy ngày mà những vết thương dính phải từ bữa trước đã hoàn toàn lành lại.

Thẩm Lạc lệnh Tiểu Quy cảnh giới xung quanh xong liền bước từng bước vào trong hồ nước, đợi tới khi nước cao quá gối mới dừng lại, hai tay bấm niệm pháp quyết vận chuyển Thông Linh Dịch Yêu thuật.

Rất nhanh trước mắt hắn tối sầm, lại tiến nhập không gian bên trong thần thức.

Từ khi hắn thông linh Trùy Đầu thành công trong mộng cảnh, cảm giác thôi động pháp này trong hiện thực càng thành thạo trôi chảy, đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến hắn dám thử nghiệm thông linh ở thời điểm này.

“Leng keng.”

Rất nhiều điểm sáng màu làm xuất hiện, trôi nổi xung quanh.

Thẩm Lạc đảo mắt nhìn xung quanh, trầm ngâm một chút rồi chọn điểm sáng lớn nhất, tiếp đó thần thức cẩn thận từng chút làn ra, trước mặt tức thì nhoáng cái lại thấy mình xuất hiện tại một vùng không gian rộng lớn màu lam, khác hẳn với không gian nhỏ hẹp ở trong mộng cảnh.

Vô số vòng sáng màu lam dập dềnh như sóng nước xung quanh hình thành một vùng biển màu lam vô cùng rộng lớn, từng luồng từng luồng Yêu khí Thủy tộc vô cùng lớn mạnh ẩn chứa ở trong đó, cũng không phải là ở dưới biển màu lam như trong mộng cảnh.

“Chỗ này... thực sự không phải là vùng biển trong mộng kia chứ nhỉ?”
Thẩm Lạc thầm đoán định, đồng thời lập tức đưa thần thức tràn ra, cẩn thận tránh né những Thủy tộc quá mức lợi hại, tìm kiếm Thông linh thú phù hợp.

Rất nhanh hắn liền tập trung vào một mục tiêu có tu vi mạnh mẽ hơn hẳn mấy phần, chắc hẳn là Luyện Khí trung kỳ.

Hắn không dám khiêu chiến Thủy tộc lợi hại quá, dù chỉ là một con thì cũng là có phần mạo hiểm.

Thẩm Lạc đưa thần thức thẩm thấu quá, nỗ lực câu thông đối phương, kết quả tiếng gầm gừ giận dữ lập tức truyền tới. Đối phương không nói lời nào, xem ra là một Thủy tộc còn chưa mở linh trí giống Tiểu Quy.

Đối phương dù không thể nói được nhưng ý tứ chôi trở thành Thông linh thú của hắn lại hiện rõ không cần phải nghi ngờ.

Thẩm Lạc cũng không để ý, lặng lẽ vận khởi phương pháp chân nhiếp trong Thông Linh Dịch Yêu thuật, tức thì vô số phù văn màu đen liền tràn về phía đối diện.

Hắn vận chuyển phương pháp khuất phục Yêu vật này dù không được lô hỏa thuần thanh như trong mộng cảnh nhưng cũng đã đạt tới một trình độ thông thạo nhất định.

Yêu vật phía đối diện cuống cuồng rống giận, kiệt lực chống cự nhưng sức chống cự này so ra còn kém rất xa Trùy Đầu, hơn nữa nó cũng dùng sức lung tung nên cơ bản không cần lo tới việc nó có kiên trì lâu hay không.

Hai bên giao phong chưa được bao lâu, bản thể yêu vật kia bắt đầu vùng lên chạy thực mạng, tựa như muốn dùng cách này để thoát khỏi Thông Linh Dịch Yêu thuật.

Thẩm Lạc không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, Thông Linh Dịch Yêu thuật này có chút tinh diệu, gần như toàn bộ vùng nước đối diện đều nằm trong phạm vi cảm giác của hắn, há có thể để Yêu vật kia dễ dàng trốn thoát?

Thêm nữa, yêu vật kia liều mạng chạy trốn như vậy, tiêu hao nhất định rất lớn, đồng nghĩa với việc suy yếu cũng rất nhanh.

Quả nhiên chưa qua thời gian một bữa cơm, tiếng kêu rống giận của yêu vật đã trở thành kêu thảm thiết.

Lại qua một lúc nữa, ý niệm đồng ý hàng phục từ phía đối diện truyền tới.

Thẩm Lạc vội vàng vận chuyển Thông Linh Dịch Yêu thuật, ngưng tụ ra một cái Thông Linh ấn ký, đưa vào trong người yêu vật đối diện, xong lập tức ngưng thi triển thuật pháp, thấy mắt hơi hoa, hắn liền quay trở lại chỗ bên bờ hồ.

Hắn cảm nhận pháp lực trong người chỉ tiêu hao mất gần nửa, trong mắt không khỏi hiện lên chút dị sắc.

Dùng tu vi hiện tại của hắn lại có thể dễ dàng thu phục một yêu vật Luyện Khí trung kỳ, thực sự có hơi vượt quá dự liệu của bản thân.

Đương nhiên nguyên do trọng yếu hơn, hắn là ở trong mộng cảnh đã luyện thành tầng thứ ba của công pháp vô danh nên đã có tầng cảm ngộ cao hơn, cộng thêm kinh nghiệm một lần vất vả thu phục Trùy Đầu, giờ trở lại hiện thực mới có thể một lần hành động liền thành công.

Hắn âm thầm hạ quyết tâm, sau này khi lại có cơ hội nhập mộng, bên cạnh việc tu luyện công pháp vô danh thì nhất định phải tu tập Thông Linh Dịch Yêu thuật này nhiều hơn một chút, như vậy có lẽ khi trở lại hiện thực

sẽ có thể làm chơi ăn thật. Dù sao tư chất trong đời thực của hắn thật sự quá kém, nếu chỉ vào bản thân khổ sở nỗ lực, cỡ bản khó có thể tiến bộ.

Thẩm Lạc nhanh chóng vứt bỏ những tạp niệm này, nhắm mắt điều tức một chút, sau khi pháp lực trong cơ thể đã khôi phục gần đầy, hắn liền đưa tay vào trong hồ nước, lặng lẽ vận khởi Triệu hoán chi thuật.

Rất nhanh liền thấy mặt nước hồ bắt đầu chấn động, lấy bàn tay làm trung tâm tạo ra một vòng xoáy nước liên tục xoay tròn, theo đó một thủy động màu đen xuất hiện ở chính giữa.

“Mở ra!”

Thẩm Lạc khẽ quát một tiếng, xoáy nước bay lên nằm lơ lửng đồng thời mở rộng ra một vòng, đồng thời một cỗ Yêu khí màu trắng xám từ đó tỏa ra, tiếp độ một con đại mãng trắng xám dài bốn, năm trượng trườn ra ngoài.

Con mãng xà này có đầu hơi bẹt, người to như thùng nước, toàn thân phủ kín vảy trắng xám to bằng miệng bát, mơ hồ tỏa ánh kim sáng bóng, trông qua có vẻ rất cứng rắn. Điểm đặc biệt nhất của nó chính là trên sống lưng lại có mấy cái như vây cá nhô lên.

Tiểu Quy lúc này đang cảnh giới chỗ nước cạnh bờ hồ, thấy con mãng xà kia xuất hiện, ánh mắt liền lộ vẻ e ngại, lập tức tranh thủ thời gian co đầu thụt cổ lại, chỉ còn thấy mỗi cái mai nổi trên mặt nước.

“Xì iiiiiiiii...” Đại mãng vừa ra, lập tức đưa mắt nhìn Thẩm Lạc, trong con mắt hẹp dài của nó thấy hung quang chớp động, hiển nhiên là có chút bất phục.

Thẩm Lạc hừ một tiếng, không trấn án một phen như đối với Trùy Đầu mà một tay bắm niệm pháp quyết, lập tức vận khởi Thông Linh Dịch Yêu thuật.

Dưới tác dụng của Thông Linh ấn ký, ánh mắt đại mãng lập tức lộ vẻ thông khổ, miệng kêu tê tê không ngưng, thân thể quay cuồng dữ dội trong hồ khiến bọt nước văng tung tóe, cái đuôi quất mạnh lên mặt nước kéo theo âm thanh ù ù như tiếng sấm.

Thẩm Lạc đưa mắt nhìn Bạch Tiêu Thiên một cái, thấy y vẫn đang nhắm mắt ngồi đó, không bị ảnh hưởng bởi động tĩnh bên này, tức thì yên tâm mà tiếp tục thúc giục Thông Linh Dịch Yêu thuật.

Một lúc sau, nét hung ác trong mắt đại mãng đã tan biến, thay vào đó là vẻ cầu khẩn, hần lúc này mới dừng tay.

Thông khổ trong đầu đại mãng theo đó tiên tan, nó nhìn Thẩm Lạc bằng ánh mắt tràn đầy sợ hãi.

“Tới đây.”

Đại mãng do dự một chút, sau đó vẫn lắc lư thân mình bới tới, ngoan ngoãn cúi đầu xuống.

“Có tên chứ?” Thẩm Lạc thấy nó cúi đầu, giọng điệu cũng ôn hòa đi rất nhiều.

Đại mãng ngẩng đầu nhìn Thẩm Lạc, cái lưỡi thò ra thụt vào mấy lần, thông qua Thông Linh ấn ký truyền tới một luồng tín hiệu mơ hồ, tựa như nó không rõ hần nói thế là ý gì.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 126: Thành Công

Thẩm Lạc im lặng, xem ra đại mãng màu xám này mặc dù tu vi cao hơn Tiểu Quy, nhưng linh trí lại thấp hơn.

Hắn nghĩ nghĩ, lại hỏi thăm đại mãng am hiểu bản lĩnh gì.

Đại mãng xám trắng lần này lại hiểu ý, đuôi rắn quấy xuống, lập tức vọt tới phía trước, tốc độ dị thường nhanh chóng, giống như một đầu bạch tuyến xuyên thẳng qua trong nước.

Con mắt Thẩm Lạc hơi sáng lên.

Đại mãng trườn một vòng trong hồ, bỗng nhiên chui vào trong nước, rất nhanh vòng quanh một khối đá to bằng cái thớt. Thân rắn quấn quanh phía trên dùng sức xiết lại, lập tức nghiền nát tảng đá đó.

Sau đó nó trườn đến bên hồ, đầu rắn duỗi lên mặt hồ, miệng rắn hé ra, một cỗ chất lỏng màu vàng bắn về phía một tảng đá bên hồ.

Ngay chỗ tảng đá nhiễm chất lỏng màu vàng lập tức biến thành màu đen, phát ra thanh âm "Xuy xuy", trong khoảnh khắc ăn mòn hòa tan non nửa.

Làm xong những thứ này, đại mãng xám trắng mới ngừng lại, quay đầu nhìn về phía Thẩm Lạc.

Sắc mặt Thẩm Lạc bình tĩnh, nhưng trong lòng thì thở dài.

Đại mãng xám trắng này thể hiện mấy năng lực mặc dù không tệ, nhưng đều không có điểm gì đặc biệt, đối kháng tu sĩ cùng giai còn miễn cưỡng, gặp dạng cao thủ Tích Cốc Kỳ như Cổ Hóa Linh, tự nhiên không đáng chú ý, tối đa cũng chỉ kéo dài một hai thôi.

Hắn suy nghĩ một chút, phát tay mở ra thủy động, đưa đại mãng xám trắng trở về, sau đó lại thi triển Thông Linh Dịch Yêu thuật.

Mặc dù hàng phục con kia chẳng ra sao cả, nhưng lần này kinh lịch lại làm cho lòng tin của hắn tăng nhiều.

Thế là Thảm Lạc quyết định mạo hiểm một lần, nhìn xem có thể lại thu phục một đầu yêu vật lợi hại hơn chút hay không.

Không bao lâu, thần thức Thảm Lạc lại một lần nữa xuất hiện trong vùng không gian thủy vực màu lam thật lớn này.

Lúc trước con đại mãng xám trắng kia đã bị hắn gieo xuống thông linh ấn ký, trong đông đảo yêu vật khí tức hết sức dễ thấy, giống như một chiếc đèn lồng trong đêm tối.

Hắn dựa theo Thích Linh pháp quyết trên công pháp vô danh thuật lại, xoá đi ấn ký thông linh trên người đại mãng xám trắng kia. Sau đó mới thả ra thần thức tìm kiếm yêu vật khác, rất nhanh liền chọn được một đầu yêu vật thủy tộc Luyện Khí hậu kỳ.

Hắn tự mình biết yêu vật Tích Cốc kỳ tuyệt đối không thể ném thử, dù sao trong mộng cảnh thu phục Chùy Đầu đã phí hết sức chín trâu hai hổ, mà lúc ấy tu vi của hắn đã đạt tới Luyện Khí hậu kỳ.

Về phần trước mắt vì sao lựa chọn một đầu này, là do hắn tổng hợp kết quả khảo lượng, dù sao thần thông Cổ Hóa Linh quý dị, lại có cốt nhục có thể bay, nếu như lại thông linh ra một đầu yêu vật như Tiểu Quy hoặc đại

mãng xám trắng, tác dụng đã không lớn. Nếu vậy, không bằng bốc lên phong hiểm, buông tay đánh cược một lần.

Tâm niệm Thâm Lạc chuyển động, thả ra thần thức, lan tràn tới yêu vật đã chọn.

"Rống!"

Một âm thanh gầm thét mang theo sắc thái tình cảm truyền tới, tràn ngập ý cảnh cáo.

Trong lòng Thâm Lạc gợn sóng, từ tiếng gầm nhẹ này xem ra, linh trí yêu vật kia vượt xa đại mãng xám trắng, thu phục chỉ sợ khó khăn trùng điệp.

Bất quá hẳn nếu đến một bước này, đương nhiên sẽ không từ bỏ. Trong khoảnh khắc, lít nha lít nhít phù văn màu đen truyền đến hướng đối diện.

Yêu vật kia lập tức gầm thét không thôi, kiệt lực ngăn cản.

Khác với đại mãng xám trắng ngu xuẩn kia, con yêu vật này dị thường cơ linh, trừ ngay từ đầu xao động mấy lần, rất nhanh liền tỉnh táo lại, chỉ yên lặng ngăn cản thông linh thuật, không còn cử động dư thừa nào khác. Cả hai rất nhanh lâm vào thế tiêu hao.

Thâm Lạc đã sớm sở liệu, đành phải kiệt lực vận chuyển thông linh thuật, tận lực áp chế đối phương.

Thời gian trôi qua từng chút, pháp lực trong cơ thể hẳn rất nhanh tiêu hao hai thành, sức chống cự yêu vật kia vẫn như lúc ban đầu, không chút nào rút xuống.

Theo thời gian trôi qua, hãn hơi gia tăng vận chuyển thông linh thuật, khi pháp lực tiêu hao gần nửa, rốt cuộc lực ngăn cản của yêu vật kia bắt đầu hiện ra xu hướng suy giảm.

Lại qua không biết qua bao lâu, yêu vật kia giống như cũng đến cực hạn, lực ngăn cản bắt đầu nhanh chóng trượt xuống, dần dần bị thông linh thuật áp đảo, nhưng pháp lực thể nội Thâm Lạc cũng sắp tới đáy.

Thâm Lạc ứng đối tình huống trước mắt đã có kinh nghiệm tương đối phong phú, biết đã đến quan khâu khần yếu quyết định thành bại, tuyệt đối không thể yếu thế, phải nhất cổ tác khí triệt để đánh tan ý chí đối phương.

Bởi vì cái gọi là, ngõ hẹp gặp nhau, dững giả thắng!

"Liều mạng!"

Thâm Lạc cắn răng một cái, điều động pháp lực thể nội còn sót lại, điên cuồng thôi động Thông Linh Dịch Yêu thuật.

Ầm ầm!

Một cỗ phù văn màu đen nồng đậm gấp bội lúc trước như bão táp, sóng dữ tuôn về phía yêu vật kia.

"Răng rắc" một tiếng vang nhỏ!

Một thanh âm vỡ vụn từ đối diện truyền đến, thông linh thuật rốt cuộc áp đảo lực đối phương ngăn cản.

Trái tim Thâm Lạc buông xuống một chút, tiếp tục thôi động phù văn màu đen tiến quân thần tốc, muốn triệt để khuất phục đối phương.

Vào thời khắc này, một tiếng gầm nhẹ đột nhiên truyền vào não hải Thâm Lạc, sức chống cự của yêu vật kia vậy mà lại xuất hiện, lại cường đại

chưa từng có, tùy tiện ngăn trở phù vân màu đen xâm nhập.

Khí tức nó thấp xuống cũng bỗng nhiên tăng vọt, không chỉ trong nháy mắt khôi phục trình độ ban đầu, mà còn tiếp tục tăng vọt, rất nhanh lại đột phá đến Tích Cốc kỳ, trọn vẹn đạt đến Tích Cốc sơ kỳ đỉnh phong mới ngừng lại!

"Đây là có chuyện gì!" Thẩm Lạc không khỏi giật mình kêu lên.

Hắn là yêu vật kia cố ý ẩn giấu thực lực trên đùa chính mình? Hay là Thông Linh Dịch Yêu thuật biến khéo thành vụng làm cho tu vi đối phương đột nhiên tăng lên?

Bất quá trước mắt những thứ này đều không trọng yếu, pháp lực trong cơ thể hắn đã sắp hết, vô lực tiếp tục vận chuyển thông linh thuật, kinh mạch thể nội bắt đầu nổi lên trận trận quặn đau, mà càng ngày càng kịch liệt.

Trong lòng Thẩm Lạc hồi hộp, đây là dấu hiệu Thông Linh Dịch Yêu thuật phản phệ.

Nếu vào ngày thường, phản phệ thì phản phệ, cùng lắm thì nằm trên giường nghỉ ngơi một đoạn thời gian. Nhưng lúc này Cổ Hóa Linh đang đuổi theo, nếu ngã xuống, chính là kết cục thập tử vô sinh.

Hắn bất giác có chút hồi hận với cử chỉ mạo hiểm lần này, nhưng chưa tới một bước cuối cùng, vẫn không thể từ bỏ.

Đúng lúc này, đột nhiên xảy ra dị biến!

Thẩm Lạc cảm giác bả vai mình hơi mát lạnh, tiếp đó một cỗ hàn khí lạnh buốt tuôn trào ra, thuận theo cánh tay rót vào thân thể của mình. Kinh

mạch vốn trống rỗng trong nháy mắt tăng đầy, cảm giác quặn đau nhanh chóng biến mất, thư sướng không nói ra được.

Trong lòng của hắn khẽ động, lập tức nhận ra cỗ hàn khí kia, chính là lúc Thông Pháp tính từ trong đồ án khô lâu ở bả vai tuôn ra dòng hàn lưu kia!

Ngay sau đó, Thông Linh Dịch Yêu thuật lập tức tự động vận chuyển lại, mà trình độ vận chuyển so với Thâm Lạc điều khiển lợi hại gấp mấy lần.

Vô số phù văn màu đen chen chúc ra, cơ hồ hình thành một cơn sóng dữ màu đen như thực chất, phô thiên cái địa che khuất yêu vật đối diện.

"A. . ."

Tiếng kêu thảm thiết thê lương truyền tới, yêu vật kia quật khởi ra sức chống cự, nhưng chỉ kiên trì mấy hơi thở, liền bị nghiền ép phá tan.

Một cỗ tín niệm nguyện ý hàng phục từ đối diện vội vã truyền đến, đồng thời năn nỉ Thâm Lạc tranh thủ thời gian dừng tay.

Thâm Lạc phản ứng lại, vội vàng vận chuyển công pháp vô danh khổng lồ chế dòng hàn lưu trong thể nội.

Nhưng dòng hàn lưu này cũng không phải là pháp lực hắn đã tu luyện, cũng không nghe hắn điều khiển.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 127: Hàng Thần Thuật

Tiếng kêu của yêu vật ở phía đối diện càng thêm thê lương, thậm chí còn trở nên yếu ớt, giống như sắp sửa bị Thông Linh Dịch Yêu chi thuật đột nhiên trở nên mạnh mẽ, phá hủy thần hồn.

Thẩm Lạc nghĩ một chút, vội vàng bình tĩnh lại, cố gắng thử không chế sự vận chuyển của Thông Linh Dịch Yêu chi thuật. Lần này, hắn cũng đã miễn cưỡng điều khiển được dòng hàn lưu kia, sau đó nhanh chóng ngưng tụ ra một miếng thông linh ấn ký và truyền qua.

Yêu vật ở phía đối diện không muốn chờ đợi, chủ động tiếp nhận thông linh ấn ký này, phù văn màu đen tuôn ra từ phía đối diện lập tức từ từ chậm lại.

Trong lòng của Thẩm Lạc thả lỏng, đang muốn xem kỹ việc này, thì dòng hàn lưu đột nhiên bắt đầu nhanh chóng biến mất. Trong chớp mắt nó biến mất không còn tăm tích, cũng không lưu lại trong đan điền của hắn một tí nào, giống như chưa bao giờ xuất hiện vậy.

Hắn bỗng thấy hoa mắt, thần thức lập tức rời khỏi không gian màu lam, quay trở về thế giới hiện thực.

Thẩm Lạc chỉ cảm thấy bên trong kinh mạch rỗng tuếch, tinh thần lực trong đầu cũng hao tổn rất lớn, từng cơn đau nhói ập tới. Thân thể hắn trở nên mềm nhũn, ngã về phía bên cạnh.

"Thâm sư đệ, ngươi không sao chứ?" Một cánh tay ở bên cạnh duỗi ra, đỡ lấy hắn, thì ra là Bạch Tiêu Thiên, không biết từ lúc nào đã đi đến bên cạnh hắn.

Đúng lúc này, trên mặt hồ cách đó không xa dịch tại Bạch ngọc sách, trước người của Thâm Lạc, đột nhiên sóng gió quay cuồng. Một bóng đen to lớn như nắp nồi mơ hồ hiện ra, rồi bỗng một đạo thủy tiễn từ đó như chóng bay vụt ra, bắn thẳng tới Bạch Tiêu Thiên.

Bạch Tiêu Thiên hơi giật mình, tay vung lên, một luồng hồng quang bắn ra, là Đồng Tiền Phi Kiếm của y. Sau đó nó cùng thủy tiễn đụng vào nhau.

"Keng" một tiếng giòn vang, thủy tiễn vỡ vụn, nhưng Đồng Tiền Phi Kiếm cũng bị đẩy lui về sau nửa thước, hồng quang bên ngòi không ngừng run rẩy.

"Tiểu Quy, vị này là bằng hữu của ta, chớ có công kích lung tung." Thâm Lạc vội vàng mở miệng, nhưng hiện giờ hắn toàn thân vô lực, thanh âm có chút yếu ớt.

Bóng đen trong hồ dừng một chút, sau đó phát ra tiếng kêu khẽ, rồi trầm xuống dưới, biến mất tại trong hồ nước.

Bạch Tiêu Thiên thấy vậy, cũng phát tay triệu hồi Đồng Tiền Phi Kiếm.

"Thông linh chi thú hộ chủ, xin Bạch huynh đừng trách." Trên mặt Thâm Lạc hiện ra vẻ ái ngại.

"Linh thú này của ngươi rất có tính cảnh giác, ngươi không sao chứ?" Bạch Tiêu Thiên khoát tay, hỏi.

"Không có việc gì, vừa mới thi triển một môn bí thuật, pháp lực hao hết thôi." Thâm Lạc miễn cưỡng nói, muốn quay đầu lại cũng không có sức.

"Hiện giờ Cổ Hóa Linh lúc nào cũng có thể đuổi đến, người mau khôi phục, ta sẽ hộ pháp cho người." Bạch Tiêu Thiên nói ra.

Thẩm Lạc cảm ơn một tiếng, chậm rãi khoanh chân ngồi xuống, hai tay bấm niệm pháp quyết, vận chuyển công pháp vô danh để khôi phục.

Cũng không biết trải qua bao nhiêu lâu, pháp lực trong cơ thể hẳn cuối cùng dần tràn đầy, tinh thần lực cũng khôi phục không ít, đầu cũng không còn cảm thấy đau nhói.

Thẩm Lạc chậm rãi mở hai mắt ra, lại kinh ngạc phát hiện Bạch Tiêu Thiên ở gần đó, cổ tay, cái cổ trên làn da lộ ở bên ngoài có thêm một số đường vân màu vàng nhạt. Nó giống như loại phù văn nào đó, lộ ra một cỗ cảm giác thần bí.

Vừa rồi toàn thân hẳn vô lực, tâm thần hoảng hốt, ngược lại không có chú ý tới điểm này.

"Không uổng công ta phen này chuẩn bị, cuối cùng đã xong." Bạch Tiêu Thiên thấy Thẩm Lạc tỉnh lại, lật hai tay lên để xem kim văn, có chút hưng phấn nói ra.

"Trên người người xảy ra chuyện gì, là pháp thuật sao?" Thẩm Lạc không kìm được lòng hiếu kỳ, bèn hỏi.

"Đây là Hàng Thần Thuật của Bạch gia. Ta lần đầu thi triển, phải bỏ ra thời gian lâu như vậy mới hoàn thành, nhưng nếu để phụ thân ta nhìn thấy chắc chắn sẽ bị trách phạt. Cũng không biết yêu nữ kia, lúc nào mới đến, khi đó nhất định phải để ả biết sự lợi hại của thuật này!" Bạch Tiêu Thiên mỉm cười nhìn về phía nơi chân trời ở xa, nói.

Thẩm Lạc thấy Bạch Tiêu Thiên cố ý đổi chủ đề, liền không có hỏi tới nữa.

Hiện giờ trời đã hoàn toàn tối đen, đêm đã khuya, nhưng vẫn có một vầng trăng sáng ở giữa không trung, chiếu sáng cảnh sắc xung quanh.

Hắn nhìn bốn phía, phát hiện trận pháp màu vàng cạnh bờ đã biến mất không thấy, chắc là bị Bạch Tiêu Thiên thu vào.

Thẩm Lạc đang muốn thương lượng một ít chiến thuật với Bạch Tiêu Thiên, bỗng nhiên khóe mắt liếc qua, thì thấy một bóng người màu xám xuất hiện ở trên không ngoài phía xa. Nó giống như con chim to màu xám, đang nhanh chóng bay vụt đến, hai mắt hắn khẽ nhíu lại.

"Cổ Hóa Linh!"

Bạch Tiêu Thiên nghe vậy quay đầu nhìn lại, không chút sợ sệt, ngược lại trên mặt càng lộ ra vẻ hưng phấn.

"Cuối cùng đã tới rồi sao?"

Hắn thì thào nói, đưa tay lấy ra một vật, đưa cho Thẩm Lạc. Đó là một thanh dùi nhọn đen nhánh dài cỡ hai ngón tay, phần đuôi dán một tấm phù lục màu hồng thẫm, chính là món phù khí mà Bạch Tiêu Thiên sử dụng lúc trước.

"Phù khí của sư đệ đã hủy, chỉ dựa vào Ngự Thủy Thuật để giao thủ với Cổ Hóa Linh là rất nguy hiểm, Ô Linh Chùy này cho người mượn dùng một lát." Bạch Tiêu Thiên nói nhanh.

Thẩm Lạc khẽ giật mình, cũng không từ chối, cảm ơn một tiếng rồi đón lấy. Sau đó hắn thềm vận chuyển pháp lực rót vào trong đó, để quen thuộc với đặc tính của dùi nhọn.

Bóng người màu xám nhanh chóng bay tới, rơi xuống không xa trước mặt của hai người, đúng là Cổ Hóa Linh. Lúc này ả có vẻ hơi tiêu tụy, khí

tức trên người mang theo mottj chút phong trần mệt mỏi, hiển nhiên là do một đường liên tục đuổi theo tới đây.

////

"Hai vị sư đệ bày ra tư thế như vậy, chắc là đợi ta đã lâu tại bạch ngọc sách?" Cổ Hóa Linh liếc mắt về phía hai người Thảm Lạc, nhất là trên người Bạch Tiêu Thiên càng nhìn nhiều thêm một chút. Sau đó ả cười một tiếng khanh khách, cũng không có lập tức động thủ.

"Cổ đạo hữu nói không sai, ta và Thảm sư đệ cố ý chờ để cung kính bồi tiếp, và cùng đạo hữu thương lượng." Bạch Tiêu Thiên cười xán lạn, nói ra.

Mặc dù Thảm Lạc không rõ Bạch Tiêu Thiên nói lời này có ý gì, thế nhưng cũng không có xen vào hỏi thăm, hai mắt chỉ nhìn chăm chú nhất cử nhất động của Cổ Hóa Linh.

"Nói đi, ta đang nghe đây." Cổ Hóa Linh khẽ nâng cằm, đôi mắt mang theo ý cười sáng ngời như vàng trắng khuyết, môi anh đào khẽ mở hỏi.

"Chúng ta có thể giao Thuần Dương Bảo Điện cho người, còn người phải thế, sẽ thả hai người chúng ta an toàn rời khỏi nơi đây." Lời Bạch Tiêu Thiên nói ra có chút chấn kinh, không chỉ Cổ Hóa Linh có chút kinh ngạc, mà Thảm Lạc cũng giật nảy mình.

"Nói như vậy, Thuần Dương Bảo Điện quả thật tại trên người của Bạch sư đệ?" Hai con mắt của Cổ Hóa Linh híp lại, lộ ra từng tia từng tia tinh quang, không rõ hỉ nộ.

Thảm Lạc nhìn về phía Bạch Tiêu Thiên, đồng thời khước mắt lại liếc nhìn bao đồ mà mình vớt trên mặt đất. Nó cũng không có dấu vết bị mở ra, dấu buột kia là do chính mình tự tay đã làm.

Ý cười trên mặt của Bạch Tiêu Thiên trên không giảm, không nói gì, đưa tay luôn vào trong ngực. Lúc y lấy ra, trong tay là một khối ngọc phiến màu ngà sữa, hình tròn to bằng nắm đấm trẻ con.

Thâm Lạc thấy cảnh này, nhẹ nhàng thở ra.

Cổ Hóa Linh thấy ngọc phiến trong tay Bạch Tiêu Thiên, thì đứng nguyên tại chỗ cười "Khanh khách", đến nỗi dung nhan run rẩy, nhưng hai mắt thì lại lạnh lùng.

"Cổ sư tử cười gì, hay là đối với Thuần Dương Bảo Điển của Bạch Ngọc Sách này không có hứng thú?" Bạch Tiêu Thiên từ tốn nói.

"Bạch Tiêu Thiên, nếu ta nhất định phải có được Thuần Dương Bảo Điển, lẽ nào ngay cả thật giả cũng không phân biệt được. Người tùy tiện cầm lấy đồ vật nào đó liền muốn lừa bịp ta sao?" Cổ Hóa Linh ngưng cười, trên mặt lập tức hiện ra tầng sát khí, đồng thời một chân hơi động một chút.

"Suu" "Suu" "Suu "

Ba thanh cốt châm cực nhỏ, khó thấy, từ bàn chân ả bắn ra. Nó dọc theo mặt đất, bay về phía Bạch Tiêu Thiên, chính là thứ lúc trước mà Cổ Hóa Linh đã từng dùng qua. Bọn chúng xuất hiện rất quý dị, tốc độ lại nhanh, chỉ mấy lần mơ hồ chớp động, liền đâm thẳng vào trên bấp chân trái của Bạch Tiêu Thiên.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 128: Tái Chiến Cổ Hóa Linh

"Đinh" một tiếng vang nhẹ, một tầng kim quang nổi lên trên da bấp chân trái của Bạch Tiêu Thiên. Ba cốt châm đâm vào phía trên, như đâm vào kim thạch, vậy mà không cách nào đâm vào mây may.

Bất quá cốt châm ẩn chứa lực đạo không nhỏ, vẫn đánh cho Bạch Tiêu Thiên lão đảo một cái, lui về sau hai bước.

Một cỗ hoàng mang từ nơi Bạch Tiêu Thiên vừa đứng tản ra, nơi đó rõ ràng có một tấm phù lục màu vàng, phía trên khắc phù văn phức tạp, cơ hồ không kém Phi Độn Phù.

"Địa Phục Phù! Tiểu tử, ngươi cũng dám hồ bấn cô nương!"

Cổ Hóa Linh nhìn thấy phù này, lông mày dựng thẳng, cốt dực phía sau khẽ động, muốn bay vút lên trời. Nhưng một đạo quang mang màu đỏ tinh tế đột nhiên từ bên cạnh bắn nhanh tới, giống như độc xà thổ tín đánh về phía cỗ nàng.

Trong tay nàng loé lên tử quang, tam tiêm thảo thứ trống rỗng xuất hiện, cản lại nơi cổ, lập tức đánh đạo quang mang xích hồng kia bay ra ngoài, lại là một thanh đoản chùy tản ra hồng quang.

Cách đó hơn mười trượng, Thảm Lạc bảm niệm pháp quyết cánh tay lắc một cái, thu tiểu chùy màu đỏ sậm vào lòng bàn tay, chợt cảm thấy một cỗ đại lực từ trên tiểu chùy truyền tới, chấn động làm khí huyết trong người quay cuồng.

Cổ Hóa Linh bị quấy nhiễu vừa rồi, động tác bay lên không khỏi trì hoãn một chút, nhưng vậy cũng đủ cho Bạch Tiêu Thiên phát động phù lục dưới chân nàng.

Chỉ nghe "Ông" một tiếng, hoàng mang trên Địa Phục Phù đột nhiên sáng mấy lần, sau đó những hoàng mang này như nước chảy dung nhập vào mặt đất.

Sau một khắc lấy phù lục làm trung tâm, phương viên vài chục trượng mặt đất đột nhiên toả ra vô số hoàng mang như tơ mỏng, bao phủ ba người bao gồm cả Cổ Hóa Linh vào bên trong.

Thẩm Lạc cảm thấy hai chân trầm xuống, tựa hồ bị vô số sợi dây thừng vô hình trói lại. Bất luận hắn dùng lực thế nào, cũng không động đậy được mấy may.

Hai chân Cổ Hóa Linh cũng bị hoàng mang bao lại, mặc dù còn chưa bị cấm chế hẳn, nhưng gương mặt xinh đẹp hơi đỏ lên, trong lúc nhất thời không cách nào di động, chỉ có thể hai tay nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, phảng phất muốn thi triển thủ đoạn gì đó.

"Vèo" một tiếng duệ khiêu vang lên!

Một đạo kiếm ảnh màu đỏ trong tiếng xé gió bay vút tới, chém về phía hai chân Cổ Hóa Linh, trong hồng ảnh mơ hồ có thể thấy được một thanh Đồng Tiền Phi Kiếm, lại là Bạch Tiêu Thiên bên kia xuất thủ.

Không chỉ như vậy, thân hình gã cũng theo sát kiếm ảnh màu đỏ bay vút tới, lao thẳng tới Cổ Hóa Linh, vậy mà không bị hoàng mang dưới mặt đất ảnh hưởng.

Thẩm Lạc nhìn kỹ, phát hiện trên mắt cá chân Bạch Tiêu Thiên có dán một tấm bùa vàng, liền giật mình.

Gương mặt xinh đẹp Cổ Hóa Linh lạnh lẽo, đỉnh chỉ thi pháp, vung tay lên.

"Vèo."

Tam tiêm trào thứ rời tay bay ra, giữa không trung xẹt qua một đường vòng cung màu tím, "Keng" một tiếng, ngăn Đồng Tiền Phi Kiếm lại.

Lúc này Bạch Tiêu Thiên cũng đã bay nhào đến phụ cận, tay áo vung lên.

Bốn đạo hỏa diễm kiếm khí từ trong tay áo gã bay ra, mỗi một đạo kiếm khí đều tản mát ra uy thế không kém Đồng Tiền Phi Kiếm, đánh tới bốn chỗ yếu hại trên người Cổ Hóa Linh.

Thảm Lạc mặc dù dưới chân không cách nào động đậy, nhưng cũng lần nữa thôi động xích hồng đoản chùy, phóng tới phía sau lưng Cổ Hóa Linh. Bản dịch được dịch nhanh nhất, hay nhất ở bạch ngọc sách. Tiếp theo "Đôm đốp" hai tiếng, hai đạo Tiểu Lôi Phù biến thành lôi quang màu trắng xé rách không khí, một trước một sau bổ về phía Cổ Hóa Linh.

Cơ hồ cùng một thời gian, mặt hồ phụ cận sóng cả quay cuồng, một con đại hải quy thò đầu ra, há miệng phun ra một đạo thủy tiễn, cũng bắn về phía Cổ Hóa Linh.

Trong lúc nhất thời, Cổ Hóa Linh bị công kích từ bốn phương tám hướng, trong nháy mắt lâm vào tuyệt địa.

Rốt cuộc gương mặt xinh đẹp Cổ Hóa Linh không còn tươi cười, nhưng không kinh hoảng chút nào, ngửa đầu há miệng phun một cái.

Một đoàn bạch quang từ trong miệng nàng bay ra, lại là một viên ngọc phù nhỏ nhỏ, "Bụp" một tiếng vỡ vụn ra.

Tám phù văn lớn chùng cái đầu hiện ra, bạch quang lập lòe, bay múa quanh nàng, trong nháy mắt hình thành một lồng sáng màu trắng nhạt, bảo hộ nàng ở trong đó.

Liên tiếp "Ầm ầm" tiếng trầm đục nổ tung!

Kiểm khí, đoản chùy, lôi điện, thủy tiễn đều đánh vào trên lồng sáng màu trắng. Lồng sáng chỉ thoáng lắc lư mấy lần, lập tức ổn định lại.

Bước chân Bạch Tiêu Thiên dừng lại tại chỗ, mặt mũi tràn đầy ngoài ý muốn. Trong mắt Thẩm Lạc cũng hiện lên một tia phiền muộn.

"Ta vốn định nể tình đồng môn, lưu các ngươi một mạng. Bây giờ lại để cho ta lãng phí một viên Tố Ngọc Linh Phù, vậy đừng trách bản cô nương không niệm tình xưa!" Cổ Hóa Linh nổi giận quát một tiếng, hai tay bỗng nhiên kết ấn.

Chỉ thấy cốt dục phía sau nàng bỗng nhiên đại phóng tử quang, trong âm thanh "Phốc phốc", một ít lân quang màu tím từ phía trên bay ra, sau đó thiêu đốt, hóa thành từng đoàn từng đoàn lân hỏa màu tím treo ở giữa không trung, chính là Yêu Cốt Lân Hỏa.

Hai tay Cổ Hóa Linh kết ấn vung lên, tất cả Yêu Cốt Lân Hỏa đều bắn ra, như mưa rơi đánh về bốn phương tám hướng.

Bạch Tiêu Thiên đã sớm biết yêu hỏa này lợi hại, vội vàng thối lui ra sau, thuận tay ôm lấy Thẩm Lạc không thể động đậy, lên xuống mấy cái đã nhảy ra phạm vi bao phủ Địa Phục Phù.

Yêu Cốt Lân Hỏa rơi vào trên mặt đất phụ cận, tiếp tục cháy hừng hực lên. Dưới hỏa diễm liếm láp, thanh âm "Xuy xuy" nổi lên, mảng lớn hoàng mang hình tia nhanh chóng bị đốt cháy.

Hoàng mang Địa Phục Phù giảm bớt lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được, mắt thấy không đến nhất thời nửa khắc sẽ hoàn toàn biến mất.

Thẩm Lạc vừa rời phạm vi Địa Phục Phù, cảm giác hai chân buông lỏng, nhảy xa một cái thả người vào trong hồ, trước thu Tiểu Quy vào, sau đó một tay đặt trong hồ nước, cấp tốc vận chuyển thông linh thuật, ý đồ triệu hoán Thủy tộc yêu vật Luyện Khí hậu kỳ vừa mới thu phục kia.

"Tu sĩ Tích Cốc kỳ quả nhiên lợi hại, xem ra phải dùng chiêu này rồi."

Bạch Tiêu Thiên tự lẩm bẫm nói một câu, hai tay bỗng nhiên giơ cao lên trời, bộ vị đạp tại chỗ xoay một vòng, sau đó vái tới đất, trong miệng lớn tiếng kêu lên: "Ta nay thi pháp thiên khai, Lục Đinh Lục Giáp giáng lâm đến, đầu mang mũ sắt mười hai đỉnh, người mặc kim giáp mười hai vòng. Các vị đại tướng nay ở đâu, trước trợ giúp đệ tử hiển thân, cung thỉnh nhất giáp Thái Tuế Kim biện đại tướng quân!"

Gã vừa dứt lời, thiên địa linh khí trên đầu lập tức phun trào lên, một đoàn kim vân giữa không trung lặng yên hiển hiện, sau đó một vệt kim quang từ đó bắn ra, rơi ở trên người Bạch Tiêu Thiên.

Toàn thân Bạch Tiêu Thiên lập tức bị một tầng kim quang sáng tỏ như thực chất bao lại, hơi lưu chuyển, liền hóa thành một hư ảnh Kim Giáp Thần Tướng, như phụ thể bám vào trên người gã.

Tướng mạo Thần Tướng này gầy gò, ngũ lạc râu dài kỳ lạ, nhất là trong mỗi hai mắt mọc ra một cánh tay nhỏ, hai tay đều cầm một thanh đại kiếm màu vàng.

Kim Giáp Thần Tướng phụ thể xong, tu vi khí tức Bạch Tiêu Thiên lập tức phóng đại, thành linh đạt đến cảnh giới Tích Cốc kỳ.

Đồng Tiền Phi Kiếm giờ phút này cũng bay vụt quay về, rơi vào trong tay gã.

Hư ảnh Kim Giáp Thần Tướng tay cầm kim giản lập tức bao phủ bên ngoài Đồng Tiền Phi Kiếm, kiếm quang giản ảnh vậy mà dung hợp cùng nhau, "Tranh" một tiếng, hóa thành một thanh xích hồng đại giản.

"Đây chính là Hàng Thần Thuật. . ." Trên mặt hồ, Thẩm Lạc nhìn thấy Bạch Tiêu Thiên biến hóa, thâm nghĩ lấy làm kỳ.

Triệu Hoán Thuật của hắn cũng đã hoàn thành, nước hồ trước người cuộn cuộn hóa thành một vòng xoáy, từ đó hiện ra một thủy động màu đen. Một cỗ yêu khí lam vũ lất phát từ đó tuôn ra, sau đó một thân ảnh màu đỏ cam, nửa người nửa tôm từ trong thủy động nhảy ra. "Bịch" một tiếng đã rơi vào trong hồ, phảng phất thi triển Đạp Thủy Quyết ngự thủy mà đứng.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 129: Lại Tới Một Tên Binh Tôm

Thẩm Lạc hơi ngẩn ra, yêu vật này vậy mà giống như "Chùy Đầu" , đều là loại binh tôm.

Nhưng binh tôm này nếu so với lúc trước lại cao hơn không ít, thân thể càng thêm thon dài, tay nắm cũng không phải là một chuỗi đại chùy, mà là hai chuỗi đại đồng chùy đen bóng. Khí thế của nó so với Chùy Đầu cũng mạnh hơn, rõ ràng cũng có tu vi Tích Cốc kỳ.

Thẩm Lạc thấy binh tôm quay đầu nhìn về phía mình, thì trong lòng có chút lo lắng, còn chưa kia mở miệng, binh tôm lại đột nhiên nói ra tiếng người:

"Lãng Sinh ra mắt chủ nhân!"

Thẩm Lạc hơi ngẩn ra, cảm thấy binh tôm có vẻ khác với Thủy mãng và Chùy Đầu. Nó lại còn tỏ ra cung kính với mình, nên trong lòng thoáng buông lỏng.

"Người gọi là Lãng Sinh? Tên gọi nghe giống như là một loại động vật biển." Bèn hỏi.

"Bẩm chủ nhân, ta sinh ra trước nhất nên lúc đầu kêu là Lãng Đại, sau gặp quá nhiều rắc rối, rồi có tộc nhân nói tên gọi này không tốt cho con đường tu hành nên đành phải đổi tên là Lãng Sinh." Lãng Sinh đáp.

"Vậy tu vi của ngươi vì sao lại tăng lên?" Lúc trước khi thông linh, tu vi của đầu binh tôm đúng ra chỉ là luyện khí hậu kỳ.

"Bẩm chủ nhân, khi trước trong cơ thể ta đã bị địch nhân hạ cấm chú, pháp lực cũng bị áp chế đến Luyện Khí hậu kỳ. Nói ra cũng may mắn, nhờ thông linh chi thuật của chủ nhân ở Bạchngọc sách, mạnh mẽ phá tan cấm chú thân hồn, thực lực của ta mới có thể khôi phục hoàn toàn." Lãng Sinh kính cẩn lắng nghe và trả lời.

Thẩm Lạc có chút ngạc nhiên!

Nếu lúc này, đồ án khô lâu trên vai không có trợ giúp, thì bằng chút ít pháp lực nhỏ nhoi đó của mình lại liệu lĩnh đi thông linh một tên yêu vật Tích Cốc kỳ, vậy kết cục chắc chắn phải....

"Mấy việc khác sau này hãy nói, hôm nay ta gặp cường địch, ngươi hãy giúp ta một chút." Thẩm Lạc cũng không có hỏi nhiều, trực tiếp ra lệnh cho Lãng Sinh.

"Vâng!"

Lãng Sinh đáp ứng xong, cả người lập tức nhảy lên bên cạnh bờ, động tác mạnh mẽ dị thường.

"Không ngờ được Thẩm sư đệ lại có một đầu thông linh thú lợi hại như vậy, thế tại sao, lúc trước ngươi không triệu hoán ra?" Bạch Tiêu Thiên vừa mới hoàn thành Hàng Thần Thuật, thì nhìn thấy một đầu binh tôm vũ dũng bất phàm nhảy lên bờ hồ, hơi chút giận dữ nói.

"Trước kia không có, đây là viện binh do ta vừa mới mượn được từ Đông Hải Long Vương, còn không biết thực lực ra sao." Thẩm Lạc không có ý định lên bờ, đứng tại trên mặt nước giải thích.

Vừa dứt lời, "Ầm ầm" một tiếng trầm đục từ phía trước truyền đến, là do Địa Phục Phù đã bị triệt để phá hủy.

Cổ Hóa Linh thoát khốn bay ra, trên khuôn mặt đẹp tràn đầy tức giận, đôi cánh vừa muốn vỗ để bay tới, thì nhìn thấy tình hình của Bạch Tiêu Thiên và Thâm Lạc bên kia. Thân hình ả mãnh liệt dừng lại.

Nhưng ngay lúc này, hai chân Lãng Sinh bùng lên, thân hình có vẻ gãy yếu nhanh chóng nhào tới, dường như hóa thành một vệt màu đen, chọt lóe lên liền xuất hiện trước mặt của Cổ Hóa Linh. Đại đồng chùy trong tay nó nện thẳng xuống màn ánh sáng màu trắng đang bao quanh ả.

Màn ánh sáng màu trắng phát ra thanh âm chi chi nghe rợn người, thỉnh thoảng lại bị đánh ra vết lõm sâu hoắc, nhưng vẫn chưa vỡ vụn.

Cổ Hóa Linh sửng sờ, nhưng ả còn chưa kịp phản ứng, thì hai chuỗi đồng chùy trong tay binh tằm đã hóa thành hai đạo hoàng quang, dùng thế sét đánh nện liên hoàn vào trên màn ánh sáng kia. Một chùy công xong đang chờ tụ lực, thì một chùy khác bèn vẽ ra một đường vòng tròn, lập tức nện ở phía trước chùy đó, gần như không có khoảng dừng lúc công kích.

Tiếng nổ mạnh vang lên, giống như trên bầu trời đột nhiên vang lên một tiếng sấm rền!

Màn ánh sáng màu trắng không thể kiên trì nổi nữa, "Phanh" một tiếng vỡ tung ra.

Cổ Hóa Linh giật mình, hai cánh sau lưng lập tức mở ra, thân hình lập tức bay ngược về sau, trong đường tơ kẽ tóc tránh thoát được liên hoàn oanh kích của song chùy.

Nhưng không đợi ả bay ra xa, kim quang ở sau lưng chọt động, Bạch Tiêu Thiên chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện tại nơi đó. Hồng quang của

xích hồng đại giản trong tay y sáng rực, đập về phía đầu Cổ Hóa Linh.

Tam tiêm trào thứ trong tay Cổ Hóa Linh vội vàng bay ra, lóe lên rồi biến thành lớn cỡ cối xay, hung hăng đâm vào trên xích hồng giản.

Một tiếng "Keng" vang lên, tử quang và xích mang bạo phát có chút chói mắt.

Cổ Hóa Linh chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng vô cùng cường đại từ trên xích hồng đại giản truyền đến, tam tiêm trào thứ bị một kích đánh bay, thân hình đành phải chột lóe tạm thời tránh đi. Tiếp đó hai tay ả nhanh chóng bấm pháp quyết, trong miệng tụng niệm chú ngữ cổ xưa.

Âm khí trong hư không nhanh chóng chuyển động, toàn bộ tụ tập về phía sau lưng của Cổ Hóa Linh, trong nháy mắt ngưng tụ ra một vòng xoáy đen ngòm, tựa hồ muốn thi triển bí thuật gì đó.

Bạch Tiêu Thiên cũng không biết thuật phi hành dịch tại bạch ngọc sách, sau khi thi triển một kích thì nhẹ nhàng hạ xuống. Nhưng y tại giữa không trung huyết gió rõ to, trong tay xích hồng đại giản cũng rời tay bắn ra, lần nữa biến trở về thành đồng tiền phi kiếm, hóa thành một đạo hồng ảnh đánh về phía Cổ Hóa Linh.

Thẩm Lạc điểm pháp quyết, xích hồng đoản trụ sáng lên hồng quang, "Oanh" vang, hóa thành một đạo hồng mang bay vụt lên, như mũi tên bắn về phía Cổ Hóa Linh.

Cổ Hóa Linh chỉ lo bấm pháp quyết niệm chú, đối với công kích của hai người dường như hoàn toàn không để ý tới, nhưng chuôi tam tiêm trào thứ kia tử mang càng sáng hơn. Hơn nữa nó còn vây quanh thân thể ả xoay tít lượn vòng, hóa thành một màn sáng màu tím, ngăn cản đoản trụ và đồng tiền phi kiếm lại.

Chỉ nghe hai tiếng "Bang bang", đoản trụ, đồng tiền phi kiếm đều bị màn sáng chắn bay ra.

"Vèo" một tiếng, một đạo thân ảnh như phi điều trùng thiên bay lên, khiến cho Thảm Lạc và Bạch Tiêu Thiên lấp bắp kinh hãi, nhìn kỹ lại, đó chính là binh tằm Lãng Sinh.

Mặc dù Lãng Sinh bật lên kinh người, nhưng chung quy không cách nào nhảy đến khoảng không gần Cổ Hóa Linh, khi cự ly còn cách bốn năm trượng thế đi đã hết, đành hướng phía dưới rơi xuống.

Nhưng trong miệng gã phát ra một tiếng gầm nhẹ, cánh tay phải vung mạnh nửa vòng, dùng sức giơ lên, thỉnh linh ném mạnh một cái đại đồng chùy ra ngoài. Nó trực tiếp hóa thành một đạo hắc quang, mang theo tiếng rít gào, lập tức bay đến trước người Cổ Hóa Linh, đánh vào trên màn sáng màu tím.

Một cỗ sức mạnh như núi lở biển động mãnh liệt truyền tới, một tiếng "Ầm ầm" cộng hưởng, màn sáng màu tím sau khi kịch liệt run rẩy rồi cục vỡ vụn ra, hiện ra hình dáng Cổ Hóa Linh.

Sau khi đánh tan màn sáng màu tím, đại đồng chùy ẩn chứa lực lượng vẫn chưa hao hết, tiếp tục hướng phía trước vọt tới. Bạch ngọc sách Mắt thấy nó liền muốn đánh vào trên thân thể mảnh mai của Cổ Hóa Linh, tạo ra từng luồng gió lớn thổi qua làm quần áo toàn thân của ả bay loạn.

Nhưng ngay lúc này, một chuỗi đại đao dài được hắc khí quấn quanh, xuất hiện tại trước người Cổ Hóa Linh, hung hăng đánh xuống.

"Oanh "

Đại đồng chùy như con ruồi bị đập bay rơi, giống viên thiên thạch rớt xuống mặt đất, sau đó hắc khí đại đao lại chém thêm một đao xuống dưới.

Một đạo hắc khí quán quanh ánh đao to lớn kia, bay thẳng về phía Lãng Sinh, lúc này còn chưa rơi xuống mặt đất.

Ngay giây phút này, một đạo lam quang từ đằng xa bay tới, rơi vào người của Lãng Sinh. Nó hóa thành một vòng xoáy chuyển động tùy ý, Lãng Sinh rơi vào trong vòng xoáy, chợt lóe rồi biến mất không thấy.

Ngay tức khắc, hắc khí đao quang chém vòng xoáy vỡ nát, thẳng đến mặt đất mới dừng lại.

Âm thanh oanh minh vang vọng, mặt đất vỡ ra từng khúc, hiện ra một cái mương dài hơn một trượng.

Thảm Lạc ở gần đó, buông cánh tay xuống, thảm nói một tiếng nguy hiểm thật.

Vừa rồi, hẳn thấy Lãng Sinh không ổn, vội vàng thi pháp đưa gã trở về.

Trên không trung, hư không phía sau chuỗi đại đao khê động, một thân ảnh màu đen hiện ra, thân mặc giáp trụ cũng đen thui, là một tên giáp sĩ đang đứng ngẩn đầu ưỡn ngực.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 130: Quỷ Tướng

Chỉ là gương mặt nó đen nhánh, trong hốc mắt vốn chứa con mắt, lại là một mảnh trống rỗng, chỉ có hai điểm bạch điểm lớn chừng hạt đậu chớp động, vừa nhìn liền biết không phải vật sống.

Thẩm Lạc và Bạch Tiêu Thiên thấy cảnh này, trong lòng cảm giác nặng nề.

Bọn hắn ở phía dưới thấy rất rõ ràng, Hắc Giáp Quỷ Tướng kia là từ trong vòng xoáy sau lưng Cổ Hóa Linh đột nhiên bay ra, đúng là nàng thông linh triệu hồi ra quỷ vật.

Hai người liếc nhau, đều thấy trong mắt đối phương dự cảm không tốt.

"Gọi ta ra, cần làm chuyện gì?" Hắc Giáp Quỷ Tướng quay đầu nhìn về phía Cổ Hóa Linh, dùng thanh âm ông ông mơ hồ không rõ nói.

"Quý Tam tướng quân, làm phiền ngài đại giá, lúc này tiểu nữ gặp phải cường địch, chỉ có thể nhờ ngài xuất thủ một phen." Cổ Hóa Linh tựa hồ khá tôn kính Hắc Giáp Quỷ Tướng, chỉnh đốn trang phục thi lễ một cái rồi nói.

"Cường địch ở đâu? Đợi ta quét sạch chúng!" Hắc Giáp Quỷ Tướng vung đại đao cán dài trong tay, bạch điểm trong hốc mắt bỗng nhiên điên cuồng tăng thêm gấp bội.

"Phiền Quỷ Tam tướng quân thay ta ngăn trở người kia là được." Cổ Hóa Linh cũng không khách khí, vọt thẳng tới chỉ Thẩm Lạc phía dưới.

Hắc Giáp Quỷ Tướng nhìn Thẩm Lạc một chút, cũng không thấy nó cử động thế nào, thân thể liền hóa thành một cỗ hắc khí thô to, bay vọt xuống Thẩm Lạc.

Mà cốt dục sau lưng Cổ Hóa Linh mở ra, lại nhào về phía Bạch Tiêu Thiên phía dưới.

"Đến hay lắm!"

Bạch Tiêu Thiên hét lớn một tiếng, Đồng Tiền Phi Kiếm lúc này đã bay trở về trong tay của gã, cùng hư ảnh kim giản kia dung hợp, lần nữa hóa thành một thanh xích hồng đại giản.

Pháp lực trong cơ thể gã cuộn cuộn rót vào trong đó, "Phân phạt" một tiếng, một tầng hỏa diễm màu đỏ từ trên đại giản dâng lên, cháy hừng hực.

Bạch Tiêu Thiên vung tay lên, một đạo kiếm khí màu đỏ giống như sóng lửa từ đầu giản bắn ra xa bốn, năm trượng, bổ tới phía Cổ Hóa Linh.

Thân hình Cổ Hóa Linh bay nhào xuống đột nhiên lách qua bên cạnh, như một con cá chép tránh qua bọt nước, cực kỳ nguy hiểm né sát qua hỏa diễm kiếm khí, trong nháy mắt vọt tới trước người Bạch Tiêu Thiên, vung tay lên.

Một đạo tử mang từ trong tay nàng bắn ra, chính là tam tiêm thảo thứ, âm vang bắn về phía ngực Bạch Tiêu Thiên.

Sắc mặt Bạch Tiêu Thiên trầm xuống, tựa hồ không rõ Cổ Hóa Linh làm thế nào được, nhưng tử mang tới trước người, gã chỉ có thể ra sức ngăn cản, xích hồng đại giản trong tay quét ngang ra, đánh vào trên tam tiêm thảo thứ.

"Keng" một tiếng vang thật lớn!

Xích hồng đại giản ẩn chứa uy năng Kim Giáp Thần Tướng gia trì, lực lượng cực mạnh, một cái liền đánh bay tam tiêm thảo thứ. Nhưng thân hình Bạch Tiêu Thiên cũng kịch chấn, lão đảo lui lại hai bước.

Gã cũng không phải là chống cự không nổi lực lượng ẩn chứa trên tam tiêm thảo thứ bị đẩy lui, mà là vừa rồi lúc đại giản đánh bay tam tiêm thảo thứ, một đạo tử mang từ trên tam tiêm thảo thứ bắn ra, đánh vào lòng ngực của gã.

Nếu không phải lúc này Kim Giáp Thần Tướng phụ thể, gã đã trọng thương.

"Mượn lực lượng chung quy vẫn là ngoại lực, người căn bản không khống chế được, cường đại như vậy thì có ích lợi gì?" Cổ Hóa Linh cười lạnh một tiếng, thân hình lần nữa thi triển thân pháp như cá bơi, bay nhào tới.

Sắc mặt Bạch Tiêu Thiên khó coi, tức giận hừ một tiếng, xích hồng đại giản trong tay huyền hóa ra đạo đạo giản ảnh, bay cuộn tới phía trước.

...

Một bên khác, Hắc Giáp Quý Tướng biến thành hắc khí tốc độ cực nhanh, trong chớp mắt đã vọt tới trên mặt hồ chỗ Thảm Lạc.

Thảm Lạc lập tức thi triển Đạp Thủy Quyết nhanh chóng thối lui ra sau, đồng thời vung tay lên.

"Soạt" một tiếng, một thủy chưởng lớn gân trượng từ trong hồ nước dâng lên, chụp về phía Quý Tướng biến thành hắc khí.

Nhưng dòng hắc khí kia cũng không dừng lại hoặc là trốn tránh, vọt thẳng tới thủy chưởng. Vậy mà xuyên thấu qua thủy chưởng, bỏ nhào tới trước người Thẩm Lạc.

Đại đao cán dài từ trong hắc khí bắn ra, hung hãn chém xuống Thẩm Lạc. Hắc mang trên thân đao không ngừng phun ra hút vào, rung động "Xuy xuy".

Thấy Thẩm Lạc sắp bị thương dưới đại đao này, trước người hắn đột nhiên sóng nước quay cuồng kịch liệt, rùa biển cực đại bỗng nhiên từ đó nhảy ra, ngăn trước người hắn.

Chính là Tiểu Quy!

Hai tay Thẩm Lạc áp lên người Tiểu Quy, pháp lực thể nội lập tức chen chúc ra.

Mai rùa Tiểu Quy cấp tốc biến thành màu đen kịt, cũng nổi lên một tầng hắc quang.

Nhưng thế đại đao này đi quá nhanh, không đợi mai rùa biến hết thành màu đen, đã hung hăng chém vào trên mai rùa.

Chỉ nghe "Xoẹt" một tiếng, trên mai rùa thành linh bị chém ra một vết nứt, ần ần có máu tươi tuôn ra.

Tiểu Quy phát ra một tiếng kêu tràn đầy đau đớn, nhưng lập tức trên mai rùa loé lên hắc quang, một cỗ lực phản chấn lớn hơn đao kinh gấp bội chấn ngược lại.

"Ầm" một tiếng vang trầm, đại đao cán dài thành linh bạo liệt ra, Quỷ Tướng biến thành hắc khí cũng bị đẩy lui một bước.

Hắc khí quay cuồng một chút, biến thành thân hình Hắc Giáp Quỷ Tướng.

Tay phải y vốn nắm đại đao cán dài bỗng không thấy bóng dáng, nhưng không có huyết dịch chảy ra, chỗ cụt tay quấn quanh từng sợi hắc khí dày đặc, lại lấy mắt thường có thể thấy tốc độ cực nhanh tạo ra cánh tay mới.

Thẩm Lạc thấy vậy, vội thi pháp triệu hồi ra vòng xoáy thủy hình, nhanh chóng đưa rùa biển vào, đồng thời "Soạt" một tiếng, một đao thân ảnh màu cam từ đó trời lên, trong tay nắm một thanh đại đồng chùy xông tới nện xuống Quỷ Tướng.

Thẩm Lạc lại lần nữa gọi Lãng Sinh ra.

Bước chân Quỷ Tướng chuyển động, lướt ngang bên cạnh, đồng thời hắc khí trong tay phải lượn lờ quay cuồng một trận, lần nữa sinh ra một cây đại đao cán dài, bổ ngang về phía ngực Lãng Sinh.

Lãng Sinh cũng không trốn tránh, thân hình đứng tại chỗ chuyển động tránh một đao này, đại đồng chùy lại vung mạnh một nửa hình tròn sau lưng, từ phía sau đập trúng lưng Hắc Giáp Quỷ Tướng.

"Ầm" một tiếng vang trầm, sau lưng khôi giáp Quỷ Tướng thành linh bị nện ra một cái động lớn, nửa người cơ hồ bị đập nát. Nhưng năm ngón tay trái biến thành trảo, hung hăng chộp vào ngực Lãng Sinh.

"Xoẹt" một tiếng, giáp da trên người Lãng Sinh bị xé nát, ngực bị cào ra năm vết thương thật sâu, huyết dịch màu xanh lam chen chúc chảy ra.

Lãng Sinh phát ra một tiếng gào thét nổi giận, đại đồng chùy vung lên, từ trên xuống dưới bổ vào đầu Hắc Giáp Quỷ Tướng.

"Ầm" một tiếng, toàn bộ thân thể Quỷ Tướng bạo liệt ra, hóa thành từng mảnh từng mảnh hắc khí. Nhưng sau một khắc, lại nhao nhao cuộn cuộn hội tụ lại một chỗ.

Hắc mang lóe lên, thân hình Hắc Giáp Quỷ Tướng lần nữa ngưng tụ lại, nhìn có vẻ không bị tổn thương chút nào.

Lăng Sinh thấy cảnh này, sửng sốt một chút, lập tức thân hình lần nữa xông tới, song chùy trong tay lúc lên lúc xuống đánh vào ngực và đầu Quỷ Tướng.

Quỷ Tướng không để ý Lăng Sinh công kích chút nào, đại đao cán dài như điện chém vào hư không một cái, hóa thành một đạo đao ảnh, bổ về phía thân thể Lăng Sinh.

"Ầm ầm" hai tiếng trầm đục!

Thân thể Quỷ Tướng lần nữa bị đánh nát, hóa thành một mảnh hắc khí, nhưng đại đao cán dài trong tay nó cũng lưu lại trên thân Lăng Sinh vết thương không sâu không cạn.

Quỷ Tướng biến thành hắc khí quay cuồng một chút, lại một lần nữa hội tụ.

Mặt hồ phụ cận "Soạt" một tiếng, bảy, tám chuôi thủy kiếm từ trong hồ bắn ra, chém về phía hắc khí quay cuồng, lại là Thẩm Lạc xuất thủ.

Trên người hắn càng bay ra một đạo hồng quang tinh tế, chính là thanh đoản chùy đỏ sậm kia, cũng chém trên hắc khí.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 131: Ngàn Cân Treo Sợi Tóc

Nhưng bất kể là thủy kiếm hay hồng quang, cũng đều xuyên qua hắc khí, không tạo ra chút tác dụng gì. Thân hình của hắc giáp quỷ tướng lại nhanh chóng ngưng tụ ra, bóng đen lóe lên hướng về phía Lăng Sinh đánh tới.

Lăng Sinh không sợ chút nào vung chùy nghênh đón.

Lập tức hai đạo thân ảnh, một màu cam và đen quấy lấy nhau, chùy ảnh tung bay, ánh đao xẹt qua, hắc khí thì tung bay, tiên huyết cũng bắn tung tóe.

Thân thể của Hắc giáp quỷ tướng lần lượt bị đánh nát, nhưng hết lần này đến lần khác vẫn ngưng tụ lại, hoàn toàn không bị thương chút nào.

Bề ngoài Lăng Sinh có vẻ chiếm cứ thượng phong, không ngừng đánh tan thân thể quỷ tướng, thế nhưng vết thương trên người gã cũng càng ngày càng nhiều, động tác đã dần chậm đi.

"Tiếp tục như vậy sẽ không xong!"

Thẩm Lạc có chút khẩn trương, nhưng ngự thủy thuật và đoản trùy căn bản không giúp được gì, trong lúc nhất thời cũng không có thủ đoạn khác. Nên hắn chỉ có thể dẫn sự nôn nóng trong lòng xuống, tiếp tục cùng hắc giáp quỷ tướng quần nhau.

Lúc này Bạch Tiêu Thiên ở bên kia cũng đang ở thế hạ phong, trên thân kim quang chói mắt, giờ đã ảm đạm rất nhiều, còn có mấy đạo vết thương.

Tuy rằng Bạch Tiêu Thiên mượn nhờ Hàng Thần Thuật, làm thực lực tạm thời tăng lên tới Tích Cốc kỳ, nhưng đúng như Cổ Hóa Linh nói, do lực lượng không phải của bản thân, nên không thể khống chế một cách tự nhiên. Nên khi y đối mặt với đối thủ bằng sức mạnh thuần túy cũng không sao, còn Cổ Hóa Linh lại có thân pháp vô cùng linh động, điều này khiến bản thân y căn bản không thể đụng được tới góc áo của đối phương. Trái lại Cổ Hóa Linh nhìn như hời hợt, nhưng công kích rất sắc bén không ngừng dồn ép Bạch Tiêu Thiên lui lại tại bạch ngọc sách.

Còn một điều quan trọng khác là, gánh nặng của Hàng Thần Thuật đối với nhục thân và thần hồn cũng không nhỏ, thành ra thời gian là có hạn.

Trong lòng của Bạch Tiêu Thiên trầm xuống, miệng hét lớn một tiếng, xích hồng đại giản trong tay quét ngang ra, xích sắc hỏa quang như sóng dữ cuốn tới Cổ Hóa Linh.

Nhưng thân thể Cổ Hóa Linh nhẹ lách qua trái rồi phải, sau đó xuyên thẳng về phía trước, dễ dàng né tránh một kích này, lại nhanh như chớp đến gần trước người Bạch Tiêu Thiên. Trong tay ả cầm tam tiêm thảo thứ đánh lên lồng ngực của y.

Bạch Tiêu Thiên nhanh chóng lui lại phía sau, trường giản trong tay giơ lên ngăn đỡ tam tiêm thảo thứ.

Nhưng Cổ Hóa Linh theo sát như hình với bóng, thừa dịp Bạch Tiêu Thiên còn đang ngăn chặn tam tiêm thảo thứ, lật tay thành chưởng, chìa ra một ngón tay. Bỗng có tiếng gió vang lên, ả lập tức diêm lên trên bụng Bạch Tiêu Thiên.

Một đám châm nhỏ màu đen từ đầu ngón tay bắn ra, đâm vào vàng kim quang trên người Bạch Tiêu Thiên. Nó bất ngờ xuyên qua, chọt lóe lên liền chui vào đan điền ở bụng dưới.

Thân thể của Bạch Tiêu Thiên bỗng nhiên run rẩy, sắc mặt lập tức trắng bệch, mồ hôi lạnh trên trán đầm đìa chảy xuống. Y xoay người ngã quy trên mặt đất, vàng kim quang bên ngoài cơ thể cũng chấn động kịch liệt và nhanh chóng yếu bớt.

"Nhìn tại mặt mũi họ Bạch tại Bạch ngọc sách ta vốn không muốn đuổi tận giết tuyệt người, nhưng thật có lỗi!" Cổ Hóa Linh trong miệng nói vậy, nhưng ra tay lại không có chút chần chừ, bấm quyết, điếm một lần nữa.

Tam tiêm thảo thứ tỏa ra ánh sáng tím chói lọi, liền muốn lao về phía đầu của Bạch Tiêu Thiên hạ xuống.

"Tặc tử phương nào, dám làm tổn thương người của Bạch gia ta, còn không ngừng tay!" Ngay lúc này, một âm thanh như sấm rền từ đằng xa cuộn cuộn vang lên.

Âm thanh này vô cùng to lớn, làm lỗ tai của mọi người ở đây trở nên ùng ùng.

Âm thanh như tiếng sấm còn chưa hết, thì một đoàn thanh quang từ đằng xa như điện xẹt lao tới, dường như cũng dùng Phi Độn Phù.

Thanh quang chưa đến, thì một đoàn ánh sáng màu vàng liền bay tới trước tiên, đồ vật bên trong lại có hình dáng mâm tròn. Nó đang nhanh chóng xoay chuyển, phát ra tiếng tiêm minh "Ô ô" chói tai, hướng về phía đầu Cổ Hóa Linh đánh xuống.

Cổ Hóa Linh khẽ quát một tiếng, bỏ qua việc công kích Bạch Tiêu Thiên. Tam tiêm thảo thứ rời tay bắn ra, lần nữa hóa thành một Tử Tinh

thiết thủ, chụp về phía ánh sáng màu vàng.

*Tử tinh thiết thủ: bàn tay sắt màu tím ##

Đồ vật trong ánh sáng màu vàng đột nhiên nhanh chóng lớn lên, thì ra là một đồng tiền màu vàng, trong nháy mắt lớn cỡ gian phòng, hung hăng đụng vào trên tử tinh thiết thủ.

Một tiếng "Keng" vang vọng!

Tử tinh thiết thủ giống như chiếc lá bị đánh bay, lần nữa hóa thành tam tiêm thảo thứ.

Hai tay Cổ Hóa Linh bắt được thảo thứ, chợt cảm thấy một cỗ cự lực phản chấn giống như Thái Sơn đè xuống, đập đập đập liền lùi lại ba bước mới miễn cưỡng đứng vững được, pháp lực trong cơ thể thì như nước sôi đang cuộn trào.

Không chỉ vậy, bề mặt thảo thứ còn mơ hồ nhiều thêm một đoàn ánh sáng vàng, khiến cho nó trở nên nặng vô cùng, rất khó để vô khống chế.

"Lạc Bảo Đồng Tiền! Quý Tam tướng quân, đó là Bạch Giang Phong, mau bỏ đi!" Đôi mi thanh tú của Cổ Hóa Linh nhăn lại, sử dụng toàn bộ pháp lực, miễn cưỡng thu tam tiêm thảo thứ lại.

Sau đó thân hình nàng bay lên trời, đôi cánh sau lưng sáng lên ánh sáng tím rực, giống như đang thiêu đốt. Sau đó toàn bộ người ả lập tức hóa thành một đạo cầu vồng màu tím, nháy mắt đã lao về phía xa, trong chớp mắt liền biến mất ở đường chân trời.

Hắc giáp quý tướng đang cùng đồng chùy giao thủ bỗng nghe được thanh âm của Cổ Hóa Linh, hừ lạnh một tiếng, tựa hồ có chút bất mãn.

Nhưng nó vẫn nhẹ nhàng lui lại, hóa thành một đạo hắc quang đuổi theo sát phía sau Cổ Hóa Linh.

Vàng ánh sáng vàng trên trời cũng không đuổi bắt bọn Cổ Hóa Linh, mà lập tức rơi xuống bên cạnh Bạch Tiêu Thiên, một lão giả mặc áo xám xuất hiện.

Người này khoảng năm sáu chục tuổi, thân hình thấp bé, gương mặt gầy guộc, đầu tóc hơi trắng, nhưng ánh mắt sắc nhọn, toàn thân tản ra một cỗ khí thế bức người.

Lão giả mặc áo xám lập tức cúi người xem xét tình hình của Bạch Tiêu Thiên, không để ý đến Thâm Lạc trong hồ nước .

Thâm Lạc thở phào nhẹ nhõm, vội vàng đi xem xét thương thế của Lãng Sinh.

Hiện giờ toàn thân Lãng Sinh có hơn mười đạo vết thương lớn nhỏ khác nhau, tiên huyết màu xanh dính đầy toàn thân. Xem ra gã bị thương không nhẹ, dựng song chùy trước mặt, lồng ngực lại không ngừng phập phồng.

Thâm Lạc vội vàng đưa tay đặt tại sau lưng Lãng Sinh, truyền pháp lực qua.

Tinh thần Lãng Sinh vốn uể oải bỗng hơi chấn động, vận chuyển yêu khí trong người, một tầng lam quang hiện ra bao phủ, vết thương mặc dù không khép lại nhưng cũng đã ngưng chảy máu.

"Lãng Sinh, hôm nay khổ cực rồi, hãy đi về nghỉ ngơi cho tốt." Thâm Lạc buông tay ra, triệu hoán thủy động, đưa Lãng Sinh trở về.

Sau khi làm xong, Thâm Lạc mới đi đến bên cạnh bờ.

Lúc này ánh sáng vàng quanh thân của Bạch Tiêu Thiên đã biến mất, nằm trên mặt đất. Mặt y vàng như đất, hàm răng cắn chặt, gân xanh trên trán nổi lên, dường như đang rất đau đớn.

Nhưng trên thân y vẫn còn sót lại kim quang quý dị kia, tản mát ra pháp lực ba động chột cao chột thấp, rất hỗn loạn.

"Hàng Thần Thuật đối với thân thể gánh nặng rất lớn, trong tộc sớm có quy định, cần phải đạt tới Tích Cốc kỳ mới được thi triển, người mới chỉ Luyện Khí kỳ lại thi triển thuật này, quả thực hồ đồ rõ ràng là dịch tị bạch ngọc sách!" Hai tay của lão giả áo xám đặt tại bụng dưới trên đan điền của Bạch Tiêu Thiên bụng, tỏa ra một tầng ánh sáng vàng, trong miệng quát lớn.

Sau một lát, "Xùy" một tiếng vang nhỏ truyền ra.

Lão giả nâng thủ chưởng lên, nơi lòng bàn tay thỉnh linh hấp thụ lấy một cây châm nhỏ màu đen như cọng tóc.

"Đa tạ Tam gia gia." vẻ đau đớn trên mặt Bạch Tiêu Thiên ít đi, thấp giọng cảm tạ một tiếng.

"Đây là Huyền Âm Châm, ám khí thành danh của Linh Lung Tông độc môn âm khí, chuyên phá hộ thể linh quang, ác độc vô cùng, nữ tử kia là người của Linh Lung Tông? Nhưng ta thấy hình như không phải là Nhân Tộc." Hôi bào lão giả lấy ra một cái hộp ngọc nhỏ, mang tiểu châm màu đen cất kỹ vào trong đó, sau đó lấy ra một viên đan dược trắng như tuyết đưa cho Bạch Tiêu Thiên ăn vào.

"Ánh mắt của Tam gia gia thật tinh tường, người kia là Yêu Tộc, chứ không phải đệ tử của Linh Lung Tông, việc này cũng tương đối phức tạp,

một lời khó nói hết. . ." Bạch Tiêu Thiên sắc mặt đỏ rất nhiều, ngòì dậy, nói ra.

"Nếu như sự tình phức tạp, vậy thì sau này hãy nói, trước tiên ta giúp ngươi hóa giải di chứng của Hàng Thần Thuật." Lão giả mặc áo xám cắt ngang lời nói của Bạch Tiêu Thiên, sau đó thủ chưởng đặt tại sau lưng y, trên đó lập tức hiện ra kim quang lóng lánh.

Bạch Tiêu Thiên vội vàng nhắm chặt mắt, vận chuyển công pháp, khí tức hỗn loạn trên thân chậm rãi bình phục lại.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 132: Về Bạch Gia

Thẩm Lạc thấy nhất thời hai người sẽ không thu công, liền thu lại cái bao bên hồ đeo lên lưng, sau đó khoanh chân ngồi xuống tại chỗ, vận chuyển công pháp, khôi phục pháp lực.

Trọn vẹn nửa canh giờ, lão giả áo xám và Bạch Tiêu Thiên mới đồng thời dừng tay.

Thẩm Lạc cũng không sa vào trong tu luyện, phát giác tình huống hai người, cũng đình chỉ vận công, đứng lên, đứng trang nghiêm một bên.

Lúc này khí sắc Bạch Tiêu Thiên đã khôi phục hơn phân nửa, trên thân thể lưu lại kim quang quý dị cũng biến mất không còn tăm tích.

"Tam gia gia, vừa rồi phải chữa thương, chưa kịp giới thiệu cho người. Vị này là Thẩm Lạc, là sư đệ đồng môn trong Xuân Thu quan ta. Thẩm sư đệ, vị này là Tam gia gia, cũng là trưởng lão Bạch gia, Bạch Giang Phong." Bạch Tiêu Thiên nhìn thấy Thẩm Lạc đi tới, giới thiệu.

"Bái kiến Bạch tiên bối." Thẩm Lạc thi lễ một cái.

"Thẩm tiểu hữu tuổi còn trẻ, tu vi đã bất phàm, vừa rồi từ xa ta nhìn thoáng qua, tiểu hữu tựa hồ tinh thông linh không yêu thuật, thật sự là anh hùng xuất thiếu niên. Người chính là tử đệ Thẩm gia ở Lưu Hoa thành à?" Bạch Giang Phong đưa tay đỡ một chút, hai mắt đánh giá trên dưới Thẩm Lạc, cười khẽ hỏi thăm.

"Tiền bối quá khen rồi, tại hạ là nhân sĩ Xuân Hoa huyện." Thâm Lạc lắc đầu nói.

Bạch Giang Phong ồ một tiếng, ánh mắt nhìn Thâm Lạc ẩn ẩn hiện lên một tia dị dạng.

"Hôm nay may mắn Tam gia gia ngài kịp thời đuổi tới, nếu không mạng nhỏ ta thật bỏ đi." Bạch Tiêu Thiên vỗ vỗ ngực, một bộ dạng vẫn còn sợ hãi.

"Tộc trưởng nhận được tin người dùng pháp trận đưa tin cầu cứu, vừa lúc ta ở phụ cận đây, lập tức tới giải cứu người. Chuyện này rốt cuộc thế nào?" Bạch Giang Phong hỏi.

"Pháp trận đưa tin?" Trong đầu Thâm Lạc nhớ lại Bạch Tiêu Thiên trước đó bày trận pháp màu vàng kia, trong lòng hiện lên một tia giật mình.

"Việc này nói rất dài dòng. . ." Bạch Tiêu Thiên thở dài, lập tức kể lại đơn giản chuyện Xuân Thu quan bị vây, hai người may mắn chạy ra, bị Cổ Hóa Linh một đường truy sát.

Chỉ là gã cũng không đề cập đến chuyện Thuần Dương Bảo Điện, đổi thành lý do Cổ Hóa Linh truy sát hai người là giết người diệt khẩu, để tránh nguyên nhân Xuân Thu quan diệt môn bị tiết lộ ra ngoài.

Thâm Lạc nghe vậy, ánh mắt rũ xuống, thâm cảm kích Bạch Tiêu Thiên.

Hắn có Vô Danh Thiên Thư nơi tay, kỳ thật cũng không quá coi trọng Thuần Dương Bảo Điện, chỉ là ngày đó đã phát ra lời thề, nhất định phải bảo trụ tốt vật này, ngược lại không thể trái lời thề.

"Cái gì! Xuân Thu quan bị diệt môn!" Bạch Giang Phong nghe xong, kinh hãi.

"Lúc ta rời đi trong quan còn tranh đấu, chỉ là yêu quý thế lớn, chỉ sợ tất cả mọi người khó may mắn thoát khỏi." Thần sắc Bạch Tiêu Thiên âm đạm nói.

"Xuân Thu quan cũng không phải là tiểu môn tiểu phái, việc này trọng đại, nhất định phải lập tức cáo tri gia chủ. Đi, về Bạch gia trước!" Bạch Giang Phong gật gật đầu, hai tay bắt lấy Thảm Lạc và Bạch Tiêu Thiên, trên thân đại phóng thanh quang, bao lấy ba người xông lên trời, rất nhanh biến mất ở cuối chân trời xa.

Có Bạch gia trưởng lão tiếp ứng, rốt cuộc hai người Thảm Lạc không cần phải mỗi ngày hoảng sợ, hốt hoảng đi đường nữa.

Đi mấy ngày như vậy, một đoàn người rốt cuộc về tới Kiến Nghiệp thành.

Kiến Nghiệp thành xây dựng đã hơn ngàn năm, từ xưa đến nay chính là một tòa trọng trấn hùng thành phía nam Trường Giang, phía đông tiếp giáp bờ biển, tự nhiên rất khác Xuân Hoa thành mà Thảm Lạc sinh trưởng từ nhỏ.

Xa xa nhìn lại, có thể thấy tường thành kéo dài, thành quách cao ngất, tinh kỳ Đại Đường tung bay trên cổng thành, toàn bộ vệ sĩ thủ thành mặc áo giáp, mâu kích sáng tỏ.

Thảm Lạc và Bạch Tiêu Thiên cùng đi một cỗ xe ngựa, một kẻ ngồi trong kiệu sừng vén lên tấm màn cửa, ánh mắt lạ lẫm đánh giá bên ngoài không ngừng. Một kẻ thì dựa vào một góc kiệu sừng, nhắm mắt dưỡng thần.

"Bạch Tiêu Thiên, tòa lầu góc nhọn năm tầng kia là nơi nào?" Thảm Lạc chỉ chỉ ngoài cửa sổ, hỏi.

"Đó là Bát Ngưỡng lâu, tửu lâu rất có danh khí trong Kiến Nghiệp thành, nhưng thức ăn cũng bình thường, chỉ là ra vào đều là quan to hiển quý. Có thể đi vào trong đó thì bản thân đã tượng trưng một loại thân phận. Như ta thấy, chỉ là hữu danh vô thực, còn không bằng Túy Tiên cư phía trước." Bạch Tiêu Thiên mở mí mắt nhìn thoáng qua, nói.

"Thiếu chủ, cái này tốt xấu cũng là nơi buôn bán của Bạch gia, ngài cũng đừng nói xấu như thế chứ." Ngoài xe ngựa, đánh xe là một lão bộc Bạch gia, nhin không được nói.

"Đây là tửu lâu nhà ngươi?" Thẩm Lạc nghe vậy kinh ngạc hỏi.

"Là tam phòng nhà ta quản lý sinh ý, đích tôn luôn luôn không nhúng tay vào những sự vụ này." Bạch Tiêu Thiên tùy ý nói.

"Nhà các ngươi không phải thế gia khu ma à? Tại sao còn có sinh ý tửu lâu?" Thẩm Lạc nghi ngờ hỏi.

"Chỉ bằng vào hàng yêu trừ ma, muốn duy trì gia tộc vận chuyển, nào dễ dàng như vậy? Chỉ bồi dưỡng tử đệ tam phòng trở thành tu tiên giả đã không đủ, huống chi còn phải thuê cung phụng, cái nào không phải tiêu xài như nước?" Bạch Tiêu Thiên cười nói.

"Bạch gia có Ngưng Hồn kỳ lão tọa trấn, còn cần thuê cung phụng sao?" Thẩm Lạc lại hỏi.

"Tu sĩ của Bạch gia chúng ta có hạn, muốn ngồi vững vị trí đệ nhất thế gia tu hành tại Kiến Nghiệp thành, hai tay còn phải quyền tiền đều mạnh." Bạch Tiêu Thiên nói một cách đầy ý vị sâu xa.

"Chỉ giáo cho?" Thẩm Lạc nói.

"Tức là, đích tôn Bạch gia chúng ta trông coi việc tu hành, nhị phòng xuất sĩ làm quan, tam phòng kinh thương kiếm tiền, ba thứ này kết hợp, mới có cục diện hiện tại." Bạch Tiêu Thiên nhìn Thẩm Lạc một chút, nói.

Thẩm Lạc như có điều suy nghĩ gật đầu nhẹ, trong lòng có chút cảm khái, đại gia tộc này cũng không dễ chiếu khán.

...

Càng đi vào trong thành, cao lầu phồn hoa hai bên đường càng dày đặc, càng lộ ra phi thường náo nhiệt.

"Trọng trấn thành lớn này cũng không giống Xuân Hoa huyện, nhà lầu ba tầng rất hiếm thấy, nơi này bên đường đều là nhà ba tầng, trên đường phố cũng ngựa xe như nước, dòng người như dật à." Thẩm Lạc tán thán nói.

"Ta từ nhỏ đã sinh hoạt tại đây, sớm nhìn thấy những thứ này, ngược lại càng ưa thích hai năm ở trong Xuân Thu quan. Lên núi tu hành, xuống núi mua rượu, gặp ít người, ngược lại dễ dàng quen biết nhau. Mỗi lần đi trên Thổ Tập trấn, cô Xuân tẩu kia lại làm cho ta nửa cân rượu." Bạch Tiêu Thiên thở dài, có chút hoài niệm

"Đó là xem ở phân thượng quen biết người sao? Người mỗi lần đi mua rượu, đều bị nàng len lén trao tay? Còn không phải coi trọng đệ nhất mỹ nam Thổ Tập trấn người?" Thẩm Lạc xì khẽ nói.

"Ha ha, đó là đương nhiên, Đại Đường đệ nhất mỹ nam chính là ta, chỉ là xưa nay ta điệu thấp, không màng hư danh mà thôi." Bạch Tiêu Thiên không để ý, cười ha ha nói.

Xe ngựa đi trên đường phố rộng rãi do đá xanh lát thành, vòng qua một chỗ góc đường.

Bạch Tiêu Thiên bỗng nhiên ngồi dậy, kêu dừng xe ngựa, nói Thẩm Lạc chờ một chút, rồi tự nhảy xuống xe ngựa.

Chỉ chốc lát sau, một tay gã cầm lấy một bọc giấy da trâu, một tay mang theo một bầu rượu sứ trắng, lại leo lên xe.

"Lần trước trở về vội vàng, không thể uống một ngụm Mai Hoa Tửu của Ngọc Túy lâu này, làm ta thèm muốn chết. Còn có bánh bao thịt tươi của hàng Trương Ký này, người ném thử, hương vị khó có được."

Bạch Tiêu Thiên mở ra bọc giấy da trâu, bên trong bao lấy hai cái bánh bao thịt vừa trắng vừa to, tản ra một mùi thịt nồng đậm. Thẩm Lạc thấy cũng không khỏi thèm nhỏ dãi.

Thẩm Lạc cũng không khách khí, cầm lấy cắn một cái, miệng tràn đầy nước, giữa răng miệng đều là hương vị thơm ngon.

Bạch Tiêu Thiên không ăn bánh bao, chỉ ý cười đầy mặt nhìn hắn, mở ra nắp bầu rượu.

Chỉ một thoáng, một mùi hoa quế át mùi thịt, trong nháy mắt tràn ngập ra.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 133: Gặp Trưởng Bồi

Cũng không biết gã lấy từ đâu ra hai cái chén rượu nhỏ nhắn, rót cho Thẩm Lạc và mình mỗi người một chén, cùng nhau một cái, bắt đầu uống rượu.

Trên đường đi, Bạch Tiêu Thiên thuộc như lòng bàn tay những tửu lâu tiệm ăn trên đường, đưa ra những lời bình phẩm cho Thẩm Lạc nghe.

Lúc bọn hắn đi ngang qua một dòng sông chảy xuyên qua thành, Bạch Tiêu Thiên vốn một mực không nhìn ra ngoài, cũng lập tức tiến tới trước cửa sổ xe nhìn ra xung quanh.

Thẩm Lạc theo tầm mắt của gã nhìn lại, liền thấy hai bên bờ sông là kiến trúc thập phần dày đặc, phần lớn treo đèn lùa, trang trí hoa lệ. Ngay dưới sông, cũng đỗ từng toà thuyền hoa tinh mỹ độc đáo.

"Đây là nơi nào?" Thẩm Lạc không hiểu hỏi.

"Đã nghe nói 'Dạ bạc Tần Hoài cận tửu gia' chưa? Nơi này chính là bờ sông Tần Hoài, nơi uống rượu chơi hoa. Hôm nào ta mang ngươi tới chơi thử sẽ biết." Bạch Tiêu Thiên ôm chầm bả vai Thẩm Lạc, cười hì hì nói.

"Trách không được mùi sơn phấn nặng như vậy. . . Lại nói, chúng ta dù sao cũng là người trong đạo môn, nơi bướm hoa như này thì kính nhi viễn chi mới tốt." Thẩm Lạc cau mũi một cái, nói.

"Người vậy là không hiểu rồi? Bởi vì có câu vạn chúng hồng trần phải trải qua, đạo tâm mới vững như bàn thạch, không trải qua đủ loại hồng trần, làm sao lại nói chuyện hồng trần?" Bạch Tiêu Thiên xem thường nói.

Xe ngựa một đường xuyên qua thành, càng đi về hướng nam, trên đường phố người đi càng ít, từng tòa nhà cao cửa rộng ngược lại càng ngày càng nhiều.

Cuối cùng, xe ngựa đứng trước một toà nhà khí thế to lớn.

Thẩm Lạc bước từ trên xe xuống, bên cạnh là một con sư tử đá cao ngang người, dưới chân nó giẫm lên một viên tú cầu điêu khắc, nhìn uy phong lâm liệt.

Sau thạch sư hơn một trượng có ba bậc thêm đá cao dần lên, tiếp đó là một đại môn hùng vĩ cao đến hai trượng, cửa chính ở giữa rộng mở, hai bên nghi môn đóng lại. Trên cửa treo một khối bảng hiệu to lớn, nền đỏ chữ vàng viết hai chữ "Bạch phủ".

Thẩm Lạc nhìn man sư hàm vòng sơn sơn trên cửa chính, khám nạm bảy bảy bốn mươi chín đỉnh cửa màu vàng, đáy lòng không khỏi âm thầm tán thưởng.

Lúc trước tựa hồ đã sớm có hạ nhân thông báo, bên ngoài cửa phủ đã sớm đứng mười mấy tôi tớ và nha hoàn, từng người thân sắc kính cẩn chờ bọn hắn.

Thấy Bạch Giang Phong và Bạch Tiêu Thiên đến cửa, những người này lập tức tiến lên đón. Thẩm Lạc cũng theo Bạch Tiêu Thiên, được nhóm lớn người này vây quanh tiến vào cửa phủ.

Lúc đoàn người đi đến tiền viện, một lão phụ tóc trắng quần áo lộng lẫy, được nha hoàn dìu đi, tiến lên đón.

Vừa thấy thương thế Bạch Tiêu Thiên chưa hết, ánh mắt lão phụ tràn đầy thương yêu, lại nhin không được trách cứ một trận.

Bạch Tiêu Thiên giới thiệu sơ qua, mới biết là tổ mẫu của gã, cũng là mẫu thân đương kim Bạch thị gia chủ Bạch Hạc Thành.

Lão phụ yêu ai yêu cả đường đi lối về, đối với Thâm Lạc là hảo bằng hữu cháu trai nhà mình, cũng cực kỳ thuận mắt, vội phân phó, chuẩn bị cẩn thận một bữa yến hội phong phú, hảo hảo chiêu đãi hẳn.

Thâm Lạc thụ sủng nhược kinh, ngược lại có chút ngượng ngùng.

Đúng lúc này, một tên nam tử trung niên bộ dạng quân gia vội vã chạy tới, thi lễ với lão phụ và Bạch Giang Phong, nói: "Gia chủ đang chờ tại thư phòng hậu viện, mời thiếu chủ và khách nhân trước đi qua đó một chuyến."

"Thiên nhi, vậy các người đi qua đó trước đi, chính sự quan trọng hơn." Lão phụ nghe vậy, gật đầu nói.

"Vậy Tôn nhi đi gặp phụ thân trước, tối lại làm bạn với tổ mẫu." Bạch Tiêu Thiên lập tức đáp.

Nói xong, ba người bọn họ xuyên qua tầng tầng sân nhỏ và hai hoa viên, đi tới hậu viện phía sau.

Tiến vào thư phòng, Thâm Lạc gặp Bạch thị gia chủ Bạch Hạc Thành, vốn cho rằng hẳn là một trung niên khí độ uy nghiêm, kết quả lại phát hiện y chừng 30 tuổi, tuấn lãng không thua kém Bạch Tiêu Thiên chút nào.

Thấy bọn họ tiến đến, Bạch Hạc Thành buông thư tịch trong tay xuống, từ sau bàn đọc sách đứng lên, đánh giá trên dưới hai người Bạch Tiêu Thiên một chút, trên mặt hiện ra một vòng ý cười, nói:

"Nhìn bộ dạng các người, trên đường hẳn là chịu không ít đau khổ à?"

"May mắn lúc nguy hiểm, Tam gia gia đuổi tới làm yêu nữ kia sợ chạy, khiến phụ thân lo lắng rồi." Bạch Tiêu Thiên vừa cười vừa nói.

Nói xong, gã lại giới thiệu Thẩm Lạc với phụ thân, nói lần này có thể an toàn trở về, không thể thiếu hai người hợp tác chiến đấu.

"Các người ứng đối không sai, có lần lịch luyện này, vượt qua ba năm tu luyện ở nhà, xa rời thực tế." Bạch Hạc Thành gật đầu nói.

"Gia chủ, tình huống lần này hoàn toàn chính xác hung hiểm, đuổi giết bọn hắn là một tu sĩ yêu tộc Tích Cốc kỳ, bọn hắn có thể chống đỡ đến lúc ta đuổi tới, xác thực không dễ." Bạch Giang Phong đi lên phía trước, kể lại tình cảnh lúc mình gặp hai người Bạch Tiêu Thiên.

"Tiêu Thiên lần này sống được, thật phải cảm tạ Tam thúc." Bạch Hạc Thành nghe xong nhíu mày, cuối cùng cúi đầu với lão nói.

"Gia chủ không nên đại lễ như vậy, Tiêu Thiên vốn là tương lai Bạch gia chúng ta, thân là trưởng bối ta vốn phải làm vậy." Bạch Giang Phong vội vàng tránh ra, không nhận thi lễ này.

"Tiêu Thiên, rốt cuộc biến cố Xuân Thu quan này là chuyện gì, tiền căn hậu quả thế nào người kể lại kỹ càng một chút." Bạch Hạc Thành nhìn về phía Bạch Tiêu Thiên, hỏi.

Lúc này Bạch Tiêu Thiên mới kể lại chuyện phát sinh ở Xuân Thu quan hôm đó, một năm một mười thuật lại một lần, chỉ là trong lời nói không nhắc đến chuyện « Thuần Dương Bảo Điện ».

Thẩm Lạc cũng bổ sung thêm một chút chuyện hắn biết, chỉ là cũng che giấu chuyện liên quan tới « Thuần Dương Bảo Điện ».

"Không ngờ ngay cả lão tổ Xuân Thu quan cũng đã gặp nạn. . . Thảm thể chất, người cứ tạm thời an ổn ở tại Bạch gia, sau đó ta sẽ lấy danh nghĩa Bạch thị gia tộc, liên hợp các tông môn tu tiên khác tra rõ việc này, cần phải tìm ra thủ phạm phía sau màn." Bạch Hạc Thành nghe xong, thần sắc cũng dần dần trở nên ngưng trọng, nói.

"Bá phụ, vẫn bồi xem biến cố tông môn lần này, hai nhân vật vô cùng trọng yếu, một là kẻ phản bội sư môn Vương Thanh Tùng, hai là Yêu tộc tiềm phục Cổ Hóa Linh. Nếu có thể bắt được bọn hắn, liền có thể biết rõ chân tướng sự việc." Thảm Lạc đột nhiên nói.

"Hai người này đích thật là mầm tai họa của Xuân Thu quan." Bạch Hạc Thành nhìn Thảm Lạc một chút, tán thành nói.

"Vẫn bồi xin nhờ bá phụ tra ra thủ phạm thật sự phía sau màn, Thảm Lạc đại diện tất cả vong hồn Xuân Thu quan cảm ơn bá phụ. Cảm tạ tấm lòng bá phụ." Thảm Lạc nói cảm ơn, cúi đầu thật sâu.

"Hiền chất miễn lễ đi! Người một đường trải qua nguy hiểm chắc hẳn cũng nguyên khí đại thương. Tiêu Thiên, con mang Thảm thể chất đi nghỉ ngơi thật tốt đi." Bạch Hạc Thành khoát tay áo, nói.

Sau khi hai người cáo từ rời đi, Bạch Hạc Thành nhìn về phía Bạch Giang Phong, hỏi:

"Tam thúc, người có phát hiện Thảm Lạc này có chỗ gì không ổn không?"

"Người này xem từ ngôn ngữ cử chỉ, trước khi gia nhập Xuân Thu quan hơn phân nửa cũng là con em nhà giàu. Tiêu Thiên khá tín nhiệm hắn, trên đường đi cùng Tiêu Thiên giúp đỡ lẫn nhau, mới có thể kiên trì đến lúc ta tới cứu giúp. Bản dịch tại bạch ngọc sách. Nhìn công pháp người này cũng

không phải là Tiểu Mao Sơn nhất mạch, hẳn là có cơ duyên gì khác. Hẳn cũng có thể là đệ tử duy nhất của Xuân Thu quan còn sống ngoài Tiêu Thiên." Bạch Giang Phong nghe vậy, suy nghĩ một phen, đáp.

"Chính vì vậy, ta cảm giác người này cũng không đơn giản, có lẽ cất giấu bí mật Xuân Thu quan. Sắp xếp người đi điều tra xuất thân lai lịch người này, nếu không có vấn đề, tìm một cơ hội để Tiêu Thiên nói chuyện với hắn, thử xem có nguyện ý quy thuận Bạch gia ta không, thu làm người chúng ta dùng. Thế đạo trước mắt càng ngày càng loạn, chuyện tông môn tu tiên cỡ nhỏ Xuân Thu quan bị diệt, trong toàn bộ cảnh nội Đại Đường sẽ liên tiếp phát sinh, Bạch gia chúng ta cũng phải gấp rút tích sức thực lực." Bạch Hạc Thành gật đầu nhẹ nói.

"Bạch gia ta bây giờ dưới loại tình trạng này tạm thời đủ sức tự vệ. Ngoại giới càng ngày càng nhiều tông môn hết lòng tin theo, đứng lên với chuyện thiên đại địa kiếp kia. Toàn bộ giới tu hành nhìn từ bên ngoài coi như bình tĩnh an ổn, thế nhưng dưới mặt đất sớm đã cuộn cuộn sóng ngầm. Chuyện Xuân Thu quan, ta muốn tìm ra hắc thủ phía sau màn, hi vọng cũng không lớn. Nhà ta cũng phải hảo hảo kiểm tra nội bộ một phen." Bạch Giang Phong nghe vậy, đề nghị.

"Đúng, bây giờ chúng ta có thể làm, chính là tra rõ toàn bộ gia tộc, đề phòng có Yêu tộc lẫn vào. Ngày hôm trước, lão tổ nói về chuyện thiên địa đại kiếp, ta cũng cảm thấy áp lực không nhỏ." Bạch Hạc Thành chậm rãi nói.

"Giang Phong, Hạc Thành. . ."

Đúng lúc này, một tiếng nói già nua, đột nhiên trực tiếp vang lên trong tai hai người bọn họ.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 134: Tán Gẫu

"Vâng lão tổ." Sắc mặt của hai người Bạch Hạc Thành nghiêm túc, lập tức trả lời.

"Sự việc của Xuân Thu quan ta đã biết, nhưng trước mắt đây không phải là chuyện quan trọng." Lão tổ Bạch gia truyền âm nói.

Bạch Hạc Thành và Bạch Giang Phong không nói gì, chỉ im lặng chờ lão tổ căn dặn.

"Xuân Thu quan đã hủy, nhưng Tiêu Thiên vẫn chưa thể học hết « Thuần Dương Bảo Điện ». Các ngươi hãy đưa y đến tông môn tu tiên khác, xem thử có thể học được pháp thuật lợi hại hơn không, để còn sớm ngày thành tài." Lão tổ Bạch gia tiếp tục nói.

"Xin lão tổ chỉ rõ là nơi nào ạ." Bạch Hạc Thành biết lão tổ sẽ không nói nhảm, cung kính nói.

"Khi trước ta tại Hóa Sinh tự còn có chút nhân tình, cũng đã sai người đưa qua bức thư, một thời gian ngắn sau chắc sẽ có hồi âm." Lão tổ Bạch gia tiếp tục truyền âm nói.

Bạch Hạc Thành nghe vậy, trong mắt hiện lên vẻ vui mừng.

Hóa Sinh tự ở tại phụ cận thành Trường An dịch tại bạch ngọc sách, chính là đại tông tu tiên lớn ở Đại Đường, trong môn có công pháp « Kim

Cương Phục Ma » tiếng tăm lừng lẫy, không phải là thứ Xuân Thu quan có thể so sánh.

"Nếu Tiêu Thiên có thể tiến vào Hóa Sinh tự tu hành, thì đó là may mắn của Bạch gia ta." Bạch Giang Phong cũng không nhịn được nói ra.

"Các người cũng không cần quá mức cao hứng, điểm nhân tình này chỉ đủ đưa Tiêu Thiên vào được sơn môn. Đến lúc đó y cũng chỉ là một tên đệ tử ngoại môn. Nếu bản thân muốn học tập được pháp thuật cao giai chân chính, thì phải dựa vào chính mình." Lão tổ Bạch gia thanh âm truyền đến lần nữa.

"Tiêu Thiên có tư chất tuyệt hảo, nhưng tính tình quá mức tùy ý thoải mái, làm ảnh hưởng tới tu luyện. Sau lần ma luyện này, y càng phải thêm chăm chỉ, để không cô phụ công lao lão tổ đã ra sức bồi dưỡng." Bạch Hạc Thành nói.

Sau khi dặn dò xong, lão tổ cũng không nói thêm gì nữa, chỉ còn hai người Bạch Hạc Thành, vì việc này vui mừng không thôi.

...

Cùng lúc đó, Thẩm Lạc và Bạch Tiêu Thiên đang trên đường trở về tiểu viện của mình.

Vừa vào cửa tiểu viện, một thiếu nữ lanh lợi khoảng mười ba, mười bốn tuổi mặc trang phục nha hoàn đã đi ra tiếp đón, kêu "Thiếu chủ" một cách ngọt ngào.

"Lục Tụ, nha đầu nhà người tại sao không ra cửa chính đón ta?" Bạch Tiêu Thiên thấy vậy, nét mặt vui vẻ, đưa tay nhéo nhẹ lên gương mặt tròn vo của nàng.

"Ta nghe nói thiếu chủ trở về cùng bằng hữu nên vội vàng đi thu dọn phòng khách, do bận quá nên quên mất, đến khi nhớ ra, thì người đã bị gia chủ gọi đi. Cuối cùng ta đành phải trở về đây chờ người." Thiếu nữ xoa xoa gương mặt, nói ra.

"Nha đầu tinh nghịch này tên là Lục Tụ, từ lúc 6 tuổi đã ở bên cạnh làm bạn cùng ta ở Bạch ngọc sách, tuy nói là để hầu hạ, nhưng bản thân ta luôn xem nàng như tiểu muội muội của mình." Bạch Tiêu Thiên giới thiệu cho Thẩm Lạc một lượt.

"Xin chào Thẩm công tử." Lục Tụ nghe vậy, lập tức khom người chào hỏi Thẩm Lạc.

"Kêu Thẩm đại ca là được rồi." Thẩm Lạc khoát tay áo, cười nói.

"Thiếu chủ và Thẩm đại ca, một đường đi liên tục chắc là rất vất vả, trong phòng đã chuẩn bị xong thuốc tắm, hai người nhanh đi ngâm một chút, để giải mệt." Lục Tụ dẫn hai người đến trước phòng, nói ra.

"Người không nói thì thôi, nói ra lại làm toàn thân ta cảm thấy không được tự nhiên. Vậy trước hết, người hãy mang Thẩm Lạc đi tắm rửa, ta bên này kêu người khác hầu hạ cũng được ." Bạch Tiêu Thiên xoa bóp bả vai, cười nói.

"Tiểu tỳ tuân mệnh." Lục Tụ vội vàng đáp ứng, hành lễ một cái.

Nói xong, Bạch Tiêu Thiên liền trở về gian phòng của mình, Thẩm Lạc thì được Lục Tụ dẫn tới phòng khách.

Thẩm Lạc đi vào quan sát, ánh mắt hiện lên vẻ tán thưởng.

Tuy nói là phòng khách, nhưng so với phòng chính trong nhà mình còn muốn sang trọng hơn. Nó thể hiện rõ sự giàu có, quyền quý của danh gia vọng tộc. Hắn bước vào phòng cũng không thấy giường, mà là một gian phòng khách bày biện cái bàn và đồ uống trà, đi qua một cánh cửa nữa, ở trong đó mới thật sự là phòng ngủ và đồ dùng sinh hoạt hàng ngày.

Lục Tụ đi trước, đẩy cánh cửa phòng kia ra, một cỗ mùi thơm hỗn hợp nồng đậm gồm thảo dược và hoa tươi, lập tức liền từ bên trong bay ra.

"Mùi vị kia thơm mà không ngái, ấm mà không khô, còn giúp thể xác và tinh thần của người ta có cảm giác buông lỏng, xem ra trong thuốc tắm ngoài hoa hồng, còn có các loại dược vật giúp lưu thông máu và không ít thảo dược an thần?" Thảm Lạc đứng trước cửa, khẽ ngửi, lập tức hỏi.

"Không ngờ Thảm đại ca còn tinh thông dược lý? toàn bộ đều nói đúng." Lục Tụ che miệng nhỏ, đôi mắt sáng khẽ híp lại, nói.

"Biết một chút thôi, đã để Lục Tụ cô nương chê cười." Thảm Lạc mỉm cười, nói ra.

"Sao có thể nói vậy! Người được thiếu chủ của chúng ta thực lòng xem như bằng hữu không có mấy đâu, bởi vậy nên Thảm đại ca chắc cũng là người lợi hại." Khuôn mặt tròn của Lục Tụ cười không dứt, nói một cách chắc chắn.

Thảm Lạc khẽ cười, đi vào trong phòng, liền thấy ở nơi bên trái sát mép tường, là một chiếc giường ngà khắc đầy hoa văn. Còn bên tay phải thì là khung bình phong, từng trận sương mù màu trắng đang từ phía sau đó bốc lên.

"Thảm đại ca, để tiểu tỳ kê hai tên nha hoàn đến hầu hạ người tắm rửa." Lục Tụ đi lên trước, đưa tay, muốn giúp hắn cởi bỏ đi áo ngoài.

Thẩm Lạc vội vàng nghiêng người, né tránh, trong miệng vội vàng nói:

"Không làm phiền Lục Tụ cô nương nữa, cứ để ta tự mình làm là được rồi."

"Như vậy sao được, thiếu chủ đã căn dặn tiểu tỳ, nhất định phải hầu hạ Thẩm đại ca cho tốt." Lục Tụ vội vàng nói.

"Không sao, ta có thói quen tự mình tắm rửa, nếu có người khác ở bên, ta càng không được tự nhiên. Lục Tụ cô nương nếu sợ người nhà thiếu chủ trách cứ, vậy liền ở bên ngoài trò chuyện với ta là được." Thẩm Lạc vừa cười vừa nói.

Thẩm Lạc tất nhiên không nói thật, hắn từ nhỏ ở trong nhà cũng đã quen được người phục vụ, làm sao còn ngại chứ? Thật ra là do trong ngực của hắn đang giấu hộp đá kia, bên trong lại có gôi ngọc, Thiên Thư và Thuần Dương Bảo Điện, nên không thể để người khác nhìn thấy.

"Vậy cũng được, Lục Tụ sẽ ở bên ngoài cùng Thẩm đại ca nói chuyện phiếm một chút, hi vọng Thẩm đại ca không chê ta lảm nhảm nhé." Lục Tụ thấy không thay đổi được quyết định của hắn, đành phải bĩu môi nói.

Vừa dứt lời, lại có hai tiểu nha hoàn chuyên một cái ghế tròn từ chỗ khác đến, Lục Tụ liền ngồi ở bên ngoài.

Thẩm Lạc đi vào sau tấm bình phong, thấy chiếc bàn bên thùng tắm, bèn thả bộ quần áo mới tinh xuống. Sau đó hắn liền lấy hộp đá từ trong ngực ra, đặt ở trên bàn, dùng quần áo phủ lên.

Sau đó, hắn cởi quần áo đã mặc trên người mấy ngày nay ném qua một bên, rồi bò vào trong thùng tắm nằm xuống.

Chỉ một lát, quanh thân hắn đã bị hơi nóng của dục dịch bao phủ, làm toàn bộ lỗ chân lông trên người như đều được mở ra. Làm thân thể và tinh thần mãi căng thẳng, giờ mới triệt để được thả lỏng.

"Thâm đại ca, nghe người ta nói, lần này người và thiếu chủ trên đường trở về Kiến Nghiệp thành tại bạch ngọc sách, thì bị yêu tà truy sát, có phải rất nguy hiểm hay không?" Lục Tụ chờ ở bên ngoài khá lâu, nhưng không thấy hắn nói chuyện, đành chủ động mở miệng hỏi.

"Nguy hiểm tất nhiên là có, nhưng cuối cùng cũng biến nguy thành an." Thâm Lạc không muốn nói tỉ mỉ, liền nói một cách qua loa.

"Thật ra, gần đây xung quanh Kiến Nghiệp thành, hình như cũng không yên ổn, nghe đồn bên ngoài thành Thập Lý phố đã chết mấy người. Ai cũng nói là do yêu ma mê hoặc thần trí, làm chính mình tự nhảy xuống nước, hay tự mình treo cổ, kì lạ nhất là có người tự chém đứt đầu mình . . Những lời đồn này đúng là dọa người." Lục Tụ không quá để ý, nói ra những chuyện mình biết.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 135: Yêu Phong

"Đều là chút tin đồn mà thôi, Lục Tụ cô nương không nên tự hù dọa mình như thế. Huống hồ người ở tại Bạch gia, ai chẳng biết là thế gia khu ma đại danh鼎鼎, yêu tà nào dám can đảm không sợ chết xâm phạm chứ?" Thẩm Lạc an ủi.

"Vậy cũng đúng, ha ha. . . Dù sao chỉ cần không phải ma vật, yêu quái quỷ vật bình thường, gia chủ cùng các trưởng lão tùy tiện một người ra ngoài là đủ tiêu diệt rồi." Tiểu cô nương nghe vậy, tự cười nói.

Thẩm Lạc nghe lời ấy, khẽ chau mày, thử thăm dò: "Lục Tụ cô nương, chuyện Bạch gia khu ma năm đó, người cũng biết?"

"Đó là chuyện khoảng trăm năm trước, trong phủ trừ các trưởng lão, cũng chỉ có các lão nhân đã có tuổi mới biết được một chút nội tình, ta tự nhiên càng không biết. Bất quá, gần đây ta nghe được một chút tin đồn liên quan tới khu ma, bên trong có bao nhiêu thật bao nhiêu giả, ta cũng không rõ." Lục Tụ cau mày nghĩ một hồi, lời nói xoay chuyển trả lời.

"Dù sao cũng rảnh rồi, người kể nghe một chút?" Thẩm Lạc giả bộ hiếu kỳ đề nghị.

"Vậy ta sẽ kể một chút. Ở ngoài Kiến Nghiệp thành, chỗ gần Tử Vân sơn, có một nơi gọi là Đào Nguyên thôn . . ." Lục Tụ giống như được mở ra máy hát, bắt đầu êm tai tự thuật.

Nguyên lai, tại nơi gọi là Đào Nguyên thôn này, từ xưa đã sinh ra một gốc Bàn Đào Thụ to lớn, người trong thôn đời đời sinh sôi, nhưng cũng không biết cổ thụ này khởi nguyên khi nào, chỉ biết là nó thụ linh đã không dưới ngàn năm.

Truyền thuyết, cây Bàn Đào cổ thụ này mỗi năm nở hoa, trong mấy trăm năm vẫn không thấy kết quả, người trong thôn mặc dù buồn bực, nhưng cũng xem cổ thụ này là tường thụ, cố gắng chăm sóc.

Về sau có một năm, lúc hoa đào nở thịnh nhất, trên trời bỗng nhiên hạ xuống một cỗ yêu phong, khói đen nồng đậm bao bọc cây đào lại, khiến cho thôn dân không thể nào tới gần. Cành lá trên cây đào cũng nhanh chóng suy bại, nhao nhao rụng xuống.

Lúc đó trưởng thôn tên là Tần Thủ An, vì bảo hộ cây đào, đành lấy bó đuốc, mang theo đao bô củi, đến đuổi yêu phong đi. Kết quả chẳng những không thành công, còn làm chính mình mắc vào.

Sau đó yêu phong càng thêm can rở, chẳng những khống chế Tần Thủ An, còn khống chế rất nhiều mèo rừng lợn rừng, điều khiển công kích thôn dân.

Thôn dân khổ không thể tả, liền kiếm tiền mời tiên sư phía ngoài về hàng yêu. Kết quả liên tiếp đi ba bốn lần, đều là bánh bao thịt đánh chó, có đi không về.

Cuối cùng, nữ nhi của vị thôn trưởng kia vì cứu phụ thân, trải qua gian nan tìm đến Kiến Nghiệp thành xin giúp đỡ. Cuối cùng ở trên đường trùng hợp gặp được một vị đại hiệp Tích Cốc kỳ, thấy nàng này hiếu tâm, liền theo về Đào Nguyên thôn hàng yêu. Kết quả lại phát hiện yêu phong kia tựa hồ là ma vật tu vi không thấp, thôn trưởng Tần Thủ An kia cùng rất nhiều sơn dã vật sống đều đã bị nó ma hóa, trở nên thập phần thị sát tàn nhẫn.

Vị đại hiệp kia rất nhanh liền lâm vào khổ chiến, cuối cùng cứu toàn bộ thôn, nhưng lại không thấy tung tích nữa.

"Yêu phong kia đâu, có bị chém giết không?" Thảm Lạc nghe xong, truy vấn.

"Trong truyền thuyết không nói, bất quá nếu Đào Nguyên thôn từ đó về sau không có ma hoạn, hẳn là đã bị chém giết rồi." Lục Tụ nghĩ nghĩ, nói ra.

Thảm Lạc trầm ngâm, lại ần ần cảm thấy "Yêu phong" kia rất có khả năng cũng không bị chân chính chém giết, chỉ là tình huống cụ thể thế nào, chỉ sợ cũng chỉ có một mình vị "Đại hiệp" kia biết.

Lục Tụ nói xong, lại cùng Thảm Lạc nói chuyện phiếm về những tin đồn khác.

Không bao lâu, Bạch Tiêu Thiên đến đây thúc giục, nói muốn mở yến ăn cơm, hai người mới dừng đàm luận.

Thảm Lạc thay một bộ áo xanh cổ tròn mới tinh, giấu hộp đá lại trên thân, lúc này mới đi theo Bạch Tiêu Thiên đến dự tiệc.

...

Vào đêm, Thảm Lạc vốn định lấy ra miếng ngọc bội kia, xem xét một chút công pháp « Thuần Dương Bảo Điện » ghi ở bên trong. Nhưng trở lại phòng không bao lâu, cơn buồn ngủ mệt mỏi cuốn tới, một đầu ngã xuống giường nặng nề ngủ thiếp đi.

Hắn mơ màng cũng không biết qua bao lâu, bỗng nhiên cảm thấy trên thân hơi lạnh, thân thể run một cái, vô thức đưa tay chụp sang bên cạnh,

muốn kéo chần mền tới. Kết quả chần mền chưa bắt được, trong tay lại mò tới một vật cứng lạnh buốt.

Thẩm Lạc đầu tiên là nhú nhú mảy, nhưng ngay sau đó bỗng nhiên mở mắt ra, ý thức cũng trong nháy mắt tỉnh táo lại.

Hắn bỗng nhiên ngồi dậy, bên người lập tức một trận rung động "Đình đương", lại là mấy cây đoản thương từ trên thân rơi xuống, đụng vào nhau lăn xuống trên mặt đất.

Thẩm Lạc cúi đầu xem xét, đó chính là những hoả diễm đoản thương lấy được từ Ngô thống lĩnh trong mộng du ở Già Lam tự.

Hắn lập tức kịp phản ứng, chính mình lại nhập mộng!

"Ôi . . ."

"Cứu mạng . . ."

Không đợi hắn biết rõ chuyện gì xảy ra, sau lưng liền truyền đến từng đợt kêu cứu thê lương.

Hắn đột nhiên nhìn lại, liền phát hiện trên mặt đất cách mấy trượng sau lưng, thỉnh linh đứng lặng bầy, tám cây cột thanh đồng tráng kiện, phía trên thanh đồng này, quần quanh từng sợi hắc khí ngưng tụ thành dây thừng.

Từng quý vật mặt xanh nanh vàng, bộ dáng dữ tợn bị những dây thừng này buộc chặt lấy, cố định trên đồng trụ.

Chẳng biết tại sao, những quý vật này đều có bộ dạng mẽ đầu sứt trán, trong đó còn có cụt tay cụt chân, nhìn có chút thê thảm.

Thẩm Lạc vô thức nắm lên hai cây đoản thương, lui về sau năm, sáu bước.

Tiếng bước chân làm đám quý vật chú ý, bọn chúng nhao nhao ngẩng đầu. Khi nhìn thấy Thẩm Lạc, lập tức loạn động.

Một quý vật đầu xanh mắt đỏ kích động thét lên không thôi, lộ ra miệng đầy răng nanh. Một con Điều Tử Quý đầu lưỡi rủ xuống đến phần bụng, vươn một đôi tay khô gầy về phía hắn. Còn có một con Đoạn Đầu Quý xách đầu trong tay, không ngừng vươn về phía hắn. . .

Thẩm Lạc rung mình một trận, ổn định tâm thần, ánh mắt lại nhìn chung quanh xem xét, mới phát hiện khu vực mình đang đứng, bao gồm những cây cột thanh đồng kia, rõ ràng là trên một toà tế đàn hình tròn chiếm diện tích không nhỏ.

Chính giữa tế đàn đắp đầy đất, mà bốn phía lại tầng tầng lớp lớp, lít nha lít nhít xếp từng tòa kinh quan bạch cốt đầu lâu người, tất cả đều sáng màu lục, mặt hướng vào trong tế đàn. Thẩm Lạc nhìn thấy tê cả da đầu.

Hắn ngẩng đầu nhìn một cái, thiên không trên đầu âm trầm, một tầng mây vàng thật dày ép cho màn trời xuống cực thấp, bầu không khí quý dị lại kìm nén. Mà địa thế xung quanh tế đàn lại khoáng đạt, căn bản không thấy nửa điểm dấu hiệu vật sống, nhìn nghiêm nhiên là hoàn toàn tĩnh mịch hoang dã.

"Thẩm Lạc, Thẩm Lạc. . ."

Đúng lúc này, Thẩm Lạc chợt nghe sau lưng truyền đến một trận thanh âm kêu gọi.

Hắn vội quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một quý vật đầu ngựa thân người màu xích hồng, một cái miệng ngựa giương ra thật dài, miệng nói tiếng người lớn tiếng kêu tên của mình, vừa kích động quơ một cánh tay cụt còn sót lại.

Trong lòng Thẩm Lạc kinh hãi, thực sự không biết quý vật này tại sao lại biết tên mình.

Hắn cẩn thận quan sát một chút quý vật mặt ngựa thân người này, mới phát hiện trên thân nó mặc phục sức khác với quý vật gần đó, nhìn kỹ lại có mấy phần giống quan y nha dịch.

"Ngươi là quý gì, làm sao biết tên của ta?" Thẩm Lạc cẩn thận tới gần một chút, nhíu mày hỏi.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 136: Câu Hồn Mã Diện

Lúc này vẻ mặt của Quỷ vật mặt ngựa tỏ ra kinh ngạc, cũng không trả lời, trong miệng lại không ngừng lẩm bẩm nói:

"Người thật sự là Thâm Lạc? Không có khả năng, không có khả năng a. . . Người tại sao lại xuất hiện ở chỗ này, người làm sao có thể còn sống chứ?"

"Người đang nói linh tinh gì đó!" Thâm Lạc bị lời nói không đầu không đuôi này của gã, làm cho giật mình, mở miệng trách mắng.

"Nhanh. . . Mau thả ta xuống, ta có vài lời muốn nói với người!" sau một lúc Quỷ vật mặt ngựa lấy lại tinh thần, kích động hô lên.

Thâm Lạc do dự một chút, lại cảm giác khí tức của quỷ mặt ngựa không thể uy hiếp đến mình được, bèn vận chuyển pháp lực lên, thuận theo kinh mạch chảy vào đoạn thương trên tay.

Theo sau tiếng "Đằng", bạch ngọc sách bên ngoài đoạn thương dâng lên một vòng hỏa diễm, thì hắn mới phát hiện pháp lực bên trong đan điền của mình có chút nhiều, đúng là trạng thái do tu luyện đến tầng thứ ba của Vô Danh Thiên Thư.

Hắn đi lên một bước, nâng đoạn thương đưa về phía dây thừng hắc khí đang trôi tại trên người quỷ vật mặt ngựa, sau đó vẩy nhẹ, một tầng hỏa diễm giống như lưỡi đao chặt đứt dây thừng đen ra.

Quý vật mặt ngựa từ trên trụ đồng rớt xuống, lão đảo quỳ một chân trên mặt đất, lông bờm màu trắng sau đầu xõa ra.

Nó vừa mới ngẩng đầu, mũi thương liền đặt tại mi tâm của nó.

"Nói, ngươi làm sao biết ta?" Thảm Lạc nghiêm nghị trách mắng.

Nét mặt của Quý vật mặt ngựa trở nên cổ quái, đang muốn nói chuyện, thì bỗng nhiên té đàn dưới chân chấn động kịch liệt. Giống như là có quái vật khổng lồ nào đó, đang đi lại đây.

Bên cạnh từng tòa bạch cốt kinh khủng kia, quỳ diễm màu xanh lá cũng run lên và chớp động theo.

Thảm Lạc chỉ cảm thấy tâm thần không ngừng rung động theo té đàn, nhưng còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, thì phía sau lưng bỗng phát lạnh, không khỏi có chút hoảng hốt.

Ngay sau đó, hắn nghe thấy từ chỗ phương hướng chấn động truyền đến, vang lên từng đợt tiếng gọi âm ỉ "Hắc sơn, hắc sơn", thanh âm kia chọt xa chọt gần, có chút mờ mịt không rõ. Nó có khi giống là một người đang hô to, có khi lại giống vạn người cùng kêu gọi, thật sự là hết sức quỷ dị.

"Nguy rồi, là Hắc Sơn lão yêu ở Bạch ngọc sách!" Quý vật mặt ngựa khễ chống một tay, từ dưới đất bò dậy, trong miệng kêu lên một tiếng sợ hãi.

Thảm Lạc cũng không có tâm tư đi ép hỏi quý vật mặt ngựa nữa, ngẩng đầu nhìn theo tiếng động, thì thấy ở đằng xa theo phương hướng chấn động truyền đến, hình như có một tòa cự sơn đen sì nổi lên.

Cho dù Thảm Lạc không biết rõ "Hắc Sơn lão yêu" là yêu quái gì, nhưng nhìn sơ qua quanh cảnh này, có thể khẳng định không phải là thứ dễ

đôi phó. Vậy nên hấn vội vàng nhặt tất cả đoản thương trên mặt đất lên vác tại sau lưng, xoay người, lập tức nhảy xuống tế đàn, có ý định mau chóng rời xa nơi đây.

"Ai, Thảm Lạc , chờ ta một chút. . ." Quỷ vật mặt ngựa gào to một tiếng, cũng nhảy xuống tế đàn, đuổi sát xuống dưới.

Thảm Lạc cũng không để ý tới quỷ vật mặt ngựa kia, chỉ cố gắng chạy thật nhanh về phía kia.

Một người một quỷ, cứ như vậy một trước một sau quay lưng về phía "Hắc Sơn lão yêu" , chạy như điên.

Nhưng không đợi bọn hấn chạy quá xa, Thảm Lạc liền nghe thấy âm thanh của cuồng phong gào thét ở đằng sau, nhin không được quay đầu nhìn lại, trong lòng chột run lên.

Chỉ thấy mây vàng trên tế đàn nhanh chóng phun trào, bên trong lại hiện ra một mặt quỷ to lớn vô cùng vặn vẹo.

Bộ dạng của mặt quỷ kia cũng không rõ ràng, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy ngũ quan. Miệng nó đột nhiên mở lớn, nứt ra một lỗ hồng khổng lồ vượt qua khỏi gò má của khuôn mặt, bên trong mây vàng bốc lên cuộn cuộn, truyền ra một cỗ hấp lực kinh người.

Ngay lập tức, Thảm Lạc nhìn thấy tòa tế đàn dưới gương mặt khổng lồ bắt đầu lay động kịch liệt, lại đột ngột nhô lên khỏi mặt đất. Sau tiếng gào thét thảm thiết của những quỷ vật, thì cả mười tòa bạch cốt kinh khủng kia đều cùng một lúc bay vào trong miệng của gương mặt khổng lồ.

"Khắc khắc, đừng mơ trốn được. . ." Trên bầu trời truyền đến một tiếng cười cực kỳ cổ quái.

Giương mặt không lồ kia bỗng dung nghiêng đi, từ từ thế đối diện với mặt đất, biến thành hướng thẳng về phía trước, mây vàng bốn phía cũng bỗng nhiên trở nên đen kịt, hóa thành cuồng phong gào thét đuổi theo bọn Thẩm Lạc.

Trong lòng Thẩm Lạc thầm mắng một tiếng, nhưng cũng không biết phải làm gì bây giờ, chỉ có thể liều mạng chạy thật nhanh về phía trước.

"Thẩm Lạc, vô dụng thôi, Hắc Sơn lão yêu là Xuất Khiếu kỳ Quý Vương, ngươi và ta nếu như thế này sẽ không thể trốn thoát được." Quý mặt ngựa ở phía sau rống to.

Nó vừa dứt lời, mây vàng phía trên đỉnh đầu bọn họ đột nhiên chuyển thành màu đen kịt, ở trong mây đen cuộn cuộn kia, bỗng một bàn tay màu đen vô cùng to lớn xuất hiện, như Ngũ Chỉ sơn nhạc đè ép xuống.

Thẩm Lạc ngửa đầu nhìn lại, thì thấy bàn tay to lớn quả thật đang che trời, lấy tốc độ của bọn hắn căn bản không thể chạy ra phạm vi bao trùm của nó, tiếp tục vọt tới trước nữa cũng không có tác dụng gì.

"Chết thì chết, liều mạng. . ." Hắn quyết tâm liều mạng, đột nhiên bước chân dừng lại, xoay người một cái.

Thẩm Lạc đưa tay gỡ xuống một cây đoản thương ở trên người, lấy pháp lực quán chú vào trong đó. Sau đó một tay của hắn nắm chặt, chạy về phía trước hơi chút lẩy đà, đột nhiên vung lên, ném mạnh lên phía trên.

Trong nháy mắt, khi pháp lực rót vào trong Đoản thương, thì mặt ngoài hiện lên một vòng lửa hồng, mang theo một tiếng xé gió, giống như mũi tên bắn về phía bàn tay màu đen to lớn kia.

"Oanh" một tiếng!

Khi Hỏa diễm đoàn thương bắn trúng bàn tay lớn, thì lập tức vỡ ra.

Nhưng đoàn thương nhỏ nhỏ kia khi so sánh cùng với bàn tay lớn che trời, thì thực sự quá mức nhỏ bé, cho dù có nổ tung, cũng chỉ giống như một đoàn pháo hoa nhỏ sáng lên trong màn đêm. Nó lóe lên xong, lại lập tức tiêu tán đi.

Còn bàn tay to lớn màu đen ngay cả dừng lại một chút cũng không có, vẫn không ngừng hướng phía dưới đè tới.

"Vô dụng, ngăn không được. . ." Quỷ vật mặt ngựa đứng kế bên Thẩm Lạc, liên tục lắc đầu.

Thẩm Lạc chau mày, lại từ trên thân gỡ xuống một cây đoàn thương, lần nữa rút pháp lực vào, hóa thành hỏa diễm đoàn thương tiếp tục ném đi.

Một thương bay ra, lại tiếp tục một thương, tiếng thét liên tục rung động.

Chỉ một lúc, hắn liên tiếp lấy sáu cây pháp khí hỏa diễm đoàn thương còn lại, xem như binh khí bình thường trực tiếp ném ra ngoài.

Mặc dù Thẩm Lạc không có cách khống chế pháp khí một cách chân chính, nhưng mượn nhờ man lực và pháp lực, lại cưỡng ép quán chú lên binh khí đã phát huy ra uy lực, vượt xa phù khí tầm thường.

"Rầm rầm rầm. . ."

Trong không trung âm thanh nổ đùng không ngừng vang lên, lần lượt hỏa thương nổ tung làm uy lực chồng chất lên nhau, cuối cùng từ một đoàn pháo hoa nhỏ, đã hội tụ thành biển lửa to lớn.

Thẩm Lạc không thèm nhìn kết quả, tại trong tay áo lại tiếp tục tìm kiếm, lấy ra thanh tiểu thương dài hơn một xích, tỏa ra hàn khí bức người.

Hai tay của hắn nắm chặt tiêu thương, công pháp vô danh trong cơ thể nhanh chóng vận chuyển, toàn bộ pháp lực từ trong đan điền không giữ lại chút nào đều tuôn ra, toàn bộ quán chú vào trong đó.

Trên thanh tiêu thương óng ánh kia, bạch quang lập tức bùng lên, trực tiếp phồng lớn hóa thành một cây băng mâu dài chừng một trượng.

"Đi!"

Trong miệng của Thẩm Lạc quát lớn một tiếng, lần nữa sử dụng toàn bộ khí lực, mang băng mâu nghiêng lên phía trên ném mạnh đi.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 137: Tam Hận Quỷ Môn Quan

Băng mâu vạch phá bầu trời, lưu lại một đạo vết tích màu trắng, rất nhanh liền giao kích cùng cự thủ. Nhưng nó không như hỏa diễm đoàn thương vỡ nát ra, mà phá vỡ tầng phòng hộ bên ngoài của cự thủ, đâm vào chính giữa bàn tay.

Ngay sau đó, trên bầu trời vang lên thanh âm "Ken két" đại tác, một tầng hàn khí màu trắng lấy băng mâu làm trung tâm lan tràn ra, bao phủ cự thủ màu đen vào trong đó.

Nhưng bên ngoài cự thủ màu đen có một tầng quỷ diễm màu xanh lá cuốn một cái, liền quét sạch hàn khí, không dừng lại chút nào, tiếp tục chậm rãi đè xuống.

Thẩm Lạc thấy vậy, mặt như tro giấy, biết không tránh khỏi lại phải chết một lần. Mà thực lực Hắc Sơn lão yêu kinh khủng như vậy, dù hẳn phục sinh lần nữa, hy vọng chạy trốn cũng xa vời.

"Thôi, thôi! Hay là ta đến tiễn người một đoạn đường, cũng không uổng công người ta quen biết một trận." Đúng lúc này, quỷ vật mặt ngựa bên cạnh đột nhiên thở dài một tiếng, tiếp đó há miệng phun một cái, ở giữa lưỡi lóe lên hồng quang, từ đó bay ra hai đóa hoa nhỏ đỏ tươi, cũng ném cho Thẩm Lạc một đóa trong đó.

"Đây là. . . Người muốn làm gì?" Thẩm Lạc vô thức tiếp nhận hồng quang, ngạc nhiên hỏi.

Lấy thực lực quý mặt ngựa còn không bằng mình, chẳng lẽ còn có biện pháp tìm ra đường thoát?

Quý vật mặt ngựa liền ném hoa nhỏ màu đỏ vào trong miệng, trực tiếp nuốt xuống.

Ngay sau đó, nó giơ thẳng mặt lên trời hét dài một tiếng, trên thân chợt bộc phát ra mảng lớn hồng quang bắt mắt, khí tức và thân thể điên cuồng tăng lên không ngừng, phảng phất vĩnh viễn không có giới hạn. Thảm Lạc đứng ngoài quan sát, lập tức bay rút ra ngoài vài chục trượng, cảm thấy tê cả da đầu, toàn thân lông tơ dựng thẳng, phảng phất trước mặt không còn là một vô danh tiểu quý, mà là một đầu quý vật cự thú kinh thiên.

"A, ngươi là. . ."

Trên bầu trời bỗng nhiên truyền đến một tiếng kêu kinh ngạc, cự thủ đang đè xuống ngừng lại giữa không trung một chút.

Quý vật mặt ngựa căn bản không thèm để ý tới, ngược lại bỗng dung lấy từ trong ngực ra một cây bút lông màu đen dài hơn một xích, điểm hư không trên đỉnh đầu một cái.

Bút lông màu đen tựa như tinh thiết tạo thành, trên cán bút khắc họa từng vòng từng vòng phù văn dày đặc. Trong nháy mắt quý vật mặt ngựa điểm ra, trên ngòi bút sáng lên một mảnh hồng quang chói mắt, từng mai từng mai phù văn màu đỏ bắn ra.

Thảm Lạc liền thấy trên đỉnh đầu, tất cả phù văn hội tụ cùng một chỗ, tựa như ngưng tụ thành một thiên văn chương. Chỉ là văn tự trên đó hẳn nhận ra không đầy đủ, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy các chữ viết "Hặc quý, tru tà".

Phù văn thiên chương vừa thành, lập tức hóa thành một đạo hồng quang to lớn bay thẳng nhập không, trong trập trập tiếng vang "Ầm ầm" như sấm sét, đánh cho cự thủ màu đen liên tiếp lùi lại, rút về trong mây đen.

Thâm Lạc nhìn trợn mắt há hốc mồm.

"Câu Hồn Bút, thơ hặc quý, Câu Hồn sứ giả. . . Là người, Câu Hồn Mã Diện?" Trong bầu trời xa xa, truyền đến thanh âm Hắc Sơn lão yêu vừa sợ vừa giận, quanh quẩn không thôi.

"Câu Hồn Mã Diện?" Thâm Lạc nghe vậy, trong lòng kinh nghi một trận.

Quý vật mặt ngựa cũng không để ý tới Hắc Sơn lão yêu gầm thét, thu hồi bút lớn màu đen vào tay, bỗng nhiên vạch một cái trong hư không.

Ngòi bút trước đó đã đại phóng hồng quang, hư không vốn không có vật gì, lại bị đạo hồng quang này xé mở ra một kẽ nứt hẹp dài rộng ba thước dài hơn một trượng, từ bên trong tràn ra trập trập sương mù xám trắng.

Thâm Lạc còn không rõ xảy ra chuyện gì, liền thấy quý vật mặt ngựa kia đột nhiên nhìn mình nhếch miệng cười một tiếng, ngay sau đó nhấc chân, trực tiếp đá vào trên người hắn.

Thân hình hắn bị đá lão đảo một cái, lui ra sau ngã vào trong khe này.

Quý vật mặt ngựa kia cùng bút đen trong tay gã đồng thời sáng lên hồng quang, cả hai đồng thời như bột mịn tiêu tán ra.

Trong tai Thâm Lạc truyền đến thanh âm cuối cùng của quý vật mặt ngựa: "Hoa khô người diệt, thời gian một chén trà. . ."

Tiếp theo một cái chớp mắt, khe hở hư không biến mất không thấy, chỉ có thanh âm Hắc Sơn lão yêu nổi trận lôi đình gầm thét, còn quanh quần trong hư không, chỉ là thanh âm kia cũng càng bay càng xa, cho đến khi biến mất không thấy gì nữa.

Thẩm Lạc thì trong một trận trời đất quay cuồng, cảm thấy hoa mắt, liền nắm chặt hoa nhỏ đỏ tươi xuất hiện tại một địa phương khác.

Giờ phút này, trên hoa nhỏ hần cảm phát ra hào quang màu đỏ bao vây kỹ lấy hần. Hần đứng tại một nơi lạ lẫm có sương mù xám trắng nhàn nhạt lượn lờ. Mà trước người cách đó không xa, đứng lặng một tòa cổng chào to lớn cao hơn mười trượng, toàn thân đen kịt, lộ ra tà khí.

Vốn có ba gian tứ trụ bảy lâu, chỉ là chẳng biết tại sao bên trái đã đổ sụp một nửa, chỉ còn lại có tam trụ hai gian xem như hoàn hảo. Dưới đỉnh chớp mái cong, còn lơ lửng một cái chuông đồng to bằng đầu người.

Cổ quái là, chuông đồng kia rõ ràng theo gió lắc lư, nhưng bên trong không có nửa điểm thanh âm truyền ra.

Lông mày Thẩm Lạc nhăn lại, cẩn thận dò xét trung tâm cổng chào.

Vừa xem xét, hần không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh, chỉ thấy trên tấm biển thành linh khắc ba chữ cổ triện lớn:

"Quý Môn quan."

"Quý Môn quan. . . Đây không phải Âm Minh chi địa sao? Ta làm sao lại đến nơi này?"

Trong lòng Thẩm Lạc khiếp sợ không gì sánh nổi, trong đầu bắt giác hiện ra không ít lời đồn dân gian liên quan tới chỗ này.

Đây chính là nơi người sau khi chết mới có thể tới được.

Càng quan trọng hơn là, Câu Hồn Mã Diện làm sao lại nhận ra mình, thậm chí không tiếc hi sinh chính gã, cũng phải đưa hắn đi?

Hắn lại xem xét trên tấm bảng kia, xác định không thể nghi ngờ, trên đó viết đích thật là ba chữ to "Quý Môn quan". Mà phía dưới ba chữ to kia, còn thành linh có ba vết máu đỏ thẫm viết thành chữ "Hận" to lớn.

"Hận, hận, hận "

Ba chữ Hận hợp thành một loạt, mỗi một chữ đều là cuồng thảo bút pháp, càng về sau thế bút càng tùy ý điên cuồng, tựa hồ hận ý người viết càng ngày càng nặng. Dưới viền chữ viết có huyết dịch chảy ra từng đầu tơ máu uốn lượn, nhìn càng thêm dữ tợn đáng sợ.

"Đầu tiên là Câu Hồn Mã Diện, hiện tại lại đến Quý Môn quan, chẳng lẽ lại còn có Hoàng Tuyền Lộ?" Thẩm Lạc cảm thấy nghi hoặc, nhìn chăm chú phía sau cổng chào.

Chỉ thấy phía sau cổng chào, vậy mà thật có một con đường cát vàng lát thành, uốn lượn về phía xa, biến mất trong sương mù xám trắng. Mà hai bên đường thành linh có lẽ tẻ từng cây với đoá hoa đỏ tươi.

Hoa này chỉ có một đài hoa, trên đỉnh hoa tựa như dù, cánh hoa vòng lại như vuốt rồng, màu sắc như máu tươi ướt át, thành linh giống như đúc hoa trong tay hắn, tất cả đều là hoa Bỉ Ngạn.

Truyền thuyết trên Hoàng Tuyền lộ đi hướng Âm Minh, sinh ra một loại U Minh hoa, tên là Bỉ Ngạn, đời đời kiếp kiếp hoa không thấy lá, là phong cảnh duy nhất trên Hoàng Tuyền lộ.

"Thật là Hoàng Tuyền Lộ. . ." Ánh mắt Thâm Lạc biến đổi, thì thào nói ra.

Đúng lúc này, trong hư không trên đỉnh đầu bỗng nhiên vang lên một tiếng oanh minh ngọt ngào, trện trện tiếng gió từ trên cao truyền xuống.

Thâm Lạc lập tức ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trên bầu trời âm phong cuồng quyển, mây đen dày đặc, chính giữa có một chỗ sắc trời hơi sáng như lỗ thủng hình tròn, bốn phía nó là mây dày đặc vờn quanh, bên trong hiện ra bạch quang, nhìn phảng phất như là cả mảnh trời bị chọc ra một cái lỗ thủng vậy.

Trong lòng của hắn ần ần cảm thấy có chút không ổn, vô thức muốn rời xa nơi này, chỉ là Quỷ Môn quan trước mặt tự nhiên không thể vào.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 138: Lỗ Thủng Của Mê Vụ

Thẩm Lạc lục lợi trên người một hồi, thì phát hiện đan dược và kim thẳng mà lần trước lấy được từ trên người của Yêu Hồ và Ngô thống lĩnh đều còn, làm trong lòng hơi chút yên tâm.

Hắn xoay người lại, ánh mắt nhìn quanh bốn phía, phát hiện trong tầm mắt đều là sương mù màu xám trắng xóa, cũng không biết thông đi nơi nào.

Hắn suy nghĩ một chút, liền giơ chân lên, quay lưng về phía Quỷ Môn quan rồi đi tới.

Thẩm Lạc đi một hơi ra hơn trăm trượng, thì phát hiện sương mù trước mắt càng ngày càng dày, âm phong ở bốn phía cũng trở nên lạnh thấu xương.

Trong lòng của hắn có chút bất an, trong lòng vẫn nhớ đến câu truyền âm cuối cùng của Quỷ vật mặt ngựa "Thời gian một chén trà", bèn dứt khoát bước một bước dài, chạy như điên.

Nhưng dù hắn có chạy, tình huống chung quanh chẳng những không khá hơn, mà càng ngày càng trở nên nghiêm trọng. Đến cuối cùng, trước mắt đã hoàn toàn không cách nào thấy được gì nữa, bên tai cũng chỉ còn lại tiếng gió nghẹn ngào không thôi.

Ngay khi Thẩm Lạc cho rằng đã không cách nào lao ra được Bạch ngọc sách, thì sương mù trước người đột nhiên tản ra hết, trong nháy mắt tiếng

gió cũng biến mất. Thân thể hắn khẽ buông lỏng, chạy ngã ra mấy bước phía trước, thân hình mới có thể đứng vững.

Thẩm Lạc còn không kịp cao hứng, ngẩng đầu lên xem, thì phát hiện mình đang đứng tại phía trước một cổng chào không trọn vẹn. Phía trên tấm biển tàn phá đó, còn viết ba chữ to "Quý Môn quan", phía dưới lại có ba chữ "Hận" màu đỏ thẫm, nhìn thấy mà giật mình.

"Lại trở về!"

Chân mày của Thẩm Lạc nhăn lại, còn không kịp nghĩ chuyện gì xảy ra, liền phát hiện đóa Bỉ Ngạn Hoa trong tay đột nhiên có từng điểm sáng màu đỏ nhỏ đang từ từ bay ra, trông giống như lúc đốt lửa xong còn sót lại tro tàn.

Theo những điểm sáng này không ngừng phiêu tán biến mất, hồng quang trên Bỉ Ngạn Hoa hồng cũng càng ngày càng yếu, nhan sắc dần trở nên ảm đạm, như muốn khô héo chết đi.

"Hoa khô người chết, thời gian chỉ một chén trà. . ."Lúc này Thẩm Lạc mới chợt hiểu ra.

Ánh mắt của hắn nhìn xuyên qua cổng chào, lại nhìn thoáng qua sương mù mờ lung của Hoàng Tuyền Lộ, quyết tâm liều mạng, nhằm hướng của Quý Môn quan chạy tới.

Nếu đường lui không có, cũng chỉ có thể xông thẳng về phía trước, coi như con đường phía trước có nguy hiểm, cũng tốt hơn là ngồi ở đây chờ chết!

Thẩm Lạc vừa bước qua nền đá đen bên dưới cổng chào, bỗng nhiên thân thể hướng về phía trước nhảy chồm tới, để tiến vào bên trong quý môn quan.

Nhưng ngay lúc này, một lần nữa dị biến phát sinh!

Bỗng nhiên ba chữ “Hận” dưới tám biển Quỷ Môn quan sáng lên, phía trên mỗi chữ đều tản ra một cỗ khí tức khủng bố đến cực điểm. Thẩm Lạc vừa mới đến gần, liền bị một cỗ cự lực vô hình va chạm, đụng bay trở về.

Thẩm Lạc ngã lui lại, cúi người chống tay trên mặt đất, thân hình mới có thể đứng vững.

Hắn chỉ cảm thấy lồng ngực khí huyết cuộn cuộn, một cỗ suy nghĩ điên cuồng khát máu, không ngừng chui vào trong đầu. Hắn vội vàng vận chuyển công pháp vô danh, đưa pháp lực lên đỉnh đầu, mới xua tan ý niệm tà ác kia.

Thẩm Lạc nhìn thoáng qua Bỉ Ngạn Hoa trong tay, phát hiện cánh hoa đã hiện ra vẻ khô héo, chỉ có nhụy và hoa còn chút ít màu đỏ. Hắn liền cắn răng, một lần nữa vọt tới phía trong của cổng chào.

Chỉ thấy quanh thân hắn lóe lên một tầng lam quang mỏng manh, một thân pháp lực toàn bộ điều động, hướng về phía trước đụng tới.

Ngay sau đó, ba chữ "Hận" kia một lần nữa đỏ lên như máu, một cỗ cự lực càng cường đại hơn lúc trước hiện ra, hung hăng đụng vào trên người Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc kêu lên đau đớn, ánh sáng màu lam quanh thân bị chấn động mất đi, cả người cũng ném bay ra xa.

Hắn ở giữa không trung còn chưa kịp rơi xuống, thì Bỉ Ngạn Hoa trong tay đã hoàn toàn khô héo.

Sau khi đóa hoa hóa thành bột mịn tiêu tán, tầng hồng quang luôn bao phủ Thẩm Lạc cũng hoàn toàn biến mất, bỗng nhiên âm phong quỷ vụ ở

bốn phía đều tụ lại quanh hắn. Nó hóa thành một vòng xoáy to lớn màu xám trắng, rồi bao phủ cả người vào bên trong.

Không có hồng quang che chở, quỷ vụ nhiễm tại một mảnh góc áo trên người hắn, thì góc áo kia liền nhanh chóng biến thành màu xám trắng. Sau đó nó biến thành tro tàn, rồi bị âm phong thổi tan.

Thẩm Lạc thấy thế, lập tức kinh hãi, ngửa đầu nhìn lỗ thủng to lớn trên bầu trời kia.

"Thử lại một lần nữa!"

Hắn bắt đầu dĩ thử dài một tiếng, trong nháy mắt khi rơi xuống đất, pháp lực toàn thân đều quán chú vào hai chân, rồi hướng lên phía trên nhảy tới.

Chỉ nghe một thanh âm "Phanh" vang lên, như có một đoàn khí lưu tại dưới chân hắn nổ tung.

Thân hình Thẩm Lạc xông thẳng vào không trung, một đầu đâm vào trong lỗ thủng.

Trong lỗ thủng dường như có vòng xoáy, đồng thời cũng sinh ra một cỗ lực hút không kém, kéo hắn vào trong.

Thẩm Lạc chỉ cảm thấy thân thể mình chợt nhẹ, đã mau chóng bay ra, xuyên qua lỗ thủng.

Sau khi thân hình rơi xuống đất, dưới chân giẫm tại trên một khối đá tròn, hơi lão đảo một chút, lập tức nghe một tiếng vang nhỏ "Két" .

Hắn vội nhìn xuống chân, thì phát hiện thứ mình vừa mới dẫm lên cũng không phải là đá tròn, mà là một xương đầu người. Nó dường như đã chết quá lâu, nên bị hắn vô tâm dẫm lên thì vỡ nát dễ như trở bàn tay.

"Thứ lỗi thứ lỗi a dịch tại bạch ngọc sách. . ." Thảm Lạc áy náy nói ra, vội vàng lui về phía sau một bước.

"Két", lại là một tiếng vang nhỏ.

Thảm Lạc quay đầu nhìn lại, dưới chân thành linh lại có một đoạn xương ống chân bị hấn đập gãy.

Lông mày hấn nhíu lên, nhìn quanh bốn phía, lập tức cảm thấy tê cả da đầu.

Trong sương mù mịt mờ ở bốn phía, ánh mắt của hấn chỉ có khả năng nhìn thấy trong phạm vi không quá mười trượng, mà trong phạm vi này, đều là xương khô màu trắng đầy đất.

Trong đó có Nhân tộc, cũng có dã thú, phần lớn trộn lẫn cùng nhau, chỉ một số ít còn duy trì hình dạng vốn có. Mà tại khu vực sương mù mịt mờ đang dần biến mất kia, tựa hồ bạch cốt ngày càng nhiều.

Thảm Lạc trở lại phương hướng cách đó không xa, thì phát hiện lỗ thủng khi trước hấn trốn ra vẫn còn tồn tại, nhưng chỉ còn lớn khoảng mười trượng, cùng lúc trước khác nhau một trời một vực.

Hấn chợt nhớ tới tình hình lúc nãy ở Quý Môn quan, vẫn cảm thấy khiếp sợ, nên giờ phút này đương nhiên sẽ không lại gần lỗ thủng kia.

Bốn phía toàn là sương mù nồng nặc, Thảm Lạc cũng nhìn không ra nên đi đâu cho tốt.

Khi còn đang do dự, hấn liền nghe một trận âm phong phát ra âm thanh, "Ô ô" rung động, giống như nữ tử đang khóc rờn. Bạch cốt dưới chân bị dẫm nát kia, khi gió thổi qua, thì như bột phấn, bay về phía trước dịch tại bạch ngọc sách.

Thẩm Lạc khẽ cau mày, sau một phen tính toán, liền đi về theo hướng âm phong vừa thổi.

Trong cánh đồng bát ngát mênh mông, Thẩm Lạc chậm rãi từng bước đi tới. Mặc dù hắn đã tận lực tránh né, nhưng thỉnh thoảng vẫn dẫm lên bạch cốt, phát ra từng tiếng âm thanh xương vỡ.

Cũng không biết đã đi được bao lâu, Thẩm Lạc nhíu mày lại, chỉ cảm thấy sương mù phía trước dần trở nên mờ nhạt đi.

Tinh thần hắn hơi chấn động một chút, lại đi về trước một khoảng cách nữa, thì sương mù dần biến mất, ánh mắt lập tức trở nên trống trải.

Lúc này hắn mới phát hiện chính mình đang đứng tại trên một sườn núi, đối diện là một khe núi, ở đó có một ngọn núi xanh biếc cao vút trong mây, thế núi nguy nga hùng vĩ.

Thẩm Lạc quay đầu nhìn lại, sau đó dọc theo dốc núi đi về phía dưới, lúc đi đến trên nửa đường, chợt nghe trên bầu trời truyền đến một âm thanh tê minh giống như của loài chim.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 139: Chống Cự Yêu Thú Tập Kích

Hắn vội ngửa đầu nhìn lên, liền thấy trên bầu trời có một con chim to lớn bay lượn vòng qua, hai cánh mở rộng ra chừng ba bốn trượng, toàn thân lông vũ đen nhánh tỏa sáng, trên thân tản ra nhàn nhạt sương mù màu đen, tựa hồ là một đầu yêu vật.

Không đợi Thẩm Lạc nhìn thật kỹ, chim kia liền giang hai cánh ra, cực nhanh lao xuống một khe núi, rất nhanh biến mất trong tầm mắt của hắn.

Thẩm Lạc cảm thấy kỳ quái, liền bước nhanh, đuổi theo hướng chim kia lao xuống.

Hắn một đường đuổi tới phía trước gần trăm bước, chợt nghe phía trước mơ hồ có tiếng dã thú gào thét và trện trện thanh âm kêu rên.

"Có người!"

Thẩm Lạc nói thầm một tiếng, thân hình nhảy lên, gia tốc vọt tới hướng khe núi.

Càng tới gần, các loại thanh âm kêu khóc cùng tiếng thú gào càng lớn.

Khi hắn đi tới giữa sườn núi không sai biệt lắm, rốt cuộc nhìn thấy trong khe núi kia có một thôn trại xây dựng dựa lưng vào núi.

Quy mô thôn trại không lớn, chung quanh tựa như xây từng vòng từng vòng công sự phòng ngự, lấy từng cây cối tráng kiện, vót nhọn đỉnh, đâm

song song cùng nhau, dựng thẳng thành hàng rào gỗ kiên cố.

Những hàng rào gỗ này vây lên thành tường cao chừng hai trượng, sát bên trong tường xây một vòng đài cao, phía trên cách mỗi mấy bước lại đứng một thanh niên Nhân tộc mặc vải bố áo thô, tay đang cầm cung tiễn và trường mâu, không ngừng kích xạ ra phía ngoài.

Bên ngoài hàng rào gỗ, có mười mấy đầu viên hầu lông xám cao bằng người thường, thể phách lại cường tráng gấp mười lần thường nhân. Trong đó vài đầu tay cầm hòn đá, ném mạnh về đầu tường hàng rào. Mỗi một lần đá rơi đều phát ra tiếng vang âm âm, lực đạo to lớn làm cho người líu lười.

Một bên khác trong hàng rào tường vây, khám hai phiến cửa gỗ nặng nề được sắt lá bao quanh. Phía trước cũng tụ tập vài con viên hầu, nắm trong tay từng cây thạch bồng thô to, hai tay luân chuyển không ngừng đập mạnh vào cửa.

Trên cửa trại có người thấy cửa gỗ bị nện rung mạnh không thôi, thấy sắp chống đỡ không nổi, liền hô người ra, dùng trường mâu trong tay đâm mãnh liệt xuống phía dưới, ý đồ ngăn cản viên hầu kia.

Nhưng gã vừa mới ló đầu ra, liền bị một khối đá bay vụt đến nện trúng đầu. Lúc này óc vỡ toang, thân thể nghiêng một cái, từ đầu tường ngã xuống.

Viên hầu tụ tập trước cửa thấy thế, cũng không đoái hoài tới việc tiếp tục phá cửa nữa, nhao nhao nhảy tới tranh đoạt. Thi thể của người kia liền bị bọn chúng người một tay ta một cước kéo căng, mắt thấy là sẽ vỡ ra.

Đúng lúc này, trên đầu tường hàng rào, bỗng nhiên xuất hiện một nữ tử tóc tím bận áo giáp thô.

Hai tay nàng nhanh chóng kết ấn vung lên. Trong hư không bỗng có một trận tiếng rít vang lên, một đoàn hoả cầu xích diễm to bằng đầu người từ trên trời giáng xuống, nện xuống đám viên hầu lông xám kia.

Những súc sinh kia tựa hồ cũng biết hỏa cầu này lợi hại, nhao nhao buông tha thịt tươi, tránh né ra.

Xích diễm hỏa cầu đập trúng bộ thi thể kia, lập tức dâng lên một ngọn lửa, nuốt sống vào.

Thấy vậy, viên hầu kia càng thêm hung ác, lần nữa đập mạnh tới cửa trại, viên hầu còn lại thì nhao nhao ném mạnh đá về hướng nữ tử.

"Có tu tiên giả. . ."

Thẩm Lạc hơi chần chờ, ngưng thần nhìn lại nữ tử, phát hiện nàng này dung mạo non nớt, vẫn là bộ dạng thiếu nữ. Một thân giáp đã bị tàn phá chỗ cánh tay và bắp chân, ở đó bao lấy một tầng vải trắng, phía trên mơ hồ nhìn thấy vết máu khô đã biến thành màu đen.

Đúng lúc này, một tiếng chim tê minh bỗng nhiên ở trên không vang lên.

Thẩm Lạc ngẩng đầu nhìn lên, liền thấy trên bầu trời lượn vòng ba, bốn con chim khổng lồ giống như lúc trước hẳn thấy. Chúng lượn trên không thôn trại một vòng, sau đó đột nhiên nhao nhao phóng xuống, vượt qua hàng rào gỗ, nhào xuống thôn dân phía dưới.

Các thanh niên trên tường rào thấy thế, nhao nhao giương cung cài tên, bắn ra từng mũi tên về phía chúng.

Mũi tên phá không bay đi, tốc độ nhìn như không chậm, nhưng bay đến trước người ba con cự điều, lại bị hai cánh cự điều mang theo cuồng phong

cuốn một cái, lập tức mất đi sự chính xác, đúng là không có mũi nào bắn trúng.

Chỉ thấy những cự điều kia bay xuống trong thôn, trực tiếp va sập từng tòa gạch mộc nhà tranh. Bản dịch tại bạch ngọc sách. Chúng dùng mỏ mổ, trao câu, bắt lấy những lão ấu giấu kín trong nhà ra.

Trong lúc nhất thời tiếng kêu sợ hãi, kêu thảm liên tục.

Bên đường trong thôn, một ít người gầy còm áo rách quần manh, ngồi yên bên cạnh tường nhà đổ sập, cũng không né tránh, cũng không động đậy, trong hốc mắt hăm sâu là một mảnh vắn đục, trong ánh mắt hoàn toàn không có sinh khí, phảng phất đã là một bộ tử thi.

Cũng có lão phụ tập tễnh chạy, bước chân hư thoát, chạy được hai bước liền ngã nhào xuống đất, ngay cả khí lực gượng đứng dậy cũng không có, một đôi mắt sớm đã khô cạn, ngay cả nước mắt cũng không chảy ra.

Ba con cự điều bay ra hàng rào bên ngoài, lập tức há miệng buông trào, ném người già trẻ em bắt được xuống dưới mặt đất, khiến cho họ đầu rơi máu chảy.

Những viên hầu lông xám kia thấy thế, nhao nhào nhào xông tới phía trước, rất nhanh liền xé rách nuốt chửng sạch sẽ những người này.

Những súc sinh này ăn thịt người xong, tựa hồ càng thêm hưng phấn, càng thêm ra sức công kích thôn trại. Mà những cự điều kia cũng nhao nhao vỗ cánh, lại nhào vào phía trong thôn.

Trong đó một con cự điều bay qua trên không một gian nha tranh ở trung tâm thôn trại, hai cánh khê vỗ, cuốn lên cuồng phong liền hất tung toàn bộ nóc nhà.

Trong nhà truyền đến một trận tiếng kêu sợ hãi, bên trong lại có mười ba mười bốn hài đồng khoảng tám chín tuổi, tất cả đều run lẩy bẩy chen chúc ở một góc tường trong nhà, trên mặt treo đầy nước mắt, trong mắt đều là vẻ sợ hãi.

Cự điều thấy thế, hưng phấn kêu lên một tiếng bén nhọn, lập tức lao xuống dưới bọn nhỏ.

Lúc này, một lão ầu tóc trắng mặt mũi nhăn nheo bỗng nhiên từ bên cạnh lao đến, trong tay nắm chặt một cây chổi đầu gỗ, giống gà mái bảo vệ con, ngăn những hài tử kia sau lưng.

Song trào cự điều như câu, bay xuống, mắt thấy là sẽ bắt lấy lão ầu.

"Ầm" một tiếng vang thật lớn!

Một viên xích diễm hỏa cầu đột nhiên từ trên cao rơi nghiêng xuống, đập vào trên lưng cự điều.

Cự điều gào thét một tiếng, bị đánh bay chéo ra ngoài, va thẳng làm sụp một vách tường, bị đá vụn vùi lấp vào.

Trên đầu tường hàng rào, sắc mặt thiếu nữ tóc tím kia tái nhợt, chậm rãi thu tay về, nhìn về phía lão ầu và bọn nhỏ ở góc tường, đưa ra một khuôn mặt tươi cười.

Chỉ là nụ cười của nàng vẫn chưa hoàn toàn mở ra, phía sau lưng liền bị một khối đá bắn nhanh tới đập trúng, cả người mất thăng bằng từ trên đầu tường ngã nhào ra ngoài, ngã xuống đất, thổ huyết không thôi.

Đầu tường không có nàng hỗ trợ trấn giữ, những thanh niên trai tráng kia lập tức bị viên hầu dùng tảng đá áp chế gắt gao, căn bản ngay cả đầu

cũng không dám ló ra. Mà trước cửa trại vài con viên hầu nện càng thêm khùng bố.

Hai phiến cửa trại dãi dầu sương gió kia, rớt cuộc chống đỡ không nổi, mắt thấy là sẽ nứt toác ra.

Cửa này vừa mở, nơi này nhất định trại phá người vong.

Thiếu nữ tóc tím cố nén toàn thân đau nhức kịch liệt, giãy dụa đứng dậy, muốn tiến đến cửa trại bên kia.

Lúc này nàng thụ thương không nhẹ, bước đi có chút bất ổn, may may không chú ý tới sau lưng. Cự điều bị nàng đánh ngã đã từ trong đồng đá vụn đứng lên, hai cánh vỗ một cái, liền bay nhào qua phía nàng, một cái mỏ nhọn như cái chùy đâm tới sau đầu nàng.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 140: Thôn Trường Thọ

Ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc, trong tầm mắt mơ hồ của thiếu nữ, bỗng nhiên xuất hiện một nam tử hình dáng xa lạ. Thân hình hơi cao kia vượt qua hàng rào của bờ tường, trong tay nắm lấy thanh trường mâu, ném mạnh về phía nàng.

Thiếu nữ theo bản năng muốn tránh né, chợt phát hiện tốc độ bay của trường mâu so với phán đoán của nàng thì nhanh hơn nhiều, "Vèo" một cái, liền bay sát qua tai của nàng.

Phía sau của nàng truyền đến một tiếng kêu nhỏ, thì ra đầu của cự điều đã bị trường mâu xuyên qua, dán chặt trên mặt đất.

Thiếu nữ lau đi vết máu trên mặt, mới có thể nhìn rõ bộ dạng của người kia, là thanh niên có khuôn mặt thanh tú.

Nam tử tất nhiên chính là Thẩm Lạc, thiếu nữ trước mắt kia rõ ràng bộ dáng thê thảm lại còn cố gắng mỉm cười với mình. Làm trong lòng hắn rất là xúc động, nhiệt huyết có chút dâng trào.

"Người hãy nghỉ ngơi một lát, những súc sinh kia giao cho ta." Thẩm Lạc nói.

Vừa dứt lời, hai đầu cự điều khi thấy đồng bạn mình chết đi, thì hung tính đại phát, lập tức nhào xuống, hai đôi móng vuốt một trái một phải, đồng thời nhắm cổ của hắn vồ tới.

Thẩm Lạc cũng không sợ chút nào, hai tay phân biệt đón đỡ vuốt của cự điều, một tay thì nắm cổ của chúng vận chuyên pháp lực, quăng xuống mặt đất.

Không đợi hai con cự điều giãy dựa đứng dậy, Thẩm Lạc đã lao tới, hai chân đạp thật mạnh trên đầu, làm cả hai đều mất mạng.

Sau đó, hắn đột nhiên xoay qua, chạy về phía trước lấy đà mấy bước, pháp lực trong cơ thể vận chuyên, thân hình lại vượt qua tường cao, ra bên ngoài thôn trại.

Đám viên hầu thấy Thẩm Lạc, thì tưởng là đồ ăn do cự điều quăng tới, nên tranh nhau đi qua.

Thẩm Lạc vội sờ lên lưng, mới nhớ băng thương hay hỏa thương, đều đã hủy ở trên tay của Hắc Sơn lão yêu. Hiện giờ hắn cũng chỉ còn pháp khí kim thẳng, đang quán bên hông.

Nhưng hắn lại không có chút bối rối, vì trước đó đã phát hiện, những viên hầu lông xám hay cự điều đang bay trên trời kia, chẳng qua là Yêu thú cấp thấp nhất vừa mở ra một chút linh trí. Thậm chí chúng còn thua tên thủ hạ Thủ Yêu của Yêu Hồ lúc trước, nên căn bản không phải đối thủ của hắn.

Thế là, trong lòng hắn yên lặng nhớ lại một lần khẩu quyết của "Thanh Dương Thủ", thủ đưa dương cương chi khí vận chuyên khắp cơ thể, sau đó dùng phương pháp vận khí, dẫn dắt vào hai tay.

Chỉ thử một lần, mà trên hai bàn tay hắn lập tức sáng lên thanh quang, phòng lớn lên gấp đôi so với bình thường.

Lúc này, một con viên hầu vừa lao đến gần, một quyền đập tới, Thẩm Lạc nghiêng người nhẹ nhõm tránh được, sau đó bàn tay khê đập vào trên đầu của nó.

Viên hầu ngay cả tiếng kêu thảm cũng không thể phát ra, trên đầu liền lồm xúống một cái hồ to, thân thể mềm nhũn, ngã xúống.

Ngay sau đó, lại có hai con viên hầu lao tới, vung thạch bồng đập về phía hấn

Thảm Lạc dùng 2 tay đón đỡ, dễ dàng mang hai cây thạch bồng đập nát, rồi chụp lấy đầu của hai con viên hầu, đập mạnh vào nhau.

"Phanh" một thanh âm vang lên, hai chiếc đầu khi đồng thời vỡ nát.

Những viên hầu này rất hung hấn nhưng cũng không quá ngu. Sau khi chúng nhìn thấy cảnh vừa nãy liền sợ hãi, cuống cuồng chạy đi.

Thảm Lạc vừa mới học được Thanh Dương Thủ, sao có thể buông tha cơ hội tốt để thử nghiệm như vậy được hấn lập tức chủ động đuổi theo, một mình xông vào trong bầy khi, trái một quyền phải một chưởng, sau mấy hơi thở đã giết chết bốn năm đầu viên hầu.

Đám người trên đầu tường, cố gắng lắm mới dám thò đầu ra ngoài nhìn, lại bị cảnh tượng trước mắt làm cho khiếp sợ.

"Thần Tiên, là Thần Tiên. . ."

"Thần Tiên trên núi trở về, bọn họ đã trở về. . ."

"Trời xanh có mắt, Trường Thọ thôn của chúng ta tại Bạch ngọc sách. . . Được cứu rồi. . ."

Không biết là ai nói trước, đám người trên đầu tường bỗng nhao nhao kích động hô to lên.

Thảm Lạc đang truy sát hơn trăm bước, mới dừng lại, viên hầu kia cũng chỉ còn lại ba bốn con, hốt hoảng trốn.

Khi hấn trên đường trở về thôn trại, mới chú ý tới bên ngoài tường trại, tại giữa mấy mảnh rừng trúc khô héo thưa thớt, còn có vài mẩu ruộng cần cỗi. Nhưng mạ lúa đã nửa chết nửa sống, cũng bị viên hầu giẫm đạp gần hết.

Thẩm Lạc đi tới cửa, hai cánh cửa trại lung lay sắp đổ kia từ từ mở ra, bên trong lục tục ngo ngoe đi ra gần trăm người, nam nữ già trẻ đều có. Từng người quần áo đều tả tơi, thần sắc rã rời, nhìn giống như một đám dân tị nạn.

Lông mày của Thẩm Lạc cau lại, đi tới trước mặt mọi người, đang muốn mở miệng nói chuyện, thì hơn một nửa người dân trong thôn lại "Phân phật" một tiếng, đồng loạt quỳ xuống xuống.

"Đa tạ tiên sư cứu mạng. . ."

"Tiên sư đại từ đại bi. . ."

Trong âm thanh của sự cảm ơn, còn kèm theo cao tiếng khóc to nhỏ, những người này đã sống sót sau tai nạn nên khó mà tự kiềm chế, chỉ lát sau liền biến thành âm thanh khóc lóc kể lể của cả tập thể.

Thẩm Lạc gặp thấy vậy, có chút sững sờ.

Tuy hấn đã trải qua mấy lần mộng cảnh, cũng đụng phải không ít sự tình ly kỳ, nhưng đây là lần thứ nhất gặp được cục diện này.

"Khóc đi, đều khóc đi. . . Vô dụng, đều không làm gì được. . ." Lúc này, một thanh âm có chút điên khùng, bỗng nhiên từ sau lưng đám người vang lên.

Thẩm Lạc theo tiếng la nhìn lại, thì thấy một lão già đầu hói cõi trần, toàn thân dơ bẩn, đang thất tha thất thểu từ phía sau đám người chạy ra.

Trong miệng lão lại lặp lại câu "Vô dụng, đều phải chết" .

Người kia đi đến trước mặt Thẩm Lạc, nhìn hắn chăm chăm, bỗng nhiên cười "Hắc hắc". Sau đó lão duỗi tay, chỉ vào Thẩm Lạc nói: "Người cũng phải chết, hắc hắc. . ."

Nói xong, lão già liền tới bên Thẩm Lạc lượn quanh một vòng, trong miệng cất tiếng cười to, lão đảo, chạy về phía trong thôn.

Đám người quỳ trên mặt đất đối với việc này, giống như đã quen, vẫn khóc sụt sùi nói tạ ơn. Họ nhìn Thẩm Lạc bằng ánh mắt như nhìn thấy Thần Minh cứu thế, trong mắt tràn đầy sự hi vọng.

Còn những người đứng sau lưng đám người, không có quỳ xuống, thì từng người mặt đều xanh lại, thần sắc đờ đẫn, nhìn không khác gì xác chết biết đi.

"Tất cả mọi người đứng lên rồi nói." Thẩm Lạc lấy tay sờ gãi đầu, chân tay luống cuống nói.

Đám người không ai đứng dậy, cũng không có người trả lời, vẫn như cũ duy trì cục diện hỗn loạn.

"Trước tiên đừng khóc nữa, ai có thể nói cho ta biết thôn này xảy ra chuyện gì, các người rốt cuộc gặp phải chuyện gì ở bạch ngọc sách?" Thẩm Lạc có chút buồn bực, thềm vận pháp lực, quát to một tiếng, lập tức lấn át tất cả tiếng khóc của mọi người.

Đám người nghe vậy, thì âm thanh khóc lóc kẻ lẻ mới dần dần nhỏ xuống.

Lúc này, một tên đàn ông đen thui vừa nãy canh giữ ở trên tường, ngẩng đầu nhìn quanh nơi xa một chút, vừa nhìn về phía Thẩm Lạc nói.

"Xin hỏi tiên sư, chỉ ngài xuống núi thôi sao?" Thần sắc gã có chút khấn trương hỏi.

Thẩm Lạc nghe vậy, có chút không rõ ràng cho lắm, đang muốn mở miệng nói chuyện, liền nghe một thanh âm nữ tử mang theo vẻ mệt mỏi từ trong thôn truyền đến:

"Tất cả mọi người đừng chặn ở cửa, trước hết để cho vị đạo hữu từ trên núi xuống này vào thôn đã."

Các thôn dân nghe thiếu nữ nói, lúc này mới nhao nhao đứng dậy, tự giác tránh ra một con đường.

Thẩm Lạc theo con đường đó hướng vào phía trong nhìn lại, thì thấy tên thiếu nữ tóc tím lúc trước, tay chống một cây trường mâu, đang từ trong thôn chậm rãi đi tới.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 141: Thôn Xóm Hoang Vu

Vết thương trên người thiếu nữ đã băng bó đơn giản, sắc mặt tái nhợt, bất quá ánh mắt vẫn như cũ sáng tỏ, khác biệt với tất cả những người chung quanh.

"Đạo hữu mặc dù giúp chúng ta đánh lùi những súc sinh này, nhưng khó đảm bảo không có Yêu thú mới lại đánh tới. Thanh Ngu đại ca, người dẫn mọi người đi sửa chữa lại cửa trại cho tốt đi, À. . . Chôn cất thi thể phía ngoài luôn. Ngọc tâu, người và La thâm cùng đi làm thịt những cự điều kia, làm cơm canh cho mọi người, chúng ta cũng đã lâu không ăn mặn rồi, còn lại đều ướp muối đi." Thiếu nữ quay đầu nói.

"Vâng." Tên hán tử đen kịt lúc trước tra hỏi kia, gọn gàng đáp.

"Anh Lạc, cứ yên tâm, giao cho chúng ta." Hai phụ nhân khoảng ba bốn mươi tuổi lau mặt, vội vàng nói.

Thâm Lạc nhìn thấy nàng này rõ ràng thương thế không nhẹ, nhưng ý cười trên mặt không giảm, đồng thời cũng không phải loại ý cười miễn cưỡng kia, mà là phát ra từ nội tâm chân thành, nhìn có chút xinh đẹp động lòng người, khiến cho người nhìn thấy liền cảm thấy sáng khoái.

Thôn dân được nàng cảm nhiễm, tiếng khóc rất nhanh đã ngừng lại, nhao nhao tản ra, đi hỗ trợ thu thập một mảnh hỗn độn của thôn trại.

"Vị đạo hữu này, mời đi theo ta." Lúc này Anh Lạc mới quay đầu, nhìn Thâm Lạc nói.

Thẩm Lạc khẽ gật đầu, đi theo thiếu nữ, chậm rãi đi qua đám người.

"Người thật là thần tiên trên Phương Thốn sơn sao? Vì sao giờ mới đến? Tại sao chờ trọng phu nhi tử ta chết mới đến?" Chờ bọn hắn đi đến trước mặt, một phụ nhân trung niên sắc mặt tiêu tụy tựa ở cạnh cửa bỗng nhiên mở miệng, dùng giọng chất vấn hỏi.

Thẩm Lạc dừng chân lại, vô thức muốn mở miệng nói rõ, nhưng nhìn thấy Anh Lạc âm thầm liếc mắt ra hiệu một cái, lời đến khóe miệng liền nuốt vào.

"Đạo hữu này đương nhiên là từ trên Phương Thốn tới, nếu không sao có thể ngay thời khắc nguy nan nước lửa, cứu chúng ta một mạng?" Anh Lạc nhìn về phía phụ nữ trung niên, nói.

"Thật là thần tiên Phương Thốn sơn . . ." Đám người nghe vậy, lập tức có người hét to lên.

"Quá tốt rồi, thật là thần tiên trên Phương Thốn sơn . . ."

"Lần này được cứu rồi!"

Những người khác cũng cao hứng theo.

Thẩm Lạc khẽ nhíu mày, trong lòng có chút kỳ quái, chính mình có phải tu sĩ Phương Thốn sơn hay không, đối với những người này có gì khác nhau?

Lúc này, hắn bỗng nhiên phát giác được một ánh mắt băng lãnh, vội vàng nhìn lại trong cửa trại, liền thấy lão ẩu tóc trắng lúc trước dùng tính mệnh bảo hộ bọn nhỏ kia đang đứng ở bên trong, một mặt hồ hững nhìn hắn chằm chằm, tựa hồ nửa điểm cũng không vui mừng như những người khác.

Ở bên cạnh còn đi theo mười mấy hài đồng tám chín tuổi, tất cả đều nhút nhát lộ đầu ra, đánh giá Thẩm Lạc.

Hốc mắt lão ầu hãm sâu, ánh mắt ảm đạm. Thẩm Lạc thấy toàn thân không thoải mái chút nào.

Anh Lạc cũng chú ý tới ánh mắt Thẩm Lạc, cũng nhìn lại phía cửa trại bên kia. Tiếp đó Thẩm Lạc nhìn thấy ánh mắt lão ầu kia dừng trên người Anh Lạc một lát, tựa hồ trao đổi cái gì, sau đó không nói một lời mang bọn nhỏ rời đi.

Lúc này Thẩm Lạc mới đi theo Anh Lạc xuyên qua cửa trại tiến vào trong thôn, chợt cảm thấy một cảnh hoang vu.

Trong thôn phòng ốc dày đặc mà tán loạn. Tới gần cửa trại, đa số phòng ốc đều đã rách nát sụp đổ, trên tường đất tàn phá mọc lên rêu xanh đen, trên góc cửa sổ đứt gãy lờ mờ có thể nhìn thấy vết tích giấy trắng dán nơi đó.

Một trận gió thổi qua, cuốn lên đầy bụi đất, trên nóc nhà còn thừa không nhiều bông cỏ, cũng theo đó bay lên giữa không trung.

Thẩm Lạc phát phát tay, đuôi mớ bụi đất bay tới trước người, chậm rãi từng bước theo sát Anh Lạc đi vào trong thôn.

Anh Lạc một mực không nói một lời, Thẩm Lạc cũng không mở miệng, ánh mắt nhìn bốn phía, đánh giá toàn bộ thôn.

Chỗ đi qua, ven đường không có cây cối xanh tươi, nhìn thấy đại đa số đều là cây du liễu đã chết héo, vỏ cây đều bị bóc đi, chỉ còn lại thân cây trụi lủi, vụn vẹo đứng ở một bên.

Vừa rời ngay cửa ra vào thôn "Náo nhiệt" qua đi, trong thôn liền quay về yên tĩnh, chung quanh chỉ còn lại tiếng gió trầm thấp, cùng không biết tiếng

khóc nức nở từ chỗ nào bay tới, không khí thập phần kì mẩn.

Hai người vòng qua một chỗ phòng ốc đồ sộ, đang muốn tiếp tục đi tới phía trước, Thẩm Lạc bỗng nhiên nhíu nhíu mày, nhìn lại phía sau lưng, liền thấy một thân ảnh gầy gò thấp bé cuống quýt núp ở một bên.

"Trần Quan Bảo." Anh Lạc cũng phát hiện có người đi theo, kêu một tiếng.

Tiếp theo, một tiểu nam hài mặc áo xanh cũ nát, thần sắc có chút ngập ngừng đi tới.

Thẩm Lạc có mấy phần ấn tượng với nam hài thanh tú trước mắt, trước đó tựa hồ đứng bên cạnh lão ẩu kia.

"Anh tử tử." Hai cánh tay nam hài thanh tú giấu ở phía sau, đi đến bên cạnh Anh Lạc, thấp giọng kêu lên.

"Trần Quan Bảo, người theo tới đây làm gì?" Anh Lạc nhẹ giọng hỏi.

Nam hài thanh tú nghe vậy, ngẩng đầu nhìn về phía Thẩm Lạc, hơi dừng lại một chút, giống như tự tăng lên dũng khí, mới quay về phía Thẩm Lạc nói: "Thần Tiên ca ca, ca có thể dạy ta học tập pháp thuật không? Ta cũng muốn giống Anh tử tử đánh yêu quái, bảo vệ thôn!"

Thẩm Lạc nghe vậy có chút động dung, ánh mắt quan sát kỹ trên mặt Trần Quan Bảo.

Hắn phát hiện nam hài này nhìn có vẻ gầy yếu, ánh mắt lại rất kiên định, trong mắt sáng quang mang, rất nhiều người lớn trong thôn đều không có.

Chỉ là vấn đề này, Thẩm Lạc không thể trả lời, hắn cũng không dự định lưu lại nơi này.

Anh Lạc tựa hồ nhìn ra Thảm Lạc chân chờ, đưa tay vuốt vuốt đầu nam hài, cười nói:

"Tỷ tỷ biết Trần Quan Bảo rất dũng cảm, nhưng bây giờ người quá nhỏ, chưa thể học pháp thuật, chờ Trần Quan Bảo lớn lên một chút lại nói nha."

"Anh tỷ tỷ, ta không nhỏ, lúc trước yêu quái tới, ta còn che chở bọn Diên Nữ đây." Trần Quan Bảo ưỡn ngực, lớn tiếng nói. Bản dịch tại Bạch ngọc sách.

"Tốt tốt tốt, Trần Quan Bảo đã lớn. Bất quá tỷ tỷ và Thần Tiên ca ca còn có chuyện muốn nói. Người về trước đi, một hồi Mã bà bà tìm không thấy người, lại mắng chửi đây." Anh Lạc vừa cười vừa nói.

Trần Quan Bảo nghe nàng nói vậy, lập tức rụt cổ một cái, quay người trở về.

Chỉ là rất nhanh, nó xoay người lại, lấy từ phía sau lưng ra một quả đại nhãn nhúm, đưa tới.

Thảm Lạc thấy thế, hơi kinh ngạc.

Bởi vì quả đại kia đưa không phải là hướng Anh Lạc, mà là hấn.

"Cho ta sao?" Thảm Lạc hỏi.

"Tạ ơn Thần Tiên ca ca đã cứu Anh tỷ tỷ, đã cứu chúng ta." Trần Quan Bảo tròn điệp gật đầu nhẹ.

Thảm Lạc tiếp nhận quả đại, Trần Quan Bảo liền quay người nhanh chóng chạy đi.

Hấn nhìn thân ảnh nho nhỏ kia, chưa phát giác vì sao cảm thấy âm áp, trên mặt cũng mỉm cười nhiều hơn.

Anh Lạc nhìn thấy, đuôi lông mày khẽ nhúc nhích, sau đó nhìn Thẩm Lạc một chút, liền quay người tiếp tục đi tới phía trước.

Thẩm Lạc nhét quả đại vào trong ngực, đi theo.

Nàng dẫn Thẩm Lạc đi thêm một đoạn, cuối cùng tiến vào một gian phòng trúc.

"Rốt cuộc đạo hữu là người phương nào? Vì sao đột nhiên xuất hiện tại Trường Thọ thôn chúng ta?" Tiến vào trong phòng, Anh Lạc đóng cửa lại, bỗng nhiên nghiêm mặt hỏi Thẩm Lạc.

"Người không phải nói với thôn dân, ta là tu tiên giả từ trên Phương Thốn sơn tới sao?" Lông mày Thẩm Lạc hơi nhướng lên, có chút không vui nói.

"Đạo hữu có ân với ta, lẽ ra ta không nên vô lễ như thế, chỉ là tình huống trước mắt đặc thù, xin đạo hữu không nên giấu diếm." Trong mắt Anh Lạc lóe lên một tia thần sắc phức tạp, mang theo vẻ áy náy nói.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 142: Tỉnh Cầu Của Anh Lạc

"Thật không dám giấu, ta cũng không biết bản thân làm cách nào lại đến đây được, lúc trước cũng do vô tình đi lạc vào đám sương mù, đi một lúc thì đã đến nơi đây." Thảm Lạc thấy đối phương nói chuyện thành khẩn, thì thần sắc hoà hoãn lại, suy nghĩ một lát rồi nói.

"Đạo hữu do đi nhầm vào sương mù đến đây, vậy chắc hẳn trong sương mù cũng có hướng thông ra ngoại giới?" Hai mắt của Anh Lạc sáng lên, có chút vội vàng hỏi.

"Chuyện này ta cũng không rõ. Anh Lạc cô nương, có thể nói cho ta biết trước, nơi này đến cùng là địa phương nào không?" Thảm Lạc càng nghe càng cảm thấy mơ hồ, nhíu mày hỏi.

"Nơi này là Trường Thọ thôn thuộc quận Bắc Kiều của Bảo Tượng quốc." Anh Lạc đáp.

"Bảo Tượng quốc, đây không phải là Tây Ngưu Hạ Châu địa giới. . ." Thảm Lạc nghe lời ấy, thì giật nảy cả mình.

Trước kia hẳn ở trong quan, đã từng đọc qua một quyển du kí của tiên nhân. Ở bên trong nó có ghi Bảo Tượng Quốc cách Nam Chiêm Bộ Châu Đại Đường cực xa, thật không ngờ, lần này mình nhập mộng lại trực tiếp vượt qua một cả một châu?

"Đạo hữu không phải là của bốn quốc?" Anh Lạc hơi kinh ngạc nói.

"Ta đúng là từ nơi khác đến, chuẩn xác mà nói, ta đến từ một nơi gọi là 'Đại Đường'." Thẩm Lạc lấy lại tinh thần, cười với Anh Lạc, nói.

"Đại Đường. . . hèn gì đạo hữu lại ăn mặc có chút cổ quái, không biết nên xưng hô như thế nào? Lần này đa tạ người đã tương trợ, cứu Trường Thọ thôn ngay lúc dầu sôi lửa bỏng, xin nhận một cái bái lạy của Anh Lạc." Anh Lạc nói, trên mặt hiện vẻ tươi cười, chấp tay với Thẩm Lạc.

"Anh cô nương không cần phải khách khí. Ta gọi Thẩm Lạc, cùng lắm hơn người mấy tuổi, không cần quá để ý, gọi ta một tiếng đại ca là được." Thẩm Lạc vội đáp lễ lại, nói.

"Thẩm đại ca." Anh Lạc sáng khoái đáp.

"Anh Lạc cô nương, có thể nói cho ta nghe một chút, những sương mù ở bên ngoài kia là như thế nào? Nghe lời người vừa nói, hình như sương mù này không thể thông ra bên ngoài?" Thẩm Lạc lại hỏi, trên mặt hiện ra một tia ngưng trọng.

"Thẩm đại ca đối với sương mù hoàn toàn không biết gì cả, thế làm cách nào để từ trong đó bình yên đi ra?" Anh Lạc nghe lời ấy, trong mắt lóe lên một tia cổ quái.

"Ta đúng là đánh bậy đánh bạ sau đó tình cờ tới đây, việc này tuyệt đối không có nói dối. Nếu cô nương biết một chút gì, xin hãy nói cho ta biết." Thẩm Lạc nghiêm túc nói ra.

"Thật ra, ta cũng không biết sương mù này là ở đâu ra, chỉ biết khoảng mấy trăm năm trước sau ngày Thiên Ma diệt thế, chung quanh Trường Thọ thôn liền bắt đầu bị sương mù tràn ngập, nơi này cũng bắt đầu bị ngăn cách dịch tại Bạch ngọc sách." Anh Lạc thấy thần sắc của hắn không giống giả mạo, trong mắt lóe lên vẻ thất vọng, chậm rãi nói ra.

"Người đi vào, sẽ như thế nào?" Thẩm Lạc nhíu mày lại hỏi, trong đầu vô tình nhớ tới chuyện trước đây mà hai cha con Vu Diễm đã đề cập "Ma vật thôn thiên, thiên hỏa giáng thế" sự việc này, hình như cũng nói là mấy trăm năm trước, không biết cả hai có phải là cùng một chuyện hay không.

"Nghe nói, một khi người nào bước vào trong đó, liền sẽ mất phương hướng, nếu đi được xa hơn nữa, thì sẽ bị vây chết trong đó. Năm đó ngay từ đầu, có không ít thôn dân không ngừng nếm thử tiến vào bên trong dò đường, nhưng về sau do chết quá nhiều người, thì không có người nào còn dám bước chân đi vào." Anh Lạc có chút đắng chát nói.

"Nói vậy, thì các người bị sương mù này ngăn cách mấy trăm năm? Điều này sao có thể được! Bị nhốt lâu như thế, các người căn bản không có khả năng còn sống sót." Thẩm Lạc khó có thể tin nói ra, trong lòng thầm nghĩ, ruộng ở ngoài thôn cũng không giống như có thể nuôi sống được nhiều người.

"Năm đó khi sương mù vừa mới bắt đầu vây quanh thôn, tình huống còn không có bết bát đến như vậy. Khi đó ngoài thôn còn có ruộng, đất đai tươi tốt có thể trồng trọt, mỗi nhà cũng đều nuôi dưỡng gia súc, trong thôn cũng còn mấy tên đệ tử ngoại môn của Phương Thốn sơn trấn giữ tại bạch ngọcsách. Dưới sự dẫn dắt của bọn họ, mặc dù gian nan, nhưng có thể miễn cưỡng chèo chống, chỉ là sau này, có không ít sự tình phát sinh, tình huống càng ngày càng tệ." Anh Lạc nói đến đây, dừng lại.

"Nghe cô nương nhiều lần nhắc đến Phương Thốn sơn, lại không biết Phương Thốn sơn này cuối cùng là như thế nào?" Thẩm Lạc lại hỏi.

"Trường Thọ thôn chúng ta dựa lưng vào ngọn núi lớn kia, đó chính là Phương Thốn sơn. Khi còn bé ta có nghe phụ thân nhắc qua, trước kia trên núi này có thần tiên ở lại và tông môn tu tiên chân chính tồn tại. Khi đó thôn được nó che chở, một mực mưa thuận gió hoà. Không ít thanh niên trai

tráng ở trong thôn, đều có thể thông qua tuyển chọn làm đệ tử của Thần Tiên ở Phương Thốn sơn, học tập pháp thuật." Anh Lạc nói, ánh mắt lộ ra vẻ mong đợi.

"Đã có tông môn tu tiên cường đại như thế, sau khi các người bị nhốt, sao lại không đi cầu viện bọn họ?" Thảm Lạc cau mày nói.

"Chúng ta không phải là không đi, mà là không có khả năng. Năm đó những đệ tử Phương Thốn sơn ở trong thôn, đã từng lấy thủ đoạn đặc thù đưa tin lên núi, đáng tiếc không ai đáp lại bạch ngọc sách. Sau đó bọn họ từng mạo hiểm lên núi, kết quả là ba người đi, thì chỉ có tiên tổ tiên nhà ta một mình chạy về. Y đã là Ngung Hồn sơ kỳ tu sĩ, nhưng khi trở về cũng đã trọng thương không thể chữa được, chỉ để lại một câu căn dặn 'Tuyệt đối đừng lên trên núi' liền vĩnh biệt cõi đời." Anh Lạc thở dài một tiếng, nói ra.

"Không chừng trên Phương Thốn sơn đã xảy ra biến cố gì." Thảm Lạc như có điều suy nghĩ nói ra.

"Trên núi xảy ra chuyện gì thì không ai biết được, tóm lại sau Thiên Ma diệt thế, các thần tiên ở đó giống như là biến mất, cũng chưa từng xuất hiện nữa. Nhưng mọi người trong thôn vẫn hi vọng, có một ngày các Thần Tiên trên núi có thể trở lại." Anh Lạc cười khổ nói.

"Trách không được người ở trước mặt các thôn dân, lại nói ta là tu sĩ của Phương Thốn sơn." Thảm Lạc giật mình nói.

"Đây thật sự là hành động bất đắc dĩ. Yêu thú liên tục đột kích, thôn dân đã sớm mỏi mệt không chịu nổi, gần như tuyệt vọng. Ta cũng chỉ có thể nói người là Thần Tiên trên Phương Thốn sơn xuống, mới có thể gọi lên tia hi vọng cuối cùng của bọn họ. Nếu không, cho dù Yêu thú không còn tập kích quấy rối, bọn họ cũng sống không nổi nữa." thần sắc của Anh Lạc ảm đạm, nói ra.

Thẩm Lạc nhớ lại bộ dáng lúc trước của những thôn dân kia, nghĩ đến thần sắc chết lặng tuyệt vọng đó, đột nhiên cảm giác cũng không thể trách được thiếu nữ trước mắt này.

"Như vậy, cũng coi là lời nói dối có thiện ý, nhưng cuối cùng nó không phải kể lâu dài." Thẩm Lạc thở dài.

"Tâm còn hi vọng đi chiến đấu, cũng tốt hơn so với tuyệt vọng ngồi chờ chết một chút. . . Nói ra, còn muốn cảm ơn người lúc trước đã không có vạch trần lời nói dối của ta." Anh Lạc nói ra.

"Không có gì. Nhưng ta cảm thấy có chút kỳ quái, trong thôn này ngoài người ra, hình như không có tu tiên giả khác?" Thẩm Lạc lắc đầu, nói.

"Thật ra trước kia còn có một người, nhưng sau khi đàn điền của nàng bị thương, đã mất tất cả pháp lực, bây giờ không khác người bình thường là mấy." Anh Lạc nghe vậy, ánh mắt chớp lên nói.

"Người nói người kia, có phải là bà lão tóc trắng mang theo một đám hài tử?" Thẩm Lạc suy nghĩ một lát, đột nhiên hỏi.

"Người làm sao biết được?" Anh Lạc hơi kinh ngạc.

"Tất cả thôn dân trong thôn, mặc kệ có tin ta là Phương Thốn sơn tu sĩ hay không, đều nhìn ta bằng ánh mắt, khác với ánh mắt của nàng." Thẩm Lạc nhớ tới ánh mắt của lão bà kia, nói ra.

"Đúng là nàng. Nhưng người cũng không cần quá để ý, tính tình của Mã bà bà có chút cổ quái, ngày bình thường trừ ta và những hài tử kia, thì gần như không cùng những người khác ở trong thôn nói chuyện." Anh Lạc vội nói.

"Những hài tử kia. . ." Thẩm Lạc nói tới chỗ này, hơi có chút chần chờ.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 143: Dò Xét

"Đều là cô nhi trong thôn, sau khi phụ mẫu bọn nó chết, được Mã bà bà thu dưỡng chiếu cố." Anh Lạc thở dài một tiếng, mở miệng nói.

"Theo người nói lúc trước, trong Trường Thọ thôn này từng có không ít đệ tử Phương Thốn sơn, cho dù đã qua nhiều năm, thọ nguyên bọn hắn có hạn, cũng phải còn có truyền thừa chứ?" Trong lòng Thẩm Lạc biết, phía sau này tất nhiên là chuyện bi thảm khó mà diễn tả bằng lời, cũng không hỏi tiếp nữa, ngược lại hỏi.

"Những đệ tử Phương Thốn sơn kia, ra ngoài dò đường chết một ít, leo núi cầu cứu lại chết một ít, còn dư lại không mấy người. Theo thời gian trôi qua, từng người lần lượt rời nhân thế, bọn họ mặc dù cũng nhận đồ đệ, nhưng đồ đệ cùng các đồ tôn bọn họ thu lại có thọ nguyên ngắn hơn, thậm chí còn qua đời sớm hơn bọn họ. Cho đến mấy năm trước, thôn bắt đầu bị Yêu thú tập kích, cũng chỉ còn lại ta và Mã bà bà." Anh Lạc gật đầu nhẹ, chậm rãi nói.

Thẩm Lạc biết chuyện tu hành gian nan, thăm sâu trong người, thấu hiểu rất rõ.

Cho dù Xuân Thu quan là môn phái nhỏ có truyền thừa như thế, cũng vô pháp cam đoan đệ tử đều có thể Thông Pháp Tính. Tiếp theo đời đời truyền thừa, tiểu sơn thôn căn cõi này càng không thể nào làm được. Truyền thừa của những người tu tiên kia truyền xuống, sẽ chỉ từng chút từng chút một hạ xuống.

Hắn vừa nghĩ tới những người tu tiên kia bị vây ở nơi đây, từng bước từng bước bắt đắ dĩ sống quãg đời còn lại, tình huống trong thôn cũg nước sông ngày một rút xuống, đắ lòng không khỏi sinh ra một cảm giác bi thương.

"Những Yêu thú này không phải đã có từ xưa, mà mấy năm trước mới xuất hiện sao?" Thẩm Lạc lại hỏi.

"Đại khái là bốn năm trước, trong thôn đột nhiên bị dịch bệnh, không ít hài tử đều nhiễm bệnh. Mấy thôn dân vì tìm thảo dược, vi phạm lời gia tổ cấm dặn, leo lên Phương Thốn sơn. Kết quả đám hung cầm mãnh thú trên núi kia, tựa như đều mở linh trí, đã bắt ăn tất cả bọn họ. Sau đó hung tính đại phát, bắt đầu chủ động xuống núi tập kích chúng ta." Anh Lạc gậ đầu nhẹ, nói ra.

"Phàm là yêu thuộc, trước đó chưa chắc đã huyết thực, còn có một tia bản tính, chỉ khi nào hưởng thụ qua, nhất định lại nghĩ ... lại đến, không chết không thôi." Thẩm Lạc thờ dài, nói.

"Đúng là như thế. Sau đó, chúng ta không thể không tu kiến tường trại, bảo vệ toàn bộ thôn, đối kháng yêu thú thỉnh thoảng đột kích. Chỉ là phù lục phù khí trong thôn đã hết, Mã bà bà lại bị thương nặng, trong thôn người chết trận cũg càng ngày càng nhiều. Những yêu thú yêu cầm kia xuống núi càng ngày càng đông, lần này nếu không phải Thẩm đại ca ngời xuất hiện, chúng ta khẳng định không thể chống đỡ nổi." Anh Lạc nói, trong mắt lại nhiều thêm mấy phần cảm kích.

"Ta dưới cơ duyên xảo hợp mới đến nơi này, đại khái cũg là duyên phận trong cõi U Minh." Thẩm Lạc lắc đầu, nói như thế.

"Thẩm đại ca, tình huống trong thôn đại khái chính là như vậy, sau này ngời có tính toán gì không?" Anh Lạc hơi chần chờ hỏi.

"Ta vốn cũng không phải là nhân sĩ nơi đây, đương nhiên sẽ không ở lâu, tìm được đường ra ta sẽ rời đi."Thẩm Lạc nói.

"Lần này đánh lui những súc sinh này, cũng chỉ có thể giải cơn cấp bách trước mắt. Nếu không thể tìm được đường ra, mọi người trong thôn cuối cùng vẫn khó thoát khỏi cái chết. Người nếu có thể đi vào, hẳn là có thể tìm được đường ra ngoài. Ta có thể thỉnh cầu Thẩm đại ca, giúp chúng ta tìm một đường thoát ra ngoài hay không?" Anh Lạc nghe vậy, trong mắt lóe lên vẻ vui mừng, vội vàng nói.

Thẩm Lạc nghe vậy, không lập tức trả lời, mà âm thầm rơi vào trầm tư.

Hắn nghe qua chuyện Trường Thọ thôn xong, trong lòng đồng tình, cũng nhiều thêm mấy phần lo lắng. Nếu sương mù mê chướng không cách nào đột phá, chỉ sợ chính hắn cũng giống đám người trong thôn, bị vây ở chỗ này.

Hắn còn không biết rõ, lúc trước mấy lần nhập mộng, rốt cuộc là làm thế nào trở về hiện thực, trước mắt cũng không muốn cứ như vậy mơ mơ hồ hồ bị vây ở chỗ này.

"Thẩm đại ca nếu có chỗ khó xử . . ." Anh Lạc thấy Thẩm Lạc không nói lời nào, thần sắc có chút ảm đạm.

"Ta có thể thử một chút, chỉ là cũng không nắm chắc cho lắm." Thẩm Lạc đột nhiên mở miệng nói.

"Thẩm đại ca có thể đáp ứng, đối với toàn thôn ta đã là thiên đại ân đức, Anh Lạc cảm tạ." Anh Lạc vội vàng đứng dậy cúi đầu, chân thành nói.

"Như vậy đi, tối nay trước hết ta sẽ nghỉ ngơi trong thôn, sáng sớm ngày mai sẽ ra ngoài tìm đường." Thẩm Lạc đỡ nàng dậy, nói.

"Mọi chuyện do Thẩm đại ca làm chủ." Ý cười trên mặt Anh Lạc nhiều lên, nói.

"Đúng rồi, trong trại còn có lá bùa không?" Thẩm Lạc bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, hỏi.

"Trong thôn vài thập niên trước đã không còn người biết vẽ bùa, lá bùa hình như còn một ít, chỉ là không biết còn dùng được hay không. Thẩm đại ca chờ một lát, ta đi tìm xem một chút." Anh Lạc nghe vậy, hơi suy nghĩ một chút, sau đó vội vàng đi.

Không bao lâu, Anh Lạc liền ôm một cái hộp phủ đầy tro bụi trở về, đưa cho Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc tiếp nhận hộp mở ra, phát hiện phần lớn lá bùa bên trong đã bị trùng đục đến không còn hình dáng. Miễn cưỡng có thể dùng, bất quá tầm mười tấm mà thôi.

May mắn là, bên trong còn đựng một bình chu sa nhỏ, bảo tồn tương đối hoàn hảo.

Thẩm Lạc mừng rỡ, liền chế những lá bùa này thành phù lục. Vừa vẽ, hẳn liền phát hiện quả nhiên so với trong hiện thực thông thuận hơn nhiều, cơ hồ mỗi một tờ phù thành đều lộ ra khí hoàn thần tức.

"Phù lục khu dùng thế nào người biết chứ?" Thẩm Lạc lấy ra ba tấm Tiểu Lôi Phù đưa cho Anh Lạc, hỏi.

"Quán chú pháp lục vào là được, đúng không?" Anh Lạc hơi kinh ngạc về việc Thẩm Lạc có thể vẽ phù lục, sau đó mới lên tiếng.

"Không tệ." Thẩm Lạc gật đầu nhẹ.

...

Sáng sớm ngày thứ hai, Thẩm Lạc chỉ nói chuyện cùng Anh Lạc một tiếng, liền rời thôn trại, một mình đi về hướng khu vực sương mù bao phủ.

Hắn cố ý không đi phiên dốc núi kia, mà là đi dọc theo một hướng khe núi khác. Rời thôn bắt quá vài dặm, sương mù trong không khí bắt đầu trở nên nồng đậm.

Thẩm Lạc cẩn thận hành tẩu, một mực từ khe núi trũng, đi tới một khu vực bằng phẳng khoáng đạt. Phía trước chẳng những không phát hiện bất luận con đường nào, ngược lại sương mù đã nồng đậm đến như thực chất.

Hắn lại đi về trước một đoạn ngắn, phát hiện cách mấy trượng phía trước, một tầng sương mù màu sắc rõ ràng ngưng tụ cùng một chỗ, cơ hồ đã không còn lưu động, nhìn tựa như là một bức tường trắng do nồng vụ ngưng tụ thành.

Thẩm Lạc do dự một chút, vẫn quyết định bước vào trong đó thử một chút.

Kết quả, hắn vừa mới tiến vào bên trong, đã cảm thấy xoang mũi và yết hầu có chút khó chịu. Lại đi tiếp vào bên trong vài chục bước, liền cảm thấy một cảm giác ngạt thở, khiến cho hắn không thể không lui lại.

Đứng bên ngoài tường vụ nồng đậm, Thẩm Lạc hô hấp một lát mới thông thuận được, ánh mắt của hắn lần theo một đường vụ tường nhìn về phía trước, phát hiện nó như một bức tường cao một mực kéo dài, căn bản không thấy điểm cuối.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 144: Lên Núi

Thẩm Lạc không muốn từ bỏ như vậy, liền đi dọc theo phía bên trái của bức tường sương mù, thẳng về phía trước.

Thẩm Lạc đi khoảng hơn một canh giờ, bức tường sương mù màu trắng kia vẫn như cũ không có chỗ gián đoạn. Trong suốt đoạn đường, hắn còn thử tiến vào bức tường sương mù để dò đường, nhưng kết quả đều y như lúc trước, không thể chịu được cảm giác ngạt thở.

Nhưng khi đi tới một đoạn, Thẩm Lạc lại đột nhiên phát hiện địa hình dưới chân bắt đầu cao lên, càng đi tới càng cao.

Rất nhanh, lại qua một canh giờ, Thẩm Lạc vẫn không có thu hoạch được gì.

Ngay khi hắn khi định từ bỏ, để trở về Trường Thọ thôn, thì dưới chân đột nhiên vang lên một tiếng "Két", như đã dẫm lên thứ gì.

Thẩm Lạc cúi đầu nhìn xem, thì phát hiện đó là một bộ hài cốt.

Trong lòng của hắn hơi rung động một chút, tiếp tục đi về phía trước khoảng một trăm bước, thì thấy sương mù đã bắt đầu mỏng hơn rất nhiều. Nhưng cảnh tượng xuất hiện ngay trước mắt, làm cho hắn thêm kinh hãi.

Phía trước, trên mặt đất trong phạm vi khoảng chừng vài chục trượng, thành linh có rất nhiều bạch cốt của người và thú.

Thẩm Lạc nhìn tràng cảnh quen thuộc này, lông mày có chút nhíu lên, hơi chần chờ, liền tiếp tục đi thẳng về hướng trung tâm của bạch cốt.

Đến gần chỗ phụ cận, hắn rất nhanh đã thấy được một mảnh tối đen như mực, ở trên chỗ trống chừng mười trượng kia. Nó đúng là nơi mà hắn từng ở, trước khi trốn tới đây.

"Quả nhiên là nơi này, lại đi một vòng trở về. . ." Thẩm Lạc trầm ngâm nói.

Hắn đi đến biên giới gần lỗ trống, nhìn về phía bên trong một lát, cũng không nhìn thấy gì.

Trong lòng của Thẩm Lạc biết, nếu như không có Bỉ Ngạn Hoa che chở, một khi lại từ nơi này tiến vào Âm Minh, thì nhục thân nhất định sẽ hóa thành bột mịn. Huống hồ ở trong đó còn có tên Hắc Sơn lão yêu thực lực kinh khủng.

"Muốn đi đường này, chỉ sợ tu vi cỡ Ngung Hồn kỳ cũng không đủ, ít nhất phải là Xuất Khiếu kỳ mới được." Thẩm Lạc nói thầm.

Sau đó, hắn quay người rời khỏi nơi đây, tiếp tục đi theo phương hướng khác để dò xét.

. . .

Tới lúc gần giữa trưa, Thẩm Lạc mới trở về Trường Thọ thôn, tất nhiên là không thể tìm được lối ra của sương mù.

Anh Lạc đã chờ tại đầu tường từ lâu, thấy hắn bình yên trở về, thì rất vui mừng.

Thẩm Lạc nhíu mày, kể với nàng về phát hiện của mình khi ở trong sương mù, là chỉ tìm thấy hướng đi Âm Minh còn mấy thứ khác đều không nói

"Thẩm đại ca thật vất vả, nếu trong sương mù không có đường ra ngoài, vậy hãy ở đây tiếp tục cùng mọi người chống lại Yêu thú." Anh Lạc sau khi nghe xong, mặc dù có chút thất vọng, nhưng vẫn nói một cách kiên cường.

"Trong sương mù không có đường ra, ta dự định lên Phương Thốn sơn tìm thử xem." ánh mắt của Thẩm Lạc nhìn về ngọn núi to lớn phía sau thôn trại, nói một cách bình tĩnh.

"Không được, không được đâu! Tuyệt đối không được đi, nơi đó quá nguy hiểm!" Anh Lạc nghe xong, lập tức lắc đầu như đang đánh trống.

"Ta biết ngươi còn có tổ huấn, không cho phép người dân trong thôn lên núi nhưng bây giờ đã không có đường lui nữa, chỉ khi lên núi có lẽ mới tìm được một chút hi vọng sống sót. Ngươi hãy nhìn những hài tử đằng kia, muốn chúng suốt cả đời luôn sống trong sợ hãi và không ngừng chiến đấu với Yêu thú sao?" Thẩm Lạc nhìn đám trẻ con đang chơi đùa ở bên cạnh, giọng nói có chút nặng nề.

Anh Lạc nghe vậy cũng nhìn về phía bên kia, lập tức trầm mặc, lâm vào trầm tư.

"Được rồi, Thẩm đại ca. Nếu ngươi thật sự muốn lên núi, vậy nhất định phải mang ta cùng đi." Sau một lát, nàng ngẩng đầu, nói bằng giọng quả quyết.

"Không cần theo ta mạo hiểm làm gì, trong trại cũng cần ngươi chiếu cố, hơn nữa thương thế trên người ngươi còn chưa khỏi hẳn." Thẩm Lạc mỉm cười, lắc đầu nói.

"Thâm đại ca, không phải ta hành động theo cảm tính, mà do không có ta dẫn đường, sợ rằng người rất khó tìm được lối đi để vào núi." Anh Lạc lắc đầu nói.

"Tại sao lại vậy?" Thâm Lạc nghi ngờ nói.

"Phương Thốn sơn có thể núi hiểm trở, đường lên núi phần lớn đều được giấu kín, nếu ta không dẫn đường, người tìm được sơn khẩu thôi cũng sẽ tốn rất nhiều sức lực." Anh Lạc nói ra.

*sơn khẩu: lối vào núi, miệng núi...

"Thế nhưng ở trong trại tại bạch ngọc sách. . ." Thâm Lạc chần chờ nói.

"Thâm đại ca yên tâm, hôm qua người đã làm những Yêu thú kia tử thương thảm trọng, trong thời gian ngắn bọn chúng chắc chắn không dám xâm phạm nữa. Vết thương trên người ta đều là ngoài da, không có gì đáng ngại." ánh mắt của Anh Lạc kiên định, nói.

"Cũng tốt. Việc này không nên chậm trễ, chúng ta bây giờ liền xuất phát." Thâm Lạc chần chờ một lát, rồi nói.

"Được."

Anh Lạc tìm thanh niên trai tráng trong thôn tên Thanh Ngưu kia, dặn dò nó phải bảo vệ tốt người trong trại, tiếp đó lại đi dặn dò Mã bà bà một tiếng, rồi mới cùng Thâm Lạc đi, tiến về Phương Thốn sơn.

Phương Thốn sơn nhìn như ngay phía sau của Trường Thọ thôn, nhưng thật ra quãng đường để đến đó cũng không ngắn.

Hơn nữa đường núi nhiều năm không người đi lại, nên đã bị cỏ dại và bụi cây rậm rạp che giấu, khiến việc đi lại có chút khó khăn. Hai người

Thảm Lạc bỏ ra cả một canh giờ, mới khó khăn lắm đi tới chân núi.

Đến trước chân núi, Thảm Lạc mới hiểu được vì sao Anh Lạc kiên trì muốn đi với mình.

Phương Thốn sơn tuy ngay trước mặt hẳn, vậy mà chỉ có thể nhìn thấy từng mảng vách núi cao đến mấy trăm trượng, căn bản không có đường đi.

Cũng may Anh Lạc căn cứ vào địa hình đặc thù, do những lão nhân trong thôn trước kia đã nói qua, mới có thể tìm được một khối núi đá nhô ra ở đó, nhờ vậy mới phát hiện được một sơn động bí ẩn ở phía dưới.

Bọn hẳn dọc theo sơn động một đường hướng lên phía trước, tại trong ngọn núi đi qua mấy trăm trượng, mới từ sau vách núi đá của Phương Thốn sơn xuyên qua cửa hang khác để ra phía ngoài.

Hai người dọc theo hang động này đến một đường nhỏ vòng vèo, đi chừng ước chừng hai, ba dặm, mới đi đến được đường núi có vẻ rộng lớn. Đến đây bọn hẳn xem như đã tìm được con đường chân chính để lên Phương Thốn sơn.

"Người nói không sai, nếu không có người dẫn đường, hôm nay chỉ sợ đến tận đêm, ta cũng chưa chắc có thể tìm được đường đi." Thảm Lạc nhìn cổ thụ rậm rạp um tùm ở bốn phía, nhin không được nói ra.

"Trước kia, trong thôn có rất nhiều truyền thuyết kể về những Thần Tiên trên Phương Thốn sơn, ta còn nhớ rõ, có câu chuyện về bướm bướm dẫn đường và chuyện về người đốn củi. Trong đó chuyện bướm bướm dẫn đường chính là, nói về người ở châu khác vượt biển tới, muốn lên núi bái sư tu đạo. Nhưng y đến dưới núi, sau đó liền lạc đường, không cách nào tìm được lối vào sơn khẩu. Y dưới chân núi quanh đi quẩn lại tìm ba năm, nhưng quyết không chịu từ bỏ. Cuối cùng, người đó làm Thần Tiên trên núi

cảm động, phái ra một con bướm bướm dẫn đường tới Bạch ngọc sách, giúp cho y tìm được đường để lên sơn môn." Anh Lạc chậm rãi nói ra.

"Có lẽ ba năm chịu khổ cũng không phải vô nghĩa, có thể do Thần Tiên trên núi khảo nghiệm a?" Thâm Lạc sau khi nghe xong, mỉm cười nói.

"Lúc trước phụ thân kể cho ta nghe, ta cũng nghĩ như vậy. Thậm chí khi còn bé, ta cũng đã nghĩ trong thôn gặp những gặp trắc trở này, có phải là do Thần Tiên muốn khảo nghiệm chúng ta?" Anh Lạc cười một cái nói, ngữ khí lại mang theo một tia thương cảm.

"Vậy truyền thuyết về người đốn củi là sao?" Thâm Lạc thấy thế, chuyển đổi chủ đề hỏi.

"Chuyện này thì càng ly kỳ. . ." Anh Lạc nghe vậy, đang định nói, lại dừng lại.

Thâm Lạc ở bên, toàn thân cũng cứng đờ, đứng im.

Hơn mười trượng trước người bọn họ, trên một khối nham thạch to lớn, một bóng người màu vàng lặng im không một tiếng động xuất hiện.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 145: Cuồng Báo

Theo một cỗ yêu khí lạnh lạnh từ phía trước lan tràn tới, trong nháy mắt hai người Thẩm Lạc như rớt vào hầm băng, hô hấp cũng theo đó trì trệ, chỉ nghe trái tim nhảy lên "Bịch bịch bịch" kịch liệt.

"Thật là yêu khí đáng sợ!"

Thẩm Lạc ngược nhìn thân ảnh to lớn lảng lảng đứng ở trên khối nham thạch phía trước, trong lòng kinh hãi vạn phần, dù vị sư thúc tổ Ngung Hồn kỳ Xuân Thu Quan cũng không cho hẳn cảm giác như vậy.

Đó là một con báo cao hơn hai trượng, trên thân thể cân xứng hẹp dài màu vàng óng rõ ràng hiện ra từng vòng từng vòng đốm màu nâu đen, trên mặt báo to bằng cái thớt mọc lên một đôi mắt hẹp dài màu vàng kim, sau lưng là cái đuôi dài chừng một trượng đang tùy ý cung vẩy.

Tu vi Anh Lạc vốn yếu hơn Thẩm Lạc, giờ phút này bị cỗ yêu khí cường đại này bao phủ, thân thể run lên nhè nhẹ, cơ hồ muốn hít thở không thông. Nhưng trong mắt nàng lộ ra một cỗ quật cường, hai chân chăm chú thẳng băng, sừng sốt đứng thẳng thân thể.

"Hai tên Nhân tộc tiểu bối, dám bước vào lãnh địa Cuồng Báo ta, lá gan không nhỏ à." Con báo màu vàng phảng phất một đầu Hồng Hoang cự thú từ trên cao nhìn xuống hai người, miệng nói tiếng người.

"Tiền bối, hai người chúng ta cũng không phải là cố ý tự tiện xông vào. Vị cô nương này sống lâu dưới núi, mà vẫn bối trùng hợp dọc đường tới

đây, bởi vì dưới núi tìm không thấy đường ra, mới mạo muội leo núi. Không biết quy củ tiên bói, ngộ nhập nơi đây, khẩn cầu tiên bói thứ lỗi!" Thảm Lạc hít sâu một hơi, ôm quyền nói ra, ngữ khí không nhanh không chậm.

Thảm Lạc trấn định thần sắc, cũng lây nhiễm Anh Lạc bên cạnh, trong lòng nàng hơi an định một chút, hai gò má non nớt mỹ lệ cũng khôi phục mấy phần huyết sắc.

"Ngươi là từ bên ngoài tới?" Thần sắc Cuồng Báo vốn có chút lười biếng lập tức chuyển chú mấy phần, mắt vàng to lớn nhìn chăm chú về phía Thảm Lạc.

"Không sai!" Thảm Lạc nhú mày một cái, vẫn khẳng định nói, ần ần cảm thấy phản ứng của đối phương tựa hồ có điểm gì là lạ.

"Ngươi làm thế nào xuyên qua tầng vụ hải bên ngoài kia?" Cuồng Báo giơ một cái chân trước tráng kiện phóng về phía trước một bước, mấy khối đá phía trước lập tức như đậu hũ chia năm xẻ bảy, biến thành mảnh vỡ.

"Việc này vẫn bói cũng không rõ, vẫn bói chính là nhân sĩ Nam Chiêm Bộ Châu, trong một chỗ bí cảnh ngộ nhập vào một đạo cấm chế, không hiểu thấu liền xuất hiện ở nơi này." Khoé mắt Thảm Lạc co quắp một chút, nửa thật nửa giả trả lời, ngữ khí vẫn như cũ thập phần trấn định.

"Từ Nam Chiêm Bộ Châu bị đưa đến Tây Ngu Hạ Châu này? Tiểu gia hỏa, ngươi kể chuyện cũng phải ra dáng một chút, muốn dùng hoang ngôn này gạt ta buông tha các ngươi à? Nhân tộc quả nhiên đều là hạng người xảo trá!" Vẻ hung phấn trong mắt Cuồng Báo rút đi một chút, thanh âm lạnh lẽo nói.

Vừa dứt lời, trên thân nó bỗng nhiên bộc phát ra một cỗ khí thể kinh thiên, từ trên trời giáng xuống bao phủ hai người Thẩm Lạc.

Hai đầu gối Anh Lạc mềm nhũn muốn quỳ xuống, vô thức muốn kháng cự một hai, nhưng thân thể run rẩy mấy cái, hai mắt khê đảo ngã trên mặt đất, hôn mê bất tỉnh.

Thẩm Lạc như bị một đại chùy vô hình hung hăng đánh trúng ngực, khó chịu cơ hồ muốn phun ra máu, nhưng tứ chi lại như cự thạch ngàn cân, không cách nào động đậy mảy may, xương cốt toàn thân phát ra âm thanh nhỏ đôm đốp, cả người tựa hồ sắp bị đè nát.

Pháp lực thể nội đột nhiên dựa theo khẩu quyết công pháp vô danh tự động vận chuyển, thể nội tuôn ra một cỗ khí tức không hiểu, khiến cho áp lực quanh thân chợt giảm, tay chân cũng khôi phục không chế.

"Ồ!" Cuồng Báo ngạc nhiên kêu lên một tiếng, dưới tâm tình chập chờn, uy áp tản ra cũng xuất hiện một tia ngắt quãng.

Tâm tư Thẩm Lạc nhạy bén, thừa dịp một tia ngắt quãng này, chụp lấy Anh Lạc kẹp ở dưới khuỷu tay trái, sau đó quay người như thiểm điện, thi triển "Truy Phong Bộ" toàn lực chạy như bay về hướng con đường lúc nãy.

"Thú vị! Một tiểu bối Luyện Khí kỳ cũng dám ở trước mặt ta giở thủ đoạn đùa nghịch, hôm nay bồi người chơi đùa một phen!"

Cuồng Báo không ngăn cản Thẩm Lạc bỏ chạy, tự lảm bảm một câu, sau đó từ trên cự nham nhảy xuống, không nhanh không chậm đuổi theo, mỗi một bước phóng ra, có thể tiến lên bảy tám trượng, dễ dàng đuổi tới sau lưng Thẩm Lạc.

Nó nhìn như cố gắng chạy bay tới Thẩm Lạc phía trước, khoe miệng lộ ra một tia trêu tức nhân cách hoá, há miệng phun một cái.

Một vết kim quang bắn nhanh ra, lóe lên liền biến mất đánh vào đấng trước bên trái Thẩm Lạc.

"Ầm" một tiếng! Mặt đất bị tạc ra một cái hố to, vô số đá vụn vẩy ra, một khối đá vụn xẹt qua mặt Thẩm Lạc, vạch ra một vết máu.

Thẩm Lạc không lo lau mặt, chạy lệch hướng ra, tiếp tục phi nước đại về phía trước.

"Ha ha, chạy nhanh một chút, nhanh hơn chút nữa! Quá chậm!" Cuồng Báo có chút hưng phấn ở phía sau cười to.

Lời còn chưa dứt, lại một vết kim quang phóng tới, đánh vào bên phải phía trước Thẩm Lạc, ép hẳn lần nữa đổi hướng.

Trong lòng Thẩm Lạc âm thầm kêu khổ, thực lực Cuồng Báo này vượt xa hẳn, nếu quả thật muốn hạ sát thủ, tuyệt đối có thể một kích mà trúng, hiện tại rõ ràng là đang đùa giỡn với hắn.

Nhưng hẳn hôm nay, lại tựa như thịt trên thớt, căn bản vô lực phản kháng.

Đá vụn bắn nổ gây tiếng vang và xóc nảy làm cho Anh Lạc hôn mê tỉnh dậy, phát hiện mình bị Thẩm Lạc kẹp dưới khuỷu tay, hai gò má đầu tiên là đỏ lên, nhưng tiếp đó liền minh bạch tình hình lúc này.

"Thẩm đại ca đừng quản ta, tự mình trốn đi!" Nàng mở miệng kêu lên, thân thể thoáng giãy dụa, muốn thoát ra.

"Đừng động!" Thẩm Lạc dùng sức đè lại Anh Lạc, đột nhiên đổi hướng, lao về hướng sơn lâm phụ cận.

Vẻ tươi cười trên khoé miệng Cuồng Báo càng tăng lên, bước chân nhẹ nhàng đuổi theo, há miệng lại phun ra một vệt kim quang, đuổi theo Thẩm Lạc đang bỏ chạy thục mạng.

Dưới áp lực sinh tồn thật lớn, khiến cho Thẩm Lạc trong lúc bất tri bất giác kích phát toàn bộ tiềm lực, trong thời gian ngắn khiến cho rất nhiều chỗ không rõ trong "Truy Phong Bộ" sáng tỏ thông suốt, tốc độ liên tục tăng lên, hai bên cây cối nhanh chóng lùi lại, thật phẳng phát truy phong vậy.

Trong lúc bất chợt, tầm mắt phía trước trở nên khoáng đạt, một vách núi bỗng nhiên xuất hiện cách đó bảy tám trượng. Mà đối diện nó hơn mười trượng, đứng vững một ngọn núi khác cao hơn. Một đầu thác nước như lụa trắng treo lơ lửng trên đó, tiếng như bôn lôi, bành trướng gào thét, bọt nước tuyết trắng ù ù rơi xuống thâm cốc phía dưới.

"Nắm chặt ta!" Thẩm Lạc thấp giọng nói nhỏ với Anh Lạc, bước chân không ngừng vọt thẳng tới, thân hình lập tức nhảy xuống vực sâu phía dưới.

Anh Lạc đột nhiên gặp loại tình huống này, nhin không được muốn kêu to lên, nhưng cuối cùng hai tay đành nắm chặt quần áo Thẩm Lạc, vẫn như cũ không rên một tiếng.

Cuồng Báo đắc ý cười to từ phía sau, tựa hồ cực kỳ cao hứng.

Thẩm Lạc thân ở giữa không trung, tay phải trống không tung ra phía trước một chiêu. Một dòng nước trong thác nước đối diện lập tức ngưng tụ lại, hóa thành một sợi thủy thừng thật dài, một đầu quấn quanh trên một khối đá nhô ra trong thác, một đầu khác bắn qua nơi này.

Hắn chụp một phát bắt được thủy thừng, dùng sức kéo một phát, thủy thừng cũng không rần chắc, "Lạch cạch" đứt gãy, nhưng thân thể hai người

cũng đã mượn nhờ lực lượng, bắn về phía ngọn núi đối diện.

Cuồng Báo đang đứng bên vách núi quan sát, không ngờ tới Thẩm Lạc còn có chiêu này, hai mắt lộ hung quang, trong miệng gầm lên giận dữ, bốn vó phía dưới "Phốc" một tiếng, liền toát ra một đoàn kim vân, chở thân thể của nó bay lên, đuổi theo hai người Thẩm Lạc.

Đồng thời, trong miệng nó đại thịnh kim quang, hơn xa trước đó, tựa hồ muốn động thủ nhất cử giết chết hai người.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 146: Thoát Hiểm

Lúc này hai người Thảm Lạc đã rơi xuống gần hai ba mươi trượng, khoảng cách thác nước đối diện đã không đến ba trượng, nghe động tĩnh sau lưng, hãn dự định ném Anh Lạc đến thác nước, chính mình thì dựa thế lui lại. Mặc dù cử động lần này thập phần nguy hiểm, nhưng dù sao cũng tốt hơn bị Cuồng Báo trực tiếp nhất tiễn hạ song điều, thập tử vô sinh.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, một tiếng réo vang chói tai từ trên thác nước truyền đến!

Một đạo bóng xanh từ ngọn núi đối diện đáp xuống, lại là một con cự ưng màu xanh biếc đầu sinh mào màu vàng, xòe hai cánh rộng chừng mấy trượng, dưới thân còn có một đôi móng vuốt sắc bén tựa như liềm đao.

Một cỗ uy áp không lồ từ trên thân nó tản ra, so với Cuồng Báo không kém chút nào, cũng có một cỗ gió lốc từ phía dưới hai cánh cuồng quyển xuống.

Cuồng Báo trong sát na cự ưng xuất hiện, kim quang quay cuồng trong miệng thu vào, thân hình xông xuống phía dưới cũng ngừng một lát.

Thảm Lạc đầu tiên cảm thấy uy áp trên thân Cuồng Báo giảm xuống, nhưng tiếp theo lại bị cỗ cuồng phong kia cuốn bay ra ngoài.

Hãn vội vàng đưa tay ra một trảo, một sợi thủy thăng từ trong thác nước đối diện bắn ra, quán lấy thân thể của hãn, nhưng lập tức lại bị kéo đứt gãy.

Bất quá thân hình hai người bị cuốn bay cũng ổn lại, dán chặt lấy thác nước, roi thẳng tắp xuống phía dưới. Thân hình rất nhanh bị thác nước tóa lên hơi nước bao phủ.

"Cuồng Báo, ngươi dám xâm nhập lãnh địa của ta! Cút về chỗ của ngươi cho ta!" Trong mắt cự ưng xanh biếc bắn ra lãnh mang lăng lẹ, gắt gao nhìn chăm chăm Cuồng Báo.

"Thương Ưng, vách núi này chỉ là giới hạn mà thôi, ngươi quá nhiều hứng thú của ta, còn mở miệng kiêu ngạo, chán sống sao?" Cuồng Báo nhìn lướt qua hướng hai người Thẩm Lạc hạ xuống, rất nhanh thu hồi ánh mắt, nhìn về phía cự ưng đối diện, trong đồng tử màu vàng toát ra ngọn lửa màu vàng, hiển nhiên bị lời nói của đối phương chọc giận.

"Thế nào, ngươi không phục, vậy tái chiến một trận trước đi!" Cự ưng màu xanh réo vang một tiếng, thân hình bỗng nhiên hóa thành một đạo bóng xanh mơ hồ, trong nháy mắt đến trước người Cuồng Báo, hai cái ưng trảo màu xanh chụp xuống.

Cuồng Báo cũng ngửa mặt lên trời gầm thét một tiếng, trên thân đại phóng kim quang, thẳng lên nghênh tiếp.

Ầm ầm!

Lưỡng sắc quang mang kim thanh va chạm nhau kịch liệt, không khí cũng rung động kịch liệt, nhấc lên từng đợt cuồng phong, cả ngọn núi tựa hồ cũng ần ần lắc lư.

Dưới thác nước năm sáu mươi trượng, thân thể Thẩm Lạc treo ở giữa không trung. Bảy, tám đầu thủy thẳng buộc ở trên người hắn, một đầu kia buộc ở các tảng đá bên cạnh vách núi.

Lúc này Anh Lạc nằm nhoài trên lưng của hấn, một đầu tóc đen ướt nhẹ rơi tung rũ xuống, khẽ cắn bờ môi, không để ý tới nam nữ ôm chặt lấy hai vai Thẩm Lạc.

Àm âm!

Từng tiếng vang oanh minh từ bên trên truyền đến, phảng phất kinh lôi đang đánh trên trời, xen lẫn tiếng hô của Cuồng Báo và cự ung.

Anh Lạc khẽ vuốt tóc lên, nhìn lên trên một cái, trong mắt lóe lên một tia nghĩ mà sợ.

"Xem ra hôm nay chúng ta không đến tuyệt lộ, nắm chặt." Thẩm Lạc rất nhanh thu tầm mắt lại, hai tay liên tục quơ ra.

Thủy thăng trên người hấn phảng phất từng đầu xúc tu linh hoạt, không ngừng quán lấy nham thạch phía dưới, mang theo hai người chậm rãi rơi xuống, từ đằng xa nhìn lại như là một con nhện tám chân nhanh chóng nhúc nhích leo xuống.

Thâm cốc này cực sâu, Thẩm Lạc lại không dám phát ra tiếng vang quá lớn tránh làm hai yêu thú trên chú ý, kết quả bỏ ra gần nửa canh giờ mới tới dưới đáy.

Dưới đáy sơn cốc là một dòng sông lớn rộng chừng bảy, tám trượng, dòng nước chảy xiết, hai đầu không thấy điểm cuối.

Pháp lực thể nội Thẩm Lạc cơ hồ đã hao hết, miễn cưỡng thi triển Đạp Thủy Quyết chạy dọc theo dòng sông một đoạn, tìm một chỗ có thể đặt chân, buông Anh Lạc xuống, lúc này mới thở phào một cái, đặt mông ngồi trên mặt đất.

"Thật có lỗi, để Thảm đại ca người bị liên lụy." Anh Lạc lấy tay nhẹ nhàng vuốt khô tóc dài ướt nhep, nhìn Thảm Lạc cảm kích nói.

Thảm Lạc vẫn im lặng với lời cảm kích của Anh Lạc, nhìn lại không trung trên đỉnh đầu.

Thanh âm tranh đấu phía trên đã không cách nào nghe được, không biết là hai con Yêu thú đáng sợ kia đã đình chỉ giao phong, hay là do quá xa.

Hắn thu hồi ánh mắt, ngâm thân thể trong nước sông, bắt đầu vận chuyển công pháp vô danh khôi phục pháp lực.

Anh Lạc thấy vậy, cẩn thận cảnh giới nhìn bốn phía, hộ pháp cho Thảm Lạc.

Thảm Lạc không dám lưu lại đây lâu, hơi khôi phục một chút pháp lực liền đứng dậy, mang theo Anh Lạc thi triển Đạp Thủy Quyết chạy tới phía trước, chạy ước chừng một khắc đồng hồ đã tới miệng hang.

Tầm mắt phía trước bỗng nhiên khoáng đạt, dòng sông kéo dài tới phía trước tụ hợp vào một đầm nước có diện tích khá lớn. Chung quanh đầm nước là cỏ xanh đậm lên, hoàn cảnh có chút thanh u.

"Xem ra tạm thời đã an toàn. Cuồng Báo tựa hồ phi thường tò mò lai lịch của ta, đoán chừng sẽ không từ bỏ." Ánh mắt Thảm Lạc quét qua bốn phía, buông Anh Lạc xuống, nói.

"Không ngờ trên Phương Thốn sơn lại có Yêu thú đáng sợ như vậy, mà số lượng còn không ít. May mắn những gia hỏa lợi hại này một mực không xuống núi, nếu không một trăm Trường Thọ thôn cũng bị huỷ từ lâu." Anh Lạc quay đầu nhìn lên đỉnh núi, vẫn còn khiếp sợ nói.

"Muốn lên núi tìm kiếm đường ra, cũng tránh không được những Yêu thú cấp cao này." Thảm Lạc thở dài một cái, nói.

Anh Lạc nghe vậy, giữa thần sắc hiện lên một tia ảm đạm.

Sơn cốc này cách Trường Thọ thôn không quá xa, hai người rất mau tới phụ cận thôn.

"Ồ!"

Thảm Lạc kinh ngạc khẽ đi một tiếng, chỉ thấy mười mấy người trẻ trung cường tráng eo mang túi, tay cầm rỏ đang từ trong thôn đi ra, chạy về phía tây.

"Bọn hấn đang đi đến hồ ở tây thôn bắt cá, thuận tiện ngắt lấy Hắc Hòa Thảo nơi đó." Anh Lạc giải thích.

"Nơi đây có Yêu thú ẩn hiện, bọn hấn cứ như vậy đi ra, há không nguy hiểm?" Thảm Lạc không hiểu hỏi.

"Cũng không biết bắt đầu từ khi nào, thường cách một đoạn thời gian sẽ có Yêu thú ẩn hiện chung quanh thôn. Hôm qua chúng ta mới giết lụi một nhóm, đoạn thời gian gần đây xem như an toàn. Mà dù nguy hiểm, cũng nhất định phải có người ra ngoài, nếu không thôn dân dùng cái gì làm thức ăn đây?" Thần sắc Anh Lạc ảm đạm, miễn cưỡng cười một tiếng nói.

"Anh cô nương có phải muốn đi hộ tống một hai, để tránh sự tình không may?" Thảm Lạc nói thêm.

"Không cần, những người này đều là tinh anh trong thôn, có sức tự vệ, mà chức trách của ta là thủ hộ thôn, trừ tình huống đặc biệt, không thể tùy ý rời thôn." Anh Lạc lắc đầu nói ra.

Mặt Thảm Lạc không đổi sắc, trong lòng ngẫm nói thầm.

Trường Thọ thôn này mặc dù lụi bại, nhân số cũng không nhiều, nhưng các loại quy củ chế định đều rất hoàn thiện, cũng rất hợp lý. Bản dịch tại bạch ngọc sách. Có lẽ đây chính là nguyên nhân thôn này ở trong hoàn cảnh nguy hiểm Yêu thú vây quanh vẫn sống sót.

Hắn cũng không phải là người nói nhiều, đương nhiên sẽ không ý kiến về Trường Thọ thôn, hai người rất mau tới cửa thôn.

Thanh Ngưu đang cầm trường mâu canh giữ ở cửa thôn, thấy hai người bình an trở về, nhẹ nhàng thở ra, vội vàng đón bọn hắn vào trong thôn.

Anh Lạc hỏi thăm một chút tình huống hôm nay, biết được không có dị dạng gì, liền dẫn Thảm Lạc đi vào trong thôn.

"Thật có lỗi, xem ra trong thời gian ngắn, tìm không thấy đường ra rồi." Thảm Lạc lộ vẻ áy náy nói.

"Thảm đại ca đừng nói như vậy, là Anh Lạc có chút si tâm vọng tưởng, còn kém chút để người hãm hiểm cảnh. Đúng rồi, tiếp theo người có tính toán gì không?" Anh Lạc vội khoát tay với Thảm Lạc, chuyển chủ đề hỏi.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 147: Tĩnh Tu

"Thắm mỗ muốn tạm thời ở lại trong thôn, để tìm xem có biện pháp nào khác, không biết được không?" Thắm Lạc hơi suy nghĩ, nói ra.

"Vậy thì quá tốt, ta đại biểu cho tất cả mọi người trong thôn hoan nghênh Thắm đại ca gia nhập! Người có yêu cầu gì cứ việc nói, chúng ta sẽ cố gắng đáp ứng." Anh Lạc mừng tí mắt nói.

"Nếu Thắm mỗ đã lưu lại, tất nhiên sẽ cùng thôn dân đồng cam cộng khổ, Anh cô nương không cần phải ưu tiên đối đãi, an bài cho ta một chỗ ở là đủ." Thắm Lạc trả lời.

"Không có vấn đề. Ta thấy Thắm đại ca lúc tu luyện, hình như cần nước trợ giúp. Ở hướng đông của đầu thôn, có căn phòng trống rộng rãi, trong viện lại có một giếng nước lớn. Nếu người ở lại đây sẽ rất thuận tiện, nhưng do đã bỏ hoang nhiều năm, nên cần thu dọn một chút." Anh Lạc lập tức nói ra.

"Vậy xin làm phiền." Thắm Lạc cười nhẹ một tiếng, lơ đãng nói ra

"Trước tiên ta dẫn ngươi đi xem thử." Anh Lạc nói, mang theo Thắm Lạc đi về hướng đông của thôn, chỉ lát sau đã tới bên ngoài của một tiểu viện cũ nát, diện tích không lớn lắm.

"Kẹt kẹt "

Anh Lạc đẩy hai cánh cửa cũ nát ra, từng đợt tro bụi dày đặc rơi xuống, một tay của nàng che mũi lại, tay kia thì không ngừng phủ bụi.

Thẩm Lạc không quá để ý, cất bước vào sân nhỏ, trong sân là tòa nhà gồm hai gian phòng chính, còn có một tòa thiên phòng, và một gian phòng bếp. Xem như, nó hợp thành một kiểu nhà tứ hợp viện hoàn chỉnh tại bạch ngọc sách.

*tứ hợp viện: kiến trúc nhà ngày xưa của người trung

Có vẻ, người chủ cũ rất quan tâm đến nơi ở. Nên căn nhà, dù đã lâu không sửa chữa, có chút tàn phá, nhưng có vẻ vẫn còn rất tốt .

bên trái của sân nhỏ có một giếng nước lớn, miệng giếng được nắp gỗ che kín lại.

Bên cạnh giếng nước còn có cây dâu lớn, lá cây lắc lư theo gió, phát ra thanh âm lao xao.

Thẩm Lạc đến bên giếng nước, giở nắp gỗ lên, bên trong là mặt nước tĩnh lặng, trong sạch mát mẻ.

"Không tệ, chọn nơi này đi." Thẩm Lạc quay người, nói với Anh Lạc.

"Vậy ta đi gọi vài người đến để quét dọn." Anh Lạc thấy Thẩm Lạc hài lòng cũng có chút cao hứng, quay người đi ra phía ngoài.

Cũng không lâu lắm, nàng liền dẫn bảy tám thôn dân nam, nữ đi đến, bắt đầu quét dọn sân nhỏ, dọn dẹp phòng ở.

Những người này biết Thẩm Lạc sẽ ở lại Trường Thọ thôn, nên đối với Thẩm Lạc rất cung kính và nhiệt tình. Họ làm việc vô cùng tận tâm, chưa tới một canh giờ, đã dọn xong các nơi trong viện, và lau chùi sạch sẽ các

phòng. Ngoài ra, những người này còn giúp tu sửa chỗ hư hại, ngay cả giấy trên cửa sổ cũng dán mới.

Cuối cùng Anh Lạc lại cho người đưa tới một chút chần đệm, nồi bát, chậu bồn và một ít vật dụng hằng ngày, sau đó cùng mọi người rời đi.

Thẩm Lạc tiễn một đoàn người xong, thì trở về bên giếng nước ngồi xuống, trong mắt có chút suy tư.

Hắn cũng không lo lắng về tình cảnh hiện giờ, mà càng quan tâm nhiều hơn về sự tình đã xảy ra trong mộng.

Dù sao khi bản thân mình tỉnh mộng, liền có thể trở về hiện thực, nên dù gặp chuyện gì trong mộng tự nhiên cũng không cần lo lắng. Nhưng Thẩm Lạc đã có kinh nghiệm từ trước, thế nên đối với những chuyện xảy ra, nhất là về Vô Danh Thiên Thư và cảm ngộ thông linh. Khiến hắn sinh ra hứng thú không nhỏ, nếu có thể nắm giữ nhiều một chút manh mối, hoặc ở đây đột phá cảnh giới, thì đối với mình trong cuộc sống hiện thực sẽ có không ít chỗ tốt.

Nhưng hắn mấy lần trước nhập mộng, thời gian lúc dài ngắn không giống nhau, ngắn thì mấy canh giờ, lâu lại hơn hai tháng. Do thế, bản thân hắn tạm thời vẫn không tìm ra được quy luật gì, lần này cũng không biết sẽ đợi bao lâu ở đây nữa.

Thẩm Lạc hít sâu một hơi, không nghĩ thêm gì nữa, vươn một bàn tay ra, năm ngón tay hướng về phía miệng giếng cách không chụp tới.

"Soạt" một tiếng!

Một lượng nước từ trong giếng bay ra, hóa thành hình dạng một con dao, "Phốc phốc" một tiếng đâm vào mặt đất bên cạnh.

Tay hắn vẽ một vòng tròn đậm vào mặt đất, thủy nhận cũng làm ra động tác y như vậy, trên mặt đất liền xuất hiện vòng tròn lớn gần một trượng, sau đó lại tiếp tục chui vào lòng đất.

Sau vài âm thanh "Phốc phốc" trầm đục, một miếng đất hình trụ tròn từ phía dưới chậm rãi bay ra, cao cỡ nửa trượng. Phía dưới của nó bị một tầng nước giống như chiếc gương bằng nước nâng lên, quăng qua một bên, một hố đất mới tinh liền xuất hiện.

Hố đất ở gần giếng nước, dưới đáy phát ra âm thanh chảy róc rách của dòng nước.

Thẩm Lạc đưa tay vẫy một cái, lại có một dòng nước từ trong giếng dâng lên, rót vào hố đất vừa đào, đầy nửa ao mới dừng lại.

Làm xong việc này, hắn liền nhảy vào trong ao, khoanh chân ngồi xuống, vận chuyển công pháp vô danh.

Lập tức Thiên địa linh khí thông qua nước ao ở chung không ngừng dung nhập trong cơ thể của hắn, làm cho pháp lực có chút thâm hụt tại đan điền dần tràn đầy.

Lúc này, tất cả kinh mạch trong cơ thể hắn đều đã đã thông, pháp lực tinh thuần di chuyển ở trong đó càng lúc càng nhanh, có cảm giác như sắp đột phá .

"Nếu trong thời gian ngắn, ta không có cách nào rời đi tại Bạch ngọc sách, vậy thì dứt khoát ở đây tĩnh tâm tu luyện, xem có thể đột phá tới Tích Cốc kỳ không." Thẩm Lạc tự lẩm bẩm một mình, rồi nhắm hai mắt lại.

Mặc dù hắn đối với chuyện tu hành không biết nhiều, nhưng cũng hiểu, đột phá đến Tích Cốc kỳ chính là cửa ải quan trọng trên con đường tu tiên. Một khi bản thân có thể vượt qua, không chỉ thọ nguyên liền sẽ gia tăng đến

200 năm, còn có thể không cần ăn uống trong thời gian dài. Mà pháp lực trong cơ thể cũng tăng vọt, có thể bắt đầu tu luyện đạo pháp thần thông chân chính, hay điều khiển pháp khí vân vân. . .

Nói về lợi ích của bản thân khi đột phá đến Tích Cốc kỳ, thì nhiều vô số kể, rất nhiều người cũng muốn bước vào cảnh giới này, nhưng người thành công rất ít. Bởi vì nó rất khó để đột phá, có thể nói trăm không được một.

Trong đó chỗ khó khăn nhất, chính là pháp lực trong cơ thể phải có sự chuyển biến, từ trạng thái khí ngưng tụ thành trạng thái lỏng.

Đừng tưởng nó chỉ là một loại biến hóa hình thái của pháp lực, thật ra đó là sự thay đổi cực kỳ to lớn, đối với việc tu luyện sau này ảnh hưởng rất nhiều.

Căn cứ vào điều ghi lại trong Thiên Thư thuật, sau khi tu sĩ đạt tới Luyện Khí kỳ hậu kỳ đỉnh phong, cần có thiên tư tốt, chuẩn bị nhiều đan dược một chút. Bản thân còn phải thông qua nghị lực hơn người, cộng thêm một chút vận khí, thì mới có hi vọng thành công.

Hắn bây giờ bị nhốt trong Trường Thọ thôn, tài nguyên cạn cỗi, chỉ có thể hi vọng vào thiên tư của mình. Nó dường như có thể so với Đạo Thể đỉnh giai, nói đúng ra, không có chút sự tự tin nào.

Thẩm Lạc bắt đầu cân nhắc, từ trong ao đứng dậy đi lên bờ, giẫm dưới chân một cái, lập tức từng giọt nước từ trên quần áo bắn ra rơi vào mặt đất xung quanh. Lập tức quần áo của hắn trở nên khô ráo như mới.

Hắn ở trong viện thông thả đi tới đi lui hai vòng, sau đó bước ra sân nhỏ, đi đến nơi Anh Lạc ở.

Mặc dù bản thân hắn biết rõ hi vọng không lớn, nhưng vẫn có ý định đi hỏi Anh Lạc một chút, xem nàng có biết phương pháp gì để phụ trợ đột phá

Tích Cốc kỳ không. Dù sao trong Trường Thọ thôn cũng có tu sĩ Tích Cốc kỳ, không chừng sẽ còn sót những tâm đắc của tiền nhân lưu lại.

Sau một lát, hấn từ bên ngoài quay trở về tiểu viện, khoan chân ngồi xuống trong ao một lần nữa, trong miệng khẽ thở dài.

Không ngoài dự liệu, Anh Lạc đối với chuyện này dịch tại Bạch ngọcsách hoàn toàn không biết gì cả.

Xem ra việc này chỉ có thể dựa vào chính mình.

Thẩm Lạc ổn định tâm thần, sau đó duỗi một tay ra, năm ngón tay hợp lại, lòng bàn tay chớp động ánh sáng màu lam.

Nước ao phía dưới cuộn cuộn kéo tới, một quả thủy cầu từ đó bay ra. Nó bị hút vào lòng bàn tay, sau khi xoay tròn, liền hiện ra một thủy động màu đen, tiếp theo đó âm thanh "Soạt" vang lên, quái vật nửa người nửa tôm xuất hiện, thì ra là binh tôm Chùy Đầu.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 148: Lần Đầu Thử

Chùy Đầu vừa rơi xuống đất, trong tay liền để thiết chùy màu vàng óng nằm ngang ở trước ngực, một đôi mắt đen bóng không ngừng nhìn về phía trước dò xét, làm hai cây xúc tu thật dài trên đầu không ngừng rung động.

"Chùy Đầu đạo hữu chớ có hoảng sợ, nơi này không có địch nhân." Thảm Lạc thấy vẻ mặt của Chùy Đầu hiện vẻ đề phòng, vừa cười vừa nói.

"Vậy ngươi gọi ta tới đây làm gì? Ta đang bận tu luyện!" Chùy Đầu nghe vậy, tức giận nói.

"Không ngờ Chùy Đầu ngươi, lại tu luyện chăm chỉ như vậy!" Thảm Lạc tăng bốc Chùy Đầu một chút.

"Đương nhiên, Hà tộc chúng ta có một câu ngạn ngữ: Còn sống là còn tu luyện. Thực lực yếu liền sẽ bị người khác bắt làm nô dịch!" Chùy Đầu đối với Thảm Lạc vẫn có chút oán niệm.

"Chúng ta cũng không phải quan hệ nô dịch, mà là cùng có lợi, ta nói sẽ giữ lời! Tìm đến đạo hữu, là muốn thỉnh giáo một chút, xem có thủ đoạn gì để tăng lên xác suất thành công khi đột phá Tích Cốc kỳ không?" Thảm Lạc cố gắng xoa dịu oán niệm của Chùy Đầu, hỏi điều mình muốn biết.

"Phương pháp tu luyện của nhân tộc ta không biết." Chùy Đầu nghiêng đầu đánh giá Thảm Lạc một chút, sắc mặt không đời nào nói ra.

"Thực không dám giấu, bây giờ ta gặp chút phiền phức, nên nhất định phải nhanh chóng nâng cao tu vi. Đạo hữu nếu có thể chỉ điểm một chút, Thảm mỗ sẽ vô cùng cảm kích, ngày sau nhất định có báo đáp." Thảm Lạc thản nhiên nói.

"Hi vọng ngươi nhớ kỹ những lời của hôm nay. Vậy ta sẽ nói cho ngươi một chút về qua trình tu luyện của bản thân mình. Đông Hải Hà tộc chúng ta mỗi mười năm lại lột xác một lần, thông qua bí pháp trong tộc mang yêu lực rót vào trong xác cũ, đợi đến lúc đột phá Tích Cốc kỳ thì nuốt. Nó có thể làm xác xuất thành công tăng lên nhiều." Chùy Đầu nghe vậy, im lặng một chút rồi nói.

"Phương pháp này của ngươi, so với việc dùng đan dược thì quá trình tuy khác nhau, nhưng hiệu quả thì y như vậy. Nhưng không biết, xác cũ của đạo hữu còn không?" Thảm Lạc cảm thấy hưng thú, tiếp tục hỏi Chùy Đầu.

"Bỏ ý định đó đi, da lột ra còn có tác dụng rất lớn đối với ta, trừ phi ngươi đưa đồ vật tới đổi. Ngoài ra, phương pháp này có tác dụng đối với Nhân tộc các ngươi hay không, thì ta không biết." Chùy Đầu có chút cảnh giác nói.

"Đạo hữu muốn đổi cái gì?" Thảm Lạc lại hỏi.

"Nguyệt Hoa Lộ." Chùy Đầu tả lời.

"Cái này? Ta hiện tại không có, nhưng sau này sẽ lưu ý đến nó. Có phải đạo hữu đến từ Đông Hải?" Trong lòng của Thảm Lạc tiếc nuối, hỏi qua vấn đề khác.

"Đông Hải Hà tộc, tự nhiên đến từ Đông Hải! Giống như Nam Hải Hà tộc cũng phải đến từ Nam Hải, có vấn đề gì không?" Chùy Đầu hỏi ngược lại.

"Nghe nói Đông Hải mênh mông vô biên, thiên tài địa bảo nhiều không đếm được..." Thẩm Lạc xoa xoa đôi bàn tay, nói ra.

"Tốt, nhưng điều kiện phải như người nói lần trước, lấy vật đổi vật. Được rồi, nếu như không có việc gì, nhanh tiễn ta về nhà đi!" Chùy Đầu không đợi Thẩm Lạc nói, đã lên tiếng thúc giục.

Trong tay Thẩm Lạc không có đồ vật trao đổi, nên cũng không nói nhiều, gọi ra vòng xoáy thông đạo đưa nó trở về, sau đó kìm nén sự thất vọng trong lòng, rồi âm thầm tính toán:

"Có vẻ gọi yêu vật thông linh tới đây ngoại trừ chịu sự hạn chế của khế ước, nhất định phải bảo hộ an nguy cho chủ nhân, còn phương diện khác thì không cách nào chịu phục tùng."

Điều này cũng khó trách được dịch tại bạchngọc sách, một người vốn đang tự do lại bị kẻ khác cưỡng ép hạ khế ước, lúc nào cũng có thể bị gọi đi đánh nhau với tới mức người sống thì ta chết. Cho dù ngoài mặt người đó chịu phục tùng, thì trong lòng khẳng định vẫn không phục, trừ phi có thể được lợi ích gì đó, mới có thể chịu nghe lời một chút.

Là người buôn bán, nên hẳn cảm thấy việc này rất bình thường, có qua có lại mới là đạo lí lâu dài.

Nhưng bây giờ bản thân hẳn không cách nào làm được việc này, tốt nhất vẫn là giải quyết phiền phức trước mắt và nghĩ cách nâng cao tu vi, nếu muốn rời khỏi nơi này.

Sáng sớm ngày thứ hai, sau khi Thẩm Lạc thông báo cho Anh Lạc biết, nhận một chút lương khô, thì liền đóng cửa tiểu viện lại, quay trở về trong ao, vận chuyển pháp lực để tu luyện.

Thẩm Lạc ngồi suốt ba ngày ba đêm.

Sau khi hấn mở hai mắt ra lần nữa, thì ánh mắt óng ánh, khí tức đầy đủ, tinh thần thể lực đều ở vào trạng thái tốt nhất.

Tiếp theo đó Thẩm Lạc lặng lẽ nhớ lại nội dung liên quan đến việc đột phá Tích Cốc kỳ trong công pháp vô danh, rồi nâng tay phải lên, bóp thành kiếm quyết. Bỗng nhiên hấn điễm liên tiếp mấy cái tại xung quanh đan điền, phong bế vài chỗ huyết khiếu ở đó, tạm thời cắt đứt sự liên hệ của đan điền và kinh mạch toàn thân.

Khi làm xong hết thủy, hai tay hấn liền giao nhau trước người, chậm rãi vận chuyển công pháp vô danh.

Thiên địa linh khí xung quanh ao lần lượt hội tụ lại, rót liên tục không ngừng vào trong cơ thể của hấn, chuyên hóa thành từng tia pháp lực.

Bởi vì hấn phong bế huyết khiếu xung quanh đan điền, nên những pháp lực này không thể tụ hợp vào đan điền, mà không ngừng lưu chuyển tại trong kỳ kinh bát mạch. Đồng thời nó tiếp tục thu nạp thiên địa linh khí vào cơ thể, dung nhập hết vào trong dòng pháp lực này.

Mỗi khi vận chuyển một chu thiên, pháp lực trong kinh mạch liền cường đại hơn.

Đây một loại bí thuật được ghi lại trong công pháp vô danh, tên là "Kim Kiêu Tỏa Quan Đãng Lôu Pháp", mục đích là để pháp lực trong kinh mạch từng bước được nâng cao lên từng tầng, càng ngày càng cao, để trợ giúp pháp lực chuyển biến sang hình thái khác.

Mặc dù loại phương pháp này nhìn như dễ dàng, nhưng thật ra nguy hiểm không nhỏ, không cẩn thận liền sẽ làm kinh mạch thậm chí cả đan điền cũng bị thương, thậm chí khó giữ được tính mạng. Cho nên nó đối với

yêu cầu về sự điều khiển pháp lực cũng không nhỏ, cần tại thời khắc mấu chốt kịp thời tán công.

Mặc dù Thẩm Lạc thấy thiên tư tu luyện của thân thể này trong mộng cảnh hơn xa so với thường nhân, thậm chí còn hơn cả Đạo Thể tốt nhất trong truyền thuyết. Nhưng hẳn đối với sự điều khiển pháp lực còn chưa đạt tới tình trạng thu phóng tự nhiên, chỉ là hiện giờ tình thế bắt buộc, không thể không làm, đương nhiên quyết định này dựa trên điều quan trọng là bản thân có thể trùng sinh.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, lại qua ba ngày.

Thẩm Lạc yên lặng ngồi tại trong ao, bề ngoài nhìn không thấy có bất kỳ biến hóa nào, nhưng pháp lực trong kinh mạch đã bắt đầu có tia nước nhỏ, dần biến thành sông lớn mênh mông, tại trong kỳ kinh bát mạch cuộn trào không thôi.

Hắn chỉ cảm thấy kinh mạch toàn thân phồng lên, đau nhức kịch liệt như đang bị ai xé ra, đã có chút không chịu nổi, dường như sắp bị cỗ pháp lực này phá hủy.

"Không sai biệt lắm!"

Thẩm Lạc lâm bầm một tiếng, không tiếp tục thu nạp thiên địa linh khí ở bên ngoài nữa, mà dẫn cỗ pháp lực nồng đậm đến cực hạn bên trong kinh mạch ở khắp cơ thể, toàn bộ chảy về phía đan điền.

Bởi vì khiếu huyết ở xung quanh đan điền đều bị phong bế, nên những pháp lực này đều bị ngăn cản lại. Bỗng chúng như ngựa hoang thoát khỏi dây cương, thoát khỏi sự điều khiển của Thẩm Lạc, không đợi hắn phản ứng, liền đồng thời xông về đan điền một cách hung hăng.

Khiếu huyết do hãn tạm thời phong bế xung quanh đan điền, gần như cùng lúc bị mở ra, pháp lực trong kinh mạch giống như vỡ đê đều tràn vào đan điền.

Trong đan điền pháp lực vốn đã bão hòa, pháp lực trong kinh mạch tích súc nồng đậm lại tiếp tục tràn vào trong đó, lập tức làm đan điền cứng rắn nở ra một vòng. Nó bắt đầu giống như kinh mạch lúc trước, truyền ra từng trận đau nhức, càng ngày càng đau hơn.

Hai gò má của Thẩm Lạc hiện lên vài tia đỏ ửng bất thường, thân thể co rúm lại, hai tay cũng bắt đầu run rẩy. Trên trán hãn không ngừng xuất hiện mồ hôi hột, từ trên mặt rớt xuống.

Hãn cảm thấy đan điền của mình dường như sau một khắc liền sẽ nổ tung!

Thẩm Lạc hít sâu một hơi, cưỡng ép nhịn xuống đau nhức, một tay ôm lấy đan điền, bên tay phải thì nâng lên, một lần nữa điễm liên tiếp mấy cái tại xung quanh đan điền. Hãn tiếp tục lấy “Kim Kiều Tỏa Quan Đãng Lô Pháp” phong bế huyết khiếu ở xung quanh, để phòng ngừa pháp lực thoát ra ngoài.

Kết quả hãn vừa mới làm xong, thì một cổ đau nhức mãnh liệt gấp mấy lần từ vùng đan điền bắt đầu lan ra.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 149: Cô Động Pháp Mạch

Ngũ quan Thẩm Lạc vặn vẹo một trận, mồ hôi lạnh chảy ròng toàn thân, nhưng hai cánh tay vẫn gắt gao vây quanh vị trí đan điền dưới bụng, không chịu buông ra nửa phần.

Lúc này, trong đan điền hai cỗ pháp lực một thừa một dày đột nhiên xung đột kịch liệt, phần bụng tựa như nổi trống, phát ra trận trận tiếng oanh minh.

Đan điền của hắn chưa từng bị trùng kích lớn như thế, giờ phút này giống như vô số thanh tiểu đao ở bên trong điên cuồng quấy phá.

So sánh với cơn đau đớn như tê tâm liệt phế này, trước đó kinh mạch và đan điền bị xé rách, thống khổ cơ hồ không đáng kể.

Hắn cắn chặt hàm răng, trong miệng vẫn nhịn không được phát ra thanh âm rên rỉ ngán ngủi, thân thể càng run rẩy không ngừng. Mồ hôi như hạt đậu nành không ngừng từ trên trán lăn xuống.

"Khó trách Vô Danh Thiên Thư đã nói cần phải có nghị lực kiên cường, phần đau đớn này đơn giản không phải thường nhân có thể chịu đựng được!" Trong lòng Thẩm Lạc lóe lên ý nghĩ này, vẫn không nửa phần từ bỏ ý định.

Pháp lực trong đan điền không ngừng xung đột tăng lên, thống khổ cũng theo đó không ngừng gia tăng.

Thẩm Lạc đau đến không thể nào đứng thẳng lưng, hai tay che tại bộ vị đan điền nắm chắc thành quyền, mặc cho đầu ngón tay bám vào lòng bàn tay, ý chí vẫn một mực thủ vững ở đại môn.

Thời gian dần trôi qua, hãn liền phát hiện, nguyên bản hai cỗ pháp lực với trạng thái khí, trong quá trình không ngừng trùng kích va chạm trong đan điền, ần ần có loại xu thế càng biến ít đi.

Mà đau nhức kịch liệt vốn càng ngày càng nghiêm trọng, cũng theo pháp lực biến ít, dần dần biến mất.

"Hãn là đã thử thất bại, bị phản phê, thật vất vả tu luyện ra pháp lực đều sẽ tan rã sao?" Lần này, Thẩm Lạc ngược lại có chút lo âu.

Mặc kệ hãn nóng lòng thế nào, pháp lực trong đan điền vẫn xung đột thủy chung không ngừng, cả hai tiêu hao cũng càng ngày càng nhiều. Đan điền vốn bị chổng tràn đầy, bắt đầu trở nên có chút ít ỏi.

Trong lòng Thẩm Lạc trầm xuống, vừa rồi tra tấn nhục thể, giờ lại chuyển thành tra tấn tâm linh.

Vào thời khắc này, chỗ xung đột kịch liệt nhất trong đan điền, hai cỗ pháp lực kịch liệt va chạm đột nhiên dừng lại, ngay sau đó xuất hiện cảnh tượng khó tin.

Hai đoàn pháp lực va chạm lần cuối cùng kia, vậy mà không tách ra, ngược lại tương dung với nhau.

Trong đan điền, một ít tinh quang sáng lên, một giọt pháp lực thể lỏng sáng lấp lánh xuất hiện.

Ầm ầm!

Giọt pháp lực thể lỏng này vừa xuất hiện, phảng phất một môi hoà tinh trong khắp núi lá khô, mặt khác pháp lực xung đột kịch liệt cũng nhao nhao bắt đầu không ngừng đan xen dung hợp, hóa thành giọt giọt pháp lực thể lỏng.

Qua mấy hơi thở, pháp lực trong đan điền Thâm Lạc đều biến thành thể lỏng, đao nhọn quấy cho thông khổ nhanh chóng biến mất, thay vào đó là một cỗ cảm giác nóng hổi thư sướng, giống như đan điền được ngâm trong nước nóng.

Thâm Lạc cảm ứng được biến hóa trong cơ thể, chưa phát giác được vừa mừng vừa sợ.

Nguyên lai lúc trước pháp lực xung đột kịch liệt, bất quá là do khí ngưng dịch cần phải trải qua quá trình, những pháp lực tan rã kia không phải thật sự biến mất, mà là không ngừng ngưng kết, trở nên càng thêm tinh thuần, cho đến triệt để giao hòa, cuối cùng hoá lỏng.

Thâm Lạc thâm vận công pháp vô danh, ổn định lại tâm thần, làm pháp lực trong đan điền hướng tới ổn định.

Giờ phút này còn xa mới đến trình độ buông lỏng, pháp lực hoá lỏng chỉ là bước đầu tiên đột phá Tích Cốc kỳ. Nan quan chân chính là cô đọng pháp mạch phía sau, nếu một bước này thất bại, sẽ phí công nhọc sức.

Cái gọi là cô đọng pháp mạch, là tương liên thể nội cùng đan điền, tái tạo kinh mạch, làm pháp lực tản bổ mà thành kinh mạch hoàn toàn mới.

Căn cứ Vô Danh Thiên Thư thuật lại, các môn các phái sở tu công pháp khác nhau, đối với phương thức cô đọng pháp mạch cũng không hoàn toàn giống nhau, có cái tương đối ôn hòa, nhưng tốn hao thời gian thật dài. Có cái kiếm tẩu thiên phong, tự nhiên tồn tại không ít tai hoạ ngầm. Mà

phương pháp trên công pháp vô danh ghi lại, là loại trực tiếp nhất, cũng bá đạo nhất, đó chính là không phá thì không xây được, phá huỷ kinh mạch gốc đi, sau đó thông qua pháp lực khiến cho nó trùng sinh.

Tự hủy kinh mạch, phải đối mặt phong hiểm, không thể coi thường, không cần thận, nhẹ thì tàn phế, nặng thì ngay cả mạng nhỏ cũng ném vào.

Theo tính cẩn thận của Thẩm Lạc, tự nhiên tương đối tôn sùng phương thức ôn hoà tế thủy mạn lưu. Nhưng bây giờ không có nhiều thời gian lưu cho hắn, mấu chốt nhất là, trên công pháp vô danh chỉ ghi chép một loại phương thức này, không cho phép hắn lựa chọn.

Thẩm Lạc hít sâu vài hơi, thu tập niệm trong lòng, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Hắn vừa tiếp tục thu nạp thiên địa linh khí xung quanh hồ nước tràn đầy đan điền, vừa chậm rãi điều động pháp lực trong đan điền hoá lỏng, hình thành một cái vòng xoáy, bắt đầu vận chuyển từ chậm đến nhanh.

Không bao lâu, trong đan điền hắn nổi lên một cảm giác nóng rực, mà theo vòng xoáy càng chuyển động nhanh, cảm giác nóng rực cũng tăng lên theo, tựa như một đám lửa thiêu đốt trong đan điền.

Tâm niệm Thẩm Lạc không chút hoang mang khẽ động, vùng đan điền run lên bần bật, từng sợi pháp lực màu xanh lam từ trung tâm vòng xoáy bay ra, ngưng tụ thành một đoàn dịch màu lam lớn chừng ngón cái.

Tiếp đó dịch đoàn màu lam xuôi theo đan điền lên, từ Thủ Dương Minh Đại Tràng Kinh là một trong Thủ Tam Dương Kinh, trực tiếp quán thông hai tay cánh tay phần lưng, cho đến chỗ ngón trở hai tay, một dòng nước nóng cấp tốc lưu động đến đó.

Trong khoảnh khắc, toàn bộ kinh mạch bị pháp lực màu xanh lam tràn ngập.

"Phá!"

Theo Thâm Lạc quát khẽ một tiếng, toàn bộ Thủ Dương Minh Đại Tràng kinh run lên bần bật, vỡ vụn thành từng mảnh, đau đớn một hồi cuốn tới.

Nhưng ngay lúc này, từng sợi tơ xanh mỏng manh ở trong kinh mạch vỡ vụn nổi lên, quấn chặt lấy những mảnh vỡ kinh mạch vỡ vụn kia.

Sinh cơ bùng bùng từ trong những tơ xanh này tản ra, kinh mạch vỡ vụn thành linh nhanh chóng khôi phục. Sau mấy hơi thở, một đầu kinh mạch mới tinh lại một lần nữa hình thành.

Thủ Dương Minh Đại Tràng kinh vừa mới hình thành, mặt ngoài ần ần lam quang, so với một tia mở rộng trước đây, độ bền bỉ tựa hồ cũng tăng lên.

Cơ hồ sau một khắc, đầu kinh mạch này lần nữa run lên, lại một lần nữa vỡ vụn.

Bất quá từng tia từng sợi tơ xanh, tràn ngập sinh cơ bùng bùng kia cũng lập tức nổi lên, làm kinh mạch vỡ vụn lại lần nữa phục hồi như cũ.

Nhưng tiếp theo một cái chớp mắt, phảng phất lại một vòng tuần hoàn, kinh mạch lần nữa run lên. . .

Cứ như vậy lần lượt vỡ vụn, lại tu bổ, lặp đi lặp lại chín lần mới dừng lại. Bản dịch tại bạch ngọc sách.

Hai cánh tay hấn vang lên một tiếng thét như long ngâm, phía sau lưng bên ngoài thân hiện ra một dải sáng màu lam óng ánh, lóe lên rồi diệt.

Thẩm Lạc cảm thụ được trong pháp mạch tân sinh này tùy ý chảy xuôi pháp lực nóng hồi, trong lòng hưng phấn không gì sánh được, hiển nhiên không ngờ toàn bộ quá trình thuận lợi như vậy.

Hắn mặc dù không cách nào nội thị, nhưng bản thân cảm nhận được, toàn bộ Thủ Dương Minh Đại Tràng kinh đã phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất, trọn vẹn mở rộng gấp bội, độ bền bỉ cũng tăng lên rất nhiều, phẳng phát gân da trâu tràn ngập co giãn.

Giờ phút này nếu thông qua hai tay thi triển thuật pháp, chỉ sợ uy năng tăng gấp đôi trở lên so với trước đây, tốc độ thi pháp cũng tăng lên một thành. Trừ điều đó ra, pháp mạch còn có thể tăng tốc hấp thu thiên địa linh lực, cũng như đan điền tồn trữ pháp lực, thân thể gia tăng dung lượng pháp lực.

Căn cứ Vô Danh Thiên Thư thuật lại, một đầu pháp mạch mới sinh, tương đương một phần mười dung lượng đan điền, theo ngày sau không ngừng thai nghén còn tiếp tục mở rộng, tồn trữ càng nhiều pháp lực.

"Hi vọng hết thảy phía sau thuận lợi." Thẩm Lạc âm thầm lẩm bẩm nói, rất nhanh đè nén cảm giác hưng phấn trong lòng.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 150: Thiên Tư Kinh Người

Ngưng luyện ra pháp mạch tuy là tiêu chí tiến giai Tích Cốc kỳ, nhưng có thể ngưng luyện ra bao nhiêu đầu pháp mạch, mới là mấu chốt quyết định thành tựu tương lai. Bởi vì quá trình cô đọng pháp mạch này, đối với tu sĩ là cố gắng cả đời, cũng chỉ có một cơ hội này. Một khi cố mạch xuất hiện, sau này nếu còn muốn cô đọng, trừ phi có một loại thiên tài địa bảo nghịch thiên nào đó, hoặc kỳ ngộ nào đó, nếu không thì cũng đừng hòng.

Cuối cùng có thể ngưng luyện ra bao nhiêu đầu pháp mạch, quyết định chủ yếu bởi pháp lực thể nội nhiều hay ít, cùng trong quá trình cô đọng có thể kịp thời hấp thu thiên địa linh lực hay không? Đương nhiên nếu có đan dược thích hợp bổ sung là tốt nhất, những điều trên tự nhiên có quan hệ cùng công pháp sở tu và thiên tư.

Dựa theo công pháp vô danh ghi lại, bình thường tu sĩ phổ thông không được ngoại lực hỗ trợ, có thể cô đọng hai đến sáu pháp mạch không đồng nhất. Trừ phi người có thân phụ Đạo Thể, hãn hữu có thể cô đọng tám đầu trở lên, cho dù là đỉnh giai Đạo Thể, cũng sẽ không vượt qua mười hai đầu pháp mạch.

Bất kể thế nào, không có tu sĩ ngại pháp mạch quá nhiều, muốn bắt lấy cơ hội lần này tận lực cô đọng càng nhiều pháp mạch. Nhưng quá độ tham lam chỉ sợ cũng có không ít tu sĩ Luyện Khí kỳ, không những không thể tiến giai Tích Cốc kỳ, ngược lại còn bị trọng thương.

Trong đầu Thẩm Lạc nhớ lại những tin tức này, vừa tiếp tục thôi động pháp lực ôn dưỡng Thủ Dương Minh Đại Tràng kinh mới sinh, đồng thời vận chuyển công pháp, bắt đầu tái tạo Thủ Thiếu Dương Tam Tiêu kinh thuộc Thủ Tam Dương Kinh.

Thủ Tam Dương Kinh, và Thủ Tam Âm, Túc Tam Dương, Túc Tam Âm cùng thuộc thập nhị kinh mạch, giống kỳ kinh bát mạch, đều lấy đan điền là đầu mối then chốt. Bởi vì đại đa số công pháp đều cần lấy hai tay phóng ra làm chủ, cho nên tuyệt đại đa số tu sĩ lúc cô đọng pháp mạch, tự nhiên cũng ưu tiên lựa chọn có thể tăng lên tốc độ và uy năng hai tay thi pháp, Thủ Tam Dương và Thủ Tam Âm thì đối ứng sáu đầu kinh mạch.

Cứ như vậy, bên trong không ngừng hủy mạch và tái tạo, thời gian chậm chậm trôi qua.

Thời gian này, Thẩm Lạc lần lượt tái tạo sáu đầu kinh mạch theo thứ tự Thủ Tam Dương cùng Thủ Tam Âm, mỗi một lần đều thành công, làm lòng tin hẳn tăng lên nhiều. Mặc dù biết rõ đạo lý tham thì thâm, nhưng dưới tình huống lặp đi lặp lại, đan điền vẫn theo kịp tốc độ thu nạp pháp lực, nên hẳn vẫn dự định tiếp tục thử sáu đầu kinh mạch ở hai chân là Túc Tam Dương và Túc Tam Âm.

Một ngày nửa tháng sau, lúc sáng sớm.

Chỗ trong sân Thẩm Lạc, từng tiếng thét dài nhẹ nhàng vui vẻ vạch phá bầu trời, kéo dài đến nửa nén hương, mới dần dần đình chỉ.

Trong ao nhỏ cạnh giếng nước, Thẩm Lạc đang đứng, hai tay chống ở thất lung, chậm rãi ngóc đầu lên hạ xuống, hai mắt sáng tỏ dị thường.

Ngay vừa rồi, hẳn đã cô đọng thành công một trong thập nhị kinh mạch cuối cùng là Túc Thiếu Âm Thận kinh kia. Đến tận đây, hẳn đã ngưng luyện

đủ mười hai đầu pháp mạch.

Nói cách khác, hôm nay, thông qua hai tay thi triển thuật pháp, uy năng tăng trọn vẹn gấp sáu lần lúc trước, tốc độ thi pháp cũng tăng nhanh hơn sáu thành. Đồng thời hai chân tăng lên, thi triển Đạp Thủy Quyết, có thể chạy ngược dòng trong nước đến mấy canh giờ!

"Thật sự là không nghĩ tới, thân thể trong mộng cảnh này có thể đạt tới tình trạng như vậy! Không sai biệt lắm là thời điểm cố mạch xuất quan." Thâm Lạc lẩm bẩm nói nhỏ vài tiếng, suy đoán tốc độ mình thu nạp thiên địa linh khí so với đỉnh giai Đạo Thể còn phải mạnh hơn mấy phần.

Ngay lúc hắn đang muốn điều pháp lực ôn dưỡng kinh mạch mới, sắc mặt đột nhiên biến đổi.

Trong đan điền hắn vừa mới bình ổn lại pháp lực, chẳng biết lúc nào vậy mà thoát ly hắn không chế, tự hành vận chuyển, biến thành một vòng xoáy.

Mà vận chuyển càng lúc càng nhanh, hai ba cái hô hấp đã đạt mấy lần trước đó.

"Chuyện này là sao vậy?" Thâm Lạc ngăn chặn bối rối trong lòng, kiệt lực vận công, muốn ổn định lại pháp lực khuấy động trong đan điền. Bản dịch được dịch bởi các anh đẹp giai tại Bạch ngọc sách, cảm copy nhé. Nếu không tại thời khắc máu chốt này, một khi đan điền xảy ra vấn đề gì, pháp mạch chưa triệt để vững chắc cũng có khả năng tán loạn, hết thầy lúc trước sẽ tan thành bọt nước.

Nhưng vòng xoáy pháp lực trong đan điền đã mất đi không chế, căn bản không nghe hắn sai sử.

"Chẳng lẽ là do ta quá tham lam, dẫn đến phản phệ?"

Thẩm Lạc nghĩ đến đây, trên trán mồ hôi lạnh ứa ra, phía sau lưng càng toát ra mồ hôi lạnh.

Nhưng ngay lúc này, vòng xoáy pháp lực trong đan điền kịch liệt run lên, sau đó phát ra tiếng nhẹ "Phốc" "Phốc" liên tiếp. Một đoàn tiếp lấy một đoàn pháp lực biến thành chất lỏng màu xanh lam từ đó hiển hiện, cũng nhao nhao hóa thành một dòng nước nóng, tràn vào kinh mạch thể nội.

"Kỳ kinh bát mạch? Chẳng lẽ . . ." Thẩm Lạc cảm thụ được toàn bộ thể nội nhanh chóng chảy xuôi pháp lực trong kinh mạch, trong lòng giật mình.

Tám kinh mạch này, bao gồm Nhâm mạch, Đốc mạch, Xung mạch, Đái mạch ở bên trong kỳ kinh bát mạch, trên đó phân bố các đại huyết yếu hại, câu thông cùng thập nhị kinh mạch, cơ hồ thông đến toàn thân.

Hắn bỗng nhiên nghĩ lại, tám kinh mạch này khác với thập nhị kinh mạch. Thập nhị kinh mạch vỡ vụn sẽ dẫn đến trọng thương, nhưng còn có thể từ từ điều dưỡng khôi phục, còn tám kinh mạch một khi vỡ vụn thì không thể chữa trị, sẽ mất mạng tại chỗ.

Nghĩ đến đó, hắn không khỏi càng nghĩ càng sợ.

Nhưng không chờ hắn kịp phản ứng, một cổ đau nhức kịch liệt xé rách thần hồn đột nhiên nổi lên, thân thể hắn run rẩy co quắp một trận, hai tay ôm lấy đầu không thể phát ra thanh âm, suýt nữa đã hôn mê.

Sau một khắc, một cổ thanh lương chi khí tại chỗ tám kinh mạch phá toái này lưu chuyển ra, làm Thẩm Lạc cảm giác thư sướng không nói ra được. Nhưng ngay sau đó, thân thể hắn lại co quắp một trận, so với trước đó còn đau nhức kịch liệt hơn. . .

Trong thời gian tiếp theo, Thẩm Lạc cứ như vậy không ngừng chết đi sống lại, trọn vẹn phản phục chín lần, mới ngừng lại.

Lúc này cả người Thẩm Lạc xuôi lơ trong ao, sắc mặt trắng bệch một mảnh, không cách nào động đậy mảy may.

Trợn vụn qua gần nửa canh giờ, trên mặt hấn mới hơi khôi phục một chút huyết sắc, cuối cùng có thể dùng tay chống đỡ lấy thân thể miễn cưỡng ngồi dậy.

Lúc này, toàn thân hấn vốn đau nhức kịch liệt đã không còn, pháp lực mãnh liệt trong đan điền rốt cuộc đã bình phục.

Hấn tranh thủ thời gian khoan chân ngồi xuống, nhắm mắt điều tức, vội vã muốn nhìn một chút trong cơ thể mình rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Kết quả hấn vừa mới nhắm mắt lại không bao lâu, liền lần nữa mở ra, hai con mắt trợn thật lớn, trong mắt tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi.

"20 đầu, lại là 20 đầu! Ta không nằm mơ chứ? Không, ta chính là đang nằm mơ, nhưng. . . Thì sao?" Thẩm Lạc hưng phấn muốn khoa tay múa chân lên.

Tiếp đó hai mắt hấn lần nữa khép lại, ý thủ đan điền, vận chuyển công pháp vô danh, lập tức các vị trí cơ thể truyền đến tiếng nổ vang liên tiếp. Thân hình hấn ngồi xếp bằng lập tức tăng vọt vài tấc.

Mà trước sau thân thể hấn, từng dải sáng màu lam óng ánh liên tiếp nổi lên, tổng cộng có hai mươi đầu, giao thoa quay quanh nhau, xuyên qua tứ chi đầu lâu, trong đó ẩn ẩn có lam mang lưu chuyển không ngừng.

Những dải sáng màu lam này, bất luận cành lá đan chen khó gỡ thế nào, đều tương liên cùng đan điền dưới bụng, chính là hai mươi sợi pháp lực Thẩm Lạc đã cô đọng ra.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 151: Tị Thủy Quyết

Tùng luồng thiên địa linh khí từ bốn phương tám hướng không ngừng hội tụ đến đây, không chỉ từ trong ao, còn đến từ thiên địa. Kinh mạch bình thường căn bản không thể hấp thu nhiều linh khí như vậy, chỉ hấp thu một chút, nhưng hai mươi cây pháp mạch thì dù có bao nhiêu cũng không từ chối. Nó dễ dàng hấp thu những linh khí này, đặc biệt là những huyết khiếu nằm trên pháp mạch, giống như từng chiếc miệng lớn, tham lam nuốt lấy toàn bộ linh khí tràn vào.

Tốc độ nhanh hơn trước không chỉ gấp mười lần!

Những linh khí này ở trong pháp mạch nhanh chóng di chuyển, cuối cùng tụ hợp vào trong đan điền.

Đan điền không ngừng tràn đầy, pháp lực dư thừa liền từ đan điền chảy ra, hòa vào trong hai mươi cây pháp mạch. Khiến cho ánh sáng màu lam bên ngoài thân của Thâm Lạc càng thêm đậm.

Sau một khắc đồng hồ, hai mươi cây pháp mạch ở đan điền của hắn liền tràn đầy, pháp lực trong cơ thể cũng tăng nhiều hơn gấp hai so với khi trước.

Ngay lập tức bản thân liền cảm nhận được sự dư thừa pháp lực trong cơ thể. Nó như con sông lớn tùy ý chảy xuôi, trong đan điền càng nóng bỏng như lửa, Thâm Lạc phảng phất có cảm giác như cách một thế hệ.

"Ta vậy mà lấy hai mươi cây pháp mạch tiến nhập vào Tích Cốc kỳ? Đạo Thể đỉnh giai cũng không cách nào làm được! Bộ thân thể này rốt cục đã xảy ra chuyện gì? dịch tại bạch ngọc sách" Hấn vẫn có chút không dám tin tưởng, nhưng mọi việc đã diễn ra muốn không tin cũng không thể!

Thẩm Lạc từ từ mở mắt, vận ngự thủy chi thuật, đưa tay vung lên.

Trong cánh tay phải của hấn mấy đạo pháp lực trong pháp mạch lập tức bay vọt ra dịch tại bạchngọc sách. Trong nháy mắt nó liền đến đầu ngón tay, "Soạt" một tiếng, ao nước ở dưới chân liền dâng lên một dòng nước to như cánh tay, quán quanh tại đầu ngón tay.

Thẩm Lạc nhìn tay phải, con mắt lóe sáng.

Từ khi hấn đưa tay thi pháp, thì hầu như không có sự gián đoạn nào, so với trước kia khi thi triển Ngự Thủy Thuật nhanh hơn gấp mấy lần.

Hấn nghĩ lại cũng thấy đúng, thứ này tương đương với việc đan điền sinh trưởng ở trong cánh tay phải. Sau này khi bản thân sử dụng cánh tay phải làm phép, chỉ cần không phải loại pháp thuật hao tổn nhiều pháp lực kia, thì có thể giảm bớt thời gian vận chuyển pháp lực đi, nên tất nhiên trước kia không thể so sánh được.

Hấn bấm niệm pháp quyết rồi điểm một cái, dòng nước quán tại đầu ngón tay lập tức hóa thành một đạo thủy tiễn, để lại trên không trung một bóng trắng mơ hồ, đánh vào trên cây dâu lớn ở gần bên.

"Xùy" một tiếng, thân cây cỡ một người ôm không hết dễ dàng bị xuyên qua.

Thủy tiễn cũng không dừng lại, tiếp tục bắn nhanh về phía trước, đánh vào trên tường viện, tiếp tục đâm xuyên qua, thì lúc này mới vỡ vụn ra.

Thẩm Lạc bình tĩnh khẽ vuốt cằm, không vì uy năng cường đại của thủy tiên mà giật mình.

Theo sự hiểu biết của Thẩm Lạc, bây giờ pháp lực trong cơ thể hắn đã nhiều gấp ba lần so với tu sĩ Tích Cốc kỳ sơ kỳ bình thường, cũng có thể không kém bao nhiêu khi so với tu sĩ Tích Cốc trung kỳ, thành ra Ngự Thủy Thuật có uy năng như thế là rất bình thường.

Thẩm Lạc cúi đầu nhìn thoáng qua giếng nước bên cạnh, linh quang trong đầu lóe lên như đột nhiên nghĩ đến việc gì đó.

Hắn nhảy ra khỏi ao nước, hai tay kết thành một cái thủ ấn cổ quái, trong miệng niệm chú.

Khắp người của Thẩm Lạc nổi lên một tầng lam quang, rất nhanh sau đó lại hóa thành một tầng lam mang hơi mờ dai gần tấc. Phía trên nó chớp động một tầng sóng lớn màu lam, làm quanh người như được bao phủ một tầng lồng sóng nước.

Thẩm Lạc đánh giá tầng lam quang quanh người một chút, hoạt động thử tay chân, phát hiện không có cảm giác bất thường, giống như tầng lam quang này căn bản không tồn tại. Hắn liền đi đến bên cạnh giếng nước, thả người nhảy lên, thân thể thẳng tắp rơi vào trong đó.

Ngoài dự đoán của hắn, là khi nhảy vào nước, lại không gây nên chút động tĩnh nào, lam quang quanh người giống như một giọt nước lớn. Nó không chút tiếng động liền chui vào trong nước giếng, thậm chí đều không tạo ra bao nhiêu rung động.

Ngoài ra, nước giếng chung quanh cũng bị lồng ánh sáng màu lam này ngăn cách ở bên ngoài, không thể chảy vào, hô hấp ở đây không khác gì trên mặt đất.

Không chỉ vậy, tầng lòng ánh sáng màu lam cùng nước giếng chung quanh, dường như cũng sinh ra một chút liên hệ.

Thẩm Lạc âm thầm vận pháp lực, gợn sóng màu lam trên lòng ánh sáng đột nhiên sáng lên một cái, nước giếng chung quanh như bị điều khiển, bắt đầu phun trào lên, sinh ra một cỗ lực đẩy.

"Vèo" một tiếng, cả người hắn mang lòng ánh sáng hướng về phía dưới đi tới, so với bơi lội còn nhanh hơn không ít, ngang bằng với người bình thường khi chạy trên mặt đất.

"Tị Thủy Quyết đúng là huyền diệu!"

Trong lòng Thẩm Lạc mừng thầm, hiện giờ tay chân không đụng đến nước, đang buồn rầu về việc làm thế nào hành động được trong nước. Thì Tị Thủy Quyết lại có công dụng này, đúng là niềm vui ngoài ý muốn.

Chiếc giếng lớn này rất sâu, chừng bảy tám trượng, cũng không biết làm sao đào ra. Nhưng giờ tốc độ chìm xuống của hắn rất nhanh, chỉ lát nữa sẽ đến dưới đáy.

Thẩm Lạc đứng tại đáy giếng, nhún vai, không gian trong giếng nước chỉ lớn đến vậy, căn bản không thể để cho hắn thoải mái trườn một phen.

Thế nhưng hắn lại cảm thấy Tị Thủy Quyết còn một công dụng khác.

Lúc đầu Thẩm Lạc lặn xuống nước đến chiều sâu này, đã bị áp lực trong nước truyền đến làm cho cả người khó chịu dị thường, hành động cũng không thuận tiện. Nhưng hiện giờ, nhờ có Tị Thủy Quyết hắn đã không có cảm giác khó chịu gì nữa.

Xem ra sau này, sự ngăn cách giữa thủy vực và lục địa đối với mình sẽ không tồn tại nữa.

Nghĩ đến điều này, Thẩm Lạc vô ý nắm chặt hai tay lại, có loại xúc động không thể kìm nén được.

Khoảng thời gian lúc trước, khi bản thân bị bệnh phải nằm trên giường, ngoài việc đọc một chút quyển sách liên quan đến việc tu luyện của Thần Tiên và Quỷ quái, cũng có nhìn qua về kỳ văn dị chí. Ở trong đó có nói, tại trong Đại Thiên thế giới này, trên lục địa giống loài phát triển, số lượng rất nhiều, mà có vài nơi linh sơn bảo địa sẽ sinh ra các loại thiên tài địa bảo. Ở trong thủy vực mệnh mông kia cũng giống như vậy, sinh vật nhiều vô số không thể đếm hết, lại có linh tài trân quý nhiều hơn xa lục địa.

Những con sông lớn trải rộng khắp nơi bốn phương kia, thật ra chính là những tòa bảo khố tự nhiên ẩn chứa vô số trân bảo.

Cũng do tu sĩ nhân loại không phải Thủy tộc, không cách nào ở trong nước lâu được, nên đã ngăn cản số lượng lớn tu sĩ vào nước tầm bảo.

Mà bây giờ, hắn lại nắm giữ Tị Thủy Quyết, sau này nếu muốn đi trong nước thăm dò liền dễ dàng hơn nhiều.

Mà không đi tầm bảo, cũng có thể nhờ vào đó lặn xuống nước để đi, tương đương với một thủ đoạn bảo mệnh khác.

Như lần trước, hắn bị Cổ Hóa Linh đuổi theo chạy trốn khắp nơi, cuối cùng xem chút nữa đã chết một cách oan uổng. Nếu khi ấy bản thân nắm giữ được Tị Thủy Quyết, thì chỉ cần lặn lẽ lặn xuống nước, mặc cho tốc độ của Cổ Hóa Linh nhanh thế nào, cũng vô pháp tìm được mình.

Thẩm Lạc không tiếp tục nghĩ ngợi nữa, bấm niệm pháp quyết thúc giục, màu lam của lồng ánh sáng lưu chuyển. Cả người hắn lập tức trồi lên, rất nhanh đã tới mặt nước, nhưng cách miệng giếng còn một đoạn.

Hắn vung tay lên, thi triển Ngự Thủy Thuật ngưng tụ ra một sợi dây thừng bằng nước, một đầu bay tới cây dâu ở phía trên, đầu còn lại thì quấn quanh thân thể mình, định nhờ vào đó để bay ra khỏi giếng.

Nhưng dây thừng đụng phải lồng ánh sáng, lại phát ra một tiếng thanh thúy, bị bắn ngược ra ngoài, không cách nào tiến vào lồng ánh sáng.

"A, Tị Thủy Quyết này còn có tác dụng phòng ngự?" Thâm Lạc nói khẽ, sau đó một tay bắt lấy dây thừng dùng sức kéo mạnh. Lập tức, cả người hắn như mang theo lồng chim bay lên trời, tốc độ cực nhanh, mạnh mẽ vọt tới đầu dây kia ở trên cây dâu.

"Ầm" một tiếng, Thâm Lạc đâm mạnh vào trên cành cây, phát ra một tiếng vang trầm thấp, tiếp đó bị một cỗ cự lực bắn ngược về, loạng choạng ngã trên mặt đất.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 152: Tế Luyện

Thẩm Lạc nhìn đại thụ lác lư không thôi, lại nhìn một chút lồng sáng lam quang lưu chuyển trên người mình, nhếch nhếch miệng, một tay giương lên, một thanh thủy tiễn từ trong ao bắn ra, phóng tới đui phải của mình.

Thủy tiễn chạm đến tầng lam mang mặt ngoài đui phải, "Phốc" một tiếng vỡ ra, hóa thành một mảnh giọt nước vẩy xuống. Mà lam mang thì hơi ba động một chút, lập tức khôi phục lại bình tĩnh.

"Không tệ!" Thẩm Lạc mỉm cười, khen một câu, lần nữa đưa tay dẫn tới một thanh thủy tiễn, lần này dùng hết toàn lực.

Thủy tiễn hóa thành một đạo bóng trắng nhanh lẹ, phát ra tiếng xé gió chói tai, lóe lên bắn tới trước đui phải, hung hăng đánh vào trên lồng sáng lam mang.

"Ầm" một tiếng vang thật lớn!

Lồng sáng đột nhiên run lên, mặt ngoài lam quang lưu chuyển nhấc lên từng vòng từng vòng gợn nước chập chùng.

Thẩm Lạc cảm thấy đui phải chấn động một cái, bạch bạch bạch lùi lại ba bước mới đứng vững, tay bấm pháp quyết không ngừng, thôi động cánh tay rót pháp lực vào lồng sáng.

Mặt ngoài lam mang của lồng sáng tị thủy lóe lên, thủy tiễn lập tức vỡ ra, hoàn toàn biến mất. Lồng sáng chớp động mấy lần liền khôi phục như

thường.

Thẩm Lạc lần nữa đánh giá tăng lam mang nhân nhạ này, trên mặt lộ vẻ hài lòng.

Hắn không nghĩ tới, Tị Thủy Quyết này ngoài chức năng tránh nước, năng lực phòng ngự còn có chút bất phạm. Một tiễn vừa rồi tối thiểu cũng tương đương với một kích toàn lực của tu sĩ Luyện Khí kỳ, xem ra dù đối mặt tu sĩ Tích Cốc kỳ công kích, cũng có uy năng chống đỡ không ít.

Chính mình rốt cuộc đường đường chính chính có một pháp thuật phòng ngự!

Trước đó mặc dù từng sử dụng Ngự Thủy Thuật hóa thủy làm thuận, ngăn cản công kích, nhưng nhiều nhất cũng chỉ bằng thiết thuận bình thường, nào so được với Tị Thủy Quyết này.

Thẩm Lạc bảm niệm pháp quyết tán đi lồng sáng tị thủy, lại lấy từ trong ngực ra một sợi dây thừng màu vàng.

Lúc trước bởi vì tu vi hắn không đủ, không cách nào thôi động vật này, bây giờ đột phá đến Tích Cốc kỳ, rốt cuộc có thể thống khoái thử một chút uy năng pháp khí.

Thẩm Lạc thâm vận công pháp, chậm rãi rót pháp lực vào trong dây thừng.

Mới đầu, dây thừng màu vàng không phát sinh bất kỳ khác thường gì, tất cả pháp lực giống như trâu đất xuống biển chui vào trong đó, may mắn không hiệu quả.

Mà theo pháp lực rót vào tăng nhiều, rốt cuộc dây thừng phát sinh một tia biến hóa, mặt ngoài bắt đầu nổi lên điểm điểm kim quang, kim quang

càng ngày càng nhiều, dần dần nối thành một mảnh, khiến cho dây thừng trở nên kim quang rạng rỡ.

Hai mắt Thẩm Lạc hơi sáng, tiếp đó có chút chần chờ.

Hắn cho đến nay chỉ biết thôi động phù khí, thôi động pháp khí chân chính hoàn toàn không biết gì cả, dù sao phương thức thôi động phù khí tương tự phù lục phổ thông. Nhưng nghe nói trong pháp khí chứa cấm chế, cần dùng thủ pháp đặc biệt tế luyện xong, mới có thể thôi động.

"Thử một chút rồi lại nói, nếu không thành công, lại tìm người hỏi một chút đi." Thẩm Lạc nghĩ như vậy, hai tay bấm niệm pháp quyết, ý đồ dùng phương thức thôi động phù khí, kích phát cấm chế trong kim thẳng.

Kết quả khi hắn gia tăng pháp lực rót vào, lại phát hiện một chuyện quái lạ, tựa hồ trong kim thẳng có một cỗ lực lượng vô hình ngăn trở pháp lực rót vào, pháp lực dư thừa trực tiếp tràn lan ra.

"Không có thủ đoạn tế luyện, thật đúng là không cách nào thôi động!" Thẩm Lạc vuốt ve kim thẳng, thở dài nói, trong lòng hơi tiếc nuối.

Nếu như lúc bình thường thì không sao, nhưng Trường Thọ thôn này cũng không an toàn, nói chính xác thì lúc nào cũng sẽ có Yêu thú cường đại đột kích. Nếu trên tay có một kiện pháp khí dùng được, tự nhiên có thể tăng lên rất nhiều năng lực ngăn địch.

Thẩm Lạc im lặng ngòì một lát, lần nữa vận chuyển pháp lực, rót vào trong kim thẳng.

Kết quả giống lần trước, pháp lực vừa mới rót vào trong đó không lâu, lập tức bị một cỗ lực lượng vô hình hình thành bình chướng ngăn cản.

Bất quá lần này hấn không hề từ bỏ, ngược lại hai tay chấn động, mặt ngoài tất cả hiện ra sáu dải sáng pháp mạch màu lam, thôi động pháp lực rót vào trong kim thẳng, hung hăng trùng kích tầng bình chướng vô hình kia.

Nhưng bình chướng vô hình này ngoan cố vượt xa hấn dự liệu, mặc cho hấn vận công trùng kích thế nào, từ đầu đến cuối vững như bàn thạch.

"Ta vẫn không tin!"

Thẩm Lạc hừ nhẹ một tiếng, toàn lực vận công, hai mươi dải sáng pháp mạch toàn thân sáng lên, pháp lực như từng cơn sóng dữ liên tiếp tuôn trào ra, đánh vào trong bình chướng vô hình trên kim thẳng.

Kết quả cho đến khi pháp lực trong cơ thể hấn tiêu hao hơn phân nửa, bình chướng vô hình vẫn không chút dấu hiệu giảm bớt.

"Xem ra pháp khí bực này, dùng man lực không thích hợp." Thẩm Lạc vừa suy nghĩ, vừa vận chuyển công pháp khôi phục pháp lực.

Bây giờ thân hấn có hai mươi đầu pháp mạch đồng thời thu nạp thiên địa linh khí, bình tâm tĩnh khí, sau một lát pháp lực đã khôi phục như lúc ban đầu.

Thẩm Lạc cầm kim thẳng, suy nghĩ một chút, lần nữa rót pháp lực vào trong dây thừng kia, rất nhanh liền chạm tới đạo bình chướng kia.

Lần này hấn không định cưỡng ép trùng kích nữa, mà tận khả năng khuếch tán pháp lực ra, tựa như từng tầng từng tầng nước chảy vây lại tầng bình chướng vô hình này, từng chút từng chút thấm thấu vào trong, như là thủy nhuận vạn vật vậy.

Lần này, bình chướng vô hình tựa hồ không chống cự mãnh liệt với pháp lực nữa, theo thời gian trôi qua, bị thấm vào từng chút một.

"Có hi vọng!"

Ánh mắt Thẩm Lạc sáng lên, tiếp tục vận chuyển pháp lực, rất nhanh lại nhú mày, lại phát hiện vấn đề mới.

Phương thức như vậy mặc dù có khả năng hữu hiệu, chỉ là tốc độ thực sự quá chậm, có thể nói tốc độ như rùa bò, lại còn hao tổn tâm lực.

Pháp lực trong cơ thể hắn rất nhanh lại tiêu hao hơn phân nửa, tâm thần cũng có chút mỏi mệt, mà tầng bình chướng kia cũng chỉ ẩn ẩn hơi buông lỏng.

Bất quá hắn đã sớm quyết định chủ ý, không đạt mục đích thì không bỏ qua, pháp lực hao hết sạch liền vận công khôi phục, tâm thần mệt mỏi thì nhắm mắt dưỡng thần.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, một ngày một đêm đã trôi qua.

Lúc này, tầng bình chướng vô hình kia rốt cuộc lung lay sắp đổ, khoảng cách bị triệt để đột phá cơ hồ còn kém một bước.

Trong lòng Thẩm Lạc biết đã gần đến mức cuối, càng không thể phớt lờ, vẫn như cũ không chế pháp lực, từng điểm từng điểm thâm thấu vào tầng bình chướng kia.

Lại qua gần nửa canh giờ, kim thẳng nằm yên tĩnh trong tay hắn bỗng nhiên tản mát ra một tầng kim quang sáng chói mắt, trong kim quang hiện ra vô số phù văn màu vàng lớn như con kiến, lít nha lít nhít không biết bao nhiêu cái, quay tít một vòng, hóa thành một tầng trận văn màu vàng, rung động ong ong.

Thẩm Lạc mở to mắt, có chút hiếu kỳ nhìn trận văn màu vàng, sau đó bấm niệm pháp quyết điểm một cái.

Kim thẳng "Vèo" một tiếng rời tay bay ra, bay múa giữa không trung, phảng phất một đầu linh xà màu vàng linh hoạt giữa không trung, tán loạn không gì sánh được.

Theo một tay hắn điem vào hư không, kim quang lóe lên liền bay đến cây dâu lớn kia quấn một cái, lập tức quay quanh mấy vòng, đột nhiên xiết chặt co rút lại.

Thẩm Lạc vui mừng, vẫy tay một cái, dây thừng màu vàng thu hồi lại, quấn trên cánh tay phải của hắn.

Mặc dù hắn không hiểu phương pháp tế luyện pháp khí, hoàn toàn dựa vào công phu mài nước đột phá tầng cấm chế này, bất quá khoảng cách triệt để nắm giữ dây thừng này còn xa, chỉ có thể coi như miễn cưỡng thôi động mà thôi.

Hắn có thể cảm giác được, trong dây thừng này còn có cấm chế khác, so với tầng cấm chế phía ngoài còn phức tạp hơn nhiều, chỉ sợ không phải công phu mài nước có thể tùy tiện đột phá được.

Bất quá chưa từng thử qua, hắn sẽ không hết hi vọng.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 153: Yêu Thú Tập Kích

Ngay khi hấn chuẩn bị tiếp tục ném thử, thì bên ngoài viện truyền đến từng tiếng bước chân, nghe giống như là có hai người đang đến.

"Để com canh ở chỗ này rồi đi." thanh âm của một đứa bé trai vang lên.

"Không biết Thần Tiên ca ca muốn ở bên trong bao lâu nữa, đã hơn mười ngày cũng không có đi ra." Thanh âm mềm mại có chút rụt rè của bé gái chọt hỏi.

"Xuyt! Linh Nhi nói nhỏ thôi, Anh tử tử đã nói Thần Tiên ca ca đang bế quan, không được quấy nhiễu, cát đồ vật liền đi nhanh lên." Bé trai tiếp tục nói.

Thẩm Lạc nghe những lời này, đuôi lông mày khẽ động, thân hình từ trong ao nhảy ra, đồng thời tay bấm pháp quyết chỉ một cái.

Nước dính trong quần áo hấn đều bay ra, trong nháy mắt đã khô ráo. Còn những giọt nước kia thì hòa làm một thể ở trước người, hóa thành dây thừng bằng nước, giãn ra bay về phía cửa.

Hai đứa bé một cao, một thấp đang đứng ở ngoài cửa, một người trong đó là tiểu nam hài mặc áo vải xanh cũ nát, trong tay cầm theo giỏ trúc. Chính là đứa bé đã gặp trước đó tên gọi Tiểu Ngư.

Một người khác là bé gái, đầu thắt bím tóc sừng dê, mặc quần áo màu đỏ có vài mảnh vá. Cô bé so với Tiểu Ngư còn muốn nhỏ hơn một hai tuổi,

trên khuôn mặt đỏ bừng là cặp mắt to mọng nước.

Đại môn đột nhiên mở ra, làm hai người giật nảy mình, cô bé Linh Nhi theo bản năng trốn đến sau lưng của đứa bé trai, chỉ lộ ra cặp mắt to liếc nhìn xung quanh.

"Thần Tiên ca ca, chúng ta tới đây là để đưa cơm cho người, chứ không có ý quấy rầy, chúng ta sẽ lập tức đi ngay." Tiểu Ngự nhanh rất nhanh đã phản ứng lại, cầm rễ trúc trong tay để dưới đất, hướng về phía Thảm Lạc khom người thi lễ, sau đó kéo tay Linh Nhi liền muốn rời đi.

"Chờ một chút." Thảm Lạc mở miệng gọihau đứa lại, thân hình thoát một cái đã đến ngoài cửa sân.

Hắn mở cái nắp của rễ trúc ra, bên trong là hai miếng bánh mì màu vàng nhạt, còn có một chiếc bình nhỏ, bên trong chứa một ít nước canh màu trắng, hình như là canh thịt còn nóng.

Hắn nhíu mày, mặc dù không thấy những thôn dân khác ăn cơm, nhưng những bánh mì và canh thịt này, khẳng định tốt hơn rất nhiều so với phần lớn thức ăn của mọi người ở trong thôn.

"Tiểu Ngự, ngươi giúp ta chuyển lời cho Anh Lạc, sau này mỗi ngày không cần phải đưa thức ăn đến, mỗi mười ngày đưa một phần đồ ăn bình thường là được. Còn phần dư của ta hãy đưa cho người nào cần đi." Thảm Lạc nói với Tiểu Ngự.

Bây giờ cảnh giới của hắn đã là Tích Cốc sơ kỳ, nhu cầu đối với ngũ cốc hoa màu rất ít, quả thực không cần dùng nhiều đồ ăn như vậy.

"Tốt, đệ sẽ chuyển lời cho Anh tử tử." Tiểu Ngự gật đầu nói, Linh Nhi thì nháy đôi mắt to đen láy mấy lần, có vẻ không hiểu được ý của Thảm Lạc.

"Những đồ này các ngươi hãy ăn đi." Thảm Lạc nở nụ cười, đặt rổ trúc ở trước người chúng.

Hai đứa bé nhìn thấy bánh mì và canh thịt trong rổ, thì yết hầu bỗng nhúc nhích, bụng của bé gái tức thì kêu hai tiếng rột rột.

"Thần Tiên ca ca, đây là khẩu phần ăn của người, người và Anh tử tử vì thôn đã liệu mình cùng Yêu thú chém giết, chúng ta sao có thể ăn đồ của người." Tiểu Ngư cũng nuốt ngụm nước miếng, cố nhin không nhìn tới đồ ăn, lắc đầu nói.

Thảm Lạc nhìn chăm chú vào Tiểu Ngư một chút, trong lòng hơi động.

Hôm đó khi hắn bắt đầu nhìn thấy Tiểu Ngư, liền cảm giác được nó không chỉ rất có trách nhiệm, khi nói chuyện cũng lễ phép, đúng là một hài tử can đảm thông minh.

"Mặc dù ta không như Tiên Nhân, không cần ăn và uống, nhưng cũng không cần như các ngươi, mỗi ngày đều muốn ăn cơm. Ta mười mấy ngày ăn một bữa là được, ăn nhiều, ngược lại còn đau bụng. Ai ui ~" hắn cau mày tay đè trên bụng dưới, giả bộ như đang đau bụng.

"Các ngươi nhanh giúp ta lấy bánh ăn đi." Sau đó Thảm Lạc đột nhiên nở nụ cười, cầm cái bánh mì nhét vào tay của hai đứa bé.

"Tiểu Ngư ca ca, điều Thần Tiên ca ca nói là thật sao?" Linh Nhi cầm lấy bánh mì, nhìn Tiểu Ngư một chút, nhỏ giọng hỏi.

"Đúng rồi, Thần Tiên ca ca sẽ không gạt chúng ta, ăn đi." đầu Tiểu Ngư hơi cúi xuống, nói.

"Cảm ơn Thần Tiên ca ca!" Linh Nhi nhìn Thảm Lạc cảm ơn một tiếng, sau đó không kìm được, cầm bánh mì nhét vào trong miệng, ăn ngấu

nghiến. Tiểu Ngự ở bên cạnh cũng bắt đầu ăn, chỉ mấy ngụm liền nuốt hết bánh mì.

Thẩm Lạc yên lặng nhìn hai đứa bé ăn, có cảm giác so với chính mình ăn càng tốt hơn, lại đưa bình nhỏ cho bọn chúng, để mỗi người uống hai cái, rất nhanh liền uống cạn canh thịt.

"Tốt rồi, sớm trở về đi." Thẩm Lạc khẽ vuốt đầu Tiểu Ngự, nở nụ cười với Linh Nhi, sau đó quay người trở về sân nhỏ.

Hai đứa bé đứng tại cửa ra vào một lúc, thì Linh Nhi cầm lấy rổ trúc, đi về phía xa.

Thế nhưng Tiểu Ngự vẫn còn ở nguyên tại chỗ, kinh ngạc nhìn cửa viện đã đóng lại kia.

"Tiểu Ngự ca ca, đi mau." Linh Nhi đi vài bước, thấy Tiểu Ngự không theo cùng, liền hô một tiếng.

"Tới đây." Tiểu Ngự đáp một tiếng, quay đầu rời đi có chút lưu luyến, vội đuổi theo.

Bên trong sân, Thẩm Lạc trở về ao nước ngồi xuống, nhưng không lập tức bắt đầu tế luyện kim thăng, khuôn mặt hiện lên một chút tâm sự.

Vừa rồi, khi bản thân mình đưa đưa bánh mì cho Tiểu Ngự, đụng phải bàn tay của nó, lại vô tình phát hiện được trong cơ thể của đứa bé ấy hơi khác thường, có cơ hội lại sờ đầu Tiểu Ngự một chút để xác nhận vậy.

Sắc mặt của Tiểu Ngự mặc dù nhìn như bình thường, nhưng thân lại mang tai họa ngầm. Căn bệnh này của nó không khác lắm so với hẳn khi trước, cũng do nguyên khí trong cơ thể không đủ, nhưng không biết là vì duyên cớ gì gây ra.

Hơn nữa tình huống nguyên khí hao tổn này, đã bị một loại phương thức kỳ lạ phong bế, chắc là thủ đoạn âm mưu, nhưng lại được giấu kín.

Thủ đoạn phong ấn này lại rất huyền diệu, cần phải có sự hiểu rõ nhất định đối với kinh mạch và lục phủ ngũ tạng của cơ thể thì mới có thể làm được.

Lấy tu vi hiện giờ của hắn, cũng chưa chắc làm được, Anh Lạc là tu sĩ Luyện Khí kỳ kia tự nhiên càng không thể, vậy là người nào đã phong ấn thương thể của Tiểu Ngự?

"Chẳng lẽ là Mã bà bà kia?" trong đầu Thẩm Lạc hiện ra thân ảnh của lão bà tóc trắng kia.

Nếu thật là lão bà này, thì với pháp lực trước khi mất, tu vi tối thiểu cũng đã đạt đến Tích Cốc kỳ.

Hắn rất nhanh lắc đầu, không muốn hao tâm tốn sức suy nghĩ về chuyện này nữa, định tiếp tục ném thử tế luyện kim thẳng.

Bỗng nhiên, cả viện run lên bần bật, mặt đất cũng lắc lư theo, như Địa Long đang trở mình. Sau đó từng thanh âm ù ù nối tiếp nhau, từ phương hướng đầu thôn truyền đến, dường như có quái vật khổng lồ gì đang tới gần nơi này.

"Lại có Yêu thú tập kích thôn bạch ngọcsách?" Hắn nhướng mày, nhanh chóng mang dây thừng màu vàng quấn ở trên cánh tay, đứng dậy đi ra ngoài.

Hiện giờ hắn đã là một thành viên của thôn, có Yêu thú tập kích thì tất nhiên phải quan tâm, lại đúng lúc tu vi tăng tiến nhanh, những Yêu thú này rất thích hợp để thử nghiệm một chút.

Thẩm Lạc còn đang cân nhắc, thì thân hình đã ra tới cửa viện, kết quả đi không bao lâu, thân hình đột nhiên ngừng lại.

Chỉ thấy trên đại đạo phía trước có hai cái thân ảnh gầy nhỏ đang tựa vào nhau, chính là Tiểu Ngư và Linh Nhi. Đưa đằng sau đang ngồi sập xuống đất, cổ chân có chút sưng đỏ, giống như bị trật.

"Hai đứa đừng đợi ở chỗ này, mau đi về nhà." Thẩm Lạc quát hai đứa bé.

Lần tập kích này, không chắc Yêu thú sẽ không có loại phi cầm, nơi này mặc dù là chỗ sâu trong thôn, cũng không chắc an toàn.

"Thần Tiên ca ca, Linh Nhi bị trật chân, không đi được nữa." Tiểu Ngư nhìn thấy Thẩm Lạc, vội vàng nói.

Thẩm Lạc liếc cổ chân sưng đỏ của cô bé một chút, nhíu mày, lại nhìn xung quanh, muốn tìm kiếm một nơi có người ở, để hai đứa bé đi vào tránh một chút.

Nhưng chỗ hẻo lánh ở tương đối vắng vẻ, gần đây gần như không có người nào ở.

Lúc này cửa thôn bên kia đã truyền đến từng trận tiếng ồn ào, có vẻ tình huống đang nguy cấp, hiện giờ mang hai đứa về nơi Mã bà bà sẽ lãng phí không ít thời gian.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 154: Hầu Vương Trả Thù

Thẩm Lạc không do dự lâu, cúi người ôm lấy hai đứa bé, lướt vào sân nhỏ của mình, an bài chúng trong phòng của mình.

"Các người đợi ở chỗ này, ngàn vạn lần không được ra khỏi phòng, chờ ta đánh lui Yêu thú sẽ trở về chữa cho người." Thẩm Lạc dặn dò.

"Thần Tiên ca ca ngài yên tâm, chúng ta sẽ trung thực đợi ở chỗ này, ta sẽ bảo hộ Linh Nhi." Tiêu Ngư đáp ứng một tiếng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn là một mảnh kiên nghị.

Vẻ mặt đau đớn của Linh Nhi đã bình phục không ít, vôi vàng ra sức gặt đầu.

Thẩm Lạc cười cười với hai đứa bé, lúc này mới quay người đi ra ngoài, thi triển Truy Phong Bộ, không đi đại lộ, mà nhảy vọt lên các nơi, thẳng tắp về phía cửa thôn.

Trước đó bị Cuồng Báo kia đuổi theo, hấn liều mạng chạy trốn, đánh bậy đánh bạ cũng tìm hiểu ra một chút chân ý Truy Phong Bộ. Bây giờ tu vi hấn đột phá tới Tích Cốc kỳ, tố chất thân thể gia tăng theo, cũng giúp ích không nhỏ cho bộ pháp.

Giờ phút này hấn nhảy vọt qua nóc nhà trong thôn, thân hình nhẹ nhàng, tốc độ cũng có chút kinh người.

Thôn dân trên đường gặp phải chỉ có thể nghe được bên tai có tiếng gió thổi qua, quay đầu nhìn lên, Thâm Lạc đã sớm đi xa, cơ hồ ngay cả bóng dáng cũng sờ không tới.

Trước sau bất quá bảy tám cái hô hấp, hắn đã đến cửa thôn.

Cửa thôn nơi này đã là một mảnh chém giết, người cường tráng trong thôn cầm trong tay các loại trường mâu bằng gỗ, hoặc là cung nỏ đơn sơ, đang chém giết cùng Yêu thú.

Yêu thú đột kích chính là những viên hầu lông xám trước đó, số lượng lại nhiều hơn gấp bội.

May mà không có loại chim bay không lồ kia, những viên hầu này nhất thời còn chưa tấn công vào thôn, chỉ là lần này số lượng viên hầu quá nhiều. Mười mấy đầu vượn xám đứng ở đằng xa, không ngừng ném mạnh đá đến, nện lên hàng rào cửa thôn, phát ra thanh âm "Ầm ầm" dày đặc.

Mặt khác có mười mấy đầu đã vọt tới dưới hàng rào, huy động thạch bổng trong tay hung hăng oanh kích hàng rào.

Hàng rào lắc lư không thôi, sắp không chịu nổi nữa.

Trên đài cao phía sau hàng rào, đám người liều mạng bắn ra mũi tên, ném mạnh trường mâu xuống dưới, ý đồ đuổi những vượn xám nện hàng rào kia đi, nhưng hiệu quả cũng không như ý.

Anh Lạc giờ phút này cũng đứng trên đài cao, nhưng không thi triển Hỏa Cầu Thuật công kích vượn xám phía dưới, mặt mũi tràn đầy khẩn trương nhìn ra nơi xa, tựa hồ đang cảnh giới cái gì.

"Thâm tiên sư!"

Đám người ở cửa ra vào rất nhanh phát hiện Thẩm Lạc chạy đến, nhao nhao mặt lộ sợ hãi lẫn vui mừng.

Ánh mắt Thẩm Lạc quét qua liền thấy rõ thế cục nơi này, thân thể đứng vững, hai tay vẫy một cái.

Trong giếng nước của một hộ gia đình cách cửa thôn gần nhất bỗng "Soạt" một tiếng, một dòng nước màu trắng bắn ra, sau đó chia ra làm bốn, hóa thành bốn đạo thủy tiễn.

"Đi!"

Thẩm Lạc bấm niệm pháp quyết điểm một cái, bốn đạo thủy tiễn lập tức nổ bắn ra, từ trong khe hở hàng rào bắn ra, công kích chính diện vào ngực bốn con vượn xám đang công kích hàng rào.

Ầm ầm ầm ầm!

Tốc độ thủy tiễn quá nhanh, bốn con vượn xám căn bản phản ứng không kịp, thân thể liền bị đánh bay ra ngoài, chỗ ngực vỡ ra một cái lỗ máu lớn bằng miệng chén, rơi xuống đất vũng vấy mấy cái, rất nhanh bất động.

Đám người Trường Thọ thôn thấy cảnh này, ngây ngốc một chút mới phản ứng kịp, bộc phát ra một trận ngạc nhiên reo hò.

Bây vượn phía ngoài vừa sợ vừa giận, không ngừng vỗ lồng ngực nhìn về phía Thẩm Lạc, gào thét không thôi.

Thẩm Lạc nhìn như không thấy, thân hình chạy đến phụ cận hàng rào, thả người nhảy lên, rơi vào bên cạnh Anh Lạc, nhìn theo ánh mắt nàng nhìn, ánh mắt ngưng tụ nhìn ra xa.

Chỉ thấy cách ngoài thôn mấy chục trượng, trên một bãi loạn thạch, giờ phút này thành linh đứng đầy một đầu cự viên cao hơn một trượng, toàn thân đen nhánh, ánh mắt màu u lục, đang nhìn Anh Lạc. Chỗ sâu trong ánh mắt nó cũng không cuồng bạo như vượn xám bình thường, ngược lại một mảnh thanh tịnh, hiển nhiên linh trí khá cao.

Thân thể không lồ như thế, lại phối hợp ánh mắt u lục tinh táo, tạo cho Anh Lạc áp lực thật lớn, trên trán trắng nõn của nàng đã rịn ra một tầng mồ hôi.

Ngay lúc Thâm Lạc nhìn tới cự viên màu đen, ánh mắt cự viên cũng dời qua, nhìn về hướng Thâm Lạc.

Trên mặt Thâm Lạc không biểu lộ cảm xúc, tay lần nữa bấm niệm pháp quyết vung lên. Trong giếng nước cách đó không xa bắn ra một dòng nước, biến thành bốn thanh thủy tiễn, đánh về phía bốn con vượn xám đứng ở đằng xa đang ném mạnh hòn đá qua, lần nữa gọn gàng xuyên qua thân chúng.

Cự viên màu đen thấy cảnh này, trong con mắt xanh biếc thoáng hiện một sợi sát ý, hai tay bỗng nhiên vỗ vào lồng ngực, há miệng phát ra một tiếng vượn gầm cao vút.

Bây giờ ngoài thôn nghe tiếng, như là nghe được mệnh lệnh, đều đình chỉ công kích, quay người bỏ chạy ra nơi xa.

Nhưng vào lúc này, lại có bốn thanh thủy tiễn phá toái hư không, tốc độ vượt xa những vượn xám này đang chạy, trong nháy mắt đuổi kịp bốn con khi, xuyên thủng qua lưng chúng, mang theo một dải huyết hoa.

Bốn con vượn xám cũng không kịp kêu lên một tiếng đã chết.

"Rống!"

Cự viên màu đen phía xa thấy cảnh này, trong mắt lửa giận đại thịnh, tay vượn trắng kiêu vung lên.

Một bóng đen bay vụt đến, phát ra tiếng xé gió chói tai, tốc độ nhanh kinh người, phảng phất một tia chớp màu đen. Vậy mà trong chớp mắt đã vượt qua mấy chục trượng, đến trước cách Thâm Lạc mấy trượng, lại là một khối hắc thạch lớn chừng đầu lâu.

Hắc thạch chưa đến, một cỗ kính phong đã đập vào mặt, làm quần áo trên người hấn tung bay.

Thâm Lạc cảm thấy giật mình, bên ngoài thân chớp động lam quang, đang muốn thi triển lòng ánh sáng tị thủy. Bỗng một đoàn hỏa cầu màu đỏ từ bên cạnh bắn đến, cản lại hắc thạch.

"Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn truyền đến, hắc thạch hỏa cầu trong ánh lửa vỡ vụn ra.

Nhưng hỏa cầu rõ ràng ở thế yếu, hỏa diễm vỡ vụn bị hòn đá mang theo kính phong mãnh liệt ép về phía sau.

Vô số hắc thạch vỡ vụn lôi cuốn trong kính phong, bị hỏa cầu kích làm lệch hướng, đánh vào một chỗ khác trên hàng rào.

Trên đài cao hàng rào lập tức có mấy người bị đá vụn đánh trúng đùi, hoặc đánh trúng cánh tay, kêu thảm rơi xuống, trên thân máu me đầm đìa, càng có một người bị đánh trúng lồng ngực, cả người sinh sinh bay ngược ra sau.

Thâm Lạc thấy cảnh này, ánh mắt lập tức lạnh lẽo.

"Thâm đại ca cẩn thận, vượn đen kia là Viên Vương, thực lực cực mạnh, chỉ sợ đã đến Tích Cốc kỳ." Sắc mặt Anh Lạc ngưng trọng dị thường nói.

"Trước đó vài ngày giết không ít vượn xám, Hầu Vương là đến báo thù sao?" Thẩm Lạc nhìn về phía vượn đen kia, hỏi.

Cự viên màu đen phía xa thấy hắc thạch vô công, gầm nhẹ một tiếng, một cái móng vuốt đã vượn đến một khối hắc thạch khác.

"Chỉ sợ là, loài Yêu thú vượn nhất quán đều là quân thể hành động, mà lòng báo thù rất mạnh, hôm nay thôn thật nguy hiểm." Anh Lạc thấp giọng nói ra, tựa hồ sợ những người khác nghe được ảnh hưởng sĩ khí.

"Nếu Yêu thú có lòng trả thù mạnh, vậy không thể để cho nó chạy thoát, nhất định phải trăm thảo trừ căn mới được." Thẩm Lạc trầm giọng nói.

"Cái gì?" Anh Lạc nghe lời này, cả người sững sờ, tựa hồ nghe không hiểu ý Thẩm Lạc.

"Người bảo vệ tốt nơi này, ta đi một chút sẽ quay lại." Thẩm Lạc cũng không giải thích, lời còn chưa dứt, thân hình đã từ trên đài cao nhảy ra, vậy mà trực tiếp rơi ra ngoài thôn, mở rộng bước chân nhanh chóng lao đến cự viên màu đen kia.

Cùng lúc đó, trong miệng giếng nước phụ cận soạt một tiếng, lần nữa bắn ra mấy đạo dòng nước, ở giữa không trung rót thành một đầu Thủy Long bay múa quanh người hắc.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 155: Nghiền Giết

Cự viên màu đen thấy Thẩm Lạc một mình lao tới, liền quăng tảng đá màu đen trong tay đi, hai tay nhấc một tảng đá lớn to bằng cái cối xay, ném mạnh về hướng của Thẩm.

Tảng đá lớn xé gió bay tới, kèm theo âm thanh chói tai, trong chớp mắt đã đến trước người Thẩm Lạc. Nó còn chưa rơi xuống, thì một cỗ phong áp lớn gấp mấy lần lúc trước đã cuốn tới.

Sắc mặt của Thẩm Lạc không đổi, một tay bám niêm pháp quyết, kim quang trên cánh tay lập tức thu lại.

Dòng nước ở phía sau, theo pháp quyết của hắn quay tít một vòng, hóa thành một thanh thủy kiếm màu xanh lam dài khoảng hai trượng. Nó quay về phía trên trời bổ tới, phát ra tiếng thét mơ hồ giống như phi kiếm.

"Phốc phốc" một tiếng, tảng đá lớn giống như đậu hũ bị một kiếm chém thành hai khúc, thủy kiếm lại hóa thành một đạo lam quang, tiếp tục chém về phía cự viên.

Cự viên màu đen khẽ giật mình, lập tức phát ra một tiếng rống to, lông khí trên người dựng thẳng lên, vô số luồng hắc khí từ đó phun ra ngoài. Sau đó nó không ngừng ngưng tụ lại một chỗ, hóa thành một cây cự bông màu đen giống như thật.

Hắc bông vừa xuất hiện, lập tức lượn vòng bắn ra, mang theo tiếng xé gió, hung hăng đánh tới thủy kiếm.

"Phanh" một tiếng, thủy kiếm không lồ thành linh bị một kích nát ra, hóa thành giọt nước bay đầy trời, thế nhưng cự bổng màu đen cũng bị đánh bay ra ngoài, cũng không bị vỡ vụn.

Nhưng ngay lúc này, một vệt kim quang từ trong giọt nước bỗng bắn ra, đó là một sợi dây thừng màu vàng, rất nhanh đã quấn quanh cự viên màu đen.

Cự viên màu đen giật mình, muốn trốn tránh, nhưng dây thừng màu vàng tốc độ cực nhanh, chỉ chớp mắt đã cuốn lấy hai chân của nó.

Thâm Lạc còn cách bảy tám trượng, thấy vậy liền tiếp tục bấm niệm pháp quyết, dây thừng màu vàng tức thì siết chặt, kéo mạnh về phía sau lưng của cự viên.

Thân thể không lồ của Cự viên, lập tức đứng không vững ngã xuống đất. Nhưng cánh tay dài quá gối của nó bỗng nhiên chống xuống đất, giúp thân thể không hoàn toàn rơi xuống.

Lúc này Thâm Lạc nhảy tới trước người cự viên, hai tay bấm niệm pháp quyết chỉ một cái.

Những giọt nước rơi tứ tán lập tức ngưng tụ lại trên đỉnh đầu của cự viên, trong nháy mắt đã biến thành một thủy kiếm không lồ màu lam, sau đó hung hăng chém xuống cổ cự viên.

Mặt của Cự viên màu đen rớt cục lộ vẻ hoảng sợ, muốn điều khiển hắc bổng do yêu khí ngưng tụ ra để ngăn cản thì đã không kịp. Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, lông khí trên thân đều chớp lên một tầng hắc quang và điên cuồng sinh trưởng, xen lẫn với nhau. Chỉ chớp mắt nó đã hình thành một thứ giống như bộ giáp bằng lông màu đen, bao trùm tất cả cơ thể.

Nhất là phần giáp lông trên cổ, so với địa phương khác nhiều hơn ba phần, hơn nữa còn tiếp tục dày thêm.

Nhưng không đợi nó tiếp tục gia tăng, thủy kiếm khổng lồ đã rơi xuống, trảm lên trên cổ.

Trong trận âm thanh lớp bốp giòn vang, mao giáp màu đen đã bị thủy kiếm chém ra gần nửa, nhưng cuối cùng vẫn có thể cản lại.

Thẩm Lạc hừ lạnh một tiếng, hai mươi luồng ánh sáng màu lam lóe lên rồi biến mất, bỗng một cỗ pháp lực gần như lớn gấp ba khi trước từ trên thân hắn bộc phát. Bỗng nhiên mặt ngoài của thủy kiếm sáng lên lam quang, đồng thời rung động không thôi, phát ra âm thanh như là kiếm ngân.

"Phốc phốc" một tiếng giống như vải bị rách, nhẹ vang lên!

Phần giáp bằng lông màu đen còn lại bị thủy kiếm khổng lồ dễ dàng chém ra, tiếp đó một đạo kiếm ảnh màu lam từ cổ của cự viên vòng qua.

Cái đầu lâu to bằng cối xay của cự viên màu đen lập tức bay ra ngoài, lộn mấy vòng rồi rơi trên mặt đất. Hai mắt của trùng lên, trong mắt tràn đầy sợ hãi, đồng thời một cột máu từ trên cổ phun ra, làm mặt đất xung quanh nhanh chóng nhuộm đỏ.

Tay chân của Cự viên rung động hai lần, rất nhanh đã bất động, thi thể không đầu vẫn duy trì tư thế hai tay chống đất nên không ngã.

Cự viên màu đen bị Thẩm Lạc nhẹ nhàng chém giết, âm thanh ồn ào ở bốn phía im bặt đi, trở nên yên tĩnh như chết.

Đám người trong thôn ngẩn ra, lũ vợ con xám đứng gần đó cũng sững sờ tại chỗ, trong lúc nhất thời quên luôn chạy trốn.

Thẩm Lạc vẫy tay một cái, kim quang lóe lên, dây thừng màu vàng dùng để trói chân cự viên linh hoạt như linh xà quay trở về, tiếp tục quay quanh trên cánh tay phải.

Thi thể của cự viên không đầu vì không cách nào bảo trì cân bằng, nên ngã xuống đất, phát ra một tiếng oanh minh, làm mặt đất rung chuyển.

Lúc này, ở phía xa mọi người trong thôn rất cục kíp thời phản ứng, phát ra tiếng hoan hô rung trời.

Anh Lạc thở phào, ánh mắt nhìn về phía Thẩm Lạc có chút kì lạ, câu nói trước kia "Ta đi một chút liền về" giống như còn tại bên tai.

Lũ vượn xám kia giờ phút này cũng đã khôi phục lại, trên mặt đều lộ ra thần sắc hoảng sợ tột độ, chi chi kêu loạn, chạy tán loạn.

"Đều lưu lại cho ta." Thẩm Lạc bỗng nhiên xoay người, thân hình nhảy lên, hai tay bắm niệm pháp quyết điềm nhẹ.

Thanh thủy kiếm không lồ kia lập tức giải thể, hóa thành bốn chuỗi thủy kiếm hơi nhỏ, nhưng thủy quang không yếu bớt chút nào. "Suru" một tiếng, nó bắn ra bốn phía, chém tới những con vượn xám.

Những thủy kiếm nhỏ này vô cùng sắc bén, những nơi đi qua bất kể là Yêu thú vượn xám, hay thạch bồng trong tay chúng đều ngăn cản không nổi, dễ dàng bị chém đứt.

Tiếng kêu thê lương thảm thiết không ngừng vang lên, máu tươi bắn ra.

Anh Lạc và mấy người võ lực cao cường trong thôn giờ phút này cũng vọt ra, muốn giúp Thẩm Lạc một chút. Ai ngờ chờ bọn họ đuổi tới tất cả vượn xám đều đã bị đều chém giết, một cái cũng không có chạy thoát.

"Thẩm tiên sư! thật sự là thần thông quảng đại!"

"Ngay cả Viên Vương Tích Cốc kỳ đều dễ dàng chém giết, đây mới thực sự là tiên sư!"

"Cảm tạ tổ tiên đã phù hộ Trường Thọ thôn!"

Một đoàn thôn dân vây quanh Thẩm Lạc, vô số lời ca ngợi và cảm kích vang lên, càng có người càng quỳ trước Thẩm Lạc, làm Thẩm Lạc cảm thấy khó xử.

Mã bà bà đang đứng trên một bãi đất trống, như là một đoạn cây khô, nhìn đám người vây quanh Thẩm Lạc bên ngoài thôn, trong ánh mắt lại không còn sự lạnh nhạt như trước mà nhiều hơn mấy phần nhu hòa.

Thẩm Lạc chỉ biết mỉm cười nói vài câu để ứng phó với mọi người.

"Thẩm đại ca chém giết bầy yêu, giờ chắc hẳn đã mệt, chư vị đừng nên quần lấy nữa. Đến, mọi người cùng nhau động thủ, mang những thi thể của Yêu vật chở về thôn, nhiều như thịt như vậy, trong thời gian ngắn thôn dân không lo thiếu khẩu phần lương thực." Anh Lạc đi tới, nói ra.

Lúc này đám người mới nhìn về bầy vượn đã chết ở chung quanh, lộ ra vẻ hưng phấn, vội chạy qua. Sau đó, ba bốn năm người nâng thi thể của một con vượn xám, đi vào trong thôn.

Mà thi thể của Viên Vương màu đen kia, người trong thôn cũng không định buông tha, chỉ do thi thể quá to và nặng, mười mấy người phải cố hết sức, mới miễn cưỡng kéo được vào thôn.

Thấy người chung quanh tản đi, Thẩm Lạc âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

"Thẩm đại ca, mới chỉ mười mấy ngày không thấy, mà thực lực của ngươi sao lại đột nhiên tăng vọt đến mức này rồi?" Anh Lạc đi tới, cười hỏi.

"Cũng may, thời gian này tu vi vừa mới đột phá." Thẩm Lạc hơi hợt nói.

"Dây thừng màu vàng kia hình như là pháp khí, Thẩm đại ca có thể điều khiển pháp khí, vậy tu vi của ngươi đã đột phá Tích Cốc kỳ?" Anh Lạc nhìn kim thẳng trên cánh tay phải của Thẩm Lạc, rồi hỏi.

Thẩm Lạc không nói gì, chỉ nhẹ gật đầu.

Trong mắt của Anh Lạc lộ ra sự sợ hãi lẫn vui mừng, liên tục chúc mừng.

Hai người vừa đi vừa tán gẫu, tiến vào thôn.

Trong thôn, những phụ nữ và trẻ em giờ phút này thấy đại chiến đã kết thúc, liền tụ lại trước cửa thôn, khi nhìn thấy hai mươi mấy thi thể của lũ vượn xám, đều lộ vẻ hưng phấn vội vàng hỏi thăm tình hình chiến đấu.

Thẩm Lạc không muốn bị đám người này vây quanh lần nữa, bước nhanh ra cửa thôn, định trở về chỗ của mình.

Lúc này tất cả thôn dân đều tụ tập đến đầu thôn, trong thôn ngược lại rất ít người.

Hắn mới đi không bao xa, phía trước một đạo thân ảnh lưng còng run rẩy đã đi tới, lại là Mã bà bà.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 156: Tiểu Ngư Bị Bắt

Thẩm Lạc nhìn Mã bà bà khẽ vuốt cằm ra hiệu, tăng tốc bước chân tính đi qua.

"Đa tạ đạo hữu xuất thủ, chém giết những Yêu thú xâm phạm kia. Lão bà tử trước kia có chỗ bất kính với đạo hữu, mong được thứ lỗi." Mã bà bà đột nhiên khom người thi lễ một cái với Thẩm Lạc, nói.

"Bà bà không cần như vậy, giờ phút này ta là một thành viên của Trường Thọ thôn, chém yêu hộ thôn chính là chuyện phải làm." Thẩm Lạc sững sờ, hơi kinh ngạc với thái độ chuyển biến của Mã bà bà, dừng bước, đáp lễ lại.

"Thẩm đạo hữu ngăn ngại nửa tháng công phu đã có thể đột phá bình cảnh Tích Cốc kỳ, phần thiên tư này, quả thực khó có được." Mã bà bà khó mà khẽ cười nói.

"Bà bà quá khen, Thẩm Lạc không dám nhận có thiên tư." Thẩm Lạc cung kính nói.

"Mã bà bà, Thẩm đại ca!" Lúc này, thanh âm Anh Lạc từ phía sau truyền đến. Nàng chạy nhanh tới, nhìn Thẩm Lạc một chút, lại nhìn Mã bà bà thi lễ một cái, thần sắc hơi có chút khẩn trương.

"Anh Lạc ngươi không cần phải lo lắng, lão bà tử ta còn chưa già đến hồ đồ, vừa mới cảm tạ Thẩm đạo hữu đã cứu lấy thôn đây." Mã bà bà bình tĩnh nói.

Anh Lạc nghe vậy, nhẹ nhàng thở ra, đang muốn nói cái gì.

"Mã bà bà, Anh tiên sư, Thảm tiên sư!" Vào thời khắc này, một thanh âm từ phía trước truyền đến.

Ba người ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một phụ nhân trung niên chạy vội tới, mặt mũi tràn đầy vẻ lo lắng.

"Lan thảm, xảy ra chuyện gì?" Anh Lạc vội vàng nghênh đón.

"Không xong, Anh tiên sư, Thảm tiên sư, các người nhanh đi. . . Tiểu Ngư bị yêu vật bắt đi rồi!" Trung niên phụ nhân thở không ra hơi nói.

"Tiểu Ngư!" Thảm Lạc bỗng nhiên ngẩng đầu.

"Yêu vật tới từ đâu? Nó bị bắt ở nơi nào?" Anh Lạc biến sắc, đang muốn mở miệng, Mã bà bà đã hỏi trước.

"Tại. . . Tại nơi ở của Thảm tiên sư." Lan thảm nhìn Thảm Lạc một chút, thở ra hít vào một hồi, sau đó mới lên tiếng.

Ánh mắt Thảm Lạc ngưng tụ, thân hình lập tức bắn về phía trước, lên xuống mấy cái đã biến mất ở phía trước.

"Lan thảm, ngươi chăm sóc Mã bà bà một chút." Anh Lạc phân phó một tiếng với phụ nhân kia, cũng lập tức triển khai thân pháp, đuổi theo Thảm Lạc.

Thảm Lạc tri triển Truy Phong Bộ đến cực hạn, rất nhanh liền đến tiểu viện của mình.

Linh Nhi giờ phút này đang đứng bên ngoài viện, khuôn mặt nhỏ trắng bệch, thân thể cũng đang không ngừng run rẩy, ôm thật chặt một thôn phụ áo xám ba mươi mấy tuổi bên cạnh.

Thôn phụ áo xám nửa ngồi, kéo Linh Nhi vào trong ngực, an ủi không thôi.

"Thảm tiên sư!" Thảm Lạc đột nhiên xuất hiện làm thôn phụ áo xám giật nảy mình, đợi thấy rõ vội vàng chào hỏi.

"Người nhìn thấy Tiểu Ngư bị bắt đi thế nào?" Thảm Lạc khoát tay áo, mở miệng hỏi.

"Ta cũng vừa mới tới đây, không biết xảy ra chuyện gì, chỉ nghe Lan thảm nói Tiểu Ngư bị yêu quái bắt đi. Nàng bảo ta ở đây chiếu khán Linh Nhi, còn mình thì chạy đến cửa thôn." Thôn phụ áo xám rất kính sợ Thảm Lạc, cúi đầu không dám nhìn hắn, thấp giọng nói.

Thảm Lạc nghe vậy gật gật đầu, nhìn Linh Nhi một chút, lập tức nhìn quanh trong viện, nhưng không tùy tiện đi vào.

Trong viện hết thấy như thường, mặt đất, phòng ốc cửa sổ các vùng đều không thấy vết tích bị phá hư, tựa hồ chưa từng xảy ra chuyện gì.

"Linh Nhi, không cần phải sợ, nói cho tiên sư ca ca nghe, Tiểu Ngư ca ca thế nào?" Tâm niệm hắn chuyển động, đi đến trước người Linh Nhi ngồi xuống, âm áp hỏi.

Linh Nhi giờ phút này rất là sợ sệt, chôn đầu trong ngực thôn phụ áo xám, căn bản không dám ngẩng đầu, đối với Thảm Lạc tra hỏi cũng không đáp lại.

Thảm Lạc nhướn mày, bắm tay điểm phía sau lưng và đỉnh đầu Linh Nhi mấy cái, đưa một tia pháp lực vào tâm mạch nó.

Thân thể Linh Nhi run rẩy ngừng lại, ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt nhỏ nhắn nổi lên từng tia từng tia đỏ ửng, tinh thần đã ổn định hơn rất nhiều.

"Linh Nhi ngoan, nói cho ta biết, vừa rồi ngươi thấy được cái gì? Ngươi nói cho ta biết, ta mới có thể cứu Tiểu Ngư ca ca được." Thảm Lạc ôn nhu hỏi.

Linh Nhi nghe đi cứu Tiểu Ngư, mừng rỡ, nghĩ nghĩ sau đó mở miệng nói: "Tiên sư ca ca, ngươi đi rồi, chúng ta trốn trong phòng. Một lát sau, bên ngoài đột nhiên vang lên thanh âm ào ào, mà càng ngày càng vang, sau đó. . . Sau đó chung quanh đột nhiên trở nên phi thường lạnh. . ."

Nói đến đây, thân thể Linh Nhi lại run nhẹ lên, hai tay ôm chặt nhau.

"Đừng sợ, có ta ở đây. Về sau thế nào?" Thảm Lạc khẽ vuốt đầu Linh Nhi, lần nữa nhập vào một sợi pháp lực.

"Ta rất sợ, Tiểu Ngư ca ca giấu kỹ ta dưới giường, hắn nói sẽ bảo hộ ta, hắn đi ra xem một chút. Mới ra phòng, liền kêu lên một tiếng sợ hãi, sau đó không một tiếng động." Linh Nhi mừng rỡ, tiếp tục nói.

"Vậy ngươi làm sao đi ra?" Thảm Lạc truy vấn.

"Ta sợ sệt kêu to lên, lúc này Lan thâm tiến đến, dẫn ta ra ngoài." Linh Nhi vẫn còn sợ hãi nhìn cửa viện mở rộng, nói.

"Các ngươi đợi ở bên ngoài, không nên đi vào." Thảm Lạc nghe vậy, đứng dậy, nói với thôn phụ áo xám.

Thôn phụ vội vàng đáp ứng, mang theo Linh Nhi lui ra xa một chút.

Thảm Lạc cất bước đi vào sân nhỏ, âm thầm vận chuyển pháp lực, phòng bị lúc nào cũng có thể xuất hiện nguy hiểm, đồng thời cẩn thận cảm ứng tình huống chung quanh, ánh mắt ngưng tụ.

Vừa rời ở bên ngoài không cảm ứng rõ ràng, giờ phút này tiến vào sân nhỏ, hẳn lập tức cảm giác được nơi đây có một cỗ yêu khí rất nhạt và mùi tanh lưu lại, tuyệt không phải mùi tu sĩ nhân loại.

Thẩm Lạc nhanh chóng tìm các nơi trong viện, cũng không phát hiện vết tích yêu vật ẩn giấu, hiển nhiên đối phương đã sớm rời đi.

Bất quá quý dị chính là, những mùi tanh này chỉ phiêu đảng trong viện, cũng không chạy ra ngoài viện.

"Cỗ quái, chẳng lẽ yêu vật kia bắt Tiểu Ngư xong, hư không tiêu thất?" Trong lòng của hắn không hiểu.

Vào thời khắc này, một trận thanh âm áo bay từ bên ngoài truyền đến, là Anh Lạc đến.

"Thẩm đạo hữu, có tra được gì không?" Nàng vừa bước vào sân nhỏ, vừa hỏi.

"Vẫn không có, nơi đây thật có yêu khí lưu lại, bất quá yêu vật kia bắt người liền đi, không biết đi nơi nào." Thẩm Lạc lắc đầu, nhíu mày nói.

"Có phải là phi độn rời đi?" Anh Lạc hơi kinh ngạc, sau một phen suy tính nói ra.

"Hắn là không phải, mùi tanh trên thân yêu vật chỉ phiêu đảng trong viện, nếu nó phi độn rời đi, tất nhiên sẽ lưu lại vết tích." Thẩm Lạc lắc đầu.

"Mùi tanh? Có sao? Tại sao ta không ngửi được." Anh Lạc cau mày một cái, ánh mắt quét một vòng xung quanh, có chút kỳ quái hỏi.

"Yên tâm, ta sẽ không làm." Thẩm Lạc nói, lần nữa lâm vào trầm tư.

Cỗ mùi tanh này rất nhạt, lần này hẳn đột phá Tích Cốc kỳ, ngũ giác lại tăng lên, nếu không cũng ngủi không thấy. Chỉ là yêu vật kia rốt cuộc đi nơi nào?

Đột nhiên một trận tiếng bước chân loạn nhịp từ bên ngoài truyền đến, lại là Mã bà bà cùng Lan thâm chạy tới. Sau lưng hai người ồn ào, còn đi theo không ít thôn dân nghe động chạy tới.

Mã bà bà được Lan thâm nâng đỡ tiến vào sân nhỏ, những thôn dân kia thì rất ăn ý đều không theo vào, mà vây ở bên ngoài viện.

"Hai vị, có tìm được manh mối yêu vật kia không?" Mã bà bà còn chưa đứng vững, liền thở hồng hộc hỏi Thâm Lạc và Anh Lạc.

"Mã bà bà, trước mắt còn chưa có manh mối, bắt quá bà đừng gấp, chúng ta đang suy nghĩ biện pháp." Anh Lạc tiến lên mấy bước, đỡ lấy một cánh tay khác của Mã bà bà, an ủi.

"Vị này là Lan thâm à? Ta nghe Linh Nhi nói, sau khi Tiểu Ngư bị bắt người lập tức tới đây, có nhìn thấy tung tích yêu vật kia không?" Thâm Lạc nhìn về phía Lan thâm, hỏi.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 157: Nó Đã Trở Về

"Không có, ta nhìn thấy yêu vật tập kích thôn, định ra đầu thôn để hỗ trợ, không ngờ lúc đi ngang qua đây lại nghe thấy tiếng kêu sợ hãi của đứa bé. Ta thấy cửa viện không khóa liền đẩy cửa đi vào, thì chỉ gặp Linh Nhi, không nhìn thấy bóng dáng của Tiểu Ngư và yêu vật đâu cả." Lan trầm lắng đầu nói ra.

"Có phải sau khi yêu vật kia bắt được người, đã dùng thần thông như Độn Địa Thuật, trực tiếp đào đất rời đi?" Anh Lạc nghe vậy, tựa hồ nghĩ tới điều gì, nói ra.

"Không phải, thi triển thuật pháp này thì mặt đất không có khả năng không lưu lại một chút vết tích, bây giờ mặt đất trong viện lại không có chút nào dị thường, nên không thể là Độn Địa Thuật được." Mã bà bà trầm giọng nói ra.

"Ta biết rồi!"

Thẩm Lạc nói xong, bước nhanh đến cái giếng lớn bên cạnh, cúi người xuống, dùng ngón tay sờ lên mặt đất bên cạnh giếng, đưa gần mũi khê ngửi. Sau đó hắt đứng dậy, nhìn vào trong miệng giếng.

Anh Lạc thấy vậy, thì cùng Lan trầm đi theo Mã bà bà.

Mấy người cùng một chỗ nhìn xuống giếng, mặt nước trong giếng không có chút gợn sóng, bên trong là một mảnh tĩnh mịch. Nó giống như

một cái miệng lớn vô hình, có thể thôn phệ hết thủy đồ vật nếu lọt vào bên trong.

"Ý của Thâm tiên sư là, sau khi yêu vật bắt được Tiểu Ngư, thì trốn vào trong giếng này?" Mã bà bà hỏi.

Lan thắm nghe vậy, theo bản năng lui về phía sau một bước, giống như sợ bên trong lại nhảy ra một con yêu vật kéo bản thân mình xuống.

"Khả năng này rất cao, vì như vậy mới có thể không lưu lại chút vết tích nào. Nhưng nếu là thế, Tiểu Ngư sợ rằng lạnh ít dữ nhiều." Đôi mi thanh tú của Anh Lạc nhíu chặt.

"Ta từng đọc qua một vài quyển sách, nói một ít Yêu vật thích bắt hài đồng để phụ trợ tu luyện, nhưng điều quan trọng là phải bảo đảm hài tử còn sống lấy. Nếu đây là sự thật, thì Tiểu Ngư sẽ tạm thời được an toàn tại bạchngọc sách." Thâm Lạc chậm rãi nói ra.

"Đúng là có chuyện như vậy, nhưng có ích gì, chẳng lẽ người định lặn xuống nước đi tìm Yêu thú kia sao? Ai, đứa bé này đúng là số khổ. . ." Đầu tiên Mã bà bà gật nhẹ đầu, tiếp lấy lại thở dài.

"Nếu thật sự bị Yêu thú kéo vào trong nước, người đi vào đều không thể hô hấp, cho dù tìm được Yêu thú kia thì làm được gì? Chẳng phải dưng thêm cho nó một cái mạng nữa à."

"Đúng vậy a! Xem ra đứa nhỏ Tiểu Ngư là dữ nhiều lành ít rồi. . ."

"Ài, ta đã quan sát đứa nhỏ Tiểu Ngư từ khi còn nhỏ đến lúc lớn, đứa nhỏ này rất thông minh nhất và lanh lợi, lại còn can đảm, nhưng đáng tiếc."

Một đám thôn dân bên ngoài viện, gặp tình hình này, thì mồm năm miệng mười nghị luận âm ỉ.

"Ta có thể đi xuống dưới xem xét một chút." Bỗng nhiên Thẩm Lạc mở miệng nói ra.

Hắn vừa nói ra, bao gồm cả Mã bà bà, Anh Lạc và tất cả mọi người bên trong đều sững sờ. Ánh mắt của họ nhìn về phía Thẩm Lạc đều có chút thay đổi, nhất là Mã bà bà, trên mặt còn vài phần lạnh nhạt cũng tan thành mây khói.

"Ta và ngươi cùng một chỗ xuống dưới, không biết yêu vật kia thực lực như thế nào, nhưng hai người chúng ta đồng hành cũng có thể chiếu cố lẫn nhau." Anh Lạc thấy vậy, lập tức nói ra.

"Anh cô nương không biết thần thông tị thủy, ở dưới nước cũng không kiên trì được quá lâu, nên đừng có đi xuống. Huống hồ mọi người trong thôn còn cần ngươi bảo vệ, để tránh những Yêu thú khác thừa lúc chúng ta đi vắng lại đến tập kích." Thẩm Lạc lắc đầu nói.

"Nhưng để một mình ngươi xuống dưới, quá mức nguy hiểm." Anh Lạc vội la lên.

"Không cần lo lắng, ta chỉ xuống dưới điều tra một phen, gặp được nguy hiểm liền lập tức đi lên, mà ta còn có thủ đoạn tự bảo vệ mình." Thẩm Lạc tỏ ra rất tự tin.

Anh Lạc nghe vậy, đành phải gật đầu.

"Thẩm đạo hữu, phải tuyệt đối cẩn thận." Mã bà bà cũng dặn dò.

Thẩm Lạc mỉm cười với mấy người, thi triển Tị Thủy Quyết, bên ngoài thân lam quang chớp động, nổi lên một tầng ánh sáng màu xanh da trời. Sau đó hắn nhảy vào trong giếng, nhắm chỗ sâu đi tới.

Các thôn dân ở ngoài viện, thấy pháp thuật thần kỳ như vậy, thì đều hưng phấn.

Ánh mắt của Mã bà bà lóe lên, lộ ra một tia trầm ngâm, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Thẩm Lạc dùng Tị Thủy Quyết bảo vệ toàn thân, rất nhanh đã đến đáy giếng, mắt nhìn quanh bốn phía, phát hiện tình huống nơi này cùng lúc trước không có gì khác nhau. Ở dưới đáy giếng, vết bùn đất trên vách đều tự nhiên, không có dấu hiệu nào khác thường.

"Chắc là ta đoán sai rồi, nó chắc chắn được dịch tại Bạch ngọc sách?"

Thẩm Lạc nghĩ thầm, nhanh chóng thúc giục Tị Thủy Quyết để thân hình chậm rãi nổi lên, một bên thì đưa tay chạm vào vách giếng, tiếp tục dò xét tỉ mỉ.

"Ồ!"

Kết quả, khi hần nổi lên khoảng chừng hai ba trượng, tay đang sờ trên vách giếng thì đột nhiên ngừng lại, con mắt mở lớn, giống như đã phát hiện ra điều gì.

Hần cũng không suy nghĩ gì thêm, hai tay nhanh chóng đặt trên vách giếng cào mạnh, mảng lớn bùn nhão màu vàng lập tức nổi lên, che phủ lên tầm mắt. Nhưng tâm niệm của hần vừa động, nước giếng trước người liền phun trào ra, cuốn những bùn nhão kia đi, làm phía trước trở nên rõ ràng.

Chỉ thấy phía trên vách giếng thành linh khảm một tảng đá màu vàng to bằng cái cối xay, chỗ biên giới của tảng đá, có thể nhìn thấy bóng đen hơi mờ.

Thẩm Lạc hít sâu một hơi, tay nắm vào nơi biên giới của tảng đá, dùng sức kéo mạnh.

"Soạt" một tiếng, hòn đá màu vàng từ trên vách giếng lăn xuống, lộ ra một cái hang lớn màu đen. Bên trong nó u ám thâm trầm, không biết là thông đến nơi nào.

"Quả nhiên là nơi này!" Thẩm Lạc lẩm bẩm, nhìn vào bên trong mấy lần, đột nhiên ánh mắt chú ý đến một nơi nào đó của biên giới thông đạo.

Nơi đó có hai hòn đá, phía trên còn quấn quanh vật gì đó như là sợi tóc.

Hắn đưa tay cầm, thì phát hiện là mấy sợi tóc hơi vàng, so với sợi tóc của người thường thì lớn hơn không ít.

Thẩm Lạc đưa sợi tóc lên mũi khế ngửi, ánh mắt có chút sáng lên.

Mùi này, chính là mùi lưu lại ở trong viện.

Hắn cất vài sợi tóc vào trong ngực, không tiếp tục ở đây nữa, thân hình nhanh chóng nổi lên.

Không bao lâu, mặt nước của giếng "Soạt" một tiếng, thân hình Thẩm Lạc từ bên trong nhảy ra.

"Thẩm tiên sư đã lên!"

Những thôn dân ở trong sân, thấy vậy thì không ngừng ồn ào.

"Thẩm đại ca, tình huống ở bên trong như thế nào?" Anh Lạc vội vàng tiến lên chào hỏi, mặc dù Mã bà bà không có nói chuyện, nhưng trong mắt cũng hiện ra vẻ nôn nóng muốn biết kết quả.

Thẩm Lạc không dám trì hoãn, nhanh chóng nói ra điều mình phát hiện trong miệng giếng.

Đám người nghe thấy trong giếng, vậy mà có thông đạo thì tỏ ra kinh hãi.

"Xem ra thông đạo cũng không phải do tự nhiên hình thành, tám chín phần mười là do yêu vật kia đào, có thể yêu vật vẫn luôn một mực ẩn núp tại phụ cận của thôn địch tại bạch ngọc sách." Thẩm Lạc suy đoán.

"Hèn gì một nhà của Đỗ đại gia lần lượt vô cơ mất tích, còn bọn Phùng Tiểu Bảo cũng đột nhiên không thấy, xem ra tám thành là do con yêu này bắt đi." Anh Lạc đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó, giận dữ nói.

"À, ta ở bên trong tìm được cái này, mùi của nó giống y như mùi của yêu vật đã để lại, các ngươi nhìn xem." Thẩm Lạc lấy mấy sợi tóc hơi vàng từ trong ngực ra, nói.

"Đây là vật gì, có chút giống tóc, nhưng lại hơi lớn." Anh Lạc tiếp nhận sợi tóc, hiếu kỳ nói.

"Tóc này thật dài, yêu vật gì mà mọc tóc dài vậy?" Thanh Ngu bu lại, đánh giá sợi tóc trong tay Anh Lạc một chút, nghi ngờ nói.

"Đây. . . Đây là. . ." Sắc mặt của Mã bà bà đột nhiên biến sắc.

"Mã bà bà, ngươi biết thứ này?" Anh Lạc liền vội vàng hỏi.

"Không sai, không thể nào sai được, là tóc của yêu vật kia, nó đã trở về!" Mã bà bà nhìn chằm chằm vào mấy cọng tóc, trên khuôn mặt già nua nổi lên sự sợ hãi.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 158: Mỹ Nhân Xà

Thẩm Lạc chưa bao giờ thấy Mã bà bà thất thố như thế, lông mày bất giác nhíu lại.

"Mã bà bà, ngươi biết yêu vật này?" Anh Lạc nhìn thấy thần sắc Mã bà bà lúc này, trong lòng bối rối có chút không hiểu, hỏi.

"Đương nhiên biết, ta bị huỷ tu vi cũng vì trận đại chiến kia, làm sao quên được, đây là tóc của Mỹ Nhân Xà đó!" Mã bà bà thu liễm lại cảm xúc, lạnh giọng nói.

"Mỹ Nhân Xà?" Anh Lạc tựa hồ nghĩ tới điều gì, gương mặt xinh đẹp cũng biến đổi theo.

Số ít người lớn tuổi chung quanh thần sắc cũng nhao nhao đại biến, bất quá đại đa số người vẫn như cũ mặt mờ mịt.

"Mấy vị, Mỹ Nhân Xà các vị nói là yêu vật gì thế?" Thẩm Lạc hỏi.

"Việc này phải kể lại từ hơn hai mươi năm trước, khi đó tu vi ta vẫn còn, cùng một tu sĩ Tích Cốc kỳ khác, còn có mấy tiểu bối Luyện Khí kỳ thủ hộ thôn. Thôn mặc dù kham khổ, nhưng vẫn an ổn. Chỉ tiếc là tiệc vui chóng tàn, một thôn dân đi đến suối bắt cá, chẳng biết tại sao lại trêu chọc phải một Xà Yêu đầu người thân rắn. Nó tập kích thôn, bởi vì yêu vật này là một nữ tử mỹ mạo, chúng ta gọi là Mỹ Nhân Xà. Mỹ Nhân Xà này có thực lực cường đại, ta và vị Tích Cốc kỳ kia liên thủ đại chiến với nó, cuối cùng đan điền lão bà tử bị hao tổn, pháp lực tiêu tán. Mà vị đạo hữu kia cũng vẫn lạc.

Bất quá con Mỹ Nhân Xà kia cũng trọng thương bỏ chạy, không ngờ bây giờ nó lại trở về." Mã bà bà chậm rãi kể lại.

Mấy cái lão nhân ở đây phần lớn tự mình trải qua chuyện năm đó, nghe Mã bà bà kể lại chuyện cũ, nhớ lại đoạn ký ức kinh khủng kia, trên mặt đều lộ ra thần sắc ngẫm mà sợ.

"Chuyện Yêu thú tập kích thôn, không phải mấy năm trước mới bắt đầu sao?" Thanh Ngưu một bên đột nhiên mở miệng hỏi.

"Chuyện Yêu thú trên núi tập kích thôn đã có từ xưa, nếu không trong thôn cũng chẳng cần tu sĩ trấn giữ. Chỉ là khi đó chuyện như thế cực ít, thường thường vài chục năm mới phát sinh một lần. Mấy năm trước đã thú trên núi biến dị, mới đột nhiên bạo tăng mà thôi." Mã bà bà nói.

Thanh Ngưu nghe vậy giật mình gật đầu, không lên tiếng nữa.

"Mã bà bà, lúc ấy cụ thể tu vi ngưng tụ và vị Tích Cốc kỳ kia là gì?" Thần sắc Thẩm Lạc ngưng trọng, hỏi chuyện mình quan tâm nhất.

"Khi đó ta vừa mới tiến giai Tích Cốc kỳ, còn vị đạo hữu kia thì tu vi thâm hậu hơn ta một chút, nhưng cũng không tới Tích Cốc trung kỳ." Mã bà bà nhìn Thẩm Lạc một chút, nói.

Thẩm Lạc nghe vậy, thần sắc thoáng buông lỏng mấy phần.

Mỹ Nhân Xà năm đó mặc dù gây trọng thương hai vị Tích Cốc sơ kỳ, bản thân cũng bị trọng thương, tu vi nhiều nhất là Tích Cốc trung kỳ. Qua nhiều năm như vậy cho dù thương thế khôi phục, tu vi hẳn cũng không tăng lên nhiều, nếu không cũng sẽ không làm chuyện lén lén lút lút thế này.

Mặc dù hẳn chỉ vừa mới bước vào Tích Cốc kỳ, nhưng lại mở ra trọn vẹn hai mươi đầu pháp mạch, đơn thuần trình độ pháp lực hùng hậu và uy

năng thi pháp, đã không kém tu sĩ Tích Cốc trung kỳ.

"Mỹ Nhân Xà Yêu tham lam hung tàn, tăng thêm đại thù lúc trước, lần này trở về chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ. Chỉ sợ bản thôn lại gặp phải một trận kiếp nạn!" Mã bà bà nói ra, mặt lộ vẻ lo lắng.

Lời này vừa ra, đám người càng thấp thỏm lo âu thêm.

"Nếu xác định là vật gì quấy phá, cũng đã tìm được lộ tuyến nó bỏ chạy, việc cấp bách hiện giờ là tìm cách cứu Trần Quan Bảo trở về!" Anh Lạc vội vàng nói.

"Xà Yêu kia vô cùng lợi hại, năm đó hai vị tiên sư Tích Cốc kỳ trong thôn liên thủ cũng không phải là đối thủ của nó. Nói vậy khiến hai vị tiên sư tức giận, nhưng các người đánh thế nào được nó? Đi chỉ có thể vô ích cực khổ chịu chết mà thôi." Thâm Lạc còn chưa kịp nói, một lão giả hói đầu bên cạnh đã mở miệng ngăn cản.

"Đúng vậy! Vạn nhất các người gặp bất hạnh, thôn chúng ta làm sao bây giờ?" Một đại hán trung niên khác nói.

"Cho dù yêu vật kia tu hành muốn thôn phệ sống, nhưng Trần Quan Bảo đã bị bắt đi lâu như vậy, tám chín phần mười đã gặp phải độc thủ. Tiên sư đuổi theo cũng chỉ phí công, hay là lưu lại trong thôn, nghĩ biện pháp chống cự Xà Yêu kia đột kích lần tới đi."

Những thôn dân khác cũng nhao nhao mở miệng, tất cả xôn xao, đều không muốn hai người đi mạo hiểm.

Thâm Lạc nhìn thôn dân chung quanh một chút, rủ xuống tầm mắt, cũng không phát biểu ý kiến.

Anh Lạc thấy đám người ngăn cản, vốn còn có chút sinh khí, nhưng nghe lời của bọn họ xong, trong lòng cũng có chút chần chừ.

"Mã bà bà, kiến thức ngài rộng rãi, việc này nên làm thế nào?" Nàng không có chủ ý, đành dò hỏi Mã bà bà.

Mọi người chung quanh đều nhìn sang Mã bà bà.

Mã bà bà từ khi giải thích xong lai lịch Mỹ Nhân Xà, liền giống như Thâm Lạc, một mực an tĩnh đứng ở nơi đó, cúi đầu không nói, nghe vậy mới ngẩng đầu.

"Mọi người nói tự nhiên có đạo lý, bất quá theo ta thấy, hiện tại Trần Quan Bảo hẳn là còn sống." Mã bà bà nói.

"Ngài làm sao biết?" Một thôn dân sững sờ hỏi.

"Mỹ Nhân Xà kia nhất định tiềm phục phụ cận nơi nào đó trong thôn để chữa thương, nếu không lấy thực lực của nó, tuyệt đối có thể hủy diệt thôn, không đến mức trốn trốn tránh tránh như vậy. Bằng vào ta am hiểu Xà Yêu, thể chất bọn chúng thuần âm, vào ngày trăng tròn nuốt hài đồng sẽ có trợ giúp lớn nhất, ngày mai mới là ngày trăng tròn." Mã bà bà nói.

Đám người nghe vậy giật mình.

Thâm Lạc thầm nghĩ suy đoán của mình quả nhiên không sai, nếu thương thế Xà Yêu kia chưa lành, đối phó sẽ dễ dàng hơn nhiều.

"Anh Lạc, thực lực của ngươi quá yếu, còn lâu mới là đối thủ của Mỹ Nhân Xà kia, hay là lưu lại trong thôn đi." Mã bà bà nhìn về phía Anh Lạc, đề nghị.

"Vậy Trần Quan Bảo làm sao bây giờ? Nếu nó còn sống, chúng ta há lại thấy chết không cứu." Anh Lạc vội la lên.

"Thẩm đạo hữu, trong chúng ta, chỉ có thực lực người có thể địch nổi Xà Yêu, không biết người có nguyện ý đi cứu Trần Quan Bảo không?" Mã bà bà quay đầu nhìn về phía Thẩm Lạc, hỏi.

"Tốt, Trần Quan Bảo là vì đưa cơm cho ta mới bị bắt đi, dù các người không nói, ta cũng phải đi cứu nó về." Ngữ khí Thẩm Lạc kiên định nói.

"Mã bà bà, vậy không được à, Thẩm tiên sư bây giờ là chiến lực trọng yếu của thôn, há lại đặt mình vào nguy hiểm, ngài cũng không thể chỉ lo cho con của mình, không để ý an nguy trong thôn." Lão giả hỏi đầu kia lại nói.

"Đúng vậy!" Mấy người bên cạnh cũng lên tiếng phụ họa theo.

"Chư vị yên tâm, lão bà tử ta nào làm chuyện bất lợi cho thôn, nếu ta mời Thẩm đạo hữu cứu giúp, tự nhiên có biện pháp bảo đảm hẳn chu toàn." Mã bà bà nhìn về phía mấy người lão giả hỏi đầu, ánh mắt lảng lệ.

Trong lòng Thẩm Lạc kinh ngạc, thầm nghĩ lời của Mã bà bà là ý gì.

Bọn người lão giả hỏi đầu bị ánh mắt Mã bà bà liếc một cái, lạnh cả tim, nói không ra lời.

"Chư vị, có yêu vật tiềm phục dưới mặt đất nơi đây, nơi này cũng không an toàn, mọi người nên tự mình quay lại gia trang, yên lặng chờ kết quả đi." Mã bà bà nhìn chung quanh, chậm rãi nói ra, thanh âm mặc dù không lớn, lại có loại uy nghiêm không thể nghi ngờ.

Mọi người chung quanh nhìn nhau, nhao nhao rời tiểu viện, chỉ có Anh Lạc và Thanh Ngưu lưu lại.

"Anh Lạc, Thanh Ngu, các người cũng đi ra ngoài trước, ta có việc muốn nói cùng Thầm đạo hữu." Mã bà bà lại nói với hai người Anh Lạc.

Anh Lạc chần chờ một chút, nhìn Thầm Lạc một cái rồi quay người đi ra ngoài.

Thanh Ngu theo sát phía sau rời đi, trong viện chỉ còn lại Thầm Lạc và Mã bà bà.

"Thầm đạo hữu, lần này để cho người lẻ loi một mình đi cứu Trần Quan Bảo, lão bà tử rất là hổ thẹn." Mã bà bà thở dài.

Thầm Lạc cười cười, không nói gì thêm.

Mã bà bà vươn tay vào trong ngực, rất nhanh rút ra, trên tay có thêm một nguyệt luân màu bạc to bằng bàn tay, rìa cạnh sắc bén sáng như tuyết, bên trong lại tương đối bình thường, toàn thân tản mát ra một tầng ngân huy mờ mịt, nhìn mỹ lệ dị thường.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 159: Mã Bà Bà Thương Bảo

Trung tâm nguyệt luân khắc hai chữ cổ nhỏ nhỏ, chính là cổ triện văn, Thẩm Lạc vừa lúc đọc qua Vô Danh Thiên Thư, đã thấy hai chữ này, là "Bán Nguyệt".

"Pháp lực lão bà tử ta đã hoàn toàn biến mất, muốn giúp người một chút sức lực cũng không được. Bán Nguyệt Hoàn này là pháp khí phụ thân ta lưu lại, chính là thượng phẩm pháp khí có chín tầng cấm chế, giờ tặng cho người đi." Khuôn mặt Mã bà bà hiện lên hồi ức, nhìn thoáng qua nguyệt luân màu bạc trong tay, sau đó đưa tới Thẩm Lạc.

"Chín tầng cấm chế? Thượng phẩm pháp khí?" Thẩm Lạc tiếp nhận nguyệt luân màu bạc, tràn đầy nghi ngờ hỏi.

"Thế nào, có vấn đề gì không?" Mã bà bà kỳ quái hỏi.

"Tại hạ vốn không có sư thừa, hiểu rất ít về pháp khí và cấm chế, còn xin Mã bà bà chỉ điểm một hai." Thẩm Lạc chấp tay nói.

"Cái gì! Người không có sư thừa? Tu luyện đến nay chẳng lẽ đều tự mình tìm tòi sao?" Mã bà bà lấy làm kinh hãi.

"Đúng vậy!" Thẩm Lạc gật đầu nhẹ.

Mã bà bà trừng lớn cặp mắt, nhìn từ trên xuống dò xét Thẩm Lạc, vẫn không cách nào tiếp nhận chuyện Thẩm Lạc chỉ là tán tu thuần túy, vốn có ý mượn nhờ sư môn Thẩm Lạc trợ giúp đã thất bại.

"Chắc chắc, trước khi đan điền lão bà tử tổn hại, vẫn cảm thấy thiên phú tu luyện của mình không tệ. Nhưng so với Thâm đạo hữu người, thật đúng là tiêu vu gặp đại vu, xem niên kỷ người mới chừng hai mươi tuổi, có thể một thân một mình tìm tòi tu luyện tới cảnh giới bây giờ đúng là khó tin." Mã bà bà chặc chặc tán thán.

"Mã bà bà quá khen, ta tu luyện đều là đánh bậy đánh bạ, cho nên liên quan tới chuyện pháp khí, còn xin chỉ giáo." Thâm Lạc chuyển chủ đề nói.

"Vậy được rồi. Pháp khí, kỳ thật chính là vũ khí, bên trong ẩn chứa cấm chế. Phù khí thì hoàn toàn dựa vào phù lục dán lên, pháp khí thì dựa vào cấm chế bên trong, uy năng song phương không thể so sánh." Mã bà bà nói.

Thâm Lạc gật gật đầu, liên quan tới những kiến thức này hẳn cũng biết.

"Căn cơ pháp khí ở chỗ bên trong nó ẩn chứa cấm chế, số lượng cấm chế càng nhiều, phẩm cấp pháp khí càng cao, bình thường ẩn chứa một đến ba tầng cấm chế được gọi là hạ phẩm pháp khí, bốn đến sáu tầng là trung phẩm pháp khí, bảy đến chín tầng thì là thượng phẩm pháp khí. Bán Nguyệt Hoàn này chính là thượng phẩm pháp khí cao nhất." Mã bà bà cũng không xoắn xuýt ở đây, tiếp tục nói.

"Đa tạ bà bà ban thưởng bảo, trên thân thể tại hạ kỳ thật cũng có một kiện pháp khí, chỉ là pháp khí cần tế luyện mới có thể thôi động. Thâm mỗ cũng không hiểu tế luyện thuật, chỉ sợ không cách nào phát huy ra uy năng Bán Nguyệt Hoàn này." Thâm Lạc nghe vậy, hơi kinh ngạc nhìn thoáng qua pháp khí trong tay, cười khỏ nói.

"Người không biết phương pháp tế luyện? Không sao, ta có thể truyền cho người một thiên pháp quyết tế luyện." Mã bà bà nói.

"Đa tạ Mã bà bà!" Thâm Lạc nghe vậy đại hỉ, khom người cảm tạ.

"Thuật này chính là truyền thừa của Phương Thôn sơn ta, lúc đầu dựa theo môn quy không thể truyền cho ngoại nhân. Bất quá bây giờ Phương Thôn sơn biến thành cái dạng này, cũng không cần thiết giữ quy củ nữa." Mã bà bà thở dài, sau đó đọc lên một thiên pháp quyết.

Pháp quyết này tên là Cửu Cửu Thông Bảo Quyết, số lượng từ không nhiều, chỉ hơn ngàn chữ, Thẩm Lạc rất nhanh liền nhớ kỹ.

"Thời gian của ngươi không nhiều, ngay tại đây tế luyện một chút, rồi mau lên đường đi." Mã bà bà nói.

"Vâng!"

Thẩm Lạc đáp xong, khoanh chân ngồi xuống, đọc kỹ môn pháp quyết này một lần, sau đó há miệng phun ra một đoàn pháp lực, chui vào trong Bán Nguyệt Hoàn.

Đồng thời, hai tay hắn bắm pháp quyết, từng đạo lam quang từ đầu ngón tay bắn ra, rơi trên Bán Nguyệt Hoàn.

Bán Nguyệt Hoàn lập tức sinh ra phản ứng, tản mát ra một tầng ngân huy, vô số phù văn màu bạc nổi lên lít nha lít nhít, từng cái lớn chừng con kiến, chuyển động vây quanh Bán Nguyệt Hoàn một chút, rồi ngưng tụ thành chín tầng trận văn màu bạc.

Chỉ là những trận văn này đều phi thường mơ hồ, cho người ta một cảm giác hư ảo.

Sắc mặt Thẩm Lạc hơi sáng lên, tiếp tục vận chuyển pháp quyết, rất nhanh chạm tới cấm chế bên trong Bán Nguyệt Hoàn.

Đạo cấm chế này mang đến cho hắn một cảm giác khác với đạo cấm chế trong kim thẳng kia, mạnh hơn nhiều.

Đang cân nhắc, hắn không dừng lại mảy may, tiếp tục vận chuyển pháp quyết, thâm thấu vào cấm chế.

Một màn ngoài dự liệu của hắn xuất hiện, thông qua Cửu Cửu Thông Bảo Quyết hơi xông lên, pháp lực liên tục tiện chui vào trong cấm chế nặng nề này.

Thẩm Lạc vui mừng, tiếp tục vận chuyển pháp quyết.

Sau một lát, Bán Nguyệt Hoàn đột nhiên phát ra một tiếng thanh minh, từ trong tay hắn bay vọt lên, vây quanh thân thể của hắn nhanh chóng xoay tròn, toả ra bảo quang sáng tỏ, mặt ngoài càng nổi lên vô số ngân văn, nhìn dị thường thần bí.

Trong chín tầng trận văn màu bạc này, một tầng ngoài cùng đã trở nên sáng tỏ rõ ràng, nhưng tám tầng trận văn kia vẫn như cũ hoàn toàn mơ hồ.

Thẩm Lạc đưa tay vẫy một cái, Bán Nguyệt Hoàn đang bay múa nhanh lập tức bay vọt trở về, lơ lửng trên tay hắn.

Ánh mắt của hắn sáng rực nhìn Bán Nguyệt Hoàn trước mắt, mặc dù chỉ luyện hóa một tầng cấm chế, nhưng uy thế đã vượt xa bất luận bảo vật nào của hắn trước kia.

Hắn cũng không nếm thử uy lực hoàn này, bậm niệm pháp quyết thu nó vào trong tay áo, đứng lên, nhìn Mã bà bà nói: "Mã bà bà, cứu người như cứu hỏa, ta đã làm trễ nải không ít thời gian, giờ phải đi ngay."

"Mỹ Nhân Xà gian trá giáo hoạt, lại trời sinh tính đa nghi, ngàn vạn lần cẩn thận, không thể đổi đầu lập tức trở về, trước phải bảo vệ tốt chính mình." Mã bà bà gật đầu nói.

Thẩm Lạc lên tiếng, thả người nhảy vào trong giếng.

Hắn thi triển Tị Thủy Quyết, bên ngoài thân nổi lên một tầng lam mang, ngăn cách nước giếng, nhanh chóng chìm xuống, rất nhanh tới thông đạo trong giếng lúc trước.

Hắn không lập tức tiến vào, mà là một tay duỗi ra, lòng bàn tay nổi lên lam mang, đã vận lên thông linh thuật.

Lập tức, lấy bàn tay của hắn làm trung tâm, trong nước giếng hiện ra một vòng xoáy không ngừng xoay tròn.

Một cỗ yêu khí giữa vòng xoáy tuôn ra, sau đó "Soạt" một tiếng, Chùy Đầu từ đó nhảy ra.

"Uy, người sao lại luôn canh ngay lúc ta tu luyện gọi ta ra vậy, nếu như không có việc gì, mau tranh thủ thời gian đưa ta trở về!" Chùy Đầu nhìn thoáng qua chung quanh, bất mãn nói.

"Chớ nhiều lời, tình huống khẩn cấp, tìm người đến tự nhiên có việc, tranh thủ thời gian đi vào! Giúp ta!" Mặt Thảm Lạc không thay đổi, một tay chỉ vào thông đạo, nói.

Chùy Đầu nhìn thấy thần sắc Thảm Lạc nghiêm trọng, há to miệng tựa hồ còn muốn nói gì, bất đắc dĩ lắc đầu, nhưng cuối cùng cũng không nói ra miệng, lật tay từ phía sau lưng gỡ xuống Phá Lãng Chùy, cong người một cái, dẫn đầu chui vào thông đạo, tiến về phía trước.

Quanh thân Thảm Lạc chớp động lam quang, theo sát sau Chùy Đầu tiến vào thông đạo.

Không gian trong thông đạo không lớn lại sáng lờ mờ, đứng lên có chút không tiện, bất quá Chùy Đầu đi cũng rất nhẹ nhàng, đuôi tôm sau lưng mỗi một lần đong đưa, thân thể liền vọt về phía trước hai ba trượng.

"Chùy Đầu, chớ đi quá nhanh, địch nhân lần này là một đầu Xà Yêu, thực lực không kém." Thẩm Lạc nhắc nhở.

"Chỉ là Xà Yêu, tại Đông Hải chúng ta chỉ có thể coi là chủng tộc hạ đẳng, ngay cả cửa long cung cũng không thể đến, có gì phải sợ!" Chùy Đầu mảy may cũng không thêm để ý, cũng không giảm tốc độ.

Thẩm Lạc nhíu mày, cũng không nói gì, hai tay ở trong tay áo khép lại nắm chặt Bán Nguyệt Hoàn và kim thẳng, âm thầm đề phòng.

Không bao lâu, một hồi tiếng nước chảy ào ào từ phía trước truyền đến, nghe khá chảy xiết.

"Cẩn thận chút!" Ánh mắt Thẩm Lạc ngưng tụ, cất giọng nhắc nhở.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 160: Truy Sát

Lần này Chùy Đầu không tiếp tục ương ngạnh nữa, giảm bớt tốc độ lại.

Qua thời gian nửa nén hương, đã tới điểm cuối của thông đạo. Một mảnh thủy vực mờ tối xuất hiện, đang nhanh chóng chảy về phía trước.

"Xem ra, nơi này là một dòng sông ngầm dưới lòng đất, nhưng không biết chảy đến nơi nào?" Thảm Lạc đánh giá bốn phía, lẩm bẩm nói.

Nước chảy xiết cuốn thân thể của hắn, đẩy đi tới phía trước, nhưng hơi vận chuyển Tị Thủy Quyết đã chặn lại lực trùng kích này.

"Làm gì có Xà Yêu, ngay cả một khối lân phiến cũng không thấy dịch tại bạch ngọc sách!" Chùy Đầu đứng trong dòng sông ngầm, đầu nhọn hẹp dài quay qua trái, phải mấy lần, sau đó hét lên.

Thảm Lạc vừa định mở miệng, thì một đạo hoàng ảnh sắc nhọn từ phía dưới sông nhanh chóng bắn ra. Nó mang theo tàn ảnh, hung hăng đâm vào lồng ngực của hắn, phát ra "Phanh" một tiếng vang trầm.

Hắn như bị quả chùy đánh trúng liên tiếp lùi lại bảy, tám bước, vòng tránh nước kịch liệt chớp động, nhưng rất nhanh liền khôi phục lại như cũ.

Chùy Đầu cũng rất nhanh phản ứng lại, ngay khi Thảm Lạc lùi lại, đã vung Phá Lãng Chùy, hung hăng đánh tới hoàng ảnh kia.

Những nơi Phá Lãng Chùy đi qua, tạo thành một đường vòng cung màu trắng trong dòng sông.

Hoàng ảnh dường như bị giật mình bởi uy thế từ cú đập của Chùy Đầu, lập tức co lại nhưng cũng không thể hoàn toàn tránh thoát, vẫn bị Phá Lãng Chùy quét trúng.

"Phanh" một tiếng!

Hoàng ảnh bị đánh bay ra ngoài, hiện ra bản thể là một đuôi rắn màu vàng to như thùng nước, bề ngoài vảy rắn còn hằn lên vết ngấn màu trắng rõ ràng.

Ngay sau đó, một thân ảnh to dài từ sau đuôi rắn hiện ra, đúng là một con cự mãng màu vàng đất dài khoảng năm sáu trượng. Trên thân nó được bao bọc bởi từng lớp vảy rắn dày chắc, còn có một tầng tinh mang bao trùm lên đó.

Đầu của Cự mãng cũng không phải đầu rắn, mà là một cái đầu người đầy tóc vàng, khuôn mặt lại giống như một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp. Nhưng trong hai con mắt thì lóe lên quang mang lạnh lẽo.

Sau khi Thâm Lạc ổn định thân hình, liền ngẩng đầu nhìn về phía trước, con ngươi có chút co rụt lại.

"Mỹ Nhân Xà!"

Chùy Đầu nắm chặt Phá Lãng Chùy, mắt không chớp nhìn chằm chằm vào cự mãng, thần sắc cũng trở nên ngưng trọng.

"Ngươi đến từ Trường Thọ thôn ở Bạch ngọc sách?" Mỹ Nhân Xà không tiếp tục tấn công, ánh mắt nhìn về phía Thâm Lạc, thanh âm vừa nhọn vừa mềm mại.

"Niệm tình người tu hành không dễ, hãy mau thả đũa trẻ ra, ta có thể không động thủ." Thẩm Lạc lạnh lùng nói ra.

"Chỉ là một kẻ Nhân tộc tu sĩ, mang theo con tôm không biết từ nơi nào tìm được, liền dám ở đây nói năng bừa bãi, chán sống sao?" Mỹ Nhân Xà dường như bị thái độ của Thẩm Lạc chọc giận, trong mắt lóe lên sự giận dữ.

Thẩm Lạc cũng lười nói nhảm cùng nó, cong ngón tay búng ra.

Một đạo ngân mang từ trong tay áo hất bắn ra, thẳng đến Mỹ Nhân Xà, chính là Bán Nguyệt Hoàn.

Trong mắt Mỹ Nhân Xà hiện lên một tia quý quý, thân hình không lùi mà tiến tới trước. Hai mắt của nó đột nhiên bắn ra hai đoàn hoàng mang, về phía Thẩm Lạc đang xông tới.

Thẩm Lạc thềm kêu một tiếng không tốt, muốn quay đầu không nhìn, lại hơi chậm một chút.

Hắn chỉ cảm thấy hoàng mang trong mắt nhanh chóng biến lớn, xâm chiếm tất cả tầm mắt, tiếp đó nã hải "Ông" một tiếng, dường như bị một cỗ lực lượng vô hình đánh trúng. Thân ảnh của Mỹ Nhân Xà ở trước mắt đột nhiên trở nên mơ hồ, huyễn hóa ra bốn năm người giống nhau như đúc, căn bản thể không phân rõ đâu là thật đâu là giả.

Bán Nguyệt Hoàn bay tới nửa đường nhất thời không biết nên chém về phía nào, chân chờ một hồi lâu.

Bốn năm đạo xà ảnh hạ xuống, với tốc độ nhanh kinh người, như mũi tên bắn về phía Thẩm Lạc.

"Huyễn thuật!" sắc mặt của Thẩm Lạc trầm xuống, nhanh chóng vận Tì Thủy Quyết, thân hình bắn ngược ra sau.

Chùy Đầu thì đứng ngăn tại trước người Thảm Lạc, Phá Lãng Chùy trong tay bỗng nhiên xoay tròn, quét về mấy đạo xà ảnh.

Hiện giờ trong mắt của Thảm Lạc, Chùy Đầu đang cùng mấy đạo xà ảnh không ngừng đánh nhau ở giữa vùng hoàng mang, vẫn như cũ không phân biệt được đâu là giả đâu là thật, chỉ có thể nghe được tiếng vang phanh phanh không ngừng truyền đến.

Hắn toàn lực vận chuyển pháp lực trong đan điền, pháp lực trong hai mươi đầu pháp mạch cũng bị điều động. Chúng tại thể nội mạnh mẽ chảy xuôi ù ù, rồi giống như sóng dữ rót vào trong đôi mắt.

Trong mắt của hắn nổi lên một tầng lam quang, theo âm thanh vỡ tan "Răng rắc" truyền ra, tầm mắt lập tức khôi phục như cũ, hoàng mang cùng mấy đạo xà ảnh cũng biến mất, chỉ còn một đầu cự mãng đang cùng Chùy Đầu chém giết kịch liệt.

Không ngờ Mỹ Nhân Xà tu vi còn cao hơn Chùy Đầu một cảnh giới, thân pháp, lực lượng cũng đều hơn. Nên trong khoảng thời gian ngắn, chiến giáp trên người Chùy Đầu nhiều chỗ đã vỡ vụn, bê bết vết máu.

Tay trái của Thảm Lạc bấm niệm pháp quyết, tay phải chụp vào trong hư không một cái.

Dòng nước bên cạnh Mỹ Nhân Xà khê động, bảy, tám đầu thủy thặng to lớn ngưng tụ, lập tức quán quanh trên người Xà Yêu.

Thân hình Mỹ Nhân Xà liền không thể động đậy, thấy Thảm Lạc ở nơi xa đã khôi phục bình thường, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc.

Chùy Đầu thấy Mỹ Nhân Xà bị chế trụ, thì tỏ ra mừng rỡ, Phá Lãng Chùy trong tay ô một tiếng, hóa thành một đạo hắc quang đánh vào cổ của Mỹ Nhân Xà.

Chỉ nghe một tiếng "Phanh", nửa người Mỹ Nhân Xà bị đánh ngã ra sau.

Cũng ngay lúc này, phía trên Mỹ Nhân Xà ngân mang bỗng lóe lên, Bán Nguyệt Hoàn bắn nhanh tới. Ngân quang to ra hóa thành một mảnh ngân nguyệt quang ảnh, phát ra tiếng thét chói tai, chém xuống đầu Mỹ Nhân Xà.

Mỹ Nhân Xà giật nảy mình, miệng phát ra một tiếng gầm nhẹ, bên ngoài thân hoàng mang sáng rực lên. Sau đó nó cấp tốc thu liễm lại, ở xung quanh người hình thành một tầng ánh sáng màu vàng dày vài tấc, đồng thời đầu khễ nghiêng qua bên cạnh.

Nhưng không đợi màng ánh sáng triệt để hoàn thành, Bán Nguyệt Hoàn biến thành ngân nguyệt quang ảnh đã âm vang đánh xuống, trùm lên màng ánh sáng màu vàng.

Màng ánh sáng màu vàng nhìn có vẻ kiên cố nhưng ở dưới Bán Nguyệt Hoàn lại yếu ớt như giấy, "Xoẹt" một tiếng liền bị phá tan.

Quang ảnh màu bạc lóe lên trùm lên cổ của Mỹ Nhân Xà, nhanh chóng chui vào trong đó, trong chớp mắt liền xâm nhập hơn nửa thước.

Trong mắt Mỹ Nhân Xà lộ ra vẻ hoảng sợ, cái đầu vốn xinh đẹp kia trong nháy mắt hóa trở lại thành đầu rắn. Nó há chiếc miệng rộng, phát ra âm thanh rít gào thê lương, cuồng bạo, làm mặt nước phụ cận cũng ông ông cộng hưởng, được dịch tạt bạch ngọcsách.

Thẩm Lạc nghe âm thanh này, thì cảm thấy một trận hoa mắt chóng mặt, hai tay đang bấm niệm pháp quyết vì thế dừng lại, Bán Nguyệt Hoàn cũng hơi chậm đi.

Thân rắn khổng lồ của Mỹ Nhân Xà bỗng nhiên kịch liệt quay cuồng, hoàng mang trên thân bạo phát, một cỗ cự lực theo thể nội bắn ra, làm dòng nước chung quanh cũng nhộn nhạo.

Đồng thời, một âm thanh "Tê lạp" quái dị như xé rách từ bên trong truyền ra.

Thẩm Lạc vừa mới khôi phục lại, thì cảm giác lực giãy dựa trên thủy thăng đột nhiên biến mất. Sắc mặt hần khê biến, bảm niệm pháp quyết, rồi vẫy một cái.

Bán Nguyệt Hoàn và mấy đạo thủy thăng từ trong dòng nước ào ào bay ra, một vật thật dài màu vàng bị buột bởi mấy sợi thủy thăng, lại là một tấm da rắn rách rưới.

Ngay sau đó, chỉ thấy một đạo bóng trắng thật dài từ trong dòng nước mạnh mẽ bắn ra, đó là một con rắn lớn toàn thân không vảy lại trắng như tuyết, dường như còn đang không ngừng lớn thêm. Mà vết thương trên cổ nó giờ phút này cũng biến thành một vết đỏ thật dài, vết thương cũng đã lành lại.

Thân thể của con rắn lớn màu trắng vắn vẹo, hóa thành một đạo bóng trắng, nhanh chóng hướng về phía hạ du của sông ngầm chạy trốn.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 161: Hang Ổ

"Chạy đi đâu!" Thảm Lạc quát lớn một tiếng, thôi động Tị Thủy Quyết đuổi sát theo.

Hắn toàn lực vận chuyển Tị Thủy Quyết đi đường, tốc độ cực nhanh, cũng không bị Mỹ Nhân Xà vút bỏ.

Chùy Đầu vốn là thủy duệ Đông Hải, lại thuộc thủy tính, đuôi tôm sau lưng vẫn không ngừng, tốc độ so với Thảm Lạc chỉ nhanh hơn chứ không chậm, cũng đuổi theo không thôi.

Mỹ Nhân Xà thấy hai người đuổi đến càng khẩn trương, một đôi mắt rắn kinh nghi bất định, thân hình bỗng nhiên phóng lên không rời mặt nước, đuôi rắn quét quang trái phải trên mặt nước, bỏ ra một đạo bọt nước màu trắng, cực tốc chạy về phía trước.

Thảm Lạc dựa theo vết nước chập chờn trên đỉnh đầu đuổi theo, không bao lâu, thân hình cũng xông ra mặt nước, liền thấy bốn phía là dãy núi bao quanh, hơi nước tràn ngập, rõ ràng là đang ở trong một hồ nước nhỏ nhỏ thuộc khe núi.

Mà Mỹ Nhân Xà kia xuyên thẳng qua sương mù trên mặt hồ, thẳng đến một vách núi màu xanh biếc, phía dưới vách đá kia thành linh có một hang động đen kịt cao cỡ một người.

"Hang ổ!" Ánh mắt Thảm Lạc bỗng nhiên co rụt lại, tiếp đó trong miệng hét lớn một tiếng: "Yêu nghiệt, chạy đâu!"

Nói xong, cô tay hấn chuyển một cái, bỗng nhiên đẩy ra phía trước một chưởng, triển khai toàn bộ pháp lực, ngự thủy thuật thôi động đến cực hạn.

Cả hồ nhỏ trong nháy mắt nhắc lên kinh đào hải lãng, một cơn sóng cao khoảng mười trượng tranh nhau lao thẳng tới phía Mỹ Nhân Xà, phảng phát như thế núi đầu đá, khiến cho lòng người kinh hãi.

Cùng lúc đó, Thẩm Lạc lặng yên lấy ra ba, bốn tấm Tiểu Lôi Phù, vận sức chờ phát động.

Mỹ Nhân Xà thấy trận thế như vậy, thần sắc khẽ biến, không dám tiếp tục vọt thẳng tới trước nữa, mà đuôi rấn quét qua, xẹt qua mặt nước một đạo sóng nước uốn lượn, thân hình uốn éo, mau chóng vọt về một bên khác.

Nhưng ngay giờ phút này, âm thanh sấm sét vang lên, ba tia chớp màu trắng mảnh khảnh vô cùng nhanh chóng lóe tới, đánh lên trên người Mỹ Nhân Xà.

Thanh âm "Đôm đốp" nổ tung, thân thể Mỹ Nhân Xà tuyết trắng lập tức bị đánh ra ba vùng cháy đen, thương thế mặc dù không quá nặng, lại làm cho thân thể đang tránh né bỗng cứng đờ.

Ầm ầm!

Sóng lớn mãnh liệt chồm tới như tập kích, hung hăng đụng lên trên người Mỹ Nhân Xà. "Ầm" một tiếng, thân thể nó phảng phát một mảnh lá rụng bay ra sau, hung hăng đâm vào trên vách núi đá màu xanh biếc kia, nửa thân thể khảm thẳng vào trong vách núi.

Nó vừa mới lột xác, da rấn non yếu, nhất thời vỡ ra mấy vết thương khổng lồ, máu tươi chen chúc chảy ra, khóe miệng cũng chảy ra hai vết máu, thương thế cực nặng.

Không đợi nó làm ra bất kỳ cử động nào, một đạo ngân quang điện xạ tới, như thiểm điện khẽ quấn quanh cổ nó.

Đầu rắn to lớn nhanh như chớp lặn xuống, một cột máu từ chỗ bị chặt đầu cuồn phún ra, thân rắn không hề chậm rãi từ trên vách núi trượt xuống, nặng nề ngã xuống hồ nước phía dưới, cấp tốc nhuộm đỏ nước hồ phụ cận.

Thảm Lạc thở phào nhẹ nhõm, thâm vận Đạp Thủy Quyết, thân thể chậm rãi từ trong nước nổi lên, đứng ở trên mặt nước.

Tu vi Mỹ Nhân Xà này cao hơn mình một tiểu cảnh giới, may mắn hẳn đã mở ra hai mươi đầu pháp mạch, lại có pháp khí Bán Nguyệt Hoàn lợi hại này. Nếu không như hẳn vừa mới đột phá tu vi Tích Cốc kỳ, chưa chắc là đối thủ của nó.

Lúc này, bên người hẳn rẽ sóng nước, một cái đầu tôm cực đại lộ ra, chính là Chùy Đầu.

Chùy Đầu nhìn thi thể Mỹ Nhân Xà không đầu lơ lửng trong hồ, lại nhìn Thảm Lạc một chút, ánh mắt lộ ra vẻ phức tạp.

Thảm Lạc không để ý đến Chùy Đầu, thần sắc ngưng lại, nhìn khắp bốn phía một vòng, mới chậm rãi đi đến sơn động dưới vách đá núi xanh kia.

Lúc tới gần cửa hang, Thảm Lạc bỗng nhiên nhíu mũi một cái, ở trong không khí ngửi được một mùi vị quen thuộc, trên mặt lập tức lộ ra vẻ vui mừng.

"Là Trần Quan Bảo."

Thảm Lạc khẽ nói một tiếng, bước nhanh đến trước động khẩu, cẩn thận dò xét bên trong, liền nhìn thấy lối vào có mấy bậc thang, phía trên vậy mà

chất đông từng bộ xương khô màu trắng, bị sóng nước cuốn tới cuốn lui không ngừng cọ rửa.

"Trần Quan Bảo, người ở bên trong à?" Thẩm Lạc nhíu nhíu mày lại, cất giọng hô.

Hắn chờ một lát, trong huyết động u ám thủy chung chỉ có thanh âm của hắn, quanh quần trùng điệp, cũng không có ai đáp lại.

Thẩm Lạc do dự một chút, bước vào trong huyết động, mượn ánh sáng yếu ớt ngoài động chiếu vào nhìn bên trong.

Đi về phía trước không bao xa, bốn phía không gian liền co rút lại, Thẩm Lạc chỉ có thể cúi người mới có thể tiến lên. Trong không khí là cỗ mùi vị ẩm mốc mục nát kia càng phát ra nồng nặc.

Bất quá, mùi cơ thể Trần Quan Bảo vẫn xen lẫn ở trong đó, cũng rõ ràng hơn mấy phần.

Hắn lại nhìn thấy ven đường là từng bộ thi cốt, trong đó có Nhân tộc, cũng có Yêu thú, thời gian đã lâu, hơi dẫm lên sẽ vỡ vụn.

Càng đi vào chỗ sâu, bốn phía càng lờ mờ không ánh sáng, may mà sau khi Thẩm Lạc tiến giai Tích Cốc thì thị lực lần nữa được tăng cường, liền tập trung nhìn vào. Đột nhiên trong miệng hắn khẽ đi một tiếng, hóp lưng lại như mèo bước nhanh tới năm sáu trượng, địa thế phía trước bỗng nhiên sáng sủa, lại là một động quật.

Thẩm Lạc tiến vào động quật, phân phó Chùy Đầu canh giữ tại lối vào, ánh mắt quét qua bốn phía, phát hiện động quật này lớn khoảng mười trượng, khắp trên vách tường chung quanh đều phân bố từng hang lõm vuông lớn hơn một xích, bên trong chứa từng cây xương cốt dính đầy lân phấn, nổi lên từng mảnh từng mảnh u lục quang mang.

Dưới u lục quang mang này chiếu rọi, góc cạnh quái thạch trong toàn bộ động quật đều dát lên một tầng lục quang, lộ ra khung bố dũ tợn, tựa như U Minh Quỷ Quật.

Thẩm Lạc nhìn xem một vòng, không phát hiện tung tích Trần Quan Bảo. Đang lúc âm thầm nghi hoặc, chợt phát hiện phía trước cách đó không xa có một đồng bồng thảo cao cao nâng lên, hơi rung động.

"Trần Quan Bảo, là người sao?" Trong lòng Thẩm Lạc khẽ nhúc nhích, thấp giọng dò hỏi.

Nghe tiếng, chông bồng thảo kia rung động bỗng nhiên ngừng lại, một giọng nói trẻ con từ bên trong truyền ra:

"Thần Tiên ca ca!"

"Trần Quan Bảo đừng sợ, ca ca tới đây." Thẩm Lạc nghe vậy vui mừng, nói gấp.

Chỉ nghe trong đồng bồng thảo truyền đến một trận tiếng vang "Xột xoạt", hai cái tay nhỏ từ bên trong ló ra, vạch cỏ lung tung ra hai bên, từ bên trong nhô ra một cái đầu nho nhỏ.

Bộ dáng kia nhìn có chút thanh tú, chỉ là trên mặt bị nước mắt nước mũi dán đến bát nháo, nhìn xem quả thực chật vật.

Thẩm Lạc lập tức xông tới, ôm lấy nó ra.

Hắn cẩn thận kiểm tra trên thân Trần Quan Bảo, nhìn thấy không có vết thương gì, lúc này mới yên tâm.

Trần Quan Bảo được hắn ôm vào trong ngực, thần kinh một mực căng thẳng được buông lỏng, đột nhiên "Oa" một tiếng khóc lên, trong lúc nhất

thời nước mắt nước mũi chảy đầy trên thân hấn.

Thẩm Lạc vỗ nhẹ sau lưng nó, lên tiếng an ủi: "Không sao, không sao. . .
Đừng khóc."

"Ca ca. . . Trần Quan Bảo không khóc trước mặt yêu quái . . . Nó đi rồi,
ta, ta mới khóc. . . Ta sợ, ta sợ sẽ không còn gặp lại Anh tử tử và Mã bà bà .
. ." Trần Quan Bảo khóc rất là thương tâm, đứt quãng nói.

"Đi, ca ca mang người về nhà." Thẩm Lạc dùng tay áo lau nước mắt trên
mặt nó, nói.

Trần Quan Bảo nặng nề gật đầu nhẹ, lấy tay bôi đi hai mắt đắm lệ mơ
hồ. Lúc này nó mới phát hiện ngay cửa ra vào động quật sau lưng Thẩm
Lạc, đứng đấy một quái vật đầu tôm thân người, nó lại ôm lấy Thẩm Lạc,
"Oa" một tiếng, khóc ré lên.

"Yêu, yêu quái. . ."

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 162: Còn Một Con Khác

"Đừng sợ, đây là bằng hữu của ta tên là Chùy Đầu, đi cùng ta để cứu người trở về Bạch ngọc sách." Thầm Lạc quay đầu nhìn thoáng qua Chùy Đầu ở sau lưng, bắt đắ dĩ đành phải vỗ nhẹ sau lưng của Trần Quan Bảo, ra sức an ủi.

Trần Quan Bảo nghe vậy không còn khóc nhiều nữa, cẩn thận quay đầu nhìn lại, nhưng vẫn cảm thấy hình dạng kia quá khủng bố, lại lập tức nép vào trên người Thầm Lạc. Nhưng nó hoàn toàn tin tưởng lời nói của Thầm Lạc, trong miệng cũng không còn nói yêu hay quái gì nữa.

"Đi, chúng ta rời khỏi nơi này trước đã rồi nói chuyện sau." Thầm Lạc thấy nó đã khá hơn, thì cầm tay, rồi nói.

Trần Quan Bảo vẫn núp ở phía sau hẳn, theo sau đến cửa hang.

Hai người vừa mới đi đến cách cửa hang không bao xa, thì ở trong lối đi phía trước đột nhiên gió tanh thổi tới. Một cỗ khí lãng màu xám mà mắt thường có thể thấy được bỗng từ bên ngoài thổi vào, giống như cơn sóng dữ đang lao tới.

Chùy Đầu đi ở phía trước không kịp đề phòng, thân hình bị hất tung lên giống như con diều, đâm mạnh vách núi phía sau.

Thầm Lạc thấy vậy, đưa tay đánh ra một chưởng về phía cỗ khí lãng kia, bàn tay cũng phồng lớn lên một vòng.

Một cỗ khí thế vô hình từ trên người hấn bắn ra , trong hư không cũng xuất hiện một đợt gợn sóng, cùng cỗ khí lãng màu xám tại trong thông đạo hẹp chạm vào nhau.

Theo một âm thanh "Phanh" vang lên, hai cỗ khí lãng đồng thời nổ tung, tản về hai phía. Thân thể của Thâm Lạc cũng khẽ chấn động, lùi lại về sau mấy bước mới có thể đứng vững.

Trần Quan Bảo bị Thâm Lạc kéo ra phía sau, nên cũng không bị kinh phong tác động đến.

Nhưng vào lúc này, một bóng tím cũng từ bên ngoài bay vụt vào, đâm thẳng đến ngực của Thâm Lạc, không ngờ lại là một đuôi rắn thô to!

Đuôi rắn mang theo tiếng rít thê lương do luồng kinh phong ma sát vào vách núi, phát ra tiếng vang phanh phanh, uy thế hơn xa Mỹ Nhân Xà kia địch tại bạch ngọc sách.

Trong lòng Thâm Lạc kinh hãi, kéo tay Trần Quan Bảo, hất nó vào trong động, đồng thời tay kia duỗi ra, pháp khí Bán Nguyệt Hoàn màu bạc lập tức từ trong tay áo bay ra. Nó ở trong hư không lập loè tạo ra từng đạo quang nhận màu bạc, như từng mảnh tàn nguyệt quang ảnh, chiếu khắp thông đạo chật hẹp, chém về phía bóng tím kia.

"Keng" một tiếng vang thật lớn!

Bán Nguyệt Hoàn như chém trúng cột sắt kiên cố, trực tiếp bị phản chấn mà quay về.

Tốc độ của Bóng tím cũng hơi chậm lại một chút, nhưng vẫn hung hăng đánh vào ngực của Thâm Lạc.

"Phanh" một tiếng vang thật lớn, thân thể của hắn liền bị đánh bay ra ngoài, đâm vào vách núi gần đó, toàn bộ sơn động cũng lay động một trận.

Thẩm Lạc oa một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi, uể oải ngã trên mặt đất.

Ngay lập tức, một bóng tím to lớn từ bên ngoài bay vụt tới, lại là một đầu quái xà màu tím.

Rắn này đầu giống như Rồng, trên đó còn mọc ra hai cánh dơi cực lớn ở hai bên, thân thể to khỏe gấp đôi so với Mỹ Nhân Xà, vảy rắn cũng càng thêm dày rộng. Trên đó còn hiện ra đồ án màu xám, càng làm tăng thêm vẻ điên cuồng, khí tức của nó cũng hơn xa Mỹ Nhân Xà.

Trong mắt quái xà màu tím tràn đầy sự cừ hận, miệng rộng mở ra, lộ ra hai hàng răng nhọn giống như lưỡi đao, hướng về phía đầu của Thẩm Lạc cắn xuống.

"Ô" một tiếng, một cái đại chùy từ trên trời rơi xuống, hung hăng đánh tới đầu của quái xà màu tím, là Chùy Đầu kịp thời chạy tới.

"Cút ngay!"

Quái xà màu tím giận dữ, đầu ngẩng lên, hai mắt sáng lên hoang mang, nhìn chăm chú vào mắt của Chùy Đầu. Trong mắt của Chùy Đầu lập tức hiện ra sự mê mang, con ngươi cũng trở nên tan rã.

Quái xà há mồm phun ra, một đạo tử mang từ trong miệng lao đi như mũi tên, đánh vào trên đại chùy.

"Keng" một tiếng vang thật lớn, đại chùy như trúng phải đòn nặng, bị phản chấn bay ngược về. Nó đánh vào ngực Chùy Đầu, "Phanh" một tiếng, làm cả thân hình bay ra ngoài.

Thẩm Lạc vốn cúi đầu uể oải giờ phút này bỗng nhiên ngẩng đầu, nhưng hai mắt vẫn nhắm lại, tay bám niêm pháp quyết điểm một cái.

Tiếng sắc nhọn chói tai vang lên, một đạo ngân quang từ phía sau phóng tới, chỉ chớp mắt liền xuất hiện tại cổ của quái xà màu tím, đúng là Bán Nguyệt Hoàn khi nãy vừa bị đánh bay.

Âm thanh của Bán Nguyệt Hoàn vù vù vang lên, một tầng văn trận màu bạc thoáng hiện ra, quang mang màu bạc chói mắt nở rộ. Nó quay tít một vòng liền hóa thành một mảnh quang ảnh màu bạc, so với lúc công kích Mỹ Nhân Xà, thì lớn gấp năm lần, phát ra âm thanh réo vang chói tai sau đó nổ mạnh lên trên người quái xà màu tím.

"Phốc" một tiếng vang nhỏ, dòng máu chảy ra!

Ngân nguyệt quang ảnh bất ngờ chui vào trong thân rắn, xâm nhập hơn nửa thước, nhưng cuối cùng vẫn phải ngừng lại.

Trong miệng Quái xà màu tím phát ra một tiếng kêu to vang vọng trời đất, thân rắn khổng lồ quay cuồng kịch liệt, tử mang trên thân sáng lên, một cỗ cự lực to lớn từ trong cơ thể nó bắn ra.

"Phanh" một tiếng, Bán Nguyệt Hoàn bị đánh bay ra ngoài, thân thể cao lớn của quái xà màu tím bay ngược về phía sau, trong chớp mắt đã biến mất tại bên ngoài của sơn động.

Thẩm Lạc nghe thấy tiếng động, thì lúc này sắc mặt mới khẽ buông lỏng, mở mắt ra vịn vào vách đá ngồi dậy. Hắn nhìn về vách đá sụp đổ cách đó không xa, thì thấy hai mắt của Chùy Đầu vẫn nhắm hờ, đành cố chống đỡ đi tới.

Hắn đưa tay đặt lên ngực Chùy Đầu, pháp lực hùng hậu trong cơ thể cuộn cuộn truyền qua, hướng về phía con mắt của y vọt mạnh tới.

Thân thể Chùy Đầu chấn động, lúc này hai mắt đã khôi phục bình thường, nhưng đầu vẫn còn hơi lắc lư, vẫn có chút cảm giác choáng váng.

"Thần Tiên ca ca, ngươi làm sao lại được dịch tại bạch ngọc sách. . ."
Lúc này Trần Quan Bảo cũng cẩn thận từng li từng tí đi tới, nhìn thấy khoe miệng Thâm Lạc còn dính máu tươi, sắc mặt tỏ ra khản trương.

Thâm Lạc đưa tay chỉ về phía ngoài ra hiệu, đối với nó làm một cái động tác im lặng.

Trần Quan Bảo hiểu ý, lập tức ngậm miệng lại.

Thâm Lạc nghiêng tai ra phía ngoài lắng nghe, sắc mặt hơi trầm xuống, sau đó con ngươi khẽ động, liếc mắt ra hiệu cho Trần Quan Bảo. Đồng thời tay hắn chấm vào vết máu trên đất, nhẹ nhàng viết một hàng chữ nhỏ trên tường.

Trong thông đạo cách động quật chừng bảy tám trượng, quái xà màu tím đang nằm sấp trên mặt đất, ánh mắt lấp loé không yên gắt gao nhìn chăm chú vào trong động quật.

Vết thương trên cổ nó đã không chảy máu nữa, dường như đang do dự có nên tiếp tục lao vào hay không.

Tu sĩ Nhân tộc kia bị đuôi rắn của mình đuôi rắn đánh trúng, coi như không thể đánh chết đối phương, thì chắc hẳn cũng làm trọng thương mới đúng.

Đúng lúc này, đột nhiên trong động quật truyền tới một âm thanh non nớt mà vội vàng: "Thần Tiên ca ca, ngươi làm sao. . . Làm sao chảy nhiều máu như vậy?"

Quái xà màu tím nghe lời này, ánh mắt sáng lên, thân hình khẽ nhúc nhích, liền muốn bay nhào vào.

Nhưng ngay lúc này, lưỡi rắn trong miệng nó phun ra nuốt vào, xem ra trong lòng vẫn còn nghi vấn. Nó cũng không lập tức hành động, mà là nín thở ngưng thần, vênh tai lên thám thính.

Trong động quật cũng là trầm mặc một hồi lâu, bỗng nhiên âm thanh của đũa bé kia lại vang lên lần nữa: "Ca ca, yêu quái kia giống như không có mắc lừa . . ."

"Xuyt. . ." đũa bé còn chưa nói xong, liền bị một âm thanh khác ngăn lại.

Sau đó, lại là một hồi trầm mặc.

"Hừ, Nhân tộc xảo trá!" trong mắt của Quái xà màu tím lóe lên sự giận dữ, thân thể giãy dụa, chậm rãi lui ra ngoài động.

Trong động quật, Thảm Lạc cũng đang ngồi thám thính động tĩnh phía bên ngoài. Hắn sau khi phát hiện quái xà màu tím thật sự rút đi, mới ra một hơi, cùng khuôn mặt khảm trương của Trần Quan Bảo nhìn nhau cười một tiếng.

"Xem ra tên kia cũng thông minh, nếu không chỉ cần dám đi vào, trong giây lát ta liền chém đầu của nó." Cho dù cảm thấy quái xà màu tím thực sự đã rút lui, nhưng Thảm Lạc vẫn cẩn thận nói một câu.

Vừa nói xong câu kia, khóe miệng của Thảm Lạc liền chảy ra một vệt máu, sắc mặt càng là trắng bệch.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 163: Gấp Gáp

Vừa rồi, khi hắn bị quái xà màu tím đánh lén, cũng may lòng tị thủy trên người vẫn chưa giải trừ, nhưng dù vậy, bị thương cũng không hề nhẹ.

Hơn nữa vì cứu tỉnh Chùy Đầu, hắn đã cố gắng vận chuyển pháp lực, nên giờ phút này thương thế lại nặng thêm.

Trần Quan Bảo thấy thế, sắc mặt vừa mới thả lỏng, lại lập tức trở nên khẩn trương.

Thẩm Lạc lau đi vết máu trên khóe miệng, cười với nó xong rồi lắc nhẹ đầu, ra hiệu chính mình không có việc gì.

"Tạm thời Yêu quái cũng không dám vào đây, ta phải tranh thủ thời gian chữa thương, nếu không khi nó phát hiện bản thân mình đã bị lừa, thì chúng ta liền thật sự gặp nguy hiểm." Ngón tay Thẩm Lạc dính máu, tiếp tục viết ở trên vách tường.

Trần Quan Bảo nhìn thấy, cũng hiểu ra, gật nhẹ đầu.

Lúc này Chùy Đầu cuối cùng đã từ trong choáng váng tỉnh lại, nhắc lên chùy, đứng ở gần cửa hang cảnh giới.

Thẩm Lạc cũng không dám trì hoãn, lập tức khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt tu luyện tại bạch ngọc sách.

Lập tức, một đạo thủy lam quanh thân hắt sáng lên, pháp lực trong đan điền lập tức lưu chuyển, qua lại liên tục quanh pháp mạch. Pháp mạch như đập chứa nước, tuôn ra từng luồng pháp lực tưới lên huyết khiêu khắp người, giúp chữa trị thương thế trong cơ thể.

Thẩm Lạc vận công xong, bản thân cũng cảm thấy kinh ngạc,. Sau khi thân thể có hai mươi cây pháp mạch, không những giúp tăng tốc độ tu hành, mà ngay cả năng lực khôi phục cũng được tăng lên rất nhiều.

Mới chỉ hơn thời gian một chén trà, mà thương thế trong cơ thể hắn đã ổn định lại.

Ở bên ngoài Quái xà màu tím giống như đã bị dọa cho sợ hãi, vẫn một mực không dám đi vào. Thẩm Lạc thấy vậy, lập tức lấy thanh Bán Nguyệt Hoàn từ trong tay áo ra.

Kiện pháp khí này cũng chỉ vừa mới tế luyện xong một tầng cấm chế, nhưng trong trận chiến lúc trước đã thể hiện ra uy lực to lớn ngoài dự liệu của hắn. Nếu có thể tế luyện thêm hai ba tầng cấm chế nữa, thì dùng để đối phó với quái xà màu tím tu vi Tích Cốc Kỳ đỉnh phong cũng không thành vấn đề.

Nghĩ vậy, hai tay của hắn liền vây quanh trước người, cố gắng không pháp lực, thanh Bán Nguyệt Hoàn lại ung dung lơ lửng ở giữa hai tay của hắn.

Trong lòng của Thẩm Lạc bắt đầu niệm khẩu quyết mà Mã bà bà truyền thụ cho, chính là "Cửu Cửu Thông Bảo Quyết" kia. Hắn dựa theo thuật vận hành pháp môn trong đó, lại tiếp tục cẩn thận thăm dò cấm chế thứ hai của Bán Nguyệt Hoàn, để chuẩn bị luyện hóa..

Qua chùng nửa khắc đồng hồ, Bán Nguyệt Hoàn đang lơ lửng trước người Thẩm Lạc, bỗng nhiên truyền đến một tiếng rung rất nhỏ tiếng. Mặt ngoài của nó lập tức lóe lên phù văn, ngay sau đó một mảng lớn ánh trắng hình dạng ánh sáng màu bạc bắn ra, làm toàn bộ động quật sáng lên như tuyết.

Hai tay của hắn liền hướng vào phía trong hợp lại, ngân quang đang phân tán ở bốn phía lập tức bay ngược trở về, lần lượt dung nhập vào trong Bán Nguyệt Hoàn. Vậy là tầng cấm chế thứ hai này cũng đã tế luyện hoàn tất.

Trần Quan Bảo nhìn thấy cảnh này, trong mắt tràn đầy ý sùng bái và sự chờ mong.

Thẩm Lạc lại tập trung ý chí, tiếp tục niệm Thông Bảo Quyết.

Hắn đối với Thông Bảo Quyết đã ngày càng hiểu rõ, nên nhiều lắm cũng chỉ tốn nửa khắc đồng hồ, là có thể tế luyện xong tầng cấm chế thứ ba.

Nhưng đúng vào lúc này, sắc mặt của Thẩm Lạc khẽ biến, Chùy Đầu đang đứng trước cửa hang cũng lập tức mở miệng kêu lên:

"Cẩn thận, Xà Yêu kia lại tới!"

"Nên tới cuối cùng cũng phải tới." Thẩm Lạc thở dài một tiếng, đứng dậy.

Trần Quan Bảo thì lập tức chạy trốn về phía sau, núp vào sau vách đá trong hang động, đôi mắt đen nhánh có chút khẩn trương, nhìn chăm chú vào thông đạo.

"Nhân tộc vô sỉ, quả nhiên dám lừa gạt Thận Xà ta, còn không mau rút ra đây dám ăn cắp bản dịch của Bạch ngọc sách." Một tiếng quát lớn tràn

ngập tức giận của nam tử, từ trong thông đạo truyền đến.

Ngay sau đó, liền có một cỗ gió tanh từ trong thông đạo thổi tới, cuốn theo xương thú, đá vụn bay tán loạn. Trong lúc nhất thời tiếng gió rít gào như sấm chớp, khắp nơi rung động âm âm.

Thẩm Lạc cũng không khách khí, đưa tay vẫy một cái, Bán Nguyệt Luân lập tức nổi lên ngân quang, phát ra từng đợt âm thanh trong trẻo. Nó quay tít một vòng về sau, liền bay về phía trong thông đạo.

Trong thông đạo ngân ảnh lập tức bay múa, vô số quang ảnh ngân nguyệt giao thoa, ở trong hư không chém ra những vết cắt sắc bén, làm cỗ khí lãng của gió tanh kia hoàn toàn biến mất .

Sau khi phá vỡ khí lãng, Bán Nguyệt Hoàn không có ngừng, tiếp tục bay về phía cửa thông đạo.

Một lát sau, tiếng va chạm kịch liệt từ trong thông đạo truyền đến.

Thẩm Lạc thấy vậy, hai tay vẫy một cái, Bán Nguyệt Hoàn "Thương lang" một tiếng bay trở về, vòng quanh bàn tay của hắn xoay tròn một hồi lâu, mới dần ngừng lại.

"Đáng tiếc, nếu lại cho ta nửa khắc đồng hồ, té luyện xong tầng cấm chế thứ ba, nhất định có thể giết được nó." Thẩm Lạc nhìn Bán Nguyệt Hoàn trong lòng bàn tay, có chút tiếc nuối, nói.

"Hang động này nằm ở trong thông đạo chật hẹp, với bản tính đa nghi của Yêu Xà, cũng không dám tùy tiện tiến đến. Nếu nó chỉ ở bên đánh từ xa, ta có thể thay người cản lại nửa khắc." Chùy Đầu đột nhiên nói nhỏ.

"Như vậy, liền giao cho Chùy Đầu đạo hữu." Thẩm Lạc nghe xong, đôi mắt sáng lên, nói.

Chùy Đầu nhẹ gạt đầu, cầm đồng chùy trong tay, ngăn tại chỗ cửa thông đạo.

Thẩm Lạc dặn dò Trần Quan Bảo không nên tới gần cửa thông đạo, sau đó khoan chân ngòi xuống, tập trung tinh thần để tế luyện tầng cảm chế thứ ba.

Quả nhiên, Thận Xà bị một kích vừa rồi của Thẩm Lạc đánh lui, cũng không dám tùy tiện tiến vào nữa. Nó chỉ đành không ngừng thi triển yêu lực, làm cát bay đá chạy, đứng từ xa tấn công.

Chùy Đầu đứng tại cửa hang, lấy một cây đồng chùy ngăn trái chặn phải, tay chân tuy có chút luống cuống, nhưng cũng chặn lại những vật kia đến bảy tám phần.

Ban đầu, Thẩm Lạc nghe những âm thanh va chạm này, có chút lo lắng nên không thể hoàn toàn tập trung để phá vỡ cảm chế. Nhưng khi hắn thấy được Chùy Đầu vẫn thuận lợi thủ vững, thì cũng dần yên lòng, chuyên chú vào tế luyện cảm chế.

Thời gian như dòng nước trôi qua, sự kiên nhẫn của Thận Xà cũng dần tiêu hao hết. Nó công kích càng ngày càng mạnh và nhiều, thân hình của Chùy Đầu bị đánh đến mức lùi dần lại, trên thân đầy những vết bầm, nhưng vẫn cố gắng đứng chắn tại cửa thông đạo.

Pháp lực của y tiêu hao càng lúc càng nhanh, đã sắp không chịu nổi.

Nhưng vào lúc này, trong thông đạo bỗng nhiên vang lên một tiếng oanh minh to lớn, một cỗ lực lượng, kèm theo tiếng gầm hơn xa lúc trước mạnh mẽ đánh tới. Chùy Đầu nghe vậy liền biết không ổn, quay đầu nhìn lại, thấy Thẩm Lạc vẫn còn đang nhắm mắt tế luyện, đành phải cắn răng tiến lên lần nữa.

Trần Quan Bảo nghe thấy tiếng âm âm như sấm sét kia, có chút sợ hãi và bịt lỗ tai lại, nhưng vẫn nhìn không được cố gắng nhìn về phía cửa hang.

Chỉ thấy một con sóng lớn, tràn đầy toàn bộ thông đạo, lấy thế thiên quân vạn mã, điên cuồng tràn vào.

Do Yêu Xà kia thấy không có kết quả, nên muốn dẫn nước hồ chảy ngược vào hang động, định nhấn chìm bọn họ ở trong đó.

Chùy Đầu thấy vậy, trong miệng quát khẽ một tiếng, hai tay khẽ múa đồng chùy, hướng về phía cửa hang đập tới. Bề ngoài của đồng chùy lập tức sáng lên một tầng hào quang màu xanh, hóa thành một màn sáng vô hình, khó khăn lắm mới phủ kín được cửa thông đạo.

Đột nhiên con sóng đụng vào trên màn sáng, làm cho Chùy Đầu phải lui lại một bước, lập tức trong thông đạo đã bị nước hồ "Rầm rầm" rót vào, lần này đúng là do nước trong hồ đầy Chùy Đầu.

Mặc dù Chùy Đầu cảm thấy con sóng trước người lực lượng như thiên quân, nhưng vẫn không muốn từ bỏ. Hai tay y nắm chặt đồng chùy, từng bước một đi về phía trước, mạnh mẽ đẩy lui sóng nước trở về thông đạo, một lần nữa phủ kín cửa hang lại.

Trần Quan Bảo thấy thế, ánh mắt lộ ra mấy phần vui vẻ, lại nhìn hình dạng dữ tợn của Thận Xà, cũng không cảm thấy quá sợ hãi nữa.

Nhưng không chờ mọi việc ổn định, dị biến lại tiếp tục phát sinh!

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 164: Nguyệt Luân Chém Yêu

Trong cửa thông đạo, bỗng nhiên có một tia sáng màu vàng sáng lên, một đạo thân ảnh thon dài bỗng nhiên từ trong sóng nước nhảy chồm ra, một chưởng vỗ trên màn sáng chùy đồng.

Chùy Đầu cảm thấy hai tay tê rần, màn sáng trên chùy đồng liền âm âm vỡ nát, sóng nước mãnh liệt cuốn tới, va đập vào thân chùy làm nó bay ngược trở về, trùng điệp đánh vào trước ngực của gã.

"Ầm" một tiếng vang trầm qua đi, thân hình Chùy Đầu bay ngược ra sau, trùng điệp té ngã trên mặt đất.

Trong nháy mắt đại lượng nước hồ rót vào, bao phủ nửa cái động quật. Trần Quan Bảo cũng bị sóng nước cuốn tới đụng vào góc tường, hôn mê bất tỉnh.

Chỉ thấy Thận Xà kia bỗng nhiên từ trong nước phóng tới, thân thể đột nhiên từ trong nước ngẩng cao lên, miệng há ra, hai bên khóe miệng lập tức hiện ra một vết rách đỏ thẫm, toàn bộ cái cằm và hàm trên mở ra lớn cực kỳ khoa trương.

Trong miệng như chậu máu há lớn, bốn cái răng độc bén nhọn loé lên u lục quang mang, ở trong là một cái lưỡi rắn run run không thôi, cắn xuống phía đầu Thảm Lạc một cái.

Ngay lúc này, Thảm Lạc nhắm chặt hai mắt bỗng nhiên mở ra, Bán Nguyệt Hoàn trên hai tay bỗng nhiên lóe lên quang mang, bắn nhanh lên

miệng rắn phía trên đang cắn xuống.

Con người Thận Xà co rụt lại, liền nhìn một mảnh ngân nguyệt quang ảnh đang nở rộ ở trước mặt.

Trong lòng nó biết không ổn, nửa người trên mềm mại không xương lập tức co rụt lại phía sau, một cái đuôi rắn màu tím cũng trong nháy mắt quét ngang tới, như một thanh cương đao chém ngang qua, xé nát phiến ngân nguyệt quang ảnh kia.

"A. . ." Thận Xà kinh ngạc một tiếng.

Vừa rồi ngân nguyệt kia cũng chỉ là một mảnh hư ảnh, nó cũng không đánh trúng vật thật, nhưng đuôi rắn vẫn cảm thấy một trận lạnh buốt, phía trên thành linh đông kết một tầng băng sương.

Thân hình nó lắc một cái, đang muốn đánh cho băng sương tan tác ra, trước mắt lại đột nhiên hoa lên một cái, liền thấy một bóng người một tay giấu phía sau lưng, chân đạp mặt nước vội xông tới, tay kia đánh đến phía tim của mình.

Thận Xà bất chấp thứ gì khác, ngực bỗng nhiên co rụt lại phía trong, há miệng phun ra trước một cái.

Trong yết hầu nó, bỗng nhiên có một cỗ chất lỏng màu tím đen tanh hôi phun ra ngoài, phủ xuống đầu Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc cách quá gần, căn bản né tránh không kịp, lập tức thu hồi chưởng thế, bóp một cái Tị Thủy Quyết. Trong nháy mắt trên thân hấn sáng lên ánh sáng màu lam, bao bọc cả người lại.

Chất lỏng tanh hôi kia, rơi vào trên màn sáng do Tị Thủy Quyết ngưng tụ thành, thanh âm tư tư đại tác, lập tức bốc lên trận trận khói trắng.

Thân hình Thẩm Lạc lùi lại, trên màn sáng bên ngoài thân tự động nhộ nhạo lên một trận gợn sóng, đánh tan cỗ chất lỏng kia ra.

Thân hình Thận Xà lui xuống mặt nước, đang tính lui về sau, trong nước động dưới thân bỗng nhiên có một tiếng dị hưởng, một thanh chùy đồng cực đại chọt phá vỡ mặt nước, đập tới phía sau.

Thần sắc nó khẽ biến, thân thể bất khả tư nghị quay người uốn éo ra sau, trong đôi mắt quý dị bắn ra hai đạo hào quang màu tím, đánh vào trên chùy đồng.

Chỉ một thoáng, chùy đồng vốn là ánh sáng kim loại trong nháy mắt giảm xuống, màu sắc cũng theo tử quang lan tràn, chuyển thành màu xám trắng, lại thành linh biến thành khối đá.

Chùy Đầu giạt mình, cuống quít buông chùy đồng trong tay ra, thân hình cực tốc lui lại.

Thận Xà cũng không có ý định buông tha gã, thân hình đuổi theo, trong hai mắt lần nữa sáng lên hào quang màu tím.

Đúng lúc này, Thẩm Lạc khẽ quát một tiếng "Thành", quang mang hấn một mực giầu ở bàn tay phía sau sáng rõ, tựa như dâng lên một vầng minh nguyệt, trong nháy mắt chiếu toàn bộ động quật trở nên thông thấu.

Chỉ thấy hấn vận chuyển pháp lực, bỗng nhiên vung lên phía trước. Bán Nguyệt Hoàn vừa mới tế luyện xong ba lớp cấm chế lập tức gào thét ra, hóa thành mấy trăm đạo ngân quang, bay đến phía Thận Xà.

Trong lòng Thận Xà biết không ổn, đã sớm quay người lại, trong hai mắt sáng rõ hào quang màu tím.

Bất quá so với quang mang ngân nguyệt, quang mang kỳ lạ của con người nó yếu ớt tựa như đom đóm, vừa bắn ra trong nháy mắt liền bị quang ảnh màu bạc nuốt sống vào.

Tiếp theo một cái chớp mắt, "Phốc" một tiếng vang nhỏ truyền đến.

Trong miệng Thận Xà lập tức vang lên một tiếng la thảm liệt, ngân quang sáng trong động cũng dần dần ảm đạm xuống.

Thần sắc Chùy Đầu khẩn trương, nhìn lại trên thân Thận Xà, liền kinh ngạc phát hiện. Toàn thân nó đã bị đông kết một tầng băng tinh màu lam nhạt, hai mắt trợn lên, chết không nhắm mắt.

Ở trên trán nó, thỉnh linh cảm nghiêng một thanh Bán Nguyệt Hoàn, đâm vào xương sọ.

Thâm Lạc tiện tay vẫy một cái, Bán Nguyệt Hoàn lập tức xoay tròn bay ra, trở về trên tay của hắn. Mà thân thể Thận Xà kia cũng "Két" một tiếng, vỡ vụn thành mấy chục khối.

Thâm Lạc thu hồi Bán Nguyệt Hoàn xong, không tiếp tục nhìn Yêu Xà nữa, mà xoay người đi đến góc tường, kéo Trần Quan Bảo đang lơ lửng ở trên nước trở về.

Hắn nhắc chuông vỗ nhẹ sau lưng nó một cái, một cỗ dương cương chi khí lập tức chậm rãi truyền vào trong cơ thể nó.

Trần Quan Bảo "Oa" một tiếng, phun ra một miệng lớn nước hồ, lúc này mới tỉnh lại.

"Chùy Đầu đạo hữu, lần này được người tương trợ, còn bị tổn thất một kiện binh khí, không biết nội đan hai con Yêu Xà này có tác dụng với người

không? Nếu có hay thu hồi đi." Thảm Lạc ôm ngang Trần Quan Bảo, mở miệng nói.

Chùy Đầu nghe vậy, thoáng có chút kinh ngạc, nhưng lập tức trong mắt liền hiện vẻ vui mừng, nói: "Hắc hắc, vậy ta sẽ không khách khí. Lần này cuối cùng cũng không bị người sai sử không công."

Thảm Lạc thi pháp đưa Chùy Đầu trở về, rồi cũng Trần Quan Bảo như bị bệnh ra khỏi động quật, đi thẳng về Trường Thọ thôn.

...

Lúc này vào chạng vạng tối, ngay cửa lớn Trường Thọ thôn tụ tập mấy chục thôn dân, có xì xào bàn tán, có than thở, có vẻ u sầu không vui.

Còn có mấy phụ nhân vây quanh một lão ầu tóc trắng thân người khòm lại, khắp khuôn mặt là vẻ hồi hận.

"Mã bà bà, người nhất định để tiên sư đi cứu người, có phải quá ích kỷ hay không . . ." Một phụ nhân đen kịt nhin không được nói.

"Tiên sư nếu chết rồi, đến lúc đó Yêu thú lại đến, ai có thể cứu chúng ta đây?" Một người khác ai thán.

"Lần này xem như triệt để xong. . ."

Trong lúc nhất thời tiếng buồn bã nổi lên bốn phía cửa thôn, lúc trước thật vất vả có hi vọng thay đổi, giờ không khí tuyệt vọng lần nữa bao phủ toàn thôn.

Mã bà bà bị vây quanh ở giữa, trong lỗ tai nghe những ngôn ngữ trách cứ này, trên mặt không hề bận tâm, thần sắc không có một tia biến hóa,

cũng không phản bác bất luận kẻ nào, chỉ là ánh mắt nhìn thẳng tắp về phía ngoài thôn.

Anh Lạc ở một bên nhìn xem, mặc dù đôi mi thanh tú nhả thành một cục, cũng đồng dạng bất đắc dĩ.

Đúng lúc này, trên đầu tường bỗng nhiên có người hô lên một tiếng: "Tiên sư trở về!"

Đám người ở cửa thôn đầu tiên là an tĩnh một hồi, lập tức vang lên tiếng hoan hô.

"Có mấy người?" Sắc mặt Mã bà bà một mực căng thẳng, lúc này mới hiện lên một tia biến hóa, hỏi.

Anh Lạc thì giậm chân một cái, bay thẳng thân nhảy lên đầu tường.

Nàng liếc mắt liền thấy được thân ảnh Thẩm Lạc, cũng nhìn thấy hấn công Trần Quan Bảo sau lưng, ngực không hiểu nóng lên.

"Hai người, là hai người, hấn cứu Trần Quan Bảo trở về rồi. . ." Anh Lạc quay người lớn tiếng nói.

Mã bà bà nghe xong, thở dài một cái.

...

Thẩm Lạc về thôn nghỉ tạm mấy ngày, lại tìm tới Anh Lạc, giao cho nàng mấy trang giấy tràn ngập văn tự.

"Đây là cái gì?" Anh Lạc xem sơ qua, hơi nghi hoặc hỏi.

"Đây là Tiểu Hóa Dương Công, là một loại công pháp luyện thể cơ sở, yêu cầu tư chất cũng không cao. Người cầm lấy đi thử một chút, nếu trong

thôn có người nguyện ý tu luyện, liền truyền thụ cho bọn họ, tối thiểu có thể tăng cường một chút thể phách." Thẩm Lạc đáp.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 165: Lại Đến Phương Thôn Sơn

"Thảm đại ca, cảm ơn người! Từ khi thôn và Phương Thôn sơn mất liên lạc, xác thực không có công pháp phù hợp cho thường nhân tu luyện." Anh Lạc nghe vậy, từ đáy lòng cảm ơn, trân trọng thu vào những trang giấy kia.

"Đoạn thời gian tiếp theo, ta muốn tiếp tục bế quan tu luyện, trong thôn nếu không có chuyện quá khẩn yếu, ta sẽ không tùy tiện xuất quan, hết thầy đều dựa vào người." Thảm Lạc nói tiếp.

"Người yên tâm bế quan, ta sẽ chiếu ứng tốt hết thầy, sẽ không quấy rầy người." Anh Lạc gật đầu nói.

...

Thời gian nhoáng một cái, lại qua hai năm.

Dưới chân Phương Thôn sơn cỏ hoang tươi tốt, dưới một núi đá to lớn đầy rêu xanh, mơ hồ lộ ra một cửa hang đen như mực, một cái đầu to lớn màu xám bỗng nhiên từ đó ló ra.

Hai tai nó tròn trịa, miệng mũi dài nhọn, miệng đầy răng bén nhọn giao thoa nhau, hai mắt tròn màu đỏ sậm, xoay tít, cơ cảnh nhìn quanh, rõ ràng là một con chuột bụi thành tinh.

Đúng lúc này, phía trên núi đá đột nhiên có một bóng người lướt xuống, nâng lên một cước, giẫm thẳng lên đầu con chuột.

Chuột kịch liệt giãy dụa, C-K-Í-T..T...T kêu la không ngừng.

Lòng bàn chân người đó lệch ra, hơi dùng sức, liền nghe "Két" một tiếng vang nhỏ, con chuột kia không còn động đậy nữa.

"Thảm đại ca, trước kia trên núi chỉ là mãnh thú, hiện tại ngay cả chuột trong đất cũng bắt đầu yêu hóa, tình huống trên núi chỉ sợ càng thêm phức tạp." Một thiếu nữ tóc tím đi tới gần, cúi người nhìn thoáng qua Yêu Thử to mộng, lo lắng nói.

Nàng mang một bộ quần áo màu tím, áo khoác chỉ còn bộ khung cũ kỹ, không phải ai khác, chính là Anh Lạc.

Mà người vừa rồi một cước giẫm chết Yêu Thử, chính là Thảm Lạc.

"Trong hai năm qua, Yêu thú công trại liên tục, mỗi lần càng thêm nguy hiểm hơn. Nếu tiếp tục như thế, cuối cùng sẽ đến một ngày không thủ được. Chúng ta chỉ có thể mau chóng tìm một đường ra khỏi thôn, đó mới là kế lâu dài." Thảm Lạc nghe vậy, trầm giọng nói.

"Thảm đại ca nói ta đều hiểu, chỉ là con Cuồng Báo kia đã là Yêu thú Ngung Hồn kỳ, chúng ta lên lần trước cũng là may mắn vạn phần mới có thể trốn thoát, nếu lần này gặp lại nó, chỉ có thể liều mạng." Anh Lạc nói ra, sắc mặt kiên nghị.

"Lần này chúng ta không đi đường núi trước kia nữa, chỉ cần tránh nó là được, nếu có thể tìm ra một con đường khe núi khác thì càng thêm ổn thỏa." Thảm Lạc an ủi.

"Trước đó vài ngày vừa hạ xuống một trận mưa lớn, một ít đầm sâu nước đọng trên núi sẽ tràn ra, sẽ hình thành một ít khe núi không liên tục, sẽ không khó tìm lắm." Anh Lạc nghĩ nghĩ, nói.

"Như vậy cũng coi là thoáng có điểm thiên thời và địa lợi đấy." Thẩm Lạc cười cười, nói.

Trong khi nói chuyện, hai người từ dưới tảng đá lớn bò vào trong động quật, phát hiện mới qua hơn hai năm, trong động quật vốn coi như sạch sẽ vậy mà chất đầy các loại xương thú, không ít nơi còn sáng lên hỏa màu u lục.

Bọn hắn chui ra từ một chỗ khác, đi dọc theo đường núi lên hơn trăm trượng, lúc nhìn thấy chỗ ngã ba thứ nhất, thì đổi lộ tuyến, đi về lối rẽ bên trái, tiếp tục hướng trên núi.

Rừng núi sau cơn mưa, không khí dị thường ướt át, trên phiến lá rừng cây bên cạnh con đường cũng ngưng kết rất nhiều hạt sương.

Thẩm Lạc thuận tay vớt một giọt nước trên một đóa cúc dại, dùng ngón tay chà xát, lông mày hơi nhíu lại.

"Thế nào?" Anh Lạc thấy thế, kỳ quái nói.

"Hạt sương trên núi có âm khí rất nặng, vào tay hơi chìm so với nước giếng, cảm giác nhóp nháp một chút. Ta thấy nước mưa mấy ngày trước đây cũng như vậy." Thẩm Lạc nhíu mày nói.

"Thẩm đại ca, nghe người nói thật đúng là như vậy, trách không được mấy lão nhân hơi yếu trong thôn, không cẩn thận mắc mưa liền bị bệnh, mãi cho đến hai ngày này mới chuyển biến tốt." Anh Lạc nghe vậy, bưng bình đại ngộ nói.

"Chỉ là âm khí trong nước mưa cũng không sao, bắt quá toàn bộ tình huống Phương Thôn sơn, tựa hồ càng ngày càng tệ. . ." Thẩm Lạc thở dài.

Anh Lạc nghe vậy, lông mày cũng nhíu chặt.

Hai người nhất thời không còn gì để nói, im lặng đi lên núi.

Đi ước chừng nửa canh giờ, một ít khu trũng thấp ven đường, bắt đầu gặp được một ít đầm nước và dòng chảy nhỏ. Tiếp tục đi lên, địa thế bắt đầu trở nên càng ngày càng dốc.

Hai người Thẩm Lạc đi vào trong một mảnh rừng rậm, phía trước bỗng xuất hiện một hồ nước màu xanh lục rộng chừng hơn mười trượng, phía trên nổi một tầng lá rụng thật mỏng, nhọn nhọn lẫn tăn ba quang.

Lúc đi qua bên cạnh đầm nước, khoé mắt Thẩm Lạc liếc qua mặt nước, bỗng nhiên mở miệng nói: "Dừng lại nghỉ một lát đi."

Anh Lạc không chút nghĩ ngợi, liền dừng bước.

Thẩm Lạc đi tới bên đầm nước, ngồi xồm xuống, hai tay thò vào trong đầm nước, lập tức cảm thấy một trận mát lạnh thuận theo lòng bàn tay lan tràn ra. Mặc dù bên trong có âm khí, hẳn cũng không ngại, ngược lại thập phần hưởng thụ.

Đúng lúc này, dị biến phát sinh!

Trong rừng rậm bên kia bờ đầm nước, đột nhiên một tiếng thét đại tác. Một đoàn quang cầu màu vàng to bằng cái thớt bỗng nhiên đùng gãy vài cây đại thụ che trời, trên đầm nước vể lên hai tường nước cao hơn một trượng lao thẳng đến Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc tựa hồ đã sớm có chủ ý, không nửa điềm kinh hoảng, tay thò vào trong nước đã sớm bấm pháp quyết, bỗng nhiên nhấc lên. Trên mặt nước lập tức dâng lên tầng tầng sóng cả, hóa thành một bức tường nước dày đặc ngăn ở trước người.

Kim quang vừa mới nhập vào, tường nước lập tức tạo ra một cái bọc lớn, lại ngoài ý liệu không lập tức sụp đổ, mà là không ngừng tiêu hao lực lượng quang cầu. Tường nước kéo dài mấy tức mới sụp đổ, nổ lên một mảnh sóng nước.

Quang cầu màu vàng xuyên qua sóng nước, khí thể đã giảm đến một nửa. Trên tay phải Thẩm Lạc sáng lên thanh quang, một Thanh Dương Thủ trùng điệp đập xuống, quang cầu theo âm thanh nổ tung, quang mang tứ tán.

Trên đầm nước tựa như hạ xuống một trận mưa to, trên mặt nước dâng lên một tầng hơi nước, thật lâu không thể bình tĩnh.

Chờ đến khi hơi nước dần dần tiêu tán, Thẩm Lạc liền nhìn thấy trong rừng rậm đối diện, chậm rãi đi ra một đầu cự thú hoàng kim cao gần năm trượng, ngẩng đầu đứng ở bên đầm nước.

Trên thân nó trái rộng vết bớt tròn màu nâu, trên trán sinh ra đường vân thiểm điện, một đôi mắt lóe kim quang, bốn cái răng như lợi kiếm, quanh thân bao phủ yêu khí vô cùng cường đại, rõ ràng là con Cuồng Báo trước đó bọn hắn đã gặp qua.

Bất quá so với hai năm trước, trên mặt con Cuồng Báo này nhiều hơn ba vết sẹo do lợi trảo vạch ra, nghiêng nghiêng xẹt qua mắt trái cùng non nửa khuôn mặt, khiến cho nó nhìn càng thêm hung ác.

"Lại là hai người các ngươi?" Ánh mắt Cuồng Báo tùy ý nhìn hai người Thẩm Lạc đánh giá một chút, mở miệng nói, trong giọng nói cũng có chút ngoài ý muốn.

Anh Lạc thấy thế, sắc mặt trở nên trắng bệch, kéo ống tay áo Thẩm Lạc, quay người định chạy trốn.

Kết quả, nàng vừa kéo một cái này, vậy mà không thể di động, bị Thẩm Lạc cầm cổ tay, bất động thanh sắc đưa nàng nhẹ nhàng lui sau mình.

"Oan gia ngõ hẹp, không ngờ vẫn không thể đi vòng qua." Thẩm Lạc nâng lên một tay vuốt trán, bất đắc dĩ thở dài.

"Lần trước may mắn để cho các người chạy trốn, lần này lại còn dám tới, cũng chỉ có thể xem như các người xui xẻo." Cuồng Báo thấy thế, đôi mắt khẽ híp một cái, trong mắt lộ ra sát cơ.

"Cũng không biết là ai xui xẻo đây?" Thẩm Lạc thì thào hai tiếng.

"Pháp lực không lớn, khẩu khí lại không nhỏ!"

Cự trào tráng kiện của Cuồng Báo bỗng nhiên đập mạnh phía trước, một cỗ khí thế cường đại từ trên thân nó trong nháy mắt bộc phát ra. Mặt đất trước người nó cũng lập tức băng liệt, chấn động làm nước đầm nhộn nhạo lên một tầng sóng cả, cuốn về phía Thẩm Lạc bên này.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 166: Tiên Triển Cực Nhanh

Anh Lạc nhìn thấy sóng cả với thanh thế thật lớn kia bị quét tới, sắc mặt càng khó coi. Nhưng thấy Thẩm Lạc đứng lù lù bất động trước người, cũng quyết tâm liều mạng, cắn chặt hàm răng, bình tĩnh đứng phía sau hắn.

Thẩm Lạc hừ lạnh một tiếng, pháp lực thể nội cũng đồng thời vận chuyển, cũng có một cỗ khí tức cường đại phát tán ra, không yếu chút nào va chạm với phía trước.

Chỉ nghe "Rầm rầm" một tiếng vang gập.

Trên đầm nước bị hai cỗ khí kinh cuốn lên hai vòi rồng nước cao mấy trượng, âm vang va chạm vào nhau.

Nương theo một tiếng oanh minh, hai cỗ sóng nước đồng thời nổ bễ ra, hóa thành mưa to đầy trời, trút xuống tứ phương.

Ánh mắt Thẩm Lạc ngưng tụ, liên tục kết động pháp quyết. Mưa rơi trên bầu trời liền bị một tầng ánh sáng màu lam bao phủ, vậy mà tựa như đọng lại, trong lúc nhất thời lại chưa rơi xuống.

"Đi!"

Trong miệng hắn khẽ quát một tiếng, hai tay bám niệm pháp quyết kéo xuống phía dưới một cái.

Nước mưa trên bầu trời liền bắt đầu ngưng kết thành từng chuỗi thủy nhận màu lam hình dùi nhọn, tiếng rít đại tác cực tốc xoay tròn, ở giữa không trung cuốn thành từng vòng xoáy màu xanh lam, như một trận mưa đao bổng nhiên rơi xuống, đâm nhanh về phía Cuồng Báo.

Cuồng Báo thấy thế, lúc đầu xem không thủy thuật mới nổi lên là bình thường, chờ cho thủy nhận rơi xuống, mới phát giác khí thế bất phàm, uy lực không thể khinh thường, muốn tránh né đã không kịp, lông tóc trên thân lúc này mới dựng đứng, sáng lên một tầng kim quang mơ hồ.

"Tranh tranh tranh"

Nương theo một trận tiếng vang bén nhọn giống như gió táp mưa sa, mấy chục đạo thủy nhận màu lam liên tiếp đánh lên người Cuồng Báo. Lực đạo to lớn, khiến cho lưng nó vồn cao, cũng không ngừng lồm xuống, cơ thể bao phủ trong kim quang cũng nổi lên một tầng huyết khí màu đỏ nhạt.

Anh Lạc ló ra nửa người nhìn lại bên kia, trong mắt sáng lên quang mang, trên mặt lập tức hiện ra thần sắc khó tin.

Ngưng Hôn kỳ Cuồng Báo kia, lại bị Thẩm Lạc vững vàng chế trụ?

"Rống. . ."

Vòng xoáy thủy nhận thật vất vả mới ngừng lại, Cuồng Báo lúc này gằm lên giận dữ, phi nước đại bay thẳng tới Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc không lùi mà tiến tới, hai chân dậm trên mặt nước, thân hình như vũ yển nhẹ nhàng xẹt qua mặt nước bay thẳng đến Cuồng Báo.

Lúc cả hai tới gần, dưới chân Thẩm Lạc bổng nhiên rung động rầm rầm, một dòng nước trong đầm ngưng tụ thành cự mãng cao mấy trượng ngẩng

đầu lên, kéo thân thể hẳn cao lên không trung, lại cao hơn Cuồng Báo một cái đầu.

Chỉ thấy hẳn từ cao xuống thấp, hai tay trước người vung lên, trong ống tay áo lập tức vang lên thanh âm "Thương lang" đại tác. Một đạo ngân quang từ đó bắn ra, ở trên không trung xẹt qua một đạo tàn ảnh như ngân nguyệt đánh về phía Cuồng Báo.

Chính là pháp khí Bán Nguyệt Hoàn!

Rốt cuộc trong mắt Cuồng Báo hiện lên vẻ kinh hoàng, lúc này miệng máu mở lớn, từng đạo kim quang liên tiếp phun ra, đánh về phía ngân nguyệt kia.

Nhưng mà, Bán Nguyệt Hoàn biến thành ngân nguyệt có tốc độ cực nhanh, ở giữa không trung không ngừng chớp nhoáng, kim quang liên tiếp không trúng.

Cuồng Báo thấy ngân nguyệt sắp cận thân, thần sắc kinh hoàng trong mắt đột nhiên thu vào, đường vân thiểm điện trên trán đột nhiên lóe lên một cái.

Thảm Lạc cảm thấy quang ảnh trước mắt hoa một cái, liền không thấy bóng dáng Cuồng Báo nữa. Bán Nguyệt Hoàn cũng đánh vào không trung.

Hẳn chưa kịp làm ra phản ứng gì, sau lưng bỗng nhiên có tiếng gió đại tác.

Thân hình Cuồng Báo bỗng nhiên thoáng hiện phía sau hẳn, một cự trảo bọc lấy kim quang, bỗng nhiên vỡ xuống sau đầu hẳn.

"Thảm đại ca!" Anh Lạc thấy thế, trong miệng kinh hô một tiếng.

Hai tay nàng vội vã vung lên, một đoàn Hỏa Cầu thuật liền phóng ra, nhưng căn bản không kịp, cũng ngăn cản không được Cuồng Báo.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, liền nghe trong miệng Thẩm Lạc ngâm khẽ một tiếng.

Quanh thân hắn lập tức tụ lại lam quang, một tầng màn sáng màu lam tản ra hơi nước nồng đậm bao phủ lấy hắn.

Rõ ràng là Tị Thủy Quyết!

"Ầm" một tiếng vang thật lớn truyền đến, cự trảo Cuồng Báo đập ầm ầm lên lồng sáng thủy lam.

Mặt ngoài màn sáng chập chờn một trận quang mang, đúng là như mặt hồ đón gió, nhộn nhạo lên từng tầng từng tầng ba quang gợn sóng, chẳng những không trực tiếp bị phá tan, ngược lại làm nguồn lực lượng kia xoay tròn một cái, phản chấn trở về.

Cuồng Báo cảm thấy một cỗ đại lực đánh tới, chân trước chét lạng một hồi, làm toàn bộ thân thể bị bắn ngược ra sau.

Còn không đợi thân thể nó rơi xuống, Bán Nguyệt Hoàn đoạt mệnh phía sau đã gào thét tới, hóa ra một đạo tàn ảnh bán nguyệt to lớn, xuyên qua lồng ngực nó, mang theo một chùm huyết vũ đầy trời.

"Bành"

Thân thể Cuồng Báo trùng điệp rơi vào bên đầm nước, máu tươi lập tức nhuộm đỏ mảng lớn nước đầm.

"Nhân tộc vô sỉ, sao lại như vậy?"

Nó giãy dụa đứng lên, đi lại lảo đảo, hiển nhiên đã bị trọng thương trí mạng.

Thân thể Thẩm Lạc theo thủy mãng từ từ rơi xuống, vẫy tay một cái, Bán Nguyệt Hoàn kia cũng "thương lang" rung động bay trở về, không ngừng quay quanh cổ tay của hắn.

"Lúc đầu không muốn gút mắc cùng ngươi, là chính ngươi tìm tới cửa chịu chết, cái này coi như không oán người được." Thẩm Lạc từ tốn nói.

Nói xong, bàn tay hắn vung lên phía trước, Bán Nguyệt Hoàn lần nữa bắn ra, thẳng đến đầu lâu Cuồng Báo.

Nhưng ngay lúc này, dị biến phát sinh!

Trên thân Cuồng Báo bỗng nhiên lan tràn ra một tầng huyết khí mông lung, thân hình đột nhiên thu nhỏ gấp mười lần, chỉ dài khoảng năm thước.

Đường vân thiểm điện trên trán nó lần nữa lóe lên, thân hình trong nháy mắt biến mất tại chỗ.

Lần này tốc độ nhanh chóng, khiến Thẩm Lạc vội vàng không kịp chuẩn bị, hắn căn bản ngay cả Tị Thủy Quyết cũng không kịp sử xuất. Thân hình Cuồng Báo đã đến sau lưng, một cái lợi trào đâm ra, thẳng đến vị trí tim phía sau lưng hắn.

Mắt thấy đầu ngón tay lóe hàn quang kia sẽ đâm rách quần áo Thẩm Lạc, bỗng "Két" một tiếng vang giòn, là từ trước ngực Cuồng Báo truyền ra.

Lúc trước miệng vết thương của nó bị Bán Nguyệt Hoàn đánh xuyên qua, đột nhiên lan tràn ra một tầng hàn băng, làm gần nửa người nó đều bị đông kết vào, thẳng tắp rơi xuống đất.

Thẩm Lạc quay người lại, tay bấm pháp quyết, dưới mặt hồ lập tức hiện ra một vòng xoáy khổng lồ, một thanh thủy nhận dài nhọn hình xoắn ốc dài chừng một trượng đâm tới, lam mang lóe lên, xuyên thẳng qua thân thể Cuồng Báo, chém nó thành hai đoạn.

Trong thần sắc Cuồng Báo ngưng kết, ngoài dữ tợn còn pha lẫn hoảng sợ và không cam lòng.

Con yêu vật Ngung Hồn kỳ này, rốt cuộc chết không thể chết nữa.

Thẩm Lạc đang đứng phiêu phù trên mặt nước, thở ra một hơi thật sâu, đi tới gần, tìm kiếm trên tàn thi Cuồng Báo một phen, rốt cuộc tìm được một viên yêu đan màu đỏ sậm.

Hắn trở lại bên bờ, dùng nước đầm tẩy vết máu trên thân, Anh Lạc chưa tỉnh hồn lúc này mới đi tới.

Lúc trước tâm cảnh của nàng chập chùng theo tình huống Thẩm Lạc giao chiến, thẳng đến lúc này vẫn có chút khó mà bình phục.

"Thẩm đại ca, con Cuồng Báo kia là Yêu thú Ngung Hồn kỳ, tu vi của ngươi. . ." Anh Lạc chần chờ hỏi.

"Ta cũng đã là tu sĩ Ngung Hồn kỳ, lúc trước không nói cho ngươi, muốn cho ngươi một điều kinh hi? Ngoài ý muốn sao?" Thẩm Lạc nâng nước đầm lên lau mặt một cái, vừa cười vừa nói.

"Đã Ngung Hồn kỳ. . . Lúc này mới hai năm. . ." Anh Lạc nghe như kinh lôi, cả người cứng đờ.

"Ta cũng cảm giác giống như nằm mơ!" Thẩm Lạc nói một câu hai ý nghĩa, đáng tiếc chỉ có chính hắn có thể lý giải.

Anh Lạc nhớ lại tu vi Thâm Lạc lần trước tại cuộc chiến hộ thôn, hẳn chỉ có tu vi Tích Cốc sơ kỳ.

Thâm Lạc rửa mặt xong, quay đầu nhìn thấy thần sắc trên mặt Anh Lạc, hơi sững sờ, lúc này mới kịp phản ứng, chuyện mình nói với nàng thực sự quá mức kinh thế hãi tục.

Chỉ là Anh Lạc không biết, hẳn nói mơ hồ thế này đã rất khách khí rồi, bởi vì tu vi hẳn lúc này cũng không phải Ngưng Hồn sơ kỳ, cũng không phải trung kỳ, mà là Ngưng Hồn hậu kỳ!

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 167: Phệ Thiên Hồ

Lấy tốc độ tu luyện của hắn hai năm qua, nói là tiến triển cực nhanh cũng tuyệt không quá lời, cho dù là La sư nói Đạo thể đỉnh giai mấy trăm năm khó gặp một lần, cũng hoàn toàn không cách nào so sánh được.

Chỉ tiếc là, tư chất trong mộng cảnh tốt thế, tu hành nhanh như thế, cảnh giới lại cao như thế, nhưng cuối cùng chỉ là thể giới trong mộng, không cách nào mang về hiện thực.

"Tốt, chúng ta mau rời nơi này đi, lúc trước đánh nhau với Cuồng Báo tạo ra mùi máu tươi, rất có thể sẽ đưa tới Yêu thú khác." Thâm Lạc vỗ nhẹ vai Anh Lạc, nói.

Lúc này Anh Lạc mới chợt hiểu lấy lại tinh thần, trong lòng chấn kinh, cảm giác lai lịch Thâm Lạc càng lúc càng thần bí.

Sau đó, bọn hắn tiếp tục leo dọc theo đường núi tiến lên, ven đường coi như an ổn. Trên đường vừa đi vừa nghỉ, ngược lại không còn gặp yêu vật lợi hại gì, ngẫu nhiên đụng phải tiểu yêu nhỏ bé, đều chủ động tránh khỏi bọn hắn.

"Thâm đại ca, trước kia nghe phụ thân nhắc qua một câu, người tu hành đạt tới Ngưng Hồn kỳ, lực lượng thần thức có thể phóng ra ngoài, là thật sao?" Anh Lạc hiếu kỳ hỏi.

"Không sai. Tu luyện đến Ngưng Hồn kỳ, tam hồn lục phách có thể ngưng tụ thành hình người, lực lượng thần thức sẽ tăng cường, có thể đạt

tới phóng ra bên ngoài, từ đó có hiệu quả cảm ứng bốn bề biến hóa." Thẩm Lạc nghĩ nghĩ, trả lời.

"Lực lượng thần thức của ca có thể ngoại phóng bao xa?" Anh Lạc lại hỏi.

"Bằng vào tu vi và thần thức ta bây giờ, cũng chỉ có thể dò xét động tĩnh trong vòng mười trượng, bất quá nếu đụng phải gia hỏa giỏi về ẩn tàng hành tung, cũng rất khó phát hiện sớm." Thẩm Lạc nói như thế.

"Mười trượng. . . Đã rất đáng gờm rồi." Anh Lạc có chút hâm mộ tán thán.

"Tư chất ngươi không kém, chỉ cần cần cù tu hành, ngày sau nhất định có thể đạt tới." Thẩm Lạc cười cười, cổ vũ.

Hai người hàn huyên hồi lâu, Anh Lạc càng hiểu rõ thực lực Thẩm Lạc, ngay từ đầu leo núi có phần khẩn trương đã không còn.

"Anh Lạc, còn nhớ lần trước leo núi không, ngươi kể ta nghe chuyện liên quan tới bướm bướm dẫn đường, sau đó còn có chuyện một người đốn củi, chưa kịp nói hết đã bị Cuồng Báo xuất hiện cắt đứt." Thẩm Lạc nhớ lại một chuyện, bỗng nhiên nói.

"Thẩm đại ca, ngươi muốn nghe, vậy ta liền kể lại. Lại nói, đó đã là chuyện phát sinh cực kỳ lâu lúc trước, khi đó Trường Thọ thôn chúng ta. . ." Anh Lạc nghĩ nghĩ, trên mặt mỉm cười nhiều hơn, êm tai tự thuật lại.

Nguyên lai trước đây thật lâu, trong thôn xóm bọn họ có một tiểu phu đốn củi, mỗi ngày đều lên núi đốn củi, bất quá phần lớn thời gian cũng chỉ tại phụ cận chân núi, từ trước tới giờ không đi vào núi quá sâu.

Thế nhưng có một ngày, lúc gã đốn củi gặp một con thỏ trắng màu lông sáng như tuyết, định bắt về cho hài tử chơi đùa, liền một đường đuổi theo con thỏ trắng kia chạy hồi lâu.

Chờ gã kịp phản ứng lại, mới phát hiện mình đã bất tri bất giác đến giữa sườn núi, tiều phu không thể bắt được thỏ trắng, ngược lại gặp phải hai lão giả râu tóc bạc trắng ngồi tại một chỗ sườn núi, tay cầm quân cờ đen trắng đánh cờ.

Gã vốn là một nông phu thôn dã, nào biết được đạo cờ vây, chỉ nhìn hai người kia tiên phong đạo cốt không giống tục nhân, nên cũng không dám lộ ra, liền đợi bên cạnh hai người xem bàn cờ.

Vừa nhìn đến, tiều phu liền kinh ngạc đến ngây người ngay tại chỗ, gã chỉ cảm thấy chính mình bỗng nhiên đặt mình vào trên một mảnh chiến trường, nhìn xem một đám binh sĩ áo trắng cùng một đám giáp sĩ áo đen người tới ta đi, chém giết không ngừng. (Đây là câu chuyện về bộ truyện Lạn Kha Kỳ Duyên do người đẹp Minh Châu dịch tại bách ngọc sách, mới các bạn đón đọc).

Cũng không biết trải qua bao lâu, tiều phu cảm thấy đầu vai bị người vỗ, mới sợ hãi bừng tỉnh, mờ mịt nhìn lại.

Tiều phu nghe một lão giả trong đó nói với gã một câu "Tuy có tuệ căn, nhưng trần duyên chưa hết, trở lại thôi", còn chưa hiểu rõ chuyện gì xảy ra, trở nên hoảng hốt, người đã về tới chỗ đốn củi.

Gã ngẩng nhìn bốn phía, chỉ thấy chung quanh cỏ thom um tùm, cỏ mọc che trời, không giống với lúc trước.

Trong lòng tiều phu hoảng hốt, cúi người đi nhặt lưỡi búa, mới phát hiện cán búa đã khô mục, lưỡi búa cũng loang lổ vết rỉ.

Chờ gã trở lại trong thôn, lại phát hiện thôn cũng đã thay đổi lớn, người trong thôn, vậy mà không ai biết gã.

Tiêu phu hỏi thăm kỹ một phen, rút cuộc tìm tới nhà mình, chỉ là trong nhà đã cảnh còn người mất.

Nguyên lai ngày đó gã đi ra ngoài đốn củi, đã qua ròng rã thời gian một giáp (60 năm), cha mẹ và thê tử của gã đều đã tuần tự qua đời, bây giờ trong nhà đã truyền con cháu ba đời.

Việc này vừa xảy ra, lập tức dẫn tới các nơi lan truyền, về sau càng truyền càng ly kỳ, đều cho là gã được pháp môn trường sinh gì đó, sống sáu mươi năm mà không thấy già yếu. Thêm nữa về sau trong thôn xác thực xuất hiện không ít lão nhân hơn một trăm tuổi, mới có tên là Trường Thọ thôn.

"Lại còn có việc này, vậy sau đó thì sao?" Thẩm Lạc cũng cảm thấy ly kỳ, nhin không được hỏi.

"Về sau tiêu phu này nhớ tới lời nói Tiên Nhân kia, liền cáo biệt con cháu trong nhà, vào núi tu đạo. Nghe nói về sau còn có người gặp gã trong núi, bộ dáng không thay đổi chút nào, thường vừa đốn củi trên núi, vừa ngâm nga ca dao." Anh Lạc kể tiếp.

"Hoàn toàn chính xác ly kỳ, chỉ là không biết người này bây giờ còn ở trong núi đó hay không?" Thẩm Lạc nhìn về phía rừng rậm trong núi, mỉm cười nói.

"Đều là tin đồn, hẳn cũng không thể coi là thật, trong thôn. . ." Anh Lạc còn chưa nói xong, một tiếng dã thú cuồng hồng bỗng nhiên từ đằng xa truyền đến.

"Rống. . ."

Toàn bộ sơn lâm chấn động, mảng lớn lá cây tuôn rơi xuống.

Anh Lạc cảm thấy trong tai một trận oanh minh, lại nhìn về bốn phía, trời đất có chút quay cuồng.

"Thanh âm này còn bên ngoài phạm vi dò xét của thần thức ta, lực xuyên thấu lại cường đại như thế, chỉ sợ lại là đầu đại yêu Ngung Hồn kỳ, chúng ta không nên kinh động nó." Thần sắc Thẩm Lạc cũng biến đổi, lập tức nói.

Anh Lạc nghe vậy, sắc mặt trắng nhợt, vội đuổi theo bước chân Thẩm Lạc, nhanh đi lên núi.

"Con thú kia đã phát hiện chúng ta, đang đuổi theo tới. . ." Chỉ mới chạy ra hơn mười trượng, Thẩm Lạc bỗng nhiên ngăn nạng lại.

Tiếng nói của hắn vừa dứt, sơn lâm trước mặt đất rung núi chuyển một hồi, cây rừng tráng kiện liên miên đổ sụp qua hai bên, phát ra thanh âm đứt gãy "Răng rắc".

Hai mắt Thẩm Lạc ngưng tụ, nhìn chăm chăm động tĩnh phía trước.

Sau một lát, sơn lâm phía trước bỗng nhiên sụp đổ một mảnh, một thân ảnh hung thú khổng lồ từ giữa bay nhào ra, rơi vào trước người bọn họ.

Con thú này cao chừng hai trượng, phía sau còn mang theo một cái đuôi dài cơ hồ bằng thân, toàn thân mọc ra lông tuyết trắng, ở trong xen lẫn từng vằn vện màu đen, rõ ràng là một đầu Hồ Yêu hung hãn.

Quanh đầu nó mọc lên một vòng lông bờm màu lam nhạt, một đôi mắt đỏ sậm to tròn như chuông đồng, bên miệng mọc lên sợi râu giống như cương châm, hai răng nanh sắc nhọn như đao, lòi ra dưới môi, loé lên hàn quang lạnh lạnh.

"Phê Thiên Hồ!" Anh Lạc thấy thế, kinh hô một tiếng.

Hồ Yêu nghe vậy, căn bản không thèm nhìn nàng một cái, chỉ trừng đôi mắt màu đỏ sậm gắt gao nhìn chằm chằm Thẩm Lạc.

"Trên người người có mùi vị của Cuồng Báo, không đúng, là mùi yêu đan nó, còn thoang thoang . . ." Phê Thiên Hồ đột nhiên cau mũi một cái, ở trong không khí hít hà, nói.

Tiếng nói nó trầm ổn, nghe tựa như là thanh âm một nam tử trung niên.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 168: Đoạt Mệnh, Phi Nước Đại

Thẩm Lạc không nói lời nào, thân hình đứng trước người Anh Lạc, một bàn tay giấu ở trong tay áo, cầm thanh Bán Nguyệt Hoàn.

Phệ Thiên Hồ thấy thế, hai tai lệch ra, khoe miệng thoáng kéo dài ra một cái, thần thái rất nhân cách hoá, có ý giễu cợt.

"Tên Cuồng Báo kia chỉ am hiểu đánh lén và chạy trốn, lần trước một trảo không thể chụp chết, để nó chạy thoát. Không nghĩ tới, nó lại chết trên tay ngươi, thật là một tên phé vật dịch tại bạch ngọc sách." Phệ Thiên Hồ đưa cái chân trước lên liếm nhẹ, nói ra.

Thẩm Lạc nhớ tới vết cào trên mặt của Cuồng Báo, trong lòng chợt hiểu chính là do con Hồ Yêu này gây ra, lại thấy sát khí nồng đậm trên thân nó, không phải Cuồng Báo có thể so sánh được. Trong lòng hấn bỗng xiết chặt lại, cẩn thận che chở Anh Lạc, thoáng kéo giãn khoảng cách về phía sau thêm một chút.

"Các ngươi từ Trường Thọ thôn tới?" Mắt Phệ Thiên Hồ nhìn kỹ hai người Thẩm Lạc, hỏi.

"Đúng vậy." Thẩm Lạc không hiểu có ý gì, do dự một chút, rồi đáp.

Phệ Thiên Hồ nghe vậy, đầu hơi cúi xuống, dường như đang nhớ lại điều gì, mở miệng nói:

"Lưu lại Yêu đan, các ngươi có thể lẩn. . ."

Thẩm Lạc nghe vậy, trong mắt lóe lên thần sắc nghi hoặc.

"Người không giết chúng ta?" Anh Lạc cảm thấy khó có thể tin nói.

"Vậy các người muốn chết phải không? Đừng để ta lại nói lần thứ ba, lưu lại yêu đan của Cuồng Báo, rồi rút nhanh lên!" Phệ Thiên Hồ nhìn chăm chú hai người một chút, nói ra.

Thẩm Lạc nhìn thẳng vào mắt nó, phát hiện trong đó dường như thật sự không có bao nhiêu sát ý, trong lòng cảm thấy thật khó hiểu.

"Yêu đan có thể lưu lại, nhưng tiền bối có thể hay không cho chúng ta lên núi một chuyến?" Anh Lạc nghe vậy, cắn răng mở miệng nói.

Thẩm Lạc nhìn khuôn mặt của Phệ Thiên Hồ, trong lòng cũng nảy sinh ý định rút lui, nhưng khi nghe Anh Lạc nói kiểu này, chợt cảm thấy không ổn.

"Các người muốn lên núi?"

Nghe được hai người Thẩm Lạc còn muốn lên núi, Phệ Thiên Hồ giống như đột nhiên nhận lấy sự kích thích nào đó. Quang mang màu đỏ sậm trong đôi mắt đột nhiên sáng lên, khóe mắt toát ra từng sợi sương mù màu đen, rất nhanh liền bao phủ hoàn toàn mặt hồ lại.

Chỉ lát sau, cả khuôn mặt của Phệ Thiên Hồ cũng bắt đầu trở nên vặn vẹo lộ ra vẻ, sát khí toàn thân bỗng nhiên tăng vọt, sát ý tản ra mãnh liệt như ngưng thành thật.

"Trên núi hết thầy đều là của ta, những người khác đừng mơ lấy được thứ gì dịch tại Bạch ngọc sách. . ." Phệ Thiên Hồ lần nữa mở miệng, tiếng nói cũng trở nên khàn khàn giận dữ, khác biệt hoàn toàn lúc trước.

Còn chưa nói xong, nó đột nhiên nhảy về trước, hướng về phía hai người há miệng gầm một tiếng:

"Rống. . ."

Cùng vừa rồi hoàn toàn khác biệt, một tiếng hổ gầm này gần ngay trước người. Bằng mắt thường, Thẩm Lạc có thể thấy được trong không khí xuất hiện từng đạo gợn sóng, đang chồng chất lên nhau đánh về phía hắn và Anh Lạc.

Hắn vội vàng lui lại mấy bước, mang Anh Lạc hoàn toàn ngăn ở phía sau, một tay bóp pháp quyết Tị Thủy Quyết.

Chỉ thấy trên thân hắn có một tầng thủy lam sáng lên, bên ngoài thân lại sinh ra một tầng lam mang dài hơn một xích, giống như là áo giáp che chở ở bên ngoài thân. Nó cùng sóng âm cuộn cuộn đánh tới kia, liên tiếp đụng vào nhau.

Tị Thủy Quyết trên màn sáng tạo nên từng cơn sóng gợn, một tầng lại thêm một tầng lực lượng chấn động không ngừng gia tăng. Màn sáng có vẻ đã gần đến giới hạn chịu đựng nhưng lực lượng kia vẫn không có dấu hiệu nào dừng lại.

Trong lòng Thẩm Lạc run lên, pháp lực trong cơ thể tuôn trào ra, toàn lực vận chuyển Tị Thủy Quyết.

Quang mang của thủy lam trên màn sáng rốt cục được gia tăng, từ đó bộc phát ra một cỗ lực lượng vô hình, làm tiếng hổ gầm kia dội ngược lại.

Nhưng lần này, Tị Thủy Quyết cũng chỉ miễn cưỡng đánh tan nguồn lực lượng kia, chứ không cách nào như lúc trước khi giao chiến với Cuồng Báo, làm cho lực lượng bắn ngược trở về.

"Nguy rồi! Đây là Xuất Khiếu kỳ đại yêu!"

Mắt thấy tiếng hô khiếu liên có uy lực như vậy, Thẩm Lạc lúc này mới hiểu rõ ra.

"Ha ha! Còn là tu sĩ Ngưng Hồn kỳ, ăn người so với yêu đan của Cuồng Báo càng thêm bổ ích, rỗng rỗng. . ." Phệ Thiên Hồ thấy thế, sát ý trong mắt càng thêm nồng đậm, lập tức có chút hưng phấn cười lên như điên.

Sắc mặt của Thẩm Lạc hơi trầm xuống, tay giấu ở trong ống tay áo âm thầm tìm kiếm đằng sau lưng, cầm cánh tay nhỏ của Anh Lạc.

Lúc đầu Anh Lạc hoảng hốt không thôi, bị hấn nắm như vậy, đầu tiên là có chút ngoài ý muốn. Nhưng sau đó gương mặt lập tức nóng lên, trong lúc nhất thời lại quên đi sợ hãi.

Nhưng nàng liền phát hiện, trong tay mình bị nhét vào một viên cầu còn hơi nóng.

Anh Lạc cúi đầu xem, mới phát hiện thì ra là yêu đan của Cuồng Báo kia.

"Vừa rồi chúng ta đi trên đường, những tiểu yêu kia tránh xa, rất có thể vì cảm nhận được khí tức trên yêu đan của Cuồng Báo. Một hồi, người mang theo nó, chắc là có thể đi từ đường cũ thuận lợi trở về được thôn trại." Thẩm Lạc nhỏ giọng, dặn dò.

"Thẩm đại ca, vậy người. . ." Anh Lạc nghe vậy, tất nhiên không muốn chạy trốn một mình.

"Người ở chỗ này, ta sẽ thêm phân tâm, càng nguy hiểm hơn." Chưa đợi nàng nói xong, Thẩm Lạc đã cắt ngang.

Nghe lời ấy, Anh Lạc âm thầm cắn môi một cái, nhận lấy viên yêu đan kia từ tay của Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc hơi an tâm, bàn tay lắc một cái, pháp khí Bán Nguyệt Hoàn đã rơi vào trong lòng bàn tay.

Hắn thầm vận pháp lực, đột nhiên quát to một tiếng "Đi", Bán Nguyệt Hoàn trong tay liền liên tiếp hóa thành quang ảnh ngân quang, tiếng rít chói tai bay về phía Phệ Thiên Hồ.

Anh Lạc nghe vậy, không hề chần chừ, quay người chạy như điên về phía dưới núi.

Phệ Thiên Hồ thấy thế, miệng nó mở lớn, quang mang trong họng lóe lên, đột nhiên phun ra một đoàn điện quang màu lam. Dịch tại bạch ngọc sách Nó ở giữa không trung hóa thành một tấm lưới điện màu lam, bao phủ Bán Nguyệt Hoàn lại.

Trên Bán Nguyệt Hoàn phát ra từng đạo ánh trắng lập tức liền bị vây lại ở trong đó, không cách nào tránh thoát.

"Nếu đã tới, thì một tên cũng đừng hòng đi được!" Phệ Thiên Hồ hét to một tiếng, thân hình nhảy lên, vượt qua đầu của Thẩm Lạc, muốn nhào về phía của Anh Lạc.

Mũi chân Thẩm Lạc khẽ điểm xuống mặt đất, thân hình lập tức trượt về sau, ngăn trước mặt Phệ Thiên Hồ.

Hai tay của hắn nhanh chóng kết quyết, lam quang liền tuôn ra trước người, hơi nước trong không khí cũng lập tức ngưng kết. Nó hóa thành ba thanh thủy nhận, nhanh chóng xoay tròn rồi bay về phía đầu của Phệ Thiên Hồ.

Phệ Thiên Hồ không thèm nhìn, vung một trảo lên trước người, trong hư không liền có mấy vết trảo màu lam đột nhiên hiện ra. Nó mang theo lực xé rách mạnh mẽ, đánh vào trên thủy nhận .

Thủy nhận "Phanh" một tiếng, vỡ vụn ra, trong bọt nước bọc lấy một cỗ sát khí mãnh liệt. Nó trực tiếp đụng phải Thảm Lạc, khiến hấn đổ nhào trên mặt đất.

Ngực của Thảm Lạc sôi trào lên khí huyết, trong lòng cảm thấy khiếp sợ không thôi. Phệ Thiên Hồ chỉ tiện tay một kích đã có uy lực như vậy, nếu là tập trung tấn công, thì với tu vi hiện giờ của mình sẽ không thể nào đỡ được.

Phệ Thiên Hồ sau khi nhào về Thảm Lạc, thân hình lại chuyển hướng, đuổi theo sau Anh Lạc.

Anh Lạc vốn lo lắng cho Thảm Lạc, nên lúc chạy nhìn không được quay đầu nhìn một cái. Không ngờ, nàng lại nhìn thấy Phệ Thiên Hồ đang đuổi theo, khoảng cách cũng chỉ có hơn hai mươi trượng.

Một cỗ uy áp to lớn đè ép tới, đè trong lòng nàng hoảng hốt không thôi, hai chân cũng không còn nghe lời nữa.

Tưởng như ngay lúc nàng sắp bị đuổi kịp, thì một âm thanh "Rầm rầm" của dòng nước được phun trào vang lên.

Chỉ thấy ở đường núi bên kia, hơn phân nửa nước suối trong một chỗ khe suối, đều bị Thảm Lạc dùng khổng thủy chi thuật dẫn tới. Ngay lúc này, nó hóa thành một dòng nước lũ không nhỏ lao về phía dưới núi.

Thì ra là do Thảm Lạc không thèm để ý đến thương thế, cưỡng ép ngự thủy tới chỗ này.

Anh Lạc còn không hiểu chuyện gì đang xảy ra, liền bị một mảnh bọt nước che đi mất.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 169: Giải Tướng Lãng Phô

Nhưng ngay sau đó, ở trong bọt nước bỗng nhiên vọt lên một con "Cá vàng" lớn sinh động như thật. Nó nâng Anh Lạc lên cơn sóng, sau đó nhanh chóng lao về phía dưới núi.

Phệ Thiên Hồ thấy thế, rất tức giận, dừng bước lại, đột ngột quay đầu về sau. Hai mắt nó tràn ngập giận dữ, hướng về phía Thảm Lạc gào lớn một tiếng đầy uy nghiêm:

"Rống. . ."

Thảm Lạc chỉ cảm thấy hai tai ù lên, trong đầu dường như bị sấm sét đánh trúng, thân thể run lên, thiếu chút nữa không thể đứng vững dịch tại bạch ngọc sách. Nhưng ngay lúc đó, toàn thân hần lóe lên lam mang, hai mươi dải sáng màu lam nhạt bỗng sáng lên, trong đan điền bỗng xuất hiện một cỗ khí tức mát lạnh. Nó nhanh chóng di chuyển khắp toàn thân, làm cả người hần lập tức tỉnh táo lại.

Hần cố chịu đựng âm thanh ong ong trong đầu, một bên vận chuyển pháp lực bảo vệ thức hải, một bên lại giơ tay lên, ngoắc ngoắc ngón tay cố ý khiêu khích Phệ Thiên Hồ xông về phía mình.

Quả nhiên Phệ Thiên Hồ giận dữ, hoàn toàn bỏ qua ý định truy sát Anh Lạc, quay người lao về phía Thảm Lạc.

Thảm Lạc thấy mình khiêu khích có hiệu quả, hai tay liền vẫy một cái, Bán Nguyệt Hoàn ở trong lưới điện lập tức thu nhỏ lại, quay trở về.

Thân hình hắn xoay chuyển, nhắm đại một hướng trên đỉnh núi, rồi chạy như điên, cố dẫn Phệ Thiên Hồ cách thật xa Anh Lạc.

Hắn khó khăn lắm mới chạy ra khoảng trăm trượng, bỗng nhiên lại đổi hướng, về một phía trong rừng rậm sau đó tiếp tục chạy như điên, nhưng trong lòng có chút bối rối.

Bởi vì tiếng gào thét của Phệ Thiên Hồ ở phía sau, đang càng ngày càng gần.

Thẩm Lạc vội quay người, liền thấy toàn thân Phệ Thiên Hồ như đang cháy lên một ngọn lửa màu xanh lam. Thân hình nó dung một loại tốc độ khó mà hình dung lao về phía hắn, còn nhanh hơn Cuồng Báo mấy lần.

Trong miệng hắn vội vàng ngâm tụng, tay kết pháp quyết, sau đó vung lên.

Màn sáng màu lam của Tị Thủy Quyết vừa mới nổi lên, chưa ổn định, đã bị Phệ Thiên Hồ đụng vào.

Lam quang trên màn sáng lập tức run rẩy, không thể chịu đựng dù chỉ một chút, "Phanh" một tiếng, nổ tung ra.

Ngực của Thẩm Lạc lại cảm thấy đau đớn, trong miệng phun ra máu tươi. Cả người thì bay ngược ra ngoài, đụng gãy một gốc cây lớn chắn ngang, sau đó té ngã trên mặt đất.

Còn không đợi hắn đứng dậy, Phệ Thiên Hồ há miệng, tiếp tục nhào tới.

Trong lúc nguy cấp, Thẩm Lạc vội nghiêng người, phát ống tay áo một cái, một vệt kim quang từ đó bắn ra.

Trong kim quang, là một đầu dây thừng dài khoảng mấy trượng, nhanh như chớp lao đến Phệ Thiên Hồ.

Tên kia thấy thế, thì nhếch miệng cười lạnh, nhắc trảo quơ lên, muốn đập bay đi.

Nhưng kim thẳng giống như có linh tính, trong nháy mắt khi cự trảo đến gần, thì đột nhiên khẽ cong xuống dưới. Nó không những nhẹ nhàng linh hoạt tránh được trảo phong, mà còn như thạch sùng, thuận theo vuốt hồ để trèo lên, sau đó quấn quanh eo của con hồ.

Mặt ngoài của Kim thẳng lập tức hiện ra một loạt hư ảnh phù vân màu vàng nhạt, quang mang chớp động rồi bỗng nhiên siết chặt.

Phệ Thiên Hồ còn không kịp phản ứng, chân trước đã bị kéo mạnh về phía sau. Trong lúc nhất thời, thân thể nó bị mất cân bằng, ngã lên mặt đất.

Thâm Lạc thấy vậy không chút do dự, quay người tiếp tục chạy trốn.

Trong lòng của hắn hiểu rõ, bằng tu vi hiện giờ và kiện pháp khí kia, thì tuyệt đối không cách nào chế trụ được con yêu vật cường đại có tu vi Xuất Khiếu kỳ này.

Hiên giờ đào tẩu, mới là cách tốt nhất.

Chỉ mấy giây sau, sau lưng Thâm Lạc liền truyền đến một tiếng "Phanh".

Trên thân Phệ Thiên Hồ bỗng nhiên hiện một vòng khí lãng mạnh mẽ, dịch tại bạch ngọc sách một tầng sát khí như thực chất xuất hiện ở bên ngoài, làm kim thẳng lập tức đứt thành mấy khúc.

Thâm Lạc không quay đầu lại, nhưng trong lòng thì run lên.

Cũng may lúc kim quang tan đi, chỗ kim thẳng bị đứt đã từ mình nối liền lại, nên không bị hư hại. Nó ở giữa không trung bay múa, rất nhanh đã đuổi kịp, sau đó quán ở trên cánh tay phải của hắn.

Thẩm Lạc thấy qiang mang trên kim thẳng mờ đi rất nhiều, biết nó đã bị hao tổn không nhẹ, nhưng giờ phút này cũng không có lòng dạ nào để đau lòng. Hắn chỉ cố gắng thi triển truy phong bộ đến mức cực hạn để chạy trốn.

Phệ Thiên Hồ sau mấy lần thất bại, càng thêm giận dữ, chọt quát một tiếng, miệng đột nhiên lớn thêm. Trên thân nó một tầng dòng điện, như tia sáng bắt đầu từ eo, lại theo lồng ngực chạy lên đầu, sau đó từ trong miệng ngưng tụ ra một quang cầu tràn ngập tia điện.

"Oanh" một tiếng, quang cầu từ trong miệng nó bắn ra, thẳng đến sau lưng của Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc cảm nhận một cỗ lực lượng cường đại từ phía sau đánh tới, trong lòng biết không thể tránh được, đành quay người lại, nhanh chóng bóp pháp quyết rồi mở lòng bàn tay ra.

Trên bàn tay Thẩm Lạc lập tức hiện ra một vòng xoáy nước xoay tròn không ngừng, trong thủy động màu đen ở giữa vòng xoáy có một luồng yêu khí nồng đậm xuất hiện, nó ở giữa không trung cuốn một cái, sau đó hóa thành một yêu vật cổ quái cầm trong tay Ô Kim Tam Xoa Kịch, chắn ở trước người.

Yêu vật kia toàn thân màu đỏ, cao bốn thước, cả người to bè, mặc trên người một kiện áo giáp màu xanh lam. Dưới bờ vai không phải cánh tay, mà là hai cẳng của cực lớn, trên đầu tròn dẹp mọc ra bộ lông màu vàng óng, hai mắt thì tròn phồng ra ngoài, rõ ràng là một con cua lớn!

Đây là lúc Thảm Lạc tiến giai Ngưng Hồn hậu kỳ, một lần nữa sử dụng Thông Linh Dịch Yêu chi thuật tìm tới dịch tại Bạch ngọc sách. Bản thân nó chính là Ngưng Hồn hậu kỳ yêu vật, bản thân có thân thông phòng như cực mạnh.

Nhưng bởi vì Thông Linh Dịch Yêu chi thuật hạn chế, Thảm Lạc không thể không giải trừ khế ước lúc trước với Chùy Đầu, lại hao tổn rất nhiều công sức, mới thành công ký được khế ước với con của Giải Tướng này.

"Thảm tiểu tử, gọi bản đại gia đi ra. . ."

Giải Tướng mới vừa xuất hiện, lời còn chưa nói hết, thì một đoàn quang cầu điện màu lam uy thế kinh người, đã đánh tới.

Hai mắt y trừng một cái, tay mang theo một cây Ô Kim Tam Xoa Kích lập tức giống như máy xay gió thay nhau đứng lên, ngưng tụ ra vòng xoáy màu xanh lục lớn gần trượng. Từ trong đó truyền ra lực hấp dẫn rất lớn.

Quang cầu điện màu lam vừa mới tới gần, liền bị hút vào.

"Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn!

Một mảnh điện quang màu lam hỗn hợp tại trong sóng nước nổ tan ra, vô số tia điện từ trong bọt nước bắn ra. Nó làm những cây cỏ thụ trong phạm vi mấy trượng thùng trăm ngàn lỗ, thi nhau đứt gãy, khói bụi nổi lên bốn phía.

"Ai u, suýt chút nữa thì toi mạng. Thảm tiểu tử, ngươi lại hố bản đại gia!" Ở trong hơi khói, truyền đến một tiếng kêu rên, ngay sau đó là âm thanh chửi mắng liên tiếp.

"Lãng Phô đạo hữu, trước hết đừng mắng, ứng phó con Phệ Thiên Hồ kia mới là điều cần thiết." Thảm Lạc bắt đầu nói.

"Cái này còn ứng phó cái rắm a, tu vi của bản đại gia cũng chỉ là Ngung Hồn kỳ, đối phó thế nào được, nhanh lên, mỗi người tự chạy đi." Khói bụi tán đi, thân ảnh của Giải Tướng một lần nữa lộ ra.

Áo giáp của y vốn sáng loáng đã trở nên cháy đen, dính đầy bụi đất.

"Còn có thể triệu hoán thông linh yêu vật, Nhân tộc này thật sự không đơn giản." Phệ Thiên Hồ từ một bên khác chậm rãi đi ra, âm thanh lạnh lùng nói.

"Vị Hồ Yêu huynh này, ta cùng gia hỏa kia không quen, ngươi muốn đánh cứ đánh, ta chỉ ở một bên nhìn xem thôi, tuyệt không nhúng tay!" Tên Lãng Phổ Giải Tướng nói ra, sau đó đứng dậy vỗ vỗ bụi đất trên người, tựa vào trên cây gậy bên cạnh, ra vẻ sảng khoái mặc kệ.

Phệ Thiên Hồ thấy vậy, trong mắt lóe lên một tia nghi ngờ, dường như có chút không hiểu về quan hệ của bọn họ.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 170: Lấy Thân Ném Cờ

Thẩm Lạc nhìn về phía Lãng Phổ, thần sắc trên mặt có vẻ bất đắc dĩ.

"Người đã không phải Nhân tộc, chỉ cần không nhúng tay vào, ta có thể tha cho người một mạng." Phệ Thiên Hồ nói.

Lãng Phổ nghe vậy, tựa hồ để biểu hiện thành ý, thân thể nằm ngang lại lui về sau mấy bước.

"Lần này xem người còn có trò gì?" Phệ Thiên Hồ chậm rãi đi tới Thẩm Lạc, trong mắt lộ hung mang.

Ánh mắt Thẩm Lạc nhìn chăm chăm Phệ Thiên Hồ, tay cầm Bán Nguyệt Hoàn, chậm rãi thối lui ra sau.

"Rống. . ."

Phệ Thiên Hồ bỗng nhiên gầm lên điên cuồng một tiếng, thân hình nhảy lên, bay nhào đến Thẩm Lạc.

Lãng Phổ bên cạnh nó, trong mắt đột nhiên hiện lên một tia giao hoạt, vậy mà cũng đồng thời chuyển động.

Chỉ thấy Ô Kim Tam Xoa Kích mà gã đang kẹp trong càng đột nhiên xoay tít một trận, trên mũi kích sáng lên một mảnh lam quang, hóa thành một dùi nhọn mơ hồ, mang theo một cỗ khí thế bén nhọn không gì sánh được, xuyên thẳng đến eo Phệ Thiên Hồ.

Mắt thấy mũi kích phun ra phong mang bén nhọn sẽ đâm vào thân Phệ Thiên Hồ, một đạo kinh phong bỗng nhiên vang lên.

Duôi dài Phệ Thiên Hồ rung "Ầm" một cái, phía trên bọc lấy một tầng tia điện màu lam, đột nhiên đánh tới.

Lăng Phở thấy thế, gong kim kẹp chặt lấy Ô Kim Tam Xoa Kích đột nhiên thu lại, thay đổi đầu kích đột nhiên đâm xuống đất một cái, một cang cua khác lại đón đuôi hồ kẹp tới.

"Bang" một tiếng dị hướng, mặt đất vỡ ra một vết rách, gần nửa đoạn Tam Xoa Kích đã đâm vào trong đó, kim phải Lăng Phở cũng vừa lúc kẹp lấy đuôi Phệ Thiên Hồ.

Chỉ một thoáng, một dòng điện cường đại xuyên thấu qua giáp xác truyền vào cơ thể Lăng Phở.

Giáp xác của trên người Lăng Phở sáng lên một tầng lam quang, che tầng dòng điện kia lại, nỗ lực chống đỡ, nhưng vẫn bị đánh cho khắp cả người khói bay, tiếng kêu rên liên hồi.

"Thảm tiểu tử, gia hỏa này không mắc mưu, ta ngăn chặn nó, ngươi mau trốn đi." Lăng Phở thở phì phò một tiếng.

"Lăng Phở đạo hữu, đừng cố chống." Thảm Lạc cau mày, trong lòng biết không thể do dự, vội lần nữa thi triển thông linh thuật, ném một cái vòng xoáy đến bên người Lăng Phở, rồi xoay người bỏ chạy.

"Tính ra tiểu tử ngươi còn có lương tâm." Lăng Phở thấy thế, thàn than một tiếng.

Phệ Thiên Hồ thả người bỏ nhào về phía trước, muốn tiến lên đuổi theo, nhưng bị Lăng Phở gắt gao kéo lấy, nhất thời không thể tránh thoát.

Trong lòng nó giận dữ, miệng máu lần nữa mở lớn, trong cổ quán quanh từng tia từng sợi tia điện, ngưng thực ra một quang cầu lam điện.

Thấy quang cầu sắp phun ra, toàn thân Lăng Phô tăng vọt quang mang, cẳng cưa tay phải phồng lớn lên một phần, ra sức kéo xuống phía dưới một cái.

Thân hình Phệ Thiên Hồ mất thăng bằng, quang cầu liền mất chính xác, bay chéo ra ngoài.

"Ầm" một tiếng vang thật lớn!

Quang cầu lam điện không đánh trúng Thâm Lạc, lại rơi bên cạnh hắn, khí lãng bạo tạc lập tức cuốn tới.

Thân thể Thâm Lạc nghiêng qua, bị hất bay ra ngoài, rơi trong rừng rậm.

Toàn thân hắn đau nhức kịch liệt khó nhìn, khoe miệng lại có vết máu chảy ra, vẫn gắng gượng bò lên, tiếp tục chạy như điên lên đỉnh núi.

Sau lưng có tiếng đánh nhau ngán ngủi, rồi chỉ còn lại tiếng rống Phệ Thiên Hồ giận dữ.

Thâm Lạc cũng không đoái hoài dò xét tình huống Lăng Phô, một đường chạy lên mấy trăm trượng, lại phát hiện phía trước không có đường, chỉ có một vách núi cao hơn trăm trượng.

Lúc này hắn nhớ tới trước đó Anh Lạc kể, dưới sườn núi Phương Thốn sơn có rất nhiều lối rẽ, nhưng thông đến sườn núi, có thể tiếp tục lên đỉnh tựa hồ cũng chỉ có một đường.

Thâm Lạc không do dự, lập tức dùng cả tay chân, nắm lấy nham thạch nhô ra cùng vết nứt trên vách núi bò lên.

Mới vừa lên đỉnh núi, hần liền phát hiện tới gần biên giới sườn núi, mọc ra một gốc cây mận cao bảy tám trượng, thân cây khô cạn biến thành màu đen, phiến lá tàn lụi hầu như không còn, nhìn xem đã không còn bao nhiêu sinh khí.

Thẩm Lạc vốn không muốn lưu lại, chỉ vội vàng nhìn lướt qua, liền lướt qua bên cây, muốn tiếp tục đi lên.

Nhưng vào lúc này, ánh mắt của hần bỗng nhiên liếc thấy, dưới cây mận kia lại có một bệ đá bốn góc cao ba thước, phía trên khắc hoạ mười chín đường vẽ ngang dọc, bày biện từng quân cờ đen trắng, rõ ràng là một bộ cờ vây tàn cuộc.

Tâm niệm hần khẽ động, không khỏi nhớ tới cố sự người đồn cũi lúc trước Anh Lạc nói qua, liền nhin không được nhìn chăm chăm vào bàn cờ.

Nhưng mà trước mắt hần cũng không xuất hiện dị tượng giáp sĩ đen trắng giao chiến mà tiêu phu kia nhìn thấy.

Mặc dù Thẩm Lạc cũng không cảm thấy hứng thú với cờ vây, nhưng cũng biết một chút loại hình kỳ phổ như là « Tứ Tự Phổ » và « Huyền Huyền Tập », biết đánh cờ vây chút ít, bất quá lý giải cũng không tinh thâm.

Hần có thể nhìn ra được, trên bàn cờ hắc kỳ chiếm ưu thế, đã vây kín bạch kỳ, vền vền chỉ còn lại một hơi.

Ánh mắt Thẩm Lạc thoáng chéch đi, nhìn thấy bên phải bàn cờ có khắc hai hàng chữ nhỏ, trên đó viết:

"Sơn trọng thủy phục nghi vô lộ, liễu ám hoa minh hựu nhất thôn" (*)

(*) Dịch nghĩa: Núi cùng nước tận ngò hết lối, Bóng liễu hoa tươi một thôn làng.

"Chẳng lẽ trên bàn cờ này còn có huyền cơ?" Tâm niệm hấn khê động, vội vàng nhìn lại bàn cờ mấy lần.

Vừa nhìn xuống hấn liền phát hiện, bạch kỳ còn sót lại một hơi kia bất quá là giả tạo, một khi lạc vào nơi đó, không ra mười bước, bạch kỳ sẽ lần nữa bị vây chết, đến lúc đó mọi đường đều là tuyệt lộ.

"Nếu để ở chỗ này, nhìn như là một nước cờ thua tự sát, nhưng chết mà sinh, ngược lại có thể độ sức đến một phen thiên địa mới. . . Đúng, chính là chỗ này!" Thảm Lạc nhìn xem một vị trí dưới góc phải bàn cờ, thì thào nói.

Trong mắt của hấn hiện lên vẻ vui mừng, đang muốn đưa tay đi quân cờ trên bàn cờ, kết quả phát hiện trên bệ đá trống không, căn bản cũng không có quân cờ.

"Ai. . . Xem ra là suy nghĩ nhiều rồi." Thảm Lạc vỗ ót một cái, ngòi dậy định rời đi.

Lúc này, một tiếng hô khiêu bỗng nhiên từ trong rừng núi vang lên, một thân ảnh to lớn từ sau một khối đá bỏ nhào tới, rơi vào trên vách núi, mắt lom lom nhìn chăm chăm Thảm Lạc.

"Lần này xem ngươi còn trốn thế nào?" Phệ Thiên Hồ gầm thét lên.

Trong lòng Thảm Lạc hồi tiếc không thôi, sớm biết sẽ không ở nơi này chậm trễ công phu.

Hấn đang nghĩ ngò nên làm thế nào thoát thân, bỗng nhiên liếc thấy trên vách đá dựng đứng bên tay phải, thỉnh linh khắc hoạ đường vẽ tung

hoành, phía trên lấy hình tròn rộng ruột làm bạch tử, lấy hình tròn đặc ruột làm hắc tử, khắc giống như đúc đồ án trên bàn cờ.

Trên bàn cờ, còn lấy chữ cổ triện khắc bốn chữ lớn "Sinh như ván cờ".

Thẩm Lạc liếc nhìn bốn chữ lớn này, trong lòng giống như đột nhiên vang lên một tiếng quát nhẹ, giật mình hiểu được.

Nhân sinh như ván cờ, thân người như quân cờ, nếu cờ không thể đánh, vậy liền lấy thân ném đi.

Phệ Thiên Hồ thấy hẳn nhìn chằm chằm vách núi sừng sờ, trong lòng mặc dù nghi hoặc, nhưng vẫn bỏ nhào về hướng hẳn.

Thẩm Lạc thấy thế, lại quyết tâm liều mạng, thân hình nhảy lên, bay thẳng đến vách đá dưới góc phải bàn cờ, một chỗ giao nhau giữa đường vẽ tung hoành, bỗng nhiên đụng vào.

"Ầm" một tiếng vang trầm truyền đến, bờ vai Thẩm Lạc lập tức truyền đến một hồi đau đớn.

Vách đá quả nhiên vẫn là vách đá, nào có đường ra gì chứ?

Ngay lúc Thẩm Lạc cho là mình đoán sai, cả mặt trên bàn cờ vách đá dựng đứng, bỗng nhiên sáng lên quang mang. Quân cờ đen trắng phía trên đồng thời như ngôi sao, một sáng một tối loé lên quang mang.

Ngay sau đó, trên bàn cờ không người điều khiển, vậy mà tự hiện ra từng quân cờ, như lưu tinh xẹt qua từng dấu vết đen trắng, từ các nơi trên bàn cờ hội tụ lại chung quanh Thẩm Lạc.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 171: Ngộ Nhập Tam Tinh Động

Phệ Thiên Hồ thấy tình hình này, không dám tùy tiện tiến lên, vội vàng thu lại thân hình.

Bốn phía Thâm Lạc xen lẫn quang ngân, hóa làm một vòng sáng màu trắng mờ lung, bao phủ thân thể của hắn vào.

Hắn cảm thấy vừa rời nham thạch vừa lạnh lại cứng, trong một cái chớp mắt này bỗng nhiên trở nên vừa ấm lại mềm, thân thể không khỏi nghiêng vào phía trong một cái, đúng là ngã thẳng vào trong vách núi.

Phệ Thiên Hồ giật mình, thân hình bỗng nhiên nhào tới, một trào bắt lấy đuôi Thâm Lạc.

Chỉ là trong nháy mắt Thâm Lạc ngã xuống, hai chân không khỏi chổng lên trên, vừa vặn tránh qua, thoát khỏi móng vuốt Phệ Thiên Hồ, cả người chui vào trong vách đá, biến mất không thấy nữa.

Cũng trong nháy mắt này, tất cả tia sáng trên vách đá dựng đứng này biến mất, lần nữa khôi phục nguyên trạng.

Phệ Thiên Hồ nhìn vách đá trống rỗng phía trước, vẫn cảm thấy khó tin vào ánh mắt của mình. Nó nổi giận cuồn hồng, liên tục vung trào vào vách núi, đánh cho cả vách núi chấn động không thôi.

Mặc kệ đánh phá cỡ nào, Thâm Lạc vẫn sống như thế nganh sinh biến mất trước mắt nó, không xuất hiện lại nữa.

Phệ Thiên Hồ khổ tìm không có kết quả, phát tiết lung tung một trận lên vách đá, một thân tăng vọt sát khí cũng bắt đầu dần dần thu liễm, hồi lâu sau mới dần dần tỉnh táo lại, nhìn bốn bề vách núi nửa ngày, lúc này mới quay người rời đi.

...

Một bên khác, Thâm Lạc lão đảo một cái, thân hình thu lại không được chú ý đến phía trước, mém chút té ngã.

Chờ hấn ổn định thân hình, thấy rõ ràng cảnh tượng trước mắt, cả người đều ngẩn ra tại chỗ.

Hấn vốn dĩ cho rằng mình dù không đâm vào trên vách núi đá, hấn là sẽ ngã vào trong lòng núi, kết quả xuất hiện ở trước mắt, lại là một sườn đồi.

Thâm Lạc quay lại nhìn thoáng qua, cách không xa sau lưng là một vách đá bóng loáng cao trăm trượng, phía trên mơ hồ có chữ khắc trên sườn núi, nhưng bởi vì phong hóa nghiêm trọng, chữ viết đã trở nên mơ hồ không rõ.

Trong lòng của hấn lo lắng cho an nguy của Lăng Phở, lại đi trở về trước vách đá, cẩn thận từng li từng tí đưa bàn tay ra, sờ mó trên vách đá.

Một cảm giác lạnh buốt cứng rần truyền vào trong tay, bàn tay của hấn lại không thể lọt vào lần nữa.

"Là vách đá thật. . ." Trong lòng Thâm Lạc nghi hoặc, lại cẩn thận nhìn bốn phía sườn đồi.

Lúc này hấn mới phát hiện chỗ này trống trải, vách núi treo cô độc, đối diện là một vách núi đá khác với khoảng cách khá xa, tựa như hai đầu cây cầu gãy.

Hắn chậm rãi đi đến rìa sườn núi, quần áo bị gió thổi bay phất phới, cúi đầu nhìn xuống một cái, chỉ thấy trong khe rãnh giữa hai ngọn núi là mây mù tràn ngập, căn bản thấy không rõ dưới đáy.

Thẩm Lạc lập tức thu lại tầm mắt, rồi nhìn phía đối diện.

Chỉ thấy trên vách núi đối diện cách hơn mười trượng, thành linh có một toà sơn động cao mấy trượng, chỗ động khẩu bị hai phiến cửa đá cũ nát nằm nghiêng khảm đỉnh đồng che lại, lộ ra một mảnh tối đen như mực, cái gì cũng không nhìn thấy.

Ánh mắt Thẩm Lạc chéch đi, liền thấy bên trái cửa hang còn đứng lặng một bia đá cao khoảng một trượng, phía trên trái rộng vết rạn như mạng nhện, nhưng vẫn như cũ sừng sững chưa đổ, phía trên còn có thể thấy rõ mấy chữ lớn phong cách cổ xưa.

"Tà Nguyệt Tam Tinh động, đó là nơi nào?" Thẩm Lạc nhin không được lần theo chữ đọc một hồi.

Trong lòng của hắn còn đang nghi hoặc, lại liếc về bên phải cửa hang, phía trên vách núi đá nghiêng, có từng vết lõm bắt mắt, nhìn kỹ lại mới phát hiện, đó rõ ràng là một bàn tay vô cùng to lớn.

Thẩm Lạc duỗi bàn tay của mình ra, xa xa khoa tay một chút, phát hiện hình dạng bàn tay kia có chút cổ quái, năm ngón tay dài kỳ lạ mở ra, mỗi một đốt ngón tay đều thô to dị thường, đường vân lòng bàn tay mơ hồ không rõ, nhìn tựa hồ không phải tay người.

Hắn đi tới vách đá, tâm thần hơi động một chút, cổ tay trong tay áo huy động một hồi, trong hư không liền có điểm điểm bọt nước tụ đến, kết nối sườn núi giữa hai ngọn núi thành một thủy kiều trong suốt.

Thẩm Lạc đi đến, chân đạp trên thủy kiều, gợn nước nhộn nhạo một hồi, bình ổn đi tới sườn núi đối diện.

Hắn đứng trên vách núi, ngửa đầu nhìn hai phiến cửa đá cổ xưa kia dò xét, liền thấy trên đó khảm từng cây đinh cửa, đã sớm mọc đầy gỉ sét màu đồng xanh.

Hai phiến cửa đá đều đã nghiêng nghiêm trọng, cánh cửa đã sớm khép kín không mở, ở giữa lộ ra một khe hở cao hơn một trượng rộng hơn ba thước, bên trong một mảnh đen kịt. Thẩm Lạc đi tới gần xem xét, nhưng như cũ không nhìn rõ bất cứ thứ gì.

"Không có âm thanh truyền ra thì không nói, làm sao ngay cả nửa điềm gió cũng không có?" Hắn nhìn một lát, lông mày hơi nhăn lại, trong lòng cảm thấy có chút cổ quái.

Thế là, hai mắt Thẩm Lạc nhắm lại, thức hải bình tĩnh, lực lượng thần thức bắt đầu phóng ra, dưới tâm thần dẫn dắt, cố ý nhìn trộm phía trong cánh cửa đá.

Nhưng mà, thần thức của hắn mới vừa vặn xâm nhập vào khe cửa, trong không gian đen kịt một màu kia, đột nhiên bộc phát ra một trận bạch quang loá mắt đâm thẳng vào thần hồn hắn.

Thần thức Thẩm Lạc lập tức cảm thấy một cỗ lực trùng kích cường đại đánh tới, lập tức co về lại thức hải hắn.

"A. . ."

Ánh mắt hắn mở ra, trong miệng phát ra một tiếng rên, ngay sau đó mắt tối sầm lại, ngã rầm trên mặt đất bất tỉnh.

Qua một hồi lâu, ánh mắt hắn mới dần dần khôi phục lại, hai mắt có chút mờ mịt nhìn lên bầu trời phía trên, vẫn cảm thấy trời đất quay cuồng, không cách nào hoàn toàn như thường.

Thẩm Lạc gượng ngồi dậy, dùng sức lắc đầu, loại cảm giác mê man trong đầu mới dần dần biến mất.

"Lại là cảm chế. . ." Ánh mắt của hắn lần nữa nhìn về phía hai cánh cửa đá kia, trong lòng than nhỏ.

Đây là lần thứ nhất hắn đụng phải cảm chế có thể phản chấn thần thức. Bất quá xem tình hình vừa rồi, cảm chế kia hơn phân nửa cũng đã hỏng, nếu không lấy lực lượng thần thức của hắn hôm nay, nhất định sẽ bị thương nặng, không dễ dàng như vậy liền có thể khôi phục.

Thẩm Lạc đứng lên, do dự một lát, vẫn đi tới trước cửa đá, đưa tay thuận theo khe hở mò vào trong, lòng bàn tay lập tức chạm đến một tầng bích chương vô hình mắt thường không thể nào nhìn thấy.

Bích chương kia sờ vào tựa hồ còn có chút co dãn, không giống vách đá lạnh lẽo cứng rắn

Lông mày Thẩm Lạc cau lại, bỗng nhiên vận khởi một thân pháp lực, lực đạo trên tay bỗng nhiên tăng thêm, nhấn vào bên trong một cái.

Lần này, trong cửa đá lập tức sáng lên bạch quang mơ hồ, Thẩm Lạc đang muốn thu tay lại, liền bị một cỗ lực lượng bắn ngược ra, khiến cho thân thể hắn chấn động, bay ngược ra sau.

Thân hình hắn rơi xuống, hai chân trùng điệp đập mạnh phía dưới, lúc sắp rơi xuống vách núi mới ổn định thân thể.

"Nếu có cấm chế, vậy tìm cách phá cấm, chỉ là không biết cơ quan này ở đâu?" Thẩm Lạc đứng tại vách đá, nhẹ sờ cầm trầm ngâm nói.

Hắn lại nhìn quanh toàn bộ vách núi, ánh mắt một lần nữa rơi vào trên bàn tay to lớn kia.

"Hắn là. . ." Thẩm Lạc do dự một hồi.

Thân hình hắn bỗng nhiên nhảy lên một cái, vận khởi dương cương chi khí, dùng một Thanh Dương Thủ vỗ lên bàn tay to lớn kia.

Chỉ nghe "Ầm" một tiếng vang lên, cả vách núi khẽ run lên, chấn động rớt xuống một tầng lá khô trên mặt đất.

Thẩm Lạc nhảy xuống, cũng không phát hiện cửa đá có dấu hiệu gì mở ra, ngược lại khước mắt liếc qua liền thấy trên tấm bia đá cạnh cửa hang kia, tựa hồ có một tầng quang mang mơ hồ sáng lên.

Hắn đi tới trước tấm bia đá viết chữ "Tà Nguyệt Tam Tinh động" kia, đi quanh nó quan sát tỉ mỉ một hồi, chỉ thấy trên đó là vết rách trải rộng, vết rạn chồng chất, nhưng lại không phát hiện có gì dị thường.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 172: Di Chỉ

Thẩm Lạc suy nghĩ một hồi, rồi chột giơ tay lên, vỗ về phía khe hở của cửa đá. Một đoàn hơi nước trong hư không liền bị hắt hút lại, ngưng tụ thành thủy cầu to chừng quả đấm, đập tới.

Chỉ nghe "Phanh" một tiếng, cấm chế trên cửa đá lần nữa bị kích phát, trên tấm bia đá bên cạnh Thẩm Lạc, cũng lập tức sáng lên một đoàn ánh sáng nhỏ.

Thẩm Lạc nhìn chăm chăm vào bia đá, thì phát hiện trong quang mang mơ hồ kia, nổi lên một loại phù văn ẩn ký mà hắt chưa bao giờ được gặp.

"Chỉ cần đánh vỡ ẩn ký, chắc có thể phá giải được cấm chế?" Hắt nhìn nơi đạo ẩn ký biến mất, tự nói một mình.

Thẩm Lạc cũng chưa từng học qua cách phá giải cấm chế, lúc trước tìm được bộ Vô Danh Thiên Thư, thì chỉ làm đại và nhờ rất nhiều vào vận khí, nên hiện giờ chỉ có thể thử một chút xem sao.

Sau đó hắt âm thầm vận chuyển pháp lực, trong lòng bàn tay phủ lên một tầng thủy lam quang mang, co lại thành chuồng, vỗ lên chỗ phù văn ẩn ký vừa biến mất khi nãy.

Ngay lập tức bia đá hơi chấn động, tầng quang mang mơ hồ kia lại sáng lên, phù văn ẩn ký cũng hiện ra.

Lông mày của Thẩm Lạc nhíu lại, phát hiện quang mang của phù văn ẩn nhìn như yếu ớt không chịu nổi một kích, vậy mà dưới một chưởng cũng không vỡ vụn. Ngược lại, bàn tay của hắn bị một cỗ hấp lực vô hình đột nhiên kéo lấy, không cách nào thu hồi.

Tiếp đó, quang mang trên ấn ký lóe lên nữa, không chỉ bàn tay Thẩm Lạc bị dính chặt, mà ngay cả pháp lực trong cơ thể cũng giống như thủy triều chảy ngược ra. Nó điên cuồng lao về phía trên tấm bia đá.

Chỉ một lát, từng luồng ánh sáng màu lam như nước chảy xuống, phù văn trên tấm bia đá càng ngày càng sáng, vết rách trên mặt bia cũng bắt đầu lộ ra ánh sáng màu lam.

Trong lòng Thẩm Lạc kinh hãi, thấy một nửa pháp lực đã mất, thì muốn liều mạng ngăn cản pháp lực đang tiết ra. Thậm chí hắn còn định vận hành công pháp ngược lại, nhưng căn bản không có kết quả gì.

Ngay khi hắn cảm thấy trong cơ thể rỗng tếch, pháp lực muốn bị tước đoạt gần như không còn, thì trên tấm bia đá bỗng nhiên xảy ra biến hóa.

Chỉ thấy trên đó viết vài chữ to "Tà Nguyệt Tam Tinh động", bỗng nhiên nó trở nên càng ngày càng sáng, cuối cùng hóa thành một mảnh sáng như tuyết trắng, phun ra mặt bia vài thước, cuốn toàn bộ người Thẩm Lạc vào bạch ngọc sách.

Thẩm Lạc cảm thấy toàn thân ấm áp, thần thức bỗng nhiên buông lỏng, cả người liền đã mất đi ý thức.

...

Cũng không biết trải qua bao lâu, hai mắt của Thẩm Lạc chậm rãi mở ra, muốn giãy dụa đứng lên, lại phát hiện toàn thân không có chút sức lực, ngay cả ánh mắt cũng có chút mơ hồ.

Hắn miễn cưỡng ngời thẳng người, hai tay chụm lại, yên lặng vận chuyên công pháp vô danh.

Hắn chỉ vận công một chút, thân thể khẽ động, lập tức đình chỉ tu luyện, một lần nữa mở mắt ra.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Thảm Lạc nói thềm.

Vừa rồi, khi hắn định thử vận công ngưng tụ pháp lực, liền phát hiện từng luồng linh khí nồng nặc ở bốn phía, đều hội tụ lại trên người. So với lúc bản thân mình tu luyện trong sông còn nhiều hơn mấy lần.

Thảm Lạc dụi dụi con mắt, quan sát bốn phía một chút, thì phát hiện mình đang ở trên một vách núi. Mà cảnh tượng ở xung quanh mình cũng đã đổi khác, rục rĩ hẳn lên, giống như đã tới một thế giới hoàn toàn mới.

Hắn có chút khó tin, đứng lên, bước nhanh đi đến bên vách núi, mắt nhìn về phía xa.

Trước mắt Thảm Lạc rất trống trải, trong tầm mắt có thể thấy được từng tòa đình đài lầu các được bố trí tinh xảo, thấp thoáng trong núi là từng hàng cây xanh. Từng đoạn đường núi quanh co gấp khúc nối liền đến trước cửa nhà, còn có vài thác nước chảy thẳng xuống dưới, tạo nên từng giọt nước màu bạc lấp lánh như trân châu.

Đây, giống như là tiên cảnh nhân gian!

"Nơi này chắc là Phương Thốn nơi ở của thần tiên? Quả nhiên là Động Thiên có khác!" Tâm thần của Thảm Lạc có phần bị chấn động, nhin không được cảm thán nói.

Nhưng sau một khắc, thần sắc hắn liền xảy ra biến hóa, biến thành ngưng trọng hẳn lên.

"Không thích hợp, nơi này quá an tĩnh. . ."

Một tòa Tiên gia động phủ lớn như vậy, ngoại trừ thảm thực vật xanh ngắt ở bên ngoài chỗ nào cũng thấy được, thì đừng nói là một bóng người, liền ngay cả nửa con vật sống đều không thể nhìn thấy. Chung quanh đây hoàn toàn tĩnh mịch, an tĩnh làm cho người ta cảm thấy sợ hãi.

Thảm Lạc hít một hơi thật sâu, tâm tình kích động đã biến mất.

Hắn khoan chân ngồi xuống, hai tay chụm lại lần nữa, nhắm mắt vận công.

Sau đó, Thảm Lạc rốt cục xác định được, thiên địa linh khí trong động phủ ở đây dịch tại Bạch ngọc sách, nồng nặc hơn bên ngoài rất nhiều. Trong lòng hắn cũng đã hiểu được, vì sao những Tiên gia động phủ trên thế gian, đều muốn chiếm cứ sơn trạch linh địa để sáng lập sơn môn.

Trước sau không quá nửa phút, hắn thu lại công pháp, đứng lên.

Ở chỗ này, nhờ có linh khí nồng nặc, hắn không những khôi phục tất cả pháp lực đã hao tổn khi trước, mà ngay cả thương thế trong cơ thể cũng đều được chữa khỏi hoàn toàn.

Thảm Lạc tại trên bờ sườn núi tìm kiếm một phen, rất nhanh liền phát hiện một thềm đá hình chữ “Z” dựa vào núi mà xây, rồi theo đó đi dọc xuống dưới.

Hắn đi hơn nửa đoạn đường, thì cuối thềm đá xuất hiện một tòa đình nghỉ mát cô độc. Khi hắn đi vào trong đó, liền thấy trong đình có một bàn cờ bằng đá bạch ngọc, phía trên còn bày một bộ dụng cụ pha rượu bằng sứ trắng.

Bầu rượu cổ dài bày ở giữa, chỗ ngồi hai bên đều có chén rượu xinh xắn, phảng phất như vừa có người ở chỗ này uống rượu đối ẩm.

Nhưng mặt bàn dính bụi lâu ngày, nhìn không ra chất liệu gì, mà trên bầu rượu sứ trắng kia cũng có một tầng bụi thật dày, có thể thấy được nơi đây đã có thời gian rất lâu.

Thẩm Lạc cầm lên bầu rượu, thoáng ước lượng một chút, liền phát hiện bầu rượu đã rỗng.

Hắn gác lại bầu rượu, đứng tại trong đình nhìn xuống dưới, liền thấy dưới vách núi đá là từng dãy nhà, mái ngói lưu ly nhô ra, chỉ là không ít địa phương đều đã tôn hại không chịu nổi, đổ sụp xuống dưới.

Thẩm Lạc mang theo bụng nghi hoặc rời đi đình nghỉ mát, tiếp tục đi xuống, chỉ một lát, liền đi tới khu vực lưu ly mái hiên bao trùm kia.

Hắn còn tưởng rằng nơi đó là một mảnh phòng ốc dựa vào núi xây dựng, kết quả đi tới gần mới phát hiện, dưới mái hiên trên vách tường thường cách một đoạn khoảng cách, mới có thể nhìn thấy căn phòng xây trên vách núi. Phía trên đó còn có các phòng khác, nhưng tất cả đều là phòng trống.

Thẩm Lạc đi đến căn phòng đầu tiên, liền thấy bên trái căn phòng trên vách đá, khắc chữ to "Đệ Tử xá" .

"Thì ra là phòng xá của đệ tử trên núi dịch tại bạch ngọc sách."

Trong lòng của hắn nói thầm một tiếng, theo bản năng liền so sánh gian phòng nhỏ của mình trong Xuân Thu quan cùng gian phòng nơi này một phen, thì phát hiện nơi này cũng không có tốt hơn ở chỗ nào.

Cửa phòng có chút mở rộng ra, Thẩm Lạc đẩy cửa đi vào, trong mũi liền ngửi được một mùi ẩm ướt, tia sáng bốn phía lơ mờ cũng không nhìn rõ

được gì cả.

Hắn thoáng vận chuyển pháp lực, trong lòng bàn tay sáng lên một mảnh quang mang u lam, chiếu lên bốn phía thì thấy được rõ ràng.

Trong động thạch thất diện tích không tính quá lớn, hai bên trái phải lại đều có một cái nhĩ thất, bày biện đều rất đơn giản.

Ở chính giữa phòng chỉ bày một bộ bàn, phía trên là một bộ đồ uống trà đã hư, bên trái nhĩ thất chính là phòng ngủ, có một tấm giường đá, đệm chần trên đó đã sớm mục nát như bùn.

Bên phải nhĩ thất, trên mặt đất đặt một tấm bồ đoàn rách rưới, bên cạnh bức tường là một cái bàn, phía trên để một cái lư hương ba chân và xấp thư tịch, cũng bị một tầng bụi phủ đầy.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 173: Ngọc Giản

Thẩm Lạc nhẹ nhàng phủi đi bụi đất trên thư tịch, nhìn thấy bìa viết mấy chữ « Hàng Yêu Phô », trong lòng hơi động, muốn cầm lên đọc, nhưng tay vừa mới cầm lên, thư tịch đã sớm mục nát liền vỡ vụn thành cặn bã.

Thấy vậy, hắn cũng chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu.

Thẩm Lạc đi ra gian thạch thất này, tiếp tục đi dọc theo hành lang về phía trước, kiểm tra từng phòng đệ tử dọc đường. Kết quả phát hiện bên trong đều không khác gì nhau, nhìn tựa hồ cũng chỉ là nơi cư ngụ của đệ tử ngoại môn bình thường của Phương Thốn sơn.

Hắn rời khu Đệ Tử xá này, liền đến vách núi phía dưới, tiến nhập một cánh rừng cây cối um tùm.

Trong rừng khúc kính thông u, có một con đường đá nhỏ bị cỏ hoang bao phủ kéo dài vào trong.

Thẩm Lạc đi dọc theo đường nhỏ hướng vào trong, ven đường nhìn thấy từng toà tiểu viện độc lập, chỉ là đại đa số đều đã sụp đổ, phía trên cháy đen một mảnh, tựa hồ trải qua hoả hoạn, đã thành phế tích.

Đi qua mười mấy toà tiểu viện trong rừng, đường đá nhỏ kia bắt đầu rẽ về bên phải, ngay ngã ba cách đó không xa, Thẩm Lạc thấy được một toà tiểu viện bảo tồn còn tương đối hoàn chỉnh.

Nói là hoàn chỉnh, bất quá là so với những toà phế tích trước mà thôi, đại môn tiểu viện này cũng đã hoàn toàn sụp đổ, bên trong là một toà lầu các hai tầng mặc dù còn ương ngạch đứng lạng đó, nhưng trên nóc nhà đã bị đánh sập một cái động lớn.

Thẩm Lạc đi vào trong viện, chỉ thấy khắp nơi trên mặt đất đều là vết mấp mô, bên trong trải rộng kiến trúc hư hỏng, các trụ phòng ốc, trụ mái hiên đứt gãy, một mảnh hỗn độn.

"Từ xa nhìn thì còn giống như ốc xá thế ngoại đào nguyên, đến gần nhìn kỹ mới biết khắp nơi đồ nát thê lương, hiển nhiên là nhiều năm trước đã từng trải qua một trận chiến sự thảm liệt, nhưng vì sao không thấy một bộ thi cốt nào? Cũng không biết có còn lưu lại di vật tổ tiên hay không?" Trong lòng Thẩm Lạc nghi hoặc, lại có vẻ chờ mong.

Hắn cất bước đi qua một đoạn nóc nhà đứt gãy, đi đến trước lầu các, đưa tay đẩy cửa phòng.

Cửa phòng đã lâu chưa mở, phát ra một tiếng vang nhỏ "Két", mở vào phía trong, cuốn theo một trận bụi bay.

Thẩm Lạc đưa tay che miệng mũi đi vào trong phòng, nhưng trong đó vẫn bày biện như cũ, không khác với gia đình bình thường. Chính giữa là một gian nhà chính nhỏ hẹp, treo trên tường một bộ đồ quyền sơn thủy, đã mục nát đứt gãy.

Hai bên nhà chính đều có một gian phòng khách, bên trong đều có giường bàn, chỉ là đã mục nát rách rưới. Giữa khe hở gạch xanh trên mặt đất cũng mọc lên từng lùm cỏ hoang, nhìn xem thập phần đồ nát hoang vu.

Thẩm Lạc tìm kiếm, xem trong phòng có lưu lại vật gì liên quan tới nơi đây hay không, kết quả không tìm được thứ gì.

Hắn vòng qua phía sau nhà chính, theo một cái thang cũ nát, lên tới lầu hai.

Lầu hai chỉ có một gian phòng, Thẩm Lạc vừa mới đi vào, liền thấy trên sàn nhà trong phòng có một chiếc chuông đồng cao cỡ một người, nhìn bộ dáng tựa hồ chính là thứ ném tới làm thủng nóc nhà.

Hắn đi tới gần, liền thấy trên thân chuông khắc lít nha lít nhít văn tự, bốn phía là hoa văn trang trí, nhìn thập phần tinh mỹ. Hắn dựa vào những văn tự này, yên lặng niệm tụng:

"Càn khôn che chở, lấy nhân đức ân huệ tỏa khắp chúng sinh, nhật nguyệt tuần hoàn, không hiện long công giao phó thiên hạ, đạo hoán trọng ly, cung điện liền cầu, thần phù hộ lạng yên ổn, tiểu minh giảm đạ, vì thiên địa cầu phúc nương tai. . ."

Sau khi đọc xong, Thẩm Lạc hiểu được, văn tự khắc trên cái chuông này, chính là một thiên đạo văn cầu phúc của đạo gia, số lượng từ mặc dù không nhiều, nhưng lập ý cực lớn, một câu "Vì thiên địa cầu phúc nương tai" đủ để thấy khí phách nó rộng lớn.

Hắn đi vòng qua một bên khác, liền thấy trên thân chuông, thành lình in dấu một chưởng ấn to lớn, có thể thấy rõ đường vân lòng bàn tay rõ ràng, xem ra là bàn tay của Nhân tộc.

"A, đây là cái gì?"

Đúng lúc này, Thẩm Lạc có chút kỳ quái kêu nhỏ một tiếng, khi quan sát tỉ mỉ dấu bàn tay kia, liền phát hiện ở trong chỉ và ngón trỏ có một đoạn dị vật màu trắng, không giống với thân chuông màu đồng cổ.

Chỉ là thứ này tựa như xuyên thấu thân chuông, dính vào bên trong, nếu không chú ý sẽ rất khó phát hiện.

Thẩm Lạc đưa tay sờ lên, phát hiện vật kia chạm vào tay có chút lạnh buốt, tựa hồ là một loại ngọc thạch nào đó.

Hắn lấy hai ngón tay kẹp lấy phần đuôi dị vật màu trắng kia, dùng sức kéo ra ngoài. Kết quả lại phát hiện phần đuôi vật đó ló ra ở bên ngoài thực sự quá ít, căn bản không ra sức kéo được.

Thẩm Lạc suy nghĩ một phen, hít sâu một hơi, dương cương chi khí thể nội vận chuyển, một cái Thanh Dương Thủ đập vào trên thủ ấn chuông đồng kia, ý đồ dùng chưởng lực phản chấn nó ra.

Nhưng mà, dưới một kích này, thân chuông phát ra một tiếng vang trầm trầm, dị vật màu trắng kia chẳng những không văng ra phía ngoài, ngược lại rụt vào phía trong một chút, cơ hồ bằng mặt với chưởng ấn.

Lông mày Thẩm Lạc cau lại, lần nữa nhấc lên một chưởng, vận đủ khí lực vỗ xuống.

"Bành. . ."

Chỉ nghe một tiếng âm thanh trầm buồn vang lên, dị vật màu trắng vừa rồi còn rụt vào phía trong, đột nhiên bị nguồn sức mạnh này phản chấn, như một đoàn tiễn bắn nhanh ra ngoài.

Tay mắt Thẩm Lạc lạnh lẽ, một tay bắt lấy nó.

Nhưng mà lúc này, chuông đồng một mực khảm trên sàn nhà đột nhiên trầm xuống, trực tiếp đập sàn nhà ra một cái động lớn, làm Thẩm Lạc cùng rớt xuống lầu vào trong căn nhà chính.

Trong phòng lập tức khói bụi bay lên, toàn thân Thẩm Lạc dính đầy bụi đất, có chút chật vật từ dưới đất bò dậy, lão đảo chạy ra ngoài phòng.

Hắn vừa mới ra cửa phòng, lầu các hai tầng kia liền âm vang sụp đổ.

Thẩm Lạc vỗ bụi đất trên người, đi đến giữa sân, quay lại nhìn thoáng qua lầu các sụp đổ, đặt mông ngồi trên một khối nóc nhà đứt gãy, mở bàn tay ra nhìn xuống.

Chỉ thấy chính giữa tay hắn, nằm một viên ngọc giản hẹp dài dài khoảng ba tấc, rộng khoảng một tấc, trắng như mỡ dê, trên đó bóng loáng như tơ, không vẽ vờ gì, nhìn ngược lại không có chỗ nào đặc biệt.

Nhưng Thẩm Lạc cảm thấy, vật này hơn phân nửa là bị người cố ý khảm trên chuông đồng, đánh rớt đến bên này, hiển nhiên là đồ vật quý giá, tuyệt đối không thể là vật bình thường.

"Chẳng lẽ là một kiện pháp khí?" Trong lòng của hắn nói thầm một tiếng, pháp lực trong đan điền vận khởi, thuận theo kinh mạch trên tay chảy vào trong ngọc giản.

Trong nháy mắt ngọc giản màu trắng được pháp lực tụ hợp vào, bên trong loé lên huỳnh quang, trở nên càng thêm thông thấu.

Sau một lúc lâu, ngọc giản vẫn như cũ chỉ như vậy, không có bất luận biến hoá gì, cũng không có mảy may sóng pháp lực truyền ra, cũng không có bất luận phản ứng gì là pháp khí bị khu động.

Thẩm Lạc thấy vậy, vẫn chưa từ bỏ ý định, lúc này khoanh chân ngồi xuống, đặt ngọc giản giữa hai lòng bàn tay, trong lòng mặc niệm Cửu Cửu Luyện Bảo Quyết.

Nhưng sau một phen giày vò, ngọc giản kia vẫn không có nửa điểm biến hoá, cũng không phản ứng chút nào với Luyện Bảo Quyết.

"Thật chẳng lẽ chỉ là một vật bình thường?" Thần sắc Thẩm Lạc thất vọng, buồn bực nói.

Suy nghĩ một lát, hắn bỗng nhiên nhớ lại một chuyện, vồ ốt một cái, khóe miệng lập tức nhếch lên một nụ cười đều 😊

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 174: Phát Hiện Ngoài Ý Muốn

"Sao lại quên rồi? Bây giờ ta đã có thể phóng ra thần thức, hoàn toàn có thể dùng lực lượng thần thức tìm kiếm hư thực nha." Nói xong, Thẩm Lạc đưa ngọc giản lên trên trán, dán tới mi tâm của mình.

Hai mắt hần hơi nhắm lại, thần thức liền chìm vào trong ngọc giản.

Ngay sau đó, Thẩm Lạc cảm giác được trước mắt sáng lên một trận bạch quang, thần thức vậy mà tiến vào trong một vùng không gian màu trắng.

Hắn lấy thần niệm nhìn quanh trong đó, liền phát hiện giữa hư không trong không gian kia, lại treo lơ lửng từng đoạn văn tự màu vàng, lưu loát mấy vạn chữ.

"Đây chẳng lẽ là công pháp Thần Tiên gì đó!" Thẩm Lạc mừng rỡ trong lòng, vội nhìn lại những văn tự kia.

Nhưng mà, chờ hắn đọc qua vài đoạn văn tự, mới biết mình đã lầm.

"Long Thụ năm thứ ba, mừng sáu tháng năm, Đoan Dương vừa qua khỏi, mang theo hảo hữu rời Đông Thắng Thần Châu đến Đàm Khê sơn. Trên đường leo núi nghe đồn trên núi phụ cận Hỗn Nguyên Đàm ẩn hiện một con Thanh Linh Tiên Lộ, lúc này mới tìm kiếm hỏi thăm. Lúc đến nơi, thấy một Thất Sắc Vân Mị Tiên Lộ toàn thân nở rộ thái quang, một thân yêu khí đã gột rửa không còn, từ yêu chuyển linh, mới biết nó đã ăn Thanh Linh Tiên Lộ, liền biết con vật này thần hiệu. Vốn muốn bắt Vân Mị Tiên Lộ về, một là luyện tài, hai là làm tọa kỵ, nhưng vì ăn Thanh Linh Tiên Lộ

khiến tu vi nó tăng nhiều, cùng bạn hợp lực, vẫn không thể bắt được, đúng là đáng tiếc."

"Bảo Lợi mùa xuân năm thứ mười sáu, tiến về Đông Thổ Đại Đường, lúc đi đường tắt Bắc Câu Lô Châu đến Tây Bộ Lô Châu, trên một đường phố châu thành, thấy một trung niên râu rĩ bán đao bên đường. Lúc nhìn liền kinh dị, phát giác đao kia ảm ảm có lôi điện nội uẩn, cách xa mấy chục trượng vẫn có thể nghe được âm thanh rì rầm. Chỉ là người thế tục không thể nhận ra, không biết là bảo. Sau khi dùng thiên kim mua đao người kia, mới biết chính là tổ tiên gã là thợ rèn năm đó chế tạo, bởi vì lúc thành đao bị sét đánh, tiên tổ chết, một mực vẫn nhìn không thấu, cho nên mới khiến bảo đao lưu lạc. Phàm phu thế tục, có Thiên Nhân tương hợp, cũng có thể thành tựu pháp bảo, cũng kỳ quá thay? Nhờ nhân duyên mà được, không phải quá hạnh thay?"

Nguyên lai, văn tự chép trong ngọc giản này, chính là từng trang từng trang sách du ký đi xa, ghi chép chủ nhân chứng kiến hết thảy những chuyện kỳ dị ven đường.

Tên của người nọ mặc dù trong văn tự không xuất hiện, nhưng biểu lộ chính là một tên đệ tử nội môn Phương Thốn sơn.

Thẩm Lạc ngay từ đầu còn cảm thấy có chút thất vọng, nhưng xem qua vài ngàn chữ, liền thích thú hoàn toàn không phát giác ra.

Hắn vốn thích xem tiểu thuyết Thần Tiên chí quái và một ít tạp ký của sĩ tử du hành, nội dung trong ngọc giản này càng muôn màu muôn vẻ, ly kỳ yêu kiều, tự nhiên hấp dẫn sự chú ý của hắn.

Ở đoạn phía sau ghi lại, Thẩm Lạc còn thấy một cố sự liên quan tới cảnh nội Đại Đường của hắn, mặc dù không phải chủ nhân ngọc giản kinh lịch, nhưng cũng được gã ghi lại.

Nói là cảnh nội Đại Đường Đạt Châu, Đường Thu huyện thành có một lão viên ngoại, trong một khối đá kê chân ở cửa nhà, chôn chứa Linh Nhũ ngàn năm, được quan phủ Đại Đường dùng một số bạc khổng lồ thu mua về, rồi lão đan sư trong Khâm Thiên Giám luyện chế thành linh đan diệu dược có thể làm cho bạch cốt phục sinh.

Bất quá, đối với thuyết pháp này, chủ nhân ngọc giản cũng không đồng ý, chỉ viết lại: "Đợi trở về tông môn, thỉnh giáo sư phụ hoặc lão tổ, mới biết thật giả."

Trong văn tự, chủ nhân ngọc giản ghi lại niên hiệu thập phần hỗn loạn, địa vực liên quan cơ hồ trải rộng tứ đại bộ châu, hẳn là mỗi một lần đều dùng niên hiệu quốc gia đó ghi lại, khoảng cách thời gian dài đến trăm năm.

Ở trong đó, trừ ghi chép những chuyện lý thú này, còn ghi chép rất nhiều yêu vật gã gặp trên đường du lịch, trong đó đại đa số đều bị gã dùng đao kiếm trảm chết.

Dù nội dung trong những du ký này, cũng không nói đến tu vi thật sự của chủ nhân ngọc giản. Nhưng thông qua những ghi chép kinh lịch hàng yêu, cũng có thể nhìn ra tu vi cảnh giới gã cực cao, chí ít cũng là một tên tu sĩ Đại Thừa kỳ.

Đồng thời, trong ngôn ngữ gã có thể nhìn ra, gã thập phần tự hào tông môn Phương Thốn sơn nhà mình, dưới ngòi bút viết lên không ít ngữ điệu tự đắc. Về phần lão tổ tông môn "Bồ Đề tổ sư", càng không tiếc lời ca tụng, trong câu chữ luôn luôn tràn ngập tán thưởng và sùng bái.

Có nhiều chỗ, Thẩm Lạc thấy cũng nhin không được lú lười không thôi. Tỉ như trong du ký từng đề cập tới, nói vị Bồ Đề tổ sư này đã chân chính tu thành Đại La Đạo Quả Thiên Tiên, thậm chí mịt mờ đề cập, có thể đặt ngang hàng cùng các đại năng Tam Thanh Tứ Đế.

Phải biết, Tam Thanh Tứ Đế chính là tồn tại chí cao trong truyền thuyết thống ngự Thiên giới.

"Cũng may là người viết trên du ký của mình, chứ không nếu truyền ra ngoài, còn không phải hù chết hàng ngàn hàng vạn người?" Thẩm Lạc tự nhiên không tin chuyện này, nhin không được sờ lên mũi, trêu đùa.

Hắn tiếp tục đọc nội dung du ký này, đột nhiên ánh mắt sáng lên, cuối những văn tự này, phát hiện một ít thứ không tầm thường.

"A, thế mà còn ghi chép một ít phù lục!"

Chỉ thấy đoạn lớn văn tự cuối cùng kia, lóe ra quang mang rạng rỡ, trong hư không kia lơ lửng năm đường cong màu vàng ngưng tụ thành hư quang phù lục, hình dạng và cấu tạo phức tạp, hiển hiện khí tượng.

Thẩm Lạc mừng rỡ trong lòng, xoa xoa đôi bàn tay, cẩn thận xem xét những phù lục kia.

Vừa nhìn xuống, hắn liền phát hiện năm đạo hư quang phù lục này có hình dạng và cấu tạo khá phức tạp, trừ tám phù lục chính giữa lấy chữ "Phong" mở đầu nhìn có chút quen mắt, các phù lục còn lại đều rất lạ lẫm.

Hắn nhìn kỹ lại, dưới những phù lục này, đều dùng chữ cực nhỏ chú giải, miêu tả giản lược tên những phù lục này, công dụng và phương pháp vẽ.

Tám phù lục Thẩm Lạc nhìn có chút quen mắt kia, tên là "Phi Hành Phù", thuộc về loại phù lục phù trợ, thuộc Phong thuộc tính.

Khi nhìn đến công dụng phù lục này, trong lòng hắn không khỏi khẽ động.

Căn cứ miêu tả, phù này có thể khiến cơ thể trong một thời gian ngắn nhẹ như giấy, theo gió bay lên, ngự không đi xa. Bản dịch tại bạch ngọc sách.

Đôi với hãn hôm nay, thứ này tuyệt đối là đồ tốt!

Như hai năm trước tu vi mình còn thấp, nếu có một tấm bùa chú bên thân như thế, gặp phải Cuồng Báo sẽ không chật vật như vậy.

"Lại nói, khó trách ta nhìn xem cảm thấy có mấy phần quen mắt, nguyên lai là giống Phi Độn Phù của Bạch Tiêu Thiên kia, tuy cách vẽ khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì lạ. Chỉ là không biết, hai loại phù lục này thì loại nào tốt hơn?" Thẩm Lạc tự lẫm lẫm suy đoán.

Nói xong, hãn thu liễm thần niệm, tập trung ánh mắt trên Phi Hành Phù kia, rất nhanh khắc nó vào trong thức hải.

Sau một lúc lâu, Thẩm Lạc khắc kỹ Phi Hành Phù vào trong tâm khảm, ánh mắt lại rơi vào trên tấm phù lục thứ nhất bên trái. Chỉ thấy tấm này giống phù lục bình thường, dùng bút viết hai chữ "Sắc lệnh" mở đầu, đường cong phù văn phía dưới cũng không trôi chảy, ở trong có nhiều điểm bị ngắt, kết cấu lại hơi giống như hình dáng một thân người, mà những tiết điểm kia tựa như khiêu huyết cơ thể, nhìn có chút kỳ lạ.

"Định Thân Phù, có thể lấy pháp lực trong phù phủ kín kinh lạc khiêu huyết cơ thể người, khiến cho thân thể bị khống chế, trong thời gian ngắn không thể vộng động. . . Đây cũng là loại phù lục thú vị, ngày sau sẽ có diệu dụng." Thẩm Lạc gật gật đầu, cười nói.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 175: Quân Cờ Trắng, Đen Kỳ Lạ

Gần bên Định Thân Phù, có một tấm tên "Toái Giáp Phù" đây là loại phù lục công kích. Tấm phù này bắt đầu bằng hai chữ "Phá Quân", toàn bộ phù văn như là một cây trường thương sắc bén, toàn thân tản ra một cỗ khí tức uy nghiêm.

Phía bên phải, bỏ qua Phi Hành Phù, là một tấm phù lục, toàn thân lóe ra từng tia điện màu vàng.

Tấm phù lục này cũng cùng loại với Tiểu Lôi Phù, đều là phù lục hệ Lôi. Nhưng nó bắt đầu không phải bằng chữ "Lôi", mà là "Sắc lệnh", ở giữa còn xen lẫn năm đạo lôi văn, cuối cùng lại kết thúc bằng chữ "Phong", rất là đặc biệt.

Còn tấm phù cuối cùng càng thêm cổ quái, tên gọi là "Thất Ưc Phù", người dính phải phù này sẽ mất đi một đoạn ký ức ngắn, thần thức cũng chịu một ít tổn thương.

Nhưng phù này điều kiện sử dụng khá hạn chế, bình thường chỉ có tác dụng đối với người có tu vi thấp hơn người dùng phù, hơn nữa nếu đối phương có thần thức cường đại, cũng sẽ không có hiệu quả gì.

Dựa theo trong ngọc giản ghi lại, năm tấm phù lục này là phù lục bí truyền của Phương Thốn sơn. Phương pháp và vật liệu dùng để vẽ nó cũng đều có khác biệt, đều là bí mật quan trọng.

Hiện giờ, ngay cả phù chỉ và chu sa bình thường nhất Thẩm Lạc đều không có, nói làm gì tới vật liệu đặc thù. Nên tự nhiên hắn không cách nào thử xem, đành phải liếc nhanh qua một chút, cũng không cố gắng ghi nhớ.

Vừa xem một chút, thẩm thoát đã qua hơn một canh giờ, hắn xoa nhẹ mi tâm, cát ngọc giản đi.

"Phương Thốn sơn này đúng như thôn dân dưới núi đã nói, thật sự có Thần Tiên, đại năng trấn giữ tông môn tu tiên, ta có đi đến nơi đây, cũng là do cơ duyên." Trong lòng Thẩm Lạc mừng thầm, nghỉ ngơi một chút, liền xuất phát tiếp tục đi về phía trong rừng sâu tìm kiếm.

Nhưng mà, hắn tìm ở bên trong gần hai canh giờ, thì thấy ven đường đều là phế tích rách nát, không có bất kỳ thu hoạch gì.

Khi hắn đi ra vùng rừng rậm, trước mắt lại là một con đường cụt, dẫn đến vách núi phía trước.

Vách núi này không cao bằng vách núi khi trước, cao không đến trăm trượng. Phía trên nó có một dòng suối quanh co uốn lượn, thể nước không lớn, chỉ men theo vách núi chảy xuống, làm phần lớn vách núi đều thấm ướt.

Nơi mà nước suối chảy qua, có khắc bốn chữ lớn bằng cổ triện văn, bút lực mạnh mẽ và khí thế.

"Thần Tú Khai Thiên. . ."

Thẩm Lạc đứng dưới vách núi, ngửa đầu nhìn mấy chữ ở xa kia, lông mày bỗng nhiên nhíu một cái, trong mắt lóe lên một tia ngạc nhiên.

Tâm hắn niệm khẽ động, vẫy tay một cái, nước suối chảy từ vách đá đang chảy xuôi kia, lập tức ngưng tụ cùng một chỗ, hóa thành một sợi thủy

thăng.

Thẩm Lạc nắm lấy thủy thăng, thân hình leo trên vách núi, rất nhanh đã đi tới nơi khắc chữ.

"Quả nhiên bên trong còn có càn khôn!" Thẩm Lạc thàn than một tiếng.

Ở giữa bốn chữ "Thần Tú Khai Thiên" có một khối nham thạch nhô ra, giống như một bức rèm che mưa. Nó làm nước suối chảy xuống bị phân ra hai bên, dưới mặt đá lộ ra một cửa hang khá bí mật.

Thẩm Lạc nhảy xuống, sau khi đứng vững, nhìn vào bên trong thì thấy, đây là thạch thất rộng hơn mười trượng.

Thẩm Lạc khẽ ngửa tay, lòng bàn tay sáng lên lam quang, chiếu rọi khắp bốn phía, lúc này mới phát hiện bên trong thạch thất bày biện rất đơn giản.

Ở trên một vách tường phía trong, khắc lấy một chữ "Thiên" tinh tế, phía dưới thì bày biện một bàn trà nhỏ và một bộ đoàn bằng gỗ, trừ mấy thứ đó ra cũng không có vật gì nữa.

Nhưng điều đặc biệt là, bàn trà kia bày biện trực diện bức tường, bộ đoàn thì đặt tại bên ngoài, nếu có người ở đây ngồi xuống không phải đưa lưng về phía vách tường, mà sẽ ngồi y như điện bích.

"Chỉ có một ít đồ vật, chắc chủ nhân nơi này là một người Tham Khô Thiên dịch tại Bạch ngọc sách?" Trong lòng Thẩm Lạc nghi ngờ.

Hắn ngồi xổm xuống, gõ trên bàn trà mấy lần, phát hiện chỉ là loại gỗ đàn mộc bình thường, mặc dù qua mấy trăm năm vẫn không có mục nát, cũng không phải đồ vật hay pháp bảo gì.

Nhưng đã xác định, nơi đây chính là Phương Thốn sơn, chỗ ở của Thần Tiên, thế nên Thẩm Lạc đối với nơi này kỳ vọng rất nhiều. Hắn cứ tưởng rằng tìm được một chỗ chỗ bí mật, khẳng định có thể phát hiện bảo bối, nhưng kết quả thấy nơi này nghèo nàn như vậy, nên có chút thất vọng.

Hắn tiện tay khẽ lật bỏ đoàn lại phát hiện thứ này đã hỏng nát rồi, nhẹ nhàng kéo một cái liền rách ra.

"Đây là cái gì?" Thẩm Lạc thở nhẹ một hơi, đưa ánh sáng lại gần.

Dưới ánh sáng màu lam, Thẩm Lạc phát hiện dưới bỏ đoàn, là một chấm tròn màu trắng, phản xạ lại ánh sáng.

Hắn dời bỏ đoàn đi, mới biết đó cũng không phải chấm tròn màu trắng gì, mà là một viên cờ vây màu trắng, bên cạnh còn có hai quân cờ màu đen.

Giống như chủ nhân lúc thu cờ, vô tình làm rơi dưới bỏ đoàn.

Hai ngón tay của Thẩm Lạc vân vê cờ trắng, nhẹ nhàng kẹp nó lên.

"Nhẹ quá. . ."

Lông mày của hắn hơi nhíu, lẩm bẩm một mình.

Quân cờ bình thường cũng không nặng, nhưng viên cờ trắng này lại nhẹ một cách khác thường. Cầm nó trên tay lại nhẹ như lông chim, nếu không nhìn bằng mắt, sẽ cảm thấy trên tay không có vật gì.

Thẩm Lạc cảm thấy nghi ngờ, lại đưa hai ngón tay kẹp một quân cờ đen

Kết quả, cổ tay hắn vừa nhấc, quân cờ đen kia lại không nhúc nhích tí nào, giống như đã mọc rễ trên mặt đất.

Lần này Thảm Lạc càng thêm ngạc nhiên, trên tay vận lực, bắt lấy quân cờ đen nhấc lên, thì mới có thể "Nhổ" nó từ dưới đất lên.

Hắn ước lượng một chút liền phát hiện quân cờ đen này nặng khoảng trăm cân, là thứ quý hiếm được dịch ra bởi bạch ngọc sách.

Thảm Lạc không hiểu, lại bắt lấy một quân cờ đen khác, kết quả cũng giống y như vậy.

"Đây là chuyện gì, chắc hẳn là một kiện pháp khí?" Hắn nhìn quân cờ trong tay, càng thêm nghi hoặc.

Hắn suy nghĩ một chút, sau đó vận chuyển pháp lực, bắt đầu truyền vào quân cờ đen trắng trong tay.

Một ít pháp lực chảy vào trong đó, thì ba viên quân cờ tất cả đều sáng lên một chút quang mang khác nhau, nhưng lại không có sự liên quan nào.

Trong miệng Thảm Lạc khẽ quát một tiếng, thôi động gấp đôi pháp lực để rót vào trong quân cờ. Nhưng mà ba viên quân cờ đều bất động, lặng yên nằm trong lòng bàn tay, không có chút phản ứng.

Hắn nhíu mày, đột nhiên vung tay ném đi, ba viên quân cờ đồng thời bay vụt ra ngoài.

Viên cờ trắng kia thực sự quá nhẹ, bay nhanh nhất, đánh vào trên một vách tường, bắn ngược lại rồi rớt xuống,

Mà hai quân cờ đen thì quá nặng, chỉ bay một đoạn, liền "Oanh" một tiếng, đập xuống trên mặt đất.

Cả hai đều không thể hiện ra chỗ đặc biệt gì.

Thẩm Lạc thấy thế, vẫn không chịu từ bỏ, mang ba viên cò về, vận chuyển Cửu Cửu Luyện Bảo Quyết, muốn lấy luyện vật chi pháp để tế luyện ba quân cò. Hắn muốn thử xem thế nào, nhưng vẫn như cũ phát hiện không có tác dụng gì.

Hắn lại thăm dò như lúc trước làm với ngọc giản, dùng thần thức xâm nhập vào trong quân cò, kết quả chẳng được gì.

"Có lẽ không phải là pháp khí gì, mà do chất liệu hơi đặc thù." Cuối cùng, Thẩm Lạc thở dài, nói với vẻ bất đắc dĩ.

Sau đó, hắn thử cất ba quân cò vào trong ngực, kết quả vì hai quân cò đen quá mức nặng, làm quần áo chùng xuống. Nên Thẩm Lạc đành phải xé hai miếng vải từ ống tay áo, để cột hai quân cò đen vào hai tay.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 176: Bách Thảo Cốc

Hai tay Thảm Lạc vung quyền, thử hoạt động cổ tay, thì thấy ngoài cảm giác hơi nặng một chút, cũng không có vấn đề gì. Sau đó hấn quay người rời khỏi thạch thất, đu theo thủy thăng, một lần nữa về tới trên mặt đất.

Hấn đứng tại dưới vách đá dựng đứng, suy nghĩ một hồi, nhớ lại lúc nãy, khi lên cao đã thấy ở phía trước mé bên trái, có một tòa quảng trường màu trắng. Ở gần chỗ đó còn có không ít kiến trúc, nên hấn quyết định sẽ đi theo hướng này.

Hấn đi xuyên qua giữa rừng núi, bên tai chỉ có tiếng gió, cũng không nhìn thấy sinh vật sống nào, thả thần thức ra dò xét bốn phía .

Hơn nửa canh giờ sau, bóng mặt trời dần ngã về phía tây, sắc trời cũng bắt đầu tối xuống.

Lúc này, Thảm Lạc đi tới một mảnh rừng trúc, bỗng nhiên nhú mũi một cái, ngửi được một mùi hương nhàn nhạt của cây cỏ cây dịch tại bạch ngọc sách.

Mùi hương kia vừa vào mũi, liền làm hấn rất thoải mái, làm cảm giác mệt mỏi khi lang thang khắp nơi trong thời gian gần đây, giảm đi nhiều.

Hấn nhú mày, vội vàng lần theo mùi này, không bao lâu đã đi ra khỏi mảnh rừng trúc kia.

Bên ngoài rừng trúc, Thâm Lạc từ xa đã có thể thấy một bức tường màu trắng được điêu khắc hoa, vòng quanh kéo dài ra, tạo thành một khu vực độc lập. Mùi hương là từ trong đó truyền ra.

Thâm Lạc dọc theo đường nhỏ trong rừng đường nhỏ đi đến bên ngoài tường hoa, xuyên qua lỗ thủng trên tường, có thể nhìn thấy cỏ dại rậm rạp bên trong, giống như một nơi hoang vu.

Hắn lại đi dọc theo vách tường gần trăm bước, tới một cánh cổng vòm hình tròn.

Cổng vòm không cao hơn một trượng, đỉnh chóp có ngói che màu xanh, phía dưới lại treo một tấm biển tróc sơn, trên đó khắc hai chữ "Bách Thảo cốc". Mà tại giữa hai chữ, còn khảm một chiếc gương đồng tám góc lớn cỡ một xích vuông.

Thâm Lạc quan sát tỉ mỉ một chút, thì phát hiện tám góc của gương đồng được gia công rất tỉ mỉ. Trong mặt gương còn có một đồ án Thái Cực Song Ngư, chung quanh còn bao phủ một vòng phù văn phức tạp, xem ra cũng không phải là tục vật.

Nhưng đáng tiếc là, tám góc trên gương đồng kia có nhiều vết rách, tổn hại rất nghiêm trọng. Phía trên nó cũng không phát hiện được một chút linh lực ba động, cho dù là kiện pháp khí, cũng đã hoàn toàn hư hại

Thâm Lạc đi qua cổng vòm, tiến vào trong Bách Thảo cốc, liền thấy được mảng lớn dược điền, mặc dù đã bị cỏ dại tươi tốt bao trùm, nhưng vẫn có thể nhìn ra bờ ruộng từng tồn tại.

"Dược viên của tông môn Tiên gia ở Bạch ngọc sách, chắc sẽ có linh dược tiên thảo trong truyền thuyết linh dược tiên thảo?" Thâm Lạc tự nói một câu, dọc theo bờ ruộng đi vào phía trong.

Gần cửa ra vào trong một khối được điền, cỏ lao đã mọc thành bụi, cỏ dại thì tươi tốt. Thảm Lạc tròng to mắt ở bên trong tìm hồi lâu, cũng không thể phát hiện một gốc được liệu có chứa linh khí, thậm chí ngay cả được liệu bình thường ở ngoài chợ cũng đều không có.

Hắn lắc đầu, tiếp tục đi sâu vào bên trong được điền tìm kiếm, một khối được điền rồi lại một khối được điền, một hơi tìm bảy, tám miếng đất, nhưng kết quả đều là không thu hoạch được gì.

"Không nên nha!" Thảm Lạc nói thầm.

Hắn đi vào trong một được điền, vén lùm cỏ dại ra, để tìm kiếm.

Thì thấy, bùn trong đất đã khô vàng, mặt đất khô cạn nên rất cứng, còn không bằng đất đai bình thường, làm gì có dáng vẻ của được điền màu mỡ?

Thảm Lạc nhíu mày, nhổ bụi cỏ dại ra, xem mặt đất phía dưới, trong mắt lóe lên vẻ chột hiệu. Thì ra tại dưới tầng đất khô vàng, lại là một tầng đất đã từng bị cháy.

"Năm đó nơi này đến cùng đã xảy ra chuyện gì?" Thảm Lạc đứng lên, nhìn quanh một chút bốn phía, hơi xúc động nói.

Được điền bị lửa đốt tự nhiên đã hư mất căn cơ, linh được sẽ không thể sinh trưởng. Nên hắn cũng không có ý định tiếp tục ở chỗ này lãng phí thời gian, tiếp tục lần theo mùi hoa cỏ kia, đi về phía trung tâm của Bách Thảo cốc.

Sau khi Thảm Lạc đi qua bảy, tám khối được điền, tại một chỗ lồi đi tắt, ánh mắt bỗng nhiên lóe lên. Hắn liếc qua thì thấy, cỏ dại trong ruộng mọc lên thành một đóa hoa nhỏ màu vàng nhạt.

Hắn lập tức dừng bước, cúi người xuống tra xét một lát, lông mày có chút nhăn lên.

Tiếp theo đó, hắn lại duỗi ra ngón tay chạm nhẹ trên cánh hoa, sau đó đưa đến dưới chóp mũi, nhẹ nhàng hít hà, trên mặt lập tức lộ ra ý cười, nói ra:

"Một hoa bốn lá, lá có bảy mạch, hoa sinh bốn cánh, ngửi không có vị, chạm vào có đàn hương. . . Quả nhiên là Tứ Diệp Hoa trong sách đã ghi, không nghĩ tới còn có cá lọt lưới a!"

Thẩm Lạc mặc dù đọc sách không ít, nhưng biết về linh thảo lại không nhiều, Tứ Diệp Hoa này ngược lại là một trong số đó. Vật này ăn vào có thể tráng khí huyết, bồi nguyên khí, chính là linh tài quân trọng để luyện chế tiên dược Kim Hương Ngọc.

Mà, từ đường vân sâu cạn trên thân cùng màu sắc, thì thời gian sinh trưởng cũng không tính dài, nhiều nhất chỉ hơn 30 năm, dược lực tương đối có hạn, tạm thời còn không đủ trình độ tiêu chuẩn để luyện chế Kim Hương Ngọc.

"Dược tính không tính quá mạnh, vừa vặn lấy về nấu lên một nồi thuốc cho Trần Quan Bảo và mấy hài tử kia. Nó có thể giúp bọn chúng tăng cường một chút khí huyết, thân thể khỏe mạnh, sau này có lẽ cũng có thể tu đạo." Thẩm Lạc nghĩ như vậy, liền cẩn thận đào gốc Tứ Diệp Hoa lên.

Linh dược sau khi rời đất, ánh sáng bên ngoài lập tức mờ đi một chút, nhưng cũng không có lập tức khô héo, ngược lại tại mặt ngoài tạo thành một tầng như sáp, bao phủ bản thể lại.

Thẩm Lạc thấy vậy thì vui mừng, cất vào trong ngực, trong lòng đối dược điền sinh ra mấy phần chờ mong bản dịch của Bạch ngọc sách.

Hắn một bên đi vào phía trong tìm kiếm nơi phát ra mùi hương hoa cỏ, mặt khác tiếp tục xem coi còn có Tứ Diệp Hoa nữa không. Kết quả mặc dù bản thân không thể tìm được Tứ Diệp Hoa, lại đào ra ba củ khoai dài đến một xích.

Thẩm Lạc lấy một củ khoai trong đó cắt ra, chỗ đứt lập tức có từng sợi tơ tinh tế, phía trên thỉnh thoảng lóe ra ánh sáng màu vàng nhạt, trong lớp dịch tản ra một mùi thơm mát.

"Cái này chắc cũng là linh dược?" Thẩm Lạc phát giác được từng sợi linh khí quanh quần trên củ khoai, trong lòng nghi ngờ nói.

Nói xong, hắn tiện tay hút tới một tảng hơi nước, rửa củ khoai kia sạch sẽ, liền cắn một miếng.

"Răng rắc" một tiếng vang giòn, một cỗ chất lỏng trong veo lập tức chảy đầy miệng Thẩm Lạc, ngay sau đó liền có một sợi thanh lương chi khí, từ trong cổ họng lan tràn ra. Sau khi nó xâm nhập vào trong bụng, thì hóa thành một dòng nước ấm, tụ hợp vào trong đan điền.

"Lại có công dụng bổ sung pháp lực!"

Thẩm Lạc vô cùng mừng rỡ, lập tức ăn như gió cuốn, rất nhanh liền đã hết sạch củ khoai.

Tay hắn cầm lấy hai củ khoai còn lại, thềm nhỏ dãi, nhưng vẫn nhịn xuống không có ăn một lần, sau khi cất vào trong tay áo, tiếp tục tìm kiếm.

Nhưng thời gian kế tiếp, hắn liên tiếp tìm mười mấy khối dược điền, đều không có thu hoạch.

Lúc này, sắc trời đã hoàn toàn tối, Thẩm Lạc từ xa trông thấy khu vực trung tâm của Bách Thảo cốc, có một đạo ánh sáng màu đỏ đứng thẳng đó,

bốn phía còn lẻ tẻ ánh sáng màu lam nhạt.

Ánh mắt của hắn lóe lên, lập tức đi nhanh đến.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 177: Nhân Sâm

Trông mắt Thâm Lạc hơi híp lại, quan sát tỉ mỉ gốc cây cổ quái kia.

Chỉ thấy toàn thân nó màu xích hồng, trên thân hoa văn cầu khúc, đỉnh chóp có ba, bốn nhánh chĩa, phía trên cũng không có lá cây, cho dù còn cách xa bảy tám trượng, vẫn có thể cảm ứng được một cỗ sóng nhiệt từ trên thân cây lan ra.

Hắn tới gần thêm mấy bước, liền có thể cảm nhận được một cỗ khí lẫm nóng bức ngưng thực một chỗ, hóa thành một bức tường sóng nhiệt chắn ngang phía trước, khiến cho người không thể tới gần.

Lông mày Thâm Lạc cau lại, trong lòng cảm thấy lạ, hai tay vẫy một cái, hơi nước bốn phía ngưng ra một mảnh sóng nước màu lam, dẫn nó uốn lượn chảy xuôi, như thủy mãng quần quanh toàn bộ bức tường sóng nhiệt.

Sóng nước vừa mới tiếp xúc tường khí, liền phát ra một trận âm thanh "Xì xì", ở trong chột có trận trận hơi trắng bốc hơi lên, nhiệt độ xung quanh cũng bắt đầu hạ xuống.

Thâm Lạc thấy thế, tay bấm Tị Thủy Quyết, bên ngoài thân lồng lên một tầng quang mang thủy lam, bước tới tiến vào trong phạm vi tường khí. Bốn phía lập tức có sóng nhiệt sáng rực cuốn tới, vờn quanh người hắn, khiến cho lam mang trên người cũng hơi rung động.

Bất quá, hắn cảm thụ một chút, phát hiện nhiệt khí này tuy cao, lại không đến mức đả thương người, liền yên lòng, từng bước từng bước đi đến

gần quái thụ kia.

Chỉ là càng tới gần, hần càng kinh hãi, trên thân quái thụ kia vậy mà tản ra linh khí nồng nặc.

"Thoạt nhìn là một gốc linh mộc hiếm thấy không thể nghi ngờ, cũng không biết cụ thể có công dụng gì?" Trong lòng Thẩm Lạc âm thầm suy đoán.

Lúc này, hần chú ý tới, xung quanh linh mộc xích hồng kia, dưới lẽ tẻ mấy chỗ ánh sáng màu lam, rõ ràng là từng cây xanh cành lá cao vút mà lúc trước loại hương thơm cỏ cây kia chính là từ trên thân chúng phát ra.

"Dưới nhiệt độ cao như vậy vẫn có thể sống sót, thật sự không dễ dàng!" Trong lòng Thẩm Lạc vui mừng, tán thán.

Trước mắt hần không nóng nảy ngắt lấy bọng chúng, mà dự định đào móc cây linh mộc này ra trước.

Hần phát một tay lên, trong tay áo bắn ra một đạo tàn ảnh, thanh Bán Nguyệt Hoàn kia từ trong đó bay ra, "Phốc" một cái, đâm vào mặt đất, biến mất trong đó.

Cổ tay Thẩm Lạc vặn chuyển mấy lần, trên mặt đất liền có các đồng đất nhỏ liên tiếp gồ lên, ngay sau đó cây linh mộc xích hồng kia đột nhiên nghiêng một cái, ngã xuống một bên.

Sau khi ngã xuống đất, trên thân linh mộc tán phát hồng quang lập tức tối sầm lại, từ đó phát ra khí tức cực nóng, cũng đồng thời biến mất.

Thẩm Lạc thấy thế, trong lòng xiết chặt, triệu hồi Bán Nguyệt Hoàn về, lập tức tiến lên xem xét.

Bàn tay của hắn cầm lấy linh mộc, đang muốn nhặt nó lên, đột nhiên cảm thấy trong lòng bàn tay bị thiêu đốt một trận mãnh liệt, bàn tay lập tức buông lỏng, lại đánh rơi linh mộc vào trên mặt đất.

Khi hắn nhìn lại trên linh mộc, liền phát hiện trên đó ẩn ẩn có từng đoạn từng đoạn tinh tuyến màu đỏ như quang mang chảy xuôi tới lui, phía trên tán phát sóng linh khí cũng vẫn như cũ chưa mất, lúc này mới yên lòng lại.

Bất quá nhiệt độ trên linh mộc vẫn rất cao, Thẩm Lạc thấy vậy, cũng chỉ có thể mặc kệ, đi xem xét vài cọng linh thảo màu lam kia trước.

Làm hắn hơi kinh ngạc chính là, không có sóng nhiệt linh mộc xích hồng vờn quanh, hương khí trên vài cọng linh thảo này tán phát ra lập tức trở nên nồng nặc hơn, trên đó tản ra lam quang cũng bộc phát sáng rực.

"Hình dạng phiến lá này mạch lạc, nhưng sao lại nhìn giống sâm núi vậy nhỉ?" Bản dịch tại bạch ngọc sách. Thẩm Lạc nhìn chằm chằm một gốc linh thảo trong đó, trong mắt bỗng nhiên dâng lên thần sắc nghi hoặc.

Trong nhà hắn vốn mở tiệm thuốc, ngày bình thường tiếp xúc thảo dược vắng lai phức tạp, tự nhiên quen thuộc với các loại thảo dược sâm núi hoàng tinh, nhưng bây giờ linh thảo này hiển nhiên thuộc về linh dược Tiên gia, làm sao lại giống với sâm núi bình thường.

Trong lòng Thẩm Lạc nghi ngờ, lại lấy ra Bán Nguyệt Hoàn cầm trong tay.

Khác với đào cây lúc trước, lần này động tác hắn cẩn thận hơn mấy lần, đầu tiên là cào đất bốn phía gốc linh thảo ra, đợi gốc linh thảo trần trụi, liền thu hồi Bán Nguyệt Hoàn, bắt đầu dùng tay không đào từng điểm từng điểm lên.

Theo đất chung quanh linh thảo bị đào dần lên, một sợi rễ hoàn chỉnh từ gốc linh thảo bắt đầu hiển lộ dần ra, màu sắc vỏ cây và sợi rễ không khác gì sâm núi, ngay cả tuyến vân đặc thù trên sâm núi cũng giống như đúc.

Bất quá, trên linh thảo này phát ra mùi hương cỏ cây, mà trên sâm núi phổ thông tuyệt đối không có. Trên đó ẩn chứa linh khí nồng nặc, ngay cả Tứ Diệp Hoa và củ mài lúc trước cũng không sánh bằng.

"Hẳn đây chính là nhân sâm trong truyền thuyết?" Ánh mắt Thẩm Lạc do dự, nhin không được thờ nhẹ một tiếng.

Hắn hao tổn một phen công phu, dùng gờn một khắc đồng hồ, mới đào được gốc linh thảo hoàn chỉnh này ra, tay chỉ những thiết tuyến vân khảm trên linh thảo kia, đếm từng cái.

Thẩm Lạc càng về sau càng kinh hãi, trên cây linh thảo này thiết tuyến vân lại có mười một sợi, nếu nó thật là nhân sâm, vậy liền mang ý nghĩa nó chính là một gốc nhân sâm tuyệt phẩm sinh trưởng hơn một ngàn năm, là bảo bối chân chính có tiền mà không mua được.

Tay hắn bung lấy linh thảo, ngửi thật sâu mùi hương phát ra trên đó, lập tức cảm thấy một cỗ khí thanh lương từ chóp mũi bay thẳng lên linh đài, thần thức cũng theo đó sáng rõ, hô hấp cả người trở nên thông thuận hơn rất nhiều.

"Bất kể có phải là nhân sâm hay không, khẳng định đều là tiên dược linh thảo, không thể bỏ qua."

Trong lòng Thẩm Lạc đã quyết định chủ ý, lập tức động thủ, đào hết mấy cây linh thảo còn sót lại, đếm qua từng cái, phát hiện toàn bộ dược linh này vậy mà đều một ngàn năm trở lên.

Chờ hần mừng khắp khởi cởi áo ngoài ra, gói tất cả linh dược vào, lúc này mặt trăng đã treo trên đỉnh đầu.

Thẩm Lạc quay lại nhìn linh mộc xích hồng bên cạnh, liền thấy tinh quang lưu động trên đó đã hoàn toàn biến mất, hần thử đưa tay chạm vào một chút, phát hiện nhiệt độ trên đó cũng đã giảm lại, chỉ là hơi ấm mà thôi.

Hần nhật linh mộc xích hồng lên, ngẩng đầu nhìn một chút ánh trăng trên đỉnh đầu, không tiếp tục tìm kiếm linh thảo nữa, mà tìm một chỗ góc tường tránh gió trong vườn, khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu nhắm mắt điều tức, tu luyện công pháp vô danh.

Nhân nguyệt lưỡng tương đối, diêu diêu vô ký ngôn.

Trong vườn không có côn trùng kêu vang, chỉ có chút tiếng gió, lộ ra vắng vẻ tịch liêu.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra.

Sáng sớm ngày thứ hai, một sợi nắng xuyên qua tường bắn xuống, chiếu rọi trên mặt Thẩm Lạc.

Hai con mắt hần khê run lên, chậm rãi mở mắt ra, từ dưới đất đứng lên, hai tay chống nạnh, co giãn một chút gân cốt, lập tức cảm thấy thần thanh khí sảng, tinh thần tốt hơn gấp trăm lần.

Lúc trước tại Trường Thọ thôn, thiên địa linh khí bị giới hạn, tu vi của hần sau khi tiến vào Ngưng Hồn hậu kỳ, vẫn dừng bước không tiến, cho dù liên tục tu luyện cũng không thể tiến cảnh. Mà đêm qua tu luyện một đoạn đường, lại thu hoạch tương đối khá.

Mặc dù cách phá cảnh còn không ít khoảng cách, nhưng dù sao cũng nhìn thấy hy vọng.

Thẩm Lạc lại xem xét linh dược và linh mộ trên đất, tâm tình thật tốt, vác tất cả lên, tiếp tục tìm kiếm chỗ khác trong Bách Thảo cốc, muốn nhìn một chút xem còn có thu hoạch hay không.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 178: Thất Tinh Bút

Bất quá, tất cả vận khí tốt giống như đã dùng hết hôm qua, hôm nay đi dọc theo con đường này, ngay cả một gốc củ mài cũng không gặp được, chớ nói chi là linh dược ngàn năm.

Thẩm Lạc vốn cũng không phải là người tham lam, cũng không quá chú ý, ra khỏi Bách Thảo cốc, tiếp tục đi đến phía quảng trường.

Đi ước chừng hai canh giờ, quảng trường còn chưa đến, cách không xa trước mắt hần xuất hiện một toà đại điện hiết sơn khí thế có chút to lớn, bảo tồn tương đối hoàn chỉnh, so với các phế tích lúc trước nhìn hết sức đặc thù.

Trong mắt Thẩm Lạc lóe lên vẻ vui mừng, bước nhanh đến cung điện kia.

Nhưng hần còn chưa đi đến phụ cận, bỗng nhiên thấy trên mặt đất trước người xuất hiện một bộ hài cốt màu trắng, nằm trong tay một thanh kiếm gãy loang lổ vết rỉ, nằm rạp trên mặt đất.

Càng đi về phía trước, trong bụi cỏ lại xuất hiện hai bộ hài cốt nằm sát nhau, bị một cây cốt thương màu trắng đồng thời xuyên thấu lồng ngực, dính trên mặt đất.

Trong lòng Thẩm Lạc kinh hãi chưa phát giác, lưng có chút phát lạnh.

Hần lấy lại bình tĩnh, đi tới phía trước, liền thấy trên mặt đất tản mát thi cốt càng ngày càng nhiều, trong đó không thiếu một ít khớp xương cực kỳ

to, xương cốt kỳ hình với gai nhọn, xem ra cũng không phải là Nhân tộc.

Chờ hắn đi đến trước điện, phát hiện trên cửa điện và cột trụ hành lang, các nơi đều có từng bộ bạch cốt dựa vào, có tử trạng vắn vẹo, có thi cốt không được đầy đủ, có bị người khác giết chết, có rõ ràng là tự sát mà chết.

Thẩm Lạc thấy vậy nhíu chặt mày, trong đầu nhin không được tưởng tượng cảnh bọn họ chém giết lúc trước, nhưng trong lòng xuất hiện một nỗi nghi hoặc, hẳn là những người này vì bảo hộ tòa đại điện này mà chết?

Nghĩ đến đây, hắn càng thêm hiếu kỳ, trong điện này rốt cuộc giấu bảo vật gì?

Hắn đi tới gần, liền thấy một bộ xương khô còn bọc trong quần áo, khoanh chân ngồi ở trước cửa, vừa vắn ngắn trở cửa điện, trong lòng hắn không khỏi sinh ra một phần kính ý.

"Tiền bối rộng lòng tha thứ, thất lễ chớ trách." Thẩm Lạc xin lỗi một tiếng, cúi người cẩn thận di chuyển bộ thi cốt.

Nhưng mà, ngón tay của hắn vừa mới chạm đến thi cốt, quần áo trên thân nó bỗng rũ xuống, như bụi tiêu tán ra.

Ngay sau đó, "Cạch" một tiếng vang nhỏ, một vật từ trên thân nó rơi xuống, nhanh như chớp lặn qua một bên.

Thẩm Lạc chăm chú nhìn lại, chỉ thấy đồ vật rơi ra ngoài kia, rõ ràng là một cây bút phi thủy dài đến nửa xích, toàn thân óng ánh sáng long lanh, ngòi bút đen nhánh đẹp đẽ, nhìn xem thập phần làm người khác ưa thích.

Hắn vội vàng nhặt bút phi thủy kia lên, cẩn thận đánh giá một phen, mới phát hiện màu xanh biếc của thân bút cũng không đơn thuần, lại còn có lốm

ta lấm tấm hào quang màu bạc chớp động, trong đó có bảy điểm ngân quang, bài bố theo hình Bắc Đẩu Thất Tinh.

Mà phần đuôi ống bút còn có thể nhìn thấy hai chữ viết cực nhỏ: "Thất Tinh".

Trong lòng Thẩm Lạc hơi động, tay nắm cán bút, một sợi pháp lực trong đan điền lập tức xông lên, tụ vào trong thân bút.

Chỉ thấy trên "Thất Tinh Bút" kia sáng lên điểm điểm ngân quang, như một mảnh Tinh Hà thu nhỏ chứa trên đó, tản mát ra quang mang làm lòng người say mê.

Thẩm Lạc dùng tâm khiển, phác hoạ trong hư không, chỗ ngòi bút liền có ngân quang chảy xuôi, lưu ngân hư không, nửa đường vãn Tiểu Lôi Phù bắt đầu hiển hiện ra.

Chỉ là, còn không đợi hấn vẽ hết phù lục, phần vẽ phía trước đã bắt đầu trở nên mơ hồ không rõ, dần dần tiêu tán ra.

"Lấy ngòi bút phun ra nuốt vào pháp lực này, có thể trong thời gian ngắn ngưng ở trong hư không mà không tiêu tan, kỳ quá thay, kỳ quá thay. . . Nếu dùng bút này vẽ phù lục, có thể giữ lại phần lớn thần khí của phù văn, tỷ lệ thành phù sẽ tăng lên không nhỏ à." Thẩm Lạc thấy thế, trong lòng suy đoán.

Vừa nghĩ đến đây, hấn lần nữa thay đổi pháp lực thể nội, đưa vào trong Thất Tinh Bút gấp bội.

Trên thân bút lại hiển lộ dị tượng, theo hấn vung bút phác hoạ, giữa không trung lần nữa hiện ra quang ngân phù lục. Nhưng tấm phù văn chưa viết xong, quang ngân kia lại lần nữa tiêu tán ra.

Hắn liên tiếp thử năm sáu lần, nhiều lần đều như vậy, mặc kệ hắn quán chú bao nhiêu pháp lực vào, thời gian quang ngân lưu lại đều rất ngắn ngủi, hoàn toàn không cách nào hư không thành phủ.

"Chẳng lẽ là vì chưa luyện hoá nó, cho nên không cách nào phát huy lực lượng vốn có?" Thẩm Lạc nghi ngờ tự nhủ.

Nói xong, hắn lập tức khoanh chân ngồi xuống, hai tay đặt Thất Tinh Bút hợp ở trước người, trong lòng mặc niệm Cửu Cửu Thông Bảo Quyết, sau đó há miệng phun ra một đoàn pháp lực, chui vào trong thân bút.

Cùng lúc đó, hai tay hắn biến đổi pháp quyết, từ trên đầu ngón tay bắn ra đạo đạo lam quang, vờn quanh Thất Tinh Bút.

Thân bút lập tức rung động, mặt ngoài dâng lên một tầng hào quang màu bạc, bảy điểm ngôi sao Bắc Đẩu từ đó bay lên, bên trong đều có phù văn bay ra, chia ra hóa thành một đoàn hình dạng ngân quang phù trận.

"Bảy tầng cấm chế, xem ra phẩm trật không khác nhiều với Bán Nguyệt Hoàn . . ."

Thẩm Lạc dần dần thu liễm tạp niệm, bắt đầu cẩn thận thăm dò vào trong, ngưng nhập từng sợi pháp lực vào trong phù trận thứ nhất, trùng kích cấm chế trong đó.

Khác với tế luyện Bán Nguyệt Hoàn lúc trước, cấm chế trên Thất Tinh Bút này thập phần cường đại, pháp lực của hắn vừa mới thử trùng kích, liền bị cường lực phản công, đợt pháp lực thứ nhất bị ngạnh sinh bức trở về.

"A, lại còn có chút cản trở."

Thẩm Lạc cười nói một tiếng, hai mắt bỗng nhiên ngưng tụ, hai tay biến đổi pháp quyết, toàn lực vận chuyển pháp lực, trùng kích lên phù trận.

Trên Thất Tinh Bút lấp loé ngân quang, từng vòng từng vòng hư không ba động không ngừng từ đó nhộn nhạo lên.

...

Thời gian nhoáng một cái, đã qua hơn một canh giờ, trước đại điện đột nhiên truyền đến một tiếng vang "Két" nhỏ.

Chỉ thấy trên Thất Tinh Bút kia, một đoàn ngân quang nhỏ nổ bẻ ra, đạo cấm chế phù trận thứ nhất theo đó vỡ nát, hóa thành một mảnh ngân quang một lần nữa co trở về trên ống bút, đột sáng lên đuôi bút Bắc Đẩu Thất Tinh "Diêu Quang" tinh.

Thẩm Lạc vui mừng, một sợi thần niệm đầu nhập vào trong đó, muốn xem xét biến hoá của Thất Tinh Bút.

Kết quả, thần niệm hắn vừa mới chiếu trên Thất Tinh Bút, liền chui thẳng vào trong đó, tiến nhập trong một không gian cổ quái tối không tối, sáng không sáng.

Bên trong không gian này vuông vức, phương viên bất quá vài thước, bốn phía rõ ràng không thấy tường rào gì, lại có một cỗ lực lượng vô hình ngăn cách, khiến cho Thẩm Lạc tinh tường cảm giác được biên giới của nó.

Thẩm Lạc hơi ngạc nhiên, còn tưởng rằng thần niệm bị câu buộc ở nơi nào đó, kết quả tâm niệm hắn vừa động, thần niệm lại tự nhiên lui ra.

Trong lòng của hắn kinh nghi bất định, lần nữa thôi động thần niệm thăm dò vào trong đó.

Lần này trước sau như một, lực lượng thần thức có thể tự nhiên ra vào mảnh không gian kia.

Thâm Lạc quay đầu liếc nhìn hai phía, thấy trước người cách đó không xa có một miếng đá vụn trên sàn nhà, vội nhảy lên một cái, tiến đến nhặt lên.

Thân sắc hắn có chút khẩn trương nhắm hai mắt lại, một tay nắm đá vụn, một tay nắm Thất Tinh Bút, ý niệm trong lòng hơi động một chút.

Tiếp theo một cái chớp mắt, Thâm Lạc cảm thấy tay trái bỗng nhiên nhẹ đi, mở mắt ra nhìn, liền phát hiện khối đá vụn trong lòng bàn tay vậy mà đã hư không tiêu thất.

Hắn áp chế kích động trong lòng, lần nữa phân ra một sợi thần niệm tiến vào không gian cổ quái trong Thất Tinh Bút.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 179: Tiên Linh Bách Thảo

Nơi hẻo lánh trong không gian vốn trống rỗng, giờ lại có thêm một khối đá vụn, đúng là khối đá hấn cầm lúc trước.

"Không nghĩ tới, Thất Tinh Bút này là pháp khí chứa đồ trong truyền thuyết, có đủ giới tử nạp tu di!" Thảm Lạc nâng Thất Tinh Bút lên, vuốt ve thân bút, trong lòng cực kì vui sướng.

*giới tử nạp tu di: không gian riêng biệt để chứa đồ

Trong hiện thực, dù mình lấy được hộp đá có công năng thu nhỏ vật phẩm, có công hiệu như nhau. Nhưng so sánh với Thất Tinh Bút này, thì không gian không thể lớn bằng, thể tích của hộp đá cũng khá lớn, mang theo không tiện.

Lúc lâu sau, hấn rốt cục tỉnh táo lại, một tay nắm Thất Tinh Bút, tâm niệm tiếp tục khế động. Thì thấy trên thân bút hiện lên một đạo ánh sáng nhạt, khối đá vụn kia bỗng nhiên xuất hiện một lần nữa, bị hấn chụp được.

"Tùy tâm là cất giữ được, về sau sẽ rất thuận tiện." Thảm Lạc liếc qua bao linh dược cách đó không xa, cười nói.

Nói xong, hấn lấy linh dược lúc trước tìm được, gồm linh mộc, ngọc giản và quân cờ, cất hết vào trong Thất Tinh Bút .

Sau đó, Thảm Lạc trở lại trước cửa điện, đi về phía bộ thi cốt tại cửa ra vào, ôm quyền thi lễ một cái. Tiếp đó hấn mới cẩn thận bế lên, tìm một chỗ

đất trông để chôn xuống.

Sau khi Thẩm Lạc làm xong, thì trở lại trước cửa đại điện, đẩy cánh cửa được những xương khô khi còn sống liều chết bảo vệ ra.

Theo tiếng mở cửa nặng nề vang lên, khói bụi mù mịt bốn phía.

Thẩm Lạc dùng tay áo xua đi bụi mù, thì phát hiện phía đối diện cách mấy bước bên ngoài, thành linh có một đầu lâu màu trắng cao tới hơn một trượng, hình dạng dữ tợn.

Đầu có sừng nhọn, xương quai hàm lồi về trước một cách bất thường, nhìn khá giống dê rừng. Nhưng trong miệng lại mọc lên từng chiếc răng như lưỡi cưa, nằm gần răng nanh.

Trong lòng Thẩm Lạc hơi căng thẳng, đi vài bước vào trong điện, thì thấy sau đầu lâu to lớn của Yêu thú này còn có một bộ thi cốt to lớn hơn nhiều. Nó vắt ngang qua toàn bộ đại điện, phần đuôi ra phía sau tường có một cái động lớn, dọc theo ra ngoài.

"Xem ra bọn họ vẫn không thể nào giữ vững được tòa đại điện này, để con súc sinh này từ phía sau phá vỡ tường, xông vào." Thẩm Lạc thở dài.

Hắn dời ánh mắt, dò xét về phía địa phương trong điện, liền thấy bên trong cũng là một mảnh hỗn độn. Khắp nơi đều là giá sách bằng gỗ, ngã trái ngã phải, sập cả xuống đất. Phần lớn thư tịch sách cổ cũng đều rơi lả tả trên đất, khắp nơi là một mảnh dơ dái hỗn loạn.

"Chẳng lẽ nơi này là chỗ cất giữ điển tịch của Phương Thôn sơn? Hèn gì những đệ tử Phương Thôn sơn đều liều chết thủ hộ." Ánh mắt Thẩm Lạc lóe lên, lảm bảm một mình.

Nói xong, hắn lập tức bắt đầu thanh lý giá sách trên mặt đất, chỉnh lý lại điển tịch tán loạn, xem thử coi có công pháp hay điển tịch nào hữu dụng hay không.

Nhưng thư tịch trên đất bởi vì rất cũ, lại còn bị ngâm nước mưa lâu, nên đã sớm hư thối không chịu nổi. Thảm Lạc sau khi thử tìm kiếm mấy quyển, phát hiện không có một cái nào có thể xài, chỉ đành từ bỏ.

Sau đại diện còn mấy cái giá sách gỗ đen nghiêng vào nhau, nhưng không có đổ xuống hoàn toàn, ở trong còn có rất nhiều thư tịch bị kẹt trong khe hẹp.

Thảm Lạc đi ra phía trước, tay nắm lấy rìa bên ngoài giá sách, dùng sức nhấc lên, giá sách liền một lần nữa đứng thẳng dậy. Gần một trăm bộ điển tịch kẹt ở trong đó lập tức "Rầm rầm" rơi xuống dưới.

Trong đó đã có cỗ thư được đóng bằng chỉ xanh, cũng có thư quyển bằng thẻ trúc, còn có nguyên bộ điển tịch hoàn chỉnh. Chúng đều vẫn còn bảo tồn tương đối hoàn hảo.

Thảm Lạc tiện tay nhặt lên một bản thư tịch màu xanh, thấy trên tên sách viết năm chữ màu vàng "Thanh Điền Bồi Nguyên Công". Hắn lật xem qua loa một lần, thì phát hiện nó chính là một loại công pháp rèn luyện thân thể giống như "Tiêu Hóa Dương Công".

Hắn vung tay áo lên, dọn ra một khu vực sạch sẽ, mang quyển sách Thanh Điền Bồi Nguyên Công đặt xuống, lại cúi người nhặt một bản thẻ trúc, sách cổ, lên xem.

Sau khi Thảm Lạc nhìn một lát thì sững sờ, trong mắt lóe lên tia kinh ngạc, lẩm bẩm: "Không nghĩ tới y điển 'Kim Quy' đã thất truyền trên nhân gian, vậy mà có thể thấy được?"

Y điển 'Kim Quy' này cũng không phải là bí tịch công pháp gì, mà một bộ y thư do người xưa ghi lại, bên trong ghi chép rất nhiều cách chữa các chứng bệnh lạ, nan y.

Trước kia Thẩm Lạc vì tự cứu mình, từng nghe ngóng tìm kiếm khắp nơi, nhưng kết quả đều không thu hoạch được gì, không nghĩ tới hôm nay vậy mà ở nơi này thấy được. Chỉ tiếc là y thư này, bây giờ đối với hắn đã không có bất kỳ tác dụng gì.

Sau khi hắn để y điển Kim Quy xuống, lại chọn lấy một bộ cổ thư, từ trong đồng sách.

Thẩm lạc vỗ hết bụi, mở ra phong hạp, bốn chữ "Tiên Linh Bách Thảo" liền hiện ra trước mắt.

Ánh mắt của hắn lóe lên, lập tức đồ hết thư tịch trong hộp ra, xem xét một chút, liền phát hiện ba bộ sách đều cùng một tên là "Tiên Linh Bách Thảo". Trên đó, nó chú giải từng cái, phân biệt có "Cỏ cây", "Trùng thú", "Khoáng thạch", dùng để phân chia khác nhau.

Thẩm Lạc lật ra một bản dày nhất ở trong ba bộ, là "Cỏ cây", bắt đầu lật xem cẩn thận, thì phát hiện trong sách này ghi chép kỹ càng về rất nhiều cỏ cây và linh dược. Bên trong nó không chỉ chú giải bằng văn tự, còn phối hợp hình vẽ sống động.

Khi Thẩm Lạc lật đến một tờ trong đó, thì ngừng lại, từ trong ngực lấy ra Thất Tinh Bút. Hắn phân ra một sợi pháp lực tụ hợp vào trong đó, tâm niệm khế động, một góc linh thảo phiến lá có ánh sáng màu lam hiện ra.

Hắn tham khảo hình vẽ và chú giải trên sách, so sánh với linh thảo trong tay, càng xem mắt càng hiện vẻ vui mừng.

"Quả nhiên là nhân sâm ngàn năm." Thẩm Lạc nói thầm.

Hắn vừa cẩn thận kiểm tra các loại công dụng của nhân sâm, phát hiện đây là chủ tài để luyện chế rất nhiều cao giai đan dược. Nó hoàn toàn không thẹn với tên tuổi báu vật vô giá, trong lòng mừng rỡ không thôi.

Sau một lát, Thâm Lạc thu hồi nhân sâm, tiếp tục đọc điển tịch "Tiên Linh Bách Thảo".

Sau khi, Thâm Lạc tiến vào Ngưng Hồn kỳ, bất kể là lực lượng thần thức hay là trí nhớ đều hơn xa bình thường. Bây giờ hắn lật xem thư tịch chỉ cần đảo qua một chút, liền có thể nhớ toàn bộ trong lòng, ba bộ tiên dược thư tịch thật dày, cũng chỉ cần nửa khắc đồng hồ đã xem hết.

Tiếp đó, hắn lại nhặt lên một bản cổ thư trên đất tiếp tục lật xem.

Chỉ một lát, bốn năm thời thần đã trôi qua, đến khi sắc trời một lần nữa tối đi, Thâm Lạc mới phát giác được. Hắn tiện tay khép lại một bản liên quan tới địa lý của Tây Ngưu Hạ Châu, xoa nhẹ mi tâm.

Tại phía sau hắn, một đống cổ thư chồng chất cao ngang người đến bảy, tám chồng, tất cả đều được đọc trong nửa ngày, ngược lại thư tịch trước người chưa đọc, chỉ còn lại loe que mấy chục bản.

Sau khi Thâm Lạc xem hết mới phát hiện, trong đại điện cất giữ điển tịch, liên quan tới công pháp tu tiên ít đến thương cảm. Cho dù là có, nó cũng như bộ "Thanh Điền Bồi Nguyên Công" kia là công pháp cơ bản, đối với hắn mà nói cũng không có tác dụng quá lớn.

Ngược lại là một chút cùng loại "Tiên Linh Bách Thảo", hoặc là các châu các quốc gia tu hành giới cùng trong thế tục địa lý đồ chí càng nhiều hơn một chút, trong đó cũng không thiếu một chút luyện dược luyện đan cùng mô hái chú khí thư tịch, duy chỉ có có quan hệ phù lục nhất đạo thư tịch, chưa từng thấy qua.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 180: Di Hưởng

Ngay từ đầu Thẩm Lạc còn có chút không hiểu, sau khi suy nghĩ một phen mới hiểu ra.

Thủ tịch trong đại điện này, hơn phân nửa là dành cho tất cả nội ngoại môn đệ tử lấy xem, trong đó chứa một ít công pháp cơ bản, cũng không thể lưu lại điển tịch trọng yếu truyền thừa của tông môn tại đây.

Điều này kỳ thật cũng không khác gì Xuân Thu quan, công pháp trấn tông hơn phân nửa đều là truyền miệng giữa sư đồ, không được truyền ra ngoài, Thuần Dương Kiếm Quyết cũng là như vậy.

Thẩm Lạc hiểu ra rồi nghỉ ngơi một lát, quay người lấy từ trên đồng cổ tịch kia ra mấy quyển công pháp có liên quan tới tu hành, cùng những điển tịch liên quan tới linh dược tiên thảo, luyện đan luyện khí kia, thu vào trong Thất Tinh Bút.

Sau đó, hắn lại thu hồi những thư tịch còn chưa kịp đọc, lúc này mới duỗi lưng một cái, dự định chui ra lỗ thủng trên tường kia, rời khỏi nơi này.

Chỉ là ngay lúc hắn vặn xoay cổ, hoạt động gân cốt, khước mắt bỗng liếc thấy một góc trong đại điện, ần ần có ánh sáng màu trắng sáng lên.

Hắn vội đi đến bên kia, nhô đầu ra xem xét, liền phát hiện trên tường nơi đó treo một bức tranh rộng một thước, dài khoảng ba thước, phía trên vừa lúc bị ánh trắng ngoài phòng chiếu rọi vào, chiếu xạ ra bạch quang mờ mờ lung.

Trong lòng Thẩm Lạc nghi hoặc, bước nhanh tới trước bức tranh, liền thấy trên đó vẽ một vầng trăng sáng tròn, bên dưới có một lùm trúc xanh nghiêng nghiêng, dưới ánh trăng chiếu rọi tạo ra một cái bóng lơ mơ, rõ ràng là một bộ "Thiên Trúc Vọng Nguyệt Đồ".

Người vẽ bức tranh này đúng là thượng thừa, cũng không biết dùng chất liệu gì, trải qua nhiều năm như vậy, màu sắc lại không tổn hại chút nào. Thanh trúc nhìn vẫn như cũ xanh ngắt ướt át, trăng tròn thì trong trắng chứa vàng, lộ ra một cỗ ấm áp, nhìn sinh động như thật.

Thẩm Lạc nhìn mấy lần, đột nhiên cảm thấy hoa mắt, khóm thanh trúc và vầng trăng tròn kia tựa như đột nhiên biến thành chân thực, chiếu vào trước người hắn.

Dưới ánh trăng, hình như có gió nhẹ thổi qua, khóm thanh trúc kia lắc lư đung vào nhau, phảng phất có thanh âm đót trúc va chạm truyền ra, cái bóng trên mặt đất cũng bắt đầu biến ảo theo.

Trong lòng Thẩm Lạc ngạc nhiên, vội thu tầm mắt lại, dị tượng trước mắt liền biến mất, thanh âm đót trúc kia cũng biến mất không thấy.

"Đây là có chuyện gì?" Trong lòng hắn cảm thấy kinh ngạc, lần nữa ánh mắt rơi vào trong hình vẽ.

Vừa nhìn qua, loại cảnh tượng hư ảo kia lần nữa nổi lên, chẳng những trúc ảnh biến ảo không ngừng, ánh trăng cũng giống như vỡ vụn ra, trên mặt đất hạ xuống một hình bóng như mảnh sáng tối giao thoa nhau.

Thẩm Lạc nhìn chằm chằm bóng hình không ngừng biến ảo kia hồi lâu, bỗng nhiên lông mày nhíu lại, hình như có sở ngộ "A" một tiếng.

"Giống như lại có chút không quá giống. . ." Nhưng rất nhanh, hắn lại không giải thích được lác đác, tự lẩm bảm.

Hắn tựa như người điên, một hồi gật đầu, một hồi lắc đầu, nhìn chăm chăm bức tranh này rờng rã một canh giờ.

"Trong ánh trăng biến hóa này, tựa hồ không bàn mà hợp theo một loại bộ pháp biến hoá nào đó, khẳng định là có bí ẩn bên trong. Chỉ là trong thời gian ngắn không thể nào hiểu thấu đáo, hay là trước thu lại đã." Cuối cùng, Thảm Lạc lắc đầu, thở dài một tiếng.

Nói xong, Thảm Lạc đi ra phía trước, gỡ bức tranh lục từ trên tường xuống, tiện tay cuốn lại thu vào trong Thất Tinh Bút.

Không gian trong bút bị hắn nhét vào liên tục các đồ vật như thế, rất nhanh không còn nhiều chỗ trống nữa.

Thu thập xong, Thảm Lạc đi xuyên qua lỗ thủng sau tường ra ngoài, tiếp tục đi đến phía quảng trường, trên đường đi gặp phải đại điện càng ngày càng nhiều, chỉ là đều không ngoại lệ, tất cả đều đã bị hủy bởi chiến hỏa.

Mà ven đường gặp các loại thi cốt, cũng bắt đầu trở nên dày đặc, chỉ là đa phần đã bị thảm thực vật bao trùm, che phủ trong bụi cỏ hoang.

"Xem ra chiến trường giao chiến năm đó chủ yếu ở bên này." Thảm Lạc âm thầm suy nghĩ.

Dưới bóng đêm, bốn phía yên tĩnh như chết, chỉ có tiếng bước chân Thảm Lạc "Sột sạt" quanh quẩn ở chung quanh.

Ven đường đi qua từng tòa đại điện sụp đổ, phảng phất như từng phần mộ lũy đất cao lên.

Một trận gió đêm thổi tới, bóng cây chung quanh chập chờn, rùng rậm và trong phé tích sáng lên lục quang lấp lánh, lại là vô số lân hỏa từ hải cốt bay lên, như lưu huỳnh bay qua khắp nơi.

Thẩm Lạc đi xuyên qua quỹ hỏa, từ một chỗ trong rừng rậm đi ra, đi tới trước tòa quảng trường chiếm diện tích rộng lớn kia.

Lập tức, một cảnh tượng kỳ dị xuất hiện ở trước mắt của hắn.

Chỉ thấy bốn phía không ngừng có quỹ hỏa tụ lại, giống như binh sĩ xếp hàng, du động quanh quảng trường màu trắng không thôi.

Thẩm Lạc ngạc nhiên, quan sát tỉ mỉ tòa quảng trường kia, chỉ thấy trên đó có mấy cỗ tàn cốt và từng mảnh lá rụng, cũng không thấy có cơ quan pháp trận gì, nhìn như không có gì huyền diệu cả.

Chính giữa quảng trường có một tòa đài cao hình tròn, bất quá cao hơn mặt đất ba thước mà thôi. Dịch tại bạch ngọc sách. Phía trên có thể nhìn thấy một đồ án thái cực mơ hồ, tựa hồ có hai màu sắc khác nhau do gạch đá ghép lại mà thành, trừ cái đó ra cũng không có vật gì khác nữa.

Thẩm Lạc lập tức toả thần thức ra, quét nhìn trên quảng trường, kết quả vẫn không phát hiện mảy may dị thường.

Chờ chốc lát, cũng không thấy những quỹ hỏa kia tán đi, ngược lại nhao nhao bay xuống mặt đất, bao quanh cả tòa quảng trường, phảng phất đốt lên một vòng ngọn đèn u lục.

Thẩm Lạc do dự một chút, vẫn cất bước đi lên quảng trường.

Hắn vừa mới đạp vào nền gạch trên quảng trường, bốn phía như có một cỗ gió lốc bay lên, tất cả quỹ hỏa phiêu phù vòng quanh lập tức bay vào không trung.

Trong lòng Thẩm Lạc căng thẳng, lập tức dừng bước nhìn bốn phía.

Qua một hồi lâu, cũng không thấy dị tượng gì khác xuất hiện, hắn mới thoảng an tâm, tiếp tục đi tới đài cao giữa quảng trường.

Nhưng đi hơn trăm bước, lúc cách đài cao kia khoảng mười trượng, bên tai Thảm Lạc bỗng nhiên có một tiếng nói mơ hồ vang lên, nghe giống như ruồi muỗi vo ve, cẩn thận nghe lại như hoàng chung đại lữ, quanh quẩn không thôi.

Thanh âm cực kỳ nhỏ, tiếng nói kia từ đầu đến cuối mơ hồ, khiến cho hắn nghe không rõ.

Trong lòng Thảm Lạc nghi hoặc, vội vận khởi tâm thần, muốn nghe cho rõ ràng. Kết quả thần niệm hắn mới thoảng động, trong tai lại nghe rõ ràng một câu "Là đạo tắc tiến, phi đạo hã lui", trong đầu tựa như nổ lên kinh lôi vậy.

"Ầm" một tiếng vang thật lớn.

Thảm Lạc cảm thấy cái ót tựa như bị người dùng đại chùy đập một cái, hai mắt lập tức biến thành màu đen, thân thể lắc lư tới lui mấy lần, cơ hồ muốn té nhào trên mặt đất.

Hắn vội ổn định thân thức, tay bám lấy mi tâm, nặng nề lắc đầu, ý đồ để cho mình tỉnh táo lại.

Loại cảm giác này khiến hắn sinh ra mấy phần quen thuộc, giật mình nhớ lại, lúc trước chính mình định tiết lộ thiên cơ gởi ngọc, tựa hồ cũng gặp cảnh tượng quý dị như vậy.

Thảm Lạc lão đảo lui lại mấy bước, lắc lắc đầu, loại thanh âm trong đầu như gặp phải trọng kích kia lập tức biến mất không thấy gì nữa, mà thanh âm mơ hồ kia cũng biến mất không thấy.

Lúc này hắn cứ thế ở nguyên tại chỗ, có chút không rõ rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

"Vừa rồi rõ ràng nghe được tiếng người, thế nhưng rốt cuộc nó là thứ gì?" Ánh mắt Thẩm Lạc nghi hoặc, trầm ngâm nói.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 181: Thần Hồn Ly Thể

Suy nghĩ một lát, hắn nhận không được hung hăng gãi gãi đầu của mình, phát hiện mình chỉ nhớ nghe được một thanh âm, một câu nói, nhưng nội dung câu nói kia, nửa điểm hắn cũng không nhớ.

Thảm Lạc bỗng nhiên nhớ lại, lúc trước xem trong thư tịch, có nhắc đến một loại thuật pháp công kích thần thức, người trúng chiêu thường sẽ xuất hiện thần hồn bị thương, nhẹ thì ký ức bị thiếu, nặng thì linh trí bị hủy, si ngốc.

Trong lòng hắn bỗng nhiên hoảng hốt, vội vàng nhắm mắt kiểm tra thức hải mình.

Trong thức hải, một hư ảnh hình người màu lam nhạt, đang ngồi xếp bằng, nhìn cũng không thấy có gì là không ổn. Đó chính là lúc Thảm Lạc tiến vào Ngưng Hồn kỳ, tam hồn lục phách ngưng tụ ra thần hồn hình người.

"A, đây là có chuyện gì!" Ngay sau đó, trong miệng hắn kêu một tiếng sợ hãi, hai mắt lần nữa mở ra.

Chỉ là trong mắt hắn cũng không kinh hoảng, ngược lại hoàn toàn vui sướng và kinh ngạc.

Nguyên lai, lực lượng thần thức của hắn chẳng những không bị thương, ngược lại thần thức hải phát triển, so với trước càng lớn hơn.

Thẩm Lạc lập tức phóng ra thần thức, tìm kiếm xung quanh.

Thử qua, hần kinh hỉ phát hiện, phạm vi dò xét thần thức của mình vậy mà từ ban đầu khoảng mười trượng, giờ khuếch trương ra ước chừng mười một trượng.

"Chẳng lẽ vừa rồi nghe thanh âm kia, vậy mà có thể cường hóa thần thức, trợ giúp phát triển thức hải?" Thẩm Lạc do dự nói.

Nói xong, thần sắc hần ngưng lại, lần nữa đi tới đài cao giữa quảng trường.

Thẩm Lạc vừa mới tới gần phạm vi đài cao khoảng mười trượng, trong đầu lại xuất hiện loại thanh âm cổ quái kia.

Lông mày hần hơi nhăn lại, lần nữa ngưng thần lắng nghe thanh âm đó.

"Không giày tà kính, không lấn phòng tối."

Một thanh âm vang lên lần nữa, nương theo là một tiếng vang giống như sấm rền.

Não hải Thẩm Lạc lần nữa truyền đến đau nhức kịch liệt, so với trước càng thêm mãnh liệt, hần cảm thấy màng nhĩ hai tai giống như bị thanh âm này gõ phá, thân hình cũng lung lay một cái, cơ hồ muốn té ngã.

Thế là, hần dứt khoát ngồi ngay đó, khoanh chân ngồi im.

"Tích lũy công đức, từ tâm tại vật." Lại một câu nói vang lên, lúc này Thẩm Lạc mới nghe rõ ràng, thanh âm kia mang theo vẻ tang thương, tựa hồ là từ người lớn tuổi.

"Là đạo tắc tiên, phi đạo thì lùi. Không giày tà kính, không lấn phòng tối. Tích lũy công đức, từ tâm tại vật. . . Đây chẳng lẽ là thanh âm giảng đạo

của Bồ Đề tổ sư kia?" Thâm Lạc lần đầu tiên nghe được thanh âm kia, lại nghĩ tới.

Không đợi hắn nghĩ rõ ràng, thanh âm giảng đạo kia vang lên lần nữa: "Vật huân buồn vui, chính mình hóa người."

Trong đầu Thâm Lạc lại có một tiếng sấm rền nổ tung, hắn cảm thấy như đầu chịu một trọng chùy, cảm giác đau nhức kịch liệt lại tăng lên, khiến cho thân thể hắn bỗng nhiên khẽ đảo ra sau, ánh mắt đột nhiên trở nên một trận mơ hồ.

Hắn cắn răng dò xét thức hải, liền phát hiện lực lượng thần thức của mình lại tăng trưởng, trong thức hải tam hồn lục phách ngưng tụ ra hư ảnh hình người cũng biến thành ngưng thực hơn.

Thâm Lạc càng tin tưởng vững chắc, thanh âm giảng đạo này hoàn toàn có ích lợi với hắn, liền cắn răng kiên trì.

Theo một câu giảng đạo vang lên nữa, trong đầu của hắn lại truyền đến tiếng vang oanh minh, trước mắt lại một lần nữa mơ hồ, trong thoáng chốc vậy mà nhìn thấy trước người mình xuất hiện từng đạo tàn ảnh mơ hồ, nhưng cũng không rõ ràng.

Chờ đến dư âm oanh minh kia biến mất, tàn ảnh trước mắt cũng biến mất theo.

Trong lòng Thâm Lạc ngạc nhiên, muốn đứng dậy xem xét, kết quả lúc động thân, mới phát hiện quanh thân nặng nề vô cùng, đúng là không cách nào động dậy mây may.

"Đây là có chuyện gì?" Thần sắc hắn lập tức biến đổi, vội vàng xem xét nhục thân kinh mạch mình.

Tra xong, Thẩm Lạc phát hiện cũng không có gì khác thường, nhưng chẳng biết tại sao, chính mình không thể khống chế nhục thân.

Còn không đợi hắn nghĩ rõ ràng, lại một câu giảng đạo truyền đến, cuốn theo là một âm thanh oanh minh rung trời.

Lần này, Thẩm Lạc không chỉ cảm thấy thần hồn rung mạnh, ngay cả nhục thân cũng theo đó run lên, cỗ lực lượng như nện gỗ xuyên thấu qua thân hắn, đánh vào khiêu huyết trong cơ thể.

Hai mươi đầu pháp mạch thể nội trong nháy mắt đồng thời chấn động, pháp lực ẩn chứa bên trong cũng theo đó không bị khống chế, bắt đầu điên cuồng vận chuyển.

"Sao ngay cả pháp lực trong pháp mạch cũng giống như được rèn luyện vậy?" Thẩm Lạc chịu đựng đau nhức kịch liệt, trong lòng càng nổi lên nghi ngờ.

Hắn cảm thấy pháp mạch và thần thức mình, phảng phất biến thành một khối sắt rèn, bị thiết chùy nhìn không thấy kia, không ngừng gõ lên, pháp lực đã hoá lỏng bắt đầu càng thêm tinh thuần.

Mà ngay trong thức hải, hư ảnh hình người xếp bằng ngòi kia càng thêm ngưng thực, ngay cả ngũ quan cũng đã xuất hiện hình dáng đại khái, bộ dạng tương tự gương mặt hắn, cơ hồ không khác chút nào.

"Phi duyên trực tẩu, kinh chấp động tức."

Bên tai Thẩm Lạc lại vang lên, nương theo một tiếng oanh minh nổ tung, một tiếng này mang tới đau nhức kịch liệt, đơn giản trước đó chưa từng có.

Thẩm Lạc không nhịn được phát ra một tiếng gào thét thảm liệt, thân thể đột nhiên ngã ra sau.

Lần này, tầm mắt của hắn ngược lại không mơ hồ nữa, mà nhìn thấy rõ, trước mắt có một tên "Thẩm Lạc" đang khoanh chân ngồi tại chỗ, thân hình căn bản cũng không động đậy.

Hắn vội cúi đầu xem xét, phát hiện trên người mình bao phủ một tầng bạch quang nhàn nhạt, cánh tay thân thể vậy mà đã hư hóa quang ảnh, ngược lại người ngồi phía trước mới thật là thực thể.

Mặc dù một màn này chỉ thoáng qua, Thẩm Lạc cũng hiểu ra, nguyên lai vừa rồi nhìn thấy từng chuỗi hư ảnh, lại là thần hồn của mình lúc ly thể mang theo tàn ảnh.

Một mực cho là thân thể mình lác lư, kì thực chính là thần hồn bị trọng kích, lan ra thân thể.

Cùng lúc đó, trên người hắn ngưng tụ ra pháp mạch, vậy mà cũng phát sáng lên một nửa, bên trong có thể nhìn thấy pháp lực đã hoá lỏng như mặt nước, như nước sông dâng lên, cực tốc trào lên.

Thẩm Lạc phát hiện tình huống này, chẳng những không mấy may sợ hãi, ngược lại có vài phần cao hứng, bởi vì thần hồn nếu hư vô mờ mịt, không đủ ngưng thực, căn bản không thể ly thể xuất khiếu.

Mà một khi nó có thể rời ra bên ngoài cơ thể, liền mang ý nghĩa tu vi của hắn lại tăng tiến, khoảng cách đột phá Xuất Khiếu kỳ thần hồn tự do ly thể đã không xa.

Mi tâm Thẩm Lạc nhíu chặt, trong lòng bắt đầu lớn tiếng hô hoán: "Đề thanh âm chùy hồn này tới mãnh liệt hơn chút đi!"

Ý niệm này vừa mới dâng lên, chỉ nghe "Ầm" một tiếng vang thật lớn!

Lần này, thần hồn Thâm Lạc không tiếp tục lắc lư như trước nữa, mà bị ném thẳng ra ngoài cơ thể, tách rời nhục thân, lơ lửng giữa không trung.

Hắn nâng lên hai bàn tay hư quang mờ mịt, quơ quơ ở trước mắt, lại cúi đầu nhìn nhục thân ngồi xếp bằng bất động, trong lòng tất nhiên mừng rỡ không thôi.

Theo tâm niệm hắn cùng một chỗ, thần hồn biến thành bóng người hư quang, như khinh vũ phiêu diêu lên, bay tới chỗ sâu trong bầu trời đêm.

Thâm Lạc chưa bao giờ cảm thấy vô câu vô thúc như vậy, cảm thấy thoải mái trước nay chưa từng có.

Dg: Dịch chương này quãi chè đậu luôn 😁

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 182: Xuất Khiếu

Trong bất tri bất giác, hắn đã bay lên cao trăm trượng vào bầu trời đêm.

Giữa trời, tiếng gió gào thét dần dần lớn lên, Thảm Lạc bỗng nhiên cảm thấy quanh thân lạnh lẽo, phía trước bỗng có một đạo thiên phong thổi tới. Hắn tránh không kịp bị gió cuốn trúng, thân hồn nhẹ như không có vật gì bỗng nhiên bị kéo một cái, bay về nơi xa.

Hắn hoảng hốt, đã bị cuốn bay ra xa hơn mười trượng.

Lúc này Thảm Lạc mới giật mình, chính mình cảm ứng nhục thân đã trở nên yếu ớt đi, vội vàng muốn bay xuống dưới, ra sức nhích tới gần nhục thân.

Theo khoảng cách giữa cả hai rút ngắn, loại liên hệ vi diệu giữa cả hai mới trở nên dần rõ ràng.

Hắn nhìn nhục thân mình vài lần, không lập tức quay về, mà tâm niệm vừa động, lại bay ra nơi xa.

Lần này, hắn không tiếp tục bay lên không trung, mà chỉ bay sát mặt đất tới trước, ước chừng bay ra hai ba mươi trượng mới cảm thấy loại liên hệ với nhục thân lần nữa bắt đầu mơ hồ, thế là lại đình chỉ thăm dò, chuẩn bị một lần nữa bay về.

"Mạch ninh khí cơ, hồn du tại hư."

Đúng lúc này, thanh âm giảng đạo vang lên, phảng phất từ bốn bề hư không truyền đến.

Thần hồn Thẩm Lạc phiêu diêu bay ra ngoài, lập tức cảm thấy một cỗ cự lực vô hình từ trong hư không phía trên bỗng nhiên đập xuống.

Lần này, không có nhục thân làm bình chướng, không có lực lượng pháp mạch phân chia, cỗ lực lượng bàng bạc kia hoàn toàn rơi vào trên thần hồn của hắn.

Thẩm Lạc chưa kịp phản ứng, thần hồn đã bị cỗ trọng lực này nện trầm xuống phía dưới, cơ hồ nứt toác ra.

"A. . ." Thần hồn của hắn há miệng, nhin không được phát ra tiếng gào thét im ắng.

Nhưng vừa há miệng ra, liền có từng tia từng sợi ánh sáng màu lam từ đó phun ra ngoài, không ngờ là lăm ta lăm tằm hồn lực tiêu tán.

Lần này, Thẩm Lạc triệt để luống cuống.

Dư vị âm thanh giảng đạo kia vừa mới tiêu tán, hắn vội không chế thần hồn bay về phía nhục thân.

Nhưng mới bay được mấy trượng, lại một âm thanh giảng đạo vang lên.

Thần hồn Thẩm Lạc lại gặp trọng kích, bị nện thẳng xuống mặt đất.

Lần này, hắn nhin chịu đựng đau đớn, ngạnh sinh cắn chặt hàm răng không há miệng, nhưng vẫn có lăm ta lăm tằm lực lượng thần hồn từ mũi và trong lỗ tai hắn bay ra.

Thẩm Lạc cảm thấy quanh thân từng đợt rét run, theo bản năng cúi đầu nhìn về phía thân thể thần hồn mình.

Vừa nhìn thấy, lập tức bị dọa cho trong lòng phát run, thân thể thần hồn của mình vậy mà đã trở nên ảm đạm mấy phần.

Hắn chịu đựng đau nhức kịch liệt, gian nan bò lên, chạy như điên về phía nhục thân.

"Lấy thẳng là cong, nhập nặng gặp nhẹ."

Thần hồn Thẩm Lạc vừa mới nhắc chân, thanh âm giảng đạo lại lần nữa truyền đến, cự lực vô hình lại lần nữa nện như điên lên hắn.

Lần này, không chỉ lỗ mũi và lỗ tai, ngay cả khước miệng và hốc mắt đều có hồn lực màu lam tản mạn ra khắp nơi, bộ dạng giống như thất khiếu chảy máu.

Ánh mắt thần hồn Thẩm Lạc bắt đầu trở nên mơ hồ, nhìn về nhục thân lù lù phía trước cách đó không xa, gian nan bò qua.

Năm thước, bốn thước, ba thước. . .

Lại một tiếng oanh minh truyền đến, Thẩm Lạc cảm thấy thần hồn muốn tan vỡ ra, ngay cả trên thân cũng bắt đầu có điểm sáng phiêu tán.

"Nhanh, nhanh, nhanh, nếu không kịp quay về sợ là sẽ hồn phi phách tán!"

Tâm niệm Thẩm Lạc la hét, ráng chống đỡ không ngừng bò tới phía trước. Hắn ần ần cảm thấy, nếu thanh âm giảng đạo lại vang lên, thần hồn hắn sẽ không thể quay về kịp, nếu vậy hậu quả thiết tưởng không chịu nổi.

Dù chết trong mộng, hắn cũng rất có thể sẽ được trùng sinh, nhưng loại cảm giác hồn phi phách tán này, hắn tuyệt đối không muốn ném thử. Huống

hồ trước giờ hấn chưa bị chết như vậy, chuyện trùng sinh sẽ có phong hiểm không nhỏ.

"Lấy vậy là vũ, hóa hủ. . ."

Lúc này, thanh âm giảng đạo lại vang lên, lời còn chưa dứt.

Thần hồn Thẩm Lạc nhìn về phía nhục thân, hai tay đột nhiên vạch phía trước một cái, nổi trong hư không như trên nước, thân hình nhảy lên một cái, bay đụng về phía nhục thân.

"Mà sống!"

Ngàn cân treo sợi tóc, thanh âm giảng đạo lại rơi xuống, đầu ngón tay thần hồn rút cuộc chạm đến nhục thân.

Tiếp theo một cái chớp mắt, một cỗ hấp lực vô hình bỗng nhiên truyền đến, hư ảnh thần hồn của hấn rút cuộc quay về thân thể, hợp nhất với nhục thân.

"Àm âm "

Hai mắt Thẩm Lạc bỗng nhiên mở ra, trong mắt sáng lên hai đạo tinh quang, cảnh vật trước mắt đầu tiên là một trận hư ảnh trùng trùng điệp điệp, dần dần rõ ràng hợp nhất.

Chỉ một thoáng, một đạo gió lốc đột nhiên từ bốn phía cuốn tới, ngưng tụ thành một cỗ khí lưu vô hình, vòng quanh hấn xoay tròn không chùng. Những u lân quý hỏa bao quanh hấn, lại không biết đã tiêu tán khi nào.

Trong hư không bốn phía, quang mang mờ mịt tụ tập tới, là do đại lượng thiên địa linh khí dẫn dắt tới, không ngừng hội tụ vào trong cơ thể hấn. Trước sau thân thể hấn có lam quang chớp động, hiện ra hai mươi dải sáng

màu lam, thỉnh linh chính là hai mươi đầu pháp mạch kia, trên đó sáng lên điểm điểm dày đặc khiêu huyết.

Một dòng khí mát mẻ trong đan điền lao nhanh về phía hai mươi đầu pháp mạch trong thân. Thiên địa linh khí điên cuồng rót vào thể nội, không ngừng chuyển hóa thành pháp lực hùng hậu, lại trải qua kinh mạch pháp lực quanh thân, lưu chuyển lặp đi lặp lại không ngừng, tâm bỏ thể phách.

Mỗi một chu thiên, hai mươi dải sáng màu lam ần ần sáng lên lại thô to hơn một phần.

Như vậy trải qua bảy bảy bốn mươi chín chu thiên, hai mươi đầu pháp mạch thỉnh linh tráng kiện gấp bội lúc trước, pháp lực ẩn chứa trong đó không những rắn chắc thêm không ít, số lượng càng tăng vọt mấy lần.

So pháp mạch và pháp lực, hẳn chỉ là một tu sĩ Xuất Khiếu sơ kỳ, tuyệt đối không kém gì tu sĩ Xuất Khiếu trung kỳ, thậm chí còn hơn một bậc.

Mà lúc trước thần hồn trở lại thể nội, trong thức hải ngưng tụ thành bóng người, cũng trong quá trình này nhận pháp lực trả lại, chẳng những trở nên thêm ngưng thực rõ ràng, bên ngoài thân càng phủ lên một tầng quang mang mờ lung.

"Thần ngưng hồn tụ, bên ngoài phụ linh quang, uẩn tinh vào trong, thoát khiếu ra bên ngoài, cảm giác thiên phong bốn mùa, tránh cương khí lãng xung. . . Đây là chứng nhận Xuất Khiếu." Thâm Lạc cảm thụ được thể nội phát sinh biến hóa long trời lở đất, đột nhiên nhớ lại đoạn cuối nội dung khẩu quyết « Vô Danh Thiên Thư », mới chợt hiểu ra.

Nguyên lai vừa rồi thần hồn ly thể, bơi ra ngoài hư không, hẳn bất tri bất giác bắt đầu quá trình đột phá tiến giai Xuất Khiếu kỳ. Cho đến vừa rồi thần

hồn hình người triệt để cô đọng vững chắc, coi như đã triệt để bước vào cảnh giới Xuất Khiếu kỳ.

"Vền vền nghe thanh âm giảng đạo kia, liền phá cảnh?" Thẩm Lạc cảm thụ được thần hồn và pháp lực thể nội biến hóa, vẫn cảm thấy khó tin.

Hồi tưởng lại kinh lịch vừa rồi, cảm thấy nghĩ mà sợ.

Hắn đè nén xuống cảm xúc trong lòng, lần nữa nhắm mắt bảo nguyên. Tâm niệm vừa động, thần hồn vậ mà lần nữa ly thể, dưới ý niệm của hắn lại trôi đi bốn phía một phen.

Lần này, hắn phát hiện thần hồn của mình đã có thể ly thể xa năm mươi trượng, so với trước khi đột phá, khoảng cách tăng lên gấp đôi.

Chờ đến khi thần hồn lần nữa trở về cơ thể, rốt cuộc Thẩm Lạc tin tưởng, mình đã là một tên tu sĩ Xuất Khiếu cảnh sơ kỳ.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 183: Quan Đạo Động

"Thần hồn củng cố, thức hải tăng gấp bội, phạm vi dò xét bằng thần niệm dường như cũng khuếch đại lên mấy lần, ngay cả pháp lực cũng tăng trưởng không ít, nguyên lai đây chính là cảm giác tiến vào Xuất Khiếu kỳ, quả thực thật là kì diệu!" Thâm Lạc mừng rỡ trong lòng, hấn không kìm nén được niềm vui, ngửa đầu lên trời, hét một tiếng thật to.

Nhưng rất nhanh sau đó, hấn bình tĩnh trở lại, lần nữa đả tọa điều tức, bắt đầu củng cố cảnh giới.

Tâm niệm Thâm Lạc khê động, hấn bắt đầu hồi tưởng lại những ghi chép về Xuất Khiếu kỳ trong vô danh công pháp, dần dần hấn cũng đã hiểu ra được việc thần hồn xuất khiếu tuy rằng thần diệu vô cùng, nhưng cũng cực kì mạo hiểm.

Thứ nhất bản chất của thần hồn vẫn là linh thể, khi chưa triệt để ngưng thực vững vàng, dễ dàng gặp cương phong liệt dương xâm nhập, vả lại, lúc thần hồn xuất khiếu, nhục thân sẽ vô chủ, một khi bị người khác công kích, sẽ không thể ngăn cản chống lại, lúc đó chẳng khác nào cá nằm trên thớt cho người ta chém.

Bất quá, căn cứ theo bản công pháp ghi lại, thần hồn của con người vốn là một bộ phận có thể tiến giai nâng cao thực lực, sau khi tiến vào Xuất Khiếu kỳ, mới chỉ có được uy năng bước đầu, sau này nếu không ngừng tu luyện, khi đạt tới ngưỡng trưởng thành, sẽ có được lực lượng mạnh không kém gì so với nhục thân cùng pháp lực.

Một vài vị Đại La Chân Tiên, thậm chí có thể dùng lực lượng thần hồn, ở ngoài xa nghìn dặm đoạt mạng người khác.

Ước chừng hai ba canh giờ sau, bốn phía thiên địa dị hưởng dần dần thu lại, màn trời phía xa cũng trở nên trắng đục. Khí tức trên người Thẩm Lạc, đã gần như bình ổn.

"Tiếng giảng đạo này thực sự huyền diệu, nếu tiếp tục nghe, việc củng cố thần hồn chắc sẽ càng nhanh hơn." Hấn thầm nghĩ trong lòng, sau đó tiếp tục nín hơi ngưng thần, tiếp tục chăm chú nghe giảng đạo.

Nhưng chỉ nghe thêm một chút, trên mặt hấn bỗng hiện lên vẻ nghi hoặc. Thẩm Lạc phát hiện, sau khi mình tiến giai Xuất Khiếu kỳ, âm thanh giảng đạo trên quảng trường tuy vẫn còn có thể khiến thức hải của hấn rung mạnh, thế nhưng loại trực kích thần hồn đau nhức lại không còn nữa, mà thức hải của hấn không tiếp tục khuếch trương, thần hồn cũng không biến hóa nữa.

Hấn đứng dậy đi ra khỏi quảng trường, tiếng giảng đạo lại lần nữa biến mất không thấy đâu, mà những phản chấn trong đầu hấn lúc trước cũng biến mất, bên trong trở nên trống rỗng.

Thẩm Lạc thấy thế, vẫn chưa từ bỏ ý định, hấn phản hồi quảng trường lần, thậm chí lần này hấn còn tới gần tòa đài cao kia hơn trước.

Thế nhưng, kết quả nhưng lại vẫn như cũ, tiếng giảng đạo vẫn vang lên, thức hải của hấn cũng rung mạnh, nhưng thần hồn cùng thức hải vẫn không thu thêm được bất kỳ lợi ích gì.

"Xem ra chỉ có thể đạt đến trình độ này thôi, lại nghe tiếp cũng vô dụng rồi." Thẩm Lạc lắc đầu than thở một tiếng.

Hắn ngồi dọc theo quảng trường, nghỉ tạm một lát sau, sau đó đứng dậy, bắt đầu rời khỏi quảng trường.

Phía sau quảng trường là một con đường trải đầy ngọc thạch, uốn lượn quanh co, dài tít tắp, không thấy điểm cuối.

Thảm Lạc bước lên con đường bằng ngọc thạch, mũi chân điểm nhẹ một cái, cả người liền nhẹ như không bay về phía trước mấy trượng, sau đó hắn cứ tiếp tục như vậy, cấp tốc hướng về phía trước lao đi, rất nhanh, quảng trường phía sau lưng hắn đã mất hút không còn bóng dáng.

Hai bên đường dần dần xuất hiện một vài cái cây màu vàng kim cao lớn, giống như được chế tạo bằng vàng vậy, hiển nhiên không phải là cây cối bình thường, nhưng chúng cũng không phát ra quá nhiều linh lực dao động.

Thảm Lạc tò mò nhìn đám cây màu vàng kim này vài lần, nhưng cũng không dừng bước lại, tiếp tục đi về phía trước. Đi thêm được một lúc, con đường bằng ngọc thạch rốt cuộc cũng tới điểm cuối cùng, một ngọn núi màu xanh cao hơn trăm trượng liền xuất hiện ở phía trước.

Tại đỉnh núi lờ mờ có thể nhìn thấy một tòa kiến trúc đã lụi tàn, bất quá tầm mắt mắt của hắn lại bị hấp dẫn bởi một chỗ bóng loáng màu xanh trên vách núi.

Trên vách núi khám nạm một cánh cửa đá màu xanh, cực kì chắc chắn, phía trên cửa đá khắc họa một vài hoa văn màu hồng thắm, tạo thành một bộ đồ án không giống tranh, cũng chẳng giống chữ, ẩn hàm vẻ huyền diệu.

Mà ở bên cạnh cửa đá, khắc ba chữ cổ triện văn "Quan Đạo Động", nét chữ phát ra một cảm giác kinh lịch nghìn vạn năm bất hủ, vừa cổ xưa lại thâm ảo.

"Quan Đạo Động!"

Thẩm Lạc thấp giọng tụng niệm ba chữ kia, con mắt chậm chậm sáng lên.

Dựa vào danh tự của nơi này, năm đó hẳn là một nơi trọng yếu của toàn bộ tông môn, hơn nữa phụ cận một tia bị phá hư vết tích cũng không có, bên trong nếu có bảo vật, tám phần cũng là hoàn hảo không bị tổn hao gì.

Trong lòng hắn lướt qua một tia kích động, nhưng không lập tức tiến lên, hắn đưa tay bấm quyết.

Trong không khí thủy quang thoáng hiện, hai thủy chương xuất hiện, đặt lên trên cửa đá, sau đó Thẩm Lạc dùng sức đẩy mạnh.

Nhưng cửa đá hoàn toàn bất động, may thay, chung quanh cũng không có dấu hiệu cấm chế bị xúc động.

Thấy như vậy, lúc này Thẩm Lạc mới tiến sát lại chỗ cửa đá, hắn dùng tay gõ gõ lên mặt cửa đá. Trên mặt cửa đá truyền ra tiếng tinh tinh trầm thấp vang vọng, hiển nhiên tám cửa đá này vô cùng dày, muốn mở nó ra chỉ sợ không dễ dàng.

Nhưng Thẩm Lạc vừa mới đột phá đến Xuất Khiếu kỳ, thực lực đại tăng, hiện tại lòng hắn tràn ngập sự tin tưởng vào bản thân, bởi vậy hắn cũng không cảm thấy lo lắng quá nhiều.

Thẩm Lạc nhắm chặt hai mắt lại, bắt đầu vận dụng thần thức cẩn thận hướng tới chỗ cửa đá, thậm chí khu vực gần vách núi cũng tìm kiếm một chút.

Động tác của Thẩm Lạc vô cùng cẩn thận, lần phản chấn thần thức của cấm chế vừa rồi, ký ức vẫn còn mới mẻ với hắn.

Nhưng lần này, thần thức của hắn vừa chạm vào cửa đá, không gặp phải sự phản chấn của cấm chế nữa, thay vào đó là một cỗ lực lượng mềm dẻo ngăn cách bên ngoài, không thể thâm thấu vào trong dù chỉ là chút xíu.

Riêng phần thần thức dò xét gần vách núi thì ngược lại, chúng có thể chui vào trong đó một khoảng, nhưng rất nhanh cũng bị một cỗ lực lượng nhu hòa ngăn trở, không cách nào tiếp tục xâm nhập, vùng gần thạch bích cũng không có cơ quan gì cả.

Thẩm Lạc nhíu mày, lui về phía sau mấy bước, khoanh chân ngồi xuống, thôi động thần hồn bay ra khỏi thân xác, ngưng tụ toàn bộ lực lượng, hướng về phía cửa đá.

Xác nhận trên cửa đá không có cấm chế phản chấn thần thức, hắn không có kị nữa. Loại cấm thần cấm chế bình thường, căn bản không ngăn được thần hồn của Xuất Khiếu kỳ tu sĩ.

Lực lượng mềm dẻo bên ngoài cửa lại ngăn cản hắn lần nữa, nhưng thần hồn của Thẩm Lạc ẩn chứa lực lượng to lớn hơn gấp trăm lần so với đám thần thức lúc này, chúng cứng rắn bám lấy lực lượng mềm dẻo này, thoáng chốc đã áp sát cửa đá.

Hắn trong lòng vui vẻ, đang muốn tăng lực tiến lên, đột nhiên vù vù thanh âm nổi lên, trên cửa đá nổi lên một tầng bạch quang, sau đó một cỗ cường đại sức đẩy thâm thấu mà ra.

Thần hồn của Thẩm Lạc không hề có sức kháng cự, trực tiếp bị đánh bay ra ngoài cửa đá, bạch quang trên cửa lúc này mới biến mất.

Hắn nhìn chằm chằm cửa đá một hồi, quay người trở về thân thể, sắc mặt có chút khó coi. Thẩm Lạc trầm ngâm trong chốc lát, tiếp đó hai tay hắn bấm niệm pháp quyết.

Hai dòng nước xuất hiện lần nữa, quay tít một vòng, ngưng tụ thành hai lưỡi kiếm màu lam, phía trên có ánh sáng xanh vờn quanh, điên cuồng chuyển động, phát ra tiếng rít gào xù xù.

"Đi!"

Thảm Lạc khẽ quát một tiếng, hai tay hướng phía trước vung lên.

Hai lưỡi thủy kiếm cấp tốc chuyển động, phát ra chói tai tiếng rít thanh âm, nghe như hai mũi khoan đang cấp tốc xoay tròn, hung hăng đánh vào trên cửa đá.

"Keng" "Keng" hai tiếng nổ tung vang lên.

Hai chuôi thủy kiếm trực tiếp bạo liệt mà ra, hóa thành những giọt nước bay đầy trời.

Mà cửa đá lần nữa nổi lên một tầng hơi yếu bạch quang, chỉ là nhẹ nhàng chớp động một thoáng, lập tức liền khôi phục bình tĩnh, không có vết cắt dù chỉ là nhỏ xíu nào xuất hiện.

Hai mắt Thảm Lạc trầm xuống, hấn bầm quyết lần nữa, Bán Nguyệt Hoàn bay vụt ra.

Chín tầng cấm chế hoàn hảo toàn bộ hiện ra, ngân quang chói mắt chiếu xạ, sau đó chúng ngưng tụ thành một vầng trăng tròn màu bạc, lớn tầm vài trượng, nó lóe lên một cái đã vượt qua mấy trượng, xuất hiện trước cửa đá.

Thảm Lạc bầm quyết điễm vào trong hư không, vầng trăng tròn màu bạc bỗng nhiên sáng ngời, tiếp tục lớn lên gấp mấy lần, phát ra tiếng gào thét như sấm rền, quấy động không khí xung quanh sôi trào như sóng nước vỗ, sau đó hung hăng chém lên trên cửa đá.

“Phanh” một tiếng vang lên!

Vàng trắng tròn màu bạc nhìn uy năng vô cùng lớn kia đánh lên cửa đá, lại giống như sóng vỗ vào đá ngầm, nổ bẻ ra một cách đơn giản, sau đó hóa thành vô số quang nhận phản chấn trở lại, như mưa rơi đâm ngược về khu vực rộng vài chục trượng xung quanh cửa đá.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 184. Cửa Đá

Sắc mặt Thẩm Lạc biến đổi, vội vàng lách mình bắn ngược lại, đồng thời vận khởi Tị Thủy Quyết hộ thân, nhưng vẫn như cũ chậm một bước.

"Phốc" "Phốc" hai tiếng vang nhẹ, cánh tay phải cùng chân trái của hắn bị hai đạo ngân sắc quang nhận phi sát qua, tạo thành hai vết cắt, tiên huyết phun ra tung toé, cũng may không nghiêm trọng lắm.

Bán Nguyệt Hoàn cũng bắn ngược ra dưới luồng ngân quang đầy trời, nó run rẩy liên tục, văng trợn trên bề mặt âm đạm không ít, tựa hồ linh tính đã bị tổn thương không nhẹ.

Mà bạch quang trên cửa đá vẫn như cũ, chỉ hơi hơi ba động, lập tức liền khôi phục như cũ. Thẩm Lạc thấy cảnh này, thần tình trên mặt rốt cục triệt để trầm xuống.

Bán Nguyệt Hoàn đã là thủ đoạn công kích mạnh nhất của hắn hiện tại, không nghĩ tới dĩ nhiên cũng chẳng làm gì được cấm chế trên cửa đá.

Mặc dù tu vi của hắn đã tiến bộ vượt bậc, nhưng đối với cấm chế, hắn lại cực kì thiếu thốn kiến thức, ngoại trừ cách sử dụng sức mạnh phá cửa, nhất thời nửa khắc hắn cũng không nghĩ ra được biện pháp nào khác.

"Xem ra Quan Đạo Động đối với ta không có duyên." Thẩm Lạc bậm quyết triệu hồi Bán Nguyệt Hoàn, nhú mày lẩm bẩm nói ra.

Bất quá hấn rất nhanh đã điều chỉnh tâm trạng, không có duyên thì thôi vậy, không gian bên trong động phủ này khá lớn, cũng không thiếu nơi để tìm tòi bảo vật, chẳng cần quá cố chấp tập trung vào nơi này.

Thẩm Lạc nghĩ tới đây, quay người định rời đi. Nhưng vào lúc này, sau lưng hấn đột nhiên phát ra một tiếng "phốc" vang nhỏ.

Hai tai hấn khẽ động, thân thể đã quay được một nửa bỗng nhiên đổi hướng ngoái lại, hấn thấy trên cửa đá hiện ra một ít hồng quang, vội vàng ngưng thần, nheo mắt cẩn thận xem xét.

"Ồ!"

Thẩm Lạc rất nhanh phát hiện chỗ hồng quang sáng lên trên cửa đã dường như bị nhiễm thứ gì đó, nhìn kỹ, hóa ra là một vết máu.

Hấn nhìn về phía tay phải bị thương của mình, lúc này mới giật mình. Trước đó hấn bị Bán Nguyệt Hoàn quang nhận kích thương trên đường bay ngược trở về, tiên huyết trên tay phun tung tóe, nhiễm lên trên mặt cửa đá.

Hai mắt Thẩm Lạc dần sáng lên, tiên huyết rơi vào trên cửa đá t dĩ nhiên có thể dẫn tới loại biến hóa này, tuy rằng không biết hồng quang có tác dụng gì, nhưng tổng thể so với lúc trước vô kể khả thi tốt hơn nhiều.

Nghĩ vậy, hấn lập tức nâng tay phải lên, đem tiên huyết bôi lên trên cửa đá. Nhưng cửa đá không có bất kỳ biến hóa nào, hồng quang cũng không tiếp tục sáng lên.

Hai hàng lông mày Thẩm Lạc cau lại, cẩn thận xem xét vết tiên huyết mình bôi và vị trí hồng quang sáng lên, rất nhanh hấn đã phát hiện được vấn đề.

Lúc này, ở chỗ hồng quang sáng lên, có một hoa văn màu hồng hơi tối nhạt xẹt qua, tiên huyết vừa vắn rơi đúng vào trên hoa văn đó.

Hắn không nói hai lời, đem tiên huyết trên tay bôi lên hoa văn trên cửa đá. Quả nhiên, tiên huyết vừa mới bôi lên, hoa văn lập tức sáng lên một điểm huyết quang.

"Quả là thế!"

Thẩm Lạc khoe miệng lộ ra vẻ vui mừng, đem trên tiên huyết còn lại trên tay bôi lên hoa văn trên cửa.

Tiên huyết còn lại trên tay rất nhanh đã hao hết, hắn liền rạch ngón tay, tiếp tục bôi lên hoa văn khác.

Chốc lát sau, khi những đường hoa văn cuối cùng được bôi tiên huyết lên, tất cả hoa văn màu hồng tạo thành trận đồ quái dị sau đó sáng lên, bắt đầu chớp động lập lòe.

"Ông" một tiếng vang lên, bộ đồ án quái dị thành linh chậm rãi từ trên cửa đá bay ra, huyền phù trong không trung phía trước cửa, sau đó huyết quang nở rộ chói mắt.

Thẩm Lạc vội vàng bước về sau mấy bước, hắn ngạc nhiên nhìn một màn trước mắt.

Huyết sắc đồ án lại chớp động một trận, đột nhiên vô thanh vỡ vụn mà ra, hóa thành vô số đạo huyết quang lần nữa dung nhập vào trong cửa đá.

Tầng bạch quang trên cửa đá lúc trước hiện ra, hơn nữa bắt đầu chuyển động điên cuồng, vô số bạch sắc phù văn từ trong tung bay mà ra, tiêu tán trong hư không.

Luồng bạch quang phát ra ánh sáng âm đạm dần, sau mấy hơi thở thì hoàn toàn tiêu tán.

Mà cửa đá màu xanh phát ra "két" một tiếng vang nhỏ, sau đó có một khe hở nứt ra.

Thẩm Lạc mặt biểu cảm vừa sợ hãi pha lẫn vui mừng, tiến lên dùng sức mở cửa đá ra.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Cửa đá không biết dùng chất liệu gì chế tác thành, dù không có cấm chế cũng cực kỳ nặng nề, hấn dùng toàn bộ sức lực bình sinh của mình, mới khó khăn đẩy được cửa đá vài tấc.

Thẩm Lạc lắc lắc cổ tay đang đau nhức, hai tay bám quyết.

Chung quanh hư không thủy quang bắt đầu di động, hai cự chưởng khổng lồ bằng nước lần nữa ngưng tụ ra, Thẩm Lạc đặt chúng trên cửa đá ra sức đẩy, nhưng cửa đá nhưng cũng không nhúc nhích. Điều này khiến Thẩm Lạc khó hiểu.

Hắn hôm nay tiến cấp tới Xuất Khiếu kỳ, dựa theo pháp mạch tăng cường, ngự thủy chi thuật uy lực cũng là đại tăng, hai cái cự chưởng khổng lồ này lực lượng sợ là đã có mấy nghìn cân, so với khí lực của bản thân hắn lớn hơn gấp không biết bao nhiêu lần.

Hắn tay không có thể miễn cưỡng thôi động cửa đá, hai cái cự chưởng lại chẳng có chút tác dụng nào?

"Chẳng lẽ này cửa đá chỉ có thể đẩy ra bằng tay?" Thẩm Lạc trong lòng toát ra một cái ý niệm, bám quyết tản đi hai cự chưởng, sau đó hắn đặt hai tay đặt trên cửa đá, lần nữa ra sức thôi động.

"Két.." Một tiếng, Cửa đá lại dịch chuyển thêm vài tấc.

Thẩm Lạc trong lòng hơi thả lỏng, hấn nghỉ ngơi trong chốc lát, lần nữa ra sức đẩy cửa.

Ước chừng sau một khắc chuông , cửa đá rốt cục bị đẩy ra một khe hở rộng chừng một mét, miễn cưỡng có thể cho một người đi qua.

Bất quá Thẩm Lạc thể lực cũng đã tiêu hao hết, hấn đỡ cửa đá, miệng lớn thở dốc, một hồi lâu mới dừng lại. Sau đó hấn ngẩng đầu nhìn phía sau cửa, hai mắt hơi nheo lại.

Cửa đá bị đẩy ra một đường nhỏ khe hở, nhưng ánh sáng phía ngoài tựa hồ hoàn toàn không thể xuyên qua, đằng sau cánh cửa vẫn như một khoảng không đen mịt, không thể nhìn thấy gì.

Thẩm Lạc mặt lộ vẻ chần chờ, hấn thôi động thần thức hướng tới bên trong dò xét nhưng vừa mới đi vào cửa đá, lập tức bị một cỗ vô hình chi lực ngăn trở, vô pháp tiến lên nửa phân.

"Quả nhiên có cấm chế."

Cũng thật vất vả mới mở được cửa đá, hấn tự nhiên không cam lòng như vậy rút lui.

Thẩm Lạc trầm ngâm trong chốc lát, ánh mắt bỗng trở nên kiên định, hấn bấm quyết vận khởi Tị Thủy Quyết, sau đó quyết tâm cất bước, lách mình qua khe cửa đá.

Vừa lách qua cửa đá xong, Thẩm Lạc lập tức cảm giác không gian chung quanh ba động một thoáng, giống như hấn đã tiến nhập một cái thế giới khác vậy.

Sau một khắc hoàn cảnh chung quanh đột nhiên biến đổi, bắt đầu dần sáng lên, Thẩm Lạc xuất hiện bên trong một cái sơn động rộng tầm vài chục trượng, cửa đá sau lưng vẫn hoàn hảo ngay ngắn ở đó, từ bên trong chỉ cần đảo mắt là có thể thấy rõ ràng tình huống bên ngoài.

Thẩm Lạc âm thầm nhẹ nhàng thở ra, lúc này mới hướng sơn động các nơi nhìn lại, sơn động thạch bích cùng mặt đất đều là bạch sắc nham thạch cứng rắn, tựa hồ là ngọc thạch đặc thù nào đó, sờ lên dị thường lạnh buốt, nhưng cũng không thấu xương, ngược lại khiến tinh thần người ta hơi bị chấn động, không biết là tài liệu gì.

Bên trong toàn bộ sơn động phi thường trống trải, hầu như có thể nói không có vật gì, chỉ có chỗ sâu nhất trong sơn động có một mặt tinh bích màu trắng giống như bình phong đang đứng vững ở đó, phía trước tinh bích còn trưng bày một cái hoàng sắc bồ đoàn.

Khuôn mặt Thẩm Lạc thoáng xet qua một tia kinh ngạc, hẳn không có lập tức đi lung tung, mà cẩn thận quan sát tình huống xung quanh, đồng thời phóng xuất thần thức ra dò xét.

Chung quanh thạch bích cùng trong lòng đất tựa hồ cũng ẩn chứa cấm chế nào đó, thần thức căn bản vô pháp xuyên thấu, bất quá trừ thứ ấy ra, trong sơn động không có khí tức cấm chế khác.

Thẩm Lạc đi dạo một vòng khắp bên trong sơn động, cuối cùng vẫn là dừng ở phía trước tinh bích.

Mặt tinh bích này cao gần hai trượng, rộng chừng bốn năm thước, bề mặt dị thường bóng loáng, giống như một chiếc gương, phản chiếu Thẩm Lạc thân ảnh, trên mặt gương ẩn ẩn lộ ra nhè nhẹ bạch quang.

Hắn cẩn thận dò xét tinh bích trước mắt, vừa mới bắt đầu không có gì, nhưng khi nhìn lâu hai mắt ngập tràn bạch quang, hơn nữa những thứ bạch quang khai kia chậm rãi xoay tròn, thần thức trong đầu cũng chuyển động theo, khiến hắn lập tức có cảm giác hoa mắt chóng mặt..

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 185: Mộng Trong Mộng

Thẩm Lạc giật mình, vội vàng nhắm mắt lại, đồng thời dời ánh mắt đi, lúc này thần thức mới từ từ khôi phục bình thường. Cảm giác choáng váng ở đầu cũng dần biến mất, hai mắt dần mở ra.

"Tinh bích này thật lợi hại! Vậy mà có thể làm cho thần hồn của người ta mê loạn, nhưng nơi đây gọi là Quan Đạo động, xem ra ..là được dịch tại Bạch ngọc sách. . . Chính là chỉ tấm tinh bích này, dùng nó ngộ đạo?" Mặt hấn lộ vẻ do dự, miệng lẩm bầm.

Hắn trầm tư một lát, ngồi xuống trước tinh bích.

Khi Thẩm Lạc đang chuẩn bị ngồi xuống, nhìn thấy bò đoàn ở bên cạnh, liền cảm tới, để ở dưới thân. Sau đó hăm hít sâu một hơi, một lần nữa nhìn lên tinh bích màu trắng.

Bạch quang trên tinh bích rất nhanh lại chiếm trọn tầm mắt hấn, dẫn tới thần thức xoay tròn, cảm giác hoa mắt, chóng mặt kia tiếp tục xuất hiện.

Thế nhưng vào thời khắc này, cảnh tượng khó tin xuất hiện!

Hấn chỉ cảm thấy từng tia khí tức tươi mát từ dưới bò đoàn truyền đến, giúp cảm giác hoa mắt, chóng mặt đỡ hơn hơn phân nửa.

Trong lòng Thẩm Lạc mừng rỡ, cố sức vận chuyển lực lượng thần thức, để mình thoát khỏi ảnh hưởng của tinh bích. Đồng thời hai mắt tiếp tục nhìn

về phía tinh bích màu trắng, muốn nhìn xem có phát hiện ra được điều gì không.

Không ngờ bạch quang trên tinh bích từ đầu đến cuối chỉ xoay chậm chậm, không có bất kỳ điều khác thường gì.

Thời gian dần trôi qua, mắt Thẩm Lạc từ đầu đến cuối nhìn chăm chăm vào tinh bích, nhưng sắc mặt lại càng ngày càng khó coi. Trên trán cũng nổi lên một tầng mồ hôi, đỉnh đầu mơ hồ có khí nóng bốc lên.

Mặc dù hần có bồ đoàn dưới thân tương trợ, nhưng cảm giác mê muội trong đầu càng ngày càng mạnh, tầm mắt cũng bắt đầu trở nên mơ hồ.

"Chẳng lẽ ta đoán sai, chỗ huyền diệu của tấm tinh bích này không phải lĩnh hội như vậy?" Thẩm Lạc cố gắng chịu đựng, thầm nghĩ trong lòng.

Lại qua một khắc đồng hồ, cảm giác mê muội trong đầu hần lại lần nữa tăng cường, đã đạt đến mức cực hạn có thể chịu được.

Trong đôi mắt hần nổi lên một tầng linh quang màu lam, ngăn cản tinh bích màu trắng ảnh hưởng, liền muốn dời ánh mắt đi.

"He he! Có thể kiên trì lâu như thế, cũng là không tệ!" Một âm thanh mang theo vẻ trêu tức đột nhiên vang lên bên tai Thẩm Lạc. Âm thanh còn chưa dứt, thì bạch quang trên tinh bích đã nhộn nhạo xoay tròn, dần rút đi như thủy triều.

Trong tinh bích màu trắng, thân ảnh của hần lần nữa nổi lên rõ ràng.

Cùng lúc đó, một tia kim quang nhỏ xuất hiện tại trên tinh bích, nhẹ nhàng chớp động.

Bạch quang biến mất, cảm giác mê muội trong đầu Thẩm Lạc cũng tan đi, lập tức nhìn khắp xung quanh, muốn tìm kiếm nơi phát ra âm thanh kia.

Nhưng âm thanh kia sau khi vang lên, liền triệt để yên lặng, không có xuất hiện nữa.

Lông mày của Thẩm Lạc nhăn lại, mặc kệ việc này, rồi xoay chuyển ánh mắt nhìn về phía kim quang trên tinh bích.

"Cộng Lông?" Thẩm Lạc khẽ giật mình.

Đạo kim quang nhỏ xíu trên tinh bích lại là một sợi lông thú màu vàng rực.

Mắt của hắn vừa nhìn sang lông thú màu vàng, thì kim quang trên lông thú lập tức sáng lên. Nó bỗng nhiên bắn ra, chui vào màn ảnh trong tinh bích, rồi lóe lên, bay thẳng đến mi tâm của hắn ở trong đó.

Trong tinh bích, thân ảnh Thẩm Lạc lập tức bắt đầu phát sinh biến hóa, từ từ rút nhỏ đi không ít, phục sức trên người cũng nhanh chóng phát sinh biến hóa. Qua mấy hơi thở sau, Thẩm Lạc ở trong kính đã hóa thành một thân ảnh cổ quái còm nhom.

Thân ảnh có bộ mặt mơ hồ, không thấy rõ ngũ quan, chỉ có thể miễn cưỡng phân biệt được bề ngoài cổ quái xấu xí. Toàn thân của nó có lông vàng, phục sức trên người lại biến thành một kiện áo bào xanh.

Thẩm Lạc thấy biến hóa liên tiếp này, thì sắc mặt tỏ ra kinh ngạc. Truyện này vậy mà được làm bởi bạch ngọc sách ư.

Ngay lúc này, thân ảnh cổ quái trong tinh bích đột nhiên ngừng đầu, hai mắt khẽ cong, quay về phía hắn nhếch miệng cười một tiếng.

Thẩm Lạc thấy vậy, trong lòng hơi hồi hộp một chút, đang muốn làm điều gì đó thì...

Thân ảnh cổ quái bỗng nhiên hóa thành một bóng đen mờ hồ, "Suru" một tiếng từ trong tinh bích bắn ra, rồi chui vào trong cơ thể của hắn.

Bóng đen nhanh như chớp, khoảng cách hai bên lại gần, nên Thẩm Lạc vừa mới kịp phản ứng, chưa làm được bất kì ứng đối gì, thì thân ảnh cổ quái kia đã nhập vào trong thân thể.

Trong lòng Thẩm Lạc thầm nghĩ không tốt, ngay sau đó chỉ cảm thấy trong óc "Oanh" một tiếng, dường như bị một luồng lực lượng vô hình xâm nhập.

Nguồn lực lượng này to lớn dị thường, cho dù hắn đã tiến giai Xuất Khiếu kỳ, lực lượng thần hồn vô cùng cường đại, vẫn không thể ngăn cản.

Trước tiên, trong đầu hắn là một trận rung động như nghiêng trời lệch đất, tiếp đó bỗng nóng lên, tất cả lực lượng thần thức như đang sôi trào giồng, quay cuồng, có cảm giác như sắp bị hôn mê vậy!

Thẩm Lạc trong lúc mơ màng, con mắt nửa mở nửa khép, toàn thân nhẹ nhàng, như đang trôi nổi tại giữa không trung và bay theo gió.

"Ta vốn ở trong mộng cảnh, không lẽ đã ở trong mộng còn có thể nằm mơ?" Ý thức của hắn cũng đang tại nửa tỉnh nửa mê, tự giễu một tiếng.

Không biết qua bao nhiêu lâu, hắn cảm giác thân thể của mình đột nhiên chìm xuống, tốc độ cực nhanh, tiếp đó như đang nhập vào thứ gì, ý thức cũng dần trở nên rõ ràng.

Hắn chỉ cảm thấy cảnh vật mờ lung trước mắt lần nữa hiển hiện, vội vàng nhìn về phía chung quanh, trong lòng kinh ngạc không thôi. Chính

mình không ngờ xuất hiện ở trong sơn động lúc trước, còn ngồi ở trước tấm tinh bích kia nữa.

Thẩm Lạc trước tiên là bất ngờ, nhưng khi hắn xem xét kỹ lại thân thể mình, thì lập tức kinh hãi.

Bởi vì hiện giờ hắn không phải hình người, mà biến thành một con khí màu vàng mặc áo xanh, khuôn mặt trắng gầy, mỏ nhọn má hóp.

Con khí này toàn thân mọc đầy lông vàng, giống ý chang sợi lông thú màu vàng đã xuất hiện trên tinh bích.

"Ta biến thành con khí? Không đúng, là thần hồn của ta nhập vào thân thể con khí này!" Thẩm Lạc giật mình, nhưng rất nhanh đã hiểu mọi chuyện trước mắt.

Hiện giờ con khí màu vàng đang khoanh chân ngồi trên bờ đoàn, mắt nhìn chăm chú lên tinh bích màu trắng, mà trong vách đá thì có một lão già tóc trắng mặc đạo bào đang ngồi.

Dung mạo của Lão cũng giống như thân ảnh cổ quái kia, nhìn không được rõ ràng, trong tay cầm một cây phất trần màu trắng, cho người ta một loại cảm giác xuất trần.

"Niệm tình người thành kính hiếu học, hôm nay ta liền truyền cho người một bộ , đây là đại đạo diệu pháp của bạch ngọc giới diện, người hãy ghi nhớ: Chí đạo bất phiến quyết tồn chân, Nê Hoàn bách tiết đều có thần, Phát Thần thương hoa chữ Thái Nguyên, Nảo Thần tinh căn chữ Nê Hoàn. . ." Lão đạo tóc trắng nhìn viên hầu màu vàng, chậm rãi mở miệng, nghe âm điệu này giống như chính là âm thanh hùng vĩ lúc trước trên quảng trường.

Con khí màu vàng vui mừng, vò đầu bứt tai, liên tục gật đầu. Hai cái lỗ tai của nó lại dựng lên, lắng nghe thanh âm giảng dạy.

Thẩm Lạc nhập thân vào người con khỉ màu vàng, nên tình huống này cùng trước đó trên quảng trường khác biệt, mỗi một câu nói của lão đạo tóc trắng hẳn đều có thể nghe được rõ ràng.

Hắn nghe lão đạo tóc trắng giảng thuật vài câu , trong lòng hết sức vui mừng, vội vàng chuyên tâm nghe giảng, tham ngộ từng chữ.

Bây giờ tu vi của Thẩm Lạc đã cao hơn, nên sự lĩnh ngộ đạo pháp đã hơn xa trước kia rất nhiều. Hoàng Đình Kinh mặc dù chỉ là nghe sơ qua, cũng có thể cảm nhận được đạo pháp chân ý ẩn chứa trong đó.

Lão đạo tóc trắng nói ra mỗi một câu khẩu quyết đều ẩn chứa rất nhiều thiên cơ huyền diệu, càng ngày càng cảm thấy ảo diệu vô tận.

Sau khi Lão đạo truyền thụ mười hai câu khẩu quyết, hơi dừng lại một chút.

Thẩm Lạc thừa cơ hội này thử mang mười hai câu khẩu quyết liên hệ với nhau, thử lĩnh hội một chút, trong đầu bỗng nhiên có một loại cảm giác sáng tỏ thông suốt.

Những khẩu quyết này mỗi một câu nói đều bao hàm toàn diện, mặc dù chỉ là mười hai câu, lại có thể diễn hóa ra rất nhiều nội dung. Nó nhập lại cùng một chỗ, trở thành một bộ pháp quyết tu luyện tinh diệu không gì sánh được dành cho Luyện Khí kỳ .

Không đợi hắn cẩn thận cảm ngộ, lão đạo tóc trắng kia đã tiếp tục tụng niệm tiếp xuống khẩu quyết.

Thẩm Lạc vội vàng dùng tâm lắng nghe, lưu khẩu quyết vào trí nhớ.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 186: Hoàng Đình Kinh

Nội dung Hoàng Đình Kinh không nhiều, từ đầu tới cuối chỉ có bảy mươi hai câu, lão đạo tóc trắng rất nhanh tụng niệm xong, bắt đầu giảng giải.

Viên hầu màu vàng kia nghe đến đó, mặt mày hớn hở, nhin không được khoa tay múa chân.

"Diệu!" Thảm Lạc nhập thân vào thể nội nó, cũng thấy tâm thần như say, nhin không được miệng phun một chữ diệu.

Âm này vừa ra khỏi miệng, tựa hồ vi phạm một loại quy tắc nào đó.

Ý thức của hắn lập tức bị một cỗ lực lượng vô hình bao lấy, từ thể nội viên hầu thoát ly ra, nhanh chóng bay lên không trung.

Không đợi hắn làm ra bất kỳ phản ứng nào, trước mắt lập tức tối đen, lại lần nữa lâm vào hôn mê.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Thảm Lạc từ hôn mê sâu hồi tỉnh lại, ý thức cũng chậm chậm thanh tỉnh. Hắn lắc lắc đầu, vội vàng nhìn lại chung quanh.

Lúc này hắn lại xuất hiện ở trong sơn động, cũng không phụ thể trên thứ gì, đã quay trở về thân thể của mình, đang khoanh chân ngồi trước tinh bích màu trắng.

Thân ảnh cổ quái trong tinh bích kia đã biến mất không thấy gì nữa, giờ phút này bên trong rõ ràng hiện ra thân ảnh của hắn, sợi lông khi màu vàng kia lẳng lẳng bám vào trên tinh bích, tản mát ra đạo đạo kim quang.

Hoàn cảnh chung quanh không khác gì trước đó, hết thấy kinh lịch vừa rồi phỏng phát là ảo mộng, nhưng bảy mươi hai câu khẩu quyết Hoàng Đình Kinh trong đầu lại như nhắc nhở hắn hết thấy đều là thật.

Thâm Lạc nhìn lông khi màu vàng một chút, âm thầm phỏng đoán vừa rồi mình rơi vào trong mộng, tám thành là vì lông khi màu vàng này.

Mà lông tóc trên người viên hầu màu vàng kia, giống như đúc sợi lông khi màu vàng này, hẳn lông khi này là lông viên hầu màu vàng kia lưu lại.

Ý niệm trong đầu hắn chuyển động, rất nhanh thu liễm tâm tư, không phân tâm để ý tới những việc vặt này nữa, nhắm mắt lại.

Trước đó trong mộng chỉ lo lưu vào trí nhớ nội dung Hoàng Đình Kinh, căn bản không kịp lĩnh hội thâm ý trong đó. Bây giờ đã nhàn rồi, tranh thủ thời gian tìm hiểu một chút bảy mươi hai câu Hoàng Đình Kinh này, để tránh bị quên.

Sau một hồi lâu, Thâm Lạc mở to mắt, khoe miệng lộ ra nụ cười hưng phấn.

Hắn đã lĩnh hội Hoàng Đình Kinh không sai biệt lắm, so với trước đó lĩnh ngộ, sáu mươi câu khẩu quyết sau của Hoàng Đình Kinh cũng là một môn pháp quyết tu luyện.

Bảy mươi hai câu khẩu quyết, mỗi mười hai câu đối ứng một đại cảnh giới, toàn bộ kinh văn, thành linh biến thành một môn công pháp tinh diệu có thể tu luyện từ Luyện Khí kỳ tới Chân Tiên kỳ.

Mà mỗi một câu pháp quyết Hoàng Đình kinh đều huyền diệu vô tận, xa xa không phải công pháp vô danh mình tu luyện lúc trước có thể so sánh.

Thẩm Lạc lấy được bộ công pháp vô danh kia, chỉ có thể tu luyện từ Luyện Khí kỳ đến Ngưng Hồn kỳ, đối với hiện thực của mình, kỳ thật căn bản không để ý quá nhiều, dù sao chính mình khó khăn lắm mới đột phá tới Luyện Khí kỳ, tư chất thấp kém, khoảng cách tu luyện hoàn thành còn lâu mới tới.

Nhưng trong mộng cảnh chính mình lại thiên tư trác tuyệt, nhất là bị khốn ở Trường Thọ thôn ngưng luyện ra hai mươi cây pháp mạch, tu vi càng tiến triển cực nhanh, cho đến trước đó không lâu mơ mơ hồ hồ xông phá bình cảnh, tiến giai đến Xuất Khiếu kỳ, đã xem như tu luyện viên mãn, không đường tiến lên.

Hắn vốn vì thế âm thầm phát sầu, không ngờ ở chỗ này vậy mà gặp được một thiên đại cơ duyên như thế, được một môn công pháp Hoàng Đình kinh hơn xa công pháp vô danh, lại có thể tu luyện đến Chân Tiên kỳ.

Khác với công pháp vô danh chú trọng phương thức tu luyện pháp lực, Hoàng Đình Kinh là một môn pháp thể xem trọng tu luyện pháp môn, tinh tu pháp lực, lại rèn luyện thân thể chi lực.

Căn cứ trong kinh thuật lại, tu luyện Hoàng Đình Kinh tăng phúc lực nhục thân cực kỳ doạ người, mỗi tu thành mười hai câu khẩu quyết, là tăng lên một đại cảnh giới, người tu luyện sẽ thêm ra một Long Tượng chi lực. Nếu luyện thành bảy mươi hai câu khẩu quyết, có thể đồng thời thân cự lực long tượng lực (6 rồng voi).

Trên hiệu quả pháp lực, Hoàng Đình Kinh cũng không nhắc đến, trên kinh văn chỉ nhắc tới tu luyện công pháp này, có thể thi triển một môn đại thần thông "Tam Tinh Diệt Ma".

Thần thông này có thể từ chỗ sâu vô tận thương khung triệu hoán tinh thần chi lực hạ xuống, phong ấn địch nhân, uy lực cực kỳ cường đại, nhất là đối với những yêu quý, hiệu quả càng thêm rõ rệt.

Chính vì uy lực quá mạnh, Tam Tinh Diệt Ma có yêu cầu cảnh giới rất cao, chỉ có tu luyện Hoàng Đình Kinh tới Ngung Hồn kỳ mới có thể miễn cưỡng triệu hoán nhất tinh chi lực; công pháp này được dịch tại bạch ngọc sách, muốn triệu hoán nhị tinh chi lực, cần tu vi Đại Thừa kỳ; nếu muốn thi triển hoàn chỉnh Tam Tinh Diệt Ma, chỉ có tu thành trọn bộ Hoàng Đình Kinh, đạt tới Chân Tiên cảnh trong truyền thuyết mới làm được.

Theo trên kinh văn nói, bản đầy đủ Tam Tinh Diệt Ma có uy năng kinh thiên động địa, cho dù là Thần Tiên chân chính, cũng có thể cưỡng ép phong ấn!

Thẩm Lạc tiếp xúc công pháp tu luyện mặc dù không nhiều, nhưng cũng có thể minh bạch Hoàng Đình Kinh này tinh diệu, tuyệt đối là công pháp cao cấp nhất.

Chỉ là, công pháp này quá mức tinh diệu, yêu cầu tư chất người tu luyện cũng cực cao, tu sĩ tầm thường sẽ không cách nào tu luyện, hoặc là tiến cảnh cực chậm, mấy chục năm cũng chưa chắc có thể tiến triển, còn không hiệu quả bằng công pháp bình thường.

Hắn nhìn đến đây, kiềm chế hưng phấn và vui sướng trong lòng.

Bộ nhục thân này có thiên phú cực cao, tu luyện công pháp vô danh dư xài, không biết tu Hoàng Đình Kinh này sẽ như thế nào.

"Suy nghĩ nhiều vô ích, thử một chút sẽ biết." Thẩm Lạc rất nhanh khoanh chân ngồi xuống.

Hắn nhắm mắt nhớ lại trọn bộ Hoàng Đình Kinh này, xác nhận không sai, sau đó chậm rãi vận hành công pháp này.

Không bao lâu, thiên địa linh khí nồng đậm từ phụ cận lập tức như sóng dữ không ngừng tạt đến hắn.

Bởi vì số lượng quá nhiều quá nhanh, nên quanh thân Thẩm Lạc hình thành một tầng sương mù màu trắng, quay chung quanh thân thể hắn, khiến cho thân ảnh của hắn nhìn mơ hồ không rõ.

Trong lòng của hắn vừa mừng vừa sợ.

Tốc độ tiếp dẫn thiên địa linh khí, trình độ nào đó cũng do trình độ tinh diệu của công pháp tu luyện, Hoàng Đình Kinh dẫn thiên địa linh khí tới cơ hồ gấp mười lần công pháp vô danh.

Thẩm Lạc mừng rỡ, đồng thời cũng không quên vận công, không ngừng hút thiên địa linh khí bằng bạc quanh người vào thể nội.

Khác với công pháp vô danh lúc trước, hắn không trực tiếp thu nhập những thiên địa linh khí này vào trong pháp mạch và đan điền, mà là dùng nhục thân của mình dần dần dung nhập linh khí sương trắng xung quanh, làm linh khí thông qua rót vào các cơ bắp gân cốt toàn thân, chậm rãi tiến sâu vào trong thân thể hắn.

Thiên địa linh khí trong quá trình tiến về phía trước, vận dụng phương pháp chứa trong Hoàng Đình Kinh, hoặc xay nghiền, hoặc tẩy luyện, hoặc kích thích khiêu huyết. Tóm lại dùng trên trăm loại phương thức khác nhau, không ngừng rèn luyện thân thể, cuối cùng mới tiến vào trong kinh mạch.

Những phương thức tội thể này, hắn không chỉ chưa từng nghe qua, càng chưa từng nghĩ tới, đơn giản mở ra cho hắn một thế giới tu luyện kỳ diệu khác.

Thiên địa linh khí hoàn thành tẩy luyện xong, tiến vào kinh mạch, chỉ còn lại một nửa, mặt khác một nửa kia đã trong quá trình tôi luyện, bị nhục thể của hắc hấp thu hết.

"Pháp thể song tu, nguyên lai là như vậy!" Thẩm Lạc âm thầm gật đầu, hai tay nắm chắc thành quyền, thân thể nhẹ nhàng run rẩy.

Lúc thiên địa linh khí tiến hành tôi thể, thân thể của hắc cũng không phải là không phản ứng chút nào. Ngược lại, các nơi toàn thân một mảnh nhức mỗi nhói nhói, phảng phất có vô số con kiến chui vào bên trong cắn xé.

Cổ nhức mỗi đau đớn sâu tận xương tủy này, cho dù Thẩm Lạc muốn không đổi sắc cũng làm không được, phải nắm tay cắn răng mới có thể chịu đựng được.

Bất quá hắc không oán thán chút nào, trong mắt còn tràn đầy mừng rỡ.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 187: Long Tượng Chi Lục

Bởi vì hắn có thể cảm ứng được rõ ràng, theo thiên địa linh khí từng lần một rèn luyện nhục thân, cơ bắp xương cốt hắn tham lam hấp thu những thiên địa linh khí kia, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được nhanh chóng mạnh lên.

Mà theo thiên địa linh khí rót vào, lỗ chân lông bên ngoài thân bắt đầu tuôn ra từng luồng từng luồng mồ hôi, bên trong ẩn chứa tạp chất màu đen, tản mát ra một cỗ mùi gay mũi.

Thẩm Lạc nhìn thấy tình huống này, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc.

Lúc Luyện Khí kỳ, hắn đã trải qua quá trình thiên địa linh khí dịch kinh phạt tủy, vốn cho rằng lần đó đã tổng xuất hết tạp chất thể nội, hiện tại xem ra còn lưu lại rất nhiều bên trong.

Nếu không phải tu luyện Hoàng Đình Kinh, những tạp chất này không biết còn tồn tại trong cơ thể hắn bao lâu nữa.

Theo từng luồng từng luồng tạp chất màu đen bài xuất ra, thân thể của hắn trở nên nhẹ nhàng rất nhiều, tựa hồ tháo xuống một loại gánh nặng nào đó.

Cỗ cảm giác nhưc mỗi nhói nhói kia giờ phút này cũng dần dần biến mất, biến thành một loại cảm giác xộp giòn trướng lên.

Thẩm Lạc thâm thở phào nhẹ nhõm, không còn cảm giác khó chịu kìm nén nữa, càng nhanh vận lên Hoàng Đình Kinh.

"Tu luyện Hoàng Đình Kinh này, hình như cũng không khó khăn như trong bài giảng nha." Hắn vừa tu luyện, trong lòng vừa nổi lên một ý niệm trong đầu.

Bất luận là vận dụng thiên địa linh khí rèn luyện thân thể, hay là dung nhập nó vào nhục thân, thậm chí là thiên địa linh lực trong kinh mạch chuyển hóa thành pháp lực, đều thuận lợi đến kỳ lạ, dễ dàng làm được, căn bản không khó như Hoàng Đình Kinh đã nói. Trong đó một ít cửa ải khó mà thông qua, lại tùy tiện thông qua phảng phất hô hấp ăn cơm.

"Cũng không biết là do tư chất ta thích hợp tu luyện Hoàng Đình Kinh này, hay vì tu vi ta đã đến Xuất Khiếu kỳ, cho nên từ đầu tu luyện Hoàng Đình Kinh tương đối dễ dàng? Hay là cả hai đồng thời phát huy tác dụng?" Trong lòng của hắn suy nghĩ.

Nhưng rất nhanh Thẩm Lạc vứt bỏ những tạp niệm này, toàn tâm toàn ý vận chuyển Hoàng Đình Kinh, thu nạp càng nhiều thiên địa linh khí nhập thể.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, trong nháy mắt đã qua ba ngày ba đêm.

Thẩm Lạc một mực lặng lẽ ngồi trên bồ đoàn, không nhúc nhích.

Lúc này, trên người hắn bao phủ một tầng vảy đen, là do tạp chất trong cơ thể hắn bài xuất ra gặp mồ hôi bụi đất mà hình thành, che lên một tầng thật dày, tản ra một mùi hôi thối.

Nhưng Thẩm Lạc nhắm mắt tu luyện, lại không phát giác chút nào.

Hai tay hắn đặt ngang ở bên người bỗng nhiên nâng lên, kết động từng pháp quyết, bên ngoài thân bỗng nhiên dâng lên một cỗ kim quang nhàn nhạt, xông lên trời.

Kim quang lập tức một phân thành hai, tự hóa thành một đầu Giao Long màu vàng mơ hồ cùng một đầu Cự Tượng màu vàng mỏng manh, bay múa quanh thân thể hắn.

Kim Long Kim Tượng xoay một hồi, giống như chơi đùa bỏ nhào vào cùng một chỗ, phát ra trận trận thanh âm long ngâm tượng hồng, làm không khí phụ cận rung động âm âm.

Lớp vảy đen trên người Thẩm Lạc lập tức bị chấn nát, bắn ra bốn phía, đánh lộp bộp vào vách núi và trên mặt đất, bất quá trên thân vẫn như cũ lưu lại một chút.

Hắn từ từ mở mắt, khóe miệng hơi nhếch lên, tựa hồ đang lộ ra vẻ tươi cười, chớp mũi đột nhiên truyền đến một mùi thối, nhúu mày vội nhìn trên thân.

Sắc mặt hắn trầm xuống, lập tức bấm niệm pháp quyết vung lên.

Trong không khí bên ngoài sơn động hội tụ lại thủy khí, rất nhanh ngưng tụ thành một dòng nước, vọt lên thân Thẩm Lạc, mang đi tất cả vết bẩn.

Dòng nước lập tức xoay một vòng trong sơn động, cuốn hết lớp vảy đen vừa mới vẩy ra, đưa ra ngoài động.

Sắc mặt Thẩm Lạc buông lỏng, nhìn hư ảnh Long Tượng quanh người, khóe miệng lộ ra vẻ tươi cười.

Trải qua ba ngày ba đêm khổ tu, rốt cuộc hắn tu thành mười hai câu đầu Hoàng Đình Kinh, cũng chính là Luyện Khí kỳ.

Trong cơ thể hãn pháp lực không tăng thêm bao nhiêu, nhưng nhục thân lại phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất. Mật độ xương cốt cơ bắp tăng cường mấy lần, ngũ tạng lục phủ tựa hồ cũng tăng cường không ít. Khi hô hấp, một cỗ cự lực giống như Long Tượng ở trong cơ thể hãn quay cuồng.

Hai tay Thâm Lạc buông xuống bám niệm pháp quyết, kim quang trên người lập tức chậm rãi thu lại. Hư ảnh Kim Long Kim Tượng cũng biến mất theo, sau đó đưa tay đánh một quyền về hướng hư không vách động phụ cận.

Nắm đấm đánh trúng không khí nổi lên tầng tầng gợn sóng như nước, vô cùng nhanh chóng đẩy về phía trước.

"Bốp" một tiếng vang nhỏ, một quyền ấn sâu vài tấc rõ ràng xuất hiện trên vách động cách hãn mấy trượng, cả tòa sơn động cũng chấn động theo.

Thâm Lạc thu cánh tay về, trên mặt lộ ra vẻ hài lòng.

Giờ phút này hãn không dùng pháp lực, đơn thuần dựa vào lực nhục thân, cũng đủ để chống lại tu sĩ Tích Cốc kỳ. Hoàng Đình Kinh có tác dụng tăng cường nhục thân thật là kinh người.

Hãn mới chỉ tu thành cảnh giới đầu tiên của Hoàng Đình Kinh, nếu như lại tu luyện mấy tầng sau, thật không biết lực lượng sẽ cường đại đến cảnh giới gì.

Bất quá Thâm Lạc cũng không tự mãn, mấy ngày trước bên trong đại điện kia xem nhiều điển tịch Phương Thốn sơn, hãn đã được mở rộng tầm mắt. Thế giới tu tiên huyền bí vô cùng vô tận, lực nhục thân chỉ là một loại lực lượng, pháp lực, pháp thuật, luyện khí, trận pháp các loại, mỗi một loại nếu tu tới cao thâm, đều có thể phát huy ra uy năng kinh thiên động địa.

Hắn khẽ thở một hơi, lần nữa ngồi xuống, nhắm mắt tiến nhập trạng thái tu luyện.

Thiên địa linh khí phụ cận lần nữa cuộn cuộn tụ lại, bao phủ thân thể hắn.

Thời gian nửa tháng thoáng qua nhanh, hắn hét to một tiếng từ khe hở trong sơn động truyền ra, tiếng gào này như là sóng lớn ngập trời, đợt sau cao hơn, mãnh liệt hơn đợt trước, chấn cho toàn bộ sơn động rung động không thôi.

Nương theo tiếng hét, còn có kim quang chói mắt từ khe cửa đá sơn động chiếu xạ ra, lưu chuyển chớp động kịch liệt.

Trong kim quang còn truyền ra trận trận thanh âm long ngâm tượng hồng, chỉ là bị tiếng hét trùng thiên kêu to kia đè xuống.

Trong sơn động, Thảm Lạc ngồi xếp bằng.

Quanh người hắn xán lạn kim quang vờn quanh, ba đầu Kim Long, ba đầu Kim Tượng bay múa quanh người hắn, giữa kim quang chớp động, tiếng long ngâm tượng hồng nổi liền không dứt.

Kim Long Kim Tượng so với trước đó ngưng thực rất nhiều, nhìn sinh động như thật, bốn đầu ở giữa nhấc lên trận trận cuồng phong, tiếng rít liên tục.

Sau một lúc lâu, Thảm Lạc đột nhiên mở ra hai mắt, kim quang lóe lên quanh thân, ba đầu Kim Long và ba đầu Kim Tượng liền hóa thành một đoàn kim quang, lóe lên chui vào thể nội, không thấy bóng dáng.

Thảm Lạc cúi đầu nhìn thoáng qua kim quang lượn lờ trên hai tay, mặt lộ vẻ hưng phấn.

Nửa tháng qua, hắn lấy tay tu luyện hai mươi tư câu khẩu quyết Hoàng Đình Kinh phía sau, kết quả một mạch mà thành như nước đến mương, như có trời trợ giúp. Bây giờ lực nhục thân lại lần nữa tăng nhiều, tăng thêm lực lưỡng long lưỡng tượng.

Thẩm Lạc đứng lên, bầm niệm pháp quyết tán đi kim quang bên ngoài thân, dùng sức nắm thành nắm đấm, lại phát ra hai tiếng nổ đùng, trên tay dùng sức quá lớn quá mạnh, không khí trong lòng bàn tay không kịp tràn ra bị bóp nát gây nên.

Hắn hoạt động thân thể một chút, xương cốt toàn thân lập tức phát ra liên tiếp thanh âm răng rắc, hai tay nhẹ nhàng vung lên, nhún về phía hư không vách động phía trước một cái.

"Ầm ầm" hai tiếng trầm đục truyền đến!

Trên vách động phía trước trống rỗng thêm ra hai chưởng ấn thật sâu, như đao khắc rìu đục rõ ràng, cả tòa sơn động lắc lư kịch liệt, tựa hồ không chịu nổi lực hai chưởng này.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 188: Tình Thế Bất Đắc Dĩ

Trên vách sơn động nổi lên một tầng bạch quang nhàn nhạt, lác lác một hồi mới chậm rãi dừng lại.

Hắn bấm niệm pháp quyết dẫn một cái, một dòng nước trông rỗng ngung tụ ra trước người, sau đó hóa thành một thanh thủy kiếm, hung hăng phách trăm xuống, chém vào trên cánh tay của hắn.

"Keng" một tiếng kim thiết giao kích vang lên.

Thủy kiếm theo âm thanh vỡ vụn, ần ần có tia lửa tung tóe.

Cánh tay Thâm Lạc không hao tổn chút lông da nào, chỉ nhiều thêm một đạo bạch ngân nhàn nhạt, lẩy mắt thường có thể thấy được tốc độ rất nhanh tiêu tán.

Hắn gật gật đầu, khóe miệng mỉm cười.

Hắn nhất cử tu thành ba mươi sáu câu đầu khẩu quyết Hoàng Đình Kinh, năng lực phòng ngự nhục thân tăng lên nhiều. Mặc dù không dám nói không thể phá vỡ, nhưng pháp khí cấp thấp bình thường đã không thể làm hắn bị thương.

Thâm Lạc lác lác cổ, phát ra liên tiếp tiếng giòn vang, tiếp đó cái cổ bỗng nhiên quay một trăm tám mươi độ ra sau, nhìn thẳng về phía sau lưng.

Lúc này cái cổ xoay tròn đã nửa vòng, nhưng không khó khăn chút nào.

Hắn quay đầu trở về lại, lập tức hai chân co lại lại, xương cốt thể nội vang lên kèn kẹt, thân thể nhanh chóng trở nên thấp bé hơn nửa thước, xương cốt cơ bắp trên mặt rung động, dung mạo cũng phát sinh một chút biến hóa.

"Diệu thay!"

Thẩm Lạc nhìn một chút hình dáng của mình, nhin không được khen một tiếng.

Kỳ thật chủ tu Hoàng Đình Kinh cũng không phải chỉ vền vện tăng cường lực nhục thân cùng thân thể phòng ngự, chú trọng nhất vẫn là điều khiển nhục thân.

Lúc trước từ đầu đến cuối hắn lĩnh hội không thấu, bây giờ nhất cử tu thành ba mươi sáu câu khẩu quyết đầu, mới thoáng biết rõ ràng một chút. Bây giờ nhục thân của mình trở nên cực kỳ mềm dẻo, rất nhiều động tác khó lúc trước không cách nào làm được, bây giờ đã không còn khó khăn nữa, thậm chí mỗi một tác cơ bắp toàn thân đều có loại cảm giác càng thêm nhạy bén, chỉ cần tâm niệm vừa động, liền có thể điều khiển được.

"Bộ Hoàng Đình Kinh này biến hóa thần thông, tuyệt không vền vện chỉ như vậy, khẳng định còn huyền diệu hơn. Có lẽ phải chờ tu thành hoàn chỉnh bảy mươi hai câu mới biết hết được." Trong lòng Thẩm Lạc suy đoán.

"Đa tạ tiền bối đã ban Hoàng Đình Kinh, đại ân vĩnh viễn không thể nào quên, ngày sau nếu có cơ duyên, tất nhiên tận tâm báo đáp." Hắn vẫy lên vạt áo, cung kính dập đầu ba cái về phía tinh bích.

Làm xong đại lễ, hắn không tiếp tục ở đây nữa, đứng dậy đi ra ngoài.

Hắn ở chỗ chậm trễ thật lâu, đã đến lúc rời đi.

Lúc xoay người, hắn nhìn bỏ đoàn dưới mặt đất một chút, hơi lộ ra vẻ chần chừ, cuối cùng vẫn thu hồi ánh mắt.

Bộ đoàn này cũng là bảo vật, có tác dụng làm bình tĩnh nỗi lòng, chỉ là sơn động này thoát nhìn là nơi lão đạo tóc trắng kia truyền đạo, hắn đã thu được nhiều chỗ tốt từ lão đạo, cũng không có ý lấy bộ đoàn này đi.

Ra khỏi sơn động, Thâm Lạc đưa tay nắm lấy cửa đá hé mở, nhẹ nhàng kéo một cái.

"Ầm ầm" một tiếng, lúc trước hắn dùng khí lực bú sữa mẹ và bỏ ra rất nhiều thời gian mới đẩy ra cửa đá, giờ lập tức nó khép lại, phảng phất kéo một đại môn bình thường.

Cửa đá khép lại, trên cửa lần nữa nổi lên một tầng bạch quang, chớp động mấy cái, chậm rãi biến mất.

Thâm Lạc thấy cảnh này, trong mắt hiện lên vẻ khác lạ, khom người thì lễ về phía cửa đá một cái, lúc này mới quay người rời đi, sau đó thân hình nhảy lên, chạy về phía đỉnh sơn phong màu xanh.

Ngọn núi dốc đứng, rất nhiều nơi cơ hồ thẳng tắp lên, người bình thường khó mà leo lên được, nhưng hôm nay tự nhiên không làm khó được hắn, chỉ thả người mấy cái, đã chạy tới gần đỉnh núi.

Một tòa điện đường khá lớn đứng vững ở đây, lúc hoàn hảo hẳn là rất nguy nga tráng lệ, chỉ tiếc là giờ đã đổ sụp hơn phân nửa.

Thâm Lạc cầm lấy một khối tám biên từ trong phế tích, trên đó viết ba chữ to "Kim Thạch điện".

"Nhìn danh tự tựa hồ là nơi cất giữ khoáng thạch linh tài." Ánh mắt hắn hơi sáng lên, cất bước đi vào, đồng thời mở rộng thần thức ra.

Sau một lát, Thâm Lạc từ trong phế tích đi ra, trên mặt tràn đầy vẻ bất đắc dĩ.

Lúc trước hắn suy đoán không sai, nơi này đúng là nơi cất giữ khoáng thạch linh tài, chỉ là những tài liệu kia không biết là bị Phương Thôn sơn lấy đi, hay là bị người diệt môn nơi đây vơ vét đi, bên trong cơ bản rỗng tuếch. Hắn chỉ tìm thấy ở mấy nơi hẻo lánh không đáng chú ý một ít khoáng thạch phổ thông.

Thâm Lạc lắc đầu, tiếp tục đi lên, mấy bước đã leo lên đỉnh núi, thần sắc hắn lập tức biến đổi.

Chỉ thấy sau ngọn núi kia không có vật gì, mặt đất đã biến mất không thấy, phóng tầm mắt nhìn tới, phía trước lại là một vực sâu vô biên vô tận, căn bản không nhìn thấy bờ. Mà chỗ sâu trong vực là một mảnh đen kịt, căn bản nhìn không thấy đáy.

Bờ vực sâu bóng loáng thẳng tắp, tuyệt không phải tự nhiên hình thành, tựa hồ hết thảy phía trước bị người dùng tuyệt thế thần thông cắt xuống.

Thâm Lạc bị tình cảnh trước mắt làm kinh hãi trợn mắt há hốc mồm, một hồi lâu sau mới khôi phục lại.

Hắn cúi xuống nhặt từ dưới đất lên một khối đá to bằng cái thớt, ra sức ném mạnh ra. Hòn đá ở giữa không trung vạch ra một đường cong, cuối cùng rơi vào trong vực sâu, biến mất không thấy gì nữa.

Một hồi lâu qua, trong vực sâu cũng không có thanh âm truyền lên, không biết là vực này quá sâu, thanh âm không cách nào truyền lên, hay là bên trong có cấm chế gì, trực tiếp thôn phệ mất diệt hòn đá.

Bất quá mặc kệ loại tình huống nào, Tà Nguyệt Tam Tinh động đến nơi này, cũng đã đến điểm cuối, không cần thiết tiếp tục thăm dò nữa.

Mà hấn thu hoạch đã đủ, sớm đã vừa lòng thỏa ý.

Thẩm Lạc quay người hạ sơn, về lại hướng cũ.

Không bao lâu, hấn xuất hiện ở vị trí trên vách núi tỉnh lại trước đó, bước vào sơn động u ám kia, rất mau tới bên ngoài Tà Nguyệt Tam Tinh động.

Thẩm Lạc nhìn quanh bốn phía, không phát hiện dị dạng gì xuất hiện, liền thả người nhảy lên. Cả người đột ngột từ mặt đất phóng lên, giống như phi thiên vượt qua hơn hai mươi trượng, "Ầm" một tiếng, trùng điệp rơi xuống chỗ đối diện cửa vào vách đá.

Hai chân hấn đạp vào mặt đất tạo ra một cái hố to, khói bụi bay mù mịt, đá vụn vẩy ra, nhưng người lại không chuyện gì.

Thẩm Lạc như không có chuyện gì xảy ra, cất bước đi tới trước vách đá, quan sát tỉ mỉ.

Hấn nhớ kỹ, trước đó bắt đầu từ đây tiến nhập mảnh không gian này, bây giờ muốn đi ra ngoài, chỉ sợ cần phải thông qua nơi này. Chỉ là lúc trước hấn đã kiểm tra vách núi này, cũng không phát hiện có điểm gì đặc biệt.

Xem ra muốn rời nơi này, chỉ sợ không dễ.

Hấn triển khai thần thức, kiểm tra thật nhanh vách đá một lần, như cũ không thu hoạch được gì, nhướng mày, song chưởng đặt phía trên, pháp lực thể nội chen chúc ra, rót vào trong vách đá.

Trên vách đá không phản ứng chút nào, pháp lực Thẩm Lạc phảng phất trâu đất xuống biển biến mất không còn tăm tích.

Thẩm Lạc thu tay lại, đứng ở trước vách đá, im lặng không nói.

Cho tới bây giờ, hắn chỉ có một biện pháp.

"Tiền bối, tại hạ cũng không phải là bất kính với ngài, chẳng qua là vì cầu thoát thân, không thể không như vậy." Thẩm Lạc khom người thi lễ một cái về phía sâu bí cảnh, sau đó quay người, hai tay nắm lại.

Bên ngoài thân hắn đại phóng kim quang, hai tay đồng thời nâng lên.

Hai nắm đấm hắn trong nháy mắt biến thành màu vàng óng, tựa hồ hoàng kim rèn đúc ra, ẩn chứa sức mạnh vô cùng vô tận, vừa mới động liền hóa thành hai đạo kim quang, đánh vào trên vách đá.

Tiếng nổ vang rung trời cũng không xuất hiện như dự liệu, vậy mà không phát ra chút thanh âm nào.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 189: Đường Như Đã Có Mấy Đồi

Ở giữa thạch bích, một tầng bạch quang chói mắt nổi lên, tạo thành quang mạc màu trắng, phía trên phủ đầy hoa văn, tạo thành văn trận phức tạp, nhìn sơ qua là một đạo cấm chế cực kỳ huyền diệu, ngăn cản cú đâm của Thẩm Lạc.

Nhưng nắm đấm của hắn cũng ẩn chứa sức lực cực kì kinh người, hai nắm đấm lồm sồm sâu vào trong quang mạc màu trắng.

Quang mạc màu trắng cũng co dãn đàn hồi, không đứt gãy.

"Hừ!" Thẩm Lạc mắt thấy cảnh này, cũng không biến sắc, chỉ hừ lạnh một tiếng.

Thanh âm vừa dứt, kim quang quanh thân hắn lần nữa nổi lên, hư ảnh ba con voi và ba con rồng hiện lên, phát ra tiếng rống ngâm, voi hú.

Sau một khắc, toàn bộ hư ảnh voi và rồng bay vụt ra, dung nhập vào bên trong hai tay hắn.

Kim quang phát ra trên hai tay của Thẩm Lạc đột nhiên bạo trưởng mấy lần, một cú đâm mạnh hơn lúc nãy gấp mấy lần giống như hỏa sơn phun trào bạo phát, hung hăng nhào lên cắn xé quang mạc màu trắng.

"Xoèn xoẹt" một tiếng, quang mạc màu trắng cũng không kiên trì thêm được nữa, bạo liệt ra, hóa thành vô số quang điểm màu trắng phiêu tán.

Hai nắm đấm của Thảm Lạc sau khi xé rách quang mạc, cũng không dừng lại mà tiếp tục oanh kích về phía trước, hung hăng đánh lên trên thạch bích.

Thạch bích kiên cố dưới sức mạnh từ nắm đấm của Thảm Lạc, yếu ớt như tờ giấy mỏng, một tiếng “ầm” vang lên, lấy vị trí nắm đấm đánh trúng của hắn làm trung tâm, thạch bích vỡ ra một lỗ hổng lớn.

Chung quanh hư không nổi lên nhè nhẹ bạch quang, bao phủ vào hết thảy, khiến cho tất cả cảnh vật đều mờ đi, chỉ có đại động trên thạch bích vẫn còn rõ ràng.

Xuyên qua đại động, có thể thấy rõ ràng rừng núi phía ngoài.

Thảm Lạc thở phào một hơi thở, thu hồi song quyền, vừa tung người, từ trong đại động phi vọt ra ngoài.

Hắn chỉ cảm thấy hoa mắt, sau đó liền xuất hiện ngay chỗ vách đá trước đó.

"Rốt cục ra ngoài rồi!" Thảm Lạc nhìn sơn phong quen thuộc trước mắt, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười.

Con Phệ Thiên Hồ kia cũng không đợi tại chỗ này, đoán chừng là nhiều ngày như vậy trôi qua, nó không đủ kiên nhẫn nữa rồi.

Thảm Lạc tiếc nuối lắc đầu, hắn lúc này thực lực đại tăng, đang muốn tìm đối thủ kiểm chứng một chút, con Phệ Thiên Hồ kia chính là lựa chọn thích hợp nhất.

Hắn cũng không phải loại người hiếu chiến nên chẳng muốn dốc sức tìm kiếm Phệ Thiên Hồ để đọ sức, nếu như không gặp thì thôi.

Thẩm Lạc quay người nhìn vách đá sau lưng, phía trên lúc này nhiều thêm một cái động lớn, từ bên trong lộ ra nhè nhẹ bạch quang, qua một hồi lâu, đại động cũng không có dấu hiệu tự động khép lại.

"Xem ra cấm chế ở đây bị ta phá hủy." Thẩm Lạc gãi gãi đầu, lấy mấy tảng đá lớn ở xung quanh, nhét vào đại động kia.

Làm xong những thứ này, hắn không có tiếp tục lưu lại nơi đây, mà lao người hướng về phía dưới núi.

Hắn tu thành ba mươi sáu câu khẩu quyết Hoàng Đình Kinh, ngoại trừ thân thể biến đổi lớn, độ nhạy bén cùng tốc độ cũng được tăng lên không ít, nguyên bản dốc núi hiểm trở thẳng đứng lại giống như trên đất bằng, chỉ là mấy lần nhấp nhô, đã biến mất tại nơi xa.

Thẩm Lạc vừa rời khỏi không lâu, một đạo bạch ảnh từ đằng xa bắn nhanh tới, rơi vào vách đá trước đó, bạch quang thu lại, hiện ra thân ảnh Phệ Thiên Hồ.

Nó nhìn qua động khẩu bị che lấp trên vách đá dựng đứng, hai mắt hiện lên vẻ vui mừng, nhưng nó lập tức nghĩ tới điều gì, trong mắt lại chuyển thành hung quang, nó vung móng vuốt lên cào mạnh một cái.

Một đoàn lam sắc điện quang bay vụt mà ra, "Àm àm" một tiếng đem những khối đá ngăn chặn đại động đập bay.

Phệ Thiên Hồ bay vụt lên, chui vào trong đại động.

Gần nửa canh giờ qua đi, một tiếng gào thét cực kỳ tức giận từ đại động trên vách đá truyền ra, khu vực xung quanh vách núi bị chấn động run rẩy.

...

Thẩm Lạc đối với sự việc phát sinh sau lưng cũng không biết gì, thân hình bay vùn vút trên Phương Thốn Sơn, không đến nửa canh giờ, đã xuống tới chân núi.

Hắn dừng lại bên cạnh ao dưới chân núi, cúi người rửa mặt, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Trước đó trong sơn động ngày đêm trôi qua liên tục không ngừng, cũng không biết đã trải qua bao nhiêu thời gian.

Lúc này bầu trời dị thường âm u, phẳng phất có một sa mạc đen cực lớn bao phủ bầu trời, khiến người ta có cảm giác áp lực không thở nổi, trời giống như sắp mưa, không đoán được hiện tại là mấy giờ.

Không khí xung quanh, lộ ra vẻ ớn lạnh. Thẩm Lạc thâm nghĩ thật cổ quái, nhưng cũng không quá để ý tới việc này, hướng về phương hướng Trường Thọ Thôn lao đi, rất nhanh đã đến cửa thôn.

"Người. . . Thẩm tiên sư, người còn sống sót!" Mấy gã thủ vệ trong rào chắn của cửa thôn nhìn thấy Thẩm Lạc vốn là ngẩn ra, tiếp đó mặt lộ sợ hãi lẫn vui mừng.

Thẩm Lạc nhíu nhíu mày, nghĩ lại, chính mình tại trên núi trải qua thời gian khoảng hơn hai mươi ngày, trước đó lại bị Phệ Thiên Hồ truy sát, Anh Lạc cho là mình đã vẫn lạc cũng bình thường.

"Ta không sao, mở cửa ra." Đang cân nhắc, hắn mở miệng nói ra.

"Đúng, đúng! Tiên sư ngài không có việc gì thật tốt, mau mở cửa ra." Thanh Ngu từ trong đám người đi ra, hướng Thẩm Lạc chấp tay, sau đó xoay người nói ra.

Hắn vừa phân phó một người mở cửa, vừa kéo một người khác qua phân phó một tiếng, người kia nhanh như chớp đi vào trong thôn.

"Đoạn này thời gian trong thôn thế nào, ngoài ra, Anh Lạc trở về chưa?" Thâm Lạc vừa đi về phía thôn, vừa hỏi Thanh Ngu ở sau lưng.

"Anh tiên sư? Nàng hiện tại đang ở trong thôn, ta đã phái người đi truyền tin cho nàng. mấy ngày trước đây yêu vật tập kích thôn, đã bị nàng thi pháp đánh lui." Thanh Ngu đáp.

Thâm Lạc cảm thấy có chút kỳ quái với câu trả lời của Thanh Ngu, nhưng nghe nói Anh Lạc không có việc gì, cũng không nghĩ nhiều, cất bước đi về phía chỗ ở của mình.

"Thâm tiên sư, hơn một năm nay, ngài đi nơi nào?" Thanh Ngu đi theo, chần chừ một chút, cuối cùng vẫn đặt câu hỏi.

"Cái gì! Một năm?" Thâm Lạc ngờ ngạc một chút, mặt lộ vẻ kinh ngạc hỏi lại.

"Năm trước ngài cùng Anh tiên sư lên Phương Thốn Sơn, liền mất tích chưa về, bây giờ đã qua hơn một năm rồi." Thanh Ngu mặt lộ vẻ kì quặc đáp.

Thâm Lạc nghe vậy, con mắt đột nhiên trừng lớn, toàn bộ người sững sờ tại đó, một hồi lâu mới khôi phục lại.

"Thâm tiên sư, ngài không sao chứ?" Thanh Ngu thấy Thâm Lạc dừng bước lại, cũng ngừng lại theo.

"Ta tại trên núi thực sự trải qua hơn một năm?" Thâm Lạc phục hồi tinh thần, hỏi lại lần nữa.

"Đương nhiên, ngài cùng Anh tiên sư lên Phương Thốn Sơn vào tháng sáu năm trước, hiện tại đã là tháng mười năm nay rồi. " Thanh Ngưu gật gật đầu, khẳng định nói.

Thẩm Lạc nhìn y phục hơi dày trên người Thanh Ngưu, lại cảm giác nhiệt độ không khí xung quanh, tâm trạng giật mình, khó trách chính mình sau khi xuống núi cảm thấy có gì đó kì quái, khi trở lại thôn làng, cũng thấy thôn làng cùng trước đó có chút không giống nhau.

Chỉ là chính mình ở trong sơn động kia hơn hai mươi ngày, dưới núi tại sao lại trôi qua hơn một năm?

Hắn đột nhiên trong đầu chợt lóe, hồi tưởng lại Anh Lạc cùng mình nói qua chuyện tiêu phu tại Phương Thốn Sơn ngẫu nhiên gặp tiên đánh cờ, chính mình bây giờ tao ngộ, tuy rằng trong cố sự có chút khoa trương hơn, nhưng tình huống cơ bản là giống nhau.

"Xem ra Anh Lạc nói cố sự không hăn lung tung bịa đặt, mà là xác thực." Thẩm Lạc thầm nghĩ trong lòng.

"Thẩm đại ca, thật là người! Người không có việc gì thật sự là quá tốt!" Đang lúc hần trầm tư, một thanh âm tràn đầy mừng rỡ từ phía trước vang lên.

Thẩm Lạc ngẩng đầu nhìn lại, lại thấy Anh Lạc thân ảnh xuất hiện tại phía trước, mặt lộ rõ vẻ vui mừng bay vút mà đến.

"Anh đạo hữu." Thẩm Lạc kiềm chế niềm vui khi gặp lại Anh Lạc, cười nhẹ đáp một tiếng.

Ở phía sau lưng của Anh Lạc, những người khác trong thôn cũng nhao nhao chạy tới, nhìn thấy Thẩm Lạc, cũng lộ ra vẻ vừa mừng vừa sợ .

"Nơi đây nói chuyện bất tiện, đi vào trong sân rồi hãy nói ." Thầm Lạc hơi nhú mày, nói với Anh Lạc một câu, sau đó bước nhanh về phía trước.

"Thanh Ngu, người tiếp tục đi cửa thôn trông coi." Anh Lạc biết rõ Thầm Lạc không thích nhiều người, phân phó cho Thanh Ngu một câu, sau đó theo sát phía sau lưng Thầm Lạc bước đi.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 190: Tặng Linh Thảo

Hai người rất nhanh đã tới nơi ở của Thẩm Lạc, rời đi hơn một năm, nhưng trong viện vẫn sạch sẽ như lúc ban đầu, tất nhiên là do có người thường xuyên đến quét dọn.

"Thẩm đại ca, hơn một năm nay ngươi đã đi nơi nào? Sao lại không truyền một chút tin tức về thôn, ta cứ tưởng là ngươi đã chết tại trong miệng của Phệ Thiên Hồ rồi chứ." Anh Lạc có chút oán trách nói.

"Anh đạo hữu thứ lỗi, hôm đó ta bị Phệ Thiên Hồ đuổi theo, trong lúc vô tình rơi vào một hang động bí ẩn. Mà lối ra của hang động đó lại có cấm chế, nên ta bị vây khốn ở trong, mãi tới gần đây mới có thể đi ra." Ánh mắt Thẩm Lạc khẽ chớp, nói.

Hắn quyết định dấu diêm chuyện trong Tà Nguyệt Tam Tinh động, không nói cho Anh Lạc biết.

Bởi vì đối với bọn người Anh Lạc, Tiên Nhân trên Phương Thốn sơn là hi vọng duy nhất trong lòng của bọn họ. Cũng bởi vì sự hi vọng này, nên người dân trong thôn mặc dù cực khổ, vẫn có thể cắn răng kiên trì. Nhưng nếu để bọn họ biết được Phương Thốn sơn đã bị diệt môn, chỉ sợ mọi người sẽ thật sự lâm vào tuyệt vọng.

"Thì ra là vậy, nhưng tu vi của Thẩm đại ca hình như lại có tiến bộ nhiều." Anh Lạc giật mình, sau đó đánh giá Thẩm Lạc, trong mắt lóe lên một tia dị sắc.

Nàng không có thân thức, nên không cảm giác được tu vi cảnh giới của Thẩm Lạc. Nhưng khí chất cả người hẳn, nhất là sức mạnh thân thể đã phát sinh biến hóa long trời lở đất so với trước. Mà nàng đối với luyện thể chi thuật cũng không hiểu rõ, thành ra lầm tưởng là do tu vi của Thẩm Lạc gây nên, xem như chó ngáp phải ruồi.

"Những năm này ta bị nhốt trong động tại Bạch ngọc sách, chỉ có cách khổ tu mới có thể mau thoát khỏi. Tu vi của Anh đạo hữu cũng tiến rất nhanh, đã đến Luyện Khí hậu kỳ." Thẩm Lạc cười nhạt một tiếng.

Trước đó khi hai người bọn họ lần thứ hai lên Phương Thôn sơn, tu vi của Anh Lạc đã tăng lên tới Luyện Khí trung kỳ. Bây giờ hơn một năm, nàng vậy mà lại có tinh tiến, thiên phú quả thực bất phàm.

Mà Thẩm Lạc có thể cảm giác được, không chỉ tu vi của Anh Lạc tinh tiến, trên thân dường như còn phát sinh một chút biến hóa khác.

"Ta tăng lên chút điểm ấy cùng ngươi so sánh thế như là tiểu vu gặp đại vu, không đáng nhắc tới." Anh Lạc lắc đầu cười một tiếng.

Thẩm Lạc không tiếp tục nói về vấn đề tu vi, hỏi tình hình của thôn hơn trong một năm nay. Hẳn từ trong miệng Anh Lạc biết được, hơn một năm nay trong thôn coi như yên ổn, mặc dù thường xuyên có yêu vật đột kích. Nhưng yêu vật thực lực đều không mạnh, mà Anh Lạc tu vi lại tiến nhanh, nên đều miễn cưỡng ứng phó được.

Hai người nói chuyện một hồi, Anh Lạc liền đứng dậy cáo từ.

"Anh đạo hữu, ngươi chờ một chút." Thẩm Lạc mở miệng nói một tiếng, từ trong Thất Tinh Bút lấy ra gốc Tứ Diệp Hoa và một gốc linh thảo tuổi thọ không ít.

"Tứ Diệp Hoa! Bồi Nguyên Thảo!" Gương mặt xinh đẹp của Anh Lạc biến đổi, la lên thất thanh.

"Không nghĩ tới Anh đạo hữu đối với linh thảo cũng có nghiên cứu, những linh thảo này là ta tại trong hang động kia phát hiện, Tứ Diệp Hoa liền cho bọn nhỏ nấu canh bổ dưỡng thân thể. Còn về phần Bồi Nguyên Thảo này xin tặng cho Anh đạo hữu, có thể giúp người củng cố, bồi bổ bản nguyên, có lẽ sẽ trợ giúp người đột phá bình cảnh." Thâm Lạc cầm hai gốc linh thảo nhét vào trong tay Anh Lạc, cười nói.

"Tứ Diệp Hoa ta có thể thay mặt bọn nhỏ nhận lấy, nhưng còn Bồi Nguyên Thảo này được tính có vẻ vượt qua hai trăm năm, quá mức trân quý, ta không thể nhận." Anh Lạc chỉ nhận lấy Tứ Diệp Hoa, mặt lộ vẻ do dự đưa Bồi Nguyên Thảo trở về.

"Một gốc linh thảo mà thôi, Anh đạo hữu không cần để ý, ta tại hang động kia thu hoạch tương đối khá." Thâm Lạc không nhận lấy Bồi Nguyên Thảo, vỗ bên hông, vừa cười vừa nói.

Sắc mặt của Anh Lạc khẽ biến ảo, có chút do dự.

"Anh đạo hữu, người vốn là người sáng khoái, sao giờ lại lè mề chậm chạp. Nếu còn coi ta là Thâm đại ca, thì hãy nhanh nhận đi." Gương mặt của Thâm Lạc nghiêm túc, tức giận nói.

"Nếu Thâm đại ca nói như thế, ta sẽ mặt dày nhận lấy." Anh Lạc bị Thâm Lạc nói vậy thì sững sờ, than khẽ một hơi, gật đầu nói.

"Vậy mới được, thực lực của người tăng lên, đối với thôn cũng có chỗ tốt." Lúc này Thâm Lạc mới cười nói.

Khi trước Hấn lên núi, dưới sự trời xui đất khiến ở trong Tà Nguyệt Tam Tinh động nhặt được vô số chỗ tốt, xem như đã chịu đại ân của Phương

Thốn sơn. Nếu bản thân không thể bồi thường một chút, trong lòng khó có thể an ổn.

Nhưng từ những việc đã thấy, thì Phương Thốn sơn ở bạch ngọc sách sợ là đã bị người diệt môn, nên giờ hẳn muốn làm chút gì để trả lại cũng không được.

Cũng may Trường Thọ thôn dưới núi cũng coi như là truyền nhân của Phương Thốn sơn, nên tặng lên thực lực cho Anh Lạc, cũng coi là trả lại một chút ân tình.

Nhưng chỉ mỗi cây Bồi Nguyên Thảo thì còn không đủ, hẳn dự định mang thu hoạch trong người triệt để kiểm tra một lần, rồi sau đó sẽ từ từ trả lại ân nghĩa cho Trường Thọ thôn.

Tiền Anh Lạc trở về, Thẩm Lạc đóng cửa viện lại, quay người trở lại trong phòng ngồi. Hắn lật tay lấy ra Thất Tinh Bút, lấy tất cả đồ vật bên trong ra.

Khi ở trên núi, hẳn vì muốn nhanh chóng lục soát xong Tà Nguyệt Tam Tinh động, nên rất nhiều thứ đều không có cẩn thận xem xét, bây giờ trở lại thôn, cuối cùng có thể từ kiểm tra lại.

Đầu tiên Thẩm Lạc cầm lấy khối ngọc giản màu trắng, thả ra thần thức, lần nữa cẩn thận nghiên cứu năm tám phù lục trên đó.

Lúc trước hẳn chỉ mới xem một chút, đối với năng lực của năm tám phù lục này cũng không hoàn toàn hiểu hết.

Thời gian trôi qua, thần sắc trên mặt hẳn hiện ra vẻ nửa vui nửa buồn.

Năm tám phù lục này nhìn như bình thường, nhưng xem kỹ lại, thì tất cả đều là linh phù bất phạm, đều có công dụng riêng.

Phi Hành Phù không được miêu tả nhiều, chỉ riêng việc có thể làm cho người ta trong thời gian ngắn bay lên trời, đã đủ để hấp dẫn vui mừng.

Định Thân Phù có thể bỏ qua nhục thể phòng ngự, trực tiếp phong ấn các khiêu huyết, không chỉ hữu hiệu với tu sĩ, mà đối với một số Yêu thú cũng hữu dụng.

Lúc trước hấp hao hết trắc trở mới đánh chết Mỹ Nhân Xà có lân giáp cứng rắn kia, nếu khi đó có Định Thân Phù, cũng không cần vất vả như vậy!

Toái Giáp Phù, tên như ý nghĩa, là dùng để phá hư áo giáp địch nhân, hoặc làn da cứng rắn của Yêu thú. Nó là phù lục thần kỳ, trong chiến đấu tác dụng không cần nói cũng biết.

Thất Ưc Phù nhìn như có chút gân gà, chỉ có thể sử dụng đối với người tu vi thấp hơn mình hay tu vi bằng mình, hoặc đối phương có thần thức cường đại thì sẽ không có tác dụng quá lớn. Nhưng sau khi Thẩm Lạc cẩn thận suy đoán, thì phát hiện vẫn có diệu dụng khác, như nó có thể trực tiếp tác dụng lên thần hồn đối phương. Nếu trong chiến đấu sử dụng phù này, hai bên tu vi bằng nhau, tuy không cách nào làm cho nó mất đi ký ức, thì Thất Ưc Phù cũng có thể làm cho đối phương trong thời gian ngắn trở nên thất thần.

Chiến đấu thay đổi trong nháy mắt, bất kỳ sai lầm gì dù một chút xíu cũng đủ để quyết định thắng bại, chứ đừng nói là thời gian ngắn thất thần ở bạch ngọc sách.

Về phần tâm phù lục Lôi thuộc tính, tên là "Lạc Lôi Phù", chính là phù lục công kích thuần túy.

Lạc Lôi Phù và Tiểu Lôi Phù hoàn toàn khác biệt, Tiểu Lôi Phù dùng pháp lực bản thân chuyển hóa thành lôi điện công kích, mà Lạc Lôi Phù lại chân chính phong ấn thiên lôi vào trong phù lục, sau đó phóng ra tấn công kẻ địch.

Chân chính lôi điện chính là thiên địa chi uy, mặc dù phong ấn vào phù lục sẽ bị suy yếu, nhưng so với Tiểu Lôi Phù lợi hại hơn rất nhiều.

Thế nhưng uy lực của Lạc Lôi Phù bị ảnh hưởng không nhỏ bởi tu vi người vẽ bùa, cách chế tạo có chút phiền phức, cần tại trong thời tiết đông tố tiến hành.

Nhưng điểm phiền toái nhỏ này, cùng so sánh với uy lực của Lạc Lôi Phù, liền không đáng kể chút nào.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 191: Mở Ra Lối Riêng

Thẩm Lạc kiểm chế sự hưng phấn trong lòng, thở dài một hơi.

Năm loại phù lục này mặc dù uy lực mạnh mẽ, nhưng chế tạo khó khăn hơn nhiều so với Tiểu Lôì Phù, còn phải dùng cao giai phù mặc tương đương, và Tử Vân Phù Chỉ mới được.

"Tử Vân Phù Chỉ? Chắc là loại giấy vẽ bùa đẳng cấp cao." Thẩm Lạc lẩm bẩm.

Tri thức về linh tài của hắn cực kỳ ít, cũng may lúc trước trong Tà Nguyệt Tam Tinh động đã đọc được bộ “Tiên Linh Bách Thảo”, khiến kiến thức mở mang thêm nhiều, bởi vậy mới biết được chế tạo loại phù lục cao giai cần tài liệu trân quý như phù mặc và Tử Vân Phù Chỉ. Mà những thứ này khi hắn quay về hiện thực cũng rất khó tìm, chứ đừng nói là ở Trường Thọ thôn, nơi tài nguyên cạn cỗi và thiếu thốn này.

Hắn ở trên núi mặc dù tìm được một chút linh tài, nhưng những tài liệu đó lại không chút liên quan đến năm loại phù lục này.

Bỗng lúc này, trên bầu trời vang lên âm thanh sấm sét âm ầm.

Trong lòng Thẩm Lạc hơi động, xuyên qua cửa sổ gỗ nhìn về phía bầu trời.

Trên bầu trời mây đen dày đặc âm trầm, quay cuồng trong tầng mây, thỉnh thoảng có lôi quang màu trắng chớp động.

"Ông trời cũng biết thời gian của ta không có nhiều, nhưng mà. . . Đáng tiếc nó lại được dịch bởi bạch ngọc giới diện." Thâm Lạc lẩm bẩm một mình.

Kết quả hần vừa dứt lời, vô số giọt nước từ trên không trung rơi xuống, trời đất bị phủ lên một màn mưa, bầu trời âm trầm nửa ngày rốt cục cũng đã mưa.

Mưa càng ngày càng lớn, kèm theo từng tia sấm sét vang dội.

Ngày mưa đông, đúng là vừa vặn phù hợp để luyện chế Lạc Lôì Phù, nhưng đáng tiếc trên tay hần không có đủ vật liệu.

Thâm Lạc lắc đầu tiếc nuối, nếu có vật liệu, cũng rất muốn thử vẽ Lạc Lôì Phù, xem làm cách nào để phong ấn thiên lôì.

Hần thở dài một tiếng, chuẩn bị rút thân thức ra khỏi ngọc giản.

"A, đó là cái gì?" Bỗng nhiên Thân thức của hần phát hiện mấy hàng chữ nhỏ dưới tên Lạc Lôì phù.

Những chữ này đã nhỏ, lại mơ hồ không rõ, nếu hần không tiến giai Xuất Khiếu kỳ, thân thức cường đại, thì khó mà phát hiện được. Mà dưới bốn loại phù lục, cũng không có phát hiện điều gì tương tự.

Thâm Lạc ngưng thần xem kỹ, những chữ nhỏ này mới trở nên rõ ràng hơn một chút.

"Đây là. . ." Mắt của hần đột nhiên trừng lớn, lộ ra thần sắc khó có thể tin.

Những chữ nhỏ này rõ ràng là một loại phương pháp thay thế chế tạo Lạc Lôì Phù, phù mặc chỉ cần dùng mấy loại vật liệu phổ thông là được.

Đối với lá bùa cũng không có yêu cầu đặc biệt, đây là do chủ nhân ngọc giản tự mình thông qua nhiều năm thực tiễn tìm ra được.

Đáng tiếc là phối phương phổ thông này mặc dù có thể vẽ, nhưng xác suất thành công lại bị ảnh hưởng cực lớn, thấp hơn nhiều so với phương pháp chính thống.

Nhưng đối với Thẩm Lạc hiện giờ, đây lại là một chuyện vui lớn, xác suất thành công dù thấp vẫn tốt hơn là hoàn toàn không có cách nào vẽ thử.

"Lam Điện Thạch, Phù Ảnh Ngọc, Kim Phiến Bối." Thẩm Lạc nhìn những vật liệu thay thế phù mặc này một lượt, mặt tràn đầy mừng rỡ nhỏ giọng thì thầm.

Ba loại vật liệu cũng không hiếm thấy, hắn còn nhớ rõ, lúc trước ở trong Tà Nguyệt Tam Tinh động lấy được rất nhiều loại linh tài, cũng có không ít Lam Điện Thạch và Phù Ảnh Ngọc, và cả giấy vẽ bùa bình thường.

Còn Kim Phiến Bối chính là một loại linh tài bình thường trên người Yêu thú cấp thấp trên biển, tìm Lăng Sinh hoặc Lăng Phổ hỗ trợ, sẽ dễ dàng có được.

Như vậy, tài liệu để chế tạo Lạc Lôi Phù đã đủ rồi.

Thẩm Lạc cầm ngọc giản đặt ngay bên cạnh, muốn bấm niệm pháp quyết triệu hoán Lăng Phổ, nhưng tay đưa lên một nửa thì ngừng lại. Hắn nhìn cơn dông tố như thác nước ngoài cửa sổ, cầm lấy Thất Tinh Bút, thi triển Cửu Cửu Luyện Bảo Quyết, bắt đầu tiếp tục tế luyện.

Có bột mới gột nên hồ, truyện được dịch tại bạchngọc sách chế tạo Lạc Lôi Phù tất nhiên sẽ gặp muôn vàn khó khăn, Thất Tinh Bút ngoại trừ để chứa đồ vật, cũng có thể vẽ bùa. Nếu hắn tế luyện toàn bộ cầm chế trong

đó, có lẽ sẽ gia tăng xác suất thành công lên một chút, dù sao theo tình hình này, con đông sẽ không ngừng trong thời gian ngắn .

Lấy tu vi của hấn hiện giờ để tế luyện pháp khí đã không phải việc gì khó, chỉ cần chút thời gian, trên Thất Tinh Bút "Phốc" một tiếng, tầng cấm chế thứ hai liền bị luyện hóa, Khai Dương tinh trên cán bút chợt sáng lên.

Trên Thất Tinh Bút ần ần nổi lên một tầng ngân quang, ở trong phòng hơi tối, nhìn có chút xinh đẹp.

Hơn nữa, thần thức của hấn còn cảm giác được, bên trong phù bút có một cỗ ba động, không gian khoảng chừng vài thước bỗng xuất hiện. Nó và không gian lúc trước hòa làm một thể, nên thể tích lớn ra thêm khoảng ba thành.

Nhưng khi hấn lần nữa ném thử vung bút trên hư không, lại phát hiện thời gian tồn tại của quang ngân màu bạc cũng không thay đổi, xem ra tại phương diện vẽ bùa cũng không có tăng lên.

Thẩm Lạc không suy nghĩ nhiều, tiếp tục bám niệm pháp quyết để tế luyện.

Gần qua nửa ngày, ngoài cửa sổ mưa vẫn rì rào xối xả, tiếng sấm ù ù bên tai không dứt.

Lúc này, mặt ngoài của Thất Tinh Bút trong tay Thẩm Lạc ngân quang lưu chuyển không ngừng, thất tinh đồ án đều tỏ ra ngân quang, chứng tỏ bảy tầng cấm chế đã được tế luyện xong.

Một cỗ pháp lực từ trên phù bút tản ra, cỗ ba động này cùng dây thừng màu vàng, Bán Nguyệt Hoàn khác nhau, tràn đầy cảm giác biến ảo khôn lường.

Thẩm Lạc vuốt ve phù bút, hít sâu một hơi, pháp lực truyền vào trong bút, thử vung bút phác hoạ lên hư không, giữa không trung lần nữa hiện ra quang ngân.

Nhưng làm hấn thất vọng là, thời gian tồn tại của những quang ngân này không nhiều hơn chút nào.

"Xem ra kiện pháp khí này mặc dù có thể dùng để vẽ bùa, nhưng ở phương diện xác xuất thành công cũng không có giúp ích nhiều, chủ yếu vẫn nên làm vật lưu trữ." Thẩm Lạc cười khổ một tiếng, thả ra thần thức chui vào trong bút.

Đúng như hấn nghĩ, không gian trong phù bút tăng gấp đôi so với lúc đầu, đã đầy đủ để cất giữ đồ vật.

"Ồ!" Sắc mặt Thẩm Lạc đột nhiên nghiêm túc, bởi vì trong không gian chỗ sâu, chẳng biết lúc nào có một đồng nhỏ đồ vật.

Hấn vừa rồi chỉ lo té luyện, cũng không lưu ý không gian từng trong bút sau khi mở rộng sinh ra biến hóa. Những vật này chắc được cất giữ trong không gian phía sau, bây giờ cấm chế đã té luyện hoàn tất, nên mới lộ ra.

Thẩm Lạc quan sát tỉ mỉ những vật này, trừ thật dày một lón xấp lá bùa màu xanh, hai cái bình ngọc màu trắng, một cái ấm đen hình dạng đan lô, còn lại đều là các loại linh tài.

"Nhiều giấy vẽ bùa quá! Còn có Thanh Loan Mộc, Hóa Tinh Thảo, Lam Điện Thạch. . . Ngay cả Kim Phiến Bối cũng có, thật sự là trời cũng giúp ta, vật liệu thay thế Lạc Lôi Phù đã đủ!" sau khi Thẩm Lạc phân biệt một chút, lập tức trở nên vui mừng.

Loại lá bùa màu xanh này hấn từng gặp qua ở Vu gia của Đông Lai, hình như gọi là "Thanh Sương Chi" được làm tại Bạch ngọc sách. Mặc dù nó

không đạt được tiêu chuẩn vẽ của năm loại cao giai phù lục kia, nói cách khác, không bằng thứ gọi là Tử Vân Chỉ, nhưng so với chính mình sử dụng lá bùa màu vàng để vẽ Tiểu Lôi Phù thì tốt hơn một chút, dùng phương thức thay thế để vẽ Lạc Lôi cũng không tính quá lãng phí.

Hắn vội vàng lấy những tài liệu này ra, phân loại chỉnh lý lại thật tốt.

Nơi này vật liệu khá nhiều, đại đa số đều là linh tài cấp thấp, đếm kỹ lại, phối phương phổ thông Lạc Lôi Phù không chỉ tập hợp đủ, còn có nhiều phần.

Trừ tài liệu cấp thấp, nơi này còn có không ít cao giai linh tài, vừa vặn gom góp đủ vật liệu và phù mặc cùng Tử Vân Phù Chỉ để vẽ năm loại cao giai phù lục, nhưng số lượng cũng không nhiều.

Thẩm Lạc lập tức cầm một tấm Thanh Sương Chỉ, đặt ở trước người, đưa tay vung lên, lấy ra một cái ấm đen từ trong không gian của phù bút.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 192: Lạc Lôi Phù

Ấm này cao hai thước, toàn thân đen nhánh, đỉnh chóp có cái nắp lò, phía trên có đầy lỗ nhỏ tinh mịn. Trên thân ấm khắc một đồ án phù điêu Chu Tước lộng lẫy, sinh động như thật, giống như vật sống, hai bên trái phải đều có một lỗ thủng hơi nhỏ hơn chút, thông hướng trong lò.

Vật này tên là Luyện Phù Lô, dùng để phối chế phù mặc, lá bùa.

Vẽ phù lục cao giai, chế tác phù mặc và lá bùa tương đối phức tạp, nếu có khí cụ chuyên môn này sẽ làm ít công to. Cho nên những tu sĩ tinh thông phù lục sẽ nghĩ cách làm ra một cái.

Cũng may trong không gian Thất Tinh Bút có một kiện đồ vật như vậy, bằng không hẳn cần phải tiêu phí không ít công phu.

Hắn bấm niệm pháp quyết lấy ra ba loại linh tài Lam Điện Thạch để ở một bên, lại lấy ra một khối đá lửa nhóm lửa Luyện Phù Lô màu đen. Rất nhanh lò biến thành màu đỏ sậm, tản mát ra khí tức cực nóng.

Hắn cầm lấy một khối Lam Điện Thạch, bỏ vào trong Luyện Phù Lô.

Năm đạo hỏa diễm lập tức quán quanh lên, dưới hỏa diễm liếm láp, Lam Điện Thạch rất nhanh bị hòa tan, biến thành một đoàn chất lỏng màu xanh lam, bên trong ần ần có điện quang.

Thảm Lạc không chần chờ chút nào, lập tức cầm một khối Phù Ảnh Ngọc, bỏ vào trong đó, rất nhanh cũng hòa tan vào trong chất lỏng do Lam

Điện Thạch biến thành. Chất lỏng màu xanh lam lập tức chậm rãi biến thành màu tím nhạt.

Thần thức hắn cảm ứng được tình huống bên trong, khẽ gật đầu, lại đưa tay cầm lấy linh tài thứ ba Kim Phiến Bối bỏ vào trong lò.

Điều chế phù mặc cũng không phải là luyện đan luyện khí, độ khó không quá lớn, chỉ cần nắm giữ hỏa hầu, sẽ không có vấn đề quá lớn.

Kim Phiến Bối cũng rất nhanh bị hòa tan, dung nhập vào trong hai loại linh tài kia. Chất lỏng màu tím nhạt lập tức trong hơn rất nhiều, mà bên trong hiện ra một ít hạt tròn màu vàng thật nhỏ, chiếu lấp lánh.

Thẩm Lạc âm thầm gật đầu, mở nắp lò, đưa tay vẫy một cái.

Một cỗ pháp lực từ lòng bàn tay hắn phun ra ngoài, bao trùm chất lỏng màu tím bay ra, hơi làm lạnh một lát, rồi rơi vào trong một cái chén nhỏ.

Phù mặc màu tím này là dùng thủ đoạn đặc thù điều chế, nhiệt độ mặc dù giảm xuống, nhưng cũng không ngưng kết.

Thẩm Lạc nắm Thất Tinh Bút, dính một chút phù mặc màu tím, trong đầu cẩn thận nhớ lại phù văn Lạc Lôi Phù, xác nhận không sai, đặt bút như du long, một tấm Lạc Lôi Phù rất nhanh được vẽ thành. Nhưng mặt ngoài lá bùa hoàn toàn không có động tĩnh, phù văn cũng ảm đạm vô quang, hiển nhiên là đã thất bại.

Hắn không đổi sắc, ném tấm phù lục thất bại sang một bên, lần nữa cầm qua một tấm lá bùa mới, bắt đầu vẽ lần thứ hai. Bất quá vẫn như cũ thất bại.

Thẩm Lạc rút ra tấm lá bùa thứ ba, lại bắt đầu vẽ. . .

Cũng không lâu lắm, bên cạnh hắn nhiều hơn mười mấy tấm phé phù.

Sắc mặt Thẩm Lạc vẫn như cũ bình tĩnh như thường, dù sao trên ngọc giản đã nói, dùng phương thức thay thế để chế tác Lạc Lôi Phù, xác suất thành công vốn cực nhỏ.

"Bất luận là lá bùa hay phù mặc, ta sẽ thử mấy trăm lần, không tin một lần cũng không thành công!" Trong lòng của hắn thầm nghĩ, lại cầm qua một tấm bùa, bắt đầu vẽ.

Giờ phút này Thẩm Lạc đã quen vẽ phù văn Lạc Lôi Phù, Thất Tinh Bút xê dịch tới lui, rất nhanh liền vẽ thành.

Kết quả khi hắn vừa vẽ xong, phù văn mặt ngoài tờ phù lục đột nhiên sáng lên, toả ra tử quang sáng tỏ.

Thẩm Lạc sửng sốt một chút mới phản ứng kịp, mặt lộ thần sắc khó tin, không phải dùng tài liệu cấp thấp chế tác Lạc Lôi Phù, xác suất thành công cực thấp sao? Chính mình mới thử vài chục lần đã thành công rồi?

Vào thời khắc này, lá bùa đột nhiên từ mặt bàn tự động bay lên lơ lửng, vô số phù văn chùng hạt gạo trong tử quang hiển hiện, càng tản mát ra một cỗ lực hút kỳ lạ.

Ầm ầm!

Giữa không trung, lôi điện trong tầng mây rung động tư tư, từng đạo hồ quang điện chói mắt phía trên không tụ lại khu nhà nhỏ, tựa hồ muốn rơi xuống.

Thẩm Lạc cảm ứng được dị biến bên ngoài bầu trời, không lo được trong lòng kinh ngạc, vội vàng chụp lấy lá bùa, phi thân đi ra viện.

Trong tay hắn, tử quang phù lục chớp liên tục, lá bùa nhẹ vang lên ào ào, rung động về hướng không trung không thôi, tựa hồ lôi điện giữa không

trung đang vội vàng hấp dẫn nó qua.

Thẩm Lạc thấy cảnh này, không nói hai lời buông phù lục đang nắm chặt ra, đồng thời bấm niệm pháp quyết phát ra một cỗ pháp lực bao phủ lá bùa, đưa nó lên giữa không trung.

Lạc Lôi Phù lóe lên bay vút đến tầng mây giữa không trung. Lôi điện trong tầng mây bạo động càng thêm mãnh liệt, hội tụ lại phía trên phù lục.

"Đùng" một tiếng sét đánh vang lên, mấy đạo hồ quang điện màu tím từ trong mây bắn ra, ngưng kết thành một đạo lôi điện lớn bằng cánh tay, rơi ở trên Thanh Sương Chi.

Lá bùa tản ra tử quang lập tức đại phóng, phù văn màu tím xoay tròn cấp tốc chung quanh, đạo lôi điện kia đánh vào trên đó, phảng phát trâu đất xuống biển biển mất không thấy gì nữa, dường như bị Lạc Lôi Phù hấp thu vào.

Trong viện phía dưới, Thẩm Lạc thấy cảnh này, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Lạc Lôi Phù hấp thu thiểm điện xong, tử quang mặt ngoài thu vào, những phù văn thật nhỏ kia cũng biến mất không thấy.

Cả tám phù lục phảng phát mất đi tất cả lực lượng, cuộn cuộn bay xuống dưới.

Thẩm Lạc vội vàng đưa tay phát ra một cỗ pháp lực, thu Lạc Lôi Phù vào trong tay, cúi đầu đánh giá.

Chỉ thấy phù văn trên phù lục trở nên sáng rõ không gì sánh được, phảng phát nhiều thêm một tia linh tính, ần ần có từng đạo hồ quang điện màu tím nhỏ bé chớp động.

Hắn mừng rỡ nhìn phù lục trong tay, thần thức dò xét một chút, trong lòng không khỏi động dung.

Trong phù lục phong ấn lôi điện cuồng bạo cường đại dị thường, mạnh mẽ hơn Tiểu Lôi Phù không biết gấp bao nhiêu lần, cho dù là hắn hôm nay cũng sinh ra mấy phần kiêng kị.

Bất quá với hắn, uy lực Lạc Lôi Phù tự nhiên càng lớn càng tốt!

Thậm Lạc mừng khắp khởi thu phù lục vào trong lòng, quay người đi trở về phòng.

Giờ phút này sắc trời đen kịt, mà lại sấm chớp mưa bão, người trong thôn sớm đã tránh về nhà mình. Trên không lôi điện hội tụ lại nơi ở Thâm Lạc cũng không có người nào chú ý tới.

Bất quá cũng không phải tất cả mọi người không nhìn thấy dị dạng trên bầu trời, một chỗ lâu các trong thôn, Mã bà bà đứng dựa vào cửa, hai mắt nhìn lại chỗ Thâm Lạc.

"Vừa rồi cảnh tượng kia, tựa hồ là tình cảnh luyện chế phù lục cao giai Lạc Lôi Phù mà sư tôn đã từng đề cập qua! Lạc Lôi Phù chính là bí phù Phương Thốn sơn, sư tôn ta thân là đệ tử ngoại môn Phương Thốn sơn cũng không được truyền thụ, Thâm Lạc này lấy được phù lục từ chỗ nào? Mà hắn lại có thể luyện chế thành công!" Trong đôi mắt già nua mờ nhạt của Mã bà bà tràn đầy vẻ chấn kinh.

Lúc này Thâm Lạc đan ở trong phòng của mình, chuyên chú vẽ Lạc Lôi Phù.

Có lẽ giờ phút này thân thể hắn có thiên phú kinh người, xác suất vẽ Lạc Lôi Phù thành công cao vượt xa trên ngọc giản nói, ít thì mỗi mười ba mươi bốn tấm, nhiều thì mười bảy mươi tám tấm sẽ thành công một tấm.

Sau khi vẽ bùa thành công, hắn lập tức đi vào trong viện, thu nạp lôi điện chi lực, triệt để hoàn thành luyện chế Lạc Lôi Phù.

Mà trời cũng khá "Tốt", thời tiết đông tố một mực chưa ngừng.

Trong nháy mắt, hơn nửa ngày trôi qua.

Thảm Lạc ngồi xếp bằng, trong mắt tràn đầy tư hồng, mặt mũi mệt rũ rời, nhưng trong ánh mắt lại tràn đầy hưng phấn mãnh liệt.

Trên mặt bàn trước người hắn đặt một chồng phù lục, đều là Lạc Lôi Phù đã chế thành công, đồng thời ã tiếp dẫn lôi lực, có chừng hai ba mươi tấm!

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 193: Khéo Léo Dẫn Dắt

Đây chính là uy năng công kích của phù lục cao giai, vượt xa Tiểu Lôi Phù, trong mỗi một tờ phù lục đều thu nạp một đạo thiên lôi chi lực gần như hoàn chỉnh.

Có nhiều Thiên Lôi Phù nơi tay, nếu thật có thể xuất ra được uy lực thiên lôi như cũ, dù đối mặt Xuất Khiếu trung hậu kỳ, thậm chí cảnh giới cao hơn, hẳn là cũng có thể ứng đối.

Hắn thu những Lạc Lôi Phù này vào trong không gian Thất Tinh Bút, khoanh chân ngồi xuống trên giường, nhắm mắt dưỡng thần.

Sau một hồi lâu, Thâm Lạc từ từ mở mắt ra, vẻ mệt mỏi trên mặt đã biến mất.

Giờ phút này sắc trời bên ngoài đã tối, mưa gió vẫn tiếp tục, chỉ là không còn tiếng sấm.

Tiếng mưa rơi tí tách từ ngoài cửa sổ truyền vào, khiến cho người ta cảm thấy đặc biệt an tâm.

Thâm Lạc đứng dậy thắp sáng ngọn đèn trong phòng, dự định tiếp tục luyện chế phù lục. Dù sao ngoài Lạc Lôi Phù, bốn loại phù lục cao giai khác cũng làm cho hắn có chút ngứa ngáy.

Đang cân nhắc, hắn đột lên Luyện Phù Lô, sau đó bỏ một khối tinh thạch màu tím vào trong đó, chờ chốc lát, lại cầm lấy vật liệu thứ hai đưa

vào trong lò. . .

Gần nửa phút sau, Thẩm Lạc bấm niệm pháp quyết dẫn một cái. Một đoàn chất lỏng màu tím đậm từ trong lò bắn ra, dưới sự điều khiển, chất lỏng phân liệt ra, hóa thành mười mấy đoàn tử dịch lớn chùng quả trứng gà, bị pháp lực bao lấy trôi nổi trên không của lò.

Hai tay hắn bấm niệm pháp quyết, dưới pháp lực thôi động, một đoàn chất lỏng màu tím trong đó chậm rãi trải ra, dần dần hóa thành một tấm giấy hình vuông.

Chất lỏng màu tím ẩn chứa nhiệt lượng mau chóng tán đi, chất lỏng nhanh chóng ngưng kết cứng lại, biến thành một tấm giấy màu tím cứng rắn, phía trên mơ hồ nổi lên văn ngân hình đám mây.

"Tử Vân Chỉ này cũng danh bất hư truyền, xác thực không phải Thanh Sương Chỉ có thể so sánh." Hắn dùng hai ngón tay kẹp lấy trang giấy, thần thức dò xét một chút, lập tức cảm giác giấy này bất phàm.

Tử Vân Chỉ so với Thanh Sương Chỉ càng cứng cõi dày đặc hơn, còn ẩn ẩn chứa một tia thủy khí, năng lực chịu đựng mạnh hơn không chỉ một bậc.

Thẩm Lạc bắt chước làm theo, rất nhanh hơn mười đoàn tử dịch kia biến thành Tử Vân Chỉ, sau đó đưa vật liệu còn thừa vào, lại luyện chế ra một lò, cộng lại hết thảy chế thành ba mươi lăm tấm.

Hắn âm thầm nhẹ nhàng thở ra, chế tác Tử Vân Chỉ so với điều phối phù mạch phức tạp hơn không ít, mà vật liệu cũng chỉ có nhiều như vậy. Cũng may pháp lực hắn thâm hậu, không xảy ra vấn đề.

Hắn xếp những Tử Vân Chỉ này qua một bên, bắt đầu dựa theo ngọc giản thuật lại điều chế phù mạch, rất nhanh chế tác xong.

Thẩm Lạc đặt chén nhỏ chứa phù mặc và Tử Vân Chỉ trước người, nhắm mắt dưỡng thần một hồi, chờ tinh khí thần khôi phục, mới mở mắt lần nữa.

Hắn chỉ có ba mươi lăm tấm Tử Vân Chỉ, nói cách khác, chỉ có thể vẽ ba mươi lăm lần.

Mặc dù dùng loại phù mặc cao giai này cùng lá bùa có cấp bậc tương ứng để luyện chế, trên lý thuyết xác xuất thành công hẳn là cao hơn so với trước đó dùng phương án thay thế Lạc Lôi Phù, nhưng trong lòng hắn cũng không dám tin tưởng.

"Trước thử loại nào nhỉ?" Trong đầu Thẩm Lạc nhớ lại tác dụng của Định Thân Phù, Phi Hành Phù, Toái Giáp Phù, Thất Ưc Phù, hơi trầm ngâm, cuối cùng quyết định trước chế tác Toái Giáp Phù nhìn có vẻ thực tế hơn.

Trong đầu hắn nhớ lại Toái Giáp Phù một lần, bắt đầu nâng bút vẽ bùa.

Tám thứ nhất, thất bại!

Tám thứ hai, thất bại!

Tám thứ ba, vẫn thất bại. . .

Thẩm Lạc một hơi vẽ ròng rã sáu tám, đều không ngoại lệ toàn bộ thất bại.

Hắn mặc dù có chút phiền muộn, nhưng vì đã sớm chuẩn bị tâm lý, cũng không quá thất vọng, hơi lấy lại tinh thần, lần nữa cầm qua một tấm Tử Vân Chỉ, đặt bút vẽ.

Kết quả hoàn thành phù văn xong, "Ông" một tiếng, mặt ngoài lá bùa bỗng nhiên dâng lên một cỗ tử quang, ở giữa lấp loé phát ra tiếng kim thiết

giao kích giòn vang!

"Được rồi!"

Thẩm Lạc vui mừng, đồng thời âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

Có lẽ dùng lá bùa cùng phù mặc cao cấp tương ứng, xác xuất thành công quả nhiên cao hơn không ít so với dùng vật liệu phổ thông chế tác Lạc Lôi Phù, đương nhiên hẳn là có quan hệ với thiên phú và tu vi bộ thân thể này.

Thẩm Lạc cầm Toái Giáp Phù trong tay, lật qua lật lại nhìn mấy lần, cực muốn dùng thử một chút.

Nhưng phù này chỉ có một tấm duy nhất, dùng xong là không còn. Bây giờ chính mình còn chưa triệt để thoát khỏi nguy hiểm, đành phải cưỡng ép dục vọng muốn dùng thử.

Thẩm Lạc điều tức một lát, lần nữa nhắc lên Thất Tinh Bút, dự định lại thử vẽ Định Thân Phù.

Số lượng Tử Vân Chỉ không nhiều, toàn bộ dùng để chế Toái Giáp Phù cũng sẽ không đề cao xác xuất thành công bao nhiêu, nếu xác xuất thành công vẫn giống như trước, hay là nghĩ hết khả năng vẽ bốn loại phù lục kia ra.

Phù văn Định Thân Phù nhìn so với Toái Giáp Phù còn phức tạp hơn mấy phần, trong đầu Thẩm Lạc nhớ lộn đi lộn lại, xác định không sai mới bắt đầu thử vẽ.

Một tấm, hai tấm, ba tấm, bốn tấm. . . Lần này hẳn dùng đến tấm thứ chín Tử Vân Chỉ, mới thành công vẽ ra một tấm Định Thân Phù.

"Còn lại mười chín tấm Tử Vân Phù Chỉ, vậy thử Phi Hành Phù tương đối dễ dàng nhất, lưu lại đủ lá bùa dùng thử Thất Úc Phù." Dịch tại bạch ngọc sách. Thảm Lạc cẩn thận tính toán trình tự vẽ, lần nữa nâng bút.

Kết quả mới vẽ được mấy tấm, Thảm Lạc liền biết chính mình suy nghĩ quá mức đơn giản.

Phù văn Phi Hành Phù mặc dù tương đối đơn giản, nhưng khác với hai loại phù lục trước, lúc vẽ phù văn này, từ trên lá bùa lộ ra một cỗ phù du chỉ lực quỷ dị, khiến mình lúc vẽ bùa, lại ần ần có loại cảm giác như đang viết trên thuyền đang chèo.

Thất bại!

Thất bại!

Vẫn thất bại!

Trong nháy mắt, hắn thất bại trọn vẹn mười tám lần, Tử Vân phù cũng chỉ còn lại tấm cuối cùng.

"Lần này đúng là thất sách. . . Không ngờ Phi Hành Phù này mới là khó khăn nhất." Sắc mặt Thảm Lạc có chút khó coi.

Bất quá nếu cho hắn lựa chọn lại, hắn vẫn sẽ lựa chọn như thế, bởi vì trong năm loại phù lục này, nội tâm của hắn khát vọng nhất đạt được, kỳ thật chính là phù này.

Đây chính là lợi khí chạy trốn bảo vệ tính mạng!

Nếu không có Bạch Tiêu Thiên lúc ấy thôi động Phi Độn Phù mang theo chính mình bay lượn tự do trên trời như chim với đầy khoái cảm, có lẽ hắn sẽ không khắc sâu trải nghiệm như thế.

Thẩm Lạc chậm rãi thở ra một hơi, lại một lần nữa cầm lên Thất Tinh Bút, không lập tức vẽ bùa, mà nhắm mắt lại, hồi tưởng quá trình vẽ mười tám lần trước đó, cẩn thận nghĩ lại chỗ xảy ra vấn đề.

"Chủ yếu là cỡ phù du chi lực quý dị kia tác quái, bất quá nguồn lực lượng này là lực lượng phù văn Phi Hành Phù tự có, không thể nào khu trừ, nên làm sao cho tốt. . ."

Đột nhiên não hải Thẩm Lạc lóe lên, không biết tại sao hồi tưởng lại trong hiện thực, lần trước tìm kiếm Vô Danh Thiên Thư, kinh lịch chèo thuyền trong dòng sông chảy xiết.

"Đúng! Lần đó chèo thuyền cũng giống vậy, nước sông mãnh liệt luôn làm nhiều hướng đầu thuyền, sao mà tương tự tình huống trước mắt." Hắn tự lẩm bẫm.

Khi đó hắn đã hỏi qua kỹ xảo lái thuyền, bây giờ thời gian trôi qua thật lâu, hắn nhớ kỹ không rõ ràng lắm, tựa hồ là không cần sóng chét cùng dòng nước, mà là phải hiểu cách mượn lực dòng sông, học cách dẫn dắt điều khiển thuyền.

"Khéo léo dẫn dắt, không sai, chính là khéo léo dẫn dắt!" Con mắt Thẩm Lạc đột nhiên sáng lên, cảm giác mình đã tìm ra điểm mấu chốt.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 194: Bay Lượn Hư Không

Hắn nhắm mắt hồi lâu rồi mở ra, bắt đầu đặt bút vẽ phù.

Lần này hắn không bức ép nghịch lại lực lượng của cái phù này, mà thử dùng chính lực lượng này vẽ phù.

Tùng đạo phù vẫn nhanh chóng tuôn ra, rất nhanh đã vẽ xong phù vẫn của phi hành phù.

Tiếng “vù vù” vang lên, một tầng bạch quang lộ ra từ trong phù vẫn.

"Cuối cùng cũng xong một cái!"

Thẩm Lạc thở phào một cái, nhanh chóng cầm Luyện Phù Lô và đám tài liệu còn chưa phân rõ ra cất hết vào không gian của Thất Tinh Bút, hào hứng chạy ra sân.

Lúc này sắc trời đã sáng rõ, mưa lớn đã tạnh, trời trong hơn nhiều so với ngày thường.

Thẩm Lạc dùng hai ngón tay kẹp Phi Hành Phù đưa trước người, tay kia niệm pháp quyết.

Lập tức phù vẫn bên ngoài Phi Hành Phù sáng ngời ánh xanh, ngón tay hắn buông ra, phù lục "vù" một tiếng dán vào ngực hắn, nhanh chóng hút vào.

Một tầng ánh xanh nhạt tản ra từ phù lục, bao lấy người hắn.

Thẩm Lạc chỉ thấy cả người mình trở nên nhẹ hơn, chân điểm khẽ một cái, người đã bay vọt ra trước, nhẹ nhàng vượt qua tường viện, lao tới trước khoảng vài chục trượng mới rơi xuống đất.

Dưới chân hắn điểm thêm một cái, cả người tiếp tục vọt đi, mọi thứ xung quanh nhanh chóng lùi lại, nhanh hơn gấp vài lần so với thi triển Truy Phong Bộ.

Hơn nữa nó khác với thi triển thân pháp, lao nhanh lúc này chỉ tiêu tốn lực lượng Phi Hành Phù. Thể lực không chịu áp lực, đương nhiên không xuất hiện tình trạng kiệt sức. Đây là phù lực tốt cho việc lặn lội đi xa.

Trên mặt Thẩm Lạc toát ý cười, không chỉ vì hiệu quả khinh thân tuyệt vời của Phi Hành Phù, quan trọng hơn là lần này sử dụng phù, hắn cảm nhận được năng lượng khổng lồ ẩn trong Phi Hành Phù.

Nếu chỉ dùng vào việc khinh thân đi đường, cho dù liên tục chạy lên ba ngày ba đêm, cũng không tiêu tốn bao nhiêu lực lượng của Phi Hành Phù.

Hắn không muốn kinh động tới người trong thôn, lướt nhanh tới chỗ vắng vẻ trong thôn, mau chóng tới cạnh vách núi kín.

Thẩm Lạc vừa nghĩ vừa thúc giục pháp lực trong phù lực, ánh xanh quanh người lập tức đậm hơn, cả người rời khỏi mặt đất bay lên trời, thôn làng phía dưới nhanh chóng nhỏ lại, tất cả đều thu vào trong mắt.

Chỗ hắn tới lúc này là nơi ít người trong thôn lui tới, hơn nữa dù sắc trời đã sáng, trong thôn cũng không mấy ai qua lại, vậy nên không ai thấy Thẩm Lạc bay lên trời.

"Thực sự bay lên rồi!" Trong mắt Thẩm Lạc ló ra tia hưng phấn.

Tuy trước đó hắn từng được La sư và Bạch Tiêu Thiên dẫn theo cùng phi hành, nhưng bị người ta mang đi sao hơn được việc dựa vào sức mình bay lên.

Hắn tiếp tục tăng pháp lực trong Phi Hành Phù, ánh xanh quanh người càng đậm hơn, dùng tốc độ cực nhanh bay tới thôn xa, rất nhanh đã bỏ lại thôn làng phía sau.

Phi Hành Phù không phải chỉ bay thẳng được mà còn có thể thông qua việc khống chế pháp lực bay hướng trên dưới trái phải, cực kỳ linh hoạt.

Vừa rời thôn hắn cũng không cố kỵ nữa, bay múa cao thấp trên không, chơi đến quên cả trời đất, cũng dần quen việc điều khiển Phi Hành Phù.

"Vù"!

Một bóng xám đột nhiên bay qua bên cạnh Thẩm Lạc, là một con chim ưng to màu xám tro, đặc biệt là đôi mắt to khác hoàn toàn loài chim, nhìn qua rất có linh tính.

Dường như con chim màu xám tro chưa thấy nhân tộc bay trên trời bao giờ, nó hơi tò mò, khẽ vỗ hai cánh bay ngược trở lại, dạo quanh Thẩm Lạc một vòng, đôi mắt to nhìn chăm chăm hắn.

Thẩm Lạc mỉm cười, đưa tay ra bắt, thoáng cái đã chạm tới lông chim xám.

Con chim xám kia kinh hãi, bỗng vỗ mạnh hai cánh, tốc độ tức tốc tăng lên gấp bội, chạy khỏi tay Thẩm Lạc, sau đó vỗ cánh chạy ra xa.

Thẩm Lạc khẽ ồ lên một tiếng, cả người hóa thành một bóng xanh lao tới con chim kia.

Con chim xám kêu lên quác quác, cánh chim vỗ mạnh, tốc độ bay cực nhanh, còn liên tục rẽ trái cua phải, vô cùng lanh lợi, dường như là phi cầm dị chủng. Thảm Lạc bắt vài lần cũng không tóm được nó.

Tính ham chơi của Thảm Lạc nổi lên. Hắn không dùng pháp lực công kích, chỉ thúc giục Phi Hành Phù đuổi theo, nhất định phải tóm được con chim này.

Một người một chim đuổi bắt trên không, rất nhanh rời khỏi thôn làng.

Chim xám chạy bạt mạng nhưng nó chỉ thuộc họ chim, không phải yêu thú, sao sánh được với lực lượng của phù lục cao giai. Lúc bắt đầu nó còn có thể ỷ vào động tác linh hoạt, lao đông queo tây, miễn cưỡng không bị đuổi kịp, nhưng khi Thảm Lạc quen với việc thúc giục Hành Phù chuyển hướng trong phạm vi nhỏ, rất nhanh đã bắt kịp chim xám.

Thảm Lạc duỗi tay, xách cổ con chim xám.

Con chim to xám kêu chói tai, giãy giụa kịch liệt nhưng vẫn không thể thoát ra.

"Đừng sợ."

Thảm Lạc không đả thương đến con chim lớn này, trêu đùa hai cái trong tay rồi buông ra.

Chim xám tìm được đường sống trong chỗ chết, vội vàng bay thẳng ra xa, nhanh chóng mất hút phía xa.

Thảm Lạc không để ý tới nó nữa. Hắn đưa mắt nhìn quanh. Lúc đuổi theo con chim xám, vô tình tới gần Phương Thôn Sơn, bên dưới là một rừng cây.

Nơi đây linh khí nồng đậm, tuy đã vào thu nhưng lá cây vẫn tươi tốt sum suê.

Thẩm Lạc chơi một hồi như vậy, thích thú trong lòng đã dần lắng xuống. Hắn nhìn Phi Hành Phù nơi ngực, trong mắt hiện lên vẻ không nỡ, tâm niệm vừa động, thân hình rơi xuống một tảng đá lớn trong rừng.

Cái phù này cùng một dạng với Phi Độn Phù, có thể sử dụng nhiều lần. Giờ hắn không thể tạo được tám thứ hai, sau này phải hạn chế dùng thôi.

Thẩm Lạc đưa tay bóc Phi Hành Phù ra, trầm ngâm.

Nhìn từ phía tốc độ phi hành, phù này kém hơn nhiều so với Phi Độn Phù của Bạch gia. Nhưng thứ kia mỗi lần dùng đều bị hạn chế trong thời gian ngắn, của hắn thì không có hạn chế này, có thể phi hành liên tục.

Hơn nữa bên trong Phi Hành Phù ẩn chứa năng lượng mạnh mẽ, khi này hắn phi hành cũng chỉ tiêu hao không đến một phần mười, trên điểm này cũng hơn xa Phi Độn Phù.

Tổng thể mà nói, hai cái phù lục mỗi người mỗi vẻ, một loại thích hợp đi đường, một loại thích hợp bảo mệnh.

Thẩm Lạc cất kỹ Phi Hành Phù, cũng không ở đây lâu mà quay người về thôn.

Trước đó hắn chỉ lo vẽ phù, trong Thất Tinh Bút còn nhiều thứ chưa kịp kiểm tra.

Đúng lúc này, một trận gió rít từ xa truyền tới, trong đó còn lẫn yêu khí dao động, chớp mắt đã tới trên không, thổi cho đám cây rừng lay động liên tục.

Thẩm Lạc ngẩng đầu nhìn lên, nhíu mày, chỉ thấy một con ung lớn khoảng sáu bảy trượng xuất hiện bên trên, trên đầu ung có một cái mào vàng.

Đây chẳng phải là Thương Ưng Ngung Hồn kỳ hấn và Anh Lạc gặp khi lần đầu lên núi sao?

"Khoảng hai mươi tuổi, khuôn mặt thanh tú, không sai, chính là tiểu tử người! Phần thưởng lần này đều thuộc về ta!" Cự ung màu xanh dừng trên không trung, nhìn chăm chăm Thẩm Lạc, hưng phấn cười to nói.

"Các hạ tìm ta?" Thẩm Lạc nghe ra vài phần ý vị bất thiện trong giọng nói của gã, thản nhiên hỏi.

"Tiểu tử Nhân tộc người biết ta? Sao ta không nhớ từng gặp người? Nếu đã biết rõ sự lợi hại của ta, vậy thì ngoan ngoãn thúc thủ chịu trói đi!" Thương Ưng ngẩn ra, lập tức nhe răng cười một tiếng, thân hình cự lớn bay nhào xuống, ánh xanh lóa trên hai cánh, vỗ ào ào.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 195: Vây Thôn

Hai trận gió lớn màu xanh vọt ra, tạo thành hai trận lốc xanh cao vài chục trượng, một trái một phải lao về phía Thâm Lạc. Những nơi chúng đi qua khí lưu đảo điên, cuồng phong gào thét, phần lớn thân cây lá cây bị cuốn vào đó, uy thế càng mạnh.

Sắc mặt Thâm Lạc trầm xuống, hai tay đưa lên hướng tới hai cơn gió lốc trên không.

Kim quang trên tay hấn lóe lên, theo đó hai quang chưởng kim sắc khoảng một trượng xuất hiện, đánh vào hai trận gió lốc.

Hai tiếng “bụp bụp” vang lên, hai trận gió lốc mạnh mẽ đã tan sạch!

Thương Ứng chấn kinh, trừng mắt khó tin.

Nó chưa kịp làm gì, Thâm Lạc đã vồ một cái vào hư không, hai quang chưởng kim sắc đột nhiên hợp thành một, hóa thành một quang chưởng kim sắc to độ tòa nhà, đập về phía Thương Ứng.

Quang chưởng chưa đến, một cỗ man lực khó chống cự đã đập xuống người Thương Ứng khiến từng cọng lông chim trên người dựng thẳng, cả người khó mà duy trì cân bằng giữa không trung.

Thương Ứng hoảng sợ, thanh quang trên người sáng mạnh, hai cánh nhanh chóng vỗ mạnh chín lần, cả người hóa thành một huyễn ảnh màu

xanh, nhanh chóng chạy khỏi chỗ cũ vài chục trượng, thoát trong đường gang trước khi quang chưởng kim sắc hoàn toàn đập xuống.

Không chờ nó thở phào một cái đã cảm thấy vuốt ung bị một cỗ lực lớn túm chặt, chính là Thâm Lạc đã nhảy lên từ lúc nào, tay phải nắm một cái vuốt của nó.

"Xuống cho ta!" Thâm Lạc khẽ quát một tiếng, cánh tay vung xuống.

Một cỗ lực lớn kéo tới, cả người Thương Ưng to lớn cũng không ngăn được lực này, lao thẳng xuống như một con sê nhỏ, đập mạnh lên mấy cây đại thụ.

Vài tiếng “rầm” “rầm” vang lên, cả người Thương Ưng nện gãy mấy cây đại thụ, ngã nặng trên đất, gân như xương cốt cả người đã dập nát.

Nhưng nó cũng là một đại yêu Ngung Hồn kỳ, tức thì gắng gượng bò lên.

"Không muốn chết thì đừng động!"

Một tiếng hét lớn vang lên, thân hình Thâm Lạc như lưu tinh lao tới, chân “bốp” một tiếng đập xuống lưng Thương Ưng, đè cho nó vừa nâng người dậy đã bị ép sát đất, xương cốt cả người vang lên răng rắc.

"Hảo hán tha mạng! Là ta có mắt như mù, động chạm đến hảo hán, kính xin hạ thủ lưu tình!" Thương Ưng hoảng hốt, vội vàng mở miệng xin tha.

"Nói, ai sai ngươi tới bắt ta? Dám nói điều nửa câu ta sẽ đập vỡ vai cánh của ngươi, để ngươi còn khuya mới bay được!" Thâm Lạc trầm giọng hỏi.

"Chuyện không liên quan đến ta! Phệ Thiên Hồ đại vương bảo ta tới, ta chỉ phụng mệnh hành sự!" Lúc này Thương Thanh Cự Ưng sao dám hai lời,

vội nói.

Thẩm Lạc nghe vậy nhưn mày, cũng không kinh ngạc.

Từ khi ra khỏi Tà Nguyệt Tam Tinh Động, hắn đã đoán Phệ Thiên Hồ sẽ không dễ tha cho hắn, vậy nên mới phải ngay lập tức ra tay luyện chế Lạc Lô Phù để phòng bị, không ngờ đối phương tới nhanh như vậy.

"Trừ ngươi ra, Phệ Thiên Hồ kia còn phái ai tới? Sao nó không tự đến?"
Thẩm Lạc hỏi.

"Còn. . . Còn phái Cáp Mô Tinh và Dương Đầu Quái tới Trường Thọ Thôn tìm ngươi, ta chỉ phụ trách phía sau thôn, đề phòng ngươi âm thầm trốn mất, tên kia thì đi ra sau." Sống chết trước mắt, Thương Ứng không dám che giấu chút gì, nhanh nói.

Vừa dứt lời, loáng thoáng có tiếng thú gào truyền tới từ phía thôn làng. Nơi đây cách thôn quá xa, thanh âm truyền tới đã rất nhỏ.

"Nể tình trước đây ngươi đã cứu ta, hôm nay tha cho ngươi một mạng. Nếu về sau còn để ta thấy ngươi dưới núi, nhất định giết không tha." Thẩm Lạc giật mình trong lòng, thoáng nhìn Thương Ứng dưới chân, lạnh lùng nói.

"Được, được! Chỉ cần hảo hán bỏ qua cho ta, ta nhất định lặn xa, tuyệt đối không xuống núi!" Tuy Thương Ứng vẫn không nhớ đã gặp Thẩm Lạc ở đâu nhưng nghe vậy vẫn sáng mắt lên, miệng đồng ý.

"Tội chết có thể miễn nhưng tội sống khó tha." Thẩm Lạc nói xong, một tay đập xuống.

Một cỗ kim quang đánh mạnh vào đầu Thương Thanh Cự Ứng. Nó kêu thảm một tiếng, lạch đầu, hôn mê bất tỉnh.

Thẩm Lạc ném Thương Thanh Cự Ung ở đây, thân hình hóa thành một bóng đen lao nhanh về phía thôn làng.

Lúc này bên ngoài Trường Thọ Thôn đá bụi mịt mờ, cuồng phong loạn vũ, một vòi rồng màu đen từ xa bay nhanh tới, nơi nào nó đi qua, dù là cây cối hay đất đá đều bị cuốn bay nghiền nát.

Tiếng thú gào lớn, thêm vào âm thanh vật nặng âm âm rơi xuống đất truyền ra từ trong vòi rồng, dường như có quái vật khổng lồ đang lao nhanh trong đó, mặt đất rung mạnh.

Đám thanh tráng thủ thôn ở đầu Trường Thọ Thôn thấy cảnh này đều nắm chặt các loại binh khí trường mao đại phủ trong tay, mặt trắng bệch.

Tuy thôn làng thường bị Yêu thú tập kích, nhưng loại Yêu vật khí tượng này trước nay chưa từng gặp.

"Nhanh! Nhanh đi mời Anh tiên sư và Thẩm tiên sư!" Thanh Ngưu đứng ở bãi đất đầu thôn nhìn vòi rồng càng ngày càng lớn mạnh, thấy tình thế bất ổn, vội dặn người bên cạnh.

Người kia giật mình kịp phản ứng, đáp một tiếng rồi chạy vào thôn.

"Nhanh dùng cự mộc gia cố hàng rào! Tất cả mọi người cầm đại thuẫn hộ thân!" Thanh Ngưu hét lớn.

Thanh tráng xung quanh đều bừng tỉnh, vội vàng ba chân bốn cẳng tới mấy căn nhà đá cạnh cửa thôn chuyển cự mộc và đẩy từng chiếc cối xay cự thạch lớn nhỏ đến các nơi, gia cố hàng rào.

Đồng thời có hơn hai mươi người lấy những chiếc khiên cao bằng thân người từ những phòng đó ra, hợp thành một bức tường lá chắn ở đầu thôn.

Không chờ mọi người trong thôn chuẩn bị sẵn sàng, vòi rồng màu đen đã cách thôn chưa đầy ba mươi trượng.

Trong tiếng rít chói tai, tiếng xé gió chọt vang, vô số thủy đạn màu lam đột nhiên bắn ra từ trong vòi rồng, nhắm thẳng tới hàng rào đầu thôn.

Đám thủy đạn này đều to cỡ đầu người, bên trên lóe ra thủy quang chói mắt, vừa chạm đến hàng rào đã nổ mạnh.

Hàng rào các thời kỳ tổ tiên Trường Thọ Thôn tiêu tốn vô số tinh lực gia cố lúc này yếu như giấy mỏng, vỡ tan trong tiếng nổ âm âm, gỗ vụn cự thạch bắn ra bốn phía, cửa gỗ được khảm hai miếng sắt cũng bị đánh bay như lá rụng.

Tiếng nước chảy tí tách vang lên, bức tường lá chắn tạo thành từ đám thanh tráng bị gỗ vụn cự thạch đập cho rung điên cuồng, dường như đã không chống đỡ nổi nữa, liên tục có người bị sóng khí bạo nổ đánh bay. Hai người gần nhất cự thuẫn trong tay trực tiếp vỡ vụn, ngay cả tiếng kêu cũng không kịp phát ra đã bị loạn thạch nên cho mũ não máu dịch chảy đầy trên đất.

Trong lúc nhất thời, tiếng kêu la liên tiếp vang lên, trên mặt đất trước thôn lộn xộn vô số người ngã xuống, chỉ có hơn mười người gồm cả Thanh Ngưu may mắn tránh được một kiếp.

"Lục Cáp, ngươi làm gì vậy? Đại vương đã dặn từ trước là xuống núi không được lạm sát người vô tội!" Vòi rồng màu đen lặng xuống dừng cách thôn khoảng mười trượng, một âm thanh truyền từ trong ra.

Kế đó vòi rồng màu đen vang lên một tiếng trầm đục rồi mở, hiện ra một mảng lớn bóng dáng Yêu vật, chừng khoảng gần trăm con.

Trước đám Yêu vật này là hai đại yêu khí tức khổng lồ một lùn một cao.

tiểu tử ngươi! Phần thưởng lần này đều thuộc về ta!" Cự ụng màu xanh dờng trên không trung, nhìn chăm chăm Thẩm Lạc, hưng phấn cười to nói.

"Các hạ tìm ta?" Thẩm Lạc nghe ra vài phần ý vị bất thiện trong giọng nói của gã, thản nhiên hỏi.

"Tiểu tử Nhân tộc ngươi biết ta? Sao ta không nhớ từng gặp ngươi? Nếu đã biết rõ sự lợi hại của ta, vậy thì ngoan ngoãn thúc thủ chịu trói đi!" Thương Ưng ngẩn ra, lập tức nhe răng cười một tiếng, thân hình cực lớn bay nhào xuống, ánh xanh lóa trên hai cánh, vỗ ào ào.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 196: Pháp Khí Cực Phẩm

Con lùn kia là Bích Lục Cáp Mô Tinh to cỡ con nghé, đỉnh đầu và làn da trên lưng bao phủ một tầng biểu bì màu trắng như khôi giáp, hai con mắt lồi ra xoay tít nhìn quanh, bên trong tràn đầy quang mang hung lệ.

Bên cạnh Cáp Mô Tinh là một con Hoàng Sắc Dương Đầu Quái nửa người nửa thú cao hơn một trượng.

Con quái nhân này đứng thẳng, cơ bắp nửa người trên căng phồng, hai chân vừa nhỏ vừa dài, đỉnh đầu mọc ra một đôi sừng dê màu xanh biếc, trong tay cầm một chiếc xoa trụ hai đầu là bạch cốt trắng như tuyết chống xuống đất.

Dương Đầu Quái giận dữ trừng mắt nhìn con Bích Lục Cáp Mô Tinh, hiển nhiên kẻ vừa nói chuyện chính là nó.

Ngoài hai con trước mặt thì đám Yêu thú kia dạng nào cũng có, hồ báo sói gấu đều đủ, đương nhiên yêu khí chúng tỏa ra không bằng hai yêu nhưng đều hồ mãnh sinh tinh, không một tên nào yếu.

"Ha ha, giết vài người thì sao? Đám nhân tộc này đều xảo quyết như nhau, nếu không cho chúng đòn phủ đầu, sao chúng ngoan ngoãn nghe lời được. Ta bảo này, trực tiếp tiến vào thôn bắt tên kia là được, sao phải phiền như thế." Cáp Mô Tinh không để ý, trong mắt thoáng qua tia hung quang.

"Chuyện ở đây đại vương đã giao cho ta đến xử trí, nếu người còn làm xằng bậy thì đừng trách ta báo cho ngài ấy. Thủ đoạn của đại vương người

cũng biết đây!" Dương Đầu Quái trầm giọng quát.

Cáp Mô Tinh nghe tới đó, sắc mặt cứng đờ, thân thể nằm sấp xuống, ngực đập thình thịch, không nói tiếp.

"Bảo chủ sự thôn các người ra nói chuyện!" Dương Đầu Quái nhìn thấy bộ dạng này của Cáp Mô Tinh, nhẹ nhàng thở ra, ánh mắt lia về phía một đám thanh tráng đứng trong thôn, lớn tiếng nói.

Thanh Ngưu bị Dương Đầu Quái nhìn chằm chằm, lòng tràn khí lạnh, có phần bối rối nhìn lại trong thôn.

Bên ngoài gây ra động tĩnh lớn như vậy, hầu hết thôn dân đã nghe được, không ít người đã tụ tập tới đầu thôn để xem đám yêu vật đáng sợ bên ngoài, trên mặt đều lộ vẻ hoảng sợ không dám tới gần, ngay cả việc cứu giúp những thanh tráng bị thương cũng không dám.

"Không ngờ Trường Thọ Thôn nhỏ nhỏ của chúng ta lại dẫn hai vị yêu vương tới tề tụ, không biết chuyện này nhị vị có gì muốn làm?" Vào lúc này, một âm thanh già nua truyền đến, chính là Mã bà bà từ trong đám người phía xa đi ra.

Bên cạnh bà còn một người nữa cũng đi tới, chính là Anh Lạc.

Lúc này trên mặt Anh Lạc mơ hồ lộ ra một tầng huỳnh quang, khí tức quanh thân mạnh hơn gấp bội so với trước kia, rõ ràng đã đạt đến Tích Cốc kỳ.

Nhìn thấy thảm trạng đầu thôn, thân thể Mã bà bà cứng đờ, đôi mắt xinh đẹp gần như muốn phun ra lửa.

"Đây là do các người làm à?" Anh Lạc nhìn Dương Đầu Quái và Cáp Mô Tinh, người nhảy một cái đã rơi xuống bãi đất đầu thôn. Tay y chột lóe

lam quang, xuất hiện một bảo kiếm toàn thân ánh xanh dài khoảng hai thước.

Một luồng khí rét lạnh thấu xương phát ra từ bảo kiếm, phạm vi vài trượng chung quanh đều bị hàn khí bao phủ, lạnh lẽo khiến răng người ta phát run, mặt đất cũng hiện lên một tầng sương trắng.

Ngoài thôn Dương Đầu Quái và Cáp Mô Tinh cũng cảm thấy một tia hàn khí thấu xương, đều nhẹ ò lên một tiếng, ánh mắt nhìn phía bảo kiếm lam sắc đều hiện lên vài phần ngưng trọng.

"Ha ha, hắc thanh kiếm này là Pháp khí cực phẩm hả? Tiểu nha đầu ngươi tu vi quá thấp, vốn không phát huy được uy lực của nó, không bằng đưa cho Lục Cáp ta đi." Cáp Mô Tinh Lục Cáp cười lạnh một tiếng, nói.

"Phát huy được uy lực của kiếm hay không đâu phải nói miệng là được, con cóc ngươi có thể tới thử xem?" Anh Lạc lạnh lạnh nói, bảo kiếm trong tay hiện lên một tầng lam quang như sương mù, tức thì hàn khí xung quanh tăng lên gấp bội.

"Vị bà bà này và cô nương này không cần tức giận, hôm nay chúng ta xuống núi không định gây hại với thôn, chỉ muốn tìm một người mà thôi." Dương Đầu Quái tiến lên trước một bước, vẻ mặt ôn hoà nói.

"Các hạ muốn tìm người nào?" Mã bà bà từ tốn hỏi, cũng đưa mắt ra hiệu với Anh Lạc để nàng tạm thời đừng động thủ.

"Một thanh niên chừng hai mươi tuổi, diện mục thanh tú, ngũ quan đoan chính, tu vi mạnh hơn vị cô nương này không ít. Là người trong thôn phải không?" Dương Đầu Quái chậm rãi nói.

"Thảm đại ca! Ngươi tìm hắc làm gì?" Anh Lạc run người, trầm giọng hỏi.

"Tên này to gan lớn mật, tự tiện xông vào lãnh địa Tà Nguyệt Tam Tinh Động của đại vương chúng ta, đánh cắp bảo vật, ngươi nói xem vì sao chúng ta lại tìm hắn!" Trên mặt Dương Đầu Quái thu lại nụ cười, lạnh giọng nói.

"Tà Nguyệt Tam Tinh Động?" Anh Lạc cau mày, chưa từng nghe qua cái tên này.

Sắc mặt Mã bà bà bên cạnh cũng thay đổi theo, dường như nghĩ tới điều gì.

"Vốn người trong thôn các ngươi phạm phải tội lớn như thế, lẽ ra phải tàn sát hết người thôn ngươi để nguôi lửa giận của đại vương. Nhưng đại vương chúng ta có lòng từ bi, quyết định không truy cứu đám người vô tội, chỉ cần các ngươi giao tên kia ra, chúng ta sẽ đi ngay." Dương Đầu Quái tiếp tục nói.

Thôn dân phía xa nghe vậy, xao động một trận.

Sắc mặt Anh Lạc khẽ biến, rất nhanh bình tĩnh lại.

"Ngươi nghĩ ta sẽ tin lời nhảm nhí của ngươi?" Nàng cười lạnh lên tiếng, nắm chặt Thanh Phong Kiếm trong tay.

"Ha ha. Tiểu cô nương, chẳng lẽ ngươi thật sự nghĩ rằng bằng một món Pháp khí cực phẩm có thể ngăn cản chúng ta? Nói thật cho ngươi biết, nếu muốn diệt sạch thôn các ngươi cũng không cần hai chúng ta động thủ, tùy tiện ba đến năm tên thủ hạ là đủ rồi. Do đại vương niệm tình sâu xa với thôn các ngươi trước kia mới cho cơ hội này, đừng có nói mà không nghĩ, nếu không hôm nay sẽ san bằng Trường Thọ Thôn ngươi, chó gà không tha!" Mắt Lục Cáp bắn ra hàn quang, nói.

Lời vừa dứt, nhất thời một luồng uy áp mạnh hơn Anh Lạc phát ra, khiến Anh Lạc cách nó chỉ có mười trượng lập tức bị buộc lui về sau vài bước, đỉnh trán thấm ra một tầng mồ hôi dày.

Rồi nàng lập tức đưa ngực đón lấy, nắm chặt bảo kiếm lam sắc trong tay, đỡ uy áp tiến lên vài bước.

Nhưng cơ thể đám người canh giữ ở cửa Thanh Ngu Thôn đã trầm xuống, dường như tứ chi chịu lực ép của nghìn cân, động một cái cũng khó khăn, hô hấp cũng đứt đoạn. Có người thân thể hơi yếu không chịu nổi uy áp Cáp Mô Tinh, ánh mắt tiêu tán, tinh thần bắt đầu vỡ ra.

Khóe miệng Cáp Mô Tinh thoáng qua một tia tàn nhẫn, chẳng những không dừng việc phát tán uy áp, ngược lại càng tăng mạnh vài phần.

"Dừng tay!" Anh Lạc hét lớn một tiếng, thân hình chuẩn bị bay nhào qua.

"Lục Cáp!" Dương Đầu Quái đứng bên sắc mặt trầm xuống, quát mạnh một tiếng.

Trong mắt Cáp Mô Tinh hiện lên một tia không kiên nhẫn, nhưng vẫn từ từ thu hồi uy áp.

Lần này đám người Thanh Ngu thở phào một hơi, há to miệng thở dốc. Người bị thương tinh thần khi nãy hai mắt đảo một vòng, hôn mê bất tỉnh, cũng may tính mệnh không đáng ngại.

"Vừa nãy chỉ là cảnh cáo nhỏ, ta cho các người thời gian một khắc cân nhắc, nếu không giao người thì không dễ vậy đâu." Dương Đầu Quái thản nhiên nói, sau đó nó và Cáp Mô Tinh cùng bày yêu phía sau lưng lui lại hai mươi trượng, cũng không có ý định rời khỏi thôn.

Yêu Tộc vừa lui, người Trường Thọ Thôn nhanh chóng cứu chữa những thôn nhân bị thương, sau đó ồn ào thảo luận chuyện Thẩm Lạc, có người đồng ý giao Thẩm Lạc ra, bảo trụ thôn làng, cũng có người phản đối, nhất thời không có kết luận.

"Mã bà bà, lần này đại nạn lâm đầu rồi! Ngài nói chúng ta nên làm thế nào cho phải đây?" Một người trung niên khuôn mặt ngăm đen hỏi.

agment--> tiểu tử ngươi! Phần thưởng lần này đều thuộc về ta!" Cự ung màu xanh dừng trên không trung, nhìn chằm chằm Thẩm Lạc, hưng phấn cười to nói.

"Các hạ tìm ta?" Thẩm Lạc nghe ra vài phần ý vị bất thiện trong giọng nói của gã, thản nhiên hỏi.

"Tiểu tử Nhân tộc ngươi biết ta? Sao ta không nhớ từng gặp ngươi? Nếu đã biết rõ sự lợi hại của ta, vậy thì ngoan ngoãn thúc thủ chịu trời đi!" Thương Ưng ngẩn ra, lập tức nhe răng cười một tiếng, thân hình cực lớn bay nhào xuống, ánh xanh lóa trên hai cánh, vỗ ào ào.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 197: Bất Đồng Ý Kiến

Mã bà bà như không nghe thấy, chỉ cúi đầu ngẫm nghĩ gì đó.

Trung niên da đen thấy vậy, ánh mắt nhìn về phía Anh Lạc.

"Thảm đại ca là người thôn ta, trước đó đã cứu thôn vài lần, sao chúng ta có thể vong ân phụ nghĩa! Huống chi lời nói của đám yêu vật này không thể tin!" Anh Lạc nghĩa chính từ nghiêm nói.

"Tuy Thảm Lạc kia vài lần cứu thôn nhưng nếu không phải hấn lên núi nhiều lần, trêu chọc vị đại vương kia, sao thôn ta rơi vào cục diện này được!" Một phụ nhân trung niên mang theo con lập tức phản bác.

"Hứa đại nương nói không sai, mặc kệ trước kia hấn thế nào, giờ hấn trộm đồ của đại vương người ta, hậu quả phải do một mình hấn phụ trách!" Một thiếu phụ áo bào xám phụ họa theo.

"Tiểu tử kia vốn không rõ lai lịch, nói không chừng hấn tới vì kho báu của đại vương trên núi kia, vốn không có ý tốt với thôn ta! Nếu không sao hấn không ngoan ngoãn ở trong thôn lại suốt ngày lên núi?" Tiếp tục có người nói.

Nghe xong lời ba người, vốn những thôn dân không muốn giao Thảm Lạc ra cũng do dự.

Anh Lạc thấy một đám thôn dân đều thảo luận, gần như trong lời nói đều quy toàn bộ trách nhiệm lên người Thảm Lạc, tú mi nhãn lại.

"Các người nói bậy! Từ lúc thần tiên ca ca tới thôn, hấn chưa gây ra chuyện gì nguy hại đến thôn làng. Chẳng phải hấn lên núi là vì thôn à, sao người vì mạng sống lại muốn giao hấn cho đám yêu thú này!" Một âm thanh trẻ thơ vang lên, chính là Trần Quan Bảo đứng dậy, chỉ vào ba người phụ nhân trung niên, lòng đầy căm phẫn.

"Một thằng bé như người biết gì, chẳng lẽ chúng ta nên vì một ngoại nhân mà đổi tính mạng toàn thôn à!" Phụ nhân trung niên hừ một tiếng nói.

"Đúng vậy đó, Trần Quan Bảo, rõ ràng chúng ta nghĩ vì cả thôn đấy!"

"Nếu hấn thật tình vì thôn làng thì nên tự đứng ra, người nào làm người này chịu." Các thôn dân còn lại nhao nhao nói.

"Tuy ta còn nhỏ, nhưng cũng hiểu được làm người có ơn phải báo, không giống ai kia chỉ biết lấy oán trả ơn!" Trần Quan Bảo tuy có năm tuổi nhưng miệng lưỡi bén nhọn, hai câu đã nói phụ nhân trung niên đỏ bừng cả mặt, đang muốn cãi lại.

"Đủ rồi, đừng cãi nữa!" Lúc này Mã bà bà đã hồi thần, khẽ quát một tiếng.

Mã bà bà có uy vọng cao trong thôn, tức thì thôn dân im bật không nói.

Vào thời khắc này, một bóng người vội vã chạy ra từ trong thôn, chính là một thiếu niên mười mấy tuổi, không kịp thở đã dừng trước người Mã bà bà, dáng vẻ thở không ra hơi.

"Hỗ Tử, sao rồi?" Mã bà bà mở miệng hỏi.

"Bà bà, ta đi tới chỗ Thảm tiên sư thì không thấy hấn, trong viện kia không có ai." Hỗ Tử dừng một chút thở lấy hơi rồi tiến đến bên tai Mã bà bà, dùng âm thanh chỉ có hai người nghe được nói.

Ánh mắt Mã bà bà trầm xuống, im lặng một thoáng rồi gật đầu, không nói gì thêm.

"Thời gian đã đến, các người đã quyết định được chưa?" Dương Đầu Quái lớn tiếng hỏi.

"Nhị vị có thể thư thả thêm chút thời gian không?" Mã bà bà khẽ thờ dài, mở miệng hỏi.

"Thời gian lâu như vậy, các người còn chưa cân nhắc xong?" Dương Đầu Quái cau mày nói.

"Không hẳn như vậy, chỉ là. . ." Trên mặt Mã bà bà lộ vẻ chần chờ.

"Hừ, có chuyện gì, nói thẳng ra xem nào!" Trong mắt Cáp Mô Tinh hiện lên một tia không kiên nhẫn, hừ lạnh nói.

"Ta vừa mới phái người đi xem, chẳng biết từ khi nào Thẩm Lạc đã không còn trong thôn rồi." Mã bà bà nói.

Lời vừa nói ra, sắc mặt mọi người trong thôn đều thay đổi, ồn ào một trận.

"Ta đã bảo tiêu tử kia không phải thứ tốt đẹp mà, vừa thấy tình huống bất ổn đã lên đi trước!"

"Còn bảo vì thôn, ta thấy hấn vì chính mình đó!"

"Lần này thì phiền rồi! Mã bà bà nhanh chóng nói với đám yêu vương này đi, tiêu tử kia trộm đồ, đâu phải chuyện của chúng ta!"

"Đúng vậy, oan có đầu nợ có chủ, chuyện không liên quan đến chúng ta!"

Lúc này sắc mặt Anh Lạc cũng xanh mét, nắm chặt bảo kiếm trong tay không nói gì. Trần Quan Bảo cũng kéo căng gương mặt nhỏ, tuy rất muốn mở miệng tranh luận, nhưng lại không biết nói gì cho phải.

"Ha ha, lão thái bà, muốn dùng kế kéo dài cũng nên nghĩ ra một chủ ý cao minh chứ, cái cơ vụng về thế này, người nghĩ chúng ta có tin không?" Cáp Mô Tinh cười ha hả.

"Kiên nhẫn của chúng ta có hạn! Hôm nay chúng ta sống phải thấy người, chết phải thấy xác, nếu không đành bắt người cả thôn các người hỏi rồi." Sắc mặt Dương Đầu Quái cũng trầm xuống, từ tốn nói.

"Nói nhảm với chúng làm gì, nếu chúng không giao người thì chúng ta tự vào tìm! Chúng bay đâu, đi với Cáp gia các người vào thôn!" Cáp Mô Tinh không kiên nhẫn hừ lạnh một tiếng, giơ vuốt vung về trước.

"Được!"

Bây yêu sau lưng nó lập tức reo hò, đầy vẻ khát máu khua binh khí trong tay xông vào thôn làng, nhìn chỗ nào là tìm người, đây rõ ràng là đồ thôn.

"Dừng tay!"

Anh Lạc hét lớn một tiếng, lật tay lấy ra một vật, đó là một khối ngọc phù màu trắng, bên trên khắc một đồ án tiểu kiếm, vỗ một cái vào người.

Đột nhiên trên mặt nàng hiện lên tầng huyết hồng, trên da hiện lên từng đạo hoa văn bạch sắc quý dị, khí tức cả người xao động, đề thăng cực nhanh, đảo mắt đã đột phá đến cảnh giới Tích Cốc hậu kỳ, phát ra một luồng kiếm ý lãng lệ.

Bảo kiếm lam sắc trong tay Anh Lạc bỗng sáng rực, một đạo kiếm khí lam sắc dài hơn một trượng hiện ra, liên tục thu vào tỏa ra, rung động cực

lớn.

Hàn khí rét lạnh thấu xương, rồi lại nhạt đi.

Cánh tay nàng vung lên, bảo kiếm lam sắc quét ngang mà ra, kiếm khí lam cực dài bổ trúng ba con yêu thú xông lên đầu tiên.

Ba yêu vội khua binh khí trong tay, hoặc dùng móng vuốt chính mình ngăn cản, nhưng vừa tiếp xúc với kiếm khí, cả người ba yêu "Răng rắc" một tiếng, trực tiếp đông lạnh thành tượng băng, khí tức tan biến.

Anh Lạc nhảy người lên, bảo kiếm lam sắc trong tay tiếp tục vung theo, nhất thời lại có năm sáu yêu thú không chống lại được bị đóng băng.

Đám yêu thú khác thấy cảnh này không khỏi lộ vẻ sợ hãi, nhất loạt dừng bước, không dám tiếp tục tiến lên bước nào.

"Tuy Trường Thọ Thân ta nhỏ yếu nhưng lúc gặp uy hiếp đến sinh tử tồn vong, cũng phải cho kẻ xâm phạm trả giá lớn." Mã bà bà bình tĩnh mở miệng.

Dương Đầu Quái nhìn bảo kiếm lam sắc trong tay Anh Lạc, ánh mắt chớp động không thôi.

Nhưng Cáp Mô Tinh cũng không cố kỵ, ngược lại hưng phấn bay nhào tới, miệng lớn mở ra, phun ra một đồng quang đạn lam sắc to khoảng cối xay, bên trên quần từng vòng thủy quang lam sắc, cộng với tiếng chớp động như tiếng sấm rền ầm ầm, đánh về phía Anh Lạc.

Anh Lạc ngưng mắt, lam quang trên bảo kiếm trong tay tăng mạnh, biến ảo thành một kiếm quang cực lớn, lẳng không chém về phía quang đạn.

Trong nháy mắt hai bên tiếp xúc, đột nhiên quang đạn lam sắc nổ tung, không ngờ lại hóa thành mấy chục quang cầu lam sắc to chừng quả đấm, hơn nữa chia ra, đánh về phía thôn dân.

Khuôn mặt Anh Lạc biến đổi, bảo kiếm rời tay, bay vọt lên không trung dùng chuôi kiếm làm trung tâm xoay tròn, hóa thành một quang bàn lam sắc cực lớn, ngăn lại hơn nửa quang cầu lam sắc, xoắn nát đồng kia.

Nhưng quang cầu lam sắc quá nhiều, có một số vẫn vượt qua quang bàn, đánh vào trong đám người, âm âm nổ tung.

Từng trận lam quang nổ tung trong đám người, lập tức có bảy tám người bị ảnh hưởng, trong đó có ba người trực tiếp liệt thể mà chết, số còn lại toàn bộ đều bị thương.

"Ha ha, tuy kiếm của ngươi lợi hại nhưng có thể đỡ được ta sao!" Cáp Mô Tinh nhìn thấy máu tươi, trong mắt lộ ra vẻ hưng phấn khác thường. Nó há to miệng, lam quang bên miệng chớp động, lại thêm một đoàn quang đạn lam sắc bắn ra.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 198: Lai Lịch

Mặt Anh Lạc như phủ băng, hai tay bấm niệm pháp quyết như bánh xe, bảo kiếm màu lam ngưng tụ hiện ra, nhắm ngay quang đạn màu lam. Trên thân kiếm, lam quang chớp động kịch liệt, phát ra một tiếng kiếm rít lảnh lẹ.

Một đạo kiếm khí hàn băng thô to gấp mười lần lúc trước điện xạ ra, trong nháy mắt vượt qua bảy tám trượng, đâm vào trong quang đạn màu lam còn chưa vỡ vụn.

"Răng rắc" một tiếng, quang đạn màu lam lập tức bị đông cứng, hóa thành một băng cầu cực đại, rơi trên mặt đất.

Chỉ là sau một kích này, sắc mặt Anh Lạc tái nhợt, thân thể cũng có chút lung lay.

Cấp Mô Tinh thấy bảo kiếm kia bỗng nhiên phát uy, vốn có chút kiêng kị, nhưng nhìn thấy tình hình Anh Lạc như vậy, vội nhe răng cười, há miệng phun một cái, lại một đoàn quang đạn màu lam bắn ra, lần này bay thẳng đến Anh Lạc.

Anh Lạc vận khởi pháp lực, hai tay bấm niệm pháp quyết thôi động bảo kiếm trước người, thân kiếm sáng lên lam quang, đang muốn bay vọt tới đối địch.

Nhưng ngay lúc này, bạch quang trên người nàng đột nhiên nổi lên sóng gió, thân thể cũng theo đó run rẩy, té ngã trên đất. Lam quang trên thân kiếm lóe lên tiêu tán, "Loảng xoảng" một tiếng rơi trên mặt đất.

"Anh tiên sư!"

Đám người trong thôn kinh hãi, mấy người liều mạng bay nhào ra, người đi đầu chính là Thanh Ngưu. Đáng tiếc bọn họ cách Anh Lạc một khoảng, căn bản không tới kịp, mắt thấy nàng sẽ bị quang đạn màu lam đánh trúng.

Vào thời khắc này, một đạo bóng trắng trống rỗng xuất hiện trước người Anh Lạc, đánh vào trên quang đạn màu lam, "Ầm ầm" một tiếng. Quang đạn màu lam bị đánh bay ra ngoài, lấy tốc độ nhanh gấp bội lúc đến, đánh về phía Cáp Mô Tinh, phát ra thanh âm gào thét dọa người.

Cáp Mô Tinh giật nảy cả mình, hai cái chân sau trảng kiện bỗng nhiên đập xuống mặt đất, trong nháy mắt bay tán loạn sang bên cạnh mấy trượng, hiêm hiêm tránh thoát quang đạn màu lam tập kích.

"Tên nào giở trò!" Cáp Mô Tinh tránh thoát một kiếp, giận không kèm chế được quát.

Trước người Anh Lạc loé lên bóng trắng, một con cự hổ màu trắng trống rỗng xuất hiện, một thân lông tóc tuyết trắng sáng tỏ, như vải sa tanh, ở trong xen lẫn từng vết vằn màu đen, chính là Phệ Thiên Hồ. Ánh mắt nó u lãnh nhìn sang.

Một cỗ khí tức không lồ từ trên thân nó bộc phát ra, so với năm đó giao thủ với Thẩm Lạc cường đại hơn nhiều, tựa hồ đã đột phá một cảnh giới mới.

"Đại vương!" Thần sắc Cáp Mô Tinh đại biến, vội vàng phủ phục trên mặt đất.

"Đại vương!" Dương Đầu Quái, còn có Yêu tộc khác cũng vội vàng quỳ gối.

Thần sắc Anh Lạc và các thôn dân cũng biến đổi, không dám thở mạnh, nguyên bản đầu thôn loạn xạ, lập tức trở nên an tĩnh, tiếng kim rơi cũng có thể nghe được.

"Lục Cáp, trước khi phái các người xuống núi bản vương đã nói gì, chẳng lẽ các người xem lời nói của ta như gió thoảng bên tai?" Phệ Thiên Hồ nhìn lại chung quanh, nhìn thấy những thôn dân kia tàn chi máu tươi, ánh mắt lạnh lẽo, chậm rãi nói.

"Thuộc hạ không dám, chỉ là những thôn dân này bao che tặc tử kia, thuộc hạ hoàn toàn bất đắc dĩ, mới giết mấy người để cảnh cáo." Cáp Mô Tinh kiên trì nói.

"Cảnh cáo? Cảnh cáo bản vương sao? Nói rõ người có thể tùy ý chống lại ý chỉ bản vương?" Phệ Thiên Hồ giận quá hoá cười, cất bước đi đến Cáp Mô Tinh.

"Thuộc hạ biết sai, thuộc hạ biết sai. . . Thuộc hạ nhất thời bị ma quỷ ám ảnh, xin đại vương cho ta một cơ hội!" Trán Cáp Mô Tinh như rót một chậu tuyết thủy, trong lòng còn ôm một tia may mắn, trong nháy mắt tỉnh táo lại, vội vàng dập đầu cầu xin tha thứ.

"Bản vương cho người cơ hội, còn chưa đủ nhiều sao?" Phệ Thiên Hồ lạnh giọng nói, lời còn chưa dứt, thân ảnh đã nhoáng một cái biến mất.

Sau một khắc, một cái vuốt hồ màu trắng trống rỗng xuất hiện vỗ lên đỉnh đầu Cáp Mô Tinh.

Cáp Mô Tinh vốn phủ phục đầu bồng nhiên ngược lên, khuôn mặt vốn sợ hãi đã một mảnh dữ tợn, há miệng phun một cái. Một đoàn lam quang bắn ra, trong đó thành linh bao lấy một viên tinh cầu màu lam, chính là yêu đan trong cơ thể nó.

Tinh cầu màu lam bao lấy từng đạo thủy quang chói mắt, so với quang đan trước đó loá mắt gấp mấy lần, phát ra tiếng oanh minh sóng cả dọa người, đánh vào vuốt hồ giữa không trung, phát ra một tiếng âm vang.

Một kích của Cáp Mô Tinh ngưng tụ yêu đan cũng không làm dao động vuốt hồ màu trắng mảy may, thậm chí ngay cả trì hoãn một chút cũng không làm được.

Trên vuốt hồ màu trắng loé lên điện quang, đánh viên yêu đan màu lam kia bắn ra, sau đó đập vào đầu Cáp Mô Tinh.

"Phốc" một tiếng.

Giáp xác trên đầu Cáp Mô Tinh theo âm thanh vỡ nát, đầu của nó như dưa hấu vỡ ra, máu tươi óc trắng bắn ra bốn phía, thân thể tàn phế run rẩy mấy lần, triệt để bất động.

Dương Đầu Quái thấy tu vi Cáp Mô Tinh không kém mình bao nhiêu, trong khoảnh khắc bị diệt sát ngay tại chỗ, trong lòng run lên, vốn đang cúi thấp đầu, càng thấp xuống thêm mấy phần.

Đám người trong thôn thấy cảnh này, nhao nhao hít vào một ngụm khí lạnh, trong ánh mắt nhìn về phía Phệ Thiên Hồ tràn đầy sợ hãi, cảm như hén.

Phệ Thiên Hồ cũng không nhìn thi thể Cáp Mô Tinh một cái, chậm rãi quay đầu, nhìn lại phía thôn xóm.

Lúc này Anh Lạc khiếp sợ từ trong cảnh Cáp Mô Tinh bị giết lấy lại tinh thần.

Nàng mặc dù không rõ Cáp Mô Tinh này có tu vi cụ thể gì, nhưng vừa rồi một phen giao thủ có thể phán đoán, tu vi đối phương tối thiểu đã là

Ngưng Thần sơ kỳ. Phệ Thiên Hồ trước mắt này lần đầu gặp đã làm cho Thẩm Lạc không có sức chống đỡ, bây giờ lại hời hợt chém giết một đầu Yêu thú Ngưng Thần kỳ, đủ để thấy thực lực nó rất khủng bố.

Nàng hít sâu một hơi, nắm bảo kiếm màu lam miễn cưỡng đứng lên, bên ngoài thân loé lên quang mang, trên bảo kiếm lần nữa nổi lên kiếm quang màu lam.

"Tiểu nha đầu, ngươi dù dùng Linh Kiếm Phù cường ép gia tăng tu vi, căn bản không phát huy ra uy lực Thanh Phong Kiếm này. Hướng chi Linh Kiếm Phù phản phệ mạnh mẽ không thể chống đỡ, ngươi có thể ráng chống đỡ đến bây giờ đã là đáng quý, nếu còn tiếp tục, kinh mạch toàn thân sẽ triệt để hỏng mất." Phệ Thiên Hồ đánh giá Anh Lạc và bảo kiếm màu lam kia một chút, nhàn nhạt mở miệng nói.

"Ngươi nhận ra kiếm này?" Động tác Anh Lạc cứng đờ.

"Ngươi. . . Ngươi là con linh sủng Lôi Miêu của Bạch Mi tiên bối, mất tích sau khi ngài ấy tọa hóa!" Mã bà bà quan sát tỉ mỉ Phệ Thiên Hồ, đột nhiên nhớ ra cái gì đó, thất thanh hỏi.

"Xem ở chút nguồn gốc lúc trước, giao ra tiểu tử họ Thẩm kia, bản vương có thể bỏ qua chuyện cũ, ngày sau sẽ còn ước thúc bày yêu trên Phương Thốn sơn, không tập kích thôn nữa. Nếu không cũng đừng trách bản vương không khách khí!" Phệ Thiên Hồ từ chối cho ý kiến, hờ hững nói.

"Ta vừa rồi đã nói, cũng không phải là chúng ta không muốn giao người, chỉ là Thẩm Lạc kia bây giờ không ở trong thôn, chúng ta muốn giao cũng không giao ra được." Mã bà bà lắc đầu nói.

"Bây giờ tứ phía bị phong, tiểu tử kia trừ Trường Thọ thôn các người ra còn có thể đi đâu? Các người đã không muốn giao hãn ra, vậy thì chờ chôn cùng một chỗ với hãn đi! Dương Đầu Quái, đi vào thôn tìm cho ta, nếu có người dám can đảm ngăn trở, giết không tha!" Phệ Thiên Hồ nghe vậy giận dữ, không chậm trễ chút nào hạ lệnh.

"Vâng!" Dương Đầu Quái đứng dậy đáp ứng một tiếng, mang theo bảy yêu thủ hạ, phóng vào trong thôn.

Anh Lạc biến sắc, bấm niệm pháp quyết thúc giục Thanh Phong Kiếm, lam quang trên thân kiếm vừa mới sáng lên một chút, bạch quang trên người nàng lại nổi lên sóng gió, so với trước đó càng thêm cường liệt.

"Oa" một tiếng, nàng phun ra một ngụm máu tươi, lam quang trên bảo kiếm lần nữa tiêu tán vô tung, một tay chống kiếm, thân thể nửa quỳ trên mặt đất.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 199: Nhục Thân Cường Hoàn

Dương Đầu Quái lờm Anh Lạc một cái, trên mặt hơi lộ ra nụ cười lạnh, dưới chân vận lực, thân thể bắn ra, vượt qua đám người đầu thôn, đi vào phía trong thôn.

Yêu tộc khác thấy vậy, thả người nhảy vào trong thôn, theo sát sau lưng Dương Đầu Quái.

Nhưng vào lúc này, một bóng người từ trong thôn vọt bắn ra như bay, vừa lúc đánh tới Dương Đầu Quái.

Chính là Thảm Lạc mới vừa từ Phương Thốn sơn chạy tới.

"Người nào, dám can đảm cản trở Dương gia làm việc, muốn chết!"

Dương Đầu Quái gầm thét một tiếng, không nói hai lời một tay nhấc lên, cốt xoa trong tay "Phốc" một tiếng dâng lên một ngọn lửa màu trắng, hóa thành một đạo bạch quang đâm thẳng tới Thảm Lạc đối diện.

Thảm Lạc không tránh, thềm vận Hoàng Đình Kinh, trên cánh tay trái nổi lên một tầng kim quang đánh tới.

Cánh tay và cốt xoa va chạm giữa không trung, phát ra một tiếng vang nhỏ.

Dương Đầu Quái cảm thấy một cỗ lực lượng vô cùng cường đại từ trên cốt xoa truyền đến, cổ tay tê rần. Cốt xoa phảng phất một cái bắc đèn, nhẹ

nhàng lệch sang bên cạnh.

Thân thể gã cũng đại chấn, lệch sang một bên, căn bản không không chế nổi.

Khí thế Thẩm Lạc lao tới trước không ngừng, cánh tay phải cũng nổi lên một tầng kim quang, phảng phất một thanh đại đao màu vàng. Trong nháy mắt lúc cả hai thân hình giao thoa, nhanh chóng quét ngang ra, chém về phía cổ Dương Đầu Quái.

Dương Đầu Quái hoảng hốt, nhưng thân hình bất ổn, tránh đã không kịp, cốt xoa bị đẩy ra đã không kịp thu hồi, chỉ miễn cưỡng nâng lên một cánh tay, ngăn trước người.

Cả hai thân hình lúc giao thoa qua nhau, "Phốc phốc" một tiếng vang nhỏ truyền ra, huyết quang chột hiện!

Cánh tay Dương Đầu Quái bị cắt ra, vết cắt vuông vức, như bị lưỡi đao vô cùng sắc bén chặt đứt, cùng đứt cánh tay còn có cổ của gã. Một dòng máu cuồn cuộn phun ra, đầu dê to lớn lẳng không bay ra ngoài, trong mắt tràn đầy vẻ kinh hãi không hiểu, nhưng rất nhanh liền triệt để u ám.

Giao thủ này nhanh như thiểm điện, nhìn từ đằng xa chỉ là kim quang lấp lóe hai cái liền triệt để kết thúc. "Ầm ầm" hai tiếng, đầu lâu và thân thể Ngung Hồn kỳ đại yêu Dương Đầu Quái rơi xuống đất, phơi thây tại chỗ.

Những bầy yêu theo Dương Đầu Quái giết vào trong thôn kinh hãi, nhao nhao ngăn người tại chỗ, nhất thời chưa kịp tỉnh táo lại.

Thân ảnh Thẩm Lạc rơi trên mặt đất, lập tức bắn tới, lóe lên đi tới trước một đầu lang thú gần nhất, không chậm trễ chút nào một quyền đánh ra.

"Ầm" một tiếng, lang thú này mặc dù đầu lâu cứng rắn không gì sánh được, nhưng dưới cự lực, bị nện cho nhão nhoẹt, chất nhầy đỏ trắng chảy đầy đất.

Thảm Lạc không lưu thủ chút nào, thân ảnh chớp động, hai nắm đấm như gió bão mưa rào đánh ra, mỗi một cái đều đánh vào chỗ yếu hại của Yêu thú. Trong chớp mắt, đã có bảy, tám con Yêu thú đột tử tại chỗ.

Lúc này bầy yêu còn lại mới kịp phản ứng, nhao nhao hoảng sợ la lên quay người nhanh chóng chạy ra ngoài thôn.

"Là Thảm tiên sư. . . Hấn trở về!"

"Được cứu rồi!"

Đám người đầu thôn giờ phút này mới hồi phục lại tinh thần, có người lập tức hô to một tiếng, cũng có đầy người kinh ngạc.

"Thảm đại ca. . ." Anh Lạc thấp giọng nỉ non một tiếng, thân thể run lên, té xỉu trên đất, được Thanh Ngu đỡ lấy.

Mã bà bà nhìn nam tử thanh tú thực lực siêu nhiên trước mắt, trong mắt vốn không hề bận tâm chớp động mấy lần, không nói gì cả.

"Tốt, tốt! Tiểu tử ngươi đã đi ra, ngược lại bớt đi bản vương một phen công phu." Phệ Thiên Hồ thấy Dương Đầu Quái vừa đối mặt đã bị giết chết, khước mắt khẽ nhả một cái, nhàn nhạt mở miệng nói.

"Không sai, ta đây. Phệ Thiên Hồ, ngươi tìm ta có chuyện gì, nói đi." Hai tay Thảm Lạc chống nạnh, tùy tiện nói ra.

"Tiểu tử ngươi đừng giả hồ đồ cho rằng bản vương không biết! Giao đồ vật không thuộc về ngươi ra, bản vương sẽ để ngươi chết thống khoái."

Thanh âm Phệ Thiên Hồ trầm trầm.

"Muôn đồ vật, vậy dựa vào bản sự tới lấy! Vừa vặn, chuyện trước đây ở trên núi truy sát ta, ta cũng phải tính toán tốt với ngươi!" Thâm Lạc cười lạnh, nói.

"Rống!"

Phệ Thiên Hồ giận dữ, phát ra một tiếng hồ khiếu rung trời, bên ngoài thân loé lên điện quang, toàn thân lập tức có từng đạo hồ quang điện chói mắt bao phủ.

Một tiếng sét đùng đoàng vang lên, thân ảnh nó trong một mảnh lói quang biến mất không thấy gì nữa. Sau một khắc trống rỗng xuất hiện trên đỉnh đầu Thâm Lạc, một cái vuốt hồ màu trắng vờ mạnh xuống, giống như đúc cảnh trước đó đánh giết Cáp Mô Tinh.

Thâm Lạc kinh hãi với Phệ Thiên Hồ đột nhiên xuất hiện ở trên đỉnh đầu, nhưng phản ứng cũng không chậm.

Toàn thân hắn đại phóng kim quang, không yếu thế chút nào một quyền đảo lên, chung quanh nắm đấm hội tụ kim quang, ầm ầm hình thành một hư ảnh chân voi, va chạm cùng vuốt hồ màu trắng.

Thanh âm to lớn trầm đục từ quyền trao giao kích bắn ra, mặt đất trong nháy mắt rạn nứt, từng kẽ đất thô to nổi lên, đồng thời nhanh chóng lan tràn ra chung quanh như mạng nhện.

Khí lãng cuồng bạo quét ra, như thổi lên một trận gió lốc, mảng lớn khói bụi cuồng vũ, tầm mắt trong phạm vi hơn mười trượng trở nên mơ hồ không rõ.

"Chỉ là Nhân tộc, dám dùng thân thể đối cứng với bản vương!"

Những yêu vật nơi cửa thôn vừa mới nhìn thấy Thẩm Lạc nhẹ nhàng đánh giết Dương Đầu Quái, cảm thấy sợ hãi hấn cực kỳ. Nhưng mắt thấy cảnh này, đều nhẹ nhàng thở ra, đồng thời mặt lộ vẻ trào phúng.

Thôn nhân nơi xa nhìn thấy cảnh này, trên mặt cũng lộ ra vẻ lo âu.

Tu sĩ Nhân tộc am hiểu các lĩnh vực như thuật pháp, bí thuật cùng ngoại lực pháp bảo, nhưng nói về nhục thân, Yêu tộc Tiên Thiên vượt xa Nhân tộc quá nhiều. Mà trong tu luyện Hậu Thiên, Yêu tộc cũng lấy yêu lực rèn luyện thân thể, khiến cho chúng càng thêm cường đại, thậm chí có thể đối cứng pháp khí, pháp bảo. Nhục thân yếu đuối Nhân tộc căn bản không thể so sánh với Yêu tộc.

Khói bụi khí lưu phun trào rất nhanh bình ổn lại, lộ ra tình cảnh trong đó.

Cặp mắt yêu vật nơi xa trợn lên, giống như gặp quỷ. Mặt mũi mấy người Mã bà bà cũng tràn đầy thần sắc khó tin.

Chỉ thấy Thẩm Lạc đứng trên mặt đất rạn nứt, một tay nắm chống đỡ vượt hồ Phệ Thiên Hồ, mặc cho Phệ Thiên Hồ ra sức ép xuống thế nào, từ đầu đến cuối đều như chuồn chuồn lay trụ, rung chuyển không được Thẩm Lạc mấy may.

Hai đầu lông mày Phệ Thiên Hồ cũng tràn đầy chấn kinh và khó tin.

"Đây chính là toàn lực của ngươi? Thật đúng là khiến người ta thất vọng." Thẩm Lạc ngẩng đầu nhìn Phệ Thiên Hồ, thất vọng thở dài.

Vừa dứt lời, cánh tay hấn chấn động, trên cánh tay đột nhiên sáng lên kim quang, một cỗ cự lực bài sơn đảo hải tuôn trào ra.

Vuốt Phệ Thiên Hồ rã rạc một tiếng, thỉnh linh bị đánh gãy, lấy một góc độ quỷ dị uốn lượn ở nơi đó, thân thể cao lớn tức thì bị đánh bay ra sau.

Nhưng sát na nó bị đánh bay, bên ngoài thân tỏa sáng hào quang hồ quang điện, trong nháy mắt ngưng tụ thành hơn mười đạo điện xà to cỡ miệng chén, giống như Giao Long xuất động bắn ra, trong nháy mắt vượt qua mấy trượng, hung hăng đánh trên người Thẩm Lạc.

Khoảng cách gần như thế, lấy năng lực Thẩm Lạc cũng không kịp trốn tránh, chỉ có thể toàn lực vận chuyển Hoàng Đình Kinh hộ thể. Bên ngoài thân lập tức nổi lên một tầng kim quang như kim loại, trên tóc cũng tản mát ra từng tia từng tia kim quang, giống như biến thành tơ vàng.

Ầm ầm!

Mấy đám lôi quang chói mắt che mất thân ảnh Thẩm Lạc, phát ra liên tiếp tiếng vang kinh lôi. Hồ quang điện lan tràn đảo qua mặt đất phụ cận, đào ra từng rãnh sâu.

Bên ngoài thân Phệ Thiên Hồ chớp động lôi quang, thân thể lộn ngược ra sau, rơi vào trên mặt đất, khẩn trương nhìn về phía trước.

Lôi quang chói mắt rất nhanh phiêu tán, hiển lộ ra thân ảnh Thẩm Lạc, quần áo nửa người phía trên vỡ vụn, nhưng thân thể hoàn hảo không chút tổn hại, da cũng không trầy xước chút nào.

"Hoàng Đình Kinh quả nhiên huyền diệu, phòng ngự lại cường hoành như thế!" Hấn nhìn thân thể hoàn hảo, vui mừng quá đổi thì thào nói.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 200: Thử Phù

Ở phía xa tâm tình của Phệ Thiên Hồ không quá tốt, thấy Thảm Lạc một tia vết thương cũng không có, trong mắt lộ ra vẻ kinh hãi.

Giờ nó mới hiểu được, thanh niên trước mắt sớm đã không phải là tu sĩ nhỏ nhỏ lúc trước bị mình truy sát chạy trốn trời chết kia.

Vừa nghĩ đến đây, nó đột nhiên xoay người lại, chạy thật nhanh ra phía bên ngoài thôn.

Lôi điện chi lực Trong cơ thể nó sau một kích vừa rồi đã tiêu hao hơn phân nửa, nên không cách nào thi triển Lôi Độn Thuật. Nhưng bản thân dù sao cũng là Xuất Khiếu kỳ yêu vật, một chân dù có bị thương, thì ba chân vẫn lao nhanh, thân pháp linh hoạt, chạy trốn cũng rất nhanh.

Nhưng một đạo hắc ảnh từ phía sau đuổi sát theo, tuy tính linh hoạt kém xa Phệ Thiên Hồ, nhưng tốc độ lại vượt xa nó, hai lần nhoáng lên liền rơi vào phía trước Phệ Thiên Hồ, ngăn cản đường đi. Không ai khác chính là Thảm Lạc.

"Các hạ nếu đã tới, sao lại đi nhanh như vậy." Thảm Lạc từ tốn nói.

"Vị đạo hữu này, lúc trước là tại hạ không đúng, ta nguyện ý mang theo những yêu vật kia lập tức rời đi bạch ngọc sách, về sau vĩnh viễn sẽ không xuống Phương Thốn sơn nữa, xin các hạ có thể bỏ qua lần này." Sắc mặt của Phệ Thiên Hồ biến hóa, cúi đầu xuống, khăn cầu nói.

Thẩm Lạc mắt thấy vậy, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc.

Ngay khi hấn kính ngạc, Phệ Thiên Hồ liền thay đổi biểu lộ, sát khí trên mặt đại thịnh, há to miệng.

Một tinh cầu màu trắng to bằng đầu người từ trong miệng bắn ra, được từng đạo hồ quang điện chói mắt bao quanh, so với điện trước đó càng thêm loá mắt, phát ra doạ tiếng oanh minh doạ người. Trong chớp mắt nó liền đến trước người Thẩm Lạc, hung hăng đánh xuống.

Chân Thẩm Lạc khẽ động, thân hình bỗng nhiên bắn ngược ra sau, nhanh không thể tưởng tượng nổi, kéo ra khoảng cách với tinh cầu.

Cùng lúc đó, kim quang trên người hấn lại sáng lên, nắm đấm hóa thành trảo, chụp vào trong hư không.

Hư không trước người nổi lên ba động, một cái vuốt rồng màu vàng hiện ra, bốn móng vuốt ở trên, một móng ở dưới. Đầu ngón tay bén nhọn như móc câu, tràn ngập lực phá hoại, hạ xuống dưới, hung hăng chụp vào trên tinh cầu màu lam, bất ngờ làm tinh cầu màu trắng nhìn rất có uy lực này nắm ở trong tay.

Lôi quang trên tinh cầu màu trắng nổ vang, kịch liệt rung động, lại không hề có tác dụng. Nó như một con chim nhỏ đã rơi vào chiếc lồng, hoàn toàn không có sức phản kháng.

Vuốt rồng màu vàng giơ ra đã bắt được tinh cầu, nhanh như điện xẹt bay ra phía trước, một cái chớp động liền xuất hiện ở trước người của Phệ Thiên Hồ, sau đó vồ xuống.

Xoẹt một tiếng, Phệ Thiên Hồ bị cào ra mấy đạo vết thương thật dài, sâu thấy xương. Thân thể nó cũng bị đánh bay ra ngoài, hung hăng đập vào trên mặt đất, "Ầm ầm" một tiếng, tạo ra một cái hố to.

"Nếu ngươi đã gian trá như vậy, liền phạt ngươi làm vật thí nghiệm đi cho ta đi." Thảm Lạc hừ lạnh một tiếng, lòng bàn tay lóe lên tử quang, hai tấm phù lục màu tím hiện ra, chính là Toái Giáp Phù và Định Thân Phù!

Trong miệng Thảm Lạc lẩm bẩm, mỗi tay nắm một tấm phù lục màu tím, một tầng bạch quang nhàn nhạt xuất hiện, lan đến mặt ngoài của hai tấm phù lục.

"Đi!" Hai tay Thảm Lạc cùng lúc giơ lên, hai tấm phù lục màu tím đồng thời sáng rực, từ trong hai cánh tay nhanh chóng bay ra. Nó ở giữa không trung vỡ vụn, dịch bởi hóa thành hai đạo quang mang một kim một bạch, ngọc sách bay về phía Phệ Thiên Hồ.

Cả người Phệ Thiên Hồ bị thương nặng, yêu đan cũng bị cướp đi, động tác có chút chậm chạp, nên muốn tránh né cũng không còn kịp. Nó đành nhìn hai đạo quang mang lóe lên rồi chui vào trong cơ thể mình.

Bên ngoài thân của Phệ Thiên Hồ lập tức hiện ra một tầng bạch quang chói mắt, nhanh chóng lan ra toàn thân, lóe lên rồi vỡ vụn, hóa thành vô số bạch quang. Thứ đó giống như vật sống tranh nhau bao quanh thân nó, làm giáp cứng lần lượt rạn nứt, xuất hiện vô số vết thương nhỏ, cả người máu chảy ra đầm đìa.

Toàn thân Phệ Thiên Hồ như bị ngàn vạn con kiến gặm nuốt, đau nhức kịch liệt không chịu nổi, gầm lên một tiếng. Bên ngoài thân nó lôi quang chớp động, giống như định làm điều gì.

Nhưng giờ phút này, bỗng một tầng kim quang từ bên ngoài thân nó nổi lên, mặt ngoài hiện ra một chữ "Định" to lớn. Sau đó chữ này lóe lên, hóa thành mấy đạo lưu quang màu vàng, lượn lờ tại quanh thân.

Thân thể của Phệ Thiên Hồ đột nhiên cứng đờ, một cái móng vuốt cũng không động đậy được. Nó dường như không còn là chính mình, trong mắt bắt đầu lộ ra vẻ hoảng sợ.

"Không tệ! Thử cái này lại lần nữa." Thâm Lạc sờ lên cằm, một tay phát lên, một tấm phù lục màu xanh lóe lên phía dưới, đến trên đầu Phệ Thiên Hồ.

Sau khi Bạch quang lóe lên, phù lục vỡ vụn ra.

Oanh!

Kèm theo một tiếng sét nổ vang đình tai nhức óc, một đạo lôi điện màu trắng to như cánh tay từ chỗ phù lục vỡ vụn xuất hiện. Nó mang theo lòe loẹt lóa mắt lôi quang, đổ ập xuống rơi xuống.

Phệ Thiên Hồ không thể động đậy, chỉ đành trơ mắt nhìn lôi điện màu trắng bổ vào trên người mình.

"Rống!"

Nó phát ra một tiếng gầm rú thê lương, hồ khu vốn cứng cõi không gì sánh được, giờ phút này lại bởi vì Toái Giáp Phù làm cự lực giảm nhiều, những vết thương nhỏ bé trần trụi trải rộng toàn thân kia lập tức bị xé rách thêm lần nữa. Chỗ thân thể bị lôi điện đánh trúng, biến thành một mảnh cháy đen chùng, trong không khí cũng tràn ngập ra một cỗ hương vị khét nghệt.

"Ngu xuẩn, ta chính là Yêu thú Lôi thuộc tính, vậy mà còn dùng lôi phù đối phó ta, phù này mặc dù có thể làm bị thương, nhưng cũng có thể bổ sung lôi điện chi lực trong cơ thể!" Mặt của Phệ Thiên Hồ lộ vẻ thông khổ, nhưng trong lòng âm thầm mừng rỡ, âm thầm vận chuyển yêu lực để hấp thu lôi điện chi lực, trùng kích lực lượng của Định Thân Phù.

"Xem ra một tấm Lạc Lôi Phù không đủ, vậy thì để sấm sét mãnh liệt hơn nữa!" Thầm Lạc cười khẽ một tiếng, hai tay giơ lên, trong mỗi một tay cầm mười tấm Lạc Lôi Phù màu xanh, pháp lực rót vào, thanh quang lập tức sáng lên.

"Cái gì!"

Phệ Thiên Hồ nhìn một đồng Lạc Lôi Phù trong tay của Thầm Lạc, trong mắt lập tức hiện lên một tia hoảng sợ, không dám ẩn tàng nữa. Bên ngoài thân nó lôi quang lóe lên, cùng những lưu quang màu vàng kia xen lẫn với nhau, truyền ra "Tranh tranh" tiếng vang, thân hình đang trì trệ lập tức bắt đầu khôi phục.

Lúc này hai tay Thầm Lạc cùng lúc vung lên, hai mươi tấm Lạc Lôi Phù hóa thành hai mươi đạo thanh quang bay ra, thẳng đến vị trí của Phệ Thiên Hồ.

"Oanh" oanh" oanh" oanh" oanh "

Toàn bộ hai mươi đạo lôi điện thô to từ trên trời giáng xuống, bổ lên người của Phệ Thiên Hồ.

Ở trong tiếng lôi minh vang động, toàn bộ thân hình Phệ Thiên Hồ giống như gỗ mục, bị vô số lôi điện màu trắng biến thành lôi hải bao phủ lại, xé rách, nổ tung thành thịt nát đầy trời.

Một hư ảnh Bạch Hồ hơi mờ, lớn khoảng một xích bắn ra, khuôn mặt đầy nét hoảng sợ, bốn chân phi nước đại ý đồ bỏ chạy khỏi đây.

Nhưng Thầm Lạc dường như sớm đã biết được, một tay giơ lên, lại là một đạo Lạc Lôi Phù. Nó hóa thành một đạo lôi điện màu trắng, rơi vào trên hư ảnh Bạch Hồ.

Hồ ảnh kêu thảm một tiếng, lập tức biến thành hư vô.

Sau khi diệt sát Phệ Thiên Hồ, lôi hải vẫn không tiêu tán, ngược lại bằng mắt thường có thể thấy được nó đang khuếch tán ra bốn phía ở Bạch n gọc sách, trong phút chốc lấy vị trí của Phệ Thiên Hồ làm trung tâm, phạm vi hơn mười trượng như biến thành thế giới lôi điện. Nó làm cho người ta có cảm giác nhìn một chút đã muốn run rẩy, những đứa bé trong thôn thì bị dọa đến mức phải nhắm chặt hai mắt lại.

Qua một lúc sau, lôi hải mới hoàn toàn tiêu tán, trên mặt đất lộ ra một cái hồ to, sâu hun hút, cháy đen khoảng mười trượng.

Sắc mặt của Thảm Lạc cũng nổi lên một tia tái nhợt, thân thể có chút lung lay, một thoáng sau mới có thể đứng vững.

Dù Lạc Lôi Phù, Toái Giáp Phù, hay là Định Thân Phù, đều là phù lục cao giai, nên pháp lực tiêu hao khá lớn. Nếu không bản thân hắn có hai mươi đầu pháp mạch, tu vi lại đạt đến Xuất Khiếu kỳ, thì cũng không thể cùng lúc phát động nhiều phù lục cao giai như vậy.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 201: Cứu Chữa Anh Lạc

Thảm Lạc và Phệ Thiên Hồ giao thủ liên tiếp nghe thì phức tạp, kỳ thật trước sau bất quá mười cái hô hấp. Thôn dân ở phía xa, còn có những Yêu tộc kia còn chưa kịp thấy rõ, hết thấy đã kết thúc.

Trong đám thôn dân nơi xa, trên mặt bọn người Trần Quan Bảo ủng hộ Thảm Lạc lộ vẻ vui mừng, reo hò không thôi.

Nhưng người trước đó chủ trương giao Thảm Lạc cho Yêu thú, trên mặt lộ vẻ lo lắng.

Yêu thú còn lại nhao nhao hoảng sợ, không biết con Yêu thú nào hô một tiếng, tiểu yêu trong thôn ngoài thôn bỏ chạy nhanh ra Phương Thốn sơn, rất nhanh chạy sạch sành sanh.

Thảm Lạc cũng không để ý tới những tiểu yêu kia, vung tay lên, mặt đất âm vang một tiếng vỡ ra. Một dòng nước từ dưới đất phóng lên, đảo qua một vòng quanh thôn, rơi vào trước người hắn.

Dòng nước cuốn đến hai viên tinh cầu một trắng, một lam, chính là yêu đan Phệ Thiên Hồ và Cáp Mô Tinh.

Ngoài yêu đan, trên dòng nước còn có thi thể Dương Đầu Quái, cùng thanh cốt xoa kia.

Thảm Lạc bấm niệm pháp quyết vung lên, dòng nước hóa thành một thanh thủy kiếm, chém lên trên người Dương Đầu Quái, xẻ nó thành hai

nửa. Một viên yêu đan màu ngà sữa lặn xuống.

"Bảo bối tốt." Ánh mắt hấn đảo qua ba viên yêu đan và cốt xoa này, trong mắt hiện lên vẻ vui mừng, lật tay thu vào.

"Thẩm tiên sư! Không xong! Tình huống Anh tiên sư có vẻ không ổn, Mã bà bà kêu ta tới xin ngài đi xem một chút." Một trận tiếng bước chân dồn dập từ bên ngoài truyền đến, thân ảnh Thanh Ngu xuất hiện ngoài phòng, mặt mũi tràn đầy vẻ lo lắng.

Thẩm Lạc nghe vậy khẽ giật mình, đi ra khỏi phòng, nhìn lại phía đầu thôn rồi phóng đi.

Anh Lạc giờ phút này nằm trên mặt đất, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, một tơ một hào huyết sắc cũng không có, thậm chí ngay cả hô hấp cũng cực kỳ yếu ớt, nhìn không khác gì người chết.

Đám người trong thôn vây quanh, nhưng cũng không biết nên xử lý thế nào, chỉ có thể lo lắng suông mà thôi.

Duy nhất chỉ có Mã bà bà, giờ phút này đang ngồi xổm bên cạnh Anh Lạc. Lão lấy ra một khối ngọc thạch hình tròn màu đỏ, đặt ở trên ngực Anh Lạc.

Ngọc thạch tản mát ra hồng quang nhàn nhạt, lộ ra một cỗ ấm áp giống như mặt trời mới mọc, không biết có tác dụng gì.

"Thẩm tiên sư tới, tránh hết ra!" Thanh Ngu theo sát sau lưng Thẩm Lạc, cách thật xa đã cất giọng quát.

Nhìn thấy Thẩm Lạc tới, phần lớn mọi người chung quanh lộ ra vẻ ngượng ngùng, vội vàng tránh ra một lối.

Thẩm Lạc bước nhanh đến bên cạnh Anh Lạc, cúi đầu nhìn ngọc thạch màu đỏ một chút, trong mắt hiện lên vẻ khác lạ.

"Hỏa Hồn Ngọc!"

Hắn thấy trong « Tiên Linh Bách Thảo » ghi lại ngọc này, chính là một loại khoáng thạch hi hữu Hỏa thuộc tính, đản sinh trong dung nham núi lửa cực nóng, tính chất cứng rắn, nội uẩn hỏa lực cường đại, là tài liệu tuyệt hảo luyện chế pháp khí Hỏa thuộc tính.

Bất quá bây giờ không phải lúc nghiên cứu ngọc thạch, Thẩm Lạc bắt lấy cánh tay Anh Lạc đưa vào một cỗ pháp lực, đồng thời thần thức dò xét thể nội nang, sắc mặt biến đổi.

"Anh Lạc thế nào?" Mã bà bà nhìn thấy thần sắc Thẩm Lạc, hỏi.

"Kinh mạch thể nội có nhiều chỗ vỡ vụn, lại có hàn khí xâm nhập ngũ tạng lục phủ, cũng may có khối Hỏa Hồn Ngọc bảo vệ tâm mạch, cần cứu trị ngay lập tức!" Sắc mặt Thẩm Lạc ngưng trọng nói.

"Thẩm đạo hữu, ngươi nhất định phải cứu nàng!" Mã bà bà vội nói.

"Đạo hữu yên tâm, ta mặc dù không thập phần nắm chắc, nhưng sẽ cố hết sức." Thẩm Lạc suy nghĩ một chút, nói.

"Vậy làm phiền rồi!" Sắc mặt Mã bà bà khẽ buông lỏng, nói.

Thẩm Lạc không nói nữa, đưa tay ôm lấy Anh Lạc, nhanh chóng lao về chỗ của mình, thân hình chỉ lên xuống mấy cái đã biến mất ở nơi xa.

Nhân thủ giao chiến chính náo náo rời đi, đầu thôn chỉ còn lại một đám thôn dân Trường Thọ thôn, hai mặt nhìn nhau.

"Hôm nay nếu không có Thâm tiên sư, Trường Thọ thôn đã sớm bị hủy diệt. Từ nay về sau, tất cả mọi người nhìn thấy Thâm tiên sư, đều phải cung kính, nghe rõ chưa?" Mã bà bà nhìn đám người chung quanh, nhất là bọn người Hứa đại nương, thiếu phụ áo xám, là đám chủ trương giao ra Thâm Lạc, trầm giọng nói.

Mấy người Hứa đại nương lộ vẻ xấu hổ, vội vàng đáp ứng.

Những người khác nào dám hai lời, nhao nhao gật đầu.

"Thanh Ngu, người dẫn người an bài thích đáng thương binh. Hồ Tử, người phụ trách dẫn người sửa chữa tốt hàng rào đầu thôn. Yêu thú mặc dù đã lui, nhưng khó đảm bảo sẽ không ngóc đầu trở lại. Những người còn lại, tản đi thôi." Mã bà bà nhẹ nhàng thở ra, mở miệng nói.

Thanh Ngu và Hồ Tử lên tiếng, tự mình triệu tập một ít thanh niên trai tráng bắt đầu an trí thương binh, tu sửa rào chắn. Những người còn lại thì nhao nhao tán đi.

Mã bà bà không rời đi, do dự một lát, đi đến nơi ở của Thâm Lạc.

...

Giờ khắc này, Thâm Lạc đã ôm Anh Lạc về tới trước tiểu viện của mình.

Trước khi bước vào cửa viện, hắn quay đầu nhìn lại phía đầu thôn một cái, thần sắc bình tĩnh.

Nơi này cách cửa thôn mặc dù xa, nhưng nhĩ lực hắn kinh người, động tĩnh đầu thôn vẫn như cũ nghe được rõ rõ ràng ràng.

Kỳ thật không chỉ giờ phút này đối thoại ở đầu thôn, mà trước đó thôn nhân và các Yêu thú Phệ Thiên Hồ nói, lúc hắn trở về cũng mơ hồ nghe

được một chút, tự nhiên biết có không ít thôn dân chủ trương giao mình ra để đổi lấy thôn bình an.

Chỉ là những người đó đều là tiểu dân, cách đối nhân xử thế đều lấy lợi ích bản thân làm đầu, tính toán chi li, không đáng để mình tức giận với bọn họ. Huống chi biểu hiện của đám người Anh Lạc, Trần Quan Bảo khiến trong lòng hắn có chút vui mừng.

Thẩm Lạc vào nhà, cẩn thận đặt Anh Lạc lên giường, co ngón tay bấm liền mấy cái, hư không phát kinh, phong bế mấy chỗ kinh mạch chủ yếu trên thân nàng.

Hắn nhìn thoáng qua Hỏa Hồn Ngọc trên ngực nàng, hai tay nhấc lên, một tay điểm lên huyệt Thiên Trung ngay ngực Anh Lạc, một tay khác đè bụng dưới nàng, thôi động pháp lực thể nội cuộn cuộn rót vào cơ thể nàng.

Thương thế Anh Lạc hiện tại cực nặng, nếu trước kia, hắn căn bản cứu chữa không được. Dịch tại bạch ngọc sách. Cũng may tu vi hắn đã bước vào Xuất Khiếu kỳ, pháp lực hùng hậu, tăng thêm hắn bệnh lâu thành y thông hiểu một chút y lý, chí ít nắm chắc cứu được tính mệnh nàng.

Theo pháp lực không ngừng rót vào, thân thể Anh Lạc đầu tiên khẽ run lên, tiếp đó trên mặt nhiều ra một tia huyết sắc như có như không, nguyên bản hô hấp yếu ớt cũng tăng lên một chút.

Trong lòng Thẩm Lạc thoáng buông lỏng, vẫn như cũ thôi động pháp lực không ngừng rót vào, ý đồ khu trừ hàn khí ẩn trong ngũ tạng lục phủ nàng.

Thời gian chậm chậm trôi qua, cho đến khi sắc trời tối đen, hắn mới chậm rãi thu hai tay lại, xoa xoa cái trán đã rỉ ra mồ hôi.

Anh Lạc nằm trên giường, hô hấp đã khôi phục thông thuận, sắc mặt cũng không còn tái nhợt như trước, nổi lên một tia hồng nhuận phơn phớt, cuối cùng đã được cứu.

Chỉ là nguyên khí trong cơ thể nàng hao tổn quá nhiều, vẫn như cũ lâm vào hôn mê.

Thẩm Lạc nhìn Anh Lạc, ánh mắt hơi chớp động.

Lúc chữa thương, hấn phát hiện Anh Lạc không chỉ đã tiến giai Tích Cốc kỳ, thể nội sinh ra chừng mười đầu pháp mạch, mặc dù kém hấn, nhưng ở trong tu sĩ bình thường, thiên tư cũng có thể xưng là tuyệt đỉnh.

Lần này nàng trọng thương, pháp mạch cũng bị ảnh hưởng không nhỏ, nhưng được hấn lập đi lập lại dùng pháp lực tâm bồ, không chỉ tu phục những pháp mạch vốn vỡ vụn kia, cũng làm mở rộng ra không ít. Nói cách khác, sau khi nàng khỏi bệnh, tu vi cảnh giới hấn là có thể tiến thêm một bước, cũng xem như nhân họa đắc phúc.

Đến lúc đó, hấn lại truyền thụ cho nàng một ít công pháp thủ đoạn, hấn là đủ để bảo hộ thân.

Thẩm Lạc thu hồi ánh mắt, đứng dậy đi ra đại môn.

Mặc dù hấn không phải lão phu tử tuân thủ nghiêm ngặt lễ tiết, nhưng cô nam quả nữ ở chung một phòng, trong đó nữ vẫn còn đang hôn mê, vẫn có chút không ổn.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 202: Tạo Hoá Trêu Ngươi

Hắn mở cửa phòng, nhìn thấy Mã bà bà đứng sẵn trong viện, nhẹ gật đầu với hắn.

"Thẩm đạo hữu, hôm nay ngươi không chỉ cứu được thôn, còn cứu trở về Anh Lạc, nhớ lại thái độ của lão thân trước đó với ngươi, ta thật hổ thẹn!" Mã bà bà nhẹ nhàng thở ra, lập tức trong mắt lóe lên vẻ cảm kích lẫn áy náy, nói với Thẩm Lạc.

"Chuyện đã qua không cần thiết nhắc lại, bây giờ ta còn tính là một thành viên trong thôn, làm hết thầy không thẹn lương tâm là được." Thẩm Lạc khoát tay áo, giọng bình tĩnh nói.

"Những yêu vật kia lúc trước vây quanh thôn, đã từng nói lần này ngươi lên Phương Thốn sơn, đã từng tới một chỗ tên là Tà Nguyệt Tam Tinh động. Không biết có đúng không?" Mã bà bà lộ vẻ chần chờ, cuối cùng vẫn mở miệng hỏi.

"Không sai." Thẩm Lạc nhìn Mã bà bà một chút, xác nhận.

"Theo tiền bối trong thôn tương truyền, Tà Nguyệt Tam Tinh động chính là nơi tổ sư Phương Thốn sơn thụ đồ bế quan, không biết bây giờ. . . Bên trong tình huống như thế nào?" Trên mặt Mã bà bà lướt qua vẻ kích động, có chút vội vàng hỏi.

"Mã bà bà, ta biết ngươi muốn hỏi cái gì, chỉ là biết quá nhiều, chưa chắc là chuyện tốt. Đương nhiên, ngươi nếu thật muốn biết, ta cũng sẽ

không giấu diếm." Thảm Lạc chậm rãi mở miệng nói.

Mã bà bà nghe vậy thân thể khẽ run lên, trên mặt kích động chậm rãi biến mất, tựa hồ đoán được cái gì, trên mặt lộ ra vẻ tái nhợt, bắt đầu trầm mặc.

Thảm Lạc yên lặng đóng cửa phòng lại, chậm rãi đi đến trong sân, ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao, như đang suy nghĩ.

"Thảm đạo hữu, ta đã tuổi này, trừ bảo trụ thôn, chấp niệm duy nhất chính là muốn biết tình huống trên núi, còn xin. . . Còn xin đạo hữu giải nghi hoặc cho ta." Im lặng một lát, Mã bà bà thở dài, mở miệng lần nữa.

Thảm Lạc gật gật đầu, lúc này kể hết thấy những điều mình thấy trong Tà Nguyệt Tam Tinh động, chỉ giấu đi chuyện liên quan đến Hoàng Đình Kinh.

Mã bà bà nghe Thảm Lạc kể lại, vẻ trông đợi trong ánh mắt đục ngầu rốt cục theo huyết sắc trên mặt từ từ rút đi, cả người nhìn như già yếu hơn rất nhiều.

"Trường Thọ thôn chúng ta đời đời kiếp kiếp khổ đợi mấy trăm năm nay, ha ha, cuối cùng vẫn là công dã tràng. Tạo hóa trêu ngươi, tạo hóa trêu ngươi!" Lão cười thảm một tiếng, thì thào nói ra, hai hàng lệ trọc chảy xuống.

Thảm Lạc lẳng lẳng đứng ở một bên, không mở miệng nói chuyện, trong lòng cũng sinh ra một nỗi buồn vô cớ.

Trường Thọ thôn bây giờ mặc dù tình cảnh thê lương, nhưng tốt xấu còn có thể va va chạm chạm tồn tại đến nay. Có câu tổ chim bị phá không trứng lành, Thiên Ma diệt thế, khắp tứ đại châu cửa nát nhà tan, thậm chí chuyện toàn bộ thôn dân bị hủy diệt cũng không ít.

Mã bà bà tự giễu nói một câu như vậy, sau đó cúi đầu yên lặng đứng ở nơi đó, thân ảnh cô độc phảng phất bị thiên địa vứt bỏ lại.

Bất quá lão không đứng quá lâu, rất nhanh liền ngẩng đầu lên, thần sắc tựa hồ đã khôi phục bình tĩnh lúc trước.

"Đa tạ Thâm đạo hữu báo cho biết tình hình thực tế, bất quá việc này xin đạo hữu đừng nói cho những người khác biết, để tránh ảnh hưởng ý chí sinh tồn của thôn nhân." Lão nghiêm mặt nói ra.

Thâm Lạc thấy Mã bà bà nhanh như vậy đã điều chỉnh tốt tâm trạng, trong lòng không khỏi âm thầm khâm phục, gật đầu đáp ứng.

"Ân đạo hữu không thể báo đáp, xin nhận lão thân cúi đầu!" Mã bà bà khom người thi lễ về phía Thâm Lạc một cái.

"Bà bà không cần như vậy! Đúng rồi, Anh Lạc mặc dù đã thoát hiểm, vẫn như cũ không thức tỉnh, cần người chiếu cố. Thâm mỗ còn có chuyện cần làm, không cách nào phân tâm, còn xin Mã bà bà phái người tới chiếu cố nàng một chút." Thâm Lạc vội nghiêng người tránh Mã bà bà thi lễ, chuyển chủ đề nói.

"Cái này đương nhiên." Mã bà bà gật đầu đáp ứng.

Thâm Lạc gật gù đầu, quay người đi vào một gian thiên phòng khác, khoanh chân ngồi xuống.

Hôm nay hấn đại chiến cùng Phệ Thiên Hồ một trận, vừa rồi lại ra tay cứu chữa Anh Lạc, pháp lực thể nội cơ hồ đã tới đáy, lập tức thâm vận Hoàng Đình Kinh khôi phục.

Đội pháp lực phục hồi, hấn lật tay lấy ra Thất Tinh Bút, thần thức chui vào trong đó, tiếp tục kiểm tra thu hoạch trên núi vừa rồi.

"Bây giờ xem ra, chỉ có bản vẽ huyền bí này còn chưa hiểu thấu đáo." Không bao lâu, thần thức hắn rời khỏi Thất Tinh Bút, vung tay lên, trong tay loé lên bạch quang, nhiều ra một bức tranh, chính là bộ Thiên Trúc Vọng Nguyệt Đồ kia.

Hắn mở bức tranh ra, quan sát tỉ mỉ.

Trên bức họa trong sáng trắng tròn, thanh trúc nằm nghiêng, bắn ra một mảnh bóng râm lơ mờ.

Hắn nhìn mấy lần, liền cảm thấy hoa mắt, vàng trắng tròn kia và thanh trúc tựa như đột nhiên biến thành chân thực, chiếu vào trước người hắn.

Dưới ánh trăng, hình như có gió nhẹ thổi qua, khóm thanh trúc kia liền lắc lư từng cây, đụng vào nhau, phát ra thanh âm đột trúc va chạm. Bóng râm trên mặt đất cùng ánh trăng đan vào một chỗ, hình thành một mảnh bóng hình sáng tối giao thoa, không ngừng biến ảo.

Thẩm Lạc không để ý đến trăng tròn thanh trúc chung quanh, ánh mắt nhìn ánh trăng giao thoa trên mặt đất.

Lúc trước hắn đã từng tìm hiểu bản vẽ này, đồ này huyền bí đều ở trên mặt đất, biến ảo khó lường, phảng phất một người vô hình đang diễn luyện một bộ pháp kỳ huyền.

Thẩm Lạc trước đó đã phát hiện điểm ấy, chẳng qua là ngày đó hắn không dám chắc. Bây giờ tu vi hắn đã tăng lên so với lần thứ nhất quan sát Thiên Trúc Vọng Nguyệt Đồ, nhất là sau khi bước vào Xuất Khiếu kỳ thì lực lượng thần hồn tăng mạnh, lại đến lĩnh hội đồ này. Trước kia xem nhiều chỗ không rõ, bây giờ có loại cảm giác sáng tỏ thông suốt.

"Đây đúng là một bộ pháp, so với Truy Phong Bộ Bạch gia cao minh hơn không biết gấp bao nhiêu lần." Con mắt Thẩm Lạc đuổi theo những ánh

trăng biển ảo kia, lộ ra quang mang kích động.

Sau một hồi lâu, hấn chậm rãi nhắm mắt lại, huyền tượng chung quanh biến mất không còn tăm tích, bộ pháp biến hoá trong bức hoạ đã được hấn nhớ kỹ.

Một lát sau, hấn mở hai mắt ra, đứng lên, thu Thiên Trúc Vọng Nguyệt Đồ lại, dựa theo bộ pháp cất bước đi ra.

Bộ pháp này tựa hồ có chút liên quan với « Kinh Dịch », bộ pháp biến ảo không bàn mà theo phương vị sáu mươi bốn quẻ Kinh Dịch.

Chỉ là bộ pháp này biến hóa có chút đặc biệt, khi bước lên, không cách nào nhận được phương vị bước kế tiếp, lại điều chỉnh vọt trước tung sau, đi rất là khó chịu, đến mức hấn vừa mới bắt đầu thử, bước chân đi chậm không gì sánh được, thậm chí nhìn có chút buồn cười.

Cũng may hấn tu luyện Hoàng Đình Kinh xong, nhục thân dị thường linh hoạt, rất nhanh đã bắt đầu quen, bộ pháp cũng càng chạy càng nhanh.

Lúc chạy, Thẩm Lạc nhanh chóng lĩnh ngộ đủ loại huyền ảo ẩn chứa trong bộ pháp, trước kia trong bộ pháp có chỗ cổ quái, cũng dần dần minh ngộ.

Những địa phương biến hoá cổ quái kia, rõ ràng là tinh túy đỉnh cao của bộ pháp kỳ diệu này.

Mà khi đạt bộ pháp này, pháp lực trong cơ thể hấn cũng điều động theo, chậm rãi chảy xuôi trong kinh mạch của chân, tốc độ bộ pháp càng nhanh.

Thời gian trong lúc vô tình nhanh chóng trôi qua, cả người Thẩm Lạc đắm chìm trong bộ pháp thần diệu này, tiến nhập cảnh giới vong ngã.

Trong phòng, thân ảnh Thẩm Lạc chớp động như quỷ mị, bộ pháp dưới chân rắc rối biến hóa, tốc độ càng lúc càng nhanh, đến cuối cùng cả người gần như sắp thành một đầu tuyền, sau lưng mơ hồ mang theo từng đạo tàn ảnh.

Sau một lát, bóng người nhanh chóng lao vụt bỗng nhiên đứng vững, như cọc sắt đâm xuống đất, không nhúc nhích, tàn ảnh liên tiếp sau lưng chợt quy vị.

"Thống khoái!" Thẩm Lạc phát ra một tiếng hét vui sướng.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 203: Tà Nguyệt Bộ

Bộ pháp này chẳng qua là mới nhập môn, về khía cạnh tốc độ đã có thể bắt kịp Truy Phong Bộ, nhưng lại không giống Truy Phong Bộ chỉ tập trung vào phương diện này, mà nó còn chú trọng hơn đến tính linh hoạt, lúc đối địch càng có trợ giúp lớn hơn trong việc hoán chuyển xê dịch vị trí.

Mà sở dĩ tu luyện trôi chảy như vậy, bởi vì lúc trước đó đã tu luyện Hoàng Đình Kinh, khiến cho thân thể vừa cương vừa nhu, những động tác người bình thường khó làm được, những hấn lại có thể dễ dàng làm được, đối với việc tu luyện bộ pháp này trợ có trợ giúp cực lớn.

Chỉ là trong phòng này không gian hơi nhỏ, có chút triển bó tay bó chân, không thể thoải mái vận dụng bộ pháp này.

Thẩm Lạc đẩy cửa đi ra sân, sắc trời bên ngoài đã tối đen, đêm đã khuya.

Thần thức của hắn quét về phía căn phòng chính, thấy Anh Lạc trong phòng vẫn chưa tỉnh lại, bất quá khí sắc trên mặt so với trước tốt hơn nhiều, hô hấp đều đều, bên giường có một thiếu nữ gầy yếu ngồi xổm bên cạnh, tay đang nhúng khăn lau mặt cho Anh, chắc là người Mã bà bà phái tới chiếu cố Anh Lạc.

Thẩm Lạc thu hồi thần thức, thân hình thoáng nhảy lên, rời khỏi hậu viện, vô thanh vô tức lao về phía bên ngoài thôn.

Hắn không đi cửa chính của thôn, mà lựa chọn đi về phía rừng vây quanh phía sau thôn, tầm mắt thoáng quét khắp nơi, cước bộ xê dịch, cả người liền hóa thành một đạo huyễn ảnh hướng phía trước bay vọt đi, ở giữa rừng bắt đầu bay lượn nhanh vun vút.

Không gian nơi đây rộng rãi, bởi vậy hắn không còn vướng tay vướng chân gì cả, thỏa thích thi triển bộ pháp, hơn nữa chẳng biết tại sao, hắn cảm thấy lúc này pháp lực giữa hai chân vận chuyển càng thêm trôi chảy, đối với lĩnh ngộ bộ pháp cũng nhanh hơn, tiến cảnh so với lúc trong phòng nhanh hơn rất nhiều.

Thời gian nhoáng qua, đã là mấy ngày sau.

Tia nắng ban mai rọi qua màn sương mù, thân ảnh Thẩm Lạc xuyên qua khu rừng, tốc độ so với đêm đêm trước thình lình mau gấp bội, phía sau người kéo theo đầy tàn ảnh rõ rệt, giống như có mấy người đang cùng lúc chạy vọt vĩa trong rừng.

Không chỉ như vậy, thân hình hắn khi chuyển hướng qua lại cũng trôi chảy hơn so với lúc trước, càng quý dị hơn, rõ ràng một khắc trước vẫn đang toàn lực lao nhanh về phía trước, một khắc sau đột nhiên lại bắn ngược về phía sau, không có trì hoãn trong không gian một chút nào, hoàn toàn tùy tâm điều khiển.

"Phân phật" một tiếng, mấy đạo tàn ảnh đột nhiên hợp lại làm một, hiện ra thân hình Thẩm Lạc, trong mắt hắn tràn đầy vẻ vừa mừng vừa sợ.

Liên tục trải qua bốn năm ngày luyện tập, hắn không ngờ đem bộ vô danh bộ pháp này tu luyện đến cảnh giới bác đại tinh thâm, thậm chí cự ly tu luyện đại thành, dường như cũng không còn xa lắm.

Tốc độ tu luyện như vậy quả thực làm người ta sợ hãi thán phục, đổi lại là người bình thường khác, cho dù thời gian tu luyện gấp nhiều lần, cũng tuyệt không có khả năng làm được.

Mấy ngày liên tiếp không nghỉ không ngủ, cho dù Thẩm Lạc có tu vi cao, nhưng thể lực cùng pháp lực cũng đã tiêu hao rất nhiều, bụng hắn kêu hai tiếng "xì xào", cảm giác đói đã lâu không xuất hiện đột nhiên xông lên đầu.

Thẩm Lạc không quay trở về thôn, mà là lao về phía Phương Thốn Sơn, tiện tay đánh chết một con sơn dương trong khu rừng gần vách núi đá, làm sạch lông sau đó nướng lên.

Trước kia khi còn ở Xuân Thu Quan, hắn cùng đám người Bạch Tiêu Thiên không chịu nổi đồ ăn thanh đạm trong quan, thường xuyên vụng trộm đánh bắt ít thú vật nơi hoang dã nướng ăn, đối với việc này hắn đã quá quen thuộc, không bao lâu sau dê nướng đã tỏa ra mùi thơm mê người.

Hắn đã rất nhiều ngày không ăn uống gì, nên lúc này rất đói. Hắn vội vàng cắn ăn, sau khi ngoạm hết gần nửa con dê, mới vỗ vỗ da bụng, khẽ ợ một cái, rồi mới khoan chân ngồi xuống điều tức dưỡng thần.

Đợi pháp lực thể lực khôi phục hơn phân nửa, Thẩm Lạc lại thả người nhảy vào rừng đá, ở chỗ này tiếp tục tu luyện lên bộ pháp kia.

Thân hình của hắn lướt vun vút trong rừng đá, khi thì như chim bay, khi thì lại phẳng phát giống như khi nhảy lên nhảy xuống giữa rừng đá.

Nhưng khi đang tu luyện, hắn đột nhiên dừng thân hình lại, trong mắt hiện lên một tia nghi hoặc.

Bởi vì hắn phát hiện, lúc trước tu luyện cảm giác như được thần linh trợ giúp, hiện tại cảm giác đó bỗng nhiên biến mất, tốc độ tu luyện lúc này, tiến

triển không khác gì lúc mình ở trong phòng, thậm chí hình như còn chậm hơn.

Thẩm Lạc sờ lên cái cằm, chân mày bắt đầu nhăn lại.

Hắn có thể khẳng định, khẩu quyết tu luyện chắc chắn không khác gì lúc trước, thậm chí vừa rồi còn nghỉ ngơi, vô luận là trạng thái tinh thần hay thân thể, đều tốt hơn nhiều so với lúc ở trong rừng cây.

"Nếu như vấn đề không ở trên người mình, chẳng lẽ cùng hoàn cảnh bên ngoài có quan hệ?" Thẩm Lạc đột nhiên nghĩ đến cái gì, hướng bốn phía đánh giá một hồi.

Khi hắn nhìn kỹ xung quanh, tất cả đều toàn đá, mặt đất cũng là nham thạch, không có chút màu xanh nào cả, cảm giác hơi hoang vu.

Thần sắc hắn khẽ động, lập tức tung người về phía xa, đi đến gần một khu rừng cây, sau khi thoáng ổn định lại tâm thần, hắn bắt đầu tu luyện.

"Quả là thế!" Thẩm Lạc tại rừng cây bên trong thi triển bộ pháp một chút, cảm giác trước kia đã trở lại!

Hắn liên tục lướt vun vút trong rừng cây, thời gian dần qua, bạch quang nhàn nhạt lưu động trên hai chân hắn, những nơi hắn đi qua nổi lên từng điểm bạch quang, thân hình phẳng phất như quý mỹ, tàn ảnh vừa thấy ở phía trước, thoắt cái đã bị bỏ lại phía sau.

Theo thời gian trôi qua, đảo mắt đã bốn năm ngày, Thẩm Lạc bộ pháp càng lúc càng nhanh, pháp lực ở kinh mạch trên hai chân cấp tốc vận chuyển, khi tốc độ đạt tới trình độ nhất định, kinh mạch đã trở nên nóng rực.

Hắn chẳng những không sợ mà vui mừng, tiếp tục tăng thêm tốc độ.

"Rắc" một tiếng!

Kinh mạch trên hai chân của hắn vang lên tiếng rắc mạnh, tựa hồ đã thông khiếu huyết nào đó, vô số cỗ nhiệt lưu từ giữa hai chân bạo phát, thuận theo kinh mạch lập tức trải rộng toàn thân.

Hai chân Thẩm Lạc khễ động, bạch quang bỗng nhiên sáng ngời, hắn bước về phía trước một bước, trên mặt đất bỗng nhiên hiện ra quang ảnh màu trắng giống như vàng Tà Nguyệt, thân thể đột nhiên trở nên nhẹ nhàng rất nhiều.

Tà Nguyệt quang ảnh vốn là sáng ngời, lập tức giống như ánh trăng chiếu rọi tản ra, hóa thành một phiến hư ảnh mơ hồ, thân hình hắn cũng trở nên mơ hồ theo, toàn bộ người giống như quang ảnh chớp động, sau một khắc đã lướt đến năm sáu trượng bên ngoài.

"Nhanh quá!" Thẩm Lạc hô nhỏ một tiếng, thân hình hơi nghiêng nhẹ, đạp thêm một bước.

Dưới chân Tà Nguyệt quang ảnh lập tức nhoáng lên, cả người hắn khễ động, thân hình đã xuất hiện cách nơi đây mấy trượng.

Thẩm Lạc nhãn tình sáng lên, cười ha hả, bộ này bộ pháp sau khi đại thành, quả nhiên là đạt tới đẳng cấp khác, lúc trước so với bây giờ chẳng khác nào giọt nước sóng sánh với đại dương.

"Bộ pháp thần diệu như vậy, không có tên thật là tiếc nuối, nếu như bộ pháp này lúc toàn lực thi triển, sản sinh ra Tà Nguyệt quang ảnh, vậy thì gọi người Tà Nguyệt Bộ đi." Thẩm Lạc nhớ tới thời điểm thi triển bộ pháp tạo ra Tà Nguyệt quang ảnh, chân mày khễ động, nổi lên hứng thú suy nghĩ đặt tên cho bộ bộ pháp này.

"Phương Thốn Sơn không hổ là tu tiên đại tông, một bộ bộ pháp tùy tiện cũng cực kì huyền diệu." Hấn lật tay, từ trong không gian Thất Tinh Bút lấy Thiên Trúc Vọng Nguyệt Đồ ra, cảm thán nói.

Thiên Trúc Vọng Nguyệt Đồ đột nhiên chấn động, bên trên hiện lên một tầng bạch quang chuyển động không ngừng, những hình ảnh trắng tròn, cây trúc đều bắt đầu chớp động, giống như sống lại.

"Ồ, chuyện gì xảy ra vậy?" Thẩm Lạc khẽ nhíu chân mày.

Vào thời khắc này, trong họa quyển đột nhiên tuôn trào ra từng chữ nhỏ màu trắng, dựa theo cánh tay, toàn bộ chui vào trong cơ thể hấn, sau đó chạy lên trên não bộ.

Đầu hấn như gặp phải trọng kích, miệng hấn khẽ kêu rên một tiếng.

Bất quá cũng may những chữ nhỏ màu trắng kia cũng không nhiều, trạng thái đau nhức trong đầu hấn rất nhanh chóng đã dịu xuống.

Những chữ nhỏ kia lượn một vòng trong đầu hấn, sau đó rất nhanh tụ tại một chỗ, hóa thành một hàng văn tự màu trắng.

Hấn khẽ dùng thần thức quét qua, lập tức liền thấy rõ nội dung của văn tự này, đại khái là một môn bí thuật tên gọi "Ất Mộc Tiên Độn".

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 204: Át Mộc Tiên Độn

Thần thức Thẩm Lạc đảo qua, rất nhanh xem hết môn bí thuật này, trên mặt lộ vẻ đại hi.

Môn thần thông Át Mộc Tiên Độn này giống như Lôi Độn thuật mà Phệ Thiên Hồ thi triển trước đó, là một loại độn thuật chân chính. Sau khi tu luyện thành có thể mượn nhờ cỏ cây chi lực chung quanh, tiến hành thuận di, phi thường thần diệu.

Thẩm Lạc ở trên Phương Thốn sơn xem qua rất nhiều điển tịch, đối với chuyện tu tiên đã không còn u mê như trước nữa.

Độn thuật giống như pháp thuật, phân loại hình khác nhau, chủ lưu nhất vẫn là Ngũ Hành độn pháp Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, khiến người thi thuật cấp tốc đến nơi khác nhau, có chút thực dụng, nhất là lúc nguy cơ gặp phải cường địch dùng để chạy trốn, có thể phát huy kỳ hiệu.

Át Mộc Tiên Độn là một loại Mộc Độn thuật, thi triển tại nơi cỏ cây chi khí nồng đậm, hiệu quả tự nhiên tốt nhất. Nhưng nếu trong sa mạc, hoặc biển sâu, thuật này cũng không phải không cách nào thi triển, nhưng hiệu quả khẳng định sẽ giảm đi nhiều.

Ngoài ra, một ít tu sĩ hoặc yêu thú có thiên phú dị bẩm cũng có thể thi triển độn pháp đặc thù, như Lôi Độn của Phệ Thiên Hồ cũng thuộc loại này.

Trong đầu Thẩm Lạc hiện lên những ý niệm này, mạnh mẽ kiềm chế lại hưng phấn trong lòng, lập tức nhắm hai mắt, hết sức chuyên chú bắt đầu tìm

hiểu.

Pháp quyết Ất Mộc Tiên Độn phi thường phức tạp, còn trên cả Đạp Thủy Quyết, Tị Thủy Quyết. Bất quá thần thông này cũng không hạn chế tu vi, chỉ cần có thể hiểu thông, bất kỳ cảnh giới gì đều có thể thi triển, ngược lại có chút cùng loại với Thông Linh Dịch Yêu thuật.

Chỉ là người có tu vi càng thấp, khoảng cách phi độn sẽ càng ngắn.

Sau một lát, Thẩm Lạc mở hai mắt ra, một tay ở trước ngực bắm niệm pháp quyết, trong miệng lẩm bẩm. Dưới chân đầu tiên là nổi lên một tầng bạch quang, quang ảnh trắng nghiêng lờn nửa hiển hiện, đồng thời trong hư không bốn phía trống rỗng hiện ra điểm điểm lục mang, vọt tới quanh thân hắn.

Theo lục mang càng tụ càng nhiều, rất nhanh bao phủ nửa người hắn vào trong đó, khiến cho cả người nhìn như trong suốt.

Chú ngữ cũng đã tụng niệm xong, hắn tiến về phía trước một bước, quanh người loé lên lục mang, cả người trong nháy mắt biến mất ngay tại chỗ.

Thẩm Lạc cảm giác cả người mình ở vào trong một loại trạng thái huyền diệu, thân thể tứ chi biến thành màu xanh lá hơi mờ, như đám mây phiêu phiêu đang đang trên không trung, không chút nào gắng sức, trong tầm mắt tràn ngập vô số quang ảnh màu xanh lá, lại có từng luồng từng luồng đại lực từ bốn phương tám hướng vọt tới, xé rách thân thể hắn, nhanh chóng tiến lên phía trước.

Bất quá, loại trạng thái này không duy trì quá lâu, thân thể của hắn rất nhanh trầm xuống trước, chân đạp trên mặt đất. Vô số lục quang trước mắt

cũng phiêu tán biến mất, tầm mắt khôi phục bình thường, xuất hiện ở trong một khe núi xa lạ.

Thẩm Lạc nao nao, ánh mắt quét nhìn bốn phía, rất nhanh nhìn thấy một ngọn núi chổng trời không lồ ở phía trước, chính là Phương Thốn sơn.

Chỉ là hắn không cách nào đoán ra lúc này mình đang ở chỗ nào tại Phương Thốn sơn, dù sao khu vực dưới chân núi Phương Thốn sơn quá lớn.

Duy nhất có thể xác định chính là, nơi này không gần thôn.

Thẩm Lạc phán đoán phương hướng một chút, đi dọc theo chân núi một đoạn đường, hơi nhếch khóe môi lên, trên mặt lộ vẻ tươi cười.

Nơi này bất luận là mảnh rừng cây cách chỗ hắn luyện công, hay là Trường Thọ thôn đều có một cự ly không nhỏ, nhiều thì không nói, trong vòng ba bốn dặm nhất định là có thể tới.

Thi triển một lần Át Mộc Tiên Độn, khoảng cách truyền tống đã vượt ra khỏi tưởng tượng của hắn thật xa, tuyệt không phải Lôi Độn Phệ Thiên Hồ có thể so sánh.

Đương nhiên, đây cũng có quan hệ với cỏ cây tươi tốt, cỏ cây chi khí nồng đậm khắp Phương Thốn sơn này.

Bất quá lúc Phệ Thiên Hồ thi triển Lôi Độn, loại tốc độ điện quang hỏa thạch kia, cũng không phải Át Mộc Tiên Độn có thể so sánh, cả hai xem như đều là thiên phú riêng.

Thẩm Lạc bình tĩnh một thoáng tâm trạng, lần nữa vận khởi Át Mộc Tiên Độn.

Trên chân hấn nổi lên lục quang, rất nhanh bao phủ thân thể hấn, thân hình thoát một cái lần nữa biến mất vô tung.

Trước mắt hấn chớp động lục quang, tầm mắt khôi phục, liền phát hiện chính mình xuất hiện trên một mảnh đất trống, chung quanh sương mù tràn ngập. Cách không xa phía trước, vô số sương mù màu trắng đột ngột từ mặt đất bay lên, ngưng kết lại một chỗ, chính là tầng vụ tường bao phủ toàn bộ Phương Thốn sơn.

Vụ tường màu trắng vẫn giống như trước đây, cao không thấy đỉnh, phẳng phát một đạo lạch trời chắn phía trước, ngăn cách hết thảy liên hệ ngoại giới với nơi này.

"Lại đến nơi này, cũng may không tiếp tục tới phía trước, nếu không đã một đầu đâm vào vụ tường này rồi!" Thảm Lạc âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

"Căn cứ pháp quyết thuật lại, Át Mộc Tiên Độn này có thể làm bản thân tu sĩ và cỏ cây giữa thiên địa dung hợp trong thời gian ngắn ngủi, độn hành không bị cản ở phía trước, không biết có thể xuyên thấu tầng sương trắng này hay không?" Nhìn vụ tường màu trắng trước mắt, trong lòng của hấn đột nhiên toát ra một ý niệm.

Trong sương trắng này không cách nào phân biệt phương hướng, dễ dàng khiến người mê thất, bây giờ có Át Mộc Tiên Độn, hết thảy tựa hồ cũng không ngại.

Thảm Lạc nghĩ đến đây, trong đầu nhớ lại lỗ trống ở bầu trời thông hướng Âm Minh chi địa kia, không biết bây giờ còn ở đó hay không.

Những năm này hấn một lòng nghĩ cách tìm đường ra Phương Thốn sơn, võ tu luyện, đã quên đi nơi đó.

Nhưng mà xem tình huống trước mắt, trên Phương Thốn sơn trừ di chỉ Tà Nguyệt Tam Tinh động, cùng số lượng không ít Yêu thú bên ngoài, tựa hồ cũng không có chỗ đặc biệt nào khác, muốn từ núi này rời khỏi mảnh khu vực này, rất không có khả năng.

Lấy tu vi hần bây giờ là Xuất Khiếu kỳ, hần là có thể thông qua lỗ trống ở bầu trời kia trở về Âm Minh chi địa, chỉ là thực lực Hắc Sơn lão yêu kinh khủng kia, hần không nắm chắc có thể ứng phó.

"Được rồi, vẫn nên thử một chút Át Mộc Tiên Độn có thể đột phá vụ tường này hay không. Nếu như cử động lần này không làm được, lại đi nơi đó nhìn xem." Thảm Lạc nghĩ nghĩ, trong lòng tính toán.

Hần không lập tức thi triển độn thuật, mà trước quan sát tỉ mỉ vụ tường trước mắt một chút, đồng thời tâm niệm vừa động, thần thức lan tràn ra phía bên trong, ý đồ dò xét tình huống trong vụ tường.

Kết quả thần thức hần vừa tiến vào vụ tường không lâu, lập tức cảm thấy một cỗ lực cản vô hình, làm thần thức của hần tiến lên có chút gian nan.

Thảm Lạc ngưng thần tĩnh khí, gia tăng cường độ thần thức, tiếp tục tìm kiếm vào chỗ sâu.

Nhưng trong vụ tường lộ ra lực cản cũng theo thần thức rót vào, nhanh chóng mạnh lên.

Thần thức tiến dọc về phía trước hai ba mươi trượng, liền không cách nào tiến thêm được, sương mù phía trước trùng điệp, không biết sâu bao nhiêu.

Lông mày Thảm Lạc không khỏi nhăn lại, độ dày vụ tường này, hần cũng không phải quá lo lắng, dù sao khoảng cách Át Mộc Tiên Độn truyền tống vẫn trong vòng tính toán, còn có thể thử một lần.

Nhưng không biết trong vụ tường ẩn chứa cấm chế, có hạn chế độn thuật hay không?

"Ta cũng thật là, nghĩ nhiều như vậy làm gì, có thể thành công hay không, thử một chút chẳng phải sẽ biết." Thảm Lạc rất nhanh giã lông mày ra, vận khởi Át Mộc Tiên Độn, trên hai chân nổi lên một tầng lục quang, rất nhanh bao phủ thân thể hắn.

Dưới chân hắn phóng ra một bước, quanh người chớp động lục mang, thân ảnh hư không tiêu thất.

Thảm Lạc lần nữa tiến nhập vào trạng thái kỳ diệu kia, thân thể hóa thành trạng thái hơi mờ, trong một mảnh thế giới lục mệnh mộng xuyên thẳng qua tiến lên.

Chỉ là giờ phút này hắn tiến lên phi thường gian nan, từng tia hơi khói màu trắng xuất hiện ở phía trước, phảng phất vô số tơ nhện quấn quanh trên người hắn, cản trở hắn phi độn.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 205: Thiên Lang Nuốt Núi

Thảm Lạc hừ lạnh một tiếng, vận khởi pháp lực thể nội, bên ngoài thân sáng lên lục quang, lập tức xông phá hơi khói màu trắng chung quanh không ít, tiếp tục chạy tới phía trước.

Chỉ là những hơi khói màu trắng này quả thực không ít, xông phá một tầng lại một tầng, cứ tiến lên một khoảng lại hao phí không ít pháp lực của hắn.

Cũng may sau khi hắn tiến giai Xuất Khiếu kỳ pháp lực hùng hậu, điểm tiêu hao pháp lực ấy vẫn không tính là gì, nếu chỉ là Tích Cốc kỳ thì căn bản không đủ dùng.

Ngay lúc pháp lực tiêu hao khoảng một phần năm, hơi khói màu trắng phía trước đột nhiên biến mất không còn tăm tích, hắn cảm thấy thân thể bỗng nhiên chột nhẹ, tốc độ phi độn tăng nhiều.

Sau một khắc, Thảm Lạc thấy hoa mắt, tầm mắt khôi phục trong sáng.

Lúc này, hắn đang đứng trên một mô đất hoang vu, bốn phía là đồi núi liên miên, ít thảm thực vật.

Hắn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một mảnh vụ tường đứng vững phía sau hắn gần dậm, trên tiếp thiên khung, kéo dài trái phải không nhìn thấy bờ, nhìn không khác gì lúc ở Trường Thọ thôn thấy.

Nơi đây bầu trời một mảnh xanh thẳm, khác với ở Trường Thọ thôn bầu trời vĩnh viễn xám xịt, vài đóa mây trắng lơ lửng trên đó, một vàng mặt trời treo chéch phương tây, nhuộm đám mây phụ cận thành màu vàng nhạt.

"Thật đã ra!" Thảm Lạc thấy rõ tình huống chung quanh, trong lòng nhin không được trở nên kích động, hít một hơi thật sâu.

Không khí phía ngoài tựa hồ càng thêm tươi mát so với bên trong.

Đỉnh đầu trời xanh mây trắng, bốn phía đồi núi hoang vu, những cảnh sắc trước kia thấy, giờ phút này nhìn lại, cũng cảm thấy hết sức mỹ lệ.

Tâm tình Thảm Lạc bình phục một chút, lúc này mới chăm chú đánh giá tình huống chung quanh.

Giờ phút này hẳn ở một chỗ khu vực đồi núi, phía xa có mấy toà sơn phong thấp bé đứng lặng, địa thế ngọn núi ở giữa tựa hồ thấp hơn một chút.

Hắn sờ cảm trầm tư một chút, không lập tức phi độn về Trường Thọ thôn, mà thân hình khẽ động, lao tới hướng ngọn núi phía trước.

Thảm Lạc một hơi chạy ra hai ba mươi dặm, địa hình phía trước dần dần bằng phẳng. Không bao lâu, một mảnh vùng quê bao la xuất hiện ở phía trước.

Nơi đây có rất nhiều đất đai được khai khẩn thành đồng ruộng, chỉ là có rất nhiều ruộng đồng bị hoang hoá, chỉ có số ít trồng hoa màu. Nhìn tới phía trước, mơ hồ có thể thấy được vài toà thôn trang, bây giờ sắc trời dần dần muộn, mấy sợi khói bếp từ trong thôn chậm rãi dâng lên, lộ ra ít khói lửa.

Thảm Lạc nhẹ nhàng thở ra, tiếp tục thả người chạy tới phía trước, rất nhanh tới gần một toà thôn trang.

Thôn này chột lớn hơn Trường Thọ thôn một chút, nhưng trong thôn nhìn có chút hoang vu, đại đa số phòng ốc trống rỗng, rất nhiều cái đã đổ sụp, một mảnh âm u đầy tử khí.

"Người là hậu sinh thôn nào đó? Đã trể thế này còn đi ở bên ngoài, không sợ bị những sói hoang kia ăn thịt sao?" Một thanh âm từ phía trước truyền đến.

Thẩm Lạc ngẩng đầu nhìn lên, lại là một hán tử trung niên mặc áo bào tro, khoảng bốn năm mươi tuổi, tay nắm một thanh đao bổ củi, vác trên lưng một bó củi khô, hiệu kỳ đánh giá hắn.

"Vị đại thúc này, tại hạ Thẩm Lạc, vô ý lạc đường đến đây, muốn hỏi đường một chút." Thẩm Lạc chấp tay với hán tử nói.

"Bên ngoài tới? Tiểu ca có đảm lượng, thế đạo này cũng dám đi ra ngoài xa như vậy." Hán tử trung niên buông củi khô trên lưng xuống, nhìn Thẩm Lạc đánh giá, nói.

"Tại hạ biết chút võ kỹ, đủ phòng thân, không biết đại thúc xưng hô thế nào? Nơi đây là thôn nào?" Thẩm Lạc hỏi.

"Ta họ Điền, không để ý thì cứ gọi ta là Điền thúc đi. Trong thôn chỉ có hai họ Điền, La, cho nên thôn chúng ta gọi là Điền La thôn." Điền Đại cười ha ha, thoạt nhìn là người có tính cách phóng khoáng.

"Điền thúc, diện tích Điền La thôn không nhỏ, nhưng sao thấy không ít người vậy?" Thẩm Lạc có chút kỳ quái hỏi.

"Còn có thể làm sao, đều là do những yêu vật kia gây ra!" Điền thúc hận hận nói.

"Nơi này cũng có yêu vật tàn phá bừa bãi sao?" Ánh mắt Thẩm Lạc khẽ động hỏi.

"Thế đạo bây giờ, chỗ nào không có yêu vật? Phía tây trong Ứng Chủ sơn có yêu lang, phía đông trong Long Hương lĩnh có Hoàng Thủ Lang Tinh, thỉnh thoảng chúng sẽ rời núi, bắt ít dê bò, hủy chút ruộng đồng là nhẹ, còn ăn cả người! Người có bản lĩnh trong thôn đều đến Liễu Dịch thành, nơi đó có tiên sư thủ hộ, yêu vật không dám đến gần." Điền thúc cười khở một tiếng, trong giọng nói lộ ra một tia hâm mộ.

"Vậy các ngươi lưu thủ trong thôn không phải càng thêm nguy hiểm sao? Yêu thú đến, các ngươi chống cự thế nào?" Thẩm Lạc nhíu mày hỏi.

"Chúng ta tự nhiên không chống đỡ được, cũng may các tiên sư kia theo định kỳ sẽ ra mặt thanh lý yêu vật, nếu không chúng ta thật không có cách nào sống. Mặc dù như vậy, trong thôn thỉnh thoảng sẽ phát sinh chuyện người và súc vật mất tích. Không nói nữa, tiểu ca ngươi muốn đi đâu?" Điền thúc lắc đầu, hỏi.

"Ta đang kiếm một thôn tên là Trường Thọ thôn, không biết Điền thúc có nghe nói qua không?" Thẩm Lạc nói.

"Trường Thọ thôn? Ngươi nói là thôn mấy trăm năm trước bị Thiên Lang một ngụm nuốt mất! Ai nha, nơi đó không nên đi!" Điền thúc nghe vậy ngơ ngác một chút, sau đó mặt lộ vẻ hoảng sợ, hai tay liên tục giơ ra nói.

"Điền thúc ngươi biết chỗ kia ở đâu không?" Thẩm Lạc lập tức hỏi.

"Nghe lão nhân tổ tông đề cập qua, là một cái thôn dưới một ngọn tiên sơn ở phía bắc mấy chục dặm. Mấy trăm năm trước bị một con Thiên Lang màu đen từ trên trời giáng xuống, một ngụm nuốt lấy ngọn tiên sơn cùng

Trường Thọ thôn phụ cận. Hiện giờ ở đó bị một tầng yêu vụ màu trắng bao phủ, người chỉ cần tới gần, sẽ không thể ra ngoài được nữa. Tiểu huynh đệ người ngàn vạn lần đừng đến!" Trong mắt Điền thúc lộ ra vẻ e ngại thật sâu.

"Nếu nơi này đi không được, ta vẫn là trước nên đi Liễu Dịch thành, không biết làm sao đến được đó?" Thảm Lạc lên tiếng hỏi.

"Liễu Dịch thành ở rìa tây bắc thôn chúng ta, cách nơi này bảy tám chục dặm, người ra phía sau thôn lên quan đạo, một đường đi thẳng hướng tây là đến." Điền thúc chỉ vào cửa thôn nói.

"Đa tạ Điền thúc chỉ điểm." Thảm Lạc trịnh trọng chấp tay cảm ơn một tiếng.

"Chỉ mấy câu thôi, nào đáng giá gì. Người mau mau đi thôi, những yêu lang trong Ứng Chủy sơn gần đây mặc dù không đi ra, nhưng rất nhiều sói hoang bình thường đã bắt đầu ẩn hiện các nơi, nhất là trong đêm phi thường không an toàn." Điền Đại nhiệt tâm khuyên bảo một tiếng, cũng lên bó củi đi đến trong thôn.

Thảm Lạc nhìn bóng lưng Điền thúc, cong ngón tay búng ra, một sợi pháp lực bắn ra, lặng yên không tiếng động chui vào Huyết Hải huyện trên đùì phải Điền Đại.

Điền Đại cảm thấy gần đầu gối đùì phải hơi nóng lên, một cỗ nhiệt khí xuyên vào trong đó, nhiều năm lao động đưa đến đầu gối đau nhức vậy mà thoáng tốt hơn phân nửa.

"Ồ!"

Gã dừng bước lại, hoạt động một chút hai chân, thật hoàn toàn không đau, hai cái đầu gối nóng hầm hập rất là dễ chịu.

Điền thúc theo bản năng quay người nhìn về phía sau, Thẩm Lạc vừa mới còn đứng đó vậy mà bóng dáng hoàn toàn không có, thần sắc gã lập tức giật mình.

"Ai nha, chẳng lẽ gặp được cao nhân! Chẳng lẽ là tiên sư đường xa đến?" Gã bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, thì thào nói.

Giờ khắc này, thân ảnh Thẩm Lạc đã đến bên ngoài Điền La thôn, trên mặt hấn lộ vẻ do dự.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 206: Dời Thôn

Chuyện Thiên Lang nuốt núi tạm thời không nên nói, người nông thôn thường miệng truyền miệng, phần lớn mọi việc đều là nói quá lên.

Nhưng từ lời kể của Điền thúc, thì việc yêu vật tập kích thôn là sự thật, mà Điền La thôn nhân khẩu cũng không đông. Nên người dân ở đó không đủ sức để tự vệ, lại có thể tồn tại đến nay, ngoài trừ việc có tiên sư thỉnh thoảng ra giúp, thì những yêu vật kia thực lực cũng không phải quá mạnh.

Hắn như suy nghĩ một chút, không lập tức trở về Trường Thọ thôn, mà tiếp tục tới những thôn gần đó, để nghe ngóng một chút tình huống ở đây.

Khi Thảm Lạc trở về vụ tường màu trắng lúc trước, trời đã hoàn toàn đen lại.

*vụ tường: bức tường sương mù

Trải qua gần nửa ngày tìm hiểu, hắn phát hiện tình huống nơi này cùng lời kể của Điền thúc không khác lắm. Yêu vật vây quanh khắp nơi, phổ thông bách tính sinh hoạt rất khốn khổ, mà tất cả điều này, bắt đầu từ mấy trăm năm trước.

Từ một chút sự miêu tả của thôn dân để phán đoán, Yêu thú ở gần đây phần lớn chỉ có tu vi Luyện Khí kỳ.

Thảm Lạc nghĩ vậy, trong miệng tụng niệm chú ngữ, thi triển Át Mộc Tiên Độn, thân ảnh nhoáng lên đã biến mất, nhắm phía chỗ sâu trong sương

mù đi tới.

Một lát sau, trong một rừng cây bên ngoài Trường Thọ Thôn của bạch ngọc sách có lục quang lóe lên. Thân hình Thẩm Lạc bỗng nổi lên, khễ động sau đó lao về phía thôn, rất nhanh đã tới bên ngoài.

Hàng rào hư hại ở ngoài thôn đã bắt đầu dựng lại, nhưng vẫn chưa xây xong, thanh niên trai tráng phòng hộ ở đầu thôn nhiều gấp đôi, lại phi thường cảnh giác, chú ý tới động tĩnh bên ngoài.

"Người nào?" Sau một tiếng quát chói tai, trong hàng rào vang lên âm thanh cung tiễn, vô số mũi tên chỉ về phía Thẩm Lạc.

"Tất cả dừng tay, là Thẩm tiên sư, nhanh đi mở cửa!" Thanh Ngưu thấy rõ Thẩm Lạc, hét lớn một tiếng, vội vàng nói.

Đám người nghe vậy, đều buông lỏng, nhưng do hai cánh cửa lớn còn không có sửa chữa xong, treo ở trên hàng rào, làm mấy cái thanh niên trai tráng cùng nhau hợp lực mới có thể đẩy nó ra.

"Đi mời Mã bà bà đến chỗ ở của ta, có chuyện quan trọng muốn bàn với nàng." Thẩm Lạc tiến vào thôn, nói với Thanh Ngưu.

Thanh Ngưu nghe vậy trong lòng run lên, đang muốn đáp ứng, thì đã không thấy bóng dáng của Thẩm Lạc.

Y không dám thất lễ, vội vàng chạy đến nơi Mã bà bà đang ở.

Thẩm Lạc rất nhanh đã quay trở về chỗ ở của mình, kết quả vừa mới đi vào, thì nhìn thấy dưới cây dâu lớn trong viện, có một bóng người đang khoanh chân ngồi trên một cái đệm nhắm mắt tu luyện. Không ai khác chính là Anh Lạc, thiếu nữ gầy yếu kia thì đứng đằng xa đợi ở một bên.

Đỉnh đầu Anh Lạc lơ lửng thanh Thanh Phong Kiếm xanh hơi mờ kia, đang chậm rãi quay tròn xoay quanh, dường như đang tu luyện một loại công pháp thần kỳ.

Thiên địa linh khí gần đó không ngừng hội tụ về phía Anh Lạc, làm trên người nàng nổi lên một tầng thanh quang như nước, tỏa ra một cỗ khí tức kiếm phong bén nhọn. Nó như biến thành một thanh bảo kiếm màu xanh bắn ra khắp bốn phía.

Thẩm Lạc thấy vậy, cũng khẽ giật mình.

Nhưng vào lúc này, Thanh Phong Kiếm đột nhiên kêu "Ông" lên, phát ra tiếng thanh minh, bỗng nhiên mũi kiếm ngừng hấp thu Thiên địa linh khí, chỉ về phía Thẩm Lạc.

Anh Lạc đang nhắm mắt tu luyện, thân hình khẽ động, lập tức mở mắt ra.

"Thẩm đại ca, ngươi đã trở về." Nàng nhìn thấy Thẩm Lạc, vội vàng đứng lên.

"Xem ra ngươi khôi phục rất nhanh." Thẩm Lạc vừa cười vừa nói.

"Cũng may được Thẩm đại ca cứu chữa, nếu không ta lần này coi như không chết, tu vi cũng muốn phế bỏ, đại ân không biết làm cách nào để báo đáp. Nếu sau này, Thẩm đại ca có việc gì, cứ việc phân phó là được." Anh Lạc trình trọng thi lễ với Thẩm Lạc, nói ra.

"Đều là việc nhỏ, không đáng giá nhắc tới. Thương thể trong cơ thể ngươi còn chưa khỏi hẳn, không cần đứng lâu, ngồi xuống đi." Thẩm Lạc khoát tay áo, nói ra.

"Không sao, thân thể của ta còn không có yếu đến mức đứng cũng không được." Anh Lạc mỉm cười nói.

Nàng vừa nói chuyện, vừa bóp một cái pháp quyết, Thanh Phong Kiếm trên đầu phát ra một tiếng thanh minh, hóa thành một đạo thanh quang chui vào trong cơ thể, biến mất không thấy gì nữa.

Thảm Lạc thấy vậy, trong lòng có chút ngạc nhiên, không nghĩ tới pháp khí lại còn có thể giấu vào trong thân thể, đúng là chuyện hiếm lạ.

"Thảm đại ca, thanh Thanh Phong Kiếm này là bảo vật do tiên bối trong thôn truyền xuống, trong thôn có quy củ, trừ tiên sư của thôn, không thể để cho những người khác biết được nó tồn tại. Cho nên trước đó không có nói với ngươi, còn xin ngươi đừng trách." Anh Lạc chú ý tới ánh mắt của Thảm Lạc, đưa ra lời giải thích.

"Nếu là quy củ của thôn dịch tại bạch, ngọc sách thì không cần giải thích với ta. Ngươi hãy ngồi xuống nghỉ ngơi, đợi chút nữa Mã bà bà tới, ta có chuyện muốn nói với mọi người." Thảm Lạc nói, tự mình khoanh chân ngồi xuống, vận chuyển công pháp khôi phục pháp lực.

Anh Lạc nghe Thảm Lạc nói trịnh trọng như vậy, hơi sững sờ, cũng theo lời ngồi xuống.

Sau một lát, có tiếng bước chân từ bên ngoài truyền đến.

"Thảm đạo hữu, ngươi có chuyện gì cần lão thân đi làm, thì cứ việc phân phó." Mã bà bà đi cùng Thanh Ngưu, bước vào tiểu viện.

"Mã bà bà, Anh đạo hữu, khi trước ta lên Phương Thốn sơn, ở trong Tà Nguyệt Tam Tinh động phát hiện một ít điển tịch, từ đó học được một môn thần thông là Át Mộc Tiên Độn." Thảm Lạc đứng dậy, nhìn Mã bà bà và Anh Lạc một chút, rồi nói.

"Át Mộc Tiên Độn? Đúng là đã nghe tiền bối trong thôn nói qua, đây là một môn độn thuật cao thâm." Mã bà bà chần chừ, có chút không rõ ràng lắm, gật đầu nói.

"Không sai, môn độn thuật này rất là tinh diệu, ta sau khi tu luyện thành đã ném thử độn phá tầng vụn tường ở ngoài thôn, mặc dù có chút khó khăn, nhưng cuối cùng cũng may mắn thành công." Thảm Lạc chậm rãi nói ra.

Lời này vừa nói ra, làm sắc mặt của bốn người trong viện đều thay đổi.

Con mắt của Thanh Ngưu bỗng nhiên trợn to, tròng mắt cơ hồ rơi ra, miệng càng há thật lớn.

Anh Lạc và thiếu nữ gầy yếu cũng tràn đầy kinh ngạc, thiếu nữ còn đưa tay che lại miệng nhỏ khẽ nhếch.

Mã bà bà xem như là người bình tĩnh nhất ở đây, nhưng hai mắt đục ngầu cũng tỏa ra hai đạo ánh sáng khiếp người, sắc mặt còn biến đổi liên tục mấy lần.

"Thảm đạo hữu, ngươi. . . Ngươi nói thế đều là thật?" Qua một hồi lâu, Mã bà bà là người đầu tiên khôi phục lại, lập tức hỏi.

"Việc này quan hệ trọng đại, Thảm mỗ sao dám nói dối. Ta đã ở bên ngoài dò xét một hồi, nơi đó cũng có yêu vật tồn tại, bách tính sinh hoạt có chút khốn khổ, nhưng so với tình hình trong thôn thì tốt hơn nhiều. Ta triệu tập mọi người tới, là muốn cùng mọi người thương lượng chuyện di cư ra bên ngoài." Thảm Lạc bình tĩnh nói.

Ba người Anh Lạc, thanh niên và thiếu nữ giờ phút này cũng khôi phục lại, nghe Thảm Lạc nói như vậy đều là vừa mừng vừa sợ.

Miệng của Mã bà bà ngấp ngừng, lại không nói được lời gì, thân thể không ngừng run rẩy.

"Mã bà bà!" Ba người Anh Lạc vội vàng đi tới, đỡ Mã bà bà.

"Trời xanh có mắt, trời xanh có mắt nha! Bạch ngọc sách ở thôn chúng ta đợi chờ đâu khổ mấy trăm năm, rốt cục, rốt cục lại đợi được ngày thấy ánh mặt trời . . ." Mã bà bà nói năng kích động, hốc mắt đã ướt át.

Ba người Anh Lạc cũng kích động khó lòng kiềm chế.

"Thảm đạo hữu, ân đức của ngài, tất cả mọi người ở Trường Thọ Thôn sẽ vĩnh viễn ghi nhớ trong tim, vô cùng cảm ơn ngài." Mã bà bà phóng về phía trước hai bước, bịch một tiếng quỳ lạy Thảm Lạc.

"Đa tạ Thảm tiên sư!" Ba người Anh Lạc thấy vậy, cũng tới trước hành lễ.

"Thảm mô xem như là một thành viên trong thôn, đây là chuyện nên làm, thật không dám nhận đại lễ này, mời mấy vị mau đứng lên." Thảm Lạc vội vàng tiến lên một tay đỡ lấy Mã bà bà, một tay khác giương lên.

Một cỗ lực lượng vô hình hiện ra, nâng thân thể của ba người kia lên.

"Việc này không nên chậm trễ. Xin mấy vị mau chóng thông tri cho những người khác biết, để thu thập hành trang, với lại không cần mang quá nhiều đồ vật. Giờ ta sẽ đi đến vụ tường để làm một chút chuẩn bị." Thảm Lạc lưu lại một câu, thân hình thoát một cái, liền biến mất.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 207: Trân Quý

"Thanh Ngu, Tiểu Diệp, nhanh đi báo cho tất cả mọi người!" Thảm Lạc vừa đi, Mã bà bà lập tức nói với Thanh Ngu và thiếu nữ gầy yếu kia.

Hai người vui vẻ đáp ứng một tiếng, chạy vội đi.

Mã bà bà và Anh Lạc cũng không chờ ở trong viện, bước nhanh ra ngoài.

Thảm Lạc rất nhanh quay trở về phụ cận vụ tường, tìm được một mặt đất bằng phẳng, lấy ra Thất Tinh Bút cùng một ít vật liệu lấy được trên núi, bắt đầu bố trí trên mặt đất.

Sau một canh giờ, hấn dừng tay lại, trên mặt đất nhiều ra một pháp trận hình tròn lớn vài chục trượng.

Pháp trận này tên là Át Mộc Trận, là một pháp trận đơn giản kèm theo sau pháp quyết Át Mộc Tiên Động, hiệu dụng cũng rất đơn giản, có thể dựa vào trận này khuếch tán hiệu quả Át Mộc Tiên Động, mang theo những người khác trong trận cùng thi triển động thuật, chỉ là tiêu hao pháp lực tự nhiên không nhỏ.

Bố trí xong pháp trận, Thảm Lạc khoanh chân ngồi xuống bên trận, nhắm mắt điều tức.

Một đêm trôi qua rất nhanh, sáng sớm ánh nắng lặng yên chiếu xuống.

Hai tai Thảm Lạc hơi động một chút, mở to mắt đứng lên, nhìn lại phía thôn.

Theo một trận tiếng bước chân truyền đến, chỉ thấy một đám thôn dân Trường Thọ thôn công bao lớn bao nhỏ, hình thành một đội ngũ thật dài đi tới nơi này.

"Thảm đạo hữu, toàn thôn một trăm tám mươi bảy nhân khẩu đã đến." Mã bà bà được Thanh Ngưu và Anh Lạc đỡ hai bên đi tới, thôn dân còn lại thì nhao nhao đứng cách hơn mười trượng, người người nhón nháo, trông lại Thảm Lạc bên này.

Có lẽ nghe được từ trong miệng Mã bà bà biết được đề nghị của Thảm Lạc, lúc này trong mắt mọi người tràn đầy vẻ hưng phấn và chờ mong, ánh mắt nhìn về phía Thảm Lạc tự nhiên cũng tràn đầy phức tạp, có kính sợ, hỗ thẹn, càng nhiều là cảm kích.

"Mã bà bà, ta bố trí toà pháp trận này, có thể mang những người khác cùng thi triển độn thuật xuyên thấu vụ trường. Nhưng một lần nhiều nhất cũng chỉ mang được hai mươi người, ở giữa còn cần một đoạn thời gian khôi phục." Thảm Lạc giải thích với Mã bà bà.

Đám thôn dân nghe lời này, trên mặt càng kích động không thôi, lập tức có không ít người tranh nhau chen lấn về phía pháp trận.

"Không nên chen lấn, chớ đạp hỏng trận văn! Thanh Ngưu, ngươi đến an bài một chút." Mã bà bà hét lớn ngăn đám người lại, nói với Thanh Ngưu.

Thanh Ngưu đáp ứng một tiếng, rất nhanh chọn lựa hai mươi người, đứng ở trong pháp trận.

Thảm Lạc hít sâu một hơi, cũng đứng ở trong trận.

Theo tiếng chú ngữ trong miệng vang lên, mảng lớn hào quang màu xanh lục từ hai chân hắt tuôn ra, dung nhập vào trong Át Mộc pháp trận trên mặt đất. Trận văn pháp trận sáng lên, đồng thời tản mát ra trận trận lục mang, bao phủ tất cả mọi người trong trận.

Không khí phụ cận rung động, hình thành một cỗ gió lốc.

"Mau!"

Thảm Lạc niệm chú ngữ xong, bả́m niệm pháp quyết điềm một cái, toàn bộ pháp trận đột nhiên sáng lên lục quang, thân hình tất cả mọi người trong trận trở nên hư hóa, rất nhanh biến mất không thấy.

Khu vực đồi núi ở vụ tượng một bên khác, hư không lóe lên, một đoàn lục quang to bằng đầu người trông rỗng nổi lên, cũng không nhanh mở rộng ra, mà rơi vào trên mặt đất phía dưới.

Lập tức ngay rìa lục quang, trên mặt đất hiện ra một pháp trận hình tròn màu xanh lá, trong trận loé lên quang mang, Thảm Lạc cùng hai mươi tên thôn nhân nổi lên.

Sắc mặt Thảm Lạc trắng bệch, thân ảnh vừa hiện ra, lắc lư hai lần, bịch một tiếng ngồi trên mặt đất.

Mang theo hai mươi người độn hành đi ra, mặc dù có pháp trận tương trợ, pháp lực thể nội cũng tiêu hao bảy tám phần.

Những thôn dân kia nhìn thấy phong cảnh phía ngoài, đều kích động dị thường, đang muốn xem thật kỹ cảnh sắc bên ngoài, liền thấy Thảm Lạc đột nhiên ngã xuống đất, bất chấp gì khác, vội vàng chạy tới đỡ.

"Thảm tiên sư, người thế nào?"

"Ăn công, ngươi không sao chứ!"

"Lần này may mắn có Thảm tiên sư, không nghĩ tới hai đời Triệu ta còn có thể nhìn thấy thiên địa bên ngoài!"

"Thảm tiên sư thật là phụ mẫu tái sinh chúng ta, ô ô. . ."

Những thôn dân này nam nữ già trẻ đều có, có người muốn đến đỡ Thảm Lạc, có người vui đến phát khóc, lao nhao, tràng diện nhất thời có chút hỗn loạn.

"Ta không sao, khôi phục một chút là ổn. Tất cả mọi người hãy đợi ở chỗ này, chờ ta đem tất cả mọi người ra rồi lại nói." Dịch tị bạch ngọc sách. Thảm Lạc khoát tay áo với mọi người, phân phó một tiếng, liền ngồi xếp bằng, nhắm mắt vận công điều tức.

Lúc này hấn đối với đám người, sớm đã ý nghĩa phi phạm. Đám người liên thanh đáp ứng, nhao nhao vây quanh Thảm Lạc, không dám quấy rầy.

Sau gần nửa canh giờ, pháp lực thể nội đã khôi phục, hấn đứng dậy thi triển độn thuật, quay trở về trong vụ tường.

Mọi người bên trong đều đang chờ, nhìn thấy Thảm Lạc trở về, lúc này mới yên lòng lại.

Cứ như vậy, Thảm Lạc bận rộn cả ngày, trước sau truyền tống không sai biệt lắm mười chuyến, mới đưa tất cả mọi người Trường Thọ thôn ra bên ngoài.

Nhìn thế giới bên ngoài khác với Trường Thọ thôn, trên mặt đám người nổi lên thần sắc kích động, nhất là đám hài đồng như Trần Quan Bảo, nhìn cái gì đều cảm thấy hiếu kỳ, lú lú ờ ờ không ngừng.

"Thâm đạo hữu, giờ chúng ta phải đi nơi nào?" Mã bà bà không kích động như đám thôn dân, hỏi.

"Ta đã tìm xong chỗ cư trú, mọi người đi theo ta." Thâm Lạc nói, dẫn đầu đi phía trước.

Đến trời tối, một đoàn người trùng trùng điệp điệp đi vào một chỗ thôn xóm hoang phế xây dựa lưng vào núi, bên cạnh thôn có một dòng suối nhỏ thanh tịnh uốn lượn chảy qua.

Nhìn qua, phòng ốc trong thôn có chút cổ xưa, đã sụp đổ không ít, ngoài thôn có không ít ruộng đồng, bởi vì quanh năm không có người chăm sóc, cũng đã cỏ dại rậm rạp.

"Song Sa thôn này mười mấy năm trước gặp phải mã tặc, người trong thôn cơ hồ chết hết, số ít may mắn còn sống sót đã di cư đi nơi khác từ lâu, lúc này mới hoang phế như vậy." Thâm Lạc giải thích lai lịch thôn này với mọi người.

Một đám thôn dân nhìn thôn xóm hoang vắng phía trước, đều lộ ra vẻ hưng phấn, không đợi phân phó, nhao nhao công việc lu bù lên, quét dọn đình viện các nơi, thu thập gian phòng có thể ở.

Không bao lâu, chỗ tốt nhất trong thôn rất nhanh được quét sạch, tặng cho Thâm Lạc ở lại.

Thâm Lạc liên tục thi triển Át Mộc Tiên Độn, tinh thần đã sớm mỗi mệt không chịu nổi, cũng không khách khí, vào nhà nằm xuống, rất nhanh chìm vào giấc ngủ.

Tỉnh lại sau giấc ngủ, sắc trời đã sáng rõ, tinh thần mỗi mệt lúc này mới triệt để thư giãn.

Hắn đứng dậy đi ra cửa, bây giờ sắc trời vừa sáng không lâu, thôn dân Trường Thọ đã thức dậy, bận rộn ở các nơi, không ai cảm thấy vất vả cả, trên mặt mỗi người treo dáng tươi cười đã lâu không có.

Thẩm Lạc thấy cảnh này, trong lòng bất giác có chút ngũ vị tạp trần.

Chính mình sống tại thế giới ngàn năm trước, chưa trải qua thiên địa biến đổi lớn, triều đình cường thịnh giàu có, thế nhân an cư lạc nghiệp, có lẽ không cách nào trải nghiệm được tâm cảnh của những người trước mắt này.

Người thường chỉ khi mất đi, mới hoài niệm hạnh phúc lúc có được, mới có thể chân chính biết trân quý.

Chính mình lần này trời xui đất khiến đi tới Trường Thọ thôn đang gặp nạn, có thể giúp cho những thôn dân này cũng đã đến giới hạn. Về phần tương lai bọn họ có thể ở thế giới bên ngoài hảo hảo sinh hoạt hay không, vẫn phải xem chính bọn họ.

Thẩm Lạc đóng cửa phòng, trở lại ngồi trên giường, bắt đầu tính toán bước tiếp theo.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 208: Một Đêm Ác Mộng

Dựa theo lúc trước hấn dự định, nếu không cách nào trở lại hiện thực, vậy sẽ đi Bảo Tượng quốc các nơi du lịch một phen, gia tăng một chút kiến thức ngoại quốc.

Có thể do gần đây gặp nhiều kinh lịch, khiến cho hấn có chút cảm ngộ mới.

Căn cứ kinh lịch mấy lần trước, hấn trong mộng cảnh tăng lên tu vi cũng tốt, bảo vật cũng được, đều không thể mang về hiện thực, nhưng lấy được tri thức, cảm ngộ, còn có thu hoạch các loại kinh nghiệm tu luyện, là được mang về hiện thực.

Nếu có thể lợi dụng thích đáng điểm này, mặc dù trong hiện thực thiên tư hấn kém cỏi, chưa hấn không thể không có thành tựu.

Mà trong thế giới mộng cảnh này, mặc dù thiên tư tuyệt đỉnh, tu vi cao thâm, nhưng chỉ là khách qua đường, chính mình căn bản vẫn là trong hiện thực.

Du ngoạn bốn phương, không bằng tranh thủ thời gian tĩnh tâm tu luyện, mang các loại kinh nghiệm về hiện thực.

Nghĩ tới đây, trong lòng Thẩm Lạc sáng tỏ thông suốt, khoanh chân ngồi trên giường, thâm vận Hoàng Đình Kinh.

Hắn không định trùng kích cảnh giới cao hơn, mà là cẩn thận bắt đầu tìm hiểu tu luyện Luyện Khí kỳ Hoàng Đình Kinh, lập đi lập lại tổng kết tâm đắc tu luyện.

Ở bên ngoài, Mã bà bà chậm rãi đi tới, nhìn thấy đại môn của Thẩm Lạc đóng chặt, dừng bước, không tiến lên gõ cửa.

"Thẩm tiên sư vẫn luôn ở bên trong à?" Lão nhìn một thôn dân phụ cận đang sửa phòng hỏi.

"Đúng vậy, Thẩm tiên sư vừa mới đi ra nhìn một chút, sau lại trở về phòng." Thôn dân đáp.

Trong lòng Mã bà bà âm thầm buông lỏng, lão vốn lo lắng bây giờ đã rời Trường Thọ thôn, Thẩm Lạc sẽ chọn rời đi. Hiện tại xem ra, hắn tựa hồ còn chưa quyết định việc này.

"Người chớ đi nơi khác làm việc, cứ thủ tại chỗ này, Thẩm tiên sư có bất kỳ phân phó gì, lập tức tới nói cho ta biết." Mã bà bà nói với thôn dân kia.

"Vâng!" Người kia đáp ứng.

Cứ như vậy, thời gian bất tri bất giác đến nửa năm sau.

Song Sa thôn đã triệt để hoàn toàn biến dạng, phòng ốc tàn phá các nơi đều đã được tu sửa, con đường trong thôn lại một lần nữa được mở ra, trải lên một tầng đá xanh. Mà chung quanh thôn, thôn dân phỏng theo tình huống Trường Thọ thôn, xây dựng một tầng hàng rào kiên cố.

Mấy khối ruộng hoang cạnh thôn cũng được khai khẩn, trồng trọt hoa màu, khắp nơi là cảnh tượng vui vẻ phồn vinh.

Trong một gian phòng lớn nhất của thôn, Thẩm Lạc ngồi xếp bằng, trên thân phủ đầy kim quang, hình thành một lồng sáng dày vài thước, hư ảnh tam long tam tượng nhanh chóng du tẩu quanh người hắn.

Hai tay hắn nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, kim quang quanh người đột nhiên chớp động kịch liệt, đồng thời lúc nở lúc co, phảng phất một trái tim đang đập.

Như vậy liên tục chớp động ba mươi sáu lần, kim quang bỗng nhiên bạo phát ra, hình thành một mảnh kim lãng quét ra bốn phương tám hướng. Bốn bề vách tường và kim lãng đụng một cái, lập tức giống như đậu hũ vỡ vụn, cả tòa phòng ốc âm vang đồ sộ.

Bất quá toàn thân Thẩm Lạc giờ phút này phủ đầy kim quang, những gạch vỡ ngói nát kia tới cách hắn mấy thước đã bị bắn ra, không thể đụng đến một sợi lông của hắn.

Thôn dân Trường Thọ phụ cận nghe động tĩnh to lớn, xa xa nhìn sang, nhìn thấy thân ảnh Thẩm Lạc, trong mắt tràn đầy kính sợ, không ai dám tới gần.

Bây giờ địa vị Thẩm Lạc trong lòng bọn họ đã sớm siêu nhiên, thậm chí vượt qua các tiên nhân tiền bối xa xưa trong truyền thuyết trên Phương Thốn sơn.

Thẩm Lạc nhắm mắt một lát, lúc này kim quang trên thân mới chậm rãi thu lại.

Giờ phút này khí tức hắn tản ra so với trước đó không hề hơn rất nhiều, lại là Hoàng Đình Kinh có chỗ tinh tiến, đạt đến cảnh giới Xuất Khiếu trung kỳ.

Hắn mở hai mắt ra, khoe miệng mỉm cười, nhưng không phải là vì tinh tiến tu vi.

Kỳ thật trong khoảng thời gian qua, hắn tiêu thời gian vào trên tu hành cũng không nhiều, nếu không lấy tư chất bộ thân thể này, cũng không phải nửa năm chỉ đột phá một tiêu cảnh giới.

Tinh lực hắn chủ yếu, là tinh tế tổng kết ôn lại một chút cảm ngộ tu luyện từ Luyện Khí kỳ đến Tích Cốc kỳ, với ý đồ cân nhắc từ góc độ một người có tư chất thấp kém xem xét vấn đề bình cảnh. Bây giờ cuối cùng hiểu được bảy tám phần, nếu trở về hiện thực, tu luyện hắn là sẽ thông thuận hơn nhiều.

Thẩm Lạc nhìn thoáng qua cảnh tượng bừa bộn chung quanh, nhíu mày, khẽ lắc đầu.

Nhưng vào lúc này, một bóng người từ đằng xa nhanh chóng tới gần bên này, chính là Anh Lạc, bộ pháp nàng đạp chính là Tà Nguyệt Bộ.

Trong nửa năm này, Thẩm Lạc đã dành thời gian truyền thụ năm loại phù lục cao giai Lạc Lôi Phù của Phương Thôn sơn, cùng những bí thuật Tà Nguyệt Bộ, Át Mộc Tiên Độn này cho Anh Lạc.

Anh Lạc vốn có ngộ tính khá cao, trước đó sở tu công pháp cũng là Phương Thôn sơn lưu truyền xuống, đối với Thẩm Lạc truyền thụ cho những thứ này tự nhiên dễ dàng tiếp nhận, thực lực đột nhiên tăng mạnh, đã mấy lần dễ như trở bàn tay đánh lui Yêu thú xâm phạm. Thậm chí không chỉ một lần xuất thủ hiệp trợ mấy chỗ thôn trang phụ cận, được thôn dân phụ cận xưng là "Anh nữ hiệp".

Nàng còn tập hợp bọn nhỏ có tư chất trong mấy thôn phụ cận, bao gồm Trần Quan Bảo, bắt đầu truyền thụ cho bọn chúng một ít pháp môn tu

luyện, hiệu quả rõ rệt.

Ngoài ra, Thảm Lạc còn đã định truyền khẩu quyết Hoàng Đình Kinh cho Anh Lạc nghe, nhưng Anh Lạc lại hoàn toàn không cách nào lĩnh ngộ.

Thảm Lạc kỳ quái, khổ suy mới hiểu được là Hoàng Đình Kinh quá mức huyền diệu, cũng không phải là thần thông có thể tùy ý truyền miệng. Lúc trước nếu hấn không phụ thể trên thân viên hầu màu vàng kia, tự mình lắng nghe tổ sư Phương Thốn sơn truyền đạo, chỉ sợ sẽ không cách nào lĩnh ngộ được.

Nếu Anh Lạc không cách nào lĩnh ngộ, hấn cũng không cưỡng cầu, truyền thụ cho Anh Lạc thủ đoạn khác, đã đủ sử dụng.

Thảm Lạc thấy Anh Lạc đã đến trước người, đang muốn đứng dậy, tầm mắt phía trước đột nhiên bắt đầu mơ hồ, tiếp đó não hải đột nhiên trầm xuống, lâm vào hôn mê.

...

"Ầm ầm ầm . . ."

Sáng sớm, một trận tiếng đập cửa gấp rút vang lên trong tiểu viện Bạch Tiêu Thiên.

"Thảm Lạc, mau thức dậy?" Ngay sau đó, liền có một thanh âm gào to từ ngoài cửa truyền đến.

Trong phòng trên giường, hai mắt Thảm Lạc đột nhiên mở ra, con ngươi hơi co rút lại một chút, trong mắt lập tức nhìn thấy trướng màn ga giường, thân thể đầu tiên là bỗng dựng xiết chặt, sau đó chậm rãi trầm tĩnh lại.

"Xem như đã trở về."

Hắn thở dài một cái, lấy tay chống đỡ thân thể chậm rãi ngồi dậy, cảm thụ một chút pháp lực biến hoá trong đan điền, lập tức lộ ra thần sắc bất đắc dĩ.

Hết thảy đều vẫn như cũ, cảnh giới trong mộng cảnh vẫn chỉ là trong mộng.

Nghe Bạch Tiêu Thiên ở bên ngoài gọi, Thẩm Lạc lên tiếng, từ trên giường bò dậy, tiện tay thu hồi gói ngọc không biết làm sao xuất hiện trên giường vào trong hộp đá, lúc này mới đứng dậy đi mở cửa.

Bạch Tiêu Thiên vừa nhìn thấy thần sắc Thẩm Lạc mệt mỏi, có vẻ chưa tỉnh ngủ, liền chế nhạo:

"Tiểu tử ngươi tối qua không phải ngủ quá sớm à, sao còn một bộ mặt ủ mày chau như vậy? Không phải là tối hôm qua vụng trộm chuồn đến sông Tần Hoài chứ?"

"Nếu được vậy thì tốt quá. Tối hôm qua ta gặp ác mộng cả đêm, vừa rồi lúc ngươi gọi ta, ta còn tưởng rằng là ác quỷ yêu nghiệt gì đến lấy mạng ta đó." Thẩm Lạc ngáp một cái, thuận miệng nói ra.

Chỉ là nói xong, lông mày của hắn hơi nhăn lại.

Trong mộng rõ ràng đã vượt qua hơn một năm, nhưng trong hiện thực bất quá chỉ một đêm, loại tương phản thời không khác biệt mang tới này, khiến cho hắn cảm thấy không cách nào thích ứng.

Cũng không biết sau khi hắn quay về, Anh Lạc và Trần Quan Bảo những hài tử kia sẽ thế nào? Thân rời mê vụ phong tỏa và Yêu thú xâm nhập, bọn họ hẳn là có thể hảo hảo sống sót, trở thành người tu hành.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 209: Tỉnh Thất Dưới Núi

"Nghĩ gì mà mắt hôn thê?" Bạch Tiêu Thiên thấy vậy, mở miệng cắt ngang suy nghĩ của hắn.

"Không có gì, giấc mộng này quá chân thực, trong lúc nhất thời còn chưa thoát ra được." Thảm Lạc nửa thật nửa giả trả lời.

"Được rồi, đừng suy nghĩ nữa, trước đi rửa mặt một chút, sau đó ăn xong điếm tâm, ta dẫn ngươi đi Kiến Nghiệp thành hảo hảo dạo chơi." Bạch Tiêu Thiên vỗ vai hắn, vừa cười vừa nói.

Thảm Lạc vốn không muốn ra cửa, mà muốn ở lại trong phòng thử tu tập một chút công pháp học được trong mộng. Nhưng thấy Bạch Tiêu Thiên thịnh tình như thế, cũng không nên làm gã mất hứng, liền gật đầu đáp ứng.

Thế là dùng cơm xong, Bạch Tiêu Thiên mang theo Thảm Lạc ra cửa, đồng hành còn có Lục Tụ nha đầu nhí nha nhí nhảnh kia.

Đi dạo này hết gần nửa ngày, Lục Tụ nha đầu kia đơn giản so với Bạch Tiêu Thiên càng giống chủ nhân đãi khách hơn, tất cả chỗ ăn ngon chơi tốt tại Kiến Nghiệp thành nàng thuộc như lòng bàn tay, dẫn hai người du lãm qua từng nơi.

Thảm Lạc nhìn bốn bề phồn hoa thịnh cảnh, không nhịn được nghĩ đến phụ tử Vu Mông Vu Diễm liệu chết bảo vệ Phượng Trì thành, nhớ tới lúc trước vừa mới rời Trường Thọ thôn và Phương Thốn sơn.

Hắn biết rõ lúc ma kiếp giáng lâm, bất luận phồn hoa vinh thịnh gì đều chỉ là mộng ảo bọt nước, trong lòng lần đầu sinh ra suy nghĩ làm sao chống lại ma kiếp.

Chỉ là, ngay cả Phương Thôn sơn là tông môn Tiên gia căn cơ thâm hậu như thế, cũng không thể chống cự ma kiếp, hắn có thể làm được gì?

Thẳng đến lúc chạng vạng tối, ba người mới mang theo không ít thứ, từ bên ngoài trở về.

"Thâm Lạc, làm người không nên cứng nhắc như vậy, nơi Kiến Nghiệp thành này, không đi đến bờ sông Tần Hoài uống bữa hoa tửu xem sao? Đó giống như vào bảo sơn mà tay không lại về!" Đến khi mấy người trở về tiêu viện, Bạch Tiêu Thiên vẫn còn van nài khuyên lơn.

"Ngươi muốn đi thì cứ đi, cũng đừng lôi kéo ta. Lại nói trong phủ các ngươi có tĩn thất bệ quan không? Có thể cho ta mượn dùng một chút không?" Thâm Lạc không chịu nổi phiền phức, chuyển chủ đề hỏi.

Bạch Tiêu Thiên nghe lời ấy, nhú nhú mày, lập tức cười nói:

"Ngươi nói lời này là xem thường ai đây? Ta đường đường là thế gia khu ma, thiếu cái gì, cũng không thể thiếu tĩn thất bệ quan à. Chỉ là ngươi quả nhiên là tên ngốc, mấy ngày nay sao không buông lỏng nghỉ ngơi một trận, lại tiếp tục tu luyện?"

"Tư chất của ta kém xa ngươi, chuyện tu hành đâu dám nửa điếm lười biếng?" Thâm Lạc cười nói.

"Thôi, thôi, ta dẫn ngươi đi là được." Bạch Tiêu Thiên giơ hai tay đầu hàng.

Lục Tụ nha đầu khó thấy được bộ dạng Bạch Tiêu Thiên như vậy, cũng không nhìn được che miệng cười trộm, mặt mày cong cong.

Trong trí nhớ của nàng, vị Bạch đại thiếu gia này mặc dù trời sinh tính tình phóng khoáng, nhưng trong lòng lại có một cỗ ngạo khí trời sinh, lại không có hảo hữu chí giao như Thẩm Lạc. Dù sao người cùng tuổi được gã coi trọng lại có thể nói chuyện hợp ý cũng không nhiều.

Thẩm Lạc trở về trong phòng, lấy quần áo vừa mua thay đi giặt, trả lại hết thầy, sau đó mới theo Bạch Tiêu Thiên đi về phía hậu viện Bạch gia.

Đi ngang qua thư phòng gia chủ Bạch Hạc Thành, sau đó hai người mới đi tới hậu viện chân chính của Bạch gia, nơi đó có một hồ nước tư gia chiếm diện tích rất rộng.

Bạch Tiêu Thiên quen thuộc mang theo Thẩm Lạc đi đến trước một tòa giả sơn, ngừng lại.

"Chính là chỗ này?" Thẩm Lạc nhìn thoáng qua giả sơn trước mặt, trông phải nhìn trái một phen, kinh ngạc hỏi.

Bạch Tiêu Thiên cười hắc hắc, đưa tay đập mấy lần lên giả sơn, ngay sau đó liền có một trận thanh âm cơ quan chuyển động vang lên.

Nương theo một trận "Xuy xuy" tiếng ma sát, dưới toà giả sơn cao mấy trượng xuất hiện một cửa hang tối đen như mực, bên trong có trận trận khí lạnh lạnh thoát ra bên ngoài.

"Tĩnh thất tu luyện ngay dưới hồ này." Bạch Tiêu Thiên cười nói một câu, đi vào cửa hang.

Thẩm Lạc cùng đi theo, thông qua hơn trăm bậc thềm đá xuống dưới, đi vào một đầu thông đạo dưới lòng đất.

Trên vách tường thông đạo treo đèn dầu, chiếu rọi có chút sáng sủa, đi qua mấy chục trượng thì phía trước xuất hiện một tòa địa thính rộng rãi.

Trung tâm địa thính có một bệ đá hình tròn cao hai xích, phía trên khoanh chân ngồi một lão ầu tóc trắng gầy gò, tinh thần quắc thước, hai mắt nhắm nghiền, tựa hồ đang tĩnh tu.

"Tôn nhi Tiêu Thiên bá kiến Ngũ nãi nãi." Bạch Tiêu Thiên nhìn thấy người này, lập tức chấp tay bái một cái.

Thẩm Lạc cũng vội vàng hành lễ theo.

Lão ầu giương mắt nhìn hai người một chút, ánh mắt dừng lại trên người Thẩm Lạc, chỉ gật đầu nhẹ, nhưng không lên tiếng.

"Ngũ nãi nãi, đây là hảo hữu tôn nhi, ở tạm tại nhà chúng ta, gần đây sẽ thường đến nơi này tu luyện, việc này ta sẽ nói rõ với phụ thân sau." Bạch Tiêu Thiên vội vàng giải thích.

Lão ầu nghe xong, lần nữa gật đầu nhẹ, nhắm hai mắt lại.

Ánh mắt Thẩm Lạc nhìn bốn phía, liền thấy trên vách tường bốn phía vờn quanh một vòng, thỉnh linh phân bố dày đặc từng cửa hang cao ngang người, bên trong tĩnh mịch không thôi, không cách nào thấy rõ điểm cuối.

"Nơi này là mấy chỗ tĩnh thất tu luyện của nhà chúng ta, bên trong có chút đặc biệt, bình thường chỉ có tử đệ Luyện Khí tầng bảy trở lên mới đạt chuẩn tới đây tu luyện. Những người còn lại cũng chỉ có thể ở bên ngoài diễn võ trường, hoặc tu luyện trong phòng mình." Bạch Tiêu Thiên giải thích.

"Như thế, chẳng phải là ta không hợp cách sao?" Thẩm Lạc nhìn thoáng qua lão ầu, có chút do dự hỏi.

"Ha ha, không sao, ta làm trưởng tôn, điểm quyền lực ấy vẫn phải có. Dịch tại bạch ngọc sách. Người cứ chọn một tĩnh thất, yên tâm ở chỗ này bé quan đi, ta còn phải đi tổ mẫu bên kia một chuyến, giờ phải đi về trước." Bạch Tiêu Thiên vỗ vỗ vai Thẩm Lạc, cười nói.

Thẩm Lạc gật đầu nhẹ, cũng không nói thêm gì nữa, chọn một lối vào.

Bạch Tiêu Thiên nhìn bóng lưng của hắn, cười cười, quay người rời đi.

Thẩm Lạc đi chừng mấy trăm trượng thì đến điểm cuối, liền thấy một cửa đá mật thất đang mở, chờ hắn cất bước đi vào trong đó, cửa đá liền tự đóng lại.

Lúc này, trên bốn vách tường mật thất bỗng nhiên có đạo đạo hào quang màu u lam sáng lên, vách tường và trên nóc mật thất đều hiện lên một mảnh đồ án kỳ lạ, từ đó tản mát ra trận trận thiên địa linh khí nồng đậm.

Thẩm Lạc giờ mới hiểu được, vì sao Bạch Tiêu Thiên nói nơi này có chút đặc biệt, nguyên lai là trong mật thất có pháp trận gia trì.

Hắn lại ngấm nhìn bốn phía một vòng, phát hiện diện tích mật thất không nhỏ, rộng chừng mấy chục trượng, đừng nói là ngồi xuống tu hành, dù là diễn võ luyện tập cũng đủ.

Thẩm Lạc quét ánh mắt qua, thấy trên mặt đất mật thất này có một cái bờ đoàn hình tròn, liền đi tới phía trước, ngồi xuống.

Khoanh chân ngồi, hắn cũng không lập tức tu luyện, mà là dò xét một chút pháp lực bên trong cơ thể.

Bây giờ, tu vi hắn là Luyện Khí kỳ tầng bốn đã tương đối vững chắc, so với lúc trước còn hơi tăng lên, trước mắt hăm hở muốn tiếp tục tiến lên, tranh thủ sớm ngày tiến vào Luyện Khí kỳ tầng năm.

Thu hồi suy nghĩ, hai tay Thảm Lạc bảo nguyên, bắt đầu thu liễm suy nghĩ, an tĩnh điều tức, trong đầu bắt đầu nhớ lại khẩu quyết Hoàng Đình kinh học được trong mộng từ lão đạo ở Phương Thôn sơn.

So với pháp quyết vô danh chỉ tu thuật pháp, Hoàng Đình Kinh càng xem trọng pháp thể song tu, tinh tu pháp lực, đồng thời rèn luyện thể phách. Nếu có thể tu thành, mang tới hiệu quả tự nhiên càng thêm rõ rệt.

Hắn không hy vọng xa vời chính mình có thể tu hành như thần thụ trong mộng cảnh, tiến triển cực nhanh. Nhưng dù sao đã sớm tổng kết nhiều cảm ngộ tâm đắc như vậy, hẳn là có thể tiến triển, tu hành không đến mức quá chậm chạp mới đúng.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 210: Thuần Dương Quyết Hoàn Chính

Thẩm Lạc đợi ngưng tâm tĩnh khí xong mới bấm pháp quyết, yên lặng vận công, cũng đặc biệt đề ý, không đại khai đại hợp như trước, mà chỉ vận chuyển hai câu pháp quyết trước. Bởi vì hắn còn nhớ rõ lúc ấy, loại cảnh tượng thiên địa linh khí vọt tới như điên kia.

Hiện nay hắn chỉ là Luyện Khí kỳ, thể nội cũng chưa ngưng tụ pháp mạch, nếu thiên địa linh khí vọt tới quá nhiều, lấy thân thể hắn, cho dù tận lực khống chế tốc độ nạp linh nhập thể, tất nhiên cũng không thể thừa nhận nổi.

Nhưng mà, hắn mới thử một lát, lông mày liền nhíu một cái.

Công pháp Hoàng Đình Kinh rõ ràng đã vận chuyển, tuy nhiên lại không xuất hiện loại tình cảnh linh khí từ bốn phương tám hướng tụ tập tới như trong tưởng tượng, bốn phía mặc dù cũng có một ít thiên địa linh khí hội tụ, nhưng tốc độ thập phần chậm chạp.

Trong lòng Thẩm Lạc không hiểu, vẫn tiếp tục vận hành công pháp.

Sau nửa canh giờ, thiên địa linh khí bốn phía vẫn không nóng không lạnh, đơn giản khác một trời một vực cảnh tượng trong mộng.

"Như vậy cũng kém quá đi!"

Tuy Thẩm Lạc đã chuẩn bị tâm lý, nhưng vẫn có chút không cam tâm, liền ngừng tu luyện công pháp « Hoàng Đình Kinh », ngược lại bắt đầu vận

chuyên tu luyện « công pháp vô danh ».

Sau một lát, hai tay của hắn thu lại, thân sắc âm tình bất định.

Có lẽ do kinh nghiệm cảm ngộ trong mộng cảnh, tăng thêm pháp trận mật thất gia trì, tốc độ tu luyện công pháp vô danh tăng lên không nhỏ, so với tốc độ tu luyện « Hoàng Đình Kinh » trong mộng tuy chậm, nhưng vượt xa công pháp vô danh trước đó.

"Ta thật sự là quá đánh giá cao tư chất hồng bút của mình. Cũng không biết Tà Nguyệt Bộ có thể học được hay không?" Thảm Lạc nhin không được thờ dài một tiếng.

Nói xong, hắn từ dưới đất đứng lên, vận kinh lên, trong đầu hiện ra bộ « Thiên Trúc Vọng Nguyệt Đồ » kia.

Lúc trước hắn đạt đủ loại tâm đắc cảm ngộ đối với đồ này, từng cái lần nữa nổi lên trong lòng, từng bước một, từng chút xíu, tất cả đều thập phần rõ ràng.

Thảm Lạc cảm thấy pháp lực thể nội âm thâm vận chuyển, theo kinh mạch hai chân quán chú ra các khiểu huyết. Hai chân hắn lập tức dâng lên một loại cảm giác nhẹ nhàng.

Trong lòng của hắn vui mừng, xem ra trước đó khổ tu trong mộng cảnh cũng không uổng phí.

Tâm niệm Thảm Lạc khẽ động, bộ pháp dưới chân xê dịch, thân hình tựa như gió thổi rừng trúc, bắt đầu đung đưa trái phải.

"Đi!" Thảm Lạc nói thềm một tiếng.

Kết quả hần vừa mới bước tới phía trước vài bước, pháp lực giữa hai chân vận hành đột nhiên trở nên hỗn loạn, người cũng mất đi khống chế, lập tức ngã tới trước.

"Ầm" một tiếng vang trầm!

Thảm Lạc lộn mấy vòng, đâm vào trên vách tường, ngã ngò xuống đất.

Hần dựa vào vách tường phía sau, không lập tức đứng dậy, mặc dù cũng không thụ thương, nhưng trong lòng thì không hiểu chút nào, yên lặng nhớ lại lúc trước thi triển Tà Nguyệt Bộ, xem có sai làm gì không?

"Giống như có chút nóng vội. . ." Thảm Lạc suy nghĩ một lát, tự giễu cười nói.

Vừa rồi pháp lực của hần vận chuyển, tất cả biến hoá giữa khiếu huyết đều dựa theo công pháp. Kỳ thật cũng không vấn đề, chỉ là đang thi triển bộ pháp, trong đầu hần lại muốn thể nghiệm tu hành lúc trước, đến mức tạo thành loại tình huống xấu hổ thân không tùy tâm.

Nói cách khác, phản ứng của thân thể hần tạm thời không theo kịp tâm thần của mình, cần bắt đầu lại từ đầu hảo hảo tu luyện một phen, mới có thể dần dần nắm giữ Tà Nguyệt Bộ.

"Còn tốt là không giống Hoàng Đình Kinh, cơ hồ không cách nào tu luyện. Vậy ta cứ từ từ tu luyện đi." Thảm Lạc âm thầm may mắn nói.

Nói xong, hần không còn nóng lòng thử thôi động Tà Nguyệt Bộ nữa, mà một lần nữa khoanh chân ngò xuống, nhắm hai mắt lại, ngay trong thức hải hiện ra bức « Thiên Trúc Vọng Nguyệt Đồ » kia, lấy thần niệm quan sát.

Sau đó liên tiếp mười mấy ngày, mỗi sáng sớm Thảm Lạc đều sẽ tới mật thất tu luyện.

Bởi vì « Hoàng Đình Kinh » vẫn như cũ không tiến triển, hấn liền dứt khoát tạm thời từ bỏ, tiếp tục chuyên tâm tu luyện công pháp vô danh.

Đồng thời, trong thời gian tu luyện, hấn không ngừng thử tu luyện bộ pháp Tà Nguyệt bộ.

Mà khiến hấn có chút ngoài ý muốn chính là, không biết là vì trong mộng cảm ngộ quá mức rõ ràng, hay là hấn thật phần thích hợp bộ công pháp này, tu luyện vậy mà thuận lợi lạ thường. Loại tình huống bộ pháp đột nhiên trì trệ lúc trước không tiếp tục xuất hiện nữa, cũng làm cho hấn hiểu được lúc trước cũng không phải là vì pháp lực không đủ, mà là do sự không chế pháp lực vận hành trên đường đi.

Kết quả trước sau chỉ bỏ ra hơn mười ngày, đã cơ bản nhập môn, điều này so với hấn đoán trước đó nhanh hơn gấp mấy lần.

Kể từ đó, Thẩm Lạc đã có thể thi triển sơ bộ Tà Nguyệt Bộ, chỉ là tốc độ di chuyển và khoảng cách chênh lệch không nhỏ so với trong mộng cảnh.

Bất quá dù vậy, hấn cũng khá hài lòng.

Một ngày này, Thẩm Lạc như thường ngày đi đến mật thất, khoan chân ngồi xuống, không nóng lòng tu luyện, mà là tìm trong ngực một hời, lấy ra một viên ngọc bội hình tròn nhìn không thu hút chút nào, nâng ở trong lòng bàn tay.

Vật này không phải thứ gì khác, chính là bảo vật trọng yếu mà vị sư thúc tổ Xuân Thu quan kia phó thác trên tay hấn, « Thuần Dương Bảo Điện ».

Hấn nhìn ngọc bội trong tay, nhớ lại đủ chuyện Xuân Thu quan lúc trước, không khỏi có chút thất thần.

Cũng không biết bây giờ tình huống trong quan thế nào, La sư bọn họ có thoát nạn hay không? Bất kể thế nào, lúc chính mình bất lực nhất, là Xuân Thu quan và La sư chứa chấp mình, nếu không bây giờ sợ đã sớm là một nắm cát vàng.

Sau một lúc lâu, Thâm Lạc tập trung tinh thần, không nghĩ nhiều nữa, tâm niệm vừa động, trong lòng bàn tay sáng lên một mảnh lam quang, ngọc bội trống rỗng bay lên, lơ lửng trước người.

Ngay sau đó, chỉ thấy hai tay của hắn bắm pháp quyết huyền diệu, không ngừng đánh vào trên ngọc bội.

Chỉ thấy trên ngọc bội chớp động bạch quang một hồi, từ đó xuyên suốt ra một màn ánh sáng, phía trên bắn ra lít nha lít nhít văn tự, thành linh chính là khẩu quyết tu luyện « Thuần Dương Bảo Điện ».

"Đóng Thuần Dương pháp, hóa khí là tinh, hóa dương là cương, nạp linh ở ngoài, giấu thần vào trong. . ." Ánh mắt Thâm Lạc rơi vào trên những chữ nhỏ kia, theo tầm mắt chậm rãi di động, đáy lòng mặc niệm đọc theo.

Hắn đọc qua công pháp gần vạn chữ này, trong lòng không khỏi có chút yên lặng.

Lúc trước, Bạch Tiêu Thiên đã từng tiết lộ một chút tin tức liên quan tới Thuần Dương Kiếm Quyết cho hắn, nói toàn bộ công pháp có tổng cộng mười hai tầng, luyện xong tầng thứ mười là có thể thử đột phá Tích Cốc kỳ.

Ngoài ra, Bạch Tiêu Thiên còn từng đề cập, nếu có thể tu luyện Thuần Dương Kiếm Quyết đến tầng thứ mười một, sau lại đột phá, pháp lực sẽ hùng hậu tinh thuần gấp bội. Còn nếu đột phá tầng thứ mười hai, pháp lực càng có thể gia tăng gấp ba, về sau tu hành có chỗ tốt cực lớn.

Chỉ là độ khó tu luyện hai tầng sau công pháp cũng tăng gấp bội lúc trước. Theo Bạch Tiêu Thiên biết, La sư, Phong Dương chân nhân và phản đồ Vương sư bá kia, ba người đều đã tu hết tầng mười Thuần Dương Kiếm Quyết, đột phá đến Tích Cốc kỳ.

Về phần vị sư thúc tổ kia, thì đã đột phá tầng thứ mười một Thuần Dương Kiếm Quyết.

Lúc ấy Thẩm Lạc đã hỏi qua, có người nào đã đột phá tầng thứ mười hai không? Kết quả lấy được câu trả lời chắc chắn là, trong lịch sử Xuân Thu quan cũng chỉ có vị khai sơn tổ sư kia đạt được thành tựu này.

Nhưng mà, trước mắt hắn nhìn thấy Thuần Dương Kiếm Quyết hoàn chỉnh, lại xa xa không chỉ mười hai tầng.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 211: Thủy Noãn Các Xảy Ra Chuyện

"Xem ra La sư đối với đệ tử thân truyền cũng vẫn giữ lại hậu thủ, cũng không nói cho Bạch Tiêu Thiên bí mật Thuần Dương Kiếm Quyết có hai quyển. Thế cho nên, Bạch Tiêu Thiên chỉ biết đến sự tồn tại của mười hai tầng công pháp đầu, mà không biết quyển sau còn có chín tầng khẩu quyết." Thảm Lạc suy nghĩ trong lòng, lẩm bẩm nói ra.

Dựa theo ghi chép bên trong công pháp, sau khi tu luyện hoàn thành cả hai quyển, có thể đạt được Xuất Khiếu hậu kỳ cảnh giới!

Có kinh nghiệm tu luyện trong mộng « Vô Danh Công Pháp » cùng « Hoàng Đình Kinh », tầm mắt của Thảm Lạc bây giờ cũng tăng lên không ít.

Đối với nội dung quyển công pháp đầu, hắn cẩn thận đọc, phát hiện trừ khẩu quyết hai tầng công pháp cuối cùng, nội dung phía trước cũng không quá mức tinh thâm, tối thiểu so với nội dung Hoàng Đình Kinh dễ hiểu hơn nhiều, trong đó hắn lờ mờ cảm nhận được công pháp bao hàm một loại khí tức công chính bình thản, dương khí chính đạo cuộn cuộn.

So sánh giữa hai bộ pháp quyết, Vô Danh Công Pháp như dòng sông quanh co uốn lượn, mà Thuần Dương Kiếm Quyết giống như đường lớn rộng mở thẳng tắp.

Thảm Lạc tiếp tục đọc những hàng chữ kế tiếp, phát hiện ở trong quyển công pháp sau, còn ghi thêm hai môn thuật pháp "Dương Khí Cẩm Quỷ Quyết" và "Dẫn Hỏa Phần Âm Quyết".

Cơ bản đều là lấy Thuần Dương Kiếm Quyết công pháp làm cơ sở, dẫn động pháp lực cùng dương cương chi khí tương hỗ kết hợp, chuyên môn bài trừ quỷ vật công kích, hơn nữa còn có tác dụng áp chế đối với âm sát quỷ vật.

Ngoài ra, trong Thuần Dương Bảo Điền còn ghi chép tỉ mỉ phương pháp luyện chế Thuần Dương phù kiếm.

Tu sĩ chiếu theo phương pháp này, sử dụng các loại tài nguyên khác nhau, có thể luyện chế ra Thuần Dương phù kiếm có thuộc tính riêng.

Một khi tu sĩ đột phá đến Tích Cốc kỳ, có thể lấy một thanh phù kiếm thường dùng, thông qua bí pháp luyện chế trở thành một chuỗi Thuần Dương kiếm phôi, mang theo bên người, lấy tinh khí của bản thân chậm chậm bồi dưỡng.

Thuần Dương kiếm phôi lúc đầu còn khá yếu ớt, cùng bình thường pháp khí không khác gì nhau, không thể lấy ra nghênh địch đối chiến, nhưng khi hấp thu tinh khí của chủ nhân lâu ngày, bồi dưỡng được linh tính, kiếm khí sơ thành, sức mạnh lập tức sẽ được gia tăng, thậm chí còn mạnh hơn so với pháp khí bình thường.

Hơn nữa, bởi vì bản thân bao hàm Thuần Dương chi khí, đối với khắc chế quỷ vật càng có thêm uy lực kinh người.

Bất quá, những thứ này cũng không phải điều Thẩm Lạc coi trọng nhất, thứ hắn coi trọng nhất chính là Thuần Dương kiếm phôi có tiềm lực cực lớn, bởi vì nó có mối liên hệ chặt chẽ với chủ nhân, chỉ cần tu vi chủ nhân không ngừng tinh tiến, thọ nguyên đầy đủ, trên lý thuyết, nó có thể tiến giai trở thành pháp bảo.

Mà căn cứ hiểu biết sơ bộ của hắn, pháp bảo uy lực to lớn không phải bình thường tu tiên giả có thể tưởng tượng được, pháp khí căn bản không thể sánh bằng được, đó cũng là kiện bảo vật mơ ước cả đời của rất nhiều môn phái tu tiên.

"Nếu thực sự muốn luyện chế phù kiếm, với thuộc tính của Thuần Dương kiếm phù, tốt nhất vẫn phải sử dụng hai loại thuộc tính tài liệu mộc, kim. . ." Thảm Lạc nhẹ vuốt cằm, sau đó hắn đã bắt đầu tính toán luyện chế phù kiếm.

Trong phương pháp luyện chế Thuần Dương phù kiếm, còn một đoạn nội dung cuối cùng, ghi chép lại một môn thần thông tên gọi "Đại Khai Bác Thuật", chẳng những tên gọi cổ quái, công dụng lại càng thêm ly kỳ.

Dựa theo công pháp nói, một khi luyện thành thuật này, người tu luyện có thể xẻ ngực phá bụng bất tử, đứt lìa tay chân cũng có thể mọc ra lại, thậm chí sau khi tu luyện đại thành, cho dù là chặt đầu moi tim, cũng có thể trong nháy mắt khôi phục như cũ.

"Nói thì lợi hại như thế, nhưng không biết là thật hay giả?" Thảm Lạc cũng hiểu được thuật này quá sức vô lí, nên có vài phần hoài nghi.

Bất quá trước mắt không có cơ hội nghiệm chứng, bởi vì thần thông này với tu vi trước mắt của hắn cũng chẳng thể thử tu luyện được, trong công pháp đã nói rõ, nếu không phải Xuất Khiếu kỳ tu sĩ, tuyệt đối không thể luyện tập thử.

Thuần Dương Bảo Điển ghi chép nội dung thực sự quá nhiều, lại tương đối hỗn tạp, Thảm Lạc sau khi xem xong, cũng phải bỏ ra khá nhiều công sức mới ghi nhớ toàn bộ.

Sau đó lại tồn một khoảng thời gian, hấn mới đè nén được mọi tạp niệm trong lòng, tiếp đó hấn cẩn thận hồi tưởng lại khẩu quyết trong quyển trước của Thuần Dương Kiếm Quyết, hai tay Thảm Lạc đặt trên hai chân, bắt đầu lăng lạng điều tức.

Một lát sau, hai tay hấn biến đổi pháp quyết, trong lòng thâm tụng niệm tầng thứ nhất công pháp Thuần Dương Kiếm Quyết.

Ngay sau đó, pháp lực trong đan điền truyền đến một trận xao động, một luồng nhiệt nóng từ trong đó lượn lờ dâng lên, thuận theo Nhâm Mạch xông thẳng lên Thiên Trung Huyệt, dừng lại tại ngực sau đó bắt đầu tỏa ra bốn phía.

Luồng nhiệt nóng này vừa mới tỏa ra, Thảm Lạc cảm thấy ngực hơi đau nhức, toàn thân bắt đầu cảm thấy khô nóng khó chịu, hấn đành phải lập tức thu tay lại, vận chuyển Vô Danh Công Pháp.

Sau khi vận chuyển Vô Danh Công Pháp, một dòng khí thanh mát sinh ra, sau đó từ từ tỏa đi khắp toàn thân của Thảm Lạc, cảm giác khô nóng mới dần dần biến mất.

"Xem ra lúc trước do ta quá tự đại, Thuần Dương Kiếm Quyết khẩu quyết tuy rằng dễ hiểu, nhưng công pháp vận chuyển không đơn giản, muốn trong lúc không chế pháp lực đồng thời hòa trộn được dương cương khí, quả thật không phải việc dễ dàng." Thảm Lạc âm thầm suy nghĩ trong lòng nói.

Dựa theo tình huống bất lợi trước mắt, tốc độ mà hấn luyện bộ Thuần Dương Kiếm Quyết này, chỉ sợ so với Hoàng Đình Kinh cũng chẳng khác bao nhiêu, cũng may việc uẩn dưỡng Thuần Dương kiếm phi, cũng không cần tu luyện công pháp này, chỉ cần có dương cương chi khí và cảnh giới đầy đủ là được.

"Trước mắt đề thăng cảnh giới, gia tăng thọ nguyên mới là chính sự, mình vẫn nên chuyên tâm tu luyện Vô Danh Công Pháp trước đã. Bất quá, Thuần Dương phù kiếm, vẫn có thể luyện thử xem sao." Thảm Lạc trầm ngâm nói.

...

Sáng sớm, ngày thứ hai.

Thảm Lạc đẩy cửa phòng ra, trực tiếp đi đến chỗ Bạch Tiêu Thiên, vừa vặn gặp Bạch Tiêu Thiên đứng chặn ở cửa, quần áo chỉnh tề, nhìn sơ qua giống như đang vội vàng đi đâu đó.

"Người muốn đi ra ngoài ư?" Thảm Lạc nhíu lông mày lại, hỏi.

"Chuyện làm ăn của tam phòng do ta chịu trách nhiệm xảy ra chút vấn đề, phụ thân bảo ta đi xem." Bạch Tiêu Thiên sắc mặt có chút âm trầm, tựa hồ có tâm sự nặng nề

"Loại sự tình này người không phải chẳng có chút hứng thú nào ư, sao lại bắt người đi xem xét?" Thảm Lạc có chút kinh ngạc nói.

"Như là chuyện làm ăn, tự nhiên không cần ta quản, chỉ là bên kia xảy ra án mạng có chút kì quặc, nên ta phải đến xem." Bạch Tiêu Thiên bất đắc dĩ nói.

"Là Bát Ngưỡng Lô ư? Chuyện gì xảy ra vậy?" Thảm Lạc nhíu mày truy vấn.

"Không phải Bát Ngưỡng Lô, là... Thủy Noãn Các." Bạch Tiêu Thiên thần sắc có chút lúng túng, hơi chần chừ một chút, nói ra.

"Thủy Noãn Các, đây chẳng phải là thanh lâu lớn thứ hai trên sông Tần Hoài sao, các người Bạch gia còn có loại sinh ý này?" Thẩm Lạc khòe miệng hơi hơi co quắp một thoáng, kinh ngạc nói.

"Khục khục, nhà ta tam phòng sinh ý. . . Nhìn chung phương diện khá rộng." Bạch Tiêu Thiên ho khan hai tiếng, nói ra.

Thẩm Lạc thấy thế, không còn trêu chọc, tiếp tục truy vấn: "Nói một chút đi, đã xảy ra chuyện gì."

"Chuyện là như vậy. . ." Bạch Tiêu Thiên nghe vậy, mới nhẹ nhàng nói ra.

Hóa ra, cách đây hơn một tuần, "Thủy Noãn Các" mà gia tộc họ Bạch kinh doanh, lại xảy ra ba án mạng liên tục.

Ban đầu là một gã nô bộc, tiếp theo là một vị thanh quản, sau đó là một khách quen thường tới đây mua vui, ba người đều rơi xuống nước chết, khi phát hiện thì xác của cả ba người đều nằm úp mặt xuống nước, lơ lửng trên mặt sông ở ngoài Thủy Noãn Các.

Sông Tần Hoài tuy dòng chảy khá êm đềm, mà nguyên bản chảy từ Tây sang Đông, nếu là có xác chết nổi trên nước, đáng lẽ sớm đã bị dòng sông cuốn đi rồi, nhưng cổ quái thay, ba bộ thi thể này toàn bộ đều tĩnh lặng nổi trên mặt nước, không có cái nào trôi xuôi dòng nước, tình hình quả thực quỷ dị.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 212: Bạch Thủy Đạo Trưởng

"Đáy nước không có vật nặng gì kéo xuống sao?" Thẩm Lạc suy nghĩ một chút, hỏi.

"Đã không vật nặng kéo xuống, cũng không vướng víu rong rêu, không có cái gì. Cũng bởi vì có chút không giống bình thường, hơn nữa gần đây trong thành lại không thái bình, nên liền có đủ loại tin đồn truyền ra. Hiện tại Thủy Noãn các điều sắp bị xem như nhà ma, sinh ý cũng sụt giảm nghiêm trọng." Bạch Tiêu Thiên lắc đầu nói.

Từ lúc mới bắt đầu, người Bạch gia đối với việc này cũng không chú ý quá nhiều, dù sao bên bờ Tần Hoài Hà này vốn là nơi thị phi. Nên hàng năm người trượt chân rơi xuống nước, say rượu rơi sông, hoặc không muốn sống nhảy sông hay vợ chồng bất hoà mà tự tử, không có mười, cũng là hai mươi người.

Cho dù những sự việc xuất hiện ở nhà mình, cũng thường tốn chút bạc chuẩn bị cho quan phủ, lại điều động một tên đạo sĩ khách khanh đến làm tràng pháp sự. Mặc kệ nơi đây có tà ma hay không, chỉ cần làm ra bộ dáng, để khách nhân và mọi người nhìn thấy, vấn đề này liền không khó để áp xuống.

Nhưng sự việc lần này lại như sủi cỏ vào nồi, một người lại một người chết đuối, muốn ép xuống cũng không nổi nữa. Giờ trên phố cũng đang lan truyền, nói là trong Thủy Noãn có quỷ mi, ba người kia đã bị chết oan khuất, thi thể bị oán niệm giữ lại mới có thể nổi mà không trôi đi.

"Ta cũng đang định đi ra ngoài, vậy cùng ngươi đi xem một chút." Thảm Lạc mở miệng nói ra.

"Như vậy cũng tốt." Đôi mắt của Bạch Tiêu Thiên hơi sáng lên, miệng nở nụ cười.

Hai người vừa ra cửa phòng thì bên ngoài truyền đến tiếng bước chân vội vàng, ngay sau đó liền thấy Lục Tụ nha đầu, cuống cuống chạy vào, trong miệng không ngừng hô lên:

"Không. . . Không xong, thiếu chủ, không xong rồi. . ."

Thảm Lạc và Bạch Tiêu Thiên nghe vậy, nhìn nhau một chút, trên mặt đều hiện lên vẻ lo lắng.

"Chuyện gì xảy ra, ngươi nói chậm một chút." Bạch Tiêu Thiên trầm giọng hỏi.

"Cao chương quỹ của tiệm tư lỵ Phát Tường ở thành tây, đêm qua đi Thủy Noãn các tìm Thủy Diên cô nương. Kết quả sáng sớm, người ta phát hiện thi thể gã nô tại trên sông, giống y như ba chỗ kia." Sắc mặt Lục Tụ trắng nhợt, thở gấp nói.

Bạch Tiêu Thiên trầm than một tiếng, không nói một lời đi về phía trước đại môn, Thảm Lạc sờ lên mũi, cũng đi theo.

"Thiếu chủ, xe đã chuẩn bị ở ngoài cửa bạch ngọc sách. . ." Lục Tụ mau chóng đuổi theo, hô lên.

. . .

Xe ngựa ở trong thành không được đi nhanh, bỏ ra hơn nửa khắc đồng hồ, mới đến được Thủy Noãn các.

Thẩm Lạc xuống xe ngựa, ngấn đầu xem xét, trước mắt là một tòa lầu cao ba, bốn trượng màu son. Rường cột được chạm trổ, miêu tả hình Bách Điều Triều Phượng và Bách Hoa Tranh Xuân cùng các loại tranh cảnh thể hiện sự phú quý.

Từ cổng chào đi vào, chỉ có mấy bước đã gặp một tòa lầu các to lớn, cao ba tầng. Giữa mỗi một tầng lầu các đều có mái ngói lưu ly làm trụ cột mái cong, phía dưới treo từng chiếc lồng đèn màu son, màu sắc tươi sáng bắt mắt.

Trong lầu các, là một tòa đại sảnh màu vàng, chính giữa đến sau là một bộ mười hai tấm bình phong khổng lồ, dùng bạch ngọc làm rào chắn xây lên một tòa đài để diễn vũ đạo. Hai bên trái phải đều có một cầu thang thông lên lầu hai.

Ngày bình thường khách đến như mây, Thủy Noãn các cực kì náo nhiệt, nhưng hôm nay lại lạnh tanh, ngay cả bóng người đều không thấy được mấy cái. Giờ chỉ có một tên nữ tử trung niên mặc gấm vóc màu tím, đang thấp giọng răn dạy mấy tên tạp dịch, dặn bọn họ không được lăm miêng, không được nói việc của Thủy Noãn các với người bên ngoài.

Nữ tử kia thấy hai người Bạch Tiêu Thiên tiến đến, lập tức thu vẻ u sầu lại, tiến tới nghênh đón, cúi chào bọn hắn.

Thẩm Lạc quan sát một chút, thấy người này dung mạo khá đẹp, tư thái linh lung, nơi khóe mắt dù được son phấn che lấp cũng không giấu được nếp nhăn, lại xem dáng vẻ cử chỉ, thì chắc đây là tú bà của nơi này.

"Đại công tử, ngài đã tới." Nữ tử trung niên tìm được chỗ dựa, vừa nói, một bên giật xuống khăn tay bên hông lau khóe mắt.

"Phùng mù, thi thể ở đâu?" Bạch Tiêu Thiên trực tiếp hỏi.

"Tại bờ nước phía sau hậu viện, không có mang tới phòng, người khám nghiệm tử thi của quan phủ đã kiểm tra qua, hiện giờ Bạch Thủy đạo trưởng đang ở đó." Phùng mục không dám nhiều lời, nói ngắn gọn mọi việc.

Bạch Tiêu Thiên không lên tiếng, theo hướng phía sau tám bình phong đi tới.

Thẩm Lạc cũng đi theo vòng qua bình phong, từ phía sau một tòa khoản môn đi ra ngoài.

Thủy Noãn các xây cạnh Tần Hoài Hà, hậu viện là một bến tàu cỡ nhỏ, ngày thường cũng có hoa thuyền neo đậu, cung cấp cho quan khách mang theo các cô nương chèo thuyền du ngoạn trên sông.

Mà trước mắt bọn hắn, trên bờ sông chỉ một bộ thi thể của nam tử mập mạp mặc bộ đồ viên ngoại, nằm lẳng lẳng tại lầu các trong bóng đêm. Bên cạnh đấy, còn đứng một lão già gầy gò, xương gò má nhô cao, gương mặt hơi hóp sâu, mặc đạo bào màu xám trắng.

Khoảng cách bên này không xa, trên mặt sông vắt ngang lấy một tòa cầu đá vòm ba lỗ, phía dưới giữa thân cầu, khắc lấy ba chữ to "Trần Hoài Kiều".

Bên đầu cầu còn có một tòa Trần Hà Thủy Thú giống như tê giác một sừng, dưới đáy có khảm ghe đá, cao khoảng bằng người. Nó trải qua vô số tuế nguyệt tẩy lễ, dưới đáy sinh ra đầy rêu xanh, vết tích bao quanh toàn thân.

Vây quanh thủy thú, phía trên cây cầu, đang đứng không ít dân chúng trong thành. Trên mặt từng người mang theo sự hiếu kỳ lẫn sợ hãi, có chán ghét hoặc không hiểu và hung phấn, đối với bên này chỉ trở, xì xào bàn tán không ngừng.

Thẩm Lạc quan sát thi thể của nam tử, thì thấy toàn thân đã sớm sung vù khác thường, lộ ra làn da trắng bệch, bộ dạng khi chết mặc dù như bình thường, nhưng hẳn luôn cảm thấy trên thân nó lộ ra sợi tà khí.

"Gặp qua chân nhân." Bạch Tiêu Thiên đi tới gần, hướng về phía lão đạo gầy gò kia, cung kính thi lễ.

Thẩm Lạc cũng ôm quyền.

"Đại công tử người đã đến." Long mày lão đạo vắn thành cục, quay về phía hai người đáp lễ.

"Hiện giờ tình huống như thế nào?" Bạch Tiêu Thiên hỏi.

"Cũng giống như mấy người lúc trước, người khám nghiệm tử thi sau khi xem đều nói là chết đuối, bản đạo cũng không tìm ra điều gì khác thường." Bạch Thủy đạo trưởng hít sau một hơi, nói ra.

"Chân nhân có biết, khoảng lúc nào thì nào chết?" Bạch Tiêu Thiên hỏi.

"Là khoảng giữa giờ Tý đến giờ Sửu đêm qua tại Bạch ngọc sách. . . Nói ra thật xấu hổ, bản đạo vẫn ở lại trong các, nhưng đối với chuyện này nửa điểm cũng không biết, đến tận sáng sớm tạp dịch mới phát hiện ra được thi thể." Bạch Thủy đạo trưởng nói.

"Thủy Diên cô nương có biết gã rời đi lúc nào?" Bạch Tiêu Thiên quay sang Phùng mục, hỏi.

"Ai, nàng bị dọa đến hoảng sợ, chỉ nói đêm qua ngủ rất say, căn bản không biết gã khi nào rời đi. Giờ nàng ngay cả Thủy Noãn các cũng không dám ở lại, đã đi nơi khác ở tạm." Phùng mục than nhẹ, nói ra.

Bạch Tiêu Thiên nghe vậy, trầm mặc một lát, sau đó từ trong tay áo rút ra một tờ phù lục màu vàng, đến bên thi thể, hơi cúi người rồi dán lên chính giữa mi tâm của mình.

Chỉ nghe một tiếng vang nhỏ "Phốc", từ trên lá bùa hiện ra một ngọn lửa, lập tức chậm rãi bốc cháy.

"Âm Sát Dẫn Khí Phù!" Đôi mắt của Bạch Thủy đạo nhân sáng lên nói.

Thẩm Lạc nghe vậy, cũng nhìn lên trên lá bùa.

Hắn đã được nghe nói về loại phù lục này, lúc thiêu đốt có thể lấy phù hỏa tìm ra âm sát chi khí được ẩn giấu.

Nếu Cao chương quỹ thật sự bị âm sát quỷ vật làm hại, trong cơ thể chắc chắn sẽ có âm sát chi khí lưu lại, trước mắt phù hỏa điểm tại ấn đường, ở trong thất khiếu liền nên có âm khí chảy ra.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 213: Bạch Diện Thụ Sinh

Nhưng đợi đến khi lá bùa cháy hết, Thảm Lạc cũng không thấy chút âm khí nào bị dẫn xuất ra.

"Mang ta đến khuê phòng Thủy Diên cô nương xem." Bạch Tiêu Thiên nhíu mày, nói với Phùng mục.

Phùng mục lập tức đáp ứng, mang theo mấy người trở lại Thủy Noãn các, lên một gian khuê phòng ở lầu hai ven sông. Khắp nơi trong phòng tràn ngập mùi sơn phấn, tất cả bày biện khá lộn xộn, còn duy trì các loại vết tích dẫm qua.

Bạch Tiêu Thiên lại đốt lên một tấm Âm Sát Dẫn Khí Phù, hai ngón kẹp lấy đi một lượt quanh phòng, mắt thấy phù hỏa dần dần dập tắt, cũng không phát hiện bất kỳ dị thường nào.

"Nhìn tựa hồ cũng không có gì." Bạch Tiêu Thiên không khỏi trầm ngâm nói.

"Chớ nóng vội kết luận, lúc trước không phải còn có một tên thanh quản cũng chết đuối trong sông, không ngại đi khuê phòng đó xem một chút?" Thảm Lạc mở miệng nói.

"Gian phòng Ngân Tước bản đạo đã kiểm tra thực hư, cũng không có." Lông mày Bạch Thủy đạo nhân nhíu lên, có chút bất mãn lườm Thảm Lạc một cái, nói.

"Nếu đã tới, ngại gì thử một lần?" Thảm Lạc nhếch miệng mỉm cười, nói.

Bạch Thủy đạo nhân nghe lời ấy, trên mặt hiện lên một tia tức giận.

"Chân nhân nếu đã điều tra, vậy khẳng định không có vấn đề. Chỉ là vấn đề bồi phụng mệnh đến đây dò xét việc này, không ngại tới xem một chút, trở về còn bàn giao với phụ thân." Bạch Tiêu Thiên thấy thế, vội vàng giảng hoà.

"Cũng. . . Có lý." Bạch Thủy đạo trưởng nghe vậy, thần sắc hơi giảm xuống.

Phùng mù đi lấy chìa khoá, lập tức mở ra

một gian phòng lân cận.

"Sau khi Ngân Tước chết, ta liền khoá lại phòng này, tạm thời không dùng." Phùng mù giải thích.

Mấy người Thảm Lạc đi vào trong phòng, thấy đồ vật bên trong đã được sửa soạn, chỉ để lại một cái bàn và giường ngà, phía trên đã rơi lên một tầng bụi nhàn nhạt.

Bạch Tiêu Thiên lần nữa vê ra một tấm Âm Sát Dẫn Khí Phù đốt, đi khắp trong phòng.

Thảm Lạc đi tới bên giường, mở cửa sổ đang đóng chặt ra, liếc mắt liền thấy cảnh Tần Hoài Hà bên ngoài, lại cúi đầu xuống liền thấy được thi thể nam tử mập mạp kia.

Bên cạnh thi thể, nước sông xanh biếc hiện ra màu tối thăm thẳm, nhìn lâu cho người ta một loại cảm giác tĩnh mịch.

"Không có âm khí, xem ra hơn phân nửa chỉ là trùng hợp, cũng không có gì cổ quái." Bạch Tiêu Thiên thấy lá bùa trong tay đã cháy hết, mở miệng nói.

"Chỉ là không phát hiện được âm khí tồn lưu, cũng không thể chứng minh không có chuyện cổ quái, ta thấy việc này nhất định có kỳ quặc, người đừng tùy tiện kết luận." Thẩm Lạc nghe vậy, từ trên sông thu tầm mắt lại, lông mày nhíu chặt nói.

"Hừ, đại tu sĩ từ đâu tới? Ta và đại công tử đã xem qua, cũng không có vấn đề, người lại nói không phải không có quý. Người lại nói xem, cổ quái ở nơi nào?" Bạch Thủy đạo trưởng không vui, hừ lạnh một tiếng nói.

Lúc này ánh mắt Phùng mục nhìn về phía Thẩm Lạc cũng mang theo một chút tức giận, bọn họ mở cửa làm ăn tự nhiên là không muốn vô duyên vô cớ nháo lên chuyện có quý, chỉ là ngại Bạch Tiêu Thiên, nên không dám lên tiếng.

Thẩm Lạc đang muốn tranh luận vài câu, nhưng thấy Bạch Tiêu Thiên liếc mắt hắt ra hiệu một cái, ý không nên nhiều lời.

Cùng lúc đó, ngoài cửa sổ bên kia bỗng nhiên truyền đến một trận thanh âm ồn ào.

"Chuyện gì vậy, đi ra xem một chút?" Bạch Tiêu Thiên thuận thế nói, liền kéo Thẩm Lạc đi xuống lầu dưới.

Lão đạo và Phùng mục cũng vội vàng đi theo ra ngoài.

Mấy người đi tới hậu viện sát bờ sông, liền thấy đám người bên kia đi thi thể, giờ phút này đang vây quanh một bạch diện thư sinh thân mang nho sam, lớn tiếng trách cứ gì đó.

Thẩm Lạc vểnh tai nghe vài câu, liền hiểu được. Nguyên lai bạch diện thư sinh kia lúc nhìn về phía thi thể Cao chương quý kia, đã đứng ở trên ghế đá Trấn Hà Thủy Thú, bị bọn họ xem là hành động này xúc phạm Hà Thần lão gia.

"Ta nói hậu sinh ngươi, sao lại không hiểu chuyện, bất kính Quý Thần như thế, uổng là người đọc sách nha!"

"Đúng đấy, người đọc sách không lo đọc sách, chạy tới đây xem náo nhiệt làm gì chứ!"

"Xúc phạm Trấn Hà Thủy Thú, đơn giản là muốn chết! Nếu thật có Thủy Quý lấy mạng, kế tiếp chính là ngươi đó . . ."

"Chết thì không nói, quái lực loạn thân, những lời nói thần quý của các ngươi, đều là lời nói vô căn cứ. . ." Thư sinh bị đám người mắng làm mặt đỏ tới mang tai, nhin không được cãi lại.

Ai ngờ thanh âm của gã không lớn, lại bị Bạch Thủy đạo nhân bên kia nghe được rõ ràng, lập tức mở miệng trách mắng:

"Hủ nho vô tri từ đâu tới, dám can đảm ở nơi này hồ ngôn loạn ngữ, còn không mau cút xuống dưới!"

Một tiếng gầm này, sinh sinh lấy thanh âm một người, vượt qua tiếng ồn hơn mười người trên đầu cầu, dọa cho thư sinh kia nhin không được thân thể run lên.

Mọi người chung quanh đầu tiên là dừng lại chốc lát, lập tức cũng lớn tiếng trách mắng thư sinh.

Bạch diện thư sinh bị mắng thực sự chật vật, đành phải ngượng ngùng từ trên bệ đá thủy thú nhảy xuống, xa xa nhìn lão đạo bên này một cái, ánh

mắt vô tình hay cố ý tiếp xúc cùng Thẩm Lạc, lập tức hốt hoảng chui vào trong đám người, biến mất.

Thẩm Lạc thấy bộ dạng gã lúc rời đi, cùng đoạn thời gian ngắn ngủi ánh mắt đối mặt vừa rồi, trong lòng cảm thấy có cảm giác cổ quái như đã từng quen biết, nhưng cẩn thận nhớ lại, cũng không có ấn tượng gì.

Mấy người trở về trong Thủy Noãn các, Bạch Tiêu Thiên dặn dò Bạch Thủy đạo nhân tiếp tục trấn giữ nơi đây, tạm thời không nên buông lỏng cảnh giác, sau đó liền dẫn Thẩm Lạc rời đi.

Hai người trở lại trên xe ngựa, Bạch Tiêu Thiên thấy Thẩm Lạc im lặng không nói, cho là hấn vừa rồi va chạm cùng Bạch Thủy đạo nhân nên không vui, tâm hoài khúc mắc, liền mở miệng cười nói:

"Bạch Thủy đạo nhân ở nhà ta đảm nhiệm cung phụng nhiều năm, một mực cẩn trọng, ta cũng kính lão ba phần."

Trên thực tế, y làm sao biết, Thẩm Lạc còn đang đau khổ tự định giá lại là bạch diện thư sinh kia.

"Ngươi thật tin tưởng chuyện Thủy Noãn các không có cổ quái?" Nghe Bạch Tiêu Thiên nói như thế, Thẩm Lạc lấy lại tinh thần, nhíu mày hỏi.

"Ta không phải kẻ ngốc, hơn nửa tháng xuất hiện liên tục bốn nhân mạng, sao lại không cổ quái? Bản dịch bạch ngọc sách. Chỉ là tra không ra âm sát khí, có mấy lời không thể tùy tiện nói ra." Bạch Tiêu Thiên cười khở một tiếng, nhẹ giọng nói.

"Lời này của ngươi là ý gì? Chẳng lẽ cảm thấy việc này không phải là cách làm của đồ vật âm túy?" Thẩm Lạc nghi ngờ hỏi.

"Bạch gia ổn thỏa tại vị trí đệ nhất thế gia khu ma Kiến Nghiệp thành, những năm này trong bóng tối, Lâm gia và Đổ gia phân cao thấp với chúng ta không ít." Bạch Tiêu Thiên nói đến là thôi, không nói thêm gì nữa.

Trong lòng Thẩm Lạc biết y hoài nghi có người nhắm vào Bạch gia, cố ý làm ra những việc này. Nhưng không biết vì sao, hẳn lại cảm thấy chuyện nơi đây không đơn giản như vậy.

Nhưng suy nghĩ trước mắt, đều là trực giác của hắn, không có chứng cứ, không thể tùy ý nói.

"Lúc trước ngươi nói muốn đi ra ngoài, là muốn làm cái gì?" Bạch Tiêu Thiên hỏi.

"Ta muốn đi dạo chơi các cửa hàng trong thành, nhìn xem có thể mua được lá bùa linh tài gì hay không." Thẩm Lạc nói.

"Lá bùa trong nhà của ta còn nhiều, linh tài ngươi muốn mua là thứ gì?" Bạch Tiêu Thiên nghi ngờ hỏi.

"Chưa nghĩ ra, đến lúc đó lại xem, coi như là tăng thêm một chút kiến thức." Thẩm Lạc cười cười, tùy ý nói ra.

"Được, dù sao lúc này ta cũng không có việc gì, vậy dẫn ngươi đi mở mang kiến thức một chút, chứ không ngươi lại đi khắp toàn bộ Kiến Nghiệp thành, cũng không biết nên đi chỗ nào mua những vật này." Bạch Tiêu Thiên cười nói.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 214: Nhị Thiếu Gia

Dưới y chỉ dẫn, xe ngựa vòng qua góc đường, lên cây cầu Trấn Hoài Kiều vừa rồi. Phía trên vẫn tụ tập không ít người, phu xe ngựa phải thúc giục bọn họ mới nhường ra cho bọn hắn một con đường.

Lúc này bọn hắn mới đi qua cây cầu đá, đến bờ bên kia.

Xe ngựa xuyên qua từng đầu đường phố, dần dần rời xa khu vực Tân Hoài Hà phần hoa nhất. Người đi đường dần dần thưa thớt, cửa hàng hai bên cũng phản phác quy chân, không còn trang trí hoa lệ như trước, trở nên mộc mạc tự nhiên.

Ước chừng sau nửa canh giờ, xe ngựa tiến vào một con đường quanh quẽ, Bạch Tiêu Thiên kêu dừng lại, mang theo Thẩm Lạc xuống xe, đi bộ vào phía trong đường đó.

"Trong Kiến Nghiệp thành này, cửa hàng có thể bán ra linh tài mà người tu hành cần cũng không nhiều, đa phần đều rải rác ở những nơi hẻo lánh không chút thu hút trong thành. Nếu không có người quen dẫn đường, người bình thường rất khó tìm tới." Bạch Tiêu Thiên vừa dẫn đường, vừa nói.

Thẩm Lạc nhìn phía trước hướng Bạch Tiêu Thiên đi, chỉ thấy cách đó không xa là một loạt cửa hàng hẻo lánh, kẹp lấy một cửa hàng mặt tiền không lớn hai tầng, tường trắng ngói xanh, nhìn rất là bình thường.

Dưới mái hiên treo một khối biển gỗ bóng loáng màu đen, phía trên bị nứt từng vết nứt tinh mịn, xem ra chính là đồ cũ nhiều năm, phía trên khắc ba chữ cổ triện to: "Lục Bảo đường", bên cạnh còn ghi chú một hàng chữ nhỏ "Kiến Nghiệp cửa hàng".

Mà ngay cửa ra vào, còn đứng đây hai thanh niên áo đen thân hình cao lớn, giống như hai môn thần trấn giữ tả hữu.

Hai người Thảm Lạc còn chưa đi đến phụ cận, đã nghe trong cửa hàng truyền ra một trận thanh âm ồn ào.

Hắn vểnh tai lắng nghe, mơ hồ có thể nghe được một tiếng nói trẻ tuổi, dứt quãng truyền ra.

"Mã lão nhi, hãy để con gái lão ngoan ngoãn theo ta, mặc dù không thể làm chính thể, làm ái thiếp cũng tốt . . ."

"Lão yên tâm, bản công tử sẽ đối xử tốt với nàng, lão cứ an tâm hưởng phúc nhạc phụ, tự tại hơn so với kinh doanh cửa hàng nhỏ này."

Thảm Lạc nghe vào trong tai, lông mày không khỏi nhíu lên, cái này hiển nhiên chính là ác bá khinh người, trắng trợn cướp đoạt dân nữ. Trước kia hắn nhàn rỗi xem thấy trên thoạ bản, không ngờ trong hiện thực lại gặp phải.

"A, không nghĩ tới ban ngày ban mặt mà . . ." Thảm Lạc quay đầu nhìn về phía Bạch Tiêu Thiên, nói được nửa câu liền ngạnh sinh sinh nuốt trở vào.

Hắn chỉ thấy cả khuôn mặt Bạch Tiêu Thiên biến đen, trong cặp mắt đè nén một cỗ lửa giận vô hình, như muốn trào ra.

Thẩm Lạc đang kinh ngạc vì sao Bạch Tiêu Thiên nổi giận như vậy, chỉ thấy y đã sải bước xông về đại môn cửa hàng, mà hai tên thanh niên áo đen ngay cửa phát giác không đúng, cũng đã tiến lên.

Mắt thấy sắp xảy ra xung đột, Thẩm Lạc vội vàng đi theo.

Kết quả, liền thấy hai tên thanh niên áo đen kia đi tới trước người Bạch Tiêu Thiên, bỗng nhiên ôm quyền thi lễ, trong miệng cung kính kêu một tiếng "Đại công tử".

Thẩm Lạc nhíu mày lại, tựa hồ ý thức được cái gì.

Liền nghe Bạch Tiêu Thiên thấp giọng mắng một câu "Đồ hỗn trướng", thân hình thoát một cái xông vào trong Lục Bảo đường.

Thẩm Lạc cũng vội vàng đi vào cửa hàng, liền thấy trước quầy hàng, một lão già mập lùn đầu đội khăn vấn mềm, thân mặc y phục rộng rãi, thân thể hơi rụt về sau, ngăn trở trước một thiếu nữ trẻ tuổi mang váy ngắn.

Sắc mặt lão giả trắng nõn, mi mắt hơi thô, trên mép mọc lên hai sợi râu hình bát tự, một mặt sâu bi.

Thiếu nữ phía sau chừng mười bốn mười lăm tuổi, màu da tuyết trắng, một đôi mắt sáng, mũi ngọc tinh xảo, môi đỏ thắm, chỏ mi tâm điểm cánh hoa đỏ tươi, đẹp linh động tươi sáng.

Mà phía trước hai người, đứng đấy một thiếu niên thân mặc cẩm y màu trắng, eo buộc đai lưng bạch ngọc, đầu đội ngọc quan khoác hoa, có chút tuấn lãng, một thân khí chất phú quý, thấy thế nào cũng không giống như là ác nhân khi nam phách nữ.

Chỉ là thiếu niên nhìn xem cũng chừng mười lăm mười sáu tuổi, một tay vuốt cằm, hoàn toàn là một bộ dạng ra vẻ lão thành buồn cười.

"Bạch Tiêu Vân, tiểu tử thúì người da lại ngứa ngứa đúng không?" Lúc này, Bạch Tiêu Thiên bỗng nhiên gầm lên một tiếng.

Thiếu niên áo trắng nghe thanh âm Bạch Tiêu Thiên, trong nháy mắt sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, tay đặt dưới hàm cuống quít thu lại, nhưng tựa hồ không biết nên để ở đâu cho ổn, có vẻ hơi luống cuống tay chân.

"Ca. . . Ca, sao ngươi lại tới đây?" Thiếu niên áo trắng quay nhìn về phía Bạch Tiêu Thiên, cuống quít kêu lên.

"Ta sao lại tới đây? Ta nếu không đến, ngươi còn không phải làm cho thùng cả lỗ trời à?" Bạch Tiêu Thiên nhìn bộ dáng gã, giận không chỗ phát tiết, vén tay áo muốn tiến lên đánh.

Bạch Tiêu Vân lập tức giống như chuột thấy mèo, bung kín lỗ tai của mình, lộ ra vẻ mặt đáng thương, kêu lên: "Ca, đừng kéo lỗ tai, đừng đánh mặt."

Nói xong, gã liền nhắm mắt lại, bày ra bộ dạng mặc người chém giết.

Bạch Tiêu Thiên nâng tay lên, chậm rãi nắm chặt, "Đông" một tiếng, đập vào trên trán của gã.

"A. . ."

Bạch Tiêu Vân kêu thảm một tiếng, lập tức ôm đầu, đau đến hít hà.

Thảm Lạc ở một bên nhìn thấy, nhin không được lộ ra một vòng ý cười.

Bạch Tiêu Vân phát giác được phản ứng của Thảm Lạc, cũng không dám ngẩng đầu lên, chỉ liếc mắt nhìn về phía hắn, hung hăng trừng mắt một cái.

Ý cười Thẩm Lạc càng tăng lên, đưa tay vuốt ve cằm của mình, tựa như đang bắt chước bộ dạng thiếu niên vênh váo hung hăng lúc trước.

Cử động kia, lập tức chọc giận Bạch Tiêu Vân, trong mắt gã dâng lên lửa giận, vừa mới ngẩng đầu, thì lại bị Bạch Tiêu Thiên gõ cho cúi đầu.

Lần này lực đạo càng nặng, Bạch Tiêu Vân đau đến nước mắt muốn ứa ra, nhưng cũng không dám có nửa điểm oán hận Bạch Tiêu Thiên.

Thẩm Lạc nhìn ở trong mắt, âm thầm bật cười.

Thiếu niên này xem ra chính là nhị công tử, nhưng vẫn bị Bạch Tiêu Thiên dạy dỗ ngoan ngoãn.

"Bạch gia chúng ta dạy người đời xử mọi người như thế hả? Còn không mau xin lỗi Mã chương quỹ và Mã cô nương." Thấy thiếu niên trung thực lại, Bạch Tiêu Thiên mới mở miệng dạy dỗ.

"Ca, ta chỉ là tới cầu thân, bởi vì cái gọi là yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu, ta làm sai chỗ nào?" Bạch Tiêu Vân nhỏ giọng lầm bầm một câu, vẫn không quên liếc qua thiếu nữ trốn sau lưng Mã chương quỹ.

"Người còn giáo biện!" Bạch Tiêu Thiên thấy thế, càng tức giận muốn đánh tiếp.

Bạch Tiêu Vân lại cứng cổ, hai tay vẫn như cũ bịt lấy lỗ tai, không nói một lời.

"Mã chương quỹ, thật xin lỗi, là Bạch gia chúng ta bỏ bê quản giáo, ta ở chỗ này nhận lỗi với các người." Bạch Tiêu Thiên thở dài, đành phải ôm quyền khom người, chính mình xin lỗi cha con Mã chương quỹ.

"Không sao, không sao, đều là hiểu lầm, hiểu lầm. . ." Mã chương quỹ vội vàng nói.

Thiếu nữ phía sau thì mặt đỏ lên, không nói lời nào.

"Ai làm người nầy chịu, ta xin lỗi, không cần để ca ca phải nói. Mã lão. . . Mã chương quỹ, thật xin lỗi, là ta sai rồi, xin các người tha thứ." Thân thể Bạch Tiêu Vân đột nhiên căng cứng, siết chặt song quyền, cắn răng nói.

Thẩm Lạc thấy cảnh này, đột nhiên cảm thấy, thiếu niên này tựa hồ có chút ý tứ.

"Nếu là hiểu lầm, cũng không cần phải xin lỗi, không có chuyện gì . . ." Mã chương quỹ lau mồ hôi, nói.

"Mã chương quỹ tha thứ người, cũng không có nghĩa người sẽ không sao. Giờ người về nhà trước, tối nay ta lại đến tìm người." Bạch Tiêu Thiên trừng Bạch Tiêu Vân một cái, nói.

Bạch Tiêu Vân "A" một tiếng, không nói hai lời, xoay người rời đi.

Lúc đi tới cửa, đột nhiên ngẩng đầu nhìn Thẩm Lạc một cái, thấy mặt hắn có chút hưng phấn, trong mắt lập tức hiện lên vẻ tức giận.

"Nhìn cái gì vậy!" Bạch Tiêu Vân quát lớn một tiếng, mang theo hai tên thanh niên áo đen ra ngoài, nghênh ngang rời đi.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 215: Vật Liệu Vẽ Bùa

"Bào đệ vô lễ, đã quấy rầy Mã chương quỹ." Trên mặt Bạch Tiêu Thiên hiện lên một tia bất đắc dĩ, xin lỗi với Mã chương quỹ lần nữa.

"Đại công tử xin đừng nói như vậy, nếu không làm ta tổn thọ mất. Không biết hôm nay người tới đây, muốn mua những thứ gì?" Mã chương quỹ nói nhỏ vài tiếng để tiểu nữ lui ra hậu đường, rồi vội khoát tay, dò hỏi.

"Ta cũng không muốn mua gì, chỉ muốn giới thiệu vị bằng hữu Thẩm Lạc này với người. Còn vị này là chương quỹ Mã Lộ Mã." Bạch Tiêu Thiên nói, lập tức giới thiệu một chút để cho Thẩm Lạc và Mã chương quỹ gặp mặt nhau.

"Thì ra là Thẩm công tử. Nếu là bằng hữu của đại công tử, có gì cần cứ nói đừng ngại, đồ vật trong tiểu điểm tuyệt đối là hàng thật giá thật." Mã chương quỹ quay về phía Thẩm Lạc hỏi.

"Nói ra thật xấu hổ, ta cũng không có chắc chắn về đồ vật mình muốn mua, nên muốn tới nhìn xem quý điểm có linh tài gì, để trong lòng chuẩn bị cho tốt rồi sau này sẽ mua." Thẩm Lạc nói.

"Công tử muốn xem linh tài, vậy coi như là đến đúng địa phương. Ngài đừng nhìn tiểu điểm tuy không lớn lắm, nhưng linh tài nổi danh tại trong toàn bộ Kiến Nghiệp thành đều có đầy đủ. Trên ô bách bảo này đều có đánh dấu danh mục, ngài nhìn xem thử coi có hứng thú không." Mã chương quỹ vừa cười vừa nói.

Lúc trước Thẩm Lạc mãi chú ý Bạch Tiêu Vân, cũng chưa có chú ý của hàng bày biện ra sao.

Lúc này xem xét, hắn mới chú ý tới đối diện trên tường đình có rất nhiều khung ô bách bảo, nhìn như là tủ đựng thuốc trong tiệm thuốc nhà mình. Phía trên đó cũng dán từng tờ giấy nhỏ, đánh dấu hàng hóa và danh mục.

Tầm mắt của hắn từ ô bách bảo tầng cao nhất đảo qua từng cái, phát hiện không ít danh tự trên đó bản thân từng thấy được trên bộ « Tiên Linh Bách Thảo » của bạch ngọc sách, được tính công dụng phần lớn cũng đều biết một chút.

"Chưởng quỹ, xin hỏi một câu, trên ô bách bảo này viết nhân sâm, tuổi thọ là bao lâu? Giá bao nhiêu tiền?" Trong lòng Thẩm Lạc hơi động, mở miệng hỏi.

"Bản điểm bán nhân sâm đều là đủ năm mươi năm lão sâm, theo như giá tiền, nhân sâm một năm là trăm lượng kim." Mã chưởng quỹ đáp.

Y vừa nói, vừa từ trên ô bách bảo rút ra một cái hộp dài, đặt ở trên quầy, mở ra.

Thẩm Lạc đến gần xem thử, trừ sợi rễ thì chỉ còn một đoạn đầu ngón tay dài, phía trên ngay cả một đầu thiết tuyến vẫn cũng không có. Thứ này so với nhân sâm ngàn năm hắn đào được tại Bách Thảo cốc trong Phương Thốn sơn, chênh lệch rất lớn.

Nhân sâm này giống như cũng chỉ có ba bốn tiền, lại có giá trị ba bốn trăm lượng hoàng kim. Trong lòng Thẩm Lạc không khỏi âm thầm lú lười, nếu nhân sâm ngàn năm kia có thể lấy ra, chẳng phải sẽ trị giá đến mấy triệu lượng hoàng kim rồi?

"Quả thật là bảo bối tốt." Thẩm Lạc tán thưởng một câu, nhẹ nhàng đẩy hộp dài trở về.

Mã chương quỹ thấy thế, lông mày hơi nhúc nhích một chút, trên mặt ý cười không giảm, nhanh chóng cất đi.

Thẩm Lạc hơi băn khoăn, bỗng nhiên đôi mắt lóe lên, thấy được một danh tự có chút quen thuộc: Phù Ảnh Ngọc.

Vật này chính là một trong những vật liệu luyện chế phù mặc, dùng để vẽ Lạc Lôi Phù .

Thế là, ánh mắt của Thẩm Lạc lần nữa di động, tại trên ô bách bảo, rất nhanh tìm được "Lam Điện Thạch" và "Kim Phiến Bối", trong lòng có chút vui mừng.

Nếu là mua đủ những tài liệu này, hẳn có thể thử nghiệm vẽ cao giai phù lục Lạc Lôi Phù.

Lúc trước trận chiến trong Trường Thọ thôn, uy năng của từng tấm Lạc Lôi Phù kia, đối với hắn như vẫn mới chỉ là hôm qua.

"Chương quỹ, Phù Ảnh Ngọc, Lam Điện Thạch và Kim Phiến Bối từng món giá bán bao nhiêu tại Bạch ngọc sách?" Thẩm Lạc lại hỏi.

"Những vật này thường dùng để luyện chế phù mặc bình thường, giá cả cũng không đắt lắm, Kim Phiến Bối và Lam Điện Thạch mười lượng bạc trắng một viên, Phù Ảnh Ngọc hơi quý một chút, mười lăm lượng một viên." Mã chương quỹ nói ra.

"Ngược lại là hoàn toàn chính xác không quý. . ." Thẩm Lạc trầm ngâm nói.

.....

Hắn thâm tính toán, trên người mình còn chút bạc lẻ, khoảng mấy chục lượng, giờ lấy tất cả để mua những vật này cũng không mua được bao nhiêu.

"Thâm công tử đối với mấy thứ này cảm thấy hứng thú, vậy ngài chắc là một vị phù sư?" Mã chương quỹ như nghĩ tới điều gì, đôi mắt sáng lên, hỏi.

Bạch Tiêu Thiên nghe vậy, cũng có chút nghi ngờ nhìn về phía Thâm Lạc.

"Mã chương quỹ nói đùa, ta sao có thể tính là phù sư gì, chỉ tùy tiện vẽ vôi một chút, được hay không đều xem ý trời." Thâm Lạc bật cười lớn, nói .

"Thâm công tử quá khiêm tốn. . . Ta là người buôn bán, nếu công tử thật sự có thể vẽ bùa, ta cũng không ngại nói một câu. Cửa hàng này không chỉ bán ra linh tài và phù khí, đồng thời cũng thu mua phù lục và đồ vật thi pháp, giá cả tuyệt đối công bằng." Mã chương quỹ đánh giá thần sắc biến hóa trên mặt của Thâm Lạc, nói ra.

"Mã chương quỹ nói kiểu này, ngược lại thật sự làm ta ngứa ngáy trong lòng. Ngày sau ta họa phù nếu có thành tựu, cầm tới đây bán, chương quỹ cũng đừng nên ghét bỏ." Thâm Lạc nghe vậy, ánh mắt lập tức sáng lên.

"Điều đó là tất nhiên." Mã chương quỹ vỗ ngực nói.

Bạch Tiêu Thiên ở một bên trợn mắt há mồm, rõ ràng là mang Thâm Lạc đến để biết thêm kiến thức, nhưng nghe bọn hắn trò chuyện một chút, giống như sắp sửa cùng mua bán với nhau?

"Đã như vậy, ba món đồ này ta muốn mọi thứ năm phần." Thâm Lạc suy nghĩ một chút, nói ra.

"Được rồi, để ta gói lại cho ngài." Nói xong, Mã chương quỹ liền xoay người đi đóng gói.

Thẩm Lạc nhìn Bạch Tiêu Thiên, dùng ánh mắt ra hiệu cần giúp đỡ.

Ban đầu Bạch Tiêu Thiên hơi sững sờ, sau lập tức hiểu rõ, mở miệng nói ra: "Mã chương quỹ, Thẩm Lạc mua đồ vật gì, cứ ghi sổ cho ta."

"Được." Mã chương quỹ không quay đầu lại, lên tiếng.

"Huynh đệ tốt dịch tại bạch ngọc sách. . .vài bữa nữa ta sẽ liên hệ với người trong nhà, sau đó trả lại người." Thẩm Lạc giơ ngón tay cái lên, cười nói.

"Chút tiền lẻ này, cần gì phải khách khí như vậy, có phải không xem ta là bằng hữu hay không?." Bạch Tiêu Thiên đập ngón tay cái của Thẩm Lạc xuống, cười mắng một tiếng.

"Thẩm công tử, trong tiệm chúng ta còn có Thanh Sương Phù Chỉ và Tử Vân Phù Chỉ loại tốt nhất, hay ngài cũng nhìn thử xem?" Mã chương quỹ đặt Phù Ảnh Ngọc và những vật khác đã được gói kỹ ở trên quầy, rồi hỏi dò.

"Vậy xin làm phiền chương quỹ." Thẩm Lạc nghe thấy "Tử Vân Phù Chỉ", lập tức hứng thú.

Hắn tại Phương Thốn sơn lấy được miếng ngọc giản, trong đó ghi lại mấy loại phù lục cao giai. Bên dưới nó còn nói tỉ mỉ, là cần lấy Tử Vân Chỉ làm lá bùa, mới có thể vẽ bùa thành công.

Trong đó duy nhất chỉ có Lạc Lôi Phù, có thể mượn lá bùa khác để thay thế.

Lúc ấy Thẩm Lạc cũng không hiểu "Tử Vân Phù Chi" có chỗ đặc biệt gì, trước mắt lại có cơ hội để giải tỏa nghi vấn trong lòng.

Mã chương quỹ nhanh chóng lấy ra hai hộp gỗ từ trong ô bách bảo, bày tại trên quầy, động tác so với trước đó cẩn thận gấp 10 lần, sau đó từ từ mở hai cái hộp gỗ ra.

Thẩm Lạc nhìn chăm chú, chỉ thấy bên trái trong hộp gỗ để một xấp lớn lá bùa màu xanh khoảng chừng bàn tay. Nó làm bằng giấy lại tinh tế tỉ mỉ trơn nhẵn, phía trên không thấy vết da cỏ như phù vàng thường gặp, chỉ mơ hồ nhìn thấy một ít hạt nhỏ màu trắng, giống như sương tuyết.

Mà bên phải của hộp gỗ, cũng để một xấp lá bùa, to khoảng lá bùa màu xanh, nhưng trang giấy dày hơn một chút. Toàn thân lá bùa là màu tím đen, bên ngoài mơ hồ có thể nhìn thấy từng đoàn tường vân đầy màu sắc.

"Mã chương quỹ, xin hỏi hai lá bùa này có gì khác biệt?" Thẩm Lạc nghi ngờ hỏi.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 216: Phân Chia Lá Bùa

"Hắn là Thảm công tử không biết sự khác nhau trên lá bùa này?" Mã chương quỹ nghe vậy có vẻ hơi ngạc nhiên.

"Cái này thật đúng là không rõ, xin chương quỹ chỉ điểm một hai." Thảm Lạc nói.

"Vậy ta liền bêu xấu. . . Phù lục có phân chia đẳng cấp cao thấp, lá bùa cũng tương tự. Trong đó bình thường là phù vàng, cũng chính là giấy vàng bình thường nhất, cũng thấp kém nhất." Mã chương quỹ cười ngược ngùng hai tiếng, nói.

"Cái này ngược lại ta biết rõ, trên phù vàng có khả năng tiếp nhận pháp lực và thiên địa linh khí có hạn, cho nên chỉ có thể vẽ phù lục đê giai, nếu cưỡng ép vẽ phù lục cao giai, lá bùa sẽ không chịu nổi, tự bốc cháy. Nhưng Thanh Sương Chỉ kia lại khác biệt sao?" Thảm Lạc mặc dù biết Thanh Sương Chỉ trội hơn phù vàng, nhưng lại không biết ưu ở chỗ nào.

"Không biết Thảm đạo hữu đã từng nghe nói qua 'Thanh Từ Lục Chương' chưa?" Mã chương quỹ hỏi ngược lại.

"Tất nhiên là đã nghe qua, Thanh Từ Lục Chương là hiến chương chúc văn Đạo gia cử hành lúc lập đàn cầu khẩn, hiến cho thượng thiên. Chương quỹ hỏi cái này làm gì?" Thảm Lạc gật đầu nhẹ, hỏi ngược lại.

"Thanh Sương Chỉ này còn có một cái tên khác, gọi là Thanh Từ Chỉ." Mã chương quỹ vuốt râu cười nói.

"Nếu vậy, Thanh Từ Chỉ này chính là lá bùa dùng để viết chúc văn?"
Thẩm Lạc giật mình hỏi.

"Không sai, loại lá bùa này lúc mới chế tác, vốn là dùng để sáng tác Thanh Từ Lục Chương, để dâng tấu chương thiên thính, cầu thông thiên địa. Chỉ là lúc chế tác trộn vào một loại linh tài tên là Kỳ Linh Hương, cho nên lấy giấy này vẽ bùa, dễ dàng dẫn động thiên địa linh khí, tỷ lệ thành phù tự nhiên cao hơn một chút." Mã chương quỳ nói.

"Vậy Tử Vân Phù Chỉ thì thế nào?" Thẩm Lạc hỏi.

"Loại lá bùa này sở dĩ mệnh danh là 'Tử Vân', là vì chủ tài chính chế tác nó là một loại linh tài tên là Tử Linh Giáng Thảo. Nó sinh trưởng trong hoàn cảnh khắc nghiệt, tồn tại thập phần thưa thớt. Nhưng hết lần này tới lần khác cỏ này am hiểu nạp linh tàng khí, sau khi chế thành lá bùa, cũng bảo lưu lại đặc tính này, so với Thanh Từ Phù Chỉ có thể tiếp nhận lực lượng càng to lớn hơn, cho nên thường được dùng để vẽ phù lục cao giai." Mã chương quỳ nói.

"Thụ giáo. Không biết hai loại bùa này bán thế nào?" Thẩm Lạc lập tức hỏi.

"Thanh Từ Chỉ cũng không quá đắt, một viên tiên ngọc có thể mua mười cái, mà đổi thành Tử Vân Chỉ, cũng chỉ có thể mua một tấm." Mã chương quỳ khẽ vuốt một chút râu mép, nói.

"Chỉ có thể dùng tiên ngọc, vàng bạc không được sao?" Thẩm Lạc nhướn mày, nhin không được hỏi.

"Thẩm công tử, hai thứ đồ này khác với linh tài bình thường, chỉ có thể dùng tiên ngọc mua sắm." Mã chương quỳ lắc đầu.

Trước mắt Thảm Lạc tự nhiên không có tiên ngọc, đương nhiên cũng không thể lại mượn Bạch Tiêu Thiên. Vậy nên nếu muốn thử vẽ mấy loại phù lục cao giai, cũng chỉ có thể gác lại sau.

"Trước mắt ta dùng phù vàng là đủ rồi, dùng lá bùa cao cấp bậc này cũng chỉ phung phí của trời." Thần sắc Thảm Lạc không thay đổi, vừa cười vừa nói.

"Không sao, không sao. Những lá bùa này ngay ở chỗ này, cũng không có cánh bay đi. Chờ đến lúc Thảm đạo hữu sớm luyện được phù lục tinh túy, có thể vẽ phù lục cao giai, lại đến chỗ ta mua cũng không muộn." Mã chương quỹ bất động thanh sắc thu hồi hộp gổ, cười ha hả nói.

Sau đó, Thảm Lạc lại tận lực xem các linh tài, phát hiện cũng chỉ có loại "Lôi Kích Mộc" này, thích hợp dùng để luyện chế Thuần Dương Phù Kiếm, đáng tiếc lại cần tiên ngọc mua sắm, đành coi như thôi.

Bạch Tiêu Thiên bỏ tiền mua giúp hắn những Phù Ảnh Ngọc này, sau đó hai người liền rời Lục Bảo đường.

"Người nói tiên ngọc này có thể kiếm được từ đâu?" Trên đường trở về, Thảm Lạc hỏi.

"Tiên ngọc khác với vàng bạc, người bình thường tiếp xúc không được. Bất quá, trong nhà đôi khi tiếp nhận yêu cầu hàng yêu, đối phương sẽ dùng tiên ngọc làm thù lao, về phần nơi khác, đi làm cung phụng tông môn có lẽ sẽ có được." Bạch Tiêu Thiên nói.

"Lúc trước Mã chương quỹ kia nói, vẽ tốt phù lục, bọn họ sẽ thu mua, cũng không biết có thể dùng tiên ngọc thanh toán hay không?" Thảm Lạc xoa cằm, lại hỏi.

"Nghĩ gì thế, đừng có nằm mộng! Trừ phi là phù lục cao giai mới được. Bình thường phù lục đê giai, cũng chỉ có thể dùng vàng bạc kết toán, huống hồ phải là loại phù lục công phạt mới có giá trị." Bạch Tiêu Thiên trợn nhìn Thảm Lạc một chút, lập tức rót xuống một chậu nước lạnh.

Thảm Lạc cười hắc hắc, trong lòng tính toán Lạc Lôi Phù và Phi Hành Phù, đẳng cấp những phù lục này đều không thấp, nếu thật sự có thể lấy ra mua bán, tất nhiên có thể kết toán tiên ngọc. Chỉ tiếc bây giờ hẳn không có tiền dư, để đi mua lá bùa và vật liệu vẽ bùa cần thiết.

Hai người trò chuyện câu được câu không, xe ngựa lại đi qua cây Trần Hoài Kiêu kia.

Thảm Lạc vén một góc màn xe, nhìn ra phía ngoài, chỉ thấy những người xem náo nhiệt trên cầu đã tán đi, thi thể sau hậu viện Thủy Noãn các cạnh bờ nước tựa hồ cũng đã bị người nhà mang đi.

Hắn chậm rãi thu hồi ánh mắt, đang muốn thả màn kiệu trên tay xuống, đột nhiên trong lòng giật mình.

Bởi vì hắn nhìn thấy trên lưng Trần Hà Thủy Thú đầu cầu, lại có một đồ án đoá hoa khá quen mắt .

"Bỉ Ngạn Hoa. . ."

Thảm Lạc trầm nghĩ trong lòng một tiếng, đang muốn thấy rõ ràng thì xe ngựa đã đi qua cầu.

"Thế nào?" Bạch Tiêu Thiên thấy thần sắc hắn khác thường, hỏi.

"Không có gì, chỉ là nhìn thấy bộ dáng con Trần Hà Thủy Thú kia có chút kỳ lạ, nên chăm chú nhìn kỹ thêm chút." Thảm Lạc hơi chần chờ, vẫn không nói rõ sự thật.

"Vật đó đã nhiều năm rồi, dọc theo bờ sông Kiến Nghiệp thành có không ít. Lại nói năm đó Kiến Nghiệp thành mới lập, Tần Hoài Hà xảy ra hai lần thủy tai, ngập mất non nửa tòa thành. Về sau có Âm Dương tiên sư đi qua kiểm tra, nói là thủy mạch quá thịnh, sát khí hung hăng ngang ngược gây nên, cho nên quan phủ mới hạ lệnh, xây không ít Trấn Hà Thủy Thú, để trấn áp thủy mạch. Người khoan hãy nói, từ đó về sau Tần Hoài Hà thật sự êm ã lại, không còn thủy tai nào quá lớn nữa." Bạch Tiêu Thiên không nghi ngờ gì, giải thích với Thẩm Lạc.

"Nếu thế, tiên sư kia cũng chân chính là cao nhân." Thẩm Lạc như có điều suy nghĩ nói.

Xe ngựa đi tiếp một đoạn, Thẩm Lạc bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, lại tiếp tục hỏi: "Người có biết chuyện điều tra Xuân Thu quan đến đâu rồi không?"

"Tạm thời còn không tiến triển gì. Phụ thân truyền thư cho mấy tông môn tu tiên Nhược Thủy môn, lập tức phái người gấp rút tiến về bên kia cùng điều tra. Kết quả sau khi tới liền phát hiện, toàn bộ Xuân Thu quan đã bị đốt một mối lửa, tất cả vết tích đều đã ma diệt, cái gì cũng không tra ra." Bạch Tiêu Thiên thở dài một tiếng, nói.

"Cổ Hóa Linh và Vương Thanh Tùng đâu, có điều tra ra tin tức hai người này không?" Thẩm Lạc cau mày hỏi.

"Vương Thanh Tùng nhập môn cực sớm, lại ít gặp ngoại nhân, người biết nội tình hẳn đại khái cũng chỉ có La sư, Phong Dương chân nhân và sư thúc tổ. Chỉ tiếc bọn họ sống chết không rõ, cũng bị cắt mất manh mối. Còn Cổ Hóa Linh kia, cũng là Vương Thanh Tùng đưa vào sơn môn, mặc kệ lúc ấy thân phận có kiểm tra qua chưa, nhưng hiện tại cũng không thể tra xét." Bạch Tiêu Thiên suy nghĩ một chút, nói.

"Nếu vậy, nhiều đệ tử Xuân Thu quan cứ như vậy chết vô ích sao?" Sắc mặt Thẩm Lạc lạnh xuống nói.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 217: Dạ Hành

Tuy hắn không thân với đám người Xuân Thu quan, nhưng lúc tông môn lâm nguy, mặc kệ là La sư, hay là sư thúc tổ, đều tín nhiệm hắn cực lớn, cũng truyền thừa « Thuần Dương Bảo Điện » cho hắn, việc này nếu không bàn giao, hắn không thể nào chịu được.

"Việc này tạm thời không có cách nào, những tông môn khác đều đã rút người đi, Bạch gia chúng ta vẫn còn lưu lại mấy người ở bên đó bí mật giám thị. Nếu có phát hiện gì, sẽ trở về bẩm báo." Bạch Tiêu Thiên có chút bất đắc dĩ nói.

"Trong nhà của ta. . ." Thẩm Lạc hơi chần chờ một chút, hỏi.

Lúc trước, vì an nguy của người nhà, hắn quả thực cố nén không liên hệ với người nhà, kì thực trong lòng thập phần lo lắng.

"Chuyện Xuân Thu quan bị che giấu, ngoại giới biết không nhiều, người bình thường lại càng không có nửa điểm tin tức, cho nên người nhà ngươi còn tưởng rằng ngươi vẫn ở trên núi. Bất quá ngươi yên tâm, phụ thân đã cho người âm thầm trông coi nhà của ngươi, cho nên không có vấn đề gì." Bạch Tiêu Thiên cười an ủi.

"Vậy xin đa tạ rồi. Nếu tình thế bên kia đã an ổn, mấy ngày tới ta sẽ gửi một phong thư về nhà, nói cho bọn họ tình hình gần đây." Thẩm Lạc nghe vậy, lập tức nói.

"Như vậy cũng tốt." Bạch Tiêu Thiên gật đầu.

...

Sau khi trở lại Bạch phủ không lâu, Bạch Tiêu Thiên cũng sáng khoái, lập tức cho người đưa tới một xấp phù vàng và một bình nhỏ chu sa. Thẩm Lạc không tiếp tục đi mật thất dưới đáy hồ tu luyện nữa, mà lưu lại trong phòng vẽ phù lục.

Lúc trước trong mộng cảnh tại Trường Thọ thôn, Thẩm Lạc tiếp xúc nhiều phù lục cao đẳng, việc vẽ bùa càng có nhiều cảm ngộ và tinh thâm. Bây giờ vẽ phù lục đê giai như "Tiểu Lôì Phù", càng là thuận buồm xuôi gió, trên cơ bản trong ba tấm thì có thể vẽ thành một tấm.

Thêm nữa hấn không chế pháp lực càng thêm thuần thực, tiêu hao ít hơn rất nhiều so với trước.

Bất quá tốn hao một canh giờ, hấn đã vẽ thành mười mấy tấm Tiểu Lôì Phù.

Ngừng bút, hấn liền khoanh chân ngồi trên giường điều tức.

Nhưng mà, từ trong loại trạng thái vẽ bùa kia đi ra, dòng suy nghĩ của hấn lại bắt đầu có chút hỗn loạn, trong đầu nhin không được nhớ lại hoa Bỉ Ngạn trên lưng thủy thú kia, chậm chạp nhập định, cuối cùng đành phải dừng lại.

Sau đó, hấn đành phải lấy ra một bản thư tịch mượn từ chỗ Bạch Tiêu Thiên, tùy ý lật xem.

Vào đêm, khắp Bạch phủ đốt lên lửa đèn, trong ngoài viện chiếu sáng hồng quang.

Thẩm Lạc dùng bữa cơm chiều xong, một mình bước thong thả đi tới tiền viện, nhìn thấy đại môn đã đóng lại, chỉ có thiên môn bên cạnh còn mở

ra, bên cạnh đang đứng mấy thủ vệ.

Ánh mắt của hắn do dự một chút, đi đến phía thiên môn.

Đám người hầu Bạch phủ đã sớm được quản sự phân phó, tự nhiên cũng nhận ra Thâm Lạc, một người cầm đầu trong đó chủ động tiến lên đón.

"Thâm công tử, ngài muốn đi ra ngoài sao?" Người đó đi tới thi lễ, sau đó dò hỏi.

"Ừm, ra ngoài một chút." Thâm Lạc gật đầu nhẹ, tùy ý nói ra.

"Trời đã tối, Thâm công tử chớ đi quá xa, tốt nhất đừng ra Ung Hoa nhai này, gần đây trong thành không được an ổn." Người hầu tự nhiên không dám ngăn cản, cẩn thận dặn dò.

"Ta nhớ kỹ, đa tạ." Thâm Lạc nghe vậy, hơi ôm quyền, nói.

Hắn vốn dự định âm thầm tiềm hành đi ra, nhưng nghĩ đến Bạch gia ẩn tàng không biết bao nhiêu cao thủ, vì sợ gây hiểu lầm không cần thiết, cuối cùng vẫn quyết định quang minh chính đại đi ra ngoài.

Thâm Lạc đi từ thiên môn ra ngoài, dạo bước cách xa Bạch phủ, thấy bốn bề vắng lặng, lập tức vận chuyển pháp lực, quán chú vào hai chân, bộ pháp dưới chân lập tức biến đổi, thân hình bỗng nhiên nhảy lên đi về phía trước.

Ban đêm ở Kiến Nghiệp thành, đa phần thành khu đều không cấm đi lại ban đêm, đặc biệt là tới gần khu vực ven bờ Tân Hoài Hà, càng là đèn đuốc sáng trưng, náo nhiệt, nhìn không kém ban ngày.

Bất quá, bởi vì gần đây các nơi trong thành xảy ra quái sự liên tục, thêm nữa chuyện Thủy Noãn các cũng bị truyền ra càng ngày càng mơ hồ, người

đi trên đường phố vẫn ít hơn rất nhiều so với trước.

Nhưng có một chỗ hoàn toàn khác biệt, đó chính là khu ngã tư phụ cận Trấn Hoài Kiều.

Thủy Noãn các tự nhiên đã triệt để không tiếp tục kinh doanh, cửa hàng gần đó cũng đều bị ảnh hưởng nên sớm đóng cửa, thậm chí ngay cả trước kia sĩ tử văn nhân thích nhất chuyện chèo thuyền du ngoạn dạ du, cũng bị quan phủ hạ lệnh cấm, tạm thời ngừng lại.

Lúc Thẩm Lạc đuổi tới bên này, chỉ thấy trên đường một mảnh quanh quẽ, chỉ có trước cửa một số nhà treo lơ lửng đèn lồng màu son, còn lẻ tẻ lộ ra vài chén dầu, chiếu rọi ra một đoạn đường màu đỏ tươi, một đoạn cảnh tượng u ám.

Hắn đứng đầu phố, nhìn về phía các cửa ra vào Thủy Noãn các, lập tức chuyển qua góc đường, tiến đến Trấn Hoài Kiều.

Chỉ là vừa mới đi ra hai bước, toàn thân Thẩm Lạc bỗng nhiên xiết chặt, phát giác có thứ gì đang theo dõi mình, tóc gáy trên người lập tức dựng ngược lên.

Thân thể hắn hơi cứng ngắc, chậm rãi quay đầu, nhìn lại một vùng góc tường tăm tối phía bên phải.

Chỉ thấy trong bóng tối kia, một bóng người chậm rãi đi ra, thân mang một bộ nho sam, rõ ràng là bạch diện thư sinh nhìn thấy ban ngày.

"Tiểu tử, không ngờ ngươi là người tu hành, bất quá chuyện nơi đây tốt nhất đừng dính vào, mau rời đi." Người kia vừa đi tới gần hắn, vừa thấp giọng nói ra.

Thẩm Lạc nghe tiếng nói này, thần sắc lần nữa biến đổi, một loại cảm giác quen thuộc lần nữa cuốn tới.

Chỉ là còn không đợi hắn nghĩ rõ ràng, bạch diện thư sinh kia đã đi qua người hắn, chuyên hướng lên Trấn Hoài Kiều bên kia.

Thẩm Lạc định theo sau, liền nghe người kia cảnh cáo rõ ràng: "Nghe ta khuyên nên ăn cơm no, tuổi còn quá trẻ, không nên tự đi tìm đường chết. ."

Hắn lập tức ngừng bước, do dự một chút, quay người đi về hướng cũ đã đến.

Bạch diện thư sinh thấy Thẩm Lạc rời đi, khóe miệng lộ ra một vòng ý cười, bước nhanh lên hướng cầu đá bên kia.

Thẩm Lạc đi trở về một đoạn, nhưng không thật về lại Bạch phủ, mà âm thầm vận khởi Tà Nguyệt Bộ, thân hình khinh linh bay lượn, rơi vào trên nóc một cửa hàng.

Hắn điểm nhẹ bộ pháp, bước đi như bay trên nóc nhà, rất nhanh tới nóc phòng một cửa hàng ven sông, nằm thấp thân hình trên nóc nhà, chỉ lộ ra một cái đầu, bí mật quan sát tình huống Trấn Hoài Kiều bên dưới.

Kết quả, hắn thấy bạch diện thư sinh kia đứng trước Trấn Hà Thủy Thú kia một hồi, lại đột nhiên đi ra bờ sông, tới gần bờ sông hậu viện Thủy Noãn các mới dừng lại, bỗng nhiên cúi người ngồi xổm xuống.

Chỉ thấy gã dò xét trái phải trong nước, tựa hồ đang tìm kiếm thứ gì.

Đúng lúc này, cửa sau Thủy Noãn các bỗng nhiên mở ra, Bạch Thủy đạo trưởng thân mang một bộ đạo bào xám trắng từ đó đi ra, vừa nhìn thấy bên

bờ nước ngòi xôm một người, tưởng là có người nhảy sông tự tử, lập tức biến sắc.

Lão thả người nhảy lên, đã đi tới bên bờ sông, trực tiếp đưa ra một chường, một tay túm lấy cổ áo gáy bạch diện thư sinh, bỗng nhiên quăng ra sau. Bạch diện thư sinh bị quăng cao lên, đặt mông ngã ở hậu viện Thủy Noãn các.

"Hơn nửa đêm muốn chết sao? Cũng không chọn nơi cho phù hợp?" Bạch Thủy đạo trưởng nghiêm nghị nổi giận quát.

Bạch diện thư sinh lộ vẻ bất đắc dĩ, đang muốn mở miệng giải thích vài câu, bỗng nhiên thần sắc biến đổi, lớn tiếng kêu lên:

"Cẩn thận. . ."

Gã vừa dứt lời, dị biến phát sinh!

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 218: Thủy Quỷ

Chỉ thấy trong nước sông bỗng nhiên lượn lờ khói trắng bốc lên, "Ừng ục ục" lật lên sóng nước mãnh liệt.

Lão đạo cảnh giác, đang muốn quay lại, thì trên mặt nước tối đen như mực, cây rong rêu bỗng nhiên dâng lên, trực tiếp hóa thành một nữ tử thân trần tóc dài đen nhánh.

Toàn thân nó trắng bệch, khuôn mặt gò má lại đẹp tuyệt mỹ, hai tay giơ ra chụp về phía cổ lão đạo.

Bạch Thủy đạo trưởng cảm thấy sau sống lưng phát lạnh, thân hình đột nhiên nhanh quay ngược trở lại, hai ngón tay kẹp lấy ra một tấm phù lục giấy vàng, giơ cao lên, muốn điểm tới mi tâm nữ tử.

Chỉ là lão vừa mới xoay người, hai tay Thủy Quỷ chụp tới đột nhiên mềm nhũn, từ bên cạnh kẽ quần qua, trực tiếp ôm lấy thân lão.

Trong lúc nhất thời tràng diện trở nên cực kỳ kìêu diễm, lão đạo tựa hồ cũng không ngờ tới một màn này, nao nao, tay nâng lên cũng cứng lại giữa không trung.

"Hồi tâm ngưng thần!" Lúc này, một tiếng quát chói tai từ sau lưng Bạch Thủy đạo trưởng vang lên.

Lão đạo đột nhiên giật mình một cái, phù lục trong tay điểm xuống nữ tử trắng bệch.

Nhưng ngay lúc này, một màn quỷ dị xuất hiện!

Miệng nữ tử kia đột nhiên vỡ ra cực kỳ khoa trương, cơ hồ xé rách nửa gương mặt, từ trong cổ phát ra một tiếng gào thê lương.

Thân thể nó như một đuôi bạch ngư, từ trong ngực lão đạo bỗng nhiên bắn lên, nhảy xuống sông. Mái tóc đen dài ướt sũng sau lưng lại như vật sống quần lầy Bạch Thủy đạo trưởng, muốn kéo lão cùng rơi xuống sông.

Lão đạo cảm thấy cổ họng xiết chặt, miệng vừa muốn mở ra thở, liền bị một lùm tóc đen chui vào, xâm nhập vào cổ họng. Cả người lão lập tức thống khổ nôn ra một trận, lực lượng toàn thân cũng giống như tản đi bảy phần, chỉ có thể mặc cho nữ tử như Thủy Quỷ kia, kéo ngã về phía trong nước sông.

Ngay trong lúc ngàn cân treo sợi tóc này, bạch diện thư sinh kia than nhẹ một tiếng, đưa tay ném về phía mặt nước.

Chỉ thấy bốn tấm giấy trắng cắt thành hình người từ trong tay gã bắn ra, trong nháy mắt rơi vào trên mặt nước, trên thân đồng thời sáng lên quang mang đỏ sậm, phi tốc phòng lớn ra.

Chỉ một thoáng, bốn nam tử mang phục sức nha dịch đột nhiên từ trong hồng quang hiện ra, trong tay đều cầm một cây thủy hỏa côn nửa đỏ nửa đen, bỗng nhiên vẩy lên trên một cái, đánh cho nữ quỷ và Bạch Thủy đạo trưởng sắp cuốn vào nước văng ngược trở về.

Thẩm Lạc phủ phục trên nóc nhà, chăm chú nhìn lại, chỉ thấy mặt mũi bốn người kia trắng bệch, trên mặt không có nửa điểm sinh khí. Trên thân mỗi người còn quần lầy một chuỗi xiềng xích đen kịt, bộ dáng tương tự mấy phần quỷ sai trong truyền thuyết.

Thủy Quỷ bị đánh lên bờ, còn chưa rơi xuống đất, bạch diện thư sinh đã hóa thành một đạo bóng trắng lách mình tới, một tay nổi lên một chưởng, chưởng phong sáng lên một đạo phong mang tuyết trắng, chém ngang thân nó.

Tóc dài dưới thân nữ tử Thủy Quỷ bỗng nhiên tăng vọt, tựa như một gốc cây đột nhiên cất cao lên, trực tiếp đẩy thân thể nó vào giữa không trung, tránh né một trảm kích này.

Bất quá, lúc tuyết quang quét qua, mái tóc dài của nó lại bị một chưởng cắt đứt.

Tóc dài gãy mất kia, lập tức như rong khô héo ngay. Bạch Thủy đạo trưởng bị chúng quần từ đó ngã xuống, ngất đi.

Bạch diện thư sinh cúi người xem xét, thấy trên mặt lão đạo phủ một tầng hắc khí, như vật sống chảy vào trong hai mắt lão đạo đang nhắm chặt.

"Tuổi thọ ngươi chưa hết, nếu chết ta coi như phiền toái."

Gã làm bầm một câu, vê ra một tấm bùa màu xanh, điềm vào chính giữa mi tâm lão, một tay khác bấm niệm pháp quyết.

Trên lá bùa sáng lên một tầng quang mang, bao phủ lại mặt mũi của lão, giằng co kéo cùng tầng hắc khí kia.

Cùng lúc đó, bốn tên quỷ sai kia đã nhao nhao đuổi đến, vây Thủy Quỷ vừa rơi xuống đất ở trung tâm.

"Nhìn điệu bộ này, chẳng lẽ là Âm sai bắt quỷ trong truyền thuyết! Thư sinh này rốt cuộc là ai?" Thảm Lạc nhìn bạch diện thư sinh một chút, tự lẩm bầm.

Chỉ thấy hai tên quỷ sai một trái một phải phía trước Thủy Quỷ đồng thời khoát tay, ném ra xiềng xích trong tay, như hai đầu rắn độc phóng về Thủy Quỷ.

Thủy Quỷ khê kêu một tiếng, thân hình vãn một cái, tóc đen ẩm ướt quanh thân bỗng nhiên quét ra, phía trên hình như có bọt nước vẩy ra, dưới một trận đỉnh đương loạn hưởng đánh cho tất cả xiềng xích bay trở về.

Nhưng ngay lúc này, phía trên đỉnh đầu nó vang lên tiếng gió, lại là hai gã quỷ sai khác quơ Thủy Hỏa Côn một trước một sau đập xuống đầu nó.

Thủy Quỷ tránh không kịp, chỉ có thể há miệng phun một cái, một cỗ chất lỏng tanh hôi đen nhánh bắn ra, như nắp dù ngã trên đỉnh đầu nó.

"Ầm" một tiếng vang thật lớn!

Thủy hoả côn của tên quỷ sai phía trước đánh xuống, sinh sinh bị nắp dù hắc dịch kia đánh tan ra. Tên quỷ sai phía sau thừa cơ nện Thủy Hỏa Côn màu đỏ xuống trúng vai Thủy Quỷ.

Một tiếng kêu thê lương thảm thiết vạch phá bầu trời đêm.

Thủy Quỷ giống như bị que hàn nóng đốt vào, trên thân bốc lên từng cỗ khói trắng, làn da vốn trắng bệch bóng loáng, lập tức thối rữa ra mảng lớn mũ nhọt lốm đốm, thê thảm đến cực điểm.

Bốn tên quỷ sai đồng thời khoát tay, xiềng xích trên tay nhao nhao bắn ra, chia ra cuốn lấy hai tay cùng hai chân Thủy Quỷ, kéo ra bốn phía một cái, kéo căng nó vào giữa không trung.

Thủy Quỷ kêu thảm thiết liên tục, rốt cuộc không cách nào giãy dựa đào thoát, mắt thấy sẽ bị quỷ sai ngũ mã phanh thây.

Thẩm Lạc nhìn mấy quý sai này phối hợp đến không chê vào đâu được, giờ mới hiểu ra, vì sao bạch diện thư sinh kia có thể yên tâm đi cứu người như thế, trong lòng càng tò mò thân phận của người này.

Đúng lúc này, đầu cầu bên kia bỗng nhiên truyền đến một trận dị động.

Thẩm Lạc vội vàng nhìn lại bên đó, kết quả nhìn thấy con Trần Hà Thủy Thú hình giống như tê giác kia đang run lên kịch liệt, đôi mắt nó thành linh lóe lên hai đoàn huyết quang.

"Không tốt, lại tới!" Bạch diện thư sinh chưa xoá hết hắc khí trên mặt Bạch Thủy đạo nhân, thấy tình hình này cau mày nói.

Chỉ thấy da đá trên thân Trần Hà Thủy Thú kia tróc ra từng mảng, từ bên trong vẩy mà lộ ra từng mảnh từng mảnh xương cốt không có huyết nhục bao khóa, quanh thân quần lấy sương mù màu đen, từ trên bệ đá nhảy lên một cái, giáng xuống phía hậu viện Thủy Noãn các.

Bốn tên quý sai thấy thế, nhao nhao kéo xiềng xích một cái, triệt để trói lại Thủy Quỷ, kéo ra phía sau tránh né.

"Ầm" một tiếng vang thật lớn!

Thẩm Lạc cách xa hơn mười trượng, vẫn cảm thấy phòng ốc dưới thân chấn động, liền thấy bên tàu phía sau Thủy Noãn các đã sụp đổ xuống gần một nửa.

Trần Hà Thủy Thú quát lớn một tiếng, độc giác trên đầu lập tức sáng lên một tia ô quang, "Vèo" một tiếng bắn ra.

Một tên quý sai tránh không kịp, đầu vai bị xuyên thẳng qua, bị đánh ra một lỗ lớn. Trên thân lập tức có mảng lớn hồng quang bay ra, chui xuống đất biến mất không thấy gì nữa.

Thân thể nó phi tốc thu nhỏ, một lần nữa hóa thành một tấm giấy cắt hình người, tự thiêu đốt thành tro tàn.

Thẩm Lạc nhìn một màn này, trong lòng càng ngạc nhiên vạn phần.

Ngay sau đó, độc giác trên đầu Trần Hà Thủy Thú lại bắn ra hắc quang, đánh về phía hai gã quý sai khác.

"Mau lui xuống!" Bạch diện thư sinh ra sức kéo một cái, rớt cuộc hắc khí giống thuốc cao da chó dính trên mặt Bạch Thủy đạo trưởng bị giật xuống, vội vàng quát với ba tên quý sai còn lại.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 219: Câu Hồn Mã Diện

Nhưng mà đã chậm một bước, một tên quý sai trong đó định lấy Thủy Hỏa Côn ngăn cản hắc quang, lại trực tiếp bị đánh gãy, hắc quang xuyên thủng qua ngực. Tên kia thì bị hắc quang đánh trúng đầu lâu, lại giống như tên lúc trước hóa thành giấy trắng tự bốc cháy.

Ngắn ngủi mấy tức, bốn tên quý sai hai chết một bị thương, còn lại một tên căn bản không chế không nổi Thủy Quỷ kia, bị nó thoát ra khỏi xiềng xích.

Ngay lúc Thâm Lạc tưởng Thủy Quỷ được cứu ra, thủy thú kia lại đột nhiên vọt tới phụ cận, bỗng nhiên há miệng hút vào.

Trong cái miệng khổng lồ đen như mực của nó, lập tức sinh ra một lực hút vô hình, lại trực tiếp hút Thủy Quỷ kia tới, một ngụm nuốt vào trong bụng, tiếp theo tựa như là ăn thuốc bổ, trên thân sáng lên một tầng ô quang.

Nuốt Thủy Quỷ vào xong, nó vẫn không vừa lòng, há miệng hút tiếp, lại hít quý sai thụ thương kia qua, cùng nuốt vào trong bụng. Ô quang trên thân lập tức càng sáng hơn, toàn thân lộ ra trận trận sát khí mãnh liệt.

"Quý vật lớn mật, dám nuốt sống quý sai, muốn chết." Bạch diện thư sinh giận tím mặt, trong miệng quát lớn một tiếng.

Lời còn chưa dứt, thân hình gã đã tung bay tới, hai chân trùng điệp giẫm mạnh, tựa như sơn nhạc đầu đá, đập ở trên lưng Trấn Hà Thủy Thú.

Chỉ nghe "Âm" một tiếng vang lên!

Trần Hà Thủy Thú bị một cỗ cự lực đập trúng, tứ chi lập tức khẽ cong, nằm xuống trên mặt đất.

Bạch diện thư sinh đứng ở trên lưng, một bàn tay bỗng dung từ trong tay áo nhô ra, trong tay không ngờ nắm lấy một cây bút lông màu đen dài hơn một xích.

Ánh mắt Thẩm Lạc rơi vào trên bút lông màu đen kia, lập tức cảm thấy thập phần quen mắt, còn đang nghi hoặc, liền nghe bạch diện thư sinh kia khẽ quát một tiếng: "Hặc quỷ trần yêu, câu hồn dẫn phách!"

Vừa dứt lời, nho sam trên thân gã liền phát sinh biến hóa, như cháy lên một tầng hỏa diễm u lục.

Diễm hỏa lướt qua nho sam không còn, thay vào đó là một bộ phục sức nha dịch gần giống với quỷ sai, hơi khác biệt chính là, bên hông gã còn treo một khối đồng bài lớn chừng bàn tay, phía trên khắc hai chữ "Âm Ti".

Cùng lúc đó, gương mặt bạch diện thư sinh cũng xảy ra biến hóa, vừa kéo lên lại kéo xuống, đồng thời trở nên càng ngày càng đỏ, thỉnh linh biến thành một khuôn mặt ngựa xích hồng.

"Câu Hồn Mã Diện, là ngươi!" Thẩm Lạc nhìn rõ diện mục gã, trong nháy mắt nhin không được ghen ngào kêu lên.

Một tiếng này, thanh âm không nhỏ, hiển nhiên cũng truyền vào trong tai mặt ngựa.

Gã không khỏi thoáng phân thần một chút, động tác trên tay hơi dừng lại, nhìn sang phía Thẩm Lạc bên này.

Nhưng ngay lúc này, thủy thú dưới thân đột nhiên như địa ngục xoay người, bỗng nhiên thẳng lưng lên, hất mặt ngựa xuống dưới, thân hình chuyển động, bốn vó phi nước đại bỏ chạy về phía đầu cầu bên này.

"Nghịch súc, chạy đi đâu!" Câu Hồn Mã Diện thấy thế, một tay bấm niệm pháp quyết, ngòi bút điểm hư không một cái, quát lớn một tiếng.

Tiếp theo một cái chớp mắt, trên lưng Trần Hà Thủy Thú bỗng nhiên loé lên hồng quang, một ấn ký đóa Bỉ Ngạn Hoa đột nhiên nổi lên, hóa thành một mảnh quang trận phù văn hình bát giác, bao phủ đỉnh đầu thủy thú lại.

Trong quang trận truyền ra một trận lực giam cầm, khiến cho bốn vó thủy thú không cách nào bôn tẩu, cơ hồ cố định ngay tại chỗ.

Mặt ngựa mau chóng đuổi tới, rơi vào trước người Trần Hà Thủy Thú, một tay chấp bút không ngừng viết lên hư không trước người, từng mai từng mai phù văn màu đỏ sậm lập tức nổi lên, ở giữa không trung ngưng tụ thành một đồ trận phù văn hình tròn.

"Xuy. . . Thu nhập tên này vào trong Hóa Sát Bình đã đủ." Làm tốt hết thủy, mặt ngựa thở dài một hơi, nói.

Trong khi nói chuyện, gã đưa tay vào ngực, tìm tòi một hồi, trong mắt đột nhiên hiện lên thần sắc hoài nghi.

Ngay sau đó, gã lại kiểm tra hai cái túi áo, thần tình trên mặt trở nên càng khó coi, khuôn mặt ngựa giống như kéo dài thêm mấy phần.

Cuối cùng, mặt ngựa run tay móc từ trong tay áo ra một cái hồ lô màu đen bóng loáng, ai thán một tiếng:

"Nguy rồi, chỉ nhớ mang hồ lô rượu, để quên Hóa Sát Bình . . ."

Gã vừa dứt lời, dị biến phát sinh!

Trần Hà Thủy Thú bỗng nhiên há miệng hút vào, trên Tần Hoài Hà lập tức sóng gió đại tác.

Từng luồng từng luồng hắc khí không hiểu, cuốn theo từng âm hồn quỷ mị dữ tợn xấu xí, hoặc mờ mịt không rõ từ đáy sông bay lên, nhao nhao bay vào trong miệng lớn đen kịt như vực sâu của nó.

Khí tức trên thân Trần Hà Thủy Thú bắt đầu tăng vọt kịch liệt, huyết nhục quanh thân run run, tầng hắc vụ bao quanh cũng nhanh chóng lan tràn, tách quang trận phù văn trên đỉnh đầu ra.

Mặt ngựa thấy Trần Hà Thủy Thú sắp phá trận ra, cũng không lo được cái khác, bút sắt trong tay lần nữa diêm tới phía trước.

Đạo phù văn quang vòng lúc trước gã vẽ ra kia, lập tức tiến về phía trước, giống như một tấm lưới chụp về phía đầu lâu thủy thú.

Nhưng mà, còn không đợi vòng sáng phù văn kia tới gần, trong sừng nhọn trên đỉnh đầu Trần Hà Thủy Thú liền có một đoàn ô quang nổ bắn ra, chống đỡ phù văn vòng sáng đang tới gần. "Ầm" một tiếng, nổ tung ra.

Khí lẫm trước người mặt ngựa tăng vọt, một cỗ lực trùng kích cường đại quét tới, đánh cho gã phun ra một ngụm máu tươi, bay rớt ra ngoài mây trượng, đụng gãy một đoạn rào chắn đá trắng trên Trần Hoài Kiều.

Trần Hà Thủy Thú thoát thân xong, hung tính càng tăng lên, toàn thân quán trong hắc vụ, hai huyết nhãn to như chuông đồng, từ trên cao cuốn một cái, đúng là lao thẳng tới mặt ngựa.

Mặt ngựa vừa rồi bị trọng kích, bút sắt trong tay rơi ở một bên, dưới sự vội vàng chỉ có thể tay không bấm niệm pháp quyết, quanh thân lập tức nổi

lên cuộn cuộn sương trắng, bao phủ thân hình gã vào trong đó.

Trong nháy mắt Trần Hà Thủy Thú lao xuống tới, toàn thân hắc vụ bỗng nhiên lan tràn ra, từ bốn phương tám hướng bao phủ xuống, lập tức che khuất toàn bộ sương trắng quanh người mặt ngựa.

Tên quỷ sai còn sót lại do giấy trắng biến thành kia, muốn tiến lên hỗ trợ, vừa mới tới gần liền bị một sợi hắc vụ đánh trúng, hồng quang trên thân lập tức tán ra, toàn thân bốc cháy, trong khoảnh khắc biến thành tro tàn.

Mặt ngựa cảm thấy trước mắt tối sầm lại, sự vật chung quanh thoáng chốc trở nên hoàn toàn mơ hồ, trong miệng mũi cũng truyền tới một cỗ cay cay khó nói nên lời. Từng sợi sương mù màu đen như linh xà xé mở sương trắng hộ thể gã, ý đồ xâm nhập vào thân gã.

Nương theo loại cảm giác này tăng lên, toàn thân mặt ngựa trở nên cứng ngắc, ngoài thân như sinh ra lớp da đá, cả người như bị hoá đá tại chỗ.

"Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn bỗng nhiên truyền đến.

Một đạo lôi quang sáng như tuyết bỗng nhiên từ giữa không trung nổ vang, làm hắc vụ hỗn độn vỡ ra một vết rách.

Mặt ngựa mượn quang mang ngắn ngủi này, nhìn thấy trước người cách đó không xa, xuất hiện một bóng người, giữa hai ngón tay kẹp lấy một đạo phù lục giấy vàng, cực tốc vọt tới bên này.

"A, là Nhân tộc tiểu tử kia!" Mặt ngựa phát hiện người tới là Thẩm Lạc trước đó không lâu bị mình đuổi đi, trong lòng cảm thấy kinh ngạc.

Chỉ mấy tức công phu, ánh sáng kia liền biến mất hoàn toàn, nhưng ngay sau đó, lại có một đạo lôi minh "Ầm ầm" truyền đến.

Trong hắc vụ, làn nữa bị quang mang sáng như tuyết chiếu sáng.

Thân hình Thẩm Lạc cực tốc tới trước, cúi người tính nhặt Câu Hồn Bút dưới đất lên. Nhưng trong hỗn độn hắc vụ có một tia ô quang bắn nhanh tới, thẳng tắp về phía mi tâm của hắn.

Tâm hắn khê động, pháp lực thể nội vận chuyển, trong nháy mắt thi triển Tà Nguyệt Bộ, dưới thân lập tức như có ánh trắng tản mát, thân hình cũng biến thành phiêu hốt.

Chỉ thấy thân hình hắn thoáng lách ra, vẫn tiến lên không chút nào đổi, lại đúng lúc tránh thoát đạo ô quang kia, như lao nguyệt đáy biển nhặt lên bút sắt trên mặt đất, lách mình tiến về phía Câu Hồn Mã Diện.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 220: Tiểu Lôì Phù Lập Công

Tiếp đó mấy đạo sương mù màu đen từ trong hỗn độn hắc vụ bay ra, như dây leo không ngừng quấn tới thân Thẩm Lạc, lại bị hắc dùng bộ pháp tinh diệu mạo hiểm tránh thoát.

Toàn thân mặt ngựa sáng lên hồng quang, thôi động sương trắng hộ thể nhằm tránh thoát trói buộc.

Thấy Thẩm Lạc sắp đến bên người gã, hỗn độn hắc vụ lặn một cái tản ra, chân thân Trần Hà Thủy Thú lập tức xuất hiện sau lưng, đột nhiên mở ra miệng to như chậu máu, ở trong hiển hiện vòng xoáy màu đen, muốn trực tiếp nuốt lấy hắc

Thẩm Lạc nói thềm một tiếng "Không ổn", bỗng nhiên vung tay lên, một đạo thủy tiễn từ trong tay áo nổ bắn ra, mũi nhọn dính lấy ba, bốn tấm Tiểu Lôì Phù, "Vèo" một tiếng, bắn tới đỉnh đầu thủy thú.

"Ầm" một tiếng sấm rền!

Mấy đạo lôì quang tuyết trắng lặn nữa lóe sáng bầu trời đêm, đánh thẳng vào trên thân Trần Hà Thủy Thú.

"Rống. . ."

Trong miệng nó lập tức phát ra một tiếng gào thét, động tác nuốt xuống theo đó trì trệ.

Thẩm Lạc nhân cơ hội này, lách mình đi tới bên người mặt ngựa, đưa Câu Hồn Thiết Bút vào trong tay gã.

Lúc này hồng quang trên người mặt ngựa đã trướng đến đỉnh điêm, Câu Hồn Bút vừa hạ xuống tay, trên thân gã liền có một cỗ khí thể mạnh mẽ nổ bễ ra.

Thẩm Lạc bị nguồn lực lượng này xông lên, chấn bay ngược ra sau, thật vất vả dùng bộ pháp Tà Nguyệt thay đổi thể đi, xoay người một cái thân hình mới đứng vững.

Hắn vội vàng nhìn lại bên này, chỉ thấy mặt ngựa đã triệt để thoát thân, một tay bấm niệm pháp quyết, một tay cầm bút, bắt đầu viết trong hư không.

"Nếu không mang Hóa Sát Bình, vậy coi như ngươi không may, đành phải trực tiếp diệt sát!" Câu Hồn Mã Diện gầm thét một tiếng.

Tốc độ viết càng lúc càng nhanh, một thiên văn tự dày đặc rất nhanh viết xong, ở giữa không trung hóa thành một bức huyết sắc thiên chương, như thiên la địa võng từ bốn phương tám hướng quán tới, áp chế Trấn Hà Thủy Thú ở trong đó.

Dưới hồng quang chiếu rọi, huyết sắc thiên chương bắt đầu nhanh chóng co vào, sương mù trên người Trấn Hà Thủy Thú cũng theo đó không ngừng thu vào thể nội, chân thân của nó cũng theo đó lại nổi lên.

"Dẫn hồn nhiếp linh, trấn sát bách sát!" Thân hình mặt ngựa bạo khởi, hét lớn một tiếng.

Phù văn trên Câu Hồn Bút đột nhiên sáng lên, thân bút phồng lớn gấp mười lần, như một cây trường mâu đâm thẳng ra, xuyên thủng trấn thủy thú, ngòi bút xuyên ra sau đầu.

"Ngao. . ."

Trần Hà Thủy Thú phát ra một tiếng gào tê tâm liệt phế, toàn thân cuộn cuộn sương mù kịch liệt, cũng bị thanh Câu Hồn Bút kia thu nạp, một thân huyết nhục bạch cốt cũng dần dần hiển lộ ra.

Bất quá rất nhanh, bạch cốt huyết nhục kia liền mục nát thành tro, cuối cùng phiêu tán ra.

Đúng lúc này, trong tro tàn Trần Hà Thủy Thú đã phiêu tán, đột nhiên có một đạo khí tức dâng lên, hóa thành một đoàn sương mù màu đen nồng đậm phóng lên tận trời, bắn nhanh về phía thành tây.

Câu Hồn Mã Diện trước đó cũng không phát giác được dị dạng, muốn ngăn cản đã không kịp, đuổi theo hai bước, bước chân bỗng nhiên lao đảo một cái, kém chút té ngã trên đất, cũng chỉ đành từ bỏ.

Thẩm Lạc vốn định tiến lên xem xét, do dự một chút vẫn đứng nguyên tại chỗ, không lập tức đến.

Lúc này, Câu Hồn Mã Diện một lần nữa đứng thẳng người, quay người nhìn lại hấn bên này.

Thẩm Lạc xa xa ôm quyền thi lễ với gã.

Ánh mắt mặt ngựa do dự một lúc, bỗng nhiên vung tay áo bào, trên thân loé lên một trận hào quang, một lần nữa hóa thành bộ dạng bạch diện thư sinh.

"Người đi theo ta." Gã nhanh chân đi ngang qua người Thẩm Lạc, nói một câu như vậy.

Thẩm Lạc suy nghĩ một phen, lập tức đi theo.

Hai người một trước một sau, đi qua tòa Trấn Hoài Kiều tổn hại không nhẹ kia, thân ảnh biến mất cuối con đường.

Qua ước chừng một nén nhang, Bạch Thủy đạo trưởng hôn mê đã lâu được người cứu tỉnh, mờ mịt nhìn bốn phía, mới phát hiện bên cạnh mình thành linh vây quanh ba bốn người.

"Tam trưởng lão!" Ánh mắt của lão tụ lại, lập tức thấy rõ khuôn mặt một người trong đó, kêu lên.

Người kia thân hình thấp bé, gương mặt gầy còm, tóc hơi xám trắng, nhưng ánh mắt thập phần sắc bén, rõ ràng là Bạch Giang Phong.

Bên cạnh lão có ba người, theo thứ tự là một lão giả râu ngắn, một lão ầu lông mày tím cùng một người gù, tất cả đều là trưởng lão thế gia tu hành có mặt mũi ở Kiến Nghiệp thành, đồng thời bối phận cũng không thấp.

"Bạch Thủy đạo hữu, nơi này rốt cuộc xảy ra chuyện gì?" Tên lão giả râu ngắn thân mang cảm bào kia, dẫn đầu hỏi.

Tên lão là Lâm Sơn Quả, chính là trưởng lão Kiến Nghiệp Lâm gia, gia tộc có thực lực hơi kém Bạch gia một bậc, tu vi lão lại không kém Bạch Giang Phong.

Tên lão ầu lông mày tím và người gù kia theo thứ tự là trưởng lão Đỗ gia và Vương gia, nghe Lâm Sơn Quả hỏi như vậy, nhìn nhau một cái, ánh mắt tập trung vào Bạch Thủy đạo trưởng.

Bạch Thủy đạo trưởng vừa định mở miệng, chợt hơi cứng lại, gương mặt nhìn Bạch Giang Phong một chút, lập tức lên tiếng: "Trong thành thật sự có tà ma, vừa rồi ta thấy hậu viện khác thường, đi ra ngoài xem xét liền bị Thủy Quỷ đánh lén, ngất đi. . ."

"Chỉ như vậy?" Lâm Sơn Quả nghe được đáp án đơn giản này, hiển nhiên có chút bất mãn.

"Không phải như vậy, còn có thể thế nào?" Không đợi Bạch Thủy đạo trưởng nói chuyện, Bạch Giang Phong nhướn mày, hỏi ngược lại.

"Còn xin Bạch Thủy đạo hữu tận lực nói kỹ một chút, đây cũng là vì tốt cho Kiến Nghiệp thành chúng ta." Lão ầu lông mày tím nói.

"Đỗ đạo hữu nói có lý, lúc này là thời khắc rung chuyển trong thành, mọi người phải chung sức hợp tác tốt, nếu có phát hiện gì, cũng không nên tự mình tư tàng mới đúng." Người gù giọng khàn khàn nói.

Bạch Giang Phong do dự một chút, chậm chậm nói: "Kê tường tận một chút đi, không sao."

Bạch Thủy đạo trưởng nghe lời ấy, lúc này mới kể lại chuyện mình trải qua trước khi hôn mê, một năm một mười nói ra.

Bất quá, lão hôn mê quá sớm, bản thân biết cũng rất ít. Mấy người nghe xong, cũng đều rất thất vọng, từng người âm thầm suy đoán thân phận bạch diện thư sinh kia, nhưng đều không có kết quả gì.

Một bên khác, Thẩm Lạc đã đi theo mặt ngựa tới một đình nghỉ mát yên tĩnh.

Hai người ngồi đối diện nhau, sau đó bạch diện thư sinh nhìn hấn đánh giá thật lâu, mới mở miệng hỏi:

"Người trẻ tuổi, ngươi sao lại nhận ra ta?"

Trong lòng Thẩm Lạc thở dài, lúc trước chính mình hô "Câu Hồn Mã Diện" kia thật sự là quá đường đột.

Bọn hắn gặp lần đầu trong mộng, chính là chuyện ngàn năm sau, rất hiển nhiên, trước mắt mặt ngựa cũng không nhận ra hắn.

Bất quá, trong lòng Thẩm Lạc vẫn có chút nghi hoặc, hắn nhớ kỹ lúc đó gặp trên Âm Minh tế đàn, là mặt ngựa gọi ra tên của hắn trước. Mà khi đó hắn cũng giống như mặt ngựa lúc này, tràn đầy nghi hoặc.

"Tại hạ Thẩm Lạc, trước kia nghe qua một ít truyền thuyết liên quan tới tiên bối, tuyệt đối không ngờ hôm nay có thể gặp được." Thẩm Lạc đành phải viện một lý do, nói.

Câu Hồn Mã Diện nghe vậy, cũng không biết tin mấy phần, mở miệng nói: "Bất kể thế nào, lúc trước nếu không có người xuất thủ tương trợ, hôm nay muốn đánh bại Thủy Sát này, không chừng sẽ tổn nhiều sức lực."

Trong khi nói chuyện, gã lấy từ trong tay áo ra một cái hồ lô rượu hiện ra ánh sáng dầu màu đen, tựa hồ nhớ tới chính mình sơ ý quên mang Hóa Sát Bình, hai đầu lông mày không khỏi lóe lên vẻ lúng túng.

"Không biết tiên bối nói tới Thủy Sát, là vật gì?" Thẩm Lạc nghi ngờ hỏi.

"Là âm túy tà khí trong nước, trải qua nhiều năm góp nhặt, hình thành âm hàn sát khí có linh tính nhất định, chính là Thủy Sát. Chỉ là loại vật này muốn thành hình cũng không dễ, thường thường là trong huyết hà có xác chết trôi phiêu xử mới có thể thai nghén ra." Câu Hồn Mã Diện vừa uống một hớp rượu, vừa chậm rãi giải thích.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 221: Lấy Thương Chữa Thương

"Trên Tần Hoài Hà này người đến người đi, rất náo nhiệt, nên không thể dưỡng dục ra vật này mới đúng." Thẩm Lạc nghe vậy, hơi nghi ngờ nói.

"Việc này ta cũng cảm thấy kỳ quặc, nhưng thế sự khó lường, có chút việc ngoài ý muốn cũng không kì lạ. Huống hồ trên Tần Hoài Hà này có nhiều cặp vợ chồng bất hoà, bao năm qua người nhảy xuống sông chết cũng không ít, âm sát chi khí chưa chắc không có." Câu Hồn Mã Diện nói.

"Nhưng Trần Hà Thủy Thú lúc đầu không phải dùng để cảnh sát sao, sao chính mình lại biến thành Thủy Sát?" Thẩm Lạc lại hỏi.

"Không sai, thứ đồ chơi này vốn dùng để cảnh sát gây tai họa, hai mươi tư đầu cầu trong Kiến Nghiệp thành đều có một tòa bạch ngọc sách dịch đầy, có điều mấy chỗ khác cũng không có xảy ra dị dạng gì, chỉ có ở Trần Hoài Kiều này là có vấn đề. Thể nội của Trần Hà Thủy Thú đã bị Thủy Sát chiếm cứ, còn trắng trợn nuốt Tần Hoài Thủy Quỷ, thậm chí không chế bọn chúng mê hoặc người khác nhảy xuống sông. Nó làm nhiễu loạn hai giới Âm Dương, thực sự đáng chết." Mặt ngựa tức giận nói, lại ực mạnh một ngụm rượu lớn.

"Đáng tiếc cuối cùng vẫn để nó trốn đi một phần." Thẩm Lạc thở dài nói ra.

Mặt ngựa xong, thần sắc hơi có chút kì quái, chợt nói ra:

"Ngày mai, sau khi mặt trời lặn, ngươi hãy tới nơi này tìm ta, ta có chút chuyện cho ngươi làm, nếu hoàn thành sẽ có đáp tạ."

"Không biết là làm chuyện gì?" Trong lòng Thẩm Lạc hơi chần chờ hỏi.

"Ngươi ngày mai tới tự nhiên sẽ biết." Câu Hồn Mã Diện lại không có ý định giải thích nhiều. Y nói một câu xong, liền cầm hồ lô rượu nhét vào trong tay áo, đứng dậy rời đi.

Thẩm Lạc mang theo sự nghi ngờ trở về Bạch gia, trong lòng bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện, nhìn không được tự lẩm bầm: "Ngàn năm sau, Câu Hồn Mã Diện sở dĩ nhận ra ta, không phải là bởi vì chuyện hôm nay chứ?"

"Lúc ấy y từng nói, ta không có khả năng còn sống, chuyện này là sao?"Càng nghĩ hần càng sợ sệt, chỉ cảm thấy sau lưng mồ hôi lạnh đã ứa ra đầy lưng.

"Không! Nếu sớm biết, ta sẽ không để cho việc này tái diễn!" Thẩm Lạc nắm chặt tay, trong lòng thầm hạ quyết tâm.

...

Chạng vạng tối ngày thứ hai, Thẩm Lạc kết thúc việc tu hành, theo lời dặn đi tới đình nghỉ mát yên lặng kia.

Khi hần đến, mặt trời còn chưa hoàn toàn khuất dạng, trong lương đình cũng không nhìn thấy thân ảnh của mặt ngựa , sau khi chờ hồi lâu đối phương mới từ từ đi tới, vẫn bộ dáng giống như cũ là hình tượng bạch diện thư sinh.

"Không sai, coi như đúng giờ."Ánh mắt của Mặt ngựa nhìn thoáng qua Thẩm Lạc, gật đầu nói.

"Tiền bối muốn ta làm việc gì, hiện tại cũng nên nói đi." Thẩm Lạc nói.

"Yên tâm, không phải hàng yêu trừ ma hay sự tình nguy hiểm gì, chỉ muốn người đi vào trong Thành Hoàng các ở bạch ngọc sách, thay ta lấy ba nén hương." Mặt ngựa đến gần Thẩm Lạc khoát tay áo, nghiêm trang nói.

"Đi Thành Hoàng các trộm hương?" Thẩm Lạc còn tưởng rằng mình nghe lầm, nhin không được hỏi lại.

"Trộm cái gì, khó nghe quá, là lấy! Cho người đi Thành Hoàng các lấy ba cây hương lâu năm nhiễm nhiều hương khói ." Mặt ngựa ho nhẹ một tiếng, nói ra.

Thẩm Lạc khẽ nhíu mày lại, mặt tràn đầy vẻ không hiểu nhìn mặt ngựa.

"Thật không dám giấu, ngày hôm trước ta cùng Thủy Sát giao chiến, chịu chút nội thương. Nhưng bây giờ ở trong Kiến Nghiệp thành, còn có chuyện Địa Phủ giao cho chưa làm, nên tạm thời không cách nào trở về dưỡng thương, chỉ có thể trộm lấy một chút hương hỏa trong Thành Hoàng gia, để điều trị thương thể." Mặt ngựa hơi chần chờ, rồi giải thích.

"Thì ra là thế. Vậy tại sao tiền bối không tự mình đi mượn, lại muốn vẫn bối đi lấy?" Thẩm Lạc gật đầu, nhưng lại nghĩ tới điều gì đó, hỏi.

"Nói nhảm! Thân thể ta chính là Âm Minh, Thành Hoàng lại là quan cao nhất giai, dĩ nhiên có chút không tiện." Mặt ngựa liếc mắt, nói ra.

Thẩm Lạc nghe xong, vẫn có chút do dự.

"Yên tâm đi, người chính là thân thể dương thể, chỉ lấy ba nén hương chịu hương hỏa trần gian, việc này đối với Thành Hoàng gia không đáng kể chút nào, cùng lắm thì về sau mang hương theo nhận lỗi, sẽ không có vấn

đề gì. Chỉ cần người làm tốt việc này, ta nhất định có hậu tạ." Mặt ngựa thấy Thâm Lạc do dự, liền vội thúc giục.

Nghe được hai chữ "Hậu tạ", trong lòng Thâm Lạc không khỏi động tâm, trong đầu chợt hiện ra danh tự của pháp khí và tiên ngọc.

Trước mắt hẳn mong muốn lễ vật tạ ơn, chính là hai thứ này.

"Tốt, ta sẽ giúp người một lần." Thâm Lạc không do dự nữa, lập tức gật đầu nói.

"Nhớ kỹ, là hương cũ màu đậm nhất trong ống hương trên bàn thờ, đừng có cầm nhầm." Lúc này mặt ngựa mới thở phào nhẹ nhõm, lại dặn dò.

"Biết." Thâm Lạc đáp ứng một tiếng, nhanh chóng chạy ra ngoài.

Trong miếu thành hoàng của Kiến Nghiệp thành, diện tích khá rộng, tín đồ ở khắp nơi ghé thăm, làm nhiều năm hương hỏa luôn thịnh vượng.

Lúc Thâm Lạc đi tới trong miếu, thì trời đã hoàn toàn tối, một vị coi miếu lớn tuổi đang định đóng cửa miếu lại, thì bị hắn ngăn lại. Sau đó hắn nói mình từ xa đến đây, chỉ để dâng một nén hương cho Thành Hoàng gia, và cúng chút tiền hương hỏa.

Người coi miếu thấy hắn nói chuyện khẩn thiết, nên liền cho vào.

Thâm Lạc đến trong điện, nhìn thùng công đức trước mắt, không nói hai lời, từ trong ngực lấy ra mười lượng bạc, bỏ vào.

Người coi miếu đứng bên cạnh ít khi thấy khách hành hương hào phóng như vậy, lập tức mặt mày hớn hở, tiến lên định lấy hương đưa cho hắn.

"Đốt hương nên tự lấy, mới có thể chứng tâm lòng thành." Thâm Lạc thấy vậy, vội vàng ngăn lại, nói ra.

Người coi miêu cảm thấy có lý, liền lui trở về, để Thâm Lạc tự mình đi lấy hương.

Thâm Lạc tại trong ống hương tìm kiếm một chút, thật vất vả từ bên trong vớt ra ba cây trầm hương nhan sắc hơi đậm, sắc mặt không đổi thu vào trong tay áo, lại tiếp tục lấy ra ba cây hương nhan sắc đỏ tươi, tiến lên đốt.

Khi dâng hương, trong lòng của hắn không có cầu mong gì, chỉ là liên tục xin lỗi, để Thành Hoàng gia đừng so đo với mình.

Sau đó, hắn liền rời đi miêu thành hoàng, trở về đình nghỉ mát kia.

"Không sai, không sai, chính là vật này, đây là của Bạch ngọc giới diện." Mặt ngựa tiếp nhận ba cây hương từ tay Thâm Lạc, như nhật được chí bảo, tươi cười rạng rỡ nói.

Nói xong, y cầm ba cây hương, đặt ở trước mũi rồi ngửi thật sâu.

Ngay lập tức Thâm Lạc thấy ba cây hương kia rõ ràng không châm lửa, nhưng trên đỉnh đều dấy lên một điểm sáng màu đỏ tươi, theo động tác hít vào của mặt ngựa, nhanh chóng cháy đến phần thân.

Khói trên ba cây hương không một chút dư thừa, đều bị mặt ngựa hút vào trong mũi. Lập tức, trên mặt của y nổi lên một tầng ánh sáng hồng nhuận phơn phớt, thân sắc cũng trở nên sáng khoái.

Rồi sau đó mấy cây hương, lập tức biến thành tro tàn, bay tứ tung.

"Thần Tiên ăn hương hỏa chắc là giống như vậy?" Thâm Lạc trừng to mắt nhìn một màn này, cảm thấy hết sức ngạc nhiên.

"Làm khá lắm, đây là thù lao cho ngươi, nhận lấy." Mặt ngựa rất là hài lòng, từ trong tay áo, chậm rãi lấy ra một quyển trục màu đen dài khoảng ba

tác, đưa cho Thẩm Lạc.

"Không phải tiên ngọc. . ." Khi ánh mắt Thẩm Lạc rơi vào trên quyển trục, trong lòng liền vang lên tiếng thở dài.

Thế nhưng, hắn vẫn ôm một tia hi vọng, mong quyển trục này là một kiện pháp khí.

Thẩm Lạc nhận lấy, nửa tin nửa ngờ chậm rãi mở ra, liền thấy một tấm sách lụa màu đen hiện ra ở trước mắt. Nhưng trên đó lại viết từng cái chữ triện xiêu vẹo, màu sắc đỏ tươi, trong lòng không khỏi trầm xuống.

"Thông linh khế ước?" Khi hắn thấy rõ mấy chữ trên quyển trục, trong mắt hiện ra thần sắc thất vọng.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 222: Ngâm Hiểu Lẫn Nhau

Thâm tạ trong miệng mặt ngựa, không phải là pháp khí, cũng không phải tiên ngọc, lại là thông linh khế ước.

Nếu là thứ này, Thâm Lạc đã tu tập qua Thông Linh Dịch Yêu thuật, tự nhiên cũng không lạ gì, chỉ là hắn cảm thấy vật này không có gì quý giá, tối thiểu với hắn thì có cũng được mà không có cũng không sao.

"Thế nào, ngươi không hài lòng vật này sao?" Mặt ngựa thấy vẻ mặt này của hắn, thoát đầu có chút ngạc nhiên, hơi phiền muộn hỏi.

"Không có, chỉ là có chút ngạc nhiên thôi." Thâm Lạc đưa ra khuôn mặt tươi cười xấu hổ, nói.

"Tiểu tử, ngươi cũng đừng không biết hàng, vật này không phải là thông linh khế ước bình thường đâu, chỉ cần ngươi ký khế ước này, ngày sau một khi gặp phải nguy cơ, có khế ước này thì cứ kêu gọi, ta sẽ hiện thân giúp ngươi!" Mặt ngựa trừng Thâm Lạc một cái, nói.

"Tùy thời tùy chỗ đều được sao?" Thâm Lạc ngạc nhiên hỏi.

Thực lực vị Câu Hồn Mã Diện này, lấy cảnh giới hắn hiện giờ căn bản nhìn không ra sâu cạn, chỉ biết là chí ít cũng là Ngưng Hồn kỳ trở lên, nếu thật sự được gã tương trợ, tự nhiên là thiên đại hảo sự.

Bất quá, còn không đợi hắn cao hứng xong, mặt ngựa liền giội một chậu nước lạnh xuống đầu hắn.

"Có thể tùy thời tùy chỗ không sai, bất quá khế ước này là loại tiêu hao, chỉ có thể sử dụng một lần, tốt nhất người đừng tùy ý xài lãng phí." Mặt ngựa nhìn thấy khuôn mặt Thẩm Lạc tươi cười dần dần cứng ngắc, vừa rồi trong lòng phiền muộn, lập tức quét sạch sành sanh.

"Thế mà chỉ có thể sử dụng một lần. . ." Thẩm Lạc nhin không được làm bầm một câu.

"Người cũng đừng coi thông linh khế ước địa phủ này ai cũng có thể cầm được? Nguyên bản dựa theo quy củ Âm Ti, chỉ có một bộ phận rất nhỏ tu tiên giả hữu duyên, hoàn thành nhiệm vụ được Địa Phủ xác nhận, mới có tư cách và cơ hội cầm lấy một phần thông linh khế ước này!" Mặt ngựa nghe vậy, tức giận kêu lên.

"Nhiệm vụ Địa Phủ là gì?" Trong lòng Thẩm Lạc hơi động, dâng lên mấy phần hứng thú.

"Thế nào, người cũng muốn nhận nhiệm vụ Địa Phủ sao? Lấy tu vi của người, thực sự không đáng nhắc tới." Mặt ngựa mím môi một cái, nói.

"Các hạ đã nói rồi thì cũng đừng che giấu, hiện tại ta làm không được, không có nghĩa là về sau làm không được." Thẩm Lạc chế nhạo.

"Tốt, vậy để người thêm kiến thức! Nói chung, Địa Phủ cần lực lượng Dương gian mới có thể làm nhiệm vụ, đều tương đối khó giải quyết, tu tiên giả không có tu vi Ngưng Hồn kỳ trở lên dính vào, không khác gì muốn chết. Bất quá một khi hoàn thành nhiệm vụ, có thể đổi lấy rất nhiều chỗ tốt người không tưởng tượng được. Thông linh khế ước này cũng chỉ là một trong số đó mà thôi." Câu Hồn Mã Diện cười hề hề, thần bí nói.

Thẩm Lạc đang muốn hỏi thêm, mặt ngựa đã khoát tay, ra hiệu hẳn không nên hỏi nhiều.

"Tốt, lần này phá lệ cho người thông linh khế ước này, chính là nhớ tới ân tình người ngày hôm trước giúp ta diệt sát, và giúp ta trộm lấy hương hỏa hôm nay, nói nhiều hơn với người cũng không có ý nghĩa." Mặt ngựa háng giọng một cái, nói.

Thẩm Lạc mặc dù không cam lòng, nhưng đối phương đã nói đến nước này, tự nhiên cũng không tiện hỏi thêm gì nữa, lập tức hỏi mặt ngựa cách sử dụng thông linh khế ước, rồi cáo từ rời đi.

Thời gian nhoáng một cái, lại qua hơn một tháng.

Thẩm Lạc một mực cần cù tu luyện tại Bạch phủ, lại thử mấy lần Hoàng Đình Kinh và Thuần Dương Kiếm Quyết, phát hiện vẫn như cũ không chút khởi sắc, liền dứt khoát triệt để gác lại, chuyên tâm tu luyện công pháp vô danh, tiến bộ cũng khá nhanh.

Bây giờ, tu vi của hắn đã đột phá tới Luyện Khí kỳ tầng năm, vận dụng Tà Nguyệt Bộ càng thêm thành thạo.

Trong nửa tháng này, hắn còn thử nghiệm vẽ Lạc Lô phù trên phù lục giấy vàng, kết quả tiêu sạch tất cả vật liệu mua được, cũng không thể vẽ thành một tấm.

Rất hiển nhiên, tỷ lệ thành phù loại phù lục cao giai này trong hiện thực, so với trong mộng cảnh càng thêm xa vời.

Bất quá, Thẩm Lạc đã sớm chuẩn bị tâm lý, mặc dù có chút đau lòng, nhưng cũng không quá ưu phiền.

Cũng may lúc rảnh rỗi ngược lại hắn lục tục ngo ngoe vẽ không ít Tiểu Lô Phù, chừng năm mươi, sáu mươi tấm, trình độ thuần thục lại tăng thêm một bước.

Một buổi sáng này, Bạch Tiêu Thiên vội vàng trở về viện, trong tay ôm một hộp gỗ vuông, gõ cửa phòng Thẩm Lạc.

Vừa vào nhà, y liền đặt hộp gỗ lên bàn, tự cầm ấm trà trên bàn rót cho mình một chén nước, nói: "Lúc trước ta phái người giúp người đưa tin về nhà, đây là thư phụ thân người hồi âm."

Thẩm Lạc nghe vậy, vội mở hộp gỗ ra, liền thấy bên trong để một chồng ngân phiếu cùng hai thỏi vàng óng Kim Nguyên bảo.

Hắn kiểm lại một chút, ngân phiếu chừng hơn ba ngàn lượng, mà hai thỏi vàng thì nặng khoảng trăm lượng. Phía dưới thỏi vàng và ngân phiếu còn giấu một phong thư.

Thẩm Lạc mở ra xem, bên trong chính là chữ viết của phụ thân, nói hắn an tâm đợi tại Kiến Nghiệp thành, không nên gấp gáp trở về, cũng không cần nhớ mong trong nhà, chiếu cố tốt chính mình là được.

Cuối thư, hắn phát hiện mặt giấy nơi đó hơi nhăn nheo, tựa hồ vết tích đè ép gây ra, trong lòng biết hơn phân nửa là phụ thân lo lắng cho mình, lúc viết siết chặt giấy lưu lại.

"Con đi ngàn dặm cha lo lắng, chuyện không có cách nào khác. . ." Bạch Tiêu Thiên thấy thần sắc Thẩm Lạc có chút ảm đạm, đứng dậy vỗ vỗ bờ vai của hắn, an ủi.

"Hiện giờ tình huống Xuân Hoa huyện bên kia thế nào rồi?" Thẩm Lạc ngẩng đầu, hỏi.

"Đại khái đã an ổn, người nhà chúng ta bí mật quan sát lâu như vậy, lại không phát hiện manh mối gì, đoán là những yêu ma quỷ quái kia đã thật rút lui." Bạch Tiêu Thiên nghĩ nghĩ, nói.

"Nếu như vậy, ta quấy rầy tại Bạch phủ đã lâu, cũng là lúc nên trở về." Thâm Lạc thu hồi lá thư, trên mặt ngược lại lộ ra một vòng ý cười, nói.

"Ngươi muốn trở về?" Bạch Tiêu Thiên có chút ngạc nhiên hỏi.

"Không sai. Bất quá trước khi trở về, ta còn có một việc, muốn nói cho ngươi." Thâm Lạc gật đầu nói.

"Ngươi không phải là muốn nói về chuyện Thuận Dương Bảo Điện chứ?" Bạch Tiêu Thiên đầu tiên khẽ giật mình, tiếp theo cười nói.

"Ngươi quả nhiên đoán ra." Thâm Lạc cũng cười theo.

"Thâm Lạc, việc này là chuyện bí mật giữa ngươi và La sư, thậm chí sư thúc tổ, kỳ thật cũng không cần nói với ta." Bạch Tiêu Thiên than nhỏ một tiếng, nói.

"Việc này để lâu trong lòng, ta cũng không thoải mái. Lúc trước đối mặt Cổ Hóa Linh ép hỏi, ta không thừa nhận, kỳ thật Thuận Dương Bảo Điện hoàn toàn chính xác trên người ta. Ta cũng đoán được ngươi đã biết việc này, chỉ là không rõ, vì sao ngươi không cáo tri việc này với trưởng bối trong nhà? Bảo điện này đối Bạch gia các ngươi không phải rất trọng yếu sao?" Thâm Lạc có chút không hiểu hỏi.

"Cáo tri người trong nhà làm gì? Chẳng lẽ phối hợp với bọn họ, lấy lợi dụ hoặc ngươi, hoặc là bức bách người giao ra? Loại chuyện này ta không làm được." Bạch Tiêu Thiên bật cười lớn, nói.

"Ngày đó sư thúc tổ truyền xuống Thuận Dương Bảo Điện, đã từng lập quy củ, muốn ta nhất định phải truyền thừa lại Xuân Thu quan, đồng thời cam đoan tuyệt đối không truyền thụ công pháp và bí thuật trên Thuận Dương Bảo Điện cho người ngoài Tiểu Mao Sơn nhất mạch. Ngươi vốn là đệ tử nội môn Xuân Thu quan, không tính là ngoại nhân. Ta lại hỏi, ngươi

có nguyện ý kế thừa bảo điền này, theo ta trở về Xuân Hoa huyện, trùng kiến Xuân Thu quan không?" Thần sắc Thẩm Lạc ngưng lại, mở miệng hỏi.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 223: Vị Khách Khanh Thứ Tám

"Thẩm Lạc, người có thể thẳng thắn nói thật như vậy, chuyện này cũng đủ để cho ta vui lòng, chỉ là ta không thể đáp ứng người." Trong mắt Bạch Tiêu Thiên lóe lên vẻ vui mừng, nói.

"Tại sao?" Thẩm Lạc ngạc nhiên hỏi.

"Lúc trước lão tổ xin cho ta cơ hội bá nhập Hóa Sinh tự, qua một đoạn thời gian ta sẽ khởi hành rời Kiến Nghiệp thành rồi." Ánh mắt Bạch Tiêu Thiên nhìn về phía ngoài cửa sổ, chậm rãi nói.

"Hóa Sinh tự?"

Thẩm Lạc nghe cái tên này, cảm thấy tựa hồ có chút quen thuộc, hồi tưởng một chút liền nhớ lại.

Lúc trước trong Tàng Thư các ở Phương Thốn sơn, hắn đã từng thấy qua một chỗ liên quan tới Hóa Sinh tự, ngữ điệu có chút khen ngợi nơi đó.

"Người cũng nghe qua nơi này?" Bạch Tiêu Thiên hỏi.

"Nghe qua một chút, đây chính là đại tông tu tiên ở cảnh nội Đại Đường. Lấy tư chất người, nếu có thể nhập môn này, về sau tất nhiên có nhiều đất dụng võ." Thẩm Lạc từ đáy lòng cao hứng nói.

"Một khi bá nhập Hóa Sinh tự, sẽ không thể trở thành truyền nhân Tiêu Mao Sơn nhất mạch, cho nên chuyện kế thừa Thuần Dương Bảo Điển và

trùng kiến Xuân Thu quan ta không thể đáp ứng." Bạch Tiêu Thiên thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Thẩm Lạc, trầm giọng nói.

"Nếu có thể bái nhập sơn môn như thế, nhất định lấy được công pháp tu hành cao thâm hơn, bỏ lỡ một bộ Thuần Dương Bảo Điện cũng không coi vào đâu. Như vậy cũng tốt, ngươi ta còn có thể sống chung mấy ngày, chờ ngươi khởi hành rời Kiến Nghiệp thành, ta cũng trở về Xuân Hoa huyện." Thẩm Lạc nghe vậy, gật đầu nói.

"Theo ý ta, trước mắt ngươi trở về Xuân Hoa huyện chưa chắc là chuyện tốt." Bạch Tiêu Thiên do dự một chút, nói.

"Sao vậy?" Thẩm Lạc sững sờ.

"Không nói đến chuyện người nhà ta phải đi không thể phát hiện tung tích yêu tà, chưa hẳn những yêu tà kia đã triệt để thoái lui hay chưa. Cho dù bọn chúng thật đã thoái lui, ai có thể cam đoan bọn chúng sẽ không ngóc đầu trở lại?" Bạch Tiêu Thiên hỏi ngược lại.

"Ngươi nói một khi ta tùy tiện trở về Xuân Hoa huyện, ngược lại có khả năng sẽ bị yêu tà đi mà quay lại?" Thẩm Lạc cau mày hỏi.

"Ngươi ta là người Xuân Thu quan sống sót, không thể không suy nghĩ nhiều một chút. Kiến Nghiệp thành có Bạch gia chúng ta tọa trấn, bọn hắc chưa hẳn dám mạo hiểm xâm phạm, nhưng tại Xuân Hoa huyện, lại không có bất kỳ cố kỵ nào." Ngữ khí Bạch Tiêu Thiên trịnh trọng nói.

Thẩm Lạc nghe vậy, trong lòng biết Bạch Tiêu Thiên nói không giả, lông mày càng nhăn chặt.

"Không dối gạt ngươi, trước mắt kỳ thật không chỉ Kiến Nghiệp thành, không ít nơi ở cảnh nội Đại Đường đều không an ổn. Truyền thuyết Ma kiếp càng ngày càng nghiêm trọng, loạn thế đã sơ hiện mảnh khóc. Trong

nhà sở dĩ nóng lòng để cho ta học tập đạo pháp cao thâm, nóng lòng muốn ta trưởng thành, chưa hẳn không phải để chuẩn bị cho việc này. Thâm Lạc, chuyện khẩn yếu với ngươi, không phải là về quê nhà, mà là chăm chỉ tu luyện. Chỉ khi ngươi chân chính có sức tự vệ, mới có thể không quản người ở chỗ nào, đều không sợ yêu tà tập kích quấy rối." Bạch Tiêu Thiên đưa tay vỗ vai Thâm Lạc, tiếp tục nói.

"Ngươi nói không sai. Chỉ là ngươi rời Kiến Nghiệp, ta cũng không thể tiếp tục ở trong nhà ngươi." Thâm Lạc thở dài, trong lòng của hắn rõ ràng hơn so với bất kỳ ai, quang cảnh thế giới sau ma kiếp sẽ có bộ dạng thế nào.

"Việc này ngươi không cần quá lo lắng, trước khi rời nhà, ta sẽ thuyết phục phụ thân, để cho ngươi ở trong tộc tạm đảm nhiệm khách khanh. Đến lúc đó ngươi chẳng những có thể tiếp tục ở Bạch phủ tu luyện, hẳn là còn có thể theo thường lệ nhận được thù lao tiên ngọc." Bạch Tiêu Thiên khoát khoát tay, nói.

"Việc này chỉ sợ không ổn, ta mới chỉ là Luyện Khí trung kỳ, nào có tư cách trở thành khách khanh?" Thâm Lạc lập tức nói.

"Chuyện này sao. . . Khách khanh Bạch gia chúng ta kỳ thật đại đa số đều là tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ, Luyện Khí trung kỳ cũng không phải là không có, cho nên cũng thỏa." Bạch Tiêu Thiên nói.

"Bạch Tiêu Thiên, kỳ thật ta vẫn luôn ngạc nhiên, Bạch gia là thế gia khu vực một tại Kiến Nghiệp thành, thực lực đến cùng thế nào, so với Xuân Thu quan thì mạnh hơn bao nhiêu?" Thâm Lạc đột nhiên hỏi.

"So với Xuân Thu quan, tự nhiên là mạnh hơn một chút. Trừ gia tổ là tu sĩ Ngưng Hồn kỳ, phụ thân ta cùng Tam gia gia, theo thứ tự là Tích Cốc hậu kỳ cùng Tích Cốc trung kỳ. Mặt khác, còn có Ngũ nãi nãi trước đó ngươi

thấy tại mật thất dưới đáy hồ, cũng là một vị Tích Cốc trung kỳ." Bạch Tiêu Thiên nói.

"Một Ngưng Hồn, ba Tích Cốc, Bạch gia quả thật nội tình bất phàm." Thảm Lạc nghe vậy, trong lòng thâm than.

"Ồ trong khách khanh, còn có một vị Tích Cốc sơ kỳ, còn lại sáu người đều là Luyện Khí kỳ, rải rác từ Luyện Khí tầng sáu đến Luyện Khí tầng chín. Người nếu gia nhập vào, xem như vị khách khanh thứ tám của Bạch gia chúng ta. Thế nào, muốn thử một chút không?" Bạch Tiêu Thiên hỏi.

"Người đã cân nhắc chu đáo giúp ta như thế, nếu ta không đáp ứng, thật sự là không biết tốt xấu." Thảm Lạc nghe ra ý tứ trong lời nói Bạch Tiêu Thiên, gật đầu đồng ý.

"Trọng chấn Xuân Thu quan, không phải chuyện nhỏ, cần hao phí không chỉ tiền tài, đồng thời cũng phải có thực lực cường đại, người gánh vác trên vai cũng không nhẹ." Bạch Tiêu Thiên thấy hắn đáp ứng, tươi cười rạng rỡ nói.

"Vốn còn nghĩ cách kéo người cùng một chỗ, hai hòa thượng nhắc nước ăn, cuối cùng vẫn là một mình ta chống đỡ tất cả." Thần sắc Thảm Lạc buông lỏng, trêu đùa.

"Về sau từ biệt, cũng không biết ngày nào gặp lại! Đi thôi, ta mời người uống rượu, hôm nay không say không về!" Bạch Tiêu Thiên vung tay lên, lôi kéo Thảm Lạc không nói gì đi ra ngoài.

...

Mấy ngày sau, Bạch Tiêu Thiên được một trưởng lão gia tộc hộ tống rời khỏi Kiến Nghiệp thành.

Thẩm Lạc lập tức được Bạch Hạc Thành sai người mời đến thư phòng ở hậu viện.

"Xin ra mắt tiên bối." Thẩm Lạc sau khi bước vào, thi lễ nói.

"Ha ha, ngươi và Bạch Tiêu Thiên là bằng hữu, gọi ta một tiếng bá phụ là được, đến ngồi xuống nói chuyện." Bạch Hạc Thành buông thử tịch trong tay xuống, ôn hòa cười nói.

Thẩm Lạc nghe vậy cười một tiếng, cũng không đổi giọng, thần sắc kính cẩn ngồi đối diện.

"Hôm nay bảo ngươi tới, là có chuyện muốn thương lượng cùng ngươi một chút." Bạch Hạc Thành tiếp tục nói.

"Tiền bối cứ việc phân phó." Thẩm Lạc nói.

"Bạch gia những năm gần đây, một mực không ngừng mở rộng thực lực, thu nạp không ít tu sĩ bên ngoài trở thành khách khanh. Không biết ngươi có bằng lòng gia nhập Bạch gia, trở thành một khách khanh không?" Bạch Hạc Thành gọn gàng dứt khoát hỏi.

"Có thể trở thành khách khanh Bạch gia, tự nhiên là chuyện cực tốt, chỉ là tu vi vẫn bối thực sự không cao, sợ khó đảm nhiệm." Thẩm Lạc đáp.

"Việc này không sao. Sở dĩ ta mời ngươi trở thành khách khanh Bạch gia, cũng không phải coi trọng tu vi ngươi hiện nay, mà là cảm thấy tương lai phát triển của ngươi. Tiêu Vân và Tam trưởng lão đều tán thưởng ngươi, ta cũng cảm thấy tâm tính ngươi không tệ, cho nên hữu tâm thu nạp ngươi trở thành khách khanh." Bạch Hạc Thành vừa cười vừa nói.

"Có thể được tiền bối tán thưởng, là vinh hạnh của vẫn bối. Vậy vẫn bối nguyện ý gia nhập Bạch gia trở thành khách khanh, hiệu lực cho Bạch gia."

Thẩm Lạc đứng dậy, ôm quyền nói.

"Tốt tốt tốt, ngồi xuống nói chuyện." Bạch Hạc Thành vội vàng nói Thẩm Lạc ngồi xuống.

"Tạ gia chủ." Thẩm Lạc lên tiếng, ngồi xuống.

Bạch Hạc Thành nghe hẳn thay đổi cách xưng hô, ý cười khóe miệng càng rõ ràng hơn.

"Nếu đã là khách khanh trong nhà, có một số việc ta phải sớm nói với ngươi. Bây giờ cảnh giới ngươi không cao, cho nên bổng lộc không thể bằng những khách khanh khác, mỗi ba tháng sẽ nhận một viên tiên ngọc. Mà đổi lại, trong tộc sẽ an bài cho ngươi một ít nhiệm vụ khu quỹ hàng yêu đơn giản, hoàn thành nhiệm vụ cũng sẽ có thù lao tương ứng." Bạch Hạc Thành nói.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 224: Tiên Ngọc

"Vãn bối đã hiểu." sắc mặt của Thảm Lạc không thay đổi, cung kính đáp.

"Rất tốt, ngày mai sẽ có người đến đưa lệnh bài khách khanh và bổng lộc ba tháng cho ngươi." Bạch Hạc Thành tán khen một câu, nói.

"Gia chủ, không biết khi nào vãn bối có thể chấp hành nhiệm vụ?" Thảm Lạc hỏi.

"Không cần phải gấp, đợi trong tộc sắp xếp xong, sau đó sẽ thông báo cho ngươi." Bạch Hạc Thành khoát tay, nói.

Thảm Lạc tạ ơn lần nữa, rồi cáo từ rời đi.

Sau khi hẳn đi, trong thư phòng trong phòng bổng xuất hiện một người, chính là Tam trưởng lão Bạch Giang Phong.

"Gia chủ, theo như quy củ, chỉ có tu sĩ đạt tới Luyện Khí kỳ tầng bảy, mới có thể ba tháng được một viên tiên ngọc. Mà Thảm Lạc dù tu vi hay là tư chất đều không đủ, để hắn đảm nhiệm chức vụ khách khanh xem như đã phá lệ, vì sao còn lấy tiên ngọc trả thêm vào bổng lộc?" Bạch Giang Phong cảm thấy nghi ngờ nói.

"Không sao, chút ít tiên ngọc ấy Bạch gia cũng không thiếu, coi như cho người trẻ tuổi kia một cơ hội. Hơn nữa, đây cũng là điều kiện duy nhất, của

Tiên Thiên trước khi đi Hóa Sinh tự yêu cầu." Bạch Hạc Thành mỉm cười, nói.

"Gia chủ đây là việc tốt, ta cũng tán thành, nhưng chỉ sợ đệ tử và những khách khanh khác ở trong tộc sẽ không phục, đến lúc đó sẽ tìm hấn gây phiền phức." Bạch Giang Phong lắc đầu, nói ra.

"Nếu một chút phiền phức cũng không ứng phó được, vậy tiên ngọc của Bạch gia và tâm lòng của Tiên Thiên cũng thật lãng phí. Đến lúc đó, ta tự nhiên sẽ có biện pháp để hấn chủ động rời Bạch gia." Bạch Hạc Thành cười nhẹ nói.

Ngày thứ hai, khi Thẩm Lạc trở thành khách khanh của Bạch gia ngọc sách, việc này rất nhanh đã truyền khắp toàn bộ Bạch phủ.

Thẩm Lạc nhận lấy lệnh bài khách khanh và một viên tiên ngọc đồng thời, cũng từ trong tiểu viện của Bạch Tiên Thiên dời ra, đến một tòa tiểu viện độc lập do Bạch gia chuẩn bị cho.

Vị trí của Tiểu viện cũng ở trong phủ gần hồ nước và kế bên một khu rừng rậm rạp. Nên nơi đây càng thêm vắng vẻ, khoảng cách đại môn cũng xa, nhưng lại khá gần mật thất dưới đáy hồ.

Tuy nhiên, khi Thẩm Lạc trở thành khách khanh, muốn đi tới tòa mật thất dưới đáy hồ kia, liền bị vị lão ấu tọa trấn trong đó ngăn lại. Bà lão nói hấn tạm thời chưa có tư cách tu hành ở chỗ này, thân là khách khanh cần phải lập chút công lao cho Bạch phủ, được gia chủ đồng ý thì mới có thể sử dụng.

Thẩm Lạc tuy có chút phiền muộn, nhưng cũng không ý kiến gì. Dù sao, trước đây mình có thể tiến vào mật thất tu luyện, đã là trường hợp đặc biệt,

cũng nhờ Bạch Tiêu Thiên. Nhưng bây giờ chính mình đã có thân phận mới, tự nhiên phải tiếp nhận những điều này và một loạt biến hóa khác.

Sau khi Thảm Lạc nghĩ thông suốt điểu liền an tâm ở lại trong tiểu viện, tiếp tục tu luyện.

Chỉ thoáng chốc, đã qua hơn nửa tháng.

Trong Kiến Nghiệp thành sau một trận mưa dầm liên miên, nhiệt độ chợt hạ, không khí mùa thu càng thêm rõ ràng.

Một ngày này, Thảm Lạc dậy thật sớm, nhưng không có ngòi xuống tu hành như thường ngày, mà lấy ra hộp đá đã được cất kĩ kia.

Hắn mở hộp đá, lấy ra một thỏi vàng và mấy tấm ngân phiếu, đặt ở một bên.

Sau đó, hắn lại duỗi hai ngón tay một cách cẩn thận, chậm rãi kẹp một viên ngọc thạch hình tròn lớn cỡ đồng tiền ra. Nó có màu xanh ngắt, có thể thấy được một sợi linh khí tinh thuần đang lưu chuyển bên trong, đây chính là "Tiên ngọc" trong truyền thuyết, tiền của Thần Tiên, cũng là phần bổng lộc làm khách khánh đầu tiên của hắn.

Dựa theo ghi chép trong cổ thư, bản thân của tiên ngọc chính là một loại linh tài quý hiếm. Nó do thiên địa linh khí sinh ra, được địa mạch thai nghén mà thành, nên ngọc mạch dưới mặt đất thường rất bí ẩn.

Trải qua sự khai thác của con người, dựa theo nghiên cứu để chế tạo ra hình dạng và kết cấu, sau đó lại tiến hành bí pháp luyện hóa. Làm cho bản thân nó ẩn chứa linh khí ngưng tụ không tan, cuối cùng tạo thành "Thần Tiên tiền" lưu thông khắp nơi trong giới tu tiên ở tại bạch ngọc sách.

Thảm Lạc cầm tiên ngọc ở trên tay quan sát tỉ mỉ, yêu thích không thôi.

Lúc trước lấy tờ phù vàng vẽ Lạc Lôi Phù, dù dùng hết tất cả phù mặc, nhưng kết quả không một tấm thành công. Hôm nay, hắn dự định đi một chuyến tới Lục Bảo đường, dùng miếng tiên ngọc này mua mười tấm Thanh Sương Phù Chỉ, để về tiếp tục thử.

Sau khi Thảm Lạc cất kỹ tiên ngọc, đang định đóng lại hộp đá, liếc mắt qua bỗng nhiên thấy ở trong góc hộp, có một vật phản xạ ánh kim loại. Hắn lập tức mang ngân phiếu, Vô Danh Thiên Thư và những vật khác ra, thì phát hiện một mảnh lá vàng.

Thảm Lạc lấy nó ra, quan sát tỉ mỉ một hồi, thấy rõ phù văn được khắc họa trên đó, mới giật mình nhớ ra. Đây chính là thứ lúc trước, khi hắn vớt Vô Danh Thiên Thư trong Loan Thủy Hà, từ trong một cái túi kim loại chứa đầy hài cốt lấy ra.

"Suýt nữa mình quên mất còn có vật này, cho tới nay cũng không biết rốt cuộc đây là thứ gì. Mã chương quỹ thấy qua không ít linh tài, nên chắc hiểu biết rộng lớn, có lẽ sẽ biết đây là vật gì?" Thảm Lạc trầm ngâm nói.

Nói xong, hắn cất hộp đá lại, đi ra Bạch phủ, đến Lục Bảo đường.

Khi Thảm Lạc tới Lục Bảo đường, từ xa đã thấy hai người đứng ngoài cửa tiệm, khuôn mặt cũng không quá xa lạ, chính là hai tên tùy tùng lần trước đi theo Bạch Tiêu Vân.

Hắn nhướng mày, như ý thức được chuyện gì, bước nhanh tới.

Nhưng hắn còn chưa đi tới cửa, hai tên tùy tùng liền chủ động tiến lên đón, đưa tay ngăn lại.

"Thảm trưởng lão, Nhị công tử ở bên trong làm việc, hay ngài ngày khác hãy trở lại?" Hai người tất nhiên nhận ra Thảm Lạc, cũng biết rõ thân phận cho nên không dám quá mức lỗ mǎng.

"Không sao, ta chỉ đến để mua ít đồ." Thẩm Lạc nhìn quanh cửa tiệm một chút, nói.

"Ngài đừng làm khó hai chúng ta." Một tên tùy tùng liếc mắt, thấy bên hông hắn treo lệnh bài khách khanh, khổ sở nói.

"Các người yên tâm, ta thật sự chỉ đến mua ít đồ, sẽ không ảnh hưởng tới Nhị công tử." Thẩm Lạc khẽ cười, nói.

Hai người liếc nhìn nhau, có chút chần chừ không quyết.

Sắc mặt của Thẩm Lạc trầm xuống, thân hình thoát một cái, đã từ khe hở giữa hai người xuyên qua, đồng thời vung một tay lên.

"Người. . . dịch tại bạchh ngọc sách" Hai người giật mình, lời còn chưa nói ra khỏi miệng, thân thể mềm nhũn, tê liệt ngã xuống trên mặt đất, ngất đi.

Thẩm Lạc vừa mới vào cửa, đã nghe một tiếng cút giận dữ, từ bên trong truyền tới, không giống giọng nói của Bạch Tiêu Vân.

"Mã chương quỹ, kẻ thức thời mới là anh hùng. Sau lưng Bạch nhị công là Bạch gia nổi danh khắp Kiến Nghiệp thành, bao nhiêu người muốn trèo cao cũng không được, người đừng có không biết điều."

Âm thanh kia vừa dứt, liền có một giọng nói còn trẻ vang lên: "Mã lão nhi, ta ba lần bốn lượt đến nhà, người còn không thấy thành ý của ta sao? Ta là thật lòng thích Tú Tú cô nương, tại sao người lại ngang ngược can thiệp?"

"Bạch công tử, ngài gia thế quyền quý, chúng ta không dám trèo cao, tiểu nữ còn nhỏ tuổi, thực sự chưa đến lúc xuất giá, xin ngài đừng có cưỡng

câu. Nếu bị đại công tử biết, ngài lại bị trách phạt đó?" Thanh âm của Mã chương quỹ vang lên, giọng điệu có ý nài nỉ.

"Đừng nghĩ dùng danh tiếng của ca ca để ép ta! Y không còn ở Kiến Nghiệp thành, lần này xem ai còn dám đến quản việc của bản công tử." Âm thanh Trẻ tuổi vang lên, khí thế tăng thêm mấy phần.

"Nhị công tử, ca của ngươi vừa mới đi không đến mấy ngày, ngươi kìm lòng không nổi đã tới trước cửa, thật là vô cùng có lòng a!" Thẩm Lạc chậm rãi bước vào cửa, vừa đi vừa nói nói, âm thanh từ tốn, giống như chào hỏi với bạn bè.

Ánh mắt của hắn lướt qua trong phòng, chỉ thấy Mã chương quỹ đứng sau quỳ, sắc mặt nghiêm túc đang che chở cho nữ nhi của mình. Trong mắt của thiếu nữ lại óng ánh nước mắt, càng thêm điềm đạm đáng yêu.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 225: Gặp Lại Nhị Thiếu Gia

Bên ngoài quầy hàng đặt hai chiếc ghế bành, Bạch Tiêu Vân đang ngồi lẩm liệt trên một chiếc ghế trong đó, bên cạnh còn ngồi một đại hán trung niên mặc trường bào cổ tròn, hình thể khôi ngô, mặt mũi dữ tợn.

Nghe thanh âm Thẩm Lạc, ánh mắt bốn người đồng loạt nhìn sang hắn.

"Sao lại là ngươi?" Bạch Tiêu Vân nhìn thấy người tới là Thẩm Lạc, lập tức sinh ra cảm giác phiền chán.

Ánh mắt đại hán cường tráng hơi ngưng tụ, thần sắc có chút bất thiện.

Mã chương quỹ giống như bắt lấy cây cỏ cứu mạng, trong ánh mắt tràn đầy vẻ chờ mong. Về phần nữ nhi Mã Tú Tú của lão, trong ánh mắt thì lóe một chút quang mang, ánh mắt nhìn về phía Thẩm Lạc có chút mơ hồ.

"Ngươi làm việc như vậy, thật không sợ phụ thân ngươi biết sao?" Thanh âm Thẩm Lạc hơi trầm xuống hỏi.

"Phụ thân đại nhân bận rộn, làm sao có thời giờ quản những việc nhỏ lông gà vỏ tỏi này?" Ánh mắt Bạch Tiêu Vân hơi lóe lên một cái, lập tức không vấn đề nói.

"Vậy ca ca của ngươi thì sao?" Thẩm Lạc lại hỏi.

"Hắn biết thì thế nào? Căn bản về nhanh không được. Chờ hắn trở về, nói không chừng đã có chất tử hô bá bá rồi đó." Bạch Tiêu Vân nhìn thiếu

nữ sau lưng Mã chưởng quỹ, nhếch miệng cười một tiếng, thần sắc vui vẻ như đạt được mục đích trò đùa.

"Bạch Tiêu Thiên gia hỏa này, lần trước không biết giáo huấn hấn thế nào? Đây hoàn toàn không nhớ gì hết à!" Thảm Lạc thấy bộ dạng y như lợn chết không sợ bóng nước sôi, nhin không được thấp giọng lầm bầm.

Không ngờ Bạch Tiêu Vân nghe lời này, lập tức vỗ thành ghế đứng lên, cá giận nói:

"Người cho rằng người là ai, dựa vào cái gì dám chỉ trích ca ca ta?"

Nghe lời ấy, Thảm Lạc bắt giắc hơi sững sờ, không ngờ Bạch Tiêu Vân gia hỏa này rõ ràng rất e ngại Bạch Tiêu Thiên, giờ phút này lại bảo vệ y như vậy.

"Đừng tưởng rằng người ý vào mấy phần giao tình với ca ca, liền có thể lăm miệng xen vào việc của ta. Nói cho người, trừ ca ca ta ra, mặt mũi ai ta cũng không cho! Nhớ kỹ, người bất quá là dựa vào quan hệ ca ca ta mới lên làm khách khanh, chỉ là hạng mặt đặng, cũng đừng quá coi trọng chính mình." Bạch Tiêu Vân tức giận không giảm, chỉ vào mặt Thảm Lạc mắng.

"Chính là vì có giao tình với Bạch Tiêu Thiên, ta mới có ý tốt khuyên bảo người, nếu là người bên ngoài hoành hành bá đạo như vậy, ta đã sớm đuổi ra khỏi tiệm rồi." Thanh âm Thảm Lạc cũng lạnh xuống.

"Một khách khanh mặt đặng, bất quá Luyện Khí tầng năm cũng dám vô lễ trước mặt Nhị công tử như thế, xem ra không hảo hảo giáo huấn một chút, người không biết trời cao đất rộng rồi." Không đợi Bạch Tiêu Vân ra lệnh, đại hán cường tráng đột nhiên mở miệng nói.

"Ngô đạo hữu, nói rất hay." Bạch Tiêu Vân nghe vậy, lập tức giơ ngón tay cái lên.

"Ngô đạo hữu? Xin hỏi là Ngô Thanh Trần đạo hữu, hay là Ngô Đồng đạo hữu?" Thâm Lạc nhíu mày, hỏi.

Trong Bạch gia khách khanh có hai người họ Ngô, người trước là Luyện Khí tầng tám, người sau thì chỉ có tầng sáu.

"Ngô Đồng." Đại hán cường tráng nhíu nhíu mày, tự báo tính danh.

Thâm Lạc nghe là người sau, trong lòng càng nắm chắc, vuốt vuốt cằm nói: "Chỉ giáo ngược lại không dám, chỉ là ngươi ta không thể đọ sức vô nghĩa, dù sao cũng nên cược một chút mới được."

"Ngươi muốn cược cái gì?" Bạch Tiêu Vân hỏi.

"Chỉ cần ta thắng, về sau ngươi không được đến quấy rối cha con Mã chương quỹ nữa." Thâm Lạc cười cười, nói.

"Không sai! Chỉ cần ngươi có thể thắng được Ngô Đồng, ta sẽ không đến quấy rầy bọn hắn nữa. Bất quá ta thấy, ngươi ngay cả ba thành thắng cũng không có." Bạch Tiêu Vân nghe vậy, lập tức cười nói.

"Nhị công tử, hẳn ngay cả một thành thắng cũng không có!" Đại hán cường tráng ngẩng đầu lên, gằn từng chữ.

"Nói miệng không bằng chứng, đánh rồi mới biết được." Thâm Lạc cười cười, nói.

"Thâm công tử, chớ xúc động, vì cha con tiểu lão nhân thì không đáng." Mã chương quỹ thấy thế, vội mở miệng khuyên.

"Thâm công tử, không nên đánh với hắn . . ." Hóc mắt Mã Tú Tú ứng đỏ, trong ánh mắt tràn đầy vẻ lo lắng, thanh âm nhỏ như ruồi muỗi khuyên can.

Thẩm Lạc không nói gì, nhìn hai người cười lắc đầu, ra hiệu bọn họ không nên lo lắng.

"Họ Thẩm, tràng tử đấu này là do ngươi nói ra, ta cũng không buộc ngươi. Ta nói trước, nếu Ngô Đồng đạo hữu không cẩn thận xuất thủ nặng, đả thương ngươi, không được méc người nhà ta, càng không cho phép nói cho anh ta biết." Bạch Tiêu Vân thấy thế, ánh mắt chớp lên, bổ sung.

"Ngươi yên tâm, Thẩm Lạc ta không phải người thua không trả tiền, nhớ kỹ lời ngươi hứa là được. Chỗ này quá nhỏ, không thi triển được quyền cước, chúng ta ra ngoài đánh đi." Thẩm Lạc nói một câu, dẫn đầu đi ra ngoài cửa hàng.

Ngô Đồng và Bạch Tiêu Vân liếc nhau, trong mắt tràn đầy vẻ tự tin, lập tức đi theo ra ngoài.

Ở ngoài cửa, Bạch Tiêu Thiên nhìn thấy hai tên tùy tùng ngã ngựa, nhíu nhíu mày, nhưng không lên tiếng.

Cha con Mã chưởng quỹ do dự một chút, cũng theo ra ngoài cửa hàng.

Trên đường phố ngược lại không có người đi đường, Thẩm Lạc và Ngô Đồng lập tức triển khai tư thế, đứng đối mặt nhau.

Ngô Đồng nhìn Thẩm Lạc, lông mày hơi nhíu lên, trong mắt tràn đầy vẻ khinh thị.

Chỉ thấy gã duỗi ra một bàn tay, ngoắc ngón tay với Thẩm Lạc, ra tư thế khiêu khích.

Thẩm Lạc cười cười, lơ đãng, một bàn tay giấu trong tay áo, âm thầm kẹp lấy một tấm Tiểu Lôi Phù.

Ngô Đồng thấy hấn không chịu chủ động tấn công, hai tay đột nhiên chấn động, pháp lực thể nội phát tán ra ngoài, quanh thân tạo thành một tầng ánh sáng màu vàng, như mặc vào một tầng hộ giáp, nhào thẳng tới Thẩm Lạc.

Gã bước ra hai bước, người đã đến trước Thẩm Lạc, nâng lên một quyền, hung hăng đập tới mặt Thẩm Lạc, tốc độ nhanh kinh người. Nhìn điệu bộ này, nếu bị đánh trúng chính diện mặt, sợ là không chết cũng phải trọng thương.

Thẩm Lạc hình như không kịp phản ứng, cho đến nắm đấm cách mặt mình không đến nửa thước, thân hình mới ngửa về sau một cái, hiểm hiểm tránh thoát.

Một quyền Ngô Đồng uy thế cương mãnh, quyền cương chấn động mang theo một đạo kinh phong, sượt qua mặt Thẩm Lạc, "Vèo" một cái, cắt đứt vài sợi tóc trên thái dương hấn.

"Tốt!" Bạch Tiêu Vân thấy thế, lập tức vỗ tay, kêu một tiếng tốt.

"Họ Thẩm, người bắt quả chỉ là Luyện Khí tầng năm, dựa vào cái gì có thể cầm lấy tiên ngọc? Ta nhìn người rất khó chịu, cũng không phải một ngày hai ngày. Hôm nay xem như người không may gặp phải ta." Khoé miệng Ngô Đồng nhếch một cái, dùng âm thanh chỉ có hai người bọn hấn mới có thể nghe được.

Thẩm Lạc nghe vậy, cuối cùng hiểu ra, hấn làm khách khanh không hợp quy củ này, trong lúc vô tình đã chướng mắt không ít người.

Đang cân nhắc, Ngô Đồng lần nữa tấn công tới, tốc độ so với khi nãy càng nhanh thêm mấy phần, một bước đi tới bên người Thẩm Lạc, nắm đấm xảo trá móc từ dưới lên, đập đến sườn Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc đưa khuỷu tay ép xuống, vừa vặn chạm vào nắm đấm Ngô Đồng. Thực tế lại dựa thế thân hình hơi nghiêng, lão đảo lùi lại mấy bước, thật vất vả thân hình mới đứng vững.

Bạch Tiêu Vân thấy bộ dạng Thẩm Lạc chật vật như vậy, không khỏi cười rạn rở.

Ngược lại Ngô Đồng có chút ngoài ý muốn, một quyền này của gã gia trì thêm sở tu công pháp Thổ thuộc tính, bất luận tốc độ hay là góc độ đều tính toán chính xác, đã tính trước Thẩm Lạc căn bản không thể tránh thoát. Chỉ cần đánh trúng, tất có thể làm cho đối phương gãy xương trọng thương. Kết quả lại không biết làm sao lại sượt qua người, đánh vào trong không khí.

Nghi hoặc thì nghi hoặc, động tác trên tay của gã lại nghiêm túc, một quyền tiếp theo một quyền, một quyền nặng thêm một quyền, chiêu chiêu đập tới các vị trí yếu hại ở trán, dưới nách và sau lưng Thẩm Lạc.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 226: Nói Lời Giữ Lời

Thân hình Thẩm Lạc khi thì lui lại, khi thì tránh sang trái phải, tay chân luống cuống, mệt mỏi ứng đối, không chỉ cơ hội xuất thủ không có, mà còn bị ép rơi vào nguy hiểm.

Mã chương quỹ buồn rười rượi, không khỏi than thở. Mã Tú Tú cũng không dám nhìn, giấu mặt sau lưng Mã chương quỹ.

"Ngô đạo hữu, thắng là được rồi, chớ ra tay quá nặng, dọa Mã cô nương sợ." Bạch Tiêu Vân nhìn say sưa ngon lành, cười nói một tiếng.

Đúng lúc này, dưới chân Ngô Đồng bỗng nhiên loé lên hoàng quang, tốc độ bỗng nhiên tăng vọt, đột nhiên xông tới trước Thẩm Lạc, một quyền đập xuống mi tâm hắn.

Thẩm Lạc nhìn như bối rối, kì thực đã xem thấu công kích của gã, thân hình thoát một cái, đầu ngửa ra sau, khiến cho nắm đấm Ngô Đồng khó khăn dán sát vào trán của mình, nhưng không trúng chút lực nào.

Đầu ngón chân hắn điểm mặt đất, tựa như bay ngược ra sau.

Mã chương quỹ thấy thế kinh hô một tiếng, Bạch Tiêu Vân cũng bị giật nảy mình, tưởng Ngô Đồng làm Thẩm Lạc bị thương nặng.

"Không cần đánh nữa. . ." Đúng lúc này, một tiếng hô vội vàng la lên.

Chỉ thấy Mã Tú Tú đột nhiên vọt tới, giang hai tay ra ngăn giữa Ngô Đồng và Thảm Lạc.

Thảm Lạc kinh ngạc, một lần nữa đứng vững thân hình, căn bản không có chuyện gì. Ngô Đồng thì mặt tái nhợt, sắc mặt rất khó coi.

"Các người không cần đánh nữa, Bạch nhị công tử, chuyện chung thân của người ta. . . Ta đồng ý, người không nên làm khó vị Thảm công tử này nữa." Mã Tú Tú giống như lấy hết dũng khí, nói với Bạch Tiêu Vân.

"Không thể. . ." Mã chương quỹ nghe vậy, thần sắc đột biến nói.

"Cái gì? Người vì không muốn họ Thảm này thụ thương, nên nguyện ý gả cho ta?" Bạch Tiêu Vân sững sốt một chút, mở miệng hỏi.

Mã Tú Tú cắn chặt môi dưới, không nói gì.

"Tú Tú cô nương, không thể như vậy." Thảm Lạc thấy thế, cũng vội vàng nói.

"Thảm công tử, đây dù sao cũng là chuyện của chính ta, không thể liên lụy đến người." Mã Tú Tú không quay đầu nhìn hấn, chỉ là trong thanh âm vẫn như cũ không lớn, lộ ra sự kiên định.

"Tú Tú, người hấn là coi trọng họ Thảm này? Hấn chỉ là một khách khanh mặt đấng của Bạch gia chúng ta mà thôi." Ánh mắt Bạch Tiêu Vân lóe lên một cái, nói.

Gương mặt Mã Tú Tú ửng đỏ, cúi đầu không nói gì, không khẳng định, cũng không phủ định.

"Tú Tú cô nương, người không cần phải như vậy, tỷ thí này chưa kết thúc, cứ để ta tiếp tục đánh xong đi. Người yên tâm, ta sẽ không để người

làm chuyện trái lương tâm đâu." Thẩm Lạc cảm thấy ngạc nhiên, cũng có chút động dung, mở miệng nói.

"Không sai! Lúc trước đồ ước đã thành, hết thủy chờ đánh xong hẵng nói." Bạch Tiêu Vân cũng mở miệng nói.

Mã Tú Tú còn muốn nói thêm gì, lại bị Mã chương quỹ xông về phía trước giữ chặt, lôi qua một bên.

"Ngô đạo hữu, chúng ta tiếp tục đi." Thẩm Lạc làm ra một tư thế xin mời, mở miệng nói.

Bạch Tiêu Vân nhìn về phía Ngô Đồng, làm một động tác nhú mày, ra hiệu gã nhất định không được để thua.

Nhưng y làm sao biết, trong lòng Ngô Đồng kỳ thật có nỗi khổ khó nói, lúc trước gã công liên tiếp Thẩm Lạc mười mấy chiêu, hoặc là trực tiếp không trúng, hoặc là nhìn trúng, lại tựa như đánh vào trên bông, lực đạo tan mất không hiểu, hoàn toàn không có hiệu quả. Ngay cả chiêu cận thân đột kích vừa rồi cũng không thể kiến công, vốn đã càng đánh càng gấp, càng nóng nảy.

Trong lòng của gã âm thầm quyết tâm, không giữ lại nửa điểm nữa, toàn lực công về phía Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc nắm giữ sơ bộ Tà Nguyệt Bộ, bây giờ thân pháp xa xa không phải tu sĩ cùng cảnh có thể so sánh, chỉ là khuyết thiếu lịch luyện thực chiến, lần này vừa vặn dùng Ngô Đồng này luyện tay một chút, thoáng vận dụng chút kỹ xảo, liền nhẹ nhõm tránh thoát công kích.

Trên đường phố, Ngô Đồng hò hét không ngừng, chiêu số công kích cũng liên tiếp, nhưng thủy chung không đánh trúng Thẩm Lạc.

"Ngô đạo hữu, cẩn thận!" Lúc này, Thẩm Lạc đột nhiên quát nhẹ một tiếng.

Chỉ thấy dưới chân hắn như có quang ảnh sáng lên, xảo diệu tránh né một quyền Ngô Đồng mạnh mẽ đánh tới, giống như quý mị tiến ra sau lưng gã, nâng lên một chưởng võ trên lưng gã.

Thân hình Ngô Đồng lao đảo một cái, nhào tới trước mấy bước, nhưng một lần nữa đứng vững thân hình.

"Hừ, chút điểm lực lượng ấy? Ngay cả cương khí hộ thân của ta cũng không phá được." Gã quay lại nhìn Thẩm Lạc, cười nhạo nói.

Thẩm Lạc thì giống như đang nhìn đồ đàn, ánh mắt nhìn gã phát phát tay, hơi nhếch khóe môi lên.

Ngô Đồng nhú mày, bỗng nhiên ý thức được cái gì, một loại dự cảm bất thường nổi lên trong lòng.

"Ầm" một tiếng, trên lưng gã đột nhiên loé lên lôi quang màu trắng, hoàng quang hộ thể trong nháy mắt bị xé nát ra, toàn thân mạnh mẽ run rẩy, trên đầu bốc lên một sợi khói trắng, thân thể thẳng tắp té sấp trên mặt đất phía trước.

Bạch Tiêu Vân nhìn thấy một màn bất thành linh này, ý cười trên mặt trong nháy mắt ngưng kết, con mắt nhìn đăm đăm.

Gương mặt Mã chương quỹ tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi, Mã Tú Tú cũng trừng lớn đôi mắt, miệng nhỏ khẽ nhếch lên.

Thẩm Lạc phui phui tay, đi ra phía trước, cúi người kiểm tra một hồi, thấy quần áo trên lưng Ngô Đồng bị xé rách, vết thương da thịt lộ ra vết

máu cháy đen, bất quá cũng không lo ngại, liền đứng dậy nhìn về phía Bạch Tiêu Vân.

"Họ Thẩm, lợi hại nha! Một chiêu này đúng là man thiên quá hải, sau đó trực đảo Hoàng Long, thật sự là diệu, thật khéo!" Không ngờ Bạch Tiêu Vân không những không giận, ngược lại giơ ngón tay cái về phía Thẩm Lạc, liên tục khen.

Thẩm Lạc thấy thế, trong mắt cũng không nhịn được hiện lên một tia ngoài ý muốn.

"Chuyện đáp ứng lúc trước, thế nào?" Hấn nhíu mày lại, hỏi.

"Quân tử nhất ngôn, khoái mã nhất tiên, người đã thắng, vậy hết thầy theo lời người nói đi. Ngày sau ta tuyệt sẽ không đến gây khó xử cho Mã chương quý và Mã cô nương nữa. Bản dịch full được đăng tại bách ngọc sách." Bạch Tiêu Vân có chút không nỡ nhìn thoáng qua Mã Tú Tú, thờ dài nói.

"Nói lời giữ lời, mới là nam nhân chân chính." Thẩm Lạc thấy thế, cũng cười nói.

"Có thể lấy tu vi Luyện Khí tầng năm, phản kích Luyện Khí tầng sáu, đây cũng không phải ai cũng có thể làm được, thực lực bày ở trước mắt, ta nhận thua. Về sau trừ đại ca, ta cũng phục người." Thần sắc Bạch Tiêu Vân đột nhiên nghiêm túc, nói.

Thẩm Lạc nghe vậy, ngược lại có chút ngoài ý muốn, trong lúc nhất thời không biết nên nói gì.

"Mã lão nhi, nếu Thẩm đại ca ta coi trọng con gái của người, Tú Tú cô nương cũng có phần tâm tư kia, ta sẽ không làm chuyện bỗng đánh uyên

ương cưỡng ép hái dưa nữa. Ngày sau nếu cần, một mực đến Bạch phủ tìm ta hỗ trợ." Bạch Tiêu Vân nhìn về phía Mã chương quĩ nói.

Mã chương quĩ nghe vậy, kinh sợ. Tú Tú cô nương thì da mặt mỏng, càng đỏ mặt lên, quay người chạy vào trong cửa hàng.

"Ta không có ý gì với Mã cô nương đâu, người chớ nói nhảm. . ." Thảm Lạc dờ khóc dờ cười nói.

Bạch Tiêu Vân nghe vậy, nghiêng người nhìn về phía hắn, nhíu mày, lộ ra ánh mắt "Đều là nam nhân cả, ta hiểu mà", rồi để hai tùy tùng dựng Ngô Đồng lên, quay người rời đi.

Thảm Lạc nhìn bóng lưng to lớn rời đi, bất đắc dĩ lắc đầu.

"Mã chương quĩ, Bạch Tiêu Vân này trẻ tuổi khí thịnh, lại nhiễm chút tính hoàn khố, bất quá bản tính không xấu. Hắn nói sẽ không đến nhiều các người nữa, theo ta thấy không phải là nói ngoa. Bất quá ngày sau, vạn nhất hắn lại có bất luận cử chỉ gì không ổn, người có thể tới Bạch phủ tìm ta." Thảm Lạc mang theo vẻ áy náy, nói.

Ấn tượng của Thảm Lạc đối với Bạch Tiêu Vân vốn không được tốt lắm, cũng không tính là hồng, bất quá nhớ tới tình cảm Bạch Tiêu Thiên, mới nguyện ý thay y quản giáo một hai.

Nhưng hôm nay thấy y có thể sáng khoái nhận thua, đồng thời không chút nào cố ý ẩn nhẫn không phát, lại lộ ra vẻ phóng khoáng, ngược lại khiến cho cái nhìn của Thảm Lạc đối với y đổi mới không ít.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 227: Mua Lá Bùa

"Không thể được, hôm nay Thảm công tử giải vây dùm, ta đã rất cảm kích." Mã chương quỹ vội vàng thi lễ nói.

Hai người nói chuyện, rồi đi vào cửa hàng.

"Mã chương quỹ, ta đến để mua thêm chút ít lá bùa và linh tài." Sau khi Thảm Lạc ngồi xuống, thì nói rõ ý đồ đến đây.

Lúc này, Mã Tú Tú đi ra, bung một chén trà thơm hạng nhất cho hấn. Gương mặt nàng hơi ửng đỏ, đưa xong vội lui vào nội đường, toàn bộ hành trình chỉ dám liếc nhìn Thảm Lạc một chút.

Ngược lại, Thảm Lạc không hề chú ý đến động tác nhỏ của tiểu cô nương này, ánh mắt vẫn luôn nhìn trên nhãn hiệu của ô bách bảo.

"Thảm công tử muốn mua lá bùa và linh tài loại nào?" Mã chương quỹ hỏi.

"Linh tài thì giống như lần trước, còn lá bùa. . . Ta muốn mua một ít Thanh Sương Chỉ." Thảm Lạc thu hồi ánh mắt, nói.

"Theo lý, Thảm công có ân với ta, Phù Ảnh Ngọc, Kim Phiến Bối và những linh tài này, đưa cho Thảm công tử không thu một đồng tiền cũng đều được. Nhưng mà Thanh Sương Chỉ hay gì điều do bạch ngọc ssách dịch. . . Cần mua bằng tiên ngọc, ta cũng không thể tùy ý lấy ra tặng được." Mã chương quỹ nghe vậy, mặt lộ vẻ khó xử, nói.

"Mã chương quỹ sao có thể nói vậy, mặc kệ linh tài hay lá bùa, đều nên dựa theo giá gốc để tính tiền." Nói xong, Thẩm Lạc đứng dậy móc ra một thỏi vàng và viên tiên ngọc, đặt lên quầy.

Mã chương quỹ nhìn thấy thỏi vàng cũng không có gì lạ, chỉ khi nhìn qua tiên ngọc, trong mắt có chút sáng ngời.

"Lần trước chương quỹ từng nói, một viên tiên ngọc có thể mua mười cái Thanh Sương Phù Chi, đúng không?" Thẩm Lạc hỏi.

"Mười cái? Đó là giá cả bán cho người khác. Nếu Thẩm công tử có thể cầm ra tiên ngọc, ta sẽ lấy ra mười hai tấm bán cho ngươi." Mã chương quỹ lập tức nói.

"Vậy xin đa tạ Mã chương quỹ." Thẩm Lạc nghe lời ấy, lập tức mừng rỡ nói.

"Thỏi vàng này xin Thẩm công tử nhận lại. Phù Ảnh Ngọc và những vật này đều xem như thứ kèm theo lá bùa, ta sẽ làm chủ đưa cho ngươi." Mã chương quỹ vung tay lên, hào khí nói.

Nói xong, y cũng không đợi Thẩm Lạc mở miệng, liền quay người đi tới ô bách bảo, lấy ra lá bùa và linh tài, đưa cho Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc bỗng nhiên nhớ lại một chuyện, vội lấy lá vàng có khắc phù văn từ trong tay áo ra, đặt ở trên quầy.

"Chương quỹ kiến thức rộng rãi, có thể giúp đỡ, xem thử vật này rốt cuộc là cái gì?" Thẩm Lạc mở miệng nói ra.

"Không có vấn đề, để ta nhìn thử xem." Mã chương quỹ vừa cười vừa nói.

Y vừa nói chuyện, vừa đưa tay ra, lúc muốn cầm lá vàng kia lên, thì động tác lại đột nhiên cứng đờ.

"Đây là. . ." Trong mắt của Mã chương quỹ lóe lên thần sắc khó có thể tin, chân chờ nói.

"Thế nào? Có điều gì không đúng sao?" Thẩm Lạc hỏi.

Mặt của Mã chương quỹ tràn đầy sự ngưng trọng, xoay người đi vào nội đường, rửa sạch hai tay. Sau đó, y cầm một miếng vải vóc sạch sẽ, cẩn thận từng chút một nâng miếng lá vàng kia lên.

Hai mắt y đưa lại gần, lần lượt nhìn kỹ phù văn trên lá vàng từ trên xuống dưới, lại lật ra đằng sau, cẩn thận nhìn, dần dần thần tình trên mặt trở nên có chút kích động.

"Không sai, đường vân, tính chất này, không sai, nhất định là. . ." Tay Mã chương quỹ hơi run rẩy, lầm bầm nói.

"Mã chương quỹ, trước tiên có thể nói rõ một chút không, rốt cuộc đây là thứ gì?" Thẩm Lạc đứng ở bên, mặt mũi tràn đầy sự nghi hoặc nhưng cũng hiểu lá vàng này chắc chắn không phải là vật tầm thường.

"Thẩm công tử, thực sự thật có lỗi, đột nhiên nhìn thấy Trấn Hồn Kim Hốt, nên nhất thời quá mức kích động, thành ra hơi thất thố." Lúc này Mã chương quỹ mới lấy lại tinh thần, nói.

"Trấn Hồn Kim Hốt?" Thẩm Lạc kinh ngạc nói.

"Vật này, là của người tu hành trong Đạo gia, hay có trong các nghi lễ lớn hoặc khi làm đạo tràng cúng bái, cũng là vật chuyên dụng trong nghi thức của Đạo gia. Nó thường dùng để ghi chép sự cầu nguyện khi thờ cúng, để dâng tấu chương cho trời đất và do bạch ngọc sách làm. Bởi vì chúng

có công dụng khác biệt, nên có rất nhiều chủng loại. Loại Trấn Hồn Kim Hốt này lại hết sức đặc thù, do kim tinh tạo thành, cho phép cao nhân Đạo gia tự mình khắc phù văn lên, chuyên môn dùng để trấn áp linh hồn tà ác và ác linh." Mã chương quỹ giải thích.

Thẩm Lạc nghe vậy, nhớ lại lúc phát hiện kim hốt, là đang treo ở trên chiếc túi dấu xác. Xem ra, nó là để áp chế thi cốt và vong hồn kia.

"Vật này còn có lai lịch như vậy, không biết quý điểm có thu nó không?" Thẩm Lạc hơi suy nghĩ, rồi gật đầu, hỏi.

"Thẩm công tử, muốn bán vật này?" Mã chương quỹ nghe vậy vui mừng, hỏi lại.

"Bán hay không bán. . . Còn phải xem nó có giá trị bao nhiêu đã?" Thẩm Lạc hơi chần chờ, nói.

"Ta thực không dám giấu, Lục Bảo đường kinh doanh nhiều năm như vậy, cũng thu vào không ít thứ. Nhưng Trấn Hồn Kim Hốt, ta là lần thứ nhất gặp được, Thẩm công tử lại có ân với ta, nên không thể nói bừa lừa gạt người. Có có phẩm chất vô cùng tốt, phù văn khắc họa trên đó cũng không hề tầm thường, so với Trấn Hồn phù văn bình thường thì không giống nhau lắm. Nhưng đây cụ thể là thứ gì, ta cũng không hoàn toàn biết rõ." Mã chương quỹ trịnh trọng nói.

"Chương quỹ, xin hãy nói thẳng, người nguyện ra bao nhiêu tiền cho vật này?" Thẩm Lạc nhíu mày, hỏi.

Sau khi Mã chương quỹ nghe xong, lại cầm lấy kim hốt quan sát tỉ mỉ hồi lâu, thần tình trên mặt càng thêm bối rối.

"Thẩm công tử, giá trị của kim hốt này, tạm thời ta cũng không có cách nào để xác định. Người xem thế này được không? Trước tiên, ta lấy ba

mười viên tiên ngọc để thế chấp, sau đó liền truyền tin cho lão bản chân chính của Lục Bảo đường ở Bạch ngọc sáchh, để lão đến xác định giá trị. Nếu quá ít, ta sẽ tự thuyết phục lão bản bỏ sung càng nhiều hơn, coi như để trả phần ân tình này cho công tử." Mã chương quỹ tự định giá một lát, rồi mới lên tiếng nói.

"Ba mươi viên tiên ngọc?" Thâm Lạc nghe lời ấy, gằn như không dám tin vào lỗ tai mình.

Hắn tại Bạch gia mỗi ba tháng, mới có thể nhận lấy một viên tiên ngọc, đái ngộ khác biệt hoàn toàn so với khách khanh bình thường, một mảnh lá vàng tình cờ nhặt được vậy mà có thể đổi lấy ba mươi viên tiên ngọc?

"Cứ theo như lời Mã chương quỹ nói, đôi!" Thâm Lạc không có do dự nữa, lập tức nói.

Trần Hồn Kim Hốt này đổi với hắn, không có nửa điểm tác dụng, phù văn trên đó sớm đã ghi tạc trong lòng. Trước mắt mang nó đổi thành tiên ngọc, đúng là lựa chọn tốt nhất.

"Thâm công tử đúng là người sáng khoái!" Mã chương quỹ cũng khẽ vỗ tay, cười nói.

"Mã chương quỹ, mua bán này quyết, ta có thể hỏi thêm một câu không, kim hốt này phải chăng còn có chỗ đặc biệt gì nữa, tại sao lại đáng tiền đến vậy?" Thâm Lạc nghi ngờ nói.

"Thâm công tử, không nói gạt ngươi, ta nguyện ý đánh cược việc này, đúng là vì nhìn thấy chỗ không giống bình thường." Mã chương quỹ hơi chần chừ, nói.

"Xin hãy nói rõ hơn." Thâm Lạc nói.

"Thật ra Trấn Hồn Kim Hốt công hiệu giống như Trấn Hồn Phù, nhưng ẩn chứa linh lực mạnh hơn, thời gian tồn tại càng lâu, có điều cũng là vật tiêu hao sử dụng trong mười mấy năm đã không phải dễ dàng. Mà khối kim hốt này của ngươi, xem ra rất là nhiều năm rồi, mà phù văn và chữ viết, thần khí trên đó vẫn còn, chưa từng bị ác linh xâm nhiễm. Cho nên, theo ta suy đoán, nếu nó không phải là chất liệu cực giai, thì nhất định do tu vi của người khắc phù này cực cao, thành ra giá trị đã không giống bình thường." Mã chương quỹ giải thích.

Thẩm Lạc nghe xong, lập tức hiểu ra.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 228: Tiền Của Phi Nghĩa

Cái này tương đương với một bức danh họa lưu truyền mấy trăm năm, không những bảo tồn hoàn hảo, mà lại do danh gia vẽ ra, dĩ nhiên giá trị liên thành.

Mã chương quỹ để Thẩm Lạc chờ một chút, chính mình đi vào nội đường chuẩn bị tiên ngọc.

"Mã chương quỹ, không cần vội." Thẩm Lạc do dự một chút, gọi gã lại.

"Thẩm công tử. . ." Mã chương quỹ tưởng Thẩm Lạc muốn đổi ý, hơi khẩn trương lên.

"Trước không vội lấy tiên ngọc, ta muốn mua một ít đồ, chúng ta quy đổi một chút, sau lấy cũng không muộn." Thẩm Lạc vừa cười vừa nói.

Mã chương quỹ nghe lời ấy, thần sắc buông lỏng, cười hỏi thăm hấn cần gì.

Thẩm Lạc yên lặng nhớ lại một lát, sau đó bắt đầu báo lên danh mục từng linh tài: "Thanh Loan Mộc, Giáng Châu Tiên Lộ, Minh Linh Kim Phấn, Thiết Cốt Đông Thanh. . ."

Mã chương quỹ nghe hấn báo ra cái tên thứ nhất, lông mày hơi kích động, nhưng càng nghe về sau, thần sắc càng trở nên nghiêm trọng. Nghe Thẩm Lạc báo một hơi mười cái tên xong, cả người cứ thế đứng nguyên tại chỗ.

Những vật này đều dùng để chế phù lục cao giai như Phá Giáp Phù, Phi Hành Phù cùng Lạc Lôi Phù, mỗi một linh tài đều là cao đẳng trân quý.

"Mã chương quỹ, những vật này không phải ta muốn tất cả, chỉ là muốn hỏi một chút, trong tiệm có cái nào không?" Thẩm Lạc thấy thần sắc gã, vội vàng giải thích.

"Thẩm công tử, người thật đúng làm cho ta kinh sợ. Những vật người nói, trong Lục Bảo đường này ngay cả một nửa cũng không có, thậm chí còn có nhiều loại ta chưa từng nghe qua." Mã chương quỹ nuốt một ngụm nước bọt, nói.

"Vậy có cái nào?" Thẩm Lạc vội hỏi.

"Thanh Loan Mộc, Thiết Cốt Đông Thanh cùng Minh Linh Kim Phần đều có, Xuyên Sơn Thứ cùng Giáng Châu Tiên Lộ tồn trữ không nhiều, còn lại đều không có." Mã chương quỹ nghĩ nghĩ, trả lời.

Ở trong này, trừ Xuyên Sơn Thứ là linh tài dùng để chế Phá Giáp Phù, bốn loại còn lại đều dùng để chế Phi Hành Phù, trong đó Thanh Loan Mộc và Thiết Cốt Đông Thanh là chủ tài, hai loại kia là phụ liệu.

Thẩm Lạc mừng thầm trong lòng, vội hỏi giá cả mấy loại linh tài này.

"Thanh Loan Mộc trân quý nhất, hai cây một viên tiên ngọc. Thiết Cốt Đông Thanh thì mười cây một viên tiên ngọc, về phần Minh Linh Kim Phần và Giáng Châu Tiên Lộ thì một viên tiên ngọc một bình." Mã chương quỹ nói.

"Có thể mang tới xem qua?" Ánh mắt Thẩm Lạc nhìn lên ô bách bảo, băn khoăn hỏi.

"Không phải ở trên ô bách bảo này, Thảm công tử ở đây đợi một lát, ta đi lấy ngay." Nói xong, Mã chương quỹ quay người tiến vào nội đường.

Chỉ chốc lát, gã bung một cái khay đi ra, phía trên đặt mấy đồ vật.

Thảm Lạc liếc mắt qua, liền thấy phía trên ngoài cùng bên trái, đặt một đôi gỗ màu xanh dài khoảng hai thước, to bằng cánh tay trẻ con, phía trên hình như có linh khí bao phủ, bao hàm một tầng hào quang thật mỏng, ngưng tụ không tan.

Phía bên phải thanh gỗ này, lại có mười cây nhỏ màu xanh đen, phía trên mọc đầy lá cây nhỏ bé hình bầu dục, hiện ra quang mang xanh đen, phẳng phát tinh thiết tạo thành.

Bên cạnh là hai bình sứ trắng dài hơn tấc.

"Trừ những thứ này ra, ta còn muốn mua mười cái Tử Vân Phù Chỉ cùng năm mươi tám Thanh Sương Phù Chỉ. À, chương quỹ, nơi này có Luyện Phù Lô không?" Thảm Lạc suy nghĩ một lát, hỏi.

"Có có, chỉ là phẩm chất không cao, chỉ có thể coi là vật bình thường, chưa đạt tới cấp bậc pháp khí. Thảm công tử nếu muốn dùng để luyện chế phù mặc, tốt nhất vẫn là phối hợp dùng chung với mấy tám Nhiên Hỏa Phù, hiệu quả sẽ tốt hơn." Mặt Mã chương quỹ giãn ra, luôn miệng nói.

"Nhiên Hỏa Phù, giá bán bao nhiêu?" Thảm Lạc hỏi.

"Cái này tuy là phù lục công kích, bất quá uy lực có hạn, giá cả cũng không cao, năm mươi lượng bạch ngân là mua được, không biết công tử cần mấy tám?" Mã chương quỹ hỏi.

"Mua trước mười tám đi." Thảm Lạc nghĩ nghĩ, nói.

"Tốt, ta cho người đi lấy." Mã chương quỹ giao dịch thành công cuộc làm ăn không nhỏ này, giờ phút này mừng rỡ đến cực điểm.

Đồ vật chuẩn bị đầy đủ xong, Thẩm Lạc kiểm kê sơ qua, trong mắt lóe lên một tia ngoài ý muốn, hỏi:

"Thanh Sương Phù Chỉ này sao lại nhiều đến bảy mươi hai tấm?"

"Thanh Sương Phù Chỉ là theo một tiên ngọc mười hai tấm, tăng thêm viên lúc trước, hết thấy là sáu mai, cho nên có bảy mươi hai tấm. Tử Vân Phù Chỉ không cách nào quy ra tiền, tổng cộng mười tiên ngọc. Các linh tài Thanh Loan Mộc hết thấy bốn tiên ngọc, tổng cộng là hai mươi tiên ngọc. Còn những vật khác, quy ra tổng cộng tám trăm lượng bạc." Mã chương quỹ giải thích.

"VẬY ĐA TẠ MÃ CHƯƠNG QUỸ RỒI." Thẩm Lạc vội vàng ôm quyền nói cảm ơn.

Mã chương quỹ đóng gói tốt những vật này lại, đặt trong một hộp gỗ đẹp đẽ, sau lại mang tới mười viên tiên ngọc, chứa ở trong một cái cầm nang, đưa cho Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc cất kỹ, thanh toán bạc, liền cáo từ rời đi.

Hắn rời đi không bao lâu, thiếu nữ thanh lệ liền từ trong điện đường đi ra, chính là Mã Tú Tú.

Nhưng khi Mã chương quỹ nhìn thấy "Nữ nhi" của mình, trong nháy mắt thần sắc đột nhiên trở nên kính cẩn.

Thiếu nữ dùng hai ngón tay như cây xanh thắm vuốt phiến "Trần Hồn Kim Hốt" kia, đánh giá cẩn thận, lông mi khẽ run, trong mắt sáng hiện lên một tia ngoài ý muốn.

"Mã lão, giá trị thứ này, người đứng là đánh giá hơi thấp, lần sau lại cho hắn thêm mười viên tiên ngọc đi." Thiếu nữ mở miệng nói, ngữ khí có chút già dặn, nào còn nửa phần ngây thơ nhất gan như trước?

"Thiếu chủ, ba mươi tiên ngọc cũng không ít, chẳng lẽ là lão nô nhìn lầm, thứ này không phải Trấn Hồn Kim Hốt?" Mã chương quỹ thay đổi cách xưng hô, kinh ngạc hỏi.

"Đồ vật người không nhìn lầm, chỉ là coi thường phẩm trật thôi. Văn phẩm giai trên Trấn Hồn phù này cực cao, có thể an hồn hóa sát, tiêu trừ nghiệp chướng, thậm chí có thể độ oán quỷ ngàn năm, quay về Âm Minh. Chỉ tiếc phẩm tướng mặc dù hoàn chỉnh, linh khí bên trong lại mười không còn một." Thiếu nữ hơi tiếc nuối, nói.

"Người này có thể xuất ra vật quý trọng bậc này, hẳn là thân phận cũng không tầm thường?" Mã chương quỹ trầm ngâm nói.

"Nhìn tư chất cùng khí tượng trên thân hắn, không giống như là đệ tử truyền thừa của các đại phái tiên tông, hơn phân nửa là đạt được kỳ ngộ. Vừa rồi hắn mua đồ vật người cũng thấy đấy, đều là đồ cần để luyện chế phù lục cao giai. Người có nghĩ đến hay không, lấy thân phận hắn chỉ là khách khách Bạch phủ, làm sao tiếp xúc được những thứ này?" Thiếu nữ trầm ngâm nói.

"Cái này. . ." Mã chương quỹ nghe vậy, nhất thời ghen lời.

"Chuyện hôm nay, ta cũng chỉ nhất thời cao hứng, cảm thấy chơi vui mới như vậy. Người không cần quá mức để ý, cứ duy trì quan hệ hiện tại là đủ. Ngày sau nếu hắn thật có thể mang theo phù lục cao giai đến bán cho chúng ta, lúc đó kết giao với hắn cũng được." Thiếu nữ cười cười, tùy ý nói.

"Vâng." Mã chương quỹ lập tức đáp.

Thẩm Lạc trở lại gian phòng Bạch phủ của mình, không kịp chờ đợi liền nghiên cứu phù lục.

Tại Phương Thốn sơn học được năm loại phù lục cao giai, tạm thời chỉ tìm được tài liệu Lạc Lôì Phù và Phi Hành Phù, có thể thử vẽ, trong đó Lạc Lôì Phù tự nhiên cũng chỉ là phương án dùng vật liệu thay thế.

Ngay từ đầu, hắn cũng không sót ruột sử dụng lá bùa vừa mua để thí nghiệm, mà là dùng phù vàng phổ thông luyện tập, không ngừng luyện tập hai loại phù văn phức tạp, tranh thủ để quen bút pháp vận chuyển.

Khá giống với công pháp tu hành, chuyện hắn vẽ bùa, bởi vì từng có kinh nghiệm thành công trong mộng, cho nên trong lòng biết rõ cách vẽ những lá bùa này, chỉ là rất khó khiến tâm, mắt và tay tương hợp làm một.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 229: Thanh Danh Không Tốt

Sau khi luyện tập nhiều lần, thủ pháp hấn vận dụng ngòi bút càng ngày càng thành thạo, chuyện tâm tay tương hợp đã làm tương đối xuất sắc, tâm tay hợp nhất liền biến thành công phu mài nước kiên trì bền bỉ.

Trong hai tháng tiếp theo, Thẩm Lạc trừ lúc bất động ngòi tu luyện, mỗi ngày đều luyện tập vẽ ba bốn mươi đạo Lạc Lôi Phù và Phi Hành Phù.

Đây cũng không phải hấn lười biếng, không chịu luyện tập nhiều, mà là mỗi lần vẽ xong nhiều phù lục như vậy, pháp lực và thần thức lực hấn tiêu hao hầu như không còn, thậm chí có mấy lần trực tiếp bất tỉnh.

Có một lần, hấn lấy chu sa vẽ Phi Hành Phù xong, phù văn vừa mới thành hình, trên lá bùa liền sáng lên một đạo thanh quang, nhưng cũng chỉ ần ần chớp động một chút, liền "Xèo" một cái, bắt đầu cháy rùng rục.

Thẩm Lạc thấy thế trong lòng vui mừng, biết đây là phù văn đã thành công, biểu hiện tương thông thần khí trên bùa.

Chỉ là lá bùa và phù mặc không hợp cách, căn bản không thể gánh chịu thần khí uẩn lực trong phù lục cao giai, cho nên tự bốc cháy.

Thế là, Thẩm Lạc tiện tay luyện chế phù mặc, dự định chính thức vẽ hai loại phù lục.

Mãi chờ đến lúc thời tiết đông tố, mặc dù đã chuẩn bị thập phần đầy đủ, nhưng lúc chân chính bắt đầu luyện chế, vẫn chịu không ít đau khổ.

Ngày bình thường, hấn vẽ Lạc Lôì Phù rất nhiều, kinh nghiệm càng thêm sung túc, nhưng lần thứ nhất thử, khiến hấn cảm thấy rất khó khăn, liên tiếp dùng ba mươi tám tấm Thanh Sương Chỉ, mới sau cơn mưa trời lại sáng miễn cưỡng vẽ thành một tấm.

Trong nửa tháng sau, hấn không dám dừng tay, tiếp tục dùng phù vàng luyện tập vẽ bùa, để cho mình duy trì xúc cảm vẽ bùa.

Mãi chờ đến trận đông tổ tiếp theo, hấn lại vẽ liên tiếp hai mươi một tấm, kết quả cũng chỉ thành một tấm.

Còn lại mười ba tấm Thanh Sương Chỉ, Thẩm Lạc dùng mười hai tấm trong đó tiếp tục vẽ Lạc Lôì Phù, kết quả tất cả đều thất bại, chỉ chừa lại một tấm cuối cùng dùng để thử vẽ Phi Hành Phù.

Mặc dù lá bùa Thẩm Lạc không dùng Tử Vân Chỉ, nhưng phù mặc lại dùng loại chuyên môn để vẽ Phi Hành Phù.

Nguyên bản, Thẩm Lạc thí nghiệm lần này, cũng không ôm kỳ vọng gì, càng nhiều hơn chính là muốn dùng Tử Vân Chỉ để vẽ, thể hội một chút cảm giác thành phù.

Nhưng ngoài ý liệu là, lần này thử, cảm giác của hấn tốt vô cùng, phù vẫn một mạch mà thành, trực tiếp thành công.

Đáng tiếc còn không đợi hấn cao hứng, trong lá bùa liền bốc lên khói trắng, bắt đầu cháy rùng rục.

"Dùng Thanh Sương Chỉ quả nhiên không được. . ."

Thẩm Lạc không để ý tới, lập tức thừa thắng xông lên, mang Tử Vân Phù Chỉ, đốt phù mặc, tiếp tục vẽ Phi Hành Phù.

Chỉ là sau khi nâng bút, loại xúc cảm lúc trước đã không còn, liên tiếp vẽ ba tấm bùa, lại không thành một tấm, khiến cho hấn hối tiếc không thôi. Nếu trước đó dùng Tử Vân Chi, trước mắt hấn đã có một tấm Phi Hành Phù chân chính.

Bất quá hồi hận cũng vô dụng, Thẩm Lạc dứt khoát ngừng lại.

Hấn đợi mấy ngày sau, lần nữa thử vẽ bùa. Kết quả dùng hết Tử Vân Phù Chi còn lại, vẫn không thu hoạch được gì, khiến cho hấn phiền muộn một hồi lâu.

Mà trong đoạn thời gian này, Thẩm Lạc ở tại Bạch gia tiếp nhận hai lần nhiệm vụ khu quý. Lúc chấp hành mới phát hiện chỉ là việc nhỏ do tà khí xâm nhiễm va chạm với âm sát, xử lý rất dễ dàng, chỉ là thù lao không cao, đạt được một ít ngân lượng.

Thẩm Lạc không quan trọng, hấn tự biết chuyện tu hành không thể vội vàng, phải dần dần lên cao mới tốt, chưa từng nghĩ muốn tranh giành với người trước. Nhưng việc "Không tranh" này, rơi vào mắt một số khách khanh khác trong Bạch phủ, đặc biệt là khách khanh có thực lực thoáng cao hơn hấn, liền xem hấn là kẻ không có động lực lý tưởng phát triển.

Một ít thiên phòng tử đệ Bạch phủ, phê bình sau lưng hấn rất nhiều, cho là hấn mượn danh Bạch Tiêu Thiên, mới nằm ở Bạch gia không đi.

Thẩm Lạc biết rõ chuyện này, cũng không quá để ý.

Làm hấn có chút ngoài ý muốn chính là, một lần gặp Bạch Tiêu Vân tranh cãi cùng đám thiên phòng tử đệ, trong lời nói tán thưởng hấn thực lực không yếu, nói là người có thể xưng huynh gọi đệ với đại ca Bạch Tiêu Thiên của mình, làm sao có thể là phế vật?

Bất quá, Bạch Tiêu Vân trong mắt mọi người, vốn là một thiếu gia ăn chơi bất học vô thuật, người khác nghe y, nhưng không có mấy người chú ý.

Trong đám Bạch gia cũng có người ngoại lệ, vị Tam trưởng lão Bạch Giang Phong lại xem trọng Thâm Lạc, đồng thời biết hẳn tu tập phù lục thuật, còn thỉnh thoảng thảo luận với hẳn một ít tâm đắc chế phù.

Mặc kệ Thâm Lạc luyện phù thể nào, trên lý thuyết tâm đắc xác thực có kiến giải độc đáo, có đôi khi làm cho Bạch Giang Phong kinh ngạc không thôi.

Về sau, Mã Lộc bỗng nhiên truyền đến tin tức, nói gã đã đánh giá Trần Hồn Kim Hốt khá thấp, mời Thâm Lạc đi một chuyến đến Lục Bảo đường, lại cho hẳn thêm mười viên tiên ngọc.

Thâm Lạc mừng rỡ, lại mua không ít lá bùa và linh tài, trở về tiếp tục sống chết trên Lạc Lôì Phù và Phi Hành Phù, hao tốn thời gian một tháng, hẳn lại vẽ thành hai tấm Lạc Lôì Phù, và một tấm Phi Hành Phù.

Một ngày này, Thâm Lạc đang tu hành, Bạch Giang Phong lại đến tiểu viện chơi.

Hai người như một đôi bạn vong niên, ngồi đối diện cạnh một chiếc bàn đá trong viện, ở giữa đặt một bình trà lượn lờ hơi khói, đàm luận với nhau về tâm đắc nhất phù lục của mình.

"Thiên hạ lôì pháp chính tông, đều xuất từ Trương Thiên Sư, Tiểu Lôì Phù này mặc dù là phù lục Lôì thuộc tính, lại không thuộc hàng ngũ Ngũ Lôì Chính Pháp, thuộc về thiên chi thứ, cho dù đối phù mặc lá bùa tốt hơn, uy lực tăng trưởng cũng sẽ không quá nhiều." Thâm Lạc chỉ vào một tấm Tiểu Lôì Phù đặt trên bàn, nói.

"Phù này mặc dù uy lực không đủ, nhưng được cái dùng tài liệu phổ thông, vẽ đơn giản, còn có tác dụng áp chế quỷ mị phổ thông, ưu điểm cũng rất nhiều. Người có thể truyền lại toàn bộ phương pháp vẽ, ta đã rất cảm tạ rồi." Bạch Giang Phong cười nói.

"Ta tập được Thanh Tâm Phù từ tiền bối, ngày sau gặp lại mê chướng, cũng nhiều thêm một phần bảo hộ, không phải cũng thu hoạch rất nhiều sao? Huống hồ tiền bối giải đáp giúp ta không ít nghi vấn tu hành, vẫn bối cảm thấy không thể báo đáp đó." Thẩm Lạc nói.

"Ai, Tiêu Thiên tiểu tử kia nếu chăm chỉ được một nửa như người thì tốt rồi, trong quá khứ hẳn lại quá mức ham chơi." Dịch tại bạch ngọc sách. Bạch Giang Phong nghĩ đến Bạch Tiêu Thiên, không khỏi thở dài một tiếng, nói.

"Tiền bối nói lời này như đánh mặt ta rồi, nếu ta có một nửa thiên phú như Bạch Tiêu Thiên, ta cũng không cần khổ cực như vậy, vẫn không chịu tiến cảnh gì cả." Thẩm Lạc nửa đùa nửa thật tự giễu.

"Tuy nói vậy, ta lại càng coi trọng tâm tính người, chỉ cần có thể thủ trụ bản tâm, không để ngoại vật quấy nhiễu, ngày sau thành tựu nhất định không tầm thường." Thần sắc Bạch Giang Phong hơi nghiêm lại nói.

Hai người đang nói chuyện, một khách không mời đột nhiên chạy vào trong viện.

Thẩm Lạc quay đầu nhìn lại, liền thấy là Bạch Tiêu Vân, trong ngực ôm một cái hộp tử đàn vuông đi đến.

"Bái kiến Tam gia gia. A, Thẩm đại ca cũng tại đây?" Y vừa nhìn thấy hai người, lập tức ngạc nhiên kêu lên.

"Tiểu tử nhà ngươi, hôm nay có bị choáng đầu hay không? Ta chưa từng nghe ngươi gọi ai là đại ca ngoài Tiêu Thiên cả?" Bạch Giang Phong nghe vậy, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc, cười mắng.

Bạch Tiêu Vân ngượng ngừng cười cười, cũng không giải thích gì.

"Tiểu tử này còn ham chơi hơn cả đại ca hử, hôm nay sao lại chạy đến đây vậy?" Bạch Giang Phong vẩy vẩy tay với gã, ra hiệu tới ngồi cạnh mình.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 230: Nhị Thiếu Gia Đổ Ước

Bạch Tiêu Vân hấp tấp chạy tới, khuôn mặt đầy vẻ ân cần, tươi cười.

"Tam gia gia, ta vì nhớ ngài nên đến thăm, thuận tiện mang theo một chút trà của Vân Vụ sơn cho ngài đây." Bạch Tiêu Vân cười gian xảo, nói.

Bạch Giang Phong nhận hộp vuông trong tay y, sau khi mở ra, vẻ một nắm lá trà màu xanh sẫm lên, khê ngửi, thần sắc hơi thay đổi.

"Đúng là trà ngon, tiểu tử ngươi lần này coi bộ bỏ ra không ít tâm tư. Xem ra sự tình lần này cần ta hỗ trợ, nhất định là không dễ xử lý?" Bạch Giang Phong buông lá trà xuống, cười nói.

"Tam gia gia, bản lĩnh thật thông thiên, điều gì cũng có thể biết trước." Bạch Tiêu Vân làm bộ sợ hãi than.

Thẩm Lạc ngồi ở một bên, nhìn y biểu diễn có chút khoa trương, thật lòng không muốn nhìn thẳng.

"Chuyện gì thì mau nói, có rắc cũng mau thả đi. Xem tại lòng thành dâng trà của ngươi, việc gì ta giúp được thì sẽ không khoanh tay đứng nhìn." Bạch Giang Phong chịu không được kiêu vượt mộng ngựa của y, vội vàng nói.

"Là như vậy, trước đó vài ngày ta và Lâm Bích Thu cùng Đỗ An đánh cược, sẽ để bọn chúng xem một chút Phi Độn của Bạch ngọc sách. . . nhà

chúng ta" Bạch Tiêu Vân nói đến đây, bỗng nhiên dừng lại, ánh mắt nhìn về phía Thẩm Lạc.

"Thẩm Lạc là khách khanh của Bạch gia chúng ta, có việc gì cứ nói không cần phải giấu." Bạch Giang Phong thấy vậy, nhú mày nói.

"Lúc đầu ta chỉ muốn khoe khoang về sự lợi hại của Phi Độn Phù của nhà chúng ta một chút, nhưng hai tên gia hỏa kia một mực không chịu tin tưởng, mở miệng kích bác, nói muốn tận mắt gặp qua mới tin. Bất đắc dĩ, ta liền nói hôm nào mang ra cho bọn chúng mở mang kiến thức một chút. Ai ngờ, mấy ngày nay bọn chúng một mực thúc ta, không ngừng làm phiền, làm ta phải đi mượn phụ thân. Nhưng kết quả, ta không mượn được phù lục mà còn bị người đuổi ra thư phòng." Bạch Tiêu Vân nghe vậy, thì làm ra vẻ mặt đau khổ, kể lể.

"Người muốn ta giúp người khuyển gia chủ ư?" Bạch Giang Phong nhăn mày lại, hỏi.

"Đúng đúng đúng, Tam gia gia, ngài hãy giúp ta đi năn nỉ một chút. . ." Bạch Tiêu Vân giống như gà con mổ thóc liên tục gật đầu, nhưng lời còn chưa nói hết, đã bị một tiếng mắng mỏ giận dữ cắt ngang.

"Tiểu tử hỗn trướng, Phi Độn Phù này là vật gì người không rõ sao? Tổ tiên của chúng ta truyền xuống tổng cộng ba tấm, lúc trước đại ca người vì bảo mệnh đã dùng hết một tấm, trước khi đi Hóa Sinh tự lại mang theo một tấm nữa. Bây giờ trong nhà cũng chỉ còn lại một tấm thôi, người lại muốn mang ra ngoài khoe khoang? Gia chủ không đánh người, đúng là quá nhẹ." Bạch Giang Phong nghe vậy, giận dữ, trách.

"Tam gia gia, ta, ta chỉ mượn một chút đưa cho bọn chúng nhìn xem, xong sẽ lập tức mang về, ngài nếu không yên tâm, có thể âm thầm đi theo

mà. Nếu t không đưa ra được, sẽ phải cúi đầu nhận tên Lâm Bích Thu cháu trai kia làm đại ca." Bạch Tiêu Vân năn nỉ nói.

"Chính mình hồ đồ, còn muốn kéo ta vào cùng? Ngươi đúng là đồ khôn nạn mà, rõ ràng là huynh đệ chung một mẹ với Tiêu Thiên, tại sao chệnh lệch lại lớn như vậy!" Bạch Giang Phong thở dài, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói.

Bạch Tiêu Vân nghe lời ấy, thần sắc âm đạm, trầm mặc xuống.

"Ta cũng muốn giống như ca ca, nhưng đáng hận là ta không có thiên phú. . ." Sau khi m lặng một lát, đột nhiên y nói ra một câu, rồi đứng dậy rời đi.

Bạch Giang Phong nhìn y rời đi, thân ảnh có chút cô đơn, mặt lộ ra vẻ không đành lòng, kêu lên:

"Tiêu Vân. . ."

có điều Bạch Tiêu Vân cũng không quay đầu lại, hay dừng bước, vẫn tiếp tục đi ra tiểu viện.

"Thật ra khi Tiêu Vân còn bé thiên phú cũng không kém, nhưng vì trận biến cố, mà bị âm tà xâm nhập thân thể, làm hỏng căn cơ tu hành." Bạch Giang Phong nhớ lại chuyện cũ, một lúc sau vô tình nói ra.

Thẩm Lạc nghe vậy, lông mày cau lại, không biết đang suy nghĩ điều gì.

. . .

Bên ngoài cửa lớn của Bạch phủ ngọc sách, tâm tình Bạch Tiêu Vân không quá tốt, quát lui hai tên tùy tùng hằng ngày vẫn theo bên cạnh, một

mình leo lên xe ngựa đi về phía "Vận Lai phường" là sông bạc lớn nhất trong thành.

Bạch Tiêu Vân cũng không ham cờ bạc, chỉ khi phiên muện, mới đến nơi đó để phát tiết một chút.

Nhưng là hôm nay thực không đúng lúc, khi y vừa đi vào Vận Lai phường, vén màn cửa lên, liếc mắt liền thấy được trước bàn cược bài cừu, đang đứng một nam tử đầu đội ngọc quan, thân mang cẩm bào màu tím. Dung mạo của gã coi như dễ nhìn, nhưng trên chóp mũi lại có một viên nốt ruồi đen, làm phá hư cảm quan.

Thanh niên mặc tử bào hai tay cầm hai thẻ bài, đang dùng lực xoa điếm số bên trên, còn đưa khuôn mặt tới gần. Gã híp một con mắt, mặt mũi tràn đầy hưng phấn nhìn nó.

Tại phía sau gã, còn đứng một thanh niên mặt tròn thân mặc áo choàng xanh cổ tròn, hơi mập mạp. Đầu tên này đầy mồ hôi, cũng đưa mặt tiến tới, xem thẻ bài trên tay của thanh niên mặc tử bào.

Tại phía sau bọn họ, còn đi theo bảy tám cái nam tử áo đen, nhanh nhẹn khỏe mạnh, xem ra là tùy tùng có thân thủ bất phàm .

"Thật sự là gặp quý, đang không muốn gặp hai tên ngốc không may này, thì hết lần này tới lần khác liền đụng vào." Trong lòng của Bạch Tiêu Vân âm thầm lẩm bẫm một câu, buông màn cửa ra, xoay người rời đi.

Nhưng ngay khi y buông tay xuống, thanh niên mặt tròn kia như có quý thần xui khiến ngẩng đầu lên, liếc thấy y.

"A, Bạch Tiêu Vân. . ."

Âm thanh của thanh niên mặt tròn không phải lớn, tại trong sông bạc đầy tiếng người huyên náo này cũng không tỏ ra điểm đặc biệt gì, nhưng Bạch Tiêu Vân sau khi nghe được lập tức nổi lên một mảnh da gà, bước chân trở nên vội vàng.

"Cái gì? Bạch Tiêu Vân đâu?"

Thanh niên mặc tử bào nghe tiếng kêu kia, cũng không quan tâm chuyện bài cử thắng thua, ném bài trong tay đi, liền đuổi tới.

Thanh niên mặt tròn và một đám tùy tùng, cũng lập tức theo sau.

Nhưng khi bọn chúng đi ra sông bạc, bên ngoài người đến người đi, đã sớm không thấy bóng dáng của Bạch Tiêu Vân.

"Đỗ An, ngươi không nhìn lầm chứ, thật sự là y à?" Sau khi thanh niên mặc tử bào ngó nghiêng một vòng, thì nhíu mày hỏi.

"Lâm thiếu, chắc chắn ta không nhìn lầm, đúng là tên kia." Thanh niên mặt tròn lập tức đáp.

Thanh niên mặt tròn này không phải ai khác, chính là con nhà Đỗ gia tên Đỗ An, mà thanh niên mặc tử bào kia thì chính là con nhà Lâm gia tên Lâm Bích Thu.

"Tiểu tử này những ngày qua một mực trốn tránh chúng ta, chắc chắn là vì chuyện đánh cược. Không thể để cho y chạy, chia ra đi tìm." Lâm Bích Thu cười lạnh một tiếng, quát.

Mấy tên tùy tùng ở sau lưng gã lập tức đáp lời, muốn phân tán ra đi tìm.

Thì một tiếng nói già nua bỗng nhiên vang lên.

"Không cần phiền toái đến vậy."

Chỉ thấy một lão già mặc trường bào màu xám, bỗng nhiên từ trong đám người đi ra, tới trước mấy người. Hốc mắt của lão hãm sâu, mũi cao thẳng, gương mặt nhọn và gầy, làn da có chút tái nhợt như bị bệnh.

"Lư Ứng trưởng lão, sao ngươi lại tới đây?" Lâm Bích Thu thấy thế, hơi kinh ngạc nói.

"Gần đây Kiến Nghiệp thành không mấy yên ổn, cha ngươi phái ta âm thầm đến che chở cho ngươi. Các ngươi muốn tìm tiểu quý Bạch gia của bạch ngọc sách kia, thì vào hẻm Bồng Lô đi." Lư Ứng chỉ một đầu ngõ hẻm ở nơi xa, nói.

"Chúng ta đã biết, đa tạ Lư trưởng lão." Lâm Bích Thu nhếch miệng cười một tiếng, lập tức dẫn người đuổi theo.

Lư Ứng cũng không có đi theo, mà là lui vào trong đám người, thân ảnh liền biến mất.

Trong hẻm Bồng Lô, Bạch Tiêu Vân đang đá một cục đá trên mặt đất, trong miệng lầm bầm gì đó, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, liền thấy mấy tên nam tử áo đen đã ở phía trước chặn đường.

Chờ y quay đầu về phía sau nhìn lại, thì mấy người Lâm Bích Thu đã từ đằng sau chạy tới.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 231: Tăng Lớn Tiền Cược

"Bạch nhị công tử, xem như tìm gặp người. Mấy ngày nay vì sao một mực trốn tránh ta?" Lâm Bích Thu ý cười đầy mặt, chủ động mở miệng nói.

"Tránh người? Người cũng không phải cứt chó thối, có gì phải tránh?" Bạch Tiêu Vân ra vẻ ngạc nhiên nói.

"Người. . ." Lâm Bích Thu nhất thời chán nản, cũng không biết nên phản bác thế nào.

"Bạch thiếu, có phải người quên hay không, lúc trước đánh cược với Lâm thiếu, nói muốn dùng Phi Độn Phù cho chúng ta xem?" Đỗ An cười ha ha, hỏi.

"Ai nói ta quên chứ? Ta nhớ rất rõ ràng, nói muốn mở sáng mắt chó của các người, làm sao lại quên chứ?" Bạch Tiêu Vân thấy gã hết chuyện để nói, trong lòng thầm mắng một tiếng.

"Hừ, chưa thì tốt. Đỗ An, lần trước gặp Bạch Tiêu Vân, hắn đã nói thế nào?" Lâm Bích Thu ưỡn ngực một cái, biết mà còn hỏi.

"Bạch thiếu nói, chờ lần sau gặp mặt, nhất định khiến chúng ta hảo hảo mở mang kiến thức." Đỗ An lập tức nói, nhất là nhấn mạnh hai chữ "Kiến thức".

"Bạch Tiêu Vân, chúng ta gặp lần này coi như là 'Lần sau' nha. Phi Độn Phù của người đâu? Lấy ra nhìn một cái đi." Lâm Bích Thu giơ một bàn tay

về phía Bạch Tiêu Vân, nói.

Bạch Tiêu Vân lộ vẻ do dự, trong đầu phi tốc nghĩ cách đối phó.

Thấy gã nửa ngày không nói lời nào, Lâm Bích Thu cười lạnh một tiếng, nói : "Bạch Tiêu Vân, là trong nhà ngươi căn bản không có phù lục cao giai này sao? Hay là chính ngươi tại Bạch gia không bằng cái rắm, căn bản không bỏ ra nổi Phi Độn Phù kia?"

Gã nói một câu kia ra, như một thanh cương đao, cắm vào tim Bạch Tiêu Vân.

Sắc mặt Bạch Tiêu Vân thoáng chốc trở nên tái nhợt, hai con ngươi bỗng nhiên phát lạnh, trừng mắt về phía Lâm Bích Thu.

"Hôm nay nếu ngươi không bỏ ra nổi Phi Độn Phù, chính là thua. Hoặc là bồi thường ta năm viên tiên ngọc, hoặc là ngoan ngoãn quỳ xuống kêu một tiếng 'Đại ca'. Ta đối với tiêu đệ nhà mình, từ trước đến nay luôn rất khoan hậu." Lâm Bích Thu bị ánh mắt y đột nhiên biến hóa này dọa cho nhảy một cái, lại ra vẻ trấn định nói.

"Đại ca, ngươi xứng sao?" Bạch Tiêu Vân nghe lời ấy, cả giận nói.

"Bạch thiếu ngươi như vậy là không đúng, trước đó Lâm thiếu đánh cược với ngươi. Chỉ cần ngươi có thể xuất ra Phi Độn Phù, Lâm thiếu tự nhiên có chơi có chịu." Đỗ An thấy thế, vừa cười vừa nói.

Lời nói y giống như công đạo, kì thực là phối hợp với Lâm Bích Thu, bức bách Bạch Tiêu Vân nhận thua.

Bạch Tiêu Vân trừng mắt liếc gã một cái, trong lòng có chút hối hận, lúc trước thực sự không nên bị bọn chúng khiêu khích, đánh xuống cược này.

Ngay lúc y do dự, nên mượn cơ thoát thân thế nào, trên một nóc nhà cách đó không xa bỗng có bóng người nhảy vọt xuống. Bảy, tám tên tùy tùng chưa kịp phản ứng, bóng người đã đáp trên mặt đất, đứng bên cạnh Bạch Tiêu Vân.

Mấy tên tùy tùng kia kinh hãi, vội vàng tiến lên bảo vệ Lâm Bích Thu và Đỗ An, vừa vây quanh người tới ở trung tâm.

Bạch Tiêu Vân quay đầu nhìn lại, thấy người tới một thân áo xanh, khuôn mặt thanh tú, đúng là Thẩm Lạc.

"Không cần sợ hãi, là khách khanh Bạch gia chúng ta." Trong lòng Bạch Tiêu Vân không khỏi an định một chút, nhìn bọn người Lâm Bích Thu khoát tay chặn lại, ném một ánh mắt về phía Thẩm Lạc hỏi ý kiến.

"Nhị công tử, người đi cũng quá nhanh, làm ta đuổi theo không kịp." Thẩm Lạc nháy mắt mấy cái với Bạch Tiêu Vân, vừa cười vừa nói.

Trên thực tế, sau khi Bạch Tiêu Vân rời đi không lâu, hắn liền ra ngoài đi theo, trên đường đi theo đuôi đến nơi này, hết thấy hắn đều thấy trong mắt.

"Ta chỉ là tùy tiện dạo chơi, chưa định trở về đâu." Bạch Tiêu Vân có chút không rõ cho lắm, mập mờ suy đoán.

"Bạch Tiêu Vân, người không nên cứ như vậy hồ lộng chứ? Đã lập thệ ước, trước mắt tính làm câu thí không chung tiền sao? Được rồi, dù sao người cũng có chỗ dựa khách khanh, ta cũng không làm gì được người." Lâm Bích Thu nhíu mày lại, khiêu khích nói.

"Bạch thiếu, nếu không nở chung tiên ngọc, cứ kêu một tiếng 'Đại ca' cũng không có gì nha." Đỗ An cũng ồn ào theo.

Thẩm Lạc thấy Bạch Tiêu Vân đang muốn nổi giận, tiến lên mấy bước đứng sòng vai với Bạch Tiêu Vân, hạ giọng nói: "Đừng sợ, bọn hấn muốn chơi, cứ bồi bọn hấn chơi."

Trong mắt Bạch Tiêu Vân lóe lên một tia nghi hoặc, lại do dự không mở miệng.

"Cứ tin tưởng ta, sẽ không thua." Thẩm Lạc nói lần nữa.

Bạch Tiêu Vân nhìn hấn một cái, trong lòng không hiểu cảm thấy an ổn, bỗng nhiên nhớ lại chuyện cũ, rơi vào trầm tư.

"Nhị công tử chúng ta không phải không nở mắt tiên ngọc, chẳng qua là cảm thấy tiền đặt cược ban đầu thực sự quá ít, hay là chúng ta chơi ván lớn hơn đi?" Thẩm Lạc quay đầu nhìn về phía hai người Lâm Đỗ, cười híp mắt nói.

"Ngươi có ý gì? Hấn là muốn tăng giá hay sao?" Lâm Bích Thu cau mày hỏi.

Đỗ An nhìn Bạch Tiêu Vân trầm ngâm không nói, vẻ mặt vô cùng nghi hoặc.

"Nếu Nhị công tử thắng, Lâm thiếu gia hoặc là xuất ra hai mươi tiên ngọc bồi thường, hoặc là về sau mỗi lần nhìn thấy Nhị công tử, đều phải gọi một tiếng 'Đại ca', ngược lại cũng giống như vậy, thế nào?" Thẩm Lạc xòe bàn tay ra, dựng lên hai ngón tay.

Nghe lời ấy, Bạch Tiêu Vân mới giật mình tỉnh ngộ lại, sau đó liền bị nội dung trong lời nói Thẩm Lạc làm giật mình kêu lên.

Năm tiên ngọc mặc dù không phải số lượng nhỏ, nhưng y khế căn môi chấp vá lung tung cũng lấy ra được, nhưng hai mươi viên tiên ngọc, căn bản

hôm nay y khó mà lấy ra được.

"Thâm đại ca, ngươi. . ." Y nói một nửa, vội vàng ngừng lại.

Trước mặt hai người Lâm Bích Thu, cũng không thể rụt rè, chỉ là trong lòng âm thầm cuống quýt kêu khổ, sắc mặt có chút mất tự nhiên.

"Hai mươi tiên ngọc?" Lâm Bích Thu cũng kinh hô, không thể tưởng tượng nổi nhìn qua Thâm Lạc.

"Không sai. Nếu như Lâm thiếu gia không dám đánh cược, chúng ta cũng sẽ không ép buộc." Thâm Lạc chăm chú gật đầu.

"Buồn cười! Ai nói ta không dám, bắt quá lúc trước Bạch nhị công tử cược năm viên tiên ngọc hoặc hô một tiếng đại ca, bây giờ tiền đặt cược lên đến hai mươi tiên ngọc, nếu thua mà không nộp ra tiên ngọc, cũng không thể chỉ gọi ta một tiếng đại ca đơn giản như vậy, đồng thời còn phải gọi Đỗ An một tiếng Nhị ca! Nếu thắng, hai mươi tiên ngọc, ta và Đỗ An đều bỏ ra một nửa." Lâm Bích Thu liếc qua Bạch Tiêu Vân, lớn tiếng nói.

"Lâm thiếu, ta. . . Ta không có mười viên tiên ngọc. . ." Trong lòng Đỗ An gật mình, vội nhỏ giọng nói với Lâm Bích Thu.

"Tiểu tử ngươi có chút cốt khí được không? Cái này còn nhìn không ra sao, khách khanh đột nhiên xuất hiện này muốn thay Bạch Tiêu Vân kia giả bộ ngớ ngẩn, muốn hù dọa chúng ta đó." Lâm Bích Thu trừng Đỗ An một cái, thấp giọng trách mắng.

"Tốt! Nếu Bạch nhị công tử tặng tiên ngọc cho chúng ta, vậy ta cung kính không bằng tuân mệnh." Trong mắt Đỗ An quay tít một vòng, cười đáp.

"Nếu đồ ước đã thành, xin Bạch nhị công tử tranh thủ thời gian lấy ra Phi Độn Phù, để cho chúng ta mở mắt đi." Lâm Bích Thu nhìn Bạch Tiêu Vân tùy tiện nói.

Thẩm Lạc thấy tình hình này, khước miệng khẽ nhếch lên, lộ ra ý cười.

"Người thật mượn được Phi Độn Phù từ phụ thân sao?" Bạch Tiêu Vân còn chưa kịp lấy lại tinh thần, đi đến bên cạnh hắn nhỏ giọng hỏi.

Y làm sao cũng không tin, phụ thân lại yên tâm giao phù lục bảo bối kia cho một ngoại nhân.

Thẩm Lạc không trả lời, mà tay đưa vào trong tay áo, lấy ra một tấm phù lục màu tím, biểu hiện ra cho mọi người tại đây thấy.

"Nhìn thấy không? Đây chính là Phi Độn Phù Bạch gia, ta phụng mệnh gia chủ, đặc biệt đưa tới cho Nhị công tử." Thẩm Lạc vừa nói, hai tay cung kính đưa phù lục cho Bạch Tiêu Vân.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 232: Sảng Khoái

"Phụ thân ngài. . ." Hai tay Bạch Tiêu Vân khẽ run lên, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin, có chút đờ đẫn tiếp lấy.

Thần sắc Lâm Bích Thu và Đỗ An cũng biến đổi, khăn trương nhìn lại tấm phù lục kia.

"Người nói đó là Phi Độn Phù, chính là Phi Độn Phù sao? Người làm sao chứng minh?" Lâm Bích Thu chau mày, hỏi.

"Hai vị công tử cũng đã trải qua việc đòi, dù sao cũng biết phù lục cao giai chứ, chỉ có thể dùng lá bùa cao đẳng mới có thể vẽ ra? Phi Độn Phù này sử dụng Tử Vân Phù Chỉ, có lẽ các người cũng nhận ra? Trong phù văn ẩn chứa linh khí các người cũng nhìn ra chứ?" Thẩm Lạc tựa hồ đã sớm có chủ ý, không nhanh không chậm nói.

"Tử Vân Phù Chỉ chúng ta đương nhiên nhận ra, cũng có thể nhìn ra tấm phù lục kia không phải loại phổ thông, nhưng như vậy cũng không thể nói rằng nó chính là Phi Độn Phù?" Lâm Bích Thu hừ một tiếng, nói.

"Không sai! Trừ phi các người thôi động phù lục, để cho chúng ta nhìn xem mới được." Đỗ An vội phụ họa theo, sắc mặt có chút khăn trương.

"Như vậy sao được? Phù lục một khi đốt phù đảm, sẽ hao tổn linh khí. Tổn thất này, các người ai bồi đây?" Bạch Tiêu Vân lập tức phản bác.

Lâm Bích Thu do dự một chút, vẫn cắn răng nói: "Ta bồi, chỉ cần ngươi chứng minh đây chính là Phi Độn Phù, ta lại bồi thêm năm viên tiên ngọc."

"Ngươi không sợ nhiều tiền tiêu đến hoảng chứ, ta còn không nỡ để phù lục bảo bối này bị hao tổn! Ngươi ta hay là thôi lui một bước đi, vụ cá cược này coi như thôi đi, thế nào?" Bạch Tiêu Vân do dự một chút rồi nói, giờ phút này y đã tin tưởng đại khái phù lục này chính là Phi Độn Phù, tự nhiên không muốn nó bị hao tổn.

Thẩm Lạc nghe vậy, trong lòng thêm mấy phần khen ngợi Bạch Tiêu Vân, gia hỏa này nhìn xem bất cần đời, kì thực vẫn hiểu được lợi hại nặng nhẹ.

Chỉ là biện pháp điều hoà này vừa ra khỏi miệng y, ngược lại làm cho tâm tư hai người Lâm Bích Thu càng thêm chắc chắn.

Bọn họ vốn cảm thấy một khách khanh nho nhỏ, có thể mang theo Phi Độn Phù tới, bản thân đã rất khả nghi, trước mắt tự nhiên cho rằng phù lục trong tay Bạch Tiêu Vân là giả, không dám nghiệm chứng.

"Ta thấy là ngươi chột dạ rồi, nếu không muốn thử nghiệm, cũng nên thoải mái nhận thua đi." Trong lòng Đổ An thoáng buông lỏng, cười nói.

Lâm Bích Thu mặc dù không nói chuyện, nhưng trong mắt mang theo một tia khiêu khích, ngụ ý muốn Bạch Tiêu Vân nghiệm chứng.

Bạch Tiêu Vân nhíu chặt mày, do dự.

"Nhi công tử, chúng ta thử một lần là được, dù sao gia chủ chịu để cho ta mang phù tới, chính là chấp nhận chuyện ngươi có thể sử dụng phù này. Phù này mặc dù trân quý, nhưng đổi lại năm viên tiên ngọc sử dụng một lần, cũng không xê xích gì nhiều." Thẩm Lạc cười cười, nói.

"Tốt, vậy ta thử một chút. Lâm Bích Thu, Đỗ An, hai người các người mở to mắt chú nhìn kỹ cho ta." Bạch Tiêu Vân nghe xong, lúc này mới định thần, nói.

Thẩm Lạc lập tức đi lên trước, một tay kẹp lấy Phi Hành Phù, một tay bắt lấy cổ tay Bạch Tiêu Vân.

"Lên!" Trong miệng hắn quát nhẹ một tiếng.

Trên lá bùa màu tím, lập tức tuôn ra một mảnh thanh quang, bao phủ thân ảnh hai người vào. Còn không đợi những người khác kịp phản ứng, bọn hắn đã đột ngột từ mặt đất bay lên, thân hình thẳng lướt không trung, như Tiên Nhân ngự phong, cực tốc bay về nơi xa.

Bạch Tiêu Vân cảm thấy thân thể của mình nhẹ nhàng, tiếng gió gào thét bên tai, con mắt bị gió thổi có chút mê man, nhưng trong lòng thoải mái trước nay chưa từng có.

Y cúi người nhìn xuống dưới, chỉ thấy Kiến Nghiệp thành cao mấy chục trượng phía dưới, tựa như phủ phục dưới chân y, ngay cả tường thành lớn cao ở chỗ xa cũng rất nhỏ bé.

Thẩm Lạc thì khác với y, không nhìn cảnh tượng phía dưới, mà tâm thần thu liễm, tinh tế cảm thụ linh khí tiêu hao trên Phi Hành Phù và tốc độ phi hành biến hóa.

Trước đây hắn đã thử qua một lần trong giấc mộng, lúc ấy là tu vi Xuất Khiếu kỳ. Bây giờ lấy tu vi Luyện Khí kỳ thôi động, trên công hiệu tựa hồ cũng không khác biệt quá lớn, pháp lực tiêu hao cũng còn trong phạm vi chịu đựng được.

Chỗ ngõ hẻm bên này, mấy người Lâm Bích Thu ngửa đầu nhìn giữa không trung, thần sắc trên mặt đều khó tin.

"Hắn vậy mà thật mang Phi Độn Phù ra ngoài . . ." Hầu kết Đỗ An bỗng nhúc nhích một cái, sắc mặt thoáng chốc trở nên khó coi, tự lẩm bầm.

Ánh mắt Lâm Bích Thu thì thăm thẳm, không biết suy nghĩ cái gì.

Đây là ròn rã mười lăm viên tiên ngọc, cho dù thế gia tử đệ như bọn gã, cũng tuyệt không phải số lượng nhỏ.

Lúc này, một đạo thanh quang trên trời rơi xuống, là hai người Thẩm Lạc lại một lần nữa bay trở về, rơi vào trước mặt hai người.

Bạch Tiêu Vân đang bung lấy một cái hộp đựng thức ăn, mở ra, bên trong có sáu khối bánh ngọt xếp chỉnh tề đẹp đẽ, vừa cười vừa nói:

"Vì phòng ngừa các ngươi nói ta gian lận, nên cố ý đi thành đông Thanh Nguyệt trai mua

bánh quế đặc hữu, các ngươi muốn ném thử không?"

"Ngươi thắng." Lâm Bích Thu không có ý chống chế, nói.

"Ha ha, nhận thua thì tốt, về sau gặp ta, ngoan ngoãn gọi 'Đại ca'." Ý cười trên mặt Bạch Tiêu Vân dào dạt, đã thật lâu không thoải mái như vậy.

Lâm Bích Thu há to miệng, nhưng thanh âm gì cũng không phát ra.

"Đại. . . Đại ca." Lúc này, một thanh âm yếu ớt vang lên, là Đỗ An nhận mệnh, mở miệng nói.

So với xuất ra mười viên tiên ngọc bồi thường, gã lại muốn chịu đựng cái nhục nhất thời này hơn.

"Ha ha, Nhị đệ, không tệ không tệ. Lâm Bích Thu, ngươi đã chậm một bước, chỉ có thể xếp làm lão Tam." Bạch Tiêu Vân nghe một tiếng 'Đại ca',

lập tức cảm thấy thân thanh khí sáng, cao giọng cười to nói.

"Ngươi nghĩ hay lắm! Trên người ta bây giờ không có tiên ngọc, trước thiếu ngươi đã. Mấy ngày nữa, ta sẽ đem tới cho ngươi." Sắc mặt Lâm Bích Thu tái xanh một mảnh, lạnh lùng nói.

Bạch Tiêu Vân nghe vậy, cũng không tức giận, ngược lại có chút ngạc nhiên nhìn về phía Thẩm Lạc, nói:

"Thẩm đại ca, thật đúng là đề cho ngươi đoán trúng, phản ứng của hai tên này giống như đúc ngươi nói."

Lúc trước Thẩm Lạc quan sát một chút ngôn ngữ cử chỉ hai người, đại khái đoán ra tính cách bọn họ không sai biệt lắm, cho nên đoán bọn họ sẽ phản ứng thế nào cũng không kỳ quái.

Chỉ là hấn thốt ra lời này, ánh mắt Lâm Bích Thu và Đỗ An đều tập trung vào trên thân Thẩm Lạc, đáy mắt hai người đều hiện lên một chút tức giận, chỉ là Lâm Bích Thu không chút nào che giấu, Đỗ An thì ẩn giấu hơn nhiều.

"Lâm công tử, nói miệng không bằng chứng, viết biên nhận đi." Thẩm Lạc không thèm để ý chút nào, cười ha hả, lấy từ phía sau lưng ra cây bút mực đã sớm chuẩn bị xong, đưa cho Lâm Bích Thu.

Lâm Bích Thu thấy thế, lập tức yên lặng, đáy mắt hiện lên một chút tức giận.

Đỗ An u oán nhìn Lâm Bích Thu một chút, Bạch Tiêu Vân thì vụng trộm giơ ngón tay cái lên với Thẩm Lạc.

Lâm Bích Thu liền lấy giấy đệm lên hộp cơm, ghi phiếu nợ cho Bạch Tiêu Vân, cũng không thèm nhìn Đỗ An một cái, mang theo đám tùy tùng,

xoay người rời đi.

"Đại. . . Đại ca, ta cũng đi trước một bước." Đỗ An cười xấu hổ một tiếng với Bạch Tiêu Vân, sau đó quay người đi như chạy trốn.

Bạch Tiêu Vân nhìn bóng lưng sa sút tinh thần bọn họ, trong lòng sáng khoái tới cực điểm, phiền muộn nửa ngày trước đã quét sạch.

"Thẩm đại ca, lần này ta bội phục người đầu rạp xuống đất!" Y nhìn về phía Thẩm Lạc, vui vẻ nói.

Thẩm Lạc đang định nói chuyện, thần sắc đột nhiên biến đổi, một phát bắt được Bạch Tiêu Vân, chạy mấy bước về phía trước mãnh liệt, hai ngón tay kẹp lấy Phi Hành Phù, lại lần nữa ngự không bay lên, phi độn rời đi.

Thân ảnh bọn hắn vừa mới biến mất, trong ngõ hẻm liền có bóng người lóe lên, xuất hiện một lão giả làn da tái nhợt, thân mang áo bào tro, chính là cung phụng Lâm gia Lư Ứng lúc trước.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 233: Điều Bí Ẩn

"Ta cũng không dụng pháp lực, lại bị phát hiện, tu vi gia hỏa này nhìn như không cao, vậy mà cảnh giác, phản ứng quả quyết như vậy." Lư Ứng nhìn đường đi trống rỗng, có chút ngạc nhiên nói.

"Đáng tiếc. . . Nếu có thể đoạt Phi Độn Phù kia tới tay, sẽ lập một đại công à." Lư Ứng thở dài.

. . .

Một bên khác, Thảm Lạc mang theo Bạch Tiêu Vân, bay xuống một góc đường trống trải cách Bạch gia không xa.

"Làm sao vậy, Thảm đại ca?" Bạch Tiêu Vân mặc dù không hiểu thấu, nhưng cũng biết là xảy ra chuyện gì đó.

"Vừa rồi ta phát giác được, chỗ tối trong ngõ nhỏ có một tia sát ý, ẩn tàng rất xảo diệu." Thảm Lạc trầm ngâm một lát, nói.

"Là hướng về phía ta, hay là hướng về phía Phi Độn Phù?" Trong lòng Bạch Tiêu Vân giật mình, hỏi.

"Đương nhiên là Phi Độn Phù, bất quá cũng không có gì khác nhau, người kia nếu dám đoạt phù, nhất định là ôm tâm tư giết người cướp bảo." Thảm Lạc nói.

"Trong Kiến Nghiệp thành này, ai dám có tâm tư này chứ?" Bạch Tiêu Vân nghi ngờ.

"Chỉ cần lợi ích đủ hoặc đầy đủ, hạng người gì cũng dám giết. Bất quá ta suy đoán, rất có thể là người Lâm gia hoặc là Đỗ gia." Thẩm Lạc cau mày nói.

Bạch Tiêu Vân nghe lời ấy, lại suy nghĩ một hồi, bỗng nhiên kinh dị nói: "Thẩm đại ca, người nói là lần này bọn hấn mở miệng kích ta xuất ra Phi Độn Phù, vốn là một cái bẫy?"

"Không đến mức như vậy, bọn hấn căn bản cũng không nghĩ tới, người thật có thể lấy ra được Phi Độn Phù, đoán chừng cũng là vừa mới xuất hiện mà thôi." Thẩm Lạc cười cười, nói.

"Thẩm đại ca, ta cũng cảm thấy kỳ quái, phụ thân sao lại cho phép người mang Phi Độn Phù tới?" Bạch Tiêu Vân nghĩ nghĩ, lại hỏi.

"Đáp án đương nhiên là, phù lục này căn bản cũng không phải là Phi Độn Phù." Thẩm Lạc lấy ra Phi Hành Phù, lắc lắc nói.

"Cái gì?" Bạch Tiêu Vân mở to mắt tròn vo, kinh ngạc không thôi.

"Cái này là Phi Hành Phù, phẩm giai không bằng Phi Độn Phù, nhưng cũng là bảo bối của ta, hai lần sử dụng này đã tiêu hao không ít linh khí. Người nói xem, nên làm gì bây giờ?" Thẩm Lạc nhíu mày hỏi.

"Cái này thì dễ, Lâm Bích Thu kia không phải còn thiếu chúng ta mười lăm viên tiên ngọc sao, chờ lấy tới tay, ta không cần một viên nào cả, tất cả đều cho người không phải tốt sao." Bạch Tiêu Vân bật cười lớn, nói.

"Khó mà làm được, nếu không có người làm mồi nhử, sẽ câu không được nhiều cá lớn như vậy. Tiên ngọc chúng ta chia năm năm, một người

một nửa." Thẩm Lạc khoát tay áo, nói.

"Thẩm đại ca, ta biết vì sao ca ca ta xem ngươi là bằng hữu rồi." Bạch Tiêu Vân nhìn từ trên xuống dưới Thẩm Lạc, tự gật đầu nói.

"Vì sao?" Lúc này Thẩm Lạc có chút kỳ quái.

"Bởi vì ngươi phúc hậu, ha ha. . ." Bạch Tiêu Vân lớn tiếng cười nói.

Thẩm Lạc nghe vậy, cũng lộ ra mấy phần ý cười.

Chỉ là sau khi cười xong, thần sắc của hắn lại nghiêm túc mấy phần, mở miệng nói: "Tiêu Vân, về chuyện tu hành, ngươi vẫn phải cố gắng lên, chớ có hoang phế như vậy."

"Ta sao lại không muốn tu luyện chứ? Chỉ là khi còn bé bị một tên quỷ tu gia tộc cừu địch ám hại, nếu không phải ca ca liều chết che chở, ngay cả mệnh ta cũng đánh mất rồi, cuối cùng vẫn bị âm sát nhập thể, hỏng mất căn cơ, tu hành đã vô vọng." Thần sắc Bạch Tiêu Vân âm trầm, lông mày nhăn lại một cục, nói.

Ánh mắt Thẩm Lạc chớp lên, rốt cuộc có chút minh bạch, vì sao lúc tại Xuân Thu quan, Bạch Tiêu Thiên đối đãi hắn khác như vậy. Chắc là trên việc tu hành, mình có hoàn cảnh giống Bạch Tiêu Vân, nhưng mình cũng chưa bao giờ từ bỏ.

"Cũng may trong nhà còn có ca ca, thiên phú tư chất trác tuyệt, ta làm đệ đệ này, hảo hảo nhìn lên hắn là được." Trên mặt Bạch Tiêu Vân lộ ra vẻ thoải mái, nói.

"Ngươi có nghĩ tới hay không, kỳ thật ca ca của ngươi cũng không muốn ngươi cứ như vậy từ bỏ, mà càng hy vọng nhìn thấy ngươi tiếp tục tu hành đấy?" Thẩm Lạc mở miệng hỏi.

"Tu hành thế nào chứ, cũng chỉ là chuyện cười, cần gì chứ?" Bạch Tiêu Vân cười khổ nói.

"Tiêu Vân, nếu ta nói cho ngươi, hơn hai năm trước ta vẫn là kẻ đáng thương chưa thông pháp tính, tùy thời có khả năng mất mạng, ngươi có tin hay không?" Thâm Lạc do dự một chút, nói.

Bạch Tiêu Vân nghe vậy, trong mắt lóe lên thần sắc nghi hoặc, nhìn về phía Thâm Lạc.

Thâm Lạc trầm mặc một lát, mới kể lại chính mình năm đó bị âm khí xâm nhập, gian nan kinh lịch cầu sinh tại Xuân Thu quan, từ từ nói cho Bạch Tiêu Vân nghe. Chỉ là những chuyện không tưởng tượng nổi liên quan tới Vô Danh Thiên Thư và gỏi ngọc, tất cả đều được hắn giấu không nhắc tới.

Bạch Tiêu Vân một mực yên tĩnh lắng nghe, chỉ là thần sắc trong mắt trở nên càng ngày càng phức tạp. Sau một lúc lâu, y thở dài một cái, thần sắc có chút ngưng trọng hỏi: "Thâm đại ca, ta thật khó mà tưởng tượng, những năm kia ngươi sống thế nào?"

"Kỳ thật tùy thời ngươi phải chuyên chú vào mục tiêu sống sót, sẽ không để ý quá trình gian khổ, bởi vì ngươi không có lựa chọn nào khác." Thâm Lạc nói từng chữ từng câu.

"Năm đó xảy ra chuyện xong, kỳ thật ta cũng không từ bỏ. Chỉ là theo thời gian càng ngày càng lâu, ta tu hành không chút khởi sắc, mắt thấy khoảng cách cùng ca ca càng kéo càng xa, cuối cùng ta đành từ bỏ, nghĩ rằng trời sập xuống luôn có phụ thân cùng ca ca chống lấy. Bọn họ chịu không được, không phải còn có lão tổ chống lấy sao, thật là. . . Quá ngốc." Bạch Tiêu Vân trầm ngâm một lát, nói.

"Muốn nói với người những thứ này, chỉ là muốn nói cho người, có một số việc mặc kệ gian nan thế nào, chỉ cần có một phần vận khả năng thành công, nên bỏ ra gấp vạn lần cố gắng. Tuyệt đối không nên xem thường từ bỏ, người cũng không muốn vĩnh viễn làm một thiếu gia ăn chơi riêng lẻ trong mắt vài người chứ?" Thần sắc Thẩm Lạc hơi liễm lại, tiếp tục nói.

"Ta hiểu." Trong mắt Bạch Tiêu Vân hơi sáng lên, nói.

Tựa hồ chỗ sâu trong lòng y, một ngọn lửa nhỏ sắp tắt, lại lần nữa được nhen lên.

"Hai người Lâm Bích Thu và Đỗ An, người cảm thấy thế nào?" Thẩm Lạc bỗng chuyển chủ đề, hỏi.

"Lâm gia một mực không phục Bạch gia chúng ta, Lâm Bích Thu cũng như thế, luôn muốn ép ta, cho nên khắp nơi nhằm vào ta. Đỗ An xem như nửa tùy tùng của hắn, ngày bình thường chuyện phát cờ hò reo theo không thiếu. . ."

Thẩm Lạc nghe y miêu tả, lông mày không khỏi hơi nhăn lên.

"Bất quá Lâm Bích Thu kia là xấu ở ngoài sáng, tâm tư âm tàn phía sau ngược lại không nhiều. Mà tên Đỗ An kia, nhìn như chỉ là chó săn của Lâm Bích Thu, nhưng trên thực tế có rất nhiều ý tưởng làm người buồn nôn, đều là do hắn nghĩ ra. Ta và Lâm Bích Thu mấy lần xung đột, cũng đều là hắn ở một bên đổ thêm dầu vào lửa gây ra. Cho nên nếu bàn đến, ta càng phòng bị hắn nhiều hơn một chút." Bạch Tiêu Vân còn nói thêm.

"Người xem cũng thấu triệt đó." Thẩm Lạc thấy thế, gật đầu tán thành.

"Thẩm đại ca, ta chỉ là hoang tại tu hành, cũng không phải đầu óc ngốc nghếch." Bạch Tiêu Vân bắt đắc dĩ nói.

"Bây giờ thế đạo không an ổn như trong mắt người nhìn thấy, trên thực tế rất nhiều loạn tượng đã hiện lên tung tích. Trong Kiến Nghiệp thành không an ổn, Bạch gia các người làm thế gia khu ma, chỉ sợ cũng sẽ lọt vào trong vòng xoáy thủy triều này. Bạch Tiêu Thiên không ở bên cạnh, chính người càng phải chú ý hơn." Thẩm Lạc nói.

"Thẩm đại ca, kỳ thật ta vẫn có chút kỳ quái, lúc trước ta và người chung đụng cũng không vui vẻ gì, vì sao lần này người còn tới giúp ta?" Bạch Tiêu Vân bỗng nhiên nghiêm mặt hỏi.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 234: Tạ Vũ Hân

"Bởi vì ngươi là đệ đệ của Bạch Tiêu Thiên." Thảm Lạc không lưỡng lự, lập tức đáp.

Bạch Tiêu Vân nghe được đáp án này, nụ cười trên mặt càng đậm thêm vài phần. Y bỗng nhiên nhớ tới chuyện gì, mở miệng nói:

"Thảm đại ca, những ngày này ngươi phải chú ý hơn một chút, Ngô Đồng lần trước bị ngươi đánh bại, mấy ngày gần đây tựa hồ đi lại cùng tiểu bì nương Tạ Vũ Hân kia, đoán chừng là muốn tìm chỗ dựa, đến đòi lại danh dự đó."

"Tạ Vũ Hân là ai?" Thảm Lạc kinh ngạc hỏi.

"Là Khách khanh có tu vi cao nhất, cũng là tu sĩ Tích Cốc sơ kỳ duy nhất. Ngoại hình cực đẹp, nhưng tính rất nóng nảy, luôn thể hiện gương mặt lạnh lùng cao quý. Kỳ thực chưa chắc nằng để Ngô Đồng vào mắt, nhưng dù sao ngươi cũng không thể trêu chọc, tốt nhất chớ trêu chọc." Bạch Tiêu Vân nói.

"Đều là Khách khanh Bạch gia, dốc sức cho Bạch gia, chẳng lẽ lại còn muốn tranh đấu nội bộ sao? Phụ thân ngươi mặc kệ hả?" Thảm Lạc nghe vậy, có chút dở khóc dở cười nói.

"Cái này sao. . . Bạch gia chúng ta dù sao cũng là đại tộc, nhiều người thì thị phi cũng nhiều, bên trong nước sâu, phụ thân dù muốn quản các loại gút mắc bên trong cũng không tiện ra mặt. Trên thực tế, số lượng người

trong Bạch gia cũng không ít, người cũng không nên quá tin tưởng những người Bạch gia khác." Bạch Tiêu Vân gãi gãi đầu, có vẻ muốn nói lại thôi.

Thẩm Lạc nghe lời ấy, vẻ mặt cũng nổi lên một chút biến hóa, cảm nhận đối với Bạch Tiêu Vân lại tăng lên không ít.

Cuối cùng hắn dặn đi dặn lại, để cho Bạch Tiêu Vân giữ bí mật chuyện Phi Hành phủ. Bạch Tiêu Vân cũng vỗ ngực "Đồm bộp", bảo đảm sẽ không nói với người thứ ba.

Lúc này hai người mới cùng trở về Bạch phủ.

Từ ngày đó, Bạch phủ vui mừng với Nhị công tử, đột nhiên thay đổi triệt để, một lần nữa bắt đầu tu hành.

...

Mấy ngày sau.

Trong phòng ngủ Thẩm Lạc đặt một thùng gỗ lớn, hắn đang ngâm mình trong thùng gỗ, hai mắt nhắm nghiền, đang vận chuyển công pháp vô danh.

Tùng sợi thiên địa linh khí nhẹ nhàng hội tụ đến, thông qua thùng nước chui vào trong cơ thể hắn, một tầng lam quang nhàn nhạt nhập vào trong cơ thể.

Một lúc lâu sau, hắn mở to mắt, trong mắt hiện lên vẻ vui mừng.

Nội dung tu luyện Luyện Khí kỳ, chủ yếu đã thông khiếu huyết khắp cơ thể. Ở phương diện này, Hoàng Đình Kinh và công pháp vô danh cũng nhất quán đấy.

Trải qua nhiều ngày thử nghiệm, hắn bắt đầu dùng kinh nghiệm tu luyện Hoàng Đình kinh trong mộng cảnh, vận dụng vào trong công pháp vô danh,

tốc độ tu luyện lại tăng lên không ít.

Theo đó

hắn đoán chừng, tốc độ tu luyện của hắn hôm nay so với những thiên tài tu luyện như Bạch Tiêu Thiên, Anh Lạc thì còn có chênh lệch, nhưng đã có thể vượt qua những tu sĩ khác.

Trong lòng Thảm Lạc có chút phấn khởi, rất nhanh nhắm mắt lại, lần nữa tiến nhập trạng thái tu luyện.

Trong nháy mắt hơn một tháng trôi qua.

Trong khoảng thời gian này, Thảm Lạc cơ bản không ra ngoài, cả ngày đóng cửa khổ tu.

Vật vả cần cù tu luyện như thế, thu hoạch cũng không nhỏ, hắn liên tiếp đả thông hai mạch Nhâm Đốc và vài chỗ huyết khiếu, chậm rãi tới gần Luyện Khí tầng năm đỉnh phong.

Một ngày này, hắn đang đóng cửa tu luyện, một tràng tiếng gõ cửa từ bên ngoài truyền đến.

Thảm Lạc mở to mắt, nhíu mày, nhưng rất nhanh giãn ra, đứng dậy mở cửa đi ra bên ngoài, liền nhìn thấy một nha hoàn mười mấy tuổi đang đứng ở đó.

"Thảm công tử, gia chủ cho mời." Thấy Thảm Lạc hiện thân, nha hoàn lộ vẻ cung kính, nói.

"Gia chủ? Có biết là chuyện gì không?" Thảm Lạc thoáng kinh ngạc, hỏi.

"Gia chủ cũng không nói gì, chỉ là để cho ta mời ngài đi Kính Minh sảnh." Nha hoàn nói.

"Đã biết." Thâm Lạc lên tiếng, trong lòng có chút nghi hoặc, Kính Minh sảnh là chỗ nghị sự Bạch gia, mời hẳn đến đó làm gì?

Nha hoàn thi lễ một cái, rất nhanh lui xuống.

Thâm Lạc trở về phòng thay đổi một thân quần áo sạch, đi tới hướng đại viện Bạch gia, rất nhanh đi tới một gian đại sảnh sáng ngời.

Trong sảnh rất rộng rãi, đủ ngồi khoảng hai chục người, lúc này đã ngồi đủ bảy tám phần.

Những người này mặc quần áo trang sức khác nhau, nhưng khí độ đều bất phàm, bên hông đều treo một lệnh bài Khách khanh, không ai nói chuyện với nhau cả.

Thâm Lạc cất bước đi vào trong sảnh, trong lòng kinh ngạc. Hẳn gia nhập Bạch gia một đoạn thời gian, đa số thời gian đều đóng cửa khổ tu, ngoại trừ Bạch Thủy đạo nhân và Ngô Đồng, cũng là lần đầu tiên gặp mặt những khách khanh khác.

Bạch Hạc Thành và Tam trưởng lão Bạch Giang Phong ngồi ở vị trí chủ tọa trong sảnh, bên cạnh hai người đã ngồi mấy người thuộc Bạch gia tộc, vẻ mặt cũng rất nghiêm túc.

Nghe có người tiến đến, không ít Khách khanh vội nhìn về phía cửa, một cỗ áp lực vô hình ép tới.

Thâm Lạc trong mộng cảnh đã từng đánh chết Yêu thú Xuất Khiếu kỳ, há quan tâm chút áp lực ấy, sắc mặt như thường đi vào trong sảnh.

"Thẩm Lạc đến rồi, nhanh ngồi xuống đi." Bạch Hạc Thành thấy Thẩm Lạc, mỉm cười nói.

Thấy Bạch Hạc Thành thân thiết dặn dò Thẩm Lạc như vậy, những người kia nhìn về phía Thẩm Lạc, ánh mắt cũng trở nên sắc nhọn không ít.

"Bái kiến gia chủ." Thẩm Lạc thi lễ về phía Bạch Hạc Thành một cái, tìm một chỗ góc nhỏ trong sảnh ngồi xuống.

Vừa mới ngồi xuống, một đạo ánh mắt tràn ngập hận ý từ nơi không xa nhìn tới.

Thẩm Lạc quay đầu nhìn lại, đúng là Ngô Đồng đã từng bị một đạo Tiêu Lô phù của mình bổ trúng.

Ngô Đồng vừa thấy Thẩm Lạc chú ý tới ánh mắt của gã, trên mặt hơi mất tự nhiên, lập tức dời ánh mắt đi.

Giờ phút này gã và Bạch Thủy đạo nhân ngồi ở sau lưng một hồng y nữ tử.

Hồng y nữ tử với cặp chân mày lá liễu, da thịt nõn nà, dung mạo cực đẹp, dáng người cao gầy, nhất là đôi chân thon dài, ngồi ở chỗ kia có cảm giác như hạc giữa bầy gà.

Giờ phút này hai mắt nàng khép hờ, tựa hồ đang dưỡng thần.

"Thẩm đại ca, nhìn cái gì đấy? Nữ nhân kia rất đẹp, nhưng cũng không phải loại lương thiện nha." Vào thời khắc này, Bạch Tiêu Vân không biết từ đâu chạy tới, ngồi ở bên cạnh Thẩm Lạc.

"Nàng chính là Tạ Vũ Hân người nói sao?" Thẩm Lạc thu hồi ánh mắt, hỏi.

"Không sai, chính là nàng." Bạch Tiêu Vân gật gật đầu.

"Nhị thiếu gia, gia chủ triệu tập chúng ta tới đây làm gì?" Thâm Lạc hỏi.

"Người không biết? Cũng đúng, những ngày qua người vẫn luôn ở trong phòng không ra ngoài. Kiến Nghiệp thành gần đây xảy ra đại sự." Bạch Tiêu Vân lộ vẻ kinh ngạc, ngay sau đó thấp giọng nói.

"A, đại sự gì?" Sắc mặt Thâm Lạc ngưng tụ.

"Chuyện này kể lại hơi dài, người cũng biết vài ngày trước Thủy Noãn các bị Quỷ vật quấy phá, đã chết ba người. Sự kiện đó giống như mở đầu, trong khoảng thời gian này, nhất là một tháng gần đây, trong ngoài Kiến Nghiệp thành liên tiếp xảy ra chuyện ma quái, đã có không ít người thương vong, khiến cho lòng người bàng hoàng. Phụ thân gọi các người tới đây, đoán chừng là thương lượng đối sách đấy." Bạch Tiêu Vân nhú mày nói.

Thâm Lạc nghe vậy trong lòng gợn sóng, không nghĩ tới mấy ngày qua hấn đóng cửa tu luyện, bên ngoài đã xảy ra nhiều chuyện như thế.

Sau một lúc lâu, lại có một gã thanh niên khách khanh tay cầm quạt xếp từ bên ngoài tiến vào, ôm quyền với Bạch Hạc Thành nói: "Gia chủ, có việc đây đưa làm chậm trễ, mong thứ lỗi."

"Phùng đạo hữu đã đến, mời ngồi."

Bạch Hạc Thành gật gật đầu, ngồi ngay ngắn lại, chậm rãi mở miệng nói: "Người đã đến đủ, vậy thì bắt đầu thôi. Ngày hôm nay triệu tập chư vị tới đây, chắc hẳn chư vị cũng đã đoán được, là chuyện ma quái đang xảy ra khắp trong ngoài thành."

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 235: Chuyện Ma Quái Ở Kiến Nghiệp Thành

Nghe Bạch Hạc Thành nói thẳng vào vấn đề, sắc mặt đám Khách khanh khác nhau, đều tham gia nghị luận.

"Chuyện quý vật chúng ta quả thực đã nghe thấy, bất quá gia chủ triệu tập chúng ta tới đây, hẳn là có sắp đặt rồi." Tạ Vũ Hân mở hai mắt ra, mở miệng nói đầu tiên.

"Không sai. Lúc này lòng người trong thành bàng hoàng, quan phủ và mấy đại thế gia chúng ta thương nghị, quyết định tập hợp lực lượng toàn thành, triệu tập người tài ba dị sĩ, cùng chống chọi Quỷ vật khắp nơi, cũng ban bố một Tróc Quỷ bảng, để cổ vũ mọi người." Bạch Hạc Thành gật gật đầu, tiếp tục nói.

"Xin hỏi gia chủ, phần bảng danh sách này chỉ duy nhất Bạch gia chúng ta có hay sao?" Tạ Vũ Hân mở miệng hỏi lần nữa.

"Ha ha, bảng danh sách nhiệm vụ này cũng không phải chỉ Bạch gia chúng ta có, mà là quan phủ thống nhất ban bố, nha môn, Lâm gia, Đỗ gia đều có. Nhiệm vụ phía trên tùy thời có khả năng được người khác hoàn thành, vì vậy mọi người xem nhiệm vụ nào bên trong phù hợp, nhất định phải ra tay thật nhanh." Bạch Hạc Thành cười ha hả nói.

Lời này vừa ra, trên mặt cả đám Khách khanh đều rục rịch, lộ vẻ lo lắng.

"Mọi người an tâm chớ vội, bản sao Tróc Quỷ bảng đã đặt ở phòng thu chi bên kia. Liên quan đến nội dung nhiệm vụ và ban thưởng Tiên Ngọc

Linh tài, đều tương đối cặn kẽ, về sau các người tự mình xem là được. Bất quá trước đó, Bạch Hạc Thành vẫn còn có chuyện phải nói trước." Bạch Hạc Thành duỗi ra hai cánh tay, giơ về phía mọi người ý bảo im lặng, sắc mặt nghiêm túc lên.

Mọi người nghe vậy, lập tức yên tĩnh trở lại.

"Nhiệm vụ trên Tróc Quỷ bảng có thù lao phong phú, nhưng nội dung cũng vô cùng nguy hiểm, chớ vị phải liều sức mà làm. Mặt khác, chớ vị chính là khách khanh Bạch gia chúng ta, nếu hoàn thành nhiệm vụ, cần phải trở về phòng thu chi Bạch gia báo cáo, sau đó Bạch gia thống nhất đi đến quan phủ giao phó." Bạch Hạc Thành nói.

Một đám Khách khanh đối với nguy hiểm hiển nhiên không có dị nghị gì, dù sao mạo hiểm và cơ duyên cùng tồn tại, đâu thể nào có chuyện tốt không làm gì mà thù lao đưa tới cửa. Về phần phải về Bạch gia giao nộp nhiệm vụ, cũng đều cảm thấy là việc nên làm.

Chỉ có Thẩm Lạc cảm thấy có chút kỳ quái, không rõ Bạch Hạc Thành vì sao đặc biệt dặn dò điểm này?

"Chớ vị, thời điểm này nguy nan phủ đầu, hy vọng mọi người có thể đồng tâm hiệp lực, vượt qua khó khăn, bảo hộ Kiến Nghiệp thành an bình, phải cố gắng hết sức." Bản dịch được dịch tại Bạch ngọc sách. Mời bạn đọc đến đúng trang dịch để ủng hộ diễn đàn và dịch giả. Bạch Hạc Thành ý cười đầy mặt, nói ra.

"Dù không có phần Tróc Quỷ bảng này, chuyện hàng yêu trừ quỷ vốn cũng là bổn phận chúng ta, quyết sẽ không để rơi tên tuổi thế gia đệ nhất Khu Ma Bạch gia chúng ta." Tạ Vũ Hân nói như thế, mọi người còn lại cũng nhận nhiệm vụ ôm quyền phụ họa theo.

"Có những lời này của Tạ đạo hữu, ta an tâm rồi." Bạch Hạc Thành cười gật gật đầu.

Sau đó, gã phân phó mọi người tự đi đại đường phòng thu chi, nơi đó đã dán thông báo công bố các nhiệm vụ quy tắc chi tiết.

Thẩm Lạc cũng theo đám người, rời khỏi đại sảnh.

"Gia chủ, quả thật không nói chuyện hai nhà Lâm, Đỗ tranh đoạt thế gia đệ nhất Khu Ma cho bọn hăn biết sao?" Đợi mọi người rời đi, Bạch Giang Phong mới mở miệng hỏi.

"Không cần, chuyện này tiết lộ ra ngoài, những Khách khanh này e rằng sẽ sinh ra tâm tư khác. Ta đã âm thầm điều tra, hai nhà Lâm, Đỗ cũng không nói ra việc này." Bạch Hạc Thành lắc đầu nói.

"Nói cũng đúng." Bạch Giang Phong dứt lời, vung tay lên, bàn tay nhiều ra một khối lụa trắng.

Trên lụa trắng dùng bút son viết tràn ngập chữ nhỏ, phía trên đúng là từng nội dung nhiệm vụ bất quý, chỉ là khác chút với lời nói của Bạch Hạc Thành lúc trước, sau nhiệm vụ không phải đánh dấu ban thưởng Tiên Ngọc và Linh tài, chỉ viết một ít con số.

"Quan phủ cũng thật là tính toán tỉ mỉ, làm ra một danh hiệu thế gia đệ nhất Khu Ma, lấy hoàn thành nhiệm vụ trên Tróc Quý bảng này, tích lũy điểm công đức để tính kết quả, để cho ba đại thế gia chúng ta đi tranh giành bề đầu. Bất quá, bọn họ ban thưởng đối với thế gia đệ nhất Khu Ma cũng thực phong phú, được mở ba cửa hàng kinh doanh tại Huyền Vũ nhai, còn có ba thành quyền vận chuyển bến tàu ngoài thành, chúng ta sẽ không kiếm được mà đi tranh đoạt." Bạch Giang Phong chặc chặc nói.

"Quan phủ cũng không có biện pháp, gần đây Quỷ vật đột nhiên bộc phát, nếu trong thời gian ngắn không áp chế, sẽ ảnh hưởng lớn đến Kiến Nghiệp thành." Bạch Hạc Thành trầm giọng nói.

"Bất quá gần đây xảy ra chuyện gì vậy? Yêu ma quỷ vật làm loạn càng nhiều, chẳng lẽ thực sự như lời đồn đại bên ngoài, sẽ có kiếp nạn phủ xuống?" Bạch Giang Phong nhíu mày nói.

"Giờ xử lý tốt chuyện trước mắt đã." Bạch Hạc Thành từ chối cho ý kiến.

...

Trong lúc Bạch Hạc Thành và Bạch Giang Phong nói chuyện, một đám Khách khanh Bạch gia đã tụ tập đến phòng thu chi Bạch gia.

Trong hành lang phòng thu chi, dựng thẳng một bản danh sách bằng gỗ cao hơn một trượng, phía trên viết từng nhiệm vụ, điều mục rõ ràng, cùng tình trạng chưa hoàn thành.

Thẩm Lạc đứng phía sau đám người, nhìn qua liền thấy trên bảng viết một nhóm chữ nhỏ chi chít, đúng là từng nhiệm vụ xua đuổi quỷ, địa điểm, nguyên nhân, ghi rất rõ ràng.

Phía sau nhiệm vụ còn có các loại ban thưởng, ngoài Tiên Ngọc, còn có một ít Linh tài.

"Cửa nam Trạng Nguyên kiêu có Quỷ vật quấy phá, Thủy Quỷ mờ ảo, khéo lặn xuống nước, lực đại da dày, đánh chết ban thưởng hai viên Tiên Ngọc."

"Đông thành Lưu gia thôn gặp chuyện ma quái, đã tổn thương năm người, cướp đoạt một số súc vật, bản thể không rõ, ban thưởng một khối

Hỏa Kim Mộc."

"Thành nam Liễu Lâm trấn mỗi đêm có nữ quỷ nỉ non, thôn dân sợ hãi. .
."

Cặp mắt Thâm Lạc không khỏi sáng lên, bảng danh sách nhiệm vụ ban thưởng thật là phong phú, Tiên Ngọc tùy ý là hai ba miếng, trong đó không hiếm năm miếng trở lên, tương đương với mấy tháng ngay cả một năm bổng lộc của hắn. Những Linh tài kia mặc dù phần lớn hắn không biết, nhưng nhìn như cũng bắt phàm.

"Đồ tốt thật đúng là không ít!" Bạch Tiêu Vân thấy vậy, trên mặt cũng lộ vẻ kinh ngạc.

Một đám Khách khanh xem nội dung nhiệm vụ, trên mặt cũng lộ ra vẻ vui mừng.

Những khách khanh Bạch gia này, thường ngày mặc dù được hưởng dụng một ít tài nguyên tu luyện, nhưng Tiên Ngọc lại rất khó có được, ngoại trừ lúc bình thường được cung cấp, chỉ có trong phủ lập công mới được ban thưởng, cơ bản ngày ngày đều quá căng thẳng, như giờ xuất hiện nhiều nhiệm vụ có thù lao cao như vậy, thực sự không nhiều.

Thâm Lạc nhìn trong chốc lát, khẽ lắc đầu, dờn ánh mắt đi, quay người muốn đi gấp.

Đây cũng không phải hắn không muốn chấp hành những nhiệm vụ này, mà là hắn tự mình biết rõ.

Lấy tu vi hắn hôm nay đi làm nhiệm vụ, thứ nhất, chưa chắc là đối thủ của những Quỷ vật kia, cũng có nghĩa là lấy thân phạm nguy hiểm; thứ hai, mặc dù đấu thắng một ít Quỷ vật, sợ rằng cũng phải hao phí không ít phù lục, so sánh lại chưa chắc có lời.

Hôm nay hắn tu luyện công pháp vô danh coi như trôi chảy, lại thêm hai bút thu nhập nên hứng thú với Tiên Ngọc và những tài liệu kia hiển nhiên không cao. Lần này hắn cùng tới đây, chỉ là muốn thêm kiến thức mà thôi.

"Sao vậy, Thảm đại ca không có hứng thú với những nhiệm vụ này à?" Bạch Tiêu Vân tới gần, hỏi.

"Người phía trước quá nhiều, một hồi ta quay lại xem." Thảm Lạc cười cười, tùy ý nói ra.

"Bằng tiểu oa nhi người ngoài miệng còn chưa mọc lông, cũng dám mạo hiểm đi nhận nhiệm vụ xua đuổi quỷ? Chỉ sợ là chưa kịp xua đuổi quỷ, chính mình đã thành quỷ trước à." Vào thời khắc này, một thanh âm quái gở từ bên cạnh truyền đến.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 236: Nhiệm Vụ Hồng Diệp Trấn

Thẩm Lạc và Bạch Tiêu Vân theo tiếng nói nhìn lại, thì thấy Bạch Thủy đạo nhân đang dùng đôi mắt đầy vẻ ác ý liếc về phía bên này, khóe miệng còn mang theo nụ cười trào phúng.

"Đúng vậy! Chính là Luyện Khí tầng năm, đừng nên đi làm mất mặt chứ." Ngô Đồng đứng ở một bên, cũng ánh mắt bất thiện nhìn chăm chú Thẩm Lạc, trong miệng không ngừng cười nhạo.

Những người xung quanh thấy thế, cũng đều nhìn lại.

Thẩm Lạc quan sát xung quanh vài lần, vẻ mặt lạnh nhạt, cũng không nói gì.

"Bạch Thủy đạo hữu, theo ta được biết, lúc trước vụ án ở Trấn Hoài kiều mà ngươi luôn mồm nói không có quý vật quấy phá, khi đó Thẩm đại ca đã hảo ý nhắc nhở nhưng ngươi hoàn toàn không để ý. Kết quả thiếu chút nữa, làm bản thân mình cũng bị Thủy Quỷ kéo xuống nước, khiến cho Bạch gia chúng ta tại trước mặt các gia tộc khác mất hết mặt mũi, chuyện này có đúng không?" Thẩm Lạc không thèm để ý, nhưng Bạch Tiêu Vân bên cạnh, không làm được, chỉ vào Bạch Thủy đạo nhân hét lên.

Lời Bạch Tiêu Vân vừa nói ra, làm mọi người nghị luận ồn ào.

"Ồ, ta giống như cũng nghe nói qua chuyện này, thì ra là thật à!"

"Chậc chậc, không ngờ Bạch Thủy đạo hữu cũng có lúc phạm sai lầm?"

"Đúng là nói bậy nói bạ!" Bạch Thủy đạo nhân bị Bạch Tiêu Vân vạch trần việc mất mặt này, thì mặt trầm xuống.

Ánh mắt lóe lên sự tức giận, hung hăng trừng Thẩm Lạc một cái, rồi tiếp tục nhìn lên bảng danh sách của bạch ngọc sách.

"Lệ Sở đạo hữu, gia hỏa này chính là lão Bát à? Hình như cũng giống Bạch Thủy đạo nhân, không phải là hạng lợi hại gì lắm." Thanh niên cầm quạt xếp hỏi một gã gã đại hán đầu trọc bên cạnh.

"Đúng vậy, chính là hắn! Nhưng chỉ là thứ là xu nịnh bợ đỡ, Đại công tử đi rồi, còn không phải đi theo bợ đỡ Nhị công tử sao." Lệ Sở sờ cái đầu trọc, nhổ bãi nước miếng nói.

"Ha ha, cái này cũng không trách được." Thanh niên cầm quạt xếp rung đùi đắc ý nói.

Mấy tên Khách khanh khác ở bên cạnh nghe được Sở Lệ và thanh niên cầm quạt xếp nói chuyện, đều nhìn về phía Thẩm Lạc, trong mắt tràn đầy sự khinh thường.

Tạ Vũ Hân đang im lặng xem xét nhiệm vụ, lúc này cũng nghiêng đầu liếc Thẩm Lạc một cái, trong đôi mắt đẹp dịu dàng cũng hiện lên vẻ khinh bỉ. Tiếp đó ả liền dời ánh mắt, tiếp tục xem bảng danh sách.

Thẩm Lạc đối với sự nghị luận của mọi người, chỉ cười nhạt một tiếng, đưa tay kéo Bạch Tiêu Vân còn đang muốn đi lý luận, lắc nhẹ đầu.

Bạch Tiêu Vân mặc dù tức giận, nhưng thấy Thẩm Lạc không quan tâm, cũng đành kìm nén sự nóng nảy lại, không nói gì thêm nữa

Chỉ một lúc sau, mọi người đã tập trung lại tại trước bảng danh sách, chọn nhiệm vụ mà mình cho là tốt nhất, rồi rời đi. Còn Thẩm Lạc, giờ mới

đi lên trước mấy bước, nhìn sơ qua bảng danh sách.

"A, nhiệm vụ này có vẻ được. . ."

Kết quả, không bao lâu sau, ánh mắt của hắn lại đột nhiên sáng lên, nhìn kỹ một nhiệm vụ ở gần cuối trên tấm bảng.

"Hồng Diệp trấn ở phía nam thành, đường sông bị quỷ quấy phá, làm nhiều tên lái đò chết, ban thưởng một khối Hỏa Luân Mộc." Thảm Lạc lẩm bẩm, trong lòng có chút vui mừng.

Hỏa Luân Mộc, trên Thuận Dương Bảo Điện có ghi lại, là một trong mấy loại tài liệu chủ chốt thích hợp nhất để luyện chế Thuận Dương Kiếm Phôi.

Hắn đối với việc luyện chế Thuận Dương Kiếm Phôi rất để ý, những ngày qua, cũng thường xuyên lưu ý tới vật liệu cần thiết để luyện chế. Nhưng đáng tiếc, mấy thứ đó đến nay một thư đều không có tìm được, không ngờ ở chỗ này lại gặp được một thứ.

Ánh mắt của Thảm Lạc tập trung vào Hỏa Luân Mộc, khóe miệng khẽ cong lên.

"Muốn làm nhiệm vụ ở Hồng Diệp trấn? Chắc do nhìn trúng Hỏa Luân Mộc, thật sự không biết sống chết. Chẳng lẽ hắn không biết thù lao càng cao, nhiệm vụ sẽ càng nguy hiểm sao?" Sở Lệ nói nhỏ một câu, có thể là cố kỵ Bạch Tiêu Vân, nên âm thanh không quá lớn.

Thảm Lạc đối với lời này giống như không nghe thấy, quay người trở về nơi ở của mình.

Bạch Tiêu Vân hừ lạnh một tiếng, trừng mắt nhìn Sở Lệ, đi theo Thảm Lạc rời khỏi nơi này.

Bạch Thủy đạo nhân nhìn bóng lưng của Thâm Lạc dần xa, ánh mắt lóe lên, lầm bầm: "Bằng người cũng dám nhận nhiệm vụ này? Hỏa Lân Mộc ta sẽ nhận thay bạch ngọc sách."

Gã nói xong cũng rời đi.

"Bạch đạo hữu, chờ ta một lát, chuyển đi Hồng Diệp trấn này, ta đi với người." Ngô Đồng thấy vậy, bỗng nhiên khoe miệng lộ ra ý cười, vội vàng đuổi theo.

Những người khác ở chung quanh nghe vậy, đều im lặng như đang suy nghĩ đến chuyện gì đó

...

"Những tên kia căn bản không biết thực lực thật sự của người, Thâm đại ca, người sao thể hiện một chút, để bọn chúng được mở mang kiến thức." Trở lại nơi ở của Thâm Lạc, Bạch Tiêu Vân cảm thấy bất bình nói.

"Bọn chúng nói cũng không sai, thực lực của ta chỉ là Luyện Khí tầng năm, trong các vị khách khanh thuộc về hạng chót, so với tên Ngô Đồng cũng thấp hơn một tầng." Thâm Lạc bình tĩnh nói.

"Tu vi tính là gì! Lấy tài nghệ phù lục của Thâm đại ca, ta thấy trong khách khanh không có mấy người là đối thủ của người." Bạch Tiêu Vân vung tay, kêu lên.

Thâm Lạc cười nhạt một tiếng, Bạch Tiêu Vân nói cũng không sai, nếu như hắn bắt chấp hết để thôi động Lạc Lôi Phù. Đừng nói tu sĩ Tích Cốc kỳ, cho dù có là tu vi Ngưng Hồn kỳ cũng chưa chắc có thể đỡ nổi.

Đây cũng là nguyên nhân Thâm Lạc không thèm để ý đến những khách khanh kia. Trong mộng hắn còn cùng Yêu thú Xuất Khiếu kỳ đánh nhau ác

liệt, bản thân lại có Lạc Lôi Phù, nên so về tâm mắt và tâm tính thì những khách khanh kia không thể so sánh.

"Nhưng những người kia nói nhiệm vụ ở Hồng Diệp trấn nguy hiểm, chắc là thật, bằng nhiệm vụ Tróc Quý này là do quan phủ ban bố, người quan phủ sẽ không nói lung tung." Bạch Tiêu Vân có chút bận tâm nói.

"Không sao, ta nếu tiếp, tất nhiên có biện pháp để ứng phó." Thảm Lạc biết Bạch Tiêu Vân có ý tốt, cười nói.

"Ta tin Thảm đại ca sẽ không làm chuyện mà mình không có nắm chắc!" Bạch Tiêu Vân thấy Thảm Lạc tự tin, lại nghĩ đến tính cách chu toàn của hắn, liền nhẹ nhàng thở ra.

"Đúng rồi, tiểu tử Lâm Bích Thu kia hai ngày trước rốt cục đã mang mười lăm viên tiên ngọc tới, đây là tám viên, xin Thảm đại ca hãy nhận lấy." Bạch Tiêu Vân đột nhiên nghĩ tới một chuyện, từ trong ngực lấy ra một bao bố nhỏ, đặt ở trước mặt Thảm Lạc, bên trong đều là tiên ngọc, va chạm nhau phát ra âm thanh thanh thúy.

"Những tiên ngọc này là do ngươi và Lâm Bích Thu đánh cược mà có, không liên quan gì đến ta, sao có thể thu lễ vật lớn như vậy được." Thảm Lạc nhìn bao vải một chút, đẩy trở về.

"Ngày đó nếu không có Thảm đại ca lấy bảo phù ra giúp ta, ta đã sớm thất bại thảm hại, mất hết mặt mũi bạch ngọc sách! Những tiên ngọc này ngươi nhất định phải nhận lấy, nếu không thì đâu có xem ta là bạn!" Bạch Tiêu Vân khẩn trương, sắc mặt trầm xuống nói.

"Vậy được rồi." Thảm Lạc thấy Bạch Tiêu Vân như vậy, biết từ chối nữa, thì với tính cách của đôi phương nhất định sẽ tức giận, nên cũng không từ chối.

"Vậy mới được! Thâm đại ca ngươi muốn làm nhiệm vụ nên chuẩn bị nhiều một chút, đây gọi là cẩn tắc vô ưu! Tốt, ta sẽ không quấy rầy ngươi nữa, chúc ngươi mã đáo thành công." Bạch Tiêu Vân không ở đây lâu, cáo từ rời đi.

Thâm Lạc tiễn y ra cửa, trở về trong phòng nhớ lại nội dung của nhiệm vụ, cũng không có trì hoãn thời gian, lập tức chuẩn bị một chút, mang theo tất cả phù lục bên người.

Mặc dù hẳn không cho rằng mình sẽ không hoàn thành được nhiệm vụ này, nhưng trong lòng cũng không khinh thường, việc lật thuyền trong mương cũng đã thấy nhiều từ trong mấy quyển sách kia.

Sau khi hẳn chuẩn bị sẵn sàng, lập tức rời Bạch gia, đi về phía Hồng Diệp trấn .

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 237: Âu Dương Tam Kiệt

Hồng Diệp Trấn nằm ở phía nam cách Kiến Nghiệp thành ba mươi dặm, nếu toàn lực chạy đi thì một canh giờ sẽ tới.

Diện tích trấn này không lớn, không khác với những thị trấn phụ cận Xuân Thu quan, nhưng phần hoa hơn. Trấn này như kỳ danh, trong ngoài trấn là lá phong phủ khắp, giờ phút này vừa vãn cuối thu, lá phong đỏ như lửa, đặc biệt mỹ lệ.

Một con sông lớn chảy qua bên cạnh thôn trấn, tên là Lê Thủy giang, nối thẳng Đông Hải, chính là thông đạo vận tải đường thủy trọng yếu của Kiến Nghiệp thành, mỗi ngày có rất nhiều thuyền bè đi qua, khiến cho Hồng Diệp Trấn trở nên phần hoa.

Bất quá lúc Thâm Lạc đến, toàn bộ thôn trấn cũng không có bao nhiêu sinh khí, đường đi trong trấn rất là vắng vẻ, hai bên cửa hàng mặc dù vẫn mở cửa, nhưng không có bao nhiêu khách nhân, chủ cửa hàng cũng mang vẻ mặt rầu rĩ.

Toàn bộ thôn trấn lộ ra một cỗ nặng nề, dù là mèo hoang dã cẩu trên đường cũng rất là sợ hãi, vội vàng chạy trốn.

Thâm Lạc không dừng lại trên đường phố, tìm người nghe ngóng hỏi thăm, đi thẳng tới trước một sân nhỏ toà nhà đầu thôn trấn, gõ cửa, bên trong lại không có ai trả lời.

"Không ai ở nhà sao?" Hấn nhíu mày, tiếp tục gõ cửa.

"Ai vậy? Ở bên ngoài náo loạn liên tục, còn chưa đủ phiền phức sao?" Một thanh âm bực bội từ trong nhà truyền ra, đại môn kết một tiếng mở ra, một lão đầu tóc muối tiêu nổi giận đùng đùng đi ra, nhìn thấy Thẩm Lạc bên ngoài, lại ngần ra.

"Ngươi là?" Lão đầu dò xét Thẩm Lạc một cái, kinh nghi hỏi.

"Các hạ là Tôn lý trưởng của trấn? Tại hạ Thẩm Lạc, khách khanh Kiến Nghiệp thành Bạch gia, đến nhận nhiệm vụ bên này của các ngươi." Thẩm Lạc lấy ra lệnh bài thân phận, lắc lắc trước mặt lão đầu một chút, cảm thấy mừng thầm.

Nhìn tình hình này, hần hần là người đầu tiên đến Hồng Diệp Trấn, nếu có thể đoạt được tiên cơ hỏi rõ nguyên do chuyện ma quái, hần có thể tranh thủ trước tiên đi tới đánh chết Quỷ vật kia, miễn khiến cho người đê ý.

"Ai nha, là Khách khanh Bạch gia sao? Rốt cuộc ngươi đã tới! Tiểu lão nhân họ Tôn, ngươi gọi lão Tôn đầu là được. Thẩm tiên sư, mời vào trong!" Lão đầu kinh hỉ nói, thi lễ với Thẩm Lạc một cái.

"Tôn lý trưởng không cần khách khí, Thẩm mỗ tới đây là muốn hỏi thăm ngươi một chút ngọn nguồn chuyện ma quái . . ." Thẩm Lạc nói.

"Ồ, thậm chí lại có người đến sớm hơn so với chúng ta, đúng là lạ nha." Vào thời khắc này, một thanh âm truyền tới.

Một hồi tiếng bước chân vang lên, ba nam tử áo xanh từng bước từ đằng xa đi tới, nhìn có vẻ kiêu ngạo.

Thẩm Lạc quay người nhìn ba người một cái, thực tế lại nhìn lâu một chút lệnh bài màu xanh treo bên hông bọn họ.

Trên lệnh bài màu xanh có ấn ký lục mộc, đúng là tiêu ký Lâm gia.

"Ồ, là Khách khanh Bạch gia, mặt lạ hoắc à!" Một trong ba nam tử áo xanh, cầm đầu là một hán tử thấp bé khô gầy xấu xí, đánh giá Thâm Lạc một cái, hơi quái lạ nói.

Hai người kia thì một người thân hình ục ịch, một người thì lưng còng, khuôn mặt ba người tương tự, sinh ra đặc biệt xấu xí, tựa hồ huynh đệ ruột thịt.

"Bạch gia Thâm Lạc." Thâm Lạc khẽ gật đầu.

"Thâm Lạc? Tựa hồ đã nghe qua cái tên này. A! Ta nhớ ra rồi, gần đây nghe nói Bạch Gia đã đến một nông thôn tiểu tử, dựa vào quan hệ với đại thiếu Bạch gia Bạch Tiêu Thiên, trở thành Khách khanh Bạch gia, người đó chắc là ngươi rồi." Nam nhân xấu xí khô gầy khinh thường nói.

"Chậc chậc, gia hỏa kẻ cuối, cũng dám tới nhận loại nhiệm vụ này, sợ là chán sống hả? Hặc hặc!" Tên xấu xí ục ịch liếc tà nhãn về phía Thâm Lạc một cái, tùy tiện cười to nói.

Con mắt Thâm Lạc hơi híp lại, trong lòng có chút không thoải mái.

Lúc trước đám khách khanh Bạch gia đã nhiều lần hạ thấp hãn, mặc dù hãn cũng không để ở trong lòng, đến cùng vẫn có chút khó chịu. Không ngờ đến nơi này lại bị người chế nhạo tiếp, thật coi hãn là Nê Bò Tát không biết tức giận hay sao?

"Tiểu tử, nhiệm vụ Hồng Diệp Trấn này, Âu Dương tam kiệt chúng ta nhận, nếu như muốn lưu lại một cái mạng chó, mau rút đi." Tên khô gầy xấu xí phát phát tay, quát lớn.

"Đại ca ta nói ngươi mau rút đi, ngươi điếc hay câm vậy?" Tên lưng còng xấu xí thấy Thâm Lạc vẫn không nhúc nhích, tản ra hung thần ác sát, đưa tay chụp tới một chưởng.

Một cỗ lục mang rời tay bắn ra, lập tức ngưng tụ thành một hư ảnh hồ trảo, chớp động một cái đã đến trước người Thẩm Lạc, tốc độ mau kinh người, hung hăng trảo xuống mặt hắn.

Không đợi trảo ảnh hạ xuống, thân hình Thẩm Lạc nhoáng qua hai bên một cái, trên chân chớp động bạch quang, cả người liền hóa thành bốn năm đạo tàn ảnh tiêu thất hư không, lóe lên đã bỏ nhào tới trước ba tên xấu xí như ma chê quỷ hờn mà còn xấu tính 😁

Ba người chưa từng dự liệu thân pháp Thẩm Lạc lại nhanh như vậy, kinh hãi. Bất quá bọn chúng cũng không phải thường nhân, bên ngoài thân thể lập tức sáng lên u lục quang mang, mơ hồ hình thành một đạo hồ ảnh xanh biếc.

Nhưng không chờ hồ ảnh hoàn toàn ngưng hiện, trong tay Thẩm Lạc lóe lên lôi quang, ba đạo lôi điện màu trắng từ trong tay bắn ra, nhanh như chớp đánh vào trên thân ba người, điện quang chói mắt màu trắng nở rộ ra.

Hồ ảnh hộ thể ba người phát ra một tiếng kêu rên, giống như gặp phải khắc tinh, dưới điện quang chói mắt âm âm tan vỡ.

Không chỉ như vậy, từng đạo hồ quang màu trắng lưu lại trên người bọn họ lan tràn ra, khiến cho động tác ba người cứng đờ.

Tay phải Thẩm Lạc theo sát lôi quang, đột nhiên thô to gân gấp đôi, lẳng không vẽ lên một nửa vòng tròn, chưởng phong bao ba người vào trong đó, hung hăng đánh một kích.

Ầm ầm ầm!

Thân thể ba người như lá rụng trong cuồng phong, bị đánh bay ra sau, nặng nề té rớt trên mặt đất.

"Người. . ." Tên khô gầy xoay mình nỗ lực bò lên, nhưng vừa mới động, trên ngực lập tức đau nhức kịch liệt, phảng phất xương cốt bị đánh gãy nát.

Hai người kia cũng giống như vậy, trong ánh mắt nhìn về phía Thẩm Lạc cũng hiện lên vẻ hoảng sợ.

Thần sắc Thẩm Lạc không đổi, nhưng trong lòng thì mừng thầm.

Một tháng này, hần ngoài tu luyện công pháp vô danh, cũng khổ luyện Tà Nguyệt bộ, nhờ vào kinh nghiệm trong mộng cảnh, đã đạt được cảnh giới tiểu thành. Ngày hôm nay dùng dao mổ trâu cắt tiết gà, quả nhiên diệu dụng vô cùng.

Ba người trước mặt, nếu bàn về tu vi cảnh giới, từng người không dưới hần, nhưng tốc độ xa xa không theo kịp chính mình, phối hợp Tiểu Lôi phù, quả nhiên hiệu quả.

Chính mình lần đầu chấp hành nhiệm vụ, vốn đang lo kinh nghiệm thực chiến quá ít, hôm nay lấy ba gã khách khách Lâm gia thử tay, thật khiến hần tăng thêm vài phần tin tưởng.

"Tôn lý trưởng, người có biết Quý vật kia hôm nay quấy phá nơi nào không?" Thẩm Lạc phủ tay, không để ý tới ba tên xấu quắc kia nữa, quay người đi tới trước lão Tôn đang ngốc trệ, hỏi.

"A, đúng, đúng! Quý vật kia qua lại khu vực cây lau sậy trắng bên ngoài trấn, ban ngày thì không ra, nhưng trời vừa tối sẽ du đãng quanh mặt sông, tập kích đội thuyền đi qua, đã đả thương không ít người. Hiện tại buổi tối căn bản không ai dám xuống nước, ban ngày buôn bán cũng chịu ảnh hưởng lớn." Lúc này lão Tôn đầu mới hoàn hồn, mặt lộ vẻ lo lắng nói.

"Phải đến buổi tối mới xuất hiện. . . Tôn lý trưởng yên tâm, chuyện này Bạch gia chúng ta sẽ xử lý thích đáng." Lông mày Thẩm Lạc nhăn lên, sau

đó mỉm cười nói.

"Vậy thì nhờ cậy Thẩm tiên sư rồi." Lão Tôn đầu liếc về phía ba tên khách khanh Lâm gia xa xa mới vừa bò lên, nhiệt tình chấp tay với Thẩm Lạc.

Sau đó Thẩm Lạc lại hỏi thăm chỗ cây lau sậy trắng, không dừng lại ở đây lâu, cáo từ rời đi.

"Đại ca, chúng ta có nên theo hay không?" Tên lưng còng xấu xí trầm giọng hỏi.

"Tiểu tử này có chút tà môn! Nghe nói hắn chỉ tu vi Luyện Khí trung kỳ, thân pháp sao lại nhanh như vậy?" Nam tử ạch ịch vuốt sống lưng có chút đau nhức, nhe răng trợn mắt nói.

"Hừ! Lần này là do ba người chúng ta không đề phòng mới bị thua thiệt tiểu tử này. Đi, theo sau! Lát hồi cẩn thận chút." Tên khô gầy xấu xí hừ một tiếng, nói.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 238: Lệ Quỷ Hiện Thân

Thẩm Lạc ra khỏi trấn, rất nhanh đi tới bờ sông Lệ Thủy.

Mặt sông Lệ Thủy phi thường rộng rãi, rộng đến vài dặm, uốn lượn chảy về phía hạ lưu, nhìn qua khói sóng mênh mông, dòng nước dậy sóng, như một con Giao Long thật lớn nằm rạp trên mặt đất.

Hắn đi một hồi dọc theo sông lớn dòng chảy lao nhanh, một mảnh bụi cỏ lau xuất hiện ở phía trước.

Diện tích vùng cỏ lau không lớn, dài khoảng bảy tám dặm, đặc biệt cao lớn rậm rạp, bất quá bây giờ đã khô héo.

Gió sông thổi qua, cỏ lau quay cuồng như sóng nước, phát ra tiếng xào xạc vang dội.

Lúc này mặt trời đã bắt đầu xuống núi, mặt sông trở nên lờ mờ, không có chiếc thuyền nào, đúng là bị Quỷ vật kia dọa cho sợ rồi.

Ánh mắt Thẩm Lạc đảo qua khắp nơi, suy nghĩ một chút sau đó vận khởi Đạp Thủy quyết, dò xét một vòng quanh phiến cỏ lau kia, lại không phát hiện chút Âm khí nào.

Hắn không cam lòng, dán lên thân một tấm Khu Quỷ phù, sau đó lại đi vài vòng, vẫn như cũ không phát hiện chút nào.

"Xem ra Quý vật này ẩn núp rất kín kẽ." Thảm Lạc thầm nói một tiếng, rời mặt sông, tìm một chỗ khô ráo trên bờ khoanh chân ngồi xuống, lẳng lặng đợi màn đêm buông xuống.

Giờ phút này, một hồi tiếng bước chân từ đằng xa truyền đến, Thảm Lạc nhìn qua, là ba tên khách khanh Lâm gia cũng đến nơi này.

Nam nhân xấu xí khô gầy thấy Thảm Lạc, sắc mặt hơi mất tự nhiên, cũng không dám khiêu khích, mà mang theo hai người sau lưng đi vòng qua Thảm Lạc, dò xét bên trong đám cỏ lau.

Thảm Lạc cũng không để ý đến ba người, phối hợp nhắm mắt dưỡng thần.

Sau một lát, ba người thất vọng đi trở về, cũng tìm một chỗ bên bờ ngồi xuống chờ đợi giống Thảm Lạc.

Mặt trời sắp xuống núi, lại có một nam một nữ đi tới gần đám lau sậy màu trắng, nam hai mươi lăm tuổi, da dẻ ngăm đen, mày rậm mắt to, hai đầu lông mày có mấy phần khí khái hào sảng. Nữ bất quá mười sáu tuổi, một thân áo ngắn màu vàng nhạt, dáng người thướt tha, dung mạo thanh tú.

Bên hông hai người đều đeo một khối lệnh bài xám trắng, trên đó viết một chữ "Đỗ" .

"Âu Dương tam kiệt! Không ngờ bọn họ cũng tới." Thanh niên da đen từ xa đã thấy ba Khách khanh Lâm gia, sắc mặt hơi trầm xuống, lẩm bẫm tự nói một tiếng.

"Bọn họ rất nổi danh sao?" Thiếu nữ áo vàng mở lớn hai mắt, hỏi.

"Đại ca Âu Dương Thiên Luyện Khí tầng bảy, hai huynh đệ còn lại thì giống người đều là Luyện Khí tầng sáu. Bất quá ba người này tu luyện Sát

Hồ Công mà năm đó tán tu Hắc Thạch Sơn Hồ chân nhân tu luyện, nếu liên thủ, hơi khó giải quyết." Thanh niên ôn nhu giải thích với thiếu nữ.

Lúc này Âu Dương tam kiệt cũng chú ý tới một nam một nữ Đổ gia bên này.

"Nguyên lai là Đổ gia Lam Băng Thủ Tề Nguyên, vị tiểu cô nương kia chắc là Yến Ly đồ đệ Hoàng Sơn sư thái. Thật sự là trăm nghe không bằng một thấy, đúng là một tiểu mỹ nhân." Nam nhân khô gầy xấu xí Âu Dương Thiên nhìn chăm chăm thiếu nữ, trong ánh mắt loé lên vẻ dâm tà rồi biến mất.

"Khó trách đường đường Tích Cốc kỳ Lam Băng Thủ cũng bị mê đến thần hồn điên đảo, tiểu cô nương quả thực lớn lên không tệ nha, thật đáng tiếc!" Nam nhân ục ịch xấu xí nuốt nước bọt nói.

Khuôn mặt Yến Ly hiện ra vẻ giận dữ, đang muốn nói gì, lại bị Tề Nguyên đưa tay ngăn trở.

"Ba vị là nhân vật thành danh, mong rằng tự trọng, miễn bôi nhọ danh dự Lâm gia." Sắc mặt Tề Nguyên trầm xuống, không giận mà uy nói.

"Lam Băng Thủ nói quá lời, hai nhà Lâm Đổ chúng ta quan hệ tâm đầu ý hợp, vừa rồi huynh đệ của ta chỉ vui đùa thôi, chớ có tưởng thật!" Âu Dương Thiên chấp tay với Tề Nguyên, cười ha ha nói.

Tề Nguyên không phản ứng lại với Âu Dương tam kiệt, ánh mắt tùy ý quét qua khắp nơi, lúc này mới chú ý tới Thẩm Lạc một thân một mình ngồi phụ cận, ánh mắt đảo qua lệnh bài khách khanh bên hông hắn, thầm nghĩ trong lòng: "Khách khanh Bạch gia, chưa gặp qua người này. ."

"Tề đại ca, căn cứ Tôn lý trưởng nói, Quỷ vật qua lại khu vực này, chúng ta có cần đi dò xét một phen không?" Trong mắt Yến Ly hiện ra vẻ

kích động, nhẹ giọng hỏi.

"Bọn họ tới trước chúng ta, nhất định đã dò xét qua, hơn phân nửa tìm không được tung tích Quỷ vật kia. Chúng ta lại dò xét cũng là phí công, chờ trời tối xem." Tề Nguyên cười giải thích một câu, tiếp đó mang theo thiếu nữ tìm một chỗ ngồi xuống.

Cũng không lâu lắm, lại có hai đạo nhân ảnh xuất hiện tại khu vực đám cỏ lau, là Bạch Thủy đạo nhân và Ngô Đồng.

"Âu Dương tam kiệt! Lam Băng Thủ Tề Nguyên!" Bạch Thủy đạo nhân thấy mọi người tại đây, trong mắt hiện lên vẻ ngưng trọng.

Âu Dương tam kiệt và Tề Nguyên hiển nhiên cũng nhìn thấy hai người Bạch Thủy đạo nhân, bất quá ánh mắt chỉ khẽ quét qua, hiển nhiên không để bọn họ vào mắt.

Cánh tay Ngô Đồng khẽ đung Bạch Thủy đạo trưởng một cái, cảm nhếch về nơi nào đó.

Bạch Thủy đạo nhân thuận theo hướng Ngô Đồng chỉ nhìn lại, chỉ thấy Thẩm Lạc đang lẳng lẳng ngồi ở chỗ kia, thấp giọng cười lạnh một tiếng: "Tiểu tử không biết sống chết này cũng đến quá sớm đi."

"Hắn tưởng bợ đỡ được Đại công tử, chính mình sẽ trở thành một nhân vật đủ sức tranh đấu, rồi sẽ biết mình ngu ngốc cỡ nào." Ngô Đồng lập tức phụ họa theo.

Trong lúc hai người nói chuyện, lại tìm một chỗ cách xa bờ sông khoanh chân ngồi xuống.

"Hai người Bạch gia mới tới kia, sao không cùng ngồi với người lúc trước vậy?" Yên Ly có chút kỳ quái hỏi.

"Khách khanh Bạch gia xưa nay ưa thích nội đấu, không có gì kỳ quái cả." Tề Nguyên cười cười, nói.

Thiếu nữ giật mình, khinh bỉ không thèm nhìn ba người Bạch gia nữa, nhắm mắt dưỡng thần.

"Đạo trưởng, không ngờ nhiệm vụ Hồng Diệp Trấn nổi tiếng như vậy, kéo theo cả Âu Dương tam kiệt và Tề Nguyên tới, dựa vào hai chúng ta chỉ sợ tranh giành không lại bọn hắn."

Bản dịch được dịch tại Bạch ngọc sách. Mời bạn đọc đến đúng trang dịch để ủng hộ diễn đàn và dịch giả. Sau khi ngồi xuống, Ngô Đồng thấp giọng hỏi nhỏ chỉ hai người mới có thể nghe được.

"Nhiều người vừa vặn, đến lúc đó Thẩm Lạc xảy ra chuyện gì, cũng tìm ra lý do tốt." Bạch Thủy đạo nhân cười nhẹ một tiếng, nói.

"Đạo trưởng nói rất đúng!" Ngô Đồng nghe vậy xoa xoa đôi bàn tay, cười hắc hắc.

Thẩm Lạc thủy chung nhắm mắt yên tĩnh ngồi ở chỗ kia, một mực không mở mắt, tựa hồ hoàn toàn không chú ý tới hai nhóm người mới tới.

Lại qua ước chừng gần nửa canh giờ, màn đêm rớt cuộc buông xuống.

Giữa không trung mây đen quay cuồng, che khuất một vầng loan nguyệt vừa mới mọc lên.

Gió trên sông cũng từ từ lớn lên, làm sóng nước quay cuồng, bụi cỏ lau phát ra âm thanh cũng lớn dần lên, pha tạp cùng âm thanh sóng lớn nghe có vẻ ồn ã.

Vào thời khắc này, mọi người bên bờ sông đồng thời mở to mắt, nhìn về phía trung tâm dòng sông.

Nước sông nơi đó đột nhiên ùng ục bốc lên liên tiếp bong bóng khí, từng cái bong bóng tràn đầy âm khí màu đen, rất nhanh ngưng tụ trên mặt sông thành một mảnh âm khí màu đen lớn hơn một trượng.

Một đạo U Ảnh từ trong hắc khí chậm rãi toát ra, là một hồng y nữ tử, hắc khí nồng đậm bao quanh người, cách thật xa cũng có thể cảm giác được rõ Âm Sát khí rậm rạp.

"Tốt cho một Lệ Quỷ, nhìn điệu bộ này, sợ là sắp đến Tích Cốc kỳ rồi! Ly nhi, chuẩn bị Ích Tà Châu cho tốt, chú ý an toàn, đợi ta dẫn quỷ nữ này lên bờ rồi lập tức động thủ." Tề Nguyên nhìn chằm chằm vào nữ quỷ áo đỏ, hít một hơi khí lạnh, thân hình khẽ động đứng lên.

Trên tay gã sáng lên lam quang, một thanh Phù khí móng vuốt màu lam lạnh lạnh xuất ra.

Yến Ly vội vàng đứng lên, trong miệng tụng niệm chú ngữ, trong tay áo tản ra đạo đạo hoàng mang.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 239: Quá Nhiều Phù Lục

Bỗng nhiên Âu Dương Tam Kiệt cũng đứng dậy, bên ngoài thân nổi lên quang mang màu xanh lục, ngưng tụ thành một hư ảnh mảnh hồ màu xanh lá. Nhưng nó cũng không có lập tức tấn công, ba người nhanh chóng trao đổi bằng ánh mắt, bờ môi khẽ nhúc nhích, giống như cũng đang thương lượng chiến thuật gì đó.

"Ồ! tên Thẩm Lạc đâu?" Ngô Đồng đột nhiên giật mình nói, nơi Thẩm Lạc ngồi lúc trước, giờ phút này đã không còn một ai.

"Tại đó! ở bạch ngọc sách" Bạch Thủy đạo nhân cũng khẽ giật mình, tiếp đó chỉ về phía bờ sông.

Chỉ thấy thân ảnh Thẩm Lạc chẳng biết từ khi nào đã xuất hiện tại bên bờ sông, khoảng cách với Hồng y nữ quỷ chỉ có hai ba mươi trượng.

Tất cả mọi người thấy cảnh này, đều sửng sò.

"Đạo hữu, nguy hiểm!" Tề Nguyên nhíu mày, hô lên.

Thẩm Lạc dường như không nghe thấy, một tay bấm niệm pháp quyết, vận Đạp Thủy Quyết, vững vàng đứng ở trên mặt sông. Sau đó thân hình hần thoát một cái hóa thành một bóng xanh, lướt nhanh về phía nữ quỷ ở giữa sông.

"Người này đúng là không biết phép tắc, Tề đại ca có ý tốt nhắc nhở, hần lại làm như không nghe thấy, ăn phải đau khổ cũng đáng đời!" Yên Ly

có chút không vui nói.

Tề Nguyên thì thở dài một tiếng, đầu lắc nhẹ.

"Tiểu tử này vậy mà dám vọt thẳng xuống sông, hấn cho là mình là ai a! Không thấy ngay cả Tề Nguyên cũng không dám tùy tiện xông lên à." Bạch Thủy đạo nhân nói một cách trào phúng.

"Tên Thảm Lạc này biết một loại lôi pháp, chắc là phù lục chi thuật." Ngô Đồng nhớ lại một kích của Thảm Lạc phá hư chuyện của mình, nói.

"Người nói chắc là Tiểu Lôi Phù! Lôi điện chi lực đối với quỷ vật bình thường đúng là có thể khắc chế một chút, nhưng quỷ vật này sợ là sắp tiến giai Tích Cốc kỳ, muốn tiêu diệt nó, không có ba mươi đến năm mươi tấm thì đừng mơ tưởng. Đây cần tốn bao nhiêu tiên ngọc?" Bạch Thủy đạo nhân khoát tay áo, nói một cách lơ đãng.

.....dịch tại Bạch ngọc sách

"Đạo trưởng nói rất đúng, làm bừa như thế, đi theo cũng hại chết mọi người! Nếu chính hấn tự xông lên tìm chết, càng đỡ liên lụy đến chúng ta." Ngô Đồng cười nói.

"Đại ca, tiểu tử này chẳng lẽ điên rồi?" Sứ nam mập lùn mở to hai mắt nhìn, nói .

"Để hấn đi thử xem quỷ vật này có lợi hại không càng tốt." Âu Dương Thiên cười lạnh nói.

Trong lúc mấy người nói chuyện, Thảm Lạc đã vọt tới gần quỷ vật.

Hồng y nữ quỷ gầm nhẹ một tiếng, ánh mắt dữ tợn nhìn về phía Thảm Lạc, hắc khí quanh người dày thêm. Hai tay của ả kêu lên ken két, dài ra

mấy trượng cách đầu của Thảm Lạc chỉ một khoảng nhỏ, sau đó hai cái quý trao đen nhánh lớn gấp mấy lần vồ mạnh xuống.

Thân hình của Thảm Lạc lách qua trái rồi phải, hóa thành một đạo huyền ảnh biến mất dưới quý trao, lại ngay lập tức xuất hiện ở sau lưng nữ quý, quay người phát tay áo lên.

Hai đạo Tiểu Lôi Phù từ trong tay áo hất bắn ra, xoẹt một tiếng rồi vỡ vụn, hóa thành hai đạo lôi điện màu trắng, bổ xuống nữ quý.

Hồng y nữ quý cũng không né tránh, bỗng nhiên hắc khí quanh người nồng nặc hơn gấp bội.

Hai đạo tia chớp màu trắng bổ lên phía trên, hắc khí chỉ hơi tán loạn, liền chặn được một kích của lôi điện màu trắng. Dù thân thể nữ quý có chút cứng đờ, nhưng rất nhanh đã khôi phục như thường.

"Chỉ có hai đạo Tiểu Lôi Phù, gãi ngứa cho người ta còn chưa đủ." Bạch Thủy đạo nhân thấy cảnh này, cười lạnh một tiếng.

Trong mắt Ngô Đồng lóe lên vẻ hung phấn, dường như đang chờ mong hồng y nữ quý một trao vồ chết Thảm Lạc.

Sau khi nữ quý đón lấy hai đạo Tiểu Lôi Phù, thì quay người lại, sương mù đen quán lên song trao, tiếp tục xông về phía Thảm Lạc.

Thảm Lạc nhíu mày, một tay phát lên.

Năm tám phù lục từ trong tay hất bay ra, vang lên tiếng phốc phốc, vỡ vụn rồi hóa thành năm đạo hồ quang điện màu trắng, cùng bổ xuống đầu hồng y nữ quý.

Hồng y nữ quý khẽ giật mình, đang lao tới trước đây khí thể thì đột ngột ngừng lại, nhanh chóng bay ngược về sau, đồng thời hai tay nó vung lên.

"Phân phật" một tiếng, hắc khí dưới thân nó bay ra cuộn cuộn, hình thành một tầng bức tường khí dày màu đen, ngăn tại trước người.

Hồ quang điện bổ vào trên tường khí màu đen, làm vang lên âm thanh như vải bị xé rách. Một mảnh lõi quang chớp động trên tường khí, làm nó mỏng manh đi nhiều, nhưng cuối cùng vẫn cản lại được.

Nhưng không chờ nữ quý buông lỏng một hơi, hai tay Thẩm Lạc lại có thêm mười mấy tấm phù lục, không nói một lời, lặng lẽ vung ra.

Sau một khắc, trước người nữ quý lại có tiếng sấm rền vang, sáu đạo hồ quang điện liền bay vụt tới bạch ngọc sách. Tốc độ của nó nhanh chóng, làm cho người ta căn bản không kịp tránh né.

"Oanh" một tiếng!

Tường khí màu đen vốn mỏng manh, lập tức trở nên tán loạn, hồ quang điện màu trắng cũng biến mất theo.

Ngay sau đó, lại có bảy tám đạo hồ quang điện màu trắng ở giữa không trung lóe lên, ngay khi tường khí màu đen tán loạn liền tranh nhau bổ vào vai trái của hồng y nữ quý.

"Xoẹt" một tiếng!

Từ vai trái Hồng y nữ quý trở xuống, toàn bộ cánh tay và gần nửa người đều bị vô số điện quang bao phủ, trong khoảnh khắc đã biến thành hư vô.

Trong miệng nữ quý phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, đột nhiên xoay người chạy về nơi xa, nhưng hắc khí quanh người đã biến mất hơn

phân nửa, động tác cũng trở nên hơi chậm.

Bên bờ mọi người thấy Thẩm Lạc như đang làm ảo thuật, một hơi ném ra hơn hai mươi tấm Tiểu Lô Phù, sắc mặt đều cũng khẽ biến đổi.

Bạch Thủy đạo nhân bộ dáng không dám tin, hai mắt tròn lên, sắc mặt rất khó coi, gã không hề nghĩ tới chính mình vừa nói ra một câu trêu chọc lại trở thành lời sấm.

Miệng của Ngô Đồng mở ra, lớn đến mức có thể trực tiếp nhét được nguyên một quả trứng gà.

Không đợi mấy người bên bờ có phản ứng gì khác, Thẩm Lạc đã vung tay lên lần nữa, lại có hơn mười đạo Tiểu Lô Phù phá không bay ra. Nó phốc phốc một tiếng, vỡ vụn ra rồi ngưng tụ thành một đạo lôi điện thô to, nhanh như chớp bổ vào nửa bên người còn lại của hồng y nữ quỷ.

Hồng y nữ quỷ rú lên một tiếng thê lương, thân thể "Phanh" một tiếng, hóa thành một cỗ khói đen, hoàn toàn biến mất.

Một ống tay áo màu đỏ có chút hư hại từ trong khói đen hiện ra, tỏa ra âm khí kinh người, lại giống như lá rụng nhẹ nhàng rớt xuống, bị Thẩm Lạc đưa tay bắt lấy.

Quý vật khi ngưng tụ ra hình thể, cần có hạch tâm để ngưng tụ âm khí, bình thường đều là đồ vật trên người khi nó còn sống. Trên nhiệm vụ cũng nói rõ, người làm nhiệm vụ nhất định phải mang theo vật này, để làm bằng chứng khi hoàn thành công việc.

"Quý vật thật lợi hại, may mắn mang theo Tiểu Lô Phù đầy đủ, nếu không đúng là phiền toái." Thẩm Lạc nhìn ống tay áo, sau đó nhét vào trong ngực, trong lòng nhẹ nhàng thở ra.

"Các vị đạo hữu, nhiệm vụ này, Thảm mỗ xin nhận lấy."

Thảm Lạc chấp tay về phía mấy người trên bờ, rồi vận Đạp Thủy Quyết dọc theo đường sông, đi về phía Hồng Diệp trấn, thân ảnh rất nhanh đã biến mất trong màn đêm.

Bạch Thủy đạo nhân trơ mắt nhìn thân hình Thảm Lạc đi xa, nuốt ngụm nước bọt, sắc mặt hơi tái nhợt.

"Đạo. . . Đạo trưởng, chúng ta có đuổi theo không?" Ngô Đồng dường như chưa từ bỏ ý đồ, nhỏ giọng hỏi.

"Đuổi? Người có thể đỡ được nhiều Tiểu Lôi Phù như vậy sao?" Bạch Thủy đạo nhân trừng mắt với Ngô Đồng, hừ lạnh một tiếng.

Ngô Đồng yên lặng, ngượng ngùng im lặng.

"Không nghĩ tới tiêu tử này vậy mà đành lòng, ba mươi mấy tấm Tiểu Lôi Phù cứ thế mà ném ra, khí phách thật lớn." Tề Nguyên tắc lưỡi nói.

"Cũng chỉ ý vào xuất thân giàu có ở bạch ngọc sách thôi." Yên Ly khẽ nói.

"Có tiền cũng là bản sự, người này thân pháp cũng không tầm thường, còn có thể đạp nước đi, cũng không phải toàn bộ đều nhờ vào phù lục. Bất kể như thế nào, nhiệm vụ nơi đây đã kết thúc, Ly nhi, chúng ta trở về thôi." Tề Nguyên lắc đầu, nói.

Khi mấy người đang khi nói chuyện, Âu Dương Tam Kiệt của Lâm gia không nói một lời lui lại phía sau, nhưng phương hướng cũng không phải là Hồng Diệp trấn.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 240: Quỷ Khiếu Hoàn

Thảm Lạc ly khai sông Lê Thủy, trước đi một chuyến đến Hồng Diệp Trấn, báo cho Tôn lão đầu là Quỷ vật đã bị khu trừ, tiếp đó khước từ lão Tôn đầu cố sức giữ lại, rồi lập tức trở về Kiến Nghiệp thành.

Vì để tránh gặp phiền phức, hắn vừa ra thôn trấn, lập tức thi triển Tà Nguyệt bộ nhanh chóng chạy đi. Kết quả vừa chạy không xa lắm thì bả vai đột nhiên bị người vỗ một cái.

Thảm Lạc chấn động, nguyệt ảnh màu trắng trên chân đại phóng, toàn bộ thân thể lập tức trở nên mờ nhạt không rõ, thân hình mang theo mấy đạo tàn ảnh di chuyển tránh ra.

Sau một khắc, cách đó bảy tám trượng hoa lên, thân ảnh của hắn lẳng không xuất hiện, trong tay lại nhiều ra một tấm Lạc Lô phù, đang tính thúc giục, động tác đột nhiên ngừng lại.

Ngay chỗ cũ hắn đứng nhiều ra một bạch diện thư sinh, vẻ mặt đang mỉm cười.

"Nguyên lai là Mã Diện tiên bối, làm ta giật cả mình." Gánh nặng trong lòng Thảm Lạc buông xuống, thả Lạc Lô phù trong tay xuống.

"Khó trách ngươi dám trực diện tấn công Quỷ vật Tích Cốc kỳ, nguyên lai đây mới là đòn sát thủ của ngươi, một thân bộ pháp cũng không tệ." Câu Hồn Mã Diện nhìn qua Lạc Lô phù trên tay Thảm Lạc một cái, cười hắc hắc, trên mặt lộ ra vẻ cao thâm mạt trắc.

"Nguyên lai tiền bối đã đến sớm, ngài cũng vì trục xuất Quỷ vật nơi đây mới đến?" Thảm Lạc cười khan một tiếng, bất động thanh sắc thu Lạc Lôi phù vào.

"Đây vốn là chức trách của ta, bất quá người đã làm thay giúp ta như thế, ta cũng không cần lộ diện." Câu Hồn Mã Diện với bộ dạng thành thoi nói.

"Có thể làm việc cho tiền bối, là vinh hạnh của tại hạ. Bất quá Mã Diện tiền bối, vì sao gần đây phụ cận Kiến Nghiệp thành có nhiều chuyện ma quái đột nhiên phát sinh vậy?" Thảm Lạc mỉm cười, tiếp theo chuyển chủ đề hỏi.

"Ngọn nguồn chuyện này ta cũng không rõ cho lắm, đã báo cáo chi tiết, phía trên đang điều tra. Chuyện hàng đầu, vẫn là tận lực khu trừ những Quỷ vật này, bảo trụ Kiến Nghiệp thành yên ổn. Thảm tiểu tử, có bằng lòng giúp ta một tay không?" Sắc mặt Câu Hồn Mã Diện nghiêm túc, trước lắc đầu, sau đó nhìn Thảm Lạc, nói.

"Đánh chết Quỷ vật chính là chuyện lợi thành lợi dân, tại hạ hiển nhiên nguyện ý. Chỉ là Tiểu Lôi phù ta tối đa cũng chỉ có thể đánh chết một ít Quỷ vật bình thường, loại Quỷ vật trình độ này, tiền bối phát tay là có thể diệt, còn phải dùng ta sao?" Thảm Lạc nói như thế.

"Tiểu tử người đừng giả bộ ngớ ngẩn để lừa ta! Ta nói lời phù, không phải là loại Tiểu Lôi phù người vừa mới đánh chết quỷ nữ kia, mà là loại vừa rồi người định đối phó ta đấy." Câu Hồn Mã Diện trợn nhìn Thảm Lạc một cái nói.

Thảm Lạc cười cười xấu hổ, không nói gì.

"Phù lục kia của ngươi, nếu ta không nhìn lầm, hẳn là lôi phù cấp cao à? Lực lượng lôi điện chuyên khắc Quỷ vật, phù này tuyệt đối có thể giúp ta đấy." Câu Hồn Mã Diện nói tiếp.

"Thực không dám giấu giếm, đây là Lạc Lôi phù, uy lực quả thực không nhỏ. Bất quá ta cũng chỉ có hai tấm mà thôi, e rằng không giúp được tiền bối bao nhiêu." Thảm Lạc thở dài một tiếng, cũng không nói ra mình có thể vẽ được Lạc Lôi phù này.

"Hảo tiểu tử, Âm Thần mà cũng dám lấy gậy trúc gõ. Ngươi cứ nói muốn chỗ tốt gì thì mới bằng lòng hỗ trợ, nói thẳng đi." Câu Hồn Mã Diện thấy vẻ mặt Thảm Lạc, làm gì không biết chủ ý của hắn, không khỏi cười mắng.

"Tiền bối ngài là Âm Thần địa phủ, thân gia phong phú, bảo vật rất nhiều, tùy ý ban cho tại hạ một kiện là được, vẫn bối cũng không phải loại người tham lam." Thảm Lạc cười ha ha, từ chối cho ý kiến nói.

"Khá lắm tiểu tử gian xảo, thật sự là một chút thiệt thòi cũng không chịu! Ta xem trên người của ngươi ngoại trừ mấy tấm phù lục, còn lại trống không, Phù Khí cũng không có một kiện, vậy Quỷ Khiếu hoàn này thưởng cho ngươi đi." Hai mắt Câu Hồn Mã Diện đánh giá Thảm Lạc, lật tay lấy ra một cái vòng tròn màu đen lớn cỡ bàn tay, ném cho Thảm Lạc.

Thảm Lạc vội vàng tiếp lấy, nhưng không biết vòng tròn này chế bằng vật gì, nhìn không lớn, lại nặng dị thường, đè tay hắn rơi xuống phía dưới. Hắn vội dùng sức mới nâng lên được.

Hắn không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, kỹ lưỡng dò xét vòng tròn màu đen kia.

Toàn thân vòng tròn đen nhánh, kiểu dáng phi thường phong cách cổ xưa, phía trên minh khắc một vòng phù văn thật nhỏ, đang tản mát ra hắc quang nhẹ nhẹ.

"Quý Khiếu hoàn này là nhiều năm trước ta ngẫu nhiên có được một kiện Phù Khí, nói là Phù Khí kỳ thực cũng không quá chuẩn xác, nghiêm chỉnh thì vật này hẳn là bán Pháp Khí." Câu Hồn Mã Diện mở miệng nói.

"Bán Pháp Khí?" Đuôi lông mày Thẩm Lạc nhảy lên.

"Người có biết Pháp Khí là gì không?" Câu Hồn Mã Diện hỏi.

"Ta nghe người ta nói, là phù khí ẩn chứa cấm chế." Thẩm Lạc nhớ lại lời Mã bà bà trong mộng cảnh, trả lời.

"Nói vậy cũng không sai, Pháp Khí và Phù Khí cũng không khác biệt quá lớn, bất quá tài liệu Phù Khí quá kém, không thể nào chịu được lực lượng cấm chế, đành phải dán lên các loại phù lục, dựa vào lực lượng phù lục đối địch. Quý Khiếu hoàn này chính là Hủ Quý Cốt của một đầu Tích Cốt kỳ luyện chế thành, chế thành Pháp Khí cũng dư xài. Vì vậy Luyện Khí Sư luyện chế vật này trực tiếp dùng phù văn chuyển hoá thành phù lục, khắc sâu trên Quý Khiếu hoàn, chế thành bán Pháp Khí này." Câu Hồn Mã Diện gật gật đầu, giải thích.

"Thì ra là thế, lại còn có thể như vậy!" Thẩm Lạc nghe xong những thứ này, kinh ngạc lắm bậm nói.

"Luyện khí nhất đạo thần kỳ vô cùng, người không biết cũng là bình thường! Quý Khiếu hoàn này vì khắc phù văn sâu trên thân, có thể giống như Pháp Khí, trực tiếp dùng lực lượng quán chú thúc giục, uy lực vượt xa Phù Khí bình thường. Bất quá có được cũng có mất, vòng này bởi vì yêu

cầu quán chú Pháp lực để thúc giục, tiêu hao Pháp lực cũng rất lớn, vượt xa Phù Khí, người có thể thử một chút." Câu Hồn Mã Diện tiếp tục nói.

Thẩm Lạc nghe vậy, trên mặt vốn vui vẻ, ngay sau đó lại trở mắt nhìn, nắm Quỷ Khiếu hoàn, vận khởi Pháp lực rót vào trong đó.

Phía ngoài Quỷ Khiếu hoàn toả ra một tầng hắc quang, nhưng chỉ như thế thôi.

Ánh mắt của hắn lóe lên, gia tăng Pháp lực rót vào, vòng hắc quang bên trên mới sáng lên, mà Quỷ Khiếu hoàn vốn nặng trĩu, đột nhiên trở nên nhẹ nhàng bay lên.

Một tiếng vù vù, Quỷ Khiếu hoàn hội tụ hắc quang, ngưng tụ thành một quỹ đầu tối om to bằng chậu rửa mặt.

"Đi!"

Ánh mắt Thẩm Lạc lộ ra kỳ quang, huy động Quỷ Khiếu hoàn, hư không một kích về phía một cây Phong to lớn phía trước.

Quỷ đầu lập tức miệng lớn há to, phát ra một tiếng gào khóc thảm thiết chói tai, một đạo sóng âm tối mờ mịt từ trong miệng quỷ đầu phóng ra, vọt tới phía trước.

Sóng âm màu đen nhìn như không thấy, lại lộ ra một cỗ khí sắc nhọn. Những nơi đi qua làm mặt đất bị cắt ra một vết rãnh sâu, lập tức vượt qua mấy trượng đánh vào trên cây Phong to lớn.

Cây Phong âm vang một tiếng, kịch liệt rung động. Trong phạm vi sóng âm bao phủ, những thân cây và lá cây thật nhỏ toàn bộ nổ nát báy, hóa thành bột phần thật nhỏ.

Thân cây Phong thô to mặc dù không vỡ vụn, nhưng vỏ cây phía trên lại rạn nứt, lộ ra thân cây tuyết trắng, trên cành cây càng xuất hiện vô số vết nứt thật nhỏ.

Toàn bộ ngọn đại thụ rung ông ông, một hồi lâu mới dừng lại.

Thẩm Lạc thấy cảnh này, vừa mừng vừa sợ.

Quý Khiếu hoàn này quả thực rất tiêu hao Pháp lực, cơ hồ gấp mấy lần phù xoa xám trắng của hắn lúc trước, nhưng hiệu quả công kích cũng làm cho hắn cảm thấy đáng giá.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 241: Khách Khanh Đệ Nhất Nhân

"Đa tạ Mã Diện tiên bối ban thưởng bảo. Tiên bối yên tâm, tại hạ nhất định toàn tâm toàn lực giúp ngài quét dọn quỷ vật Kiến Nghiệp thành." Thảm Lạc thu Quỷ Khiếu hoàn vào, khom người tạ ơn Mã Diện, đồng thời trình trọng nói.

Câu Hồn Mã Diện lộ ra vẻ hài lòng, lấy từ trong ngực ra một vật, ném tới.

Thảm Lạc vội vàng tiếp được, phát hiện là một khối tiểu bài màu đen, tựa hồ cũng là xương cốt gì đó chế tạo thành, phía trên minh khắc một vòng phù văn màu xương trắng, tản mát ra quang mang linh động, lộ ra một chút cảm giác thần bí.

"Đây là Pháp Bài đưa tin, người cất kỹ bên mình, ta tùy thời dùng vật này liên hệ người." Câu Hồn Mã Diện nói.

Trên mặt Thảm Lạc lộ ra vẻ hiếu kỳ, hắn đã từng thấy trong điển tịch ở Phương Thốn Sơn vật truyền tin, có thể đưa tin ở khoảng cách rất xa.

Chỉ là vật phẩm thần kỳ bậc này, hắn ở Bạch gia và Xuân Thu quan cũng chưa từng nhìn thấy, không thể tưởng được Mã Diện tiện tay là có thể lấy ra một cái.

"Vật này nên dùng thế nào?" Thảm Lạc thương thức hai vật màu đen, hỏi.

"Dùng thế nào người không cần lo lắng, hảo hảo tiếp nhận tin tức ta là được." Câu Hồn Mã Diện nói.

Thẩm Lạc có chút thất vọng, nhưng vẫn gật đầu đáp ứng.

"Còn nữa, quan hệ chúng ta, không được để cho người ngoài biết, đối với người không có lợi. Giúp ta dẹp loạn quỷ hoạn Kiến Nghiệp thành xong, sẽ có cơ duyên khác cho người." Câu Hồn Mã Diện trịnh trọng nói.

"Tiền bối yên tâm, văn bối sẽ có chừng mực." Trong lòng Thẩm Lạc vui vẻ, lần nữa bảo đảm.

Câu Hồn Mã Diện không nói gì thêm nữa, thân hình nhoáng một cái, hư không tiêu thất không thấy.

Thẩm Lạc lại lật nhìn Pháp Bài truyền tin hai cái, cất kỹ vào, không tiếp tục dừng lại đây, lao nhanh về phía Kiến Nghiệp thành, rất nhanh đã đến phụ cận thành trì.

Kiến Nghiệp thành từ khi Quỷ vật đả thương người liên tiếp xuất hiện, mặt trời vừa xuống núi liền đóng chặt cửa thành, cấm bất luận kẻ nào ra vào, trên đường phố cũng cấm đi lại ban đêm.

Bất quá một bức tường cao này tự nhiên không ngăn được Thẩm Lạc. Hắn dùng Ngự Thủy thuật ngưng tụ ra một sợi dây thừng bằng nước, mượn lực liền thoải mái lướt qua tường thành, tiến nhập vào trong Kiến Nghiệp thành, quay trở về Bạch gia.

Hắn vốn cho là mọi người Bạch gia giờ phút này cũng đã chìm vào giấc ngủ, nhưng vượt quá dự liệu của hắn, phòng thu chi bên kia vẫn đèn đuốc sáng trưng, tụ tập không ít khách khanh đến đây trả nhiệm vụ.

Chỉ là giờ phút này, trên mặt của bọn họ không giống nhau, có gần một nửa mặt lộ vẻ uể oải, có người trên thân còn mang vết thương, tựa hồ nhiệm vụ cũng không thuận lợi.

Thẩm Lạc liếc mắt liền thấy được gã đại hán đầu trọc Sở Lệ lúc trước mở miệng mĩa mai hẳn, trên mặt có khối đỏ tím tím xanh xanh, sắc mặt âm trầm như nước, nhìn chật vật đến cực điểm.

"Ồ, Sở đạo hữu, không phải ngươi đi làm nhiệm vụ ở U Thủy thôn sao? Quỷ vật nơi đó lợi hại vậy sao? Vậy mà làm ngươi bị thương thành như vậy?" Tên thanh niên họ Phùng kia, "Xoẹt" xếp lại quạt xếp, hỏi.

"Phùng Lãng, đừng nói nữa, lão tử bị Lâm gia Thiết Sơn kia thừa dịp ta và Lê Quý giao thủ ám toán, dùng Trọng Sơn phù công kích ta, chẳng những đoạt nhiệm vụ, còn đả thương ta." Sở Lệ liếc nhìn y, cả giận nói.

"Đừng nóng giận, hôm nay ta cũng gặp phải người của Lâm gia, bất quá không để cho bọn hắn chiếm tiện nghi, đoạt nhiệm vụ của bọn hắn không nói, còn hảo hảo trêu đùa bọn hắn, coi như báo thù giúp ngươi." Phùng Lãng mở ra quạt xếp, nhẹ quạt cười nói.

Sở Lệ nghe lời ấy, cũng không cảm thấy dễ chịu chút nào, trong lòng trái lại càng giận hơn.

Phùng Lãng nói lời này, rõ ràng là muốn hạ bệ gã, từ đó nâng chính mình lên, cũng không có ý tốt lành gì.

Vào thời khắc này, đám người đột nhiên bạo động một hồi, một hồng y nữ tử dung mạo tuyệt mỹ, một thân một mình từ bên ngoài phong trần mệt mỏi đi tới, đúng là Tạ Vũ Hân.

Người phía trước vội vàng tránh ra một lối đi, Tạ Vũ Hân đi tới trước bàn nhiệm vụ, vung tay lên.

"Lạch cách" một tiếng, một ngọc bội tàn phá trắng xám nằm trên mặt bàn, một cỗ Âm khí kinh người từ trong toả ra.

Thẩm Lạc đứng ở đằng xa, ánh mắt ngưng tụ, Âm khí trên ngọc bội trắng này, vẫn còn cao hơn đoạn Hồng Tụ tàn tạ kia.

"Quý vật đã thương người ở nghĩa trang thành tây đã đến tội." Tạ Vũ Hân bình tĩnh nói.

"Nghe nói Quý vật ở nghĩa trang kia có thực lực đã gần như đạt tới Tích Cốc kỳ, nhìn nàng khí định thần nhàn, quần áo cũng không lộn xộn, đoán chừng là thoải mái đánh chết rồi."

"Không hổ là Bạch gia Khách khanh đệ nhất nhân, lợi hại, lợi hại. . ."

"Ta không nhìn lầm, đây đã là lần thứ hai trong ngày nàng đến giao nộp nhiệm vụ à?"

Đám Khách khanh phụ cận đều nghị luận, tràn đầy vẻ khen ngợi.

Thẩm Lạc nghe người chung quanh nói, càng hiểu rõ thêm về thực lực của Tạ Vũ Hân.

"Tốt, tốt! Ngài chờ chốc lát, lập tức xử lý." Hai quản sự Bạch gia sau bàn lộ vẻ cung kính, một người lấy ra sổ ghi chép nhiệm vụ, tiếp nhận nhiệm vụ.

Tên còn lại bước nhanh vào trong triều đường, rất nhanh cầm ra một cái hộp ngọc giao cho Tạ Vũ Hân.

"Tạ khách khanh, đây là ban thưởng nhiệm vụ lần này, ngài cất kỹ."

Tạ Vũ Hân hé mở hộp ngọc ra, nhìn thoáng qua bên trong, trên mặt lạnh buốt lộ ra vẻ tươi cười, giống như núi băng ngàn năm bị hòa tan. Mọi người

chung quanh thấy được đều ngân ngơ.

Bất quá sau một khắc, ánh mắt của nàng lại khôi phục lạnh lùng như trước, thu hồi hộp ngọc, quay người tiếp tục xem bảng danh sách nhiệm vụ, tựa hồ còn muốn tiếp tục nhận nhiệm vụ mới.

Lúc này, Thẩm Lạc cũng không còn đứng ở đằng xa quan sát, cất bước đi tới.

Sở Lệ vừa thấy Thẩm Lạc tới, lập tức tinh thần tỉnh táo, vừa rồi vứt bỏ thể diện, cuối cùng có nơi để tìm về rồi.

"Ồ, đây không phải Thẩm đại khách khanh sao? Ta nhớ không phải người nhận nhiệm vụ Hồng Diệp Trấn à, sao nhanh như vậy đã trở lại rồi?" Sở Lệ lập tức lớn tiếng kêu lên.

"Hắc, thật đúng là Thẩm Lạc, hấn trở về nhanh thật."

"Nhất định là nhiệm vụ đã thất bại nha, ta nghe nói Lâm gia Âu Dương tam kiệt cũng đi làm nhiệm vụ Hồng Diệp Trấn. Ba gia hỏa này, cũng không phải dễ đối phó đâu."

"Đáng đời, lấy thực lực của hấn, vậy mà chọn nhiệm vụ Hồng Diệp trấn, có thể còn sống trở về đã xem như vận khí đã tốt rồi." Những người khác cũng nhìn thấy Thẩm Lạc, nhao nhao nghị luận, nhưng phần nhiều là châm biếm nói móc.

"Thẩm Lạc, biết rõ chênh lệch giữa Kiến Nghiệp thành chúng ta và chỗ nông thôn người ở trước kia rồi chứ? Đừng tưởng rằng bợ đỡ được hai vị thiếu gia là có thể lặn lội tại Bạch gia." Sở Lệ nhìn Thẩm Lạc, rút cuộc tìm về thêm vài phần tự tin, cười lạnh nói.

Thẩm Lạc không để ý đến, đi tới trước bàn giao nhiệm vụ, móc từ trong ngực ra đoạn ống tay áo tàn tạ kia.

"Nhiệm vụ Hồng Diệp Trấn đã hoàn thành, đây là bằng chứng." Hãn nhàn nhạt nói.

Lời này vừa ra, thanh âm xung quanh đột nhiên yên tĩnh, ánh mắt mọi người cũng tập trung vào đoạn ống tay áo màu đỏ trên tay Thẩm Lạc.

Sở Lệ ngây người tại chỗ, vẻ giễu cợt trên mặt ngưng kết tại đó, nhìn có chút buồn cười.

Tạ Vũ Hân một bên xem nhiệm vụ, cũng lưu ý đến động tĩnh bên này, ánh mắt cũng trông lại.

Hai quản sự Bạch gia sau bàn sửng sốt một chút, ngay sau đó kiểm tra đoạn ống tay áo kia.

"Thoạt nhìn là hạch tâm Âm khí Quỷ vật không sai, bất quá có phải là bên Hồng Diệp Trấn kia không, còn cần xác nhận lại." Một quản sự Bạch gia ngẩng đầu nói.

"Còn cần xác nhận? Mới vừa rồi Tạ khách khanh giao nộp nhiệm vụ, vì sao các ngươi không kêu xác nhận, lại trực tiếp ban thưởng?" Thẩm Lạc không khỏi nhíu mày hỏi.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 242: Ngoài Dự Liệu

Tạ Vũ Hân ở bên xem xét nhiệm vụ, nghe Thẩm Lạc nói vậy, nhin không được nhú mày nhìn sang.

"Chuyện này. . . tu vi của Tạ khách khanh cao thâm, từ trước đến giờ làm việc ôn hòa, hôm nay đã là lần thứ hai giao phó nhiệm vụ, nên không cần nghiêm chứng gì hết. Còn ngài vẫn cần nghiêm chứng lại một chút, chỉ làm đúng theo trình tự nên cũng không quá phiền phức." Quản sự Bạch gia vội vàng nói.

"Người có thể so với Tạ khách khanh sao? Quản sự, các người tốt nhất nên cẩn thận điều tra một chút! Vải đỏ này không chừng là hấn nhật được, không nên để hấn lừa gạt." Sở Lệ kịp phản ứng lại, tiến lên nói.

"Chư vị, nhiệm vụ có hoàn thành hay không, có phải do tự mình hoàn thành hay nhờ người khác, chúng ta đều sẽ kiểm tra kỹ càng, sẽ không để bất kỳ kẻ nào qua mặt, và không phân biệt đối xử với ai cả." Quản sự Bạch gia nhìn Sở Lệ, bình tĩnh nói.

Sở Lệ nghe vậy, trong mắt đầy tức giận, nhưng cũng không nói gì.

"Thẩm khách khanh người yên tâm, đây là quá trình bình thường, nếu như nhiệm vụ thật là do người hoàn thành, vậy phần thưởng sẽ đưa đến người sau." Một người quản sự khác có chút áy náy, nói với Thẩm Lạc.

"Vậy đành làm phiền hai vị." Thẩm Lạc nghe lời này, gật đầu, ôm quyền đối với hai người, quay người trở về chỗ ở của mình ở bạch ngọc sáchh.

Thấy Thảm Lạc đã rời đi, Tạ Vũ Hân cũng thu hồi ánh mắt.

Những người đã hoàn thành nhiệm vụ kia cũng không quá quan tâm việc này, còn mấy người hôm nay không hoàn thành nhiệm vụ, thì đều như Sở Lệ. Trong lòng họ không muốn tin tưởng Thảm Lạc có thể hoàn thành nhiệm vụ, từng người nhìn theo bóng lưng của hắn, phần lớn đều mang vẻ hoài nghi.

Vào lúc này, hai đạo nhân ảnh xuất hiện ở phía xa, cùng nhau đi tới, chính là Bạch Thủy đạo nhân và Ngô Đồng.

"Bạch Thủy đạo trưởng, Ngô Đồng đạo hữu, ta nhớ hai người cũng đi thi hành nhiệm vụ Hồng Diệp trấn mà, nhiệm vụ kia ra sao rồi? Đã hoàn thành sao? Do người nào làm?" Sở Lệ lập tức nghênh đón, hỏi.

Sắc mặt của Bạch Thủy đạo nhân và Ngô Đồng đều âm trầm, liếc nhau, không nói gì.

"Các người sao vậy? Làm gì mà không nói lời nào? Chẳng lẽ thật sự là Thảm Lạc kia làm?" Phùng Lăng lay động quạt xếp, có chút nghi ngờ nói.

Sở Lệ nghe vậy nhìn lại, khóe mắt giật một cái, trên mặt hiện lên một tia bất an.

"Không sai, đúng là tên Thảm Lạc kia làm." Bạch Thủy đạo nhân khẽ thở dài, bất đắc dĩ gật đầu.

Lời vừa nói ra, mấy người lúc trước chất vấn Thảm Lạc, lập tức yên lặng.

"Thật đúng là hắn, sao có thể được!" Sau một lát, có người kinh hải, nói.

"Đúng vậy, không phải hẳn chỉ có tu vi Luyện Khí trung kỳ thôi sao? Thủy Quỷ ở Hồng Diệp trấn kia, ta nghe nói thực lực ít nhất tương đương với Luyện Khí hậu kỳ tu sĩ!"

"Hây là người này có thủ đoạn khác?"

"Làm sao có thể được. . ." Mặt Sở Lệ đỏ lên, miệng thì thầm một tiếng.

"Bạch Thủy đạo nhân, Ngô Đông, các người có biết, Thảm Lạc làm cách nào để giết quỷ vật ở Hồng Diệp trấn?" Lúc này, một thanh âm trong trẻo lạnh lùng vang lên, Tạ Vũ Hân đi tới hỏi.

"Chuyện là như vậy, sau khi ta và Ngô đạo hữu đến Hồng Diệp trấn ở bạch ngọc sách. . ." Bạch Thủy đạo nhân lập tức nói ra quá trình Thảm Lạc giết hồng y nữ quỷ.

"A, thì ra là bằng vào phù lục." Tạ Vũ Hân nghe xong, mặt hơi lộ vẻ thất vọng.

Nàng vốn cho là Thảm Lạc che giấu thực lực, nên đối với hắn sinh ra một tia hứng thú.

Nhưng khi nghe được hẳn chỉ là một tên dựa vào số lượng lớn phù lục, thì một tia hứng thú đã hoàn toàn biến mất, quay người tiếp tục xem bảng danh sách nhiệm vụ.

Sau khi Thảm Lạc trở về chỗ ở, lập tức nhắm mắt điều tức, khôi phục một chút pháp lực, rồi vội vàng đứng dậy đi vào trong viện.

Hắn lấy ra Quỷ Khiếu Hoàn từ trong ngực, đánh giá vài lần, khó giấu nổi nụ cười, mặt mày càng thêm hớn hở.

Hắn nhận nhiệm vụ Hồng Diệp trấn là vì Hỏa Lâm Mộc, cho nên mới không tiếc hao phí không ít Tiểu Lôi Phù. Bản thân vốn còn chút đau lòng, nhưng kết quả trời xui đất khiến lại gặp được Câu Hồn Mã Diện đạt được Quỷ Khiếu Hoàn này, thành ra chuyến này nó lại là thu hoạch lớn nhất.

Hoàn này mặc dù không phải là pháp khí chân chính, nhưng so với phù khí bình thường thì tốt hơn nhiều, nếu có thể hoàn toàn không chế, sẽ là một thủ đoạn công kích lợi hại. Sau này dù là phối hợp Mã Diện trừ quỷ, hay là gặp được cường địch gì, đều sẽ giúp ích rất lớn.

Sau khi cân nhắc, hắn bắt rót vào pháp lực vào Quỷ Khiếu Hoàn trong tay, không bao lâu, hắc quang trên vòng lóe lên, ngưng tụ thành một hư ảnh Quỷ thú màu đen to bằng chậu nước rửa mặt.

Hắn tiếp tục rót pháp lực vào, đầu quỷ càng lúc càng lớn hơn cũng càng thêm chân thực, cho đến khi to bằng cái thớt mới dừng lại.

Lúc này trên trán của đầu quỷ mọc ra một cái sừng, diện mạo dữ tợn đáng sợ, so với lần đầu thử xem thì mạnh hơn nhiều, nhưng cũng hao phí hết một phần năm pháp lực của hắn.

Thẩm Lạc hít sâu một hơi, nắm chặt Quỷ Khiếu Hoàn, nhắm về phía mấy ngọn núi giả, rồi vung lên.

Theo âm thanh quỷ khiếu, một cỗ sóng âm màu đen từ trong miệng quỷ phun ra, trong nháy mắt vượt qua khoảng cách hơn mười trượng, đánh vào trên một ngọn núi giả.

"Oanh" một tiếng!

Núi giả cao chừng hai, ba trượng run lên bần bật, chỗ bị sóng âm đánh trúng ầm vang một tiếng, chia năm xẻ bảy bạo liệt nổ tung, bụi đất bay lên tứ tung.

Thẩm Lạc suy nghĩ một chút, cầm Quỷ Khiếu Hoàn trong lòng bàn tay, vung lên lần nữa, trong tiếng quỷ khiếu lại có một cỗ sóng âm màu đen bắn ra. Nó quay tít một vòng phía dưới, hóa thành một thanh âm đao màu đen dài hơn một trượng, lóe lên một cái rồi biến mất trăm trên một tòa núi giả còn nguyên khác.

"Phốc phốc" một tiếng!

Núi giả giống như nệm bằng bùn, bị âm đao màu đen dễ dàng chém thành hai đoạn, nửa khúc trên rơi mạnh xuống đất, nhấc lên một trận bụi.

Thẩm Lạc thấy vậy thỏa mãn gật nhẹ đầu, lúc này mới dừng tay.

Thôi động loại nửa pháp khí cùng loại với phù khí này, chủ yếu là quen tay hay thành thạo mà thôi. Bởi vì hắn ở trong mộng cảnh đã có kinh nghiệm điều khiển pháp khí, nên chỉ thử một chút, đã có thể dễ dàng nắm rõ cách dùng Quỷ Khiếu Hoàn bạch ngọc sạch.

Hoàn này so Tiểu Lôi Phù mạnh hơn không ít, nhưng tiêu hao pháp lực cũng không ít, ưu điểm là có thể sử dụng nhiều lần, xem như một loại thủ đoạn công kích thường dùng.

Mặc dù uy lực không bằng Lạc Lôi Phù, nhưng lấy chút pháp lực ít ỏi của mình hiện giờ, chỉ sợ có thể thôi động một tấm thôi, nên để dành làm đòn sát thủ vào phút chót.

"Xem ra tu vi của ta vẫn quá thấp, tiếp tục như vậy, thì có cho ta một kiện pháp khí, cũng không thể khởi động được." Trong lòng Thẩm Lạc nghĩ như vậy, quay người trở về trong nhà, nằm trên giường, ngáy o o một mạch.

Một ngày nay bôn ba, đi trừ quỷ, lại luyện tập Quỷ Khiếu Hoàn, hắn thật sự đã quá mệt mỏi.

Đến khi Thảm Lạc tỉnh lại sau giấc ngủ, thì đã là buổi chiều giờ Thân ngày thứ ba.

Hắn đứng lên hoạt động thân thể một chút, đi ra ngoài múc vài thùng nước đổ đầy thùng gỗ trong phòng, sau đó ngồi xếp bằng trong đó, vận chuyên công pháp vô danh để tu luyện.

Kết quả không lâu lắm, một tràng tiếng gõ cửa từ bên ngoài truyền đến.

Hắn nhăn mày lại, bất đắc dĩ dừng việc tu luyện, đứng dậy mở ra cửa viện, chỉ thấy một nam tử trung niên ăn mặc như quản sự đang đứng ở bên ngoài.

"Thảm khách khanh, nhiệm vụ Hồng Diệp trấn chúng ta đã điều tra rõ ràng, đúng là ngài khu trừ quý vật, đây là ngài ban thưởng, xin mời xem qua." Thái độ của Nam tử có chút cung kính, hai tay bung ra một hộp ngọc màu trắng dài nhỏ, đưa tới.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 243: Mã Diện Ước Hẹn

Thẩm Lạc đưa tay tiếp nhận hộp ngọc, sau khi mở ra, chỉ thấy trong hộp nằm một mảnh gỗ màu đỏ dài hơn một xích, mộc văn tinh tế tỉ mỉ, bề ngoài tản mát ra ánh sáng màu đỏ như hoả diễm, đồng thời một cỗ nhiệt độ cực nóng đập vào mặt.

"Đúng là Hỏa Lân Mộc! Đa tạ." Thẩm Lạc cười cảm ơn một tiếng.

"Những thứ này đều là ngài nên được đây. Không biết kế tiếp Thẩm Khách khanh có tính làm nhiệm vụ nào không? Tại hạ có thể đề cử thay một chút." Trung niên nam tử cười hỏi thăm.

"Tạm thời chưa được, ta có chút chuyện cần phải xử lý." Thẩm Lạc lắc đầu nói.

Quan phủ tuyên bố nhiệm vụ bắt quý tui rằng thù lao phong phú, nhưng thứ nhất hiện tại tạm thời hẳn không thiếu tiên ngọc. Thứ hai tu vi hẳn quá thấp, mặc dù có Lạc Lôi Phù trên thân, chấp hành nhiệm vụ vẫn như cũ mạo hiểm không nhỏ, chẳng bằng dĩ dật dĩ lao (*dùng khỏe ứng mệt), vừa đóng cửa tu luyện, vừa chuyên tâm chờ đợi Mã Diện triệu hoán mới ổn thỏa.

Theo hẳn phỏng đoán, Câu Hồn Mã Diện muốn hẳn làm việc, hơn phân nửa cũng là chuyện quan phủ muốn xua đuổi quý, cả hai cũng không xung đột gì.

Trên mặt trung niên nam tử hiện lên vẻ thất vọng, cũng không nói gì, rất nhanh cáo từ ly khai.

"Bạch gia tựa hồ rất muốn những Khách khanh chúng ta làm nhiều nhiệm vụ một chút, xem ra lần này quan phủ ban phát nhiệm vụ xua đuổi quý, chỉ sợ trong đó còn liên quan đến những thứ khác." Thẩm Lạc trở lại trong phòng, âm thầm suy đoán.

Bất quá những chuyện này liên quan đến hắn không lớn, hắn cũng không suy nghĩ nhiều, nhìn hộp ngọc trên tay, trên mặt lần nữa mỉm cười.

"Tài liệu chính Hỏa Lân Mộc đã tới tay, kế tiếp ngoại trừ tìm kiếm một loại Linh hoả có thể khế hợp với tài liệu chính, chỉ cần gom đủ các tài liệu phụ trợ khác, là có thể thử luyện chế Thuần Dương kiếm phôi rồi."

Chỉ tiếc Linh hỏa khó tìm, mặt khác mấy thứ tài liệu phụ trợ cũng không dễ gom đủ, hắn đã ủy thác Mã chương quỹ lưu ý giúp hắn, đến nay vẫn chưa có tin tức gì.

Thẩm Lạc lắc đầu, thu hộp ngọc vào trong hộp đá, tính tiếp tục tu luyện.

Vào thời khắc này, hắn cảm thấy bên hông nóng lên, từ trong lòng ngực lấy ra một vật, đúng là pháp bài truyền tin mà Mã Diện đã đưa cho hắn.

"Nhanh như vậy đã tới rồi! Xem ra quý hoả Kiến Nghiệp này chưa trừ diệt, ta đừng mong an ổn tu luyện." Thẩm Lạc oán thầm một câu, lúc này mới tập trung tư tưởng suy nghĩ kỹ càng dò xét vật trong tay.

Chỉ thấy phù văn minh khắc trên Pháp Bài trở nên đen sì như mực, một nhóm chữ nhỏ màu trắng hiển hiện ở trên đó:

Ban đêm sau nhanh chóng đến Liễu Công kiêu.

"Liễu Công kiêu, tựa hồ là tại Thành Tây." Ánh mắt Thẩm Lạc hơi chớp động, lâm bẫm.

Cây cầu này tục truyền đã có lịch sử từ lâu, là lấy theo tục danh nho gia tiên triều Liễu Công tiên sinh. Trước đây Bạch Tiêu Thiên dẫn hần du ngoạn khắp Kiến Nghiệp thành đã từng đi qua chỗ đó, nên hần có vài phần ấn tượng.

"Ta nhớ đã thấy trên bảng danh sách địa danh này." Hần cân nhắc, đứng dậy đi tới phòng thu chi.

Lúc này mặt trời chiều sắp xuống núi, khách khanh đi ra ngoài chấp hành nhiệm vụ đều chưa trở về, chỉ có hai ba tên ở chỗ này. Về phần những người khác đều là đệ tử Bạch gia, tới đây vây xem náo nhiệt mà thôi.

Thâm Lạc đi tới trước đám người, ánh mắt nhìn về phía bảng danh sách nhiệm vụ, nhanh chóng xem xét.

"Quả nhiên!"

Ánh mắt hần dừng ở một chỗ trên bảng danh sách, đối ứng địa điểm nhiệm vụ đúng là phụ cận Liễu Công kiều, nội dung là gần cổ cầu có một toà chùa miếu hoang phế, ban đêm có Quỷ vật qua lại, đã đả thương không ít người đi ngang qua.

Nhiệm vụ này vụ ban thưởng là tiên ngọc, chừng ba mươi khối, là một trong những phần thưởng lớn nhất trên bảng nhiệm vụ, xem ra độ khó hơn phân nửa không nhỏ.

"Xem ra tám phần không sai, nơi Bạch gia cũng có nhiệm vụ này, vậy tiện nghi này không chiếm không phải là ngốc sao." Ánh mắt Thâm Lạc rơi vào trên nhiệm vụ Liễu Công kiều, khóe miệng mím cười.

"Các người nghe gì chưa, hôm qua hai nhà Lâm Đồ có mười mấy người đi làm nhiệm vụ Liễu Công kiều, nghe nói chỉ mới đối mặt đã có mấy người bị giết chết, những người khác tuy trốn về được, nhưng bị thương cũng

không nhẹ đó." Thẩm Lạc vừa muốn quay người rời đi, liền nghe có người nghị luận.

"Chư vị, có biết tình hình cụ thể giao thủ của hai nhà Lâm Đổ và Quỷ vật hôm qua không?" Thẩm Lạc ngừng chân lại, dò hỏi.

"Như thế nào? Người muốn đi làm nhiệm vụ này?" Một Khách khanh bên cạnh nhíu mày hỏi.

Thẩm Lạc thấy thần sắc gã không vui, cũng mất hứng thú, từ chối cho ý kiến, cười cười

quay người rời đi.

"Không phải là may mắn hoàn thành nhiệm vụ Hồng Diệp Trấn, liền cho là mình lợi hại sao, quả thực không biết sống chết." Người kia thấy hắn quay người rời đi, nhẹ gất một cái, nói.

"Ài, cũng không thể nói như vậy, ta xem thực lực của hắn vẫn có đấy."

...

Hai ba tên Khách khanh bắt đầu nghị luận, người vây xem cũng tham gia vào, trong lời nói vẫn còn nghi ngờ và tán thưởng.

Thẩm Lạc nghe sau lưng truyền đến đủ loại nghị luận, trong lòng cũng không để ý, quay trở về chỗ ở.

Bây giờ đã gần chạng vạng tối.

Hắn lấy ra khối Pháp Bài truyền tin, lật xem, hơi trầm ngâm, sau đó cầm chặt Pháp Bài, vận khởi Pháp lực rót vào trong đó. Nhưng Pháp Bài màu đen cũng không phản ứng chút nào.

Hắn chưa từ bỏ ý định, lại vận khởi Cửu Cửu Thông Bảo Quyết, ý đồ luyện hóa pháp bài màu đen này, nhưng nó không có bất kỳ biến hóa nào.

"Xem ra vật ấy cần phương pháp đặc thù mới có thể mở ra." Thâm Lạc bất đắc dĩ buông tha dùng thử, thu hồi Pháp Bài, sau đó cầm hộp đá trữ vật, lấy phù lục bên trong ra, cẩn thận kiểm tra lại một lần.

Lần này Quý vật hiển nhiên khó đối phó, mặc dù có Mã Diện xung phong, nhưng mình cũng phải chuẩn bị đầy đủ.

Đoạn thời gian trước chế ra không ít Tiểu Lôi phù, đi Hồng Diệp Trần dùng không sai biệt lắm một nửa, bây giờ còn thừa hơn bốn mươi tấm, ngoài ra còn có năm tấm phù đuôi quý, cùng với hai tấm Lạc Lôi Phù.

"Đội nhiệm vụ này xong, phải vẽ thêm một ít mới được." Trong lòng Thâm Lạc âm thầm suy nghĩ, cẩn thận thu những phù lục này vào trong tay áo, để dễ dàng lấy ra.

Hắn ly khai sơn nhỏ, không đi hướng đại môn mà leo tường rời Bạch phủ, lao thẳng về hướng Thành Tây, rất nhanh đi tới một bờ sông nhỏ.

Trên sông nhỏ có một cây cầu đá phong cách cổ xưa, hai bên bờ sông trồng hai hàng cây thông cao lớn xanh rì. Hiện tại mặc dù là cuối thu, lá cây vẫn rậm rạp, khiến cho cầu cổ ở chỗ này thoạt nhìn dị thường âm u.

Hôm nay bầu trời không có trăng sáng, bởi vì quý họa, ban đêm phần lớn dân chúng nội thành tránh ở trong nhà, cổ cầu nơi đây càng ngay cả chó cũng không tới ị, gió đêm thổi qua cầu, phát ra thanh âm ô ô, thật có vài phần đáng sợ.

Hắn nhìn quanh thêm vài lần, yên lặng nhớ hoàn cảnh phụ cận trong lòng. Kết quả là khi hắn lần nữa nhìn lại cây cổ cầu, trong lòng không khỏi

cả kinh. Chỉ thấy trên cổ cầu chẳng biết lúc nào xuất hiện một thân ảnh màu trắng.

"Ta nói Mã Diện tiền bối, ngài nếu đã đến vì sao không lên tiếng gọi, cứ xuất quỷ nhập thần như vậy cũng quá dọa người đi." Thâm Lạc thấy rõ hình dáng người tới, không khỏi thở dài một hơi, oán trách một câu.

"Đừng nói nhảm, đi theo ta."

Câu Hồn Mã Diện nói một tiếng với Thâm Lạc, sau đó xoay người đi đến bên kia cổ cầu.

Thâm Lạc bĩu môi, đành phải cất bước đi theo.

Khu vực bên kia Liễu Công kiều cũng không có dân chúng cư trú, có chút hoang vu, chỉ có một tòa chùa miếu cổ nằm lẻ loi trơ trọi ở chỗ đó, chung quanh là cỏ dại cao cỡ nửa người.

Câu Hồn Mã Diện và Thâm Lạc cứ như vậy một trước một sau qua cầu, đi về phía toà chùa miếu kia.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 244: Chùa Hoang

Số từ: 1742

Cách chùa miếu cỡ hai ba mươi trượng, bước chân Mã Diện đột nhiên dừng lại.

"Mã Diện tiền bối, Quỷ vật chúng ta muốn đối phó ở trong chùa miếu này sao?" Thảm Lạc cũng đi theo ngừng lại, đánh giá chùa miếu cách đó không xa, hỏi thăm.

Câu Hồn Mã Diện không quay người, cũng không nói gì, chỉ gật đầu nhẹ.

"Tại sao không đi tiếp? Chẳng lẽ Quỷ vật trong chùa miếu này rất khó giải quyết?" Tuy Thảm Lạc nói vậy, nhưng trong nội tâm cũng không quá lo lắng.

Căn cứ trước đây quan sát tại Trấn Hoài Kiều, tu vi Câu Hồn Mã Diện mặc dù không thể so với ngàn năm sau, nhưng tối thiểu cũng là Tích Cốc Hậu Kỳ, về phần có đạt tới Ngưng Hồn Kỳ hay không hẳn cũng không thể nào phán đoán được. Lại thêm gã là Âm sai bắt quỷ, chỉ cần Quỷ vật trong chùa này không đạt tới Ngưng Hồn Kỳ, có lẽ cũng không vấn đề.

"Chỉ là một Quỷ vật Tích Cốc kỳ mà thôi, nhưng nó đã mở ra chút linh trí, lại giỏi về ẩn nấp. Bà mẹ nó, vừa cảm giác đến gần lập tức tránh đi không xuất hiện, ta cũng khá đau đầu với nó, cho nên mới gọi người tới hỗ trợ." Câu Hồn Mã Diện nói xong quay đầu, thâm ý nhìn Thảm Lạc.

"Này! Chẳng lẽ ngài muốn ta đi bắt nó sao? Đối với ngài có lẽ không lợi hại, nhưng với ta thì không giống đó, ta chỉ là Luyện Khí kỳ mà thôi!"
Thẩm Lạc nhin không được kêu lên.

"Ta còn chưa nói hết người gấp cái gì! Nghe đây, người vào chùa trước, dẫn Quỷ vật kia xuất hiện, đợi nó tới gần người liền thúc giục phù này, là có thể tạm thời vây khốn nó, ta sẽ lập tức xuất hiện ra tay đánh chết nó." Câu Hồn Mã Diện liếc mắt, lấy từ trong ngực ra một tấm phù lục màu đen, đưa tới.

Trên Phù lục khắc một đồ án giống như mạng nhện, tản mát ra một cỗ chấn động pháp lực nhàn nhạt.

"Ngài không phải xem ta là mối nhử chứ? Vạn nhất phù lục này đến lúc đó mất linh, hoặc Quỷ vật kia không bị khốn trụ, ngài hiện thân lại chậm nửa khắc, vậy ta sẽ gặp nguy hiểm sao! Nếu không, ngài cho ta nhiều hơn chút gì đó phòng thân đi?" Thẩm Lạc tiếp nhận phù lục màu đen, trong miệng lầm bầm.

"Đừng cho là Âm sai ta không biết tình huống thế gian, tiêu tử người còn tiếp nhiệm vụ quan phủ. Một Quỷ vật Tích Cốc kỳ, ban thường không thể ít! Thế gian có câu là cầu phú quý trong nguy hiểm, nếu như muốn được thưởng, không bốc lên mạo hiểm sao được?" Câu Hồn Mã Diện hừ một tiếng, tức giận nói.

Bản dịch được dịch tại Bạch ngọc sách. Mời bạn đọc đến đúng trang dịch để ủng hộ diễn đàn và dịch giả.

"Được rồi, vậy ngài động thủ nhất định phải nhanh đó!" Thẩm Lạc thấy vậy, đành phải kiên trì đáp ứng.

"Yên tâm." Câu Hồn Mã Diện nói xong, thân ảnh nhoáng một cái, dung nhập vào không khí biến mất vô tung.

Thẩm Lạc hít sâu một hơi, dán trước ngực một tấm phù đuôi quỷ, sau đó một tay xiết chặt tấm phù lục màu đen kia, tay kia lấy ra Quỷ Khiếu Hoàn giơ ở trước người, lúc này mới cất bước đi thẳng về phía trước.

Một đoạn này thoát nhìn không dài, hấn lại tựa như đi qua trăm sông ngàn núi, cơ hồ ba bước dừng lại, năm bước nghỉ một chút, thỉnh thoảng nhìn quanh. Càng đến gần cửa chùa trong nội tâm càng khẩn trương, sợ Quỷ vật kia đột nhiên thoáng xuất hiện, bản thân phản ứng không kịp, Mã Diện lại không kịp hiện thân.

Đây chính là Quỷ vật Tích Cốc kỳ đó, không giống với nữ quỷ Luyện Khí kỳ đỉnh phong bản thân mới đối phó trước đó. Dù sao Quỷ vật một khi tiến vào Tích Cốc kỳ, thực lực thoát thai hoá cốt không giống với Luyện Khí kỳ, bản thân hơi không cẩn thận sẽ gặp nguy hiểm đấy.

Vả lại xem từ khoản ban thưởng, hơn phân nữa Quỷ vật này không chỉ là Tích Cốc sơ kỳ đơn giản như vậy, nếu không cũng không đến mức hai nhà Lâm Đổ xuất động hơn mười người lại tử thương vô cùng nghiêm trọng. Hấn cũng biết dựa vào Tiểu Lôi phù và Quỷ Khiếu Hoàn không thể chống đỡ được đối phương.

Mặc dù hấn có Lạc Lôi Phù bên người, cũng không nhất định có thể bảo đảm một kích trúng đối phương, huống hồ đòn sát thủ của mình, cũng không thể tùy tiện vận dụng.

Ngay lúc Thẩm Lạc nghĩ ngợi lung tung, khó khăn lắm đi ra mười bảy mười tám trượng, đột nhiên một hồi gió đèm ô ô thổi qua, làm cỏ dại gần cửa miếu vang lên xào xạc.

Thẩm Lạc mãnh liệt rùng mình, tranh thủ nâng phù lục màu đen và Quý Khiếu Hoàn trong tay lên, nhắm ngay bụi cỏ phía trước. Kết quả đợi cả buổi, cỏ dại phía trước cũng không có gì khác thường, chỉ là sợ bóng sợ gió mà thôi.

"Dù sao, là phúc thì không phải là họa, là họa thì tránh không khỏi, liều mạng thôi!" Thẩm Lạc lau trán chảy đầy mồ hôi lạnh, lấy lại bình tĩnh, lúc này mới bước nhanh về phía trước, rất nhanh đi tới cửa miếu.

Cửa vào đại môn này rộng lớn, hai cánh cửa đã sụp xuống treo nghiêng tại đó.

Thẩm Lạc đưa tay đẩy, phảng phát một tiếng vang lớn, đại môn rung rinh vài cái, không mở ra, bên trong tựa hồ bị khóa trái rồi.

Hắn đang muốn tăng lực thì một thanh âm từ bên trong truyền ra:
"Không biết người đến là ai?"

Thẩm Lạc nghe vậy khẽ giật mình, không phải nơi này có Quỷ vật che giấu sao, đã giết chết không ít người, sao bên trong lại có người?

Đang cân nhắc, hắn nắm chặt Quý Khiếu Hoàn, không nói gì.

Một hồi tiếng bước chân từ bên trong tới gần, đại môn két một tiếng mở ra, một tăng nhân mặc áo vàng xuất hiện ở bên trong, thoạt nhìn chỉ khoảng hai mươi tuổi, rất là trẻ, biểu lộ có chút chất phác, hai mắt dò xét Thẩm Lạc, mở miệng hỏi:

"Thí chủ đây là?"

"Theo ta được biết, chùa miếu này đã sớm hoang phế, cũng không có tăng nhân lưu lại ở, vả lại nơi này gần đây có Quỷ vật chiếm giữ, người dám ở chỗ này, không sợ chết sao?" Thẩm Lạc cũng đánh giá tăng nhân trẻ

tuổi vài lần, xác nhận trên thân đôi phương không có quỷ khí, chính là người sống, mới buông lỏng một hơi, trầm giọng hỏi.

"Ồ, chuyện ma quái? Tiểu tăng hôm qua mới vừa tới Kiến Nghiệp thành, ngụ tại chùa hoang nơi đây, cũng không nghe chuyện ma quái gì cả." Tăng nhân trẻ tuổi có chút kinh hoảng nói.

"Tại hạ là tiên sư Bạch gia tại Kiến Nghiệp thành, tiếp nhận nhiệm vụ quan phủ tới đây khu quỷ, nếu như người muốn giữ mạng, tranh thủ thời gian ly khai nơi này đi." Thâm Lạc nhíu mày, nói thêm.

"Nguyên lai là tiên sư đại nhân, ta đi kêu hai vị sư huynh, lập tức rời nơi đây..." Tăng nhân nghe vậy, thi lễ một cái rồi quay người chạy vào trong.

Thâm Lạc cũng không để ý đến gã, cũng bước vào chùa miếu, có lẽ do thấy được người sống, trong lòng bất giác thoáng nhẹ nhõm thêm vài phần.

Từ nơi này có thể thấy bên trong có một mảnh đất trống tương tự quảng trường và một ao sen đã sớm khô cạn, đường đi đến Thiên Vương điện đã phủ khắp các loại cỏ dại. Hai bên gác chuông lầu canh thậm chí hành lang cũng đã sụp xuống gần nửa, chỗ xa hơn bị vật che chắn lại, nhìn không rõ lắm. Bất quá xem từ đằng xa thấy góc điện mái hiên như ẩn như hiện, diện tích chùa miếu tuyệt không nhỏ.

Thâm Lạc thoáng dừng tại cửa một hồi, cất bước đi vào chùa.

Hắn đứng trước quảng trường, nhìn quanh thêm vài lần, không cảm giác được khí tức Quỷ vật, không khỏi nhíu nhíu mày, có chút lo lắng không biết làm sao dẫn Quỷ vật kia xuất hiện.

Gây ra một ít động tĩnh, hấp dẫn sự chú ý của đôi phương?

Rất nhanh hẳn lắ đầu, bác bỏ ý nghĩ này, lấy linh trí cùng giáo hoặ của Quý vật này, nếu để cho nó cảm giác đượ mình cố ý thiết lập cạm bẫy, chỉ sợ sẽ không ra ngoài.

Sau cùng cách làm thích đáng nhất, hay là giả làm một người bình thường đến tìm người, dụ đối phương mắc câu.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 245: Cổ Tháp Trong Chùa

Nghĩ tới đây, Thảm Lạc đã đi vào trước cửa Thiên Vương điện, giữa điện là một bức tượng phật bị hư hại, hai bên vốn là chỗ hộ vệ của Tứ Đại Thiên Vương, giờ chỉ còn lại đồng gạch và ngói vụn. Dưới mặt đất thì đầy tro bụi, trên nóc nhà và vách tường có rất nhiều mạng nhện, dường như đã bị bỏ hoang nhiều năm.

Hắn đi dạo một vòng trong điện, cũng không có phát hiện điều gì dị thường, liền quay người rời đi, tới chỗ gác chuông bên cạnh.

Rất nhanh, Thảm Lạc đã dò xét xong tất cả kiến trúc trong và ngoài của sân nhỏ thứ nhất, nhưng kết quả vẫn không có gì bất thường, quý vật kia cũng không có xuất hiện.

Hắn không dừng lại ở nơi này, mà đi dọc theo lối nhỏ cạnh quảng trường, tiếp tục tiến đến chỗ sâu trong chùa.

Một lát sau, Thảm Lạc từ trong Đại Hùng bảo điện vẫn được bảo tồn hoàn hảo kia đi ra, sắc mặt như thường, nhưng trong mắt lại hiện lên một tia nghi ngờ.

Vừa rời hẳn hầu như đã dò xét cái sân nhỏ thứ hai, là khu vực hạch tâm của chùa này một lần, thế nhưng kết quả đừng nói quý vật, ngay cả một chút quý khí cũng không thấy được.

Không chỉ vậy, ở trong chùa một chút vết tích chiến đấu cũng không thấy. Nếu không phải hôm qua hắn đã nghe nói ở bạch ngọc sách qua về sự

tình khách khanh của hai nhà Lâm Đổ, thì đã cho rằng nơi đây căn bản chưa có ai tới.

"Chẳng lẽ quý vật kia nhận ra Câu Hồn Mã Diện, nên đã sớm trốn đi? Nhưng Mã Diện đối với việc này đã đoán trước từ lâu, sẽ không bại lộ đơn giản như vậy mới đúng." Trong lòng Thẩm Lạc âm thầm suy đoán.

"Được rồi, không nghĩ nhiều nữa, ta làm tốt việc của mình là được, còn quý vật kia có xuất hiện hay không, tùy theo số trời đi." Hấn nói thềm một tiếng, vòng qua Đại Hùng bảo điện tiếp tục đi đến chỗ sâu trong chùa, nơi đó còn vài toà kiến trúc không dò xét, chắc là Pháp đường, Kinh Đường, thiền phòng và nơi nghỉ ngơi.

Bỗng có tiếng bước chân dồn dập từ phía trước truyền đến, hai tên tăng nhân mặc hoàng bào chạy tới, một người trong đó chính là tăng nhân trẻ tuổi đã mở cửa cho hấn, tăng nhân kia thì tuổi tác lớn chút, khoảng chừng ba bốn mươi tuổi.

"Tiên sư đại nhân, cứu mạng!" Hai người tràn đầy vẻ kính hoàng, nhìn thấy Thẩm Lạc, tăng nhân trẻ tuổi trẻ vội la lên một tiếng, chạy hết tốc lực tới.

"Đã xảy ra chuyện gì? Các người sao còn chưa rời đi?" Thẩm Lạc nhíu mày nhìn.

"Chúng ta vốn định rời đi, nhưng vừa đi qua một tòa tháp cũ ở đằng trước, thì bên trong truyền ra tiếng khóc của cô gái, một vị sư huynh của tiểu tăng đột nhiên dừng lại đi vào trong tháp. Dù cho chúng ta kêu gọi hay kéo lại, y đều không dừng lại, tiền bối quý vật có khả năng là ở chỗ đó, khẩn cầu tiên sư hãy hàng phục quý vật, cứu sư huynh tại hạ dùm." Tăng nhân trẻ tuổi trẻ, chấp tay trước ngực hành lễ một cái.

"Khẩn cầu tiên sư." Một hòa thượng trung niên khác, bộ dáng có chút trầm ổn cũng khom người nói,.

"VẬy, mang ta đi xem thử." Thảm Lạc nghe vậy khẽ run, nói ra.

"Tiên sư mời theo chúng ta." Hai tên hòa thượng thấy Thảm Lạc đáp ứng, thì nhẹ nhàng thở ra, rồi đi ở trước dẫn đường.

//////////

Ba người cùng nhau đi về phía trước, rất mau đã tới sân nhỏ cuối cùng kia, một tòa tháp cũ cao ba tầng xuất hiện ở trước mắt.

Tháp cũ cũng không có gì đặc biệt, đỉnh tháp đã vỡ vụn hơn nửa, nhiều chỗ trên vách tháp bị tróc ra từng mảng, dường như thân tháp cũng hơi nghiêng.

Thảm Lạc đứng tại chỗ nghiêng tai lắng nghe, cũng không phát hiện ra tiếng khóc của cô gái mà tăng nhân trẻ tuổi đã nói, nơi này chỉ có một tòa tháp cũ đứng lặng lẽ trong màn đêm tại bạchngọc sáchh.

"Chính là chỗ này." Tăng nhân trẻ tuổi nhìn về phía tháp cũ, nói.

Thảm Lạc đánh giá tòa tháp một chút, rồi cất bước đi về phía trước.

"Tiên sư đại nhân, chúng ta cùng đi với người." Hai tên hòa thượng theo sau.

"Các người không sợ à?" Thảm Lạc lờm hai người.

"Đương nhiên sợ, nhưng sư huynh chúng ta còn ở bên trong, sao có thể để tiên sư đại nhân một thân một mình đi mạo hiểm." Tăng nhân trẻ tuổi trẻ nói.

"Tùy các ngươi." Thâm Lạc cũng không ngăn cản hai người, bước vào trong tháp.

Tình huống trong tháp cùng lúc trước khi dò xét đại điện không khác lắm, khắp nơi đều là tro bụi, có hai bức tượng phật nhỏ ở đây, một bức đã vỡ vụn, một bức khác thì ngã ở trên mặt đất.

Hắn liếc nhìn bốn phía, dẫm lên cầu thang, trong tiếng kẽo kẹt, từ từ bước lên tầng hai của tháp cũ

Ở trên tầng hai cũng giống như tầng một, nơi này cũng có hai bức tượng, so với bức tượng ở phía dưới thì hoàn chỉnh hơn. Nó vẫn đứng vững ở đó, trừ cái đó ra, liền không có chỗ gì đặc biệt.

Mà cầu thang đi lên lầu ba đã hoàn toàn sụp đổ, không thể đi được, cho dù có thể đi lên, thì toàn bộ nền của lầu ba cũng sụp không ít, chẳng có nơi để đứng .

Thật ra nền của lầu hai cũng vỡ mấy cái lỗ lớn, dẫm lên trên đã phát ra tiếng vang nhẹ, dường như lúc nào cũng có thể sụp đổ theo.

Thâm Lạc đang suy nghĩ, có nên tìm cách đi lên xem một chút hay không.

"Ngươi là đang tìm ta sao?" Thì đột nhiên một âm thanh có chút phiêu hốt, từ sau lưng hắn truyền đến.

Khi âm thanh lọt vào tai, lập tức toàn thân của Thâm Lạc cứng đờ, cơ bắp căng ra, toàn bộ lỗ chân lông đều dựng đứng lên.

Hắn quay người lại nhanh như chớp, hai tay giơ lên, theo bản năng muốn kích phát phù lục trong tay, nhưng sau lưng lại trống trơn không có gì cả.

Thẩm Lạc thấy cảnh này, khẽ giật mình.

Nào ngờ ngay lúc này, bỗng có hai cánh tay màu xanh đen từ phía sau duỗi đến, đặt tại trên vai của hắn.

Cùng lúc đó, bên hông hắn cũng xiết chặt lại, thì ra là bị hai bàn tay màu đen ôm lấy. Không phải ai khác chính là do hai tên hòa thượng đi theo làm ra.

Hai người chẳng biết từ lúc nào đã biến thành cương thi sắc mặt xanh đen, há cái miệng rộng chảy đầy dịch nhờn màu vàng nhằm Thẩm Lạc cắn tới.

Trong lòng của hắn giật mình, nhưng không quá kinh hoảng, trong nháy mắt sắc mặt trở nên âm lệ, bỗng nhiên hít sâu một hơi, trong cơ thể vang lên một trận cách cách cách kì lạ.

Thình lình thân thể của Thẩm Lạc đột nhiên rút nhỏ hơn một vòng, tiếp đó vọt tới trước, trơn trượt như cá. Chỉ thoáng chốc hắn đã thoát sự khống chế của cặp bàn tay kia, rơi ra một trượng bên ngoài, sắc mặt thoáng trắng nhợt.

Vừa rời thứ Thẩm Lạc thi triển, là một loại súc cốt chi pháp trong Hoàng Đình Kinh của bạch ngọc sách.

Hiện tại, hắn dù không có cách nào tu luyện Hoàng Đình Kinh, nhưng trong mộng cảnh đã tu luyện công pháp này tới cảnh giới đại thành, nên một chút kỹ xảo nhục thân đơn giản vẫn có thể miễn cưỡng dùng được.

Thế nhưng thân thể hắn ở hiện thực, không có trải qua sự rèn luyện của Hoàng Đình Kinh, nên khi thi triển những thủ đoạn gánh nặng đối với thân thể không phải nhỏ.

Thẩm Lạc nhìn về phía hai tên cường thi tăng nhân, trong lòng vẫn còn thấy sợ. Trong nháy mắt, ánh mắt hắn lóe lên sự tàn khốc, nhắc Quỷ Khiếu Hoàn lên muốn đánh về phía bọn chúng.

Nhưng đúng lúc này, hắn chỉ cảm thấy tiếng gió bên tai trở nên nhanh hơn, trong tích tắc cũng không có quay đầu, mà thúc giục tâm niệm, hai chân sáng lên bước ra phía trước một bước.

Bỗng nhiên thân ảnh hắn trở nên mơ hồ, lập tức nhảy qua bên trái hai trượng, quay đầu nhìn lại, thì giật nảy mình.

Chỉ thấy chỗ mình vừa đứng lúc trước, có thêm một thân ảnh nhìn không rõ tóc tai bù xù, làn da màu xanh tím, hai mắt trắng hếu lòi ra. Nó có một chiếc lưỡi màu đỏ dài đến tận eo, khiến cho người ta có cảm giác vô cùng sợ hãi.

Hai cánh tay của Quỷ vật lưỡi dài uốn lượn vươn về trước, trên mười ngón dài có móng vuốt nhọn hoắt co duỗi không ngừng.

Cả người Thẩm Lạc ướt hết mồ hôi lạnh, nếu không phải mình phản ứng rất nhanh, sợ là trên thân đã có thêm hai cái lỗ thủng.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 246: Điều Tử Quỷ (Quỷ Thất Cổ)

Quỷ vật lưỡi dài đánh một kích không trúng, mặt buồn rười rượi, thân hình tựa như sương mù tản ra hóa thành một đạo bóng trắng mờ nhạt, tiếp tục đánh tới Thảm Lạc.

Thảm Lạc không kịp hành động gì, lần nữa thi triển Tà Nguyệt bộ tránh gấp sang bên cạnh.

Kết quả quỷ ảnh màu trắng cũng lập tức xoay theo, giống như giò trong xương theo sát phía sau hắn. Hai tầng nhân Cương thi cũng đánh tới, đuổi cho hắn lên trời xuống đất đều không có lối đi, ngoại trừ toàn lực thi triển Tà Nguyệt bộ khó khăn kéo ra một khoảng cách ngắn, một chút xíu thời gian rồi rãi cũng không có, càng không có cơ hội thúc giục phù lục màu đen cùng Quỷ Khiếu hoàn trong tay.

Quỷ vật lưỡi dài chụp vài cái đều không bắt trúng Thảm Lạc, đột nhiên lưỡi dài vốn rủ xuống nâng lên thẳng tắp, giống như một mũi tên màu đỏ chớp động tiến đến sau lưng Thảm Lạc.

Thảm Lạc cảm thấy lỗ chân lông phía sau lưng dựng đứng lên, toàn lực thi triển Tà Nguyệt bộ tránh né. Nhưng không thể hoàn toàn tránh thoát, dù phải bị lưỡi dài đánh trúng, đầu tiên là lạnh buốt một hồi, tiếp theo mất hết thấy cảm giác, thân hình linh hoạt cũng trì trệ theo.

Trong lòng của hắn lộ bộp một cái, ánh mắt rất nhanh quét qua, đồng thời chân trái ra sức đạp mặt đất một cái, thân hình lướt ngang qua bên phải.

Bóng trắng lóe lên, thân ảnh Quỷ vật lưỡng dài lẳng không xuất hiện trên đỉnh đầu hắn, hai quỷ trảo lần nữa chụp xuống.

Nhưng ngay lúc này, thân hình Thẩm Lạc đột nhiên hư không tiêu thất không thấy, để cho Quỷ vật lưỡng dài lần nữa bắt hụt.

Quỷ lưỡng dài ngẩn ra, hai mắt quét về phía chỗ Thẩm Lạc biến mất.

Chỉ thấy chỗ Thẩm Lạc vừa mới đứng, sàn nhà bị phá một cái lỗ thủng to, nguyên lai là từ nơi này rơi xuống tầng dưới.

Quỷ lưỡng dài gầm nhẹ một tiếng, thân hình thoáng một cái phóng tới lỗ thủng.

Cùng lúc đó, Thẩm Lạc rơi xuống lầu một tòa tháp, cơ thể đau nhức, trên mặt lại lộ vẻ vui mừng.

Rốt cuộc hắn đã có được một chút cơ hội thở dốc!

Không kịp bò lên, hắn không nói hai lời một tay vung lên chỗ lỗ thủng.

Quỷ Khiếu hoàn bám chặt bên tay phải sáng lên hắc quang mãnh liệt, quỷ đầu màu đen lẳng không xuất hiện cũng rất nhanh ngưng thực, tiếp theo miệng lớn há ra. Một cỗ sóng âm màu đen bắn ra, vừa vạn bao Quỷ lưỡng dài đang bay nhào xuống vào trong.

Thân thể Quỷ lưỡng dài chấn động bay ra sau, toàn thân bị sóng âm màu đen bao lại, cơ thể hơi tản ra như sương như khói.

Nhưng rất nhanh nó ổn định thân hình, trong miệng phát ra một tiếng gào to, toàn thân tuôn ra mảng lớn sương trắng như thực chất, cùng sóng âm màu đen đan vào nhau lập loè. Sóng âm màu đen lúc đầu ngưng tụ, tiếp theo lóe lên mà diệt.

Không chỉ vậy, một cỗ khí tức cực hàn từ trong sương mù lộ ra, lấy nó làm trung tâm, khắp tầng một hồi tháp bắt đầu xuất hiện một tầng băng sương màu trắng.

Hai cỗ Cương thi tăng nhân giờ phút này cũng từ lỗ thủng sàn nhà nhảy xuống, vừa trùng hợp bị khí tức cực hàn bao lại, trên người lập tức xuất hiện một tầng sương lạnh, ngã trên mặt đất, không thể động đậy.

Thảm Lạc cảm thấy nhiệt độ xung quanh chợt hạ xuống, cơ thể rất nhanh trở nên cứng ngắc. Mà lúc này Quỷ vật lưới dài lại lần nữa hóa thành một đạo bóng trắng mờ nhạt, đánh tới hần, hai bộ móng tay chớp động hàn mang, lưới dài huyết sắc trong miệng tựa như lưới kiếm sắc bén nhô lên.

Thảm Lạc tự biết lúc này muốn bò lên chạy trốn tầng một đã không kịp, dưới tình thế cấp bách, một tay kia nắm phù lục màu đen nâng lên, Pháp lực thể nội điên cuồng rót vào, tiếp theo lòng bàn tay loé lên hắc quang.

Phù lục màu đen "Phốc xuy" một tiếng, không đốt tự bốc cháy.

Một mạng nhện màu đen lớn mấy trượng lẳng không xuất hiện, chắn trước người hần. Quỷ vật lưới dài thu thế không kịp, một đầu chui vào trong đó.

Không chờ con quỷ này có hành động gì khác, lưới lớn mãnh liệt buộc chặt, giống như lưới đánh cá, bao Quỷ vật lưới dài vào bên trong.

Quỷ vật lưới dài ra sức giãy giụa, sương mù màu trắng quanh người cũng bắt đầu xâm nhập vào lưới lớn màu đen. Phía ngoài lưới lớn nhanh chóng đông lại một tầng sương trắng, mơ hồ có dấu hiệu tan vỡ.

"Mã Diện tiên bối!" Thảm Lạc rất nhanh lui về phía sau, trong miệng lớn tiếng kêu lên.

"Ta đến đây!"

Một thanh âm đột ngột vang lên, Thẩm Lạc cảm thấy hư không trước người lóe lên, thân ảnh Câu Hồn Mã Diện lóe lên xuất hiện, tay dẫn một cái.

Cây bút màu đen lúc trước gã dùng lẳng không xuất hiện, đón gió lớn lên gập mấy lần, hóa thành một cây bút màu đen lớn mấy trượng, mạnh mẽ điem tới hướng Quỷ lưới dài

Hai mắt Quỷ lưới dài tràn đầy vẻ hoảng sợ, sương mù màu trắng quanh người không kịp xâm nhập lưới đen, lập tức cuộn cuộn tuôn ra, hóa thành một tầng bảo hộ màu trắng dày một thước, ngăn trên đỉnh đầu.

Bút lớn màu đen rơi vào trên vòng bảo hộ màu trắng, "Ầm" một tiếng trầm đục, vòng bảo hộ thật dày trực tiếp nổ tung ra, hoàn toàn không chịu nổi một kích.

Tốc độ ngòi bút đánh xuống không giảm, trực tiếp đánh vào trên đỉnh đầu Quỷ lưới dài, từ trên xuống dưới chọt lóe lên.

"Phốc xuy" một tiếng, cơ thể Quỷ lưới dài nổ tung, hóa thành vô số kẻ bạch khí phiêu tán ra, một vật màu trắng nhẹ nhàng rớt xuống, là nửa tấm khăn gấm màu trắng, đúng lúc rơi vào bên chân Thẩm Lạc.

Âm khí nồng đậm từ trong khăn gấm màu trắng toả ra, vượt xa ống tay áo màu đỏ của Thủy Quỷ lúc trước.

Thẩm Lạc trợn mắt há hốc mồm, Quỷ lưới dài này có thực lực vượt trên nữ quỷ áo đỏ trên sông lúc trước, thật không ngờ dễ dàng bị đánh chết như vậy.

Ngay sau đó hắn thở dài một hơi, thò tay nhặt khăn gấm màu trắng lên, đưa đến trước mặt đánh giá một cái.

Câu Hồn Mã Diện bấm niệm pháp quyết vung lên, bút lớn màu đen rất nhanh thu nhỏ lại, đảo mắt đã khôi phục nhỏ như lúc trước, rơi vào trong tay gã. Lúc này gã mới thản nhiên quay người mỉm cười nhìn Thẩm Lạc, nói:

"Tiểu tử làm không tệ!"

"May mắn ngài tới kịp, bằng không sẽ không gặp được ta nữa." Thẩm Lạc giẫy giụa từ trên mặt đất đứng lên, cảm thấy trên người khá đau đớn, nhất là đùi phải, vẫn lạnh buốt một mảnh.

"Điều Tử Quỷ này kỳ thực từ lúc ngươi mới tiến vào chùa đã nhìn chằm chằm ngươi rồi, đến lúc ngươi tới đây mới ra tay tập kích. Nếu lúc trước nó phát giác được một chút khí tức của ta, lập tức sẽ che giấu thân thể bỏ chạy, ta cũng có chút bất đắc dĩ." Dịch tại bạch ngọc sách. Câu Hồn Mã Diện tỏ vẻ áy náy nói, đồng thời đưa tay trao một cái về hướng đùi phải Thẩm Lạc, lòng bàn tay dâng lên một tảng hắc quang.

Thẩm Lạc nghe Quỷ vật một đường theo mình, cảm thấy sau lưng khí lạnh ứa ra, trong lòng "Bịch bịch" nhảy lên, không ngừng nghĩ lại mà sợ không ngớt.

Nếu không phải hoàn cảnh nơi đây đặc thù, e rằng hắn không có cơ hội thi triển tờ phù lục màu đen kia. Nói cách khác, nếu như Quỷ lười dài này động thủ trước, hắn có thể đã gặp phiền toái lớn, tuy Mã Diện đang ở phụ cận, cũng chưa chắc kịp thời xuất thủ cứu giúp.

Bởi vì gói ngọc mang đến mộng cảnh cổ quái, hắn cũng không phải là tân thủ tu tiên chưa trải qua chiến đấu với ma quỷ, nhưng chiến đấu trong

hiện thực lần này cũng là lần cách tử vong gần nhất, lần trước chạy trốn Xuân Thu quan cũng không nguy hiểm bằng lần này.

"Vẫn do tu vi quá thấp, thực lực không đủ!"

Đang lúc ý nghĩ trong lòng Thẩm Lạc loạn chuyển, liền cảm thấy hàn khí trong đui phải đột nhiên bị một cỗ lực lượng vô hình hút ra từng chút một, cảm giác tê liệt theo đó biến mất, dần dần khôi phục lại.

Sau một lúc lâu, Câu Hồn Mã Diện đuổi ra bàn tay thu hất quang vào.

Thẩm Lạc vội vàng nhúc nhích đui phải, cảm giác đã hoàn toàn không ngại, lúc này mới yên tâm.

"Đa tạ tiền bối." Hắn cảm ơn một tiếng, bỏ khăn gấm màu trắng trong tay vào một cái hộp ngọc, lúc này mới thu vào trong tay áo.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 247: Một Người Khác Biệt

Giờ phút này tầng sương lạnh trên mặt đất rất nhanh bị hòa tan biến mất, hai tầng nhân Cương thi kia cũng khôi phục hành động, run run rẩy rẩy từ dưới mặt đất bò lên, nhưng không nhào tới mà ngậy người ngay tại chỗ.

"Mã Diện tiền bối, hai hòa thượng này là chuyện gì xảy ra? Lúc trước ta hoàn toàn không cảm giác được Âm khí trên người bọn họ." Thâm Lạc hỏi.

"Đây là Âm Tâm Thi, Quỷ vật giết người xong, rót Âm khí vào trong trái tim họ. Nếu không dẫn phát Âm khí, thi thể sẽ không khác gì thường nhân, nhưng chỉ cần dẫn phát Âm khí, thi thể sẽ bị thi biến, hóa thành Cương thi. Chỉ là loại Âm Tâm Thi này vì thể nội ít Âm khí nên thực lực cũng không mạnh mẽ." Câu Hồn Mã Diện huy động cây bút màu đen trong tay, điểm hư không liên tục hai cái.

Ầm ầm!

Ngực hai tên hòa thượng nổ tung ra hai cái lỗ máu, trái tim vỡ vụn, lần nữa té trên mặt đất, hoàn toàn bất động.

Kế tiếp hai người cũng không ở đây lâu, rất nhanh ly khai.

"Lần này vất vả ngươi rồi, về trước nghỉ ngơi thật tốt đi, về sau lúc nào cần ta sẽ gọi ngươi." Ở trên Liễu Công kiều, Câu Hồn Mã Diện nói với Thâm Lạc một tiếng, thân ảnh nhoáng một cái biến mất, đi có chút vội vàng.

"Nếu như còn liều mạng như ngày hôm nay, ta cũng đã nghĩ kĩ rồi." Thâm Lạc nhún vai, lầm bầm một tiếng, nhưng nghĩ đến sắp tới tay ba mươi Tiên Ngọc, nhịn không được mừng thầm không ngớt, cảm thấy lúc trước mạo hiểm đều đáng giá.

Hắn một đường đi nhanh về hướng đông, rất nhanh vào thành rồi quay trở về Bạch phủ.

Lúc này mới vừa qua giờ Tý, nhưng Thâm Lạc cảm thấy toàn bộ cơ thể mỗi một không chịu nổi, không lập tức đi giao nạp nhiệm vụ, mà quay trở về chỗ ở của mình, hơi nghỉ ngơi hồi phục một chút, liền ngồi vào trong thùng gỗ, nhắm mắt vận khởi công pháp vô danh, khôi phục lại.

Một đêm đảo mắt đã qua.

Thâm Lạc dậy thật sớm, vệ sinh sạch sẽ rồi đi ra tiểu viện của mình, đi tới phòng thu chi Bạch gia.

Ngày hôm nay người đến đây trả nhiệm vụ ít hơn so với hôm trước, đa phần còn lại đều là nhiệm vụ tương đối khó giải quyết, trong thời gian ngắn không thể nào hoàn thành. Mà giống như Thâm Lạc cơ bản một ngày đã hoàn thành một nhiệm vụ, thực sự là thiếu số.

Cho nên khi đến thấy người khắp ở chỗ này, kỳ thật đa phần đều là đến xem náo nhiệt.

"Các người đã nghe gì chưa, đêm qua, hai nhà Lâm Đổ lại tổ chức không ít người đến Liễu Công kiều. Lần này hai bên đều có tu sĩ Tích Cốc kỳ dẫn đội, Đổ gia Lam Băng Thủ Tề Nguyên cũng đi, kết quả các người đoán thế nào?" Một người thanh niên trong số đó nhìn có vẻ lạnh lợi, đột nhiên nói với mấy người khác, làm hấp dẫn không ít người chú ý.

"Lần này Quý vật kia sợ là phải đền tội rồi?"

"Ta thấy chưa chắc, nghe nói Điều Tử Quỷ ẩn núp trong chùa rất giỏi hoạt, nếu đi quá nhiều người căn bản nó sẽ không lộ diện, vậy làm sao ra tay được?"

"Thủ đoạn Quỷ vật này, hai nhà kia đã có vết xe đổ, lần này lại đi hẳn là đã chuẩn bị thủ đoạn gì rồi!"

"Hắc hắc, Điều Tử Quỷ này, đích xác là bị giết chết, bất quá không phải bọn họ gây ra, mà là một người hoàn toàn khác." Thanh niên lạnh lợi thần thần bí bí nói.

"Vậy sao, là thật hay giả?"

"Chính miệng Lam Băng Thủ nói còn có thể giả sao? Nghe nói bọn họ ở trong ngôi miếu hoang đã tìm được dấu vết Quỷ vật bị diệt lưu lại. Ngoài ra, theo như hẳn đoán chừng, giết chết Quỷ vật gọn gàng dứt khoát, rất có thể chỉ một người gây nên!" Thiếu niên lạnh lợi nói như thế.

"Có thể dễ dàng giết chết Quỷ vật này, chẳng lẽ là Đại tu sĩ Tích Cốc Hậu Kỳ gây nên?"

"Trong trăm dặm nơi đây, tu sĩ Tích Cốc Hậu Kỳ có mấy người, tạm thời đều là nhân vật thành danh đã lâu, có lẽ sẽ không đi tiếp nhận loại nhiệm vụ này."

Lúc mọi người ở đây đang nghị luận, Thẩm Lạc đã đi tới trước bàn nhiệm vụ, từ trong tay áo lấy ra nửa khối khăn gấm màu trắng kia, để lên bàn.

Lúc này, ngồi sau bàn là một gã quản sự Bạch gia, lúc này cũng đang nghiêng đầu lắng nghe thanh niên lạnh lợi kể chuyện, trong thời gian ngắn cũng không chú ý tới Thẩm Lạc phía trước.

"Làm phiền, nhiệm vụ Liễu Công kiêu đã hoàn thành." Thẩm Lạc hắng giọng một cái, nói một tiếng với quản sự.

"A, giao nhiệm vụ đúng không. . ." Quản sự kia còn chưa thoát ra khỏi câu chuyện thanh niên lạnh lợi kể, tùy ý cầm lấy nửa khối khăn gấm lên, tùy ý nói.

Chỉ là rất nhanh gã kịp phản ứng, sắc mặt lập tức biến đổi, âm thanh kinh sợ kêu lên:

"Người nói cái gì? Nhiệm vụ Liễu Công kiêu?"

"Không sai." Thẩm Lạc gật gật đầu.

Bạch gia quản sự nhìn nhìn nửa khối khăn gấm trong tay, lại ngẩng đầu nhìn nhìn Thẩm Lạc, vẻ mặt khó tin.

Đám người phụ cận cũng theo đó yên tĩnh lại, ánh mắt đồng loạt nhìn về phía Thẩm Lạc, một màn này cũng nhanh chóng làm những người khác chú ý. Những người kia cũng dừng lại tiếng ồn ào, nhộn nhịp thấp giọng hỏi thăm đã xảy ra chuyện gì.

Bất quá mấy hơi thở sau, bên trong phòng thu chi lâm vào một mảnh trầm mặc.

Tất cả ánh mắt mọi người phức tạp nhìn về phía Thẩm Lạc, nhất là mấy người trước đó vài ngày mở miệng mỉa mai Thẩm Lạc, giờ phút này đều cảm thấy khó mà tiếp nhận.

Chẳng lẽ thật sự Thẩm Lạc hoàn thành nhiệm vụ có độ khó khá lớn này?

Nếu không lâu lúc trước, có lẽ sẽ không có ai tin có người đơn thương độc mã giết chết một Quỷ vật có tu vi khả năng đạt tới Tích Cốc trung kỳ,

nhưng đã có thiếu niên lanh lợi kể chuyện một phen, lại làm bọn họ không dám dễ dàng đưa ra kết luận.

Nhất là thấy Thâm Lạc giao ra nửa khối khăn tươi đẹp toả ra Âm khí nồng đậm, chỗ này đã có mấy người tin.

"Các người có thể phái người đi xác minh, có kết quả rồi đưa thù lao tới chỗ ta là được." Thâm Lạc nhíu nhíu mày, nói một tiếng với quản sự đang ngậy ra như phồng sau bàn, tiếp đó không chờ đáp lại, quay người bước nhanh ra ngoài.

Chờ Thâm Lạc đi xa, mọi người mới kịp phản ứng, như nồi nước nổ tung, một mảnh xôn xao.

Thâm Lạc không để ý đến phản ứng của mọi người trong phòng thu chi, cũng không trở về nơi ở của mình, mà là đi một chuyến đến Lục Bảo đường, mua sắm một nhóm lớn tài liệu chế Tiểu Lôi phù, lúc này mới quay trở về tiểu viện.

Phù mặc này dù uy lực có hạn, nhưng hơn hẳn ở tài liệu tiện nghi, yêu cầu Pháp lực cũng cực thấp, lâm trận đối địch chỉ cần số lượng đủ nhiều, uy lực cũng không tầm thường.

Trước mắt hẳn có thời gian rảnh rỗi, tự nhiên muốn vẽ nhiều chút, chuẩn bị bất cứ tình huống nào.

Trong nháy mắt, năm ngày trôi qua.

Thời gian này, ngoại trừ Bạch gia quản sự đưa tới ban thưởng nhiệm vụ Liễu Công kiều nên Thâm Lạc phải ra ngoài mở cửa một lần, còn lại thời gian đều đóng cửa phòng, xem như trải qua một đoạn thời gian tương đối yên tĩnh.

Trong thùng gỗ, Thẩm Lạc nhắm mắt khoanh chân ngồi, tay bấm niệm pháp quyết, toàn thân lam quang mơ hồ, so với lúc trước lại sáng ngời thêm.

Đột nhiên đuôi lông mày hấn khẽ động, mở to mắt, từ trong lòng ngực lấy ra Pháp Bài đưa tin, phía trên hiện ra một nhóm chữ nhỏ.

"Nửa đêm, Ô Nham thôn."

"Ô Nham thôn, cũng là nhiệm vụ trên bảng danh sách, xem ra lại có thể vét thêm một khoản!" Thẩm Lạc lẩm bẩm tự nói một tiếng, thân hình từ trong thùng nước nhảy ra.

Hắn thay đổi một thân quần áo sạch sẽ, lại mang theo hết thầy phù lục, liền rời phòng bước nhanh về hướng đại môn Bạch gia, lập tức ra khỏi thành đi về hướng Ô Nham thôn.

Hai ngày sau Thẩm Lạc từ ngoài thành trở về, còn mang về một cái nón trụ cũ kỹ bên ngoài dính vết máu, lần nữa khiến cho mọi người Bạch gia xôn xao một mảnh.

Về sau hắn cứ bảo trì phương thức như vậy, Mã Diện triệu hoán, hắn liền đi tương trợ, không có nhiệm vụ thì ở bên trong tiểu viện của mình tu luyện vẽ phù.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 248: Được Ăn Cả Ngã Về Không

Chỉ trong một tháng ngắn ngủi, Thẩm Lạc mượn nhờ cơn gió đông mạnh mẽ, Câu Hồn Mã Diện, hoàn thành liên tiếp sáu bảy nhiệm vụ khác nhau, phần lớn quý vật trong đó đều từ Tích Cốc kỳ trở lên. Mà số lượng quý vật thường nhiều hơn một con, bởi vì càng về sau, nhiệm vụ dễ đã sớm bị người khác hoàn thành, còn lại tất nhiên đều là xương xẩu khó gặm.

Thẩm Lạc và Câu Hồn Mã Diện cùng hợp tác mặc dù khá bí ẩn, nhưng không lâu sau, cũng bị người phát hiện một chút manh mối. Bắt đầu có người đồn rằng sau lưng hắn có một vị cao thủ trợ giúp, mới có thể dễ dàng hoàn thành nhiệm vụ vượt cấp như thế.

Thật ra việc này cũng không có gì đáng trách, tu vi của hắn mới chỉ Luyện Khí trung kỳ, sao có khả năng đánh lại mấy tên quý vật có tu vi cao hơn bản thân nhiều. Cho nên hắn cũng không có đi giải thích bất kỳ điều gì với ai.

Mặc kệ mọi việc ra sao, bề ngoài đều là hắn hoàn thành nhiệm vụ của bạch ngọc sách. Với hiệu suất cao như vậy, khiến cho tên tuổi của Thẩm Lạc không chỉ truyền khắp Bạch gia, thậm chí tại trong hai nhà Lâm, Đổ, thanh danh cũng rất vang dội.

...

Trong một tòa thư phòng của Bạch phủ, Bạch Hạc Thành mặc trường bào màu xanh đen ngồi tại bàn đọc sách, mặt mũi ngưng trọng lắng nghe Bạch Giang Phong bẩm báo, lông mày càng thêm nhíu chặt.

"Gia chủ, hiện tại số lượng nhiệm vụ Bạch gia chúng ta hoàn thành, lúc đầu đã hoàn toàn vượt qua Lâm gia và Đỗ gia, nếu chỉ tính riêng từng nhà thì không thể nào so được với chúng ta. Nhưng gần đây Lâm gia dường như bắt đầu dốc hết vốn liếng, bỏ ra một số tiền lớn mượn mấy tên tán tu không biết từ nơi nào tới, giúp đỡ hoàn thành mấy cái nhiệm vụ. Hiện tại bọn họ đã rút nhỏ chênh lệch với chúng ta khá nhiều." Bạch Giang Phong đứng đối diện tại bàn đọc sách nói.

"Đối với Lâm gia, không thể xem thường, những năm này Đỗ gia và Lâm gia đã sớm âm thầm cấu kết, chỉ sợ lần này cũng sẽ như vậy. Phải đề phòng chuyện Đỗ gia và Lâm gia hoàn toàn kết minh, sau đó để độ một số điểm công đức cho Lâm gia, nếu không đến lúc đó chúng ta sẽ trở tay không kịp." Bạch Hạc Thành trầm ngâm một lát nói.

"Gia chủ nói rất đúng, ta cũng đang lo lắng về việc này. Những khách khanh của Đỗ gia đến lúc đó chỉ cần tuyên bố mình thay Lâm gia làm việc, thì điểm công đức liền sẽ rơi vào tròn túi Lâm gia, nhờ đó vượt qua chúng ta cũng không phải là không được." Bạch Giang Phong tán thành nói.

"Tam thúc, phân phó xuống, chúng ta cũng tăng thù lao lên để cổ vũ các khách khanh trong nhà cố gắng xuất thủ nhiều hơn, nhận thêm càng nhiều nhiệm vụ. Mặt khác, ta cũng sẽ đưa một phong thư cho Khương đạo trưởng của Vụ Hóa môn, xem có thể mời trưởng lão trong môn tới tương trợ hay không." Bạch Hạc Thành suy nghĩ một chút, nói.

"Nhiệm vụ trên bảng đã càng ngày càng ít, thời gian của chúng ta cũng không nhiều lắm, chỉ sợ nước xa không cứu được lửa gần." Bạch Giang Phong lên tiếng, quay người định rời đi.

"Nhiệm vụ Tàng Phong cốc ở vùng ngoại ô Thành nam, có người nào của hai nhà Lâm Đỗ làm chưa?" Bạch Hạc Thành gọi Bạch Giang Phong trở lại bạch ngọc sách, đột nhiên hỏi.

"Nhiệm vụ này quá mức nguy hiểm, là khó nhất trong tất cả các nhiệm vụ, nên quan phủ mới cho điểm công đức cao nhất. Nó gần như tương đương với ban thưởng của mấy đại nhiệm vụ đằng sau cộng lại. Hai nhà Lâm Đỗ mặc dù muốn, nhưng cũng không dám mạo hiểm đi tiếp nhận." Bạch Giang Phong đáp.

"Chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ này, dù hai nhà Lâm Đỗ có liên hợp lại, điểm công đức mà bọn họ đạt được, cũng không có khả năng vượt qua chúng ta đúng không?" Lòng mày của Bạch Hạc Thành nhíu lại, hỏi.

"Nếu chúng ta hoàn thành nhiệm vụ này, chắc chắn bọn họ không có khả năng chiến thắng. . . Gia chủ, người định nhận nhiệm vụ Tàng Phong cốc sao?" Bạch Giang Phong chần chờ nói ra.

"Bất kể như thế nào, Bạch gia chúng ta cũng không thể bại bởi Lâm gia." Bạch Hạc Thành nhấn mạnh từng câu.

"Gia chủ, Tàng Phong cốc rất phức tạp, nhiệm vụ này chỉ sợ không dễ hoàn thành, đến lúc đó sợ là sẽ phải hao tổn không ít." Bạch Giang Phong chần chờ nói.

"Lần này quan phủ đưa ra bằng nhiệm vụ trừ quỷ, một phần là vì ổn định thế cục, thứ hai là để xem xét nội tình của các nhà trong thành, nên người thắng có được chỗ tốt, tuyệt đối không phải chỉ có chút đồ vật ở mặt ngoài thôi. Cho nên chúng ta đừng sợ hao tổn, chỉ cần thắng, đều sẽ bổ sung đầy đủ lại hết." Bạch Hạc Thành nói.

"Vẫn là gia chủ suy nghĩ chu toàn." Bạch Giang Phong gật đầu nói.

"Tam thúc lo lắng cũng không phải vô lý, nhưng chúng ta cần bàn bạc thật tốt, để tận lực giảm bớt hao tổn, thì mới có thể lấy nhỏ bác lớn được.

Mà việc chọn những người tham dự nhiệm vụ lần này, Tam thúc đã nghĩ ra chưa?" Bạch Hạc Thành lại hỏi.

Bạch Giang Phong suy tính một lát, báo ra danh tự mấy người, Bạch Hạc Thành nghe xong đều gật đầu đáp ứng.

"Nhiệm vụ lần này, tốt nhất nên mang theo Thẩm Lạc." Cuối cùng, Bạch Giang Phong còn nói thêm.

"Thẩm Lạc. . . Ta cũng nghe nói, gần đây hắn biểu hiện không tệ, phía sau chắc là có người nào đang ngầm giúp đỡ. Nhưng tu vi của hắn dù sao vẫn còn thấp, tiến vào Tàng Phong cốc sợ là sẽ gặp phải nguy hiểm không nhỏ." Bạch Hạc Thành chần chờ nói.

"Người sau lưng của Thẩm Lạc tu vi tuyệt đối không thấp, nếu có thể xuất thủ tương trợ trong chuyến đi Tàng Phong cốc này, sẽ là một sự giúp đỡ rất lớn. Còn về phương diện an toàn, chỉ cần hắn không xông lên phía trước đối mặt với quỷ vật, bằng thiên phú về phù lục của mình và thân pháp quý dị kia, tự vệ cũng không khó." Bạch Giang Phong nói.

"Nếu như vậy, hãy để cho hắn đi mạo hiểm một lần. Liên quan tới nhiệm vụ lần này, về việc nó có khả năng thay đổi tình thế, hãy cố gắng giấu diếm, để đề phòng vạn nhất." Bạch Hạc Thành trầm ngâm nói.

Khi hai người đang nói chuyện, ngoài phòng bỗng nhiên vang lên "Ầm ầm" một tiếng, một trận dông tố đè nén hơn nửa ngày, rốt cục bắt đầu, mưa lớn như trút nước.

Trong tiểu viện, Thẩm Lạc nhìn mây đen trên trời, thỉnh thoảng có sấm sét chớp động. Tâm tình của hắn như một vị lão nông cần cù vất vả, nhìn chăm chú vào một mảnh đồng ruộng tươi tốt, trên mặt hiện ra vẻ mừng rỡ.

Thời gian trước, sau khi hoàn thành nhiệm vụ, hắn kiếm được không ít tiền ngọc, ở Lục Bảo đường mua không ít linh tài về để vẽ phù lục. Nhưng khổ nỗi, trời cứ nắng liên tục không có mưa nên không cách nào vẽ được Lạc Lôi Phù, đành phải vẽ sang phù lục khác.

Cuối cùng hắn tiêu hao hơn hai mươi tấm Tử Vân Phù Chỉ, mới vẽ thành một tấm Phi Hành Phù, khiến lòng đau vài ngày.

Hôm nay thật vất vả mới có một trận đông tố, hắn liền Thanh Sương Chỉ, bút lông và phù mực ra, bắt đầu vẽ Lạc Lôi Phù tại bạch ngọc saách.

Một mực bận rộn đến chạng vạng tối, trời hoàn toàn tối đen, đông tố cũng tan, Thâm Lạc mới ngừng việc vẽ bùa lại.

Bảy mươi hai tấm Thanh Sương Phù Chỉ, dùng hết gần sáu mươi tấm, kết quả chỉ vẽ thành công hai tấm Lạc Lôi Phù, tính ra xác suất thành công đã tăng lên không ít.

Mặc dù Thâm Lạc mệt mỏi đến không dậy nổi, nhưng trong lòng thì cảm thấy vui mừng.

Vào một buổi sáng của hai ngày sau đó, Thâm Lạc đang tĩnh tọa điều tức, bỗng nhiên thu được tin tức của Mã Diện. Y kêu hắn nhanh đi ra ngoài cửa thành nam ngoài tụ hợp, cũng chưa nói địa điểm nhiệm vụ ở đâu, và nội dung như thế nào.

Thâm Lạc dù có chút nghi ngờ, nhưng vẫn dừng tu hành, ra Bạch phủ, vội vàng đi về phía thành nam.

Kết quả, hắn vừa đi xong, thì Bạch Giang Phong đã đến tiểu viện của hắn, gọi một phen cũng không có người trả lời, lại hỏi thăm thủ vệ trong phủ một chút, mới biết là Thâm Lạc vừa đi ra ngoài.

Bạch Giang Phong vốn định đi nói cho hẳn biết, trưa ngày mai theo đội ngũ xuất phát, tiến về Tàng Phong cốc chấp hành nhiệm vụ. Nhưng lão không nghĩ tới Thẩm Lạc cũng vừa mới rời đi, cho nên không thể nào gặp được.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 249: Âm Linh Đan

Thẩm Lạc rất nhanh đi tới cửa Nam Thành, đi ra ngoài thành.

Bên ngoài cửa thành, dọc theo đường cũng không thiếu nhưng nông phu và người buôn bán vào thành bán dạo, gánh hàng, đẩy xe nhỏ, sạp hàng hai bên đường bán các loại tạp hoá và rau quả.

Thẩm Lạc quét mắt nhìn bốn phía, rất nhanh liền thấy bên đường cách đó không xa có một cái lều cỏ, bên trong có một bạch diện thư sinh, tay gã đang cầm một chén gốm màu đen mẽ góc, tựa hồ đang uống nước trà.

Hắn rất nhanh đi tới, ngồi xuống đối diện thư sinh, gọi tiểu nhị một tách trà, rồi rót cho mình một chén.

Chỉ là hắn vừa mới uống một ngụm, lập tức nhăn mặt, "Phụt" phun ra, cảm thấy trong miệng có mùi vị nấm mốc đắng chát, rất là khó chịu.

"Tiền bối, nước trà thô bực này ngài cũng uống được sao?" Thẩm Lạc nhìn Câu Hồn Mã Diện với bộ dạng dương dương tự đắc, vẻ mặt tràn đầy ngạc nhiên hỏi.

Vẻ mặt Mã Diện nhìn có chút hả hê vui vẻ, hiển nhiên đã sớm biết mùi vị trong đó, trong tay đang cầm chén bê kia, thần tình ung dung đưa đến Thẩm Lạc.

Một cỗ mùi rượu lập tức xông vào xoang mũi Thẩm Lạc, hắn vội vàng hỏi thêm một chén nữa, uống xong mới hòa tan mùi vị trong miệng.

"Lần này ước hẹn ta gặp ở chỗ này, chẳng lẽ nhiệm vụ lần này là ở bên ngoài?" Thẩm Lạc chậm một cái, mở miệng hỏi.

"Tàng Phong Cốc, biết nơi đó không?" Ánh mắt Mã Diện nhìn phương xa, hỏi thăm.

"Tàng Phong Cốc? Nhiệm vụ lần này ở đó?" Thẩm Lạc nghe vậy, kinh ngạc hỏi.

"Căn cứ điều tra của ta, gần đây bên trong Kiến Nghiệp thành phát sinh nhiều âm túy Quỷ vật, căn nguyên rất có thể là ở chỗ đó. Vì vậy ta định đi một lần, vào cốc xem thử, nếu thật sự có quỷ quái chiếm giữ, liền nhất cử diệt trừ chúng." Câu Hồn Mã Diện gật đầu nói.

"Chỗ đó không phải là vùng đất hiền lành gì! Nếu ta nhớ không lầm, nhiệm vụ này của quan phủ nằm ở vị trí thứ nhất, chính là thanh trừ Âm Sát ma quỷ trong Tàng Phong cốc. Thời gian qua đã lâu như vậy, cũng không ai dám đi nhận nhiệm vụ này." Thẩm Lạc nhíu mày nói.

"Có ta ở đây, ngươi lo lắng cái gì? Đây rất có thể là lần cuối cùng ta tìm ngươi rồi." Mã Diện liếc hẩn một cái, nói.

"Vậy. . . Trước tiên nói một chút, muốn ta giúp đỡ thế nào?" Thẩm Lạc cười hắc hắc một tiếng, hỏi.

"Tiểu tử, ngươi cũng đã biết? Phong trong Tàng Phong Cốc, cũng không phải là phong trong phong thủy, mà là phong trong phong mang." Câu Hồn Mã Diện không trả lời trực tiếp Thẩm Lạc, mà chuyển chủ đề nói.

"Ngài đúng là không làm khó được ta! Lúc trước ta đã lưu ý nhiệm vụ này, cũng xem qua một ít địa phương chí, phát hiện chỗ đó sở dĩ gọi là Tàng Phong Cốc, vì đó là một chỗ xung yếu Kiến Nghiệp thành, trước kia là vùng binh gia giao tranh. Trong lịch sử phát sinh rất nhiều lần chiến sự vô

cùng thâm, mỗi một lần đều là thi cốt chông chất, máu chảy thành sông." Thâm Lạc nghe vậy, có chút tự đắc nói.

"Không sai. Loại di chỉ cổ chiến trường này, ngưng lại rất nhiều cô hồn dã quỷ tại dương gian, oán khí rất nặng, trước nay đều là vùng đất đại hung, nếu thiên địa gió trời không cách nào gột rửa âm túy chi khí, dần dà sẽ sinh sôi Lệ Quỷ. Lại thêm từ quan phủ đến dân chúng Kiến Nghiệp thành, đều xem Tàng Phong Cốc như bãi tha ma, đa phần tử thi bị chôn cất qua loa ở đó, lâu ngày trở thành như vậy." Câu Hồn Mã Diện gật gật đầu, nói.

"Ý của tiên bói là, quỷ hoạ Tàng Phong Cốc lần này là do nguyên nhân đó?" Thâm Lạc hỏi.

"Căn cứ tình huống ta điều tra, đại khái chín tháng trước, cả tòa Tàng Phong Cốc đột nhiên bị sương mù xám bao phủ, trong đó truyền ra trận trận âm thanh quái dị, tiếp theo thôn dân cư trú phụ cận bắt đầu mất tích nhiều lần. Quan phủ mấy lần phái người tiến đến dò xét, kết quả đều có đi không về." Câu Hồn Mã Diện nhấp một ngụm trà, tiếp tục nói.

"Trách không được quan phủ cấp thù lao cho nhiệm vụ này cao như thế, xem ra muốn mượn tay thế lực tu tiên tại Kiến Nghiệp thành đến quét sạch Tàng Phong Cốc này." Thâm Lạc bưng tỉnh đại ngộ nói.

"Quan phủ có tâm tư gì không quan trọng, Địa Phủ phía dưới cũng hiểu được, nơi này tồn tại thứ âm tà làm trái đức, muốn ta mau chóng xử lý. Tình huống bên đó có chút phức tạp, ta cũng cần bắt tay với người, cần làm gấp. Người có giúp đỡ hay không?" Câu Hồn Mã Diện đặt bát trà gốm đen xuống, hỏi.

"Chỗ kia chắc hẳn Quỷ vật không ít, tiên bói muốn ta dùng lời phù giúp ngài quét sạch một ít tiểu quỷ, để ngài chuyên tâm đối phó đại gia hỏa?" Tâm niệm Thâm Lạc chuyển động, hỏi.

"Không sai. Lạc Lôi Phù kia của ngươi, dù đôi phó quý vật đẳng cấp cao cũng có hiệu quả đó." Câu Hồn Mã Diện khen ngợi nhìn Thảm Lạc, gật đầu một cái.

"Giúp đỡ tự nhiên là phải giúp rồi, nhưng tu vi ta chỉ Luyện Khí tầng năm, Pháp lực thật sự có hạn, Tiểu Lôi phù vẫn có thể sử dụng, nhưng nhiều nhất chỉ có thể thi triển một lần. Đến lúc đó chỉ sợ giúp không được nhiều, còn làm vướng víu tiền bối. Bằng không ta vẽ nhiều chút lôi phù cho ngài mang theo, như thế nào?" Thảm Lạc thở dài, nói.

"Ta là thân thể Âm Thần, trời sinh tương khắc với lôi pháp chí dương, nếu như ngươi không đi, dù ta mượn lôi phù cũng không thể thúc giục được." Câu Hồn Mã Diện hơi im lặng nói.

"Vậy bằng không thì, ngài đợi ta mười ngày nửa tháng? Bây giờ ta kẹt tại tầng năm đỉnh phong, để đột phá tầng sáu xong, những thứ khác không nói, Lạc Lôi Phù lại có thể thúc giục hai lần, liền nắm chắc cùng ngài vào cốc đánh một trận." Thảm Lạc do dự một chút nói.

Câu Hồn Mã Diện nghe xong, không lập tức nói chuyện, mà lông mày nhăn lại, nhẹ nhàng xoay bát trà trên tay, tựa hồ đang do dự cái gì.

Sau một lát, lông mày gã bỗng nhiên nhíu một cái, tựa hồ đã quyết định chủ ý gì, mở miệng nói:

"Cũng được! Không cho tiểu tử ngươi điểm ngon ngọt, tiểu tử ngươi sẽ không trung thực. Ta có có một quả Âm Linh Đan, chính là thu từ các loại Linh tài quý hiếm Hoàng Tuyền Thủy tinh, phấn Bỉ Ngạn Hoa luyện chế thành, có thể làm tu vi Tu Hành Giả đề cao rất nhanh. Lấy tu vi ngươi bây giờ ăn vào, nhiều nhất chỉ cần bảy ngày là có thể đột phá."

"Còn có linh đan diệu dược bực này?" Thẩm Lạc nghe vậy vui vẻ, có chút khó tin nói.

"Không kiến thức!" Câu Hồn Mã Diện tức giận mắng.

"Hắc hắc, tuy rằng nghe có chút y tứ không biết trọng nhân tài, bất quá nếu như có thể trợ giúp tiên bối hoàn thành nhiệm vụ, vẫn bồi tự nhiên không dám chối từ." Thẩm Lạc cười hắc hắc một tiếng, vội vàng nói.

"Ài, há lại chỉ không biết trọng nhân tài, quả thực chính là phung phí của trời. Mà thôi, coi như tiện nghi cho tiểu tử ngươi . . ." Câu Hồn Mã Diện thở dài, nói.

Dứt lời, gã lấy từ trong tay áo ra một cái bình sứ bạch ngọc, đưa cho Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc tươi cười, vội vàng vươn ra hai cánh tay, cẩn thận từng li từng tí nhận lấy cái bình, thuận tay nhỏ lên nắp bình quán vải đỏ.

Miệng bình mở ra, một cỗ khí tức tương tự lưu huỳnh từ trong tán phát ra. Thẩm Lạc ngửi ngửi, có chút chịu không nổi nói: "Âm Linh Đan này nghe cũng không giống như linh đan diệu dược gì, ngài không phải gạt ta đó chứ?"

"Không lấy thì trả lại cho ta." Câu Hồn Mã Diện trầm mặt xuống, cả giận nói.

"Chỉ đùa một chút thôi, đừng coi là thật! Chúng ta tìm một chỗ, để ta bế quan mấy ngày đi." Thẩm Lạc vội vàng đóng nắp bình, thu bình sứ vào trong tay áo, ngượng ngập vừa cười vừa nói.

"Đi theo ta." Mã Diện dứt lời, thả trên bàn mấy đồng tiền, đứng dậy đi lên đường.

Thâm Lạc cũng vội vàng đứng dậy đi theo.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 250: Phá Liền Hai Cảnh

Hai người cứ như vậy không nói một lời cất bước đi ước chừng một dặm, đã xa cửa thành, Mã Diện đột nhiên dừng bước.

"Sao lại không đi nữa?" Thảm Lạc đi tới bên cạnh gã, nghi ngờ hỏi.

"Đổi đường." Câu Hồn Mã Diện thần thần bí bí cười nói.

Thảm Lạc đưa mắt nhìn bốn phía, rõ ràng cũng chỉ có một con đường này, đổi đường nào? Đổi đường gì chứ?

Hắn còn đang nghi hoặc, liền thấy trong tay Câu Hồn Mã Diện kẹp lấy một tấm phù lục màu vàng, vỗ lên đầu vai một cái, thuận thế bắt lấy bờ vai của hắn.

"Đi."

Mã Diện quát khê một tiếng, Thảm Lạc lập tức cảm thấy mặt đất dưới chân trở nên nhão nhoẹt như xốp, chưa kịp phản ứng thì toàn bộ cơ thể đã bị một tầng ánh sáng màu vàng bao bọc lại, chìm vào dưới mặt đất.

"Độn địa thuật?"

Trong lòng Thảm Lạc kinh ngạc không thôi, thân thể lại bị Câu Hồn Mã Diện dắt đi, chạy như điên dưới mặt đất. Trước người mặc kệ là bùn đất hay nham thạch, vậy mà toàn bộ đều không thể trở ngại bọn hắn nửa phần, ngược lại tự nhường ra một lối đi.

Cùng lúc đó, bùn đất dưới thân hai người, giống như nước chảy trào về phía trước, mang theo hai người đi tới cực nhanh, so với bôn tẩu trên mặt đất còn nhanh hơn gấp mấy lần.

Thẩm Lạc còn đang cảm thán độn địa thuật của Mã Diện thần kỳ, hai người đã tới một chỗ động quật trong lòng đất.

Diện tích động quật không nhỏ, bên trong có sông ngầm chảy qua, trên đỉnh đầu thì có một kẽ nứt, từ trên chiếu xuống một đạo ánh mặt trời mơ hồ, chiếu động quật sáng vài thước.

"Tốt rồi, ngươi cứ ở chỗ này bế quan đi. Ta cũng phải nói trước, bảy ngày sau, mặc kệ ngươi có phá cảnh hay không, đều phải theo ta tiến vào Tàng Phong Cốc." Câu Hồn Mã Diện nhìn Thẩm Lạc, trầm giọng nói.

"Cái này đương nhiên!" Thẩm Lạc trịnh trọng đáp ứng

Nói xong, hắn lấy từ trong tay áo ra bình sứ bạch ngọc, đổ ra một viên đan dược vàng óng, lớn cỡ hạt long nhãn, phía trên tản ra một cỗ khí tức lưu huỳnh gay mũi nồng đậm.

Hắn nín hơi, ném viên đan dược vào trong miệng, hai tay lập tức bảo nguyên trước người, nhắm mắt ngồi xếp bằng điều tức.

Đan dược trong bụng rất nhanh tan ra, hóa thành một dòng nước ấm, bắt đầu chảy trong Đan Điền.

Ngay từ đầu, Thẩm Lạc còn cảm thấy ấm áp có chút thoải mái dễ chịu. Nhưng không lâu sau, dòng nước ấm này bắt đầu dung hợp vào pháp lực trong đan điền. Cả hai kết hợp như lửa cháy đổ thêm dầu, lập tức trở nên nóng rực.

Thẩm Lạc phát ra một tiếng kêu đau đớn, lập tức cắn chặt hàm răng, hai tay bám pháp quyết, toàn lực thúc giục dòng khí lưu nóng rực này, kéo pháp lực trong đan điền ra kinh mạch toàn thân.

Thân thể hắn hiện ra một mảnh ánh sáng dài hẹp gần như mắt thường có thể thấy được, trên đỉnh đầu cũng bắt đầu có từng sợi nhiệt khí bốc lên.

Câu Hồn Mã Diện ở một bên nhìn xem, trong mắt không khỏi hiện lên một tia kinh ngạc, lầm bầm:

"Tiểu tử này nhìn xem tư chất bình thường, Pháp lực vận chuyển lại thuần thực như vậy, ngược lại không giống tu sĩ Luyện Khí trung kỳ. Vốn nghĩ rằng Âm Linh Đan cho hắn sẽ lãng phí tối thiểu tám phần dược lực, bây giờ xem ra cũng chưa hẳn."

Gã nào biết, Thẩm Lạc trong mộng cảnh đã tu luyện đến Đại tu sĩ Xuất Khiếu kỳ rồi, đối với vận chuyển chu thiên Pháp lực trong người tự nhiên thuần thực vô cùng. Trong hiện thực tu luyện chậm chạp, là do tư chất bộ thân thể này thấp làm liên luy mà thôi.

Câu Hồn Mã Diện thấy trạng thái Thẩm Lạc không tệ, cũng yên lòng, bản thân đi qua một bên khoanh chân ngồi xuống.

Lúc này toàn thân Thẩm Lạc khô nóng, thật sự không rõ đan dược nóng như lửa này, vì sao gọi là Âm Linh Đan?

Trên thực tế, Âm Linh Đan gồm Hoàng Tuyền Thủy tinh và phần Bỉ Ngạn Hoa tạo thành, thuộc tính mặc dù âm, công hiệu lại hết sức mãnh liệt. Nó phóng xuất ra dược lực, ngoại trừ bình thường có lực bổ sung, còn có một cỗ lực trợ đẩy cường đại.

Dựa vào cỗ dược lực trợ đẩy này, mới cưỡng ép phụ giúp pháp lực trong cơ thể Thẩm Lạc, trong kinh mạch nghịch thế xông lên, làm cho những

khiếu huyết vốn chưa đả thông, lần lượt được quán thông.

Nhưng Thâm Lạc bây giờ cũng không ngưng tụ thành pháp mạch, quanh thân sở hữu độ rộng kinh mạch có hạn, cỗ lực lượng này cưỡng ép trùng kích trong đó, từng giây từng phút tựa như vô số cây đao chạy qua lại, loại đau đớn này có thể nghĩ được!

Rốt cuộc, Thâm Lạc chịu đựng không nổi, lần thứ nhất phát ra một tiếng kêu thống khổ.

Mã Diên bên cạnh bị tiếng kêu làm bừng tỉnh, nhìn sang Thâm Lạc, chỉ thấy quanh người hắn bao bọc một tầng hào quang, một minh một ám co rút căng chặt lại, bộ dạng có chút cổ quái.

Lông mày gã hơi nhăn lên, nhưng không ra tay can thiệp, đã tiến hành đến bây giờ, cũng chỉ có thể xem bản thân Thâm Lạc.

Thâm Lạc trước mắt không chỉ toàn thân kinh mạch được khảo nghiệm, ngay cả thức hải cũng bị cỗ lực lượng kia trùng kích đến có chút mê muội, nhưng trong lòng hắn bảo vệ chặt một đám Thần Niệm, vận chuyển công pháp vô danh, dẫn dắt Pháp lực thuận theo đường nhỏ chính xác mà đi.

...

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, tia sáng mặt trời trên đỉnh đầu Thâm Lạc dần dần chuyển sang tối, từ hoàng hôn mơ màng đến ngôi sao hiện ra, từ màn đêm che bầu trời lại đến tia nắng ban mai chiếu xuống.

Ba ngày sau, khi luồng sáng mặt trời thứ nhất từ kẽ nứt trên đỉnh đầu chiếu rọi trên thân Thâm Lạc, trong nháy mắt bỗng nhiên hắn mở mắt ra, trong miệng phát ra một tiếng quát nhẹ, trên thân bỗng có một cỗ khí thể phóng ra ngoài, kích khởi một hồi bụi mù.

Nương theo là một tiếng thét dài thoải mái.

Thẩm Lạc trở mình đứng lên, hai tay chân động, bụi đất ngoài thân đều tan hết. Hắn nhắm mắt cảm thụ, liền phát hiện mình không chỉ đã tiến giai đến Luyện Khí tầng bảy, vả lại khoảng cách tầng thứ tám cũng không xa.

"Hảo tiêu tử, lúc trước là ta đã nhìn lầm rồi, ngươi vậy mà chỉ tốn ba ngày đêm đã phá hai cảnh!" Câu Hồn Mã Diện đi lên trước, vẻ mặt tràn đầy ngạc nhiên hỏi thăm.

"Cái này. . . Ta cũng không rõ. Chủ yếu là tiền bối ban tặng Linh dược hiệu quả vượt xa dự đoán." Thẩm Lạc nghe vậy, gãi gãi đầu, nói.

Thẩm Lạc cũng không phải nói dối, bởi vì hắn cũng hoàn toàn không biết rõ vì sao có thể nhanh chóng phá hai cảnh như vậy, chỉ là liên tưởng đến tu hành trong mộng, đáy lòng mơ hồ có chút suy đoán.

Sự thật là, tư chất của hắn không được tốt cho lắm, thậm chí so với Tu Tiên giả bình thường còn kém, kinh mạch trong cơ thể xa xa không bằng trong mộng cảnh tự nhiên trôi chảy như vậy, tốc độ vận chuyển Pháp lực cũng chậm hơn, vì vậy tốc độ tu hành càng chậm chạp.

Bất quá, bởi vì đã có cảm ngộ tu hành trong mộng cảnh, để cho hắn giảm đi một nửa khó khăn khi lĩnh ngộ công pháp so với người bình thường, mới khiến cho tốc độ tu hành của hắn tăng lên không ít.

Nhưng mà, điều kiện bản thân chưa đủ, vẫn đang rất hạn chế hắn tiến cảnh.

Mà Âm Linh Đan này ngoài ẩn chứa linh lực nồng đậm, còn giống như một cây cầu bắc ngang giữa lĩnh ngộ tu hành và hạn chế thân thể, có thể trong thời gian ngắn ngủi, đánh vỡ hạn chế nhục thể của hắn, khiến cho

Pháp lực trong cơ thể hẳn vận chuyển với tốc độ cao, do đó tốc độ tu hành cũng tăng lên.

"Tiểu tử, lại tính toán gì đó?" Câu Hồn Mã Diện thấy Thâm Lạc hơi thất thần, hỏi thăm.

"A, ta đang muốn biết, tiền bối ngài còn có Âm Linh Đan này không? Bây giờ dù sao cách bảy ngày còn thừa đến ba bốn ngày, nếu có thể lại đề thăng một hai cảnh giới, tiến vào Tầng Phong Cốc kia càng thêm ít sơ hở. Đến lúc đó, tiền bối chỉ cần mở miệng, nói bỏ ở đâu, lời phù của ta liền bỏ ở nơi đó." Trên mặt Thâm Lạc hiện lên vẻ tươi cười chân thành, nói.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 251: Vô Tình Gặp Được

"Tiểu tử ngươi xem Âm Linh Đan này là cái gì? Cho ngươi ăn một viên, đã làm ta đau lòng đến mấy tháng, còn muốn thêm nữa? Mơ cũng không có." Câu Hồn Mã Diện nghe vậy, gương mặt co quắp lại, trách mắng.

"Ta không đến mức không biết xấu hổ đòi lấy không của tiền bối, nếu có thể bán, ta sẽ đập nồi bán sắt tích lũy tiền để mua." Thảm Lạc vẫn chưa từ bỏ ý định, nói ra.

"Lần này không công cho ngươi một viên đã là phá hư quy củ, còn muốn thêm nữa, ngươi cũng đừng nghĩ đến." Câu Hồn Mã Diện vung tay áo lên, nói ra.

"Tại sao lại là không công cho? Tiếp theo chúng ta đi đến Tàng Phong cốc, không phải rất nguy hiểm sao?" Thảm Lạc không đáp, nhưng trong lòng thì oán thầm một câu.

Nhưng dù sao trong lòng của hắn cũng rất cảm kích Câu Hồn Mã Diện.

"Tiền bối, Âm Linh Đan không có biện pháp nào để đạt được sao?" Thảm Lạc nghiêm mặt hỏi.

"Cũng không phải hoàn toàn không có cách nào." Câu Hồn Mã Diện do dự một chút, nói ra.

"Xin tiền bối chỉ rõ." Thảm Lạc trong lòng vui mừng, vội vàng nói.

"Còn nhớ rõ lần trước ta nhắc qua với ngươi, Địa Phủ cần Dương gian tu sĩ Ngung Hồn kỳ trở lên mới có tư cách tham dự nhiệm vụ đặc thù không?" Câu Hồn Mã Diện hỏi.

"Đương nhiên nhớ kỹ, ngươi nói các tu sĩ này, có thể thông qua việc hoàn thành nhiệm vụ của bạch ngọc sách, để đổi lấy một chút chỗ tốt đặc biệt. Chắc hẳn Âm Linh Đan chính là một loại trong số đó?" Thẩm Lạc hỏi.

"Thông qua việc thi hành nhiệm vụ có thể đổi lấy đan dược, mà không chỉ Âm Linh Đan, còn có đan dược khác cao cấp hơn. Trừ mấy thứ đó ra, còn nhiều chỗ tốt khác, như thông linh khế ước tiêu hao lúc trước, dùng để triệu hoán âm binh quỷ tướng của Địa Phủ giúp đỡ. Hay có thể cho phép ngươi tiến vào một số Quỷ Vực do Địa Phủ quản lí. . ." Câu Hồn Mã Diện nói.

"Đây là đãi ngộ mà Ngung Hồn kỳ tu sĩ mới có, ta còn lâu mới được." Thẩm Lạc đầu tiên là vui mừng, sau đó hơi thấy thất vọng nói.

"Ngươi từng nghe nói qua quỷ thị chưa?" Câu Hồn Mã Diện hỏi ngược lại.

"Quỷ thị, ta ở trong sách cổ từng thấy qua, trong đó viết vào khoảng thời gian và địa phương đặc biệt, sẽ có nơi hai giới Âm Dương giao hòa, lúc đó quỷ thị sẽ xuất hiện. Nó là nơi để Âm gian quỷ vật tiến hành giao dịch, người Dương gian nếu là lạc vào đó, thường sẽ bị lừa gạt và bịa chuyện để mua các loại đồ vật. Nên người mua thường mua được một đồng đồ vật bằng giấy, và đổi được rất nhiều minh tệ." Thẩm Lạc suy nghĩ, rồi nói.

"Đây đều là do người thế tục suy đoán lung tung, thậm chí còn có người vu oan cho quỷ, thay trắng đổi đen, khiến việc mua bán của quỷ thị chỉ là chuyện hoang đường. Quỷ thị chân chính, là nơi giao dịch của Dương gian tu sĩ và Âm gian quỷ vật, ngươi muốn Âm Linh Đan ta không có cách nào

trực tiếp cho người, nhưng ở đó có lẽ sẽ đạt được." Câu Hồn Mã Diện từ tốn nói

"Mong tiền bối chỉ rõ cho, khi nào quý thị sẽ mở ra?" Thảm Lạc, vội hỏi.

"Dừng! Có thể nói cho người về tin tức của quý thị không, còn phải nhìn biểu hiện lần này của người ở Tầng Phong cốc như thế nào." Câu Hồn Mã Diện đưa bàn tay lên ra hiệu, nói.

"Tiền bối yên tâm! Cho dù không có chuyện của quý thị một, ta cũng sẽ toàn lực ứng phó. Lần này tu vi của ta tăng lên hai cái tiểu cảnh giới, không nói những thứ khác, riêng pháp lực đã mạnh mẽ thêm nhiều, dùng Lạc Lô Phù hai lần cũng không có vấn đề gì. Nên để ứng đối với một số việc ngoài ý muốn, chắc cũng đủ rồi." Thảm Lạc cười nhẹ, nói.

"Vậy thì tốt, việc này không nên chậm trễ, chúng ta lập tức lên đường." Câu Hồn Mã Diện gật đầu nói.

Nói xong, tay y vuốt nhẹ phù, lần nữa nắm lấy bả vai của Thảm Lạc, triển khai độn địa chi thuật, rất nhanh đã rời đi khỏi động quật dưới mặt đất.

Đến khi hai người từ dưới lòng đất đi ra, thì đã xuất hiện ở trước một cái sơn cốc.

Thảm Lạc ngửa đầu nhìn thoáng qua mặt trời, phát hiện giờ phút này đang là giữa trưa, là lúc dương khí thịnh vượng nhất. Nhưng trong sơn cốc phía trước lại có từng cơn gió mát không ngừng thổi ra, còn kèm theo một chút rét lạnh tận xương.

Ánh mắt của Thảm Lạc nhìn về phía cửa vào sơn cốc, chỉ thấy nơi đó có một tầng sương mù màu trắng, đang chậm rãi tràn ra bên ngoài. Đến khi

hắn nhìn về chỗ trong miệng hang, thì sương mù trong đó càng ngày càng dày đặc, không thể nhìn thấy rõ bất cứ thứ gì.

"Âm sát chi khí ở đây, so với lần trước ta tới, lại càng dày đặc hơn mấy phần. Người nhìn bầu trời phía trên thung lũng đi, cũng đã bị sát khí xâm nhiễm, có chút khác thường" Câu Hồn Mã Diện nói ra.

Thẩm Lạc nghe vậy, ngửa đầu nhìn về phía không trung, lúc này mới chú ý tới ngay trên bầu trời của sơn cốc, đang lơ lửng một đám mây đen hình bầu dục. Lúc mới nhìn đến nó cũng không thấy gì kì lạ nhưng nếu cẩn thận xem xét, sẽ phát hiện bên trong sương mù đang phun trào, thấp thoáng có oan hồn quỷ vật tranh nhau hiện ra, vô cùng dữ tợn khủng bố.

"Mây đen ngập đầu, sát khí ở bên trong, xem ra đúng là một nơi nguy hiểm." Thẩm Lạc thu hồi ánh mắt, nói.

Hai người đang nói chuyện, định tiến vào sơn cốc, thì nghe được ở nơi xa ngoài cốc, truyền đến âm thanh ồn ào.

Câu hồn Mã Diện, lập tức kéo hắn núp ở nơi xa, sau một khối nham thạch to lớn.

Rất nhanh, trên con đường ở xa kia đi tới một đội nhân mã của Bạch ngọc sách. Thẩm Lạc nhìn lại thì thấy, người cầm đầu thân mang nho sam, chừng 30 năm tuổi, tướng mạo anh tuấn nho nhã, không phải gia chủ Bạch Hạc Thành của Bạch gia thì có thể là ai?

Theo sát ở sau lưng lão, là một lão già áo xám thân hình thấp bé, khuôn mặt gầy gò, tóc xám trắng, chính là Bạch Giang Phong.

Ngoài hai người bọn họ, thì sau lưng còn đi theo bốn năm đạo nhân ảnh, xem cách ăn mặc thì đều là khách khanh do Bạch gia cung phụng. Trong đó

kẻ làm người khác chú ý nhất, tất nhiên là vị nữ tử tu sĩ Tạ Vũ Hân xinh đẹp mặc váy hồng kia.

Còn Bạch Thủy đạo trưởng và tên cầm quạt xếp Phùng Lăng cũng đều ở trong đội ngũ, về phần hai người Ngô Đồng và Sở Lệ lại không thấy bóng dáng.

Ngoài ra, Thâm Lạc còn thấy được một người quen khác, là một lão già dáng người gầy gò, một đầu tóc bạc chải sau đầu, tinh thần quắc thước. Đúng là vị Ngũ nãi nãi đóng giữ ở đáy hồ của Bạch gia.

"Chẳng những gia chủ tự mình dẫn đội, ngay cả vị Ngũ nãi nãi kia đều đi theo, xem ra Bạch gia lần này đã hạ quyết tâm, muốn hoàn thành nhiệm vụ cao nhất trên bảng Tróc Quý. Nếu vậy, chúng ta cũng là bớt việc." Thâm Lạc nuốt ngụm nước bọt, nhìn thoáng qua Mã Diện, vừa cười vừa nói.

"Chỉ bằng chút nhân thủ này, nếu không có chuẩn bị thủ đoạn đặc thù gì, chỉ sợ tiến vào trong cốc cũng là dữ nhiều lành ít, nhưng có người xung phong, cũng không tệ." Câu Hồn Mã Diện lại lãnh đạm nói ra.

Trong lòng Thâm Lạc khấn trương, trong mắt lóe lên một chút do dự, tiếp đó nhắc chân, lập tức muốn đi ra.

"Người làm cái gì?" Câu Hồn Mã Diện hỏi hần.

"Nếu thực lực bọn họ không cao đương nhiên là muốn ngăn lại. Người khác ta mặc kệ, nhưng Bạch gia và ta quan hệ không tầm thường, ta không thể trơ mắt đứng nhìn Bạch Hạc Thành và Bạch Giang Phong cùng đi chịu chết." Thâm Lạc nói ra.

"Ai nói để bọn họ đi chịu chết? Người chẳng lẽ không rõ về mục đích của chuyến đi này sao?" Câu Hồn Mã Diện nói ra.

"Tiền bối ý là để bọn họ đánh rần động cỏ, hấp dẫn sự chú ý của quý vật trong cốc, sau đó chúng ta lại trực đảo Hoàng Long, đi tìm nguyên nhân gây ra âm sát?" Thâm Lạc khẽ giật mình, hỏi tiếp.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 252: Nhập Cốc

"Cuối cùng cũng hiểu ra, chờ chúng ta giải quyết xong gốc rễ, bọn họ hiển nhiên có thể chuyển nguy thành an. Huống hồ, người có cảm thấy, chỉ bằng tu vi người là Luyện Khí kỳ tầng bảy, đi khuyên can bọn họ không nên vào cốc, bọn họ sẽ nghe sao?" Câu Hồn Mã Diện thờ dài, liếc nhìn Thẩm Lạc một cái, hỏi ngược lại.

Thẩm Lạc nghĩ lại, rõ ràng đúng là như thế. Hai vị Bạch gia kia có lẽ xuất phát từ một ít nguyên nhân, có thể sẽ nghe một chút đề nghị của hắn, nhưng nhiều nhất là đề cao cảnh giác, tuyệt đối sẽ không bởi vì mấy câu của hắn mà buông tha nhiệm vụ lần này.

Lúc này, đội ngũ Bạch gia đã đến miệng sơn cốc, nghỉ chốc lát, sau đó Bạch Giang Phong lấy ra tờ Thanh Tâm Phù kia, phân phát cho mọi người.

"Trong sơn cốc tràn ngập sương mù ngăn cách, không dám đảm bảo sẽ không có tình huống 'Quý đả tường' xuất hiện, các vị mang theo tờ Thanh Tâm Phù này, có thể sẽ không bị mê chướng mê hoặc. Vào cốc xong, ta làm đội trưởng đi phía trước, gia chủ cắt đuôi ở phía sau, mọi người còn lại theo trận thế trường xà ở giữa, chiếu cố tốt hai bên cánh, để phòng Quý vật đánh lén." Bạch Giang Phong mở miệng phân phó.

Một đám khách khanh Bạch gia nhao nhao đáp ứng.

Rất nhanh, đội ngũ bài bố xong, Bạch Hạc Thành lại dặn dò một tiếng "Ngàn vạn cẩn thận", một đoàn người bắt đầu đi vào phía trong.

Đi tới chỗ sương mù trước miệng hang, song chỉ Bạch Giang Phong đột nhiên kẹp lấy ra phù chỉ màu vàng, xếp lại tạo thành mũi nhọn, đột nhiên ném về phía trước.

Trên phù chỉ sáng lên một mảnh tia sáng màu vàng, như một mũi tên bay thẳng vào trong sương mù, rất nhanh thiêu đốt lên hừng hực, biến mất không thấy.

"Phá Chướng phù không gặp chướng ngại, đường phía trước có thể đi." Về mặt Bạch Giang Phong thoáng buông lỏng, nói.

Đội ngũ Bạch gia nghiêm chỉnh đi vào, lúc vừa mới bắt đầu tiến nhập vào cốc, thân hình từng người bị sương mù màu trắng nuốt hết, đầu tiên là lờ mờ không rõ, sau đó dần dần biến mất không thấy gì nữa.

Chờ đám người Bạch gia hoàn toàn biến mất trong sương mù trắng, Câu Hồn Mã Diện và Thảm Lạc mới từ tảng đá lớn phía sau đi ra.

"Xem ra Bạch gia đã chuẩn bị không ít, lúc trước đã xem thường bọn họ. Dựa vào sự cẩn thận này, bọn họ muốn rời khỏi Tàng Phong cốc, hẳn cũng không phải là vấn đề quá lớn." Câu Hồn Mã Diện tán thưởng nói.

"Chúng ta không cần chuẩn bị gì sao?" Trong mắt Thảm Lạc hơi lo lắng, hỏi.

"Những thứ sương mù này chỉ là Âm Sát bay lên, khí tức âm hàn này trong hư không đông lại thành hơi nước, bên trong tuy có trộn lẫn sát khí, đối với người bình thường thì phiền phức, nhưng cũng không ảnh hưởng nhiều đến cơ thể tu sĩ." Câu Hồn Mã Diện lắc đầu, nói.

Dứt lời, gã bước vào cửa sơn cốc, đi vào bên trong sương mù. Thảm Lạc hơi chần chừ, vẫn đi theo.

Đi vào trong cốc, Thâm Lạc lập tức cảm thấy xung quanh một hồi ẩm ướt, đúng như lời Mã Diện nói, trong sương mù cũng không gặp vấn đề quá lớn, liền hơi yên lòng một chút.

Hai người đi không nhanh, thấy ven đường nhô lên từng nấm mộ như bánh bao, phía trước còn cắm đầu gỗ làm bia mộ, có một số mộ phần đã sụp đổ, tấm gỗ quan tài cũng lộ ra bên ngoài.

Bên ngoài nhiều mộ phần, cũng rơi lá tả đoạn đoạn khô cốt, phía trên có dấu răng dã thú gặm thật sâu, trước mắt là một cảnh tiêu điều.

Lại đi vào trong sâu, phần mộ càng nằm rải rác khắp nơi, sương mù phía trước càng dày đặc, bất quá cách ba thước là một mảnh mờ nhạt, không thể thấy rõ.

Tâm thần Thâm Lạc ngưng tụ, hết sức chăm chú lắng nghe hết thảy động tĩnh chung quanh, lại thấy xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, chỉ có thể nghe thanh âm của hấn và Câu Hồn Mã Diện đạp trên bùn đất lá khô.

Cũng may đi một khắc, hai người xuyên ra khu vực sương mù dày đặc, ánh mắt phía trước cũng sáng tỏ thông suốt lên.

Thâm Lạc nhìn phía trước, chỉ thấy một con đường nhỏ uốn lượn biến mất trong đám cỏ màu xanh đen hoang vắng. Cây cối hai bên đường mặc dù cao lớn, thân cây cũng hiện ra tình trạng khô héo ẻo oải sắp chết, giống như sinh khí sắp hết.

"Theo sát ta." Câu Hồn Mã Diện cũng không quay đầu nói một tiếng, bước nhanh hơn dọc theo đường nhỏ về phía trước.

Thâm Lạc nghe vậy, vội vàng bước nhanh theo.

Hai người trầm mặc đi về phía trước, dọc theo đường nhỏ trong bụi cỏ một mực hướng vào trong, vòng qua một tảng đá lớn, liền thấy cuối sơn cốc. Nơi đó vốn có một thông đạo xuyên vào trong núi, hôm nay đã đổ sụp hỏng mất, khắp nơi đều là loạn thạch lởm chởm.

Mà đám người Bạch gia đang dừng lại trước vách núi bên trái.

Thẩm Lạc dò xét bên đó, liền thấy trên vách núi đá cách mặt đất ba trượng, đã phá vỡ một động quật thật lớn, bên trong đen kịt một mảnh, thấy không rõ sâu cạn, chỉ có thể nhìn thấy từng trận Âm khí nồng đậm từ bên trong phát tán ra.

Đám người Bạch gia tựa hồ chuẩn bị tiến nhập động quật, đang chuẩn bị những thứ cuối cùng.

Bạch Hạc Thành đứng trước mọi người, đột nhiên phất tay lên, trong ống tay có một đạo hào quang bay ra, ở giữa không trung quay tít một vòng, treo nghiêng phía trên động quật.

Rõ ràng là một thanh đồng cổ kính lớn cỡ đầu người.

Mặt sau nó khắc hoạ một vòng Ngự Trùng Điều Văn, bao quanh trung tâm là phù chữ đạo gia. Mặt trước thì hết sức bóng loáng, phản xạ ra quang mang sáng loáng.

Chỉ thấy Bạch Hạc Thành ngậm khẽ một hồi, một tay bấm pháp quyết, ngón tay điểm về phía gương đồng xa xa.

Gương đồng lập tức giống như bị người đánh một cái, phát ra một tiếng kim loại rung động mãnh liệt. Mặt kính theo đó chuyển động, phía trên chiếu xạ ra một đạo bạch quang sáng ngời, bắn thẳng vào trong động quật.

Bạch quang kia tựa như ẩn chứa Dương chi lực nóng rực, vừa vào động khẩu, liền chiếu cho sợi sợi Âm khí tan thành mây khói. Mà Âm khí nồng đậm bên trong, tựa hồ sợ hãi bạch quang này, nhao nhao giống như thủy triều thối lui vào trong.

Đám khách khanh Bạch gia thấy thế nhao nhao trầm trồ khen ngợi, tán thưởng bảo vật gia chủ huyền diệu, hiệu quả không tầm thường.

Thẩm Lạc thấy vậy, cũng tấm tắc khen kỳ lạ.

"Khu Dương kính. . . Xem ra là thượng phẩm pháp khí, đáng tiếc cũng không chiếm địa lợi, lại không chiếm thiên thời, cuối cùng hiệu quả vẫn có hạn." Câu Hồn Mã Diện nhìn qua, lại lắc đầu nói.

"Tiền bối sao nói thế?" Thẩm Lạc nghi ngờ hỏi.

"Khu Dương kính này là mượn nhờ Dương chi lực thiên địa, dùng trừ sát diệt quỷ, xung quanh thiên địa dương khí càng thịnh, có khả năng mượn ngưng tụ ra Dương chi lực thuần túy càng mạnh. Đáng tiếc sơn cốc này vốn là nơi Âm Sát Quỷ vật chiếm giữ, không chiếm địa lợi. Mà giờ khắc này tuy giữa trưa, trên không trung lại bị mây đen che kín, cũng đồng dạng mượn thiên thời, hiệu quả có thể triển khai được phân nửa đã không tệ rồi." Câu Hồn Mã Diện giải thích.

Gã vừa dứt lời, trong động quật vách núi đột nhiên truyền ra từng âm thanh âm âm như sấm, vừa rồi âm khí nồng đậm bị bạch quang bảo kính bức về trong động, giờ phút này điên cuồng phun ra như thủy triều.

Trong sương mù tối om, xen lẫn từng tiếng kêu "Chi ... chi" kì quái, từng con dơi màu đen từ trong bay ra, một mảng lớn màu đen mênh mông đánh về phía đám người ngoài động.

Trong lòng Thẩm Lạc rùng mình, liền thấy con dơi hình thể to mập màu đen kia, toàn thân loé lên màu đen bóng loáng. Trên mặt mọc ra một khuôn mặt màu đen giống dã trư, khóe miệng lộ ra hai đoạn răng trắng hếu, làm người ta không rét mà run.

"Là Hấp Huyết Quỷ Bức, mọi người cẩn thận." Bạch Hạc Thành quát to một tiếng, cổ tay lập tức nhấn một cái.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 253: Mạch Nước Ngâm

Giữa không trung, phù văn trên Khu Dương kính đột nhiên sáng lên, trên mặt kính phản xạ ra quang mang, trong nháy mắt từ trắng chuyển sang đỏ, trở nên nóng rực, chiếu rọi những con Hấp Huyết Quỷ Bức đang bỏ nhào tới.

Chỉ thấy đạo xích quang kia đảo qua, mảng lớn quỷ bức lập tức phát ra trận trận tiếng rít tê tâm liệt phế, trên da lông toàn thân xuất hiện vết thương như bị Liệt Hỏa thiêu đốt, bên trong toát ra cỗ cỗ khói trắng, tản ra trận trận mùi tanh hôi.

Quỷ bức lao ra ngoài động bị bạch quang ngăn cản, lập tức chia ra, vòng qua khu vực bạch quang, tiếp tục đánh tới mọi người.

Lúc này, đám người Bạch Giang Phong cũng nhao nhao xuất thủ, hoặc ném ra Liệt Hỏa phù, hoặc thúc giục Pháp Khí, hóa thành từng mảnh Sí Liệt hỏa diễm cùng đủ thứ ánh sáng, đánh về phía Hấp Huyết Quỷ Bức.

Thẩm Lạc nhìn chăm chăm vào phía trên quỷ bức, bên tai lại nghe đến từng đợt âm thanh "Tất tất tất tất", vội vàng thay đổi ánh mắt nhìn lại.

Kết quả, liền thấy trong động quật leo ra chi chít từng con bọ cánh cứng màu đen to cỡ bàn tay, như hắc triều bò tới hướng dưới chân đám người Bạch gia.

Những bọ cánh cứng kia có vỏ cứng trên lưng màu đen, phía ngoài sinh ra gai nhọn dày đặc, trên đầu mọc lên mỏ nhọn như đôi kìm bò cạp, toàn

thân quần quanh thi khí màu xanh lá hết sức nồng đậm, nhìn qua liền biết bên trong chứa thi độc kịch độc.

"Nơi đây vậy mà đã thai nghén xuất ra Thi Trùng! Xem ra động quật này đã sinh ra Hồng Mao Cương thi rồi." Câu Hồn Mã Diện thấy thế, vẻ mặt ngưng trọng nói.

Thẩm Lạc nghe lời ấy, biết được vật nhỏ chi chít này chính là Thi Trùng mà trong sách cổ nhắc đến.

Nghe nói, nó lấy Âm khí làm thức ăn, thường sinh ra kèm theo Hồng Mao Cương thi, bản thân kèm theo thi độc, để nó cắn trúng nếu không kịp giải độc, cũng sẽ bị thi độc xâm nhiễm mà chết.

Mặc dù có người may mắn không chết, nhưng lại trở thành Hoạt Tử Cương bị Hồng Mao Cương thi khống chế.

"Cẩn thận Thi Trùng. . ." Lúc này, trong đám người Bạch gia có một tiếng thét kinh hãi truyền đến.

Tạ Vũ Hân với bộ áo đỏ, cỡi từ giữa hông xuống một cái hồng lãng quần eo, cầm chặt một mặt nhẹ nhàng run lên. Hồng lãng tựa như một con Hỏa Mãng uốn lượn ra, bao quanh mọi người, hóa thành một vòng hỏa diễm, bảo vệ bọn họ vào chính giữa.

Nhưng mà, Thi Trùng thủy triều lại không chịu ngừng nghỉ, tiếp tục vây công mọi người, liên tục không ngừng nhảy vào trong hỏa diễm. Dù bị cháy kêu "Tách tách" vẫn không hề nhượng bộ chút nào.

Trong nháy mắt, từng sợi Thi khí màu xanh lá trong hỏa diễm bay lên, không bao lâu liền bao phủ cả khu vực.

Thi Trùng trên mặt đất thấy thế lửa hung mãnh, bắt đầu tụ lại thành đoàn, đánh thẳng vào hỏa diễm. Mỗi lần tầng Thi trùng bên ngoài bị chết cháy, trung tâm lại có một hai con sống sót xuyên qua hỏa diễm, đánh lên mọi người.

Cũng may vị Ngũ nữ nữ của Bạch Tiêu Thiên, không cùng mọi người đại khai đại hợp công kích những quý bức cùng Thi Trùng kia, mà lại đứng giữa trung tâm, giúp đỡ mọi người kiểm tra bổ sung, thanh trừ những gia hoả đột phá vào trong kia.

Thần sắc lão phụ nghiêm túc, nếp nhăn khắc sâu trên mặt, da dẻ trên người chảy xệ, duy chỉ có một đôi bàn tay trắng như ngọc vẫn như thiếu nữ tản ra bóng loáng, phía trên bao một tầng bạch quang hơi mờ, mỗi một lần huy động, đầu ngón tay có một châm nhỏ như lông trâu óng ánh bắn ra, đóng đinh những Thi Trùng và quý bức muốn đánh lên kia.

Trên chiến trường nhìn như các loại công kích hỗn loạn, kì thực hai bên phối hợp tiến thoái có mức độ, ngay ngắn trật tự.

...

Cùng lúc đó, trọng động đá vôi sâu nhất trong bên động quật quật, trên bốn vách tường cũng gắn những tinh thạch tản ra lục sắc quang mang, Âm Sát chi khí bên trong nồng đậm gần như thực chất.

Trên mặt đất động đá vôi, có một ao nước màu đen rộng chừng vài thước, bên trong là nước màu tối tăm nồng đặc, nhìn tựa như dầu hỏa, tản ra từng trận mùi cổ quái khó có thể hình dung.

Thủy dịch tản ra sền sệt trên mặt nước, thỉnh thoảng sẽ toát ra một hai cái bong bóng khí to tròn. Lúc vỡ tan, bên trong có sợi sợi hắc khí chậm rãi toát ra.

Mái vòm phía trên ao nước của động quật, cũng buông thõng bốn kén tầm màu đen cao vài thước, trong đó ba cái từ trên xuống dưới đã nứt ra một vết rách hẹp dài, bên trong đã trống rỗng.

Cái ngoài cùng bên phải còn sót lại một kén tầm còn hoàn hảo, bên trong không biết bọc lấy vật gì còn sống, phía ngoài thỉnh thoảng nổi cục u lên, tựa hồ thứ bên trong cũng muốn phá kén chui ra.

Lúc này, trong ao nước phía dưới, bề mặt đột nhiên không còn bình tĩnh nữa, bắt đầu "Ừng ực ừng ực" bốc lên bong bóng, hai thân ảnh từ bên trong chậm rãi được đẩy lên.

Đến lúc lộ ra một nửa thân thể, những dịch thể sền sệt màu đen bám trên người chúng mới nhao nhao chảy xuống, tiếp theo hiển lộ ra hình dáng của chúng.

Trong đó thân ảnh bên trái, toàn thân trắng muốt như ngọc, bề ngoài thân thể hoàn toàn không có nửa điểm huyết nhục, rõ ràng là một cỗ Khô Lôu màu trắng quái dị, hai hốc mắt sáng U Lục Hỏa Diễm. Cổ tay bấp chân và bên hông đều có hộ giáp bằng da, phía sau treo hai thanh cốt kiếm màu trắng đan chéo nhau, bộ dáng quý dị, lại có chút buồn cười.

Bên cạnh nó, còn có một cương thi biến dị dữ tợn toàn thân sinh đầy lân giáp, giữa khe hở giáp phiến còn có một tầng lông ngắn màu đỏ, một khuôn mặt chữ điền không có hơi nước, da dẻ khô héo, cặp mắt lồi ra ngoài, phần miệng dày đặc răng trắng cùng lớp lợi màu đỏ tươi trần trụi bên ngoài, làm người ta nhìn thấy phát lạnh.

Mà chính giữa hai tên này, còn có một đoàn khí màu đen không dễ phát hiện, trong thủy dịch chậm rãi di chuyển, trong mông lung có thể thấy một đầu hư ảnh dã thú như tê giác đang lao nhanh không ngớt, chính là đầu Trấn Hà Thủy Thú trước kia làm loạn tại Kiến Nghiệp thành.

Trong thủy dịch sền sệt kia, không ngừng có sợi sợi sương mù đỏ sậm biến thành màu đen tản mạn ra khắp nơi, quấn quanh trên thân ba tên này, tựa hồ đang bồi bổ chất dinh dưỡng cho chúng.

Trên vách tường hang động, còn bò chi chít Thi Trùng giáp đen, trên đỉnh động treo ngược những con Hấp Huyết Quỷ Bức, số lượng khổng lồ, quả thực không thua bọn đã nhào ra ngoài động.

"Có huyết thực đưa tới cửa. . ." Đúng lúc này, một thanh âm có chút lơ lửng đột nhiên vang lên.

Thanh âm lơ lửng này vừa mới vang lên, Quỷ hoả trong hốc mắt Khô Lô màu trắng đột nhiên nhúc nhích, càng sáng lên.

Hồng Mao Cương thi thì nhảy dựng lên, rơi vào bên cạnh ao.

"Hong Cương xin chiến."

Một thanh âm khàn khàn thô to từ nơi cổ họng Hồng Mao Cương thi vang lên.

Ngay sau đó, thân hình Khô Lô màu trắng nhoáng một cái, rơi vào bên cạnh gã.

Nó dù miệng chưa phun tiếng người, hai tay rút cốt kiếm từ phía sau ra, giao nhau đâm vào mặt đất trước người, quỳ một gối xuống, dùng hành động cho thấy, chính mình cũng phải xuất chiến.

Trần Hà Thủy Thú biến thành khối không khí màu đen kia, cũng nhẹ nhàng bay lên bờ, trong hư không toát ta trên dưới, một bộ dạng không cam lòng rút lại phía sau.

"Thủy Sát lưu lại. . . Hồng Cương, Bạch Khốc, các người cùng đi. . . Một tên cũng không để lại." Thanh âm lơ lửng kia lần nữa vang lên.

Hồng Mao Cương thi và bạch cốt khô lâu lập tức đứng dậy, lĩnh mệnh lao đi, chỉ có Trần Hà Thủy Thú thành thành thật thật một lần nữa bay trở về trong ao nước.

Chỉ thấy thân hình Hồng Mao Cương thi nhảy lên, đi tới cửa thông đạo động quật. Ngàn vạn Thi Trùng bốn phía lập tức tụ đến dưới chân nó, hóa thành một dòng sông lớn màu đen, mãnh liệt đưa nó ra ngoài động.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 254: Khổ Chiến

Ngược lại Bạch cốt khô lâu cũng không thềm làm màu mè, tự mình bước ra ngoài.

Nhưng theo nó không ngừng tiến lên, thông đạo trên mặt đất xuất hiện từng đồng xương khô, vậy mà tự tổ hợp thành từng bộ thi hài không trọn vẹn, đi theo ra phía ngoài.

..

Ngoài hang động, Thi Biệt, trùng triều với số lượng khổng lồ, đã đột phá tầng phòng ngự bằng lửa của Tạ Vũ Hân, ép dần về phía đám người Bạch gia.

Nhưng đám người này đều thân kinh bách chiến, nên trên mặt không có nửa điểm e ngại, sau khi Bạch Hạc Thành ra lệnh một tiếng, tất cả mọi người đều tập trung co vào trung tâm.

Lúc này, tại phía trên đỉnh đầu bọn họ, bỗng nhiên bị một bóng đen khổng lồ bao phủ, đó là một đồng tiền màu vàng to bằng gian phòng bạch ngọc sáhh đang từ trên trời rơi xuống, như lấy thế Thái Sơn áp đỉnh đập xuống.

Nương theo một tiếng vang "Ầm ầm" thật lớn, toàn bộ sơn cốc cũng bị chấn động kịch liệt!

Đồng tiền màu vàng rơi xuống đất làm một mảng lớn cát bay đá chạy, làm hàng vạn Thi Biệt ở bốn phía bị nện thành thịt nát, mà đám người Bạch gia lại ở chính giữa thành ra tất cả đều bình yên vô sự.

"Lạc Bảo Đồng Tiền, thật đúng là đại ân của chúng ta." Phùng Lăng không chế quạt giấy đánh bay đất đá, tán thưởng một tiếng.

Đám người đều nhìn về phía Bạch Giang Phong, trong mắt đầy sự vui mừng.

Trên mặt Bạch Giang Phong lộ ra nụ cười gượng, phát tay thu hồi pháp khí của mình.

Tại xung quanh bọn họ, khắp nơi đều có thi thể Thi Biệt và Quỷ Bức, lúc trước tất cả chúng nó lao đến tấn công bọn họ, đều đã bị tiêu diệt hết.

Sau đó Bạch Hạc Thành lấy ra một cái bình sứ xanh biếc từ trong tay áo, cầm lấy mấy viên đan dược phân cho đám người, nói:

"Đây là Giải Thi Đan, có thể hóa giải thi khí và loại trừ sát khí, mọi người ăn vào sau đó nghỉ ngơi một chút, sau khi khôi phục, liền cùng nhau giết vào trong động quật ở bựcch ngọc sách. Rồi mang tất cả yêu tà hốt gọn một mẻ, khi hoàn thành việc này, Bạch gia tuyệt đối sẽ không bạc đãi chư vị."

"Lần này nhờ có gia chủ an bài từ trước, chúng ta mới có thể tiến hành thuận lợi đến như vậy." Quân áo trên người Bạch Thủy đạo trưởng lưng không ít chỗ, nhưng cũng không có bị thương, nghe vậy thì mặt mang theo ý cười, mở miệng nói.

"Gia chủ yên tâm, chúng ta nhất định sẽ dốc toàn lực!"

Trận chiến vừa rồi, hao tổn không lớn, giờ phút này sĩ khí lại tăng cao, nên mọi người đều nhiệt tình hưởng ứng.

"Hèn gì Bạch gia ở Kiến Nghiệp thành có thể vững vàng ở vị trí đệ nhất thế gia, xem ra cũng không phải hoàn toàn nhờ vào tên tuổi của vị lão tổ kia. Bạch Hạc Thành này an bài rất thoả đáng, chỉ huy hợp lí, đúng là có phong phạm của gia chủ." Câu Hồn Mã Diện nhìn qua, khẽ vuốt cằm.

"Chúng ta lúc nào thì xuất thủ?" Thẩm Lạc ở một bên, nhỏ giọng hỏi.

"Đừng có gấp, hiện tại còn không phải là thời điểm thích hợp." Câu Hồn Mã Diện nói, từ từ lấy hồ lô rượu ở bên hông ra, cẩn thận ực một hớp, rồi lau miệng nói ra.

Nhưng khi y vừa dứt lời, thần sắc liền biến đổi, bỗng nhiên đưa tay nhặt một viên đá lên, cong ngón tay búng lên vách núi phía bên phải.

Trên vách núi đá vang lên một tiếng "Phanh", hòn đá bắn ngược lại rồi tiếp tục rơi vào trong vách núi bên trái của hang động.

"Cẩn thận, có biến. . ." Bạch Hạc Thành nghe được tiếng này, thần sắc trở nên nghiêm nghị, lập tức quát.

Mọi người đều rất cảnh giác, nhanh chóng cầm lên pháp khí, nhìn về phía động quật bằng ánh mắt đề phòng.

Theo tiếng gió gào thét chợt vang, bỗng nhiên một bóng người màu đỏ từ động quật bắn ra, nhằm về phía đám người bay đến, chính là con cương thi lông đỏ kia.

Hai tay nó vươn ra, mười ngón nhọn hoắt lóe lên giống ánh sáng kim loại, đâm thẳng tới ngực của Tạ Vũ Hân

Bạch Hạc Thành ở bên cạnh thấy tình thế không ổn, lách người cản lại, trong tay cầm Khu Dương Kính, chiếu lên đầu con cương thi kia.

Kính cũng không mượn nhờ thiên địa dương khí, mà là do pháp lực trong cơ thể lão thúc dục. Nó tạo ra ánh sáng màu trắng chói mắt, sau đó ngưng tụ thành một đạo cột sáng, đánh vào trán của tên cương thi kia.

"Ngao. . ." Cương thi lông đỏ rú thảm một tiếng, lập tức bay ngược ra ngoài, trên trán bốc lên từng luồng khói trắng.

Đám người bất thành linh bị ám sát thì giật nảy mình, chưa ổn kịp định, dị biến lại tiếp tục phát sinh.

Mặt đất dưới chân Bạch Thủy đạo nhân đột nhiên nứt ra, một thanh cốt kiếm màu trắng đâm xuyên mặt đất, xoay tròn nhanh như con quay, lập tức bắn về phía không trung.

Gã còn chưa kịp phản ứng, đã bị cốt kiếm từ dưới quai hàm đâm lên, từ đỉnh đầu xuyên ra, chết ngay tại chỗ.

Đám người của Bạch gia kinh hãi, vội vàng phân tán ra bốn phía, mặt đất ngay chỗ vừa rồi lập tức đổ sụp xuống dưới. Một bộ khô lâu cổ quái thân mang giáp da đi ở hàng đầu, nhảy vào không trung, chụp lấy thanh cốt kiếm nhuốm máu kia.

Chỉ thấy nó hất kiếm lên, vết máu lập tức bị hất ra, mặt đất trước người nó sụp xuống lập tức có từng bộ xương trắng bò lên, hướng về phía đám người Bạch gia giết tới.

Phùng Lăng nhìn Bạch Thủy đạo trưởng chết thảm , trong mắt lóe lên vẻ không đành lòng, chỉ biết cố gắng lấy lại bình tĩnh, để đối phó với những con khô lâu kia.

Ngay sau đó, ở vách núi nơi cửa của hang động, số lượng lớn Thi Biệt và Hấp Huyết Quỷ Bức lần nữa phô thiên cái địa nhào ra, tiếp tục lao đến tu sĩ Bạch gia, thanh thế càng hơn trước đó.

Bạch Hạc Thành thấy thế, thân hình nhảy lên, trực tiếp lơ lửng tại giữa không trung, tại lòng bàn tay của mình vạch một cái. Lão lấy máu tươi bôi lên Khu Dương Kính trên tay, mặt kính khẽ lưu chuyển.

Chỉ thấy trên thân kính huyết quang lóe lên, tất cả máu tươi đều biến mất trong đó. sau lưng kính trùng điệp vẫn cũng thi nhau sáng lên, quanh thân sáng lên ánh sáng màu đỏ, ung dung lơ lửng tại giữa không trung.

"Máu tươi làm dẫn, dương hỏa phân âm, đi!"

Bạch Hạc Thành quát lớn một tiếng, Khu Dương Kính ở giữa không trung lập tức xoay tròn như con thoi

Trên thân kính âm thanh vang vọng , từng đạo lửa đỏ không ngừng bắn ra, như không tước xòe đuôi đánh lên Thi Biệt Quỷ Bức và đám khô lâu quỷ quái.

Chỉ một thoáng, toàn bộ sơn cốc không ngừng nổ vang, ánh lửa ở khắp nơi, phần lớn Thi Biệt và bạch cốt khô lâu đều bị đánh đến vỡ nát, giữa không trung số Hấp Huyết Quỷ Bức cũng đều không dám lại gần.

Nhưng lúc này, cương thi lông đỏ khi trước bị Bạch Hạc Thành đánh lui, hai chân đạp đất, cả người bắn lên. Hai tay nó vươn ra, lao thẳng đến Bạch Hạc Thành.

Hồng quang đầy trời đánh vào trên thân thể đầy lân giáp kia, căn bản không hề có tác dụng, thậm chí không thể ngăn nó nửa phần.

Bạch Hạc Thành thấy nó lao đến trước người, thần sắc không thay đổi, từ trong tay áo tìm kiếm, lòng bàn tay liền xuất hiện ấn tử đồng thau, nhằm về phía cương thi lông đỏ đập tới.

Trong nháy mắt khi Ấn tử đồng thau rời tay, thì kim quang thân sáng lên, rồi phòng lớn gấp trăm lần. Nó hiện ra một đầu hư ảnh mãnh hổ, liền tiếp đụng vào cương thi lông đỏ, như có thiên quân trọng lực, nghiêng ép xuống.

Cương thi lông đỏ hai tay nâng ấn tử, nhất thời lại không cách nào đẩy ra, chỉ có thể hướng mặt đất rơi đi.

Chỉ thấy trong hai mắt nó bỗng nhiên huyết quang sáng lên, hai chùm sáng màu đỏ "Phốc" một tiếng bắn ra, đánh vào giữa bảo kính, làm phát ra một tiếng "Phanh" trầm đục.

Lập tức trên Khu Dương Kính toát ra một cỗ khói trắng, giống như là bị ăn mòn, lắc lư mấy lần, quang mang biến mất sau đó rơi xuống xuống dưới.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 255: Yêu Phong Quấy Phá

Bạch Hạc Thành nhướn mày, tranh thủ thu hồi bảo vật, nhìn thoáng qua kiểm tra, chỉ thấy trên mặt Khu Dương kính xuất hiện hai dấu vết bị ăn mòn lồi lõm lốm lốm, chắc là nó đã bị tổn thương, Linh tính cũng bị hao tổn rất nặng, lập tức lòng đau như không thôi.

Chỉ là trước mắt y bất chấp những thứ này, vội vàng tay cầm bảo kính, chiếu về phía Hồng Mao Cương Thi.

Nhưng chỉ vừa phân thần chút công phu, phía dưới ấn tử đã trống không, không còn tung tích Hồng Cương nữa.

Bạch Hạc Thành đang muốn thu hồi ấn tử, phía sau bỗng có tiếng gió mãnh liệt. Bạch cốt khô lâu kia cầm song kiếm bên trái, Hồng Mao Cương thi lộ ra hai cánh tay từ phải, chạy ra khỏi mặt đất, đánh lên về phía y.

Hai tên này tập kích trong khoảng cách quá gần, tốc độ lại cực nhanh, làm cho Bạch Hạc Thành vội vàng không kịp ứng đối, tay cầm Khu Dương kính đón đỡ Hồng Mao Cương thi bên trái đánh tới, phía sau lưng trống không để lại cho bạch cốt khô lâu.

Khu Dương kính lần nữa sáng lên phù quang, một cột sáng màu trắng từ trong bắn ra. Trong mắt Hồng Mao Cương thi cũng đồng thời phun ra hai đạo huyết quang. Cả hai vừa mới va chạm, lập tức bạo liệt ra.

Hồng Mao Cương thi bị sóng khí nổ tung cuốn đến, cơ thể không khỏi lui về phía sau, Bạch Hạc Thành cũng lao đảo lui về phía sau.

Điểm khác chính là, sau lưng y đã sớm có bạch cốt khô lâu đuôi tới, hai thanh cốt kiếm trong tay đâm ra, thẳng tới sau tâm và eo Bạch Hạc Thành.

Thẩm Lạc thầm nói một tiếng "Không tốt", không thể tiếp tục khoan tay đứng nhìn, song chỉ kẹp lấy một đạo Lạc Lôi phù, muốn thúc giục cứu người.

Câu Hồn Mã Diện bên cạnh lại đề xuống bờ vai của hắn, ra hiệu hắn không nên hành động thiếu suy nghĩ.

Trong lòng Thẩm Lạc khẩn trương, liền thấy ngay lúc Bạch Cốt Khô Lâu sắp đâm trúng Bạch Hạc Thành, lập tức mặt đất dưới thân nó đột nhiên nứt ra một khe hở, một đại thủ màu vàng đột nhiên từ trong thò lên, chụp lấy mắt cá chân của nó kéo lại.

Ngay sau đó, trong lòng đất leo ra một thân ảnh màu vàng cao hơn một trượng, xách Bạch cốt khô lâu như con gà con, quăng mạnh trên mặt đất.

Lúc này Thẩm Lạc mới thở phào nhẹ nhõm, dò xét kỹ thân ảnh màu vàng kia, mới phát hiện toàn thân "Người" kia không có một mảnh vải, khuôn mặt rất mờ nhạt, nhìn giống như bùn đất nặn ra

"Đây là thuật pháp gì?" Thẩm Lạc nhìn không được dò hỏi.

"Toàn thổ thành nhân, hà hơi ngự chi, đây là thủ pháp Tạo Hóa môn, xem như một loại Khôi Lỗi thuật, rất hiếm thấy." Ánh mắt Câu Hồn Mã Diện bắn khoả, tìm kiếm người thi thuật trong đám người, cuối cùng ánh mắt rơi vào trên thân một gã Khách khanh Bạch gia.

Thẩm Lạc nghe vậy, ánh mắt cũng sáng lên.

Đại danh Tạo Hóa môn, hắn đã nhìn thấy trong điển tịch tại Phương Thôn Sơn, nói là người trong môn này tinh thông thuật pháp Thổ hệ,

chuyên lấy cỏ cây làm gân cốt, bùn đất làm huyết nhục, luyện chế các loại khô lồi, có thần thông Tạo Hoá.

"Tốt rồi, đừng nhìn nữa, chúng ta cũng nên hành động thôi." Câu Hồn Mã Diện đột nhiên vỗ bả vai Thẩm Lạc, nói.

"Vậy không cần giúp bọn họ sao?" Ánh mắt Thẩm Lạc đảo qua chiến trường, có chút không yên lòng nói.

"Không cần lo lắng, những Âm Sát Quỷ vật bên trong so với Khô Lâu và Hồng Mao Cương thì khó chơi hơn chút. Đây có Tích Cốc đỉnh phong, những thứ kia không đủ gây hoạ. Bạch gia có Bạch Hạc Thành là tu sĩ Tích Cốc đỉnh phong, những người còn lại cũng đều là Tích Cốc kỳ, đối phó chúng vậy là đủ rồi. Vậy nên cũng giảm bớt rất nhiều phiền phức, thuận tiện cho chúng ta đi làm chính sự." Câu Hồn Mã Diện lắc đầu nói.

Thẩm Lạc thấy nguy cơ Bạch Hạc Thành đã được giải trừ, lại chém giết cùng Hồng Mao Cương thi. Mà đám người Bạch gia vừa trải qua hoảng loạn, cũng dần dần ổn định lại chiến cuộc, liền gật đầu đáp ứng.

"Đi!" Một tay Câu Hồn Mã Diện xuất ra Độn Địa Phù, một tay bắt lấy bả vai Thẩm Lạc, trong miệng quát nhẹ một tiếng.

Tiếp theo trong nháy mắt, hai người liền "Vèo" một cái chui vào trong lòng đất, dùng độn địa thuật tránh khỏi mọi người, đi vào trong động quật.

Hai người một đường đi tới, không bị cản trở chút nào, rất nhanh đi tới cuối động quật.

Chỉ thấy bên trong một mảnh xanh mon morn, mơ hồ có thể thấy một ao nước màu đen, phía trên lơ lửng một đoàn sương mù màu đen, bên trong bọc lấy một đoàn hư ảnh, đúng là Trấn Hà Thủy Thú kia.

"Đó là vật gì?" Thẩm Lạc thoáng nhìn kén tằm màu đen mọc ngược trên mái vòm, thấp giọng hỏi.

Câu Hồn Mã Diện nghe tiếng, ánh mắt cũng rơi vào trên đó, sắc mặt hơi đỏ.

Ánh mắt của gã do dự nhìn chung quanh động quật, vừa liếc nhìn ao nước màu đen phía dưới, cùng kén tằm phía trên hơi nhúc nhích.

"Đó là Thảm Ma kén, bên trong chỉ sợ đã thai nghén ra yêu tà quỷ vật lợi hại, không được để nó xuất thế. Vật kia giao cho ta, người thay ta đi ngăn trở Thủy Sát kia." Câu Hồn Mã Diện tựa hồ nhận ra lai lịch vật đó, nói.

"Vậy ngài nhanh một chút, ta sợ là ngăn không được lâu." Thẩm Lạc nhìn đoàn sương mù màu đen trong ao nước một cái, nói như thế.

"Tên kia nếu lúc toàn thịnh, hiển nhiên người không phải là địch thủ. Nhưng hôm nay bị trọng thương còn sót lại một luồng tàn hồn, người chỉ cần dùng mấy tấm Tiểu Lôi phù, hẳn là đủ để diệt trừ nó." Câu Hồn Mã Diện nói.

Gã vừa dứt lời, toàn thân đã bao phủ một tầng hồng quang, thân hình như quỷ my xông vào trong động quật.

Chỉ thấy chân gã đạp hư không, thân hình từng bước bay lên, trong tay chẳng biết lúc nào đã nắm cán Câu Hồn thiết bút kia, lao thẳng tới kén tằm màu đen.

Thẩm Lạc hơi lưỡng lự chút, cũng vội vàng nhảy ra, vọt tới phía ao nước bên kia.

Đoàn Thủy Sát phía trên ao nước lập tức phát hiện tung tích hai người, khói đen trên người phun ra, hình thể rất nhanh biến lớn, một lần nữa hóa thành một đầu hư ảnh thủy thú đen kịt cao năm thước, lao đến Thâm Lạc.

Thâm Lạc đã sớm phòng bị, lập tức vận khởi Tà Nguyệt bộ, dưới chân loé lên quang ảnh, thoải mái tránh đi, sau đó đầu ngón tay đã sớm mang theo một tấm Tiểu Lôi phù muốn té ra.

Nhưng tay của hắn mới vừa vãn lộ ra, còn chưa kịp thúc giục phù lục, sau lưng hư ảnh thủy thú có một cái đuôi dài đen kịt dùng một góc độ quỷ dị quét ngang tới, hung hăng quất đến cổ tay của hắn.

Cánh tay hắn vung lên tránh, nhưng chỗ cổ tay vẫn bị quét trúng một chút, truyền đến một hồi rát phỏng kịch liệt. Đầu ngón tay mang theo phù lục cũng thiếu chút nữa bất ổn, mũi chân vội vàng chia xuống đất, tránh lui ra sau.

Lại nhìn chỗ cổ tay bị đánh trúng, bất ngờ phát hiện nơi đó đã là một mảnh huyết hồng, hình như có dấu tích ăn mòn.

Đúng lúc này, "Ầm" một tiếng vang truyền tới!

Thâm Lạc không dám quá mức phân thân, khước mắt liếc qua, bất ngờ thấy cách đó không xa mặt đất sụp đổ ra một cái hố to, Câu Hồn Mã Diện đang đầy bụi đất từ bên trong bò ra.

"Yêu Phong, quả nhiên là người quấy phá." Câu Hồn Mã Diện phun một ngụm nước bọt, ngửa đầu nhìn lên không trung, trách mắng.

Thâm Lạc rùng mình, thân hình nhanh chóng thối lui, đồng thời ngửa đầu nhìn lên.

Kết quả là thấy giữa không trung bất ngờ lơ lửng một thân ảnh lạ lẫm, toàn thân nó bao phủ trong một cái áo choàng màu đen rộng thùng thình, trên đầu còn mang theo một mũ rộng vành bằng tre to lớn, cả khuôn mặt bị che kín cực kỳ chặt chẽ, căn bản nhìn không thấy dung mạo chút nào.

Bất quá, hai cánh tay nó cũng lộ ra bên ngoài, màu sắc trắng xanh trong, khá giống Thủy Quỷ lúc trước, mười ngón tay vừa mịn lại dài có chút khoa trương, nhìn như quỷ trảo.

Mã Diện đối diện quát lớn, Yêu Phong kia lại không có ý trả lời.

Chỉ thấy hai tay trước người nó kết xuất pháp ấn cổ quái, đánh xuống dịch thể màu đen trong ao nước phía dưới.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 256: Tu La Khôi Lỗi Quỷ

Dịch thể màu đen sền sệt trong ao lập tức như sôi trào lên, bắt đầu nhào ra ao nước, như vật sống chảy đến bên chân Thủy Sát, ngay sau đó thuận theo chân thú quán quanh lên người nó.

Rất nhanh, tất cả dịch thể màu đen trong ao nước ao nước bám vào thân Thủy Sát. Thân thể nó vốn có chút mờ nhạt, trong chớp mắt đã ngưng tụ ra một bộ thân thể.

Móng trước Thủy Sát giơ lên, trong miệng phát ra một tiếng hiiiiiiii..., khí tức trên người lập tức tăng vọt gấp mấy lần.

Yêu Phong treo ở giữa không trung thấy một màn này, tựa hồ rất hài lòng gật gật đầu. Ngay sau đó trên người nó dâng lên tầng tầng khói đen, toàn bộ thân hình yếu ớt, rất nhanh dũng mãnh lao tới kén tầm treo trên mái vòm, chui vào trong đó.

"Không tốt!" Câu Hồn Mã Diện thấy thế, khẽ quát một tiếng, Câu Hồn Bút trong tay mãnh liệt vung lên.

Câu Hồn bút rời khỏi tay, phù văn trên đó sáng lên quang mang, toàn bộ thân bút đỏ bùng một mảnh, mang theo Tinh Hỏa tản ra quang mang, đâm thẳng vào trung tâm kén tầm.

Lúc sắp bắn trúng, trên kén tầm đột nhiên sáng lên một đạo kim quang dọc theo kén, đúng là từ đầu đến chân trực tiếp vỡ ra một vết rách thật lớn, từ trong lộ ra một đại thủ, một phát bắt được Câu Hồn bút.

Trên Câu Hồn bút rung động mạnh quang mang, ngòi bút ra sức đâm tới kén tằm, nhưng bị đại thủ giống như kim sắt gắt gao bắt lấy, không cách nào tiến tới được.

Ngay sau đó, "Xoẹt" một tiếng vang lên.

Toàn bộ kén tằm bạo liệt ra, một thanh niên nam tử thân hình cao ngất hiên lộ ra.

Chỉ thấy quanh người y mặc hoàng kim giáp, sau lưng treo lấy một đạo kim luân tựa như bảo quang Tiên Phật tản ra, trên có hai màu hoả văn kim hồng trang trí, đầu đội nón trụ cánh kim, giữa nón khảm một khối tinh thạch đỏ sậm như hạt nhãn, phía dưới là một khuôn mặt anh tuấn bất phàm, nhìn giống như Tiên gia chiến tướng.

Bất quá, Thâm Lạc chú ý tới, hai bên thái dương và trên gương mặt y sinh ra hoa văn như hình xăm, một đôi mắt đỏ tươi tràn đầy tà khí âm trầm, hiển nhiên không phải người lương thiện gì.

"Tu La khôi lỗi quỷ!"

Câu Hồn Mã Diện chau mày, vừa nói xong, toàn thân tản ra một tầng hồng quang, đã thu lại Chướng Nhãn pháp, trực tiếp khôi phục chân thân đầu ngựa.

Thâm Lạc thấy Mã Diện hành động như vậy, liền biết tình hình trước mắt khó mà giải quyết.

"Thâm Lạc, Tu La khôi lỗi này là mô phỏng theo Tu La Chiến Thần chế tạo ra thân thể khôi lỗi quỷ, thực lực mặc dù không bằng một phần vạn bản thể, nhưng lại do Yêu Phong dung hợp thành, chỉ sợ rất khó đối phó. Lát nữa đánh nhau, ta không thể chú ý đến ngươi, nếu ngươi ngăn không được Thủy Sát kia, tự mình đào mạng trốn đi, không cần phải xen vào chuyện

bên ta." Lúc này, thanh âm Câu Hồn Mã Diện đột nhiên vang lên trong đầu Thẩm Lạc.

Về truyền âm, Thẩm Lạc vẫn chưa làm được, hiển nhiên cũng không cách nào trả lời, chỉ im lặng gật đầu nhẹ.

Tu La khôi lỗi quý kia tựa hồ cũng chú ý tới liên hệ giữa hai người, đầu lâu vắn về phía Thẩm Lạc bên này, nhếch nhếch miệng, lộ ra vẻ tươi cười.

Chỉ thấy trong mắt y loé lên tinh quang, tay nắm Câu Hồn bút bị y coi là phi tiêu đột nhiên ném về phía Thẩm Lạc.

Trước người hắn lập tức vang lên một tiếng xé gió, thiết bút đỏ đậm kia bay thẳng đến mi tâm của hắn.

Trong lòng Thẩm Lạc căng thẳng, vô thức thi triển Tà Nguyệt bộ, né tránh qua một bên.

Nhưng hắn vừa mới khẽ động, liền kinh hãi phát hiện. Phía sau Câu Hồn bút kia vậy mà có những sợi dây li ti mắt thường gần như không thấy, thoảng di động theo, liền điều khiển Câu Hồn bút vọt tới hướng hắn di chuyển.

Chỉ chờ Thẩm Lạc vừa đáp xuống, trên đầu sẽ bị đâm xuyên ra lỗ máu.

Trong nghìn cân treo sợi tóc, Câu Hồn Mã Diện trong bộ áo bào rộng thùng thình bay tới, chắn trước người Thẩm Lạc, một tay bắt được Câu Hồn bút đang mạnh mẽ phóng đến. Tay kia cũng như đao chém vào hư không sau lưng bút, liền chặt đứt những sợi li ti hết sức nhỏ kia.

Thẩm Lạc ổn định thân hình, liền thấy tay Mã Diện cầm bút, ngón tay xiết chặt, hoa một vòng trong hư không, nhìn có mấy phần đẹp mắt.

"Tự mình chăm sóc cẩn thận!"

Câu Hồn Mã Diện nhắc nhở một tiếng, thân hình đột nhiên bạo khởi, cầm Câu Hồn bút phóng tới Tu La khôi lỗi quý.

Hai tay Tu La khoa một vòng, hai tay trái phải đều cầm một thanh Kim Cương Hàng Ma xử, một thanh hai phía tròn tựa như đèn lồng. Còn thanh kia thì hai bên sắc nhọn như lăng đâm, chính giữa chỗ tay cầm khắc mặt quý dữ tợn, không có chút khí tượng quang minh của pháp khí hàng ma.

Cả hai giao chiến giữa không trung, một vàng một đỏ, một ma quý một Âm Thần, đánh đến bất phân thắng bại.

Câu Hồn Mã Diện vừa mới rời Thẩm Lạc, đầu Thủy Sát kia đã sớm vận sức chờ phát động, lập tức xông tới, há miệng máu phun ra, một đạo thủy tiễn đen kịt bắn thẳng đến Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc một mực chú ý động tĩnh của nó, hiển nhiên đã sớm phòng bị, Tà Nguyệt bộ lách mình tránh né, vây quanh bên hông cách Thủy Sát không xa, ba đạo Tiểu Lôi phù trong tay đã thúc giục ra.

Chỉ thấy trên phù loé lên quang mang, ba đạo điện quang màu trắng mạnh mẽ phóng ra, đồng thời bổ vào phần bụng Thủy Sát.

Kèm theo "Ầm" một tiếng vang lên, phần bụng Thủy Sát lập tức bị tạc ra một vết rách, một bãi dịch thể màu đen từ trong chảy ra, nhỏ xuống đầy đất.

Thẩm Lạc thấy một kích này hiệu quả, trong lòng vui vẻ, lại xuất ra năm Tiểu Lôi phù, từ trong thả ra một cỗ lôi điện thô to, đánh về phía Thủy Sát.

Chỉ là Thủy Sát đã bị thua thiệt, thân hình cực nhanh vọt tới trước, đồng thời quay đầu há miệng phun một cái, đánh ra một đạo thủy tiễn, va chạm

với lôi quang ở giữa không trung âm âm, nổ bẻ ra.

Điện quang vừa mới biến mất, Thủy Sát lập tức xông thẳng tới Thảm Lạc, thủy tiễn trong miệng liên tiếp bắn ra, không ngừng đánh về phía Thảm Lạc. Thảm Lạc mượn nhờ Tà Nguyệt bộ không ngừng di động trên vách núi, liên tiếp tránh né thủy tiễn.

Vách tường động quật và mặt đất bị thủy tiễn đánh trúng, nhao nhao bốc lên khói trắng, bị ăn mòn ra từng cái hố sâu lớn chừng quả dấm.

Thủy Sát càng đuổi càng nhanh, không ngừng tới gần Thảm Lạc, thủy tiễn cũng phun ra không ngừng, làm hắn không có thời gian dừng lại thi pháp, tay mang theo vài tấm Tiểu Lôi phù, cũng không tìm thấy cơ hội xuất thủ.

Trong lòng Thảm Lạc dần dần có chút lo lắng, mình bất quá Luyện Khí kỳ tầng bảy, dựa vào bộ pháp Tà Nguyệt bộ tinh diệu, mới có thể quần chiến một hồi. Nhưng Thủy Sát trước mắt bị Yêu Phong lần nữa ngưng thân thể, có được thực lực gần Tích Cốc trung kỳ, thời gian chiến đấu càng dài, đối với hắn càng bất lợi.

Đúng lúc này, dị biến nổi lên!

Thảm Lạc vừa mới tránh đạo một đạo thủy tiễn sắc nhọn, bước chân còn chưa đứng vững, dưới chân đã có một cỗ cự lực đột nhiên kéo tới. Là Thủy Sát kia chẳng biết lúc nào, dùng cái đuôi đen kịt kéo dài gấp mấy lần, vòng qua phía sau đánh lén hắn.

Hắn bất ngờ không đề phòng, bị một đuôi kia quét trúng, toàn bộ người lập tức quay cuồng ngã văng ra sau. Trên đùi bị đánh trúng truyền đến từng trận đau nhức kịch liệt, làm hắn gần như bò không dậy nổi.

Trong khi hấn giãy giũa muôn đứng lên, ánh mắt liếc về phía miệng lớn Thủy Sát đang mở ra, liền thấy một đạo thủy tiễn đen kịt ngưng tụ thành hình, lập tức muôn bắn thẳng đến đầu hấn.

Thâm Lạc không chút do dự, tay lập tức lấy ra Quỷ Khiếu hoàn từ trong tay áo, thể nội Pháp lực lập tức quán chú vào trong đó.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 257: Mã Điện Phục Ma

Chỉ thấy trên vòng tròn phù văn màu đen loé lên quang mang, một quý đầu dữ tợn xuất hiện, trong miệng phát ra một tiếng hét chói tai, từng vòng sóng âm tối mờ mịt từ trong miệng phun ra, đánh vào trên mặt đất.

Một cỗ man lực từ mặt đất phản chấn lên, làm cơ thể Thảm Lạc bắn ngược lên không trung.

Gần như đồng thời, một đạo thủy tiễn đen kịt bay vọt sát mặt đất, xuyên qua vạt áo rũ xuống một lỗ thủng lớn chừng nắm đấm, đánh vào trên thạch bích động quật phía sau.

Lúc thân hình Thảm Lạc hạ xuống, đột nhiên duỗi tay trái ra phía trước, toàn lực vận chuyển công pháp vô danh, đưa về phía Thủy Sát.

Thân thể Thủy Sát do dịch thể màu đen ngưng lại, thuộc về chúc thủy. Ngự thủy thuật của Thảm Lạc mặc dù không cách nào khống chế, nhưng lại có lực lượng dẫn dắt một chút.

Dưới cỗ Ngự Thủy Chi Lực kéo xuống, thân thể Thủy Sát thoáng chéch về phía trước một chút, Thảm Lạc thuận thế lấy chân phải chưa bị thương điểm xuống mặt đất, thân hình vọt thẳng tới nó.

Lúc cả hai đến gần, Thủy Sát đột nhiên mở miệng máu, trong đó ngưng tụ ra một đoàn quang cầu to lớn, bên trong mơ hồ quán quanh ánh tia sáng, truyền ra trận trận khí tức âm sát nồng đậm.

Chỉ nghe "Phốc" một tiếng, quang cầu đen nhánh mãnh liệt phun ra, bắn thẳng tới mặt Thâm Lạc.

Hai tay Thâm Lạc run lên, bảy tám đạo Tiểu Lôi phù đồng thời bắn ra, bạch quang lóe lên, bạo liệt ra.

"Ầm!"

Kèm theo một tiếng sấm nổ đỉnh tai nhức óc, một đạo lôi điện màu trắng thô to như cánh tay từ phù lục nổ tung lãng không xuất hiện, như một thanh quang giáo tuyết trắng đâm xuyên qua đạo quang cầu kia, nổ bễ ra.

Trung tâm quang cầu đen kịt, bạch quang phân tán ra bốn phía, trực tiếp bị xé nứt mở ra một lỗ hồng lớn.

Thâm Lạc thâm vận toàn lực công pháp vô danh, trong miệng quát lớn một tiếng, trước người phát ra ánh sáng xanh rực rỡ, một mặt thủy thuẫn ngưng tụ ra, ngăn trở toàn bộ ảnh hưởng do quang cầu màu đen kia nổ bễ ra.

Thân ảnh hần từ trong xuyên qua, trực tiếp xuất hiện ngay trước mặt Thủy Sát.

Thâm Lạc lấy thủy thuẫn làm điểm tựa, khễ chống lên người Thủy Sát, mượn lực trên lưng nó bay qua, hơn mười đạo phù lục trong tay cũng vung ra.

Chỉ thấy phù lục rơi xuống phía trên đỉnh đầu Thủy Sát, bắt ngò sáng lên một đạo bạch quang.

Ngay sau đó, một đạo lôi điện màu trắng so với lúc bình thường tráng kiện gấp đôi, từ giữa không trung xuất hiện, mang theo tia sáng chói mắt, đánh xuống dưới.

"Ầm ầm!"

Kèm theo một tiếng nổ kịch liệt, đầu lâu Thủy Sát nổ bễ ra, văng ra vô số dịch thể màu đen sền sệt.

Trong đó một luồng ma khí đỏ sậm biến thành màu đen, cũng bị điện quang quét trúng, lập tức tán loạn ra.

Ma khí này tựa hồ có loại liên hệ vi diệu nào đó với Tu La khôi lỗi quý. Lúc nó bị đánh tan, lập tức khôi lỗi quý kia cũng theo đó phát ra một tiếng hét to.

Y trừng mắt quét về phía Thẩm Lạc, trong đôi mắt đỏ tươi phát ra vẻ kinh nộ.

Chỉ thấy thanh hàng ma xử bên tay trái y xoay tròn trước người, sáng lên một mảnh hư ảnh mờ nhạt, tạo ra một mặt khiên tròn màu vàng, ngăn lại một kích của thiết bút Mã Diện.

Ngay sau đó, cánh tay phải y vung lên mãnh liệt, hai phía mũi nhọn thanh hàng ma xử liền nổ bắn ra, cực nhanh đâm về phía Thẩm Lạc.

Chân trái Thẩm Lạc bị thương không nhẹ, Tà Nguyệt bộ dĩ nhiên không thể thi triển, căn bản khó có thể tránh thoát, mắt thấy sẽ bị trúng chiêu.

Lúc này, một tiếng "Thương lang" vang lên, một chuỗi xiềng xích đỏ tươi quấn quanh sương mù màu đen, đột nhiên từ trong ống tay áo Mã Diện mạnh mẽ phóng tới, như Linh xà quấn quanh eo Thẩm Lạc, kéo hẳn ra.

"Sao rồi?" Câu Hồn Mã Diện kéo Thẩm Lạc lại bên hông, mở miệng hỏi.

"Bị thương, nhưng không có gì đáng ngại." Thẩm Lạc lắc đầu, nói.

Câu Hồn Mã Diện đang muốn dặn dò gì đó, đột nhiên trước người có một đạo kinh phong kéo tới, lại là khôi lỗi quý kia lần nữa giết tới, gã cũng chỉ có thể lập tức nghênh đón.

Chỉ thấy trong miệng Tu La khôi lỗi quý ngậm khế một hồi, hàng ma xử bên tay trái phát ra kim quang mãnh liệt, ngưng tụ thành một hư ảnh phóng đại mấy chục lần, nện xuống đầu Câu Hồn Mã Diện.

Câu Hồn bút trên tay Câu Hồn Mã Diện thoãn thoắt trong hư không, một mảnh văn tự màu đỏ lập tức xuất hiện, trong lúc bút họa, hóa thành một tấm lưới máu thật lớn, chụp xuống bao phủ toàn bộ hư ảnh hàng ma xử vào trong.

Cùng lúc đó, một tay kia vung lên, đạo xiềng xích đỏ tươi quấn quanh sương mù màu đen lần nữa nổ bắn ra, trực tiếp vòng qua hàng ma xử, quấn đến người Tu La khôi lỗi quý.

Tu La quý tựa hồ đã sớm phòng bị, một chuỗi hàng ma xử khác trong lòng bàn tay cực nhanh chuyển động, phía trên vang lên từng trận thanh âm kim thạch, chọt rời tay bay ra, cùng xiềng xích mãnh liệt đụng vào nhau một cái. Cả hai đều bị đẩy lùi ra.

Chỉ là lực lượng hàng ma xử tựa hồ lớn hơn, thoáng lùi lại vài phần, sau đó gào thét chuyển động bay về phía Câu Hồn Mã Diện.

Một tay Câu Hồn Mã Diện cầm Câu Hồn bút khổng chế lưới máu co vào, tay kia nắm dây xích trói quý tạm thời khó có thể thu hồi, mắt thấy không cách nào ra tay ngăn cản hàng ma xử bay tới tập kích.

Lúc này, một tiếng gào khóc thảm thiết vang lên, từng vòng sóng âm màu đen trùng kích ra, đánh lên chuỗi hàng ma xử kia.

"Ầm" một tiếng trầm đục.

Trên hàng ma xử loé lên kim quang, trực tiếp chấn vỡ sóng âm, chỉ thoáng chậm lại mấy hơi thở, liền đánh tới hướng Câu Hồn Mã Diện.

Nhưng chỉ ngăn ngủi mấy hơi thở này, Câu Hồn Mã Diện chẳng những không trốn tránh, trái lại càng toàn lực thúc giục Câu Hồn bút trong tay. Tấm lưới máu thật lớn kia như một miệng lớn dính máu, ngạnh sinh nuốt sống hàng ma xử vào, cũng tới gần hướng khôi lỗi quý.

Tu La khôi lỗi quý thấy thế, cũng đã quyết định, không tránh không né, toàn lực thúc giục hàng ma xử đánh về phía Mã Diện.

Hai người không hẹn mà cùng định lấy tổn thương đổi tổn thương.

"Ầm" một tiếng vang truyền tới!

Áo bào trên người Câu Hồn Mã Diện bị hàng ma xử đập trúng, đột nhiên toả ra một mảnh quang mang huyết hồng, giống như một đóa hoa Bỉ Ngạn thật lớn toả ra toàn thân, tầng tầng cánh hoa hồng quang chống đỡ hàng ma xử trùng kích, không ngừng tàn lụi tán loạn.

Nhưng cuối cùng, vẫn ngăn cản được.

Câu Hồn Mã Diện bị lực lượng thật lớn này xông lên, nhịn không được "Phốc" một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi, Câu Hồn bút trong tay nặng nề bỏ xuống.

Chỉ thấy hồng quang trên ngòi bút nuốt vào nhả ra, lưới máu lúc trước cuối cùng cũng co lại, vây Tu La khôi lỗi quý vào trong đó.

Cùng lúc đó, đạo xiềng xích đỏ tươi cũng theo đó cuốn qua, trói trên người y.

Tu La khôi lỗi quỷ hoàn toàn bị trói, chuỗi hàng ma xử đánh về phía Câu Hồn Mã Diện theo đó mất đi không chế, rơi trên mặt đất.

"Rốt cuộc cũng bắt được. . ." Thâm Lạc thấy thế, lúc này mới thở dài một hơi.

Câu Hồn Mã Diện cũng thở dài một cái, cười nói: "Lần này bắt sống được đầu ma vật này, trở về Địa Phủ cũng được nở mày nở mặt một lần, tránh được mấy lão tiêu tử kia, cứ ở trước mặt ta vênh vào hò hét đấy."

Thâm Lạc nghe thế có mấy phần không hiểu, nên chỉ im lặng.

Câu Hồn Mã Diện dứt lời, tay cầm Câu Hồn bút bắt đầu phác hoạ trong hư không, lần này cũng không phải vẽ văn tự phù lục gì, mà chế tạo một loại phù trận nào đó, vẽ ra một vòng tròn ánh sáng thật lớn.

Chỉ là còn không đợi gã vẽ xong, dị biến phát sinh!

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 258: Mất Hết Can Đảm

Tu La khôỉ lổỉ quỹ đợđ nhiên cười một tiếng, toàn thân bốc lên cuộn cuộn khói đặc như lửa cháy, lập tức hóa thành từng đạo xiềng xích khói đen, chạy dọc theo dây xích trên người kéo dài tới phía Mã Diện.

Câu Hồn Mã Diện vừa mới làm đợđ phân nửa phù trận, lập tức kinh hãi, muốn thu tay lại đã không kịp. Gã bị bốn năm sợi xiềng xích khói đen quấn thân, toàn thân lập tức cứng đờ, không thể đợđ động đậy đợđ.

Thảm Lạc thấy thế cũng cả kinh, hấn phát hiện Câu Hồn Mã Diện bị quấn quanh, bắt đầu sinh ra từng sợi chỉ đen hết sức nhỏ, như dệt ra một tấm lưới, tự quấn quanh thân gã.

Ánh mắt của hấn liếc lên kén tấm treo ngược trên đỉnh đợđ, lập tức tỉnh ngộ. Rốt cuộc Tu La khôỉ lổỉ quỹ muốn phong ấn Câu Hồn Mã Diện vào trong đó, chuyển hóa làm thể xác ma vật.

"Nguy rồi!"

Thảm Lạc thậm nói một tiếng, gương đợđ đứng lên, trong tay lập tức kẹp lấy một tấm Lạc Lôi phù.

Chỉ là hấn chưa kịp hành đợđ, Tu La khôỉ lổỉ quỹ kia đợđ nhiên vắn đầu lại, nhìn về phía hấn bên này.

Lúc này, hai mắt đỏ tươi của khôỉ lổỉ quỹ đã trở thành một mảnh đen kịt, tinh thạch màu đỏ khảm trên đỉnh nón trụ đợđ nhiên phát sáng lên.

Thẩm Lạc dự cảm không ổn, lập tức thả người nhảy sang bên cạnh.

Quả nhiên, hắn vừa mới động, tinh thạch trên nón trụ kia đột nhiên lóe lên. Một đạo huyết hồng quang mang bắn thẳng xuống dưới, đánh vào chỗ Thẩm Lạc vừa đứng.

"Ầm" một tiếng nổ đùng vang lên!

Đoàn huyết quang bạo liệt ra, hóa thành một cỗ lực đạo thật lớn đánh vào vách, phân tán nổ tung ra bốn phía.

Thẩm Lạc mặc dù đã né tránh kịp nhưng vẫn bị sóng xung kích trùng kích, toàn bộ cơ thể văng lên không trung.

"Chết đi."

Tu La khôi lỗi quý thấy thế, trong miệng quát lớn một tiếng, trên tinh thạch màu đỏ lần nữa lóe lên quang mang.

Một đạo huyết sắc hồng quang càng lớn hơn lại phóng ra, bay thẳng tới Thẩm Lạc giữa không trung, muốn một kích giết chết hắn.

Thẩm Lạc đang ở không trung không cách nào mượn lực, hiển nhiên khó mà né tránh.

Nhưng ngay lúc này, thân ảnh hắn quý dị văng về phía trước, dưới một tầng ánh sáng màu xanh bao phủ, cứng rắn trong hư không bay ngang qua, dễ dàng né tránh đạo hồng quang kia.

Còn không đợi Tu La khôi lỗi quý biết rõ chuyện gì xảy ra, Thẩm Lạc dưới tác dụng của Phi hành phù, thân hình cực nhanh rơi nhẹ sau lưng y.

Chỉ thấy ánh mắt hắn ngưng tụ, chợt một tay đột nhiên đánh ra, trong lòng bàn tay đang nắm giữ hai tấm Lạc Lôi phù ánh sáng màu xanh mịt mờ.

Pháp lực thể nội điện cuồng rót vào trong đó, đồng thời kích phát ra.

Kèm theo "Àm" hai tiếng sấm sét rền vang, hai đạo lôi điện màu trắng trắng kiện giao nhau sáng lên trong động quật, hai bên đan xen đánh vào trên người Tu La khô lồi quý.

Uy lực nổ tung còn lại chấn cho Thẩm Lạc bay ra sau, té ngã nặng nề trên mặt đất.

Đồng thời sử dụng hai đạo Lạc Lôi phù, pháp lực trong đan điền hần cơ hồ bị cuốn sạch sẽ, toàn thân khốn cùng đến cực điểm, trong lúc nhất thời không thể đứng lên nổi.

Trong tiếng nổ vang to lớn, điện quang đan xen nhau, tia điện quán lẫn nhau, trực tiếp kết thành một đoàn thiểm điện hình tròn kỳ lạ.

"Àm âm "

Thiểm điện hình tròn lần thứ hai nổ tung, phóng xuất ra uy năng vượt xa lúc trước, từng đạo tia điện ở trên bắn ra, lập tức xé rách thân thể Tu La khô lồi quý.

Bản thể Yêu Phong lần nữa hiện rõ, bị uy lực lôi điện còn lại ảnh hưởng, toàn thân không ngừng chớp động điện quang thật nhỏ, phát ra trận trận âm thanh đi đùng. Ma khí đỏ thẫm toàn thân không ngừng bị đánh tan.

Xiềng xích khói đen quán trên người Câu Hồn Mã Diện đã sớm tan vỡ, vừa thoát thân, dịch tại bạch ngọc sáchh gã cũng không dám lập tức tiến lên. Dù sao thân là Âm Thần, đối với lôi điện chí cương chí dương bực này tránh xa còn không kịp.

Lúc này, Yêu Phong ở trung tâm tia điện đột nhiên phát ra một tiếng gào to, toàn thân phát ra ô quang mãnh liệt, trực tiếp hóa thành một đạo gió lốc

màu đen, mãnh liệt cuốn một cái, liền vọt vào thông đạo động quật, gào thét trốn đi.

"Mơ tưởng chạy trốn!" Câu Hồn Mã Diện khẽ quát một tiếng, lập tức phi thân đuổi theo.

Thẩm Lạc trì hoãn một lúc, cuối cùng khôi phục chút khí lực, giãy giụa đứng lên, cũng muốn đuổi theo ra.

Lúc này, khước mắt hấn đột nhiên liếc qua mặt đất, phụ cận bộ tàn thi Tu La khôi lỗi quý kia là hai thanh hàng ma xử nằm dưới đất, vội cúi người nhặt lên.

Nhưng mà xem xét xong, hấn phát hiện chuỗi hàng ma xử mũi nhọn lúc trước bị khôi lỗi quý ném ra vẫn còn hoàn hảo không tổn hao gì. Mà thanh hàng ma xử hai phía tròn trịa như đèn lồng đã hoàn toàn tổn hại.

Thẩm Lạc thu hồi thanh hàng ma xử mũi nhọn, sau đó lão đảo đi ra thông đạo đuổi theo.

Bên ngoài động quật, đám người Bạch gia đang đánh giết với bạch cốt khô lâu cùng Thi Trùng quý bức, nhưng mà bọn họ tổn thương cũng không nhỏ.

Ngoại trừ Bạch Thủy đạo nhân, vị khách khanh Tào Hoá môn am hiểu Khôi Lỗi thuật đã bị Hồng Mao Cương thi giết chết, kể cả Phùng Lăng ở bên đám khách khanh Luyện Khí kỳ, cũng đã ngã trên mặt đất, mất đi chiến lực.

Giờ phút này, cũng chỉ có Bạch Hạc Thành, Bạch Giang Phong, Tạ Vũ Hân và Ngũ nữ nữ, mấy vị tu sĩ Tích Cốc kỳ, mặc dù trên người đã vết thương chồng chất, vẫn còn đang ra sức vây công Hồng Mao Cương thi và bạch cốt khô lâu.

Bạch Hạc Thành không biết dùng phương pháp gì đó phụ thân, giờ phút này trên mặt có từng đạo đường vân màu đen, trong tay nắm một thanh trường thương đen kịt, đang chém giết cùng Hồng Mao Cương thi.

Vị Ngũ nãi nãi kia ở một bên phối hợp tác chiến từ xa, không ngừng dùng phi châm và phi đao công kích quấy rối Cương thi.

Bên kia, Tạ Vũ Hân chém giết cùng bạch cốt khô lâu hai tay cầm kiếm, ngược lại Bạch Giang Phong ở một bên dùng Pháp Khí và phù lục trợ giúp, hai bên tiêu hao đều không nhỏ, xem bên nào có thể chống đỡ đến cùng.

Đúng lúc này, trong động quật vách núi đột nhiên phát ra tiếng gió mãnh liệt, một đạo Yêu Phong màu đen cuộn sạch phóng ra, xông thẳng về Bạch Hạc Thành.

Bạch Hạc Thành thấy thế cả kinh, vội vàng tay cầm trường thương, đánh về phía Yêu Phong.

Không biết có phải do lúc trước khổ đấu, pháp lực của gã đã gần như khô kiệt, đường hoa văn màu đen trên mặt bắt đầu biến mất, trên thân thương bạo khởi một chút sắc bén, còn chưa kịp tỏa ra đã dập tắt xuống.

Chỉ nghe "Ầm" một tiếng trầm đục, thân hình gã đã bị đánh bay ra, té ngã trên mặt đất.

Ngay sau đó, Yêu Phong cuốn qua chiến trường, làm cát bụi nổi lên bốn phía. Đám người Bạch Giang Phong cũng liên tiếp bị đánh ngã xuống đất.

"Xong rồi..." Tất cả mọi người mạnh mẽ chống đỡ, lập tức mất hết.

Nhưng mà, làm bọn họ ngạc nhiên chính là, Yêu Phong kia đánh ngã bọn họ xong, lại không hạ sát thủ, mà xông thẳng lên trên không, một đầu đụng vào phiến mây đen trên sơn cốc.

Ngay sau đó, trong động quật vách núi lại có một đạo nhân ảnh đột nhiên lao ra, không chờ mọi người thấy rõ ràng, dưới thân gã đã dâng lên một mảnh khói đen, cũng xông lên mây đen trên không.

Một hồi thanh âm đánh nhau kịch liệt từ trên không trung truyền ra.

Lúc này, Hồng Mao Cương thi quay đầu cứng ngắc nhìn lại, từng bước nhảy lên, rơi vào bên hông Bạch Hạc Thành, hai cánh tay thẳng tắp cắm xuống phía dưới, đâm thẳng vào bộ ngực của gã.

Bạch cốt khô lâu bên kia, tay cầm cốt kiếm cũng đâm vào ngực Tạ Vũ Hân.

Mọi người không còn lực phản kháng, mất hết can đảm.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 259: Ân Nhân Của Bạch Gia

Ngay thời điểm nghìn cân treo sợi tóc, chẳng biết từ đâu bay vụt tới hơn mười đạo Tiểu Lôi phù bắn về phía Cương Thi lông đỏ và đỉnh đầu của Bạch Cốt Khô Lâu. Nhưng gần một nửa phù lục không thể kích phát thành công.

Theo sau đó là hai tiếng sấm sét "Ầm ầm" nổ vang giữa sơn cốc, lập tức bảy tám đạo lôi điện đan xen nhau cùng đánh thẳng lên đỉnh đầu của Cương Thi lông đỏ và Bạch Cốt Khô Lâu.

Thân hình cả hai đều cứng đờ, các động tác công kích cũng bị trì trệ, ngừng lại giữa không trung.

Bạch Hạc Thành sao có thể bỏ qua cơ hội tốt như thế, cầm lấy trường thương dùng hết sức đâm xuyên qua đầu của Cương Thi lông đỏ.

"Khanh khách..."

Trong miệng Cương thi lông đỏ liên tiếp phát ra tiếng kêu kỳ quái, một luồng khói đen nương theo vết thương trên mặt phiêu tán ra ngoài.

Ở bên kia, Tạ Vũ Hân cũng nhanh chóng nắm lấy thời cơ, đánh một đạo hồng quang phương ấn vào chính giữa mi tâm Bạch Cốt Khô Lâu. Vị trí đó bỗng xuất hiện một ánh lửa màu đỏ sẫm, chỉ nghe "Phanh" một cái, đầu của Bạch Cốt Khô Lâu đã bị nổ thành bột mịn. Ma khí ở bên trong Khô Lâu và u lục Quỷ Hỏa đều cùng một loại bạch ngọc sách. Khi luồng ma khí phân

tán, thân thể của Bạch Cốt Khô Lôu cũng tán thành một đồng xương trắng, rơi đầy trên đất.

Khấp người Tạ Vũ Hân đều là thương tích, cố gắng ngồi dậy liếc mắt nhìn về phía vách núi. Chỉ thấy ở cửa hang động, Thẩm Lạc tay vịn vách đá sắc mặt trắng bệch như giấy trắng.

"Cũng may vẫn còn kịp..." Thẩm Lạc tự nói một câu, vừa nói xong đã thấy hần ngồi tê liệt trên mặt đất.

Nguyên bản pháp lực của hần gân như đã tiêu hao hết, giờ phút này lại phải xuất nhiều Tiểu Lôi phù như vậy. Pháp lực trong cơ thể đã hoàn toàn cạn kiệt, hai mắt sắp biến thành màu đen gần như có thể bất tỉnh bất cứ lúc nào.

Bất quá nếu nói về tiêu hao Thẩm Lạc lại càng thêm đau lòng. Số Tiên Ngọc lục phù đó hần phải rất vất vả khổ cực tích góp từng tí một mới có được thế mà...

"Chẳng lẽ hần đã cứu ta ư?"

Trong đôi mắt Tạ Vũ Hân xuất hiện thần sắc khó tin. Như thế nào cũng không thể tin Thẩm Lạc vừa mới ra tay cứu mình. Sao có thể là Thẩm Lạc - khách khanh của Bạch gia.

Nhưng giữa sơn cốc này ngoại trừ bọn họ ra, làm gì còn có người nào khác?

"Thẩm Lạc, là ngươi? Tại sao ngươi lại ở đây?" Bạch Hạc Thành cùng Bạch Giang Phong đồng thanh, kinh ngạc kêu lên.

Thẩm Lạc há hốc mồm đang muốn nói chuyện, bỗng nghe từ trên bầu trời truyền đến một tiếng nổ lớn. Tức thì trông thấy một thân ảnh từ trên trời

roi xuống, bọn họ vội vàng đi qua xem lại phát hiện đây chính là Câu Hồn Mã Diện.

Chỉ là không biết từ khi nào hắn đã thay đổi dung mạo trở về bộ dáng thư sinh.

Trên không trung, đám mây đen đột nhiên co lại cho đến khi hoàn toàn biến mất. Từ bên trong đám mây thân ảnh Yêu Phong dần dần hiện ra.

####

Ở trong không trung, bỗng nhiên đám mây đen nhanh chóng co lại, đến khi hoàn toàn biến mất không thấy gì nữa, thì thân ảnh Yêu Phong mới từ bên trong hiện ra.

Nó đội mũ rộng vành che đi khuôn mặt, nên không thấy được thần sắc, nhưng lời nói chứa đầy sát ý, rõ ràng là đang rất tức giận.

"Việc này còn chưa xong, hãy đợi đây!" Sau khi nó lưu lại một câu, thân hình liền cuốn một cái, trốn đi thật xa.

Lần này, Câu Hồn Mã Diện không có tiếp tục đuổi theo, mà phi thân trở lại cửa vào hang động, sẵn tiện kéo Thẩm Lạc đi theo.

Trong lúc nhất thời, mọi người không có lời gì để nói, riêng phần mình nhắm mắt khoanh chân, ngồi xuống điều trị thương thế của bản thân.

Trên không của sơn cốc không còn mây đen che lại, rốt cục ánh sáng lại có thể chiếu đến. Âm sát chi khí trong cốc cũng bắt đầu dần tiêu tán, thi thể của Thi Biệt và Quỷ Bức trên đất, đều bắt đầu tự mình bốc cháy, tất cả đều biến thành tro bụi.

Qua khoảng hai canh giờ, tất cả mọi người đều khôi phục được một chút, lúc này mới dừng lại ngồi xuống.

"Thẩm Lạc, lúc trước là người xuất thủ giúp bạch ngọc sách chúng ta phải không? Bạch mỗ vô cùng cảm kích." Bạch Hạc Thành đứng dậy chấp tay, nói.

"Gia chủ không cần phải như vậy, đây là việc văn bối phải làm." Thẩm Lạc vội vàng hoàn lễ.

Đây là hần lấy thân phận khách khanh nói, sau đó là lấy thân phận bằng hữu của Bạch Tiêu Thiên nói.

"Xin hỏi vị tiền bối này là ai?" Bạch Hạc Thành vui mừng cười một tiếng, nhìn về phía Câu Hồn Mã Điện, hỏi.

"Vị này tiền bối này là Mã Lương, xem như một người bạn vong niên của văn bối, lần này chính là mời tiền bối đến đây để hỗ trợ diệt ma." Thẩm Lạc đã được Câu Hồn Mã Điện truyền âm từ trước, lập tức giải thích.

"Thì ra là thế, đã sớm nghe nói sau lưng Thẩm Lạc có cao nhân giúp đỡ, không ngờ chính là tiền bối, văn bối Bạch Hạc Thành gặp qua Mã tiền bối." Bạch Hạc Thành nghe vậy, lập tức ôm quyền nói.

"Gặp qua Mã tiền bối." Máy người Bạch Giang Phong cũng lần lượt tới chào.

"Bạch gia chủ không cần đa lễ, trừ ma vệ đạo, chỉ là chức trách của chúng ta mà thôi." Câu Hồn Mã Điện khoát tay, dường như không muốn nói chuyện.

"Tiền bối, kẻ vừa rồi đào tẩu thật ra là vật gì?" Mặc dù Bạch Hạc Thành thấy y không muốn nói chuyện, nhưng vẫn nhin không được hỏi một câu,

bởi vì trong lòng lão mơ hồ đoán được một chuyện đáng sợ nên cần phải xác minh.

"Người đoán không sai, kẻ đó chính là yêu phong mà lão tổ Bạch gia từng gặp. Thường gọi là Yêu Phong, nhưng thật ra chính là ma vật, có sở trường dùng ma khí ô nhiễm sinh linh bình thường thành quỷ quái, hay khiến chúng ma hóa. Mà quỷ quái sau khi ma hóa, thì hung tính và chiến lực đều sẽ tăng gấp bội, trở thành mối nguy hại không nhỏ." Câu Hồn Mã Diện như nhìn thấu tâm tư của lão, nói thẳng.

"Quả nhiên là yêu ma kia, nhưng năm đó gia tổ đã tiêu diệt vật này, sao lại còn. . ." Bạch Hạc Thành chần chừ nói.

"Yêu Phong cũng không chỉ có một, cũng không dễ tiêu diệt như vậy." Câu Hồn Mã Diện nói.

Bon người Bạch Hạc Thành nghe vậy, sắc mặt đều là biến đổi, lông mày nhíu chặt lại.

"Nhưng các người có thể yên tâm, xung quanh Kiến Nghiệp thành chắc chỉ có một con này, mà lần này nó bị thương không nhẹ, nên tạm thời sẽ không gây ra sóng gió gì nữa." Câu Hồn Mã Diện thấy thế, an ủi mọi người.

Nói xong, y hỏi thăm thương thế của Thẩm Lạc, sau đó liền rời đi trước.

Bon người Bạch Hạc Thành thu liễm thi thể của Bạch Thủy đạo nhân, sau đó cũng mang thi thể của bạch cốt khô lâu và cương thi lông đỏ đi, để làm bằng chứng hoàn thành nhiệm vụ Tàng Phong cốc lần này, rồi bắt đầu rời khỏi nơi đây.

"Thẩm Lạc, vị Mã tiên bối này tu vi cao thâm, không biết là môn phái nào?" Bạch Hạc Thành đi cạnh Thẩm, dò hỏi.

"Việc này. . . Ta cũng không rõ, thật ra ta và Mã tiên bối biết nhau cũng không lâu, nên đối với chuyện của y cũng không rõ ràng, nhưng vị tiên bối này tuyệt đối là người của chính đạo." Thâm Lạc giải thích theo kiểu thật giả lẫn lộn.

"Thâm tiểu tử, sao ta thấy trang phục của vị Mã tiên bối này có chút quen? Dường như khi trước đã nghe Bạch Thủy đạo trưởng nhắc qua. Bạch ngọc sách . ." Bạch Giang Phong suy nghĩ thật lâu, mở miệng hỏi.

Thâm Lạc nghĩ một chút, lập tức nói: "Có lẽ là chuyện Thủy Quỷ ở Noãn Thủy các lúc trước, Bạch Thủy đạo trưởng có lẽ cũng từng gặp qua Mã tiên bối."

"Đúng đúng, chính là việc này." Bạch Giang Phong nghe vậy, mắt sáng lên, nói.

Thâm Lạc lập tức kể lại việc này một lần, nhưng cũng không có đề cập đến thân phận thật sự của Câu Hồn Mã Diện.

"Thì ra là như vậy nên người mới cùng vị Mã tiên bối này kết bạn, duyên phận đúng là kỳ diệu." Sau khi Bạch Hạc Thành nghe xong, nhìn không được vỗ tay nói.

"Lúc trước theo yêu cầu của vị tiên bối này, nên không thể nói cho gia chủ biết, xin người hãy tha lỗi." Thâm Lạc nói.

"Lỗi gì? Ta nên nói cảm ơn người mới đúng, đã giúp Bạch gia chúng ta có cơ hội quen biết với vị tiên bối này." Bạch Hạc Thành vội vàng khoát tay, nói.

Thâm Lạc hiểu lời nói bóng gió trong đó, là muốn thông qua hắn để cùng kết giao với Câu Hồn Mã Diện. Nhưng không được y cho phép, hắn tất nhiên không thể tùy tiện đáp ứng, chỉ đành mỉm cười, không nói gì.

Trở lại thị trấn bên ngoài hang động, lập tức có Bạch gia tu sĩ ở đó tiếp ứng, đám người liền leo lên xe ngựa, cùng nhau trở về Kiến Nghiệp thành.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 260: Quỷ Thị

Trước khi Thẩm Lạc lên xe, mấy tu sĩ lúc trước giao chiến trong cốc đều tới chào hỏi hần, từng người nói lời cảm kích từ đáy lòng, cũng hơi nói quá sự thật để lấy lòng.

Hần đều tiếp thu, lễ phép trả lời.

Cuối cùng, một hồng y nữ tử khoan thai tới, cung kính thi lễ với hần.

"Trước đây có nhiều điều không hay, là do tâm tính ta không tốt, ta ở chỗ này tạ lỗi với Thẩm đạo hữu. Ân cứu mạng lúc trước, Vũ Hân ghi khắc ngũ tạng, ngày sau nếu có cơ hội, chắc chắn báo đáp gấp trăm lần." Tạ Vũ Hân chân thành, nhìn Thẩm Lạc nói.

"Đều là việc nhỏ, không cần để trong lòng." Thẩm Lạc đáp lễ lại, cười nói.

"Với đạo hữu là chuyện nhỏ, với Vũ Hân ta lại là mạng sống." Thần sắc Tạ Vũ Hân có chút nghiêm túc, nói.

Thẩm Lạc thấy nàng chững chạc đàng hoàng như vậy, nhin không được sờ lên cằm, suy nghĩ nói:

"Người cũng nói là ân cứu mạng, còn báo đáp gấp trăm lần? Chẳng lẽ đạo hữu còn có trăm tính mệnh, nếu thực sự bán khoản, lấy thân báo đáp cũng là một biện pháp."

Tạ Vũ Hân nghe vậy, thần sắc hơi đổi, nhưng nhìn thấy trên mặt Thẩm Lạc có vẻ đùa bỡn, liền cười nói: "Như vậy cũng tốt."

So với vẻ đùa giỡn của Thẩm Lạc, thần sắc Tạ Vũ Hân lại lộ ra vẻ nghiêm túc hơn nhiều. Thẩm Lạc thấy vậy không còn giữ được bình tĩnh, vội vàng hốt hoảng giải thích: "Tạ đạo hữu, người đừng hiểu lầm, ta chỉ đùa giỡn thôi. . ."

Tạ Vũ Hân nhìn thấy bộ dáng hẩn như vậy, lần đầu tiên cười "Khúc khích" một tiếng, quay người rời đi.

Thẩm Lạc cứ thế đứng nguyên tại chỗ, một hồi lâu mới kịp phản ứng.

Chính mình đúng là bị đối phương trêu chọc, nhin không được tự giấu cười một tiếng, quay người lên xe ngựa.

Một đoàn người Bạch gia, cứ như vậy trở về Kiến Nghiệp thành.

Trở lại Bạch phủ, bởi vì trên đùi Thẩm Lạc bị tổn thương, Bạch Hạc Thành tự mình đưa hẩn đến chỗ ở.

"Gia chủ không cần khách khí như thế." Thẩm Lạc có chút ngượng ngùng nói.

"Chuyện này, hôm nay nếu không có Thẩm đạo hữu tương trợ, Bạch gia ta không những không thể hoàn thành nhiệm vụ, trong Tàng Phong cốc còn nhiều hơn mấy đầu oan hồn." Bạch Hạc Thành khoát tay chặn lại, ngữ khí trịnh trọng nói.

Thẩm Lạc nghe vậy cười một tiếng, cũng không nói gì.

Bạch Hạc Thành quay người vẫy vẫy tay ra phía ngoài, một quản sự Bạch gia bước nhanh vào, đem một cái bao và một cái bình nhỏ màu trắng

đặt lên bàn, thi lễ với Thẩm Lạc một cái rồi lui xuống.

"Hai mươi khối tiên ngọc này cùng một bình thuốc Hắc Ngọc Cao là bí chế Bạch gia ta, để tỏ lòng biết ơn, xin Thẩm đạo hữu nhận lấy." Bạch Hạc Thành nói, đưa bao vải cho Thẩm Lạc.

"Gia chủ khách khí rồi." Thẩm Lạc đang cần tiên ngọc, cũng không khách khí.

Bạch Hạc Thành lại nói chuyện phiếm với Thẩm Lạc hai câu, cũng không ở đây lâu, cáo từ rời đi.

Thẩm Lạc mở cái túi ra, phát hiện bên trong là một bình nhỏ bạch ngọc cùng một đồng nhỏ tiên ngọc.

Hắn mở bình ngọc màu trắng ra, một cỗ mùi thuốc thanh lương đập vào mặt, nhìn vào miệng bình thấy bên trong là một loại thuốc cao màu đen.

Hắn tinh thông dược lý, vừa nghe dược khí liền biết thuốc trị thương này cực kỳ trân quý, lúc này mới cẩn thận lấy ra một chút, bôi lên trên vết thương, đau đớn lập tức đại giảm, càng lộ ra cảm giác lạnh lạnh.

Thẩm Lạc mừng thầm, cẩn thận bôi thuốc cao lên chung quanh vết thương, sau đó dùng bao vải trắng sạch sẽ quấn lại.

Làm xong những thứ này, hắn cũng không tiếp tục tu luyện, nằm trên giường ngủ.

Đêm nay đi theo Câu Hồn Mã Diện khổ chiến một phen, quả thực thể xác và tinh thần hắn cực kỳ mệt mỏi, rất nhanh tiến vào mộng đẹp.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra.

Ngày thứ hai, mấy người Bạch Giang Phong, Tạ Vũ Hân tới thăm hẳn, đưa tới một ít lễ vật, ngược lại Bạch Tiêu Vân một mực không thấy tăm hơi. Thảm Lạc tìm người hỏi thăm một chút, mới biết bởi vì tu vi y không đủ nên không thể tham dự nhiệm vụ quan phủ lần này. Rút kinh nghiệm xương máu nên đã bắt đầu bế quan tu luyện, hẳn không khỏi âm thầm gật đầu.

Sau ba ngày, bởi vì Bạch Hạc Thành ban tặng thuốc trị thương linh nghiệm, vết thương ở chân Thảm Lạc gần như khỏi hẳn, hành động đã không ngại, vào nước tu luyện cũng không có vấn đề.

Trong lúc này, ngược lại phát sinh một chuyện lý thú, trước đó tên khách khanh Sở Lệ nhiều lần nhằm vào Thảm Lạc, mang theo không ít lễ vật đến nhà tạ lỗi, xin lỗi về chuyện trước kia không thôi.

Người này trước kia chỉ chế nhạo hẳn vài câu, cũng không có hành vi thực tế gì. Thảm Lạc làm biếng chấp nhận với gã, nhận lễ vật xong liền đuổi ra ngoài.

Sở Lệ chẳng những không sinh khí, đứng ngoài viện thiên ân vạn tạ, liên tục cam đoan ngày sau lấy Thảm Lạc như Thiên Lô sai đâu đánh đó, lúc này mới cáo từ rời đi.

Sau nửa giờ, Thảm Lạc kết thúc tu luyện, đổi một thân quần áo, âm thầm nhớ lại tình huống tu luyện hôm nay.

"Xem ra thương thế của người gần như đã khỏi hẳn." Một thanh âm đột ngột vang lên phía sau hẳn.

Thảm Lạc quay người lại, chỉ thấy Câu Hồn Mã Diện chẳng biết lúc nào ngồi ở bên cửa sổ trước bàn, vẫn như cũ là thư sinh toàn thân áo trắng kia.

"Mã Diện tiền bối, ngài không nên luôn đột ngột lên tiếng sau lưng như vậy chứ, người nhát gan sẽ bị hù chết đấy." Thảm Lạc tức giận nói.

"Chết thì có gì sợ, ta và Mạnh bà rất thân, chào hỏi nàng một tiếng, để cho người kiếp sau đầu thai tốt là được." Câu Hồn Mã Diện cười nói, bung nước trà trên bàn lên uống một ngụm.

"Tâm tình tiên bối xem ra không tệ à?" Thẩm Lạc mang theo vẻ kinh ngạc nhìn Mã Diện một chút, hỏi.

"Hắc hắc, không dối gạt người, lão tử gặp may. Hôm qua báo cáo chuyện Tàng Phong cóc cho Địa Phủ, Địa Phủ dĩ thường coi trọng, gọi gấp ta trở về báo cáo công tác, xem ra lập đại công là không thể thiếu, nói không chừng hàm vị ta thật có thể tăng lên một chút đấy." Câu Hồn Mã Diện và Thẩm Lạc kết giao nhiều, nói chuyện cũng biến thành tùy ý.

"Vậy cần phải chúc mừng tiên bối rồi." Thẩm Lạc cũng từ trong đáy lòng, vì vị Âm Thần coi như "Thân thiết" này mà cảm thấy cao hứng.

"Hai ngày tới ta sẽ về Địa Phủ, hôm nay tới tìm người là vì chuyện quý thị." Câu Hồn Mã Diện thu hồi vẻ tươi cười, nói.

Ánh mắt Thẩm Lạc hơi sáng lên, trên mặt lộ ra vẻ kích động, mấy ngày nay hẳn một mực chờ đợi tin tức này!

"Chuyện Quý thị tồn tại, trước đó đã nói với người, gần đây phụ cận Kiến Nghiệp thành sẽ tổ chức một buổi quý thị, thời gian đại khái là một tháng sau." Câu Hồn Mã Diện nói.

"Tiên bối đến lúc đó có thể mang tại hạ đến mở mang kiến thức một chút không?" Thẩm Lạc nghe vậy, con mắt lập tức sáng lên, hai tay ôm quyền nói.

"Xem ở phân lượng người giúp ta một chút sức lực ở Tàng Phong cóc, cho người đi kiến thức một phen cũng có thể. Bất quá lần này ta về Địa Phủ, chẳng biết lúc nào quay lại, mang người tới sợ là không được. Tắm

mặt nạ quý thị này cho người mượn dùng một lát, đến lúc đó một mình người tiến đến đi." Câu Hồn Mã Diện nói xong , lấy ra một khối mặt nạ quý màu đen, đưa cho Thẩm Lạc.

"Ta đi một mình?" Thẩm Lạc sững sờ tiếp nhận mặt nạ.

Tu vi của hắn còn thấp, lại là người sống huyết nhục sờ sờ, đi đến nơi bày quý tụ tập, trong lòng không khỏi lo lắng.

"Yên tâm đi, mặt nạ quý thị này sẽ che lấp khí tức người sống của người, mà quý thị là chỗ Địa Phủ thiết lập giao dịch, có quý sai đi tuần, không ai dám ở bên trong nháo sự, người chỉ cần không gây chuyện, về phương diện an toàn không có vấn đề." Câu Hồn Mã Diện vung tay lên nói.

Thẩm Lạc nghe vậy, lúc này trong lòng mới buông lỏng, vội vàng hỏi cách tiến vào quý thị.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 261: Trù Bị

"Sau hai mươi tám ngày nữa người mang theo mặt nạ này ra khỏi thành, nửa đêm giờ Tý đến Thanh Tùng Lâm cách tây thành năm mươi dặm, tự nhiên có thể tiến vào quý thị." Câu Hồn Mã Diện bấm ngón tay tính toán, nói như thế.

"Sau hai mươi tám ngày, nửa đêm giờ Tý, Thanh Tùng Lâm. . ." Thảm Lạc thì thào nhắc lại, cũng không rõ lời Câu Hồn Mã Diện có ý gì, nhưng một mực nhớ kỹ những tin tức này.

"Trên quý thị có rất nhiều bảo vật, bất quá phần lớn giá tiền không thấp, tranh thủ thời gian một tháng này, mau gom góp tiên ngọc đi, miễn cho đến lúc đó nhập bảo sơn lại tay không về." Câu Hồn Mã Diện tiếp tục nói.

"Tiên ngọc có thể sử dụng tại quý thị sao?" Thảm Lạc hơi giật mình hỏi.

"Tiên ngọc chính là tiền tệ thông dụng tại Tam Giới, ở đâu cũng có thể dùng." Câu Hồn Mã Diện đáp.

"Thì ra là thế, đa tạ tiên bối chỉ điểm." Thảm Lạc cầm mặt nạ trong tay đặt lên bàn, lần nữa chấp tay nói.

"Chuẩn bị cẩn thận đi." Câu Hồn Mã Diện nói một tiếng, sau đó thân ảnh nhoáng một cái, hư không tiêu thất không thấy.

Câu Hồn Mã Diện rời đi, Thảm Lạc đứng tại chỗ một hồi, sắc mặt có chút âm tình bất định. Trong khoảng thời gian này hẳn chấp hành nhiệm vụ

mặc dù đã kiếm được một ít tiên ngọc, nhưng mỗi lần đi theo Câu Hồn Mã Diện ra ngoài tôn hao cũng không nhỏ, tăng thêm chính mình vẽ Lạc Lôi Phù hao tôn, bây giờ trên thân cũng chỉ còn lại hơn ba mươi viên tiên ngọc.

Con số này đối với tu sĩ Tích Cốc kỳ đã là một bút tài phú không nhỏ, cho dù làm khách khanh tại Bạch gia, cũng phải tích lũy ba năm năm, có thể đủ mua một kiện pháp khí, nhưng nếu ở quý thị, chỉ sợ cũng không đáng chú ý.

Đang cân nhắc, hần cầm lấy mặt nạ quý kia nhìn kỹ, mơ hồ phát giác trong đó có một cỗ âm khí lưu động, nhưng dị thường khó hiểu.

Hần thử rót pháp lực vào trong đó, lại như trâu đất xuống biển, mặt nạ không hề có động tĩnh gì.

"Quả nhiên có chút môn đạo, đoán chừng phải chờ tới lúc quý thị mở ra, mặt nạ này mới phát huy tác dụng." Thảm Lạc nói thềm một tiếng, thu mặt nạ vào.

Hần cất bước đi đến bên giường, từ gầm giường lấy ra hộp đá, lấy từ bên trong ra hơn 30 khối tiên ngọc. Kiểm kê một chút, phát hiện là 36 viên, trong đó hai mươi viên là mới lấy được mấy ngày trước.

Thảm Lạc thu hồi tiên ngọc, cúi đầu trầm ngâm.

Muốn trong thời gian không đến một tháng kiếm nhiều tiên ngọc, biện pháp tốt nhất trước mắt là tiếp tục nhiệm vụ khu quý.

Bây giờ tu vi hần đã bước vào Luyện Khí hậu kỳ, phối hợp Tiểu Lôi Phù và Quỷ Khiếu Hoàn, tăng thêm Tà Nguyệt Bộ hỗ trợ, chiến lực đã tương đối, cho dù không có Câu Hồn Mã Diện tương trợ, chỉ cần không phải quý vật Tích Cốc kỳ, hần tự tin có thể ứng phó được.

"Còn có một cái biện pháp chính là bán phù, trước mắt ta đã nắm giữ Tiểu Lôi Phù không sai biệt lắm, xác xuất thành công khá cao. Lục

Bảo đường Mã chương quỹ cũng đã nói, nguyện ý thu mua Tiểu Lôi Phù, cũng có thể xem là một con đường tắt." Thảm Lạc suy nghĩ, thì thào nói ra.

Hắn tính toán xong, rất nhanh sắp xếp xong kế hoạch trước khi quý thi mở ra, tạm thời đình chỉ tu luyện, vừa nhận nhiệm vụ, vừa vẽ bùa, toàn lực kiếm tiên ngọc, chuẩn bị cho quý thi.

...

Sáng sớm ngày thứ hai, trên đường cũng không có bao nhiêu người đi đường, thân ảnh Thảm Lạc xuất hiện bên ngoài Lục Bảo đường, cất bước đi vào.

"Đã lâu không gặp Thảm công tử, sáng sớm đến nhà, chắc là muốn mua gì?" Mã chương quỹ vừa nhìn thấy Thảm Lạc, lập tức nhiệt tình tiến lên đón.

"Thảm công tử, xin mời dùng trà." Mã Tú Tú cũng ở trong tiệm, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười ngượng ngùng, rót cho hắn một chén trà.

"Mã cô nương khách khí." Thảm Lạc hơi gật đầu chào Mã Tú Tú, sau đó chuyển qua hướng Mã chương quỹ.

"Vài ngày trước, Mã chương quỹ từng nói trong tiệm cũng thu mua phù lục, người xem tờ phù lục này thế nào?" Hắn cũng không quanh co lòng vòng, trực tiếp lấy ra Tiểu Lôi Phù, đặt lên bàn.

Mã chương quỹ nghe Thảm Lạc nói, ngo ngác một chút, nhưng lão là nhân tinh buôn bán nhiều năm, lập tức khôi phục lại, cầm lấy Tiểu Lôi Phù

quan sát tỉ mỉ vài lần.

"Lôi phù không tệ, nghe nói Thảm đạo hữu gần đây thôi động một loại lôi phù lợi hại, liên tiếp chém giết quý vật ở Kiến Nghiệp thành, hẳn chính là phù này?" Khoé miệng Mã chương quỹ mỉm cười hỏi.

"Tin tức Mã chương quỹ thật linh thông. Không sai, chính là Tiểu Lôi Phù này, thuộc về phù lục đê giai." Thảm Lạc cũng không giấu diếm, giới thiệu sơ lược một chút.

"Tiểu Lôi Phù, Tiểu Lôi Phù. . ." Ánh mắt Mã chương quỹ chớp lên, trong miệng thì thào nói.

"Thu mua phù lục, bình thường phải nhìn uy lực của nó lớn hay nhỏ, tại hạ có thể thí nghiệm một chút uy lực phù này không? Công tử yên tâm, mặc kệ tiểu điểm thu mua phù này hay không, dùng tấm này vẫn sẽ bồi thường dựa theo giá thị trường." Mã chương quỹ rất nhanh ngẩng đầu lên, nói.

"Tất nhiên có thể." Thảm Lạc gật đầu.

"Vậy xin mời công tử đi theo ta. Tú Nhi người xem cửa hàng một chút." Mã chương quỹ nói với Mã Tú Tú một tiếng, mang theo Thảm Lạc đi vào hậu viện.

Sau một lát, hai người đi trở ra, trên mặt đều treo dáng tươi cười.

Nhìn thấy uy lực Tiểu Lôi Phù, Mã chương quỹ lập tức đáp ứng thu mua. Thường Tiểu Lôi Phù đê giai như vậy, đều lấy vàng bạc kết toán, bất quá dưới Thảm Lạc kiên trì, Mã chương quỹ miễn cưỡng đáp ứng lấy tiên ngọc kết toán, hai người tại hậu viện cò kè mặc cả một phen, quyết định dùng mười lăm tấm Tiểu Lôi Phù đổi một khối tiên ngọc.

Sinh ý thỏa đàm, Thảm Lạc không ở lâu trong tiệm, mua đại lượng phù vàng và phù mặc, rất nhanh cáo từ rời đi.

"Cái giá tiền này người xem có phù hợp không?" Thảm Lạc vừa đi ra, Mã chương quỹ thấp giọng hỏi Mã Tú Tú.

"Những năm gần đây quỹ hoạn phát sinh liên tiếp, Tiểu Lôi Phù này khắc chế quỹ vật, chỉ cần hơi chút tuyên truyền, phần lớn người sẽ nghĩ biện pháp mua nó, không lo bán không được. Ngoài ra, người lại đi lấy một nhóm nguyên thạch." Thần tình trên mặt Mã Tú Tú biến đổi, không còn vẻ ngượng ngùng lúc trước, mắt sáng ngời như gương.

"Tốt, một hồi ta sẽ đi an bài." Mã chương quỹ nghe vậy, gật đầu nói.

"Quỹ hoạn Tàng Phong cốc nơi đó đã bị Thảm Lạc này lắng lại, xem ra người này thật có chỗ bất phàm, ngày sau giao thiệp nhiều một chút, không cần tiếc rẻ tài vật, tận khả năng mượn lực là được." Mã Tú Tú hơi dừng một chút, tiếp tục nói.

Mã chương quỹ vội vàng đáp ứng.

Vào thời khắc này, một vị khách nhân đi đến, sắc mặt Mã Tú Tú lần nữa biến thành bộ dáng thiếu nữ mảnh mai, nghênh đón.

...

Thảm Lạc rời Lục Bảo đường xong, rất nhanh về tới đại môn Bạch phủ.

"Thảm Lạc!"

"Thật là hấn!"

"Nghe chưa, mấy ngày trước Thảm Lạc liên hợp với một vị Ngưng Hôn kỳ đại năng, tại Tàng Phong cốc trợ gia chủ hủy diệt quỹ vật chiếm cứ nơi

đó."

"Bởi vì nhiệm vụ này, Bạch gia chúng ta đã an ổn vượt xa hai nhà Lâm Đổ, cho dù bọn họ liên thủ cũng không phải là đối thủ của chúng ta!"

"Thật sự là thống khoái!"

Nhìn thấy Thẩm Lạc xuất hiện, một đám khách khanh Bạch gia chung quanh nghị luận âm ỉ, ánh mắt nhìn không còn vẻ khinh thị nữa, tràn đầy kính sợ.

Thẩm Lạc thấy cảnh này, nhíu nhíu mày lại, sau đó giãn ra.

Hắn lần nữa khắc sâu cảm nhận khác biệt giữa thế giới tu tiên và phàm tục, hết thấy đạo đức, nhân tình đều như tờ giấy trắng yếu kém, chỉ có thực lực cường đại, mới có thể được người tôn kính, nếu không cũng chỉ bị những người khác chèn ép mà thôi.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 262: Đệ Nhất Thế Gia Khu Ma

Thẩm Lạc không nhìn thẳng mọi người chung quanh, ánh mắt đảo qua bảng danh sách bắt quỷ, rất nhanh dừng lại trên một nhiệm vụ.

"Ta tiếp nhiệm vụ Thuần Hương tửu trang tại thành tây." Thẩm Lạc đi đến trước bàn nhiệm vụ, mở miệng nói.

"Vâng, ta lập tức an bài." Thái độ quân sự Bạch gia sau bàn hoàn toàn khác biệt lúc trước, trên mặt hiện lên vẻ tươi cười nịnh nọt, lập tức mở ra sổ nhiệm vụ ghi chép lại.

Thẩm Lạc đăng ký xong, dưới ánh mắt của mọi người nhìn theo, tự trở về chỗ của mình.

Trở lại trong phòng, hắn lấy từ trong ngực ra lá bùa, phù mặc vừa mua, bày ở trên bàn, ổn định một chút tâm thần, liền cầm qua một tấm lá bùa, bắt đầu vẽ Tiểu Lôì Phù.

Hắn vừa vẽ là hết cả ngày, đến chạng vạng tối mới dừng lại, bên tay phải nhiều hơn một chồng Tiểu Lôì Phù thật dày, chừng hơn ba mươi tám, bên tay trái phù lục càng nhiều hơn, nhưng đều là phế phẩm.

"Một ngày vẽ hơn ba mươi tám Tiểu Lôì Phù, không sai biệt lắm có thể đổi được hai viên tiên ngọc, tốc độ này cũng không tệ rồi." Thẩm Lạc tự lẩm bẩm một câu, thu hồi những phù lục kia, sau đó nhắm mắt dưỡng thần.

Đêm xuống, hắn đứng dậy đi ra Bạch phủ, quen cửa đi về hướng thành tây, rất mau tới một đại tửu trang, biểu lộ thân phận, sau đó tiến vào trong trang.

Chưa tới nửa giờ sau, từng đợt thanh âm kinh lôi không ngừng từ trong trang truyền ra, trong đó còn kèm theo tiếng quý vật kêu thảm thiết, rất nhanh trầm thấp rồi biến mất.

Sau một lát, Thảm Lạc từ tửu trang đi ra, sắc mặt hơi tái nhợt, nửa ống tay áo bên phải không thấy tăm hơi, nhìn có vài phần chật vật.

"Không có Mã Diện tiền bối hỗ trợ, một mình đối mặt những quý vật này quả nhiên phải cố hết sức không ít." Hắn nâng tay phải lên, trên cánh tay bị cắt ra ba vết thương thật dài, nhưng không bị chảy nhiều máu.

Lần này quý vật có tu vi mặc dù không quá cao, chỉ là Tích Cốc sơ kỳ, nhưng hành tung quý bí, hành động như gió, cho dù hoả hầu Tà Nguyệt Bộ hắn đã không thấp, lại tận lực cẩn thận, vẫn bị nó gây thương tích. Đổi lại là tu sĩ bình thường, không có hai ba tu sĩ Tích Cốc kỳ dẫn đội, căn bản bắt không được. May mà hắn chuẩn bị Tiểu Lôi Phù đủ nhiều, cuối cùng ngạnh sinh sinh mài chết nó.

Hắn lật tay trái, bên trong nắm một hạt châu màu trắng tràn ngập âm khí, tự nhiên là đồ vật âm khí mà quý vật kia ngưng tụ vào.

"Bất luận thế nào, nhiệm vụ cũng đã hoàn thành, năm khối tiên ngọc tới tay." Trên mặt Thảm Lạc hiện lên vẻ vui mừng, tăng tốc đi về hướng Bạch gia.

Trong mấy ngày kế tiếp, ban ngày hắn cắm đầu trong nhà vẽ bùa, ban đêm thì đi làm nhiệm vụ khá nắm chắc, trừ hao tổn, tốc độ kiếm tiên

ngọc cũng có chút kinh người, thường thường ngày kể là có thể thu nhập năm khối tiền ngọc trở lên.

Chỉ là trải qua gần hai tháng, tam đại thế gia cầm đầu liên hợp tiêu diệt, tình huống Kiến Nghiệp thành và huyện trấn phụ cận đã cải biến không nhỏ, hiện quỹ vật càng ngày càng ít, gần như về không, đồng thời cũng không nơi nào báo có quỹ hoạn mới sinh ra.

Đương nhiên càng gần giai đoạn cuối, giữa ba nhà cạnh tranh càng kịch liệt, những nhiệm vụ nhìn có chút tổn công cũng rất nhanh bị quét sạch. Cư dân Kiến Nghiệp thành tự nhiên cũng phát hiện cải biến này, vui mừng khôn xiết, đồng thời dần dần khôi phục sinh hoạt và lao động thường ngày.

Cho đến lập đông, quan phủ chính thức tuyên bố, quỹ hoạn Kiến Nghiệp thành đã trừ, trong ngoài thành triệt để khôi phục an bình. Cư dân cử hành khánh điển trọng thể, trong thành giăng đèn kết hoa chúc mừng quỹ hoạn đã trừ, người người thoải mái cười to.

Bạch, Lâm, Đổ, tam đại thế gia khu ma bởi vì tích cực tiêu trừ quỹ vật, danh vọng tăng nhiều. Bạch gia càng vì khu trừ nhiều quỹ quái nhất, được quan phủ trao tặng danh hào "Đệ nhất thế gia khu ma" Kiến Nghiệp thành. .

..

Một chỗ thư phòng nội viện Bạch phủ, Bạch Hạc Thành, Bạch Giang Phong, còn có một số thúc bá Bạch gia đức cao vọng trọng cùng đám tử đệ hạch tâm nhao nhao tụ tập ở đây. Trên một cái bàn lớn ở thư phòng đặt một tấm bảng lớn màu vàng, phía trên viết sáu chữ mạ vàng lớn khí thế bàng bạc: "Đệ nhất thế gia khu ma".

"Nhiều ngày vất vả cuối cùng không uổng phí, danh hào đệ nhất thế gia khu ma, cũng coi như thực danh quy!" Bạch Hạc Thành nhìn tấm biển trên bàn, sáng khoái cười một tiếng.

Những người khác nghe vậy, trên mặt cùng lộ ra vẻ kích động. "Đệ nhất thế gia khu ma" cũng không phải chỉ là êm tai, Bạch gia cũng đã nhận được rất nhiều lời hứa chỗ tốt từ quan phủ, thế lực tăng nhiều, thậm chí áp đảo hai nhà Lâm, Đỗ.

"Gia chủ, Bạch gia có thành tựu như thế này, là do người toàn tộc hợp lực cộng tiến. Người có công nên ban thưởng, nhất là những khách khanh kia, hẳn là càng nên lôi kéo." Bạch Giang Phong đề nghị.

"Không sai. Chư vị ở đây sẽ được ân thưởng, những khách khanh tham dự Tàng Phong cốc, mỗi người thưởng mười khối tiên ngọc." Bạch Hạc Thành vung tay lên, tuyên bố.

"Đa tạ gia chủ!" Đám người Bạch gia nghe vậy đại hỉ, vội bái tạ nói.

"Quý hoạn mặc dù đã trừ, chư vị cũng không thể buông lỏng cảnh giác. Kể từ hôm nay, Bạch gia vừa phát triển mạnh, đồng thời cũng phải bắt đầu tàng trữ vật tư, đề phòng lại có đại biến giáng lâm, lại cần đề phòng hai nhà Lâm Đỗ hơn." Sắc mặt Bạch Hạc Thành ngưng trọng, trầm giọng nói.

"Vâng!" Đám người Bạch gia cùng kêu lên đáp ứng. . . .

Vừa rạng sáng ngày thứ hai.

"Đa tạ Nhị trưởng lão tự mình đưa tới, thay ta cảm ơn gia chủ một tiếng." Tại tiểu viện Thâm Lạc, hẳn đưa tiễn Bạch Giang Phong đến cửa sân, trong miệng nói cảm tạ.

"Thâm đạo hữu khách khí, đây đều là phần thưởng người nên được." Bạch Giang Phong cười nói, rất nhanh cáo từ rời đi.

Thâm Lạc quay lại trong phòng, cầm lấy một cái túi nhỏ trên bàn, là Bạch Giang Phong vừa mới đưa tới, bên trong chứa mười khối tiên ngọc.

Từ khi không còn nhiệm vụ khu quỹ, tốc độ hấn kiếm tiên ngọc đại giảm, vì sắp đến quỹ thi, đành phải ngày tiếp nối đêm vẽ Tiểu Lôì Phù.

Kỳ thật quỹ hoạn biến mất xong, lượng tiêu thụ Tiểu Lôì Phù cũng theo đó đại giảm. Cũng may Mã chương quỹ rất giữ chữ tín, cũng không ép giá Tiểu Lôì Phù, nên ở phương diện này doanh thu tiên ngọc cũng không giảm bớt. Dù sao đạo lý lo trước khỏi hoạ, không ít người vẫn biết rõ.

"Được rồi, có thể kiếm lời bao nhiêu thì lời bấy nhiêu đi." Thảm Lạc thẳm thờ dài một hơi, cầm phù lục vẽ xong hôm qua, đứng dậy đi ra ngoài, rất mau tới bên ngoài Lục Bảo đường, trên mặt đột nhiên lộ vẻ kinh ngạc.

Chỉ thấy cửa tiệm Lục Bảo đường nửa đây, bên trong cửa sổ đóng chặt, cũng không đốt đèn, tia sáng lò mờ xuyên ra, dường như xảy ra chuyện gì đó.

Trong lòng của hấn hơi hồi hộp một chút. Bây giờ Lục Bảo đường là nơi duy nhất hấn kiếm tiên ngọc, cũng không thể xảy ra chuyện, vội vàng đi vào.

Các nơi trong tiệm lại không có gì thay đổi, Mã chương quỹ và Mã Tú Tú đứng bên cạnh quầy hàng, đang nhỏ giọng thảo luận cái gì đó, thần sắc đều rất trầm trọng.

"Thảm công tử, lại tới đưa phù lục sao?" Mã chương quỹ nhìn thấy Thảm Lạc đến, vội vàng thay đổi thành khuôn mặt tươi cười, tiến lên đón.

Thảm Lạc mặc dù thấy vẻ tươi cười của Mã chương quỹ có chút kỳ quái, nhưng thấy hết thấy trong tiệm như thường, ngược lại nhẹ nhàng thờ ra, lấy từ trong ngực ra ba mươi tám Tiểu Lôì Phù, đưa tới.

"Thuật vẽ bùa của công tử thật là để cho người nhìn mà than thờ, mỗi ngày có thể vẽ ra nhiều phù lục như vậy, cho dù là phù sư thuần thực xa xa

cũng không theo kịp à." Mã chương quỹ tiếp nhận Tiểu Lôì Phù, lấy ra hai khối tiên ngọc đưa tới.

Thẩm Lạc mỉm cười, không nói gì, tiếp nhận tiên ngọc thu vào.

"Mã chương quỹ, hiện tại giờ này, trong tiệm lại không mở cửa, hẳn là xảy ra chuyện gì hả?" Hãn nhìn bốn bề một chút rồi hỏi.

"Đừng nói nữa, gần đây giao vận gặp rủi ro, một nhóm hàng hóa trong tiệm bị một đám tặc nhân cướp đi, tổn thất rất nặng." Mã chương quỹ thở dài.

"Bị cướp ở nơi nào? Đã báo quan chưa?" Thẩm Lạc hỏi.

"Ngay Lê Thủy Hà cách Kiến Nghiệp thành tám mươi dặm, bị một đám thủy phi cướp. Xảy ra chuyện thế này, tự nhiên đã báo quan, chỉ là đám tặc nhân kia cực kỳ giảo hoạt, cướp hàng xong liền đi, một chút vết tích cũng không lưu lại. Quan phủ đã phái người đi thăm dò, nhưng không tìm được manh mối gì." Mã chương quỹ lắc đầu nói.

Thẩm Lạc nghe vậy, trầm mặc xuống.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 263: Thanh Tùng Lâm

Nếu hàng hóa bị cướp ở trên đất liền, Thẩm Lạc nhờ vào ngũ giác siêu nhạy của mình, có lẽ sẽ tìm được một chút dấu vết còn sót lại. Nhưng việc này lại xảy ra ở trên nước, dù cho có mùi gì đều đã bị nước cuốn trôi hết, khiến hẳn cảm thấy bất lực.

"Trong đám hàng hóa kia những vật khác mắt cũng không sao, nhưng bên trong còn có một nhóm Xích Xà Thảo cũng bị mất đi, đám thủy phi đáng chết này!" Trong mắt của Mã chương quỹ lộ ra vẻ mặt phần hận.

"Xích Xà Thảo? Hình như là một loại xích xà, linh thảo ẩn chứa kịch độc? Ta nhớ cỏ này chỉ là linh tài bình thường, có thể dùng để luyện chế mấy loại độc dược, đâu đến mức quý giá." Thẩm Lạc trên diễn tịch từng đọc qua ghi chép của loại cỏ này, chân chờ một chút, nói.

"Không ngờ Thẩm công tử không chỉ tinh thông phù lục chi thuật, mà đối với luyện đan cũng có nghiên cứu tại bạch ngọc sách. Người nói không sai, Xích Xà Thảo loại bình thường lại chỉ là một loại linh tài không quan trọng, nhưng lần này Lục Bảo đường chúng ta mua lại là Song Tiêm Xích Xà Thảo. Nó mặc dù ẩn chứa kịch độc, nhưng lại có một cỗ sinh cơ linh lực kỳ lạ, là chủ linh tài để luyện chế Ngung Nguyên Đan, nên hết sức quý giá." Mã chương quỹ nhìn Thẩm Lạc có chút kinh ngạc, tiếp tục dùng thanh âm oán giận nói.

"Phụ thân, nếu đồ vật mất rồi, nghĩ nhiều nữa cũng không được gì, hãy nghĩ thoáng chút đi." Mã Tú Tú đi ra bung theo một chén nước trà, đưa cho

Thẩm Lạc, an ủi lão.

Mã chương quỹ bất đắc dĩ gạt đầu, chỉ đành than thở.

"Ngung Nguyên Đan?"

Thẩm Lạc nghĩ như nghĩ tới điều gì, hỏi.

Hắn trên điện tịch của Phương Thôn sơn đã từng thấy qua ghi chép liên quan tới Ngung Nguyên Đan, đây là một loại đan dược phụ trợ đột phá Tích Cốc kỳ.

Bởi vì có kinh nghiệm tu luyện trong mộng cảnh phụ trợ nên Thẩm Lạc tu luyện rất thuận lợi, sau sự hưng phấn, dã tâm cũng tăng lên nhiều không còn thoả mãn với việc mình chỉ là Luyện Khí kỳ. Hiện giờ hắn cũng muốn tiến giai Tích Cốc kỳ, đạt được thọ nguyên và thực lực nhiều hơn nữa.

Trong mấy ngày nay, Thẩm Lạc vẽ bùa xong rồi tiến vào Tàng Thư các của Bạch gia, xem một chút thư tịch liên quan tới việc đột phá Tích Cốc kỳ, nên đối với cửa ải gian nan này lại có càng hiểu rõ. Những thứ như thiên tư, số phận, tài lực, tâm tính, thiếu một cái cũng không được, 100 tên tu sĩ Luyện Khí kỳ, không nhất định có thể ra một tên Tích Cốc kỳ.

Thẩm Lạc ở trong giấc mộng mặc dù có kinh nghiệm đột phá một lần, nhưng đều nhờ tư chất hơn người ban tặng. Còn tư chất trong hiện thực của hắn kém rất xa trong mộng cảnh, những kinh nghiệm kia còn tác dụng hay không, vẫn chưa biết được.

Nhưng bất kể như thế nào, hắn cũng không có ý định từ bỏ!

"Ngung Nguyên Đan là một loại đan dược quý giá có thể phụ trợ đột phá Tích Cốc kỳ, tuy chỉ giúp đề cao xác suất thành công được một hay hai

thành." Mã chương quỹ thấy thần sắc của Thẩm Lạc, tưởng hẳn không biết công hiệu của Ngung Nguyên Đan, bèn giải thích.

"Chỉ có thể đề cao xác xuất thành công được một hai thành?" Thẩm Lạc nhíu mày.

"Tỉ lệ này đã rất cao, đột phá Tích Cốc kỳ có hai cửa ải, pháp lực hoá lỏng và mở pháp mạch đều cực kỳ gian nan, đối với thiên tư yêu cầu rất cao. Nhưng đáng tiếc Song Tiêm Xích Xà Thảo đã bị cướp mất, nếu không khi luyện chế thành Ngung Nguyên Đan, giá trị có thể lập tức tăng hơn gấp mười lần." Mã chương quỹ bóp cổ tay thở dài.

"Mã chương quỹ biết nơi nào luyện chế Ngung Nguyên Đan? Tại hạ muốn mua một viên, không biết có thể giúp đỡ không?" Thẩm Lạc lộ vẻ kinh ngạc, chấp tay với Mã chương quỹ nói.

"Chuyện này. . ." Mặt mo của Mã chương quỹ đỏ ửng, ngập ngừng nói không ra lời.

"Thẩm đại ca, đừng nghe cha muội nói bậy, người làm sao biết nơi nào luyện chế được Ngung Nguyên Đan, lần này mua Song Tiêm Xích Xà Thảo, vì cùng người khác đổi lấy một chút vật phẩm mà thôi. Ngung Nguyên Đan vô cùng trân quý, chỉ một ít tông môn cỡ lớn Bạchh ngọc sách mới có thể luyện chế, Kiến Nghiệp thành làm sao có Luyện Đan sư để luyện chế đan này. Hơn nữa Ngung Nguyên Đan, toàn bộ Kiến Nghiệp thành chỉ có quan phủ và tam đại thế gia có một chút hàng tồn, nhưng bọn họ không chế cực kỳ nghiêm ngặt, sẽ không để truyền ra bên ngoài." Mã Tú Tú thay Mã chương quỹ nói.

Mã chương quỹ gãi đầu, cười ngượng ngùng.

Mà Thẩm Lạc nghe lời này, liếc mắt nhìn lại.

Nhưng hắn cũng không thất vọng gì, Câu Hồn Mã Diện từng nói, trong quỹ thị thứ gì cũng có thể mua được, nơi đó chắc là có bán Ngung Nguyên Đan.

"Mã chương quỹ, dựa theo giá tiền thị trường, một viên Ngung Nguyên Đan giá trị bao nhiêu tiên ngọc?" Hắn hơi trầm ngâm, hỏi.

"Đan này từ trước đến nay có tiền cũng không mua được, ta nhớ mấy năm trước Lâm gia đã từng bỏ ra tám mươi viên tiên ngọc mua một viên ở chỗ quan phủ." Mã chương quỹ chần chờ một chút nói.

"Tám mươi viên tiên ngọc. . ." Lông mày Thẩm Lạc nhíu lại.

Mấy ngày nay hắn liêu mạng làm nhiệm vụ, vẽ bùa, đã góp nhặt được khoảng sáu mươi khối, khoảng cách tám mươi còn kém hơn mười khối. Con số này không tính là nhiều nhưng cũng không hề ít, nhưng thời gian của mình không có quá nhiều, cần phải tranh thủ.

"Đa tạ Mã chương quỹ đã nói cho biết, tại hạ còn có chuyện, xin cáo từ." Thẩm Lạc muốn ở đây nữa, cáo từ rời đi.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, thời gian quỹ thị mở ra đã rất gần.

"Cuối cùng cũng đợi đến ngày này." Thẩm Lạc vuốt nhẹ hộp đá trên bàn, dùng một khối vải xanh bao lại, buột lên người.

Trong một tháng này hắn không có lãng phí một chút xíu thời gian, toàn bộ tinh lực đều dùng tại việc kiếm lấy tiên ngọc, rốt cục đến ngày hôm qua đã kiếm đủ tám mươi khối tiên ngọc.

Không chỉ tiên ngọc, Thẩm Lạc mang tất cả thứ đáng giá trên người, toàn bộ nhét vào trong hộp đá.

Trời bên ngoài đã tối, Thảm Lạc lập tức rời đi Bạch phủ, không bao lâu đã ra khỏi thành.

Trong khoảng thời gian này, hắn đã tìm người hỏi thăm vị trí của Thanh Tùng Lâm mà Câu Hồn Mã Diện lúc trước nói tới, nên vừa ra thành đã đi dọc theo một dòng sông nhỏ, thẳng đến hướng tây.

Con sông này cùng chi nhánh với Lệ Thủy, trực tiếp đi theo hướng tây, dọc theo sông là có thể tới được Thanh Tùng Lâm.

Hiện giờ thời gian còn sớm, cho nên Thảm Lạc cũng không có sốt ruột.

Sau gần nửa canh giờ, dòng suối nhỏ uốn lượn này đã đến đoạn cuối cùng, Thanh Tùng Lâm tươi tốt đã xuất hiện ở phía trước.

"Chính là chỗ này ư?" Mặt hắn lộ vẻ vui mừng, cất bước đi vào, bỗng con người co rụt lại.

Trong rừng tùng có rất nhiều phân mộ, không ngờ đây là một khu nghĩa địa.

Nếu là người bình thường, đêm khuya đột nhiên đi đến một cái nghĩa địa, có lẽ sẽ bị dọa đến gần chết. Nhưng những ngày qua Thảm Lạc đã giết không ít quỷ vật, đương nhiên sẽ không sợ sệt nghĩa địa này.

"Quý thị và mộ địa, đúng là xứng đôi." Thảm Lạc cười nhạt một tiếng, lấy mặt nạ quỷ mang lên mặt, hít sâu một hơi, bước vào Thanh Tùng Lâm.

Thanh Tùng Lâm diện tích không lớn, chỉ có bảy, tám mẫu đất, đa số địa phương đều bị mộ phần bao bọc, nên khi đi ở trong đó luôn cảm thấy nhiệt độ không khí thấp hơn bên ngoài mấy phần. Ở đây lâu lâu lại vang lên tiếng kêu của mèo hoang, làm bầu không khí nơi đây trầm trọng thêm mấy phần.

Thẩm Lạc đối với việc này nhìn như không thấy, sử dụng Tà Nguyệt Bộ của bạch ngọc sạch, đi khắp một vòng, nhưng đáng tiếc không có bất kỳ tình huống kì lạ gì xuất hiện.

"Xem ra phải chờ tới giờ Tý, quý thị mới có thể xuất hiện." Thẩm Lạc lẩm bẩm một tiếng, cũng không có đi ra nghĩa địa, tựa lưng vào một gốc Thanh Tùng ngồi xuống, lẳng lặng chờ đợi.

Sau khi hán ngồi nửa canh giờ, bỗng nhiên sắc mặt thay đổi, không một tiếng động khom người đứng dậy, thân thể núp ở sau cây tùng nhìn ra bên ngoài khu rừng.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng từ nơi đó truyền đến, một bóng người màu xám đang đi nhanh tới, vóc dáng khá cao, trên người khoác kiện trường bào màu xám, trùm kín cả đầu. Toàn thân gã được bao phủ cực kỳ chặt chẽ, trên mặt còn mang một tấm mặt nạ.

Trong mắt Thẩm Lạc lóe lên một tia kinh ngạc, mặt nạ người kia đang mang, thỉnh linh cũng là một tấm mặt nạ quý.

"Người nào đang lén lút ở kia!"

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 264: Kết Bạ

Bóng người áo bào tro đột nhiên dừng bước, cặp mắt dưới mặt nạ bắn ra hai đạo lãnh mang giống như lưỡi đao, nhìn lại phía Thâm Lạc bên này, trầm giọng quát, lại là thanh âm nam tử khàn khàn.

Trong lòng Thâm Lạc thất kinh, trước đó cẩn thận, trên thân hắn đã bôi lên dược thủy có thể tiêu trừ mùi, mà đã sớm nín thở, khoảng cách song phương lại xa mười mấy trượng. Nhưng vẫn bị đối phương phát hiện.

Nếu hai người đổi chỗ, chỉ sợ hắn không thể phát hiện được đối phương.

"Lén lén lút lút thì khoan hãy nói, bất quá ta đã đến nơi này từ trước rồi." Tâm niệm Thâm Lạc chuyển động, thản nhiên đi ra, nói.

Đối phương mang theo mặt nạ quý, tám thành cũng là đi quý thị, sớm muộn cũng gặp nhau, thật không thể trốn trốn tránh tránh.

"Người cũng đi quý thị?" Bóng người áo bào tro nhìn thấy Thâm Lạc đeo mặt nạ, kinh ngạc hỏi.

"Đúng thế, nhìn dáng vẻ các hạ cũng giống như vậy. Nếu mọi người cùng đồng hành, cũng không cần phải khiến cho bầu không khí khẩn trương như vậy." Thâm Lạc vừa cười vừa nói, lại ngồi xuống.

Bóng người áo bào tro chậm rãi gật đầu, ánh mắt không còn bén nhọn như trước, cất bước đi vào rừng tùng, giống Thâm Lạc lúc trước cũng dò xét bốn phía.

"Xem ra người này cũng là tân thủ, lần đầu tiên vào quý thị." Thẩm Lạc thấy cảnh này, thầm nghĩ trong lòng.

Bóng người áo bào tro tìm một vòng, cũng không thu hoạch được gì, nên không tiếp tục phí công nữa, cũng tìm một chỗ cách Thẩm Lạc hơn mười trượng ngồi xếp bằng xuống.

Hai người tĩnh tọa, thời gian từng giờ trôi qua, bóng đêm dần dần sâu hơn.

Chỉ là tại nơi dã ngoại hoang vu này, không có người báo giờ, cũng không có thanh âm gà gáy, rất khó biết được thời gian.

Thẩm Lạc rũ mắt xuống đột nhiên nâng lên, sau đó đứng lên.

Tính toán loại thời gian này, người khác có lẽ khó xử, nhưng hắn lại tuyệt không phí sức. Từ nhỏ hắn đã đọc thuộc lòng y thuật, đã từng xem qua một đoạn y quyết tên là "Tý Ngọ Lưu Chú", trong đó nói cơ thể con người có mười hai đầu kinh mạch, đối ứng mỗi ngày mười hai canh giờ. Lúc thời gian khác nhau, khí huyết vận chuyển trong thập nhị kinh mạch sẽ có sự sai biệt rất nhỏ, tỉ như tại giờ Tý, khí huyết sẽ chảy vào Đâm kinh, mà tại giờ Sửu sẽ rót vào Can kinh.

Những năm này hắn không ngừng tìm tòi, đã nắm giữ triệt để Tý Ngọ Lưu Chú, căn cứ khí huyết vận hành nên tính ra thời gian.

Vừa rồi khí huyết bắt đầu tràn vào trong khiêu huyết Đâm kinh, liền mang ý nghĩa, giờ Tý sẽ tới ngay.

Bóng người áo bào tro ở bên cũng chú ý tới cử động của Thẩm Lạc, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, cũng đứng lên.

Vào thời khắc này, trong không khí phụ cận đột nhiên hiện ra một cỗ mát lạnh làm cho người rùng mình. Trên mặt nạ Thẩm Lạc đột nhiên trở nên lạnh buốt, một cỗ hắc khí nhàn nhạt từ phía trên tuôn ra, nhanh chóng bao phủ thân thể hắn, sau đó ép sát trên da dẻ của hắn.

Bề ngoài hắn nhanh chóng phát sinh biến hóa, mấy hơi thở sau đã biến thành một quý vật da đen tóc xù, khí tức tản ra lập tức trở nên âm lãnh, không khác chút nào những quý vật khác.

Người áo bào tro bên kia cũng giống như vậy, biến thành một quý vật toàn thân đỏ sậm.

Cả hai nhìn nhau, trong mắt đều hiện ra vẻ kinh ngạc.

Cùng lúc đó, hư không phụ cận đột nhiên tối sầm lại, vô số sương mù màu xám trắng rỗng hiện lên, trong nháy mắt che khuất hết thảy chung quanh.

Trong lòng Thẩm Lạc run lên, lật tay lấy ra Quý Khiếu Hoàn.

Mà một tay kia loé lên hoàng ảnh, thêm ra hai tấm Tiểu Lôi Phù, vận sức chờ phát động.

Nhưng sương mù xám chỉ bao phủ hư không chung quanh, cũng không có dị dạng gì khác.

Vô số sương mù xám như nước chảy phun trào chỉ chốc lát, đột nhiên nhanh chóng phiêu tán ra, cảnh sắc chung quanh thành linh đại biến, không còn là khu rừng tùng kia nữa, biến thành một chỗ sa mạc hoang vu.

Khắp mặt đất đều là đá vụn màu đen, trừ trong khe hở tảng đá ngẫu nhiên sinh trưởng một ít rong rêu, rốt cuộc không nhìn thấy dấu hiệu sinh mệnh nào khác.

Mà trên sa mạc hoang vu này cũng nổi lơ lửng từng sợi sương mù màu xám, chỉ có thể nhìn xa hai ba mươi trượng, cách xa hơn thì bị sương mù màu xám bao phủ, không thấy gì cả.

"Nơi này chính là quý thị? Sao hoang vu như vậy chứ? Đừng nói phiên chợ, một quý ảnh tử cũng không có." Thâm Lạc thấy cảnh này, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Người áo bào tro kia đã đứng cách Thâm Lạc không đến năm trượng, trong tay cũng nhiều ra một thanh Quỷ Đầu Dao màu xám, cũng một mặt kính ngọc dò xét chung quanh.

Thâm Lạc không lập tức đi lại, nhìn ra xa bốn phía, hơi trầm ngâm, sau đó cất bước đi tới hướng người áo bào tro.

Người kia nghe thanh âm, lập tức đề phòng nhìn tới, bộ dáng cẩn trọng dị thường.

Thâm Lạc nhìn thấy bộ dạng gã, ngược lại yên tâm hơn một chút.

"Vị đạo hữu này, tại hạ cũng không có ý xấu, nơi này nhìn rất quái lạ, chúng ta từ cùng một nơi tiến đến, xem như nửa đồng hương, không bằng liên thủ hành động, thế nào? Xảy ra bất trắc cũng có thể chiếu ứng lẫn nhau." Hắn không tiếp tục tới gần, tới hơn một trượng liền đứng lại, chấp tay nói.

Bóng người áo bào tro nhìn chung quanh đánh giá, trầm ngâm một lát, gật gật đầu: "Được."

Trên mặt Thâm Lạc lộ ra vẻ tươi cười, khoé miệng quý vật huyền hóa ra cũng cười theo, vậy mà biểu lộ tương đồng với bản thể.

"Nếu đã kết bạn đồng hành, hay là báo một chút tính danh, cũng thuận tiện xưng hô. Tại hạ Điền Thiết Sinh." Hấn mượn một chút danh hào của sư huynh.

"Ta họ Hồng." Người áo bào tro trầm mặc một chút mới mở miệng.

Trao đổi tính danh xong, bầu không khí giữa hai người hòa hoãn hơn không ít.

"Nguyên lai là Hồng đạo hữu, không biết trước kia đạo hữu đã tới quý thị chưa?" Thảm Lạc hỏi.

"Chưa từng." Người áo bào tro lắc đầu.

"Ta cũng vậy, tình huống trước mắt, hay là chúng ta dò xét xung quanh đi." Dịch tại bạch ngọc sách. Thảm Lạc đề nghị.

"Ừm." Đối phương ừ một tiếng, tích chữ như vàng.

Thảm Lạc nhìn chung quanh, lựa chọn phương hướng đi tới, nhưng cảnh sắc bốn phương tám hướng chung quanh cơ hồ đều giống nhau, không có bất kỳ khác biệt gì, hấn nhất thời cũng không biết làm sao.

"Đi nơi này đi." Người áo bào tro đột nhiên mở miệng, cất bước đi tới một hướng.

Thảm Lạc nhớ lại đối phương trước đó tại Thanh Tùng Lâm đã phát hiện mình từ xa, hấn là có bí thuật dò xét lợi hại gì đó, cũng không nói gì, cất bước đi theo.

Bất quá vì phòng ngừa lạc đường, đi mỗi một đoạn ngắn hấn liền lạng lẽ để lại ký hiệu trên mặt đất.

Hoang mạc màu đen nơi này có sương mù lượn lờ, khắp nơi yên tĩnh như chết, chỉ có tiếng bước chân hai người nhẹ nhàng quanh quẩn trong hư không.

Thẩm Lạc ngay từ đầu còn có thể bảo trì bình tĩnh, nhưng thời gian trôi qua, tình huống chung quanh không có chút biến hoá nào, trong lòng không khỏi có chút lo lắng.

Lại đi thêm một khoảng, chung quanh vẫn như thế, hắn có chút kìm nén không được, đang muốn mở miệng hỏi thăm người áo bào tro, bước chân đột nhiên dừng lại, nhìn tới phía trước.

Chỉ thấy trong sương mù nơi xa hiện ra một bóng mờ cao lớn, tựa hồ là một ngọn núi.

Thẩm Lạc nhắm mắt lại, rồi nhìn sang người áo bào tro bên cạnh, liền thấy thần sắc đối phương bình tĩnh, tựa hồ cũng không kinh ngạc.

Trong lòng của hắn không khỏi có chút hãi nhiên, thầm nghĩ hắn là đối phương cách thật xa, đã thấy được sơn ảnh phía trước?

Trong lòng Thẩm Lạc hơi giật mình, trên mặt cũng không hiện lộ mảy may, đang muốn tăng tốc bước chân, đột nhiên quay đầu nhìn lại bên trái.

Một âm thanh dị hưởng phì phò từ nơi đó truyền đến, chột cao chột thấp, nghe không rõ là cái gì.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 265: Đồng Tử Ngọc Quan

Người áo bào tro cũng nhìn lại nơi đó, hiển nhiên cũng nghe được thanh âm dị hưởng.

"Đi qua xem một chút?" Thâm Lạc mở miệng đề nghị.

"Được. Nơi này có chút quý dị, chúng ta còn phải ở chỗ này tìm kiếm quý thị, tốt nhất điều tra rõ nguyên nhân dị thanh kia." Người áo bào tro suy nghĩ một chút, sau đó tán đồng nói.

Thế là hai người cầm vũ khí trong tay, đi đến hướng âm thanh truyền tới. Đi một khoảng, một tảng đá màu đen cao khoảng một trượng xuất hiện ở phía trước, thanh âm bắt đầu từ phía sau tảng đá lớn truyền đến.

Người áo bào tro nhìn về phía Thâm Lạc, đưa tay làm một động tác bọc tả hữu.

Thâm Lạc hiểu ý, nắm Quỷ Khiếu Hoàn cẩn thận đi qua bên trái tảng đá lớn, người áo bào tro thì bọc qua bên phải, rất nhanh đi đến phía sau tảng đá.

Hai người đều ngẩn ở nơi đó, chỉ thấy một đứa bé trai nằm ở chỗ này, nhìn chỉ khoảng bốn năm tuổi, đầu tròn, mặt tròn, da đồi mồi, nhìn khỏe mạnh khác khỉnh, đáng yêu cực điểm, đang ngủ say, cái bụng phình lên trên, thanh âm phì phò kia chính là tiếng ngáy của nam hài.

Thẩm Lạc kinh ngạc, rất nhanh khôi phục lại bình tĩnh, dò xét kỹ lại đứa bé trai này. Trên đầu tiểu nam hài sạch sẽ, một sợi tóc cũng không có, chỗ mi tâm lại có một ấn ký hình giọt nước màu đỏ tươi, khuôn mặt nhỏ, dáng dấp đáng yêu đến cực điểm, nhìn không khác gì hài đồng bình thường.

Mà nam hài mặc một bộ đạo bào xám trắng, phía trên thêu một đồ án Thái Cực Âm Dương Ngự, phía sau lưng còn đeo một cái bao vải màu xám, tròn trịa, không biết bên trong chứa cái gì.

Lông mày Thẩm Lạc rất nhanh nhíu lại, nơi đây hoang vu như vậy, không hề có dấu chân người, không hiểu tại sao lại xuất hiện một đứa bé, tuyệt không bình thường.

Cũng may trên thân nam hài này không có sóng pháp lực truyền ra, cũng làm cho hắn yên tâm hơn chút.

"Hồng đạo hữu, người xem đứa bé này nên xử trí thế nào?" Thẩm Lạc nhìn về phía người áo bào tro, nhẹ giọng hỏi.

Nhưng không đợi người áo bào tro đáp lại, cái đầu tròn vo tiểu nam hài lúc lắc hai cái, há miệng ngáp lớn một cái rồi từ từ mở mắt ra.

Thẩm Lạc hơi biến sắc, lập tức lui về sau một bước, nắm Quỷ Khiếu Hoàn đưa tới trước người.

Người áo bào tro cũng lui về phía sau một bước, nắm chặt Quỷ Đầu Chiến Dao trong tay.

"Các người là ai?"

Tiểu nam hài từ từ ngồi dậy, nhìn Thẩm Lạc và người áo bào tro, không có vẻ gì sợ sệt hay kinh ngạc, vuốt vuốt mắt hỏi, thanh âm mập mờ, tựa hồ còn chưa thanh tỉnh.

"Tiểu đồng tử, ngươi là ai? Tại sao lại ở chỗ này?" Thảm Lạc nhìn người áo bào tro một cái, thấy gã không có ý lên tiếng, hơi trầm ngâm, sau đó hỏi.

"Ta là Ngọc Quan, các ngươi tới tham gia quý thị à?" Tiểu nam hài hỏi.

"Đúng vậy. Chỉ là chúng ta lần đầu tiên tới quý thị này, còn chưa tìm ra ở nơi nào. Ngọc Quan tiểu đồng ngươi có thể nói cho chúng ta biết quý thị ở đâu không?" Ánh mắt Thảm Lạc sáng lên, hỏi.

"Các ngươi truyền tống tới đây, không có Dẫn Lộ Đăng Hồn dẫn đường cho các ngươi sao?" Tiểu nam hài gãi gãi cái ót, có chút kỳ quái hỏi.

"Dẫn Lộ Đăng Hồn? Không nhìn thấy." Thảm Lạc khẽ giật mình, cùng người áo xám nhìn thoáng qua nhau, lắc đầu nói.

"A, xem ra là những tuần tra binh kia lại lười biếng rồi." Tiểu nam hài lầm bầm một câu.

"Bất quá các ngươi cũng không tìm nhầm nơi, quý thị ở trong sơn cốc phía trước, các ngươi. . ." Tiểu nam hài lập tức đưa tay chỉ về phía sơn ảnh sương mù phía trước, đang muốn nói gì, thanh âm đột nhiên im lại, trên khuôn mặt nhỏ nhắn biểu lộ vẻ ngưng kết.

Thảm Lạc nhìn thấy thần sắc biến hoá của tiểu nam hài, lông mày cũng nhíu một cái.

"Các ngươi tới tham gia quý thị? Như vậy nói cách khác quý thị đã bắt đầu rồi? Hiện tại là giờ nào?" Tiểu nam hài đột nhiên thay đổi thần sắc, nhìn Thảm Lạc hỏi.

"Giờ Tý một khắc." Thảm Lạc cảm ứng một chút khí huyết thể nội nó lưu động, nói.

"Ai nha! Ta lại ngủ lâu như vậy! Sư phụ chắc là sẽ rất tức giận, sẽ đánh Ngọc Quan, Ngọc Quan phải nhanh trở về!" Thân thể tiểu nam hài lặn lông lốc từ dưới đất bò dậy, chạy tới phía trước, tốc độ khá nhanh, thân ảnh nho nhỏ rất nhanh biến mất trong sương mù.

Thẩm Lạc và người áo xám sững sờ, không rõ xảy ra chuyện gì.

Bất quá từ trong miệng đứa bé biết chỗ quý thị, cũng coi là có thu hoạch.

Ngay lúc hai người chuẩn bị tiếp tục xuất phát, trong sương mù phía trước liền vang lên tiếng bước chân lịch bạch, một thân ảnh nho nhỏ chạy tới, lại là bé trai kia chạy trở về. Nó chạy thẳng đến trước người Thẩm Lạc.

"Sư phụ dạy Ngọc Quan, được người trợ giúp phải hồi báo, vừa rồi cảm ơn người đánh thức ta, cái này cho người." Tiểu nam hài lấy từ trong ba lô sau lưng ra một vật giống như lệnh bài, nhét vào tay Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc chợt gặp việc này, ngỡ ngàng một chút.

Người áo xám bên cạnh nhìn qua, bất quá đứng ở góc gã, lại không thể nhìn thấy tiểu nam hài kín đáo đưa cho Thẩm Lạc đồ vật gì.

"Còn có, ta vừa mới nhìn một chút, người muốn đạt mục đích đến quý thị, cần đi Vô Danh Dã Điểm quý thị một chuyến." Tiểu nam hài lại nói nhanh một câu, sau đó lập tức quay người chạy về phía trước.

"Đi?" Thẩm Lạc lặn nửa sững sờ, đang muốn hỏi thì thân ảnh tiểu nam hài đã biến mất trong sương mù phía trước.

Hắn nhìn lệnh bài trong tay một chút, nhét vào trong ngực, cùng người áo bào tro nhìn thoáng qua nhau, sau đó tiếp tục đi tới.

Hai người rất nhanh tới chỗ bóng tối phía trước.

Đúng như Thẩm Lạc trước đó đã đoán, bóng tối kia là hai tòa sơn phong cao lớn, ở giữa có một cái sơn cốc, diện tích khá lớn, chừng hai ba mươi mẫu, bất quá bên trong nhìn cực kỳ hoang vu, một người ở cũng không có, chớ nói chi là quý thị.

"Hắn là tiểu nam hài kia gạt chúng ta? Hay là bên này còn có sơn cốc khác?" Thẩm Lạc nhíu mày nói.

"Hắn là nơi này không sai, chúng ta đi tới trước nhìn xem." Người áo bào tro cũng đang quan sát tình huống trong sơn cốc, trong miệng nói.

Thẩm Lạc nghe vậy gật gật đầu, cùng người áo bào tro cất bước đi vào sơn cốc.

Kết quả là hai chân bọn hắn vừa bước vào, tình hình trong sơn cốc đột nhiên đại biến. Hư không trên đỉnh đầu hai người trống rỗng hiện ra một tấm biển hơi mờ, lơ lửng giữa không trung, phía trên viết hai chữ to: "Quý thị".

Trên không phía sau tấm biển của sơn cốc hiện ra một màn sáng màu xanh lục, bao trùm phía trên sơn cốc.

Vô số phù văn và hoa văn to to nhỏ nhỏ hiển hiện ở phía trên, hình thành các loại đồ án huyền diệu, đồng thời không ngừng chớp động.

Mà phía dưới màn sáng, một mảng lớn kiến trúc cung điện lầu các trống rỗng xuất hiện giữa sơn cốc.

Những kiến trúc này nhìn đa số đều là cửa hàng, so với các cửa hàng Kiến Nghiệp thành lớn hơn gấp mấy lần, mà đại môn và trên vách tường đều vẽ từng đạo đường vân, tản mát ra các loại quang mang. Mặc dù lấy màu huyết hồng, u lục làm chủ đạo, nhìn vẫn rất âm u, ngẫu nhiên còn phát ra thanh âm quý khiêu, nhưng vẫn khó nén cảm giác tráng quan.

Rất nhiều thân ảnh ra ra vào vào những kiến trúc này, tất cả đều là quý vật, hình thái khác nhau, có thân cao tám thước, mặt xanh nanh vàng, nhìn dị thường hung ác. Cũng có thân thể thấp bé, hình dáng như người lùn, có chút buồn cười, còn có Khô Lâu Quỷ, Kiền Thi Quỷ, U Hồn Quỷ, chỗ nào cũng có.

Những quý vật này mặc dù bề ngoài hung ác, ánh mắt lại lộ ra vẻ thanh minh, hoàn toàn khác biệt với những quý vật chỉ biết giết chóc mà Thẩm Lạc gặp lúc trước.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 266: Vô Thường Các

Phía dưới kiến trúc lầu các là một mảng lớn đất trống, phủ lên gạch vuông, hình thành một quảng trường lớn vài mẫu.

Những tấm gạch này có màu lam, giống như lam ngọc, phía trên khắc rõ từng đường vân, phát ra trận trận lam quang, chiếu xạ toàn bộ sơn cốc sáng tỏ một mảnh.

Trên quảng trường đặt rất nhiều quầy hàng nhỏ, phía trên trưng bày các loại vật phẩm tu tiên, mặc dù cách xa nhìn thấy không rõ, nhưng những vật phẩm kia vẫn tản mát trận trận sóng pháp lực truyền tới. Rất nhiều quý vật đi qua lại trước những gian hàng này, hỏi thăm hoặc trả giá.

Bất luận là quý vật ở những cửa hàng nơi xa, hay là ở quảng trường, trên thân đều phát ra ba động âm khí cường đại, không có kẻ nào yếu cả.

Thấy cảnh này, Thẩm Lạc lộ vẻ khiếp sợ. Qua một hồi, hần hít sâu một hơi, thần sắc mới khôi phục bình tĩnh.

Đây mới thật sự là thế giới tu tiên, khí phái như trong tưởng tượng của mình.

So sánh với nơi này, dù là Kiến Nghiệp thành hay là Xuân Thu quan, đều lộ ra một cỡ yếu thế.

Chung quanh sơn cốc hẳn là bố trí cấm chế đặc thù, từ bên ngoài không nhìn thấy mây may mảnh khóc, chỉ khi tiến đến mới phát hiện quý thị tồn

tại. Cẩm chế phạm vi lớn bực này, mà lại thần diệu, cũng không phải Xuân Thu quan hay Kiến Nghiệp thành có thể so sánh.

Người áo bào tro bên cạnh cũng bị tình hình trong sơn cốc làm cả kinh, bất quá rất nhanh khôi phục bình tĩnh.

"Cáo từ trước." Người áo bào tro nói với Thẩm Lạc một tiếng, cũng không đợi hắn trả lời, liền bước nhanh đi vào sơn cốc, rất nhanh lẫn vào trong đám quỳ ở quảng trường, biến mất không thấy gì nữa.

Thẩm Lạc cũng không để ý chuyện này, hiện tại hắn hoàn toàn bị vẻ phồn hoa trong sơn cốc mê hoặc.

Bất quá hắn cũng không buông lỏng cảnh giác, đầu tiên là bước tới gần quảng trường, nhưng không tùy tiện đi vào.

Những quỳ vật trong sơn cốc này, khí tức trên thân đều không yếu, hơn phân nửa tu vi đều cao hơn chính mình, dù sao Luyện Khí hậu kỳ tại tu tiên giới, cũng xem như vừa mới cất bước mà thôi. Mặc dù Câu Hồn Mã Diện nói nơi này rất an toàn, hắn cũng không dám tin hoàn toàn, như cũ vẫn cẩn thận thì hơn.

Không ít quỳ vật phía trước chú ý tới Thẩm Lạc, nhưng cũng vẽn vẽn nhìn hắn một cái, rất nhanh liền dời ánh mắt đi, hiển nhiên không phát hiện thân phận người sống của hắn.

Lúc này Thẩm Lạc mới nhẹ nhàng thở ra, lại đi dọc theo quảng trường một hồi lâu, bảo đảm thân phận sẽ không bị phát hiện, mới cất bước đi vào.

Hắn không đi sâu vào những cửa hàng trong sơn cốc kia, mà tiến vào trong quảng trường trước, xem từng quầy hàng nhỏ kia.

Bởi vì trước đây trong mộng cảnh trên Phương Thốn sơn, hấn đọc thuộc lòng bộ « Tiên Linh Bách Thảo » bao gồm cỏ cây, trùng thú, khoáng thạch, những vật chú giải kia, nên hôm nay, tự nhiên kiến thức hấn khá rộng.

Những quầy hàng này mặc dù nhỏ, phía trên trưng bày các loại vật phẩm đều rất bất phàm, không nói những cái khác, vền vền tài liệu xuất hiện trên quầy hàng, đê giai rất ít gặp, đại đa số đều là trung giai, thậm chí là tài liệu cao cấp.

Có lẽ do nơi này là quý thị, đại đa số vật liệu trên quầy hàng đều là Âm thuộc tính, ngược lại hấn không dùng được.

Trừ tài liệu, trên những quầy hàng này còn có các loại phù lục, nào là "Âm Hỏa Phù" "Huyền Ảnh Phù" "Cấm Bảo Phù", đủ loại, nhìn phẩm giai cũng không thấp.

Thâm Lạc cảm thấy rất hứng thú với phù lục, hận không thể mua những thứ phù lục chưa thấy qua này về hảo hảo nghiên cứu một chút, chỉ tiếc nghe ngóng một hồi, tùy tiện một tấm bùa chú đã hai ba khối tiên ngọc, phù công kích còn mắc hơn.

Tiên ngọc trên người hấn không nhiều, còn phải mua Ngung Nguyên Đan, nên chỉ có thể nhìn cho đỡ nghiệm thôi.

Trừ tài liệu, phù lục, trên những quầy hàng này còn có một số phù khí, dược phẩm các loại.

Bất quá những dược phẩm này đều có công hiệu chữa thương, giải độc, cũng không có đan dược trân quý tinh tiến tu vi.

Thâm Lạc mặc dù không có ý mua sắm, nhưng cũng được mở mang tầm mắt.

"Được rồi, hay là làm chính sự trước đã." Hấn đi dạo non nửa quầy hàng trên quảng trường, ép buộc chính mình thu hồi tâm tư, đi đến những cửa hàng ở trung tâm sơn cốc.

Trong lúc nói chuyện với một ít quý vật trên quảng trường, hấn biết được một tin tức trọng yếu, quý thị cũng có thời gian hạn chế, bắt đầu giờ Tý nửa đêm, hừng đông giờ Mão kết thúc, thời gian cũng không dài, cần tranh thủ thời gian.

Cửa hàng trong sơn cốc không ít, chừng hai ba mươi nhà, kinh doanh đều là sinh ý liên quan đến vật phẩm tu tiên. Thảm Lạc đi dạo một hồi, rất nhanh phát hiện một cửa hàng bán đan dược.

Cửa hàng đan dược này có diện tích khá lớn, bên trong trưng bày năm quầy hàng thật dài, phía trên bao trùm một tầng ngọc thạch trong suốt như lưu ly, phía dưới ngọc thạch trưng bày các loại đan dược, bên cạnh viết tên và công hiệu.

Thảm Lạc nhìn mấy lần, đan dược nơi này so với những quầy hàng bên ngoài kia tốt hơn không ít, chủng loại cũng rất đầy đủ, xuất hiện một ít đan dược bồi nguyên, tinh tiến tu vi.

"Vị khách quan này muốn mua đan dược gì?" Một nữ tử mắt đỏ mặt xanh, đầu sinh độc giác, dáng dấp giống bảy tám phần thường nhân đi tới, thoạt nhìn là chương quỹ cửa hàng này.

"Các người có bán Ngưng Nguyên Đan không?" Thảm Lạc cũng không nói nhảm, đi thẳng vào vấn đề hỏi.

"Ngưng Nguyên Đan? Ta chưa từng nghe qua." Độc Giác Quỷ phụ nghe xong, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Thẩm Lạc nhíu mày, nhưng rất nhanh hiểu được. Ngung Nguyên Đan là đan dược Nhân tộc, nơi này là quý thị, không giống Nhân Gian giới, không biết Ngung Nguyên Đan cũng không có gì kỳ quái.

"Là một loại đan dược phụ trợ đột phá Tích Cốc kỳ." Hấn giải thích.

"Nguyên lai các hạ muốn đan dược phá cảnh. Rất xin lỗi, đan dược phá cảnh cực kì ít ỏi, trong tiệm chúng ta mặc dù có hai loại, nhưng đều chỉ có thể phụ trợ đột phá tiểu cảnh giới trong Luyện Khí kỳ mà thôi. Đan dược phá cảnh Tích Cốc kỳ không có." Thần sắc Độc Giác Quỷ phụ tràn ngập vẻ áy náy nói.

"Làm phiền rồi." Thẩm Lạc cảm thấy thất vọng, gật đầu nhẹ với quý phụ, đi ra ngoài.

Hấn tiếp tục tìm kiếm đan dược ở những cửa hàng khác, lại đi tiếp ba bốn nhà, vẫn không thu hoạch được gì.

"Xem ra cho dù là tại quý thị, Ngung Nguyên Đan cũng không dễ tìm như vậy." Thẩm Lạc trầm nghĩ trong lòng, không dừng bước, rất nhanh lại phát hiện một cửa hàng bán đan dược, hơi chân chờ, cuối cùng vẫn đi vào.

"Các hạ muốn đan dược phá cảnh Tích Cốc kỳ? Rất xin lỗi, trong tiệm chúng ta không có." Chưởng quỹ cửa hàng là một u hồn lão giả, lắc đầu nói.

Sắc mặt Thẩm Lạc âm trầm, không khỏi có chút lo lắng, hấn là quý thị nơi này cũng tìm không ra đan dược hấn muốn?

"Khách quan lần đầu tiên đến quý thị sao? Muốn mua đan dược này, cũng không cần đi tìm cửa hàng đan dược khác, trực tiếp đi vào Vô Thường các, toàn bộ quý thị chỉ có nơi đó có đan dược người muốn." U hồn lão giả tựa hồ nhìn ra cảm xúc Thẩm Lạc, mỉm cười nói.

"Vô Thường các?" Tinh thần Thẩm Lạc chấn động, hỏi.

"Chính là cửa hàng lớn màu trắng kia, kinh doanh tài liệu, đan dược, phù lục, pháp khí, các loại sinh ý, toàn bộ đồ tốt nhất quý thị đều tập trung ở nơi đó, đương nhiên giá tiền cũng là tốt nhất." Ánh mắt U hồn lão giả nhìn ra hướng bên ngoài cửa, biểu lộ có chút ghen ghét, giống như hâm mộ, lại như ghen tị.

Thẩm Lạc nhìn theo ánh mắt lão, thấy một cửa hàng lớn đứng ở phía xa.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 267: Vô Danh Dã Quý

Đỉnh chóp cửa hàng đứng vững hai pho tượng hình người, một pho tượng mặc áo trắng, dáng người cao gầy, sắc mặt trắng bệch, miệng phun lưỡi dài, trên đầu mang theo một cái mũ quan đỉnh nhọn màu trắng, phía trên viết bốn chữ "Nhất kiến sinh tài".

Một pho tượng khác lại là một thân áo bào đen, khuôn mặt hung hãn, thân thể to béo, trên đầu cũng mang theo một mũ quan màu đen tương tự, phía trên viết bốn chữ "Thiên hạ thái bình".

Dưới pho tượng là một toà cao lầu bốn tầng, tường trắng ngói ngọc, đại môn đệ thường rộng lớn, so với cửa hàng phụ cận lớn gấp ba lần, phía trên treo một tấm bảng lớn màu đỏ viền bạc, trên đó viết ba chữ to "Vô Thường các".

Rất nhiều quý vật ra vào đại môn Vô Thường các, tiến vào thì không nói, nhưng những quý vật đi ra kia cơ bản trên mặt đều tươi cười, hiển nhiên ở bên trong có đại thu hoạch.

"Vô Thường các, nghe danh tự, chẳng lẽ là cửa hàng do hai vị Vô Thường đại nhân mở?" Thẩm Lạc nhìn về phía hai pho tượng trên nóc nhà, hỏi.

"Cái này lão phu cũng không biết, có người nói phải, cũng có người nói không phải, trời mới biết được! Tóm lại đi bên trong mua đồ chớ có gây chuyện, nếu không thì không ai có thể cứu được ngươi." U hồn lão giả lắc đầu nói.

"Đa tạ các hạ nhắc nhở." Ý niệm trong đầu Thẩm Lạc chuyển động, cảm ơn u hồn lão giả một tiếng, đi ra cửa hàng.

Bất quá hẳn không lập tức tiến đến Vô Thường các, mà dò xét bốn phía trước.

Lúc trước hẳn nhìn mấy cửa hàng đan dược kia, đan dược phá cảnh Luyện Khí kỳ rất đắt đỏ, tùy tiện chính là ba bốn mươi khối tiên ngọc. Đan dược Tích Cốc kỳ khẳng định quý hơn, trên người hẳn chỉ có chừng đó tiên ngọc sợ là tám thành không đủ, cần phải bán đi trên thân một ít vật gì đó, kiếm một chút.

Ánh mắt Thẩm Lạc đột nhiên rơi vào trên một tiệm tạp hóa nhỏ phía xa, tấm biển trên tiệm tạp hóa viết bốn chữ lớn cong vẹo: Vô Danh Dã Điểm.

"Vô Danh Dã Điểm. . . Không phải nơi tiêu hài Ngọc Quan kia kêu ta tới sao? Nơi Quý thị này vậy mà thật sự có tiệm này! Chẳng lẽ đứa bé kia và chủ cửa hàng này cấu kết đi lừa gạt?" Hẳn nhớ lại lời đứa bé kia, ý niệm trong đầu quay cuồng.

Bất quá hài đồng kia mang đến cho hẳn một cảm giác cao thâm mạt trắc, không hề giống lừa đảo.

Sắc mặt hẳn thay đổi, chân chờ một hồi lâu, rốt cuộc vẫn đi tới.

Cửa hàng này có diện tích không lớn, bên trong bài trí rất tương xứng với cái tên Vô Danh Dã Điểm, bày biện lộn xộn, hai bên cửa hàng ước chừng rộng ba, bốn trượng, trung bày hai hàng kệ hàng, phía trên đặt lộn xộn rất nhiều thứ, cũng không phân loại ra.

Trên và dưới kệ hàng hai tầng rơi đầy tro bụi, nhìn thì biết đã lâu không quét dọn.

Trong cửa hàng giờ phút này không có người khác, chỉ có một quý vật da xanh đen ngồi phía sau quầy.

Quý này có dáng người thấp bé, mặc trên người một bộ áo khoác màu xám, trên đầu đội một cái mũ sừng cao, phía trên cũng rơi đầy bụi, nhìn chắc đã lâu chưa tắm rửa.

"Nam có Cù Mộc, cát lũy lũy chi. Vui chỉ quân tử, phúc lý tuy chi. . ."
Quý vật xanh đen đang cầm một quyển sách, gật gù đặc ý tụng niệm, một bộ dạng một sách, cũng không chú ý tới Thẩm Lạc tiến vào.

Thẩm Lạc quét nhìn quyển sách kia một chút, lại là kinh thi nhân gian, không khỏi nhin không được mỉm cười.

Hắn ho khan một tiếng, nhưng quý vật kia như cũ đắm chìm trong kinh thi, liền gõ gõ quầy hàng, hô.

"Chương quỹ."

"A, thật có lỗi, thật có lỗi, đọc sách quá vui, nhất thời hí hứng, làm chậm trễ quý khách. Tại hạ Vô Danh Dã Quý, chính là chương quỹ bản điểm, khách quan muốn mua gì?" Quý vật xanh đen vội vàng đặt cuốn sách xuống, trên mặt lộ vẻ tươi cười, hỏi.

"Vô Danh Dã Quý? Vô Danh Dã Điểm, ngược lại là cực kì xứng à."
Thẩm Lạc cười hắc hắc, không lập tức nói chuyện làm ăn, bắt đầu đi xem quanh trong tiệm.

"Để khách quan chê cười, cũng không phải là tại hạ không muốn báo lên tính danh, thật sự là nhớ không được, đành phải tự xưng Vô Danh Dã Quý."
Vô Danh Dã Quý cũng không tức giận, nhắm mắt theo sau lưng Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc rất nhanh xem kỹ các nơi trong tiệm một lần, không phát hiện chỗ nào lạ thường, về phần chuông quỹ sau lưng xưng là Vô Danh Dã Quỷ này, nhìn cũng chỉ là quỹ vật phổ thông, tu vi nhiều nhất là Tích Cốc sơ kỳ mà thôi.

Lông mày của hắn không khỏi nhíu lên, vì sao đứa bé kia kêu mình tới đây?

Thẩm Lạc trầm ngâm một lát, rất nhanh đình chỉ suy nghĩ vô vị.

"Ta không mua đồ vật, trong tiệm người có thu mua pháp khí không?" Hắn xoay người lại, hỏi.

"Pháp khí! Tiêu điểm tự nhiên là thu, không biết khách quan muốn bán cái gì?" Sắc mặt Vô Danh Dã Quỷ vui mừng, lập tức nói ra.

Thẩm Lạc vươn tay vào trong ngực, lục lọi mò vào vào trong hộp đá, lấy ra một cây Hàng Ma Xử màu vàng, chính là vũ khí của Tu La Khôi Lỗi Quỷ kia.

Hàng Ma Xử này tuyệt đối đã đạt đến cấp độ pháp khí, bất luận là vật liệu, hay là phẩm cấp, đều vượt xa Quỷ Khiếu Hoàn của hắn.

Lúc đầu hắn dự định giữ lại để sau này sử dụng, nhưng bây giờ tình huống này, chỉ có thể bán đi.

"Các hạ nhìn kiện pháp khí này thế nào. . ." Thẩm Lạc nói.

Lời còn chưa nói hết, "Loảng xoảng" một tiếng vang lên, cắt ngang lời hắn nói.

Lại là một cây ống trúc màu xanh lá từ trong ngực hắn rơi trên mặt đất, lăn mấy vòng, chính là ống trúc đặt ở trong hộp đá cùng với thiên thư lúc

trước.

Thẩm Lạc nhíu mày, đoán chừng là hắn vừa mới vươn tay vào trong hộp đá mù mờ, lúc lấy ra Hàng Ma Xử cũng kẹp lấy vật này theo. Hắn vội cúi người nhặt ống trúc lên, tùy ý nhét vào trong ngực, sau đó đặt cây Hàng Ma Xử lên quây.

Nhưng Vô Danh Dã Quý không nhìn Hàng Ma Xử, hai mắt đăm đăm nhìn ống trúc màu xanh lá nơi ngực Thẩm Lạc, một nửa lộ ra bên ngoài.

"Chương quý?" Thẩm Lạc thấy cảnh này, ánh mắt khẽ động.

Thân thể Vô Danh Dã Quý chấn động, lúc này mới tỉnh táo lại.

"Thật có lỗi, tại hạ nhất thời lại hí hửng, bất quá khách quan có thể đưa ống trúc này cho tại hạ nhìn qua không?" Dịch tại bạch ngọc sách. Vô Danh Dã Quý đưa tay chỉ ống trúc nơi ngực Thẩm Lạc, mặt mũi tràn đầy vẻ chờ mong.

Thẩm Lạc suy nghĩ một chút, xuất ra ống trúc, đưa tới.

Câu Hồn Mã Diện nói quý thị cầm tranh đấu, nên chương quý này cũng không dám đoạt đồ của hắn, mà nếu có thể biết rõ lai lịch ống trúc này cũng là chuyện tốt.

"Đa tạ, đa tạ." Vô Danh Dã Quý đại hỉ đón lấy, quan sát tỉ mỉ, ngón tay nhỏ gầy nhẹ nhàng vuốt ve ống trúc, nhẹ kích ấn vào, bộ dạng dị thường cẩn thận.

Nhưng theo thời gian trôi qua, lông mày gã dần dần nhíu lại, tựa hồ gặp chuyện khó có thể lý giải.

"Sao lại như vậy? Chẳng lẽ ta đoán sai rồi?" Gã tự lẩm bầm, trầm ngâm một lát, bầm tay một cái.

Một đạo hắc quang bắn ra, đánh vào trên ống trúc, lập tức chui vào trong đó.

Trên mặt Vô Danh Dã Quỷ lộ ra vẻ vui mừng, ngón tay lần nữa động, một đạo hắc quang thô to tiếp tục tuôn ra, không ngừng dung nhập vào trong ống trúc.

Ống trúc vốn xanh biếc từ từ nổi lên một đoàn màu đen, sau đó nhanh chóng khuếch tán ra, trong vòng mấy hơi thở, ống trúc xanh biếc biến thành mặc trúc đen kịt, càng có một ít điểm lấm tẩm màu đỏ hiển hiện trên đó.

"Quả là thế, là Hoàng Tuyền Trúc!" Vô Danh Dã Quỷ ngừng rút hắc quang vào, nhìn mặc trúc trong tay, hưng phấn nói.

Vào thời khắc này, những điểm lấm tẩm màu đỏ kia đột nhiên sáng lên. Hai tay Vô Danh Dã Quỷ lập tức tuôn trào ra hắc khí, phảng phất hồng thủy khi mở cống, đều chui vào trong ống trúc kia.

"A!" Vô Danh Dã Quỷ biến sắc, khẽ quát một tiếng, như tị xà hạt ném ống trúc ra ngoài. Hắc khí tuôn ra trên tay lúc này mới đình chỉ.

Ống trúc rơi trên mặt đất, lộn hai vòng, rất nhanh đình chỉ bất động, điểm lấm tẩm màu đỏ phía trên chớp động mấy lần, chậm rãi phai nhạt xuống.

Sau đó, màu đen trên ống trúc cũng nhanh chóng biến mất. Mấy hơi thở sau, vậy mà lại biến thành màu xanh biếc.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 268: Hoàng Tuyền Trúc

Thẩm Lạc ở bên cạnh nhìn thấy liên tiếp biến hóa này, cũng kinh ngạc không thôi.

Chần chờ một chút, hấn đi tới, dùng chân đụng đụng, ống trúc không có bất kỳ biến hóa gì, lúc này mới cẩn thận cầm lên.

Ống trúc lẳng lẳng nằm ở nơi đó, như cũ vẫn bình tĩnh, trái tim hấn đập theo lúc này mới từ từ buông lỏng.

"Không ngờ Hoàng Tuyền Trúc này thu nạp âm khí mãnh liệt như thế, may mà ta ném kịp nhanh, nếu không sẽ bị hút thành thây khô rồi." Vô Danh Dã Quỷ nhìn ống trúc màu xanh trong tay Thẩm Lạc, vẫn còn khiếp sợ nói.

"Chương quỹ, Hoàng Tuyền Trúc là thứ gì?" Thẩm Lạc mơ hồ đoán ra cái gì, mở miệng hỏi.

"Hoàng Tuyền Trúc là âm trúc trân quý ở Quỷ giới chúng ta, trong truyền thuyết sinh trưởng gần Hoàng Tuyền Đại Hà, có thần thông thu nạp âm khí, thôn phệ hồn phách. Ống trúc trong tay ngươi là Hoàng Truyền trúc có tuổi thọ rất thấp chế thành, cần đại lượng âm khí rót vào, mới có thể dẫn phát công hiệu của nó. Bất quá cũng chính nguyên nhân này, ngươi mới nhặt được một cái mạng. Nếu mà trúc này có tuổi thọ lâu hơn nữa, trong nháy mắt ngươi chạm vào nó, âm khí toàn thân sẽ bị nó hút khô." Vô Danh Dã Quỷ nói.

Thẩm Lạc nghe vậy, trong mắt lóe lên một tia kinh hi.

Ông trúc xanh biếc này lại có lai lịch lớn như vậy, mặc dù Vô Danh Dã Quỷ này nói tuổi thọ không đủ, nhưng hẳn cũng phi thường đáng tiền.

"Thì ra là thế, đa tạ chương quỹ cáo tri." Hẳn nhét ông trúc vào trong ngực, lục lợi thả lại vào trong hộp đá.

"Hoàng Tuyền Trúc này, đạo hữu có định bán không? Tại hạ nguyện ý ra giá 300! Không, 350 tiên ngọc." Vô Danh Dã Quỷ nhìn thấy cử động Thẩm Lạc, vội vàng nói.

"350 tiên ngọc!" Thẩm Lạc giật nảy cả mình.

Mặc dù hẳn đoán ông trúc này trân quý, nhưng cũng không ngờ giá trị cao như vậy, không khỏi tâm hơi động.

Nhưng hẳn lập tức đề ý nghĩ này xuống, vật này đã trân quý như thế, vậy không thể tùy ý bán đi. Mà vật này tựa hồ có tác dụng khắc chế quỷ vật, ngày sau nói không chừng còn có đại dụng, hẳn không nỡ bán.

"Chương quỹ không cần phải nói, ông trúc này ta có chỗ dùng khác, không định bán." Thẩm Lạc lắc đầu nói.

Vô Danh Dã Quỷ nhìn thấy thần sắc Thẩm Lạc kiên định, biết đối phương sẽ không cải biến chủ ý, chán nản thờ dài.

"Chương quỹ, chúng ta tiếp tục xem kiện pháp khí này đi, ngươi có thu hay không?" Thẩm Lạc chỉ vào Hàng Ma Xử trên quầy nói.

"Đúng đúng, tự nhiên thu." Vô Danh Dã Quỷ khẽ thở một hơi, bình phục nỗi lòng, cầm Hàng Ma Xử màu vàng lên, đánh giá vài lần, trong miệng khẽ ồ lên một tiếng.

Gã lập tức rót âm khí thể nội vào trong đó, trên Hàng Ma Xử liền toả ra đạo đạo kim quang, bảy đạo phù văn hình thành quang hoàn hiện ra trong đó, tản mát ra một cỗ sóng pháp lực cường đại. Không khí phụ cận cũng theo đó rung động không thôi.

"Bảy đạo cấm chế, thượng phẩm pháp khí! Chất liệu cũng rất tốt! Khách quan lấy ra quả nhiên đều là đồ tốt. Vật này ta thu, 130 tiên ngọc, như thế nào?" Vô Danh Dã Quỷ lộ vẻ vui mừng, báo ra cái giá.

Thẩm Lạc nghe lời này, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc.

Những ngày qua hắn liên tiếp tiếp xúc cùng Mã chương quỹ, các thương gia, tương đối hiểu một ít đồ vật tu tiên giới, giá cả pháp khí cũng biết một chút.

Dựa theo kế hoạch, hắn vốn cho là có thể bán 120 khối tiên ngọc là tốt rồi, dù hơi rẻ, 100 tiên ngọc cũng có thể tiếp nhận. Hiện tại Vô Danh Dã Quỷ này báo giá, so với hắn mong muốn cao hơn một chút, xem như niềm vui ngoài ý muốn.

Thẩm Lạc vốn định đi thêm mấy cửa hàng nữa để so sánh một chút giá cả rồi hăng bán, nhưng Vô Danh Dã Quỷ này thẳng thắn như vậy, hắn cũng không định chạy đi nhà khác.

"Bán!" Hắn gật đầu nói.

Trên mặt Vô Danh Dã Quỷ lộ vẻ vui mừng, thu hồi Hàng Ma Xử, sau đó từ dưới mặt quầy lấy ra ba mươi khối tiên ngọc cùng một khối tiên ngọc lớn hơn, đẩy tới.

Đuôi lông mày Thẩm Lạc khẽ động, tiên ngọc lớn hơn kia không chỉ lớn hơn, linh lực ẩn chứa trong đó so với tiên ngọc phổ thông còn cường đại hơn rất nhiều, cách thật xa cũng có thể cảm ứng được.

"Cái này hẳn là trung phẩm tiên ngọc?" Trong lòng của hắn nói thầm một tiếng, dò xét viên tiên ngọc lớn không thôi.

Tiên ngọc là tiền tệ thông dụng ở tu tiên giới, giống như pháp khí, cũng có phân chia đẳng cấp, dựa theo ẩn chứa linh lực bao nhiêu, chia làm bốn đẳng cấp, theo thứ tự là hạ phẩm tiên ngọc, trung phẩm tiên ngọc, thượng phẩm tiên ngọc, cực phẩm tiên ngọc.

Bình thường hẳn tiếp xúc đều là hạ phẩm tiên ngọc.

Tiên ngọc tăng lên mỗi một cấp bậc, bên trong ẩn chứa linh lực lại tăng lên mấy chục lần, mà lại càng thêm tinh thuần, giá trị cũng lớn hơn. Tiên ngọc có đẳng cấp khác nhau thì hồi đoái sai biệt càng lớn. Dựa theo giá thị trường, một khối trung phẩm tiên ngọc trọn vẹn có thể đổi lấy 100 khối hạ phẩm tiên ngọc.

Về phần hồi đoái giữa thượng phẩm tiên ngọc và trung phẩm tiên ngọc, hắn cũng không biết. Trên thị trường lưu chuyển trung phẩm tiên ngọc cũng rất ít, hôm nay là lần đầu hắn nhìn thấy, chớ nói chi là thượng phẩm tiên ngọc.

Thẩm Lạc nghĩ như vậy, động tác trên tay không ngừng, thu những tiên ngọc này vào, cáo từ rời đi.

Vô Danh Dĩ Quý ân cần tiễn Thẩm Lạc ra cửa, vẫn chưa từ bỏ ý định với cây Hoàng Tuyền trúc kia, lặ đi lặ lại căn dặn nếu dự định bán, nhất định phải tới nơi này, giá tiền tuyệt không để Thẩm Lạc thất vọng.

Thẩm Lạc tự nhiên cười trừ, rất nhanh liền đi ra ngoài.

Vô Danh Dĩ Quý đưa mắt nhìn Thẩm Lạc đi xa, thở dài, trở về trong tiệm.

Trên thân Thảm Lạc nhiều thêm 130 khối tiên ngọc, đi trên đường, cái eo cũng thẳng không ít (dg: ý nói tự tin hơn đây)

Hắn ra cửa hàng, mặt lộ vẻ do dự, không đi Vô Thường các, mà tiếp tục tìm kiếm trong những cửa hàng này, rất nhanh dừng lại trước một cửa hàng gần quảng trường.

Trong cửa hàng này bày đầy các loại thư tịch, ngọc giản, lại là một cửa hàng bán công pháp điển tịch.

Thảm Lạc đi vào, không nhìn những công pháp, bí thuật, các loại thư tịch trân quý kia, mà đi thẳng tới chỗ điển tịch ghi chép các loại linh tài. Hắn bỏ ra ba khối tiên ngọc, mua một bản thư tịch danh xưng là ghi chép tất cả thảo mộc linh tài ở Quỷ giới.

Bất quá quyển sách này cũng không nói khoác, nội dung bên trong xác thực rất nhiều, phải xem « Tiên Linh Bách Thảo » từ góc độ Quỷ giới. Linh tài cỏ cây được chia theo chủng loại cây, quán, dây leo, thảo, quyết, mấy chục chủng loại, để cho người ta liếc qua là thấy ngay. Mà đặc tính công dụng mỗi loại linh tài, đều ghi chép phi thường rõ ràng.

Hắn lật đến loại linh tài cây trúc, rất nhanh tìm đến bài giới thiệu liên quan tới Hoàng Tuyền Trúc.

"Thì ra là thế, Hoàng Tuyền Trúc và linh trúc phổ thông khác biệt, bình thường tuổi thọ linh trúc càng lâu, cây trúc càng thô. Hoàng Tuyền Trúc lại tương phản, vừa mới nảy mầm sinh trưởng cây trúc rất thô, về sau tuổi thọ càng lâu, đường kính càng mảnh, khó trách Vô Danh Dã Quỷ kia nói ống trúc này có tuổi thọ thấp." Thảm Lạc âm thầm suy nghĩ.

Hắn đọc tiếp xuống dưới, ánh mắt rất nhanh dừng lại, con mắt sáng lên, sau đó mặt lộ vẻ suy tư, bước nhanh ra tiệm sách, đi vào một hẻm nhỏ

không người.

Sau một lát, Thẩm Lạc từ bên trong đi ra, khóe môi nhếch lên vẻ tươi cười, không tiếp tục đi dạo ở chỗ này nữa, mà đi về hướng Vô Thường các.

Mới vừa đi mấy bước, một trận thanh âm ồn ào từ phía trước truyền đến, tựa hồ tranh chấp cái gì. Không ít quý vật hiếm kỳ vây lại phụ cận, ngăn trở con đường phía trước.

Thẩm Lạc nhíu mày, đang muốn lách qua đám người.

"Món đồ này chúng ta đã thoả thuận giá xong, chủ quán người sao lại lật lọng bán cho người khác!" Một thanh âm khàn khàn truyền đến.

"Ha ha, việc này không quan hệ với chủ quán! Các người thoả thuận giá tiền xong, nhưng còn chưa thanh toán, chưa trả tiền không coi là thành giao, làm sao lại không thể bán cho người khác? Muốn trách, thì trách chính người xuất thủ quá chậm đi." Một thanh âm thô kệch khác vang lên, cười lạnh phản bác.

Bước chân Thẩm Lạc bỗng nhiên dừng lại, thanh âm khàn khàn kia nghe quen tai, quay đầu nhìn vào trong đám người, quả nhiên là người áo bào tro kia. Giờ phút này gã đang ở một cái quán ven đường phía trước.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 269: Lại Gặp Nhau

Người áo bào tro đứng đối diện một quý vật đầu trâu, cả hai trợn mắt nhìn nhau.

Đứng sau quầy hàng là một hắc bào lão quý, sắc mặt có chút xấu hổ, nhưng chỗ sâu trong ánh mắt lộ ra vẻ tham lam.

"Chủ quầy hàng, vật này ta ra tám khối linh ngọc." Quý vật đầu trâu quay người nói với chủ quán.

"Người. . . Tốt! Ta ra chín khối!" Trong mắt người áo bào tro loé lên lửa giận, nhưng lại cưỡng ép đè xuống, âm thanh lạnh lùng nói.

"Mười khối!" Quý vật đầu trâu không nhường chút nào.

"Mười hai khối tiên ngọc!" Bóng người áo bào tro lập tức nói, tựa hồ nhất định phải đạt được.

Cả hai người tranh ta đoạt, giá tiền đảo mắt tăng đến hai mươi khối tiên ngọc.

Thảm Lạc nghe đến đó, không khỏi sinh ra hiếu kỳ với thứ mà hai người tranh đoạt, thứ gì mà có thể bán được hai mươi khối tiên ngọc. Hắn nhìn lại trên quầy hàng, khẽ giật cả mình.

Ở đó đặt một khối đá to bằng đầu nắm tay, phủ bụi, thoạt nhìn không có điểm gì đặc biệt, thật giống như hòn đá.

Bất quá có tiền lệ ông trúc trước đó, hấn cũng không dám xem thường khối đá kia, xem xét kỹ lại.

Một bên khác, người áo bào tro và quý vật đầu trâu vẫn tiếp tục ra giá.

"Hai mươi lăm khối tiên ngọc!" Người áo bào tro chậm rãi nói.

"Ta ra hai mươi sáu khối!" Quý vật đầu trâu không còn tùy ý như trước, tựa hồ tài lực đã đến cực hạn, chần chờ một chút mới lên tiếng.

"Ba mươi!" Người áo bào tro tựa hồ nhìn ra quý vật đầu trâu do dự, một lần liền tăng thêm bốn khối tiên ngọc, muốn triệt để đè xuống đối phương.

"Hừ! Cường hoành cùng ta à? Vậy thì tốt, ta ra bốn mươi khối tiên ngọc, ngươi chỉ cần vượt qua số này, ta quay đầu bước đi ngay." Nào ngờ ánh mắt quý vật đầu trâu trừng một cái, tựa hồ tính bướng bỉnh phát tác, cả giận nói.

Người áo bào tro lần này không mở miệng, có chút do dự.

"Thế nào, ngươi không bỏ ra nổi sao? Vậy vật này thuộc về ta." Quý vật đầu trâu nhìn về do dự của đối phương, cười ha ha nói, sau đó lấy ra một cái túi nhỏ đặt trên quầy hàng, rồi đưa tay lấy khối đá kia.

"Chờ một chút, ai nói ta không có!" Người áo bào tro quát, đưa tay ngăn cản quý vật đầu trâu lại, lấy ra một cái bao nhỏ mở ra, bên trong cũng có từng khối tiên ngọc.

"Ngươi nơi này chỉ có 32 khối tiên ngọc." Quý vật đầu trâu quét nhìn bao vải một chút, khinh thường nói.

"Tiên ngọc mặc dù không đủ, bất quá ta có thể lấy vật trao đổi, tám Ảnh Binh Phù này ta vừa mới mua, chưa hề dùng qua, đủ dư xài tám khối tiên

ngọc." Người áo bào tro hừ một tiếng, lật tay lấy ra tấm phù lục màu xám đen, phía trên vẽ đồ án một binh sĩ.

"Thật có lỗi, tiểu lão nhân kiến thức nông cạn, nhận vật không tinh, không dùng vật đổi vật." Lão quỷ áo bào đen chủ quầy hàng vôi vàng khoát tay, đồng thời dùng một ngón tay khô héo, chỉ chỉ tấm ván gỗ bên cạnh quầy hàng, trên đó viết bốn chữ lớn "Chỉ lấy tiên ngọc".

Người áo bào tro ngẩn ra, xoa xoa đôi bàn tay, thần sắc khản trương.

"Các vị đạo hữu, tấm Ảnh Binh Phù này, tại hạ vừa mới bỏ ra mười hai khối tiên ngọc mua được, hiện tại chỉ cần chín khối tiên ngọc, có ai nguyện ý mua không?" Người áo bào tro bỗng nhiên quay người, nhìn về phía người chung quanh xem náo nhiệt, cất giọng hô.

Đáng tiếc, chung quanh yên tĩnh, không quỷ vật nào tiếp lời.

"Tấm Liệt Hỏa Phù này, chỉ cần chín khối tiên ngọc thôi." Người áo bào tro lần nữa lấy ra phù lục, hô to.

Quỷ vật vây xem nhìn nhau, vẫn không ai lên tiếng.

"Uy, người đừng ở đây kéo dài thời gian, tiên ngọc không đủ chính là không đủ, người hao một canh giờ đi kiếm tiền, chẳng lẽ ta phải ở chỗ này chờ người một canh giờ sao? Mọi người đều rất bận rộn đó." Quỷ vật đầu trâu khẽ nói.

Ánh mắt người áo bào tro trầm xuống, đang muốn nói gì, đột nhiên thấy được Thẩm Lạc đứng ở phía sau, ánh mắt sáng lên.

"Điền đạo hữu, không biết có thể tương trợ ta một hai, sau đó nhất định có hồi báo." Người này chần chờ một chút, như cũ đi tới, chấp tay nói.

"Hồi báo ngược lại không cần, người ta đến từ một nơi, lẽ ra nên giúp đỡ cho nhau." Thảm Lạc khoát tay áo, lấy ra chín khối tiên ngọc đưa tới.

Trong mắt người áo bào tro hiện lên một tia cảm kích, cảm ơn một tiếng, tiếp nhận tiên ngọc đặt ở trong quán. Lão quý áo bào đen nhìn tiên ngọc trước mặt, trên khuôn mặt khô quắt không giấu nổi vui mừng.

"Người nói, ta chỉ cần xuất ra hơn bốn mươi khối tiên ngọc, vật này thuộc về ta." Người áo bào tro nhìn quý vật đầu trâu một cái, lấy khối đá kia.

Quý vật đầu trâu nhìn hằm hằm người áo bào tro, nhưng cũng không ngăn cản, hừ một tiếng, cầm lại tiên ngọc của mình, quay người bước nhanh rời đi.

Đám quý vật phụ cận thấy không còn náo nhiệt để xem, nhao nhao tán đi. Lão quý áo bào đen kia không biết là sợ người áo bào tro đôi ý hay sao, nhanh chóng thu hồi quỳ hàng, lẫn vào đám người không thấy bóng dáng.

Bất quá không ít quý vật trước khi đi, còn hữu ý vô ý nhìn người áo bào tro, còn có khối đá xám kia, thần sắc phức tạp.

41 khối tiên ngọc, đã có thể mua một kiện trung phẩm pháp khí, bây giờ lại mua một khối đá xám như thế, cũng không biết rốt cuộc có làm được gì.

Người áo bào tro thu hồi hòn đá, ra hiệu với Thảm Lạc, bước nhanh về hướng những cửa hàng khác.

Thảm Lạc hiểu ý, bước nhanh theo.

Hai người xâm nhập vào dòng người chung quanh, đi xuyên qua các nơi trong quỳ hàng, bảo đảm bỏ rơi tất cả người chú ý, sau đó mới dừng lại trong một hẻm nhỏ không người.

"Đa tạ đạo hữu vừa mới tương trợ, không biết chín khối tiên ngọc kia, đạo hữu muốn dùng phù lục đền, hay là để ta bán phù lục đi, trả đạo hữu tiên ngọc?" Người áo bào tro lần nữa cảm ơn Thẩm Lạc, đồng thời lấy ra hai tấm phù lục kia, hỏi.

"Hai tấm phù lục này mặc dù không tệ, bắt quá tại hạ cũng không cần, lát hồi đạo hữu đổi nó thành tiên ngọc cho ta là được." Thẩm Lạc nói.

"Được." Người áo bào tro lập tức gật đầu.

Trải qua chuyện này, quan hệ giữa hai người kéo gần lại không ít.

"Khối đá kia, không biết là bảo vật gì? Vậy mà đáng giá đạo hữu không tiếc trọng kim phải mua vào." Thẩm Lạc do dự một chút, vẫn không kiềm chế được lòng hiếu kỳ, mở miệng hỏi.

Người áo bào tro nhìn Thẩm Lạc một chút, ánh mắt có chút chần chờ.

"Ta chỉ tùy tiện hỏi một chút, đạo hữu nếu cảm thấy khó xử, coi như ta không mở miệng đi." Thẩm Lạc thấy vậy cười cười, nói.

"Cũng không có gì không thể nói, mà nếu không có các hạ tương trợ, vật này ta cũng không cách nào đắc thủ, giải thích nghi hoặc cho đạo hữu cũng là chuyện đương nhiên." Người áo bào tro khẽ thở một hơi, ánh mắt trở nên nhẹ nhõm, ngữ khí nhẹ nhàng nói.

"Vật này tên là Vô Ảnh Ngọc, chính là dị bảo hiếm thấy sinh ra từ Quỷ giới, có thể nói có tiền cũng không mua được, ta vừa vận rất cần nó." Gã hơi dừng lại, rất nhanh nói tiếp, đồng thời lấy ra khối đá xám kia, đưa xuống gần mặt đất.

Thẩm Lạc lộ vẻ ngạc nhiên, trong miệng kinh dị một tiếng.

Đèn đuốc trong sơn cốc sáng trưng, trong hẻm nhỏ này cũng có tia sáng chiếu xạ đến, nhưng dưới khối đá này lại không có bóng râm.

"Thật đúng là không có bóng râm, bất quá chỉ là chiếu sáng vô ảnh, tựa hồ không tính là dị bảo gì, vật này hẳn là còn có thần thông khác?" Hấn rất nhanh thu hồi vẻ ngạc nhiên, hỏi.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 270: Thì Ra Là Người

"Đạo hữu thật tinh tường, chiếu sáng chỉ là một cái đặc điểm của Vô Ảnh Ngọc, tác dụng chân chính của nó là phá cấm chi lực. Những Câu Hồn sứ giả trong truyền thuyết kia, trên thân mỗi người đều đeo một khối, cho nên bọn họ có thể tùy ý ra vào địa phương có kết giới, câu hồn phách người khác." Người áo bào tro vui mừng nói.

"Thế gian lại còn có kỳ trân dị bảo như vậy." Thảm Lạc có chút sợ hãi, thán phục nói.

"Nhưng khối Vô Ảnh Ngọc này dường như đã bị âm khí làm ô nhiễm, cần nghĩ biện pháp loại trừ nó ra mới được." Người áo bào tro cầm viên đá xám tới trước người, nhìn chăm chú viên đá, khẽ nhíu mày nói.

"Việc này rất khó sao?" Thảm Lạc hỏi.

"Ngọc này kết cấu kỳ lạ, pháp lực khó mà xâm nhập vào, chứ đừng nói là khu trừ âm khí bên trong. Dù vậy, xem như ta đã nhặt được món lời lớn, sau này đành phải từ từ suy nghĩ biện pháp khác." Người áo bào tro thở dài nói.

"Tại hạ có một vật, có lẽ sẽ giúp được, đạo hữu để cho ta thử một lần được không?" Thảm Lạc nghĩ nghĩ một chút, nói.

"Thật chứ? Vậy đa tạ." Người áo bào tro nghe vậy thì vui mừng, đưa Vô Ảnh ra.

Thẩm Lạc tiếp nhận viên ngọc, từ trong ngực lấy ra một đoạn trúc xanh, chính là Hoàng Tuyền Trúc, nhưng so với trước đó đã ngắn hơn gần một nửa.

Vừa rồi hấn tại trên quyển Quý giới Linh Thảo Đại Toàn, đã đọc được lời giới thiệu về Hoàng Tuyền Trúc trúc của bạch ngọc sách. Lực lượng của thứ này ẩn ở bên trong, nên dù bị chém thành vài đoạn lực lượng cũng sẽ không mất, nhưng để phòng ngừa vạn nhất liền ở trong hẻm nhỏ, mang ống trúc này phân ra làm hai.

Thẩm Lạc dưới ánh mắt soi mói của người áo bào tro, đưa Hoàng Tuyền Trúc chạm vào Vô Ảnh Ngọc, nhưng cả hai không có bất kỳ phản ứng nào.

"Chương quỹ Vô Danh Dã Điểm từng nói, cần truyền một lượng âm khí vào trong Hoàng Tuyền trúc mới có thể làm lực lượng của nó kích phát ra. Nhưng ta không phải quỹ vật, lấy đâu ra âm khí để truyền vào đây?" Hấn kể lại lời Vô Danh Dã Quỹ từng nói.

"Không được ư?" Người áo bào tro nghe Thẩm Lạc nói chắc như đinh đóng cột, nên có chút chờ mong, giờ lại như vậy, không khỏi cảm thấy hơi thất vọng.

"Cũng không phải vậy, nhưng không biết trên người đạo hữu có vật phẩm nào chứa âm khí? Thanh trúc này của ta có khả năng hút âm khí, nhưng trước tiên phải truyền âm khí vào mới có thể kích phát được." Thẩm Lạc hỏi.

"Âm khí? Ta có một kiện pháp khí Âm thuộc tính, có thể thử xem." Người áo bào tro nghe vậy khẽ giật mình, sau đó lấy ra một thanh cốt kiếm đen nhánh dài nửa xích, đề lên Hoàng Tuyền Trúc, vận khởi pháp lực thôi động.

Cốt kiếm đen nhánh lập tức sáng ngời, một đạo hắc quang dâng lên, đánh vào Hoàng Tuyền Trúc, lại phảng phất như trâu đất xuống biển.

"Ồ!" Trong mắt người áo bào tro lóe lên một tia kinh ngạc.

"Đạo hữu tiếp tục thôi động nó đi." Mặt của Thẩm Lạc vui mừng, mở miệng nói.

Người áo bào tro nhìn Thẩm Lạc một chút, tiếp tục thôi động cốt kiếm, từng luồng hắc quang không ngừng từ trên cốt kiếm bắn ra, dung nhập vào trong Hoàng Tuyền Trúc .

Mấy hơi thở sau, trên Hoàng Tuyền Trúc nổi lên một đoàn màu đen, đồng thời nhanh khoách tán ra.

"Được rồi, nhanh thu kiếm!" Thẩm Lạc vội vàng nói, đồng thời buông Hoàng Tuyền Trúc và Vô Ảnh Ngọc ra, lui về sau một bước.

Dù Thẩm Lạc không phải quý vật, trong cơ thể cũng không có âm khí, nhưng kích phát hút Âm chi lực của Hoàng Tuyền Trúc thực sự rất quý dị. Nên hắn cũng không muốn thử xem, vật này đối với mình có hại hay không.

Người áo bào tro thấy vậy, vội vàng thu hồi cốt kiếm, cũng lui về sau một bước.

Hoàng Tuyền Trúc nhanh chóng chuyển sang màu đen kịt, phía trên hiện ra từng điểm hồng quang, chiếu xạ lên Vô Ảnh Ngọc.

Vô Ảnh Ngọc lập tức khẽ run lên, sau đó từng sợi hắc khí từ bên trong thoát ra, bị Hoàng Tuyền Trúc nuốt vào.

Thẩm Lạc và người áo bào tro thấy cảnh này đều lộ ra vẻ mừng rỡ.

Trên Hoàng Tuyền Trúc hồng quang lấp lóe, không ngừng rút hắc khí từ trong Vô Ảnh Ngọc ra.

Trong Vô Ảnh Ngọc màu xám đen nhanh chóng biến mất, dần biến thành trắng sữa.

Sau một khắc, một sợi hắc khí cuối cùng trong Vô Ảnh Ngọc cũng bị Hoàng Tuyền Trúc rút ra, đã khôi phục hình dạng như trước bạch ngọc sách. Nó biến thành một viên ngọc thạch óng ánh màu trắng sữa, lại tỏa ra một tầng oánh quang màu trắng, cực kỳ xinh đẹp

"Đạo hữu trúc này quả nhiên thần kỳ, vậy mà có thể thu nạp hết sạch âm khí trong Vô Ảnh Ngọc, đa tạ." Người áo bào tro tỏ ra vui mừng thi lễ với Thâm Lạc một cái, sau đó vội vang cú người cầm Vô Ảnh Ngọc lên.

Sắc mặt của Thâm Lạc khẽ biến, đang muốn nhắc nhở đối phương cẩn thận với Hoàng Tuyền Trúc. Nhưng người áo bào tro đã cầm lên Vô Ảnh Ngọc, Hoàng Tuyền Trúc bên cạnh cũng không tạo thành ảnh hưởng gì với y.

"Chắc trúc này đối với quý vật mới có tác dụng? Đúng là không tệ." Trong lòng của hắn thầm nghĩ.

Nhưng vào lúc này, Vô Ảnh Ngọc trong tay người áo bào tro đột nhiên tỏa ra bạch quang sáng ngời, trong nháy mắt hình thành một chùm sáng màu trắng lớn khoảng một trượng. Sau đó chùm sáng màu trắng bao phủ lên thân thể của hai người.

Bên ngoài thân của Thâm Lạc huyền hóa ra quý vật tại trong chùm ánh sáng màu trắng, nhanh chóng biến mất, lộ ra hình dạng ban đầu.

Không chỉ như vậy, mặt nạ quý thị trên mặt hắn cũng nhanh chóng trở nên trong suốt, lộ ra khuôn mặt thật.

Mà tình huống của người áo bào tro cũng giống như hắn, sau khi mặt mặt nạ quý thị trở nên trong suốt, thì lộ ra một khuôn xinh đẹp.

Thẩm Lạc khẽ giật mình, gương mặt xinh đẹp này không phải ai khác, mà chính là Tạ Vũ Hân.

Khi Tạ Vũ Hân nhìn thấy khuôn mặt của Thẩm Lạc, mắt cũng trừng lớn ra.

"Tạ đạo hữu!"

"Thẩm đạo hữu!"

Hai người kinh ngạc nhìn nhau, thất thanh kêu lên.

Vô Ảnh Ngọc tỏa ra chùm sáng màu trắng nhẹ nhàng ba động, thân thể Thẩm Lạc cũng không có phát sinh biến hóa gì. Nhưng bộ áo bào tro trên người Tạ Vũ Hân lại giống như mặt nạ quý thị, bỗng trở nên trong suốt, lộ ra thân thể chỉ mặc có một bộ nội y tinh tế. Dáng người mỏng bự eo nhỏ, trước ngực là một cặp tuyết lê trắng to lớn hơn một nửa, dường như muốn làm rách cả bộ đồ.

Tạ Vũ Hân kinh hô một tiếng, một tay khẽ đảo, Vô Ảnh Ngọc trong tay liền biến mất, chùm sáng màu trắng cũng lập tức mất đi.

Mà thân thể hai người huyễn hình ra quý vật xuất hiện lần nữa, mặt nạ trên mặt cũng khôi phục như lúc ban đầu.

Tạ Vũ Hân đứng đó, hai tay ôm ngực, trong ánh mắt lộ ra vẻ nổi giận.

Thẩm Lạc cũng cảm thấy xấu hổ, nhưng biết giờ phút này nói gì đều là sai, nên đành phải im lặng, lui về phía sau một bước.

"Ta hiểu rồi, Vô Ảnh Ngọc có thần thông phá giải cấm chế, mặt nạ quý thị hình thành tầng ngục trang quanh người chúng ta cũng thuộc về một loại cấm chế, nên gặp được Vô Ảnh Ngọc tự nhiên sẽ biến mất không thấy gì nữa." Một hồi lâu sau, Tạ Vũ Hân mới hít sâu một hơi, đè lửa giận trong lòng xuống, chậm rãi nói ra.

"Có đạo lý, tám thành là như thế." Thẩm Lạc lập tức gật đầu, đồng ý.

Tạ Vũ Hân nghe vậy hung hăng trừng mắt liếc hần, nhưng cũng không nói gì thêm.

Vừa nãy là nàng cầm lấy Vô Ảnh Ngọc, sau đó vô ý truyền một chút pháp lực vào, mới làm cho mọi chuyện phát sinh ở bạch ngọc sách.

Nên nàng chỉ đành ngậm bồ hòn, cưỡng ép lửa giận lại.

"Đi với nhau nửa ngày, thì ra là Tạ đạo hữu, đạo hữu có thủ đoạn dịch dung thật cao minh, tại hạ khi trước không hề nghĩ đến người sau áo bào tro lại chính là một tên nữ tu." Thẩm Lạc chớp mắt, mở miệng nói, đánh võ không khí có phần ngọt ngào này.

Màu đen trên Hoàng Tuyền Trúc giờ đã biến mất, lần nữa biến thành bộ dáng như trước, đang khi nói chuyện hần cúi người nhặt nó lên.

"Chút tài mọn thôi, không đáng nhắc tới. Ngược lại thanh trúc của Thẩm đạo hữu, không biết là bảo vật gì? Vậy mà có công dụng cường đại như hút âm chi năng." Tạ Vũ Hân dường như cũng khôi phục lại bình tĩnh, lườm Hoàng Tuyền Trúc một chút.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 271: Tư Cách

"Vật này tên là Hoàng Tuyên Trúc, là một loại linh trúc đặc thù ở Quý giới, Thảm mỗ trước kia ngẫu nhiên đạt được." Thảm Lạc cầm Hoàng Tuyên Trúc lên, sau đó thu vào trong ngực, cũng không giấu diếm.

"Lần này tiểu nữ tử có thể được Vô Ảnh Ngọc hoàn chỉnh, toàn bộ nhờ Thảm đạo hữu. Đại ân không thể tạ ơn, ngày sau nếu Thảm đạo hữu muốn dùng vật này, cứ mở miệng là được." Tạ Vũ Hân trầm mặc một chút, sau đó mở miệng nói.

"Vậy đa tạ Tạ đạo hữu." Trong lòng Thảm Lạc vui mừng, thần thông Vô Ảnh Ngọc thật là kinh người, sau này tất nhiên có lúc hẳn cần dùng.

"Lại nói, không biết Thảm đạo hữu đến quý thị, muốn mua thứ gì? Tiểu nữ có lẽ giúp được một hai." Tạ Vũ Hân lập tức hỏi.

"Cơ hội Quý thị khó có được, Thảm mỗ đến mua đan dược phụ trợ tiến giai Tích Cốc kỳ." Thảm Lạc nói rõ mục đích của mình, cũng không giấu diếm.

"Tài nguyên Quý thị mặc dù phong phú, nhưng đan dược phá cảnh Tích Cốc kỳ lại phi thường khó có được, toàn bộ quý thị đoán chừng chỉ có Vô Thường các mới bán." Tạ Vũ Hân trầm ngâm nói.

"Tạ đạo hữu cũng biết Vô Thường các?" Thảm Lạc nghe vậy, hơi kinh ngạc nhíu mày.

"Đại danh Vô Thường các vang dội, chỉ cần thoáng hiểu rõ Quý thị, sao lại không biết." Tạ Vũ Hân cười yếu ớt nói.

Thẩm Lạc ồ một tiếng.

"Thẩm đạo hữu nếu chưa mua, tiểu nữ lại hiểu rõ một chút Vô Thường các, nguyện ý bồi Thẩm đạo hữu đi một chuyến, xem như hơi báo đáp hai ân tình vừa rồi." Tạ Vũ Hân còn nói thêm.

"Tạ đạo hữu nguyện ý theo giúp ta, tự nhiên ta vô cùng cảm kích. Bất quá sẽ không làm chậm trễ chuyện của đạo hữu chứ? Theo ta được biết, thời gian quý thị mở ra cũng còn không nhiều." Thẩm Lạc đầu tiên là vui mừng, sau đó chần chờ nói.

"Không sao, chuyện ta muốn đã làm xong, mà ta cũng đang muốn đi Vô Thường các nhìn một chút." Tạ Vũ Hân nhìn Vô Thường các phía xa một cái, nói.

"Nếu thế, vậy chúng ta cùng đi." Thẩm Lạc thấy vậy, không chối từ nữa.

Hai người đi đến quầy hàng trước, Tạ Vũ Hân bán hai tấm phù lục kia với giá thấp hơn, đổi được mười lăm khối tiên ngọc, đều đưa hết cho Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc vốn chỉ muốn thu hồi chín khối tiên ngọc đã đưa cho Tạ Vũ Hân, nhưng nàng kiên trì dị thường, nhất định muốn Thẩm Lạc nhận lấy mười lăm khối tiên ngọc này. Thẩm Lạc chối từ không được, đành phải nhận lấy.

Hai người lập tức đi vào trước cửa Vô Thường các, theo dòng người tiến nhập vào trong.

Tiến vào đại môn, trước mắt hần sáng tỏ thông suốt, một sảnh tròn khổng lồ lớn mấy chục trượng xuất hiện ở phía trước, mặt đất dán mỹ ngọc trắng noãn hình vuông, nhìn rất là tinh mỹ hoa lệ.

Mà bốn phía sảnh lớn là các quầy hàng hình khuyên, vòng quanh sảnh lớn.

Trong cửa hàng là kệ hàng san sát, bày ở trên đều là các loại linh tài, linh thảo, các loại khoáng thạch, thậm chí còn có yêu đan Yêu thú, mà số lượng hay là phẩm chất, đều cao hơn một bậc so với các cửa hàng bên ngoài.

Trong cửa hàng lưu lượng khách đông đảo, thỉnh thoảng có thể nghe được tiếng ngọc nhiên, không biết có phải do thấy được bảo vật chính mình khao khát đã lâu không.

"Vô Thường các chia làm bốn tầng, mỗi một tầng bán ra đồ vật cũng khác nhau. Tầng thứ nhất bán linh tài, tầng thứ hai bán phù lục, phù khí, pháp khí, tầng thứ ba mới là đan dược, chúng ta đi thẳng lên tầng ba đi." Tạ Vũ Hân giới thiệu, bước lên thang lầu một bên sảnh lớn thông lên thượng tầng.

"Vậy tầng thứ tư là buôn bán vật phẩm gì?" Thẩm Lạc tò mò hỏi.

"Tầng thứ tư cũng không phải là nơi buôn bán vật phẩm, mà là Vô Thường các dùng để tổ chức hội đấu giá, hội trao đổi, không biết hôm nay có cử hành không. Bảo vật chân chính không tìm thấy ở chỗ cửa hàng dưới này, chỉ có trên những hội giao lưu kia mới có thể xuất hiện." Ngữ khí Tạ Vũ Hân tràn đầy vẻ kích động, tựa hồ rất mong đợi những hoạt động kia.

Thẩm Lạc những ngày qua nói chuyện phiếm với Mã chương quỹ, cũng đã được nghe nói đến hội đấu giá và trao đổi hội giữa các tu sĩ, nên cũng rất

hiếu kỳ.

"Thật sao? Vừa rồi trên quầy ven đường nhặt được chỗ tốt lớn không biết là vị nào." Trong miệng hắn đùa giỡn với Tạ Vũ Hân.

"Loại chuyện này là ngẫu nhiên vạn người không được một, căn bản là biến số." Tạ Vũ Hân trợn nhìn Thẩm Lạc một cái, bước chân nhẹ nhàng leo lên thang lầu, bộ dạng rất khác vẻ băng lãnh lúc ở Bạch phủ.

Thẩm Lạc tự nhiên cảm thấy Tạ Vũ Hân biến hóa vi diệu, trong mắt hiện lên một tia cổ quái, nhưng cũng không phát hiện.

Trong lúc hai người nói chuyện, rất nhanh đã tới tầng ba. Không gian nơi này so với tầng thứ nhất nhỏ hơn rất nhiều, nhưng bố cục cửa hàng vẫn không thay đổi, vẫn là một cái quầy hàng hình khuyên, bên trong đặt không ít kệ hàng, trong kệ hàng trưng bày các loại đan dược, linh dược đầy rẫy, hơn xa mấy cửa hàng đan dược hắn thấy lúc trước.

Thẩm Lạc trông thấy cảnh này, sinh ra mấy phần lòng tin với Vô Thường các, đang muốn đi vào trong đó, lại bị Tạ Vũ Hân giữ chặt ống tay áo.

"Người xem nơi đó, hôm nay tầng bốn quả nhiên có thịnh hội!" Tạ Vũ Hân ra hiệu nhìn về hướng cầu thang thông lên tầng bốn.

Thẩm Lạc quay đầu nhìn lại, ngay cửa bậc thang lên tầng bốn có một cái cửa gỗ đen kịt, giờ phút này cánh cửa mở rộng, hai bên cửa là hai tên hắc giáp quỷ vật hình người, ần ần có âm thanh từ phía trên truyền xuống.

Trên thân hai con hắc giáp quỷ vật này có hắc khí lượn lờ, lộ ra hai cỗ uy áp to lớn, xem ra tu vi tối thiểu cũng là Tích Cốc kỳ trở lên.

Thẩm Lạc thở dài một tiếng, Kiến Nghiệp thành lớn như vậy, tu sĩ Tích Cốc kỳ có thể nói là phượng mao lân giác, cho tới bây giờ đều là tồn tại được người kính ngưỡng, nhưng đến quý thị nơi này thì khắp nơi đều thấy được.

Hắn thở dài, càng thêm kiên định quyết tâm đi vào cảnh giới này.

"Tạ đạo hữu muốn đi lên nhìn xem?" Thẩm Lạc âm thầm hít sâu một hơi, nhìn về phía ánh mắt kích động của Tạ Vũ Hân đã khôi phục bình tĩnh, hỏi.

"Tự nhiên là muốn, chỉ là tầng thứ tư cũng không phải ai cũng có thể đi lên, nghe nói cần tư cách nhất định. Những người ngoại lai chúng ta khẳng định là không có hi vọng rồi." Tạ Vũ Hân thở dài thăm thẳm.

Vào thời khắc này, một trận tiếng bước chân từ phía dưới truyền đến, một thân ảnh đi tới.

Thần sắc Thẩm Lạc và Tạ Vũ Hân cùng khẽ động, người tới là một thanh niên nam tử màu da đen kịt, ngũ quan cơ hồ không khác thường nhân, bất quá khí tức tản ra là quý vật không thể nghi ngờ.

Thanh niên da đen này có thân hình cực kỳ cao lớn, Thẩm Lạc cao chừng một nửa gã, đứng ở nơi đó giống như một tiểu cự nhân. Dịch tại bạch ngọc sách. Thẩm Lạc và Tạ Vũ Hân đứng cách mấy trượng, cũng có loại cảm giác ngưỡng mộ đối phương.

Thanh niên da đen cũng chú ý tới ánh mắt hai người Thẩm Lạc, liền liếc qua bên này.

Trước mắt Thẩm Lạc đột nhiên tối đen, tinh thần lực trong đầu hỗn loạn không ngừng, hô hấp cũng khó khăn theo.

Thần sắc Tạ Vũ Hân bên cạnh cũng có chút mất tự nhiên.

Cũng may thanh niên da đen chỉ quét nhìn hai người một cái, rất nhanh thu hồi ánh mắt, loại cảm giác thần hồn áp bách kia lập tức biến mất.

"Ngung Hồn kỳ!" Thâm Lạc cảm thấy hãi nhiên.

Lấy hẳn trong mộng cảnh hiểu rõ Ngung Hồn kỳ, loại tình huống vừa rồi, chỉ có tiến giai cảnh giới Ngung Hồn kỳ, thần hồn mới bắt đầu thuế biến, tinh thần lực cường đại đến trình độ nhất định mới có thể làm được.

Thanh niên da đen không tiến vào cửa hàng tầng ba, mà đi thẳng đến cầu thang thông tầng bốn, lật tay lấy ra một lệnh bài nhỏ màu trắng, lắc lắc trước mặt hai tên hắc giáp quý vật kia.

"Cái đó là. . ." Trong lòng Thâm Lạc chấn động, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 272: Cửa Hàng Lớn Lần Khách

Hai tên hắc giáp quý vật nhìn lệnh bài thanh niên da đen lấy ra một chút, thi lễ một cái với gã rồi nhường đường ra.

Thanh niên da đen đạp vào cầu thang tầng bốn, thân ảnh rất nhanh biến mất.

Thẩm Lạc nhìn chăm chăm bóng lưng thanh niên da đen, ánh mắt cực không bình tĩnh.

"Xem ra tấm lệnh bài màu trắng kia là để tiến vào bên trong. Ày, người thế nào?" Tạ Vũ Hân mở miệng nói, lập tức chú ý tới thần sắc khác thường của Thẩm Lạc, hỏi.

Thẩm Lạc trầm mặc một hồi, tay vươn vào trong ngực, lúc lấy ra thì trong lòng bàn tay đã có một lệnh bài màu trắng, chính là vật trước đó đồng tử kia cho hắn.

Một mặt lệnh bài vẽ hai hoa văn thập tự màu trắng đen, mặt kia là một đồ án đầu lâu.

Vừa rồi thanh niên da đen lấy ra lệnh bài chỉ lung lay một chút, nhưng bất luận là Thẩm Lạc hay Tạ Vũ Hân, đều thấy rõ hình dạng của nó. Lệnh bài trong tay Thẩm Lạc cũng giống như đúc người kia.

"Đây là! Người có được từ nơi nào?" Tạ Vũ Hân ngạc nhiên hỏi.

Thẩm Lạc cũng không giấu diếm, nói rõ lai lịch lệnh bài.

"Nếu vậy, đồng tử kia cũng không phải là thường nhân! Được rồi, mặc kệ thế nào, chúng ta cũng tới đi!" Tạ Vũ Hân lộ vẻ do dự, nhưng lập tức lắc đầu, không nghĩ thêm những chuyện kia, có chút không kịp chờ đợi nói ra.

"Chờ một chút, ta mua đan dược trước đã, sau lại đi." Thẩm Lạc nói.

"A! Thật có lỗi, ta chỉ lo lên trên, mém chút quên đại sự của Thẩm đạo hữu." Tạ Vũ Hân áy náy nói.

Thẩm Lạc cười cười, cũng không để ý, đi vào tầng ba cửa hàng.

Quý vật tới đây mua sắm đan dược không nhiều, tầng ba này an tĩnh không ít so với bên dưới.

"Hai vị khách quan, muốn mua đan dược gì?" Một người hầu áo trắng nhìn thấy hai người tiến đến, vội vàng nghênh đón.

"Các người có đan dược phụ trợ đột phá Tích Cốc kỳ không?" Thẩm Lạc cũng không nói nhảm, hỏi thẳng.

"Khách quan muốn đan dược phá cảnh Tích Cốc kỳ? Vậy coi như tìm đúng nơi rồi, toàn bộ quý thị cũng chỉ có Vô Thường các chúng ta có." Một quý vật thiếu phụ da đỏ tóc đỏ, mọc ra hai răng nanh, còn lại không khác gì thường nhân, mỉm cười nói.

Nàng này thoạt nhìn là chương quỹ nhất lưu, người hầu áo trắng kia nhìn thấy nàng này tới, thi lễ một cái rồi lui xuống.

"Đan dược ở nơi nào, mang bọn ta đi xem một chút đi." Thẩm Lạc nghe vậy trong lòng vui mừng, trên mặt lại không biểu lộ ra, ngữ khí bình thản

nói.

"Loại đan dược này cũng không trưng bày ở bên ngoài, để tại nội thất, xin mời hai vị đi theo ta." Quý phụ tóc đỏ vui mừng, mời.

Thẩm Lạc gật gật đầu, cùng Tạ Vũ Hân theo quý phụ tóc đỏ đi tới bên trong một căn phòng.

Không gian nơi đây nhỏ hơn nhiều so với bên ngoài, chỉ rộng bốn năm trượng, bố trí càng thêm tinh mỹ, chung quanh tựa hồ còn bày cấm chế, thanh âm bên ngoài không thể truyền vào.

Trong phòng có một quầy hàng cỡ nhỏ, chung quanh có bày một tầng cấm chế bạch quang, bên trong trưng bày tám bình thuốc. Mỗi một bình có màu sắc khác nhau, mà những bình thuốc này nhìn hoa mỹ hơn nhiều so với bên ngoài.

Tám bình thuốc chia làm hai nhóm, hàng phía trên sáu bình, phía dưới hai bình.

"Sáu loại đan dược phía trên đều là đan dược phá cảnh Luyện khí kỳ, hai loại dưới là Tích Cốc kỳ, đều do Luyện Đan sư Vô Thường các chế ra, dược hiệu đều rất tốt." Quý phụ tóc đỏ hơi tự ngạo nói.

Ánh mắt Thẩm Lạc đảo qua tám bình thuốc, bên cạnh mỗi bình thuốc đều có đánh dấu tên.

Hắn không để ý sáu bình thuốc phía trên, nhìn về hai loại đan dược Tích Cốc kỳ phía dưới, tên là Ngũ Long Đan và Ngung Dịch Đan.

"Hai loại đan dược này đều là phụ trợ đột phá Tích Cốc kỳ, công hiệu khác biệt. Ngung Dịch Đan, tên như ý nghĩa, chủ yếu là phụ trợ pháp lực

ngung tụ thành trạng thái lỏng, mà Ngũ Long Đan thể hiện chủ yếu trên mở pháp mạch." Quý phụ tóc đỏ giải thích.

Thẩm Lạc âm thầm gật đầu, đan dược quý thị quả nhiên tốt hơn nhiều so với Kiến Nghiệp thành, dược hiệu cũng giới thiệu rõ ràng, công hiệu Ngung Nguyên Đan cũng không được rõ ràng như vậy.

Đương nhiên, cũng có thể là hấn chưa hiểu rõ Ngung Nguyên Đan.

"Hai loại đan dược này có thể đề cao mấy thành tỷ lệ đột phá Tích Cốc kỳ?" Hấn lập tức hỏi vấn đề mình quan tâm nhất.

"Công hiệu Ngũ Long Đan và Ngung Dịch Đan tương tự nhau, đều có thể tăng lên hai đến ba thành tỷ lệ." Quý phụ tóc đỏ nói.

Thẩm Lạc nghe vậy trong mắt lần nữa hiện lên vẻ vui mừng, công hiệu hai loại đan dược này quả nhiên cao hơn Ngung Nguyên Đan.

"Nghe các hạ vừa mới nói, hai loại đan dược này, một loại trợ pháp lực ngưng dịch, một loại trợ mở pháp mạch. Vậy hai loại đan dược này có thể cùng sử dụng không?" Hấn nhớ tới một chuyện, hỏi.

"Không được, trong tài liệu mà Ngũ Long Đan và Ngung Dịch Đan ẩn chứa, có mấy loại dược tính tương khắc, tuyệt đối không thể sử dụng cùng lúc." Quý phụ tóc đỏ vội vàng nói.

Thẩm Lạc tinh thông dược lý, sao lại không biết đạo lý đan dược không thể tùy tiện ăn bậy, chỉ là ôm ý nghĩ may mắn hỏi thăm mà thôi.

"Hai loại đan dược bao nhiêu tiên ngọc?" Hấn im lặng một lát rồi hỏi.

"Ngũ Long Đan 150 tiên ngọc, Ngung Dịch Đan 170 tiên ngọc." Trong mắt Quý phụ tóc đỏ lóe lên vẻ mỉm cười, trả lời.

Thẩm Lạc nhướng mày, tuy nói đan dược phá cảnh Tích Cốc kỳ rất đắt, nhưng cái giá tiền này quá bất hợp lí đi, đã đủ để mua một kiện thượng phẩm pháp khí rồi.

"Để ta suy nghĩ một chút." Hấn trầm mặc một chút, nói.

"Đương nhiên có thể, hai vị từ từ cân nhắc, tiểu phụ nhân trước xin lỗi không tiếp lâu được." Ý cười trên mặt quý phụ tóc đỏ không giảm, tựa hồ chắc chắn Thẩm Lạc sẽ bỏ tiền, quay người đi ra ngoài.

"Tạ đạo hữu, người cảm thấy thế nào?" Quý phụ tóc đỏ vừa đi, Thẩm Lạc lập tức hỏi ý kiến Tạ Vũ Hân.

"Hiệu quả hai loại đan dược này thật không tệ, nhưng giá này. . . Đúng là làm thịt khách hàng mà." Tạ Vũ Hân nhíu mày nói.

Sắc mặt Thẩm Lạc âm trầm, cái giá tiền này mặc dù cao, nhưng trong toàn bộ quý thị, chỉ có nơi này có đan dược Tích Cốc kỳ phá cảnh, dù bị đối phương làm thịt, hấn cũng chỉ có thể nắm lỗ mũi chịu nhận, dù sao vào không được Tích Cốc kỳ, hết thấy đều không cần bàn nữa.

"Thẩm đạo hữu, ta cảm thấy người không nên quyết định ngay, một hồi chúng ta còn đi lên tầng bốn, nói không chừng có thể gặp được đan dược tốt hơn, vạn nhất không gặp được lại xuống mua hai loại này." Tạ Vũ Hân nhìn sắc mặt Thẩm Lạc, mở miệng nói.

"Đúng! Người nói có lý." Thẩm Lạc bừng tỉnh đại ngộ, vẻ u ám trên mặt quét sạch sành sanh.

Hai người không ở chỗ này lâu, rất nhanh đi ra ngoài.

"Hai vị khách quan suy tính thế nào?" Quý phụ tóc đỏ kia chờ ở bên ngoài, thấy Thẩm Lạc và Tạ Vũ Hân đi ra, mỉm cười tiến lên hỏi.

Cách không xa đứng đấy một người hầu áo trắng, trong tay cầm một cái khay, phía trên đặt hai bình đan dược, chính là Ngũ Long Đan và Ngưng Dịch Đan.

"Thật có lỗi, ta muốn suy nghĩ lại chút." Thẩm Lạc bình tĩnh nói.

Quý phụ tóc đỏ nghe vậy, vẻ tươi cười cứng đờ, sắc mặt lạnh xuống.

Mấy người hầu áo trắng phụ cận chú ý tới động tĩnh bên này, nhìn sang, khiến thần sắc quý phụ tóc đỏ càng thêm khó coi.

"Không sao, hai vị cứ suy nghĩ kỹ, tùy thời đều có thể tới lấy. Bất quá tại quý thị này, chỉ sợ hai vị không tìm thấy đan dược cần ở chỗ khác." Có thể tìm tại bạch ngọc sách đó. Bất quá quý phụ tóc đỏ rất nhanh khôi phục lại bình tĩnh, lãnh đạm nói, trong giọng nói tràn ngập ý trào phúng.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 273: Nhất Đẳng Lệnh

"A, phía trên này cũng không có?" Tạ Vũ Hân tựa tiểu phi tiểu, đưa tay chỉ phía trên, không mềm không cứng hỏi.

"Phía trên? Tầng bốn trao đổi hội của tu sĩ cấp cao tại Vô Thường các, nơi đó tự nhiên sẽ xuất hiện đan dược phá cảnh, bất quá nơi đó cũng không phải a miêu a cầu có thể đi lên, nhất định phải có lệnh bài khách khanh Vô Thường các mới được." Miệng Quý phụ tóc đỏ cong lên, châm chọc nói.

"Đa tạ chưởng quỹ chỉ điểm." Thảm Lạc gật đầu với quý phụ tóc đỏ, cũng không tức giận, nhưng trong lòng đang suy nghĩ, nguyên lai lệnh bài màu trắng kia có lai lịch này.

Nói xong, hẩn liếc mắt ra hiệu với Tạ Vũ Hân một cái, hai người đi đến lối vào tầng bốn.

"Hừ! Hai tên nhà quê, cũng muốn đi lên tầng bốn, buồn cười!" Quý phụ tóc đỏ nhìn thân ảnh hai người, hừ lạnh lên tiếng.

Thảm Lạc rất nhanh đi đến cửa vào tầng bốn, lật tay lấy ra tám lệnh bài màu trắng kia.

"Hai vị xin mời." Hắc giáp quý vật giữ cửa kiểm tra lệnh bài một chút, nhường đường ra.

Thảm Lạc nhẹ nhàng thở ra, mang theo Tạ Vũ Hân đi vào, thân ảnh rất nhanh biến mất ở phía trước.

Quý phụ tóc đỏ nhìn thấy cảnh này, mặt mũi tràn đầy vẻ khó tin, giống như một cây cọc gỗ đứng ngẩn ở nơi đó.

...

Thẩm Lạc và Tạ Vũ Hân theo thang lầu đi lên, rất nhanh tới tầng bốn.

Đối diện là một phòng lớn vài chục trượng, một thân ảnh màu trắng đang đứng ở chỗ này, mặt hướng vào bên trong.

Nghe thanh âm, hai chân thân ảnh màu trắng bất động, thân thể chậm rãi quay lại, là một u linh quý vật tương tự Điều Tử Quỷ trong chùa hoang lúc trước.

"Tại hạ là Bạch Yểm, chấp sự Vô Thường các, hai vị cũng tới tham gia trao đổi hội?" U linh màu trắng đánh giá hai người Thẩm Lạc một chút, mở miệng nói ra, thanh âm mông lung không rõ.

Một cỗ khí tức âm hàn vờn quanh người u linh màu trắng, lớn hơn so với Điều Tử Quỷ lúc trước. Hàn khí rất nặng, mặc dù nó cũng không tận lực phóng thích, Thẩm Lạc vẫn cảm thấy tứ chi băng lãnh chết lạng.

"Vâng." Trong lòng Thẩm Lạc thất kinh với thực lực Vô Thường các, mở miệng nói.

"Hai vị quý khách lâm môn, Vô Thường các hoan nghênh đã đến, không biết tục danh hai vị?" U linh màu trắng lại hỏi.

Thẩm Lạc và Tạ Vũ Hân tự báo họ mình, cũng không đề cập danh tự.

"Nguyên lai là Thẩm đạo hữu cùng Tạ đạo hữu, hoan nghênh đã đến. Bất quá dựa theo quy củ, tại hạ cần kiểm tra một chút lệnh bài khách khanh các người, xin chớ trách." U linh màu trắng mở miệng nói.

"Hộ vệ phía dưới không phải đã kiểm tra sao?" Thẩm Lạc còn chưa nói chuyện, Tạ Vũ Hân bên cạnh đã không kiên nhẫn nói ra.

"Đây là quy củ Vô Thường các, xin hai vị thứ lỗi." U linh màu trắng hơi khom người nói.

"Không sao, các hạ cứ kiểm tra là được." Thẩm Lạc khoát tay áo, lần nữa lấy lệnh bài màu trắng kia ra ngoài.

U linh màu trắng nhìn lệnh bài, khẽ gật đầu, há miệng muốn nói gì, nhưng ánh mắt đột nhiên lóe lên, trong miệng lại phát ra một âm thanh nhẹ.

"Thế nào, tám lệnh bài này có vấn đề gì sao?" Thẩm Lạc nhìn thấy đôi phương như vậy, hỏi.

"Không có vấn đề, không biết Thẩm đạo hữu có lệnh bài này từ chỗ nào?" U linh màu trắng hỏi.

Ánh mắt Thẩm Lạc ngưng tụ, trong đầu hiện ra thân ảnh đồng tử kia.

"Các hạ hỏi cái này làm gì, Vô Thường các các ngươi không phải từ trước đến nay không hỏi lai lịch, không tìm căn nguyên sao?" Tạ Vũ Hân nói.

"Tạ đạo hữu nói đúng, là ta lỡ lời, xin mời hai vị đi theo ta." U linh màu trắng áy náy khom người, quay người đi vào bên trong.

Thẩm Lạc và Tạ Vũ Hân âm thầm nhìn thoáng qua nhau, đi theo vào chỗ sâu đại sảnh.

U linh màu trắng đưa tay ấn trên tường một cái, vách tường "Két" một tiếng, hiện ra một đầu thông đạo, nơi cuối ần ần có bạch quang chớp động.

U linh dẫn đầu tiến lên. Thảm Lạc cùng Tạ Vũ Hân im lặng theo ở phía sau, không bao lâu đến chỗ cuối bạch quang, lại là một cánh cửa đá màu trắng đóng chặt, phía trên chớp động một tầng bạch quang u ám.

U linh màu trắng vung tay lên, một đạo bạch quang tuột tay bay vụt ra, đánh vào phía trên.

Bạch quang trên cửa đá rất nhanh ảm đạm, từ từ mở ra, một đại sảnh rộng rãi sáng tỏ xuất hiện ở phía trước.

Đại sảnh có hình bầu dục, trong sảnh đặt một cái bàn lớn hình chữ nhật, sau bàn đặt lư thừa hai mươi mấy ghế đá, phía trên đã có người ngồi hơn phân nửa. Đối diện bàn đá là một cái bàn gỗ trống rỗng, phía sau bàn gỗ đặt ba ghế hắc mộc.

Thấy Thảm Lạc và Tạ Vũ Hân tiến đến, lúc này có mấy đạo ánh mắt quét tới.

Thảm Lạc bắt động thanh sắc, âm thầm dò xét bày quý ở đây, phát hiện trong đó các loại quý vật du hồn, cương thi, lệ quý đều có. Thanh niên da đen cao lớn lúc trước cũng ở trong đó.

Chỉ là hắn không có thần thức, không cách nào thấy rõ tu vi bày quý này.

"Hai vị, mời ngồi bên này." U linh màu trắng dẫn hai người tới hai chỗ trống sau bàn đá ngồi xuống.

"Ta nói Bạch Yếm chấp sự, Vô Thường các các người xảy ra chuyện gì vậy? Tu sĩ đến từ nhân gian cũng đến nơi này, quá mức thất lễ với chúng ta đi?" Thảm Lạc và Tạ Vũ Hân vừa ngồi xuống, một thanh âm chói tai vang lên, lại là một thanh niên trên người có vảy đen, mặt mũi tràn đầy kiêu ngạo nói.

Thanh niên vẩy đen tựa hồ có thân phận không thấp, đứng sau lưng gã là người hầu cao lớn bao trùm trong huyết bào. Gã vừa nói ra, bầy quỷ ở đây rối loạn tung bừa, ánh mắt nhìn qua lạnh lùng hơn rất nhiều.

Thẩm Lạc và Tạ Vũ Hân giật mình, hiển nhiên không ngờ tới mình mang mặt nạ quỷ thị lại bị phát hiện.

"Quý thị cũng không có văn bản rõ ràng quy định hạn chế người đến từ dương gian gia nhập, mà trong tay vị đạo hữu này nắm giữ lệnh bài khách khanh Vô Thường các ta, lại còn là nhất đẳng lệnh. Dịch tại bạch ngọc sách. Theo quy củ, có lệnh bài vào sân, vậy đều thỏa đáng." Bạch Yếm nói ra, cũng không kinh ngạc với thân phận hai người Thẩm Lạc, tựa hồ đã sớm phát hiện việc này.

"Người nắm giữ nhất đẳng lệnh của quý các ta cũng đã gặp mặt một lần, nhưng chưa nghe nói qua hai người này. Bạch Yếm đạo hữu, chớ để bọn đạo chích lừa gạt đó." Thanh âm thanh niên vẩy đen cao lên mấy phần, tựa hồ nhìn thấy hai người Thẩm Lạc rất không vừa mắt.

"Đa tạ Hắc Văn đạo hữu nhắc nhở, lệnh bài đã kiểm tra thực hư, cũng đều thỏa." Bạch Yếm vừa cười vừa nói.

Trong lòng Thẩm Lạc hơi ổn định lại, tuy nghe trong lòng có chút không thoải mái, nhưng trước mắt tu vi hẳn không cao, lại mới tới quý thị, không muốn gây chuyện, liền dè ép cổ cảm xúc này xuống.

"Khẩu khí các hạ thật lớn, xem ra người được các hạ gặp qua một lần, còn có tác dụng lớn hơn so với lệnh bài Vô Thường các đây!" Tạ Vũ Hân lại hừ lạnh một tiếng, mở miệng chế giễu.

"Người nói cái gì!" Thanh niên vẩy đen cả giận nói.

"Hắc Văn đạo hữu bớt giận, tới Vô Thường các đều là khách. Thâm Tạ hai vị đạo hữu, ta giới thiệu cho các ngươi một chút các vị đạo hữu ở đây. Vị này là Âm Thần Địa Phủ Ly Sương tiên bối, Hắc Văn đạo hữu đến từ U Minh sơn, chính là cháu ruột U Minh sơn Hắc Sơn tiên bối. Vị này là Mãng Đãng sơn Quỷ Khi đạo hữu, vị này là tán tu Phong Đô Thanh Ngao đạo hữu. . ." Bạch Yếm vội đổi chủ đề, giới thiệu cho Thâm Lạc và Tạ Vũ Hân thân phận bầy quý, giới thiệu trước nhất chính là thanh niên da đen kia, sau đó lại nói ra thân phận thanh niên vảy đen, ần ần mang theo ý khuyên bảo.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 274: Hội Đấu Giá

Sắc mặt Thẩm Lạc bình tĩnh, nhìn bày quý chung quanh chấp tay hành lễ từng tên.

Ly Sương nhìn không chớp mắt, từ đầu đến cuối đều không để ý tới Bạch Yếm, cũng không nhìn hai người Thẩm Lạc chút nào. Bầy quý khác có lẽ e ngại mặt mũi Bạch Yếm, hoặc là nể mặt nhất đẳng lệnh, đều gật đầu chào hỏi hai người Thẩm Lạc.

Một màn này làm cho Hắc Văn có chút không thoải mái, hừ lạnh một tiếng, nhưng cũng không nói tiếp nữa.

"Bạch đạo hữu, tới đây đã chờ đợi hơn nửa ngày, khi nào giao dịch hội mới bắt đầu?" Quý Khi với gương mặt lợn rừng reo lên.

"Đúng vậy, chừng nào thì bắt đầu, cho thời gian chính xác đi!" Lời vừa nói ra, bầy quý khác cũng nhao nhao phụ họa theo.

"Chư vị an tâm chờ đợi, Ngọc Quan đại nhân có việc tới chậm một chút, giao dịch hội sẽ lập tức bắt đầu." Bạch Yếm lộ vẻ áy náy, ôm quyền thi lễ với mọi người một cái, nói.

"Ngọc Quan!" Trong lòng Thẩm Lạc hơi động, đưa bé cho hẳn lệnh bài không phải là tên này sao?

Bạch Yếm vừa dứt lời, một cửa gỗ trong đại sảnh đột nhiên mở ra, hai người mặc áo bào đen, mặt mang mặt nạ từ bên trong đi ra, vóc dáng một

cao một thấp.

Người cao có thân cao không kém Ly Sương, dáng như cây gậy trúc. Người lùn cũng chỉ có ba thước, giống như đồng tử.

Hai người đeo mặt nạ đi vào, cũng không đi tới trong sảnh, mà chia ra đứng hai bên cửa gỗ.

"Cung thỉnh Ngọc Quan đại nhân vào!" Cả hai khom người cung kính nói.

"Cung thỉnh Ngọc Quan đại nhân!" Những người trong sảnh nghe vậy, cũng nhao nhao đứng dậy khom người, ngay cả Ly Sương kia cũng không ngoại lệ, đều một mặt nghiêm túc.

Thẩm Lạc và Tạ Vũ Hân phản ứng chậm một nhịp, nhưng cũng lập tức đứng lên, bắt chước quý vật khác khom mình hành lễ.

Vừa hô xong, chỉ nghe ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân cộc cộc, còn kèm theo thanh âm bẹp bẹp.

Thẩm Lạc cảm thấy hiếu kỳ, giương mắt nhìn phía trước, mí mắt bất giác nháy một cái.

Chỉ thấy một đồng tử mặc áo bào tro đi đến, trong miệng liếm láp một món ăn vặt như mút quả, không phải ai khác, chính là đồng tử Ngọc Quan tặng lệnh bài khách khanh cho hắn.

"Ai nha, trên đường đi có chút chuyện khẩn yếu nên chậm trễ, chur vị mau ngồi xuống đi." Ngọc Quan đặt mông ngồi trên chiếc ghế gỗ sau bàn gỗ, không nhanh không chậm nói.

Đám người nghe vậy lúc này mới nhao nhao ngồi xuống.

Thẩm Lạc ngồi xuống, mà Tạ Vũ Hân dường như vì nhìn thấy Ngọc Quan nên có chút kinh ngạc, động tác ngồi xuống hơi chậm một chút, rất dễ nhận thấy.

"Các người quả nhiên đến rồi! Xem ra Quan Luân thuật ta đã tiểu thành, không nhìn lầm!" Ngọc Quan chú ý tới Tạ Vũ Hân, lập tức nhìn sang thấy Thẩm Lạc bên cạnh, tay nhỏ nhiều thịt nhẹ nhàng vỗ trước ngực, tựa hồ cực kỳ cao hứng.

"Nhờ có Ngọc Quan đại nhân tặng cho lệnh bài, nếu không chúng ta cũng vô pháp đặt chân đến nơi này." Thẩm Lạc nghe lời này, mặc dù không hiểu Ngọc Quan nói Quan Luân thuật là cái gì, nhưng cũng lập tức đứng dậy chấp tay cảm ơn.

"Việc nhỏ việc nhỏ, không đáng nhắc đến. Lại nói, người đã đi Vô Danh Dã Điểm chưa?" Ngọc Quan khoát tay áo, chuyển chủ đề hỏi thăm.

"Đã đi, thật có thu hoạch, việc này cũng đa tạ đại nhân chỉ điểm." Thẩm Lạc lần nữa cảm ơn.

Hắn cũng không nói lung tung, phát hiện Hoàng Tuyên Trúc khiến thân gia hắn tăng nhiều!

"Tốt! Người nếu dựa theo lời ta nói mà làm, lần hội giao dịch này, hẳn là sẽ có thu hoạch." Ngọc Quan liên tục gật đầu, nghĩ nghĩ, sau đó nói thêm.

"Đa tạ cát ngôn Ngọc Quan đại nhân." Thẩm Lạc nói xong rồi ngồi xuống.

Mà một hồi nói chuyện này khiến bày quý lại nhao nhao lần nữa đánh giá hai người Thẩm Lạc, nhất là trong ánh mắt nhìn về phía Thẩm Lạc tràn đầy dị sắc, suy đoán thân phận và quan hệ giữa Thẩm Lạc và Ngọc Quan, thậm chí Ly Sương cũng nhìn lướt qua Thẩm Lạc bên này.

Hắc Văn thì hừ lạnh một tiếng, mặt lộ vẻ khinh thường.

"Ngọc Quan đại nhân, thời gian không còn sớm, hội giao dịch bắt đầu chứ?" Bạch Yếm tiến lên, hỏi Ngọc Quan.

"Bắt đầu đi." Tay nhỏ Ngọc Quan vung lên.

"Chư vị, trước khi hội giao dịch bắt đầu, ta nói rõ một chút. Lần này giống với quá khứ, nửa trước hội là bán các tổ chức hội đấu giá, rất nhiều đạo hữu dùng tiên ngọc định giá cạnh tranh, cũng có thể dùng vật thể chấp, cụ thể giá trị bao nhiêu, do hai chúng ta, còn có Ngọc Quan đại nhân quyết định, người trả giá cao thắng." Hai người đeo mặt nạ đi đến trên đài, thi lễ một cái với bầy quý dưới đài, sau đó người cao mở miệng nói.

"Về phần nửa trận sau, thì các vị đạo hữu tự do giao lưu, chúng ta sẽ không can thiệp, nếu có vật phẩm cần chúng ta xem xét, mỗi lần xem là năm tiên ngọc." Người lùn đeo mặt nạ tiếp lời.

Bầy quý tựa hồ đã sớm biết những quy củ này, nhao nhao gật đầu, biểu thị không dị nghị gì.

"Nếu chư vị đã hiểu quy tắc, lần giao dịch này sẽ chính thức bắt đầu. Kiện vật phẩm thứ nhất, thượng phẩm pháp khí Cuồng Diễm Dao, ở trong chứa chín đạo cấm chế. Dao này lấy Liệt Dương Huyền Thiết làm chủ tài luyện chế, không chỉ dị thường sắc bén, càng có thể dung kim hóa thiết . . . Giá khởi đầu, chín mươi tiên ngọc, mỗi lần tăng giá, không được thấp hơn ba tiên ngọc." Người lùn tuyên bố đấu giá bắt đầu, đồng thời vung tay lên, trên mặt bàn nhiều ra một thanh chiến đao màu lửa đỏ.

"90 tiên ngọc!"

"93!"

"Ta ra 100 tiên ngọc!"

Gã vừa dứt lời, rất nhanh liền có người ra giá, sau một phen cạnh tranh, bị Quỷ Khi dùng 160 tiên ngọc mua đi.

Thẩm Lạc lần đầu tham gia hội đấu giá dạng này, cảm thấy mới lạ, an tĩnh xem hết vòng đấu giá thứ nhất, âm thầm lắng đầu.

Chuôi Cuồng Diễm Dao này tuy thuộc thượng phẩm pháp khí, uy lực không tầm thường, nhưng giá cả cũng không thấp, tiên ngọc của mình lại không nhiều, mục đích chủ yếu cũng không phải ở đây, đương nhiên sẽ không tham gia náo nhiệt.

Người lùn và Quỷ Khi giao tiếp một chút, sau đó lấy ra một vật, là một xấp tiểu kỳ màu xám trắng, phía trên có phù văn hỏa diễm, còn có mấy khối ngọc bàn màu xám trắng, là một bộ khí cụ bày trận.

"Kiện thứ hai là một bộ khí cụ bày trận Âm Hỏa Liên Hoàn Trận, xuất từ đại sư trận pháp Mặc Ngọc Tử ở Phong Đô thành, phẩm chất thượng giai. Trận này có thể bao trùm phạm vi ba mươi trượng, phát ra đến mười tám đạo công kích âm hỏa đối với người bị nhốt bên trong . . . Giá khởi đầu 60 tiên ngọc, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn hai tiên ngọc." Người lùn giới thiệu.

Nghe lời này, bày quý ở đây nhao nhao hào hứng reo lên, thậm chí trong mắt nổi lên lục quang rõ ràng.

Trận pháp nhất đạo là một nhánh trọng yếu ở tu tiên giới, danh hào so với phù lục, đan dược đều không kém, có thể nói mỗi thứ một vẻ.

Giống phù lục, pháp trận cũng thông qua trận văn mượn lực thiên địa, thúc đẩy sinh trưởng thần thông, bản thân có một phần lực, chỉ cần pháp

trận bố trí thỏa đáng, thậm chí có thể thúc đẩy uy năng sinh trưởng gấp mười lần.

Chỉ là pháp trận bố trí gian nan, cho dù trận pháp đại sư tinh thông cũng cần tốn hao thời gian dài mới có thể bố xong, lại cần phải nhập gia tùy tục, linh động dựa thế mới được, quá trình dị thường rườm rà.

Bất quá có trận kỳ trận bàn, chỉ cần dựa theo quy luật và phương vị, chôn dưới đất là được, có chút thuận tiện.

Thẩm Lạc nhìn khí cụ bày trận trên bàn, có chút động dung.

Bởi vì kinh lịch trong mộng cảnh, phương diện bày trận hấn cũng không lạ lắm, thậm chí tại Trường Thọ thôn hấn đã tự tay bố trí một pháp trận cỡ nhỏ, đối với đạo này hiểu biết một chút.

Bộ Âm Hỏa Liên Hoàn Trận này xác thực cả công lẫn thủ, xem từ trên phù văn trận kỳ trận bàn, uy lực còn trên cả Lục Hợp Hoả Trận lúc bọn người Vu Diễm thi triển ở Đông Lai huyện, rất là trân quý.

Đáng tiếc tiên ngọc trên người hấn không nhiều, còn phải lưu lại dùng, không thể tùy tiện xuất thủ.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 275: Cả Phòng Phải Sợ Hãi

Mặc dù Thẩm Lạc không xuất thủ, nhưng bày quý thì không khách khí, nô nức tấp nập đầu giá.

"62 tiên ngọc!"

"65 tiên ngọc!"

"Ta ra 70!"

Bất quá thời gian trôi qua một lát, giá Âm Hỏa Liên Hoàn Trận bị đẩy lên trên 100 tiên ngọc.

"Bộ Âm Hỏa Liên Hoàn Trận này nhìn cũng không tệ lắm." Hắc Văn sờ lên cằm, trầm ngâm nói.

"Tu sĩ Tích Cốc trung kỳ rơi vào trong đó, cũng có nguy cơ vẫn lạc, thiếu gia nhìn trúng thì hãy mua đi." Người hầu mặc huyết bào nói, thanh âm bén nhọn, phảng phất như nữ tử.

Hắc Văn gật gật đầu, nhắc tay nói: "110 khối tiên ngọc!"

Bày quý chung quanh thấy vậy, có chút rối loạn tung bừng, quý vật vừa rồi còn tham dự đầu giá đều yên tĩnh lại.

"Ta ra 115 tiên ngọc!" Một quý vật khô gầy như củi chân chờ một chút, mở miệng nói.

"120!" Trong mắt Hắc Văn loé lên hung quang, nhìn lướt qua bên kia, lạnh lùng nói.

Thân thể Quỷ vật khô gầy lắc một cái, cảm như hèn, không dám lên tiếng nữa.

Người lùn sau bàn đấu giá thấy không có người ra giá, tuyên bố bộ Âm Hỏa Liên Hoàn Trận này có chủ sở hữu.

"Bạch Yếm đạo hữu, lai lịch Hắc Văn này thế nào, những người khác tựa hồ cũng rất kiêng kị hắn." Thảm Lạc thấy cảnh này, thấp giọng hỏi thăm Bạch Yếm bên cạnh.

Tạ Vũ Hân nghe vậy, cũng xích lại gần mấy phần, hiển nhiên cũng muốn biết.

"Thảm đạo hữu người đến từ Nhân giới, chưa từng nghe qua tên tuổi Hắc Văn thiếu chủ này sao? Hắn chính là cháu ruột U Minh sơn cự kiêu Hắc Sơn lão yêu, ai dám đắc tội chứ? Hai vị đạo hữu tuyệt đối không nên xung đột với hắn." Bạch Yếm nhìn Hắc Văn xa xa một chút, dùng thanh âm yếu ớt như ruồi muỗi nói nhanh.

"Hắc Sơn lão yêu!"

Trong lòng Thảm Lạc chấn động, không ngờ vậy mà ở chỗ này nghe được tên quỷ vật gặp trong mộng cảnh, bất quá hắn rất nhanh thu liễm lại tâm tư, chậm rãi gạt đầu.

Lúc mấy người đối thoại, hội đấu giá vẫn tiếp tục, trong chớp mắt lại đấu giá thêm năm sáu kiện bảo vật, mỗi một kiện đều là trân phẩm mà cửa hàng phía dưới không thấy, giá cả cũng không thấp, trừ hai người Thảm Lạc và Tạ Vũ Hân, chỉ có Ly Sương kia từ đầu đến cuối vẫn không mở miệng đấu giá.

Hai người Thâm Lạc quả thực mở rộng tầm mắt một phen, chỉ là đan dược phá cảnh Tích Cốc kỳ hấn mong đợi vẫn một mực chưa xuất hiện.

". . . Kiện đấu giá tiếp theo là một bình Tam Nguyên Chân Thủy, do một vị đại tu Ngung Hồn Kỳ tu luyện Thủy thuộc tính bỏ ra thời gian mấy năm, tinh luyện từ trong vô tận biển cả thành." Người lùn lại lấy ra một vật đấu giá, là một bình ngọc màu trắng cao mấy tấc.

Gã nhẹ nhàng đặt bình nhỏ lên bàn, phát ra "Ầm" một tiếng vang lớn ngọt ngào, tựa hồ bình này nặng dị thường.

Mặc dù có vách bình ngăn cách, vẫn có một tia ba động thủy linh lực nặng nề từ trong bình lan truyền ra.

Thâm Lạc cảm thấy pháp lực thể nội chấn động, con mắt sáng lên, bỗng nhiên nhìn về phía bình nhỏ màu trắng kia.

"Chân thủy này có thể dùng luyện khí luyện đan, nhưng công hiệu lớn nhất là có thể tăng tốc tu luyện công pháp Thủy thuộc tính, chẳng những không có bất luận tác dụng phụ gì, ngược lại có hiệu quả ôn dưỡng kinh mạch, trong chư vị nếu có người tu luyện công pháp Thủy thuộc tính, tuyệt đối không nên bỏ qua." Người lùn tiếp tục giải thích.

Nghe lời này, không ít bày quỹ phía dưới lộ vẻ sợ hãi lẫn vui mừng.

Quỹ vật thuần âm, tu luyện công pháp Thủy thuộc tính tự nhiên không ít.

"Tam Nguyên Chân Thủy? Nước này hữu dụng đối với tu sĩ Luyện Khí kỳ, Tích Cốc kỳ, không biết các ngươi có Nhị Nguyên Chân Thủy cùng Nhất Nguyên Chân Thủy không? Có bao nhiêu ta lấy bấy nhiêu, giá tiền thương lượng là được." Ly Sương một mực không tham dự đấu giá, nhú mày lại mở miệng nói.

"Ly Sương đạo hữu nói đùa, Nhị Nguyên Chân Thủy cùng Nhất Nguyên Chân Thủy là bảo vật bọc nào, bản các dù có được cũng sẽ không lấy ra bán đấu giá." Người lùn lắc đầu nói.

Ly Sương nghe vậy, trong mắt lóe lên vẻ thất vọng, không lên tiếng nữa.

Hai mắt Thẩm Lạc chăm chú nhìn bình ngọc màu trắng kia, trái tim nhảy lên bịch bịch kịch liệt.

Hắn tu luyện công pháp vô danh chính là Thủy thuộc tính thuần túy, cực kỳ phù hợp bình Tam Nguyên Chân Thủy này, pháp lực thể nội giờ phút này rục rịch chính là minh chứng tốt nhất.

Nếu có được bình chân thủy này, tốc độ tu luyện của hắn sẽ tăng nhiều, nhanh chóng tiến vào Tích Cốc kỳ.

Bây giờ hắn ở tại Bạch gia mặc dù không nguy hiểm, nhưng Xuân Thu quan bị diệt hiển nhiên không đơn giản như mặt ngoài, tăng thêm trong mộng gặp đủ cảnh, khiến cho hắn có một loại cảm thụ sống yên ổn nghĩ đến ngày gian nguy mãnh liệt, nhất định phải nhanh chóng tăng thực lực bản thân lên, mới là đứng đắn.

"Các hạ vừa mới nói bình Tam Nguyên Chân Thủy này có thể tăng tốc tu luyện công pháp Thủy thuộc tính, có thể nói cụ thể một chút không?" Một thanh âm vang lên, lại là Hắc Văn, trong mắt lóe lên vẻ ngạc nhiên.

Thẩm Lạc nhìn thấy cảnh này, cảm thấy hơi trầm xuống.

Người lùn tựa hồ đã sớm đoán có người đặt câu hỏi này, bảm niệm pháp quyết dẫn một cái, một giọt nước trong suốt lớn chừng hạt đậu từ trong bình bay ra, rơi vào lòng bàn tay gã.

Gã lật tay vung lên, trong tay nhiều ra một viên đan dược màu ngà sữa, tản mát ra trận trận mùi thuốc nồng đậm.

"Tác dụng một giọt Tam Nguyên Chân Thủy tương tự dược hiệu một viên Hình Nguyên Đan này, trong bình này tối thiểu cũng có hơn mười giọt, rốt cuộc một bình có công hiệu phụ trợ bao nhiêu, các người có thể tự phỏng đoán." Người lùn nói.

"Hình Nguyên Đan! Thuốc này cho dù là đối với tu sĩ Tích Cốc kỳ cũng là linh dược tu luyện hiếm có!" Đôi mắt đẹp Tạ Vũ Hân sáng lên, tự lẩm bẫm, lập tức sắc mặt lại âm đạm xuống, thờ dài.

Thẩm Lạc nghe vậy trong lòng hơi động, trong mắt lóe lên một tia chần chờ. Nếu tiêu tiên ngọc vào nơi này, sau đó xuất hiện đan dược phá cảnh Tích Cốc kỳ nên làm thế nào?

Vào thời khắc này, hần chợt nhận thấy có người ngẩng đầu nhìn lại phía mình, lại là Ngọc Quan.

Tầm mắt hai người chạm nhau, Ngọc Quan gật đầu nhẹ với Thẩm lạc một cách nhỏ bé không thể nhận ra.

Thẩm Lạc khẽ giật mình, sau đó rơi vào trầm tư.

"Tốt, không nói nhiều, tiếp theo bắt đầu đấu giá, giá khởi điểm 70 tiên ngọc, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn năm tiên ngọc." Ngay lúc Thẩm Lạc do dự, người lùn thả giọt chất lỏng kia vào lại bình ngọc, lớn tiếng tuyên bố.

"75 tiên ngọc!"

"80!"

"88!"

...

Trong bày quý có mấy kẻ cảm thấy hứng thú với Tam Nguyên Chân Thủy này, liên tiếp ra giá, rất mau đẩy giá lên 120 khối tiên ngọc, ra giá chính là Hắc Văn kia.

Cái giá này đã không thấp, mặt khác mấy quý vật đấu giá kia lại sợ bối cảnh Hắc Văn, nhao nhao thu tay lại, không tiếp tục theo nữa.

Trên mặt Hắc Văn không khỏi lộ vẻ tự đắc tươi cười.

"130 tiên ngọc!" Một thanh âm đột ngột vang lên, khiến cho vẻ tươi cười Hắc Văn ngưng kết ở nơi đó, lại là Thẩm Lạc đưa tay báo giá.

Hắn cân nhắc liên tục, vẫn cảm thấy bình Tam Nguyên Chân Thủy thực sự khó có được, bỏ qua quá đáng tiếc. Về phần phía sau nếu xuất hiện đan dược phá cảnh Tích Cốc kỳ, hắn định dùng biện pháp khác giải quyết.

Tạ Vũ Hân ở bên cũng lộ ra ánh mắt kinh ngạc, nàng biết rõ mục đích Thẩm Lạc đến đây, bất quá đây là chuyện của Thẩm Lạc, nàng cũng không lăm miệng can thiệp.

Bày quý ở đây đột nhiên nghe âm thanh này, đều kinh ngạc nhìn sang, dĩ nhiên không phải kinh ngạc giá cả, mà là không nghĩ tới có người dám đối nghịch với Hắc Văn.

"150!" Hắc Văn theo thanh âm nhìn lại, ánh mắt bất thiện, nâng giá lên thêm hai mươi tiên ngọc.

"160 khối tiên ngọc!" Thẩm Lạc không nhanh không chậm nói.

"Tiểu tử, dám tranh cùng ta, 180 tiên ngọc!" Trong mắt Hắc Văn chớp động hàn quang, lần nữa tăng giá.

Thậm Lạc hơi cau mày, Hắc Văn tựa hồ cũng nhất định phải có được Tam Nguyên Chân Thủy, tăng giá như vậy, không biết khi nào đối phương mới từ bỏ.

"230 tiên ngọc!" Trong lòng của hắn suy nghĩ, bỗng nhiên đưa năm ngón tay lên, một lần tăng thêm trọn vẹn năm mươi khối tiên ngọc.

Lời vừa ra, cả phòng phải sợ hãi, ngay cả Ly Sương cũng có chút động dung, một lần tăng giá năm mươi tiên ngọc, trên giao dịch hội ở quá khứ cũng chưa bao giờ phát sinh.

Chỉ có Ngọc Quan kia luôn cười hì hì, tựa hồ hồn nhiên cảm thấy không có gì là không ổn.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 276: Đồi Đan

Sắc mặt Thẩm Lạc bình tĩnh nhìn phía trước, tựa hồ không thêm để ý chút nào chung quanh, kì thực âm thầm lưu ý cử động của Hắc Văn.

Trên thực tế, tiên ngọc trên người hắn chỉ có nhiều như vậy. Hắn thấy, vật này có thể trợ giúp mình tăng cao tu vi, đáng giá bỏ ra, dù sao tiên ngọc không có còn có thể kiếm lại. Quý thị này qua, cũng không biết khi nào mới đến lại, cho dù tới, cũng chưa chắc có thể gặp.

Đương nhiên, đối phương nếu tiếp tục tăng giá, hắn cũng đành phải thu tay lại.

Hắc Văn nghe được giá cao này, lông mày cũng cau lại, quay lại thấp giọng hỏi người hầu mặc huyết bào sau lưng: "Huyết Thị, còn bao nhiêu tiên ngọc?"

"Lần này đi, mang theo tiên ngọc không quá nhiều, thiếu gia lúc trước mua mấy đồ vật, trước mắt chỉ còn hơn 300 tiên ngọc." Người hầu mặc huyết bào nói.

"Còn ít như thế. . ." Sắc mặt Hắc Văn trầm xuống.

"Thiếu gia, lát hồi ngài còn phải mua vật kia, thứ này tốn quá nhiều, chỉ sợ lát hồi có chút phiền phức." Người hầu mặc huyết bào nhẹ nhàng nói, đồng thời nhìn Ly Sương kia một cái.

"Tình báo của người chuẩn xác không? Trên thân Ly Sương thật mang theo vật kia?" Hắc Văn trầm giọng hỏi.

"Nơi phát ra đáng tin, thiếu chủ yên tâm." Người hầu mặc huyết bào quả quyết.

Hắc Văn nghe vậy, gật gật đầu, liếc qua Thẩm Lạc, nói:

"Hảo tiêu tử, ta nhớ kỹ người!"

Nói xong, gã nhắm mắt lại, không nói thêm gì nữa.

Sắc mặt Thẩm Lạc bình tĩnh, phảng phất không nghe ngôn ngữ uy hiếp của Hắc Văn.

Người lùn thấy không ai ra giá, liền tuyên bố bình Tam Nguyên Chân Thủy thuộc về Thẩm Lạc.

"Phù . . ." Thẩm Lạc âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

Người Vô Thường các rất nhanh đem bình Tam Nguyên Chân Thủy tới, Thẩm Lạc thanh toán tiên ngọc xong, đưa tay tiếp nhận bình ngọc màu trắng, vừa cầm vào tay liền trầm xuống, vội vàng tăng lực mới giữ vững.

Một bình ngọc nho nhỏ, lại nặng mấy chục cân!

Thẩm Lạc mở ra nắp bình xem xét, bên trong chứa chất lỏng sền sệt trong suốt, linh khí Thủy thuộc tính nồng đậm từ đó tản ra.

Trong mắt của hắn hiện lên vẻ vui mừng, đẩy nắp bình lại, sau đó nhét bình ngọc vào hộp đá trong ngực, trái tim lúc này mới giảm nhịp xuống.

Hội giao dịch tiếp tục tiến hành, các loại bảo vật liên tiếp ra, trong đó không thiếu pháp khí đan dược trân quý, bầu không khí trong sảnh cũng

dần dần lên cao trào.

Toàn thân Thảm Lạc sạch sẽ trơn tru, toàn bộ hành trình chỉ là thưởng thức mà thôi, hội đấu giá kéo dài sau gần nửa canh giờ, cuối cùng kết thúc.

Thẳng đến cuối cùng, hẳn muốn đan dược phá cảnh Tích Cốc kỳ vẫn chưa từng xuất hiện, trong lòng không khỏi âm thầm lo lắng.

"Thảm đạo hữu không cần lo lắng, còn có nửa hồi sau tự do giao dịch, người có thể trực tiếp mở miệng yêu cầu lấy. Bầy quý ở đây xem ra đều có chút lai lịch, hi vọng có được đan dược phá cảnh Tích Cốc kỳ không nhỏ, chỉ là Thảm đạo hữu cũng phải xuất ra bảo vật làm cho người động tâm mới được." Tạ Vũ Hân nhẹ nhàng nói bên tai Thảm Lạc.

Thảm Lạc hít sâu một cái, chậm rãi gật đầu nhẹ.

"Kế tiếp là thời gian tự do giao dịch, tại hạ cũng không nhiều lời, các vị đạo hữu có thể lấy bảo vật ra giới thiệu một hai, lại báo ra vật muốn trao đổi, vừa ý liền thành giao." Người lùn tuyên bố.

Một quý vật già nua ngồi tại bàn đá ngoài cùng bên trái ngời thẳng lên, há miệng phát ra tiếng cười khàn khàn: "Nếu thế, vậy bắt đầu từ chỗ đi. Lần này Lệ mỗ mang tới đồ vật không nhiều, một gốc Ngũ Diệp Trùng Thảo, hai khối Hoàng Nguyên Thạch. Ngũ Diệp Trùng Thảo muốn đổi lấy một kiện thượng phẩm pháp khí Mộc pháp tính, hai khối Hoàng Nguyên Thạch, thì hồi đoái một bình đan dược tinh tiến Tích Cốc kỳ."

Lúc quý vật già nua nói chuyện, lấy ra một cái túi nhỏ màu đen, khẽ đảo qua trên bàn đá, hai cái hộp ngọc từ bên trong rơi ra.

Trong một chiếc hộp ngọc là một gốc đằng thảo màu đen tương tự tiểu trùng, trong hộp ngọc còn lại là hai khối đá màu vàng đất, tản mát ra trận trận hoàng quang.

Thẩm Lạc nhìn thấy hai kiện vật phẩm này, trong lòng không khỏi khẽ động.

Hai vật này hẳn đã thấy trên « Tiên Linh Bách Thảo » ở Phương Thốn sơn. Ngũ Diệp Trùng Thảo là một loại linh thảo đặc thù, có thể chuyển đổi tự do giữa trùng và cỏ, là chủ linh tài luyện chế một loại đan dược trân quý tên là Thuế Thân Đan.

Mà Hoàng Nguyên Thạch là một loại linh tài Thổ thuộc tính hiếm có, đản sinh sâu mấy chục trượng dưới lòng đất, tính chất cứng rắn, là một loại tài liệu thượng giai luyện chế pháp khí Thổ thuộc tính.

Bầy quý còn lại nghe vậy, có mấy kẻ hơi động tâm, nhưng không biết có phải do không có vật quý vật già nua cần hay không, nên không mở miệng.

Quý vật già nua thấy phản ứng của bầy quý, trong mắt lóe lên vẻ thất vọng, thu hai hộp ngọc vào.

Sau quý vật già nua là nữ quý tóc lục, màu da tóc đều là màu xanh lá quý dị, nhất là nửa người dưới cũng không phải là hai chân, mà là một đoàn quý vân xanh lét, nhìn khiến người ta sợ hãi.

Nàng phát tay lấy ra ba cây xương cốt đen nhánh, mỗi một cây đều tản mát ra âm khí kinh người.

"Đây là ba cây quý cốt Ngung Hồn kỳ Toàn Địa Quý, đổi một kiện trung phẩm pháp khí trở lên, có thần thông ẩn nấp." Nữ quý tóc lục mở miệng nói.

Lời này vừa ra, quý vật ở đây rối loạn tung bừng. Quý cốt quý vật Ngung Hồn kỳ nhất định ẩn chứa quý khí khổng lồ, nếu có thể hấp thu luyện hóa, rất có ích lợi với tu luyện của bọn chúng.

Chỉ là pháp khí ẩn nặc vô cùng hiểm thấy, chớ nói chi là phải trung phẩm trở lên.

"Ta không có ẩn nặc pháp khí, bất quá có một tấm Ân Thân Phù cao giai, lại tặng thêm 200 tiên ngọc, đổi lấy ba cây quý cốt của các hạ, như thế nào?" Một quý vật với hai tay dạng thanh xác cự ngao, ánh mắt cực nóng nhìn ba cây quý cốt, nói.

Thẩm Lạc theo tiếng nhìn lại, nhớ kỹ trước đó Bạch Yếm giới thiệu qua, quý này tên gọi Thanh Ngao.

"Trừ ẩn nặc pháp khí, những vật khác đều không đổi." Nữ quý tóc lục lắc đầu nói.

Thanh Ngao lộ vẻ thất vọng, chán nản ngồi xuống.

"Chỗ ta có một kiện trung phẩm pháp khí Yên Vân Phiến, hiệu quả ẩn nấp rất tốt." Ly Sương đột nhiên mở miệng, trong khi nói chuyện vung tay lên.

Một đạo ánh sáng xám từ trong tay y bắn ra, rơi vào trước người nữ quý tóc lục, lại là một lá cờ nhỏ màu xám, phía trên thêu từng đoá từng đoá đồ án đám mây.

Nữ quý tóc lục cầm lá cờ nhỏ màu xám lên, vận khởi âm khí thể nội rót vào trong đó. Từng đoàn từng đoàn sương mù màu xám lập tức hiện ra, bao phủ lại thân ảnh của nàng.

Không chỉ là thân hình, khí tức nữ quý cũng lập tức bị che đậy, bản thân sương mù xám cũng không có sóng pháp lực truyền ra, phảng phất một đoàn sương mù bình thường lơ lửng ở nơi đó.

Thẩm Lạc nhìn thấy cảnh này, trong mắt lóe lên một tia ước ao.

Sương mù màu xám nhanh chóng thu liễm lại, hiện ra thân ảnh nữ quý tóc lục, khắp khuôn mặt là vẻ vui mừng.

"Ly Sương đạo hữu, kiện pháp khí này ta rất hài lòng, đổi." Nàng vung tay lên, một cỗ âm khí bắn ra, bao lấy ba cây quý cốt, đưa đến trước người Ly Sương.

Ly Sương cầm lấy ba cây quý cốt, thu vào, thần tình trên mặt không gợn sóng như giếng cổ, phảng phất vừa mới trao đổi chỉ là một việc nhỏ không có ý nghĩa.

Trao đổi tiếp tục tiến hành, rất nhanh đến phiên Thẩm Lạc.

Hắn lật tay lấy ra một đoạn thanh trúc, chính là đoạn Hoàng Tuyền Trúc trước đây tự cắt ra, đặt ở trên bàn đá.

Bởi vì vừa rồi hắn đập xuống Tam Nguyên Chân Thủy, ở đây không ít quý vật đều có chút lưu tâm Thẩm Lạc, nhìn thấy hắn xuất ra một đoạn thanh trúc phổ thông, trên mặt đều lộ vẻ nghi hoặc.

Chỉ có Ly Sương cùng người đeo mặt nạ cao lớn ngồi trên đài đấu giá thì ánh mắt lộ ra kỳ quang, tựa hồ nhìn ra cái gì.

"Một đoạn Hoàng Tuyền Trúc, đổi lấy đan dược phá cảnh Tích Cốc kỳ, có thể tăng lên ba thành xác xuất thành công trở lên, số lượng chi tiết cụ thể, có thể thương nghị." Thẩm Lạc ngắn gọn nói.

Hắc Văn nghe vậy nhìn lại, trong miệng khẽ ồ lên một tiếng.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 277: Đắc Tội

"Hoàng Tuyền Trúc! Trong truyền thuyết thứ này sinh trưởng bên cạnh Hoàng Tuyền Đại Hà! Vậy mà thật sự tồn tại."

"Ta ở một hội đấu giá cỡ lớn của Phong Đô thành từng gặp qua Hoàng Tuyền Trúc, so với đoạn này thì tinh tế hơn rất nhiều."

"Không phải là do phẩm chất, ta từng đọc qua ghi chép liên quan tới Hoàng Tuyền Trúc. Trên đó có nói, linh trúc tuổi thọ càng cao, thì càng tinh tế, xem ra cây Hoàng Tuyền Trúc này tuổi thọ còn hơi thấp."

Trong sảnh, bày quý lập tức nghị luận âm ỉ, không thiếu kinh hô, tiếc nuối.

Nhưng qua một hồi lâu, cũng không có người nào xuất ra đan dược để trao đổi với Thảm Lạc.

Thảm Lạc thấy vậy, trong lòng có chút buồn rầu.

Hoàng Tuyền Trúc rất quý hiếm, nhưng vẫn không có quý vật muốn trao đổi, rõ ràng chỉ rõ trên người bọn chúng không có đan dược mình yêu cầu.

Chuyện này cũng khó trách, đan dược phá cảnh của tu sĩ Tích Cốc kỳ vốn quý giá, đối với tu sĩ Tích Cốc kỳ càng là đan dược phụ trợ tu luyện cao cấp của bạch ngọc sách. Mà bản thân mình còn muốn loại trân phẩm, có thể gia tăng tỷ lệ đột phá từ ba thành trở lên, không tìm được cũng rất bình thường.

"Xem ra thật muốn bị cửa hàng đan dược ở lầu dưới làm thịt một đao."
Thẩm Lạc thềm thở dài, muốn thu hồi Hoàng Tuyền Trúc lại.

"Chờ một chút, có thể cho ta xem Hoàng Tuyền Trúc của ngươi không."
Một thanh âm đột nhiên vang lên, chính là của Ly Sương.

"Xin mời." Thẩm Lạc khẽ giật mình, phát tay đưa thanh trúc qua.

Ly Sương tiếp lấy, đánh giá một chút, sau đó trên tay toát ra một cỗ hắc khí, truyền vào trong thanh trúc.

Thanh trúc nhanh chóng biến thành màu đen, phía trên toát ra chấm đỏ, tản mát ra từng sợi hồng quang chiếu xạ lên trên tay của y.

Từng tia hắc khí từ trên tay người đeo mặt nạ bay ra, bị hắc trúc nuốt vào.

"Đúng là Hoàng Tuyền Trúc!" Trong mắt Ly Sương lóe lên vẻ vui mừng, trên tay phát ra một tầng hắc quang, vậy mà chặn lại được sự thôn phệ của Hoàng Tuyền Trúc.

Hoàng Tuyền Trúc không được thôn phệ âm khí, chấm đỏ sáng lên chớp động mấy lần, rồi nhanh chóng biến mất, lát sau lại khôi phục thành màu xanh biếc như trước.

"Vị Thẩm tiểu hữu này, chỗ ta có ba viên Địa Linh Đan, tuyệt đối có thể tăng tỷ lệ lên ba thành dùng để đổi Hoàng Tuyền Trúc này của ngươi được không?" Ly Sương lấy một cái bình ngọc màu đen ra, nói.

"Địa Linh Đan, đây không phải là đan dược bí chế của Địa Phủ sao?"

"Đúng vậy! Nghe nói đan này lấy Vong Tình Thủy chỉ có ở Địa Phủ làm nguyên liệu chính, lại phối hợp mấy chục loại linh tài mới luyện chế thành,

nên rất quý giá."

"Ta tại Phong Đô thành từng thấy qua đầu giá về Địa Linh Đan, mỗi một hạt đều muốn trên trăm viên tiên ngọc."

Trong sảnh bày quý mới đầu yên tĩnh, bỗng nhiên sau đó bộc phát lên tiếng nghị luận ồn ào.

"Tỷ lệ đột phá từ ba thành trở lên!" Trên mặt của Thẩm Lạc hiện ra vẻ kích động, liền muốn đáp ứng.

"Chờ một chút!" Thì một thanh âm đột nhiên vang lên, chen vào, là Hắc Văn ở cách đó không xa đứng lên.

"Người có việc gì?" Ánh mắt của Ly Sương nhìn thoáng qua, hỏi.

"Tại hạ có một chuyện muốn hỏi Ly Sương tiên bối, trên người ngài còn có Địa Linh Đan?" Hắc Văn đối mặt với Ly Sương, lại thu hồi thái độ phách lối, mỉm cười hỏi.

"Không còn, chỉ có ba viên." Ly Sương lắc đầu.

Hắc Văn nghe lời này, sắc mặt trầm xuống, nhưng lập tức lộ ra dáng tươi cười.

"Ly Sương tiên bối, Địa Linh Đan, tại hạ cũng rất muốn đổi lấy, không biết có thể bán cho ta không? Tại hạ nguyện ý ra giá 360 viên tiên ngọc. Còn Hoàng Tuyên Trúc kia chỉ có một đoạn nhỏ, chắc không đáng giá đến mức này." Hắc Văn lấy bao vải ra đặt ở trên bàn đá, "Soạt" một tiếng, một đồng nhỏ tiên ngọc từ bên trong lăn ra.

Gã định lập tức hoàn thành cuộc giao dịch may rủi này, khiến trong lòng Thẩm Lạc vô cùng tức giận. Nhưng Hắc Văn đang nói chuyện làm ăn với

Ly Sương, mà bây giờ trong tay hắn lại trống trơn không có cách nào tăng giá, chỉ có thể trầm mặc đứng ở một bên, có chút khẩn trương quan sát thần sắc của Ly Sương.

"Không cần, ta cũng không thiếu tiên ngọc." Ly Sương không chút do dự lắc đầu, sau đó cầm bình ngọc ném cho Thẩm Lạc.

"Đa tạ tiên bối."

Trong lòng Thẩm Lạc thoáng buông lỏng, chụp lấy bình ngọc. Sau đó hắn vội mở ra, bên trong là ba viên đan dược đen sì được bao quanh bởi một vầng sáng màu đen, nhìn hết sức thần kỳ, còn có mùi thuốc tỏa ra.

Nhưng khi ánh mắt hắn nhìn kỹ lại, thì phát hiện mùi thuốc ở bốn phía thật ra là do tinh hoa của đan dược tiết ra bên ngoài bạch ngọc sách. Chứ nó không có mùi thuốc nào hết, tất cả dược lực đều ngưng tụ vào bên trong đan dược, chỉ một điều này, cũng đủ chứng minh Địa Linh Đan này không phải tầm thường.

Mà Thẩm Lạc cũng tin rằng Ly Sương sẽ không ở ngay trước mặt mọi người lừa bịp mình. Thế nên hắn nhanh chóng đập nắp bình rồi thu lại, trong lòng tràn đầy kích động.

Có ba viên Địa Linh Đan, coi như tư chất hắn kém, cũng có cơ hội rất lớn đột phá Tích Cốc kỳ.

"Chúc mừng, Thẩm đạo hữu." Tạ Vũ Hân nói nhỏ.

Thẩm Lạc quay qua gật đầu, đáp lại.

Hắc Văn thấy vậy, trên mặt lóe lên vẻ hung ác, tiến về phía trước một bước.

"Hắc Văn đạo hữu, trong Vô Thường các cấm tranh đấu dù bằng bất kỳ hình thức gì, mong rằng người tự trọng!" Người đeo mặt nạ cao lớn đứng bên phải bàn đấu giá, dùng giọng hơi khàn nói ra.

"Thiếu chủ." Người hầu mặc huyết bào vôi vàng tiến lên, khẽ gọi.

Hắc Văn hít sâu một hơi, cưỡng ép đè lửa giận trong lòng xuống, liếc nhìn Thẩm Lạc và Ly Sương một chút, vẻ dữ tợn lóe lên rồi biến mất, sau đó ngồi xuống.

Thẩm Lạc chú ý tới sát cơ trong mắt Hắc Văn, lòng hơi run lên, nhưng cũng không nói thêm gì.

"Tạ đạo hữu, một lát nữa sau khi quý thị kết thúc, người có biết làm cách nào mới có thể rời đi nơi đây, quay về Nhân giới?" Hắc Văn nhớ tới một chuyện, quay qua hỏi Tạ Vũ Hân ở bên cạnh

"Người đề cử người tới đây, ngay cả việc này cũng không nói cho người biết sao? Muốn trở về Nhân giới, phải đợi sau khi quý thị đóng lại, quay về địa phương nơi chúng ta truyền tông tới, đến thời gian đó, cấm chế ở đây sẽ tự động truyền tông chúng ta về Kiến Nghiệp thành." mặt của Tạ Vũ Hân lộ ra vẻ kinh ngạc, hạ giọng nói nhỏ.

"Thì ra là vậy." Thẩm Lạc nghe xong giật mình, gật đầu cảm ơn Tạ Vũ Hân, nhưng trong lòng không khỏi oán thầm Câu Hồn Mã Diện vì không đáng tin cậy, chuyện quan trọng như vậy cũng không nói với mình.

Có thể là do các loại bảo vật như Hoàng Tuyền Trúc, Địa Linh Đan xuất hiện nhắc lên sóng gió quá mức mãnh liệt, nên những vật giao dịch vật sau đó có vẻ hơi tầm thường không có gì lạ. Bầy quý ở trong sảnh cũng có chút hững hờ, phần lớn đều làm vôi vàng cho xong việc, chỉ có hai, ba người thành công đổi được đồ vật mình muốn.

Sau khi Hội trao đổi kết thúc, đám người trong sảnh đều đứng dậy, quay qua thi lễ với Ngọc Quan một cái, rồi mới lần lượt rời đi.

Riêng Hắc Văn không để ý đến Ngọc Quan, cũng không có hành lễ, mặt âm trầm, liền mang người hầu mặc huyết bào kia đi ra ngoài.

"Khá lắm, tên tiêu tử tự đại cuồng vọng!" Người đeo mặt nạ cao lớn hừ lạnh một tiếng.

Ngọc Quan ngược lại chẳng hề để ý, ai cũng biết truyện này do nhóm phàm nhân tông tại bạch ngọc giới diện làm.

"Vừa rồi đa tạ tiền bối đã chủ trì công đạo." Thảm Lạc và Tạ Vũ Hân tiến lên, thi lễ với ba người Ngọc Quan.

"Hai vị là khách nhân của Vô Thường các chúng ta, tất nhiên phải theo quy tắc làm việc." Người đeo mặt nạ dáng lùn vừa cười vừa nói.

"Vô Thường các làm ăn công chính nghiêm minh, tiểu nữ sớm đã nghe qua, hôm nay gặp mặt, còn tốt hơn cả lời đồn, bội phục." Tạ Vũ Hân cũng cười nói.

Người đeo mặt nạ cao và lùn nghe vậy, mỉm cười, cũng không vì Tạ Vũ Hân vượt mong ngửa mà cảm thấy cao hứng.

"Các người đi xuống trước đi, ta và bọn hầy trò chuyện một chút." Ngọc Quan khoát tay áo.

Hai người đeo mặt nạ cao và lùn nghe vậy, đáp ứng một tiếng, lui ra ngoài.

Bên trong đại sảnh rất nhanh chỉ còn lại có Ngọc Quan, và hai người Thảm Lạc.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 278: Ngọc Quan Nhắc Nhở

Cái đầu tròn vo của Ngọc Quan đột nhiên thấp xuống, trong miệng ục ục thì thầm tựa hồ muốn nói gì đó, nhất thời không để ý đến hai người Thẩm Lạc, khiến bọn hắn không khỏi ngẩn ra.

"Ngọc Quan đại nhân?" Thẩm Lạc đợi một hồi lâu, Ngọc Quan vẫn như cũ không có ý lên tiếng, hắn và Tạ Vũ Hân thoáng nhìn nhau, kêu một tiếng.

"Vừa rồi sư tôn đột nhiên đưa tin tới, hỏi thăm chuyện hội giao dịch, để cho các ngươi đợi lâu rồi." Lúc này Ngọc Quan mới ngẩng đầu lên.

"Không sao, chỉ là không biết ngài lưu chúng ta lại là muốn phân phó chuyện gì?" Thẩm Lạc lắc đầu, tiếp tục hỏi.

"Ta không có việc gì, bất quá các ngươi lại có việc." Ngọc Quan nhếch miệng cười một tiếng, không nhiều lời, tay nhỏ béo múp múp vung lên.

Một đạo bạch quang từ trong tay nó bắn ra, hóa thành một quang luân màu trắng to bằng chậu rửa mặt, chuyển động quay tròn.

Trong quang luân hiện ra một hình ảnh, chính là thân ảnh hai người đang đi, là Hắc Văn và người hầu mặc huyết bào kia.

"Ngay lập tức phân tán Quỷ vệ U Minh đến lối ra sơn cốc, nhất định phải canh chừng hai tên tu sĩ Nhân tộc cùng Ly Sương kia! Dám làm ta mất mặt, ta muốn bọn hắn phải chết! Còn có ba viên Địa Linh Đan kia, nhất

định phải đoạt lại!" Hai mắt Hắc Văn hiện ra đạo đạo tơ máu, khuôn mặt dữ tợn hét lên.

"Thiếu chủ, thực lực hai tên tu sĩ Nhân tộc kia không mạnh, muốn giết không khó. Nhưng Ly Sương kia, theo ta quan sát, tu vi của hắn rất có thể đã đạt tới Ngưng Hồn kỳ, dù vận dụng tất cả U Minh Quỷ Vệ, cũng chưa chắc có thể lưu lại hắn. Nếu để hắn đào thoát, sự tình sẽ trở nên rất phiền phức, lão tổ nơi đó cũng không xử lý tốt được." Người hầu mặc huyết bào chần chờ nói.

"Thì sao, hôm nay ta bị ném đi mặt mũi lớn như vậy, chẳng lẽ cứ để yên vậy?" Hắc Văn gầm nhẹ.

"Nếu là Ngưng Hồn kỳ bình thường, đấng tột cũng không quan trọng, nhưng Ly Sương chính là Âm Thần Địa Phủ, lão tổ hắn cũng không muốn đấng tột Địa Phủ." Người hầu mặc huyết bào giải thích, ần ần chuyển ra hướng Hắc Sơn lão tổ.

Hắc Văn nghe vậy sắc mặt thay đổi, sau một lát mới không cam lòng nói: "Nếu vậy, coi như Ly Sương may mắn đi. Bất quá hai tên tu sĩ Nhân tộc kia nhất định phải giết chết cho ta, thiên đao vạn quả, trừu hồn luyện phách, để tiết mối hận trong lòng ta."

"Vâng!" Người hầu mặc huyết bào nhẹ nhàng thờ ra, lập tức đáp ứng.

Quang luân màu trắng lúc này bắt đầu dần ảm đạm đi, mấy hơi thở sau hoàn toàn biến mất không thấy.

Sắc mặt Thẩm Lạc nặng nề, mặc dù hắn đoán được Hắc Văn sẽ không từ bỏ, nhưng không nghĩ tới đối phương vậy mà trực tiếp muốn giết người đoạt bảo.

"Đa tạ Ngọc Quan đại nhân nhắc nhở." Hãn vội vàng cảm ơn Ngọc Quan.

Tạ Vũ Hân nhìn thấy tình huống trong quang luân, thần sắc cũng trầm xuống, cũng cảm tạ Ngọc Quan.

"Trong quý thị mặc dù có quy củ, nghiêm cấm bất luận tranh đấu gì. Nhưng khi rời khỏi đây, lệnh cấm này sẽ vô hiệu, chuyện giết người cướp bảo cũng không phải chưa từng xảy ra. Xem ở phân thượng chúng ta quen biết, ta mới nhắc nhở các ngươi một chút, lát nữa quý thị kết thúc hãy cẩn thận." Khuôn mặt nhỏ Ngọc Quan ngưng trọng nói.

Thẩm Lạc và Tạ Vũ Hân lần nữa tạ ơn, nhưng trong lòng sâu muợn.

Cho dù biết bọn Hắc Văn ở bên ngoài thì thế nào, sơn cốc nơi này chỉ có một cửa ra, chỉ cần ra bên ngoài, cuối cùng vẫn sẽ bị chặn đường, lấy tu vi hai người mình muốn sống ra ngoài, cũng không dễ dàng.

"Ta nhớ năm đó lúc xây dựng quý thị này, chỗ sâu trong sơn cốc phụ cận Thanh Nguyệt nhai xây dựng một mật đạo thông hướng ra ngoài, không biết bây giờ còn thông không?" Ngọc Quan quay người đi vào chỗ sâu đại sảnh, trong miệng tự nhủ nói ra.

"Đa tạ Ngọc Quan đại nhân chỉ điểm, không biết ngài còn dặn dò gì không, để cho hai người chúng ta báo đáp?" Thẩm Lạc nghe vậy đại hỉ, lần nữa bái tạ Ngọc Quan, mở miệng dò hỏi.

"Nghe nói Nhân giới có rất nhiều đồ ăn ngon, đáng tiếc ta không cách nào đến đó." Ngọc Quan làm bầm một câu, thân hình biến mất ở chỗ sâu đại sảnh.

"Vâng, chúng ta minh bạch." Thẩm Lạc đáp ứng một tiếng, sau đó cùng Tạ Vũ Hân bước nhanh rời nơi đây.

Ngọc Quan đi vào chỗ đầu thông đạo sâu trong đại sảnh, vừa lúc hai người đeo mặt nạ kia đang đứng ở chỗ này.

"Ngọc Quan đại nhân, tiểu tử Nhân tộc kia có chỗ gì đặc thù sao, khiến ngài chiếu cố hắn như vậy? Ngay cả mật đạo quý thị cũng cho hắn biết." Người đeo mặt nạ lùn chần chờ một chút, mở miệng hỏi.

"Một gia hỏa chơi vui thôi, bất quá cuối cùng có thể ra ngoài hay không, còn phải xem tạo hóa của hắn!" Ngọc Quan miễn cưỡng duỗi lưng một cái, nhảy nhót nhót đi vào chỗ sâu thông đạo.

Trong mắt hai tên đeo mặt nạ cao thấp đều nổi lên vẻ bất đắc dĩ, sau đó đi theo.

...

Thẩm Lạc và Tạ Vũ Hân rời Vô Thường các, lập tức vào chỗ sâu sơn cốc tìm kiếm Thanh Nguyệt nhai mà Ngọc Quan đã nói.

Sâu trong sơn cốc là một mảnh hoang vu, giống với bên ngoài, đá vụn đầy đất.

Hai người rất nhanh đến chỗ sâu nhất sơn cốc, nơi này có từng vách núi liên miên, không có đường ra. Mà trên không sơn cốc là cấm chế bao phủ bầu trời nơi này, cũng vô pháp bay qua.

Phía đông bầu trời nổi lên từng tia từng tia bạch quang, so với trước đó sáng gấp mấy phần.

"Thẩm đạo hữu, hiện tại là giờ nào?" Thần sắc Tạ Vũ Hân hơi gấp, hỏi.

"Giờ Dần sáu khắc!" Thẩm Lạc dò xét khí huyết vận hành thể nội, lập tức đưa ra thời gian.

"Trời sắp sáng rồi, chúng ta phải nhanh, nếu trễ sẽ không cách nào trở về nhân gian được!" Tạ Vũ Hân trầm giọng nói.

"Không có cách nào rời đi? Vậy có sao không?" Đuôi lông mày Thẩm Lạc khẽ động, hỏi thăm.

"Quý thị mở tại nơi giao giới Âm Dương, sau bình minh sẽ tự đóng lại biến mất. Nếu không kịp rời đi, sẽ lưu lạc đến chỗ Âm Dương giao giới này, không cách nào trở về nhân gian, cũng không thể tiến vào Âm gian." Tạ Vũ Hân nghiêm nghị nói.

"Nghiêm trọng như vậy sao!" Con người Thẩm Lạc co rụt lại, vội vàng tìm kiếm khắp nơi ở Thanh Nguyệt nhai.

Tạ Vũ Hân cũng tìm kiếm chung quanh.

"Tạ đạo hữu, mau đến nơi này." Thẩm Lạc tìm một hồi, phát hiện một chỗ vách núi màu xanh, có phần không giống vách núi chung quanh.

Tạ Vũ Hân nghe vậy, vội vàng chạy vội tới, nhìn về phía vách núi nơi đây, con mắt cũng sáng lên, đưa tay sờ sờ vách đá màu xanh, một cảm giác lạnh buốt truyền tới.

"Đây là Thanh Nguyệt Thạch, xem ra chính là chỗ này, mau tìm thông đạo." Nàng mừng rỡ nói.

Hai người tìm khắp phụ cận vách núi, chỉ là diện tích vách núi này khá lớn, nhất thời khó mà dò xét hết.

Ánh mắt Thẩm Lạc chuyển động, tay vươn vào trong ngực, lấy ra một xấp phù lục màu vàng.

Hắn rút từ đáy xấp phù lục ra một tấm phù vàng, vận chuyển pháp lực rót vào trong đó. Một đoàn bạch quang sáng tỏ từ trên tấm phù lục này toả ra, hình thành một chùm sáng màu trắng lớn gần trượng, ngưng tụ không tan, đúng là "Tâm Bảo Phù" tự tìm ra.

"Thẩm đạo hữu, đây là?" Tạ Vũ Hân nhìn lại.

"Tìm thông đạo." Thẩm Lạc nói một tiếng, cầm phù lục tới gần vách núi màu xanh, đi dọc theo vách núi.

Chùm sáng màu trắng chiếu xạ trên vách núi màu xanh. Vách núi giống như hòn đá lúc trước, nhanh chóng biến thành trạng thái hơi mờ.

Tạ Vũ Hân thấy cảnh này, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, trong mắt nhìn về phía Thẩm Lạc hiện lên vẻ khác lạ.

Thẩm Lạc đi dọc theo vách núi một hồi, bước chân đột nhiên dừng lại.

Chùm sáng màu trắng chiếu xạ một chỗ vách núi phía trước, bên trong hiện ra một cái hố màu đen mơ hồ.

"Xem ra là nơi này." Tạ Vũ Hân vội vàng đi tới, tìm kiếm trên vách núi phụ cận

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 279: Quay Về Dương Gian

Thảm Lạc cũng mượn nhờ Tâm Bảo Phù có năng lực chiếu thấu vách núi, tìm cách mở ra cửa vào thông đạo, hai người rất nhanh tìm đến một tảng đá dị dạng nhô ra, bên trong ẩn ẩn có bóng dáng cơ quan.

Tạ Vũ Hân dùng sức nhấn chỗ này một cái, vách núi phát ra thanh âm "Ken két", vách núi vỡ ra, hiện ra một đầu thông đạo, bên trong là một mảnh đen kịt, không biết thông hướng nơi nào.

"Nhờ Thảm đạo hữu có phù lục thần kỳ bực này, nếu không thật không biết khi nào mới tìm được chỗ thông đạo này." Tạ Vũ Hân nhẹ nhàng thở ra.

"Thời gian không nhiều, chúng ta đi nhanh đi." Thảm Lạc không nói nhiều về Tâm Bảo Phù, tiến vào trong thông đạo.

"Không biết Ngọc Quan kia đáng tin không, nói không chừng trong thông đạo này có nguy hiểm, để ta đi trước." Tạ Vũ Hân giành đi trước, trong tay loé lên ánh sáng xám, hiện ra Quỷ Đầu Đại Dao kia, đồng thời trên thân nổi lên một tầng bạch quang, trước người hình thành một quang thuẫn màu trắng.

Tu vi Thảm Lạc khá thấp, cũng không cậy mạnh, lấy ra Quỷ Khiếu Hoàn nắm trong tay, đi theo sau.

Thân ảnh hai người rất nhanh biến mất ở trong đường hầm. Cơ quan trên vách núi đá chuyển động ken két, chậm rãi khép lại, lần nữa che giấu thông đạo.

Trong một căn phòng ở Vô Thường Các, trước người Ngọc Quan lơ lửng quang luân màu trắng kia, bên trong hiện ra tình cảnh thông đạo đóng lại.

"Thật đúng là tìm được, quả nhiên có chút ý tứ." Ngọc Quan phui tay, cười nói.

Nó lập tức bấm niệm pháp quyết điềm một cái, hình ảnh trong quang luân nhanh chóng biến hóa, hiện ra tình huống cửa vào sơn cốc lúc trước.

Các cửa hàng trong sơn cốc cũng bắt đầu đóng cửa, quây hàng via hè cũng đã thu dọn, quỳ vật trong sơn cốc nhao nhao từ miệng hang rời đi.

Hắc Văn và người hầu mặc huyết bào đứng tại chỗ bí mật ngoài cốc, trong tay người hầu nắm lấy một tiểu kính màu đen, bên trong chiếu rọi một đám quỳ vật trong cốc.

Trừ hai người bọn họ, còn có hai mươi mấy quỳ vật áo bào màu đen đứng ở trong sương mù phía xa, hình thành một vòng vây, ngăn chặn lối ra.

"Hắc hắc, dám vô lễ với ta, đây chính là kết cục, từ từ tìm đi." Ngọc Quan cười hắc hắc nói, một tay bấm niệm pháp quyết, tán đi quang luân.

Cùng lúc đó, Thẩm Lạc và Tạ Vũ Hân đang tập trung đến mười hai phần tinh thần, chậm rãi tiến lên trong đường hầm.

Cũng may nguy hiểm trong dự đoán cũng không xuất hiện, hai người rất nhanh tới cuối thông đạo, một vách đá ngăn trở con đường phía trước.

Thẩm Lạc lại lấy ra Tâm Bảo Phù, hai người tìm kiếm một chút, rất nhanh tìm được cơ quan.

Tiếng cơ quan chuyển động vang lên ken két, vách đá phía trước tách ra hai bên, một cánh cửa lớn gần trượng xuất hiện ở phía trước, lộ ra bầu trời đêm âm trầm phía ngoài.

"Rốt cuộc cũng đi ra." Hai người ra ngoài, dò xét tình huống chung quanh một chút, xác định nơi này chính là hậu phương sơn cốc.

"Nơi đây không nên ở lâu, Hắc Văn kia tìm không thấy người ở cửa sơn cốc, nói không chừng sẽ phái người tới đây tìm kiếm." Tạ Vũ Hân nói.

Thẩm Lạc đồng ý, hai người lập tức xuất phát, dựa theo hướng trong trí nhớ, bước về hướng nơi truyền tống vào.

Ở cửa sơn cốc, bọn người Hắc Văn vẫn đứng ở đó.

Giờ phút này bầu trời phương đông đang dần sáng tỏ, trong sơn cốc đã không nhìn thấy nhiều thân ảnh nữa, hai người Thẩm Lạc cũng không thấy bóng dáng.

"Chuyện gì xảy ra? Vì sao còn chưa phát hiện hai tu sĩ Nhân tộc kia?" Sắc mặt Hắc Văn dần dần âm trầm xuống, lạnh giọng hỏi.

"Chẳng lẽ bọn hần phát hiện chúng ta canh giữ ở bên ngoài, nên còn trốn ở trong cốc?" Người hầu mặc huyết bào nhú mày nói.

"Không có khả năng, quý thị chẳng mấy chốc sẽ đóng lại, hai tên Nhân tộc kia sẽ vội vã về Nhân giới, làm sao lại đợi trong cốc. Quan Ảnh Kính người không có vấn đề gì chứ?" Hắc Văn lập tức nói ra, sau đó trầm giọng hỏi.

"Quan Ảnh Kính chính là Hắc Sơn lão tổ tự mình luyện chế, có thể chiếu phá huyền thuật Tích Cốc hậu kỳ. Họ Thẩm kia tám thành là Luyện

Khí kỳ, tuyệt không thoát khỏi Quan Ảnh Kính dò xét." Người hầu mặc huyết bào lắc đầu.

"Thế sao lại vậy?" Hắc Văn cả giận nói.

"Chờ thêm một lúc, hai người kia chắc vẫn còn trong cốc." Người hầu mặc huyết bào chớp mắt, nói.

Sắc mặt Hắc Văn âm trầm, nhưng gã không có biện pháp khác, chỉ có thể tiếp tục chờ đợi.

Giờ khắc này, hai người Thâm Lạc theo tiêu ký lúc trước, đã đi tới chỗ truyền tống vào trước kia.

Chân trời phương đông càng ngày càng sáng, rớt cuộc tia sáng mặt trời đầu tiên xuất hiện tại thiên không.

"Ầm" một tiếng, quanh hai người hiện ra vô số sương mù màu xám đen, che mất hết thấy.

Giống lúc trước, những sương mù kia không tiếp tục ở đây quá lâu, nhanh chóng phiêu tán, tầm mắt hai người khôi phục thanh minh, lại về tới Thanh Tùng Lâm bên ngoài Kiến Nghiệp thành.

Thâm Lạc và Tạ Vũ Hân nhẹ nhàng thở ra, gỡ mặt nạ trên mặt xuống, khôi phục diện mạo ban đầu.

"Lần đi quý thị này, Thâm đạo hữu giúp ta rất nhiều, tiểu nữ ngày sau tất sẽ báo đáp. Bất quá giờ phút này ta còn có chuyện quan trọng, xin cáo từ trước." Tạ Vũ Hân tựa hồ có chút lo lắng, nói một câu với Thâm Lạc, lập tức cáo từ lướt gấp ra ngoài rừng, thân ảnh rất nhanh biến mất không thấy gì nữa.

Thẩm Lạc há hốc miệng, muốn hỏi nàng có biết lần quý thị mở ra tiếp theo là khi nào không, nhưng không đợi hắn mở miệng, đối phương đã đi xa.

"Được rồi, chờ Câu Hồn Mã Diện tiền bối tới lấy mặt nạ quý thị, hỏi hắn cũng được." Thẩm Lạc thầm hô một tiếng, từ một phương hướng khác trở về Kiến Nghiệp thành.

Lúc chạng vạng tối.

Sau khi Thẩm Lạc từ quý thị trở về, nghỉ ngơi gần nửa ngày, lúc chạng vạng tối mới đi tới thư phòng Bạch Hạc Thành.

"Thẩm Lạc, thế nào, thương thế đã khôi phục rồi chứ?" Vừa nhìn thấy Thẩm Lạc, Bạch Hạc Thành liền đứng lên, lo lắng hỏi.

"Đa tạ gia chủ quan tâm, sau khi dùng qua dược cao trong phủ đưa tới, đã khỏi hẳn." Thẩm Lạc chấp tay đáp.

"Lúc này không có ngoại nhân, không cần khách khí như thế, gọi ta một tiếng bá phụ là đủ." Bạch Hạc Thành cười nói.

"Bá phụ, hôm nay đến đây, là có một chuyện thỉnh cầu." Thẩm Lạc sửa lại xưng hô, có chút xấu hổ nói.

"Cứ nói đừng ngại." Bạch Hạc Thành khoát tay áo, nói ra.

"Văn bối gần đây tu hành có sở ngộ, muốn bế quan một trận, xem có thể tịnh tiến tu vi hay không. Vậy nên tạm thời không thể nhận nhiệm vụ trong phủ." Thẩm Lạc nói.

"Ta cho là chuyện gì chứ, không sao cả! Người cứ bế quan là được." Bạch Hạc Thành bật cười lớn nói.

"Đa tạ bá phụ." Thẩm Lạc vội vàng cảm ơn.

"Là ta phải cảm ơn người mới đúng. Ta đã nghe nói, Tiêu Vân tiểu tử kia bây giờ đã bắt đầu tu luyện lại, có thể tất cả đều là công lao của người đó." Dịch tại bạch ngọc sách. Bạch Hạc Thành vỗ vai Thẩm Lạc, nói.

"Tâm tính Tiêu Vân tốt, ta cũng chỉ khuyên nhủ vài câu, nào có công lao gì chứ." Thẩm Lạc khiêm tốn đáp.

"Tâm tính tiểu tử kia ta biết rõ, toàn bộ Bạch gia cũng chỉ nghe Tiêu Thiên mà thôi, có đôi khi ta nói hấn cũng xem như gió thoảng bên tai. Cho nên ta cũng rất tò mò, làm sao hấn lại nghe lời người?" Bạch Hạc Thành hiếu kỳ hỏi.

"Cái này. . . Đại khái là ta và hấn hợp ý đi." Thẩm Lạc cười cười.

"Bất kể thế nào, việc này ta phải cảm ơn người. Tấm lệnh bài này người hãy nhận lấy, về sau có thể tự do ra vào mật thất dưới đáy hồ Bạch gia, lần này bệ quan cứ đến đó đi." Bạch Hạc Thành nói xong, lấy ra một lệnh bài thanh ngọc có khắc chữ "Bạch", đưa cho Thẩm Lạc.

"Đa tạ bá phụ." Thẩm Lạc không cự tuyệt, nhận lấy.

"Đúng rồi, vị Mã Lương tiên bối kia, các người gần đây có liên hệ không? Nếu hấn còn ở trong Kiến Nghiệp thành, không ngại mời tới Bạch phủ chúng ta chơi, để cho chúng ta tận một chút tình cảm chủ nhà." Bạch Hạc Thành giống như bỗng nhớ lại việc này, hỏi.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 280: Họa Phúc Khó Lường

"Thực sự đáng tiếc, Mã Lương tiền bối đã rời Kiến Nghiệp từ hôm trước, khi đi cũng không nói khi nào trở về, chỉ nói hữu duyên sẽ còn gặp lại." Thảm Lạc hơi chần chờ, nói.

Hắn biết Bạch gia rất muốn mời chào Mã Diện, nhưng dù sao y cũng là Âm Thần của Địa Phủ, tất nhiên không có khả năng đáp ứng.

"Nếu vậy thật đáng tiếc. . ." Bạch Hạc Thành có chút tiếc nuối nói.

Thảm Lạc lại cùng lão nói chuyện với nhau một lát, rồi cáo từ rời đi.

Trong đêm, Thảm Lạc đã thu thập xong mọi thứ, mang theo hộp đá rời đi tiểu viện trong rừng của mình, tiến vào mật thất dưới đáy hồ.

Lúc đóng lại cửa viện, hắn chợt thấy cái cổ mát lạnh, ngửa đầu nhìn về phía bầu trời, đã thấy một ít tuyết trắng bắt đầu rơi. Nó đang từ trong mây chậm chậm rớt xuống, không ngờ nay đã là đầu mùa đông.

Thảm Lạc tới bên hồ, mở ra cơ quan đi vào đáy hồ.

Sau khi hắn đưa lệnh bài cho trưởng lão trấn giữ đáy hồ xem, liền lựa một gian mật thất ở chỗ sâu nhất, rồi đi vào.

Khi cửa mật thất đóng lại, Thảm Lạc tới bên bờ đoàn, khoanh chân ngồi xuống.

Thẩm Lạc không có nóng lòng tu luyện, mà nhắm mắt điều tức, nhớ lại những cảm ngộ và kinh nghiệm khi mình tu luyện trong mộng cảnh của bản thân.

Tiếp đó hắn mở hộp đá ra, hai ngón tay nhẹ nhàng kẹp một cái bình ngọc màu trắng cao mấy tấc.

Thẩm Lạc nhẹ nhàng lung lay, rút nắp bình lên.

Miệng bình vừa mới mở, một sợi nồng đậm thủy linh chi lực liền từ trong bình bay ra, trong nháy mắt tràn đầy toàn bộ mật thất.

Thẩm Lạc hít sâu một hơi, cẩn thận nghiêng nhẹ thân bình, một giọt nước trong suốt như hạt sương, từ miệng bình lặn ra bạch ngọc sạch, rơi vào lòng bàn tay.

Khi giọt nước rơi vào trong lòng bàn tay, Thẩm Lạc lập tức cảm giác được một cỗ thấm mát chi ý thấm vào cơ thể. Pháp lực trong đan điền hắn dù không có thúc giục, nhưng lại kích động như muốn lao ra.

Thẩm Lạc hết sức vui mừng, trong lòng khẽ niệm khẩu quyết công pháp tầng ba của Vô Danh Thiên Thư. Đồng thời, hai tay hắn lập tức sáng lên ánh sáng màu lam, từng tia pháp lực bắt đầu hội tụ trong đó, để luyện hóa giọt Tam Nguyên Chân Thủy kia.

Điều khiến hắn không ngờ là, Tam Nguyên Chân Thủy và công pháp vô danh dường như mười phần phù hợp. Nó dễ dàng mang giọt nước hoàn toàn dung nhập vào trong pháp lực của hắn, tiếp đó nhanh chóng vận chuyển qua lại trong kinh mạch.

Chỉ cần mấy hơi thở, pháp lực của hắn đã tại thể nội vận chuyển một cái đại chu thiên, mặc dù tốc độ này so với ở trong giấc mộng chậm chạp hơn nhiều, nhưng so với trước kia thì nhanh hơn không biết bao nhiêu lần.

"Quả thật là thứ tốt!"

Thẩm Lạc nói thầm một tiếng, lập tức toàn lực thôi động pháp lực, dựa theo công pháp khẩu quyết của tầng thứ ba vận chuyển một chu thiên, rất nhanh liền đắm chìm vào trong đó.

Cùng lúc đó, pháp trận được điều khắc trên bốn vách tường của mật thất cũng lần lượt tỏa ra ánh sáng. Nó tụ tập linh khí trong hồ nước lại, chuyển vào trong gian mật thất này, cuối cùng theo đường vân trên mặt đất, tụ tập tại quanh người của Thẩm Lạc.

Toàn bộ lam quang dưới thân hắn phun trào, như đang ngồi tại phía trên ngọn sóng, tự nhiên tự tại.

...

Đông đi xuân tới, mưa thu điu hiu, thời gian một năm trôi qua rất nhanh.

Thẩm Lạc ngưng việc bế quan đến mấy lần, có kinh nghiệm tu hành trong mộng trợ giúp và được Tam Nguyên Chân Thủy phụ trợ, tu vi vững bước tăng trưởng. Trong hơn nửa năm thời gian tại bạch ngọc sách hắn thăng liền ba tầng, đến tận Luyện Khí kỳ tầng mười, khoảng cách để đột phá Tích Cốc kỳ, chỉ có một bước không xa.

Nhưng mà, từ lần cuối cùng hắn tiến vào mật thất dưới đáy hồ bế quan, đến nay đã hơn nửa năm, nhưng vẫn chưa từng đi ra. Làm không ít người trong Bạch phủ đều đang suy đoán, có lẽ hắn bế quan đã thất bại.

Dù sao việc đột phá từ Luyện Khí kỳ đến Tích Cốc kỳ, cũng là cửa ải quan trọng trên con đường tu hành, muốn làm pháp lực từ khí thành hóa lỏng cũng không dễ dàng. Có rất nhiều người đều bị kẹt tại cửa này, từ đầu đến cuối đều không cách nào vượt qua được.

Giờ phút này, tại thư phòng của Bạch Hạc Thành, đang tụ tập ba đời của Bạch gia.

"Lần này Thẩm Lạc bế quan hơi quá lâu, dù sao tu vi vẫn chưa tới Tích Cốc kỳ lại không mang theo Tích Cốc Đan, lâu như thế vẫn không ra sợ là đã xảy ra vấn đề rồi." Bạch Giang Phong, vẻ mặt buồn rầu nói.

"Thời gian đúng thật có chút dài, người bình thường cho dù phá cảnh thất bại, cũng nên đi ra." Bạch Hạc Thành suy nghĩ một lát, cũng có chút lo lắng nói.

"Tam gia gia, cha, các người nói lời này là có ý gì?" Bạch Tiêu Vân ở bên cạnh nghe vậy, thần sắc cũng trở nên khẩn trương.

Y vốn đang bế quan tu luyện, sáng hôm nay vừa mới đột phá đến Luyện Khí kỳ tầng ba, đang định tìm Thẩm Lạc chia sẻ vui sướng. Nhưng kết quả bản thân lại nghe nói Thẩm Lạc bế quan nửa năm không ra, lúc này mới chạy tới hỏi thăm phụ thân Bạch Hạc Thành.

"Hơn nửa năm trước, Thẩm Lạc tu hành quá mức trôi chảy, trực tiếp từ Luyện Khí kỳ tầng bảy tu luyện đến Luyện Khí kỳ mười tầng, lúc ấy chúng ta cũng rất cao hứng, lại không nghĩ đến việc lợi và hại trong đó. Bây giờ hắn bế quan nửa năm chưa từng xuất quan, chỉ sợ là tu hành gặp phải rủi ro gì. . ." Bạch Hạc Thành trầm ngâm nói.

"Chẳng lẽ là tẩu hỏa nhập ma?" Bạch Tiêu Vân bật thốt lên.

"Dù chuyện này rất ít xuất hiện, thế nhưng không phải là không thể, Thẩm Lạc hơn nửa năm chưa từng xuất quan, thực sự có chút cổ quái." Bạch Giang Phong thở dài, nói.

"Vậy còn chờ gì nữa? Chúng ta lập tức mở mật thất ra, cứu hắn!" Bạch Tiêu Vân vội la lên.

"Tiêu Vân, ngươi bình tĩnh một chút, vội vàng hấp tấp như thế còn ra thể thống gì! Lần này Thẩm Lạc có thể thành công hay không, có ý nghĩa trọng đại với Bạch gia chúng ta, nên nhất định phải thận trọng đôi đũa." Bạch Hạc Thành thấy thế, chau mày, thấp giọng trách mắng.

"Không phải bởi vì sự kiện kia sao, vốn do chúng ta sơ sẩy, sao có thể để Thẩm đại ca gánh chịu phong hiểm?" Bạch Tiêu Vân nghe vậy, tỏ ra bất mãn, nói.

"Hỗn trưởng, cứ tưởng rằng ngươi hiểu chút chuyện, không nghĩ tới vẫn là như thế không biết coi trọng đại cục." Bạch Hạc Thành nghe vậy, lập tức giận dữ nói.

"Tiêu Vân, chuyện tẩu hỏa nhập ma chỉ là suy đoán, có khả năng, hẳn đang tại biên giới của việc phá cảnh. Nếu chúng ta tự tiện xông vào, rất có thể sẽ phá hỏng đạo hạnh của hắn, ngược lại còn thúc đẩy chuyện tẩu hỏa nhập ma." Bạch Giang Phong cũng khuyên can.

"Cái này cũng không được, không cứu cũng không xong vậy rốt cuộc nên làm gì đây?" Bạch Tiêu Vân hỏi.

"Nếu không hãy đợi thêm ba ngày, nếu còn không có động tĩnh, chúng ta liền mở mật thất ra, đến lúc đó là phúc hay họa là do vận khí của hắn tại bạch ngọc sách." Bạch Giang Phong và Bạch Hạc Thành liếc nhau, do dự nói.

"Cũng đành phải như vậy." Bạch Hạc Thành suy nghĩ một phen, gật đầu nói.

Lão vừa dứt lời, thần sắc bỗng nhiên biến đổi, vội bước ra phía cửa, mở cánh cửa lớn ra, cau mày nhìn bầu trời ở xa

Bạch Giang Phong nhanh chóng nhận ra sự khác thường, đi theo sau, cùng nhìn về phía phương xa.

Bạch Tiêu Vân không biết chuyện gì xảy ra, cũng nhìn về nơi xa, lại chỉ thấy trên bầu trời mây đen đang tụ lại, cũng không có gì đặc biệt.

"Tam gia gia, làm sao vậy, các người đang nhìn cái gì?" Bạch Tiêu Vân cảm thấy khó hiểu, nhin không được hỏi.

"Động tĩnh này, là hậu viện bên hồ, chẳng lẽ nói. . ." Bạch Giang Phong không có trả lời, nói một cách do dự.

"Đi, đi xem thử!"

Bạch Hạc Thành khẽ quát một tiếng, nhảy ra cửa phòng, thân hình nhanh chóng hướng về phía hậu viện lao vút đi, Bạch Giang Phong đằng sau, cũng nhanh chóng đuổi theo.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 281: Đột Phá Ngoài Ý Muốn

Lúc này vào thời tiết trời đông rét đậm, trong Kiến Nghiệp thành hạ xuống từng trận tuyết lớn, toàn bộ Bạch phủ cũng là một mảnh tuyết trắng bao phủ như làn áo bạc, thân ảnh của bọn họ rất nhanh biến mất trong tầm mắt Bạch Tiêu Vân.

Bạch Tiêu Vân nhìn trợn mắt há hốc mồm, chỉ có thể đuổi theo, chỉ là tốc độ chậm hơn rất nhiều.

Chờ y đuổi kịp hai người, liền thấy bọn họ đang đứng gần hồ nước nhà mình, đang nhìn băng tuyết bao trùm mặt hồ.

Bạch Tiêu Vân đi tới phía trước, đang muốn mở miệng hỏi, ánh mắt bỗng nhiên liếc thấy nước dưới tầng băng mặt hồ, từng cỗ sóng lớn tạo thành một vòng xoáy xoắn ốc, xoay tròn không nhanh không chậm.

"Đây là cái gì?" Bạch Tiêu Vân cả kinh hỏi.

"Linh khí trong hồ này tụ đến hình thành dòng xoáy. Ta đoán không sai, mật thất Thâm Lạc ngay dưới dòng xoáy này, hấn phá cảnh Tích Cốc kỳ, hẳn là thành công." Bạch Hạc Thành lộ vẻ tươi cười, mở miệng nói.

"Thật chứ? Thâm đại ca thành công?" Bạch Tiêu Vân vui vẻ nói.

"Trước mắt đang thu nạp thiên địa linh khí, thử ngưng tụ pháp mạch, chỉ là không biết có thể ngưng ra mấy đầu?" Bạch Giang Phong trầm ngâm nói.

"Nhìn động tĩnh trong hồ này không nhỏ, chí ít cũng ba đầu pháp mạch, chỉ là không biết sẽ là ba mạch nào trong thập nhị chính mạch?" Bạch Hạc Thành suy nghĩ một lát nói.

"Ta thấy Thâm Lạc tu hành công pháp Thủy thuộc tính, lệch thuần âm tính, chỗ ngưng pháp mạch chắc chắn sẽ thuộc một trong lục mạch: Thủ Thái Âm Phế Kinh, Thủ Quyết Âm Tâm Bao Kinh, Thủ Thiếu Âm Tâm Kinh, cùng Túc Thái Âm Tỳ Kinh, Túc Quyết Âm Can Kinh, Túc Thiếu Âm Thận Kinh." Bạch Giang Phong trầm ngâm nói.

Cùng lúc đó, chỗ sâu trong mật thất đáy hồ, một tên thanh niên nam tử thân hình gầy gò, hốc mắt hãm sâu, đang khoanh chân ngồi trên đất, tóc rối tung, quần áo rách rưới, xem không khác gì tên ăn mày.

Chỉ là đôi mắt hấn sáng tỏ như đèn, sáng rực quang mang, chính là Thâm Lạc.

Mấy tháng qua, hấn liên tiếp phục dụng ba viên Địa Âm Đan, thử đột phá bình cảnh Luyện Khí kỳ, hai lần trước đều thất bại.

Thẳng đến hai tháng trước, Thâm Lạc phục dụng viên Địa Âm Đan thứ ba, rốt cuộc mới gian nan phá vỡ bình cảnh, pháp lực từ khí ngưng dịch trong đan điền, chính thức bước vào Tích Cốc kỳ.

Mà sở dĩ đến bây giờ hấn còn chưa xuất quan, chính là vì pháp mạch hấn ngưng tụ, đến nay chưa chính thức hoàn thành.

Khác rất lớn trong mộng cảnh, quá trình Thâm Lạc ngưng tụ pháp mạch cực kỳ gian nan, ngay từ đầu hấn thử chính là Ngũ Hành chủ thủy Túc Thiếu Âm Thận Kinh, tự hủy nó rồi tiến tới ngưng tụ lại.

Lúc đầu hấn đã chuẩn bị tốt tiếp nhận tự hủy kinh mạch mang tới thống khổ kịch liệt, nhưng kết quả lại là, mặc kệ hấn cố gắng thế nào, Túc Thiếu

Âm Thận Kinh từ đầu đến cuối vẫn như cốt thép dây sắt, không có chút dấu hiệu đứt gãy, tự nhiên cũng không cách nào ngưng tụ ra pháp mạch.

Sau đó, Thẩm Lạc lại liên tiếp thử hai mạch Thủ Thiếu Âm Tâm Kinh cùng Thủ Quyết Âm Tâm Bao Kinh, vẫn chám đứt trong thất bại.

Hắn không chịu thua, thí nghiệm mấy lần Thập nhị chính kinh, nhưng cuối cùng lại không có một đầu kinh mạch nào tự hủy, căn bản ngay cả cơ hội tiếp nhận thông khổ do ngưng tụ pháp mạch cũng không được.

Nhưng không ngờ, khi Thẩm Lạc ôm tâm tính thử ngưng tụ Đốc mạch trong kỳ kinh bát mạch, ngoài ý muốn lại xuất hiện.

Một cỗ đau nhức kịch liệt trước nay chưa từng có bao phủ toàn thân hắn, Đốc mạch băng liệt từng khúc, tự hủy thành công.

Trong khoảnh khắc đó Thẩm Lạc thông khổ cơ hồ mất đi ý thức, đáy lòng lại dâng lên vô tận vui sướng. Dịch tại bạch ngọc sách. Thế là trong mâu thuẫn đau nhức cũng khoái hoạt này, hắn bắt đầu lần thứ nhất tái tạo pháp mạch.

Đồng dạng, chênh lệch cực lớn với mộng cảnh, tốc độ Thẩm Lạc tái tạo pháp mạch cực kỳ chậm chạp, loại thực cốt đau đớn kia bị kéo dài mấy chục lần, khiến hắn thời thời khắc khắc như trải qua Luyện Ngục.

Bất quá, cũng may còn có kinh nghiệm ngưng tụ pháp mạch lúc trước, khả năng Thẩm Lạc chịu đựng thông khổ vượt xa thường nhân, trong quá trình ngưng tụ cũng không gặp nhiều vấn đề, cuối cùng vẫn hữu kinh vô hiểm ngưng tụ ra đầu pháp mạch thứ nhất.

Sau đó, Đốc mạch hắn cũng thành công tự hủy, hao tổn thời gian nửa tháng, mới ngưng tụ thành công.

Mà ngay vừa rồi, hấn lại thành công ngưng tụ ra đầu pháp mạch thứ ba, Đái mạch.

Phù văn trên bốn vách tường pháp trận lóe lên, đại lượng thiên địa linh khí từ bốn phía tụ tập đến, bắt đầu quán chú vào trong Đái mạch, vờn quanh một vòng quanh eo hấn, phảng phất một dây đai lưng màu lam vây quanh.

Hai tay Thẩm Lạc thu lại pháp quyết, bảo nguyên trước người, hai mạch Nhâm Đốc trước và sau người đồng thời sáng lên, linh lực hội tụ vào trong đó, cùng Đái mạch giữa eo hoà lẫn vào nhau.

Hấn cảm thụ được pháp lực thể nội tràn đầy, thần thức lại mệt mỏi tới cực điểm. Trong thời gian nửa năm này, hấn không ngủ không nghỉ tu luyện, trước mắt quả thực đã đến cực hạn.

Lấy trạng thái hấn trước mắt, đã không thể tiếp tục thử ngưng tụ pháp mạch khác.

Chờ đến đan điền và trong pháp mạch không chứa được một tia pháp lực nữa, rốt cuộc Thẩm Lạc thu hồi pháp quyết, đình chỉ tu luyện.

"Xem ra tư chất bộ thân thể này vẫn không tốt, thật sự cách biệt một trời một vực với trong mộng!"

Thẩm Lạc tự giễu một câu, chậm rãi đứng lên, thu thập xong hộp đá giấu vào trong tay áo, đi ra ngoài mật thất.

Giờ phút này, bên ngoài ven hồ không chỉ có ba người Bạch Hạc Thành, không ít khách khanh Bạch gia đã nhận ra thiên địa linh khí nơi đây dị thường, tụ tập tới.

Chỉ là đám người nhìn về phía bên này, thần sắc có chút cổ quái, có hiếu kỳ, lại có hoài nghi.

Dưới mọi người nhìn soi mói, Thẩm Lạc với tóc tai bù xù từ cửa giả sơn đi ra.

Bốn phía là tuyết trắng xóa, phản xạ quang mang hơi chói mắt, hấn vô thức đưa tay che trán, sau đó mới nhìn rõ tình huống chung quanh, trong lúc nhất thời có chút sững sờ.

"Thẩm đại ca. . ."

Chỉ nghe Bạch Tiêu Vân hô to một tiếng, lập tức từ đằng xa lao đến, ôm bả vai Thẩm Lạc một cái.

"Các người sao đều ở nơi này?" Thẩm Lạc cau mày lại, hỏi.

"Bạch gia chúng ta lại nhiều thêm một khách khanh Tích Cốc kỳ, đây cũng không phải là việc nhỏ, đương nhiên phải tới chúc mừng." Bạch Hạc Thành ý cười đầy mặt, đi tới nói.

Nghe lời ấy, đám người đã chắc chắn, Thẩm Lạc thật phá cảnh thành công.

Thế là, mặc kệ lúc trước có giao hảo với Thẩm Lạc hay không, tất cả khách khanh nhao nhao đi lên trước chúc mừng hấn.

Nếu như Thẩm Lạc lập tức có tu vi Tích Cốc sơ kỳ, còn không đáng để bọn họ khen tặng như vậy, nhưng hấn ngần ngại hơn một năm tiến cảnh này, cũng đủ khiến cho tất cả mọi người giật mình.

Bất quá, Thẩm Lạc lại nhạy cảm chú ý tới, Tạ Vũ Hân có quan hệ khá tốt với hấn lại không có ở trong đội ngũ.

Thẩm Lạc cũng không suy nghĩ nhiều, khách sáo nói vài câu với mọi người, mới quay trở về tiểu viện trong rừng của mình.

Chỉ là cũng không lâu sau, Bạch Tiêu Vân mang theo mấy tỳ nữ chạy tới, giúp hắn quét dọn sạch sẽ phòng ốc đã lâu không có người ở, lại thêm nước nóng cho hắn tắm.

Chải đầu rửa mặt xong, Thẩm Lạc vẫn có vẻ tiêu tụy, chỉ là bộ dáng so với lúc trước tốt hơn rất nhiều.

...

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 282: Phản Bội Chạy Trốn

Sau đó, các tỳ nữ nhao nhao rời đi, chỉ có Bạch Tiêu Vân lưu lại. Y mang đến cho Thẩm Lạc một lệnh bài khách khanh cao đẳng, cùng hai mươi tiên ngọc làm lễ.

"Phụ thân nói, lệnh bài đã sớm muốn cho ngươi, chỉ là không hợp quy củ trong phủ, sợ đưa tới cho ngươi phiền toái không cần thiết. Bây giờ Thẩm đại ca đã là tu sĩ Tích Cốc kỳ, đã hợp tình hợp lý. Hai mươi tiên ngọc này là cá nhân phụ thân tặng lễ cho ngươi, ngoài ra làm khách khanh cao đẳng Bạch phủ còn được tặng lễ vật là hai mươi viên tiên ngọc, bất quá trong phủ sẽ đưa tới sau." Bạch Tiêu Vân nhìn Thẩm Lạc, trong mắt tràn đầy vẻ sùng bái, nói.

"Trở về cảm ơn gia chủ giúp ta một tiếng, qua hai ngày nữa ta sẽ tự mình đến cảm ơn." Thẩm Lạc cười cười, nói.

"Cái này nói sau đi, hắc hắc. Thẩm đại ca, ngươi nói với ta một chút, ngươi làm thế nào trong thời gian ngắn như vậy tu luyện tới Tích Cốc kỳ? Một năm qua, ta khó khăn lắm mới tu luyện tới Luyện Khí kỳ tầng ba mà thôi." Trong mắt Bạch Tiêu Vân loé lên vẻ hiếu kỳ, hỏi.

"Phải thật chăm chỉ." Thẩm Lạc nghe vậy, từ chối cho ý kiến nói.

"Thật sao?" Bạch Tiêu Vân nhíu mày lại, hỏi.

"Thật." Thẩm Lạc khẳng định.

"Nếu vậy, Thảm đại ca người cũng quá lừa người đi . . ." Bạch Tiêu Vân thất vọng nói.

Nói xong, thần sắc của y có chút ảm đạm, lộ ra vẻ có bầu tâm sự.

"Thế nào?" Thảm Lạc thấy thế, nhíu mày hỏi.

"Thảm đại ca, không đối gạt người. Trong thời gian người bế quan, trong nhà thật xảy ra một chuyện." Bạch Tiêu Vân nói.

"Làm sao? Đã xảy ra phiền phức gì?" Thảm Lạc hỏi.

"Tạ Vũ Hân phản bội chạy trốn." Bạch Tiêu Vân hơi chần chừ, nói.

"Phản bội chạy trốn? Vì sao nàng như vậy?" Thần sắc Thảm Lạc khẽ biến, kinh ngạc hỏi.

"Không rõ, ai cũng không ngờ rằng, nàng lại trộm lấy bí tịch Hàng Thần Thuật của Bạch gia chúng ta, có lẽ lúc mới bắt đầu tiến vào Bạch gia, đã có âm mưu rồi. Sau đó nàng chạy khỏi Kiến Nghiệp thành, đến nay không có nửa điểm tung tích." Bạch Tiêu Vân lắc đầu nói.

"Trách không được, hôm nay ta xuất quan

gặp các vị khách khanh, thần sắc bọn họ có chút cổ quái." Thảm Lạc trầm mặc một lát, gật đầu nói.

"Thảm đại ca, bây giờ người sẽ thay thế nàng, trở thành khách khanh Tích Cốc kỳ duy nhất trong Bạch gia chúng ta." Thần sắc Bạch Tiêu Vân trịnh trọng, mở miệng nói.

Thảm Lạc nghe vậy, im lặng gật đầu nhẹ, không nói gì nữa.

. . .

Thời gian nhoáng một cái, lại qua hơn một tháng.

Thân thể Thẩm Lạc đã khôi phục như lúc ban đầu, liền dự định rời Bạch gia, về thăm quê.

Hắn ly hương hơn một năm nay, Xuân Hoa huyện thành bên kia một mực bình yên vô sự, lại không nghe nói tung tích yêu ma gì cả, mà chính hắn cũng đã đột phá bình cảnh, bước vào cảnh giới Tích Cốc sơ kỳ, cũng coi như có mấy phần sức tự vệ.

Thời điểm trở về Xuân Hoa huyện đã đến rồi.

Chào từ biệt Bạch Hạc Thành xong, hắn liền công gói đá, dự định đạp lộ trình trở về quê quán.

Lúc sắp chia tay, Bạch Hạc Thành và Bạch Giang Phong cùng đến đưa tiễn.

Bọn họ chuẩn bị xa giá tốt cho Thẩm Lạc, thậm chí an bài một tỷ nữ phụng dưỡng trên đường. Kết quả hắn chỉ cần một thớt khoái mã, còn lại nhã nhận từ chối tất cả.

"Lần này trở về nhà, thay ta vấn an lệnh đường." Bạch Hạc Thành vừa cười vừa nói.

"Nhất định." Thẩm Lạc ôm quyền nói.

"Thẩm tiểu tử, trong nhà vô sự, về sớm một chút, lão phu còn có mấy nghi vấn liên quan tới phù lục, muốn hỏi người một chút." Bạch Giang Phong cũng lộ ra ý cười, nói.

"Nếu bước vào con đường tu hành, cũng không thể ở lâu trong nhà." Thẩm Lạc cười nói.

"Vậy là tốt rồi, ha ha. . ." Bạch Giang Phong đột nhiên cười nói.

"Hôm nay sao không thấy Tiêu Vân? Chẳng lẽ lại bé quan?" Thâm Lạc nhìn bốn phía không thấy Bạch Tiêu Vân, có chút ngạc nhiên hỏi.

"Tiểu tử kia, tính tình bướng bỉnh, ghét ở nhà tu hành quá chậm, lưu lại một phong thư, nói là muốn đi Trường An tự tìm cơ duyên, chắc là đi Hóa Sinh tự. Ta đã sai người đưa tin cho bằng hữu cũ bên kia, hỗ trợ lưu ý nó một chút." Bạch Hạc Thành vuốt vuốt mi tâm, cảm thấy lo lắng nói.

Thâm Lạc nghe vậy, nhớ tới hôm đó Bạch Tiêu Vân hỏi thăm hắn chuyện tu hành, mới phát hiện đã sớm có điềm báo trước, bất quá trong lòng lại có chút vui mừng.

"Xem ra, hắn đã lập chí tu hành, phải lau mắt mà nhìn thôi." Thâm Lạc cười nói.

Nghe lời ấy, Bạch Hạc Thành không phản bác, chỉ cười cười, trong mắt lóe lên vẻ tán thành.

Sau đó, Thâm Lạc liền cáo từ một tiếng, dẫn ngựa ra khỏi thành, đi về hướng Xuân Hoa huyện.

Đến đêm khuya, tuyết lớn đầy trời.

Tùng Phiên huyện thành quá giờ, đã sớm đóng lại cửa thành, phía dưới cổng tò vò ngoài thành, lại có một người một ngựa đứng ở trong tuyết.

Người này đội mũ rộng vành, khoác áo tuyết trắng, mặt mũi tràn đầy phiến muộn ngồi trên lưng ngựa, chính là Thâm Lạc.

"Sớm biết thì không nên đi đường vòng tới, Tùng Phiên huyện thành này quả nhiên tương khác với ta. . ." Hắn thở dài một tiếng, quay đầu ngựa đi

về phía thành đông.

Thẩm Lạc từ Kiến Nghiệp thành gấp trở về, đã bốn ba hơn nửa tháng, sở dĩ muốn đi đường vòng Tùng Phiên huyện, là vì thăm vợ chồng Vu Đại Đảm kia, bọn họ bây giờ hẳn là đã sinh hạ Lâm nhi, cũng không biết đang sống thế nào?

Chỉ là không nghĩ tới, nhà lá bên bên đò đã sớm người không phòng trống. Trải qua một phen nghe ngóng, Thẩm Lạc mới biết được hai vợ chồng kia lúc trước đột nhiên phát tài, làm sinh ý khác, đã dọn đi nơi khác rồi.

Thẩm Lạc không biết bọn họ đột nhiên phát tài theo như trong miệng mọi người, có phải do mình tặng bạc hay không, nhưng biết cuộc sống của bọn họ đã tốt, cũng thấy yên lòng.

Không bao lâu, hẳn đi tới tòa tiểu trấn phồn hoa ở thành đông, cách thật xa đã có thể nhìn thấy ánh lửa đèn trong trấn chiếu ra hồng quang, trong tuyết lộ ra mấy phần ấm áp.

Đến trấn, Thẩm Lạc dẫn ngựa đi bộ trên đường, móng ngựa gõ trên nền đá xanh, truyền đến trận trận thanh âm thanh thúy.

Hắn đánh giá tửu quán và khách sạn hai bên trấn, phát hiện trong đó đa phần đã đóng cửa nghỉ ngơi, ít người còn buôn bán, trước cửa cũng phủ lên màn cửa thật dày chống lạnh, bên ngoài lại không có tiểu nhị mời chào sinh ý.

Thẩm Lạc đi một đường trong trấn, dự định tìm tới nơi ngủ trọ tại khách sạn Hầu chương quỹ lúc trước.

Nhưng mà, khi hẳn theo ký ức tìm tới nơi hẻo lánh không đáng chú ý kia, lại không nhìn thấy khách sạn trang trí mộc mạc đó nữa, thay vào đó là

một cửa lầu khách sạn cao lớn đứng thẳng, hoa văn trang sức hoa mỹ hoàn toàn mới.

Thẩm Lạc ngửa đầu nhìn lên, ngay trên đầu cửa treo một tấm biển vàng hoàn toàn mới, phía trên viết ba chữ to "Thần Tiên cư".

"Hắn là Hầu chương quỹ đã bán khách sạn cho người khác, đã thay đổi chủ rồi?" Trong lòng Thẩm Lạc suy nghĩ.

Nếu đã tìm không thấy khách sạn quen thuộc kia, vậy ở nơi nào cũng được. Thẩm Lạc buộc dây ngựa, vén màn cửa khách sạn lên, một cỗ mùi thơm đồ ăn đập vào mặt.

Lúc này hắn cảm thấy thèm ăn nhỏ dãi, cất bước đi vào trong đó.

Hoàn cảnh trong khách sạn khác trước một trời một vực, nhìn chính thể đều đã đổi mới.

Mặc dù đêm đã khuya, thực khách trong hành lang khách sạn lại không ít, thanh âm có vẻ ồn ào, lại ấm áp hoà thuận vui vẻ, rất có khí tức khói lửa nhân gian.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 283: Sinh Ý Thịnh Vượng

Trong tiệm tiểu nhị bận rộn, liếc nhìn Thẩm Lạc tiến vào, vội mới hấn ngồi xuống bàn, rót cho một chén trà nóng trước, rồi mới mở miệng hỏi: "Khách quan uống ngụm trà nóng cho ấm thân thể trước, không biết là ngài nghỉ chân hay là ở trọ?"

"Ở trọ." Thẩm Lạc lên tiếng, lấy xuống mũ rộng vành để lên bàn.

"Được rồi, trong tiệm còn có mấy gian phòng trống, một hồi ngài ăn uống no đủ, ta liền mang ngài đi nghỉ ngơi." Tiểu nhị cũng lạnh lợi, vội vàng nói.

"Trong tiệm có đồ ăn uống gì?" Thẩm Lạc hỏi.

Tiểu nhị kia đang định trả lời, liền nghe một tiếng kinh hô từ bên cạnh truyền đến: "Thẩm công tử, là ngài sao?"

Thẩm Lạc nghe thanh âm có chút quen thuộc, vội quay đầu nhìn lại, kết quả thấy được một gương mặt quen thuộc.

"Tiểu Tam Tử?" Lòng mày hấn nhíu lại, kêu lên.

"Thật đúng ngài nha, Thẩm công tử." Một tên tiểu nhị trẻ tuổi mang trường sam vải xanh vội vàng tiến lên nghênh đón, kinh hi nói.

"Các người nơi này. . ." Tay Thẩm Lạc chỉ bốn phía, chần chờ hỏi.

"Biến hóa hơi lớn, đều là nhờ phúc Thảm công tử ngài đó." Tiểu Tam Tử mừng rỡ kêu lên.

Thảm Lạc nghe vậy, lông mày cau lại, có chút không rõ cho lắm.

"Thảm công tử, ngài chờ chút, ta đi gọi chương quỹ. Nếu người biết ngài tới, nhất định sẽ sướng đến phát rồ đó." Tiểu Tam Tử ý cười đầy mặt, vội vàng đi lui sau.

Những thực khách trong tiệm nhìn nhau, không biết xảy ra chuyện gì, tên tiểu nhị lúc trước cũng có chút choáng váng.

Gã là tiểu nhị mới trong tiệm, trước kia chưa từng thấy qua Tiểu Tam ca kích động như vậy.

Chỉ chốc lát sau, một tên nam tử trung niên đầu đội mũ viên ngoại vội vã từ sau sảnh đường chạy ra.

Thảm Lạc xem xét, chính là vị Hầu chương quỹ kia, chỉ là dáng người y mập thêm một vòng so với lúc trước, không còn gầy gò nữa.

"Ôi, thật đúng là Thảm công tử, đi đi đi, chúng ta lên nhã gian trên lầu đi. Tiểu Tam Tử, phân phó bếp chuẩn bị thêm rượu và thức ăn ngon." Hầu chương quỹ nhìn thấy Thảm Lạc, thần tình càng thêm kích động hơn so với Tiểu Tam Tử.

"Đây là thế nào?" Thảm Lạc thấy thế, càng có chút mơ hồ.

Dưới ánh mắt mọi người tràn đầy nghi ngờ soi mói, Thảm Lạc theo Hầu chương quỹ lên lầu hai, tiến vào nhã gian.

"Tiên sư lại quang lâm lần nữa, tiêu điểm cảm thấy bông tất sinh huy* đó." Thảm Lạc vừa mới ngồi xuống, Hầu chương quỹ liền cung kính cúi

đầu với hấn, miệng nói.

*Nhà tranh rục rở.

"Hầu chương quĩ, người làm cái gì vậy?" Thảm Lạc vội vàng đỡ gã lên, hỏi.

"Thảm tiên sư hấn là quên rồi?" Hậu chương quĩ cười nói.

"Quên. . . Hậu chương quĩ nói là chuyện gì?" Thảm Lạc nghi ngờ hỏi.

"Ha ha, cái này thật là ứng câu 'Quý nhân hay quên sự tình đã làm'. Thảm tiên sư, ngài chính là quý nhân Thần Tiên cư này. Ngài có nhớ lúc trước từng giúp ta vẽ một tấm 'Chiêu Tài Tiến Bảo Phù' không?" Hai tay Hầu chương quĩ chà một cái, nói.

"A, là chuyện này." Được Hầu chương quĩ nhắc nhở, Thảm Lạc lập tức nhớ ra.

"Thảm tiên sư, từ khi ta theo lời ngài dán lên trong tiệm tấm Chiêu Tài Tiến Bảo Phù kia. Sau đó không lâu, sinh ý trong tiệm này vốn không nóng không lạnh đột nhiên khá hơn, bình quân mỗi ngày dòng người tiến vào càng đông, tất cả cái này đều là công lao của ngài đó." Hầu chương quĩ vui mừng đầy mắt, nói.

"Phù lục bất quá là chiêu tài dẫn vận, có thể lưu được hay không, vẫn phải nhìn nơi tài vận tụ tập có tích thiện hay không. Có câu nhà tích thiện tất có dư khánh, Hầu chương quĩ vốn là người tích phúc, nên có lợi này." Thảm Lạc nghe vậy, cười nói.

Lúc trước vẽ Chiêu Tài Tiến Bảo Phù, Thảm Lạc hoàn toàn là làm theo yêu cầu của Hầu chương quĩ, mặc dù lúc vẽ bùa ần ần có cảm ứng, nhưng vẽ ra phù lục có hiệu quả hay không, cũng không nắm chắc.

Dù sao chuyện tài vận, cũng giống như vận khí, đều quá mức hư vô mờ mịt, khó mà suy đoán.

Bất quá, Hầu chương quỹ hiển nhiên tin tưởng chuyện này không thể nghi ngờ.

Trong khi hai người nói chuyện, Tiểu Tam Tử đã mang theo hai tên tiểu nhị đến, bung tới trần tu mỹ thực đầy bàn.

Thẩm Lạc bây giờ đã là Tích Cốc sơ kỳ, cho dù không ăn ngũ cốc, cũng có thể thông qua hấp thu thiên địa linh khí no bụng, trong thời gian ngắn cũng sẽ không có cảm giác đói khát, nhưng cái này cũng không có nghĩa mỹ thực sẽ mất đi lực hấp dẫn.

Hắn và Hầu chương quỹ lúc này nâng ly cạn chén, ăn no một trận.

Cuối cùng, Hầu chương quỹ lảng lảng trở về phòng một chuyến, lúc quay lại, trong tay đã nhiều ra một bản sách cũ bìa xanh đóng chỉ, trên sách có nhiều vết trũng đục, trang giấy cũng đã ố vàng, nhìn có chút cũ kỹ.

"Thẩm tiên sư, đây là một quyển phù thư tổ tiên Hầu gia lưu lại, không có danh mục gì, chúng ta giữ lại cũng không có tác dụng gì nữa. Hôm nay liền tặng ngài, coi như là kết một thiện duyên, cũng không để cho sách này mai một." Hầu chương quỹ đã hơi say rượu, gương mặt ửng đỏ, nói.

"Vật tổ tiên lưu truyền há có thể tùy tiện tặng người, cái này Thẩm mỗ tuyệt không thể nhận." Thẩm Lạc ngược lại không có men say, vội khoát tay cự tuyệt.

"Thẩm tiên sư còn nhớ không, lúc trước nói nếu ta có thể phát tài, ngài lại đến thu lấy thù lao? Vàng ròng bạc trắng chắc cũng không lọt vào pháp nhãn tiên sư, ta có thể dùng để báo đáp tiên sư, cũng chỉ có vật này." Hầu chương quỹ vội khoát khoát tay, nói thêm.

Thẩm Lạc nghe vậy, cũng lộ vẻ do dự.

"Thẩm tiên sư chớ ghét bỏ, chúng ta trước kia ngay cả phù thư này là thật hay giả, cũng không thể phân biệt, đặt ở trong nhà bắt quá là vô có làm lợi côn trùng. Thực không dám giấu giếm, lúc trước tiên sư vẽ 'Chiêu Tài Tiến Bảo Phù' chính là lấy từ trên sách này xuống đây, bởi vậy cũng có thể thấy sách này là thật. Bây giờ giao cho tiên sư, cũng coi là việc thiện không để mình châu bị long đong, mong rằng ngài không nên chối từ." Hầu chương quý thấy thế, ngôn từ khẩn thiết, tiếp tục nói.

"Nếu vậy, Thẩm mỗ còn từ chối, cũng có chút bất cận nhân tình." Thẩm Lạc thấy thế, nói cảm ơn.

Nói xong, hắn tiếp nhận sách cũ bìa xanh kia, hơi lật ra, kiểm tra một hồi, phát hiện chữ viết bên trong dùng bút lông nhỏ viết thành, chữ viết lúc mới nhìn thấy viết ngoáy, xem kỹ lại thì có chương pháp vô cùng.

Bất quá, Thẩm Lạc cũng không tinh nghiên đạo này, đối với cuồng thảo thư pháp trong cuốn sách cũng nhìn không ra quá nhiều môn đạo.

Trong sách ghi chép phù lục không nhiều, chỉ có bảy tám đạo mà thôi, đại thiên văn tự bên trong lại viết kỹ càng phương pháp và công hiệu những phù lục này, tám "Chiêu Tài Tiến Bảo Phù" bị xé xuống kia, cũng bị kẹp ở chỗ cũ trong đó.

Rượu no cơm đủ, Hầu chương quý say khướt cao hứng trở về. Thẩm Lạc ở lại phòng khách, sáng sớm ngày thứ hai, liền cáo từ rời đi.

Rời Tùng Phiên huyện xong, hắn cũng không trực tiếp về Xuân Hoa huyện thành, mà đi thẳng đến Thanh Hoa sơn.

Dưới núi Thổ Tập trấn, ngược lại không chút cải biến, vẫn bộ dáng cũ, trên đường phố vắng lai, ngẫu nhiên còn có thể nhìn thấy một hai gương

mặt quen thuộc.

Bất quá, trên đầu Thảm Lạc đội mũ rộng vành, người khác ngược lại không thể nhận ra hấn.

Hấn ở trên trấn Hồng Vận lâu ăn cơm trưa, sau đó vội vàng lên núi.

Trên núi tuyết lớn bao trùm, cơ hồ đã tìm không thấy con đường thông hướng Xuân Thu quan trước kia, rất nhiều nơi càng không thể cưỡi ngựa đi qua.

Cuối cùng, hấn đành phải buộc ngựa giữa khu rừng, tự mình đi bộ lên.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 284: Về Quê

Thật vất vả tìm được nơi này, nhưng cảnh tượng trước mắt cũng đã trở nên thập phần lạ lẫm.

Sơn môn Xuân Thu quan đã hoàn toàn sụp đổ, các nơi đại điện và ốc xá trên núi cũng đã bị thiêu huỷ, dù bị tuyết lớn che đậy, nhưng vẫn có thể nhìn thấy khắp nơi là vết tích cháy đen nhìn giật cả mình.

Thẩm Lạc lại đi tới bãi đá xanh chỗ mình ở nhìn thoáng qua, nơi đó cũng tương tự bị thiêu thành tro tàn.

Cuối cùng, hắn phân biệt tại sơn môn, các di chỉ trọng yếu của sơn môn là Thiên Vương điện và Ngọc Hoàng điện, mỗi nơi đốt lên ba nén hương, bái tế một phen mới xuống núi rời đi.

Trên đường trở về, trong lòng của hắn âm thầm nghĩ, ngày khác nếu có cơ hội, nhất định phải trùng kiến Xuân Thu quan ngay trên di chỉ này.

Trở lại Xuân Hoa huyện thành, đã là sáng sớm ngày thứ hai.

Cửa thành chưa mở ra, Thẩm Lạc liền chờ bên ngoài cổng tò vò.

Theo một tiếng chuông sớm xa xăm vang lên, rôt cuộc cửa thành chậm rãi mở vào phía trong. Thẩm Lạc còn chưa kịp đi vào cửa, liền thấy trong cửa thành tụ tập đại lượng bách tính, một mạch đi ra ngoài thành.

Hắn không biết xảy ra chuyện gì, chỉ có thể tránh né chờ những nông phu này đi qua.

Bất quá, xem thần sắc mọi người chung quanh, tựa hồ đã sớm tập mãi thành thói quen chuyện này.

"Lão ca, có chuyện gì vậy, bách tính trong thành sao mới sáng sớm đã chạy ra ngoài thành vậy?" Thẩm Lạc tiến đến bên cạnh một nông phu đen kịt, mở miệng hỏi.

"Tiểu ca từ nơi khác tới à?" Nông phu đánh giá Thẩm Lạc một chút, hỏi.

"Nhà ngay trong thành, nhưng đã lâu chưa trở về." Thẩm Lạc thuận miệng giải thích.

"Trách không được. . . Những người kia đều vội vàng đi tới tòa Viên Châu tự ngoài thành để dâng hương. Mỗi khi tới mừng một và mười lăm, Viên Châu tự sẽ mở cửa chùa, bố thí cơm chay, đồng thời để cho tín đồ tiến vào chùa thắp hương cầu nguyện." Nông phu giật mình, nói.

"Viên Châu tự ta biết, xây miếu đã nhiều năm rồi, thế nhưng chưa nghe nói qua hương hỏa thịnh vượng như vậy nha?" Thẩm Lạc nghe lời ấy, hơi nghi hoặc một chút hỏi.

"Đó là trước kia, hiện tại Viên Châu tự lại khó lường!" Nông phu chống nạnh một tay, một tay kia lắc lắc với Thẩm Lạc.

"Làm sao lại khó lường? Xin lão ca nói rõ một chút." Thẩm Lạc có chút hiếu kỳ, hỏi.

"Phải nói hai năm trước, Viên Châu tự hoàn toàn không có hương hỏa gì, nhưng gần hai năm qua, trong chùa này không biết từ đâu đến một đại

đức chủ trì, hay là thật có Thần Minh che chở, quả nhiên là có cầu tất ứng, cực kì thần diệu." Nông phu tấm tắc khe khẽ lạ.

Thẩm Lạc nghe lời ấy, liền biết là tin đồn nhảm, lập tức không còn hứng thú nữa.

Ánh mắt của hắn dời về phía cửa thành, chỉ chờ đám người chen chúc cửa thành qua hết, lại vào thành về nhà.

Nông phu thấy hắn không lên tiếng nữa, kìm nén có chút khó chịu, đành phải tự mình mở miệng nói:

"Tiểu ca, ngươi còn không biết, tại Quan Âm điện phía sau Viên Châu tự, có một giếng nước ngọt, nhưng phàm là phụ nhân cầu nguyện trong chùa, uống một ngụm nhỏ, trở về đảm bảo sẽ mang thai."

"Thần kỳ như thế?" Thẩm Lạc cũng không quá tin tưởng, có chút qua loa tiếp một câu.

"Vậy cũng không . . . Mọi người đều nói trong cái giếng kia, là bảo bình ngọc lộ trong tay Tống Tử nương nương đó. Nghe nói trong thành có phụ nhân hơn năm mươi tuổi, uống nước ở trong giếng xong, thành lão bạng sinh châu, có con đấy." Nông phu dè dặt mấy phần thanh âm, nói như thật.

Thẩm Lạc nghe vậy, lắc đầu, cười trừ.

Tầm mắt của hắn liếc qua một chút, bỗng thấy giữa đám người, có một chiếc xe ngựa chậm rãi đi qua, một góc màn kiệu vén lên, lộ ra một khuôn mặt thiếu nữ ngây thơ, lại đẹp đẽ hoàn mỹ.

Chỉ là nhìn thoáng qua, nữ tử kia đã buông màn kiệu xuống, xe ngựa cũng dần dần đi xa.

"Đây là nữ tử nhà ai, vậy mà có vẻ tươi mát đáng yêu như vậy?" Thẩm Lạc hơi ngẩn người tại chỗ, nhìn xa giá đi xa, trong lòng có chút buồn vô cớ.

Thẳng đến khi nông phu thúc giục hẳn nhường đường, mới hồi phục tinh thần lại, tự giễu cười một tiếng, dẫn ngựa đi về hướng Thẩm phủ.

Xa quê đã lâu, tăng thêm tu hành trên Xuân Thu quan hơn hai năm, Thẩm Lạc đến nay đã hơn ba năm chưa trở về nhà. Lúc hẳn chân chính đứng ở trước cửa nhà mình, nhìn xem môn đình trạch viện, trong lòng lại sinh ra một loại cảm xúc là lạ.

Đúng lúc này, ngay cửa phủ có một lão giả quần áo mộc mạc từ trong viện đi ra, liền thấy Thẩm Lạc đứng ở ngoài cửa, tựa hồ cảm thấy hẳn có chút quen mắt, dừng ở đó nhìn chốc lát.

Bỗng nhiên, thần tình trên mặt lão giả hơi đổi, tập tễnh đi tới, vuốt vuốt mắt già của mình, thử thăm dò:

"Đại công tử, là ngài sao?"

"Phúc bá, ta trở về đây." Thẩm Lạc lấy xuống mũ rộng vành trên đầu, vừa cười vừa nói.

Lão giả nghe vậy, "Ai u" một tiếng, vội vàng tiến lên nắm lấy dây cương trên tay Thẩm Lạc, trong miệng liên tục kêu lên: "Đại công tử đã trở về, mau vào trong mau vào trong, lão gia nếu biết, nhất định sẽ rất vui vẻ . . ."

Nghe Phúc bá nói lắm bảm, Thẩm Lạc cũng không có nửa điểm phiền chán, ngược lại cảm thấy thư thái đã lâu không có, loại cảm giác này lúc hẳn phiêu bạt ở bên ngoài tuyệt đối không cách nào cảm nhận được.

Tiến vào cửa viện, Phúc bá đầu tiên là vận đủ khí lực, sau đó mở ra cái miệng thiếu răng, hô lớn một tiếng:

"Đại công tử trở về . . ."

Sau đó rất nhanh, người hầu tỳ nữ các nơi trong viện nhao nhao chạy tới tiền viện, hành lễ với Thẩm Lạc.

Ngay sau đó, một nam tử trung niên khoảng bốn mươi tuổi, bọc lấy một kiện áo khoác hắc điều, vội vàng từ sau sảnh đường chạy ra, trên đầu sinh đầy tóc hoa râm, nếp nhăn trên khoé mắt mọc lan tràn, trong mắt lại tràn đầy thần sắc kích động.

"Hài nhi bá kiến phụ thân!" Thẩm Lạc nhìn thấy người tới, tựa hồ già hơn một phần so với trong trí nhớ, hốc mắt không khỏi có chút ướt át.

"Lạc nhi. . ." Thẩm Nguyên Các kêu một tiếng tên của hắn, thanh âm cứng đờ ở đó, nhìn gương mặt hắn gầy gò quá nhiều, đầy mắt thương yêu, nửa ngày nói không ra lời.

"Lạc ca nhi trở về. . ." Lúc này, tiếng nói một vị phụ nhân từ phía sau truyền tới.

Thẩm Lạc nghiêng người nhìn lại, chỉ thấy một phụ nhân xinh đẹp mang theo một đôi thiếu niên nam nữ chạy tới, chính là Nhị nương cùng hai vị đệ muội cùng cha khác mẹ.

"Đại ca."

Còn chưa đi đến trước mặt, thiếu nữ buông tay phụ nhân ra, mừng rỡ chạy tới trước người Thẩm Lạc.

"Ba năm không gặp, Mộc Mộc cao lớn hơn không ít nha." Thẩm Lạc khoa chân khoa tay thiếu nữ một chút, vừa cười vừa nói.

"Ca, huynh sao gầy thành bộ dáng này? Ở bên ngoài ăn thật nhiều đau khổ sao?" Khuôn mặt nhỏ Thẩm Mộc Mộc lập tức nhú một cái, có chút lo âu hỏi.

"Không có chuyện gì, ngươi đừng lo lắng." Thẩm Lạc vuốt vuốt đầu của nàng, an ủi.

"Đại ca." Lúc này, đệ đệ Thẩm Từ cũng đi tới, cung cung kính kính kêu một tiếng.

"Không sai, cũng đã trưởng thành không ít, có chút dáng vẻ làm ca ca rồi." Thẩm Lạc đưa tay vỗ vỗ bờ vai của nó, nói.

Thiếu niên này vẫn luôn e ngại vị đại ca của mình, cho dù đứng chung một chỗ, ánh mắt cũng có chút né tránh.

"Đừng đứng ở chỗ này nói chuyện nữa, đi, vào trong thính đường rồi hãy nói. Phúc bá, phân phó phòng bếp chuẩn bị yến tiệc, làm phong phú chút." Trên mặt phụ nhân chất đầy ý cười, nói ra.

"Nhị nương, không cần thu xếp, làm đồ ăn thường ngày là tốt rồi, rời nhà mấy năm, thật đúng là rất tưởng niệm." Thẩm Lạc cười cười, nói.

"Như vậy sao được, thật vất vả trở về một chuyến, làm sao cũng phải ăn thật ngon một bữa, cùng uống với cha . . ." Phụ nhân nói đến đây, bỗng nhiên nhớ lại Thẩm Lạc ốm yếu từ nhỏ rất ít uống rượu, nói đến một nửa, liền ngừng lại.

"Cũng nên uống với phụ thân vài chén." Thẩm Lạc lại cười cười, nói.

Trong khi nói chuyện, đám người vào trong sảnh, ngồi xuống quanh bàn tròn.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 285: Hôn Sự

Thẩm Nguyên Các ngồi tại chủ vị, Thẩm Lạc ngồi một bên. Thẩm Mộc Mộc nhất định phải ngồi gần hẳn, nàng biết Thẩm Lạc rời nhà tu đạo, cho nên có rất nhiều lời muốn hỏi thăm Thẩm Lạc, chỉ là trước mặt phụ mẫu ở bên, không tiện mở miệng.

Nhị phu nhân mang theo Thẩm Từ ngồi đối diện hẳn, trên mặt tràn đầy vui thích, một mực nhìn Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc khó thấy được Nhị nương vui vẻ chân thành như vậy, trong lòng cảm thấy có chỗ không thích hợp.

"Lạc nhi, nói đến có chút kỳ quái, nửa tháng trước ta mới gửi thư đi Kiến Nghiệp thành, đúng ra người mới nhận được tin mới phải, sao hôm nay đã trở lại rồi?" Thẩm Nguyên Các mở miệng hỏi.

"Một tháng trước hài nhi đã khởi hành rời Kiến Nghiệp thành, cũng chưa nhận được thư của phụ thân." Thẩm Lạc kinh ngạc nói.

"Nguyên lai người cũng chưa nhận được tin, vậy không trách được rồi." Thẩm Nguyên Các cười nói.

"Phụ thân đột nhiên gửi thư cho hài nhi, chắc là trong nhà có chuyện gì gấp?" Thẩm Lạc nhíu mày, mở miệng hỏi.

"Lạc ca nhi, không có chuyện gì gấp, mà là có một mối hôn sự." Không đợi Thẩm Nguyên Các mở miệng, Nhị nương nói ra trước.

Lúc nàng nói chuyện, mặt mày phấn khích, nhìn rất là vui vẻ.

Thẩm Lạc nghe vậy, càng không hiểu ra sao, hỏi: "Hôn nhân gì thế? Tuổi Thẩm Từ và Mộc Mộc còn nhỏ, không đến mức hiện tại lại muốn kết hôn chứ?"

"Không phải chuyện chung thân của bọn nó, là của ngươi." Nhị nương đưa tay chỉ Thẩm Lạc, nói.

"Chuyện chung thân của ta? Nhị nương chớ có đùa, ta vào núi tu đạo, chưa nghĩ đến việc hôn nhân đâu?" Thẩm Lạc khoát tay áo.

"Lạc nhi, Nhị nương ngươi không nói đùa, đích thật là hôn sự của ngươi, mà đã quyết định thông gia từ bé. Bất quá trước kia ngươi bị âm khí quán thể, mệnh đồ đáng lo, ta không muốn nói với ngươi." Thẩm Nguyên Các cũng nói.

"Phụ thân, chuyện này rốt cuộc là thế nào?" Thẩm Lạc cau mày hỏi.

"Vị hôn thê của ngươi tên là Nhiếp Thái Châu, là nữ nhi một vị dì bà con xa của ngươi, nhỏ hơn ngươi hai tuổi, coi như là biểu muội của ngươi. Ngươi dì này mặc dù không phải thân sinh tử muội mẫu thân ngươi, nhưng quan hệ hai người lại vô cùng tốt, năm đó hôn sự của các ngươi, cũng là do các nàng ước định đó."

"Phụ thân, nếu chúng ta còn có họ hàng xa như thế, vì sao từ nhỏ đã không gặp nhau?" Thẩm Lạc hơi nhíu mày, hỏi.

Hắn đối với hôn sự đột nhiên xuất hiện này, trong lúc nhất thời không kịp phản ứng, nhưng trong lòng vô thức có chút kháng cự.

"Cái này nói rất dài dòng, nhà biểu muội ngươi, rất nhiều năm trước đã di chuyển đến Vân Châu, ở bên kia kinh doanh tửu lâu và cầm đồ, nghe nói

đã sớm trăm ỏn, gia cảnh tương đối giàu có. Chỉ là về sau, mẫu thân người ốm mất, biểu muội mẫu thân người bên kia cũng qua đời, hai nhà chúng ta cơ hồ cắt đứt liên hệ." Thẩm Nguyên Các chậm rãi nói.

"Nếu đã cắt đứt liên lạc, vì sao đột nhiên lại đề cập hôn sự này?" Thẩm Lạc lại hỏi.

"Lúc đầu hai nhà cắt đứt liên lạc, song phương cũng không nhắc lại chuyện thực hiện lời hứa năm xưa, ta cũng coi như không có chuyện này. Thế nhưng ngay nửa tháng trước, người biểu muội kia, đột nhiên từ xa vạn dặm, từ Vân Châu tìm tới." Thẩm Nguyên Các dừng một chút, nói.

"Là Nhiếp gia chủ động muốn thực hiện lời hứa?" Thẩm Lạc có chút ngoài ngạc nhiên nói.

"Sự tình có chút kỳ quái, tới không phải trưởng bối chủ sự Nhiếp gia, mà là một mình biểu muội người tới, mang theo một tên thiếp thân tỷ nữ, cứ như vậy đến chúng ta đây." Trên mặt Thẩm Nguyên Các cũng hiện ra vẻ kỳ quái, nói.

"Còn có chuyện như thế? Phụ thân có hỏi qua vị Nhiếp cô nương tại sao lại lẻ loi một mình tới không?" Trong lòng Thẩm Lạc càng thêm nghi hoặc, cau mày hỏi.

"Lạc ca nhi, kỳ thật không cần quan tâm nàng khác, tóm lại có hôn ước tại thân, chúng ta cũng không ăn thiệt thòi. Huống hồ người chưa gặp vị Nhiếp gia tiểu thư kia, dung mạo thật sự là trên trời khó kiếm, trên mặt đất khó tìm, thật là tiên nữ hạ phàm đây." Nhị nương bỗng nhiên mở miệng, trong ngôn ngữ đều là lời ca tụng.

"Ca ca, Thái Châu tỷ tỷ rất đẹp, người lại ôn nhu, đối với Mộc Mộc cũng tốt, nếu nàng có thể làm tẩu tẩu Mộc Mộc, vậy thật quá tốt rồi." Hai mắt

Thẩm Mộc Mộc cong cong, mở miệng nói giúp vào.

"Nghe nói Nhiếp gia này cũng chỉ có một độc nữ Thái Châu này, vậy còn không phải là hòn ngọc quý trên tay sao? Lạc ca nhi chúng ta nếu cưới nàng, không phải kiếm bộn chỗ tốt không lỗ sao?" Không đợi Thẩm Lạc mở miệng, Nhị nương lại cười uyển chuyển nói bổ sung.

"Khụ khụ "

Thẩm Nguyên Các một bên nhẹ giọng ho khan một tiếng, nàng mới ngừng nói lại, cẩn thận đánh giá Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc nghe vậy, trầm ngâm không nói, một lát sau mới hỏi: "Nếu vị Nhiếp cô nương ngay trong phủ, làm sao lại không thấy?"

"Sáng sớm Thái Châu tỷ tỷ đã đi Viên Châu tự dâng hương, khả năng giữa trưa mới trở về." Thẩm Mộc Mộc lập tức đáp.

Thẩm Lạc gật đầu nhẹ, cuối cùng vẫn không tỏ thái độ với hôn ước.

Hắn đối với vị hôn thê đột nhiên xuất hiện kia, mặc dù không có thành kiến gì, thế nhưng nghe Nhị nương nói tựa như muốn hắn thấy người sang bắt làm quàng, đi chiếm tiện nghi Nhiếp gia kia, trong lòng có chút không thoải mái, nên hôn sự này cũng có chút phản cảm.

Lại càng không cần phải nói, bây giờ hắn đã bước vào tu tiên, đối với nhi nữ tình trường trong thế tục cũng không có hào hứng.

Đúng lúc này, bên ngoài phòng bỗng nhiên truyền đến một trận thanh âm ồn ào, Thẩm Nguyên Các đang muốn lên tiếng quát lớn, liền thấy một tên tôi tớ Thẩm gia vội vàng hấp tấp từ bên ngoài chạy vào, không chú ý còn trượt chân té trên mặt đất.

"Lão gia, không. . . Không xong, xảy ra chuyện. . ." Người kia không đợi được, vội vàng hô.

Đám người trong sảnh nghe vậy, thần sắc nao nao biến đổi.

"Thế nào? Xảy ra chuyện gì?" Thẩm Lạc đi ra phía trước, đỡ gã lên, hỏi.

Tôi tớ kia nhìn chằm chằm Thẩm Lạc một hồi, mới nhận ra, vội vàng đáp: "Đại công tử, ngoài thành xảy ra nhiễu loạn, lúc trước đám người đi Viên Châu tự dâng hương, bị giặc cỏ thô bỉ tập kích, Nhiếp tiểu thư đã mất tích. . ."

"Cái gì?" Thẩm Nguyên Các nghe vậy, thần sắc bỗng nhiên biến đổi.

"Ui, vậy còn chờ gì, nhanh đi báo quan đi." Sắc mặt Nhị nương khó coi, có chút bối rối nói.

"Đã có người báo quan, phủ nha bên kia cũng kéo người đi bắt giặc cỏ, còn thỉnh quân canh phòng phụ cận trợ giúp. Chỉ là, chúng ta làm sao cũng không tìm ra Nhiếp tiểu thư. . ." Tôi tớ cơ hồ mang theo tiếng khóc nức nở nói.

"Triệu tập tất cả mọi người trong phủ, lập tức ra khỏi thành đi tìm!" Sắc mặt Thẩm Nguyên Các trầm xuống, hét lớn một tiếng.

"Không cần, ta đi xem một chút. Các người tẩu tán ở đâu? Nhiếp tiểu thư hôm nay mặc phục sức gì? Cẩn thận nói cho ta nghe một chút." Thẩm Lạc nhíu chặt lông mày, nói.

Tôi tớ kia nghe vậy, thật vất vả tỉnh táo lại, kể cho Thẩm Lạc nghe một lần.

"Phụ thân, các người đợi trong nhà, ta đi xem một chút." Nói xong, Thẩm Lạc đi ra bên ngoài phòng.

"Còn không mau đi chuẩn bị ngựa?" Thẩm Nguyên Các trừng mắt với tên tôi tớ kia, giận dữ mắng một tiếng.

Tôi tớ cuống quít lên tiếng, co cẳng chạy ra ngoài.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 286: Thiếu Nữ Trong Chùa

“Không cần.” Thẩm Lạc ra đến ngoài viện, hô một tiếng.

Đám người chính kinh ngạc ở giữa, liền thấy Thẩm Lạc thu tại trong tay áo trong tay bỗng nhiên có quang mang lóe lên, ngay sau đó một mảnh thanh quang bỗng nhiên từ trong tay áo hần bùng lên, đem nó thân ảnh bao vây lấy, đột ngột từ mặt đất mọc lên, trong bất chợt trốn đi thật xa.

Thẩm gia mọi người thấy trước mắt một màn này, lập tức tất cả đều kinh ngạc đến ngây người ngay tại chỗ.

“Lạc ca nhi, hần... Hần bay mất?” Tay nhị nương chỉ không trung, có chút không dám tin nói.

“Ừm, ca ca thật sự bay mất.” Mặt của Thẩm Mộc Mộc tràn đầy sùng bái, nói.

Mặc dù trong lòng Thẩm Nguyên Các chấn kinh, nhưng từ trong những lá thư trước đó cũng đã biết được đại khái những chuyện Thẩm Lạc trải qua, nên trong mắt chỉ có sự vui mừng.

Lão biết, bây giờ Thẩm Lạc không cần lo về chuyện tính mệnh nữa, mà tiền đồ lại càng rộng mở tại bựcch nngọc sách.

...

Thẩm Lạc phi độn cực nhanh, như một đạo thanh hồng xẹt qua trên bầu trời Xuân Hoa huyện.

Trong thành có người ngẫu nhiên ngẩng đầu liếc thấy, dẫn tới rối loạn tung bừng, đều cho là Tiên Nhân xuất hiện, có người quỳ lạy dập đầu, có kẻ chấp tay trước ngực nhắm mắt khẩn cầu.

Chỉ lát sau Thẩm Lạc đã ra khỏi thành, lần theo phương hướng của Viên Châu tự mà đi, ven đường còn nhìn thấy rất nhiều bách tính rải rác, đang chạy trốn về hướng cửa thành.

Hắn vội vàng bay xuống dưới, hỏi thăm bọn họ một ít tin tức của Nhiếp Thái Châu.

Nhưng tất cả những người này dường như vẫn còn rất hoảng loạn, nói năng có chút lộn xộn, thậm chí không có chú ý đến Thẩm Lạc là từ trên trời hạ xuống, mà còn cung cấp tin tức không mấy huwx dụng.

Thẩm Lạc đành phải bay lên trời lần nữa, như một con chim ưng đang đi tuần tra, lmát nhìn xuống mặt đất tìm kiếm.

Bỗng nhiên, hắn trông thấy một nữ tử áo xanh mặc váy ngắn, tóc tai lộn xộn trốn cạnh một gốc cây khô ven đường, liền hạ xuống dưới.

Hắn vừa rơi xuống đất, nữ tử đang bị kinh sợ kia, lập tức kinh hô một tiếng.

“Cô nương, ngươi có phải là Nhiếp...” Thẩm Lạc mới nói được nửa câu, thì nghẹn ngang không nói nữa.

Vì nữ tử trước mặt tóc tai rối bời, lại có một đôi mắt bên lớn, bên nhỏ, lỗ mũi hênh cả ra ngoài, miệng rộng vô cùng. Nhìn ả thực sự rất xấu, hình như

vì vội chạy trốn mà làm đứt mất một chiếc giày, làm mấy cái ngón chân đều lộ ở bên ngoài.

“Cô nương, người có gặp một vị...” Thẩm Lạc miêu tả đơn giản về phục sức của Nhiếp Thái Châu.

“Không có, mạnh ai nấy chạy, còn chú ý tới làm gì?” Giọng nói của nữ tử thô kệch, có chút không vui nói ra.

“Đa tạ.” Thẩm Lạc cảm ơn một tiếng, xoay người rời đi.

“Công tử, nô gia cũng là nữ tử, đây lại là vùng dã ngoại hoang vu, hay người hộ tống ta một đoạn đường đi?” Ai ngờ nữ tử kia bỗng nhiên mở miệng, thanh âm nhu hòa mấy phần.

“Quan phủ đã phái người đến đuổi bắt giặc cỏ, trên đường về thành cũng không có nguy hiểm, hay cô nương hãy tự mình về đi.” Thẩm Lạc nói xong một câu này, thì vội vàng đi nhanh giống như là đang chạy trốn.

Hắn đi ra một khoảng xa, rồi lại tiếp tục bay vào không trung.

Chỉ lát sau, ánh mắt Thẩm Lạc bỗng nhiên lóe lên, trên con đường phía dưới khắp nơi là cái làn đẽ đục trái cây của khách hành hương, xung quanh còn có vài khung xe ngựa hư hại, có lẽ chính là địa phương mà bọn giặc cỏ khi nãy đã phục kích.

Lúc này, lông mày hắn bỗng nhiên nhíu lại, ánh mắt lập tức rơi vào một chiếc xe ngựa trong đó, cảm thấy có chút quen mắt.

“Sẽ không phải...” Trong lòng hắn căng thẳng, vội vàng bay xuống dưới.

Thẩm Lạc đi tới gần xem xét, kết quả phát hiện đúng là chiếc xe mà sáng nay mình đã đụng ở cửa thành.

Hắn vội vàng lại gần, cẩn thận vén màn kiệu xe ngựa ra, nhìn vào bên trong.

Cũng may trong buồng xe không có một ai, vẫn còn sạch sẽ ngăn nắp không có vết máu nào cả, chỉ là còn lưu lại một cỗ hương khí thanh đậm hơi ngọt lại không ngán.

“Nơi đây cách Viên Châu tự cũng không xa, nếu không có bị bắt đi thì đại đa số người đều sẽ qua bên kia trốn?” Thảm Lạc lẩm bẩm một câu, lần nữa bay lên, thẳng đến Viên Châu tự.

Cửa lớn của Viên Châu tự cũng đã mở rộng, bên trong bày biện tán loạn, không ít kinh tràng bị đụng ngã, cờ Kinh bên cạnh cũng bị xé nát, giống như có kẻ cướp xâm nhập vào bạch ngọc sách.

Thảm Lạc thâm niệm trong lòng một tiếng “Phật Tổ tha thứ”, trực tiếp bay qua cửa chùa hướng về phía nội viện đại điện.

Rất nhanh, hắn liền phát hiện trong chùa mặc dù rất hỗn độn, nhưng lại không thấy có dấu vết đánh nhau, tăng nhân ở đây cũng không biết đã đào tẩu hay trốn đi, khắp nơi cũng không thấy bóng dáng ai hết.

Đúng lúc này, ánh mắt của Thảm Lạc bỗng nhiên lóe lên, liền thấy một nữ tử trẻ tuổi mặc quần áo màu vàng nhạt đang trốn ở cạnh giếng nước sau tòa đại điện.

Hắn vội vàng bay xuống, bước nhanh về phía bên kia.

Mà càng tới gần, Thảm Lạc liền thấy càng rõ ràng, da của nữ tử kia trắng hơn tuyết, hai con ngươi đen như mực, trên gương mặt xinh đẹp hàng lông mày và mũi đều cân xứng, mặc dù còn mấy phần ngây thơ, nhưng đã đẹp đến mức không gì sánh được.

“Là nàng...” Trong lòng Thẩm Lạc hơi rung động, nữ tử kia chính là người lúc trước mà mình gặp trên xe ngựa.

Hắn vội đi về phía trước, vừa định mở miệng nói chuyện, thì nghe nữ tử kia thở nhẹ một tiếng, quay người liền muốn nhảy xuống miệng giếng bên cạnh.

Chân Thẩm Lạc khẽ động, lập tức thi triển Tà Nguyệt Bộ, lắc mình một cái đã vọt tới bên cạnh giếng, đỡ lấy bả vai của nữ tử, kéo nàng trở lại.

“Cô nương, ngươi làm gì vậy?” Thẩm Lạc vội hỏi.

Nữ tử đúng là bị dọa không nhẹ, căn bản không dám mở mắt nhìn Thẩm Lạc, chỉ quơ hai tay lung tung, giãy dụa muốn thoát thân, trong miệng còn cuống quít kêu la: “Ngươi thả ta ra, ngươi mau buông ta ra...”

“Cô nương, trước tiên ngươi hãy mở mắt ra, xem ta có phải là kẻ xấu hay không đã?” Thẩm Lạc thấy thế, có chút bất đắc lắc nhẹ bờ vai nữ tử kia, nói một cách nhu hòa.

Nữ tử nghe vậy, sự phản kháng lập tức ít đi, cẩn thận mở hai mắt ra nhìn Thẩm Lạc một chút, lại lập tức quay đầu qua một bên, không dám nhìn nhiều.

Dù nhìn thoáng qua, nàng dường như đã phát hiện Thẩm Lạc cùng kẻ xấu trước đây lại có sự khác biệt, lại nhìn không được quay sang, từ từ mở mắt ra quan sát tỉ mỉ. Lúc này nàng mới thật sự tin người trước mắt không phải là những tên giặc cỏ kia.

“Cô nương, ngươi đang định làm gì tại bạch ngọc ssách?” Thẩm Lạc thấy trên người nàng mặc áo bông Vân Cẩm tơ lụa loại tốt nhất, trên tay sờ lấy lại ướt nhẹp, không khỏi hơi nghi hoặc, nói.

“Công tử, người thả ta ra đã.” Trên mặt nữ tử kia hiện lên một vòng ánh nắng chiều đỏ, thấp giọng nói ra.

Lúc này Thẩm Lạc mới phát hiện mình còn đang nắm vai người ta, vội vàng xin lỗi một tiếng, lúng túng thả hai tay ra.

“Sáng hôm nay ta đến Viên Châu tự để dâng hương, nửa đường lại gặp giặc cỏ cướp bóc, nên cùng đồng bạn chia nhau chạy. Ta một thân một mình bị hai tên tặc nhân truy kích, dưới sự hoảng hốt chạy bừa tới nơi này, trốn vào trong miệng giếng nước kia. Mới vừa ta cảm thấy bốn phía không có động tĩnh gì, mới leo lên.” Nữ tử thoáng kéo ra chút khoảng cách với hắn, rồi mới lên tiếng.

Giờ đang là lúc rét đậm, nửa người nữ tử lại ướt đẫm, bờ môi đã lạnh đến phát tím, giọng nói cũng hơi run.

Thẩm Lạc không đành lòng, lập tức cởi áo khoác trên người xuống, đưa cho nữ tử khoác lên.

“Trời đông giá rét, cẩn thận không hàn khí xâm nhập thể, sẽ bị bệnh nặng.” Nữ tử theo bản năng muốn né tránh, nhưng Thẩm Lạc lại là không làm gì liền cho nàng một cái lí do.

“Đa tạ công tử.” Nữ tử nghe vậy, khẽ vuốt cằm, nói nhỏ một câu.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 287: Nhiếp Thái Châu

Thẩm Lạc còn phải tìm biểu muội Nhiếp Thái Châu, tự nhiên không thể ở đây ở lâu, liền mở miệng nói: "Cô nương, lúc ta tới trên đường đã không thấy bóng dáng giặc cỏ, chắc là đã bị quan phủ đuổi đi rồi. Nếu như người không việc gì, vậy tự mình trở về huyện thành nhé."

"Đa tạ công tử chỉ điểm." Nữ tử khom người một chút, nói.

Thẩm Lạc cũng ôm quyền với nàng, quay người tính ly khai.

Đúng lúc này, trong đầu hấn bỗng nhiên loé lên linh quang, đột nhiên quay người lại, lần nữa đánh giá cách ăn mặc của cô gái trước mắt, trong mắt hiện lên thần sắc cổ quái, hỏi thăm:

"Ta thấy cô nương có chút lạ lẫm, giọng nói cũng khác, tựa hồ không phải người ở đây?"

Thiếu nữ nghe vậy, mặt lộ vẻ chần chờ, tựa hồ có chút do dự. Nhưng xuất phát từ lễ phép, nàng vẫn nói ra:

"Ta chính là người Vân Châu, nửa tháng trước mới đến Xuân Hoa huyện."

"Xin thứ cho tại hạ mạo muội, xin hỏi phương danh cô nương?" Thẩm Lạc nghe hai chữ "Vân Châu", lông mày lơ đãng kích động một cái.

"Ăn công tử cho mượn áo, tiểu nữ thập phần cảm kích. Bất quá dù sao cũng là bè nước gặp nhau, xin thứ cho ta vô lễ." Nữ tử thấy vậy, trong mắt hiện lên vẻ kháng cự, trong khi nói chuyện gỡ xuống áo khoác trả lại cho Thẩm Lạc.

"Là ta đường đột." Thẩm Lạc vội vàng khoát tay, tạ lỗi.

"Nghe lúc trước công tử nói, là từ nội thành chạy tới đây, chắc là có chuyện quan trọng đi gấp, cũng đừng chậm trễ nữa. Làm phiền công tử lưu lại tính danh địa chỉ, ngày mai ta sẽ cho người trả lại áo." Nữ tử thấy thế, thần sắc hơi trì hoãn, hỏi thăm.

"Ta vốn đến đuổi kẻ cướp, nhưng trước mắt bọn hán đã lui, mọi người cũng vô sự, không ngại bảo vệ cô nương đi một đoạn đường, đưa cô nương trở về thị trấn, thế nào? Cũng giảm bớt đi phiền toái trả lại áo. Huống hồ, trên đường trở về thành tuy rằng không thấy cường đạo, nhưng chưa hẳn không có kẻ xấu thừa dịp loạn sinh ra ý đồ xấu." Thẩm Lạc nói như thế.

Nữ tử nghe vậy, quay đầu nhìn về phía Thẩm Lạc, trong mắt loé lên vẻ hoài nghi, phảng phất như đang nói: "Ta nào biết công tử có phải kẻ xấu hay không?"

"Cô nương, nếu trong lòng ta có ý xấu, trước mắt không phải thời cơ tốt làm chuyện xấu sao, không cần tốn công tốn sức lừa người cùng trở về thành?" Thẩm Lạc thở dài, có chút bất đắc dĩ nói.

"Thật có lỗi, là lòng ta tiểu nhân." Nữ tử nghe vậy, sau một phen đắn đo, tựa hồ cảm thấy cũng có đạo lý, liền gật đầu nói.

Thẩm Lạc thấy tâm tư nàng đơn thuần, mình chỉ nói đơn giản vài câu đã bỏ đi nghi kị, không khỏi có chút cảm khái. Một người con gái yếu ớt như

thế trèo non lội suối, ngàn dặm xa xôi đi đến Xuân Hoa huyện bằng cách nào?

"Không sao, chúng ta lên đường trở về đi." Thâm Lạc khoát tay áo, nói.

Dứt lời, hấn quay người đi về hướng xuống chùa, nàng kia hơi chậm hai bước, cũng theo phía sau hấn.

"Ta là Nhiếp Thái Châu." Rời đi vài bước, sau lưng Thâm Lạc bỗng nhiên truyền đến thanh âm nàng kia.

"Nguyên lai là Nhiếp cô nương, thất lễ." Thâm Lạc thầm nghĩ trong lòng một tiếng "Quả là thế", ngoài miệng cũng không động thần sắc, đáp lại.

Nhiếp Thái Châu thấy Thâm Lạc nói xong câu này, cũng không lên tiếng nữa, tựa hồ căn bản không tính giới thiệu tiếp, mím môi, không nói gì nữa.

Hai người một trước một sau đi tới viện phía trước, lúc đi ngang qua Thiên Vương điện, chợt nghe trong điện truyền đến một tiếng hô. Hai gã đại hán thân hình cường tráng thô kệch tung một cước đá văng cửa điện, từ bên trong vọt ra.

Nhiếp Thái Châu hoảng sợ, vô thức đuổi theo một bước, đi sát sau lưng Thâm Lạc.

Thâm Lạc dừng bước lại, nhìn lại cửa đại điện dò xét, liền thấy hai người kia ăn mặc trang phục gọn gàng, bên hông đều đeo một thanh Cương Dao, nửa đêm không giống khách hành hương bình thường.

Một người trong đó mặt sẹo, người còn lại là độc nhãn, vẻ mặt dữ tợn, bộc lộ bộ mặt hung ác.

"Hai vị tráng sĩ, có chuyện gì không?" Thần sắc Thẩm Lạc như thường, nho nhã hỏi một câu.

"Chậc chậc, tên tiểu bạch kiếm này có phúc khí không tẻ, lại có tiểu nương tử xinh đẹp như vậy?" Tên mặt thẹo trong đó, hoàn toàn không để ý Thẩm Lạc hỏi thăm, một đôi mắt bắt đầu suông sã nhìn khắp người Nhiếp Thái Châu.

"Tiểu bạch kiếm kia, gặp được chúng ta, coi như số người gặp may, còn có đường sống. Người lưu lại tiền tài trên người, tự chạy trốn đi, tiểu nương tử này để lại cho chúng ta mang lên núi, vừa vắn trên núi còn thiếu một vị áp trại phu nhân." Độc Nhãn Long kia lè lưỡi liếm liếm bờ môi khô khốc, nheo lại độc nhãn.

"Hai người các ngươi thật là to gan, quan phủ cũng đã phái người đến bắt rồi, các ngươi vậy mà không trốn?" Thẩm Lạc ra vẻ kinh ngạc, đưa tay chỉ vào hai người, run giọng hô.

"Tiểu bạch kiếm, có biết đạo lý bóng tối dưới đèn không? Quan phủ đuổi theo những người khác, căn bản không biết chúng ta trốn ở chỗ này. Người ít nói nhảm, nếu không lãn, trước hết ta cho một đao tiễn ngươi." Hai người kia nghe vậy, không sợ chút nào, ngược lại cười nói.

"Các ngươi đừng có càn rỡ, ta thuở nhỏ tập võ, cũng không sợ các ngươi. . ." Thẩm Lạc nghe xong, như cũ giả bộ cố trấn định lại.

Hai người kia thấy hấn bộ dáng gầy yếu, khinh bỉ, lúc này rút ra Cương Dao, từng bước một ép tới.

"Lát nữa đánh nhau, ngươi chạy trước nhé." Thẩm Lạc nghiêng mặt qua, nhỏ giọng dặn dò Nhiếp Thái Châu.

"Người tay không, không nên đánh với bọn hần, chúng ta chia ra chạy, khẳng định có người có thể chạy thoát đó." Nhiếp Thái Châu nghe vậy, kéo góc áo lên, nói.

Thẩm Lạc nghe lời ấy, trong nội tâm không khỏi có chút ngoài ý muốn, mục tiêu giặc cỏ là Nhiếp Thái Châu, nếu tách ra chạy, có thể thành công đào tẩu chắc chắn không phải là nàng.

Hần quay người nhìn nàng một cái, thấy thần tình trên mặt nàng tuy rằng khủng hoảng, nhưng ánh mắt rất kiên định, hai cánh tay đã nhấc vác lên, hiển nhiên đã chuẩn bị tốt công tác chạy trốn.

"Không việc gì, hai tiểu mao tặc mà thôi, không cần lo lắng." Thẩm Lạc thấy thế, không đành lòng tiếp tục giả bộ nữa, cười nói.

Nhiếp Thái Châu nhìn vẻ tươi cười âm áp trên mặt Thẩm Lạc, không hiểu sao có chút an tâm, trong lúc nhất thời tay cầm vác cũng thả lỏng thêm vài phần.

"Lề mà lề mề, chết đi cho lão tử!" Mặt thẹn đã tức giận, vọt lên trước, giơ lên Cương Dao bổ xuống sau lưng Thẩm Lạc.

"Cẩn thận. . ." Nhiếp Thái Châu thấy thế hét lên kinh hãi.

Khoé miệng Thẩm Lạc vui vẻ không giảm, thậm chí không quay người, thân hình thoáng lẹch ra liền tránh thoát.

Lưỡi đao trượt qua người Thẩm Lạc. Hần cong ngón tay búng ra, ngón trở liền đánh vào trên bàn tay cầm đao của gã.

"Đùng" một tiếng giòn vang, bàn tay mặt thẹn buông lỏng, Cương Dao cũng rơi xuống.

Chỉ nghe gã phát ra một tiếng kêu to thê thảm, xương tay đã vỡ nát rồi.

Bởi vì động tác Thẩm Lạc rất nhỏ, Độc Nhãn Long thậm chí không biết chuyện gì xảy ra, đã thấy đồng bạn đột nhiên ngã xuống đất rú thảm, lập tức cũng nắm đao vọt tới.

Bộ pháp dưới chân Thẩm Lạc khê động, thân hình vọt thẳng tới trước người gã, đưa tay nhẹ nhàng nhấn một cái vào cổ gã.

Thân thể Độc Nhãn Long kia lập tức mềm nhũn, trợn mắt ngất đi.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 288: Vị Hôn Thê

Nhiếp Thái Châu nhìn một màn này, hai mắt mở tròn xoe, mặt mũi tràn đầy thần sắc khó tin.

"Đã nói ta luyện võ từ nhỏ lại không tin. . ." Thẩm Lạc thấy thế, thối thối bàn tay mình, lẩm bẩm.

Nói xong, hấn lại giơ chân lên nhấn một cái nơi huyết thái dương gã mặt sẹo. Tên mặt sẹo vừa rồi còn đau đớn lăn lộn trên mặt đất lập tức hai mắt tối đen, ngất đi.

"Nhiếp cô nương, đi thôi." Thẩm Lạc đi ra phía trước, nhẹ nhàng nói.

"Bọn hấn. . ." Nhiếp Thái Châu nhìn về phía hai người nằm trên đất, chần chừ hỏi.

"Ngất đi, không đến bảy tám canh giờ sẽ không tỉnh lại, trốn không thoát được." Thẩm Lạc cười cười, nói.

Lúc này Nhiếp Thái Châu mới yên lòng, đi theo Thẩm Lạc ra Viên Châu tự trở về huyện thành.

Trải qua chuyện vừa rồi, quan hệ giữa hai người bất tri bất giác kéo gần lại chút, lúc trước đi một trước một sau, giờ biến thành hai người sánh vai đi.

"Nhiếp cô nương, Vân Châu cách đây đâu chỉ ngàn dặm, người từ xa như vậy chạy đến Xuân Hoa huyện này làm gì?" Thẩm Lạc tùy ý hỏi.

"Thực không dám giấu giếm, sở dĩ ta ngàn dặm xa xôi đến đây, chỉ là vì gặp một người." Nhiếp Thái Châu nói.

"Nếu thế, nhất định người đó cực kỳ trọng yếu với cô nương." Thẩm Lạc nhíu mày, hỏi.

"Trọng yếu. . . Cũng không tính là vậy, hẳn là hôn phu của ta, trước đó ta cũng chưa từng gặp hẳn." Nhiếp Thái Châu suy nghĩ một chút, nói.

"Là sao?" Thẩm Lạc biết rõ còn cố hỏi.

"Việc này có chút hoang đường, vị hôn phu kia là một biểu ca bà con xa của ta, thuở nhỏ đã có hôn ước thông gia với ta . . ." Nhiếp Thái Châu suy nghĩ một lát, chậm rãi kể lại.

Nguyên lai, từ khi mẫu thân của Nhiếp Thái Châu qua đời, Nhiếp gia và Thẩm gia mất liên lạc. Trên dưới Nhiếp phủ cũng may may không coi tài phú địa vị Thẩm gia kém xa mình ra gì, coi như hôn ước kia không tồn tại. Mà Thẩm gia tựa hồ cũng tự hiểu, không chủ động liên hệ Nhiếp gia đòi thực hiện lời hứa, khiến Nhiếp gia rất hài lòng.

Về sau, Nhiếp gia thấy Nhiếp Thái Châu đã đến tuổi kết hôn, liền định kết thông gia với thái thú Vân Châu phủ, muốn gả cho thứ tử thái thú, tăng thế lực gia tộc.

Nào ngờ Nhiếp Thái Châu căn bản không nhìn trúng thiếu gia ăn chơi rất có tiếng xấu tại Vân Châu kia, liền nói mình đã sớm có hôn ước tại thân, kiên quyết không chịu đáp ứng.

Nhiếp phủ từ trên xuống dưới tận tình thuyết phục nàng, để nàng xem trọng đại thể, cân nhắc vì gia tộc. Nhưng ai ngờ nữ tử ngày thường nhìn nhu nhu nhược nhược này, nhưng trên việc này lại cứng ngạnh ngoài dự liệu, mặc kệ người nhà thuyết phục thế nào, xảo ngôn bức bách thế nào đều không có kết quả.

Người Nhiếp gia thấy nàng khó chơi, đành phải cấm túc nàng, định cưỡng ép nàng gả vào phủ thái thú, để gạo nấu thành cơm.

Thế nhưng cũng không lâu sau, Nhiếp Thái Châu thu thập xong chút vàng bạc châu báu, mang theo tỷ nữ lặng lẽ trốn thoát, trên đường đi giả nam trang, đi tới Xuân Hoa huyện.

Quá trình này nghe giống như cổ sự trong thoại bản, khiến cho Thẩm Lạc dù là tu sĩ Tích Cốc kỳ nghe được cũng kinh hãi không thôi.

Phải biết, toàn bộ Đại Đường quốc cảnh cũng không an toàn, khắp nơi đều có yêu tà quỷ phá, Nhiếp Thái Châu chỉ là một nữ lưu, có thể bình an đến Thẩm gia, không dễ dàng cỡ nào.

"Hôn nhân từ xưa đều là phụ mẫu định ra, nữ tử như Nhiếp cô nương, ngược lại là thập phần hiếm thấy." Thẩm Lạc khẽ thở dài, có thêm không ít hảo cảm với nữ tử tâm tư đơn thuần, nhưng lại có can đảm chống lại gia tộc này.

"Chuyện khác có lẽ có thể thỏa hiệp, nhưng chuyện hôn nhân đại sự của ta, người khác không thể thay ta làm chủ." Ánh mắt Nhiếp Thái Châu hơi sáng lên, nói.

"Thế nhưng Nhiếp cô nương, ngươi có nghĩ tới hay không, vị hôn phu của ngươi rất có thể cũng là thiếu gia ăn chơi, thậm chí hình dạng xấu xí,

phẩm hạnh không tốt đấy?" Thẩm Lạc nhìn Nhiếp Thái Châu một chút, lại hỏi.

"Nếu thật sự là thế, ta cũng sẽ không gả cho hấn, tới đây thực hiện lời hứa cũng biến thành giải ước." Nhiếp Thái Châu không chút do dự nói.

Chỉ là nói xong, khóe miệng nàng lại nhiều thêm một phần ý cười, khuôn mặt giống như mây trắng giãn ra, khiến cho người nhìn đến say mê, làm Thẩm Lạc không khỏi có chút ngẩn ngơ.

"Bất quá, gặp người nhà vị hôn phu xong, ta tin chắc hấn không phải thiếu gia ăn chơi gì đó." Nhiếp Thái Châu lại bổ sung.

"Làm sao biết?" Thẩm Lạc lấy lại tinh thần, hiếu kỳ hỏi.

"Trong nhà tự có tập tục, ta nhìn ra được. Huống hồ từ bá phụ nơi đó, ta cũng nghe chút chuyện liên quan tới vị hôn phu, có thể nhìn ra được, hấn là người có khát vọng tiến tới." Nhiếp Thái Châu đáp.

Thẩm Lạc nghe vậy, trong lòng không khỏi tự đắc, trên mặt cũng không nhịn được lộ ra một vòng ý cười.

"Ta đang nói vị hôn phu của ta, làm sao công tử cũng cao hứng như thế?" Nhiếp Thái Châu vừa vặn nhìn thấy trong mắt, cảm thấy có chút cổ quái, nhịn không được hỏi.

"A, cùng là người trong thôn, giống như được vinh quang theo. Chỉ là không biết thanh niên tài tuấn kia là của nhà ai?" Thẩm Lạc vội chê cười nói.

"Hấn là đại công tử thuộc tiệm thuốc Thẩm gia trong thành, nhìn hấn là bằng tuổi với ngươi, không biết các ngươi có quen nhau không?" Nhiếp Thái Châu hỏi.

"Không quen biết, thật tiếc." Thẩm Lạc lắc đầu nói.

"Chuyện duyên phận, thực sự mờ mịt. Hôm nay ta đến Viên Châu tự này, cũng chính là vì khẩn cầu Thần Phật phù hộ, duy nguyện vị hôn phu hấn là một người tâm tư thuần thiện, là một người có thể làm cho ta thực tình ưa thích." Nhiếp Thái Châu suy nghĩ thật lâu, tự lo nói ra.

Trong khi nàng nói những lời này, trong mắt phảng phất sáng lên, lóe lên quang mang.

Thẩm Lạc ở một bên nhìn xem, bộ phận nào đó trong người giống như bị đột nhiên va chạm một chút, khóe miệng cũng không nhịn được hơi nhếch lên.

Sau đó, hai người một đường đi bộ trở về huyện thành, cũng chỉ nói chuyện phiếm câu được câu không.

Đến nửa đường, Thẩm Nguyên Các mang theo mấy tên gia phó lái xe ngựa, ra khỏi thành tới tìm hai người Thẩm Lạc, xa xa đã thấy bọn hấn sánh vai đi.

Đi tới gần, xa phu ghìm ngựa dừng lại, trên xe lập tức có một tên tiểu tỳ áo xanh nhảy xuống, mang theo tiếng khóc nức nở chạy đến Nhiếp Thái Châu, trong miệng hô: "Tiểu thư, người có thể hù chết Tiểu Xuân đó, ô ô . . ."

Nói xong, nàng liền nhào vào ngực Nhiếp Thái Châu, khóc rống lên.

Tiểu tỳ này nhìn khoảng 13~14 tuổi, dáng người nhỏ gầy, ngũ quan chưa nẩy nở, nhìn ngây thơ, khóc lên càng là lê hoa đái vũ.

Nhiếp Thái Châu có chút ngượng ngùng nhìn Thẩm Lạc một chút, đưa tay vuốt tóc của nàng, nhẹ giọng an ủi: "Tiểu Xuân, đừng khóc, ta không

phải đang tốt sao?"

Tiểu tỳ Tiểu Xuân kia làm sao cũng không dừng được, khóc một hồi lâu, rốt cuộc mới nức nở ngừng đầu lên.

"Tiểu thư, hấn là ai?" Nàng liếc qua Thẩm Lạc đứng bên cạnh tiểu thư nhà mình, có chút cảnh giác hỏi.

"Vị này là. . . Người đã cứu ta." Nhiếp Thái Châu vốn định giới thiệu một chút Thẩm Lạc, mở miệng mới nhớ lại từ đầu đến giờ, vị thanh niên công tử trước mắt này, chưa bao giờ nhắc tới tên của mình.

"Nguyên lai là ân công à, đa tạ công tử cứu tiểu thư nhà chúng ta." Tiểu Xuân nghe lời ấy, thần sắc lập tức xảy ra biến hóa, vội vàng thi lễ với Thẩm Lạc.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 289: Quá Sơn Phù

Thẩm Nguyên Các đứng bên cạnh xe ngựa nhìn mấy người, lúc này mới tiến tới nói "Thải Châu, Lạc Nhi đây không phải là chỗ để nói chuyện, chúng ta về nhà đã rồi nói sau."

"Thảm bá bá, để ngài lo lắng, chúng ta. . ." Nhiếp Thải Châu nói được một nửa, bỗng nhiên phát giác có chỗ nào là lạ, dừng lại câu chuyện.

Ánh mắt của nàng nhìn qua Thẩm Lạc và Thẩm Nguyên Các mấy lần, thì giật mình phát hiện gương mặt hai người có mấy phần tương tự nhau, trong lúc nhất thời thần sắc trở nên càng cổ quái.

"Thế nào? Thải Châu, có chuyện gì sao?" Thẩm Nguyên Các thấy thế, nghi ngờ nói.

"Nhiếp cô nương, lúc trước chưa kịp giới thiệu, ta tên Thẩm Lạc, cũng chính là vị hôn phu của người tu luyện tại bạch ngọc sách." Không đợi Nhiếp Thải Châu trả lời, Thẩm Lạc nhìn về phía nàng, trên mặt mang ý cười ôn hòa, mở miệng nói ra.

"Người là. . . Thẩm Lạc?" Nhiếp Thải Châu nghe vậy, lập tức nhớ tới những lời lúc trước mà mình đã nói trên đường trở về. Nàng bỗng thấy lúng túng, trên gương mặt nhanh chóng nổi lên hai mảnh đỏ rực, lan tràn đến cả sau tai.

"Oa, thì ra người chính là cô gia?" Tiểu Xuân không biết rõ nội tình trong đó, lại cho thêm một mối lửa.

Nhiếp Thái Châu siết chặt ống tay áo, có chút bối rối ở nguyên tại chỗ do dự một lát, sau đó không quay đầu lại chạy lên xe ngựa.

"Ai, tiểu thư. . ." Tiểu Xuân gọi lớn một tiếng, đuổi theo.

"Đây là có chuyện gì?" Lòng mày của Thẩm Nguyên Các cau lại, nhìn về phía Thẩm Lạc, hỏi.

"Ta cũng không biết." Thẩm Lạc ra vẻ vô tội nói.

Thẩm Nguyên Các lắc đầu cười khẽ, mang theo đám người quay trở về Thẩm gia.

Mấy ngày sau đó, Nhiếp Thái Châu trừ lúc ăn cơm ra thì hầu như cả ngày ở trong phòng, như đang cố ý tránh né Thẩm Lạc, đến lúc tại trên bàn cơm cũng không dám đối mặt.

Ngược lại tỳ nữ Tiểu Xuân thiếp thân của nàng, mỗi lần đụng phải Thẩm Lạc đều nhìn chăm chăm, trong ánh mắt tràn đầy sự oán trách, làm cho Thẩm Lạc có chút không hiểu.

Sau khi ở nhà thanh thản mấy ngày, Thẩm Lạc lại bắt đầu tu hành, một bên tu luyện Vô Danh Thiên Thư, một bên tiếp tục học tập chế phù.

Trước khi từ Kiến Nghiệp trở về, hắn còn đi một chuyến Lục Bảo đường, mua sắm linh tài và lá bùa.

Nhưng lúc trước vì việc bế quan tu luyện, Thẩm Lạc đã mang phần lớn gia sản mà mình tích lũy được để đi mua Tam Nguyên Chân Thủy và Địa Âm Đan, cuối cùng chỉ có thể mua được một ít Thanh Sương Phù Chỉ và số lượng lớn phù vàng.

Ngày nọ, sau khi kết thúc tu luyện, Thẩm Lạc lấy một bản sách đóng chỉ thật mỏng từ trong hộp đá ra, cẩn thận đọc.

Cuốn sách chính là vật mà trước đó hắn đi ngang qua Thần Tiên cư, được Hầu chương quỳ tặng cho. Nó chính là cỗ thư phù lục do tổ tiên lão truyền xuống.

Lúc trước hắn cũng chỉ đọc qua loa một lần, cũng không xem xét kỹ càng nội dung trong đó, hôm nay xem lại mới phát hiện ở trang sách đầu tiên, còn có một đoạn giới thiệu vắn tắt nội dung giống như trong tiểu thuyết.

Cùng phần đăng sau liên quan tới nội dung phù lục thì chữ viết hoàn toàn khác biệt, đoạn này dùng cách hành thư để viết, rõ ràng không phải xuất phát từ cùng một người.

Thẩm Lạc đọc xong, mới hiểu được đoạn này nội dung do người đời sau của Hầu gia thêm vào, viết về cuộc đời và sự tích của lão tổ Hầu gia.

Thì ra, vị lão tổ Hầu gia chính là một tên đạo nhân vân du tứ phương, thuộc môn phái nào thì không ai biết. Đạo pháp lão tu luyện cũng không miêu tả quá nhiều, dường như là lấy phù lục nhất đạo làm chủ, nhưng cũng không thuộc về Tiểu Mao Sơn nhất hệ.

Vân du đạo nhân và tăng nhân phật gia vân du tứ hải cũng có chỗ giống nhau. Nhưng lão lại lấy việc du lịch thế gian làm tu hành, ven đường giảng đạo hành nghề y làm chủ, cũng làm chút sự tình hàng yêu trừ ma. Phù lục bản thân biết, phần lớn điều liên quan đến những việc này.

Tám phù lục thứ nhất mà trong sách ghi lại, chính là một loại phù lục tên là "Quá Sơn Phù".

Khi mới thấy tên tấm phù này, Thâm Lạc còn tưởng rằng là loại phù lục dùng để trừ tà lợi lộc, nhưng khi nhìn kỹ phần giới thiệu đằng sau mới hiểu được, phù này chính là một loại dùng để dò xét yêu khí.

Bởi vì vân du đạo nhân trên đường tu hành, thường phải hành tẩu ở trong rừng núi ít ai lui tới, địa phương này bình thường không thiếu các loại sơn tinh yêu mị. Quá Sơn Phù này liền có thể sớm cảm giác được yêu khí tới gần, rồi phát ra ánh sáng, cảnh cáo tu sĩ.

Nếu chỉ nói về công hiệu, thì có chút cùng loại với pháp khí dò xét yêu linh. Một cái là yêu khí càng lớn hoặc là càng đến gần, thì tiếng chuông sẽ càng vang, một cái thì phát ra quang mang và càng sáng.

Phù này tính nhắm vào khá mạnh, đối với âm sát quỷ khí không thể nào cảm giác được, duy chỉ có yêu khí là miễn cảm.

Phẩm chất của nó không tính quá cao, đối với lá bùa và phù mặc đều không có yêu cầu đặc thù, phù vàng, chu sa phù mặc bình thường là có thể vẽ. Cao đẳng Tử Vân Phù Chỉ cũng có thể vẽ, nhưng công hiệu mạnh yếu và biến hóa không khác quá nhiều.

Trừ "Quá Sơn Phù", trong thư tịch phù lục này còn ghi lại mấy loại phù lục mà vân du đạo sĩ thường dùng tại bạch ngọc sách, trong đó làm cho Thâm Lạc để ý, chính là "Thanh Phong Phá Chướng Phù" cùng "Thần Hành Giáp Mã Phù" .

Trong đó, Thanh Phong Phá Chướng Phù chính là lấy phù lục chi lực, dẫn Hạo Nhiên chi khí thanh phong ẩn chứa trong thiên địa đến thổi tan mê vụ chướng khí, đối với độc chướng hình thành tự nhiên và mê chướng do người tạo ra đều có thể phá giải.

Mà Thần Hành Giáp Mã Phù thì càng thêm khác biệt, kiểu dáng cùng những phù lục khác hoàn toàn khác biệt, nhìn một không giống như văn tự, ngược lại giống như là dùng mực đậm vẽ hình con ngựa.

Nhưng trong mực đậm này, lại có thể nhìn thấy đường cong lưu chuyển, lờ mờ có vết tích của cổ triện văn chữ, giống như chữ lại như là tranh. Hình dạng của nó như chiến mã đang phi, lông bờm bay múa, bốn vó lao nhanh như gió.

Khi sử dụng nó, cần lấy pháp lực đốt cháy lá bùa, tiếp theo mặc niệm chú ngữ, sau khi thiêu đốt tro giấy sẽ quấn quanh ở hai chân người sử dụng. Khiến cho người đó như đang cỡi chiến mã, không tốn sức khi chạy, có thể đi ngàn dặm một ngày.

"Một giày trăm bước, kỳ địa tự sức, gập núi núi bình, gập nước nước cạn. Ta phụng Tam Sơn Cửu Hầu tiên sinh của bạch ngọc sách làm cho nhiếp!" Thâm Lạc mặc niệm theo một câu chứa đựng chú ngữ, ánh mắt lóe lên.

Tam Sơn Cửu Hầu tiên sinh đại danh, hẳn cũng sớm nghe qua, nhưng thân phận chân thật của y lại là bí mật, nhưng được tất cả vân du đạo nhân trên thế gian coi là tổ sư, người người kính trọng.

Vân du đạo nhân và bọn họ sử dụng rất nhiều phù lục, cũng đều bắt nguồn từ Tam Sơn Cửu Hầu tiên sinh, trong đó có những loại mọi người tương đối quen thuộc là "Thần Hành Giáp Mã Phù" và "Ngũ Quỷ Bàn Vận Phù" .

Trừ bỏ ba loại phù lục này, trong cổ thư còn ghi chép bốn loại phù lục khác, nhưng cùng so sánh với ba loại phù lục khi trước, thì có vẻ không đáng tin cậy. Trong đó bao gồm cả tấm "Chiêu Tài Tiến Bảo Phù" mà Hầu chương quỹ lấy ra .

Đào Hoa Dẫn Độ Phù, Súc Dương Dưỡng Thân Phù, Ngũ Linh An Thai Phù, lại còn Chiêu Tài Tiến Bảo Phù kia, thấy thế nào. . . Đều giống như thứ mà vân du đạo nhân dùng để gạt người sống tạm qua ngày, Thâm Lạc đối với mấy thứ này thực sự không hứng thú lắm, cũng không quá mức để ý.

Đối với ba loại phù lục phía trước, hẳn ngược lại dự định ném thử về một chút.

Có điều, phẩm chất của Thanh Phong Phá Chướng Phù cao hơn so với Phá Chướng Phù bình thường. Nó cần lấy Thanh Sương Chỉ vẽ, mới có thể dự trữ đủ pháp lực, tiếp theo lại dẫn động thanh phong trong thiên địa, đến phá mê vụ và độc chướng.

*thanh phong: gió T T

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 290: Phật Quang Thần Tích

Trên thân Thảm Lạc mặc dù còn không ít Thanh Sương Phù Chi, chỉ là dùng để vẽ Lạc Lôi Phù còn có chút giết gấu vá vai, trước mắt tự nhiên không thể phân ra vẽ Thanh Phong Phá Chương Phù.

Mà Thần Hành Giáp Mã Phù mặc dù không yêu cầu lá bùa chính xác gì, nhưng phù mặc lại có chút đặc thù, ở trong không thể bớt một loại linh tài là "Địa Tinh Thảo".

Thứ này trước kia Thảm Lạc đã thấy tại Lục Bảo đường, cũng không phải là linh thảo quá trân quý, nhưng lúc ấy hẳn không biết có ích lợi gì, cho nên cũng không mua sắm. Bây giờ tại Xuân Hoa huyện thành này, khẳng định là không mua được.

Chuẩn bị sơ qua, Thảm Lạc phát hiện, bây giờ có thể thử vẽ, cũng chỉ có tấm Quá Sơn Phù kia.

Thảm Lạc chuẩn bị sẵn sàng xong, bắt đầu vẽ Quá Sơn Phù.

Phù này so với những phù lục ngày xưa hẳn vẽ, phẩm trật thấp hơn, độ khó cũng nhỏ hơn.

Hắn mới luyện tập ngắn ngủi mười ngày, phù lục đã đơn giản thần khí rồi.

Một ngày buổi sáng, Thảm Lạc ngồi tu luyện xong, vốn định tiếp tục luyện tập phù lục, chỉ là còn chưa bắt đầu, liền bị một tràng tiếng gõ cửa cắt

ngang.

Hắn mở cửa phòng, phát hiện Nhiếp Thái Châu mang theo tỳ nữ Tiểu Xuân đang đứng dưới mái hiên.

"Nhiếp cô nương, có chuyện gì sao?" Thẩm Lạc mỉm cười, mở miệng hỏi.

Nhiếp Thái Châu lộ vẻ do dự, tựa hồ có chút khó mở miệng.

"Cô. . . Công tử, tiểu thư nhà ta muốn đi Viên Châu tự dâng hương, muốn hỏi một chút ngài có thể hộ tống một đoạn đường hay không?" Tiểu Xuân kém chút thốt ra một tiếng "Cô gia", nhưng vội vàng sửa lại.

Nói xong, có chút áy náy thè lưỡi nhìn tiểu thư nhà mình.

"Biểu ca, nếu người bận rộn, vậy cũng không cần, không sao đâu." Nhiếp Thái Châu nói.

"Không sao, ta đi cùng các người một chuyến." Thẩm Lạc nghe vậy, lập tức lắc đầu, nói.

Thẩm Lạc bưng tỉnh giật mình, chính mình đoạn thời gian qua chỉ lo tu luyện, ngược lại quên đi trong nhà còn có vị hôn thê ngàn dặm xa xôi tới tìm mình, trong lòng bất giác có chút áy náy.

"Vậy làm phiền." Nhiếp Thái Châu khom người, nói.

Ba người ra cửa phủ, lái xe ngựa ra khỏi thành, đi về hướng Viên Châu tự.

Trải qua lần trước rối loạn, ngoài Xuân Hoa huyện đã tăng lên quân phòng bị, trị an cũng khôi phục bình thường.

Bách tính tiến về Viên Châu tự dâng hương cũng lại nhiều hơn.

Đoàn người Thảm Lạc xuất phát muộn, chờ lúc đuổi tới Viên Châu tự, khách hành hương đã tranh đoạt xong nén hương đầu, trong chùa miếu đã lục tục ngo ngoe có người rời đi.

Nhiếp Thái Châu mang theo Tiểu Xuân vào điện thắp hương, Thảm Lạc xuất thân Xuân Thu quan, phân chia đạo thống, không tiện vào điện thăm viếng, nên một người du tẩu ngắm cảnh trong chùa, chờ các nàng.

Viên Châu tự thành lập đã nhiều năm, nhiều lần sửa chữa, khác một trời một vực với trong trí nhớ Thảm Lạc. Lần trước mặc dù hẳn tới đây một lần, nhưng vì cứu người, căn bản không chú ý tới thay đổi trong chùa.

Kiến trúc chung quanh và tường vây đều là màu vàng sáng, trên đầu tường còn có tuyết đọng chưa tan, trên mặt tường viết nhiều Lục Tự Chân Ngôn phật gia, bên tai thỉnh thoảng truyền đến tiếng tăng nhân tụng kinh, trong không khí cũng tràn ngập nhàn nhạt mùi hương hoả.

Trong lúc Thảm Lạc đi lại, cũng cảm thấy tĩnh mịch an tường.

"Xuất hiện, lại xuất hiện. . ."

"Phật quang, mau nhìn bên kia, là Phật quang đó . . ."

. . .

Đúng lúc này, từng đợt tiếng ồn ào vang lên, bỗng nhiên từ các nơi trong chùa truyền ra.

Thảm Lạc không rõ cho lắm, vội vàng chạy về quảng trường trước Đại Hùng bảo điện, liền thấy rất nhiều tăng nhân lục tục ngo ngoe từ các nơi đại

điện đi ra, từng người chấp tay trước ngực, miệng tụng phật hiệu, lễ bái về phía không trung.

Hắn nhìn theo hướng đám người hành lễ, liền thấy bầu trời phía sau chùa lóe lên một mảnh hào quang màu tím nhạt, nhuộm đám mây phía trên thành màu tím, nhìn thật tựa như bảo quang vậy.

Lúc này, Nhiếp Thái Châu và Tiểu Xuân cũng từ trong điện đi ra, nhìn cảnh tượng thần kỳ giữa không trung, chấp tay trước ngực cầu nguyện.

Thâm Lạc nhìn quang mang kia, mũi lại đột nhiên nhú lại, ở trong không khí ngửi được một mùi thơm kỳ dị không giống bình thường.

Hương vị này hỗn tạp trong hương hoả chùa chiền, cũng không đột xuất, nhưng Thâm Lạc lại ngửi được trong nháy mắt, cảm thấy trong thức hải xuất hiện mê huyễn rất nhỏ, bất quá cũng không khó chịu, ngược lại cảm thấy có chút thoải mái dễ chịu.

Ánh mắt Thâm Lạc chuyển hướng nhìn những người khác, thấy trên mặt bọn họ đều là vẻ sáng khoái, liền thấy có chút kỳ quái.

Hắn lần theo mùi hương kia bay tới, truy tìm về phía hậu viện chùa chiền, xuyên qua mấy đầu hành lang gấp khúc, đi tới phụ cận Quan Âm điện, mùi thơm kỳ dị kia đột nhiên tiêu tán.

Thâm Lạc thấy kỳ quái, ngẩng đầu nhìn lên, bảo quang màu tím phía trên chùa, cũng đã biến mất không thấy.

Hắn cau mày lại, tra xét xung quanh một lần, nhưng không phát hiện có gì dị thường, đành phải quay trở về quảng trường bên kia.

Tầng nhân trên quảng trường đã tự mình trở về đại điện, ngược lại còn có ít khách hành hương vẫn chưa thỏa mãn, tinh thần phấn chấn đàm luận

"Thần tích" ngắn ngủi xuất hiện vừa rồi.

"Biểu ca, ngươi vừa mới đi đâu đó? Có nhìn thấy phật quang thần tích không?" Nhiếp Thái Châu thấy Thẩm Lạc trở về, tiến lên đón, trên gương mặt xinh đẹp còn mang theo vẻ hưng phấn.

"Phật quang thần tích? Ngươi nói là đoàn tử quang trên trời vừa rồi?"
Thẩm Lạc hỏi.

"Đúng vậy. Đây chính là thần tích đặc hữu của Viên Châu tự, nghe nói vài chục năm mới xuất hiện một lần. Ta tới thời gian dài như vậy, cũng chưa từng gặp, không ngờ lần này đồng hành cùng ngươi, vậy mà may mắn có thể nhìn thấy." Giữa lông mày Nhiếp Thái Châu mang theo vẻ vui sướng, hiển nhiên rất để ý chuyện này.

"Công tử, xem ra ngài cũng là người có phật duyên đấy." Tiểu Xuân cũng ở một bên vui vẻ nói.

Thẩm Lạc còn lo nghĩ chuyện phật quang, nhưng không muốn làm hỏng tâm tình Nhiếp Thái Châu, liền từ chối cho ý kiến chỉ cười cười, không nói thêm gì.

"Biểu muội, tại sao ngươi lại hết lòng tin theo Phật giáo?" Lúc ba người đi ra ngoài, Thẩm Lạc đột nhiên hỏi.

"Mẫu thân tin phật, thuở nhỏ dạy ta Phật giáo dạy người hướng thiện, dạy ta nhân quả báo ứng, ta cũng cảm thấy đúng nên có lòng tin theo, không phải chuyện xấu." Dịch tại bạch ngọc sách. Nhiếp Thái Châu cười nói.

"Nói vậy cũng không sai." Thẩm Lạc gật đầu.

Nói xong, ba người đón xe quay trở về huyện thành.

...

Đám người Thảm Lạc trở lại Thảm phủ, xa xa đã thấy ngoài cửa viện có ba xe ngựa trang trí lộng lẫy, bên cạnh cũng trấn giữ hai tên nam tử áo đen, lưng đeo bội đao.

"Có chuyện gì vậy?" Thảm Lạc thầm nghĩ trong lòng một tiếng, nhảy xuống xe ngựa đầu tiên.

Nơi cửa, Phúc bá đang xoa xoa tay, khuôn mặt lo lắng nhìn về bên này.

"Đại công tử, ngài đã trở về." Phúc bá vừa nhìn thấy Thảm Lạc, lập tức tiến lên đón.

"Phúc bá, đã xảy ra chuyện gì?" Thảm Lạc cau mày hỏi.

Phúc bá nhìn thoáng qua Nhiếp Thái Châu đang được Tiểu Xuân đỡ xuống xe ngựa, nói: "Là người Nhiếp gia, đuổi theo Nhiếp tiểu thư tới đây."

"Phúc bá, là phụ thân ta sao?" Nhiếp Thái Châu nghe vậy, sắc mặt hơi đổi, đi lên phía trước hỏi.

"Nghe bọn hắn nói là thúc phụ của ngươi, bất quá còn có thêm những người khác." Phúc bá đáp.

"Đi thôi, đi xem một chút hẵng nói." Thảm Lạc nhìn Nhiếp Thái Châu, nói.

"Được." Nhiếp Thái Châu gật đầu nhẹ, hai người lập tức sánh vai đi vào trong phủ.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 291: Ép Phải Ra Mặt

Trong phòng khách Thẩm phủ, một tên nam tử trung niên thái dương có tóc bạc, mi tâm có phù văn nằm dọc, đang ngồi bên trái cạnh bàn trà, một tay vịn lan can ghế, một tay khoác lên trên bàn trà, thần sắc tự nhiên.

Bên cạnh gã, còn có một tên tráng hán mang áo bào tím, thân hình khôi ngô, thỉnh thoảng xoay đầu quan sát chung quanh, khước miệng thỉnh thoảng nhếch lên một chút, tựa hồ đang chê xung quanh bày biện quá kém.

Ở đối diện, Thẩm Nguyên Các ngồi nghiêm chỉnh, thần sắc ngưng trọng, ánh mắt lại nhìn không được thỉnh thoảng nhìn chủ vị một cái.

Gã thân là gia chủ Thẩm gia, nhưng không ngồi tại chủ vị, mà vì vị trí kia sớm đã bị một lão ẩu tóc trắng mang cẩm bào đỏ thẫm chiếm chỗ.

Vừa rời đoàn người này đến, sau khi tiến vào đại sảnh, lão ẩu kia tự ngồi xuống chủ vị, toàn bộ hành trình không nói một câu, cũng không thèm nhìn Thẩm Nguyên Các.

Hình dáng lão ẩu hơi cồng xuồng, tay chống một cây quái trượng màu tím không biết là chất liệu gì, một đầu tóc bạc cẩn thận ép sau đầu, chải thành một búi tóc hình tròn, khắp khuôn mặt là những khe rãnh nếp nhăn tung hoành, xem tựa như là một lão ma ma nghiêm khắc.

Chỉ là sau khi lão ngồi xuống liền nhắm mắt dưỡng thần, tựa hồ không định lên tiếng.

Lúc này, Nhị phu nhân tự mình bung nước trà, đi vào trong sảnh.

Cho đến giờ phút này nàng còn không biết người Nhiếp gia đến Xuân Hoa huyện này để làm gì, chỉ nói là vì hai nhà thông gia mà đến, cho nên ý cười trên mặt càng chân thành tha thiết nhiệt tình.

Bung nước cho đám người xong, đang muốn nói chuyện, liền thấy Thẩm Nguyên Các nháy mắt với mình, lúc này phát giác bầu không khí trong sảnh có chút không đúng, liền hậm hực ngồi xuống bên cạnh Thẩm Nguyên Các.

"Thẩm huynh, ta cũng biết yêu cầu của chúng ta có chút không hợp lẽ chế, nhưng năm đó việc thông gia từ bé này cũng là hai phu nhân bí mật quyết định, huynh trưởng ta và người là gia chủ, đều không tham dự ước định, cho nên cũng không thể xem như hôn ước chân chính. Chỉ cần người chịu gạt đầu hủy bỏ hôn ước, Nhiếp gia chúng ta nguyện ý xuất ra ngàn lượng hoàng kim bồi thường, để bày tỏ áy náy." Lúc này, người đàn ông trung niên mi tâm sinh ra phù vân năm dọc kia, mở miệng nói

Nghe lời ấy, sắc mặt Nhị phu nhân biến đổi, hơi kinh ngạc nhìn về phía Thẩm Nguyên Các.

"Ý đồ các người đến ta biết rõ, chỉ là hôn sự này dù sao cũng là năm đó phu nhân ta quyết định, bây giờ người thực hiện lời hứa lại là con ta và Thái Châu. Ta thực sự không cách nào quyết định thay bọn hắn, việc này vẫn nên để chính bọn hắn quyết định đi." Thẩm Nguyên Các nhíu chặt lông mày, không nhìn Nhị phu nhân, do dự một lát mới lên tiếng.

"Từ xưa hôn nhân đều phải theo lời phụ mẫu, nào có đạo lý để bọn hắn tự mình làm chủ? Chẳng lẽ Thẩm gia chủ muốn từ chối?" Tên tráng hán khô ngô kia, mở miệng hỏi.

"Hôn ước của chúng ta vốn là từ phụ mẫu, có gì mà từ chối?" Ngoài đại sảnh bỗng nhiên truyền tới một tiếng nói lớn.

Đám người nghe tiếng liền nhìn ra ngoài cửa.

Thẩm Lạc và Nhiếp Thái Châu sánh vai cất bước đi vào, hai người trai tài gái sắc, nhất trí cùng hành động, xem như một đôi bích nhân.

Lão ầu ngồi tại chủ vị, một mực nhắm mắt dưỡng thần kia, lúc này rốt cuộc mở hai mắt ra, trong ánh mắt hình như có hàn quang nhìn về phía Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc hồn nhiên không sợ đôi mắt lão, ánh mắt ần ần có hỏa hoa hiện lên.

"Lạc nhi, không được vô lễ, mau tới đây bái kiến mấy vị trưởng bối." Thẩm Nguyên Các thấy thế, đứng lên nói.

Thẩm Lạc thu lại ánh mắt, ôm quyền với mấy người, ánh mắt yên tĩnh không gì sánh được.

Tráng hán khôi ngô và nam tử trung niên gật gật đầu với Thẩm Lạc, không nói gì. Lão ầu thì ngồi nghiêm chỉnh, dường như không thấy Thẩm Lạc.

"Thái Châu bái kiến Nhị thúc, bái kiến Hoắc Côn thúc thúc." Nhiếp Thái Châu mím môi, lúc này mở miệng, thi lễ về phía hai người.

"Vị này là Long bà bà phủ thái thú, mau tới chào." Sắc mặt nam tử trung niên dừng một chút, đứng lên nói.

Nhiếp Thái Châu lập tức thi lễ với lão ầu ngồi tại chủ vị.

"Hiền chất quả thật là tuần tú lịch sự, người đã trở về, vậy việc này bàn với người luôn." Nhiếp Nhân Bắc mở miệng nói.

"Nhiếp thúc thúc, liên quan tới việc này, ta đã nghe biểu muội nói qua, việc này mấu chốt không phải ở chỗ Thẩm gia chúng ta xúi nàng thoái hôn, mà là ở Thái Châu nàng không thích cách làm người của thứ tử thái thú, không muốn kết xuống lương duyên, các người sao cố ép buộc nàng?" Thẩm Lạc nói ra, lúc trước trên đường đi tới, hắn đã nghe Nhiếp Thái Châu nói, vị Nhị thúc này tên là Nhiếp Nhân Bắc, địa vị trong nhà không thấp, ý kiến của gã trên cơ bản có thể đại biểu lập trường Nhiếp gia.

"Thái Châu nàng và Mã công tử bắt quá chỉ gặp mặt mấy lần, làm sao biết cách làm người của hắn? Huống hồ chuyện hôn nhân nên coi trọng môn đăng hộ đối, Thái Châu có thể gả vào phủ thái thú, cũng là may mắn của nàng, người cần gì gây cản trở nàng?" Nhiếp Nhân Bắc rõ ràng có chút không vui, hỏi ngược lại.

Thẩm Lạc nghe vậy, giễu cợt cười một tiếng, làm sao không nghe ra Nhiếp Nhân Bắc này nói, Thẩm gia bọn hắn và Nhiếp gia không môn đăng hộ hộ đối, với cao không nổi?

Không đợi Thẩm Lạc mở miệng nói gì, ngay vị trí chủ vị bỗng nhiên vang lên một tiếng cười nhạt.

"Nhiếp gia đại tiểu thư, cũng không biết là ánh mắt bực nào, thế mà chọn lấy tiểu tử nông thôn thâm sơn cùng cốc, ngược lại xem thường Nhị công tử chúng ta?" Lão ẩu tóc trắng Long bà bà bỗng nhiên dùng quái trượng gõ lên mặt đất, mở miệng châm chọc.

Theo quái trượng va chạm mặt đất, đại sảnh liền chấn động theo.

"Ai ui." Nhị phu nhân kinh hô một tiếng, đụng ngã chén trà trên bàn.

Nàng đã nghe ra thân phận ba người không tầm thường, mắt thấy chuyện tốt sẽ hỏng, giờ phút này vừa kinh vừa sợ.

"Quả nhiên là tu sĩ. . ." Thảm Lạc đưa tay nắm chặt cổ tay Nhiếp Thái Châu bên cạnh, hai chân thâm vận khí kinh, đứng tại chỗ vững như bàn thạch, không bị chấn động ảnh hưởng chút nào.

Tất cả chấn động đều bị Thảm Lạc ngăn lại, Nhiếp Thái Châu không bị nửa điểm ảnh hưởng, chỉ là lúc tay ngọc rơi vào tay Thảm Lạc, trong lòng không hiểu cảm thấy ấm áp, ánh mắt cũng không nhìn được rơi vào trên thân hắn.

Long bà bà thấy vậy, đôi mắt khẽ híp một cái, nhìn về phía Thảm Lạc, trong ánh mắt vậy mà nhiều hơn một phần sát khí.

Hoắc Côn bên cạnh thấy thế, thần sắc có chút biến hóa, thấp giọng nói với Nhiếp Nhân Bắc:

"Xem ra lúc trước lấy được tin tức không sai, tiểu tử này quả thật là người tu hành, có lẽ tu vi không dưới ta, ít nhất là Luyện Khí trung kỳ, xem tuổi của hắn thì tương đối khá đó."

Trước khi bọn họ đến, đã tìm hiểu qua tin tức Thảm Lạc, cũng biết hắn từng báỉ nhập Xuân Thu quan, chỉ là sau khi Xuân Thu quan diệt vong, tung tích Thảm Lạc không rõ, bọn họ cũng không biết.

"Hiền chất, nghe nói tông môn ngươi đã bị hủy diệt, không biết ngày sau có dự định gì không?" Nhiếp Nhân Bắc suy nghĩ một chút, hỏi.

"Văn bối tự có an bài, cũng không nhọc đến ngài lo lắng." Thảm Lạc nói.

"Chuyện tu hành, mặc dù ta không hiểu, nhưng cũng biết là không có sư môn giúp đỡ dẫn đạo thì không được. Người nếu nguyện ý, ta có thể vận dụng quan hệ Nhiếp gia, thậm chí thỉnh cầu phủ thái thú ra mặt, để cho người tiến vào tông môn Tiên gia ở cảnh nội Vân Châu, người thấy thế nào?" Nhiếp Nhân Bắc không thêm đề ý chút nào, tiếp tục khuyên.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 292: Trời Cao Đất Rộng

"Nếu Nhiếp thúc thúc nói lời ấy cũng không cần điều kiện tiên quyết gì, vẫn bồi tự nhiên vô cùng cảm kích. Nhưng nếu dùng điều kiện này cho hôn sự, vậy xin thứ cho kẻ bất tài này." Thẩm Lạc nghe vậy, cơ hồ không do dự, nói thẳng.

Nhiếp Nhân Bắc nghe vậy, chau mày lên, gã cảm thấy mình đã tỏ thiện ý lớn nhất, nhưng tiểu tử này lại còn không biết đủ, lập tức cũng có mấy phần nộ khí.

"Thải Châu, ngoại nhân không biết tình cảnh Nhiếp gia chúng ta, hẳn là người phải khác chứ? Lần này người một mình đào hôn, trong nhà đã bị liên lụy rất nhiều, cũng may Nhị công tử cầu tình giúp người, thái thú đại nhân mới không trách tội Nhiếp gia. Người lại muốn chỉ lo tư lợi, tổn hại tông tộc? Như vậy người xứng đáng với phụ thân người, xứng với Nhiếp gia sao?" Nhiếp Nhân Bắc không thuyết phục Thẩm Lạc, ngược lại nói với Nhiếp Thải Châu.

Nhiếp Thải Châu nghe lời ấy, sắc mặt quả nhiên lập tức thay đổi, trong mắt lóe lên vẻ do dự.

"Tốt cho cậu chỉ lo tư lợi, tổn hại tông tộc. . . Lấy đại nghĩa gia tộc ra áp bách một người con gái yếu ớt, ép buộc nàng gả cho một người chán ghét, mặt mũi Nhiếp gia các người để đâu? Hẳn là Nhiếp gia các người vì lợi ích, đều đem nữ tử trong tộc ra trao đổi?" Thẩm Lạc nghe vậy, tức giận trách mắng.

"Người. . ."

Nhiếp Nhân Bắc không ngờ Thẩm Lạc nói lời ấy, trong lúc nhất thời bị nghẹn tại đương trường.

Nhiếp Thái Châu cũng một mặt kinh ngạc nhìn về phía Thẩm Lạc.

"Thái Châu, người cứ nói, có nguyện ý cùng bọn hấn trở về thành hôn không? Chỉ cần người nói không nguyện ý, hôm nay ai cũng đừng hòng ép buộc người." Thẩm Lạc xoay người, nhìn chằm chằm ánh mắt của nàng, thần sắc nghiêm túc nói.

Nhiếp Thái Châu và ánh mắt hấn giao nhau, nhìn thần sắc trên mặt hấn, sợi dây cung trong lòng rốt cuộc bị triệt để kích thích.

"Ta không muốn." Nhiếp Thái Châu hô lên một tiếng này, trong lòng chợt cảm thấy dễ dàng hơn nhiều.

"Nghe chưa, nàng không muốn!"

Thẩm Lạc nghe vậy gánh nặng trong lòng được giải khai, trên mặt lộ ra một vòng ý cười, quay người nhìn về phía đám người.

"Khẩu khí thật lớn! Đệ tử một tông môn tam lưu cũng không tính là tiểu môn tiểu phái, vậy mà dám cuồng vọng như vậy? Quả nhiên là không biết trời cao đất rộng là gì?" Lúc này, Long bà bà đột nhiên gầm một tiếng, một chương vỡ lên bàn bên cạnh.

"Đùng!"

Một tiếng vang thật lớn truyền đến, cái bàn kia vậy mà không vỡ nát, mà dưới cự lực lại chìm xuống, bốn cái chân bàn đâm xuyên phiến đá trong sảnh, đâm thật sâu vào dưới mặt đất.

Mọi người tại đây đều giật mình, Nhị phu nhân càng kêu thảm một tiếng, kém chút từ trên ghế ngã xuống.

Thần sắc Thảm Nguyên Các cũng đại biến, nhưng vẫn cố nén giữ cái bàn, không nhúc nhích.

Ánh mắt Thảm Lạc hơi lóe lên, đáy lòng âm thầm suy nghĩ, lão ẩu này có thể không chế lực lượng xảo diệu như thế, cũng có thể biết tu vi nhất định không cạn.

"Long bà, chớ tức giận. . ." Nhiếp Nhân Bắc thấy thế, cũng cảm thấy có chút không ổn, mở miệng khuyên.

"Để lão thân tức giận, hấn xứng sao? Xuân Thu quan cũng đã mất, hấn bất quá là một kẻ chó nhà có tang không có tông môn che chở, thế mà cũng dám ở nơi này phát ngôn bừa bãi! Dám can đảm khoác lác nói ra lời kia, cũng không suy nghĩ xem dựa vào cái gì?" Long bà bà giễu cợt một tiếng, nói.

Thảm Lạc vẫn cảm thấy tình cảm mình với Xuân Thu quan cũng không quá sâu, nhưng nghe lão bà tử này liên tục mỉa mai, tựa hồ rất khinh thường Xuân Thu quan, đúng là kìm nén không được cũng tức giận.

"Dựa vào cái gì? Đương nhiên là bằng một lời nam nhi nhiệt huyết, cũng không phải bằng kẻ lớn tuổi da mặt đủ dày?" Thảm Lạc quét nhìn, chế giễu nói.

"Tốt tốt tốt. . . Tốt cho một kẻ hậu bối miệng lưỡi bén nhọn, hôm nay lão thân phải hảo hảo dạy dỗ ngươi, không biết lễ phép sẽ có kết cục gì?" Long bà bà nghe vậy, rốt cuộc giận dữ, ngược lại cười nói.

Trong khi nói chuyện, quái tượng lão dựng đứng lên, rõ ràng muốn động thủ.

"Long bà, không thể. Ngài là tu sĩ Luyện Khí hậu kỳ, xuất thủ sẽ như lời đình, tiểu tử này làm sao ngăn cản được, một khi đã thương hấn, há không công tôn hại uy danh ngài?" Hoắc Côn thấy thế, vội vàng mở miệng nói.

"Không được, con ta tuổi trẻ khinh cuồng, va chạm Long bà, xin ngài không nên so đo." Thảm Nguyên Các không hiểu cái gì là luyện khí tích cốc, chỉ là thấy lão bà tử này muốn động thủ với Thảm Lạc, cũng vội vàng nói.

"Đối phó một tên mao đầu tiểu tử, lão thân còn không đến mức dùng toàn lực." Long bà bà thấy thế, hí mắt nói.

"Nếu vậy, chỉ cần đánh thắng ngươi, các ngươi sẽ không còn ép buộc biểu muội?" Thảm Lạc nhíu mày lại, hỏi.

"Đánh thắng ta? Ha ha, chỉ cần ngươi làm được." Long bà bà nghe vậy, cười to nói.

Sắc mặt Nhiếp Nhân Bắc bình tĩnh, không nói một câu.

"Tiểu tử, tuyệt đối đừng không biết trời cao đất rộng." Hoắc Côn chau mày, trầm giọng nói.

Thảm Lạc nghe vậy, trong lòng đối với gã lại nhiều hơn một phần hảo cảm.

Mặc kệ là lúc trước gã nói ra cảnh giới Long bà bà, hay là lúc này nghiêm nghị trách cứ, kì thực đều là mong Thảm Lạc biết khó mà lui.

"Lạc ca nhi. . ." Nhị phu nhân cũng ở một bên, thấp giọng kêu lên.

Lần này ngược lại là Thảm Nguyên Các không lên tiếng nữa, gã biết rõ tính cách Thảm Lạc, biết hấn cho tới bây giờ đều rất thiết thực, tuyệt sẽ

không đánh nhau vì thể diện, nếu chủ động đưa ra đánh nhau, vậy hơn phân nửa là nắm chắc.

"Biểu ca, không thể. . . Chuyện hôn nhân, ai cũng không thể làm chủ thay ta, ta nguyện gả cho ai cũng không ngăn cản được, ta không muốn gả, ai cũng bức bách ta không được." Nhiếp Thái Châu đột nhiên ngăn Thẩm Lạc lại, mở miệng nói.

Lúc nàng nói chuyện vẻ mặt rất nghiêm túc, ngữ khí kiên quyết, tư thái hoàn toàn tương phản với vẻ nhu hoà thường ngày.

"Hừ, bất tuân phụ mệnh, không biết đại cục, Nhị công tử chúng ta có thể coi trọng người, đó là phúc phận người, đừng không biết trời cao đất rộng." Long bà bà thấy thế, hừ lạnh một tiếng nói.

"Thứ cho ta phúc bạc, gả không được phủ thái thú nhà người. Đạo nghe lời cha mẹ, tự nhiên nên theo, nhưng việc này trái lương tâm, ta có chết cũng không theo." Nhiếp Thái Châu vừa nói ra khỏi miệng, đám người trong sảnh nhao nhao biến sắc.

Ngay cả Thẩm Lạc cũng phải lau mắt mà nhìn, trong mắt tràn đầy vẻ tán thưởng.

"Thái Châu, chuyện hôm nay, không đánh một trận không giải quyết tốt được. Bất quá người yên tâm, đối phó lão bà bà này, ta không ăn thiệt thòi đâu." Thẩm Lạc nghiêng người nhìn về phía nàng, đưa lưng về phía những người khác, nhỏ giọng nói.

"Thật chứ?" Nhiếp Thái Châu nửa tin nửa ngờ hỏi.

Thẩm Lạc nhẹ gật đầu, nhếch miệng cười một tiếng.

Nhiếp Thái Châu thấy thế, lúc này mới mím môi, không nói gì nữa.

"Chỗ này quá nhỏ, chúng ta đi ra nội viện giao thủ đi." Thẩm Lạc nói xong, dẫn đầu đi ra ngoài phòng.

Long bà bà cầm quả trượng điểm xuống mặt đất, sắc mặt âm trầm đi theo.

Những người còn lại thấy thế, cũng đều nhao nhao đi theo ra ngoài.

Bọn người Tiểu Xuân và Phúc bá vốn chờ ở bên ngoài, cũng đều đi theo vây quanh đình viện.

Chính giữa đình viện đặt một chum đựng nước cao nửa người, dùng bằng chất liệu đồng thau, hai bên điêu khắc Man Su hàm vòng, bên trong chứa đầy nước, phía trên nổi một tầng lá thủy tiên khô héo.

Thẩm Lạc đi tới bên cạnh chum nước, đưa tay vỗ nhẹ rìa chum nước, trong chum nước nhộn nhạo lên từng gợn sóng theo quy luật.

"Người không phải tu sĩ Xuân Thu quan à, tại sao lại tu luyện thủy pháp?" Long bà bà kéo giãn khoảng cách ra mấy trượng với hắn, lông mày hơi nhíu lại, mở miệng hỏi.

"Không thể trả lời." Thẩm Lạc vừa cười vừa nói.

"Hừ, có lộng huyền hư!" Long bà bà hừ lạnh một tiếng, quả trượng điểm mạnh xuống mặt đất, một tầng khí thể vô hình từ dưới chân khuấy động ra, cuốn lên khói bụi phóng tới bốn phương tám hướng.

Đám người vây quanh bị khí lãng bụi đất xông lên, nhin không được nhao nhao lui về phía sau.

Thẩm Lạc chỉ tiện tay vung ống tay áo lên, liền đánh tan khói bụi

"Cẩn thận." Lúc này, chợt nghe một tiếng quát chói tai truyền đến.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 293: Hạ Thủ Lưu Tình

Trong khói bụi chưa tiêu tan, bỗng nhiên có một đạo quang mang màu vàng hiện lên, ở trong hiện ra một thanh phi kiếm chỉ có thân kiếm nhưng không có chuôi kiếm, đâm thẳng tới mặt Thảm Lạc.

Thân kiếm dường như bằng đá, phía trên mơ hồ có thể thấy được hoa văn nham thạch, phần đuôi dán một tờ phù lục màu vàng, rõ ràng là một thanh phù khí.

"Phù khí. . ." Hoắc Côn thấy thế, thờ nhẹ ra.

Trong ánh mắt gã nhìn về phía Thảm Lạc, không khỏi nhiều thêm một tia lo lắng, Long bà bà vừa mới động thủ đã dùng phù khí, hiển nhiên là không có ý định buông tha Thảm Lạc, thậm chí động sát tâm cũng chưa biết chừng.

Thảm Lạc không chút hoang mang nghiêng người một cái, tránh đi mũi kiếm, bàn tay chụp về phía đuôi kiếm trong hư không.

Phản phạt một tiếng!

Trong chum nước lập tức có một dòng nước phun trào ra, hóa thành một đại thủ màu lam, năm ngón tay khép lại, liền bắt lấy phù kiếm cổ quái kia.

Trong mắt Long bà bà lóe lên vẻ ngạc nhiên, bàn tay lập tức kéo ra sau một cái.

Phù kiếm cổ quái lập tức chấn động kịch liệt, mặt ngoài chấn động ra một tầng hoàng quang, "Ầm" một tiếng, thoát khỏi đại thủ thủy dịch.

Thân kiếm vừa mới thoát khỏi, liền ở trong hư không xẹt qua một đường cong tròn, lần nữa bắn nhanh tới Thâm Lạc.

Lần này, phi kiếm biến thành hoàng mang bay với góc độ càng thêm xảo trá, đúng là trực tiếp từ trên xuống dưới, đâm xuống đỉnh đầu Thâm Lạc, tốc độ càng thêm nhanh chóng.

"Cẩn thận. . ." Nhiếp Thái Châu nhin không được kinh hô một tiếng.

Sắc mặt mấy người Thâm Nguyên Các đều căng thẳng.

Chỉ thấy Thâm Lạc ung dung nâng lên một chưởng, đưa lên phía đỉnh đầu, trước lòng bàn tay ngưng tụ thủy dịch, hóa thành một thủy thuẫn lóe lên ánh sáng màu lam.

Hoàng mang rơi vào trên thủy thuẫn, phát ra "Bốp" một tiếng vang giòn, bị cản lại.

Hoàng mang hơi thu liễm, lộ ra bản thể phù kiếm, mũi kiếm bốc lên huyễn quang màu vàng, không ngừng đánh thẳng vào tâm thuẫn phía dưới, nhưng thủy chung không thể phá vỡ.

"Chỉ dựa vào không thủy thuật đã ngăn trở phù khí tấn công. . ." Trên mặt Hoắc Côn hiện lên vẻ kinh ngạc, lẩm bẫm.

Những người bên cạnh tạm thời còn không nhìn ra mảnh khước, nhưng tương tự Hoắc Côn đều là người tu hành, cũng đã hiểu ra, thanh niên trước mắt nhìn như thanh tú yếu đuối gầy gò này, tựa hồ cũng không đơn giản.

Đúng lúc này, Thẩm Lạc chợt phát hiện, áp lực phù khí trên đỉnh đầu bỗng nhiên giảm xuống, trong mắt lóe lên một tia nghi hoặc, lập tức cúi đầu nhìn xuống.

Chỉ thấy gạch xanh dưới chân bỗng nhiên vỡ vụn, từng sợi dây leo màu tím bỗng nhiên từ đó chui ra, đâm đến phía ngực của hắn.

Ánh mắt Thẩm Lạc bỗng nhiên co rút lại, dưới thân bỗng nhiên sáng lên ba mảnh quang sáng như ánh trăng, thân hình lập tức hiện ra một đạo tàn ảnh, vừa lúc tránh thoát dây leo tập kích.

Chỉ nghe "Bành bành" vài tiếng vang, vạc nước đồng thau kia lập tức bị cành cây màu tím đâm xuyên qua, bên trong nước "Ào ào" chảy lan đầy đất.

Giờ phút này, cho dù ai cũng có thể nhìn ra, Long bà bà này đã nổi lên sát niệm với Thẩm Lạc, nếu không cũng sẽ không xuất thủ tàn nhẫn như vậy.

"Biểu ca, đừng đánh nữa!" Trong mắt Nhiếp Thái Châu tràn đầy lo lắng, lớn tiếng kêu lên.

Thẩm Lạc nhíu nhíu mày, không nói gì, chỉ là ánh mắt nhìn qua lão ẩu kia, trong nháy mắt lạnh xuống.

Long bà bà thấy thân sắc Thẩm Lạc phát sinh biến hóa, trong lòng chẳng biết tại sao, vậy mà dâng lên một tia sợ hãi.

Bất quá, lão đã không thể lui lại, tay nắm lấy quả trượng màu tím bỗng nhiên nhấc lên, từ nơi đuôi trượng sinh ra cành cây màu tím, lập tức mặt đất tách rời ra, đình viện bị xé rách một khe rãnh thật sâu.

Gạch đá dưới mặt đất phá toái, bay tứ tán, bay thẳng đến đám người nơi xa.

Thân hình Hoắc Côn lướt về phía trước, ngăn trước người Nhiếp Nhân Bắc, phi thạch nện lên trên người gã, tựa như đập trúng một bức tường cao.

Mấy người Thảm Nguyên Các cách gã xa hơn một chút, căn bản không kịp tránh thoát, nếu bị gạch đá này đập trúng, hậu quả khó mà lường được.

Đúng lúc này, dưới quang ảnh mơ hồ lấp lóe, liên tiếp có thân ảnh mơ hồ chớp động trước mấy người Thảm Nguyên Các, đúng là cản hết tất cả phi thạch bắn về phía bọn họ.

Người kia tự nhiên chính là Thảm Lạc, trải qua mấy lần chiến đấu và không ngừng tu hành, Tà Nguyệt Bộ của hắn đã có chút thành tựu.

"Lần này, đến lượt ngươi cẩn thận." Trong mắt Thảm Lạc lóe lên vẻ tức giận, nghiêm nghị quát.

Nói xong, hắn không tận lực không chế pháp lực lưu chuyển nữa, một cỗ khí tức cường đại lập tức phóng thích ra.

Long bà bà thấy thế, thần sắc đột biến, quái trượng vội vàng thu lại trước người, từ trong đuôi trượng chui dọc ra chạy dọc theo người những cành dây leo, lập tức ở giữa không trung bện ra một tấm lưới lớn màu tím, bao phủ cả người lão vào trong đó.

Nhưng mà, vừa rời nước trong vạc lớn sau khi vỡ vụn chảy đầy đất, chẳng biết lúc nào đã lặng yên tụ tập đến dưới chân lão, giờ phút này đột nhiên sóng nước dâng lên, chui vào khe hở tấm lưới dây leo, hóa thành từng đầu thủy thằn lằn quấn quanh trên thân lão.

Long bà bà cảm thấy không ổn, hai tay nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, trên thân sáng lên một tầng quang mang, ý đồ đẩy thủy thằn ra.

"Đi thôi." Đúng lúc này, một tiếng quát chói tai đột nhiên từ trên đỉnh đầu lão truyền đến.

Ngay sau đó, ba tấm phù lục giấy vàng từ trên trời rơi xuống, phân biệt sáng lên quang mang từ ba phương vị.

"Ầm ầm. . ."

Nương theo ba tiếng lôi minh, ba đạo điện quang màu trắng đột nhiên bùng ra, tất cả đều rơi vào trên thân Long bà bà.

"Ầm ầm. . ."

Điện mang màu trắng theo thủy thăng, trong nháy mắt truyền đến toàn thân Long bà bà. Trong miệng lão phát ra một tiếng kêu thảm thê lương, rồi thanh âm chợt im bật dừng lại.

Đám người nhìn thấy đều trợn mắt há hốc mồm, ngây người tại chỗ.

Chỉ thấy tấm lưới màu tím Long bà bà thả ra chậm rãi co rút lại, thân hình bà lão một lần nữa hiển lộ ra, toàn thân là vết cháy, ánh mắt trợn lên, thình lình đã ngất đi.

Nhiếp Nhân Bắc thấy thế kinh hãi, vội vàng chạy đến xem xét. Hoắc Côn cũng lập tức đi theo, giúp gã dìu Long bà bà đứng lên.

"Yên tâm đi, không thương tổn chỗ yếu hại, chỉ ngất đi mà thôi." Thẩm Lạc liếc qua, lạnh giọng nói.

Bản dịch được dịch tại Bạchh ngọc sách. Mời bạn đọc đến đúng trang dịch để ủng hộ diễn đàn và dịch giả.

"Đa tạ hạ thủ lưu tình." Hoắc Côn mặc dù cảnh giới không cao, nhưng cũng nhìn ra được một kích của Thẩm Lạc vừa rồi đích thật là lưu tay, lập

tức ôm quyền nói.

"Thắng bại đã phân, các người nếu còn muốn làm khách, Thẩm gia chúng ta sẽ chuẩn bị yến hội. Nếu không muốn, vậy cứ tự rời đi, thứ cho ta không tiễn xa được." Thẩm Lạc đứng chấp tay, lạnh nhạt nói.

Nhiếp Nhân Bắc nghe vậy, thần sắc càng trở nên khó coi, gã chẳng thể ngờ sẽ ra kết quả như thế này.

"Nếu người bại còn đỡ, nhưng người lại thắng, còn làm bị thương Long bà bà, chỉ sợ là không ổn. Lần này Thẩm gia các người và Nhiếp gia chúng ta đều gặp phiền toái rồi." Gã thở dài thật sâu, nói như thế.

"Long bà bà lúc trước nhiều lần ra sát chiêu, sao không thấy người mở miệng. Nếu ta tài nghệ không bằng người, thật bị Long bà bà đánh chết, người đại khái cũng sẽ chỉ nói một câu 'Tuổi còn trẻ, đáng tiếc' à?" Thẩm Lạc bất giác có chút buồn cười, hỏi ngược lại.

Nhiếp Nhân Bắc nghe vậy cứng lại, đúng là không biết phản bác thế nào.

Thẩm Lạc không nói gì nữa, đi trở về bên cạnh bọn người Thẩm Nguyên Các, mỉm cười với bọn họ.

Thẩm Nguyên Các nhìn nhi tử có chút không giống lúc trước, đầy mắt vui mừng.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 294: Quái Sự

Nhiếp Thái Châu cũng kinh ngạc không nói gì, chỉ cảm thấy Thâm Lạc trước mắt bỗng nhiên trở nên càng ngày càng cao lớn, giống như từng chút từng chút chiếm hết ánh mắt của nàng.

Hoặc Côn không nói một lời cũng Long bà bà lên, cùng bọn người Nhiếp Nhân Bắc rời khỏi Thâm gia.

Lúc sắp chia tay, Nhiếp Nhân Bắc quăng lại một câu "Vẫn là nữ tử Nhiếp gia", rồi phẩy tay áo bỏ đi.

Trải qua một phen bị người Nhiếp gia giày vò, quan hệ giữa Nhiếp Thái Châu và Thâm Lạc càng thêm thân cận.

Thâm Lạc trừ những ngày có sấm sét thì bất động tu luyện và vẽ bùa, lúc rảnh rỗi sẽ bồi tiếp Nhiếp Thái Châu du lãm sơn thủy gần đó, nhìn như là một đôi bích nhân ông trời tác hợp.

Chỉ là thỉnh thoảng, Nhiếp Thái Châu khó tránh khỏi u sầu, có chút lo lắng tình cảnh gia tộc.

Thâm Lạc nhìn thấy, cũng không đành lòng, liền chủ động bồi nàng về Vân Châu một chuyến. Nhiếp Thái Châu lại không đành lòng để hấn mạo hiểm, liền khéo léo từ chối.

Thời gian nhoáng một cái, lại qua hơn ba tháng.

Thẩm Lạc tu luyện công pháp vô danh tiên cảnh không lớn, Tà Nguyệt Bộ ngược lại ngày càng đại thành, lúc thi triển đã có ánh trăng liên miên, thân hình ẩn hiện quang cảnh.

Trong đêm, Thẩm Lạc đang vẽ bùa trong phòng, ngoài cửa bỗng nhiên vang lên một hồi tiếng gõ cửa rất nhỏ.

Mở cửa phòng ra, hần thấy Nhiếp Thái Châu bung một bát canh ngọt, đứng ở ngoài cửa.

"Mấy ngày nay thấy ngươi một mực ngủ trể, ở Vân Châu bên kia có món canh đậu đỏ rất ngọt, cũng không biết ngươi uống có quen không?" Hai tay Nhiếp Thái Châu đưa chén canh tới, mời.

"Làm sao lại uống không quen, vào đi, vào rồi hẵng nói chuyện." Thẩm Lạc nói, nghiêng người tránh ra một lối đi.

"Ngươi còn làm việc? Ta không vào đâu. Hai ngày tới nếu ngươi có thời gian, chúng ta đi ngoài thành ngắm cảnh một chuyến nha?" Nhiếp Thái Châu nhìn thoáng qua trong phòng Thẩm Lạc lộn xộn phù vàng trên bàn, vừa cười vừa nói.

"Được, trước mắt chính là thời điểm cỏ mọc én bay, trong Linh Đỉnh cốc ngoài thành tuyết đông cũng đã tan hết, phong cảnh gần Bích Ba đàm kia rất đẹp, ngày kia chúng ta đi nha." Thẩm Lạc suy nghĩ một phen, nói.

"Ừm, quyết định vậy đi. Ngươi cũng đừng làm việc trể quá, sớm đi nghỉ ngơi." Nhiếp Thái Châu nói.

Thẩm Lạc cười cười, gật đầu đáp ứng.

Đợi nàng rời đi, Thẩm Lạc nhấp một hớp canh ngọt, cảm thấy ngọt mà không ngán, rất ngon miệng, liền một hơi uống sạch.

Đặt chén canh xuống, hắn hít sâu một hơi, một lần nữa về tới trước bàn.

Thẩm Lạc nhắc lên bút lông, nhúng chu sa, bỏ đi lá bùa vừa rồi mới vẽ một nửa, một lần nữa lấy ra một tấm phù vàng đặt ở trên bàn, nín hơi ngưng thần, bắt đầu điều chỉnh pháp lực vẽ nó.

Chỉ thấy ngòi bút như có lam quang tuôn ra, chu sa dính trên ngòi bút theo ngòi bút vững vàng di động, một tấm Quá Sơn Phù bắt đầu chậm rãi hiện ra hình dáng.

Ba tháng này, Thẩm Lạc thậm chí không vẽ Tiểu Lôi Phù, phần lớn thời gian dùng để luyện tập Quá Sơn Phù này.

Dù phù lục này có phẩm trật không cao, nhưng cuối cùng thiếu kinh nghiệm trong mộng cảnh chế phù, loại thể nghiệm đặc biệt một lần là xong kia, trong hiện thực hiệu suất luyện tập phù này thực sự không cao.

Bất quá, cũng may thời gian không phụ người hữu tâm, Thẩm Lạc dần vẽ thử cũng không uổng phí, bây giờ hắn vẽ ra Quá Sơn Phù mặc dù còn kém thần quang một chút, nhưng cũng đã đủ.

Theo hắn vận dụng ngòi bút như rồng, một tấm Quá Sơn Phù phẩm chất hoàn chỉnh, rốt cuộc chế thành công!

Thẩm Lạc vừa nâng bút lông lên, vết mực trên lá bùa còn chưa kịp khô, phù văn lại đột nhiên loé lên quang mang, sáng lên một tầng hồng quang.

"Đây là... Được rồi?" Trong lòng Thẩm Lạc xiết chặt, cảm thấy ngoài ý muốn.

Hắn vội vàng cầm lá bùa lên, cẩn thận xem xét, nhưng lá bùa trên tay hắn, mới bắt quá hai ba hơi thở, liền loé lên quang mang, phai nhạt xuống.

"Quả nhiên, vẫn kém hỏa hầu một chút." Thẩm Lạc tự giễu cười một tiếng.

Hắn đặt lá bùa đã phé bỏ kia ở một bên, cẩn thận xem xét dấu vết đường vẽ trên đó, tìm kiếm tí vết.

Nhìn một lát, lại tiếp tục lấy ra một lá bùa, tiếp tục vẽ.

...

Trưa ngày thứ hai, đám người Thẩm gia ăn cơm trưa, Nhiếp Thái Châu trở về phòng không bao lâu, một tên hạ nhân Thẩm gia vội vàng từ ngoài đại môn chạy vào, đưa cho nàng một phong thư.

Nàng mở ra, nhìn một lát, sắc mặt lập tức biến đổi.

"Tiểu thư, thế nào?" Nha hoàn Tiểu Xuân thấy thế, vội vàng hỏi.

Nhiếp Thái Châu nắm lấy lá thư thật lâu không buông ra, nửa ngày mới chậm rãi nói: "Tin trong nhà gửi tới, phủ thái thú quả nhiên vì chuyện ta đào hôn, giận lây sang gia tộc. Các cửa hàng chúng ta tại Vân Châu đã bị đóng cửa không ít."

"Đường đường phủ thái thú, vậy mà làm việc như thế, cũng quá vô sỉ đi?" Tiểu Xuân nghe vậy, tức giận nói.

Nhiếp Thái Châu nghe vậy, chỉ im lặng lắc đầu, không nói gì thêm.

"Tiểu thư. . . Trên thư là thúc người trở về thành hôn sao?" Tiểu Xuân thấp giọng hỏi.

"Không có, trên thư cũng không nói, thế nhưng là. . . Ai." Nhiếp Thái Châu nói một nửa, thở dài một cái.

"Vậy chúng ta nên làm gì? Bằng không cùng cô gia, không phải, cùng Thảm công tử thương lượng một chút?" Tiểu Xuân tràn đầy vẻ u sầu, hỏi dò.

"Không được, không thể nói cho biểu ca biết, không nên để hấn dính vào. Hôm nay sau bữa cơm chiều, trong đêm chúng ta rời huyện thành, trở về Vân Châu." Nhiếp Thái Châu lập tức lắc đầu, nói.

"Vậy cũng được." Tiểu Xuân chần chờ một lát, nói.

"Một hồi ta thu thập chút vàng bạc châu báu, người đi trong thành mua một cỗ xe ngựa, chuẩn bị chút lương khô trên đường, an bài ở bên kia trước, chàng vạng tối chúng ta sẽ rời đi." Nhiếp Thái Châu suy nghĩ một phen, lại dặn dò.

Tiểu Xuân nhận lệnh, rất nhanh rời đi. Nhiếp Thái Châu ngồi lại trước bàn, lấy thư kia ra nhìn một hồi.

Cuối cùng, nàng lấy ra giấy bút, chần chờ thật lâu, mới bắt đầu viết.

Đến ban đêm, sau khi Nhiếp Thái Châu ăn cơm tối cùng đám người Thảm gia xong, liền nói muốn đi ra ngoài dạo một chút, nhã nhận từ chối Thảm Lạc cùng đi, lưu lại phong thư đã sớm viết xong kia, mang theo tỳ nữ Tiểu Xuân không từ mà biệt.

...

Sáng sớm hôm sau, Thảm Lạc sớm rời giường chải đầu rửa mặt, đứng hẹn đến tìm Nhiếp Thái Châu.

Chỉ là đến trước viện, mới phát hiện cửa phòng đóng chặt, tựa hồ có vẻ nàng vẫn chưa rời giường.

Thẩm Lạc do dự một chút, vẫn đi tới trước, nâng tay lên khẽ gõ cánh cửa.

"Cốc cốc. . ."

Hắn gõ hai tiếng, chờ chốc lát, trong phòng không ai đáp lại.

"Đốc đốc, đốc đốc. . ."

Thẩm Lạc cảm thấy kỳ quái, Nhiếp Thái Châu không phải người mê ngủ, hôm nay sao lại nằm ý không dậy?

Thế là, hắn gõ cửa càng thêm dồn dập, nhưng mà gõ nửa ngày, thủy chung không người đáp lại.

"Không ổn. . ."

Thẩm Lạc phát giác không đúng, một tay đặt lên trên cửa, đang muốn đẩy mạnh ra, cửa phòng lại "Kẹt kẹt" một tiếng, tự mở ra.

"Cô gia, sớm vậy." Chi thấy Tiểu Xuân một mặt mệt mỏi, tựa hồ vừa mới rời giường, thi lễ với hắn, trong miệng hàm hồ nói.

"Tiểu Xuân, các người còn chưa dậy sao?" Thẩm Lạc kinh ngạc hỏi.

"Biểu ca, hôm nay thân thể ta không khỏe, nên không muốn ra ngoài." Lúc này, thanh âm Nhiếp Thái Châu cũng từ trong nhà truyền ra, có vẻ hơi thở không đủ.

"Người thế nào? Ta cũng biết chút y lý, ta xem cho người một chút." Thẩm Lạc nghe vậy, vội vàng hỏi.

"Không cần phiền phức, là do tối qua ngủ không được ngon giấc thôi, không có gì đáng ngại, nghỉ ngơi nửa ngày sẽ tốt, người yên tâm đi." Nhiếp

Thải Châu vội vàng nói.

Thẩm Lạc nghe lời ấy, đành coi như thôi, nói:

"Vậy ngươi nghỉ ngơi thật tốt, giờ Ngọ ta bảo phòng bếp hầm chút canh an thần bổ ích, ngươi thức dậy là có thể uống."

"Đa tạ biểu ca." Nhiếp Thải Châu nói cảm ơn.

Thẩm Lạc rời đi, Tiểu Xuân vội vàng khép cửa phòng lại, bước nhanh vào phòng trong, nhìn Nhiếp Thải Châu ngồi bên giường, hỏi: "Tiểu thư, chuyện này rốt cuộc là thế nào, hôm qua không phải chúng ta rõ ràng đã đi rồi sao?"

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 295: Có Yêu Khí

Nhiếp Thái Châu cũng đầy bụng hồ nghi, hôm qua chạng vạng tối các nàng hoàn toàn chính xác đã lái xe ra khỏi thành. Nhưng không biết vì sao, sáng sớm hôm nay lại về tới Thẩm phủ, hai người một thì nằm trên giường, một thì nằm nhoài bên cạnh bàn, đều mang áo khởi hành mà ngủ.

"Không phải là cô gia phát hiện? Dùng pháp thuật đem chúng ta về chứ?" Tiểu Xuân bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện, che miệng lại nói.

"Không có khả năng, thư ta lưu lại cho hắn cũng chưa mở niêm phong, hắn không biết chúng ta rời khỏi. Huống hồ từ phản ứng vừa rồi của hắn, cũng không phải là hắn làm." Nhiếp Thái Châu lắc đầu, nói.

"Vậy đã xảy ra chuyện gì?" Tiểu Xuân phì cười, hai tay ôm đầu nói.

Trong lòng Nhiếp Thái Châu cũng mơ hồ, trầm mặc không nói.

"Một hồi người đi trong thành một chuyến, nhìn xem xe ngựa của chúng ta còn ở đó hay không, nếu không có, lại mua một cỗ, đêm nay chúng ta lại đi một lần nữa." Một lát sau, nàng bỗng nhiên nói.

"Vâng." Tiểu Xuân do dự một chút, sau đó gật đầu nhẹ.

...

Thời gian thoáng một cái, lại qua mấy ngày.

Hai chủ tứ Nhiếp Thái Châu và Tiểu Xuân, liên tiếp ba lần thừa dịp ban đêm rời Xuân Hoa huyện thành. Kết quả cứ đến ngày sau, lại phát hiện chính mình không giải thích được về tới Thẩm gia.

Hành hạ như thế mấy lần, hai người tổn không ít thời gian, ngay cả Nhiếp Thái Châu cũng nhịn không được hoài nghi, có phải Thẩm Lạc trong bóng tối giở trò quỷ không.

Thế là nàng bí mật tìm hiểu, kết quả vẫn như cũ không thu hoạch được gì, đành tạm thời coi như thôi.

Đêm hôm ấy.

Thẩm Lạc theo thường lệ ở trong phòng vẽ bùa, vẫn bận đến đêm khuya.

"Thành, đã thành . . ."

Bỗng hấn la lớn một tiếng kinh hãi, trải qua mấy tháng, rốt cuộc hấn thành công vẽ một tấm "Quá Sơn Phù".

Thẩm Lạc cầm lá bùa, đặt ở trước mắt cẩn thận quan sát, phù văn trên giấy ăn khớp một mạch mà thành, dũng khí sung túc, thần vận đều có, quả là thành phù không sai.

Hấn nhìn kỹ, trong lòng tràn đầy vui vẻ.

Tấm Quá Sơn Phù này, là lần đầu ngoài mộng cảnh hấn vẽ thành công ra phù lục, mặc dù phẩm giai không cao, nhưng rất có ý nghĩa với hấn.

Thẩm Lạc nhìn chằm chằm lá bùa, nhìn một chút, bỗng nhiên thần sắc biến đổi, phát hiện có chút không đúng.

Sau khi thành phù mười mấy hơi thở, trên lá bùa sáng lên hồng quang không những không thu liễm, ngược lại còn chớp sáng tối.

"Hắn là . . . Có yêu khí!" Ánh mắt Thẩm Lạc lập tức ngưng trọng, tay kẹp lấy Quả Sơn Phù, xông ra cửa phòng.

Đứng ở trong viện, tay Thẩm Lạc kẹp lấy lá bùa, thăm dò bốn phía, liền phát hiện lúc lá bùa hướng về phía tiền viện, mặt ngoài lấp lóe hồng quang trở nên càng thêm dồn dập.

"Thật là có yêu khí, vậy mà dám ngay trong Thẩm phủ ta!" Thẩm Lạc tức giận, vội vàng kẹp lấy lá bùa, phóng tới tiền viện.

Hắn một đường tiến lên, càng đi về trước, quang mang trên phù lục càng sáng.

Nửa đường đi ngang qua tiểu viện Nhiếp Thái Châu, quang mang trên lá bùa đột nhiên không nhấp nháy nữa, mà sáng lên gấp đôi.

Thẩm Lạc kinh hãi, lập tức vọt vào phía trong viện.

Kết quả, hắn vừa mới đến viện, liền thấy Nhiếp Thái Châu đang đứng trước tường viện, đưa lưng về phía hắn, bả vai lung lay, nhìn tựa như là đang uống say.

Thẩm Lạc đưa lá bùa về phía trước, quang mang trên giấy bỗng nhiên sáng lên, phía trên vậy mà truyền đến một cảm xúc nóng rực.

Nơi yêu khí phát ra, thành linh chính là Nhiếp Thái Châu!

"Sao lại vậy?" Thẩm Lạc lập tức cảm thấy như bị sét đánh.

Hắn và Nhiếp Thái Châu mặc dù không nói sớm chiều có nhau, nhưng mỗi đêm kiểu gì cũng sẽ gặp mặt một lần, có đôi khi cứ như vậy nói mấy câu, cũng làm cho tinh thần hắn cả ngày hưng phấn gấp bội. Hắn cũng chú

ý tới, Nhiếp Thái Châu không tu hành, trên thân căn bản không có sóng pháp lực, chớ nói chi là có yêu khí.

"Chẳng lẽ là phù lục xảy ra vấn đề?" Thẩm Lạc đột nhiên cảm thấy, tấm bùa này nên vẽ sai mới là tốt nhất.

Hắn đang muốn gọi Nhiếp Thái Châu, nàng liền từ mặt đất đột ngột phóng lên, vượt qua tường viện, biến mất trong ánh trăng. Thân hình động tác kia làm sao cũng không giống người thường.

Thẩm Lạc trơ mắt nhìn một màn này, không kịp phản ứng.

Lần này, hắn muốn lừa mình dối người đều khó mà làm được, trên thân Nhiếp Thái Châu tuyệt đối có vấn đề!

Thế nhưng trước mắt, căn bản không cho phép Thẩm Lạc suy nghĩ nhiều, hắn cũng chỉ có thể chạy tới, vội vàng đuổi theo.

Thẩm Lạc một đường đuổi theo Nhiếp Thái Châu, Quá Sơn Phù trên tay từ đầu đến cuối lóe lên quang mang, chỉ cần hơi tới gần, quang mang trên lá bùa sẽ sáng hơn mấy phần.

Hắn dứt khoát thu hồi phù lục vào trong tay áo, nín hơi ngưng thần, toàn lực theo đuổi Nhiếp Thái Châu.

Rất nhanh, hai người một trước một sau ra Thẩm phủ, lần lượt đi tới cửa ra vào huyện thành.

Trong đêm, đại môn huyện thành đã sớm đóng lại, cửa thành còn có quân trấn giữ, tự nhiên ra vào không được.

Nhiếp Thái Châu tới gần cửa thành, bỗng nhiên thân hình chuyển hướng, theo tường thành đi hơn mười trượng, tránh đi ánh mắt quân canh.

Hai tay nàng đột nhiên bám vào gạch đá trên tường, hai chân đạp hốc tường, bắt đầu lấy một tư thế cổ quái như con nhện, leo lên trên tường thành.

Động tác nàng mau lẹ, không phát ra âm thanh nào. Thẩm Lạc ở phía xa thấy kinh ngạc vạn phần, trong lòng đặng chất không thôi.

Chỉ chốc lát sau, Nhiếp Thái Châu liền lấy tư thế cổ quái như vậy cấp tốc bay qua tường thành, nhảy ra ngoài thành.

Thẩm Lạc vội vàng vượt qua tường, liền thấy Nhiếp Thái Châu sau khi rơi xuống đất, lại khôi phục như trước, lung lay cất bước đi tới phía trước.

Trong lòng của hắn càng thêm nghi hoặc, pháp lực thể nội gia tốc vận chuyển, bộ pháp dưới chân mau lẹ như gió, thân hình chạy dọc theo con đường bên cạnh, trong rừng cây xẹt qua từng đạo tàn ảnh, rất nhanh chạy bọc tới phía trước Nhiếp Thái Châu.

Thân hình Thẩm Lạc kinh động nhảy lên một gốc cây già, giấu trong cành lá cây, hai mắt ngưng tụ, lén nhìn về phía Nhiếp Thái Châu trên đường.

Theo khoảng cách càng ngày càng gần, gương mặt Nhiếp Thái Châu dưới ánh trăng chiếu rọi, trở nên càng ngày càng rõ ràng. Thẩm Lạc nhìn thấy, lông mày càng nhăn chặt.

Hắn thỉnh linh phát hiện, hai mắt Nhiếp Thái Châu vẫn đang nhắm chặt, thần sắc bình thản, vậy mà hoàn toàn là một bộ dạng đang ngủ.

"Mộng du. . . Xem ra là có người âm thầm khống chế." Thẩm Lạc thầm nghĩ trong lòng, ngược lại thở dài một hơi.

Chỉ cần bản thân Nhiếp Thái Châu không phải yêu vật, vậy hết thầy có thể chuyển cơ.

Đang cân nhắc, Nhiếp Thái Châu đã đi qua gốc cây, đi dọc theo con đường ra ngoài thành.

Thẩm Lạc nhìn theo theo con đường kéo dài, lông mày không khỏi nhíu lại, bên kia không phải nơi nào khác, chính là Viên Châu tự

Hắn không lập tức gọi Nhiếp Thái Châu tỉnh lại, mà là theo sát phía sau.

Tới gần Viên Châu tự, trên trời không biết từ nơi nào bay tới một mảng lớn đám mây, vừa vạn che lại ánh trăng, làm che lại cả mảnh đất bên dưới vào trong bóng tối.

Thẩm Lạc từ xa nhìn lại, chỉ thấy dưới bóng tối Viên Châu tự đen sì một mảnh, không còn vẻ trang nghiêm bảo tượng lúc trước, mái cong sóng lưng trên bảo tự và tích thú bài bố trên đó, dưới bóng đêm ngược lại có vẻ dữ tợn.

Nhiếp Thái Châu đến trước chùa miếu, lại như lúc trước, thân hình cổ quái trèo tường lên, nhảy vào trong chùa chiền.

Thẩm Lạc vội vàng đi theo, liền thấy nàng đã xuyên qua tiền viện, đi đến Quan Âm điện bên kia.

"Tại sao lại là nơi này?"

Thẩm Lạc lơ mơ nhớ lại, lúc trước hắn đến tìm Nhiếp Thái Châu, chính là gặp nàng ở phụ cận chỗ này.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 296: Lão Phụ Tóc Trắng

Nhiếp Thái Châu đến trước Quan Âm điện, nhưng không vào điện, mà đi theo hành lang cạnh đại điện ra sau hậu viện.

Thẩm Lạc theo tới xem xét, phát hiện nàng đã ngừng lại, giờ phút này đang đưa lưng về phía hắn, đứng bên cạnh miệng giếng.

"Quả nhiên có gì đó quái lạ!" Thẩm Lạc thấy cảnh này, càng thêm khẳng định phỏng đoán của mình.

Đúng lúc này, Nhiếp Thái Châu đột nhiên quay người lại, vẫn hai mắt nhắm nghiền "nhìn" qua hướng Thẩm Lạc bên này.

Trong lòng Thẩm Lạc xiết chặt, lập tức nghiêng người trốn sau một cây cột trụ hành lang, giấu lại thân hình.

Chỉ là không đợi hắn kịp xem, hậu viện bên kia liền truyền đến một thanh âm "Bõm", dường như có đồ vật gì rơi xuống nước.

Trong lòng Thẩm Lạc run lên, vội vàng đuổi tới, lại không thấy thân ảnh Nhiếp Thái Châu đâu cả.

Hắn lập tức đi tới bên cạnh giếng, cúi người nhìn, liền thấy trong giếng bọt nước dập dờn, mơ hồ nhìn thấy một bóng người đang chìm xuống đáy nước.

Thẩm Lạc kinh hãi, lập tức hai tay bóp ra một cái pháp ấn cổ quái, trong miệng lầm bầm.

Niệm chú xong, quanh thân hắn nổi lên trận trận lam quang, rất nhanh bên ngoài thân hình thành một tầng lam mang mơ hồ, phía trên có thể nhìn thấy một tầng hoa văn sóng nước, phảng phất quanh người mặc vào một tầng thủy y, thành linh chính là Tị Thủy Quyết.

Chỉ là Tị Thủy Quyết này khác hẳn với trong mộng cảnh, chênh lệch thực sự quá nhiều, có sức phòng ngự hay không cũng khó mà nói.

Trước mắt Thẩm Lạc cũng không lo được nhiều, chỉ có thể nhảy lên, vượt qua thành giếng, rơi vào trong giếng.

Trong nháy mắt rơi vào nước, trong lòng của hắn có chút vui mừng, Tị Thủy Quyết này mặc kệ phòng ngự thế nào, vào nước thuộc tính lại không bị hao tổn, thậm chí ngay cả sóng nước cũng không ảnh hưởng bao nhiêu.

Hắn hô hấp dưới nước tự nhiên, thậm chí còn thoải mái như cá gặp nước, lập tức lặn xuống phía dưới, truy tìm về phía dưới đáy giếng.

Giếng này so với hắn dự đoán sâu hơn rất nhiều, Thẩm Lạc lặn xuống mấy chục trượng, mới tới đáy giếng.

Nhưng mà, đáy nước kia ngoài nước bùn tích lũy bao năm, nào thấy thân ảnh Nhiếp Thái Châu?

Hắn còn đang nghi hoặc, bỗng nhiên phát giác sau lưng có sóng nước cuốn tới, vội vàng xoay người tra xét. Lúc này mới phát hiện trên vách giếng tối tăm sau lưng, thành linh có một cửa hang nằm ngang cao cỡ nửa người.

Thẩm Lạc không chần chừ, lập tức tiến vào trong hang, một đường tiến lên.

Đi một đoạn ngắn, thông đạo đột nhiên bắt đầu dần dốc lên, cũng xuất hiện mấy khúc queo.

Theo địa thế càng ngày càng cao, mực nước trong thông đạo dần dần hạ xuống, cuối cùng triệt để rời khỏi mặt nước.

Thẩm Lạc nhờ ánh sáng trên người, nhìn thấy trên mặt đất có một hàng dấu chân ướt nhẹp, một mực kéo dài vào chỗ sâu thông đạo, liền tiếp tục đuổi theo.

Đi nửa nén hương, hần bỗng nhiên nhú mũi một cái, trong không khí ngửi thấy một mùi hương không giống bình thường.

Mùi vị đó hần cũng không lạ lắm, ngày đó theo Nhiếp Thái Châu đến Viên Châu tự dâng hương, ngay lúc "Phật quang" hiện thế hần đã ngửi thấy, chẳng qua lúc đó không chớ hần tra được nơi phát ra, hương khí kia liền biến mất.

Thẩm Lạc lúc ấy cũng không quá để ý, trước mắt mới hiểu ra, mùi vị đó có liên quan rất lớn với giếng cổ này.

Hần càng đi về trước, phát hiện mùi kia càng nồng đậm, trong lúc nhất thời ngay cả thức hải cũng có chút mê huyền.

Thẩm Lạc vội vàng vận chuyển công pháp vô danh, một cỗ khí thanh lương bay thẳng vào não hải, mới hòa tan mấy phần cảm giác mê huyền kia.

Hần lấy lại bình tĩnh, lấy trong tay áo ra mấy tấm Tiểu Lô Phù, đuổi về phía trước mấy bước, do dự một chút, lại lập tức đổi thành một tấm Lạc Lô Phù, lúc này mới tiếp tục đuổi theo.

Cách phía trước không xa, thông đạo đột nhiên bắt đầu rộng ra, cũng có một mảnh ánh sáng từ đó chiếu tới.

Thẩm Lạc thu hồi Tị Thủy Quyết, cẩn thận đi theo, tới gần xem xét, mới phát hiện phía trước lại có một tòa thạch thất.

Thạch thất đang mở cửa, bên trong có thể nhìn thấy một cái bàn đá, một bóng người xinh đẹp giờ phút này đang nghiêng người ngồi ở chỗ đó, không nhúc nhích, chính là Nhiếp Thái Châu.

Đôi diện với nàng, ngồi một lão phụ tóc trắng lưng còng, trên thân mặc một bộ trường bào màu hồng, trên tóc cắm một trâm châu màu đỏ thẫm, trên mặt đầy nếp nhăn thật sâu, nhìn như đã già trên tám mươi tuổi.

Chỉ là giờ phút này trên mặt lão phụ chất đầy ý cười, một đôi mắt nhìn chằm chằm gương mặt Nhiếp Thái Châu, phảng phất thương thức một kiện đồ sứ tuyệt mỹ, thần sắc chuyên chú tới cực điểm, tựa như trong mắt không cho phép bất cứ vật nào khác tiến vào.

Thậm chí Thẩm Lạc đang nhìn trộm, cũng không mảy may phát giác.

Thẩm Lạc cũng đánh giá lão phụ kia, lại không phát hiện trên thân có âm sát khí, hần lặng lẽ lấy ra tấm "Quá Sơn Phù" kia, muốn tìm ra hư thực.

Kết quả, lá bùa trong tay áo vừa ra, đúng là "Vù" một cái, bốc cháy rùng rục.

"Yêu khí thật mạnh!" Thẩm Lạc vội vàng lách mình ẩn núp, nhưng trong lòng thì giật mình.

Phẩm cấp Quá Sơn Phù có hạn, khả năng dò xét yêu khí cũng có hạn, một khi yêu vật mạnh hơn Tích Cốc hậu kỳ, lá bùa sẽ không thể thừa nhận, tự bốc cháy.

Thân thể Thẩm Lạc dán trên vách đá, trong lòng khiếp sợ không thôi, lão phụ trong phòng kia chí ít cũng là một yêu vật Tích Cốc hậu kỳ.

Cũng may vừa rồi bối rối, cũng không làm lão phụ trong phòng để ý. Thẩm Lạc lại lặng lẽ dò xét trong phòng, kết quả nhìn thấy tay lão phụ kia đang bung lấy một gốc Cửu Diệp Thảo đỏ như máu, đưa đến miệng Nhiếp Thái Châu.

Trong lòng Thẩm Lạc xiết chặt, vốn định lập tức ngăn cản, nhưng phát giác trên Cửu Diệp Thảo kia có linh khí mờ昧, cũng không phải là độc vật, mới cố nhịn không xuất thủ.

Chỉ thấy hai mắt Nhiếp Thái Châu vẫn nhắm chặt, miệng khẽ mở ra ngậm lại, nhai cây linh thảo màu đỏ như máu kia, từng chút từng chút nuốt vào.

Theo cổ họng nàng nhấp nhô một trận, cây linh thảo kia đã hoàn toàn rơi vào trong bụng nàng.

Ngay sau đó, trên thân nàng vậy mà dâng lên một tầng yêu khí màu vàng mắt thường có thể thấy được, đồng thời trở nên càng lúc càng nồng đậm.

Thẩm Lạc thấy thế, lập tức có chút hối hận.

Nhưng đúng vào lúc này, trong miệng Nhiếp Thái Châu bỗng nhiên phát ra một tiếng kêu thống khổ, hai mắt trong nháy mắt mở ra, một cỗ khí tức vô hình từ trên thân tỏa ra, sau lưng của nàng lập tức sáng lên tia sáng màu vàng.

Thẩm Lạc đang kinh ngạc, đột nhiên ngửi được một cỗ hương khí nồng đậm như trăm hoa từ trên thân nàng phiêu tán ra, trực tiếp che đậy dị hương vốn đang tràn ngập bốn phía.

Lúc này, một màn khiến cho người kinh ngạc xuất hiện.

Chỉ thấy sau lưng Nhiếp Thái Châu, tia sáng màu vàng kịch liệt dâng trào, một đôi cánh màu vàng như cánh bướm ló ra, phía trên thỉnh thoảng có óng ánh quang phản rơi xuống, như ẩn như hiện.

"Thành, xong rồi. . . Huyết mạch này rốt cuộc đã thành thực, ha ha. . ." Lão phụ kia thấy thế, bỗng nhiên tùy ý cười điên cuồng.

Nhiếp Thái Châu mặc dù đã mở hai mắt ra, nhưng trong đôi mắt lại không nhìn thấy thần thái, vẫn không nhúc nhích tí nào ngồi tại chỗ, phảng phất đủ loại biến hoá lúc trước không cảm giác được.

Đúng lúc này, lão phụ tóc trắng bỗng nhiên ngừng cười, toàn thân bắt đầu sinh ra một trận sương mù màu hồng phấn, rất nhanh toả ra mờ mịt tràn ngập cả gian thạch thất.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 297: Bạng Yêu (Con Ngao)

Thẩm Lạc xuyên thấu qua sương mù, nhìn thấy lão phụ tóc trắng kia đã hiện ra nguyên hình, hóa thành một con trai màu hồng phấn hình thể to lớn, đang mở ra hai vỏ sò, trái phải hợp lại, tính nuốt Nhiếp Thái Châu vào trong.

"Nguy rồi. . ."

Thẩm Lạc kinh hô một tiếng, lại không nữa điếm chân chò, thân hình trong nháy mắt tiến vào trong thạch thất, vung tay lên.

Chỉ nghe "Ầm" một thanh âm vang lên, đạo Lạc Lôi Phù kia theo âm thanh nổ bể ra.

Nương theo một tiếng "Ầm ầm" sấm rền, một đạo lôi điện màu trắng thô to như cánh tay từ chỗ phù lục bạo liệt trống rỗng xuất hiện, mang theo lôi quang loá mắt, đánh lên trên thân con trai.

Cả gian thạch thất rung mạnh theo, sương mù phấn hồng bên trong cũng điên cuồng cuốn lên, vô số lôi ti kích xạ ra bốn phía.

Thẩm Lạc một phát bắt được cổ tay Nhiếp Thái Châu, bỗng nhiên kéo một cái, trực tiếp kéo nàng ra thạch thất, cũng không quay đầu lại chạy ra ngoài thông đạo.

Nhiếp Thái Châu bị một tia điện văng trúng bả vai, lập tức xé rách áo chỗ bả vai, tạo ra một vết máu đỏ thẫm.

Trong miệng nàng kêu thảm một tiếng, trong hai tròng mắt lại khôi phục thần thái.

"Biểu ca. . ."

Đội nàng mờ mịt lấy lại tinh thần, vẫn không biết chuyện gì xảy ra, đã bị Thẩm Lạc bắt lấy lão đảo chạy về phía trước.

"Người đã tỉnh, đi mau, chúng ta mau rời khỏi nơi này!" Thẩm Lạc quay đầu nhìn nàng một cái, phát hiện nàng đã tỉnh lại, thần sắc trên mặt thoáng buông lỏng, vội vàng nói.

"Đây là nơi nào, tại sao ta lại ở chỗ này?" Nhiếp Thái Châu thoáng thấy rõ cảnh tượng hai bên, ngạc nhiên kêu lên.

"Chờ chúng ta chạy thoát, lại nói cho người nghe." Vẻ mặt Thẩm Lạc nghiêm túc, chỉ lo kéo nàng chạy.

Đúng lúc này, trong thông đạo sau lưng bỗng nhiên truyền đến một tiếng gầm như dã thú, một cơn gió lớn từ phía sau thổi tới, trực tiếp cuốn phần vụn cuộn cuộn như tuyết lở tuôn qua.

"Đi mau. . ."

Trong lòng Thẩm Lạc căng thẳng, vội kéo lấy cánh tay Nhiếp Thái Châu, đẩy nàng lên trước người mình.

Ngay sau đó, Thẩm Lạc cảm thấy sau lưng bị một cỗ cự lực đánh tới, đẩy cả người hắn bay tới phía trước, trước ngực đâm thẳng vào lưng Nhiếp Thái Châu, hai người đồng thời bay tới trước.

Cũng may thông đạo phía trước đã đến vùng nước, hai người "Bõm" một tiếng, đồng thời rơi vào trong nước.

Nhiếp Thái Châu mặc dù thân có dị trạng, thể mang yêu khí, chung quy lại không biết, càng không cách nào lợi dụng loại lực lượng này che chở chính mình, vào nước lập tức không thể thở được, giấy dựa không thôi.

Thẩm Lạc vội vàng bấm Tị Thủy Quyết, trong miệng nhẹ tụng chú ngữ, trên thân sáng lên lam quang mờ mờ, bao phủ hẳn và Nhiếp Thái Châu vào.

Nhiếp Thái Châu đột nhiên hít lớn một hơi, vẫn bị sặc phải ho khan không thôi.

Thẩm Lạc bất chấp thứ gì khác, một tay nắm thân eo nhỏ nhắn mềm mại của nàng, một tay bấm niệm pháp quyết không chế dòng nước. Hai người giống như hai con cá, bơi nhanh xuyên thẳng qua thông đạo phía trước.

Chỉ là Thẩm Lạc chạy trốn chưa đến giếng nước, sau lưng đã có sóng nước cuộn cuộn tới, bạng yêu kia đã đuổi theo vào trong nước.

Một tay Thẩm Lạc đẩy Nhiếp Thái Châu nhanh chóng tiến lên, tay kia đưa ra sau lưng, đột nhiên đánh ra một chưởng.

Trong chưởng kinh, từng tia từng sợi pháp lực thẩm thấu ra, lấy ngự thủy thuật không chế sóng nước trong thông đạo, bỗng nhiên rút lại, hóa thành mấy thủy mãng óng ánh, quấn lấy nhau vọt tới bạng yêu phía sau.

Những thủy mãng kia cuồn cuộn xông ra kéo theo sóng nước cuộn cuộn kịch liệt, nhìn thanh thế không yếu, nhưng xông ra hơn mười trượng đột nhiên giống như trâu đất xuống biển, không tạo ra nửa điểm gợn sóng.

Thẩm Lạc phát giác được dị trạng, thầm nghĩ trong lòng một tiếng không ổn, vội vàng toàn lực thôi động pháp lực, tăng tốc đi tới.

Thế nhưng sau người hấn có trận trận tiếng nước "Ầm ầm" không ngừng vang lên, đồng thời như điệp lời, tiếng sau lớn hơn tiếng trước, làn sóng sau mạnh hơn sóng trước.

Thẩm Lạc quay đầu nhìn một cái, liền thấy sóng nước vừa rồi bị chính mình thao túng tấn công bạng yêu, giờ phút này đã tuôn trở về, đồng thời dưới yêu pháp khổng chế, hóa thành một vòng xoáy xoắn ốc to lớn.

Trong vòng xoáy còn có thể nhìn thấy từng vòng từng vòng thủy dịch ngưng tụ thành gai nhọn, nhìn tựa như một đầu cự hình dị thú, chạy đến thôn phệ Thẩm Lạc, từ đó sinh ra từng đợt lực xé rách.

Hai người Thẩm Lạc bị lực lượng này kéo một cái, đúng là không tự chủ được lui về sau, mắt thấy sẽ rơi vào trong vòng xoáy kia.

Ánh mắt của hấn bỗng nhiên ngưng tụ, cổ tay bỗng nhiên hất lên phía sau, dòng nước sau lưng lập tức tách ra mười mấy khe hở. Mười mấy tấm Tiểu Lôi Phù từ đó xuyên qua, đồng thời tiến vào trong vòng xoáy kia.

"Ầm ầm "

Nương theo một trận lời minh kịch liệt, một đạo lời điện thô to từ trong vòng xoáy chọt lóe lên, tiếp đó nổ bẻ ra, hóa thành lưới điện trắng lóa như tuyết, xé rách vòng xoáy khổng lồ kia.

Băng tán dòng nước hỗn loạn không gì sánh được, xông về phía trước.

Thẩm Lạc không tận lực ngăn cản, mà thuận theo thủy thế nhất cổ tác khí, xông vào trong giếng nước.

Hấn không dám mảy may dừng lại, hai tay nhấn phía dưới một cái, dòng nước dưới thân lập tức kịch liệt phun trào, chỉ một thoáng hóa thành một

đạo sóng nước dâng trào, hướng về phía thân thể hai người, thẳng lên miệng giếng.

Mắt thấy bọn hấn lần nữa đào thoát, bạng yêu giận tím mặt, không khống chế dòng nước công kích nữa, mà toàn lực gia tốc, từ trong nước lao nhanh tới, so với Thảm Lạc chỉ chậm hơn mấy tức, liền đi tới dưới thân hai người.

Bạng yêu sớm đã khôi phục hình dáng lão phụ, giờ phút này hai tay như trào, nắm vào trong hư không phía trên một cái.

Dòng nước trào lên kia, lập tức ngưng kết từng khúc, hóa thành một tầng băng tinh, mắt thấy sẽ băng phong hai người Thảm Lạc vào trong đó.

Thảm Lạc thấy thế, bỗng nhiên một chương đẩy lên trên, trước một bước đẩy Nhiếp Thái Châu ra miệng giếng, mà chính hấn thì chưa kịp rời mặt nước, hai chân đã bị băng tinh đông kết ngay tại chỗ.

Làm hấn có chút ngạc nhiên chính là, trong "Băng tinh" kia cũng không âm hàn, ngược lại giống như một loại bằng đá kết tinh nào đó.

Chỉ là giờ phút này, hấn cũng không lo được, lập tức từ trong tay áo lấy ra Quỷ Khiếu Hoàn kia, đột nhiên đánh ra một chuỗi sóng âm quỷ khiếu về phía dưới thân.

Nương theo một trận thanh âm vang lên, từng vòng từng vòng sóng âm màu đen mắt thường có thể thấy được, đánh thẳng vào trên băng tinh, làm cả giếng nước chấn động kịch liệt.

Nhưng mà tinh thể kia lại kiên cố ngoài dự liệu, Quỷ Khiếu Hoàn công kích không có tác dụng mấy may.

Cùng lúc đó, thân hình lão phụ bạng yêu như hư vô, xuyên thẳng qua kết tinh kia, rất nhanh tới bên người Thẩm Lạc.

"Tốt cho một tu sĩ Tích Cốc kỳ. Đừng nóng vội, chờ ta hấp thu huyết mạch chi lực kia xong, vừa vặn bắt người đến bồi bổ, hắc hắc. . ." Lão phụ quan sát tỉ mỉ Thẩm Lạc một chút, sự tức giận lập tức tiêu tán, nhếch miệng cười nói.

Nói xong, thân hình lão thoát một cái vọt thẳng ra giếng nước, rất nhanh bên ngoài truyền đến thanh âm sợ hãi của Nhiếp Thái Châu.

Thẩm Lạc nhướng mày, trên bàn tay lập tức ngưng ra một vòng xoáy nước.

Chỉ thấy giữa vòng xoáy, trong thủy động màu đen kia loé lên bay ra một đạo yêu khí nồng đậm, ở giữa không trung cuốn một cái, hóa thành một quân tôm cao lớn tay cầm hai thanh đồng chùy đen kịt, chính là Lãng Sinh.

"Chủ nhân, người tìm ta?" Lãng Sinh mới vừa xuất hiện, lập tức kêu lên.

"Nhanh cứu ta ra!" Thẩm Lạc vội vàng kêu lên.

Lãng Sinh nghe vậy, lập tức giơ cao hai thanh cự chùy, hai tay luân chuyển, mặt chùy sáng lên hai đạo lam quang nồng đậm, ở giữa không trung xoay tròn một hồi, mang theo thế vạn quân đập xuống tinh thể bên người Thẩm Lạc.

"Ầm" một tiếng vang thật lớn!

Băng tinh xung quanh theo âm thanh vỡ vụn, thân hình Thẩm Lạc bắn thẳng lên, xông ra ngoài miệng giếng.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 298: Chỉ Có Thể Dùng Trí

Thảm Lạc liếc mắt liền thấy, bạng yêu kia vậy mà lần nữa hiện ra chân thân, đang hợp lấy vỏ sò, muốn nuốt Nhiếp Thái Châu.

Trên vỏ sò, có thể nhìn thấy một vết rách dài hơn một tấc, bốn phía rõ ràng có vết cháy màu đen, hiển nhiên là dấu vết lúc trước bị đạo Lạc Lôi Phù kia đánh trúng lưu lại.

"Dừng tay!" Thảm Lạc quát lớn một tiếng, trong tay áo xuất ra một đạo Lạc Lôi Phù.

Bạng yêu đã ném qua một lần thua thiệt, đã sớm phòng bị, mắt thấy phù quang sáng lên, trong vỏ sò mở ra đột nhiên xuất ra một đạo hào quang màu tím nồng đậm, xuyên vào không trung chiếu ra một mảnh tử hà, lại thoáng như phật quang vậy.

Lạc Lôi Phù vừa mới nổ tung, lôi quang màu trắng kia liền bị mảnh tử hà này ngăn trở, tất cả uy thế tiêu tán, lại không thể đả thương được bạng yêu này.

Theo lôi quang dần dần biến mất, tử hà kia cũng bắt đầu tiêu tán dần.

Nhưng mà, ngay lúc tất cả quang mang thu liễm, trong nháy mắt một bóng người đột nhiên từ trong quang mang tro tàn nhảy ra ngoài, hai thanh đồng chùy trong tay đồng thời đập mạnh lên chỗ vết rách vỏ sò.

Bạng yêu hiển nhiên không dự liệu được Lãng Sinh tập kích, hào quang màu tím kia mặc dù lần nữa sáng lên, nhưng không thể thi triển ra toàn lực, liền bị hai chùy Lãng Sinh đập xuống.

"Ầm ầm"

Theo hai tiếng nổ mạnh truyền đến, một cỗ lực phản chấn to lớn bắn lên, làm Lãng Sinh bay ngược ra sau, rơi xuống một bên.

Bạng yêu cũng bị đánh cho vỡ sò hợp lại, truyền đến một trận thanh âm rung mạnh.

Thảm Lạc thừa cơ tiến lên, dưới chân thi triển Tà Nguyệt bộ, mang theo một mảnh ánh trăng, thân như mị ảnh vọt tới trước con trai lớn, một tay nắm lấy eo nhỏ Nhiếp Thái Châu, một chưởng vỗ lên thân con trai.

Lực đạo Thanh Dương Thủ trong cơ thể tuôn ra, đánh vào trên thân thể con trai, đồng thời tạo ra một lực phản chấn.

Thảm Lạc mượn nguồn lực này, mang theo Nhiếp Thái Châu lui về sau, dùng Tà Nguyệt bộ kéo dài khoảng cách với bạng yêu. Nhiếp Thái Châu được hấn ôm trong ngực, lại là trực tiếp bị chấn động ngất đi.

"Các ngươi muốn chết. . ."

Bạng yêu rất cuộc giận dữ, phần quang trên thân thu liễm, tử quang đại thịnh.

Chỉ thấy thân hình nó cực tốc thu nhỏ, đúng là trực tiếp huyền hóa thành một thiếu nữ váy tím tư thái lung linh, trước ngực phía sau lưng cùng tứ chi, đều bao trùm lấy từng khối giáp trắng hồng lớn chừng bàn tay, tựa hồ do vỡ sò biến thành.

Ở trên tay, còn mang theo một cây miêu đao màu trắng dài khoảng ba thước, nhìn giống như cũng là vỏ sò biến thành.

Thẩm Lạc không dám khinh thường, đặt Nhiếp Thái Châu bên tường sau lưng, một tay nắm Quỷ Khiếu Hoàn, một tay kẹp lấy một tấm Lạc Lôì Phù, đầy mắt cảnh giác nhìn chăm chăm bạng yêu.

Bạng yêu Tích Cốc hậu kỳ này, sức phòng ngự thực sự cường hãn, chỉ sợ ít nhất phải bốn tấm Lạc Lôì Phù đồng thời kích phát, mới có thể cưỡng ép phá vỡ phòng ngự vỏ sò của nó, đáng tiếc trên người hãn cũng chỉ còn lại hai tấm Lạc Lôì Phù.

Bất quá, cho dù hãn có đủ nhiều Lạc Lôì Phù đối địch, lấy tu vi Tích Cốc sơ kỳ bây giờ, cũng vô pháp đồng thời kích phát. Dù sao trong hiện thực, pháp mạch trong đan điền cách biệt quá xa trong mộng cảnh, thể nội pháp lực cũng như vậy.

Mà muốn lách vỏ sò, trực tiếp công kích chỗ yếu hại của nó, lại khó càng thêm khó.

Thẩm Lạc có chút hối hận, lúc trước đuổi theo quá mức sốt ruột, không mang theo tấm thông linh khế ước Địa phủ kia, nếu không trước mắt có thể thử triệu hoán Câu Hồn Mã Diện tới hỗ trợ.

Hãn cũng không phải không nghĩ tới, dùng Phi Hành Phù mang theo Nhiếp Thái Châu chạy trốn. Hoà thượng có thể chạy nhưng miếu không chạy được, bạng yêu kia nếu có thể khống chế Nhiếp Thái Châu mộng du, chắc hãn cũng biết rõ tình huống trong nhà hãn.

Nếu hãn mang theo Nhiếp Thái Châu đi thẳng một mạch, bạng yêu kia không tìm được, khó đảm bảo sẽ không xuất thủ với người nhà hãn.

Cho nên, Thảm Lạc gặp tình thế khó xử, cũng chỉ có thể cứng rắn đôi đầu, không phải thời điểm vạn bất đắc dĩ, sẽ không trốn chạy.

Đang cân nhắc, bạng yêu kia biến thành thiếu nữ áo tím đột nhiên thân hình khẽ động, bay thẳng tới Thảm Lạc.

Tốc độ kia nhanh chóng vượt xa lúc trước, chỉ bóng người lóe lên, đao nhọn trong tay đã tới ngực Thảm Lạc, trên lưỡi đao hiện lên một chút hàn mang, đúng là muốn đâm thấu tim Thảm Lạc.

Sau khi hoá thành thiếu nữ áo tím, tốc độ nó lại thành linh tăng nhanh hơn gấp đôi!

Bất quá, trong nháy mắt lưỡi đao đâm vào cơ thể, thiếu nữ áo tím nhận ra không đúng, trong mắt lóe lên vẻ kinh nghi.

Quả nhiên, thân ảnh "Thảm Lạc" bị đâm trúng kia đột nhiên tan rã ra, từ bên cạnh trượt ra từng đạo tàn ảnh mơ hồ, mà dưới chân tàn ảnh cũng giống như có ánh trắng vỡ vụn, huyễn hóa ra từng mảnh từng mảnh ánh trắng sáng tối giao nhau, lướt ngang qua một bên.

Thân ảnh Thảm Lạc từ trong tàn ảnh một lần nữa hiển hiện, trên thân hoàn hảo không chút tổn hại, căn bản không bị nửa điểm thương tích.

Bây giờ Tà Nguyệt Bộ của hắn đã đạt đến đại thành, mặc dù khoảng cách thi triển Át Mộc Tiên Độn còn cực lớn, nhưng trong khi thực chiến cũng đã có thể tự do phát huy, giúp ích thực sự rất nhiều.

Thảm Lạc lần nữa vạch ra một chuỗi tàn ảnh, lần này trực tiếp vây quanh người bạng yêu. Quỷ Khiếu Hoàn trong tay phát ra một trận tiếng rít, từng vòng từng vòng sóng âm mãnh liệt mắt thường có thể thấy được tuôn ra, thẳng đến dưới nách bạng yêu.

Thiếu nữ hoá thân bạng yêu, khuỷu tay trầm xuống phía dưới, giáp phiến vỏ sò bám vào trên cánh ta trực tiếp ngăn trở sóng âm quý khiêu, thoáng chân động, liền đánh tan tất cả sóng âm.

Nó lập tức vung tay, một thanh phi đao màu trắng, từ lòng bàn tay bắn nhanh ra, đâm thẳng đến tim Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc đành phải vội vàng vận chuyển Tà Nguyệt Bộ, mau né tránh.

Lúc này, Lăng Sinh cũng đã một lần nữa đứng lên, vọt tới bên cạnh Thẩm Lạc.

"Tu vi kẻ này vượt xa người ta, chỉ có thể dùng trí, không thể dùng sức. ."
Thẩm Lạc hạ giọng, nói với Lăng Sinh một phen.

"Cứ theo chủ nhân." Lăng Sinh liên tục gật đầu.

Gã vừa dứt lời, thiếu nữ áo tím đã lao đến hai người, miêu đao màu trắng vung lên, đột nhiên sinh ra liên tiếp hư ảnh lưỡi đao, liên tục không ngừng, bao phủ Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc lần này không tiếp tục dùng Tà Nguyệt Bộ tránh thoát, mà cổ tay rung lên, mười mấy thủy tiễn đồng thời từ trong tay áo bắn nhanh ra, đánh về phía hư ảnh lưỡi đao đang bao phủ bốn phương tám hướng.

Lúc cả hai chạm vào nhau, mũi nhọn thủy tiễn bỗng nhiên có tiếng sấm đại tác, mười mấy đạo Tiểu Lôi Phù đồng thời lóe sáng, dẫn tới mười mấy đạo lôi quang tuyết trắng từ trên trời giáng xuống, trong nháy mắt nổ cho phòng ốc tường viện gạch đá bay tán loạn, khói bụi nổi lên bốn phía.

Trong sương mù, ánh mắt thiếu nữ áo tím bị ngăn trở, khí thế lao tới trước hơi dừng lại, chợt nghe bên tai tiếng gió đại tác, vội vàng quay qua, đúng là sử xuất một tư thế Thiết Bản Kiêu, lộn ngược xuống dưới.

Hai đạo chùy ảnh lúc này quét ngang qua thân thể nàng, mang theo hai đạo gió lốc gào thét, cũng quét ngang khói bụi.

Hai tay thiếu nữ áo tím chống đất, thân hình đột nhiên xông lên, lưỡi đao trong tay bỗng dựng quét ngang ra, muốn cắt ngang thân thể quân tằm Lăng Sinh.

Nhưng lúc này, thân thể quân tằm bị một sợi thủy thừng quấn quanh lấy, đột nhiên kéo về phía sau, khó khăn tránh thoát lưỡi đao thiếu nữ áo tím, lui vào trong bụi mù, biến mất không thấy gì nữa.

Thiếu nữ áo tím hừ lạnh một tiếng, thân hình bỗng nhiên nhảy lên trước, đuổi theo phía Lăng Sinh thôi lui.

Nhưng mới đuổi tới hai bước, dưới chân nàng bị vấp thứ gì đó, cúi đầu nhìn lại, là một cây thủy thừng dài mấy trượng nằm ngang treo đầy Tiểu Lôi Phù trên đó.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 299: Thanh Liên Tru Yêu

"Điều trùng tiểu kế. . ."

Thiếu nữ áo tím vừa mới nói được một nửa, liền cảm giác ngoài thân đột nhiên xiết chặt, đúng là có bảy tám đạo thủy thăng liên tiếp quấn lên, tựa như là quán bánh chung, xiết nó ở trung tâm.

Trên mỗi một sợi thủy thăng, không có ngoại lệ, tất cả đều treo mấy tấm Tiểu Lôi Phù.

Thảm Lạc không lưu lại chút nào, lấy tất cả Tiểu Lôi Phù ra dùng.

Theo hấn quát nhẹ một tiếng, pháp lực thuận theo thủy thăng chảy qua mỗi một tấm phù lục, đốt cháy toàn bộ chúng.

Tiếp theo một cái chớp mắt, âm thanh sấm sét liên miên không dứt nổ vang trong đêm khuya.

"Ầm ầm" thanh âm bên tai không dứt, từng đạo lôi quang tuyết trắng không ngừng nổ tung, chiếu rọi nửa toà Viên Châu tự sáng như tuyết. Tăng nhân trong chùa bị đánh thức cũng bị dọa cho run sợ, cả đám đều rời xa nơi này, tụ tập phía trước viện không ngừng cầu nguyện tụng phật.

Mười mấy hơi thở sau, tiếng sấm dần tan, trong bụi mù dần dần hiển lộ ra thân hình bạng yêu. Vì chống cự lôi pháp, nó lần nữa hiện ra chân thân con trai lớn.

"Ngay lúc này!" Thảm Lạc hét to một tiếng.

Lãng Sinh đã sớm chuẩn bị ở bên, thân hình đột nhiên nhảy đến, quanh thân tỏa ra ánh sáng, áp súc sức mạnh lớn nhất, huy động hai cái đồng chùy, đập xuống vết rách lúc trước trên thân thể con trai.

"Ầm" một chùy tới trước, nện ở trên vết rách.

Tiếp đó lại một chùy bỏ theo, nện ở trên chỗ chùy trước nện. Hai cỗ cự lực điệp gia, lập tức uy lực tăng gấp mấy lần.

"Két" một tiếng, vết rách hơn tấc trên vỏ sò rớt cuộc mở rộng, rớt xuống một khối tàn phiến.

Thảm Lạc đã sớm vận chuyển Tà Nguyệt Bộ, đúng lúc phóng tới, đồng thời kích phát hai tấm Lạc Lôì Phù, nhét vào trong chỗ thủng kia.

Lãng Sinh lúc trước tung hai chùy, cơ hồ đã dùng hết khí lực toàn thân, được Thảm Lạc nắm lấy bả vai, kéo ra xa.

Hai người vừa mới rời đi, một mảnh bạch quang lóa mắt nổ bễ ra.

Hai đạo lôì điện tráng kiện tập trung một chỗ, mà không gian trong vỏ sò thu hẹp, ngưng tụ thành một đoàn thiểm điện hình cầu to cỡ đầu người, trong nháy mắt phóng xuất ra uy năng to lớn.

Chỉ thấy trong tiếng lôì minh, một mảnh hào quang màu tím từ trong vỏ sò xuyên thấu ra, tiếp theo có vô số tia điện đồng thời nổ bễ ra.

Vỏ cứng con trai vỡ vụn từ bên trong, hóa thành vô số khối vụn, như bạo vũ lê hoa bắn về bốn phía.

Thảm Lạc vội vàng lách mình qua, che chở cho Nhiếp Thái Châu.

Sau một lát, tiếng vang chung quanh dần dần biến mất, hết thấy bình tĩnh lại.

Thẩm Lạc quay người nhìn lại, chỉ thấy bên kia trống rỗng, trừ những vỏ sò nát kia, ngay cả một chút cặn bã bạng yêu cũng không thấy.

Trong lòng của hắn đại hỉ, đang muốn đỡ Nhiếp Thái Châu đứng dậy, thân thể bỗng nhiên cứng đờ, mồ hôi lạnh cũng theo đó chảy xuống.

Chỉ thấy cách đó không xa trong một đồng phế tích, một nữ tử áo tím toàn thân vết máu đang chậm rãi đứng lên, miêu đao màu trắng trong tay đã không thấy bóng dáng, trong mắt tràn đầy sát ý nhìn về phía Thẩm Lạc bên này.

Bạng yêu giờ phút này, toàn thân trên dưới không có giáp phiến vỏ sò bao trùm, da thịt không có một chỗ hoàn hảo, nơi bụng có một vết máu cháy đen nhìn bất mắt, nhưng cuối cùng vẫn không bị giết chết, vẫn ngoan cường chống đỡ.

Thẩm Lạc chậm rãi đỡ Nhiếp Thái Châu còn đang bất tỉnh dậy, ôm ngang nàng, cũng đã về một tấm Phi Hành Phù.

"Lãng Sinh đạo hữu, ngươi đi về trước đi." Nói xong, hắn vung tay lên, triệu hồi thủy động truyền tống kia ra.

Quân tôm giờ phút này cũng hiểu tình huống trước mắt, lấy năng lực bọn hắn hợp lại, cũng hoàn toàn không phải đối thủ bạng yêu, đành vọt lên, chui qua phía thủy động.

Bạng yêu đã bị bọn hắn chọc giận, làm sao để gã thoát đi?

Trên thân nó đột nhiên sáng lên hào quang màu tím, thân hình lóe lên, liền chặn đường quân tôm kia.

"Đi thôi." Ngay lúc nó khởi hành, Thảm Lạc lại hô to một tiếng.

Tiếng nói vừa lên, trên thân hắn đã sáng lên một mảnh thanh quang, bao trùm hắn và Nhiếp Thái Châu, mắt thấy sẽ bay lên không.

Bạng yêu nghe tiếng, lập tức buông tha quân tôm, ngược lại lao thẳng tới Thảm Lạc.

Thảm Lạc nếu không hô một tiếng này, thậm chí cố ý lấy Lãng Sinh làm mồi nhử, trước mắt hắn đã hữu kinh vô hiểm trốn chạy. Nhưng cuối cùng hắn cũng không phải người máu lạnh, không cách nào làm làm ra chuyện như vậy.

Chỉ có thể chờ mong, lúc này chênh lệch thời gian, có thể trợ giúp tất cả bọn hắn thoát đi.

Không có bạng yêu ngăn cản, Lãng Sinh thuận lợi truyền tống trở về.

Trong nháy mắt hai người Thảm Lạc bay lên không, bị một đoàn dịch nhờn màu tím bắn nhanh trúng bụng dưới, thể nội pháp lực vận chuyển lập tức bị tán loạn, ngay cả Phi Hành Phù cũng vô pháp điều khiển, từ giữa không trung rơi xuống.

Trong nháy mắt rơi xuống đất, hắn ôm chặt Nhiếp Thái Châu đang hôn mê, xoay người xem mình như đệm thịt, giảm xóc lực đạo giúp nàng, hai người đồng thời ngã văng ra ngoài.

Chỉ là hắn chưa kịp bò dậy, cổ đã bị người bóp lấy.

Trên hai tay bạng yêu bọc lấy một tầng dịch nhờn màu tím, mỗi tay bóp cổ Thảm Lạc và Nhiếp Thái Châu, nâng bọn hắn giữa không trung, hai mắt gắt gao nhìn hai người, một bộ dạng sắp thôn phệ.

Toàn thân Thẩm Lạc cứng ngắc, căn bản không thể động đậy, Nhiếp Thái Châu ngược lại bị đánh thức, giãy dụa không thôi.

"Là ăn người trước, hay là ăn người trước đây?" Bản dịch tị bạch ngọc sách. Bạng yêu mở miệng, tiếng nói khàn khàn như lão thái bà, nhìn Thẩm Lạc bên trái một chút, lại nhìn Nhiếp Thái Châu bên phải, tựa hồ có chút do dự.

Vừa dứt lời, lão lại đổi ý, tự nói: "Hay là ăn cả hai cùng lúc đi."

Nói xong, hai người Thẩm Lạc liền thấy một màn cực kỳ kinh dị.

Chỉ thấy chỗ mi tâm bạng yêu, nổi lên một vết nứt, rất nhanh kéo dài xuống, thuận theo mũi miệng và quai hàm, một mực kéo dài đến cổ họng ngực bụng.

Ngay sau đó, vết nứt kia bỗng nhiên chia ra hai bên trái phải, thân thể bạng yêu trực tiếp phân liệt ra, bên trong cũng không phải nội tạng con người, mà lộ ra hai mảnh nhục bích bóng loáng, phía trên bám vào một tầng dịch nhờn màu tím hơi mờ.

Trên hai mảnh nhục bích, có thể nhìn thấy một viên yêu đan màu tím đen, đang phát ra yêu khí nồng đậm.

Lúc này, hai cánh tay bạng yêu đồng thời co lại, nhét hai người Thẩm Lạc vào trong hai mảnh nhục bích.

"Khô. . . Khô. . ."

Nhiếp Thái Châu vạn phần hoảng sợ, muốn kêu cứu, nhưng không phát ra được thanh âm rõ ràng, chỉ có thể mập mờ gào thét.

Tâm tư Thảm Lạc nhanh chóng suy nghĩ, muốn tìm biện pháp thoát thân, nhưng không có nửa điếm tác dụng.

Gương mặt của hắn gần sát nhục bích, cái mũi cũng đã có thể ngửi được mùi ăn mòn trên dịch nhờn kia, mắt thấy sẽ bỏ mệnh tại đây.

Nhưng vào lúc này, đám mây dày đặc che đầy bầu trời đêm kia, đột nhiên sáng lên một mảnh hào quang màu xanh.

Mây mù trên bầu trời bị xé mở một vết rách, từ đó hiện ra một hư ảnh đóa Thanh Liên to lớn, trên đó bỗng nhiên bắn ra một đạo huyễn quang màu sắc rực rỡ, công chính, vừa vặn xuyên qua giữa hai người Thảm Lạc và Nhiếp Thái Châu, đánh vào trên nhục bích bạng yêu.

Thải quang rơi xuống, "Vù" một tiếng, dâng lên một ngọn lửa năm màu.

Bạng yêu phát ra một tiếng kêu thảm, liền quãng hai người Thảm Lạc xuống, thân thể phân liệt ra bỗng nhiên hợp lại, định dập tắt ngọn lửa kia trong thể nội.

Nhưng mà, ngọn lửa năm màu kia chẳng những không bị dập tắt, ngược lại càng bộc phát, trực tiếp từ trong dâng trào ra, trong nháy mắt nuốt sống bạng yêu vào. Bạng yêu rú thảm một lát, cuối cùng ngã trên mặt đất, không còn nhúc nhích.

Theo sinh cơ nó dần trôi qua, ngọn lửa năm màu kia vậ mà cũng tự thu liễm, cuối cùng hóa thành một hạt quang cầu, bay ngược trở về trong hư ảnh Thanh Liên kia, biến mất không thấy gì nữa.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 300: Thu Làm Môn Hạ

Thẩm Lạc kiểm tra thương thế Nhiếp Thái Châu một hồi, phát hiện cũng không đáng ngại, lập tức nhìn lên không trung xa xa cúi đầu.

"Đa tạ tiên bối đã cứu mạng." Hắc cao giọng hô lớn.

Nhiếp Thái Châu cũng thi lễ theo.

Chỉ thấy hư ảnh Thanh Liên trên không trung dần dần thu liễm quang mang, hóa thành một tòa đài sen màu xanh, hạ xuống hư không cách mặt đất khoảng ba trượng, lơ lửng tại đó.

Thẩm Lạc ngửa đầu nhìn lại, liền thấy trên đài sen đứng đầy một vị cung trang nữ tử chân trần, dung mạo xinh đẹp, không trang điểm, một đầu tóc dài màu xanh biếc trải dài sau lưng, toàn thân tản ra khí tức thanh lãnh xuất trần.

"Xin hỏi danh hào tiên bối, đến từ tiên môn nào?" Thẩm Lạc do dự một chút, mở miệng hỏi.

Nữ tử trên đài sen không trả lời, ánh mắt thanh lãnh quan sát trên người Nhiếp Thái Châu, trong mắt tựa hồ không thấy Thẩm Lạc tồn tại.

Tiếp theo một cái chớp mắt, một mảnh thanh quang đột ngột từ trên đài sen hạ xuống, trực tiếp bao phủ trên thân Nhiếp Thái Châu.

Thẩm Lạc chợt cảm thấy không ổn, cánh tay vội chộp tới thanh ảnh kia.

Nhưng mà, thanh quang kia lại nhanh hơn một bước, chỉ là thu vào, liền hút Nhiếp Thái Châu tới.

"Nàng này hữu duyên với Phổ Đà sơn, hiện ta thu nàng làm môn hạ, lập tức về núi." Một tiếng nói thanh lãnh từ trên đài sen truyền ra, giọng nói mang theo vẻ cường thế không cho phép nghi ngờ.

Ngay sau đó, không để cho Thâm Lạc bất cứ cơ hội nào, đài sen kia liền hóa thành một đạo cầu vồng màu xanh, mang theo Nhiếp Thái Châu bay đi thật xa.

"Thái Châu. . ."

Trong lòng Thâm Lạc khẩn trương, vội lao nhanh theo, trong tay áo nắm lấy tấm Phi Hành Phù kia, bay lên không, mau chóng đuổi theo đạo độn quang kia.

Nhưng tốc độ độn quang kia cực nhanh, xa xa không phải hẳn có thể so sánh, chỉ trong nháy mắt đã kéo ra khoảng cách mấy trăm dặm.

Bất quá hai ba hơi sau, thanh quang kia hoàn toàn biến mất, không nhìn thấy nữa.

Thân hình Thâm Lạc bắt đầu dĩ đáp xuống đất, nhìn bầu trời đêm trống rỗng, thần sắc trên mặt khó coi, trong lòng càng thất vọng mất mát.

Chuyện trải qua tối nay thực sự quá mức không thể tưởng tượng, mặc kệ lúc trước bạng yêu tập kích, hay là sau đó xuất hiện Thanh Liên nữ tử, tất cả biến cố đều phát sinh quá mức đột ngột, khiến cho hắn căn bản không kịp ứng đối.

Thâm Lạc trơ mắt nhìn Nhiếp Thái Châu bị người mang đi, trong lòng nổi lên vẻ phức tạp, vừa nghi hoặc, lại phẫn nộ, nhưng càng nhiều hơn là

cảm giác bất lực không ngăn được còng về không cam lòng.

"Phổ Đà sơn. . . Phổ Đà sơn. . ." Trong miệng hấn lẩm bầm cái tên này, ần ần cảm thấy có mấy phần quen thuộc, tuy nhiên không thể nhớ nổi đã nghe qua nơi nào.

Chờ hấn đột nhiên quay đầu, nhìn thấy cung điện trước người, mới bừng tỉnh đại ngộ nói: "Quan Âm điện, Phổ Đà sơn. . . Đây không phải là đạo tràng linh sơn Nam Hải Quan Thế Âm Bồ Tát sao?"

Nghĩ đến đây, trong lòng Thẩm Lạc càng thêm mê hoặc, trên thân Nhiếp Thái Châu có chỗ gì đặc biệt, vì sao đầu tiên là bạng yêu kia muốn thôn phệ nàng, sau đó Thanh Liên nữ tử kia lại cưỡng ép mang nàng đi?

"Nam Hải. . . Trước mắt muốn tìm về biểu muội là không thể, chỉ có thể chờ đợi ngày sau pháp lực tiến triển, tìm cơ hội đi một chuyến đến Phổ Đà sơn thôi." Thẩm Lạc âm thầm thở dài một tiếng, bắt đầu trở về hướng huyện thành.

Trong đầu của hấn suy nghĩ, nên báo chuyện này cho người nhà thế nào, làm sao cáo tri cho Nhiếp gia, càng cảm thấy phiền muộn thêm.

Trở lại Thẩm phủ, Thẩm Lạc và phụ thân Thẩm Nguyên Các thương lượng một phen, quyết định tạm thời không nói việc này cho người nhà, chỉ viết một phong thư giao cho Tiểu Xuân, sai người hộ tống nàng trở về Vân Châu, kể rõ ngọn nguồn việc này cho Nhiếp gia.

Về phần Nhiếp gia có tin hay không, sau đó sẽ có phản ứng gì, cũng chỉ có thể đợi đến lúc đó rồi hẵng tính.

Vào buổi tối, Thẩm Lạc ngã nằm xuống giường.

Một trận chiến với bạng yêu, khiến cho thể xác tinh thần hấn mệt mỏi, rất nhanh tiến vào mộng đẹp.

Hỗn loạn không biết ngủ bao lâu, một trận thanh âm ồn ào vang lên bên tai, thanh âm càng lúc càng lớn, càng ngày càng gần.

Hấn mơ mơ màng màng mở to mắt, nhìn ra phía ngoài, thần sắc biến đổi.

Chỉ là giờ phút này hấn cũng không phải ở trong nhà, mà đang nằm trong một gian phòng lớn cũ nát.

Nóc nhà bị phá mấy cái lỗ lớn, một bức tường bên cạnh cũng đổ sụp non nửa, thoạt nhìn là một gian miếu hoang. Trong phòng tọa lạc một tôn tượng thần bằng đất, phía trước bày một cái bàn thờ đã đổ, Thảm Lạc giờ phút này đang nằm bên cạnh bàn thờ.

Hấn vội ngồi dậy, nhìn bốn phía một cái, lập tức nhìn về phía thân thể của mình. Trong đan điền cuộn cuộn một cỗ pháp lực thể lỏng hùng hậu không gì sánh được, lực lượng thần hồn trong đầu cũng dị thường mạnh mẽ, ngưng tụ thành hình người.

Cảm ứng được tình hình này, hấn vẫn không rõ, chính mình lại nhập mộng.

"Lần này nhập mộng cách lần nhập mộng trước khoảng hơn hai năm, khoảng cách mấy lần nhập mộng trước cũng cao thấp không đều, tựa hồ không theo quy luật nào." Đã kinh lịch mấy lần trước, Thảm Lạc cũng không kinh hoảng, bình thản tự lẩm bẩm một tiếng.

Thanh âm ồn ào từ bên ngoài truyền đến, trong đó tựa hồ xen lẫn rất nhiều thanh âm kêu khóc.

Hắn nhíu nhíu mày, đứng dậy đi ra ngoài, thấy được tình hình bên ngoài khẽ giật mình.

Miếu hoang ở một bãi đất, xung quanh trong tầm mắt hắn, dường như là một toà thành trì của phàm nhân, cửa hàng san sát, đường đi rộng lớn, nhìn phần hoa hơn không ít so với Đông Lai huyện thành.

Chỉ là toà thành trì này giờ phút này cũng giống Đông Lai huyện thành, đang lâm vào trong nước sôi lửa bỏng. Từng con yêu trùng màu đen lớn cỡ thường nhân đang tàn phá bừa bãi trong thành.

Trên thân những yêu trùng này hiện đầy vẩy giáp màu đen, ngoại hình không khác con kiến khổng lồ, chỉ là đoạn trước thân thể nhất mọc ra hai cái cự trảo giống như liêm đao, hành động như gió, thực lực có thể so với yêu thú Luyện Khí kỳ, đang đánh giết cư dân trong thành.

Trong thành trì vốn phồn hoa, bây giờ khắp nơi đều là thanh âm kêu khóc, so với Đông Lai huyện thành còn thê thảm hơn, tối thiểu tại Đông Lai huyện thành thì đám yêu lang ngoài thành cũng không thể tấn công vào trong thành giết người được.

Cũng may trong thành cũng không phải chỉ có những bách tính phổ thông này, từng đội từng đội giáp sĩ, tay cầm trường kích, thiết thương, các loại vũ khí đang chém giết cùng những yêu trùng kia.

Những giáp sĩ này đều là người bình thường, cũng không có pháp lực trên thân, nhưng áo giáp trên người bọn họ, còn có vũ khí trong tay đều minh khắc một loại phù văn nào đó, lúc vung vẩy tản mát ra trận trận sóng pháp lực, như các loại phù khí, cũng có thể phát huy ra chiến lực khá mạnh, chỉ là tử thương thảm liệt.

Trừ những giáp sĩ này, trong thành còn có không ít tu tiên giả chân chính, phần lớn là Luyện Khí kỳ và Tích Cốc kỳ, cùng những giáp sĩ kia, ngăn cản yêu trùng tàn phá bừa bãi, yểm hộ cư dân trong thành chạy ra ngoài thành.

Mà trên không thành trì cuộn cuộn hắc khí, hình thành một mảnh mây đen to lớn, che phủ cả nửa bầu trời.

Từng cái chân to đen kịt phảng phất cây cột thỉnh thoảng từ trong mây duỗi ra, nhìn tựa hồ là chân trùng, trong mây tựa hồ đang chứa một con cự trùng vô cùng to lớn.

Mây đen có chút quay cuồng, từng con yêu trùng màu đen từ trong mây liên tục không ngừng bay ra, rơi vào phía dưới thành.

Yêu trùng trong thành, hiển nhiên là từ trong mây bay xuống.

Không trung dưới mây đen, thỉnh linh treo lắt gần trăm tên tu tiên, phát ra các loại công kích, đánh giết những yêu trùng rơi xuống kia, đồng thời cũng công kích cự trùng to lớn trong mây.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 301: Trùng Tai

Thần thức Thẩm Lạc lan tràn không đến nơi đó, chỉ có thể từ tình huống những người kia xuất thủ phán đoán cảnh giới tu vi của bọn họ, vậy mà đều là tồn tại Ngung Hồn kỳ.

Chỉ là chân lớn trong mây duỗi ra cứng rắn không gì sánh được, tu sĩ phía dưới công kích vào trên nó, không lưu lại chút vết tích nào, chớ nói chi là khiến nó thụ thương.

Chân lớn màu đen liên tục huy động, từng đạo quang nhận màu đen giống như răng sói bắn ra, đánh về phía những tu sĩ trên không trung kia.

Quang nhận răng sói nhìn cực kỳ nặng nề, ẩn chứa uy lực khai sơn liệt hải, tu tiên giả phía dưới liên thủ ngăn cản, mới miễn cưỡng đón lấy.

Trừ chân lớn màu đen, bên dưới mây đen còn có hai ba mươi đầu yêu trùng màu đen hình thể to lớn. Những yêu trùng màu đen này lớn gấp mấy lần so với yêu trùng trên mặt đất, yêu khí trên thân cũng cường đại hơn nhiều, đạt đến Ngung Hồn kỳ. Trên lưng chúng còn mọc cánh, liều mạng công kích những tu sĩ này.

Nhân số bên tu tiên giả tuy nhiều, nhưng vẫn như cũ rơi vào hạ phong.

Tiếng vang âm âm thỉnh thoảng truyền đến từ giữa không trung, nhắc lên từng luồng từng luồng gió lốc, khiến cho thế cục trong thành càng thêm hỗn loạn.

"Nhìn rất giống tình cảnh tận thế, chẳng lẽ lại đi vào ngàn năm sau?"
Thẩm Lạc thấy cảnh này, trầm nghĩ trong lòng.

"Rống!"

Hai con yêu trùng màu đen phụ cận chú ý tới Thẩm Lạc, trong mắt hiện ra vẻ hung phấn khát máu, lập tức bay nhào qua.

Ánh mắt Thẩm Lạc lạnh xuống, đưa tay nhẹ nhàng búng ra hai cái. Hai đạo kim quang tuốt tay bắn ra, lóe lên một cái rồi chui vào thể nội hai con yêu trùng biến mất.

"Ầm ầm" hai tiếng, thân thể hai con yêu trực tiếp bạo liệt ra.

Thẩm Lạc nhìn về phía bầu trời mây đen, hơi trầm ngâm một lát, lật tay lấy từ trong Thất Tinh Bút ra Phi Hành Phù, muốn phi thân lên tương trợ những tu sĩ kia.

Còn chưa rõ tình huống nơi đây, nhưng hẳn cũng là Nhân tộc, tự nhiên không thể trơ mắt nhìn đồng bào gặp nạn.

Vào thời khắc này, mặt đất dưới chân hắn đột nhiên đung đưa kịch liệt, trong một gian phòng cách đó không xa truyền ra một tiếng vang ù ù.

Một đạo hỏa trụ màu đỏ lớn chừng mấy trượng từ đó bỗng nhiên dâng lên, tùy tiện phá hủy nuốt hết phòng ốc kia.

Nhiệt độ cao cực nóng khuếch tán ra, nhấc lên một cỗ khí lãng mãnh liệt, phá hủy kiến trúc phụ cận hầu như không còn.

Thẩm Lạc bị cỗ khí lãng cực nóng này xông lên, thân thể cũng lão đảo lui về sau mấy bước, nhưng lập tức liền ổn định thân hình.

Trên người hắn chớp động kim quang, trong nháy mắt hình thành một vòng sáng màu vàng, bảo vệ toàn thân.

Hỏa trụ thô to nhanh chóng xông lên trời, trong chớp mắt bắn tới giữa không trung, đâm vào trong mây đen ở đó.

Mây đen phát ra thanh âm xoẹt xoẹt, không ngừng run rẩy, lập tức bị đốt cháy không ít.

Bên cạnh hỏa trụ loé lên hồng ảnh, một nam tử trung niên khuôn mặt chính trực, mày rậm mắt to mặc áo bào đỏ xuất hiện, quanh người lơ lửng mấy chục cán trận kỳ hỏa hồng, hình thành một pháp trận, xoay tròn không thôi.

Trong hỏa trụ cũng ẩn hiện một cái pháp trận màu đỏ, cộng hưởng cùng trận kỳ quanh người nam tử áo đỏ.

Nam tử áo đỏ nhìn thấy Thẩm Lạc phụ cận, trên mặt lộ ra vẻ kinh nghi.

Thẩm Lạc cũng nhìn về phía nam tử áo đỏ kia, khí tức trên người đối phương hùng hậu, thành linh đạt đến Xuất Khiếu kỳ.

Vào thời khắc này, hai tiếng nổ mạnh từ hai nơi khác trong thành truyền đến, lại có hai đạo hỏa trụ thô to phóng lên tận trời.

Ba đạo hỏa trụ hiện ra hình tam giác, đâm vào trong mây đen giữa không trung.

Mây đen lập tức quay cuồng, giống như nước đun sôi, nhanh chóng phiêu tán ra.

Một tiếng gầm nhẹ từ trong mây truyền ra, mây đen phiêu tán lập tức ngừng lại, đồng thời ần ần có xu thế khép lại.

Nam tử áo đỏ không để ý tới Thâm Lạc nữa, hai tay nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, thôi động pháp trận quanh người.

Mặt khác, mỗi bên cạnh hai đạo hỏa trụ kia cũng xuất hiện một thân ảnh tu sĩ, một vị là lão giả tóc xám mặt mũi tràn đầy sàu khô, một người là thiếu phụ áo xanh lục thân thể đầy đà.

Hai người tản ra khí tức cũng đạt đến Xuất Khiếu kỳ, quanh người cũng bao quanh một pháp trận.

Ba tên tu sĩ Xuất Khiếu kỳ đồng thời lâm bảm, hỏa trụ màu đỏ bên cạnh phát ra hỏa diễm đại thịnh, đồng thời sáng lên, từng đạo xích mang như kiếm khí từ trong ba đạo hỏa trụ bắn ra, đâm vào trong mây đen, đột nhiên xoắn một phát.

Ầm ầm!

Mây đen trên bầu trời lập tức bị xoắn nát, xé rách, hóa thành vô số hắc khí phiêu tán.

Một đầu cự trùng màu đen lớn chừng mấy trăm trượng hiện ra giữa không trung, nửa thân trước cự trùng giống những yêu trùng dưới mặt đất, hình như con kiến, lân giáp đen kịt che kín. Bất quá đoạn đầu cự trùng mọc ra bốn cự trảo giống như liêm đao, mặt trên còn có một ít gai ngược hình móc câu, nhìn hung dữ đáng sợ hơn xa yêu trùng phía dưới.

Nửa đoạn sau thân thể cự trùng lại là dạng kén, dưới bụng lít nha lít nhít hiện đầy mấy chục cái cửa hang đang nhúc nhích, giống như tổ ong. Từng con yêu trùng màu đen không ngừng từ trong động khẩu bay ra, rớt xuống phía dưới.

Một cỗ khí tức hung lệ dị thường từ trên thân cự trùng màu đen tản ra, khiến cho người ta nhìn mà phát khiếp.

"Nguyên lai những yêu trùng kia là tới như thế, nhưng cự trùng này là quái vật gì?" Thảm Lạc giờ phút này ngược lại không vội vã xuất thủ, nhìn cự trùng màu đen giữa không trung, mặt lộ vẻ ngạc nhiên lắm lắm.

"Mau!" Ba tên tu sĩ Xuất Khiếu kỳ lần nữa bấm niệm pháp quyết, trong miệng tụng niệm chú ngữ.

Ba cây hỏa trụ màu đỏ lần nữa sáng lên, từng đạo xích mang giống như kiếm khí lần nữa bắn ra, mà lần này xích mang càng nhiều hơn trước, cũng càng thêm thô to sắc bén, hung hăng trảm lên thân cự trùng.

Âm thanh kim thiết giao kích truyền ra, nhưng hắc giáp trên người cự trùng lại không hư hao chút nào, thậm chí ngay cả bạch ngân cũng không lưu lại.

Mà nửa người dạng kén của cự trùng màu đen nổi lên một tầng tinh quang màu đen, xích mang trảm lên cũng bị nó tùy tiện ngăn lại.

"Làm sao có thể!" Ba người thấy cảnh này, sắc mặt biến đổi.

Thảm Lạc thấy vậy, cũng trở mắt nhìn.

"Chỉ là tiểu trận, cũng muốn tổn thương ta!" Trong miệng cự trùng màu đen phát ra thanh âm tức giận bén nhọn, ba trong bốn cái chân trước ra sức vung lên!

Ba đạo loan nguyệt hình hắc nhận bắn ra, trảm lên ba cây hỏa trụ màu đỏ, hỏa trụ theo âm thanh lập tức bị chém thành hai đoạn.

Không chỉ như vậy, loan nguyệt hắc nhận cực kỳ tinh chuẩn, cũng chém luôn pháp trận trong hỏa trụ.

Pháp trận quanh người nam tử áo đỏ "Ầm" một tiếng nổ tung ra, hỏa trụ bên cạnh gã hỗn loạn kịch liệt hơn, phía trên nâng lên từng cái bọc lớn.

Sau một tiếng vang "Ầm ầm" thật lớn, hỏa trụ nổ tung ra, hóa thành vô số tàn diễm phiêu tán biến mất!

Ba người nam tử áo đỏ đứng cạnh hỏa trụ, bị khí lãn do hỏa trụ bạo liệt đánh bay ra.

"Thật là quái trùng lợi hại." Thảm Lạc mặc dù cũng đứng phụ cận hỏa trụ, bị bạo phong quét trúng, nhưng hắn đã phòng bị, trong khí lãn quét tới thân hình vẫn lù lù bất động, thậm chí trong lòng.

Cự trùng màu đen trảm phá hỏa trụ xong, tựa hồ vẫn chưa hết giận, há to miệng rộng, phun một cái về phía những tu sĩ Ngung Hồn kỳ phía dưới. Một mảnh chất lỏng màu đen phun ra, tản mát ra mùi tanh hôi gay mũi, nghe muốn ói, hiển nhiên ác độc không gì sánh được.

Sắc mặt tu sĩ mặc áo đỏ trên mặt đất đại biến, bên ngoài thân loé lên hồng quang, lập tức vọt tới giữa không trung.

Một đạo xích hồng quang mang từ trong tay gã bắn ra, lại là một đại kỳ hỏa hồng, phía trên thêu một đồ án Hỏa Phượng, linh lực ba động kinh người từ phía trên bọc phát ra, hơn xa bất kỳ pháp khí gì mà Thảm Lạc đã thấy qua.

"Pháp bảo!" Cặp mắt Thảm Lạc sáng lên.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 302: Nộ Sát

Trên Hỏa Phượng đại kỳ chớp động hồng quang, lập tức biến lớn gấp mấy lần, cản hướng chất lỏng màu đen đang rơi xuống.

Hai tên tu sĩ Xuất Khiếu kỳ kia cũng giống vậy, phóng lên giữa không trung, tự mình tế ra một kiện pháp bảo, là một thanh như ý xanh biếc cùng một viên đại giới màu vàng đất, ý định ngăn cản hắc dịch rơi xuống những tu sĩ Ngung Hồn kỳ phía dưới.

Nhưng chất lỏng màu đen tới quá nhanh, ba người mặc dù toàn lực xuất thủ, nhưng không thể ngăn lại toàn bộ. Một phần hắc dịch lọt qua pháp bảo bay xuống, đánh về phía những tu sĩ Ngung Hồn kỳ phía dưới.

Một ít tu sĩ Ngung Hồn kỳ lanh trí vội vàng bay về phía phạm vi bảo hộ pháp bảo của ba người nam tử áo đỏ, nhưng cũng có một ít người không kịp trốn tránh, đồng thời lại tế ra pháp khí cường đại trong tay, bảo vệ thân thể, xem ra là muốn cứng rắn chống đỡ những hắc dịch kia.

"Không được đón đỡ! Mau tránh ra!"

Nam tử áo đỏ vội vàng hô to, đồng thời tay bấm niệm pháp quyết, hồng quang Hỏa Phượng đại kỳ càng lớn hơn. Từng đạo hồng quang giống như hỏa vân từ phía trên bắn ra, quét về phía những hắc dịch kia, đáng tiếc đã muộn một bước.

Chất lỏng màu đen đánh vào pháp khí những tu sĩ Ngung Hồn kỳ kia, chỉ nghe thanh âm "Xuy xuy" vang lên, những pháp khí nhìn rất là bất

phạm kia lóe lên vài cái, liền biến thành mấy đạo khói xanh biến mất không thấy gì nữa. Tu sĩ dưới pháp khí bị hắc dịch bắn trúng, cũng không kịp kêu thảm một tiếng, đã bị hòa tan không còn một mảnh, quần áo cũng không lưu lại một điểm.

Chất lỏng màu đen đánh giết những tu sĩ này xong, tiếp tục rơi xuống dưới. Trải qua lần biến cố này, hắc dịch không còn tụ tập cùng một chỗ nữa, mà phân tán hóa thành vô số giọt nước màu đen, như mưa rơi xuống thành trì phía dưới, phạm vi bao phủ cực lớn.

"Nghiệt súc!" Sắc mặt Thảm Lạc trầm xuống, hai tay bấm niệm pháp quyết vung lên.

Ầm ầm!

Nhiều chỗ mặt đất trong thành đột nhiên vỡ ra, từng dòng nước từ trong khe bắn ra, đồng thời nhanh chóng trải rộng ra, hình thành một tấm màn nước to lớn, đón đỡ chất lỏng màu đen rơi xuống.

Thanh âm "Xuy xuy" vang lớn, sương mù màu trắng bốc hơi bay múa, màn nước nhanh chóng bị ăn mòn ra từng cái lỗ nhỏ, mắt thấy sẽ bị mục nát.

Thảm Lạc lại bấm pháp quyết dẫn một cái, nước trên mặt đất liên tục không ngừng tuôn ra, bổ sung vào trong màn nước, đồng thời dòng nước trong toàn bộ màn nước nhanh chóng lưu động, ngăn cản những nọc độc màu đen kia ăn mòn.

Chất lỏng màu đen ăn mòn màn nước, bản thân cũng đang tiêu hao, nhanh chóng thu nhỏ lại.

Mấy hơi thở sau, tất cả chất lỏng màu đen hoàn toàn biến mất không thấy, màn nước vẫn bình yên vô sự.

Thấy tình hình này, ba tên tu sĩ Xuất Khiếu kỳ đều buông lỏng thở ra một hơi.

Tròng mắt cự trùng màu đen giữa không trung lộ ra vẻ tức giận, trong miệng phát ra một tiếng gào thét.

Vào thời khắc này, đỉnh đầu nó loé lên lục quang, một thân ảnh cực bé so với nó trông rộng xuất hiện, chính là Thẩm Lạc.

Cánh tay hấn mơ hồ một cái, một nắm đấm vàng óng đánh xuống đầu cự trùng.

Cự trùng màu đen thấy Thẩm Lạc đột nhiên xuất hiện hết cả hồn, nhưng cũng không quá mức để ý, một chân trước toả ra hắc ảnh như liêm đao dài chừng mười trượng, sau đó phảng phất xúc tu không xương chém tới, muốn cắt Thẩm Lạc thành mảnh vỡ.

Nắm đấm Thẩm Lạc đánh tới lệch ra, nghênh đón liêm đao cự trảo kia.

Một màn khó tin xuất hiện!

Quyền trảo giao nhau, lợi trảo màu đen lớn gấp không biết bao nhiêu lần so với nắm đấm Thẩm Lạc lại vỡ vụn thành từng mảnh, hóa thành vô số mảnh vỡ bay tứ tán, nắm đấm Thẩm Lạc lại không tổn hao gì.

Lúc này cự trùng màu đen mới kinh hãi, nhưng chưa kịp phản ứng, nắm đấm Thẩm Lạc đã như một đạo thiểm điện màu vàng rơi xuống, lóe lên đánh vào đầu cự trùng.

"Răng rắc" một tiếng, giáp xác màu đen hiện ra một vết nứt, nhanh chóng lan tràn ra.

Nhưng xương đầu cự trùng to lớn vô cùng lại cứng rắn dị thường, mặc dù xuất hiện một vết nứt, nhưng cũng không bị ảnh hưởng quá lớn.

"Rống!"

Lúc này cự trùng màu đen đã kịp phản ứng, trong tiếng gầm, trên đầu lập tức nổi lên một tầng hắc mang, kịch liệt chớp động, hình thành một tầng tinh trảo màu đen thật dày, che lại đầu lâu.

Cùng lúc đó, nó há miệng phun ra một mảnh chất lỏng màu đen, phảng phất vật sống cuốn ngược lên, đánh về phía Thẩm Lạc.

Cự trùng còn thừa ba lợi trảo hắc mang điên cuồng đánh ra, lập tức bay cuộn ra, hóa thành ba bóng đen từ ba hướng chém về phía Thẩm Lạc, khiến hắn muốn tránh cũng không thể tránh.

Con người Thẩm Lạc co rụt lại, trên thân đại phóng kim quang, ở chung quanh hình thành một vòng sáng màu vàng như thực chất.

Chất lỏng màu đen bay vọt tới, hắt vẩy lên trên vòng sáng màu vàng.

Thanh âm xuy xuy vang lên, vòng sáng màu vàng nhanh chóng bị ăn mòn, hóa thành đạo đạo khói xanh biến mất, trong chớp mắt đã mỏng hơn phân nửa.

Thẩm Lạc không chút hoang mang, hai tay kết động một cái pháp quyết kỳ lạ, trên tay bỗng nhiên sáng lên một đạo lam quang sáng tỏ, sau đó quăng ra, đánh vào trên chất lỏng màu đen.

Những chất lỏng màu đen ăn mòn cực mạnh kia, vậy mà không thể ăn mòn dải lam quang, ngược lại kịch liệt nổi lên sóng gió, sau đó bỗng nhiên một phân thành hai, bị lam quang gọn gàng chém thành hai nửa, bay ra khỏi vòng sáng màu vàng đang dán trên người Thẩm Lạc.

Dải lam quang này chính là thần thông Phân Thủy Quyết từ pháp quyết vô danh, tu luyện tới Ngưng Hồn kỳ là có thể thi triển.

Chất lỏng màu đen mặc dù không phải là thủy chất thuần túy, nhưng trong đó ẩn chứa nồng đậm thủy khí, Phân Thủy Quyết cũng hữu dụng với nó.

Thẩm Lạc nhất cử tách ra chất lỏng màu đen, song quyền đại phóng kim quang, đảo về phía trước, trên hai tay hiện ra một hư ảnh chân voi, theo sát chất lỏng màu đen đánh tới ba lợi trảo cự trùng.

"Ầm" một tiếng vang thật lớn!

Hắc quang trên ba liềm đao lợi trảo vỡ nát, lần nữa hóa thành vô số mảnh vỡ bạo liệt ra.

Phân eo Thẩm Lạc khê động, song quyền lúc trước kích biến đảo xuống dưới, lóe lên một cái rồi biến mất, lần nữa đánh vào trên đầu cự trùng màu đen.

Tinh trảo màu đen thật dày theo âm thanh vỡ nát, yếu ớt giống như tuyết vậy.

Thẩm Lạc cũng không dừng nắm đấm, tiếp tục đánh vào chỗ nứt trên đầu cự trùng màu đen kia, làm vết rạn lần nữa mở rộng ra mấy phần.

"Ầm ầm ầm" . . .

Hai tay Thẩm Lạc huy quyền như mưa, lít nha lít nhít quyền ảnh màu vàng không ngừng rơi vào chỗ vết rạn, phát ra liên tiếp tiếng nổ rung trời.

Cự trùng màu đen bị đau, thân thể không lồ điên cuồng vặn vẹo, muốn vùng thoát khỏi Thẩm Lạc. Nhưng mà thân hình Thẩm Lạc cũng không biết

làm sao bám vào trên đầu nó, sừng sững bất động.

Cách đó không xa, ba tu sĩ Xuất Khiếu kỳ thấy cảnh này, nhao nhao kinh hãi, tiếp đó trong mắt lóe lên vẻ đại hỉ.

"Âm."

Xương đầu cự trùng dưới quyền tay dày đặc của Thâm Lạc, rốt cuộc bị đánh nát ra một lỗ thủng lớn. Thân hình Thâm Lạc lóe lên chui vào trong đó, quyền kinh cuồng bạo trong đầu cự trùng đột nhiên bộc phát.

"Rống. . ."

Một thanh âm thống khổ vang lên triệt thiên diệt địa. Tiếng gào thét qua đi, cự trùng màu đen vốn điên cuồng vùng vẫy đột nhiên dừng lại, đầu lâu khổng lồ rũ xuống, tiếp đó "Răng rắc" một tiếng, chia năm xẻ bảy ra, đại lượng óc trắng cùng huyết dịch màu đen vấy ra tứ tán. Dịch tại bạch ngọc sách. Thân hình Thâm Lạc cũng từ đó lóe lên bay ra, rơi xuống đất.

Thân thể cự trùng cao lớn triệt để mất đi khí tức, nhưng chân lớn của nó như cột trụ kinh thiên chống đỡ phía dưới, cũng không ngã xuống.

Liên tiếp giao thủ nhìn như phức tạp, kì thực trong chớp mắt đã hoàn thành.

Bọn tu sĩ Ngung Hồn kỳ phía dưới may mắn sống sót trọn mắt há hốc mồm, ba tên tu sĩ Xuất Khiếu kỳ cũng trùng to mắt, không thể tin nhìn tình cảnh trước mắt.

Thâm Lạc ở giữa không trung, đưa tay vẫy một cái, một dòng nước từ phía dưới bay vụt đến, nâng thân thể của hắn lên, sau đó chậm rãi thu hồi pháp lực trong thể nội, quay đầu nhìn về phía đám tu sĩ, đang muốn nói cái gì đó.

"Hừ!" Vào thời khắc này, một tiếng hừ lạnh từ không trung bỗng nhiên truyền xuống.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 303: Pháp Lực Bị Giam Cầm

Thanh âm không lớn, Thảm Lạc lại kêu lên một tiếng đau đớn, ngực phảng phất bị trọng chùy đánh trúng, cực kỳ khó chịu, dòng nước dưới chân cũng âm vang tứ tán.

Mất đi chống đỡ, thân hình của hắn cũng từ không trung rơi thẳng xuống.

Vào thời khắc này, một đạo kim quang thô to từ trên trời giáng xuống, nhanh như sao băng bắn tới hắn.

Một cỗ lực lượng vô cùng to lớn phá không lao đến, rơi trên người hắn, khiến cho toàn thân hắn động đậy cũng dị thường khó khăn.

Trong lòng Thảm Lạc run lên, không nói hai lời cuồng thúc thể nội pháp lực, song quyền đánh một kích về phía kim quang đang bắn xuống.

Nhưng tốc độ kim quang giữa không trung bắn xuống quá nhanh, song quyền hắn chưa triệt để đánh trúng, kim quang đã đánh vào trên người hắn, đánh hắn văng xuống mặt đất phía dưới.

"Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn, mặt đất quay cuồng khói bụi, vô số bụi đất tung bay, mặt đất thành linh bị đánh ra một cái hố to cháy đen lớn hơn mười trượng.

Thảm Lạc không thấy tăm hơi, sống chết không rõ.

Giữa không trung lơ lửng kim quang, lại có một đạo kim quang càng to lớn hơn rơi xuống, tiếp tục đánh tới hổ to.

"Thiên Diêm lão tổ, ngươi thực có can đảm xuất thủ!" Bầu trời một bên khác chấn động ù ù, lại có một thanh âm truyền đến, nghe là một lão giả.

Lời còn chưa dứt, một đạo cầu vòng màu xanh lá từ đằng xa bay đến, tốc độ cũng nhanh kinh người, trước một khắc vẫn còn ngoài mấy trăm trượng, sau một khắc đã bay vọt đến gần, cản lại kim quang đang bắn xuống.

Một tiếng vang kinh thiên động địa nổ tung!

Hai đạo quang mang kim lục va chạm bộc phát ra từng đạo khí bạo, chấn động nhắc lên một cơn lốc, quét ra bốn phương tám hướng.

Những tu sĩ Ngưng Hồn kỳ phụ cận, còn có ba tên Xuất Khiếu kỳ bị sóng chấn động, lập tức như lá vàng bị gió thu quét bay ra ngoài, một ít kẻ có tu vi hơi yếu trực tiếp pháp lực mất linh, từ giữa không trung rơi xuống phía dưới.

"Vì sao ta không dám ra tay, ngươi cho rằng hiện tại vẫn là lúc trước sao? Chư Thánh Vạn Yêu điện chúng ta đã sớm không muốn tuân thủ ước định ban đầu rồi. Lục Phát lão nhi, nếu ngươi đã tới, vậy không cần phải đi nữa!" Thanh âm hừ lạnh kia lần nữa từ trên trời giáng xuống, lại là một đạo kim quang lớn hơn rơi xuống, bên trong ẩn hiện một thanh tiểu kiếm màu vàng kim, đánh về phía cầu vòng xanh lá kia.

Cầu vòng xanh lá bỗng nhiên sáng lên, nghênh đón.

Kim lục lưỡng sắc quang mang giữa không trung giao thủ kịch liệt, trong trời cao lập tức vang dội tiếng sấm sét, hai cỗ khí tức khủng bố vượt xa Xuất Khiếu kỳ đụng vào nhau, phong áp cường đại giống như biển động sóng dữ, quét về bốn phương tám hướng.

Những tu sĩ bị đánh bay kia thần sắc lần nữa đại biến, vội vàng giải tán ngay lập tức, mỗi người tự chạy đi.

Ba tên tu sĩ Xuất Khiếu kỳ cũng giống như vậy, lão giả tóc xám và thiếu phụ áo xanh lục phát tay triệu hồi pháp bảo của mình, hóa thành hai vệt độn quang một lục một vàng, chạy trốn về phía xa.

Tu sĩ mặc hồng bào nhìn hồ to dưới mặt đất một cái, hơi chần chờ rồi cũng quay người đào tẩu, căn bản không dám lưu lại nơi này.

Yêu trùng tàn phá bừa bãi trong thành cũng lộ vẻ hoảng sợ, tận lực rời xa hai đạo quang mang giao thủ giữa không trung.

Bùn đất dưới hồ to cháy đen đột nhiên động một cái, một bóng người từ đó nhảy ra, chính là Thẩm Lạc.

Giờ phút này toàn thân hắn quần áo rách tả tơi, tóc tai bù xù, hai tay và trên bờ vai da tróc thịt bong, máu me đầm đìa, khóe miệng cũng treo một đạo vết máu, nhìn rất là thê thảm, hiển nhiên bị thương không nhẹ.

Hắn nhìn hai đạo quang mang giao thủ kịch liệt giữa không trung, trong mắt lóe lên vẻ e ngại, thân hình mơ hồ một cái, lập tức cũng lao về nơi xa.

Trong khi bay lượn, Thẩm Lạc lấy từ trên thân ra tấm Phi Hành Phù kia, đang muốn thi pháp thôi động, sắc mặt đột nhiên biến đổi.

Pháp mạch trong đan điền hắn đột nhiên thêm ra một cỗ cảm chế chi lực khó hiểu, thể nội pháp lực đột nhiên biến mất không thấy gì nữa, không cảm ứng được chút nào.

"Đây là có chuyện gì?" Thẩm Lạc đang bay đột nhiên dừng lại, trái tim trầm xuống.

Vào thời khắc này, mấy tiếng kêu tức giận từ bên trên truyền đến, ba bóng đen lớn mấy trượng bay nhào tới, lại là ba đầu yêu trùng Ngung Hồn kỳ. Sáu cái lợi trảo giống như liềm đao hóa thành sáu đạo bóng đen, vô cùng nhanh chóng chém về phía Thẩm Lạc.

Thể nội pháp lực Thẩm Lạc mặc dù bị giam cầm, nhưng lực nhục thân vẫn còn, thân hình uốn éo lướt gấp qua bên, động tác vẫn cực kỳ mạnh mẽ, tránh thoát ba con yêu trùng tập kích.

Ba con Ngung Hồn kỳ tựa hồ không ngờ Thẩm Lạc có thể né tránh một kích này, đều sửng sốt một chút, cánh mở ra dừng lại thân mình, hung ác nhìn về phía Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc giờ phút này mới nhìn rõ ba con yêu trùng Ngung Hồn kỳ này, so với yêu trùng phổ thông, trừ hình thể to lớn hơn, trên thân cũng nhiều thêm không ít đường vân màu xanh, tản mát ra trận trận ba động linh lực Phong thuộc tính, ánh mắt cũng linh động hơn nhiều, hiển nhiên có linh trí không thấp.

Ba con yêu trùng vừa đứng vững thân hình, lập tức bay nhào tới. Lúc bay đến nửa đường, bên ngoài thân chúng nổi lên một tầng thanh quang, thân hình đột nhiên hóa thành ba đạo thanh phong, biến mất không thấy gì nữa.

"Phong Động Thuật?" Thẩm Lạc nhíu mày lại, nhưng không động, tiếp tục đứng ở nơi đó.

Sau một khắc, sau lưng của hắn phát ra tiếng gió, hai cái lợi trảo màu đen trông rỗng lóe lên, vô cùng nhanh chóng chém tới sau lưng hắn.

Lợi trảo màu đen xuất hiện cách rất gần Thẩm Lạc, tốc độ lại nhanh như vậy, trong chớp mắt đã rơi vào trên người hắn, mắt thấy sẽ phá thể chui vào.

Nhưng Thẩm Lạc đột nhiên quay người lại, hai tay vươn ra, một tay chụp lấy hai lợi trảo màu đen nắm trong tay, tựa hồ đã sớm dự liệu tình huống trước mắt.

Hắn bắt lấy lợi trảo màu đen xong, đá một cước hung ác tới trước.

"Ầm" một tiếng vang trầm, một con yêu trùng màu đen hiện ra thân ảnh, mặt trùng bị đá đến nát bét.

Nhưng yêu trùng này có sinh mệnh lực cường đại dị thường, cũng không đánh mất sức chiến đấu, trên hai liêm đao chân trước bỗng nhiên dâng lên một tầng hắc mang như lưỡi đao, cắt chém hai tay Thẩm Lạc, thành linh vạch ra hai đạo vết máu.

Một mảnh hắc khí tanh hôi từ trong miệng trùng này phun ra, tương tự mấy phần chất lỏng màu đen trước đó do cự trùng màu đen phóng ra, chụp xuống Thẩm Lạc.

Không chỉ như vậy, bên trái phải thân thể hắn loé lên hai bóng đen, hai con yêu trùng khác nổi lên, bốn chi trước sắc bén hóa thành bốn đạo bóng đen, chém đến thân thể hắn.

Sắc mắt Thẩm Lạc hơi trầm xuống, hai tay nắm lấy chi trước con yêu trùng thứ nhất, ra sức nhấn một cái, cả người tán loạn bay lên, tránh thoát hai con yêu trùng hai bên tập kích.

Chỉ là phạm vi hắc khí bao phủ quá rộng, hắn mặc dù cực lực trốn tránh, cánh tay trái vẫn bị dính một chút, làn da lập tức nổi lên một tầng màu đen, nhanh chóng trở nên nhức mủi.

Thẩm Lạc hừ lạnh một tiếng, hai cánh tay bỗng nhiên nổi lên một tầng huyết sắc, đột nhiên thô to gấp bội, nắm hai chi trước yêu trùng như nhánh cây gãy, ra sức kéo mạnh.

Hai cổ cự lực tuôn trào ra, chân trước yêu trùng răng rắc một tiếng, bị bẻ gãy tận gốc.

Yêu trùng không thể kìm được, há miệng phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, nhưng không đợi nó gọi hai tiếng, một cái chân to từ trên trời giáng xuống, giẫm lên đầu nó, một cổ lực đạo khủng bố truyền tới.

Chỉ nghe "Răng rắc" một tiếng, đầu yêu trùng bị triệt để giẫm nát, óc và máu tươi chảy ra, chết đến mức không thể chết thêm.

Nhanh chóng đánh giết một đầu yêu trùng, Thẩm Lạc bỗng nhiên quay người nhìn hai con yêu trùng kia, cánh tay phải lại lần nữa phồng lớn lên mấy phần, nhiều sợi gân xanh nổi lên phía trên, ra sức vung lên.

Tiếng xé gió chói tai chột vang lên, trong tay phải hắn nắm lấy trùng trào hóa thành một đạo tàn ảnh màu đen, lóe lên liền đến trước người một con yêu trùng.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 304: Truy Binh

Thảm Lạc tập trung toàn bộ lực lượng lên cánh tay phải, tốc độ trùng trào nhanh không thể tưởng tượng nổi. Con yêu trùng kia muốn trốn đã không kịp.

"Đốp" một tiếng, liêm đao giống như vượt gai xuyên qua lồng ngực của nó, dính nó trên mặt đất.

Một vết thương thật lớn xuất hiện tại ngực yêu trùng, cơ hồ xé rách ngực nó, máu tươi màu đen chen chúc chảy ra, trong chớp mắt nhuộm đen mặt đất chung quanh. Trong miệng yêu trùng cũng tuôn ra cỡ lớn máu tươi, mắt thấy là không sống được.

Con yêu trùng kia lập tức kinh hãi, bên ngoài thân sáng lên thanh quang, muốn thi triển Phong Độn Thuật ẩn giấu thân mình.

Thảm Lạc cười lạnh một tiếng, cánh tay trái lần nữa phồng lên, vung lên phía dưới.

Trùng trào trong tay hắn cũng hóa thành một đạo bóng đen, đánh về phía chỗ không khí bên trái.

"Ầm" một tiếng vang lớn!

Trùng trào màu đen bị đánh bay ra ngoài, nhưng con yêu trùng màu đen kia cũng nổi lên, thân hình lảo đảo hiện ra.

Pháp lực của hắn mặc dù bị phong bế, nhưng lực lượng thần thức vẫn còn, đối phương dùng Phong Độn Thuật ẩn nấp hành tung căn bản vô dụng. Chỉ là cánh tay trái của hắn bị dính khí độc yêu trùng, lực lượng không bằng cánh tay phải, không thể một kích thành công.

Thân hình Thẩm Lạc hóa thành một đạo bóng đen, thừa dịp thân hình yêu trùng màu đen bất ổn, lóe lên liền đến trước người nó, tay trái duỗi ra, lần nữa bắt lấy một cái chân trước yêu trùng màu đen.

Yêu trùng màu đen hoảng hốt, há to miệng rộng dữ tợn, cắn xuống đầu Thẩm Lạc.

Nhưng động tác Thẩm Lạc nhanh hơn, trong nháy mắt tay trái bắt lấy yêu trùng màu đen, tay phải lập tức mơ hồ một trận, hóa thành lưỡi dao chém thẳng vào cổ yêu trùng.

"Phốc phốc" một tiếng, đầu yêu trùng bị một chém bay ra, một cột máu màu đen từ chỗ cổ bị đứt phun ra ngoài.

Thi thể yêu trùng màu đen không đầu lắc lư hai cái, âm vang ngã xuống đất.

Thẩm Lạc thở dốc, sắc mặt tái nhợt mấy phần, hai tay nhanh chóng thu nhỏ lại, rất nhanh khôi phục bình thường.

Dưới tình huống pháp lực bị phong ấn, cưỡng ép thôi động Hoàng Đình Kinh kích phát lực nhục thân, nhanh chóng chém giết ba đầu yêu trùng Ngưng Hồn kỳ, tạo thành gánh nặng không nhỏ cho cơ thể hắn.

Hắn nhìn thoáng qua cánh tay trái, vừa rồi cưỡng ép thôi động lực nhục thân, tăng tốc vận hành khí huyết, khiến cho độc tố lại khuếch tán trong phạm vi không nhỏ.

Thẩm Lạc suy nghĩ một chút, lúc này dùng tay phải điếm liên tục lên cánh tay trái, phong bế lại huyết vị quanh khu vực trúng độc, sau đó lại chập ngón tay lại như dao, vạch một cái lên vị trí bị độc tổ ăn mòn.

Trên da lập tức vỡ ra một vết thương, máu độc màu đen lập tức chen chúc ra, khí độc lập tức ngừng khuếch tán, cảm giác nhưc mỗi bắt đầu biến mất.

Hắn nhẹ nhàng thở ra, tiếp tục lao tới phía trước, rất nhanh đã tới một chỗ phụ cận cửa thành.

Người ở đây chen chúc, vô số cư dân chen lấn nhau chạy ra phía ngoài thành.

Có thể do hai vị cao nhân chém giết giữa không trung, yêu trùng ở trong thành tàn phá bừa bãi đều đi tới chỗ biên giới thành trì, chỗ gần cửa thành này cũng vọt tới rất nhiều yêu trùng, vô giết những cư dân kia.

Cũng may nơi đây giáp sĩ và tu tiên giả cũng rất nhiều, chém giết cùng những yêu trùng kia, mở ra một con đường để thường dân chạy trốn.

Thẩm Lạc không để ý đến những yêu trùng kia, lẫn vào đám người chạy ra khỏi thành, rất nhanh tới ngoài thành.

Ngoài thành chằng chịt bóng đen, là yêu trùng từ thành đông hoang dã chen chúc đến, may mà những giáp sĩ và tu tiên giả ngoài thành kết thành từng phương trận, miễn cưỡng ngăn cản được những yêu trùng đánh tới kia.

"Những yêu trùng này để chúng ta ngăn cản, mọi người mau rời đi! Trốn đi càng xa càng tốt." Giữa không trung ngoài thành, một tu sĩ Ngung Hồn kỳ ngăn cản những yêu trùng kia, đồng thời chỉ dẫn cư dân trong thành đào tẩu.

Người chạy trốn nào dám dừng lại, vội vàng bỏ chạy về phía xa.

"Ngoài thành cũng có nhiều yêu trùng như vậy, hẳn là chỗ sâu cánh đồng bát ngát bên kia cũng có một đầu cự trùng màu đen như vừa rồi?" Thảm Lạc lẩn trong đám người, nhìn về hướng bầy trùng đang vọt tới.

Chỉ là bây giờ pháp lực hắn bị phong ấn, óc còn không mang nổi mình óc, cũng không dám dừng lại đây lâu, theo đám người chạy nạn chạy về nơi xa.

Đi theo đám người một đoạn, Thảm Lạc liền thoát ly đội ngũ, chạy về phía hoang dã kia.

Không ít người e sợ đại đội nhân mã sẽ thu hút yêu trùng tập kích, cũng nhao nhao chia thành nhiều hướng khác nhau bỏ chạy, cho nên Thảm Lạc rời đội cũng không gây nên sự chú ý của người khác.

Rời đám người, Thảm Lạc chạy vội, rất nhanh đã ra hai ba mươi dặm.

May mắn chính là, cường giả công kích hắn được xưng là "Thiên Diêm lão tổ" kia cũng không đuổi theo, khiến hắn nhẹ nhàng thở ra.

"Cũng không biết hiện tại ở vào thời gian nào. Lại nói, chỉ là một tòa thành trì không quá lớn, lại có nhiều người tu tiên như vậy, ngược lại rất khác với mấy nơi trong mộng cảnh lúc trước. . . Hay là trước đừng vội kết luận, tìm người hỏi thăm một chút." Thảm Lạc tự lẩm bẩm, nhìn phía trước.

Chỉ thấy cách phía trước không xa, có thể thấy lờ mờ một toà tiêu trần xây ven sông, nhìn quy mô khá lớn.

Trong lòng của hắn khê động, tăng tốc, rất nhanh tới đầu trần, sắc mặt liền cứng đờ.

Trong trần là tình cảnh tan hoang, phòng ốc đổ sụp, cây cối đứt gãy, có nhiều chỗ thậm chí còn đang bốc cháy.

Khắp nơi đều là thi thể, có lão nhân, có tiểu hài, có nam tử thanh niên trai tráng, cũng có phụ nhân, đều bị cắn chết, hoặc là chém chết, nhìn vết thương chính là những yêu trùng kia gây ra, thậm chí sông nhỏ bên cạnh thôn trần cũng bị nhuộm đỏ.

"Những yêu trùng đáng chết này!" Thảm Lạc nhìn thảm trạng trước mắt, mặc dù đã sớm chuẩn bị tâm lý, vẫn cảm thấy bi thương, giọng căm hận nói.

"Đáng chết? Không sai, chỉ là Nhân tộc, dám giết chết trùng mẫu, người xác thực tội đáng chết vạn lần!" Một tiếng gầm bén nhọn từ đằng xa truyền đến, một mảnh mây đen xuất hiện ở phía xa chân trời, cuồn cuộn bay tới.

Thảm Lạc thấy cảnh này, biến sắc, ý niệm trong lòng nhanh quay ngược trở lại, lập tức chạy vội vào thôn trần, rất mau tới trong trần.

Mây đen phía xa giờ phút này cũng bay tới, một bóng đen to lớn từ trong mây đáp xuống, thẳng đến chỗ Thảm Lạc, thỉnh linh lại là một con cự trùng màu đen.

So với con trước đó, cự trùng này nhỏ hơn không ít, ước chừng cao bảy tám mươi trượng, sau lưng không có kén trùng, thân hình nhìn càng thêm thon gọn, nhất là phía trước trùng này thỉnh linh có sáu liêm đao lợi trảo.

Thảm Lạc trong nháy mắt thấy rõ cự trùng màu đen đáp xuống, con người co rụt lại, ý niệm trong lòng nhanh quay ngược trở lại, thân hình thoát một cái hóa thành một đạo tàn ảnh lướt vào trong hẻm nhỏ gần một mảnh phòng ốc.

Cự trùng màu đen loé lên hung quang, trong mắt lập tức cũng thay đổi phương hướng, nhào vào trong hẻm nhỏ.

Chỉ là thể tích nó quá lớn, hẻm nhỏ căn bản không chứa được, hai tòa phòng ốc phụ cận cũng bị cự trùng ụng vào.

Hai tòa phòng ốc cao lớn này sụp đổ chẳng khác nào đậu hũ, nhưng thân thể hắc trùng cũng dừng lại một chút.

Ngay một sát na này, một đạo hắc ảnh từ trong phòng sụp đổ bắn ra, trong nháy mắt đến trước người cự trùng màu đen, chính là Thẩm Lạc, hai tay khê động liền giữ lấy một chân trước cự trùng.

Hắn khê quát một tiếng, hai tay giống trước đó, bỗng nhiên bành trướng lên, nắm chặt trùng trào ra sức cắm xuống dưới.

Một cỗ cự lực đánh tới, lấy thân thể cự trùng màu đen khổng lồ như thế, cũng bị kéo đến lão đảo một cái, chân trước nó dài chừng mười mấy trượng cũng "Phốc phốc" một tiếng, đâm non nửa vào dưới mặt đất.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 305: Phản Sát

Thẩm Lạc lập tức quay tít một vòng, song quyền như Độc Long xuất động đảo ra, đánh vào trên trùng thảo.

Chân trước cự trùng bạo liệt ra, móng vuốt hóa thành bảy, tám đoạn mảnh vỡ.

Thẩm Lạc vung tay lên, bắt lấy một đoạn mảnh vỡ trùng thảo dài mấy thước, sau đó không chút do dự lướt về phía trước, phóng vào trong một tòa phòng ốc khác.

Cự trùng màu đen phát ra một tiếng thét tức giận, thân thể khổng lồ hóa thành một đạo tàn ảnh màu đen, đánh tới chỗ phòng ốc Thẩm Lạc.

Năm lợi thảo nó khễ động, năm móng vuốt màu đen nhọn hoắt thật dài đảo ra, trảm trên phòng ốc kia.

Phòng ốc lập tức bị chém chia năm xẻ bảy, đổ sụp.

Bất quá trước khi móng vuốt nhọn hoắt màu đen chém trúng phòng ốc, một bóng người màu đen đã từ bên trong bắn ra ngoài, nhảy lên trước một bức tường tiểu viện khác, đang muốn nhảy vào.

Cự trùng màu đen giận dữ, thân hình khổng lồ uốn một cái, từ mặt đất bay vút lên, mau chóng đuổi theo.

Nhưng ngay lúc này, hai chân Thẩm Lạc bỗng nhiên đập mạnh trên bức tường tiêu viện.

"Ầm" một tiếng, cả tường viện đều sụp đổ.

Tiếp đó hấn mượn lực đập này, đột nhiên phản chấn về phía sau, vọt thẳng tới sát cự trùng màu đen, ngược lại dọa cho cự trùng nhảy một cái.

Cự trùng màu đen lập tức phản ứng, năm cái chân trước giơ lên, đồng thời chém xuống một cái, móng vuốt nhọn hoắt màu đen đan xen thành một tấm lưới tử vong.

Thẩm Lạc hít sâu một hơi, ngực bụng kịch liệt hóp vào, trở nên bằng phẳng dị thường, thành linh xuyên qua lưới lớn trào mang, trong chớp mắt đến trước cự trùng màu đen.

Tay hấn đưa ra sau lưng, trong tay liền nhiều ra một đoạn mảnh vỡ trùng trào màu đen, đột nhiên vung lên. Trùng trào hóa thành một đạo hắc quang, trăm tận gốc một cái chân trước của cự trùng.

Chỉ nghe "Xoạt" một tiếng, một cái chân trước cự trùng thành linh bị gọn gàng chặt đứt, bay ra ngoài.

Cự trùng màu đen gào thét một tiếng, há to miệng rộng, một cỗ chất lỏng màu đen bắn nhanh tới đầu Thẩm Lạc, tản mát ra một cỗ khí tức ăn mòn gay mũi.

Xương cốt thể nội Thẩm Lạc vang lên kèn kẹt, thân hình hơi chao đảo một cái, toàn bộ thân hình vậy mà xoay thành một góc độ quỷ dị, chất lỏng màu đen bay sượt qua thân thể của hấn, không nhiễm đến mảy may.

Hai tay hấn vung lên, đoạn trùng trào trong tay hóa thành một đạo hắc quang, lần này trăm lên phần bụng cự trùng.

"Phốc phốc" một tiếng, trùng trào vạch ra một vết thương không lồ dài mấy thước, huyết dịch màu đen vẩy ra như trút nước.

Rốt cuộc trong mắt cự trùng màu đen hiện lên một tia sợ hãi, thân hình nhanh chóng thối lui, đồng thời há miệng lần nữa phun ra một cỗ chất lỏng màu đen, ý đồ bức lui Thẩm Lạc. Chỉ là lần này phun ra chất lỏng ít hơn trước không ít, trong đó gần nửa đều là khí thể màu đen, nhưng phạm vi rộng hơn trước rất nhiều.

Thẩm Lạc cũng không lui lại, thân thể ép xuống phía dưới, giống như một trang giấy kê sát mặt đất, liền xuyên qua mảnh hắc khí này, bay nhào đến trước cự trùng màu đen. Lợi trào trong tay lần nữa chém xuống, "Phốc phốc" một tiếng, lại chém ra một vết thương.

Lần này hẳn trốn tránh, thân pháp mặc dù kỳ diệu, nhưng phạm vi hắc khí thực sự quá rộng, vai trái vẫn bị lây dính một chút, làn da lập tức trở nên đen nhánh.

Cự trùng màu đen tựa hồ bị khơi dậy hung tính, hét lớn một tiếng, cũng không lui lại, thân thể khổng lồ lao thẳng tới phía trước. Bốn cái chân trước khễ động, vô số trào ảnh cuồn cuộn rơi xuống.

Thẩm Lạc thấy cự trùng muốn vật lộn với mình, tự nhiên cầu còn không được, lập tức thi triển thân pháp đến cực hạn, cùng cự trùng màu đen chém giết.

Thân hình Thẩm Lạc thấp bé, nhưng thân pháp linh động, càng có thể thi triển bí pháp nhục thân trên Hoàng Đình Kinh, làm ra đủ loại biến hoá quỷ dị không gì sánh được, xê dịch trốn tránh, mỗi lần né tránh sát rạt cự trùng công kích.

Một người một trùng chém giết trong trần, đánh tới chỗ nào, phòng ốc chỗ đó bị san thành bình địa, rất nhanh từ trong trần đánh ra tới bờ sông ngoài trần.

Hơn phân nửa làn da Thẩm Lạc đã biến thành màu đen, nhiều vết thương sâu đủ thấy xương, máu tươi cơ hồ nhuộm đỏ cả người hắn.

Cự trùng màu đen cũng thương tích đầy mình, giữa ngực bụng giăng khắp hơn mười vết thương to lớn, bốn cái chân trước giờ phút này cũng chỉ còn lại hai cái.

Nó tránh thoát một quyền của Thẩm Lạc, há miệng phun ra mảng lớn hắc vụ, chọt quay người, muốn đào tẩu.

Thân hình Thẩm Lạc thoát một cái, hóa thành một đạo tàn ảnh né qua hắc vụ, xuất hiện bên người cự trùng, một cánh tay như thiểm điện nhô ra, trong tay nắm một đoạn lợi trảo, đâm tới ngực cự trùng.

Cự trùng màu đen vội vàng uốn éo thân thể, lướt ngang bên cạnh trốn tránh, tránh thoát một kích này.

Nhưng chính giờ phút này, cánh tay Thẩm Lạc vang lên khanh khách, toàn bộ cánh tay tăng vọt một vòng, lợi trảo trong tay lần nữa chém xuống thân thể cự trùng, hung hăng vạch một cái, vậy mà cắt đứt xuống mảng lớn thịt tươi nó.

Cự trùng màu đen hét thảm một tiếng, thân thể đau nhức run rẩy kịch liệt.

Hai chân Thẩm Lạc đột nhiên giẫm mạnh, thân thể đặng không bay lên, nhảy vọt lên đầu cự trùng.

Lúc này hắn hành động như gió, thậm chí so với trước đó tốc độ còn ầm ầm nhanh hơn mấy phần, kỳ thật đã nỗ lực hết đà, nếu không thể tốc chiến tốc thắng, hôm nay thật phải nằm tại chỗ này.

Chân hắn điểm trên đầu cự trùng một cái, lợi trảo trong tay hóa thành một bóng đen, đâm vào mắt cự trùng.

Nhưng ngay lúc này, toàn thân cự trùng vốn run run đột nhiên ngừng run rẩy, đầu vô cùng nhanh chóng tấp xuống, thỉnh linh muốn cắn xuống thân thể Thẩm Lạc.

Miệng cự trùng khép lại, muốn cắn Thẩm Lạc thành hai đoạn.

Nguyên lai vừa rồi nó run rẩy, là nguy trang, mục đích chính là dẫn Thẩm Lạc tới!

Thẩm Lạc cũng không kinh hoảng, bỗng nhiên hít vào một hơi, phần bụng bỗng nhiên phồng lớn lên gấp bội, sắc mặt trong nháy mắt trở nên đỏ như máu, trái tim nhảy lên kịch liệt, cả người đột nhiên bành trướng một vòng, toàn thân gân cốt rung động âm âm, giống như sấm rền quay cuồng.

Thân thể của hắn dị biến, đồng thời hai tay bắt lấy hàm trên cự trùng, đồng thời dưới chân ra sức đạp mạnh cằm dưới cự trùng.

Theo một tiếng xương nứt thanh thúy truyền ra, xương cốt cằm dưới của cự trùng màu đen lập tức bị đạp nát, vỡ vụn thành vài đoạn.

Mượn lực đạp mạnh này, thân thể Thẩm Lạc "Vèo" một tiếng, bắn lên trên.

Hai tay hắn nắm lấy hàm trên cự trùng cũng không buông ra, chỉ nghe "Răng rắc" một tiếng vang giòn, miệng của cự trùng bị kéo đến lớn nhất, cơ hồ hình thành một đường thẳng, xương cốt chỗ nối trên dưới quai hàm đều

vỡ vụn, máu tươi vẩy ra, trong mắt, trong lỗ mũi cũng phun ra cỡ lớn máu đen.

Toàn bộ miệng cự trùng màu đen cơ hồ bị nghiền nát, cũng không phát ra tiếng kêu thảm, trong cổ họng phát ra thanh âm ô ô. Bởi vì đau nhức kịch liệt nên nó đứng thẳng không nổi, xoay người ngã xuống dòng sông.

Thảm Lạc theo đó rơi vào trong sông, nhưng hắn cũng không để ý tới, tay phải phát kinh, bàn tay bỗng nhiên bành trướng lên rất nhiều, lông tơ phía trên nổi lên, hình thành u cục giống như từng hạt đậu tằm rang, hóa thành một bóng đen, đánh vào hàm trên cự trùng.

"Két" một tiếng, hữu quyền của hắn đâm xuyên qua hàm trên cự trùng, lộ ra phía trên.

Cự trùng màu đen đang muốn xoay người đứng lên, nhưng cử động của Thảm Lạc lần này lại để cho nó hét thảm lên ô ô.

Tay trái Thảm Lạc khễ động, đồng dạng cắm vào hàm trên, trong mắt loé lên hung quang, hai tay ra sức xé ra.

Thanh âm nứt xương vang lên, huyết dịch màu đen trong nháy mắt vẩy ra, hàm trên và cả xương đầu cự trùng bị hai tay Thảm Lạc ngạnh sinh sinh kéo thành hai nửa, óc trắng bệch vẩy ra, thân thể khổng lồ co quắp mấy lần, rất nhanh bất động.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 306: Trùng Tên Họ

Thẩm Lạc từ trong miệng cự trùng lão đảo đi ra, huyết sắc bên ngoài thân nhanh chóng biến mất, thân hình cũng khôi phục hình dáng trước đó, nhưng sắc mặt trắng bệch không gì sánh được, thân hình cũng lung lay sắp đổ.

Lúc trước hắn thi triển bí thuật "Càn Thiên Cương Khí" trong Hoàng Đình Kinh, có thể trong thời gian ngắn kích phát tiềm lực nhục thân, phát huy ra lực lượng mạnh hơn gấp mấy lần bình thường. Chỉ là bỏ ra đại giới không nhỏ, hao tổn rất lớn khí huyết, cần thật lâu mới có thể khôi phục, chỉ là tình thế khẩn cấp, đã không thể để ý nhiều nữa.

Hắn ráng chống đỡ muốn lên bờ, kết quả vừa đi hai bước, trước mắt đột nhiên tối đen, liền ngã xuống sông.

Nước sông chảy xiết, chảy cuồn cuộn về hạ lưu, rất nhanh nuốt hết thân thể Thẩm Lạc.

...

Trong hỗn loạn, hai mắt Thẩm Lạc khẽ run lên, chậm rãi mở ra.

Một đỉnh lều màu đen hình nửa vòng cung rơi vào tầm mắt của hắn, phía trên có thể nhìn thấy dày đặc đường vân như vải bện ghé sợi.

Trong miệng hắn thở nhẹ một hơi, cảm thấy chỗ ngực bị cái gì chặn lấy, toàn thân đau buốt khó nhìn, cảm thấy trên thân trùng độc mặc dù không

nghiêm trọng như lúc đầu, nhưng tựa hồ cũng còn chưa giải trừ.

Thẩm Lạc vừa mới động, bả vai đã đụng vào một cái rương gỗ sơn mài bên cạnh.

Hắn đánh giá hai bên, phát hiện không gian chung quanh cũng không rộng, từng cái hòm gỗ nặng nề chồng lên đệm chặn, xem ra tựa hồ là đang trên một cỗ xe ngựa đang chờ đồ.

Thẩm Lạc gian nan lật người, dùng cùi chỏ chống đỡ thân thể, muốn đứng lên.

Kết quả, xe ngựa phía dưới tựa hồ cán trúng một khối đá, bỗng nhiên lắc mạnh một cái, khiến hắn lập tức chống đỡ không nổi, ngã xuống.

"Ây. . ."

Thẩm Lạc kêu đau một tiếng, toàn thân đau đón tăng lên, sắc mặt trắng thêm mấy phần.

Làn động tĩnh này không nhỏ, kinh động đến phu xe bên ngoài, màn xe lập tức bị xốc lên, thò vào một khuôn mặt trẻ tuổi ngây thơ.

"Ngươi đã tỉnh lại?" Xa phu trẻ tuổi lộ ra khuôn mặt tươi cười, hỏi.

"Đây là nơi nào?" Thẩm Lạc vừa hỏi, vừa giãy dựa định bò dậy.

"Công tử, đại tiểu thư nói, thương thể ngươi không nhẹ, nên nằm im không nên động, nhanh nằm xuống." Bản dịch được dịch tại Bạch ngọc sách. Mời bạn đọc đến đúng trang dịch để ủng hộ diễn đàn và dịch giả. Xa phu trẻ tuổi thấy thế, vội vàng ghì lại dây cương, nói.

"Đại tiểu thư?" Thẩm Lạc hơi nhú mày, không nghe gã khuyên can, vẫn kiên trì bò lên, dựa vào cái rương sau lưng ngồi xuống.

"A, là Thảm Ngọc Thảm đại tiểu thư, tại bờ sông phát hiện người hôn mê, cứu được người trở về." Xa phu tuổi trẻ hơi sững sốt một chút, lập tức nói.

"Tiểu ca, đây là nơi nào?" Thảm Lạc ho nhẹ một tiếng, hỏi lần nữa.

"Nơi này là nơi nào ta cũng không rõ, đại khái vừa tới địa giới Tùng Phiên huyện. Ai, toàn bộ Đãng Châu đều bị yêu ma đánh cho hoang tàn, đừng nói châu phủ huyện thành, ngay cả không ít sông núi đều bị san thành đất bằng, trước mắt không thể phân rõ chỗ nào nữa?" Xa phu tuổi trẻ nói, nhin không được liên tục thở dài.

"Tùng Phiên huyện? Người nói nơi này là địa giới Tùng Phiên huyện?" Thảm Lạc nghe vậy, lập tức kích động lên, thanh âm hơi phát run.

Xa phu thấy hần như vậy, cũng không nhin được giật nảy mình, coi là người trước mắt bị thụ thương làm hỏng đầu óc rồi, nói gấp: "Cái kia. . . Đại tiểu thư nói, chờ người tỉnh lại liền báo cho nàng biết, người chờ một lát, ta lập tức trở lại."

Nói xong, gã buông xuống màn kiệu, từ trên xe ngựa nhảy xuống.

Ánh mắt Thảm Lạc sững sờ nhìn màn kiệu đong đưa phía trước, nỗi lòng có chút phân loạn.

Nơi này thuộc địa giới Tùng Phiên huyện, đây chẳng phải là lần mộng cảnh này xuyên qua, vậy mà về tới cảnh nội Đãng Châu quê hương của mình? Vậy tòa thành trì to lớn lúc trước, há không phải là châu thành Đãng Bình thành à?

Hần ổn định lại suy nghĩ, thảm than một tiếng, hai chân khoanh lại ngồi xuống, hai tay bảo nguyên trước người, muốn điều tức một lát.

Nhưng mà, vừa mới vận công, Thẩm Lạc liền phát hiện, mặc kệ là đan điền hay là pháp mạch, ở trong đều giống như bị thứ gì đó che đậy mất, hoàn toàn mất đi liên hệ với tinh thần, căn bản không cảm giác được nửa điểm sóng pháp lực.

Thẩm Lạc đang kinh nghi, bên ngoài bỗng vang lên liên tiếp tiếng bước chân cùng tiếng gọi âm ỉ. Tiếng bước chân có chút lộn xộn, tựa hồ có không ít người.

Rất nhanh, màn kiệu buông xe bị nhấc lên toàn bộ, khoác lên trên đỉnh lều của xe ngựa.

Thẩm Lạc khẽ ngẩng đầu, liền nhìn thấy ngoài xe ngựa đứng bảy tám bóng người, cầm đầu là một tên nam tử trung niên thái dương có tóc bạc xám, cùng một nữ tử trẻ tuổi mang quần áo màu xanh.

Trong đó, tên nam tử trung niên kia dáng người trung đĩnh, làn da hơi đen, mi tâm sinh ra một đạo phù văn nằm dọc, dung mạo uy nghiêm, nhìn hẳn là người chủ trì đoàn người này.

Nữ tử trẻ tuổi kia dung mạo không quá xinh đẹp, chỉ là đường cong trên mặt nhu hòa, khiến cho người nhìn thấy thân thiết, xem ra hẳn là đại tiểu thư Thẩm Ngọc trong miệng xa phu.

"Người đã tỉnh?" Nam tử trung niên mở miệng hỏi, tiếng nói hơi khàn khàn.

"Ân cứu mạng, đa tạ." Trên mặt Thẩm Lạc lộ ra một vòng ý cười, ôn quyền nói.

"Thế đạo khó khăn, cùng là Nhân tộc, vốn nên trông coi nhau, các hạ không cần khách khí." Nam tử trung niên khoát tay, trong ánh mắt tràn đầy vẻ mỗi mệt.

Thẩm Lạc thở dài một tiếng, không nói gì nữa.

"Xin hỏi đạo hữu xưng hô thế nào?" Lúc này, nữ tử trẻ tuổi kia bỗng nhiên mở miệng hỏi.

Thẩm Lạc nghe vậy, đôi mắt sáng lên, nếu gọi nhau là đạo hữu, vậy cô gái này cũng là một tu tiên giả.

"Trên người của ta hoàn toàn không có sóng pháp lực, ngươi làm sao biết ta là người tu hành?" Nhưng rất nhanh, Thẩm Lạc có chút nghi ngờ hỏi.

"Đạo hữu đại khái còn không biết, hôm qua lúc ta cứu ngươi, thương thế trên người ngươi nặng hơn xa so với hiện tại, nếu là người bình thường, chỉ sợ đã sớm chết không dưới mười lần rồi. Kết quả, dưới tình huống không phục dụng đan dược, chỉ một ngày ngắn ngủi, thương thế ngươi đã giảm rất nhiều, nếu không phải có công pháp luyện thể đặc thù, tất nhiên không thể có dị trạng này." Thẩm Ngọc chậm chậm nói.

Trong lòng Thẩm Lạc hơi động, minh bạch hơn phân nửa ích lợi tu luyện Hoàng Đình Kinh mang tới, thậm chí may mắn.

"Đạo hữu còn chưa nói, nên xưng hô thế nào?" Thẩm Ngọc thấy Thẩm Lạc có chút xuất thần, lại mở miệng hỏi.

"Thật có lỗi, có chút thất thần, tại hạ Thẩm Lạc." Thẩm Lạc nghe vậy, nói gấp.

Thiếu nữ nghe vậy, nao nao, trong mắt lóe lên thần sắc cổ quái.

Nam tử trung niên kia nghe xong, có chút chần chờ một lát, trong mắt cũng hiện lên vẻ kinh ngạc.

"Thế nào? Có gì không đúng sao?" Thẩm Lạc thấy thế, hỏi.

"Không có gì, chỉ là có chút trùng hợp, tổ tiên Thẩm gia chúng ta cũng có một vị tiên tổ tên là Thẩm Lạc." Thẩm Ngọc cười cười, nói.

Thẩm Lạc nghe xong, cũng cảm thấy có chút xấu hổ, liền chuyển chủ đề.

Sau đó, Thẩm Ngọc cũng mở miệng, giới thiệu với Thẩm Lạc một chút về mình và những người xung quanh.

Thẩm Lạc nghe xong, mới biết được nam tử trung niên kia tên là Thẩm Hoa Nguyên, là phụ thân của Thẩm Ngọc, đồng thời cũng là gia chủ nhất mạch Thẩm thị tộc nhân này. Những người còn lại thì phần lớn là hậu bối cùng khách khanh trong tộc.

Bất quá, làm cho Thẩm Lạc có chút ngạc nhiên chính là, giờ phút này đám người vây quanh ở bên cạnh xe ngựa, trừ xa phu trẻ tuổi, những người còn lại đều là tu tiên giả, chỉ là cơ hồ toàn bộ đều là Luyện Khí sơ - trung kỳ.

Ngay trong bọn họ, chỉ có Thẩm Ngọc là ngoại lệ, chính là tu sĩ Tích Cốc kỳ.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 307: Hậu Nhân Thẩm Gia

"Thẩm đạo hữu, nghe khẩu âm người, giống như là nhân sĩ bản địa, chỉ là không biết lúc trước sống ở nơi nào, tại sao lại thụ thương, lại rơi vào bờ Loan Thủy Hà kia?" Ánh mắt Thẩm Hoa Nguyên ngưng lại, rơi vào trên mặt Thẩm Lạc, hỏi.

Thẩm Lạc nhất thời không biết nên trả lời thế nào, đành phải xem nhẹ nó, mập mờ đáp:

"Hôm qua tại Đãng Bình thành, gặp Yêu thú cự trùng vây thành công kích, nhất thời nhẹn không được, xuất thủ giao chiến, kết quả bị yêu thú cường đại ẩn kín trong mây xuất thủ trọng thương, sau lại bị cự trùng kích thương, ngã vào trong sông, trong bất tri bất giác vậy mà trôi đến nơi đây."

Nghe lời ấy, sắc mặt Thẩm Hoa Nguyên biến hóa, ánh mắt cũng trầm xuống.

Lông mày Thẩm Ngọc cũng nhíu lên, trong mắt lóe lên một tia thần sắc hoài nghi.

Mọi người chung quanh, ánh mắt nhìn về phía Thẩm Lạc cũng phát sinh biến hóa, thậm chí có người thấp giọng thì thầm.

"Thẩm Ngọc đạo hữu, vì sao các người phản ứng như thế, là cảm thấy Thẩm mỗ nói không thật sao?" Thẩm Lạc cau mày hỏi.

"Thảm đạo hữu, Đấng Bình thành trong miệng người mười mấy năm trước đã bị yêu ma công phá, đã sớm thành phá người vong, không tồn tại nữa. Hoang ngôn này, nói thực sự có chút thô lậu đó." Thảm Hoa Nguyên hừ lạnh một tiếng, nói.

"Cái gì? Đó không phải Đấng Bình thành sao?" Thảm Lạc kinh ngạc hỏi.

"Gia chủ, ta thấy hẳn hơn phân nửa là gian tế yêu ma, cố ý trà trộn vào trong tộc chúng ta, muốn lẫn vào thành, hay là chúng ta trói hẳn lại trước rồi hẵng nói." Một người bộ dáng khách khanh, mở miệng hô.

Đám người còn lại nghe vậy, cũng đều cảm thấy có lý. Dù sao loại chuyện này, phát sinh trong thành trì quốc cảnh Đại Đường may mắn còn sống sót không chỉ một lần.

"Người nói hôm qua nhìn thấy cự trùng công thành, trên mây còn có yêu ma cường đại ẩn nấp?" Thảm Ngọc trầm ngâm một lát, hỏi.

"Không sai, người trong mây kia tựa hồ. . . Tựa hồ gọi là Thiên Diêm lão tổ." Thảm Lạc cẩn thận nhớ lại một hồi, nhớ tới một cái tên, vội vàng nói.

Hắn vừa nói ra, ánh mắt mọi người tại đây đều nhìn lại, thần sắc càng cổ quái.

"Thảm đạo hữu, hôm qua người nhìn thấy tòa thành trì kia, không phải Đấng Bình thành, mà là Xuân Hoa thành!" Không đợi hắn đặt câu hỏi, Thảm Ngọc đã cấp ra đáp án.

"Cái gì? Nơi đó là Xuân Hoa thành?" Thảm Lạc nhin không được hỏi.

Trong ấn tượng của hắn, Xuân Hoa thành bất quá là huyện thành nhỏ dân cư khoảng 100.000 người mà thôi, làm sao có thể là thành trì có tường thành cao ngất to lớn kia?

"Huyện thành? Xem ra ngươi đã lâu chưa tới Đãng Châu rồi?" Thẩm Ngọc nhíu mày hỏi.

"Từ tai biến đến nay, chưa từng tới bao giờ." Thẩm Lạc thu hồi vẻ kinh ngạc, thuận nước đẩy thuyền nói.

"Vậy không trách được rồi, năm đó Đãng Bình thành bị công phá, bách tính trong thành chạy nạn, liền vọt tới Xuân Hoa thành, lưu lại trong thành, xây dựng tòa thành trì này thành quy mô hiện tại. Chắc là ngươi vội vàng nên nhận lầm đó." Thẩm Ngọc nhẹ nhàng thở ra, nói.

Thẩm Lạc nghe vậy, không khỏi ngẩn người tại chỗ.

Tòa thành trì hôm qua vậy mà thật là Xuân Hoa thành, thật sự là cố hương mình.

Đám người còn lại nghe xong, lúc này mới nhìn nhau thêm vài lần, thoáng bỏ đi lo nghĩ.

"Vậy bây giờ Xuân Hoa thành thế nào?" Trong đầu Thẩm Lạc còn nhớ kỹ cảnh tượng thê thảm máu chảy thành sông trong thành, sau nửa ngày, vẫn không nhịn được mở miệng hỏi.

"Lúc chúng ta trốn, cửa thành đã bị công phá. Mà cửa thành một khi bị công phá, trên cơ bản không thể giữ vững. Sau đó yêu ma chẳng những sẽ trắng trợn tàn sát bách tính, càng phá hủy thành trì và phòng ốc, chắc là nơi đó cũng đã là một phiến đất hoang vu." Thần sắc Thẩm Ngọc âm trầm, có chút đắng chát nói.

Thẩm Lạc nghe xong, trong lòng cảm thấy nặng nề, trên mặt không khỏi hiện lên một vòng đau thương.

Một lát sau, hắn thu liễm tâm tình, ngẩng đầu nhìn ra phía ngoài, chợt nhìn thấy trên một chiếc xe ngựa dừng phía trước, cột một tấm biển to lớn đỏ sậm, phía trên viết ba chữ to "Thẩm Tế đường".

Thẩm Lạc không khỏi sửng sò, danh tự "Thẩm Tế đường" kia, không phải là danh tự tiệm thuốc Thẩm gia hắn à, sao lại cột vào trên xa giá đội nhân mã này? Chẳng lẽ lại. . .

Lúc này, hắn đột nhiên nghĩ đến một loại khả năng, con người cũng không nhận được mở lớn thêm một phần.

"Xin hỏi Thẩm gia chủ, trong tộc các người kinh doanh cái gì?" Thẩm Lạc thử thăm dò.

Thẩm Hoa Nguyên nghe vậy, có chút không hiểu vì sao Thẩm Lạc đột nhiên hỏi vấn đề này, nhưng vẫn mở miệng đáp: "Chúng ta từ lúc tiên tổ Nguyên Các Công bắt đầu, đòi đòi kinh doanh thảo dược, một mực mở ra Thẩm Tế đường, hành y tế thế."

Thẩm Lạc nghe xong, chấn động trong lòng, rốt cuộc minh bạch, chi tộc nhân Thẩm thị trước mắt, hơn phân nửa chính là hậu nhân nhất mạch của đệ đệ Thẩm Từ ngàn năm sau. Chỉ là hắn chẳng thể nghĩ tới, bọn hắn sẽ lấy phương thức như vậy gặp nhau.

Thấy Thẩm Lạc lần nữa lâm vào trầm mặc, Thẩm Hoa Nguyên và Thẩm Ngọc cũng đều cảm thấy kỳ quái, nhìn nhau một chút, hỏi:

"Thẩm đạo hữu đang suy nghĩ gì, sao lại xuất thần như vậy?"

"Không có gì, chẳng qua là cảm thấy chuyện duyên phận thực sự kỳ diệu. Tổ tiên nhà ta cũng làm nghề y, bất quá chỉ là xích cước du y, không lưu lại gia nghiệp gì." Thẩm Lạc cười cười, nói.

"Nói như thế ngược lại thật sự là kỳ diệu, tổ tiên người ta cũng là một nhóm, người còn cùng tên với tiên tổ gia tộc chúng ta. Xem gặp được nhau, đúng là trong cõi U Minh nhất định có an bài." Thẩm Hoa Nguyên nhẹ gật đầu, nói.

Thẩm Lạc nghe xong, trong lòng bỗng nhiên khẽ động, mở miệng hỏi: "Nếu vậy, ta ngược lại cảm thấy hứng thú đối với vị tổ tiên Thẩm Lạc tiên bối kia, không biết cuộc đời ngài có chuyện gì lưu lại không, có thể giảng giải một hai?"

Trên mặt hắn nhìn bình tĩnh như nước, nhưng trong lòng thì gợn sóng.

Nếu có thể từ miệng những hậu bối này biết được cuộc đời sự tích mình, chẳng phải mang ý nghĩa chờ hắn trở lại hiện thực, biết được tất cả sự tình sẽ phát sinh, há không phải biết trước tương lai.

Thẩm Hoa Nguyên nghe vậy, trong mắt lóe lên một tia chân chờ, cũng không lập tức trả lời.

"Cuộc đời vị Thẩm Lạc lão tổ kia, trong gia tộc không ghi chép, chỉ biết là ngài đã rời khỏi gia tộc rất sớm, bước lên con đường tu hành. Sau đó cực ít trở về, cũng chỉ lưu lại gia tộc công pháp truyền thế. Cho nên hậu bối chúng ta mặc dù rất tôn sùng ngài, càng hướng về vạn phần, nhưng cũng không rõ trên thân ngài đã phát sinh qua sự tích gì." Thẩm Ngọc ngược lại hào phóng mở miệng, đáp.

"Vậy thì thật đáng tiếc, nghe đạo hữu nói, cảm thấy vị tiên tổ quý tộc cũng là người không tầm thường, có thể cùng tên, cũng giống như vinh yên

theo." Thâm Lạc nghe xong, vừa cười vừa nói.

Trong lòng của hắn mặc dù có chút tiếc hận, nhưng cũng không tiếp tục hỏi lại, nếu không cử động như thế khó tránh khỏi làm cho người ta hoài nghi.

"Thâm đạo hữu, không biết tiếp theo có tính toán gì không, là muốn đi nơi nào?" Thâm Ngọc cũng cười cười, hỏi.

"Ai, thực không dám giấu giếm, mấy năm nay ta một mực ẩn cư trong núi rừng, tị thế không ra. Trước đó vài ngày ở trong sơn cốc xuất hiện đại lượng yêu vật, rơi vào đường cùng mới tiến về Đãng Bình thành. . . A, là Xuân Hoa thành, không ngờ ở trong thành không bao lâu, liền gặp yêu ma công thành, trước mắt cũng không có chỗ để đi." Thâm Lạc thở dài một tiếng, nói.

"Từ tai biến đến nay, bây giờ toàn bộ cảnh nội Đại Đường, thành trấn còn có Nhân tộc tụ cư trú không còn nhiều. Trước đó không lâu đông đảo yêu ma bắt đầu xâm chiếm quy mô các thành, Xuân Hoa thành đã là thành cuối cùng ở Đãng Châu còn sót lại. Bây giờ thành trì bị công phá, chúng ta dự định tìm nơi nương tựa là Kiến Nghiệp thành, đó là thành thị phụ cận lớn nhất còn sót lại của Nhân tộc. Đạo hữu nếu không có chỗ để đi, trước mắt thương thế vẫn chưa lành, không bằng đi cùng chúng ta đi." Thâm Ngọc do dự một chút, nói như thế.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 308: Chạy Đến Kiến Nghiệp Thành

Thẩm Ngọc vừa nói ra, lông mày Thẩm Hoa Nguyên bên cạnh lập tức nhếch lên không dễ phát hiện, bất quá gã lại không mở miệng ngăn cản.

"Kiến Nghiệp thành. . ." Thẩm Lạc suy nghĩ một chút, tựa hồ đang do dự.

Thực sự là trong lòng hấn cảm khái, chính mình thời gian trước vừa mới rời khỏi Kiến Nghiệp thành, không ngờ ngàn năm sau liền trở lại nơi đó.

"Kiến Nghiệp thành từ xưa đến nay là hùng quan đại thành, xa xa không phải Xuân Hoa thành có thể so sánh. Tường thành nơi đó được trận pháp sư gia trì pháp trận, hướng hồ trong thành chẳng những có tu tiên giả Nhân tộc tụ tập, thậm chí còn có những lão tổ Bán Tiên Nhân tộc cực hiếm gặp tọa trấn." Thẩm Ngọc nói xong, ánh mắt ngưng tụ, quan sát tỉ mỉ lấy thần sắc Thẩm Lạc.

"Ta cùng các người đi Kiến Nghiệp thành." Thẩm Lạc thấy thế, không mảy may do dự, lập tức đáp ứng.

Trước kia chỉ nghe nói tu sĩ đại năng này tồn tại, trước mắt có cơ hội tận mắt nhìn thấy, Thẩm Lạc đương nhiên sẽ không bỏ qua.

"Như vậy rất tốt." Thần sắc Thẩm Ngọc không thay đổi, cười nói.

"Nếu vậy, Thẩm đạo hữu tiếp tục tu dưỡng cho tốt, đội xe chúng ta tiếp tục khởi hành lên đường đây." Thẩm Hoa Nguyên thấy thế, cũng thuận thế

nói ra.

"VẬY ĐA TẠ CHƯ VỊ." Thảm Lạc lần nữa ôm quyền.

Sau đó đám người rời đi, màn kiệu khoác lên đỉnh lều cũng được thả xuống.

Ngoài xe ngựa, đoàn người Thảm gia đi được nửa đường, Thảm Hoa Nguyên nhin không được mở miệng nói: "Ngọc nhi, ta thấy người này ngôn ngữ hành vi đều có chút khả nghi, ngươi thật muốn mang hắn bên người chúng ta sao?"

"Phụ thân, ta biết người đang lo lắng cái gì. Bất quá, lúc trước chúng ta đã dò xét qua thân thể của hắn, không có nửa điểm khí tức yêu tà, chắc chắn là Nhân tộc không sai. Lúc trước lời nói hắn mặc dù cũng không rõ ràng, đặc biệt là lai lịch lập lờ, nhưng miêu tả chuyện Xuân Hoa thành bị phá lại không sai. Thêm nữa, vừa rồi ta cố ý lộ ra Kiến Nghiệp thành có tu sĩ Bán Tiên tọa trấn, hắn cũng không mảy may e ngại, mà trực tiếp đáp ứng, có thể thấy hắn không thể là gian tế yêu ma." Thảm Ngọc nghiêm túc nói.

Kỳ thật, còn có một nguyên nhân khác nàng cũng không nói rõ ra, đó là chính nàng cũng không rõ vì sao, như là một loại trực giác trong cõi u minh, khiến nàng cảm thấy Thảm Lạc là một người đáng để tin nhiệm.

Thảm Hoa Nguyên nghe nàng nói thế, cũng không phản bác nữa, chỉ quay đầu nhìn kỹ xe ngựa chứa Thảm Lạc.

"Phụ thân, không cần lo lắng, trên đường ta sẽ một mực lưu ý hắn." Thảm Ngọc an ủi.

"Là cha lo lắng dư thừa, ngươi chính là tu sĩ xuất chúng nhất Thảm gia chúng ta gần hai trăm năm qua, tuổi còn trẻ đã có thể thông qua công pháp lão tổ lưu lại tu luyện tới Tích Cốc kỳ. Có người ở đây, hắn cũng không gây

ra được bọt nước gì." Thảm Hoa Nguyên nghe vậy, khó kìm được nhoen miệng cười, nói.

"Nếu hấn không có vấn đề gì, một khi thương thế khôi phục, không có chỗ để đi, liền có thể lưu lại Thảm gia chúng ta, đối với chúng ta cũng là một sự giúp đỡ lớn. Dù sao dưới loại tình cảnh này, tu tiên giả trong tộc, có thể nhiều thêm một người thì nên thêm một người." Lòng mày Thảm Ngọc hơi nhú lên, trên mặt thêm mấy phần ngưng trọng nói.

Thảm Hoa Nguyên nghe vậy, im lặng gật đầu nhẹ.

Rất nhanh, cả đội xe lại khởi hành, bắt đầu chạy đến Kiến Nghiệp thành.

Thảm Lạc một mình khoanh chân ngồi ở trong xe, suy nghĩ lời mấy người Thảm gia nói trước đó, càng cảm khái thể đạo gian khổ.

Hấn im lặng một lát, lần nữa hai tay bảo nguyên trước người, bắt đầu ngồi xuống điều tức.

Lần này, hấn không trực tiếp điều động pháp lực thể nội, mà thử nghiệm vận chuyển lực lượng thần thức, cũng may lúc trước đạo kim quang kia, chỉ phong ấn lại pháp lực của hấn, cũng không phong ấn lực lượng thần thức.

Hai mắt Thảm Lạc khép hờ, bắt đầu dùng lực lượng thần thức kiểm tra bên trong thân thể.

Hấn xem xét đầu tiên chính là đan điền của mình, vừa xem xét, lòng mày không khỏi nhú chặt.

Chỉ thấy trong đan điền hấn, bao phủ một màng ánh sáng màu vàng, phía trên có gợn sóng màu vàng kim nhàn nhạt lưu động, nhìn mỏng manh không gì sánh được. Nhưng ngay cả lực lượng thần thức của hấn cũng ngăn cách ra, khiến cho hấn muốn xem xét bên trong cũng không làm được.

Sau đó, Thâm Lạc lấy đan điền làm điểm xuất phát, bắt đầu dò xét dần lên, muốn xem xét một chút tình huống pháp mạch của mình.

Nhưng vừa xem xét, lại là một trận phiền muộn.

Pháp mạch cũng giống đan điền hấn, cũng bị một màng sáng màu vàng bao bọc lấy, pháp lực tồn trữ bên trong đều bị phong cấm, điều động không được, cũng dò xét không đến.

Rất nhanh, Thâm Lạc mở hai mắt ra, ngòì nguyên chỗ thờ hỗn hển.

Không có pháp lực làm chỗ dựa, hấn vận dụng lực lượng thần thức, tiêu hao cũng khó mà chống đỡ được. Lúc nãy hấn mới dò xét bất quá mấy chục giây, đã cảm thấy đầu não có chút đau đớn.

"Xem ra vấn đề ngay tại màng mỏng kim quang này, chỉ là không biết thứ này rốt cuộc là cái gì, phá giải nó thế nào?" Thâm Lạc xoa xoa mi tâm, thấp giọng lầm bầm.

Hấn trầm ngâm một lát, vẫn cảm thấy việc này vượt ra khỏi phạm vi mình nhận biết, có chút không biết phải làm sao.

"Thôi, nếu hoàn toàn không có đầu mối, cũng chỉ có thể còn nước còn tát, thử xem một chút có thể tu luyện hay không, một lần nữa thu nạp thiên địa linh khí nhập thể, chuyển hóa làm pháp lực." Ánh mắt Thâm Lạc ngưng tụ, trong lòng đã có chủ ý.

Nói là làm, hấn lập tức nhắm hai mắt lại, hai tay bấm niệm pháp quyết, trong lòng mặc niệm khẩu quyết công pháp vô danh.

Trước mắt đội xe đang đi trên đường, Thâm Lạc tự nhiên không thể tìm tới một dòng suối để tu luyện, hướng hồ thương thể trên người hấn cũng

không cho phép hắn tùy ý loạn động, cũng chỉ có thể ở trong buồng xe này vận công.

Lúc này hắn mới vừa vận công, màn kiệu trước buồng xe lập tức khẽ run lên, hình như có một hơi gió mát thổi vào.

Lông mi Thâm Lạc khẽ run lên, trong lòng lập tức đại hỉ không thôi, công pháp vô danh vận chuyển không bị ảnh hưởng, quả nhiên có thể hấp dẫn thiên địa linh khí tụ tập tới.

Chỉ là hắn còn chưa kịp cao hứng quá một hơi, thất vọng to lớn đã kéo tới.

Những pháp lực tràn vào thể nội kia, vừa mới tiếp xúc đan điền và pháp mạch, liền bị hào quang màu vàng trên đó cuốn tới, đánh cho tan ra, căn bản không thể tiến vào bên trong, càng đừng nói thông qua chu thiên chuyển hóa thành pháp lực.

Thâm Lạc chau mày, nhưng không từ bỏ, mà tiếp tục toàn lực vận chuyển công pháp vô danh, ý đồ đột phá màng sáng màu vàng kia, để thiên địa linh khí tiến vào trong đan điền cùng pháp mạch.

Kết quả là, mặc kệ hắn cố gắng thế nào, những thiên địa linh khí kia từ đầu đến cuối đều rời rạc ở bên ngoài, hắn không thể hấp thụ nửa phần.

Sau nửa ngày, Thâm Lạc đầu đầy mồ hôi mở mắt, từ bỏ cử động này.

"Xem ra công pháp vô danh cũng không có hiệu quả, có lẽ Thuần Dương Kiếm Quyết sẽ hữu dụng . . ." Thâm Lạc than nhẹ một tiếng, não hải lại nhanh chóng suy nghĩ.

So với công pháp vô danh, Thuần Dương Kiếm Quyết tự nhiên càng có sức công phạt, công pháp vô danh không cách nào phá mở bích chương

phong ấn, Thuần Dương Kiếm Quyết có lẽ có thể được.

Vừa nghĩ đến đây, Thảm Lạc lại có chút kích động, lúc này bắt đầu nhắm mắt trầm tư, nhớ lại nội dung Thuần Dương Bảo Điện.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 309: Bán Tiên Lão Tổ

Chỉ chốc lát sau, hắn đã nhớ lại nội dung công pháp liên quan, lau mồ hôi trên trán, lần nữa nhắm hai mắt lại.

Chỉ thấy hai tay chia ra cũng chỉ, một cái chỉ lên thiên khung, một cái chỉ xuống đại địa, cổ tay giao cùng một chỗ, bóp ra một cái kiếm quyết thập phần cổ quái, trong đầu bắt đầu mặc niệm khẩu quyết bảo điển.

"Thuần Dương chi pháp, hóa khí là tinh, hóa dương là cương, nạp linh ở ngoài, giấu thần vào trong. . ."

Theo công pháp vận chuyển lên, quanh thân Thẩm Lạc bắt đầu xuất hiện một cảm giác khô nóng, đó chính là Thuần Dương chi khí được điều động, có dấu hiệu chuyển hóa làm dương cương chính khí.

Ngay sau đó, một trận thanh phong từ các nơi theo khe hở buồng xe cuốn tới, đúng là mang theo trận trận phong duệ chi khí, quay chung quanh Thẩm Lạc.

Mi tâm Thẩm Lạc hơi nhăn một chút, chỉ một thoáng liền cảm giác lỗ chân lông toàn thân tựa như có vô số cương châm đâm vào, truyền đến trận trận cảm giác đau đớn bén nhọn.

Nhưng hắn thấy vậy, không những không sợ, ngược lại đại hi.

Bởi vì muốn công phá màng sáng màu vàng kia phong tỏa, cần dạng phong duệ chi khí bén nhọn này.

Theo cảm giác khô nóng quanh thân tăng lên, loại đau nhức kịch liệt bén nhọn kia cũng càng phát ra mãnh liệt, Thẩm Lạc cắn chặt hàm răng gắng chịu đựng, khiến cho những thiên địa linh khí này mang theo tức sát chi khí tiến vào thể nội.

Lần này, Thẩm Lạc không tiếp tục dẫn dắt chúng đi hướng đan điền, mà lao tới Thủ Thiếu Âm Tâm Kinh, dù sao màng ánh sáng màu vàng phong ấn nơi đây mỏng hơn nhiều so với chỗ đan điền.

Nếu ngay cả phong ấn pháp mạch cũng không thể giải khai, cũng sẽ không cần thử ở đan điền nữa.

Những thiên địa linh khí nhập thể kia, như từng cây châm nhỏ lông trâu, lại như từng chuỗi tiểu kiếm nhỏ bé, nhao nhao tuôn về hướng kinh mạch ở cánh tay, khiến cho làn da dưới hai cánh tay của hắn hiện ra hai đầu quang mạch rõ ràng.

Chỉ một thoáng, một cỗ linh khí nhập thể càng thêm đau đớn kịch liệt đánh tới, cho dù Thẩm Lạc cũng khó mà chịu đựng, nhin không được phát ra một tiếng đau đớn.

"Thẩm tiên sư, người thế nào?" Bên ngoài màn kiệu, truyền đến thanh âm xa phu trẻ tuổi kia.

"Ta, không có việc gì." Thẩm Lạc phân thân đáp.

Vừa dứt lời, loại đau nhức kịch liệt kia lần nữa tăng lên, màn sáng màu vàng trên pháp mạch Thủ Thiếu Âm Tâm Kinh lọt vào công kích, lập tức quang mang sáng rõ, đồng thời từ trên đó truyền ra trận trận lực lượng bài xích. Chỉ một thoáng, nó đã bài trừ gạt bỏ lui tất cả thiên địa linh khí.

Vừa ném thử, cuối cùng vẫn thất bại!

Thẩm Lạc mở hai mắt ra, sắc mặt trắng bệch, toàn thân thấm đẫm mồ hôi, nếu không phải sau lưng có hòm gỗ dựa vào, giờ phút này chỉ sợ đã thoát lực ngã trên sàn xe.

Hắn chậm rãi nâng ống tay áo lên, lau mồ hôi trên mặt, dựa vào hòm gỗ thở hổn hển.

Thuần Dương Kiếm Quyết mặc dù thoát nhìn có sức công phạt, có thể lấy thiên địa linh khí dùng, nhưng uy lực vẫn không đủ, căn bản là không thể phá vỡ phong ấn của màn sáng màu vàng.

"Như vậy, chỉ có thể thử Hoàng Đình Kinh, nếu công pháp này cũng vô dụng, vậy thật vô kế khả thi. . ." Trong lòng Thẩm Lạc khẽ thở dài một tiếng.

Ý niệm này chỉ thoáng qua, trong lòng của hắn liền nghĩ tới một biện pháp: Nếu Hoàng Đình Kinh cũng vô dụng, cũng chỉ có thể thông qua chết mà chuyển sinh, dù sao đây cũng đang trong thế giới mộng cảnh, theo kinh nghiệm mấy lần trước, hắn cũng sẽ không chết thật.

Chỉ cần hắn có thể chuyển sinh trở lại trước khi bị Thiên Diêm lão tổ kia dùng kim quang cấm chế đánh trúng, liền có thể tránh cho pháp lực bị giam cầm. Điều duy nhất không thể xác định là, đã qua một ngày một đêm, cho dù sau khi chết chuyển sinh, còn có thể trở lại chỗ trước đó hay không?

Nếu chuyển sinh vẫn như cũ bị kim quang cấm chế đánh trúng, vậy có nghĩa là chết vô ích một lần. Không phải vạn bất đắc dĩ, hắn không muốn chút nào, dù sao loại bất lực cùng đau đớn lúc chết, cũng không phải loại thể nghiệm tốt.

Bất quá hai lần thử lúc trước, thể lực cùng tinh thần hắn đã tiêu hao không nhỏ, trước mắt đã không thể tiếp tục thử, chỉ có thể nhắm mắt nghỉ

ngôi cái đã, lẳng lẳng khôi phục.

Đến chạng vạng tối, đội xe Thẩm gia ngừng lại trong một chỗ phế tích cổ trạch.

Thẩm Lạc cũng giống đám người, xuống xe ngựa, tìm một chỗ góc tường tránh gió trong phế tích, nghỉ tạm.

Chỉ là hẩn ở cách xa những người Thẩm gia kia một chút, không tụ cùng một chỗ.

Màn đêm buông xuống, Thẩm Hoa Nguyên không lộ diện, chỉ có Thẩm Ngọc dẫn người tới đưa cho Thẩm Lạc một chút đồ ăn, một chút lương khô cùng thịt khô không biết là động vật gì. Chất thịt khô khốc, rất dai.

Thẩm Lạc dù đã sớm qua Tích Cốc kỳ, nhưng pháp lực bị phong bế, không thể tự vận hóa thiên địa linh khí, cũng cảm thấy đói khát khôn cùng.

Hẩn xác thực đói bụng, ăn xong một bữa ngon, rốt cuộc mới cảm thấy thân thể khôi phục hơn phân nửa.

"Thẩm Ngọc đạo hữu, thịt này có khí huyết chi lực thịnh vượng như vậy, là huyết nhục yêu thú à?" Thẩm Lạc hỏi.

"Không sai, đây là huyết nhục Huyết Đồn thú, là số ít yêu thú mà Nhân tộc chúng ta thuần dưỡng được, cũng là khẩu phần lương thực phổ biến của Nhân tộc." Thẩm Ngọc nhẹ gật đầu, nói.

"Thuần dưỡng Yêu thú?" Trong lòng Thẩm Lạc có chút kinh ngạc.

"Đây cũng là hành động bất đắc dĩ, yêu ma diệt thế xong, thiên địa thay đổi lớn, không chỉ số lượng Nhân tộc giảm mạnh, các loại thực vật động vật cũng bị ma khí xâm nhiễm làm tử vong, trong đó có đại lượng lương thực

cùng gia cầm gia súc. Thế là, tu sĩ Nhân tộc săn giết các loại Yêu thú cấp thấp, cung cấp thức ăn cho Nhân tộc còn sót lại. Thế nhưng cử động này phong hiểm quá lớn, cuối cùng vẫn là vị lão tổ Bạch gia ở Kiến Nghiệp thành kia nói ra chuyện thuần dưỡng đầu tiên, cũng tự mình kiểm tra Yêu thú, từ đó chọn lựa ra mấy loại thích hợp cho Nhân tộc thuần dưỡng, trong đó bao gồm Huyết Đồn thú này." Thảm Ngọc cười khỏ một tiếng, nói.

"Lão tổ Bạch gia lại có thọ nguyên dài như thế, cảnh giới đã đến cỡ nào rồi?" Thảm Lạc nghe chữ "Lão tổ Bạch gia", vô thức nghĩ đến vị lão tổ Ngưng Hồn kỳ của Bạch Tiêu Thiên.

"Cảnh giới? Lúc trước nói vị lão tổ Bán Tiên trấn thủ Kiến Nghiệp thành kia, chính là lão tổ Bạch gia Bạch Tiêu Thiên." Thảm Ngọc đầu tiên là hơi kinh ngạc, sau đó nói.

"A, nguyên lai hẳn chính là vị Bán Tiên lão. . . Người nói hẳn kêu là gì?" Thảm Lạc nói một nửa, đột nhiên giật mình tỉnh lại, vội hỏi.

"Tục danh lão tổ Bán Tiên Bạch gia kia là Bạch Tiêu Thiên, vị lão tổ này năm đó còn cùng tiên tổ Thảm Lạc nhà chúng ta là đồng môn đấy . . ."
Thảm Ngọc vừa cười vừa nói.

Trong đầu Thảm Lạc mông bốc, đối với câu nói kế tiếp của Thảm Ngọc, đã mơ hồ nghe không rõ nữa.

"Hảo tiểu tử, ngàn năm sau vậy mà đã là lão tổ Bán Tiên! Lần này tiến vào Kiến Nghiệp thành, nhất định phải đi gặp hẳn, để hẳn hảo hảo kinh ngạc một trận!" Dịch tại bạch ngọc sách. Trong lòng Thảm Lạc tán thưởng không thôi, cực kỳ hâm mộ, lại từ đáy lòng cao hứng dùm cho y.

"Thảm đạo hữu, người thế nào? Không sao chứ?" Thảm Ngọc thấy thân sắc Thảm Lạc khác thường, nhíu mày hỏi.

"Ồ? Không có gì, chỉ là có chút cảm khái, khi nào chúng ta mới có thể tu tới cảnh giới như thế?" Lúc này Thảm Lạc mới lấy lại tinh thần, khuôn mặt mơ ước nói.

"Lúc trước một mực không dám hỏi, không biết Thảm đạo hữu trước khi thụ thương, tu vi cảnh giới ra sao?" Thảm Ngọc do dự một chút, hỏi.

Thảm Lạc sớm biết sẽ bị hỏi, chỉ là không nghĩ tới chờ đến bây giờ, cũng không do dự, đã chuẩn bị xong đáp án nói: "Ta vốn là tu sĩ Ngưng Hồn kỳ, lúc trước đại chiến thành phá, bị Thiên Diêm lão tổ phong pháp mạch đan điền, bây giờ còn chưa tìm ra biện pháp khôi phục, tạm thời không khác thường nhân."

"Nguyên lai là tiên bối, lúc trước ngược lại là vẫn bối đường đột." Thảm Ngọc thi lễ, nói.

"Đâu có đâu có, ân cứu mạng chưa báo, nào dám tự cho mình là tiên bối." Thảm Lạc biết chưa hẳn nàng sẽ tin, cũng không so đo, ôm quyền đáp lễ.

"Như vậy không quấy rầy tiên bối nữa, tối nay an tâm nghỉ ngơi, sáng sớm ngày mai chúng ta tiếp tục lên đường." Thảm Ngọc nói.

"Làm phiền." Thảm Lạc nói cảm ơn.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 310: Thi Quỷ

Sau khi Thẩm Ngọc dẫn người rời đi, Thẩm Lạc ngửa đầu nhìn thoáng qua màn trời trên đỉnh đầu, mặc dù vẫn có thể thấy lốm đốm sao trời, nhưng thủy chung cho người ta một loại cảm giác áp bách.

Sau một lúc lâu, hần thu tầm mắt lại, nhắm mắt khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu cẩn thận nhớ lại công pháp Hoàng Đình Kinh.

"Chí đạo bất phiên quyết tồn chân, Nê Hoàn bách tiết giai hữu thần, Phát Thần Thương Hoa chữ Thái Nguyên, Nảo Thần Tinh Căn chữ Nê Hoàn. . ."
Sau một lát, trong miệng hần mặc niệm 12 câu khẩu quyết đầu, trong lòng lại diễn hóa quá trình lĩnh hội.

Công pháp vừa mới bắt đầu vận chuyển, bốn phía liền có tiếng gió vang lên rất nhỏ, từng đợt thiên địa linh khí như có như không bắt đầu tụ lại bên này.

Chỉ là so với lần đầu tu luyện công pháp này, lần này ngưng tụ ra thiên địa linh khí thực sự ít đến thương cảm, đừng nói là ngoài thân hần hình thành sương mù màu trắng, ngay cả vòng xoáy khí lưu cũng không ngưng ra nổi.

Thẩm Lạc ngồi tại chỗ, chau mày, không khỏi có chút thất vọng.

Bất quá, hần cũng không định từ bỏ, vẫn kiên trì dẫn những thiên địa linh khí không ngừng hút vào thể nội.

Không giống với công pháp vô danh và Thuần Dương Kiếm Quyết lúc trước, những thiên địa linh khí này không tiến vào đan điền, cũng không vào pháp mạch, mà giống như lúc trước tu luyện, từng li từng tí chui vào làn da, tiếp theo tiến vào cơ bắp xương cốt, chậm rãi tiến vào trong cơ thể.

Nhục thân Thẩm Lạc đã sớm trải qua một lần rèn luyện, lần này bị cưỡng ép tiến hành rèn luyện lần hai, tốc độ so với trước đó chậm chạp hơn nhiều, loại cảm giác vô số con kiến chui vào thể nội thân phệ cũng rõ ràng không gì sánh được.

Dù tốc độ chậm chạp, ở trong lại có một bộ phận thiên địa linh khí bị nhục thể hấp thu, thiên địa linh khí còn lại thì chậm rãi tiến đến pháp mạch phụ cận.

Thẩm Lạc vừa bám niệm pháp quyết tu luyện, vừa thông qua thân thức nội thị, quan sát biến hóa trong cơ thể, trong lòng không khỏi khẩn trương lên.

Chỉ thấy số lượng thiên địa linh khí không nhiều kia, dưới hấn dẫn dắt, bắt đầu tụ tập lại Thủ Thiếu Âm Tâm Kinh.

Trên Thủ Thiếu Âm Tâm Kinh, màn sáng màu vàng trên pháp mạch phát giác được dòng thiên địa linh khí này tới gần, lập tức sáng lên kim quang, đẩy luồng linh khí kia đang truyền đến.

Trong lòng Thẩm Lạc chợt lạnh, xem ra lại thất bại rồi.

Nhưng ngay lúc này, một màn ngoài dự liệu xuất hiện!

Thiên địa linh khí tới gần màng sáng màu vàng kia, vậy mà không bị lực lượng kia ảnh hưởng chút nào, dễ như trở bàn tay xuyên thấu màng sáng, tiến nhập vào trong pháp mạch.

Trong lòng Thảm Lạc đại hi, dò xét phía trên màng sáng màu vàng, lập tức thấy chỗ bị thiên địa linh khí kia thấm vào, xuất hiện một lỗ thủng, màn sáng màu vàng bao trùm nơi đó vậy mà đã biến mất.

Như vậy cũng tốt so với một bức tường kín, mở một cửa sổ mái nhà, không chỉ phía ngoài có năng lượng ánh sáng chiếu vào, mà bụi bặm ẩn chứa bên trong cũng có thể bay ra.

Thảm Lạc lập tức thử vận công, quả nhiên có một tia pháp lực thập phần yếu ớt từ chỗ thủng kia chảy ra, chỉ là không có pháp mạch điều động lộ tuyến, vừa mới chảy ra liền tiêu tán.

"Phương pháp này có thể thực hiện." Trong lòng Thảm Lạc buông lỏng, nhin không được đứng lên, trùng điệp vung một nắm đấm.

Hắn kiểm chế lại hưng phấn và vui sướng trong lòng, đi tại chỗ vài vòng, sau đó lại khoanh chân ngồi xuống.

Theo công pháp lần nữa vận chuyển, thiên địa linh khí bốn phía liên tục tập đến quanh thân Thảm Lạc, lúc trước loại quá trình chậm rãi kia lại bắt đầu tái diễn trong cơ thể hắn.

...

Một bên khác phế tích cổ trạch, mấy người Thảm gia đang vây quanh bên cạnh đồng lửa.

"Lời hắn nói có thể tin tưởng, có phải là tu sĩ Ngưng Hồn kỳ không?" Thảm Hoa Nguyên nhìn về phía nữ nhi, mở miệng hỏi.

"Thật ra, nhục thể của hắn thực sự cổ quái, chạng vạng tối ta đi xem, thương thế đã khôi phục rất nhiều, ăn qua thịt Huyết Đồn thú xong, tựa hồ

đã khôi phục không ít. Chỉ bằng vào điểm ấy, đã rất không bình thường rồi." Thảm Ngọc lắc đầu nói.

"Năng lực khôi phục cường hãn bậc này, hãn không phải là yêu vật chứ?" Có tộc nhân Thảm gia lo lắng hỏi.

"Vừa rồi trên người của ta mang theo Quả Sơn Phù, cũng không có nửa điểm phản ứng." Trong khi nói chuyện, Thảm Ngọc lấy từ trong tay áo ra phù lục bằng chất liệu Tử Vân Chi.

"Vậy thì không ngại. Nếu đúng như hãn nói, là tu sĩ Ngưng Hồn kỳ, chúng ta phải đối đãi thật tốt . . ." Thảm Hoa Nguyên nói được nửa câu, bỗng nhiên một bàn tay đưa đến trước người, ngăn cản gã nói tiếp.

Thần sắc đám người Thảm gia chung quanh cũng nhao nhao biến đổi, nhìn về hướng Thảm Ngọc đưa tay cản.

"Có biến. Phụ thân, người và Thảm Thuyên tập trung tất cả mọi người lại, những người khác theo ta, chuẩn bị nghênh địch." Thảm Ngọc chau mày, lập tức nói.

Mọi người thấp giọng đáp ứng một cái, lập tức chia ra hành động.

Bên ngoài phé tích cổ trạch, gió đêm kêu khóc, ở trong xen lẫn trận trận tiếng vang "Sàn sạt", xa xa trên cánh đồng bát ngát nổi lên khói bụi, giống như một bức tường cát bụi cao ngất, đang tiến tới phía bên này.

Ở trong cát bụi, mơ hồ có thể thấy từng thân ảnh màu đen đang tịnh tiến đến, từng đôi mắt hiện ra u lục quang mang, như một loạt đèn lồng Minh Quỷ, trong bụi mù chập chùng cao thấp, nhìn rất dọa người.

Bên ngoài cổ trạch, một đoàn người Thảm Ngọc đứng xếp thành một hàng cách nhau mấy trượng, thần sắc ngưng trọng nhìn về phương xa.

"Là đàn Thi Quý, dùng Liệt Hỏa Phù!" Thẩm Ngọc hét lớn một tiếng.

Đám người Thẩm gia nghe vậy, nhao nhao lấy từ trong ngực ra hai, ba tấm phù lục giấy vàng, kẹp giữa ngón tay, chuẩn bị kỹ càng.

Chờ khói bụi cuộn cuộn kia không ngừng tới gần, đám người đã thấy rõ thứ ẩn nấp ở trong đó. Rõ ràng là từng quái vật hình người thân cao gần bằng thường nhân, thân hình còng xuống dị thường.

Dung mạo của chúng dữ tợn, phần miệng bị xé rách, bên trong có thể thấy hàm răng bén nhọn, phần lớn trên thân chúng mặc quần áo Nhân tộc. Chỉ là tất cả đều lam lũ không chịu nổi, phía trên mọc đầy râu xanh giống như đồng xanh, nhìn giống như mối từ trong lòng đất âm u chui ra.

Thẩm Ngọc nhìn chằng chịt chừng gần trăm con Thi Quý phía trước, trong mắt tràn đầy vẻ ngưng trọng, trong lòng đếm ngược khoảng cách: "Chín mươi trượng, tám mươi trượng, bảy mươi trượng. . ."

Những người khác đều tập trung tinh thần nhìn chăm chăm phía trước, chỉ chờ Thẩm Ngọc ra lệnh một tiếng, liền ném hoả phù trong tay ra.

"Ba mươi trượng, hai mươi trượng, mười trượng, giết!"

Thẩm Ngọc ra lệnh một tiếng, đám người không do dự nữa, trên tay nhao nhao sáng lên một mảnh xích mang, mười mấy đạo Liệt Hỏa Phù như hơn mười cây hỏa tiễn bắn nhanh ra, rơi vào trong đội ngũ Thi Quý.

"Ầm" một tiếng vang lên.

Từng đạo hỏa phù đồng thời nổ tung, từng đoàn từng đoàn hỏa diễm hùng hực nhao nhao bay lên, giữ khoảng cách với nhau, vừa vụn cháy lên hoá diễm trong phạm vi đủ liên kết lẫn nhau, dấy lên một bức tường cao hỏa diễm.

Mấy chục con Thi Quỷ xông lên đầu tiên, trong nháy mắt bị ngọn lửa nuốt hết vào, trên thân toát ra từng cỗ khói đen nồng đậm, phát ra trập trập tiếng gào rú khủng bố, quanh quẩn trong toàn bộ cánh đồng bát ngát.

Chỉ một thoáng, từng đợt xú khí nồng đậm lan tràn ra, khiến cho mấy người Thẩm Ngọc cũng nhịn không được muốn ói.

Nhưng mà, uy lực Liệt Hỏa Phù có hạn, thiêu đốt một lúc, hỏa diễm bắt đầu yếu bớt mất thường có thể thấy được. Đám Thi Quỷ phía sau thấy thế, lập tức đạp lên tro tàn Thi Quỷ phía trước, lao đến.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 311: Tình Thế Nguy Hiểm

Hai tay Thảm Ngọc kết pháp ấn trước người, đưa tay vẩy một cái, giữa hư không lập tức có hơi nước ngưng kết, hóa thành mấy chục đạo thủy tiễn xuyên ra, bắn về phía vài đầu Thi Quỷ đang xông lên phía trước.

"Ầm ầm ầm. . ."

Một trận âm thanh thanh thúy như mưa rơi trên lá chuối vang lên, vài đầu Thi Quỷ xông lên đầu tiên nhao nhao ngã xuống mặt đất.

Nhưng ngay sau đó, hai đầu Thi Quỷ trong đó bò lên, lần nữa vọt tới bên này.

Ánh mắt Thảm Ngọc ngưng tụ, bàn tay lần nữa hất lên, lại là hai đạo thủy tiễn bắn ra.

Giữa hư không, hai đạo lam quang chọt lóe lên, trên đầu hai con Thi Quỷ theo âm thanh phá vỡ hai lỗ thủng, u lục quang mang trên mắt chọt tắt, xuôi lơ ngã trên mặt đất, không còn động đậy nữa.

"Chỗ yếu hại của bọn nó là trên đầu, chỉ có chém rụng đầu lâu hoặc bắn xuyên qua đầu nó mới có thể triệt để diệt sát chúng." Thảm Ngọc lần nữa quát lớn.

Nói xong, nàng đưa tay qua bên hông kéo một cái, trường sa màu thủy lam vây quanh đai lưng được nàng cởi ra, cổ tay rung lên, giống như một đạo sóng nước lao thẳng về phía đội ngũ Thi Quỷ.

Những người Thảm gia thấy thế, lấy binh khí từ bên người xuống nắm trong tay, có người lấy từ trong ngực ra phù khí khu động, đợi Thi Quỷ tới gần một chút, nhao nhao xông tới, chém giết cùng nhau.

Trong phế tích cổ trạch, Thảm Hoa Nguyên tụ tập đám người Thảm gia còn lại trong một gian phòng, bảo tồn coi như hoàn hảo, cởi tất cả ngựa ra khỏi xa giá, đuổi chúng ra ngoài sân nhỏ.

Gã cùng cùng một vị tu sĩ khác là Thảm Thuyên, một trước một sau bảo vệ mọi người ở giữa.

Đúng lúc này, gã bỗng nhiên nhớ lại, vừa rồi chỉ lo tập trung những người Thảm gia không tu hành, do vội vàng nên quên mất Thảm Lạc ở cách xa đám người.

"Thảm Thuyên, người ở đây chờ một lát, ta đi đem Thảm Lạc kia tới." Thảm Hoa Nguyên do dự một chút, nói.

"Gia chủ, một mình ta, sợ là khó mà bảo vệ mọi người được. Nếu hấn là người tu hành, hấn là có sức tự vệ." Thảm Thuyên có lòng nhưng không đủ lực nói.

"Người kia tuy cũng là kẻ tu hành, nhưng thân đang chịu trọng thương, tu vi chưa khôi phục, đơn độc ở bên ngoài thực sự nguy hiểm. Thảm gia chúng ta không thể thấy chết không cứu." Thảm Hoa Nguyên cau mày nói.

"Đại tiểu thư đã cứu hấn một lần, chúng ta, chúng ta cứu đã đủ. . ." Thảm Thuyên vội vàng nói.

Thảm Hoa Nguyên nghe vậy, thần sắc do dự, nhưng trong lòng thì đang suy nghĩ lời nữ nhi nói lúc trước. Nếu Thảm Lạc này là tu sĩ Ngưng Hồn kỳ, vậy chờ hấn khôi phục tu vi, coi như có ý nghĩa trọng đại với Thảm gia.

Thấy Thảm Hoa Nguyên còn đang do dự, Thảm Thuyên nhin không được lại khuyên như: "Gia chủ, trước ngài xem một chút tình huống trong phòng này . . ."

Thảm Hoa Nguyên nghe vậy, chậm rãi cúi đầu, quét mắt nhìn trong phòng.

Trước mắt, chen chúc ngồi xôm mùi người, có nam có nữ, tất cả đều là thanh niên trai tráng trẻ trung khoẻ mạnh cùng hải đồng tuổi còn nhỏ. Bọn họ bất quá là một phần nhỏ người trong Thảm thị trong gia tộc.

Mà rất nhiều người trong tộc, nhiều người già yếu, lúc thành bị phá, chủ động hoặc bị động lưu lại, tặng cơ hội sinh tồn cho những người trước mắt này.

Bảo vệ những người này, cũng chính là bảo vệ tương lai Thảm gia.

Thảm Hoa Nguyên nhìn thần sắc kinh hoảng trên mặt bọn họ, trong mắt còn sót lại vẻ chờ mong, chỉ có thể trùng điệp thở dài một tiếng, im lặng trở về bên tường, đứng chấp tay.

Thảm Thuyên thấy thế, thở dài một hơi. Bỗng nóc nhà trên đỉnh đầu gã "Ầm" một tiếng, phá vỡ ra một cái lỗ lớn.

Một đầu Thi Quý thân hình cao hơn bình thường gấp đôi từ trên trời giáng xuống, phá toái gạch ngói tạo ra khói bụi mịt mù, nện thẳng lên người Thảm Thuyên, làm cho gã bất tỉnh.

Mọi người trong phòng nhất thời kinh hãi, tất cả đều kinh hoảng đứng lên, như con ruồi chạy loạn.

Trong lòng Thảm Hoa Nguyên căng thẳng, một chương vung ra, đánh cho cửa phòng đã sớm mục nát thành bột mịn, quát với đám người:

"Mau chạy ra ngoài cửa."

Đám người Thâm gia thét lên liên tục, trong lúc nhất thời loạn như cào cào.

"Không được loạn!"

Thâm Hoa Nguyên bắt đắc dĩ hét lớn, đành phải một bước tiến lên, túm lấy tay hai người xông loạn, hai tay vung mạnh ném ra ngoài.

Mọi người thấy thế, lúc này mới vội chạy ra phía ngoài cửa.

Thi Quý rơi vào trong phòng, đầu để những huyết thực đưa đến miệng chạy mất, đại thủ với móng tay vừa dài vừa nhọn thuận thế chụp tới một đứa bé Thâm gia.

Đứa bé kia lão đảo cơ hồ muốn té ngã, mắt thấy sẽ rơi vào tay Thi Quý.

Lúc này, trong đại điện bỗng nhiên hiện lên một đạo ánh sáng tuyệt trắng, một tiếng lôi minh "Ầm ầm" nổ vang. Một đạo lôi quang từ hư không rơi xuống, đánh trúng cánh tay Thi Quý kia.

Trên cánh tay Thi Quý vang lên thanh âm "Xuỳ xuy", nổ tung ra một lỗ thủng nhìn thấy mà giật mình, bên trong toát ra một cỗ khói xanh, tản mát ra trận trận mùi hôi thối, đồng thời có đại lượng hủ dịch màu đen chảy ra.

Nó vốn là thứ thuộc về Âm Quỷ, e ngại nhất chính là lôi điện, trong miệng cuồn hồng một tiếng, trong đôi mắt u lục tràn đầy vẻ phẫn hận, lại không dám tiếp tục công kích, mà quay đầu nhìn về phía Thâm Hoa Nguyên.

Một tên thanh niên yếu ớt Thâm gia thừa cơ cúi người, một tay ôm lấy đứa bé kia, vọt ra ngoài viện.

Thẩm Hoa Nguyên ném ra tấm Tiểu Lôì Phù kia xong, lại lấy từ trong ngực ra một thanh tiểu kiếm xích hồng dài cỡ bàn tay, dán một tấm bùa vàng lên trên, rồi ném lên.

Chỉ thấy trên tiểu kiếm xích hồng kia sáng lên quang mang, trong nháy mắt phòng lớn đến hai thước, toàn thân loé lên quang mang nóng rực, bắn thẳng tới đầu lâu Thi Quý.

Thi Quý thấy thế, trong miệng kêu to một tiếng, nâng lên cánh tay còn sót lại, năm ngón tay như móc câu bắt một cái, gắt gao chộp lấy phù kiếm xích hồng kia.

Trên phù kiếm xích hồng lập tức đại phóng hồng mang, ở trong tản ra quang mang nóng bỏng càng ngày càng thịnh, mũi kiếm và khô trảo Thi Quý ma sát kịch liệt, trong lúc nhất thời giằng co không xong, không bên nào làm gì được bên nào.

Thẩm Hoa Nguyên nhú chặt lông mày, trong lòng mong bọn Thẩm Ngọc sớm một chút phát hiện dị trạng bên này, tranh thủ thời gian chạy tới.

Nhưng trời không toại lòng người, không đợi bọn người Thẩm Ngọc trở về, vách tường trong phòng lại ầm một tiếng vỡ toang, từ đó xông ra một đầu Thi Quý hình thể to lớn hơn, người đầy bụi đất đánh tới Thẩm Hoa Nguyên.

Chỉ nghe "Ầm" một tiếng vang trầm!

Thẩm Hoa Nguyên cảm thấy như bị một ngọn núi nhỏ đập trúng, thân thể bay ngang ra sau, đụng gãy một cây cột trụ, như bao tải rách ngã ở giữa sân.

Gã ráng chống đỡ đứng lên, lại nhịn không được "Phốc" một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi.

Đám người Thảm gia vừa mới chạy trốn ra ngoài viện, thấy Thảm Thuyên không rõ sống chết, gia chủ lại bị đánh cho miệng phun máu tươi, đều sợ hãi vạn phần. Bọn nhỏ càng nhịn không được khóc lớn oa oa, thêm nữa trong viện ngựa bị chấn kinh gào hí không ngừng, trong lúc nhất thời loạn tùm phèo.

Lúc này, hai đầu Thi Quý cũng mạnh mẽ vọt ra, không cho Thảm Hoa Nguyên cơ hội thở dốc, một tên vọt tới gã, một tên thì nhào về phía những người khác.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 312: Thi Triển Thần Thông

Thẩm Hoa Nguyên nhin đau, đưa tay vấy một cái, phù kiếm trên mặt đất trong phòng chọt lần nữa tỏa ra ánh sáng, xẹt qua một đạo hồng quang bắn thẳng đến, nhưng không đánh về phía con Thi Quỷ đang bay thẳng đến gã, mà đâm tới ót con Thi Quỷ đang nhào về phía những người khác.

Lúc mũi kiếm sắp đâm vào ót Thi Quỷ, chỉ cách một tấc, con Thi Quỷ kia đột nhiên quay lại, nâng lên một khô trảo ngăn trên trán.

"Tranh" một tiếng duệ minh!

Phù kiếm xích hồng đâm trúng trảo nó, phát ra một trận thanh âm kim thạch giao nhau, nhưng lại không thể xuyên qua.

Thẩm Hoa Nguyên thấy thế, không khỏi ai thán một tiếng.

Lúc này, con Thi Quỷ kia cũng đã vung trảo tới, nắm lợi trảo như lưỡi đao chụp xuống đỉnh đầu gã, mà gã lại không kịp triệu hồi phù kiếm.

Nhưng vào lúc này, xuyên qua khe hở lợi trảo Thi Quỷ, gã chọt thấy trên mái hiên phía sau, lại có một bóng người chạy vội tới, thả người nhảy lên, đánh tới.

"Là hấn!" Thẩm Hoa Nguyên thở nhẹ một tiếng.

Gã vừa dứt lời, hai chân Thẩm Lạc đã mượn thế hạ xuống, trùng điệp giẫm trên vai Thi Quỷ.

Thi Quý hung ác kia lại giống như Thâm Thuyên lúc trước, bị một cỗ cự lực đè xuống, nén người xuống, té quỵ trên trên đất, lợi trảo vung về hướng Thâm Hoa Nguyên cũng như bò cào cắm vào mặt đất.

Thâm Lạc cúi người, hai tay ôm đầu lâu Thi Quý, như hái dưa hấu vụn một cái.

"Răng rắc."

Ngay cổ Thi Quý truyền đến một tiếng vang giòn, hai tay Thâm Lạc kéo lên, liền dễ như trở bàn tay hái đầu của nó xuống.

Thâm Hoa Nguyên nhìn một màn này, đơn giản sợ ngây người.

Thê phách Thi Quý cứng rắn đến cỡ nào, gã rõ ràng nhất. Tiểu Lôì Phù bất quá chỉ bỏ ra một vết rách trên thân nó, mà Thâm Lạc lại tay không tác sát, sinh sinh nhổ đầu nó xuống, cái này cần lực đạo lớn thế nào mới có thể làm được?

Đầu Thi Quý kia thấy thế, buông thả những người khác, đột nhiên quay đầu nhào tới Thâm Lạc.

Thâm Lạc nhẹ nhàng linh hoạt nhảy lên, thân thể vượt qua đỉnh đầu Thi Quý, trong tay thuần thục vê ra hai tấm Tiểu Lôì Phù, chia ra đập lên hai bên huyệt thái dương của Thi Quý.

Theo đầu ngón tay hấn truyền vào một tia pháp lực, hai âm thanh sấm sét nổ vang!

Một trận bạch quang sáng như tuyết chợt hiện, hai đạo huyễn bạch lôi quang từ hai bên đầu lâu Thi Quý đồng thời chui vào, gặp nhau giữa đầu, làm đầu nó nổ tung lên.

Trải qua nửa đêm tu luyện, Thẩm Lạc mặc dù chỉ giải khai nửa pháp mạch, nhưng cuối cùng có thể sử dụng một chút pháp lực.

Động tác của hắn gọn gàng, đám người Thẩm gia còn chưa kịp phản ứng, chiến đấu đã kết thúc, thậm chí còn có không ít người đang bồi rồi chạy ra ngoài tiểu viện.

"Đừng chạy, đã an toàn. . ." Thẩm Hoa Nguyên sống sót sau tai nạn, phản ứng đầu tiên.

Nghe thanh âm gia chủ hét lớn, lúc này đám người Thẩm gia mới dần dần ngừng chạy, nhao nhao nhìn lại bên này.

Khi thấy trong viện có hai bộ tàn thi Thi Quý, Thẩm Lạc thì đứng bên cạnh chúng, cả đám vẫn không rõ chuyện gì xảy ra, từng người vừa hãi vừa sợ, vừa thương xót vừa vui mừng.

"Còn sống. . ." Có người ôm lấy cổ họng nghẹn ngào, khóc nức nở.

"Là hắn đã cứu chúng ta sao?" Có người nghi hoặc.

"Ô ô. . ." Càng nhiều, nhất là đám trẻ con tùy ý la khóc.

"Thẩm tiên bối, đa tạ." Thẩm Hoa Nguyên chứng kiến Thẩm Lạc xuất thủ, thành tâm bái phục nói.

"Không cần đa lễ, tranh thủ thời gian kiểm tra xem có thương vong hay không." Thẩm Lạc đỡ gã dậy, nói.

Thẩm Hoa Nguyên nghe lời ấy, thần sắc lập tức biến đổi, vội vàng xông vào trong phòng rách nát kia, đào trong đồng gạch ngói vụn ra thân thể Thẩm Nguyên bị vùi lấp phía dưới.

Sau một phen xem xét, phát hiện y chỉ thụ thương hôn mê, cũng không lo lắng tính mạng, gã mới yên lòng lại.

Lúc này, chiến đấu bên ngoài phé tích cổ trạch cũng đã kết thúc, Thẩm Ngọc dẫn đầu đám người vội vã chạy về, vừa nhìn thấy một mảnh bừa bộn bên trong, lập tức kinh hãi.

"Phụ thân. . ." Nàng la lên một tiếng, xông vào trong phòng, thấy Thẩm Hoa Nguyên vẫn bình an vô sự, đang chăm sóc Thẩm Thuyên. Mà Thẩm Lạc thì đang ôm cánh tay đứng ở một bên, lúc này nàng mới hơi yên lòng một chút.

"Bên ngoài thế nào?" Thẩm Hoa Nguyên ngẩng đầu hỏi.

"Thi Quý đã bị đánh lụi, chỉ là. . . Thẩm Chiêu bị Thi Quý đánh lén chiến tử, Thẩm Sáng và Trần Xung cũng thụ thương không nhẹ." Thẩm Ngọc đưa lưng về phía cửa phòng, chau mày, khó nén bi thương nói.

Những người Thẩm gia bên ngoài vẫn chưa tỉnh hồn, giờ phút này tất cả đều nhìn chằm chằm trong này, nàng không thể để cho mọi người nhìn thấy nửa điểm mềm yếu của mình.

Cuối cùng, trải qua một phen kiểm kê, Thẩm gia trừ Thẩm Chiêu chiến tử bên ngoài, còn có ba tên tộc nhân phổ thông bỏ mình, hơn mười người thụ thương. Đám người không dám lưu lại đây nữa, đành phải khởi hành trong đêm, tiếp tục lên đường.

Trong lòng Thẩm Lạc biết những người này đều là hậu duệ Thẩm gia, đáy lòng mặc dù có chút đau thương, cũng không quá mãnh liệt. Dù sao, ở trong giấc mộng hắn đã gặp rất nhiều chuyện thảm liệt hơn so với nơi đây.

. . .

Thời gian nhóang một cái, đã qua bảy ngày.

Thẩm Lạc ngày đêm tu hành khổ luyện Hoàng Đình Kinh, rốt cuộc quán thông năm pháp mạch bên trong Thủ Thiếu Âm Tâm Kinh, Thủ Dương Minh Đại Tràng Kinh cùng Nhâm mạch. Hiện tại thực lực đã khôi phục đến Tích Cốc trung kỳ.

Trải qua chuyện Thi Quý lần trước, đám người Thẩm gia đối với thân phận và thực lực Thẩm Lạc đã không còn nửa điểm hoài nghi. Thẩm Ngọc lúc không làm gì còn đến bắt chuyện với Thẩm Lạc, cầu giải nghi hoặc trong việc tu hành.

Sau tìm hiểu rõ hơn, Thẩm Lạc mới biết được, nguyên lai công pháp đám người Thẩm gia tu luyện, mặc dù tên là « Thủy Nguyên Quyết », trên thực tế lại là bản công pháp vô danh cải tiến.

Mà người lưu truyền cho Thẩm gia bộ công pháp kia, lại chính là hắn.

Ngay từ đầu, Thẩm Lạc không thể lý giải, tại sao mình lưu truyền công pháp cho Thẩm gia, không trực tiếp lưu lại công pháp vô danh, mà phải cải tiến đơn giản hoá nó? Công pháp này được dịch bởi anh Độc Lữ Hành đẹp giai tại bạch ngọc sáchh đó nha. Về sau hắn nghĩ kỹ, mới rõ ràng, bản thân công pháp vô danh thập phần không lưu loát, năm đó chính mình dưới cơ duyên xảo hợp mới nhanh chóng nhập môn, đối với những người khác tu luyện thì càng thêm khó khăn.

Dù qua cải tiến thành « Thủy Nguyên Quyết », hậu bối Thẩm gia tu luyện cũng rất gian nan, trong thời gian ngàn năm qua, đúng là không có người nào tu luyện thành công hoàn chỉnh.

Hai ba trăm năm gần đây, càng ngày càng sa sút, rất nhiều người ngay cả Thông Pháp Tính cũng làm không được. Nhưng Thẩm Ngọc có thể dựa vào

bản thân không ngừng tìm tòi, tu luyện tới Tích Cốc kỳ, đã là thành tựu tốt nhất trong những năm gần đây.

Thẩm Lạc mặc dù lĩnh ngộ công pháp vô danh càng sâu hơn so với bọn họ, nhưng do hạn chế thân phận không thể nói rõ, chỉ có thể lấy dẫn chứng phong phú, lấy hấn giải nghi hoặc cho Thẩm Ngọc.

Cũng may tư chất và ngộ tính Thẩm Ngọc xác thực không tệ, Thẩm Lạc chỉ cần chỉ điểm một chút, nàng sẽ có thu hoạch, qua mấy lần đã ần ần có thể sờ đến giới hạn Tích Cốc trung kỳ.

Cho nên trong mấy ngày này, Thẩm Lạc một mực trên xe ngựa tu luyện không ra ngoài, Thẩm Ngọc cũng rất ít lộ diện.

Trải qua chuyện Thi Quý lúc trước, tâm tình Thẩm Hoa Nguyên lúc đầu rất trầm trọng, bất quá theo thực lực Thẩm Lạc ngày càng khôi phục, cùng bình cảnh Tích Cốc trung kỳ của Thẩm Ngọc ngày càng buông lỏng, khiến tảng đá đè ép trong lòng gã nhẹ đi mấy phần.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 313: Tê Ngưu Tướng Quân

Thẩm Thuyên đã đỡ bệnh một chút, ngồi chung xa giá với Thẩm Hoa Nguyên, nhìn gia chủ giãn lông mày ra, trong lòng cũng cao hứng.

Y cũng là người lòng dạ rộng rãi, sau đó biết là Thẩm Lạc cứu được bọn y, nên tự mình đi tìm Thẩm Lạc một chuyến, nói lời cảm tạ và xin lỗi, hành lễ với Thẩm Lạc.

"Gia chủ, vị Thẩm tiên bối kia thật giúp Thẩm Ngọc giải khai nghi vấn, buông lỏng bình cảnh sao?" Thẩm Thuyên nhin không được mở miệng hỏi.

"Ngọc nhi nói như vậy, chắc là không sai." Thẩm Hoa Nguyên gật đầu đáp.

Thẩm Thuyên nghe vậy, ánh mắt sáng lên, thần thái sáng láng nói: "Chờ ta lành, cũng đi thỉnh giáo Thẩm tiên bối, vậy ở Luyện Khí hậu kỳ đã nhiều năm như vậy, nếu có thể tiến thêm một bước, cũng thêm một phần lực cho nhà chúng ta."

"Trong tộc người có ý tưởng này cũng không ít, chỉ tiếc Thẩm tiên bối cũng đang bận rộn tu luyện khôi phục thực lực, trước đó chúng ta đừng quấy rầy hắn." Thẩm Hoa Nguyên dặn dò.

Gã vừa dứt lời, bên ngoài bỗng truyền đến một tiếng ngựa hí tê minh, tiếp theo xe ngựa liền ngừng lại.

Thần sắc Thẩm Hoa Nguyên căng thẳng, vội vàng giở màn kiệu lên, đi ra ngoài.

Gã mới vừa nhảy xuống xe ngựa, liền thấy phía trước cách hơn mười trượng, đứng đấy một tên thân hình khôi ngô cao lớn, tay nắm một thanh Quỷ Đầu Đại Chùy chống trên mặt đất, khí thế nhìn có chút uy vũ.

Thân y cao gầy trượng, cao lớn vạm vỡ, trên người cởi trần lộ ra làn da màu xanh tím, hai bên trước ngực đều có hai đạo vân văn tím đậm, bên hông cột một đai lưng man sư có chút cũ nát, giáp phiến phía trên đã có vết rỉ sét.

Trọng yếu nhất chính là, trên cổ y là một cái đầu không phải Nhân tộc, mà là một đầu tê giác sinh ra độc giác, rõ ràng là một đầu Tê ngư tinh.

"Đường này là ta mở, cây này là ta trồng, muốn đi qua đây, lưu lại tiền mãi lộ!" Tê ngư tinh kia vừa nhìn thấy đội xe Thẩm gia ngừng lại, lập tức hô to.

Tiếng nói y thô kệch, ngược lại có chút giống với kẻ cướp dọc đường. Bất quá đám người đi là đường xá của Đại Đường, mà phương viên hơn mười dặm đều là hoang dã, căn bản không nhìn thấy một gốc cây, ngược lại không liên quan tới lời nói của Tê ngư tinh.

"Ngươi là yêu quái à, dám ngăn cản đường chúng ta?" Thẩm Hoa Nguyên quát lớn một tiếng chói tai.

"Ta chính là Tê Ngư tướng quân đây. Thế nào, nghe qua uy danh hiển hách của bản tướng quân chưa? Còn không mau lưu lại thức ăn và tiền hàng." Tê ngư tinh kia vung Quỷ Đầu Đại Chùy lên vai, có chút tự đắc nói.

"Chưa từng nghe qua." Thẩm Hoa Nguyên trầm mặc suy nghĩ một lát, lắc đầu.

"Ngươi, ngươi. . . Ngươi cô lậu quả văn, không biết tốt xấu." Tê ngu tinh tự xưng "Tướng quân" thấy thế, lập tức giận dữ nói.

Thẩm Hoa Nguyên nghe lời y, trước sau không đáp, dùng từ không thích đáng, trong lòng cũng sinh ra mấy phần nghi hoặc, không rõ rốt cuộc gia hỏa này muốn làm gì.

Dù sao, lúc trước gặp phải yêu vật, trên cơ bản không nói một lời đã chém giết, giống như tên này cản đường ăn cướp, nhìn xem lại cảm thấy có chút. . . Lễ phép.

Cách phía sau không xa, Thẩm Lạc đang đứng trên đỉnh lều một cỗ xe ngựa, xa xa nhìn qua bên này.

Hắn nhìn Tê Ngu tướng quân kia, khóe miệng có chút buồn cười, thân hình nhảy lên đáp xuống, đi tới phụ cận xe ngựa.

"Tiền bối." Thẩm Hoa Nguyên thấy Thẩm Lạc tới, vội vàng thi lễ.

"Đề ta đổi phó." Thẩm Lạc khoát tay áo, vừa cười vừa nói.

Nói xong, hắn đi về phía trước mấy bước, đi tới trước người Tê Ngu, cách xa mấy trượng liền ngừng lại.

Tê Ngu tướng quân thấy thế, thần sắc thoáng xiết chặt, một cánh tay cầm chùy chỉ phía trước, mở miệng quát: "Ngươi là người chủ sự?"

"Xem như thế đi." Thẩm Lạc gật gật đầu, nói ra.

"Vậy chớ nói nhảm, mau giao hết tiền và thức ăn ra đây, nếu không đừng trách trọng chùy bản tướng quân vô tình." Tê Ngu tướng quân liếc

ngang, hung ác nói.

"Người nói vậy, ta cũng muốn thử một chút Quỷ Đầu Chùy của người. Tới tới tới, nện ta một chùy thử coi." Thảm Lạc vừa cười vừa nói.

Tê Ngu tướng quân nghe vậy sững sờ, hai mắt tròn tròn, có chút khó tin nhìn về phía Thảm Lạc.

Y tự nghĩ thành tinh thành quái cũng gần trăm năm, bởi vì đã từng thấy một tên tướng lĩnh Nhân tộc khí phái tác chiến, trong lòng cũng muốn như vậy, nên lấy một cái biệt hiệu như thế, chiếm cứ ở đây nhiều năm, cũng chưa từng gặp qua người như kẻ trước mắt.

"Người chẳng lẽ bị điên, một chùy bản tướng quân đập xuống lực tựa thiên quân, đảm bảo người biến thành một bãi thịt nát." Tê Ngu tướng quân chỉ Thảm Lạc, đe dọa.

"Bớt nhiều lời, mau tới nện đi." Thảm Lạc cố ý khích giận nó, nhưng trong lòng cảm thấy kinh ngạc. Các yêu vật hắn gặp qua, trừ những con chính mình thông linh, cơ hồ không có một con nào lương thiện, con Tê ngu tinh trước mắt này ngược lại ngoài dự liệu của hắn.

Tê Ngu tướng quân thấy thế, trong lòng cũng sinh ra mấy phần tức giận, tay cầm Quỷ Đầu Chùy giơ cao, lao đến phía Thảm Lạc.

Thân hình không lò, mỗi một lần giậm chân đều dẫn tới đại địa chấn động.

"Ầm ầm ầm "

Tê Ngu tướng quân ba bước vọt tới trước Thảm Lạc, đại chùy vung lên, đập xuống Thảm Lạc.

"Vù", một tiếng gió mang theo một cỗ uy áp cường đại rơi xuống.

Trong lòng Thẩm Lạc hơi động, con Tê ngư tinh này ngược lại coi thật nghiêm túc, một chùy này lực lượng hoàn toàn không nhẹ, chỉ là không đập xuống đầu lâu mình, ngược lại để cho hắn ngoài ý muốn.

Đang cân nhắc, thân hình hắn lù lù bất động, công pháp Hoàng Đình Kinh yên lặng vận hành thể nội, hai tay giơ cao khỏi đầu giao nhau, hai tay sáng lên một tầng kim mang.

Kết quả sau một khắc, Thẩm Lạc cảm thấy hai tay có chút mát lạnh, một trận cương phong thổi qua. Đại chùy trong tay Tê Ngư tướng quân cách hai tay Thẩm Lạc không đến tấc, liền ngạnh sinh sinh ngừng lại.

"Ta nói ngươi tên Nhân tộc này, ta thật sẽ đập đấy, bây giờ ngươi hối hận vẫn còn kịp!" Tê Ngư tướng quân giơ cao Quỷ Đầu Chùy, trừng mắt nói với Thẩm Lạc.

"Có gan cứ nện!" Trong lòng Thẩm Lạc có chút dở khóc dở cười, quát to một tiếng.

"Vậy đừng trách ta. . ." Tê Ngư tướng quân nghe vậy, lúc này mới nhắc Quỷ Đầu Chùy lên, lần nữa hung hăng đập xuống.

Thẩm Lạc thấy vậy, hai tay hơi trầm xuống dưới, tiếp theo bỗng nhiên đẩy lên.

"Ầm" một tiếng vang trầm!

Tê Ngư tướng quân còn chưa nói xong, liền cảm giác Quỷ Đầu Chùy trong tay tựa như nện lên một vách núi đá cứng rắn, trực tiếp phản chấn trở về, làm thân hình của nó cũng ngã về phía sau theo.

"Bịch bịch bịch . . ."

Tê Ngu tướng quân lùi liền mấy bước, chân sau bỗng nhiên giẫm mặt đất một cái, mới miễn cưỡng ổn định thân hình.

Hai mắt y mở tròn xoe, không che giấu được vẻ kinh ngạc đầy mắt.

"Có phục không?" Thẩm Lạc vừa cười vừa nói.

"Ta . . . Không phục!" Tê Ngu tướng quân quát.

"Vậy lại đến!" Thẩm Lạc nói.

Tê Ngu tướng quân hét lớn một tiếng, mang theo Quỷ Đầu Chùy vọt tới tiếp.

Lần này, gia hỏa thật sự quyết tâm, trên thân sáng lên một tầng thanh quang, Quỷ Đầu Đại Chùy bộc phát ra một trận hắc mang, đập xuống đầu Thẩm Lạc.

Đỉnh đầu Thẩm Lạc có tiếng gió đại tác, trong hư không truyền đến một trận chấn động rõ ràng, tựa như không khí bị cự chùy này ép tới khuấy động không thôi.

Ánh mắt của hắn nháy một cái, có mấy phần suy đoán với thực lực con Tê ngu tinh này, biết nó nhiều nhất cũng chỉ là Tích Cốc sơ kỳ, ngược lại không uy hiếp gì với mình.

Thẩm Lạc thâm vận công pháp Hoàng Đình Kinh, pháp lực trong năm đạo pháp mạch đồng thời chảy xuôi, trên hữu quyền nắm chặt ngưng tụ quang mang, toàn bộ bàn tay phòng lớn lên một vòng.

Chỉ nghe trong miệng hắn quát khẽ một tiếng, nắm tay tay phải từ hông tụ lực, xéo xuống một quyền đập tới trước, va chạm với Quỷ Đầu Đại Chùy

của Tê Ngu tướng quân đang đánh đến.

"Ầm" một tiếng vang thật lớn truyền đến.

Một cỗ khí kình cường đại từ chỗ hai người va chạm cuốn ra, đại địa bóc lên khói bụi cuồn cuộn, làm mấy người Thâm gia vây xem xung quanh cũng nhao nhao lui lại.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 314: Tha Cho Người Một Mạng

Trong bụi mù, thân hình Thẩm Lạc chẳng những không lui nửa phần, ngược lại tiến tới, nhảy lên trước một cái đã tới trước người Tê Ngu tướng quân, tung một chõ về phía bụng của nó.

"Ầm", lại một tiếng vang trầm trầm.

"Ây. . ."

Tê Ngu tướng quân kêu lên một tiếng đau đớn, cả người như tảng đá bị lật tung, lộn mấy vòng trên mặt đất mới ngừng lại được.

Chờ đến khi khói bụi tán đi, đám người đã thấy Thẩm Lạc ngồi xổm bên người Tê Ngu tướng quân, hai tay điểm lên mi tâm của nó, dưới đầu ngón tay đang đè một tấm Lạc Lô Phù.

"Thế nào, có phục hay không?" Thẩm Lạc cười hỏi.

Ánh mắt Tê Ngu tướng quân lật lại, miễn cưỡng có thể nhìn thấy lá bùa dính trên trán của mình, cứng cổ nói: "Ra đời, sớm biết sẽ có một ngày như vậy, người động thủ đi, mười tám năm sau lão tử lại là một trang hảo hán."

"Có phải người đã xem qua các sách kỳ quái gì không?" Thẩm Lạc nghe lí do thoái thác này hơi quen tai, nhin không được nhú trán, có chút buồn bực hỏi.

Trong rất nhiều thoại bản tiểu thuyết của dân gian, một số lục lâm hảo hán trước khi chết, cũng nói lên lời như thế.

"Cái tên nhà ngươi, rõ ràng là một Nhân tộc, sao thân thể lại cứng như vậy, khí lực còn hơn cả ta? Ta thua tâm phục khẩu phục, ngươi muốn đánh muốn giết, động thủ nhanh lên, để cho ta thống khoái." Nghe Thẩm Lạc hỏi như vậy, Tê ngư tinh kia hơi nhụt chí, nói.

Thẩm Lạc nghe vậy, không đùa giỡn nữa, ngón tay thu lại, cũng thu tấm Lạc Lô Phù kia vào.

"Được rồi, ta cũng không có nói là muốn giết ngươi, đi thôi."

Thẩm Lạc nói xong, đám người Thẩm gia, ngay cả Thẩm Hoa Nguyên vậy xem cũng nhất thời kinh hãi.

"Thẩm tiên sư, tên kia là yêu vật đó, không thể tha. . ." Một tên thanh niên Thẩm gia la lớn.

"Thẩm đạo hữu, thả hồ về rừng, hậu họa vô cùng." Một tu sĩ Thẩm gia khác cũng mở miệng hô.

"Giết nó, giết nó. . ." Càng có nhiều người nhao nhao hô.

Ánh mắt Thẩm Hoa Nguyên hơi trầm xuống, nhìn một màn trước mắt cũng không tỏ thái độ, không đồng tình với Thẩm Lạc, cũng không ngăn cản tộc nhân.

Trên thực tế, không chỉ người Thẩm gia cảm thấy ngạc nhiên, ngay cả Tê Ngư tướng quân cũng khó tin, ngồi dậy sững sờ nhìn Thẩm Lạc.

Đối với những tộc nhân la lên này, Thẩm Lạc nhìn như không thấy, chỉ nhìn Tê ngư tinh nói: "Tại sao còn chưa đi, thật muốn ta giết ngươi sao?"

"Người không giết ta? Người vì sao không giết ta?" Tê Ngưu tướng quân giống như gặp chuyện hoang đường lớn nhất đời mình, nhìn không được hỏi.

"Nơi yêu vật chiếm cứ, có chỗ nào lại sạch sẽ giống như nơi này? Chỗ nào không phải xương trắng chất đống, sát khí hoành hành?" Thẩm Lạc nhìn quanh bốn phía, hỏi ngược lại.

"Là do ta ăn đến sạch sẽ đấy?" Trong mắt Tê Ngưu tướng quân vẫn còn nghi ngờ, nói

"Lúc trước người giao chiến với ta, giờ tay nhắc chân hoàn toàn không có sát khí, có thể thấy được người cũng không phải là hạng khát máu. Tốt, ta tha cho người một mạng, người còn không chịu đi, chẳng lẽ thật muốn chết?" Thẩm Lạc bắt đầu nói.

Tê Ngưu tướng quân nghe lời ấy, lúc này mới tin tưởng, Thẩm Lạc thật không định giết nó.

"Nhân tộc này, cực kỳ cổ quái. . . Trong quá khứ người ta gặp, không phải bản sự yếu liều mạng cầu xin tha thứ, chính là bản lãnh lớn tùy ý giết yêu, người ngược lại là trường hợp đặc biệt. Hôm nay ta thua tâm phục khẩu phục, ngày sau có cơ hội gặp lại, ta vẫn muốn cản đường đoạt đồ người." Ánh mắt Tê Ngưu tướng quân bình tĩnh nhìn Thẩm Lạc một hồi, nói.

"Tốt, đến lúc đó xem người có bản lãnh hay không." Thẩm Lạc bật cười lớn.

Tê Ngưu tướng quân không nói hai lời, nâng Quỷ Đầu Chuỳ lên, đi không quay đầu lại.

Đám người Thảm gia thấy Thảm Lạc cứ như vậy thả đi yêu vật, đều không hiểu, từng người xì xào bàn tán, nghị luận âm ỉ.

Thảm Lạc không định giải thích, chỉ chào Thảm Hoa Nguyên một tiếng, liền trở về xe ngựa. Một đoàn người lần nữa khởi hành đi về hướng Kiến Nghiệp thành.

Thời gian nhoáng một cái, lại qua hơn nửa tháng.

Ban đêm, trong một tòa sơn thôn không dấu chân người, sáng lên mấy đồng lửa, đoàn người Thảm gia đang nghỉ đêm ở đó.

Nửa tháng qua, bọn họ an ổn vượt qua, trên đường đi không gặp yêu vật hoặc là quỷ sát gì lợi hại, hôm nay còn đánh giết hai đầu Yêu thú cấp thấp, liền ở chỗ này cắm doanh địa nướng ăn yêu nhục.

Bên cạnh một đồng lửa lớn nhất trong thôn, vây quanh là bọn người Thảm Hoa Nguyên và Thảm Thuyên, nhưng không thấy bóng dáng Thảm Lạc và Thảm Ngọc.

"Gia chủ, vì sao không thấy Thảm tiên bối và Ngọc tỷ tỷ?" Một vãn bối Thảm gia bóc lên một khối yêu nhục bóng loáng được chia phần, hỏi.

"Bọn họ đang tu hành, đừng quấy rầy." Thảm Hoa Nguyên nghe vậy, cười một cái nói.

Kỳ thật, không chỉ Thảm Ngọc, những người tu hành Thảm gia khác, trong khoảng thời gian này đều được Thảm Lạc chỉ điểm nhiều hoặc ít, tự mình tu luyện đều có thu hoạch. Bất quá Thảm Ngọc gần đột phá Tích Cốc trung kỳ, mới khổ tu không ngừng như vậy.

Về phần Thảm Lạc, bởi vì hắn đã giải khai cấm chế đan điền, tu vi khôi phục được đến Ngưng Hồn sơ kỳ, trước mắt đang lĩnh hội thần thông Tam

Tinh Diệt Ma trong công pháp « Hoàng Đình Kinh ».

Lúc trước tại Trường Thọ thôn, các loại tạp vụ quán thân, mặc dù hấn đã có cảm ngộ thần thông này, nhưng cuối cùng vẫn chưa tìm hiểu thấu đáo, càng chưa tu luyện thành công.

Bây giờ, tu vi hấn khôi phục cách trình độ cũ còn cần chút thời gian, nếu tu thành thần thông Tam Tinh Diệt Ma này, dù chỉ là nhất tinh cơ sở nhất, cũng giúp ích cực lớn.

Tối hôm nay, trên đỉnh đầu không có đám mây dày đặc che lại, xuyên thấu qua màn đêm đen kịt, có thể nhìn thấy bầu trời đầy sao.

Thẩm Lạc đang lẻ loi một mình, ngồi ngay ngắn trên một mảnh đất trống đầu thôn, lòng bàn tay chỉ lên trời, ngửa đầu nhìn màn đêm.

Khác với ngôi tu hành thường ngày, cặp mắt của hấn không nhắm lại, mà mở lớn, nhìn chăm chú bầu trời đêm thăm thẳm, trong đôi mắt có điểm điểm ónh quang, giống như mặt hồ phản chiếu bóng toàn bộ tinh không.

Trong lòng của hấn mặc niệm công pháp Hoàng Đình Kinh, trong tầm mắt nhìn thấy tinh không cũng dần dần xảy ra biến hóa.

Thẩm Lạc cũng không biết là thân thể mình càng ngày càng nhẹ, bay lên bầu trời phía trên, hay là ngôi sao đầy trời càng ngày càng nặng, nhao nhao rơi xuống mặt đất. Dịch tại bạch ngọc sách. Hấn chỉ cảm thấy thân hình của mình, đang càng ngày càng gần những ngôi sao đầy trời kia.

Hấn giật mình nhìn khắp bốn phía, chỉ thấy bốn bề điểm điểm quang mang, các ngôi sao chợt xanh chợt đỏ, hoặc sáng hoặc tối, hoặc xa hoặc gần, giống như hô hấp, chớp động sáng tối.

Thẩm Lạc nhìn vô số ngôi sao kia, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một loại cảm giác nhỏ bé, phảng phất chính mình đã trở thành một hạt bụi trong ức vạn ngôi sao này, hắn vô thức điều chỉnh hô hấp, không bàn mà hợp cộng hưởng ngôi sao chớp tắt.

Một sáng một tối, một hít một thở. . .

Chỉ một thoáng, hắn đột nhiên hoàn hồn, lại phát hiện chính mình vẫn như cũ ngồi xếp bằng dưới đất, tinh hà trên đỉnh đầu lại xảy ra biến hóa.

Chỉ thấy vô số tinh thần chi lực biến thành những hạt nhỏ bé, như là chùm sáng bụi bặm hạ xuống, rơi vào trong hai mắt Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc vô thức muốn nhắm hai mắt lại, nhưng cố nén động tác này.

Hai mắt hắn, tựa như hai hồ nước, đón nhận mưa từ trên trời rơi xuống, bên trong vậy mà cũng chiếu đầy ánh sao lưu quang dị sắc.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 315: Tam Tinh Diệt Ma

Mấy ngày sau.

Hoàng hôn chạng vạng tối, mặt trời chưa lặn hẳn về phía tây, nhuộm cả vùng áng mây như màu máu.

Đoàn người Thảm gia thật vất vả đi dưới mưa dầm ra khỏi Tiên Hóa huyện cảnh, qua Du Tiên sơn khẩu, tiến nhập Du Âm huyện.

Thảm Lạc không giống như ngày thường ngồi trong xe tu luyện, mà tự mình lái xe ngựa, ngược lại để xa phu trẻ tuổi chở mình hơn nửa tháng trên đường được nghỉ ngơi. Giờ phút này gã đang ngồi ở một bên.

Xa phu tên là Vương Viễn, là nhi tử quản gia Thảm gia. Lúc thành bị phá, cả nhà đều lưu lại trong thành, dưới sự cầu xin của lão quản gia, gã mới được Thảm Hoa Nguyên mang theo.

"Thảm tiên sư, ngọn núi kia chính là Du Tiên sơn sao?" Vương Viễn đưa tay chỉ vào một dãy núi đen sì mờ hồ phía xa, hỏi.

"Không sai, là nó." Thảm Lạc nhìn thoáng qua, nhẹ gật đầu, nói.

"Khi còn bé, cha ta từng nói, trước kia nơi này là một chỗ trọng yếu sản sinh dược liệu của Thảm gia, trên núi mọc rất nhiều cây du, hàng năm đến mùa, trên cây sẽ mọc đầy quả du thơm ngọt, hình dáng giống đồng tiền nhỏ, có thể ăn sống cũng có thể nấu chín, người ăn vào sẽ có tài vận gia thân." Trong mắt Vương Viễn lóe lên một vòng hồi ức, nói.

"Quả du. . . Khi còn nhỏ ta cũng đã nếm qua." Thảm Lạc nghe vậy, cũng không nhịn được nhớ lại chuyện cũ.

"Hương vị như thế nào?" Ánh mắt Vương Viễn hơi sáng lên, vội vàng hỏi.

Thảm Lạc thấy bộ dạng chờ mong của gã, không đành lòng lừa, đành phải nói ra: "Quá lâu rồi, không nhớ gì cả."

Trên thực tế, khi còn bé hẳn hoàn toàn chính xác đã nếm qua cơm quả du, chỉ là khi đó đồ ăn ngon nhiều lắm, hẳn cũng không thích cái mùi kia, cho nên cũng không cảm thấy có gì thơm ngọt để nói.

Không ngờ thế đạo ngàn năm sau, ngay cả đồ ăn như vậy cũng biến thành mỹ thực xa xa không thể chạm tới.

"Cha ta kỳ thật cũng chưa từng ăn, chỉ là mỗi lần nói tới, khiến ta chảy nước miếng, rốt cuộc không biết nó có mùi vị gì." Vương Viễn trông về tòa Du Tiên sơn phía xa, có chút thất vọng nói.

"Ta nhớ trong Xuân Hoa huyện thành cũng có cây du mà?" Thảm Lạc suy nghĩ một chút, hỏi.

Vương Viễn nghe vậy, cũng không suy nghĩ tại sao Thảm Lạc biết việc này, chỉ lắc đầu nói: "Có cây du già, sống hơn 200 năm, đáng tiếc đã sớm chết khô."

Thảm Lạc nghe vậy, trầm mặc lại.

Dù sao trong thời gian ngàn năm, Xuân Hoa huyện thành có thể biến thành thành lớn như vậy, còn có cái gì sẽ không cải biến chứ?

Hai người đang nói chuyện, ngựa kéo đoàn xe phía trước bỗng nhiên kêu lên một trận rồi ngừng lại. Thẩm Lạc hơi nhíu mũi lại, lập tức người được một mùi máu tanh, lông mày liền nhíu lại.

Hắn vừa mới nhảy xuống xe ngựa, liền thấy Thẩm Thuyên đã nhanh chân chạy trở về.

"Thẩm tiên bối, nhanh đi phía trước xem, có chuyện xảy ra." Thẩm Thuyên từ xa ôm quyền hô.

Thẩm Lạc không chần chờ, chạy nhanh tới, chỉ là càng đến gần đội ngũ phía trước, lông mày của hắn càng nhăn chặt, trong không khí tràn ngập mùi huyết tinh nồng đậm.

Hắn vạch đám người Thẩm gia đang xem ra, liếc mắt liền thấy trên mặt đất đầy huyết hoa, màu sắc đã tối, đã khô cạn kết vảy, phía xa lại rải rác rơi nhiều tàn chi Nhân tộc, tràng diện nhìn huyết tinh đến cực điểm, khiến không ít người nhao nhao hít vào một hơi khí lạnh, còn có tộc nhân chạy đến một bên nôn khan không thôi.

Thẩm Lạc nhìn tàn chi đầy đất, cho dù đã thường thấy sinh tử, cũng nhận không được có chút tê cả da đầu.

"Tiền bối, chúng ta đã kiểm tra đại khái, tổng cộng có hơn mười cỗ thi thể, phần lớn tâm can tạng phủ không thấy, xem ra là bị Yêu thú tập kích." Thẩm Ngọc đi lên phía trước, nói.

Thẩm Lạc nghe vậy, không nói gì, yên lặng cúi người, nắm lên một cánh tay đứt của đứa bé, nhìn chăm chăm vị trí đứt gãy, lại lấy từ trong ngực ra một tấm phù lục giấy vàng, lắc lắc trong không khí.

Quá Sơn Phù rung động rất nhỏ, phía trên không có nửa điểm quang mang sáng lên.

"Không phải cách làm của Yêu thú." Thẩm Lạc thu hồi lá bùa, đứng dậy nói.

"Thi thể phá hư nghiêm trọng như vậy, thấy rất giống cách làm không chút lý tính của Yêu thú. Sao tiên bối nói không phải?" Thẩm Hoa Nguyên cũng nhin không được hỏi.

"Ta vừa rời dùng Quá Sơn Phù dò xét một chút, chung quanh cũng không lưu lại yêu khí. Mà thi thể nơi này mặc dù bị tách rời thất linh bát lạc, nhưng nếu các người nhìn kỹ, sẽ phát hiện những chỗ tàn chi bị đứt kia, dấu răng cũng không phải của Yêu tộc." Thần sắc Thẩm Lạc không đổi, nói.

Thẩm Hoa Nguyên nghe vậy, lập tức nhặt một khối tàn chi lên, rất nhanh tìm đến chỗ cánh tay mang dấu răng. Sau khi xem, gã nhin không được hoảng sợ nói: "Dấu răng này. . . Sao giống Nhân tộc vậy?"

Những người khác nghe vậy, cũng nao nao nhìn thăm dò, sau khi xem đều kinh hô không thôi.

"Nhân tộc cho dù giết người, cũng sẽ không làm ra chuyện phân thây lấy gan moi tim phệ cốt như vậy. Theo ta đoán, bọn hắn hơn phân nửa là gặp ma vật, mà rất có thể là Nhân tộc bị ma khí xâm nhiễm, chuyển hóa thành ma vật." Thẩm Lạc tiếp tục nói.

Nghe hai chữ "Ma vật", thần sắc đám người Thẩm gia nao nao kịch biến.

"Tiền bối phân tích, ta thấy hơn phân nửa chính là chân tướng. Nếu thật sự có ma vật chiếm cứ ở đây, vậy chúng ta sớm định ra kế hoạch qua đêm ở thôn trấn phía trước, chỉ sợ cũng phải thay đổi." Thẩm Hoa Nguyên suy nghĩ một chút, nói.

"Ma vật so với yêu quỷ bình thường càng khó chơi hơn, chúng ta có thể tránh thì nên tận lực tránh, đêm nay đi suốt đêm, vòng qua Thanh Nham trấn phía trước, đợi đến Tích Vân sơn bên kia lại nghỉ ngơi." Thảm Ngọc cũng cau mày nói.

"Như vậy cũng tốt." Thảm Lạc nhẹ gật đầu, biểu thị đồng ý.

Thế là, đám người thu dọn tàn thi trên mặt đất rồi vùi lấp, sau đó vòng qua tòa Thanh Nham trấn đã sớm vứt bỏ nhiều năm kia, mượn đường đi qua rừng đào ngoài thôn trấn.

...

Bên ngoài Thanh Nham trấn, trong vạt mẫu rừng đào.

Vốn rừng đào tràn ngập sinh cơ, trước mắt đất đai khô cạn cứng ngắt, khắp trên mặt đất có thể thấy được vết rạn nứt cháy đen, tất cả cây đào chung quanh đã hoàn toàn chết khô, từng nhánh cây màu đen phẳng phát từng đại thủ tuyệt vọng, vươn lên thương khung.

Dần dần, sắc trời tối xuống, bốn phía cây khô lờ mờ, trong lúc đám người Thảm gia tiến lên, mơ hồ có thể nghe được gió đêm thổi qua ngọn cây, phát ra thanh âm nức nở nhỏ.

Thảm Lạc và Thảm Ngọc cùng cưỡi một chiếc xe ngựa, đi trước đội ngũ.

"Người cũng không cần khẩn trương thái quá, căng thẳng thần kinh trong thời gian dài cũng không phải chuyện tốt." Thảm Lạc thấy thần sắc Thảm Ngọc bên cạnh cứng ngắt, nhin không được mở miệng nhắc nhở.

Từ khi bắt đầu tu luyện thần thông Tam Tinh Diệt Ma, dẫn ánh sao nhập thể, tốc độ hấn phá giải phong cấm đã tăng nhanh, bây giờ đã khôi phục

thực lực Ngung Hồn trung kỳ, thần thức có thể ngoại phóng một chút, nếu có nguy hiểm tới gần, vẫn có thể sớm phát giác.

"Trước kia ta đã thành thói quen, phàm rời Xuân Hoa thành, ra đến bên ngoài sẽ luôn bảo trì cảnh giới, không sửa được." Thẩm Ngọc nao nao, lập tức cười nói.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 316: U Minh Thụ Sinh

Thẩm Lạc nhìn Thẩm Ngọc bên cạnh, không nhịn được nghĩ đến Anh Lạc gặp tại Trường Thọ thôn, cũng là nữ tử thời mạt thế, trở thành chỗ dựa cuối cùng cho bộ tộc và thôn dân.

"Có ta ở đây, có thể buông lỏng một chút." Thẩm Lạc mỉm cười, nói.

Thẩm Ngọc nghe vậy, trên mặt lộ ra vẻ ám áp, chỉ là thần kinh căng thẳng cũng không buông lỏng bao nhiêu, tựa như chính nàng nói, đã dưỡng thành thói quen, rất khó sửa lại.

"Lần trước tu hành không phải bình cảnh đã buông lỏng một chút à, vì sao vẫn chậm chạp không thấy đột phá?" Thẩm Lạc thấy thế, cũng không miễn cưỡng, chuyển chủ đề hỏi.

"Ta cũng không biết vì sao, luôn cảm thấy hơi thiếu hỏa hầu, nhưng rốt cuộc kém ở chỗ nào, ta cũng không rõ." Thẩm Ngọc thở dài, nói.

"Người nói một chút cảm thụ tu hành thời gian qua cho ta nghe." Thẩm Lạc đề nghị.

Thẩm Ngọc nghe xong, cũng không chậm trễ, bắt đầu chậm rãi kể lại.

Thẩm Lạc chăm chú, kiên nhẫn lắng nghe, kết hợp hai lần kinh lịch của mình trong mộng cảnh và hiện thực, cẩn thận phân tích cảm thụ của Thẩm Ngọc nói, rất nhanh tìm ra vấn đề mấu chốt.

Hắn giảng giải một phen, Thẩm Ngọc hiểu ra, mừng rỡ không thôi.

"Thì ra là thế, ta hiểu rồi, đa tạ tiền bối!" Thẩm Ngọc liên tục ôm quyền, từ đáy lòng nói cảm ơn.

"Tiện tay mà thôi, không cần. . ." Thẩm Lạc nâng tay lên lắc lắc, nhưng dừng tại chỗ, nhíu mũi, thần sắc trở nên ngưng trọng.

Cùng lúc đó, trước ngực của hắn cũng sáng lên một vầng sáng.

Thẩm Lạc sờ tay vào ngực, lấy ra tấm Quá Sơn Phù kia, liền thấy trên đó đang chớp sáng quang mang.

"Có yêu khí. . ." Hắn lập tức kêu dừng đội xe lại.

Rất nhanh, Thẩm Hoa Nguyên mang theo Thẩm Thuyên từ đuôi xe chạy tới, hỏi thăm chuyện gì xảy ra.

"Phía trước tựa hồ có yêu vật, bất quá nhìn tình huống lá bùa, tựa hồ yêu khí cũng không mạnh, không phải nhân vật lợi hại gì." Thẩm Lạc nhìn vầng sáng trên lá bùa có vẻ sắp tắt, nhíu mày nói.

"Vậy chúng ta. . ." Thẩm Hoa Nguyên nhìn về phía Thẩm Lạc, dò hỏi.

"Các người ở chỗ này trông coi, ta đi qua xem một chút rồi quyết định." Thẩm Lạc suy nghĩ một lát, nói.

"Tiền bối, ta đi cùng người." Thẩm Ngọc lập tức nói.

"Cũng tốt." Thẩm Lạc do dự một chút, đáp.

Thế là, hai người một trước một sau, rời đội xe, đi tới rừng đào phía trước tìm kiếm.

Đi ước chừng ba bốn trăm trượng, trong không khí truyền đến mùi máu tanh càng ngày càng đậm. Nhưng kỳ quái là, quang mang trên Quả Sơn Phù mà Thẩm Lạc cầm trên tay lại không biến hóa rõ ràng.

"Cái đó là. . ." Thẩm Ngọc bỗng nhiên dừng bước lại, chỉ vào dưới một gốc cây đào cách đó không xa, kinh nghi nói.

Thẩm Lạc cũng đã chú ý tới, trên mặt đất nơi đó, rải rác một đồng tàn thi thê thảm, phía trên loang lổ vết máu, cũng bị mọc rỗng tạng phủ. Mà có chút khác biệt là, trên thân những tàn thi này mọc đầy lông tóc, có thể thấy vảy và móng, sừng nhọn, thỉnh linh tất cả đều là yêu vật.

"Là ma vật kia làm sao?" Thẩm Ngọc hỏi.

"Không sai. Phần lớn ma vật điên cuồng, lúc điên lên hoàn toàn không có lý trí, mặc kệ là người hay là yêu, đều đồ diệt hầu như không còn." Thẩm Lạc gật đầu nhẹ, nói ra.

"Nó không phải ở tại Thanh Nham trấn à, sao lại xuất hiện ở chỗ này?" Thẩm Ngọc nhin không được hỏi.

"Hắn là đuổi theo những yêu vật này tới." Thẩm Lạc nhìn thoáng qua bóng đêm dày đặc phía trước, suy đoán.

"Nếu vậy, rừng đào này không thể tiếp tục đi, chúng ta đi đường vòng xa hơn đi." Thẩm Ngọc thở dài một tiếng, nói.

"Sợ là không kịp rồi. . ." Thẩm Lạc nhíu chặt lông mày, chậm rãi nói.

Tiếng nói của hắn vừa dứt, trong hư không phía trước bỗng nhiên truyền đến một tiếng chuông reo "Keng", thanh âm linh hoạt kỳ ảo dị thường, vang vọng trong toàn bộ rừng đào, khiến cho lòng người sinh ra một cỗ bất an.

Thẩm Ngọc lần theo tiếng chuông nhìn lại, liền thấy trong bóng đêm dày đặc, bỗng nhiên có một chiếc đèn sáng lên, quang mang chậm chạp chầm chậm rãi đi tới bên này.

Thẩm Lạc âm thầm nắm chặt Thất Tinh Bút trong tay áo, rất nhanh lấy ra pháp khí Bán Nguyệt Hoàn. Trong tay kia, cũng đổi lại một tấm Lạc Lôi Phù.

Tiếng chuông kia vang động tần suất không cao, cơ hồ mười mấy hơi thở mới vang lên một lần, chờ nó vang lên lần thứ ba, ngọn đèn kia đã trôi dạt đến trước cách hai người Thẩm Lạc khoảng mười trượng.

Lúc này Thẩm Lạc mới thấy rõ, phía trước xuất hiện, rõ ràng là một người đọc sách thân mang áo xanh, đầu đội nho quan, sau lưng công rương sách làm bằng trúc. Một tay gã cầm chiếc đèn, tay kia nắm một quyển cổ thư, đang vui đùa đọc sách.

Hai người Thẩm Ngọc không thấy rõ khuôn mặt thư sinh, chỉ cảm thấy hình ảnh trước mắt cực giống một thư sinh cấp tráp đi xa, cầm đuốc soi đêm đọc sách gian khổ cầu học.

Bất quá, nếu cẩn thận xem xét, sẽ phát hiện trên áo xanh gã có mảng lớn vết bẩn màu đen, đó chính là đại lượng máu tươi đông kết lại. Mà trên cổ thư trong tay cũng dính đầy dấu tay máu, xem xét liền thấy không thích hợp.

Thẩm Lạc nghiêng tai lắng nghe, tựa hồ còn có thể nghe được thư sinh kia, đang thấp giọng đọc: "Nhật cư nguyệt chư, chiếu đến hạ thổ, chính là người này, chính là người này. . ."

Hình ảnh trước mắt thực sự quá mức quỷ dị, hai người Thẩm Lạc đều không hành động thiếu suy nghĩ. Thẩm Ngọc càng cảm thấy phía sau ứa ra

khí lạnh, hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm thư sinh kia, không dám lơ đi nửa phần.

Khi thư sinh kia đọc lần thứ ba "Chính là người này" xong, thanh âm bỗng nhiên ngừng lại, chiếc chuông nhỏ nhắn treo trên rương sách kia, lại đột nhiên "Keng" một tiếng.

Ngay sau đó, thư sinh kia chậm rãi hạ cuốn sách xuống, lộ ra một khuôn mặt trẻ tuổi trắng xanh.

Bộ dáng thư sinh cũng không xấu xí, thậm chí còn có mấy phần thanh tú, chỉ là trong một đôi mắt hoàn toàn không có tròng trắng, đen đặc như bóng đêm chung quanh, toàn thân tản ra khí tức tử vong và suy bại, phảng phất như là từ trong U Minh đi ra.

"Hai vị, đi đêm nhiều sẽ gặp ma, không biết các người muốn đi nơi nào?" Một đôi mắt đen nhánh của U Minh thư sinh kia nhìn chăm chăm hai người, bỗng nhiên cười tà mị một tiếng, mở miệng hỏi.

Thẩm Lạc và Thẩm Ngọc liếc nhau một cái, ai cũng không trả lời, tự lui về sau một bước.

"Nếu đã tới, cũng đừng đi nữa . . ." U Minh thư sinh liếc thấy động tác của hai người, thần sắc đột nhiên trở nên dữ tợn, thăm thẳm nói ra.

Trong khi nói, quần áo gã đột nhiên không gió tự bay, khói đen cuộn cuộn từ đó mãnh liệt tuôn ra, trong nháy mắt bao phủ phạm vi mấy trượng quanh gã.

Thân hình U Minh thư sinh dưới sương mù chống đỡ, chậm rãi bay lên không trung, cúi đầu nhìn xuống hai người Thẩm Lạc.

"Đều phải chết, ha ha, các ngươi đều phải chết. . ." Tiếng nói gã trở nên khàn khàn không gì sánh được, phảng phất từ chỗ sâu yết hầu phát ra.

Lúc này, rương sách sau lưng gã cũng nhảy lên "Thình thịch", cửa rương bỗng nhiên "Cạch" một tiếng mở ra. Từng luồng từng luồng hắc vụ nồng đậm từ đó tuôn ra, hóa thành mùi máu âm sát lệ quỷ, giương nanh múa vuốt treo sau lưng thư sinh.

Thẩm Lạc tập trung nhìn vào, phát hiện trong những lệ quỷ này, có nam có nữ, trẻ có già có, từng khuôn mặt chứa hắc khí, mặt mũi tràn đầy dữ tợn, nhao nhao giãy dụa, phát ra trận trận tiếng kêu "Khanh khách".

"Tiệc tối bắt đầu!" U Minh thư sinh cười to nói.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 317: Một Mình Đối Dịch

Mười mấy âm sát lệ quý sau lưng kéo theo cuộn cuộn hắc vụ, nhao nhao nhào tới hai người Thảm Lạc. Mỗi một con đều mở ra miệng to như chậu máu, bên trong lộ ra hai hàm răng trắng hếu bén nhọn, nhìn thập phần khủng bố.

Thảm Lạc thấy thế, đứng tại chỗ lù lù bất động, lại âm thầm liếc mắt ra hiệu cho Thảm Ngọc, để nàng lui về phía sau một chút.

Rất nhanh, âm sát quý vật xông đến trước người hắn, một lão ẩu tóc tai rối bời vọt lên cao nhất, há miệng cắn xuống đầu Thảm Lạc. Một phụ nhân xinh đẹp vọt ra sau lưng, cắn xuống cổ hắn. Còn có một đứa bé cao hai xích, lăn qua lăn lại dưới chân, há miệng cắn bắp chân hắn.

Những quý vật khác theo sát tới, trong nháy mắt triệt để vây quanh hắn.

Nhưng ngay sau đó, một tiếng "Soạt" vang lên, một vòng sóng nước hình xoắn ốc từ dưới chân Thảm Lạc dâng lên, như một bức tường nước ngăn cách hắn và tất cả quý vật.

Đám quý vật còn chưa kịp phản ứng, trên cổ mỗi con đã quấn lên một vòng thủy thăng.

"Roi!"

Chỉ nghe Thảm Lạc quát nhẹ một tiếng, một đạo lôi quang tuyết trắng bỗng nổ bễ ra trước người.

"Ầm ầm" một tiếng nổ đùng vang lên, từng đạo điện quang theo thủy thăng trong nháy mắt lan tràn ra, hóa thành từng tia điện tuyết trắng nhảy vào thể nội mỗi một con quý vật.

"A. . ."

Nương theo từng tiếng gào thét thê lương, tất cả quý vật nhao nhao bị điện quang xé rách, toàn thân tuôn ra hắc khí cuộn cuộn, chỉ một thoáng tất cả đã hôi phi yện diệt.

U Minh thư sinh nhìn một màn này, thần sắc trên mặt ngược lại không thay đổi gì, ống tay áo phát một cái, những hắc vụ bị đánh tan kia đều bay ngược về, một lần nữa chui vào trong rương sách phía sau lưng gã.

"Tốt cho một lời phù. . ." U Minh thư sinh tán thưởng một tiếng, tay lại sờ trong ống tay áo, lấy ra một cây sáo trắng dài hơn một xích, để ngang miệng.

Thẩm Lạc nhìn kỹ, phát hiện giữa cây sáo hơi mảnh, hai đầu hơi thô, rõ ràng là một đoạn cẳng tay xương người.

"Cẩn thận." Trong lòng của hắn nói thầm một tiếng không ồn, vội vàng nhắc nhở Thẩm Ngọc sau lưng.

Vừa dứt lời, một tiếng sáo trầm thấp đã vang lên.

Thẩm Lạc nghe thanh âm này, trong nháy mắt cảm thấy trong thức hải phảng phất rơi vào một ngọn núi lớn, cả người mơ màng, ánh mắt cũng bắt đầu trở nên mơ hồ.

Trong lúc mơ mơ hồ hồ, hắn nhìn thấy bốn phía có hơi khói phiêu đảng, bên người có lụa mỏng màu hồng bay múa, bên tai tựa hồ cũng có tiên nhạc

lượn là, nhìn kỹ mới phát hiện, chính mình trong bất tri bất giác đã đi tới một Tiên gia bảo điện.

Ở bên người hấn, cung nga xinh đẹp với sa y màu hồng đang múa uyển chuyển, ống tay áo nàng vung lên như có hạt bụi óng ánh phiêu tán xuống, trong mũi cũng tràn đầy từng sợi hương khí, khiến cho hấn có chút mê say.

Lúc này, Thẩm Lạc đột nhiên cảm giác dưới chân tựa hồ đựng ngã thứ gì, cúi đầu nhìn xuống, mới phát hiện là một đứa bé phấn nộn mặc yếm, đầu chải bím tóc, hai tay đang ôm chân hấn cười nói, lộ ra vẻ tươi cười sáng sủa.

Thẩm Lạc nhìn hài đồng tựa như phấn điêu ngọc trác kia, nhưng trong lòng thì không khỏi xiết chặt, hai tay bấm Tị Thủy Quyết, trên thân lập tức bắn ra quang mang thủy lam dài hơn tấc.

"Vù" một thanh âm vang lên!

Quang mang Tị Thủy Quyết cuốn ra bốn phía, những sương mù kia lập tức phiêu tán ra, cảnh tượng hư ảo bốn phía cũng theo đó lộ ra cảnh thật. Lúc này Thẩm Lạc mới thấy rõ, chung quanh nào có cung nga tiên tử gì chứ?

Vòng quanh hấn, vẫn là đám âm sát quỷ vật lúc trước từ rương sách bay ra.

"Ông. . . Ông. . ."

Nương theo từng đợt cột địch u minh, từng đạo sóng âm mắt thường khó thấy được cuốn thẳng tới, đánh vào Tị Thủy Quyết bên ngoài thân Thẩm Lạc, nhộn nhạo lên từng đợt gợn sóng, nhưng không cách nào xuyên thấu được.

Thẩm Lạc thấy thế, vừa cảm giác hơi yên tâm chút, sau lưng bỗng nhiên có tiếng gió vang lên!

"Vèo vèo."

Hắn vô thức lệch đầu ra, bên tai liền có hai đạo thủy tiễn bắn sượt qua màn sáng Tị Thủy Quyết trên đầu hắn.

Thẩm Lạc vội quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Thẩm Ngọc đang vội xông tới, một đầu trường sa màu thủy lam trong tay cuốn một cái, tựa như một mảnh sóng nước lao qua.

Ánh mắt của hắn ngưng tụ, thân hình nhảy lên một cái, thân rơi vào trên thủy lam trường sa, bước chân điểm nhẹ bay thẳng đến Thẩm Ngọc.

"Thẩm Ngọc, mau tỉnh lại, ngươi trúng huyền thuật rồi!" Thẩm Lạc vừa phi nhanh tới, vừa la lớn.

Nhưng Thẩm Ngọc vẫn xông tới, tựa như không nghe thấy, trường sa trong tay đột nhiên lắc một cái, phía trên lập tức sinh ra từng đợt hấp lực cường đại.

Thẩm Lạc đạp xuống một cước, lập tức cảm thấy chỗ mắt cá chân mát lạnh. Từng luồng từng luồng dòng nước quán quanh tới, tựa như bước vào trong vòng xoáy, bị một cỗ đại lực kéo lấy, nhất thời không thể bứt ra.

Ngay sau đó, chung quanh lại có lam quang chớp động, hai đầu trường sa hai bên cuốn ngược về, quán quanh người hắn, mắt thấy là muốn trói hắn lại như bánh chưng.

Mũi chân Thẩm Lạc nhân một cái, dưới thân chớp động một mảnh quang ảnh, lại trực tiếp dùng Tà Nguyệt Bộ.

Thân ảnh hấn mơ hồ một cái, trong nháy mắt đã lách mình tới bên cạnh Thẩm Ngọc.

Hấn nắm lấy đầu vai Thẩm Ngọc, dùng sức lắc mấy cái, định gọi nàng tỉnh lại. Nhưng Thẩm Ngọc không có vẻ gì tỉnh lại, trong miệng nàng hét lớn một tiếng "Yêu tà", một chưởng bổ xuống hấn.

Thẩm Lạc lách mình tránh ra, trong lòng thở dài, Thẩm Ngọc chưa đến Ngung Hồn kỳ, thân hồn còn yếu đuối, lâm vào huyền thuật U Minh thu sinh kia, căn bản không thể tự kèm chế.

"Xem ra cũng chỉ có thể như vậy."

Hấn âm thầm trầm ngâm một tiếng, động tác lại không dây dưa dài dòng chút nào, trong tay áo vê ra một tấm Tiểu Lô Phù, cách không hát lên, ném tới trên đỉnh đầu Thẩm Ngọc.

Nương theo một thanh âm "Đùng" vang lên, một đạo điện quang bỗng nhiên chụp xuống, nhắm đánh trên thân nàng.

Toàn thân Thẩm Ngọc tê rần, thân thể trực tiếp tê liệt ngã xuống mặt đất.

Không đợi nàng kịp phản ứng, thân hình Thẩm Lạc đã chớp liên tục, đi tới bên người của nàng, kéo nàng lui về phía sau hơn trăm trượng.

Hai người vừa mới đứng vững, Thẩm Lạc liền nghe sau lưng truyền đến tiếng bước chân tắc tắc, trong lòng biết là đám người Thẩm gia đang chạy tới, lập tức khẩn trương, vội quát: "Không được qua đây, tất cả lui về."

Mấy người Thẩm Hoa Nguyên vừa mới nhìn thấy thân ảnh hai người Thẩm Lạc, lập tức giật mình, nghe vậy liền dừng bước.

Lúc này, một tiếng chuông "Keng" vang lên, ngay sau đó thanh âm cốt địch kia cũng vang lên theo, U Minh thư sinh kia đã đuổi theo tới.

Thẩm Lạc bất chấp thứ gì khác, quay người vung tay lên, trước người dâng lên một mảnh bọt nước, nâng Thẩm Ngọc kéo nhanh về phía sau.

"Mau dẫn nàng rời khỏi nơi này, chiến đấu bên này chưa kết thúc, ai cũng không được qua đây." Hấn lớn tiếng la lên, thân hình vội xông tới, chủ động nghênh đón U Minh thư sinh.

Trong lòng Thẩm Lạc biết, nếu không nghe lời hấn tiếp tục đến gần, bọn người Thẩm Hoa Nguyên chỉ sợ cũng sẽ lâm vào huyền thuật, đến lúc đó đồng loạt công kích hấn, vậy thì càng thêm bị động.

Thẩm Hoa Nguyên tiếp được Thẩm Ngọc, không chần chờ chút nào, lập tức mang theo đám người Thẩm gia triệt hồi lui sau, cách xa bên này.

U Minh thư sinh thấy Thẩm Lạc xông lên, ngừng thổi cốt địch, hai tay áo phồng lên, hắc vụ đầy trời sau lưng điên cuồng dâng lên, như bão cát tuôn về hướng Thẩm Lạc.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 318: Uy Lực Nhất Tinh

Trong hắc vụ, trừ những quý vật lúc trước, lại có từng khuôn mặt dữ tợn không ngừng hiển hiện, tất cả đều giương nanh múa vuốt nhào tới Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc thấy đám người Thẩm gia đã rút đi, không còn lo lắng nữa, trong tay liên tiếp sáng lên vài chục đạo quang mang, một tấm tiếp theo một tấm Tiểu Lôi Phù bắn ra, giữa không trung lóe lên bạch quang loá mắt.

"Ầm ầm. . ."

Liên tiếp thanh âm nổ đùng không ngừng vang lên, đạo đạo lôi quang nhắm đánh lên những mặt quỷ dữ tợn kia, dễ như trở bàn tay đánh nát chúng.

Nhưng những quý vật kia giống như bất tử bất diệt, ở chỗ này bị đánh tan xong, không bao lâu lại hiển hiện ở một bên khác, vẫn như cũ hung tính không giảm dây dưa với Thẩm Lạc.

"Gia hỏa này xem ra chí ít cũng là Ngung Hồn hậu kỳ, đánh nửa ngày cũng không đụng được bản thể hẳn, thực sự có chút khó chơi."

Thẩm Lạc chau mày, cổ tay lần nữa lắc một cái, lại là mười mấy tấm Tiểu Lôi Phù, đồng thời ném ra.

Chỉ là lần này ném ra Tiểu Lôi Phù, thân ảnh của hắn cũng lập tức đuổi theo.

Tiểu Lôi Phù nhao nhao nổ tung, ở phía trước oanh minh không ngừng, đánh giết tầng tầng quý vật, từ giữa đó tạo ra một lỗ hồng. Thân ảnh Thẩm Lạc liền xuyên qua lỗ hồng này, đi tới trước U Minh thư sinh.

Chỉ thấy hai tay hắn đồng thời hát lên, hai bên ống tay áo đều có quang mang chớp động, pháp khí Bán Nguyệt Hoàn cùng một tấm Lạc Lôi Phù đồng thời bắn nhanh ra, đánh về phía đầu lâu U Minh thư sinh.

Đôi mắt một kích đột ngột này, U Minh thư sinh tựa hồ cũng không kịp phản ứng, cổ co rút lui sau, há miệng phun ra một đoàn sương mù phiếm đen nồng đậm.

Lạc Lôi Phù nhiễm sương mù này, trong nháy mắt màu sắc tờ giấy biến thành xám trắng, phù văn trên đó vừa mới sáng lên, tựa như đột nhiên bị rút khô tất cả lực lượng, đột ngột dập tắt.

Bán Nguyệt Hoàn không giống tấm Lạc Lôi Phù kia, mà phát ra một trận tiếng thét chói tai, hóa thành một mảnh ánh trắng ngân quang, chém ra sương mù đen đỏ kia, sượt qua trán U Minh thư sinh.

Thẩm Lạc thừa cơ tiến tới, âm thầm vận khởi công pháp Hoàng Đình Kinh, một quyền đánh đến bụng U Minh thư sinh.

"Ầm" một tiếng vang trầm truyền đến, U Minh thư sinh lập tức bay ngược ra sau, té ra bên ngoài hơn mười trượng, rơi ầm ầm trên mặt đất.

"Quá cứng. . ."

Thẩm Lạc thu hồi nắm đấm hơi đau nhức, vẫy tay triệu hồi Bán Nguyệt Hoàn về, nắm trong tay.

Bên kia, U Minh thư sinh bị đánh bay chậm rãi đứng lên, quanh thân toả ra sương mù màu đen bắt đầu dần dần thu liễm, nhao nhao chảy ngược về

trong tay áo gã biến mất không thấy.

Gã tựa như đột nhiên quay lại bộ dáng ban đầu lúc mới xuất hiện, chỉ là trong tay chẳng biết lúc nào, nhiều ra một cây thước màu đen dài khoảng hai thước.

Lần này gã không mở miệng nói chuyện nữa, chỉ là thần sắc trên mặt càng thêm dữ tợn, ngũ quan cũng phủ lên vẻ lo lắng, chạy chậm đến Thâm Lạc bên này. Nhưng tốc độ gã đột nhiên tăng nhanh, sau lưng lập tức xuất hiện liên tiếp bóng chông màu đen, cơ hồ chớp động một cái, đã đến trước người Thâm Lạc.

Thâm Lạc lập tức thi triển Tà Nguyệt Bộ, thân hình nhanh chóng thối lui ra sau, Bán Nguyệt Hoàn lần nữa đánh tới.

U Minh thư sinh cũng không nóng nảy truy kích, tay nắm cây thước màu đen, đón đỡ.

Cây thước va chạm với Bán Nguyệt Hoàn, phát ra thanh âm "Đình đình đương đương" thanh thúy, mỗi một cái đều lộ ra hết sức nhẹ nhàng.

Chỉ là đánh một lát, Thâm Lạc cảm thấy chỗ ngực tựa hồ bị chặn lại một hơi, nửa ngày không ra, khiến cho hắn dần dần cảm thấy có chút buồn bực tức giận khó nói.

Mà theo thanh âm đình đình vang lên kia, thỉnh thoảng truyền đến một tiếng linh đàng, cảm giác buồn bực tức giận kia càng ngày càng mãnh liệt, tâm thần hắn xiết chặt, đầu thể không rõ, chính mình đã trúng chiêu!

Hắn vội vàng tập trung ý chí, cưỡng ép đè xuống khó chịu trong lòng, triệu hồi Bán Nguyệt Hoàn trở về.

Bán Nguyệt Hoàn vừa tới tay, bàn tay Thảm Lạc nhịn không được hơi run lên một cái, hấn vội nâng... Bán Nguyệt Hoàn lên xem xét. Kết quả phát hiện trên đó có từng sợi ma khí đỏ thẫm nhỏ như sợi tóc quấn quanh, hiển nhiên đã bị xâm nhiễm.

"Thật là thủ đoạn âm hiểm." Trong lòng Thảm Lạc thầm mắng một tiếng, lo lắng ma khí này sẽ làm tổn thương linh tính Bán Nguyệt Hoàn, liền thu hồi nó vào trong Thất Tinh Bút.

U Minh thư sinh thấy Thảm Lạc phát hiện mảnh khóc, ánh mắt bình tĩnh rơi trên người Thảm Lạc, lần nữa giết tới. Thảm Lạc đành phải tay không tác sắt giao chiến với gã.

Thế nhưng, rất nhanh hấn phát hiện, không có pháp khí làm vật dẫn, đoàn khí buồn bực tức giận trong ngực hấn chẳng những không biến mất, ngược lại càng phát ra mãnh liệt.

"U Minh thư sinh này đã ma hóa, nếu tiếp tục như thế, chỉ sợ ta cũng bị ma khí xâm thể, cũng chỉ có thể thử một chút cái kia. . ." Trong lòng Thảm Lạc run lên.

Hấn quyết định xong, cũng không do dự nữa, ngửa đầu nhìn màn trời một cái, lần nữa thi triển Tà Nguyệt Bộ, kéo ra khoảng cách với U Minh thư sinh.

U Minh thư sinh cho là hấn muốn trốn, lập tức đuổi theo.

Thảm Lạc lui ra sau, hai tay lại phi tốc kết ấn, trong lòng mặc niệm khẩu quyết Tam Tinh Diệt Ma.

Thần thông này hấn đã tu luyện một đoạn thời gian, chỉ là chưa bao giờ thi triển hoàn chỉnh qua, trước mắt có thể thành công hay không, trong lòng cũng không nắm chắc.

Chỉ thấy hấn lui về phía sau mấy chục trượng, bỗng nhiên bước chân dừng lại, đứng tại chỗ liên tục đập cương bộ, hai tay trùng điệp trước người, kết một cái thủ ấn phức tạp, bỗng nhiên chỉ lên trời một cái.

Trong nháy mắt, trên thân hấn có đại lượng ánh sao sáng lên, trong mắt cũng loé lên quang mang rạng rỡ.

U Minh thư sinh vọt tới phụ cận, cảm nhận được nguồn lực lượng kia, chần chờ một chút, không dám tiến lên.

Lúc này Thẩm Lạc đã kết ấn xong, hai tay bỗng nhiên vung lên, tựa như từ trước người giật xuống một đoạn hư không.

Trong màn đêm tinh hà xa xôi kia, một ngôi sao màu vàng xa xa cộng hưởng, đột nhiên lóe lên quang mang, giữa hư không liền có một hư ảnh ngôi sao nổi lên kim quang rạng rỡ, tiếp theo hai xuống như lưu tinh vạch phá màn đêm.

U Minh thư sinh nhìn thấy ngôi sao diệt ma rơi xuống, trong nháy mắt thần sắc đột biến, dưới thân lập tức dâng lên cuộn cuộn hắc vụ, thân hình bay vọt nhập không, phi độn về phía nơi xa, mắt thấy sẽ thoát khỏi vị trí ngôi sao hạ xuống.

Nhưng ngay lúc này, cảnh tượng khó tin xuất hiện.

Ngôi sao màu vàng kia lúc sắp rơi xuống đất, đã biến lớn hơn mười trượng, đúng là ở giữa không trung trợt đi, cũng cải biến phương hướng, đuổi kịp U Minh thư sinh, đập âm âm xuống.

U Minh thư sinh bị quang mang ngôi sao bao phủ, trong nháy mắt toàn thân cứng đờ, cũng không thể di động nửa phần, chỉ có thể hai tay giơ cao lên, trong tay áo tuôn ra hắc vụ mãnh liệt, hóa thành hai đại thủ nâng bầu trời, chống đỡ ngôi sao màu vàng kia.

Nhưng hắc vụ quay cuồng này gặp kim quang tinh thần, trong nháy mắt như băng tuyết tan rã ra, căn bản ngăn cản không được mảy may.

"Ầm ầm. . ."

Ngôi sao màu vàng rơi xuống đất, nổ vang ầm ầm, nhấc lên khối bụi sóng lớn lan tràn ra xa vài chục trượng, những cây đào đứng gần đều bị thổi cho ngã trái ngã phải.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 319: Lệ Thủy Hà

Thảm Lạc vẫn đứng tại chỗ, ánh sao phát tán trên thân tiêu tán từng chút hầu như không còn, trong mắt sáng lên lưu quang cũng theo đó ảm đạm.

Hắn cảm thấy một cơn mệt mỏi cuốn tới, nhin không được té quy trên đất.

"Không ngờ chỉ sử dụng một lần, cơ hồ làm tiêu hao sạch sẽ pháp lực thể nội, ngay cả nhục thân cũng mỏi mệt như vậy, xem ra pháp chiêu này tạm thời không thể tùy ý sử dụng." Thảm Lạc trầm nghĩ trong lòng.

Nói xong, hắn ráng chống đỡ đi tới nơi ngôi sao rơi xuống.

Thảm Lạc tới gần, liền kinh ngạc phát hiện, trên mặt đất xuất hiện một đồ án màu đen to lớn, ở giữa là một đồ án tương tự Ngũ Giác Kim Tinh, chung quanh còn bao quanh một vòng phù văn.

Phía trên có thể ần ần cảm nhận được một chút ba động ánh sao.

Thảm Lạc đi đến trung tâm đồ án, liền thấy chính giữa ngôi sao năm cánh có một bộ xương khô cháy đen, vẫn như cũ duy trì tư thế hai tay nâng lên bầu trời, tự nhiên chính là U Minh thư sinh kia.

"Uy lực không tầm thường, ha ha!" Thảm Lạc nhìn xong, lập tức thoải mái cười ha hả.

Sau đó, hắn khoanh chân ngôi xuống điều tức.

Thẩm Ngọc ở bên này thấy bên kia không có động tĩnh, đợi một lát mới tới xem xét. Kết quả nhìn thấy Thẩm Lạc ngồi tĩnh tọa bên cạnh bộ xương khô của U Minh thư sinh, nhất thời có chút ngạc nhiên.

Nàng lấy lại tinh thần, không quấy rầy Thẩm Lạc, tìm về pháp khí trường sa của mình, sau đó yên lặng chờ ở một bên.

Thẩm Lạc tỉnh lại, đám người cũng không lập tức khởi hành, mà lưu lại trong rừng đào nghỉ ngơi một đêm, đợi đến sáng sớm hôm sau mới tiếp tục xuất phát, tiến về Kiến Nghiệp thành.

...

Mấy ngày sau, một đoàn người đi tới phụ cận Kiến Nghiệp thành.

Trên đường đi, tâm tình đám người Thẩm gia đều nặng nề, lúc này tinh thần đã chán phần một chút, bắt đầu cười nói.

Trong một chiếc xe ngựa, Thẩm Ngọc, Thẩm Hoa Nguyên, còn có mấy tu sĩ Thẩm gia khác đang tập trung một chỗ, thương nghị gì đó.

"Nửa ngày nữa là đến Kiến Nghiệp thành, rốt cuộc có thể thở phào nhẹ nhõm rồi." Thẩm Thuyên mừng rỡ nói.

"Kiến Nghiệp thành thật có thể ngăn cản những yêu ma đáng sợ kia sao?" Một nữ tử khoảng ba mươi mấy tuổi, dung mạo khá thanh tú hoài nghi hỏi.

"Hình tử không cần lo lắng, người ít ra ngoài, không rõ tình huống Kiến Nghiệp thành. Nơi đó có quan phủ trọng binh trấn giữ, Bạch gia trong thành là thế gia khu ma trừ danh, thực lực không kém một ít tông môn cỡ lớn. Lão tổ Bạch gia càng là một vị đại năng Bán Tiên, nghe nói còn quan hệ với

Hóa Sinh tự không ít, nhất định có thể bảo hộ thành bình an." Thẩm Thuyên cười ha ha nói.

"Không sai, Kiến Nghiệp thành hẳn là an toàn, chỉ là bây giờ yêu ma nổi lên bốn phía, bách tính phụ cận các nơi đoán chừng đều đã tiến về nơi đó, Kiến Nghiệp thành bây giờ chỉ sợ đã là kín người hết chỗ rồi. Sau khi chúng ta đến đó, còn phải tìm cách kéo dài truyền thừa gia tộc, cần chuẩn bị cẩn thận một phen." Thẩm Hoa Nguyên trầm ngâm nói.

"Thẩm gia ta kinh doanh thảo dược từ xưa, đến Kiến Nghiệp thành tự nhiên là trọng thao cự nghiệp. Bây giờ yêu ma nổi lên bốn phía, y dược sinh ý không lo không thể hưng thịnh." Thẩm Thuyên nói.

"Y thuật Thẩm gia ta tương truyền từ lâu, ngày càng tinh tiến, tự nhiên không có vấn đề. Chỉ là nếu muốn trọng thao cự nghiệp, cần nghĩ biện pháp giải quyết nguồn cung cấp dược liệu mới được." Thẩm Hoa Nguyên nói.

Những người khác nghe vậy, đều chậm rãi gật đầu.

Bây giờ thế đạo phân loạn, nguyên liệu đúng là vấn đề lớn, không có dược liệu, y thuật cao minh đến đâu cũng không dùng được.

"Ngọc nhi, tại sao ngươi không nói chuyện?" Thẩm Hoa Nguyên nhìn về phía Thẩm Ngọc một mực trầm mặc nhìn phía ngoài xe ngựa, hỏi.

"Không có, ta đang nghe mọi người thảo luận. Phụ thân ngài cũng biết, ta cũng không am hiểu những chuyện này mà." Thân thể Thẩm Ngọc khẽ run lên, lấy lại tinh thần nói.

"Hi hi, ta nhìn Ngọc nhi muội muội là đang nghĩ đến Thẩm Lạc kia, cũng khó trách. Thẩm Lạc kia tuổi còn trẻ, tu vi cao cường, hình dáng cũng tuấn tú lịch sự, Ngọc nhi muội muội ngươi động tâm cũng là bình thường."

Nữ tử gọi là Hình tử kia nhìn theo ánh mắt Thẩm Ngọc, lại là một chiếc xe ngựa, cười hì hì nói.

"Hình tử, ta chỉ tôn kính Thẩm Lạc tiên bối, nào có ý nghĩ loạn thất bát tao gì chứ." Thẩm Ngọc lắc đầu cười nói.

Thẩm Hoa Nguyên nghe lời này, thần sắc khẽ động.

"Cha, người đừng nghe Hình tử nói lung tung, nữ nhi vừa rồi là đang phỏng đoán sư thừa môn phái Thẩm Lạc kia, tuyệt không có tâm tư gì khác." Thẩm Ngọc nhìn thấy thần sắc Thẩm Hoa Nguyên, thở dài nói.

"Ngọc nhi, Thẩm Hình nói cũng không phải nói mò. Bây giờ thế đạo phân loạn, Thẩm gia ta mặc dù cũng là thế gia tu tiên, nhưng thực lực quá mức yếu kém, chỉ có một tu sĩ Tích Cốc kỳ là người. Nếu có thể khiến Thẩm Lạc kia lưu lại, Thẩm gia ta bất luận nơi nào cũng sẽ bảo đảm không ngại. Ta thấy hẳn những ngày qua thường xuyên tìm người nói chuyện phiếm, tựa hồ cũng có chút để ý người đó." Thẩm Hoa Nguyên thoáng có chút hưng phấn nói.

"Nếu có thể kén người này là con rể, đúng là một biện pháp tốt bảo tồn Thẩm gia ta." Những người trong xe ngựa cũng đều lộ ra ý cười, gật đầu nói.

"Cái này. . . Gia chủ, ta vừa mới nói chỉ là lời nói đùa, việc hôn nhân của Ngọc nhi muội muội vẫn do chính nàng làm chủ." Thẩm Hình vốn nói giỡn, chưa từng nghĩ sự tình lại phát triển đến vậy, vội vàng nói.

Ngược lại là Thẩm Ngọc, ánh mắt yên tĩnh, cũng không tức giận.

"Phụ thân, bằng vào cảm giác của ta, Thẩm tiên bối đối với ta cũng không có tình cảm nam nữ. Dịch tại bạch ngọc sách. Hẳn tìm ta cũng là chỉ điểm tu luyện mà thôi, ý của người ta minh bạch, cũng sẽ cố gắng ở

chuyện này, chỉ là không thể cam đoan gì cả, dù sao việc này được hay không, còn phải xem ý của hấn." Nàng trầm mặc một hồi, sau đó mở miệng nói.

"Ha ha, cái này đương nhiên, vậy chuyện này giao cho Ngọc nhi người xử lý, người phải tranh thủ cơ hội nhiều hơn, dù không thành, rút ngắn chút quan hệ với hấn cũng là có ích không hại." Thảm Hoa Nguyên lộ vẻ tươi cười, nói.

Trong một đội xe khác, Thảm Lạc mở to mắt, khoe miệng lộ ra một tia bất đắc dĩ, lắc đầu.

Vào thời khắc này, mấy tiếng thú rống thê lương từ phía trước truyền đến, cấp tốc tới gần.

Thảm Lạc nhíu mày, từ trong xe ngựa đi ra.

Chỉ thấy bốn năm đầu sói xám xuất hiện từ trong rừng phía trước, mặt mũi tràn đầy hưng phấn chạy nhào tới đội xe.

Đội xe Thảm gia lập tức dừng lại, hai tên tu sĩ hộ vệ đội xe lập tức nghênh đón.

Bọn người Thảm Ngọc giờ phút này cũng từ trong xe ngựa chui ra, vội vàng tiến lên trợ giúp.

Vài đầu sói xám này chỉ là yêu thú bình thường nhất, thực lực cũng chỉ đến Luyện Khí sơ kỳ, rất nhanh liền bị giết chết.

Thảm Lạc âm thầm gạt đầu, quay người chui trở vào buồng xe.

Trên đường đi gặp yêu vật tập kích, đám người Thảm gia cũng không bối rối. Chinh đôn một chút, đội xe Thảm gia rất nhanh lại xuất phát, đi về

hướng Kiến Nghiệp thành.

Chỉ là càng đến gần Kiến Nghiệp thành, số lần đội xe bị yêu vật tập kích càng nhiều, gần nửa ngày qua, đã bị tập kích đến bốn năm lần.

Cái này tương phản với dự liệu Kiến Nghiệp thành rất an toàn của đám người Thẩm gia, trong lòng đoàn người không khỏi lo sợ bất an thêm.

Bên cạnh một con sông lớn cách Kiến Nghiệp thành hai ba mươi dặm, đoàn người Thẩm gia lần nữa gặp phải một đám yêu vật tập kích.

Con sông này, chính là Lệ Thủy Hà.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 320: Kiến Nghiệp Thành Bị Tấn Công

Yêu vật đột kích là một đoàn Tử Văn Tri Chu dữ tợn, mỗi một con đều to bằng cái thớt, giáp xác cứng rắn như sắt, thực lực có thể so với tu sĩ Luyện Khí sơ trung kỳ. Thảm Ngọc mang theo đám tu sĩ Luyện Khí kỳ Thảm gia toàn lực xuất thủ, khó khăn lắm mới có thể ngăn cản được.

Song phương đang giăng co, bỗng mặt đất phía trước bầy, tám con Tử Văn Tri Chu đột nhiên vỡ ra, từng đạo thủy nhận bắn ra, trảm lên thân bọn chúng.

Chỉ nghe thanh âm xuy xuy vang lên, giáp xác Tử Văn Tri Chu cứng rắn vỡ nát tan tành, huyết dịch văng khắp nơi, trong chớp mắt bị chém thành mấy khúc. Tiếp đó tất cả thủy nhận nhao nhao thay đổi phương hướng, tiếp tục bổ về phía đám Tử Văn Tri Chu còn lại, chỉ mấy hơi thở công phu, đã diệt sạch cả bọn.

Cách đó không xa, Thảm Lạc từ trên một chiếc xe ngựa nhảy xuống, tán đi pháp quyết trong tay, có chút hài lòng với công kích của mấy đạo thủy nhận này.

Trải qua thời gian khổ tu vừa rồi, pháp lực của hắn đã khôi phục không ít, đã đến Ngung Hồn hậu kỳ.

"Đa tạ tiền bối xuất thủ tương trợ." Bọn người Thảm Ngọc đi tới, cảm tạ.

"Nơi đây cách Kiến Nghiệp thành không xa, nhưng không có người ở, lại còn có nhiều yêu vật ẩn hiện như vậy, ngược lại có chút cổ quái." Thẩm Lạc khoát tay áo, nhìn quanh vài lần, mở miệng nói.

Bờ Lê Thủy Hà bên kia có một thôn trang quy mô không nhỏ, chỉ là trong thôn một mảnh tĩnh mịch, căn bản không nhìn thấy mây may sinh khí, ngay cả mèo chó cũng không có một con.

"Tình huống xác thực không đúng lắm, không biết tiền bối có cao kiến gì không?" Thẩm Hoa Nguyên hỏi.

"Các người đóng trại ở chỗ này, không nên tùy ý đi lại, ta đi xem tình huống phía trước đã." Thẩm Lạc hơi trầm ngâm, sau đó nói.

"Ta đi cùng ngài." Thẩm Ngọc đi tới, nói.

Lông mày Thẩm Hoa Nguyên nhíu lại, muốn nói gì lại thôi.

"Nơi này không an toàn, lúc nào cũng có thể có yêu vật xuất hiện, người vẫn nên lưu lại nơi đây, bảo vệ tốt tộc nhân." Thẩm Lạc nói, thân hình khẽ động nhảy vào trong Lê Thủy Hà.

Ngay lúc hai chân hắn sắp chạm mặt sông, một bọt nước từ trong sông hiện ra, nâng hai chân của hắn lên, mang theo Thẩm Lạc bay về hướng Kiến Nghiệp thành, tốc độ dị thường nhanh chóng, mấy hơi thở đã biến mất trong tầm mắt.

Đám người Thẩm gia thấy cảnh này, đều phát ra thanh âm sợ hãi than, trên mặt càng lộ ra vẻ hâm mộ.

Thẩm Ngọc nhìn hướng thân ảnh Thẩm Lạc biến mất, khẽ cắn môi, ánh mắt ba động, không biết suy nghĩ cái gì.

...

Thẩm Lạc mở ra lối đi riêng, lấy Ngự Thủy Thuật đi đường, so với chạy còn nhanh hơn không ít, rất nhanh đến cách Kiến Nghiệp thành hơn mười dặm. Từng đợt tiếng gầm gừ, tiếng la giết, còn có tiếng va chạm ù ù không ngừng từ phía trước truyền đến.

"Kiến Nghiệp thành bị tấn công rồi?" Trong lòng Thẩm Lạc giật mình, bầm niệm pháp quyết dừng lại.

Nếu đúng như tộc nhân Thẩm gia thuật lại lúc trước, trong Kiến Nghiệp thành có trọng binh đóng quân, còn có một vị Bán Tiên lão tổ Bạch gia mang theo một đám tu tiên giả trấn giữ, vậy mà yêu ma dám can đảm công thành, sự tình tuyệt không đơn giản.

Xuân Hoa thành phải biến cố còn rõ mồn một trước mắt, hấn không dám không kiêng nể gì cả, trầm ngâm một chút, thi triển Tị Thủy Quyết lặn vào trong Lệ Thủy Hà, dưới đáy nước tiến lên.

Tốc độ đi như vậy mặc dù chậm một chút, nhưng ẩn nấp càng thêm an toàn.

Nửa khắc đồng hồ sau, Thẩm Lạc đi vào dưới Kiến Nghiệp thành, lại bị một màn trước mắt làm cho sợ ngây người.

Đúng như hấn đoán, lúc này Kiến Nghiệp thành đã bị vô số yêu vật muôn hình muôn vẻ vây chặt đến không lọt một giọt nước, trong đó sài lang hổ báo không ít, xa xa nhìn lít nha lít nhít, giống như vô số con kiến vậy.

Trừ những yêu vật phổ thông này, giữa không trung còn có hàng trăm yêu khí tản mát ra yêu khí cường đại. Nhìn qua, tối thiểu cũng là Ngung Hồn kỳ, thậm chí ngay cả đại yêu Xuất Khiếu kỳ cũng không ít.

Cầm đầu là ba con yêu vật nửa người nửa hồ, yêu khí trên thân vượt xa những đại yêu Xuất Khiếu kỳ kia. Thảm Lạc căn bản nhìn không thấu tu vi cảnh giới của chúng.

"Khí tức ba đầu yêu vật này, không dưới Thiên Diêm lão tổ kia, chẳng lẽ là tồn tại Đại Thừa kỳ?" Thảm Lạc âm thầm kinh hãi, kiệt lực vận công thu liễm khí tức.

Lít nha lít nhít đại quân yêu vật, đang từ bốn phương tám hướng phát động từng đợt tấn công mạnh vào Kiến Nghiệp thành.

Kiến Nghiệp thành đã biến hoá không nhỏ so với ngàn năm trước, cải biến lớn nhất là tường thành cao dày hơn rất nhiều. Trên tường thành lắp đặt rất nhiều vật giống như máy ném đá, phía trên minh khắc từng nét phù văn, giờ phút này đang không ngừng ném từng khối đá to lớn đang đốt cháy ra ngoài, đánh về phía yêu vật dưới thành.

Mỗi một khối đá thiêu cháy rơi xuống đất, sẽ bạo liệt ra hình thành một mảnh biển lửa rộng mấy trượng, nuốt cả đám Yêu thú vào.

Ngoài máy ném đá, trên tường thành còn có rất nhiều cự nỏ cao mấy trượng, phía trên mang từng cái túi đựng tên to lớn, bên trong chứa lít nha lít nhít mũi tên.

Mỗi một lần cự nỏ kéo căng, sẽ bắn ra một chùm mưa tên màu đen, mặt ngoài mũi tên ẩn hiện sóng pháp lực, hiển nhiên cũng không phải mũi tên bình thường, bắn vào trong bày thú sẽ nhắc lên từng đợt gió tanh mưa máu.

Trừ những máy móc thủ thành này, trên tường thành còn đứng đầy giáp sĩ và người tu tiên, đao quang kiếm ảnh bay vút lên, sát khí lạnh thấu xương, phối hợp khí cụ trên tường thành, ngăn cản những yêu vật kia công kích.

Mà trên bầu trời Kiến Nghiệp thành, mấy trăm tên tu sĩ đứng giữa hư không, trên thân tỏa ra các loại linh quang sáng tỏ, hơn phân nửa đều là tu sĩ Ngưng Hồn kỳ. Đại tu sĩ Xuất Khiếu kỳ cũng có hai ba mươi vị.

Cầm đầu là hai lão giả đầu đội mũ, mặc áo bào tím, thoát nhìn như là người trong quan phủ.

Khí tức trên thân hai người không lồ, hơn phân nửa là tồn tại Đại Thừa kỳ.

Dưới hai lão giả mặc tử bào này dẫn đầu, những tu sĩ kia hoặc tốp năm tốp ba, hoặc đơn đả độc đấu, chém giết cùng những yêu vật lợi hại có thể phi hành kia.

Theo Thẩm Lạc thấy, nhân số bên Nhân tộc ít hơn nhiều so với những yêu vật ngoài thành kia, thực lực cũng yếu hơn rất nhiều, nhưng sở dĩ có thể bảo trì giằng co với đại quân Yêu thú, chủ yếu là trên không Kiến Nghiệp thành lơ lửng một quang trận màu vàng lớn chừng ngàn trượng.

Trong trận có vô số phù văn màu vàng tuôn ra không ngừng, còn có từng đạo hư ảnh kim giáp tới lui bên trong, phát ra trận trận phạm âm, khiến cho người ta vừa nghe xong, thể xác và tinh thần thư thái, tâm hồn thả lỏng.

Mà trận này thần kỳ nhất là, chỉ cần tu sĩ tiến vào bên trong, tựa hồ pháp lực tiêu hao, thân thể mệt nhọc, thậm chí là bị thương đều sẽ nhanh chóng khôi phục.

Không chỉ như vậy, trong quang trận còn không ngừng bắn ra từng đạo kim quang, rơi vào trên thân những tu sĩ kia.

Quanh người những tu sĩ kia lập tức hiện ra một cái lồng sáng màu vàng, trình độ phòng ngự và công kích cũng tăng lên.

Chỉ là những lồng sáng màu vàng này tựa hồ bị hạn chế thời gian, chỉ có thể kéo dài một khắc đồng hồ là biến mất.

Dựa vào quang trận màu vàng thần kỳ này, tu sĩ bên Kiến Nghiệp thành khó khăn lắm mới đánh bắt phân thắng bại với yêu vật bên ngoài.

"Quang trận thật huyền diệu!" Thảm Lạc chìm nửa người trong Lê Thủy Hà, nhìn quang trận giữa không trung, trong lòng cảm thấy ngạc nhiên, không khỏi nhìn chăm chú nhìn thật kỹ.

Chỉ thấy trung tâm quang trận màu vàng, ngồi thẳng một lão giả râu tóc bạc trắng, nhìn thần thanh khí lãng, hai tay mười ngón trước người không ngừng chuyển động, trong miệng lầm bầm.

Vạn đạo kim quang từ trên thân lão tán ra, liên tục không ngừng dung nhập vào trong quang trận màu vàng, duy trì quang trận vận chuyển.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 321: Bán Tiên Bạch Tiêu Thiên

"Xem ra trận này là do thần thông của vị lão giả tóc trắng này, chỉ dựa vào một pháp trận, thay đổi nghịch thế, thật sự là kinh người!" Thảm Lạc thầm nghĩ trong lòng.

Hắn có chút hiếu kỳ đánh giá lão giả vài lần, đột nhiên lông mày nhíu lại, gắt gao nhìn chăm chăm ngũ quan lão giả.

"Bạch Tiêu Thiên?"

Dung nhan lão giả tóc trắng này mặc dù già nua không ít, nhưng hình dáng ngũ quan tuấn lãng bất phàm, đúng là hảo bằng hữu của hắn, hảo huynh đệ Bạch Tiêu Thiên.

"Nguyên lai Bạch gia lão tổ trong miệng bọn Thảm Ngọc lại là Bạch Tiêu Thiên người!" Thảm Lạc kích động trong lòng, thể nội pháp lực cũng hơi nổi lên sóng gió, nhưng rất nhanh hắn phát giác được điểm ấy, vội vàng thu liễm lại.

Bạch Tiêu Thiên khoanh chân ngồi giữa không trung, trên thân chớp động kim quang, nhưng Thảm Lạc may mắn cảm giác không thấy tu vi cảnh giới của y. Trước đó nghe bọn người Thảm Ngọc nói, lão tổ Bạch gia đã có cảnh giới Bán Tiên, xem ra lời nói không ngoa.

"Số lượng những yêu vật này tuy nhiều, nhưng mấu chốt là ba đầu Đại Thừa kỳ hồ yêu kia. Có vị Bán Tiên Bạch Tiêu Thiên này tại đây, Kiến

Nghiệp thành trong thời gian ngắn hẳn là không ngại." Trong lòng Thẩm Lạc suy nghĩ, thoáng nói lỏng mấy phần.

Giữa không trung, một lão đạo áo bào tím Đại Thừa kỳ cùng một con hồ yêu liều mạng tung một kích, song song bay ngược về phía sau.

Lão giả mặc tử bào bay ngược vào trong quang trận màu vàng, từng luồng từng luồng lực huyền diệu dung nhập vào thân thể của lão, pháp lực hỗn loạn lập tức điều hoà lại.

Bên ngoài thân lão giả loé lên hồng quang, lập tức ổn định lại thân hình.

"Bạch tiên bối, những yêu vật này càng ngày càng nhiều, tiếp tục như vậy cũng không phải kế lâu dài!" Lão giả mặc tử bào quay người nói với Bạch Tiêu Thiên.

"Ta đã báo tình huống nơi đây cho quan phủ và Hóa Sinh tự, bọn họ đã phái người đến giúp, cần khoảng ba ngày mới có thể đuổi tới." Bạch Tiêu Thiên vẫn bám pháp quyết không ngừng, trong miệng không nhanh không chậm nói ra.

"Ba ngày! Chỉ sợ là chúng ta không kiên trì được đến đó!" Lão đạo áo bào tím mở lớn hai mắt, nhất thời có chút lo lắng.

"Bây giờ yêu ma nổi lên bốn phía, tàn phá bừa bãi thương sinh, bất luận là quan phủ, hay là Hóa Sinh tự đều đang chịu áp lực cực lớn, ba ngày đến giúp đã là tốc độ nhanh nhất rồi. Tu sĩ chúng ta, thụ hoàng mệnh tọa trấn Kiến Nghiệp thành, nếu không may, lúc này lấy chết báo quốc." Ngữ khí Bạch Tiêu Thiên bình tĩnh nói.

Nhưng mà y còn chưa dứt lời, tình huống đột nhiên thay đổi.

Bầu trời xa xa tối sầm lại, một mảng mây đen to lớn nổi lên, nhanh chóng bay tới nơi này.

Một cỗ uy áp nặng nề vô cùng từ bên trong lộ ra, giống như một vùng biển rộng lơ lửng ở trên trời, từ xa có thể nhìn thấy mấy con hồ yêu Đại Thừa kỳ đang ở phía trên, toàn bộ bầu trời Kiến Nghiệp thành cũng âm ảm theo.

Mà cỗ khí tức này cũng không phải yêu khí đơn thuần, còn có một cỗ ma khí nồng đậm trộn lẫn trong đó, cho dù cách thật xa, vẫn làm cho Thẩm Lạc âm thầm kinh hãi.

Trong quang trận màu vàng, sắc mặt Bạch Tiêu Thiên cũng khẽ biến, đứng thẳng lên.

Mà thần sắc lão đạo áo tím kia cũng đại biến, vội vàng thối lui bên cạnh.

"Khắp thi pháp trách, độ hóa chúng sinh! Thần thông Hóa Sinh tự quả nhiên danh bất hư truyền, chỉ bằng một đại trận Phật Quang Phổ Chiếu lại có thể ngăn cản đại quân Yêu tộc ta lâu như vậy. Bất quá Yêu tộc ta phục hưng chính là đại thế, Bạch đạo hữu người liều mạng như vậy, cũng chỉ là châu chấu đá xe, tốn sức mà thôi!" Một thanh âm sắc lạnh, the thé từ trong mây đen truyền ra.

Lời còn chưa dứt, một đạo hắc quang giống như sông lớn từ trong mây rơi xuống, lóe lên hóa thành một đạo hắc nhận kinh thiên thô to không gì sánh được, dài hơn trăm trượng, nhanh chóng tuyệt luân chém về phía quang trận màu vàng, phảng phất một tia chớp màu đen vạch phá bầu trời.

Mây trắng Bạch Tiêu Thiên vẫy một cái, một tay vỗ bên hông.

Một vệt kim quang bắn ra, lại là một cái mỗ màu vàng, phát sau mà đến trước bay vụt ra bên ngoài quang trận màu vàng.

Cái mỗ quay tít một vòng, huyền hóa thành một tầng màn sáng vàng mịt mờ, ngăn trước hắc nhận kinh thiên kia.

Hắc nhận trảm trên màn sáng màu vàng, lập tức phát ra một tiếng vang thật lớn. Màn sáng kịch liệt lắc lư, vô số phù văn màu vàng từ đó bị đánh bay, nhưng màn sáng màu vàng cứng cỏi dị thường, rất nhanh liền ổn định lại.

Bạch Tiêu Thiên hít sâu một hơi, ngâm xướng nói:

"Kim Cương phục ma, bày tà lui tránh, đại nhật tụ linh, càn khôn phương định!"

Một đạo hào quang màu vàng như thủy ngân từ trên người y tuôn trào ra, trong đó ẩn hiện một hư ảnh cây Kim Cương Hàng Ma Xử, đánh về phía đám mây đen.

Giữa không trung đột nhiên sáng lên, kiêu dương trên trời chớp quang mang liên tục, một đạo kim quang giống như hỏa diễm bắn xuống, dung nhập vào trong Hàng Ma Xử.

Hàng Ma Xử vốn chỉ là hư ảnh, lập tức ngưng tụ thành thực chất, đồng thời phồng lớn gấp mười lần, hóa thành một cây cự xử màu vàng lớn mấy chục trượng, xung quanh có vô số kim quang lưu chuyển như thiểm điện, lóe lên liền xuất hiện ở trên không mây đen, như điện quang hỏa thạch đánh xuống.

Mây đen quay cuồng một hồi, phía trên hiện ra một đạo yêu ảnh không lồ màu nâu, lại là một Bách Túc Ngô Công mặc áo giáp, nửa người dưới là rết, nửa người trên miễn cưỡng xem như hình người, nhưng vẫn là đầu rết, trong hốc mắt chớp động hai ngọn lửa màu đen, một tay cầm thanh cự kiếm, tay kia nắm một tấm thuẫn.

Mây đen phía dưới Yêu vật rết cuộn tròn vào tấm thuẫn trong tay nó, mặt thuẫn lập tức quán quanh hắc vụ, vô số phù văn nhúc nhích như vật sống, nghênh đón Kim Cương xử.

Chỉ nghe "Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn, tấm thuẫn màu đen nổ tung ra, hóa thành vô số hắc khí phiêu tán bốn phía.

Kim Cương xử không bị ngăn cản chút nào tiếp tục đánh xuống, đánh vào thân Bách Túc Ngô Công.

Một tiếng kêu thê lương thảm thiết vang lên, cánh tay trái cùng nửa người Bách Túc Ngô Công bị đánh nát, hóa thành vô số thịt nát bay đi, lộ ra nội tạng đỏ tươi.

Bạch Tiêu Thiên nhấc tay lên, một ngón tay không mang theo mây may hỏa khí, lẳng không vạch một cái về phía Bách Túc Ngô Công.

Trên không Bách Túc Ngô Công loé lên kim quang, một đạo tơ vàng trống rỗng xuất hiện, chém xuống một cái, nhanh đến mức không thể tưởng tượng nổi. Dịch tại bạch ngọc sách. Yêu vật rết kia căn bản không kịp phản ứng chút nào.

Vào thời khắc này, một bàn tay che kín lông vũ, mọc ra móng nhọn màu đen trống rỗng xuất hiện, kéo thân thể Bách Túc Ngô Công về sau một cái, hiểm hiểm tránh thoát tơ vàng trăm kích.

Sau đó bàn tay màu đen cong ngón búng ra, một đoạn móng tay nhỏ sắc nhọn "Vèo" một tiếng bắn ra, đụng vào tơ vàng kia.

"Ầm" một tiếng vang thật lớn, trong hư không phảng phất nổ vang như kinh lôi, nhấc lên khí lẳng mãnh liệt, đánh cho Bách Túc Ngô Công bay ngược ra sau, vết thương trên người lần nữa tuôn ra máu tươi.

Cùng lúc đó, một yêu vật thân hình cao lớn, thân người đầu ưng xuất hiện bên cạnh Bách Túc Ngô Công, chính là chủ nhân bàn tay màu đen kia.

Ánh mắt Bạch Tiêu Thiên trầm xuống, đang muốn làm cái gì, sắc mặt đột nhiên biến đổi, bấm niệm pháp quyết điểm một cái về phía màn sáng màu vàng trước người.

Màn sáng màu vàng trống rỗng nhích qua bên trái mấy chục trượng, đồng thời phía trên đại thịnh hào quang màu vàng.

Hai tiếng bén nhọn trầm đục truyền ra, màn sáng màu vàng run rẩy mãnh liệt, xuất hiện hai chỗ lõm thật sâu, tựa hồ có cái gì vô hình công kích vào phía trên.

Màn sáng chớp động kịch liệt mấy lần, rốt cuộc không cách nào kiên trì nữa, âm vang vỡ vụn, một lần nữa hóa thành cái mờ màu vàng kia, quay tròn bay ngược trở về, linh quang phía trên ảm đạm, hiển nhiên bị tổn thương không nhẹ.

Sắc mặt Bạch Tiêu Thiên ngưng lại, phát tay áo vung lên, hai Kim Nao pháp bảo bắn ra, cấp tốc bay múa quanh thân y.

"Ha ha ha, Bạch đạo hữu quả nhiên là môn hạ cao thủ của Hóa Sinh tự, Thiên Hồ Kinh ta vô hình vô tích, nhưng cũng không thoát khỏi linh giác của ngươi." Hư không bên cạnh Bách Túc Ngô Công chớp liên tục, lại có hai bóng người trống rỗng xuất hiện, là một thiếu phụ mặc quần hồng, sau lưng kéo theo sáu cái đuôi cáo phấn hồng, trong miệng cười khanh khách, mị nhãn như tơ, khiến cho người nhìn không được đắm chìm trong đó.

Tên kia là một lão giả mặc áo bào xanh, thân hình cao gầy, làn da xanh đen khô cằn, nhìn giống như vỏ cây, nhưng đầu tóc lại dị thường xum xuê, nhìn phi thường quý dị.

Khí tức ba tên yêu vật này, mỗi một người đều không dưới Bách Túc
Ngô Công, thành linh đều là tồn tại Bán Tiên.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 322: Đại Nhật Minh Đăng

"Cô Trục Công, giúp ta một tay!" Bách Túc Ngô Công nhìn thấy lão giả áo lục xuất hiện, thần sắc buông lỏng, vội vàng khàn giọng xin giúp đỡ.

Lão giả áo lục bấm niệm pháp quyết vung lên, một cỗ hào quang màu xanh lục rơi vào trên thân Bách Túc Ngô Công, vết thương khổng lồ lập tức ngừng đổ máu.

Lão giả lập tức lấy ra một viên đan dược màu xanh lá cho Bách Túc Ngô Công ăn vào, sau đó nắm chặt một ngón tay của mình, ra sức bẻ giống như bẻ gãy nhánh cây.

"Răng rắc" một tiếng, một ngón tay lão lập tức bị bẻ gãy, nhưng miệng vết thương lại không chảy ra máu tươi, mà chảy ra chất lỏng màu xanh lục, tản mát ra sinh cơ nồng đậm dị thường, để cho người ta ngửi thấy tinh thần phấn chấn.

Lão giả hất tay lên, liên tiếp chất lỏng màu xanh biếc nhỏ xuống trên vết thương của Bách Túc Ngô Công.

Miệng vết thương Bách Túc Ngô Công lập tức bay vọt ra vô số tơ máu, quấn lẫn nhau, nhanh chóng tạo thành nhục thể mới.

Mấy hơi thở sau, linh quang màu xanh lá lóe lên, thân thể Bách Túc Ngô Công thành linh khôi phục nguyên dạng, chỉ là khí tức trên thân đã giảm nhiều, xem ra nguyên khí đã đại thương.

"Tạ ơn." Bách Túc Ngô Công cảm ơn lão giả áo lục một tiếng, sau đó nhìn về phía Bạch Tiêu Thiên, trong mắt lộ ra vẻ oán độc.

"Ha ha, Bạch đại sư quả nhiên thần thông kinh người, thật là lợi hại, một chiêu Kim Cương Phục Ma Xử vậy mà có thể dẫn động đại nhật chi lực gia trì, dù là Thích Đẳng phương trượng xuất thủ, bất quá cũng chỉ như vậy. Nhưng hiện tại chúng ta liên thủ, các hạ cho là còn có phần thắng sao?" Bách Túc Ngô Công cười lạnh liên tục, cất bước bay về phía Bạch Tiêu Thiên.

Ba yêu kia cũng đồng thời cất bước, tới gần trước y.

Trong dòng sông ngoài thành, trong mắt Thẩm Lạc lóe lên vẻ lo lắng.

Chỉ là tu vi hắn bây giờ còn chưa khôi phục, mà dù hắn khôi phục toàn bộ tu vi, cũng bất quá chỉ là Xuất Khiếu trung kỳ, không thể so sánh với những đại năng Bán Tiên này, nên cũng chỉ có thể lo lắng suông mà thôi.

Bạch Tiêu Thiên quét nhìn bốn yêu một chút, thân hình bỗng nhiên bay ngược về sau, hai tay chấp trước ngực, quang trận màu vàng quanh người nhanh chóng co vào dưới thân y, hóa thành một đài sen màu vàng, cấp tốc xoay tròn.

Vô số tiếng phạn âm vang lên, phảng phất vô số Thần Phật tụng kinh niệm phật chung quanh.

Phía sau y loé lên kim quang, một phù văn bắc đờn lớn gần trọng nổi lên, chiếu rọi vào đài sen màu vàng dưới thân.

"Tâm Đẳng Lâm Chiếu! Nhanh! Đừng để hắn thi triển ra thần thông này!" Thiệu phụ váy hồng mặt phấn thất sắc, tay ngọc vung lên, một cây quạt lông xù màu hồng phấn xuất hiện ở trong tay, lẳng không vẩy một cái.

Một mảnh phong bạo màu hồng phấn trống rỗng xuất hiện, phát ra tiếng sấm âm âm, quét về phía Bạch Tiêu Thiên.

Trong phong bạo ẩn chứa vô số sương mù phấn hồng, lộ ra một cỗ mùi thơm kỳ lạ. Tu sĩ và yêu vật phụ cận mặc dù đã sớm tránh khu vực phụ cận, nhưng vẫn có vài đầu yêu vật cùng hai tu sĩ bị tác động đến, lập tức toàn thân rã rời, rơi thẳng xuống đất.

Lão giả áo lục vỗ một chưởng vào hư không, trên đỉnh đầu Bạch Tiêu Thiên loé lên lục quang, một cự chưởng xanh biếc lớn như ngọn núi trống rỗng xuất hiện, mãnh kích ép xuống, một cỗ cự lực nặng nề trút xuống.

Mà hai tay yêu vật đầu ưng thân người kia mở rộng ra, hắc quang lóe lên, hai tay hóa thành một đôi cánh chim to lớn rộng vài trượng, vỗ một cái.

Thanh âm duệ khiêu chói tai vang lên, hai đạo hắc phong dài hơn trăm trượng bắn ra, phảng phất hai đầu Giao Long màu đen nhào về phía Bạch Tiêu Thiên.

Về phần Bách Túc Ngô Công, thương thế vẫn chưa hồi phục, nhưng cũng há miệng phun ra yêu hoả đen kịt, quay tròn một vòng hóa thành một đạo sóng lửa cao mấy chục trượng, gầm thét xông về phía trước.

Bốn yêu công kích không phân trước sau, gần như đồng thời đến trước người Bạch Tiêu Thiên, nhưng khoảng cách còn mấy trượng, bỗng "Ầm" một tiếng vang thật lớn, bốn đạo công kích đều đứng tại nơi đó, không cách nào tiến lên trước một bước.

Đài sen dưới thân Bạch Tiêu Thiên chuyển động ong ong, hư không vài chục trượng quanh người hiện ra từng mảnh cánh sen màu vàng kim hơi mờ, tổ hợp lại với nhau hình thành một tầng bình chướng màu vàng, ngăn cản bốn yêu công kích.

Bất quá y cũng không chịu nổi, thân thể run rẩy, khoe miệng chảy ra một tơ máu, sắc mặt cũng biến thành tái nhợt.

Bạch Tiêu Thiên hít sâu một hơi, cưỡng ép đè xuống pháp lực quay cuồng thể nội, bám niệm pháp quyết vung lên.

Phù văn bắc đèn phía sau y tránh gấp, mười mấy ngọn lửa màu vàng bắn ra, trong mỗi ngọn lửa đều có một phù văn bắc đèn nhỏ, đánh vào bốn yêu công kích.

Bất luận là phong bạo màu hồng, hay là cự chướng xanh biếc, hoặc là yêu phong màu đen, yêu hỏa màu đen, đụng vào những ngọn lửa màu vàng kia một cái, lập tức tùy tiện bị đốt xuyên qua.

Mười mấy ngọn lửa màu vàng như lưu tinh bắn về phía bốn yêu.

"Mau tránh ra!" Gương mặt xinh đẹp của mỹ phụ váy hồng biến sắc, vội vàng kinh hô nhắc nhở, bắn ngược về phía sau, quạt lông trong tay vờ một cái.

Một cỗ phong bạo màu hồng lần nữa quét ra, đánh về phía ba ngọn lửa màu vàng đang bắn về phía nàng.

Trên thân lão giả áo lục loé lên lục quang, trong nháy mắt hóa thành hơn mười thân hình giống nhau như đúc, bay vụt về nhiều phía, căn bản không phân rõ cái nào là thật, cái nào là giả.

Bách Túc Ngô Công cũng vội vàng lui lại, chỉ là bản thân nó bị trọng thương, tốc độ rất chậm chạp. Ứng yêu màu đen và nó quan hệ tựa hồ khá thân cận, bên ngoài thân loé lên hắc quang, thỉnh linh hóa thành một con cự ưng màu đen to bằng gian phòng, hai ưng trảo chộp lấy Bách Túc Ngô Công, bay ngược ra sau, cũng không chậm hơn hai yêu vật kia bao nhiêu.

Nhưng ngay giờ phút này, mười mấy ngọn lửa màu vàng vốn đánh về phía bốn yêu, đột nhiên thay đổi phương hướng, bỏ thiếu phụ váy hồng và lão giả áo lục, mà tập trung đánh tới Bách Túc Ngô Công và ưng yêu màu đen, tốc độ tăng mạnh, trong chớp mắt đã đuổi kịp hai yêu.

Ưng yêu màu đen kinh hãi, bên ngoài thân loé lên hắc quang, một cỗ gió lốc màu đen như thực chất nổi lên, vô số phong nhận màu đen to như cánh cửa hiển hiện, chém về phía những ngọn lửa màu vàng kia.

Bách Túc Ngô Công cũng vận khởi yêu lực, há miệng phun ra một mảnh hắc diễm, hóa thành một bức tường lửa màu đen thật dày ngăn quanh người.

Khác với hắc diễm trước đó, thời khắc này tường lửa màu đen tản mát ra một cỗ nhiệt độ cao đáng sợ, không khí phụ cận vạn vạn kịch liệt, tựa hồ bị đốt cháy.

Hai yêu vừa mới làm xong những thứ này, những ngọn lửa màu vàng đã bay vụt tới, từ bốn phương tám hướng hung hăng đánh xuống.

Liên tiếp tiếng vang âm âm nổ tung, những ngọn lửa màu vàng kia không xuyên thủng gió lốc và tường lửa, đụng một cái đến bọn chúng đột nhiên bạo liệt ra, chung quanh hai yêu hình thành một mảnh biển lửa màu vàng.

"Đại nhật khoáng chiếu, hoàng hoàng quang minh!" Trên đài sen, Bạch Tiêu Thiên nói lầm bầm, thân thể ngửa ra sau, hai tay mở ra tựa hồ đang ôm cái gì.

Phù văn bắc đèn phía sau y bỗng nhiên toả ra vạn đạo kim quang, huy hoàng phảng phất kiêu dương rơi xuống nhân gian.

Một cột sáng màu trắng cực nóng, tinh khiết thô to từ trên trời giáng xuống, rơi vào trong biển lửa màu vàng, bao phủ Bách Túc Ngô Công cùng ung yêu màu đen và cả tường lửa gió lốc bao quanh chúng vào trong.

"Một trong tuyệt kỹ trấn phái của Hóa Sinh tự, Đại Nhật Minh Đăng! Không thể, thần thông này không phải cần tu vi Chân Tiên mới có thể thi triển sao?" Thần sắc thiếu phụ váy hồng triệt để đại biến.

Lão giả áo lục thoáng hiện ra bên cạnh nàng, giữa thần sắc cũng tràn ngập kinh hãi.

Gió lốc màu đen, tường lửa cực nóng bị cột sáng màu trắng bao quanh một cái, như là băng sương dưới mặt trời chói chang, trong khoảnh khắc bị bốc hơi sạch sẽ, biến mất không còn tăm tích.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 323: Bất Lực

Trên thân Bách Túc Ngô Công và ung yêu màu đen "Âm" một tiếng, trông rỗng dấy lên ngọn lửa màu trắng.

Bách Túc Ngô Công vốn đã bị thương nặng, giờ phút này ngọn lửa màu trắng quán thân, chỉ kịp phát ra hai tiếng kêu thảm thiết, hỏa diễm đen kịt nơi hốc mắt lập tức dập tắt, thân thể cao lớn nhanh chóng trở nên trong suốt, sau đó tiêu tán từng khúc trong không trung.

Ung yêu màu đen cũng phát ra tiếng kêu thảm, lông vũ trên thân bị thiêu huỷ hầu như không còn, bên ngoài thân cũng bị cháy đen một mảnh.

Bất quá trước đó gã không bị thụ thương, giờ phút này vẫn còn dư lực, hai cánh cố sức mở ra, bỗng nhiên từ trong hỏa trụ màu trắng vọt ra ngoài, bỏ chạy về phía xa.

Nhưng những ngọn lửa màu trắng kia đánh vào trên thân yêu ung, chẳng những không dập tắt, ngược lại cháy hừng hực, càng thêm thịnh vượng, trong chớp mắt hình thành một hỏa cầu khổng lồ, triệt để bao phủ thân thể gã vào trong.

Không chạy được bao xa, tốc độ ung yêu màu đen liền chậm lại, thân hình khổng lồ trong hỏa cầu nhanh chóng thu nhỏ, mấy hơi thở sau hoàn toàn biến mất.

Thiếu phụ váy hồng và lão giả áo lục thấy cảnh này, hít sâu một hơi, trên mặt hiện ra vẻ hoảng sợ.

Bạch Tiêu Thiên nhất cử diệt sát hai yêu, nhưng tình huống y cũng phi thường hổng bét, trên làn da toàn thân nổi lên một tầng màu lưu ly, trong thất khiêu rịn ra tơ máu.

Giờ phút này y thi triển một môn cấm thuật Niết Bàn Đoạn Diệt Đại Pháp của Hoá Sinh tự, thiêu đốt bản mệnh nguyên khí, cưỡng ép tăng tu vi lên một cấp bậc.

Chỉ là bỏ ra đại giới môn cấm thuật này cũng cực lớn, không chỉ khiến tu vi rớt xuống một bậc, cũng vĩnh viễn không thể tăng lên, lại còn tiêu hao trăm năm thọ nguyên.

Bất quá chỉ cần có thể bảo trụ Kiến Nghiệp thành, đừng nói là tu vi rớt xuống, thọ nguyên giảm bớt, dù phân thân toái cốt cũng đáng.

Bạch Tiêu Thiên nhìn về phía thiếu phụ váy hồng cùng lão giả áo lục, cưỡng ép một hơi, phù văn bắc đèn sau lưng lần nữa sáng lên.

Nhưng giờ phút này, "Phốc" một tiếng vang nhỏ truyền đến, bụng dưới y mát lạnh, một bàn tay đen như mực xuyên ra bụng y, phía trên dính đầy máu tươi.

Toàn thân Bạch Tiêu Thiên cứng ngắc như bị đông kết, nhìn bàn tay đâm máu kia, hai mắt mở trừng trừng, giữa thần sắc lộ ra vẻ không thể tin.

Thẩm Lạc ngoài thành biến sắc, con mắt nhìn về phía sau lưng Bạch Tiêu Thiên. Một bóng người màu đen chẳng biết lúc nào đột phá phòng ngự đài sen màu vàng, đứng sát sau lưng Bạch Tiêu Thiên.

Ánh mắt của hắn đột nhiên nhìn chằm chằm bóng người màu đen kia, toàn thân đối phương bao phủ trong một tấm đầu bóng màu đen rộng lớn, trên đầu còn mang theo một cái mũ rộng vành to lớn bằng tre, mười đầu ngón tay dài nhọn hoắt.

Hình dáng này Thâm Lạc cũng không lạ, chính là yêu phong trước kia hắn gặp trong Tàng Phong cốc.

Thiếu phụ váy hồng và lão giả áo lục ở xa nhìn thấy cảnh này, sắc mặt buông lỏng.

"Chắc chắn, Bạch đạo hữu quả nhiên lợi hại, lấy tu vi Bán Tiên lại có thể thi triển thần thông Chân Tiên, có thể xưng là thiên tài. Nhân vật như ngươi hiệu lực cho Nhân tộc, thực sự là đáng tiếc, hay là đi theo Ma tộc ta đi!" Yêu phong xuyên thủng chỗ yếu hại Bạch Tiêu Thiên, nhưng không lập tức rút ra lui lại, mà cười lạnh khặc khặc nói.

Trong lúc nói chuyện, trên tay gã toát ra một cỗ hắc khí nồng đậm, nhanh chóng xâm nhiễm cơ thể Bạch Tiêu Thiên.

Bụng dưới Bạch Tiêu Thiên rất nhanh bị nhuộm thành màu đen, cấp tốc lan tràn ra nơi khác.

Ngay giờ phút này, lại một tiếng vang nhỏ truyền đến, tay phải Bạch Tiêu Thiên vốn cứng ngắt bỗng khẽ động, nắm chặt cánh tay yêu phong đang xuyên thủng thân thể của y.

Trên người y bỗng nhiên dâng lên một tầng kim quang, ngăn cản hắc khí lan tràn.

"Ngươi cho rằng trốn ở phụ cận, ta không phát giác sao? Các hạ là đầu lĩnh bọn yêu ma này, thật sự là chịu bỏ tiền vốn, vậy mà điều động năm vị Bán Tiên tập kích Kiến Nghiệp thành. Xem ra cuối cùng Kiến Nghiệp thành cũng bị luân hãm, bất quá trước đó, ta muốn lấy tính mạng ngươi, chôn cùng bách tính Kiến Nghiệp thành!" Bạch Tiêu Thiên lạnh giọng quát, đài sen màu vàng dưới thân và phù văn bắc đền sau lưng hóa thành hai đạo kim quang chui vào thể nội y.

Bên ngoài thân y lập tức hiện ra từng đạo kim văn, thân thể phảng phất khí cầu cấp tốc bành trướng, một cỗ khí tức cực kỳ đáng sợ lan ra.

Sắc mặt Yêu phong đại biến, muốn rút tay ra lui lại.

Nhưng một cỗ hấp lực không lồ từ thể nội Bạch Tiêu Thiên truyền ra, gắt gao hút lại cánh tay của gã, căn bản không rút ra được.

Yêu phong hét lớn một tiếng, quyết định thật nhanh, cánh tay kia lóe lên hắc mang, trảm lên bờ vai cánh tay bị hút kia.

Huyết quang chợt hiện, bả vai cánh tay kia bị đứt, máu tươi chen chúc ra, nhưng gã không để ý tới, thân hình vừa mới động hóa thành một đạo hắc phong bắn ngược ra sau.

"Ầm" một tiếng nổ vang rung trời!

Bạch Tiêu Thiên đã biến thành viên cầu bạo liệt ra, một vòng kiêu dương đường kính mấy trăm trượng ở trong hư không thoáng hiện ra, bao phủ yêu phong đang bay ngược ra sau vào trong đó.

Một cỗ phong bạo màu vàng mắt thường có thể thấy được điên cuồng quét ra, trong chốc lát tạo thành một cỗ gió lốc to lớn, quét sạch toàn bộ Kiến Nghiệp thành.

"Bạch đạo hữu!" Thảm Lạc ngoài thành thấy hết thảm, cặp mắt chua xót, trong lòng đau đớn như tê liệt.

Ngàn năm trùng phùng cùng hảo hữu, chưa kịp nói một câu, lại bất lực trợ mắt nhìn bằng hữu vẫn lạc.

Bất quá hấn cũng không cho là Bạch Tiêu Thiên làm sai, giờ khắc này nếu giữa không trung là hấn, cũng sẽ lựa chọn giống vậy.

Bạch Tiêu Thiên tự bạo nhắc lên phong bạo rất nhanh lắng lại, thiếu phụ váy hồng cùng lão giả áo lục bay trở về, hiện thân, trên mặt tràn đầy vẻ giận dữ, không nói hai lời, lập tức đánh xuống thành trì phía dưới.

Hai yêu đồng thời xuất thủ, hai đạo quang mang một hồng một lục bắn xuống, đánh về phía một chỗ tường thành.

Mấy đạo quang mang từ trong Kiến Nghiệp thành bắn ra, ý đồ ngăn cản, nhưng đụng một cái đến quang mang lục hồng, lập tức bị đánh bay.

"Ầm ầm" hai tiếng, tường thành Kiến Nghiệp thành bị nổ sập một đoạn, mở ra một lỗ hồng to lớn.

Vô số yêu vật ngoài thành hưng phấn gầm rú, như thủy triều chen chúc vào thành.

Cả tòa thành trì trong chốc lát là một mảnh tiếng khóc, trong nháy mắt biến thành gió tanh mưa máu.

Thân thể Thẩm Lạc run rẩy một chút, không xem tiếp nữa, cắn răng quay đầu không để ý tới tình huống trong thành, chui vào Lệ Thủy Hà, mau chóng quay về chỗ cũ.

Ngay lúc Bạch Tiêu Thiên bỏ mình, vận mệnh Kiến Nghiệp thành đã chú định.

Những yêu vật này chiếm cứ Kiến Nghiệp thành xong, sẽ có động tĩnh gì, hiện tại còn chưa biết, hấn nhất định phải kịp thời mang đám người Thẩm gia rời khỏi nơi này trước khi yêu vật có hành động khác.

Đối với những bách tính trong thành kia, hấn thực sự hữu tâm vô lực.

Thẩm Lạc thôi động Ngự Thủy Thuật toàn lực đi đường, rất nhanh quay trở về đội xe Thẩm gia.

Trong khoảng thời gian này không có yêu vật đột kích, tất cả mọi người Thẩm gia bình yên vô sự, nhìn thấy Thẩm Lạc trở về, đều xông tới.

"Thẩm tiên bối, tình huống Kiến Nghiệp thành nơi đó thế nào?" Thẩm Hoa Nguyên hỏi.

Giờ phút này tâm tình Thẩm Lạc đã khôi phục lại, kể đơn giản lại tình huống ở Kiến Nghiệp thành.

Đám người Thẩm gia nghe xong đều biến sắc.

"Ngay cả vị Bán Tiên Kiến Nghiệp thành cũng ngăn không nổi những yêu vật kia, chúng ta còn có thể chạy đi đâu đây?"

"Chẳng lẽ thượng thiên muốn diệt vong Nhân tộc chúng ta, tất cả mọi người nhất định phải chết trong miệng những yêu vật kia?"

Đám người khe khẽ bàn luận, trong lời nói tràn đầy ý tuyệt vọng, một ít người lo sợ nhẹ giọng khóc nức nở.

"Im ngay! Mới gặp chút trở ngại đã không chịu nổi, còn thể thống gì. Gia huấn Thẩm gia dạy các ngươi như thế sao?" Thẩm Hoa Nguyên đột nhiên quát lớn một tiếng.

Đám người Thẩm gia nghe vậy, nhao nhao ngậm miệng lại.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 324: Hai Đội Ngũ

"Thẩm tiên bối, tình huống hiện tại, ngài có cao kiến gì không?" Thẩm Hoa Nguyên nhìn về phía Thẩm Lạc, hỏi.

"Vì tương lai, có hai con đường có thể đi. Một là tiến về biên cảnh, rời Đại Đường. Theo ta được biết, bên ngoài Đại Đường mặc dù cũng có yêu vật, nhưng so với nơi này lại ít hơn nhiều." Trong đầu Thẩm Lạc hiện ra tình huống Trường Thọ thôn lúc trước, nói.

"Rời Đại Đường?" Đám người Thẩm gia nhìn nhau.

"Một con đường khác là tiến về Trường An, nơi đó là đô thành Đại Đường, là nơi tinh anh cả nước hội tụ, hiện tại hẳn là chưa bị công phá." Thẩm Lạc tiếp tục nói.

"Không sai, Trường An bên đó khẳng định không có việc gì, nhất thời kinh hoảng vậy mà quên mất." Nghe nói thế, không ít người Thẩm gia, bao gồm Thẩm Hoa Nguyên, cặp mắt cũng hơi sáng lên.

Sinh trưởng trong Đại Đường, bọn họ hiển nhiên có khuynh hướng chọn con đường thứ hai.

Khoé miệng Thẩm Hoa Nguyên khẽ động, đang muốn mở miệng nói gì.

"Thẩm tiên bối, tiếp theo ngài có tính toán gì không?" Thẩm Ngọc đột nhiên chen vào hỏi.

Bọn người Thảm Hoa Nguyên lập tức hiểu ý, nhao nhao nhìn về phía Thảm Lạc.

Bất luận là đi biên cảnh Đại Đường, hay là đi Trường An, nếu không có Thảm Lạc tương trợ, bọn họ tuyệt khó bình an đến đích.

"Thảm mỗ muốn đi Trường An một chuyến." Thảm Lạc hơi im lặng, từ tốn nói.

Muốn triệt để biết rõ tình huống ma kiếp, chỉ có tiến về Trường An.

"Không sai, chúng ta cũng nghĩ như vậy, đi Trường An càng ổn thỏa hơn một chút." Thảm Hoa Nguyên lập tức nói ra. Tu sĩ Thảm gia khác cũng nhao nhao gật đầu.

"Nếu thế, chúng ta mau mau lên đường thôi, những yêu vật kia đánh vào Kiến Nghiệp thành, tiếp theo sẽ có cử động gì, không ai biết được, mau rời khỏi nơi này thì tốt hơn." Thảm Lạc làm sao không minh bạch ý tứ của đám người Thảm gia, mỉm cười nói.

"Không sai, đi mau, đi mau!" Đám người Thảm gia bỗng nhiên giật mình, lập tức nói ra.

Đội xe lập tức thay đổi phương hướng, đi về hướng Trường An.

E sợ những yêu ma Kiến Nghiệp thành kia đuổi theo, một đoàn người nhanh chóng đi đường, mãi đến chạng vạng tối mới ngừng lại.

Cũng không phải đám người Thảm gia không muốn đi tiếp, mà là ngựa kéo xe đã gần như thoát lực, lộ trình phía sau còn cần dùng ngựa, không thể để cho bọn chúng quá mức kiệt quệ.

"Nơi này là nơi nào?" Thảm Hoa Nguyên nhìn chung quanh hỏi.

Cả ngày đi đường, vội vàng, đã không biết chạy tới chỗ nào. Phụ cận nơi này có một ngọn núi cao, trên ngọn núi mọc đầy cây phong, giờ phút này chính là mùa thu, lá phong như lửa, cảnh sắc khá đẹp.

Chỉ tiếc là trong lòng tất cả mọi người Thẩm gia nặng nề muốn chạy thoát, nào còn ý nghĩ thưởng thức cảnh đẹp.

"Trên ngọn núi này mọc đầy cây phong, hẳn là Lâm Xuyên huyện Tê Hà sơn." Thẩm Thuyên quanh năm bên ba bên ngoài, biết nhiều về địa lý một chút, đánh giá sơn phong cao lớn một hồi, chần chờ nói ra.

"Tê Hà sơn? Ân, vậy không hề đi nhầm hướng rồi." Thẩm Hoa Nguyên lấy ra địa đồ, gật đầu nói.

Phụ cận con đường có một dòng suối nhỏ, một ít phụ nữ và trẻ em Thẩm gia vội vàng múc nước, tìm một chỗ đất bằng ven đường chôn nồi nấu cơm, bỏ ra một chút sức của mình.

Những người khác cũng không nhàn rỗi, dắt những chú ngựa kia đến bên cạnh uống nước ăn cỏ.

Đồ ăn nóng hôi rất nhanh đã nấu xong, đám người chạy một ngày đường, sớm đã bụng đói kêu vang, mặc dù đây chỉ là canh rau với mìn thầu đơn giản, ăn cũng phi thường ngon.

"Thẩm tiên bối còn chưa đi ra sao?" Thẩm Hoa Nguyên nhìn về phía một chiếc xe ngựa cửa đang đóng kín, thấp giọng hỏi Thẩm Ngọc.

Tu vi đến cảnh giới Thẩm Lạc, mấy tháng không ăn không uống cũng không thành vấn đề, trên đường đi đám người Thẩm gia cũng đã quen.

"Ở trong xe tu luyện, không nên quấy rầy hẳn." Thẩm Ngọc cũng nhìn về hướng xe ngựa một cái, nói.

"Phải có hấn, nếu không tiến về Trường An đường xá xa xôi, có trời mới biết sẽ còn gặp phải chuyện gì." Thảm Hoa Nguyên gật gật đầu, thờ dài nói.

"Phụ thân không cần suy nghĩ nhiều, thượng thiên tự sẽ phù hộ Thảm gia ta bình an." Thảm Ngọc khuyên.

Lúc Thảm Hoa Nguyên và Thảm Ngọc nói chuyện, Thảm Lạc đang ngồi xếp bằng trong xe ngựa, toàn lực vận chuyển Hoàng Đình Kinh, cố gắng phá giải phong cấm thể nội.

Trước đây không lâu ở gần Kiến Nghiệp thành nhìn thấy một màn kia, để hấn hiểu được Xuất Khiếu kỳ tại nhưng nơi nhỏ như Trường Thọ thôn, Đông Lai huyện thành, Xuân Hoa thành có lẽ coi là cao thủ. Nhưng chính thức ra thành lớn, đối mặt yêu vật chân chính lợi hại, vẫn là quá yếu, tận lực khôi phục tu vi, lúc gặp nạn mới gia tăng mấy phần sức tự vệ.

Tu vi khôi phục lại Ngưng Hồn hậu kỳ, Thảm Lạc rõ ràng cảm giác được phong cấm thể nội xuất hiện buông lỏng không nhỏ, tốc độ phá giải lần nữa tăng nhanh.

Xem chừng ba bốn ngày nữa là hấn có thể khôi phục lại cảnh giới Xuất Khiếu kỳ, đến lúc đó khôi phục toàn bộ tu vi, sẽ ở trong tầm tay.

Đám người Thảm gia phía ngoài ăn cơm tối xong, rất nhanh tự mình đi nghỉ ngơi, chỉ lưu lại hai tu sĩ gác đêm.

Thời gian trôi qua từng giờ, rất nhanh tới nửa đêm.

Trong xe ngựa, Thảm Lạc nhắm chặt hai mắt đột nhiên mở ra, đứng dậy chui ra xe ngựa.

"Thảm tiên bối." Hai tu sĩ Thảm gia gác đêm nhìn thấy Thảm Lạc đi ra, vội vàng cung kính thi lễ một cái.

"Gọi tất cả mọi người dậy, có người từ phía sau đến đây, số lượng không ít, khả năng cũng là người chạy nạn." Thẩm Lạc bình tĩnh nói.

Tu sĩ gác đêm sửng sốt một chút, nhìn về phía sau một cái, nghiêng tai lắng nghe, nhưng chẳng cảm ứng được gì cả.

Bất quá đối với lời nói của Thẩm Lạc, hai người may mắn không dám hoài nghi, lập tức đi bẩm báo, đánh thức đám người, cũng chuyển đạt lời của Thẩm Lạc. Lập tức toàn bộ doanh địa nhôn nháo.

Những phụ nữ trẻ em không có chiến lược vội vàng trốn vào xe ngựa. Thẩm Ngọc, Thẩm Hoa Nguyên, các tu sĩ thì tự mình nắm chặt pháp khí, phù khí, mặt mũi tràn đầy vẻ đề phòng nhìn về phía hậu phương.

Bây giờ yêu ma hoành hành, thế đạo phân loạn, bất cứ lúc nào cũng không được chủ quan.

Không bao lâu, trên đường lớn sau lưng truyền đến tiếng xe ngựa ù vang, cũng hiện ra điểm điểm ánh lửa, làm đám người Thẩm gia rối loạn tung bừa.

Thẩm Lạc thả thần thức quét qua, lập tức thu hết tình huống đám người tới vào trong mắt.

Đây là một đội ngũ ước chừng bảy tám mươi người, vây quanh mười bảy mười tám cỗ xe ngựa, phục sức mọi người có chút hoa lệ.

Người tới ần ần chia làm hai nhóm, một nhóm mặc trường bào màu trắng, nhân số nhiều hơn. Nhóm người còn lại thì ít hơn, mặc phục sức với màu xanh chủ đạo, tựa hồ là hai gia tộc, trong đó một nửa trở lên đều là tu sĩ, Tích Cốc kỳ có năm sáu người, còn có hai Ngưng Hôn kỳ.

Bất quá, trên mặt những người này đều mệt rũ rời, y phục trên người dơ bẩn lộn xộn, còn mang theo vết máu, tựa hồ trước đây không lâu vừa trải qua một trận ác chiến.

Theo đôi phương không ngừng tới gần, mấy người Thẩm Ngọc cũng dần dần thấy rõ người tới, sắc mặt cũng có chút khẩn trương lên.

"Ngược lại đúng dịp, lại là hai gia tộc." Thẩm Lạc nhíu mày lại, thì thào nói.

Hắn lẩm bẩm nói rất nhỏ, chỉ có Thẩm Ngọc bên cạnh nghe được, trên mặt lộ ra một tia kinh ngạc.

Đội ngũ cách đám người Thẩm gia ước chừng năm sáu mươi trượng liền ngừng lại.

"Xin hỏi phía trước là gia tộc nào?" Một nam tử trung niên áo trắng trên mặt mang vết sẹo từ đội ngũ đi ra, cất giọng hỏi.

Người này chính là một trong hai tên tu sĩ Ngung Hồn kỳ kia.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 325: Kết Bạn Đồng Hành

"Chúng ta là tộc nhân Thẩm gia thuộc Xuân Hoa thành, không biết chư vị là ai?" Thẩm Hoa Nguyên cất giọng trả lời.

Nam tử mặt sẹo không trả lời Thẩm Hoa Nguyên, mà dò xét đám người Thẩm gia một chút, ánh mắt rất nhanh rơi vào trên người Thẩm Lạc, sắc mặt hơi đổi, xa xa chấp tay.

Thẩm Lạc ôm quyền hoàn lễ.

Thẩm Hoa Nguyên không được để ý nên có chút tức giận, nhưng nhìn Thẩm Lạc và nam tử mặt sẹo im ắng giao lưu, mơ hồ đoán ra cái gì, tự nhiên cũng không nổi giận nữa.

Nam tử mặt sẹo lại nhìn hoàn cảnh chung quanh một chút, quay người thương lượng vài câu với người sau lưng, mở miệng nói: "Chúng ta là Hai nhà Bạch - Lâm ở Kiến Nghiệp thành, từ Kiến Nghiệp thành một đường đào vong đến đây, thật sự là người kiệt sức, ngựa hết hơi, muốn mượn chỗ nơi này của quý vị nghỉ ngơi một chút, không biết có tiện hay không?"

"Đạo hữu khách khí, nơi này cũng không phải chỗ của chúng ta, chư vị xin cứ tự nhiên." Đám người Thẩm gia còn đang chần chờ, Thẩm Lạc đã mở miệng đáp ứng.

"Đa tạ." Nam tử mặt sẹo cảm ơn một tiếng, quay người an bài đám người mình nghỉ ngơi, lấy nước nấu cơm.

Đám người Thảm gia có chút không muốn, nhưng Thảm Lạc đã mở miệng, bọn họ cũng không tiện nói gì nữa.

"Bạch gia? Chẳng lẽ là Bạch gia khu ma ở Kiến Nghiệp thành kia?" Thảm Hoa Nguyên nhìn hai nhà Bạch, Lâm bận rộn, đột nhiên hỏi.

"Chắc là không phải, sao lại trùng hợp như vậy chứ?" Một tu sĩ Thảm gia bên cạnh lắc đầu nói.

"Thảm tiên bối, ngài cảm thấy thế nào?" Thảm Hoa Nguyên quay qua nhìn Thảm Lạc bên cạnh, đột nhiên khẽ giật mình.

Bởi vì vừa rồi Thảm Lạc còn đứng bên cạnh, giờ phút này lại không thấy bóng dáng.

"Ở nơi đó." Thảm Ngọc đưa tay chỉ về phía trước.

Lúc này Thảm Lạc đã đi tới nơi trú đóng của hai nhà Bạch, Lâm. Nam tử mặt sẹo kia cùng một thiếu phụ áo xanh thấy thế đi ra đón.

Thiếu phụ có dung mạo xinh đẹp, thân hình thướt tha mềm mại, chỉ là một đôi lông mày như lưỡi đao, thần sắc có chút cao ngạo, giống nam tử mặt sẹo, cũng là tu sĩ Ngưng Hồn kỳ.

"Đa tạ đạo hữu để cho chúng ta dừng lại ở đây." Nam tử mặt sẹo rất là khiêm tốn, chấp tay nói.

"Nơi này cũng không phải chỗ bọn hấn, Bạch đạo hữu làm gì đa lễ như vậy?" Thiếu phụ áo xanh nhìn Thảm Lạc một chút, lại nhìn đám người Thảm gia ở xa, trong mắt hiện lên một tia khinh thường, giống như đại hộ trong thành nhìn người quê mùa nông thôn, từ trên cao nhìn xuống nói ra.

"Lâm đạo hữu, người sao nói như thế, nơi này là Thâm đạo hữu bọn hấn tới trước, chúng ta muốn đặt chân ở chỗ này nghỉ ngơi, tự nhiên nên xin phép người ta một chút, như vậy mới hợp lễ nghi." Lông mày nam tử mặt sẹo hơi cau lại, có chút răn dạy nói.

Thiếu phụ áo xanh tựa hồ khá e ngại nam tử mặt sẹo, hừ nhẹ một tiếng, không nói gì thêm.

"Mọi người đều là người lưu lạc, sao lại quan tâm những chuyện nhỏ nhặt này chứ? Tại hạ Thâm Lạc, không biết tính danh hai vị đạo hữu là gì?" Thâm Lạc cười nhạt một tiếng, hỏi.

"Tại hạ Bạch Bích, vị này là Lâm Hàn Nguyệt." Nam tử mặt sẹo giới thiệu.

"Nguyên lai là Bạch đạo hữu và Lâm đạo hữu. Trước đó chúng ta muốn đi Kiến Nghiệp thành tị nạn, kết quả phát hiện Kiến Nghiệp thành bị Yêu thú vây khốn, thế là vội vàng rời đi. Hai vị từ Kiến Nghiệp thành đến, không biết tình huống hiện tại nơi đó thế nào?" Thâm Lạc lại hỏi.

Nghe lời này, trong mắt Bạch Bích lóe lên một tia bi thống, thần sắc Lâm Hàn Nguyệt cũng ảm đạm.

"Ai, từ nay về sau, trên đời chỉ sợ không còn Kiến Nghiệp thành nữa rồi." Bạch Bích ngửa mặt lên trời thở dài, bi thương nói ra.

"Không ngờ, đường đường cố đô Lục Triều, cuối cùng lại bị hủy bởi tay yêu ma." Thâm Lạc nghe vậy, đã biết kết cục Kiến Nghiệp thành, đồng dạng cũng xúc động.

"Thâm đạo hữu, tiếp theo các người định đi nơi nào?" Bạch Bích không muốn nói nhiều về việc này, mở miệng hỏi.

"Bây giờ yêu ma họa thế, Kiến Nghiệp thành cũng đã bị luân hãm, tình huống những thành trì khác chỉ sợ cũng không khác, trước mắt nơi an toàn chỉ có Trường An thành, chúng ta đang định đến đó." Thẩm Lạc nói.

"Chúng ta cũng đến đó, nếu gặp ở đây, cũng coi là hữu duyên, chúng ta kết bạn đồng hành đi, như thế nào?" Bạch Bích cao hứng mời.

"Cùng bọn hấn kết bạn đi? Bạch đạo hữu, không cần như thế. Đa phần người Thẩm gia đều là phạm nhân, gặp chuyện gì chắc chắn níu chân chúng ta." Lâm Hàn Nguyệt nhú nhú mày lại, nhin không được xen vào nói.

"Người hai tộc chúng ta cũng cưỡi xe ngựa, tốc độ mọi người đi không khác lắm, làm sao níu chân nhau? Có Thẩm đạo hữu gia nhập, thực lực chúng ta tăng nhiều, tự nhiên càng thêm an toàn." Bạch Bích lại nói.

"Vậy cũng được, đến lúc đó đừng liên lụy chúng ta là được." Lâm Hàn Nguyệt có chút chán ghét lờm Thẩm Lạc một cái, nói.

Thẩm Lạc cũng không phản đối đề nghị này, như Bạch Bích nói, tất cả mọi người đều cưỡi xe ngựa tiến lên, tốc độ không sai biệt lắm, đi cùng đội xe hai nhà Bạch Lâm sẽ không kéo chậm tiến trình, mà sẽ an toàn hơn chút, hấn cũng có thể có nhiều thời gian tu luyện hơn, chỉ là hấn không thể tự tiện đáp ứng.

"Thẩm mỗ mặc dù tạm thời đồng hành cùng người Thẩm gia, nhưng không phải người chủ sự. Dịch tại bạch ngọc sách. Bạch đạo hữu người vẫn nên hỏi một chút tộc trưởng của bọn họ đi." Thẩm Lạc nói một tiếng, quay người nhìn về phía Thẩm Hoa Nguyên, vẫy vẫy tay với gã.

Bạch Bích thấy hành động này của Thẩm Lạc, trong mắt bất giác hiện lên một tia kinh ngạc.

"Thẩm tiên bồi, hai vị tiên bồi." Thẩm Hoa Nguyên nhìn thấy Thẩm Lạc gọi, vội vàng đi tới.

Bạch Bích không vì Thẩm Hoa Nguyên chỉ là tu sĩ Luyện Khí kỳ mà lộ vẻ coi thường, nói lại đề nghị vừa rồi.

"Hai vị này là chủ sự hai nhà Bạch Lâm, thế gia khu ma trừ danh ở Kiến Nghiệp thành." Thẩm Lạc mở miệng giới thiệu thân phận hai nhà Bạch, Lâm.

"Không vấn đề, có thể đồng hành cùng gia tộc hai vị tiên bồi, là vinh hạnh của Thẩm gia chúng ta." Thẩm Hoa Nguyên nghe Thẩm Lạc nói, trong mắt lóe lên vẻ kích động, lập tức nói ra.

"Vậy là tốt rồi." Bạch Bích mỉm cười nói ra, ánh mắt dời khỏi thân Thẩm Hoa Nguyên.

Thẩm Hoa Nguyên thức thời cáo từ rời đi, quay trở về trong đám người Thẩm gia, kể lại chuyện thoả thuận vừa rồi cùng hai nhà Bạch, Lâm cho mọi người nghe.

Đám người Thẩm gia nghe vậy đều vui mừng, Thẩm Ngọc nhìn về phía Thẩm Lạc xa xa, con mắt càng sáng tỏ.

"Thẩm đạo hữu cố ý tới, không đơn thuần là vì tán gẫu với hai nhà chúng ta chứ, chắc là có chuyện gì? Không ngại nói rõ." Bạch Bích chờ Thẩm Hoa Nguyên rời đi, cười ha ha nói.

Gã vốn cho rằng Thẩm Lạc là người chủ sự Thẩm gia, nhưng nhìn tình huống vừa rồi, lại không phải như vậy. Trước đó hai tộc bọn họ đến chỗ này, thỉnh cầu dừng lại ở đây, Thẩm Lạc lại thay Thẩm gia đáp ứng, tất nhiên là có thâm ý khác.

"Bạch đạo hữu nói chuyện sáng khoái, ngược lại là tại hạ không đủ sáng khoái. Thâm mỗ tới, đúng là có một việc hỏi. Trong tay hai vị có lá bùa và phù mặc không? Phù vàng bình thường hoặc phù xanh, phù mặc bình thường cũng được, số lượng càng nhiều càng tốt." Thâm Lạc khẽ cười một tiếng, hỏi.

Bây giờ lá bùa và phù mặc trong Thất Tinh Bút cơ bản đã dùng hết, Tiểu Lôì Phù cũng còn thừa không nhiều, đường tiến về Trường An cát hung khó liệu, cần bổ sung gấp một chút.

"Ha ha, không ngờ Thâm đạo hữu lại tinh thông thuật phù lục. Bạch gia ta có không ít phù sư, đạo hữu chờ một lát, ta đi hỏi một chút." Bạch Bích thống khoái nói ra, quay người đi đến hướng đám tu sĩ Bạch gia.

Trên mặt Lâm Hàn Nguyệt hiện lên một tia không kiên nhẫn, quay người đi đến đội xe Lâm gia, tựa hồ khinh thường ở cùng chỗ với dạng tán tu như Thâm Lạc.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 326: Cảnh Giác

Sau một lát, Bạch Bích quay lại, trong tay đã nhiều hơn một xấp phù vàng dày cùng một xấp nhỏ phù xanh, cùng hai bình đen nhỏ.

"Tính cách Lâm đạo hữu là như vậy, xin Thâm đạo hữu chớ trách." Gã thấy Lâm Hàn Nguyệt đã bỏ đi, có chút lúng túng nói.

"Không sao, Bạch đạo hữu có tìm được vật tại hạ cần không?" Thâm Lạc khoát tay áo, nhìn thoáng qua vật trong tay Bạch Bích hỏi.

"Lúc rời Kiến Nghiệp thành quá vội vàng, chưa kịp mang nhiều đồ vật, chỉ tìm được nhiều đây." Bạch Bích mỉm cười đưa vật cầm trong tay tới.

"Đã đủ rồi, đa tạ." Thâm Lạc đưa tay tiếp nhận, thần thức dò xét một chút, phát hiện phù vàng có hơn hai trăm tấm, Thanh Sương Chỉ cũng bốn năm mươi tấm, phù mặc cũng thập phần sung túc.

"Trên thân Thâm mỗ tiên ngọc cũng không nhiều, vậy dùng vật này trao đổi đi." Hấn lật tay lấy ra một gốc linh thảo xanh biếc dài hơn thước, lá như lá sen, gốc như củ cải, lấy được từ trong Phương Thốn sơn.

"Cam La Thảo! Những lá bùa phù mặc này đều là vật tầm thường, dùng Cam La Thảo trao đổi quá bị thua thiệt đi. Bạch gia ta không thể chiếm tiện nghi đạo hữu như vậy được." Bạch Bích cũng là người biết hàng, lập tức nhận ra cây linh thảo này, lắc đầu nói.

"Như vậy đi, nếu Bạch đạo hữu có Địa Tinh Thảo, có thể cho tại hạ vài cọng, hoặc là tùy ý cho ít tiên ngọc là được." Thẩm Lạc nói như thế, nếu có Địa Tinh Thảo, cũng có thể thử một chút Thần Hành Giáp Mã Phù.

"Chỗ ta có năm cây Địa Tinh Thảo, đổi lấy Cam La Thảo của ngươi." Một thanh âm có chút ngạo mạn truyền tới từ bên cạnh, lại là Lâm Hàn Nguyệt đang đi tới nơi này. Nàng đưa tay ném một cái hộp ngọc tới, "Lạch cạch" một tiếng rơi vào bên chân Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc nghe Lâm Hàn Nguyệt nói có Địa Tinh Thảo, lúc đầu trong lòng vui mừng, nhưng nhìn thấy thái độ đối phương, lông mày nhíu một cái.

"Ha ha, không ngờ trong tay Lâm đạo hữu có Địa Tinh Thảo, vậy thì tốt quá. Thẩm đạo hữu, dùng năm cây Địa Tinh Thảo này cùng những lá bùa phù mặc này đổi gốc Cam La Thảo của ngươi nha, như thế nào?" Bạch Bích vội vàng đi tới hoà giải, cầm lấy hộp ngọc trên đất mở ra, bên trong chứa năm cây linh thảo xanh biếc lớn chừng bàn tay, rễ dài nhỏ, đưa tới trước người Thẩm Lạc.

Ánh mắt Thẩm Lạc chớp động hai lần, kiềm chế tức giận trong lòng, tiếp nhận hộp ngọc cùng những lá bùa này, đưa Cam La Thảo trong tay tới, không nói một lời quay người đi về hướng đội xe Thẩm gia.

Bạch Bích nhìn thấy Thẩm Lạc rời đi, lúc này mới chậm rãi đứng thẳng lên, trên quần áo phía sau ướt đẫm mồ hôi.

Gã vừa rời bèn nhạy phát giác được trên thân Thẩm Lạc lóe lên sát khí lạnh thấu xương rồi biến mất, giờ phút này còn đàn hải hùng khiếp vía.

Loại sát khí kia gã chỉ cảm thụ được trên thân một vị Xuất Khiếu kỳ Bạch gia tu luyện Sát Đạo kiếm thuật, mà luồng sát cơ của Thẩm Lạc tựa hồ còn mãnh liệt hơn vị tiền bối kia.

Trong lòng của gã càng chắc chắn, Thẩm Lạc tuyệt không phải tu sĩ tầm thường, ý muốn lôi kéo càng tăng thêm.

Thẩm Lạc trở về xe của mình, lập tức động thủ vẽ Tiểu Lôi Phù.

Bây giờ ở trong giấc mộng, hấn vẽ bùa tốt hơn nhiều so với hiện thực, vẽ Tiểu Lôi Phù gần như không thất bại, rất nhanh vẽ hơn trăm tấm.

"Tiểu Lôi Phù tạm thời đã đủ, thử một chút Thần Hành Giáp Mã Phù cùng Thanh Phong Phá Chương Phù đi." Hấn vẽ xong Tiểu Lôi Phù, thu nhập vào trong Thất Tinh Bút, thì thào nói.

Tuy hiện tại khôi phục tu vi mới là chuyện khẩn yếu, bất quá nếu đã gom đủ tài liệu, hấn vẫn muốn thử vẽ một chút hai loại phù lục mới được kia.

Ở trong giấc mộng nếu có thể nắm giữ, trở về hiện thực học được bọn chúng sẽ không tốn quá nhiều thời gian như Quá Sơn Phù vừa rồi.

Thẩm Lạc lấy ra một cái chén nhỏ, đổ ra một chén phù mực, sau đó cầm qua một gốc Địa Tinh Thảo, tay phải khê động, lòng bàn tay nổi lên một tầng kim quang bao phủ Địa Tinh Thảo vào trong, nhẹ nhàng nghiền một cái.

Địa Tinh Thảo làm sao có thể ngăn cản uy lực Hoàng Đình Kinh, lập tức bị mài thành một đoàn lục dịch nhỏ.

Hấn lọc đi tạp chất trong lục dịch, bỏ nó vào trong phù mực, trộn lẫn với nhau, trên phù mực lập tức nhiễm lên một tầng màu xanh lá.

Thẩm Lạc gật gật đầu, cầm lấy phù bút, trong đầu nhớ kỹ lại Thần Hành Giáp Mã Phù, sau đó bắt đầu vẽ bùa.

Thần Hành Giáp Mã Phù mặc dù phù văn phức tạp, bắt quá lấy tu vi hẳn cùng độ thuần thực vẽ bùa bây giờ, chỉ vẽ năm tấm, đến tấm thứ sáu đã thành công.

Hắn nhìn phù lục vẽ thành trong tay, rút pháp lục vào trong đó, tụng niệm chú ngữ.

Phù lục lập tức bốc cháy lên, hóa thành một chùm tro giấy nhẹ nhàng, trôi nổi giữa không trung. Theo Thảm Lạc bấm niệm pháp quyết dẫn một cái, tro giấy lướt xuống, một phân thành hai hấp thụ trên hai chân hắn.

Hắn cảm thấy thân thể đột nhiên trở nên nhẹ nhàng dị thường, thể trọng giảm bớt hơn phân nửa, tựa hồ hơi chút dùng sức là có thể nhẹ nhõm bay vọt ra ngoài.

Thảm Lạc thấy vậy, trong lòng không khỏi thầm khen một tiếng.

Hắn tin rằng cho dù không thôi động pháp lục, cũng không cần tận lực thôi động lực nhục thân, là có thể nhanh hơn tuần mã phi, phối hợp với Tà Nguyệt Bộ, hiệu quả sẽ càng tốt! Mấu chốt nhất chính là, phù lục này còn có thể đặt lên thân người thường không có pháp lục.

Hắn bấm niệm pháp quyết tán đi tro giấy trên chân, cẩn thận nhớ lại cảm ngộ vừa mới vẽ bùa, lại liên tiếp vẽ năm tấm. Lúc này mới cầm lấy xấp Thanh Sương Chỉ kia, bắt đầu nghiên cứu Thanh Phong Phá Chương Phù.

Một đêm trôi qua rất nhanh, bên ngoài sắc trời bắt đầu sáng lên.

Thảm Lạc nhìn năm tấm Thần Hành Giáp Mã Phù cùng ba tấm Thanh Phong Phá Chương Phù trong tay, lộ ra vẻ hài lòng, thu phù lục vào trong người, đang muốn xuống xe hoạt động gân cốt một chút.

Nhưng vào lúc này, một đoàn hồng quang từ góc khuất trong buồng xe sáng lên, nhanh chóng chớp động sáng tối, chính là Quá Sơn Phù.

"Có yêu vật tới gần! Mọi người chú ý!" Sắc mặt Thẩm Lạc xiết chặt, xoay người xuống xe, cất giọng quát to một tiếng.

Đám người Thẩm gia đang ở bên ngoài thu thập hành trang, bọn họ sớm thành thói quen với Thẩm Lạc thần thông quảng đại, vừa nghe tiếng, lập tức nhanh chóng phản ứng.

Những phụ nữ và trẻ em lập tức tiến vào buồng xe ngựa, người có tu vi nắm chặt vũ khí, bảo vệ quanh những chiếc xe ngựa kia.

Thẩm, Lâm hai nhà giờ phút này cũng đã đứng lên, đang chuẩn bị xuất phát, nghe được Thẩm Lạc cảnh báo, thần sắc bọn họ cũng xiết chặt, nhao nhao cảnh giác nhìn về phía chung quanh.

Thời gian trôi qua từng chút, chung quanh tĩnh mịch như lúc ban đầu, nhưng không có yêu vật xuất hiện.

"Cô lộng huyền hư!" Lâm Hàn Nguyệt cười lạnh một tiếng, trong lời nói mang theo ý châm chọc rõ ràng.

Bạch Bích lật tay lấy ra phù lục màu trắng, trong miệng tụng niệm chú ngữ, phù lục "Xoẹt" một tiếng vỡ vụn, hóa thành một đoàn bạch quang sáng tỏ, sau đó như là sóng nước dập dờn ra chung quanh, tràn ngập phạm vi mấy trăm trượng chung quanh.

Sóng ánh sáng màu trắng nhộn nhạo một hồi trên không trung, chậm rãi biến mất, không có bất kỳ dị dạng gì xuất hiện.

Đám người Bạch gia, còn có người Lâm gia bên cạnh vốn thân thể căng cứng, lúc này mới trầm tĩnh lại.

"Thẩm đạo hữu, không biết yêu vật kia tiềm phục ở nơi nào, hay là đã đi xa?" Bạch Bích ngược lại không buông lỏng, nhìn Thẩm Lạc chấp tay hỏi.

Thẩm Lạc sớm đã để ý cử động của Bạch Bích vừa rồi, thần thức từ lâu đã tràn ngập ra, dò xét tình huống chung quanh. Mặc dù cũng không phát giác được bất kỳ khác thường gì, nhưng trong buồng xe Quá Sơn Phù vẫn đang chớp động hồng quang.

"Yêu vật kia tiềm phục phụ cận, tấm Quá Sơn Phù này của ta có thể cảm giác được yêu khí xung quanh, mọi người phải cẩn thận." Thẩm Lạc nói xong, gỡ Quá Sơn Phù từ trong xe xuống, đưa ra cho mọi người chung quanh thấy.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 327: Bách Túc Tướng Quân

Bạch Bích nhìn phù lục chớp sáng trong tay Thảm Lạc, ánh mắt chớp động, không nói gì.

"Hừ! Bằng một tấm dã phù không biết từ đâu tới liền muốn chỉ huy mọi người. Thảm đạo hữu, muốn làm náo động, người cũng nên lấy cái có tốt một chút. Chúng ta còn phải đi đường, xin lỗi không tiếp được." Lâm Hàn Nguyệt cười lạnh một tiếng, thả người nhảy lên một con ngựa, đi tới phía trước.

Đám người Lâm gia thấy vậy, nhao nhao đi theo, không ít người quay đầu lại mang theo vẻ đù nhìn Thảm Lạc.

Bạch Bích thấy cảnh này, hơi nhướng mày, đang muốn nói gì.

Vào thời khắc này, dị biến phát sinh. Phía trước hơn trăm trượng, mặt đất dưới chân ngựa của Lâm Hàn Nguyệt đột nhiên "Soạt" một tiếng vỡ ra, lộ ra một lỗ lớn đen sì.

Ngựa đạp hụt một cước, lập tức ngã vào vào lỗ hổng, biến mất không thấy gì nữa. Nhưng Lâm Hàn Nguyệt dù sao cũng là tu sĩ Ngưng Hồn kỳ, phản ứng cực nhanh, lúc sắp ngã vào lỗ đen, bên ngoài thân đại thịnh lam quang, thả người vọt lên phía trên.

Nhưng không đợi nàng bay cao, trong cái hang lớn màu đen kia phát ra quái khiếu ô ô, một cỗ gió lốc gần như có thể nhìn thấy trào lên, điên cuồng hút lấy hết thầy chung quanh.

Lâm Hàn Nguyệt không có lực phản kháng chút nào, hoảng sợ kêu to bị hút vào trong đó, biến mất không thấy gì nữa.

Mấy người Lâm gia cũng bị cỗ lực hút này tác động đến, "Vèo" một tiếng bay vào trong đó, không kịp kêu thảm.

Cách đó không xa Bạch Bích quá sợ hãi, muốn xuất thủ cứu trợ Lâm Hàn Nguyệt, đáng tiếc đã muộn.

Cái hang lớn màu đen không tiếp tục hút vào quá lâu, rất nhanh liền đình chỉ, sau đó mặt đất đột nhiên hở ra, một cái đầu màu đỏ to bằng nửa gian phòng từ bên trong chui ra, phía trên bao trùm lớp vảy màu đỏ sáng lớn cỡ một xích, trong miệng to như chậu máu mọc đầy răng thô to sắc nhọn, thoát nhìn như một con cự trùng.

Những người Lâm gia còn lại bị đột biến vừa rồi dọa cho ngây ngốc, giờ phút này nhìn thấy đầu cự trùng đáng sợ kia, lúc này mới kịp phản ứng, đều hoảng sợ kêu to, quay người chạy trốn về hướng bọn Thẩm Lạc bên này.

Đầu trùng màu đỏ đáng sợ phát ra một tiếng gầm rú giống như bị trêu tức, bỗng nhiên bắn ra, tốc độ nhanh không thể tưởng tượng nổi, trong nháy mắt đã vượt qua vài chục trượng, cắn một cái vào phần eo nam tử trung niên Lâm gia. Máu tươi bắn ra, người kia phát ra một tiếng kêu thê lương thảm thiết, hai tay liều mạng muốn tránh thoát, nhưng căn bản không làm nên chuyện gì.

Mọi người lúc này mới thấy rõ con yêu vật này, là một con rết khổng lồ màu nâu đỏ, không biết dài bao nhiêu, thân thể nhô ra mặt đất đã dài vài chục trượng, nhưng phần đuôi vẫn chưa lộ ra.

Yêu vật rết há miệng nuốt người Lâm gia kia vào, lần nữa thân thể uốn éo nhào về phía những người Lâm gia khác.

"Không tốt, đây là Bách Túc tướng quân!" Bạch Bích tựa hồ nhận ra con yêu vật này, lập tức gầm thét lên tiếng, trong tay đại thịnh xích quang, lẳng không vung lên.

Một thanh phi kiếm màu đỏ tuốt tay bắn ra, phía trên thiêu đốt lửa nóng hùng hực, phát ra tiếng kêu chói tai, khí thể hung hăng chém về phía đầu của con rết màu đỏ.

Trong đôi mắt màu đỏ tươi của Bách Túc tướng quân hiện lên một tia khinh thường, đầu nhẹ nhàng hất lên, đánh vào trên phi kiếm màu đỏ.

"Ầm" một tiếng vang lớn, tia lửa bắn tung tóe.

Phi kiếm màu đỏ nhanh như chớp xoay một vòng bay ngược trở về, hỏa diễm phía trên bị đánh tan hơn phân nửa, mà thân thể Bạch Bích đại chấn, bạch bạch bạch lui về phía sau, sắc mặt tái nhợt một mảnh, trong mắt lộ ra một tia hoảng sợ.

Trên đầu Bách Túc tướng quân có một khối lân phiến bị vạch ra một đạo bạch ngân, ẩn hiện vết rạn.

"Rống!"

Nó tức giận phát ra tiếng gầm nhẹ, lập tức từ bỏ chụp cắn những người Lâm gia khác, quay người phóng thẳng tới Bạch Bích, sau lưng mang theo đạo đạo tàn ảnh, trong chớp mắt đã đến trước người gã, miệng máu mở lớn, một cỗ tinh phong đập vào mặt.

Lúc này thân hình Bạch Bích bất ổn, phi kiếm lại bị đánh bay, trong mắt không khỏi lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Kim ảnh hiện lên, một vệt kim quang bao phủ một bóng người như quý mị xuất hiện trước Bách Túc tướng quân, song quyền như điện đảo ra.

"Ầm" một tiếng vang thật lớn, tựa như kinh lôi nổ vang, từng đạo quyền phong vỡ vụn bay vút tứ tán, vạch mặt đất phụ cận ra từng rãnh sâu.

Thân thể cao lớn Bách Túc tướng quân bị phản chấn quay về, nhưng nhẹ nhàng nhoáng một cái, liền ổn định thân hình.

Giờ phút này nó đã triệt để hiện ra thân hình hẹp dài, dài chừng hai mươi mấy trượng, toàn thân to lớn bao trùm lân giáp màu nâu đỏ, hai bên thân thể là hai hàng móng vuốt dày đặc, nhìn dị thường dữ tợn.

Bóng người kim quang bay ngược về, sau khi hạ xuống liền bạch bạch bạch lùi lại bảy, tám bước, mới đứng vững thân hình, hiện ra thân ảnh Thẩm Lạc, mặt hắn lộ ra một tia chân kinh.

Từ khi hắn tu thành Hoàng Đình Kinh, về mặt sức mạnh chưa bao giờ bị thua, cho dù trước đó tại Xuân Hoa thành đối mặt hai con côn trùng màu đen Xuất Khiếu kỳ kia cũng như thế. Nhưng vừa rồi đối cứng với yêu vật rết trước mắt lại rơi vào hạ phong.

"Các ngươi mau rời khỏi đây! Chạy trốn xa đi, để ta ngăn nó lại!" Sắc mặt Thẩm Lạc ngưng trọng, cũng không quay đầu lại quát lớn.

Đám người Thẩm gia không nói hai lời, dưới Thẩm Hoa Nguyên cùng Thẩm Ngọc dẫn đầu, lập tức giữ chặt ngựa đang cuồng hí nhảy loạn, chạy như bay về phía trước

Người Bạch gia cũng kịp phản ứng, vội vàng bỏ chạy về phía xa.

Về phần người của Lâm gia càng không cần phân phó, tất cả mọi người bỏ nhào chạy trốn, chỉ hận chính mình chạy không đủ nhanh.

Trong nháy mắt, trong tràng chỉ còn lại hai người Thẩm Lạc và Bạch Bích.

"Bạch đạo hữu, người cũng đi mau, bảo vệ tốt những người khác!"
Thẩm Lạc vội vàng truyền âm.

"Đa tạ ân Thẩm đạo hữu vừa mới cứu mạng, người cũng phải coi chừng." Bạch Bích cũng không cậy mạnh, nói một tiếng, phát tay triệu hồi phi kiếm màu đỏ kia, quay người lao về phía xa.

"Chạy? Trước mắt Bách Túc tướng quân ta, những Nhân tộc các người đừng mong chạy thoát một ai!" Bách Túc tướng quân nói tiếng người, phát ra tiếng rống khàn gàn dữ, lần nữa bay nhào qua.

Giáp xác trên đầu của nó xuất hiện hai quyền ấn lồm vào, lân giáp phụ cận cũng hiện ra mấy vết rạn thật dài, trong đó ẩn hiện huyết sắc. Một cỗ yêu khí khổng lồ từ trên thân nó bộc phát ra, giống như sóng dữ quét tới.

"Hồng bát, kẻ này chỉ sợ là Xuất Khiếu hậu kỳ!" Trong lòng Thẩm Lạc run lên, trên hai chân sáng lên hai đoàn quang mang ánh trắng, lóe lên lướt ngang bên cạnh.

Đầu Bách Túc tướng quân uốn éo theo, há to miệng rộng, một mảnh yêu hỏa màu tím bắn ra, giống như sóng dữ vọt tới đỉnh đầu Thẩm Lạc, phô thiên cái địa chụp xuống.

Hai chân Thẩm Lạc khẽ động, từ lướt sang bên cạnh biến thành bắn ngược ra sau, đồng thời bảm niệm pháp quyết dẫn một cái.

Trong tiếng va chạm bọt nước âm âm, sông nhỏ phụ cận dâng lên mấy dòng nước thô to, giống như Giao Long nhảy múa, đập vào trên những yêu hỏa kia.

Nhưng những yêu hỏa màu tím kia vô cùng lợi hại, dòng nước đập vào phía trên, chẳng những không dập tắt, ngược lại bị tùy tiện bốc hơi.

Bất quá yêu hỏa màu tím cũng bị cản trở một chút, Thẩm Lạc thừa cơ nhanh chóng lui lại, trước khi yêu hỏa màu tím rơi xuống đã lướt ra khỏi phạm vi yêu hỏa bao phủ.

"Àm."

Yêu hỏa màu tím đánh vào trên đất trống, lập tức bốc cháy đom đóp, mặt đất như ngọn nến bị hòa tan, cháy đen một mảnh.

Thẩm Lạc hít sâu một hơi, nhưng giờ phút này, bên người hắn truyền đến một cỗ kinh phong bão táp, lại là con Bách Túc tướng quân kia quét ngang đuôi tới, lóe lên đã đến trước người hắn.

Tốc độ con Bách Túc tướng quân này thực sự nhanh đến mức dọa người!

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 328: Nghìn Cân Treo Sợi Tóc

Trên hai chân Thảm Lạc chớp động ánh trắng, không khí xẹt qua một đường vòng cung sáng như tuyết, lần nữa kiệt lực tránh né.

Nhưng lần này hắn không hoàn toàn tránh thoát, thân thể bị cái đuôi Bách Túc tướng quân quét trúng một chút, "Ầm" một tiếng bị đánh bay ra sau, va vào rừng cây phụ cận.

Liên tiếp thanh âm cây cối đứt gãy truyền ra, bốn năm gốc đại thụ đứt gãy sụp đổ.

Lung Thảm Lạc tựa vào một gốc đại thụ bị rạn nứt, khoe miệng chảy ra một đạo máu tươi, quần áo trên người rách nát, bả vai trái ứ đọng máu một mảnh, nhưng trên mặt hắn lại lộ ra vẻ vui mừng, lật tay lấy ra hai tấm Thần Hành Giáp Mã Phù, lập tức bấm niệm pháp quyết thôi động.

Phù lục bốc cháy lên, trong chớp mắt hóa thành hai đoàn tro giấy, chia ra bám vào trên hai chân hắn.

Không đợi hắn làm gì nữa, đỉnh đầu đột nhiên tối sầm lại, thân hình Bách Túc tướng quân lần nữa bay vụt tới, cái đầu khổng lồ phẳng phát một viên thiên thạch, đập mạnh xuống, căn bản không cho hắn một chút thời gian thở dốc.

Thảm Lạc không lo điều chỉnh thân hình, lập tức đứng lên, hai chân đạp xuống mặt đất lướt ngang qua bên trái.

"Vèo" một tiếng, thân hình hắn đột nhiên biến thành một đạo ảo ảnh mờ hồ, lướt ngang ra hai ba mươi trượng, nhẹ nhõm tránh thoát một kích của Bách Túc tướng quân.

Trong lòng Thảm Lạc vui mừng, lần đầu thử Thần Hành Giáp Mã Phù hiệu quả rất là hài lòng.

Bách Túc tướng quân cũng ngờ ngác một chút, nhưng ngay lập tức phát ra công kích, miệng phun ra một mảnh yêu hỏa màu tím về phía Thảm Lạc, cái đuôi cũng quét ngang đến, nhẹ nhõm nện đứt mười mấy gốc đại thụ.

Những cây cối bị nện đứt kia cũng bị kinh phong bao phủ, đánh về phía Thảm Lạc.

Bây giờ Thảm Lạc đã khác với lúc trước, trên chân chớp động ánh trắng, thân hình huyền hóa thành một đạo huyền ảnh mắt thường khó thấy, nhẹ nhõm tránh thoát công kích phô thiên cái địa kia.

Ánh mắt của hắn chuyển động, thả người bỏ chạy về phía một chỗ khác trong rừng cây.

Mới qua một đoạn thời gian, người ba nhà khẳng định còn chưa trốn đi xa, hắn muốn dẫn Bách Túc tướng quân này đi xa chỗ bọn họ.

Bách Túc tướng quân tựa hồ bị khiêu khích, rống giận đuổi sát theo.

Thảm Lạc dựa vào Thần Hành Giáp Mã Phù tương trợ, chân liên tục điểm trên cành cây trong rừng, thân thể vẽ ra trên không trung một đoàn hư ảnh thật dài, tốc độ nhanh đến không thể tưởng tượng nổi, mấy hơi thở đã nhảy ra rừng cây, muốn tiếp tục bay lượn về phía xa. Bỗng một trận tiếng kêu thảm kinh khủng đột nhiên từ đằng xa truyền đến.

Trong lòng Thảm Lạc giật mình, quay đầu nhìn lại, lại là ba nhà còn chưa trốn đi xa đang đại loạn. Dịch tại bạch ngọc sách. Một yêu vật màu vàng dài mười mấy trượng, tương tự Địa Long không biết từ chỗ nào xông ra, đánh giết vào đội xe ba nhà, nó đang tùy ý đồ sát.

Yêu vật Địa Long kia khác với Bách Túc tướng quân, tựa hồ không có hứng thú nuốt ăn Nhân tộc, chỉ là đang hưởng thụ khoái cảm giết chóc, trong miệng phát ra tiếng gào rít hung phấn, trong nháy mắt đã có mười mấy bộ thi thể máu me đầm đìa nằm trên mặt đất.

Tu sĩ ba nhà rống giận xuất thủ, các loại công kích như mưa rơi đánh về phía Địa Long.

Giữa không trung, Bạch Bích đập trên một thanh hỏa hồng phi kiếm, hai tay bảm niệm pháp quyết thi pháp.

Tùng đạo kiếm khí màu đỏ không ngừng bắn xuống, chém về phía Địa Long.

Nhưng thực lực Địa Long mạnh mẽ, lại da thô giáp dày, trừ Bạch Bích công kích để nó có chút cố kỵ, những người khác công kích rơi xuống người nó căn bản không có hiệu quả.

Trong lòng Thảm Lạc khẩn trương, nhưng con Bách Túc tướng quân phía sau, hẳn đã ứng phó gian nan, căn bản không rảnh đi cứu trợ đám người phía xa.

Bách Túc tướng quân giờ phút này cũng đuổi theo ra rùng cây, nhìn thấy vẻ mặt Thảm Lạc lo lắng nhìn về phía ba đội xe ở xa, trong con mắt màu đỏ tươi hiện lên một tia tàn nhẫn, đột nhiên bỏ Thảm Lạc, đánh tới phía đội xe.

Thảm Lạc nhìn thấy cử động này của Bách Túc tướng quân, biến sắc, đang muốn đuổi theo, tròng mắt hơi híp lại, tựa hồ nhớ ra cái gì đó, bỗng

nhiên dừng lại.

Hắn nhanh chóng dừng lại, hai tay trùng điệp kết một cái thủ ấn phức tạp, bỗng nhiên chỉ trùng thiên một cái.

Quang mang ánh sao chói mắt từ trên thân hắn dâng lên, trong mắt cũng bắn ra hai đạo quang mang rạng rỡ.

Bách Túc tướng quân cảm ứng được cử động của Thâm Lạc, ánh mắt lộ ra một tia kinh ngạc, nhưng sau một khắc không để ý nữa, tiếp tục chạy tới phía trước.

Trong miệng Thâm Lạc tụng niệm chú ngữ, hai tay nắm thành trảo, ra sức vung lên, tựa hồ đang lôi kéo thứ gì xuống.

Giờ phút này sắc trời đã dần sáng, hơi sáng trên bầu trời đột nhiên nổi lên một tầng kim quang, gần nửa chân trời đều nhuộm thành màu hoàng kim.

Tiếng thét to lớn từ giữa không trung vang lên, kim mang lóe lên chói mắt, một hư ảnh ngôi sao màu vàng lớn chừng vài chục trượng nổi lên giữa không trung, tiếp theo như lưu tinh bắn xuống, đánh về phía Bách Túc tướng quân.

Thần sắc Bách Túc tướng quân lúc này mới đột biến, thân hình bỗng nhiên ngừng lại.

Trên người nó điên cuồng phát ra hồng quang, thân thể thô to hát lên, "Phản phạt" một tiếng hóa thành một trùng ảnh rết màu đỏ, đánh vào trên hư ảnh ngôi sao màu vàng.

Nhưng mặt ngoài hư ảnh ngôi sao màu vàng toả ra gợn sóng màu vàng, trùng ảnh màu đỏ như gặp khắc tinh, lập tức tan rã từng khúc, một chút tác

dụng cũng không có.

Ngôi sao màu vàng tiếp tục bay vụt xuống, độ lớn tăng lên mấy lần, tốc độ càng lúc càng nhanh, trong nháy mắt vượt qua vài chục trượng, đánh vào trên thân Bách Túc tướng quân đang mặt mũi tràn đầy hoảng sợ.

"Ầm ầm. . ."

Mặt đất nổ vang ầm ầm, nhấc lên một cỗ khí lãng khói bụi mãnh liệt, phá đi một tầng bùn đất trên mặt đất phụ cận, một ít tảng đá hơi nhỏ cũng bị cuốn bay ra ngoài.

Một đồ án Ngũ giác kim tinh lớn hai ba mươi trượng khắc trên mặt đất, chung quanh còn bao quanh một vòng phù văn, tản mát ra trận trận ba động ánh sao.

Bách Túc tướng quân bị phong ấn ở chính giữa ngôi sao năm cánh, hồng quang bên ngoài thân tiêu tán hầu như không còn, toàn thân không nhúc nhích, phảng phất con ruồi trong hồ phách.

Thẩm Lạc thấy vậy, chỗ sâu trong đáy mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

Hắn thi triển Tam Tinh Diệt Ma vốn định kiềm chế một chút con Bách Túc tướng quân này, miễn cho người ba nhà hai mặt thụ địch, chưa từng nghĩ uy lực Tam Tinh Diệt Ma lại lớn như thế, ngay cả con yêu vật Xuất Khiếu hậu kỳ này cũng có thể trong nháy mắt bị phong ấn.

Từng đợt tiếng kêu thảm thiết đau đớn từ đằng xa truyền đến, qua đoạn thời gian ngắn ngủi này, lại có gần mười người chết bởi tay Địa Long, tình huống đội xe ba nhà vạn phần nguy cấp.

Thẩm Lạc không tiếp tục dây dưa cùng Bách Túc tướng quân nữa, hít sâu một hơi, thả người đánh tới yêu vật Địa Long phía xa. Chỉ là hắn cũng

không nắm chắc trong thời gian ngắn có thể chế trụ được con Địa Long da thô giáp dày này.

"Yêu vật phương nào, dám truy sát người Bạch gia ta!" Vào thời khắc này, một tiếng rống to như sét đánh từ đằng xa truyền đến, chấn động khiến hai tai người ba tộc vang lên ong ong.

Thân hình Bạch Bích lung lay mấy cái, kém chút từ giữa không trung ngã xuống. Thân thể Địa Long thì đột nhiên lắc một cái.

Một vệt kim quang từ đằng xa theo âm thanh phóng đến, tốc độ nhanh vô cùng, trong chớp mắt đã đến phụ cận, phảng phất một đạo thiểm điện màu vàng đánh vào đầu yêu vật Địa Long.

Địa Long căn bản không kịp phản ứng, đầu lập tức bạo liệt ra, óc trắng cùng huyết hoa hỗn tạp cùng một chỗ, vẩy ra tứ tán.

Thẩm Lạc dừng lại thân hình, chăm chú nhìn lại, mới thấy rõ bản thể kim quang kia, lại là một thanh Kim Cương Xử màu vàng, giống như đúc thần thông Bạch Tiêu Thiên thi triển tại Kiến Nghiệp thành, chỉ là uy thế so với lúc Bạch Tiêu Thiên thi triển yếu hơn không ít.

"Lại là thần thông Hóa Sinh tự! Thanh âm này tựa hồ có chút quen thuộc." Ý niệm trong đầu Thẩm Lạc chuyển động.

Giữa không trung loé lên kim quang, một nam tử trung niên áo trắng hiện hiện ra.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 329: Tiêu Vân Lão Tổ

Người này dáng vẻ đường đường, mặc dù tóc mai hai bên đã sương trắng, khóe mắt ẩn hiện nếp nhăn, nhưng từ trên gương mặt kia vẫn nhìn ra được ngày xưa lúc còn trẻ dung mạo tuấn lãng tiêu sái.

"A, là hấn!" Thẩm Lạc nhìn nam tử trung niên áo trắng giữa không trung, trên mặt loé lên một tia cổ quái.

"Tiêu Vân lão tổ, cuối cùng ngài cũng chạy tới! Kiến Nghiệp thành bị yêu ma công phá, Bạch gia gặp tai hoạ ngập đầu, mấy vị thúc bá liệu chết đoạn hậu, Bạch gia chúng ta mới thoát ra được nhiều người như vậy!" Bạch Bích nhìn thấy nam tử giữa không trung, lập tức bay đến trước người y, bỗng nhiên quỳ gối giữa không trung, khóc rống nói.

"Nói hươu nói vượn, Kiến Nghiệp thành có huynh trưởng tọa trấn, còn có hai vị Đại Thừa kỳ Trần Sơn, Trần Hải cùng thủ hộ, làm sao có thể bị phá." Nam tử trung niên áo trắng nghe lời này, khuôn mặt vốn kim quang mơ hồ, đột nhiên trở nên trắng bệch một mảnh, trầm giọng quát.

"Là thật, vô số yêu ma đột nhiên xuất hiện ở ngoài Kiến Nghiệp thành, công kích thành trì, về sau lại tới năm đại yêu Bán Tiên. Tiêu Thiên lão tổ trăm ba đầu Bán Tiên, cùng bọn hấn đồng quy vu tận. . ." Bạch Bích kể đơn giản tình huống ở Kiến Nghiệp thành, sau đó một mực nói đến hiện tại.

Sắc mặt nam tử trung niên từ trắng chuyển đỏ, lại từ đỏ chuyển xanh, cuối cùng mặt mũi tràn đầy dữ tợn, sát khí lộ ra.

"Tốt, tốt, những yêu ma các ngươi, dám hủy thành trì ta, giết huynh trưởng ta, diệt gia tộc ta. Bạch Tiêu Vân ta ở đây lập thế, không chém tận giết tuyệt yêu ma, quyết không bỏ qua!" Nam tử trung niên áo trắng ngửa mặt lên trời hét dài.

Một cỗ sóng pháp lực cường hoành vô địch từ trên thân y bộc phát ra, hư không phụ cận chấn động, cuồng phong loạn vũ, mặt đất cũng bị rung chuyển, phảng phất địa chấn bạo phát.

Bạch Bích đứng bên cạnh nam tử bạch bào, vội vàng tránh ra sau, nhưng vẫn như lá rụng trong cuồng phong, bị đánh bay ra ngoài. Cũng may tu vi gã coi như thâm hậu, rất nhanh ở phía xa ổn định thân hình, cũng không bị thương.

Đám người trên mặt đất cũng ngã trái ngã phải một trận, sắc mặt trắng bệch, trong ánh mắt lại mang theo thần sắc phức tạp sống sót sau tai nạn.

"Quả nhiên là Bạch Tiêu Vân, ngàn năm trôi qua, tu vi của hắn cũng đại thành, nhìn uy thế này, hắn là đạt đến cảnh giới Đại Thừa, so với Thiên Diêm lão tổ kia tựa hồ còn lợi hại hơn không ít." Thảm Lạc đứng ở đằng xa, nhìn nam tử giữa không trung, trong lòng thì thảo nói.

"Chúng ta thề chết cũng đi theo Tiêu Vân lão tổ, không diệt trừ yêu ma, tuyệt không bỏ qua!" Bạch Bích giờ phút này bay trở về, quỳ lạy trước người Bạch Tiêu Vân, trầm giọng quát.

"Thề chết đi theo lão tổ!" Tu sĩ Bạch gia khác cũng nhao nhao chạy vội tới, quỳ lạy trên mặt đất.

"Tốt, các ngươi không thẹn là người Bạch gia, đều đứng lên đi." Bạch Tiêu Vân phất tay áo lên, Bạch Bích và đám người Bạch gia phía dưới bị một cỗ lực lượng vô hình nâng đứng lên.

"Xem ra tính cách tiêu tử này cũng cải biến không ít." Thảm Lạc thầm nghĩ trong lòng, lo lắng có nên tiến lên nhận nhau không.

Vào thời khắc này, một trận thanh âm rạn nứt từ phía sau truyền đến, hư ảnh ngôi sao màu vàng chớp động, phía trên hiện ra từng vết rạn.

Trên mặt hấn biến sắc, vệt vàng quay người vọt tới.

Một vệt kim quang từ phía sau điện xạ đến, trong nháy mắt vượt qua Thảm Lạc, chớp động một cái đã đến phía trên ngôi sao màu vàng, hóa thành hư ảnh Kim Cương Xử kia, một kích bỏ xuống.

Ngôi sao màu vàng sụp đổ biến mất, Bách Túc tướng quân phía dưới không có chút sức chống cự, hóa thành vô số mảnh vỡ, hài cốt không còn.

Một cỗ cự lực đáng sợ tiếp tục trút xuống, một tiếng âm vang, mặt đất bị chém ra một hố sâu khoảng mười trượng, đá vụn vẩy ra, khói bụi mịt mù, một cỗ cuồng phong hình khuyên quét ra, một hồi lâu mới chậm chậm tán đi.

Thảm Lạc thấy cảnh này, hít sâu một hơi, dừng bước lại.

Vào thời khắc này, hư không phía trước hấn đột nhiên hoa một cái, Bạch Tiêu Vân trống rỗng xuất hiện, chậm rãi nhẹ nhàng đáp xuống.

"Các hạ chính là Thảm đạo hữu, ta nghe Bạch Bích nói, đa tạ ngươi lúc trước xuất thủ tương trợ, bảo vệ Bạch gia tử đệ. . ." Bạch Tiêu Thiên khẽ gật đầu, nhưng nói được nửa câu đột nhiên dừng lại, quan sát tỉ mỉ khuôn mặt thân hình Thảm Lạc.

Ý niệm trong đầu Thảm Lạc chuyển động, cuối cùng mỉm cười đứng ở nơi đó, cũng không định che giấu tung tích.

"Ngươi, ngươi là Thảm đại ca!" Thân thể Bạch Tiêu Thiên chấn động, bỗng nhiên chỉ Thảm Lạc, thất thanh nói.

"Bạch đạo hữu, nhiều năm không gặp." Nói thật, Thảm Lạc lúc này gặp Bạch Tiêu Vân, có chút không biết nên dùng loại thái độ nào nói chuyện với y, chỉ có thể khốn cùng hỏi một tiếng.

"Ngươi thật là Thảm đại ca, năm đó từ biệt ở Mông thành rồi mất tích, không ngờ hôm nay gặp lại ở đây." Bạch Tiêu Vân lộ vẻ vui mừng, hai tay giơ lên, tựa hồ muốn ôm chặt lấy Thảm Lạc, nhưng lại cảm thấy xấu hổ, thế là dừng lại, vỗ vỗ bả vai hắn.

"Đúng vậy, ta cũng không ngờ ở chỗ này gặp được ngươi." Thảm Lạc nghĩ đến Bạch Tiêu Vân nói tới Mông thành, nhưng không hỏi nhiều, mặt giãn ra cười nói.

Mọi người xa xa thấy cảnh này, đều ngẩn ở nơi đó.

Thảm Lạc vậy mà biết Bạch Tiêu Vân, nhìn tình huống này, hai người hẳn là lão bằng hữu.

Đám người Thảm gia giờ phút này càng kinh ngạc, Thảm Lạc nhìn dáng vẻ chừng hai mươi, vậy mà là bằng hữu của Bạch Tiêu Vân. Nghe khẩu khí hai người nói chuyện, tựa hồ địa vị Thảm Lạc cao hơn chút, chẳng lẽ hẳn là lão quái ngàn năm thâm tàng bất lộ?

"Đúng rồi, Thảm đại ca, ngươi tại sao lại ở chỗ này?" Bạch Tiêu Vân thấy Thảm Lạc kinh hỉ, rất nhanh bình tĩnh lại, hỏi.

"Ta nghe nói Xuân Hoa thành nơi này bị yêu ma công kích, tới xem một chút. Thảm gia nhất mạch dù sao cũng là hậu nhân của ta. Bất quá ta và bọn hắn không nhận nhau, Bạch đạo hữu ngươi cũng chớ nói ra." Thảm Lạc nhìn đám người Thảm gia ở phía xa một chút, truyền âm nói.

Bạch Tiêu Vân sững sờ, gật đầu đáp ứng.

"Bạch đạo hữu người sao lại ở đây? Cũng may mắn người đã đến, nếu không hai đầu yêu vật này thật đúng là không dễ thu thập." Thảm Lạc hỏi ngược lại.

"Trước mắt ta tu tại Hóa Sinh tự, ngày trước nhận được tin tức có yêu ma tiến công Kiến Nghiệp thành, lập tức chạy tới hỗ trợ. Trên nửa đường lại nhận tin Bạch gia tử đệ cầu cứu, liền rẽ đường chạy đến nơi này." Bạch Tiêu Vân nói.

"Thì ra là vậy." Thảm Lạc giật mình gật đầu.

"Thảm đại ca, Kiến Nghiệp thành bị công phá thật sao? Đại ca cũng đã vẫn lạc?" Bạch Tiêu Vân nhìn cặp mắt Thảm Lạc, tựa hồ còn sót lại một tia huyễn tượng.

"Là thật, ta tận mắt nhìn thấy, Bạch huynh liên tục đánh giết hai tên đại yêu cùng cảnh giới, bị con đại yêu thứ ba đánh lén trọng thương, tự bạo vẫn lạc." Thảm Lạc thở dài.

"Đại ca. . ." Thân thể Bạch Tiêu Vân lắc một cái, một tia huyễn tượng trong lòng kia kia triệt để biến mất.

"Bạch đạo hữu không nên thương tâm như vậy, Bạch huynh hẳn là vì đại nghĩa Nhân tộc mà chết, cũng không có gì tiếc nuối." Thảm Lạc an ủi.

"Ta không thương tâm, mà lấy hấn làm vinh, ma kiếp giáng lâm, thiên hạ sinh linh đồ thán, tu sĩ chúng ta phải nên chiến đấu vì thiên hạ lê dân bách tính, sinh tử đã sớm không để ý, hướng chi mặt khác." Bạch Tiêu Vân hít sâu một hơi, sau đó chậm rãi nói ra.

"Bạch đạo hữu tiếp theo có tính toán gì không? Chúng ta dự định tiến về Trường An thành." Thẩm Lạc dòi câu chuyện, hỏi.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 330: Chạy Về Trường An

"Bạch gia chỉ còn lại dòng dõi này, ta tự nhiên phải lưu lại, bảo vệ bọn hấn an toàn. Đi Trường An là đúng, chỉ có nơi đó mới an toàn." Bạch Tiêu Vân gật đầu nói.

"Có Bạch đạo hữu đi theo, yêu vật lợi hại hơn nữa cũng không đủ gây sợ hãi." Thảm Lạc nhẹ nhàng thở ra.

Những ngày qua vì bảo hộ những người này, hấn một mực trải qua nom nớp lo lắng, có Bạch Tiêu Vân tu sĩ Đại Thừa kỳ này gia nhập, hấn có thể triệt để thả lỏng trong lòng, có thể hảo hảo giải quyết phong ấn của bản thân.

"Nơi này vừa mới trải qua một trận đại chiến, không phải nơi nói chuyện, rời đi trước hăng nói." Bạch Tiêu Vân nói xong, lệnh cho đội xe ba nhà tiếp tục tiến về hướng Trường An.

Kinh lịch biến cố vừa rồi, ba nhà đều tử thương không ít, cũng may xe ngựa tổn hại không nhiều, đi đường ngược lại không thành vấn đề.

Bạch gia an bài cho Bạch Tiêu Vân một chiếc xe ngựa. Bạch Tiêu Vân lôi kéo Thảm Lạc ngồi chung, Thảm Lạc cũng không khách khí.

"Thảm đại ca ngươi bây giờ tu vi đến cảnh giới nào rồi? Mặc dù thân phụ pháp lực có thể trì hoãn nhục thân già yếu, nhưng đã nhiều năm như vậy, dù có thuật trú nhan, hình dạng cũng sẽ phát sinh biến hóa lớn. Ngươi nhìn lại giống như đúc năm đó, hấn là đã đạt đến cảnh giới Chân Tiên nhục

thân bất hủ rồi?" Bạch Tiêu Vân đánh giá dung mạo Thẩm Lạc, chần chờ một chút hỏi.

"Làm sao có thể, ta bắt quá năm đó may mắn, ăn một viên Trú Nhan Đan thời thượng cổ lưu truyền xuống, mới bảo trì dung nhan không già thôi. Còn tu vi của ta, bắt quá mới chỉ Xuất Khiếu trung kỳ thôi, mà trước đó ở trong Xuân Hoa thành bị một tên là Thiên Diêm lão tổ giở thủ đoạn, pháp lực bị phong ấn, những ngày qua không ngừng trùng kích, mới phá giải một phần." Thẩm Lạc cười khổ lắc đầu, nửa thật nửa giả nói.

"Xuất Khiếu trung kỳ? Lấy tư chất của ngươi, không nên. . ." Bạch Tiêu Vân thì thào nói ra, nhưng cân nhắc đến tâm tình Thẩm Lạc, nói được nửa câu liền dừng lại, ngược lại nói đến chuyện khác.

"Thủ đoạn lão già Thiên Diêm lão tổ kia ta cũng biết, nếu như Thẩm đại ca không ngại, ta có thể giúp ngươi phá giải phong ấn." Bạch Tiêu Vân nói.

"Vậy đa tạ ngươi." Thẩm Lạc nghe vậy vui mừng, chấp tay nói cảm ơn.

"Giữa ngươi và ta, sao phải nói cảm ơn." Bạch Tiêu Vân vung tay lên, một mảnh bạch quang bắn ra, bao phủ toàn bộ buồng xe, hết thấy động tĩnh bên ngoài lập tức không thể truyền vào, thậm chí xe ngựa xóc nảy cũng biến mất không thấy gì nữa.

Thẩm Lạc khoanh chân ngồi trong xe ngựa, nhắm mắt vận công.

Cánh tay Bạch Tiêu Vân khẽ động, dán sau lưng hắn.

Lập tức một cỗ quang diễm màu vàng cuộn cuộn ra, như thủy triều màu vàng chen chúc rót vào thể nội Thẩm Lạc, hóa thành một cỗ pháp lực hùng vĩ nóng rực, lưu chuyển theo kinh mạch toàn thân hắn.

Lông mày Thảm Lạc cau lại, sau đó giãn ra, vận chuyển công pháp dẫn đạo kim quang rót vào thể nội phóng tới chỗ cấm chế còn sót lại.

"Rắc rắc rắc" liên tiếp thanh âm trầm đục từ trên người hắn truyền ra, Bạch Tiêu Vân rót vào pháp lực nóng rực như là sóng biển dâng trào, làm những cấm chế còn sót lại kia thất linh bát lạc, nhao nhao bùng lỏng ra.

Thảm Lạc vui mừng, chậm rãi vận chuyển pháp lực chảy xuôi các nơi trong thể nội.

Loại cảm giác pháp lực vận chuyển thông suốt trong kinh mạch toàn thân khiến hắn có chút lâng lâng, liên tục vận chuyển ba mươi sáu chu thiên, tu vi triệt để vững chắc, mới mở to mắt ra.

"Ân Bạch đạo hữu tương trợ, Thảm mổ khắc sâu trong lòng." Thảm Lạc đứng dậy cảm ơn Bạch Tiêu Vân.

"Không cần nói tạ ơn, tại sao lại khách sáo chứ, về phần báo đáp càng đừng nói. Năm đó nếu không có người điểm hóa, ta cũng sẽ không nhật lại tâm tu luyện. Hiện tại chỉ sợ đã biến thành một nắm cát vàng, phần ân tình này người muốn ta báo đáp thế nào." Bạch Tiêu Vân cười ha ha nói, ngược lại để Thảm Lạc thấy lại trên thân y mấy phần thoải mái thời niên thiếu.

"Ha ha, nói cũng đúng, bắt quá tu vi Bạch đạo hữu người bây giờ đạt đến cảnh giới gì rồi?" Thảm Lạc cũng cười ha ha một tiếng, hỏi.

"Vừa mới đột phá Đại Thừa trung kỳ." Bạch Tiêu Vân vừa nói, vừa bấm pháp quyết tán đi bạch quang quanh buồng xe.

Thảm Lạc âm thầm gật đầu, tu luyện càng lên cao tầng, tiến lên trước một bước càng khó khăn, thời gian ngàn năm có thể tu luyện tới Đại Thừa trung kỳ, đã tốt vô cùng rồi.

Hai người trong buồng xe nói chuyện phiếm, phần lớn thời gian là Bạch Tiêu Vân nói, Thẩm Lạc nghe.

Tu vi Bạch Tiêu Vân bây giờ hơn xa Thẩm Lạc, sợ Thẩm Lạc bởi vì tu vi rớt lại phía sau mà buồn rầu, nên không hỏi thăm tình huống của hắn, chỉ là không ngừng nói những năm nay chính mình tu luyện tại Hóa Sinh tự, còn có biến hoá trong Kiến Nghiệp thành.

"Nói đến Kiến Nghiệp thành, ta nhớ Lâm gia và Bạch gia không phải đối đầu sao? Bây giờ sao chung đụng hoà hợp như vậy?" Thẩm Lạc nhìn xuyên thấu qua rèm vải buồng xe, thấy tu sĩ hai nhà Bạch, Lâm bên ngoài, tò mò hỏi.

"Thời gian qua ngàn năm, Bạch, Lâm hai đại gia tộc đã sớm không còn tranh đấu, giữa nhau có nhiều thông gia, hiện tại là thân tộc. Lại nói, trước kia ca ca ta ở nơi đó, trong Kiến Nghiệp thành ai dám đối nghịch với Bạch gia ta?" Bạch Tiêu Vân ngạo nghễ nói.

Lời còn chưa dứt, y nhớ tới Bạch Tiêu Thiên đã vẫn lạc, lúc trước mặc dù y nói không còn vì thế khổ sở, trong mắt như cũ hiện lên một tia đau xót.

Trong lòng Thẩm Lạc cũng thở dài, đang muốn đòi chủ đề, xe ngựa đột nhiên ngừng lại.

"Lão tổ, phía trước xuất hiện lối rẽ, chúng ta nên đi đường nào?" Bạch Bích đi tới bên cạnh xe ngựa, cung kính hỏi.

Bạch Tiêu Vân nhắc lên rèm vải xe ngựa, đội xe trong bất tri bất giác đã đi ra Tô Hà sơn, quan đạo phía trước xuất hiện ba lối rẽ, là ba hướng Tây Bắc, phương bắc, Đông Bắc.

"Ba con đường này thông hướng nơi nào?" Bạch Tiêu Vân thu hồi ánh mắt, hỏi.

"Căn cứ vào địa đồ, con đường Tây Bắc phía trước là Kiếm Môn quan, phương bắc thông hướng Khuê Sơn thành, đông bắc tiến về Vọng Tương quận, ba con đường này đều có thể đi đến Trường An." Bạch Bích trả lời.

Thẩm Lạc nhìn địa đồ phụ cận Kiến Nghiệp thành, nhớ kỹ một chút tình huống, hai con đường đi Kiếm Môn quan và Vọng Tương quận mặc dù có thể đi đến Trường An thành, nhưng đường vòng rất xa, phương bắc Khuê Sơn thành là đường gần nhất.

"Đi đường Kiếm Môn quan kia." Bạch Tiêu Vân suy nghĩ một chút, nói.

Bạch Bích há hốc mồm, cuối cùng vẫn không nói gì, đáp ứng một tiếng, xoay người rời đi.

"Bạch đạo hữu, ta xem qua địa đồ, đường đi Kiếm Môn quan có lộ trình xa nhất, vì sao đi như thế?" Thẩm Lạc hỏi.

"Căn cứ tình báo Hóa Sinh tự, trước mắt các nơi Đại Đường đều bị yêu ma chiếm cứ, đường tiến về Trường An tuy nhiều, nhưng an toàn chỉ còn lại một đường Kiếm Môn quan thôi." Bạch Tiêu Vân nói.

"Thì ra là thế." Thẩm Lạc chậm rãi gật đầu.

Đội xe chuyển hướng đi Tây Bắc, bánh xe tiến lên.

Thẩm Lạc và Bạch Tiêu Vân tiếp tục nói chuyện phiếm, nhưng trong lòng suy nghĩ, tính toán làm sao không làm Bạch Tiêu Vân hoài nghi, hỏi thăm một chút chuyện xảy ra trong ngàn năm qua, sau khi trở về hiện thực để chuẩn bị cho tốt.

Nhưng vào lúc này, một trận thanh âm đinh đinh linh linh từ trên một lối rẽ phía trước truyền đến, lại là một đội ngũ chạy nạn.

Thẩm Lạc giương mắt nhìn lại, nhân số đội ngũ này không thể so với bọn hắn bên này, cũng có hơn một trăm người, mặc phục sức kiểu dáng khác nhau, thoạt nhìn là do bảy, tám gia tộc tổ hợp thành.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 331: Lộ Đại Nhân

Phía trước đội ngũ là một chiếc xe ngựa xa hoa, không chỉ rộng thùng thình, mà lại trang trí tinh mỹ, kéo xe ngựa là hai thớt song hành, phái đoàn cực lớn.

Con đường nơi đây không rộng, hai đội ngũ vừa lúc gặp nhau, lập tức tắc đường, đành phải ngừng lại.

"Các người là ai? Dám cản đường Lộ đại nhân, còn không mau tránh ra!" Trong đội xe đôi phương đi ra một đại hán mặc hôi bào, là tu sĩ Tích Cốc hậu kỳ, mặt mũi tràn đầy vẻ khó chịu, quát lớn.

Không biết có phải do cố ý khoe khoang hay không, trong thanh âm đại hán mặc hôi bào ẩn chứa mấy phần pháp lực, giống như đất bằng nổ vang địa lôi.

Trong đội ngũ bên này, đi đầu chính là đội xe Thẩm gia, một thớt ngựa kéo chấn kinh, hí lên phóng tới xe ngựa hoa lệ của đội xe đôi phương.

Người đánh xe ra sức kéo lấy cương ngựa, ý đồ giữ chặt con ngựa đang hoảng sợ.

"Này! Hồn trưởng từ đâu tới, vậy mà dám va chạm xe ngựa của Lộ đại nhân, không muốn sống nữa hả?" Sắc mặt đại hán mặc hôi bào trầm xuống, võ hư không một cái.

Trên tay gã đại phóng thanh quang, trong nháy mắt ngưng tụ thành một quang chưởng màu xanh to bằng cái thớt, một cỗ tiếng gió bỗng nhiên vang lên, nhanh như điện chớp chụp về phía con ngựa đang hoảng sợ.

Nhưng ngay lúc này, mặt đất đột nhiên "Phốc phốc" một tiếng vỡ ra, hai dòng nước phá đất chui lên, trong một dòng nước chớp lên lam quang, trong nháy mắt quán lấy chú ngựa đang phi nước đại, lập tức khiến nó dừng lại.

Một dòng nước kia quay tít một vòng, hóa thành một thủy chưởng to lớn, vồ vào quang chưởng màu xanh của đại hán mặc hôi bào.

"Ầm" một tiếng, quang chưởng màu xanh theo âm thanh bạo liệt ra.

Thân thể đại hán mặc hôi bào đại chấn, lùi lại mấy bước mới miễn cưỡng đứng vững, sắc mặt tái nhợt một mảnh, trong mắt càng lộ ra vẻ hoảng sợ.

"Thật là thủ pháp ngự thủy tinh diệu, bản nhân cần phải lĩnh giáo vài chiêu." Một thanh âm lười biếng từ trong xe ngựa hoa lệ truyền ra.

Thanh âm chưa dứt, trên không xe ngựa của Thẩm gia vang lên tiếng gió, một bàn tay lớn màu trắng trống rỗng xuất hiện, lẳng không vồ xuống thủy chưởng kia, năm ngón tay giữa không trung xuất hiện đạo đạo ngón đen, một cỗ gió lớn mãnh liệt quét xuống.

Thủy chưởng không chút do dự, lập tức bay vọt lên nghênh tiếp, nhoáng một cái né qua đầu ngón tay bén nhọn như đao của đối phương, bấm tay điếm vào lòng bàn tay màu trắng.

Bàn tay lớn màu trắng lật một cái, thời khắc cực kỳ nguy cấp vọt tới, sau đó chập ngón tay lại như đao, cắt về phía mu bàn tay thủy chưởng.

Hai bàn tay giữa không trung nhanh như thiểm điện đối công, uy năng bàn tay màu trắng rõ ràng lớn hơn không ít, nhưng thủy chưởng kia linh động không gì sánh được, luôn có thể trong lúc ngàn cân treo sợi tóc tránh né thế công đối phương, thi triển phản kích lạng lẹ.

Trong xe ngựa hoa lệ truyền ra một tiếng hừ lạnh, không khí chung quanh bàn tay lớn màu trắng ba động cùng một chỗ, ba đạo phong thẳng màu trắng trống rỗng hiển hiện, cuốn về phía thủy chưởng phía dưới.

Mà mặt ngoài bàn tay lớn màu trắng nổi lên một tầng bạch quang, cũng đột nhiên biến lớn gấp bội, hung hăng vỡ xuống, bao phủ mấy trượng chung quanh.

Thủy chưởng phía dưới lạng không bám niệm pháp quyết, phía trên lóe lên lam quang, trong nháy mắt biến lớn lên rất nhiều, co ngón tay bắn liên tiếp ba lần.

Ba đạo thủy nhận bắn ra, cùng ba đầu phong thẳng đụng thẳng vào nhau, cả hai triệt tiêu nhau.

Thủy chưởng màu lam cũng nhanh như sao băng nghênh đón lên, cùng bàn tay lớn màu trắng đụng thẳng vào nhau, phát ra một tiếng vang trầm.

Thủy chưởng theo âm thanh sụp đổ, vỡ vụn thành vô số giọt nước, vậy mà không chịu nổi một kích.

Trong xe ngựa hoa lệ truyền ra một tiếng cười to đắc ý, nhưng lập tức dừng lại, bởi vì trong giọt nước vỡ vụn chẳng biết lúc nào toát ra một cây thủy thứ, lóe lên xuyên thủng bàn tay lớn màu trắng.

Trên bàn tay lớn màu trắng chớp loạn bạch quang, rớt cuộc vẫn bạo liệt ra, hóa thành một mảnh cuồng phong, quét về bốn phương tám hướng, khiến cho đội xe hai bên rối loạn một trận.

Người trong xe ngựa hoa lệ lần nữa tức giận hừ một tiếng, tựa hồ đối với kết quả ngang tay rất là bất mãn, đạo đạo bạch quang nổi lên, không khí chung quanh lại một lần chấn động.

"Hai vị tiền bối xin dừng tay!" Một tiếng hét lớn vang lên, lại là Bạch Bích từ phía sau giục ngựa chạy tới.

"Bạch Bích, là người! Không ngờ Bạch gia các người cũng từ Kiến Nghiệp thành trốn ra được." Người trong xe ngựa lộ ra một tia kinh ngạc, vẫn như cũ không hiện thân, bộ dáng có chút kiêu căng.

"Nguyên lai là Lộc Ung tiền bối, văn bối hữu lễ." Ánh mắt Bạch Bích khẽ động, chấp tay nói.

Nghe lời này, một ít người hai nhà Bạch Lâm có tu vi tương đối cao, trên mặt lộ ra mấy phần khinh bỉ.

"Bạch Bích, vị đạo hữu vừa mới xuất thủ kia là khách khanh Bạch gia các người à?" Thanh âm Lộc Ung không chút xấu hổ, ngữ khí đùa giỡn hỏi thăm, hiển nhiên cũng không để Bạch gia vào mắt.

"Vị tiền bối kia là bằng hữu Bạch gia ta, cũng không phải khách khanh. Lộc Ung tiền bối, vừa rồi chỉ là một hồi hiểu lầm, bây giờ ma kiếp hàn lâm, người một nhà không nên xung đột, không bằng bắt tay giảng hòa, thế nào?" Bạch Bích không nhanh không chậm nói.

"Bạch Bích, bằng người cũng muốn ta dừng tay, chỉ sợ còn không có mặt mũi lớn như vậy." Rèm vải xe ngựa hoa lệ bỗng nhiên nhấc lên, lộ ra bên trong một lão giả mặc kim bào. Lão liếc Bạch Bích một chút, cười lạnh nói.

Hai mắt người này sắc bén, hình như điều hâu, bờ môi rất mỏng, cho người ta một loại cảm giác âm kiêu cay nghiệt.

"A, mặt mũi Bạch Bích không đủ, vậy mặt mũi ta thế nào?" Thẩm Lạc ngồi xe ngựa chậm rãi kéo rèm vải ra, lộ ra Thẩm Lạc và Bạch Tiêu Vân bên trong, nói chuyện chính là Bạch Tiêu Vân.

"Người, người là Bạch Tiêu Vân tiên bối!" Lộc Ung nhìn thấy Bạch Tiêu Vân, con mắt mở lớn, bỗng nhiên đứng lên.

Đội ngũ sau lưng Lộc Ung động một chút, hiển nhiên đều biết Bạch Tiêu Vân.

"Lộc đạo hữu còn nhận ra Bạch mỗ, thật sự là vinh hạnh, còn tưởng rằng Lộc đạo hữu đã sớm không để Bạch gia ta vào trong mắt." Bạch Tiêu Vân cười hắc hắc nói, trong mắt lại hiện lên một tia băng lãnh.

"Tại hạ vừa rồi hồ ngôn loạn ngữ, tuyệt đối không dám bắt kính với Bạch gia, xin Bạch tiên bối thứ lỗi." Dịch tại bạch ngọc sách. Lộc Ung biến sắc, vội vàng khom người tạ lỗi.

Bạch Tiêu Vân nhìn Lộc Ung, không nói gì, những người khác cũng vô thức ngừng thở, không dám phát ra bất kỳ thanh âm nào, tràng diện nhất thời yên lặng lại.

Lộc Ung cảm thấy lo lắng bất an, nhưng lại không dám ngẩng đầu.

Vào thời khắc này, trong đầu lão đột nhiên ông ông tác hưởng, một trận mê muội, một cỗ áp lực khổng lồ thâm sâu như biển cả đặt ở trên người lão.

Sắc mặt Lộc Ung đại biến, cố gắng phản kháng, thế nhưng cỗ áp lực này cao như Thương Thiên, so với mình giống như con kiến hôi nhỏ bé hèn mọn, bất kỳ cái gì chống lại đều phí công.

Sắc mặt lão trở nên tái nhợt, hô hấp cũng biến thành gấp rút, hai chân run rẩy không thôi.

Mọi người tại đây không cảm giác được bất kỳ khác thường gì, nhìn thấy Lộc Ung đột nhiên thần sắc đại biến, toàn thân phát run, đều cảm thấy kỳ quái.

Thẩm Lạc mơ hồ cảm giác, nhìn về phía Bạch Tiêu Vân bên cạnh, trong mắt của y ẩn ẩn có kỳ quang chớp động, chỉ là bất luận hấn dò xét thế nào, cũng không biết Bạch Tiêu Vân thi triển loại thần thông nào, vậy mà có thể trong nháy mắt chế trụ Lộc Ung, cảm thấy khâm phục.

Thời gian trôi qua từng chút, sắc mặt Lộc Ung càng ngày càng trắng, mồ hôi tuôn ra như mưa, hai chân run rẩy, không đứng vững, lập tức sắp ngã sấp xuống.

Kỳ quang trong mắt Bạch Tiêu Vân đột nhiên biến mất, áp lực trên người Lộc Ung cũng tán đi.

Thân thể của lão lung lay, tay vịn chặt xe ngựa, lúc này mới không ngã sấp mặt xuống đất, miệng lớn thở hổn hển.

"Chỉ một lần này, không được có lần sau!" Bạch Tiêu Vân chậm rãi nói.

"Vâng, đa tạ tiền bối hạ thủ lưu tình." Lộc Ung thở dốc, chấp tay nói.

Bạch Tiêu Vân không tiếp tục để ý Lộc Ung nữa, vung tay lên, rèm vải buông xe theo âm thanh rủ xuống, che khuất tình hình bên trong.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 332: Một Ngàn Năm Sau

Lộc Ung thấy cảnh này, sắc mặt buông lỏng, hít sâu một hơi, đứng thẳng lên.

"Bạch Bích đạo hữu, các người đang muốn đi nơi nào?" Lão quay người nhìn về phía Bạch Bích, sớm đã đổi thành một khuôn mặt tươi cười, chấp tay hỏi.

"Chúng ta đang muốn đi Trường An." Bạch Bích mỉm cười nói.

"Thật sự là anh hùng sở kiến lược đồng, Lộc mỡ cũng đang muốn đi Trường An. Chúng ta kết bạn đồng hành chứ? Tu vi Lộc mỡ nông cạn, nếu gặp yêu vật lợi hại, còn phải nhờ Bạch tiên bối giúp đỡ." Lộc Ung vừa cười vừa nói.

"Cái này. . . Đợi ta xin phép Tiêu Vân lão tổ đã." Bạch Bích nhìn thoáng qua hướng xe ngựa của Bạch Tiêu Vân, chần chờ, cất bước đi đến xe ngựa.

"Lão tổ đã đồng ý, về sau còn xin Lộc tiên bối chỉ giáo nhiều hơn." Bất quá gã vừa mới đi hai bước liền dừng lại, quay người nói, là Bạch Tiêu Vân truyền âm cho gã.

"Tất nhiên, tất nhiên, mời Bạch đạo hữu đi trước." Lộc Ung cười rạng rỡ, phát tay để đội xe lui về phía sau, nhường đường ra.

Lộc Ung mang theo những người kia đều là một ít tiểu gia tộc và tán tu ở Kiến Nghiệp thành, biết thực lực Bạch Tiêu Vân cao cường, muốn đi

chung cầu còn không được.

Bạch Bích cũng không khách khí, mang theo đội xe đi phía trước. Bọn người Lộc Ung thì đi theo sau.

Bạch Tiêu Vân trong xe ngựa buông rèm vải xuống, lông mày đột nhiên cau lại, trầm thấp ho khan hai tiếng.

"Người không sao chứ?" Thẩm Lạc vội vàng hỏi.

"Không sao, ta chạy trên đường từ Hóa Sinh tự về, gặp phải yêu vật cùng giai, đại chiến một trận, bị chút ám thương, giờ phút này thương thể hơi phát tác." Bạch Tiêu Vân thấp giọng nói ra.

"Người có thương tích trong người, tranh thủ thời gian khôi phục đi, về sau gặp yêu vật lợi hại còn cần người tọa trấn." Thẩm Lạc đứng dậy cáo từ.

Bạch Tiêu Vân cũng không giữ lại, khoanh chân ngồi xuống, trên thân nổi lên một tầng kim quang.

Thẩm Lạc trở lại đội xe Thẩm gia phía trước, không lãng phí thời gian, bắt đầu nhắm mắt tu luyện.

Thời gian nhoáng một cái, lại qua mấy ngày.

Đám người Thẩm Lạc một đường đi tới, ven đường lại lục tục ngo ngoe thu nhập vào không ít tán tu và lưu dân, lúc này toàn bộ đội ngũ đã gần ba trăm người. Thế nhưng chính vì vậy, tốc độ tiến lên bị kéo chậm, vốn một ngày trước sẽ chạy đến Kiếm Môn quan, nhưng bây giờ còn chưa thấy bóng dáng.

Giờ phút này, Thẩm Lạc mang theo đám người Thẩm gia, đi đầu đội ngũ. Đám người Bạch gia bọc hậu sau cùng, Bạch Tiêu Vân cũng tọa trấn

trong đó, để phòng ngừa có yêu ma theo đuôi. Lộc Ung thì ở giữa đội ngũ, phụ trách phối hợp tác chiến trước sau.

"Lộc tiền bối, đến Kiếm Môn quan này còn bao lâu nữa?" Một tên tán tu đi theo ở bên cạnh lão cẩn thận hỏi.

Lộc Ung liếc mắt nhìn gã, đang muốn chửi một câu "Lão tử làm sao biết", lại ngạnh sinh sinh nuốt xuống, kìm nén không nói gì.

Việc đội ngũ tiếp thu lưu dân, mặt ngoài lão không nói gì, nhưng trong lòng thì rất là bất mãn.

Lão thấy, những lưu dân kia vốn là sâu kiến trên mặt đất chờ chết, chết sớm một khắc hay trễ một khắc có gì khác biệt? Mang theo bọn họ bên người, lại bị liên lụy, hiện tại còn làm hại đi đường trễ hơn rất nhiều.

"Đi đi ra, đừng phiền Lộc tiền bối, quấy rầy lão nhân gia ông ta nghỉ ngơi, người không gánh nổi trách nhiệm đâu?" Một người khác bên cạnh mặt mũi cười ngượng ngùng, phát tay đuổi tán tu kia đi, xu nịnh nói.

Những người này, vốn muốn đi cùng Bạch Tiêu Vân, dù sao tu vi của y cao nhất, đi theo sẽ an toàn hơn chút. Ai ngờ Bạch Tiêu Vân căn bản khinh thường những người này ton hót, mặc kệ bọn họ vỗ mông ngựa đến vang trời, hầu như lạnh như băng, tựa hồ cũng chỉ đối đãi tốt với mỗi tu sĩ tên là Thẩm Lạc kia.

Thế là, bọn họ đành phải tìm tới người có tu vi cao thứ hai trong đội ngũ là Lộc Ung, mong lúc nguy hiểm đến, có thể ôm vào cái đùi này, để được trông nom chút.

Lộc Ung ngược lại rất hưởng thụ loại cảm giác được nâng bì này, tăng thêm lúc trước thu thập người một đám tiểu gia tộc, bên cạnh tập trung không ít người, lão nghiễm nhiên trở thành trung tâm của chi đội ngũ này.

Đám người sở dĩ vội vã muốn đuổi tới Kiếm Môn quan, một là vì nơi đó là chỗ xung yếu cần phải đi qua, có thể bình yên đến Trường An thành. Thứ hai là vì nó vốn là một tòa thành lớn, phòng thủ kiên cố không nói, lúc trước lại có hạch tâm tông môn kiếm các dờn vào trong thành, là số ít trong những tòa hùng thành chưa bị công phá.

Đám người này từ Kiến Nghiệp thành chạy tứ tán ra, tâm thần căng cứng tới cực điểm, thực sự cần một chỗ an toàn.

Ở trước đội ngũ, Thẩm Lạc ngồi ngoài xe ngựa, hai mắt nhìn thẳng phía trước, ánh mắt mông lung, tựa hồ đang nghĩ xuất thần cái gì đó, trên tay kẹp lấy một tấm phù lục giấy vàng, theo gió núi thổi nhẹ, có chút phiêu đảng, phát ra trện trện âm thanh rất nhỏ.

"Tiền bối, từ Kiến Nghiệp thành tới đây, ngài một mực rầu rĩ không vui, là có khúc mắc gì sao?" Thẩm Ngọc ngồi ở một bên, nhìn lông mày Thẩm Lạc cau lại, nhìn không được mở miệng hỏi.

Thẩm Lạc nghe vậy, lấy lại tinh thần, chỉ cười lắc đầu, cũng không giải thích gì.

Bạch Tiêu Thiên chiến tử, làm trong lòng hắn bị trùng kích cực lớn.

Quá khứ mặc kệ hắn có thừa nhận hay không, sâu trong nội tâm kỳ thật xem kinh lịch trong mộng như từng tràng lịch luyện. Mãi đến lần này nhìn thấy bằng hữu chí thân của mình với tu vi Bán Tiên chiến tử, mới giật mình hiểu ra, mộng cảnh này cũng không chỉ là mộng cảnh, mà là chuyện sẽ xảy ra ngàn năm sau.

Nếu trong hiện thực cũng xảy ra, Xuân Hoa thành bị phá, Kiến Nghiệp thành bị huỷ, tất cả thân tộc bằng hữu đều đứng trước sinh tử, hắn không muốn chính mình như giờ, chỉ có thể khoanh tay bất lực đứng nhìn.

"Ta nhất định phải nhanh chóng mạnh mẽ lên." Trong lòng Thẩm Lạc lập thệ, vô thức siết chặt song quyền.

"Tiền bối. . ." Thẩm Ngọc nhìn Thẩm Lạc, ánh mắt bỗng nhiên dờ đi, thở nhẹ một tiếng.

Lông mày Thẩm Lạc nhíu lại, cúi đầu nhìn bàn tay của mình, lúc này mới chú ý tới tấm "Quá Sơn Phù" đang bị nắm trong tay, đang sáng lên một mảnh quang mang.

"Có yêu khí." Thẩm Lạc lập tức đứng lên, kêu đội ngũ dừng lại.

Đám tu sĩ Thẩm gia lập tức dàn hàng phòng ngự, phân tán bảo vệ quanh tộc nhân mình.

Ngay sau đó, lại có mấy đạo nhân ảnh từ phía sau vội vã chạy tới, người cầm đầu chính là Lộc Ung.

"Làm sao vậy, xảy ra chuyện gì?" Lộc Ung lớn tiếng la lên.

Không đợi Thẩm Lạc nói chuyện, một đạo độn quang từ phía sau bay vụt tới, lại là Bạch Tiêu Vân cũng từ cuối đội ngũ chạy tới, nói ra:

"Phía trước có một sợi yêu khí, đang đi tới bên này, bắt quá nhìn cũng không mạnh."

"Chỉ có một con sao? Có phải là trinh sát đại quân yêu vật không?" Một tên đại hán râu quai nón sau lưng Lộc Ung cẩn thận hỏi.

"Không phải." Lúc này Thẩm Lạc nói ra.

"Làm sao người biết không phải?" Đại hán râu quai nón nghe vậy, hơi kinh ngạc hỏi.

Ai ngờ Thẩm Lạc không trả lời, mà trực tiếp bước dài ra, một mình đi tới phía trước.

Đám người nhìn theo, chỉ thấy trên con đường phía trước, thỉnh thoảng xuất hiện một thân ảnh cao lớn gần trượng, cao lớn vạm vỡ, phía trên để trần, phía dưới mặc quần dài, bên hông cột một đai lưng man sư cũ nát, trên vai còn vắt một thanh Quỷ Đầu Chuỳ to lớn, nhìn có chút uy mãnh.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 333: Sao Lại Là Ngươi?

"Núi này là ta mở, cây này là ta trồng, muốn. . . Ai, tại sao lại là ngươi?" Tên kia nói một nửa, liền phát ra một tiếng la kinh ngạc.

"Tê Nguu tướng quân, sao ngươi lại ở chỗ này?" Thảm Lạc cũng nhíu mày lại, kinh ngạc hỏi.

Người trước mắt, thành linh chính là con Tê nguu tinh kia, vài ngày trước đã từng chặn đường cướp đám người Thảm Lạc.

"Ta. . . Ngươi. . ." Tê Nguu tướng quân nhất thời tắt tiếng, không biết nên nói thế nào.

Lúc này, mấy người Bạch Tiêu Vân cũng chạy tới, hỏi thăm Thảm Lạc xảy ra chuyện gì.

"Một đầu Tê nguu tinh cản đường cướp bóc thôi, không phải trinh sát yêu ma gì cả, yên tâm đi." Thảm Lạc giải thích.

Tê Nguu tướng quân nhìn thấy trước mắt là một đám tu tiên giả, lập tức cũng choáng váng, đặc biệt là ánh mắt rơi vào trên người Bạch Tiêu Vân, trong tim không khỏi đánh trống một cái.

Như thế này còn gì là giặc cướp chặn đường ăn cướp nữa chứ? Đơn giản chính là vọt vào nha môn quan phủ, một đầu đâm vào vòng vây quan sai.

"Quản nó có phải trinh sát yêu ma hay không, trước giết rồi hẵng nói." Mặt mũi Lộc Ung quét ngang, lạnh giọng nói.

"Tùy hứng làm bậy như vậy, người khác gì yêu ma?" Thần sắc Thẩm Lạc lạnh lẽo, nói.

Hắn nói ra lời này, thần sắc Lộc Ung và mấy người sau lưng lập tức trở nên bất thiện, theo bọn họ nghĩ, nếu là yêu vật, gặp một con giết một con mới là thiên kinh địa nghĩa.

"Người biết nó?" Bạch Tiêu Vân nhìn về phía Thẩm Lạc, mở miệng hỏi.

"Lúc trước giao thủ một lần, không có sát tâm, không phải loại cùng hung cực ác." Thẩm Lạc nhẹ gật đầu, nói ra.

Bạch Tiêu Vân nghe vậy, nhẹ gật đầu, mở miệng nói: "Nếu không phải ác yêu, tranh thủ thời gian rời đi, chớ ngăn cản đường chúng ta."

Tê Nguu tướng quân nghe vậy, như được đại xá, đang muốn tránh đường, chợt nhớ tới một chuyện, hỏi:

"Các người muốn đi đâu?"

"Quả nhiên là trinh sát yêu tộc, còn dám tìm hiểu hành tung chúng ta?" Lộc Ung quát một tiếng chói tai.

Thẩm Lạc cũng nhíu nhíu mày, hỏi: "Người hỏi làm gì?"

"Con đường này nối thẳng Kiếm Môn quan, các người nếu muốn đi nơi đó, ta khuyên các người tranh thủ thời gian quay đầu lại." Tê Nguu tướng quân chỉ chỉ con đường sau lưng, nói.

"Lời này của người là có ý gì?" Lộc Ung chau mày, hỏi.

Tê Ngưu tướng quân lườm lão một cái, cũng không phản ứng, mà chuyển qua nói với Thẩm Lạc: "Nói cho ngươi cái này, là vì báo đáp ân ngươi lúc trước không giết, nơi đó thật sự cổ quái, chớ đi qua."

"Có gì cổ quái, có thể nói rõ không?" Thẩm Lạc nhíu mày hỏi.

"Cụ thể thế nào, ta cũng không rõ, nhưng lúc trước đã có rất nhiều Yêu thú tập kết bên đó, cho dù các ngươi đi qua, bên kia cũng hơn phân nửa bị công phá rồi" Tê Ngưu tướng quân nói.

Thẩm Lạc nghe vậy, trầm ngâm.

"Nói chuyện giạt gân, Kiếm Môn quan có kiếm các tọa trấn, há lại dễ bị công phá như vậy?" Lộc Ung cười lạnh nói.

"Không sai, ta nhìn tiểu yêu này đang cố ý gây trở ngại chúng ta, ý đồ không tốt." Đại hán râu quai nón cũng nói theo.

"Giết nó. . ."

Không biết là ai dẫn đầu hô một câu, những người còn lại cũng hô theo.

Bọn họ phần hận yêu ma đã sớm tích lũy quá nhiều, nào còn phân biệt Yêu tộc thiện ác, không phải tộc loại của ta, mặc kệ lòng dạ thế nào, trước giết cho hả giận rồi nói.

"Hắc hắc, để ta đến diệt gian tế Yêu tộc này đi." Lộc Ung nhếch miệng cười một tiếng, xoa xoa tay muốn tiến lên.

Thẩm Lạc sải bước ra, chắn ngang trước người lão, ánh mắt lạnh lẽo nhìn.

"Ngươi muốn ngăn ta?"

Lộc Ung liếc mắt, căn bản không để Thẩm Lạc vào mắt, dù sao tu vi của lão cũng cao hơn Thẩm Lạc một mảng lớn.

Thẩm Lạc cũng không đáp lời, trong tay áo phát ra tiếng gió, Bán Nguyệt Hoàn đã lơ lửng trong lòng bàn tay.

"Các người ai muốn động tay, trước tới so chiêu với ta một chút." Bạch Tiêu Vân nói ra, ánh mắt lại nhìn chăm chăm Lộc Ung, ý thiên vị Thẩm Lạc hết sức rõ ràng.

"Không có, không có, ta chỉ là hù dọa tiểu yêu quái kia một chút thôi." Lộc Ung thấy thế, đành phải hậm hực nói.

Tê Ngưu tướng quân thấy bọn họ đều không tin mình, đành thở dài, nói: "Thẩm Lạc, người phải tin ta, đừng đi."

Nói xong, nó liền khiêng Quỷ Đầu Chùy, quay người đi vào một mảnh sơn lâm, chậm chậm bước vào.

Chỉ là không lâu sau, trong núi rừng bỗng nhiên truyền đến một tiếng hét: "Người dám gọi đại gia là tiểu yêu quái, lão tử sớm muộn sẽ trở thành một đầu đại yêu, nhảy ra có thể hù chết các người đó."

"Tên này, lại dám mắng ta. . ." Lộc Ung nghe vậy, không khỏi ngạc nhiên, ngay sau đó trên mặt hiện ra vẻ tức giận.

Thẩm Lạc thấy thế, bất giác có chút buồn cười, trầm ngâm một lát, mới lên tiếng nói: "Con Tê ngưu tinh này bản tính không xấu, lời nó nói, hơn phân nửa không giả."

"Thẩm đạo hữu, người thật mắc lừa tiểu yêu kia hả?" Lộc Ung mỉm cười nói.

Thẩm Lạc không muốn tranh cãi với lão, không nói gì.

Lộc Ung lại không chịu bỏ qua, tiếp tục nói: "Người cũng đã biết, dưới mắt trù Kiếm Môn quan, chúng ta căn bản không có đường khác để đi, nếu không đi nơi đó, cũng chỉ có thể đi đường vòng tiến vào Vu Sơn kia?"

Nghe lời ấy, sắc mặt những người còn lại đều hơi đổi.

"Không thể vào Vu Sơn, tuyệt đối không thể." Đại hán râu quai nón kia lắc đầu liên tục nói.

Thẩm Lạc không rõ cho lắm, nhưng cũng không tùy tiện đặt câu hỏi, chỉ là quay đầu nhìn về phía Bạch Tiêu Vân, dù sao trong cả đội ngũ trước mắt, chân chính có thể quyết định vẫn là y.

"Vu Sơn sơn mạch bị yêu ma chiếm cứ nhiều năm, tình huống bên trong rất phức tạp, tồn tại quá nhiều phong hiểm khó lường, hoàn toàn không phải lựa chọn tốt. Lúc trước ta đi đến Kiến Nghiệp thành, đã từng đi ngang qua Kiếm Môn quan, mặc dù cũng không vào thành, nhưng nhìn thấy rõ ràng, vẫn bình yên vô sự, trong thời gian ngắn như vậy, cũng sẽ không có biến cố gì lớn." Bạch Tiêu Vân suy nghĩ một chút, chậm rãi nói ra.

Thẩm Lạc nghe xong, trong mắt vẫn có chút do dự.

"Như vậy đi, đợi đến gần Kiếm Môn quan, trước không nên gấp gáp vào thành, đợi ta đi vào tìm hiểu một chút, xác nhận không có gì cổ quái, những người khác lại tiến vào, như thế nào?" Bạch Tiêu Vân nhìn Thẩm Lạc một chút, nói thêm.

"Tiền bối nói rất đúng, như vậy rất tốt." Lộc Ung lập tức vỗ tay đồng ý.

Những người khác cũng nhao nhao hưởng ứng.

Thẩm Lạc thấy Bạch Tiêu Vân nhìn mình, do dự một chút, cũng gật đầu nhẹ.

Một đoàn người lần nữa khởi hành, tiến về Kiếm Môn quan.

Có Tê Ngưu tướng quân lúc trước nhắc nhở, đám người không thể không tăng nhanh tốc độ, gần nửa ngày đã chạy tới gần Kiếm Môn quan.

Chỉ là đám người đi tới một khe núi, cách Kiếm Môn quan còn khoảng ba bốn dặm, xa xa đã nghe trện trện thanh âm Nhân tộc chém giết cùng dã thú.

Hiển nhiên, Tê Ngưu tướng quân kia nói không ngoa, Kiếm Môn quan nơi này quả nhiên xảy ra chuyện.

"Lưu lại một nửa tu sĩ, ở chỗ này bảo vệ bách tính, những người còn lại đi theo ta, tiến về Kiếm Môn quan gấp rút tiếp viện." Bạch Tiêu Vân mở miệng quát.

"Lão tổ, ta đi cùng ngài." Bạch Bích hưởng ứng đầu tiên.

"Tính thêm cả ta." Thẩm Lạc cũng nói.

Thấy vậy, đám người còn lại cũng nhao nhao đáp.

"Ta cũng nguyện đi theo tiền bối." Lộ Ung liếc qua hướng Kiếm Môn quan, trên mặt hiện lên một tia do dự, cũng mở miệng nói.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 334: Gấp Rút Tiếp Viện Kiến Môn Quan

Bạch Tiêu Vân nghe vậy, ánh mắt quét qua đám người, mở miệng nói: "Hoa Khuê đạo hữu người phụ trách bảo hộ bách tính, những người còn lại theo ta tiến về Kiếm Môn quan."

"Được." Một tên đại hán trung niên râu quai nón, lập tức đáp.

"Nguyện ý nghe tiền bối sai khiến." Những người còn lại cũng nhao nhao đáp.

Đoàn người Bạch Tiêu Vân không có bách tính đi theo, tốc độ tiến lên tự nhiên tăng nhanh, ba bốn dặm lộ trình thoáng cái đã đến.

Kiếm Môn quan vốn là một toà hùng quan khảm ở giữa Vu Sơn sơn mạch, hai bên là vách núi cheo leo, chính giữa là thành trì, toàn thân dùng cự thạch chồng thành, cao hơn trăm trượng, dễ thủ khó công.

Lúc đám người Thẩm Lạc chạy đến, đã thấy lít nha lít nhít yêu lang phụ cận công thành, hàng ngàn hàng vạn xác sói xếp dưới tường thành, chất thành thi đài cao mấy trượng.

Lại có nhiều yêu lang đang dậm lên thi thể đồng tộc, leo lên đầu tường.

Mà trên không tường thành, hàng vạn con dơi màu máu, che khuất bầu trời, như mây đen ngập đầu, thanh âm vỗ cánh rung động âm âm, đơn giản có thể so với cồn lôi.

Hai loại yêu vật này, Thảm Lạc cũng không xa lạ gì, đặc biệt là loại yêu lang. Năm đó hắn nhập mộng ở Phượng Trì thành, đã từng kề vai chiến đấu, chém giết qua không ít.

Khi ánh mắt hắn đảo qua, quả nhiên thấy trong đàn sói thanh thể thật lớn, có không ít Hắc lang hình thể to lớn cùng Thanh Lang thân hình như ẩn như hiện. Về phân dị loại đầu sói thân người kia, lại không thấy.

Huyết Bức trên bầu trời cùng loại với Quỷ Bức ở Tầng Phong cốc lúc trước, chỉ là hình thể càng to lớn hơn, đầu lâu của nó như lợn rừng, bên miệng là hai răng cong chia xuống phía dưới, loé lên huyết quang đỏ sậm, hai cánh mở ra dài chừng một trượng.

Hai loại này, một phương từ dưới trùng kích lên, một phương từ trên không đánh xuống, phối hợp khá ăn ý.

Trên đầu thành, một bên gần ngoài thành, có thể nhìn thấy hơn mười người đang dùng phù lục hoặc là phù tiễn phối hợp, không ngừng ngăn chặn từng lớp từng lớp yêu lang tới gần, nhưng tốc độ công kích thập phần có hạn, yêu lang trùng kích phía dưới càng ngày càng tới gần đầu tường.

Mà phía trên bầu trời, thỉnh thoảng có từng đoàn từng đoàn hỏa cầu khổng lồ bạo liệt ra, hiển nhiên là có tu sĩ đang thi triển thuật pháp công kích Huyết Bức, lại có từng đạo kiếm mang trùng thiên bay vút lên, quấy nhiễu trong đại quân Huyết Bức.

"Thành còn chưa phá, chúng ta mau đi hỗ trợ." Ánh mắt Bạch Tiêu Vân ngưng lại, nói.

Y vừa dứt lời, trên chiến trường phía trước phát sinh biến hoá.

Chỉ thấy trên đầu thành Kiếm Môn quan, ở trong Huyết Bức đột nhiên toát ra sương mù huyết hồng cuồn cuộn, bao phủ tất cả Huyết Bức vào

trong đó, tất cả sương mù ngưng tụ một chỗ, hóa thành một mảnh huyết vân to lớn.

Trong huyết vân không thấy thân ảnh Huyết Bức, lại có vô số hồng quang chớp động, tựa như sấm rền nhấp nhô.

Chỉ một thoáng, một trận mưa to nhẹ nhàng từ trong huyết vân trút xuống, bao phủ toàn bộ đầu tường Kiếm Môn quan, cũng không rơi xuống nơi khác.

Thẩm Lạc nhìn kỹ lại, liền phát hiện nước mưa giữa không trung kia rơi xuống có màu đỏ như máu, rõ ràng là một trận huyết vũ.

Nước mưa hạ xuống không lâu sau, trên đầu thành liền truyền đến từng tiếng kêu rên thảm liệt, ngay sau đó có bảy tám bóng người, điên cuồng xông ra đầu tường, hai tay quơ loạn xạ ngã xuống, lọt vào trong đàn sói.

Lang yêu chung quanh lập tức xông tới, xé rách nhục thân, chia ăn sạch sẽ.

"Đi."

Bạch Tiêu Vân quát một tiếng chói tai, dẫn đầu nhảy lên một cái, thân hình như mũi tên bắn thẳng vào không trung, bay trên không thẳng đến đầu thành. Dịch tại bạch ngọc sách. Thẩm Lạc có chút không yên lòng, dặn dò Thẩm Ngọc một tiếng, trực tiếp về một tấm Phi Hành Phù, cũng tung bay đuổi theo.

Những người còn lại cũng nhao nhao lao đến, sát nhập vào trong đám lang yêu.

Lộc Ung không biết là vô tình hay cố ý, rơi vào phía sau đám người, ngẩng đầu nhìn một chút Thẩm Lạc và Bạch Tiêu Vân, trong mắt lóe lên vẻ

khinh thường, chậm rãi đi hướng cửa thành.

Thẩm Lạc đuổi theo Bạch Tiêu Vân, đuổi một nửa, đột nhiên ngừng lại.

Hắn liếc mắt liền thấy, ngay góc tường thành có một tên nam tử trung niên mang đạo bào xanh, đang loay hoay với một vật như la bàn, phía sau gã mơ hồ có thanh quang thoáng hiện, một đầu Thanh Lang đang bắt tri bắt giác leo lên đầu tường.

Đồng thời, trên lưng con Thanh Lang kia, thành linh còn cười một nam tử đầu sói cởi trần, trong tay nắm một thanh cốt mâu, đang muốn đâm xuyên qua nam tử mặc đạo bào kia.

Thẩm Lạc không chút do dự, bấm một cái Tị Thủy Quyết, trên thân bao phủ quang mang thủy lam, một đầu đâm vào trong huyết vũ.

Nước mưa xối thân, lập tức bốc lên từng tia từng sợi hơi khói màu trắng, từng đợt khí tức ăn mòn cũng truyền vào miệng mũi Thẩm Lạc,

chỉ là trên màn sáng Tị Thủy Quyết cũng không có gì dị dạng, điều này khiến Thẩm Lạc yên tâm hơn phân nửa.

Hắn rơi nhanh xuống, trực tiếp về chỗ góc tường thành, một đạo thủy tiễn bỗng nhiên bắn ra, trên mũi nhọn treo một tấm Lạc Lô Phù, thẳng đến hậu tâm nam tử đầu sói.

Tiền này mặc dù không cách nào ngăn lại nam tử đầu sói giết người, nhưng chỉ cần nó chỉ lo giết người không thủ, giết nam tử mặc đạo bào xong nhất định sẽ bị lôi phù giết chết.

Quả nhiên, nam tử đầu sói tiếc mệnh, lúc trường mâu sắp đâm vào nam tử mặc đạo bào, liền thay đổi đầu mâu, lấy một chiêu hồi mã thương đâm thẳng vào thủy tiễn.

"Ầm ầm" một tiếng bạo hưởng!

Lạc Lôi Phù nổ tung, một đạo lôi quang tuyết trắng to bằng cánh tay bỗng nhiên bắn ra, nổ tung ngay mũi trường mâu.

Cùng lúc đó, ngay mũi nhọn trường mâu của nam tử đầu sói, cũng sáng lên một màn sáng hình bán cầu.

Điện quang màu trắng rơi vào trên đó, rung động, điên cuồng va chạm, cuối cùng vẫn không cách nào xuyên thủng.

Bất quá, điện quang tán đi, trong nháy mắt Thẩm Lạc đã cúi người xuống, nâng lên một quyền đập xuống mặt nam tử đầu sói.

Hai mắt nam tử đầu sói hiện lên một đạo quang mang màu đỏ tươi, khóe miệng toét ra một nụ cười lạnh, mũi thương vẫy một cái, đâm thẳng đến tim Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc đã sớm vận chuyển Hoàng Đình Kinh, thân hình uốn éo tùy tiện tránh thoát mũi trường mâu, thân thể trượt theo thân cốt mâu, trên nắm tay tụ lực thiên quân, đập xuống ầm ầm.

Nam tử đầu sói dĩ nhiên không sợ, nâng lên một quyền bay thẳng tới, đối quyền cùng Thẩm Lạc.

"Ầm" một tiếng rung mạnh!

Cả hai nắm đấm đụng vào nhau, dẫn tới đầu tường rung mạnh, một cỗ khí lãng vô hình khuấy động ra, quét ra bốn phía.

Chỉ nghe một tiếng gào thét truyền đến, lại là Thanh Lang dưới thân nam tử đầu sói không chịu nổi cự lực này, tứ chi đứt gãy nằm ở trên mặt đất, cột sống nó cũng đồng thời bị đè gãy, chết ngay tại chỗ.

Nam tử đầu sói không để ý chút nào, hai chân sau khi đáp xuống đất, lập tức giơ cao trường mâu, quét ngang về phía Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc dựng thẳng một tay lên, trực tiếp ngăn trở nam tử đầu sói công kích, trong lòng cũng đánh giá thực lực tên kia, trong lòng biết nó nhiều nhất chỉ là Ngung Hồn trung kỳ, chỉ là dựa vào thể phách cường đại, mới có thể ngoan cố chống cự đến giờ.

Hắn thoáng phân tâm, nhìn về phía nam tử mặc đạo bào sau lưng lang yêu, không khỏi có chút phiền muộn. Tên kia đến giờ vẫn còn đưa lưng về phía bọn hắn, không biết ở nơi đó đang mân mê mò mẫm cái gì.

Đúng lúc này, nam tử đầu sói bỗng nhiên quát lớn một tiếng, trong con mắt màu đỏ tươi bỗng nhiên tuôn ra hai cỗ sương mù đỏ thẫm, như hai dòng nước chảy xuống, thuận theo chảy xuống thân cốt mâu trên tay

"Ma khí. . ."

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 335: Tân Chủ Kiểm Các

Thẩm Lạc không xa lạ gì khí tức sương mù đỏ thẫm kia, lập tức nhận ra được.

Ngay sau đó, khí thể toàn thân nam tử đầu sói bỗng nhiên biến đổi, khí tức trên thân vậy mà thẳng đến Khai Khiếu kỳ, cốt mâu trong tay càng đè ép về phía Thẩm Lạc, hắt hẫng văng ra sau mấy trượng.

Thân hình Thẩm Lạc trượt ra xa mấy trượng, còn chưa kịp đứng vững, lang yêu kia đã vội xông tới, cốt mâu đâm "Vèo" một cái tới phía tim hấn.

Trong lúc vội vàng, Thẩm Lạc chỉ có thể lập tức dựng thẳng hai tay che ở trước người, cốt mâu quán quanh ma khí cuộn cuộn đâm xuyên qua màn huyết vân, dính trên cánh tay của hấn.

"Két" một tiếng vang nhỏ, màn sáng Tị Thủy Quyết bao phủ thân Thẩm Lạc theo âm thanh vỡ vụn, biến thành điểm điểm lam quang tiêu tán ra.

Thẩm Lạc cảm thấy trên cánh tay truyền tới cảm giác đau đớn, thuận thế trượt về phía trước, giữa khe hở hai tay kẹp lấy cốt mâu, thân hình đột nhiên vận chuyển, toàn lực vận chuyển Hoàng Đình Kinh, dồn hết khí lực toàn thân bẻ cốt mâu.

Chỉ thấy mũi cốt mâu giữa không trung xẹt qua một đường cong tròn, vận một trăm tám mươi độ, nhưng lại không đứt đoạn.

"Ya".

Nam tử đầu sói quát lớn một tiếng, cánh tay chấn động, khiến mũi máu bắn ngược trở về.

Thân thể Thẩm Lạc rung động bị kéo ra sau, bị cỗ đại lực này kéo văng ra ngoài, bay mấy chục trượng đâm vào trên một bức tường.

Một tay hấn chống bức tường sau lưng, trên thân lại truyền đến một trận đau nhức bỏng rát kịch liệt. Cúi đầu nhìn lại, mới phát hiện không có Tì Thủy Quyết phòng hộ, huyết vũ kia đã nhỏ xuống trên da, giống như dầu sôi tưới lên thân.

Mà chung quanh cũng không ngừng có thanh âm kêu thảm truyền đến, lại có người chịu không nổi huyết vũ, xông ra đầu tường.

Không chờ Thẩm Lạc nhìn lâu như vậy, nam tử đầu sói kia lại lần nữa vọt tới.

Toàn thân nó quẩn quanh ma khí, thân hình tăng vọt mấy lần, ở trên cao nhìn xuống Thẩm Lạc, trong mắt tràn đầy sát ý nồng đậm.

Thẩm Lạc biết lấy thủ đoạn bình thường ứng phó nam tử đầu sói này, sẽ chỉ bị ma khí xâm nhiễm, lúc này hai tay bấm niệm pháp quyết, chuẩn bị thi triển thân thông Tam Tinh Diệt Ma.

Nhưng vào lúc này, trên đỉnh đầu hấn bỗng nhiên "Đông" một tiếng, truyền đến một tiếng chuông vang dội.

Tiếp theo một cái chớp mắt, trận trận thanh âm ngâm tụng như phạm âm từ trong huyết vân truyền đến, từng tầng từng tầng phát quang màu vàng không ngừng từ trong đám mây dập dờn ra, huyết vân chiếm cứ không trung trong nháy mắt bị quang mang chiếu xạ, từ đó phá vỡ vô số lỗ thủng.

Chỉ một thoáng, tựa như ánh nắng chiếu xuống, một cỗ khí tức công chính tường hòa từ trên trời giáng xuống, như mưa xuân vậy xuống đầu tường, trong nháy mắt gột rửa huyết vũ đầy trời kia trống không.

Trên đầu thành gần trăm người bị huyết vũ xâm nhiễm, giờ phút này lập tức được quang mang bao phủ, từng tia từng sợi huyết sắc trên toàn thân chạy trốn đi, chỉ là quá trình này tựa hồ thống khổ dị thường, khiến cả bọn nhin không được ôm đầu lăn lộn, kêu rên không thôi.

Thẩm Lạc ngửa đầu nhìn thoáng qua không trung, chỉ thấy Huyết Bức hội tụ thành huyết vân đã đang nhanh chóng tán loạn, rất nhiều Huyết Bức từ đó tách ra, chạy trốn về phía xa.

Trong lòng của hắn vui mừng, ánh mắt rơi vào trên thân nam tử đầu sói.

Đối phương cũng gắt gao nhìn chăm chăm hắn, tựa hồ còn đang do dự có nên tiếp tục chém giết không?

Lúc này, tên nam tử mặc đạo bào một mực đưa lưng về phía bọn hắn, giống như đã hoàn thành sứ mệnh gì, đứng lên quát to một tiếng "Thành".

Gã vừa dứt lời, cả toà tường thành Kiếm Môn quan chấn động kịch liệt, bắt đầu từ góc rẽ đầu tường, thành lâu giữa tường thành, phòng quan sát ở giữa cùng một chỗ chòi gác khác, liên tiếp sáng lên một trận hào quang màu xanh.

Chỉ nghe từng đợt thanh âm ù ù truyền đến, như có từng tòa đại trận tự vận chuyển.

Ngay sau đó, thanh quang mấy chỗ kia bỗng nhiên tăng vọt, hóa thành bảy cột sáng xông thẳng lên không, từng đạo hư quang ngưng tụ thành phi kiếm từ trong đó bỗng nhiên bắn ra, mang theo vẻ lẫm liệt, phóng tới vây công yêu lang dưới thành.

Trong lúc nhất thời, cả tòa tường thành dập dờn kiếm quang, khắp nơi toé ra huyết quang, không ngừng truyền đến tiếng yêu lang gào rú.

Trên đầu thành, trong hai mắt nam tử đầu sói chảy ra ma khí đen đỏ càng ngày càng ít, vẻ điên cuồng trong mắt biến mất dần, nó huy động cốt mâu đánh tan mấy đạo kiếm quang bay vọt tới, con người băng lãnh nhìn Thảm Lạc một cái, thân hình nhảy lên, bay ra đầu tường.

Không đợi nó rơi xuống đất, đã có một đầu cự lang màu đen chạy vọt tới, giữa không trung vọt lên tiếp lấy, chớ nó chạy trốn.

Nam tử đầu sói lùi lại, những đàn sói bám vào trên tường thành hung hãn không sợ chết kia, lập tức giống như nhận được lệnh, bắt đầu nhao nhao thoái lui, như một đường thủy triều rút về phương xa.

Thảm Lạc đi vào đầu tường, nhìn thoáng qua hướng yêu lang rút đi, phát hiện cũng không phải hướng sơn cốc mà bách tính đang ẩn thân, lúc này mới hơi yên lòng một chút.

"Đa tạ đạo hữu tương trợ, không biết đạo hữu xưng hô thế nào?" Lúc này, phía sau hắn bỗng nhiên truyền đến một âm thanh tạ ơn.

Thảm Lạc quay đầu nhìn lại, phát hiện người nói chuyện chính là nam tử mặc đạo bào kia, dung mạo đoan chính, trên mặt còn treo nụ cười ấm áp, nhìn không có vẻ gì là kinh hoàng sau khi cử tử nhất sinh.

"Tại hạ Thảm Lạc, không biết các hạ xưng hô thế nào?" Thảm Lạc nhin không được hỏi.

"Nguyên lai là Thảm đạo hữu, tại hạ Diêu Phong, chính là tân chủ Kiếm Các, tạm thời thẹn là người chủ sự Kiếm Môn quan này." Nam tử mặc đạo bào ôm quyền, nói ra.

"Vậy không biết nên xưng hô các hạ là Diêu các chủ, hay là Diêu thành chủ?" Thẩm Lạc nhíu mày một chút, hỏi.

"Không cần như vậy, lúc trước các chủ và thành chủ đều đã chiến tử, trong thành cũng còn lại một mình ta là tu sĩ Khai Khiếu kỳ, bắt buộc dĩ mới gánh trách nhiệm thành chủ này. Dịch tại bạch ngọc sách. Người gọi ta một tiếng đạo hữu là được rồi." Diêu Phong đỏ mặt ngại ngùng nói.

"Diêu các chủ, ta có một chuyện không hiểu, vừa rồi hung hiểm như vậy, vì sao người không né tránh?" Thẩm Lạc thấy gã là tu sĩ Kiếm Các, lập tức hỏi.

"Ai, lúc trước đang thời khắc mấu chốt chữa trị kiếm trận hộ thành, một khi phân tâm sẽ thất bại trong gang tấc, ta cũng thật sự là bất đắc dĩ. Lại nói, còn phải đa tạ người ngăn lại yêu lang kia, nếu không kiếm trận không cách nào chữa trị hoàn thành, Kiếm Môn quan tất mất không thể nghi ngờ." Diêu Phong thở dài, nói.

"Diêu đạo hữu, cũng đừng chỉ cảm ơn mình ta, chúng ta đến gấp rút tiếp viện cũng không ít người." Thẩm Lạc cười cười, nói.

Nói xong, hắn ngửa đầu nhìn lên không trung, liền thấy Bạch Tiêu Vân truy kích những Huyết Bức kia đã trở về, rơi xuống dưới thành, tụ hợp cùng bọn người Bạch Bích.

"Đó là tự nhiên, đó là tự nhiên. . ." Diêu Phong vội vàng nói.

Thẩm Lạc đứng trên đầu tường nhìn xuống phía dưới một chút, một cỗ trọc khí mục nát lập tức xông lên, dưới đáy thành chông chất tử thi đã bắt đầu mục nát, mặc kệ là Nhân tộc hay là yêu lang, cơ hồ tất cả đều rã ra.

"Chiến sự thảm liệt như vậy, các người có thể thủ vững thật không dễ." Hắn nhin không được thở dài một tiếng.

"Ai, Kiến Nghiệp thành đã bị phá, tình cảnh Kiếm Môn quan nơi này sẽ càng thêm gian nan, đệ tử Kiếm Các ta đã chiến tử hơn phân nửa, khách khanh trưởng lão cũng không còn mấy người, bây giờ toàn dựa vào Thất Tinh Kiếm Trận kia hộ thành." Diêu Phong nghe vậy, thở dài.

Thẩm Lạc nghe vậy, cũng lặng lẽ một hồi.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 336: Có Chút Kỳ Quái

"Diêu đạo hữu, người đi an bài một chút công việc chiến trường, chúng ta còn có người trốn ở ngoài thành, đợi lát nữa tập hợp đông đủ, thỉnh mở cửa thành ra, để chúng ta đi vào." Thẩm Lạc nói.

"Thẩm đạo hữu yên tâm, các người từ Kiến Nghiệp thành vất vả bôn ba đến, lại có ân với chúng ta, cửa thành Kiếm Môn quan tự nhiên phải mở cho các người." Thần sắc Diêu Phong nghiêm nghị, ôm quyền nói.

"Như vậy vậy ta cảm ơn trước." Thẩm Lạc ôm quyền đáp lễ.

Nói xong, hắn nhảy ra đầu tường, trên tường thành đi nghiêng mấy bước, đáp xuống bên cạnh mọi người.

"Trên đầu thành thế nào?" Bạch Tiêu Vân thấy hắn tới, mở miệng hỏi.

"Không còn ngại, vị Diêu Phong các chủ kia . . ." Thẩm Lạc kể đại khái tình huống trên đầu thành cho mọi người.

Vừa dứt lời, Thẩm Lạc nhớ đến đoạn đối thoại với Diêu Phong vừa rồi, luôn cảm thấy có chỗ không thích hợp, nhưng cụ thể là vấn đề gì, hắn nhất thời cũng không nghĩ ra.

Lúc này, đầu tường truyền đến một trận thanh âm hiệu lệnh, tựa hồ là Diêu Phong đang chỉ đạo thuộc hạ thu dọn chiến trường.

"Bạch Bích, đi dẫn mọi người đang chờ đợi bên ngoài vào thành." Bạch Tiêu Vân nhìn sang đầu tường, xoay người nói ra.

"Vâng." Bạch Bích lập tức lên tiếng, quay người chạy đi.

"Ta cũng đi hỗ trợ, sắp xếp mọi người tranh thủ thời gian tới." Thẩm Ngọc cũng mở miệng nói.

"Cũng tốt, để đoàn người mau chóng vào thành, phòng ngừa Yêu thú lại tới." Thẩm Lạc gật đầu nhẹ, nói.

"Không thấy những tên kia đã bị đánh lui sao? Ngóc đầu trở lại, bọn chúng dám sao?" Lúc này, bỗng nhiên truyền đến một tiếng cười nhạt, trong giọng nói tràn đầy khinh thường.

Thẩm Ngọc đang định rời đi, nghe tiếng quay đầu nhìn lại, phát hiện người nói chuyện chính là Lộc Ung.

Nàng khẽ chau mày, trong mắt dâng lên vẻ chán ghét, cũng không phải vì người này mở miệng mỉa mai, mà là vừa rồi công yêu giải vây không thấy lão xuất thủ, bây giờ lại đột nhiên xông ra.

"Người cũng không phải những súc sinh kia, làm sao biết bọn chúng không dám?" Thẩm Lạc không đổi sắc hỏi ngược lại.

"Người nói cái gì. . ." Lộc Ung nghe lời ấy, giận tím mặt.

"Cái này. . . Ta đương nhiên không phải những súc sinh kia, nhưng cũng biết lời nói súc sinh không thể tin, vừa rồi nếu thật sự nghe theo lời một ít người, nghe Tê ngư tinh kia đi đường vòng, Kiếm Môn quan này coi như thảm rồi. . ." Lão đang muốn phát tác, lại nhìn thấy Bạch Tiêu Vân bên cạnh đang nhìn mình, đành phải lời nói xoay chuyển, hậm hực nói.

"May mà chúng ta không dễ tin, tên kia quả nhiên không có ý tốt." Một người sau lưng Lộc Ung hòa theo.

"Không phải tộc loại của ta, tâm tư quả nhiên không tốt, lần sau vẫn nên thống khoái giết đi." Lại có người hô.

"Được rồi, yêu quái kia mặc dù ngữ điệu khá khuếch đại, nhưng không phải tất cả lời nói đều là giả, tối thiểu chúng ta biết được tin tức Kiếm Môn quan bị công kích, sớm chuẩn bị kỹ càng." Bạch Tiêu Vân đề xuống đám người nghị luận, nói.

Đám người nghe xong, lúc này mới im miệng.

Ước chừng nửa khắc đồng hồ sau, bọn người Bạch Bích mang theo tất cả bách tính chậm rãi chạy đến, đứng ngoài cửa thành.

Thi thể tích lũy ở cửa thành chồng chất như núi, rõ ràng đã bị dời đến, nhưng hai bên đường chồng chất xác chết, thoạt nhìn vẫn thập phần kinh người.

Nương theo một trận tiếng vang trầm trọng truyền đến, hai phiến đại môn nặng nề không gì sánh được chậm rãi mở ra phía ngoài.

Thẩm Lạc theo cổng tò vò nhìn vào bên trong, chỉ thấy hai bên có nam có nữ, trẻ có già có, đứng hơn mười người, nhìn trạng thái thân hình cùng thương thế trên người, tựa hồ tất cả đều là người tu hành.

Sau những người này, còn lít nha lít nhít đứng mấy trăm người, chen chúc một chỗ, một mực kéo dài đến trong thành.

Thẩm Lạc dò xét một chút, phát hiện những tu sĩ đứng ở phía trước vẫn còn tốt, trong mắt từng người còn có chút quang mang. Nhưng những bách

tính bình thường đứng ở phía sau kia, thì từng người mặt mũi rã rời, thần sắc chết lạng, xem ra đã trải qua yêu ma xâm nhập tàn phá.

"Các vị đạo hữu, chờ lâu, lúc trước nhận được tương trợ, cảm kích khôn cùng, xin mời vào thành." Lúc này, Diêu Phong khoác đạo bào màu xanh tách đám người ra, đi lên đứng đầu, thở dài thi lễ một cái với đám người, nói.

"Chúng ta cũng chỉ mượn đường đi qua, sẽ không quấy rầy quá lâu, làm phiền rồi." Bạch Tiêu Vân nghe vậy, chấp tay hoàn lễ.

"Không sao, không sao, ước gì chư vị có thể dừng lại lâu chút thời gian." Ý cười trên mặt Diêu Phong càng đậm, nói.

Ánh mắt Thẩm Lạc nhìn chung quanh trong công tò vò thật lâu, lặng yên lui ra phía sau, đến bên cạnh Thẩm Ngọc, thấp giọng nói nhỏ bên tai nàng vài câu.

Thẩm Ngọc bất động thanh sắc, đi tới bên cạnh Thẩm Hoa Nguyên, nói vài câu gì đó.

Lực chú ý của đám người đều trong công tò vò, ai cũng không chú ý tới cử động kỳ quái của đám người Thẩm gia.

"Chư vị, mời mau vào thành, trong thành tuy không có yến tiệc phong phú, nhưng cũng chuẩn bị chút đồ ăn thức uống cho mọi người, mong rằng không nên ghét bỏ." Diêu Phong phát tay làm ra một tư thế "Xin mời", mở miệng nói

Bạch Tiêu Vân lập tức phát phát tay, ra hiệu mọi người vào thành, sau đó y dẫn đầu đi vào trong công tò vò, xâm nhập vào thành.

Đám người trong thành thấy thế, nhao nhao tránh lui ra.

Theo sát phía sau, mấy người Lộc Ung cũng ngông nghênh tiến vào.

Thẩm Lạc không nóng lòng đi theo, mà đứng bên cửa, hướng dẫn bách tính dẫn xe ngựa vào thành.

Đám người Thẩm gia được Thẩm Lạc căn dặn, vẫn đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích, đợi tất cả mọi người vào xong, mới thay thế đám người Bạch gia trước kia bọc hậu, trở thành đội ngũ cuối cùng.

Hết thảy ngay ngắn trật tự, bình yên vô sự.

"Xem ra là ta đa tâm rồi. . ." Thẩm Lạc tự lẩm bầm một tiếng, đáy lòng âm thầm thở dài, cũng cất bước đi đến đội ngũ phía trước.

Đội ngũ phía trước đã ra khỏi cổng tò vò, đi tới một quảng trường trong thành. Trên mặt đất sát tường thành, có thể nhìn thấy từng cái vạc chứa dầu hỏa, và từng bó tên xếp chỉnh tề kể bên.

Một bên khác xa hơn chút, còn có thể nhìn thấy bếp lò được dựng lên, để tiếp tế cung ứng khi có chiến tranh, đều sử dụng trong quảng trường này.

Ánh mắt Thẩm Lạc quét qua một cái, chú ý tới bên dưới bếp lò kia không có lửa, thậm chí không có một tia hơi ấm, nhìn tựa như đã lâu chưa từng sử dụng, trong lòng hấn nổi lên một tia nghi hoặc.

Dựa theo lúc trước Diêu Phong tại đầu tường nói, Yêu thú vây thành đã vài ngày rồi, lò lửa nơi này phải đốt lửa mới đúng.

Đúng lúc này, hấn cẩn thận nhớ lại lời nói Diêu Phong trước đó, ánh mắt đột nhiên lóe lên, rốt cuộc nhớ tới chính mình cảm thấy là lạ ở chỗ nào.

Lúc trước ở trước mặt Diêu Phong, hấn chưa từng nhắc qua Kiến Nghiệp thành, càng không nói qua lai lịch của mình. Nhưng Diêu Phong lại

nói bọn hắn từ Kiến Nghiệp thành vất vả bốn ba tới.

Việc này. . . Gã làm sao biết?

Mà Kiến Nghiệp thành mới vừa bị công phá không lâu, tin tức chưa hẳn có thể lưu truyền ra xa. Kiếm Môn quan mặc dù cách không quá xa, nhưng bị phong bế như giờ, làm sao có thể nhận được tin tức?

"Điều đạo hữu, trước khi chúng ta đến, còn có người đến đây tương trợ sao?" Nhằm đề phòng vạn nhất có chuyện xảy ra, Thẩm Lạc mở miệng hỏi.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 337: Thì Ra Là Thế

"Trước mắt đều là ốc còn không mang nổi mình ốc, ngay cả cơ hội chạy nạn cũng không có, sao lại có người đến tương trợ chứ? Chúng ta cũng là vạn hạnh, mới được các người đến viện trợ." Diêu Phong không cần nghĩ ngợi, mở miệng nói.

"Nếu thế, cũng là duyên phận." Thâm Lạc nghe vậy, thần sắc trên mặt không thay đổi, trong lòng bỗng nhiên trầm xuống.

Trong khi nói chuyện, hắn tới gần Bạch Tiêu Vân mấy bước, đang muốn mở miệng báo việc này, sau lưng lại lần nữa truyền đến thanh âm cửa thành đóng nặng nề, tất cả bách tính và tu sĩ đào vong từ Kiến Nghiệp thành, toàn bộ đã tiến nhập Kiếm Môn quan.

Trong lòng Thâm Lạc biết không ổn, vô thức muốn dùng thần niệm truyền âm báo cho Bạch Tiêu Vân.

Thế nhưng hắn thấy Bạch Tiêu Vân sau khi vào thành, cũng không phát giác được có gì không ổn, trong lòng có chút do dự. Mặc kệ người tiềm ẩn trong Kiếm Môn quan này là ai, không lộ chân ngựa trước mặt vị tu sĩ Đại Thừa hậu kỳ Bạch Tiêu Vân này, nhất định không phải hạng người tầm thường.

Nếu tùy tiện dùng thần niệm truyền âm, khó đảm bảo sẽ không đánh cỏ động rắn, không thể không cẩn thận.

Do dự một chút, hắn đi ra phía trước, thoải mái gọi Bạch Tiêu Vân lại.

Bạch Tiêu Vân thấy hấn quăng tới ánh mắt hỏi thăm, Diêu Phong cũng bất động thanh sắc nhìn lại bên này.

"Kiếm Môn quan có kiếm trận phong tỏa, lại có Diêu các chủ tọa trấn, ngược lại là chỗ ổn thỏa, không bằng cũng gọi Tạ Vũ Hân đến đi?" Trên mặt Thẩm Lạc không có vẻ gì mất tự nhiên, dò hỏi Bạch Tiêu Vân.

Năm đó Tạ Vũ Hân phản bội chạy trốn khỏi Bạch gia, khiến Bạch Tiêu Vân xúc động không nhỏ, sau lần đó chính y đã đi đến Hóa Sinh tự. Thẩm Lạc tin rằng nhắc lại việc này sẽ cổ quái, y nhất định có thể nghe hiểu được.

Quả nhiên, Bạch Tiêu Vân nghe xong, hơi chần chờ, liền nói tiếp: "Người nghĩ vậy, ta cũng đang có ý này."

"Tạ Vũ Hân, hấn là chư vị còn có thân hữu chưa đến?" Diêu Phong lập tức đi tới, hỏi.

"Không sai, còn có ít bằng hữu ở ngoài thành, chút nữa hấn là cũng chạy tới đây." Thẩm Lạc gật đầu với Diêu Phong.

"Nếu là bằng hữu chư vị, đương nhiên càng nhiều càng tốt, Kiếm Các ta và bách tính Kiếm Môn quan giờ hai tay hoan nghênh." Diêu Phong nghe lời ấy, đôi mắt sáng lên.

Lúc này, Lộ Ung cũng nghe mấy người nói chuyện liền đi tới, hiếu kỳ hỏi một câu: "Tiền bối, người của chúng ta không phải đã đến đủ, lại còn có người khác sao?"

Thẩm Lạc nghe lời này, đáy lòng lập tức vô tình bốc lên lửa giận, mắng thảm: "Ngu xuẩn, thành sự không có, bại sự có thừa."

Bạch Tiêu Vân thấy thế, cũng nhú mày lại.

Y mặc dù không biết Thảm Lạc phát hiện có gì cổ quái, nhưng tin tưởng hẳn chắc chắn sẽ không bắn tên không đích, trong lòng liền tăng thêm cẩn thận.

"Ha ha, xem ra trong chư vị thật là có người thông minh, vậy ta cũng không cần phải giả bộ nữa, dù sao các người cũng đã là cá trong chậu. . ."
Lúc này, Diêu Phong bỗng nhiên mỉm cười vài tiếng, chậm rãi nói.

Lúc gã nói vang, thân hình đã trôi nổi lên hư không, chậm rãi đi tới đỉnh đầu đám người.

Thảm Lạc thấy thế, lui về phía sau mấy bước, kéo giãn khoảng cách.

Bạch Tiêu Vân không nói một lời, chấp tay đứng tại chỗ, chỗ cổ tay mang một chuỗi phật châu màu vàng sáu cánh, trên đó khắc họa Lục tử chân ngôn "Úm, Ma, Ni, Bá, Mễ, Hồng", phía trên nhọn nhọn tầng tầng gọn sóng màu vàng.

Đám người Kiến Nghiệp thành thấy thế, trong lúc nhất thời vẫn không rõ chuyện gì xảy ra, từng người hai mặt nhìn nhau, không biết phải làm sao.

"Tất cả mọi người, nhanh chóng thối lui ra chỗ cửa thành!"

Thảm Lạc quát lớn một tiếng vang dội trong đám người phân loạn.

Nhưng trừ đám người Thảm gia vốn đi cuối đội ngũ, lập tức vọt sát vào cửa thành, cũng chỉ có một phần người Bạch gia đi theo lui về phía sau, những người khác thì vẫn chưa hiểu chuyện gì đứng nguyên tại chỗ.

"Hôm nay tiến vào Kiếm Môn quan này, ai cũng đừng hòng rời đi." Lúc này, Diêu Phong treo ở trên không gầm thét một tiếng.

Gã vừa dứt lời, trong tai mắt mũi miệng thất khiếu, nhao nhao có sương mù hai màu đen đỏ phun trào ra, trong chớp mắt che khuất thân hình gã vào, đến lúc gã hiển hiện lại, bộ dáng đã thay đổi lớn.

Chỉ thấy toàn thân gã đen như mực, toàn bộ thân hình bao phủ trong một tấm áo choàng rộng lớn, trên đầu còn mang theo một cái mũ rộng vành to lớn bằng tre, cơ hồ nhìn không thấy dung mạo.

Khi Thảm Lạc nhìn rõ hình dạng này, trong nháy mắt không khỏi hiện lên vẻ khiếp sợ, thất thanh nói:

"Diêu Phong. . . Yêu Phong!"

Cái tên này vừa ra miệng, đám tu sĩ Kiến Nghiệp thành lập tức giật mình, bách tính còn lại cũng sợ vỡ mật, cái tên này mấy trăm năm qua mang cho bọn họ sợ hãi cực kỳ.

"Sao lại vậy? Bạch Tiêu Thiên rõ ràng đã đồng quy vu tận với hắn. . ."
Thảm Lạc không ngờ, dưới uy năng tự bạo của Bạch Tiêu Thiên, Yêu Phong vẫn còn sống.

"Là Yêu Phong, là Yêu Phong. . ."

Dân chúng đã từng thấy Yêu Phong đánh với Bạch Tiêu Thiên một trận, giờ phút này triệt để nhớ lại cảnh tượng thảm liệt ngày đó Kiến Nghiệp thành bị công phá, lập tức lâm vào trong khủng hoảng to lớn.

Cùng lúc đó, dân chúng lúc trước chen chúc hai bên lối đi, trong tai mắt mũi miệng mỗi người đều có sương mù màu đen chảy ra, chỉ một thoáng đã quấn quanh toàn thân.

Làn da quanh thân chúng nhanh chóng khô quắt, từng kẻ hốc mắt hãm sâu, xương gò má nhô cao, giống như sau mấy tức bị rút khô tất cả lượng

nước thể nội, biến thành từng bộ thây khô.

Thây khô vừa mới thành hình, toàn thân liền tản mát ra sát khí trùng thiên, trong miệng phát ra trận trận thanh âm mơ hồ không rõ, nhào tới lưu dân Kiến Nghiệp thành.

Bách tính Kiến Nghiệp thành thấy thế, lập tức bị dọa đến hoang mang lo sợ, sắc mặt trắng bệch.

"Là yêu ma, cứu mạng, mau trốn đi . . ." Cũng không biết là ai dẫn đầu hô một tiếng, lập tức mấy trăm người tranh nhau chen lấn dững mãnh lao về phía sau, muốn thoát khỏi thành.

"Đừng hốt hoảng, tất cả tu sĩ bảo vệ bốn phía, hộ tống bách tính lui ra hướng cửa thành." Ánh mắt Thẩm Lạc ngưng tụ, lấy công pháp Hoàng Đình Kinh vận khí, lớn tiếng hô lớn.

Một tiếng hô này vang dội, chấn nhiếp lòng người, vậy mà làm cho không ít người bối rối, tâm thần bình tĩnh lại.

Những người tu hành kia kịp phản ứng, nhao nhao bứt ra tiến về hai bên đám người, hình thành hai bức tường người không liên tục, bảo hộ tất cả bách tính ở giữa, đi ra phía cửa thành.

"Ha ha, khủng hoảng đi, e sợ đi, trong lòng càng run sợ càng tốt. . ."

Thân hình Yêu Phong treo trên bầu trời, hai tay mở ra, giữa đất trời bốn phía có từng tia từng sợi khí tức màu đen tụ tới, nhao nhao chảy vào giữa áo bào rộng lớn của gã. Mà lúc hắc khí chảy vào, gã nhin không được ngửa đầu lên trời, hoàn toàn là một bộ dạng say mê đón gió xuân.

Thẩm Lạc nhìn không ra tu vi của gã cao thấp, chỉ là toàn thân gã tản ra ma khí cuộn cuộn vờn quanh bốn phía, đủ để hấn kiêng kị.

"Ca ca ta, chính là chết trên tay tên này sao?" Bạch Tiêu Vân nhìn chăm chăm Yêu Phong, mỗi chữ mỗi câu hỏi.

"Bạch Tiêu Thiên bỏ ra đại giới tự bạo, muốn tru diệt hắn, chỉ là không biết tại sao, lại không thể thành công." Thần sắc Thẩm Lạc ngưng trọng, thấp giọng nói.

"Ngươi chính là tên đệ đệ của Bạch Tiêu Thiên tại Kiến Nghiệp thành, trách không được trên thân ngươi ta cảm nhận được huyết mạch và khí tức tương cận, một môn hai huynh đệ đều là phế vật, cùng tới làm cô hồn dưới chướng của ta đi." Yêu Phong nghe răng cười một tiếng, mỉa mai nói.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 338: Huyền Tượng

Bạch Tiêu Vân nghe vậy, thần sắc cũng không biến hoá nhiều, chỉ là lông mày thoáng kích động một cái, đôi mắt gắt gao nhìn thẳng Yêu Phong, bên trong ẩn chứa sát cơ nồng đậm.

Ngay sau đó, lòng bàn tay phải y loé lên tia sáng trắng, một tia sáng gai bạc trắng phun ra nuốt vào, hóa thành một thanh thiên tượng màu bạc dài chừng một trượng, đầu tượng có mười hai vòng tròn, thân tượng minh khắc Phạn ngữ Đại Bi chú, đuôi tượng khảm một viên minh châu lớn chừng hạt đào, toàn thân tượng tản mát ra một cỗ khí tức Phật gia quang minh chính đại.

Một tay y hất lên, phật châu nơi cổ tay bay ra, dây nối tự đứt, sáu hạt châu màu vàng treo lơ lửng bên cạnh cơ thể, ở trên minh khắc Chân Ngôn Phật gia lóng lánh hào quang đỏ thẫm giống như lửa đỏ.

Chỉ thấy y đạp một chân xuống mặt đất, thân hình như mũi tên bắn lên, thiên tượng màu bạc trong tay như trường thương đâm mạnh về phía trước, thẳng đến ngực Yêu Phong. Sáu viên phật châu như ảnh tùy hình, lướt theo gã cực nhanh.

Yêu Phong thấy thế, chủ động tránh phong mang, cất cao về phía sau hơn mười trượng, hai tay áo đột nhiên run lên, khói đen cuộn cuộn bắt đầu tuôn ra, hai tay áo như hắc xà mãnh liệt cuốn tới Bạch Tiêu Vân.

Bạch Tiêu Vân thấy thế, không định né tránh, thiên tượng đâm mạnh vào khói đen, cổ tay vặn chuyển, mười hai vòng tròn treo trên đầu tượng

lập tức vang lên "Đinh Đang".

Chỉ một thoáng, ở trên có tầng tầng ánh sáng màu vàng nhọn nhọn ra, như thủy triều tuôn ra bốn phía.

Những khói đen nồng đậm kia, trong nháy mắt gặp ánh sáng màu vàng tựa như tuyết đọng gặp kiêu dương, tan rã ra, căn bản không ngăn cản được Bạch Tiêu Vân nửa phần.

Thấy thiên trượng đã tới trước người Yêu Phong, tay phải gã bỗng nhiên quấy mãnh liệt, ống tay áo rung "Phân phật", tầng tầng quán quanh trên thiên trượng, phát ra trện trện thanh âm "Ti ti", bốc lên cỗ khói trắng.

Ngay sau đó, tay phải Yêu Phong quán lấy thiên trượng bỗng nhiên kéo một cái, liền kéo Bạch Tiêu Vân đến gần, thân hình tránh khỏi thân trượng, nâng lên một chưởng vỗ tới Bạch Tiêu Vân.

Bạch Tiêu Vân đã sớm phòng bị, phản ứng nhanh tới cực điểm, thiên trượng trong tay quét ngang qua, thân trượng đánh vào trên thân Yêu Phong.

Phù văn Địa Bi Chú khắc trên thân trượng lập tức sáng lên hào quang đỏ thẫm, như ấn sắt nung đỏ, khắc trên áo choàng Yêu Phong.

"Xèo" một tiếng vang nhỏ.

Phù văn ấn lên áo choàng Yêu Phong sáng lên màu đỏ mãnh liệt, lại như những đóa hỏa liên nở rộ ra, chính giữa ấn chứa ánh sáng từ bi chi ý, càng ấn chứa chân pháp Phật Môn, phóng xuất ra uy năng cường đại.

Dưới liệt diễm thiêu đốt, áo choàng Yêu Phong bốc lên khói đen, chính giữa thành linh lộ ra một lỗ thủng lớn.

Thẩm Lạc nhìn qua lỗ thủng, liền thấy thân thể gã trải rộng vết rách giăng khắp nơi, bên trong hiện ra hào quang màu đỏ sậm, nhìn giống như là một bình sứ sắp bị nghiền nát.

"Yêu nghiệt lớn mật, trọng thương đến đây, còn dám khoác lác không biết ngượng!" Bạch Tiêu Vân thấy thế, quát lên một tiếng chói tai.

Áo choàng Yêu Phong che khuất khuôn mặt, nên không rõ biểu lộ của gã. Chỉ là thân thể gã đang không ngừng lay động, ống tay áo khẽ huy động, liền có cuộn cuộn Ma khí tuôn ra mãnh liệt, bao phủ hỏa liên vào trong, một lần nữa che phủ lỗ thủng kia.

Đồng tử Thẩm Lạc co rụt lại, trong lòng hiểu rõ, Yêu Phong này tuyệt không thể mây trôi nước chảy như gã nói, Bạch Tiêu Thiên tự bạo làm gã bị thương rất nặng, nhìn hoàn cảnh trước mắt, hơn phân nửa thân thể Chân Tiên đã không bảo trì được.

"Thật là hổ xuống đồng bằng bị chó khinh, chỉ là tu sĩ Đại Thừa cũng dám ở trước mặt ta kêu gào. Để ta dùng qua huyết thực xong, sau lại đến hảo hảo nhắm nháp huyết nhục của ngươi." Yêu Phong nghiêng răng nói ra.

Dứt lời, hai tay gã đột nhiên kết ấn trước người, đôi thủ chưởng giao nhau, mười ngón tay xòe ra như đóa hoa nâng ở trước ngực.

Ngay sau đó, một vòng huyết quang chói mắt từ trong lòng bàn tay gã sáng lên, hào quang mỹ lệ, giống như dâng lên một vòng huyết sắc kiêu dương.

Thẩm Lạc liếc mắt nhìn sang, hai mắt cảm thấy đau nhói, ánh mắt liền mơ hồ.

Trước mắt của hắn đột nhiên trở nên một mảnh huyết hồng, toàn bộ thế giới dường như bị một một tầng đỏ sậm che lấp, đập vào mắt là vô tận

huyết hồng uôn lượn chảy xuôi, xung quanh thi thể Nhân tộc chông chát như núi, tản ra một mùi huyết tinh đậm đặc vô cùng.

"Ngao. . ."

Xa xa bỗng nhiên truyền đến một tiếng gào rú của dã thú, Thẩm Lạc nhìn qua, chỉ thấy một đầu yêu thú lưng mọc đầy gai xương bén nhọn, đang cùng một đầu yêu thú mọc sừng, tranh đoạt cắn xé xác một nam tử thanh niên.

Cả hai tranh nhau cắn xé, xé rách thanh niên kia thành hai nửa, máu tươi vung vãi ra như mưa. Toàn bộ hình ảnh thoát nhìn tàn nhẫn đến cực điểm, như cảnh tượng địa ngục, có thể thấy được khắp xung quanh.

"Rốt cuộc xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ là huyền thuật?" Trong lòng Thẩm Lạc kinh nghi bất định.

Hắn đưa mắt nhìn bốn phía, căn bản không biết rõ thân ở phương nào, chỉ là lúc ngửa đầu nhìn lên bầu trời, mơ hồ có thể thấy tầng mây có lói quang chớp động, lại nghe không được thanh âm nổ ì ùng.

Thẩm Lạc cảm thấy bầu không khí xung quanh đè nén, trong thức hải tựa hồ cũng có từng trận tiếng ồn ào vang quanh quẩn, nhưng rất nhanh hắn bình tĩnh lại, sau một phen suy tính, mò mẫm trong ngực.

Rất nhanh, hắn lấy ra một tấm phù lục màu xanh, rót một tia Pháp lực vào trong đó.

Chỉ thấy phù văn trên lá bùa nở rộ một đạo thanh mang, hơi lóe lên rồi nhanh chóng mở rộng ra, tràn đầy cả lá bùa.

Hắn đưa tay nhẹ nhàng ném ra, lá bùa kia tự bay lên, ung dung phiêu đảng treo trước người hắn, trên thân giấy vang lên "'Rầm Ào Ào"', một đạo

gió lốc màu xanh mắt thường có thể thấy được từ trong thỏi cuốn ra, vờn quanh người hắn.

Ánh mắt Thẩm Lạc chuyển động theo gió lốc màu xanh, rất nhanh phát hiện một màn khác biệt.

Chỉ thấy nơi gió lốc đảo qua, khói mù màu đỏ nhạt trong không khí lập tức tiêu tán ra, cảm giác màu đỏ che lấp hư không cũng theo đó lập tức biến mất, hiển lộ ra chung quanh Thẩm Lạc, thỉnh linh vẫn là cảnh tượng bên trong tường thành Kiếm Môn Quan.

Ánh mắt của hắn nhìn ra nơi xa, rơi vào bên ngoài cõi gió lốc màu xanh, trong hư không chỗ đó vẫn như cũ là một mảnh huyết hồng, núi tây biển máu lúc trước thấy vẫn tồn tại như cũ.

"Xem ra công hiệu Thanh Phong Phá Chương Phù có hạn, phạm vi có thể bài trừ tựa hồ chỉ được mấy trượng trước mặt, điều này có vẻ ít hơn so với ghi chép trong sách, chẳng lẽ là vì huyền tượng trước mặt quá mức lợi hại?" Thẩm Lạc chau mày, nhưng không suy nghĩ quá nhiều, bàn tay đưa vào trong ngực, rất nhanh lại lấy ra vài tấm phù lục giống trước.

Thân hình hắn chuyển động, liên tục huy động bàn tay về bốn phương tám hướng, liên tiếp đánh ra từng tấm Thanh Phong Phá Chương Phù.

Chỉ thấy bảy tám tấm Thanh Phong Phá Chương Phù bay ra bốn phía, trong hư không liên tiếp sáng lên hào quang, một đạo tiếp một đạo gió lốc màu xanh từ trong bay ra, vờn quanh phạm vi hơn mười trượng, xua tán khu vực màu đỏ bị che lấp ra.

Thẩm Lạc lập tức liền thấy, dân chúng và các tu sĩ Kiến Nghiệp thành, bây giờ đều đang ngậy người tại chỗ, trong mắt mỗi người đều hiện ra một

tầng ánh sáng màu đỏ nhạt, thân hình lắc lư tại chỗ, dường như lâm vào mộng cảnh.

Những dân chúng Kiếm Môn Quan biến thành thây khô kia, cũng vây quanh bốn phía, vẫn không nhúc nhích, không tiếp tục đuổi giết những người kia.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 339: Chân Ngôn Tụng Pháp

Trên mặt mỗi người Kiến Nghiệp thành đều treo vẻ cực kỳ hoảng sợ, giống như Thâm Lạc lúc trước, thấy được cảnh tượng núi thây biển máu tận thế kia.

Trên người của bọn họ, đang có một sợi quang ngấn màu đen như ả như hiện, cùng một sợi huyết khí màu đỏ hơi chớp động tiêu tán ra, tất cả đều tụ hợp về phía không trung nào đó.

Thâm Lạc ngửa đầu nhìn theo, tất cả đều hội tụ đến thân Yêu Phong trên bầu trời.

Mà giờ khắc này, Yêu Phong còn đang chém giết cùng Bạch Tiêu Vân, áo choàng trên thân gã đã từ màu đen chuyển thành màu đỏ như máu, khí tức toàn thân tăng vọt hơn nhiều so với lúc trước.

Thâm Lạc thấy vậy, suy nghĩ một phen, lập tức suy đoán đã xảy ra chuyện gì.

Khi ở trong tầng thư toà đại điện Phương Thốn sơn, hắn thấy qua một thiên văn chương liên quan tới tà tu, bên trong đề cập tới một loại pháp môn tà công thông qua hút sợ hãi, cừ hận, phẫn nộ, các loại tâm tình tiêu cực, để tăng cường tu vi của mình.

Người tu hành đạo này, thường cố ý tạo ra giết chóc cừ hận và khủng bố, để thu hoạch lực lượng mặt trái cần thiết cho mình.

Yêu Phong sử dĩ phí hết tâm tư dụ dỗ bọn hắc vào thành, lại không nóng lòng giết chết bọn hắc, rất có thể chính là thông qua hấp thụ cảm xúc dân chúng sợ hãi và khí huyết, để khôi phục thực lực của mình.

Nếu tiếp tục tùy ý để gã làm như vậy, chỉ sợ tất cả bách tính Kiến Nghiệp thành, cũng như bách tính Kiếm Môn quan, đều biến thành thây khô hoàn toàn không còn khí huyết.

Đến lúc lực lượng khôi phục càng nhiều, chỉ sợ Bạch Tiêu Vân cũng khó có thể ngăn cản thế công của gã.

Chỉ là Thanh Phong Phá Chương Phù của Thâm Lạc, mặc dù xua tán đi một phần khu vực huyền cảnh, nhưng đám người lâm vào trong huyền thuật lại không thể tự tỉnh lại.

Trong lúc nhất thời Thâm Lạc cũng không nghĩ ra biện pháp gì hay, chỉ có thể thân hình nhảy lên, trong nháy mắt bay tới gần một người, bắt lấy bả vai gã lay động một trận, ý đồ gọi tỉnh lại.

Nhưng hồng quang trong mắt người kia lại không giảm, không có vẻ gì tỉnh lại cả.

Ánh mắt của hắc chuyển động, liếc thấy Lộ Ứng đứng cách đó không xa, vội vàng vọt tới bên người lão, hai tay nắm bờ vai lão lay động, nhưng lão không khác người kia chút nào, vẫn không tỉnh lại.

Thâm Lạc do dự một chút, cổ tay chuyển một cái, lấy ra một tấm Tiểu Lô Phù, dán trên cánh tay của lão.

"Dân chúng bình thường không chịu nổi, chỉ có thể bắt người làm thí nghiệm, đặc tội." Trong miệng hắc than nhẹ một tiếng, lui về phía sau một bước, thúc giục lá bùa.

Chỉ nghe "Ầm" một tiếng vang lên, một đạo lôi quang từ trên trời giáng xuống, trong nháy mắt nhắm đánh ngay người Lộc Ung.

"A. . ."

Lộc Ung kêu thảm một trận, bỗng nhiên tỉnh lại, đầu tiên là sợ hãi lui về phía sau mấy bước, rồi mặt luống cuống nhìn chung quanh.

"Chuyện gì xảy ra?" Lão mờ mịt hỏi.

"Thời gian khẩn cấp, không kịp nói rõ, tất cả mọi người đang lâm vào huyền thuật của Yêu Phong, trước gọi những người khác tỉnh lại rồi hững hờ." Thảm Lạc vội vàng nói một câu, thân hình lướt về phía một tên tu tiên giả khác.

Lộc Ung nhìn thoáng qua bốn phía, lại ngửa đầu nhìn thoáng qua hai bóng người giao chiến trên không, mặc dù không rõ vừa nãy xảy ra chuyện gì, nhưng cũng biết tình huống không ổn, lão liền chạy xuyên qua đám người, đi về hướng cửa thành.

Thảm Lạc thấy thế, trong mắt lóe lên vẻ tức giận, nhưng cũng không rảnh đi quản, chỉ có thể trước đi giúp những người khác tỉnh lại.

"Ừm? Thế mà có thể từ trong huyền cảnh tự thoát ra được?" Yêu Phong phát giác được dị trạng phía dưới, có chút ngạc nhiên nói.

Gã vừa dứt lời, một đạo ngân quang hiện lên, quyền trượng của Bạch Tiêu Vân lần nữa quét ngang tới.

Yêu Phong dựng thẳng cánh tay lên chặn lại, ống tay áo bọc lấy một mảnh huyết vụ, trực tiếp ngăn cản quyền trượng, huyết khí trên đó như vật sống, từng tia từng tia thấm vào minh văn Đại Bi Chú trên thân trượng, khiến nửa cây quyền trượng nhuốm đỏ.

Bạch Tiêu Vân thấy thế, đành phải thu quyền trượng về.

"Đủ thôi, dù sao cảm xúc sợ hãi cũng đã hấp thu đến giới hạn, đến thời điểm ăn rồi." Yêu Phong tùy ý cười nói.

Nói xong, mũ che màu đỏ của gã không gió tự bay, như con dơi mở hai cánh ra, trên thân thể trần trụi bên trong đột ngột hiện ra một vòng xoáy màu máu cự đại, từ đó truyền ra lực hấp dẫn to lớn.

Nguồn lực lượng này vừa mới xuất hiện, đám người trên mặt đất chưa thức tỉnh kia, giống như bị một cỗ lực lượng vô hình giữ lại cổ họng, trong miệng nhao nhao phát ra tiếng nghẹn ngào khó hiểu.

Ngay sau đó, tất cả những người này vô thức há hốc miệng ra, trong miệng liền có từng tia từng sợi huyết sắc quang mang chảy ra, ở giữa không trung tụ thành một đạo trường hà màu máu, tụ hợp vào trong vòng xoáy trước người Yêu Phong.

Ánh mắt Thẩm Lạc ngưng tụ, liền thấy mấy tên thiếu niên thiếu nữ huyết khí không vượng trong đám người, sắc mặt trong nháy mắt từ đỏ chuyển trắng, tiếp theo từ trắng chuyển vàng, làn da vậy mà lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được khô lại.

Trong lòng của hắn xiết chặt, bất chấp thứ gì khác, vội vàng lách mình đi vào sau đội ngũ, ưu tiên cứu người Thẩm gia và Bạch gia trước.

Dưới tình thế cấp bách, Thẩm Lạc không thể không dùng mấy chục tấm Tiểu Lôì Phù, đồng thời đập nện lên mười mấy tên tu sĩ Thẩm Ngọc và Bạch Bích, gọi bọn họ tỉnh lại.

"Mau đi cứu người, dùng pháp lực bảo vệ bọn họ." Dưới tình thế cấp bách, Thẩm Lạc cũng không biết có hữu dụng hay không, chỉ có thể la lớn.

Bản dịch được dịch tại Bạch ngọc sách. Mời bạn đọc đến đúng trang dịch để ủng hộ diễn đàn và dịch giả.

Bọn người Thẩm Ngọc tỉnh lại xong, mặc dù không biết xảy ra chuyện gì, nhưng cũng nhìn ra được tình huống khẩn cấp, không có hỏi, nhao nhao thi pháp, chia ra lấy pháp lực bảo vệ mấy người bên cạnh.

Bất quá, làm bọn họ có chút kỳ quái là, một mình Lộc Ung vọt tới cửa thành, đang lấy một thanh phi phủ, không ngừng chém vào cửa thành nặng nề.

Nhưng trên cửa thành kia cũng che đầy một tầng quang mang đỏ sậm, tựa hồ có pháp trận gia trì, trong lúc nhất thời kiên cố không phá được.

Trên bầu trời, huyết quang vừa mới tụ hợp vào vòng xoáy, quang mang trên người Yêu Phong càng trở nên sáng tỏ, trên thân gã vốn hiện ra đạo đạo vết nứt, rất nhanh được huyết quang bổ sung, bắt đầu khép lại từng chút từng chút một.

Ánh mắt Bạch Tiêu Vân quét qua phía dưới, thần sắc trở nên ngưng trọng, tay nắm một cái pháp quyết, trùng điệp vỡ xuống quyền trượng.

Trên quyền trượng vang lên "Thương lang" một tiếng, Đại Bi Chú khắc họa trên đó đột nhiên sáng lên quang mang, Tịnh Minh Châu khảm nạm trên đầu trượng lập tức toả ra một tầng bạch quang nhu hòa, thuận theo thân trượng lan tràn lên.

Trên thân trượng vốn bị huyết quang xâm nhiễm, trong nháy mắt bị bạch quang trào lên, tiêu diệt mất.

Bạch Tiêu Vân cầm trong tay quyền trượng, trong mắt lóe lên vẻ do dự, chẳng qua khi ánh mắt nhìn về phía những tộc nhân Bạch gia đang bị hút đi khí huyết nhanh chóng kia, ánh mắt liền kiên định lại.

Chỉ thấy tay y bấm một cái pháp quyết, bàn tay bỗng nhiên vung lên trước, sáu viên phật châu khắc dấu phật gia chân ngôn một mực lơ lửng ở bên người, lập tức quang mang đại tác, tất cả gào thét vọt đến Yêu Phong.

"Chân ngôn tụng pháp, phật quang trấn ma, Úm, Ma, Ni, Bá, Mễ, Hồng."

Trong miệng y ngâm khẽ một tiếng, sáu viên phật châu trong nháy mắt bay tới bên người Yêu Phong, vờn quanh gã, toả ra ánh sáng chói lọi.

Mỗi một chân ngôn trên phật châu, sáng lên xích hồng quang mang chiếu rọi chân trời, từ đó hiển hóa ra từng tôn hư quang phật ảnh cao tới mấy chục trượng, chia ra cầm Thiên Định Ấn, Vô Úy Ấn, Dữ Nguyện Ấn, Thuyết Pháp Ấn, Trí Quyền Ấn cùng Hàng Ma Ấn, đánh về phía Yêu Phong.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 340: Phá Trận

Trên mỗi một loại thủ ấn phật gia đều có từng vòng từng vòng quang mang dập dờn, ẩn chứa sóng pháp lực nóng bỏng và quang minh, mang theo uy lực huy hoàng đấu đá với Yêu Phong ở trung tâm, ép cho vùng hư không kia mơ hồ biến dạng.

Yêu Phong thấy thế, thần sắc đột biến.

Gã vội vàng hợp hai tay lại, quanh thân phát tán ra huyết sắc quang mang nhao nhao co lại, hóa thành một kén máu to lớn hơi mờ bao phủ bên ngoài cơ thể gã.

"Ầm ầm."

Sáu viên phật ấn đồng loạt đánh vào trên kén máu, phát ra một trận âm thanh như cồn lôi, trên đó lập tức phản chấn ra một mảnh huyết sắc hào quang, như trận trận sóng máu dâng lên, đảo ngược lại sáu viên thủ ấn.

Sáu hư quang phật tượng kia lù lù bất động, chỉ là ngưng ở mi tâm ra sáu mai phật châu lại rung động không thôi, giữa không trung Bạch Tiêu Vân đã thu hồi tích trượng, hai tay cùng bóp lấy pháp quyết, toàn thân giống như phật châu run run không ngừng.

Hiển nhiên, muốn áp chế Yêu Phong cũng không dễ dàng.

Bất quá, bởi vì y bức bách Yêu Phong thu hồi huyết quang, cưỡng ép áp chế gã ở trong kén máu, bách tính phía dưới một mực lâm vào trong huyết

sắc huyền cảnh rớt cuộc thanh tỉnh lại.

Chỉ là từng người tâm thần khủng hoảng, khí huyết đại hư, đều lộ ra lục hồn vô chủ, phân loạn không ngớt.

"Hắc hắc, đừng tưởng rằng giam giữ ta, là có thể bảo hộ những người phạm tục kia, bọn hắn đều phải chết!" Yêu Phong mặc dù bị trói buộc trong kén máu, nhưng lại không sợ hãi, ngược lại quát lớn.

Gã vừa dứt lời, những bách tính trong Kiếm Môn quan kia biến thành thây khô, lập tức giống như được lệnh, nhao nhao lao thẳng đến đám người.

Cùng lúc đó, trên đầu thành cũng có bảy cột sáng sáng lên, từng đạo hư quang kiếm ảnh bay vụt xuống, nhao nhao bay đến dân chúng Kiến Nghiệp thành.

Trong lúc nhất thời, huyết quang nổi lên bốn phía, tiếng kêu than dậy khắp trời đất.

Đại lượng bách tính bị kiếm quang chém trúng, mảng lớn huyết hoa rơi xuống đầy đất, phát tán ra mùi huyết tinh càng kích thích những thây khô kia, khiến cho bọn chúng càng thêm điên cuồng nhào về phía đám người Kiến Nghiệp thành.

Thẩm Lạc vốn đang cứu tinh tu sĩ khác, thấy đám người tỉnh lại, liền trở lại chỗ cửa thành, nhìn thấy Lộc Ung còn đang thử đánh vỡ cửa thành, lập tức có chút im lặng.

"Tường thành này vốn có pháp trận gia trì, cùng kiếm trận đầu tường là công phòng nhất thể, không đi phá hư trận xu phía trên, nơi này nhất định phí công, các người ở phía dưới bảo vệ dân chúng trong thành, đợi ta đi trước phá hư pháp trận." Thẩm Lạc dặn dò đám người một câu, liền xoay người đi ra cửa động, đi về phía đầu tường.

"Tiền bồi yên tâm, nơi này giao cho chúng ta." Thẩm Ngọc lập tức trùng điệp gật đầu nói.

Bởi vì lúc trước được Thẩm Lạc căn dặn, Thẩm gia bọn họ tạm thời không có ai bỏ mình, so với lưu dân khác càng may mắn hơn. Bây giờ nàng sùng kính và tín nhiệm Thẩm Lạc đã đến trình độ tột đỉnh.

Bạch Bích cũng thấy lúc Thẩm Lạc lâm nguy vẫn tinh táo tiến hành các loại, trong lòng âm thầm thán phục.

Lộc Ung nhìn bóng lưng Thẩm Lạc, ánh mắt vụt sáng hai lần.

Thẩm Lạc ra công tò vò, mũi chân điểm xuống mặt đất, thân hình đột ngột từ mặt đất bay lên, thẳng đến đầu tường.

Nhưng mà, đầu của hắn vừa mới đi lên đầu thành, liền nghe "Vèo" một tiếng vang truyền đến, vôi vàng lệch đầu lâu ra, một đạo ánh kiếm màu trắng đã sượt qua cổ, xé mở một lỗ lớn trên áo đầu vai hắn

Bước chân Thẩm Lạc không ngừng, bàn tay vói vào đầu tường, thân hình vượt qua lỗ châu mai, rơi vào trên đầu tường.

Ánh mắt của hắn quét qua, thấy bảy chỗ cột sáng đầu tường tự vận chuyển, bên trong không ngừng có quang kiếm ngưng tụ thành, giữa không trung lượn vòng một trận, bay vọt xuống dưới thành, rất có quy luật.

Đối với pháp trận, Thẩm Lạc cũng không đọc qua quá nhiều, trong lúc nhất thời cũng không biết trận xu ở nơi nào.

Bất quá hắn nhớ tới, lúc trước Yêu Phong ở chỗ ngoặt đầu tường giả vờ giả vọt chữa trị kiếm trận, lập tức kia vọt tới đó.

Trên đầu thành cũng có thây khô trán giữ, thấy Thảm Lạc xông lên đầu tường, lập tức tất cả đều giết tới hần.

Thảm Lạc vô tâm giao chiến, thi triển Tà Nguyệt Bộ, thân hình như huyền ảnh chớp động liên tiếp, không những tránh né qua tất cả thây khô, ngay cả một thanh phi kiếm đều không thể cận thân, liền đi tới chỗ ngoặt tường thành trước kiếm trận.

Ánh mắt của hần quét qua, liền thấy trong cột sáng kia, có một bệ đá hình tròn cao ba thước, phía trên bốn phương tám hướng Đông Nam Tây Bắc tuyền khắc mỗi một đạo phù văn hình tròn cổ quái, ở trong khám nạm một khối tiên ngọc phẩm chất cực tốt, bên trong có oánh quang lưu chuyển, nội uân linh khí không tiêu tán.

Chính giữa bệ đá, có một lỗ khám, hiện lên hình kiếm, được lưu quang bổ sung, từng chuỗi quang kiếm kia ở trong này không ngừng ngưng tụ ra.

"Bất kể có phải là trận xu hay không, trước hủy rồi hãng nói." Thảm Lạc nói thầm một tiếng, cổ tay chuyển một cái, lấy ra Bán Nguyệt Hoàn.

Chỉ thấy một tay khê múa, trên Bán Nguyệt Hoàn tỏa ra ánh sáng, ở giữa không trung lượn vòng một trận, đánh về phía toà bệ đá kia.

"Ầm" một thanh âm vang lên!

Trên bệ đá loé lên quang mang, chấn động kịch liệt, cột sáng liên quan đến nó cũng cũng lay động theo, quang mang trong lỗ khám hình kiếm tối sầm lại, đình chỉ ngưng tụ thành quang kiếm.

Thảm Lạc thấy thế, quay đầu nhìn về phía một bên khác, chỉ thấy kiếm quang nơi đó cũng ngừng lại.

Trong lòng của hắn vui mừng, triệu hồi Bán Nguyệt Hoàn, dự định xuất thủ lần nữa, triệt để đập nát bệ đá, nhưng giờ phút này, đột nhiên xảy ra dị biến.

Chỉ thấy trên bảy tòa đài tròn quang mang đột nhiên tránh, trong cột sáng vừa rồi dừng lại, vậy mà lần nữa có kiếm quang dâng lên, một thanh tiếp một thanh quang kiếm bắn nhanh ra, nhưng không bay vụt xuống dưới thành như trước, mà giữa không trung tụ tập thành một đạo phi kiếm trường hà, nhanh chóng đâm tới Thảm Lạc phía trên đầu thành.

Thảm Lạc thấy thế, lui về phía sau mấy bước, bàn tay vung lên, Bán Nguyệt Hoàn bắn nhanh ra, ở trong hư không lập loè ra từng đạo quang nhận màu bạc, như từng mảnh từng mảnh quang ảnh tàn nguyệt, va chạm với kiếm hà

Một trận than âm kim thạch giao kích không ngừng vang lên, từng đạo kiếm quang và ánh trăng đồng thời vỡ vụn ra, hóa thành điểm điểm tinh mang.

Ánh mắt Thảm Lạc ngưng tụ, thể nội vận chuyển Hoàng Đình Kinh, nắm chặt một quyền, cúi người đập xuống bệ đá hình tròn được cột sáng bao phủ.

"Ầm" một tiếng nổ đùng.

Một quyền Thảm Lạc đánh xuyên cột sáng, lúc tay tiến vào lại hóa quyền thành trảo, năm ngón tay móc khối tiên ngọc khảm ở trong đó ra, bỗng nhiên kéo một cái, lôi nó ra ngoài.

Một khối tiên ngọc bị móc ra, kiếm trận lập tức mất cân bằng, quang mang chớp động mấy lần, hoàn toàn mờ đi biến mất.

Kiểm trận giữa không trung cũng theo đó thu vào quang mang, từng chuỗi quang kiếm liên tiếp biến mất không thấy gì nữa.

Thẩm Lạc thấy thế, thuận thế móc ra ba khối tiên ngọc còn lại, thu tất cả vào trong tay áo, ngời dậy sau, một quyền đánh một bộ thầy khô đuổi theo đến trước người rớt xuống dưới thành, lại xông về một tòa kiếm trận khác.

Như lúc trước, hấn liên tiếp đánh vỡ bệ đá kiếm trận còn lại, móc tất cả tiên ngọc ở trong đó ra.

Nhưng vào lúc này, Thẩm Lạc bỗng nhiên phát giác ngoài thành có trận trận tiếng vang truyền đến, vội quay đầu nhìn lại. Kết quả nhìn thấy một đường khói bụi màu đen vắt ngang mấy trăm trượng, như một đạo thủy triều từ xa cuộn cuộn tiến tới.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 341: Lưu Lại Núi Xanh

Ánh mắt Thảm Lạc ngưng tụ, liền thấy bên trong thủy triều đang có vài đầu cự lang màu đen tiến đến, chung quanh còn đi theo bảy tám đầu lang màu xanh. Nam tử đầu sói lúc trước giao thủ với hắn cũng đang cười một đầu Cự Lang màu đen, chỉ huy đại quân vọt tới Kiếm Môn Quan.

Trên đỉnh đầu đại quân Yêu Lang kia còn có một mảnh Huyết Vân chiếm giữ, bên trong truyền đến từng trận thanh âm vỗ cánh của huyết bức.

"Nguy rồi."

Thảm Lạc thầm nói một tiếng, thân hình bay thẳng qua, đánh cho mấy cỗ thân khô nhao nhao cản đường phá thành mảnh nhỏ, thân hình nháy xuống đầu tường, vọt tới trước cửa thành.

Kiếm trận đầu tường đã bị phá, nhưng pháp trận ở cửa thành tựa hồ cũng không bị ảnh hưởng chút nào, ở trên vẫn như cũ bao lấy một tầng ánh sáng màu đỏ, vẫn chưa bị Lộ Ung công phá.

"Không kịp rồi, mau tránh ra." Thảm Lạc khẽ quát một tiếng, mọi người nhao nhao né tránh.

Chỉ thấy hai tay hắn vung lên, ba đạo Lạc Lôi Phù bắn ra, xếp chồng lên rơi vào chính giữa cửa thành.

"Dùng phù phá cửa, thiết thòi có thể nghĩ?" Lộ Ung thấy thế, ngạc nhiên, nhin không được cười khẩy.

Thẩm Lạc cũng không phản ứng với lão, trong miệng khẽ quát một tiếng "Phá" .

Tiếp theo trong nháy mắt, ba tiếng sấm đồng thời vang lên, ba cỗ lôi điện tráng kiện chông lên oanh kích tại một chỗ, ngưng kết xuất ra một tia chớp hình tròn, lần nữa bạo liệt ra.

"Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn.

Trên cửa thành bốc lên khói đen, màn sáng màu đỏ bao trùm ở trên đó lập tức bị phá vỡ một vết rách, ngay cả bên trong thân cửa cũng bị đánh cháy đen một mảnh.

Không chờ mọi người sợ hãi thán phục, thân hình Thẩm Lạc đã như điện chớp lướt đến, trong cơ thể vận chuyển công pháp Hoàng Đình Kinh tới cực hạn, một thân lực đạo tăng lên chạy quanh thân, dồn đến đầu quyền, đột nhiên đập vào chỗ vết cháy kia.

"Ầm" một tiếng vang thật lớn truyền đến.

Trên cửa thành nặng nề lúc này xuất hiện một lỗ thủng to bằng lu đựng nước, sau đó thân thể Thẩm Lạc cũng xuyên qua.

Ngay sau đó, chỗ biên giới lỗ thủng có từng vết rách như mạng nhện lan tràn ra, trong nháy mắt bò đầy hai cánh cửa lớn.

"Mau theo ta ra khỏi thành!" Lộc Ung thấy thế đại hỉ, cao giọng quát một tiếng.

Nói xong, Phi Phủ trong tay lão đã bỏ ra, cả cánh cửa thành bị phá thành mảnh nhỏ, theo âm thanh triệt để vỡ vụn. Mọi người bên trong được mở ra một thông đạo chạy trốn.

Người Thảm gia dẫn đầu lao ra ngoài thành, đám người Bạch gia cũng theo phía sau nhao nhao trốn ra.

Nhưng đến lúc này, bên trong thành đã sớm để lại rất nhiều thi thể, người còn sống chạy ra lại còn không đến một phần ba.

Mọi người lao ra ngoài thành, còn chưa kịp cao hứng, đã thấy yêu lang và huyết bức phô thiên cái địa cuốn tới, số lượng còn nhiều hơn lúc trước đánh nghi binh Kiếm Môn Quan.

"Mang theo bọn họ chạy về hướng đông, đừng ngừng lại." Thảm Lạc lo lắng, dặn dò Thảm Ngọc.

"Tiền bối ngài không theo chúng ta sao?" Thảm Ngọc vừa muốn đáp ứng, đột nhiên kịp phản ứng, vội vàng hỏi.

"Các người đi trước đi, ta sẽ tới sau." Ánh mắt Thảm Lạc nhìn về phía trên không đầu thành, nói như thế.

Bây giờ, Bạch Tiêu Vân còn đang toàn lực thúc giục phạt châu giam cầm Yêu Phong, cả hai kiềm chế giằng co nhau.

Lúc trước tại Kiến Nghiệp thành, Thảm Lạc trợ mắt nhìn Bạch Tiêu Thiên tự bạo chết, hắn đã bắt lực. Bây giờ hắn không thể lại nhìn Bạch Tiêu Vân cứ như vậy chết trận, hắn nhất định phải làm gì đó, dù là chết một lần, cũng không tiếc.

Tình huống khẩn cấp, không cho phép Thảm Ngọc nhiều lời, chỉ có thể cắn răng một cái, mang theo người Thảm gia chạy dọc theo tường thành, đi về hướng đông.

Đám người Bạch gia thấy thế, cũng theo sát phía sau, trốn đi.

Đợi mọi người rời đi, Thẩm Lạc nhìn thoáng qua đại quân yêu thú đang mãnh liệt kéo tới, trực tiếp phi thân lên, nhảy lên đầu tường.

"Tiêu Vân, tất cả mọi người đã bình yên rút lui, chớ dây dưa với hắn, nhanh chóng ly khai." Thẩm Lạc hét to một tiếng.

"Thẩm đại ca, tên này Pháp lực cao thâm, nếu ta không vây khốn hắn nhất thời, mọi người mặc dù tạm thời thoát thân, cũng sẽ bị hắn đuổi kịp. Trước người mang mọi người rời đi, rồi ta sẽ theo sau." Bạch Tiêu Vân cúi đầu nhìn hắn một cái, thần sắc có chút bình tĩnh nói.

"Yêu Lang huyết bức đã quay lại, bây giờ nếu ngươi không đi, sẽ không đi được nữa." Thẩm Lạc chau mày, lo lắng nói.

"Nếu không đi được, ta sẽ cùng với tên này đồng quy vu tận, cũng coi như báo thù cho ca ca ta." Bạch Tiêu Vân chần chờ một chút, bình tĩnh nói.

"Bạch Tiêu Thiên đã chết, còn phải thêm một Bạch Tiêu Vân ngươi sao? Sẽ không có chuyện đó! Ngươi cũng không nên hồ đồ, chỉ cần còn sống, muốn báo thù lúc nào cũng có thể, lưu lại rừng xanh, sợ gì không có củi đốt!" Trong lòng Thẩm Lạc khẩn trương, vội vàng khuyên nhủ.

Bạch Tiêu Vân nghe vậy, mặt lộ vẻ do dự.

"Bách tính Kiến Nghiệp thành chạy nạn, nếu không có ngươi hộ tống, tuyệt không thể đến được Trường An." Thẩm Lạc nói từng chữ một.

Nghe vậy, khuôn mặt Bạch Tiêu Vân căng thẳng hơi buông lỏng, ở chỗ sâu ánh mắt hiện lên vẻ do dự.

"Chắc chắc, có thể đi hay không, cũng không do các ngươi định đoạt." Lúc này, thanh âm Yêu Phong bỗng nhiên vang lên.

Lời còn chưa dứt, hào quang trên mi tâm sáu tôn hư quang Phật châu bát đầu trở nên âm đạm, ở trên ngưng xuất ra hư ảnh Phật hình cũng dần dần trở nên hư hóa, lực lượng ẩn chứa trong đó tựa hồ đang dần dần hao hết.

Đúng lúc này, Yêu Phong bị giam ở giữa, bỗng nhiên hai tay chấp trước người, trong miệng ngâm tụng vài câu khẩu quyết cổ quái, huyết quang trên thân lập tức tăng vọt.

Gã đột nhiên chuyển một cái, ngoài thân phát ra tiếng gió gào thét, trong nháy mắt hóa thành một đạo huyết sắc gió lốc, quấy nhiễu hư không bốn phía, xoay tròn cực nhanh.

Thảm Lạc đứng ở trên đầu thành, có thể cảm giác được, một cỗ lực hút từ đó truyền ra.

"Tiêu Vân, nhanh. . ." Tiếng nói hấn vừa lên, đã bị một hồi tiếng gió kịch liệt thổi tan.

Yêu Phong biến thành huyết sắc gió lốc, trong nháy mắt phòng lớn lên gấp mười lần, hoá thành một vòng xoáy huyết sắc cao hơn trăm trượng, ở trên chạm thiên vân, dưới tiếp đại địa, trực tiếp cuốn lấy mấy trăm cỗ cây khô và thi thể tàn phế trên mặt đất vào không trung.

Thảm Lạc đang ở đầu tường, tự nhiên cũng không cách nào may mắn thoát khỏi, mặc dù hấn phản ứng cực nhanh, thậm vận lực đạo toàn thân, định dùng tư thế thiên cân trụ lưu lại đầu tường. Nhưng kết quả vẫn không thể nào ổn định thân hình, bị kéo vào không trung, bay vào vòng xoáy huyết sắc kia.

Vòng xoáy huyết sắc to lớn, cuốn tới sáu tôn Phật ảnh, chỗ biên giới vờ rờ không ngừng đánh thẳng vào hư quang Phật ảnh, nơi cả hai va chạm liên tiếp chớp hiện hào quang, kêu boong boong không ngừng.

Những cỗ máy khô vừa mới bị cuốn vào biên giới vòng xoáy, giống như rơi vào cối xay đậu, trong nháy mắt biến thành bột mịn.

Thẩm Lạc âm thầm kinh hãi, vội vàng bấm niệm pháp quyết, trong miệng rất nhanh tụng niệm.

Nương theo thanh âm ngâm tụng kia, dưới chân của hắn trong nháy mắt nổi lên một tầng quang ảnh màu trắng, trong hư không bốn phía hiện ra từng điểm lục mang, tụ hợp quanh người hắn, khiến thân thể hóa thành hơi mờ.

Bạch Tiêu Vân thấy Thẩm Lạc bị huyết sắc vòng xoáy hút tới, thần sắc đột biến, muốn xuất thủ cứu giúp, nhưng khổ nỗi bị Yêu Phong kiềm chế, đang sốt ruột lại thấy một màn này, cũng không khỏi ngạc nhiên kêu lên: "Át Mộc Tiên Độn!"

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 342: Không Còn Lối Thoát

Y vừa dứt lời, Thảm Lạc giữa không trung Thảm Lạc phóng ra trước một bước, quanh thân loé lên lục mang, thân ảnh bắt đầu trở nên mơ hồ.

Hắn có thể cảm giác được, bản thân lần nữa tiến nhập vào loại trạng thái hư không huyền diệu kia, trong mắt tràn ngập vô số Lục sắc quang ảnh, còn có từng cỗ đại lực từ bốn phương tám hướng vọt tới, giúp hắn không ngừng tiến lên. Chỉ là cỗ lực hút cường đại sau lưng kia vẫn thủy chung tồn tại.

Đúng lúc này, thân thể của hắn rất nhanh trầm xuống phía trước, chân đạp mặt đất, vô số lục quang trước mắt cũng phiêu tán biến mất, tầm mắt khôi phục như thường, lập tức thấy được cách đó hơn mười trượng chính là đại quân yêu lang đang không ngừng vọt tới hắn

Thảm Lạc lập tức quay người nhìn qua, sau lưng là tường thành cao ngất, bản thân cũng đã phi độn ra ngoài Kiếm Môn Quan.

Mà lúc này, vòng xoáy huyết sắc trên bầu trời càng thêm cường đại, sáu tôn hư ảnh Phật tượng cơ hồ bị che khuất vào trong. Mà Bạch Tiêu Vân khổng lồ chế phật châu, sắc mặt cũng không còn chút huyết sắc nào, một mảnh trắng bệch.

"Bất kể thế nào, trước thử cắt ngang cân bằng liên hệ giữa bọn họ xem." Tâm tư Thảm Lạc nhanh quay ngược trở lại, trầm ngâm nghĩ.

Tâm hắn đã định, không do dự chút nào, lập tức đứng vững tại chỗ, hai tay kết ấn, chỉ về phía không trung một cái, hai mắt bỗng nhiên loé lên, toàn

thân sáng lên một mảnh ánh sao.

"Tam Tinh Diệt Ma."

Thẩm Lạc quát nhẹ một tiếng, đan điền và pháp mạch chứa Pháp lực đều quán chú ra, trên hai tay sáng lên một mảnh bạch quang như tuyết, bỗng nhiên kéo trong hư không xuống phía dưới một cái.

Giữa Tinh Hà xa xôi, chợt có một cỗ lực lượng khó hiểu cộng hưởng với nhau, một hư ảnh ngôi sao cao ngàn trượng trên màn trời sâu thẳm chợt rạn vỡ kim quang, giống như sao băng từ trên trời rơi xuống kéo theo một cái đuôi ánh sáng, rơi xuống vòng xoáy huyết sắc bên này.

Đợi đến lúc ngôi sao màu vàng hiện ra nguyên hình, đã cách mặt đất bất quá ba trăm trượng, hình thể lớn hơn trăm trượng, so với lúc trước Thẩm Lạc triệu hoán lớn hơn gấp mười lần.

Phía trên ngôi sao toả ra ánh sáng màu vàng, nóng bỏng và sáng ngời, lúc tiếp xúc với vòng xoáy huyết sắc, vậy mà cũng như hư ảnh Phật tượng xảy ra xung đột kịch liệt.

Cả hai ăn mòn lẫn nhau, hào quang màu vàng của ngôi sao lại tan rã nhanh hơn.

Trăm trượng, bảy mươi trượng, năm mươi trượng, ba mươi trượng, mười trượng. . .

Ngôi sao màu vàng chưa rơi xuống đất, lực lượng đã tiêu hao hầu như không còn, rốt cuộc lúc kim quang tan hết, phát ra "Ầm" một tiếng nổ đùng, nổ bể ra.

Toàn thân Thẩm Lạc tản đi ánh sao, toàn bộ cơ thể trong nháy mắt thoát lực ngã xuống đất, không thể đứng lên nổi.

Hắn ngửa đầu nhìn lên, trên vòng xoáy huyết sắc, một đoàn hoả cầu màu vàng nổ ra, từng tầng kim quang rung động không ngừng trùng kích về bốn phương tám hướng, quấy cho vòng xoáy huyết sắc hỗn loạn không chịu nổi.

Mà kim quang kia lan tràn trong hư không, hiện ra một đạo kim tinh bên trong, bên ngoài là hư ảnh hoa văn kim quang, kéo dài không tiêu tan.

Bị cỗ lực lượng này quấy phá, liên kết giữa huyết sắc gió lốc và sáu tôn hư ảnh Phật tượng lập tức bị đánh vỡ, hai tay Bạch Tiêu Vân kết ấn trước người, trong miệng liên tiếp quát ra sáu âm thanh "Bạo".

Theo âm thanh kia vang lên, chỗ mi tâm sáu miếng phật châu minh khắc Chân Ngôn nhao nhao sáng lên, một cái tiếp theo một cái bạo liệt ra.

"Ầm ầm ầm . . ."

Vụ nổ cực lớn chấn trời xanh, sáu vòng xoáy nổ tung cực lớn xông tới, làm vòng xoáy huyết sắc nổ bể ra, hai màu hào quang vàng đỏ dây dưa với nhau, che khuất nửa bức tường thành phía dưới vào trong.

Đại quân Yêu Lang và huyết bức ngoài thành chạy tới thấy trận chiến kinh khủng như vậy, dù cách Thảm Lạc mấy bước, cũng nhao nhao dừng lại, không dám tiến lên.

Lúc này, một đạo thân ảnh từ khói khí nổ tung rơi xuống, dù Thảm Lạc đang thoát lực lên, phi độn về phía đông.

"Ngươi không sao chứ?" Thảm Lạc nhìn cả người Bạch Tiêu Vân là quần áo rách rưới, khắp nơi đều nhuộm vết máu, dò hỏi.

"Không việc gì, ngược lại là ngươi, thi triển thần thông như vậy chắc là hao tổn to lớn lắm?" Bạch Tiêu Vân lắc đầu, hỏi.

"Cường ép tăng lên uy lực thần thông, không có gì đáng ngại, chỉ hao tổn chút ít Pháp lực thôi." Thâm Lạc cười cười, nói.

"Nếu một mình đối chiến với người, cũng không thể không quan tâm như vậy." Bạch Tiêu Vân nhin không được nhắc nhở.

"Vừa rồi tình thế nguy cấp, đâu còn lo lắng những chuyện khác, Yêu Phong kia . . ." Thâm Lạc hỏi.

"Chân Ngôn phạt châu tự bạo uy lực không kém, hấn vốn đã bị tổn thương, giờ lại càng tổn thương nặng hơn, ta đoán chắc là sẽ không đuổi theo nổi. Bất quá cũng không thể không đề phòng, cần phải mau rời khỏi nơi đây, khục. . ." Đang nói, Bạch Tiêu Vân nhin không được ho ra một ngụm lớn máu tươi.

"Ngươi điều trị thương thế trước đi." Thâm Lạc thấy mặt y vàng như giấy, nhin không được khuyên nhủ.

Bạch Tiêu Vân do dự một chút, mang theo hấn tìm một khe núi, đáp xuống.

Sau khi rơi xuống đất, y lấy ra một viên đan dược màu vàng óng ăn vào, nhắm mắt ngồi xuống, điều trị thương thế.

Thâm Lạc lấy ra Quá Sơn Phù thả bên người, đưa thân thể chìm vào trong nước ở khe suối khe, vận chuyển công pháp vô danh, hấp thụ thiên địa linh khí, khôi phục Pháp lực.

Hai người cũng không dám trì hoãn quá lâu, bất quá thời gian một chén trà công phu lại một lần nữa đứng dậy xuất phát.

Đợi đến lúc đuổi kịp những người khác, đã là nửa khắc đồng hồ sau.

Đám người Kiến Nghiệp thành còn sót lại, đang chạy như điên dọc theo hướng đông, tuy đã ly khai khu vực Kiếm Môn Quan, nhưng vẫn đang gần Vu Sơn sơn mạch, tùy thời có thể tao ngộ nguy hiểm Yêu vật.

Thấy hai người Thâm Lạc bình an trở về, mọi người đều thở dài một hơi.

"Bạch tiên bối, Thâm tiên bối, các người bình an trở về, thật là tốt quá." Thâm Ngọc tự đáy lòng nói ra.

Lúc trước nàng một mực mang theo đám người Thâm gia chạy đầu, trên đường đi tràn đầy lo lắng và nguy cơ, bây giờ nhìn thấy hai người, rốt cuộc có thể buông lỏng một hơi.

Vì an ổn nhân tâm, hai người trước khi quay về đã tẩy đi máu đen trên thân, đôi một thân xiêm y sạch sẽ.

Thâm Lạc đưa mắt nhìn qua, thấy đám người mệt mỏi bốn phía, ngã trái ngã phải ngồi đầy đất, mặt tràn đầy hoảng sợ, có người thần tình chết lặng, có người thân nhân chết, cũng không dám lớn tiếng khóc, chỉ có thể đè nén thấp giọng nức nở.

"Thương vong thế nào?" Bạch Tiêu Vân hỏi.

"Thâm gia không người thương vong, Bạch gia và Lâm gia tổn thất một tu sĩ cùng sáu gã tộc nhân, về phần gia tộc khác. . . Dịch tại bạch ngọc sách. Thương vong hơn phân nửa, tổng thể may mắn còn sống sót không được ba phần." Ánh mắt Bạch Bích nhìn chằm chằm mặt đất, nói.

"Còn có bốn gã tán tu lúc trước không để ý khuyên can, bỏ rơi những người khác, tự chạy trước." Thâm Ngọc tức giận, cắn răng nói.

"Chúng rõ ràng không đào tẩu một mình?" Thẩm Lạc nghe vậy nhìn lại, có chút ngoài ý muốn.

Hắn thoáng nhìn Lộc Ung ngồi xổm dưới gốc cây cổ thụ bên đường, bên người vẫn như cũ vây quanh không ít tán tu, đang to nhỏ trò chuyện với nhau.

"Mau tới đây đi." Bạch Tiêu Vân hét to một tiếng.

Nghe tiếng, đám tu sĩ liền tiếp chạy tới, rất nhiều dân chúng cũng ném qua ánh mắt hình kiếm.

"Chư vị, Kiếm Môn Quan đã mất, con đường an toàn duy nhất tiến về Trường An đã không còn, mọi người có tính toán gì không?" Ánh mắt Bạch Tiêu Vân đảo qua mọi người, mở miệng hỏi.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 343: Mỗi Người Một Ngã

Nghe được lời ấy, mọi người đều là thắp giọng thờ dài, sĩ khí như rơi xuống đáy cốc, trong lúc nhất thời không một ai nói gì, bầu không khí có chút đè nén.

"Đã như vậy, mọi người hãy tách ra đi, nhiều người tụ tập cùng một chỗ sẽ trở thành mục tiêu cho yêu ma nhắm đến." Tên đại hán râu quai nón vẫn luôn đi theo Lộc Ung, nhìn thoáng qua Bạch Tiêu Vân, lên tiếng phá vỡ bầu không khí trầm mặc.

Một người nam tử trung niên có cặp mắt hõm sâu thần tình sa sút, đang cúi đầu, nghe lời ấy, lập tức bất mãn nói: "Người nói nghe thật nhẹ nhàng, thân là tu sĩ Bạch ngọc tất nhiên có thể riêng phần mình trốn đi, nhưng những dân chúng kia biết làm thế nào?"

Sau lưng nam tử trung niên đó là một chi tiểu tộc từ trong nội thành Kiến Nghiệp, đều là nhất mạch cốt nhục cuối cùng của nhà gã. Nếu mọi người thật sự phân tán, bằng tự thân gã, tuyệt đối không có khả năng tự bảo vệ mình, chớ nói chi còn mang theo nhiều tộc nhân như vậy.

"Trần Xuyên đạo hữu, việc đã đến nước này, cũng đừng trách ta nói chuyện khó nghe. Bây giờ tình trạng thế nào, tất cả mọi người đều là Nê Bồ Tát qua sông bản thân còn khó lo, nếu như người còn chờ mong mọi người có thể bảo vệ tộc nhân người, không khỏi quá mức ích kỷ chút?" Lộc Ung nghe vậy, mở miệng nói ra.

"Lộc tiền bối, lời ấy nếu như là người khác nói, ta đúng là không cách nào phản bác, nhưng từ miệng người nói ra, ta liền không thể không nói mấy lời." Trần Xuyên nghe vậy, đáy mắt hiện lên vẻ cực kỳ phẫn nộ, nói ra.

Lộc Ung nghe vậy, nhăn mày lại, híp mắt nhìn về phía gã.

Trần Xuyên thấy thế, khí thế lập tức yếu đi ba phần, nhưng không có lùi bước, tiếp tục nói:

"Lúc trước tất cả mọi người kính người là tiền bối, đối với người kính cẩn hiếu kính như tổ tiên, không phải vì hy vọng người ở thời điểm nguy cấp, có thể che chở mọi người vài phần? Người cũng từng hứa hẹn như vậy. Thế mà lúc trước tại bên trong Kiếm Môn Quan, người đã làm những gì?"

Lời vừa nói ra, không ít người ở xung quanh đều nhìn về phía Lộc Ung, bọn họ đều là lúc trước đi theo y, có rất nhiều người của các tiểu gia tộc. Trong lòng bọn họ cũng có nghi hoặc giống vậy, tại thời điểm tộc nhân mình bị tập kích, vì sao không thấy Lộc Ung xuất thủ cứu giúp gì cả?

"Người nói lời này là có ý gì? Nếu không có Lộc tiền bối phá mở cửa thành, để cho mọi người có thể trốn đi, thương vong của chúng ta có lẽ càng nhiều hơn ." Đại hán râu quai nón lập tức phản bác.

"Rõ ràng nhận ân huệ của người khác, còn không biết cảm kích, chẳng lẽ không cảm thấy xấu hổ sao?" Mấy người lúc trước tụ họp cùng Lộc Ung ở một chỗ, cũng thay nhau phụ họa nói.

Khóe miệng của Thẩm Ngọc và đám người Bạch ngọc sách Bích đều là nhin không được cong một cái, lộ ra nụ cười mỉa mai.

Trong lòng bọn họ rất rõ ràng, lúc trước nếu không phải Thẩm Lạc leo lên đầu tường bài trừ kiếm trận, giải trừ pháp trận cấm chế trên tường thành, thì Lộc Ung làm sao có thể bỏ ra được cửa thành?

"Bây giờ là lúc chỉ trích lẫn nhau ư?" Bạch Tiêu Vân mở miệng hỏi.

Mọi người nghe vậy, lập tức im miệng, không hề nói nữa.

"Bạch tiên bối, trước mắt Kiếm Môn Quan là không có pháp thông qua, chúng ta cũng không thể xuyên thẳng qua Vu Sơn được?" Đại hán râu quai nón chân chờ nói.

Bạch Tiêu Vân nghe vậy, trầm mặc xuống, không nói tiếng nào.

"Bạch tiên bối, người thật sự muốn mang mọi người đi qua Vu Sơn sao?" Một lão già trên tám mươi tuổi hỏi thăm.

"Bên trong Vu Sơn tình huống phức tạp, đúng là rất mạo hiểm, nhưng là đường đến Trường An gần nhất của chúng ta." Bạch Tiêu Vân khẽ thở dài một tiếng, nói ra.

"Ta không đi Vu Sơn, ta tình nguyện phản hồi Kiến Nghiệp chờ chết, cũng không vào Vu Sơn." Một tu sĩ của tiểu gia tộc ở Kiến Nghiệp liên tục lắc đầu, nói.

"Ta cũng không đi, ta mang theo tộc nhân trốn ra, ngàn dặm xa xôi chạy tới Trường An, ta không sợ chết tha hương, nhưng không nghĩ muốn chôn xương ở Vu Sơn. . ." Tên còn lại vẻ mặt tràn đầy hoảng sợ nói.

"Chôn xương? Tiến vào Vu Sơn chỉ sợ hài cốt cũng không còn." Lại một người nữa tuyệt vọng, nói.

"Bạch tiên bối, các người nếu là tính toán tiến vào Vu Sơn, xin thứ cho vãn bối không thể đi cùng rồi." Lúc này, âm thanh của Lộc Ung bỗng nhiên vang lên.

"Ta cũng là. . ." Tiếp theo, liền có bốn năm người đồng loạt lên tiếng.

Trong mấy người này, bao gồm tên đại hán râu quai nón kia, toàn bộ đều là mấy tên tán tu lúc trước vây quanh bên người y.

"Các người có ý gì?" Bạch Bích thấy thế, nhìn không được hỏi.

"Nếu như chư vị cũng không muốn làm ác nhân, vậy liền để ta làm đi. Dù ta có nói ai cũng hãy để ta nói, ta nghĩ trong lòng các người kỳ thật đều rất rõ ràng, mang theo những người phạm tặc này, ngoại trừ là liên lụy, cũng không có ích lợi gì, đúng không?" Lộc Ung nói.

"Cuối cùng cũng nói ra lời thật ở trong lòng. . ." Trần Xuyên nhìn xung quanh, nói.

"Người không cần mở miệng mĩa mai, lời này có phải là suy nghĩ của một mình ta hay không, ta nghĩ trong lòng các vị đều rất rõ ràng. Nếu mọi người cho tới bây giờ còn không hiểu là lấy hay bỏ, kết quả nhất định là toàn quân sẽ bị diệt, các người nghĩ sao?" Sắc mặt Lộc Ung không đổi, nói.

"Người. . ." Trong lúc nhất thời, Trần Xuyên cũng không biết phản bác như thế nào.

Các vị tu sĩ nghe vậy, thì lần lượt cúi đầu, một số khác thì hiện vẻ đắn đo.

"Lộc đạo hữu nói không sai. . ." Lúc này, lại có một âm thanh vang lên, những người khác vội ngẩng đầu nhìn sang.

Lộc Ung nhíu mày lại, có chút ngoài ý muốn, bởi vì người mở miệng nói chuyện không phải ai khác đúng là Thẩm Lạc.

"Thế nhưng, chư vị có nghĩ tới hay không, thế đạo tới lúc khôn khó, cùng là nhân tộc mà chúng ta vẫn không thể giúp đỡ nhau, thì còn có thể khẩn cầu ai tới che chở dùm. Tu sĩ Nhân tộc nếu chỉ lo bản thân, riêng mình

chạy trời chết, mặc kệ phàm nhân biến thành huyết thực, thì ngày sau còn có cơ hội phục hưng bạch ngọc sách?" Thâm Lạc lập tức hỏi ngược lại.

Lời này vừa ra, những tu sĩ kia vốn định bỏ mặc hậu nhân, tộc và tông môn, thần sắc đều là hơi đổi.

"Các người nhìn xem những đứa trẻ con kia, bọn chúng là Nhân tộc tương lai, nếu giờ chúng ta mặc kệ không bảo hộ chúng, Nhân tộc còn có tương lai sao?" Thâm Lạc tiếp tục nói, ngữ khí vẫn bình tĩnh, nhưng trong lời nói đầy sự chất vấn khiến trong lòng mọi người chấn động.

Ánh mắt mọi người khẽ liếc qua đám trẻ con còn nhỏ kia, ánh mắt trở nên thương xót nhu hòa hơn rất nhiều.

"Thâm đạo hữu, đạo lý này ai cũng hiểu, nhưng vào Vu Sơn giống như là đi tìm chết, thứ cho chúng ta không cách nào đồng ý." Trong mắt Lộc Ung hiện lên một tia tức giận, nói.

"Đạo bất đồng, bất tương vi mưu. Nếu như lộc đạo hữu đã không cùng ý nghĩ với chúng ta, thì cũng không tiện giữ lại." Thâm Lạc nói.

Mọi người nghe lời này, trong mắt đều là hiện lên vẻ kinh ngạc, không ai nghĩ tới Thâm Lạc sẽ chủ động đề cho mấy người kia ly khai, ngay cả Bạch Tiêu Vân cũng nhin không được, nhìn về phía hắn bằng ánh mắt nghi ngờ.

Lộc Ung dù sao, cũng là Xuất Khiếu kỳ tu sĩ, ngoại trừ Bạch Tiêu Vân thì tu vi của y là cao nhất, nếu thật sự rời đi, sẽ là tổn thất rất lớn.

"Người này đã sớm muốn chia lìa, chúng ta dù mở miệng giữ lại, cũng không có tác dụng gì. Bọn họ không có lập tức rời đi, là vì lôi kéo thêm một số tu sĩ cùng nhau ly khai mà thôi." Thâm Lạc tỏ ra bình tĩnh, truyền âm cho Bạch Tiêu Vân.

"Nghe người nói như vậy, xem ra cũng có lí." Bạch Tiêu Vân truyền âm nói.

"Hãy chờ xem, một khi Lộc Ung nói muốn đi, như vậy ly khai khẳng định không phải mỗi bản thân mình, lúc trước mấy người bọn họ tụ họp cùng một chỗ, hơn phân nửa chính là tại thương nghị việc ly khai này." Thảm Lạc truyền âm nói.

"Ha ha được lắm, nếu như Thảm đạo hữu đã nói như vậy, ta còn lý do gì để lưu lại? Chư vị nếu là tin tưởng ta, mọi người không ngại kết bạn cùng đi." Lộc Ung cười lạnh một tiếng, vỗ tay nói ra.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 344: Thảm Liệt

"Lộc tiền bối, ta đi với ngài." Đại hán râu quai nón dẫn đầu hướng ứng.

"Chúng ta cũng theo." Quả nhiên, mấy tên tán tu kia, cũng nhao nhao nói theo.

Trong lúc nhất thời, sắc mặt mọi người tại đây đều trở nên khó coi, không ít người thậm chí quăng ánh mắt tức giận nhìn qua Thảm Lạc.

"Lộc tiền bối, các vị đạo hữu, chớ nói nhảm." Lão già trên tám mươi tuổi kia chê cười, muốn khuyên can.

Lão làm sao biết, những người này đã sớm có ý định ly khai.

Lộc Ung cũng chỉ liếc mắt nhìn lão, căn bản không có ý nhượng bộ.

Lúc này, Bạch Tiêu Vân bỗng nhiên đi về phía trước một bước, mấy người Lộc Ung vô thức lui về phía sau một bước.

"Người có chí riêng, chớ vị nếu muốn đi, chúng ta cũng không tiện ép ở lại, xin mời đi đi." Ánh mắt Bạch Tiêu Vân ngưng lại, nói.

Trong khi nói chuyện, một cỗ khí thế vô hình lan ra, nhất thời làm trong lòng tất cả tu sĩ ở đây cuồng loạn.

Thái độ của y và Thảm Lạc nhất trí, thậm chí càng thêm cứng rắn, đúng là trực tiếp hạ lệnh trục khách.

Vốn không ít tu sĩ có tâm tư khác, tính gây cản trở lời nói Thảm Lạc, không dám trực tiếp rút bỏ thân tộc đi theo Lộc Ung, trước mắt xem xét đáng về Bạch Tiêu Vân, lập tức thu hồi tất cả tâm tư không nên có.

Dù sao, so một tu sĩ Xuất Khiếu kỳ và Đại Thừa kỳ thì tin tưởng ai hơn cũng có thể đoán được.

Lộc Ung nhìn khắp bốn phía, trừ mấy người lúc trước đi theo lão, không còn ai xếp hàng đi theo, trong lòng thầm mắng một tiếng, ngoài miệng chỉ có thể cung kính nói: "Vây vẫn bối cáo từ."

Nói xong, lão hơi ôm quyền, mang theo những người kia rời đi.

Thảm Lạc nhìn bóng lưng mấy người rời đi, cũng không cảm thấy tổn thất gì, đáy lòng thầm nghĩ: "Cần quyết đoán mà không quyết đoán, tất sẽ bị loạn."

"Bọn họ . . . Đi thật, vậy tiếp theo chúng ta nên làm gì?" Đợi những người kia đi xa, Trần Xuyên mới mở miệng hỏi.

"Đợi ta dưỡng thương mấy ngày, thương thế khôi phục một chút, một mình ta đi vào Vu Sơn, tìm kiếm một con đường có thể đi." Bạch Tiêu Vân trầm ngâm một lát, nói.

"Trong Vu Sơn đại yêu cự ma không phải ít, ngươi một mình đi vào, phong hiểm thực sự quá lớn." Thảm Lạc nghe vậy, lập tức chau mày nói.

"Không sai, hành độ đó thực sự quá mức mạo hiểm, không ổn, không ổn. . ." Những người còn lại cũng nhao nhao khuyên can.

"Trừ cách đó ra, chỉ sợ không còn phương pháp nào khác." Bạch Tiêu Vân trầm ngâm nói.

"Ta ngược lại còn có một biện pháp, có thể thử một chút." Lúc trước Thẩm Lạc đã dự tính, lập tức nói.

"Biện pháp gì?" Đám người vội hỏi.

"Đi hướng đông, vòng qua toàn bộ Vu Sơn sơn mạch, đến lúc đó đi qua Trấn Hải quan, lại theo hướng Tây Bắc tiến về Trường An, thế nào?" Thẩm Lạc nói.

Đám người nghe xong, nhao nhao lâm vào trầm tư.

"Như vậy mặc dù đường vòng cực xa. . . Nhưng tựa hồ an toàn hơn nhiều." Một người trầm ngâm nói.

"Nhưng hiện giờ vẫn chưa thu được tin tức từ Trấn Hải quan . . ." Trần Xuyên lộ vẻ do dự, chần chừ nói.

"Bây giờ liên lạc các nơi đã sớm bị cắt đứt, ai biết bên kia có bị công phá hay không, chúng ta tùy tiện chạy tới, chỉ sợ là công dã tràng lấy gió trúc mà mức nước." Một người khác cũng lo lắng nói.

"Về điểm này, kỳ thật không sao. Chư vị có chỗ không biết, Trấn Hải quan bên kia có địa chất đặc thù, dưới mặt đất có nhiều thông đạo địa quật do nước biển sông ngầm ăn mòn vào, đến lúc đó chúng ta có thể từ dòng nước ngầm bí mật đi qua." Thẩm Lạc giải thích.

Trấn Hải quan ở cảnh nội Vũ Châu, gần Đông Hải, Thẩm Lạc kỳ thật chưa bao giờ đi qua.

Về những tin tức dòng sông ngầm này, hẳn cũng là thấy qua trên một ít cổ tịch, trước mắt nói nhiều như vậy là vì ổn định lòng người.

"Nếu vậy, ngược lại quả nhiên là thượng sách." Trần Xuyên suy nghĩ một phen, gật đầu nói.

Những người còn lại cũng cảm thấy phương pháp này có thể thực hiện, nhao nhao gật đầu phụ họa.

"Nếu mọi người không dị nghị, lại chinh đồn nửa ngày sau, tiếp tục xuất phát." Bạch Tiêu Vân kết luận.

Không có bọn người Lộ Ung, tăng thêm lúc trước tại Kiếm Môn quan tổn thất nhân thủ, cả đội ngũ tu tiên giả, cũng còn lại bất quá chừng hai mươi người, bách tính bình thường càng tổn thất nặng nề, chỉ còn sót lại hơn trăm người.

Chi đội ngũ với sĩ khí sa sút tới cực điểm này, dưới Bạch Tiêu Vân dẫn đầu, khó khăn đi theo hướng đông quanh co.

...

Thời gian nhoáng một cái, đã mấy tháng sau.

Vũ Châu địa giới, trong một vùng núi liên miên chập chùng, mấy trăm con cóc màu xanh hình thể to lớn, giữa khu rừng liên tiếp nhảy vọt lao nhanh, đè nén sơn lâm dày đặc liên miên, không ngừng cuốn lên trận trận khói bụi.

Màu da toàn thân những con cóc màu xanh này giống như thanh đồng, phía trên mọc lít nha lít nhít u cục tuyến độc, phía trên là một tầng kết tinh màu xanh tựa như bột phấn, theo gió bay lả tả.

Chỗ bột phấn rơi xuống đất, bất luận hoa cỏ hay cây cối, trong nháy mắt khô héo biến vàng, ngay cả bùn đất trên mặt đất cũng khó có thể may mắn

thoát khỏi, nhiễm lên một tầng vết tích màu xanh sẫm, như biến thành đất chết.

Trên lưng một con cóc khổng lồ cầm đầu là một lão giả khoanh chân ngồi, thân hình thấp bé, mặc trên người một kiện áo lục thập phần rộng lớn, bị dáng người to mọng của con cóc áp chế.

Khuôn mặt lão giả xấu xí, cái trán vừa rộng lại bẹp, cái mũi dẹp lại tẹt, hai con mắt ngược lại lớn đến lạ kỳ, phối hợp với một cái miệng cóc đầy đặn rộng thùng thình, giống như một con cóc già đã thành tinh.

Hai tay lão giả bảo nguyên trước người, tựa hồ đang ngồi xuống, từ cái cầm đến cổ phồng lên hai cái bọc lớn, theo tiết tấu lão hô hấp lác lác liên tục, bên khõe miệng lại có hai sợi khí độc màu xanh sẫm bốc lên.

Đúng lúc này, lão giả nhìn đỉnh đầu hú lên một tiếng bèn nhọn, ngay sau đó, có một đạo âm ảnh khổng lồ ở giữa không trung bay quanh tới, đáp xuống bên này.

Lão giả như con cóc thu hồi tư thế bảo nguyên, ngửa đầu nhìn lên, chỉ thấy một đầu Kim Điêu to lớn dài chừng một trượng, đang giang hai cánh xà xuống. Lúc sắp hạ xuống, nó thu hai cánh lại, toàn thân lông vũ vàng óng ánh lập tức bị lưu quang bao trùm, hóa thành một nam tử trung niên đầu đội Hoàng Kim Quan.

Nam tử có dung mạo tuấn lãng, lông mày tà phi nhập tán, hai mắt sắc bén hàm quang, một cái mũi ung uôn cong vừa vặn, thoạt nhìn không có nửa điểm hung ác nham hiểm, chỉ là thần sắc thập phần lạnh nhạt.

"Nhìn mặt Chuẩn Chi đạo hữu như vậy, chắc là không tìm ra những kẻ như chó nhà có tang kia rồi?" Lão giả như con cóc mở miệng trước, cười hỏi.

"Hừ, lão Cáp Mô, người cũng đừng cười ta, những đồ tử đồ tôn kia của người, không phải cũng bị người ta đùa bỡn quanh sao, tìm lâu như vậy, cũng không thấy những người kia." Nam tử mũi ưng tên Chuân Chi, hừ lạnh một tiếng nói.

"Được rồi, mục đích chúng ta tới nơi này cũng không phải vì tìm những người kia, bất quá chỉ là sâu kiến kéo dài hơi tàn mà thôi. Chúng ta phải nhanh đi Đông Hải trợ giúp, nếu chậm trễ, thật là được không bù mất." Lão giả như con cóc nghe vậy cũng không tức giận, chỉ khoát tay áo, khuyên nhủ.

"Không được, xem hành tung những người này, bọn hắn rõ ràng đi về phía đông, nói không chừng chính là đi tới Đông Hải, ta nhất định phải tìm ra bọn hắn." Chuân Chi chau mày, trầm giọng nói.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 345: Sông Ngâm Dưới Lòng Đất

"Muốn tìm thì người cứ tìm, ta thì muốn tiếp tục đi đường, trước đến Đông Hải rồi hãy nói." Lão giả như con cóc nói, ngáp một cái, một ngụm khí độc nồng đậm lập tức từ trong miệng phun ra.

"Người đi trước đi, chờ ta giết bọn hăn xong, lại chạy tới, cũng vẫn kịp." Hai mắt Chuẩn Chi nhắm lại, nhìn lên không trung.

Nói xong, hai tay gã mở ra, trên thân lập tức sinh ra từng mảnh từng mảnh cánh chim màu vàng như lưỡi đao, lúc này vỗ cánh bay lên, mang theo một đạo lưu quang màu vàng, bay vào trên bầu trời.

Lão giả như con cóc lại hai tay bảo nguyên, tĩnh tọa trên thân con cóc, đi về hướng đông.

Trong một sơn cốc chật hẹp cách nơi đây mấy trăm trượng, một đội ngũ Nhân tộc quần áo tả tơi, dán sát vách núi cẩn thận tiến lên, từng người thần sắc khẩn trương, không ai phát ra nửa điểm tiếng động.

Đi đầu những Nhân tộc này là một nam tử trung niên áo trắng, hai bên tóc mai hơi bạc, khöhe mắt ẩn hiện nếp nhăn, tướng mạo anh tuấn, chính là Bạch Tiêu Vân.

Trong tay y nắm một cây cờ lớn chừng bàn tay, phía trên dùng kim tuyến thêu kinh văn Phật gia, thỉnh thoảng có một tầng nhàn nhạt gợn sóng màu vàng kim nhộn nhạo lên, lan tràn ra phương viên hơn mười trượng.

Theo sát phía sau y, chính là Thảm Lạc.

"Nhờ có Ân Tung Phiên này, mới giúp cho mọi người tránh né được yêu vật Kim Chuân kia truy sát." Hắc nhớ lại tình cảnh hai ngày trước, vẫn cảm thấy lòng còn sợ hãi.

Đoạn đường này đi tới, mặc dù trên đường trải qua không ít trắc trở, cũng tổn thất không ít nhân thủ, nhưng tình huống hai ngày trước, cùng bị hai đầu yêu vật Đại Thừa kỳ để mắt tới, cho tới bây giờ cũng chưa bao giờ gặp qua.

Nếu không có Bạch Tiêu Vân kịp thời phát hiện tình huống, chủ động dẫn dụ yêu vật Kim Chuân rời đi, chỉ sợ toàn quân đã bị diệt.

"Nghe Bạch Bích nói, sau khi ta rời đi, lại có một đầu đại yêu theo dấu vết tìm tới sao?" Bạch Tiêu Vân không quay đầu lại, mở miệng hỏi.

"Là một đám cóc độc, xem ra phía sau hắc là có một con đại yêu thao túng. Ta dùng Thần Hành Giáp Mã Phù dẫn dụ bọn chúng chạy một vòng, sau khi dẫn chạy xa lại thi triển độn thuật mới thoát thân." Thảm Lạc lắc đầu, đáp.

"Phía trước ra hẻm núi này, không xa nữa sẽ đến Trần Hải quan. Người mang theo mọi người tạm lưu lại trong cốc, ta đi trước xem xét một phen lại nói." Bạch Tiêu Vân dừng bước lại, giơ lên một bàn tay, ra hiệu đám người nghỉ ngơi tại chỗ.

"Thương thế của người. . ." Lông mày Thảm Lạc cau lại, có chút do dự hỏi.

Hắc biết, trận chiến Kiếm Môn quan lần trước đến giờ, thương thế Bạch Tiêu Vân vẫn chưa hoàn toàn khôi phục.

"Đã không quá đáng ngại, người yên tâm đi, ta chỉ đi xem một chút tình huống bên kia, sẽ không tới quá gần." Bạch Tiêu Vân quay lại nhìn Thẩm Lạc, nói.

Nói xong, y đưa Ân Tung Phiên trong tay tới.

Pháp môn sử dụng bảo vật này Thẩm Lạc đã sớm tập được, lúc này tiếp nhận vào tay, tiếp tục thôi động lên.

Bạch Tiêu Vân rời đi, Thẩm Lạc lấy ra một bản sách thuỷ mạch phong thuỷ thật vất vả lấy từ trong một tòa Vũ Châu thành, cẩn thận lật xem.

Vũ Châu gần biển Đông Hải, trên mặt đất là hệ sông trải rộng, chỉ một đầu Thanh Lưu Giang đã phân ra ba dòng sông, chảy qua một châu, cuối cùng từ ba khu vực khác nhau chảy vào Đông Hải.

Trừ hệ sông trên mặt đất, dưới mặt đất Vũ Châu còn có không ít sông ngầm, một phần trong đó chảy từ bắc đến nam qua Trấn Hải quan, chỉ cần có thể tìm được một chỗ, là có thể thuận thế đi xuyên qua lòng đất dưới Trấn Hải quan.

Nếu như Trấn Hải quan đã thất thủ, vậy tìm ra một đầu sông ngầm cực kỳ trọng yếu.

Đoạn thời gian qua, Thẩm Lạc kỳ thật đã xem sách này rất nhiều lần, chỉ là phía trên này ghi lại đều là thuỷ mạch phân bố trên mặt đất cảnh nội Vũ Châu, có xưa đến nay, nhưng không ghi chép sông ngầm dưới lòng đất.

Thẩm Lạc cũng chỉ có thể thông qua biến hoá dòng nước xưa nay, phỏng đoán tình huống dưới mặt đất.

"A, chỗ hẻm núi này trước kia vậy mà cũng là một nhánh sông, trách không được lúc trước cảm thấy hai bên vách đá có dấu vết dòng nước bào

mòn." Thảm Lạc so sánh vị trí của mình, đột nhiên phát hiện chỗ mới.

Bất quá, chuyện này với chuyện hấn tìm kiếm sông ngầm dưới lòng đất, cũng không trợ giúp gì, cho nên Thảm Lạc cũng chỉ thoáng ngạc nhiên một chút, cũng không quá mức để ý.

Đúng lúc này, Ân Tung Phiên trên tay hấn bỗng nhiên hơi chấn động một chút, một tầng gợn sóng màu vàng lập tức nhộn nhạo lên.

Thảm Lạc vội thu hồi sách phong thủy, ngửa đầu nhìn lên bầu trời.

Trên hẻm núi lộ ra một đường chân trời mờ lung, phía trên lại không có vật gì.

Thảm Lạc chăm chú nhìn một hồi lâu, thẳng đến con mắt mỗi nhù, tính dòi ánh mắt đi, bỗng một đạo âm ảnh từ trên đó lướt qua, lóe lên một cái rồi biến mất.

Nhưng chính trong nháy mắt ngắn ngủi này, Thảm Lạc liền thấy rõ, âm ảnh kia chính là đại yêu Kim Chuẩn trước đó đuổi giết bọn hấn.

"Thật sự là âm hồn bất tán, chỉ hy vọng Bạch Tiêu Vân không gặp phải hấn . . ." Thảm Lạc có chút lo lắng.

Y niệm trong lòng hấn vừa lên, thân sắc bỗng nhiên biến đổi.

Ở trên đỉnh đầu hấn, một mảnh bóng râm che xuống, đồng thời có từng đợt tiếng gió gào thét vang lên.

Thảm Lạc ngẩng đầu, liền thấy Kim Chuẩn với toàn thân kim vũ to lớn, đang phe phẩy hai cánh, lơ lửng trên hẻm núi, một đôi con người màu ám kim gắt gao nhìn chằm chằm đám người phía dưới.

"Lũ tiểu gia hỏa giao hoạt, cuối cùng cũng tìm ra các người!" Chuẩn Chi nghe răng cười một tiếng, mở miệng nói.

"Nhanh trốn." Trong lòng Thẩm Lạc căng thẳng, không nói hai lời phát ra một tiếng quát lớn.

Đám người phía sau nhao nhao bị hù dọa, tất cả chạy như điên về phía hẻm núi bên cạnh.

Nhưng tiếp theo một cái chớp mắt, một đạo quang trụ màu vàng to lớn từ trên trời giáng xuống, đánh trúng đất đá trên hẻm núi, ầm ầm rung động.

Ngay chỗ vách núi bị kim quang rơi xuống, lập tức giống như tuyết lở, ầm vang sụp đổ.

Khối lớn đất đá hỗn tạp cuộn cuộn khói bụi sụp đổ xuống, đầu tiên là chặn lối ra hẻm núi trước mặt, sau đó lại không ngừng vùi lấp, toàn bộ hẻm núi tựa như hóa thành một toà mộ địa tự nhiên, muốn mai táng tất cả mọi người.

Thẩm Lạc hô hào để đám người rút lui, nhưng lại không đào tẩu, mà lưu lại phía sau đoạn hậu.

Lông mày hấn nhăn thành một cục, hai tay kết ấn trước người, thể nội vận chuyển công pháp vô danh tới cực hạn, cảm thụ hơi nước bốn phía, ý đồ dẫn nước sông gần đó ngăn cản núi lở.

Nhưng đang thi pháp, thần sắc hấn hơi đổi, bỗng nhiên cúi đầu nhìn lại dưới chân, trong mắt bỗng nhiên hiện lên một vòng kinh hãi.

Sau một lát, đại địa trước người hấn chấn động càng ngày càng nghiêm trọng, mặt đất bỗng nhiên "Ầm" một tiếng, sụp đổ xuống một khối, lộ ra một lỗ thủng đen như mực.

"Rầm rầm. . ."

Một trận thanh âm dòng nước phun trào vang lên, đồng thời càng ngày càng nghiêm trọng, thanh âm càng lúc càng lớn, dần dần cuộn cuộn như thanh âm bôn lôi.

"Lên."

Hai tay hắn bắt pháp quyết, quát lớn.

Trong cái hang lớn lộ ra trước người, một dòng nước trắng kiệu không gì sánh được như Giao Long xuất động tuôn trào ra, dưới khổng thủy thuật của Thảm Lạc, hóa thành một dòng nước lũ cực lớn, cuồng dũng tới đất đá đang sụp đổ lăn xuống.

Dưới hẻm núi này, vậy mà có một dòng sông ngầm!

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 346: Đào Vong

Từ xưa đến nay, có câu "Bình đến tướng chặn, nước đến đất ngăn", cả hai thực thể nước đất cũng không phân chia mạnh yếu, chính là khắc chế lẫn nhau mà thôi.

Hai tay Thảm Lạc vũ động, đẩy về phía trước, cuộn cuộn sóng nước không ngừng từ trong địa động tuôn ra, đúng là chặn lại núi đá sụp đổ, thậm chí còn có thể chảy ngược lại.

Hắn thấy thế núi sụp đổ đã chậm lại, liền vừa khống chế sóng nước, vừa lui về phía sau.

Trong hẻm núi mặc dù tiếng kinh hoàng kêu gào không giảm, nhưng do đã trải qua quá nhiều trắc trở, đám người còn sót lại mặc dù khủng hoảng, cũng không đến mức loạn trận cước, dưới Thảm Ngọc Bạch Bích và các tu sĩ chỉ huy coi như có trật tự.

Chuẩn Chi bay lượn trên không hẻm núi, mục tiêu lần này gã truy kích chủ yếu là Bạch Tiêu Vân, nhưng dò xét phía dưới không thấy khí tức của y, trong ánh mắt không khỏi hiện lên vẻ nghi hoặc.

Sở dĩ gã không bay thẳng vào trong hẻm núi giết chóc, cũng là vì kiêng kị, lo lắng Nhân tộc Đại Thừa kỳ kia cố ý ẩn tàng thân hình, mai phục gã.

"Hừ, không tin ngươi không ra."

Trong mắt Chuẩn Chi loé lên kim quang, bỗng dưng há miệng, trong miệng lại có một đạo kim quang nổ bắn ra, đánh về phía giữa hẻm núi kia.

Trong hẻm núi, đám người vừa lui hơn trăm trượng, vách đá trên đỉnh đầu lại lần nữa bị kim quang đánh nổ, vỡ nát ra vô số nham thạch khói bụi, lần nữa giáng xuống đỉnh đầu đám người.

Bọn người Thảm Ngọc thấy thế, nhao nhao thi triển thủ đoạn, đánh tan các hòn đá lăn xuống.

Nhưng vách núi sụp đổ với diện tích lớn, há lại để rải rác hai mươi mấy người bọn họ có thể ngăn cản, mặc dù tự vệ không ngại, nhưng muốn bảo vệ những bách tính phạm tục kia, hoàn toàn không đủ lực.

Mắt thấy gần trăm người sẽ bị bụi đất nham thạch vùi lấp, một cỗ sóng nước xanh lam rầm rầm phun trào đến, lúc tới gần đám người, bỗng nhiên bay lên nhập không, như một tòa thủy kiều xanh lam che chắn trên đỉnh đầu mọi người.

"Ào ào. . ."

Trong lúc nhất thời, vô số đá vụn bụi đất rơi vào trong thủy kiều, lập tức bị dòng nước giảm xóc bao phủ, treo giữa không trung.

Thảm Lạc xuất hiện phía dưới thủy kiều, hai tay giơ cao, thân hình hơi cong, đúng là lấy tư thế nâng bầu trời, chống đỡ tất cả nham thạch đá vụn đang sụp đổ xuống.

Đám người trông lại, chỉ thấy quanh thân hắn bao phủ ánh sáng màu lam, thân hình vĩ ngạn như Thần Minh.

"Tiền bối. . ." Thảm Ngọc thấy thế, thở nhẹ một tiếng.

"Mau dẫn mọi người. . ." Thẩm Lạc còn chưa nói xong, trên đỉnh đầu liền có một vệt kim quang đột nhiên toả ra ánh sáng.

Lần này, kim quang Chuân Chi không tiếp tục đánh về phía vách đá, mà đánh thẳng vào trên thủy kiều.

"Ầm."

Kim quang đánh vào trên thủy kiều mà Thẩm Lạc thật vất vả chống lên, âm vang nổ bễ ra.

Trên đó bộc phát ra uy lực cực lớn, đánh cho đất đá trên thủy kiều thành bột mịn, từng luồng từng luồng trùng kích vô cùng cường đại đánh cho vỡ nát cả tòa thủy kiều.

Thẩm Lạc cảm thấy một cỗ uy áp cường đại không gì sánh được hạ xuống, trên hai tay bị ép xuống một cỗ cự lực tràn trề, khiến cho toàn bộ thân hình hấn rung mạnh. Nếu không phải trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, hấn vận khởi Hoàng Đình Kinh, chỉ sợ giờ phút này hai tay đã bị chấn cho vỡ nát.

Nhưng dù vậy, Thẩm Lạc vẫn như cũ không thoái mái, xương cốt toàn thân rung động "Đôm đốp", miệng mũi chảy ra hai đạo máu tươi, như hai đầu tiều xà màu đỏ, uồn lượn treo ở trên mặt.

Chỉ là chênh lệch giữa Xuất Khiếu kỳ và Đại Thừa kỳ thực sự quá lớn, Thẩm Lạc cũng chỉ chống đỡ được bảy, tám hơi thở mà thôi, cuối cùng vẫn ngăn cản không nổi, hai tay buông lỏng, vô lực rũ xuống.

Tiếp theo một cái chớp mắt, nguồn sức mạnh này nổ tung trong toàn bộ hẻm núi, dẫn tới một trận phản ứng dây chuyền kịch liệt.

Cơ hồ toàn bộ vách núi, cũng bắt đầu trong tiếng vang "Ầm ầm" nứt toác ra, cuốn lên khói bụi che đầy toàn bộ hẻm núi. Chờ khói bụi tán đi, toàn bộ hẻm núi cơ hồ bị triệt để lấp bằng.

Hai cánh Chuân Chi thu lại đáp xuống, trên thân loé lên quang mang, một lần nữa hóa thành hình người.

"Những Nhân tộc này thực là rất biết chọn lựa phần mộ cho mình." Nó đứng tại rìa hẻm núi, trong mắt loé lên một tia ý cười trào phúng nói.

Nhưng chưa dứt lời, nó lấy thần thức quét qua phía dưới, thần sắc bỗng nhiên biến đổi, không khỏi ngạc nhiên kêu lên:

"A, đây là có chuyện gì?"

Hẻm núi đã bị đá vụn vùi lấp, trên không toả ra một ít khói bụi, mà ở sâu dưới lòng đất, trong động quật đen kịt một màu, chợt có một đạo u quang màu lam sáng lên.

"Thẩm Ngọc, Bạch Bích, xem xét một chút, mọi người có thương vong không?" Chỗ lam quang sáng, thanh âm Thẩm Lạc vang lên.

"Vâng." Thanh âm hai người từ trong bóng tối vang lên.

Ngay sau đó, có mấy đạo quang mang từ các nơi hẻo lánh sáng lên, chiếu rọi hoàn cảnh bốn phía ra một hình dáng mơ hồ.

Thẩm Lạc hoạt động một chút cánh tay đau nhức dị thường, cảm thấy khớp nối đầu vai đã sung huyết, ngay cả pháp lực vận chuyển cũng có chút trì trệ.

Ánh mắt hắn quét qua bốn phía một vòng, lúc này mới phát hiện đám người giờ phút này thỉnh linh đang ở trên một chỗ bãi bùn dưới mặt đất,

cách bọn họ không xa có tiếng nước chảy róc rách truyền đến, tựa hồ có một đầu sông ngầm dưới lòng đất.

"Cũng may lòng sông này không thay đổi tuyến đường, mà chảy vào dưới mặt đất hóa thành một đầu sông ngầm, nếu không lần này mọi người thật phải chôn xương trong hẻm núi kia rồi." Thảm Lạc có chút sợ hãi thờ dài nói.

"Tiền bối, có ba người bất hạnh bị đá rơi trúng, đã bỏ mình, còn có mười mấy người thụ thương, nhưng thương thế cũng không nặng. Mặt khác, còn có sáu người mất tích. Tất cả tu sĩ đều không ngại, không ai thụ thương." Thảm Ngọc đi tới trước Thảm Lạc, nói ra.

"Tốt, chúng ta. . ."

Thảm Lạc vừa lên tiếng, trên đỉnh đầu đột nhiên chấn động "Ầm"!

Mảng lớn đá vụn và bụi đất lập tức nhao nhao rơi xuống đám người.

Dân chúng vốn chưa tỉnh hồn, lập tức loạn tùng phèo, chạy loạn về bốn phương tám hướng.

"Tất cả mọi người đi theo ta, lập tức xuống sông đi." Dịch tại bạch ngọc sách. Trong lòng Thảm Lạc căng thẳng, quyết định thật nhanh, quát.

Hắn vừa nói xong, thân hình lập tức xông lên trước, thân hình nhảy lên, dẫn đầu rơi vào trong sông ngầm dưới lòng đất.

Dân chúng đảo vong thấy thế, lập tức chạy tới nhảy vào trong sông ngầm.

Nước sông lạnh lẽo, đám người rơi vào trong nước, đều nhin không được rùng mình một cái, vô thức muốn một lần nữa nhảy lên bờ.

Đúng lúc này, trên bãi bùn phía sau lần nữa có tiếng oanh minh truyền đến, một đạo quang trụ màu vàng từ trên trời giáng xuống, xuyên thủng mái vòm địa quật, rú xuống trên bờ sông.

Trong kim quang kia, thành linh đứng lặng một bóng người màu vàng óng, chính là Chuẩn Chi.

Trong lòng Thâm Lạc âm thầm kêu khổ một tiếng, một tay nhẹ nhàng vạch trước người một cái, công pháp vô danh lần nữa toàn lực vận chuyển, thi triển không thủy thuật.

Dòng nước sông ngằm dưới thân hắn vốn nhẹ nhàng chảy xuôi, lập tức thanh âm đại tác, mấy chục ngọn sóng đồng thời dâng lên, hóa thành mấy chục đầu thủy mãng to cỡ thùng nước, nâng dân chúng đào vong lên, cực tốc đẩy về phía hạ lưu.

Thâm Lạc đứng phía sau tất cả thủy mãng, dưới chân chỉ giẫm lên một đầu sóng, hộ tống đám người thoát đi.

"Một bày kiến hôi, mơ tưởng đào thoát."

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 347: Là Người Sao?

Phía sau truyền đến một tiếng quát chói tai, Thẩm Lạc quay đầu nhìn một cái, liền thấy một vệt kim quang mau chóng đuổi theo, ở trong là bóng người màu vàng óng kia, như một mũi tên bắn tới.

Thần sắc hắn không khỏi biến đổi, trong mắt lóe lên vẻ lo lắng, chỉ có thể toàn lực thôi động pháp lực trong đan điền và pháp mạch, toàn thân tăng vọt lam quang, không giữ lại chút nào dốc sức thúc giục sóng nước.

Sóng nước dưới thân hắn và cả mấy chục đầu thủy mãng đồng thời sáng lên thủy lam quang mang, tốc độ dòng chảy lập tức tăng vọt gấp đôi, kéo ra khoảng cách Chuẩn Chi sau lưng.

Nhưng mà, còn không đợi hắn thoáng buông lỏng một hơi, sau lưng lần nữa vang lên tiếng thét, tốc độ nam tử trong kim quang kia cũng theo đó tăng vọt, khoảng cách giữa gã và Thẩm Lạc không được kéo giãn ra, ngược lại kéo gần hơn rất nhiều, mắt thấy là sẽ đuổi kịp.

"Nói, tu sĩ Đại Thừa kỳ kia ở đâu?" Đơn chương Chuẩn Chi giờ ra phía trước, trong miệng quát một tiếng chói tai.

Lòng bàn tay gã dang trào kim quang, ở trong hư không ngưng ra một kim quang cự trảo to lớn, chụp tới Thẩm Lạc, đầu ngón tay gã cách tà áo hắn bất quá hơn tấc.

Trong lòng Thẩm Lạc cảm thấy nặng nề, thân hình uốn éo ra sau, cổ tay bỗng nhiên hất lên, giữa ống tay áo lập tức có mấy đạo hào quang sáng lên,

trên thân còn sót lại bảy tấm Lạc Lôi Phù không giữ lại nữa, một mạch ném ra ngoài.

Bảy tấm lá bùa đan xen vào nhau, trong nháy mắt bay ra, mặt ngoài lập tức sáng lên phù văn, một đạo bạch quang đồng thời lập loè.

"Âm âm."

Bảy tiếng lôi minh cuồng bạo điệp gia lên, bảy đạo lôi trụ trắng kiêu giao thoa, đụng vào nhau, lập tức nổ tung ra bảy đám tia chớp hình cầu cực đại không gì sánh được, trên đó càng có đạo đạo điện quang trào lên, như Thần Chỉ Lôi Tiên tùy ý quét về bốn phía.

"Lốp bốp. . ."

Trận trận điện quang nổ vang, thân hình Chuẩn Chi nhảy lên, định từ trong khe hở điện quang xuyên qua, nhưng gã vừa mới tới phụ cận, liền phát hiện ở giữa từng đoàn tia chớp hình cầu kia nhìn như có khe hở, kì thực giữa chúng có một cỗ lực lượng vô hình dẫn dắt nhau.

Thân thể gã mới vừa vào khe hở, ống tay áo liền bị một đạo hồ quang điện mắt thường khó thấy được quét trúng, phát ra một thanh âm "Đùng".

Tiếp theo một cái chớp mắt, liên tiếp hồ quang điện dày đặc không gì sánh được như pháo nổ vang không ngừng bên người Chuẩn Chi, một cỗ lực lượng vô hình như nhựa cây kéo lại dính vào trên người gã.

Càng làm gã ngoài ý muốn chính là, lúc nguồn lực lượng này quán lên thân gã, bảy đám tia chớp hình cầu chung quanh kia giống như được chỉ lệnh, trong nháy mắt co lại tập trung vào, va chạm thân thể gã.

"Âm" một tiếng nổ ùng!

Bảy đám tia chớp hình cầu bỗng nhiên hợp nhất, nổ tung. Một cỗ khí lãng to lớn vô cùng trùng kích, cuốn lấy từng tia từng sợi tia điện còn chưa biến mất, quét ra bốn phương tám hướng.

Thảm Lạc cảm nhận được khí lãng sau lưng đánh thẳng tới, căn bản không kháng cự chút nào, chỉ vận chuyển lên Hoàng Đình Kinh, dùng lưng ngành sinh đón lấy cỗ khí lãng này trùng kích. Dưới nguồn sức mạnh này thôi thúc, gia tốc thoát về phía hạ lưu sông ngầm.

Lúc này, phía sau hắn không ngừng truyền đến âm thanh sụp đổ âm âm, lại là mái vòm phía trên sông ngầm, dưới lực lượng lôi bạo trùng kích, bắt đầu sụp đổ từng khúc.

Không ngừng có cự thạch rơi xuống đất, rất nhanh cắt đứt đường sông phía sau, cơ hồ cắt ngang toàn bộ thông đạo sông ngầm.

Toàn thân Thảm Lạc đầm đìa mồ hôi, đến lúc này mới nặng nề phun ra một ngụm khí.

Chỉ là, trong lòng hắn biết rõ, trước mắt còn chưa phải lúc buông lỏng, tiếp theo không chế dòng nước chảy vội về phía hạ du.

Ước chừng một lúc lâu sau.

Nơi cửa một vách núi, mấy chục đầu thủy mãng xông ra, tràn vào trong một hồ nước xanh lam chiếm diện tích cực lớn.

Chính giữa hồ nước, có một toà đảo nhỏ phương viên không hơn trăm trượng, phía trên là một mảnh thanh thúy tươi tốt, mọc lên rậm rạp lùm cây thấp bé. Ở giữa đảo, mọc ra một gốc gừa lớn cao mấy chục trượng.

Cây gừa thẳng tắp, tán cây tươi tốt, như một cái ô lớn màu xanh lá, chống tại giữa đảo.

Thẩm Lạc nhìn hòn đảo ở phía xa, ánh mắt bắt đầu có chút mơ hồ, một thân pháp lực sắp hao hết không nói, tâm thần một mực căng thẳng không dám thư giãn nửa điểm, cuối cùng đã tới cực hạn.

Hắn thúc giục thủy mãng bơi về phía đảo nhỏ giữa hồ, tốc độ càng ngày càng chậm chạp, quang trạch trên người thủy mãng cũng càng ngày càng mờ, thân hình nó cũng càng ngày càng mơ hồ.

Đến lúc tới gần đảo, thân hình thủy mãng rốt cuộc không cách nào duy trì, một lần nữa biến thành sóng nước, trong nháy mắt đẩy mọi người lên bờ, "Soạt" một tiếng, triệt để tiêu tán ra.

Mí mắt Thẩm Lạc lật một cái, trực tiếp té xỉu, rơi vào trong hồ.

Mấy người Thẩm Ngọc thấy thế, vội vàng ba chân bốn cẳng khiêng hắn lên bờ.

"Tiền bối hắn. . ." Thẩm Ngọc dò hỏi.

"Pháp lực và tâm thần tiêu hao quá kịch liệt nên ngất đi, hắn là không ngại." Bạch Bích tra xét xong, nói.

"Bạch tiên bối dò đường chậm chạp chưa trở lại, Thẩm tiên bối lại ngất đi, tiếp theo chúng ta nên làm cái gì?" Thẩm Ngọc nhìn thoáng qua đám người té ngổn ngang lộn xộn bên bờ, lo lắng nói.

Bạch Bích do dự một chút, lục tìm trong tay áo Thẩm Lạc một chút, lấy ra Ân Tung Phiên.

Pháp môn thôi tri bảo vật này gã cũng đã biết, chỉ là pháp lực không hùng hậu bằng Thẩm Lạc, thời gian duy trì không được lâu.

"Trước mang mọi người đi tới cây giữa đảo, ta mở ra bình chướng ẩn tàng hành tung, chờ Thẩm tiên bối tỉnh lại hẵng tính." Bạch Bích chau mày, nói ra.

"Cũng chỉ có thể như vậy." Thẩm Ngọc thở dài.

Thế là, đám người ba chân bốn cẳng mang Thẩm Lạc lên đặt dưới gốc cây gừa ở giữa đảo, tạm thời nghỉ ngơi.

...

Thẩm Lạc ngủ liên tục hơn một canh giờ, cũng chưa tỉnh lại.

Lúc hỗn loạn, hấn tựa hồ nghe có thanh âm liên tục vang lên bên tai: "Là người sao. . . Là người sao. . ."

Đột nhiên, hấn bừng tỉnh, lập tức ngồi dậy, hô: "Là ai?"

Hấn hô một tiếng này, làm bọn người Thẩm Ngọc chung quanh giật nảy mình. Tay Bạch Bích cũng run lên, ngay cả thôi động Ân Tung Phiên cũng gián đoạn.

"Tiền bối?" Thẩm Ngọc lập tức chạy đến, vội vàng hỏi.

Ánh mắt Thẩm Lạc có chút mờ mịt, nhìn về phía Thẩm Ngọc, mở miệng hỏi: "Mới rồi ai nói chuyện bên tai ta?"

"Nói chuyện? Không ai nói cả." Thần sắc Thẩm Ngọc cổ quái, ngạc nhiên nói.

Mấy người Bạch Bích cũng xông tới, vẻ mặt vô cùng nghi hoặc nhìn về phía Thẩm Lạc, tựa hồ không rõ hấn đang nói gì.

"Chẳng lẽ là nằm mơ? Cũng không giống à . . ." Thẩm Lạc âm thầm trầm ngâm nói.

Đúng lúc này, thanh âm kia lần nữa vang lên: "Là người sao?"

Lúc này Thẩm Lạc mới giật mình, thanh âm kia không phải vang bên tai hắn, mà là vang lên trong tâm thần của hắn, có người truyền âm với hắn.

"Vừa rồi phát mộng, các người không cần để ý." Thần sắc trên mặt hắn không thay đổi, xê dịch thân thể về sau một chút, tựa vào trên cây gừa phía sau, nói với mọi người.

"Tiền bối, ngài thật không có chuyện gì chứ?" Đám người thấy thế, nửa tin nửa ngờ hỏi.

"Không việc gì, ta muốn ngồi điều tức một lát." Nói xong, hắn khoanh chân ngồi xuống, bảo nguyên trước ngực.

. . .

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 348: Sơn Ngoan Lão Tổ

Đám người thấy thế, không dám quấy nhiễu, lúc này mới tự mình tản ra.

Nhưng Thảm Lạc vẫn chưa vận chuyển công pháp điều tức, mà hai mắt nhắm lại, buông ra thần thức, dò xét bốn phía.

Sau một lát, hẩn thu hồi thần niệm, bốn phía trừ bọn người Thảm Ngọc, lại dò xét không ra sóng pháp lực khác.

Đối với kết quả này, Thảm Lạc có chút lo lắng.

Mặc kệ truyền âm cho hẩn là ai, hoặc là ngoài phạm vị thần thức hẩn dò xét tới, hoặc là tiềm ẩn ở bên người hẩn, khiến cho thần thức hẩn không thể nhận ra.

Bất luận là tình huống nào, với hẩn đều không phải là chuyện tốt.

"Thật là người sao? Thảm Lạc. . ." Đúng lúc này, thanh âm kia lại vang lên.

Nghe lời ấy, hai mắt Thảm Lạc bỗng nhiên mở ra, mặt mũi tràn đầy vẻ không thể tin được.

"Người là ai? Người ở chỗ nào?" Hẩn đè nén kinh nghi trong lòng, lấy thần thức truyền âm lại hỏi.

"Đúng vậy, chia tay quá lâu rồi, người không nhớ rõ ta, cũng là bình thường." Thanh âm kia lại vang lên, Thảm Lạc vẫn như cũ cảm thấy lạ lẫm.

"Người rút cuộc là ai? Vì sao nhận ra ta?" Thẩm Lạc hỏi lại.

"Muốn biết ta là ai, không ngại đến đáy hồ một chuyến." Thanh âm kia chủ động bại lộ vị trí, mời hẳn đến.

Thẩm Lạc do dự một chút, vẫn đứng lên.

"Thẩm Ngọc, Bạch Bích, các người ở đây đợi chút, ta đi đáy hồ tu luyện một lát." Hẳn nói với mọi người một tiếng, nhanh chân đi tới bên hồ, thân hình nhảy lên rơi vào trong nước.

Thẩm Lạc tiến vào trong hồ, thân hình trầm xuống đáy nước.

Tay hẳn nắm một cái Tị Thủy Quyết, trên thân sáng lên lam quang, một màng ánh sáng lập tức bao trùm lên.

Làm hẳn có chút ngạc nhiên chính là, hồ nước nhìn như xanh lam này, lại sâu gần trăm trượng, chỉ tiềm nhập một nửa, ánh sáng bốn phía đã trở nên u ám.

Chờ đi vào chỗ sâu đáy hồ, bốn phía đã là một mảnh tối tăm, chỉ có lam quang ngoài thân Thẩm Lạc như một chiếc cô đăng sáng ở trong đó.

Hai mắt hẳn ngưng tụ, mượn lam quang u ám dò xét bốn phía, nhưng thấy đáy hồ trống rỗng, ngay cả cá bơi cũng không thấy mấy con, chỉ có một ít rùa bần ba già bị hẳn quấy nhiễu, từ trong nước bần đáy hồ bò lên, tới lui bốn phía.

Phía trước cách đó không xa, đáy hồ nằm ngang một khối cự thạch dài khoảng mười trượng, phía trên mọc đầy rêu xanh.

Thẩm Lạc vượt qua cự thạch, đi vào một bên khác, ánh mắt quét qua, vẫn như cũ không thấy bất luận bóng người nào.

Ngay lúc hắn dự định tìm kiếm chỗ xa hơn, thanh âm kia lại một lần nữa vang lên, chỉ là lần này không phải truyền âm, mà là vang lên ngay bên cạnh hắn:

"Xem ra đúng là người. . ."

Thẩm Lạc cả kinh, đột nhiên quay đầu, nhìn khối cự thạch vắt ngang sau lưng.

Cự thạch nhìn như lù lù bất động kia, bỗng nhiên chấn động kịch liệt, một mặt bỗng nhiên giơ lên, uốn cong tới hắn bên này, trên đó bỗng nhiên sáng lên hai đoàn hào quang màu vàng, như hai cái đèn lồng to lớn chiếu ở phía trước.

Lúc này Thẩm Lạc mới giật mình, "Tảng đá" phía trước cũng không phải là tử vật, mà là đầu lâu dị thú, còn hai ngọn đèn lồng kia rõ ràng là hai con mắt nó.

Một cái đầu lâu đã không lồ như thế, vậy thân thể. . . Chẳng phải là hòn đảo nhỏ kia?

"Rốt cuộc người là thần thánh phương nào?" Thẩm Lạc nhin không được quát.

"Hậu bối thủy duệ đều gọi ta Sơn Ngoan lão tổ, bắt quá ta cũng không biết tên gì, gọi là Tiểu Quy đi." Đầu lâu dị thú kia chậm rãi mở miệng, nói.

"Sơn Ngoan lão tổ, Tiểu Quy. . . Người là Tiểu Quy!" Thẩm Lạc phản ứng hồi lâu, rốt cuộc nhớ lại cái tên này.

Đó là trong hiện thực lần đầu hắn thông linh gọi ra thủy duệ Yêu tộc, lúc Cổ Hóa Linh đuổi giết, còn từng sánh vai trợ giúp hắn. Chỉ là về sau thông linh ra Lăng Sinh, hắn đã giải trừ khế ước với Tiểu Quy.

"Người thật là Tiểu Quy?" Thẩm Lạc vẫn có chút khó tin.

Năm đó hẳn thấy Tiểu Quy, chỉ là một tiểu yêu Thủy tộc ngay cả ngôn ngữ con người cũng không thể nói, so với quái vật khổng lồ trước mắt này, nào có nửa điểm tương tự?

"Từ biệt ngàn năm, tóm lại có chút biến hóa. Ta tu hành tuy chậm, nhưng được cái thọ nguyên kéo dài, đến bây giờ cũng đã là Xuất Khiếu kỳ, thân hình cao lớn hơn không ít, vị trí hòn đảo nhỏ kia, chính là lưng của ta." Yêu vật tự xưng Tiểu Quy nói.

"Thân người khổng lồ như vậy, vì sao lúc trước ta mảy may không phát hiện được khí tức của người, ngay cả thần thức dò xét cũng không được?" Thẩm Lạc nghe vậy, âm thầm kinh hãi, lại nhin không được hỏi.

"Việc này sao, xem như một bản mệnh thần thông của ta, người có thể gọi là 'Quy Tức Thuật', giúp ta che dấu thân hình, một khi thôi động đến cực hạn, tu sĩ Đại Thừa kỳ chưa hẳn có thể phát hiện được tung tích ta." Tiểu Quy chậm rãi nói ra, trong giọng nói lại ẩn ẩn có chút tự đắc.

Thẩm Lạc thấy vậy, rốt cuộc tin tưởng quái vật khổng lồ này chính là Tiểu Quy.

"Thực sự không ngờ, còn có thể gặp người lần nữa, càng không ngờ người vẫn nhớ kỹ ta." Thẩm Lạc có chút buồn bã nói.

"Người ta mặc dù thời gian tương giao không dài, nhưng chính đoạn kinh lịch kia mở rộng tầm mắt của ta, cũng giúp ta thu hoạch rất nhiều, ta đương nhiên sẽ không quên. Đúng rồi, các người sao lại tới đây?" Tiểu Quy hỏi.

"Bị một đầu yêu vật Đại Thừa kỳ truy sát, chạy trốn tới nơi này." Ánh mắt Thẩm Lạc ngưng lại, nói.

"Đại Thừa kỳ. . . Các ngươi có thể trốn, thật đúng là không dễ." Tiểu Quy nói ra.

Nói xong, cái đầu to lớn của nó bỗng nhiên nhấc lên, hai tròng mắt màu vàng óng ngóng nhìn về hướng mặt nước.

"Thế nào?" Thảm Lạc có chút bất an hỏi.

"Có một cỗ khí tức cường đại đang đến gần, tốc độ rất nhanh." Tiểu Quy nói.

"Là Kim Chuẩn đại yêu kia đuổi tới! Ta phải lập tức đi. . ." Thần sắc Thảm Lạc nghiêm trọng, nói.

Nói xong, thân hình hắn nhảy lên, cực tốc xông lên phía trên mặt hồ.

Trong hồ nước kích thích một đạo sóng nước, trên mặt hồ bỗng nhiên tách ra, thân ảnh Thảm Lạc từ đó nhảy ra, rơi vào trên mặt nước.

Hắn ngửa đầu nhìn lên, liền thấy một vệt kim quang như lưu tinh bỗng nhiên xẹt tới, rơi xuống mặt nước.

Trong nháy mắt rơi xuống, kim quang trên thân tiêu tán, Thảm Lạc thấy rõ bóng người kia, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, lộ ra một chút ý cười.

"Tiêu Vân!" Hắn cất giọng kêu lên.

Ánh mắt Bạch Tiêu Vân đảo qua Thảm Lạc cùng đảo nhỏ phía sau, thấy mọi người nhao nhao ở trên đảo nhìn lại bên này, rốt cuộc nhẹ nhàng thở ra.

"Chuyện gì xảy ra? Làm sao lúc ta trở về, toàn bộ hẻm núi đã bị san bằng. Nếu không phải dựa vào tiêu ký trên người Bạch Bích, ta cũng không biết đi nơi nào tìm các ngươi." Bạch Tiêu Vân đi lên phía trước, vội vàng hỏi.

"Ai, người đi không bao lâu, con Kim Chuẩn đại yêu kia lại tìm tới cửa, chúng ta đành phải trốn vào sông ngầm dưới lòng đất, một đường chạy trốn tới nơi này." Thảm Lạc thở dài, nói.

"Trần Hải quan bên kia cũng đã thất thủ, thậm chí so với Kiếm Môn quan còn sớm hơn, bên trong đã sớm bị yêu ma chiếm cứ. Lúc ta đi dò xét, bị một đầu Thính Sơn Yêu cực kỳ nhạy bén phát hiện, triển đấu tại nơi đó. Trong lúc nhất thời không thoát thân được, làm chậm trễ công phu, cũng may tất cả mọi người không có việc gì." Bạch Tiêu Vân nghe vậy, vẻ mặt nghiêm túc nói.

"Con Kim Chuẩn đại yêu kia xem ra đã để mắt tới chúng ta, mau chóng tìm tới thông đạo sông ngầm, xuyên qua Trần Hải quan mới được." Thảm Lạc trầm ngâm một lát, nói.

"Dòng nước sông ngầm rắc rối phức tạp, chỉ sợ không phải trong thời gian ngắn là có thể tìm ra." Bạch Tiêu Vân có chút lo lắng nói.

"Cái này. . . Vừa vặn có bằng hữu để hỏi một chút." Thảm Lạc nghe vậy, lông mày hơi nhíu lại, nói.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 349: Bất Động Minh Vương Trận

"Bằng hữu?" Bạch Tiêu Vân nghe vậy, có chút không rõ cho lắm.

"Tiểu Quy, có thể hiện thân gặp mặt không?" Thảm Lạc truyền âm dò hỏi.

Chờ chốc lát, không thấy ai đáp lại, Thảm Lạc đang muốn hỏi một lần nữa, trên mặt nước bên cạnh bỗng nhiên có vòng xoáy hiển hiện, một bóng người thanh quang mông lung từ đó nổi lên.

Thảm Lạc dò xét qua, chỉ thấy dung mạo của gã ngay ngắn, khuôn mặt phổ thông, nhìn cỡ ba bốn mươi tuổi, thân hình hơi còng xuống, mặc một trường bào màu đen, hai tay xuôi ở bên người, vậy mà thẳng đến đầu gối.

Bạch Tiêu Vân liếc mắt liền nhìn ra gã chính là yêu hồn biến thành, trong lòng không khỏi xiết chặt, vừa kinh ngạc thân phận nó, vừa kinh ngạc lúc trước mình không phát giác được nó tồn tại.

"Thật có lỗi, chân thân một khi xô dịch, động tĩnh quá lớn, đành phải lấy bộ dáng này hiện thân." Nam tử áo đen chấp tay nói với Thảm Lạc.

"Vị này là. . ." Bạch Tiêu Vân nhìn về phía Thảm Lạc, dò hỏi.

"Hắn là Sơn Ngoan đạo hữu, đã từng là thủy tộc thông linh khế ước ta triệu hoán ra, cũng đã ngàn năm không gặp đấy. Vị này là Bạch Tiêu Vân, là hảo hữu của ta." Thảm Lạc giới thiệu lẫn nhau.

"Cứ gọi ta là Tiểu Quy đi." Nam tử áo đen mỉm cười, nói.

"Đạo hữu thần thông bất phàm, ta không thể phát giác chỗ ở của ngươi." Bạch Tiêu Vân từ đáy lòng thờ dài.

"Quanh năm ta quy túc tại đây Nguyệt Kính Hồ này, đã hơn trăm năm chưa từng nhúc nhích, thân hình khí tức sớm hòa làm một thể ở đây, muốn phát hiện ta, cũng hoàn toàn không dễ." Tiểu Quy giải thích.

"Tiểu Quy, ngươi nếu chiếm cứ ở đây, có biết dưới đất này có sông ngầm liên thông ra ngoài Trấn Hải quan không? Chúng ta muốn thông qua nơi này, tiến về trong quan." Thảm Lạc mở miệng hỏi.

"Vũ Châu gần biển, thủy quật dưới mặt đất cũng không phải ít, dưới Nguyệt Kính Hồ này liên thông không ít dòng nước, chỉ là ta chưa từng tra xét, cũng không biết có sông ngầm thông hướng trong quan không. Các ngươi ở đây đợi chút, ta nói chuyện với tử tôn hậu bối đã, để bọn chúng đi dò xét một phen lại nói." Tiểu Quy nghe vậy, suy nghĩ một lát, chậm chậm nói ra.

"Làm phiền." Bạch Tiêu Vân cảm ơn.

Thân hình Tiểu Quy chuyển động, liền rút vào một vòng xoáy nước, lập tức biến mất không thấy.

Thảm Lạc và Bạch Tiêu Vân đạp nước trở về, quay về đảo nhỏ giữa hồ.

Hai người tự mình kể tình huống đã trải qua, trong lòng đều hiện vẻ lo lắng.

"Không ngờ tình huống Trấn Hải quan bên kia lạ khó giải quyết như vậy? Thính Sơn Yêu kia lại nhạy bén dò xét như vậy sao?" Thảm Lạc hỏi.

"Ta cũng không dám tới gần thành trì, cách chừng hơn trăm trượng, còn cố ý ẩn giấu khí tức. Kết quả vẫn bị nó nghe được động tĩnh, ngay sau đó liền có một đầu khuyển yêu Đại Thừa kỳ xông ra ngoài thành, thẳng đến chỗ ẩn thân của ta. Cũng vì cố chạy thoát khỏi hấn, mới không kịp thời trở về, để Kim Chuẩn đại yêu kia tìm tới các người." Bạch Tiêu Vân tức giận bất bình nói.

"Nếu vậy, cho dù chúng ta có thể tìm ra đường hầm dưới lòng đất, cũng chưa chắc có thể bình yên thông qua. . ." Thảm Lạc nắm tay lại, lo lắng nói.

"Trước mắt đã không thể để ý tới những cái này, người nhìn Vũ Châu địa giới nho nhỏ này, lại có nhiều đại yêu chiếm cứ như vậy, chỉ sợ là đang mưu đồ đại sự gì đó. Chúng ta tiếp tục đợi ở chỗ này, tuyệt đối không phải chuyện gì tốt." Lòng mày Bạch Tiêu Vân nhíu chặt nói.

"Người nói không sai, ta cũng có loại cảm giác đó, lần này cũng chỉ có thể mạo hiểm thử một chút." Thảm Lạc gật đầu nhẹ, nói.

"Lúc trước người nói, Kim Chuẩn đại yêu kia đuổi người theo xuống sông ngầm dưới đất, nếu như vậy, hấn lần theo dấu vết thủy mạch, muốn tìm ra nơi này, chỉ sợ không quá khó." Bạch Tiêu Vân chợt nhớ tới một chuyện, nói.

"Ta vốn định nghỉ ngơi sơ, rồi dẫn bọn họ rời đi, chỉ là gặp lại Tiểu Quy nên chậm trễ một chút, may mà người tìm được đến nơi này trước." Thảm Lạc nhẹ gật đầu, nói.

"Cũng coi là đại hạnh trong bất hạnh đi. Bất quá vị Sơn Ngoan đạo hữu này có lẽ giúp được chúng ta, chỉ cần tìm được đường, chúng ta lập tức lên đường rời đi. Bất quá, trước đó, hãy bố trí một chút, để phòng bất trắc mới tốt." Bạch Tiêu Vân do dự một chút, nói ra.

"Bồ trí gì?" Ánh mắt Thẩm Lạc hơi sáng lên, lập tức hỏi.

"Hòn đảo giữa hồ này không lớn không nhỏ, phù hợp bồ trí một tòa 'Bất Động Minh Vương Trận' ." Bạch Tiêu Vân nói như thế.

"Bất Động Minh Vương Trận?" Thẩm Lạc kinh ngạc hỏi.

"Bất Động Minh Vương tức là Phật môn Bất Động Bồ Tát, bất động chi ý tức là lòng từ bi kiên cố, không thể lay động, chính là một loại pháp trận phòng ngự bí truyền của Hoá Sinh tự, cần lấy đồ vật Phật môn làm trận cước, cũng do năm tên tu sĩ tọa trấn ngũ cực Đông Nam Tây Bắc Trung, ngâm tụng Bất Động Minh Vương Chú, thôi động trận pháp hiện hóa, từ đó có sức phòng ngự vô cùng cường đại." Bạch Tiêu Vân giải thích.

"Thì ra là thế, việc này không nên chậm trễ, mau bồ trí đi." Thẩm Lạc vui mừng, nói gấp.

Bạch Tiêu Vân nhẹ gạt đầu, một vòng tay màu bạc trên cổ tay y bỗng nhiên tỏa ra ánh sáng, tiếp đó có một quyển kinh Phật ó vàng cũ kỹ nổi lên, được y tiếp trong tay.

Sau đó, lại có một chuỗi Phật châu gồm một trăm lẻ tám khóa san hô xuyên thành, cùng một bình bát bằng đồng màu phỉếm hồng, tuần tự hiện ra.

Cuối cùng, Bạch Tiêu Vân cầm quyền trượng trước đó giao chiến với Yêu Phong, mặt lộ vẻ khó xử nói:

"Trên người của ta có thể dùng bảo vật Phật môn, cũng chỉ có bốn cái này, còn thiếu một cái, không thể thành sự."

"Ngươi xem cái này, có thể dùng không?" Thẩm Lạc nghe vậy, không chút do dự lấy ra Bán Nguyệt Hoàn của mình, nói.

Bạch Tiêu Vân cầm quyền trượng ở một bên, tiếp nhận đưa pháp lực vào thử một chút, lập tức lắc đầu nói: "Phẩm cấp miễn cưỡng đủ, đáng tiếc chưa được hương hoá Phật môn tây lễ, không có linh tính Phật gia, không thể dùng."

Thâm Lạc nghe vậy, có chút thất vọng, lập tức gọi các tu sĩ khác tới, tìm một lần, vẫn không thu hoạch được gì.

Hai người đang suy nghĩ nên làm thế nào cho phải, Bạch Tiêu Vân chợt nhớ tới một chuyện, lập tức nhắc quyền trượng lên, đưa ngang trước người.

"Có rồi." Y bỗng nhiên nói ra.

Nói xong, một tay y nắm chặt thân trượng, một tay nắm viên Tịnh Minh Châu khám nạm ở đuôi trượng, hai tay tỏa ra ánh sáng, đồng thời phát lực kéo một cái, như kéo đứt tơ còn liền, giữa quyền trượng và minh châu kéo ra từng tia từng sợi tia sáng màu vàng.

"Vù. . ."

Trong miệng Bạch Tiêu Vân khẽ thở một hơi, chợt hà hơi thành phong, hóa thành một đạo khí nhận chém qua, chặt đứt tia sáng màu vàng kia. Minh châu trên bảo trượng lập tức tách ra.

"Vậy cũng được?" Thâm Lạc thấy cảnh này, không khỏi kinh ngạc hỏi.

"Tịnh Minh Châu này vốn là một kiện bảo vật Phật môn, cùng quyền trượng từng là hai đồ vật độc lập, để cho tiện sử dụng mới luyện hóa cùng nhau. Trước mắt ngược lại giải quyết được tình hình khẩn cấp." Bạch Tiêu Vân giải thích.

Thâm Lạc nhẹ gật đầu, không nói gì nữa.

Bạch Tiêu Vân liền giao quyền phật kinh cũ kỹ cùng chuỗi san hô cho hấn, dặn dò hấn chia ra ở chính đông và hướng chính bắc, tìm một chỗ linh khí tụ tập, lấy hòn đá đơn giản làm trúc đài, đặt lên trên là đủ.

Thảm Lạc nghe lời làm theo, Bạch Tiêu Vân cũng đã đặt tất cả bảo vật xuống đúng vị trí.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 350: Vây Khốn

Sau đó, Bạch Tiêu Vân gọi ba người Thẩm Ngọc, Thẩm Hoa Nguyên cùng Bạch Bích tới, bao gồm cả Thẩm Lạc, truyền thụ cho bọn hắn Bất Động Minh Vương Chú.

"Ghi lại chú văn này, các ngươi tự mình chọn một bệ đá tọa trấn, tạm thời không cần làm gì, một khi có dị trạng, ta sẽ cảnh báo trước, các ngươi lập tức ngâm tụng Bất Động Minh Vương Chú là được." Bạch Tiêu Vân dặn dò.

"Được." mấy người Thẩm Lạc lập tức đáp ứng.

Nói xong, mấy người chia ra đi về các bệ đá hướng Đông Nam Tây Bắc.

Thẩm Lạc khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu vừa chờ đợi tin tức Tiêu Quy, vừa tu luyện.

Thời gian như từng giọt từng giọt nước trôi qua, đã qua hơn nửa canh giờ nhưng không có dị trạng gì.

Tiểu Quy bên kia vẫn không có động tĩnh, bốn bề Nguyệt Kính Hồ lại bắt đầu "Náo nhiệt".

"Tới. . ." Bạch Tiêu Vân ngồi xếp bằng dưới cây gừa giữa hòn đảo nhỏ, bỗng dựng mở hai mắt ra, nói.

Y nói là truyền âm, bọn người Thảm Lạc vẫn nghe được rõ ràng, thần sắc từng người đều khẩn trương lên.

Rất nhanh, trên bầu trời truyền đến tiếng vỗ cánh, một bóng người vàng óng không lò dẫn đầu xuất hiện, chính là con Kim Chuẩn đại yêu kia.

Theo sát phía sau, bốn phía bờ hồ bắt đầu hiện ra từng thân ảnh cao thấp, đều là các loại yêu tộc thân người đầu thú hình thù kỳ quái, trong đó dễ thấy nhất, là một tên Cự Lực Thần Viên mang áo giáp huyết hồng.

Nó cao gần trượng, trên vai khiêng một thanh Khai Sơn Phủ to lớn, ngồi trên phía bên kia lưỡi búa là một con khỉ lông vàng hai tai lớn không gì sánh được, hai chân đung đưa, réo lên "Chi chi" không ngừng.

"Không ngờ tất cả đều tới. . . Bạch viên kia chính là con yêu vật Đại Thừa kỳ Cự Lực Thần Viên trấn giữ trong Trấn Hải quan, con khỉ tai to ngồi trên búa kia chính là Thính Sơn Yêu." Ánh mắt Bạch Tiêu Vân sáng lên, truyền âm nói.

"Lão tổ, chúng ta làm gì bây giờ?"

Bạch Bích thấy hai con yêu vật Đại Thừa kỳ đồng thời giết tới, còn mang theo nhiều bộ hạ Yêu tộc như vậy, không khỏi có chút hoảng hốt.

"Các ngươi không cần lo lắng. . ." Lúc này, một thanh âm bỗng nhiên vang vọng trái tim mọi người.

"Tiểu Quy, tìm ra dòng sông ngầm rồi?" Thảm Lạc nghe tiếng, lập tức dò hỏi.

"Còn cần chút thời gian, các ngươi chông dỡ một hồi, chỉ cần hậu bối báo lại, ta sẽ thi triển Thủy Độn thuật, mang các ngươi cùng tiến vào sông ngầm." Tiểu Quy lần nữa truyền âm nói.

Đám người nghe vậy, lúc này mới an tâm hơn chút.

Đúng lúc này, trên đỉnh đầu bỗng nhiên truyền đến một tiếng nổ đùng, một đạo quang trụ màu vàng bỗng nhiên từ trên trời giáng xuống, đánh về phía cây gừa giữa hòn đảo nhỏ.

Các nơi Đông Nam Tây Bắc trên đảo, lập tức có thanh âm ngâm tụng phật ngữ vang lên.

Chỉ một thoáng, một tầng kim quang mỏng lung lập tức từ các nơi đảo nhỏ sáng lên, hóa thành một màn sáng màu vàng bao phủ bốn phía và toàn bộ đảo nhỏ.

"Ầm" một tiếng nổ đùng!

Quang trụ màu vàng bỗng nhiên nổ tung, cuốn lên một cỗ gợn sóng kim quang cường đại, nhộn nhạo ra bốn phương tám hướng. Ba động lướt qua làm sóng nước dâng lên, hóa thành cơn sóng cao mấy trượng, lao nhanh đến bờ xung quanh.

Chỗ bọt nước nổ tung, khói sóng nổi lên bốn phía, màn sáng màu vàng trên đảo nhỏ lại không nhúc nhích tí nào.

Trên đảo nhỏ, mấy người Thâm Lạc đều cảm nhận được cường độ kim quang kia trùng kích, bất quá dưới màn sáng màu vàng che chở, không chút nào khó chịu, lúc này mới biết trận pháp này cường đại.

Theo thanh âm mấy người ngâm tụng không ngừng vang lên, trên pháp bảo trước người đều sáng lên trận trận kim quang, từ đó truyền ra từng tia từng sợi khí tức hương hoả Phật môn như có như không.

Nương theo cỗ khí tức này bốc lên, giữa đất trời bốn phía tựa hồ cũng vang lên trận trận thanh âm phật ngữ trầm thấp, kim quang bao phủ ở trên

đảo theo đó bắt đầu tăng vọt, một tôn phật ảnh kim quang cao trăm trượng bắt đầu nổi lên.

Kim quang phật ảnh hiện lên ngồi xếp bằng, một tay cầm Kim Cương Phục Ma Kiếm, một tay cầm Vô Úy Ấn, dáng vẻ trang nghiêm, khí khái hùng hồn, chính là pháp tướng Bất Động Minh Vương hiển hiện, chúng yêu gặp phải liền cảm thấy sợ hãi trong lòng.

Giữa không trung, Kim Chuẩn đại yêu thấy thế, hai cánh bỗng nhiên mở ra, vọt thẳng vào mây trời, biến mất không thấy.

Nhưng tiếp theo một cái chớp mắt, tầng mây trên không trung có một tầng quang mang xích kim sáng lên, chiếu cho tầng mây như bốc cháy. Thân ảnh Kim Chuẩn từ trên trời giáng xuống, toàn thân quần quanh xích diễm, lấy mỏ nhọn làm mâu, đâm thẳng xuống hòn đảo phía dưới.

Từng đợt cảm giác áp bách mãnh liệt từ trên không trung không ngừng truyền đến, giữa không trung vang lên trận trận tiếng oanh minh. Đám người ở trên hòn đảo cảm thấy sức nóng phía trên càng ép xuống, trong lòng từng người run sợ.

Lúc này, Bạch Tiêu Vân ở chính giữa hòn đảo, lại không chút hoang mang, tay nắm một cái Vô Úy Ấn, vỗ lên không trung.

Đồng bộ với động tác của y, pháp tướng Bất Động Minh Vương kia, cũng vỗ một cự chưởng lên.

Trong trận trận phạn âm, mỏ nhọn Kim Chuẩn đại yêu cùng cự chưởng Minh Vương đụng vào nhau, phát ra một tiếng nổ rung trời.

"Ầm ầm "

Chỉ một thoáng, thiên địa rung động, nước hồ bốc lên!

Từng đợt sóng lớn cao mấy chục trượng lấy hòn đảo làm trung tâm, như bài sơn đảo hải quét ra bốn phương tám hướng, đánh vào trên bờ hồ, làm cho đất đá bên bờ hồ băng liệt, khiến bầy yêu không thể không lùi lại né tránh.

Trên đảo giữa hồ, cây gừa không biết sinh trưởng bao nhiêu năm kia, toàn bộ tán cây nở bẻ ra, bách tính ẩn thân bên dưới cũng nhao nhao miệng phun máu tươi, ngã xuống đất không dậy nổi, có người trực tiếp ngất đi.

Đám người Thảm Lạc trần thủ ngũ cực cũng không dễ chịu gì, từng người cảm thấy khí huyết thể nội cuộn cuộn, pháp lực vận chuyển có chút hỗn loạn.

Mà trên bầu trời, cũng có một đạo kinh lực xuyên suốt nhập không, đánh cho Kim Chuẩn đại yêu kia bay ngược lên không, làm khí kinh cuộn tất cả lên, đánh cho tầng mây không trung xuyên ra một cái lỗ thủng to lớn.

"Ha ha, Chuẩn Chi đạo hữu đã khăng khái mở đường, vậy tiếp theo do Cự Lực Thần Viên ta đến lấy những đầu người này đi." Ven bờ hồ, truyền đến một tiếng hét to thô kệch.

Cự Lực Thần Viên đạp mạnh hai chân xuống đất, thân hình đột ngột từ mặt đất nhảy lên, ở giữa không trung bỗng nhiên phòng lớn, trực tiếp hóa thành trăm trượng, Khai Sơn Phủ trong tay nó cũng phòng lớn gấp mười lần, phía trên sáng lên một mảnh huyết mang màu đỏ.

Nó rõ ràng muốn thừa dịp một kích Bất Động Minh Vương vừa rồi chưa tán, bổ thêm một búa nữa.

Thính Sơn Yêu tai to kia ngồi ở trên đó, đã sớm vọt lên, nhảy xuống thân riu, đang đứng bên bờ nhảy chân vồ tay, trong miệng kêu chi chi không ngừng.

Chỉ thấy hai tay Cự Lực Thần Viên khẽ múa, huyết sắc cự phủ trên tay đưa lên, mang theo một trận tiếng rít kịch liệt, ở giữa không trung xẹt qua một đường cong tròn, phách trăm xuống kim quang phật ảnh.

Trong trận khí huyết không còn yên tĩnh, mấy người thấy thế cũng không lo được mặt khác, chỉ có thể trong miệng ngâm tụng không ngừng, ra sức thôi động pháp bảo trước người.

Quang mang trên Minh Vương pháp tướng có vẻ hơi ảm đạm, lập tức lần nữa tăng vọt kim quang, trong tay nó nắm thanh Kim Cương Phục Ma Kiếm kia lập tức quét lên trên. Tầng tầng từng tầng kim quang gợn sóng như sóng biển liên miên không ngừng tuôn về hướng cự phủ.

"Àm âm. . ."

Giữa không trung như sấm sét vang rền, liên tục nổ tung không thôi.

Tầng tầng kim quang đụng vào trên huyết sắc cự phủ, như sóng lớn vỗ bờ, vỡ nát không ngừng. Lưỡi búa Khai Thiên Phủ cơ hồ không trở ngại chút nào chém vào trên Kim Cương Phục Ma Kiếm.

Kiếm này cũng không phải vật thật, chỉ là pháp tướng hư hóa ra, "Àm" một tiếng, theo âm thanh đứt gãy.

Huyết sắc cự phủ trùng điệp đánh xuống, chém thẳng vào bờ vai Minh Vương pháp tướng.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 351: Nhân Yêu Khác Đường

"Ầm" một tiếng vang thật lớn!

Cả hòn đảo nhỏ trùng điệp trầm xuống, đầu vai Minh Vương pháp tướng bị cự phủ khảm vào, mà thân Bạch Tiêu Vân ở trong trận, đầu vai gần như đồng thời toé lên huyết quang, lộ ra một vết thương kinh khủng nhìn thấy cả xương.

Hiển nhiên, trận xu tòa đại trận này không phải thứ gì khác, mà là huyết nhục thân thể y.

Đầu vai Bạch Tiêu Vân truyền đến trận trận tiếng vang "Khanh khách" như cạo xương, nghe ghê cả răng. Nhưng chính y lại tựa như không hề hay biết, tay kia nắm hư không một cái.

Trong tay Minh Vương pháp tướng kia hiện lên kim quang, lần nữa ngưng tụ thành một thanh Kim Cương Phục Ma Kiếm, gã vung tay chém xuống Cự Lực Thần Viên.

Cự Lực Thần Viên thấy thế, lập tức thu tay lại kéo một cái, muốn kéo cự phủ về.

Nhưng mà, đầu vai Minh Vương pháp tướng kia lại có một vòng xoáy kim quang trấn giữ, ngạnh sinh kéo lấy cự phủ Cự Lực Thần Viên.

Cự phủ Cự Lực Thần Viên bị giữ lại, giờ phút này muốn thu tay thoát đi đã không kịp, trong mắt nó rớt cuộc lộ ra vẻ kinh hoảng, vội la lớn: "Son

Ngoan lão đệ, ngươi nếu không ra tay, hôm nay lão ca phải bỏ mạng lại đây đó."

Nó vừa dứt lời, dị biến phát sinh!

Vị trí đảo nhỏ của đám người Thảm Lạc bỗng nhiên chấn động kịch liệt, hòn đảo đứng là lẳng không lên, lật qua một bên.

Ngũ cực đại trận Bất Động Minh Vương đại loạn, bệ đá bị hủy hết, hư quang pháp tướng cũng trong nháy mắt sụp đổ, chỗ một kiếm chém xuống kia, trong nháy mắt băng liệt thành vô số mảnh vỡ, tiêu tán ra.

Đám người trên đảo, tất cả đều rơi xuống nước, bách tính lúc trước đã hôn mê tử thương hầu như không còn, chỉ sót lại hơn mười tên tu sĩ trốn chạy ra, đứng trên sóng cả mặt hồ chập chùng, lòng như tro nguội.

Một tay Bạch Tiêu Vân ôm vết thương đầu vai, trong mắt lóe lên vẻ không hiểu.

Đám người còn sót lại, nhao nhao tụ tập đến bên người của y, ánh mắt đều nhìn về phía thân ảnh áo đen từ dưới nước chậm rãi nổi lên kia, tự nhiên chính là Tiểu Quy.

Giờ phút này, Cự Lực Thần Viên đã khôi phục thể trạng lúc đầu, cúi đầu nhìn Tiểu Quy bên cạnh, vỗ bờ vai quen thuộc của nó, nói:

"Son Ngoan lão đệ, lần sau đừng đùa kiểu này, hù chết lão ca."

"Đại ca vội cái gì, hết thấy đều trong lòng bàn tay của ta." Trên mặt Tiểu Quy hiện hiện một vòng ý cười, tùy ý nói ra.

"Son Ngoan, Cự Lực Thần Viên. . . Xem ra ngươi cũng đã sớm là thành viên yêu ma rồi." Trong lòng Thảm Lạc tức giận khó kiềm chế, cắn răng

nói.

"Không sai, hai trăm năm trước chúng ta đã kết nghĩa huynh đệ." Tiểu Quy hào phóng thừa nhận.

"Cho nên ngay từ đầu ngươi đã gạt ta, tiết lộ vị trí của chúng ta cho bọn hần?" Thảm Lạc xiết chặt nắm đấm, hỏi.

"Ta vốn còn tưởng rằng cần phí chút công phu, không ngờ dễ dàng như vậy là có thể lấy lòng tin của ngươi, thật đúng là. . . Ha ha, để cho người ta rất cảm động đấy." Tiểu Quy cười tủm tỉm nói.

"Tiểu Quy, vì sao?" Thảm Lạc cuối cùng vẫn không nhận được, hỏi vấn đề không chút ý nghĩa này.

"Gọi ta Sơn Ngoan lão tổ! Từ xưa nhân yêu khác đường, thế bất lưỡng lập, năm đó ngươi kết duyên với ta, vốn là ngươi cưỡng ép giam giữ ta, làm nô dịch tạo điều kiện cho ngươi phát triển, sau khi dùng xong liền tùy ý bỏ qua. Bây giờ ta phản sát ngươi, không phải cũng là hợp tình hợp lý sao?" Tiểu Quy hừ lạnh một tiếng, nói. Bản dịch được dịch tại Bạch ngọc sách. Mời bạn đọc đến đúng trang dịch để ủng hộ diễn đàn và dịch giả.

Trong khi nói chuyện, trên bầu trời một vệt kim quang đáp xuống, lại là Kim Chuẩn đại yêu kia bay về, rơi vào bên cạnh Cự Lực Thần Viên.

Hai tên yêu vật Đại Thừa kỳ, một tên Xuất Khiếu hậu kỳ, cộng thêm mấy trăm yêu chúng lớn nhỏ vây quanh, đám người Thảm Lạc đã hoàn toàn hãm sâu tử cục.

"Tốt, ôn chuyện cũ đã xong, vậy để ta tự mình tiễn ngươi một đoạn đường." Sơn Ngoan cười lạnh một tiếng, nói.

Nó vừa dứt lời, một tay vẫy hư không một cái, một thanh cự chùy màu xanh sẫm nổi lên, trên đó trải rộng đường vân mai rùa, xem ra chính là bảo vật rất có lực lượng và kiên cố.

Chỉ thấy thân hình nó nhảy lên, dưới chân có tầng tầng sóng nước bốc lên, nâng thân thể nó cao đến hơn mười trượng, trên cự chùy màu xanh sẫm sáng lên một tầng lục quang mờ lung, chém xuống bọn người Thẩm Lạc.

Đúng lúc này, dị biến phát sinh!

Trên mặt hồ đột nhiên vang lên một trận thanh âm ngâm tụng phật ngữ, một tầng màn sáng màu vàng trong nháy mắt từ ngoài thân bọn người Thẩm Lạc sáng lên, bao phủ tất cả bọn họ vào giữa.

Thẩm Lạc nghe thanh âm Bất Động Minh Vương Chú kia, đột nhiên nhìn lại, liền kinh ngạc không gì sánh được. Bạch Tiêu Vân đang khoanh chân ngồi chính giữa, trước người nằm ngang cây quyền trượng kia, phía trên lóe lên quang mang sáng tỏ.

Mà trên bốn vị trí màn sáng Đông Nam Tây Bắc, đang có bốn đạo thân ảnh mơ hồ ngồi xếp bằng, trước người cũng đặt những vật phật châu san hô và phật kinh cũ kỹ kia, đúng là lần nữa chống lên Bất Động Minh Vương Trận.

Đúng lúc này, trên đỉnh đầu y lập tức truyền đến "Ầm" một tiếng vang thật lớn, tầng màn sáng màu vàng kia đột nhiên chấn động, một cỗ lực đạo cường đại không gì sánh được lập tức ầm ầm xuống, kích thích hồ nước phía dưới tạo ra một trận sóng lớn.

Chỉ có phạm vi mười trượng được màn sáng màu vàng che chở thì gió êm sóng lặng, không bị phía ngoài ảnh hưởng chút nào.

Không đợi Thâm Lạc lên tiếng hỏi thăm, trong thức hải liền vang lên thanh âm Bạch Tiêu Vân truyền âm: "Thâm đại ca, tình huống khẩn cấp, ta nói ngắn gọn. Ta lấy Hàng Thần bí thuật mời đến bốn vị hư ảnh thần chỉ, giúp ta bố trí Bất Động Minh Vương Trận, nhưng thời gian chèo chống không dài, ngươi phải tranh thủ thời gian, dùng độn thuật mang những người còn lại này ra ngoài."

"Át Mộc Tiên Độn của ta còn chưa thuần thực, tại khu vực lạ lẫm tạm thời không thể nào không chế chuẩn xác, chỉ sợ. . ."

Thâm Lạc chau mày, lời còn chưa nói hết đã bị cắt ngang.

"Không cần phải để ý tới những thứ này, một khi Bất Động Minh Vương Trận bị công phá, những người này ngay cả một tia hy vọng sống sót cuối cùng cũng không có. Ngươi có thể mang đi nhiều nhất bao nhiêu người?" Bạch Tiêu Vân vội vàng truyền âm hỏi. Bản dịch được dịch tại Bạch ngọc sách. Mời bạn đọc đến đúng trang dịch để ủng hộ diễn đàn và dịch giả.

"Nếu sớm khắc trận văn, ta có thể một lần mang tất cả mọi người đi, nhưng bây giờ chỉ có thể trực tiếp thi triển độn thuật, một lần nhiều nhất chỉ có thể mang đi ba người, muốn mang tất cả bọn hắn rời khỏi, ít nhất phải đi tới đi lui sáu lần, mà mỗi lần thi triển độn thuật, đều cần hao phí chút thời gian mới được." Thâm Lạc vội vàng trả lời.

"Thời gian ngươi không cần phải để ý đến, toàn lực hành động là được, ta tuyệt đối sẽ không để bọn hắn cắt ngang ngươi thi pháp." Bạch Tiêu Vân cắn răng nói.

Thâm Lạc nghe vậy, cũng không chần chờ nữa, lập tức một tay bấm niệm pháp quyết trước ngực, trong miệng đọc nhẹ khẩu quyết.

"Còn vùng vẫy giãy chết sao? Bọn gia hỏa các ngươi thật đúng là ương ngạnh." Sơn Ngoan tung một kích không thành, lạnh giọng cười nói.

"Lần này đại trận tựa hồ không kiên cố bằng lần trước, ta thử lại lần nữa." Chuẩn Chi khẽ cười một tiếng, thân hình mở ra, lại xông vào không trung, một lần nữa hóa thành Kim Chuẩn trăm trọng.

Nương theo một tiếng kêu rõ to, thân hình gã từ đám mây bỗng nhiên rơi xuống, mở nhọn phía trên tụ kim quang, mang theo khí thể sắc bén vô địch đâm thẳng xuống, đụng vào trên màn sáng màu vàng.

"Ầm" một tiếng rung mạnh!

Trên màn sáng màu vàng dập dờn mở ra một tầng gợn sóng mãnh liệt, bao phủ vùng nước này, trùng điệp trầm xuống phía dưới.

Bạch Tiêu Vân ngồi xếp bằng chính giữa lập tức toàn thân rung mạnh, thân thể đột nhiên nghiêng về phía trước, "Phốc" một tiếng, phun ra một miệng lớn máu tươi. Mà thân hình hư ảnh hàng thần trấn thủ tứ phương cũng nghiêng tới phía trước, động tác giống hệt Bạch Tiêu Vân.

Hiển nhiên, tất cả trùng kích trừ phần được đại trận cách trở bên ngoài, còn lại đều được một mình Bạch Tiêu Vân tiếp nhận.

Thảm Lạc nhìn hết thấy vào trong mắt, trong lòng ần ần đau đớn, nhưng cũng không cách nào chia sẻ thay Bạch Tiêu Vân, chỉ có thể toàn lực thôi động Át Mộc Tiên Độn.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 352: Phá Vây

Sau một lát, dưới chân Thảm Lạc bắt đầu nổi lên một tầng bạch quang, quang ảnh bóng trắng cũng theo đó hiển hiện, trong hư không bốn phía có từng điểm từng điểm lục mang trống rỗng hiển hiện, tuôn ra tụ lại quanh người hắn.

"Thảm Ngọc, Bạch Bích, tới bám vào bả vai ta, ta mang các ngươi rời đi." Thảm Lạc thấy thời cơ chín muồi, lập tức quát.

Hai người Thảm Ngọc Bạch Bích nghe tiếng, trong lúc nhất thời đều không động.

"Trước mang Thảm Liễn đi đã." Thảm Ngọc bắt lấy một người nhỏ tuổi nhất trong tộc đẩy tới.

"Dẫn bọn hắn đi trước đi." Bạch Bích cũng cơ hồ cùng lúc, đẩy hai thiếu nữ Luyện Khí kỳ tới, nói.

Thảm Lạc không có thời gian tranh luận với bọn họ, chỉ có thể để ba người kia bắt lấy cánh tay của mình, đạp bước phóng ra sau, thân ảnh bốn người mơ hồ, lập tức biến mất ngay tại chỗ.

Bọn người Thảm Ngọc thấy thế, đều thở dài một hơi.

"Không ổn, trốn hết mấy tên rồi." Cự Lực Thần Viên lập tức phát hiện tình huống không đúng, mở miệng quát.

"Đại ca, đừng lên từng người nữa, chúng ta đồng thời xuất thủ, không tin hẳn có thể chịu nổi." Sơn Ngoan cau mày nói.

"Được."

Cự Lực Thần Viên lên tiếng, hai người đồng thời phi thân lên, đi tới hai bên Bạch Tiêu Vân, tự mình giơ cao lên một búa một chùy, sáng lên hai đạo quang mang lóa mắt, trùng điệp nện xuống màn sáng màu vàng.

...

Một bên kia, bước chân Thẩm Lạc đột nhiên trầm xuống, một lần nữa chân đạp trên mặt đất, lão đảo một cái, mém chút ngã sấp xuống.

Hắn vội ổn định thân hình, đỡ lấy ba người mang ra, nhanh chóng đánh giá một chút bốn phía, thấy chung quanh đầy đá ngầm, sóng biển cuộn cuộn, mới biết là đã đi tới một chỗ vùng biển lạ lẫm.

Giờ phút này, hẳn cũng không kịp quan sát kỹ cảnh vật chung quanh, chỉ có thể dặn dò ba đứa bé kia: "Bản dịch được dịch tại bạch ngọc sách. Các ngươi cẩn thận ẩn thân ở chỗ này, mặc kệ phát sinh tình huống gì, cũng không được rời đi, ta lập tức sẽ trở về."

Ba tên tu sĩ trẻ tuổi sớm đã sắc mặt trắng bệch một mảnh, nghe vậy mím chặt môi, mắt đỏ hồng gật đầu đáp ứng.

Trong lòng Thẩm Lạc thở dài, lập tức quay người trở về, lần nữa thi triển Át Mộc Tiên Độn, lần theo quỹ tích lúc trước, một bước không kém truyền tống trở về.

Chờ thân hình hẳn một lần nữa rơi vào trong Bất Động Minh Vương Trận, liền thấy Bạch Tiêu Vân đã tóc rối tung, toàn thân đẫm máu, mà hàng

thần hư ảnh ngời xếp bằng bốn phía kia, quang mang đã nhạt đến cơ hồ sắp biến mất.

Thẩm Lạc căn bản không rảnh nói với y dù chỉ một câu, lần nữa thi triển Át Mộc Tiên Độn, lại mang đi tiếp ba người.

Thấy trong trận mất đi ba người, đám người Cự Lực Thần Viên nhất thời cảm thấy vô cùng nhục nhã, cũng không nói gì, cho nên tập trung tất cả tức giận và lực lượng vào một mình Bạch Tiêu Vân, một tên tiếp theo một tên, liên tục công kích lên màn sáng màu vàng.

Nhưng lúc này Bạch Tiêu Vân, mặc dù toàn thân đẫm máu, trên thân lại sáng lên một tầng thất thái Phật quang, quang mang chiếu rọi, bốn tên thần chỉ hư ảnh kia phảng phất có năng lượng mới, làm cho cả màn sáng màu vàng trở nên càng thêm kiên cố.

"Gia hỏa này điên rồi sao? Vậy mà lại thiêu đốt thần hồn. . ." Dù trấn định như Sơn Ngoan, thấy cảnh này cũng chấn kinh.

"Hừ! Cho dù thiêu đốt thần hồn, hấn cũng không chống được bao lâu, gấp rút công kích." Cự Lực Thần Viên chau mày, quát lớn.

Trên bầu trời lại có một vệt kim quang rớt xuống, Chuẩn Chi đang không ngừng công kích lên màn sáng.

Bọn người Bạch Bích nhìn Phật quang phía trước bao phủ Bạch Tiêu Vân, phảng phất thấy được Phật Đà giáng lâm, trong mắt mọi người ngậm lấy nước mắt, lòng tràn đầy đau thương.

Thẩm Lạc lần nữa trở về, trên trán đã treo đầy mồ hôi, trên mặt cũng biến thành trắng bệch. Trên hồ này, thảo mộc tinh hoa cũng không sung túc, hấn liên tục thi triển Át Mộc Tiên Độn như vậy, dẫn tới tiêu hao to lớn có thể đoán được.

Chỉ là hấn không thể dừng lại, càng không muốn dừng lại.

Lần nữa mang đi ba người, chờ hấn một lần nữa trở về lúc, pháp lực tiêu hao to lớn, khiến cho hấn mất thăng bằng ngã rầm trên mặt đất.

Được đám người Thâm Ngọc tới nâng, hấn một lần nữa đứng lên.

"Cứ vậy ngươi sẽ chịu không được, nghỉ ngơi một chút lại tiếp tục đi, nếu không sợ là xảy ra chuyện ngoài ý muốn." Thanh âm Bạch Tiêu Vân từ phía trước truyền đến, tiếng nói trở nên thập phần trầm thấp.

Thâm Lạc nhìn lại bóng lưng y, chỉ thấy bảo quang quanh thân đã ảm đạm, tựa như dầu hết đèn tắt, đang lóe lên ngọn lửa cuối cùng, bốn vị hàng thần hư ảnh kia cũng chỉ kém một hơi là sẽ tiêu tán.

Trong lòng của hấn rõ ràng, Bất Động Minh Vương Trận không chịu nổi, Bạch Tiêu Vân, cũng không chịu nổi.

"Trước ta mang ngươi đi. . ." Cuối cùng Thâm Lạc vẫn động tư tâm, truyền âm cho Bạch Tiêu Vân.

"Đừng nói lời ngu ngốc, nếu không có ta chống đỡ, ngươi căn bản không kịp thi triển độn thuật, đây đại khái là một cơ hội cuối cùng, xem dẫn người nào rời đi." Lực lượng thần hồn Bạch Tiêu Vân tiêu hao hầu như không còn, đã không thể nào truyền âm.

Mấy người còn lại nghe vậy, thần sắc đau thương, nhưng không có bất luận kẻ nào tranh nhau rời khỏi.

"Phụ thân, tha thứ nữ nhi bất hiếu, về sau không thể phụng dưỡng ngài."

Thâm Ngọc khom người cúi đầu về phía Thâm Hoa Nguyên, ngược lại nói với mọi người: "Ta nguyện trợ giúp Bạch tiên bồi thủ trận, đổi lại phụ

thân ta rời đi."

Nói xong, nàng ngồi xuống bên cạnh quyển phật kinh cũ kỹ, chỉ chờ hàng thần hư ảnh kia tiêu tán, liền đón lấy trọng trách thủ trận này.

"Ta cũng nguyện thủ trận chung với lão tổ, nhi tử Bạch gia, há có thể sống một mình!" Bạch Bích cũng chủ động từ bỏ cơ hội chạy trốn, ngồi ở bên cạnh phật châu san hô.

"Ngọc nhi, ngươi là hi vọng tương lai của Thảm gia, vi phụ sao có thể để ngươi lưu lại, về sau ngươi chính là gia chủ Thảm gia." Sự đảo lộn đầu, Thảm Hoa Nguyên đột nhiên không e ngại nửa điểm, an ủi đỡ nữ nhi của mình lên.

"Gia chủ nếu đã lưu lại, ta cũng bồi tiếp." Thảm Thuyên lúc trước trên đường bị thương mấy lần, vẫn luôn đại nạn không chết, trước mắt lại chủ động lưu lại chịu chết.

Thảm Ngọc đang muốn nói chuyện, lại nghe Bạch Tiêu Vân nói khàn khàn:

"Bạch Bích, Thảm Ngọc, đôi khi chết cũng không đáng sợ, còn sống mới tiếp nhận áp lực càng nhiều, các ngươi đều là trụ cột trong tộc, ngày sau còn có gánh nặng phải làm. Hôm nay ta liền độc đoán một lần, Thảm đại ca, ngươi mang ba người bọn họ đi thôi."

Thảm Lạc nghe vậy, im lặng nhẹ gật đầu.

Những người còn lại, cũng không có ý phản đối, ở trong đi ra hai người, ngồi ở trước hai kiện bảo vật khác.

Bạch Tiêu Vân truyền thụ Bất Động Minh Vương Chú cho bọn họ, trận trận thanh âm ngân tụng theo đó vang lên, quang trận màu vàng vốn gần

như sụp đổ lại một lần nữa toả sáng quang mang, phía trên thậm chí ngưng ra một tầng hư quang phật ảnh mơ hồ.

Ánh mắt những người còn lại bình tĩnh, rơi vào trên thân Thẩm Lạc, Bạch Bích, Thẩm Ngọc cùng một tên hậu nhân Bạch gia khác, đưa mắt nhìn bọn hắn rời đi.

Ánh mắt Thẩm Lạc như ngừng lại trên lưng đẫm máu của Bạch Tiêu Vân, lần nữa thi triển Át Mộc Tiên Độn.

"Phụ thân. . ." Theo một tiếng kêu của Thẩm Ngọc, một đạo quang mang hiện lên, thân ảnh của bọn họ biến mất.

Chợt, trên màn trời có một đạo quang trụ to lớn rủ xuống, toàn bộ Nguyệt Kính Hồ sụp đổ.

. . .

Thẩm Lạc mang theo ba người, đi lại phiêu dãng, không chút nào gắng sức, đi qua trong vô số quang cầu màu xanh lục, chỉ là pháp lực của hắn tiêu hao cực lớn, đã ảnh hưởng nghiêm trọng tốc độ của hắn, dưới chân chớp động hư ảnh trắng nghiêng cũng biến thành một mảnh mơ hồ.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 353: Ác Chiến

Đột nhiên, bước chân Thảm Lạc đập hụt, thân hình rơi xuống, bước chân rơi vào mặt đất, mang theo ba người Thảm Ngọc lão đảo té ra ngoài.

Lần này, bọn hắn không trở về chỗ vịnh biển lúc trước, ngược lại đi tới một vịnh biển to lớn có địa thế thập phần khoáng đạt. Trên một bờ đá ngầm chỉ chít san hô rộng lớn, đứng đầy hàng trăm hàng ngàn các loại Yêu tộc, đang quơ tinh kỳ, khàn giọng hò hét.

Xa xôi trên mặt biển, còn có thủy duệ Yêu tộc muôn hình muôn vẻ khó mà đếm được, và số lượng khổng lồ lính tôm tướng của đang chém giết kịch liệt cùng một chỗ, trên tinh kỳ dựng thẳng với nhiều chữ "Đông Hải" "Long cung" và chữ "Ngao".

"Đây là. . ." Thảm Lạc chống tay lên đá ngầm trước người, cau mày nói.

"Yêu tộc đang tấn công Đông Hải Long Cung, nơi này là vịnh Đông Hải!" Bạch Bích liếc thấy tình huống trước mắt, cả kinh nói.

"Xem ra toàn bộ Vũ Châu đã hoàn toàn bị luân hãm, Yêu tộc đã tấn công đến biển rồi." Trong mắt Thảm Ngọc còn ngậm lấy nước mắt, thấy tình hình này cũng có chút khẩn trương nói ra.

Trong khi nói chuyện, trên mặt biển phía trước truyền đến trận trận tiếng oanh minh, một đạo sóng nước cao chừng trăm trượng dâng lên, lại kéo dài không rơi, phía trên đứng một loạt chiến tướng Long cung. Từng con mang chiến giáp đẹp đẽ, nhìn khí khái hào hùng bùng bùng phần chấn.

Trong đó tên cầm đầu, mặc trên người một bộ San Hô Ngọc Y, nắm trong tay một cây Lê Hoa Kim Thương, một đầu tóc dài thủy lam buộc kim quan, gài trán mọc lên hai đoản giác cao chót vót, một khuôn mặt trẻ anh tuấn không gì sánh được, trong đôi mắt thần quang nội liễm, khiến cho người nhìn qua, cảm giác anh tư bùng bùng phấn chấn.

Phía xa xa, trên mặt biển chỗ khác cũng có sóng nước cuộn cao, phía trên đứng bảy tám bóng người.

Trong những người này, người cầm đầu mặc trường bào màu đen, thân cũng không mang áo giáp, trên đầu mang một cái bát diện hắc quan, mái tóc dài màu đen rối tung sau lưng, toàn thân quấn quanh ma khí, khiến cho người thấy không rõ khuôn mặt.

Mấy người đứng bên cạnh gã đều giống như vậy, không một ai mang giáp, trong đó có cả tên lão giả thấp bé dung mạo xấu xí lúc trước điều động đồ tử đồ tôn truy tung Thẩm Lạc.

Hai phe cũng không thấy nói gì, lão giả thấp bé kia liền dẫn đầu ra tay.

Chỉ thấy dưới cổ lão phòng lên, phát ra trện trện tiếng vang "Ừ ừ", một miệng cóc lớn bỗng nhiên mở ra. Một cỗ chất lỏng màu ngà sữa lập tức từ đó phun ra, như điểm điểm sữa trâu thành mưa, vương vãi xuống.

Trong nháy mắt "Sữa trâu" rơi xuống, nửa mảnh nước biển đã bị nhuộm thành màu trắng sữa, theo nước biển xâm nhiễm qua, lan tràn về phía đám người long cung bên này. Những nơi đi qua, đại lượng sinh vật dưới nước bị độc chết, chưa kịp nổi lên mặt nước đã bị ăn mòn biến mất.

Lúc nước biển trắng sữa quay cuồng, còn có từng sợi sương mù bay lên, ở trong tản ra mùi vị khó hiểu. Hai bên tu sĩ thấy thế, đều nhao nhao sáng lên bảo quang hộ thể, thậm chí vô thức che miệng mũi lại.

"Đi thôi." Nam tử anh tuấn đầu sinh đoản giác kia thấy thế, gật đầu nhẹ với người bên cạnh. Một tên lão giả da xanh hình thể to mọng vọt lên trước, rơi vào trong nước biển.

Lúc rơi xuống, dưới thân lão toả ra lam quang, tám đầu xúc tu sinh đầy giác hút mềm mại từ phần eo mọc ra, nhập vào trong nước, bắt đầu ở dưới mặt nước điên cuồng quấy lên.

Chỉ một thoáng, ào ạt chất lỏng màu đen từ dưới thân nó tuôn ra, cùng nước biển trắng sữa kia quấy lấy nhau, toát ra từng bọt khí cực đại không gì sánh được. Nước biển mặc dù vẫn như cũ vẫn đục không chịu nổi, nhưng khí độc ẩn chứa bên trong lại tựa như bị trung hoà mất rồi.

"Ồ Độc lão tặc, chúng ta qua đây chơi nào." Con người lão giả thấp bé co rụt lại, hô to một tiếng.

"Bôn Ba Nhi Bá, ngươi muốn chết!" Lão giả da xanh gầm thét một tiếng, dưới thân dâng trào hắc dịch, thân hình cất cao, bay thẳng nhập không.

Bôn Ba Nhi Bá chủ động đón lấy, cả hai lao vào đánh nhau.

Nam tử anh tuấn sinh đoản giác cầm trường thương ưỡn một cái, phi thân qua, đâm thẳng về hướng nam tử áo bào đen kia.

Nam tử áo đen lấy ra Tam Xoa Kích, đánh cùng gã kia. Chỗ cả hai chiến đấu có kim quang ma khí bay múa tán loạn, khiến cho người bên ngoài căn bản không dám đến gần, cuối cùng càng đánh càng bay cao, song song bay vào tầng mây trên không trung.

Bọn hắn ngẩng đầu lên xem, những người còn lại hai phe cũng đều nhao nhao bay vào giữa không trung, tự mình giao chiến, trong lúc nhất thời tiếng chém giết binh khí va chạm nổi lên khắp nơi.

Từng cảnh tượng ấy, khiến tâm thần mấy người Thảm Ngọc khuây động. Thảm Lạc thì ngồi xếp bằng ở một bên khôi phục pháp lực.

"Đừng nhìn nữa, trước đi tìm bọn Thảm Liễn đã, tụ hợp xong, chúng ta lập tức rời đi." Sau một lát, Thảm Lạc mở hai mắt ra, nói với mấy người.

"Vâng." Bọn người Bạch Bích lập tức hồi thần, gật đầu nói.

Nói xong, bọn hắn tính thừa dịp chưa bị ai phát hiện, mau chóng rời đi.

Nhưng ngay lúc này, trên đỉnh đầu đám người bỗng nhiên truyền đến một tiếng long ngâm, một bóng người vàng óng to lớn từ trên trời giáng xuống, âm vang đập xuống bờ biển phía trước cách bọn họ không xa.

Thảm Lạc đưa mắt nhìn qua, liền thấy nó dài như măng xà, sừng đầu như hươu, lân giáp giống như cá, trảo giống như phượng, chưởng giống như hổ, rõ ràng là một đầu Ngũ Trảo Kim Long dài trăm trượng.

Chỉ là trên thân nó có nhiều vết trảo nhìn thấy mà giật mình, lân phiến phía trên tróc ra từng mảng, huyết nhục lộ ra, chảy ra dòng máu vàng óng nhàn nhạt, hiển nhiên là bị thương không nhẹ.

Cùng lúc đó, trong tầng mây trên trời, đột nhiên nhô ra ba cái đầu màu đen to lớn, hình dáng cực giống Chân Long, chỉ là sừng đầu thập phần ngắn ngủi, chỗ mi tâm nhô ra dữ tợn, so với Chân Long thiếu đi mấy phần uy nghiêm, nhiều thêm một phần hung sát.

"Tam Thủ Giao!" Bạch Bích sợ hãi thán phục.

Thảm Lạc tự nhiên cũng nhận ra được. Giao chính là thủy duệ gần nhất với Long tộc, quá khứ cũng thường có truyền thuyết giao hóa long. Nó lại không được Long tộc công nhận, thậm chí bị coi là tính dâm tà khát máu dị đoan, cho nên giữa hai bên lúc bình thường đều là tử địch.

Chỉ là Long tộc làm thiên hạ thủy duệ chính thống, thường thường có thể tự nhiên áp chế chủng Giao. Nhưng trước mắt Tam Thủ Giao toàn thân ma khí này, tu vi chiến lực lại hiển nhiên trên con Kim Long kia.

"Rống."

Tam Thủ Giao bỗng nhiên há miệng gầm thét, tiếng như cồn lôi, rung khắp thiên địa, khiến cho toàn bộ chiến trường cũng phải im lặng.

Trên chiến trường, ánh mắt mọi người đều bị hấp dẫn tới, nó muốn để tất cả mọi người tận mắt thấy một màn nó đồ long. Chỉ là trong lúc mọi người khiếp sợ, cũng nhìn thấy mấy người Thâm Lạc ẩn thân ở phía sau đá ngầm.

"Ngao Thanh, cho dù ngươi hủy long cung, cũng đừng mong Long tộc thần phục, cùng lắm thì cá chết lưới rách." Con Kim Long kia bỗng nhiên đằng không bay lên, xoay quanh ở giữa không trung, cao giọng quát.

Nói xong, nó đột nhiên há miệng phun một cái, một viên cầu màu lam lớn chừng quả đấm từ trong miệng bay ra, sáng lên lam quang chói mắt.

Lúc quang mang sáng lên, cuộn cuộn không ngừng, viên cầu màu lam phòng lớn gấp mười lần, phía trên có thể thấy được từng sợi quang ngân màu lam phun trào bất quy tắc, nhìn tựa như sóng biển cuộn cuộn.

"Thâm Hải Vô Định, Hoang Hải Hồng Lưu!"

Kim Long quát lớn một tiếng, vang vọng cả vịnh Đông Hải.

Chỉ một thoáng, chỗ sâu Đông Hải xa xôi, đáy đại dương chấn động kịch liệt, một cỗ lực lượng khổng lồ từ đáy biển bắn ra, hóa thành từng đạo sấm rền từ đáy biển, nổi lên hướng mặt biển.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 354: Cổ Nhân

Mặt biển vốn bị khuấy động không thôi, bỗng nhiên bình tĩnh lại, tất cả nước biển bắt đầu nhanh chóng lùi lại, mây tức đã rút lui hơn mười dặm, lộ ra mảng lớn đất bùn đáy biển.

Nhưng tiếp theo một cái chớp mắt, một đạo sóng biển to lớn cao ngàn trượng che lấp mặt trời từ biển sâu cuốn tới. Trong trận trận tiếng oanh minh phô thiên cái địa, mang theo lực lượng phá hủy hết thảy, lao thẳng về phía vịnh Đông Hải.

Ở đây bất luận là long cung Thủy tộc, hay là các yêu vật đều mắt mũi choáng váng, căn bản tránh cũng không thể tránh, chỉ có thể khoanh tay chờ chết.

"Nguy rồi, nhanh nắm lấy ta!" Thảm Lạc thấy thế, lập tức kinh hãi.

Hắn bất chấp thứ gì khác, dự định dốc hết toàn lực, muốn thi triển Át Mộc Tiên Độn, mang mọi người rời khỏi nơi đây.

Ba người Thảm Ngọc chỉ có thể lập tức nắm chặt cánh tay của hắn, nhắm mắt lại.

Nhưng mà tiếp theo một cái chớp mắt, một thanh âm tựa như Viễn Cổ cự thú khê kêu, đánh thức bọn hắn.

Ba người một lần nữa mở hai mắt ra, liền thấy một thân ảnh màu đen hình thể to lớn có thể so với một toà thành trì, một đầu phá vỡ sóng nước

ngàn trượng lộ ra, mở ra một miệng máu to lớn vô cùng, từ đó truyền ra hấp lực cuộn cuộn.

Thẩm Lạc nhìn qua, chỉ thấy toàn thân nó quán quanh ma vụ, ngay cả đầu lâu cung nhìn không thấy hết, lại cực kỳ giống Côn Bằng trong cổ thư thuật lại. Còn không đợi hắn nhìn rõ ràng, thi pháp Át Mộc Tiên Độn đã bị cắt ngang.

Hắn cảm thấy một cỗ cự lực bàng bạc hấp dẫn đến, nắm kéo hắn và ba người Thẩm Ngọc đồng thời lên không, bay về phía miệng lớn như bồn máu kia.

Thẩm Lạc ra sức giãy dụa, nhưng căn bản không làm nên chuyện gì. Ánh mắt lướt qua hỗn loạn tung bùng, tựa hồ toàn bộ sinh linh trong toàn bộ vịnh Đông Hải, đều không thể né được hấp lực kinh thiên này, bị hút lên không.

Hắn tựa như một chiếc lá lục bình phiêu dăng trong cuồng phong, hai mắt dần dần trở nên nặng nề, mất đi ý thức.

...

Không biết qua bao lâu, Thẩm Lạc từ hôn mê tỉnh lại, nhìn qua chung quanh, thần sắc không khỏi biến đổi.

Giờ phút này một mình hắn ở trong thế giới hoàn toàn u ám. Bọn người Thẩm Ngọc, Bạch Bích không thấy tăm hơi.

Đỉnh đầu là bầu trời màu xám đen, trầm trầm thập phần kì quái, mà mặt đất chung quanh là một vùng phế tích, khắp nơi đều là gạch nát ngói tàn, rất nhiều nơi đều đã mục nát.

"Đây là nơi nào. . . Chẳng lẽ là trong bụng Côn Bằng kia? Những người khác đi nơi nào?" Thẩm Lạc nhớ lại chuyện lúc trước, đưa tay vào ngực tìm tòi, cũng may Thất Tinh Phù Bút vẫn còn.

Hắn không lo được kiểm tra thân thể của mình, lật tay lấy ra Phi Hành Phù, thả người bay đến giữa không trung, nhìn lại chung quanh.

Diện tích vùng đất phé tích này rất lớn, tầm mắt của hắn cũng không nhìn thấy điểm cuối, ngoại trừ chính hắn, cũng không nhìn thấy khí tức người sống khác, chớ nói chi là đám người Thẩm Ngọc.

Nhưng vào lúc này, thân hình hắn phi độn bắt đầu bất ổn, là pháp lực thể nội khô kiệt không đủ để thôi động Phi Hành Phù, vội vàng trở lại mặt đất.

Hắn kiểm tra một chút thân thể của mình, phát hiện cũng không bị thương, chỉ là pháp lực tiêu hao nghiêm trọng, thấy chung quanh tạm thời không có khí tức nguy hiểm, liền khoanh chân ngồi xuống, thử khôi phục pháp lực.

Không gian xám đen này nhìn mặc dù hoang vu, nhưng bốn bề tràn ngập linh khí nồng đậm, thân hắn phụ hai mươi đầu pháp mạch, tốc độ hấp thu thiên địa linh khí cực nhanh, bắt quá một lát đã khôi phục năm, sáu phần pháp lực.

Hắn không tiếp tục ngồi nữa, mà chọn một phương hướng bắt đầu dò xét, định tìm hiểu bây giờ mình ở nơi nào, cũng tìm kiếm nơi đám người Thẩm Ngọc hạ lạc.

Chỉ là diện tích mảnh phé tích này lớn kinh người, hắn tìm nửa canh giờ vẫn không mảy may tiến triển.

Kết quả khi hắn đang thôi động Phi Hành Phù đang không bay lên, ánh mắt đột nhiên nhìn về phía một hướng, cuối tầm mắt nơi đó, mơ hồ có thể

nhìn thấy từng tia từng tia kim quang.

Hắn suy nghĩ một chút, thu Phi Hành Phù lại, bay tới nơi đó, rất nhanh đã đến nơi.

Chỉ thấy một toà bảo tháp lóng lánh kim quang đứng vững ở đây, dưới đáy tháp là một đài sen màu vàng, phía trên là bảo tháp chín tầng, đỉnh tháp cao vút trong mây, toả ra vạn đạo kim quang.

Nhìn bảo tháp màu vàng hùng vĩ tráng lệ trước mắt, Thẩm Lạc hít vào một hơi, kinh ngạc, ngỡ ngàng nhìn hồi lâu, mới hồi phục lại tinh thần.

"Người là người phương nào?" Vào thời khắc này, một âm thanh trong trẻo truyền tới từ phía bên cạnh.

Thẩm Lạc giật mình, lập tức theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy một thanh niên mặc kim giáp từ một bên khác của bảo tháp màu vàng đi tới, chính là Ngũ Trảo Kim Long trước đó cùng Tam Thủ Giao đại chiến.

"Tại hạ họ Thẩm, ngẫu nhiên đi tới nơi đây, không biết tôn tính đại danh đạo hữu?" Thẩm Lạc âm thầm thở ra một hơi, bình tĩnh lại tâm thần, chấp tay nói.

"Người. . . Ồ! Người là Thẩm Lạc huynh!" Kim giáp thanh niên đang muốn nói gì, biểu hiện trên mặt đột nhiên ngưng trụ, ngạc nhiên nói.

Thẩm Lạc nghe lời này, ngược lại ngẩn người ra.

Hắn tự nhận sẽ không nhớ lắm, mình tuyệt đối chưa từng gặp qua người này, trước kia càng không gặp qua Đông Hải Long tộc.

"Thẩm huynh hẳn là không nhớ rõ ta rồi? Ta là Ngao Hoằng đây." Kim giáp thanh niên nhìn thấy thần sắc Thẩm Lạc kinh ngạc, tiếp tục nói.

Thẩm Lạc nghe kim giáp thanh niên tự báo tính danh, càng thêm vững tin chưa từng gặp qua đối phương.

Bất quá hẳn cũng nghĩ đến một loại khả năng, chính mình bây giờ là tại ngàn năm sau, Ngao Hoằng này có thể là người mình kết bạn trong ngàn năm trước.

Nhìn dáng vẻ Ngao Hoằng, tựa hồ quan hệ hai người không tệ, chắc là bằng hữu.

"Nguyên lai là Ngao huynh, ít năm trước đây thân hồn tại hạ bị trọng thương, rất nhiều ký ức trở nên mơ hồ, nhất thời không thể nhớ lại người, xin hãy thứ lỗi." Trong lòng Thẩm Lạc chuyển qua rất nhiều suy nghĩ, mặt giãn ra cười nói.

"Nguyên lai là như vậy, ta nghĩ người làm sao lại không nhớ rõ ta! Lại nói Thẩm huynh người tại sao lại ở đây?" Ngao Hoằng vừa cười vừa nói, nhìn vậy mà may may không hoài nghi Thẩm Lạc.

"Ta cùng mấy vị đạo hữu bị yêu ma đuổi theo, một đường chạy trốn tới vịnh Đông Hải, bị một con Côn Bằng to lớn thôn phệ, sau khi tỉnh lại liền đi tới nơi này." Thẩm Lạc kể lại.

"Ta nhớ ra rồi, vừa rồi ở bên ngoài bờ biển tựa hồ đứng đầy mấy Nhân tộc, nguyên lai Thẩm huynh cũng ở trong đó. Côn Bằng yêu vật kia vì ta mà đến, không ngờ lại làm liên lụy Thẩm huynh và bằng hữu, xin thứ lỗi." Ngao Hoằng tựa hồ cũng nhớ lại Thẩm Lạc, ôm quyền tạ lỗi.

"Là do vận khí ta không tốt, không quan hệ gì với Ngao huynh, không cần để ở trong lòng." Thẩm Lạc lắc đầu cười nói.

"Việc này chính là do một tay ta gây ra. Thẩm huynh yên tâm, ta dù liều mạng cũng sẽ giúp người và những bằng hữu kia của người thoát ly nơi

đây." Ngao Hoằng nghiêm mặt nói.

"Muôn thoát ly nơi này, nhìn không dễ dàng, chúng ta bắt tay song hành đi. Bất quá Ngao huynh, vừa mới ở bên ngoài nhìn người cùng Tam Thủ Giao kia đại chiến, câu chuyện có đề cập đến Đông Hải Long Cung, nơi đó tựa hồ cũng bị phân tranh?" Thảm Lạc thấy đối phương một mặt trịnh trọng, trước lắc đầu, sau đó ánh mắt khẽ động hỏi.

"Yêu ma loạn thế, không có chỗ nào yên bình, Đông Hải Long Cung cũng bị yêu ma công chiếm, ta liều chết mới trốn thoát, không ngờ vẫn khó thoát khỏi ma chướng." Ngao Hoằng thở dài, nói ra.

Thảm Lạc nghe lời này, trong lòng giật mình.

Tứ Hải Long Cung tự thành một nơi riêng, mặc dù ở nhân gian nhưng là Tiên Thần nghiêm chỉnh, những yêu ma kia cũng dám công kích Tứ Hải Long Cung, thực lực vậy mà cường đại đến trình độ này sao?

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 355: Kim Tháp

"Con Côn Bằng nuốt chúng ta, hẳn cũng là một thành viên yêu ma kia?"
Thẩm Lạc lấy lại bình tĩnh, hỏi.

"Con Côn Bằng đó chính là hậu duệ Yêu Sư Côn Bằng lão tổ, thân
thông quảng đại, thôn thiên thực địa đều là việc nhỏ, sau khi ma hóa thân
thông càng tăng thêm. Nếu không có yêu này xuất thủ, Đông Hải Long
Cung ta sao lại bại bởi tay những yêu ma kia!" Ngao Hoằng phẫn hận nói.

"Nơi đây chẳng lẽ là bụng Côn Bằng đó?" Thẩm Lạc chần chờ một chút,
hỏi vấn đề quan tâm nhất

"Chỉ sợ là, ta cũng không hiểu nhiều lắm về Côn Bằng kia, bất quá nếu
chúng ta bị nó nuốt vào, hẳn là đang ở trong bụng nó. Chỉ là không ngờ
trong bụng yêu này lại có càn khôn khác." Ngao Hoằng nhìn xung quanh
một chút, nói.

Thẩm Lạc nghe vậy, mặc dù đã sớm dự cảm, trong lòng vẫn như cũ lộ
bộ một chút.

"Thẩm huynh cũng không cần quá lo lắng, chúng ta nếu như còn sống,
những bằng hữu kia của ngươi, còn có các thủy binh của ta tất nhiên cũng
vô sự, chỉ cần chúng ta tề tâm hợp lực, tất nhiên có thể bình an thoát khỏi
nơi đây." Ngao Hoằng tựa hồ nhìn ra Thẩm Lạc lo lắng, khuyên nhủ.

"Mong là như vậy." Thẩm Lạc nghe lời này, tinh thần cũng chấn động,
nhẹ gật đầu.

"Những người khác tạm thời không nói, chúng ta trước dò xét một chút toà kim tháp này đi. Vật này xuất hiện ở đây, có chút kỳ quặc, nói không chừng bên trong có đường thoát ra đấy." Ngao Hoằng nhìn kim tháp phía trước, nói ra.

Thẩm Lạc vốn cũng có ý định dò xét tháp này, đương nhiên sẽ không phản đối.

Hai người thả người nhảy lên đài sen màu vàng ở đáy tháp, đi vào trước cửa kim tháp.

Kết quả đại môn lại rộng mở, bên trong tối như mực không nhìn thấy bất kỳ vật gì.

Hai người liếc nhìn nhau, vừa cảnh giới động tĩnh chung quanh, vừa đi đến cửa.

Lúc cách đại môn còn hơn một trượng, hư không phía trước đột nhiên "Xoẹt" một tiếng, trông rỗng hiện ra một lồng ánh sáng màu trắng, bao phủ đại môn vào trong.

Hai người dừng lại, chăm chú nhìn kỹ, thấy lồng sáng hiện lên bạch quang như vô số hỏa hoa, phát ra thanh âm lấp đớp rất nhỏ, xem xét liền biết là cấm chế cực kỳ lợi hại.

Thẩm Lạc hơi nhướng mày.

Lồng ánh sáng màu trắng chớp động quang mang bắn ra từng luồng từng luồng ba động linh lực hùng vĩ, vượt xa cảnh giới của hắn.

"Quả nhiên, kim tháp này cũng không dễ tiến vào. Thẩm huynh người lui ra sau một chút." Ngao Hoằng nói một tiếng, nhưng cũng không lùi

bước, tay phải vung lên, lòng bàn tay loé lên điện quang, lấy ra thanh Lê Hoa Kim Thương kia.

"Ngao huynh, người ở bên ngoài tựa hồ thụ thương không nhẹ, tùy tiện điều động pháp lực, sẽ dẫn phát thương thế thêm đấy?" Thảm Lạc hỏi vội.

Ngao Hoằng xuất thân cao quý, tu vi cũng cao, người cũng rất hiền lành, thậm chí có chút cảm giác ngây thơ. Thảm Lạc mặc dù lần đầu gặp gỡ, cũng không khỏi cảm giác thân thiện.

"Trước đó bị thương cũng không nặng, long cung ta lại có bí thuật chữa thương, nên không sao." Ngao Hoằng lắc đầu nói.

Lúc này Thảm Lạc mới an tâm, thả người thối lui ra sau.

Hai tay Ngao Hoằng cầm thương, điện quang màu vàng phía trên bỗng nhiên đại thịnh, phát ra vô số tiếng vang phích lịch. Thảm Lạc mặc dù thối lui ra vài chục trượng, vẫn như cũ cảm giác hải hùng khiếp vía, vội vàng lui thêm một khoảng.

"Long Chiến Vu Dã!" Ngao Hoằng xắn một cái thương hoa, thân thể khom một nửa, một thương đâm tới.

Một thương này không quá mạnh mẽ, duy nhất chính là nhanh, lấy tu vi Thảm Lạc, cũng chỉ thấy được một đạo hàn quang màu vàng hiện lên, chiến thương đã đâm vào trên lồng ánh sáng.

Kim quang quanh người Ngao Hoằng cũng ngưng tụ, hình thành một hư ảnh Ngũ Trảo Kim Long, đỉnh chính là đầu thanh chiến thương kia.

"Ầm" một tiếng vang thật lớn truyền đến, vô số hồ quang điện màu vàng từ trên chiến thương bộc phát ra, bao phủ lồng ánh sáng màu trắng vào trong đó, để cho người ta căn bản thấy không rõ tình hình bên trong.

Thấy tình hình này, con mắt Thẩm Lạc nhắm lại, tản mát ra thần thức, dò xét tình huống bên trong, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng.

Trong vô số hồ quang điện màu vàng, đầu kim thương đã đâm vào trong lòng sáng màu trắng.

Khoé miệng Ngao Hoằng cũng lộ ra vẻ vui mừng, trên thân càng phát ra kim quang nồng đậm, hư ảnh Kim Long quanh người lắc đầu vẩy đuôi, ra sức chui vào trong.

Nhưng ngay lúc này, trên lòng sáng màu trắng đột nhiên đại phóng bạch quang, một đạo thiểm điện màu trắng to cỡ miệng chén bắn ra, bổ vào trên thân kim thương.

Hồ quang điện màu vàng trên kim thương bị xoắn nát, sau đó một tiếng ầm vang lên, kim thương cũng bị đánh bay ra ngoài.

Hồ khẩu hai tay Ngao Hoằng nứt ra, máu tươi màu vàng chen chúc ra, người cũng bị chấn động lão đảo lui lại.

Thương thế cơ thể gã tựa hồ bị chấn động, "Oa" một tiếng, phun ra một ngụm nhỏ huyết dịch màu vàng.

"Ngao huynh, ngươi không sao chứ?" Thân hình Thẩm Lạc thoát một cái xuất hiện sau lưng Ngao Hoằng, đỡ lấy thân thể gã.

Có hai giọt huyết dịch màu vàng của Ngao Hoằng rơi xuống trên người hắn, không có mùi tanh, ngược lại tản mát ra trận trận thanh hương, để cho người ta nghĩ thấy liền cảm giác tâm thần thanh thản.

"Trong truyền thuyết long huyết chính là linh vật, có công hiệu cực kỳ bổ dưỡng, quả là thế." Thẩm Lạc thầm nghĩ trong lòng, mặc dù muốn thu thập, nhưng Ngao Hoằng đang ở đây thì không tiện cho lắm.

"Không ngờ cấm chế này lại lợi hại như thế, ta phá giải không được, phải xem Thẩm huynh ngươi rồi." Ngao Hoằng đứng vững lại, cười khổ nói.

"Tu vi Ngao huynh hơn xa tại hạ, ngươi không phá được cấm chế, ta sợ là càng không có hi vọng. . ." Thẩm Lạc lắc đầu nói.

Kết quả còn chưa dứt lời, thể nội pháp lực hần đột nhiên tự động vận chuyển lên, toả ra kim quang loá mắt, hoàn toàn thoát ly hần không chế.

Còn chưa chờ hần làm ra cử động gì, liền cảm giác tay chân không nghe được sai khiến, chính mình lại bắt đầu cất bước đi đến phía lồng sáng màu trắng, mấy bước đã đến trước lồng sáng, đưa tay đặt lên phía trên.

"Ông" một tiếng, lồng ánh sáng màu trắng lần nữa bộc phát ra bạch quang loá mắt, che mất thân thể Thẩm Lạc. Chờ bạch quang biến mất, thân ảnh Thẩm Lạc cũng biến mất không thấy gì nữa.

Ngao Hoằng nhìn thấy cảnh này, bất giác mở to hai mắt nhìn, cứ thế ngây người tại chỗ.

...

Thẩm Lạc cảm thấy hoa mắt, sau đó liền xuất hiện trên một chỗ bậc thang màu vàng.

Hần không chế lại được thân thể tứ chi và pháp lực thể nội, vội vàng thu liễm kim quang trên người, dò xét chung quanh, sắc mặt biến đổi.

Giờ phút này hần không phải ở tại nơi nào khác, mà là ở bên ngoài bậc thang của tầng chín toà kim tháp kia.

Tình huống chung quanh kim tháp đã thu hết vào mắt, Ngao Hoằng bên ngoài cũng thấy rất rõ ràng.

Chỉ là Ngao Hoằng tựa hồ không nhìn thấy hắn, còn đang ở trước cửa một mặt lo lắng đi qua đi lại, khi thì ngừng chân trầm tư suy nghĩ.

Thẩm Lạc la lên vài tiếng, thấy không có tác dụng, liền đi đến cửa, muốn chạy qua một bên tháp, để cho Ngao Hoằng chú ý tới mình. Nhưng vừa đi hai bước, một lồng sáng màu trắng xuất hiện ở phía trước, ngăn trở đường đi.

Cái này giống y đúc lồng sáng phía dưới, hắn đành phải ngừng lại, vận khởi Hoàng Đình Kinh, trên thân vọt lên kim quang loá mắt, đồng thời lập loè không thôi, ý đồ làm Ngao Hoằng chú ý.

Nhưng mặc cho hắn dùng tất cả vốn liếng, Ngao Hoằng phía dưới đều không hề có động tĩnh gì, lại không ngẩng đầu lên nhìn chút nào.

"Xem ra cấm chế nơi này triệt để ngăn cách bên ngoài rồi." Thẩm Lạc thầm nghĩ trong lòng, cũng không phí sức nữa.

Lồng sáng màu trắng bao phủ toàn bộ tầng chín kim tháp vào bên trong, không cách nào đi xuống phía dưới, hắn đành phải quay người đến bậc thang, đi vào trước đại môn tầng thứ chín kim tháp.

Cửa tháp đóng chặt, không nhìn thấy tình huống bên trong.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 356: Pháp Bảo Lục Trần Tiên

Thẩm Lạc chần chờ một chút, đưa tay đẩy nhẹ cửa.

Vượt quá dự liệu của hắn, cửa tháp không chút trở ngại, "Kẹt kẹt" một tiếng bị mở ra.

Roi vào tầm mắt hắn là một tòa đại điện lập lòe kim quang, lớn chừng hai ba mươi trượng, bên trong không có vật gì, chỉ là ở chỗ sâu nhất đặt một ghế đá bạch ngọc, một Kim Giáp Thiên Tướng cao lớn đang ngồi ngay ngắn ở phía trên.

Thiên Tướng này mặc kim giáp, đầu đội Kim Sí Ô Bảo Quan, một chùm râu đen tới ngực, nhìn dị thường uy nghiêm, tay trái nắm một cây roi sắt đen nhánh to lớn tạo hình phong cách cổ xưa, tay phải nâng một tòa kim tháp nhỏ.

Một cỗ uy áp vô cùng to lớn từ trên thân Kim Giáp Thiên Tướng này tản ra, vượt xa Ngao Hoàng. Không khí trong điện cũng không gió mà động, ở trung tâm hình thành một vòng xoáy khí lưu to lớn, tựa hồ thôn phệ ánh sáng vào, nhìn dị thường lò mờ.

Thẩm Lạc bị khí tức Kim Giáp Thiên Tướng cường đại chấn nhiếp, lách mình trốn ra ngoài phía sau đại môn, đồng thời mắt không chớp đánh giá đối phương.

Kết quả Kim Giáp Thiên Tướng trong điện cũng không có bất kỳ cử động nào, như cũ lẳng lẳng ngồi ở đó, tựa hồ không phát giác được cửa điện

mở ra, cũng không phát hiện Thâm Lạc tồn tại.

Thâm Lạc cảm thấy hiếu kỳ, chân chờ một lát, lại nhìn vào bên trong, con mắt đột nhiên trừng lớn.

Hai mắt Thiên Tướng kia nhắm nghiền, sắc mặt khô héo, thân thể không nhúc nhích, mặc dù tản mát ra uy áp khổng lồ, nhưng không còn chút sinh khí nào.

"Nguyên lai là một bộ di hài." Thâm Lạc nhẹ nhàng thở ra, lúc này mới yên lòng đi vào trong điện.

Hắn đi vào trước Kim Giáp Thiên Tướng, cẩn thận đánh giá vài lần, ánh mắt rất nhanh dừng lại tại kim tháp trên tay Thiên Tướng, trong miệng khẽ ồ một tiếng.

Kim tháp này cũng chia chín tầng, dưới đáy là một tòa đài sen màu vàng, nhìn không khác kim tháp phía ngoài chút nào, phía trên lưu động ánh vàng như chất lỏng, ba động linh lực từ phía trên tản ra, so với bất luận bảo vật nào Thâm Lạc thấy trước đây đều linh động hơn không biết gấp bao nhiêu lần.

Roi sắt màu đen trong tay trái Kim Giáp Thiên Tướng cũng giống như vậy, phía trên quanh quẩn một cỗ ba động linh lực cường đại dị thường, nhìn liền cảm giác kinh hồn táng đảm.

"Hai món bảo vật này, chẳng lẽ là pháp bảo?" Ánh mắt Thâm Lạc sáng lên.

Hắn chưa bao giờ thấy qua pháp bảo chân chính, chỉ thấy một ít ghi chép trên sách, nhưng kim tháp chín tầng này và roi sắt màu đen toả ra khí tức và uy áp thực sự doạ người, vượt xa Bán Nguyệt Hoàn của hắn, hắn là đạt đến cấp pháp bảo.

Bất quá nghĩ lại, cỗ thi hài Thiên Tướng này sau khi chết vẫn còn uy áp cường đại như vậy, khi nó còn sống, không biết lợi hại thế nào, có hai kiện pháp bảo này cũng là bình thường.

"Vị tiên bối này, ta không biết ngài là Thiên Tướng phương nào, bất quá ngài đã bỏ mình, hai kiện pháp bảo kia để ở chỗ này cũng là bài trí mà thôi, vậy vẫn bối dùng một lát nhé." Hấn chần chờ một chút, đi đến trước Kim Giáp Thiên Tướng thi lễ một cái, sau đó đưa tay nắm chặt roi sắt màu đen kia, vận lực rút lại.

Vượt quá dự liệu của hấn, dễ dàng liền cầm ra roi sắt.

Trong mắt Thẩm Lạc vui mừng, cẩn thận cầm roi sắt màu đen trong tay.

Roi này tạo hình phong cách cổ xưa, dài ba thước ba tấc, có mười ba khúc, khác rất lớn roi thép chín khúc bình thường, toàn thân tản mát ra trận trận khí tức Thái Cổ thể lương, ở giữa dùng cỗ triện văn minh khắc hai chữ nhỏ "Lục Trần".

"Lục Trần Tiên, danh tự cũng không tệ." Thẩm Lạc âm thầm gạt đầu, huy vũ hai cái.

Roi này nặng dị thường, trên ngàn cân, nhưng bây giờ Hoàng Đình Kinh của hấn có chút thành tựu, có thể nói lực lớn vô cùng, cầm vừa vận tiện tay.

Hấn thưởng thức roi này một hồi, vận khởi pháp lực thể nội, chậm rãi rót vào trong đó, nhưng trên Lục Trần Tiên nổi lên một tầng hắc quang yếu ớt, trừ cái đó ra thì không có phản ứng gì.

"Quả nhiên có cấm chế, không biết Cửu Cửu Thông Bảo Quyết có thể luyện hoá cấm chế pháp bảo này không? Mà ta nghe nói pháp bảo thông linh, bên trong đều có ấn ký chủ nhân, cho dù vẫn lạc, ấn ký cũng sẽ không biến mất, người khác cầm tới cũng vô pháp phát huy toàn bộ uy năng.

Không biết trong Lục Trần Tiên này có ấn ký hay không?" Thẩm Lạc suy nghĩ, ôm Lục Trần Tiên vào trong ngực, vận chuyển Cửu Cửu Thông Bảo Quyết, thử luyện hóa cấm chế bên trong.

Trong nháy mắt nửa canh giờ trôi qua.

Một tiếng gào thét như dã thú đột nhiên ở trong điện vang lên, trên Lục Trần Tiên nhọn nhọn hắc quang bỗng nhiên sáng lên gấp mười lần, bao phủ toàn bộ thân roi.

Một cỗ hắc phong cuồng bạo từ trong hắc quang tản ra, xoay quanh Thẩm Lạc, khiến cho hư không phụ cận cũng theo đó ảm đạm, đồng thời không khí trong phạm vi vài chục trượng đều phát ra tiếng thét bén nhọn.

Thẩm Lạc bỗng nhiên mở ra hai mắt, sắc mặt vừa mừng vừa sợ.

Không ngờ hẳn chỉ thử một chút, liền luyện hoá thành công một tầng cấm chế Lục Trần Tiên này, chỉ vẻn vẻn một tầng đã có uy lực kinh người, nếu luyện hoá tất cả cấm chế, thật không biết sẽ lợi hại tới trình độ nào.

Bất quá bây giờ hiển nhiên không phải thời điểm tiếp tục luyện hóa, Thẩm Lạc lật tay thu Lục Trần Tiên vào trong Thất Tinh Phù Bút, đưa tay lấy tòa bảo tháp màu vàng kia.

Tháp này phát ra dù là cảm giác bên ngoài, hay là uy năng đều trên Lục Trần Tiên, hiển nhiên phẩm cấp cũng là bảo vật.

Nhưng bảo tháp màu vàng giống như cố định ở trong tay Kim Giáp Thiên Tướng, bất luận hẳn dùng lực thế nào, cũng lấy không ra được.

"Đây là có chuyện gì?" Lông mày Thẩm Lạc nhíu lên, buông tay ra.

Vào thời khắc này, đột nhiên xảy ra dị biến!

Kim Giáp Thiên Tướng đột nhiên mở hai mắt ra, một mảnh quang hoa màu vàng từ trong đôi mắt phun ra, bao phủ lại thân thể Thẩm Lạc.

Trong lòng Thẩm Lạc run lên, nhưng thân thể hắn giống như trúng Định Thân Phù, hoàn toàn không thể động đậy.

Cảnh sắc chung quanh lập tức đại biến, đại điện biến mất không thấy gì nữa, xuất hiện trong một thế giới trắng xoá.

Nơi đây trên không có trời, dưới không có đất, thân thể của hắn lơ lửng giữa không trung, nhưng cũng không có cảm giác khó chịu.

Kim Giáp Thiên Tướng như cũ ngồi ở trước mặt hắn, chỉ là thời khắc này gương mặt đã giống như thường nhân, không còn bộ dáng thi hài nữa, hai mắt óng ánh có thần nhìn lại.

Thân thể Thẩm Lạc bị định trụ đã biến mất không thấy gì nữa, dưới sự kinh hãi, thân hình khẽ động, lập tức bắn ngược ra sau.

Nhưng Kim Giáp Thiên Tướng mỉm cười, bảo tháp màu vàng trong tay bắn ra, lóe lên xuất hiện trên đỉnh đầu Thẩm Lạc, một vệt kim quang từ phía trên bắn ra, che phủ trên người Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc lập tức cảm thấy trên thân như bị một tòa cự phong đè ép, "Bịch" một tiếng ngã vào trong hư không, mặc cho hắn giãy giụa thế nào, đều như sâu kiến khiêng núi, nửa điềm cũng không động đậy được.

"Nguyên lai tiền bối còn sống, vẫn bối lúc trước mạo phạm, tự tiện lấy pháp bảo tiền bối. Xin hãy thứ lỗi, ta trả lại cho ngài ngay." Trong mắt của hắn hiện lên vẻ kinh hoảng, rất nhanh liền trấn định lại, mở miệng nói ra.

Nói xong lời này, thần thức Thẩm Lạc lan tràn vào Thất Tinh Phù Bút trong ngực, nhưng xuyên thấu qua, Thất Tinh Phù Bút này chỉ là một bóng

hình hư ảo.

Không chỉ là Thất Tinh Phù Bút, y phục trên người hấn cũng giống như vậy, giống như một hư ảnh, chỉ có hình ảnh mà thôi.

Thân thể của hấn cũng như thế, phảng phất Linh Thể hư ảo.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 357: Kim Giáp Thiên Tướng

"Ta nhớ trong điển tịch ở Phương Thốn sơn đã từng đề cập, lực lượng thần hồn cường đại đến trình độ nhất định, có thể cưỡng ép đem thần hồn đối phương vào trong huyền cảnh, hẳn là tình huống trước mắt này?" Thẩm Lạc âm thầm suy nghĩ.

Ngay lúc tâm hắn thay đổi thật nhanh, Kim Giáp Thiên Tướng bỗng nhiên đứng dậy, nhanh chân đi đến trước người Thẩm Lạc.

"Mặc dù tu vi thấp, nhưng tâm tính coi như không tệ, có thể chấp nhận." Không chờ Thẩm Lạc nói chuyện, Kim Giáp Thiên Tướng nhàn nhạt mở miệng, nói một câu khó hiểu.

Vừa dứt lời, thân thể Thiên Tướng khẽ động, hóa thành một đạo hư ảnh màu vàng, nhào thẳng về phía Thẩm Lạc, dung nhập vào trong cơ thể của hắn.

Một dòng nước nóng rót vào thân Thẩm Lạc, nhưng hiện tại toàn thân hắn không thể động đậy, chỉ có thể trơ mắt nhìn xem hết thấy phát sinh.

Vào thời khắc này, pháp lực thể nội Thẩm Lạc vốn đình trệ đột nhiên tự vận chuyển lại, toả ra kim quang loá mắt, hư ảnh tam long tam tượng ở trong kim quang nổi lên, phát ra trận trận tiếng long ngâm tượng hồng.

Nhiệt lưu rót vào trong cơ thể hắn lập tức chậm chạp lại, tựa hồ bị hư ảnh Long Tượng ngăn lại.

Nhưng Kim Giáp Thiên Tướng biến thành nhiệt lưu càng thêm lợi hại, nhanh chóng đột phá hư ảnh Long Tượng ngăn cản, tiếp tục dung nhập vào thân thể của hắn.

Hư ảnh tam long tam tượng phát ra tiếng tức giận gào thét, kim quang lóe lên hóa thành sáu phù văn màu vàng to bằng miệng chén, chui vào thể nội Thảm Lạc.

Vô số quang điểm màu vàng từ trong cơ thể hắn bộc phát ra, như mặt trời chói chang loá mắt.

Cỗ nhiệt lưu kia lập tức bị bức bách ra, một lần nữa biến thành thân ảnh Kim Giáp Thiên Tướng.

"Không có khả năng, đây là Hoàng Đình Kinh! Người là đệ tử Phương Thốn sơn?" Khuôn mặt Kim Giáp Thiên Tướng lộ vẻ khiếp sợ, vẫy tay một cái.

Kim tháp tán phát ra kim quang vừa thu lại, từ trên đầu Thảm Lạc bay đi, một lần nữa rơi vào trong tay Kim Giáp Thiên Tướng.

"Tại hạ xác thực có chút nguồn gốc với Phương Thốn sơn." Áp lực như thái sơn áp đỉnh lên thân Thảm Lạc biến mất không thấy gì nữa, xoay người đứng lên, nhìn Kim Giáp Thiên Tướng trả lời.

Người trước mắt có thực lực cao thâm mạt trắc, vượt qua hắn không biết bao nhiêu lần, hắn cũng không có ý đào tẩu, đành phải kiên trì thừa nhận rồi tùy cơ ứng biến.

"Hoàng Đình Kinh là bảo điển trấn phái của Phương Thốn sơn, trừ Tề Thiên Đại Thánh năm đó, cũng không có người tu thành công pháp này. Thiên ý, nhân quả, chẳng lẽ chính là hắn. . ." Kim Giáp Thiên Tướng nhìn Thảm Lạc, tự làm bầm nói mơ hồ không rõ.

Thẩm Lạc nghe mơ hồ, cũng không dám loạn hỏi, đành phải ngoan ngoãn đứng ở nơi đó.

Kim Giáp Thiên Tướng rất nhanh ngẩng đầu lên, há miệng phun một cái, một đoàn kim quang bắn ra, hóa thành một bản Thiên Sách màu vàng.

Thẩm Lạc nhìn thấy cử động của đối phương, trong lòng run lên.

Trong miệng Kim Giáp Thiên Tướng tụng niệm vài câu chú ngữ, cầm Thiên Sách vung lên. Một mảnh kim quang từ phía trên huy sái ra, quần lấy thân thể Thẩm Lạc.

"Các hạ muốn làm cái. . ." Thẩm Lạc biến sắc, hấn nói chưa hết lời, trước mắt lần nữa hoa lên một cái, xuất hiện trong một không gian màu vàng.

Khác với không gian màu trắng lúc trước, thân thể hấn ở chỗ này không còn hư ảo, biến thành thực thể, chỉ là trừ thân thể, quần áo trên người hấn, Thất Tinh Phù Bút, vật bên ngoài vẫn là hư ảo.

"Thực lực của ta quá mức nhỏ yếu, mới bị những đại thần thông giả này tùy ý xoay chuyển! Ta phải nhanh tăng cao tu vi, tối thiểu nhất cũng phải đạt tới Đại Thừa kỳ, mới có thể trong loạn thế ngàn năm sau thu được một nơi sống yên ổn!" Bản dịch được dịch tại Bạch ngọc sách. Mời bạn đọc đến đúng trang dịch để ủng hộ diễn đàn và dịch giả. Trong lòng của hấn nói thầm một tiếng, lúc này mới dò xét chung quanh.

Dưới chân hấn là một tòa bệ đá hình vuông, lớn mấy trăm trượng.

Bệ đá do hòn đá màu xanh thô ráp lát thành, những đá xanh này nhìn phổ thông nhưng có loại cảm giác tang thương viển cổ, hiển nhiên không phải đá bình thường.

Trên tảng đá thình thoảng còn có từng vết nứt màu nâu đỏ, phảng phất máu tươi nhiễm lên, sâu cạn không đồng nhất, tựa hồ nơi này thường xuyên tiến hành chém giết huyết tinh không gì sánh được. Máu tươi mặc dù đã rơi xuống, như cũ có khí tức sát lục dày đặc không gì sánh được lộ ra, làm người ta kinh ngạc, cũng hưng phấn không nhịn được.

Tại bốn góc bệ đá đứng vững một cây cột đá màu xanh, đỉnh thiêu đốt một ngọn lửa màu vàng.

"Đây là nơi nào?" Trong lòng Thẩm Lạc hoang mang.

Đúng lúc này, trước mắt hắn cách mấy trượng lóe lên ánh bạc, xuất hiện một đại hán mặc áo giáp màu bạc.

Người này mặt đầy râu gốc rạ, xương cốt rộng thùng thình, nhìn phi thường thô kệch, chỉ là thần sắc trên mặt phi thường đờ đẫn, một chút biểu lộ cũng không có.

Đờ đẫn thì đờ đẫn, một cỗ khí tức hùng hồn từ trên thân đại hán tản ra, cũng là cảnh giới Xuất Khiếu trung kỳ, so với Thẩm Lạc lợi hại hơn không ít.

Đại hán nắm một thanh Lượng Ngân Thương, đầu thương chớp động hàn quang lạnh lạnh, xem liền biết pháp khí phẩm giai cực cao, còn trên cả Bán Nguyệt Hoàn.

Thẩm Lạc thấy cảnh này, âm thầm cảnh giác, đang muốn mở miệng chào hỏi.

Nhưng đại hán mặc ngân giáp bỗng nhiên nhìn lại, hai mắt đờ đẫn nổi lên chiến ý mãnh liệt, ngân thương trên tay đột nhiên toả ra quang mang chói mắt.

Ngân quang quá mức chói mắt, Thẩm Lạc không khỏi híp mắt lại.

Nhưng chính lúc này, trước mắt hắn ngân quang chớp động, đầu thương không biết làm sao lại đến trước người hắn, đâm thẳng vào dưới bụng Thẩm Lạc.

Nhưng thân hình Thẩm Lạc chậm chậm tán đi, lại là một đạo tàn ảnh.

"Vị đạo hữu này, vì sao vừa xuất hiện liền công kích ta? Tại hạ tự hỏi không có đắc tội với ngươi." Thân ảnh Thẩm Lạc hiện lên cách đó vài chục trượng, mở miệng nói.

Nhưng đại hán mặc ngân giáp không để ý chút nào, lập tức quay người đánh tới, bước chân vừa nhấc lên, trong nháy mắt người đã vượt qua vài chục trượng, xuất hiện trước Thẩm Lạc, tốc độ nhanh khó tin.

Ngân thương trong tay gã càng hóa thành một đạo ngân ảnh, như lưu tinh đâm tới lồng ngực của hắn, so với một thương trước đó càng nhanh hơn.

"Các hạ thật muốn đánh, ta tự nhiên phụng bồi!" Thân hình Thẩm Lạc thoát một cái, lần nữa tránh thoát một thương này, trầm giọng nói ra.

Đại hán mặc ngân giáp như cũ không nói gì, ngân thương lắc một cái, sáu đạo thương ảnh như Ngân Xà bắn nhanh ra như điện, chia ra đâm về các vị trí cơ thể Thẩm Lạc.

"Ta không làm gì được Thiên Tướng kia, chẳng lẽ lại sợ ngươi sao?"

Con mắt Thẩm Lạc nhắm lại, cũng không nói nhảm, trên chân hiện lên quang ảnh, thân thể bỗng nhiên hóa thành một đạo kim ảnh thật mỏng, từ trong sáu đạo thương ảnh xuyên qua, trong chớp mắt bỏ nhào tới trước

người đại hán mặc ngân giáp, năm ngón tay thành trảo, toả ra đạo đạo tàn ảnh, thành linh một tay nắm lấy trường thương màu bạc.

Đại hán mặc ngân giáp gầm nhẹ một tiếng, trường thương trong tay xoay tròn cấp tốc, phảng phát một đầu đại xà du động, chỉ một cái từ trong tay Thảm Lạc thoát ra, đuôi thương quét ngang qua, quét đến ngực Thảm Lạc.

Trong mắt Thảm Lạc lóe lên một tia kinh ngạc, bước chân xê dịch, tránh thoát đuôi thương quét ngang.

Vừa rồi một trảo của hắn nhìn như bình thường, kì thực đã dùng toàn lực, vậy mà cũng không thể bắt lấy trường thương đối phương, xem ra thực lực ngân giáp đại hán này phải một lần nữa xem lại.

Thân hình hắn khẽ động, hóa thành một đạo huyễn ảnh màu vàng áp sát tới bên cạnh đại hán mặc ngân giáp, một quyền mãnh kích ra.

Hai người lần nữa chém giết cùng nhau, đại hán mặc ngân giáp sử dụng thương pháp tinh diệu không gì sánh được, một cây chiến thương màu bạc khi thì mạnh mẽ thoải mái, khi thì biến ảo quỷ dị, phối hợp tu vi thật sâu dày, khiến cho người ta khó lòng phòng bị.

Cũng may tu vi Thảm Lạc không kém đối phương bao nhiêu, tăng thêm Hoàng Đình Kinh tinh diệu không gì sánh được, Tà Nguyệt Bộ càng quỷ dị tuyệt luân, đối mặt thương pháp của đại hán mặc ngân giáp xuất quỷ nhập thần, cũng không rơi vào hạ phong.

Thân ảnh giao thoa nhau, Thảm Lạc và đại hán mặc ngân giáp chém giết, đã kéo dài chừng một khắc đồng hồ.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 358: Lịch Luyện

Ngay từ đầu Thẩm Lạc rơi vào hạ phong, nhưng mười hiệp tiếp theo, dần dần thăm dò được thế công thương pháp của đối phương, ứng đối không còn bị động như lúc đầu, lại bắt đầu thử phản kích.

Ngân thương trong tay đại hán mặc ngân giáp đột nhiên lật một cái, thương ảnh mạn thiên cái địa phóng tới như màn mưa, đâm về các nơi trên thân Thẩm Lạc.

"Lại là chiêu này!"

Trong mắt Thẩm Lạc loé lên duệ mang, không lùi mà tiến tới trực tiếp đụng vào trong thương ảnh đầy trời, bên ngoài thân hiện ra hai mươi đạo kim quang, pháp lực trong hai mươi đầu pháp mạch được hấn điều động lên.

"Ầm ầm" một tiếng, một cỗ sóng pháp lực cường đại gấp mấy lần từ trên người hấn bộc phát ra, tùy tiện áp đảo khí thế ngân thương, tay phải chụp một cái.

Một cái vuốt rồng màu vàng to bằng mặt bàn nổi lên, chui vào trong vô số thương ảnh.

Thương ảnh đầy trời đột nhiên dừng lại, sau đó im ắng tiêu tán.

Chỉ thấy ngân thương của đại hán bị vuốt rồng màu vàng kia tóm chặt lấy.

Đại hán mặc ngân giáp rông to một tiếng, trường thương màu bạc lần nữa xoay tròn cấp tốc, ý định tránh thoát ra. Nhưng vuốt rông màu vàng vững như bàn thạch, mặc cho trường thương xoay tròn giãy dựa thế nào, đều không chút dao động.

Tay kia của Thẩm Lạc giờ phút này như điện giật ra, chộp thẳng vào ngực đại hán mặc ngân giáp. "Phốc" một tiếng, xuyên ra sau lưng gã.

Động tác của đại hán mặc ngân giáp ngưng kết lại, thân thể nhanh chóng trở nên hơi mờ.

Thẩm Lạc âm thầm nhẹ nhàng thở ra, vào thời khắc này, một đạo bạch quang từ trên thân đại hán mặc ngân giáp hư hóa bay ra, còn chưa kịp thấy rõ liền lóe lên chui vào trong cơ thể của hắn.

Thẩm Lạc khẽ giật mình, đang muốn dò xét tình huống trong cơ thể, bỗng thế giới màu vàng trước mắt đột nhiên biến mất không còn tăm tích, một lần nữa về tới đại điện tầng cao nhất kim tháp.

Kim Giáp Thiên Tướng kia lẳng lặng ngồi tại ghế đá, vẫn là một bộ di hài, cũng không có dấu hiệu phục sinh.

Mà chính hắn cũng đứng trước người Kim Giáp Thiên Tướng, tựa hồ chưa bao giờ di chuyển.

"Tình huống vừa rồi là gì?" Thẩm Lạc mờ mịt, nếu như không phải thân thể còn cảm nhận được mỗi một rõ ràng, hắn cơ hồ coi hết thấy kinh lịch vừa rồi chỉ là một giấc mộng.

Đúng lúc này, trong thức hải của hắn đột nhiên hiện ra một đoàn bạch quang, bạch quang vừa xuất hiện, lập tức nhào về phía trong đầu thân hồn tiểu nhân, dung nhập vào trong đó.

Thẩm Lạc kinh hãi, muốn ngăn cản nhưng đã không kịp, sau một khắc bỗng nhiên hai tay ôm đầu, trong miệng phát ra tiếng kêu thảm.

Hắn cảm thấy thần hồn run rẩy kịch liệt, đầu đau nhức kịch liệt không chịu nổi, phảng phất muốn vỡ ra.

Một hồi lâu qua, thần hồn đau đớn mới dần dần biến mất

"Thật sự là tà môn, Thiên Binh kia rõ ràng đã chết, lại còn có thể phát ra công kích thần hồn bực này. Cũng may lực lượng thần hồn ta vững chắc cứng cõi, nếu không thật khả năng không kháng cự nổi rồi." Thẩm Lạc từ dưới đất ngồi dậy, miệng lớn thở hổn hển, lòng vẫn còn sợ hãi nói ra.

Nhưng sau một khắc, đôi lông mày hắn nhíu lại, lộ ra một tia kinh hãi.

Hắn đột nhiên phát hiện, lực thần hồn của mình vậy mà thoáng cái tăng lên không ít. Không chỉ như vậy, trong đầu hắn còn nhiều ra không ít hình ảnh xa lạ, lại liên quan tới ký ức và tâm đắc lúc chiến đấu với đại hán mặc ngân giáp kia, nhất là một môn bộ pháp di chuyển nhanh chóng cùng một môn thương pháp dũng mãnh lăng lẹ, đối với hắn ích lợi rất lớn.

"Đoàn bạch quang kia chắc là không phải đại hán mặc ngân giáp công kích, mà là ban thưởng do đánh chết gã?" Thẩm Lạc không khỏi âm thầm phỏng đoán.

Vào thời khắc này, kim tháp trong tay Kim Giáp Thiên Tướng cách đó không xa đột nhiên sáng lên, đồng thời phát ra "Két" một tiếng vang nhỏ.

Thẩm Lạc ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy tầng dưới cùng của kim tháp đã mở ra, đang lúc hắn muốn biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì, trước mắt liền loé lên kim quang, chỉ thấy một viên đan dược màu vàng lớn chừng ngón cái từ bên trong lúc mở cửa tháp rơi ra, bay vụt đến trước người hắn, lơ lửng bất động.

Một mùi thuốc tươi mát từ phía trên tản ra, rất nhanh tràn ngập toàn bộ đại điện.

Thẩm Lạc coi như hiểu rõ mấy phần với đan dược, vừa nghe dược khí này, liền biết thuốc này hơn phân nửa không nguy hại, từ mùi thuốc tản ra, trong đó hẳn là có không ít vật đại bổ, là đan dược cố bản bồi nguyên.

"Đây chắc cũng là ban thưởng ta đánh bại đại hán ngân giáp kia?" Trong lòng của hắn phỏng đoán lung tung, đưa tay nhận lấy đan dược.

Hơi chân chờ, hắn ngửa đầu nuốt đan dược màu vàng này vào.

Hiện tại hắn ở trong mộng, dù đan dược này có vấn đề, cũng không quan trọng, cùng lắm thì mộng cảnh lần nữa tới.

Đan dược vào bụng rất nhanh tan ra, hóa thành vô số khí lưu nóng rực, chạy dọc theo tất cả đầu kinh lạc pháp mạch toàn thân.

Những nhiệt lưu này chính là từng luồng từng luồng pháp lực tinh thuần. Lúc chúng lưu động, thân thể hắn giống như ngâm trong nước nóng.

Thẩm Lạc đại hỉ, vội vàng khoan chân ngồi xuống, nhắm mắt vận chuyển Hoàng Đình Kinh, hấp thu những dược lực này, rất mau hấp thu toàn bộ.

Khi hắn lần nữa mở hai mắt ra, cảm thấy cả người thanh khí sáng, tu vi lại tăng mạnh không ít, trình độ tăng phúc không thua lực lượng thần hồn tăng trưởng trước đây.

Thẩm Lạc đứng dậy, hoạt động tay chân một chút, khớp xương kêu lộp bộp truyền ra.

Đan dược màu vàng không biết tên gì lại có dược hiệu thần kỳ, nhục thể của hắn cũng thay đổi mạnh lên không ít.

Đúng lúc này, hai mắt Kim Giáp Thiên Tướng lần nữa mở ra, hai đạo kim quang bắn ra, bao phủ lại Thâm Lạc.

Kim quang cơ hồ chớp mắt đã đến, căn bản không cho phép hắn phản ứng chút nào, thân thể lần nữa không thể động đậy.

"Không sai, đánh bại Thiên Xảo binh. Người nếu có thể đánh bại ba mươi sáu Thiên Cương binh dưới trướng ta, ta liền đưa người ra tháp, cũng tặng người một phần thiên đại cơ duyên." Miệng Kim Giáp Thiên Tướng khép mở, dùng thanh âm khàn khàn chậm chậm nói ra.

Thâm Lạc nghe vậy sửng sờ, nhưng không đợi hắn nghĩ lại, cảnh sắc trước mắt lập tức nhanh chóng biến ảo, chờ lấy lại tinh thần, phát hiện chính mình lại xuất hiện trên bệ đá màu xanh trong không gian màu vàng kia.

"Vừa rồi người kia nói là có ý gì? Ba mươi sáu Thiên Cương binh, hắn là phải đánh ba mươi sáu lần? Bất quá cuối cùng cũng tìm được biện pháp ra tháp." Hắn suy nghĩ ý tứ trong lời nói Kim Giáp Thiên Tướng, ý niệm trong lòng chuyển động.

Sau một khắc, cách trước người hắn mấy trượng lóe lên ánh bạc, một thiên binh mặc ngân giáp lần nữa hiển hiện, lần này là thanh niên mặc ngân giáp, dung mạo có chút anh tuấn, công sau lưng hai thanh đại kiếm màu xanh, thần sắc đờ đẫn, phảng phất là khô lồi không có linh hồn.

Thần thức Thâm Lạc đảo qua trên thân thanh niên mặc ngân giáp, hai con ngươi híp lại một chút.

Khí tức thanh niên mặc ngân giáp nay so với đại hán kia mạnh hơn không ít, khoảng cách Xuất Khiếu trung kỳ đỉnh phong chỉ còn khoảng nửa bước.

Không để hắn suy nghĩ nhiều, thanh niên mặc ngân giáp đã bay nhào qua, hai tay khê động, đại kiếm phía sau đã xuất hiện trong tay, song kiếm nhanh như thiểm điện chém ngang qua.

"Vù vù."

Hai đạo kiếm khí giống như Nộ Long bắn ra, mỗi một đạo đều dài chừng mười mấy trượng, thanh quang mịt mờ, hàn khí bức người, nhìn không phải kiếm khí bình thường, giao nhau chém về phía Thảm Lạc.

Thân hình Thảm Lạc thoát một cái, hai chân chóp động ánh trắng, trong nháy mắt lướt ngang ra hơn hai mươi trượng. Hấp thu kinh nghiệm bộ pháp đại hán ngân giáp kia xong, Tà Nguyệt Bộ của hắn trong bất tri bất giác lại tinh tiến mấy phần.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 359: Khởi Tử Hoàn Sinh

Thẩm Lạc tránh mặc dù nhanh, nhưng cánh tay trái vẫn bị phần đuôi kiếm khí tác động đến. Kim quang hộ thể trước kiếm khí màu xanh, vậy mà như thùng rỗng kêu to, tùy tiện bị xuyên thấu.

"Phốc phốc" một tiếng vang nhỏ truyền ra, cánh tay trái của hắn bị vạch ra một vết rách, máu tươi bắn ra, làn da cứng cõi không gì sánh được vậy mà ngăn cản không nổi kiếm khí màu xanh của đối phương.

Tròng mắt Thẩm Lạc hơi híp lại, nhưng không mảy may khiếp sợ, thả người bay nhào tới.

Bây giờ bộ thân thể này có tư chất kinh người, sở tu Hoàng Đình Kinh chính là bản điển trấn phái Phương Thốn sơn, Tà Nguyệt Bộ cũng tinh diệu không gì sánh được, chỉ cần sử dụng thoả đáng, vượt cấp đối địch cũng không thành vấn đề, chớ nói chi là đối mặt tu sĩ cùng giai.

Hai người lập tức chém giết cùng nhau, kim quang kiếm khí quấy cùng một chỗ, hình thành một đoàn gió lốc hùng vĩ.

Trong khoảnh khắc song phương đấu hơn hai mươi hiệp, Thẩm Lạc bỗng nhiên mang theo liên tiếp tàn ảnh phi thân lui lại, trên thân và trên cánh tay lại nhiều ra mấy vết thương, máu me đầm đìa, nhìn có chút chật vật.

Mà thanh niên mặc ngân giáp đứng thẳng bất động tại chỗ, hai thanh đại kiếm màu xanh thành linh quán xuyên thân thể của gã, từ phía sau lưng chui

ra hai đoạn mũi kiếm.

Thân thể thanh niên mặc ngân giáp nhanh chóng trở nên trong suốt, mấy hơi thở sau hoàn toàn biến mất, chỉ để lại một đoàn bạch quang, bay tới Thảm Lạc.

Lần này Thảm Lạc không tránh né chút nào, để nó bay thẳng vào thân thể của mình.

Hắn vừa mới thở dài một hơi, liền thấy hoa mắt, một lần nữa về tới trong đại điện màu vàng óng.

Sau một khắc, đoàn bạch quang kia lại xuất hiện trong thức hải, dung nhập vào thần hồn, đau khổ kịch liệt xuất hiện lần nữa. Bất quá trước đây hắn đã kinh lịch, cũng không kinh hoảng, ngồi xếp bằng nhắm mắt chịu đựng, cũng không thốt ra tiếng nào.

Sau một lát, đau nhức kịch liệt như thủy triều biến mất, lực lượng thần hồn Thảm Lạc lại tăng lên không ít.

Giống trước đó, hắn cũng đạt được truyền thừa võ kỹ và kinh nghiệm chiến đấu của thanh niên mặc ngân giáp, một môn sử dụng song kiếm như bay.

Trong lòng Thảm Lạc vui mừng, lần trước đánh giết đại hán mặc ngân giáp kia lấy được thương pháp tác dụng không lớn, lần này lấy được kiếm pháp song kiếm ngược lại có chút tác dụng. Lúc hắn vận khởi Hoàng Đình Kinh, hai tay cứng rắn hơn sắt, chém sắt như chém bùn, ngược lại là có thể hóa chưởng làm kiếm, thi triển một chút kiếm pháp này.

Giống trước đây, kim tháp trên tay Kim Giáp Thiên Tướng loé lên quang mang, lại là một viên đan dược màu vàng từ đó bay ra, treo ở trước người hắn.

Hắn kiểm tra một chút, xác nhận không sai liền yên tâm ăn vào, tu vi tinh tiến không ít, đồng thời thương thế trên người cũng khôi phục như kỳ tích.

"Tốt, để ta nhìn xem còn Thiên Binh gì lợi hại không!" Thẩm Lạc đứng lên, trong mắt hiện lên chiến ý.

Giao thủ cùng những Thiên Binh này cũng không nhẹ nhõm, nhưng thu hoạch cũng rất lớn, tu vi tinh tiến cực nhanh, vượt xa đóng cửa khổ tu.

Chiến đấu cùng những Thiên Binh kia, kỹ xảo chiến đấu của hắn càng tăng lên cực lớn. Hắn điều khiển pháp lực, còn có nhục thân, càng thêm thành thạo.

Cơ duyên như vậy, cũng không phải tùy tiện là có thể gặp phải, cho dù sau khi tỉnh mộng trở lại hiện thực, tu vi bảo vật mặc dù không cách nào mang về, nhưng thứ khắc họa sâu trong ký ức hoàn toàn có thể mang theo.

Đang cân nhắc, hai mắt Kim Giáp Thiên Tướng lần nữa mở ra, hai đạo kim quang bắn ra bao phủ lại thân thể Thẩm Lạc.

Hắn cảm thấy hoa mắt, lúc lấy lại tinh thần thì đã xuất hiện trên bệ đá màu xanh kia.

Trước mấy trượng lóe lên ánh bạc, một tên nam tử cao gầy mặc ngân giáp, tay cầm chiến kích xuất hiện.

Một cỗ khí tức cường đại từ trên thân gã tản ra, thành linh đạt đến Xuất Khiếu trung kỳ đỉnh phong, so với trước đây càng mạnh hơn.

Bất quá Thẩm Lạc không hề sợ hãi, thét dài một tiếng, dẫn đầu bay nhào tới.

Cứ như vậy, hấn lần lượt tiến vào không gian màu vàng, cùng những Ngân Giáp Thiên Binh kia chém giết, không ngừng tăng lên tu vi cùng kỹ xảo chiến đấu của mình.

Nương theo Hoàng Đình Kinh cùng Tà Nguyệt Bộ, ngay từ đầu hấn còn có chút thuận lợi, liên tiếp chém giết năm sáu Ngân Giáp Thiên Binh, tu vi đã tăng lên tới Xuất Khiếu hậu kỳ.

Trên bệ đá xuất hiện những Thiên Binh kia, tu vi vẫn cao hơn hấn một khoảng. Tu vi đến cảnh giới này, dù tăng lên một chút, thực lực sẽ kéo ra chênh lệch cực lớn, mà những Thiên Binh kia tu luyện công pháp càng ngày càng lợi hại, võ kỹ cũng càng tinh diệu.

Ưu thế Hoàng Đình Kinh và Tà Nguyệt Bộ dần dần bị triệt tiêu, Thẩm Lạc chiến thắng càng ngày càng khó khăn.

Rốt cuộc lúc đối mặt một Ngân Giáp Thiên Binh có thực lực cường đại dị thường, cầm trong tay song đao, hấn sơ sẩy một chút, bị đối phương đột phá phòng ngự, một đao đâm xuyên thân thể.

Không đợi hấn kịp phản ứng, một đạo đao quang khác sáng như tuyết quét ngang tới như sét đánh, "Phốc phốc" một tiếng, chém hấn thành hai đoạn.

"Dừng ở đây rồi sao?" Thẩm Lạc thâm thở dài, tuy không cam lòng nhưng không thể làm gì được, thực lực của đối phương đúng là trên hấn.

Chỉ là kể từ đó, Kim Giáp Thiên Tướng cho hấn thí luyện coi như thất bại.

Vào thời khắc này, trước mắt hấn đột nhiên hoa một cái, lại quay trở về đại điện màu vàng óng kia.

Thẩm Lạc thoáng có chút kinh ngạc, thân thể bị chém ngang lưng cũng không thể động đậy, trước mắt rất nhanh bắt đầu biến thành màu đen.

Một tiếng vang nhỏ từ phía trước truyền đến, hấn miễn cưỡng ngẩng đầu lên, lại là Kim Giáp Thiên Tướng chẳng biết lúc nào đứng lên, con mắt màu xám đen nhìn lại, hai con ngươi lộ ra một tia băng lãnh.

"Nếu bại, ngươi không phải là người ta muốn chờ!" Đôi môi khô khốc của Kim Giáp Thiên Tướng mấp máy, dùng thanh âm khàn khàn nói ra, sau đó vung tay lên.

Kim tháp trong tay gã sáng lên, một vết kim quang bay vụt tới, trong kim quang ẩn hiện hư ảnh kim tháp, đánh lên người Thẩm Lạc.

"Phốc" một tiếng vang nhỏ, thân thể Thẩm Lạc cứng cỏi không gì sánh được lại giống như một quả trứng gà, bị tùy tiện nghiền nát, bạo liệt ra.

Mắt Thẩm Lạc tối sầm lại, không biết qua bao lâu, lần nữa khôi phục sáng tỏ, lại xuất hiện trên bệ đá không gian màu vàng kia.

Một Ngân Giáp Thiên Binh cầm trong tay song đao đứng cách mấy trượng, cánh tay vung xuống, hai đao đao quang sáng như tuyết chém ngang đến, chính là kẻ trước đây không lâu chém giết hấn.

Hấn vội vàng lách mình né tránh, trên mặt lại hiện lên vẻ vui mừng.

"Suýt nữa quên mất, trong mộng ta có thể khởi tử hoàn sinh."

Song đao trong tay Ngân Giáp Thiên Binh vung vẫy, từng đao đao quang sáng như tuyết bắn ra, như trong sóng dữ, từng cơn sóng liên tiếp, một đợt nhanh hơn một đợt, phảng phất căn bản không thể tìm ra sơ hở.

Thẩm Lạc trước đó bị đao quang giống như sóng dữ này áp chế, từ đầu đến cuối tìm không thấy cơ hội phản kích, cuối cùng triệt để bại vong.

Bất quá hiện tại hắc khởi tử hoàn sinh, có kinh nghiệm giao thủ với đối phương trước đó, ứng phó tự nhiên hơn rất nhiều.

Tránh về sau mấy lần, Thẩm Lạc nhìn ra trong ánh đao liên hoàn của Ngân Giáp Thiên Binh có khe hở, mãnh liệt nhảy tới, thân thể giống như trang giấy đơn bạc, xuyên qua giữa khe hở mỏng manh của hai đao đao quang kia.

Mặc dù hắc vận dụng năng lực biến hoá nhục thân trong Hoàng Đình Kinh, vẫn không thể hoàn toàn tránh thoát đao quang công kích, giữa ngực bụng đau nhức một trận.

Nhưng Thẩm Lạc không để ý tới vết thương trên người, thân hình như điện lao thẳng tới bản thể đối phương.

Ngân Giáp Thiên Binh tựa hồ cũng sửng sốt một chút, song đao khép lại, chém ngang ra.

"Xoẹt "

Một đao đao quang sáng như tuyết dài mười mấy trượng, cao ba bốn trượng bắn ra, giống như sóng dữ chém về phía Thẩm Lạc, phủ kín đường tới của hắc.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 360: Thu Hoạch

Hai tay Thảm Lạc nắm chắc thành quyền, chung quanh cánh tay ngưng tụ kim quang, hình thành hai hư ảnh chân voi như thực chất, đánh về phía trước.

"Âm" một tiếng vang thật lớn, giống như đất bằng nổ kinh lôi.

Đao quang sáng như tuyết theo âm thanh vỡ vụn ra, nhưng hư ảnh chân voi trên tay Thảm Lạc cũng bị chém vỡ, nắm đấm và cánh tay cũng bị vạch ra từng vết rách, máu me đầm đìa.

Bất quá hẳn không để ý thương thế trên tay chút nào, tiếp tục bay nhào tới, trong nháy mắt đến trước cách Ngân Giáp Thiên Binh hơn một trượng, hai tay biến quyền thành trảo, lẳng không chụp một trảo.

Hai hư ảnh vuốt rồng màu vàng lớn gần trượng nổi lên, một cái như thiểm điện bắt lấy hai thanh trường đao Ngân Giáp Thiên Binh, một mực cố định nó, còn cái kia chụp vào ngực Ngân Giáp Thiên Binh.

Song đao Thiên Binh lắc một cái, thanh âm đao minh vang lớn, hai đao ánh đao màu trắng rét lạnh nổ bắn ra, xoay chuyển xoắn một phát, liền chém vỡ vuốt rồng màu vàng.

Nhưng hai cái vuốt rồng màu vàng này là Thảm Lạc thi triển toàn bộ pháp lực ngưng tụ thành, uy lực không ít, Ngân Giáp Thiên Binh trăm phá được một cái, còn cái kia thì bất lực.

Chỉ thấy kim ảnh lóe lên, một vuốt rồng khác hung hăng chộp vào trên người gã.

"Xoẹt" một tiếng, Thiên Binh ngân giáp bị xé nát, ngực xuất hiện ba vết thương sâu tới xương, thân thể bị đánh bay ra sau.

Trên chân Thảm Lạc loé lên hào quang ánh trắng, thân hình thoát một cái biến mất, sau đó trống rỗng xuất hiện phía sau Ngân Giáp Thiên Binh, song quyền như Độc Long xuất động, đánh vào sống lưng gã.

Ngân Giáp Thiên Binh kia mặc dù thân ở giữa không trung, không có điểm tựa, nhưng trên thân đại phóng ngân quang, uốn một cái lạng không quay một vòng, song đao phách trăm ra sau.

Nhưng ánh trắng trên hai chân Thảm Lạc lần nữa hiện lên, lại một lần tiêu thất hư không, sau đó xuất hiện một bên khác thân thể Ngân Giáp Thiên Binh, hai tay biến quyền thành trảo, tiếp tục một trảo ra.

Hai đầu ngón tay hấn bạo khởi kim quang, ngưng tụ giống như kiếm khí, phát ra thanh âm duệ khiếu.

Ngân Giáp Thiên Binh thân ở giữa không trung vốn hành động bất tiện, trước đó ứng phó song quyền Thảm Lạc đã miễn cưỡng, nên hai trảo này lại không thể tránh thoát, hai tay bị bắt trúng.

Hai cánh tay của gã bị chém xuống một cái, ly thể bay ra ngoài, người cũng rơi xuống đất, phát ra "Bịch" một tiếng vang thật lớn.

Tốc độ Thảm Lạc không giảm chút nào, thân hình thoát một cái xuất hiện trên không Ngân Giáp Thiên Binh, chân phải đại phóng kim quang, lần nữa ngưng tụ thành một hư ảnh chân voi, đập mạnh ở ngực gã.

"Răng rắc" một tiếng, ngân giáp trước ngực Ngân Giáp Thiên Binh bị giã nát, xương ngực cũng bị giã nát, lồm xuong thật sâu.

Gã vùng vẫy hai lần, triệt để bất động, thân thể nhanh chóng biến thành hư vô.

Tiếp đó một đoàn bạch quang từ thể nội gã bay ra, chui vào thể nội Thâm Lạc.

Thâm Lạc ngửa mặt lên trời thở dài một hơi, lão đảo lui về sau mấy bước, mới đứng vững thân mình.

Mấy lần cuối cùng này nhìn như bình thường, kì thực ngưng tụ toàn bộ tinh thần và lực lượng của hắn, nếu không cũng vô pháp nhất cử kiến công.

Giờ phút này cảnh sắc chung quanh biến đổi, Thâm Lạc lần nữa về tới đại điện màu vàng óng.

Hấp thu hết lực lượng thần hồn Ngân Giáp Thiên Binh lưu lại, kim tháp lại phun ra một viên đan dược.

Thâm Lạc tiếp được đan dược, nhưng không phục dụng, đứng dậy bay ra ngoài đại điện, ngồi xuống một góc.

Hắn trải qua chiến đấu lúc trước, đã thăm dò được quy luật tiến vào không gian màu vàng. Mỗi lần hấp thu hết thần hồn còn sót lại của Thiên Binh, luyện hóa xong đan dược màu vàng, sẽ lại bị hút vào trong không gian màu vàng.

Bất quá chỉ cần đi ra ngoài điện, Thiên Tướng kia sẽ không cách nào cưỡng ép kéo người tiến vào không gian thí luyện, muốn ở bên ngoài đợi bao lâu cũng được.

Thẩm Lạc ngửa đầu ăn đan dược màu vàng vào, vận công luyện hóa, tu vi lại tinh tiến không ít.

Chỉ là vết thương trên hai cánh tay hấn rất nghiêm trọng, có nhiều chỗ sâu thấy xương, đan dược màu vàng mặc dù có hiệu quả chữa thương, lại không thể triệt để chữa trị vết thương nghiêm trọng như vậy, chỉ có thể làm dịu mà thôi.

Thẩm Lạc nhìn một chút vết thương trên hai tay, tiếp tục vận chuyển Hoàng Đình Kinh, kim quang nhu hòa thấu thể ra, bao phủ thân thể hấn vào bên trong, hình thành một mảnh sa y màu vàng.

Sau nửa canh giờ.

Thẩm Lạc từ từ mở mắt, sa y màu vàng trên thân lóe lên biến mất, vết thương trên hai tay đã triệt để khép lại.

Thế là hấn lập tức đứng dậy, cất bước tiến vào đại điện.

Có khởi tử hoàn sinh làm át chủ bài, hấn cũng có lòng tin tiếp tục liều đấu, dù sao mỗi một lần kinh lịch đều rất khó có được, thu hoạch cũng không tệ.

Một chân Thẩm Lạc vừa mới bước vào đại điện, hai mắt Kim Giáp Thiên Tướng lập tức mở ra, hai đạo kim quang bay tới, kéo hấn vào không gian màu vàng.

Cách đó mười trượng ngân quang quay cuồng, một nữ binh mặc ngân giáp hiển hiện ra, công sau lưng một thanh cự cung màu bạc dài bằng thân thể nàng.

Một cỗ khí tức bén nhọn không gì sánh được từ trên thân nữ binh tản ra, giống như một thanh lợi kiếm phong mang tất lộ, nhuệ khí trùng thiên, so

với chiến sĩ song đao kia càng mạnh hơn.

Thẩm Lạc không nói hai lời lập tức thi triển Tà Nguyệt Bộ, huyễn hóa ra mấy đạo tàn ảnh giống nhau như đúc, lướt ngang qua bên cạnh, dự định trước dò xét rõ thủ đoạn của đối phương, tìm sơ hở rồi lại phản kích.

Chỉ là thân hình hắn vừa động, nữ binh mặc ngân giáp đối diện lập tức hai tay trở nên mờ lung.

Ngay sau đó Thẩm Lạc cảm thấy trước mắt hiện lên ngân quang, trống rỗng xuất hiện một mũi tên màu bạc, bắn tới trái tim của hắn.

Tốc độ và thân pháp Tà Nguyệt Bộ quý dị của hắn, trước mũi tên màu bạc này, vậy mà hoàn toàn không có tác dụng.

Dưới tình thế cấp bách, Thẩm Lạc vung tay lên, trên bàn tay bắn ra một đạo kim quang kiếm khí dài hơn một trượng, chém xuống một cái.

"Ầm" một tiếng, mũi tên màu bạc bị chém thành hai đoạn, hóa thành điểm điểm ngân quang phiêu tán.

Nhưng một cỗ đại lực phản chấn tới, thân thể Thẩm Lạc cũng bị đẩy lui một bước, thân pháp quý dị lập tức bị phá.

Không đợi hắn điều chỉnh xong, trước mắt chớp loạn ngân quang, lại có bảy tám mũi tên màu bạc điện xạ tới.

Thẩm Lạc biến sắc, trên thủ chưởng kia cũng đại phóng kim quang, bắn ra kiếm quang dài hơn một trượng, cánh tay của hắn và hai đạo kiếm quang trực tiếp biến mất không thấy gì nữa, vô số kiếm ảnh màu vàng xuất hiện chung quanh, hình thành một vòng bảo hộ.

Đây là môn kiếm thuật phòng ngự của song kiếm Ngân giáp thiên binh trước đó, hấn hấp thu kinh nghiệm chiến đấu cùng kiếm pháp đối phương, đã tinh thông một chiêu này.

Dày đặc tiếng kim thiết giao kích vang lên, bảy tám mũi tên màu bạc đều bị ngăn lại xoắn nát, nhưng thân thể Thẩm Lạc cũng run lên, lần nữa bạch bạch bạch lui về sau mấy bước.

Hấn còn đang lui lại, trước mắt lại có ngân quang chớp liên tục, thỉnh linh lại có hai ba mươi mũi tên màu bạc bay vụt tới.

Thẩm Lạc kinh hãi, cho tới bây giờ hấn vẫn không thấy rõ đối phương bắn tên thế nào.

Thực lực nữ binh mặc ngân giáp này vượt xa Thiên Binh dùng song đao kia, hấn kiên trì mấy hiệp, lần nữa thất bại, bị mấy chục mũi tên xuyên thủng thân thể mà chết.

Bất quá rất nhanh hấn lại phục sinh, trở lại điểm nữ binh mặc ngân giáp vừa mới xuất hiện, tiếp tục chém giết lần hai.

Thực lực nữ binh mặc ngân giáp quá mạnh, vừa mới một vòng chém giết kia, Thẩm Lạc cuối cùng vẫn không tìm ra sơ hở của đối phương, không nắm chắc nên đành phải tiếp tục thăm dò.

Chỉ tiếc, lần này hấn vẫn không thể tìm ra sơ hở của đối phương, mặc dù kiên trì lâu hơn một chút, vẫn lấy kết quả cuối cùng là bị giết chết.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 361: Thiên Binh Đại Thừa Kỳ

Thẩm Lạc rất nhanh lại phục sinh, tiếp tục chém giết lần ba.

Lần này, hắn cải biến chiến thuật, chuẩn bị thử giao phong cận thân.

Chiếc cung lớn trong tay nàng kia là kiện pháp khí cực kỳ lợi hại, cũng có thể là pháp bảo, tựa hồ có thể bắn ra mũi tên vô hạn, lại một tiễn nhanh hơn một tiễn, chỉ cần bị nàng này kéo dài khoảng cách, cơ bản chính là một chữ "Chết", chỉ có cận chiến mới có thể chiến thắng.

Thẩm Lạc có Tà Nguyệt Bộ cùng Át Mộc Tiên Độn, muốn tới gần đối phương cũng không khó. Nhưng không ngờ nữ binh mặc ngân giáp này cận chiến cũng không yếu, Thẩm Lạc lại chiến tử một lần lại phục sinh, rốt cuộc nắm lấy cơ hội, liều mạng trọng thương, nhất cử đánh bại đối phương.

Thẩm Lạc trở về đại điện, luyện hoá tàn hồn và đan dược của nữ binh mặc ngân giáp, rất nhanh trở lại không gian màu vàng, tiếp tục thí luyện.

Đúng như sở liệu, tiếp theo Ngân Giáp Thiên Binh xuất hiện có thực lực càng ngày càng mạnh, căn bản không thể lần thứ nhất giao phong là chiến thắng, nhờ có hắn trong mộng cảnh không ngừng phục sinh, không ngừng góp nhặt kinh nghiệm chiến đấu, mới có thể tìm kiếm sơ hở sau đó phản sát.

Ngay từ đầu, hắn chỉ cần khởi tử hoàn sinh mấy lần là có thể chuyển bại thành thắng những Thiên Binh kia, nhưng càng về sau, hắn thậm chí chết gần mười lần, mới có thể miễn cưỡng chiến thắng.

Đương nhiên theo từng lần tác chiến cường độ cao này, bất luận tu vi hay là kinh nghiệm đối chiến với địch nhân của Thẩm Lạc đều lấy tốc độ kinh người tăng lên nhanh chóng, đồng thời còn nắm giữ không ít các loại võ kỹ từ Thiên Binh.

Bên ngoài cầu thang đại điện màu vàng óng, Thẩm Lạc với một thân máu me đầm đìa đang nhắm mắt ngồi xếp bằng, vận công luyện hóa đan dược màu vàng.

Sau một hồi lâu, linh khí bên ngoài đại điện đột nhiên trở nên hỗn loạn, dần dần lấy Thẩm Lạc làm trung tâm bắt đầu xoay tròn hú dài, hình thành một vòng xoáy linh khí to lớn.

Trong toàn bộ đại điện, thiên địa linh khí nồng đậm bị hút qua, liên tục không ngừng dung nhập vào cơ thể Thẩm Lạc.

Không bao lâu, bên ngoài thân Thẩm Lạc bắt đầu hiện ra một cỗ kim quang giống như hỏa diễm, trong kim quang hiện ra bốn đầu Kim Long, bốn đầu hư ảnh voi lớn, vây quanh thân thể của hắn lao nhanh gào thét, dẫn tới hư không chấn động theo.

Một hồi lâu qua, vòng xoáy linh khí quanh Thẩm Lạc đột nhiên phát ra một tiếng thanh minh, triệt để tiêu tán.

Hắn mở to mắt ra, trên mặt lộ vẻ vui mừng.

Liên tục khổ chiến nhiều trận, luyện hóa rất nhiều đan dược màu vàng, tu vi của hắn rất cuộc đạt tới Xuất Khiếu hậu kỳ đỉnh phong, tiếp đó, là có thể đột phá Đại Thừa kỳ.

Sau Đại Thừa có thể độ Hóa Tiên Kiếp, một khi thành công, liền có thể từ nhân hóa tiên, triệt để thoát ly gông cùm xiềng xích sinh lão bệnh tử của

phàm nhân. Cho nên Đại Thừa kỳ có thể nói là cầu nối giữa Tiên Phàm, ý nghĩa phi phàm.

Muốn đạt vào cây này độ khó cực cao, lúc trước hấn và Bạch Tiêu Vân một đường nói chuyện phiếm, đã từng đề cập tới đề tài này.

Quá trình tiến giai Đại Thừa kỳ nói cũng không phức tạp, một câu là có thể khái quát, thần hồn nhục thân tương hợp.

Chỉ là nói thì dễ dàng, làm lại rất khó. Căn cứ trên Hoàng Đình Kinh thuật lại, muốn đạt tới thân hồn tương hợp, cần triệt để nắm giữ tam nguyên chi lực, chính là tinh, khí, thần, sau đó lấy tam nguyên chi lực làm căn cơ, điểm một đoàn sinh mệnh chi hỏa, nung khô thể xác tinh thần.

Nếu có thể gánh chịu được, thì có thể thân hồn hợp nhất, tiến giai Đại Thừa. Còn không chịu nổi, thì sẽ trực tiếp hồn phi phách tán.

Bạch Tiêu Vân nói y năm đó đột phá Đại Thừa kỳ, toàn bộ nhờ sư môn che chở, bày ra mấy đạo ngưng thần tĩnh tâm, cấm chế nguyên khí, lại phục dụng rất nhiều linh đan diệu dược phụ trợ phá cảnh, mới miễn cưỡng vượt qua nan quan này.

Thảm Lạc bây giờ trong kim tháp này, không có chút ngoại lực để mượn, muốn đột phá Đại Thừa kỳ gần như không thể.

"Sau này hãy tính đi." Hấn lắc đầu, không nghĩ nhiều việc này nữa, cân nhắc tiếp tục thí luyện.

Cho tới bây giờ, hấn đã đánh bại mười lăm tên Thiên Binh, dựa theo Kim Giáp Thiên Tướng nói, còn cần đánh bại hai mươi một tên Thiên Binh mới có thể thông qua khảo nghiệm.

Tu vi của hắn đạt tới cảnh giới này, đã rất khó đề thăng, nhưng không biết tiếp theo phải đối mặt những Thiên Binh kia thực lực sẽ như thế nào, nếu tu vi vượt qua mình quá nhiều, cho dù có át chủ bài khởi tử hoàn sinh, có thể không ngừng tích lũy kinh nghiệm, phần thắng cũng thập phần xa vời.

Thẩm Lạc im lặng một lát, đứng dậy tiến vào trong điện, hai đạo kim quang lập tức từ hai mắt Kim Giáp Thiên Tướng bắn tới, mang hắn vào trong không gian thí luyện.

Lóe lên ánh bạc, bệ đá cách hắn mấy trượng hiện ra một tên ngân giáp đại hán dị thường khôi ngô, đầu đầy tóc rối, hai tay trống trơn, không có bất kỳ binh khí gì.

Sắc mặt Thẩm Lạc ngưng lại, trên người đối phương không tản mát ra bất luận khí tức cường đại gì, nhưng càng như vậy, càng không thể phớt lờ.

Tráng hán mặc ngân giáp bỗng nhiên ngẩng đầu, thân hình mơ hồ một cái, tựa như mãnh hổ bay nhào tới, lỗ chân lông làn da trần trụi hiện ra từng đờ án tinh thần thật nhỏ, thân thể bỗng nhiên phồng lớn một vòng, song quyền cũng phồng lớn to cỡ cái bình bát, hư không một kích tới.

"Vèo" một tiếng duệ khiêu chói tai truyền ra, những nơi quyền phong đi qua, trống rỗng vạch ra hai đạo bạch ngân, dường như muốn xé rách hư không.

Cùng lúc đó, một cỗ linh áp cường đại có thể ép sập thiên địa tràn ngập không gian màu vàng, dẫn tới toàn bộ không gian đều ong ong run mạnh không thôi.

"Đại Thừa kỳ!"

Trong lòng Thẩm Lạc run lên, lách mình muốn né tránh, thế nhưng toàn bộ không gian màu vàng tựa hồ đã bị đối phương dùng một đôi quyền bao phủ áp bách. Hắn cảm thấy không gian xung quanh phất phất biến thành đầm lầy vô tận, di động một chút cũng vô cùng khó khăn, chỉ có thể toàn lực thôi động lực lượng toàn thân, huy quyền nghênh tiếp.

"Răng rắc" một tiếng vang giòn, hai tay Thẩm Lạc bị bẻ gãy, người như rom rạ bay ra sau, trong miệng cuồn phun máu tươi, đập ầm ầm trên bệ đá.

Hắn cảm thấy trên dưới quanh người đau nhức kịch liệt không chịu nổi, nỗ lực định đứng dậy.

Nhưng phía trên loé lên ngân ảnh, thân hình trắng hán mặc ngân giáp trống rỗng xuất hiện, song quyền đánh xuống.

Hai quyền ảnh màu bạc bay vụt xuống, sau đó loé lên hóa thành hai cự quyền màu bạc to bằng gian phòng, đánh vào trên người hắn.

"Phốc" một tiếng vang nhỏ, thân thể Thẩm Lạc không có lực phản kháng chút nào bị nghiền nát, hóa thành một bãi huyết nhục mơ hồ.

Ý thức của hắn lâm vào bóng tối, bất quá rất nhanh lại lần nữa thức tỉnh, xuất hiện trên cầu thang bên ngoài kim tháp.

"Thiên Binh Đại Thừa kỳ lại lợi hại như thế, trắng hán mặc ngân giáp kia tu luyện tựa hồ cũng là công pháp đỉnh cấp pháp thể song tu, không kém Hoàng Đình Kinh." Thẩm Lạc thở dốc vài tiếng, lúc này mới đề xuống cảm giác hồi hộp trong lòng.

Bây giờ tu vi hắn đạt tới Xuất Khiếu kỳ đỉnh phong, xuất hiện một Thiên Binh Đại Thừa kỳ cũng không kỳ quái. Chỉ là hắn không ngờ, Thiên Binh Đại Thừa kỳ này đáng sợ như thế, hắn thậm chí ngay cả một chiêu nửa thức cũng không đỡ nổi, trực tiếp bị miêu sát.

Chỉ là bất luận thế nào, thí luyện vẫn phải tiếp tục.

"Hiện tại điểm thời gian này hẳn là ta vừa mới đột phá Xuất Khiếu kỳ đỉnh phong, xem ra bởi vì trong nháy mắt bị diệt sát, thời gian phục sinh bị đẩy về phía trước rất nhiều, như vậy cũng tốt, có thể cho ta suy nghĩ thật kỹ đối sách." Thảm Lạc cảm thụ một chút tình huống trong cơ thể, tự lẩm bẩm một tiếng.

Hắn trầm ngâm một hồi lâu, mới đứng dậy lần nữa bước vào trong điện, tiến vào không gian thí luyện.

Lóe lên ánh bạc, thân ảnh trắng hán mặc ngân giáp nổi lên, đang muốn bay nhào ra.

Nhưng không đợi nó bước ra một bước, trên thân Thảm Lạc loé lên bóng xanh, hư không tiêu thất không thấy, sau một khắc xuất hiện sau lưng trắng hán mặc ngân giáp.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 362: Tế Luyện Pháp Bảo

Trong không gian màu vàng này, mặc dù Át Mộc khí cực kỳ mỏng manh, hấn cũng có thể miễn cưỡng truyền tống.

Thẩm Lạc vừa hiển hiện thân hình, song quyền lập tức đại phóng kim quang, hư ảnh tứ long tứ tượng nổi lên, quán quanh trên đó.

Cánh tay của hấn đột nhiên phát ra tiếng "Rắc rắc" bạo hưởng, thô to lên một vòng, như thiểm điện đánh tới phía sau tráng hán ngân giáp.

Tráng hán mặc ngân giáp cũng không quay người ứng chiến, trên lỗ chân lông ngoài thân lần nữa hiện ra vô số đồ án ngôi sao, rất nhiều ngân quang từ đó phun ra, sau đó ngưng tụ, trong chốc lát hình thành quanh người một vòng bảo hộ màu bạc như mai rùa.

Nắm đấm Thẩm Lạc đánh vào phía trên, phát ra hai tiếng nổ mạnh.

Nhưng vòng bảo hộ màu bạc chỉ hơi chớp động mấy lần, vẫn chịu đựng được quyền kinh hủy núi đoạn sông này.

Thẩm Lạc giật nảy cả mình, lách mình muốn lui lại.

Nhưng khước mắt hấn chớp động tàn ảnh, lại là khuỷu tay tráng hán mặc ngân giáp đánh trả, mang theo đạo đạo hư ảnh, đánh vào trên vai của hấn.

Một cỗ cự lực ngập trời cuốn tới, bả vai Thẩm Lạc bị đánh nát, thể nội truyền ra lớp bốp một trận loạn hưởng, hơn phân nửa xương cốt đều vỡ vụn,

lần nữa bị đánh bay ra sau, giống như một bãi bùn nhão đập xuống đất.

Không đợi hắn kịp phản ứng, hai cự quyền màu bạc từ trên trời giáng xuống, che mất tầm mắt của hắn.

Trước mắt Thẩm Lạc lần nữa tối đen, sau đó phục sinh trên bậc thang ngoài đại điện.

Lông mày hắn nhíu chặt, ngồi trên bậc thang cả buổi, mới lần nữa tiến vào đại điện, tiếp tục khiêu chiến, kết quả như hai lần trước tuy tiện bị giết chết.

Thời gian kế tiếp, Thẩm Lạc liên tiếp khiêu chiến tráng hán mặc ngân giáp không dưới mười lần, nhưng mỗi một lần đều lấy kết cục thảm bại. Cuối cùng hắn thi triển tất cả các thủ đoạn Hoàng Đình Kinh, Tà Nguyệt Bộ, Tam Tinh Diệt Ma, nhưng vẫn thất bại thảm hại, không nhìn thấy một chút hy vọng chiến thắng.

Ngoài ra, hắn cũng thử qua Thông Linh Dịch Yêu thuật, nhưng có thể do cấm chế ngoài tháp, ở chỗ này không cách nào cảm ứng được bên ngoài, tự nhiên cũng không thể thông linh.

"Chẳng lẽ dừng lại ở đây? Hắn là muốn ta một mực bị vây ở đây?" Bên ngoài đại điện, sắc mặt Thẩm Lạc trầm như nước, âm thầm cắn răng.

"Không, ta quyết không thể từ bỏ!"

Ánh mắt của hắn rất nhanh trở nên kiên định, ép buộc chính mình tỉnh táo lại, khổ tư suy nghĩ biện pháp chiến thắng tráng hán mặc ngân giáp.

Hắn và tráng hán mặc ngân giáp khác biệt lớn nhất là tu vi, chớ nhìn hắn cách Đại Thừa kỳ chỉ một bước, nhưng một bước này lại chênh lệch giống như lạch trời.

Nếu có thể đột phá đến Đại Thừa kỳ, bằng vào át chủ bài không ngừng phục sinh, ngược lại có khả năng chiến thắng tráng hán mặc ngân giáp, chỉ là không có bất luận ngoại lực gì tương trợ, đột phá khó khăn cỡ nào.

"Đúng rồi, ta làm sao quên kiện Lục Trần Tiên kia, hiện tại muốn đột phá cơ hồ không nắm chắc, tế luyện Lục Trần Tiên lại tiết kiệm thời gian nhiều hơn! Có kiện pháp bảo kia, thực lực của ta cũng có thể tăng lên rất nhiều." Hai mắt Thẩm Lạc đột nhiên sáng lên, lật tay lấy ra Lục Trần Tiên.

"Chỉ là không gian thí luyện kia, giống như chỉ có thân thể của ta mới có thể đi vào, quần áo và Thất Tinh Bút đều không thể mang vào, không biết có thể mang Lục Trần Tiên vào không?"

Hắn đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, nhưng vẫn dự định trước tế luyện Lục Trần Tiên kia đã, thử một chút lại nói.

Trong lòng đã định, Thẩm Lạc khoanh chân ngồi xuống, đặt Lục Trần Tiên ngang trên đầu gối, vận hành Cửu Cửu Thông Bảo Quyết.

Từng đạo pháp quyết từ hai tay hắn bắn ra, chui vào trong Lục Trần Tiên. Roi này lập tức hiện ra đạo đạo hắc quang, càng ngày càng sáng.

Hắn vừa tế luyện đã ba ngày ba đêm, trên Lục Trần Tiên hiện ra mười sáu đạo quang văn màu đen, hắc quang quán quanh đã nồng đậm như thực chất, thân roi hình thành một chùm sáng màu đen thâm trầm, thỉnh thoảng chớp lên một cái.

Mỗi lúc như vậy, không khí phụ cận đều nổi lên đường vân như gợn nước, rung động không thôi.

Sắc mặt Thẩm Lạc ngưng trọng, hai tay bắm niêm pháp quyết như bánh xe, từng đạo pháp quyết như mưa roi trên Lục Trần Tiên.

Cắm chế Lục Trần Tiên, hắn đã luyện hóa mười sáu đạo, lại đến một cái thời khắc mấu chốt.

Hắn toàn lực vận chuyển Cửu Cửu Thông Bảo Quyết, thể nội pháp lực đều rót vào trong Lục Trần Tiên, một lần lại một lần trùng kích.

Không biết qua bao lâu, ngay lúc pháp lực Thảm Lạc gần cạn, cơ hồ muốn duy trì không nổi, bỗng "Àm àm" một tiếng vang trầm, cắm chế này của Lục Trần Tiên rốt cuộc sụp đổ, tản ra hắc quang đột nhiên sáng gấp mấy lần, phát ra tiếng rung ong ong, thành linh từ trong ngực hắn bắn ra, bay múa quanh thân thể của hắn.

Thảm Lạc mở to mắt, sắc mặt trắng bệch vì té luyện trong thời gian dài, trong mắt lại vui mừng, đưa tay vẫy một cái.

Lục Trần Tiên đang bay múa lập tức bay vụt về, rơi vào trong tay của hắn, mười bảy đạo quang ngân màu đen ở phía trên nhẹ nhàng dập dờn.

"Lục Trần Tiên này quả nhiên là pháp bảo!" Thảm Lạc nhẹ giọng tự nói.

Trong thượng phẩm pháp khí, số lượng cắm chế nhiều nhất là chín đạo, Bán Nguyệt Hoàn của hắn chính là dạng này, pháp khí vượt qua chín đạo cắm chế thì thuộc về cực phẩm pháp khí.

Mà cực phẩm pháp khí tối đa cũng chỉ có thể dung nạp mười sáu đạo cắm chế, vượt qua con số này, chính là pháp bảo.

Thảm Lạc cảm giác được, đây không phải cực hạn của Lục Trần Tiên, chỗ sâu roi này còn có cắm chế tồn tại, bất quá lấy tu vi hắn bây giờ, tựa hồ không cách nào triệt để hiểu thấu đáo.

Thảm Lạc lật bàn tay một cái, dự định thu Lục Trần Tiên vào phù bút, trước khi phục hao tổn pháp lực.

Nhưng trên Lục Trần Tiên đột nhiên sáng lên quang mang, hóa thành một đạo hắc quang chui vào thể nội Thẩm Lạc biến mất không thấy gì nữa.

Hắn kinh hãi, vội vàng ngưng thần dò xét thân thể, phát hiện Lục Trần Tiên rút nhỏ mấy chục lần, đang lẳng lẳng lơ lửng trong đan điền của hắn.

"Trong truyền thuyết pháp bảo thông linh, khác với pháp khí, có thể thu nhập vào thể nội, quả nhiên không sai." Khoé miệng Thẩm Lạc lộ ra vẻ vui mừng, vẫy tay một cái, lòng bàn tay loé lên hắc quang, Lục Trần Tiên trống rỗng xuất hiện.

Hắn gật gật đầu, lại thu roi này vào thể nội, nhắm mắt vận chuyển công pháp.

Sau nửa canh giờ, pháp lực trong cơ thể hắn đã khôi phục, đứng dậy đi vào đại điện.

Kim Giáp Thiên Tướng nhìn hắn một cái, hai đạo kim quang chiếu xạ đến, bao phủ lại thân thể Thẩm Lạc.

Hai tay hắn không khỏi nắm chặt, tiếp đó thấy hoa mắt, lại xuất hiện trên bệ đá không gian màu vàng.

Thẩm Lạc vội vàng thông qua thần thức dò xét thể nội, trên mặt lập tức vui mừng.

Cây Lục Trần Tiên kia đang lẳng lẳng trôi nổi trong đan điền của hắn.

Hắn đưa tay muốn triệu hoán Lục Trần Tiên, nhưng đột nhiên nhớ tới cái gì, động tác dừng lại.

Ngoài mấy trượng loé lên ánh bạc, tráng hán mặc ngân giáp kia nổi lên trên bệ đá, không nói hai lời, lập tức bay nhào tới, song quyền như điện

đánh ra.

Nhưng ngoài thân Thẩm Lạc chớp động lục quang, đã thi triển Át Mộc Tiên Độn biến mất không thấy gì nữa, trống rỗng xuất hiện sau lưng tráng hán.

Tay trái hấn đại phóng kim quang, hư ảnh Long Tượng bên trong chớp động, đánh tới sau lưng gã.

"Dựa theo tình huống giao thủ trước đó, từ sau lưng nó phát động công kích, Thiên Binh này sẽ dùng vòng bảo hộ màu bạc như mai rùa kia ngăn cản." Thẩm Lạc vừa công kích vừa trầm nghĩ.

Quả nhiên, nắm đấm hấn sắp đánh trúng tráng hán mặc ngân giáp, trong nháy mắt lỗ chân lông tráng hán phun ra vô số ngân quang, trong nháy mắt ngưng tụ thành một tầng bảo hộ như mai rùa.

Khoé miệng Thẩm Lạc hiện lên tia mỉm cười, tay trái đánh ra đột nhiên dừng lại, trong tay phải hiện lên một đạo hắc ảnh, Lục Trần Tiên nổi lên.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 363: Ném Thử

Thẩm Lạc rút pháp lực thể nội vào trong đó, "Ầm" một tiếng vang thật lớn truyền ra, trên Lục Trần Tiên bỗng nhiên hiện ra một vầng sáng màu đen chập chờn sáng tối, mặc dù không quá mãnh liệt, nhưng lại tản mát ra linh áp khổng lồ làm cho người kinh hãi, ù ù ép tới phía trước, đánh vào trên thân tráng hán mặc ngân giáp.

"Răng rắc" một tiếng vang giòn, vòng bảo hộ như mai rùa kia phảng phát yếu ớt như giấy, bị Lục Trần Tiên một kích đánh nát.

Tráng hán mặc ngân giáp muốn quay người nghênh địch thì đã chậm, chỉ kịp vung hai tay lên, trở tay đánh ra hai đạo chưởng ảnh màu bạc về phía Thẩm Lạc.

Nhưng Lục Trần Tiên tản ra vầng sáng màu đen tăng lên, tùy tiện xuyên qua hai đạo chưởng ảnh màu bạc, tựa hồ không giảm chút nào đánh vào trên lưng tráng hán.

Phốc! Ngân giáp trên người tráng hán vỡ vụn, thân thể trực tiếp bạo liệt ra, bị Lục Trần Tiên một kích đánh thành hai đoạn, bay ngang ra sau.

Thẩm Lạc thấy tình hình này không khỏi trợn mắt há hốc mồm đứng bất động tại chỗ, tay phải duy trì tư thế đánh ra.

Pháp bảo Lục Trần Tiên lần đầu thi triển, uy năng vượt xa dự liệu của hắn, lại tùy tiện đánh chết một tên Đại Thừa kỳ.

Trong lúc bất chợt, thân thể của hắn đột nhiên mềm nhũn, bịch một tiếng ngã ngổ trên mặt đất.

Uy lực Lục Trần Tiên vô cùng lớn, tiêu hao cũng phi thường khủng bố, một kích vừa rồi không ngờ tiêu hao hết pháp lực thể nội hắn.

Hai đoạn thân thể tráng hán mặc ngân giáp bị đánh bay nhanh chóng trở nên trong suốt, biến thành hư vô, một đoàn bạch quang từ nửa thân tráng hán bay vọt tới, dung nhập thể nội hắn.

Sau đó Thẩm Lạc thấy hoa mắt, quay trở về đại điện màu vàng óng.

Tráng hán mặc ngân giáp còn sót lại hồn lực mạnh mẽ không bình thường, khiến cho thần hồn tiểu nhân trong thức hải hắn thành linh phòng lớn lên một vòng, nguyên bản thần hồn tiểu nhân hơi mờ, cũng biến thành ngưng thực óng ánh hơn nhiều.

Thẩm Lạc cẩn răng chịu đựng thống khổ thần hồn bị xé rách, cảm ứng biến hoá trong đầu, trong lòng mừng rỡ.

Loại tình huống này biểu thị thần hồn của hắn đã đạt đến Xuất Khiếu kỳ viên mãn, tùy thời có thể đột lên thần hồn chi hỏa, thử đột phá Đại Thừa kỳ.

Đang cân nhắc, một tay hắn nhấc lên, bắt lấy một đoàn kim quang bay tới, sau đó thân hình nhoáng lên liền ra ngoài điện, khoanh chân ngồi xuống, mặt lộ vẻ trầm ngâm không nói.

Bây giờ bất luận lực lượng thần hồn hay là tu vi hắn đều đạt tới đỉnh phong, nguyên khí trong cơ thể tích lũy cũng không kém, nếu ăn vào viên Kim Đan này, tám chín phần mười sẽ dẫn phát pháp lực thể nội kích biến, bắt đầu đột phá Đại Thừa kỳ.

Chỉ là, hắn còn chưa chuẩn bị sẵn sàng, tùy tiện đột phá, chỉ sợ là kết cục cử tử nhất sinh.

"Ta làm sao lại ngớ ngẩn, giờ phút này đang ở trong giấc mộng, cho dù đột phá thất bại mà chết, cũng có thể khởi tử hoàn sinh. Không chỉ như vậy, ta còn có thể tích lũy cảm ngộ, một lần thất bại lại đến lần tiếp, sẽ có một lần thành công." Thảm Lạc bỗng nhiên vỗ đùi, vẻ chần chờ trên mặt quét sạch sành sanh, trong mắt lộ ra thần sắc hung phấn.

Vừa nghĩ đến đây, hắn lập tức khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt điều chỉnh tâm thần, đợi tâm cảnh triệt để khôi phục lại bình tĩnh, liền lật tay lấy ra viên đan dược màu vàng kia, không chút do dự ăn vào, sau đó vận công luyện hóa.

Đan dược hóa thành vô số nhiệt lưu tuôn ra toàn thân, dung nhập vào pháp lực trong cơ thể hắn.

Không bao lâu, pháp lực thể nội Thảm Lạc lần nữa không bị khống chế nhanh chóng vận chuyển, trên thân toả ra trận trận kim quang sáng tỏ, bao phủ thân thể vào trong đó, lưu chuyển không ngừng.

Theo thời gian trôi qua, kim quang càng ngày càng sáng, chiếu xạ bên ngoài đại diện thành một mảnh thể giới màu vàng, kim quang còn chiếu vào trong đại diện.

Thân thể Thảm Lạc ở trong kim quang như ẩn như hiện, nhìn không rõ ràng.

Hai tay hắn đặt ngang ở bên người đột nhiên nâng lên, nhanh chóng kết động từng cái pháp quyết, kim quang trên người theo đó ba động chập chùng.

Sau một lát, "Phốc" một tiếng vang nhỏ truyền ra, chỗ mi tâm hấn bỗng nhiên sáng lên một đoàn quang mang óng ánh chói mắt, kim quang chung quanh cũng không thể che lấp, từ bên ngoài có thể thấy rõ ràng, chớp động như hoả diễm.

Đây là thần hồn chi hỏa!

Hai tay Thâm Lạc bấm niệm pháp quyết cũng không dừng lại, tiếp tục kết xuất từng pháp ấn.

Sau một lát, trong đan điền hấn cũng sáng lên một ngọn lửa màu vàng óng ánh, thấu thể bắn ra.

Đây là nguyên khí chi hỏa, cũng là pháp lực chi diễm!

Thần hồn người tập trung ở não hải, pháp lực tập trung ở đan điền, muốn bốc cháy sinh mệnh chi hỏa ở hai nơi này cũng không khó khăn, khó khăn nhất là tinh lực chi hỏa, cũng tức là tinh khí chi diễm bản nguyên nhục thể.

Tinh khí nhục thân trải rộng toàn thân, nếu muốn ngưng luyện ra tinh lực chi hỏa phải cố hết sức, ngưng tụ nó lại càng thêm khó khăn.

Thâm Lạc hít sâu một hơi, tiếp tục vận chuyển công pháp, hư ảnh tứ long tứ tượng nổi lên, sau đó chậm rãi dung nhập vào thân thể của hấn.

Các lỗ chân lông trên thân hấn phồng lên, nhô ra như từng đậu tằm, nhìn có chút đáng sợ, diễm diễm bạch quang từ trong lỗ chân lông tuôn ra, nhẹ nhàng nhảy lên.

Trên mặt Thâm Lạc vô hỉ vô bi, hai tay tiếp tục bấm niệm pháp quyết thi pháp.

Những bạch quang kia chậm rãi dao động, hội tụ lại chỗ ngực hấn. Trọn vẹn gần nửa ngày, bạch quang các nơi mới hội tụ đến ngực hấn, ngưng tụ thành một ngọn lửa màu trắng.

Trong lòng Thẩm Lạc thoáng buông lỏng, âm thầm cảm tạ vị đạo nhân lúc trước truyền thụ cho hấn Hoàng Đình Kinh.

Hoàng Đình Kinh chính là công pháp pháp thể song tu cao thâm, đồng thời đề cao lực nhục thân cùng pháp lực, cho nên hấn mới có thể dễ dàng liền nhóm lửa ra nhục thân chi diễm.

Mà vì Hoàng Đình Kinh là công pháp pháp thể song tu, nhục thể chi diễm cùng pháp lực chi diễm của hấn trời sinh đã phù hợp, lúc tam nguyên hợp nhất, so với người tu luyện công pháp phổ thông lại càng dễ dàng hơn.

Đây cũng là nguyên nhân công pháp pháp thể song tu trân quý.

Ngưng luyện ra nhục thân chi diễm, Thẩm Lạc không chần chờ chút nào, hai tay kết thành một cái pháp ấn, đứng yên trước người.

Mi tâm, bụng dưới hấn, hai đám lửa chậm rãi di động đến ngực, rất nhanh cùng đoàn tinh lực chi diễm màu trắng kia hội tụ cùng một chỗ.

Tiền giai Đại Thừa kỳ đến đây cũng không kết thúc, thậm chí có thể nói vừa mới bắt đầu, tiếp theo chỉ có triệt để hoà tam nguyên chi hoả làm một thể, mới có thể thuận lợi tiến giai.

Giờ phút này tam nguyên chi hoả trước ngực hấn chẳng những không có xu thế dung hợp, ngược lại xung đột kịch liệt với nhau, nếu không có hấn dùng tuyệt đại định lực áp chế, đã sớm nổ tung.

Thẩm Lạc hít sâu một hơi, toàn lực vận chuyển Hoàng Đình Kinh.

"Ầm" một tiếng, kim quang quanh người hấn lần nữa sáng lên, hình thành một chùm sáng màu vàng to lớn, triệt để bao phủ thân thể hấn vào bên trong.

Mà trong ngoài đại điện, thiên địa linh khí bỗng nhiên nổi lên sóng gió kịch liệt, tạo ra từng vòng xoáy linh khí to to nhỏ nhỏ, tất cả linh lực đều hội tụ đến phía Thâm Lạc.

Thời gian chậm rãi trôi qua, trong nháy mắt đã qua hơn nửa canh giờ, chùm sáng màu vàng đột nhiên hỗn loạn kịch liệt lên, phát ra tiếng rít.

Lập tức chùm sáng màu vàng quay cuồng một hồi không ngừng, ba ngọn lửa khác lạ từ bên trong bộc phát ra, phát ra "Ầm" một tiếng vang thật lớn.

Chùm sáng màu vàng cũng triệt để bạo liệt, hiện ra tình hình bên trong.

Chỉ thấy ngực Thâm Lạc bị tạc ra một lỗ thủng lớn, cháy đen một mảnh, mà toàn thân hấn bị một ngọn lửa màu vàng óng bao khóa, cháy hừng hực, thân thể nhanh chóng biến thành bụi bay.

Bất quá ánh mắt hấn không sợ hãi chút nào, chỉ lẳng lặng nhìn hết thấy, phảng phất một người đứng xem vậy.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 364: Tam Nguyên Hợp Nhất

Mấy hơi thở sau, toàn bộ thân thể Thẩm Lạc triệt để hóa thành tro tàn, mà ý thức của hắn cũng lâm vào bóng tối.

Bất quá không lâu sau, tầm mắt Thẩm Lạc khôi phục sáng tỏ.

Giờ phút này trên thân hắn lập loè kim quang, ở xung quanh người hình thành một chùm sáng to lớn, ba đám hỏa diễm trên người chậm rãi hội tụ một chỗ, lại về tới trước khi tam nguyên chi hỏa dung hợp.

"Nếu như có thể trở về lúc mới bắt đầu đột phá là tốt nhất, như thế ta có thể lại một lần làm trình tự lúc trước." Thẩm Lạc có chút tiếc nuối thầm nghĩ.

Đáng tiếc thời điểm phục sinh, không do hắn không chế.

Hắn rất nhanh tập trung ý chí, vận chuyển công pháp, dung hợp tam nguyên chi hỏa, trùng kích Đại Thừa kỳ.

Đáng tiếc, lần này vẫn thất bại, lại một lần nữa nhục thân hoá thành bụi phấn.

"Tiền giai Đại Thừa kỳ quả nhiên gian nan, trong mộng tư chất bộ thân thể này cực cao, vậy mà cũng vất vả như thế." Thẩm Lạc thầm nghĩ trong lòng, nhưng cũng không nhụt chí, sau khi phục sinh lại trùng kích lần thứ ba.

Như vậy hắn liên tục thất bại trọn vẹn mười tám lần, cho đến lần thứ mười chín, mới rốt cuộc nắm giữ then chốt tam nguyên chi hỏa hợp nhất.

Trong kim quang loá mắt, tam nguyên chi hỏa trước ngực Thẩm Lạc quán quanh cùng một chỗ, hình thành một hỏa cầu tròn trịa, giữa chúng không còn xung đột, có loại xu thế tương dung.

Một cỗ sinh cơ bùng bùng lại thêm ý niệm viên mãn lan truyền ra.

"Tam nguyên hợp nhất, thì ra là thế, thì ra là thế." Hai mắt hắn nhắm nghiền, trong miệng thì thào nói ra, hai tay bấm niệm pháp quyết vung lên.

Tam nguyên hỏa cầu chậm rãi chuyển động, bắt đầu dung hợp làm một, ba loại vốn màu sắc khác nhau cũng bắt đầu xu hướng giống nhau.

Sau đó hỏa cầu đột nhiên co rút lại, gằn sát thân thể của hắn, từ từ dung nhập vào trong.

Thần hồn tiểu nhân trong đầu Thẩm Lạc đột nhiên run rẩy mấy lần, "Phốc" một tiếng vỡ vụn ra, biến thành mười tiểu cầu hơi mờ, dung nhập vào trong thân thể của hắn.

Theo một tiếng nổ giống như sấm sét giữa trời quang, trong không gian kim tháp, tất cả thiên địa linh khí hội tụ lại phía Thẩm Lạc.

Không chỉ như vậy, thiên địa linh khí bên ngoài cự tháp cũng theo đó ba động kịch liệt, trong chốc lát, lấy cự tháp màu vàng làm trung tâm, thiên địa linh khí trong vòng trăm dặm đều bị xao động.

Vô số chùm sáng linh khí màu sắc khác nhau

nhao nhao trong hư không phụ cận ngưng hiện, sau đó tụ hợp nhanh tới hướng cự tháp màu vàng, tạo thành một vòng xoáy linh khí cự đại không gì

sánh được, làm cho người ta kinh hãi.

Ngay lối vào cự tháp màu vàng, Long thái tử Ngao Hoằng còn đang đau khổ tìm cách phá giải cấm chế quanh tháp, đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên trên bầu trời đột nhiên xuất hiện dị tượng kinh người kia, khẽ giật mình.

"Nhìn tình hình này, tựa hồ là có người đột phá Đại Thừa kỳ dẫn tới thiên địa dị tượng, chẳng lẽ là Thảm đạo hữu? Không có khả năng, hẳn bắt quá Xuất Khiếu cảnh trung kỳ mà thôi. Vòng xoáy linh khí này quá lớn, lúc ta tiến giai Đại Thừa kỳ, cũng chỉ dẫn động thiên địa linh khí trong phạm vi bốn năm mươi dặm mà thôi, người này rốt cuộc là ai?" Trong đôi mắt Ngao Hoằng chớp động quang mang không thôi.

Trên bậc thang tầng chín kim tháp.

Thảm Lạc cảm giác thiên địa linh khí chung quanh đang điên cuồng quán chú tới mình, pháp lực thể nội nhanh chóng tăng lên, thần hồn trong đầu cũng bắt đầu hoà tan từng chút từng chút vào thân thể, bốn bề vốn cảm ứng không rõ, hiện tại dù xem vân tay cũng thấy cực kỳ rõ ràng.

Đây hết thấy cũng nói rõ một chuyện, hẳn sắp đột phá tới Đại Thừa kỳ.

"Không được! Không thể cứ như vậy tiến giai Đại Thừa kỳ, lần này ta dung hợp tam nguyên chi hỏa chỉ là may mắn mà thôi, độ thuần thực còn xa xa không đủ." Trên mặt Thảm Lạc lo lắng, lông mày nhíu chặt.

Nếu để cho những tu sĩ Xuất Khiếu kỳ khác bị bình cảnh Đại Thừa kỳ ngăn trở nghe lời này, sợ rằng sẽ tức giận thổ ba lít huyết.

Bọn họ hao hết tài nguyên, dùng hết các loại biện pháp, chỉ muốn vượt qua bình cảnh Đại Thừa kỳ, vậy mà Thảm Lạc cảm thấy vẫn chưa đủ quen thuộc với trở ngại của quá trình tiến giai.

Tâm niệm Thẩm Lạc vừa động, thể nội đang tương dung tam nguyên chi hỏa lập tức sụp đổ.

Trên người hắn dấy lên hừng hực ngọn lửa màu vàng, rất nhanh biến hắn thành bụi phấn.

Ý thức Thẩm Lạc lập tức lâm vào hắc ám, nhưng rất nhanh phục sinh, lại một lần về tới thời điểm tam nguyên chi hỏa bắt đầu tương dung.

Hắn nhắm mắt ngưng thần, tiếp tục tìm tòi mấu chốt trong đó.

Một lần, hai lần, ba lần, Thẩm Lạc rất nhanh thông qua phương thức không ngừng phục sinh, đánh sâu vào hơn mười lần.

Có lẽ do hắn đã thành công một lần, tiếp theo vài chục lần này, xác suất hắn trùng kích Đại Thừa kỳ thành công càng ngày càng cao, ngay từ đầu trong bốn năm lần chỉ có một lần có thể thành công, sau này ba lần, thậm chí hai lần là có thể thành công một lần.

Đến cuối cùng, hắn liên tục ba lần đều thuận lợi dung hợp tam nguyên chi hỏa.

"Không sai biệt lắm đã đủ." Lúc này Thẩm Lạc mới ngừng thử luyện.

Lấy hiện tại hắn nắm giữ trình độ dung hợp tam nguyên chi hỏa, ngày sau trong hiện thực tiến giai, hắn là nắm chắc không nhỏ.

Sau đó sự tình sẽ đơn giản, hắn không tiếp tục áp chế tu vi tiến cảnh nữa.

Thiên địa linh khí trong ngoài kim tháp tụ đến, quán chú vào thân thể Thẩm Lạc.

Pháp lực trong cơ thể hắn nhanh chóng tăng lên, hai mươi đầu pháp mạch thể nội cũng theo đó phát sinh biến hóa, lần nữa bắt đầu mở rộng.

Thiên địa linh khí tụ đến ngoài đề cao pháp lực, cũng dung nhập vào trong xương cốt, cơ bắp, kinh mạch, nội tạng. Toàn thân hắn đang không ngừng thuế biến, cường độ thân thể nhanh chóng tăng cường với trình độ đáng sợ.

Gần nửa ngày sau, những vòng xoáy do thiên địa linh khí hình thành kia phát ra một tiếng thanh minh, sụp đổ phiêu tán, hóa thành vô hình.

Trên bậc thang đại điện, kim quang trùng thiên trên thân Thẩm Lạc cũng chậm chậm thu liễm, hiện ra thân thể của hắn.

Thẩm Lạc chậm rãi đứng lên, nhẹ giọng thở ra, một thanh âm rỗng ngâm hồ gầm vang lên.

Thân hình hắn nhìn bề ngoài không khác trước chút nào, nhưng trong đôi mắt ẩn ẩn tinh mang, trong lúc phát tay đều tản mát ra khí thế to lớn, phảng phất biến thành một người khác.

Giờ phút này thể nội hắn xác thực phát sinh kịch biến nghiêng trời lệch đất, pháp lực trong đan điền chột tăng cơ hồ gấp mười lần, pháp lực vốn thể lỏng giờ phút này trở nên cô đọng, cơ hồ hình thành nửa ngưng kết.

Hai mươi đầu pháp mạch kia cũng phát sinh kịch biến, phía trên hiện ra điểm điểm hoa văn màu vàng như nòng nọc, pháp lực chảy xuôi trong đó tự nhiên không phải trước đây có thể so sánh.

Trước đó hai mươi đầu pháp mạch này có thể dung nạp pháp lực không thể coi thường, gấp ba bốn lần dung lượng đan điền, bây giờ cơ hồ gấp mười lần đan điền.

Nói cách khác, bây giờ tổng pháp lực thể nội Thẩm Lạc đã vượt xa Đại Thừa trung kỳ, thậm chí có thể so sánh với tồn tại hậu kỳ.

"Đây chính là chỗ đáng sợ của Đạo Thể, pháp mạch đông đảo, pháp lực vượt xa tu sĩ cùng giai, lúc tranh đấu không cần sử dụng pháp khí pháp bảo, trực tiếp dùng pháp lực cũng có thể đè chết tươi đối phương." Thẩm Lạc thâm nghĩ trong lòng.

Mà không chỉ pháp lực, nhục thể của hắn cũng phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Hai tay Thẩm Lạc nhẹ nhàng nắm lại, "Ầm ầm" hai tiếng không khí nổ đùng truyền ra, sau đó tay phải vung lên, nắm một cái vào trong hư không phía ngoài cách đại điện mấy trượng.

Trên vách tường đại điện lập tức hiện ra một tầng cấm chế ánh vàng, nhưng lập tức lồm sồm sâu xuống.

"Xoẹt" một tiếng bén nhọn vang lên!

Chỉ thấy đóm lửa bắn tứ tung, trên tường điện không biết dùng vật liệu gì luyện chế thành, thành linh bị cào ra năm ngón sâu.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 365: Tỉnh Mộng

Thẩm Lạc âm thầm gật đầu, sau đó năm ngón tay khép lại, dùng chưởng như đao, chém về phía lồng ánh sáng màu trắng ngoài điện.

"Âm âm" một tiếng vang thật lớn, lồng ánh sáng màu trắng lờm xuống một chút, không ngừng run rẩy, một hồi lâu mới khôi phục như lúc ban đầu.

Một kích này, mặc dù không bằng uy lực một thương của Ngao Hoảng lúc trước, nhưng cũng không kém quá nhiều.

Thẩm Lạc thấy tình hình này, trên mặt lộ vẻ hài lòng.

Lực nhục thân của hắn so với trước đó cường đại hơn nhiều, chính là khả năng đặc biệt của tu sĩ luyện thể, những yêu vật được ca ngợi bởi lực nhục thân kia cũng theo không kịp.

Thẩm Lạc hít sâu một hơi, trong lòng thầm vận chuyển Hoàng Đình Kinh, bên ngoài thân đại phóng kim quang, hư ảnh bốn đầu Kim Long, bốn đầu Kim Tượng nổi lên, lập tức dung nhập vào thân thể của hắn.

Sau đó thân thể của hắn lập tức phát sinh biến hóa, hai tay nhanh chóng dài ra, phía trên hiện ra từng lân phiến màu vàng, bàn tay biến lớn mấy lần, mười ngón kéo dài uốn lượn, đầu ngón tay mọc ra móng nhọn sắc bén.

Hai tay Thẩm Lạc thành linh biến thành hai cái tương tự móng rồng, chớp động lên kim quang băng lãnh, hai chân thì biến thành hai chân voi trắng kiện.

Trong khoảnh khắc, Thảm Lạc hóa thành quái vật nửa rồng nửa voi, pháp lực cũng không biến hóa quá lớn, nhưng khí tức nhục thân lại bạo tăng mấy lần.

Hắn nhìn một chút hai tay của mình, đưa tay vỗ mạnh về phía vách tường đại điện.

Vách tường lần nữa hiện ra một tầng ánh vàng, muốn ngăn cản một kích vuốt rồng, nhưng lại tùy tiện bị nứt, tiếp đó "Soạt" một tiếng, vách tường đại điện sập một mảng lớn.

Khóe miệng của hắn lộ ra vẻ tươi cười, nâng lên đùi phải đập mạnh xuống dưới.

"Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn, bậc thang dưới người hắn theo âm thanh bạo liệt ra, biến thành một đồng đá vụn sụp đổ.

"Hoàng Đình Kinh càng tu luyện sâu, nhục thân biến hóa càng mạnh, thật không biết nếu ta tu luyện bảy mươi hai câu Hoàng Đình Kinh đến viên mãn, phải chăng có thể hóa thành một đầu Chân Long, hoặc là một con voi lớn." Thảm Lạc thầm nghĩ, bảm niệm pháp quyết tán đi kim quang ngoài thân, khôi phục hình người.

Vào thời khắc này, bậc thang cùng trên vách tường tự hiện ra một đoàn kim quang loá mắt, chớp động mấy cái liền phiêu tán biến mất. Vách tường bị sập cùng bậc thang vỡ vụn vậy mà khôi phục như lúc ban đầu.

Thảm Lạc thấy cảnh này, trên mặt lộ ra vẻ khác lạ, nhưng không quá kinh ngạc. Trước đó trong Tà Nguyệt Thất Tinh động ở Phương Thôn sơn, hắn cũng đã chứng kiến cảnh chế tương tự.

Hắn khoanh chân ngồi xuống, lần nữa lật tay lấy ra Lục Trần Tiên, bắt đầu vận chuyển Cửu Cửu Thông Bảo Quyết. Từng đạo kim quang từ trong

tay hấn bắn ra, không ngừng thâm thấu vào trong Lục Trần Tiên.

Đúng như hấn sở liệu, bây giờ theo tu vi hấn tăng lên, cảm ứng cảm chế sâu trong Lục Trần Tiên đã rõ ràng hơn rất nhiều.

Trong nháy mắt một ngày một đêm trôi qua, mặt ngoài Lục Trần Tiên lập loè hắc quang, khoảng chừng ba mươi ba đạo quang văn cảm chế màu đen quần quanh trên đó.

"Ta nhớ Bạch Tiêu Vân đã từng nói, cảm chế cực hạn của hạ phẩm pháp bảo là ba mươi hai đạo, trong Lục Trần Tiên có ba mươi ba đạo cảm chế, xem ra là một kiện trung phẩm pháp bảo."

Thẩm Lạc như có điều suy nghĩ thì thào một câu, một tay nắm chặt Lục Trần Tiên, rót pháp lực thể nội vào trong đó. Thân roi đột nhiên sáng rõ hắc quang, một cỗ linh áp không lồ giống như biển cả từ trên roi bộc phát ra, nhấc lên một cơn bão táp, khiến cho hư không phụ cận hỗn loạn không thôi.

Hấn âm thầm mừng rỡ, vội vàng thu hồi pháp lực rót vào.

Uy lực kiện Lục Trần Tiên trung phẩm pháp bảo này mặc dù lớn, nhưng tiêu hao pháp lực càng lớn, chỉ hơi thôi động, còn chưa thật vung lên công kích, thể nội pháp lực đã tiêu hao gần một nửa.

"Lần này hấn là không cần lo lắng những Thiên Binh còn lại!" Thẩm Lạc vui mừng thu Lục Trần Tiên vào thể nội, bắt đầu ngồi xếp bằng điều tức.

Đợi pháp lực khôi phục, Thẩm Lạc đứng dậy lần nữa bước vào đại điện, theo một trận kim quang quen thuộc hiện lên, hấn lần nữa bị đẩy vào không gian thí luyện.

Trước người cách đó không xa, đứng đấy một tên nam tử ngân giáp hai tay nắm giữ đại chùy và tấm thuẫn, trên thân tản mát ra một cỗ linh áp không lồ Đại Thừa sơ kỳ.

Gã vừa mới nhìn thấy Thẩm Lạc, liền dựng thẳng đại thuẫn trước người, thân thể vừa mới động hóa thành một đạo huyền ảnh màu bạc, đánh toi phía Thẩm Lạc.

Thân hình Thẩm Lạc chưa hề đụng tới, tay phải nhấc lên, chụp về phía trước một cái.

Chỉ nghe "Đông" một tiếng vang thật lớn!

Thân ảnh nam tử mặc ngân giáp trong nháy mắt dừng lại, chỉ thấy một cái vuốt rồng màu vàng chộp vào trên tấm thuẫn màu bạc, mặt thuẫn đã biến hình, lõm sâu vào trong.

Động tác trên tay Thẩm Lạc không vì vậy mà chậm chạp mảy may, một tay khác lập tức vung về phía trước một cái, một bóng roi màu đen quét tới.

"Dùng."

Trên thân roi đại phóng hắc quang, hình thành một vòng mặt trời màu đen, quất vào trên đầu nam tử ngân giáp gần trong gang tấc.

"Ầm" một tiếng, đầu lâu và nửa thân trên nam tử mặc ngân giáp giống như dưa hấu bạo liệt ra, lập tức toàn bộ thân thể biến thành hư vô, từ đó bắn ra một đoàn bạch quang, dung nhập vào thể nội Thẩm Lạc.

Tiếp đó Thẩm Lạc thấy hoa mắt, liền quay trở về đại điện màu vàng óng.

Một vào một ra này, bất quá mấy hơi thở.

Thẩm Lạc lại nuốt vào Kim Đan, cơ hồ không nghỉ ngơi, liền bắt đầu thí luyện.

Bằng vào tự thân thực lực cường đại, lại thêm uy lực Lục Trần Tiên, hẳn nhẹ nhõm chiến thắng thiên binh khác có thực lực không ngừng tăng cường, bất luận là tu vi hay kinh nghiệm chiến đấu, cũng theo đó không ngừng tăng lên.

Thời gian đảo mắt đã qua một ngày.

Thẩm Lạc khoanh chân ngồi ngoài đại điện, trên thân chập chùng kim quang, quanh người ẩn hiện quang ảnh tứ long tứ tượng.

"Ông" một tiếng oanh minh qua đi, trên người hắn bỗng nhiên đại phóng kim quang, chung quanh thân thể lại thêm ra hư ảnh một đầu Kim Long, một đầu Kim Tượng, chỉ là so với tứ long tứ tượng khác thì phi thường mờ hồ.

Thẩm Lạc từ từ mở mắt ra, thở một hơi thật dài.

Tu vi của hắn vừa mới lại tăng lên một bậc, đạt đến Đại Thừa hậu kỳ.

Bất quá hắn không sa vào trong hưng phấn quá lâu, rất nhanh đứng dậy đi vào trong điện.

Cho tới bây giờ, Thẩm Lạc đã đánh chết hai mươi tám vị Thiên Binh, khoảng cách ba mươi sáu Thiên Binh mà Kim Giáp Thiên Tướng nói còn kém tám vị.

Mặc dù những Thiên Binh này càng ngày càng lợi hại, bất quá hắn tràn đầy lòng tin.

Nhưng một khắc Thẩm Lạc bước vào đại điện, thân thể đột nhiên kịch liệt co quắp, bổ nhào vào trên mặt đất, tất cả khí lực thể nội đột nhiên biến mất không còn tăm tích, ngay cả nhúc nhích cũng không làm được.

Một cổ đau nhức kịch liệt và suy yếu từ trong cơ thể hần truyền ra, nhanh chóng lan tràn đến các vị trí cơ thể.

"Chuyện gì xảy ra?" Trong lòng của hần khủng hoảng, nhưng lại bất lực.

Bất quá loại cảm giác thống khổ này không kéo dài quá lâu, trước mắt Thẩm Lạc đột nhiên tối đen, đã mất đi tất cả tri giác, lâm vào trong hôn mê.

...

Trong lúc hoảng hốt, hai mắt Thẩm Lạc đột nhiên mở ra.

Đập vào mi mắt, không còn trong bảo tháp nữa, mà là màn che quen thuộc.

"Ta đây là. . . Trở về rồi?" Thẩm Lạc nhíu mày, hơi nghi hoặc một chút nói.

Ánh mắt hần lại lệch ra, thấy được bày biện trong phòng cách đó không xa, bàn ghế bàn trà quen thuộc kia, cùng chung quanh tràn ngập hương vị thảo dược nhàn nhạt, đích xác là trong phòng ngủ nhà mình.

"Thế nhưng vì sao?"

Trong lòng Thẩm Lạc có trăm mối vẫn không có cách giải, luôn cảm thấy lần này tỉnh lại thật khó hiểu.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 366: Thọ Nguyên Hao Tồn Nhiều

Lúc trước từ trong mộng tỉnh lại, hơn phân nửa đều là do Thẩm Lạc hoàn thành một ít công việc đặc thù, như giết quỷ ở sơn thôn, diệt yêu trong chùa cổ, hoặc các việc như cứu người trong Trường Thọ thôn. Mặc dù nhiệm vụ không có thống nhất hay tiêu chuẩn gì, nhưng phần lớn là phải hoàn thành một ít sự tình được giao.

Nhưng lần này tại trong bảo tháp, hắn còn chưa hoàn thành nhiệm vụ bạch ngọc sách do Kim Giáp Thiên Tướng nói tới là đánh bại 36 vị Thiên Binh, lại đột nhiên mất đi ý thức, bị truyền tống trở về hiện thực.

Loại cảm giác này tựa như là nằm mơ đến một nửa, lại đột nhiên im lìm, rồi tỉnh lại.

Hắn nằm ở trên giường trầm nghĩ một lát, nhưng không thể tìm ra được đầu mối.

"Mặc kệ, trước hết rời giường rồi tính." Thẩm Lạc không nghĩ nhiều nữa, dự định rời giường tu luyện.

Nhưng mà, hắn vừa mới thử nhấc cánh tay lên, liền cảm thấy nó như được rót thêm chì, nặng nề vô cùng, kèm theo đó là cảm giác đau nhức từ khắp toàn thân truyền tới, và cơn buồn ngủ mãnh liệt ập tới.

Trong lòng Thẩm Lạc kinh ngạc, không để ý sự khó chịu toàn thân, ráng chống đỡ ngồi dậy, trước mắt lại đột nhiên trở nên hoàn toàn mơ hồ. Cái

bàn trong phòng cũng bắt đầu vẩn vọ, mọi vật trước mắt chập chờn di động như sống lại, trời đất bốn phía quay cuồng, một cỗ mê muội ập tới.

Hắn không có chút sức lực nào để chống cự, liền vô lực nằm ngã về phía sau, cái ót nặng nề đập lên gối ngọc.

Toàn thân Thẩm Lạc run rẩy, trong đầu cũng bị quây lên như bột nhào, căn bản không có cách nào suy nghĩ, chỉ có một loại cảm giác quen thuộc hiện lên trong lòng. Ở trong cơ thể hắn giống như xuất hiện một cái động không đáy, đang điên cuồng thôn phệ lấy sinh mệnh lực của bản thân.

Loại thống khổ vô cùng mãnh liệt kia, thiếu chút xíu nữa đã xé rách ý thức của hắn, khiến cho toàn thân đầu đến vẩn vọ, lại không phát ra được nửa điểm âm thanh. Lúc này trời rõ ràng là buổi sáng sớm, nhưng sắc trời ở bốn phía lại dần tối xuống, như một màn vải màu đen, dần bao vây Thẩm Lạc lại.

Trước mắt của hắn lần nữa lâm vào hắc ám, lại tiếp tục ngủ mê man.

...

Không biết qua bao lâu, Thẩm Lạc nằm trên giường lông mi khẽ run, rốt cục tỉnh lại lần nữa.

"Phụ thân. . ."

Hắn liếc mắt liền thấy được nam nhân trung niên tóc bạc ở hai bên thái dương kia, mặt đầy lo lắng ngồi tại bên cạnh mình.

"Lạc nhi, con làm sao vậy?" Lông mày Thẩm Nguyên Các nhíu chặt, lo lắng hỏi.

"Công pháp tu hành xảy ra sai sót, không có gì đáng ngại." Thâm Lạc há to miệng, chần chờ một chút, mới lên tiếng.

"Sáng sớm đã không thấy con đi ra ăn cơm, còn tưởng rằng do vội vàng tu luyện thành ra chậm trễ, nhưng mãi cho đến buổi chiều cũng không thấy con đi ra bach ngọc sach, nên lòng ta có chút không yên mới đẩy cửa đi vào. Kết quả là nhìn thấy mặt con tái nhợt nằm ở trên giường, gọi thế nào cũng gọi không dậy, bộ dạng này y như là năm đó con bị âm sát xâm nhập thân thể, ai. . ." Thâm Nguyên Các không khỏi nghĩ đến sự việc năm đó, than thở một tiếng.

"Đều do công pháp phản phệ nên vậy, không có gì, chờ hài nhi ngồi xuống điều trị một chút, liền không sao." Thâm Lạc cười cười, ráng chống đỡ ngồi dậy.

Trên miệng hắn nói nhẹ nhõm, nhưng trên thực tế trong lòng đã hiểu là chuyện gì đang xảy ra.

Khi này loại cảm giác sinh mệnh lực bị thôn phệ, hắn cũng không lạ lắm, lúc trước lần thứ hai từ trong mộng cảnh trở về, cũng đã trải qua một lần, cảm giác trước mắt và khi đó giống nhau như đúc, hơn nữa tình huống hiện giờ càng thêm nghiêm trọng.

"Phụ thân, người giúp con chuẩn bị chút thảo dược, một hồi hài nhi muốn tắm nước thuốc." Thâm Lạc nói, từ trên giường xuống tới, chậm rãi đi đến bên bàn, cầm bút và mực viết lên tờ giấy trắng.

Đơn thuốc để tắm là của Bạch gia, bên trong mặc dù có không ít dược liệu quý báu, nhưng lại không có tiên dược linh thảo gì, đối với tiệm thuốc Thâm gia của bọn họ, muốn gom góp đủ cũng không phải là việc gì khó.

"Được rồi, con chờ chút, ta lập tức đi làm. Nhị nương của con đã dọn phòng bếp chuẩn bị cơm canh, một hồi sẽ đưa tới cho con." Thảm Nguyên Các vội vàng tiếp nhận, quay người đi ra.

Thảm Lạc không muốn ăn, vốn định tuyệt, nhưng vẫn là nhẹ gật đầu.

Sau khi Thảm Nguyên Các rời đi, Thảm Lạc mới bước ra cửa nhìn ra bên ngoài, thì phát hiện sắc trời đã gần tối, sắp sửa hoàng hôn.

Hắn đi đến bên giường, một lần nữa ngồi xuống, nhìn góị ngọc trên giường, trong lòng dâng lên một cỗ tâm tình rất phức tạp.

Rất nhiều cơ duyên của hắn đều là bởi vì góị ngọc mà được, nhưng hai lần hao hết thọ nguyên, cũng là bởi vì góị ngọc mà ra, đối với nó thực sự không biết nên yêu hay là nên hận?

Thế nhưng, nhớ lại mấy lần mộng cảnh sau khi xuyên việt, Thảm Lạc dần biết rõ một sự kiện. Chính là sinh mệnh lực của mình bị hao tổn, cũng không phải do góị ngọc trực tiếp tạo thành, mà giống như có quan hệ đến việc mình từng chết trong mộng cảnh.

Lần mộng cảnh thứ nhất Thảm Lạc tiến vào sơn thôn, liền từng chết đi sống lại, sau khi trở về toàn thân tuy không bị thương thế, nhưng lại đau nhức không gì sánh được. Mà lần thứ hai trong mộng cảnh, khi hắn cùng yêu lang chém giết, đã từng chết rồi lại sống lại, sau khi trở về gân như lập tức hao hết thọ nguyên.

///

Lần này, hắn tị trong bảo tháp, tính cả trước sau chết đi không dưới trăm lần, làm một thân khí huyết căn cơ hao tổn to lớn khó có thể tưởng tượng nổi. Cho nên mới sẽ dẫn đến chính mình trong hiện thực còn hơn hai trăm năm thọ nguyên bị tiêu hao hầu như không còn gì.

Lần này hấn sở dĩ từ trong mộng cảnh vôi vĩa tỉnh lại, phần lớn nguyên nhân cũng là bởi vì thọ nguyên sắp hao hết, không cách nào duy trì để tiếp tục tiến hành xuyên qua mộng cảnh.

Sau một hồi lâu suy nghĩ, hai tay Thảm Lạc chấp lại, bắt đầu nhắm mắt nội thị.

Nhìn qua một hồi, hấn chậm rãi mở hai mắt ra, đan điền và pháp mạch trong cơ thể ngược lại là không có gì dị dạng. Thế nhưng một thân khí huyết lại là tổn thất to lớn, sinh cơ toàn thân cũng bị xói mòn nghiêm trọng.

Tham khảo tình huống khi trước, Thảm Lạc đoán chừng tuổi thọ của mình, nhiều nhất chỉ còn lại khoảng hai ba năm.

Trận đại mộng này, đúng là lại để cho hấn trở lại tình cảnh mấy năm trước khi thời gian sống không còn lâu nữa.

Thảm Lạc còn dự định mượn nhờ kinh nghiệm trong mộng cảnh để mau chóng tăng cao tu vi, rồi tiến về Phở Đà sơn tìm về vị hôn thê của mình, nhưng bây giờ xem ra trong khoảng thời gian ngắn không cách nào làm được.

Trong đêm, Thảm Lạc ngâm mình tại trong thùng thuốc, yên lặng vận chuyển công pháp vô danh, giúp tăng tốc độ hấp thu dược lực.

Hấn còn nhớ kỹ, lần trước La sư từng nói qua, muốn sống lâu trừ gia tăng tu vi, không ngừng kéo dài thọ nguyên đến cực hạn, còn có thể tìm kiếm linh dược tiên thảo, dùng mấy thứ này để tăng thêm tuổi thọ.

Dựa theo quy luật thông thường, chỉ cần tu hành tới Tích Cốc kỳ tại bacch ngoc sachh, tu sĩ liền có thể gia tăng thêm khoảng 200 năm thọ nguyên, nhưng nếu muốn thọ nguyên có biến hóa nữa, thì phải tiến giai đến Ngung Hồn kỳ.

Bây giờ Thảm Lạc vừa mới đạt đến Tích Cốc sơ kỳ, khoảng cách đến Ngung Hồn kỳ thực sự quá xa. Hơn nữa dựa theo tư chất của hắn và tốc độ tu hành, đừng nói là hai ba năm, dù có cho thêm hai ba mươi năm, cũng không có lòng tin thành công.

Nói cách khác, tình huống bây giờ, so với lúc trước, càng thêm tệ hơn.

"Nếu phương pháp bình thường không cách nào giúp được, cũng chỉ có thể nghĩ biện pháp tìm ra đường tắt." Trong miệng của Thảm Lạc phun ra một ngụm trọc khí thật dài, cả người đã khôi phục một chút tinh thần.

Lúc này, hắn bỗng nhiên nhớ lại, năm đó La sư từng đề cập qua, trừ mau chóng tăng cao tu vi, muốn kéo dài tuổi thọ của mình, cũng chỉ có thể dựa vào tiên dược linh thảo.

Năm đó, Thảm Lạc đừng nói chưa từng gặp qua tiên dược linh thảo gì, thậm chí căn bản không biết thế gian có loại tiên dược linh thảo nào.

Bây giờ lại khác biệt, hắn trên Phương Thốn sơn từng đọc qua quyển sách 《Tiên Linh Bách Thảo》, đối với thế gian "Cỏ cây", "Trùng thú", "Khoáng thạch" các loại dược phẩm, linh dược và tiên thảo đã có chút hiểu rõ.

Nhưng khi Thảm Lạc biết những linh dược này đồng thời, cũng hiểu rõ giá trị của bọn nó. Bất kỳ một loại nào đều là giá trị liên thành, là bảo vật chỉ có thể ngộ nhưng không thể cầu.

Mặc dù hắn có may mắn gặp được, cũng căn bản cũng không đủ tiên ngọc mua sắm.

Nghĩ đến đây, Thảm Lạc không khỏi có chút chán nản, suy nghĩ có nên về Kiến Nghiệp, nhờ Bạch gia trợ giúp.

Nhưng vào lúc này, trong đầu của hắn đột nhiên thông suốt, nhớ tới một việc.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 367: Rời Nhà Đi Xa

Lúc trước, trên Phương Thốn sơn hấn nhìn thấy, cũng không chỉ một bộ cổ thư « Tiên Linh Bách Thảo », càng thấy qua du hành ký của một tên đệ tử Phương Thốn sơn, trong đó có ghi chép các thiên địa linh tài hiện thế như Nhục Chi Mã cùng Linh Nhũ ngàn năm.

"Dựa theo trong du ký suy tính, hiện nay những vật kia hấn là giấu ở nguyên địa, ngoại nhân không biết. Nếu có thể đi trước một bước tìm tới, chẳng phải là không uổng phí mấy may khí lực, lập tức có thể khẩn cấp giải quyết." Thảm Lạc thầm nghĩ trong lòng, có chút kích động từ trong thùng thuốc đứng lên.

Sau đó, hấn tiện tay vung lên hút đi tất cả nước trên thân, mặc vào quần áo sạch sẽ, ngồi trước bàn, lấy bút mực bắt đầu viết trên giấy.

Chỉ chốc lát sau, trên giấy đã có một hàng danh mục, Nhục Chi Mã, Linh Nhũ ngàn năm, Lôi Nhận, Nam Khâu Tuyệt Liên, Bích Nhãn Kim Thiềm. . .

"Nhục Chi Mã ta nhớ là xuất hiện ở Đàm Kê Sơn Đông Thắng Thần Châu, cách Đại Đường thực sự quá xa, thời gian hai, ba năm đi đường cũng chưa hấn tới được. . ." Thảm Lạc tự mình lẩm bẩm, gạch chéo cái tên này.

Linh Nhũ ngàn năm ngược lại là tại cảnh nội Đại Đường, đồng thời ngay tại Đạt Châu gần Trường An thành, chỉ là lúc phát hiện vật này cách trong du ký ba trăm năm, trước mắt tuổi thọ còn chưa đủ ngàn năm, không biết công hiệu thế nào.

Nam Khâu Tuyết Liên ở vùng đất phương bắc Cực Hàn, mặc dù cũng thuộc Nam Chiêm Bộ Châu, nhưng đã ngoài cảnh nội Đại Đường, cũng quá xa xôi, không thích hợp đến đó.

...

Thẩm Lạc nhìn xuống từng cái, loại bỏ không ít thứ, cuối cùng ánh mắt rơi vào trên Linh Nhũ ngàn năm và Bích Nhãn Kim Thiềm.

Hai vật này cái trước tại Đạt Châu, cái sau tại Vũ Châu, vị trí vừa vặn chính là ở vịnh Đông Hải trong mộng hắn vừa mới đi qua. Thẩm Lạc trong lúc nhất thời có chút do dự, không biết nên đi đến chỗ nào trước.

Từ trên nội dung du ký thuật lại, so với Bích Nhãn Kim Thiềm thì thu hoạch Linh Nhũ ngàn năm dễ dàng hơn, chỉ là tuổi thọ nó tạm thời không đủ, công hiệu được bao nhiêu, trong lòng Thẩm Lạc không chắc.

Mà Bích Nhãn Kim Thiềm thì lại khác, trong du ký rất tán thưởng công hiệu của nó. Nó tuy là thủy duệ, nhưng là hậu đại huyết mạch Nguyệt Cung Ngọc Thiềm, người tinh tu thủy pháp ăn vào có ích lợi cực lớn, có thể giúp pháp lực tăng vọt, tu vi tinh tiến.

Bất quá, vật này trời sinh tính cẩn thận, người bình thường phát hiện không dễ, mà muốn bắt càng thêm khó khăn.

Trong du ký ghi chép bắt vật này, chính là một tên đạo nhân Đại Thừa kỳ vân du. Tên đệ tử Phương Thốn sơn này phát hiện Kim Thiềm, lại dẫn dụ bắt Kim Thiềm thế nào, ghi chép khá cụ thể tỉ mỉ, trong ngôn ngữ nhiều chút hài hước trêu chọc, Thẩm Lạc lúc ấy nhìn thấy thú vị, cũng không khỏi cười một tiếng.

Suy nghĩ liên tục, Thẩm Lạc vẫn quyết định đi Vũ Châu trước, tìm Bích Nhãn Kim Thiềm.

Hắn hạ quyết tâm xong, cũng không vội khởi hành, mà là im lìm bé quan trong gian phòng của mình mấy ngày, hắn muốn chuẩn bị chút trước khi xa nhà.

Sau bảy ngày, rốt cuộc Thẩm Lạc đi ra khỏi phòng, chủ động đi tới thư phòng tìm phụ thân Thẩm Nguyên Các.

Thẩm Nguyên Các thấy Thẩm Lạc bung lầy một xấp giấy tuyên thật dày, màu sắc trên mặt đã khôi phục như thường, mấy ngày liên tiếp một mực nhú chặt lông mày, rốt cuộc buông lỏng xuống.

"Lạc nhi, ngươi không sao chứ?" Thẩm Nguyên Các đứng lên đón.

"Hài nhi hồ thẹn, để phụ thân lo lắng, ta đã không còn gì đáng ngại." Thẩm Lạc có chút á náy nói.

"Nói lời ngu ngốc gì đó, vì phụ chỉ lo không cách nào chia sẻ với ngươi thôi, những năm này để cho ngươi chịu khổ rồi." Thẩm Nguyên Các nói, hốc mắt trong lúc bất giác hơi ẩm ướt.

Thẩm Lạc thấy thế, nâng lên một tay, vỗ vỗ bả vai phụ thân, dẫn gã tới bàn trà.

"Hài nhi đạp vào con đường tu đạo, không thể nào phụng dưỡng phụ thân, trong lòng đã á náy không chịu nổi. Tiếp theo lại phải đi xa tha phương một chuyến, hôm nay chính là đến từ giả." Thẩm Lạc nhìn về phía tóc mai hơi bạc của Thẩm Nguyên Các, có chút á náy nói.

Thẩm Nguyên Các mặc dù sớm biết Thẩm Lạc sẽ không ở trong nhà lâu, nhưng khi hắn nói muốn rời khỏi, trong lòng vẫn dâng lên nồng đậm không nỗi, chỉ là trên mặt vẫn treo ý cười.

"Nam nhi tốt chí ở bốn phương, Lạc nhi người có chí hướng rộng lớn, là phúc khí Thâm gia chúng ta. Chỉ là không biết lần này cần đi bao lâu, lúc nào mới trở về?" Gã không muốn kéo chân Thâm Lạc, sau một phen cố vũ lại vẫn nhịn không được hỏi.

Thâm Lạc nghe vậy, cũng trầm mặc lại, lần này rời nhà không khác nhiều với lần đi Xuân Thu quan lúc trước, chính hắn cũng không biết đi lần này, có thể còn sống trở về hay không.

"Lạc nhi, thế nào?" Thâm Nguyên Các thấy Thâm Lạc nửa ngày không nói, hỏi.

"Không có gì, chỉ là lần này rời nhà khá xa, trước muốn khởi hành đi Vũ Châu, sau lại đi lên phía bắc Đạt Châu, về phần lúc nào có thể trở về, còn khó nói." Thâm Lạc cười gãi đầu một cái, nói ra.

"Lại đi xa như vậy? Trên đường không có tiền không thể được, ta đi cửa hàng mang cho người nhiều ngân lượng chút." Thâm Nguyên Các nói, liền muốn đứng lên đi ra ngoài.

"Việc này cứ thông thả đã, ta tìm đến ngài, là có chút chuyện muốn bàn giao." Thâm Lạc vội khoát khoát tay, nói.

Thâm Nguyên Các thấy thần sắc hắn trịnh trọng, liền ngồi trở lại.

Chỉ thấy Thâm Lạc sửa sang lại chồng giấy tuyên trong tay, rất nhanh chia làm ba phần độ dày khác nhau, bày trước người Thâm Nguyên Các.

"Đây là?" Thâm Nguyên Các kinh ngạc hỏi.

"Những năm qua ta du lịch ở bên ngoài, mặc dù không tính là đọc nhiều sách vở kiến thức uyên bác, cũng đã xem nhiều cổ thư lưu truyền, trong đó có chút y thư khiến ta thu hoạch không ít. Trên xấp giấy này là ta ghi chép

một ít phương thuốc đã thất truyền từ đó. Tiệm thuốc chúng ta ngày sau có thể chế thành dược hoàn và thang tễ, cũng coi là bí phương lưu truyền sau này." Thâm Lạc chỉ vào một xấp giấy tuyên bên trái, nói ra.

Phương thuốc phía trên, đại đa số đều bắt nguồn từ bộ y điển Kim Quỹ thất truyền ở trên Phương Thốn sơn.

Thâm Nguyên Các nghe vậy, đôi mắt lập tức sáng lên, vội vàng tiếp nhận chồng giấy tuyên kia, đánh giá kỹ văn tự lít nha lít nhít phía trên, càng về sau, trên mặt càng vui mừng.

Thâm Lạc thấy vậy, trên mặt lộ ra một vòng ý cười, chỉ lẳng lặng nhìn xem, không mở miệng quấy rầy.

"Lạc nhi, những phương thuốc này vi phụ chỉ thấy trên danh mục cổ tịch, rất nhiều phương thuốc đã thất truyền mấy trăm năm, ngươi lấy được từ chỗ nào đó?" Thâm Nguyên Các có chút kích động nói.

"Trước bỏ qua chuyện này đi, ta còn có chút chuyện khác cần bàn giao." Thâm Lạc đè xuống tay phụ thân, nói ra.

Thâm Nguyên Các cũng cảm thấy chính mình có chút thất thố, lập tức cười cười, cẩn thận đặt những trang giấy kia ở một bên.

"Trên hai chồng giấy này, ghi chép hai môn công pháp cơ bản ta học được, một cái tên là « Tiểu Hóa Dương Công », một cái kia là « Thanh Điền Bồi Nguyên Công », về sau lưu lại trong nhà, để cho tử đệ trong tộc tu tập." Thâm Lạc mở miệng nói.

Hai bộ công pháp này, một cái là công pháp cơ bản Xuân Thu quan, một cái thì lấy được từ Phương Thốn sơn, cái sau Thâm Lạc cũng không tu tập, chỉ là sau khi xem xong đã ghi nhớ lại.

Nghe lời ấy, Thảm Nguyên Các đầu tiên là kinh ngạc, sau đó hạ thấp giọng hỏi: "Đây chẳng lẽ là bí tịch tu tiên?"

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 368: Bích Nhân Kim Thiềm

"Không phải, chỉ là một công pháp cơ bản cố bản bồi nguyên, dùng luyện thể thôi." Thảm Lạc lắc đầu, nói.

"Tốt, ta nhớ kỹ rồi." Thảm Nguyên Các gật đầu nói.

"Mặc dù chỉ là công pháp cơ bản, nhưng không giống với kỹ năng giang hồ, một khi để lộ tin tức, khó tránh khỏi dẫn tới người khác dòm ngó, đến lúc đó nếu ta không ở nhà, tất nhiên sẽ là một trận tai họa, cho nên nhớ giữ bí mật." Thảm Lạc dặn dò.

"Lợi hại trong này ta biết rõ, sẽ nghiêm giữ bí mật." Thảm Nguyên Các trịnh trọng nói.

"Trừ điều đó ra, lúc giao hai loại công pháp này cho đệ tử trong tộc tu luyện, nhất định phải kiểm tra tính tình phẩm cách người đó trước, người phẩm hạnh không tốt không thể khinh truyền. Hoặc là. . . Có thể tạm thời giao cho Thảm Từ và Mộc Mộc thử tu luyện trước, những người khác chờ xem rồi hẵng tính." Thảm Lạc vừa suy nghĩ, vừa nói.

Về phần cụ thể chờ cái gì, hẳn không nói ra miệng, kì thực là muốn chờ trong huynh muội Thảm Từ, có người có thể thông pháp tính, đến lúc đó hẳn sẽ truyền thụ công pháp vô danh cho bọn họ.

"Tốt, sẽ làm theo ý người." Thảm Nguyên Các gật đầu mạnh, nói.

Nói xong, gã từ trong phòng ôm đến một cái rương gỗ sơn mài, lấy ba xấp giấy tuyên phượng thuốc và công pháp bỏ vào trong đó, cẩn thận khóa kỹ, đặt trong một hộc tối bí ẩn.

Giao phó xong tất cả mọi chuyện, hai người đã hồi lâu không háo hạo nói chuyện trời đất, khó được ngồi trong thư phòng hàn huyên hồi lâu.

Cuối cùng, Thẩm Lạc đột nhiên nói muốn ăn cơm quả du, đáng tiếc không đúng mùa.

Sáng sớm ngày thứ hai, Thẩm Lạc không tạm biệt ai, chỉ mang lên hộp đá thu liễm vật phẩm kia, vội vàng ra huyện thành.

...

Thời gian nhoáng một cái, đã ba tháng sau.

Thời gian cuối tháng tư, Vũ Châu bước vào cuối mùa mưa, mấy ngày mưa dầm hơi dừng lại, trên trời vẫn như cũ che phủ một tầng mây đen.

Đại Lịch sơn Bình Khâu huyện, che đậy bởi một tầng sương khói mông lung, từ xa nhìn lại núi non mơ hồ, lại gần đây mắt là màu xanh tươi ướt át, một đầu đường núi xám trắng thấp thoáng uốn lượn ở giữa.

Trên đường núi có ít vũng bùn, xuất hiện một thân ảnh thẳng tắp đầu đội mũ rộng vành, người khoác áo choàng, đi không nhanh không chậm, sau lưng nắm một thớt tuấn mã màu đen, đi đến phía cuối đường núi.

Nơi cuối đường núi, xa xa có thể thấy được một tòa lầu gỗ màu đen cao hai tầng, trong tiền viện dựng thẳng một cây cán gỗ cao ba bốn trượng, đỉnh đầu treo một tấm tinh kỳ, trên đó viết một chữ "Tử" to lớn.

Người kia dẫn ngựa đi vào trước viện, liền thấy một nam tử trẻ tuổi bộ dạng tiểu nhị đang ở trong chuồng ngựa lấy cỏ khô, trên cây cột bên cạnh còn buộc chặt mấy thớt ngựa.

Tiểu nhị nghe sau lưng có tiếng vó ngựa, vội vàng đổ cỏ khô trong xéng ra, quay người tiến lên đón.

"Khách quan, ngài nghỉ chân hay là ở trọ?" Gã quen thuộc tiếp nhận dây cương, dò hỏi.

Người kia lấy xuống mũ rộng vành, lộ ra một khuôn mặt thanh niên thanh tú, chính là Thẩm Lạc.

"Ở trọ." Thẩm Lạc cười cười, nói ra.

Tiểu nhị nhanh nhẹn buộc hắc mã bên cạnh chuồng ngựa, đi trước dẫn đường về phía lầu gỗ màu đen.

Trước lầu có mấy bậc thang, trên cửa treo màn cửa vải bông thật dày, tiểu nhị vén màn cửa lên, nghiêng người làm một tư thế xin mời, để Thẩm Lạc một bước đi vào trước.

Thẩm Lạc bước qua bậc cửa đi vào, mũi hơi nhíu lại, ngửi thấy một cỗ mùi rượu khá nồng đậm.

Tầm mắt của hắn quét qua, liền phát hiện bên trong cũng không quá lớn, tới gần cửa ra vào phía bên phải, nằm ngang một quầy hàng cao cỡ nửa người, phía sau trên kệ chồng chất từng vò từng vò rượu.

Trong phòng bày biện bảy tám cái bàn màu sắc đã biến thành đen, phía trên bóng loáng, hiển nhiên là đồ cũ đã dùng lâu năm.

Bên cách vách tường hướng về phía đại môn mở ra ba cửa sổ, bên cạnh đó đặt một cái bàn gỗ, bên cạnh một cái bàn chính giữa ngồi một nam tử trẻ tuổi mặc cẩm bào màu lam, một tay đang bung chén rượu, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Thẩm Lạc liếc qua, liền đi tới trước quầy, nói vài câu với chương quỹ mập lùn đứng ở phía sau quầy, định lên gian phòng lầu hai.

"Khách quan, lúc này ngài lên nghỉ ngơi, hay là trước ăn ít đồ đã? Khách sạn sơn dã này, không có sơn trân hải vị gì, nhưng cũng lấy ra được ít thịt rừng, tư vị Thanh Mai Tửu chúng ta nhượng cũng không tệ lắm." Chương quỹ mập lùn cười hỏi.

"Chương quỹ đã bỏ công giới thiệu như vậy, ta tự nhiên phải nếm thử thật tốt." Thẩm Lạc cười nói.

"Được rồi, bảo đảm ngài hài lòng." Chương quỹ nghe vậy, cười nở như hoa.

Thẩm Lạc điểm vài món thức ăn, muốn một bầu Thanh Mai Tửu, liền đến một cái bàn bên cửa sổ ngồi xuống. Hắn cũng như thanh niên cẩm bào kia quay đầu nhìn ra phía ngoài cửa sổ.

Vừa xem xét, đôi mắt của hắn không khỏi sáng lên, ánh mắt đúng là thật lâu không thể thu hồi lại.

Nguyên lai thấy ngoài cửa sổ, chính là một vách núi cao trăm trượng, mà hai bên vách núi đá từ phía sau khách sạn kéo dài ra hình cung, tự vòng ra một nửa vòng tròn cự đại, lại xa xa giao nhau tại ngàn trượng bên ngoài.

Khách sạn lại tu kiến trong một hồ trời không lồ đường kính chừng ngàn trượng.

Trong hồ trời, còn có thể thấy được thảm thực vật xanh tươi rậm rạp bao trùm, bên trong tràn ngập sương mù, khói sóng bốc lên, phong cảnh đúng là tuyệt mỹ.

"Cảnh sắc nơi này rất không tệ nha?" Lúc này, một tiếng nói ôn hòa đột nhiên vang lên.

Thẩm Lạc nghe tiếng nhìn lại, phát hiện là thanh niên nam tử bàn bên kia đang nói chuyện với mình. Hắn vừa muốn mở miệng trả lời, đột nhiên cứ thế ngưng đương trường.

Chỉ thấy người kia mọc lên một đầu tóc dài thủy lam nhu thuận, lấy một sợi ngọc quan màu trắng buộc lên, một khuôn mặt trẻ tuổi anh tuấn phi phàm, trên trán tuy đoản giác không cao, Thẩm Lạc liếc mắt liền nhận ra gã, chính là Đông Hải Long Cung Cửu thái tử Ngao Hoằng!

"Sao lại là hắn? Tại sao hắn lại xuất hiện ở nơi này? Hắn không phải cũng đến vì Bích Nhãn Kim Thiềm chứ?" Trong đầu Thẩm Lạc lập tức xuất hiện nhiều vấn đề.

Dựa theo trong du ký ghi chép, Bích Nhãn Kim Thiềm kia ẩn hiện trong hồ trời Đại Lịch sơn ở Vũ Châu Bình Khâu huyện.

"Khụ khụ. . ." Thấy Thẩm Lạc hơi sững sờ, Ngao Hoằng tựa hồ cảm thấy có chút xấu hổ, nhẹ giọng ho khan một tiếng.

Lúc này Thẩm Lạc mới lấy lại tinh thần, ôm quyền nói: "Nhất thời không kịp phản ứng, thật có lỗi."

"Là ta đột nhiên mở lời, đường đột." Ngao Hoằng ôm quyền đáp lễ, ý cười ôn hòa nói.

Lúc này, tiểu nhị đã bung một bầu Thanh Mai Tửu lên, đưa tới cho Thẩm Lạc.

"Chúng ta cùng một mình du lịch, công tử ngại ngồi cùng bàn hay không, uống một chén nhé?" Trong lòng Thẩm Lạc khẽ nhúc nhích, nhắc lên bầu rượu, chủ động đi đến trước bàn Ngao Hoằng, cười hỏi.

"Các hạ có tình, cầu còn không được. Tại hạ là nhân sĩ Đông Hải Ngao Hoằng, không biết công tử xưng hô thế nào?" Ngao Hoằng hơi sững sờ, trong mắt lóe lên một vòng ngoài ý muốn, lập tức cười nói.

"Tại hạ Thẩm Lạc, nhân sĩ Đãng Châu." Thẩm Lạc thấy gã nói ra tên thật, lập tức đáp.

Giờ phút này hắn đã hiểu ra, ngàn năm sau sở dĩ Ngao Hoằng nhận ra hắn, hơn phân nửa chính là bắt nguồn từ lần này bèo nước gặp nhau.

"Đãng Châu. . . Vậy cách Vũ Châu cũng không gần, Thẩm huynh sao lại tới chỗ này?" Ngao Hoằng suy nghĩ một phen, hỏi.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 369: Thái Yên Nhân

"Ta xưa nay yêu thích du lịch, vốn muốn đi vịnh Đông Hải nhìn cảnh đẹp bát ngát của hải vực, nhưng khi đi đường tắt qua Bình Khâu huyện lại nghe người ta nói Đại Lịch sơn có hồ trời phong cảnh đẹp tuyệt mỹ, nên mới đi tới nơi đây. Lần này thấy được cảnh sắc như vậy, quả nhiên chuyến đi này không uổng." Đuôi lông mày của Thẩm Lạc đuôi lông mày hơi động một chút, như nghĩ tới điều gì, vừa nói, giơ ly rượu lên kính cảnh đẹp ngoài cửa sổ, uống một hơi cạn sạch.

Thanh Mai Tửu vào cổ họng, tạo nên một cổ vị chua giòn ngọt, nuốt vào lại nổi lên hơi nóng kỳ lạ của mùi rượu. Nó lan ra tới đầu lưỡi và giữa cổ họng, khiến cho hần không khỏi nhú mày một cái, có chút vui vẻ.

"Ha ha, hiện tại là ban ngày còn nhìn không ra điều gì, đến ban đêm ánh trăng ở hồ trời mới là tuyệt nhất. Nhưng trong khoảng thời gian này lại có mưa dầm liên miên, trong đêm nếu là bị đám mây dày đặc che khuất, thì cũng không thấy được gì." Ngao Hoảng cũng tự rót tự uống nói.

Lúc này, đồ ăn ở khách sạn cũng lần lượt được bung lên, Thẩm Lạc và Ngao Hoảng cũng uống và nói chuyện phiếm với nhau.

Qua ba lần rượu, đồ ăn qua ngũ vị, hai người trò chuyện coi như ăn ý, lúc này ngoài cửa đột nhiên vang lên một trận tạp nhạp tiếng bước chân. Bọn hần đồng thời quay đầu nhìn qua, liền thấy màn cửa vải bông ngoài cửa lớn đã vén lên, có mấy người đi vào.

Tất cả mấy người kia đều mặc áo toại nặng nề, trên đầu cũng đều mang mũ rộng vành bằng tre, sau khi vào nhà liền cởi ra, treo cạnh cửa hoặc để xuống dựa tường.

Người cầm đầu trong đám người là lão giả râu ngắn thân hình cao lớn, hai mắt sáng ngời có thần, tinh thần quắc thước. Mặt khác có hai người trẻ tuổi sắc mặt trắng bệch hình như có bệnh, khuôn mặt và dáng người đều không khác nhau nhiều, giống như là hai anh em sinh đôi.

Trừ ba người này ra, còn có một nữ tử thân hình quyến rũ, nhưng trên mặt ả lại che một lớp vải đen, không thấy rõ lắm khuôn mặt.

Dưới lớp áo toại của bốn người, tất cả đều mặc y phục ngắn màu nâu, bên hông lại cuộn từng vòng lớn dây gai to bằng ngón cái. Hai bên chân họ đều dính bùn đất, dường như là mới từ vùng bùn ở trong rừng đi ra.

"Ui, Trần chương quỹ, trong tiệm có khách mới đến rồi à?" Lão giả râu ngắn cầm đầu nhìn thoáng qua hai người Thẩm Lạc, cười tủm tỉm nói.

Nghe giọng nói kia, giống như là rất quen thuộc với chương quỹ mập lùn của khách sạn.

"Lư lão ca, còn không phải do các người sau khi tới nơi này mang theo nhân khí à, bằng không những năm qua vào thời tiết này, trừ bọn người những người hái yến, làm gì có người nào chịu đến nơi thâm sơn cùng cốc này?" Chương quỹ mập lùn cười ha hả nói.

"Người hái yến?" Trong lòng Thẩm Lạc hơi ngạc nhiên.

Nghề này hẳn cũng không xa lạ gì, chính là thu thập tổ yến đi bán, tiệm thuốc nhà hắn cũng thường cùng người hái yến liên hệ.

"Ha ha, vẫn là như cũ, làm ấm lên vài bầu rượu, thêm mấy món đồ ăn, đưa đến gian phòng cho chúng ta. Trong sảnh này tứ phía đều hở, gió thổi lạnh tới sương cốt đấy." Lão giả râu ngắn nói một tiếng, liền tự mình đi lên lầu.

Ba người còn lại cũng đều đi theo lên lầu.

Có đầu tên nữ tử che mặt đi sau cùng kia lúc leo lên thang lầu, dường như nhìn về cửa sổ bên này một chút, cũng không biết là đang nhìn Thẩm Lạc, hay Ngao Hoằng.

"Nghe lão ca kia kiêu nói vậy, đúng là cảm thấy có chút lạnh, Trần chương quỹ, mang bầu rượu này hâm nóng lại dùm đi." Thẩm Lạc nói, bọc áo choàng trên người lại, quay về phía chương quỹ hô.

"Được rồi." Tiểu nhị đã ra phía sau phụ nấu ăn, nên chương quỹ liền tự mình chạy tới.

Thẩm Lạc gặp lão đi tới gần, giả bộ lơ đãng hỏi:

"Nghe người ta nói khoảng hai ba tháng, lúc vào mùa mưa, côn trùng sinh sôi thịnh vượng, chim én có đồ ăn sung túc, nước bọt bài tiết thịnh vượng, là thời điểm sản xuất tổ yến phẩm chất tốt nhất. Đây cũng là thời gian hái tổ yến phù hợp nhất, sao mấy người này đến cuối tháng tư, còn không có rời đi?"

"Khách quan nói đó là Kim Ti Yến bình thường, ở hồ trời trên vách đá của Đại Lịch Sơn này, có một loại tên là 'Vũ Yến' sinh hoạt đặc thù. Bọn chúng bài tiết nước bọt làm tổ thời gian dài hơn so Kim Ti Yến đến một tháng, trước mắt mới chính là thời điểm thích hợp." Trần chương quỹ nghe vậy, cười giải thích.

"Thì ra là thế, là tại hạ hiểu biết nông cạn." Thẩm Lạc gật đầu nói.

"Không phải thế, là do Vũ Yên kia tổ yến có phẩm chất không bằng Kim Ti Yên, thành ra danh tiếng không có nên khách quan mới không biết đến. Hơn nữa, hàng năm cũng chỉ có bọn họ ở thời gian này lại đến thu thập." Trần chương quỹ cười nói.

Nói xong, lão liền vội vàng đi dọn dò những người kia thu xếp cơm canh.

Thẩm Lạc và Ngao Hoảng tán gẫu vài câu, thỉnh thoảng liếc một chút phong cảnh ngoài cửa sổ.

Cùng lúc đó, trên lầu một gian trong phòng khách, lúc trước bốn tên người hái yến kia cũng ngồi vây quanh tại một cái bàn bên cạnh.

"Hai người ngồi dưới lầu bên cạnh cửa sổ, nếu ta không nhìn lầm thì đều là kẻ tu hành, chỉ sợ đều vì Bích Nhãn Kim Thiềm kia mà tới." Tên lão giả râu ngắn, thần tình nghiêm túc, không có nửa điểm ý cười, mở miệng nói.

"Dám cùng chúng ta tranh đoạt, giết là được." Hai tên nam tử sắc mặt trắng bệch trẻ tuổi liếc mắt nhìn nhau, cùng nói một lời.

"Hừ, giết người dễ dàng vậy à, người có biết bối cảnh của bọn họ không? Phía sau còn có hay không những người khác trợ giúp? Rước lấy càng nhiều phiền phức thì phải làm sao?" Nữ tử kia như cũ vẫn che mặt, hừ lạnh một tiếng nói.

"Du Hình đạo hữu nói không sai, tình huống trước mắt cũng không rõ, không thể hành động thiếu suy nghĩ." Lão giả râu ngắn gật đầu, nói.

"Đồng Quán tiên bối, không nói tới việc kia, vậy lần này chúng ta thật sự có thể bắt được Bích Nhãn Kim Thiềm sao?" Nữ tử che mặt được xưng là Du Hình, lông mày chau lên, hỏi.

"Chúng ta đã liên tục tới đây ngồi chờ năm năm, Kim Thiềm chỉ có vào lúc cuối mùa mưa bị tiếng sét đánh thức, mới có thể hiện thân một lần. Lúc trước nhiều lần đều để mất cơ hội bắt nó, lần này chúng ta đã sớm bố trí xuống bẫy rập, tất nhiên sẽ không để cho nó dễ dàng chạy thoát." Lão già râu ngắn tên Đồng Quán nắm chặt hai tay, ánh mắt sáng lên nói.

"Vậy quá tốt rồi. Chỉ cần lần này thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, ta liền có thể tiến vào tông đàn, gặp mặt Thánh Chủ phải không?" Du Hình có chút vội vàng hỏi.

"Việc này người yên tâm, nếu có thể đoạt được Kim Thiềm, chiến công của người tự nhiên đầy đủ để gặp mặt Thánh Chủ." Đồng Quán gật đầu nói.

Du Hình đạt được câu trả lời chắc chắn này thì cảm thấy hài lòng, liền cáo từ rời đi, trở về gian phòng của mình.

"Đồng lão, ta luôn cảm thấy họ Du này không thể tin?" Hai tên nam tử trẻ tuổi mở miệng lần nữa, lại cùng nhau nói ra.

"Nàng gia nhập Luyện Thân đàn chúng ta, thời gian có chút ngắn ngủi, hoàn toàn chính xác nên đề phòng thêm. Dù vậy mấy ngày nay ở chung, cũng có thể nhìn ra được, tâm của nàng xác thực hướng về tông đàn. Trước tới giờ nàng làm việc cũng không hề qua loa, lợi dụng được chính là một trợ thủ đắc lực." Đồng Quán chậm rãi nói ra.

"Vậy lợi dụng xong sau. . . Có thể hay không?" Một người trong hai tên nam tử trẻ tuổi, lần thứ nhất độc lập mở miệng nói.

"Phong Sơn, trên đầu chữ sắc có cây đao, người tính chó không đòi được lại muốn đớp cứt sao?" Một người khác trừng mắt giận dữ, nói.

"Phong Thủy, ca ca chỉ có niềm vui thú nhiều đó, người cũng muốn quản?" Tên còn lại bất mãn lầm bầm.

"Được rồi, hết thấy đều chờ đến khi nhiệm vụ lần này hoàn thành lại tính, trong lúc đó ai cũng không được phép gây chuyện thị phi. Nếu không chúng ta ai cũng đừng nghĩ có quả ngon để ăn." Đồng Quán quát một tiếng chói tai, hai huynh đệ kia lập tức liền ngậm miệng lại.

Sau khi im lặng một lát, Đồng Quán hít một hơi nói: "Mọi việc sẵn sàng, chỉ chờ sấm sét."

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 370: Nhấn Lại

Trong đêm, Thẩm Lạc ngồi một mình ở trước cửa sổ phòng khách, trên mặt bàn gần cửa sổ điểm một ngọn đèn dầu mờ nhạt, trên bàn đặt một lá bùa màu tím cùng ba lá bùa màu xanh.

Trên lá bùa màu tím vẽ phù văn Toái Giáp Phù, còn trên ba tấm Thanh Sương Chỉ kia thì vẽ Lạc Lôi Phù. Tất cả đều đã thành phù, được Thẩm Lạc vẽ trên đường đến Vũ Châu.

Trong đó Lạc Lôi Phù còn tốt, tỷ lệ thành phù mặc dù không cao, tiêu hao chỉ là Thanh Sương Chỉ, nhưng tấm Toái Giáp Phù kia tiêu hao là Tử Vân Chỉ trân quý.

Dù Thẩm Lạc trong mộng có kinh nghiệm vẽ bùa, lại diễn luyện trên giấy trắng và phù vàng cả ngàn lần, nhưng lúc chân chính vẽ, vẫn tiêu hao hết tất cả Tử Vân Chỉ tích góp được, cuối cùng mới thành phù một tấm.

Hắn nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ mây đen che đầy bầu trời, chỉ có thể nhìn thấy một đoàn ánh sáng mờ hồ ẩn nấp trong tầng mây, phía dưới hố trời thì đen kịt một màu, không nhìn rõ thứ gì.

Dựa theo trong du ký ghi chép, Bích Nhân Kim Thiềm chính là dị chủng huyết mạch Nguyệt Cung Ngọc Thiềm, trời sinh có thể thông qua ngắm trăng tu luyện để thu nạp nguyệt phách, cho nên thể nội góp nhặt tinh hoa nguyệt phách cực kỳ tinh thuần.

Bất quá, vật này trời sinh tính nhát gan cẩn thận, quanh năm ẩn núp dưới mặt đất, tu sĩ bình thường rất khó phát hiện.

Mùa mưa hàng năm, bầu trời bị mây đen che khuất lâu dài, ánh trăng không cách nào chiếu xuống đại địa, Kim Thiềm cũng không cách nào thu nạp nguyệt phách, cho nên trong đoạn thời gian này, nó sẽ lâm vào kỳ ngủ đông.

Chờ đến mùa mưa đi qua, sẽ có một trận kinh lôi rơi xuống, đến lúc đó Kim Thiềm sẽ một lần nữa thức tỉnh, đồng thời to gan rời chỗ ẩn thân, bại lộ dưới ánh trăng, trắng trợn bổ sung nguyệt phách tiêu hao lúc trước.

Mà lúc này, chính là thời cơ tốt nhất để bắt nó, một khi bỏ lỡ, chí ít phải đợi thêm một năm.

Đây cũng là nguyên nhân trọng yếu Thẩm Lạc quyết định tìm kiếm vật này trước.

Nhìn một lát, Thẩm Lạc thu lá bùa trên bàn vào trong tay áo, thổi tắt ngọn đèn trên bàn, trở lại trên giường khoan chân ngồi tĩnh tọa, tiếp tục tu luyện. Trước mắt tốc độ hần tu hành mặc dù không nhanh, nhưng cũng không thể dừng lại.

...

Sáng sớm ngày thứ hai, Thẩm Lạc đẩy ra cửa sổ, nhìn mây đen che đầy bầu trời, lông mày nhíu lại một lát, bỗng nhiên một tay khẽ chống mặt bàn gần cửa sổ, thân hình linh xảo lật một cái, liền nhảy ra cửa sổ, bay xuống dưới.

Ngoài cửa sổ hần gặp vách đá hồ trời dựng đứng, ngay cả một chỗ đặt chân cũng không có, thân hình trực tiếp rơi xuống hồ trời.

Rơi xuống hơn mười trượng, một tay hấn nắm một khối nham thạch nhô ra, treo mình trên vách đá.

Thân hình Thâm Lạc vận chuyển, liếc thấy cách mình hơn mười trượng có một loạt cổ thụ chọc trời.

Hấn lập tức buông lỏng tay chụp vách đá ra, hai chân ra sức đạp vách đá một cái, thân hình ở giữa không trung vượt qua một nửa vòng cung, vô thanh vô tức rơi lên ngọn cây cổ thụ cách đó không xa.

Tới gần, hấn lại đưa tay bắt một cái, kéo lấy ngọn cây một gốc cổ mộc, thoáng giảm xúc lực đạo rơi xuống, linh xảo leo theo chạc cây phía dưới, lặn đi lặn lại đã bình ổn rơi xuống trên mặt đất.

Sau khi rơi xuống đất, hấn không vội vã khởi hành, mà từ trong tay áo lấy ra Quả Sơn Phù, đưa ra bốn phía, thấy trên đó không có bất kỳ dị dạng gì, mới lần nữa nhét vào trong ngực.

Sáng sớm hồ trời có chút tĩnh mịch, bốn phía trừ tiếng côn trùng kêu liên tiếp, cũng chỉ có tiếng gió rùng "Sàn sạt".

Thâm Lạc nhớ kỹ trong bản du ký đề cập tới địa điểm bắt Kim Thiềm, là ở bên cạnh một hồ nước hình trăng lưỡi liềm ở trung tâm hồ trời, nên không hề dừng lại, xuyên qua rừng rậm thẳng đến trung tâm.

Đi trong rừng rậm, Thâm Lạc phát hiện nhiệt độ đáy hồ trời so với bên ngoài thấp hơn không ít, trên cành lá cỏ cây bên cạnh cũng kết một tầng sương trắng thật mỏng.

Hấn lấy xuống một mảnh lá mầm, nhẹ nhàng chà xát, băng sương trên đó lập tức hòa tan ra.

Lông mày Thẩm Lạc hơi nhăn lại, ném lá mầm đi, hai tay lồng vào trong tay áo, chậm rãi đi tới phía trước.

Thái độ của hắn thanh thản, trên đường đi nhìn trái một cái, nhìn phải một cái, nhìn tựa hồ đến du sơn ngoạn thủy.

Không bao lâu, hắn đi tới trung tâm hồ trời, xa xa thấy được hồ nước hình loan nguyệt kia.

Nước hồ mát lạnh, màu u bích, phản chiếu những đám mây trên trời.

Bên cạnh hồ, còn có một đạo thân ảnh quen thuộc, đang cúi người vốc lên một bụm nước trong hồ, đưa đến bên miệng khẽ nhấp một hớp.

"Ngao huynh. . ." Thẩm Lạc thở nhẹ một tiếng, bước nhanh đến hướng người kia.

"Thẩm huynh, sớm vậy." Đứng ở bên hồ, Ngao Hoằng cũng không có vẻ gì ngạc nhiên, đứng dậy cười chào Thẩm Lạc.

Chỉ là lúc ánh mắt gã nhìn về phía Thẩm Lạc, trong thoáng chốc tựa hồ vượt qua hắn, nhìn về hướng rừng rậm xa xôi phía sau.

Thẩm Lạc cũng phát giác, nhưng như cũ giả bộ không phát hiện chút gì.

Trên thực tế, lúc trước hắn lấy xuống mảnh cánh mầm kia, đã phát giác có người trong bóng tối theo dõi hắn.

Hắn và Ngao Hoằng khách sáo vài câu, hai người sánh vai đi, vừa nói chuyện phiếm, vừa đi đến một bên khác hồ trời.

Một bên khác hồ trời, trên vách đá dựng đứng vát xuống, từ xa nhìn lại tựa như một mái hiên hình thành tự nhiên, phía trên mọc đầy rêu xanh u lục trơn bóng.

Thẩm Lạc xa xa nhìn lại, liền thấy trên vách đá kia có ba sợi dây thừng thòng xuống, phía trên đang treo ba bóng người, bên hông mỗi người cột một cái giỏ trúc to lớn có miệng thu nhỏ lại, một đầu sợi dây cột trên nham thạch vách đá nhô ra

Ba người chính là người hái yến hôm qua Thẩm Lạc gặp tại đại đường khách sạn, chỉ thiếu nữ tử che mặt kia.

Ba người trên vách đá dựng đứng cùng hạ xuống, điều chỉnh tư thế và vị trí, thuần thục lấy tổ yến màu trắng muốt từ trên vách đá xuống.

Hai người Thẩm Lạc dừng ở dưới vách đá dựng đứng, ngửa đầu nhìn động tác ba người.

Trong ba người thì lão giả râu ngắn tựa hồ trong lòng có cảm ứng, cúi đầu nhìn hai người dưới vách, cười chào hỏi: "Hai vị công tử thật lịch sự tao nhã, mới sáng sớm đã đến đây ngắm cảnh à?"

"Nhìn mấy vị thành thạo hái tổ yến, cũng cảm thấy cảnh đẹp ý vui đó." Thẩm Lạc cười nói.

Mấy người dù sao cũng không thật sự quen biết, hàn huyên vài câu xong, hai người Thẩm Lạc cáo từ một tiếng, rời đi.

Từ vách đá trở lại khách sạn, Ngao Hoảng một bước trở về gian phòng của mình trước, Thẩm Lạc thì dùng điếm tâm tại đại đường rồi mới trở về.

Trở lại trong phòng, Thẩm Lạc ngồi trở lại trước bàn, đang định đóng lại cửa sổ bắt đầu ngồi xuống tu luyện, kết quả khóe mắt liếc qua bỗng nhiên thấy trên bàn nhiều ra một tờ giấy rộng bằng hai ngón tay.

Ánh mắt của hắn ngưng lại, quét qua tờ giấy, trên đó viết tám chữ lớn: "Chớ tham Kim Thiềm, sợ thương tính mệnh."

Lông mày Thẩm Lạc nhíu lại, mặt lộ vẻ do dự.

Câu nói này thoát nhìn như là một câu nhắc nhở, cũng giống là một câu đe dọa, trong lúc nhất thời hấn nghĩ mãi mà không rõ là ai lưu lại.

"Chẳng lẽ là Ngao Hoằng? Hôm nay gặp ta cũng đi hồ trời tìm kiếm, muốn ngăn cản lại không tiện nói rõ, cho nên để thư lại khuyên răn?" Thẩm Lạc cảm thấy nghi hoặc, lắc đầu trầm ngâm không thôi.

Hấn cũng không hề dùng tay đụng vào, chỉ tiện tay quét qua, tờ giấy kia liền bay vào giữa không trung, bị một dòng nước mềm làm nát ra.

"Chẳng lẽ là nữ tử che mặt kia? Lúc trước ở trong rừng vụng trộm theo dõi ta hấn là nàng, thế nhưng vì sao nàng để lại thư cho ta?" Thẩm Lạc vuốt vuốt cằm, tiếp tục trầm nghĩ.

Sau nửa ngày, hấn cũng nghĩ không ra nguyên do, liền coi như thôi.

Tóm lại bất kể là ai, mặc kệ là hảo ý thuyết phục, hay là ác ý cảnh cáo, hấn đều khó có khả năng từ bỏ.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 371: Cầm Long

Dựa theo Trần chương quỹ khách sạn này kể lại, hồ trời bên này khí hậu cổ quái, chỉ cần mùa mưa thoáng qua một cái, trong ba đến năm ngày đêm tiếp theo sẽ có một trận lôi bạo, cũng coi là một loại cảnh quan đặc biệt nơi đây.

Cho nên, dưới mắt mặc kệ là Thẩm Lạc, Ngao Hoảng, hay là những người hái yến kia, đều đang đợi trận lôi bạo này.

Thế nhưng năm nay không biết vì sao, trong liên tiếp mấy ngày, trên không Đại Lịch sơn một mực tích lũy một tầng mây đen thật dày, đã tới đầu tháng năm, trận giông tố mà mọi người chờ, thủy chung vẫn không rơi xuống.

Đám người chờ đến nóng lòng không thôi, nhất là Thẩm Lạc vốn thời gian khẩn trương, tất nhiên là không thể một mực tốn thời gian tại nơi này.

Đêm hôm ấy, Thẩm Lạc đang ngồi một mình trong phòng, suy nghĩ có nên dùng một hai tấm Lạc Lôi Phù, nhìn xem có thể kích ra Bích Nhân Kim Thiềm kia không, chợt nghe "Ầm" một tiếng vang trầm từ bên ngoài truyền đến.

Thẩm Lạc cảm thấy cả phòng, theo một tiếng oanh minh này, kịch liệt chấn động.

Hắn bỗng nhiên vọt tới phía trước cửa sổ, đẩy cửa sổ nhìn ra bên ngoài, liền thấy trong tầng mây phía trên hồ trời ần ần có ánh sáng ngấn chớp

động, tựa hồ có lôi bạo rất lớn còn đang ẩn giấu bên trong.

"Rốt cuộc đã tới sao?" Ánh mắt Thẩm Lạc chớp lên, trong lòng có chút kích động.

Nhưng lúc này, trong tầng mây không trung đột nhiên có một vệt sáng ngấn lóe sáng, Thẩm Lạc lập tức nhìn thấy trong mây đen, hình như có một đạo thân ảnh không lồ xoay quanh, chỉ là thoáng một cái lại ẩn vào trong mây, không cách nào thấy rõ.

Hắn nhú mày, lập tức xoay người ra gian phòng, nhảy xuống phía hồ trời.

Kinh lôi vừa vang lên, Bích Nhân Kim Thiềm sẽ tỉnh lại, tất nhiên sẽ hiện thân bên cạnh Nguyệt Nha hồ để hấp thu nguyệt phách, Thẩm Lạc nhất định phải nhanh đuổi tới bên kia.

Nhưng mà, hắn vừa mới rơi xuống đất, chợt nghe một tiếng long ngâm mênh mang, bước chân bỗng nhiên dừng lại, lần nữa ngửa đầu nhìn lên không trung.

Chỉ thấy trong mây đen không trung, một đầu kim long dài trăm trượng nổi lên, thân hình chập chùng, trong tầng mây xoay tròn lao nhanh, quấy cho biển mây kịch liệt phun trào.

Thẩm Lạc thấy tình hình này, lập tức hiểu được, vừa rồi tiếng sấm kia chỉ sợ cũng không phải là tự nhiên gây nên, mà là Ngao Hoàng khổ đợi lôi bạo không được, chỉ có thể vận dụng một loại thần thông nào đó dẫn động thiên lôi.

"Àm ầm."

Không trung oanh minh không thôi, mây đen kịch liệt bị quấy lên, dưới thân hình khổng lồ của Ngao Hoằng quấy động, bên dưới bắt đầu chia năm xẻ bảy, ở giữa hiện ra một lỗ trống to lớn giống như cái phễu.

Lỗ trống này vừa mới xuất hiện, ánh trăng đã lâu không thấy rớt cuộc xuyên thấu qua chiếu rọi xuống dưới.

Thẩm Lạc xa xa nhìn lại, chỉ thấy trong màn trời tựa như mở một cánh cửa sổ, một ánh sắc trời trắng lóa từ đó lộ ra, rơi thẳng xuống trung tâm hố trời.

Không biết có phải do mặt nước Nguyệt Nha hồ phản xạ hay không, một mảnh quang mang sáng như tuyết từ trung tâm hố trời phản xạ lên, khiến trong toàn bộ rừng rậm đều phát sáng.

Thẩm Lạc không chần chờ nửa điềm, lập tức lấy ra hai tấm Thần Hành Giáp Mã Phù, dán trên hai chân mình.

Chỉ thấy lá bùa "Phụt" một tiếng bóc cháy lên, trên đó bay ra tro tàn nhưng không tứ tán ra, mà bị một cỗ lực lượng vô hình bao vây lấy, quán quanh trên hai bàn chân Thẩm Lạc.

Chỉ một thoáng, Thẩm Lạc cảm thấy hai chân nhẹ nhàng, mới thoáng đi về phía trước một bước, người đã bay ra mấy trượng.

Ánh mắt của hắn ngưng tụ, hai chân phi nước đại lên, thân hình giữa khu rừng xẹt qua một cái bóng mơ hồ, bỗng nhiên lao ra ngoài.

Bất quá mùi mảy hơi thở sau, hai chân Thẩm Lạc mạnh mẽ đạp đất, thân thể dưới tác dụng của quán tính, chạy ra hơn mười trượng mới dừng lại bên bờ Nguyệt Nha hồ.

Nhưng trong nháy mắt dừng lại, bầu trời trên đỉnh đầu hắn, đang có một con Kim Thiềm toàn thân hoàng kim, lớn chừng bàn tay, đang bốn trào cường vũ ra sức giãy dựa bay lên trên không.

Ở trên không, treo lủng lẳng một cái sọt cá không biết do dây leo gì bện thành, miệng sọt xoáy lấy một vòng xoáy màu vàng, từ đó truyền ra trận trận lực hút, bao phủ Kim Thiềm kia vào trong đó.

Trong lòng Thảm Lạc khẩn trương, lập tức bàn tay vung lên.

Một đạo thủy thẳng màu lam từ giữa hồ nhô ra, bắn thẳng đến phía Bích Nhãn Kim Thiềm, ý đồ lôi nó trở về.

Nhưng mà, thủy thẳng vừa mới tới gần Kim Thiềm, không trung bỗng nhiên có một vầng sáng màu vàng quét tới.

Chỉ nghe "Phốc" một tiếng vang nhỏ, thủy thẳng trực tiếp vỡ nát ra.

Ngay sau đó, một bóng người từ trên trời giáng xuống, rơi vào bên cạnh sọt cá treo giữa bầu trời kia, hai tay chụp một cái, sọt cá kia liền rơi vào trong tay gã. Bích Nhãn Kim Thiềm cũng bị hút vào trong.

"Thảm huynh, xin lỗi, Kim Thiềm này rất trọng yếu với ta. Ta phải nhận rồi." Ngao Hoằng mỉm cười, nói với Thảm Lạc.

Thảm Lạc thấy thế, trong tay áo đã vê tấm Phi Hành Phù, tính tiếp tục đuổi tới.

Bích Nhãn Kim Thiềm này cũng trọng yếu với hắn, liên quan đến tính mệnh, mặc dù Ngao Hoằng này tu vi hiển nhiên cao hơn mình không ít, hắn cũng không thể cứ vậy bỏ qua.

Đáng tiếc Ngao Hoằng cũng không cho hẳn cơ hội tranh đoạt, liền treo sọt cá màu vàng kia ở bên hông, thân hình mở ra, lần nữa hóa thành Kim Long phóng lên tận trời, bay về nơi xa.

Nhưng vào lúc này, dị biến nảy sinh.

Trong trời cao bỗng nhiên rung động "Rầm rầm", một tấm màn vải màu đen to lớn không biết từ chỗ nào bay tới, bao phủ trên không trung hố trời, đúng là ngăn cản đường đi của Ngao Hoằng.

Cùng lúc đó, trên vách núi đá một bên hố trời, bỗng nhiên tăng vọt bạch quang, trông rỗng hiện ra từng đạo phù văn to lớn.

Ngay sau đó, cả mặt đất mảnh hố trời cũng bắt đầu chấn động kịch liệt.

Thẩm Lạc cúi đầu xem xét, chỉ thấy từng trận văn to lớn hiện lên ở dưới chân mình, trong lòng lập tức xiết chặt, vội vàng toàn lực thôi động Giáp Mã Phù, quay người chạy như điên về phía xa.

Lúc chạy vội, hắn cảm thấy mặt đất dưới chân bốc lên hàn ý, cúi đầu nhìn lại phát hiện mặt đất đang nhanh chóng kết băng, chỉ cần hắn hơi chậm một bước, sẽ bị băng tuyết đông kết.

Thẩm Lạc chạy một hơi ra gần trăm trượng, băng sương hùng hổ dọa người kia mới rút cuộc ngưng lại.

Hắn dừng lại, quay đầu nhìn lên trên không hố trời kia. Chỉ thấy màn vải màu đen kia vẫn như cũ bao phủ ở trên không, phía trên chập chùng không ngừng, tựa hồ Ngao Hoằng đang bên trong va chạm không ngừng, cũng có trận trận tiếng long ngâm liên tục vang lên.

Lúc này, trên bầu trời có một đạo độn quang bay tới, lão giả râu ngắn tên là Đồng Quán kia hiện ra thân hình, cao giọng cười to nói:

"Không ngờ, lần này chẳng những bắt được Bích Nhân Kim Thiềm, lại còn bắt sống một đầu Chân Long. Chắc chắn, Chân Long hàng thật giá thật, cũng không phải Giao Long trần mãng gì đó, ha ha. . ."

Nói xong, một tay lão nhấn phía dưới một cái, trên màn vải màu đen kia lóe lên ô quang, bắt đầu co rụt nhỏ lại.

Lúc này Thâm Lạc mới thấy rõ ràng, một bên màn vải màu đen còn có một cây cán gổ đen nhánh, rõ ràng là một đại kỳ màu đen.

Chờ lúc lá cờ kia thu nhỏ đến cao hơn một trượng, Đồng Quán bỗng nhiên bấm pháp quyết, mặt cờ liền rung động ù ù, đúng là tự cuốn lại, trực tiếp bao phủ Ngao Hoảng bên trong.

Lão nắm lấy cột cờ, vác một đầu lên vai, còn mặt cờ lại rũ xuống dưới.

Trên mặt đất, đã sớm có ba đạo nhân ảnh chờ đợi, chính là Dư Hình cùng hai huynh đệ Phong Sơn Phong Thủy.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 372: Lặng Chờ

"Chúc mừng Đồng lão, nhất cử lưỡng tiện, chẳng những bắt được Bích Nhân Kim Thiềm, còn bắt được một đầu Chân Long. Lần này xem như lập xuống công lao đầy trời, Thánh Chủ chắc sẽ phong ngài làm tổng đàn chính sứ đó." Phong Sơn lộ ý cười, xu nịnh nói.

Lão giả râu ngắn nghe vậy, trên mặt cũng đầy ý cười, rất là hưởng thụ chuyện này.

Chỉ là tầm mắt của lão quét quanh ba người kia, lông mày đột nhiên nhíu lại, lạnh giọng hỏi: "Tiểu tử kia đâu?"

"Đồng lão, tiểu tử kia dùng Giáp Mã Phù, chạy quá nhanh. Hàn Băng Trận không thể vây khốn, đã chạy trốn rồi." Hai tay Phong Thủy ôm quyền, cúi đầu nói.

"Chỉ là một tu sĩ Tích Cốc sơ kỳ mà thôi, mình hấn cũng lật không nổi bọ nước gì." Phong Sơn không thêm đề ý chút nào nói.

"Ngu xuẩn, nếu chúng ta chỉ bắt Kim Thiềm, chạy một tu sĩ Tích Cốc đương nhiên không tính là gì. Nhưng bây giờ chúng ta còn bắt một đầu Chân Long, nếu để lộ tin tức ra ngoài, người cảm thấy Long cung sẽ tha cho chúng ta sao?" Lúc này, Du Hình một mực trầm mặc không nói bỗng nhiên mở miệng, tức giận nói.

"Đồng lão đừng vội, để ta đi bắt tiểu tử kia lại." Phong Sơn nghe vậy, giờ mới hiểu ra, thần sắc đột biến nói.

"Dur Hinh, ngươi cùng theo hấn đuổi bắt đi." Đồng Quán chau mày, nói.

"Vâng."

Nữ tử che mặt lên tiếng, cùng Phong Sơn đuổi theo hướng Thâm Lạc chạy thoát.

"Những người ở khách sạn kia làm sao bây giờ?" Ánh mắt Phong Thủy hơi trầm xuống, mở miệng hỏi.

"Toàn bộ giết chết, một người cũng không lưu." Đồng Quán không chần chờ chút nào, trực tiếp làm một động tác cắt qua cổ.

Phong Thủy gật đầu nhẹ, quay người rời đi.

Thâm Lạc nhanh chóng bôn tẩu trong rừng, trong lòng có chút không hiểu.

Dựa theo lịch sử lúc trước, Bích Nhân Kim Thiềm cho dù lần này bị người phát hiện, cũng sẽ không bị bắt đi, nếu không đã không tới phiên vị vân du đạo nhân kia xuất thủ.

Mà muốn cải biến tiến trình này, nhân tố duy nhất, chỉ có thể là chính mình tham dự.

Thế nhưng tình huống lúc trước, chuyện bắt Kim Thiềm này, hấn còn chưa kịp trực tiếp xuất thủ can thiệp vào.

"Cái này cũng mang ý nghĩa, Bích Nhân Kim Thiềm lần này cũng sẽ không bị bọn hấn bắt đi?" Trong lòng Thâm Lạc toát ra một ý nghĩ như vậy, bộ pháp dưới chân dừng lại, quay đầu nhìn chỗ rừng sâu.

Hấn xoa xoa đôi bàn tay, trong mắt lóe lên thần sắc do dự.

Đối với suy đoán vừa rồi, Thẩm Lạc cũng không nắm chắc bao nhiêu, bởi vì hắn không cách nào xác định chính mình ảnh hưởng sự kiện này thế nào, là từ lúc hắn bắt đầu tiếp xúc với Bích Nhân Kim Thiềm, hay là từ lúc hắn bước vào hố trời khách sạn?

Loại sự tình huyền diệu khó giải thích này, thực sự không thể nghĩ rõ ràng, nhưng bây giờ nếu cứ đi như thế, Bích Nhân Kim Thiềm hơn phân nửa là không có duyên với hắn, đến lúc đó không chỉ lãng phí một cách vô ích thời gian dài như vậy, ngay cả Ngao Hoàng cũng có thể bởi vậy mà lâm vào nguy hiểm.

"Không được, không thể cứ đi một mạch như thế." Ánh mắt Thẩm Lạc ngưng lại, quyết định chủ ý.

Chỉ là tu vi cảnh giới hắn lúc này còn khá yếu, đối đầu mấy tên hái yến kia, căn bản không có nửa điểm phần thắng.

"Có biện pháp!" Thẩm Lạc chau mày, suy nghĩ thật lâu, bỗng nhiên đôi mắt sáng lên, vỗ tay cười nói.

Nói xong, hắn phát tay lên, yên lặng vận chuyển pháp lực.

...

"Tiểu tử kia chạy thật nhanh, đuổi hồi lâu cũng không thấy bóng hắn." Phong Sơn một đường truy tìm, không thấy bóng dáng Thẩm Lạc, có chút nóng nảy nói.

"Chỉ sợ đã sớm vận dụng thân thông gì, chạy ra Đại Lịch sơn rồi." Khuôn mặt Dư Hình che giấu trong hắc sa, nhìn không ra biểu tình gì, trong lời nói cũng không có bao nhiêu tình cảm sắc thái.

"Nếu để cho hắn chạy, Đồng lão nhất định sẽ không cho chúng ta quả ngon để ăn." Phong Sơn có chút lo lắng.

"Đồng tiền bối sợ là quá mức cẩn thận chặt chẽ rồi? Tiểu tử đào tẩu kia căn bản không biết lai lịch của chúng ta, chỉ bằng vào một thân phận giả người hái yến, cho dù là Đông Hải Long Cung cũng chưa chắc có thể tra ra cái gì. Huống hồ, con Tiểu Chân Long kia lẻ loi một mình tới đây, cũng chưa chắc đến từ long cung. Nói không chừng chỉ là long tử long tôn ở dòng suối nhỏ nào, hoặc là đáy giếng nào mà thôi." Dư Hình xem thường nói.

"Đúng là đạo lý này, bất quá lấy tính cách Đồng lão, chúng ta vẫn nên thành thành thật thật bắt được tên kia cho thỏa đáng." Phong Sơn nghe vậy, đầu tiên là gạt đầu nhẹ, lập tức lại lắc đầu nói.

"Vậy phải đuổi bắt người kia lại. . ." Dư Hình còn chưa nói hết lời, đột nhiên ngây ngẩn cả người.

Trước người nàng hơn mười trượng, Thảm Lạc thành linh khoanh chân ngồi dưới đất, vậy mà giống như đang chờ bọn họ tới.

Phong Sơn thấy thế, lập tức đại hỉ, vô thức muốn xông lên, bất quá mới xông ra một bước, gã đột nhiên tỉnh ngộ, lập tức ngừng lại.

"Dư đạo hữu, cẩn thận có bấy." Gã giơ một tay, chắn ngang trước người Dư Hình, nói.

"Chỉ là tu sĩ Tích Cốc sơ kỳ, cũng khiến ngươi sợ hãi như thế? Thật sự là buồn cười." Dư Hình lại không nghe theo, đẩy cánh tay của gã ra, thân hình mơ hồ xông về phía Thảm Lạc.

Phong Sơn nghe vậy, cảm thấy trên mặt nóng lên, lập tức xấu hổ thành cả giận nói: "Phi, loại hàng này cũng đáng để ta sợ sao?"

Nói xong, một tay gã bấm pháp quyết, toàn thân sáng lên một tầng hào quang màu vàng sẫm, dưới chân bụi đất tung bay, thân hình đứng là chớp động một cái, vọt lên trước Dur Hinh.

Thẩm Lạc nhìn hai người vọt vàng xông tới, trong lòng không sợ ngược lại còn mừng, cảm thấy có chút ngoài ý muốn và không hiểu. Hai người này đều là tu sĩ Tích Cốc trung kỳ trở lên, vì sao làm việc lỗ mãng như vậy, không thăm dò bất luận cái gì, liền vọt tới mình?

Chỉ là còn không đợi hẳn nghĩ rõ ràng, mặt đất liền truyền đến trện trện tiếng vang chấn động "Ầm ầm".

Phong Sơn vọt tới trước một bước, một cước lúc rơi xuống đất, vậy mà như có lực thiên quân, chấn động làm mảnh rừng núi này lắc lư không thôi.

"Nguyên lai không phải không thăm dò, mà là lấy công dò xét, nương theo ám địa chi lực làm tiên cơ. Tên này cũng không phải loại lỗ mãng như bề ngoài, mà một thân tu vi Thổ thuộc tính tựa hồ cũng không thấp." Thẩm Lạc nhíu mày, thầm nghĩ trong lòng.

Phong Sơn một đường dậm chân phóng đến, ánh mắt nhìn chằm chằm vào mặt đất sơn lâm cùng cây cối phía trước, ý đồ tìm ra vết tích bấy rập.

Chỉ là mặt đất phía trước trừ bị cự lực của mình chấn động chập chùng không ngừng, tựa hồ cũng không có gì không ổn.

Thế nhưng càng đến gần Thẩm Lạc, gã càng cảm thấy hoảng hốt khó hiểu, bởi vì gia hỏa trước mắt, thật sự là quá ổn, cho tới giờ khắc này vẫn như cũ duy trì tư thế ngồi, không có nửa điểm kinh hoảng.

"Nhất định có chỗ nào không đúng!"

Phong Sơn cơ hồ đã xác định phía trước có phong hiểm không biết, nhưng Dư Hình đi theo phía sau gã, lúc này để gã ở trước mặt người đẹp rụt rè dừng bước, đó tuyệt đối không làm được.

Gã thèm nhỏ dãi nàng này đã lâu, không muốn vì một tu sĩ Tích Cốc sơ kỳ mà bị xem nhẹ.

"Hậu Thổ Kim Thân." Thấy cách Thẩm Lạc không đến bảy bước, Phong Sơn đột nhiên kết pháp quyết, mở miệng quát.

Ngay sau đó, trên mặt đất liền có một tầng khí tức màu vàng đất bay lên, như sương khói bao phủ lại toàn thân của gã, phía trên chột có bụi đất đá vụn ngưng kết, hóa thành một bộ giáp đá màu vàng sẫm.

Áo giáp phụ thân, Phong Sơn vốn gầy gò lập tức trở nên khôi ngô, lúc gã bước ra một bước, đại địa rung mạnh càng thêm mãnh liệt. Thẩm Lạc cũng không thể không đứng lên ứng đối.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 373: Người Động Thủ Đi

Phong Sơn thấy thế, hơi cảm thấy an tâm, tiếp tục lao về tới trước người Thẩm Lạc.

"Oanh" một tiếng vang thật lớn!

Phong Sơn lại giẫm mạnh một bước, mặt đất phía trước đột nhiên nứt ra, một cái hố sâu chừng vài thước xuất hiện.

Trọng tâm của gã bất ổn, thân thể bỏ nhào về phía trước, lập tức rơi xuống dưới.

Theo âm thanh bọt nước văng lên truyền ra, dưới mặt đất lại có một mảng sóng dâng lên, kéo lên một cái lồng nước màu lam cao hơn một trượng.

Trong lồng giam, bạch ngọc sơn Phong Sơn bị mấy chục sợi thủy thăng lớn bằng cánh tay quán quanh toàn thân, trên đầu còn bọc lấy một cái bong bóng màu lam to lớn. Trên thủy thăng còn dính từng tấm lá bùa màu vàng, chừng hơn trăm tấm nhiều, tất cả đều là Tiểu Lôi Phù.

Mà bong bóng trên đầu gã cũng dán một lá bùa, lại là một tấm Lạc Lôi Phù uy lực còn lớn hơn.

Phong Sơn ở trong lồng giam không ngừng giãy dụa, toàn thân sáng lên màu vàng muốn tránh thoát khỏi trói buộc.

"Không muốn bị lôi phũ nổ chết, thì đừng động đây lung tung." Lúc này, một giọng nói cảnh cáo lạnh lùng vang lên, toàn thân Phong Sơn lập tức cứng đờ, không động đây nữa.

Thẩm Lạc thoáng kéo ra một chút khoảng cách, ánh mắt nhìn về phía nữ tử che mặt đứng ở mây trượng bên ngoài, mở miệng nói:

"Đi nói cho đầu lĩnh các người biết, thả con Kim Long kia, rồi ta sẽ trả người này lại cho các người."

Dư Hình nghe vậy, đứng tại chỗ không nhúc nhích.

"Thế nào? Đối với sự sống chết của đồng bạn cũng không hoàn toàn để ý à?" Thẩm Lạc hơi nhíu mày, hỏi.

Dư Hình vẫn không có trả lời, im lặng một lúc, như đang cân nhắc điều gì, sau đó mới không đầu không đuôi hỏi: "Con Kim Long kia là bạn của người?"

"Cũng không hẳn, nhưng xem như có chút quen." Thẩm Lạc hơi chần chờ, nói.

Nếu tính trong hiện thực mà nói, hắn và Ngao Hoàng xem như mới gặp mặt hai lần, rốt cuộc hai bên quan hệ như thế nào, trong lúc nhất thời cũng không nói rõ được "Người động thủ đi." Lúc này, Bổng nhiên Dư Hình mở miệng nói.

"Người nói cái gì?" Thẩm Lạc nghe Dư Hình nói lời ấy, thần sắc khẽ biến, có chút khó tin, hỏi.

Phong Sơn trong thủy lung nghe vậy, hai mắt trừng lên tròn xoe, có chút không dám tin vào lỗ tai của mình.

"Người không nghe lầm, ta nói người động thủ giết gã đi. Dù sao Đồng Lão căn bản sẽ không để đến ý sống chết của gã, càng không dùng một đầu Chân Long để trao đổi." Dư Hình ngữ khí bình thản, không có chút nào gợn sóng, chậm chậm nói.

Thẩm Lạc nghe vậy, trong lòng biết lời này không phải giả, nhưng lại vẫn không có động thủ.

Trên thực tế, hắn đã sớm đoán được nhóm người này sẽ không đáp ứng trao đổi, sở dĩ nhốt mà không giết, cũng là vì kéo dài thời gian mà thôi.

"Sao vậy? Không tin phải không?" Dư Hình cười lạnh một tiếng, không để ý chút nào đến an nguy của Phong Sơn, ánh lửa trên tay quay cuồng, thân hình mang theo liên tiếp tàn ảnh trực tiếp xông thẳng đến Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc thấy thế, không có nửa điểm chần chừ, thân hình lùì nhanh về sau đồng thời một tay bấm pháp quyết, lập tức thúc giục tất cả phù lục trong lồng nước màu lam.

Thân hình Dư Hình nhoáng lên một chút, cũng lập tức lùì về phía sau. Chỉ có Phong Sơn, còn không kịp phản ứng gì, liền bị lôi quang chói mắt đầy trời bao vào.

"Ầm ầm. . ."

Một âm thanh sấm sét nổ vang so với trước đó càng thêm kịch liệt, hơn trăm đạo cỡ nhỏ lôi điện đồng thời bắn ra, cùng đạo lôi điện tráng kiện ở trung ương kia đụng vào nhau. Nó bạo phát ra ánh sáng trắng như tuyết, làm sáng lên một vùng màn đêm to lớn ở bạch ngọc sách.

Trong vụ nổ đó, vô số ánh lửa đá vụn bắn ra, như Bạo Vũ Lê Hoa đánh về phía bốn phương tám hướng.

Khi khói bụi tán đi, hồ trên mặt đất bị tạc lớn ra gấp ba lần, bên trong bùn nước vẫn đục, đã không còn nhìn thấy thi thể của Phong Sơn.

Ánh mắt Thẩm Lạc ngưng lại, nhìn về phía nữ tử đối diện, thấy ánh mắt ả vẫn bình tĩnh như trước, trong lòng có chút nhưng trọng.

Đối với cái chết của đồng bọn, ả vẫn không có nửa điểm xúc động, có thể thấy được trình độ máu lạnh ra sao.

"Hiện tại đến nơi, cũng không biết một hồi những người khác, có để ý đến sinh tử của ngươi hay không?" Thẩm Lạc hừ lạnh một tiếng, từ trong tay áo lấy ra Quỷ Khiếu Hoàn, nắm chặt trong tay.

Nói xong, dưới chân Thẩm Lạc ánh sáng màu trắng bỗng nhiên sáng lên, tiếp theo lại như ánh trăng tràn ra, thân hình vọt tới trước, xẹt qua từng đạo tàn ảnh. Trong chớp mắt hần đã vọt tới bên cạnh Dư Hình.

Hiển nhiên Dư Hình không có dự liệu được thân pháp của Thẩm Lạc lại lợi hại như vậy, đột nhiên vùng chướng lên, liền có một mảnh lửa đỏ gào thét bay ra, làm cho Thẩm Lạc phải lui về phía sau.

Nhưng mà, trong nháy mắt ngay khi bước chân Thẩm Lạc rơi xuống đất, bỗng cảm thấy bắp chân bị xiết chặt, giống như bị thứ gì đó cuốn lấy.

Hần cúi đầu nhìn thoáng qua, liền kinh ngạc phát hiện, thành linh có một bàn tay bần thiêu từ dưới đất lộ ra, năm ngón tay như móc trảo gắt gao giữ mắt cá chân mình.

Không đợi Thẩm Lạc rút ra, một cỗ cự lực từ dưới thân liền truyền đến, bàn tay lớn kia bỗng nhiên kéo mạnh hần xuống mặt đất một cái. Bằng vào nguồn lực lượng này, chủ nhân bàn tay đó phá đất mà lên, bay thẳng tới.

Người kia quần áo toàn thân rách rưới, khắp nơi là vết thương cháy đen, trên gương mặt thương thế là thảm thiết nhất. Một đạo khe hở từ tai trái xuyên qua đến dưới hàm phải, cơ hồ toàn bộ vỡ ra, lại chính là Phong Sơn kia.

Trong nháy mắt Thẩm Lạc khi nhìn rõ dung mạo của gã liền hiểu được, gia hỏa này đúng là bằng vào một thân áo giáp đất màu vàng, bạch ngọc sạch găng gương chống lại được sét đánh. Mặc dù gã bị thương rất nặng, nhưng vẫn sống được, còn dùng Thổ Động chi thuật ẩn thân dưới mặt đất.

Tâm hấn niệm khê động, bên ngoài thân lập tức có dòng nước cuốn tới, quần quanh rồi kéo lên.

Nhưng còn không đợi hai chân hấn rút ra khỏi mặt đất, Phong Sơn đã lách mình đến sát bên, một chưởng liên tiếp đập vào bờ vai.

Thẩm Lạc chỉ cảm thấy một sức nặng như đá rơi vào đầu vai, khiến pháp lực đang vận chuyển đều bị đánh loạn, trong lúc nhất thời không thể nhúc nhích chút nào. Không chỉ vậy một cỗ lực chấn động to lớn cũng theo đó truyền xuống, mạnh mẽ chấn tan dòng nước dưới mặt đất bị hấn gọi lên.

Cùng lúc đó, lòng bàn tay của Phong Sơn không ngừng có tia sáng màu vàng xuất hiện, bùn đất dưới mặt đất liền tuôn ra, bao nửa người Thẩm Lạc lại.

Vẻ mặt của Phong Sơn đầy phần nộ, ánh mắt chuyên hướng qua Dư Hinh, dùng yết hầu gầm thét lên:

"Giết hấn. . ."

Tiếng nói mơ hồ không rõ, lại giống như thú rống.

Du Hình nghe vậy, cũng không chậm trễ, thân hình bỗng nhiên xuất hiện, một tay vung lên phía trước. Trong tay áo ả liền có một đầu vải hồng bắn nhanh ra, trên đó hỏa diễm bốc cháy, giống như Hỏa Mãng uốn lượn nhô ra, thẳng đến tim Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc thấy vậy, trong mắt lóe lên vẻ khiếp sợ.

Mắt thấy Hỏa Mãng liền muốn xuyên qua ngực, giết chết Thẩm Lạc, thì cảnh tượng khó tin xuất hiện. Một vệt lửa đỏ không có dấu hiệu nào đột nhiên thay đổi phương hướng, "Phốc" một tiếng, xuyên qua chính giữa lồng ngực Phong Sơn.

"Á. . ."

Trong cổ họng Phong Sơn phát ra một tiếng la nhẹ, mắt đầy vẻ chấn kinh và nghi hoặc, thân hình từ từ ngã xuống.

Du Hình lại tiến lên một bước, từ trong tay áo trượt ra một thanh đoản kiếm màu đỏ, chém về phía cổ một cái, mang đầu Phong Sơn chém xuống.

*Bạo vũ lê hoa: tuyệt kỹ ám khí vung châm bay bốn phía của đường môn, ai chơi võ lâm hay gì chắc biết >

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 374: Tại Sao Lại Là Người

Không có Phong Sơn không chế thuật pháp, bùn đất quán quanh trên người Thẩm Lạc, lập tức bong ra.

Thẩm Lạc được thả tự do, lập tức thi triển Tà Nguyệt Bộ, kéo dài khoảng cách với Dư Hình.

"Người rút cuộc là ai?" Trong tay hắn cầm Quý Khiếu Hoàn, cảnh giác hỏi.

"Thẩm đạo hữu, ta không phải địch nhân của ngươi." Dư Hình mở miệng khẽ thở dài một tiếng, lập tức tháo mạng che mặt màu đen xuống.

"Ngươi nhận ra ta?" Ánh mắt của Thẩm Lạc ánh mắt chăm chú, dò xét, cau mày nói.

Chỉ thấy đó là một đôi mắt trong trẻo xinh đẹp, dung mạo thực sự rất bình thường không có gì lạ, hắn căn bản không nhớ rõ đã từng gặp qua ở đâu.

"Thẩm đạo hữu, ngươi nhìn kỹ lại, có nhận ra ta hay không?" Khóe miệng Dư Hình cong lên, cười khỏ một tiếng.

Sau đó lòng bàn tay của nàng sáng lên một áng đỏ, vỗ nhẹ lên trên gương mặt của mình.

Sau một lát, hồng quang thu lại, nàng chậm rãi để tay xuống.

"Tạ Vũ Hân tại Bạch Ngọc Sạch, sao lại là người?" Thẩm Lạc xem xong dung mạo của nàng, trở nên kinh ngạc đến nỗi há hốc mồm.

"So với việc này, Thẩm đạo hữu có nên cảm ơn trước một hai?" Tạ Vũ Hân nhíu mày, giận trách.

Lúc này Thẩm Lạc mới kịp phản ứng, vội vàng ôm quyền hành lễ, cảm ơn một tiếng.

"Tốt. Lần trước tại Tàng Phong cốc người đã cứu ta một mạng, lần này ta lại cứu người, chúng ta xem như hòa nhau." Trên mặt Tạ Vũ Hân lộ ra ý cười, nói.

"Tờ giấy trong phòng ta khi trước, là do người lưu lại?" Thẩm Lạc nghĩ tới một chuyện, liền vội vàng hỏi.

"Đúng vậy. Nhưng hiển nhiên, người không phải là tên gia hỏa chịu nghe lời khuyên của người khác. Lúc đầu ta dự định đêm nay lặng lẽ cùng người gặp mặt, nói cho người biết một số chuyện. Ai có thể nghĩ tới con Chân Long kia còn quá không chịu được, sớm hiển lộ chân thân dẫn lôi khu vân, làm Kim Thiềm tỉnh lại." Tạ Vũ Hân không có phủ nhận, nói.

"Người rút cuộc là ai? Những người kia không phải là đồng bạn của người sao?" Trong lòng Thẩm Lạc càng thêm nghi hoặc.

"Ba người kia đều là người của Luyện Thân đàn, ta sau khi rời đi Bạch gia mới gia nhập tổ chức của bọn họ." Tạ Vũ Hân nói.

"Luyện Thân đàn? Đây là tông môn gì, trước kia sao chưa từng nghe nói qua?" Thẩm Lạc suy nghĩ một lát, lắc đầu nói.

Tạ Vũ Hân nghe vậy, hơi chần chờ nói: "Cũng chỉ so được với tông môn tu tiên thông thường, không phải là tông môn nổi tiếng gì, ta gia nhập vào

đó, cũng không phải vì tìm chỗ dựa."

"Vậy ngươi vì cái gì?" Thẩm Lạc tiếp tục hỏi.

"Thực không dám giấu giếm, ta có một vị huynh trưởng, trước kia bị kẻ gian làm hại, hiện giờ thần hồn không được trọn vẹn, đan điền hư hại, giống như nửa cái người chết. Luyện Thân đan này tuyên bố có pháp môn đặc biệt, có thể giúp con người tái tạo đan điền, làm lại pháp mạch, cho nên ta mới gia nhập vào đó, muốn gặp Thánh Chủ của bọn họ, từ đó thu được pháp môn này." Ánh mắt của Tạ Vũ Hân chuyển hướng qua một bên, khẽ thở dài, nói.

"Nói như vậy, ngươi trộm lấy Hàng Thần bí thuật của Bạch gia ở bạch ngọc sách, cũng là vì cứu người?" Long mày của Thẩm Lạc cau lại nói.

"Trong Hàng Thần Thuật có một pháp môn, có thể tẩm bổ thần hồn." Tạ Vũ Hân không có phủ nhận.

"Thì ra là thế. Ngươi đã khổ tâm thế này, trước mắt lại xuất thủ cứu ta, không phải là uổng phí công sức sao?" Thẩm Lạc như suy nghĩ đến điều gì, lại hỏi.

"Không sao, chỉ cần ngươi mau chóng rời đi nơi đây, ta tự nhiên có biện pháp lừa dối." Tạ Vũ Hân vừa nói, trong lòng bàn tay đã sáng lên hồng quang, hướng phía trên mặt mình bóp lên.

Sau một lát, nàng liền lần nữa khôi phục khuôn mặt bình thường khi trước, rồi lại cúi người, bắt đầu ở trên khuôn mặt của Phong Sơn bóp nhẹ.

Chờ khi nàng dừng lại động tác và đứng lên, Thẩm Lạc mới ngạc nhiên phát hiện, khuôn mặt của Phong Sơn đã thay đổi to lớn, thành linh giống hần như đúc.

"Cái này. . ."

"Đây là Niết Cốt Dịch Dung chi thuật, người sống có khí huyết lưu thông, có thể duy trì mười canh giờ không thay đổi, người chết thì không được quá lâu, nhiều nhất chỉ có thể duy trì một khắc đồng hồ. Ta phải tranh thủ thời gian dẫn nó trở về, chậm trễ liền không có cách nào dùng. Chúng ta từ biệt tại đây, sau này sẽ còn gặp lại." Tạ Vũ Hân liền ôm quyền, công lên thi thể Phong Sơn lên định quay người rời đi.

"Thực sự thật có lỗi, ta không thể đi." Thẩm Lạc đứng tại chỗ, không hề di chuyển.

"Thẩm đạo hữu, Bích Nhân Kim Thiềm mặc dù trân quý, nhưng không thể so được với tính mệnh, lưu được núi xanh không lo không có củi đốt đạo lý này không cần ta nhắc chú. Đồng lão vẫn đối với bên ngoài tuyên bố là Ngung Hồn sơ kỳ tu sĩ, nhưng trên thực tế tu vi đã là Ngung Hồn trung kỳ. Dù người không chịu từ bỏ, cũng là một trận phí công." Tạ Vũ Hân nghe vậy dừng bước, quay người nhìn về phía hấn, khuyên.

"Thực không dám giấu giếm, ta tìm đến Kim Thiềm chính là vì kéo dài tính mạng, cho nên Kim Thiềm và tính mệnh đều đáng giá như nhau. Mặt khác, Chân Long kia tên là Ngao Hoằng, là Cửu thái tử của Đông Hải Long Cung, cũng coi như là một người bằng hữu của ta, ta phải cứu y." Thẩm Lạc thở dài, nói.

"Y là thía tử long cung? Không có khả năng, nếu là thái tử long cung, sao một tên tùy tùng đều không mang theo, một mình lẻ loi tới đây?" Tạ Vũ Hân kinh ngạc nói.

"Chuyện này. . . Ta cũng không rõ ràng, mặc kệ y ra sao, tóm lại là bằng hữu của ta, ta liền không thể trơ mắt nhìn xem y đi nộp mạng." Thẩm Lạc

nói, kỳ thật chính hắn cũng không thể xác thực mối quan hệ của mình và Ngao Hoằng.

Tạ Vũ Hân nghe vậy, trầm mặc thật lâu, không nói gì.

"Tạ đạo hữu, ta biết ngươi có chỗ khó, cho nên không bắt buộc ngươi đi hỗ trợ, chỉ hi vọng ngươi có thể tránh xa trận thị phi này." Thâm Lạc thấy thế, khuyên.

"Muốn cứu người, nhưng phải suy nghĩ thật kỹ. . ." Tạ Vũ Hân ném thi thể Phong Sơn qua một bên, một tay đặt trên môi, tự định giá một lát, nói.

. . .

Ở bên bờ Nguyệt Nha hồ baach ngoc sach, Đồng Quán cầm đại mã kim đao ngồi trên một tảng đá, trước người cầm đại kỳ màu đen đang cuộn lại.

Một tay Lão bấm niệm pháp quyết, trong miệng nhẹ giọng ngâm tụng một câu, lập tức vung tay lên.

Một tia ô quang từ lòng bàn tay bay ra, quét xuống trên đại kỳ màu đen, mặt cờ lập tức "Hoa" một chút, hơi giãn ra.

Mắt của Đồng Quán liếc qua, rơi vị trí chính giữa mặt cờ, nơi đó phẳng phát dẹt theo bằng tơ vàng, xuất hiện một đầu Chân Long màu vàng giương nanh múa vuốt rất sống động.

Lão lại vung bàn tay lên, ô quang trên đại kỳ màu đen phun trào, bốn phía quanh Kim Long liền có một vòng xoáy màu đen hiện ra, đầu rồng cũng giống như từ trong một lỗ lớn tối như mực ló ra.

Nhưng ô quang chỉ sáng lên một lát, vòng xoáy màu đen cũng chỉ cho một cái đầu rồng ló ra, lại lần nữa khép lại.

Trên đầu rồng quang mang thu vào, một lần nữa hóa thành hình người.

"Tiền bối, cần vấn bối làm những gì, mới có thể trả tự do cho ta?" Ngao Hoằng mở miệng hỏi.

Đồng Quán thấy vậy, trong mắt lóe lên vẻ ngoài ý muốn, nói: "Tình huống này, không phải nên kinh hoảng cầu xin tha thứ à, sao có thể bình tĩnh cùng ta bàn điều kiện như vậy?"

"Ta chắc tiền bối càng muốn bàn điều kiện cùng ta, chứ không phải ồn ào cầu xin tha thứ?" Ngao Hoằng chậm rãi nói.

"Ha ha, không tệ. Nói một chút đi, ngươi cảm thấy tính mệnh của mình đáng giá bao nhiêu tiền?" Đồng Quán cười to một tiếng, hỏi.

"Nếu quyền chủ động ở trên tay tiền bối, hay là tiền bối nói cái giá đi, mặc kệ là pháp bảo, hay linh dược tiên tài, hoặc là tiên ngọc, chỉ cần tiền bối mở miệng, vấn bối đều sẽ tận lực thỏa mãn." Ngao Hoằng tiếp tục nói.

"Có thể lâm nguy không loạn như vậy, xem ra ngươi tuyệt đối không thể nào dòng phụ của long cung ở dòng suối hay đáy giếng gì, khả năng cao là đến từ Đông Hải Long Cung rồi?" Thần sắc của Đồng Quán dần trở nên ngưng trọng, cân nhắc nói.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 375: Thăm Dò Nhau

Ngao Hoảng nghe vậy, thần sắc hơi đổi, vẫn nói ra: "Tiền bối đạo pháp cao thâm, chỉ cần nguyện ý biến chiến tranh thành tơ lụa, ta nguyện dẫn tiền tiền bối trở thành thượng khách trong tộc chúng ta."

Mặc dù ngôn từ gã khản thiết, trong ngôn ngữ lại không trực tiếp thừa nhận thân phận tộc duệ Đông Hải Long Cung.

"Tiểu tử, không cần thăm dò, ngươi nếu không phải đến từ Đông Hải Long Cung, ta giết ngươi không cần lo lắng hậu hoạn. Còn nếu ngươi đến từ Đông Hải Long Cung, ta càng phải giết ngươi chấm dứt hậu hoạn. Cho nên dù sao ngươi cũng phải chết." Đồng Quán bỗng nhiên nhếch miệng cười một tiếng, nói ra.

"Tiền bối xác định giết ta, là có thể tuyệt hậu hoạn sao? Ta bỏ mình rồi, long cung lập tức sẽ đến xem xét, đến lúc đó mặc kệ là bằng vào một chút tàn hồn hay là huyết mạch, muốn tra được tung tích của ta cũng không phải là việc khó gì." Ngao Hoảng vẫn như cũ không kiêu ngạo không tự ti, nói.

"Hắc hắc, ta tự nhiên là không có bản sự này, cho nên ta không có ý định giết ngươi, mà là dẫn ngươi về tổng đàn, đến lúc đó một thân long huyết ngươi sẽ bị Thánh Chủ luyện hoá không dư thừa chút nào, vậy rỗng xương rỗng cũng đều có diệu dụng. Đến lúc đó chính long cung các ngươi, cam đoan tìm không thấy nửa điểm thi hài ngươi." Đồng Quán tự đắc nói.

Ngao Hoảng nghe vậy, trong mắt lóe lên một vòng ngưng trọng, trước mắt gã bị nhốt vào trong hắc kỳ cổ quái này, một thân thần thông đều bị trói

buộc, dù có thủ đoạn báo tin long cung cũng không thi triển ra được.

"Lúc trước người bắt Bích Nhân Kim Thiềm, dùng bảo vật kia chính là Long Tu Lâu khắc chế thủy duệ thiên hạ trong truyền thuyết à. Chỉ cần người ngoan ngoãn giao ra vật đó và Bích Nhân Kim Thiềm, ta có thể cam đoan để người đi trên đường đến tổng đàn, không bị hành hạ gì." Đồng Quán tiếp tục nói.

"Tiền bối nếu có thủ đoạn, cứ việc lấy ra, làm gì phải thương lượng với ta?" Ngao Hoằng nói xong, nhắm mắt lại, không tiếp tục để ý Đồng Quán nữa.

Đồng Quán thấy thế, chân mày hơi nhíu lại, đang muốn nói gì, thì một bóng người từ đằng xa phi nhanh tới, chính là Phong Thủy.

Lão tiện tay vung lên, đại kỳ màu đen lần nữa cuộn lại, quần Ngao Hoằng vào bên trong.

Phong Thủy đi tới gần, tiện tay ném tới, ba cái đầu đẫm máu nhanh như chớp lặn đến bên chân của lão.

Đồng Quán cúi đầu nhìn thoáng qua, chính là đầu ba người chương quỹ tiểu nhị cùng đầu bếp khách sạn, thỏa mãn gật đầu nhẹ.

"Đồng lão, Phong Sơn bọn hắn còn chưa trở lại à?" Phong Thủy nhìn thoáng qua bốn phía, cau mày hỏi.

"Đây không phải trở về rồi sao?" Đồng Quán chỉ bờ Nguyệt Nha hồ bên kia, nói.

Phong Thủy theo lời nhìn lại, liền thấy bên kia đang có hai người sánh vai đi tới, trong tay cũng mang theo một cái đầu người đẫm máu, nhìn bộ dáng chính là "Thâm Lạc" lúc trước đào tẩu.

Mà trong hai người đi tới, trên thân Du Hinh cũng không có thương thế gì, ngược lại "Phong Sơn" dính đầy vết máu, sắc mặt so với ngày bình thường càng không có huyết sắc.

Hai người này tự nhiên là Tạ Vũ Hân và Thâm Lạc, dùng Niết Cốt Dịch Dung thuật biến thành.

"Đại ca, ngươi sao vậy?" Phong Thủy lập tức nghênh đón, ân cần hỏi.

"Ta không sao, không để ý, mắc lừa tiểu tử kia." Thâm Lạc ho khan một tiếng, nói ra.

Nói xong, ánh mắt của hắn lướt nhanh qua ba cái đầu trên đây, thần sắc không chút dị dạng ném đầu trong tay tới.

Đồng Quán thấy thế, đứng lên, lấy mũi chân đá đá một chút đầu lâu bị huyết tương và bùn đất dính lên, cẩn thận kiểm tra dung mạo, một hồi mới cười nói: "Tốt, chuyện ở chỗ này, chờ sau khi trở về, các ngươi đều có công thưởng."

"Đa tạ Đồng lão." Phong Thủy nghe vậy, mặt lộ vẻ vui mừng, ôm quyền nói.

Thâm Lạc và Tạ Vũ Hân cũng vội ôm quyền cảm ơn.

"Đồng lão, bắt được con Chân Long kia, giờ phải xử trí thế nào?" Thâm Lạc dò hỏi.

"Tự nhiên là mang về tổng đàn, giao cho Thánh Chủ xử lý." Đồng Quán nghe vậy, thuận miệng trả lời.

"Nghe nói toàn thân Chân Long là bảo, mặc kệ huyết nhục gân cốt, hay là cần trao sừng rồng, đều là tiên tài linh dược hiếm có. Chúng ta nếu cứ

như vậy đưa đi, chẳng phải là có chút đáng tiếc sao?" Thẩm Lạc dùng giọng điệu Phong Sơn nói ra, trên mặt cũng đầy vẻ tham lam.

"Ồ? Vậy người muốn xử lý thế nào?" Đồng Quán nhíu mày lại, hỏi.

"Theo ta, sao không đánh gãy nó một góc, đoạn nó một chân, lột một ít lân phiến, róc một chút huyết nhục nó, dù sao tổng đàn hỏi, thì nói là do chiến đấu chém giết gây ra là được. Huống hồ, dù Thánh Chủ hoài nghi, Chân Long này cũng vốn là niềm vui ngoài ý muốn, đa phần chúng ta đều hiển lên, chắc cũng sẽ không trách tội." Thẩm Lạc cười ra vẻ nịnh nọt, nói.

Đồng Quán nghe vậy, không nói gì, trên mặt cũng lộ ra vẻ do dự, tựa hồ có chút động tâm với đề nghị này.

"Đồng lão, Phong Sơn đạo hữu nói có lý, vẫn bồi không yêu cầu gì khác, có thể phân được hai miếng vảy rồng là đủ rồi." Tạ Vũ Hân cũng mở miệng khuyên.

Phong Thủy thấy huynh trưởng mở miệng, thêm nữa vốn cũng thêm muốn huyết nhục Chân Long, tự nhiên cũng biểu thị đồng ý.

"Thôi, nếu đây là ý chung của mọi người, vậy cứ làm như vậy đi. Chỉ là sau đó nhất định phải thống nhất, nếu ai nói lung tung, cũng đừng trách ta không khách khí." Đồng Quán suy nghĩ một lát, trên mặt lộ ra một vòng ý cười, lập tức nói.

"Đó là tự nhiên, hết thầy lấy Đồng lão như thiên lôi sai đâu đánh đó." Thẩm Lạc lập tức xu nịnh.

Tạ Vũ Hân và Phong Thủy cũng nhao nhao gật đầu.

Bàn tay Đồng Quán vung lên, một cỗ lực vô hình lôi kéo qua, đại kỳ màu đen dọc trên mặt đất kia lập tức rơi vào trong tay lão.

"Một hồi ta thả con rồng này ra một chút, các ngươi thi triển thủ đoạn, chỉ cần lấy huyết nhục sừng rồng là được, đều là thu hoạch của lần hành động này của chúng ta. Nhớ kỹ, lúc hạ thủ phải chú ý phân tặc, cũng đừng giết chết hẳn." Ánh mắt Đồng Quán quét qua ba người, khắp khuôn mặt là ý cười lãnh khốc, dạn dò.

"Vâng." Ba người Thẩm Lạc cùng đáp.

Đồng Quán thấy vậy, lập tức một tay bấm pháp quyết, trong miệng bắt đầu ngâm tụng.

Nương theo trận trận thanh âm ngâm tụng vang lên, trên đại kỳ màu đen lần nữa đại phóng ô quang, mặt cò dần dần giãn ra.

Ánh mắt Thẩm Lạc giống như nhìn chằm chằm mặt cò, khắp khuôn mặt là vẻ tham lam, nhưng khóe mắt lại vụng trộm liếc qua lưu ý Đồng Quán. Người này là tu sĩ Ngưng Hồn trung kỳ, cao hơn chính mình một đại cảnh giới, bất luận lúc nào cũng phải cẩn thận đề phòng.

Theo ô quang trên hắc kỳ càng ngày càng thịnh, vòng xoáy màu đen xuất hiện lúc trước lần nữa hiển hiện, một nửa thân rồng Ngao Hoảng từ đó lộ ra, nhưng quanh thân vẫn bị một cỗ lực lượng dọc theo mặt cò trói buộc.

Thẩm Lạc nhìn thoáng qua, thấy gã cũng không thụ thương, trong lòng an tâm một chút, hai bàn tay để trong tay áo, mỗi tay nắm một tấm lá bùa.

"Được rồi, thả càng nhiều thân thể ra càng khó khống chế. Động thủ đi!" Ngữ khí Đồng Quán bình thản, nói xong ba chữ cuối cùng, giọng nói đột nhiên tăng thêm.

Trong lòng Thẩm Lạc xiết chặt, vô thức hô một câu "Cẩn thận" .

Đang nói, hai cánh tay hắn giấu ở trong tay áo vung vẩy ra, hai tấm phù lục một xanh một tím tuần tự bắn ra, đánh về phía Đồng Quán.

Đồng Quán cũng cơ hồ cùng lúc, nâng lên một chuông, chụp về phía Thẩm Lạc.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 376: Hợp Lực

Mà Phong Thủy bên kia, tay nắm chặt một thanh trường kiếm thủy lam, phía trên có thể thấy được đường vân như nước chảy, chém xuống đầu Tạ Vũ Hân.

Trong mấy người ngược lại Tạ Vũ Hân phản ứng hơi chậm một phần, dưới Thảm Lạc nhắc nhở, mới gần như theo bản năng thân hình triệt hồi ra sau.

"Ầm ầm" một tiếng nổ đùng!

Thảm Lạc vung Lạc Lôì Phù nổ bể ra đầu tiên, một đạo lôì quang trắng kiện bắn ra, trực tiếp nhắm đánh trên bàn tay Đồng Quán đang bao trùm ô quang. Nhưng bị năm ngón tay lão hợp lại, đúng là trực tiếp bắt bỏ trong tay.

Lôì quang tuyết trắng giống như bị năm ngón tay lão bóp nát, hóa thành từng đạo hồ quang điện bất quy tắc, từ trong khe hở tay lão bắn ra, chiếu sáng một mảng lớn điện mang chói mắt.

Theo sát phía sau, trên tấm Toái Giáp Phù loé lên mịt mờ tử quang kia, hai chữ "Phá Quân" sáng lên, tiếp đó toàn bộ phù văn chợt sáng, kim quang ngời ngời từ trên đó hiện lên, hóa thành một đạo hư ảnh kim quang phẳng phát thương mâu, bắn thẳng đến Đồng Quán.

Đồng Quán dùng bàn tay đối cứng Lạc Lôì Phù, mặc dù ngạnh sinh bóp nát lôì điện, nhưng phù này uy lực nằm ngoài dự đoán của lão, khiến cho

toàn bộ cánh tay lão có chút chết lặng. Mà cảm nhận được trên tấm phù lục thứ hai này truyền ra khí tức tức sát cường đại, trong lòng lão càng sinh ra một tia sợ hãi, tất nhiên là không còn dám mạo hiểm đón đỡ.

Chỉ thấy cột cờ nắm trên tay lão sáng lên vàng sáng đen nhánh, nguyên bản mặt cờ yên tĩnh lập tức "Soạt" rung động, thân cờ bỗng nhiên quét qua, đúng là trực tiếp bao phủ Toái Giáp Phù vào trong.

Một màn bất thành linh vượt qua Thảm Lạc dự đoán.

Hắn vốn vì đồng thời sử dụng hai cao giai phù lục, thể nội pháp lực tiêu hao quá độ, còn lại không đáng kể, muốn xuất thủ can thiệp cũng căn bản làm không được, chỉ có thể trơ mắt nhìn Toái Giáp Phù vất vả vẽ ra, bị đại kỳ màu đen kia thu vào.

Tiếp theo một cái chớp mắt, Toái Giáp Phù biến thành quang mang, bị đại kỳ màu đen kia nuốt vào.

"Hảo tiểu tử, thiếu chút nữa bị ngươi lừa." Đồng Quán nắm lấy cột cờ, thân hình lùi lại, lòng vẫn còn sợ hãi nói ra.

Thảm Lạc cũng thi triển Tà Nguyệt Bộ, kéo dài khoảng cách ra.

Ánh mắt của hắn hơi đổi, liếc qua phía bên phải trong rừng, Tạ Vũ Hân đang cùng Phong Thủy chém giết một chỗ, hai người tạm thời khó phân cao thấp.

"Du Hinh, tiện nữ nhân ngươi dám giết huynh trưởng ta, phản bội thánh đàn, ta nhất định phải khiến ngươi sống không bằng chết." Hai mắt Phong Thủy phiếm hồng, gắt gao nhìn chăm chăm Tạ Vũ Hân, hung tợn nói ra.

Tạ Vũ Hân không nói lời nào, cầm trong tay hồng lãng đối chiến.

Thẩm Lạc không dám phân tâm quá nhiều, lại đặt tất cả lực chú ý lên thân Đồng Quán. Đối mặt với một tu sĩ Ngưng Hồn trung kỳ đã phòng bị, không hề nghi ngờ, hẳn không có bất kỳ phần thắng gì.

Bất quá đúng lúc này, khoe miệng của hắn bỗng nhiên kéo một cái, lộ ra một vòng ý cười.

"Xùy "

Một tiếng vãi vốc bị xé rất nhỏ gần như không thể phát giác bỗng nhiên vang lên.

Thần sắc Đồng Quán bỗng nhiên biến đổi, đột nhiên quay đầu nhìn lại đại kỳ màu đen trong tay mình, lập tức kinh hãi.

Chỉ thấy trên mặt cờ, chẳng biết lúc nào xuất hiện từng đường vân tinh mịn giống như mảnh sứ vỡ, từng tia từng sợi tia sáng màu trắng từ đó xuyên suốt ra, không hề đứt đoạn mà căng phồng lên.

Tiếp theo một cái chớp mắt, từng tiếng long ngâm rõ to bỗng nhiên từ trên mặt cờ truyền ra.

"Ngao. . ."

Chỉ thấy một vệt kim quang từ đó bạo khởi, một đầu rồng cực đại từ trong kẽ nứt màu trắng căng phồng lên giãy dụa xông ra, giống như leo ra khe nứt vực sâu, thân thể đột nhiên tránh thoát mặt cờ trói buộc, lập tức xông vào không trung.

Mà đại kỳ màu đen kia, cũng trong bạch quang phân liệt, xé rách thành vô số mảnh vỡ.

"Không. . ." Đồng Quán đầy mắt thương tiếc, trợn mắt quát.

Ánh mắt của lão chuyển động, nhìn về phía Thảm Lạc, gia hỏa hủy hoại pháp khí trọng yếu này, hai mắt muốn phun lửa giận.

Chỉ thấy bàn tay lão tìm tòi, một thanh đao màu vàng dài hơn một xích từ trong tay áo trượt xuống, loé lên kim quang, hóa thành một thanh trường đao màu vàng óng dài khoảng ba thước.

Thân hình Đồng Quán vội xông tới, dưới chân hình như có hắc phong vờn quanh, tốc độ nhanh đến cực điểm, bay thẳng đến phía trước Thảm Lạc, giơ tay chém xuống đầu hắn.

Thảm Lạc đã sớm phòng bị, tự nhiên không dám đối cứng, dưới chân loé lên ánh trắng, Tà Nguyệt Bộ vận chuyển lên, thân hình mơ hồ một cái, loé lên lướt ngang ra sau né tránh.

Lưỡi đao màu vàng kia trăm kích xuống dán sát mũi của hắn, trên đó bắn ra một đạo đao quang màu vàng kéo dài mười trượng, âm vang rơi xuống đất.

"Ầm." một tiếng nổ đùng!

Phía trên đại địa nổi lên khói bụi bốn phía, mấy chục cây cổ thụ chọc trời bị đao quang chém trúng, nhao nhao vỡ ra.

Một khe rãnh không lồ sâu không thấy đáy xuất hiện ở phía trước.

"Tạ đạo hữu, chớ ham chiến, đi nhanh lên." Thảm Lạc âm thầm lúu lưỡi, không dám chân chờ, lập tức quát to.

Nói xong, chính hắn đi trước vận khởi Tà Nguyệt Bộ, mau chóng bay về phía rìa hồ trời, vừa nắm Phi Hành Phù giấu trong tay áo.

Nhưng ngay lúc này, dưới chân của hấn bỗng nhiên truyền đến một cỗ khí tức băng hàn có chút quen thuộc.

Thẩm Lạc vội cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy mặt đất hình như có một sợi sương mù màu trắng chảy qua, một tầng băng tinh trong nháy mắt ngưng lại, đúng là trực tiếp đông lại bắp chân hấn.

Hấn quay đầu nhìn lại bên kia, gần nửa người Tạ Vũ Hân đã đông cứng trong băng tinh màu trắng, mà cách nàng không xa, tay Phong Thủy đang kết pháp quyết, nắm một khối la bàn hình tròn đang bốc lên từng sợi khí trắng.

"Đi chết đi."

Đồng Quán khắc sâu hận ý với Thẩm Lạc, giờ phút này một lòng muốn giết Thẩm Lạc trước, tay cầm kim đao bay thẳng tới.

Kim đao trong tay lão sáng lên quang mang, lần nữa bổ xuống Thẩm Lạc.

Mắt thấy đao quang bạo khởi, liền muốn rơi vào trên người Thẩm Lạc, chém hấn một phân thành hai. Trên bầu trời lại có một cái bóng to lớn cực tốc lao xuống, một cái vuốt rồng màu vàng cực to vồ xuống đầu Đồng Quán.

Trên vuốt rồng hiện kim quang sắc bén, ẩn chứa một cỗ khí thể thiết kim đoạn ngọc một đi không trở lại, rơi thẳng xuống, tốc độ cực nhanh.

Đồng Quán run lên, lập tức cổ tay chuyển một cái, đổi kim đao từ bổ xuống nghiêng lên trên, chém về phía vuốt rồng màu vàng.

"Bang." một tiếng duệ minh.

Đao thể đột chuyển, lực đao theo đó chợt giảm, đao quang màu vàng xẹt qua vuốt rỗng, bắn ra vô số hoa màu vàng, lại chém xuống trên thân Kim Long do Ngao Hoằng biến thành.

Lưỡi đao lướt qua, mặc dù không thấy huyết quang, nhưng vẫn có không ít kim lân tróc ra từng mảng, rớt xuống.

Nhưng mà, dưới một kích này, Ngao Hoằng vẫn không bị bức lui, vuốt rỗng vẫn như cũ trùng điệp ép xuống, chống đỡ kim đao phong nhận, ép cả người Đồng Quán ở dưới thân.

Thẩm Lạc thừa cơ thi triển không thủy thuật, ngoắc ngón tay, băng tinh đông dưới bắp chân hắn bắt đầu hoà tan từng chút từng chút một.

"Hừ, nghe nói Thủy hành long lực mạnh nhất thế gian, lực hành tượng lực thịnh nhất, cho nên có Long Tượng chi lực là vô địch. Hôm nay nhìn thấy, bất quá cũng chỉ như vậy." Đồng Quán bị Ngao Hoằng ép dưới cự trảo, lạnh giọng cười nói.

Nói xong, tay trống không kia của lão nhắc lên đơn chưởng, vồ tới sóng đao.

Một đạo kim quang vòng tròn to lớn lập tức từ chỗ lão khuếch tán ra, hóa thành một đao cự lực tràn trề xông lên, như sơn hải va chạm, dẫn tới chấn động kịch liệt.

"Àm." một tiếng nổ ùng ngột ngạt!

Trên vuốt rỗng Ngao Hoằng toé lên huyết quang, thân hình khổng lồ cũng theo đó bị đánh bay ra sau.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 377: Hàng Nhái Chân Ân

Bên chân Thảm Lạc cuộn cuộn bọt nước, đã thoát khỏi, thân hình cực tốc lui lại, di động qua hướng Ngao Hoằng bên kia.

Một bên khác, Tạ Vũ Hân cũng dùng hỏa lực nóng rực, hòa tan băng cứng, thối lui đến bên cạnh Thảm Lạc.

"Tốt tốt tốt, là các người bức ta đó, hôm nay ta hốt gọn một mẻ các người." Ánh mắt Đồng Quán quét qua ba người, không những không giận mà còn cười nói.

Nói xong, lão đưa tay lên bên hông lấy xuống một cái nang túi, từ bên trong lấy ra một con dấu hình trụ dài bằng ngón trỏ, màu sắc tính chất giống như bạch ngọc, bốn phía khắc đồ văn, hình dáng mặc dù khác biệt, bộ dáng lại sừng sững như ngọn núi.

Trên con dấu cũng không vuông vức, mà là thuận theo tài liệu điêu khắc thành một ngọn núi nhỏ, phía dưới tuyên khắc hai ấn văn, đều là chữ cổ triện, theo thứ tự là hai chữ "Trấn Nhạc".

Chỉ thấy lão tiện tay ném lên, con dấu bạch ngọc kia liền bay vào trên hư không ba người Thảm Lạc, ấn văn "Trấn Nhạc" đại phóng quang mang.

Ba người Thảm Lạc còn chưa kịp phản ứng, liền cảm thấy trên đỉnh đầu có một cỗ lực lượng vô hình rơi xuống, lập tức giống như người mang vật nặng, chỉ một thoáng bị ép khom lưng, ngay cả nhắc tay cũng trở nên vô cùng khó khăn.

Lực lượng vô hình kia càng ngày càng nặng, ở trong hư không hiện ra một hư ảnh mơ hồ, rõ ràng là hư ảnh một toà sơn nhạc cao hơn mười trượng, trên lưng núi phân bố khe rãnh, sinh động như thật.

"Ngũ Nhạc Chân Hình Ấn. . . Không đúng, là hàng nhái."

Ngao Hoằng lập tức nhận ra vật này, sống lưng rùng đột nhiên giờ cao, phía sau lưng đẩy lên, một cỗ đại lực xông tới, đúng là ngạnh sinh đẩy hư ảnh ngọn núi kia lên.

"Hừ, hàng nhái thì thế nào? Vậy cũng không phải là các người có thể chống lại." Đồng Quán cười lạnh một tiếng, một tay bóp một cái Tam Sơn Quyết, ép xuống.

Trên cái ấn lơ lửng giữa trời, lại có một ấn văn sơn nhạc sáng lên, thân ấn lập tức ép xuống.

Giữa hư không lại có một đạo hư ảnh sơn nhạc hiển hiện, thế núi đột nhiên ép xuống, giao thoa cùng hư ảnh ngọn núi lúc trước.

Thâm Lạc lập tức cảm thấy trọng áp trên đầu vai tăng gấp bội, hai đầu gối cơ hồ chống đỡ không nổi, run rẩy kịch liệt, mà Tạ Vũ Hân bên kia càng không chịu nổi trọng áp, gần như quỳ xuống đất.

"Rống. . ."

Ngao Hoằng rít lên một tiếng, toàn thân sáng lên kim quang, từng mảnh kim lân rung động không thôi, tựa hồ mỗi một chỗ cơ bắp toàn thân đều đang dùng hết sức khí, ý đồ chống lên thân thể.

"Ngũ Nhạc Chân Hình Ấn dùng cỗ pháp thác ấn chân hình của pháp bảo Ngũ Nhạc sơn phong, từ đó điều tạm lực trọng áp Ngũ Nhạc Chân Sơn khôn địch, lão gia hỏa này dùng mặc dù là một kiện pháp khí phòng chế,

nhưng cơ hồ đạt đến cực phẩm pháp khí. Một khi để lão ấn ra toàn bộ năm tòa sơn nhạc, chúng ta tuyệt đối không thể đào thoát." Ngao Hoằng truyền âm, vang lên trong tai hai người Thẩm Lạc.

"Làm sao còn không cô hết sức?" Thẩm Lạc nóng lòng không thôi, cắn răng nói ra.

Tạ Vũ Hân cắn răng đau khổ chèo chống, giữa hai tai đã có vết máu chảy ra.

"Thế mà còn có thể đứng thẳng không ngã, ngược lại là đánh giá thấp các ngươi." Đồng Quán cười lạnh một tiếng, tay bấm niệm pháp quyết, lần nữa điềm xuống phía dưới.

Ấn treo trên bầu trời lần nữa loé lên quang mang, ấn văn một toà cô phong cao ngất đột nhiên sáng lên, hư không lần nữa hiện ra hư ảnh một tòa núi cao ép xuống.

"Àm."

Như có âm thanh nặng nề vang lên trong lòng mấy người Thẩm Lạc, nguồn lực lượng đặt ở trên người bọn họ rốt cuộc đã đến tình trạng cường đại khiến bọn hắn hoàn toàn không cách nào chống đỡ.

Thân hình Thẩm Lạc và Tạ Vũ Hân đều ngã ra trước, ngã sấp trên mặt đất, gương mặt cũng bị trọng áp đè sát vào trên mặt đất, toàn thân không thể nào động đậy.

So sánh với hai người bọn họ, trạng thái Ngao Hoằng nhìn như tốt nhất, kì thực trên thân gã chịu áp lực lớn nhất, giờ phút này toàn thân khớp xương, như bạo đậu rung "Đôm đốp".

Giương mặt Thẩm Lạc bị ép chặt chạm mặt đất, trong lòng mặc niệm thông linh khẩu quyết, lòng bàn tay hướng lên lật ra ngoài, bắt đầu ngưng tụ ra một vòng xoáy nước bẹp bẹp.

Trung tâm vòng xoáy, một đạo yêu khí nồng đậm bỗng nhiên bay ra, ở giữa không trung cuốn một cái, hóa thành một quân tôm cao lớn cầm trong tay hai thanh chùy đồng đen kịt, chính là Lãng Sinh.

"Đùng, ùng."

Hai tiếng vang trầm truyền đến, Lãng Sinh vừa mới truyền tống ra, còn chưa kịp đứng vững đã bị sơn nhạc ép đổ, hai cái đồng chùy cũng đập âm âm rơi xuống đất.

"Ha ha, đây là cứu binh ngươi tìm đến sao?" Đồng Quán thấy thế, nhin không được bật cười một tiếng.

Thẩm Lạc không để ý đến, mà quệt miệng gian nan hỏi: "Không phải ngươi đi Đông Hải Long Cung cầu viện binh à? Sao còn không thấy viện binh đuổi tới?"

"Long cung bảo vệ sâm nghiêm, ta vào không được." Đầu tôm Lãng Sinh cơ hồ bị đè bẹp, gian nan hồi đáp.

"Lần này. . . Thật xong rồi." Thẩm Lạc nghe vậy, lòng như tro nguội.

"Bất quá cũng may, ta gặp Tuần Hải Dạ Xoa, nói hết lời cuối cùng hấn cũng tin ta, đang trên đường chạy tới. Khi ngươi triệu hồi ta tới, hấn cho ta cái này." Bàn tay Lãng Sinh sát mặt đất, từng chút từng chút xô dịch về phía Thẩm Lạc, đưa một vật đến tay hấn.

Thẩm Lạc tiếp vào tay, phát hiện là một tấm phù lục màu tím, trên đó linh khí dạt dào, xem xét chính là phù lục cao giai.

Hắn không chút do dự, lập tức điều động pháp lực quanh thân, rớt vào trong phù lục nơi bàn tay.

"Xùy" một tiếng vang nhỏ!

Trên tấm bùa kia loé lên quang mang, tự vỡ ra, một cỗ thủy lam quang mang từ đó đột nhiên lộ ra, hóa thành một vòng xoáy lam động to lớn.

Thẩm Lạc lập tức nghe một trận thanh âm triều tịch cuộn cuộn, chỉ một thoáng một cỗ sóng lớn trùng thiên từ trong vòng xoáy lam động tuôn trào ra, hóa thành mấy chục đầu sóng cao trăm trượng bay thẳng lên, đột nhiên va chạm với hư ảnh ngọn núi phía trên.

Hư ảnh ba tòa sơn nhạc mặc dù cường đại, nhưng cũng khó ép thao thiên cự lãng, lập tức bị nguồn lực lượng này xông lật ra, trọng lực đặt ở trên thân mọi người cũng theo đó buông lỏng.

Đám người Thẩm Lạc bị sóng nước bao phủ, hắn vội bóp một cái Tì Thủy Quyết, di động qua phía Tạ Vũ Hân, nắm cổ tay nàng, đưa nàng vào trong màng sáng thủy lam.

Lãng Sinh và Ngao Hoằng vốn là Thủy tộc, đối với cái này tự nhiên không sợ, Giao Long vào biển, càn tự tại vô câu.

Ngao Hoằng phát ra một tiếng gào rít giận dữ, thân hình ở trong nước cực tốc lướt qua, bay thẳng đến Đồng Quán.

Trước người Đồng Quán loé lên bóng người, lại là Phong Thủy lách mình ngăn ở phía trước. Gã nâng lên một chưởng đẩy tới phía trước, trong lòng bàn tay có một đạo khí tức trắng xoá phun trào ra, chảy vào trong nước.

Chỉ một thoáng, một cỗ khí tức băng hàn lan tràn ra, trong nước biển phía trước truyền đến trập trập tiếng vang "Ken két", trong nước nhanh chóng đông kết, ngưng ra một đạo tường băng to lớn dày hơn một trượng.

Ngao Hoàng biến thành Kim Long vọt qua, trực tiếp đụng vào trên tường băng, phát ra một tiếng âm vang rung mạnh.

Trên tường băng nặng nề xuyên suốt kim quang, lập tức vỡ ra.

Nhưng mà, phía sau tường băng vỡ vụn, một đạo đao quang màu vàng to lớn chém tới, bổ xuống chính giữa đầu rồng Ngao Hoàng.

Đao quang rơi xuống, khí thế kinh người, trực tiếp bổ nước biển làm hai, khí lãn cuộn cuộn thổi qua hai bên, ở giữa ngạnh sinh chém ra một khe hở khô cạn rộng hơn mười trượng. Thân rồng Ngao Hoàng đang ở trong đó.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 378: Lấy Được Kim Thiềm

Ánh mắt của Ngao Hoằng bỗng co rụt lại, trên trán lóe lên kim quang, một khối cốt giáp bay ra. Nó vọt thẳng đến giữa không trung, trong mảnh kim mang hóa thành một tấm chắn hình dạng như mai rùa, ngăn trở hương trên đỉnh đầu.

"Oanh" một tiếng nổ đùng!

Dao quang màu vàng rơi vào trên tấm chắn mai rùa, làm bắn ra vô số kim quang, cả tòa hồ trời vì thế mà chấn động. Nước biển ở bốn phía cũng như bị biển động, sóng cuộn lên cao mấy chục trượng, xông rùng phá hủy vô số cây cối rồi tuôn ra khắp nơi.

Thảm Lạc nắm chặt cánh tay Tạ Vũ Hân dùng Tị Thủy Quyết bảo vệ hai người, không chế dòng nước đưa bọn hấn đến trên mặt nước, còn quân tằm Lãng Sinh thì bị cuốn đi đâm vào trên một góc cây gãy, vất vả lắm mới ổn định được thân hình.

Giữa không trung, truyền đến một tiếng "Két" thanh thúy.

Tấm chắn mai rùa theo sau âm thanh vỡ nát, từng vòng vàng sáng màu vàng từ đó tỏa ra. Ngao Hoằng tránh thoát được một kích thì quang mang toàn thân thu liễm, bạch ngọc sách một lần nữa hóa thành hình dáng Nhân tộc, cổ tay chuyển một cái, trong lòng bàn tay bỗng có thêm một thanh trường kiếm màu vàng.

"Pháp khí chứa đồ." Thẩm Lạc thấy vậy, ánh mắt nhìn vào trên chiếc nhẫn đang đeo ở ngón tay phải áp út, trong lòng hơi ngạc nhiên.

"Lão gia hỏa khinh người quá đáng, tướng Đông Hải Long tộc ta sợ người à?" thần sắc Ngao Hoằng biến đổi, trong đôi mắt nhiều hơn một phần sát khí lạnh thấu xương.

Cổ tay y lại chuyển động, lòng bàn tay có thêm một viên đan lớn màu đỏ khoảng hạt nhãn, liền ném vào trong miệng.

Chỉ nghe "Rắc" một tiếng vang giòn, Ngao Hoằng nhai một cái, trực tiếp cắn nát viên đan dược kia ra.

Trong viên đan dược một sợi sương mù màu đỏ, nháy mắt từ kẽ răng tràn ra, che hết lên khuôn mặt.

Ngay sau đó, mũi y nhíu lại, hít vào thật sâu, sương đỏ trên mặt liền bay hết vào trong lỗ mũi.

Sau khi sương mù biến mất, khuôn mặt của Ngao Hoằng lộ ra. Một loại biểu tình cổ quái chưa bao giờ hiện ra trên mặt y, giống như cười mà không phải cười, cảm giác có chút điên cuồng.

Mà càng thêm cổ quái là, khí tức trên thân y cũng đang nhanh chóng tăng vọt, mạnh mẽ vượt qua bình cảnh của Tích Cốc hậu kỳ đỉnh phong, đạt đến cấp độ Ngưng Hồn kỳ.

"Y muốn làm gì?" Tạ Vũ Hân kinh ngạc nói.

"Chẳng là phục dụng một loại dược vật nào đó để kích phát tiềm lực, nhanh chóng tăng cao tu vi, xem ra là muốn liều mạng một lần. Trạng thái này không thể duy trì quá lâu, ta phải đi giúp một chút." Thẩm Lạc chau mày, nói.

Vừa dứt lời, hắn buông tay cánh tay của Tạ Vũ Hân ra. Rồi từ trong tay áo lấy ra hai tấm Giáp Mã Phù mới tinh, dán trên hai chân, một tay nắm chặt Quỷ Khiếu Hoàn, một tay cầm Lạc Lô Phù, xông về phía trước.

"Ngao. . ."

Chỉ nghe một tiếng long ngâm vang lên, trên trán Ngao Hoằng hai cái sừng rồng kéo dài ra, trên da hai chân và cánh tay nổi lên một tầng kim lân, đồng thời hai bàn tay cũng xuất hiện lân phiến và móng nhọn. Cả người lại hóa thành trạng thái bán long nhân.

Vuốt rồng cầm chặt chuôi kiếm, rồi bỗng nhiên bỏ nhào về phía trước, trong nháy mắt thân hình lướt ra hơn mười trượng, tốc độ cực nhanh. Y lóe lên phía dưới, vọt thẳng đến trước người của Đồng Quán, một kiếm chém xuống.

Lông mày của Đồng Quán bỗng nhiên nhảy lên, ánh mắt ngưng tụ, kim đao trong tay chém ngang ra, đón lấy Ngao Hoằng.

Chỗ đao kiếm giao nhau, thanh âm nhưc óc, đao quang kiếm ảnh bay vụt tứ tán, chém rừng cây ở bốn phía đến thất linh bát lạc, âm thanh ngã sập liên miên không ngừng.

Thẩm Lạc tới gần một chút, liền bị dư uy dày đặc của đao kiếm bức lui trở về, trong lúc nhất thời khó mà nhúng tay.

Ngao Hoằng và Đồng Quán đao kiếm giao nhau, người tới ta đi càng đánh càng nhanh, trong rừng thanh âm nổ đùng như sấm, âm âm không thôi.

"Âm âm" một tiếng nổ đùng!

Sau một lần va chạm kịch liệt, hai bóng người riêng phần mình lui lại mấy chục trượng.

Toàn thân của Ngao Hoằng kim quang lượn lờ, trên người hình như có hơi nước bốc hơi, hóa thành một tầng sương mù màu vàng mờ ảo, khiến cho quanh thân đều lộ ra cảm giác mông lung không chịu nổi.

Chỉ thấy một tay y giơ cao trường kiếm, trong miệng như thanh âm than nhẹ vang lên, sương mù màu vàng trên thân đang bốc hơi liền bắt đầu ngưng kết, bạc bạch ngoc sặc sỡ dần hóa thành một hư ảnh Kim Long. Nó xoay quanh một vòng quanh thân, sau đó bay vào trong trường kiếm.

Cùng lúc đó, lân giáp trên người Ngao Hoằng rút đi, giải trừ trạng thái bán long nhân.

"Chịu chết đi."

Trong miệng y quát khẽ một tiếng, bỗng nhiên thân hình nhanh chóng xông lên phía trước, hóa thành một vệt kim quang đâm thẳng đến Đồng Quán.

Đồng Quán thấy nó bay tới, con ngươi không khỏi co rút lại một chút, bàn tay vung lên, Ngũ Nhạc Chân Hình Ấn lại lần nữa bắn ra. Ấn văn ba ngọn núi lại đồng thời phát sáng lên lần nữa.

Ngay sau đó, hư ảnh của ba ngọn núi hư ảnh lần lượt hiện ra, trùng điệp lẫn nhau tạo thành một mặt sơn thuấn, ngăn tại trước người.

"Tranh" một tiếng kiếm minh!

Trên mũi kiếm màu vàng một đạo long ảnh uốn lượn bay ra, trực tiếp đụng vào trên hư ảnh ngọn núi, phát ra tiếng oanh minh rung trời.

Toàn bộ hồ trời cũng kịch liệt chấn động, trên vách núi ở bốn phía đều xuất hiện vết rạn, đá lở khắp nơi.

Phía trên mặt đất cũng xuất hiện khe nứt, làm nước biển chảy xuống phía dưới.

Nhưng long ảnh màu vàng đâm thẳng vào trong ngọn núi, lại không thể hoàn toàn phá tan, ngược lại cả hai còn giằng co tại đó.

Toàn thân Ngao Hoằng kim quang sáng lên, giống như ngọn lửa đang cháy, hiển nhiên, không chỉ pháp lực tiêu hao nhanh chóng, liền ngay cả hiệu lực của dược hoàn lúc trước uống vào cũng đang kịch liệt tiêu hao.

Sắc mặt của Đồng Quán tái xanh, đã thu kim đao lại, giờ phút này đang dùng hai tay, ra sức thúc giục con dấu kia, bộ dạng cũng không dễ dàng.

Nhưng cả hai cứ kéo dài như vậy, ai có phần thắng lớn hơn đã rõ ràng.

Đúng lúc này, mặt đất trong đầm tích nước dưới chân Ngao Hoằng, đột nhiên nhộn nhạo lên một vòng gợn sóng, một thân ảnh gần như trong suốt bỗng từ đó xông ra, trong nháy mắt đã đến bên người y.

Tất cả mọi người không ngờ được lại có biến cố này, trong lòng đều là giật mình.

Nhưng lúc nó xông vào bên cạnh Ngao Hoằng, cũng không xuất thủ công kích, mà giật lấy Long Tu Lô đang treo tại bên hông. Nó ngã ngửa một cái rồi hạ xuống, lần nữa rơi xuống đầm nước phía dưới.

"Kim Thiềm. . ."

Trong lòng Ngao Hoằng căng thẳng, muốn đuổi theo, nhưng bây giờ căn bản không có cách nào thu lực, một khi phân tâm phạm phải sai lầm ắt gặp

họa sát thân.

Mắt thấy thân ảnh hơi mờ kia sắp rơi vào trong đầm nước, thì nước đầm lại một trận khuấy động, từ đó nhô ra mùi mấy sợi thủy thăng, trực tiếp trôi lại thân ảnh hơi mờ kia ở giữa không trung.

Phong Thủy vẫn luôn núp trong bóng tối, tùy thời trộm cắp Bích Nhân Kim Thiềm, thật vất vả mới chờ đến cơ hội, bèn dùng bí pháp không chế Thủy Ảnh khôi lỗi trộm lấy Long Tu Lô. Nhưng ai ngờ lại bị người khác dùng thủy thăng vây khốn, làm gã tức muốn điên.

Hiện giờ gã cũng không nghĩ nhiều, chỉ muốn lấy lại Bích Nhân Kim Thiềm, thân hình liền từ chỗ ẩn thân vội vàng xông ra, nhanh chóng chạy về phía Thủy Ảnh khôi lỗi.

Nhưng lại có một bóng người đã vọt tới phụ cận trước gã, một quyền đánh nát khôi lỗi.

Ánh trắng dưới chân Thẩm Lạc còn chưa mất bạch, đã cầm Long Tu Lô ngọc bỏ vào trong tay áo, sặc sỡ nhìn thoáng qua Phong Thủy đang xông về phía mình, liền quay người chạy đi.

Phong Thủy còn muốn tiến lên đuổi theo, lại bị Tạ Vũ Hân và Lăng Sinh trước sau giáp công, ngăn lại.

Gã thấy vậy, cũng không cùng hai người dây dưa, thân hình như tan thành nước, hòa vào trong đầm nước, một lần nữa lại lẫn trốn.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 379: Cứu Giá Chậm Trễ

Đông Quán thấy cảnh này, nhin không được tức giận mắg một tiếng "Ngu xuẩn", trong hai mắt nổi lên tơ máu, quần áo trên người không có gió lại tự bay phát phới.

Liên thấy sắc mặt lão đỏ lên, một tay bóp Tam Sơn Quyết, võ xuống lần nữa.

Án văn của ngọn núi thứ tư trên Ngũ Nhạc Chân Hình Ân, lập tức phát sáng lên, một cái hư ảnh ngọn núi cao ngất hùng vĩ từ không trung ngưng tụ thành. Nhưng nó không có cùng ba ngọn núi còn lại hợp với nhau, mà trực tiếp đập xuống đỉnh đầu Ngao Hoảng.

"Cơ hội tới, ngay lúc này!" Thẩm Lạc thấy vậy, nói thẳm một tiếng.

Trên hai chân hấn Thần Hành Giáp Mã Phù lập tức cháy lên hóa thành tro tàn, dịch tại bns quần quanh ở bắp chân, đồng thời dưới chân có ánh trắng sáng lên, vỡ vụn thành quang ảnh đầy mơ hồ.

Thẩm Lạc vừa bước ra, dưới sự gia trì của Thần Hành Giáp Mã Phù và Tà Nguyệt Bộ tốc độ đạt đến trình độ trước nay chưa từng có. Cứ như hấn lắ mình một cái liền đến sau lưng của Đông Quán, một chưởng kèm theo tấm Lạc Lôi Phù đánh ra.

Đông Quán căn bản không kịp phản ứng, sau lưng liền bị đánh trúng.

"Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn truyền đến!

Một đạo bạch quang sáng như tuyết ở hồ trời xuất hiện, hóa thành tia lôi điện màu trắng lớn bằng cánh tay bổ xuống dưới.

Cả người Đồng Quán lập tức tê dại, tất cả thương thể không chịu áp chế nữa, pháp lực lưu chuyển trong cơ thể cũng bị đình trệ trong tích tắc.

Nhưng nhờ sự gián đoạn trong giây lát này, Ngũ Nhạc Chân Hình Ẩn giữa không trung liền run lên, đã mất đi pháp lực duy trì.

Cuối cùng ngọn núi kia còn không kịp rơi xuống, liền hóa thành từng điểm tinh mang, biến mất không thấy.

Mà ba tòa ngọn núi lúc trước cũng trở nên mơ hồ, lực lượng đại giảm.

"Ngao. . ."

Một đạo long ngâm vang vọng bầu trời đêm, long ảnh kiếm quang bị giằng co thật lâu kia rốt cục như đang cắt đứt đứt, xuyên

thấu hư ảnh ba tòa ngọn núi, đâm trúng hậu phương của Đồng Quán.

Long ảnh lướt qua, hư ảnh ngọn núi bị xé rách từng khúc, làm thiên địa nguyên khí cũng hỗn loạn lung tung.

Trong miệng Đồng Quán truyền đến một tiếng kêu thảm, nửa người đã bị máu thịt be bét, ngã bay lên văng ra ngoài.

Thảm Lạc cũng bị dư uy của nguồn lực lượng này quét trúng, bị khí lẫm đánh thẳng vào bay ngược ra ngoài.

Nhưng khi hắn đang ở trên không, bỗng thấy một vật rơi xuống cạnh mình, lập tức đưa tay ra, trên tay liền có một đầu thủy thẳng uốn lượn như ra quần lấy vật kia bay trở về.

Sau khi Thảm Lạc ngã trên đất, khí huyết trong cơ thể quay cuộn một trận, hơn nửa ngày mới bình tĩnh lại.

Hắn nhìn thoáng qua vật trong tay, cảm thấy vui mừng, thì ra là Ngũ Nhạc Chân Hình Ấn.

Lúc này, Ngao Hoảng cũng từ trên không trung rơi xuống, thuận tay chống lên trường kiếm, sắc mặt trắng bệch tựa ở một góc cỏ thụ bên cạnh.

Mà ở tại đối diện cách đó không xa, Đồng Quán toàn thân rất thê thảm vậy mà lại đứng lên.

Nửa người bên phải và cả gương mặt của lão giống như đều bị lột hết da, máu me đầm đìa, trong tay còn kéo lấy thanh trường đao màu vàng óng, từng bước một đi về phía Ngao Hoảng.

Hiện giờ, lòng lão mang đầy phần nộ và cừ hận, cặp mắt đỏ như máu chỉ nhìn chăm chăm vào thanh niên Long tộc kia, kim đao được kéo trên mặt đất, chạm lên đá vụn phát ra thanh âm rợn cả người.

Thảm Lạc biết hiệu lực của dược hoàn mà Ngao Hoảng ăn vào đã hết hiệu lực, bạch ngọc sách giờ phút này giống như là cá trên thớt, căn bản không có năng lực để phản kích, trên hai chân tro tàn sáng lên lần nữa đang định tiến lên cứu người.

Nhưng vào lúc này, trên đỉnh đầu họ bỗng nhiên có một đạo lưu quang màu xanh bay vụt tới, lóe lên liền trực tiếp rơi xuống.

Ánh mắt của Thảm Lạc chớp lên, còn chưa kịp thấy rõ là ai, thì đạo thanh quang kia đã rơi vào trên thân Đồng Quán.

Kèm theo, là một tiếng "Phốc" vang lên cùng mảng lớn máu tươi phun ra.

Khi Thảm Lạc còn đang kinh ngạc, bên chân liền truyền đến một tiếng vang nhỏ, cúi đầu nhìn lại mới phát hiện thì ra là thanh pháp khí kim đao của Đồng Quán rơi xuống. Nó đã thu lại kim mang, một lần nữa hóa thành một thanh dài hơn một xích.

Chờ hẩn ngẩng đầu nhìn lên, thì phát hiện Đồng Quán đã bị một thanh Tam Tiêm Thác Thiên Xoa to lớn, đóng đinh trên mặt đất.

"Ai dám làm tổn thương long cung thái tử của chúng ta?" Một tiếng gào thét rung trời vang lên.

Theo thanh âm vang lên, một thân ảnh cao lớn từ trên trời giáng xuống, như là thiên thạch "Phanh" một tiếng đập xuống trên mặt đất, đá vụn văng khắp nơi bụi đất bay tứ tung.

Thảm Lạc nhìn kỹ lại, chỉ thấy thân ảnh cao lớn này để trần nửa người, mặt xanh nanh vàng, trên đầu là hai đoàn tóc lửa, phía sau và khuỷu tay đều sinh ra vây cá. Một tay nó đang cầm tấm chắn mặt quý, lúc há miệng gào thét lộ ra vẻ hung hãn không gì sánh được, đúng là Bích Thủy Dạ Xoa tuần biển.

Hai mắt nó trừng như chuông đồng, nhanh chóng đi tới trước người Đồng Quán, bỗng nhiên nâng lên một chưởng, "Phanh" một tiếng đập vào trên đầu lão.

Đầu của Đồng Quán như dưa hấu chín muối, lập tức nổ nát.

Sau đó một cái u hồn từ trong đó thoát ra, đang muốn bay khỏi, lại cho Bích Thủy Dạ Xoa kéo trở về, nhét vào trong miệng nhai mấy lần rồi nuốt xuống.

Thảm Lạc bị một màn này làm trợn mắt há mồm.

"Còn người nữa sao?" Mắt của Bích Thủy Dạ Xoa to như chuông đồng chuyển qua, nhìn về phía Thẩm Lạc, lại rít lên một tiếng.

"Thanh Sát, đừng dùng cái giọng lớn đó hô ở đây, Thẩm huynh là ân nhân cứu mạng của ta, không được vô lễ." Ngao Hoằng vội vàng kêu lên.

"Thuộc hạ cứu giá chậm trễ, còn xin Cửu thái tử trách phạt." Bích Thủy Dạ Xoa nghe vậy, vội vàng bước nhanh đến bên cạnh Ngao Hoằng, quỳ một gối xuống, nói.

"Trách phạt gì? Trách phạt người tới kịp thời, cứu mạng ta?" Ngao Hoằng tức giận nói.

Bích Thủy Dạ Xoa tên là Thanh Sát nhếch miệng cười một tiếng, lập tức có chút trách cứ: "Cửu thái tử, ta thật không muốn nói, nhưng người không nên giấu diếm mọi người vụng trộm đi ra, lần này nếu không phải có con tôm nhỏ thông báo cho ta, hậu quả thật sự tưởng tượng nổi. . ."

Ngao Hoằng nghe vậy, cũng có chút sợ hãi trong lòng, nhất thời im lặng không nói.

"Long Vương lão gia cũng đã biết, lần này Cửu thái tử trở về, sợ là không có kết quả tốt." Thanh Sát thấy thế, xích lại gần dùng một vật giống như quạt hương bồ lớn che miệng nhỏ giọng nói.

"Người thông báo cho phụ vương?" Ngao Hoằng nghe vậy, vội vàng hỏi.

"Đại sự như vậy ta không dám giấu diếm, trước khi chạy đến cứu người đã cho người về long cung bẩm báo." Thanh Sát cười ngượng ngùng một tiếng, nói.

"Miệng của ngươi làm sao lại nát đến vậy?" Ngao Hoằng chợt cảm thấy đau cả đầu.

"Cửu thái tử, việc này ngươi không nên trách ta, nếu ta giấu diếm không báo, ngươi thật xảy ra chuyện, Long Vương gia diệt tử tôn chín đời của ta cũng không thể nguôi giận. Hơn nữa chuyện này cũng nên trách ngươi, ngươi nếu là không giấu diếm mọi người, chẳng phải không có việc này rồi? Dù sao ngươi cũng đừng giấu diếm ta, ngươi mang ta theo, chẳng phải ổn thỏa ư? Còn nữa. . ." Thanh Sát lập tức mở ra máy hát, nói liên miên lái nhái, không ngừng.

Thẩm Lạc ở phía xa đều có chút mộng, gia hỏa nhìn rất hung hãn này, lại là tên hay nói nhảm?

Ngao Hoằng bất đắc dĩ đứng dậy, đi đến bên Thẩm Lạc, ngồi xuống, cổ tay khẽ đảo, lấy ra một chiếc bình sứ bạch ngọc. Y từ trong đó đổ ra hai viên đan dược vàng óng, một viên chính mình ăn vào, một viên đưa cho Thẩm Lạc.

"Đây là đan dược chữa thương của long cung chúng ta, có thể giúp ngươi khôi phục nhanh chóng." Ngao Hoằng thấy Thẩm Lạc không nhúc nhích, nói.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 380: Tạ Lễ

Thẩm Lạc do dự một chút, nhận lấy, nhưng không lập tức ăn vào.

Ngao Hoảng thấy thế, hơi sửng sốt, cũng không nói gì.

"Cửu thái tử, về sau ta không để xảy ra chuyện như vậy nữa . . ." Thanh Sát cũng theo tới, trong miệng còn nói năng linh ta linh tinh không ngừng.

"Được rồi, người im lặng, để cho ta nghỉ một lát." Ngao Hoảng liếc mắt, bắt đắc dĩ nói.

Nói xong, hai mắt y khép hờ, khoanh chân ngồi tại chỗ điều tức.

Thẩm Lạc chân chờ một lát, ăn vào viên đan dược kia, cũng ngồi xuống điều tức.

Tạ Vũ Hân cách xa hơn một chút, cũng đã bắt đầu điều dưỡng thương thế.

"Uy, con tôm nhỏ kia, người qua đây." Thanh Sát thấy Ngao Hoảng điều tức, không quấy rầy nữa, ngược lại sải bước tới Lãng Sinh.

"Tiền bối, ngài gọi ta?" Lãng Sinh cầm đồng chùy đi tới, thân người khom lại nói.

"Người tên là gì?" Thanh Sát hỏi.

"Vãn bối Lãng Sinh." Lãng Sinh trung thực đáp.

"Lúc trước người thông báo có công, trở về long cung, ta sẽ xin Long Vương gia thưởng cho người, về sau người cứ đi theo bên cạnh ta." Thanh Sát đưa tay vỗ vỗ bờ vai của gã, vừa cười vừa nói.

"Đa tạ tiền bối." Lãng Sinh đại hỉ, lập tức quỳ mọp xuống đất, nói.

Thanh Sát nhẹ gật đầu, tựa hồ rất hài lòng với cấp dưới mới thu này.

"Tiền bối, lúc trước còn có một tên địch nhân, am hiểu thủy pháp và ẩn nấp, vừa rồi đánh lén Cửu thái tử, bị chủ nhân của ta đánh lui, sau lại trốn đi, một mực không hiện thân, cần cẩn thận đề phòng." Lãng Sinh nhớ tới Phong Thủy kia vừa rồi vẫn không tiếp tục xuất hiện, vội vàng nhắc nhở.

"Vừa rồi ta đã lấy thần niệm dò xét bốn phía, cũng không phát hiện dị dạng gì cả." Thanh Sát nghi ngờ nói.

"Có lẽ thấy đầu lĩnh chết thảm, đã trốn rồi." Lãng Sinh nói.

"Bất kể thế nào, người ta cần cẩn thận cảnh giới, hộ pháp bọn họ một lát." Thần sắc Thanh Sát trở nên nghiêm túc, không nhiều lời nữa câu nữa, trực tiếp trở về bên cạnh Ngao Hoàng và Thảm Lạc, cẩn thận đề phòng bốn phía.

Sau một lúc lâu, lần lượt lại có hai đội binh tướng tuần biên long cung chạy tới, vây toàn bộ khu vực Nguyệt Nha hồ vào trong.

Chờ Thảm Lạc điều tức xong, một lần nữa mở hai mắt ra, cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho giật nảy mình.

"Thảm huynh, người đã tỉnh, chúng ta có thể nói chuyện không?" Ngao Hoàng cười ôn hoà với hắn một tiếng, nói ra.

Thẩm Lạc nhẹ gật đầu, đứng lên, cùng Ngao Hoàng sánh vai đi vào trong rừng.

"Thẩm huynh, nói thật, ta thực sự không nghĩ tới, ngươi sẽ trở lại cứu ta." Ngao Hoàng đi thẳng vào vấn đề, nói.

"Nếu ta nói là cùng Ngao huynh ngươi mới quen đã thân, không đành lòng thấy ngươi gặp rủi ro, ngươi có tin không?" Thẩm Lạc nghe vậy, tự định giá một lát, nói.

"Cái này. . ." Thần sắc Ngao Hoàng có vẻ xấu hổ, hiển nhiên là không tin.

"Vậy nếu ta nói, ta đoán được thân phận thái tử Long cung của ngươi, muốn kết bạn một phen, ngươi thấy thế nào?" Thần sắc Thẩm Lạc không thay đổi, lại hỏi.

"Chỉ bằng vào cái này, cũng không đáng để Thẩm huynh ngươi dốc lên phong hiểm lớn như vậy? Tu vi của đối phương cao hơn ngươi không ít, hơi không cẩn thận, ngươi sẽ bỏ mình tại đây." Ngao Hoàng vẫn khó hiểu nói.

"Vậy chẳng phải cuối cùng, sở dĩ ta trở lại cứu ngươi, đương nhiên là vì Bích Nhân Kim Thiềm." Thẩm Lạc bật cười lớn, nói ra.

Lý do chân thực, đương nhiên là Thẩm Lạc biết mình nhận ra Ngao Hoàng, cả hai quan hệ tựa hồ không đơn giản, cho nên mới trở lại cứu y, chỉ là lời này trước mắt nói ra thực sự quá mức hoang đường, cũng chỉ có thể biên ra một lý do thôi.

Ngao Hoàng nghe vậy, hơi chậm lại, đáp án này khiến y cảm thấy ngoài ý liệu, lại hợp tình hợp lý.

"Mặc kệ là nguyên nhân nào, Thảm huynh đều là ân nhân cứu mạng của ta, điểm này không thể nghi ngờ, cho nên ta có chút tâm ý này, xin Thảm huynh vui vẻ nhận." Ngao Hoằng lấy từ trong ngực ra một vật, đưa tới.

Thảm Lạc nhìn qua, phát hiện là một vòng tròn kim loại màu bạc, phía trên khắc nạm khối ngọc thủy lam, chân mày hơi nhíu lại, hơi kinh ngạc nói:

"Ngao huynh, người nếu muốn báo ân, cũng không cần đưa ta đồ trang sức nữ tử này, thà rằng như vậy, còn không bằng tặng cho vị Tà đạo hữu kia."

"Thảm huynh nghĩ lầm, đây cũng không phải là đồ trang sức nữ tử, kỳ danh là 'Lâm Lang Hoàn', chính là một kiện pháp khí trữ vật, giống chiếc nhẫn trên tay ta, bên trong có không gian chừng hai gian phòng Nhân tộc các người, có thể dùng để thu nạp vật phẩm." Ngao Hoằng cười giải thích.

"Pháp khí trữ vật? Lâm Lang Hoàn?" Thảm Lạc nghe vậy, hơi kinh ngạc.

Pháp khí trữ vật này khác với pháp khí bình thường rất lớn, nó không có chức năng công phạt, chỉ có thu nạp vật vào, trong thể tích nhỏ nhỏ thường thường, có thể thu nạp gấp mười gấp trăm lần bản thân đồ vật.

Lúc trước lấy được hộp đá và Thất Tinh Bút, đều có công năng như thế, nhưng lại có chút khác biệt, chỉ riêng không gian giấu vào, hai cái trước tự nhiên còn kém rất xa Lâm Lang Hoàn này.

"Vậy xin đa tạ rồi." Thảm Lạc không từ chối, hào phóng tiếp nhận vòng tròn khắc lục bảo này, nói.

"Pháp khí trữ vật này chỉ cần độ nhập pháp lực vào, thậm chí không cần bí pháp gì, liền có thể nhẹ nhõm luyện hóa, mặc kệ là thu vật hay là lấy vật,

đều chỉ cần một chút pháp lực thôi động, một chút tâm niệm dẫn dắt là đủ. Bất quá, nhớ là không thể thu nạp vật sống vào trong đó." Ngao Hoằng cười dạn dò.

"Đây là vì sao?" Thâm Lạc nghi ngờ hỏi.

"Trong không gian trữ vật tự thành thiên địa, không có thiên địa linh khí vận chuyển, tử vật ở trong đó có thể lâu dài không thay đổi, vật sống lại khó có thể sống. Mặt khác, trong pháp khí trữ vật cũng không thể thu nạp pháp khí trữ vật khác, không gian cả hai chất chồng, sẽ bạo liệt tổn hại." Ngao Hoằng tiếp tục nói.

Thâm Lạc gật gật đầu, biểu thị nhớ kỹ.

Sau đó, hắn dựa theo Ngao Hoằng chỉ dẫn, nhanh chóng luyện hóa Lâm Lang Hoàn.

Thâm Lạc đeo Lâm Lang Hoàn tại cổ tay, bàn tay tìm tòi phía dưới, lúc trước lấy được thanh kim đao kia liền từ trong tay áo trượt ra, nằm ở lòng bàn tay của hắn.

"Pháp lực thôi động, tâm niệm dẫn dắt. . ."

Thâm Lạc y theo Ngao Hoằng nói, Lâm Lang Hoàn nhắm ngay kim đao, trong lòng hơi động một chút.

Chỉ thấy trên Lâm Lang Hoàn loé lên bích quang, thanh kim đao trong lòng bàn tay hắn trong nháy mắt biến mất không thấy.

Hắn vội vàng đắm chìm tâm thần, nhìn trong Lâm Lang Hoàn, kết quả kinh ngạc phát hiện, bên trong không chỉ có một thanh kim đao bình tĩnh nằm tại nơi hẻo lánh, càng có một hộp gỗ to bằng gối đầu đặt ở bên trong.

"Ngao huynh, trong Lâm Lang Hoàn này sao còn có một cái hộp gỗ?"
Thẩm Lạc hơi nghi hoặc một chút ngẩng đầu nhìn về phía Ngao Hoàng.

"Không cần kỳ quái, cũng là tặng cho ngươi, bên trong có chút tiên ngọc, ta nghĩ ngươi hẳn là cần." Ngao Hoàng vừa cười vừa nói.

Thẩm Lạc nghe vậy, chân mày hơi nhíu lại, mở miệng nói ra: "Ngao huynh, ngươi hậu lễ bồi thường như vậy, không phải chỉ là vì báo ân chứ? Còn có việc gì. . . Xin mời cứ nói thẳng?"

"Thẩm huynh, hẳn là coi thường ta rồi? Pháp khí trữ vật này cùng những tiên ngọc kia, cũng chỉ là vì báo đáp ân cứu mạng của ngươi, không có bất kỳ điều kiện gì khác kèm theo cả." Ngao Hoàng nghe vậy, mặt lộ vẻ bất đắc dĩ nói.

"Ngươi thật không phải là vì Bích Nhãn Kim Thiềm này sao?" Thẩm Lạc vỗ vỗ Long Tu Lô treo bên hông, gọn gàng dứt khoát nói.

"Cứu mạng là cứu mạng, Kim Thiềm là Kim Thiềm, đây là hai chuyện khác nhau, chúng ta có thể tách ra đàm luận." Ngao Hoàng nói.

"Ngao huynh, không phải là ta hẹp hòi, Bích Nhãn Kim Thiềm này xác thực có tác dụng lớn với ta, ta. . . Không biết, ngươi muốn nó để làm gì?"
Thẩm Lạc nói được nửa câu, hỏi ngược lại.

"Thực không dám giấu giếm, ta muốn vật này là vì cứu một người. Cho nên, Thẩm huynh ngươi nếu không phải chuyện sống còn, chỉ cần ngươi chịu giao Kim Thiềm cho ta, ta tất nhiên bồi thường gấp đôi." Ngao Hoàng có chút khó khăn nói.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 381: Long Huyết

Thẩm Lạc nghe xong, liền cảm giác đầu hơi lớn, hấn cúi đầu xoa xoa cằm, bỗng nhiên ngẩng đầu lên nói:

"Không được thì phân nó ra? Người ta mỗi người một nửa, thế nào?"

Ngao Hoảng nghe vậy sững sờ, trong mắt lóe lên vẻ kinh ngạc.

Bích Nhân Kim Thiềm một mực đợi trong Long Tu Lôu tựa hồ cũng nghe hiểu lời hấn, "Ừ ừ" kêu vài tiếng, quai hàm phồng to lên, giống như đang bày tỏ ý phản đối.

"Thẩm huynh, người truy tìm Bích Nhân Kim Thiềm này, hấn là cũng vì cứu tính mệnh người?" Ngao Hoảng đột nhiên kịp phản ứng, vội vàng hỏi.

"Không phải cứu người, là cứu tính mạng của ta." Thẩm Lạc thờ dài, nói.

Ngao Hoảng đánh giá Thẩm Lạc một chút, nghi ngờ nói: "Thẩm huynh. . . Nhìn không giống như là người có bệnh à?"

"Ta bởi vì một chút duyên cơ đặc thù, sinh cơ thể nội hao tổn, bây giờ chỉ còn sống không đến ba năm, chỉ có mau chóng đột phá tu vi cảnh giới, tiến vào Ngưng Hồn kỳ, mới có thể tăng thêm thọ nguyên." Thẩm Lạc chậm rãi nói.

"Thì ra là thế, Thẩm huynh là muốn dùng Bích Nhân Kim Thiềm này để tinh tiến pháp lực, tăng cao tu vi. Vậy đích thật là tại hạ ép buộc, thực sự thật có lỗi." Ngao Hoằng nghe xong, ôm quyền nói.

"Cái này cũng không sao, người nói xem, lúc trước ta nói tới biện pháp, rốt cuộc có thể thực hiện hay không?" Thẩm Lạc khoát khoát tay, hỏi.

Còn không đợi Ngao Hoằng mở miệng, trong Long Tu Lâu lại truyền tới hai tiếng cóc kêu.

"Ta muốn cứu người kia, thân trúng kỳ quỷ hàn độc, mỗi ngày lúc phát tác quanh thân sẽ kết đầy băng sương, ngày ngày đều bị thống khổ cực hàn. Bích Nhân Kim Thiềm này thân phụ huyết mạch Nguyệt Cung Ngọc Thiềm, tất nhiên là không sợ hàn độc, chỉ có dùng nó ngày ngày hút hàn độc cơ thể nàng, mới có chút hi vọng sống. Cho nên phân thân Kim Thiềm, cũng không thể thực hiện." Ngao Hoằng thở dài, nói.

Thẩm Lạc nghe xong, trong lúc nhất thời cũng không biết nên làm thế nào, rơi vào trầm tư.

Lúc này, Ngao Hoằng bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, ánh mắt sốt ruột nhìn về phía Thẩm Lạc, nói ra: "Thẩm huynh, ta có một thứ công hiệu không thua Bích Nhân Kim Thiềm, thậm chí so với nó càng tốt hơn, người có bằng lòng trao đổi không?"

"Thứ gì?" Ánh mắt Thẩm Lạc sáng lên, cũng hứng thú theo.

Ngao Hoằng nhìn quanh một chút, thấy đám long cung cách bọn họ khá xa, lúc này mới ghé bên tai Thẩm Lạc nói ra:

"Long huyết."

"Long huyết? Tinh huyết của ngươi?" Thẩm Lạc nghe xong, đầu tiên là sững sờ, lập tức hỏi.

Rồng là đồ vật Tiên Linh, thân phận địa vị vốn tôn sùng, tinh huyết long huyết nó càng là bảo vật trong bảo vật, thường thường một giọt liền có thể dẫn tới hi tộc Nhân Yêu tranh nhau cướp đoạt, chớ nói chi là long huyết Đông Hải Long tộc.

"Bích Nhân Kim Thiềm mặc dù cũng coi là thiên địa linh vật, nuốt xong có thể tăng lên rất nhiều tu vi, nhưng thường ngày nó lấy nguyệt phách làm thức ăn, thể nội vốn có hàn khí tích tụ, lâu ngày sinh ra hàn độc. Nếu ngươi tùy tiện phục dụng, tai họa ngầm thực sự không nhỏ. Nếu so sánh, long huyết sẽ không có những vấn đề này." Thần sắc Ngao Hoàng nghiêm túc gật đầu nhẹ, nói ra.

"Thế nhưng ngươi cưỡng ép bức ra tinh huyết, sẽ hao tổn rất lớn nguyên khí đó?" Thẩm Lạc nghe vậy, có chút chần chờ nói.

"Không sao, đi về nghỉ mười năm tám năm sẽ khôi phục lại. Thẩm huynh, long huyết ta tinh thuần, đối với pháp lực tăng vọt hiệu quả có lẽ không nhanh bằng ngươi thôn phệ Kim Thiềm, nhưng lại có thể trực tiếp kéo dài thọ nguyên ngươi chỉ ít mười năm. Đồng thời ngươi tu luyện Thủy hệ thuật pháp, thể nội nếu có long huyết, còn có thể tăng cường ngươi khống chế Thủy chi lực, cái này ở một mức độ nào đó thậm chí có thể thay đổi thể chất của ngươi, khiến cho ngươi tu hành thủy pháp càng thêm thông thuận." Ngao Hoàng thấy Thẩm Lạc còn đang do dự, tiếp tục khuyên.

Thẩm Lạc nghe y tựa như chào hàng, nói ưu điểm tinh huyết bản thân, ánh mắt chớp lên, không khỏi có chút động dung nói: "Ngao huynh, ngươi muốn cứu người, nhất định người đó rất trọng yếu với ngươi?"

Ngao Hoằng nghe vậy hơi chậm lại, tựa hồ nghĩ đến người kia, khóe miệng không khỏi khơi lên một vòng ý cười, nhẹ gật đầu.

"Ta nguyện ý cùng ngươi trao đổi." Thẩm Lạc cười nói.

"Đa tạ, đa tạ Thẩm huynh." Ngao Hoằng lập tức đại hỉ, liên tục nói ra.

Thẩm Lạc khoát tay áo, lấy xuống Long Tu Lô bên hông, đưa cho Ngao Hoằng.

"Thẩm huynh chờ một lát." Ngao Hoằng thấy thế, nhưng không lập tức đón nhận.

Nói xong, y cẩn thận quay lại nhìn thoáng qua, thấy binh chúng long cung không nhìn bọn họ bên này, mới lấy từ trong nhẫn trữ vật ra một cái bình sứ bạch ngọc, đặt dưới ngón trỏ tay phải mình.

Hai mắt Ngao Hoằng khép hờ, trong miệng cũng không biết ngâm khẽ vài tiếng gì đó, liền có một vệt kim quang từ nơi ngực sáng lên, thuận vai khuỷu tay cánh tay chảy xuôi xuống, thẳng đến đầu ngón trỏ tay phải.

Chỉ thấy đầu ngón tay gã loé lên quang mang, liền có một giọt huyết dịch mang theo hào quang màu vàng óng ngưng ra, "Xoạch" một tiếng, rơi vào trong bình.

Ngay sau đó, lại có thanh âm huyết dịch rơi ra liên tiếp vang lên.

Thẳng đến trong bình tích nhập mười giọt máu, sắc mặt Ngao Hoằng tái nhợt mới thu tay về, mở miệng dặn dò:

"Thẩm huynh, nhiều nhất chỉ có thể cho ngươi những thứ này, nhiều hơn nữa sẽ bị thương tới căn bản, một khi bị phụ vương ta phát hiện, ta sẽ không

chịu nổi. Người cũng nhớ, trừ phi vạn bất đắc dĩ, máu này chỉ có thể dùng riêng, không được cho người khác biết."

"Đa tạ." Lần này Thẩm Lạc ôm quyền cảm tạ.

Hai người trao đổi Bích Nhân Kim Thiềm cùng long huyết xong, thần sắc đều dễ dàng hơn một chút.

"Thẩm huynh, nếu khó được quen biết một trận, lại gần Đông Hải, không bằng cùng Tạ đạo hữu đến long cung làm khách, cũng tốt để cho ta tận một chút tình nghĩa chủ nhà." Ngao Hoằng xích lại gần Thẩm Lạc, nói.

"Làm khách thì không cần, lúc này ta còn có việc khác cần hoàn thành, phải mau chóng về Trường An bên kia." Thẩm Lạc phát tay từ chối nói.

"Ai, vốn nghĩ mang quý khách về long cung, phụ vương có lẽ sẽ mở một mắt lưới, chỉ ít tạm thời không trách phạt ta, xem ra là tai kiếp khó thoát. . ." Dịch tại Bạch ngọc sách. Ngao Hoằng lộ vẻ đau khổ, thở dài.

Thẩm Lạc nghe vậy cười một tiếng, cũng không coi là thật.

Tu chính một trận xong, Ngao Hoằng lại hậu lễ đáp tạ Tạ Vũ Hân, lúc này mới mang theo đám người long cung rời đi.

"Không hổ là Đông Hải Long Cung, xuất thủ quả nhiên xa xỉ." Tạ Vũ Hân ước lượng túi trữ nặng trong tay, bên trong chứa đầy tiên ngọc, từ đáy lòng nói ra.

"Tạ đạo hữu, ta không đi long cung làm khách, là có chuyện quan trọng muốn đi đến Trường An bên kia, người vì sao cũng từ chối nhã nhận hảo ý của Ngao Hoằng?" Thẩm Lạc cười hỏi.

"Người muốn đi Trường An?" Tạ Vũ Hân kinh ngạc hỏi.

"Sao vậy? Hẳn là người cũng muốn đi Trường An?" Thẩm Lạc nghi ngờ hỏi.

"Không sai, ta cũng có việc muốn đi Trường An, người ta ngược lại có thể kết bạn đồng hành." Tạ Vũ Hân cười nói.

"Như vậy rất tốt, bất quá trước lúc này, ta phải tìm một nơi bế quan tu dưỡng một trận, thời gian sẽ không quá dài, có thể làm phiền Tạ đạo hữu hộ đạo một đoạn đường?" Thẩm Lạc nhìn về phía Tạ Vũ Hân, hỏi.

"Ta cũng cần tu chỉnh một phen, không gì không thể." Tạ Vũ Hân sáng khoái đáp ứng.

Hai người bàn định xong, liền cùng một chỗ quay trở về khách sạn hố trời.

Chỉ là sau khi vào nhà, liền thấy vết máu đầy đất cùng thi thể không đầu của ba người Trần chương quý.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 382: Hồi Báo Phong Phú

Đầu lâu ba người Trần chương quỹ lúc trước bị Phong Thủy mang đi, trải qua một phen đánh nhau giờ đã tìm trở về, Thẩm Lạc đào ba phần mộ trước khách sạn, an táng bọn họ cùng nhau.

Trong đêm, Thẩm Lạc khẽ vuốt một chút Lâm Lang Hoàn trên cổ tay.

Chỉ thấy thân vòng loé lên bích quang, liền có vài vật nhao nhao xuất hiện trên mặt bàn trước người Thẩm Lạc, trong đó bao gồm Quỷ Khiếu Hoàn của hắn, thanh kim đao kia, Ngũ Nhạc Chân Hình Ấn, bình long huyết, hộp gỗ hình chữ nhật cùng khối hộp đá của hắn.

Thẩm Lạc tưởng rằng hộp đá cũng là pháp khí trữ vật, chỉ là cấp thấp mà thôi, vốn không tính thu nó vào trong đó. Kết quả bởi vì thu lấy vật phẩm còn chưa thuần thực, không cẩn thận nên cũng thu nó vào trong đó.

Hắn nghĩ kiện bảo vật thứ hai này bởi vì hắn nhất thời sơ sẩy mà bị hủy hoại, kết quả lại làm hắn thập phần ngoài ý muốn, hộp đá vậy mà không nửa điểm tổn thương, liền bị thu vào trong đó.

Thẩm Lạc mở ra hộp gỗ Ngao Hoảng tặng, bên trong lập tức có tinh quang chiếu xạ ra, hắn chỉ nhìn một chút, liền kinh ngạc đến ngây người tại chỗ, tuy đã biết bên trong là tiên ngọc, nhưng không ngờ số lượng nhiều như thế.

Hắn vội vàng đếm kỹ một lần, cả người lẫn nửa ngấn người tại chỗ.

"Hai trăm khối tiên ngọc. . . Long cung thái tử này xuất thủ cũng quá rộng rãi à?" Thẩm Lạc không khỏi sợ hãi than.

Trước đây tại Kiến Nghiệp thành, có thể nói hẳn thiên tân vạn khổ mới để dành được bất quá tám mươi tiên ngọc, nếu không có Hoàng Tuyền Trúc giá trị kia ngẫu nhiên đổi được không ít tiên ngọc, chính mình tại quý thị kia sợ là sẽ không trôi chảy như vậy, thậm chí sau này có thể đột phá thành công hay không còn chưa biết.

Lúc trước trên người mình có hơn hai mươi tiên ngọc, muốn mua vật phẩm hay lá bùa gì cũng có chút giật gấu vá vai, bây giờ lập tức được hai trăm tiên ngọc, tất nhiên là mừng rỡ, mặc kệ là sau này vẽ bùa hay là mua đan dược tu luyện, đều có thêm lực lượng.

Mặc kệ lúc trước hẳn xuất phát từ mục đích gì, chỉ riêng trước mắt được hồi báo, trở về cứu người là quyết định quá sáng suốt.

Hắn xem đi xem lại tiên ngọc, đếm lại số, thật vất vả mới nén xuống kích động trong lòng, vung tay lên thu đa phần đồ vật vào trong, cuối cùng chỉ để lại bình sứ bạch ngọc chứa long huyết kia.

"Kéo dài thọ nguyên, coi như nhờ vào người." Thẩm Lạc thầm nghĩ trong lòng.

Nói xong, hắn nhắm mắt điều tức một lát, ngón tay chỉ về phía bình sứ vẫy lên một cái, chỗ miệng bình liền có một đạo xích kim quang mang sáng lên, một giọt long huyết dưới không thủy lực dẫn dắt từ bên trong bay ra, bay về phía miệng Thẩm Lạc.

Tâm hắn hơi động, há miệng hút vào, giọt long huyết kia liền bay vào trong miệng của hắn, cổ họng khẽ động nuốt xuống.

Long huyết vào cổ họng, Thẩm Lạc cảm thấy cổ họng đầu tiên như bị phỏng, ngay sau đó liền có một dòng nước nóng lan tràn trong lồng ngực hẳn, theo ngực bụng bách mạch một mực chảy xuôi xuống, không ngừng lại, mà tụ tập đến phía đan điền.

Chỉ là long huyết biến thành nhiệt lưu trải qua ngực bụng bách mạch, mỗi một tác kinh lạc đều giống như được ngâm qua linh dịch nồng đậm, lập tức giống như là rót vào sinh cơ tươi sống, thư sướng không gì sánh được.

Nhưng mà, đợi đến tinh hoa long huyết hợp vào đan điền, pháp lực trong đan điền vốn bình ổn an tĩnh, lập tức giống như một đầu Thuỷ Long cực không an phận xông vào, trong hồ nước tùy ý du động, quấy đến nước ao dập dờn hỗn loạn không thôi.

Thẩm Lạc cảm thấy trong đan điền nóng rực, sau khi tiến vào Tích Cốc kỳ pháp lực hoá lỏng, giờ phút này tựa như sôi trào, mãnh liệt xông ra đan điền, như một đầu Giao Long ra biển, đánh tới phía Nhâm mạch cùng Đái mạch.

Trong lòng của hắn xiết chặt, vội vàng vận chuyển công pháp vô danh, khống chế dòng pháp lực kia xông lên Nhâm mạch, ra đan điền, nhập khí hải, trên đường đi xông qua Thiên Trung, ra Ngọc Đường, tiếp tục xông lên mặt, thẳng tới Bách Hội.

Pháp lực tiến vào Bách Hội, tựa hồ dư kinh không đủ, đứng đó xoáy nửa vờn tại Bách Hội.

Tâm niệm Thẩm Lạc vừa động, lần nữa vẫy tay một cái, trong bình ngọc lại có một giọt long huyết bắn ra, chảy vào trong miệng hắn.

Lúc trước loại cảm giác linh khí thấm vào kia, lần nữa từ ngực bụng xuất hiện, một dòng nước nóng lần nữa xông vào đan điền, lập tức như lúc

trước được hấn dẫn vào Nhâm mạch, xông lên đến trong huyết Bách Hội.

Lần này, pháp lực vốn xoay quanh không tiến rồi cuộc tiến thêm một bước phóng tới khiếu huyết Đốc mạch sau đầu, qua Não Hộ cùng Ách Môn, thẳng đến Đại Chùy.

Chỉ là lần này, nguồn lực lượng này tiêu hao càng nhanh, chỉ tới Đại Chùy liền đình trệ, xoay quanh không tiến.

Thẩm Lạc thấy thế, quyết tâm liều mạng, bàn tay vẩy hư không một cái, trong bình sứ còn lại tất cả long huyết tuôn ra, chảy vào trong miệng của hấn, thuận theo yết hầu một mạch trượt vào trong bụng.

"Ông. . ."

Thẩm Lạc cảm thấy trong đầu rung lên một trận, một cỗ nhiệt lưu nóng hôi không gì sánh được trong nháy mắt lan tràn qua toàn thân hấn. Hấn có thể tinh tường cảm nhận được tay chân tứ chi mình, thậm chí chỗ sâu nơi sợi tóc trên đỉnh đầu, đều bị một loại giống như điện giật quét sạch, thoải mái đến cực điểm, đến mức hấn chịu đựng không nổi phát ra một tiếng hét dài.

Nhưng ngay sau đó, nguồn lực lượng kia cũng tụ hợp vào đan điền, lấy một loại giống như giếng phun anh dũng xông ra, chỉ một thoáng khiếu huyết trên Đốc mạch một cái tiếp một cái bị quán thông, lúc trước ngưng tụ ra ba đầu pháp mạch, cũng theo đó phát ra ánh sáng màu lam sáng tỏ.

Giữa đất trời bốn phía hình như vang lên tiếng gió, từng sợi thiên địa linh khí từ bốn bề bát phương tụ tập đến, quay quanh Thẩm Lạc tạo thành một vòng xoáy linh khí hình phễu, không ngừng cuốn lấy linh khí tụ hợp vào trong cơ thể của hấn.

Thẩm Lạc cảm thấy quanh thân vừa trướng lại nóng, có chút khó chịu lại có chút khoái ý không hiểu, hấn bảo vệ chặt thần thức, toàn lực vận chuyển công pháp vô danh, để tốc độ thiên địa linh khí tụ hợp vào thể nội cùng thể nội vận hóa không ngừng tăng tốc.

Quần áo toàn thân hấn ướt đẫm mồ hôi, bên ngoài thân có từng sợi hơi trắng bốc ra, cả người như ngồi trong mây mù.

...

Thời gian như từng giọt từng giọt nước trôi qua, đảo mắt đã ba ngày sau.

Trong phòng Thẩm Lạc truyền ra một tiếng thét dài thoải mái, một bóng người từ trong cửa sổ bắn nhanh ra, thân hình mơ hồ rơi vào hố trời trong núi rừng, ở trong rừng nhanh chóng lao nhanh một trận, vọt thẳng vào trong Nguyệt Nha hồ.

Trong hồ nước phun trào bọt nước, một bóng người từ đó xông lên, hiện lộ ra thân hình trần trụi, chính là Thẩm Lạc.

Hấn đưa tay chỉ trùng thiên một cái, cơ hồ không thay đổi bao nhiêu pháp lực, chẳng qua là có lòng niệm dẫn dắt, sóng nước dưới thân hấn bắt đầu rung động "Rầm rầm", như sôi trào lên, bốc lên bong bóng.

Một cột nước trắng kiệu phóng lên tận trời, kéo theo thân hình Thẩm Lạc bay thẳng cao trăm trượng vào không, cơ hồ muốn ngang bằng hố trời.

Hấn đứng trên đầu sóng, trông về hướng khách sạn phía xa, liền thấy một bóng người đang nhẹ nhàng vọt nhanh trong rừng cỏ mọc, rất nhanh chạy tới phụ cận, chính là Tạ Vũ Hân.

"Thẩm đạo hữu để cho người ta ngạc nhiên không thôi, mới ngắn ngủi ba ngày, vậy mà từ Tích Cốc sơ kỳ tiến cấp tới trung kỳ, thật đáng mừng."

Tạ Vũ Hân đánh giá Thẩm Lạc một chút, ôm quyền chúc mừng.

"Không phải là bản sự ta lớn, mà là Ngao Hoằng để lại cho ta long huyết có uy lực quá mạnh, vừa vận ta sở tu thủy pháp tương hợp, không chỉ làm tu vi ta tăng thêm một bước, còn khiến không thủy thuật của ta tăng cường. Ta đoán ngày sau việc tu hành thủy pháp, cũng có ích lợi không nhỏ." Thẩm Lạc cũng thập phần mừng rỡ, nói như thế.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 383: Cải Biến Kế Hoạch

"Nếu vậy thì không kỳ quái, nhưng hẳn có thể tặng long huyết cho người, xem ra quan hệ của các người rất không bình thường." Tạ Vũ Hân từ đáy lòng tán thán.

Thẩm Lạc cười cười, không giải thích gì.

Trên thực tế, thu hoạch lớn nhất của hắn cũng không phải là những thứ kia, mà là long huyết thấm vào thể phách, khiến cho sinh cơ trong cơ thể hắn khôi phục không ít, chỉ ít so với ban đầu tăng lên mười năm thọ nguyên.

So sánh với hai ba năm ngắn ngủi, hôm nay hắn có nhiều thời gian hơn đi tìm tiên dược linh tài, tỷ lệ phá cảnh tu hành cũng lớn hơn, đến lúc đó có hi vọng tăng trưởng càng nhiều thọ nguyên.

Bất quá hắn may mắn không dám lười biếng, dù sao bên người còn có một cái gói ngọc không biết lúc nào sẽ kéo hắn vào trong mộng.

Một khi trong mộng lại chết, sinh mệnh lực sẽ tiêu hao trong phạm vi lớn, mười năm thọ nguyên này có lẽ trong giây lát sẽ trôi qua. Cho nên thanh kiếm treo trên đỉnh đầu hắn từ đầu đến cuối vẫn chưa từng rời đi.

Trong những ngày tiếp theo, Thẩm Lạc vẫn cần cù tu luyện, đồng thời muốn mau chóng đi Đạt Châu, tìm mục tiêu kế tiếp Linh Nhũ ngàn năm.

Chỉ là ngòi mài đao cũng không làm mất kỹ thuật đôn củi, trước đó, hẳn còn có chuyện muốn làm.

Từ hồ trời trở về, Thẩm Lạc thông báo một tiếng với Tạ Vực Hân, rồi lại vào trong phòng.

Hắn ở trong phòng ngồi xuống, tiện tay vung lên, một thanh kim đao dài hơn thước cùng một cái ấn hình núi non hiện lên ở trước người. Trải qua thời gian quen thuộc, hẳn sử dụng kiện pháp khí trữ vật Lâm Lang Hoàn này đã thập phần thuần thục.

Ánh mắt Thẩm Lạc rơi trên Ngũ Nhạc Chân Hình Ấn kia trước, trước đó giao thủ với Đồng Quán, cái ấn này áp chế ba người bọn hắn cơ hồ không thể nào xoay người, đủ để thấy nó hơn phân nửa chính là một kiện pháp khí phẩm giai không thấp.

Trong mấy lần chiến đấu lúc trước, hẳn chỉ dựa vào một kiện Quỷ Khiếu Hoàn cũng không phải là pháp khí, thực sự không đáng chú ý, càng nhiều thời điểm vẫn là dựa vào uy lực phù lục. Đáng tiếc phù lục cao đẳng tiêu hao thực sự quá lớn, kém xa một kiện pháp khí tiện tay.

"Trước luyện hoá hai kiện pháp khí này rồi lại nói, sau đó tiến về Đạt Châu sẽ càng thêm ổn thỏa." Thẩm Lạc trầm ngâm nói.

Nói xong, hắn cầm hai kiện pháp khí này lên, do dự một chút, trước để xuống Ngũ Nhạc Chân Hình Ấn, nâng thanh kim đao kia ở trước người.

"Bắt đầu từ ngươi đi."

Trong mắt Thẩm Lạc lóe lên một vòng ý cười, trong lòng mặc niệm Cửu Cửu Thông Bảo Quyết, hai mắt ngưng lại, há miệng phun ra một đoàn pháp lực, dung nhập vào kim đao.

Đồng thời, hai tay hắn bắm pháp quyết, từng đạo lam quang từ đầu ngón tay bắn ra, rơi vào trên thân kim đao.

Kim đao vốn chỉ dài đến một xích, lập tức phản ứng, mặt ngoài sáng lên một mảnh kim mang, thân đao trong nháy mắt kéo dài gấp ba, hóa thành một thanh đao dài ba thước. Trên đó còn có một tầng hư ảnh kim văn nổi lên, bao quanh thân đao xoay tròn không ngừng, chiếu sáng rạng rỡ.

Trên hư ảnh kim văn rất nhanh ngưng ra ba vòng trận văn, phân biệt lồng trên chuôi đao, thân đao và mũi đao.

"Ba tầng cấm chế, hạ phẩm pháp khí. . ." Thẩm Lạc không khỏi có chút thất vọng.

Bất quá, rất nhanh hắn trở lại bình thường, tóm lại so với bán pháp khí Quỷ Khiếu Hoàn mạnh hơn không ít nha.

Tâm niệm đã định, Thẩm Lạc bắt đầu dẫn dắt đến pháp lực, thẩm thấu vào trong tầng cấm chế thứ nhất.

Chỉ chốc lát sau, một tiếng đao minh rung động vang lên, thân đao lơ lửng giữa trời khẽ run lên, cấm chế bao tại chuôi đao vỡ vụn, hóa thành vô số điểm sáng màu vàng óng dung nhập vào trong thân đao.

Thân đao lập tức quang mang đại tác, lưỡi đao lóe lên một đạo hàn quang sáng như tuyết.

Thẩm Lạc vui mừng, tiếp tục vận chuyển Cửu Cửu Thông Bảo Quyết, phá giải hai tầng cấm chế phía sau.

Ước chừng một lúc lâu sau, ba tầng cấm chế trên thân đao bị mở ra toàn bộ. Thẩm Lạc cầm trường đao, đứng trước cửa sổ chém ra ngoài một đao. Một đạo đao quang màu vàng từ trên đó kéo dài ra, ở trong hư không vạch

ra một gợn sóng đao quang kéo dài không tiêu tan, ngay cả cây cối che trời ở chỗ rất xa cũng bị tác động đến, chấn động không thôi.

Thẩm Lạc nhìn ở trong mắt, trong lòng hết sức hài lòng, đánh giá một lát, sau đó thu vào.

Hắn ở trong phòng thoáng thư giãn gân cốt, sau đó lại khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu tế luyện Ngũ Nhạc Chân Hình Ấn kia.

Theo Cửu Cửu Thông Bảo Quyết vận chuyển, trên tay Thẩm Lạc kết động pháp quyết, điềm xuống phía trên cái ấn kia. Một đạo thủy lam quang mang lập tức bắn ra, đánh vào trên ấn.

Cái ấn hình núi non kia lập tức treo trên bầu trời, mặt ngoài chiếu rọi ra một mảnh tia sáng màu vàng.

Chỉ nghe "Ông" một tiếng rung!

Ngũ Nhạc Chân Hình Ấn lập tức chấn động mạnh một cái, trên đó khắc họa bốn đạo ấn văn nhao nhao sáng lên, bắn ra xung quanh hư ảnh bốn ngọn núi nhỏ, đỉnh mỗi một ngọn núi đều bao phủ hai đạo hoa văn phức tạp.

"Một, hai, ba. . . Bảy, tám. Tám đạo cấm chế? Là một kiện thượng phẩm pháp khí!" Thẩm Lạc mừng rỡ trong lòng.

Nhưng còn không đợi hắn cao hứng xong, ấn văn phía dưới con dấu, hai chữ "Trần Nhạc" bỗng nhiên sáng lên, trên đó tuôn ra một đạo hồng quang thuận theo con dấu chảy lên, xông thẳng lên chỗ điêu khắc ngọn núi kia.

Ánh mắt Thẩm Lạc ngưng tụ, liền thấy trên ngọn núi kia, hồng quang tụ lại, bắt đầu ngưng ra một vòng lại một vòng trận văn màu đỏ, số lượng khoảng chừng năm tầng.

"Mười ba tầng trận văn, mười ba tầng cấm chế. . . Cái này đúng là một kiện cực phẩm pháp khí." Trong lúc nhất thời Thẩm Lạc cũng bị chấn kinh.

Lúc trước chiến đấu, hắn còn nghi ngờ vì sao pháp khí tên là Ngũ Nhạc Chân Hình Ấn, ở trong tay Đồng Quán chỉ gọi ra bốn hư ảnh ngọn núi, nhìn đáng vẻ còn cố hết sức.

Hóa ra lão không thể luyện hóa toàn bộ cái ấn, nếu không ngọn núi thứ năm này nếu gọi ra, ba người Thẩm Lạc căn bản không có sức hoàn thủ, sẽ bị trấn áp.

"Lần này thật là nhặt được bảo rồi." Thẩm Lạc nghĩ mà sợ, trong lòng cuồn cuộn.

Cấm chế trận văn màu đỏ trên ngọn núi nhìn không giống bình thường, bất quá Thẩm Lạc tin tưởng, dưới Cửu Cửu Luyện Bảo Quyết giải quyết, bất quá là vấn đề thời gian mà thôi.

Hắn ngăn chặn vui sướng trong lòng, bắt đầu ngưng tụ tâm thần, toàn lực luyện hóa món bảo vật này.

. . .

Thời gian nhoáng một cái đã bảy ngày sau.

Thẩm Lạc và Tạ Vũ Hân rời khách sạn hồ trời, lúc này xuất phát tiến về Trấn Hải quan, sau đó một đường đi về phía Trường An thủ phủ Đại Đường.

"Thẩm đạo hữu, ta có một chỗ muốn đi, Thẩm đạo hữu ngươi có muốn đi xem không?" Đi gần nửa ngày, Tạ Vũ Hân đột nhiên nói.

"A, ngươi muốn đi nơi nào?" Thẩm Lạc hỏi.

"Đi một chuyến đến Uyển Khâu thành." Tạ Vũ Hân nói.

"Uyển Khâu thành? Đến đó làm gì?" Ánh mắt Thẩm Lạc khẽ động, trên địa đồ tựa hồ hẳn đã thấy qua địa danh này.

"Uyển Khâu thành không lớn, bắt quá nơi đó cách vịnh Đông Hải không xa, rất nhiều tu sĩ đến vịnh Đông Hải thám hiểm sẽ tụ tập tới đó. Vũ Châu Bích Thủy môn gần đó, trong thành có một phường thị do Bích Thủy môn mở, các loại linh tài bên trong khá đầy đủ, không kém so với Kiến Nghiệp thành." Tạ Vũ Hân giải thích.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 384: Phường Thị Uyển Khâu Thành

"Gần Vịnh Đông Hải còn có nơi tốt như vậy, tự nhiên phải đi xem một phen." Trong lòng Thẩm Lạc hơi động, nói ra.

Trước đó trận đại chiến tại Tàng Phong cốc kia, còn có lần chiến đấu này, đều làm hấn khắc sâu cảm nhận uy lực của phù lục cao giai, bây giờ tiên ngọc trong tay coi như ketchup, vừa vặn mua sắm một nhóm tài liệu, lại luyện chế mấy tấm phù.

Thế là hai người chuyển hướng đi Đông Bắc, gần nửa ngày sau đã tới một tòa thành nhỏ gần hồ.

Chính Tạ Vũ Hân lúc trước nói, diện tích Uyển Khâu thành cũng không lớn, không khác Xuân Hoa huyện thành, chỉ là nơi này gần Đông Hải, thổ địa không quá màu mỡ, cư dân trong thành cũng không giàu có.

Ngoài thành có một hồ nhỏ lớn hơn mười dặm, nước hồ có màu xanh bích, nước hồ có chút khác biệt với nước hồ bình thường, khắp nơi trong hồ đều là người nuôi trai, tựa hồ đây là sinh kế.

"Hồ lớn bên ngoài Uyển Khâu thành này tên là Bích Ba hồ, trong hồ sinh trưởng một loại Bích Thủy Bạng, có thể sản xuất một loại Bích Thủy Trân Châu đặc thù, không chỉ đẹp mắt, cũng là một loại linh tài Thủy thuộc tính rất tốt. Bích Thủy môn tu luyện công pháp cần loại trân châu này, bạng dân nơi đây vừa vặn cũng có thể xem đây là kế sinh nhai." Tạ Vũ Hân kể.

"Thì ra là thế." Thâm Lạc yên lặng gật đầu, suy nghĩ lúc rảnh có thể tới mua một ít, mang về nhà tặng cho đệ, muội, còn có di nương.

Trong lúc hai người nói chuyện rất mau đi vào thành, Tạ Vũ Hân tựa hồ rất quen thuộc nơi này, mang theo Thâm Lạc đi trong thành, sau một lát đi vào trong một cái hẻm nhỏ vắng vẻ.

Tạ Vũ Hân lấy ra một khối ngọc phù màu lam, tụng niệm vài câu pháp quyết, ngọc phù liền nổi lên một đoàn lam quang.

Nàng đưa tay ném nó vào vách tường phía trước. Ngọc phù đụng vào vách tường, vậy mà trực tiếp dung nhập vào.

Trên tường gạch xanh nổi lên đạo đạo ngọn sóng, tường đá vốn ngưng thực nhanh chóng trở nên trong suốt, mấy hơi thở sau hóa thành một màn sáng màu xanh lam, vô số quang ảnh như ngọn nước chớp động phía trên.

"Phàm nhân nơi này không thể so với cư dân Kiến Nghiệp thành, tương đối chất phác. Vì không kinh nhiều đến bọn họ, Bích Thủy môn dùng cấm chế che giấu toàn bộ phường thị, cần dùng phương pháp đặc thù mới có thể đi vào." Tạ Vũ Hân giải thích với Thâm Lạc.

Thâm Lạc gật đầu, cũng minh bạch đạo lý này, kỳ thật nơi các tu sĩ tụ tập, phần lớn đều suy tính tương tự, tận lực không quấy nhiễu thế giới phàm tục.

Trong lúc nói chuyện, Tạ Vũ Hân đồng thời

lấy ra một kiện trường bào có mũ trùm mặc vào, che khuất thân thể và gương mặt.

Thâm Lạc thấy vậy, cũng lấy ra một bộ trường bào cùng một cái mũ rộng vành che mặt thay đổi.

Đây là trước khi hắn rời nhà, đặc biệt mời người chế tác.

"Không ngờ Thẩm đạo hữu cũng đã chuẩn bị, đi thôi." Tạ Vũ Hân nhìn thấy cử động của Thẩm Lạc, mỉm cười, sau đó cất bước đi vào trong màn sáng màu xanh lam, biến mất không thấy gì nữa.

Thẩm Lạc cũng đi vào, cảnh sắc trước mắt lập tức hoa lên một cái, hẻm nhỏ vắng vẻ biến mất không còn tăm tích, một đầu đường phố rộng rãi xuất hiện trước mắt hắn.

Sau lưng hai người đứng vững một quang môn màu lam lớn mấy trượng, chớp động lên trận trận lam quang.

Hai bên đường phố kiến tạo to to nhỏ nhỏ ba bốn mươi dãy phòng ốc, có cao lớn chỉnh tề, trang trí cực kỳ hoa mỹ; có phi thường đơn sơ, trực tiếp dùng mấy tấm ván gỗ đóng qua loa, nhìn cao thấp không đều.

Mà những phòng ốc kiến trúc này phần lớn là một ít cửa hàng, buôn bán các loại linh tài, phù lục, cùng các loại phù khí. Cũng có mấy quán rượu và khách sạn thuận tiện cho tu sĩ sinh hoạt thường ngày.

Giờ phút này tu sĩ lui tới trên đường phố mặc dù không nhiều, nhưng thỉnh thoảng có người từ trong cửa hàng ra vào, xem như náo nhiệt.

Những tu sĩ này mặc đủ trang phục, có khôi người giống hai người Thẩm Lạc che đậy dung mạo, nên cũng không nổi bật.

"Phường thị nơi này bố trí hơi loạn, đồ vật cũng không tệ lắm. Phía trước còn có một quảng trường giao dịch, có tán tu ở nơi đó bày quầy hàng bán đồ vật, Thẩm đạo hữu nếu có hứng thú cũng có thể đi tìm bảo. Ta có chút việc riêng cần xử lý, rời đi trước một chút, lát hồi tụ họp lại trước quán rượu nhé." Tạ Vũ Hân hiển nhiên không phải lần đầu tới đây, giải thích một chút, đưa tay chỉ một quán rượu phía trước, nói ra.

"Tốt, Tạ đạo hữu có việc cứ đi làm trước đi." Thẩm Lạc hào hứng nhìn phường thị chung quanh.

Tạ Vũ Hân ừ một tiếng, bước nhanh tới phía trước.

Bất quá nàng vừa đi mấy bước, đột nhiên dừng lại.

"Có chuyện suýt nữa quên mất, trong phường thị này có cao thủ Bích Thủy môn tọa trấn, giống như quý thị, nghiêm cấm hết thầy tranh đấu, ngàn vạn lần đừng động thủ với người khác." Tạ Vũ Hân dặn dò.

"Yên tâm đi, ta sẽ không gây chuyện." Thẩm Lạc khẽ cười một tiếng nói.

Tạ Vũ Hân biết sơ tính tình Thẩm Lạc, gật gật đầu, tiếp tục đi tới phía trước, thân ảnh rất nhanh biến mất.

Thẩm Lạc nhìn bóng lưng Tạ Vũ Hân, trong mắt lóe lên vẻ khác lạ, rất nhanh liền thu tầm mắt lại, đi các nơi xem phường thị.

Pường thị không lớn, rất nhanh hẳn đi dạo qua một vòng, đại khái hiểu rõ, sau đó cất bước đi vào một cửa hàng.

Sau một lát, Thẩm Lạc đi ra cửa hàng, lập tức tiến vào một cửa hàng linh tài khác.

Sau gần nửa canh giờ, hẳn nhẹ nhàng từ trong một cửa hàng tài liệu đi ra, chưa phát giác thở dài một cái.

Hắn gom góp tài liệu cần thiết về ba loại phù lục cao giai là Lạc Lôi Phù, Toái Giáp Phù, Định Thân Phù, mỗi loại đều mua sắm không ít phần, đủ về hơn trăm lần. Ngoài ra, cũng mua sắm một ít tài liệu Tiểu Lôi Phù, Thần Hành Giáp Mã Phù.

Bất quá chọn mua đợt này, tiên ngọc trên người hắn cũng giảm bớt không ít.

"Thật sự là kiếm tiền giống như đào núi, dùng tiền lại như nước chảy." Thảm Lạc nhìn tiên ngọc trong Lâm Lang Hoàn co lại gần một nửa, không khỏi ngửa mặt lên trời thở dài.

Bất quá hắn cũng không hối hận gì, những linh tài này nếu có thể biến thành phù lục, giá trị sẽ càng lớn hơn.

Hắn lộ vẻ do dự, lo lắng có nên vẽ chút phù lục cao giai kiếm lời tiên ngọc không?

Giá phù lục cao giai động một tí là bảy tám khối tiên ngọc, một ít loại trân quý thậm chí mười mấy khối tiên ngọc, hoàn toàn không phải Tiểu Lôi Phù có thể so sánh. Nếu có thể đề cao xác suất thành công, tốc độ kiếm tiên ngọc so với lúc trước vẽ Tiểu Lôi Phù càng nhanh hơn nhiều.

Mà lấy thực lực của hắn bây giờ, tại Uyển Khâu thành địa phương nhỏ này, cũng không cần quá lo lắng bị người hiếp đáp.

Vào thời khắc này, một trận rối loạn tung bùng từ một bên truyền đến, Thảm Lạc nghe tiếng nhìn lại, lại là bảy tám tu sĩ đang từ trong một gian cửa hàng trang trí xa hoa đi ra.

Phần lớn những tu sĩ này mặc trường bào thủy lam, ống tay áo thêu đồ án một dòng nước, cầm đầu là ba người, hai nam một nữ, đang đàm tiếu như chỗ không người.

Đi bên trái ngoài cùng là một thanh niên mặt vuông tai to, mặc trường bào thủy lam, hiển nhiên cùng thể lực với những người áo lam chung quanh.

Ở giữa chính là thiếu nữ mặc bạch bào, nhìn khoảng mười bảy mười tám tuổi, dung mạo tú lệ, ánh mắt khi nhìn quanh, ẩn ẩn tản ra một cỗ quý khí, để cho người ta tự ti mặc cảm.

Mà bên phải là nam tử áo xanh, thân hình cao lớn, tướng mạo có chút anh tuấn.

"A, thiếu môn chủ Bích Thủy môn Diệp Trọng, sao lại tới nơi này?"

"Nhìn dáng vẻ của hấn, tựa hồ đang đi cùng hai người khác, hai người kia có thân phận gì, lại đi cùng Diệp Trọng?"

Phụ cận lập tức có người xì xào bàn tán lên.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 385: Ngáng Chân

Thẩm Lạc nhìn thoáng qua đám tu sĩ đang từng bước đi đến kia, rất nhanh liền thu hồi ánh mắt, không để ý đến.

"Được rồi, cũng không ở Uyển Khâu thành này quá lâu, không chừng lập tức muốn rời khỏi, tiên ngọc trên người còn không ít, sau này cần kiếm tiền lại tới vậy." Thẩm Lạc nghĩ lại, quyết định từ bỏ.

Hắn tiếp tục dạo chơi trong phường thị, rất mau đã đến chỗ sâu nhất, Tạ Vũ Hân nói đây là quảng trường để giao dịch.

Diện tích nơi này chừng trăm trượng, có một ít tán tu bày quầy bán hàng ở đây. Trên quầy hàng trưng bày rất nhiều thứ, nếu so sánh với cửa hàng bên kia, thì nơi này vắng lặng hơn nhiều.

Thẩm Lạc tùy ý đi qua từng cái quán nhỏ, dạo một vòng cũng không phát hiện được minh châu hay bảo vật thất lạc gì.

Nhưng việc này mới là bình thường, hầu như mỗi người tu hành đều có kiến thức rộng rãi, ánh mắt độc đáo, nên làm gì có nhiều tiện nghi như vậy để cho hắn chiếm.

Thẩm Lạc không quá hào hứng rất nhanh đã cảm thấy nhàm chán, đang muốn quay người rời đi, thì con mắt nhìn lướt qua một quán nhỏ ở phụ cận, đột nhiên bước chân dừng lại.

Ánh mắt của hắn hơi sáng lên, cất bước đi tới bạch ngọc sách.

Ngồi phía sau quán nhỏ là một đại hán trung niên mặt mũi tràn đầy phong sương, cánh tay bên trái đứt đến vai, tay áo trống rỗng tùy ý nhét vào trong dây lưng, tinh thần có vẻ rất sa sút.

"Vị đạo hữu này, muốn mua đồ vật gì, trong quán đều là đồ mà tại hạ nhiều năm cất giữ, hàng đẹp giá rẻ, người có thể nhìn thử xem." Đại hán cụt tay thấy Thẩm Lạc đến vội vàng hô.

Thẩm Lạc không để ý đến lời nói quá của đại hán, mắt nhìn một khối hắc thạch ở phí trên quầy hàng, cùng nằm bên cạnh hắc thạch là một khối gỗ toàn thân màu xám trắng vật.

Hắc thạch đen kịt như than, nhìn không ra chút nào thần kỳ, thế nhưng phía trên thỉnh thoảng sẽ xuất hiện mấy điểm lấm tẩm màu tím nhạt.

Mà khối gỗ xám trắng cũng không đáng chú ý, chẳng qua là chỗ vết cắt so với vòng tuổi cây cối bình thường khác nhau rất lớn, hiện ra dáng vẻ lộn xộn, nhưng khi tổ hợp lại với nhau lại nhìn giống như một đóa hoa cúc đang nở.

"Quả nhiên là Hắc Nguyên Thạch và Cúc Hoa Mộc! Không ngờ ở nơi này lại tìm được bbach ngọc sach!" Thẩm Lạc rất nhanh nhận ra lai lịch của hai vật phẩm này, trong lòng vô cùng mừng rỡ, nhưng trên mặt lại không lộ ra chút nào.

Hai thứ này đều là phụ tài cần thiết để luyện chế Thuần Dương Kiếm Phôi, trải qua một phen vơ vét tại Kiến Nghiệp, hắn đã tập hợp đầy đủ tài liệu, bao gồm chủ tài Hỏa Lâm Mộc và phần lớn linh tài. Cuối cùng hắn chỉ còn thiếu hai loại tài liệu phụ trợ cuối cùng là Hắc Nguyên Thạch và Cúc Hoa Mộc.

Hai loại vật liệu đều là linh tài khó gặp, không ngờ vậy mà tại nơi này gặp được.

Có Hắc Nguyên Thạch và Cúc Hoa Mộc, thì tài liệu luyện chế Thuần Dương Kiếm Phôi đã tập hợp đủ, hiện tại chỉ còn thiếu linh hỏa.

"Hai thứ này bao nhiêu tiền?" Hắc cũng không có quanh co lòng vòng đùa nghịch thủ đoạn, chỉ vào Hắc Nguyên Thạch và Cúc Hoa Mộc hỏi đại hán cụt tay.

"Khách quan ngài có ánh mắt thật tốt, hai khối linh tài này là tại hạ lấy được trên một chỗ hoang đảo ở hải ngoại vào mấy năm trước, gần nhất do bị tống quân mới lấy ra bán. Hôm nay ta cũng vừa mới đến đây để bày quầy bán hàng, ngài là vị khách đầu tiên tất nhiên sẽ có ưu đãi, chỉ cần năm khối tiên ngọc." Trước tiên đại hán tay cụt nói khoác một phen, sau đó đưa tay làm dấu số "Năm", nói.

Trong lòng Thẩm Lạc cười thầm, đại hán tay cụt hiển nhiên không nhận ra Hắc Nguyên Thạch và Cúc Hoa Mộc, mới có thể bán với giá tiền này. Dựa vào phẩm chất của hai thứ vật liệu này mà phán đoán, giá trị ít nhất là mười khối tiên ngọc trở lên.

Nhưng đương nhiên hắc sẽ không cố ý nhắc nhở đối phương, gật đầu đáp ứng, sau đó lấy ra năm khối tiên ngọc đặt ở trên quầy hàng, đưa tay đi lấy hai loại vật liệu kia.

"A, Hắc Vân Thạch, còn có Cúc Hoa Mộc!"

Một thanh âm thanh thúy từ phía bên cạnh truyền tới, đó là một thiếu nữ xinh đẹp mặc áo trắng, chẳng biết từ lúc nào đã đi tới bên cạnh quán nhỏ, khuôn mặt tràn đầy ngạc nhiên nhìn xem quán nhỏ.

"Linh Nhi tiểu thư đang cần hai thứ vật liệu này? Chủ quán, bao nhiêu tiên ngọc, ta mua." Thiếu chủ Diệp Trọng của Bích Thủy môn đứng bên cạnh thiếu nữ mặc áo trắng, vung một tay lên.

Một cỗ hào quang màu lam từ trong tay gã bắn ra, bay về phía Hắc Nguyên Thạch và Cúc Hoa Mộc.

Sắc mặt của Thâm Lạc trầm xuống, tay phải điểm một cái.

Một dòng nước bỗng xuất hiện, trong nháy mắt ngưng tụ thành một thanh thủy kiếm, chém xuống. Nó phát âm thanh ba động như tiếng xé gió.

Chỉ nghe "Xoẹt" một tiếng, những hào quang màu lam kia dễ dàng bị trảm phá.

Hắn duỗi tay còn lại ra, nắm lấy hai loại vật liệu kia.

"Lớn mật, buông đồ vật xuống!" Sắc mặt Diệp Trọng lóe lên sự giận dữ, bàn tay biến chưởng thành trảo, lăng không chụp xuống.

Lòng bàn tay của gã chụp mạnh xuống, trên năm ngón tay nổi lên một tầng tinh quang giống như trân châu.

Những hào quang màu lam vỡ vụn kia lập tức ngưng tụ một lần nữa, hóa thành một cái cự trảo màu lam to bằng vại nước. Phía trên nó cũng nổi lên một tầng tinh quang, nhanh như chớp bắt lấy thủy kiếm, rồi bóp nát.

Cự trảo màu lam không ngừng lại chút nào, tiếp tục chụp vào bàn tay đang cầm tài liệu của Thâm Lạc, phát ra âm thanh lăng lẹ.

Thâm Lạc hừ lạnh một tiếng, tay trái đột nhiên trở nên mơ hồ, nhanh chóng lùi lại, tránh thoát cự trảo vồ bắt. Tiếp đó tay phải nắm chắc thành

quyền, phía trên lam quang sáng lên, bao phủ phạm vi mây trượng vào bên trong.

Nhưng lập tức, tất cả lam quang đều như cá voi hút nước thu liễm vào trong năm đấm, biến mất vô tung vô ảnh.

Ngay sau đó tay trái của Thâm Lạc đánh ra, vào giữa trung tâm cự trảo.

Mắt của Diệp Trọng lóe lên nhe răng cười, năm ngón tay đột nhiên khép lại, cự trảo màu lam hợp lại theo, nhìn có vẻ như muốn bóp chặt lấy cánh tay phải của Thâm Lạc.

Nhưng ngay lúc này, tay phải của Thâm Lạc bỗng bộc phát ra hơn mười đạo lam quang chói mắt, mỗi một đạo lam quang đều ngưng đọng như thực chất, lại giống như kiếm khí sắc bén.

"Phốc phốc" thanh âm liên vang lên, cự trảo màu lam bị hơn mười đạo lam quang xuyên thủng, sau một tiếng vang nhỏ thì vỡ vụn ra, hóa thành vô số điểm sáng màu lam rồi biến mất.

Trong mắt của Thâm Lạc lóe lên vẻ vui mừng, thứ vừa mới thi triển chính là thủ đoạn đối chiến lúc trước của tên Thiên Binh dùng trường kiếm trong kim tháp lúc ở trong mộng.

Tên Thiên Binh kia không chỉ Kiếm Đạo cao minh, mà còn có thể từ các nơi huyết khiếu khắp toàn thân bắn ra kiếm khí. Khắp người đều có thể đả thương địch thủ, để cho người ta không cách nào tới gần, cũng không thể nào có cơ hội ra tay.

Lúc trước Thâm Lạc bỏ ra công phu rất lớn, mới miễn cưỡng chiến thắng đối phương, đạt được môn thần thông và những kinh nghiệm này.

Nhưng do tu vi của Thẩm Lạc còn thấp, nên không làm được như tên Thiên Binh kia, từ cá nơi trên thân bắn ra kiếm khí đã thương địch thủ. Hắn chỉ có thể miễn cưỡng từ trong huyết khiếu ở năm đấm bắn ra kiếm khí, nhưng uy năng cũng không tầm thường.

"Có thể phá Ngưng Tâm Trảo của ta, xem ra có chút thủ đoạn, khó trách dám ở trên địa bàn Bích Thủy môn bách chúng ta ngocc sạch gây sự." Mặt của Diệp Trọng âm trầm, không có dừng tay, ngược lại đi nhanh tới.

Những người áo lam bên cạnh cũng cùng nhau tiến lên, như muốn bao vây.

"Gây chuyện? Ta chỉ là tuân theo quy củ ở phường thị, mua sắm vật phẩm thôi, các hạ định ý vào nhiều người, muốn trắng trợn cướp đoạt linh tài của ta sao?" Thẩm Lạc nhìn thoáng qua, không có chút nào sợ hãi.

Những người áo lam này nhân số tuy nhiều, nhưng tu vi đều là Luyện Khí kỳ, tên Diệp Trọng trước mắt cũng chỉ là Tích Cốc trung kỳ giống hắn thôi.

"Hỗn láo! Dám tại Uyển Khâu thành nói như vậy, người có biết vị này thân phận gì không?" Một tên nam tử trung niên mặc áo lam bên cạnh Diệp Trọng tức giận nói.

"A, ý của các hạ là, vị này thân phận không tầm thường, ta chỉ có thể bị đánh mà không được chống cự ư. Còn muốn ngoan ngoãn dâng lên linh tài của mình, nếu không liền không cách nào sống sót mà để rời tòa phường thị này? Nếu đúng là vậy, ta quả thật có chút hứng thú muốn biết, chư vị đến cùng có thân phận gì?" Khóe miệng Thẩm Lạc lộ ra một tia trào phúng.

"Người. . ." Nam tử trung niên mặc áo lam cứng họng, trong lúc nhất thời không phản bác lại được.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 386: Oan Gia Ngõ Hẹp

Tán tu phụ cận quảng trường nghe bên này động tĩnh to lớn, nhao nhao tụ tới, chỉ trở, xì xào bàn tán.

Sắc mặt Diệp Trọng và nam tử trung niên mặc lam bào khó coi, phường thị này là gốc cây rụng tiền của Bích Thủy môn bọn họ, nếu truyền ra thanh danh không tốt, sinh ý tất nhiên sẽ bị ảnh hưởng, trở về tông môn, môn chủ Bích Thủy môn tuyệt sẽ không tha thứ bọn họ.

"Ha ha, vị đạo hữu này chớ nên hiểu lầm, nơi này là phường thị, nơi mua bán đồ vật, chúng ta vẫn nên lấy giá cả để luận định đi. Vị chủ quán này, hai loại linh tài kia bán bao nhiêu tiền, ta ra gấp đôi, có thể nhường cho bọn ta không?" Thiếu nữ mặc bạch bào bên cạnh nam tử áo xanh khẽ cười một tiếng, tiến lên một bước, nói với chủ quán cụt một tay, cũng không thèm nhìn Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc thấy cảnh này, nhú mày lại.

Hắn mặc dù đã thanh toán tiên ngọc, nhưng nếu như chủ quán đổi ý, đôi phương có thể mượn cơ hội này sinh sự, sẽ phiền phức không nhỏ.

"Cái này. . . Rất xin lỗi, hai thứ linh tài này ta đã bán cho vị đạo hữu kia, hắn cũng đã thanh toán tiên ngọc, dựa theo quy củ phường thị, tiền hàng hai bên đã thoả thuận xong, không được đổi ý, hai đồ vật kia đã không còn quan hệ với tiểu nhân." Chủ quán cụt tay chân chờ một chút, lắc đầu nói.

Thẩm Lạc nghe vậy, không khỏi sinh ra mấy phần kính ý với chủ quán.

Bất quá nam tử áo xanh nghe lời này, nhú mày lại, quay người nhìn về phía Thẩm Lạc.

"Vị đạo hữu này, hai người ta là môn hạ đệ tử Phổ Đà sơn, hai thứ tài liệu này là thứ Lý sư muội ta nhất định phải có được, ta ra giá gấp ba lần, các hạ nhượng hai thứ này lại cho bọn ta, như thế nào?" Trên mặt nam tử áo xanh lộ ra vẻ tươi cười, nói.

"Đệ tử Phổ Đà sơn . . ." Trong đám người phụ cận lập tức vang lên một trận kinh hô trầm thấp.

Đôi mi thanh tú nữ tử mặc bạch bào nhú lại, tựa hồ không đồng ý với việc nam tử áo xanh lộ ra sư môn, nhưng cũng không nói gì thêm, hai mắt nhìn chằm chằm hai kiện linh tài trong tay Thẩm Lạc.

Nam tử áo xanh tựa hồ rất hài lòng đối với phản ứng của mọi người chung quanh, ánh mắt nhìn Thẩm Lạc cũng nổi lên một tia ở trên cao nhìn xuống.

"Phổ Đà sơn!" Thẩm Lạc hơi híp mắt lại.

Từ khi Nhiếp Thái Châu bị cung trang nữ tử kia mang đi, hấn nghe ngóng khắp nơi Phổ Đà sơn là nơi nào, đáng tiếc không có thu hoạch gì. Sau đó ở trong mộng, hấn thông qua nghe ngóng Bạch Tiêu Vân, rốt cuộc biết rõ lai lịch Phổ Đà sơn.

Đúng như lúc trước hấn suy đoán, Phổ Đà sơn là Địa sĩ đạo tràng Nam Hải Quan Âm. Không chỉ như vậy, nơi đó càng là một tông môn cực kỳ to lớn, tuân theo Quan Âm Bồ Tát dạy bảo, tu tập thanh tâm ninh tính thuật, lại tinh thông Ngũ Hành chú thuật.

Bất luận là danh vọng thế lực, hay là thực lực, Phổ Đà sơn đều mảy may không kém Hóa Sinh tự.

Phổ Đà sơn mặc dù cũng là danh môn chính phái, nhưng vì cung trang nữ nhân kia không nói tiếng nào đã mang Nhiếp Thái Châu đi, ấn tượng của Thâm Lạc đối với Phổ Đà sơn cũng không tốt.

"Thật có lỗi, hai thứ linh tài này cũng là vật ta tìm đã lâu, không tính bán ra." Thâm Lạc cười một tiếng, một ngụm từ chối.

"Các hạ tốt nhất nên thức thời một chút, chớ có vì hai loại tài liệu này, mà bỏ đi cái mạng nhỏ của mình." Sắc mặt nam tử áo xanh cứng đờ, hỏa khí xông lên đầu, thâm trầm nói.

Địa vị Phổ Đà sơn cao thượng, thiên hạ người người kính ngưỡng, gã luôn luôn coi đây là điều quang vinh, lúc ở bên ngoài mặc kệ đối mặt người nào, chỉ cần báo ra danh hào sư môn, đối phương sẽ trở nên tất cung tất kính, không ngờ hôm nay lại bị một người giống như tán tu không thèm nhìn, trong lòng không khỏi giận dữ.

"A, ngụ ý các hạ là muốn giết người đoạt bảo sao? Đệ tử Phổ Đà sơn đều là dạng này à, tại hạ thật sự bội phục." Thâm Lạc chẳng hề để ý xì khẽ, còn cố ý nâng lên mấy phần thanh âm, dẫn tới người vây quanh nghị luận cũng lớn thêm mấy phần.

Nam tử áo xanh vừa nói ra khỏi miệng, liền cảm giác không ổn, đang hồi hận, lại nghe thấy Thâm Lạc châm chọc, khuôn mặt trở nên đỏ tím, trên thân loé lên thanh quang.

"Võ sư huynh, không được nói bậy!" Thiếu nữ mặc bạch bào đưa tay ngăn trước nam tử áo xanh, nhẹ giọng nói.

Nam tử áo xanh nhìn thiếu nữ một chút, miễn cưỡng đè xuống lửa giận trong lòng, quay đầu đi chỗ khác.

"Vị đạo hữu này, vị sư huynh ta vừa mới hồ ngôn loạn ngữ, xin người chớ để trong lòng. Không biết các hạ tôn tính đại danh, sư thừa phái nào?" Thiều nữ mặc bạch bào quay người nhìn Thẩm Lạc, chỉnh đốn trang phục thi lễ một cái.

"Tại hạ là một tán tu, không môn không phái, về phần tính danh càng không đáng nhắc đến, không cần phải nói." Thẩm Lạc ôm quyền đáp lễ lại, đương nhiên sẽ không ngu ngốc báo lên tính danh.

"Nếu đạo hữu không muốn nói, tiểu nữ đương nhiên sẽ không miễn cưỡng, chỉ là hai kiện linh tài này, tiểu nữ nhất định phải có được. Vậy giờ, ta dùng một bình 'Tụy Mạch Đan' trao đổi với các hạ, thuốc này có công hiệu thai nghén pháp mạch, đối với tu sĩ Tích Cốc kỳ là linh dược hiếm có, có thể tiết kiệm mười năm tu luyện trở lên." Thiều nữ mặc bạch bào lấy ra một bình thuốc màu xanh, nói.

"Tụy Mạch Đan! Sư muội, đây là đan dược trân quý sư phụ từ Phương Thốn sơn bỏ ra đại giới mới đổi được, sao lại lấy ra đổi hai loại linh tài này?" Sắc mặt nam tử áo xanh kinh hãi, vội vàng nói.

Thiều nữ mặc bạch bào cũng không để ý tới nam tử áo xanh, chỉ là ánh mắt thẳng tắp nhìn về phía Thẩm Lạc che mặt.

"Ta vừa mới nói qua, hai kiện linh tài này cũng là vật tại hạ khao khát đã lâu, sẽ không lấy ra trao đổi." Thẩm Lạc nhìn bình thuốc màu xanh một chút, vẫn như cũ lắc đầu nói ra, ngữ khí ngược lại hòa hoãn mấy phần.

Lúc nói lời này, hẳn không muốn dây dưa với những người này, thu hai loại tài liệu vào trong ngực, quay người đi về nơi xa.

Vù vù hai tiếng, mấy đệ tử áo lam Bích Thủy môn xuất hiện ở phía trước, ngăn trở đường đi Thẩm Lạc.

"Nghe nói Bích Thủy môn quản lý nghiêm cẩn, Uyển Khâu phường thị này cũng luôn luôn hợp lý, nghiêm cấm bất luận tranh đấu gì, không ngờ tình huống lại như vậy." Thâm Lạc dừng bước lại, nhìn chung quanh cười lạnh, thanh âm rất lớn, xa xa truyền ra ngoài, dẫn tới càng nhiều người tụ tới.

Sắc mặt mấy người cản đường cứng đờ, nhìn về phía Diệp Trọng.

Sắc mặt Diệp Trọng khó coi, vung tay lên, mấy người nhường đường ra.

Thâm Lạc không dừng lại lâu, bước nhanh rời quầy hàng.

Đắc tội người Bích Thủy môn, hấn mặc dù không sợ, nhưng cũng sẽ không tiếp tục lưu tại hiểm địa này, lập tức bước tới phía cửa ra vào phường thị, rất nhanh tới cửa vào chỗ quang môn màu lam kia.

Hấn hơi chần chừ, nhìn lại quán rượu cách đó không xa.

Tạ Vũ Hân còn trong phường thị, hai người hẹn gặp tại quán rượu, hiện tại hấn không tiện đi qua gặp gỡ, cho dù nhắn tin bằng miệng cũng không ổn, khẳng định sẽ bị Bích Thủy môn biết được, ngược lại có khả năng hại nàng.

"Được rồi, trong phường thị ta náo ra động tĩnh lớn như vậy, tin tưởng chẳng mấy chốc sẽ truyền đến tai Tạ đạo hữu. Mặc dù ta che mặt, nhưng tâm tư nàng linh xảo, hấn là có thể đoán được là ta." Ý niệm trong lòng Thâm Lạc chuyển động, cất bước đi vào trong quang môn.

Trước mắt hấn hoa một cái, chờ lấy lại tinh thần đã xuất hiện trong hẻm nhỏ vắng vẻ kia.

Thâm Lạc không dừng ở đây lâu, nhanh chóng đi tới trước, tìm một nơi vắng vẻ, cởi quần áo trên người ra, đồng thời đốt chúng.

Trong tu tiên giới, các loại thủ đoạn quỷ dị nhiều vô số kể, vừa rồi trong phường thị xung đột, ai biết đối phương có lưu lại ám thủ trên người hắn hay không, để an toàn nên thiêu hủy quần áo mới tốt.

Thẩm Lạc lại lấy ra một bộ quần áo thay đổi, nhanh chóng ra khỏi Uyên Khê thành.

Hắn suy nghĩ một chút, đi về phía khách sạn ở hồ trời kia.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 387: Thủ Đoạn Thông Linh

Tạ Vũ Hân biết chuyện mình gây ra tại phường thị, lại đợi hấn ở quán rượu không được, hấn là có thể đoán được hướng đi của mình.

Thẩm Lạc không đi thẳng về khách sạn ở hồ trời, mà lượn quanh một vòng tròn lớn, trên đường đi qua một dòng sông nhỏ gần đó, liền chui vào trong sông dùng Tị Thủy Quyết đi dưới đáy sông, lúc này mới đi đường vòng đến trước khách sạn ở hồ trời.

Khách sạn ở hồ trời nơi này một mảnh tĩnh mịch, nếu không tự mình kinh lịch, rất khó tưởng tượng trước đây không lâu còn trải qua một trận tranh đấu huyết tinh.

Hấn không chờ tại khách sạn hồ trời lâu, lần nữa tiến nhập trong hồ trời, rất mau tới chỗ bế quan lần trước, tìm một chỗ ẩn núp ngồi xuống, mặt lộ vẻ do dự.

Lần này đắc tội Bích Thủy môn cùng hai tên đệ tử Phổ Đà sơn kia, hấn mặc dù không sợ, nhưng cũng không thể không phòng bọn họ trả thù.

Chỉ là hấn vừa mới đột phá Tích Cốc trung kỳ, trong thời gian ngắn không thể đề thăng tu vi, muốn đề cao thực lực, chỉ có thể dựa vào ngoại lực.

Tài liệu Thuần Dương Kiếm Phôi mặc dù đã tập hợp đủ, nhưng khuyết thiếu linh hỏa, vẫn chưa thể luyện chế.

"May mà tại phường thị đã mua tài liệu vẽ bùa." Thảm Lạc tìm đến một khối đá lớn bằng phẳng, lấy ra tài liệu cần thiết để luyện chế Định Thân Phù, Toái Giáp Phù, Giáp Mã Phù, đặt ở phía trên.

Hắn nhắm mắt một lát, bình tĩnh lại tâm thần, bắt đầu động thủ chế tác lá bùa, điều chế phù mặc, sau đó động thủ vẽ bùa.

Trong bất tri bất giác, đến giữa trưa ngày thứ hai hắn mới dừng tay.

Tài liệu mua sắm tại phường thị đã được dùng hết, thành quả coi như không tệ, hắn đạt được năm tấm Định Thân Phù, sáu tấm Toái Giáp Phù, còn có tám chín tấm Thần Hành Giáp Mã Phù cùng Thanh Phong Pháp Chương Phù.

Về phần Tiểu Lôi Phù cấp thấp, hắn cũng vẽ được hai ba mươi tấm.

"Những phù lục này tuy tốt, nhưng đều là loại phù lục phù trợ, khuyết thiếu lực công kích, Tiểu Lôi Phù uy lực lại quá nhỏ, đáng tiếc bây giờ không phải lúc thời tiết đông tố, nếu có được mấy tấm Lạc Lôi Phù thì càng thêm ổn thỏa." Thảm Lạc tiếc nuối thở dài, thu nhập những phù lục này vào trong hộp đá, đang muốn đứng dậy, động tác đột nhiên cứng đờ.

"Ta sao lại quên Thông Linh Dịch Yêu thuật chứ, tiên giai Tích Cốc kỳ xong, có thể thông linh đến ba con, vậy lại thông linh thêm một con yêu tộc Tích Cốc kỳ."

Thảm Lạc nghĩ đến đây, lập tức ngồi xuống, cất kỹ những phù lục này, nhắm mắt điều tức một lát, tinh khí thần rất nhanh khôi phục đến trạng thái đỉnh phong.

Hắn lập tức bảm niệm pháp quyết vung lên. Một dòng nước ở trong hư không ngưng tụ thành hình, hóa thành một đạo thủy nhận, đào ra một cái hố trên mặt đất.

Sau đó Thảm Lạc bảm niệm pháp quyết dẫn một cái, một dòng nước từ bên ngoài bay vụt đến, rót vào trong hố đất.

Hắn đưa tay thăm dò vào vũng nước, vận chuyển Thông Linh Dịch Yêu thuật, trước mắt rất nhanh tối đen, tiến vào không gian thần thức

Chỉ nghe "Đình đông" một tiếng, rất nhiều điểm sáng màu lam nổi lên, trôi nổi chung quanh, nhất là cái lớn nhất to bằng chậu rửa mặt, nhẹ nhàng trôi nổi trong không gian thần thức, bắt mắt đến cực điểm.

"Giờ phút này ta ở phụ cận Đông Hải, chùm sáng màu lam này hẳn là Đông Hải, yêu tộc Đông Hải đông đảo, vậy chọn nơi này đi, nhìn xem có thể thông linh một con tu vi cao chút không."

Thảm Lạc đang cân nhắc, thần thức lan tràn ra, trước mắt lập tức hoa lên một cái, xuất hiện tại một không gian màu lam bao la, lúc này hắn tìm kiếm trong không gian màu lam.

Trong Đông Hải yêu vật đông đảo, hắn tìm một hồi, rất nhanh phát hiện một yêu vật Tích Cốc hậu kỳ.

"Cái này không được, từ khí tức nhìn chỉ là vừa mới đột phá đến Tích Cốc hậu kỳ mà thôi." Hắn cảm ứng một chút, lập tức từ bỏ, tiếp tục tìm kiếm yêu vật khác, rất nhanh lại khóa chặt một đầu Tích Cốc hậu kỳ.

"Cái này. . . Cũng không được, từ ba động khí tức, đoán chừng là yêu vật lấy lực lượng làm chủ." Thảm Lạc lần nữa từ bỏ, tiếp tục tìm kiếm.

Sau một hồi lâu, rốt cuộc hắn phát hiện một con yêu vật, khí tức đạt đến Tích Cốc kỳ đỉnh phong, mà yêu khí ba động phức tạp quý dị, hơn xa vài đầu yêu vật trước đó, hẳn là có được năng lực đặc biệt.

"Chính là con này!" Thảm Lạc lập tức thôi động Thông Linh Dịch Yêu thuật, vô số phù văn màu đen cuộn cuộn dững mãnh lao tới đối diện.

"Kẻ nào dám quấy rối bản đại gia!" Đối diện truyền tới tiếng giận dữ, hiển nhiên yêu vật kia đã mở linh trí.

"Tại hạ đệ tử Phương Thôn sơn, không biết đạo hữu có muốn cùng ta ký kết thông linh khế ước không? Tại hạ tuyệt không có ý nô dịch đạo hữu, chỉ muốn tìm kiếm một người trợ giúp." Thảm Lạc chần chờ một chút, ý đồ câu thông với nó.

"Làm càn! Chỉ là tu sĩ Nhân tộc, dám thông linh bản đại gia!" Yêu vật kia giận tím mặt, phát ra một tiếng gầm bén nhọn.

Thảm Lạc trầm hô một tiếng quả nhiên, không tiếp tục câu thông với nó nữa, chỉ toàn lực thi triển thông linh thuật, áp bách tâm thần đối phương

Yêu vật kia gầm thét liên tục, ra sức ngăn cản.

Có mộng cảnh kinh lịch, Thảm Lạc đã sớm nắm giữ Thông Linh Dịch Yêu thuật thành thực, trước đây không lâu hẳn vừa mới phục dụng luyện hóa Chân Long tinh huyết, trên thân mờ mờ ảo ảo mang theo một tia khí tức long uy, càng có thể áp bách yêu vật kia.

Gần nửa ngày sau, yêu vật kia rốt cuộc ngăn cản không nổi, phát ra thanh âm khuất phục, mà pháp lực thể nội Thảm Lạc còn thừa lại chừng một thành.

Trong lòng Thảm Lạc buông lỏng, vội vàng vận chuyển thông linh thuật, ngưng tụ ra một thông linh ấn ký, truyền tới, ký kết thông linh khế ước.

Làm xong việc này, hẳn đình chỉ vận chuyển thông linh thuật, nhắm mắt vận công điều tức, rất nhanh khôi phục pháp lực.

Hắn mở to mắt, bầm niêm pháp quyết triệu hoán một dòng nước, đưa tay vươn vào trong đó, thâm vận triệu hoán thuật.

Rất nhanh thủy đoàn trước mắt bắt đầu chấn động, lấy bàn tay làm trung tâm, tạo thành một vòng xoáy nước, ở giữa xuất hiện một thủy động màu đen.

"Mở!"

Thẩm Lạc khẽ quát một tiếng, thủy động màu đen phồng lớn lên một vòng, một cỗ yêu khí màu hồng phàn từ đó thâm thấu ra, sau đó một đầu yêu vật dài hai ba trượng từ trong động chui ra.

Vật này tương tự chuột biển, lại lớn không biết gấp bao nhiêu lần, nửa người trên phần hồng, phía trên mọc đầy cốt thú, nửa người dưới mềm mại, mọc ra từng dãy chân thịt ngắn nhỏ, trên đầu có một đôi mắt nhỏ u lục, tinh tế híp lại, nhìn chằm chằm Thẩm Lạc, miệng cũng ngậm lại, thỉnh thoảng nhúc nhích mấy lần.

"Tại hạ Thẩm Lạc, không biết các hạ tên gọi là gì?" Thẩm Lạc đánh giá yêu vật trước mắt, mở miệng hỏi.

Ngoại hình Yêu vật này có chút đặc dị, căn cứ hẳn hiểu rõ Yêu tộc, hẳn là có được năng lực kỳ lạ.

"Hừ! Tiểu tử, đừng tưởng rằng dùng thông linh thuật của Nhân tộc hèn hạ vô sỉ ngăn chặn bản đại gia, là có thể khiến bản đại gia cúi đầu nghe lệnh, Đông Hải Thủy tộc chúng ta sẽ không khuất phục Nhân tộc các ngươi." Chuột biển cả giận nói.

"Ta vừa mới nói, cũng không có ý nô dịch các hạ, chỉ là gần đây bị một đám hung đồ để mắt tới, không thể không gia tăng một chút chiến lực, mới

thông linh các hạ. Chờ qua một thời gian ngắn, ta sẽ giải trừ khế ước."
Thẩm Lạc nhíu nhíu mày, chậm rãi nói ra.

"Hừ! Nhân tộc xảo trá, ngươi cho rằng ta tin sao?" Chuột biển hừ lạnh nói, trong mắt hẹp nhỏ lóe ra một tia quang mang quỷ quyết.

"Có tin hay không là tùy ngươi, bất quá thông linh thuật này chính là cao nhân truyền thụ, một khi ta chết đi, ngươi cũng sẽ chôn cùng theo. Cho nên ta khuyên ngươi đừng có đùa nghịch quỷ kế." Ngữ khí Thẩm Lạc cũng lạnh xuống.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 388: Không Biết Đánh Nhau

Chuột biển đúng là có ý định ra tay ám toán, nghe được vậy thân thể hơi cứng lại, trừng mắt nhìn Thảm Lạc một cách tức giận.

"Hiện tại chúng ta đi chung trên cùng một sợi dây, hãy chung sức hợp tác cho tốt. Ta không muốn dùng thông linh thuật cưỡng ép thúc đẩy các hạ, nhưng cũng không hi vọng các hạ ép bách ta làm như vậy." Thảm Lạc tiếp tục nói.

Đôi mắt nhỏ của Chuột biển nhìn chằm chằm Thảm Lạc, sau một lúc lâu hừ nhẹ một tiếng, quay đầu đi, mở miệng nói: "Muốn cho ta giúp người cũng không phải không được, nhưng trước hết tiểu tử người phải trả lời ta một vấn đề."

"Người hỏi đi." Thảm Lạc xoa nhẹ cằm.

"Tại sao trên người người có thể có khí tức của Long tộc?" Trong mắt Chuột biển lóe lên một tia ngưng trọng.

"Ta và thái tử Ngao Hoằng của Đông Hải long quen biết, nên y tặng ta một chút long huyết." Thảm Lạc hơi trầm ngâm, không có giấu diếm việc này.

Đông Hải Long tộc chính là vua của Đông Hải, nói ra càng có lợi hơn đối với việc mình thu phục yêu vật chuột biển này.

Quả nhiên, chuột biển nghe lời này, thần sắc không khỏi biến đổi, ánh mắt có chút do dự.

"Nếu các hạ là bằng hữu của Cửu thái tử, đầu nhập vào các hạ cũng không tính tội nhọ danh tiếng của bản đại gia bạch ngọc sách." Ánh mắt nó chớp động, sau một lát gật đầu nói.

"Tốt, vậy tại hạ cũng cam đoan tại đây, ngày sau sẽ đối đãi thật tốt với đạo hữu, người ta bình đẳng tương giao." Thảm Lạc mỉm cười, chấp tay nói ra.

Chuột biển nghe vậy, nét mặt liền giãn ra

"Không biết các hạ tên gọi là gì? Có năng lực ra sao, để Thảm mỗ biết, mà chuẩn bị tốt cho kế hoạch tác chiến." Thảm Lạc hỏi.

"Người gọi ta Mậu Xuân là đợc, về phần năng lực của ta chủ yếu có hai cái, một là đào đất." Chuột biển Mậu Xuân nói xong thân thể cong lại một chút, hướng xuống đất chui vào.

Thân thể của nó nhanh chóng nhúc nhích, mấy hơi thở liền hoàn toàn chui vào lòng đất.

Sau mười cái hô hấp, ngoài mấy trượng trên mặt đất phát ra một tiếng vang nhỏ, bỗng một cửa hang màu đen xuất hiện, đầu Mậu Xuân từ bên trong ló ra.

"Không tệ." Hai mắt của Thảm Lạc sáng lên, khen.

"Năng lực thứ hai của ta là phóng độc." Mậu Xuân nghe đợc Thảm Lạc khích lệ, trong mắt lóe lên vẻ đắc ý, há mồm phun một cái.

Một cỗ sương mù màu hồng phấn từ trong miệng bắn ra, nhanh chóng khuếch tán khắp xung quanh.

Thẩm Lạc đứng ở đằng xa, ngửi được một mùi vị ngọt ngào, thân thể liền cảm thấy có chút choáng váng.

Trong lòng của hắn giật mình, vội vàng bay ngược ra sau, đồng thời vận chuyển công pháp vô danh, pháp lực lưu chuyển toàn thân, lúc này cảm giác đầu bị choáng váng mới từ từ biến mất.

"Độc khí của ta rất kịch liệt, dù ngừng thở, khí độc cũng có thể nhiễm đến làn da hoặc xâm nhập vào trong cơ thể. Thân thể Nhân tộc các ngươi quá yếu ớt, chỉ cần không phải thể chất đặc biệt, hoặc tu luyện công pháp chuyên môn ứng đối độc vật, đều có thể hạ độc được." Mậu Xuân ngạo nghễ nói.

"Tốt, làm phiền Mậu Xuân diễn luyện vật vờ." Trong lòng Thẩm Lạc vui mừng, bầm niệm pháp quyết mở ra thông linh thông đạo, đưa chuột biển Mậu Xuân trở về.

Hai năng lực của Chuột biển đều rất hữu dụng, nhất là công kích bằng khí độc công kích, ngay cả hắn trực tiếp đối mặt cũng không chịu nổi.

Chỉ một thứ duy nhất không được hoàn mỹ là, những khí độc kia có hình, sắc và mùi, rất dễ dàng bị người khác phát giác.

Thế nhưng vấn đề này cũng không phải không có khả năng giải quyết, chỉ cần tại ban đêm phóng độc, hoặc là trước đó làm cho khu vực chiến đấu nổi lên khói bụi khắp nơi, liền có thể che đi sự tồn tại của khí độc.

Thông linh được một con yêu vật lợi hại như vậy, trong lòng Thâm Lạc không khỏi có chút hưng phấn. Hắn thấy Tạ Vũ Hân còn không có tìm tới bạch, ngọc sáach lại muốn thông linh thêm một con khác, nhưng đáng tiếc Thông Linh Dịch Yêu chi thuật có hạn chế về số lượng, hiện tại ba con đã là cực hạn.

Trừ phi giải trừ thông linh khế ước với Tiểu Quy hoặc là Lăng Sinh, mới có thể tiếp tục thông linh yêu vật khác.

Có điều hắn trong mộng cảnh biết được Tiểu Quy phản bội, làm trong lòng có chút chần chừ, từng nảy sinh ra một tia sát ý.

Nếu giờ hắn giết chết Tiểu Quy, phải chăng có thể giúp cho Bạch Tiêu Vân tránh việc phải chiến tử. Nhưng nếu không có Tiểu Quy, bọn hắn ngày đó không khả năng chạy ra được Kiếm Môn quan.

"Được rồi, sự việc nên phát sinh, cuối cùng sẽ phát sinh." Thâm Lạc lắc đầu, vận thông linh chi thuật, cầu thông Tiểu Quy.

Hắn trấn an đối phương một phen, cuối cùng giải trừ thông linh khế ước.

Về phần Lăng Sinh, lực chiến đấu của nó không tệ, Thâm Lạc suy nghĩ, vẫn quyết định lưu lại.

Trong thời gian kế tiếp, Thâm Lạc ngồi xếp bằng điều tức, khôi phục tiêu hao pháp lực.

Sau hơn một canh giờ, pháp lực của Thâm Lạc đều khôi phục, liền bắt niệm pháp quyết triệu hoán đến một đoàn dòng nước. Hắn định thi triển Thông Linh Dịch Yêu chi thuật một lần nữa, thần thức tiến vào phạm vi Đông Hải, tìm kiếm thêm yêu vật mới.

Tìm thật lâu, cuối cùng Thẩm Lạc cũng phát hiện được một con yêu vật Tích Cốc kỳ đỉnh phong, mà khí tức lại rất đặc biệt.

Khí tức của Yêu vật này và chuột biển hoàn toàn khác biệt, cho hẳn một loại cảm giác rất giống trận pháp cấm chế.

"Đây là yêu vật gì? Chắc là am hiểu cấm chế chi thuật?" Trong lòng Thẩm Lạc thầm nghĩ, sau đó quyết định thông linh đi ra để nhìn xem, nói không chừng sẽ giúp được mình rất nhiều.

Hắn lại vận chuyển Thông Linh Dịch Yêu chi thuật, phóng xuất ra vô số phù văn màu đen, nhằm hướng đối phương thâm thấu qua.

"Ai? Ai ở trong tối tính ám toán bảm bảo bảo!" Một thanh âm non nớt từ phía đối diện truyền đến.

Thẩm Lạc khẽ giật mình, thầm nghĩ lần này lẽ nào tìm được yêu vật còn nhỏ?

Nhưng trong khi hắn đang nghĩ ngợi cũng không có dừng tay, mà tiếp tục vận chuyển thông linh chi thuật, áp bách thần trí của đối phương.

Không bao lâu sau, yêu vật ở phía đối diện liền liên tục gằm thét. Mặc dù thực lực của nó mạnh, nhưng cường độ phản kháng rất chậm chạp, lại không có bài bản gì.

Sau khi chống cự một lúc, một tiếng khóc oa oa từ phía đối diện truyền đến, yêu vật đã lựa chọn khuất phục.

"Làm đối phương đau đến mức khóc? Đây là yêu vật gì?" Thẩm Lạc có chút dở khóc dở cười, ngưng luyện ra một cái thông linh ấn ký truyền qua, sau đó thi triển triệu hoán chi thuật.

Dòng nước trước người hấn hiện ra một cái thủy động màu đen, theo tiếng "Soạt", một yêu vật to bằng mặt bàn từ bên trong rơi ra.

Thảm Lạc thấy vậy, có chút sững sờ.

Đây là một con sao biển lớn, toàn thân trắng sữa, ở giữa mình là màu tím nhạt, phía trên mọc ra một cái miệng dài nhỏ, hai cái mắt to, bên trong chứa đầy nước mắt. Nó đang rụt rè nhìn xem hấn.

"Đông Hải đúng là rộng lớn, yêu vật như này cũng có." Ngay từ đầu Thảm Lạc có chút sợ, nhưng rất nhanh liền khôi phục lại, trầm nghĩ trong lòng.

"Vị Thủy tộc đạo hữu kia, ngươi tên là gì?" Hấn thu hồi suy nghĩ linh tinh trong lòng, cố lấy giọng điệu hiền lành nói.

"Khởi bẩm chủ nhân, ta. . . Ta gọi Bạch Tinh." Sao biển lớn nói bằng giọng điệu rụt rè, dường như rất e ngại khi đối mặt với Thảm Lạc, nên nói chuyện cũng hơi bị cà lăm.

Thảm Lạc thấy bộ dạng này của sao biển lớn, đuôi lông mày khẽ giạt một cái, lập tức hiểu ra đối phương là bị Thông Linh Dịch Yêu chi thuật của mình dọa sợ rồi.

"Thì ra là Bạch Tinh, ngươi không cần sợ hãi, ta sẽ không làm tổn thương ngươi. Ta chỉ muốn tìm kiếm một đồng bạn để kề vai chiến đấu ở ba ch n goc sac h, mới ký kết thông linh khế ước với các hạ, không bao lâu liền sẽ giải trừ khế ước." Hấn vừa cười vừa nói.

"Thế nhưng chủ nhân, ta. . . Ta không biết đánh nhau." Thần sắc của Bạch Tinh vừa buồn lúng lúng một chút, liền nghe đối phương nói muốn nó chiến đấu, mặt lập tức hạ thấp xuống dưới.

"Tu vi của ngươi không yếu, đã đạt tới Tích Cốc kỳ đỉnh phong, sao lại không hiểu chiến đấu? Vậy bây giờ gặp được nguy hiểm ngươi sẽ làm sao?"
Thẩm Lạc nhíu mày hỏi.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 389: Đuổi Đến Cửa

"Khởi bẩm chủ nhân, Hải Tinh tộc chúng ta trời sinh hành động chậm chạp, khô khan vụng về, chỉ có một chút huyền thuật và phong cấm thuật, gặp địch nhân có thể tránh thì tránh, cực ít tranh đấu." Bạch Tinh trung thực nói.

Lúc nói chuyện, trên người nó nổi lên một tầng bạch quang, thân thể nhanh chóng thu nhỏ lại, mấy hơi thở sau biến thành một khối đá màu xám, tất cả ba động yêu khí đều biến mất, hoàn toàn không khác gì khối đá bình thường.

"Đây chính là huyền thuật Hải Tinh tộc các ngươi sao? Rất không tệ, hoàn toàn nhìn không ra bất kỳ sơ hở gì." Thẩm Lạc lộ vẻ kinh ngạc, đưa tay vỗ vỗ phía trên, cảm giác không khác gì tảng đá bình thường.

"Đây là thần thông huyền thuật thiên phú của Hải Tinh tộc chúng ta, phi thường giống thật, lại thêm dùng phong cấm lực đặc hữu của chúng ta, phong ấn yêu lực bản thân, cho nên cực ít yêu vật khám phá ra được." Trên đá xám chớp động bạch quang, nhanh chóng biến lớn, mấy hơi thở sau lại biến thành sao biển, mở miệng nói ra.

"Hai thứ năng lực này kết hợp lại, đúng là phương pháp ẩn tàng bản thân rất tốt. Nhưng các ngươi không có năng lực công kích địch nhân sao?" Thẩm Lạc truy vấn.

"Công kích địch nhân cũng dùng hai năng lực này, bất quá nơi này không có vật sống, ta không thể biểu hiện ra." Bạch Tinh giờ phút này cũng

buông lỏng rất nhiều, vốn nằm thẳng dưới đất liền đứng thẳng người lên, mở miệng nói.

"Cái này dễ thôi." Thảm Lạc quay người bay vút ra ngoài, rất nhanh trở về, tay phải giống như kìm sắt nắm cái đuôi một con cá sấu màu đen.

Con cá sấu này cũng là Yêu tộc, chỉ là yêu khí trên thân rất nhạt, ngay cả Luyện Khí kỳ cũng chưa đạt tới. Phát giác được trên thân Thảm Lạc ba động pháp lực mạnh mẽ, nó run lẩy bẩy, căn bản không dám phản kháng.

"Người dùng con cá sấu này thử một chút xem." Thảm Lạc phất tay ném cá sấu tới trước người Bạch Tinh.

Cá sấu vừa rơi xuống đất, lập tức chạy tán loạn ra ngoài.

Bạch Tinh há miệng ra, một đạo bạch quang bắn ra, chính xác đánh vào trên thân cá sấu.

Toàn thân cá sấu lập tức bị một tầng bạch quang như sương mù bao phủ, nhanh chóng biến hình, trong nháy mắt hóa thành một sao biển nhỏ màu trắng to bằng chậu rửa mặt.

Sao biển nhỏ trên mặt đất liêu mạng giãy dụa nhúc nhích, tiếp tục chạy trốn, đáng tiếc không tiến lên chút nào.

"Cái này. . . Người còn có thể cưỡng ép những sinh linh khác biến hình!" Thảm Lạc giật nảy cả mình.

Con cá sấu kia không chỉ thay đổi hình dạng, ba động yêu khí trên người nó cũng biến mất không thấy gì nữa, hiển nhiên yêu lực cũng bị phong ấn.

"Bất quá là năng lực Hải Tinh tộc dùng trên thân những sinh linh khác mà thôi, không có gì đặc biệt, bình thường chúng ta dùng năng lực này làm

cho đôi phương hành động bất tiện, sau đó thừa cơ đào tẩu." Bạch Tinh đáp.

"Vì sao phải đào tẩu? Đôi phương đã bị người biến thành sao biển, vì sao người không thừa cơ phản công?" Thảm Lạc kinh ngạc, không hiểu hỏi.

"Năng lực này, nói cho cùng cũng chỉ là huyền thuật mà thôi, cũng không phải là biến thân thể đôi phương thành sao biển mềm mại, phòng ngự nhục thể của bọn nó vẫn còn. Hải Tinh tộc lại không có năng lực công kích cường đại, tự nhiên là phải mau mau đào tẩu mới thỏa đáng." Bạch Tinh thờ dãi nói.

"Thì ra là thế, vậy thật là đáng tiếc." Thảm Lạc tiếc hận nói.

Năng lực Hải Tinh tộc ép buộc đôi phương biến hình này, kỳ thật phi thường đáng sợ, từ thân thể cực kỳ quen thuộc, đột nhiên biến thành một thân thể hoàn toàn mới, bất luận năng lực ứng biến tốt bao nhiêu, đều sẽ chân tay luống cuống một hồi lâu.

Mà năng lực này của Hải Tinh tộc, còn phong ấn tu vi đôi phương, đơn giản chính là để đôi phương mặc người chém giết.

Đáng tiếc Hải Tinh tộc không có thủ đoạn công kích cường đại, nếu không bọn chúng đã sớm trở thành một cường tộc ở hải vực.

Hiện tại Bạch Tinh thành Thông Linh Thú của hắn, cả hai liên thủ, tình huống sẽ khác biệt, bất kỳ cường địch nào một khi trúng chiêu Bạch Tinh, đều sẽ mặc cho hắn xử lý.

"Bạch Tinh, năng lực này có thể cưỡng chế đôi phương biến hình bao lâu? Điều hữu hiệu với bất luận đối thủ tu vi gì sao?" Thảm Lạc không đặc ý vênh váo, trầm ngâm một chút rồi hỏi.

"Bình thường có thể cưỡng chế đối phương biến hình từ nửa nén hương đến một khắc đồng hồ không giống nhau. Về phần tu vi, chỉ cần cảnh giới không vượt qua ta quá nhiều, là sẽ trúng chiêu. Ta đã từng bị một con rắn biển Ngung Hồn sơ kỳ tiếp cận, dùng năng lực này cầm cố lại nó mấy hơi thở, nhưng bị nó tránh thoát, cũng may ta kịp thời trốn vào một hang đá phụ cận ở đáy biển, mới trốn thoát một kiếp." Bạch Tinh vẫn còn sợ hãi nói ra, vẫn không quên dùng một cái "Tay" vỗ vỗ "Lồng ngực" mình.

"Yêu tộc Ngung Hồn kỳ cũng có thể giam cầm!" Ánh mắt Thẩm Lạc sáng lên một chút, triệt để yên lòng.

Mặc dù chỉ cầm giữ đối phương mấy hơi thở, nhưng với hắn đã đủ.

"Bạch Tinh, năng lực này của ngươi rất hữu dụng với ta, ngày sau ta gặp địch nhân, sẽ gọi ngươi đến tương trợ." Thẩm Lạc nói nghiêm túc.

"Chủ nhân, cũng không phải là ta khiếp đảm, ta ở trong biển còn có năng lực hành động nhất định, nhưng đi vào đất liền thì triệt để không thể động đậy, mà thân thể của ta rất yếu đuối, tùy tiện một đạo công kích là sẽ bị trọng thương, thậm chí giết chết cả ta." Bạch Tinh nghe lời này, trong mắt hiện ra một tia e ngại, nhịn không được nói ra.

"Ngươi không cần lo lắng, ta sẽ bảo hộ ngươi an toàn, đến lúc đó chỉ cần nghe ta chỉ thị, dùng năng lực biến hình này ám toán đối phương là được." Thẩm Lạc an ủi.

Bạch Tinh nghe vậy mới an tâm hơn chút.

Sau đó Thẩm Lạc lại hỏi Bạch Tinh mấy vấn đề, mở ra thông đạo thông linh, đưa nó trở về.

Liên tục thông linh hai yêu tộc hữu dụng, tâm tình của hắn tốt lên, thả người đi ra bên ngoài.

Giờ phút này sắc trời bên ngoài đã tối đen, trên bầu trời đêm đen như mực chớp động vài ánh sao, lộ ra phi thường tĩnh mịch.

Thẩm Lạc hít thở thật sâu không khí gió biển, kích động nỗi lòng mới chậm rãi bình phục, đang muốn trở về tu luyện, một trận tiếng bước chân từ đằng xa truyền đến, nhanh chóng chạy tới nơi này.

Ánh mắt của hắn ngưng tụ, lách mình trốn sau một tảng đá lớn, nhìn lại chỗ âm thanh kia.

Một bóng xám nhanh chóng tới gần, lại là một thiếu nữ tuổi trẻ, chính là Tạ Vũ Hân.

"Tạ đạo hữu, ngươi đã tới." Thẩm Lạc đi ra ngoài chào đón đối phương.

"Thẩm đạo hữu, ngươi quả nhiên tới đây, hại ta đi tìm một hồi." Tạ Vũ Hân nhìn thấy Thẩm Lạc, sắc mặt buông lỏng.

"Thật có lỗi, tại hạ cuối cùng vẫn không thể dựa theo lời Tạ đạo hữu nói, thành thành thật thật đợi tại phường thị, ngược lại chọc tới đại phiền toái, đành phải trước thoát ly nơi đó, xin Tạ đạo hữu thông cảm." Thẩm Lạc có chút ngượng ngùng ôm quyền nói.

"Không sao, tại phường thị ta nghe người ta nói, là Bích Thủy môn Diệp Trọng ý thể hiếp người. Nếu đổi lại là ta, cũng sẽ không nén giận. Chỉ là vì chuyện này, Vũ Châu này chúng ta cũng không tiện lưu thêm, vẫn nên nhanh chóng rời đi mới tốt." Tạ Vũ Hân khoát tay chặn lại, nói.

"Còn muốn chạy? Các ngươi muốn đi cũng không được, ngoan ngoãn thúc thủ chịu trói đi." Không chờ Thẩm Lạc mở miệng, một tiếng cười lạnh từ trong bóng tối phía trước truyền đến, một bóng người chậm rãi đi ra, thành linh chính là Diệp Trọng.

Bóng tối sau lưng Diệp Trọng nhanh chóng tiêu tán, hơn mười thân ảnh hiển hiện ra, đại đa số đều là đệ tử Bích Thủy môn, nhanh chóng tản ra hai bên vây hai người Thẩm Lạc vào giữa.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 390: Không Cần Liễu Mạng

Tên nam tử áo xanh Phổ Đà sơn đứng bên cạnh Diệp Trọng lúc trước, trong ánh mắt nhìn qua Thâm Lạc, lóe lên vẻ âm lãnh.

"Các người theo dõi ta! Làm sao có thể?" Tạ Vũ Hân mở lớn hai mắt, có chút khó tin.

"Thủ đoạn Bích Thủy môn chúng ta, há những tán tu các người có thể tưởng tượng." Một đại hán áo lam đầu hói hừ lạnh một tiếng, dùng giọng giễu cợt nói ra.

Bên hông người này treo một cái túi nhỏ màu xanh biếc, thỉnh thoảng phồng lên nhúc nhích mấy cái, bên trong tựa hồ chứa vật sống gì đó.

Thâm Lạc nhìn qua, dừng lại trên túi nhỏ bên hông gã một chút, trên mặt như nghĩ tới cái gì đó.

"Tiểu tử, người trốn thật nhanh, người của ta an bài vậy mà không thể theo dõi người, nếu không phải điều tra người và cô nàng này cùng tiến vào phường thị, thật đúng là để người chạy thoát rồi." Diệp Trọng không để ý đến Tạ Vũ Hân, cặp mắt chỉ nhìn Thâm Lạc.

"Các người muốn thế nào?" Thân thể Thâm Lạc bất động, lẳng lẳng nói.

"Võ huynh, người này đắc tội người, người muốn xử trí hắn thế nào?" Diệp Trọng nhìn về phía nam tử áo xanh kia, trong giọng nói lộ ra một tia nịnh nọt.

"Diệp huynh khách khí, ta tới đây chỉ là vì thay Lý sư muội cầm lại hai kiện tài liệu kia mà thôi, xử trí hai người này thế nào, tự nhiên là Diệp huynh người định đoạt rồi. Bất quá hai người này không để ý quy củ quý môn, quấy rối trong phường thị, nếu không xử nặng, chỉ sợ không có tác dụng cảnh cáo người khác." Nam tử áo xanh mỉm cười, nói như thế.

"Võ huynh nói rất đúng, bắt bọn họ lại." Diệp Trọng gật gù đầu, quay đầu nhìn nhặt phân phó.

Những đệ tử Bích Thủy môn chung quanh cùng kêu lên đáp ứng, đồng loạt xuất thủ. Hơn mười đạo quang mang bắn ra, lại là phi kiếm, phi đao, các loại phù khí, khí thể hung hăng đánh về phía hai người Thẩm Lạc.

Trong đó có một thanh phi kiếm màu xanh lam uốn lượn, hình như thân rắn, tản ra quang mang sáng ngời nhất, hơn xa các quang mang khác, hiển nhiên là cấp bậc pháp khí, người tế ra chính là đại hán đầu hói kia.

Ánh mắt Thẩm Lạc lạnh lẽo, thế này sao gọi là bắt, những người này rõ ràng là định nhất cử giết chết.

"Lui!" Hắn kéo Tạ Vũ Hân bay ngược ra sau, đồng thời vung tay lên.

Hai đám tro giấy từ trong tay hắn bay ra, phân biệt bám vào trên hai chân của bọn hắn.

Lúc những người này xuất hiện, Thẩm Lạc đã âm thầm lấy ra hai tấm Thần Hành Giáp Mã Phù thôi động.

"Vèo" một tiếng, thân hình hai người hóa thành hai đạo bóng đen, nhanh chóng lui về sau mấy trượng, nhẹ nhõm tránh thoát những phù khí kia công kích.

Ầm ầm!

Những phù khí kiếm quang kia đánh vào nơi hai người đứng vừa rồi, lập tức đánh cho mặt đất văng ra một khối lớn, mảng lớn khói bụi vấy ra.

Thẩm Lạc nhìn thấy những khói bụi này, tay trái chấp sau lưng, tay phải bấm niệm pháp quyết dẫn một cái.

Chỉ nghe "Soạt" một tiếng, một dòng nước thật dài từ hồ nước phụ cận bay vụt đến, quay tít một vòng hóa thành một đạo sóng nước cao mấy trượng, chụp về phía mười đệ tử Bích Thủy môn đang đuổi sát theo.

Cơ hồ đồng thời, một dòng nước thật nhỏ từ mặt đất phía sau chui ra, quấn quanh trong tay trái hắn, hình thành một thủy cầu to bằng đầu người, nhanh chóng xoay tròn.

Trong thủy cầu hiện lên hắc quang, một cái thủy động màu đen ở trong đó nổi lên.

Tay trái Thẩm Lạc vỗ lên mặt đất, thủy cầu và thủy động màu đen bên trong đều dung nhập vào mặt đất, biến mất không thấy gì nữa.

Một loạt động tác này của hắn phi thường giấu kín, lại có sóng nước khổng lồ ngăn ở phía trước, đoàn người Bích Thủy môn cũng không chú ý tới, chỉ có Tạ Vũ Hân bên cạnh thấy được những thứ này.

Trong mắt nàng lóe lên một tia hoang mang, nhưng cũng không hỏi nhiều.

"Trước mặt đệ tử Bích Thủy môn chúng ta lại thi triển Ngự Thủy Thuật, thật sự là bán nước ở bờ sông!" Đại hán đầu hói kia nhìn thấy sóng nước khổng lồ cuốn tới, cuồn tiếu một tiếng, hai tay nhanh chóng bấm niệm pháp quyết.

Theo hai tay gã loé lên lam ảnh, hai đạo lam quang như gợn nước bắn ra, chống đỡ sóng nước không lồ, dẫn về bên cạnh một cái.

Nhưng pháp lực trong sóng nước kéo dài không dứt, cùng sóng nước dung hợp dị thường chặt chẽ, đại hán đầu hói Dẫn Thủy Quyết như kiến càng lay cây, căn bản vẫn bất động.

Sóng nước không lồ bay nhào tới, đập vào trên thân đại hán đầu hói.

Thân thể đại hán đại chấn, "Oa" một tiếng phun ra một ngụm máu tươi, nhưng không lui lại trốn tránh, cuồng hồng một tiếng, rót pháp lực thể nội vào trong Dẫn Thủy Quyết.

Trên hai tay của gã quán quanh lam quang, lập tức sáng gấp mười lần, lại ra sức dẫn một cái.

Trên sóng nước không lồ kia nổi lên một tầng lam quang yếu ớt, miễn cưỡng chéch hướng đi một chút, trượt qua đám người Bích Thủy môn, đánh vào trên mấy gốc đại thụ bên cạnh.

"Soạt" một tiếng, mấy gốc đại thụ bị đánh gãy, mặt đất cũng bị sóng nước đào ra một rãnh sâu.

Xa xa Diệp Trọng nhìn thấy cảnh này, trên mặt loé lên vẻ giận dữ.

Một tiếng cười khê truyền tới từ phía bên cạnh, lại là nam tử áo xanh phát ra, mặc dù không có ý gì khác, nhưng trong mắt Diệp Trọng vẫn hiện lên vẻ xấu hổ.

"Một đám phé vật, đang làm cái gì đó?" Y quát chói tai một tiếng, sát ý toả ra bốn phía.

Trong lòng đám đệ tử Bích Thủy môn run lên, vội vàng bám niêm pháp quyết thôi động những phù khí kia, tiếp tục đánh tới hai người Thẩm Lạc.

Những người này mặc dù cũng chỉ tu vi Luyện Khí kỳ, nhưng mười mấy người liên hợp cùng một chỗ, uy thế cũng bất phàm.

"Không cần liều mạng với bọn hần." Thẩm Lạc thấp giọng nói với Tạ Vũ Hân một câu, trên chân chớp động ánh trắng, trong nháy mắt lướt ngang ra mấy trượng.

Những ngày qua hần không ngừng luyện tập, lại thêm kinh nghiệm nhập mộng, Tà Nguyệt Bộ ần ần có dấu hiệu đại thành, bước ra một bước như là Súc Địa Thành Thốn, gần mười trượng nhoáng một cái đã tới.

Tạ Vũ Hân vốn đang muốn xuất thủ, nghe Thẩm Lạc nói, nhớ lại cử động kỳ quái của hần vừa rồi, lập tức dừng tay lại, lách mình tránh né qua hướng khác.

"Các ngươi đi đôi phó cô nương kia, tiểu tặc này giao cho ta!" Một tiếng gầm thét truyền đến, lại là đại hán hỏi đầu kia ép xuống thương thế thể nội, thôi động thanh phi kiếm hình rắn đuổi theo.

Đám người Bích Thủy môn nghe vậy đáp ứng một tiếng, cùng nhau thôi động những phù khí kia vọt tới Tạ Vũ Hân.

Đại hán hỏi đầu nhe răng cười với Thẩm Lạc một tiếng, vung tay áo lên, phi kiếm hình rắn đại thịnh quang mang, bắn ra kiếm quang dài hơn một trượng, giống như điện chém về phía Thẩm Lạc, tốc độ hơn xa những phù khí kia.

Thẩm Lạc thả người lui lại, đồng thời trong lòng bàn tay loé lên hắc quang, đã cầm Quỷ Khiếu Hoàn trong tay, hư không một kích ra.

Trên Quỷ Khiếu Hoàn sáng lên hắc quang, quỷ đầu dữ tợn lóe hiện, há miệng phun một cái.

Thanh âm bén nhọn vang lên, sóng âm màu đen như thực chất trùng kích ra, trong nháy mắt ngưng tụ thành một đạo quang trụ màu đen cao vài trượng đánh vào trên phi kiếm hình rắn.

Nhưng thanh phi kiếm hình rắn này chính là pháp khí, phẩm giai còn trên Long Văn Kim Dao của hắn, kiếm khí sắc bén phun ra nuốt vào, xoẹt một tiếng liền tùy tiện phá vỡ những sóng âm kia.

Bất quá Quỷ Khiếu Hoàn dù sao cũng là kiện bán pháp khí, lấy tu vi Thẩm Lạc bây giờ thôi động, uy lực cũng không thể khinh thường. Phi kiếm hình rắn mặc dù phá vỡ những sóng âm kia, tốc độ cũng đại giảm.

Trên hai chân Thẩm Lạc hiện lên ánh trắng, thừa cơ lần nữa lướt ngang bên cạnh.

Đại hán đầu hói nhìn thấy cảnh này, trong mắt hiện lên một tia quỷ mang, hai tay bấm niệm pháp quyết điểm một cái.

Phi kiếm hình rắn phát ra một tiếng ca nhẹ, hai đạo lam quang dài hơn thước từ phía trên tách rời ra, lại là hai thanh phi kiếm cực nhỏ, vô cùng nhanh chóng chém về phía Thẩm Lạc.

Tốc độ hai thanh tiểu kiếm này còn trên phi kiếm hình rắn, chớp động một cái đã bay vụt đến đỉnh đầu Thẩm Lạc, giao nhau chém xuống.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 391: Tình Thế Không Ổn

"Tử Mẫu Kiếm!" Thảm Lạc kinh hãi, trên hai chân toả sáng hào quang ánh trắng, thân hình vốn bay về phía trước đột nhiên đổi hướng, vậy mà vọt ra sau, như bị một cỗ lực lượng vô hình kéo lại.

Lần này biến hóa quỷ quyết không gì sánh được, hai thanh tử kiếm cũng không kịp phản ứng, nên chém hụt.

Thảm Lạc phát tay áo một cái, một vệt kim quang bắn ra, chính là Long Văn Kim Dao kia.

Kim dao "Ông" một tiếng, bắn ra dao mang màu vàng dài nửa trượng, lẳng không cuốn một cái, dao quang xoay tròn, trong nháy mắt hình thành một vòng xoáy màu vàng, cuốn một cái kéo hai thanh tiểu kiếm kia vào trong.

Đại hán đầu hói vội vận công thôi động hai thanh tiểu kiếm, tránh thoát ra.

Nhưng vòng xoáy dao quang màu vàng cấp tốc chuyển động, níu chặt hai thanh tiểu kiếm, chỉ nghe thanh âm khanh khanh vang lớn, hai thanh tiểu kiếm nhất thời vậy mà không thoát ra được.

Mà một tay khác của Thảm Lạc thôi động Quỷ Khiếu Hoàn, từng đạo sóng âm bắn ra, hình thành từng chuỗi âm đao, phách trảm lên mẫu kiếm màu lam theo sát phía sau, không để nó tới gần vòng xoáy màu vàng.

Đại hán đầu hói thấy cảnh này, vừa sợ vừa giận.

Thanh Tử Mẫu Kiếm này chính là thủ đoạn cuối cùng của gã, trong một lần thám hiểm kiếm được, trên mẫu kiếm khắc họa sáu tầng cấm chế, chính là trung phẩm pháp khí. Hai thanh tử kiếm nhìn như nhỏ bé kia, kỳ thật phía trên mình khắc bảy tầng cấm chế, đã là thượng phẩm pháp khí.

Nhưng bây giờ hai thanh tiểu kiếm cấp bậc thượng phẩm pháp khí lại bị người trước mắt này dùng một kiện hạ phẩm pháp khí kim đao vây khốn, điều này sao có thể!

Đại hán tức giận, toàn lực vận chuyển công pháp, gấp thúc Tử Mẫu Kiếm.

Dưới sự nóng vội, gã cũng không chú ý tình huống dưới chân.

Mặt đất cách gã vài thước hơi động một chút, một cái đầu màu đỏ nhạt lặng lẽ nhô ra, há miệng phun một cái.

Một đạo khí thể màu hồng phấn bắn ra, hỗn tạp trong bụi đất chung quanh, lặng yên không tiếng động quán lấy eo đại hán đầu hói.

Đại hán đầu hói đang toàn lực vận chuyển công pháp, chớp mũi đột nhiên ngửi được một cỗ mùi ngọt, trước mắt trời đất quay cuồng, khí lực trên thân càng nhanh chóng biến mất.

Pháp lực vận chuyển trong cơ thể gã cũng biến thành trì trệ, lam quang trên Tử Mẫu Kiếm cũng nhanh chóng yếu bớt.

"Độc!" Đại hán đầu hói kinh hãi, bỗng nhiên cắn chót lưỡi, dựa vào đau nhức kịch liệt cưỡng ép tỉnh lại tinh thần, thể nội pháp lực nhấc lên, ý đồ đè xuống kịch độc.

Nhưng kịch độc thâm nhập vào trong cơ thể gã hết sức lợi hại, pháp lực của gã căn bản không thể ngăn cản, ngược lại bị những thứ kịch độc kia nhanh chóng thấm vào, thuận theo pháp lực vận chuyển, nhanh chóng lan tràn ra toàn thân.

Đại hán đầu hói kinh hãi, quay người bỏ chạy.

Nhưng gã chạy được mấy bước, liền không còn khí lực, trước mắt nổi lên từng vầng sáng màu hồng phấn, từng luồng từng luồng mãnh liệt mê muội phun lên não hải.

"Ầm" một tiếng, gã miễn cưỡng nhắc lên tinh thần liền triệt để sụp đổ, bịch một tiếng ngã trên mặt đất.

Vào thời khắc này, một đạo thủy nhận bắn ra, lao vút qua cổ đại hán đầu hói. Máu tươi vẩy ra, bắn thẳng ra ngoài mấy trượng.

Đại hán đầu hói âm vang ngã xuống đất, một mệnh ô hô.

Thẩm Lạc nhìn lướt qua thi thể đại hán, ánh mắt không có một tia gọn sóng, người này một lòng muốn giết hắn, đương nhiên hắn sẽ không lưu thủ.

Giữa không trung, Tử Mẫu Kiếm mất đi chủ nhân thôi động pháp lực, kiếm quang tiêu hết, từ giữa không trung rơi xuống mặt đất.

Thẩm Lạc bấm niệm pháp quyết dẫn một cái, thủy nhận kia hóa thành một dòng nước, cuốn bộ phi kiếm này tới, nắm trong tay.

Kiếm này lưu chuyển lam quang, chạm tay vào cảm giác lạnh buốt nhẩn mịn, trận trận sóng pháp lực dập dờn ra, chỉ nhìn bề ngoài đã thấy hơn xa pháp khí kim đao của hắn.

Hắn nhìn thoáng qua, liền thuận thực lật tay một cái, thu nó vào trong Lâm Lang Hoàn.

Thẩm Lạc và đại hán đầu hói giao thủ nói thì phức tạp, kì thực trước sau bất quá mấy hơi thở mà thôi, điều này làm cho Diệp Trọng cùng nam tử áo xanh ở xa giật mình.

Bọn họ hiển nhiên không rõ, đại hán đầu hói trước đó rõ ràng chiếm thượng phong, sao đột nhiên lại đột tử?

"Dám giết trưởng lão Bích Thủy môn ta, tặc tử nạp mạng đi!" Diệp Trọng rất nhanh lấy lại tinh thần, mặt lộ vẻ giận dữ bay nhào tới.

Thẩm Lạc nhìn thấy cảnh này, không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, bay ngược ra sau, đồng thời tay bấm bấm niệm pháp quyết. Pháp khí kim đao một mực lơ lửng bên người lóe lên quang mang, tựa như muốn đối địch.

Chỉ là trên đao này hiện ra mấy vết cắt, là vừa rồi cuộn lấy hai thanh thượng phẩm pháp khí tiểu kiếm kia gây nên.

"Diệp huynh coi chừng, người này tựa hồ thiện dùng độc, không thể chiến cận thân với hắn." Nam tử áo xanh xuất thân danh môn, kiến thức rộng rãi, mặc dù không thấy được chuột biển, nhưng cũng đoán được mấy phần, vội vàng lên tiếng nhắc nhở.

Diệp Trọng mặc dù phần nộ, nhưng không mất lý trí, nghe vậy thân hình lập tức dừng lại, trong mắt chớp động hung quang mấy lần, tay phải giương lên.

Lam quang chói mắt bắn ra, lại là một thanh Khai Sơn Việt màu lam to bằng cánh cửa, thế như phá núi cắt biển chém về phía đầu Thẩm Lạc.

Khai Sơn Cự Việt chưa đến, một cơn gió lớn đã cuốn tới, gió bén như đao, cơ hồ có thể cắt vỡ da người, thổi tan khí độc trong phương viên vài chục trượng bụi đất.

"Thượng phẩm pháp khí!" Con người Thâm Lạc co rụt lại, ánh trắng trên chân tỏa sáng, cả người trong nháy mắt trở nên mơ hồ, bắn ngược ra sau bảy tám trượng.

"Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn, Khai Sơn Việt đánh vào chỗ hấn vừa mới đứng, lập tức khói bụi bay cuồn cuộn, tạo ra một cái hố to.

Mà nam tử áo xanh giờ phút này cũng từ một hướng khác bay nhào đến, trong tay nhiều ra một thanh ngọc như ý màu xanh biếc, đỉnh khám một viên đá quý màu đỏ rực.

Y vung tay lên, thanh ngọc như ý xanh biếc hóa thành một đạo cầu vòng màu xanh lá, từ một hướng khác đánh về phía Thâm Lạc.

Cầu vòng màu xanh lá này mặc dù không sắc bén như Khai Sơn Việt, nhưng tản ra linh áp không kém cõi chút nào, thậm chí còn hơn không ít.

Rốt cuộc sắc mặt Thâm Lạc ngưng trọng lên, dưới chân không chút do dự tiếp tục thi triển Tà Nguyệt Bộ, huyền hóa ra đạo đạo tàn ảnh, bay lượn ra xa, tay trái bấm niệm pháp quyết vung lên.

Pháp khí kim đao bay quanh người hấn lập tức vèo một tiếng bắn ra, nghênh đón phía cầu vòng màu xanh lá kia.

Trên kim đao đại phóng kim quang, quay tít một vòng ngưng tụ thành một hư ảnh cự đao màu vàng dài hơn một trượng, nhoáng một cái đã cản lại cầu vòng màu xanh lá, hung hăng bổ vào phía trên đó.

"Ầm" một tiếng vang thật lớn, hư ảnh cự đao màu vàng theo âm thanh vỡ vụn, kim đao bên trong cũng nổ tung ra, hóa thành vô số mảnh vỡ, nhấc lên một cơn gió lớn.

Tiếp nhận một kích toàn lực của kim đao, cầu vòng màu xanh lá hơi dừng một chút, nhưng không bị đánh lui, như cũ bay vụt đến, bất quá tốc độ đại giảm.

Thẩm Lạc quát một tiếng, bỏ một chương về phía cầu vòng màu xanh lá.

Một dòng nước từ bên cạnh bay vụt tới, trong nháy mắt ngưng tụ thành một thanh lưu thủy cự đao dài vài trượng, đao đao lam quang quán quanh trên đó, theo bàn tay của hắn, cũng phách trảm tới cầu vòng màu xanh lá.

Âm thanh bén nhọn chói tai vang lên, kim đao bạo liệt hình thành cuồng phong bị một trảm chém đứt.

Lưu thủy cự đao trong nháy mắt vượt qua mấy trượng, hung hăng trảm trên cầu vòng màu xanh lá.

"Ầm" một tiếng vang thật lớn qua đi, lưu thủy cự đao cũng bạo liệt ra, nhưng cầu vòng màu xanh lá rốt cuộc bị đánh nát, hiển lộ ra thanh như ý màu xanh lá bên trong, bị đánh bay ra sau.

Sắc mặt Thẩm Lạc hơi tái một chút, lui về sau một bước, nhưng hắn không đình chỉ thi pháp, tay phải bấm niệm pháp quyết vung lên.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 392: Thực Lực Lại Tiến Nhanh

Một đạo hoàng mang nhanh chóng rời tay bắn ra, nhưng không nghênh đón thanh như ý xanh biếc kia, mà phóng thẳng đến thanh sam nam tử, hầu như trong nháy mắt đã đến trên đỉnh đầu y, lại là một khối ấn chương màu vàng, đúng là Ngũ Nhạc Chân Hình Ấn.

Trên Ngũ Nhạc Chân Hình Ấn chớp liên tục hào quang, năm hư ảnh tòa núi màu vàng đất hiển hiện ra, ép xuống phía dưới.

Thảm Lạc dựa vào Cửu Cửu thông bảo quyết, đã luyện hóa cảm chế trong Ngũ Nhạc Chân Hình Ấn này, thúc giục xuất ra năm hư ảnh ngọn núi, hơn nữa mỗi ngọn núi đều lớn hơn Đồng Quán thúc giục lúc trước.

Toàn bộ bầu trời đột nhiên âm đạm, không khí cũng trở nên trầm trọng hơn rất nhiều, tựa hồ thật sự có năm ngọn núi rơi xuống.

Sắc mặt thanh sam nam tử biến đổi, tay áo nhanh chóng run lên, một khiên tròn màu vàng đất hiển hiện bắn ra tinh quang bốn phía.

Phía trên khiên tròn điêu khắc bốn phù điêu thánh thú, theo thứ tự là Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ, lúc này nở rộ bốn đoàn hoàng mang chói mắt, tản mát ra chấn động linh lực cường đại, còn trên cả thanh ngọc như ý xanh biếc kia.

Thuần này vừa xuất hiện, lập tức bay lên, xoay tròn nghênh đón năm ngọn núi.

Cả hai va chạm vào nhau, bộc phát ra một tiếng vang thật lớn, khiến tròn màu vàng đất lập tức chóng đỡ không nổi, từ không trung rơi thẳng xuống, nhưng hoàng mang trên khiến tròn vẫn như cũ, không có dấu hiệu tan vỡ.

Thanh sam nam tử phía dưới kính hãi, muốn né tránh đã không kịp, một tiếng âm vang nổ mạnh, hư ảnh năm ngọn núi rơi trên mặt đất, ép chặt xuống, trong nháy mắt không còn động đậy.

Phụ cận mặt đất kịch liệt lắc lư, vài dặm chung quanh đất rung núi chuyển, dường như Địa Long trở mình.

Thanh sam nam tử bị trấn áp, hào quang trên chuỗi ngọc xanh biếc cũng tiêu tán ra, từ giữa không trung rớt xuống.

"Cái gì!"

Diệp Trùng đang muốn thúc giục khai sơn phủ lằn nữa công tới, đã thấy thanh sam nam tử vừa đối mặt đã bị trấn áp, đang muốn bay nhào ra liền ngừng một lát, mặt lộ vẻ kinh nghi quay đầu nhìn về phía Tạ Vũ Hân.

Tạ Vũ Hân được gia tăng Thần Hành Giáp Mã Phù, tốc độ vượt xa những đệ tử Luyện Khí kỳ Bích Thủy Môn, đối phương tuy đông, nhưng chạm không được bóng dáng của nàng, bị nàng đánh cho chạy tán loạn trong rừng cây.

Trong lòng Diệp Trùng "Lộp bộp" một cái, không khỏi bắt đầu sinh thoái ý.

Vào thời khắc này, mặt đất ngay rìa chân gã "Phốc" một tiếng vang nhỏ, một cái đầu màu hồng phấn nhô ra.

"Vèo" một tiếng sắc nhọn rít gào, một mũi tên sương mù hồng nhạt từ trong miệng đầu lâu phấn hồng bắn ra, đánh vào đùi phải của Diệp Trùng,

vậy mà xuyên qua.

Da thịt xung quang mũi tên nhanh chóng biến thành màu hồng phấn, rồi khuếch tán ra

Từ đùi phải đầu gối gã trở xuống trong nháy mắt mất đi tri giác, trở nên chết lặng, hơn nữa cảm giác chết lặng này nhanh chóng lan tràn lên trên.

Trên mặt Diệp Trùng lộ vẻ hoảng sợ, quay người bỏ chạy về phía xa, vậy mà mặc kệ thanh sam nam tử cùng những đệ tử Bích Thủy Môn kia.

Không biết gã thi triển thần thông gì, cũng không lập tức độc phát ngã xuống đất, hai chân khập khiễng, tốc độ như cũ không giảm, mấy hơi thở đã biến mất trong bóng đêm phía trước.

Xa xa những đệ tử Bích Thủy Môn kia chứng kiến thanh sam nam tử bị trấn áp, Diệp Trùng đào tẩu, lập tức hoảng loạn lên.

Không biết ai hô một tiếng, toàn bộ chợt quay người đuổi theo Diệp Trùng chạy tán loạn, mấy hơi thở đã biến mất.

Ánh mắt Thảm Lạc chớp lên, cũng không đuổi theo ngăn cản đám người Diệp Trùng, cất bước đi đến chỗ thanh sam nam tử bị trấn áp.

Vào thời khắc này, hoàng mang chói mắt từ dưới năm ngọn núi bộc phát, năm ngọn núi cũng bị run lên.

Sau đó hoàng mang lập tức ngưng tụ lại một chỗ, "Vèo" một tiếng, bay về phía xa.

Thần sắc Thảm Lạc khẽ biến, hai tay bấm niệm pháp quyết vung lên.

"Ồ...ô...n...g" một tiếng, một mảnh hào quang màu vàng từ trên năm ngọn núi toả ra, hình thành một cái bát lớn, đột nhiên che phủ mặt đất phụ

cận.

Thế nhưng đạo hoàng mang chói mắt kia đã nhanh hơn màn hào quang màu vàng rơi xuống, bay vụt ra ngoài, trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa.

"Thần thông độn thổ? Quả nhiên không hổ là đệ tử Phổ Đà sơn." Lòng mảy Thâm Lạc cau lại, nhưng rất nhanh giãn ra, thì thào nói.

Trong khi nói chuyện, trong miệng hắn lẩm bầm, giọng khẽ vầy.

Năm ngọn núi bay vụt lên, một lần nữa hóa thành đại ấn màu vàng, rơi vào trong tay hắn.

Thanh sam nam tử dưới ngọn núi đã không thấy bóng dáng, mặt khiên tròn kia cũng biến mất theo.

Thâm Lạc cũng không để ý trong lòng, dù hắn thật sự bắt được thanh sam nam tử kia, cũng không định đánh chết đối phương, dù sao y chính là đệ tử Phổ Đà sơn, hắn cũng không muốn gây đại phiền toái.

Hắn quay người đi đến một bên, nhặt lên thanh ngọc như ý xanh biếc kia.

Thanh ngọc như ý này nằm ở phía xa, không bị thanh sam nam tử lúc thi triển độn thổ rời đi mang theo.

Thâm Lạc vuốt vuốt hàn ngọc như ý lạnh buốt, khóe miệng lộ ra vẻ tươi cười.

Từ tình huống vừa rồi, thanh như ý này có phẩm giai không thấp, hơn phân nửa cũng là thượng phẩm. Tính cả Tử Mẫu Kiếm kia, hôm nay hắn gặt hái được hai kiện thượng phẩm pháp khí, thu hoạch cực phong phú.

Hắn lật tay thu hồi thanh ngọc như ý xanh biếc, cất bước đi tới bên cạnh thi thể đại hán hói đầu.

Độc khí chung quanh đại hán đã bị Diệp Trùng đánh bay, ngược lại không cần lo lắng, chỉ là trên người gã mang theo kịch độc, cũng không nên đụng vào.

Thẩm Lạc vung tay lên, một dòng nước chảy bay tới, hóa thành hai thủy chương sóng động, hai bàn tay rơi vào thi thể đại hán hói đầu, lục lọi một hồi lấy ra một ít vật gì đó.

Một khối lệnh bài màu thủy lam, một ngọc giản màu trắng, một quyển thư tịch màu xanh lá, còn có túi nhỏ màu xanh lúc trước treo ở bên hông gã.

"Thẩm đạo hữu, ngươi không sao chứ?" Tạ Vũ Hân từ đằng xa bước nhanh tới.

"Hoàn hảo, ngươi thì sao?" Thẩm Lạc không kịp nhìn kỹ, thu nhập những thứ này vào trong hộp đá, hỏi thăm.

"Chi đôi phó một đám lâu la Luyện Khí kỳ mà thôi, lại có phù lục thần kỳ của đạo hữu gia trì, tự nhiên không có việc gì. Không thể tưởng được mới một đoạn thời gian không gặp, thực lực Thẩm đạo hữu không ngờ tăng lên không ít." Tạ Vũ Hân nhìn Thẩm Lạc thật sâu, có chút cảm khái nói.

"Tạ đạo hữu khen trật rồi. Nơi đây không thích hợp ở lâu, chúng ta vẫn nhanh ly khai mới ổn." Thẩm Lạc quay lại nói.

Trong lúc nói chuyện, hắn lần nữa triệu hoán ra một đoàn nước chảy, thi triển thông linh dịch yêu thuật, mở ra một thông đạo màu đen, sau đó đưa xuống dưới đất.

Chuột biển Mậu Xuân từ lòng đất chui vào trong đó, biển mắt không thấy gì nữa.

Mậu Xuân mặc dù không có thủ đoạn công kích trực tiếp, nhưng đã thành một con át chủ bài của hắn, mặc dù hắn và Tạ Vũ Hân quan hệ coi như thân cận, cũng không muốn để nàng chứng kiến.

Ánh mắt Tạ Vũ Hân khẽ nhúc nhích, cũng không hỏi thăm.

Hai người không ở đây lâu, quét dọn dấu vết chiến đấu một chút, rồi lập tức rời hồ trời, đi đường suốt đêm cho đến hừng đông, đã rời Đại Lịch Sơn, đi tới phụ cận bờ biển Đông Hải.

Hai người đại chiến một hồi, lại liên tục chạy băng băng nửa đêm, có chút mỏi mệt không chịu nổi, vì vậy dừng lại tìm một chỗ bí mật nghỉ ngơi.

Thẩm Lạc khoan chân ngồi trên một tảng đá lớn, vận chuyển công pháp vô danh, khôi phục Pháp lực tiêu hao.

Sau khi dung hợp long huyết, tốc độ hấp thu thủy linh khí tăng lên nhiều, gần nửa canh giờ đã khôi phục toàn bộ Pháp lực.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 393: Kiểm Kê

Tạ Vũ Hân bên kia vẫn không có động tĩnh, tựa hồ còn đang tu luyện.

Thẩm Lạc cũng không đi qua quấy rầy, lấy Tử Mẫu Kiếm màu lam, như ý xanh biếc, còn có mấy thứ từ đại hán hái đầu ra đặt ở trước người, dự định xử lý tốt một chút.

Hắn không xem Tử Mẫu Kiếm và thanh như ý xanh biếc, mà dự định xem mấy thứ đồ khác trước.

Trên một mặt lệnh bài màu xanh lam kia khắc một đồ án dòng nước, mặt bên kia viết ba chữ nhỏ "Bích Thủy môn", thoạt nhìn là tín vật thân phận Bích Thủy môn.

Hắn nhìn thoáng qua liền ném ở một bên không tiếp tục để ý nữa, lại cầm lấy miếng ngọc màu lam kia, ngưng thần dò xét.

Trên miếng ngọc khắc vô số chữ nhỏ như hạt mè, lít nha lít nhít, căn bản thấy không rõ viết cái gì.

Thẩm Lạc nhớ lại tình huống Thuần Dương Kiếm Quyết, trong lòng hơi động, thử rót pháp lực vào trong miếng ngọc.

Trên miếng ngọc lập tức tản mát ra một tầng lam quang, chữ nhỏ phía trên chấn động một cái, tựa hồ có xu thế biến lớn lên, nhưng lập tức ngừng lại.

"Xem ra trên miếng ngọc này cũng có bày cảm chế, muốn đọc nội dung bên trong, còn cần tìm hiểu một chút." Hấn nói thầm một tiếng, thu miếng ngọc vào, dự định sau này rảnh lại tìm tòi.

Thẩm Lạc lại cầm lấy túi nhỏ xanh biếc kia, phát hiện miệng túi bị một sợi dây đỏ xuyên qua buộc lại.

Hấn không mở ra, mà đưa cái túi đến bên tai, nhắm mắt lắng nghe.

"Xuỳ xuỳ. . ." Hai quái âm mơ hồ từ bên trong truyền ra.

Thẩm Lạc mở hai mắt ra, suy nghĩ một chút mới cẩn thận từng li từng tí tháo dây đỏ, mở ra túi nhỏ.

"Vèo" một tiếng, một bóng tím từ bên trong bắn ra, lao thẳng tới cánh tay Thẩm Lạc, tốc độ khá nhanh, càng mang theo một cỗ tinh phong.

Bất quá Thẩm Lạc đã sớm phòng bị, bảm niệm pháp quyết vung lên, một cỗ lam quang ngăn trước bóng tím.

"Ầm" một tiếng, bóng tím bị đánh bay trở về, hiện ra bản thể, lại là một con thần lằn dị chủng màu tím lớn chừng bàn tay.

Trên thân thần lằn này che kín điểm lấm tẩm màu đỏ như máu, trên đầu mọc ra một cái bướu thịt màu đỏ như máu, càng kỳ lạ chính là cái mũi lớn gấp ba so với bình thường, trong lỗ mũi mọc đầy râu thịt màu đỏ sậm, nhìn có chút dọa người.

Trong mắt Thẩm Lạc lóe lên một tia kinh ngạc, đưa tay nắm vào trong hư không một cái.

Một dòng nước bay vụt đến, hình thành một thủy thủ, năm ngón tay hợp lại, bắt được con thần lằn kia.

Thần lẩn màu tím giãy dựa thét lên, ngoại hình mặc dù quý dị, lực lượng tựa hồ rất yếu, căn bản tránh không thoát.

"Gia hỏa này mặc dù không có yêu khí, nhưng cũng không phải thần lẩn bình thường, thể nội lại ẩn chứa một cỗ khí tức khác." Thẩm Lạc nhìn hai mắt thần lẩn, nhận không ra lai lịch của nó, liền phát tay thu vào.

Tiếng kêu to từ bên trong ần ần truyền ra, con thần lẩn kia tựa hồ rất không an phận.

Hắn cũng không để ý tới, một lần nữa buộc lại cái túi, lúc này mới cầm lấy quyển sách màu xanh sẫm cuối cùng kia lên. Trên trang bìa có thật nhiều hình vẽ nhện, bọ cạp, các loại độc trùng dữ tợn, cho người ta một loại cảm giác không tốt, mà bìa sách này sờ lại mát và trơn, giống như da rắn.

Thẩm Lạc cau mày lại, lật sách ra.

"Dược Tiên Tập. . ." Hắn thì thầm.

Trên trang bìa viết ba chữ to này, xem ra là tên cuốn sách.

"Chẳng lẽ là một bản thư tịch ghi chép dược liệu?" Thẩm Lạc thầm nghĩ trong lòng, tiếp tục lật ra sau, rất nhanh xem qua quyển sách một lần.

Kết quả nội dung trong sách hoàn toàn khác với hắn đoán, cũng không phải là điển tịch linh tài, mà là tên một điển tịch của môn phái Dược Tiên tông còn sót lại.

Theo trong sách thuật lại, Dược Tiên tông là một môn phái tu luyện cổ thuật, trên sách ghi lại đều là thứ liên quan đến cổ thuật, các loại dùng cho luyện cổ độc trùng, độc thảo, còn có phương pháp luyện cổ.

Bất quá quyển sách này tựa hồ cũng không phải ghi toàn bộ, đa phần ghi lại đều là tri thức độc trùng độc thảo, phương pháp luyện cổ chỉ có một cái, là Ảnh Cổ.

"Nguyên lai thần lẩn này là cổ trùng, khó trách khí tức cổ quái như vậy." Thảm Lạc cầm lấy cái túi màu xanh lá, thì thào nói ra.

Ảnh Cổ là một loại cổ trùng dùng để tìm người, thần lẩn màu tím kia tên là Tử Bối Tích Dịch, chính là một loại độc trùng sinh hoạt trong rừng nhiệt đới phương nam, trời sinh khứu giác linh mãnh, hơn xa các loại mèo, chó, chuột, sau khi được cổ thuật bồi dưỡng, khứu giác Tử Bối Tích Dịch càng tăng lên gấp mười lần.

Dựa vào khứu giác kinh người này, Ảnh Cổ có thể ngửi được mùi ngoài mười dặm, dọc theo dấu chân đối phương truy tung càng đơn giản như ăn cơm uống nước, dù có dùng thủ đoạn tiêu trừ mùi hương cũng vô dụng.

Ảnh Cổ này mặc dù khứu giác kinh người, nhưng cũng không phải không có nhược điểm, giống như các loại có khứu giác linh mãnh khác, nhược điểm của Ảnh Cổ cũng là nước, một khi đối phương lặn xuống nước, Ảnh Cổ sẽ không thể làm gì.

"Ta rời Uyển Khâu thành, từng tiếm hành trong nước một đoạn, khó trách những người kia không thể lẩn theo mùi của ta, mà là theo Tạ Vũ Hân tìm đến. Xem ra sau này gặp lại chuyện thế này, vẫn phải dùng nhiều Thủy Độn pháp hơn." Thảm Lạc nói thầm một tiếng, sau đó nhìn cái túi trong tay, trong mắt lóe lên vẻ vui mừng.

Ảnh Cổ này dùng phi thường tốt, nếu có thể thu về tay, ngày sau tác dụng cực lớn, mặc kệ là tìm người hay là truy tung đều không cần lo lắng.

Chỉ là sâu độc này hung tính rất lớn, đại hán hỏi đầu kia vền vền được một bản Dược Tiên Tập, cũng không tinh thông cổ thuật, toàn dùng máu của mình nuôi nấng Ảnh Cổ này nhiều năm, mới có thể miễn cưỡng điều khiển. Những người khác muốn lợi dụng sâu độc này, chỉ sợ càng khó khăn.

Về phần luyện chế một con Ảnh Cổ, cần bắt được ba mươi sáu con Tử Bối Tích Dịch trước, dùng dược liệu đặc thù nuôi nấng, đồng thời dựa vào bí pháp đặc thù bồi luyện, để bọn chúng thôn phệ nhau, thời gian ba năm mới có thể luyện ra một con.

Hiện tại thọ nguyên Thẩm Lạc không nhiều, tìm kiếm đồ vật tăng tuổi thọ rất khẩn cấp, nào có công phu đi luyện cổ.

Trong lòng của hắn sầu muộn, nhưng đột nhiên nghĩ tới một chuyện.

"Thông Linh Dịch Yêu thuật có thể áp chế hung tính yêu vật khác, cưỡng ép thu phục đối phương, không biết có hữu hiệu với cổ trùng này không?" Ánh mắt Thẩm Lạc chớp động nói thầm một tiếng.

Hắn lập tức cầm qua túi nhỏ, mở một khe hở, vận khởi Thông Linh Dịch Yêu thuật.

Vô số phù văn màu đen từ lòng bàn tay của hắn lập tức hiển hiện, ép tới Ảnh Cổ bên trong.

Thông Linh Dịch Yêu thuật của hắn đã thông linh ba con yêu vật, không thể tiếp tục thông linh, nhưng dùng để áp chế những Yêu thú khác vẫn có thể.

Ảnh Cổ trong túi phát ra tiếng kêu hoảng sợ, tựa hồ cực kỳ e ngại đối với phù văn màu đen Thông Linh Dịch Yêu thuật, liều mạng chui vào chỗ sâu trong túi nhỏ. Nhưng không gian trong túi nhỏ có hạn, nó rất nhanh liền bị phù văn màu đen ép đến một góc túi, phí công thét lên không thôi.

"Quả nhiên hữu hiệu!" Thảm Lạc mừng thầm trong lòng, tiếp tục vận chuyển thông linh thuật, áp bách cổ trùng.

Nửa khắc đồng hồ sau, tiếng kêu Ảnh Cổ đã không còn hung ác, trở nên hữu khí vô lực, mà lại lộ ra một cỗ ý tứ thần phục.

Thảm Lạc biết cổ trùng này có dã tính cực lớn, không lập tức dừng tay, lại vận chuyển Thông Linh Dịch Yêu thuật, hành hạ con Ảnh Cổ này một hồi, mới chậm rãi dừng lại.

Thảm Lạc thấy Ảnh Cổ hữu khí vô lực nằm nhoài trong túi nhỏ, vội vàng vạch phá ngón tay, cong ngón búng ra.

Một giọt máu tươi bắn ra, lọt vào trong túi.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 394: Ảnh Cổ

Ảnh Cổ ngửi được mùi máu người, con mắt hơi sáng lên, một đầu lưỡi màu hồng phấn nhanh như điện xẹt, cuốn giọt máu tươi này về rồi nuốt vào. Trên thân nó nổi lên từng tia từng tia huyết quang, tinh thần lập tức đại chấn, vui sướng kêu lên hai tiếng.

Khóe miệng của Thẩm Lạc lộ ra vẻ tươi cười, biết mình đã thu phục được con Ảnh Cổ này, chỉ cần huấn luyện thêm chút, liền có thể sử dụng nó.

Hắn cẩn thận cất kỹ cái túi, thắt tại trên lưng.

Những vật khác hắn cũng đã xem xét xong, chỉ còn hai kiện pháp khí là Tử Mẫu Kiếm màu lam và như ý xanh biếc.

Trước tiên Thẩm Lạc cầm lấy Tử Mẫu Kiếm màu lam, rồi vận chuyển Cửu Cửu Thông Bảo Quyết luyện hóa. Trên Tử Mẫu Kiếm tỏa ra sáng màu lam, nhanh chóng bị luyện hóa xong.

Thẩm Lạc bấm niệm pháp quyết thúc giục, mẫu kiếm màu lam liền bay lên trời, bắn ra kiếm quang màu lam dài hai, ba trượng. Nó ở giữa không trung bay qua bay lại, giống như một con rắn lớn màu lam cõi mây lao vùn vụt trên không.

Theo "Khanh khanh" hai tiếng giòn vang, hai thanh phi kiếm nhỏ xíu từ trong mẫu kiếm bắn ra, vây quanh bản thể của mẫu kiếm bay múa, không khác gì rắn nhỏ màu lam đang bơi.

Tử Mẫu Kiếm giờ phút này mới hiện ra khí thế, so với đại hán đầu hói sử dụng còn cường đại hơn nhiều. Chủ yếu là do kinh nghiệm điều khiển pháp khí của Thâm Lạc hơn xa đại hán đầu hói.

Pháp khí mỗi khi tăng lên một cái cấp độ, uy lực đều sẽ tăng lên cực lớn, nhưng điều khiển cũng khó hơn.

Bình thường, đối với tu sĩ Tích Cốc trung kỳ như Thâm Lạc, sử dụng pháp khí hạ phẩm là thích hợp nhất, pháp khí trung phẩm cũng có thể điều khiển, nhưng nếu sử dụng pháp khí thượng phẩm thì quá cố sức. Thậm chí khi người đó thực chiến hiệu quả còn không bằng pháp khí trung phẩm.

Sở dĩ như thế, một mặt là bởi vì pháp lực của người điều khiển không đủ, phương diện khác cũng bởi vì pháp khí thượng phẩm có cấm chế phức tạp, thao túng phi thường khó khăn, cần luyện tập thời gian rất lâu mới có thể thuần thục điều khiển như ý mình.

Cho nên tại phương diện điều khiển pháp khí, tu vi và kinh nghiệm của tu sĩ đều rất quan trọng.

Ở trong giấc mộng tu vi của Thâm Lạc đã đạt Đại Thừa hậu kỳ, cũng bắt đầu sử dụng pháp bảo. Khi thí luyện trong kim tháp, hắn cũng hấp thu không ít kinh nghiệm chiến đấu của Thiên Binh, bên trong đó cũng có kinh nghiệm sử dụng pháp khí và pháp bảo.

Cho nên tại phương diện điều khiển pháp khí và pháp bảo, kinh nghiệm của hắn có thể nói là kỳ phong phú.

Những kinh nghiệm này có thể mang về hiện thực, cho nên hiện giờ hắn điều khiển pháp khí thượng phẩm, thậm chí pháp khí cực phẩm đều không có bất cứ vấn đề gì. Còn vấn đề pháp lực không đủ có thể thông qua kinh nghiệm để bù trừ một ít.

Thẩm Lạc điều khiển Tử Mẫu Kiếm lao vùn vụt một lúc, phát tay gọi trở về, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve ở trên, đối với bộ pháp khí này hết sức hài lòng.

Kiếm này uy lực không nhỏ, lại có thể chia ra làm ba, vừa vặn có thể phát huy kinh nghiệm điều khiển phong phú của bản thân.

Hắn thưởng thức bộ Tử Mẫu Kiếm một hồi, rồi thu vào, lại bắt đầu vận chuyển Cửu Cửu Thông Bảo Quyết với như ý xanh biếc.

Khi thi pháp luyện hóa, Thẩm Lạc lập tức cảm giác luyện hóa Tử Mẫu Kiếm khác biệt với lúc trước. Cấm chế trong như ý xanh biếc lập tức chấn động không thôi, đang ngăn cản pháp lực của hắn xâm nhập vào.

"Chẳng lẽ bởi vì nam tử áo xanh kia còn sống, cho nên cấm chế của thanh như ý này vẫn bị nắm trong tay, nên những người khác không cách nào luyện hóa?" Bây giờ tu vi của Thẩm Lạc đã không thấp, dù không có sư môn chính thống baach ngọc sah bồi dưỡng, đối pháp khí hiểu rõ không nhiều, nhưng cũng lập tức hiểu được nguyên nhân trong đó.

Nếu thật là vậy, hắn dù đoạt được vật này, cũng không thể sử dụng.

Nghĩ kỹ lại, nam tử áo xanh thậm chí có khả năng thông qua cảm ứng với như ý xanh biếc để truy tung tới.

Người kia trước đó không có mang như ý này đi, nói không chừng chính là đang tính toán như vậy.

Vừa nghĩ đến đây, mặt của Thẩm Lạc biến sắc, lập tức bắt đầu sinh ra ý nghĩ vứt bỏ như ý xanh biếc, nhưng lại có chút không nỡ, dù sao đây cũng là một kiện pháp khí thượng phẩm.

"Ta dùng Cửu Cửu Thông Bảo Quyết thử một lần nữa xem, nếu thật sự không cách nào luyện hóa cấm chế trong như ý này, liền lập tức ném đi." Trong lòng của hắn âm thầm hạ quyết tâm, vận chuyển Cửu Cửu Thông Bảo Quyết, lần nữa tế luyện.

Kết quả lần này, sau khi hắn dùng toàn lực tế luyện trong một khắc đồng hồ, chỉ thấy từng đạo lam quang từ đầu ngón tay bắn ra, không ngừng chui vào trong như ý xanh biếc.

Đuôi lông mày của Thâm Lạc đuôi lông mày nhếch lên, trong mắt lóe lên vẻ vui mừng.

Cửu Cửu Thông Bảo Quyết quả nhiên huyền diệu. Cấm chế của như ý xanh biếc tuy bị ngoại lực chiếm cứ, nhưng khi hắn toàn lực tế luyện từ từ làm hao mòn, vẫn có thể xâm nhập vào trong đó.

Sau thời gian hơn một nén hương, trên như ý nổi lên một đạo sáng màu lục quang, đạo cấm chế thứ nhất rốt cục bị hắn điều khiển.

Thâm Lạc mừng rỡ, tiếp tục toàn lực tế luyện tiếp.

Hơn một canh giờ sau, như ý xanh biếc tỏa ra một đoàn lục quang sáng ngời,. Nó phát ra tiếng gào thét giống như mãnh thú, từ trong tay hắn bay đi, bay múa ở xung quanh.

Trên như ý xanh biếc hiện ra tám đạo đường vân cấm chế, tất cả đều chiếu lấp lánh, linh động.

Thâm Lạc mở to mắt, bầm niêm pháp quyết điểm một cái lên như ý xanh biếc

Như ý xanh biếc đang xoay quanh bay múa bỗng nhiên dừng lại, sau đó bay về phía trước.

Tinh thạch hỏa hồng trên đỉnh quang mang đại thịnh, cùng quang mang xanh biếc do như ý tỏa ra dung hợp lại với nhau. Nó hóa thành một đạo cầu vòng hai màu xanh đỏ bắn ra linh lực ba động kinh người, giống như một ngôi sao bay trên trời, lóe lên một cái rồi biến mất đánh vào một khối cự thạch cao mấy trượng ở xa.

"Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn!

Cự thạch lớn bằng gian phòng chia năm xẻ bảy, mặt đất phía dưới cũng bị nổ ra một cái hố to, mặt đất trong phương viên mấy chục trượng mặt đất rung động không thôi, mấy hơi thở sau mới khôi phục lại bình thường.

"Công kích thật bá đạo! Phương thức công kích mặc dù đơn giản, không quý dị bằng Tử Mẫu Kiếm, nhưng lực phá hoại cường đại. Nó so với Bán Nguyệt Hoàn trong mộng còn cường đại hơn mấy phần, bạch ngọc sách không hổ là pháp khí của Phổ Đà sơn luyện chế." Thẩm Lạc đưa tay triệu hồi như ý xanh biếc, ánh mắt nhìn vào tinh thạch hỏa hồng khảm nạm tại đỉnh của nó, tự lẩm bẩm một tiếng.

Kỳ thật công kích vừa rồi, không phải là toàn bộ uy lực của như ý xanh biếc.

Dù bây giờ tu vi của hắn là Tích Cốc trung kỳ, kinh nghiệm điều khiển pháp khí phong phú, cũng vô pháp hoàn toàn kích phát được tất cả uy năng của pháp khí thượng phẩm.

Thẩm Lạc có một loại dự cảm, nếu có thể điều khiển hoàn toàn lực lượng ẩn chứa trong viên tinh thạch này, uy năng của như ý xanh biếc sẽ có thể tăng lên một tầng nữa.

"Thẩm đạo hữu, không có sao chứ? Ngươi vừa thử nghiệm pháp khí à?" Tạ Vũ Hân đi tới, hiển nhiên vừa bị công kích vừa rồi làm kinh sợ.

"Như ý này ta từ nam tử áo xanh kia đoạt được, vừa mới tu luyện xong, nên thuận tiện tế luyện một chút, coi như không kém." Thảm Lạc phất tay triệu hồi như ý, nói.

"Pháp khí này là từ trong tay tên đệ tử Phổ Đà sơn kia đoạt được? Ta nhớ người kia còn sống, vậy người cầm kiện pháp khí này không phải phúc khí, mà là tai họa! Không đúng, người đã hoàn toàn tế luyện như ý này? Sao có thể được!" Tạ Vũ Hân biến sắc, trong mắt lộ ra vẻ không thể tưởng tượng nổi.

"Người nói người kia có thể thông qua pháp khí cảm ứng tìm tới ta? Nhưng ta đã mang ấn ký lưu tại trong pháp khí xóa sạch, nên chắc gã không cách nào truy lùng ra nữa?" Thảm Lạc nhíu mày, hỏi.

"Nếu cảm chế trong như ý bị người hoàn toàn luyện hóa, người kia tự nhiên không cách nào truy tung. Nhưng cái này sao có thể? Muốn luyện hóa pháp lực ấn ký trong pháp khí pháp, trừ phi tu vi hơn xa chủ nhân của pháp khí, hoặc là sử dụng một ít phương pháp tế luyện đỉnh cấp mới có thể làm được, Thảm đạo hữu người hẳn là. . ." Tạ Vũ Hân vô ý thức muốn hỏi thăm rõ ràng, nhưng lập tức nghĩ đến đây là bí mật của Thảm Lạc, lập tức không hỏi nữa.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 395: Gia Niên Thịnh Hội

"Trước kia ta ngẫu nhiên đạt được một pháp môn tế luyện, không phải đỉnh cấp nhưng hiệu quả cũng không tệ." Thẩm Lạc nửa thật nửa giả nói, nhưng trong lòng khẽ động, thầm nghĩ Cửu Cửu Thông Bảo Quyết lại không tầm thường như vậy, không hổ là công pháp bí truyền Phương Thốn sơn.

Có bảo quyết này trong tay, ngày sau lại đoạt pháp khí những người khác, thay đổi pháp quyết là có thể thu về cho mình dùng, chẳng phải sung sướng sao?

"Để cho an toàn, nơi này không nên ở lâu, chúng ta mau khởi hành tiến về Trường An đi, đến nơi đó mới an toàn." Tạ Vũ Hân thấy Thẩm Lạc cũng không giấu diếm nàng, mỉm cười, nhưng cũng không truy vấn đến cùng, nói tránh đi.

"Tạ đạo hữu người tựa hồ rất vội vã đi Trường An?" Thẩm Lạc hỏi.

"Đó là đương nhiên, ba tháng tới chính là ngày hội trung nguyên, đến lúc đó Trường An sẽ tổ chức một trận Gia Niên thịnh hội, cơ hội khó có được, ta tự nhiên muốn đi rồi." Tạ Vũ Hân nói.

"Gia Niên thịnh hội, đó là cái gì?" Thẩm Lạc lần đầu nghe được cái tên này.

"Trường An thành chính là quốc đô Đại Đường ta, so với Kiến Nghiệp thành phần hoa không chỉ gấp mười lần. Trong thành tu tiên giả tụ tập, lại

có nha môn tu tiên hộ quốc do triều đình Đại Đường sắc phong, chính là đại thành tu tiên chân chính. Mà Gia Niên thịnh hội là một trong tam đại thịnh hội hàng năm, chính là thịnh sự toàn bộ tu tiên giới Đại Đường. Mỗi khi đến, tu sĩ các nơi sẽ tụ tập đến Trường An, có thể xưng là vạn tiên tụ tập. Mà trên đại hội trân bảo khắp nơi, có rất nhiều cao giai linh tài, thượng phẩm đan dược, pháp khí, thậm chí pháp bảo ngày thường khó gặp đều có. Tóm lại chỉ cần ngươi có đủ tiên ngọc, cơ hồ không thiếu thứ để mua." Tạ Vũ Hân chậm rãi nói ra, hiển nhiên phi thường chờ mong Trung nguyên Gia Niên thịnh hội.

"Lại có thịnh sự bực này, thật là cái gì cũng có thể mua được sao?"
Thẩm Lạc nghe cũng động dung.

"Lời này cũng không phải tuyệt đối, trên Gia Niên thịnh hội thương gia đông đảo, các loại hội đấu giá, hội trao đổi liên tiếp, cho dù ngươi có tiên ngọc, cũng phải có vận khí gặp phải trân bảo cần mới được. Ngươi muốn đồ vật gì? Ta tham gia mấy lần, coi như hiểu rõ thịnh hội này, có thể giúp ngươi một chút." Tạ Vũ Hân nhiệt tâm nói ra.

"Thẩm mỗ xác thực muốn cầu mua một vật, không biết trên Gia Niên thịnh hội có linh hỏa không?" Thẩm Lạc hơi trầm ngâm, mở miệng hỏi.

"Linh hỏa? Loại dị hỏa đặc thù giữa thiên địa thai nghén ra này, cũng không phải là vật tán tu bình thường dùng." Tạ Vũ Hân nao nao.

"Ta muốn luyện chế một kiện pháp khí, cần dung nhập linh hỏa mới có thể thành, linh hỏa này tốt nhất là có thể khắc chế quỷ vật. Tạ đạo hữu nếu có manh mối, xin ngàn vạn chỉ giáo." Thẩm Lạc chấp tay nói.

"Chín loại Thiên phẩm linh hỏa thì không nói, đó là đồ vật Tiên gia trong truyền thuyết, giữa trần thế có hay không cũng khó nói. Ba mươi sáu loại Địa phẩm linh hỏa cũng là vật cực kỳ trân quý hãn hữu thế gian, không

đủ cơ duyên căn bản vô duyên nhìn thấy. Cho dù là một trăm lẻ tám loại Nhân phẩm linh hỏa tương đối thường gặp, theo ta được biết một khi hiện thể cũng bị các đại thế lực khống chế, dùng cho bồi dưỡng Luyện Đan sư cùng Luyện Khí sư. Thảm huynh còn có yêu cầu khắc chế quý vật, coi như càng khó tìm hơn." Thần sắc Tạ Vũ Hân có chút cổ quái nhìn Thảm Lạc một chút, lúc này mới thở ra một hơi thật dài, nói như thế.

"Ta biết linh hỏa khó tìm, ngay cả trên Gia Niên thịnh hội cũng không có sao?" Thảm Lạc hỏi.

"Bình thường Nhân phẩm linh hỏa chỉ cần nhà người đầy đủ dày, trên Gia Niên thịnh hội tốn chút tâm tư và đại giới vẫn có thể mua được, còn có tác dụng đặc thù thì phải xem vận khí. Đúng rồi, mấy năm trước trên đại hội ta tận mắt nhìn thấy một đóa Huyền Chân Thánh Diễm, bị mấy đại thế lực tranh đoạt, cuối cùng tựa hồ bỏ ra gần ngàn tiên ngọc mha được." Tạ Vũ Hân nghĩ nghĩ, nói như thế.

"Huyền Chân Thánh Diễm! Đó là Địa phẩm linh hỏa, gần ngàn tiên ngọc, thật đúng là giá cả không ít. . ." Thảm Lạc hít vào một ngụm khí lạnh.

Linh hỏa này có thể tùy tiện hòa tan dung hợp các loại khoáng thạch, thích hợp nhất luyện khí. Bất quá dùng để luyện chế Thuần Dương Kiếm Phôi, lại không quá thích hợp.

"Nói tóm lại, linh hỏa một khi xuất hiện, ngay lập tức sẽ bị các đại thế lực tranh đoạt. Thảm đạo hữu người nếu muốn trên Gia Niên thịnh hội tranh đoạt vật này, chỉ sợ cần gom nhiều tiên ngọc chút." Tạ Vũ Hân nói.

"Đa tạ Tạ đạo hữu chỉ điểm." Thảm Lạc lộ vẻ do dự, cảm ơn.

"Thảm đạo hữu nếu cảm thấy hứng thú với Gia Niên thịnh hội, vậy nhanh lên đường đi, sớm ngày đuổi tới Trường An, cũng có thể chuẩn bị

sớm chút." Tạ Vũ Hân nói thêm.

"Trường An thành Gia Niên thịnh hội, tại hạ khẳng định sẽ tham gia, bắt quá trước đó, cần chuẩn bị chút, hay là sau ba tháng chúng ta gặp ở Trường An đi." Thẩm Lạc suy nghĩ một chút, nói.

"Cũng được, vậy ta đi trước thám thính linh hỏa cho ngươi, Thẩm đạo hữu ngày sau đến Trường An, đi thành tây Vĩnh Dương phường tìm ta là được." Tạ Vũ Hân sừng sốt một chút, nhưng cũng không hỏi nhiều, gật đầu nói ra.

"Vậy làm phiền Tạ đạo hữu." Thẩm Lạc cảm kích.

"Chỉ là việc nhỏ mà thôi, làm gì nói cảm ơn." Tạ Vũ Hân cười một tiếng, lúc này cáo từ rời đi, bay lượn về phía xa.

Thẩm Lạc đưa mắt nhìn nàng rời đi, lấy ra địa đồ so sánh kiểm tra phương hướng, cũng lập tức xuất phát, đi về phía Đạt Châu.

...

Đạt Châu ở phụ cận Trường An, thổ địa phì nhiêu, sản vật phong phú, dịch tại bạch ngọc sách, triều đình Đại Đường những năm qua nhiều lần thi thiện chính, Đạt Châu bởi vì tiếp giáp quốc đô, các cấp quan lại không dám thu quá mức, cho nên dân sinh nơi này khá giàu có.

Đường Thu huyện là một huyện diện tích khá nhỏ ở Đạt Châu, bởi vì nơi đó thừa thãi một loại thóc gạo đặc thù tên là Hồng Lương Mễ nên có tên như vậy.

Hồng Lương Mễ không chỉ có hương vị thơm thuần, càng mang theo vị ngọt, so với thóc gạo bình thường càng thêm ngon miệng, rất nhiều quan lại quyền quý ưa thích, cho nên rất nhiều thương nhân tới Đường Thu huyện

thành thu mua Hồng Lương Mễ. Đường Thu huyện thành bởi vậy cũng trở nên hưng thịnh.

Ngay một ngã tư náo nhiệt ở Huyện thành tọa lạc một toà tửu lâu ba tầng, tên là Hồng Hương tửu lâu. Lâu này rất có danh tiếng ở Đường Thu huyện thành, nhất là trong tửu lâu có một loại rượu tên là Hồng Lương Tửu, chính là dùng Hồng Lương Mễ ủ chế thành. Rượu có màu huyết hồng, hương vị tinh thuần, gần như có thể so với rượu nho đến từ Tây Vực, dẫn đến không ít người mộ danh đến đây.

Hiện tại đang giờ cơm trưa, tầng ba Hồng Hương tửu lâu đầy ngập khách. Gần cửa sổ tầng ba ngồi một thanh niên áo xanh, một tay bưng chén Hồng Lương Tửu đỏ tươi, một tay khác vuốt vuốt một khối ngọc màu lam.

Nơi này rất náo nhiệt, khắp nơi đều là thanh âm ăn uống linh đình, mùi thịt rượu cơm chín, thanh niên lại không bị ảnh hưởng chút nào, cả người lộ ra một cảm giác thanh tịnh, không ít thực khách chú ý tới hắn, liên tiếp nhìn lại.

Người này chính là Thẩm Lạc, bỏ ra một tháng trời từ vịnh Đông Hải một đường chạy tới.

Lúc hắn mới tu hành, năng lực ngũ giác tăng nhiều, nhưng lại không biết khống chế, tại nơi nhiều người liền cảm giác phiền muộn. Bây giờ tu vi tinh tiến, đã tới cảnh giới khá cao, toàn thân trong ngoài điều khiển tự nhiên, đương nhiên sẽ không bị một chút mùi ngoại vật ảnh hưởng.

Thẩm Lạc cũng không để ý tới thực khách khác, vừa uống rượu vừa thưởng thức miếng ngọc trong tay.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 396: Lão Đạo Đoán Mệnh

Miếng ngọc màu lam là vật lấy được từ đại hán đầu hói.

Những ngày qua, hấn cẩn thận nghiên cứu, rốt cục đã phá giải được cấm chế trên miếng ngọc để xem được nội dung chứa trong đó.

Thứ ghi chép trong miếng ngọc là một môn công pháp tên 《Bích Ba Quyết》 tám chín phần mười chính là công pháp truyền thừa của Bích Thủy môn.

Môn công pháp này mặc dù xem như huyền diệu, nhưng so với công pháp vô danh của bạch ngọc sách thì kém nhiều. Tất nhiên hấn sẽ không tu luyện, sở dĩ còn nghiên cứu miếng ngọc là vì đoạn cuối trong đó còn ghi chép ba loại pháp thuật, theo thứ tự là Dũng Tuyên Thuật, Thiên Vũ Châm Thuật, Tuyên Qua Trảm.

Ba loại pháp thuật này đều là pháp thuật Thủy hệ bình thường, không quá cao thâm, tông môn hơi lớn đều có, nhưng Thảm Lạc lại yêu thích không thôi.

Trong công pháp vô danh ngự thủy chi thuật mặc dù huyền diệu, lại thiếu khuyết loại pháp thuật cụ thể như vậy. Làm khi hấn đối địch có cảm giác hữu khí vô lực, giống như có một thân thần lực, lại không chiêu thức võ công cao tinh diệu, khó mà phát huy được uy lực của công pháp này.

Hiện giờ nhìn những pháp thuật này, hấn bỗng cảm thấy như được mở rộng, một thân ngự thủy chi thuật tinh diệu, rốt cuộc tìm được cách để phát

huy.

Dù những pháp thuật này còn nhiều lỗ thủng, nhất là thuật biến hóa về ngự thủy, kém xa tít tắp công pháp vô danh.

Những ngày qua Thẩm Lạc không ngừng tìm hiểu ba chiêu pháp thuật đồng thời, cũng dùng công pháp vô danh để cải tiến nó, đã có kết quả nhất định.

Nhưng đáng tiếc trên đường đi có chút suôn sẻ, không có cơ nào để thi triển.

Hắn lắc đầu, thu hồi suy nghĩ lộn xộn trong đầu, nghiêng đầu nhìn ra huyện thành ngoài cửa sổ.

Lần này hắn tới Đường Thu huyện thành, là vì tìm kiếm Linh Nhũ ngàn năm, căn cứ vào ghi chép ở trong mộng của miếng ngọc giản kia, Linh Nhũ được giấu ở trong viên đá tại cửa chính của một nhà viên ngoại tại Đường Thu huyện thành.

Nhưng trong ngọc giản chưa hề nói tới dòng họ của viên ngoại, mà Đường Thu huyện thành diện tích rất lớn, so với Xuân Hoa huyện thành lớn gấp ba, nhà viên ngoại tối thiểu cũng có mấy trăm đến hơn ngàn hộ, muốn tìm cũng rất phiền phức.

Thế nhưng việc này quan hệ đến tuổi thọ của hắn, dù cho phiền phức cũng phải kiên trì tìm ra.

Mà hắn cũng đã làm một ít chuẩn bị, không đến mức mò mẫm lung tung.

Ngón tay của Thẩm Lạc nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, tính toán hành động kế tiếp như thế nào, đột nhiên một trận âm thanh rối loạn từ phía dưới

truyền đến, cắt ngang suy nghĩ của hắn.

Hắn nhíu mày lại, từ cửa sổ nhìn xuống dưới.

Chỉ thấy phía dưới tử lâu, ở ngoài cửa bachh ngooc sacch đang tụ tập mấy người, một người trong đó là lão đạo mặc áo bào trắng, râu tóc bạc phoi, làn da lại mịn màng như đồng tử, một thân đạo bào bay theo gió phân phật, có dáng vẻ của một vị tiên nhân đắc đạo.

Trên tay của lão đạo mặc áo bào trắng cầm một cây gậy trúc xanh, phía trên treo một miếng vải trắng, viết bốn chữ lớn "Tiên Nhân Chỉ Lộ", thoát nhìn như là thầy tướng, đang cùng chương quỹ và tiểu nhị của tử lâu tranh luận.

Thẩm Lạc nghe được hai câu, mới biết lão đạo mặc áo bào trắng kia không mời mà tới, muốn xem phong thủy của Hồng Hương tử lâu.

Hiện giờ là thời điểm Tử lâu đang đông sinh ý, chương quỹ đâu rảnh hơi mà mời người khác về xem phong thủy. Lão bèn kêu tiểu nhị cầm mười mấy đồng tiền đưa cho lão đạo áo mặc bào trắng rồi đuổi đi. Lão đạo lập tức tức giận, trước mặt mọi người chỉ trích Hồng Hương tử lâu phong thủy không tốt, trong tiệm bài trí không thích hợp, nếu không có biện pháp hóa giải, chắc chắn chữ "Suy" sẽ rơi vào đầu, đánh mất sinh ý.

Người làm ăn đối với tài vận phi thường để ý, chương quỹ của Hồng Hương tử lâu sao có thể để lão đạo nói lung tung, thế là song phương liền tranh chấp.

"Lão đạo ta chính là truyền nhân đời thứ 36 của Huyền Chân đạo nhân thuộc Tâm Tướng môn, bản môn có Thiên Cương Thần Toán trên thông Thiên Đạo, có thể tính quá khứ tương lai. Chương quỹ, ta xem tướng mạo của ngươi, Thiên Đình mặc dù sung mãn, nhưng dưới mi mắt, chỗ khóe mắt

bên ngoài có một vết sẹo nhỏ, cắt đứt con cái chi vận. Cho nên nhà người thê thiếp tuy nhiều, nhưng đến nay không có con, đúng không?" Lão đạo mặc áo bào trắng mỉm cười một tiếng, vỗ vỗ tay áo, ung dung nói ra.

Chương quỳ nghe vậy, nhất thời kinh hãi.

Lão đã qua bốn mươi tuổi, cưới tam phòng tứ thiếp, nhưng đến nay không có một đứa con trai hay gái.

Việc này một tâm bệnh của lão, luôn e sợ người khác chê cười, nên một mực giấu kín.

Lão đạo mặc áo bào trắng nói ra lời bí ẩn này, khiến chương quỳ nổi giận đồng thời cũng cảm thấy chấn kinh, ngẩn cả người.

"Chương quỳ song mi của người thừa thốt, lại hiện lên hình mũi chùy, lông mày trái cuối cùng còn có một nốt ruồi nhỏ, đó chính là chỉ chủ phụ mẫu tôn thân, lệnh tôn đã không còn trên nhân thể, lệnh đường cũng nhiều bệnh, đau nhức đúng không?" Lão đạo mặc áo bào trắng vuốt một sợi râu bạc, tiếp tục nói.

Chương quỳ lần nữa giật mình, hiển nhiên lão đạo lại nói đúng.

Mọi người đứng xem gần đó thấy cảnh này, đều phát ra âm thanh than thở sợ hãi.

Thẩm Lạc ngồi ở trên, trong mắt cũng lộ ra một chút kinh ngạc.

"Vận mệnh hư vô, biến hóa vô tận, ta vốn cho rằng những kẻ đoán mệnh xem bói đều là trò lừa gạt của giang hồ. Nhưng lão đạo này vậy mà có thể nhìn ra số mệnh phụ mẫu, con cái của chương quỳ, thế gian này thật sự có thần thông đo lường tính toán vận mệnh sao?" Trong lòng của hắn thầm nghĩ.

"Vị đạo trưởng này, người, người nói không sai, chỉ là những chuyện này cũng không khó điều tra, nghe ngóng một chút là có thể biết, cũng không chứng minh được gì." Chương quỹ kinh nghi không thôi, lại không chịu thừa nhận, lắc đầu nói.

"Ha ha, chương quỹ nếu không tin tưởng kiếp trước, vậy ta liền thay người tính toán tướng kiếp sau." Lão đạo mặc áo bào trắng cười nhạt một tiếng, từ trong ngực lấy ra ba đồng tiền, khệp tại trong lòng bàn tay lắc ba lần tại bachh nggoc saach, sau đó vẩy xuống mặt đất.

Đinh đương loạn hưởng, ba đồng tiền lăn trên mặt đất vài lần, rất nhanh dừng lại.

Ánh mắt của mọi người đứng gần đó đều nhìn theo mấy đồng tiền này, Thảm Lạc cũng nhìn sang.

Có điều hần đối với tướng thuật cũng dốt đặc cán mai, nhìn không ra huyền bí trong đó.

"Một quẻ này là Ly quẻ, Ly chủ hỏa, quý tửu lâu hôm nay sẽ có hoạ hoạn." Lão đạo mặc áo bào trắng khẽ ồ lên một tiếng, cúi người nhặt lên ba đồng tiền, nói.

Mặt của chương quỹ mặt lộ vẻ giận dữ, nhưng lão đạo này tính ra tình huống của cha mẹ lão, nên cũng không dám tùy ý mở miệng quát lớn, khuôn mặt lập tức đỏ lên.

Thảm Lạc nửa tin nửa ngờ, nhưng sau một khắc thì cười ra tiếng, nhìn về hướng hậu viện một cái, rồi đứng dậy đi xuống lầu.

"Cháy, kho củi ở hậu viện có hoạ hoạn, nhanh chóng cứu hỏa!" Đột nhiên thanh âm kinh hô từ hậu viện Hồng Hương tửu lâu truyền đến.

Trong hậu viện nơi một đồng củi dựa vào tường, giờ phút này bốc cháy, khói đặc bay khắp nơi.

Chường quý ngây ra, đám khán giả trong tử lâu cũng ngẩn người.

"Nhanh đi cứu hỏa, nhanh đi!" Chường quý lập tức kịp phản ứng, hét lớn lên.

Trong tiệm mấy cái tiểu nhị vội vàng chạy về phía hậu viện, mà trong tử lâu khách nhân ông một tiếng, nghị luận âm ỉ như ong vỡ tổ. Ánh mắt của họ nhìn về phía lão đạo mặc áo bào trắng tràn ngập sự tôn kính.

Trong hậu viện, sau mấy cái bếp tiểu nhị cầm bầu bôn, chuẩn bị cứu hỏa.

Ngay lúc này, một dòng nước lớn đột nhiên xuất hiện trên củi lửa, "Soạt" một tiếng hắt vấy xuống, làm ngọn lửa trên bó củi tắt hơn phân nửa.

Sau bếp tiểu nhị không biết chuyện gì xảy ra, ngây ngẩn ngay tại chỗ.

"Thật thần làm gì, còn không mau cứu hỏa!" Trong tiệm mấy cái tiểu nhị vội chạy tới, sau khi thấy mấy người đứng ngốc tại đó, quát to.

Sau bếp mấy người khôi phục lại, vội vàng tiến lên dập lửa.

Lửa trên bó củi đã bị giội tắt hơn phân nửa, mấy người lại hắt nước đập, rất mau đem hỏa diễm dập tắt.

Ngoài cửa Tử lâu, chường quý đã không còn hoài nghi lão đạo nữa.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 397: Tính Một Quẻ

"Đạo trưởng, ngài đúng là thần tiên sống, tiểu nhân trước đó không biết, mời ngài mau vào thượng tọa!" Lão thấy hỏa hoạn ở hậu viện đã được khống chế, nhẹ nhàng thở ra, sau đó vội vàng cung kính mời lão đạo áo mặc bào trắng vào cửa.

"Lão thần tiên, ngài đúng là thần thông quảng đại, tiểu nhân muốn mời người xem phong thủy nhà ta!"

"Đạo trưởng, con của ta sắp tham gia khoa khảo, xin ngài thay nó tính toán tương lai xem như thế nào?"

"Đạo trưởng, nữ nhi của ta năm nay đã hơn hai mươi, còn chưa xuất giá, ngài có thể tính ra lang quân như ý của nó ở nơi nào không?"

Trên mặt các khách nhân vây xem xung quanh đều hiện lên vẻ tôn sùng, chạy lại chỗ lão đạo mặc áo bào trắng, tạo thành một vòng tròn lớn ở xung quanh.

Thẩm Lạc từ trên lầu đi xuống, đặt một khối bạc nhỏ ở quầy, sai bước đi ra ngoài, cũng không có nhìn lão đạo mặc áo bào trắng kia nữa.

Hỏa hoạn vừa mới xảy ra ở hậu viện, không phải là vô cơ có. Khi lão đạo mặc áo bào trắng dùng đồng tiền xem bói, bên ngoài hậu viện có một người lấm la lấm lét cầm một đồ vật nhóm lửa ném vào đồng củi kia.

Hiện tại hắn đang có việc, vô tâm để ý tới chuyện khác, dù những kẻ giang hồ chuyên lừa gạt này, cũng lười vạch trần đối phương.

Ra khỏi Hồng Hương tử lâu, Thẩm Lạc ngay lập tức đi vào một khách sạn gần đó tìm nơi ngủ trọ.

Vào ban ngày các nơi trong huyện thành người đến người đi, không phải là thời điểm tốt để tìm kiếm Linh Nhũ ngàn năm. Nên hắn dự định ban đêm sẽ bắt đầu tìm kiếm.

Thẩm Lạc thuê một gian phòng trên lầu, phân phó tiểu nhị không nên tùy tiện tới quấy rầy. Sau đó hắn ngồi xuống bên giường, gỡ túi nhỏ màu xanh lá ở bên hông rồi mở ra.

"Sưu" một tiếng, một đạo bóng tím từ bên trong bắn ra, đứng ở trên bả vai hắn, chính là con Ảnh Cổ kia.

"Tiểu Tử, buổi tối chỉ sợ còn muốn dựa vào khứu giác của ngươi, để tìm kiếm một vật ở bạch ngọc sách." Thẩm Lạc đưa ngón tay đến gần Ảnh Cổ, trong miệng nói.

Thần lẫn màu tím nhìn thấy ngón tay của Thẩm Lạc chỉ đến, chẳng những không có trốn tránh, ngược lại còn đưa đầu dựa vào, có vẻ đã hoàn toàn bị thu phục.

Ảnh Cổ này chính là thủ đoạn của hắn chuẩn bị, dựa theo ghi chép trên ngọc giản trong mộng cảnh. Linh Nhũ ngàn năm mặc dù bị kín tại trong một tảng đá lớn, nhưng khứu giác của Ảnh Cổ cực kỳ linh mãnh, chắc là có thể ngửi được để tìm ra, nên không cần phải đi đào đá để kiểm tra.

Việc duy nhất làm Thẩm Lạc lo chính là, Ảnh Cổ cần trước ngửi trước hương vị để nhớ kỹ, mới có thể truy tìm ra. Mà hiện tại hắn lại không có một chút Linh Nhũ ngàn năm để nó ngửi xem.

Mà cổ trùng và Yêu thú lại khác biệt, linh trí rất thấp kém. Cho nên hấn cũng vô pháp dùng ngôn ngữ miêu tả kêu nó tìm kiếm vật gì, thành ra có chút phiền phức.

"Được rồi, Linh Nhũ ngàn năm là linh vật, cổ trùng này một khi ngủi được, tất nhiên sẽ biểu hiện ra khác thường, không cần quá lo lắng." Thảm Lạc thậm nói một tiếng, cắt vỡ ngón tay gạt ra một giọt máu tươi đút cho Ảnh Cổ, sau đó thu lại vào túi nhỏ.

Hấn thì khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt vận công.

Thời gian nhanh chóng đi qua, bóng đêm đã tới, Đường Thu huyện thành náo nhiệt ban ngày rất nhanh đã lâm vào ngủ say, yên lặng như tờ.

Thảm Lạc đứng dậy, không tiếng động rời đi khách sạn, rất mau đã tới thành đông.

Linh Nhũ ngàn năm liên quan đến tính mạng của mình, nên không thể làm qua loa. Hấn dự định bắt đầu tìm kiếm từ nơi này, lần lượt tìm kiếm những đại hộ có thể xưng là viên ngoại kia.

Ánh mắt của Thảm Lạc nhìn khắp chung quanh, rất nhanh dừng lại tại trên một chỗ đình viện môn hộ khá lớn, không tiếng động đi tới, kiểm tra mặt đất trước cửa.

Ảnh Cổ cũng bị hấn thả ra, đứng trên bờ vai, dùng khứu giác dò xét.

Một đêm thời gian trôi qua rất nhanh.

Bởi vì trên ngọc giản chỉ nói, Linh Nhũ ngàn năm là ở ngoài cửa tìm được, chưa hề nói ở ngoài cửa chính, hay là ngoài cửa sau hoặc là cửa gì khác.

Thẩm Lạc sợ sẽ bỏ sót, nên tìm kiếm rất cẩn thận, hết một đêm mới dò xét được ba mươi mấy gia đình.

Lấy nó so với số hộ khổng lồ của Đường Thu huyện thành cần dò xét thì không đến 1%.

Sau khi bình minh lên, Thẩm Lạc không tiếp tục leo tường từng hộ dò xét nữa, đành phải trở về khách sạn.

Mười mấy ngày sau, hắn tiếp tục ngày nằm đêm ra, dò xét tình huống trong thành.

Hơn mười ngày vất vả, khó khăn lắm hắn mới dò xét được 1% số hộ viên ngoại của Đường Thu huyện thành, cũng không thể tìm thấy Linh Nhũ ngàn năm kia.

Thẩm Lạc không bởi vậy mà nhụt chí, nhưng cũng có chút phiền muộn. Vào một ngày giữa trưa, hắn tại khách sạn mang theo ưu phiền, đi tới một tòa Bách Hoa sơn ở ngoài thành để du ngoạn.

Trên tòa Bách Hoa sơn này có rất nhiều hoa tươi, nên được mệnh danh như vậy. Trên núi còn có một ngôi chùa cổ tại Bạchh ngọc sáchh, phong cảnh xinh đẹp, nơi đó rất nhiều người tới để du ngoạn.

Thẩm Lạc ở trên núi đi dạo một vòng, nhìn xem non xanh nước biếc, hoa tươi mọc khắp trên đất, tâm tình tốt hơn rất nhiều.

"Xem bói đoán mệnh, chỉ điếm nửa đời sai lầm! Hỏi chuyện tương lai, không đúng không lấy một xu! Vận làm quan, tài vận, nhân duyên, phong thủy, không chỗ nào không tinh, không gì không biết!" Lúc hắn từ trên Bách Hoa sơn đi xuống, một âm thanh gào to vang lên, ở một sạp hàng gần dưới chân núi, một lão hòa thượng mặc cà sa màu đỏ ngồi ở phía sau, bên cạnh dựng thẳng lên mảnh vải trắng giới thiệu về việc coi bói.

Bên cạnh lão hòa thượng còn đứng một thiếu niên sa di, con mắt sáng ngời có thần, xem ra có chút thông minh lanh lợi.

Thẩm Lạc nhìn hai người một chút, đang muốn đi qua, bước chân đột nhiên dừng lại, quay người nhìn kỹ lại hai người.

Lão hòa thượng này mặc dù để đầu trọc, trên hoàn toàn không có râu. Nhưng Thẩm Lạc lại nhận ra, người này chính là lão đạo gạt người tại Hồng Hương tửu lâu ngày đó

Tiểu sa di bên cạnh, chính là người phóng hỏa khi trước tại tửu lâu.

Bách Hoa sơn là danh lam thắng cảnh của Đường Thu huyện thành, rất nhiều người tới đây du ngoạn, không ngờ hai tên lừa đảo này vậy mà thay hình đổi dạng chạy đến nơi đây.

Trong lòng Thẩm Lạc vừa bực mình vừa buồn cười. Lúc trước hắn có chuyện bận, nên bỏ qua cho hai người một lần, bây giờ lần thứ hai gặp nhau, hai người này lại còn hành nghề lừa gạt.

Hắn muốn giáo huấn hai người một trận, để bọn họ không dám đi khắp nơi lừa gạt nữa, nên cất bước đi tới.

"Phanh" một tiếng vang lớn, một thỏi bạc bỏ trên bàn, làm hai tăng già trẻ này giật nảy mình.

"Bàn tăng là không thiên sư, xuất thân Thượng Cổ tính tông Kim Quang tự tướng thuật, chính là truyền nhân đời thứ bảy mươi hai, vị khách quan này, ngài muốn coi gì?" Lão hòa thượng nhìn thấy bạc trên bàn, mặt lộ vẻ tham lam, nhưng lập tức thu lại, cũng không có đụng vào thỏi bạc kia ngẩng đầu nhìn về phía Thẩm Lạc nói.

"Cũng không có gì, ta nhìn dáng vẻ của thiên sư trang nghiêm, tất nhiên đạo hạnh cao thâm, lòng sinh ngưỡng mộ. Mà tại hạ ít ngày nữa liền muốn lên kinh dự thi, đặc biệt đến xin ngài chỉ điểm một phen." Thảm Lạc mỉm cười, từ tốn nói.

"Vị khách quan này, ta thấy ngươi không giống thư sinh, cũng không phải muốn đi thi khoa khảo." Lão hòa thượng đánh giá Thảm Lạc hai lần, trong mắt hiện lên một tia tinh quang, khóe miệng lộ ra nụ cười cao thâm mặt trắc, quả quyết nói.

"A, ngươi làm sao biết?" Thảm Lạc giống như cười mà không phải cười nói.

Hắn trước khi tu tiên từng ở trong thế tục tìm tòi, bách ngo c sa ch biết những kẻ chuyên coi bói lừa đảo này thích nói lời khác thường, lớn tiếng hù dọa người khác, ra vẻ mình là cao nhân. Bọn chúng sẽ từng bước một chiếm cứ quyền chủ động, cuối cùng làm cho đối phương triệt để tin vào chính mình, ngoan ngoãn giao ra tiền tài.

"Đây là thiên cơ, không thể tiết lộ." Lão hòa thượng ra vẻ cao thâm mặt trắc, lắc đầu nói ra.

"Vậy xin mời thiên sư xem cho ta một chút về tướng mạo đi, nhưng ta nói trước, ngươi nói không đúng, đừng trách ta trở mặt." Khóe miệng của Thảm Lạc hơi vênh lên, cất giọng nói.

Du khách gần đó nghe được thanh âm, không ít người tụ họp tới xem.

"Cái này đương nhiên, ta thấy khí sắc của tiểu hữu bây giờ dù rất tốt, nhưng từ mặt ngươi nhìn lại, thời thiếu niên đã từng trải qua một trận bệnh nặng, bệnh tình kéo dài rất lâu, suýt nữa đã mất mạng. Nhưng may mắn ngươi được cao nhân tương trợ, lúc này mới từ từ tốt hơn, có đúng không?"

Lão hòa thượng dò xét Thẩm Lạc vài lần, dùng ngón tay nhẹ nhàng gõ lên bàn, nói.

Thẩm Lạc nghe vậy, trong mắt không khỏi hiện lên một tia kinh ngạc, cẩn thận dò xét lão hòa thượng này, nhưng một lúc lâu cũng không nhìn ra điều gì.

Người này bề ngoài có vẻ tiên phong đạo cốt, nhưng thể nội không có một chút xúu dấu vết của pháp lực, đúng là một người bình thường, vậy mà có thể nhìn ra lúc trước hắn từng bệnh nặng.

"Thuở niên thiếu đúng thật từng trải qua, nhưng chứng bệnh năm đó sớm đã chữa trị xong, ta hiện tại thân thể rất tốt." Thẩm Lạc từ tốn nói.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 398: Cao Nhân?

"Một kiếp người, sinh lão bệnh tử, kiếp số trùng điệp đến, thí chủ người năm đó mặc dù vượt qua kiếp nạn, nhưng tiền đồ vẫn như cũ gặp nhiều tai kiếp, nếu không có diệu pháp hóa giải, chỉ sợ. . ." Lão hòa thượng lắc đầu thở dài.

"Ta có kiếp số gì, xin nói rõ." Thẩm Lạc hỏi.

"Cuồn cuộn hồng trần, kiếp số ngàn vạn, chỉ cần thân ở trong đó, dù là Thiên Thần Phật Đà cũng khó may mắn thoát khỏi, huống chi phạm nhân chúng ta. Tiểu hữu hồng quang đầy mặt, tinh khí tràn đầy, nhưng ấn đường trắng bệch, miệng cọp gan thỏ, cho nên ta kết luận kiếp số của tiểu hữu là ứng trên hai chữ thọ mệnh, đúng không?" Lão hòa thượng cười ha ha.

"Cái gì miệng cọp gan thỏ, kiếp số tuổi thọ, ta cũng không tin chuyện này, nếu người có thể tính ra, vậy tính toán ta vì sao ở chỗ này đi?" Trong lòng Thẩm Lạc giật mình, trên mặt lại bất động thanh sắc, hừ một tiếng nói.

"Cái này thì dễ, chỉ là bản tăng xuất sư, từng lập quy củ người xem tướng nhất định phải lấy tiền, người xem. . ." Trên mặt lão hòa thượng hiện ra vẻ mỉm cười.

"Ha ha, vậy người cần phải đoán trúng, bạc của ta cũng không phải dễ cầm." Đuôi lông mày Thẩm Lạc nhếch lên, lại lấy ra một thỏi bạc.

"Quý khách ngài cứ yên tâm đi, sư phụ ta pháp thuật cao minh, nhất định có thể giải nạn giúp ngài." Tiểu sa di bên cạnh nhanh chóng thu hai

khối bạc vào, vừa cười vừa nói.

"Hi vọng như vậy." Thẩm Lạc nhìn tiêu sa di một chút, nói.

Lão hòa thượng lấy từ trong ngực ra một ống trúc đóng kín, một tay khác lấy ra sáu đồng tiền bỏ vào trong đó, sau đó ôm vào trong ngực, sắc mặt nghiêm túc lắm bằm.

Mười cái hô hấp sau, ánh mắt lão vốn nhắm lại bỗng nhiên mở ra, cầm lấy ống trúc lay động.

"Leng keng" thanh âm quanh quẩn chung quanh, không nhanh không chậm, mang theo một loại vận luật kỳ lạ nào đó, lại làm cho người cảm giác an bình khó hiểu.

Ánh mắt Thẩm Lạc khẽ động, thâm nghĩ lão già lừa đảo này tựa hồ có chút thủ đoạn, cũng không phải toàn bộ đều là lừa gạt.

Lão hòa thượng lắc lắc chín lần, mở ra ống trúc đóng kín rồi nhẹ nhàng đổ sáu đồng tiền lên trên bàn, xếp thành hai hàng, cẩn thận chu đáo một hồi, khẽ gật đầu.

"Coi xong rồi?" Thẩm Lạc nhíu mày hỏi.

"Tốt, đây là quẻ Tiết, mừng chín, tìm kiếm mà tới, Tần Liễu cùng nhau bốc lên, có thể được. Tiêu hữu tới đây, là vì tìm kiếm thứ gì đó?" Lão hòa thượng ngẩng đầu nói.

Biểu tình trên mặt Thẩm Lạc cứng đờ, trong mắt lộ ra quang mang khó tin.

"Chữ Tần ngụ tây, vật kia tại thành tây, về phần chữ Liễu này, không phải ý liễu mộc, hẳn là chỉ địa điểm cụ thể. Tiêu hữu đi thành tây tìm địa

đanh mang chữ Liễu, hẳn là ở nơi đó." Lão hòa thượng cúi đầu, tiếp tục nói.

Thâm Lạc nhìn lão hòa thượng trước mắt, sắc mặt âm tình bất định, nhưng trong lòng nổi lên một cỗ thao thiên cự lãng.

Chuyện tìm kiếm Linh Nhũ ngàn năm, hẳn chưa nói với bất luận kẻ nào. Lão hòa thượng này vậy mà có thể tính ra, chẳng lẽ thật có thể xem bói vạn sự?

Người vậy xem phụ cận nhìn thấy sắc mặt Thâm Lạc, biết lão hòa thượng tính toán không sai, nhao nhao tiến lên.

"Vị cao tăng này, tại hạ cũng có một chuyện, muốn mời ngài tính toán."

"Đại sư, xin ngài cho ta một quẻ."

"Chư vị thí chủ cỗ động, lão hòa thượng đa tạ, chỉ là bàn tăng có quy củ, mỗi ngày chỉ tính ba quẻ, bây giờ ba quẻ đã sử dụng hết, chúng thí chủ nếu muốn bói toán, xin mời ngày mai lại đến đi. Đồ nhi ngoan thu quán, chúng ta đi tìm một chỗ uống hai. . . À không, hoá duyên đi." Lão hòa thượng đứng dậy thi lễ với đám người một cái, rút vải trắng Tiên Nhân Chỉ Lộ bên cạnh, quay người nhanh chân rời đi.

"Sư phụ, chờ ta một chút." Tiểu sa di kia có chút gian nan thu dọn bàn, đuổi theo.

Đám người thấy vậy cũng không dám ngăn cản, thất vọng mất mát.

Thâm Lạc nhìn thân ảnh hai người đi xa, thẳng đến khi bọn họ biến mất mới thu hồi ánh mắt.

"Người này nói rất cuộc là thật hay giả. . ." Hắn cau mày, đứng tại chỗ thật lâu, mới quay người về thành.

Bóng đêm rất nhanh giáng lâm, Thâm Lạc lại một lần nữa lặng yên không tiếng động rời khách sạn, đi vào chỗ lần trước tìm kiếm.

Nơi này là đại trạch một chỗ viên ngoại ở thành bắc, đang muốn đi vào, lời nói ban ngày của lão già lừa đảo kia bỗng không tự chủ hiện lên trong đầu hẳn.

"Được rồi, vậy đi nhìn xem, dù sao thành tây cũng chưa tìm." Hấn chân chờ một lát, vẫn quay người lao đi phía thành tây, rất nhanh tới một chỗ trong hẻm nhỏ.

Mấy ngày qua, Thâm Lạc đã lần mò từng nơi ở Đường Thu huyện thành, nơi này gọi là hẻm Ngân Liễu, ban ngày nghe lão đạo đoán mệnh kia nói, hẳn lập tức nghĩ đến nơi này.

Hấn nhìn bốn phía hai lần, nhìn một môn hộ của đình viện cao lớn trong một hẻm nhỏ.

Vào thời khắc này, thanh âm lâm lâm của Ảnh Cổ từ trong túi nhỏ bên hông truyền ra, dị thường vội vàng.

Thâm Lạc nhíu mày lại, vội vàng mở ra túi nhỏ.

Ảnh Cổ lập tức từ bên trong nhảy ra, hóa thành một bóng tím lao tới phía trước mặt, nhưng không chạy về phía môn hộ cao lớn kia, mà là phóng tới một cái đình viện nhỏ bên cạnh, vèo một tiếng bay vào trong đó.

Thâm Lạc bước nhanh theo sát phía sau, rất nhanh tới bên giếng nước bên cạnh vườn rau trong viện.

Chỉ thấy bên giếng nước có một khối đá xanh bằng phẳng, lộ ra vài tác, phía trên ướt đầm dề, mọc đầy rêu xanh.

Lúc này Ảnh Cỏ rơi vào trên tảng đá, đang nhúc nhích, trong miệng vôi vàng kêu, tựa hồ muốn chui vào trong đó, nhưng lại không tìm được lối vào.

"Nhìn dáng vẻ Tiểu Tử, hẳn là khối đá xanh này rồi? Trên ngọc giản không phải nói trước cửa một chỗ viên ngoại sao?" Thảm Lạc nhìn thấy cảnh này, cứ thế đứng tại nơi đó.

"Ta biết rồi! Lúc này cách Linh Nhũ ngàn năm bị phát hiện, còn mấy trăm năm. Trong khoảng thời gian này, Đường Thu huyện thành phát sinh biến hóa cũng không kỳ quái." Hấn lập tức bừng tỉnh đại ngộ, âm thầm may mắn có Ảnh Cỏ tại đây. Nếu không, hẳn tìm cả năm cũng sẽ không tìm ra nơi này.

Hấn rất nhanh bình tĩnh nổi lòng, hai tay bắm niêm pháp quyết, nhân trên mặt đất một cái.

Một tiếng trầm đục rất nhỏ từ dưới đất truyền ra, mặt đất vườn rau nơi này nhẹ nhàng đung đưa, khối đá xanh bên cạnh giếng chậm rãi nâng lên, tựa hồ phía dưới có lực lượng gì đang đẩy lên.

Mấy hơi thở sau, một khối đá xanh cao cỡ một người từ mặt đất nhô lên, một cỗ dòng nước biến thành đại thủ từ phía dưới đẩy lên.

Ảnh Cỏ còn nằm nhoài trên tảng đá, càng thêm hưng phấn chạy quanh, tựa hồ đang tìm kiếm khe hở chui vào.

"Trở về!" Thảm Lạc phát tay phát ra một cỗ dòng nước, cuốn Ảnh Cỏ về, ném vào túi nhỏ bên hông, sau đó tay khẽ động.

Một dòng nước từ trong giếng nước bên cạnh bắn ra, cuốn trên tảng đá, hình thành một vòng xoáy.

Trong tiếng "Xuỳ xùy" duệ vang, trên tảng đá vốn tích lũy bùn đất rêu xanh bị rửa sạch, rất nhanh lộ ra hình dáng thật sự.

Chỉ thấy khối đá xanh này biến thành một khối lục ngọc óng ánh, ngoài khu vực phía trên lộ ra, nơi khác cũng tản mát ra một cỗ lục quang mờ lung. Nếu so sánh, bất kỳ phi thúy, mã não nào đều sẽ âm đạm phai mờ hơn.

"Đây là ngọc thạch gì? Nhìn không phải là phàm vật, mà điều này cũng bình thường, khối đá chứa Linh Nhũ ngàn năm chắc không phải là đá xanh bình thường." Thảm Lạc nhẹ nói, đi đến trước ngọc thạch, cái mũi nhích tới gần, dùng sức khẽ ngửi.

Một cỗ thanh hương rất nhạt từ trong đá xanh lộ ra, hơi giống sữa trâu sữa dê, lại càng thêm tươi mát.

"Hương vị rất giống Linh Nhũ ngàn năm trong điển tịch ghi lại, xem ra đã tìm được." Trong mắt Thảm Lạc lóe lên vẻ vui mừng, lật tay thu đá xanh vào vòng tay trữ vật.

"Lão đạo đoán mệnh kia vậy mà tính đúng, xem ra lão quả nhiên là cao nhân xem bói!" Trong đầu hần hiện ra thân ảnh lão đạo đoán mệnh.

Thảm Lạc hít sâu một hơi, bình phục nỗi lòng, thi pháp vượt lật lên mặt đất, lại lấy ra một khối bạc lớn đặt ở trước tiểu viện, xem như bồi thường việc lấy đi Linh Nhũ ngàn năm.

Làm xong việc này, hần không dừng lại ở đây nữa, rất nhanh quay trở về khách sạn.

Hần đóng cửa sổ trước, lại bấm niệm pháp quyết dẫn một cái.

Một dòng nước từ phía dưới bay vọt tới, sau đó trải rộng ra, hình thành một lồng nước hình vuông, bao gian phòng lại.

Làm xong những thứ này, Thẩm Lạc lấy khối thanh ngọc ra đặt ở trên mặt bàn, quan sát tỉ mỉ vài lần.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 399: Linh Nhũ Trong Đá

"Chính là chỗ này, nơi này nhìn yếu kém nhất." Ánh mắt Thẩm Lạc rất nhanh rơi vào vị trí lõm ở giữa thanh ngọc, tay lật một cái, lấy ra Tử Mẫu Kiếm.

"Keng" một tiếng, hần triệu hồi ra một thanh tử kiếm, thi pháp thôi động.

Một đạo kiếm mang cực nhỏ trên tử kiếm bắn ra, đâm vào chỗ lõm thanh ngọc kia.

"Rẹt" một tiếng vang nhỏ, thanh ngọc bị đâm ra một cái lỗ thật nhỏ, nhưng không bị đâm xuyên.

"Ngọc thạch này quá cứng!" Trong mắt Thẩm Lạc lóe lên một tia kinh ngạc.

Thanh tử kiếm này có bảy tầng cấm chế, chính là thượng phẩm pháp khí, kích phát ra kiếm mang, dù là miếng sắt dày cũng có thể tùy tiện xuyên thủng, vậy mà đâm không thủng thanh ngọc này.

Hần mím môi, trong tay biến đổi pháp quyết, tử kiếm lập tức xoay tròn như mũi khoan, kiếm mang bắn ra cũng chuyển động nhanh, chậm rãi chui vào trong thanh ngọc.

Mấy hơi thở sau, "Phốc" một tiếng xuyên thủng vang lên, một cỗ mùi thom nồng nặc từ đó truyền ra.

Thẩm Lạc vội vàng bấm niệm pháp quyết dừng tử kiếm, trên thanh ngọc bị đục ra một lỗ thủng to cỡ chiếc đũa, sâu vài tấc.

Xuyên thấu qua lỗ thủng, mơ hồ có thể nhìn thấy bên trong là chất lỏng màu nhũ bạch, tản mát ra trận trận thanh hương kỳ dị.

"Quả nhiên là Linh Nhũ ngàn năm!" Trong lòng của hắn vui mừng, bấm niệm pháp quyết dẫn một cái.

Trong Linh Nhũ ngàn năm cũng ẩn chứa lượng nước, lập tức bị ngự thủy thuật dẫn động, một phần nhỏ Linh Nhũ từ trong lỗ thủng chảy ra.

Rời thanh ngọc, những Linh Nhũ này chân chính hiện ra trước mắt Thẩm Lạc, mặc dù toàn thân trắng sữa, nhưng cũng mang theo một màu hơi vàng, màu sắc không quá tinh khiết.

"Quả nhiên, hiện tại lấy ra những Linh Nhũ này, tuổi thọ chưa đủ, không biết có bị ảnh hưởng dược hiệu hay không?" Thẩm Lạc trầm nghĩ, lấy ra một cái bình ngọc màu trắng, tiếp những Linh Nhũ này, đựng non nửa bình.

Linh Nhũ màu trắng trong bình nhẹ nhàng dập dờn, kỳ hương xông vào mũi, để cho người ta nhìn không được muốn uống một ngụm.

Bất quá Thẩm Lạc đã điều tra qua, những Linh Nhũ trong đá này mặc dù là thiên địa kỳ trân, có hiệu quả giúp người chết sống lại, mọc lại thân thể, nhưng trong đó cũng ẩn chứa không ít thạch khí, không thể phục dụng trực tiếp, nếu không sẽ làm ngũ tạng lục phủ cứng hóa, có hại vô ích.

"Theo điển tịch ghi chép, Linh Nhũ ngàn năm có dược hiệu quá mạnh, nếu muốn luyện chế thành đan dược, cần thủ đoạn luyện đan lợi hại, chỉ có thể đi Trường An tìm." Hắn cân nhắc, thu hồi bình ngọc, thì thào nói ra.

Hắn lập tức chặn lại lỗ thủng trên thanh ngọc, thu nhập nó vào trong pháp khí trữ vật.

Chờ dị hương trong không khí tán đi, Thảm Lạc mới triệt hồi lồng nước trong căn phòng, lên giường nghỉ ngơi.

"Lão giả kia rốt cuộc là ai? Lão có thể tính ra mục đích ta đến Đường Thu huyện thành, còn tìm ra chỗ Linh Nhũ ngàn năm, rõ ràng là người có đại thần thông, vì sao còn đi lừa gạt? Chẳng lẽ là đang dạo chơi nhân gian sao?" Trong lòng của hắn suy nghĩ chập chùng.

Mặc kệ người kia rốt cuộc là cao nhân phương nào, có mục đích gì, đến hùng đông, Thảm Lạc dự định lại đi kiếm lão một chút, đến cảm tạ đối phương trợ giúp hắn tìm ra Linh Nhũ ngàn năm. Thứ hai là cao nhân như thế, hắn không muốn cứ như vậy bỏ lỡ, ngày sau nói không chừng còn có việc muốn nhờ đối phương.

Một đêm trôi qua rất nhanh, sắc trời mờ vừa hùng sáng, hắn liền đứng dậy ra khỏi phòng, đi vào dưới Bách Hoa sơn.

Hôm qua lão hòa thượng kia từng nói, hôm nay sẽ còn tới nơi này xem tướng.

Nhưng Thảm Lạc một mực chờ đến mặt trời lên cao, lão hòa thượng kia và đồ đệ vẫn không xuất hiện.

Trừ Thảm Lạc, còn có không ít người cũng tới nơi đây chờ đợi.

Đến lúc mặt trời sắp lặn, lão hòa thượng vẫn không xuất hiện, đám người đành phải giải tán đi.

Mà Thảm Lạc cũng không rời đi, chờ sau khi mọi người tản đi, hắn đi vào chỗ hôm qua lão hòa thượng bày quầy hàng, thả ra Ảnh Cổ.

Tiểu Tử rơi trên mặt đất, nằm sấp, cái mũi hung hăng ngửi trên mặt đất mấy lần, sau đó đột nhiên nhảy về phía trước.

Thẩm Lạc thấy vậy, vội vàng đi theo.

Tiểu Tử mang theo Thẩm Lạc lượn một vòng ngoài thành, cuối cùng đi đến một chỗ chùa cổ hoang phế thành bắc, nó nhìn Thẩm Lạc kêu rột rột hai tiếng.

Thẩm Lạc cau mày lại, tiếng kêu Tiểu Tử có ý là đến nơi này, mùi đột nhiên gián đoạn, nó cũng vô pháp tiếp tục truy tung.

"Ngươi vất vả rồi, đi nghỉ ngơi đi." Hắn phát tay thu Tiểu Tử vào túi, đi vào trong chùa cổ dò xét một phen, một chút manh mối cũng không tìm ra.

"Mùi sao lại mất đi vậy? Nơi đây không có nguồn nước, hẳn là lão giả kia bay trên trời à? Nếu lão thật sự là cao nhân, cũng có chút khả năng." Thẩm Lạc đứng bên ngoài chùa miếu, tự lẩm bẫm.

Nếu đối phương thật sự phi không đi, mùi theo gió bay đi, tốc độ phiêu tán sẽ rất nhanh. Căn cứ trên Dược Tiên Tập ghi lại, chỉ cần gần nửa ngày, Ảnh Cổ sẽ không thể nào truy tung được.

Thẩm Lạc cũng không cam lòng, vẫn lưu lại Đường Thu huyện thành hai ngày, mỗi ngày tìm kiếm trong ngoài thành. Đáng tiếc từ đầu đến cuối không tìm thấy tung tích lão giả kia.

Rơi vào đường cùng, hắn đành phải từ bỏ, rời Đường Thu huyện thành, trên hai chân dùng một tấm Thần Hành Giáp Mã Phù, thẳng đến Trường An.

...

Sau ba ngày.

Thẩm Lạc đứng một chỗ trên dốc cao, đưa mắt nhìn phía trước.

Cách nơi này mấy trăm trượng là một toà đại thành rộng lớn không gì sánh được, tường thành cao chừng trăm trượng, dùng từng khối thanh ngọc to lớn xếp chồng thành, nhìn tráng quan hùng vĩ.

Tường thành không lồ kéo dài hai bên, một mực lan tràn đến cuối tầm mắt, căn bản không nhìn thấy điểm cuối.

So sánh với nó, con người thật giống như con kiến không ý nghĩa.

Chính là quốc đô Đại Đường, Trường An.

Bên ngoài Trường An thành là một con sông hộ thành rộng chừng mấy trăm trượng, trong sông sóng cả mãnh liệt, ào ào vang lớn, so với một ít đại giang đại hà cũng không kém.

Từng cây cầu lớn bạch ngọc gác ở trên sông hộ thành, liên thông cửa thành, dòng người như thoi đưa.

Từng đội từng đội Ngự Lâm quân đi lại trên tường thành, còn có trên cầu lớn bạch ngọc sách, đi tới lui tuần sát. Những Ngự Lâm quân này đều mặc ngân giáp, tay cầm trường thương, bước chân rung động, mỗi người đều hiện ra lực lượng hùng tráng.

Xa xa nhìn lại, bên trong tường thành, đường xá rộng lớn chi chít, khắp nơi đều lít nha lít nhít đội xe, còn có người đi đường, có từng toà kiến trúc cao lớn, cung điện đột ngột từ mặt đất mọc lên, san sát nối tiếp nhau kéo dài về phía trước, căn bản không nhìn thấy điểm cuối.

Vô số dòng sông chảy qua trong thành, sóng biếc dập dờn, từng chiếc thuyền hoa đi trên đó, thiên phàm cạnh phát, trăm tàu tranh lưu.

Nhìn thấy cảnh trước mắt, ánh mắt Thẩm Lạc lộ ra vẻ sợ hãi lẫn thán phục.

Hắn mặc dù đã sớm nghe người ta nói Trường An tráng quan, đô thị một nước, nhưng lúc nhìn thấy vẫn giật cả mình.

Kiến Nghiệp thành cũng coi là trọng thành Đại Đường, trong thành đường đi san sát, ngựa xe như nước, nhưng so với Trường An thật giống như huyện thành nhỏ cũ.

Không chỉ thành trì quy mô hùng vĩ, đến gần Trường An thành nơi này, hắn nhận ra, chỗ này thiên địa linh khí nồng đậm hơn không ít so với nơi khác.

Thẩm Lạc cũng không kinh ngạc chuyện này, Trường An thành chính là vùng đất giao hội linh mạch toàn bộ Nam Chiêm Bộ Châu, là phúc địa linh mạch tuyệt hảo, nếu không vua khai quốc Đại Đường cũng sẽ không định đô tại đây.

Hắn ở trong giấc mộng, tu vi đã đạt tới Đại Thừa hậu kỳ, bây giờ trở về hiện thực, tu vi thấp xuống gấp trăm lần, nhưng ánh mắt vẫn còn cao ở đó.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 400: Sơ Nhập Trường An

Toàn bộ Trường An thành bố cục ẩn hàm huyền diệu, tựa hồ hình thành một tuyệt thế đại trận, lấy toàn bộ quốc đô Trường An, trấn áp linh khí trong linh mạch dưới lòng đất, khiến cho thiên địa linh khí nơi đây nồng đậm dị thường, không chỉ tu sĩ trong Trường An thành được lợi, bách tính bình thường cũng được hưởng lợi cực lớn.

Thủ đoạn nhân định thắng thiên như vậy, có thể xưng là nghịch thiên.

Thảm Lạc thán phục một hồi, cũng không dừng lại quá lâu trên dốc cao, tiếp tục bước tới phía trước, rất mau tới dưới thành.

Trường An thành có hình vuông, trên Đông Nam Tây Bắc có mười ba cửa thành, sinh ra trên trăm đầu quan đạo, thông bốn phương tám hướng.

Thảm Lạc giờ phút này thân ở đông bộ Trường An thành, đi vào trước một tòa cửa thành, trên cửa thành viết ba chữ to "Tuyên Đức Môn", ngoài cửa chính lớn nhất ở giữa, hai bên còn có hai cửa nhỏ.

Cửa chính chuyên để các loại xe ngựa, xe hàng ra vào, cửa bên trái là để dân chúng bình thường xuất nhập, người nơi đó rất nhiều, xếp thành một hàng dài. Mà cửa nhỏ bên phải thì ít hơn rất nhiều, nhưng cũng xếp thành một tiểu đội.

Người xếp bên này đều khí độ bất phàm, đi lại như gió, rõ ràng đều là tu sĩ.

Những bách tính bình thường bên kia đối với những tu sĩ này, tựa hồ tập mãi thành thói quen, cũng không quá mức để ý.

Thẩm Lạc nhìn thấy cảnh này, trực tiếp đi vào phía bên phải cửa đá, đứng ở cuối đội ngũ, phía trước có năm sáu vị tu sĩ.

Bây giờ mặc dù hấn không dùng thần thức, ánh mắt cũng rất cao minh, mơ hồ có thể nhìn ra tu vi những tu sĩ này, đại đa số đều là Luyện Khí kỳ.

Hai thanh niên mặc trường bào màu lam đứng hai bên cửa, trên thân hai người chớp động linh quang, lại là hai vị Tích Cốc kỳ.

Đứng đầu là một đại hán mặc hoàng bào tiến lên, đưa tới một khối tiên ngọc. Một tên thanh niên áo lam lấy ra một khối lệnh bài màu xanh lam, nhoáng một cái với đại hán mặc hoàng bào.

Một đạo lam quang từ trên lệnh bài bắn ra, chiếu vào trên thân đại hán, nhưng rất nhanh liền phiêu tán biến mất.

Thanh niên áo lam lập tức đưa lệnh bài cho đại hán mặc hoàng bào. Đại hán mặc hoàng bào tiếp nhận, cũng không hỏi thăm gì, cất bước tiến vào trong thành.

Thẩm Lạc thấy cảnh này, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc.

Mấy người khác tiến lên, cũng đều như vậy, rất nhanh liền đến phiên Thẩm Lạc.

"Vị đạo hữu này mời." Thanh niên áo lam bên trái giơ tay với Thẩm Lạc.

"Hai vị đạo hữu, tại hạ mới tới Trường An, cử động lần này là ý gì?" Thẩm Lạc lấy ra một khối tiên ngọc, nhưng không lập tức nộp lên, chấp tay

hỏi.

"Nguyên lai đạo hữu chưa tới Trường An, hai người chúng ta là tu sĩ môn hạ quan phủ Đại Đường, khối lệnh bài này là đồ vật ban phát của quan phủ Đại Đường, xem như chứng minh thân phận, tiến vào Trường An thành nhất định phải mang theo bên thân, không thể rời khỏi người. Một khi phát hiện người không có lệnh bài, nhẹ thì trục xuất Trường An, nặng thì nhốt vào đại lao." Thanh niên áo lam bên phải giải thích.

"Tám lệnh bài này chỉ chứng minh thân phận sao?" Thảm Lạc hỏi.

"Còn có tác dụng cảnh cáo, đạo hữu cũng là người tu tiên, hẳn là minh bạch tu tiên giả chúng ta nắm giữ lực lượng cường đại, nếu dùng làm ác, tuy tiện là có thể ủ thành đại họa. Nơi đây là quốc đô Đại Đường ta, trung tâm quốc gia, không thể không cẩn thận làm việc, cho nên mới định ra quy củ tất cả người tu tiên vào thành nhất định phải đeo lệnh bài, xin đạo hữu hiểu cho." Thanh niên áo lam bên trái còn nói thêm.

"Mang lệnh bài này, là có thể phòng ngừa tu sĩ làm ác?" Thảm Lạc vẫn không hiểu.

"Cái này sao, quan phủ Đại Đường chúng ta tự nhiên có biện pháp." Thanh niên áo lam bên trái mỉm cười, vẫn không nói hết.

Ánh mắt Thảm Lạc khẽ động, rất nhanh hiểu được, trong lệnh bài này chỉ sợ sắp đặt cấm chế đặc thù, có thể giám thị tu sĩ mang nó.

"Đương nhiên, chỉ cần không làm trái pháp luật kỷ cương, tám lệnh bài này sẽ không tạo thành bất kỳ ảnh hưởng gì với đạo hữu." Thanh niên áo lam bên phải nói.

Thảm Lạc trầm mặc một hồi, cũng không nói gì, đưa tiên ngọc trong tay tới, loại cảm giác bị người giám thị này, khiến hắn thập phần không thoải

mái. Bất quá đây là quy củ quan phủ Đại Đường quyết định, hấn chỉ là một tiểu nhân vật, phản đối cũng vô dụng.

"Đa tạ đạo hữu hiểu cho." Thanh niên lấy ra một tấm lệnh bài nhoáng một cái với Thẩm Lạc, một đạo lam quang phóng tới, gắn vào trên người hấn.

Đỉnh cao nhất lệnh bài loé lên quang mang, thật nhanh hiện ra một hình ảnh tiểu nhân, chính là bộ dáng Thẩm Lạc lúc này.

"Kể từ hôm nay cho đến khi rời Trường An thành mới thôi, đạo hữu cần phải tùy thân mang theo vật này, cũng không được hư hao lệnh bài, ngày sau rời thành cần phải trả lại." Thanh niên áo lam lần nữa dặn dò.

Thẩm Lạc gật gật đầu, thu lệnh bài vào, cất bước tiến vào trong thành.

Một đầu đường lớn đá xanh rộng sáu trượng, đủ bốn năm cỗ xe ngựa chạy song song xuất hiện ở phía trước, hai bên đường phố là tầng dãy kiến trúc cao lớn, đại đa số đều là cửa hàng phàm nhân, mua bán đồ vật đều là nhu yếu phẩm của phàm nhân, dị thường phồn hoa.

Thẩm Lạc rất nhanh thu hồi ánh mắt, cất bước đi tới phía trước, lo lắng tìm người hỏi một chút chỗ Xương Bình phường.

"Vị tiên sư đại nhân này hữu lễ." Một hán tử dáng người gầy gò từ bên cạnh đường bước nhanh tới, thi lễ với Thẩm Lạc một cái.

"Ngươi là người phương nào? Có chuyện gì?" Thẩm Lạc nhìn đối phương một chút, khẽ nhíu mày hỏi.

"Tiểu nhân Quan Phụng, nhìn dáng vẻ tiên sư đại nhân, ngài là lần đầu tiên tới Trường An thành à? Tại hạ chính là thổ địa Trường An thành, hết sức quen thuộc từng nơi trong thành, ngài muốn đi nơi nào, hoặc là xử lý

một ít chuyện, tiểu nhân tất nhiên có thể giúp một tay." Quan Phụng nói nhanh, dùng ánh mắt chờ đợi nhìn Thẩm Lạc.

"Ngươi là người chuyên môn dẫn đường?" Thẩm Lạc nhíu mày lại, cũng là lần đầu tiên gặp phải người làm loại chuyện này.

Bất quá ngẫm lại cũng bình thường, Trường An thành thực sự quá lớn, người từ bên ngoài đến nếu không có người dẫn đường, dù tốn cả tháng chỉ sợ cũng chưa quen đường trong thành.

"Tiểu nhân là xa phu trong thành, bởi vì quen thuộc tình huống trong Trường An, mới dám dẫn đường cho chư vị tiên sư đại nhân." Quan Phụng chỉ hướng ven đường.

Nơi đó dừng một chiếc xe ngựa, so với xe ngựa bình thường nhỏ hơn rất nhiều, chỉ có thể chở một hai người.

"Ngươi thu phí thế nào?" Thẩm Lạc nhìn xe ngựa một chút, rất nhanh thu tầm mắt lại, hỏi.

"Nếu chuyện tiền bối cần không nhiều, trong một ngày xong xuôi, chỉ cần hai lượng bạc, nếu vượt qua một ngày, mỗi ngày thu lấy hai lượng." Quan Phụng duỗi ra hai ngón tay, nói.

"Ngươi tự tin với kiến thức mình như vậy, vậy thì tốt, ta mượn ngươi. Nếu có thể chỉ đường tốt, tiền thưởng sẽ không thiếu, nhưng nếu để cho ta phát hiện ngươi đang giở trò, tảng đá kia sẽ là hạ tràng của ngươi." Thẩm Lạc nhắc chân đạp lên một khối đá ven đường.

Một đạo lam quang hiện lên, khối đá "Răng rắc" một tiếng, vỡ thành hai mảnh.

Quan Phụng nhìn thấy cảnh này, trên mặt hiện lên một tia hoảng sợ, liên cam đoan sẽ không dám làm bậy.

"Trước đi thành tây Xương Bình phường đã." Thẩm Lạc đi đến ven đường, nhảy lên xe Quan Phụng, nhàn nhạt phân phó.

Hắn và Tạ Vũ Hân hẹn gặp tại nơi này, hắn đến sớm một tháng so với kế hoạch, không biết Tạ Vũ Hân có tới không?

Quan Phụng vội vàng đáp ứng một tiếng, lái xe tiến lên.

Thẩm Lạc ngồi ở trong xe, nhìn chung quanh.

Trường An thành bố cục khác với Kiến Nghiệp thành và Xuân Hoa huyện, đường trong thành rất nhiều, mà lại phi thường tinh tế, tất cả đường chính đều là thẳng nam thẳng bắc, hoặc là tung hoành giao nhau.

Những đường chính này giao nhau, nếu từ trên cao nhìn xuống, những con đường này phẳng phất lẫn ngang trên bàn cờ, chia toàn bộ Trường An thành thành từng khu vực cực kỳ nhỏ bé.

Mà mỗi một khối nhỏ, đều là một phường, Trường An thành phân phường quản lý, ngay ngắn trật tự, nên muốn tìm kiếm nơi nào đó, cũng phi thường dễ tìm.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 401: Khu Phường Hoang Phế

Thẩm Lạc đã hỏi qua Quan Phụng, Xương Bình phường ở góc tây nam Trường An thành, cách Tuyên Đức Môn rất xa, cần khá lâu mới có thể đến.

Hắn dò xét những cửa hàng bên đường, tìm kiếm cửa hàng buôn bán đồ vật tu tiên.

Đi một hồi lâu, xe ngựa đã qua mấy con phố, nhìn thấy đều là chỗ phàm nhân, một người tu sĩ cũng không có, đồ trong cửa hàng vẫn là đồ vật bình thường, cũng không xuất hiện đồ vật liên quan đến tu tiên.

"Quan Phụng, nghe nói Trường An thành là thánh địa tu tiên, người tu đạo rất nhiều, sao ta xem hồi lâu, cũng không có một tu sĩ, cửa hàng hai bên bán cũng đều là vật phàm nhân?" Thẩm Lạc hỏi.

"Tiên sư đại nhân ngài có chỗ không biết, Trường An mặc dù danh xưng thánh địa tu tiên Đại Đường, nhưng tiên phàm dù sao cũng khác nhau, triều đình không muốn người tu tiên cùng bách tính bình thường tiếp xúc quá nhiều, cho nên phân ra Tây Thị ở thành tây Trường An, để chư vị tiên sư đại nhân hoạt động ở đó. Ngài nếu có nhu cầu phải đi nơi đó, ở nơi khác thì không tìm được." Quan Phụng nói.

"Thì ra là vậy." Thẩm Lạc gật gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Xe ngựa cuộn cuộn chạy về phía trước, một mực lao vụt hơn nửa canh giờ, mới dừng lại bên ngoài một phố nhỏ vắng vẻ.

"Tiên sư đại nhân, đã đến hẻm Nón Sắt." Quan Phụng nói.

Thẩm Lạc nhìn phía trước, khẽ giật mình.

Phường khu trước mắt rất ít người, có vẻ cũng ít có người quản lý, mặt đất đầy lá rụng, hoàn toàn khác những chỗ Trường An thành phần hoa náo nhiệt khác.

Đại môn từng gia đình cơ bản khóa chặt, yên tĩnh cơ hồ nghe không được âm thanh hỗn tạp gì.

"Quan Phụng, người không phải nói rất quen thuộc các nơi ở Trường An thành, địa phương này thế nào? Sao lại hoang phế như thế?" Thẩm Lạc không lập tức đi vào, hỏi.

"Hồi bẩm tiên sư đại nhân, nơi này rất vắng vẻ, tiểu nhân cũng ít lui tới." Quan Phụng nói ra.

Thẩm Lạc cũng không để ý, cất bước đi vào.

Xương Bình phường này có diện tích không nhỏ, hẳn lo lắng làm sao tìm kiếm ra Tạ Vũ Hân đây.

Một lão giả mang theo mũ rộng vành đang đi tới, trong lòng Thẩm Lạc chuyển động, nghênh đón nghe ngóng tin tức Tạ Vũ Hân.

Bất quá Thẩm Lạc không nói thẳng ra tên Tạ Vũ Hân, chỉ miêu tả một chút bề ngoài của nàng.

Năm đó Tạ Vũ Hân ở Bạch gia, trộm đi bí thuật gia truyền của Bạch gia, bây giờ chỉ sợ vẫn bị quan phủ truy nã, nơi này mặc dù là Trường An, vẫn phải cẩn thận là hơn.

"Cô nương họ Tạ? Trong Xương Bình phường phân lớn là đại hán thô lậu, chưa thấy qua cô nương nào." Lão giả suy nghĩ một chút, lắc đầu nói.

"Thật sao, vậy quấy rầy rồi." Thảm Lạc gật đầu cảm ơn một tiếng, tiếp tục đi vào trong phường.

Hắn liên tiếp hỏi mấy người, đều chưa nghe qua cô nương họ Tạ.

Thảm Lạc đi thẳng đến chỗ sâu nhất khu phường, nơi này có một túp lều đơn giản, lại là một lò rèn đơn sơ, một hán tử trung niên thấp khỏe đang vung vẩy thiết chùy, đập một khối phôi sắt nung đỏ.

"Xin hỏi vị đại thúc này." Thảm Lạc tiến lên chào hỏi.

"Vị công tử này, ngươi có chuyện gì?" Hán tử thấp khỏe ngừng tay lại.

"Tại hạ tìm một vị cô nương họ Tạ, chừng hai mươi tuổi, dung mạo xinh đẹp, không biết ngươi có gặp một người như thế không?" Thảm Lạc hỏi.

"Nữ tử họ Tạ? Chưa từng nghe qua người này." Hán tử thấp khỏe nghe vậy trong mắt lóe lên một tia dị dạng không dễ phát giác, lắc đầu nói.

"Thật sao, vậy quấy rầy rồi." Thảm Lạc gật gật đầu, quay người đi ra, lông mày nhăn lại.

Tạ Vũ Hân lúc trước nói hắn tới đây tìm nàng, ngữ khí rất nhẹ nhàng, hẳn là sẽ không quá khó tìm mới đúng.

"Thảm tiên sư, không tìm được người sao?" Quan Phụng kia đi tới, hỏi.

Thảm Lạc không muốn nhiều lời, quay người muốn rời đi.

"Chờ một chút, công tử họ Thảm? Người tên là gì?" Hán tử thấp khỏe kia đột nhiên gọi Thảm Lạc lại.

"Tại hạ Thẩm Lạc." Thẩm Lạc dừng bước, quay người nói.

"Lạc nào?" Hán tử thấp khỏ tiếp tục hỏi.

"Là lạc trong thảo lạc, vị đại ca này vì sao hỏi lời này?" Đuôi lông mày Thẩm Lạc khẽ động.

"Người nếu là Thẩm Lạc, vậy đi theo ta." Hán tử thấp khỏ buông thiết chùy xuống, quay người đi vào chỗ sâu túp lều.

Thẩm Lạc nhìn bóng lưng hán tử kia, khỏe miệng lộ ra vẻ tươi cười, cất bước đang muốn đuổi theo.

"Tiên sư cẩn thận, bề ngoài Trường An thành phồn hoa như gấm, nhưng kẻ xấu cũng không ít, chuyện vụng trộm giết người cướp của lúc trước đã phát sinh, không thể không đề phòng." Quan Phụng lặng lẽ kéo Thẩm Lạc một cái, nhẹ giọng nói.

"Yên tâm đi, ta tự có chừng mực, người đi ra bên ngoài chờ ta đi." Thẩm Lạc sinh ra một chút hảo cảm với Quan Phụng, nhẹ giọng cười nói.

Quan Phụng thấy vậy, cũng không nói gì nữa.

Thẩm Lạc theo hán tử thấp khỏ tiến vào sân nhỏ, đi vào một chỗ góc tường.

Tay hán tử thấp khỏ nhấn mấy cái trên mấy khối gạch góc tường, mặt tường đột nhiên lõm xuống dưới, mấy hơi thở sau lộ ra một cánh cửa thông đạo.

Thẩm Lạc giương mắt nhìn, bên trong lại là một hẻm nhỏ rất hẹp, uốn lượn về phía trước, không biết thông nơi nào.

Hán tử thấp khỏ khoát tay với Thẩm Lạc, đi vào trong đó.

Thẩm Lạc đi theo phía sau, trong lòng âm thầm cảnh giác, thâm vận công pháp vô danh, dò xét động tĩnh chung quanh.

Hai người đi dọc theo hẻm nhỏ một hồi, rất nhanh tới bên ngoài một sân nhỏ.

"Thẩm công tử ở chỗ này chờ một chút." Hán tử thấp khỏe nói một tiếng, đi vào.

Thẩm Lạc nhìn chung quanh dò xét, nơi này có chút thanh u, rừng cây vờn quanh, tiếng chim côn trùng kêu vang bên tai không dứt, phảng phất không phải tại Trường An thành phần hoa, mà là tới một chỗ thâm sơn u cốc.

Sau một lát, hán tử thấp khỏe đi ra.

"Thẩm công tử, mời vào." Gã nói với Thẩm Lạc một tiếng, rồi quay người rời đi.

Thẩm Lạc nhìn người này một chút, nhưng cũng không tiếp tục để ý, đi vào trong viện.

Diện tích tiểu viện không lớn, chỉ có ba bốn gian phòng ốc hai tầng, giữa sân có một con đường dùng đá xanh trải, hai bên trồng một ít tu trúc cùng hoa cỏ, tăng thêm cảm giác u tĩnh.

"Thẩm đạo hữu, không ngờ người nhanh như vậy đã đến." Một thân ảnh màu trắng từ trong một gian phòng đi tới, chính là Tạ Vũ Hân.

"Tạ đạo hữu, người quả nhiên ở chỗ này, muốn gặp người cũng không dễ dàng." Thẩm Lạc cười khỏ nói.

"Thật sự có lỗi, ta không ngờ Thảm đạo hữu người tới nhanh như vậy. Mà mấy ngày nay ta ở chỗ này đóng cửa tu luyện, để Chu Thiết cẩn thận trông coi, hẳn làm việc lại vô cùng cẩn thận, nên để Thảm đạo hữu gặp rắc rối rồi." Tạ Vũ Hân vừa tạ lỗi, vừa đón Thảm Lạc vào trong phòng.

"Ha ha, vừa rồi nói đùa thôi, vị đại ca bên ngoài làm việc rất cẩn thận, Thảm mỗ bội phục, sao lại trách chứ." Thảm Lạc khoát tay cười nói.

"Thảm đạo hữu không trách thì tốt rồi, lại nói người tới Trường An lúc nào vậy?" Tạ Vũ Hân hỏi.

"Nửa ngày trước ta vừa mới đến Trường An thành, liền thẳng đến bên này. Không biết Tạ đạo hữu có thám thính được manh mối linh hỏa không?" Ánh mắt Thảm Lạc lấp lánh nhìn Tạ Vũ Hân, hỏi thăm chuyện quan tâm nhất.

"Ta hỏi thăm một chút, lần này Gia Niên thịnh hội thật đúng là có khả năng xuất hiện linh hỏa, chỉ là không biết phẩm cấp gì. Mặc kệ là loại linh hỏa nào, giá tiền khẳng định không rẻ." Tạ Vũ Hân như nhắc nhở.

"Tạ đạo hữu, người tương đối quen Trường An thành, nơi này có cửa hàng phù lục nào uy tín không?" Thảm Lạc như có điều suy nghĩ nhẹ gật đầu, hỏi.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 402: Mã Tú Tú Đến Thăm

Thẩm Lạc đã sớm sầu muộn vì chuyện này, giờ phút này trên thân chỉ còn không đến hai trăm tiên ngọc, trong mắt tu sĩ Tích Cốc kỳ bình thường xem như một khoản tiền lớn. Nhưng muốn mua linh hỏa, sợ là không đủ, trên thân mặc dù còn có mấy món pháp khí, nhưng đều là vật bảo mệnh lúc đối địch, Linh Nhũ ngàn năm càng là linh dược cứu mạng, tuyệt đối không thể bán.

"Trường An thành chính là quốc đô, phần lớn những cửa hàng kia làm ăn rất đứng đắn, cửa hàng phù lục cũng giống như vậy. Lúc ở Bạch gia ta nghe nói Thẩm đạo hữu giỏi về chế phù, thế nhưng chưa nghĩ đến lại vẽ phù lục kiếm lấy tiên ngọc? Chỉ là thời gian cách Gia Niên thịnh hội đã không nhiều, chế phù kiếm tiền chỉ sợ không nhanh được." Tạ Vũ Hân nhìn Thẩm Lạc một chút, nói như thế.

"Có thể kiếm được bao nhiêu thì kiếm đi." Thẩm Lạc than nhẹ một tiếng, nói.

"Theo ta được biết, Trường An thành Bách Phù đường, Ngọc Trân các, Tụ Bảo đường, uy tín cũng không tệ, chỉ là phía sau những cửa hàng kia đều có phù sư cung cấp phù lục cố định, phù lục từ phù sư bên ngoài đến, nếu số lượng không nhiều hoặc giá trị không cao thì bọn hắn chưa hẳn chịu thu." Tạ Vũ Hân nghĩ nghĩ, nói thêm.

Thẩm Lạc cười ha ha, tay lấy ra Lạc Lôi Phù, Định Thân Phù, cùng Tạ Vũ Hân nói mơ hồ một chút.

"Thật sự không ngờ, Thâm đạo hữu người lại vẽ được phù lục cao giai! Trong Trường An thành cũng không có nhiều cao giai phù sư, người có thể vẽ phù lục như thế, kiếm lấy tiên ngọc còn không dễ sao?" Tạ Vũ Hân càng nghe càng kinh, bỗng nhiên đứng lên.

"Mấy loại phù lục này, ta còn chưa nhuần nhuyễn, xác xuất thành công không cao, có thể kiếm được tiên ngọc hay không, vẫn chưa biết được." Thâm Lạc cũng không lạc quan như vậy.

"Dựa theo xác suất thành công chế phù của Thâm đạo hữu người trước kia, kiếm lấy tiên ngọc là chuyện thập phần chắc chắn. Bất quá. . ." Tạ Vũ Hân khoát tay áo, đột nhiên trầm mặc xuống, tựa hồ đang cân nhắc cái gì.

"Bất quá cái gì?" Thâm Lạc hỏi.

"Mấy loại phù lục cao giai này nếu có thể hội chế thành công, những cửa hàng kia tự nhiên sẽ vui mừng thu mua, chỉ là giá cả khẳng định sẽ bị ép thấp. Nếu người tin ta, không bằng giao phù lục cao giai cho ta, ta sẽ thay người bán ra ngoài, giá tiền so với bán cho những cửa hàng kia cao hơn không ít." Tạ Vũ Hân ngẩng đầu nhìn Thâm Lạc, nói.

"Tạ đạo hữu nếu chịu hỗ trợ tự nhiên tốt nhất, chỉ là việc này khó khăn phí sức, chỉ sợ sẽ chậm trễ thời gian của Tạ đạo hữu." Thâm Lạc chần chờ nói.

"Ta tại Trường An có không ít bằng hữu tán tu, bán phù cũng không khó khăn, dưới mắt cũng không có chuyện quan trọng, chỉ chờ Gia Niên thịnh hội tổ chức mà thôi. Huống chi bán phù giúp người, ta cũng có thể được chút chỗ tốt, cũng không phải là phí công." Tạ Vũ Hân nháy nháy mắt, cười nói.

"Nếu vậy, Thảm mỡ sẽ không từ chối, bán phù được, thù lao Tạ đạo hữu cứ cầm đi hai thành." Thảm Lạc chấp tay nói.

"Thảm đạo hữu hiểu lầm, ta nói chỗ tốt cũng không phải là những thứ này. Thực không dám giấu giếm, bây giờ thế đạo có chút náo động, những phù lục này đều là đồ tốt, ta bán ra ngoài, đồng thời cũng có thể nhờ vào đó kết bạn đồng đạo, phần giao tình này đã để ta thu hoạch không cạn. Huống chi chế phù kiếm tiền vốn gian nan, lại chia lãi cho ta, ngươi làm sao có thể gom góp đủ tiên ngọc?" Tạ Vũ Hân thấy Thảm Lạc hiểu lầm, vội vàng giải thích.

"Tuy như vậy, nhưng ta há có thể độc chiếm tất cả thu hoạch, lại để Tạ đạo hữu ngươi không công xuất lực." Thảm Lạc lắc đầu nói.

"Thảm đạo hữu, ta coi các hạ là bằng hữu, làm gì xa lạ như vậy, ngươi nếu cứ kiên trì chính là xem nhẹ ta đó!" Gương mặt xinh đẹp Tạ Vũ Hân trầm xuống, lời lẽ nghiêm khắc nói ra.

Thảm Lạc những ngày qua nhận được ân Tạ Vũ Hân, cho nên mới định lấy tiền thù lao bồi thường một hai, không ngờ Tạ Vũ Hân phản ứng cường liệt như vậy, đành phải thôi.

"Tạ đạo hữu, ta còn có một chuyện muốn hỏi ngươi, Trường An này có Luyện Đan sư cao minh không?" Hấn nhớ tới một chuyện, dò hỏi.

"Thảm đạo hữu ngươi muốn tìm người luyện chế đan dược? Dịch tại bạch ngọc sách. Trường An thành chính là trung tâm Đại Đường, Luyện Đan sư tự nhiên có, chỉ là bọn hắn đều ở trong quan phủ Đại Đường, hoặc là trong một ít tông môn đại phái, địa vị tôn quý, những tán tu chúng ta muôn vàn khó khăn tiếp xúc được, chỉ sợ ngươi phải thất vọng rồi." Tạ Vũ Hân cười khở một tiếng, lắc đầu nói.

"Thật tìm không thấy ai sao?" Thẩm Lạc tuy đoán trước, nghe vậy vẫn có chút không cam lòng hỏi.

"Ta bắt lực, chờ ta hỏi các đạo hữu khác một chút, có lẽ bọn hấn có thể liên hệ cũng không chừng." Tạ Vũ Hân lắc đầu nói.

"Vậy xin nhờ Tạ đạo hữu." Thẩm Lạc lần nữa chấp tay nói.

Bởi vì xấu hổ vì trong ví tiền rỗng tuếch, tăng thêm không có manh mối tin tức Luyện Đan sư, tâm tình của hấn có chút phức tạp, cũng không hào hứng đi Tây Thị kiến thức một phen.

Bất quá hoàn cảnh Xương Bình phường nơi này thanh u, xem như có chỗ yên tĩnh không ồn ào, ngược lại thích hợp vẽ bùa tu luyện.

Thẩm Lạc đi ra bên ngoài, đưa cho Quan Phụng thù lao, đuổi gã đi, lại về tới tiểu viện.

Hấn lập tức lấy tiên ngọc trên thân ra, nhờ Tạ Vũ Hân mua sắm các loại vật liệu vẽ phù.

Nếu quyết định để Tạ Vũ Hân hỗ trợ, hấn dứt khoát nhờ đối phương hỗ trợ mua sắm linh tài luôn, chính mình cũng toàn tâm toàn ý vùi đầu vào trong vẽ bùa.

Hơn nửa tháng trôi qua rất nhanh.

Tạ Vũ Hân cũng không nói khoác, Thẩm Lạc vẽ ra phù lực, đều được nàng bán ra ngoài với giá tốt.

Thẩm Lạc vẽ những phù lực cao giai này xác xuất thành công không cao, nhưng giá trị cũng không thấp, trong khoảng thời gian này cũng kiếm

được gần trăm tiên ngọc, so với ở Kiến Nghiệp vẽ Tiểu Lôì Phù nhanh hơn gấp hai.

Hắn hưng phấn, cũng âm thầm hạ quyết tâm, lần sau nhập mộng nếu có cơ hội, nhất định phải luyện tập tốt mấy loại phù lục cao giai này, lấy tích lũy kinh nghiệm, nếu có thể thành công tăng xác suất vẽ Tiểu Lôì Phù lên một nửa, vậy tốc độ kiếm tiên ngọc còn tăng cao không thôi.

Vẽ bùa kiếm tiên tiến triển coi như thuận lợi, nhưng tìm kiếm Luyện Đan sư lại không có đầu mối, Tạ Vũ Hân tìm hiểu nhiều nơi, cũng không thể tìm ra phương pháp thích hợp.

"Được rồi, chờ Gia Niên thịnh hội xong lại nghĩ biện pháp đi." Thẩm Lạc thở dài, cầm qua một tấm Thanh Sương Chỉ, đang muốn tiếp tục vẽ bùa.

"Cộc cộc cộc" một trận tiếng gõ cửa nhẹ nhàng từ bên ngoài truyền đến.

Thẩm Lạc nhíu mày, nơi này chỉ có hắn và Tạ Vũ Hân biết, Tạ Vũ Hân sáng sớm đã đi bán phù, bình thường phải tới chiều mới trở về, mà nàng khi trở về xưa nay sẽ không gõ cửa như thế.

"Chẳng lẽ là thợ rèn kia?" Hắn đứng dậy đi ra bên ngoài, mở ra cửa viện, ngẩn cả người.

Chỉ thấy một thiếu nữ áo xanh thanh tú động lòng người đứng ngoài viện, nàng này màu da tuyết trắng, đôi mắt sáng môi đỏ thắm, chõ mi tâm điểm một đoá hoa đỏ tươi, lại là nàng Mã Tú Tú ở Kiến Nghiệp thành.

"Mã cô nương! Sao lại là ngươi?" Thẩm Lạc không che giấu kinh ngạc trên mặt.

"Thế nào, Thẩm công tử không muốn nhìn thấy ta sao?" Mã Tú Tú vuốt lại mái tóc nơi thái dương, nở nụ cười xinh đẹp.

Giờ phút này trong lúc nàng phát tay, đều cho người ta một loại cảm giác ưu nhã ung dung, khác hoàn toàn với vẻ nhất gan xấu hổ ở Kiến Nghiệp thành lúc trước, đơn giản đã đổi một người khác.

"Dĩ nhiên không phải, chỉ là Mã cô nương ngời trước sau tưởng như hai người, để tại hạ hơi kinh ngạc thôi, mời vào." Thẩm Lạc rất nhanh thu lại vẻ kinh ngạc trên mặt, cười yếu ớt nói, đồng thời mời Mã Tú Tú vào tiểu viện, mời đến phòng khách.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 403: Cầu Phù

"Năm đó ta bởi vì một chuyện, nên bị đày đi đến Kiến Nghiệp thành. Để tránh bản thân khỏi bị phiền phức, mới giả thành dáng vẻ lúc trước, chứ không phải cố ý lừa gạt, còn xin Thảm công tử thứ lỗi." Mã Tú Tú chính đốn trang phục thi lễ.

"Đày đi?" Thảm Lạc nhảy bén bắt được từ này.

"Thực không dám giấu giếm, tiểu muội chính là người của Tụ Bảo đường, năm đó bởi vì phạm phải sai lầm, nên bị phạt đến Kiến Nghiệp thành kinh doanh một cửa hàng nhỏ. Gần đây muội rất cục được khoan dung, mới trở về lại tổng đường ở Trường An." Mã Tú Tú ngồi xuống, nói.

"Mã cô nương là người Tụ Bảo đường!" Thảm Lạc lộ vẻ kinh ngạc.

Hắn tới Trường An đã hơn nửa tháng, mặc dù không có ra ngoài nhiều, nhưng cũng từ Tạ Vũ Hân nghe ngóng được rất nhiều chuyện của Trường An thành. Nên bản thân hắn cũng biết rõ các thế lực tu tiên cỡ lớn trong thành.

Trong Trường An thành tất nhiên là lấy quan phủ Đại Đường cầm đầu, nhưng ở Hóa Sinh tự, Phổ Đà sơn và các đại tông đại phái tại Trường An thành bạch ngọc sách cũng có tu sĩ đóng quân.

Mà Tụ Bảo đường cũng là một thế lực lớn trong Trường An thành, nhưng cùng Đại Đường quan phủ, Hóa Sinh tự và các loại tông môn khác biệt. Tụ Bảo đường chính là một nhà làm ăn buôn bán lớn, là một trong tam

đại thương hội của Trường An thành, phân đường nhiều như mây. Nó hầu như có mặt khắp các thành tu tiên lớn trong Đại Đường, thậm chí nghe nói bên ngoài Đại Đường cũng có bóng dáng của Tụ Bảo đường, có thể nói thế lực cực kỳ to lớn.

"Tiểu muội cùng lắm là một tiểu tiểu thành viên trong Tụ Bảo đường mà thôi, không phải đại nhân vật gì." Mã Tú Tú cười yếu ớt một tiếng.

"Một tiểu tiểu thành viên đều có thể tùy tiện tra được nơi ở của Thẩm mỗ, Tụ Bảo đường thực lực thật sự là sâu không lường được." Thẩm Lạc cười cười, nói một câu đầy thâm ý.

"Thẩm đạo hữu chớ nên hiểu lầm, tiểu muội lần này đến đây, quả thật có chút mạo muội, nhưng cũng không ác ý. Ta tới đây, là bởi vì tờ phù lục này." Mã Tú Tú vội vàng nói, xòe tay phải ra.

Trong lòng bàn tay của nàng bóng tím lóe lên, một lá bùa màu tím xuất hiện, chính là một tấm Định Thân Phù.

Bút họa, đường vân trên tờ phù lục này Thẩm Lạc đều hết sức quen thuộc, đúng là do hấn tự tay vẽ.

Trong lòng của hấn chợt hiểu, Mã Tú Tú là như thế nào tìm được tới nơi này.

"Năm đó ở Kiến Nghiệp thành, bác h ngo c sa ch tiểu muội một tay buôn bán vô số phù lục do Thẩm công tử vẽ, đối với thói quen vẽ phù của người cũng biết một chút. Mấy hôm trước ta ngẫu nhiên có được tờ phù lục này, rồi từ trên phù vẫn nhìn ra một chút vết tích của Thẩm công tử. Cho nên mới vận dụng một số nhân mạch của Tụ Bảo đường, để điều tra lai lịch của nó, một đường tìm được tới nơi này." Quả nhiên, Mã Tú Tú nhanh chóng giải thích.

"Không sai, phù này đúng là do ta vẽ." Thẩm Lạc không có phủ nhận, gật đầu nói.

"Quả nhiên là thế, năm đó Thẩm công tử tại Bạch gia chỉ vẽ được phù lục cấp thấp như Tiểu Lôi Phù, thời gian không có bao lâu, liền có thể vẽ được phù lục cao giai. Thẩm công tử người quả nhiên là thiên tài chế phù trăm năm khó gặp." Trên mặt của Mã Tú Tú hiện ra vẻ hưng phấn.

"Mã cô nương quá khen rồi. Mã cô nương phí công sức như vậy, tìm tòi hạ có chuyện gì sao?" Thẩm Lạc theo thói quen khiêm tốn một câu, sau đó hỏi.

"Tiểu muội đến nhà bái phỏng, đúng là có việc muốn nhờ, còn xin Thẩm công tử nể tình chúng ta quen biết nhiều năm, có thể giúp đỡ một chút." Mã Tú Tú đột nhiên cúi thấp đầu thi lễ.

"Mã cô nương không cần như vậy, người với ta nếu là người quen cũ, nếu trong phạm vi năng lực của Thẩm mỗ, chắc chắn sẽ xuất thủ tương trợ. Có điều không biết người muốn ta làm gì?" Thẩm Lạc vội vàng đỡ nàng dậy.

"Việc này đối với Thẩm công tử mà nói, cũng không phức tạp, tiểu muội muốn mời Thẩm công tử vẽ một tấm bùa giúp ta." Mã Tú Tú nói, từ trong áo trước ngực lấy ra tờ giấy trắng, phía trên ghi chép một tấm bùa chú.

Thẩm Lạc nhìn chăm chú, phù lục này có phù văn rất phức tạp, hơn xa các loại phù lục cao giai như Lạc Lôi Phù, Định Thân Phù, chắc hẳn là một loại phù lục cao giai nào đó.

Nhưng phụ lục bên cạnh cách vẽ phù này có nói, yêu cầu đối với lá bùa và phù mực không có yêu cầu gì đặc biệt, dùng phù vàng và phù mực phổ thông nhất là được.

"Đây là phù gì?" Thẩm Lạc có chút ngạc nhiên, hỏi.

"Phù này tên Ưc Mộng Phù, chính là phù lục cao giai, sau khi sử dụng có thể chui vào trong mộng cảnh của người khác. Bởi vì phù này có tính chất đặc thù, không cần kích phát ra cường đại uy năng, cho nên dùng lá bùa và phù mặc bình thường là có thể vẽ." Mã Tú Tú giải thích.

"Thì ra là thế, phù lục chi đạo quả nhiên bác đại tinh thâm, lại có loại phù giúp chui vào mộng cảnh." Miệng của Thẩm Lạc lẩm bẩm, lập tức nghiên cứu Ưc Mộng Phù phù văn, bộ dáng si mê đến không chớp mắt.

Mã Tú Tú thấy vậy, chỉ yên lặng ngồi ngay ngắn ở một bên, không có quấy rầy.

Qua một khắc đồng hồ sau, Thẩm Lạc mới hoàn hồn ngẩng đầu.

"Thật có lỗi, do tại hạ phỏng đoán phù văn nhất thời mê mẩn, quên mất Mã cô nương còn tại đây, xin hãy thứ lỗi." Hắn vỗ đầu một cái, ảo não nói.

"Làm gì có, Thẩm công tử cứ vậy liền nhập thần nghiên cứu phù lục chi đạo, tiểu muội quả thật bội phục." Mã Tú Tú cười nói.

"Không biết Mã cô nương muốn vẽ phù này, dùng để làm gì?" Trong lòng của Thẩm Lạc chợt nghĩ tới điều gì, hỏi.

"Thẩm công tử yên tâm, tiểu muội tuyệt đối không phải phải dùng phù này làm chuyện ác gì. Việc này muốn kể rõ, phải nói bắt đầu từ một năm trước, gia phụ cũng là thành viên của Tụ Bảo đường, mấy tháng trước, gia phụ và mấy người khác trong đường cùng chấp hành một nhiệm vụ nguy hiểm. Sau đó bị một yêu nhân ám toán, cứ mê mang không tỉnh, trong Tụ Bảo đường có một vị cao nhân từng nhìn qua, nói gia phụ trúng tà thuật của người kia, thần hồn đang đắm chìm tại mộng cảnh. Nên cần dùng Ưc Mộng

Phù này chui vào trong mộng cảnh, phá giải tà thuật, mới có thể làm gia phụ tỉnh lại." Mã Tú Tú khẽ thờ dài một tiếng, nói.

"Lệnh tôn hôn mê bất tỉnh? Chẳng lẽ là Mã chương quỹ?" Lòng mảy của Thẩm Lạc nhíu lại, hơi nghi hoặc, hỏi.

"Mã chương quỹ đúng là người họ hàng xa của tiểu muội, ban đầu ở Kiến Nghiệp thành vì để làm việc thuận tiện, mới lấy thân phận cha con. Còn phụ thân của tiểu muội là một người hoàn toàn khác." Mã Tú Tú lắc đầu, nói.

"Thì ra là thế, nhưng theo ta được biết, dưới trướng Tụ Bảo đường cũng có rất nhiều đại sư Phù Lục, chắc là có thể vẽ được Úc Mộng Phù này chứ?" Thẩm Lạc gật đầu, lại hỏi.

"Úc Mộng Phù này chế tác cực kỳ khó khăn, tiểu muội đã mời mấy vị phù sư hỗ trợ, đáng tiếc đều đã thất bại. Trong Tụ Bảo đường mặc dù có phù sư cao minh, nhưng ta ở trong Tụ Bảo đường cũng không có bao nhiêu quyền lực, không mời nổi những đại sư chân chính kia. Bây giờ tình huống của gia phụ càng ngày càng xấu, nên mới đến nhờ cậy Thẩm công tử." Hai mắt của Mã Tú Tú đỏ lên, điềm đạm đáng yêu nói.

Thẩm Lạc nghe vậy, im lặng ngồi ở đó.

"Thẩm công tử, gia phụ tu vi không cao, mặc dù ta dùng đan dược duy trì sinh cơ, chỉ sợ cũng không chịu được quá lâu. Xin người hãy ra tay xuất thủ tương trợ một lần, tiểu muội nhất định không để cho người làm việc không công, người có yêu cầu gì có nói ra." Mã Tú Tú thấy Thẩm Lạc trầm mặc không nói, vội vàng năn nỉ.

"Mã cô nương, không phải tại hạ không chịu hỗ trợ, thật ra thiên phú về phù lục của tại hạ, toàn bộ nhờ vào một vị cao nhân của bacch ngooc sachs

chỉ điểm và tiêu tốn rất nhiều thời gian khổ luyện mới có thể miễn cưỡng vẽ được mấy tấm phù lục cao giai. Bây giờ vị cao nhân chỉ điểm ta đã rời đi, chỉ dựa vào một mình ta, thật sự là không chắc sẽ giúp ngươi vẽ ra Úc Mộng Phù được." Thảm Lạc ngẩng đầu nhìn thẳng Mã Tú Tú, nói.

Thật ra hẳn cũng có nỗi khổ khó nói.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 404: Tây Thị Thịnh Hội

Thẩm Lạc có thể vẽ ra các loại phù lục cao giai Lạc Lôi Phù, Định Thân Phù, chủ yếu là vì kinh nghiệm trong mộng cảnh, chỉ bằng vào tư chất hiện thực của hắn, dù khổ luyện mười năm cũng chưa chắc có thể thành.

Ức Mộng Phù này so với Lạc Lôi Phù, Định Thân Phù phức tạp hơn không ít, chỉ dựa vào hắn hiện tại, tuyệt đối không thể trong khoảng thời gian ngắn chế tạo thành công.

"Không sao, Thẩm đại ca ngươi có thể từ từ nghiên cứu, chỉ cần có thể trong vòng một năm vẽ ra Ức Mộng Phù là được. Nếu cuối cùng vẫn không thành, tiểu muội cũng tuyệt không cưỡng cầu." Mã Tú Tú nghe vậy ngây ngốc một chút, nhưng rất nhanh ngữ khí kiên định nói.

"Nếu vậy, ta sẽ thử một chút xem sao." Thẩm Lạc nhìn ánh mắt chờ mong của Mã Tú Tú, định quả quyết cự tuyệt nhưng cũng không nói ra miệng, chỉ gật đầu nói.

"Thẩm công tử ngươi lần này tới Trường An thành, là vì Gia Niên thịnh hội sao? Không biết ngươi muốn mua vật gì? Tiểu muội có thể giúp một tay." Mã Tú Tú nhìn thấy Thẩm Lạc đáp ứng, thần sắc cũng buông lỏng, mở miệng hỏi.

"Tại hạ lần này tới Trường An, muốn mua một loại linh hỏa. Ta nghe lần này trên đại hội sẽ xuất hiện bảo vật này, không biết có thật hay không?" Trong lòng Thẩm Lạc hơi động, Mã Tú Tú thân là người Tụ Bảo các, hiểu rõ Trường An thành cùng Gia Niên thịnh hội, tuyệt đối hơn xa Tạ Vũ Hân.

"Lần này trên Gia Niên thịnh hội xác thực có linh hỏa xuất hiện, là Kim Dương Huyền Hỏa thuộc một trăm lẻ tám loại nhân hoả." Trong mắt Mã Tú Tú lóe lên một tia kinh ngạc, lập tức nói.

"Kim Dương Huyền Hỏa!" Hai mắt Thẩm Lạc không khỏi sáng lên.

Về Kim Dương Huyền Hỏa này, hắn đã tìm hiểu qua, là một trong không nhiều loại nhân hoả hữu dụng với hắn, chính là lửa thuần dương, có tác dụng khắc chế quý vật rất lớn, dùng luyện chế Thuần Dương Kiếm Phôi rất phù hợp.

"Tin tức này mặc dù bây giờ còn chưa lưu truyền ra, ta cũng là ngẫu nhiên biết được. Bất quá linh hỏa trân quý, Thẩm công tử nếu muốn tranh đoạt bảo vật này, cần dự trữ nhiều tiên ngọc chút." Mã Tú Tú hơi chần chừ, nhắc nhở.

"Tại hạ còn có một chuyện muốn thỉnh giáo Mã cô nương, không biết người có biết Luyện Đan sư cao minh nào không?" Thẩm Lạc im lặng gật đầu, lại hỏi.

"Thẩm công tử xem như tìm đúng người rồi, tiểu muội vừa vặn biết một vị Luyện Đan sư. Thuật luyện đan của vị đại nhân kia cũng có tên tuổi ở Trường An thành. Chỉ là bây giờ người này đang bận rộn chuyện Gia Niên thịnh hội, chỉ sợ không rảnh tiếp kiến Thẩm công tử người." Mặt Mã Tú Tú giãn ra cười nói.

"Thật chứ?" Thẩm Lạc nghe vậy đại hỉ.

"Tất nhiên, Thẩm công tử người nếu muốn, ta sẽ đi thay người thương lượng. Chỉ là tính tình vị đại nhân kia tương đối cổ quái, sẽ không dễ dàng đáp ứng luyện đan giúp người." Mã Tú Tú nói.

"Vây xin nhờ Mã cô nương, Úc Mộng Phù ta sẽ dốc toàn lực cố gắng." Thâm Lạc lập tức nói ra, mặc dù kiệt lực không chế, trong giọng nói vẫn toát ra một tia vội vàng.

Mã Tú Tú phát giác được điểm này, nở nụ cười xinh đẹp, hỏi thăm Thâm Lạc muốn luyện chế loại đan dược nào. Thâm Lạc cũng không giấu diếm, nói mình ngẫu nhiên đạt được nửa bình Linh Nhũ ngàn năm.

Hai người thương lượng thuận lợi, Mã Tú Tú không ở đây lâu, rất nhanh cáo từ rời đi.

Thâm Lạc tiễn nàng ra tiểu viện, trở về trong phòng, cầm lấy tờ giấy ghi chép Úc Mộng Phù tiếp tục tính toán, rất nhanh nhớ kỹ phù văn này, một ít phù văn nhỏ xíu chuyển hóa cũng đều khắc trong tâm khảm.

Bởi vì lá bùa yêu cầu không cao, hần liền cầm lấy phù mặc lá bùa vẽ thử. Kết quả liên tiếp vẽ mười tám Úc Mộng Phù, toàn bộ đều thất bại, mà một chút cảm giác cũng không tìm được.

"Xem ra trong hiện thực thiên phú chế phù của ta không cao, vẫn phải chờ nhập mộng mới có thể vẽ Úc Mộng Phù này." Hần ngậm thở dài, không lãng phí thời gian nữa.

Trong thời gian một năm, chính mình chỉ cần nhập mộng thành công vẽ ra Úc Mộng Phù này, trở lại hiện thực mới có hi vọng thành công, bất quá chuyện này hãy tính sau.

Hiện tại hần vẫn phải tranh thủ thời gian, vẽ bùa kiếm tiền.

Thâm Lạc cầm qua phù mặc của lá bùa khác, tiếp tục vẽ Định Thân Phù, Toái Giáp Phù, các loại phù lục.

...

Hơn một tháng trôi qua rất nhanh, ngày hội Trung Nguyên mỗi năm một lần rốt cuộc đã đến.

Triều đình Đại Đường cử hành nghi điển tế thiên tại thành tây Sùng An tự, Thiên Tử đương triều và văn võ bách quan tụ tập, trong Sùng An tự ánh lửa khắp trời, hương khói tung bay khắp nơi.

Trong Trường An thành, một ít đạo quán, chùa miếu cũng thiết hạ đạo tràng và pháp đàn cầu phúc cát tường, gia đình bách tính bình thường cũng nhao nhao thiết lập hương đài, tế tiên tổ, đốt vàng giấy, thả đèn sông, siêu độ vong hồn, khắp nơi đều một tình cảnh phi thường náo nhiệt.

Náo nhiệt cả ngày, màn đêm buông xuống, trong thành chẳng những không an tĩnh lại, ngược lại càng thêm náo nhiệt. Các nơi trong thành đèn lồng san sát, trong dòng sông càng bay lên vô số hoa đăng, tăng thêm rất nhiều mỹ cảm mà ban ngày không có.

Một nam một nữ sánh vai đi trên đường phố náo nhiệt, chính là Thẩm Lạc và Tạ Vũ Hân.

Tạ Vũ Hân giờ phút này mặc một bộ áo bào đen thiếp thân, trên mặt mang theo một tấm khăn lụa màu đen, che khuất dung mạo, hiển nhiên không muốn lấy chân diện mục gặp người.

"Trường An thành quả nhiên không tầm thường, so với Kiến Nghiệp thành náo nhiệt hơn nhiều." Thẩm Lạc nhìn tình cảnh trước mặt, cảm thán nói.

"Đó là tự nhiên, bất quá đây đều là tình cảnh náo nhiệt thế giới phạm tục, đợi đến Tây Thị, ngươi có thể nhìn thấy chân chính Tiên gia thắng cảnh." Tạ Vũ Hân vừa cười vừa nói, trong mắt tràn đầy chờ mong.

Thẩm Lạc gật đầu, hần mộ danh Trường An thành Tây Thị đã lâu, những ngày này một mực bế quan tại Xương Bình phường vẽ phù lục, hôm nay rốt cuộc có thể thấy phong thái đệ nhất phường thị Đại Đường rồi.

Hai người đi về phía trước, rất mau tới một khu ngã tư rất lớn, ngay lối vào khu ngã tư đứng vững một cổng đền to lớn, chừng hai ba mươi trượng, phía trên điêu khắc một bộ đồ án phù điêu Long Hồ tranh phong.

Một rồng một hổ đều cao lớn uy mãnh, ngửa mặt lên trời gào thét, rất có khí tượng vương giả bề ngỗ chúng sinh.

Mà sau cổng đền Long Hồ là cửa hàng san sát, khả năng do hiện tại là buổi tối, nên cũng không có nhiều người.

"Đến rồi, trong này chính là Trường An thành Tây Thị." Tạ Vũ Hân ngừng chân nói.

"Là nơi đây?" Thẩm Lạc khẽ giật mình.

Tình cảnh trước mắt hoàn toàn khác với hần nghĩ, Trường An thành Tây Thị nổi tiếng xa gần lại là tình cảnh này?

"À, nơi này bố trí cấm chế!" Hần ngẩng đầu dò xét cổng đền không lồ trước mặt vài lần, lập tức nói thêm.

Trong hư không giữa cổng đền hiện ra một màn sáng màu trắng cực kỳ nhạt, nếu không có nhãn lực cực giai, căn bản không phát hiện được.

"Tây Thị nơi này tổ chức Gia Niên thịnh hội, tu sĩ tụ tập, thiết hạ cấm chế là vì tránh gây nên rối loạn cho bách tính trong thành." Tạ Vũ Hân nói.

"Có phải giống như phường thị Uyển Khâu thành, cần một ít phù lục đặc thù phụ trợ mới có thể đi vào?" Thẩm Lạc nhớ lại tình hình lúc tiến vào

phường thị Uyên Khâu thành lúc trước, hỏi.

"Cái này thì không cần, cấm chế nơi này chỉ che chắn dị tượng mà thôi, không cần bất kỳ thủ đoạn nào, có thể đi xuyên qua." Tạ Vũ Hân nói, cất bước đi tới phía trước, thân ảnh chạm đến màng trắng, trực tiếp dung nhập vào trong đó, không thấy bóng dáng.

Thẩm Lạc cũng không kịp chờ đợi theo sát phía sau, thân thể dung nhập vào trong màng trắng.

Hắn cảm thấy hoa mắt, liền xuất hiện ở trên một đường phố rộng rãi, hai bên đường phố là từng cửa hàng, mỗi một cửa hàng đều dị thường cao lớn, mà lại vàng son lộng lẫy, hơn xa những thương gia phàm nhân trong Trường An thành.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 405: Hiên Viên Các

Những cửa hàng này đều có bày cắm ché, toả ra các loại linh quang lóa mắt, trong bóng đêm lập loè toả sáng, chiếu rọi cả con phố sáng như ban ngày.

Trên đường phố người đến người đi, cơ hồ toàn bộ đều là tu sĩ, từng người có vẻ tu vi không kém.

Mà con đường trước mắt chỉ là một góc băng sơn của Tây Thị, nhìn qua, các con đường quy mô gần như nhau, tối thiểu cũng có hai ba mươi đường, đan xen vào nhau, tạo thành một phường thị phồn hoa to lớn vô cùng.

Chỉ riêng diện tích, mảnh phường thị này lớn chừng hơn phân nửa Uyển Khâu thành, trong từng khu ngã tư biển người mãnh liệt, cửa hàng quầy hàng dày đặc như sao trời, nhiều vô số kể, xa xa không phải phường thị Uyển Khâu thành có thể so sánh, thật không hổ là đệ nhất phường thị Đại Đường.

"Quả nhiên là phồn hoa như gấm, không ngờ Tây Thị hưng thịnh như vậy." Thẩm Lạc nhin không được tán thán.

"Nghe nói lúc mới thành lập, Tây Thị cũng không lớn như vậy, nhưng lịch đại Thiên Tử Đại Đường trong bóng tối kiệt lực cổ động Tây Thị, trải qua xây dựng thêm, mới có quy mô hiện tại, đúng lúc gặp tết Trung Nguyên Gia Niên thịnh hội, bằng không thì cũng sẽ không náo nhiệt như vậy." Tạ Vũ Hân nói thêm.

Thẩm Lạc âm thầm gật đầu.

Xem ra triều đình Đại Đường cũng ngoài sáng trong tối bồi dưỡng lực lượng tu tiên, cái này cũng khó trách, tu sĩ hoàn toàn không phải quân đội bình thường có thể so sánh, quân đội có thể bảo vệ quốc gia, nhưng rất nhiều chuyện quân đội không thể giải quyết.

Điểm này Thẩm Lạc có lẽ chưa được trải nghiệm, nhưng trải qua đủ loại chuyện trong mộng cảnh ngàn năm sau, hẳn đã sớm nhận ra.

Thẩm Lạc không đứng lâu tại cửa Tây Thị, cùng Tạ Vũ Hân bước nhanh tới trước, vừa đi vừa quan sát cửa hàng chung quanh.

Những cửa hàng này không khác Uyển Khâu thành phường thị, quý thị, đại thể đều buôn bán các loại vật phẩm tu tiên, các loại linh tài, phù lục, đan dược, pháp khí. Dịch tại bạch ngọc sách đó nha các đậu hủ. Chỉ là bất luận phẩm chất hay là chủng loại, đều không phải hai phường thị kia có thể so sánh, làm cho Thẩm Lạc trông mà thêm không thôi.

Chỉ tiếc thân gia hắn không dày, hơn một tháng này cần cù chăm chỉ vẽ bùa, cũng chỉ kiếm được không đến ba trăm tiên ngọc, tặng thêm trước đó khó khăn lắm kiếm được, tổng cộng cũng chỉ có năm trăm tiên ngọc mà thôi, dùng mua sắm linh hỏa còn không biết đủ hay không, nào có tiền nhàn rỗi mua sắm những vật khác?

Hai người một đường đi tới phía trước, rất nhanh đi tới trước một cửa hàng cao lớn ở chỗ sâu phường thị.

Cửa hàng này chiếm diện tích cực lớn, cơ hồ chiếm cỡ ba bốn cửa hàng bình thường, độ cao so sánh cũng khập khiễng một mảng lớn, có loại cảm giác hạc giữa bầy gà. Hai bên cửa hàng đều có một con kỳ lân chạm ngọc

màu đỏ như máu, nhìn cực kỳ uy vũ, trên đại môn treo một tấm biển cự đại, bên trên viết ba chữ to "Hiên Viên các".

Ba chữ to rồng bay phượng múa, muôn hình vạn trạng, tựa hồ muốn từ trên tấm biển này bay ra ngoài, tản mát ra một cỗ hào khí phô thiên cái địa.

"Hiên Viên các không hổ là thế lực đặt song song cùng tam đại thương hội như Tụ Bảo đường, danh bất hư truyền. Ba chữ này nghe nói là tự tay các chủ đời thứ nhất vẽ ra, vị các chủ này thực lực thật sự là cao thâm mật trắc." Tạ Vũ Hân nhìn tấm biển to lớn, ánh mắt chớp động nói.

"Tu vi người này tối thiểu cũng đạt đến Chân Tiên cảnh." Thẩm Lạc cũng nhìn tấm biển phía trước, nhẹ nhàng nói ra.

"Làm sao người biết?" Tạ Vũ Hân kỳ quái hỏi.

Thẩm Lạc mỉm cười, không trả lời.

Hắn dựa vào kinh nghiệm cùng ánh mắt trong mộng cảnh, tự nhiên có thể nhìn ra rất nhiều thứ.

"Lần này nghe nói Hiên Viên các bỏ ra tiền vốn cực lớn, trên đấu giá hội có trân bảo không ít, ta đã mang toàn bộ gia sản tới! Nhìn bộ dáng Tôn huynh trù trừ mãi chí, có phải cũng chuẩn bị xuất thủ hay không?"

"Đâu có, điểm vốn liếng ấy của tại hạ, không thể nào so được với Lưu huynh người. Lần này ta chỉ muốn mua mấy khối Thiên Mục Kim Thiết, tu luyện Huyền Kim Đại Pháp tới đệ ngũ trọng, đã vừa lòng thỏa ý rồi."

"Ta cũng thế, nghe nói lần hội đấu giá này tràng diện khác với lúc trước, cao nhân tiền bối Hóa Sinh tự, Phở Đà sơn, quan phủ Đại Đường đều tới, chân chính đồ tốt xuất hiện, tranh đoạt với những đại lão kia, chúng ta vẫn nên bỏ ý nghĩ này thôi, trở về mặt đất mới tốt."

Rất nhiều tu sĩ phụ cận vừa nói chuyện phiếm, vừa đi vào Hiên Viên các.

Thẩm Lạc nghe mấy chuyện này, lông mày cau lại.

"Chúng ta trực tiếp đi vào?" Tạ Vũ Hân nhìn Thẩm Lạc một chút, hỏi.

Thẩm Lạc nghe vậy, nhìn lại chung quanh.

Hôm qua hẳn nhận tin của Mã Tú Tú, Kim Dương Linh Hỏa kia hôm nay sẽ xuất hiện trên đấu giá hội Hiên Viên các, Mã Tú Tú mời hẳn cùng tham gia, nên lúc này hẳn mới tới.

"Thẩm công tử, người đã đến." Vào thời khắc này, một thanh âm từ phía trước truyền đến, một bóng người từ cách đó không xa trên một chiếc xe ngựa phía trước đi xuống, chính là Mã Tú Tú.

Hôm nay nàng mặc một chiếc quần dài màu lam, cắt xén cực kỳ vừa người, phía trên lưu động hào quang màu xanh lam, như là sóng nước dập dờn, nhìn không giống phục sức bình thường.

Chiếc quần dài màu lam này, phối hợp với da thịt trắng nõn của Mã Tú Tú, đường cong lung linh, lộ ra phi thường xuất chúng, dẫn tới phụ cận không ít con mắt nhìn lại.

"Xem ra Mã cô nương đã sớm tới, ngược lại để người đợi lâu rồi." Thẩm Lạc hơi chấp tay.

"Đâu có, ta cũng vừa tới thôi, vị tỷ tỷ này là?" Mã Tú Tú cười yếu ớt một tiếng, nhìn về phía Tạ Vũ Hân.

Hai người mặc dù đã sớm biết đối phương, nhưng vẫn chưa từng gặp mặt.

"Vị này là bằng hữu của ta, Tạ đạo hữu. Tạ đạo hữu, vị này là Mã Tú Tú cô nương, tu sĩ dưới trướng Tụ Bảo đường." Thẩm Lạc giới thiệu đơn giản hai người với nhau.

Lúc chạm mặt Mã Tú Tú, hắn từng nói bóng nói gió với Tạ Vũ Hân, biết được nàng này lúc ở Kiến Nghiệp thành cũng không nhận ra Mã Tú Tú, Mã Tú Tú đoán chừng cũng không nhận ra Tạ Vũ Hân.

Tạ Vũ Hân năm đó trộm bảo tại Bạch gia, việc này nếu truyền ra, nàng sẽ gặp phiền phức không nhỏ, Thẩm Lạc đương nhiên sẽ không nhiều lời nói rõ tên của nàng.

"Mã cô nương, hạnh ngộ." Tạ Vũ Hân đã sớm nghe Thẩm Lạc nói về Mã Tú Tú, chính đôn trang phục thi lễ một cái.

"Đâu có, có thể gặp được Tạ tử tử, là vinh hạnh của tiểu muội đây." Mã Tú Tú cũng thi lễ lại.

Ba người khách sáo một phen, không dừng lại ở đây lâu, tiến thẳng vào Hiên Viên các.

"Ba vị đạo hữu có thiệp mời không? Hôm nay hội đấu giá nhất định phải là khách quý được Hiên Viên các mời mới có thể tham gia." Hai giáp sĩ mặc trường bào huyền hoàng ngăn ở phía trước, một người trong đó nói.

Gương mặt xinh đẹp Mã Tú Tú hơi trầm xuống, nhưng cũng không nói gì thêm, lấy ra ba tấm thiệp màu vàng.

"Làm càn! Dám vô lễ với Tú cô nương, còn không lui xuống cho ta!" Vào thời khắc này, một thanh âm truyền đến, lại là một nữ tử mặc váy dài huyền hoàng, lông mày màu tím nhạt, mi tâm chấm một điểm chu sa đỏ tươi bước nhanh tới.

"Tử Tâm chấp sự!" Hai giáp sĩ áo bào màu vàng lộ vẻ sợ hãi, vội vàng lui sang một bên.

"Tú cô nương, những giáp vệ này kiến thức nông cạn, không nhận ra người, xin chớ trách, mời vào bên trong! Còn có hai vị đạo hữu này, cũng mời vào!" Tử Tâm chấp sự cười xán lạn với Mã Tú Tú một tiếng, làm ra một tư thế cung thỉnh.

Thẩm Lạc nhìn Tử Tâm một chút, thấy nàng tựa hồ địa vị không thấp, lại khách khí với Mã Tú Tú như vậy, xem ra địa vị Mã Tú Tú ở trong Tụ Bảo các không bình thường như nàng đã nói.

Trong mắt Tạ Vũ Hân cũng hiện lên một tia dị sắc không dễ nhận ra.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 406: Oan Gia Ngõ Hẹp

"Tử Tâm chấp sự khách khí." Mã Tú Tú bình tĩnh cười nhẹ, cũng không giải thích gì với Thẩm Lạc.

"Tú cô nương tới tham gia hội đấu giá lần này, là muốn mua thứ gì?" Tử Tâm chấp sự mang theo ba người đi vào bên trong, hỏi.

"Ta không có định mua gì, lần này tới tham gia hội đấu giá của quý các tại ba ch ngo c sa ch, là hai vị bằng hữu này. Họ muốn mua mấy món đồ, ta chỉ đi cùng mà thôi." Mã Tú Tú nói.

"Thì ra là thế, không biết hai vị đạo hữu xung hô như thế nào, muốn mua vật gì? Để Thiếp thân có thể chuẩn bị trước cho hai vị." Tử Tâm chấp sự nghe vậy, thần sắc trên mặt khẽ động, đánh giá Thẩm Lạc và Tạ Vũ Hân một lát, theo thói quen hỏi.

"Hai người chúng ta chỉ là hai tên tán tu, danh tính không quan trọng, hôm nay tới chỉ muốn mua chút vật dụng cần cho tu luyện thôi, không dám làm phiền các hạ." Thẩm Lạc biểu hiện một cách tự nhiên, từ tốn nói.

Tử Tâm chấp sự thấy vậy, không tiếp tục hỏi thăm nữa, dẫn hai người Thẩm Lạc mau chóng đi đến phía trước, rất nhanh đã tới một chỗ hội trường.

Khu hội trường này có diện tích cực lớn, hầu như có thể so với một số quảng trường cỡ nhỏ, bên trong có từng dãy chỗ ngồi, chừng mấy trăm cái.

Phía trước hội trường có vài chục chiếc bàn vuông màu đỏ, phía trên trưng bày rất nhiều linh quả và nước trà. Chung quanh mỗi cái bàn bày mấy chiếc ghế gỗ lim lớn, hiển nhiên là chỗ ngồi dành cho khách quý, khác biệt hoàn toàn với những chỗ ngồi chen chúc ở phía sau kia.

"Ba vị khách quý, có thể ngồi xuống ở chỗ này, khoảng cách này khá gần bàn đấu giá, cũng có thể thấy rõ ràng mọi thứ." Tử Tâm dẫn ba người tới trước một chiếc bàn vuông, bảo họ ngồi xuống, cách phía trước không xa chính là đài cao bán đấu giá.

Nàng ta giới thiệu sơ lược một chút về quá trình của hội đấu giá, đưa cho ba người mỗi người một miếng ngọc bài có đánh số, liền cáo từ rời đi chào hỏi khách nhân khác.

Thẩm Lạc nhìn xem ngọc bài trong tay, trên đó viết số ba trăm linh chín, rót một ít pháp lực vào, sẽ tản mát ra quang mang.

"Không ngờ một kẻ tán tu như tại hạ, cũng có thể ngồi tại ghế khách quý này, đây đều là dựa vào mặt mũi của Mã cô nương." Mắt của Tạ Vũ Hân chớp chớp nhìn về phía Mã Tú Tú, mang theo thâm ý cười nói.

Nàng tại Trường An lâu hơn nhiều so với Thẩm Lạc, nên biết ghế khách quý của hội đấu giá Hiên Viên đại biểu ý nghĩa.

"Tạ tỷ tỷ quá khen, cũng nhờ một chút danh tiếng của trường bối trong nhà tại Tụ Bảo các bậc học giả, mấy vị đạo hữu trong Trường An thành mới nể mặt, cho tiểu nữ tử một chút ân tình thôi. Không biết Tạ tỷ tỷ hôm nay muốn mua thứ gì?" Mã Tú Tú cười chuyển hướng chủ đề.

Hai nữ tựa hồ có chút hợp ý, rất nhanh cùng nhau một chỗ, bỏ qua Thẩm Lạc một bên.

Thẩm Lạc cũng không để ý, tự mình dò xét chung quanh dò xét.

Lúc này khoảng cách bắt đầu hội đấu giá còn có một đoạn thời gian, chỗ ngồi trong hội trường còn không có ngồi đầy, chỉ được hơn nửa.

Những người này phục sức và cách ăn mặc không giống nhau, nhưng phần lớn trên mặt đều hưng phấn, hiển nhiên đối với hội đấu giá của Hiên Viên các rất là chờ mong.

"Ta vừa rồi nghe người ta nói, hôm nay Hóa Sinh tự, Phổ Đà sơn, còn có quan phủ Đại Đường đều sẽ có người tham gia bán đấu giá lần này?" Thẩm Lạc thu hồi ánh mắt, tùy ý hỏi.

"Không sai. Miên Nguyệt cư sĩ của Hóa Sinh tự, Thanh Hoa tiên tử của Phổ Đà sơn hiện giờ cũng ở trong Trường An thành. Vị kia chính là Miên Nguyệt cư sĩ, bên cạnh là quan phủ Đại Đường Kim Khôi tướng quân." Mã Tú Tú khẽ nâng cằm, nhìn về phía một cái bàn vuông gỗ lim ở phía xa ra hiệu.

Thẩm Lạc và Tạ Vũ Hân thuận theo hướng nàng chỉ nhìn qua, sau bàn vuông gỗ lim là một người mặc áo bào trắng, nhìn chừng bốn mươi tuổi. Mặt mày y bình thường, trong tay cầm một cây quạt giấy trắng, có chút nho nhã, chính là Miên Nguyệt cư sĩ mà Mã Tú Tú nói.

Ở phía sau y còn có một thanh niên khá anh tuấn đang đứng, cũng mặc một thân áo bào trắng, dường như là đệ tử.

Ở cái bàn khác bên cạnh Miên Nguyệt cư sĩ, một cái đại hán tóc vàng đang ngồi. Toàn thân người này mặc một bộ áo giáp nhìn nặng nề vô cùng, cả người nhìn giống như một tòa kim sơn vững chắc.

Kim Khôi tướng quân đến đây chỉ có một mình, không mang theo tùy hành.

Hai mắt của Thâm Lạc khẽ nheo lại, chỉ cảm thấy pháp lực trên người của Miên Nguyệt cư sĩ và Kim Khôi tướng quân nội liễm, trong hai tròng mắt đều chớp động một tầng huỳnh quang. Đó chính hiện tượng mà là lực lượng thần hồn cường đại đến trình độ nhất định mới có thể sinh ra.

Hai người này tu vi, ít nhất đạt đến Xuất Khiếu kỳ.

Thâm Lạc dò xét một chút rất nhanh liền thu hồi tầm mắt, để tránh bị hai người kia phát giác.

"Hiên Viên các cũng hửu thiệp mời đến Thanh Hoa tiên cô của Phở Đà sơn, nếu không có chuyện gì ngoài ý muốn, nàng chắc cũng có ghé." Mã Tú Tú tiếp tục nói.

Thâm Lạc nghe vậy, sắc mặt hơi trầm xuống.

500 tiên ngọc đối với Nhân phẩm linh hỏa mà nói, mới miễn cưỡng đủ, cao nhân tới càng nhiều, thì xuất hiện xác suất biến số lúc cạnh tranh lại càng lớn.

"Theo ta được biết, ba vị tiên bối tu luyện đều không phải là công pháp Hỏa thuộc tính, cũng không tinh thông luyện đan, thuật luyện khí, nên khả năng tham dự cạnh tranh linh hỏa không lớn." Mã Tú Tú dường như biết Thâm Lạc nghĩ gì, làm bộ vô ý nói ra.

"Hi vọng là vậy." Thâm Lạc thềm thờ dài.

"Thâm công tử, không biết Úc Mộng Phù kia, ngươi nghiên cứu ra sao rồi?" Mã Tú Tú chần chờ một chút, hỏi.

"Còn đang tham ngộ, tạm thời không có đầu mối gì." Thâm Lạc sờ lên cái mũi, nói ra.

"Không sao, là ta có chút nóng nảy." Trong mắt của Mã Tú Tú lóe lên vẻ thất vọng, lập tức khôi phục lại bình tĩnh, gượng cười, nói.

"Mã cô nương yên tâm, ta sẽ nỗ lực hết sức." Thẩm Lạc nói.

Ngay lúc này, lối vào của hội trường rối loạn tung bồng, lại là hai nữ một nam cùng hai tên chấp sự của Hiên Viên các đi đến.

Người đi đầu là vị trung niên mỹ phụ, một thân áo xanh, dung mạo có chút tú lệ, nhưng toàn thân tản mát ra một cỗ hàn khí lạnh thấu xương, có vẻ phi thường cao ngạo.

Theo sau mỹ phụ áo xanh là hai người một nam một nữ, nam anh tuấn, nữ xinh đẹp, giống như một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ.

Mặt của Thẩm Lạc hơi đỏ, một nam một nữ này không phải ai khác, chính là hai tên đệ tử Phổ Đà sơn gặp tại phường thị Uyển Khâu thành khi trước.

"Thanh Hoa tiên cô tới." Thanh âm Mã Tú Tú từ phía bên cạnh truyền tới.

Ý nghĩ trong đầu Thẩm Lạc xoay chuyển thật nhanh, lập tức hơi cúi đầu xuống, đặt hai tay lên trên mặt xoa vài lần.

Khi tay của hắn buông xuống, dung mạo đã phát sinh cải biến, hóa thành một thanh niên mặt vuông mắt nhỏ.

Thứ Thẩm Lạc thi triển chính là Niết Cốt Dịch Dung chi thuật của Tạ Vũ Hân, thuật này dùng để thay hình đổi dạng cực kỳ tinh diệu. Ngày đó hắn thấy một lần liền muốn học tập.

Trong khoảng thời gian này, Thảm Lạc rốt cục dùng chế phù chi pháp của Thần Hành Giáp Mã Phù, trao đổi với Tạ Vũ Hân để lấy thuật này.

Môn Niết Cốt Dịch Dung chi thuật này và Hoàng Đình Kinh có cách làm khác nhau nhưng kết quả đều giống như nhau. Hân có kinh nghiệm tu luyện Hoàng Đình Kinh trong mộng bạc h ngọc s ách, nên dễ dàng nắm giữ môn bí thuật này, mà so với Tạ Vũ Hân dùng thì càng thêm tinh diệu.

Xương cốt trong cơ thể hân nhẹ vang lên tiếng két két, thấp đi mấy phần, thân thể lớn ra một chút, hoàn toàn biến thành một người khác.

"Thảm công tử, đây là. . ." Mặt của Mã Tú Tú lộ vẻ kinh ngạc.

"Chỉ là trò vật dịch dung, thực không dám giấu, tại hạ và hai tên đệ tử Phổ Đà sơn kia có chút ân oán, nếu bị bọn chúng nhận ra, sẽ gặp phiền phức." Thảm Lạc nói, ánh mắt liếc nhìn hai người kia, thấy họ cũng không có chú ý tới bên này, nhẹ nhàng thở ra.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 407: Đại Hội Đấu Giá

"Nguyên lai là như vậy, bất quá Thẩm công tử người cũng không cần lo lắng, trong thành Trường An nghiêm cấm tranh đấu, dù bọn hắn nhận ra người, cũng không thể làm gì người." Mã Tú Tú nói đến điểm máu chốt.

"Tuy nói thế, phiền toái nếu có thể giảm bớt thì nên giảm bớt mới tốt." Thẩm Lạc cười cười, nói.

Tạ Vũ Hân cũng nhận ra thanh niên họ Võ kia, bất quá bây giờ nàng che mặt, nên không sợ bị phát hiện.

Ba người Thanh Hoa tiên cô được hai gã chấp sự Hiên Viên các dẫn xuống, đi tới bên cạnh một bàn vuông hồng mộc gần Miên Nguyệt cư sĩ và Kim Khôi Tướng Quân.

"Thanh Hoa đạo hữu, nghe nói nửa năm trước người đã bắt đầu bế quan không ra, còn tưởng rằng sẽ bỏ qua lần đấu giá này, không ngờ người vẫn đến." Miên Nguyệt cư sĩ phản phật khép lại quạt xếp, vỗ nhẹ nhẹ lòng bàn tay, vừa cười vừa nói.

"Chỉ là bế quan bình thường thôi, đấu giá hội Hiên Viên khó có được, thiếp thân sao lại không đến. Ngược lại là Kim Khôi Tướng Quân, không phải bế sinh tử quan trong phủ à, sao còn rảnh rỗi tới đây?" Thanh Hoa tiên cô ngồi xuống, mặt không biểu tình nói.

"Ha ha, Đại Thừa kỳ cũng không phải cứ một mực khổ tu là có thể đột phá, Kim mỗ đi ra ngoài giải sầu, có lẽ đạt cơ duyên khác cũng chưa biết

chùng." Kim Khôi Tướng Quân vừa cười vừa nói.

Thanh Hoa tiên cô nghe vậy không nói gì nữa, phối hợp nhắm mắt dưỡng thần.

Một lát sau, chỗ ngồi trong tràng cơ bản đã đầy, trên đài cao phía trước hội trường chẳng biết lúc nào xuất hiện một lão giả thân hình khô ngô.

"Chư vị đạo hữu, hoan nghênh tới Hiên Viên các." Lão giả cười chấp tay với mọi người, hai tay lão đỏ thẫm, tựa hồ tu luyện công pháp kỳ lạ nào đó.

"Xích Thủ chân nhân! Hẳn không phải là khách khanh Lôi gia sao? Gia nhập Hiên Viên các lúc nào vậy?" Tạ Vũ Hân lộ vẻ kinh ngạc.

"Người này rất nổi danh sao?" Thâm Lạc hỏi thăm.

"Người này cũng là Đại Sư Luyện Khí ở Trường An thành, Hiên Viên các thời gian này chiêu nạp hiền tài, chắc hẳn bỏ ra vốn lớn đây." Mã Tú Tú nói.

"Lôi gia cam lòng thả người sao?" Tạ Vũ Hân hỏi.

Bản dịch được dịch tại Bạch ngọc sách. Mời bạn đọc đến đúng trang dịch để ủng hộ diễn đàn và dịch giả.

"Hiên Viên các có biện pháp của mình." Mã Tú Tú nói ra.

Trong lúc mấy người nói chuyện phiếm, thanh âm Xích Thủ chân nhân lại vang lên:

"Trước khi đấu giá bắt đầu, có một chuyện phải cho các vị biết. Thân phận lão phu, chư vị ở đây chắc hẳn đã rõ, Hiên Viên các vì hồi báo mọi người cổ động, phàm khách nhân trên đấu giá hội lần này mua được một

kiện vật phẩm, đều sẽ tặng thêm một cơ hội được lão phu khai lò luyện khí."

Lời này vừa nói ra, toàn bộ hội trường "Âm" một tiếng, như nổi đồng nô tung nghị luận âm lên, rất nhiều người trên mặt lộ ra sợ hãi lẫn vui mừng.

"Hiên Viên các thật đúng là biết làm ăn." Tạ Vũ Hân chặc chặc nói.

"Lời này vừa ra, rất nhiều người dù không cần, sợ là cũng phải chụp được một kiện vật phẩm nào đó." Mã Tú Tú đồng ý.

Thẩm Lạc có chút động dung, đồng thời tâm thần cũng bất định thêm.

Hắn vốn đến vì Linh hỏa, nếu có thể chụp được, đồng thời đạt được một cơ hội luyện khí sư giúp tự nhiên sao lại không làm, nhưng điều này cũng có nghĩa là cạnh tranh càng kịch liệt.

Quả nhiên, đã có lời của Xích Thủ chân nhân này, lúc kiện thứ nhất xuất hiện là một hộp Ngũ Hành Kim Sa, cạnh tranh thập phần kịch liệt, từ mới đầu mười lăm tiên ngọc, rất nhanh tăng lên đến ba mươi tiên ngọc, vượt xa giá trị của nó, nhưng vẫn có hai ba người không buông tha, cuối cùng lấy giá ba mươi tám tiên ngọc kết thúc dứt.

Kiện bảo vật thứ hai rất nhanh sẽ ra mắt, là một kiện pháp khí hình khuyên sáu tầng cấm chế, có tác dụng giam cầm.

Qua một phen cạnh tranh kịch liệt, cuối cùng bị một lão đầu mặt mũi như hèm rượu bỏ ra tám mươi lăm khối tiên ngọc mua được.

Kế tiếp, các loại thiên tài địa bảo, đan dược, Pháp Khí, công pháp điển tịch,..., tầng tầng lớp lớp, bất luận là phẩm chất hay là số lượng, so với đấu giá Quý Thị lần trước tốt hơn rất nhiều, lại do tặng kèm cơ hội luyện khí nên giá đấu giá cao hơn một chút so với thị trường.

Linh hỏa mà Thảm Lạc khao khát mặc dù chưa xuất hiện, thực sự hẳn cũng được mở rộng tầm mắt, đại khái hiểu được giá cả phẩm giai các Pháp Khí trước mắt.

Hạ phẩm Pháp Khí giá trị không sai biệt lắm bắt đầu từ hai mươi khối tiên ngọc, trung phẩm Pháp Khí thì tối thiểu năm mươi khối tiên ngọc trở lên, về phần thượng phẩm pháp khí thì giá trị xa xa trên trung phẩm, cần tối thiểu một trăm hai mươi tiên ngọc trở lên mới có thể mua được.

Về phần cực phẩm Pháp Khí, cho tới bây giờ, đấu giá hội vẫn chưa xuất hiện, bất quá thông qua Tạ Vũ Hân và Mã Tú Tú nghe ngóng, hẳn cũng hiểu rõ cực phẩm Pháp Khí trân quý, chớ nói tu sĩ Tích Cốc kỳ, dù là Ngung Hồn Kỳ cũng chưa chắc có một kiện, giá thị trường tối thiểu ba trăm tiên ngọc trở lên.

Hiểu được giá cả Pháp Khí, Thảm Lạc hiểu rõ hơn về tốc độ kiếm lấy tiên ngọc của mình.

Hắn vẽ phù lục đẳng cấp cao, trước sau bỏ ra khoảng nửa tháng, liền kiếm khoảng ba trăm tiên ngọc, đủ mua sắm một kiện cực phẩm Pháp Khí rồi.

Thảm Lạc ngoài hưng phấn, lại hạ quyết tâm, về sau đi vào giấc mộng, nếu có cơ hội, nhất định phải hảo hảo nghiên cứu kỹ nghệ vẽ phù lục.

Trong nháy mắt đã hơn hai mươi kiện vật phẩm đấu giá luân chuyển xuất hiện, nhưng Linh hỏa vẫn không xuất hiện.

Thảm Lạc một mực lẳng lặng ngồi ngay ngắn, không động tĩnh.

Ngược lại Tạ Vũ Hân xuất thủ một lần, chụp được một loại đan dược trị liệu thương thế thần hồn.

Rất nhanh, lại một kiện bảo vật được đưa lên bàn đấu giá, là một khối ngọc thạch lớn cỡ đầu người, vàng mênh mông, lúc rơi vào trên đài, phát ra "Ầm" một tiếng trầm đục, tựa hồ nặng dị thường.

Bên trong ngọc thạch có một đoàn tia sáng màu vàng đất chậm rãi lưu chuyển, dao động Linh khí mậu thổ trầm trọng hùng hậu từ bên trong chậm rãi phát ra, dường như một tòa núi lớn đứng thẳng trong đó.

"Món đấu giá này, chính là Thượng Cổ Linh vật Huyền Quy Bản, chỉ ở chỗ sâu sơn mạch có Linh khí nồng đậm chiếm giữ ngoài ngàn năm Huyền Quy mới có thể hình thành, tính chất cứng rắn vô cùng, ẩn chứa mậu thổ nguyên khí cực kỳ kinh người, là tài liệu thượng giai luyện chế Pháp Khí Pháp bảo. Thượng Cổ Chí Bảo Phiên Thiên Ấn trong truyền thuyết do chín mươi chín loại Linh vật từ chín tầng trời luyện chế thành, một trong số đó là Huyền Quy Bản đấy." Mặt mày Xích Thủ chân nhân hồng hào giới thiệu.

"Huyền Quy giáp! Lại có Chí Bảo như vậy xuất hiện!"

"Huyền Quy giáp có danh xưng Sơn Thần Ngọc, đã mấy trăm năm qua chưa xuất hiện, ai cũng chưa từng gặp, cái này không phải giả chứ?"

"Hiên Viên các nào bán hàng giả chứ, nếu không sẽ mất danh tiếng sao? Nhất định là thật."

"Nghe nói dung nhập nó vào bên trong bất luận Pháp Khí nào, đều tăng lên uy năng phẩm giai một khoảng lớn, thậm chí có thể trở thành Pháp bảo. Đáng tiếc, trong túi cạn quá!"

Xích Thủ chân nhân chưa giới thiệu xong, quần thể tu phía dưới đã nghị luận om xòm.

Trước mắt Thâm Lạc cũng sáng ngời, vô thức sờ soạng Lâm Lang Hoàn trên tay một cái.

Nếu có thể đoạt khỏi Huyền Quy giáp này tới tay, luyện hóa dung nhập vào trong Ngũ Nhạc Sơn Hình Ấn, uy lực của nó không biết sẽ bạo tăng tới trình độ nào.

Đáng tiếc Thần vật như thế, không phải một tu sĩ Tích Cốc kỳ nho nhỏ như hắn có thể nhúng chàm.

Thẩm Lạc thở dài, ánh mắt nhìn lại ba người Kim Khôi Tướng Quân, Miên Nguyệt cư sĩ, Thanh Hoa tiên cô bên cạnh. Ba người kia cũng nhìn chăm chăm Huyền Quy giáp trên đài, hiển nhiên rất cảm thấy hứng thú với vật này.

"Chư vị có thể yên tâm, khỏi Huyền Quy giáp này, bản các đã tìm cao nhân xem xét, tuyệt đối hàng thật giá thật. Nếu giả, bản các bồi thường gấp mười lần. Hiện tại bắt đầu đấu giá, giá bắt đầu ba trăm tiên ngọc." Xích Thủ chân nhân không nhanh không chậm nói.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 408: Tranh Giành Linh Hoả

Thẩm Lạc nghe vậy không khỏi nhếch nhếch miệng, Huyền Quy Giáp này quả nhiên quý kinh người, giá chính là một kiện cực phẩm pháp khí.

Đám người trong tràng nghe giá này, hơn phân nửa người rục rịch cũng đều tắt tâm tư, muốn nói người có thể xuất ra ba trăm tiên ngọc thì có không ít, nhưng đây chỉ là giá bắt đầu, chân chính giá sau cùng hiển nhiên vượt xa không chỉ số này.

Bọn họ mặc dù chê đắt, nhưng có người không chê, lập tức có người tài đại khí thô xuất thủ, mấy vòng đấu giá sau, giá Huyền Quy Giáp đã đẩy nhanh lên năm trăm tiên ngọc.

Người ra giá là vị nam tử mập lùn mặc hoa phục, khiến những thanh âm khác bị ép xuống.

Nam tử mập lùn với bộ dạng cấn răng nghiến lợi, hiển nhiên đã đưa ra toàn bộ thân gia.

"Năm trăm năm mươi tiên ngọc!" Một thanh âm vang lên.

Là Kim Khôi tướng quân rút cuộc xuất thủ, một lần tăng giá năm mươi khối tiên ngọc, được xưng tụng tài đại khí thô.

Thân thể nam tử mập lùn run lên, cả người giống như quả cầu da xì hơi, xụi lơ ở đó.

"Ha ha, Kim đạo hữu cũng cảm thấy hứng thú với Huyền Quy Giáp này sao, đã vậy, tại hạ cũng tới tham gia náo nhiệt, năm trăm tám mươi khối tiên ngọc." Miên Nguyệt cư sĩ bên cạnh cười ha ha, cũng đưa tay ra giá.

"Sáu trăm tiên ngọc!" Kim Khôi tướng quân tựa hồ phi thường coi trọng Huyền Quy Giáp, lập tức tăng giá.

"Quan phủ Đại Đường tài hùng thế lớn, bất quá tại hạ cũng có chút vốn liếng, sáu trăm năm mươi tiên ngọc." Miên Nguyệt cư sĩ mở quạt xấp, mỉm cười nói.

Giờ phút này những người trong hội trường an tĩnh lại, không ai ra tay, lẳng lặng nhìn hai người tranh giá.

"Tám trăm tiên ngọc!" Kim Khôi tướng quân không chút do dự, vậy mà một hơi tăng thêm trọn vẹn một trăm năm mươi tiên ngọc, làm mọi người tại đây giật nảy mình.

Thần sắc Miên Nguyệt cư sĩ cũng theo đó trầm xuống.

"Khôi Huyền Quy Giáp này, ta nhất định phải có, Miên Nguyệt đạo hữu muốn theo giá thì cứ theo, bất quá cũng không nên táng gia bại sản mới ổn." Kim Khôi tướng quân từ tốn nói.

"Đề tại hạ táng gia bại sản? Còn rất sớm đấy, chín trăm tiên ngọc." Miên Nguyệt cư sĩ cười ha ha nói, tựa hồ có chút động khí.

"Một ngàn tiên ngọc!" Kim Khôi tướng quân thấy không đẩy lui được Miên Nguyệt cư sĩ, lông mày cau lại, lần nữa tăng giá.

"Một ngàn năm trăm tiên ngọc!" Một thanh âm thanh lãnh đột nhiên vang lên, lại là Thanh Hoa tiên cô một mực im lặng, trực tiếp nghiền ép Kim Khôi tướng quân.

Mọi người tại đây nghe vậy, đều hít sâu một hơi, Xích Thủ chân nhân trên đài cũng ngẩn người, toàn bộ hội trường theo đó yên tĩnh lại, một hồi lâu mới có người xì xào bàn tán.

"Một ngàn năm trăm tiên ngọc? Thanh Hoa đạo hữu thật đại khí phách, Huyền Quy Giáp này mặc dù trân quý, nhưng phân lượng cũng không phải quá nhiều, đáng giá nhiều như vậy sao?" Kim Khôi tướng quân lạnh lùng nói.

"Có đáng giá hay không tùy suy nghĩ mỗi người, Kim Khôi đạo hữu nếu muốn vật này thì cứ tiếp tục tăng giá." Thanh Hoa tiên cô bình thản nói ra.

"Hắc hắc, Kim mỗ cũng không phải oan đại đầu, Thanh Hoa đạo hữu nếu muốn vật này, còn ra giá cao một ngàn năm trăm tiên ngọc, Kim mỗ sao lại không giúp người hoàn thành mong muốn." Kim Khôi tướng quân cười hắc hắc, không ra giá nữa.

Lông mày Miên Nguyệt cư sĩ run run mấy lần, cũng không mở miệng.

Trên đài cao, trong mắt Xích Thủ chân nhân lướt qua vẻ vui mừng, Hiên Viên các dự định kiếm khối Huyền Quy Giáp giá khoảng một ngàn tiên ngọc, bây giờ lại vẫ ra giá cao một ngàn năm trăm tiên ngọc.

Dựa theo quy củ Hiên Viên các, những vật đấu giá này phàm vượt qua giá dự định, phần vượt qua thì người chủ trì đấu giá được trích một phần mười, lão được trọn vẹn năm mươi tiên ngọc.

Đây là một bút tài phú không nhỏ à.

Xích Thủ chân nhân thấy trong hội trường không có người tiếp tục ra giá, đang muốn tuyên bố Huyền Quy Giáp thuộc về.

"Hai ngàn tiên ngọc!" Một thanh âm đột nhiên vang lên, không phải là Kim Khôi tướng quân, cũng không phải Miên Nguyệt cư sĩ, mà là từ trong một góc hội trường truyền đến.

Toàn bộ hội trường yên tĩnh, sau đó đám người đồng loạt quay đầu nhìn lại.

Người ra giá là một tu sĩ mặc hắc bào rộng thùng thình, che kín các nơi toàn thân, không nhìn thấy dung mạo, tiếng nói cũng mơ hồ không rõ, nghe không ra là nam hay nữ.

Đám người nghị luận âm ỉ, suy đoán lai lịch người áo đen kia.

Mà người áo đen báo giá xong, bình tĩnh ngồi ở đó, phảng phất như không thấy ánh mắt mọi người chung quanh nhìn mình.

Đôi mi thanh tú Thanh Hoa tiên cô nhắm lại, đưa mắt nhìn thật sâu người áo đen kia, hai con ngươi nhắm lại, không tiếp tục xuất thủ nữa.

Trên đài cao, Xích Thủ chân nhân vui mừng cơ hồ không giấu nổi, khuôn mặt vốn ửng hồng càng đỏ bừng lên vì hưng phấn, dùng sức nhéo nhéo ngón tay, mới cưỡng ép bình tĩnh trở lại, dựa theo quy củ lặp lại hai lần giá cả này.

Quả nhiên, trong hội trường không có người ra giá nữa.

Thấy không có ai lên tiếng, Xích Thủ chân nhân tuyên bố bảo vật này thuộc về người áo đen.

Một vòng đấu giá này biến đổi bất ngờ, đám người trong hội trường ăn no thỏa mãn, đấu giá mặc dù đã kết thúc, vẫn âm thầm nghị luận không thôi.

Xích Thủ chân nhân đợi một hồi, mới tiến hành vòng đấu giá mới, lấy ra một hộp gỗ hoả hồng cao hơn một xích đặt ở trên đài đấu giá.

Mở hộp gỗ ra, bên trong là một tinh cầu màu trắng trong suốt, không biết dùng vật gì chế thành, trung tâm tinh cầu là một ngọn lửa màu vàng đang thiêu đốt.

Mặc dù cách tinh cầu màu trắng kia một khoảng, một cỗ khí tức cực nóng vẫn như cũ truyền ra.

"Linh hỏa!" Lập tức có người nhận ra lai lịch ngọn lửa màu vàng kia.

Thẩm Lạc đột nhiên ngồi ngay ngắn lại, gât gao nhìn chăm chăm đồ vật trên đài.

"Kiện vật phẩm tiếp theo cũng là chí bảo, đã có đạo hữu nhận ra, không sai. Đoàn kim diễm này chính là Nhân phẩm linh hỏa, Kim Dương Huyền Hỏa." Xích Thủ chân nhân mở miệng giới thiệu.

"Tin tức Tụ Bảo đường quả nhiên chuẩn xác. Mã cô nương, đa tạ." Thẩm Lạc gật đầu cảm ơn Mã Tú Tú.

"Tụ Bảo đường chúng ta tốt xấu gì cũng là một thế lực tại Trường An thành, nghe ngóng một tin tức, cũng không quá nhiều khó khăn. Kế tiếp còn phải xem vốn liếng Thẩm công tử rồi." Mã Tú Tú khẽ cười một tiếng.

Thẩm Lạc im lặng gật đầu, âm thầm điều chỉnh hô hấp, bình tĩnh tâm thần, lập tức bắt đầu chuẩn bị đấu giá.

"Kim Dương Huyền Hỏa trên Nhân Hỏa bảng xếp hạng ba mươi bảy, chính là Thuần Dương linh hỏa, chuyên khắc chế khí tức âm quỷ, dùng cho luyện đan và luyện khí cũng rất thích hợp, giá bắt đầu hai trăm tiên ngọc." Xích Thủ chân nhân tuyên bố.

"Hai trăm mười tiên ngọc!"

"Hai trăm hai mươi!"

"Hai trăm ba mươi lăm tiên ngọc!"

Tên tuổi Kim Dương Huyền Hỏa quả thực không nhỏ, Thảm Lạc còn chưa xuất thủ, đã có người liên tiếp báo giá, tăng đến hai trăm bảy mươi tiên ngọc.

Thảm Lạc cảm thấy lo lắng, tiếp tục như vậy, không biết giá sẽ nhảy lên tới bao nhiêu.

"Ba trăm tiên ngọc!" Hấn lập tức giơ lên ngọc bài trong tay.

Thảm Lạc tăng thêm ba mươi khối tiên ngọc, trong đám người đấu giá có mấy người lựa chọn lui bước.

"Ba trăm mười tiên ngọc!"

"Ba trăm hai mươi!"

Bất quá vẫn có hai tu sĩ theo sau, một người là đại hán tóc xám, người kia là một thiếu phụ hồng sam, nhìn hai người thật cần Kim Dương Huyền Hỏa.

"Ba trăm năm mươi tiên ngọc!" Thảm Lạc lại xuống mãnh được.

Đại hán tóc xám kia thở dài, không tiếp tục ra giá nữa.

"Ba trăm sáu mươi tiên ngọc!" Thiếu phụ hồng sam hơi cắn răng ngà, theo sau.

"Bốn trăm tiên ngọc!" Thảm Lạc không biểu tình, lại mãnh liệt thêm bốn mươi tiên ngọc.

Thiếu phụ hồng sam hung hăng trừng Thảm Lạc một cái, hừ một tiếng, cũng không lên tiếng nữa.

Thảm Lạc thấy cảnh này, hơi nhẹ nhàng thở ra, ánh mắt âm thầm nhìn lại những người khác trong tràng.

Trên đài cao, ánh mắt Xích Thủ chân nhân có chút u ám.

Đoàn Kim Dương Huyền Hỏa này bán bốn trăm tiên ngọc, có chút hơi thấp, nhưng thủ đoạn Thảm Lạc đấu giá cũng cao minh, đè ép những người khác xuống, hẳn cũng chỉ có thể theo quy củ làm việc.

"Quý khách số 309 ra giá bốn trăm tiên ngọc, còn có ai cao hơn không?" Xích Thủ chân nhân cất giọng hỏi.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 409: Manh Mối Luyện Đan

Trong hội trường hoàn toàn yên tĩnh, không người lên tiếng.

Kim Khôi tướng quân, Miên Nguyệt cư sĩ, Thanh Hoa tiên cô, ba người như Mã Tú Tú nói, không xuất thủ cạnh tranh Kim Dương Huyền Hỏa, trái tim Thẩm Lạc căng thẳng từ từ buông lỏng xuống.

"Bốn trăm mười tiên ngọc!" Nhưng giờ phút này, phảng phất lão thiên muốn đổi nghịch với hắn, một thanh âm thanh thúy đột nhiên vang lên.

Sắc mặt Thẩm Lạc trầm xuống, nhìn lại hướng thanh âm kia truyền đến, con ngươi hơi co lại.

"Là nàng, lại tới phá hư chuyện tốt của ta!" Trong lòng của hắn thâm giận.

Người nói chuyện không phải ai khác, lại là thiếu nữ họ Lý sau lưng Thanh Hoa tiên cô kia, nàng này không nhận ra mình, nhưng cũng lại vừa đúng lúc lại gây khó dễ mình.

"Bốn trăm ba mươi tiên ngọc!" Thẩm Lạc giọng báng báo giá.

"Bốn trăm tám mươi tiên ngọc!" Thiếu nữ họ Lý nhìn Thẩm Lạc một chút, tựa hồ có chút không kiên nhẫn được nữa, thần sắc tự nhiên tăng thêm năm mươi tiên ngọc.

"Năm trăm tiên ngọc!" Thảm Lạc nổi lên cảm giác chằng lảnh, báo ra cái giá cao nhất của mình.

"Sáu trăm tiên ngọc." Thiếu nữ họ Lý cười lạnh một tiếng, chỉ một cái tăng thêm một trăm tiên ngọc, đơn giản xem tiên ngọc như cặn bã.

Trong lòng Thảm Lạc vốn hồi hộp một chút, sắc mặt có chút tái nhợt.

"Thảm công tử, linh hỏa mặc dù hiếm thấy, nhưng trong Trường An thành ngẫu nhiên sẽ xuất hiện, giá này đã cao rồi." Mã Tú Tú nhìn thấy Thảm Lạc như vậy, vội vàng an ủi.

"Vậy làm phiền Mã cô nương lưu ý giúp tại hạ một chút." Thảm Lạc hít sâu một hơi, bình phục tâm tình, nói.

Trên đài cao, Xích Thủ chân nhân lộ vẻ hưng phấn, hỏi liên tiếp giá hai lần, rất nhanh tuyên bố Kim Dương Huyền Hỏa thuộc về nàng kia.

Hội đấu giá đến tận đây, mới dần dần tiến vào giai đoạn cao trào. Trong thời gian kế tiếp, các loại thiên tài địa bảo, đan dược pháp khí trân quý liên tiếp xuất hiện, ngay cả cực phẩm pháp khí cũng xuất hiện mấy kiện.

Chỉ là tâm tình Thảm Lạc sa sút, không còn hứng thú xem nữa.

Đảo mắt hai canh giờ trôi qua, hội đấu giá rốt cuộc chuẩn bị kết thúc.

Bầu không khí trong tràng vẫn không giảm bao nhiêu, vẫn khí thế ngất trời.

Đến lúc cuối cùng vật đấu giá áp trực, là một kiện cực phẩm pháp khí "Bách Âm Biên Chung" ẩn chứa mười sáu tầng cấm chế, cách pháp bảo chỉ khoảng nửa bước, có thể phát ra công kích âm ba công cực kỳ lợi hại, bị

Kim Khôi tướng quân lấy hai ngàn sáu trăm tiên ngọc mua được, hội đấu giá mới hoàn toàn kết thúc.

Ba người Thâm Lạc theo đám người phun trào, rời Hiên Viên các.

Giờ phút này sắc trời bên ngoài đã sáng tỏ, trong Tây Thị như cũ biến người đông nghịt, tựa hồ náo nhiệt cả đêm.

Kim Dương Linh Hỏa ở trước mắt đã vượt mất, trong lòng Thâm Lạc thất vọng, không còn hứng đi dạo nữa, lúc này cáo từ cùng Tạ Vũ Hân rời đi.

"Thâm công tử, ta sẽ tiếp tục nghe ngóng chuyện linh hỏa, nếu có tin tức lập tức thông tri cho ngươi." Mã Tú Tú nói.

"Vậy làm phiền Mã cô nương." Thâm Lạc chấp tay nói.

"Về phần vị Luyện Đan sư kia, bây giờ Gia Niên thịnh hội đã kết thúc, ta có chút quan hệ với lão, tin tưởng mấy ngày sau sẽ có kết quả." Mã Tú Tú tiếp tục nói.

Thâm Lạc nghe lời này, tâm thần sa sút mới khôi phục lại một chút, lần nữa cảm tạ.

Mã Tú Tú tựa hồ có việc bận, một chiếc xe ngựa vẫn một mực chờ ở bên ngoài, lúc này nàng mới lên xe rời đi.

Mà Thâm Lạc cùng Tạ Vũ Hân không dừng lại tại Tây Thị, rất nhanh quay trở về Xương Bình phường.

"Thâm đạo hữu, ta có một số việc muốn làm, cần rời Trường An thành mấy ngày, chuyện bán phù phải tạm dừng ít bữa." Tạ Vũ Hân dừng bước ngoài Xương Bình phường, không đi vào, mở miệng nói ra.

"VẬY CŨNG KHÔNG SAO, KHÔNG BIẾT TẠ ĐẠO HỮU MUỐN LÀM CHUYỆN GÌ? CÓ CẦN TẠI HẠ HỖ TRỢ KHÔNG?" THẨM LẠC HƠI KINH NGẠC, HỎI.

"MỘT CHÚT VIỆC NHỎ, MỘT MÌNH TA LÀ ĐỦ, CŨNG KHÔNG PHIỀN ĐẾN THẨM ĐẠO HỮU NGƯỜI." TẠ VŨ HÂN NÓI.

THẨM LẠC THẤY VẬY, CŨNG KHÔNG KIÊN TRÌ HỎI NỮA.

"CHU THIẾT LÀ BẰNG HỮU LÂU NĂM CỦA TA, HẮN MẶC DÙ KHÔNG PHẢI TU SĨ, NHƯNG NHIỀU NĂM SỐNG TẠI TRƯỜNG AN THÀNH, BIẾT RÕ RẤT NHIỀU NƠI TRONG THÀNH, LÀM VIỆC CẨN THẬN, ĐÁNG TÍN NHIỆM. NGƯỜI NẾU CÓ VIỆC GÌ VẬT VĨNH, CÓ THỂ PHÂN PHÓ HẮN ĐI LÀM." TẠ VŨ HÂN TIẾP TỤC NÓI.

"ĐƯỢC." THẨM LẠC GẬT ĐẦU.

TẠ VŨ HÂN LÀM VIỆC NHẤT QUÁN NHANH NHẠY, SỰ TÌNH GIAO PHÓ XONG, LẬP TỨC ĐỨNG DẬY RỜI ĐI.

MỘT SÁNG SỚM MẤY NGÀY SAU, TRONG XƯƠNG BÌNH PHÒNG VANG LÊN TRẬN TRẬN THANH ÂM ÒN ÀO, KHẮP NƠI LỤN LỜ KHÓI BẾP BAY LÊN.

THẨM LẠC Ở TẠM TIỂU VIỆN MẶC DÙ CÁCH ĐƯỜNG PHỐ NÁO NHIỆT KHÁ XA, NHƯNG VẪN LỜ MỜ CÓ THỂ NGHE ĐƯỢC ÂM THANH TRUYỀN ĐẾN, MANG THEO DÀY ĐẶC TIẾNG VANG YÊN HÒA KHÍ TỨC CHỢ BÚA.

THẨM LẠC TỪ TRONG TU HÀNH TỈNH LẠI, ĐỨNG DẬY ĐẨY CỬA SỔ LÂU HAI LÂM VIỆN RA, LIỀN THẤY BÊN NGOÀI TRÊN MỘT GỐC CÂY HÒE GIÀ CÓ CHÚT THỤ LINH, MỘT Đám chim sẻ đang líu ríu réo lên không ngừng, NGƯỢC LẠI TIẾNG VE KÊU HƠN NỬA ĐÊM LẠI YÊN TĨNH.

HẮN ĐƯA MẮT TRÔNG VỀ PHÍA XA, CÓ THỂ NHÌN THẤY TRÊN ĐƯỜNG PHỐ XA XA, KHÔNG ÍT THƯƠNG HỘ BÊN ĐƯỜNG ĐÃ KÉO LÊN TINH KỲ NGUY TRANG, MỞ CỬA CÔNG, CHUẨN BỊ MỞ CỬA ĐÓN KHÁCH.

Lúc này, một cửa nội viện bên kia mở ra, một thiếu nữ dung mạo thanh tú xinh đẹp đi tới phía bên này.

Đi xuống dưới lầu, thiếu nữ ngửa đầu nhìn sang, cùng Thẩm Lạc bốn mắt nhìn nhau, lộ ra một vòng ý cười, chính là Mã Tú Tú.

Thẩm Lạc mặc dù cảm thấy có chút ngạc nhiên, nhưng vẫn lễ phép cười chào.

Chỉ chốc lát sau, ngoài cửa phòng lầu hai vang lên âm thanh gõ cửa, Thẩm Lạc lập tức mở cửa đón nàng vào.

"Mã cô nương, sao sáng sớm đã tới? Chẳng lẽ chuyện kia đã có kết quả?" Sau khi Mã Tú Tú ngồi xuống, Thẩm Lạc rót cho nàng một chén trà, hỏi.

"Ngày đó người nói việc này, ta liền về hỏi thăm thương hội. Trong những cung phụng thương hội chúng ta hoàn toàn chính xác có Luyện Đan sư, bất quá có thể luyện chế Nhũ Linh Đan cũng chỉ có một vị." Mã Tú Tú tiếp nhận chén trà, lại đặt xuống, sau đó mới mở miệng nói.

"Thật sự có, vậy thì tốt quá." Thẩm Lạc nghe vậy liền vui mừng.

"Thẩm công tử, người chớ vội cao hứng, vị Luyện Đan sư kia cũng là cung phụng có cấp bậc cao nhất trong thương hội chúng ta, muốn mời lão hỗ trợ luyện đan, bỏ ra đại giới cũng không nhỏ." Mã Tú Tú nói.

"Đây là tự nhiên, ta đã chuẩn bị tâm lý. Chỉ là không biết vị tiền bối này ra giá bao nhiêu?" Thẩm Lạc xem thường hỏi.

"Luyện đan so với luyện khí càng thêm hao tổn tâm thần, lúc bình thường vị đan sư này sẽ không nhận uy thác từ bên ngoài thương hội, may mà ta cùng có mấy phần giao tình lâu năm, lão mới miễn cưỡng đáp ứng.

Ngoài việc người thanh toán tám trăm tiên ngọc tiền thù lao, mặt khác mặc kệ cuối cùng thành đơn bao nhiêu, lão vẫn muốn được phân một phần ba." Mã Tú Tú nói như thế.

Nghe lời ấy, lông mày Thẩm Lạc không khỏi cau lại.

Không nói đến thù lao này thực sự vượt xa Thẩm Lạc mong muốn, ngay cả Nhữ Linh Đan cũng phải phân một phần ba, cái này khiến Thẩm Lạc thực sự khó mà tiếp nhận.

"Đại giới này. . . Thực sự vượt qua dự kiến, không biết có thể thương thảo lại không?" Thẩm Lạc chần chờ nửa ngày, lại nói.

"Thẩm công tử, không phải là ta cố ý làm khó dễ ngươi, thật sự là vị tiền bối này vốn trời sinh tính cô quái, cũng may ta ở trước mặt lão mới có chút tác dụng, nếu là người khác lão cũng sẽ không để ý tới. Mà lão nói chuyện cho tới bây giờ đều nói một không hai, ta còn chưa bao giờ thấy lão cò kè mặc cả với ai cả. . ." Mã Tú Tú nghe xong, ngón tay nhẹ nhàng xoay chén trà, mặt lộ vẻ khó xử.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 410: Nhiệm Vụ Địa Phủ

Thẩm Lạc thấy thần sắc nàng không giống giả vờ, lúc này cảm thấy có chút đáng tiếc.

"Nếu vậy, ta cũng chỉ đành tìm phương pháp khác, bất quá vẫn phải cảm ơn Mã cô nương." Thẩm Lạc ôm quyền nói.

Mã Tú Tú nghe vậy, không lập tức trả lời Thẩm Lạc, mà cau mày, cúi đầu suy nghĩ.

"Mã cô nương. . ."

Thẩm Lạc phát phát tay trước mặt nàng, lúc này nàng mới lấy lại tinh thần, có chút do dự nói:

"Kỳ thật còn có một biện pháp, có khả năng để vị tiên bối kia nguyện ý giúp ngươi luyện đan, không biết ngươi có muốn thử hay không?"

"Biện pháp gì?" Thẩm Lạc vội vàng hỏi.

"Thẩm công tử, không biết ngươi có từng nghe nói về nhiệm vụ Địa Phủ chưa?" Mã Tú Tú có chút thần bí hỏi.

"Hơi nghe thấy, làm sao? Người nói biện pháp này có liên quan đến nhiệm vụ Địa Phủ?" Thẩm Lạc hơi sững sờ, lập tức hỏi.

"Không sai. Vị tiên bối Luyện Đan sư này vì luyện chế một loại Minh Linh Đan, một mực tìm một loại linh tài đặc trưng của Âm Ti là Hoàng

Tuyền Thủy Tinh. Đáng tiếc thứ này Âm Ti cực kỳ coi trọng, cực ít chảy ra dương thế, cho nên không tìm được. Nếu người có thể tìm ra thứ này, vậy điều kiện luyện đan coi như dễ thương lượng hơn nhiều." Mã Tú Tú gật đầu nhẹ

"Hoàng Tuyền Thủy Tinh. . . Đã trân quý như vậy, chỉ sợ cũng không đơn giản có thể lấy được?" Thâm Lạc trầm ngâm nói.

Dựa vào kinh nghiệm lúc trước tiếp xúc với Câu Hồn Mã Diện không nhiều, Thâm Lạc biết đồ vật Âm Ti không phải dễ lấy được như thế.

"Đó là tự nhiên, bất quá vừa vặn thương hội chúng ta gần đây dự định tiếp một nhiệm vụ Địa Phủ, trong đó đồ vật ban thưởng có Hoàng Tuyền Thủy Tinh này. Nếu người nguyện ý đi, ta có thể an bài người làm thành viên thương hội, cùng tham gia nhiệm vụ này." Mã Tú Tú nói.

"Nhưng ta nghe nói muốn nhận nhiệm vụ Địa Phủ, ít nhất phải là tu sĩ Ngưng Hồn kỳ mới được? Chút đạo hạnh của ta chỉ sợ không đủ tư cách đó?" Thâm Lạc chần chờ nói.

"Không sai, bất quá nhiệm vụ lần này là đoàn thể hành động, chỉ cần người đầu lĩnh có tu vi Ngưng Hồn kỳ là được, cho nên tu vi cao thấp không phải vấn đề, Tích Cốc kỳ đã đủ." Mã Tú Tú vừa cười vừa nói.

"Vậy xin Mã cô nương nói rõ nội dung nhiệm vụ, để tránh ta tùy tiện tiến vào, lại níu chân thương hội." Trên mặt Thâm Lạc cũng nhiều thêm một phần ý cười, ôm quyền hỏi.

"Thâm công tử chớ coi nhẹ mình, bình thường phần lớn nhiệm vụ Địa Phủ đều liên quan đến trừ sát diệt quỷ. Thâm công tử người tinh thông phù lục, lại có lời phù lợi hại trên thân, ngược lại là nhân tuyển tốt chấp hành nhiệm vụ này." Mã Tú Tú khoát tay với Thâm Lạc, nói.

"Nếu vậy, Mã cô nương ngược lại đã nghĩ thoả đáng cho tại hạ." Thẩm Lạc cười cười, nói ra.

"Tuy nói thế, bất quá ta vẫn phải nhắc nhở ngươi, loại nhiệm vụ này bình thường đều không đơn giản, đặc biệt thù lao lần này cao như thế, chỉ sợ quý vật muốn tiêu diệt cũng không đơn giản, ngươi nghĩ kỹ hẵng quyết định, trước chiều ngày mai trả lời chắc chắn cho ta là được." Mã Tú Tú nghiêm sắc mặt lại, mở miệng nói.

"Nhiệm vụ này, ta tiếp nhận." Thẩm Lạc âm thầm suy nghĩ một lát, nói.

"Nhiệm vụ này còn đến nửa tháng sau mới tiến hành, ngươi không cần quá mức sốt ruột quyết định, thời gian suy nghĩ còn nhiều." Mã Tú Tú nghe vậy, cũng hơi sững sờ, có chút ngoài ý muốn nói.

"Ta đã nghĩ kỹ, ta nhận. Mã cô nương suy tính cho ta nhiều như vậy, nếu ta vẫn do dự, chẳng phải là phụ ý tốt cô nương." Thẩm Lạc cười cười, chém đinh chặt sắt nói.

"Thẩm công tử quả nhiên can đảm hơn người, bất quá lần này ngươi cũng không cần quá lo lắng. Thủ lĩnh nhiệm vụ lần này là một vị cung phụng Ngung Hồn hậu kỳ chúng ta, lão đã làm qua rất nhiều nhiệm vụ Địa Phủ, những năm qua chưa từng bại trận, mỗi lần nhiệm vụ tỷ lệ chiến tổn phi thường thấp. Chỉ cần ngươi nghiêm ngặt làm theo lời lão phân phó, sẽ không vấn đề gì. Mặt khác, ta cũng sẽ thỉnh cầu lão quan tâm ngươi chút." Trong mắt Mã Tú Tú lóe lên vẻ tán thưởng, nói.

"Vậy xin đa tạ rồi." Thẩm Lạc ôm quyền nói.

"Thẩm công tử, với ta cũng không cần khách khí như thế." Lúc này Mã Tú Tú mới thu lại mấy phần ý cười.

Sau đó nàng cáo từ rời đi.

Chờ đến gần buổi trưa, Thảm Lạc cũng rời tiểu viện, đi đến cửa hàng Tây Thị, mua sắm một nhóm lá bùa cùng các loại phù mặc linh tài chế phù.

Hắn muốn tranh thủ nửa tháng này, vẽ ra càng nhiều phù lục, ứng phó nhiệm vụ Địa Phủ lần này.

...

Thời gian nhoáng một cái, đã nửa tháng sau.

Một ngày sáng sớm, không đợi Thảm Lạc tiến đến Tự Bảo đường, ngoài cửa tiểu viện đã chạy đến một chiếc xe ngựa, nói là Mã Tú Tú phái tới, đón hắn đi tập hợp.

Thảm Lạc thu thập xong phù lục pháp khí, liền leo lên xe ngựa, một đường đi thành tây.

Ven đường xuyên qua từng con đường và từng tòa phường thị, xe ngựa đi hồi lâu, đi ngang qua một cửa phường thị cao lớn, Thảm Lạc nhắc màn kiệu lên xem, mới phát hiện đã đến rìa thành tây bắc Vĩnh Hưng phường.

"Sao lại đến nơi này?" Thảm Lạc nghi hoặc hỏi.

"Địa điểm tập hợp trong Vĩnh Hưng phường này, ngài đừng gấp, chúng ta sắp đến rồi." Mã phu đánh xe giải thích.

Thảm Lạc vốn tưởng chấp hành nhiệm vụ bất quý hắn là tập hợp ở ngoài thành, không ngờ lại tới gần hoàng thành Vĩnh Hưng phường.

Một mực đi dọc theo hướng bắc vào phường, không bao lâu sau, xe ngựa rốt cuộc ngừng lại.

Thảm Lạc từ trên xe nhảy xuống, ngẩng đầu nhìn phía trước. Chỉ thấy cách đó không xa đứng lặng một tòa kiến trúc cao lớn, phía trước đặt hai

con sư tử chạm đá cao ngang người, nhìn uy vũ bất phàm.

"Miếu thành hoàng. . ."

Thẩm Lạc nhìn tám biển treo trên cổng kiến trúc, không khỏi kinh ngạc.

Còn đang nghi hoặc, lại có một chiếc xe ngựa từ phía sau chạy tới, từ phía trên đi xuống một nam tử cao lớn thân mang áo ngắn vải thô, sau lưng cõng một thanh cự phủ đồng thau, sải bước đi tới.

Gã đi đến trước mặt hắn, nhìn thoáng qua Thẩm Lạc thấp hơn một cái đầu, ồm ồm nói: "Ngươi cũng đến tập hợp sao?"

Thẩm Lạc đánh giá người kia một chút, thấy gã trán rộng lớn, mũi không cao, bờ môi khá dày, một bộ dạng chất phác, có chút không rõ gât gât đầu.

"Ta cũng vậy, cùng đi đi." Nam tử cao lớn giương đại thủ lên, dẫn đầu đi lên bậc thang.

Thẩm Lạc hơi chần chờ, lập tức cất bước đi theo.

"Ta gọi là Lã Hợp, ngươi xưng hô thế nào?" Nam tử thấy Thẩm Lạc theo sau, mở miệng hỏi.

"Tại hạ Thẩm Lạc." Thẩm Lạc ôm quyền nói.

"Xem ra, ngươi là lần đầu tiên đến tham gia nhiệm vụ?" Lã Hợp đánh giá Thẩm Lạc một chút, lại hỏi.

"Là lần đầu tiên, còn xin đạo hữu chỉ giáo." Thẩm Lạc nói.

"Chỉ giáo thì không dám, ta bất quá là lần thứ ba tham gia mà thôi, cứ theo sát Hồ Dung tiên bối là được." Lã Hợp nói.

"Hồ Dung tiền bối?" Thảm Lạc kinh ngạc hỏi.

"Người còn không biết sao? Lần này dẫn đội chính là Hồ Dung tiền bối, chỉ cần trung thực đi theo lão, nghe lão chỉ huy làm việc, sẽ không tùy tiện mất mạng." Lã Hợp đầy mắt tin phục, nói.

"Vị Hồ Dung tiền bối này là ai, làm sao lợi hại như vậy?" Thảm Lạc nghi ngờ hỏi.

"Không nên hỏi nhiều như vậy, tóm lại làm nhiệm vụ trọng yếu nhất, chớ tự coi mình thông minh, cứ nghe theo Hồ Dung tiền bối chỉ thị là được." Lã Hợp có chút không kiên nhẫn khoát tay áo, nói ra.

Trong khi hai người nói chuyện, một trước một sau bước qua bậc cửa, đi vào đại môn miếu thành hoàng.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 411: Diêm La Điện

Tiền điện là miếu thờ Văn Võ Tài Thần, hương hỏa cường thịnh, người dâng hương đứng xếp hàng, ném tiền hương hỏa vào thùng công đức. Trung điện là đại diện Thành Hoàng lão gia, người dâng hương cũng không ít, chỉ là tiền hương hỏa ít hơn, thành tâm dập đầu thì nhiều hơn chút.

Thẩm Lạc và Lã Hợp đi thẳng qua trung điện, vừa đến hậu viện, phát hiện người lập tức ít đi.

Thẩm Lạc đưa mắt nhìn qua, liền thấy phía sau đứng lặng một toà lầu các, trên đầu cửa treo một tấm biển, phía trên nền đen sơn vàng viết ba chữ to "Diêm La điện".

Mà quảng trường trước đại điện còn đứng đầy ba đạo nhân ảnh, hai nam một nữ.

Ba người kia mặc dù cùng đứng trước đại điện, nhưng giữ khoảng cách với nhau, tựa hồ có vẻ không quá thân quen.

Trong đó, một tên thanh niên nam tử dáng người gầy gò khuôn mặt trắng bệch, có chút anh tuấn, sau thắt lưng nằm ngang một thanh trường kiếm màu xanh dài nhỏ, đang đứng dưới một góc cây hoè cổ trước viện, ngửa đầu nhìn lá hoè um tùm phía trên.

Cách đó không xa, ngay lan can trước điện đứng đầy một tên nam tử trung niên mang mặt nạ nửa mặt, che khuất gương mặt bên trái, trên thân

mặc nửa bộ áo giáp, chỉ che lại vị trí quanh tim, bên hông thì treo một thanh trường đao màu vàng óng.

Mà cách gã bốn năm bước, dựa vào lan can là một nữ tử nở nang mang quần lụa mỏng màu đỏ, dung mạo không quá đẹp, trên mặt trang điểm rất đậm, chỉ là một bộ ngực sữa thực sự quá sung mãn, dưới quần áo bao phủ vẫn gồ lên.

Nhìn thấy hai người Thảm Lạc đi tới, tên thanh niên nam tử kia chỉ liếc một cái, liền thu hồi ánh mắt. Mà nam tử mặc áo giáp cùng nữ tử áo đỏ kia thì chủ động đi tới bên này nghênh đón.

"Ah, người mới tới. . ."

Nữ tử áo đỏ đi lại đẩy đà, mỗi một bước, bộ ngực lại rung theo ba lần.

"Bái kiến các vị đạo hữu." Thảm Lạc chủ động ôm quyền, lên tiếng chào hỏi.

"Một kẻ mặt thối lạnh lùng, một kẻ che nửa mặt, một kẻ mặt không muốn nhìn, cuối cùng lại tới một kẻ tuấn tiếu, nhìn đã cả mắt, nhiệm vụ lần này coi như không lỗ rồi." Nữ tử áo đỏ khom người, không hề cố kỵ nhìn chằm chằm trên dưới dò xét Thảm Lạc, che miệng khẽ cười nói.

"Lã Hợp, vị này là?" Nam tử mặc áo giáp ôm quyền đáp lễ, hỏi.

"Thương hội mới mời tới, lần này cùng hành động với chúng ta, gọi là Thảm Lạc. Thảm đạo hữu, dưới tàng cây hoè bên kia là . . ." Lã Hợp nghe vậy, bắt đầu giới thiệu Thảm Lạc cùng những người khác.

Tên thanh niên nam tử dưới tàng cây hoè kia tên là Lâm Thanh, là một trong những người sớm nhất đi theo thương hội chấp hành nhiệm vụ, bắt

quá thời gian cũng không quá lâu, đến nay cũng chỉ thực hiện sáu lần nhiệm vụ mà thôi.

Tên nam tử mặc áo giáp kia gọi là Kim Đồn, mà nữ tử áo đỏ gọi là Vân Nương, hai người đều tới sau Lâm Thanh một chút, so với Lã Hợp sớm hơn chút, đã chấp hành bốn lần nhiệm vụ.

Trong những nhiệm vụ này, mấy người bọn họ cũng đã gặp nhau, tự nhiên không xa lạ gì, chỉ là cũng không quá thân quen, cho nên Lã Hợp giới thiệu mỗi người khá đơn giản.

Ngay khi mấy người nói chuyện, trong một tòa cổng vòm trác viện, đi tới một lão giả mặc hạt bào thân hình còng xuống, giống như vượn già, trong tay mang theo một cái hồ lô rượu màu đỏ sậm, bộ pháp lão đảo đi đến hướng mấy người bên này.

Thẩm Lạc dời mắt nhìn qua, chỉ thấy phía trước đầu lão đã hói một mảnh từ trên tai mãi cho đến sau đầu, tóc còn sót lại cũng ít đến đáng thương, có chút rối tung choàng phía sau cổ.

Gương mặt lão giả hơi tròn, trường mi rũ xuống tới bên tai, mũi hèm rượu đỏ tỏa sáng, râu dài dưới hàm thẳng đến trước ngực, phía trên hiện ra thủy quang, tựa hồ còn dính ít rượu chưa khô, nhìn có chút hiền lành, lại khá lôi thôi.

Khác với lúc gặp Thẩm Lạc, bốn người kia vừa nhìn thấy lão giả, lập tức tiến lên nghênh đón, mặt mũi tràn đầy cung kính ôm quyền nói:

"Hò lão. . ."

"Lão cái gì lão, nói bao nhiêu lần rồi? Gọi ta Hồ ca, hoặc gọi ta Hồ lão ca, không được kêu Hồ lão." Lão giả giương lên hồ lô rượu trong tay, phàn nàn nói.

"Hồ tiên bói."

Thẩm Lạc biết lão chính là Hồ Dung tiên bói trong miệng Lã Hợp nói, lập tức cũng tiến lên thi lễ.

"Ồ? Người chính là người mà Tú Tú nha đầu kia mời tới, gọi, gọi. . . Là gì nhỉ?" Hồ Dung suy nghĩ một hồi, cũng không nhớ nổi Thẩm Lạc tên là gì.

"Văn bói Thẩm Lạc." Thẩm Lạc trả lời.

"Thẩm Lạc, không sai, chỉ cần hảo hảo đi theo lão ca ta, cam đoan người an an toàn toàn, hoàn hoàn chính chính trở về." Hồ Dung nhẹ gật đầu, đứng đưa hồ lô một chút với Thẩm Lạc, nói.

Thẩm Lạc nhìn một màn này, không khỏi có chút lo lắng. Bản dịch được dịch tại bạch ngọc sách đó nha các vị đầu hủ. Lão giả như kẻ say rượu trước mắt này, thật có thể mang theo bọn hắn hoàn thành nhiệm vụ sao? Bất quá nhìn thần sắc bốn người chung quanh tựa hồ đã tập mãi thành thói quen với chuyện này.

"Tiên bói, nhiệm vụ lần này của chúng ta là đi nơi nào chấp hành?" Thẩm Lạc hỏi.

Hồ Dung nghe vậy, quay lại chỉ sau lưng đại điện, chép miệng nói: "Ngay ở chỗ này."

"Ngay ở chỗ này?" Thẩm Lạc kinh ngạc hỏi.

Mấy người khác cũng hiện lên vẻ nghi hoặc, hiển nhiên cũng không thể lý giải.

"Các người đừng gấp, nơi chúng ta muốn đi, trước phải đi nơi này." Hồ Dung lại ực một hớp rượu, lau miệng, nói.

Uống xong, lão đẩy lại miệng hồ lô, treo nó bên hông.

Sau đó, chỉ thấy lão gỡ một đoạn râu ria bị rối, chỉnh ngay ngắn y quan của mình, dẫn đầu nhanh chân đi về phía Diêm La điện.

Ba người Thâm Lạc thấy thế, vội vàng đi theo.

Còn chưa kịp tiến vào điện, một cỗ gió mát từ trong điện toả ra, rõ ràng là thời tiết tháng bảy tháng tám, lại làm cho Thâm Lạc cảm thấy quanh thân mát lạnh, có chút ớn lạnh.

Thâm Lạc bước qua bậc cửa, tiến vào trong Diêm La điện, liền thấy ở trước phía sau bàn thờ ngồi nghiêm chỉnh một tượng thần cao lớn gương mặt trắng nõn, đầu đội lưu quan, tự nhiên chính là Diêm La Vương mà dân gian thường gọi.

Mũ quan rủ xuống hai bên che tai, người mặc trường bào tay áo to lớn, hai tay ở trước ngực đang cầm hốt bản, mặc dù tượng thần bằng bùn, nhưng cũng mang theo mấy phần uy nghiêm.

Mỗi hai bên pho tượng Diêm La Vương là một pho tượng mang quan phục phán quan xanh đen, một người khuôn mặt trắng vàng không khác người thường, một người sắc mặt đen kịt như ác quỷ, cả hai đều cầm trong tay phán quan bút, chính là hai vị phán quan thượng thiện phạt ác mà thế gian lưu truyền rộng rãi.

Phía dưới phán quan, bên trái đứng đầy hai pho tượng gầy gò đầu đội cao quan, một đen một trắng, chính là Hắc Bạch Vô Thường, mà đối diện thì đứng đầy Ngưu Đầu và Mã Diện.

Ánh mắt Thẩm Lạc dừng trên khuôn mặt Mã Diện một chút, trong lòng cảm thấy Mã Diện bằng bùn trước mắt không quá giống gã mình đã gặp, nghe răng nhếch miệng có vẻ hơi hung ác.

Ở trên vách tường bốn phía, còn vẽ một vài bức hoạ màu sắc diễm lệ, sinh động như thật, nội dung phía trên đều là cảnh tượng mười tám tầng Luyện Ngục trong Địa Ngục, đập vào mắt đều là tình cảnh thảm liệt moi tim đào gan, núi đao biển lửa, chảo dầu nấu nổ.

Thẩm Lạc nhìn mấy lần xong, cảm thấy có chút khó chịu, lập tức thu hồi ánh mắt.

Lúc này, chỉ thấy Hồ Dung lật bàn tay một cái, trong lòng bàn tay bỗng nhiên ra ba cây nhang dài màu đỏ sậm, lão lấy đầu ngón tay ma sát, nhẹ nhàng vẩy lên đầu cây nhang, đầu nhang liền sáng lên hồng quang.

Sau đó hai tay lão bóp một cái pháp quyết cổ quái, bụng lấy nhang cung kính bái ba bái về hướng Diêm La Vương và các tượng thần, sau đó cắm ba cây nhang vào trong lư hương.

Tiếp đó, lão chấp tay sau lưng đứng ở một bên, tựa hồ đang chờ đợi cái gì.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 412: Chung Quỳ Nờ Cậy

Thẩm Lạc nhìn chăm chăm ba nén hương một lát, chỉ thấy trên đó bốc lên hơi khói màu trắng sữa, bay lên không nhưng vẫn không mảy may chéch đi.

Ngoài điều đó ra, cũng không có gì khác thường.

Ngay lúc Thẩm Lạc cảm giác không thú vị, muốn dời tầm mắt đi thì ba nén hương kia đột nhiên xảy ra biến hóa.

Ánh lửa trên đầu hương bỗng nhiên sáng lên, tựa như bị người thổi một hơi vào, từ màu đỏ sậm biến thành màu vàng sáng, tiếp theo bắt đầu cháy rùng rục lấy mắt thường có thể thấy được.

Trong nháy mắt ba điềm hương hỏa cùng rơi xuống, trên lư hương ba chân hình tròn kia bỗng nhiên hiện ra một đạo ấn ký kỳ lạ. Ngay sau đó, Thẩm Lạc liền nghe một hồi tiếng gió vù vù.

Chỉ thấy tàn hương tích tụ trong lư hương dâng lên một vòng xoáy mờ mờ lung, dần dần lớn lên, bao phủ tới phía mấy người bọn họ.

Thẩm Lạc vô thức muốn lui về sau, nhưng bị người đè bả vai xuống.

"Tin tưởng Hồ lão, không có chuyện gì đâu." Thanh âm Lã Hợp từ phía sau truyền đến.

Thẩm Lạc nghe vậy, thân thể vẫn như cũ căng cứng, may may không buông lỏng xuống. Chỉ là còn chưa kịp làm gì, vòng xoáy tàn hương kia đã từ bên trên rơi xuống, bao phủ hẳn vào.

Chỉ một thoáng, bốn phía giống như bao phủ một tầng hắc vụ, trở nên một mảnh lờ mờ, Thẩm Lạc cảm giác mình giống như tiến vào trong một cái động không đáy, thân hình không điểm tựa rơi xuống dưới, nhưng thủy chung không đến được đáy.

Cũng không biết trải qua bao lâu, hai chân Thẩm Lạc rớt cuộc một lần nữa chạm đất, mà bốn phía bao phủ mịt mờ hắc vụ, tựa hồ cũng dần dần trở nên mờ nhạt, cảnh tượng chung quanh dần dần hiển lộ ra.

Thẩm Lạc nhìn quanh một chút, liền thấy chung quanh sắc trời lờ mờ, nơi xa còn phủ một tầng sương mù, khiến cho người nhìn không rõ. Mà mặt đất dưới chân hẳn thì hoàn toàn hoang tàn, không có một ngọn cỏ.

"Nơi này. . ."

Trong lòng Thẩm Lạc kinh nghi, cẩn thận cảm thụ không khí bốn phía một cái, đúng là cảm giác có mấy phần quen thuộc.

"Không cần suy đoán, nơi này chính là Âm Ti địa giới, cứ đi theo ta, chớ tự mình đi loạn." Lúc này, Hồ Dung bỗng nhiên mở miệng nói.

"Quả nhiên là Âm Ti." Trong lòng Thẩm Lạc hơi động.

Lúc trước mặc dù từ trong mộng cảnh tiến vào Âm Minh, còn chứng kiến Quỷ Môn quan, bất quá thời điểm đó kinh lịch thực sự quá mức khắc sâu, khiến ký ức hẳn đến nay vẫn như mới.

Hồ Dung đi ở phía trước, tựa hồ đã sớm xe nhẹ đường quen, rất nhanh dẫn theo mấy người tới trước một tòa hành đình.

Thẩm Lạc nhìn trong hành đình một cái, liền thấy ngòi bên trong quay lưng về phía bọn hắn, là một người thân hình khoan hậu, mặc trên người một bộ quan bào đỏ thẫm chói mắt, bên hông treo một thanh đại kiếm màu đỏ, chỉ nhìn bóng lưng cũng đã thấy uy vũ.

"Bái kiến Chung Quỳ đại nhân." Hồ Dung đi đến trước bậc thang hành đình, ôm quyền khom người thi lễ.

Mấy người còn lại cũng đều nhao nhao ôm quyền khom người, hành lễ.

Thẩm Lạc nghe hai chữ "Chung Quỳ", trong lòng giật mình, trong lúc nhất thời đứng nguyên tại chỗ, quên cả hành lễ.

Đại danh Chung Quỳ hắn đã sớm nghe thấy, trong truyền thuyết dân gian là Tróc Quỷ Thiên Sư đại danh鼎鼎, trên thế gian lưu lại vô số truyền kỳ bắt quỷ trừ ma, trong miệng Câu Hồn Mã Diện cũng tán thưởng không dứt, kính phục không thôi.

Người kia nghe tiếng xoay người lại, nhìn về phía đám người, lại lộ ra một gương mặt đen xầu xí có thể so với phán quan phạt ác, dưới cằm mọc lên chòm râu lớn, nhìn giống như giang hồ hào khách.

Chỉ là trong tay gã còn đang đưa một cây quạt xếp, thấy giống như học đòi văn vẻ.

Bất quá, Thẩm Lạc biết rõ người này không thể xem bề ngoài, huống chi hắn đã từng thấy trên rất nhiều cổ thư, trước khi Chung Quỳ trở thành Tróc Quỷ Thiên Sư, từng là một nho gia sĩ tử tài trí hơn người, chỉ là vì tướng mạo xầu xí mới không đạt được công danh.

"Bái kiến tiên bối." Thẩm Lạc lấy lại tinh thần, vội ôm quyền nói.

"Không cần đa lễ. Hồ Dung, ngươi lại tới nhận nhiệm vụ?" Chung Quỳ tùy ý phát phát tay, nói ra.

Tất cả mọi người không đứng thẳng dậy, chỉ có một mình Hồ Dung đứng thẳng lên, vỗ vỗ hồ lô bên hông nói: "Kiếm chút tiền rượu nha. . . Chỉ là không ngờ hôm nay người phát nhiệm vụ lại là Chung Quỳ đại nhân ngài?"

"Vốn là Câu Hồn Mã Diện, chỉ là có chút chuyện giao cho hắn đi xử lý, ta cũng không thể rảnh rỗi. Làm sao vẫn còn chống mộng vậy, đã nói không cần đa lễ rồi." Chung Quỳ nhìn thấy mấy người Thảm Lạc còn duy trì tư thế ôm quyền, cau mày nói.

Mấy người Thảm Lạc nghe vậy, lúc này tất cả đều đứng thẳng lên.

"Tốt, nhàn ngôn thiếu tự, nhiệm vụ lần này chắc hẳn các ngươi cũng đã nghe thấy?" Chung Quỳ hỏi.

"Chỉ là nghe nói một chút, còn phải làm phiên đại nhân nói lại một hai." Hồ Dung ôm quyền nói.

"Âm Minh có một chỗ giao với Dương giới, bên trong thường xuyên có một cỗ oán niệm mãnh liệt bao phủ, âm hồn ở đó, cực dễ sinh ra oán niệm, sau đó hóa thành lệ quỷ hung sát, thôn phệ nhau. Bây giờ đã dựng dựng ra một đầu Quỷ Tướng có thể so với tu sĩ Ngung Hồn hậu kỳ, cần các ngươi tiến về nơi đó diệt sát nó." Chung Quỳ nói.

"Ngung Hồn hậu kỳ. . ." Lã Hợp nhíu chặt lông mày, trầm ngâm một tiếng.

Trừ Hồ Dung, mấy người còn lại cũng đều nhao nhao biến sắc.

"Bây giờ tu vi nó vẫn không tính là gì, chỉ là xem từ tốc độ phát triển, tư chất nó có thể trở thành Quỷ Vương, cho nên nhất định trước lúc đó phải diệt trừ nó. Nếu không một khi để nó chạy ra, tất nhiên sẽ sinh họa một phương." Chung Quỷ nói.

"Hắc hắc, xem ra nhiệm vụ lần này trọng đại, chúng ta cần toàn lực ứng phó mới được." Thần sắc Hồ Dung nhẹ nhõm tự nhiên, không có vẻ gì lo âu.

"Trước đó, ta còn phải nhắc nhở các ngươi một câu. Lúc trước phát hiện dị dạng, từng phái một chi đội ngũ Âm sai đi vào, kết quả bọn hắn đều bị oán niệm xâm nhiễm, bây giờ đã thành âm binh lợi hại nhất dưới trướng Quỷ Tướng. Nhân tộc các ngươi mặc dù bị xâm nhiễm không mãnh liệt bằng âm hồn, cũng cần thủ vững bản tâm, đề phòng chúng." Thần sắc Chung Quỷ nghiêm lại, nhắc nhở.

"Đa tạ nhắc nhở." Hồ Dung ôm quyền nói cảm ơn.

"Mặt khác, trước đó đã có hai nhóm Nhân tộc tiến vào bên trong diệt quỷ, chỉ là cho tới bây giờ còn chưa có một ai trở về. Các ngươi nếu phát hiện họ còn sống, có thể xuất thủ cứu trợ. Nếu có thể mang về, còn có tạ lễ ngoài định mức đấy." Chung Quỷ tiếp tục nói.

"Xin hỏi tiền bối, nhiệm vụ lần này ban thưởng thế nào?" Lã Hợp mở miệng hỏi.

"Chỉ cần các ngươi có thể thành công diệt sát tên Quỷ Tướng kia, người đầu lĩnh có thể được ban thưởng hai trăm tiên ngọc, người theo cũng có thể thu hoạch được thù lao một trăm tiên ngọc. Ngoài ra còn có Hoàng Tuyền Thủy Tinh, Âm Linh Đan cùng Ngọc Túy Cốt, các loại linh tài đan dược, chỉ là số lượng không nhiều, cần các ngươi tự thương nghị phân chia thế nào." Chung Quỷ nhìn gã một cái, nói.

Đám người nghe thù lao phong phú như vậy, lập tức đều lên tinh thần, Thẩm Lạc thì vững tin vì trong ban thường có Hoàng Tuyên Thủy Tinh, hoàn toàn yên tâm.

"Tình huống liên quan nhiệm vụ, đại khái là như vậy. Trước khi đưa các người qua đó, ta vẫn phải nhắc nhở một câu, diệt quỷ giết địch cố nhiên trọng yếu, nhưng chuyện hàng đầu vẫn phải bảo đảm chính mình sống sót. Một khi chết ở nơi đó, Địa Phủ không có cách nào thu hồi hồn phách các người, đến lúc đó sẽ chỉ biến thành cô hồn dã quỷ, cuối cùng bị oán khí xâm nhiễm, hóa thành ác linh." Chung Quỳ lại bổ sung.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 413: Âm Quỷ Địa Phủ

Thẩm Lạc nghe vậy, trong lòng không khỏi cảm thấy có chút kỳ quái, rốt cuộc bọn hắn sẽ đi nơi nào, lại để một vị Tróc Quỷ Thiên Sư không sợ làm phiền người khác nhắc nhở nhiều lần?

Bất quá, những người khác hiển nhiên cũng không quá mức để ý việc này, cũng không biết là lực chú ý đều đặt ở trên thù lao khá cao kia, hay là có lòng tin với nhiệm vụ lần này.

Sau đó, Chung Quỷ đi ra hành đình, đi tới bên cạnh một khối nham thạch nhô ra cách đó không xa mới ngừng lại.

Thẩm Lạc dời mắt nhìn qua, lúc này mới chú ý tới khối nham thạch màu đỏ sậm kia. Bốn phía quanh nó như ẩn như hiện bao phủ một tầng sương mù màu đen, nhưng do hoà cùng hoàn cảnh chung quanh nên mới không dễ thấy.

Chỉ thấy Chung Quỷ bảm niệm pháp quyết, ngâm tụng mấy tiếng, đột nhiên chỉ về phía khối nham thạch kia.

Trên khối nham thạch đỏ sậm lập tức hiện ra một ấn ký hình tròn đỏ, cung quanh khối nham thạch bắt đầu khuếch trương hắc vụ, hóa thành một cổng vòm hình tròn, đứng lặng trước đám người.

Thẩm Lạc dò xét bên trong cổng vòm, chỉ thấy bên trong đen kịt một màu, không khác gì màn trời đêm.

"Đi thôi."

Hồ Dung nói với đám người một tiếng, dẫn đầu chấp tay với Chung Quỳ, cất bước đi vào.

Trong nháy mắt lão tiến vào cổng vòm, trên tấm màn đen dày đặc kia lập tức nhận nhạo lên một mảnh gợn sóng như gợn nước, tiếp đó nuốt mất thân hình lão, biến mất không thấy.

Tên nam tử mặc áo giáp là Kim Đồn kia, theo sát phía sau cũng tiến vào cổng vòm.

Lâm Thanh chậm hơn gã một chút, cũng ôm quyền với Chung Quỳ, đi vào trong đó.

"Thẩm huynh, đi thôi."

Lã Hợp và Thẩm Lạc chào hỏi một tiếng, cũng đi vào bên trong. Nữ tử áo đỏ Vân Nương kia cũng đi tới, khoác lên cánh tay Thẩm Lạc, ra vẻ sợ hãi nói: "Thẩm đạo hữu, ta có thể đi theo người không?"

Lã Hợp đi tới cửa, nhìn lại, lộ ra một vòng ý cười cổ quái, âm thầm lắc đầu.

"Đạo hữu đi theo cũng không sao, đừng dán thật chặt ta là được." Thẩm Lạc vô thức tránh ra, nói.

Nói xong, hắn cất bước đi vào trong cổng vòm sương mù.

Vân Nương thấy thế, trên mặt lộ ra một vòng ý cười vũ mị, không thèm đề ý chút nào cùng đi theo.

Thẩm Lạc tiến vào trong tấm màn đen, trước mắt vốn một màu đen kịt, nhưng chỉ vừa sải bước ra, trước mắt liền sáng ngời, ánh mắt quét qua bốn

phía, mới phát hiện mình đã đến một mảnh núi rừng cỏ cây tươi tốt.

Bất quá có chút quý dị chính là, sơn lâm cỏ cây trước mắt, màu sắc cũng không phải là màu xanh đậm bình thường, mà hoà lẫn màu xanh đen, trên thân cây còn mọc ra từng cái bấu, phía trên nổi một tầng tơ trắng.

Lúc này, Vân Nương cũng từ phía sau đi ra, Thảm Lạc quay lại xem xét, mới phát hiện chỗ mình đi ra trước đó lại là một gốc cây cổ thụ trắng kiện, trên đó đang sáng lên một đoàn lục quang nhu hoà.

Mà trong toàn bộ sơn lâm, cây cổ thụ kia là gốc duy nhất có màu sắc xem như bình thường.

"Hồ lão, ta cảm giác khắp nơi này đều lộ ra vẻ tà khí?" Lã Hợp mở miệng nói.

"Không tà sẽ không cho nhiều thù lao như vậy, cũng không tới phiên chúng ta đến xử lý nha." Hồ Dung cởi hồ lô bên hông xuống, sau khi ực mạnh một hớp rượu, híp mắt vừa cười vừa nói.

"Lã đại ca, có phải ngươi sợ hay không?" Vân Nương che miệng khẽ cười hỏi.

"Phụ nhân như ngươi còn không sợ, ta sợ cái gì chứ?" Lã Hợp khẽ hừ một tiếng, ồm ồm nói.

"Ồ, nhanh như vậy đã đến, ta còn chưa chuẩn bị tốt à . . ." Lúc này, Hồ Dung bỗng nhiên kêu một tiếng, lại treo hồ lô trở về bên hông.

Thảm Lạc thấy thế, tâm thần xiết chặt, bàn tay lập tức đưa vào trong tay áo, Lâm Lang Hoàn giấu ở trên cổ tay, lòng bàn tay chuyển động, làm bộ lấy từ trong tay áo ra thanh kim đao kia, giữ ở trong tay.

Trên kim đao loé lên quang mang, trong nháy mắt kéo dài gấp ba, hóa thành một thanh kim văn trường đao.

Bốn người còn lại cũng phản ứng cực nhanh, Lâm Thanh rút ra trường kiếm màu xanh sau lưng, thân kiếm lại mỏng nhỏ hơn so với Thẩm Lạc dự đoán, đồng thời càng đến gần mũi kiếm thì càng thu hẹp, nhìn tựa như một cây kim may cỡ lớn.

Kim Đôn cũng từ bên người rút ra trường đao màu vàng óng, hình dạng và cấu tạo là kiểu hoàng đao thường gặp ở Đại Đường. Thân đao khắc họa phù văn phức tạp, so với kim đao trên tay Thẩm Lạc càng thêm tinh mỹ lộng lẫy.

Lã Hợp thì gỡ từ sau lưng xuống thanh cự phủ đồng thau kia, chống trên mặt đất, phát ra một tiếng tiếng vang trầm trầm.

Chỉ có Vân Nương không lấy ra bất luận binh khí gì, mà hai tay làm thành hình Niêm Hoa Chỉ giao thoa trước người, làm ra một tư thế nhảy múa, liếc mắt đưa tình về phía Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc chú ý xung quanh, đối với mị nhãn của nàng căn bản làm như không thấy.

"Rẹt rẹt rẹt."

Lúc này, trong bụi cỏ cây chung quanh bắt đầu vang lên trện trện tiếng ma sát, đồng thời càng ngày càng dày, càng ngày càng nhanh.

"Tới rồi."

Hồ Dung quát lớn một tiếng, thân hình cồng xuồng phảng phất trong nháy mắt thẳng băng lên, nâng lên một chưởng võ ra phía trước.

Chỉ thấy ống tay áo lão rung động "Soạt", một vệt kim quang bắn ra, hóa thành một đạo chưởng ấn màu vàng lớn hơn mười trượng, hư không bắn tới đánh về phía trước.

"Ầm" một tiếng vang thật lớn!

Một loạt bảy, tám cây cỏ thụ màu xanh sẫm phía trước to cỡ thùng nước theo âm thanh nổ tung, nhấc lên khí lãng san phẳng bụi cỏ cây xung quanh, lộ ra một mảng lớn khu vực trống trải.

Cây rừng phía trước không còn, từng đợt âm phong sát khí lập tức đập vào mặt. Thảm Lạc ngưng thần nhìn lại, liền thấy trong sơn lâm cuộn cuộn hắc khí, bên trong cuộn lấy từng đạo thân ảnh mơ hồ, lao đến phía bên này.

Theo hắc khí vọt tới phụ cận, Thảm Lạc rốt cuộc thấy rõ ràng, những thân ảnh mơ hồ kia xen lẫn thực chất và hư ảo, đa số nửa người trên là thực chất, nửa người dưới thì hư ảo, lơ lửng lên xuống giữa không trung, giống như u linh.

Trong những bóng người này có không ít đã hóa thành xương khô, đại đa số trên gương mặt còn thừa lại, có thể nhìn thấy làn da vàng như nến, trong hốc mắt còn lưu lại con mắt hư thối, bên trong hiện ra quang mang khát máu.

"Thật sự làm người buồn nôn à." Vân Nương bên cạnh chán ghét nói ra.

Nói xong, bàn tay niêm hoa chỉ của nàng đột ngột vung lên phía trước, sợi tơ màu đỏ trên quần lụa mỏng đang mặc đột nhiên bay dọc theo người ra ngoài, hóa thành mười mấy sợi tơ màu đỏ mỏng manh không gì sánh được, bắn thẳng đến.

Chỉ thấy sợi tơ lướt qua, hồng quang lấp lóe, nó lại như kim khâu đâm xuyên qua bảy tám lồng ngực âm hồn ác quỷ, xuyên chúng nó như mứt quả.

Ngay sau đó, mấy sợi tơ màu đỏ kia bay lên, kéo những âm hồn ác quỷ này lên không trung, "Xèo" một tiếng bốc cháy lên lửa nóng hùng hực, nuốt sống chúng vào.

Chỉ trong khoảnh khắc, những âm hồn ác quỷ kia phát ra tiếng gào thét thê lương, bị ngọn lửa thiêu thành tro tàn, tiêu tán ra.

"Những âm hồn quỷ vật này tựa hồ không quá mạnh. . ." Thẩm Lạc liếc thấy một màn này, trong lòng an tâm hơn chút, liền ổn định thân hình, không nóng lòng xuất thủ.

Một bên kia, Lâm Thanh và Kim Đón cũng đã xuất thủ, một người tay bấm niệm pháp quyết, khổng chế phi kiếm màu xanh lướt vào đội ngũ âm hồn, xuyên tới xuyên lui, liền đâm xuyên lồng ngực mười mấy ác quỷ.

Người còn lại thì hai tay cầm đao, vọt thẳng vào trong đội ngũ ác quỷ, trái bả phải chặt, như chém dưa thái rau, chém từng âm hồn kia thành hai đoạn.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 414: Âm Binh Tá Đạo

Nhưng mà, không đợi hai người phóng đến ác quỷ khác thì đám âm hồn bị bọn họ giết chết lúc trước, mặc kệ là ngực bị phá toái, hay là chém ngang, miệng vết thương đều có sương mù màu đen nhanh chóng tụ lại, tiếp theo cấp tốc chữa trị, rồi từng con lần nữa đứng lên.

Hai người thấy thế, cũng chỉ thoáng kinh ngạc một lát, lại lần nữa không chế pháp khí chém giết.

Nhưng lần này, hai người không tiếp tục công kích thân thể âm hồn quỷ vật, mà không hẹn cùng đánh về phía đầu lâu của bọn chúng.

Đầu lâu những âm hồn ác quỷ kia khi bị phá toái, thân thể cũng theo đó nhanh chóng hủ hóa, cuối cùng hóa thành một đoàn hắc vụ, dung nhập vào trong thân thể ác quỷ khác. Mà những ác quỷ hấp thu những tàn hồn kia, thân thể lại trở nên ngưng thực thêm một phần.

"Ha ha, còn có thể hấp thu nhau, có chút ý tứ . . ." Lã Hợp thấy thế, cười lạnh một tiếng.

Nói xong, trong miệng gã tụng niệm vài tiếng chú ngữ, tay bấm một cái pháp quyết, bỗng nhiên khoát tay về phía trước.

Mặt đất lập tức vang lên một trận thanh âm đất đá băng liệt, từng khối đá vụn bay lên treo trên bầu trời, dưới một vầng sáng màu vàng bao bọc, hóa thành từng đạo dùi đá bén nhọn, đâm xuống đám âm hồn ác quỷ phía dưới.

Mấy chục dùi đá gào thét như gió táp mưa rào bắn vào đám âm hồn quỷ vật, phát ra trện trện tiếng vang "Phốc phốc", lập tức đánh cho mười mấy đầu quỷ vật thành cái sàng.

Trong đó vài đầu quỷ vật bị đánh trúng đầu nát bét, triệt để biến thành tro bụi. Còn lại những con bị thủng trên thân cũng đều có vàng sáng màu vàng duy trì không tiêu tan, khiến cho những hòn đá rơi xuống đê lên làm chúng không dậy nổi.

Thẩm Lạc nhìn thấy, trong lòng âm thầm tán thưởng, mấy người kia có thuộc tính pháp lực khác nhau, thủ đoạn ngược lại không yếu, đặc biệt là Lã Hợp to con này, nhìn như chất phác thô kệch, một tay Thổ hệ thuật pháp lại không chế tương đối tinh tế.

"Những quỷ vật này tồn lưu tại chỗ giao giới Âm Dương, thân hình xen giữa hư thực, trừ hai loại lôi hỏa khắc chế, thủ đoạn còn lại mặc dù cũng hữu hiệu, nhưng cũng chỉ làm nhiều công ít." Hồ Dung nói, uống một ngụm rượu, ánh mắt rơi vào trên thân Thẩm Lạc.

Ánh mắt kia tựa hồ đang nói, tất cả mọi người đã ra tay, hiện tại tới phiên ngươi đó.

Thẩm Lạc vốn tính dùng kim đao đánh một chút, nhưng nghe Hồ Dung nói, đành phải lấy từ trong tay áo ra bảy, tám tám Tiểu Lôi Phù, điều động pháp lực, đánh về phía âm hồn quỷ vật.

Mấy đạo Tiểu Lôi Phù bay ra, lập tức loé lên điện quang, bảy tám đạo lôi quang tuyết trắng như linh xà nhảy ra, dưới mấy đầu thủy thằn trong suốt dẫn dắt, đánh chính xác vào trên đầu lâu mấy âm hồn.

"Ầm ầm" thanh âm liên tiếp vang lên, đầu lâu âm hồn ác quỷ bị đánh trúng toát ra một sợi khói trắng, nhao nhao hôi phi yên diệt.

"Không tệ." Hồ Dung thấy thế, gật đầu tán thưởng.

Mấy người còn lại cũng nhao nhao nhìn qua Thẩm Lạc, cảm xúc trong ánh mắt cũng không giống nhau.

"Thẩm đạo hữu không chỉ có bộ dáng tuấn tiếu, ngay cả thủ đoạn cũng không tầm thường nha, hai ta thiên lôi câu địa hỏa, không phải là ông trời tác hợp sao?" Vân Nương thấy thế, đôi mắt bỗng dưng sáng lên, đúng là thối lui ra khỏi vòng chiến, nhích lại gần Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc vô thức lui về phía sau chút, kéo ra khoảng cách với nàng ngực bự này.

Đúng lúc này, một trận thanh âm văng vẳng tựa như sấm rền từ đằng xa truyền đến, chỗ rừng sâu cũng có trận trận chấn động vang lên, thanh âm kia càng ngày càng vang, cũng càng ngày càng gần.

Ánh mắt Thẩm Lạc co rụt lại, liền thấy một bên sơn lâm, bỗng nhiên có một con ngựa to lớn cao cỡ một người từ trong bụi cỏ đột nhiên vọt ra, toàn thân không có huyết nhục, hoàn toàn là một bộ xương khô màu trắng, trong hai hốc mắt có hai đoàn quỷ hỏa xanh mơn mớn, chập chờn không ngừng.

Trên thân bạch cốt chiến mã là một bộ bạch cốt khô lâu, toàn thân khoác áo giáp thanh đồng, trong tay mang theo một cây thanh đồng trường mâu, phía trên kết đầy thanh đồng màu xanh sẫm, nhìn cũ kỹ không thôi, lại khí thế hung hăng.

Một kỵ sỹ bạch cốt dẫn đầu phóng đến, theo sát phía sau, có hơn trăm gia hỏa giống gã như đúc vọt ra, lấy thế quân trận công kích vọt thẳng đến bọn người Thẩm Lạc.

"Âm Binh Tá Đạo. . ."

Vân Nương quát nhẹ một tiếng, trò đùa trên mặt vừa rồi lập tức thu vào.

Bọn người Lã Hợp nghe tiếng, nhao nhao rút khỏi chiến đấu cùng âm hồn, mấy người đứng sánh vai thành hàng, đón lấy hơn trăm kỵ binh kia.

Đám âm hồn quỷ vật không có linh thức kia, sờ dĩ công kích bọn người Thẩm Lạc, bất quá là dựa vào bản năng khao khát với máu người. Nếu so sánh, chiến lực những âm binh này cao hơn không ít.

Bọn chúng mặc dù giống nhau không có nhiều linh thức, nhưng theo bản năng chiến đấu, mỗi một kỵ sỹ đều có chiến lực so với tu sỹ Luyện Khí sơ - trung kỳ, tập hợp lại với nhau, lực lượng cũng thực sự không thể khinh thường.

Mấy người vừa mới đứng vững, đồng giáp âm binh đã vọt tới phụ cận, một kỵ binh cầm đầu phóng ngựa nâng thương đâm thẳng đến, mũi thương ngưng tụ ra một đoàn u lực quang mang, như quỷ hoả đâm thẳng đến tim Thẩm Lạc.

Trường đao trong tay Thẩm Lạc vẫy một cái, lưỡi đao chém xéo lên, thân đao đại phóng kim mang, va chạm cùng mũi thương u lực kia.

Âm binh phóng ngựa trùng kích với khí thế hung mãnh, trường mâu cuốn theo lực đạo cũng thập phần cường hoành. Nhưng hai chân Thẩm Lạc tựa như mọc rễ, một mực đóng đinh trên mặt đất không nhúc nhích tí nào, hai tay nắm chặt chuôi đao đối cứng.

"Ầm" một thanh âm vang lên.

Kim đao trong tay Thẩm Lạc rung động quang mang, một tầng đao quang đảo ngược lên nửa cung tròn, ngành sinh ép cho thanh đồng trường mâu cong vòng rồi bật trở lại. Đao quang lướt qua, thanh đồng áo giáp lập tức nứt toác ra.

Bạch cốt chiến mã dưới thân âm binh kia cũng bị cỗ lực đạo cường đại này trùng kích, chân trước bị ép phải lui về phía sau.

Hơn trăm đồng giáp âm binh này cùng xông tới bị Thảm Lạc cản trở một chút, binh mã phía sau liền đánh thẳng tới. Bốn người Vân Nương Lã Hợp cũng nhao nhao giết vào trong trận, hỗn chiến cùng nhau.

Thảm Lạc vừa mới chém nghiêng một đao lên trường mâu, muốn thuận thế chém xuống cả người lẫn ngựa, bỗng nghe sau lưng có tiếng vó ngựa vang lên, trong lòng không khỏi nói thầm một tiếng "Không ổn".

Dựa theo ghi chép về chiến trận trong sách cổ mà hắn đã xem, kỵ binh thường dùng một loại trận thế, chính là hai cánh trái phải bọc đánh, vừa đi vừa về trùng kích quân địch ở giữa, lấy trận cước xáo trộn phương trận, tiếp theo trọng thương quân địch.

Rất hiển nhiên, phía sau bọn hắn còn có một chi đồng giáp âm binh, đang bất ngờ đánh tới bọn hắn bên này. Nếu để cho hai đội ngũ tạo thành thế giáp công tương hỗ nhau, cho dù tu vi mấy người bọn họ hơn xa những âm binh này, cũng sẽ gặp nguy hiểm.

Bất quá rất nhanh, Thảm Lạc phát hiện lo lắng của mình là dư thừa, bởi vì Hồ Dung một mực ở bên xem náo nhiệt đã động thủ.

Chỉ thấy lão không nhanh không chậm dắt hồ lô rượu về bên hông, cổ tay vặn một cái, trong lòng bàn tay lập tức xuất hiện một cây đại kỳ màu vàng hơi đỏ cao cỡ nửa người, phía trên dùng sợi tơ màu đen thêu lên một đồ án dị thú đầu chó mình sư tử, sau lưng mọc lên hai cánh.

"Phong Hồng. . ." Thảm Lạc lập tức nhận ra dị thú trên thân cờ.

"Đi."

Chỉ nghe Hồ Dung quát nhẹ một tiếng, đại kỳ màu vàng hơi đỏ trong tay cuốn một cái, bỗng nhiên quét qua đồng giáp âm binh đang đánh thẳng tới.

Chỉ một thoáng, toàn bộ sơn lâm cát bay đá chạy, tiếng gió đại tác, từng đạo phong nhận màu đen từ trên mặt cờ gào thét tuôn ra, ở trong hư không tụ thành tường gió hỗn loạn, quét qua.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 415: Huyết Thi

Mười mấy đồng giáp âm binh bị cuốn vào trong đó, lập tức giống như rơi vào trong sát trận có vô số đao rìu sắc bén, đồng giáp trên thân đơn giản như giấy, trong nháy mắt bị xé nát thành vô số khối.

Bạch cốt âm binh và chiến mã được bao trùm dưới đồng giáp, lập tức bị phong nhận cuốn trúng, trực tiếp vỡ nát thành bột mịn.

Hồ Dung thấy thế, lông mày cau lại, tựa hồ không hài lòng với hiệu quả một kích vừa rồi, lại bước tới trước một bước, đại kỳ trong tay lần nữa vung lên, trên đại kỳ màu vàng hơi đỏ vang lên thanh âm như thú rống.

Tùng đạo phong nhận càng thêm cuồng bạo từ đó quét ra, hóa thành một mặt phong tường màu đen gào thét ra, những nơi đi qua núi đá cây rừng đều sụp đổ, đồng giáp âm binh càng thua chạy như ngọn cỏ lướt theo gió, đúng là chủ động tháo chạy về phía sau.

Chỉ là tốc độ phong tường mau lẹ, rất nhanh đã đuổi kịp mười mấy tên đồng giáp âm binh kia, như một cái miệng lớn màu đen nuốt bộn chúng vào, phun ra cũng chỉ còn lại một đồng bạch cốt rải rác.

Một bên kia, mấy người Thẩm Lạc cũng hợp lực đánh lui đồng giáp âm binh tiến công, lại thấy chiến tích Hồ Dung bên này, trong lòng đều dâng lên kính ý.

"Thấy chưa, ta nói chỉ cần đi theo Hồ lão, không cần phải lo lắng cái gì."
Lã Hợp nhún vai, nhìn Thẩm Lạc nói.

"Hắc hắc, nếu không làm sao đoàn người trong thương hội, đều vui lòng đi theo Hồ lão làm nhiệm vụ chứ?" Vân Nương cũng cười duyên một tiếng nói.

"Đừng chỉ cố nói chuyện, lại không chịu thêm chút sức, công việc đều bị Hồ lão làm xong, chúng ta lại tiến đến giành công trạng! Tranh thủ thời gian thêm chút sức, một hơi giết tới Quỷ Tướng nơi đó đi." Kim Đồn ngược lại tràn đầy chiến ý, cao giọng nói.

Mấy người còn lại đều không lên tiếng, nhưng cũng chuẩn bị lần nữa giết vào trận địa địch.

Đúng lúc này, trong núi rừng lại truyền tới một trận thanh âm ma sát dồn dập, bảy tám bóng người từ chỗ rừng sâu cực tốc chạy tới, đánh tới phía bọn người Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc tập trung nhìn vào, lập tức cảm thấy có chút tê dại da đầu.

Chỉ thấy bảy tám bóng người lao ra kia, toàn thân máu me đầm đìa, giống như bị người ta lột da ra, một thân huyết nhục đều trần trụi bên ngoài, ngũ quan trên mặt mơ hồ, một đôi mắt lồi ra ngoài, nhìn dữ tợn dị thường.

Bất quá từ trong ánh mắt chúng, đã không nhìn thấy linh quang của người sống, con người phóng đại mấy lần, nhìn trống rỗng chết lạng.

Một người trong đó vọt lên giữa trời, thân hình vừa tới giữa không trung, tựa như một tảng đá lớn đột nhiên rơi xuống, hai tay duỗi ra, đâm thẳng đến tim Thẩm Lạc.

Ánh mắt Thẩm Lạc đảo qua huyết nhục trên thân nó, chỉ thấy phía trên tựa như vật sống đang chậm rãi nhúc nhích, lập tức thu hồi lưỡi đao, tay kia lập tức vung lên trước người.

Trước người hấn lập tức tuôn ra quang mang thủy lam, hóa thành một màn nước hình bán cầu, ngăn ở trước người.

Bóng người huyết sắc kia đâm đầu vào màn nước, hai tay cơ hồ không trở ngại chút nào xuyên qua màn nước, tiếp tục đâm đến tim Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc thoáng lùi lại một bước, một tay đột nhiên nắm lại, tầng màn nước bị bóng người màu đỏ đâm thủng kia lập tức đọng lại, trong nháy mắt hóa thành một sợi thủy thăng trắng kiện, trói buộc nó lại.

Hai tay bóng người màu đỏ cuồng vũ, trong lúc nhất thời cũng không tránh thoát.

Thẩm Lạc đang muốn tiến lên, liền nghe sau lưng truyền đến thanh âm Hồ Dung: "Cẩn thận một chút, đừng để Huyết Thi kia chạm vào, một khi bị thi độc xâm nhiễm, nhất thời nửa khắc cũng sẽ biến thành như bọn hấn đấy."

Đúng lúc này, huyết nhúc trên thân Huyết Thi kia nhúc nhích, bỗng nhiên trở nên càng lúc càng nhanh, cả người nó bắt đầu vặn vẹo biến hình, nơi bị thủy thăng trói chặt liền thu nhỏ lại, nơi không bị trói buộc thì bành trướng biến lớn lên.

Thẩm Lạc thấy thế, lực đạo nắm tay lần nữa tăng thêm, thủy thăng cũng theo Huyết Thi biến hóa co vào theo.

Chỉ nghe "Phốc" một tiếng vang lên.

Bộ Huyết Thi kia bị thủy thăng càng siết càng nhỏ lại, thân thể đúng là trực tiếp đứt gãy ra, hóa thành bảy, tám khối thi thể rơi trên mặt đất.

Mà thi khối vừa mới rơi xuống đất kia tiếp tục ngộ nguậy, tụ lại một chỗ, đúng là lần nữa dung hợp làm một thể, dần dần ngưng tụ thành hình người,

mắt thấy liền muôn từ dưới đất bò dậy.

"Vù. . ."

Lúc này, một đạo hỏa quang bỗng nhiên từ bên cạnh bay tới, rơi vào trên thân Huyết Thi sắp bò dậy kia, "Xèo" một tiếng, bốc cháy lên hừng hực.

Huyết Thi kia lập tức bị ngọn lửa nuốt hết, toàn thân bốc lên từng cỗ khói đen, ở trong tản mát ra một loại mùi hôi thối khó nói nên lời.

Thẩm Lạc lập tức che mũi lui ra sau, nhìn lại Vân Nương cách đó không xa. Vân Nương thì vũ mị cười một tiếng, vẫy vẫy tay một tiếng, ra hiệu không cần nói lời cảm tạ.

Hồ Dung lùi lại bên cạnh đám người, đại kỳ màu vàng hơi đỏ trong tay quét tới phía trước "Phần phật" một cái, lại có vô số thanh quang phong nhận cuốn ra, quét bay phần lớn âm binh kia.

"Được rồi, không nên tiếp tục hao tổn ở nơi này, ta mang các người tới để giết Quỷ Tướng, cũng không phải bởi những tiểu lâu la này làm chậm trễ công phu, chúng ta đi thôi." Nói xong, Hồ Dung vung tay lên, trước người chớp động hư quang, bay ra mấy chục tấm phù lục giấy vàng.

Trên lá bùa vẽ một đồ văn hình người bộ dạng cổ quái, hình dáng không khác gì người, bên trong có thể thấy đường vân tung hoành, tựa hồ dùng một nét vẽ thành, giống như hình lại như chữ.

Chỉ thấy lá bùa vẫy xuống, trong nháy mắt tiếp xúc mặt đất, mặt giấy đại phóng quang mang, đồ ảnh hình người trong đó đột nhiên kéo dài, từ mặt giấy kéo dài ra, dưới quang mang bao phủ hóa thành từng bóng người toàn thân đen kịt, nhào về phía những Huyết Thi và âm binh kia.

"Phù Chi Khôi Lỗi?" Trong lòng Thẩm Lạc sợ hãi thán phục.

Hắn từng thấy trên cổ tịch ghi chép lại loại phù lục này, đáng tiếc chưa bao giờ thấy vật thật, hôm nay mới là lần đầu thấy người khác thi triển.

"Ha ha, xem ra tiểu đạo hữu ngươi rất có hứng thú với Khôi Lỗi Phù này nha, hôm nào dạy cho ngươi, thế nào?" Hồ Dung thấy mặt mày hắn biến hóa, cười nói.

"Tiền bối nói thật?" Thảm Lạc nghe vậy, lập tức đại hỉ.

"Thế nào, còn muốn ta lập lời thề hay sao?" Lông mày Hồ Dung nhướng lên, hỏi ngược lại.

"Không dám, không dám." Thảm Lạc liên tục khoát tay.

Hồ Dung cười cười, cũng không thêm đề ý, ngược lại nói: "Đi thôi, những Phù Chỉ Khôi Lỗi này không ngăn cản được bao lâu, chúng ta còn phải đi tìm con Quỷ Tướng kia đây."

Nói xong, lão dẫn đầu quay người lướt vào trong núi rừng một bên.

Thảm Lạc thấy dáng lão tươi cười tự nhiên, trạng thái khí nhàn, trong lòng không khỏi nhiều hơn mấy phần kính phục.

Đám người đi vào trong rừng rậm, tiếng đánh nhau sau lưng vẫn vang lên không ngừng, chỉ là thanh âm càng ngày càng nhỏ, hiển nhiên như Hồ Dung nói, chiến lực những Phù Chỉ Khôi Lỗi kia cũng không quá cao.

"Hồ lão, Quỷ Tướng này không biết ở nơi nào, chúng ta làm sao tìm ra?" Lã Hợp mở miệng hỏi.

"Đã nói không được gọi Hồ lão, các ngươi. . . Thôi, các ngươi gọi Hồ lão, còn không bằng gọi tiền bối dễ nghe hơn." Hồ Dung tựa hồ cảm thấy bất đắc dĩ, thở dài nói.

"Tiền bối. . ." Lã Hợp lập tức sửa lại lời nói.

"Thân là Quỷ Tướng, tự nhiên là hạng kẻ có âm sát khí dày đặc nhất trong phiến khu vực này. Trên người của ta có một Tầm Sát Bàn, chỉ cần đi theo nó chỉ thị tìm kiếm, sẽ không khó tìm được Quỷ Tướng kia. Chỉ là trên đường không thể thiếu những âm binh tiểu quỷ kia cản đường, nên nghĩ biện pháp tránh đi mới tốt. . ." Hồ Dung vừa giải thích, vừa âm thầm suy nghĩ.

"Cái này cũng không khó, tiền bối chỉ cần buông ra thần thức dò xét, thấy được âm binh, chúng ta cứ tránh đi là được." Lâm Thanh một mực kiệm lời ít nói, bỗng nhiên mở miệng nói ra.

"Cái này đương nhiên không khó, chỉ là có chút phiền phức, một mực căng thẳng tâm thần chú ý bốn phía. . . Cũng quá nhàm chán đi." Hồ Dung nghe vậy, lắc đầu bất mãn.

Đám người nghe vậy cũng chỉ biết im lặng.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 416: Hai Mạnh Mỗi

Mấy người bọn họ đều là tu sĩ Tích Cốc kỳ, chưa đến Ngung Hồn kỳ, thần thức tạm thời không cách nào phóng ra ngoài, nếu Hồ Dung không chịu làm chuyện này, vậy cũng không ai có thể làm được.

"Được rồi, ta sợ nhất là phiền phức, vẫn phải chịu tổn tiền thôi. Ta có mấy tấm 'Liễm Tứ Phù', có thể tạm thời phong bế khí tức của các người, chỉ cần các người không cố điều động pháp lực trên diện rộng, khí tức sẽ không tiết lộ ra ngoài. Như vậy những âm binh quỷ vật kia sẽ không phát hiện được sự hiện hữu của các người, chúng ta cũng có thể yên ổn đi đường." Hồ Dung do dự một chút, mới quyết định nói.

Ngay sau đó, chỉ thấy cổ tay lão chuyên một cái, trong lòng bàn tay loé lên quang mang, ở trong nổi lên mấy tấm phù lục màu xanh.

Thẩm Lạc vừa nhìn thấy Thanh Sương Chi, liền biết phù lục này tất nhiên không phải phù lục cấp thấp bình thường, liền hiểu tại sao trước đó Hồ Dung lại do dự.

"Liễm Tứ Phù này dùng rất đơn giản, dán tại vị trí đan điền hoặc Thiên Trung là được, không cần thôi động pháp lực, nó có thể tự mượn dùng pháp lực của các người vận chuyển, trợ giúp các người che giấu khí tức." Hồ Dung phát phù lục cho mấy người, nói.

Thẩm Lạc nghe vậy, trong lòng thoáng do dự, đan điền thì không cần phải nói, chính là chỗ căn cơ tu hành. Thiên Trung cũng là yếu huyệt, hấn theo bản năng có chút kháng cự việc dán phù lục này tại hai vị trí đó.

"Đa tạ tiền bồi." Lã Hợp lập tức nhận lấy, ôm quyền cảm ơn.

"Đa tạ tiền bồi ban phù." Mấy người Kim Đồn cũng nhao nhao phụ họa.

"Ban thưởng cái rằm, thật coi ta là phú thân thổ hào à? Liễn Túc Phù này là cho các ngươi mượn xài, sử dụng xong phải trả lại cho ta." Hồ Dung nghe vậy tròng mắt, không còn chú ý đến phong phạm tiền bồi gì cả.

Đám người nghe vậy, cũng bất giác buồn cười.

Hồ Dung cầm lấy lá bùa, cũng không tị hiềm, vén ngoài bào lên, dán ngay vị trí đan điền. Thảm Lạc dò xét, lão mở miệng nói:

"Tù vi của ta cao hơn các ngươi, khí tức ba động tự nhiên mạnh hơn, dán tại đan điền mới ổn thỏa, về phần các ngươi. . . Dán trên đan điền hay Thiên Trung đều được."

Bọn người Lã Hợp tự nhiên làm theo lời Hồ Dung, đều dán tại đan điền, chỉ có Vân Nương cảm thấy dán ở đan điền quá bất nhã, đưa tay đập vào ngay giữa bộ ngực nở nang của mình.

Thảm Lạc không theo mọi người, lại giống như Vân Nương, dán phù lục ngay trước ngực.

Sau đó, tay Hồ Dung khê đảo, trong lòng bàn tay sáng lên quang mang, ở trong nổi lên một khối gương đồng màu ám kim lớn cỡ mâm tròn, phía trên khắc họa tinh tế. Vòng ngoài phân ra ba trăm sáu mươi lăm chu thiên, vòng trong đánh dấu hai mươi tư tiết khí, bên trong còn khắc họa đồ văn Cửu Cung Bát Quái, chính giữa lơ lửng một kim đồng hồ hình rồng dài gần tấc.

Mấy người vội đi tới xem xét, chỉ thấy Tầm Sát Bàn vừa mới xuất hiện, kim đồng hồ trên đó liền quay tròn một trận.

Hồ Dung nhíu mày lại, một tay bấm niệm pháp quyết, điểm một cái vào chính giữa mâm tròn.

Đầu ngón tay lão có một sợi pháp lực mỏng manh như sợi tóc chảy ra, rót thẳng vào trên kim đồng hồ hình rồng mảnh khảnh kia.

Chỗ đầu rồng của kim đồng hồ có hai đạo kim quang rất nhỏ giống như hai mắt rồng lộ ra, kim đồng hồ xoay tròn không chừng lập tức chuyển thể dừng một chút, dần dần đình chỉ.

Nhưng mà, mọi người ở đây tưởng đã dừng, kim đồng hồ kia lại giống như đối nghịch với bọn hắn, từ chỉ phía đông nam Tốn vị, bỗng chuyển hướng chính nam Ly vị.

Sau đó, kim đồng hồ tựa như bị hai khối nam châm đồng thời hút lấy, như gậy gù đặc ý lắc qua lắc lại tại Tốn vị cùng Ly vị.

"Tiền bối, đây là có chuyện gì?" Thẩm Lạc nhìn kim đồng hồ thỉnh thoảng chỉ hướng mình, nghi ngờ hỏi.

"Không thể như vậy, thứ này chẳng lẽ mất linh, chẳng lẽ chia tại hai nơi?" Hồ Dung không để ý đến Thẩm Lạc hỏi, lần đầu tiên lộ ra vẻ ngung trọng, nghi ngờ nói.

"Phân tại hai nơi, chẳng lẽ lại có hai Quỷ Tướng?" Sắc mặt Kim Đôn nghiêm lại, kinh ngạc hỏi.

"Tiền bối, có phải do nơi đây khí âm sát quá mức phân tán, Quỷ Tướng kia tuy là thứ có sát khí mạnh nhất, nhưng cách quá xa, Tầm Sát Bàn này cũng vô pháp định vị chuẩn xác?" Lâm Thanh mở miệng phân tích.

"Lâm đạo hữu nói có lý." Lã Hợp gật đầu phụ họa.

"Nói vậy cũng không sai, dù sao phương hướng chỉ giữa chính nam cùng Đông Nam, chúng ta trước đi hướng Ly vị, nếu tìm không được, lại theo hướng đông tiến đến Tốn vị, không tin không gặp nó." Hồ Dung nghe vậy, mới lên tiếng.

"Được." Đám người cùng kêu lên đáp ứng.

Hồ Dung cầm la bàn, đám người đi theo hai bên trái phải, bắt đầu đi theo hướng nam la bàn chỉ.

Đi ước chừng nửa khắc đồng hồ, Hồ Dung bỗng nhiên khoát tay, ra hiệu đám người dừng lại.

"Tiền bối, xảy ra chuyện gì?" Một người Thâm Lạc không hiểu, sau khi dừng lại hỏi.

"Phía trước có một đội âm sát tới gần, chúng ta chờ chúng đi qua đã." Hồ Dung mang theo đám người trốn ở sau một tảng đá lớn, nói.

Không bao lâu sau, phía trước quả nhiên có hai đội âm binh vội vã chạy vội qua, trên thân chúng cũng mặc thanh đồng áo giáp, trong tay đều cầm đao kiếm, nhìn bộ dạng mạnh hơn mấy phần so với đám dã gặp lúc trước.

"Đi được rồi." Chờ đội âm binh kia đi qua chốc lát, Hồ Dung mới đứng lên, nói.

Nhưng lại đi không bao xa, Hồ Dung lại bảo bọn hắn tranh thủ thời gian gia tốc, mấy người vội vã xuyên qua một mảnh lùm cây thấp bé, đi tới mấy cây tùng cao lớn, mới ngừng lại.

Ngay sau đó, phụ cận lùm cây kia có vài đầu cương thi nhục thân hư thối, tứ chi cứng ngắc, nhún nhảy đuổi theo một con thỏ rừng lông màu xanh đen, chạy qua nơi đó.

Thẩm Lạc liếc thấy lúc một người trong đó nhảy lên, từ trên thân rớt xuống một vật, đợi đến lúc Hồ Dung phân phó tiếp tục đi, hấn kêu đám người chờ một chút, chính mình thì quay trở về nhặt vật kia lên.

"Thẩm đạo hữu, người nhặt được bảo bối gì vậy?" Lã Hợp nghi hoặc hỏi.

Thần sắc Thẩm Lạc hơi dị, mở bàn tay ra, trong lòng bàn tay để một khối lệnh bài lớn chừng bàn tay, phía trên thỉnh linh tuyên khắc bốn chữ "Đại Đường ngự chế".

"Lệnh bài quan phủ . . ." Kim Đồn hơi kinh ngạc nói.

"Xem ra trong hai nhóm người lúc trước đến chấp hành nhiệm vụ, có người của quan phủ Đại Đường." Lã Hợp trầm ngâm nói.

"Vừa rồi cương thi kia. . . Nhìn bộ dạng này, bọn hấn tựa hồ đã thất bại." Vân Nương cau mày nói.

"Ngay cả quan phủ cũng dính vào, bọn hấn một lần không thành, phía sau khẳng định sẽ còn phái người lợi hại hơn tới. Xem ra chúng ta cần tranh thủ thời gian, không thể để bọn hấn đạt được đầu tiên, nếu không chúng ta coi như công dã tràng lấy giỏ trúc mà múc nước, chỗ tốt gì cũng không vớt được." Hồ Dung ngược lại không ngạc nhiên, chỉ nhìn xem có chút nóng nảy.

Bọn người Lã Hợp nghe vậy, nhao nhao gật đầu.

Thẩm Lạc thu hồi lệnh bài trong tay, nhưng trong lòng ần ần có chút bất an, nhiệm vụ ngay cả quan phủ Đại Đường cũng dính vào này, chỉ sợ không đơn giản như bọn hấn nghĩ.

Sau đó, Hồ Dung mang theo mấy người bọn họ vừa đi vừa nghỉ, thỉnh thoảng tránh né một ít âm binh cùng cương thi, trên đường đi quả nhiên an ổn ồ, cuối cùng ngừng lại tại một mảnh khu vực khoáng đạt trong rừng.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 417: Cảm Ứng Quỷ Di

Khu vực này rất đặc thù, không giống cảnh tượng cỏ cây um tùm xung quanh, trong phương viên không đến trăm trượng, đầy mắt đều là đất trống xích hồng, không có một ngọn cỏ.

Mà tại trung tâm khu vực này, lại có một hồ nước hình tròn rộng mấy trượng.

Đám người dừng bước bên ngoài phạm vi khu đất trống cỏ quái kia, nhìn hồ nước hình tròn xa xa kia, chỉ thấy nước trong ao xanh biếc, mặt nước nổi ba lá sen hình bầu dục, ở giữa kẹp một đóa sen chín cánh màu hồng phấn.

Hồ Dung đi đầu, từ trong tay áo lấy ra một lá bùa màu vàng, trong miệng lầm bầm, tùy ý quơ quơ trước người, ném tới phía trên mảnh đất trống kia.

Lá bùa trên không trung phiêu dăng một chút, rồi chậm rãi rơi vào trên mặt đất, nhưng không xuất hiện bất luận phản ứng gì.

Hồ Dung nhíu mày lại, dẫn đầu đi một bước vào phạm vi đất trống, cúi người nhặt lá bùa trên mặt đất kia lên, quan sát tỉ mỉ chốc lát, vỗ vỗ bụn đất dính phía trên, một lần nữa thu vào trong người.

Đám người thấy thế, lúc này mới nửa tin nửa ngờ theo sát đi vào trên mảnh đất xích hồng kia.

Thẩm Lạc bước vào bên trong, đột nhiên cảm thấy trong lòng rung động sợ hãi khó hiểu, tầm mắt của hắn đột nhiên trở nên hoàn toàn mơ hồ, trước mắt tựa như phủ lên một tầng sương mỏng màu đỏ.

Nhưng mà, chờ hắn dụi dụi con mắt nhìn lên, sương mỏng màu đỏ trước mắt đã biến mất không thấy.

Trong lòng của hắn cảm thấy nghi ngờ, lại quay đầu nhìn những người khác đánh giá một phen, kết quả phát hiện thần sắc bọn họ đều tự nhiên, tựa hồ cũng không phát hiện có gì bất ổn.

"Tiền bối, mảnh khu vực này và xung quanh hoàn toàn khác biệt, không có một ngọn cỏ. . . Chỉ sợ có gì đó cổ quái?" Trong lòng Thẩm Lạc do dự, vẫn nhìn không được mở miệng hỏi Hồ Dung.

Đám người nghe vậy, cũng nhao nhao nhìn về phía Hồ Dung.

"Người nói không sai, không biết các người có cảm nhận được hay không, nơi này có từng tia từng sợi sát khí oán niệm tồn tại?" Hồ Dung nhẹ gật đầu, có chút tán thưởng nói.

"Nguyên lai tiền bối cũng phát hiện, ta còn tưởng rằng là ảo giác của mình." Thẩm Lạc hơi ngạc nhiên, nói rõ chính mình mới thấy vừa rồi.

Nghe hắn nói xong, bọn người Lã Hợp đều nhìn về phía hắn với ánh mắt nhiều hơn mấy phần nghi hoặc và quái dị.

"Thế nào, các người không nhìn thấy gì sao?" Thẩm Lạc nhíu mày hỏi.

"Những người khác ta không biết, nhưng ta không thấy gì cả." Lã Hợp lắc đầu, nói.

Vân Nương và Kim Đồn đều mở miệng phủ nhận, Lâm Thanh thì im lặng lắc đầu.

"Không có gì kỳ quái cả, oán niệm sát khí nơi này ẩn tàng cực sâu, không phải tất cả mọi người có thể phát giác. Người có thể cảm giác được một tia vết tích, đúng là không dễ. Theo ta suy đoán, nơi này hơn phân nửa chính là nơi Quỷ Tướng kia chiếm cứ đã lâu, ta thấy chúng ta cũng không cần tốn sức đi tìm hắn." Hồ Dung nghe vậy, càng lộ vẻ tán thưởng, chậm rãi nói ra.

"Ý của tiên bối là, chúng ta ở chỗ này ôm cây đợi thỏ, chờ nó trở về?" Lã Hợp hỏi.

"Đúng, cũng không đúng. Chúng ta nếu chỉ chờ đợi, xem như quá bị động. Nếu đã tìm được nơi ở của hắn, sao không ở đây bố trí xuống Ngũ Nguyên Diệt Sát Trận, ta lại lấy tinh huyết bản thân làm vật dẫn, dụ nó tới. Đến lúc đó chúng ta có trận pháp gia trì, chiếm thiên thời địa lợi nhân hoà, muốn giết nó còn không phải dễ như trở bàn tay sao?" Hồ Dung cười "Hắc hắc" một tiếng, nói ra.

"Phương pháp này rất tốt." Đám người nghe vậy, thán phục.

"Quỷ Tướng này cũng không biết lúc nào trở về, việc này không nên chậm trễ, còn xin Hồ lão lập tức truyền thụ cho chúng ta phương pháp bày trận." Thần sắc Kim Đồn trịnh trọng, chủ động xin chiến nói.

"Không vội, không vội, trước ta nói cho các ngươi một chút bố trí Ngũ Nguyên Diệt Sát Trận này và mấy việc cần phải chú ý. Một hồi triển khai chiến trận, đừng làm sai, nếu không ngũ nguyên vừa loạn, chúng ta sẽ bị thua thiệt." Hồ Dung khoát tay áo, nói.

"Hồ lão yên tâm, chúng ta tuyệt không làm sai." Lâm Thanh ôm quyền nói.

Mấy người còn lại cũng nhao nhao phụ họa.

Thẩm Lạc đang muốn mở miệng, trong đầu lần nữa truyền đến một trận choáng váng, trước mắt lại mơ hồ một trận, hiện ra một mảnh huyết hồng.

Thân hình hắn lay động một hồi, một đại thủ lập tức đập vào đầu vai của hắn.

Ánh mắt Thẩm Lạc ngưng tụ, lúc này mới thấy rõ ràng, người đỡ hắn chính là Hồ Dung, lòng bàn tay lão sáng lên quang mang, liền có một lực lượng nhu hòa rót vào trong cơ thể của hắn, khiến cho lồng ngực hắn ấm áp một hồi, tiếp theo loại huyền tượng xuất hiện trước mắt lập tức biến mất.

"Đa tạ tiền bối." Thẩm Lạc ôm quyền, cảm kích.

"Người không vấn đề gì chứ? Còn có thể bày trận hay không?" Hồ Dung ân cần hỏi han.

"Chỉ là có chút mê muội, không sao." Thẩm Lạc nói.

"Được." Hồ Dung gật đầu cười, lại vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói ra.

Sau một lát, Hồ Dung giảng giải xong Ngũ Nguyên Diệt Sát Trận, rồi mở miệng dò hỏi: "Liên quan tới pháp trận các người nghe hiểu chưa, còn có vấn đề gì không?"

"Không có." Đám người nghe vậy, sau một phen suy nghĩ, tuân tặc đáp.

Ngũ Nguyên Diệt Sát Trận này cũng không quá khó, chỉ cần mỗi người Thẩm Lạc trấn giữ một phương vị, trong tay cầm một kiện Trấn Quỷ Phù,

sau đó ngâm tụng khẩu quyết Hồ Dung truyền thụ cho, thôi động pháp lực bản thân là đủ.

Mấy người bọn họ xem như mấy chỗ căn cơ đại trận, hạch tâm đại trận cũng chính là trận xu, do Hồ Dung tự mình tọa trấn, đến lúc đó lão mới là lực lượng hạch tâm diệt sát Quỷ Tướng.

"Cái này chính là Trấn Quỷ Phù, mỗi người các người cầm trong tay một cái, sử dụng làm pháp khí trận cước. Nhớ kỹ, lúc đại trận vận chuyển chỉ cần độ nhập vào một tia pháp lực là được, đợi đến lúc Quỷ Tướng vào cuộc, lại toàn lực hành động." Hồ Dung dặn dò.

Thẩm Lạc tiếp nhận Trấn Quỷ Phù xem xét, phát hiện cũng không phải là lá bùa thường gặp, mà là một khối gỗ đào cổ hình chữ nhật chế bùa, lấy gỗ đào cổ điêu khắc thành, chính diện khắc một hung thần bộ dáng dữ tợn, mặt sau thì khắc hoạ từng đạo phù văn trấn quỷ.

"Nếu đã chuẩn bị xong, vậy chúng ta bắt đầu bày trận." Hồ Dung nói.

"Được."

Đám người tự mình lên tiếng, sau đó dựa theo trận pháp an bài bố trí, tự mình tiến về vị trí của mình, vây quanh hồ nước có hoa sen phần hồng kia, phân tán ra.

Thẩm Lạc cầm bùa đào, đi qua phía bên phải hồ nước.

Ánh mắt hắn ngưng lại, nhìn phía trong hồ nước dò xét, chỉ thấy nước ao bên trong thanh tịnh thông thấu, có thể nhìn thấy đáy nước. Nơi đó trải rộng từng vết tích kỳ quái, tựa hồ là một loại phù văn mạch lạc nào đó.

Lông mày hắn nhíu lại, cẩn thận nhìn lại trong ao.

Đúng lúc này, bốn phía tựa hồ đột nhiên có một trận gió nhẹ, mặt hồ nhộn nhạo lên một trận gợn sóng rất nhỏ, lúc ba quang chớp động, trước mắt Thẩm Lạc lần nữa hiện ra sương mỏng màu đỏ.

Trong lúc hoảng hốt, hắn nhìn thấy hoa sen màu hồng trong ao kia bỗng nhiên loé lên hồng quang, tựa như bốc cháy lên, ở trong bỗng nhiên dâng lên một mảnh hỏa diễm xích hồng, trong nháy mắt lan tràn ra toàn bộ hồ nước, cháy hừng hực trên mặt nước.

Trong ngọn lửa kia, đột nhiên có một bóng người mờ ảo hiển hiện, nhìn giống như rồng giống như rắn uốn lượn vặn vẹo, quanh thân tựa hồ quấn quanh từng sợi sắt khí đỏ sậm đậm đặc đến không tan.

Trong lòng Thẩm Lạc kinh hãi, đang muốn kêu lên, bỗng nhiên chỗ ngực lại có một dòng nước ấm dâng lên, lần này rõ ràng chạy dọc theo khiếu huyết Nhâm mạch, xông lên đến mặt và trong đầu não của hắn.

Dưới dòng nước ấm này truyền vào, trước mắt Thẩm Lạc hình như có một vệt sáng hiện lên, ánh mắt lần nữa khôi phục như thường.

"Chuyện gì xảy ra?" Trong lòng của hắn kinh nghi.

"Thẩm đạo hữu, làm sao vậy, lại xuất hiện ảo giác à?" Cách hắn không xa, Kim Đồn thấy bước chân hắn chần chờ, mở miệng dò hỏi.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 418: Bí Ẩn

Thẩm Lạc đang muốn nói ra lo nghĩ của mình, trong lòng đột nhiên tỉnh táo, lời đến khóe miệng liền nuốt trở vào, chỉ khoát tay áo.

"Chư vị thủ vững bản tâm là được, chỉ là huyền tượng, không cần lo ngại." Hồ Dung cao giọng quát.

"Vâng." Bọn người Lã Hợp vẫn vui lòng phục tùng lão, nhao nhao đáp.

Thẩm Lạc cũng đã nghĩ được một tia ý vị không tầm thường, hấn im lặng đi vào vị trí của mình đứng vững, bàn tay áp vào trước ngực mình, vuốt tám phù lục dán tại huyết Thiên Trung kia, âm thầm trầm ngâm.

"Tốt, chư vị đã đứng chỗ, để ta uống một ngụm rượu, chúng ta lập tức khai trận." Hồ Dung quét nhìn đám người, lấy xuống hồ lô rượu bên hông, cười sang sảng một tiếng.

Mấy người Lã Hợp đều là ma quyền sát chương, tựa hồ cảm thấy thắng lợi trong tầm tay.

Thẩm Lạc chần chờ một lúc lâu, vẫn gỡ lá bùa "Liễm Tức Phù" dán ở trước ngực xuống, dự định lặng lẽ thu lại.

Nhưng lá bùa vừa mới rời thân, trước mắt của hấn lập tức trở nên mơ hồ. Loại cảm giác sương đỏ tràn ngập kia xuất hiện lần nữa, đồng thời càng thêm nồng đậm hơn so với trước, ở trong thậm chí có thể nhìn thấy từng sợi

sương mù màu đỏ thẫm giống như sợi bông, phiêu đảng giống như cá bơi trong hư không, không hề đứt đoạn lao đến trên thân mọi người.

Trước ngực bọn người Lã Hợp đều loé lên một đoàn kim quang mơ hồ, ngăn trở những sương mù đỏ thẫm dạng sợi bông kia tới gần. Mà hấn tháo xuống "Liễm Tứ Phù", tự nhiên không có phù lục che chở, càng nhiều sợi bông sương đỏ nhao nhao lao đến hấn.

Cùng lúc đó, Thâm Lạc phát hiện những sương mù màu đỏ này, tựa hồ không đơn thuần là âm sát khí, bên trong còn ngưng kết oán khí nồng đậm, mỗi một phân tụ hợp vào thể nội, trong lòng của hấn lại thêm ra một phần cảm giác u ám oán hận.

Trong lòng Thâm Lạc xiết chặt, liền tranh thủ dán lại tấm "Liễm Tứ Phù" vào trước ngực.

Hấn dán lá bùa xong, một dòng nước âm lần nữa từ trước ngực truyền ra, loại cảm giác u ám kia lập tức biến mất, trước mắt rất nhanh hồi phục thanh minh, tất cả huyết vụ lần nữa biến mất không thấy.

"Phù lục này tuyệt đối không thể là Liễm Tứ Phù. . ." Thâm Lạc thâm nghĩ trong lòng, ánh mắt lại nhìn Hồ Dung phía xa.

Từ tình huống trước mắt, phù lục trên người bọn họ rõ ràng không phải là phù che giấu khí tức như trong miệng lão nói, giống như là một loại phù lục nào đó cách trở âm sát khí xâm lấn hơn.

Chỉ là khiến hấn không hiểu, vì sao Hồ Dung cố ý giấu diếm việc này, nói phù lục cản sát khí này thành Liễm Tứ Phù?

"Trong này tất có điều bí ẩn." Trong lòng Thâm Lạc nghi ngờ, càng cảm thấy bất an.

Cổ tay hắn nhẹ chuyển, lại từ trong tay áo lấy ra một tấm Tiểu Lôì Phù, lẳng lẽ nhét vào trong ngực, gấp lại cùng dán vào chỗ tấm Liễm Tứ Phù kia.

Lúc này, Hồ Dung đứng trước hồ nước, mở miệng nói với đám người, bắt đầu thôi động pháp trận.

Thẩm Lạc do dự một chút, vẫn làm theo đám người, tay cầm bùa đào, ngâm tụng khẩu quyết Hồ Dung truyền lại.

Nương theo trận trận thanh âm ngâm tụng, Trấn Quỷ Phù trong tay đám người nhao nhao phát sáng lên, chỉ là tựa hồ vì mỗi người sở tu công pháp không giống nhau, bùa đào trong tay mỗi người sáng lên cũng không giống nhau.

Thẩm Lạc bên này tự nhiên là màu thủy lam, Kim Đôn gần hắn thì màu vàng óng, Lã Hợp màu vàng đất, Vân Nương là màu hồng đỏ thẫm, Lâm Thanh thì màu xanh biếc, chính là ngũ hành kim mộc thủy hỏa thổ.

Lúc trước hắn đã cảm thấy có chút kỳ quái, vì sao thuộc tính pháp lực mấy người bọn họ có thể hợp thành Ngũ Hành?

Chẳng qua lúc đó hắn không nghĩ nhiều, chỉ coi là trùng hợp, nhưng xem từ trên trận pháp này, giống như là cố ý tạo ra.

"Lên."

Theo Hồ Dung hét to một tiếng, trên năm lá bùa đào đồng thời tăng vọt quang mang.

Thẩm Lạc cảm thấy trong lòng bàn tay truyền đến một trận bén nhọn nhói nhói, bàn tay buông lỏng, tấm Trấn Quỷ Phù từ trong tay rớt xuống, rơi xuống theo một chuỗi huyết hoa đỏ thẫm.

Nhưng mà, Trần Quý Phù chưa kịp rơi xuống đất, liền loé lên quang mang, treo trên bầu trời bập bênh trước người hẳn.

Mà mấy người Lã Hợp chung quanh cũng không khác, Trần Quý Phù trong tay đều đâm rách lòng bàn tay của bọn họ, lơ lửng trước người mình.

"Hò lão, đây là có chuyện gì?" Thần sắc Vân Nương khê biến, lớn tiếng hỏi.

"Không nên lo lắng, lúc trước quên nói cho các ngươi biết, lúc thôi động Trần Quý Phù này sẽ hấp thụ một phần dương huyết mới được." Hồ Dung ngửa đầu ực một hớp rượu, treo hồ lô rượu trở lại bên hông.

Lão xoa xoa tay, duỗi cái lưng mệt mỏi ra sau, hai tay hợp lại trước người, bàn tay chuyển động, lòng bàn tay liền có một đạo huyết quang thoáng hiện, từ đó mờ mịt mở ra một mảnh sương mù màu máu, tràn ngập ra.

Ngay sau đó, Trần Quý Phù treo trước mọi người dựng đứng lên, hai con ngươi pho tượng hung thần tuyên khắc trên đó sáng lên hai vệt huyết quang, từ đó có hai sợi tơ huyết hồng mỏng manh cơ hồ không thể nhận thấy kéo dài ra, tụ tập về phía trung tâm.

Sợi tơ huyết hồng cùng sương mù màu máu quanh thân Hồ Dung tiếp xúc nhau, bắt đầu nhao nhao như sương chìm xuống, rơi vào trên mặt đất, hóa thành một mảnh trận văn phức tạp màu đỏ sậm, cùng đất trống màu xích hồng hoà lẫn nhau, mắt thường cơ hồ không thể phân biệt.

Trận văn hình thành xong, bốn bề lại không dị động, phảng phất hết thảy lại khôi phục như thường.

"Tốt, chớ vị tạm thời không cần làm gì, nghỉ ngơi chút, chừa lại pháp lực thôi động Trần Quý Phù là được, để ta tới dụ Quý Tướng tới, sau đó

hợp lực diệt sát nó, chúng ta liền có thể khai hoàn hồi triều." Hồ Dung cười vang nói.

Bọn người Lã Hợp vốn thập phần tin phục lão, nghe lời ấy cũng đều yên lòng.

Thẩm Lạc mặc dù vẫn lo nghĩ, nhưng thấy ở đây cũng chưa có gì bất lợi, chỉ là từ đầu đến cuối hẳn cảm thấy Hồ Dung che giấu bọn hắn cái gì đó, loại cảm giác bất an trong lòng càng phát ra mãnh liệt.

Thần sắc trên mặt Hồ Dung tự nhiên, ngược lại nhìn không ra dị dạng gì, cổ tay khê đảo, lấy ra ba thanh hương dài màu đỏ tươi, hai tay nắm lấy cây hương vái tứ phương thiên địa một cái.

Sau đó, hai ngón tay lão vờ trên đầu ba thanh hương một chút, đầu hương liền sáng lên quang mang màu đỏ, từ đó bay ra ba sợi khói lượn lờ, đờng không bay lên, tiêu tán trong không khí.

Nhưng mà, theo thanh hương được nhóm lửa, Thẩm Lạc lập tức ngửi được ở trong không khí một cỗ mùi hương nồng đậm dị thường. Mùi vị đó rất đặc biệt, hoàn toàn khác biệt với mùi hương bình thường, bên trong tựa hồ xen lẫn một mùi ngai ngái nhàn nhạt.

Nương theo mùi này tràn ngập ra, trái tim Thẩm Lạc đột nhiên hơi nhúc nhích một chút, huyết dịch trong cơ thể hắn đúng là bị một cỗ lực lượng không biết dẫn dắt, trong mạch quản điên cuồng phun trào.

Cùng lúc đó, trước mắt của hắn lần nữa trở nên một mảnh màu đỏ tươi, loại huyết vụ kia tràn ngập chung quanh, tràng cảnh oán khí mọc lan tràn cổ quái lần nữa hiển hiện, tầm mắt của hắn không tự chủ được chuyển hướng nhìn hồ nước kia.

Chỉ thấy hoa sen phấn hồng trong hồ nước kia, tại thời khắc này lần nữa trở nên xích hồng không gì sánh được, ở trong dâng lên một đoàn hoả diễm màu sắc yêu dã, trong nháy mắt tràn đầy toàn bộ hồ nước.

Thẩm Lạc nhìn chăm chăm biển lửa trên hồ nước, trong thoáng chốc, trong một mảnh hỏa ảnh lần nữa thấy được huyền tượng.

Chỉ là không còn hư ảnh cô quái giống như rồng như rắn lần trước, mà là một nam tử thân hình cao lớn, người mặc cẩm bào màu tím, eo quấn đai lưng ngọc, chân đạp giày mây, trên cổ lại rồng tuếch, lại là một người không đầu.

Đang lúc Thẩm Lạc kinh hãi, chợt thấy nam tử không đầu kia đưa ra một bàn tay từ phía sau, năm ngón tay thành hình nắm lấy một cái đầu lâu dữ tợn chảy xuôi huyết dịch màu vàng, cũng không phải là đầu người, mà là một đầu rồng sinh ra song giác.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 419: Âm Mưu

Ngay lúc Thẩm Lạc nhìn chăm chăm đầu rồng kia, đầu rồng đột nhiên mở hai mắt ra, trong đôi mắt là một mảnh huyết hồng, bên trong hình như có vô tận oán hận, hóa thành thực chất bay thẳng ra.

Chỉ là hoá diễm bốn phía trong nháy mắt tụ lại, hóa thành một hư ảnh Hỏa Liên, chín mảnh cánh hoa hỏa diễm bốn phía hợp lại, bao phủ thi thể cổ quái kia vào, tất cả dị tượng chợt biến mất không thấy gì nữa.

Thẩm Lạc bỗng nhiên hít vào một ngụm khí lạnh, cả người trong nháy mắt hồi thần, bốn phía lại khôi phục như thường, chỉ là đưa mắt nhìn lại, ba cây hương trong tay Hồ Dung đã cháy hơn phân nửa.

Đến giờ phút này, Thẩm Lạc cũng không thể giả bộ như chuyện gì cũng không biết, trên tay hắn thu lại pháp quyết, không chút do dự lập tức ngắt pháp lực liên kết cùng khối bùa đào kia.

Rất nhanh, quang mang trên Trấn Quỷ phù trước người hắn trở nên ảm đạm, nhưng vẫn như cũ lơ lửng ở giữa không trung, mà toàn bộ pháp trận vận chuyển dù chưa triệt để dừng lại, phù văn trên mặt đất lại trở nên mơ hồ một chút.

Cơ hồ cùng lúc, Hồ Dung phát hiện không đúng, trên mặt lão hiện lên vẻ lo lắng không dễ nhận ra, chợt khôi phục lại như thường, mở miệng dò hỏi: "Chuyện gì xảy ra, vì sao cắt mất pháp lực cung cấp?"

Đám người nghe vậy, nhao nhao nhìn lại Thảm Lạc bên này, trên mặt cũng đầy vẻ kinh ngạc.

"Tiền bối, xin thứ cho vãn bối vô năng, lúc vận chuyển đại trận, cảm giác khó chịu thể nội càng phát ra mãnh liệt, sợ là không thể duy trì, sẽ ảnh hưởng đại kế tiền bối." Thảm Lạc ôm quyền, kiên trì nói ra.

Dạng nói láo này tự nhiên không thể tin, cho dù là ai cũng thấy đây chỉ là cái cớ.

"Thảm đạo hữu, ngươi làm cái gì vậy?" Lã Hợp khó hiểu hỏi.

"Mau mau duy trì đại trận, chậm trễ tru diệt Quỷ Tướng, ngươi đảm đương không nổi." Lâm Thanh nổi giận nói.

"Thảm đạo hữu, hiện tại cũng không phải lúc hồ nháo, hết thầy nghe theo Hồ lão an bài đi." Vân Nương cũng khuyên.

Kim Đôn chau mày, cũng lắc đầu không thôi.

"Tiền bối, tâm ý vãn bối đã quyết, xin tiền bối thứ lỗi." Thảm Lạc lại ôm quyền, làm bộ như muốn rời vị trí trận cước.

"Hừ! Lão phu khách khí với ngươi vài câu, ngươi thật coi lão phu tốt tính rồi? Ngũ Hành Phá Cấm Trận này thiếu đi bất kỳ người nào trong các ngươi đều không được, ngươi tưởng ngươi đi được sao?" Giọng nói Hồ Dung bỗng nhiên biến đổi, theo đó khí thế cả người cũng biến đổi.

"Ngũ Hành Phá Cấm Trận? Không phải Ngũ Nguyên Diệt Sát Trận sao?" Vân Nương nghi ngờ hỏi.

"Quả nhiên, mỗi năm người chúng ta tu hành thuộc tính Ngũ Hành Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ không phải trùng hợp, mà là ngươi cố tình làm, dưới

đáy hồ nước này phong ấn thứ gì? Mục đích của người rút cuộc là làm gì?" Ánh mắt Thẩm Lạc ngưng tụ, lạnh giọng hỏi.

"Phong ấn cái gì . . ." Bọn người Lã Hợp nghe được nói nhăng nói cuội, ánh mắt do dự lướt qua giữa Thẩm Lạc và Hồ Dung.

"Từ lúc tới nơi này, người đã tỏ ra không giống bình thường, quả nhiên là bị người phát hiện vấn đề. Đáng tiếc hết thầy đã trễ rồi, người đã không còn đường lui, ha ha. . ."

Hồ Dung tùy ý cuồng tiếu, tiện tay hát lên, ba cây hương dài chưa đốt hết kia liền cắm vào mặt đất trước hồ nước, hai tay lão trông không nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, chỉ liên tiếp về bốn phía.

Năm tám Trấn Quỷ Phù treo trên bầu trời kia lập tức run lên kịch liệt, bay ngược về phía mấy người Thẩm Lạc.

Bọn người Lã Hợp vội vàng không kịp chuẩn bị, nhao nhao bị Trấn Quỷ Phù đánh trúng ngực, thân hình lập tức cứng đờ, đứng tại chỗ không cách nào động đậy.

Thẩm Lạc đã sớm phòng bị, dưới chân loé lên ánh trắng, thi triển Tà Nguyệt Bộ né tránh. Nhưng trước ngực hắn đột nhiên sáng lên một đạo phù văn quang mang, giữa nó và Trấn Quỷ Phù tựa như sinh ra một lực hút không hiểu.

"Liễm Tức Phù, nguy rồi. . ." Trong lòng Thẩm Lạc xiết chặt.

Tiếp theo một cái chớp mắt, Trấn Quỷ Phù bị nguồn lực lượng này dẫn dắt, ở giữa không trung rẽ quỹ dị một cái, bay thẳng tới đánh vào ngực của hắn, bên trong lập tức có một nguồn lực lượng lan tràn ra, khiến cho toàn thân hắn cứng đờ, không cách nào động đậy.

"Hồ lão, ngươi, ngươi làm cái gì vậy. . ." Vân Nương lớn tiếng chất vấn.

"Vì sao lại giam cầm chúng ta?" Lã Hợp cũng quát lớn.

Sắc mặt Kim Đôn cùng Lâm Thanh đều trở nên hết sức khó coi, thời gian bọn họ đi theo Hồ Dung tương đối dài, cũng rất tin phục lão, chỉ là tình huống trước mắt đã rõ, bọn họ đã bị gài bẫy.

"Vị Thâm đạo hữu này không phải đã nói, hết thầy cũng là vì giải khai phong ấn nơi này, mà các ngươi đều là tể phẩm cần thiết để giải cấm, việc này còn hỏi gì chứ?" Hồ Dung lộ ra vẻ không nhìn được nói.

Nói xong, lão nhìn thoáng qua ba cây hương cắm trên đất, trong mắt lóe lên một vòng thần thái.

"Long Tiên Hương này cháy xong, cũng là lúc tiễn các ngươi lên đường." Hồ Dung không nhanh không chậm nói.

Chỉ thấy hai tay lão bấm pháp quyết, trong miệng lập tức vang lên một trận ngân tụng. Dịch tại bạch ngọc sách. Vừa rồi phù văn trên mặt đất có chút ảm đạm, giờ phút này lại sáng lên quang mang đỏ tươi.

Bọn người Thâm Lạc đồng thời cảm thấy ngực trầm xuống, pháp lực và khí huyết toàn thân đồng thời bị xói mòn, tụ tập thành một cỗ huyết sắc lưu quang từ trong miệng hung thần trên Trấn Quỷ Phù trước ngực phun ra, tụ tập lại phía trong pháp trận.

Chính giữa pháp trận ngưng tụ huyết quang, từ đó nổi lên một đóa Hồng Liên màu máu, nó cũng có chín cánh, yêu dã dị thường.

Hồ Dung nhìn Hồng Liên màu máu trước người, trong mắt lóe lên vẻ cuồng nhiệt, đưa tay tháo xuống hồ lô rượu treo bên hông, đảo ngược thân bình, nhỏ xuống một giọt chất lỏng trong suốt vào nhụy hoa hồng liên.

"Tí tách."

Chất lỏng trong suốt rơi vào trong Hồng Liên màu máu, một cỗ ba động vô hình lập tức từ đó nhộn nhạo lên.

Trước ngực bọn người Thảm Lạc thiêu đốt một trận, Liễm Tứ Phù dán ở huyết Thiên Trung tự thiêu đốt biến mất, thiên địa trước mắt bọn hắn trong nháy mắt biến đổi, hiện ra cảnh tượng thật sự.

Bốn bề là cảnh tượng huyết hồng, sát khí trùng thiên cùng oán niệm mãnh liệt cơ hồ ngưng tụ thành thực chất, ở chung quanh vừa đi vừa về phiêu đảng xuyên thẳng qua.

"Đây là cái gì, tại sao lại như vậy. . ." Lã Hợp nghẹn ngào kêu lên.

"Oán niệm thật cường đại, thật là sát khí lợi hại." Lâm Thanh cũng cơ hồ thần trí thất thủ.

Không có tấm "Liễm Tứ Phù" giả kia che chở, từng luồng từng luồng sát khí cường đại cùng oán khí nhao nhao xuyên thẳng qua thân mấy người. Hai mắt mấy người Lã Hợp bắt đầu trái rộng tơ máu, khuôn mặt cũng trở nên dữ tợn.

Quanh Thảm Lạc cũng hội tụ đại lượng âm sát khí cùng niệm lực oán hận, ý đồ xông vào trong cơ thể của hắn.

Nhưng mà, huyết dịch khắp người hắn lại phảng phất sôi trào, cực tốc du tẩu quanh người hắn, ở trong tản mát ra một cỗ lực lượng vô hình, cách trở hơn phân nửa sát khí cùng oán khí ở bên ngoài.

Dù như vậy, Thảm Lạc vẫn như cũ cảm thấy trong thức hải bị bịt kín một tầng màu đỏ, trong đáy lòng tựa hồ cũng có một cỗ oán khí bốc lên, như Ác Long trong đáy giếng ngẩng đầu lên.

"Không được, không thể tùy ý để oán niệm ăn mòn."

Thâm Lạc tự ổn định tâm thần, ý đồ thôi động pháp lực, kích phát Lạc Lôi Phù giấu kỹ trước ngực.

Nhưng thử qua một lần, lại phát hiện pháp lực quanh thân đã bị ngoại lực khống chế, không ngừng từ trong Trấn Quý Phù trước ngực đổ ra, chính mình lại giống như khách qua đường đứng ngoài quan sát, nửa điểm cũng không điều động được.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 420: Kính Hà Long Vương

"Hắc hắc, đừng uổng phí sức lực, bùa đào này tên là 'Tỏa Tiên Phù', Thần Tiên cũng khó trốn được, tuy nói khuếch trương, bắt quá dùng để trấn áp rút khô tu sĩ Tích Cốc nhỏ nhỏ như người cũng dư xài." Hồ Dung đã nhận ra Thảm Lạc kháng cự, nhưng căn bản không thèm để ý, mở miệng châm chọc.

"Người rút cuộc muốn làm gì?" Thần sắc Thảm Lạc đã khôi phục lại bình tĩnh, mở miệng hỏi.

"Ta còn tưởng người đã biết rồi chứ, xem ra cũng chỉ suy đoán mà thôi. Dù sao còn cần chút thời gian, để người làm quý mình bạch cũng được. Hồ nước này chính là một chỗ phong ấn Âm Minh, trấn áp dưới đáy chính là hồn Kính Hà Long Vương. Năm đó khi hắn chết tinh hồn bắt diệt, oán niệm trùng thiên góp nhặt lâu ngày, bây giờ phong ấn nơi lỏng, ta muốn lấy tinh huyết các người để tế, thả hắn ra." Hồ Dung đầu tiên là kinh ngạc một hồi, lập tức có chút tự đắc nói.

Thảm Lạc nghe vậy, biết việc này không phải bình thường, long hồn biến thành oán quỷ, một khi đột phá phong ấn đi ra, lực phá hoại của nó cũng không phải chỉ là Quỷ Tướng hoặc là Quỷ Vương có thể so sánh.

"Trách không được oán niệm nơi đây sâu như thế, âm sát khí quá nồng đậm." Thảm Lạc trầm giọng nói.

"Lại nói, lão phu có chút hiếu kỳ, người cũng không phải người tu vi cao nhất trong đám, vì sao cũng sử dụng Ngự Sát Phù, ngược lại chỉ một mình

ngươi có thể phát giác được dị dạng?" Hồ Dung có chút hiếu kỳ hỏi.

"Nguyên lai phù lục này cách trở âm sát oán khí kia gọi là Ngự Sát Phù, đáng tiếc thần hồn ta cường đại, viễn siêu thường nhân, cảm ứng được cũng không kỳ quái." Thâm Lạc vừa thử thâm vận pháp quyết vô danh, vừa thuận miệng nói bậy.

Sự thật tự nhiên không phải như vậy, hẳn ngay cả Ngưng Hồn kỳ cũng chưa đạt đến, thần hồn làm sao cường đại như vậy, chân chính để hắn có thể phát hiện những mảnh khóc này, trên thực tế là do trong cơ thể hắn hấp thu tinh huyết Long tộc Ngao Hoảng.

Chính lực lượng huyết mạch cường đại này, khiến hắn cảm ứng được oán hồn Kính Hà Long Vương tồn tại, từ đó phát hiện rất nhiều dị tượng.

"Chuyện này là do ngươi làm, hay là Tụ Bảo đường làm?" Thâm Lạc nhíu mày, hỏi.

"Hừ! Người chết, không cần biết nhiều như vậy." Ánh mắt Hồ Dung hơi lóe lên, nhếch miệng cười nói.

Gã còn chưa dứt lời, bỗng nhiên có vài tiếng gào thét thê lương liên tiếp truyền đến.

Thâm Lạc quay đầu nhìn lại, liền thấy bốn người Lã Hợp đang bị giam cầm tại chỗ, giờ phút này đầy mắt huyết hồng, khuôn mặt vụn vụn dữ tợn, nhìn phảng phất lâm vào điên cuồng.

"Ha ha, xem ra chênh lệch thời gian không nhiều. . . A, vì sao bọn hắn bị oán niệm ăn mòn, thần trí đã mất, ngươi vẫn còn bình yên vô sự? Kỳ quái vậy . . ." Hồ Dung cảm thấy nghi ngờ nói.

Giờ phút này, trong thức hải Thẩm Lạc cũng đời sông lấp biển, chỉ là thần trí chưa có dấu hiệu thất thủ, bất quá pháp lực và khí huyết bản thân đang nhanh chóng xói mòn, thôi động pháp lực vẫn như cũ không chút nào tiến triển.

Ngay lúc Hồ Dung kinh ngạc, ba cây Long Tiên Hương trên đất đã cháy hầu như không còn, một sợi hơi khói cuối cùng phiêu tán ra.

Ngay sau đó, liên tiếp thanh âm "Ừng ực" vang lên.

Hồ nước không lớn kia, lập tức giống như nồi nước sôi, kịch liệt sôi trào, toát ra từng cái bọt khí. Hoa sen ở giữa hồ nước, cũng giống như bị đun sôi, đúng là đồng thời biến thành màu xích hồng.

Trong lúc mơ hồ, Thẩm Lạc phảng phất nghe được một tiếng long ngâm tê minh, dưới hồ nước kia theo đó truyền đến một trận dị động.

"Ầm" một tiếng vang trầm, đại địa theo đó đột nhiên run lên.

Trong hồ nước, sóng nước quay cuồng càng thêm kịch liệt, từng tia từng sợi huyết vụ màu đen nồng đậm bắt đầu từ đó tràn ra ngoài. Thẩm Lạc chỉ liếc mắt một cái nhìn lại, khí huyết thể nội cuộn cuộn liền trở nên cuồng bạo, cả khuôn mặt đều nổi lên màu xích hồng.

Hồ Dung nhìn một màn trước mắt, nhin không được phun một ngụm nước bọt, hơi khản trương lên.

Lão tranh thủ thời gian đi ra phía trước một bước, một tay bấm pháp quyết, chỉ về hướng đoá hồng liên màu máu trên hồ nước do pháp lực và khí huyết mấy người Thẩm Lạc lúc trước ngưng tụ thành, tiếp theo vung tay dẫn một cái.

Đóa Huyết Liên kia lập tức phi tốc xoay tròn, từ đó truyền ra một cỗ lực hút cường đại không gì sánh được.

"A. . ."

Chỉ nghe một tiếng gào thét thê lương từ trong miệng Lâm Thanh truyền ra, khí huyết toàn thân gã như hồng thủy mở cống điên cuồng tuôn ra, vón màu da gã có chút tái nhợt trong nháy mắt trở nên trắng bệch, ngay sau đó co vào khô héo, trở nên xanh đen một mảnh.

Gã kêu thảm không lâu, theo một điểm huyết khí cuối cùng bị ép khô, tách ra.

Theo sát phía sau, khí huyết quanh thân Vân Nương cũng lập tức tuôn trào ra, không bao lâu cũng biến thành một bộ thây khô.

. . .

Mộc Hỏa Thổ Kim Thủy, dựa theo trình tự Ngũ Hành tương sinh, mấy người kia từng người bị rút khô khí huyết, đợi đến lúc khí huyết và pháp lực Thảm Lạc đều bị hút khô, chính là lúc phong cấm bị mở ra.

Chỉ chốc lát sau, Lã Hợp biến thành một bộ thây khô, Kim Đồn thê lương tru lên, kế tiếp chính là Thảm Lạc.

"Không, không thể cứ thế mà chết đi. . ."

Trong lòng Thảm Lạc cuồng hô, đã không lo được vận chuyển công pháp vô danh, hay là Hoàng Đình Kinh, chỉ trong khoảnh khắc đó, rốt cuộc có một tia pháp lực nghe hấn điều động, chảy vào trong Tiểu Lôi Phù trước ngực.

"Ầm" một tiếng điện minh!

Một đạo lôi quang tuyết trắng từ trước ngực Thẩm Lạc nổ vang, tia điện bắn ra như bông hoa nở rộ trên ngực hắn.

Thẩm Lạc cảm thấy một dòng điện mãnh liệt xuyên thẳng trái tim, khiến cho hô hấp của hắn và nhịp tim đều dừng lại một hơi.

Nhưng ngay sau đó, chỗ ngực đau nhức kịch liệt truyền đến, tám bùa đào khảm ở trước ngực rớt cuộc "Tách" một tiếng, hắn ngã trên mặt đất.

Thẩm Lạc trùng hoạch tự do!

Ngũ Hành Phá Cẩm Trận, Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ thiếu một thứ là không được, chỗ trận cước Thẩm Lạc ngã xuống, cả tòa đại trận trong nháy mắt sụp đổ, đóa Hồng Liên màu máu tập hợp khí huyết cùng pháp lực bốn người Lã Hợp liền sắp sụp đổ.

"Không. . ." Hồ Dung thấy thế, lập tức lấy xuống hồ lô rượu bên hông, vững tâm vỗ một cái.

Mặt ngoài hồ lô lập tức hiện ra đại lượng phù văn, bay về phía Hồng Liên màu máu, miệng hồ lô phun ra một vòng hào quang màu xanh, cuốn đóa Hồng Liên màu máu kia một cái, trực tiếp hút vào trong hồ lô.

Hồ Dung trợn mắt nhìn về phía Thẩm Lạc, trong mắt lửa giận như muốn phun ra, lão chẳng thể ngờ, đại trận phá cẩm mười phần chắc chín, vậy mà lại hủy trên tay một tu sĩ Tích Cốc trung kỳ.

"Thẩm Lạc, dám phá hỏng đại sự của ta, ngươi phải chết. . ." Hồ Dung cuồng loạn quát.

Thân hình lão lập tức chuyển động, một tay nhắc lên, năm ngón tay chộp thẳng tới Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc đang thoát thân, trong nháy mắt cơ hồ không chút do dự, đã quay người chạy trốn.

Trên hai chân hắn chẳng biết lúc nào đã dán lên hai tấm Thần Hành Giáp Mã Phù, giờ phút này đang thiêu đốt lên hai đoàn tro tàn quấn quanh trên bàn chân, mang theo hắn mau chóng vọt đi.

Nhưng mà, còn không đợi hắn chạy vào rừng cây, sau lưng đã có thanh âm phong lôi đại tác, một đại thủ trông rỗng xuất hiện trên đầu vai của hắn, muốn giữ chặt lại.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, thân hình Thẩm Lạc dừng một cái, dưới chân tản mát ra ánh trắng, đúng là thi triển Tà Nguyệt Bộ, cong người một cái né tránh qua hướng khác.

Chỉ là hắn vừa mới chạy ra mấy bước, Hồ Dung không biết thi triển loại thủ đoạn nào, lại lần nữa đuổi tới bên người của hắn, lại một tay nhô ra, năm ngón tay như móc câu chụp tới dưới xương sườn hắn.

Thẩm Lạc chỉ có thể vội nghiêng người né tránh, bằng vào thân pháp lần nữa tránh thoát, lại đổi một phương hướng khác.

Nhưng mà, mặc kệ hắn né tránh thế nào, nhưng thủy chung không thể thoát khỏi Hồ Dung, quả thực bị lão ngăn cản trong phương viên khu vực đất trống không hơn trăm trượng này, không cách nào chạy ra.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 421: Gặp Lại Lục Hoá Minh

Thấy Hồ Dung càng đuổi càng sát, cổ tay Thảm Lạc chuyển một cái, một đạo Lạc Lôi Phù vung tới phía trước người mình, Tà Nguyệt Bộ dưới chân nhanh quay ngược trở lại, thân hình cùng tám lôi phù kia giao thoa qua, chớp nhoáng qua một bên khác.

Hồ Dung phía sau vừa mới đuổi kịp, liền có một tiếng sấm rền nổ vang!

Một đạo lôi quang tuyết trắng lớn bằng cánh tay rơi xuống, thẳng đến đỉnh đầu lão.

Ánh mắt Hồ Dung ngưng tụ, dưới chân loé lên một mảnh lôi điện màu xanh, đúng là hiểm hiểm tránh thoát.

Bất quá, Lạc Lôi Phù mặc dù không trực tiếp đánh trúng thân thể lão, nhưng nổ tung tạo ra khói bụi mịt mù, vẫn làm trở ngại đến lão, khiến cho tốc độ truy kích chậm lại một chút.

Thảm Lạc lợi dụng cơ hội chớp mắt này, thân hình mở ra, kéo dài khoảng cách, xuyên thẳng về phía trong rừng rậm.

Nhưng ngay lúc hấn sắp một bước phóng ra khu vực đất trống, lại có một thanh niên nam tử mặc trường bào cổ tròn, chân đạp trường kiếm phá vỡ nhánh cây dày đặc trong rừng, ngự kiếm phóng ra phía đối diện.

Dưới sự vội vàng, Thảm Lạc tránh không kịp, chỉ có thể hạ xuống phía dưới, một lần nữa trở lại mặt đất.

Trong lòng của hắn thầm mắng một tiếng "Không may", ngửa đầu nhìn trên, trong mắt lập tức hiện lên vẻ kinh dị.

Cùng lúc đó, người ngự kiếm kia cũng đang cúi đầu nhìn xuống hắn, hai người cách xa nhau, bốn mắt nhìn nhau, đúng là trăm miệng một lời: "Sao lại là ngươi?"

Người kia không phải ai khác, chính là người trong quan phủ Lục Hóa Minh trước đây từng gặp một lần.

Năm đó, Thâm Lạc mặc dù đêm khuya đi tại đường sông Tùng Phiên huyện, gặp qua người này một lần, nhưng đó là lần đầu hắn nhìn thấy người khác ngự kiếm phi hành, lúc ấy cực kỳ hâm mộ không thôi, cho nên khắc sâu ấn tượng.

Còn không đợi Thâm Lạc nghĩ kỹ, liền nghe Lục Hóa Minh la lớn: "Giáp Trình huynh, cẩn thận, nhanh tránh đi."

"Giáp Trình? Đó là ai?"

Thâm Lạc đầu tiên là cảm thấy ngờ vực, đột nhiên nhớ lại, ngày đó hắn nghe cái tên "Lục Hóa Minh", tưởng rằng gã dùng tên giả, liền thuận miệng bịa ra cái tên giả, nói mình là "Thâm Giáp Trình".

Thâm Lạc tinh ngộ ra Lục Hóa Minh đang nhắc nhở mình, lập tức thân hình lóe lên, xê dịch tránh qua một bên.

Hắn vừa mới dịch chuyển thân hình, trong rừng rậm lập tức vang lên một trận thanh âm nổ đùng, một cỗ âm phong màu đen quét ra, trực tiếp đụng gãy bảy tám cây cỏ thụ, vọt ra.

Thâm Lạc quay lại nhìn, chỉ thấy âm phong cuốn đến bên cạnh hồ nước, bỗng nhiên hắc vụ tản ra, từ đó hiển lộ ra một nam tử tiêu tụy mặc thanh

đồng áo giáp, tay cầm trường kiếm đồng thau.

Khuôn mặt y cơ hồ cùng bị hút khô huyết khí giống như Lã Hợp, làn da xanh đen khô quắt, bờ môi co lại, lộ ra mảng lớn lợi màu đen cùng răng màu trắng, trong hai hốc mắt hõm sâu lóe lên hai đoàn u lục quang mang.

Quý Tướng này vừa mới hiện ra thân hình, theo bản năng muốn tiếp tục đuổi giết Lục Hóa Minh, nhưng thân hình khẽ động, lập tức ngừng lại, đầu lâu xoay một cái, nhìn về phía hồ lô rượu treo cạnh hồ nước kia.

Quý Tướng thoáng ngừng một lát, tựa hồ cũng bị khí huyết thu thập trong hồ lô hấp dẫn, đúng là buông tha Lục Hóa Minh, bay thẳng đến hồ nước.

Hồ Dung vốn còn muốn giết tới Thẩm Lạc, nhưng liếc thấy một màn này, lập tức kinh hãi.

"Nghiệt súc, ngươi muốn làm gì?"

Nói xong, trong miệng lão quát lớn một tiếng, dưới chân loé lên điện quang màu xanh, trực tiếp lướt ngang qua, ngăn trước hồ lô rượu, một chưởng vỗ tới Quý Tướng kia.

Quý Tướng phát ra một trận gầm nhẹ, trường kiếm trong tay ưỡn một cái, đâm thẳng tới Hồ Dung.

Mũi kiếm thanh đồng ngưng tụ ra một chùm sáng màu đen lớn cỡ hạt đậu phộng, va chạm cùng lòng bàn tay Hồ Dung.

Trong lòng bàn tay lão lập tức có một đạo phù lục màu xanh sáng lên, nương theo một tiếng sấm rền bạo hưởng, mấy đạo lôi điện màu xanh phóng ra, đập vào chùm sáng màu đen kia.

"Ầm" một tiếng vang thật lớn!

Điện quang màu xanh va chạm cùng đốm sáng màu đen đồng thời nổ tung, quét ra bốn phương tám hướng, dẫn tới trong hư không nổ đùng không ngừng. Quý Tướng và Hồ Dung cũng bị nguồn lực lượng này ép lui ra sau.

Hồ Dung thuận thế lấy đi hồ lô lơ lửng giữa không trung, rơi vào một bên hồ nước, ánh mắt do dự quét tới Quý Tướng cùng hai người Thẩm Lạc. Nhiệm vụ này với lão vốn cũng không khó khăn gì, giờ lại trở nên càng ngày càng phức tạp, điều này khiến sắc mặt lão càng ngày càng khó coi.

Lão do dự một chút, lật tay lấy ra một tấm phù lục màu xanh, đính sát vào trên hồ lô rượu.

Chỉ thấy lá bùa loé lên quang mang, cỗ huyết khí nồng đậm từ trong hồ lô tràn ra ngoài kia, rất nhanh bị che giấu đi.

Quý Tướng tựa hồ linh trí không cao, ngửi không được cỗ huyết khí kia, trong lúc nhất thời cũng đình chỉ động tác, đầu lâu cứng đờ chuyển động, nhìn về phía mấy người Thẩm Lạc, tựa hồ đang do dự nên tấn công ai trước.

Thẩm Lạc nhìn cảnh tượng trước mắt, đại khái có thể nhìn ra tu vi sâu cạn mấy người, trong đó Hồ Dung và Quý Tướng đều là Ngung Hồn hậu kỳ, mà Lục Hóa Minh tựa hồ là Ngung Hồn trung kỳ.

Cho dù hắn và Lục Hóa Minh liên thủ, cũng hơn phân nửa không phải đối thủ Hồ Dung hoặc là Quý Tướng, trước mắt cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, trong lúc nhất thời tràng diện trở nên yên tĩnh lạ thường.

Bất quá, ngắn ngủi yên tĩnh không kéo dài bao lâu, thân hình Quý Tướng chuyển động, lấy thế sét đánh nhào về phía Lục Hóa Minh.

Ánh mắt Hồ Dung cũng phát lạnh, thẳng hướng Thẩm Lạc.

"Giáp Trình huynh, các người có chuyện gì vậy?" Lục Hóa Minh vừa tránh né Quỷ Tướng truy kích, vừa truyền âm dò hỏi.

"Tên kia muốn lấy người sống làm vật tế, mở ra phong ấn nơi này, thả oán hồn Kính Hà Long Vương dưới đáy hồ ra." Thẩm Lạc không thể truyền âm, đành phải chỉ về phía Hồ Dung, la lớn.

Lục Hóa Minh nghe lời ấy, thần sắc bỗng nhiên biến đổi, thân hình đột nhiên dừng một chút, không còn né tránh Quỷ Tướng truy kích, một tay nắm chặt thanh trường kiếm phong cách cổ xưa kia, vượt trên thân kiếm một cái.

Trên mũi kiếm, theo đầu ngón tay gã vượt qua, sáng lên một tầng kiếm khí màu xanh.

"Tranh" một tiếng duệ minh!

Một kiếm Lục Hóa Minh chém ngang ra, trên cổ kiếm lập tức bắn ra một đạo kiếm quang ngưng thực cao vài trượng, phá toái hư không thẳng đến đầu lâu Quỷ Tướng.

Trong đôi mắt Quỷ Tướng chập chờn quỷ hỏa, hai tay nắm trường kiếm đồng thau bỏ xuống.

Trên trường kiếm đồng thau lập tức có một tầng sát khí màu đen tuôn ra giống như thực chất, cùng kiếm quang kia đụng vào nhau, cả hai đồng thời vỡ ra, hóa thành một cơn lốc mạnh mẽ quét ra bốn phía.

Thân hình Lục Hóa Minh lù lị, đột nhiên hóa thành một đạo tàn ảnh màu xanh, trong nháy mắt biến mất khỏi chỗ cũ.

"Biến mất. . ." Thẩm Lạc nhìn qua, không khỏi có chút kinh ngạc.

"Hảo tiểu tử, còn dám phân thân?" Đúng lúc này, thanh âm giễu cợt Hồ Dung bỗng nhiên vang lên sau lưng Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc lập tức cảm thấy sau lưng có một cỗ tạt phong đánh tới, muốn tránh né đã không kịp rồi.

Trong tay Hồ Dung chẳng biết lúc nào nhiều ra một thanh rìu ngắn màu xanh, trên thân rìu quấn quanh tia điện màu xanh, "Lốp bóp" vang lên không ngừng, bổ xuống sau đầu Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc trong lúc vội vàng, chỉ có thể đột nhiên quay người, một tay nắm chặt kim đao, một tay chống đỡ sống đao, vận khởi pháp lực toàn thân hoành đao nâng quá đỉnh đầu đón đỡ.

Chỉ nghe "Bang" một tiếng vang giòn, trên trường đao màu vàng loé lên điện quang, theo âm thanh đứt gãy ra.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 422: Kim Giáp Thiên Binh

Rìu ngắn màu xanh mang theo một chùm điện quang ngưng thực, ở giữa không trung xẹt qua một đường cong tròn, "Xùy" một tiếng, xé rách vạt áo và da thịt bên trong ngực Thẩm Lạc.

Mảng lớn huyết hoa hắt vẩy ra, Thẩm Lạc cảm thấy trước ngực một trận phỏng rát, cả người bị lực chấn động của trường đao màu vàng óng vỡ nát bộc phát truyền tới, ngã sấp ra sau.

Hồ Dung thấy vậy, đâu chịu buông tha cơ hội, một bước tiến lên, trên rìu ngắn đại phóng điện quang, chém xuống chính giữa đầu Thẩm Lạc. Một búa này bổ xuống, lão thề phải triệt để giết chết hắn.

Thẩm Lạc nằm dưới đất, trước ngực đau đớn kịch liệt, dư uy một búa còn khuấy động trong cơ thể hắn, trong lúc nhất thời ngay cả đứng lên cũng làm không được, càng không cần phải nói trốn tránh hay là phản kháng.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, một đạo thanh quang đột nhiên hiện hiện bên cạnh hắn, thân ảnh Lục Hóa Minh hiện lộ ra, trường kiếm trong tay uốn một cái, đâm thẳng tới tim Hồ Dung.

Trên thân kiếm lấp loé thanh mang, phảng phất bao phủ một màng sáng vô hình, mà dưới màng sáng kia mơ hồ có thể nhìn thấy từng đầu thanh quang kiếm khí sắc bén tinh tế không gì sánh được.

Khoé mắt Hồ Dung run rẩy, lập tức từ bỏ truy sát Thẩm Lạc, thân hình cường ép uốn éo, rìu ngắn trong tay cũng thu trở về trước người, bổ xuống

phía trước ngực

Mũi kiếm Lục Hóa Minh bị lão né tránh ra, không thể đâm trúng trái tim, vừa vụn rơi vào vị trí dưới thân Hồ Dung, va chạm cùng rìu ngăn bở xuống.

"Khanh" một tiếng kim thạch giao kích bén nhọn vang lên!

Trên trường kiếm màu xanh lập tức bộc phát ra một mảnh tia sáng chói mắt, hàng trăm hàng ngàn đầu kiếm khí màu xanh từ thân kiếm bắn ra, bay tán loạn về bốn phương tám hướng, phát ra trện trện tiếng xé gió.

Quần áo trên người Hồ Dung lập tức bị xé nứt mấy trăm lỗ hồng, bên trong không ít lỗ thủng có vết máu chảy ra. Mà hồ lô treo lơ lửng bên hông lão cũng bị một đạo kiếm khí quét trúng, phát ra một tiếng vang nhỏ.

Lão hừ lạnh một tiếng, tay kia bóp một cái pháp quyết, một chưởng đánh lui Lục Hóa Minh, thần tình lạnh nhạt cúi đầu kiểm tra thương thế trên người, phát hiện cũng không đáng lo ngại.

Nhưng vào lúc này, lão bỗng nhiên hít vào một ngụm khí lạnh, đột nhiên nhìn về phía hồ lô bên hông.

Chỉ thấy trên đó đã nứt ra một lỗ hồng nhỏ, một sợi huyết sắc quang mang như sương khói từ đó tản mạn ra khắp nơi.

"Không ổn." Thần sắc Hồ Dung lập tức biến đổi, ánh mắt bỗng nhiên nhìn về hướng Thảm Lạc.

Thảm Lạc bị ánh mắt lão quét qua như thế, trong lòng "Lộ bộ" vang lên một chút, lập tức nhận ra không ổn, lập tức đứng lên lui về phía sau mấy bước.

Một tay Hồ Dung chặn trên kẽ nứt hồ lô, tay kia thu chiếc rìu ngấn vào.

"Xem ra cũng không còn biện pháp khác, chỉ có thể mạo hiểm thử một lần." Ánh mắt lão thu liễm, thần sắc u ám lâm bảm.

Nói xong, bộ pháp dưới chân lão bỗng nhiên biến đổi, một đạo điện quang màu xanh ở giữa hai chân xoay quanh không chừng, thân hình đột nhiên mơ hồ một cái, biến mất tại chỗ không thấy.

"Cẩn thận."

Lục Hóa Minh la lên một tiếng, thân hình lóe lên, đuổi đến phía Thảm Lạc bên này.

Đáng tiếc gã mới vọt tới trước một nửa, trên đỉnh đầu liền có một thanh trường kiếm đồng thau chém xuống ngăn gã, lại là Quỷ Tướng kia lần nữa giết tới.

Thảm Lạc được nhắc nhở, đã sớm vận khởi Tà Nguyệt Bộ, quay người muốn đào tẩu.

Nhưng mà hấn thụ thương không nhẹ, phản ứng vẫn chậm một chút, bị Hồ Dung đuổi đến bên người, chụp một cái chế trụ Kiên Tinh huyết.

Hấn cảm thấy một cỗ pháp lực từ chỗ Kiên Tinh huyết đột nhiên rót vào, khiến cho quanh người hấn tê dại, giống như bị người ta bóp lấy kinh mạch, pháp lực toàn thân không cách nào điều động.

"Tiểu tử, tại ngươi chơi đùa lung tung, lần này không kịp, chỉ có thể thử dùng ngươi hiến tế." Hồ Dung nói thềm một tiếng với Thảm Lạc, xách hấn lên như xách gà con, đem hấn tới cạnh hồ nước.

Hồ Dung nói lắm bả, cũng không biết ngâm tụng cái gì, nói xong trong nháy mắt, đồng thời ném Thẩm Lạc và hồ lô rượu vào trong hồ nước.

Hồ lô rơi xuống nước, trong nháy mắt thân hồ lô vỡ vụn, bên trong tuôn ra một cỗ huyết sắc hồng quang, hóa thành một vòng xoáy cuốn Thẩm Lạc vào, cực tốc xoay tròn trên mặt nước hồ.

Mà nước hồ vốn đã bình ổn, tại thời khắc này lần nữa sôi trào lên.

Cảm giác tê dại trên thân Thẩm Lạc đã biến mất, chỉ là cả người bị vòng xoáy huyết quang nắm kéo, không cách nào thoát thân.

Tâm tư hẳn nhanh quay ngược trở lại, toàn lực thúc giục công pháp vô danh, ý đồ khống chế nước hồ.

Nhưng bất luận hẳn sử dụng không thủy thuật thế nào, nước hồ đều không nhúc nhích tí nào, hoàn toàn không bị hẳn thúc đẩy. Ngược lại vòng xoáy huyết quang dưới thân càng quấn chặt, hấp thụ khí huyết lực trong cơ thể hẳn.

Thẩm Lạc lo lắng vạn phần, trong lòng biết nếu tiếp tục như vậy, hẳn tất nhiên sẽ như bọn Lã Hợp, bị rút khô khí huyết, biến thành một bộ thân khô.

Cùng lúc đó, vòng xoáy màu máu kia cũng bắt đầu tan trong thủy dịch hồ nước, toàn bộ hồ nước sôi trào càng thêm mãnh liệt, từng luồng từng luồng sát khí đen đặc trùng thiên từ dưới mặt nước tràn ra, như khói đặc bay lên.

Thẩm Lạc bị sát khí này xông lên, ngay trong thức hải nhấc lên một trận cuồng phong, thần niệm vốn trong suốt lập tức như bị trọng chùy đánh lẹp đi lẹp lại, trở nên hỗn độn không ngừng.

Mà ngay lúc truy sát Lục Hóa Minh, Quỷ Tướng cảm nhận được biến hoá hồ nước bên này, quỷ hoả trong hốc mắt lập tức nhảy lên kịch liệt, nhìn đáng vẻ hết sức kích động.

Nó lại buông tha Lục Hóa Minh, bay thẳng trở về, treo trên không phía trên hồ nước.

Quỷ Tướng cũng không bấm bất kỳ pháp quyết nào, cũng không làm bất luận tư thế tu luyện gì, cũng chỉ đứng ở nơi đó, giống như nam châm, hút lấy sát khí cuồn cuộn kia, không ngừng dững mãi lao tới khe hở trong thanh đồng áo giáp nó.

Theo đại lượng sát khí không ngừng rót vào, thân hình nó vốn khô quắt, vậy mà từng chút từng chút bành trướng lên rất nhiều, quỷ hoả trong hốc mắt cũng càng thêm ngưng thực, trong ngọn lửa cũng xuất hiện một chút kết tinh xanh biếc thật nhỏ.

"A. . ."

Khí huyết lực quanh thân Thẩm Lạc bị xói mòn càng lúc càng nhanh, làn da trên thân vốn trắng bóng đang nhanh chóng biến mất, mắt thấy đang khô quắt xuống.

"Nguy rồi." Lục Hóa Minh thấy thế, nhú mày lại.

Ánh mắt của gã do dự, đưa tay nắm chặt mũi kiếm, vượt về phía trước, lòng bàn tay bị cắt ra một vết rách, đại lượng máu tươi đỏ thẫm chảy ra, thuận theo thân kiếm xâm nhiễm vào.

"Lấy linh làm mối, lấy máu làm dẫn, trên trời rơi xuống Thần Binh, giúp ta hàng ma."

Chỉ nghe một trận thanh âm ngâm tụng vang lên, trường kiếm trong tay Lục Hoá Minh truyền đến một tiếng tranh minh. Trên thân kiếm lập tức sáng lên hào quang màu vàng, thuận theo thân kiếm lan tràn ra, bao phủ cả thân kiếm vào.

Ngay sau đó, tầng kim quang kia tăng vọt mấy lần, từng sợi tia sáng màu vàng bao quanh thân Lục Hóa Minh, ngưng tụ thành một kim giáp pháp tướng cao tới mấy trượng, tay cầm kim kiếm, eo quấn kim đai, nhìn uy vũ bất phàm.

"Đây là Hàng Thần Thuật, vậy mà có thể dẫn tới Kim Giáp Thiên Binh trình độ như vậy?" Thần sắc Hồ Dung khẽ biến, kinh ngạc nói.

Hàng thần thuật thế gian hỗn tạp, có thể mời đến thần chỉ tương trợ không giống nhau, ẩn chứa thần tính nhiều ít cũng không giống, cho nên có thể phát huy chiến lực cũng khác nhau một trời một vực.

Rất hiển nhiên, Lục Hóa Minh mời tới Kim Giáp Thiên Binh này, cũng không phải loại bình thường.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 423: Ngũ Nhạc Chân Hình Ấn

Ở trong kim giáp pháp tướng, Lục Hóa Minh chậm rãi mở hai mắt ra, trong hai con ngươi hiện ra màu vàng, chỉ là ánh mắt hơi lạnh lùng, may may không nhìn thấy cảm xúc biến hóa, giống như Thần Minh vậy.

"Tru ma."

Chỉ nghe gã khẽ quát một tiếng, trường kiếm trong tay lập tức chuyển động, cách không bỏ xuống phía hồ nước.

Kim giáp pháp tướng bao phủ bên ngoài kia, cũng nhắm mắt theo đuôi huy động trường kiếm màu vàng trong tay, ở giữa không trung xẹt qua một vệt kim quang vòng cung, trực tiếp bỏ xuống.

Quý Tướng treo trên bầu trời đứng ngay phía trên hồ nước, đứng mũi chịu sào, chỉ có thể tạm dừng hấp thu sát khí oán lực, hai tay nắm trường kiếm đồng thau, phách trảm chéo lên.

Lúc nó vung trường kiếm lên, phía dưới phun trào sát khí lập tức cuồn cuộn tiết ra, theo kiếm thế dẫn dắt hóa thành một đạo sóng sát khí tuôn ra, cùng kiếm quang màu vàng âm vang va chạm vào nhau.

Ở trong kiếm quang màu vàng phảng phất tồn tại một loại lực lượng thánh khiết, âm sát khí nồng đậm kia vừa va chạm, lập tức tựa như tuyết đọng gặp kiêu dương, phi tốc tan rã.

Chỉ là âm sát khí kia, tựa như liên tục không ngừng, dưới Quỷ Tướng dẫn dắt, cũng cấp tốc làm hao mòn kiếm quang màu vàng.

Bất quá, có kiếm quang màu vàng này kiềm chế, sát khí trong hồ nước tuôn ra cơ hồ tất cả đều xông lên nó, ngược lại khiến áp lực quanh thân Thẩm Lạc buông lỏng.

Thẩm Lạc có cơ hội thở dốc, cô tay chuyển một cái, chỉ lên trên một cái, trong miệng nói nhỏ một tiếng: "Đi "

Trong tay áo hần liền có một đạo lam quang bắn ra, lại là thanh mẫu kiếm kia, bay lượn

tựa như một đầu cự mãng màu lam đằng không lên, trên thân nó còn có một đạo thủy thăng dẫn dắt, quán lấy cánh tay Thẩm Lạc, kéo hần cùng bay lên không.

Nhưng vòng xoáy huyết quang phía dưới vẫn đang hút lấy hần, cả hai giằng co không ngừng, nhất thời khó thoát thân.

Thẩm Lạc bảm niệm pháp quyết, tâm niệm vừa động, cự mãng màu lam phía trên "Khanh khanh" hai tiếng giòn vang, liền có hai đạo phi kiếm nhỏ bé bắn ra, như hai đầu tiểu xà linh động xoay quanh, xông vào phía trong vòng xoáy.

Ngay sau đó, dưới chân Thẩm Lạc liền có hai cỗ lực lượng đồng thời đẩy lên, khiến cho thân hình cất cao, dần dần thoát ra khỏi vòng xoáy huyết quang trời buộc.

"Mơ tưởng chạy trốn." Hồ Dung thấy thế, quát chói tai một tiếng.

Thân hình lão nhảy lên, lướt vào trên không hồ nước, đưa tay vỗ xuống một chương, lòng bàn tay tích lũy lôi quang, rơi xuống đầu Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc vừa tính nhảy ra vòng xoáy, liền bị một mảnh lôi điện bổ trúng, lần nữa rơi xuống hồ nước phía dưới.

Chỉ là lúc rơi xuống, mẫu kiếm trong tay hắn hư không cuốn một cái, liền có một vòng xoáy màu xanh lam nổi lên, chụp lấy một góc Hồ Dung, cùng kéo lão xuống.

"Người muốn chết." Ánh mắt Hồ Dung ngưng tụ, năm ngón tay hơi cong thành trảo, chụp mạnh tới tim Thẩm Lạc.

Đầu ngón tay lão quán quanh tia điện, ngưng tụ thành năm dùi nhọn lôi điện bén nhọn, uy thế kinh người, đừng nói là huyết nhục, dù là pháp khí bình thường cũng ngăn cản không nổi.

Thẩm Lạc lập tức một tay giữ kiếm ở trước ngực đón đỡ, một tay ném lên, một cái ấn nho nhỏ lập tức bay lên đỉnh đầu Hồ Dung.

Trong lòng Hồ Dung giễu cợt, căn bản không tin Thẩm Lạc có thể tiếp được một kích này, tự nhiên cũng không xem thủ đoạn Thẩm Lạc vào mắt, chỉ gấp rút truy kích qua.

Chỉ là ngay lúc đầu ngón tay lão bắn ra tia điện sắp chạm đến Thẩm Lạc, trên đỉnh đầu lão lại có một bóng đen lớn che phủ xuống, lòng lão sinh tình táo, vô thức nhìn lên trên.

Hư không phía trên, hư quang ba ngọn núi màu xanh từ trên trời giáng xuống, một tầng chồng lên một tầng, mang theo cự lực thiên quân nện xuống.

Hồ Dung khẽ biến, nắm trảo bàn tay giữ lên trên, giữa năm ngón tay đại phóng lôi quang, từng tia từng sợi tia điện thanh quang giao thoa, rót thành một lôi cầu màu xanh to lớn, âm vang đập vào trên ba ngọn núi.

"Ầm ầm."

Một tiếng nổ vang rung trời kịch liệt, phía dưới ba ngọn núi tựa như trống rỗng sinh ra một tòa lôi trì, vô số tia điện màu xanh như ngàn vạn đầu rắn trườn ra tứ tán, một cỗ sức mạnh mạnh mẽ xông lên.

Ba tòa thanh quang ngọn núi đúng là bị một kích này, ngạnh sinh đánh lui mấy trượng.

Trong hồ nước, toàn thân Thẩm Lạc theo đó chấn động, trong miệng rên lên một tiếng, một vết máu lập tức từ khóe miệng tràn ra ngoài.

Bất quá, hấn căn bản không kịp để ý thương thế của mình, chỉ có thể vội vàng kết động Tam Sơn Quyết, trong miệng vang lên một đạo sắc lệnh:

"Ngũ Nhạc Chân Hình, Trấn Sơn Bất Không, rơi!"

Hấn vừa dứt lời, ấn văn Trấn Nhạc dưới đáy Ngũ Nhạc Chân Hình Ấn sáng lên đầu tiên, phù văn bốn tòa sơn nhạc khắc xung quanh cũng đồng thời sáng lên, làm ngọn núi điêu khắc trên ấn cũng cùng toả ra thanh quang chói mắt.

Ba ngọn núi bị đánh lui giữa hư không lại lần nữa rơi xuống dưới, trên đó lại có hư ảnh hai ngọn núi liên tiếp rơi xuống, trong đó một là toà núi đá sừng sững, thế núi kỳ hiểm. Một ngọn núi khác thì cao ngất, trên vách đá dựng đứng có thể thấy được mỗi một chữ khắc trên sườn núi.

Ngũ Nhạc sơn phong cùng rơi xuống, cảnh tượng so với lúc trước giao thủ cùng Đồng Quán chưa từng xuất hiện, chính vì phương pháp tế luyện của lão đẳng cấp quá thấp, không cách nào luyện hoá ấn văn năm ngọn núi kia.

Thẩm Lạc dựa vào Cửu Cửu Luyện Bảo Quyết, mới thuận lợi luyện hoá hoàn toàn.

Ngũ phong xuất hiện, tầng tầng sơn nhạc điệp gia nhau, vốn đều là quang ảnh hư vô, trong nháy mắt hoàn toàn dung hợp, quang ảnh phù phiếm vậy mà bắt đầu hiện ra màu như thực chất, Ngũ Nhạc mới xem như chân chính có chân hình!

"Ngũ Nhạc Chân Hình Ân, sao lại trên tay ngươi?" Thần sắc Hồ Dung đột biến, kinh hô một tiếng.

Trong mắt của lão rớt cuộc nhiều hơn mấy phần ngưng trọng, hai tay trước người bảo nguyên súc thể, toàn thân quần áo không gió tự bay phát phới, râu tóc trên mặt đều dựng lên, các nơi toàn thân đều có từng tia từng sợi tia điện tóc đen mảnh khảnh ngưng tụ, vang lên lớp lớp không ngừng.

"Bát Bộ Chân Lô, Huyền Ứng Cảm Thiên, Hám Lô Quyết."

Hồ Dung cuồng hô một tiếng, hai tay bỗng nhiên giơ lên, lấy thể nâng bầu trời chống đỡ.

Toàn thân lão lập tức sáng lên điện quang, hóa thành một đạo lô trụ thanh quang tráng kiện, đánh vào trên núi lớn đang ép xuống.

"Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn truyền đến!

Cả phiến thiên địa rung mạnh không thôi, thanh quang lô trụ cùng sơn nhạc chân hình đụng nhau kịch liệt, tạo ra một tầng khí lãng trùng kích to lớn, hóa thành một cỗ khí lãng cường đại phóng tới bốn phương tám hướng, lập tức làm âm sát khí bốn phía ngưng tụ lại cũng tán ra.

Tia điện thanh quang tản mạn ta khắp nơi mang theo liên tiếp hoả hoa loá mắt, cỗ mộc bên ngoài đất trồng trong phương viên hơn mười trượng bị

ánh lửa bao trùm, tất cả đều bị đốt thành tro bụi. Ngay cả Quỷ Tướng và Lục Hóa Minh giăng co giữa không trung cũng bị bức lui.

Chờ đến khi tất cả điện quang khí kinh tán đi, thân ảnh Thẩm Lạc và Hồ Dung một lần nữa hiển hiện.

Thẩm Lạc phun ra máu tươi, vạt áo trước ngực đã thấm ướt. Hồ Dung thì hai tay nắm lại nâng sơn nhạc chân hình, sắc mặt tái xanh, thái dương nổi gân xanh, hiển nhiên cũng không dễ chịu.

Chỉ giăng co như vậy một lát, Thẩm Lạc cuối cùng vẫn không chống đỡ nổi, lão đảo ngã xuống đất.

Sơn nhạc chân hình kia ngưng tụ thành núi non cũng quang mang thu vào, tiêu tán ra, ẩn kia tự động bay ngược trở về trên tay Thẩm Lạc.

"Chỉ là tu sĩ Tích Cốc kỳ, có thể giày vò lão phu đến trình độ như vậy, ngươi là người duy nhất. Hôm nay lão phu phải dùng sở tu chân lôi, đánh ngươi thần hình câu diệt." Hồ Dung thấy thế, thở dài một hơi nói.

Trong khi nói chuyện, thần sắc lão bỗng nhiên biến đổi, cúi đầu nhìn lại phía dưới hồ nước.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 424: Di Hoả Đoạt Hồn

Chẳng biết lúc nào, nước hồ vốn sôi trào đã trở về bình tĩnh, mặt nước lần nữa trở nên trong suốt không gì sánh được. Hồ Dung nhìn xuyên thấu qua mặt nước, không biết vì sao, lại thấy được một trường ảnh màu đen, như rồng như rắn đang du động dưới mặt nước.

Nó nhìn tựa hồ đang dán trên tầng mặt nước này, có thể tế sát nhưng lại phảng phất giấu ở trong vực sâu, khiến cho người nhìn không thấu.

Đúng lúc này, phía dưới ao bỗng nhiên có một bóng đen bốc lên, đứng gần mặt nước hiện ra nguyên hình, rõ ràng là một đầu rồng râu tím to lớn vô cùng.

Hai mắt nó nhắm nghiền, trên râu rồng dính đầy máu tươi, nhìn dữ tợn dị thường.

Hồ Dung thấy thế, trong mắt lóe lên vẻ vui mừng, đang muốn mở miệng nói cái gì, hai mắt đầu rồng kia vốn nhắm chặt, đột nhiên mở ra, trong một đôi tròng mắt lộ ra màu u lục tĩnh mịch, chột chột động một chút.

Trong chớp nhoáng đôi mắt này, đầu rồng kia liền chìm vào trong hắc ám, biến mất không thấy.

Hồ Dung đứng ở trên mặt nước, không biết sao tròng trắng trong đôi mắt biến mất không thấy gì nữa, hai con mắt trở nên đen như mực, thần tình trên mặt cũng biến thành một mảnh chết lặng.

Thẩm Lạc mặc dù không nhìn thấy dưới hồ nước có dị tượng gì, nhưng nhìn bộ dáng Hồ Dung, liền biết có chút không đúng.

Hắn giãy dụa muốn đứng dậy, nhưng mới di động, trên bờ vai liền gặp một trọng kích, thân thể trầm xuống, lại té ngã xuống, đầu vai càng truyền đến một trận đau đớn bén nhọn, xương cốt tựa hồ gãy mất.

Trong mắt Thẩm Lạc lóe lên vẻ kinh hãi, nhìn về phía Hồ Dung bên này, lấy nhãn lực của hắn đúng là không thể thấy rõ, đối phương làm sao trong nháy mắt đã đi đến bên người mình.

Bất quá, làm hắn có chút ngoài ý muốn là, Hồ Dung sau một kích, cũng không động thủ giết hắn, mà mặt không thay đổi đi tới phía đóa sen màu hồng trong hồ nước.

Tới phụ cận, hai mắt lão gấu gao nhìn chằm chằm đóa hoa sen kia, khoe miệng đột nhiên toét ra, lộ ra một nụ cười quý dị, đưa tay chụp về phía hoa sen kia.

Trên bầu trời, Lục Hóa Minh thấy cảnh này, sắc mặt đại biến, muốn phi thân xuống ngăn cản, đáng tiếc Quý Tướng ngăn ở trước người, đánh cho gã liên tục lùi về phía sau, căn bản không thể tới gần.

"Giáp Trình huynh, mau ngăn cản hắn, nhất định không được. . ."

Lục Hóa Minh còn chưa nói xong, Thẩm Lạc đã vung ra một tấm Lạc Lôi Phù, đập tới Hồ Dung.

Trên lá bùa loé lên quang mang, lôi điện chưa phóng thích ra, trung tâm lá bùa đã loé lên một đạo thanh quang, đâm xuyên một lỗ thủng, thập phần tinh chuẩn phá hủy chỗ máu chốt phù văn trên lá bùa.

Lá bùa kia lập tức câm lặng, chỉ chớp động một chút bạch quang, tất cả lực lượng bị xói mòn.

Cùng lúc đó, tay Hồ Dung đã chộp đến nhánh hoa, phong ấn sẽ giải khai ngay khoảnh khắc này!

Nhưng mà, ngay lúc bàn tay Hồ Dung chạm đến nhánh hoa, trong nháy mắt dị biến phát sinh!

Đóa sen chín cánh màu hồng kia, trong nháy mắt màu sắc chuyển từ thâm sang màu xích hồng mà Thẩm Lạc thấy lúc trước trong huyền tượng.

"Không ổn."

Thẩm Lạc nói thầm một tiếng, căn bản không lo được trên thân đau nhức kịch liệt, cơ hồ dùng cả tay chân bò ra ngoài hồ nước.

Nhưng cuối cùng vẫn quá muộn, trong từng cánh hoa Hỏa Liên, từng luồng từng luồng xích hồng liệt diễm trong nháy mắt từ trong đó tuôn ra, hóa thành một vùng biển lửa, nuốt sống Hồ Dung và Thẩm Lạc vào.

Chỉ là ngọn lửa kia cháy rất chùng mực, chỉ cháy trong phạm vi hồ nước, tuyệt không rời bờ hồ một tấc.

Trong nháy mắt liệt diễm gia thân, Thẩm Lạc tưởng mình hóa thành tro bụi, nhưng trên thực tế ngay cả một tia nóng rực hắc cũng không cảm nhận được, ngọn lửa kia nhìn như hùng hực, cơ hồ lại không có nhiệt độ.

Ngay lúc trong lòng của hắn kinh ngạc, đột nhiên cảm thấy hai mắt một trận bóng rớt, dường như có hỏa diễm chui vào trong mắt của hắn. Chỉ là nó còn chưa kịp chân chính chui vào, trong tay áo hắn liền có một vật bỗng nhiên bay ra, toả ra một tầng bạch quang mịn mờ.

Thẩm Lạc định thân nhìn lại, liền phát hiện vật trong bạch quang kia, rõ ràng là hộp đá trước đó được thu liễm trong gói ngọc.

Chỉ nghe "Đùng" một tiếng, nắp hộp mở ra, bên trong sinh ra một lực hút khó hiểu, kéo hai sợi hoạ diễm ý đồ chui vào trong mắt hắn vào trong hộp đá.

Ngay sau đó, hộp đá lại "Cạch" một tiếng, tự đóng lại, rơi xuống.

Thẩm Lạc nhìn một màn trước mắt, đứng tại đương trường, trong lúc nhất thời không hiểu chuyện gì xảy ra, nhưng vẫn một tay nhặt hộp đá lên.

Chỉ là không đợi hắn nghĩ rõ, hoạ diễm bao phủ bốn phía đột nhiên nhao nhao cuốn ngược về, tất cả đều co vào trong hoa sen, hết thấy xung quanh đều khôi phục nguyên trạng, phẳng phát biến lửa lan tràn vừa rồi chỉ là một trận huyền tượng mà thôi.

Thẩm Lạc cúi đầu nhìn thoáng qua hộp đá trong tay, trong lòng biết vừa rồi thấy, tuyệt đối không phải là hư ảo.

"Chuyện này rốt cuộc là thế nào?" Hắn không khỏi tự lẩm bảm một tiếng.

Ánh mắt Thẩm Lạc lại di chuyển về phía trước, liền thấy trước người cách đó không xa, Hồ Dung đang quỳ rạp trong hồ nước, hai tay duy trì tư thế cổ quái che chắn trước hai mắt, không nhúc nhích.

"Đây là . . ." Thẩm Lạc nhíu mày, cảm thấy ngạc nhiên.

Chỉ thấy trên thân Hồ Dung kia không có nửa điểm sóng pháp lực truyền ra, thân hình từng chút từng chút trầm xuống dưới hồ, chốc lát sau đã chìm quá nửa người.

Thẩm Lạc nghĩ tới điều gì, thần sắc lần nữa biến đổi, lập tức phi thân xông lên phía trước, một tay kéo lấy cổ áo Hồ Dung, xách lão từ trong nước ra, thân hình nhảy lên rơi vào bên bờ.

Hắn tiện tay ném một cái, Hồ Dung vẫn duy trì tư thế cũ, té lăn trên đất vẫn không cải biến tư thế.

Thẩm Lạc đi quanh lão xem xét, liền phát hiện lão đã khí tuyệt bỏ mình, cơ bắp trên mặt căng cứng, thần sắc vạn phần hoảng sợ, trong một đôi vành mắt đen ngòm, đã không có ánh mắt, biến thành hai lỗ máu.

"Ngọn lửa kia. . . Hắn là có thể trực tiếp thiêu đốt thần hồn?" Thẩm Lạc đột nhiên quay đầu, nhìn thoáng qua hoa sen trong hồ nước, lập tức đổ mồ hôi lạnh cả người, sợ hãi không thôi.

Hắn còn nhớ rõ lúc trước tại biển lửa trong ao, từng có hai sợi hỏa diễm định chui vào trong cặp mắt của hắn, nếu không phải bị hộp đá tự bay ra hút vào, trước mắt chỉ sợ hắn cũng sẽ có kết cục như Hồ Dung.

"Bố trí tính toán tường tận, còn không phải tự mắc mình vào, cũng may ngươi còn có nhẫn trữ vật này, ta không khách khí nhận nhé." Thẩm Lạc thở dài một tiếng, kéo cánh tay Hồ Dung, tháo xuống một chiếc nhẫn màu bạc trên ngón vô danh của lão, thu nhập vào trong tay áo.

Sau đó, hắn lại lục kiếm trong tay áo và trong ngực Hồ Dung một chút, cũng không tìm ra thứ gì, đành coi như thôi.

Thẩm Lạc đứng lên, quét mắt nhìn bốn phía một chút, muốn xem thi thể mấy người Lã Hợp có còn không. Nếu còn, giúp đỡ bọn họ nhập thổ vi an, cũng tốt hơn để bọn họ phơi thây hoang dã.

Chỉ tiếc lúc trước đánh nhau thực sự kịch liệt dị thường, thi thể bốn người đã không biết rơi vào nơi nào, Thẩm Lạc mặc dù có tâm đi làm, cũng

vô lực hoàn thành.

"Âm."

Đúng lúc này, trên bầu trời lại có một trận oanh minh, một bóng người từ trên cao rơi xuống, đập âm âm trong rừng.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 425: Quỷ Tướng

Thẩm Lạc do dự có nên đuổi tới hay không.

Chỉ là còn không đợi hắn đi tới, trên bầu trời liền có một đạo gió lốc màu đen giáng xuống, lại là một tiếng rung mạnh âm âm, thân ảnh Lục Hóa Minh từ trong rừng ngã bay ra ngoài, rơi trước người Thẩm Lạc.

Hắn vội vàng tiến tới, đỡ gã lên.

"Giáp Trình huynh, lão gia hỏa kia đâu?" Lục Hóa Minh vuốt vết máu nơi khóe miệng, hỏi.

"Lão bị phong ấn gây thương tích, đã chết rồi." Thẩm Lạc giải thích.

"Phong ấn kia đâu, có bị phá hư không?" Lục Hóa Minh vội vàng hỏi.

Thẩm Lạc trông về hồ nước phía xa một chút, đáp: "Xem ra, hắn là không thể."

"Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi." Lục Hóa Minh như trút được gánh nặng trong lòng, nói ra.

Gã vừa dứt lời, hai cây cỏ thụ che trời phía trong rừng "Rắc" một tiếng bị bẻ gãy ngang, ngã tới hai người bọn họ.

Hai người đồng thời lui ra sau tránh thoát.

"Còn có con quý khó chơi này cần phải xử lý, đây là Thiên Niên Bảo Tâm Đan, có thể giúp người nhanh chóng chữa trị thương thế, khôi phục chút pháp lực, kế tiếp còn cần Giáp Trình huynh liên thủ đối địch." Lục Hóa Minh lấy từ trong tay áo ra một bình sứ, đưa cho Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc do dự một chút, nhận lấy, mở ra nắp bình khế đảo ngược, liền có một viên đan dược màu xanh còn sót lại lăn xuống rơi ra.

Hắn hít nhẹ một hơi, một cỗ khí tức linh thảo nồng đậm lập tức tràn đầy xoang mũi, hắn ngửa ra sau ném viên đan dược vào trong miệng, nuốt vào.

Đan dược vào bụng, lập tức hóa thành một dòng nước ấm chảy tràn ra kinh mạch toàn thân, vết thương chỗ ngực bụng Thẩm Lạc lập tức truyền đến một cảm giác ngứa ngứa tê dại, vết thương tựa hồ đang khép lại từng chút một.

Trong đan điền của hắn bắt đầu có pháp lực súc tích, loại cảm giác khôn cùng trước đó lập tức bị hóa giải không ít.

"Đa tạ." Thẩm Lạc ôm quyền với với Lục Hóa Minh, nói.

"Trước đừng cảm ơn, gia hỏa này lúc trước đã hấp thu không ít sát khí, khí tức đã tăng đến Ngưng Hồn kỳ đỉnh phong, linh trí cũng tăng lên không ít. Hai ta nếu có thể cầm được nó, còn sống đi ra ngoài rồi hăng hạo hạo cảm ơn ta cũng không muộn." Ánh mắt Lục Hóa Minh nhìn chằm chằm phía trước, trầm giọng nói.

"Được." Thẩm Lạc sáng khoái đáp ứng, lật tay một cái, lấy ra thanh Tử Mẫu Kiếm kia nắm trong tay, ngưng thần đề phòng.

Lúc này, một tiếng rít từ phía trước truyền đến, Quý Tướng mặc thanh đồng áo giáp kia từ trong rừng đột nhiên xông ra, chẳng biết lúc nào, sau lưng vậy mà nhiều hơn một kiện áo choàng đen kịt dài hơn một trượng.

Thẩm Lạc ngưng thân xem xét, mới phát hiện trên áo choàng kia có thể thấy từng mặt quỷ mơ hồ lại dữ tợn, lít nha lít nhít nhét chung một chỗ, tựa hồ đang vẫy vùng muốn xông ra khỏi áo choàng.

Quý Tướng cầm thanh đồng kiếm, xa xa chỉ về phía hai người, trong núi rừng phía sau lập tức xông ra mấy trăm tên, bên trong có Âm Binh Huyết Thi, lại có cương thi âm hồn, trùng trùng điệp điệp trùng sát tới.

Thẩm Lạc thấy thế, trường kiếm trong tay lắc một cái, pháp quyết biến hóa, khanh khanh hai tiếng giòn vang truyền ra, trên thân kiếm liền có hai phi kiếm nhỏ bé linh động bắn ra, như hai đầu tiêu xà nhẹ nhàng xông vào trong Âm Binh Huyết Thi.

Những nơi đi qua, thanh âm "Xuy xuy" nhẹ vang lên không ngừng, từng âm binh bị đâm xuyên đầu lâu, té ngã trên đất.

Ngay sau đó, Thẩm Lạc cũng theo đó xông tới, ống tay áo đột nhiên lắc một cái, hơn mười lá bùa màu vàng đồng thời bắn ra, phù văn trên Tiêu Lô phù liền tiếp sáng lên, hóa thành mười mấy đạo bạch sắc thiểm điện, giáng xuống.

Trong lúc nhất thời, ở trong đội ngũ âm binh oanh minh không ngừng, điện quang bốn phía, âm binh cương thi bị đánh trúng liền tiếp ngã trên mặt đất.

"Làm không tệ." Lục Hóa Minh thấy thế, giơ ngón tay cái lên tán dương.

Nói xong, một tay gã giơ cao trường kiếm, một tay bấm pháp quyết, phù văn trên thân kiếm lóe lên, lập tức phủ lên một tầng thanh quang mờ lung, sau đó "Vèo" một tiếng bắn nhanh ra.

"Tán."

Chỉ nghe trong miệng gã quát nhẹ một tiếng, thanh quang trên thân kiếm lập tức tản mạn ra khắp nơi, ngưng tụ thành hơn mười thanh kiếm ảnh màu xanh giống nhau như đúc, mang theo từng đợt kiếm minh réo rắt, bay vào trong âm binh.

Trong lúc nhất thời, đội ngũ âm binh tử thương vô số

Chân thân thanh cổ kiếm này xuyên qua đám âm binh, thẳng đến Quỷ Tướng.

Trường kiếm đồng thau trong tay Quỷ tướng nhấc lên, giờ kiếm quét qua trước người. Một tầng sát khí nồng đậm từ thân kiếm mãnh liệt tuôn ra, va chạm cùng trường kiếm Lục Hóa Minh, chấn nó trở về.

"Trên thân tên này sát khí quán thân, không thể tới gần quá lâu, dễ dàng bị sát khí xâm thể, tư vị cũng không dễ chịu." Lục Hóa Minh tiếp nhận trường kiếm bay ngược trở về, mở miệng nhắc nhở.

"Trên người nó có sơ hở gì không?" Thảm Lạc nhẹ gật đầu, hỏi.

"Quỷ Tướng này có chiến lực khá mạnh, đồng giáp trên thân cũng không tầm thường, nói về sơ hở, linh trí không cao miễn cưỡng xem như một chỗ, đáng tiếc ý nghĩa không lớn. Muốn chém giết nó, nhất định phải phá đan điền chứa Sát Đan của nó, nếu không cho dù chém đầu cũng vô dụng, chỉ hơi thở độc, lại lần nữa tụ sát phục sinh. Nhưng vùng đan điền nó có áo giáp bảo vệ vững chắc nhất, dù ta toàn lực công kích, cũng vô pháp một kích phá được." Lục Hóa Minh thở dài.

"Nếu ta có thể phá giáp nó trước, ngươi có chắc một kích giết chết không?" Thảm Lạc nghe vậy, ánh mắt sáng lên, hỏi.

"Ngươi có biện pháp phá áo giáp ngay đan điền nó?" Lục Hóa Minh hơi kinh ngạc hỏi.

Thẩm Lạc không nói gì, chỉ gật đầu nhẹ.

"Tốt! Người yên tâm, chỉ cần người có biện pháp phá áo giáp nó, ta nhất định sẽ không lãng phí cơ hội người tạo ra." Lục Hóa Minh nghe vậy, thần sắc nghiêm lại, trịnh trọng nói.

Thẩm Lạc thấy thế, còn muốn nói tiếp gì, thần sắc đột nhiên biến đổi, thân hình lách qua một bên.

Một đạo kiếm quang đen kịt bổ tới, khiến hấn và Lục Hóa Minh bị bức lui. Dịch tại bạch ngọc sáchh. Thân ảnh Quỷ Tướng vội xông tới, hư không một trao chớp về phía Thẩm Lạc, lại một kiếm chém về phía Lục Hóa Minh.

Trong lúc vội vàng, Lục Hóa Minh giờ kiếm đón đỡ, bị kiếm quang đen kịt chém văng ra sau hơn mười trượng.

Mà Thẩm Lạc lại cảm thấy hư không bốn phía truyền đến một cảm giác áp bách, hấn may mắn không suy nghĩ nhiều, lập tức bóp một cái Tị Thủy Quyết, quanh thân lập tức có màn sáng màu xanh lam bao phủ, bảo vệ chính mình.

Màn sáng màu xanh lam vừa mới hiển hiện, bốn phía liền có vết lõm hiển hiện khắp nơi, từng sợi sát khí mắt thường khó phân biệt dưới Quỷ Tướng điều khiển tụ lại quanh thân Thẩm Lạc, như một lồng giam vô hình khốn trụ hấn.

Trường kiếm trong tay Thẩm Lạc nhắc lên, muốn tránh thoát trời buộc, thân thể đột nhiên bị một cỗ lực lượng vô hình không biết từ nơi nào xuất hiện kéo một cái, bay thẳng đến hướng Quỷ Tướng.

Trong lòng của hấn xiết chặt, vội vàng tay cầm mẫu kiếm, chém hư không phía trước một cái. Một đạo kiếm quang thủy lam bắn ra, ở giữa

không trung hóa thành một đạo hồ quang bán nguyệt, bỏ về phía Quý Tướng.

Quý Tướng thấy kiếm quang bay tới, chỉ vung tay lên, thanh đồng kiếm trong tay tùy ý chém một cái, liền đánh tan đạo hồ quang kia, tay còn lại bỗng kéo một cái.

Bên tai Thâm Lạc vang lên tiếng thét đại tác, thân hình càng gia tốc bay tới gần Quý Tướng, khoảng cách cả hai rất nhanh rút ngắn không đủ mười trượng, mắt thấy liền muốn rơi vào trong tay Quý Tướng.

Nhưng càng tới gần, thần sắc Thâm Lạc lại càng bình tĩnh.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 426: Liên Thủ

Thẩm Lạc thu hồi Tử Mẫu Kiếm, lật bàn tay một cái, một tấm Toái Giáp Phù đã dán nơi lòng bàn tay, chỉ chờ tới gần một cái chớp mắt liền kích phát ra.

Mười trượng, chín trượng, tám trượng, bảy trượng, năm trượng. . .

Lúc này, lực đạo trên tay Thẩm Lạc vận khởi, tính ném tấm Toái Giáp Phù kia ra.

Ngay trong chớp nhoáng này, trên đỉnh đầu hấn bỗng mờ đi, trong một trận âm thanh "Vù vù", một tấm áo choàng đen như mực từ bên trên bao phủ xuống trùm hấn vào.

Trước mắt Thẩm Lạc nhất thời tối sầm lại, bốn phía lập tức rơi vào yên tĩnh hoàn toàn.

"Có chuyện gì?" Trong lòng Thẩm Lạc căng thẳng, phát hiện lực hút lúc trước đã biến mất.

Hấn nhìn bốn phía, phát hiện chung quanh không nhìn thấy gì, cũng không nghe được gì, thậm chí ngay cả mùi gì cũng ngửi không được, phảng phất lâm vào một mảnh hư vô, ngay cả ngũ giác cũng đánh mất.

Thẩm Lạc kinh hoảng một trận, rất nhanh bình tĩnh lại, hấn không biết mình bị hút vào pháp bảo không gian, hay là đơn thuần lâm vào một loại huyền cảnh nào đó, nhưng tuyệt không định ngồi chờ chết.

Vào lúc này, bốn phía đen kịt như hư vô, bỗng nhiên sáng lên hai đạo quang mang u lục.

Thẩm Lạc ngưng thần nhìn lại, một bên khác lại có hai đạo lục mang sáng lên. Ngay sau đó, từng đạo lục mang liên tiếp sáng lên, lít nha lít nhít chùng hơn ngàn cặp, như từng lùm quỳ hỏa, lại như từng đôi mắt quỳ, vờn quanh hẳn.

Chỉ một thoáng, sát khí ngát trời từ bốn phía tuôn ra, dưới từng đạo lục quang chiếu rọi, hàng trăm hàng ngàn mặt quỳ dữ tợn nổi lên, tất cả đều giương miệng rộng khoa trương như bị xé rách, cắn tới Thẩm Lạc.

Thần sắc Thẩm Lạc biến đổi, lật bàn tay một cái, trong lòng bàn tay lập tức thêm ra mười mấy tấm Tiểu Lôi Phù, không chút nghĩ ngợi quăng ra bốn phía mãnh liệt.

"Rầm rầm rầm. . ."

Liên tiếp âm thanh sấm sét vang lên, từng đạo lôi quang tuyết trắng nổ tung bốn phía, bắn ra tia điện tuyết trắng chui vào trong từng gương mặt quỳ, trong nháy mắt đánh cho những âm hồn quỳ vật kia quỳ khóc sói gào.

Trong đó mười mấy đầu quỳ vật bị lôi quang oanh kích chính diện, một gương mặt quỳ trong nháy mắt bị xé rách, hóa thành sương mù tiêu tán ra.

Chỉ là sau khi lôi quang này biến mất, những quỳ vật này lại không sợ chút nào, ngược lại càng thêm hung hãn vọt tới, Thẩm Lạc đành phải tiếp tục sử dụng Tiểu Lôi Phù đánh lui chúng.

Nhiệm vụ lần này, Thẩm Lạc chuẩn bị rất nhiều Tiểu Lôi Phù cùng bảy tấm Lạc Lôi Phù, thế nhưng dù vậy cũng không chịu nổi những quỳ vật này công kích như thủy triều.

Rất nhanh, không chỉ Tiểu Lôì Phù tiêu hao hầu như không còn, ngay cả hấn vốn khôi phục một phần pháp lực, cũng có chút giật gấu vá vai.

Một tay hấn nắm năm tấm Lạc Lôì Phù, tay kia còn thừa bảy, tám tấm Tiểu Lôì Phù một mạch ném ra ngoài, chỉ còn chờ quý vật ủa lên, đồng thời thôi động năm tấm Lạc Lôì Phù, đánh cược lần cuối.

Nếu uy năng năm tấm Lạc Lôì Phù này đồng thời bạo tạc, có thể phá vỡ hư không đen kịt chung quanh, hấn còn có một chút hi vọng sống, nếu không thể, coi như kéo theo càng nhiều quý vật đồng quy vu tận.

"Rầm rầm rầm."

Bảy tám tấm Tiểu Lôì Phù kia liên tiếp bạo liệt, điện quang tuyết trắng nổ cho chung quanh thành một mảnh sáng như tuyết.

Đột nhiên, Thảm Lạc nhìn thấy chỗ lôì quang thoáng hiện, lộ ra một kẽ nứt, xuyên thấu qua khe hở, hấn thấy được thân ảnh Lục Hóa Minh chọt lóe lên, hiển nhiên hấn cũng không từ bỏ, đang tích cực cứu mình.

Tâm niệm hấn khẽ động, dưới chân thoáng hiện một mảnh ánh trắng, thân hình vội xông tới kẽ nứt kia. Lúc gần tới, năm tấm Lạc Lôì Phù trong tay đồng thời kích phát, đánh tới khe hở.

Năm đạo lôì phù giao thoa bay ra, phù văn trên đó đồng thời sáng lên, lá bùa "Xùy" một tiếng vỡ vụn ra.

"Ầm" một tiếng sấm rền!

Năm đạo lôì điện tuyết trắng trắng kiện giao thoa nhau, ở trong hư không tập hợp hóa thành một đạo lôì điện trường mâu to lớn đâm thẳng ra.

Cùng lúc đó, trong lòng Lục Hóa Minh nóng như lửa đốt, chỉ biết là Thẩm Lạc bị Quỷ Tướng lấy áo choàng ném vào, muốn cứu cũng không biết nên làm thế nào, chỉ có thể không ngừng thôi động cỗ kiếm chém về phía Quỷ Tướng.

Đúng lúc này, một tiếng lôi minh to lớn đột nhiên nổ vang.

Một đạo quang trụ tuyết trắng đột ngột từ áo choàng sau lưng Quỷ Tướng hiện ra, ở trong xẹt ra từng đạo hồ quang điện to bằng cánh tay trẻ con bắn ra bốn phương tám hướng.

Trên đầu bông màu đen truyền đến trận trận tiếng quỷ khóc sói tru, đại lượng âm hồn quỷ vật kêu thảm không thôi, tranh nhau từ trên áo choàng bỏ chạy ra, chỉ là chưa kịp bay xa, đã tan thành mây khói.

Bản dịch được dịch tại Bạch ngọc sách. Mời bạn đọc đến đúng trang dịch để ủng hộ diễn đàn và dịch giả.

Lục Hóa Minh nhìn thấy kinh hãi, thân ảnh Thẩm Lạc từ trong vết rách mà lôi quang đâm thủng xuyên ra.

Quỷ Tướng quay người, một kiếm chém ngang ra sau. Nhưng Thân hình Thẩm Lạc đã sớm hạ xuống, chìm xuống phía dưới một thước.

Trường kiếm đồng thau kia lướt ngang đỉnh đầu hắn, mang theo một mảnh âm sát quỷ khí quét về phía Thẩm Lạc.

Giờ phút này Thẩm Lạc cũng không rảnh bận tâm, trong miệng hô to một tiếng:

"Lục huynh, ngay lúc này!"

Hắn vừa dứt lời, một chưởng đánh tới dưới bụng Quý Tướng, một tấm Toái Giáp Phù loé lên ánh sáng, hóa thành một mũi tên quang mang, đánh tới vị trí đan điền Quý Tướng.

"Đùng" một tiếng vang nhỏ!

Đồng giáp trên người quý tướng chấn động rất nhỏ, mặt ngoài lập tức hiện ra một tầng bạch quang chói mắt, tiếp theo từ vùng đan điền lan tràn ra, cấp tốc trải rộng toàn thân, lóe lên tán loạn ra.

Dưới thanh đồng áo giáp cũng có lít nha lít nhít bạch quang run run, như vật sóng rớt vào thân thể Quý Tướng, khiến cho nó phát ra một tiếng kêu bèn nhọn ê răng.

Ngay sau đó, một đạo quang mang sắc bén đột nhiên hiện lên, từ vùng đan điền nó xuyên ra, hiện ra bên ngoài trăm trượng một bóng người, lại là Lục Hóa Minh tay cầm trường kiếm, miệng thở hổn hển, toàn thân không ngừng run rẩy.

Ánh mắt Thẩm Lạc hơi dừng lại, căn bản không thấy rõ một kiếm Lục Hóa Minh vừa rời thi triển thế nào, trong lòng chỉ còn rung động.

Nhưng ngay sau đó, "Keng" một tiếng vang lên, trường kiếm trong tay Lục Hóa Minh vô lực rơi xuống, thân thể bỗng nhiên ngã về phía trước, cơ hồ ngã rầm trên mặt đất, hiển nhiên cũng bỏ ra đại giới không nhỏ.

Chỉ thấy vùng đan điền Quý Tướng kia bị phá vỡ một vết rách, bốn phía lan tràn ra từng vết rạn nứt, bên trong có hào quang màu vàng xuyên suốt ra. Dưới quang mang chiếu rọi, toàn thân Quý Tướng bốc lên sát khí, hắc vụ dâng trào, tản mạn ra khắp nơi.

Chung quanh còn sót lại âm hồn quý vật thấy thế, giống như phát hiện ra sơn hào hải vị, tất cả đều tuôn về phía bên này, tranh nhau thôn phệ sát khí

trên thân nó phát tán ra.

Trong lúc nhất thời bày quỹ tranh ăn, thân thể Quỷ Tướng bị thôn phệ hầu như không còn.

"Thế nào, người không sao chứ?" Thảm Lạc lão đảo đi tới bên cạnh Lục Hóa Minh, đỡ gã đứng lên.

"Không sao, tiêu hao quá mức thôi. Những quỹ vật này từng bước xâm chiếm sát khí Quỷ Tướng, sẽ trở nên càng thêm hung tàn, chúng ta nên mau rời khỏi nơi này." Lục Hóa Minh lắc đầu, nhặt cổ kiếm trước người lên, nói ra.

"Ừm, rời khỏi nơi này rồi lại nói." Thảm Lạc cũng đồng ý.

Liên tiếp ác chiến, hai người đều tiêu hao quá mức, giờ phút này trên thân đều không có pháp lực gì, chỉ có thể đi bộ theo lối ra, cũng may quỹ vật xung quanh đều bị sát khí Quỷ Tướng phát tán ra hấp dẫn, trong lúc nhất thời không có quỹ vật công kích bọn hắn.

Hai người Thảm Lạc tìm một chỗ nghỉ ngơi một lát, khôi phục chút pháp lực, mới không chế phi kiếm rời mảnh Quỷ Vực này.

Trong rừng rậm bên hồ nước kia, một trận gió nhẹ thổi qua, thi thể Hồ Dung một mực ngời quỳ chân bông bỏ nhào về phía trước, ngã trên mặt đất, bốn phía yên tĩnh một mảnh.

Ai cũng không chú ý tới, hoa sen màu hồng trong hồ nước, từ chín cánh đã biến thành tám cánh.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 427: Tam Bản Phủ Trình Quốc Công

Lúc hai người trở lại Âm Minh, Chung Quỳ đang chờ ở nơi đó, nhìn thấy bọn hắn đồng thời xuất hiện, còn cảm thấy ngạc nhiên.

Chỉ là nghe hai người Thảm Lạc báo cáo hết thảy những gì chứng kiến, thần sắc y trở nên càng thêm ngưng trọng.

"Những bùa mê tà đạo này, cũng dám có ý đồ với Kính Hà Long Vương, quả nhiên là chán sống." Chung Quỳ xếp lại quạt xếp trong tay, trợn mắt nói ra.

"Tiền bối, việc này liên quan đến Âm Dương lưỡng giới, Minh Phủ và quan phủ Đại Đường không thể khinh thị." Lục Hóa Minh ôm quyền nói.

"Gần đây khắp Minh giới cũng không yên ổn, làm cho quý tâm hoang mang rối loạn, nên cần đại lực chinh đốn một phen." Ánh mắt Chung Quỳ ngưng lại, gật đầu nói.

Cuối cùng, ánh mắt của y quét qua hai người Thảm Lạc, trong mắt tràn đầy vẻ tán thưởng, lại mở miệng nói ra:

"Lần này giải trừ nguy cơ phong ấn, lại chém giết con Quỷ Tướng kia, hai người các ngươi đạt được công lớn lao, ban thưởng lúc trước sẽ gấp bội, xem như Âm Ti khen thưởng thêm cho các ngươi."

"Đa tạ tiền bối." Thảm Lạc và Lục Hóa Minh nhìn nhau cười một tiếng, ôm quyền nói.

Lĩnh phần thưởng xong, hai người được Chung Quỳ đưa ra Âm Minh.

...

Cửa ra vào miếu thành hoàng, mặt trời ngay đỉnh, đã là giữa trưa ngày thứ hai.

Thẩm Lạc và Lục Hóa Minh cùng đi ra khỏi miếu, đều lộ ra vẻ mệt mỏi.

"Giáp Trình huynh, người đến Trường An khi nào, vì sao không tới tìm ta?" Lục Hóa Minh duỗi lưng một cái, mở miệng hỏi.

"Lục huynh, thực không dám giấu giếm, ta kỳ thật không phải là Thẩm Giáp Trình, bản danh là Thẩm Lạc." Thẩm Lạc nghe vậy, có chút áy náy nói.

Lục Hóa Minh nghe vậy nhíu mày một cái, kinh ngạc nhìn về phía Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc đành phải kể lại chuyện ngày đó mình giả danh, giải thích với Lục Hóa Minh.

"Thẩm huynh lại còn có nhân thú này, thực có ý tứ, ha ha. . ." Lục Hóa Minh nghe vậy, cũng không tức giận, ngược lại thoải mái cười to.

"Lục huynh, tên của người?" Lòng mày Thẩm Lạc cau lại, cố ý đùa hỏi.

"Tên của ta là gia phụ ngàn chọn vạn tuyển, có một ngày hóa rồng, một tiếng hét làm kinh người, tuyệt không phải giả." Lục Hóa Minh khoát tay áo, giải thích.

Thẩm Lạc sờ lên cằm, cười không nói.

"Thẩm huynh, không đùa giỡn nữa, lần này chuyện Địa Phủ không thể coi thường, cần báo cáo Trình quốc công. Thẩm huynh liên lụy vào việc này, làm phiền người theo giúp ta một chuyến." Lục Hóa Minh nghiêm mặt nói.

"Tốt, không biết Trình quốc công là. . ." Thẩm Lạc đã sớm nghĩ đến tình huống này, cũng không cự tuyệt, chỉ là có chút tò mò hỏi.

"Thẩm huynh chưa nghe qua đại danh Trình Giáo Kim Trình quốc công sao? Lão nhân gia ông ta theo tiên đế chinh chiến thiên hạ, khai sáng Đại Đường thịnh thế. Hôm nay thiên hạ thái bình, bây giờ quốc công được bộ hạ phong chương quản quan phủ Đại Đường." Lục Hóa Minh khẽ giật mình, giải thích.

"Tam Bản Phủ Trình Giáo Kim! Ta đương nhiên nghe nói qua, rất nhiều tiên sinh thuyết thư kể về kỳ văn dật sự của lão, nguyên lai quan phủ Đại Đường hiện tại do lão chấp chương." Thẩm Lạc vỗ tay một cái, nói.

"Đúng vậy, Trình quốc công mặc dù quyền cao chức trọng, nhưng làm người hiền hoà vui vẻ, là người tốt vô cùng, Thẩm huynh gặp sẽ biết, đi thôi." Lục Hóa Minh vừa cười vừa nói, sau đó mang theo Thẩm Lạc đi về hướng hoàng thành.

"Chúng ta đi hoàng thành?" Thẩm Lạc hỏi.

Bây giờ mặc dù hắn là tu sĩ, nhưng thân là con dân Đại Đường, quan niệm "Thiên địa quân thân sư" vẫn thâm căn cố đế, vẫn có một tia cố kỵ triều đình.

"Không phải đi hoàng thành, là quan phủ Đại Đường." Lục Hóa Minh lắc đầu, đi lệch về phía tây hoàng cung.

Thẩm Lạc nghe vậy, cũng không nói thêm gì, trong lòng có chút hiếu kỳ với quan phủ Đại Đường, nhưng vẫn không có cơ hội tới xem, hôm nay ngược lại là có thể đáp ứng tâm nguyện.

Không bao lâu, hai người tới trước một toà phủ đệ cực lớn gần hoàng thành.

Nói là phủ đệ, nhưng nơi đây nhìn lại giống một trang viên to lớn, bên trong kiến trúc theo dãy, kéo dài liên miên, nhìn chỉ sợ trên trăm mẫu.

Chỗ đại môn phủ đệ, đứng chừng gần trăm tên thiết giáp binh sĩ chia ra hai bên, thân mang đao kiếm đại kích, ánh mắt mỗi một binh sĩ đều lẫm lẫm, sát khí quanh thân, hiển nhiên đều là chiến sĩ thiết huyết trên chiến trường.

"Nơi này chính là quan phủ Đại Đường?" Thẩm Lạc dò xét phủ đệ trước mắt, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Nơi đây uy nghiêm có thừa, nhưng không giống với thế lực tu tiên cỡ lớn mà hấn tưởng tượng.

"Quan phủ Đại Đường tuy là thế lực tu tiên, nhưng cũng là một trong công sở của triều đình, đúng ra là thuộc Binh bộ, cho nên cửa ra vào có binh sĩ trấn giữ." Lục Hóa Minh giải thích.

"Thì ra là thế." Thẩm Lạc gật mình.

Lục Hóa Minh mang theo Thẩm Lạc tiến lên, lấy ra một khối lệnh bài màu vàng, tiện tay lắc lắc.

Hộ vệ trước đại môn quan phủ Đại Đường lập tức nhường ra một lối đi, hai người tiến nhập vào trong đó.

Tiến vào phủ đệ, Thẩm Lạc cảm thấy mấy cỗ khí tức cường đại từ bốn phương tám hướng truyền đến, khóa chặt hẳn.

Hắn có thể cảm nhận được, những khí tức này khá cường đại, đều là tu sĩ Ngưng Hồn kỳ, khí cơ mấy người kia lại biến hóa theo nhịp, không có một tia xen vào nhau, giống như binh sĩ được huấn luyện nghiêm ngặt.

Trong lòng của hắn run lên, thành thành thật thật đi sau lưng Lục Hóa Minh, ánh mắt cũng dừng lại trước người gã, không dám nhìn loạn xung quanh.

Hai người xuyên qua đại sảnh trước phủ đệ, sau đó tiến vào một hành lang gấp khúc.

Vừa tới nơi này, mấy đạo khí tức cường đại kia chợt biến mất, khiến cho Thẩm Lạc không khỏi thẫn thờ.

"Mấy vị kia là hộ vệ thủ vệ, chỉ cần trung thực một chút sẽ không sao." Lục Hóa Minh nói.

Thẩm Lạc khẽ vuốt cằm, nhưng trong lòng thất kinh với thực lực quan phủ Đại Đường, tu sĩ Ngưng Hồn kỳ ở bên ngoài tùy tiện gia nhập một tông môn, cũng có thể giữ được một chức trưởng lão, ở chỗ này cũng chỉ là hộ vệ.

Quanh hành lang gấp khúc mọc đầy hoa cỏ, phía trên cũng bò đầy dây thường xuân xanh biếc, đập vào mắt tràn đầy xanh tươi, khiến cho lòng người sáng khoái.

Mà xung quanh hành lang gấp khúc là vườn hoa, hồ nước, đình nghỉ mát, như là một lâm viên, hoàn cảnh dị thường ưu mỹ.

Trong những đình nghỉ mát, vườn hoa kia, ngẫu nhiên có thể nhìn thấy một hai tu sĩ ở chỗ này hoặc nhàn tản tản bộ, hoặc đánh cờ đánh đàn, giống như người trong chốn thần tiên.

Thẩm Lạc nhìn kỹ những người này, khí độ thần sắc không dưới bọn người Kim Khôi tướng quân, Thanh Hoa tiên cô, vậy mà đều là cao nhân Xuất Khiếu kỳ, trong lòng càng thêm chấn kinh.

"Những người kia là khách khanh trưởng lão quan phủ Đại Đường, triều đình bỏ ra trọng kim mới mời tới, mỗi người đều không đơn giản, mà có nhiều người tính cách cổ quái, không nên tùy tiện đắc tội bọn hắn." Lục Hóa Minh thấp giọng nói bên tai Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc nghe lời này, vội vàng thu tầm mắt lại.

Hai người tiếp tục đi tới, rất nhanh xuyên qua hành lang gấp khúc, từng toà kiến trúc hoa mỹ xuất hiện ở phía trước, phong cách ưu nhã.

"Những nơi này là Tri Khách đường, Thủ Tĩnh đường, Minh Nhân đường, đều là nơi tiếp đãi khách quý." Lục Hóa Minh vừa đi, vừa giới thiệu cho Thẩm Lạc những địa phương này.

Kỳ thật dựa theo quy củ, khách từ bên ngoài đến thăm, muốn đến những địa phương này báo cáo, cần phải người đi vào thông báo, được cho phép mới có thể đi vào.

Thẩm Lạc bởi vì đi cùng Lục Hóa Minh, đã giảm bớt những trình tự này, trực tiếp tiến vào.

Xuyên qua những nơi này, kiến trúc phía trước lại biến đổi, trở nên cao lớn trang trọng lên.

Nơi này đã là khu vực hạch tâm quan phủ Đại Đường, nghe Lục Hóa Minh giới thiệu, nội bộ quan phủ Đại Đường chia làm đường khẩu khác nhau, tỉ như Thiên Cương đường, Địa Sát đường, Tứ Hải đường, Phích Lịch đường, mỗi đường khẩu có nhiệm vụ cũng không giống nhau.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 428: Dẫn Tiến

Hai người tuy là bằng hữu, bất quá Thảm Lạc dù sao cũng là ngoại nhân, Lục Hóa Minh cũng không giới thiệu quá kỹ.

Thảm Lạc đương nhiên sẽ không truy vấn, ánh mắt nhìn bốn phía, sắc mặt đột nhiên khẽ biến, ngừng chân nhìn lên phía trên.

Chỉ thấy trong bầu trời chẳng biết lúc nào hiện ra một màn sáng hình tròn to lớn, chỗ trung tâm là hư ảnh bảy chuôi cự kiếm, có bảy màu đỏ cam vàng lục lam chàm tím.

Bên ngoài cự kiếm là từng kiếm ảnh rất nhỏ, tạo thành một vòng tròn, tiếp bên ngoài lại là một tầng kiếm ảnh khác, càng nhỏ hơn một chút.

Trên màn sáng kiếm ảnh tầng tầng lớp lớp, phân ra bảy tầng, chuyển động quay tròn như quạt gió.

"Đây là chỗ khai sáng quan phủ Đại Đường, Thái Tổ bốn triều bỏ ra đại giới to lớn, mời một vị cao nhân Thượng Thanh bố trí Thất Tuyệt kiếm trận, làm pháp trận thủ hộ quan phủ Đại Đường ta. Trận này cực kỳ lợi hại, nghe nói thoát thai từ Tru Tiên kiếm trận trong truyền thuyết, dù Đại La Kim Tiên đi vào trong đó, cũng chỉ có kết cục hồn phi phách tán." Lục Hóa Minh nhìn thấy Thảm Lạc như vậy, giới thiệu.

"Thất Tuyệt kiếm trận!" Thảm Lạc tự lẩm bẩm một tiếng.

Kiểm trận trên đỉnh đầu mặc dù bất phàm, nhưng hẳn cũng không ngờ ngay cả Đại La Kim Tiên cũng có thể chém giết. Nội tình quan phủ Đại Đường thật sự là sâu không lường được.

"Đi thôi." Lục Hóa Minh tựa hồ có chút lo lắng, rất nhanh dẫn Thẩm Lạc chuyển hướng về phía một đường nhỏ phía trước, rất mau tới trước một toà tịnh xá nhỏ hai tầng.

"Quốc công đại nhân ở bên trong à?" Thẩm Lạc dò xét lầu nhỏ phía trước, có chút kỳ quái hỏi.

"Không, đây là chỗ ta ở, ta có chút chuyện quan trọng cần xử lý, sau đó lại đi bái kiến quốc công đại nhân." Lục Hóa Minh nói một tiếng, sau đó bước nhanh vào trong lầu.

Trong lòng Thẩm Lạc có chút hoang mang, nhưng vẫn đi theo.

Còn chưa bước vào lầu nhỏ, một mùi rượu nồng đậm từ trong nhà truyền ra, trong đó còn kèm theo âm thanh uống ừng ực.

Thẩm Lạc khẽ giật mình, lập tức nhìn thấy Lục Hóa Minh ngồi ở trong phòng, ôm một vò rượu lớn, đang uống thả cửa.

Trên mặt bàn bên cạnh gã, còn đặt mấy vò rượu.

Thẩm Lạc lắc đầu cười một tiếng, đi vào trong phòng.

"Phù, thật sự là làm ta thèm sắp chết rồi!" Lục Hóa Minh buông vò rượu xuống, đưa tay lau vết rượu bên miệng, mặt mũi tràn đầy say mê nói.

"Lục đạo hữu người nói chuyện quan trọng, chính là uống rượu?" Thẩm Lạc hơi sững sờ.

"Hắc hắc, với ta thì, uống rượu chính là chuyện quan trọng nhất, một ngày không uống, con sâu rượu trong bụng sẽ tạo phản, hết lần này tới lần khác quốc công đại nhân không cho phép ta mang rượu ra ngoài lúc thi hành nhiệm vụ, mấy ngày nay làm ta thèm muốn chết." Lục Hóa Minh cười hắc hắc nói, lại ực mạnh mấy ngụm.

"Nhìn bộ dáng người, giống như mấy năm rồi không uống rượu vậy." Thảm Lạc bật cười một tiếng.

"Một ngày không thấy, như cách ba thu." Lục Hóa Minh thở dài.

Thảm Lạc lắc đầu cười một tiếng, không nói gì nữa.

"Thảm huynh có làm một hóp không?" Lục Hóa Minh đẩy vò rượu tới.

"Lát phải đi bá kiến quốc công đại nhân, lúc này uống rượu thì không ổn, ta không uống." Thảm Lạc nghe mùi rượu hơi động, nhưng nhớ tới chuyện lát hồi phải làm, vẫn cự tuyệt.

Lục Hóa Minh cũng không miễn cưỡng, lại uống thêm ba vò rượu lớn, lúc này mới dừng lại.

"Đi thôi." Lục Hóa Minh ợ ra một hơi rượu, mang theo Thảm Lạc rời lầu nhỏ, đi vào một chỗ bên ngoài đại điện.

"Đây là đại điện nghị sự quan phủ Đại Đường, quốc công đại nhân bình thường làm việc ở chỗ này." Lục Hóa Minh mang theo Thảm Lạc tiến vào bên trong.

Tòa đại điện này nhìn từ bên ngoài nguy nga cao lớn, cao hơn không ít so với những đại điện hán vừa mới đi qua, nhưng bài trí bên trong lại đơn giản, trừ bộ bàn ghế đãi khách, bên cạnh chỉ để hai hàng giá binh khí, bày đầy các loại binh khí.

"Nơi này thật là đại điện nghị sự?" Thảm Lạc nhìn thấy tình cảnh trước mắt, có chút không dám tin hỏi.

"Ha ha, Trình quốc công xuất thân quân nhân, ưa thích vũ đao lộng bông, mà lão nhân gia ông ta cảm thấy vàng bạc ngọc khí, đồ cổ trân bảo đều là thứ làm hư hỏng tâm trí người, cho nên nghiêm cấm xuất hiện trong đại điện diễn võ này." Lục Hóa Minh vừa cười vừa nói.

"Vị quốc công đại nhân này thật đúng là diệu nhân." Thảm Lạc khen ngợi.

"Lục sư huynh, vị đạo hữu này, xin mời dùng trà." Hai người hầu đi ra, mang cho mỗi hai người một chén linh trà.

"Quốc công đại nhân có ở đây không?" Lục Hóa Minh hỏi.

"Bệ hạ hôm nay triệu quốc công đại nhân vào triều thảo luận chính sự, ngài vẫn chưa trở về." Một tên người hầu nói.

"A, vậy chúng ta chờ ngài một chút đi." Lục Hóa Minh thoáng có chút ngoài ý muốn, quay đầu nói với Thảm Lạc.

Thảm Lạc gật gật đầu, ngồi ở một bên đợi.

Kết quả chờ đợi gần nửa canh giờ, bất quá có Lục Hóa Minh ở bên cạnh bồi tiếp nói chuyện, nói những chuyện trời nam đất bắc gã thấy những năm gần đây, hẳn cũng không cảm thấy nhàm chán.

Lại qua một lát, một trận tiếng bước chân vang dội từ bên ngoài truyền đến.

"Quốc công đại nhân trở về!" Lông mày Lục Hóa Minh khẽ động, đứng dậy.

Gã vừa dứt lời, một lão giả dáng người khô ngô đi vào.

Người này mặc một bộ chiến giáp màu vàng, mặt mũi tràn đầy râu quai nón nồng đậm, một đôi mắt lớn như chuông đồng, nhìn cực kỳ uy vũ.

"Nãi nãi, làm quan còn phải mỗi ngày vào triều, thật sự là phiền phức."

Thẩm Lạc đứng lên, đang muốn tiến lên chào, nghe lão giả khô ngô nói lời này, cả người cứ thế đứng nguyên tại chỗ.

Lục Hóa Minh nhìn Thẩm Lạc với thâm ý sâu sắc, tựa hồ muốn nói: "Người xem, ta nói không sai chứ."

"Sư phụ, đệ tử đã về." Sau đó gã bước lên trước, khom người thi lễ một cái.

"Sư phụ. . ." Thẩm Lạc lộ vẻ kinh ngạc, Lục Hóa Minh và Trình Giáo Kim nguyên lai là quan hệ thầy trò.

"Tiểu tử thói một thân mùi rượu, lại chạy đi uống rượu à! Lần trước giáo huấn còn chưa đủ sao, nói, lần này có chậm trễ công việc không?" Mũi Trình Giáo Kim nhú lại, lập tức trừng mắt nhìn Lục Hóa Minh, nhắc tay muốn đánh.

"Sư phụ minh giám, lần này đệ tử đi làm nhiệm vụ tuyệt không uống rượu, mùi rượu trên người là sau khi xong nhiệm vụ trở về uống rượu mới dính lên, không tin ngài hỏi Thẩm đạo hữu, hấn tận mắt chứng kiến đó!" Lục Hóa Minh vội vàng nhảy ra sau, lớn tiếng giải thích.

"A, còn có tiểu gia hỏa kia, ngươi họ Thẩm? Tiểu tử thói này nói thật chứ?" Ánh mắt Trình Giáo Kim quét qua, rơi vào trên thân Thẩm Lạc bên cạnh, hỏi.

"Tại hạ Thảm Lạc, bái kiến Trình quốc công. Lục huynh nói không sai, hấn đúng là hoàn thành nhiệm vụ rồi mới uống mấy chén." Thảm Lạc tiến lên thi lễ một cái, nói.

"Nếu vậy, lần này bỏ qua cho ngươi." Trình Giáo Kim hừ một tiếng, không tiếp tục để ý Lục Hóa Minh nữa, lại quay đầu nhìn về phía Thảm Lạc.

"Ngươi gọi là Thảm Lạc? Chưa từng nghe qua cái tên này, ngươi đến bái sư à? Tiểu gia hỏa ngươi căn cốt cũng không tệ, nhìn cũng trung thực, không giống tiểu tửu quý kia." Lão dò xét Thảm Lạc một chút, tùy tiện nói ra.

"Quốc công đại nhân hiểu lầm, tại hạ lần này đến đây, là có chuyện bẩm báo ngài." Thảm Lạc cứng lại, vội vàng nói.

"Khục! Sư phụ, vị Thảm huynh là bằng hữu ta quen biết trước đây, Đạp Thủy Quyết chính là hấn truyền thụ cho ta. Nhiệm vụ lần này, hấn cũng dính vào, cho nên cùng đồ nhi tới báo cáo cho ngài." Lục Hóa Minh đi tới, xen vào nói.

"A, Đạp Thủy Quyết là pháp thuật của ngươi à, thuật này có tác dụng rất lớn giúp chúng ta chống cự Thủy Yêu. Quan phủ Đại Đường xem như thiếu ngươi một cái nhân tình, ngày sau cần hỗ trợ, cứ tới tìm ta." Trình Giáo Kim khẽ giật mình, sau đó dụng lực vỗ vai Thảm Lạc, cười ha ha nói.

Trình Giáo Kim có lực lượng lớn kinh người. Thảm Lạc bị vỗ một cái lão đảo, bả vai đau nhức.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 429: Quan Phủ Mời

Khí tức vị Trình quốc công trước mắt khổng lồ, còn trên bốn người Kim Khôi tướng quân, Thanh Hoa tiên cô mà hấn gặp tại hội đấu giá.

Chỉ là Trình Giáo Kim không mang lại cảm giác cao cao tại thượng như những người kia, lời nói hiền hoà thân thiết, khiến người ta sinh ra hảo cảm.

"Có thể xuất ra một phần lực cho quan phủ Đại Đường, còn có bách tính Đại Đường là tâm nguyện tại hạ, sao dám lấy thưởng." Thảm Lạc nghiêm mặt nói

"Nói hay lắm, tu sĩ chúng ta mặc dù siêu thoát thế tục, nhưng cũng là con dân Đại Đường, tận trung vì nước là chuyện đương nhiên. Chỉ tiếc tu tiên giới bây giờ, người có giác ngộ này thực sự quá ít!" Thảm Lạc nói lời này, lại đúng trong lòng Trình Giáo Kim, lão lập tức lớn tiếng khen.

Thảm Lạc và Lục Hóa Minh vội vàng phụ họa một tiếng.

"Thảm tiểu tử, Đại Đường cần dạng nam nhi nhiệt tâm vì nước như ngươi. Ngươi có đồng ý gia nhập quan phủ Đại Đường không? Cùng ta bảo vệ quốc gia, thủ hộ nhân gian thanh bình?" Trình Giáo Kim đánh giá Thảm Lạc, càng xem càng ưa thích, đột nhiên đề nghị.

Thảm Lạc nghe vậy, có chút động tâm.

Hấn hiện tại một thân một mình, mặc dù tự do tự tại, nhưng việc tu luyện lại thiếu người chỉ điểm, gia nhập quan phủ Đại Đường là lựa chọn

tốt nhất.

Chỉ là trên người hắn bây giờ chuyện liên lụy quá nhiều, lại thêm vấn đề thọ nguyên, cần giải quyết trước mới được.

"Sư phụ, Thảm huynh có sư thừa khác, lão nhân gia ngài không nên ép buộc." Lục Hóa Minh nhìn thấy Thảm Lạc lộ vẻ chân chờ, nói.

"Vây quá đáng tiếc, bất quá Thảm tiểu tử ngươi ngày sau nếu đổi ý, đại môn quan phủ Đại Đường luôn rộng mở với ngươi." Trình Giáo Kim tiếc nuối thở dài một tiếng, lập tức nói thêm.

"Đa tạ Trình quốc công đại nhân hậu ái, tại hạ vô cùng cảm kích." Thảm Lạc cảm động, cảm ơn một tiếng.

"Tốt, không nói đùa nữa. Hóa Minh, ngươi và Thảm tiểu hữu đến tìm ta, cần làm chuyện gì? Nhiệm vụ có rủi ro gì à?" Trình Giáo Kim ngồi xuống vị trí chủ tọa, nghiêm mặt hỏi.

"Không sai, nhiệm vụ Địa Phủ lần này phi thường kỳ quặc. . ." Thần sắc Lục Hóa Minh trang nghiêm lại, cẩn thận kể lại chi tiết nhiệm vụ lần này.

Gã biết kỳ thật không nhiều, tình huống lúc trước đều là Thảm Lạc báo cho gã biết.

"A, không ngờ người Luyện Thân đàn lại động đến phong ấn Kính Hà Long Vương kia, vậy không thể coi thường! Luyện Thân đàn này ta biết, thu nạp rất nhiều tán tu sa đọa, làm việc độc ác âm tàn, quan phủ Đại Đường chúng ta, còn có tông môn chính đạo khác mấy lần vây quét, nhưng không thể diệt trừ bọn hắn triệt để. Không ngờ trong Tụ Bảo đường cũng có người của bọn hắn, xem ra thế lực Luyện Thân đàn còn lớn hơn so với chúng ta tưởng tượng." Sắc mặt Trình Giáo Kim ngưng trọng, chậm rãi nói.

"Sư phụ, Kính Hà Long Vương kia đến cùng là quý vật gì? Quý hồn hấn tại sao lại bị phong ấn ở Địa Phủ?" Lục Hóa Minh hỏi.

Thẩm Lạc cũng phi thường tò mò chuyện này, nhìn về phía Trình Giáo Kim.

"Việc này liên quan đến một đoạn bí sự năm đó, Thái Tông bệ hạ cũng liên lụy ở bên trong, các ngươi tạm thời không cần biết." Trình Giáo Kim trầm ngâm một chút, nói như thế.

Thẩm Lạc chấn động trong lòng, không ngờ quý hồn Kính Hà Long Vương kia vậy mà có quan hệ với Thái Tông hoàng đế, chỉ là trong lòng mặc dù hiếu kỳ, nhưng cũng không dám hỏi thăm việc này.

"Vâng, sư phụ, vậy kế tiếp chúng ta xử lý việc này thế nào?" Lục Hóa Minh cũng gật đầu đáp ứng, sau đó hỏi.

"Thẩm tiểu hữu, ngươi cảm thấy việc này nên xử trí thế nào?" Trình Giáo Kim trầm nghĩ một hồi, đột nhiên nhìn qua Thẩm Lạc bên cạnh, hỏi.

"Tại hạ là một văn bồi, sao dám tham gia sự vụ quan phủ Đại Đường, quốc công đại nhân ngài xử lý là tốt rồi." Thẩm Lạc giật nảy mình, vội vàng nói.

"Không, nhiệm vụ lần này, trừ bốn tu sĩ đã vẫn lạc kia, ngươi là người chủ yếu nhất bị hại, xử lý chuyện này thế nào, tự nhiên cũng nên nghe một chút ý kiến của ngươi." Trình Giáo Kim khoát tay chặn lại, nói.

Thẩm Lạc hơi giật mình nhìn Trình Giáo Kim, im lặng không nói.

Tuy nói quan phủ làm việc vì dân, nhưng có thể chân chính làm như vậy, từ xưa đến nay lại có mấy người.

"Vãn bồi đi chuyến này mặc dù gặp không ít nguy hiểm, cuối cùng vẫn bình yên vượt qua, trong lòng cũng không oán hận gì. Quốc công đại nhân cứ thuận tiện xử lý việc này là được." Hãn trầm mặc một hồi, chấp tay nói.

"Nếu Thảm tiểu hữu người nói thế, vậy chuyện này cứ giao cho ta xử lý. Người yên tâm, cuối cùng tất nhiên sẽ cho người một câu trả lời hài lòng." Trình Giáo Kim gật đầu nói.

"Vâng, cứ do quốc công đại nhân định đoạt." Thảm Lạc nói.

"Tốt, các người đi xuống trước đi." Trình Giáo Kim phát tay nói ra.

Hai người đứng dậy, thi lễ với Trình Giáo Kim một cái, lui ra ngoài.

"Lục huynh, tại hạ còn có chút chuyện cần xử lý, giờ phải cáo từ rồi." Thảm Lạc ra đại điện, lập tức cáo từ với Lục Hóa Minh.

"Thảm huynh muốn đi? Không bằng lưu lại nửa ngày, ta còn có chút rượu ngon khác, nhiệm vụ chúng ta đã hồi báo xong, có thể yên tâm uống rượu rồi." Lục Hóa Minh nói.

"Không cần, Thảm mỗ xác thực có chuyện quan trọng trên thân, ngày sau có cơ hội lại đến tìm Lục huynh uống ba chén." Thảm Lạc lắc đầu nói.

"Ba chén làm sao đủ, tối thiểu cũng phải tam đại đàn!" Lục Hóa Minh cười to nói.

"Tốt, cứ theo Lục huynh." Thảm Lạc cũng cười theo.

Sau đó, Lục Hóa Minh tiễn Thảm Lạc ra cửa quan phủ Đại Đường, hai người lúc này mới từ biệt.

Thảm Lạc rời quan phủ Đại Đường, cũng không tản bộ bên ngoài, rất nhanh quay trở về chỗ ở Xương Bình phường.

Tạ Vũ Hân vẫn chưa trở về, Thẩm Lạc để Chu Thiết chú ý tình huống trong thành, có chuyện gì đặc biệt kịp thời báo hân, sau đó trở lại chỗ ở.

Hắn kiểm tra một hồi vết thương trên người, thấy không trở ngại, mới một đầu ngã nhào vào trên giường.

Nhiệm vụ lần này, tinh thần của hắn một mực căng cứng, không chút lười biếng, làm hắn mệt đến ngất ngư, vừa mới nằm xuống giường, rất nhanh liền tiến nhập mộng đẹp.

Thẩm Lạc ngủ một giấc này đến hai ngày hai đêm, thẳng đến ngày thứ ba mới tinh thần phần chấn lên.

Trải qua hai ngày nghỉ ngơi, ngoại thương trên người hắn cơ bản đã khỏi hẳn, nội thương cũng tốt hơn rất nhiều, lại tĩnh dưỡng hai ngày là có thể triệt để khôi phục.

Hắn đi ra bên ngoài, tra xét ngoài sân một chút, phát hiện mình chìm vào giấc ngủ hai ngày này, cũng không có vết tích ngoại nhân tiến vào, lúc này mới yên tâm.

Thẩm Lạc lập tức trở lại trong phòng, ngồi ở bên bàn, tay vung lên.

Trên mặt bàn trống rỗng nhiều ra một đống đồ vật, đây là thù lao nhiệm vụ Địa Phủ lần này.

Hai trăm tiên ngọc, một khối thủy tinh màu vàng to bằng đầu nắm tay, hai bình thuốc một trắng một đen, còn có ba đoạn hài cốt trắng muốt lớn bằng cánh tay.

Thủy tinh màu vàng này chính là Hoàng Tuyên Thủy Tinh, hiện ra trạng thái hơi mờ, tản ra từng vòng từng vòng sáng màu vàng nhạt.

Hắn cầm lấy Hoàng Tuyên Thủy Tinh, tâm niệm vừa động, rót pháp lực vào trong đó, vàng sáng màu vàng chung quanh thủy tinh lập tức sáng gấp mười lần.

Hai con người Thâm Lạc bị vàng sáng màu vàng chiếu tới, lập tức không nhìn thấy vật gì khác, trong tầm mắt chỉ có một vàng sáng màu vàng đang không ngừng xoay tròn, như là Vạn Hoa Đồng, càng cảm thấy đầu váng mắt hoa.

Hắn giật nảy mình, vội vàng nhắm mắt lại, thâm vận công pháp.

Một hồi lâu qua, cảm giác đầu óc choáng váng mới biến mất, hắn mở mắt ra, tầm mắt khôi phục lại bình thường.

"Thật sự là bảo bối tốt!" Thâm Lạc vuốt vuốt thủy tinh trong tay, khen ngợi.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 430: Thu Hoạch

Lúc trước tại quý thị mua sắm một bản Quỷ giới linh tài bách khoa toàn thư, có ghi chép về Hoàng Tuyền Thủy Tinh. Vật này sinh ra từ trong Hoàng Tuyền Đại Hà, công dụng khá rộng, có thể luyện chế đan dược, cũng phụ trợ tu luyện các loại thần thông mê hồn, càng có thể luyện chế pháp khí có hiệu quả lóa mắt, mặc dù không hạn hữu như Hoàng Tuyền Trúc, nhưng cũng phi thường trân quý.

Hắn vuốt vuốt Hoàng Tuyền Thủy Tinh, có chút không nỡ đem đi đổi.

Bất quá sau một khắc, hắn liền cắt đứt tia không nỡ này.

Dù vật này trân quý, cũng không thể so sánh với đan dược kéo dài tuổi thọ của hắn.

Thảm Lạc đặt Hoàng Tuyền Thủy Tinh xuống, nhìn về phía ba đoạn hài cốt màu trắng kia.

Trong hài cốt tản ra trận trận ba động âm khí cường đại, vượt xa Quỷ Khiếu Hoàn của hắn.

Ba cây Ngọc Tủy Cốt này không quá đặc thù, chỉ là phi thường cứng rắn, là tài liệu luyện khí thượng giai, thích hợp dùng luyện chế pháp khí Âm thuộc tính, xuất ra bán, đoán chừng có thể đổi hai ba mươi khối tiên ngọc.

Thảm Lạc rất nhanh dời ánh mắt đi, cầm lấy hai bình thuốc, trong bình thuốc màu trắng chứa một viên Âm Linh Đan trước kia dùng qua một lần,

còn trong bình màu đen là một viên đan dược màu u lục.

Lúc trả nhiệm vụ, Chung Quỳ có giải thích qua tên và công hiệu đan dược u lục này. Đan này tên là Âm Chập Đan, sau khi phục dụng có thể làm cho khí tức cơ thể hoàn toàn biến mất, toàn thân băng lãnh, như người chết, hiệu quả kéo dài ba mươi sáu canh giờ.

"Đều là đồ tốt, giữ lại về sau dự bị đi." Hấn tự nói một tiếng, thu hai bình thuốc và những vật khác vào.

Sau đó hấn lại lấy ra một chiếc nhẫn màu bạc, chính là pháp khí trữ vật của Hồ Dung.

"Pháp khí trữ vật của tu sĩ Ngưng Hồn hậu kỳ hấn là có không ít đồ tốt." Thảm Lạc nói thầm một tiếng, sau đó rút pháp lực vào trong giới chỉ, rất nhanh luyện hoá nó.

Không gian trong chiếc nhẫn màu bạc không lớn, chỉ cỡ nửa gian phòng, so với Lâm Lang Hoàn nhỏ hơn nhiều.

Bên trong không gian giới chỉ đựng không ít đồ vật, trong đó hơn phân nửa là tiên ngọc, vậy mà khoảng chừng bảy tám trăm viên.

"Nhiều tiên ngọc như vậy, thân gia Hồ Dung lão đầu kia thật sự là phong phú!" Trong lòng Thảm Lạc hân hoan nhảy cẫng lên.

Thảm Lạc rất nhanh dời lực chú ý từ trên những tiên ngọc này đi, nhìn về phía mấy vật phẩm khác.

Một cây đại kỳ màu vàng hơi đỏ cao cỡ nửa người, phía trên dùng sợi tơ màu đen thêu lên một đồ án dị thú Phong Hống, một thanh rìu ngắn màu xanh, hai bình thuốc màu trắng, hai ba mươi tám phù lục màu vàng, một bản điển tịch màu tím, cùng một hộp gỗ màu xám.

Thẩm Lạc phát tay lấy mấy kiện đồ vật này ra ngoài, cẩn thận kiểm tra.

Đại kỳ màu vàng hơi đỏ và rìu ngắn màu xanh, Hồ Dung trước đó đã dùng qua, là hai kiện pháp khí lợi hại.

Hắn nắm hai kiện pháp khí này trong tay, vận khởi Cửu Cửu Thông Bảo Quyết cảm ứng, rất nhanh tra xét xong phẩm cấp cả hai.

Trong đại kỳ màu vàng hơi đỏ ẩn chứa sáu tầng cấm chế, chính là một kiện trung phẩm pháp khí, mà trong rìu ngắn màu xanh ẩn chứa tám tầng cấm chế, lại là thượng phẩm pháp khí.

"Không sai, lại được một kiện trung phẩm cùng một kiện thượng phẩm pháp khí!" Khoé miệng Thẩm Lạc nhếch lên.

Đại kỳ màu vàng hơi đỏ mặc dù chỉ là trung phẩm pháp khí, lại có thể phát ra công kích trong phạm vi lớn hiếm thấy, hắn lại đang thiếu thủ đoạn công kích như vậy.

Mà rìu ngắn màu xanh chính là pháp khí Lôi thuộc tính, hắn tự cảm thụ qua, kém chút bị một búa chém thành hai khúc, lực công kích cường đại dị thường.

Thẩm Lạc phát tay thu hai kiện pháp khí này vào trong Lâm Lang Hoàn, tính toán đợi một lát nữa tế luyện.

Hắn tiếp tục kiểm tra vật phẩm khác, trong hai bình thuốc màu trắng chứa một loại đan dược màu ngà sữa, thông qua dược khí phán đoán, hắn là đan dược chữa thương, mà hai ba mươi tám phù lục màu vàng kia thì Hồ Dung trước đó đã dùng qua, là Khôi Lỗi phù có thể hóa thành bóng người đen kịt.

Về phần diễn tịch màu tím, phía trên ghi chép công pháp Hồ Dung tu luyện là "Hám Lôi Quyết", công pháp này mặc dù thượng thừa, nhưng Thâm Lạc đã có công pháp vô danh, đương nhiên sẽ không tu luyện.

Bất quá phía sau Hám Lôi Quyết có trình bày về lôi pháp, sau khi hắn xem xong, lĩnh ngộ càng khắc sâu với Tiêu Lôi phù và Lạc Lôi phù.

Thâm Lạc rất nhanh đặt diễn tịch màu tím xuống, cầm lấy hộp gỗ màu xám cuối cùng lên, dùng sức mở ra, một đạo hắc quang bỗng nhiên hiện lên từ hộp gỗ.

Tâm niệm hắn phát sinh báo động, biến sắc, lập tức nhanh chóng ném hộp gỗ màu xám ra ngoài.

Ngay lúc tay hắn khó khăn lắm mới rời hộp gỗ, một ngọn lửa màu đen từ hộp gỗ dâng lên, im ắng thiêu đốt.

Hộp gỗ bị thiêu đốt cuộn cuộn rơi trên mặt bàn, từng tia từng tia tí tách vang lên, hắc diễm trên hộp gỗ vậy mà trong chớp mắt đốt thủng cái bàn thành một cái lỗ lớn.

Thâm Lạc hít sâu một hơi, đây là hắc diễm cực kỳ ác độc, tay của hắn vừa rời nếu thả chậm một chút, chỉ sợ đã bị hắc diễm dính vào người, cho dù không chết cũng tàn phế.

Hộp gỗ bị thiêu đốt xuyên qua cái bàn, rơi xuống đất.

Hắc diễm bốc hơi, mặt đất lập tức cũng bị đốt ra một cái hố màu đen, nhưng hắc diễm này đột nhiên chớp động, nhanh chóng dập tắt.

Hộp gỗ màu xám hiện lộ ra bên trong, vậy mà hoàn hảo không chút tổn hại.

Hắn lộ vẻ do dự, không tùy tiện tới gần hộp này, bảm niệm pháp quyết dẫn một cái.

Một dòng nước từ ngoài cửa sổ bắn vào, huyễn hóa thành hai bàn tay, nhẹ nhàng đưng một cái hộp gỗ màu xám.

Hộp gỗ không phản ứng chút nào, ngọn lửa màu đen đáng sợ kia cũng không xuất hiện.

Song mi Thẩm Lạc nhíu lại, trên tay biến đổi pháp quyết, hai thủy chương nắm chặt hộp gỗ, dùng sức mở ra.

Trên cái hộp lại hiện lên hắc quang, ngọn lửa màu đen kia bỗng nhiên lần nữa hiển hiện, bao phủ hai bàn tay.

Chỉ nghe xoẹt một tiếng, hai thủy chương trong nháy mắt biến mất, hóa thành hơi khói lượn lờ phiêu tán.

Mà hộp gỗ màu xám lại lần nữa rơi trên mặt đất, đột mặt đất ra một cái hố.

Hắc diễm kia giống vừa rồi, chỉ xuất hiện hai ba cái hô hấp lại lần nữa biến mất.

"Thật là hắc hỏa lợi hại, ngay cả nước cũng trong nháy mắt bốc hơi!" Thẩm Lạc lạnh cả tim, moi ruột gan tìm kiếm tin tức liên quan tới hắc hỏa này, suy nghĩ phương pháp phá giải, nhưng nghĩ thật lâu, vẫn không tìm ra biện pháp.

Bất quá hắn có thể cảm giác được trong hắc hỏa này tản mát ra quý khí um tùm, có chút cùng loại với hoả diễm Quỷ giới.

"Ta làm sao lại quên, Hoàng Tuyền Trúc có thể thu nạp quỷ khí, có lẽ có thể khắc chế hắc hỏa này." Trong đầu Thẩm Lạc hiện lên một ý niệm, lật tay lấy ra Hoàng Tuyền Trúc, gác nó trên hộp gỗ màu xám.

Sau đó hắn lại ngưng tụ thành hai thủy chưởng, mở hộp gỗ ra.

Hắc quang hiện lên, ngọn lửa màu đen lại một lần nữa xuất hiện, trong chớp mắt đốt cháy thủy chưởng, bao phủ cả Hoàng Tuyền Trúc vào trong đó.

Nhưng Hoàng Tuyền Trúc không biến mất như thủy chưởng, dưới hắc diễm liếm láp vẫn không có chuyện gì.

Không những vậy, cây trúc còn nhanh chóng biến thành màu đen, tản mát ra một cỗ lực thôn phệ.

Hắc hỏa hung quanh nổi lên sóng gió, chậm rãi hội tụ lại Hoàng Tuyền Trúc, từ từ dung nhập vào trong đó.

Mà Thẩm Lạc thấy cảnh này, lập tức nhẹ nhàng thở ra.

Cũng may Hoàng Tuyền Trúc có thể khắc chế hắc hỏa này, bằng không hẳn thật đúng là không có thủ đoạn nào khác có thể phá giải cấm chế hắc hỏa này, nếu dùng man lực mở hộp gỗ, chỉ sợ đồ vật bên trong cũng sẽ bị hủy đi.

Hoàng Tuyền Trúc mặc dù có thể thu nạp hắc hỏa, nhưng không biết có phải do hắc hỏa này quá lợi hại hay không, tốc độ thu nạp phi thường chậm, trọn vẹn qua một khắc đồng hồ, tất cả hắc hỏa mới bị hút khô.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 431: Di Hoả Cảnh Sen

Thẩm Lạc lộ vẻ vui mừng, đang muốn tiếp tục ngưng tụ ra hai thủy chưởng, thử mở ra hộp gỗ.

Hộp gỗ màu xám lại phát ra một tiếng vang nhỏ, nắp hộp vậy mà tự mở ra.

Hắn chăm chú nhìn vào, chỉ thấy bên trong hộp gỗ đặt một cuốn sách lụa, tờ lụa nhẹ mềm, phía trên tràn ngập chữ cực nhỏ. Trừ cuốn sách ra, không còn vật gì khác.

"Sách lụa? Chẳng lẽ ghi lại công pháp bí thuật gì đó?" Trong lòng Thẩm Lạc suy đoán, cầm cuốn sách lụa mở ra.

Chỉ thấy trên sách lụa viết bốn chữ to: Luyện thân bí điển.

"Quả nhiên là bí tịch!" Hắn thầm nói một tiếng, nhìn xuống dưới.

Bí điển này cất chứa cơ mật như thế, nội dung tất nhiên không phải chuyện đùa.

Nhìn qua mấy lần, sắc mặt Thẩm Lạc lập tức đại biến, hiện ra sợ hãi lẫn vui mừng. Bất quá sự kinh hãi này không duy trì quá lâu, ánh mắt của hắn lại trở nên cổ quái, cuối cùng hóa thành cực độ thất vọng và uể oải, thậm chí có chút phần hận.

Trộn vụn một chén trà sau hẩn mới khôi phục lại, nhìn sách lựa trong tay, như cũ có chút giật mình.

Ghi chép bên trong Luyện thân bí điển thật sự làm cho người ta khiếp sợ, nó ghi lại một ít công pháp bí truyền của Luyện Thân Đan, trong đó có loại bí pháp Tạ Vũ Hân tìm kiếm là cải tạo đan điền, tái tạo kinh mạch, chữa trị thần hồn bị thương.

Những bí pháp này tinh diệu vô cùng, Thẩm Lạc đã cảm qua công pháp vô danh, Hoàng Đình Kinh, Thuần Dương kiếm điển, nhiều công pháp tuyệt đỉnh, trong mộng cảnh lại tu luyện đến Đại Thừa kỳ, lĩnh ngộ đạo pháp tu tiên sâu đậm, nhưng nhìn những nội dung này, vẫn cảm thấy mở rộng tầm mắt.

Luyện thân bí điển này trình bày cực kỳ sâu đối với thân thể, kinh mạch, thần hồn, rất nhiều tư tưởng kỳ diệu, lại mới nghe lần đầu, đặc biệt là ở phương diện rèn luyện thân thể, chữa trị thần hồn, càng tinh diệu vô cùng.

Thẩm Lạc không biết, luyện thân bí điển này là bí điển Trần Đan cao thâm nhất của Luyện Thân Đan. Lần này Hồ Dung chấp hành nhiệm vụ phóng thích quý hồn Kính Hà Long Vương, giao thiệp với phạm vi thể lực quan phủ Đại Đường và Địa Phủ, cực kỳ nguy hiểm.

Tổng đàn Luyện Thân Đan vì cô vũ Hồ Dung, ban bộ sách luyện thân bí điển này cho lão, nhưng phía trên lại gieo cấm chế cực kỳ lợi hại, sau khi thành công mới được giải trừ.

Hơn nữa có cấm chế, cũng không sợ bị người lấy hay nhìn trộm bí pháp Luyện Thân Đan.

Ai ngờ, nhiệm vụ Hồ Dung thất bại, hộp gỗ rơi vào tay Thẩm Lạc, hẩn còn nắm giữ Hoàng Tuyền trúc là loại thiên địa kỳ trân này, vừa đúng có thể

phá giải cấm chế trên hộp.

Hết thầy, chỉ có thể nói là cơ duyên xảo hợp.

Những công pháp bí thuật này tuy hay như vậy, Thâm Lạc cũng không quá để trong lòng, nhưng trong luyện thân bí điển này ghi lại một môn bí thuật mở pháp mạch, quả thực khiến hấn chấn kinh.

Lúc trước Thâm Lạc nghe Tạ Vũ Hân đã từng nói qua, bên trong Luyện Thân Đàn có được phương pháp mở pháp mạch.

Bất quá hấn vẫn luôn cho rằng đó là Luyện Thân Đàn vì lời kéo tín đồ, nói khoác lung tung. Dù sao pháp mạch cũng là căn cơ lớn nhất của tu sĩ, đại biểu tu sĩ thiên tư cao thấp, từ nhỏ đã định trước, căn bản không phải người có thể thay đổi.

Nhưng luyện thân bí điển này ghi lại rõ ràng, có thể dùng môn bí thuật này chuyển hoá kinh mạch bình thường trong cơ thể thành pháp mạch.

Bí thuật này tên là Huyền Âm khai mạch quyết, tên như ý nghĩa, chỉ dùng Âm Sát khí kích thích kinh mạch trong cơ thể, cùng với huyết khiếu phía trên, lại qua một loạt diễn biến phức tạp vô cùng, luyện hóa, khiến cho kinh mạch phát sinh dị biến, chuyển hóa thành pháp mạch.

Những thứ này mở ra pháp mạch, so với pháp mạch bình thường sinh ra kém hơn một tí, không rộng như pháp mạch trời sinh, độ mềm dẻo cũng thua một bậc, lúc tu luyện tốc độ hấp thu thiên địa linh khí cũng chậm hơn.

Tuy có nhiều vấn đề, nhưng những pháp mạch này mở ra bảo lưu tồn trữ Pháp lực, cũng có thể được Pháp lực ân cần săn sóc, mở rộng ra, giá trị to lớn.

Huyền Âm khai mạch quyết này tuy rằng tinh diệu, bất quá trên luyện thân bí điển cũng nói, thi triển phương pháp này vô cùng hung hiểm, như làm việc nguy hiểm trên cao, bất luận một bước đạp sai hoặc là xuất hiện sơ hở, đều dẫn đến kinh mạch tổn hại, thậm chí triệt để hoại tử.

"Phương pháp này xem qua càng thêm nhức đầu, dù thiên tư ngộ tính người tốt, cũng không dám cam đoan không xảy ra sai lầm gì, chỉ cần hơi đi sai một bước, sẽ dẫn đến kinh mạch tổn hại, chôn vùi tiền đồ tu luyện, mạo hiểm thật sự quá lớn!" Thảm Lạc lắc đầu, tính bỏ cuốn sách lựa vào trong hộp gỗ.

Nhưng sau một khắc, động tác hần dừng ở đó, ánh mắt chậm rãi sáng lên.

Huyền Âm khai mạch quyết này, đối với người khác có lẽ nguy hiểm vô cùng, nhưng có lẽ hần có thể làm được.

Hần có thể tu luyện phương pháp này trong mộng cảnh. Trong mộng cảnh mặc dù kinh mạch tổn hại, thậm chí tử vong, cũng có thể phục sinh.

Nếu tích lũy đủ kinh nghiệm, trở lại hiện thực khai mạch, xác xuất thành công sẽ lớn hơn nhiều.

Thảm Lạc càng nghĩ càng cảm thấy phương pháp này có thể thực hiện, duy nhất để cho hần sầu lo chính là, qua lần trước đi vào giấc mộng, hần dĩ nhiên minh bạch tử vong trong mộng cảnh, sẽ dẫn đến thọ nguyên trong hiện thực giảm bớt, việc này cần cân nhắc lại.

Trong lòng của hần chuyển động những ý niệm này, thu luyện thân bí điển vào, tính toán lần sau đi vào giấc mộng thử một chút.

Thảm Lạc lập tức lấy những vật bên trong chiếc nhẫn màu bạc ra, thu vào trong Lâm Lang Hoàn, sau đó giấu kỹ chiếc nhẫn màu bạc này.

Trữ vật Pháp Khí vô cùng trân quý, rất nhiều tu sĩ Ngưng Hồn Kỳ cũng không có một cái nào, giá trị xa xỉ.

Hắn xử lý xong mấy thứ của Hồ Dung, im lặng, phát tay lại lấy ra một vật, chính là hộp đá màu trắng kia.

Hộp đá này tại nơi phong ấn đã thu lấy không ít hỏa diễm đỏ thẫm thần kỳ kia. Lúc trước hắn bận rộn, một mực chưa kịp kiểm tra tình huống bên trong thế nào, hiện tại rảnh rồi, hắn tự nhiên muốn dò xét một phen.

Thẩm Lạc nhớ lại hỏa diễm đỏ thẫm quý dị đốt cháy Hồ Dung kia, lui ra sau một bước, lại lần nữa bấm niệm pháp quyết cô đọng xuất ra hai thủy chương, nhẹ nhàng mở ra hộp đá.

Chỉ thấy bên trong nổi lơ lửng một đoàn lửa màu đỏ lớn cỡ quả trứng gà, mà sâu trong đoàn lửa thì lơ lửng một cánh sen màu đỏ thẫm, nhẹ nhàng chuyển động, tựa hồ muốn từ bên trong bắn ra.

Nhưng bên trong hộp đá tựa hồ có một cỗ cấm chế, hạn chế hỏa diễm cánh sen ở trong đó.

"Hộp đá này thoát nhìn không đơn giản, lúc trước cho rằng chỉ là một hộp đá trữ vật, có thần thông thu nhiếp và phong ấn." Thẩm Lạc thầm nói một tiếng, rất nhanh không quan tâm hộp đá nữa, mà nhìn kỹ đoàn hỏa diễm cánh sen đỏ thẫm kia.

Trong lòng hắn vừa động, thúc giục thủy chương tới gần hỏa diễm cánh sen, cẩn thận từng li từng tí chạm một cái vào hỏa diễm.

Nhưng hỏa diễm cánh sen này khác với hắc hỏa vừa rồi, cả hai tiếp xúc với nhau, bất luận là hỏa diễm cánh sen, hay là thủy chương màu lam đều không có bất kỳ biến hóa nào.

Lông mày Thẩm Lạc nhíu lại, lại dùng các vật liệu như gỗ, kim chóc, hòn đá tiếp xúc với cánh sen hỏa diễm này, cánh sen hỏa diễm vẫn không có bất kỳ biến hóa nào.

Hắn dẫn đo một phen, đẩy hộp đá lại, đi nhanh ra phía ngoài.

Sau một lát, hắn lại trở về, hai tay xách theo hai con thỏ lông xám.

Thẩm Lạc đặt con thỏ lên bàn, dùng nước lưu chuyển ngưng tụ thành dây thừng giam cầm nó, sau đó lại mở hộp đá ra, lộ ra cánh sen hỏa diễm bên trong.

Hắn bấm niệm pháp quyết thúc giục thuỷ thừng trên thân con thỏ, mang nó tới gần cánh sen hỏa diễm. Con thỏ liền đụng một cái vào hoả diễm đỏ thẫm.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 432: Thiên Hoả Hồng Liên

"Xuỳ."

Một sợi hỏa diễm xích hồng lập tức từ trên cánh sen tách rời bắn ra, vô thanh vô tức chui vào thân thể của thỏ.

Con thỏ lông xám đang nhảy nhót tung bưng đột nhiên cứng đờ, sau đó triệt để bất động, khí tức hoàn toàn không có, mắt thỏ màu lửa đỏ vốn linh động cũng biến thành vô quang âm đạm, tựa hồ bỗng chốc bị rút đi thần hồn vậy.

"Lửa này quả nhiên có thể giết chết thần hồn! Cuối cùng là hỏa diễm gì, lại có thần thông như thế?" Thảm Lạc kinh ngạc.

Bất quá hấn cũng không yên tâm, lại dùng một con thỏ xám khác thử năng lực hỏa diễm xích hồng này, tình huống giống y con thứ nhất.

Liên tục thử hai lần, khiến cho Thảm Lạc càng thêm vững tin với năng lực của hỏa diễm này, trong đầu nhớ lại những tri thức liên quan tới hỏa diễm.

"Màu xích hồng, hình cánh sen, có thể giết chết thần hồn, ngọn lửa này chẳng lẽ là Hồng Liên Nghiệp Hỏa, là một trong thập đại thiên hoả trong truyền thuyết!" Hấn đột nhiên nhớ tới một bản thư tịch ghi chép thiên hoả trước kia đã đọc, phía trên ghi chép tin tức và hình vẽ về Hồng Liên Nghiệp Hỏa, tương tự với hỏa diễm cánh sen trước mắt.

Thảm Lạc đánh giá tới lui hoá diễm trước mắt, càng xem càng thấy giống.

"Chắc không sai, hỏa diễm như cánh sen này bất luận ngoại hình, màu sắc, hay là công hiệu đều giống như đúc Hồng Liên Nghiệp Hỏa trong điển tịch! Mà Hồng Liên Nghiệp Hỏa trong truyền thuyết đản sinh tại chỗ sâu Địa Phủ, ngọn lửa này lại có từ Địa Phủ." Hãn tự lẩm bẫm, mặt mũi tràn đầy vẻ kích động.

Hãn luyện chế Thuần Dương Kiếm Phôi cần linh hỏa, đối với phẩm giai căn bản không dám hy vọng xa vời, lại tìm kiếm bốn phương mà không được, không ngờ lần này đi Địa Phủ chấp hành nhiệm vụ, vậy mà đạt được một đoàn thiên hỏa trong truyền thuyết.

Hồng Liên Nghiệp Hỏa có lực diệt sát rất lớn đối với thần hồn, mà quý vật đều là hồn thể, Hồng Liên Nghiệp Hỏa có thể nói là khắc tinh trời sinh của quý vật, so với Kim Dương Linh Hỏa Nhân phẩm kia lợi hại gấp mười lần, dùng cho luyện chế Thuần Dương Kiếm Phôi càng cực kỳ phù hợp.

Lần này tất cả điều kiện luyện chế Thuần Dương Kiếm Phôi đã đủ, Thảm Lạc dự định chuẩn bị sơ, sau đó bắt đầu luyện chế Thuần Dương Kiếm Phôi.

Hãn đóng lại hộp đá, thu vào, sau đó lấy ra đại kỳ màu vàng hơi đỏ cùng rìu ngắn màu xanh, vận chuyển Cửu Cửu Thông Bảo Quyết tế luyện chúng.

Một ngày một đêm sau.

Trong tiểu viện, giữa không trung reo lên tiếng vang âm âm, giống như thanh âm phích lịch nổ liên tiếp.

Rìu ngắn màu xanh lơ lửng giữa không trung, mấy tia chớp màu xanh từ phía trên bay vụt xuống, đánh vào một bộ bàn ghế đá trong viện.

Bàn ghế đá lập tức bạo liệt, hóa thành một đồng đá vụn, dưới tia chớp màu xanh yếu ớt như đậu hũ.

"Tốt!" Thảm Lạc bấm niệm pháp quyết triệu hồi rìu ngắn màu xanh vào trong tay, mặt lộ vẻ mừng rỡ.

Tia chớp màu xanh có uy lực không nhỏ, so với Tiểu Lôi Phù càng lớn hơn, nhưng so với Lạc Lôi Phù vẫn kém hơn không ít.

Bất quá lấy rìu ngắn màu xanh thúc đẩy sinh trường lôi điện màu xanh công kích sẽ thuận tiện hơn nhiều, chỉ cần pháp lực đầy đủ, có thể không ngừng phát ra lôi điện màu xanh, không giống Lạc Lôi Phù, còn cần phải vẽ bùa, thu lấy lôi điện, rườm rà phiền phức như vậy.

Thảm Lạc lật tay thu hồi rìu ngắn màu xanh, lấy ra đại kỳ màu vàng hơi đỏ, hơi thử một cái, uy lực cũng bất phàm.

Trên người hắn còn có thương thế, không tiếp tục thử nữa, lật tay thu hồi đại kỳ màu vàng hơi đỏ vào, quay trở về phòng, vận công chữa thương.

Như vậy qua ba ngày, thương thế trên người Thảm Lạc cơ bản đã khỏi hẳn, trong lúc này, Chu Thiết đưa tới một tin tức khiến cho hắn có chút khiếp sợ.

Trường An thành Tụ Bảo đường vậy mà cấu kết cùng tà giáo Luyện Thân đàn, dưới quan phủ Đại Đường điều tra, mấy tên chấp sự trưởng lão bị lôi ra, xác định là thành viên Luyện Thân đàn.

Đường chủ Tụ Bảo đường giận dữ, một mặt tạ lỗi với quan phủ Đại Đường, một mặt tra rõ tất cả thành viên Tụ Bảo đường, trong lúc nhất thời toàn bộ Trường An thành sôi lên sùng sục, những người thương hội khác cũng cảm thấy bất an.

Thẩm Lạc nghe được tin tức này, cũng cảm thấy chấn kinh, âm thầm khâm phục khí phách Trình Giáo Kim.

Thế lực Tụ Bảo đường cỡ nào, vậy mà lão nói động liền động, không hổ là mãnh tướng năm đó cùng Thái Tổ bản triều tranh giành thiên hạ.

Chỉ là Tụ Bảo đường cùng Luyện Thân đàn cấu kết, cũng làm cho Thẩm Lạc âm thầm lo lắng, không biết Mã Tú Tú có bị liên lụy vào việc này hay không, dù sao cũng vì nàng này mời, chính mình mới đi chấp hành nhiệm vụ kia.

Đương nhiên từ sâu trong nội tâm, hắn cũng không hy vọng Mã Tú Tú dính đến việc này, dù sao hắn còn cần luyện chế đan dược, còn phải dựa vào quan hệ của nàng.

Hắn quyết định hai ngày sau, thương thế trên người triệt để khỏi hẳn, hảo hảo điều tra một phen.

Vào thời khắc này, một tràng tiếng gõ cửa từ bên ngoài truyền đến.

Thẩm Lạc nhíu mày lại, đứng dậy mở cửa, liền thấy một bóng người màu trắng thanh tú động lòng người đứng ở ngoài cửa, chính là Mã Tú Tú.

"Mã cô nương, sao ngươi lại tới đây?" Thẩm Lạc khẽ giật mình, trong lòng mặc dù có không ít nghi hoặc, nhưng vẫn mời nàng vào phòng trước.

"Thẩm công tử, tiểu muội lần này tới, là muốn xin lỗi ngươi, vốn định giúp ngươi luyện đan, không ngờ lại đẩy ngươi vào cảnh hiểm nguy, còn xin ngươi thứ lỗi." Không chờ Thẩm Lạc mở miệng hỏi, Mã Tú Tú thi lễ thật sâu.

"Việc này là do Hồ Dung kia, Mã cô nương không nên tự trách." Thẩm Lạc khoát tay áo.

"Tuy nói vậy, nhưng vì ta, khiến Thảm công tử mạo hiểm, trong lòng tiểu muội vạn phần băn khoăn. Vị Luyện Đan sư kia cũng muốn xin lỗi Thảm công tử, nhờ ta tạ lỗi với ngươi." Mã Tú Tú thành khẩn nói.

"Không sao, tại hạ cũng không giận gì cả, còn xin Mã cô nương thay ta chuyển lời." Thảm Lạc cười nhạt một tiếng.

"Thảm công tử không để ý, chúng ta cũng không thể cho là không phát sinh chuyện. Vì đền bù lỗi lầm này, vị Luyện Đan sư kia nói, nguyện ý miễn phí luyện chế đan dược cho ngươi." Mã Tú Tú nói ra.

"Chuyện này là thật?" Sắc mặt Thảm Lạc vui mừng.

"Tự nhiên không giả, bất quá một ít chi tiết luyện đan, lão cần gặp mặt trao đổi với ngươi một chút, không biết khi nào ngươi có thời gian?" Mã Tú Tú nghe rồi cười một tiếng hỏi.

"Hiện tại có thể." Thảm Lạc nói.

Trước mắt Mã Tú Tú vẫn có thể tự do đi lại, tự nhiên không sao, mặc dù không tiêu hết lo nghĩ trong lòng hắn, nhưng lại không ảnh hưởng đến chuyện luyện đan, việc này là chuyện dính đến tuổi thọ của hắn đấy.

Ngoài ra, từ lúc đối phương bước vào cửa, hắn vẫn quan sát thần sắc cử chỉ nàng này, nhìn không giống giả mạo, lòng nghi ngờ cũng tự nhiên tiêu tan hơn phân nửa.

"Vậy thì đi thôi." Mã Tú Tú vừa cười vừa nói.

Ngoài viện đỗ một chiếc xe ngựa, hán tử áo bào tro đánh xe tiến lên đón, thi lễ với Mã Tú Tú và Thảm Lạc một cái.

Thẩm Lạc nhìn người này một chút, khẽ gật đầu, lúc trước đi hội đấu giá, Mã Tú Tú ngồi xe ngựa cũng là người này đánh xe.

Hai người lên xe đi, một lúc lâu sau, tới một khu phường thành bắc.

Nơi đây giống như Xương Bình phường phi thường an tĩnh, chỉ là nơi này không lộn xộn như Xương Bình phường, mặt đất sạch sẽ gọn gàng, một mảnh lá rụng, một cây cỏ dại cũng không có, quản lý dị thường sạch sẽ. Phòng ốc kiến trúc các nơi cũng đều cao lớn hoa lệ, hiển nhiên là chỗ ở của người phú quý.

"Nơi này là Diên Thọ phường, sát vách chính là hoàng thành, Đan Dương Tử đại sư ở ngay phía trước." Mã Tú Tú nói.

Đan Dương Tử, chính là tên vị Luyện Đan sư kia.

"Chỗ ở Đan Dương Tử đại sư, thật đúng là có phong cách riêng." Thẩm Lạc cười nói.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 433: Đan Dương Tử

Thẩm Lạc vừa mới tiến vào khu phường này, liền cảm thấy linh khí nơi đây nồng đậm hơn không ít so với nơi khác, mà khu vực bên trái ần ần truyền đến một cỗ uy áp khổng lồ, như Cự Long chiếm cứ, như vực sâu biển lớn, nguyên lai bên kia là hoàng thành.

Trí nhớ của hắn không sai, quan phủ Đại Đường cũng ở gần đây, có hai nơi này là Thái Sơn trấn áp, nơi này quả nhiên rất an toàn.

"Nơi đây linh khí nồng hậu dày đặc, hoàn cảnh thanh tĩnh, càng gần hoàng thành, phương diện an toàn đủ đảm bảo, dùng luyện đan hoặc tu luyện rất tốt. Thẩm công tử nếu ưa thích nơi này, cũng có thể ở lại đây, ta có thể tìm kiếm giúp ngươi một chỗ ở." Mã Tú Tú nói.

"Cái này không cần, Thẩm mỗ luôn tùy ý đã quen, ở tại phường khu quy củ này sẽ ngủ không yên." Thẩm Lạc vừa cười vừa nói.

"Không ngờ Thẩm công tử cũng biết nói đùa." Mã Tú Tú che miệng cười một tiếng.

Hai người vừa nói chuyện phiếm đã đi tới trước một phủ đệ. Mỗi hai bên đại môn phủ đệ đặt một pho tượng hoả sư cao cỡ một người.

Bên cạnh đại môn xây dựng một đình nghỉ mát, chung quanh bàn đá bên trong đang ngồi năm người.

Cầm đầu là lão giả nho phục râu dài hoa râm, bốn người kia đều có nam nữ, thỉnh thoảng nhìn về phía đại môn đóng chặt, giữa thần sắc ẩn hiện vẻ lo lắng.

"Những người này là?" Thẩm Lạc tò mò hỏi.

"Đan Dương Tử đại sư luyện đan nổi tiếng khắp Trường An thành, những người này cũng đến xin nhờ đại sư luyện đan, không cần phải để ý." Mã Tú Tú cũng không nhìn những người kia chút nào, đi thẳng tới trước cửa phủ đệ, gõ cửa một cái.

Sau một lát, cửa lớn đóng chặt cọt kẹt một tiếng, mở ra một khe hở, một nữ đồng cột bím tóc nhỏ nhô cao thò đầu ra, nhìn khoảng bảy tám tuổi, dáng dấp mũm mĩm hồng hồng, giống như búp bê, nhìn khiến người ta ưa thích.

"Mã tỷ tỷ." Nữ đồng nhìn thấy Mã Tú Tú, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra vẻ hưng phấn, tựa hồ cùng khá thân với Mã Tú Tú.

Nhưng nó lập tức nhìn thấy Thẩm Lạc phía sau, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lại hiện ra vẻ cảnh giác, nhìn trên dưới đánh giá hẳn

"Vị này là Thẩm công tử, là bằng hữu của ta, chúng ta tìm Đan Dương Tử đại sư có việc, trước đó đã ước hẹn. Tiểu Tô, đại sư hiện tại có rảnh không?" Mã Tú Tú vuốt vuốt đầu nữ đồng, hỏi.

"Nguyên lai là Thẩm tiên bối, tại hạ thất lễ, gia gia vừa luyện đan xong, hiện tại đang ở phòng nghỉ ngơi, hai vị xin mời theo ta." Nữ đồng nghe vậy, chỉnh đốn trang phục thi lễ một cái với Thẩm Lạc, mang theo hai người đi vào trong cửa, một bộ dạng tiểu đại nhân.

Trong lương đình bên ngoài, năm người nhìn thấy cảnh này, lập tức rối loạn tung bừng.

Thuật luyện đan của Đan Dương Tử đại sư nổi danh, nhưng tính tình Đan Dương Tử cổ quái mọi người đều biết, nếu lão nhìn thấy ai thuận mắt, có thể luyện đan miễn phí cho họ.

Nhưng nếu là người lão thấy ngứa mắt, dù lấy ra nhiều tiên ngọc, lão cũng không động tâm.

Năm người bọn họ ở bên ngoài đã đợi chờ hơn mười ngày, ngay cả bậc cửa cũng chưa bước vào được, Thẩm Lạc và Mã Tú Tú vậy mà trực tiếp tiến thẳng vào.

"Đại ca, người kiến thức rộng rãi, có biết hai người là ai không?" Trong năm người, một thiếu phụ váy xanh nhìn không được mở miệng hỏi lão giả nho bào kia.

"Nhìn tướng mạo hai người, cùng đối thoại của bọn họ, thiếu nữ kia hẳn là nhân vật tân tú Tụ Bảo đường tên là Mã Tú Tú. Bất quá nam tử kia ta cũng không nhận ra." Lão giả nho bào hơi trầm ngâm, sau đó nói.

"Hai người này tùy tiện tiến vào, xem ra có chút giao hảo với Đan Dương Tử đại sư. Nếu như thế, sự kiện kia có lẽ vào tay hai người bọn họ nơi đó." Bên cạnh lão giả, một thanh niên mặc bạch bào cầm trong tay một cây quạt mạ vàng đột nhiên nói ra.

"Nhị ca nói rất đúng." Máy người khác nghe vậy, đôi mắt đều sáng lên.

...

Giờ phút này Thẩm Lạc và Mã Tú Tú được nữ đồng kia dẫn theo, đi vào trong một gian phòng.

Trong sảnh bố trí lịch sự tao nhã, ngay chính giữa là một bộ gỗ tử đàn, khắc chế cực kỳ tinh xảo chi tiết, xem ra chính là tác phẩm của người nổi

tiếng. Mà trên vách tường đại sảnh lại treo mấy tấm tranh sơn thủy, bốn góc gian phòng còn điểm huân hương, ngửi thấy liền cảm giác tâm bình khí tĩnh, hiển nhiên là hương liệu thượng đẳng.

"Mã tử tử người ở đây chờ lát, ta đi mời gia gia tới." Nữ đồng nói chuyện đãi khách rất có chương pháp, mang cho mỗi hai người một chén linh trà, sau đó bước nhanh vào bên trong.

"Thật là một hài tử cơ linh, hẳn là cháu gái Đan Dương Tử đại sư?" Thẩm Lạc nhìn bóng lưng nữ đồng, không khỏi nhớ tới tiểu muội trong nhà.

"Không phải, Đan Dương Tử đại sư dành tinh lực và thời gian cả đời dâng hiến cho Đan Đạo, không thành thân sinh con, đứa nhỏ này là Đan Dương Tử đại sư một lần ra ngoài nhặt được, đại sư thấy nó cơ khổ, liền mang theo trở về." Mã Tú Tú nói.

"Đan Dương Tử đại sư thật sự là người thiện tâm." Thẩm Lạc khen.

"Cho nên thiện hữu thiện báo, Tiểu Tô không chỉ có tính cách cực kỳ nhu thuận, trên thuật luyện đan thiên phú cũng cực cao, đợi một thời gian nữa, không chừng lại là một vị đại sư đó." Mã Tú Tú tán thành cười nói.

Thẩm Lạc nghe vậy, trên mặt hiện ra vẻ kinh ngạc.

Thuật luyện đan yêu cầu thiên phú cực cao, theo hẳn biết, muốn trở thành một Luyện Đan sư, đầu tiên phải có một loại hỏa diễm lợi hại, sau đó là cần tinh thần lực cường đại, cuối cùng còn phải có đủ ngộ tính, đồng thời có tài lực cường đại duy trì, trải qua vô số lần luyện đan tích lũy, trên Đan Đạo mới có thành tựu.

Hắn mặc dù có mộng cảnh tương trợ, có thể nhanh chóng lĩnh ngộ rất nhiều thứ, cũng không dám thử trở thành Luyện Đan sư.

"Ha ha, Tú Tú nói sai rồi, xưng hô người thiện tâm, lão phu không dám nhận. Chỉ là năm đó hữu duyên với đứa nhỏ này nên mới cứu nó, nếu như lão phu cảm thấy vô duyên với nó, dù nó quỳ khóc ba ngày ba đêm trước mặt ta, lão phu cũng sẽ không động một ngón tay." Vào thời khắc này, một thanh âm từ trong nhà truyền đến.

Lời còn chưa dứt, một lão giả hồng nhan hạc phát vóc người cao lớn đi ra.

"Đan Dương Tử đại sư." Mã Tú Tú lập tức đứng lên, chắp tay chào, thái độ cung kính dị thường.

Thẩm Lạc cũng vội vàng đứng dậy, chắp tay tham kiến.

"Người chính là Thẩm Lạc?" Đan Dương Tử hơi gật đầu với Mã Tú Tú, ánh mắt nhìn về phía Thẩm Lạc.

"Không sai, tại hạ chính là Thẩm Lạc." Thẩm Lạc gật đầu.

"Thẩm đạo hữu, bởi vì do lão phu, vài ngày trước để cho người lâm vào hiểm cảnh, lão phu ở đây tạ lỗi với người." Đan Dương Tử lộ vẻ xấu hổ, cúi đầu thi lễ với Thẩm Lạc.

"Đan Dương Tử đại sư đừng nói như vậy, việc này đã qua, mà ngày đó cũng chính ta quyết định đi, không liên quan quá nhiều tới đại sư ngài." Dịch tại bns. Thẩm Lạc vội vàng đỡ đôi phương lên, sau đó đáp lễ lại.

Đan Dương Tử là trưởng giả lớn tuổi, mà địa vị Luyện Đan đại sư tôn sùng, chịu cúi đầu với người trẻ tuổi như hắn, đã phi thường khó có được.

Mặc kệ đôi phương là thật tâm thực lòng tạ lỗi với hắn, hay do quan phủ Đại Đường gây áp lực bức bách mới làm như thế, hắn đều không dám tiếp nhận.

Huống chi hấn còn muốn nhờ người này luyện đan, càng phải giữ gìn quan hệ.

"Thẩm đạo hữu không trách tội ta thì tốt rồi, ta nghe Tú Tú nói, Thẩm đạo hữu muốn mời lão phu dùng Linh Nhũ ngàn năm luyện chế đan dược. Để tỏ lòng thành ý, lão phu nguyện ý không điều kiện luyện chế Nhũ Linh Đan cho đạo hữu." Đan Dương Tử không tiếp tục kiên trì, dừng một chút rồi nói.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 434: Bồi Thường

"Đa tạ đại sư." Thảm Lạc mặc dù đã nghe Mã Tú Tú nói việc này, nhưng nghe chính miệng Đan Dương Tử đáp ứng, trong lòng của hắn vẫn vui mừng.

"Linh Nhũ ngàn năm của Thảm đạo hữu ta đã xem qua, mặc dù tuổi thọ hơi thấp, nhưng đúng là thạch nhũ ngàn năm hàng thật giá thật, thoáng tinh luyện một chút là được. Bất quá Nhũ Linh Đan chia làm mấy loại, mỗi một loại công hiệu đều không giống nhau, cho nên đặc biệt xin mời Tú Tú mang Thảm đạo hữu tới, hỏi thăm một chút đạo hữu cần luyện chế loại đan dược công hiệu thế nào?" Đan Dương Tử nói.

"Đại sư thật sự là học vấn uyên bác, tại hạ chỉ nghe nói dùng Linh Nhũ ngàn năm chế tác đan dược có thể cứu sống người chết, tăng cường tuổi thọ, mặt khác hoàn toàn không biết gì cả. Không biết Nhũ Linh Đan này chia làm mấy loại, mỗi loại có công hiệu thế nào?" Thảm Lạc khen Đan Dương Tử một tiếng trước, lúc này mới hỏi.

"Học vấn uyên bác thì không dám nhận, theo lão phu nắm giữ đan phương trong tay, có thể chế Linh Nhũ ngàn năm thành ba loại đan dược có công hiệu tăng thọ, chữa thương, thác mạch." Đan Dương Tử vân vân sợi râu, có chút ngạo nghễ nói.

"Công hiệu tăng thọ cùng chữa thương tại hạ có thể hiểu, bất quá đan dược thác mạch cụ thể là công hiệu gì, dùng cải tạo kinh mạch sao?" Thảm Lạc nhíu mày hỏi.

"Không sai. Nhũ Linh Đan Thác Mạch tên như ý nghĩa, có công hiệu cải tạo kinh mạch, đối với pháp mạch cũng có tác dụng, đủ chứa nạp càng nhiều pháp lực." Đan Dương Tử nói ra.

Thẩm Lạc nghe lời này, mặc dù hấn từ trước đến nay trầm ổn, cũng không nhịn được hớn hở ra mặt.

Hấn vốn cho Linh Nhũ ngàn năm này chỉ có thể tăng lên tuổi thọ của mình, không ngờ còn có nhiều công hiệu như vậy, nhất là Thác Mạch Đan kia, càng khiến trong lòng hấn dao động.

Hấn một mực vì tư chất thấp kém trong hiện thực, chỉ có ba cây pháp mạch, so với tu sĩ khác, pháp lực tương đối yếu kém mà ưu sâu, nếu có thể dùng Thác Mạch Đan này mở rộng một chút pháp mạch, có thể làm dịu vấn đề này.

"Ba loại đan dược này, đối với tại hạ đều hữu dụng, không biết có thể làm phiền đại sư luyện chế hết không? Nếu quá phiền phức, tại hạ có thể thanh toán thù lao." Thẩm Lạc ôm quyền nói.

"Phiền phức cũng không lớn, chỉ là Thẩm đạo hữu đưa tới Linh Nhũ không nhiều, luyện chế một loại đan dược đã miễn cưỡng, chớ nói chi là ba loại đan dược." Đan Dương Tử nhú mày nói.

"Cái này đại sư không cần lo lắng, Linh Nhũ ngàn năm ở chỗ ta còn có một ít, hấn là đủ dùng luyện đan." Thẩm Lạc lập tức nói ra.

"A, Thẩm đạo hữu còn có Linh Nhũ? Người còn có bao nhiêu?" Đan Dương Tử hỏi.

"Linh Nhũ chứa trong loại bình ngọc kia, còn có khoảng mười bình như vậy." Thẩm Lạc nói.

Số lượng Linh nhũ ngàn năm trong khối ngọc thạch kia khá nhiều, hẳn đoán chừng có khoảng ba mươi bình, Đan Dương Tử tuy là đại sư, hẳn cũng không tùy tiện quá tin tưởng.

"Không ngờ Thảm đạo hữu lại có nhiều Linh Nhũ ngàn năm như thế! Vậy đã đủ rồi!" Đan Dương Tử lộ vẻ ngạc nhiên, sau đó gật đầu nói.

"Cũng là một ít cơ duyên xảo hợp mà thôi, những Linh Nhũ kia ta không mang theo bên người, sau đó ta lại cho mang tới nhé." Thảm Lạc tránh nặng tìm nhẹ giải thích một câu, sau đó nói.

"Thảm công tử không cần đi một chuyến phiền toái như vậy, người nếu tin tại hạ, giao những Linh Nhũ kia cho tiểu muội, ta phái người đưa đến đại sư là được." Mã Tú Tú chen vào nói.

"Cũng tốt, vậy làm phiền Mã cô nương." Thảm Lạc khẽ gật đầu với Mã Tú Tú, nói ra.

Trước kia hẳn đã nhờ Mã Tú Tú đem bình Linh Nhũ ngàn năm đến Đan Dương Tử đại sư, nên giờ cũng không có gì phải lo lắng cả.

"Đan Dương Tử đại sư, luyện chế những đan dược này, không biết cần bao lâu?" Thảm Lạc lập tức chuyển hướng qua Đan Dương Tử, hỏi.

"Thảm đạo hữu muốn luyện chế ba loại đan dược, thời gian cần dài hơn không ít, không sai biệt phải sau một tháng mới có thể hoàn thành." Đan Dương Tử nghĩ nghĩ, nói như thế.

"Một tháng? Vậy cũng không sao, bất quá tại hạ có một chuyện hỏi thăm, Nhũ Linh Đan tặng thọ kia, có thể tặng thêm bao nhiêu tuổi thọ?" Thảm Lạc hỏi thăm vấn đề mình quan tâm nhất.

"Linh Nhũ ngàn năm của Thâm đạo hữu bởi vì tuổi thọ không đủ, cho dù trải qua tinh luyện, dược hiệu cũng kém xa Linh Nhũ ngàn năm chân chính, luyện chế ra Nhũ Linh Đan này, phục dụng viên thứ nhất hẳn là có thể tăng thọ khoảng ba mươi năm, viên thứ hai dược hiệu sẽ giảm phân nửa, viên thứ ba cứ thế mà suy ra. Mà sau ba viên này, nếu phục dụng Nhũ Linh Đan tăng thọ nữa cơ bản sẽ không có hiệu quả." Đan Dương Tử nói.

"Nếu vậy, chỉ có thể gia tăng năm mươi mấy năm thọ nguyên." Thâm Lạc trầm nghĩ trong lòng.

Bất quá vậy đã đủ, trước đó phục dụng long huyết tăng lên hai mươi mấy năm thọ nguyên, lại thêm Nhũ Linh Đan năm mươi mấy năm này, thời gian lâu như vậy, hẳn có lòng tin sẽ đạt tới Ngưng Hồn kỳ, đến lúc đó số tuổi thọ đã hao tổn hẳn là có thể triệt để bù đắp lại.

"Vậy xin nhờ đại sư, sau một tháng, tại hạ lại đến bái phỏng." Thâm Lạc thi lễ với Đan Dương Tử một cái.

"Tự nhiên sẽ cô hết sức." Đan Dương Tử gật đầu mỉm cười.

Xong chuyện, Thâm Lạc không tiếp tục quấy rầy nữa, rất nhanh cùng Mã Tú Tú cáo từ.

Chuyện luyện đan đã giải quyết tảng đá lớn trong lòng Thâm Lạc, tiếp theo chính là chuyện Thuần Dương Kiếm Phôi.

"Mã cô nương, không biết trong Tụ Bảo đường có nơi luyện khí không?" Hấn trầm ngâm một chút, hỏi Mã Tú Tú.

Tất cả điều kiện luyện chế Thuần Dương Kiếm Phôi đã gom góp đủ, luyện chế kiếm phôi này khác với luyện khí bình thường, không yêu cầu thuật luyện khí quá cao, mà trong Thuần Dương Kiếm Điển có phương

pháp luyện chế kỹ càng, hẳn không cần nhờ người khác, chỉ cần một cái phòng luyện khí phụ trợ, chính mình có thể động thủ luyện chế rồi.

"Nơi luyện khí? Tụ Bảo đường chúng ta có một công xưởng luyện khí, bên trong có mấy phòng luyện khí, không biết Thảm công tử muốn làm gì? Hẳn là muốn mời người luyện khí?" Mã Tú Tú nghe vậy khẽ giật mình, hơi kinh ngạc hỏi.

"Cũng không phải là muốn luyện chế pháp khí, Thảm mỗ muốn tế luyện một kiện vật phẩm đặc thù, cần một phòng luyện khí tương trợ, không biết có thể làm phiền Mã cô nương chuẩn bị một nơi giúp ta hay không? Nếu cần tiên ngọc, đạo hữu không nên ngại, cứ nói là được." Thảm Lạc chấp tay nói.

"Tiện tay mà thôi, nào cần tiên ngọc chứ, Thảm công tử khi nào cần dùng, ta để cho người chuẩn bị cho người một gian phòng luyện khí?" Mã Tú Tú một lời đáp ứng.

"Càng nhanh càng tốt." Thảm Lạc có chút không kịp chờ đợi muốn tế luyện Thuần Dương Kiếm Phôi.

"Tốt, vậy ta trở về an bài, trong vòng ba ngày là có thể chuẩn bị thỏa đáng, đến lúc đó lại phái người tới mời Thảm công tử người tới." Mã Tú Tú nghĩ nghĩ một lát, nói ra.

"Vậy ta chờ tin tức tốt của Mã cô nương." Thảm Lạc cảm ơn.

"Linh Nhũ ngàn năm kia, khi nào Thảm công tử có thể giao được, để ta phái người mau chóng đưa đến Đan Dương Tử đại sư?" Mã Tú Tú hỏi.

"Buổi chiều nay là được, người phái người đến chỗ ta ở lấy đi." Thảm Lạc nói.

"Tốt, ta để người phu xe kia đi lấy. Thâm công tử yên tâm, hẳn là người đáng tin nhiệm." Mã Tú Tú nhìn thoáng qua gã lái xe cách đó không xa, nói ra.

Thâm Lạc cũng nhìn gã hán tử áo bào tro một chút, khẽ gật đầu.

Hai người rời Diên Thọ phường, lập tức chia tay, Mã Tú Tú lên xe rời đi.

Thâm Lạc không để cho Mã Tú Tú đưa về chỗ ở, mà là đi về phía Tây Thị.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 435: Công Xưởng Luyện Khí

"Mấy vị theo lâu như vậy, vẫn nên hiện thân đi." Thẩm Lạc đi tới nửa đường, không quay đầu lại, giọng bình tĩnh nói.

"Ồ!" Ngay góc đường phía sau phát ra một thanh âm kinh ngạc, tiếp đó một trận bạch quang yếu ớt hiện lên, xuất hiện năm bóng người, chính là đám người chờ ở ngoài phủ đệ Đan Dương Tử kia.

Lão giả nho bào cầm đầu, thanh niên bạch bào cầm cây quạt mạ vàng đứng tại vị trí thứ hai, bên cạnh thanh niên là thiếu phụ váy đỏ.

Đứng phía sau cùng là hai đại hán cao lớn, một người đầu báo mắt tròn, thân hình to lớn, còn người kia lưng hùm vai gấu, làn da ngăm đen, một con mắt tựa hồ bị mù, mang theo bọt mắt màu đen.

Trong mắt hai người này đều nhấp nháy sắc bén, giống như hai dã thú nhìn người mà muốn thôn phệ.

"Đạo hữu thâm tàng bất lộ, có thể khám phá Ân Thân Phù của ta, bội phục." Lão giả nho bào cầm đầu vừa cười vừa nói, trong mắt mang theo vẻ khó tin.

"Mấy vị có chuyện gì, cứ nói thẳng đi." Thẩm Lạc mỉm cười, tay khẽ vuốt túi nhỏ màu xanh lá bên hông một chút.

Năng lực cảm giác của hắn kỳ thật cũng không có chỗ gì hơn người, sở dĩ có thể phát hiện tung tích mấy người này, cũng là do may mắn có Ảnh

Cổ, không chỉ nó có thể truy tung, còn có mấy phần năng lực phản truy tung.

"Tại hạ Phương Nguyệt Công, bốn vị này là đệ muội kết nghĩa của ta, năm người chúng ta ở Mang Sơn thuộc Thanh Bình quận, bằng hữu tu tiên giới nể mặt, tặng cho một danh hào Mang Sơn Ngũ Hữu. Không biết tôn tính đại danh đạo hữu là gì?" Lão giả nho bào chấp tay nói.

"Ta không có thói quen quanh co lòng vòng, mấy vị có việc xin cứ nói thẳng đi." Thâm Lạc sao lại cứ như vậy tự báo tính danh, mí mắt chớp xuống.

Mấy người kia lén lút theo dõi hẩn, hiển nhiên không có hảo ý, hẩn còn có việc phải xử lý, làm biếng lãng phí thời gian bịa chuyện giả danh cùng bọn họ ở chỗ này.

Nghe thấy lời nói Thâm Lạc không chút khách khí, lão giả nho bào ngược lại hàm dưỡng khá cao, vẫn còn không thể hiện gì, bốn người phía sau lão biểu lộ cũng hơi mất tự nhiên, nhất là hai tên đại hán phía sau, trong mắt loé lên hung quang, muốn phát tác.

Mang Sơn Ngũ Hữu bọn họ đều là tu sĩ Tích Cốc kỳ, mỗi người đều thực lực bất phàm, lúc năm người gặp nhau đều đã có tên tuổi không nhỏ, sau khi kết nghĩa, thanh thế càng đại thịnh. Những năm qua tại Thanh Bình quận, mặc kệ là thế lực tông phái, hay là đoàn thể tán nhân, đều kiêng kị năm người ba phần, chưa từng bị người coi thường như thế.

Lão giả nho bào đưa tay ngăn trở nhị hán, mỉm cười nói: "Đạo hữu nói thế, vậy lão phu cũng không quanh co. Lần này năm người chúng ta tới Trường An thành, là vì mời Đan Dương Tử đại sư luyện chế một món đan dược, đáng tiếc đến nay không thể toại nguyện. Vừa rồi đạo hữu trực tiếp tiến vào phủ đệ đại sư, chắc là rất có giao tình với Đan Dương Tử đại sư.

Cho nên chúng ta tới để xin nhờ các hạ hỗ trợ, đạo hữu nếu như có thể chu toàn việc này, năm người chúng ta nhất định sẽ thâm tạ."

Nói xong, lão giả nho bào chấp tay thi lễ sâu một cái.

Thiếu phụ váy đỏ và thanh niên mặc bạch bào cũng chấp tay chào theo. Chỉ có hai tên đại hán đứng sau không nhúc nhích, ánh mắt nhìn Thâm Lạc vẫn như cũ mang theo lãnh ý.

"Nếu vì chuyện này, vậy các hạ phải thất vọng rồi, tại hạ và Đan Dương Tử đại sư cũng không có thâm giao gì, toàn nhờ bằng hữu tương trợ mới tiến vào cửa được. Chuyện mấy vị, bản thân ta cũng lực bất tòng tâm." Thâm Lạc cũng không suy nghĩ nhiều, trực tiếp cự tuyệt.

Hắn còn phải làm rất nhiều chuyện, nào ở không đi giúp năm kẻ không quen biết này, mà hắn còn trông cậy vào Đan Dương Tử luyện chế Nhũ Linh Đan, càng không muốn lúc này đi làm đối phương khó chịu.

Về phần lão giả hứa hẹn thù lao, hắn gần đây được rất nhiều bảo vật, giá trị bản thân tăng gấp bội, nào còn coi trọng mấy tán tu Tích Cốc kỳ tạ ơn?

Nói xong lời này, Thâm Lạc gật đầu chào năm người, quay người rời đi.

Nhìn thấy Thâm Lạc cứ đi như thế, không chỉ sắc mặt hai đại hán hung ác kia, thiếu phụ váy đỏ cùng thanh niên mặc bạch bào cũng biến thành khó coi, muốn tiến lên gây chuyện.

"Dừng tay, nơi này là Trường An thành, không phải tại Thanh Bình quận, mà chúng ta tìm người ta hỗ trợ, người ta không nguyện ý cũng rất bình thường, há vì chuyện này mà kết thù kết oán." Lão giả nho bào nhìn bốn người một chút, trầm giọng nói ra.

Bốn người kia tựa hồ rất tôn kính lão giả nho bào, nhao nhao đồng ý một tiếng, không nhiều lời nữa.

Lúc này thân ảnh Thâm Lạc đã biến mất ở phía trước, lão giả nho bào than nhỏ nột tiếng, mang theo bốn người quay về hướng phủ đệ Đan Dương Tử.

...

Thâm Lạc mơ hồ nghe được hai câu đối thoại của Mang Sơn Ngũ Hữu, âm thầm lưu ý sau lưng, phát giác năm người cũng không đi theo, lúc này mới yên lòng, bước nhanh lên, rất mau tới Tây Thị.

Hắn đi một vòng qua các cửa hàng tài liệu, mua một nhóm vật liệu cần thiết vẽ bùa.

Lần trước Tạ Vũ Hân hỗ trợ mua sắm tài liệu vẽ bùa, hắn đã dùng hết.

Trừ tài liệu vẽ bùa, hắn cũng mua đủ các tài liệu cần thiết luyện chế Thuần Dương Kiếm Phôi.

Làm xong những thứ này, hắn lập tức quay trở về chỗ ở, tiếp tục vui đùa vẽ bùa.

Thâm Lạc mặc dù đã được Hồng Liên Nghiệp Hỏa, không còn quan tâm chuyện linh hỏa nữa, nhiệm vụ lần này cũng nhận được không ít tiên ngọc, nhưng tiên ngọc luôn luôn càng nhiều càng tốt, hắn cũng không muốn giống như hội đấu giá lần trước, gặp được bảo vật yêu thích, lại chỉ có thể nhìn người khác cướp đi.

Lúc chiều, Mã Tú Tú quả nhiên phái hán tử áo bào tro đánh xe tới lấy Linh Nhũ ngàn năm.

Thẩm Lạc không nghi ngờ gì, lấy ra mười bình Linh Nhũ ngàn năm giao cho đối phương, sau đó tiếp tục vẽ bùa.

Đảo mắt ba ngày đã trôi qua.

Thẩm Lạc ở trong phòng vẽ bùa, một tràng tiếng gõ cửa từ bên ngoài truyền đến.

Hắn buông xuống phù bút, đứng dậy mở cửa viện, thấy hán tử áo bào tro kia đang đứng ở bên ngoài.

"Thẩm công tử, tiêu thư để cho ta thông tri ngươi, phòng luyện khí đã chuẩn bị xong." Hán tử áo bào tro khom người nói.

"Tốt, mang ta tới đó." Thẩm Lạc gật gật đầu, đóng lại cửa viện, leo lên xe ngựa phía ngoài.

"Đan Dương Tử đại sư đã bắt đầu luyện đan chưa?" Xe ngựa tiến lên, Thẩm Lạc xúc lên rèm vải trước mặt, hỏi hán tử đánh xe.

"Đại sư thu được Linh nhũ của Thẩm công tử xong, không có lãnh đạm, đã bắt đầu luyện chế." Hán tử áo bào tro đáp.

Thẩm Lạc không nói tiếp, buông xuống rèm vải nhắm mắt dưỡng thần.

Sau nửa canh giờ, tốc độ xe ngựa bắt đầu chậm lại.

Thẩm Lạc nhắc lên rèm vải xe ngựa nhìn ra phía ngoài, phát hiện xe ngựa giờ phút này đang đứng ở một khu phường lạ lẫm, mặt đường rộng rãi, kiến trúc phụ cận cũng rất cao lớn. Chỉ là người đi đường không nhiều, trong không khí phiêu đảng một mùi quái dị, tựa hồ là mùi khét sau khi bị đốt cháy.

"Nơi này là nơi nào? Không phải đi Tụ Bảo đường à, sao lại tới nơi này?" Hãn có chút cảnh giác hỏi.

"Nơi này là thành tây Sùng Hóa phường, nơi đây bởi vì vắng vẻ, giá tiền mua đất đai và phòng ốc tương đối rẻ, cho nên Tụ Bảo các chúng ta an bài một ít công xưởng luyện đan, công xưởng luyện khí ở chỗ này, phía trước là đến." Hán tử áo bào tro vội vàng giải thích.

Thẩm Lạc nghe vậy, lúc này mới cảm thấy yên tâm hơn.

Xe ngựa đi về phía trước một khoảng, dừng lại trước một mảnh kiến trúc mái hiên thấp bé màu xám đen.

Khu kiến trúc này kiến tạo phi thường bí ẩn, một gian liên tiếp một gian, cơ bản không nhìn thấy bên trong đang làm gì.

Mấy ống khói lớn đứng vững tại chỗ sâu khu kiến trúc xám đen, không ngừng có khói đen nồng đậm từ đó toát ra, phiêu tán ở trên không.

"Nơi này là công xưởng luyện khí của Tụ Bảo đường. Thẩm công tử, xin mời đi theo ta." Hán tử áo bào tro dừng xe ngựa ở ven đường, mang theo Thẩm Lạc tiến vào trong khu kiến trúc xám đen này.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 436: Thuần Dương Kiếm Phôi (Thượng)

Tùng người mặc áo bào tro ở chỗ này bận rộn đi lại, hoặc vận chuyển vật phẩm, hoặc giao tiếp sự vụ, bốn phía càng truyền đến trện trện tiếng gõ đinh đinh đang đang, khắp nơi đều là một mảnh bận rộn.

Thẩm Lạc chưa từng tới nơi công xưởng luyện bảo như vậy, không khỏi hiếu kỳ, trong lúc đi lại nhìn bốn phía dò xét không ngừng.

Co lẽ do Mã Tú Tú đã dẫn trước, người công xưởng luyện khí cũng không ngăn cản Thẩm Lạc cùng hán tử áo bào tro, để cho hai người đi vào.

Hai người ở bên trong xoay trái rẽ phải, rất nhanh tới một cái sân, trong sân tọa lạc một gian phòng màu đen rộng lớn, không có cửa sổ, chỉ có một cửa đá màu xám đen, bảo vệ khá cơ mật.

Vách tường gian phòng dùng một loại hắc thạch kiến tạo thành, mà lại không có một khe hở, nhìn giống như nguyên một khối tảng đá lớn đào rỗng điếu khác ra.

"Thẩm công tử, đến rồi, căn phòng này chính là phòng luyện khí." Đại hán mặc hôi bào nói.

"Đây là đá gì? Nhìn rất đặc thù." Thẩm Lạc sờ soạng vách tường một chút, chạm tay vào dị thường lạnh buốt bóng loáng, chẳng khác nào tơ lụa, không khỏi hỏi.

"Đây là Ô Hàn Thạch, dị thường kiên cố lại có công hiệu cách nhiệt, là cao nhân tiền bối bản các khai thác vận chuyển từ Cực Bắc về. Nếu dùng vật liệu phổ thông kiến tạo phòng luyện khí, được mấy năm sẽ không chịu nổi nhiệt độ cao thiêu đốt mà tổn hại." Hán tử áo bào tro vừa giải thích, vừa lấy ra một khối linh phù màu bạc, đặt trên cửa đá phòng luyện khí.

Mặt ngoài linh phù lập tức hiện ra một đoàn bạch quang, cứ như vậy dung nhập vào.

Trên cửa đá hiện ra một tầng bạch quang, nhưng rất nhanh liền tiêu tán, cánh cửa từ từ mở ra.

"Thẩm công tử xin mời." Đại hán mặc hôi bào mang theo Thẩm Lạc tiến vào bên trong.

Không gian trong gian phòng màu đen khá lớn, khoảng vài chục trượng, một bên gian phòng tọa lạc một cái hỏa lô rèn đúc rất lớn, đáy lò chất đồng một ít khối than màu lửa đỏ chưa dập tắt.

Mà phụ cận lò rèn đúc đặt một cái sọt lớn, bên trong là từng khối than đá đặc thù màu xích hồng lớn cỡ nắm tay.

Trên vách tường bên cạnh, còn treo hai cái hồ lô, không biết bên trong chứa gì.

Ngoài lò rèn đúc, một bên kia gian phòng còn đặt một cái đài rèn đúc rất lớn, thiết chùy, kim kẹp, các loại công cụ đều đủ.

"Thẩm mỗ cũng không tinh thông luyện khí, những thứ kia dùng thế nào, còn xin các hạ nói rõ một hai." Ánh mắt Thẩm Lạc quét qua trái phải, rất nhanh thu hết tình huống trong phòng vào mắt, nói với hán tử áo bào tro.

"Những thứ này là vật liệu pha tạp đặc thù chế thành Xích Nguyên Than, sau khi thiêu đốt hình thành hỏa diễm có nhiệt độ hơn xa hỏa diễm bình thường." Hán tử áo bào tro chỉ vào than đá xích hồng trong cái sọt, nói.

Thẩm Lạc cầm lấy một khối than đá đánh giá, rất nhanh lại thả trở về.

"Trong những bình nhỏ này chứa Hỏa Tiêu Phấn, có thể đề cao nhiệt độ lô hoá, Xích Nguyên Than cùng Hỏa Tiêu Phấn hợp lại, có thể hòa tan phần lớn linh tài, đương nhiên vẫn không thể so sánh với linh hỏa." Hán tử áo bào tro gỡ xuống một cái bình nhỏ trên vách tường, bên trong chứa hạt phấn màu đỏ sậm giống như hạt cát.

Thẩm Lạc nghe những thứ này, mừng thầm trong lòng.

Muốn hòa tan những tài liệu Thuần Dương Kiếm Phôi kia, cũng không cần nhiệt độ quá cao, trước mắt hỏa diễm lò rèn đúc này đã đủ.

Hán tử áo bào tro còn nói rõ làm thế nào điều tiết nhiệt độ hỏa diễm lò rèn đúc, cùng cách sử dụng các loại dụng cụ trên đài rèn đúc.

Thẩm Lạc nhớ kỹ từng cái trong lòng.

"Công tử còn cần gì không?" Hán tử áo bào tro lại hỏi.

"Không cần, những thứ này đã đủ, tiếp theo ta sẽ ở chỗ này làm việc một đoạn thời gian, đừng cho những người khác tiến đến quấy rầy ta là được." Thẩm Lạc nói.

"Thẩm công tử yên tâm, ta sẽ phân phó. Tuyệt không để bất luận kẻ nào quấy rầy ngươi." Hán tử áo bào tro lập tức nói.

Sau đó, người này thấy Thảm Lạc không nói gì nữa, liền thức thời cáo từ rời đi, thuận tay đóng lại cửa đá lại.

Đóng cửa lại, tia sáng bên ngoài bị triệt để ngăn cách, cũng may đỉnh chóp căn phòng lắp đặt một khối huỳnh thạch phát sáng, đủ chiếu sáng hoàn cảnh nơi này.

Thảm Lạc quét dọn mặt đất gian phòng một chút, tạo ra một mảnh đất trống bằng phẳng, lấy ra các loại vật liệu bố trí pháp trận, trên mặt đất khắc lục trận văn, bố trí một cái pháp trận.

Pháp trận này được ghi chép trong Thuần Dương Kiếm Điển, có tác dụng phụ trợ luyện kiếm.

Hắn biết về pháp trận không nhiều, cũng chuẩn bị sơ như trong giấc mộng ở Trường Thọ thôn, vì mang người Trường Thọ thôn rời đi, bố trí qua một lần pháp trận.

Trước mắt luyện kiếm pháp trận này có chút phức tạp, tu vi Thảm Lạc lại thấp, còn kém rất rất xa trong mộng cảnh ở Trường Thọ thôn, cho nên bỏ ra ba ngày mới bố trí xong.

Hắn căn cứ Thuần Dương Kiếm Quyết thuật lại, xếp hai mươi mấy khối tiên ngọc vào trong pháp trận, cẩn thận kiểm tra một phen xác định không sai, mới bấm niệm pháp quyết điếm một cái.

Pháp trận lập tức tản mát ra một cỗ hồng quang, phát ra cuồng phong gầm thét giống như thanh âm gào thét, cả phòng cũng có chút rung động theo.

Hắn hiện vẻ vui mừng, vội vàng bấm niệm pháp quyết định chỉ pháp trận vận chuyển.

Bô trí tốt pháp trận, Thẩm Lạc đi tới bên cạnh đài rèn đúc, phát tay lấy ra rất nhiều tài liệu luyện chế Thuần Dương Kiếm Phôi, đặt ở phía trên.

Hắn không lập tức nhóm lửa hỏa lô, mà xử lý các loại vật liệu trước, cắt thành đoạn ngắn, có cái thì xay nghiền thành phần.

Bận rộn hơn nửa ngày, Thẩm Lạc mới xử lý những tài liệu này thỏa đáng.

Hoàn thành công tác chuẩn bị, hắn điều tức sơ qua, khôi phục tinh khí thần đến đỉnh phong, sau đó chân chính bắt đầu luyện chế Thuần Dương Kiếm Phôi.

Hắn nhóm lửa hỏa lô rèn đúc lên trước, lấy ra một cái lô đỉnh ba chân màu kim ô, đặt ở trên lô hỏa.

Đây là một cái lò luyện khí đơn giản, bình thường là thứ cho tân thủ luyện khí sử dụng, vì Thẩm Lạc không tinh thông luyện khí, dùng đỉnh lô ba chân này đã đủ.

Hoả diễm phun ra nuốt vào ở dưới, đỉnh lô ba chân này rất nhanh biến thành màu đỏ sậm, tản mát ra nhiệt độ cực cao.

Hắn lật tay cầm tới một cái bình ngọc lớn, đổ chất lỏng màu trắng bạc bên trong vào trong đỉnh lô, sau đó cầm qua một khối linh mộc màu lửa đỏ, chính là Hoả Lâm Mộc tài liệu luyện chế Thuần Dương Kiếm Phôi, bỏ vào trong đỉnh lô tam giác này, thôi động lô hỏa nung khô lên.

Những chất lỏng màu trắng bạc này tên là Tội Linh Lộ, là một loại linh dịch có thể luyện hoá tạp chất trong linh tài Mộc thuộc tính.

Đảo mắt qua ba bốn canh giờ, theo nhiệt độ trong đỉnh lô tam giác này càng ngày càng cao, Tội Linh Lộ bên trong bị bốc hơi hơn phân nửa, chất

lông lưu lại trở nên sền sệt, mà mặt ngoài Hỏa Lân Mộc hiện ra giọt giọt dịch nhờn màu lửa đỏ, bắt đầu xuất hiện dấu hiệu hòa tan.

Thâm Lạc nhìn thấy cảnh này, cầm Hoả Tiêu Phần treo trên tường, đổ vào trong lò lửa. Lô hỏa lập tức thịnh vượng gấp bội, tiếp tục nung khô.

Lại qua hai canh giờ, Hỏa Lân Mộc rốt cuộc triệt để hòa tan, xen lẫn trong những Tội Linh Lộ kia, biến thành một đoàn dịch nhờn tinh khiết màu lửa đỏ.

Mà tạp chất trong Hỏa Lân Mộc cũng đã bị triệt để luyện hóa.

Thâm Lạc vung tay phải lên, một cỗ pháp lực bắn ra, bao trùm chất lỏng trong đỉnh này.

Hắn bấm niệm pháp quyết dẫn một cái, chất lỏng màu lửa đỏ từ trong đỉnh lô tam giác này bắn ra, rơi vào trên một khối ngọc thạch màu xanh dài chừng hai thước đặt trên đài rèn đúc.

Trên thanh ngọc có một lỗ khảm hình kiếm, chất lỏng màu lửa đỏ rơi vào trong đó, nhanh chóng lan tràn ra, rất nhanh lấp đầy lỗ hình kiếm kia.

Rời lò rèn đúc, chất lỏng màu đỏ nhanh chóng ngưng kết, biến thành một thanh tiểu kiếm đỏ sậm.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 437: Thuần Dương Kiểm Phôi (Hạ)

Thẩm Lạc cắn chót lưỡi, phun ra một ngụm tinh huyết.

"Ầm" một tiếng vang nhỏ, tinh huyết bạo liệt ra, hóa thành một đám huyết vụ bao phủ tiểu kiếm đỏ sậm vào bên trong.

Hai tay hấn bầm niệm pháp quyết, huyết vụ vây quanh tiểu kiếm quay tít một vòng liền dung nhập vào trong đó, biến mất không thấy.

Sau đó mười ngón tay Thẩm Lạc bầm lần nữa, mười đạo lam quang từ đầu ngón tay bắn ra, hóa thành mười sợi tơ mỏng màu lam sắc nhọn, thừa dịp tiểu kiếm còn chưa triệt để ngưng kết, nhanh chóng khắc họa từng phù văn trên thân kiếm.

Phù văn lan tràn ra, ần ần tạo thành một pháp trận.

Một khắc đồng hồ sau, hấn thổi phào một cái, tán đi tia sáng màu lam trên đầu ngón tay.

Tiểu kiếm đỏ sậm đã triệt để hoá cứng, nhưng pháp trận khắc ở trên cũng đã hoàn tất.

Bất quá luyện chế kiếm phôi còn chưa kết thúc, Thẩm Lạc cầm lấy một đám bột màu trắng bên cạnh, vẩy vào trên tiểu kiếm đỏ sậm, sau đó đưa nó vào trong hoả diễm lò rèn đúc, thiêu đốt.

Bột màu trắng rất nhanh bị đốt cháy, giống như hạt muối gặp nước, dần dần dung nhập vào trong tiểu kiếm.

Hắn lập tức cầm lấy một loại tài liệu khác, cẩn thận dựa theo biện pháp trên Thuần Dương Kiếm Điển ghi lại, tiếp tục dung luyện nó vào trong kiếm phôi.

Dung luyện này chính là một ngày một đêm, theo tất cả tài liệu dung nhập vào kiếm phôi, bề ngoài nó phát sinh biến hóa, biến thành màu đỏ nhạt, trên thân kiếm vốn một ít nơi có vẻ thô ráp cũng biến thành tinh xảo.

Cả thanh kiếm phong mang tất lộ, toàn thân tản mát ra một cỗ khí tức lãng lệ.

Thẩm Lạc vẫn không dừng tay, hít sâu một hơi, một tay bấm niệm pháp quyết.

Thuần Dương Kiếm Phôi "Vèo" một tiếng bắn ra, rơi vào trung tâm pháp trận trên mặt đất, lơ lửng tại đó.

Hắn bấm niệm pháp quyết điểm một cái, pháp trận lập tức phát ra âm thanh ông ông trầm đục, bộc phát ra một cỗ ba động linh lực cường đại, sau đó mảng lớn hồng quang từ trong pháp trận bắn ra.

Những hồng quang này tầng tầng lớp lớp, đan xen vào nhau, hình thành một đóa hoa sen màu đỏ to lớn.

Lơ lửng trong pháp trận, Thuần Dương Kiếm Phôi cũng đột nhiên sáng lên, mảng lớn hồng quang óng ánh từ phía trên nở rộ ra, đồng thời kiếm phôi nhanh chóng chuyển động xung quanh, hình thành một vòng xoáy màu đỏ.

Trước đó Thẩm Lạc không biết hiệu quả cụ thể của pháp trận, nhìn thấy một màn trước mắt, hơi kinh hãi.

Bất quá hắn rất nhanh bình tĩnh lại, phát tay lấy ra hộp ngọc màu trắng, đặt ở trong pháp trận, bấm niệm pháp quyết ngưng tụ ra hai bàn tay, cách không mở hộp đá ra, đồng thời điểm hư không một cái. Một đạo lam quang bắn ra, dung nhập vào trong hộp đá.

Phát hiện hộp đá có thể thu lấy Hồng Liên Nghiệp Hỏa, trong khoảng thời gian này hắn cũng dùng Cửu Cửu Thông Bảo Quyết thử luyện hóa vật này. Nhưng hộp đá màu trắng khác với phù khí hay pháp khí, bên trong mặc dù ẩn chứa một ít cấm chế, nhưng Cửu Cửu Thông Bảo Quyết cũng vô pháp luyện hóa.

Bất quá lần này thử, cũng không phải hoàn toàn không có thành quả, bây giờ Thẩm Lạc đã có thể hơi khiêu động một chút cấm chế lực trong hộp đá.

Lam quang dung nhập vào hộp đá xong, trên hộp đá nổi lên một tầng bạch quang yếu ớt.

Đoàn Hồng Liên Nghiệp Hỏa to bằng đầu người kia từ bên trong bắn ra, vậy mà chạy ra ngoài thực mạng, phẳng phát ẩn chứa linh trí như vật sống.

Thẩm Lạc vội vàng tụng niệm chú ngữ, thôi động pháp trận, trước mặt Hồng Liên Nghiệp Hỏa bỗng ngưng tụ hồng quang, hình thành một lồng sáng màu đỏ.

"Àm" một tiếng vang nhỏ, Hồng Liên đâm vào trên lồng sáng, bị bắn ngược trở về.

Trong pháp trận, hoa sen màu đỏ giờ phút này cũng chậm rãi chuyển động, phát ra một cỗ lực hút, bao phủ lại Hồng Liên Nghiệp Hỏa.

Hồng Liên Nghiệp Hỏa bị cỗ lực hút này bao lại, mặc dù đang ra sức giãy dụa, nhưng lực lượng nó rõ ràng không chống đỡ được lực pháp trận, chậm rãi bị kéo xuống đỉnh chóp pháp trận Hồng Liên, bị lực pháp trận giam cầm tại nơi đó.

Thẩm Lạc hơi thở lỏng ra một hơi, tiếp tục bám niệm pháp quyết thôi động trận pháp, đồng thời há miệng phun một cái, phun ra một cỗ pháp lực tinh thuần, dung nhập vào trong Thuần Dương Kiếm Phôi.

Thuần Dương Kiếm Phôi tản ra tinh quang màu đỏ lập tức sáng lên, vòng xoáy màu đỏ chung quanh cũng lớn lên gấp bội.

"Xuy xuy" mấy tiếng vang nhẹ, mấy đạo kiếm khí màu đỏ từ trong vòng xoáy bắn ra, bay lên trên, nhanh như thiểm điện cuốn lấy một góc Hồng Liên Nghiệp Hỏa, nhanh chóng chém xuống.

"Xoẹt" một tiếng vang nhỏ, một đoàn Hồng Liên Nghiệp Hỏa lớn chừng quả đấm lập tức bị chém ra.

Sau đó mấy đạo kiếm khí màu đỏ kia tiếp tục quán quanh lấy đoàn Hồng Liên Nghiệp Hỏa bị chém đứt, kéo nó xuống vòng xoáy phía dưới.

Tay phải Thẩm Lạc thôi động pháp trận, tay trái diễm hư không về phía Thuần Dương Kiếm Phôi một cái, vòng xoáy màu đỏ lập tức bay cuộn lên, phảng phất một cái miệng lớn, muốn thôn phệ đoàn Hồng Liên Nghiệp Hỏa này.

Mà pháp trận phía ngoài cũng nhanh chóng vận chuyển, một cỗ lực lượng vô hình gia trì tiến vào trong vòng xoáy màu đỏ. Uy lực thôn phệ của vòng xoáy lập tức tăng nhiều.

Nhưng Hồng Liên Nghiệp Hỏa chính là thiên hỏa, ẩn chứa linh tính rất mạnh, cảm giác được nguy hiểm, lập tức ra sức ngăn cản.

Vừa rồi những kiếm khí hồng quang kia sở dĩ có thể chém rụn một đoàn Hồng Liên Nghiệp Hỏa, đều là nhờ vào kiếm khí nhanh chóng. Bây giờ muốn luyện hoá nó vào trong kiếm phôi, chỉ có thể dùng công phu mài nước, từ từ luyện hóa.

Thời gian từng giờ trôi qua, đảo mắt qua nửa canh giờ.

Lúc này sắc mặt Thẩm Lạc trắng bệch, thể nội pháp lực đã còn thừa không nhiều, hiển nhiên đồng thời thôi động pháp trận cùng luyện chế kiếm phôi tiêu hao pháp lực rất nhiều.

Bất quá hẳn đã sớm chuẩn bị, lấy ra một viên đan dược màu ngà sữa ăn vào.

Thuốc này là lấy từ trong nhãn trữ vật của Hồ Dung, sau khi ăn vào trong đan điền lập tức nổi lên một cỗ lạnh như băng, tiêu hao pháp lực lập tức bắt đầu từ từ khôi phục.

Nhưng đoàn Hồng Liên Nghiệp Hỏa nhỏ kia vẫn lơ lửng trong vòng xoáy, không bị luyện hóa, lù lù bất động.

"Thiên hỏa quả nhiên lợi hại, dù một đoàn nhỏ như vậy cũng không thể phá vỡ." Thẩm Lạc âm thầm cảm thán, nhưng cũng không quá mức kinh ngạc.

Nếu dễ luyện hoá như thế, Hồng Liên Nghiệp Hỏa cũng không phải là thiên hỏa.

Linh hỏa chính là thiên sinh địa dưỡng, luyện hóa không dễ, cho nên trong Thuần Dương Kiếm Điển đã chuẩn bị vạn toàn, còn có một môn bí thuật lấy tinh huyết lực, thi triển huyết tế thuật, thôi động pháp trận Thuần Dương Kiếm Phôi, luyện hóa linh hỏa.

Chỉ là thi triển phương pháp này, thân thể gánh vác rất lớn, thậm chí sẽ hao tổn bản nguyên.

Nhưng hiện tại hắn đã không còn biện pháp, đan dược màu ngà sữa cũng không quá nhiều, nếu dùng hết trước khi luyện thành Thuần Dương Kiếm Phôi, tất cả cố gắng đều sẽ uổng phí. Phương pháp này mặc dù sẽ tổn hao thân thể, hắn cũng bất chấp.

Thẩm Lạc rất nhanh quyết định, thâm vận phương pháp này, trên mặt nổi lên một tầng huyết sắc, sau đó hắn cắn chót lưỡi, há miệng phun một cái.

Một đạo huyết quang như tiễn bắn ra, dung nhập vào trong Thuần Dương Kiếm Phôi.

Hắn lập tức đưa ngón tay lên miệng khẽ cắn, sau đó tiếp tục bấm niệm pháp quyết. Từng đạo pháp quyết màu lam liên tục bắn ra, trên mỗi đạo pháp quyết đều nhiễm một tia huyết sắc.

"Ầm" một tiếng vang nhỏ, Thuần Dương Kiếm Phôi hiện ra một tầng huyết quang loá mắt, sau đó vô số phù văn màu máu mọc lên như nấm toát ra, xen lẫn vào trong vòng xoáy.

Tốc độ vòng xoáy lập tức tăng lên, đồng thời phát ra âm thanh ô ô, như Viễn Cổ Ma Thần than nhẹ, uy lực đột ngột tăng gấp mười lần.

Không chỉ như vậy, huyết tế thuật tựa hồ có thể câu thông tồn tại cường đại nào đó trong cõi U Minh, một cỗ khí tức hung lệ từ trong vòng xoáy tuôn ra, bao phủ lại Hồng Liên Nghiệp Hỏa, cùng linh tính của Hồng Liên Nghiệp Hỏa trùng kích với nhau.

Đoàn Hồng Liên Nghiệp Hỏa nhỏ này lập tức quay cuồng lên, kiệt lực phản kháng, nhưng dưới vòng xoáy trận pháp và huyết tế thuật cùng công

kích, sau nửa canh giờ vẫn thua cuộc.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 438: Ngự Kiểm Đi

Đoàn Hồng Liên Nghiệp Hỏa này chậm rãi bị vòng xoáy màu máu thôn phệ, biến mất không thấy gì nữa.

Mà pháp trận khắc họa trên Thuần Dương Kiếm Phôi lập tức sáng lên, trong đó chớp động ẩn hiện quang mang Hồng Liên Nghiệp Hỏa, một hồi lâu mới chìm xuống.

Thôn phệ một đoàn Hồng Liên Nghiệp Hỏa, Thuần Dương Kiếm Phôi giống như ăn thuốc đại bổ, khí tức tản ra lập tức tăng mạnh, phát ra tiếng kiếm reo vui sướng.

Sắc mặt Thâm Lạc vốn căng cứng rớt cuộc buông lỏng, tiếp tục thôi động pháp trận cùng Thuần Dương Kiếm Phôi.

Mấy đạo kiếm khí màu đỏ thô to lần nữa bắn ra, chém về phía trên Hồng Liên Nghiệp Hỏa.

...

Thời gian trôi qua đã hơn nửa tháng.

Trong tiểu viện bên ngoài phòng luyện khí, hán tử áo bào tro đi tới đi lui, khắp khuôn mặt là vẻ lo lắng.

Mã Tú Tú mặc dù vận dụng quan hệ, đưa phòng luyện khí này cho Thâm Lạc sử dụng, nhưng Tụ Bảo đường gần đây đột nhiên nhận được số

lượng lớn đơn hàng luyện khí, cần thu hồi phòng luyện khí này.

Gã nói hết lời, mới khiến cho người luyện khí ở công xưởng này thư thả hơn mấy ngày, nhưng bên kia càng thúc giục, không thể dè lại nữa.

"Sớm biết vậy đã không nhận việc này rồi . ." Hán tử áo bào tro hồi hận không thôi.

Gã hai lần bồi tiếp Mã Tú Tú gặp Thẩm Lạc, nhìn thấy Mã Tú Tú dị thường coi trọng Thẩm Lạc, thế là lần này xung phong nhận việc từ Mã Tú Tú an bài phòng luyện khí cho Thẩm Lạc.

Hán tử áo bào tro vốn định thông qua nhiệm vụ lần này, biểu hiện ở trước mặt Mã Tú Tú một chút, nào ngờ sự tình lại ra thế này.

"Ta đợi thêm một canh giờ nữa, nếu hấn vẫn không ra, cũng chỉ có thể xông vào thôi." Hán tử áo bào tro âm thầm hạ quyết tâm.

Kết quả gã vừa dứt lời không bao lâu, đại môn phòng luyện khí đóng chặt đột nhiên phát ra một tiếng vang trầm đục, từ từ mở ra, một bóng người từ bên trong đi ra, chính là Thẩm Lạc.

Bất quá giờ phút này khuôn mặt hấn tiều tụy, gương mặt hóp sâu, cả người giống như gầy đi mười cân, nhưng trong ánh mắt lại chớp động vẻ hưng phấn.

"Thẩm công tử, rốt cuộc ngươi đã ra." Hán tử áo bào tro sững sốt một chút rồi mới kịp phản ứng, vừa mừng vừa sợ tiến lên nghênh đón, trong giọng nói mang chút vẻ oán trách.

"A, xảy ra chuyện gì?" Đuôi lông mày Thẩm Lạc khẽ động.

"Không, không có việc gì, tại hạ thấy công tử lâu ra, lo lắng ở bên trong xảy ra chuyện gì. Khí sắc người nhìn không tốt lắm, không sao chứ?" Hán tử áo bào tro kịp phản ứng, vội vàng giải thích.

"Không sao. Chỉ là tế luyện một kiện pháp khí, tiêu hao không ít nguyên khí mà thôi. Những ngày qua mượn dùng phòng luyện khí quý đường, có chậm trễ việc buôn bán của các người không?" Tâm tư Thẩm Lạc nhạy bén, sao nhìn không ra Hán tử áo xám nghĩ một đằng nói một nẻo, mở miệng hỏi.

"Không có, không có." Hán tử áo bào tro vội vàng khoát tay.

"Vậy là tốt rồi, chuyện của ta đã xử lý xong, phòng luyện khí này trả lại cho quý các." Thẩm Lạc gật gật đầu, nói.

"Vâng, ta lập tức báo cho người công xưởng luyện khí tới nhận lại." Hán tử áo bào tro lập tức nói.

Thẩm Lạc cũng không tiếp tục dừng lại đây lâu, rất nhanh cáo từ.

Nơi này là công xưởng luyện khí của Tụ Bảo đường, chính là một chỗ cực kỳ cơ mật, hẳn là ngoại nhân không thích hợp ở đây lâu.

Hán tử áo bào tro đang cầu mà không được, trả lại phòng luyện khí này cho công xưởng, mang theo Thẩm Lạc rời nơi đây, sau đó dùng xe ngựa đưa hắn về Xương Bình phường.

"Tôn Đồng huynh, thay ta cảm ơn Mã cô nương một tiếng." Thẩm Lạc nói với Hán tử áo bào tro.

"Tiểu nhân nhất định chuyên lời, công tử yên tâm." Hán tử áo bào tro lập tức đáp, sau đó lái xe rời đi.

Thẩm Lạc đưa mắt nhìn người này rời đi, quay người đi vào trong phòng, rất mau trở lại chỗ ở của mình.

Đóng lại cửa viện, hắt đi vào trong viện đứng đó, há miệng phun một cái.

"Vèo" một tiếng, một đạo hồng quang bắn ra, lơ lửng trước người hắt, lại là một thanh đoản kiếm dài hơn một thước, thân kiếm màu xích hồng, mặt ngoài loé lên hào quang xích hồng thuần túy.

Một cỗ kiếm ý lãng lệ không gì sánh được, nhưng lại như mặt trời chói chang trùng trùng điệp điệp từ phía trên tản ra, bao phủ mấy trượng quanh kiếm phôi.

Nếu có bất luận ngoại lực gì xâm nhập vào phạm vi này, chỉ cần tâm niệm hắt vừa động, đoản kiếm lập tức sẽ phóng đến đả thương địch thủ.

Thẩm Lạc nhìn đoản kiếm xích hồng trước mắt, khóe môi hơi nhếch lên.

Nửa tháng vất vả không uổng phí, luyện chế Thuần Dương Kiếm Phôi cũng không xảy ra sai lầm gì.

"Đi!"

Hắt kết động kiếm quyết trong Thuần Dương Kiếm Điển, Thuần Dương Kiếm Phôi lập tức bắn ra, ở trong viện bay múa linh động không gì sánh được, mỗi một động tác hoàn toàn phù hợp với tâm ý của hắt, như lại mọc thêm ra một cánh tay.

"Thuần Dương Kiếm Phôi này là ta dùng tinh huyết luyện chế thành bản mệnh pháp khí, quả nhiên khác biệt với pháp khí khác." Trong lòng của hắt thầm nghĩ, ánh mắt nhìn về phía một góc sân nhỏ.

Nơi đó có mấy khối đá lớn, hợp thành một giả sơn, một tảng đá xanh cao lớn nhất trong đó thô to như cối xay, cao cỡ một người, nhìn phi thường bóng loáng kiên cố.

Thâm Lạc kết kiếm quyết, lãng không chỉ một cái.

Thuần Dương Kiếm Phôi nhất thời hóa thành một tấm lụa màu đỏ, dài chừng mười trượng, giống như điện bay chém về phía trước.

Hắn vốn cho là các loại pháp khí Tử Mẫu Kiếm, thanh ngọc như ý xanh biếc có tốc độ công kích cực nhanh, nhưng so với Thuần Dương Kiếm Phôi biến thành kiếm hồng lại kém hơn rất nhiều.

Chênh lệch giữa cả hai, giống như thỏ rừng với hùng ưng. Thỏ rừng chạy mặc dù nhanh, nhưng so với hùng ưng bay lượn trên trời vẫn kém hơn nhiều.

Kiếm quang màu đỏ vừa mới lóe lên, lập tức vượt qua vài chục trượng, bay vụt đến trước cự thạch màu xanh nằm góc khuất nơi sân nhỏ, khẽ quán ngang qua.

"Xùy" một tiếng vang nhỏ, giống như xé rách một tấm giấy dày.

Tảng đá lớn thô to như cối xay nhất thời từ giữa nghiêng phân ra hai nửa, nửa khúc trên chậm rãi trượt xuống, bịch một tiếng đập xuống mặt đất.

Vết cắt trên tảng đá bóng loáng như gương, như được mài qua.

Không chỉ như vậy, hai khối đá gần tảng đá kia cũng bị chặt đứt, mặt đất phía sau giả sơn càng bị chém ra một vết chém thật dài, cực nhỏ, đen sì căn bản nhìn không thấy đáy, không biết sâu bao nhiêu.

Thâm Lạc thấy cảnh này, trên mặt không thể che hết vẻ vui mừng.

Uy lực một kích của Thuần Dương Kiếm Phôi đã vượt qua Tử Mẫu Kiếm, đạt đến thượng phẩm pháp khí.

Kỳ thật dựa theo ghi chép trên Thuần Dương Kiếm Điền, uy lực Thuần Dương Kiếm Phôi vừa mới luyện thành có hạn, chỉ có thể để trong thể nội dùng pháp lực từ từ uẩn dưỡng, tích lũy tháng ngày mới dần dần lớn mạnh.

Thế nhưng Thuần Dương Kiếm Phôi của hắn khác biệt, bên trong dung nhập chính là Hồng Liên Nghiệp Hỏa, mà số lượng rất nhiều, cho nên Thuần Dương Kiếm Phôi mặc dù vừa mới luyện thành, uy lực đã cực lớn, có thể so với thượng phẩm pháp khí.

Đây là chưa dẫn động Hồng Liên Nghiệp Hỏa trong kiếm phôi, nếu thôi động Hồng Liên Nghiệp Hỏa trong thân kiếm, uy lực lớn thế nào, đã không còn bị hạn chế trong năng lực pháp khí nữa.

Dù sao Hồng Liên Nghiệp Hỏa chính là thiên hỏa, có thể thiêu đốt linh hồn, thực sự quá mức quý dị.

Chỉ cần sử dụng thoả đáng, xuất kỳ bất ý, dù là tồn tại Xuất Khiếu kỳ cũng có thể một kích giết chết.

Thử diễn xong uy lực kiếm phôi, Thẩm Lạc vẫn không dừng tay, đưa tay vẫy một cái.

Phi kiếm màu đỏ nơi góc sân lóe lên biến mất, sau một khắc chớp lên hồng quang bên cạnh hắn, Thuần Dương Kiếm Phôi trống rỗng nổi lên, giống như quý mị.

Hắn bấm niệm pháp quyết dẫn một cái, Thuần Dương Kiếm Phôi lần nữa toả ra kiếm hồng màu đỏ, cuộn dưới người mình một cái.

Thân thể hắn lập tức đặng không lên, bay vụt đến giữa không trung.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 439: Đan Thành

Trên mặt Thảm Lạc lộ ra vẻ hưng phấn, tay thúc giục kiếm quyết. Kiếm hồng màu đỏ lập tức lóe lên, bao phủ thân thể hắn vào bên trong, sau đó vô cùng nhanh chóng lao vùn vụt trên bầu trời.

Tốc độ kiếm hồng màu đỏ cực nhanh, mắt thường chỉ có thể nhìn thấy một đạo xích quang hiện lên trên thiên không, căn bản không rõ là vật gì.

Cư dân trong Xương Bình phường không nhiều, nhưng nơi này dù sao cũng là Trường An thành, kiếm quang màu đỏ lao vùn vụt giữa không trung một hồi, rất nhanh một lần nữa bắn xuống, rơi vào trong tiểu viện, hiện ra thân ảnh Thảm Lạc.

Dưới chân của hắn giẫm lên một đạo kiếm quang màu đỏ, khắp khuôn mặt là thần sắc hưng phấn.

Thuần Dương Kiếm Phôi còn có một diệu dụng khác, chính là có thể thi triển một môn Ngự kiếm phi hành thuật được ghi lại trên Thuần Dương Kiếm Điền.

Thảm Lạc trong mộng cảnh và hiện thực đã gặp rất nhiều người ngự không phi hành, tiêu sái không gì sánh được, trong lòng đã sớm hâm mộ.

Phi Hành Phù của hắn mặc dù có thể đăng không bay lên, nhưng tốc độ quá chậm, mà trong phù lục ẩn chứa uy năng có hạn, rất nhanh sẽ hao hết lực lượng, không cách nào phi hành trong thời gian dài.

Ngự kiếm phi hành thuật trong Thuần Dương Kiếm Điển là độc môn bí thuật của Tiểu Mao Sơn, phi kiếm nhất định phải xứng với nó mới được, Tử Mẫu Kiếm thì không cách nào thi triển được.

Bây giờ hẳn luyện chế ra Thuần Dương Kiếm Phôi, rốt cuộc có thể ngự kiếm phi hành.

Lại theo uy năng Thuần Dương Kiếm Phôi tăng cường, tốc độ ngự kiếm phi hành cũng sẽ theo đó không ngừng tăng lên, cuối cùng chỉ sợ có thể đạt tới tình trạng làm cho người ta kinh hãi, tốc độ của Phi Hành Phù hoàn toàn không thể so sánh nổi.

Ngày sau nếu đi đường, không cần dựa vào hai chân chạy nữa, dùng kiếm quang, khoảng cách trăm dặm cũng có thể giây lát đã tới.

Thẩm Lạc đang muốn thử diệu dụng khác của Thuần Dương Kiếm Phôi, lông mày đột nhiên nhíu lại, sắc mặt vốn tái nhợt nhanh chóng trở nên trắng bệch, như tờ giấy trắng vậy.

Hắn vội vàng thu hồi Thuần Dương Kiếm Phôi, quay người vào nhà ngồi xuống, lấy ra một viên đan dược màu ngà sữa ăn vào, sau đó vận chuyển công pháp vô danh.

Hơn nửa ngày sau, Thẩm Lạc mở to mắt ra, khuôn mặt tái nhợt đã khôi phục một chút.

"Lần này té luyện Thuần Dương Kiếm Phôi, thật đúng là bị thương nguyên khí, không dùng hai ba năm khổ tu, đừng nghĩ triệt để khôi phục lại." Hắn thở dài.

Lúc đầu té luyện Thuần Dương Kiếm Phôi đã tổn hại nguyên khí, hẳn vì luyện hóa Hồng Liên Nghiệp Hỏa, càng thi triển phương pháp huyết té, dẫn đến tinh huyết tổn hao nhiều.

May mắn vài ngày trước hắn phục dụng long huyết, chẳng những thọ nguyên gia tăng, khí huyết cũng thịnh vượng hơn nhiều, nếu không hiện tại đã ngã sấp mặt rồi.

Bất quá Thâm Lạc tự nhiên đã sớm chuẩn bị tâm lý, dù sao có thể luyện thành Thuần Dương Kiếm Phôi lợi hại như vậy, thực lực bản thân sẽ tăng lên cực lớn, bỏ ra hết thảy đều đáng giá.

Hắn ổn định lại tâm thần, đứng dậy đóng kỹ các cửa lại, ở bên ngoài phủ đặt lệnh bài đóng cửa từ chối tiếp khách, sau đó quay người trở về phòng tiếp tục tu luyện.

Nửa tháng sau.

Trong phòng, Thâm Lạc khoanh chân ngồi trong một cái thùng gỗ, toàn thân bị một tầng lam quang bao phủ.

Lam quang ba động cùng một chỗ, nhanh chóng thu liễm, hiện ra thân ảnh của hắn.

Sắc mặt của hắn đã khá hơn nhiều, tối thiểu không còn trắng bệch nữa, nhìn giống thường nhân.

Bất quá trong lòng hắn biết, đây chỉ là khôi phục mặt ngoài mà thôi, hao tổn tinh huyết còn cần từ từ tĩnh dưỡng mới có thể phục hồi như cũ.

Thâm Lạc khẽ thở ra một hơi, đình chỉ tu luyện, đứng lên.

Hắn không định tiếp tục tu luyện nữa, ước định thời gian một tháng với Đan Dương Tử đã đến, không biết đan dược luyện có tốt không.

Hắn đi ra ngoài, rất mau tới sân nhỏ.

Một chiếc xe ngựa dừng ở bên ngoài, bên cạnh xe ngựa còn đứng một người, chính là hán tử áo bào tro Tôn Đồng.

"Thẩm công tử." Tôn Đồng nhìn thấy Thẩm Lạc đi ra, vội vàng tiến lên thi lễ một cái.

"Người sao lại ở đây, có chuyện gì sao?" Thẩm Lạc nhìn người nọ, lông mày cau lại.

"Hôm nay là ước định một tháng với Đan Dương Tử đại sư, tiểu thư nói Thẩm công tử hôm nay tất nhiên sẽ đến nơi Đan Dương Tử đại sư hỏi thăm, cho nên để tiểu nhân ở nơi này chờ công tử." Tôn Đồng nói gấp.

Thẩm Lạc nghe vậy, thầm khen Mã Tú Tú thông minh, đoán được tâm tư của mình.

Đã có sẵn xe ngựa thay đi bộ, hán tử nhiên không khách khí, lên xe đi.

Tôn Đồng lái xe tiến lên, rất mau tới trước nơi ở Đan Dương Tử ở Diên Thọ phường.

Thẩm Lạc vừa mới xuống xe, ánh mắt liền nhìn lướt qua đình nghỉ mát cách đó không xa, bên trong chính là năm người Mang Sơn Ngũ Hữu đã gặp trước đây.

Mang Sơn Ngũ Hữu hiển nhiên cũng nhìn thấy Thẩm Lạc, trừ lão giả nho bào cầm đầu, sắc mặt bốn người khác nhìn về phía Thẩm Lạc đều có chút bất thiện.

Thẩm Lạc không thèm để ý năm người này, tiến lên gõ cửa.

"Kẹt kẹt" một tiếng, đại môn mở ra, nữ đồng tên là Tiểu Tô kia thò đầu ra.

"Là người à, vào đi." Thâm Lạc đang muốn nói rõ ý định đến, Tiểu Tô vậy mà trực tiếp mở cửa để hắn đi vào.

Thâm Lạc gật đầu chào Tiểu Tô, bước nhanh vào, đi dọc theo đường trước đó, rất mau tới cửa phòng khách.

"Ha ha, Thâm đạo hữu thật đúng là nóng tính như lời Mã tiểu thư nói, thời hạn một tháng vừa tới, lập tức đến đây." Hắn vừa tới cửa phòng khách, tiếng cười Đan Dương Tử đã truyền tới.

Lúc này Đan Dương Tử đang đứng trong phòng khách, bên cạnh còn có một người, chính là Mã Tú Tú. Nàng cũng mỉm cười nhìn lại.

"Mã cô nương thông minh, điểm tiểu tâm tư ấy của Thâm mỗ, há có thể thoát khỏi hai mắt của nàng." Thâm Lạc đi vào phòng khách, lên tiếng chào hỏi Mã Tú Tú.

"Thâm công tử quá khen." Mã Tú Tú nở nụ cười xinh đẹp.

"Nếu Đan Dương Tử biết tại hạ là người nóng tính, vậy ta cũng không quanh co lòng vòng, không biết đan dược luyện chế thế nào?" Ánh mắt Thâm Lạc rất nhanh chuyển qua hướng Đan Dương Tử, trên mặt lộ ra một tia vội vàng.

"Lão phu nếu đáp ứng Thâm đạo hữu, đương nhiên sẽ không nuốt lời. Ba loại đan dược đều đã luyện thành." Đan Dương Tử cười nhạt một tiếng, phất ống tay áo về phía trước bàn.

Trên mặt bàn hiện lên bạch quang, trống rỗng thêm ra ba bình thuốc trắng, xanh, đỏ.

"Trong bình thuốc màu trắng đựng Diên Thọ Linh Nhũ Đan, trong bình thuốc màu xanh chính là Thác Mạch Linh Nhũ Đan, trong bình thuốc màu đỏ là Liệu Thương Linh Nhũ Đan." Không đợi Thẩm Lạc hỏi thăm, Đan Dương Tử đã giải thích trước.

Thẩm Lạc cầm lấy bình thuốc màu trắng mở ra, bên trong là ba viên đan dược màu trắng lớn chừng ngón cái, nhìn óng ánh sáng long lanh, giống như ba viên băng tuyết, tản mát ra nồng đậm thanh hương Linh Nhũ cùng hàn khí nhàn nhạt.

"Lúc luyện chế Diên Thọ Linh Nhũ Đan sử dụng Hàn Túy trăm năm, cho nên đan dược mang theo mấy phần hàn ý." Thanh âm Đan Dương Tử truyền đến.

Thẩm Lạc khẽ vuốt cằm, con mắt vẫn không rời ba viên đan dược, khoe miệng lộ ra vẻ vui mừng.

Hắn mặc dù chưa thấy qua Diên Thọ Linh Nhũ Đan, bất quá nhìn được khí từ bề ngoài có thể phán đoán, ba viên đan dược này không thể coi thường.

Hắn cũng không nhìn lâu, rất nhanh đẩy nắp bình thuốc màu trắng lại, cầm lấy hai bình xanh, đỏ mở ra.

Trong bình thuốc màu xanh chứa bảy, tám viên đan dược màu xanh biếc, kích cỡ so với Diên Thọ Linh Nhũ Đan nhỏ hơn một chút, mùi thuốc cũng khác biệt, trừ mùi thơm Linh Nhũ, còn có mùi cỏ khô.

Mà trong bình thuốc màu đỏ là Liệu Thương Linh Nhũ Đan hiện ra màu đỏ nhạt, cũng có bảy, tám viên, tản mát ra một cỗ mùi vị tươi mát.

"Thác Mạch Linh Nhũ Đan cùng liệu thương này có dược hiệu như thế nào?" Thẩm Lạc nhìn về phía Đan Dương Tử.

"Dược hiệu Thác Mạch Nhũ Linh Đan không tốt lắm, dù sao tình huống mở pháp mạch thế nào, tùy theo từng người. Bất quá chỉ cần pháp mạch bình thường, ăn tám khóa Thác Mạch Đan này vào, hẳn là có thể mở rộng ra ba đến bốn thành." Đan Dương Tử nói như thế.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 440: Ngoại Nhân

Mã Tú Tú bên cạnh nghe lời này, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc.

Mà Thảm Lạc cũng giống như vậy, lúc trước hẳn nghe Đan Dương Tử nói Thác Mạch Nhũ Linh Đan có tác dụng khai thác pháp mạch, tối đa chỉ có thể mở rộng một hai thành, chưa từng nghĩ có thể gia tăng nhiều như vậy.

Lại nghe Đan Dương Tử ngụ ý, bốn thành tựa hồ còn chưa phải cực hạn.

"Nếu ta tiếp tục phục dụng càng nhiều Thác Mạch Nhũ Linh Đan, có thể tiếp tục mở rộng pháp mạch không?" Thảm Lạc dần xuống kích động trong lòng, lập tức hỏi.

"Theo dược lý, tu sĩ phục dụng bất luận đan dược gì, một khi số lượng đạt tới trình độ nào đó, sẽ sinh ra kháng tính đối với loại đan dược đó, dược hiệu bắt đầu giảm đi, Thác Mạch Nhũ Linh Đan cũng thế. Theo ta phán đoán, tiếp tục phục dụng loại Thác Mạch Nhũ Linh Đan này, tối đa cũng chỉ có thể mở rộng pháp mạch đến năm thành." Đan Dương Tử nghe hỏi, đuôi lông mày chau lại, trầm ngâm một chút mới lên tiếng.

Thảm Lạc ồ một tiếng, cảm thấy có chút thất vọng, nhưng hẳn rất nhanh liền bỏ đi ý nghĩ này.

Có thể mở rộng pháp mạch đến năm thành, đã cực kỳ khó khăn, mình còn có gì bất mãn chứ?

"Về phần Liệu Thương Nhũ Linh Đan, ta luyện chế rất thuận lợi, dược hiệu so với dự đoán tốt hơn chút, người chết sống lại, mọc lại thân thể không dám nói, nhưng mặc kệ là thương nặng cỡ nào, chỉ cần còn lại một hơi, đều có thể được đan này cứu sống." Đan Dương Tử tiếp tục nói.

Thẩm Lạc nghe lời này, trong lòng lần nữa vui mừng.

Dược hiệu Liệu Thương Nhũ Linh Đan cũng vượt qua hẳn dự đoán, có những Liệu Thương Nhũ Linh Đan trên thân, hẳn sẽ an tâm hơn rất nhiều.

"Thuật luyện đan của Đan Dương Tử đại sư thật sự là xuất thần nhập hóa, ba loại đan dược này, tại hạ rất hài lòng." Hắc cốt ba bình thuốc, chấp tay nói.

Thần sắc Đan Dương Tử nhàn nhạt khoát tay áo, lời khen tương tự, lão đã sớm nghe qua vô số lần, cũng không để ở trong lòng.

"Thẩm công tử, chúc mừng ngươi đã được như nguyện." Mã Tú Tú tiến lên chúc mừng.

"Còn phải đa tạ Mã cô nương hỗ trợ." Thẩm Lạc cũng cảm tạ Mã Tú Tú.

"Đâu có, tiểu muội chỉ làm cầu đất mỗi một chút mà thôi, đan này có thể thành, toàn bộ là nhờ diệu thủ của Đan Dương Tử đại sư." Mã Tú Tú nói ra.

Thẩm Lạc tự nhiên liên tục đồng ý.

Đan dược đã luyện thành, hẳn muốn mau chóng trở về ăn vào, đang muốn đứng dậy cáo từ.

"Thẩm đạo hữu, không biết trên người ngươi còn có Linh Nhũ ngàn năm không?" Đan Dương Tử đột nhiên mở miệng hỏi, hai mắt không chuyên nhìn chăm chăm Thẩm Lạc.

"Đan Dương Tử đại sư minh giám, tại hạ xác thực còn có một ít Linh Nhũ ngàn năm." Ý niệm trong đầu Thâm Lạc thay đổi thật nhanh, gật đầu nói.

Vừa rồi hẳn hỏi thăm phục dụng càng nhiều Thác Mạch Đan, đã lộ chút chân tướng, mà thuật luyện đan của Đan Dương Tử cao minh như thế, ngày sau khả năng còn nhờ đối phương, nên không nói ngoa lừa gạt.

"Quả là thế! Thần đạo hữu, ngại ra đi." Đan Dương Tử lộ vẻ vui mừng, quay người hô một tiếng với chỗ sâu trong phòng khách.

Thanh âm chưa dứt, một nam tử trung niên áo xanh bước nhanh ra.

Người này nhìn khoảng ba mươi mấy tuổi, gương mặt hẹp dài, giống như mặt ngựa, mà trên mặt mọc đầy vết đốm, nhìn rất xấu xí.

"Đan Dương Tử đại sư còn chiêu đãi đạo hữu khác sao?" Thâm Lạc thấy cảnh này, lông mày nhíu lên, ngữ khí lạnh lùng.

Mà Mã Tú Tú nhìn thấy nam tử mặt ngựa này, cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, tựa hồ không biết sự tồn tại của người nọ.

"Thâm đạo hữu không nên tức giận, vị này là Thần Cương, hảo hữu nhiều năm của lão phu, cũng không phải là ngoại nhân." Đan Dương Tử cười ha ha nói.

Mặt Thâm Lạc không biểu tình, cũng không nói chuyện.

"Vị này là Thâm đạo hữu à, Thần mỗi lần này đến đây xác thực đường đột, bắt quả tại hạ thực sự cần gấp Linh Nhũ ngàn năm trong tay đạo hữu, suy đi nghĩ lại vẫn là mạo muội tới trước, còn xin đạo hữu rộng lòng tha thứ một hai. Đây là một phần lễ gặp mặt nho nhỏ, không thành kính ý, mong

Thẩm đạo hữu nhận cho." Thái độ Thần Cương có chút thành khẩn, thò tay lấy ra một cái hộp gỗ đưa tới.

Trong hộp gỗ tràn đầy tiên ngọc, nhìn tối thiểu cũng bốn năm mươi khối.

"Các hạ không cần đa lễ như vậy, có chuyện gì cứ việc nói thẳng." Trong lòng Thẩm Lạc lướt qua vẻ tức giận, trên mặt cũng không biểu hiện ra ngoài, từ tốn nói, cũng không tiếp nhận hộp gỗ.

Hắn tin tưởng Mã Tú Tú và Đan Dương Tử, mới báo hai người biết còn Linh Nhũ ngàn năm, chưa từng nghĩ Đan Dương Tử vậy mà không được hắn cho phép, liền báo việc này cho người khác, còn đưa người đó đến trước mặt hắn.

"Thẩm đạo hữu thật sự là người sáng khoái, vậy ta cũng không che giấu. Linh Nhũ ngàn năm của đạo hữu, có thể bán một chút cho tại hạ không? Về giá tiền ngươi yên tâm, ta nguyện ý trả cao hơn giá thị trường ba thành." Thần Cương khẽ giật mình, sau đó cười ha ha một tiếng nói.

"Đan Dương Tử đại sư, còn có vị Thẩm đạo hữu này, cũng không phải là Thẩm mỗ không cho các ngươi mặt mũi, Linh Nhũ ngàn năm này chính là vật cứu mạng ta, không thể so với vật phẩm khác. Mà luyện chế những đan dược này xong, Linh Nhũ trong tay tại hạ còn thừa không nhiều, đều là lưu lại dùng riêng, không định bán ra." Thẩm Lạc hít sâu một hơi, đè xuống tức giận trong lòng, lắc đầu nói.

Hắn hối hận vừa rồi thừa nhận còn có Linh Nhũ ngàn năm, sớm biết tình huống hiện tại, vừa rồi trực tiếp viện lý do từ chối cho xong.

"Tại hạ cũng biết cử động lần này làm khó đạo hữu, bất quá ta thực sự cần Linh Nhũ ngàn năm này. Ngoài tiên ngọc, nơi này còn chuẩn bị nhiều

phần vật phẩm trân quý, xin Thâm đạo hữu xem qua, nói không chừng trong đó có thứ mà ngươi cần." Thần Cương tựa hồ đã sớm đoán Thâm Lạc sẽ cự tuyệt, lấy từ trong ngực ra tờ giấy trắng đưa tới, đã tính trước nói.

Giấy trắng là một danh sách vật phẩm, phía sau còn ghi chú công dụng.

"Thâm đạo hữu, tại hạ đã nói qua, Linh Nhũ ngàn năm trong tay tại hạ không dự định bán, còn xin các hạ tự trọng." Thâm Lạc lạnh lùng nói, cũng không tiếp tờ giấy trắng kia.

Thần Cương thấy Thâm Lạc không thèm nhìn đã cự tuyệt, ánh mắt híp lại, một vòng hàn quang âm lãnh chảy ở trong đó.

"Thâm đạo hữu, chớ cự tuyệt nhanh như vậy chứ, Thâm đạo hữu chính là cung phụng Bác Vật hành, thân gia phong phú, lão phu cũng cảm thấy, hay là ngươi xem trước một chút những thứ kia rồi hẵng quyết định." Đan Dương Tử cười ha ha, khuyên nhủ.

Bác Vật hành cùng Tụ Bảo đường, Hiên Viên ngang hàng nhau, là một trong tam đại thương hội Đại Đường. Trong tam đại thương hội, Hiên Viên các chủ yếu kinh doanh sinh ý luyện khí, mà Tụ Bảo đường thiên về sinh ý luyện đan, phù lục, Bác Vật hành thì chủ yếu xử lý các loại linh tài mua bán, luận quy mô, còn trên cả Tụ Bảo đường và Hiên Viên các.

Thâm Lạc tự nhiên đã nghe nói qua cái tên Bác Vật hành, nhưng không vì vậy mà cải tiến cách nhìn với Thần Cương. Hắn nhìn Đan Dương Tử một chút, vẫn không nói gì.

Trên mặt Đan Dương Tử hiện lên một tia âm lãnh, ánh mắt thoáng nhìn, đưa mắt ra ý với Mã Tú Tú một cái.

"Thâm đạo hữu, vị Thâm đạo hữu là người có tu vi cao thâm, quyền cao chức trọng, ngươi không phải cần gấp linh hỏa sao? Theo ta được biết,

trong tay Thần đạo hữu cũng có." Thần sắc Mã Tú Tú biến ảo, một lát sau mới nói với Thẩm Lạc.

Ánh mắt Thẩm Lạc đảo qua trên thân ba người, im lặng một lát, nhận lấy tờ giấy trắng kia.

"Thiên Tầm Ti, Kim Phượng vũ, Ngũ Sắc Thần Thạch. . ."

Trên trang giấy viết tên các loại vật phẩm trân quý, mỗi một kiện đều có giá trị không nhỏ, nhất là Ngũ Sắc Thần Thạch kia, là tài liệu luyện chế pháp bảo, giá trị không dưới Huyền Quy Giáp đã xuất hiện tại hội đấu giá.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 441: Nhị Nguyên Chân Thủy

Mà dưới tờ giấy trắng thành linh có hai loại linh hỏa, theo thứ tự là Thiên Tâm Linh Diễm cùng Bạch Liên Chân Hỏa.

Hai loại linh hỏa này đều là Nhân phẩm linh hỏa, xếp hạng thấp hơn so với Kim Dương Linh Hỏa một chút, nhưng đều là linh hỏa khó có được.

Đáng tiếc, Thẩm Lạc bây giờ đã có Hồng Liên Nghiệp Hỏa, đã luyện thành Thuần Dương Kiếm Phôi, không còn cần những linh hỏa này.

Chỉ là tình huống trước mắt, nếu cự tuyệt giao dịch này, Thần Cương và Đan Dương Tử chưa hẳn chịu để hắn tùy tiện rời đi.

Hắn đang chần chờ, ánh mắt đột nhiên ngưng tụ, nhìn về phía tên một loại vật phẩm trên trang giấy: Nhị Nguyên Chân Thủy.

"Các hạ có Nhị Nguyên Chân Thủy?" Thẩm Lạc ngẩng đầu hỏi.

Thần Cương thấy Thẩm Lạc không hỏi thăm linh hỏa, còn có Ngũ Sắc Thần Thạch có giá trị lớn nhất trên danh sách, ngược lại hỏi tới Nhị Nguyên Chân Thủy, đầu tiên là khẽ giật mình, lập tức lấy lại tinh thần.

"Ha ha, Thẩm đạo hữu coi trọng Nhị Nguyên Chân Thủy của Thần mỗ? Thật sự là hảo nhãn lực, Nhị Nguyên Chân Thủy này là Báu Vật hành mua không lâu trước đó, nghe nói là có người tại Đông Hải ngẫu nhiên gặp một đầu Bạch Lân Giao Long sắp chết, đánh giết sau đó rút từ thể nội nó ra. Thẩm đạo hữu tu luyện công pháp Thủy thuộc tính, bình Nhị Nguyên Chân

Thủy này đủ để trợ giúp tu vi các hạ tiến nhanh." Thần Cương lấy từ trong ngực ra một bình ngọc nhỏ màu lam, để lên bàn.

Gã mặc dù tận lực thả nhẹ, vẫn phát ra "Ầm" một tiếng ngọt ngào nặng nề.

"Có thể để tại hạ nhìn qua chân thủy trong bình không?" Thảm Lạc nhìn thoáng qua bình ngọc, hỏi.

"Đương nhiên có thể, đạo hữu xin cứ tự nhiên." Thần Cương cười khua tay nói.

Thảm Lạc gật đầu với gã, lúc này mới đưa tay lấy bình ngọc.

Bình ngọc này nhìn không lớn, lại cực kỳ nặng nề, chỉ lớn chừng ngón cái, lại chừng trên trăm cân.

Hắn mở nắp bình, bên trong chứa hơn phân nửa bình chất lỏng màu bạc, so với năm đó hắn lấy được Tam Nguyên Chân Thủy càng thêm sáng tỏ.

Một cỗ linh khí Thủy thuộc tính kinh người từ trong bình tuôn ra, cơ hồ hình thành hơi nước quanh miệng bình, làm không khí trong phòng khách cũng theo đó ẩm ướt, đúng là Nhị Nguyên Chân Thủy không thể nghi ngờ, số lượng còn không ít.

"Bình Nhị Nguyên Chân Thủy này ta đổi, chỉ là chân thủy trong bình này quá ít, nhiều nhất chỉ có thể đổi hai bình Linh Nhũ ngàn năm." Thảm Lạc đậy kín nắp bình, bất động thanh sắc phát tay áo lên, hai bình ngọc đựng đầy Linh Nhũ xuất hiện ở trên bàn.

"Chỉ hai bình, quá ít đi, không bằng Thảm đạo hữu nhìn thêm những vật kia, tiếp tục chọn một hai kiện, đổi thêm hai bình Linh Nhũ cho ta?" Thần Cương lại nhíu mày, nói.

"Thảm mỗ chỉ có năm bình Linh Nhũ ngàn năm, đổi cho các hạ hai bình đã là cực hạn, nếu không nguyện ý, vậy giao dịch này coi như thôi đi." Thảm Lạc từ tốn nói, đưa tay lấy lại hai bình Linh Nhũ trên bàn.

"Khoan, hai bình thì hai bình, cứ theo Thảm đạo hữu nói đi." Thần Cương nhanh chóng duỗi tay ra, đoạt hai bình Linh nhũ trước khi Thảm Lạc cầm lấy.

Trong lòng Thảm Lạc cười thầm, trên mặt lại không biểu lộ mảy may, thu bình Nhị Nguyên Chân Thủy này vào, sau đó đứng dậy cáo từ.

"Ta tiễn ngươi." Mã Tú Tú vội vàng nói, đi theo.

"Đan Dương đạo hữu, vậy tại hạ cũng cáo từ, lần này đa tạ ngươi hỗ trợ." Thần Cương nhìn thân ảnh hai người Thảm Lạc đi ra ngoài, cũng cáo từ nói.

"Ngươi nhớ kỹ thì tốt, chuyện chúng ta ước hẹn ngươi chớ quên." Đan Dương Tử hừ một tiếng nói.

"Đan Dương đạo hữu cứ yên tâm, chuyện ta đáp ứng ngươi, sao lại không thực hiện chứ." Thần Cương cười ha ha một tiếng, đứng dậy đi ra bên ngoài, cũng không đi cửa chính, mà là đi thiên môn phủ đệ.

Lúc này, Mã Tú Tú đã tiễn Thảm Lạc ra bên ngoài phủ đệ.

"Mã cô nương, Thảm mỗ sau đó phải rời đi Trường An thành một đoạn thời gian, tám phủ lục ngươi cần ta sẽ cố gắng thử, một khi vẽ thành, sẽ phái người đưa đến Tụ Bảo đường." Thảm Lạc nói như thế, cũng đã không còn cảm giác thân mật như trước đây.

"Tốt, vậy tiểu nữ lặng chờ tin tốt của Thảm công tử." Mã Tú Tú phát giác được ngữ khí Thảm Lạc lãnh đạm, mắt đẹp ba động, nụ cười trên mặt

không giảm nói.

Thẩm Lạc không tiếp tục nói chuyện với Mã Tú Tú nữa, quay người rời đi.

Thần Cương kia chuẩn bị hai loại linh hỏa, hiển nhiên là Mã Tú Tú báo chuyện hấn cần linh hỏa cho đối phương.

Mã Tú Tú là thương nhân Tụ Bảo đường, lấy việc này mưu lợi, không có gì để khen chê, chỉ là trải qua chuyện này, hấn đã không thể xem nàng là bằng hữu nữa.

"Thẩm công tử muốn trở về sao? Tiểu nhân đưa ngài đi." Tôn Đồng giờ phút này vẫn chờ ở bên ngoài, nhìn thấy Thẩm Lạc đi ra, lập tức lái xe tiến lên đón.

"Ta còn có việc khác cần hoàn thành, cũng không làm phiền Tôn huynh nữa." Thẩm Lạc lắc đầu, bước nhanh về phía trước.

Thân pháp hấn cực nhanh, mấy hơi thở đã biến mất ở nơi xa, để Tôn Đồng cứ thế đứng tại nơi đó.

Mã Tú Tú đưa mắt nhìn thân ảnh Thẩm Lạc đi xa, gương mặt xinh đẹp trầm xuống, đứng lặng yên một lát, lúc này mới quay người trở về phủ đệ.

Trong phòng khách giờ phút này chỉ có một mình Đan Dương Tử đang thân nhiên uống trà.

"Đan Dương Tử, chuyện thoả thuận trước đó đã không đúng, dựa theo lúc trước chúng ta thương định, trước do ngươi ta đưa ra chuyện giao dịch với Thẩm Lạc, chờ hấn đồng ý, mới để cho Thần Cương gặp mặt hấn. Ngươi sao lại trực tiếp đưa Thần Cương tới?" Sắc mặt Mã Tú Tú âm trầm, chất vấn.

"Thì sao, dựa theo suy đoán của ngươi, Thẩm Lạc kia tám thành sẽ đáp ứng chuyện giao dịch, trực tiếp để bọn hắn gặp mặt há không bớt việc hơn sao? Đan Dương Tử từ tốn nói.

"Ngươi chưa được Thẩm công tử cho phép, trực tiếp dẫn người tới mua Linh Nhũ ngàn năm của hắn, để người ta nhìn Tụ Bảo đường chúng ta thế nào?" Mã Tú Tú lạnh giọng hỏi.

"Chỉ là một tán tu Tích Cốc kỳ mà thôi, chuyện Địa Phủ đã bàn giao, thời gian lão phu quý giá vô cùng, không có nhiều thời gian nhàn rỗi ton hót cùng tiểu tử kia!" Thần sắc Đan Dương Tử cũng lạnh xuống, đặt mạnh chén trà trong tay xuống bàn, phát ra "Cạch" một tiếng vang lớn.

"Hừ! Nếu bởi vì duyên cớ của ngươi, dẫn đến chuyện Ưc Mộng Phù của ta bị ảnh hưởng, ta sẽ không tha thứ!" Mã Tú Tú nhướn mày ngài lên, trong hai con ngươi bắn ra hai vệt ánh sáng lạnh lẽo.

Nói xong lời này, nàng quay người đi ra phía ngoài, lưu lại Đan Dương Tử tràn đầy vẻ giận dữ.

...

Thẩm Lạc rời Diên Thọ phường, lẩn vào trong đám người trên đường cái bên ngoài.

Hắn cấp tốc lẩn trong dòng người, rất nhanh đi ngang qua mấy khu ngã tư, đi tới bên cạnh một dòng sông trong thành.

Hắn nhìn quanh trái phải, đi vào một chỗ không người, không chút do dự lặn xuống nước, thi triển Tị Thủy Quyết và Ngự Thủy Thuật, dưới đáy nước tiến lên phía trước.

Thẩm Lạc tiếm hành dưới đáy nước hơn một canh giờ, từ thành bắc đi tới thành đông, lúc này mới từ một chỗ bí mật xuất thủy lên bờ, trốn ở bên trong một bụi cỏ tươi tốt trên bờ.

Hắn đã thay đổi quần áo dưới đáy nước một lần, càng triệt để thanh tẩy thân thể, bảo đảm không ai có thể truy tung tới.

Lúc này sắc mặt Thẩm Lạc có chút ngưng trọng.

Chuyện hôm nay, gõ cho hắn một cái cảnh báo, để hắn đột nhiên ý thức được đã ỷ lại Tụ Bảo đường quá nhiều, cũng làm cho đối phương biết mình quá nhiều chuyện.

Nếu Tụ Bảo đường có ý xấu với hắn, tùy thời có thể làm như hôm nay, từ trên người hắn lấy đi bất kỳ vật gì, nếu làm tuyệt tình hơn, thậm chí có thể trực tiếp giết người đoạt bảo. Bằng vào thực lực của hắn bây giờ, căn bản không thể phản kháng với một tổ chức khổng lồ như vậy.

Cũng may hắn kịp thời tỉnh ngộ, lập tức thoát thân.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 442: Bể Quan

Lấy ngự thủy thuật tinh diệu của hấn, lại tiềm hành dưới đáy nước, dù Tụ Bảo đường phái người theo dõi, hấn cũng bị hấn bỏ rơi.

Cử động lần này mặc dù quá cẩn thận, nhưng vì an toàn của mạng nhỏ, không thể không như vậy.

"Vẫn là do thực lực không đủ, ngày sau làm việc phải cẩn thận e dè hơn chút." Thảm Lạc lần nữa khuyên bảo bản thân một phen, lúc này mới nhìn chung quanh đánh giá một chút.

Đây là một phường khu vắng vẻ ở bên cạnh một con sông, hấn nghiêng tai lắng nghe cư dân nói chuyện nơi xa, rất nhanh biết nơi này là thành đông "Khúc Trì phường", phụ cận chính là lâm viên Phù Dung viên nổi danh của Hoàng gia.

Thảm Lạc lộ vẻ do dự, lo lắng tiếp theo nên làm gì.

Muốn bảo đảm an toàn của mình, rời Trường An thành là phương pháp tốt nhất. Nhưng rời khỏi nơi đây, chỉ sợ cũng không tìm được nơi có tài nguyên tu tiên phong phú như vậy.

"Trong Trường An thành, cư dân đến trăm vạn, ta ẩn thân trong đó, chỉ cần không ngoi đầu lên gây chuyện, Tụ Bảo đường cũng tìm không thấy. Mà nơi này các thế lực tụ tập, thế lực Tụ Bảo đường mặc dù lớn, nhưng cũng không có khả năng một tay che trời, trước ta cứ lưu ở nơi đây, hảo hảo

tăng lên một chút tu vi đã." Trong lòng của hắn cân nhắc, rất nhanh đưa ra quyết định.

Hai tay Thâm Lạc đưa lên mặt nhào nặn mấy cái, biến ảo thành một người khác, đi về phía Khúc Trì phường.

Tầm nửa ngày sau, hắn ngự trang thành một thương khách nơi khác tới, mua một tòa tiểu viện vắng vẻ, làm nơi đặt chân của mình.

Nơi Khúc Trì phường này vắng vẻ, ở đây là nơi cư ngụ của tầng dưới nhân vật tam đạo cứu lưu, số người lưu động cực lớn, thích hợp ẩn núp hành tung.

Sau đó, Thâm Lạc biến ảo thành một dung mạo khác, đi vào một phường khu khác phụ cận, thuê một người đưa tin, mang một phong thư đến cho Chu Thiết ở Xương Bình phường.

Trong thư hắn nói muốn rời khỏi Trường An thành một đoạn thời gian, đề gã không cần lo lắng, đồng thời hắn ẩn ý đề Chu Thiết cáo tri cho Tạ Vũ Hân, chỗ ở kia đã bị Tụ Bảo đường đề ý, đề nghị Tạ Vũ Hân chuyển dời đến nơi khác.

Làm xong những thứ này, Thâm Lạc không phân tâm nữa, trở lại chỗ ở mới, bắt đầu chuẩn bị bế quan tu luyện.

Tiểu viện này là hắn đặc biệt chọn lựa, cách Khúc Hà bên ngoài Khúc Trì phường rất gần.

Hắn triệu hồi ra chuột biển Mậu Xuân kia, dùng năng lực đào đất của nó, lại phối hợp ngự thủy thuật của hắn, rất nhanh đào ra một thông đạo trong lòng đất liên thông giếng nước trong viện với Khúc Hà.

Có đầu thông đạo này, Thâm Lạc an tâm hơn rất nhiều.

Trong giếng nước, hắn dùng mấy cây gỗ cùng một khối phiến đá lấp ráp thành một bình đài đơn giản trong nước, rất nhanh ở chỗ này bắt đầu bế quan.

Bất quá hắn không lập tức bắt đầu tu luyện, mà trước lấy ra ba viên Diên Thọ Nhũ Linh Đan, cầm lấy một viên ngửa đầu ăn vào.

Đan dược vào miệng hóa thành một đạo khí lưu lạnh buốt, tiến vào trong bụng của hắn.

Dòng khí lưu này tản mát ra hàn khí, khiến cho thân thể Thẩm Lạc run rẩy không thôi, hai gò má nhanh chóng nổi lên một tầng xanh đen.

Khí lưu lạnh buốt kia ở trong cơ thể hắn chạy hai vòng, đột nhiên khí tức hắn thay đổi, vậy mà từ lạnh buốt biến thành nóng rực.

Mà sắc mặt của hắn cũng rất nhanh từ xanh đen biến thành xích hồng, đỉnh đầu thậm chí còn có hơi nóng bốc lên.

Nhưng cũng không lâu lắm, những khí tức nóng rực này lại lại lần nữa biến thành lạnh buốt.

Như vậy lạnh nóng giao nhau, thân thể Thẩm Lạc lúc lạnh lúc nóng, không ngừng kinh lịch dùng Băng Hỏa Luyện Trọng Thiên tẩy lễ, nhưng tinh thần hắn lại càng ngày càng tốt, hai mắt cũng phát ra sáng rực.

Gần nửa canh giờ qua đi, đan dược biến thành khí tức đều dung nhập vào thân thể của hắn.

Thân thể Thẩm Lạc cũng khôi phục nguyên dạng, trong lòng vui mừng.

Giờ phút này toàn thân hắn không có chỗ nào không thoải mái, tất cả mệt nhọc và đau nhức bị quét sạch sành sanh, trước đó luyện chế Thuần

Dương Kiếm Phôi tiêu hao tinh huyết tựa hồ cũng bỏ tức hơn phân nửa.

Càng quan trọng hơn là, hắn có thể mơ hồ cảm giác được, sức sống trong cơ thể mình biến mất thật lâu kia lại trở về không ít, đó là dấu hiệu thọ nguyên gia tăng.

Thẩm Lạc không tiếp tục phục dụng viên Nhũ Linh Đan thứ hai, mà khoan chân vận công, thu nạp được lực thể nội còn sót lại.

Ba ngày sau, tất cả được lực trong cơ thể hắn đều được thân thể hấp thu, liền phục dụng viên Nhũ Linh Đan thứ hai.

Mà sau bảy ngày, hắn ăn viên Nhũ Linh Đan thứ ba vào.

Thẩm Lạc khoan chân ngồi trong giếng, trên mặt huyết khí tràn đầy, hồng quang đầy mặt, trước đó luyện kiếm tiêu hao tinh huyết đã khôi phục lại.

Theo hắn suy đoán, tuổi thọ của hắn hẳn là khôi phục khoảng năm mươi năm.

"Cuối cùng tạm thời không cần lo lắng thọ nguyên, có thể an tâm tu luyện." Thẩm Lạc thở ra một hơi thật dài.

Thẩm Lạc thu suy nghĩ lại, nhắm hai mắt, yên lặng nhớ lại tâm đắc trong mộng cảnh về tu luyện Tích Cốc kỳ, sau đó lấy bình ngọc chứa Nhị Nguyên Chân Thủy, đổ ra một giọt bôi lên trên da.

Một cỗ Thủy Linh lực nồng đậm rót vào trong cơ thể của hắn, pháp lực trong đan điền dưới tình huống không thúc giục, tự hành vận chuyển lại.

Thẩm Lạc hít sâu một hơi, lập tức vận khởi công pháp vô danh, thu nạp thủy linh khí ẩn chứa trong Nhị Nguyên Chân Thủy.

Nhị Nguyên Chân Thủy ẩn chứa thủy linh khí hơn xa Tam Nguyên Chân Thủy lúc trước, công pháp vô danh vận chuyển lại dị thường sinh động, cơ hồ trong chớp mắt có thể vận chuyển một chu thiên, so với tu luyện trong mộng cảnh cũng không kém.

Hắn vận chuyển công pháp vô danh hấp thu Nhị Nguyên Chân Thủy này, cảm thụ thủy linh khí trong Nhị Nguyên Chân Thủy từng chút từng chút bị thân thể hấp thu, cùng lúc đó, từng luồng từng luồng Thủy Linh lực từ trong thủy mạch đáy giếng hội tụ tới, dung nhập vào thể nội Thâm Lạc.

Trường An thành chính là đầu mối then chốt linh mạch Nam Chiêm Bộ Châu, linh khí nồng đậm, thủy linh khí tụ đến cũng có thể nhìn thấy rõ.

Thâm Lạc thấy vậy, khoe miệng lộ ra vẻ tươi cười.

Dựa theo tình huống tu luyện hiện tại, không bao lâu nữa có thể đạt tới Tích Cốc kỳ đỉnh phong, xem ra chính mình đã lựa chọn là đúng.

...

Trong nháy mắt nửa năm trôi qua, cuối năm sắp tới, thời tiết đã rét lạnh.

Một sáng ngày mới, trong thành hàn vụ lượn lờ, trên Khúc Hà cũng lượn lờ sương mù, cũng may mặt sông không kết băng, một thuyền đánh cá đang chạy dọc theo sông đánh bắt cá.

Trên thuyền có bốn năm ngư dân, làn da ngăm đen, tay chân thô ráp, xem ra đều là người nhiều năm kiếm ăn trên mặt nước.

Một tên tráng hán đứng ở đầu thuyền hơi khom người xuống, đang muốn cầm lưới đánh cá rải ra.

Vào thời khắc này, thanh âm ù ù từ đáy sông truyền đến, nơi đó tựa hồ có kinh lôi nổ tung, mặt sông vốn bình tĩnh đột nhiên hiện ra vô số vòng xoáy to to nhỏ nhỏ chảy xiết, bọt nước vẩy ra tung bay, toàn bộ mặt sông phảng phất sôi trào lên.

Không khí mặt sông cũng bị quét sạch, nhấc lên trận trận gió lớn, thổi tan những sương mù kia.

Thuyền đánh cá cũng bị vòng xoáy quán lấy, quay tròn một vòng. Cũng may người trên thuyền phản ứng cực nhanh, trước chạy vào trong khoang thuyền, không bị rơi xuống nước.

Bất quá dị tượng trong sông kéo dài không quá lâu, mấy hơi thở sau đã khôi phục lại bình tĩnh.

"Lão đại, có chuyện gì vậy? Chẳng lẽ đáy sông này có yêu quái!" Tráng hán ngư dân trước đó muốn tung lưới kia nhìn mặt sông từ từ bình tĩnh, vẫn còn khiếp sợ nhìn chủ thuyền hỏi.

Chủ thuyền là lão giả khoảng sáu mươi tuổi, tay cầm tẩu thuốc, mặt mũi tràn đầy gió sương, giờ phút này mặc dù cũng kinh hãi, nhưng so với những người khác trấn định hơn không ít.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 443: Lấy Quỷ Dưỡng Thần Thuật

"Nói bậy, nơi này là Trường An thành, yêu quái không biết sống chết nào dám đến nơi này quấy rối chứ." Chủ thuyền trừng trảng hán ngư dân một cái, hừ một tiếng nói.

"Vậy xảy ra chuyện gì?" Trong lòng trảng hán ngư dân hơi ổn định lại hỏi.

"Nhìn tình huống này, vừa rồi dưới nước hẳn là có tiên sư đại nhân đang thi pháp." Chủ thuyền hít sâu một hơi thuốc lá, phun ra khói mù, chậm rãi nói.

"Tiên sư đại nhân! Vậy ngài ấy vẫn còn ở đây chứ? Chúng ta đến bái kiến đi, nói không chừng có thể cầu chút tiên đan kéo dài tuổi thọ đó." Ánh mắt ngư dân cao lớn sáng lên, nhìn lại chung quanh thuyền.

Những ngư dân khác cũng giống như vậy.

Trong Trường An thành mặc dù tu sĩ đông đảo, cũng chỉ có một ít người thượng đẳng mới có thể tiếp xúc với tiên nhân, bọn họ đều là bách tính cùng khổ, vẫn như cũ tâm hoài cực lớn với tu tiên giả.

"Đừng hồ nháo, nhanh lái thuyền đi!" Chủ thuyền nghiêm khắc trừng ngư dân cao lớn một cái, trầm giọng phân phó lái thuyền.

Ngư dân cao lớn câm như hén, ngậm miệng lại.

Những người khác cũng không dám nói gì, chậm rãi thúc đẩy thuyền đánh cá, đi tiếp vài dặm, chủ thuyền mới bảo dừng lại.

"Lão đại, vì sao không để cho ta gọi vị tiên sư kia?" Ngư dân cao lớn không phục hỏi.

Những người khác cũng giống vậy hoang mang không hiểu.

"Các ngươi tưởng là tiên sư đại nhân đều là người tốt thích làm việc thiện sao?" Chủ thuyền hừ lạnh nói.

"Chẳng lẽ không đúng sao?" Ngư dân cao lớn hỏi.

"Các ngươi hiểu về tiên sư đại nhân quá ít, theo ta được biết, các tiên sư cũng chia chính tà, những tiên sư chính đạo kia đối với những bách tính chúng ta quả thật không tệ, nhưng những tiên sư tà đạo kia căn bản là giết người không chớp mắt, so với cường đạo, yêu quái còn đáng sợ hơn. Vừa rồi tiên sư dưới nước không biết là chính hay là tà, các ngươi tùy tiện hô gọi, coi chừng chết cũng không biết tại sao đấy." Chủ thuyền hừ lạnh nói.

Đám ngư dân nghe những lời này, cảm thấy khiếp sợ, nhưng cũng được mở rộng tầm mắt.

...

Hơn mười trượng phía dưới xoáy nước vừa rồi, một bóng người đang khoanh chân ngồi ở chỗ đó, chính là Thẩm Lạc.

Hai tay hắn giao ở trước ngực, kết một cái thủ ấn, chỗ mi tâm có tinh quang yếu ớt chớp động, toàn thân quanh quẩn lam quang, hình thành một quang cầu rộng mấy trượng, trong đó có vô số hư ảnh sóng cả màu lam nhảy nhót.

Nước sông chung quanh đều bị ngăn ở bên ngoài, quần áo trên người hắt sạch sẽ gọn gàng, không dính chút nước nào cả.

"Vẫn không được sao. . ." Thẩm Lạc thở dài, buông hai tay kết ấn ra, tinh quang chỗ mi tâm cũng nhanh chóng biến mất.

Trải qua nửa năm khổ tu, hấn dựa vào Nhị Nguyên Chân Thủy, sinh sinh tăng tu vi lên tới Tích Cốc kỳ đỉnh phong, quá trình coi như thuận lợi.

Tám viên Thác Mạch Nhũ Linh Đan kia hấn cũng đã ăn vào, thể nội pháp lực bạo tăng cơ hồ một nửa.

Dựa vào kinh nghiệm mộng cảnh đột phá Ngung Hồn kỳ, cùng tăng nhiều pháp lực, Thẩm Lạc thử đột phá, chỉ tiếc cuối cùng vẫn thất bại.

Nguyên lý tiến giai Ngung Hồn kỳ kỳ thật rất đơn giản, vận chuyển pháp lực tinh khí toàn thân, còn có khí huyết lực, quán chú vào một chỗ sâu cửa ải thiên môn thần bí.

Thiên môn cũng không phải là huyết khiếu, mà là chỗ huyền diệu khó giải thích, chỗ kết nối nhân thể và thần hồn, chỉ có đạt tới Tích Cốc kỳ đỉnh phong, mới có thể cảm ứng được nơi đó.

Chỉ cần đã thông nơi này, là có thể lấy pháp lực, khí huyết lực khai phát đại não, thúc đẩy lực lượng thần hồn não hải lớn mạnh, từ đó triệt để ngưng luyện ra thần hồn hình người, tiến giai đến Ngung Hồn kỳ.

Đừng nhìn tiến giai Ngung Hồn kỳ chỉ là xông mở một chỗ huyết khiếu mà thôi, độ khó trong đó không biết khó khăn đã làm đổ bao nhiêu người.

Huyết vị Tinh Nguyên tại chỗ sâu trong não, lúc mở ra phải cực độ cẩn thận, hơi không chú ý sẽ thương tới não người, biến thành ngớ ngẩn.

Mà một bước này phóng ra, không chỉ có thể ngưng luyện ra thần hồn, càng có thể tăng cường rất nhiều liên hệ giữa người tu tiên và thiên địa, tiếp dẫn thiên địa linh khí quán chú tiến vào chỗ sâu cốt tủy, khiến cho người tu tiên thoát thai hoá cốt, tăng tiến thọ nguyên.

Ở trong giấc mộng, tư chất Thẩm Lạc tuyệt đỉnh, thể nội mở ra hai mươi đầu pháp mạch, pháp lực hùng hậu không gì sánh được, không tốn nhiều khó khăn đã thuận lợi đã thông Tinh Nguyên huyết, ngưng luyện ra thần hồn.

Nhưng hẳn trong hiện thực trùng kích Ngưng Hồn kỳ, tình trạng lại khác rất lớn,

Trong cơ thể hẳn chỉ có ba đầu pháp mạch, mặc dù phục dụng Thác Mạch Đan mở rộng pháp mạch, pháp lực vẫn quá đơn bạc, dù có thêm kinh nghiệm trong mộng tương trợ, cũng vẫn không đủ.

"Xem ra vẫn phải dựa vào ngoại lực tương trợ." Thẩm Lạc thầm nghĩ trong lòng.

Hắn cũng không nhụt chí, lần này trùng kích Ngưng Hồn kỳ, lúc đầu hẳn cũng không ôm hy vọng quá lớn, chỉ là ôm tâm lý may mắn thử mà thôi.

Không được, hẳn định vận dụng phương án thứ hai.

Ở trong Thuần Dương Kiếm Điển, ghi chép một môn bí thuật lấy quỹ dưỡng thần, có thể phụ trợ tiến giai Ngưng Hồn kỳ.

Ngưng Hồn kỳ mấu chốt là lấy tinh dưỡng thần, quỹ chính là hồn thể, cùng lực lượng thần hồn tương cận, môn bí thuật này chính là mượn nhờ quỹ khí, kích thích thiên môn trong não, gia tốc lực lượng thần hồn dưỡng thành.

Chỉ là, muốn thi triển môn bí thuật này, cần bắt một đầu lệ quý. Quý vật có tu vi càng cao, tỷ lệ thành công càng lớn.

"Ban đầu ở Xuân Thu quan, sư phụ đến Mã gia ở Bạch Hà trấn khu quý, lão nhân gia ông ta tựa hồ đã bắt lấy nữ quý hung lệ kia nuôi dưỡng, hẳn là chuẩn bị để ngày sau đột phá Ngưng Hồn kỳ?" Thâm Lạc đột nhiên nhớ lại một chuyện trước đây thật lâu.

Nghĩ đến chuyện này, hắn lập tức nhớ lại thời gian ở Xuân Thu quan, sư tôn La đạo nhân, Điền Thiết Sinh, Bạch Tiêu Thiên. . .

Chỉ tiếc, trừ Bạch Tiêu Thiên, những người khác bây giờ đều đã sinh tử không rõ, muốn gặp lại sợ là khó như lên trời.

Thâm Lạc rất nhanh thu hồi suy nghĩ, không phí công thương cảm nữa, đứng dậy thôi động Ngự Thủy Thuật, từ đường thủy lên về tiểu viện.

Hắn từ trong giếng đi ra ngoài, bắt đầu cân nhắc đi nơi nào bắt quý.

Thâm Lạc mặc dù ngây người tại Trường An thành một đoạn thời gian, nhưng nơi nào có quý vật lợi hại, vẫn là hai mắt đen thui. Mà tu sĩ quen biết tại Trường An thành, cũng chỉ có ba người Mã Tú Tú, Lục Hóa Minh, Tạ Vũ Hân.

Hắn tạm thời không muốn liên hệ Mã Tú Tú, Tạ Vũ Hân thì không biết đã trở về chưa, nhưng nàng này dù sao tu vi khá thấp, trà trộn vào tán tu đoán chừng cũng vậy, biết được tung tích quý vật lợi hại khả năng không lớn.

Nếu vậy, đối tượng hỏi thăm tốt nhất cũng chỉ còn Lục Hóa Minh.

Thâm Lạc trầm ngâm một lát, lấy tay vò mặt, thể nội phát ra thanh âm khớp xương dị động giống như rang đậu, sau đó hắn đi vào bên cạnh giếng,

nhìn cái bóng dưới nước, hài lòng gật đầu.

Cả người hẳn hóa thành một thanh niên mặt dài ngọc ngé, bất luận dung mạo khí chất, hoàn toàn khác biệt lúc trước, dù là người thân nhất chỉ sợ cũng không nhận ra.

Nửa năm qua, sau khi hẳn tu luyện, cũng tinh thoả tham tường một chút quyển « Luyện Thân Bí Điển » kia, lĩnh ngộ nhục thân càng thêm khắc sâu. Trong « Luyện Thân Bí Điển » cũng có bí thuật cải biến kết cấu nhục thân, có chỗ gần giống với Niết Cốt Dịch Dung thuật.

Bây giờ hẳn thi triển Niết Cốt Dịch Dung thuật càng thêm tinh diệu, thời gian kéo dài cũng tăng cường rất nhiều, không còn giống như trước đây, chỉ có thể duy trì một lát.

Thẩm Lạc cẩn thận kiểm tra thân thể một chút, bảo đảm sẽ không bởi vì những chi tiết khác mà bị nhận ra, lúc này mới đứng dậy rời tiểu viện.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 444: Pháp Khí Trấn Quỷ

Thẩm Lạc tới Tây Thị trước, đi vào một cửa hàng tên là Thiên Công các.

Trong cửa hàng này trưng bày các loại vũ khí đao, kiếm, lại là một cửa hàng kinh doanh luyện khí.

Muốn đi bắt quỷ, cần chuẩn bị chút, đầu tiên là phải chuẩn bị một kiện pháp khí có thể cất giữ quỷ vật, nếu không bắt được cũng không tốt.

Thẩm Lạc bây giờ đã hiểu rõ hơn về các cửa hàng ở Tây Thị, chỉ riêng sinh ý luyện khí, lớn nhất là Hiên Viên các.

Bất quá Hiên Viên các và Tụ Bảo đường quan hệ không ít, hẳn không muốn liên quan đến. Thiên Công các này cũng là một nhà có thanh danh trong sinh ý luyện khí, hẳn là có thể mua được pháp khí hẳn cần.

Diện tích trong Thiên Công các rất lớn, quầy hàng đều dùng Hồng Sam Mộc trân quý chế tạo, phía trên trưng bày pháp khí mặc dù bị cấm chế bao phủ, vẫn truyền ra từng tia từng tia ba động linh lực, phẩm cấp có vẻ không thấp.

Thẩm Lạc thấy cảnh này, âm thầm gật đầu, cảm thấy tìm đúng nơi rồi.

"Vị khách quan này, ngài muốn pháp khí gì? Đồ vật bôn điểm đều do Luyện Khí đại sư chế tạo thành, chất lượng tuyệt đối bảo đảm." Một người hầu áo xanh tiến lên đón.

"Có pháp khí thu nạp quý vật không? Ta chỉ cần tinh phẩm, thứ phẩm không cần lấy ra." Thẩm Lạc cũng không nói nhảm, nói thẳng.

Người hầu áo xanh nghe nói khẽ giật mình, quan sát tỉ mỉ thần sắc Thẩm Lạc, xác định đối phương không phải đang nói đùa, biết gặp được khách hàng lớn, trên mặt lộ ra nụ cười xán lạn, vội vàng mời hẳn vào trong nhã gian.

Hai người hầu tiến lên dâng linh trà, lại bung tới rất nhiều hoa quả kỳ dị.

Thẩm Lạc có thể cảm nhận được trong những hoa quả này ẩn chứa linh lực dồi dào, hiển nhiên đều là linh quả. Bất quá hẳn không muốn ăn bất kỳ vật gì tại nơi lạ, tự nhiên không động vào những linh trà linh quả này.

Một lát sau, cửa nhã gian khẽ động, người hầu áo xanh lúc trước mang theo một thiếu nữ áo xanh đến.

"Biểu tiêu thư, chính là vị khách quý này muốn mua pháp khí." Người hầu áo xanh cung kính nói với thiếu nữ một tiếng, rất mau lui ra ngoài.

Thẩm Lạc giương mắt dò xét người tới, thiếu nữ tú bào này nhìn khoảng mười tám mười chín tuổi, mặt như hoa đào, mắt ngọc mây ngài, có chút mỹ mạo.

Chỉ là thần sắc nàng lãnh đạm, hững hờ nhìn Thẩm Lạc một chút, tựa hồ cũng không quan tâm.

"Là người muốn mua pháp khí thu nạp quý vật, lại chỉ cần tinh phẩm sao? Dám đến Thiên Công các nói lời này, khẩu khí các hạ không nhỏ đó." Thiếu nữ tú bào lạnh lùng mở miệng.

"Ta chỉ nói ra yêu cầu bản thân mà thôi, cuộc mua bán này quý các nếu không muốn làm, bản nhân quay đầu rời đi, trong Tây Thị cửa hàng pháp

khí cũng không chỉ có mỗi Thiên Công các." Ngũ khí Thâm Lạc cũng không vui.

Thiếu nữ tú bào tại Thiên Công các có địa vị cao cả, dáng dấp xinh đẹp, chưa từng có người nói chuyện cùng nàng như thế, trong mắt hiện vẻ tức giận, nhưng lập tức cường ép dần xuống.

"Pháp khí trấn áp quý vật tinh phẩm, bản các tự nhiên là có, bất quá mỗi một kiện giá tiền đều cao dọa người, cũng không phải hai ba mươi khối tiên ngọc là có thể mua được." Khóe miệng nàng lộ ra vẻ tươi cười khinh miệt.

"Chỉ cần đồ vật tốt, giá tiền không thành vấn đề." Thâm Lạc bình tĩnh nói.

Thiếu nữ tú bào nghe lời này, ánh mắt nhìn về phía Thâm Lạc rất cuộc chăm chú thêm mấy phần, con mắt hơi chuyển.

"Nếu các hạ nói thế, vậy thì xin chờ một chút." Khẩu khí thiếu nữ tú bào ôn hoà hơn rất nhiều, đứng dậy đi ra ngoài.

Bất quá sau một lát, nàng này trở lại.

Chỉ trong chốc lát này, thiếu nữ vậy mà đổi một thân quần áo xanh nhạt, càng có một cỗ hương khí thanh u từ trên thân nàng tản ra, phi thường dễ chịu.

Đuôi lông mày Thâm Lạc khẽ động, hai mắt dò xét thiếu nữ, con mắt hơi híp một chút.

Theo sau thiếu nữ còn có một người hầu, tay bưng lấy ba cái hộp gỗ để lên bàn, thi lễ một cái rồi rất mau lui ra ngoài.

"Đạo hữu đợi lâu, tiểu nữ còn chưa giới thiệu, tiểu nữ Hoa Nhị, vừa rồi lời nói không thích đáng, còn xin đạo hữu thứ lỗi. Không biết đại danh đạo hữu là gì?" Thiếu nữ ngồi một chỗ bên cạnh Thẩm Lạc, thái độ tùy hứng vô lễ lúc trước đã thay đổi, thanh âm uyển chuyển mềm mại dễ nghe cực kỳ.

"Tại hạ là một tán tu, lần đầu tới Trường An thành, nói ra tính danh, các hạ cũng không biết, không đề cập tới cũng được." Thẩm Lạc bất động thanh sắc nói ra.

"Đạo hữu nói đúng, là tiểu nữ lắm mồm, chúng ta xem trước một chút những pháp khí này đi. Pháp khí Thiên Công các, mọi thứ đều là tinh phẩm." Hoa Nhị xoay chuyển ánh mắt, xinh đẹp cười nói, sau đó đưa tay mở ra ba hộp gỗ.

Trong hộp gỗ thứ nhất là một cái bình bát màu đen, từng tia từng tia hắc vụ quỹ dị bao quanh bình bát, càng tản mát ra một cỗ khí tức âm hàn, khiến cho nhiệt độ không khí phụ cận chợt hạ xuống mấy phần.

Trong hộp gỗ thứ hai là một người rơm màu đen, đỉnh đầu, ngực, vùng đan điền đều ghim một cây châm nhỏ màu bạc, nhìn có chút thần kỳ.

Trong hộp gỗ cuối cùng là một cái túi nhỏ màu đen, tựa hồ dùng một loại da rắn nào đó luyện chế thành, phía trên mơ hồ có thể nhìn thấy rất nhiều lớp vảy.

Túi này thoạt nhìn là vật cũ sử dụng đã lâu, chỗ rìa túi có chút vết tích sòn, trên cái túi thêu lên một đồ án khô lâu màu bạc.

"Đạo hữu mời xem, trong hộp gỗ thứ nhất này là Tụ Âm Bát, chính là dùng một khối lớn Huyền Âm Thạch, do một vị Luyện Khí đại sư bản các bỏ ra ba ngày ba đêm luyện chế thành, bên trong chứa năm lớp cấm chế, có

thể thu nhiếp trần áp tất cả quỷ vật Tích Cốc trung kỳ trở xuống." Hoa Nhị giới thiệu.

Thẩm Lạc cầm lấy bình bát màu đen, vận khởi Cửu Cửu Thông Bảo Quyết xem một chút phản ứng, bên trong xác thực có năm đạo cấm chế, có chút thần diệu.

Chỉ là lần này hẳn đi bắt quỷ vật, tu vi tối thiểu phải đạt tới Tích Cốc kỳ đỉnh phong mới có tác dụng, Tụ Âm Bát này hiển nhiên có chút không dùng được.

"Đạo hữu cảm thấy bát này không được, vậy xem Tang Hồn Thảo Ngẫu này đi. Vật này ẩn chứa sáu đạo cấm chế, chính là cực hạn trung phẩm pháp khí." Hoa Nhị thấy Thẩm Lạc tựa hồ chướng mắt Tụ Âm Bát, vội giới thiệu rồi cò màu đen thứ hai.

"Vật này có thể vây khốn quỷ vật tu vi thế nào?" Thẩm Lạc cầm lấy rồi cò, lần nữa thôi động Cửu Cửu Thông Bảo Quyết cảm ứng, trong miệng hỏi.

"Tang Hồn Thảo Ngẫu này có ba đạo cấm chế ở ngẫu thân, trên ba cây ngân châm cũng kèm theo một tầng cấm chế, hấp thụ quỷ vật vào trong đó, lại lấy ba châm định khiêu huyết nó, đủ giam cầm quỷ vật Tích Cốc hậu kỳ." Hoa Nhị nói ra.

"Tích Cốc hậu kỳ? Vẫn không đủ, các ngươi có pháp khí có thể giam cầm quỷ vật Tích Cốc kỳ đỉnh phong không?" Thẩm Lạc nhíu mày, sau đó trực tiếp hỏi.

"Tích Cốc kỳ đỉnh phong?" Mắt đẹp Hoa Nhị khẽ động.

"Không có sao?" Sắc mặt Thẩm Lạc hơi trầm xuống.

"Đạo hữu hiểu lầm, ta vừa nói chỉ là tại cảm khái. Pháp khí trấn áp quý vật yêu cầu tài liệu rất cao, luyện chế không dễ, bản các cũng không có bao nhiêu. Nếu vài ngày trước đạo hữu tới, bản các chỉ sợ cũng không có đồ vật ngời yêu cầu. Nhưng thật là đúng dịp, ba ngày trước bản các mua từ một vị tán tu kiện pháp khí túi càn khôn này, vừa vặn thỏa mãn yêu cầu của đạo hữu." Hoa Nhị cười giải thích, cầm lấy túi nhỏ màu đen trong hộp gỗ cuối cùng.

"A, vật này có điểm gì đặc biệt? Xác định có thể giam cầm quỷ vật Tích Cốc đỉnh phong sao?" Thẩm Lạc nhìn về phía túi nhỏ màu đen, nửa tin nửa ngờ hỏi.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 445: Nhìn Thấu

"Theo người kia nói, túi càn khôn này là do một vị cao thủ tổ tiên hẳn, dựa theo Thượng Cổ tông môn Huyền Âm môn truyền thừa xuống pháp môn luyện khí, dùng da mềm dưới bụng của một đầu Âm Mãng làm cơ sở, lại thêm mười sáu loại đồ vật âm độc phụ trợ, bỏ ra chín chín tám mươi một ngày mới luyện chế thành. Túi này có thể lớn có thể nhỏ, lớn nhất có thể hóa thành một gian phòng ốc, không chỉ thu nhiếp quý vật, vật sống cũng có thể thu vào trong đó, năng lực giam cầm phi thường cường đại, chỉ cần đi vào trong túi, tuyệt khó đi ra." Hoa Nhị cẩn thận giảng giải.

Thẩm Lạc chậm rãi gật đầu, vật này nghe không tệ.

"Túi càn khôn này không chỉ có năng lực thu nhiếp, khôn cầm, đạo hữu nếu muốn giết chết đối phương, chỉ cần thôi động cầm chế trong túi càn khôn, là có thể phát ra cương khí âm độc. Mặc kệ là quý vật hay là vật sống, không đến nửa khắc là có thể biến thành nước mủ." Hoa Nhị nói tiếp, sau đó tay bóp hoa lan quyết, điểm hư không một cái.

Túi nhỏ màu đen lập tức bay vọt lên, hóa thành một cái túi màu đen lớn vài thước, miệng túi phun ra một đạo quang mang đen nhánh, quán lấy một cái ghế gỗ trong nhã gian.

"Vèo" một tiếng, ghế gỗ lập tức biến mất không thấy gì nữa, hiển nhiên bị thu vào trong túi nhỏ màu đen.

Mấy hơi thở sau, miệng túi loé lên hắc quang, một đoàn giống như vụn gỗ hủ thổ từ bên trong bay ra, tản mát ra một mùi gay mũi.

"Nhìn cũng không tệ lắm, túi càn khôn này chứa mấy đạo cấm chế?"
Thẩm Lạc thấy cảnh này, ánh mắt sáng lên, hỏi.

"Túi này vốn là thượng phẩm pháp khí ẩn chứa chín tầng cấm chế, đáng tiếc đã từng bị hư tổn, trong đó hai đạo cấm chế tán đi, hiện tại còn sót lại bảy đạo. Bất quá túi này sử dụng vật liệu thượng phẩm, trong pháp khí trấn quý tuyệt đối có thể xưng là kiệt xuất." Hoa Nhị nói ra, phát tay thu hồi túi, đưa cho Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc tiếp nhận túi càn khôn, ngón tay đung chạm một chút với Hoa Nhị.

Hoa Nhị duyên dáng kêu to một tiếng, trên gương mặt xinh đẹp nổi lên một tia đỏ ửng, nhìn động lòng người đến cực điểm.

Thẩm Lạc kinh ngạc nhìn Hoa Nhị, tựa hồ bị vẻ đẹp nàng hấp dẫn, mấy hơi thở sau mới khôi phục lại, cúi đầu xem xét túi càn khôn.

"Vật này bao nhiêu tiên ngọc?" Sau một lát, hấn ngẩng đầu lên hỏi, giữa thần sắc tựa hồ có chút mờ mịt.

"Vật này mặc dù bị tổn thương, nhưng phẩm chất cực cao, thần thông kỳ lạ, uy lực so với thượng phẩm pháp khí bình thường còn muốn lợi hại hơn. Túi càn khôn này lại vừa mới thu mua vào, đạo hữu lập tức tới cửa mua sắm, xem ra hữu duyên với nó, vậy tiểu nữ cũng muốn không nhiều, chỉ cần. . . Ba trăm tiên ngọc, như thế nào?" Trong lòng Hoa Nhị hiện lên vẻ vui mừng, trong mắt nổi lên một tầng quang mang như nước gợn, nhìn chằm chằm ánh mắt Thẩm Lạc, ôn nhu nói.

"Ba trăm tiên ngọc? Các hạ nói thật?" Thẩm Lạc nhìn Hoa Nhị, trong đôi mắt loé lên duệ mang, giữa thần sắc mờ mịt trong chốc lát hoàn toàn biến mất, tựa tiểu phi tiểu nói.

"Người. . ." Hoa Nhị ngẩn người.

Thẩm Lạc thừa dịp nàng này ngây người, trong nháy mắt tay vung lên, vô cùng nhanh chóng cầm lấy túi thơm màu xanh lá bên hông nàng.

"Người làm cái gì đó!" Hoa Nhị thấy cảnh này, lập tức kịp phản ứng, kinh sợ quát, giữa thần sắc càng hiện lên một tia hoảng sợ.

Vù vù vù!

Hoa Nhị vừa dứt lời, cánh cửa nhĩ gian bỗng nhiên bị đẩy ra, ba người áo tím hai nam một nữ lóe lên xuất hiện trong nhĩ gian.

Ba người đều tản mát ra ba động khí tức cường đại, hai nam tử mặc tử bào là Tích Cốc kỳ đỉnh phong, thiếu phụ áo bào tím sau cùng là tồn tại Ngung Hồn kỳ.

"Các hạ là nhân sĩ phương nào, dám đến Thiên Công các ta giương oai?" Thiếu phụ áo bào tím nhìn Thẩm Lạc, mặt mũi tràn đầy lạnh lùng.

"Giương oai? Tại hạ không dám." Thẩm Lạc đối mặt tình huống này, không chút e ngại, tay hơi dùng sức, mở túi thơm kia ra, một ít hạt tròn hương liệu màu hồng phấn chảy ra.

Một cỗ hương khí thanh u nồng đậm tản ra, chính là mùi thơm trên người Hoa Nhị tán phát ra lúc trước, chỉ là không có túi thơm cách trở, hương khí này nồng đậm hơn nhiều.

Hoa Nhị thấy cảnh này, trên mặt hiện ra mấy phần hoảng sợ.

"Mấy vị là cao nhân Thiên Công các, chắc hẳn đều là người kiến thức rộng rãi. Nững Mị Tình Hương này, chắc hẳn không cần tại hạ giới thiệu cho các người. Vật này do vị Hoa Nhị mang theo trên người, dùng Mị Tình

Hương cùng mị thuật để nói chuyện làm ăn, một kiện thượng phẩm pháp khí bảy đạo cấm chế lại muốn ba trăm tiên ngọc, nguyên lai Thiên Công các lại buôn bán như vậy." Thảm Lạc cười ha ha nói, thanh âm rất lớn.

Trong cửa hàng bên ngoài, khách nhân nghe được lời Thảm Lạc, nghị luận lên, nhao nhao nhìn lại nơi này.

Thiếu phụ áo bào tím biến sắc, phát tay áo lên.

Một cỗ gió từ tay áo bắn ra, khép lại cánh cửa nhĩ gian bộp một tiếng.

"Các hạ đây là ý gì? Muốn giết người diệt khẩu sao?" Thảm Lạc quát lạnh một tiếng, bên ngoài thân đại phóng lam quang, hình thành một quang tráo bảo vệ toàn thân.

Bên tay hấn hiện lên quang mang lam lục, Tử Mẫu Kiếm và thanh ngọc như ý xanh biếc nổi lên, hai cỗ sóng pháp lực cường đại quét ra.

"Đạo hữu chớ hiểu lầm, tất cả nơi trong Trường An thành đều có cấm chế tranh đấu, Thiên Công các ta sao dám vi phạm, còn xin đạo hữu thu pháp khí, chuyện gì cũng từ từ nói." Thiếu phụ áo bào tím vội vàng nói, đồng thời liếc mắt ra ý với hai nam tử sau lưng.

Hai người lập tức lui ra ngoài, thiếu phụ áo bào tím cũng lui về phía sau hai bước.

Mà Hoa Nhị thì ngậy người ở một bên, khắp khuôn mặt là vẻ sợ hãi.

"Chuyện này, các hạ dự định giải quyết thế nào?" Ánh mắt Thảm Lạc quét qua bốn phía, bầm niệm pháp quyết thu hồi Tử Mẫu Kiếm cùng ngọc như ý xanh biếc, cái cằm khẽ nâng lên hỏi.

"Ngọn nguồn việc này, tiểu phụ nhân đều biết, là Thiên Công các ta bỏ bê quản lý nhân viên, mới phát sinh chuyện xấu bực này. Việc này tất nhiên sẽ cho đạo hữu một cái công đạo." Thiếu phụ áo bào tím lập tức nói.

Nàng lập tức chuyển hướng qua Hoa Nhi, trầm giọng nói: "Hoa Nhi, ngươi dám vận dụng mị thuật cùng hương liệu mê tâm trí người, ảnh hưởng thần trí khách nhân, dùng cái này để mưu lợi, gan to bằng trời, tội không thể tha! Kể từ hôm nay, cách đi hết thầy chức vụ ngươi tại Thiên Công các, giao cho Hình Đường trị tội!"

Sắc mặt Hoa Nhi đau thương, hai chân mềm nhũn, ngã ngồi trên mặt đất.

Những người hầu kia mặc dù gọi nàng tiểu thư, kỳ thật nàng cũng không phải là con cháu ruột thịt của các chủ Thiên Công các, chỉ là một vị họ hàng bà con xa, dựa vào tầng quan hệ này, mới bò tới vị trí chấp sự Thiên Công các.

Bây giờ chuyện xấu này bị lộ ra, các chủ cũng sẽ không che chở nàng, những người khác càng kiệt lực chèn ép, không thể xoay người nổi.

Chỉ là nàng không thể nghĩ ra Thẩm Lạc làm sao phát giác được Mị Tình Hương, hương này nàng dùng hương liệu khác che lấp, mà phân lượng cực nhỏ, phối hợp mị thuật của nàng, bất tri bất giác là có thể ảnh hưởng phán đoán của đối phương, sau đó cũng sẽ không phát giác.

Thủ đoạn này cực kỳ ẩn kín, dù tu sĩ Ngưng Hồn kỳ cũng chưa chắc có thể phát giác được, nên nàng mới dám dùng cái này ép khách.

"Vâng, thuộc hạ lãnh phạt." Hoa Nhi phảng phất mất hồn, lộp bộp đáp ứng.

"Xuống dưới." Thiếu phụ áo bào tím trầm giọng quát.

Hoa Nhị gượng đứng lên, từ từ lui ra ngoài.

Thâm Lạc nhìn bóng lưng nàng này, trong lòng cười lạnh một tiếng.

Nếu hắn không có lực lượng thần hồn cường đại hơn so với tu sĩ Tích Cốc kỳ bình thường, mà lại đọc thuộc « Luyện Thân Bí Điển », lực lượng thần hồn vận chuyển diệu dụng, cảm giác tinh tế, hơn xa trước kia, suýt nữa cũng không phát hiện được tia mị hoặc mùi hương này tồn tại.

"Vị đạo hữu này, ta xử trí như thế, ngươi có hài lòng không?" Thiếu phụ áo bào tím chuyển hướng qua Thâm Lạc, nhẹ nhàng hỏi.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 446: Vô Đề

"Quý các quả nhiên công chính nghiêm minh. Vậy bây giờ chúng ta bàn đến chuyện túi càn khôn này chứ? Không biết các hạ tính bán túi này bao nhiêu tiên ngọc?" Thẩm Lạc cũng không quá phận ép sát, giơ túi càn khôn trong tay lên, hỏi.

"Vật này tuy là thượng phẩm pháp khí, nhưng cấm chế bên trong đã tổn hại không ít, chỉ sợ khoảng cách sắp hỏng đã không xa, nhưng hiệu dụng có lẽ còn không tệ. Đạo hữu nếu ưa thích, tám mươi khối tiên ngọc là được." Thần thức thiếu phụ áo bào tím cảm ứng túi càn khôn một chút, vừa cười vừa nói.

"Đạo hữu sáng khoái." Thẩm Lạc cười hắc hắc, lấy ra tám mươi khối tiên ngọc đặt lên bàn, đứng dậy đi ra ngoài.

"Vị đạo hữu này, chuyện vừa rồi, còn xin các hạ giữ bí mật gùm Thiên Công các nha. Đây là lệnh bài khách quý cao cấp nhất của Thiên Công các ta. Bằng vào lệnh bài này, bất luận cửa hàng nào của bản các đều có thể được hưởng quyền ưu tiên mua, mà vật phẩm mua sắm cũng được ưu đãi bớt hai phần." Thiếu phụ áo bào tím đi theo, lấy ra một khối lệnh bài màu bạc, đưa tới tay Thẩm Lạc.

Một mặt lệnh bài vẽ đồ án hai thanh chùy, mặt kia khắc hai chữ "Thiên Công".

"Đa tạ." Thẩm Lạc nhận lấy lệnh bài, lật xem rồi thu vào, sau đó đẩy cánh cửa nhả gian đi ra ngoài.

Khách nhân còn trong cửa hàng bên ngoài đang nhìn quanh, thấy Thẩm Lạc đi ra ngoài đều quay lại nhìn.

Nhưng Thẩm Lạc không để ý đến những người kia, bước nhanh ra ngoài, thân ảnh rất nhanh biến mất trong đám người đi đường.

Thiếu phụ áo bào tím nhìn thấy cảnh này, nhẹ nhàng thở ra, quay người đi vào bên trong Thiên Công các.

Thẩm Lạc đi xa Thiên Công các, lách mình trốn vào một hẻm nhỏ, nhanh chóng thay đổi một bộ quần áo khác.

Hắn lại vận chuyển Niết Cốt Dịch Dung thuật, cải biến một dung mạo mới, lúc này mới hơi yên lòng, từ hẻm nhỏ tiếp tục đi tới.

Thẩm Lạc khẽ vuốt túi càn khôn trong ngực, trong mắt hiện lên một tia kinh hãi.

Trước đó hắn dùng Cửu Cửu Thông Bảo Quyết cảm ứng túi này, tuyệt đối là một kiện thượng phẩm pháp khí cực giai, bảy đạo cấm chế bên trong cũng không tầm thường, phi thường thích hợp nhiệm vụ bất quý lần này.

Lúc hắn dùng Cửu Cửu Thông Bảo Quyết dò xét, còn ngoài ý muốn phát hiện Hoa Nhị nói tới hai đạo cấm chế tản mát kia cũng chưa triệt để sụp đổ, lần này cẩn thận sử dụng, về sau nếu có thể tìm được vật liệu thích hợp, chưa hẳn không thể phục hồi như cũ.

Nếu có thể khôi phục lại túi này, giá trị chỉ sợ còn trên tất cả thượng phẩm pháp khí của hắn.

Thẩm Lạc cảm thấy đặc ý, lập tức đi đến hai cửa hàng bán phù lục, mua một ít phù lục có hiệu quả phong ấn, lúc này mới rời Tây Thị.

Hắn tiếp tục đi một chuyến đến một tửu trang nổi danh nhất Trường An thành, bỏ ra nhiều tiền mua một vò rượu ngon, sau đó mới đi đến quan phủ Đại Đường.

Bất quá trước khi tới đây, hắn giải trừ Niết Cốt Dịch Dung thuật, khôi phục dung mạo lúc đầu.

"Vị bằng hữu này, phía trước là trọng địa quan phủ, người không phận sự cấm vào." Thủ vệ canh cửa quan phủ Đại Đường ngăn Thẩm Lạc lại, trong đó một thanh niên dung mạo thanh tú, khoảng chừng hai mươi tuổi bước ra khỏi hàng nói.

"Tại hạ Thẩm Lạc, là chỗ quen biết với Lục Hoá Minh ở quan phủ Đại Đường, hôm nay tới bái phỏng, xin các hạ thông báo một tiếng." Thẩm Lạc nói rõ ý đồ mình đến, sau đó lấy ra một khối tiên ngọc, vụng trộm nhét vào tay thanh niên thủ vệ.

"Nguyên lai là Thẩm công tử, Lục tiên sinh bây giờ đang trong phủ, ta đi thông báo một tiếng đây." Thanh niên thủ vệ đẩy lại tiên ngọc, bước nhanh vào trong phủ.

Thủ vệ khác nhìn không chớp mắt, tiếp tục canh giữ ở cửa, tựa hồ không nhìn thấy tình huống vừa rồi.

Thẩm Lạc nhìn dáng vẻ những thủ vệ này,

im lặng một hồi, thu tiên ngọc vào, thầm khen Trình Giáo Kim có phương pháp trị quân. Quan phủ Đại Đường công chính nghiêm minh như vậy, Đại Đường vương triều không hổ là thủ hộ thân của bách tính.

Mà lần này vận khí hắn không tệ, Lục Hóa Minh vừa vận ở trong quan phủ Đại Đường, không ra ngoài chấp hành nhiệm vụ.

Sau một lát, thanh niên thủ vệ kia trở lại.

"Thẩm công tử, Lục tiên sinh mời người vào, lúc này ngài ấy đang bận rộn xử lý nhiều việc trong phủ, xin người trước đi Ngân An điện ngồi đợi một lát, rất nhanh ngài sẽ tới." Thanh niên thủ vệ cung kính nói.

"Được." Thẩm Lạc khẽ gật đầu, theo thanh niên thủ vệ tiến vào quan phủ Đại Đường.

Thanh niên thủ vệ dẫn Thẩm Lạc đến bên trong một phòng khách lớn, lại dâng lên một chén linh trà, lúc này mới lui ra.

Thẩm Lạc trước đó đã đi vào bên trong quan phủ Đại Đường, cũng không có gì hiếu kỳ với nơi này, trong sảnh đường yên tĩnh an tọa, nhắm mắt dưỡng thần.

Vừa ngồi một hồi, một trận thanh âm cười to cởi mở từ bên ngoài truyền đến.

"Thẩm huynh, nói rảnh sẽ tới tìm ta uống rượu, làm sao hôm nay mới đến, để cho ta đợi thật lâu đó." Thân ảnh Lục Hóa Minh xuất hiện bên ngoài phòng, dáng tươi cười xán lạn, ngữ khí lại mang theo một tia oán trách.

"Thật có lỗi, thật có lỗi, tại hạ mặc dù là tán tu, nhưng đoạn thời gian gần đây có việc quán thân, xin Lục huynh thứ lỗi. Vì biểu hiện áy náy, ta mua vò Nữ Nhi Hồng này đến, còn xin Lục huynh vui vẻ nhận cho." Thẩm Lạc đứng lên, lấy ra một vò rượu đỏ thắm.

Mặc dù đây kín chặt chẽ, mùi rượu nồng đậm vẫn như cũ xông vào mũi.

Hắn vừa mới lấy ra vò rượu, đột nhiên nhớ tới biểu hiện của thủ vệ trước đây, hiển nhiên quan phủ Đại Đường nghiêm cấm chuyện dứt lót.

Vò rượu này mặc dù không phải tài vật gì, nhưng cũng xem như lễ vật.

"Vò rượu ngon này là tại hạ mang đến giao lưu với Lục huynh, cũng không phải là lễ vật gì cả." Thảm Lạc vội vàng bổ sung một câu.

"Ha ha, Thảm huynh không cần quá nhạy cảm, Lục mỗ cũng không phải là những lão giáo điều chỉ biết tử thủ quy củ kia, giới luật trong lòng không thạo, nghiêm ngặt tuân theo tất cả quy củ, không chút cải biến, cũng không phải là chuyện tốt. Đây là rượu ngon Bách Tửu sơn trang, tôi thiếu cũng năm mươi năm, phần quà này của Thảm huynh thật sự là dụng tâm." Lục Hóa Minh cười nói hai tiếng, sau đó tiếp nhận vò rượu, ngửi thật sâu mùi rượu, mặt mũi tràn đầy say mê.

"Lục huynh người ưa thích là tốt rồi!" Thảm Lạc thấy Lục Hóa Minh hài lòng, trong lòng cũng vui vẻ.

"Ưa thích, đương nhiên là thích, đi, chúng ta đi cạn mấy chén." Lục Hóa Minh kéo Thảm Lạc một cái, đi ra phía ngoài, rất nhanh đến chỗ ở của gã.

Hai người nâng ly cạn chén, uống gần nửa vò rượu ngon, lúc này mới dừng lại.

"Thảm huynh, người hôm nay tới bái phỏng, lại mang theo rượu ngon như vậy, không chỉ tìm ta ôn chuyện chứ?" Lục Hóa Minh đặt chén rượu xuống, mỉm cười hỏi.

"Cái gì cũng không thể gạt được Lục huynh. Thảm mỗ lần này tới, đúng là có việc muốn thỉnh giáo Lục huynh." Thảm Lạc cũng không khách sáo, gạt đầu thừa nhận.

"Không sao, người cứ nói ra? A, tu vi Thảm huynh lại tiến nhanh, đã sắp đạt tới Ngưng Hồn kỳ rồi!" Lục Hóa Minh cười ha ha hai tiếng, sau đó

trong mắt đột nhiên bắn ra hai vệt kỳ quang, dò xét trên dưới Thẩm Lạc, trong giọng nói lộ ra vẻ khó tin.

"Tại hạ trong khoảng thời gian này có chút cơ duyên, cho nên tu vi tiến triển coi như thuận lợi." Thẩm Lạc cũng không giấu diếm, thản nhiên thừa nhận.

"Xem như có cơ duyên tạo hóa, tu vi Thẩm huynh tiến triển nhanh như vậy, tư chất cũng có thể xưng là tuyệt đỉnh, làm Lục mỗ cũng mặc cảm đó." Lục Hóa Minh thở dài nói.

Thẩm Lạc nghe lời này, cười khở vuốt vuốt mũi.

Luận tư chất, hấn phục dụng long huyết, cũng xem như trình độ trung đẳng mà thôi. Sở dĩ tu vi tiến triển nhanh như vậy, một là do công hiệu Nhị Nguyên Chân Thủy, nhưng càng quan trọng hơn là trong mộng cảnh, hấn đã vượt qua Tích Cốc kỳ, bây giờ tu luyện lại, tự nhiên đạt được nhanh chóng.

"Tốt, không nói lời này nữa. Hôm nay Thẩm huynh tới, không biết có chuyện gì?" Lục Hóa Minh chuyển chủ đề hỏi.

"Tại hạ lần này tới, là muốn hỏi một chút Lục huynh, người có biết nơi có thể bắt được quý vật lợi hại không?" Thẩm Lạc trực tiếp hỏi.

"Quý vật lợi hại? Muốn lợi hại bao nhiêu?" Lục Hóa Minh khẽ giật mình.

"Tối thiểu cũng phải là Tích Cốc kỳ đỉnh phong. Tại hạ tu luyện một môn thần thông đặc thù, cần bắt được một con quý vật như thế tương trợ." Thẩm Lạc cũng không che giấu, nói thẳng.

Hấn có thể cảm giác được, Lục Hóa Minh trọng nghĩa khí, khinh tiền tài, hoàn toàn khác với bọn người Mã Tú Tú, đáng giá thâm giao.

"Quý vật Tích Cốc kỳ đỉnh phong, xác thực khó tìm, theo ta được biết, chỉ có ba nơi có thể có." Lục Hóa Minh trầm ngâm một chút, cũng không đưa ra điều kiện gì, nói thẳng.

"Không biết là ba nơi nào?" Thảm Lạc đại hỉ, lập tức hỏi.

"Khoảng nửa tháng nữa, quan phủ Đại Đường chúng ta sẽ tập hợp nhân thủ, tiến về nơi Địa Phủ nào đó chấp hành nhiệm vụ. Trong Địa Phủ có quý vật vô số, chớ nói Tích Cốc đỉnh phong, dù là quý vật Ngưng Hồn kỳ, Xuất Khiếu kỳ cũng không biết có bao nhiêu con." Lục Hóa Minh nói.

Lần trước Thảm Lạc chấp hành nhiệm vụ bắt quý ở Địa Phủ, tự nhiên biết tình huống Địa Phủ, gặt đầu biểu thị tán đồng.

Chỉ là hắn không phải người quan phủ Đại Đường, nếu muốn cùng đi theo đến Địa Phủ, chỉ sợ sẽ dẫn tới phiền phức cho Lục Hoá Minh.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 447: Thiên Âm Cốc

"Chỗ thứ hai là ở Ba Ấp sơn mạch trong Thanh Phong quận thuộc tây bắc Trường An có một quý vật lợi hại ẩn hiện, đã thương không ít tu sĩ và tính mệnh phàm nhân, trong đó còn bao gồm một tán tu Ngung Hồn kỳ. Quan phủ trước đây đã điều động hai tên chấp sự Ngung Hồn kỳ tiến về Ba Ấp sơn mạch bắt quý, đáng tiếc nơi đó quá lớn, quý vật kia tựa hồ linh trí rất cao. Hai vị chấp sự tìm kiếm hơn một tháng, cuối cùng vẫn không thể tìm ra, đành phải không công rút lui." Lục Hóa Minh tiếp tục nói.

Thảm Lạc nghe vậy, lông mày cau lại.

Có thể tổn thương tu sĩ Ngung Hồn kỳ, thực lực quý vật kia hẳn là cũng không thua kém cảnh giới này. Ba Ấp sơn mạch chính là một dãy núi to lớn nổi danh ở Thanh Phong quận, diện tích cực lớn. Hai tên chấp sự quan phủ Đại Đường không tìm ra quý vật kia, hẳn mặc dù có Ảnh Cổ tương trợ, cũng giống như mò kim đáy biển.

"Về phần nơi thứ ba, là nằm ở Thiên Âm cốc cách bên ngoài Trường An thành mấy trăm dặm, là mộ một vị vương gia vương triều trước đây. Năm đó thay đổi triều đại, hoàng thất tiền triều đã từng tránh lui vào trong chỗ cỏ mộ đó, lấy làm cứ điểm, ngăn cản quân đội Đại Đường ta, bất quá cuối cùng không địch lại vương sư thiên triều ta, bại vong tại nơi đó, toàn quân bị diệt. Cỏ mộ vốn là nơi âm sát, lại chết nhiều người như vậy, trong mộ âm khí dày đặc, bây giờ trong cỏ mộ nơi đó có rất nhiều quý vật lợi hại ẩn hiện, đã từng có người ở bên trong nhìn thấy hung quý Ngung Hồn kỳ. Quan phủ Đại Đường nhiều lần phái người tới tiêu diệt, cuối cùng đều thất bại, chỉ có

thể bỏ mặc không quan tâm nữa. Cũng may quý vật trong cỗ mộ kia xưa nay không đi ra ngoài, cũng không gây nên đại họa gì." Lục Hóa Minh nói tiếp.

Thẩm Lạc lộ vẻ do dự, rất nhanh đưa ra quyết định.

Ba nơi này, cỗ mộ Thiên Âm cốc nhìn đáng tin nhất, cách Trường An thành không quá xa, quý vật đông đảo, chỉ cần ở ngoại vi bắt một con phù hợp với yêu cầu của mình là được, hẳn là không cần hao tâm tốn sức tìm kiếm.

"Thẩm huynh xem ra đã quyết định." Lục Hóa Minh nhìn Thẩm Lạc một chút, vừa cười vừa nói.

"Ta dự định đi Thiên Âm cốc xem." Thẩm Lạc gật đầu.

"Cũng tốt, trước tiên ngươi đi nơi này nhìn xem, nếu không thể bắt được quý vật thích hợp, lại cùng ta đi Địa Phủ, đến lúc đó ta sẽ giúp ngươi một tay." Lục Hóa Minh tựa hồ đã sớm đoán Thẩm Lạc sẽ chọn chỗ thứ ba.

"Đa tạ Lục huynh." Thẩm Lạc chân thành cảm tạ.

Hắn lập tức hơi thăm Lục Hóa Minh địa chỉ cụ thể Thiên Âm cốc, rất nhanh cáo từ rời đi.

Thẩm Lạc sốt ruột bắt quý, rời quan phủ Đại Đường liền tìm một chỗ tế luyện tốt túi càn khôn, sau đó không chút trì hoãn rời Trường An thành.

Hắn đi đến một chỗ vắng vẻ ngoài thành, mang theo vẻ hưng phấn mà khoát tay một cái.

Một đạo kiếm quang màu đỏ từ trong tay áo hắn bắn ra, cuốn qua thân thể hắn đằng không bay lên, trong chớp mắt đã lên tới mấy chục trượng trên

không.

Kiểm quang hóa thành một đạo cầu vòng màu đỏ, chui vào trong mây xanh.

Cảnh sắc chung quanh nhanh chóng lùi lại, Trường An thành phía dưới cũng thay đổi thành một điểm đen, càng ngày càng nhỏ, trong mười cái hô hấp đã triệt để bị bỏ lại đằng sau, biến mất không thấy gì nữa.

Thẩm Lạc thấy cảnh này, trong lòng cảm thấy thoải mái.

Lúc trước mặc dù hấn ở trong viện thử dùng Thuần Dương Kiếm Phôi này ngự kiếm phi hành, nhưng nơi này quá nhỏ, lại ở trong Trường An thành, hấn không dám quá phạm thi triển. Giờ phút này đi ra ngoài thành, toàn lực thi triển ngự kiếm thuật, tốc độ vậy mà có thể đạt tới trình độ này.

"Trước kia thấy trong sách, ngự kiếm phi hành là một trong các loại phi hành có tốc độ nhanh nhất, cổ nhân nói quả không sai."

Thẩm Lạc lập tức khẽ nhắm hai mắt, cảm thụ cảm giác trước nay chưa từng có.

Thiên Âm cốc cách Trường An thành khoảng năm sáu trăm dặm, dựa theo tốc độ của hấn lúc đầu, cần khoảng một ngày mới có thể đến. Nhưng bây giờ lấy tốc độ Thuần Dương Kiếm Phôi phi hành, không đến vài chén trà đã có thể tới.

Kiểm quang cầu vòng xuyên thẳng qua giữa tầng mây, hét thảy chung quanh đều lùi lại nhanh.

Không bao lâu, một dãy núi màu đen xuất hiện ở phía trước.

Vùng dãy núi này tên là Âm Lĩnh sơn. Thiên Âm cốc hấn muốn tìm, ngay trong Âm Lĩnh sơn này.

Âm Lĩnh sơn dài trăm dặm, rộng hai ba mươi dặm, là một dãy núi hiểm ác trứ danh phụ cận Trường An thành, trong núi có nhiều hồ báo sói gấu, chướng khí độc trùng, trong hơn mười dặm phụ cận cơ hồ không có bách tính qua lại.

Đương nhiên, đây chỉ là bách tính bình thường, còn trong mắt người tu tiên, dãy núi lòng đất nơi đây âm khí cực nặng, dã thú, rắn rết trong núi, thậm chí cỏ cây, bởi vì thời gian dài nhiễm âm khí, đều phát sinh biến dị. Đối với bách tính bình thường mặc dù là tai hại, nhưng đối với người tu tiên lại là đồ tốt, thường xuyên có một ít tu sĩ tới đây tầm bảo.

Trong đầu Thẩm Lạc nhớ lại các loại tin tức nơi đây, bay thẳng vào trong dãy núi, đáp xuống phụ cận một ngọn núi hình mũi kiếm, lập tức cảm nhận được âm khí nồng đậm xung quanh.

Âm khí coi như bỏ qua, nhưng trong không khí nơi đây còn ẩn chứa một cỗ khí tức ăn mòn, không ngừng thẩm thấu vào trong cơ thể của hấn, khiến cho người rất không thoải mái.

Trước khi hấn tới đây, từ Lục Hóa Minh biết được rất nhiều in tức về Âm Lĩnh sơn. Dịch tại bakh ngọc sáchh. Nơi đây âm khí quá nặng, hình thành một loại âm chướng, nhất định phải luôn vận chuyển công pháp, mới không bị ảnh hưởng.

Bây giờ tu vi Thẩm Lạc đạt tới Tích Cốc kỳ đỉnh phong, lại phục dụng Thác Mạch Đan mở rộng pháp mạch, pháp lực coi như thâm hậu, một mực vận công hộ thể cũng không có vấn đề gì.

Hắn thâm vận công pháp vô danh, lập tức ngăn những âm chướng kia ở bên ngoài, sau đó lấy ra hai tấm Thần Hành Giáp Mã Phù dán trên đùi, lướt gấp vào chỗ sâu trong dãy núi.

Có Lục Hóa Minh chỉ điểm, hắn đi trong dãy núi gần nửa canh giờ, rất mau tới trước một toà sơn cốc địa thế vuông vức, dị thường khoáng đạt.

Nơi này chính là Thiên Âm cốc, cổ mộ tiền triều ngay trong đó.

Thiên Âm cốc ở vào khu vực trung tâm dãy núi, nơi này âm chướng so với bên ngoài dãy núi nồng đậm hơn nhiều, cơ hồ có thể thâm thấu tiến vào cốt tủy, người tu vi thấp cũng không ngăn cản được.

Thâm Lạc không chút e ngại, tiếp tục thâm vận công pháp ngăn cản âm chướng chung quanh ăn mòn, lấy ra chiếc rìu ngắn màu xanh nắm trong tay, đi vào trong sơn cốc.

Sơn cốc không dài, hắn rất nhanh đi tới cuối, một mặt vách núi cao chót vót xuất hiện ở phía trước, trên vách núi đá có một cửa hang rất lớn, cao chừng mười mấy trượng, rộng bảy tám trượng.

Cửa động có vết tích người tu sửa, bên trong một mảnh đen kịt, sâu không thấy đáy, không biết thông hướng nơi nào.

Hắn sớm biết từ Lục Hóa Minh tình huống trong cổ mộ, sơn động đen kịt này chính là lối vào cổ mộ tiền triều.

Ô ô! Ô ô!

Từng đợt âm phong từ trong sơn động đen kịt thổi ra, vang lên ô ô không ngừng, chọt cao chọt thấp, như mãnh quỷ nghẹn khóc, lại như viên hầu khóc đêm, làm cho lòng người phát lạnh.

Thẩm Lạc mặc dù trước khi tới đây, đã dự liệu được tình huống nơi này, nhưng khi tới đây, vẫn cảm giác có chút chấn kinh.

Nơi này đơn giản không khác gì U Minh Quỷ Vực.

Bất quá hấn rất nhanh định thần, lấy ra mấy tấm Khu Quỷ Phù dán trên thân, lại thâm vận ty thủy thuật, quanh người hình thành một màn nước phòng ngự.

Hấn vẫn chưa dừng lại, phát tay áo lên, lục quang hiện lên, chuỗi ngọc như ý xanh biếc từ trong tay áo bắn ra, xoay quanh trên đỉnh đầu không thôi.

Phòng hộ trùng điệp xong, Thẩm Lạc mới yên lòng, cất bước tiến vào trong động.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 448: Thâm Sơn Cổ Mộ

Tình huống trong động không khác hẳn dự liệu, mặt đất và hai bên vách đá đều rất bằng phẳng, dùng hòn đá to lớn xếp thành, phía trên thỉnh thoảng xuất hiện từng cái lỗ đen nhỏ, mà trên mặt đất rơi xuống một ít mũi tên đã hư thối.

Trong vách tường này, hiển nhiên có bày cơ quan, bất quá sớm đã bị người phát động phá giải.

Nhìn thấy tình huống này, Thảm Lạc biết qua nhiều năm như vậy, khẳng định có không ít tu sĩ tới nơi này, tâm tình không khỏi hơi thả lỏng một chút, nhưng bước chân cũng không tăng tốc, vẫn như cũ dựa theo tốc độ trước đó tiến lên.

Đi về phía trước một khoảng, rốt cuộc đến cuối thông đạo, một thạch thất xuất hiện ở phía trước, hai phiến đại môn đã sớm bị người phá hư, ngã trên mặt đất.

Không gian thạch thất cực lớn, chừng trăm trượng, tu kiến phi thường cao lớn, lại trống trải cực kì, trừ mấy cây cột đá khổng lồ, một ít đá vụn, còn có vài tượng đá binh mã ngã trên mặt đất, ngoài ra không còn vật gì khác nữa, không biết có phải do bị người mang đi hay không.

Hai bên vách tường thạch thất điêu khắc không ít bích họa tinh mỹ, miêu tả bằng màu phấn, còn phi thường sáng rõ, tựa hồ đang kể lại cuộc đời chủ nhân trong mộ.

Chỉ là những bích họa này cũng bị phá hủy không ít, nhìn không rõ, tựa hồ đang kể lại cố sự chinh chiến của mộ chủ.

Thẩm Lạc nhìn những bích họa này vài lần, rất nhanh không còn hứng thú nữa, nhìn lại nơi khác bên trong.

Chỉ thấy chỗ sâu thạch thất có ba đầu thông đạo thông ba hướng khác nhau, bên trong cũng sâu không thấy đáy, không biết thông hướng nơi nào.

Lục Hóa Minh cũng chưa tới tòa cổ mộ này, tình huống bên trong không rõ, nên không chỉ rõ cho hắn biết, hết thấy chỉ có thể dựa vào chính hắn tùy cơ ứng biến.

Thẩm Lạc hơi trầm ngâm, lựa chọn thông đạo bên trái đi vào.

Một đầu thông đạo rất dài, đi bốn năm mươi trượng mới đến cuối, cuối thông đạo cũng là một thạch thất, diện tích nhỏ hơn rất nhiều, bố trí bên trong cơ bản giống thạch thất trước đó.

Đương nhiên, nơi này cũng phi thường trống trải, hiển nhiên đồ vật bên trong cũng bị lấy đi hoặc là bị phá hủy.

Mà trong thạch thất này cũng có ba đầu thông đạo, thông ba hướng.

Nhìn thấy cảnh này, Thẩm Lạc không khỏi trợn tròn mắt, nhưng rất nhanh thu liễm thần sắc, im lặng một lát, lựa chọn một đầu thông đạo tiếp tục đi tới.

Sau đó tình huống giống trước đó, mỗi lần đi dọc theo một đầu thông đạo đều sẽ gặp một thạch thất, mà trong thạch thất này tất nhiên có hai đầu, hoặc là ba đầu thông đạo, thông về phía trước.

Thẩm Lạc ngay từ đầu còn có chút kinh ngạc, nhưng gặp liên tiếp mấy lần, tâm tình cũng dần dần bình tĩnh trở lại.

Như vậy đi qua mấy đầu thông đạo, hấn mơ hồ cảm giác những thông đạo này tựa hồ đang thông xuống dưới mặt đất, âm sát khí càng phát ra dày đặc.

Đi đến nơi này, dấu vết hư hại trong thông đạo và thạch thất bị người lưu lại càng ngày càng ít, hiển nhiên người tới chỗ này không nhiều.

Bất quá cho tới bây giờ, hấn vẫn không gặp được một đầu quý vật nào.

"Hấn là nơi này còn chưa tới chỗ sâu củ mộ?" Trong lòng Thẩm Lạc thất kinh, toà củ mộ này mặt ngoài còn tốt, nhưng bên trong diện tích to lớn, chỉ sợ vượt xa dự liệu của hấn.

Hấn tiếp tục đi dọc theo một đầu thông đạo, lại đi chốc lát, mặt đất dưới chân đột nhiên động một cái, một đạo hắc ảnh từ dưới đất vọt lên, đánh tới mặt hấn.

"Ầm" —— một tiếng vỡ vụn trầm đục truyền đến!

Bước chân Thẩm Lạc xê dịch tránh qua, tránh né công kích của đối phương, sau đó rìu ngắn màu xanh trong tay bổ ra, phía trên hiện ra đạo đạo tia chớp màu xanh, phách trầm trên bóng đen.

Bóng đen lập tức bị chém thành hai đoạn, ngã xuống đất, lại là một đầu quý vật khô lâu màu xám đen, nửa người dưới bất động, nhưng nửa người trên lại từ trên mặt đất nhảy lên một cái, đào tẩu về nơi xa.

Thẩm Lạc sao lại để nó đào thoát, đang muốn thôi động ngọc như ý xanh biếc trên đỉnh đầu truy kích, ánh mắt đột nhiên chuyển động, thu lại pháp quyết trong tay, một tay khác vung lên.

Một túi nhỏ màu đen từ trong tay hắn bắn ra, chớp mắt liền đuổi kịp quý vật khô lâu kia, chính là túi càn khôn.

Một vầng sáng màu đen từ trong túi cuốn ra bao quý vật này lại, khô lâu quý vật lập tức trở nên cứng ngắc, không thể động đậy.

Túi càn khôn bỗng nhiên phồng lớn mấy lần, chụp xuống một cái, che mất thân hình khô lâu quý vật.

Khoé miệng Thẩm Lạc lộ ra vẻ tươi cười, đưa tay vẫy một cái, túi càn khôn nhanh chóng co nhỏ lại thành kích thước trước đó, bay trở về trong tay của hắn.

Trong túi càn khôn là một không gian màu đen lớn cỡ căn phòng, vô số hắc quang như chất lỏng lưu động ở bên trong.

Khô lâu quý vật rơi vào trong đó, lực giam cầm trên người lập tức biến mất, kinh hoàng nhìn chung quanh, sau đó nổi giận gầm lên một tiếng, hai cái xương tay chớp động hắc quang, như hai thanh hắc đao hung hăng đâm về hàng rào không gian màu đen.

Thẩm Lạc hữu tâm thử một chút độ bền bỉ của túi càn khôn, cũng không thôi động cầm chế bên trong giam cầm khô lâu quý vật kia, mặc cho nó gãy dựa.

Thực lực khô lâu quý vật này không yếu, có thể so với tu sĩ Luyện Khí tầng năm hoặc sáu, mặc dù bị chém đứt một nửa thân thể, vẫn duy trì chiến lực tương đương, hai cái xương tay đánh vào trên hàng rào màu đen, phát ra trện trện âm thanh trầm đục.

Nhưng trên hàng rào chảy xuôi hắc quang trơn nhẵn như dầu trơn, khô lâu quý vật công kích rơi vào phía trên, lập tức trượt sang bên cạnh, mười thành công kích, lập tức bị trượt đi bảy tám phần. Hàng rào màu đen cũng

phi thường cứng cõi, giống như da trâu thật dày, bất luận khô lâu quý vật công kích thế nào, từ đầu đến cuối đều lù lù bất động, càng không có dấu hiệu vỡ tan.

"Không tệ." Thảm Lạc cảm ứng được tình huống bên trong, gật gật đầu, không để mặc cho quý vật công kích nữa, tâm niệm vừa động, thôi động cấm chế trong đó công kích.

Một mảnh quang mang màu xanh sẫm phun ra ngoài, bao trùm khô lâu quý vật.

Thân thể khô lâu quý vật như bị giội a xít có tính ăn mòn cực mạnh, vậy mà nhanh chóng hòa tan.

Trong mắt quý vật này lộ ra vẻ hoảng sợ, chạy trốn tứ phía.

Nhưng không gian trong túi có hạn, cử động của khô lâu quý vật chỉ phí công, thân thể vốn tàn khuyết rất nhanh hòa tan non nửa, triệt để co quắp trên mặt đất.

Quang mang màu xanh sẫm bao trùm quý này, lặn đi lặn lại xay nghiền, mấy hơi thở sau, thân thể khô lâu quý vật bị hòa tan, hóa thành một bãi dịch nhờn màu đen.

Thảm Lạc hít sâu một hơi, trong túi này ẩn chứa cương khí âm độc quá lợi hại, phải biết quý vật lúc đầu có năng lực chống cự kịch độc rất mạnh, khí độc trong túi vậy mà trong vòng mấy hơi thở đã hòa tan nó.

Đương nhiên uy lực túi này càng lớn càng tốt, hấn lộ vẻ vui mừng triệu hồi thu túi càn khôn này vào trong tay áo, tiếp tục đi tới.

Trong nháy mắt, nửa ngày đã trôi qua.

Thẩm Lạc xếp bằng ở trong một đầu thông đạo nghi ngời, lấy ra một viên đan dược khôi phục pháp lực ăn vào, vận công luyện hóa.

Hắn đã hoàn toàn hiểu rõ toà cổ mộ to lớn này, thông đạo bên trong quanh co, thỉnh thoảng sẽ xuất hiện mấy lối rẽ, thông suốt bốn phương, đơn giản tựa như một mê cung trong lòng đất.

Trong nửa ngày qua, hắn không biết đã qua bao nhiêu gian thạch thất, xuyên qua bao nhiêu lối đi, vẫn không dò xét đến đáy cổ mộ.

Trong thời gian này hắn thu hoạch cũng không ít, tìm được không ít linh tài Âm thuộc tính, cũng gặp phải một ít quý vật.

Chỉ tiếc thực lực những quý vật này đều tương đối yếu ớt, lợi hại nhất cũng chỉ có Tích Cốc trung kỳ, cũng không dùng được.

Mà hắn tìm hồi lâu, gặp phải đều là loại quý vật trình độ này, bất luận hắn đi vào chỗ sâu cổ mộ thế nào, cũng không tìm ra quý vật lợi hại hơn.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 449: Ngẫu Nhiên Gặp Ngũ Hữu

"Hắn là Lục Hóa Minh lấy tình báo bị sai, nơi này không có quý vật Tích Cốc hậu kỳ đỉnh phong rồi?" Trong lòng Thẩm Lạc không khỏi thâm nghĩ như vậy.

"Được rồi, người đáng tin thì không nên nghi ngờ, nghi người thì không nên nghe theo, nếu đã lựa chọn tới đây, vậy cứ tiếp tục đi tới xem thêm chút nữa." Hắn rất mau đánh tan lòng nghi ngờ, thu công đứng dậy, tiếp tục tiến vào chỗ sâu cổ mộ.

Lại đi qua mấy đầu thông đạo, Thẩm Lạc đột nhiên dừng bước, nhìn phía trước.

Tùng đợt thanh âm va chạm trầm đục từ phía trước truyền đến, còn kèm theo tiếng hò hét, tựa hồ có người đang chiến đấu.

Hắn không cảm thấy kinh ngạc, Âm Lĩnh sơn mạch này có âm khí nồng đậm, có nhiều các loại tài liệu Âm thuộc tính, hàng năm sẽ có rất nhiều tu sĩ tới đây tầm bảo. Mà bên ngoài toà cổ mộ này lại không có cấm chế cách trở, có người xuất hiện ở đây cũng rất bình thường.

Mà hắn tìm lâu như vậy, cũng không thể tìm ra quý vật thích hợp, khó khăn gặp được tu sĩ khác, có lẽ nghe ngóng từ đối phương một chút.

Vừa nghĩ đến đây, Thẩm Lạc rất nhanh tiếp tục đi tới, mùi cái hô hấp sau đã tới cuối thông đạo, một gian thạch thất khổng lồ xuất hiện ở phía trước.

Gian thạch thất này khá trống trải, ở nơi góc khuất đặt một cỗ quan tài, giờ phút này đã ngã ngửa trên mặt đất. Một cỗ huyết dịch màu đỏ tươi từ bên trong chảy ra, nhuộm đỏ mặt đất một mảng lớn, tản mát ra mùi máu tanh gay mũi và âm khí.

Phụ cận quan tài, năm tên tu sĩ đang chém giết cùng một cương thi toàn thân huyết hồng.

"Là bọn hần!" Trên mặt Thảm Lạc lộ ra vẻ kinh ngạc.

Năm tên tu sĩ này, hẳn đã gặp qua, chính là Mang Sơn Ngũ Hữu trước đó gặp ngoài phủ đệ Đan Dương Tử.

Mà cương thi huyết hồng kia cao chừng hơn một trượng, trong miệng tràn đầy răng nanh lòi ra ngoài, da trên người nhìn chẳng khác gì vỏ cây già, mà cả người đầm máu, thỉnh thoảng còn có giọt huyết từ trên thân nó nhỏ xuống, không biết có phải nó nhảy từ trong quan tài kia ra hay không.

Thực lực con cương thi này rất mạnh, vậy mà đạt đến Tích Cốc hậu kỳ, làn da toàn thân cứng rắn không gì sánh được, đao thương bất nhập.

Mang Sơn Ngũ Hữu ỷ vào nhiều người, mặc dù chiếm thượng phong, nhưng từ đầu đến cuối không giết chết cương thi này.

"Đại ca, dùng Hỏa Vân Hồ Lô đi, chúng ta không thể chậm trễ ở chỗ này quá lâu, đi hậu điện mới là chính sự." Trong Mang Sơn Ngũ Hữu, thanh niên mặc bạch bào kia đánh mãi không xong, có chút lo lắng, hô to với lão giả nho bào cầm đầu.

"Hậu điện?" Thảm Lạc và năm người này tuy là chỗ quen biết cũ, nhưng cũng không phải là bằng hữu, đang muốn lặng yên rút đi, nghe nói lời này liền dừng bước lại.

"Được." Lão giả nho bào phất tay áo lên, trước người trông rỗng hiện ra một cái hồ lô đỏ thẫm, lão vỗ phía trên một cái.

Miệng hồ lô loé lên hồng quang, một mảnh đất cát màu xích hồng từ trong bắn ra, mỗi một khối đều lớn chừng hạt đậu.

Những đất cát này đụng một cái vào không khí, phía trên lập tức dâng lên hỏa diễm xích hồng, nhanh chóng phồng lớn, trong nháy mắt hóa thành một mảnh hỏa vân màu đỏ, khí thể hung hăng đánh về phía cương thi huyết hồng.

Nhiệt độ trong cả gian thạch thất tăng lên, Thẩm Lạc đứng ở bên ngoài thạch thất cũng cảm thấy không khí phía trước nóng lên, như đặt mình vào gần nơi hỏa lô, trong thạch thất nhiệt độ cao có thể đoán được.

Bốn người Mang Sơn Ngũ Hữu đã nhanh chóng lui lại, chỉ có cương thi huyết hồng còn đứng tại chỗ, trực diện đón nhận hỏa vân màu đỏ.

Trên mặt cương thi huyết hồng hiện lên một tia sợ hãi, toàn thân đại phóng huyết quang, hai trảo vung về phía trước một cái, những huyết quang kia thoát thể bay ra, ở trước người ngưng tụ thành một màn sáng huyết hồng.

Lão giả nho bào lộ vẻ khinh miệt, mười ngón tay nhanh chóng bấm niệm pháp quyết như bánh xe.

Mảnh hỏa vân màu đỏ kia bỗng nhiên tăng lên, hơi quay cuồng, vậy mà hóa thành một hỏa diễm màu đỏ lớn vài chục trượng, tốc độ cũng tăng nhanh gấp bội, trong nháy mắt bay nhào đến trước người cương thi, hung hăng đâm vào trên màn sáng màu đỏ.

Thanh âm bạo liệt dày đặc tại chỗ giao nhau vang lên, hỏa diễm màu đỏ và huyết sắc quang mang tiếp xúc, lập tức như dầu nóng gặp nước lạnh,

nhao nhao bạo liệt ra.

Hỏa điều màu đỏ có uy lực rõ ràng lớn hơn màn sáng màu đỏ, hỏa diễm xích hồng trùng kích một chút, lập tức dễ như trở bàn tay tùy tiện xuyên thủng màn sáng màu đỏ, sau đó hung hăng đánh vào trên thân cương thi huyết hồng.

Cương thi huyết hồng giống một bó rom rạ bay ra sau, hung hăng nện vào trên vách tường phía sau, toàn thân bị lửa nóng hùng hực bao phủ, biến thành một hỏa nhân, quay cuồng trên đất, thống khổ rú thảm.

Những hỏa diễm màu đỏ kia hiển nhiên cũng không phải là phạm hỏa, uy lực tương đối lớn, trong vòng mấy hơi thở đã biến cương thi huyết hồng thành tro tàn.

Trong thông đạo bên ngoài thạch thất, trong mắt Thẩm Lạc lóe lên một tia kinh ngạc.

Hỏa Vân Hồ Lô của lão giả nho bào có uy lực không nhỏ, chỉ sợ là một kiện thượng phẩm pháp khí phẩm chất khá cao.

"Người nào ở bên ngoài thăm dò? Đi ra mau!" Lão giả nho bào bỗng nhiên quay người, đôi mắt với thông đạo Thẩm Lạc đang ẩn thân.

Con hỏa điều màu đỏ kia lập tức bay vụt về, lơ lửng trên đỉnh đầu lão giả, vận sức chờ phát động.

Bốn người kia giật mình, cũng lập tức bay vụt tới, đứng bên cạnh lão giả nho bào, vây quanh thông đạo kia.

Lông mày Thẩm Lạc nhếch lên, thầm nghĩ lão giả nho bào này cảm ứng cực kỳ linh mãnh, hấn vừa rồi bắt quá chỉ kinh ngạc một chút, khí tức thoáng chút tán loạn, vậy mà bị lão cảm ứng được.

Trong lòng của hắn suy nghĩ nhanh chóng, hai tay nhanh chóng nhào nặn trên mặt, gần như trong nháy mắt biến thành một thanh niên mặt chữ điền, chậm rãi đi ra ngoài.

"Chỉ là hiểu lầm. Điền mỗ ngẫu nhiên nghe có người đầu pháp, thế là tới xem một chút, tuyệt không có ý thăm dò mấy vị." Thảm Lạc bình tĩnh nói, thanh âm cũng biến thành thô kệch.

"Các hạ là?" Lão giả nho bào dò xét trên dưới Thảm Lạc, hỏi.

"Tại hạ Điền Thiết Sinh, không biết cao tính đại danh mấy vị đoạ hữu?" Thảm Lạc báo một cái tên giả, mỉm cười nói ra.

"Hừ! Lại tới gần như vậy, ngươi đến nơi này khi nào? Có nghe lời chúng ta mới nói không?" Trong mắt đại hán một mắt loé lên hung quang, tới gần một bước.

"Nghe được thì thế nào, không nghe thấy thì thế nào? Các hạ định giết người diệt khẩu à? Đáng tiếc ngươi còn chưa đủ phân lượng!" Sắc mặt Thảm Lạc cũng lạnh xuống, thể nội pháp lực điều động lên, uy áp Tích Cốc đỉnh phong mạnh mẽ toả ra.

Thần sắc năm người đều biến đổi, trong năm người bọn họ chỉ có lão giả nho bào là có tu vi Tích Cốc hậu kỳ, bốn người khác đều là Tích Cốc trung kỳ, so với Thảm Lạc còn kém một đoạn.

"Ngũ đệ dừng tay, không được lỗ mãng!" Lão giả nho bào quát lớn một tiếng.

Đại hán một mắt vội đáp ứng một tiếng, thuận thế lui về.

Thảm Lạc hừ nhẹ một tiếng, cũng thu hồi khí thế bộc phát.

"Điền đạo hữu hữu lễ, năm người chúng ta ở tại Mang Sơn, được bằng hữu tu tiên giới tặng cho danh hào là Mang Sơn Ngũ Hữu. Tại hạ là Phương Nguyệt Công, bốn vị này là đệ muội kết nghĩa của ta. . ." Lão giả nho bào chấp tay chào, theo thứ tự giới thiệu một chút năm người, sau đó bậm niêm pháp quyết dẫn một cái trên hồ lô.

Con hỏa điều màu đỏ kia bay vụt về, một lần nữa biến thành đất cát xịch hồng, chui vào trong hồ lô.

"Nguyên lai là Mang Sơn Ngũ Hữu, hạnh ngộ." Thẩm Lạc nhìn Hỏa Vân Hồ Lô một chút, đưa tay đáp lễ lại.

"Điền đạo hữu thứ lỗi, chuyện chúng ta vừa mới thảo luận là phi thường cơ mật, liên quan đến một việc đại sự phải làm, cho nên lời nói Ngũ đệ có chút kích động, xin đạo hữu chớ trách." Lão giả nho bào giải thích.

"Là các người nói hậu điện gì đó sao?" Thẩm Lạc nhíu mày lại.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 450: Vân Thù Trận

Bốn người khác trong Mang Sơn Ngũ Hữu nghe lời này, thần sắc đều âm trầm xuống.

"Điền đạo hữu quả nhiên nghe được, không biết đạo hữu đến cỗ mộ này, cần làm chuyện gì?" Lão giả nho bào liếc mắt với bốn người khác một cái, ra hiệu bọn họ an tâm chớ vội, hơi trầm ngâm, sau đó chuyển hướng Thẩm Lạc hỏi.

"Tất nhiên là tới đây tầm bảo." Thần thái Thẩm Lạc tự nhiên nói.

"Điền đạo hữu nếu tới đây tầm bảo, không biết có hứng thú, cùng chúng ta tiến vào hậu điện không?" Lão giả nho bào lộ vẻ tươi cười, mời.

"Cái gì! Dẫn hẳn đi hậu điện!"

"Đại ca, như vậy sao được, chúng ta thật vất vả mới tìm được cửa vào hậu điện, sao lại dẫn người lạ này vào chứ?"

Lão giả nho bào vừa dứt lời, Thẩm Lạc còn chưa lên tiếng, đã có người phản đối.

"Có gì không thể? Bốn người các ngươi gặp chuyện lại không đủ tinh táo, đầy đầu chỉ muốn đi hậu điện vớt chỗ tốt, nhưng không nghĩ tới chỗ tốt nơi đó há dễ dàng cầm lấy như vậy. Với thực lực của chúng ta, gặp con cương thi Tích Cốc hậu kỳ kia đã đánh gian nan như vậy, sau khi tiến vào điện chỉ sợ càng là nửa bước khó đi. Tu vi Điền đạo hữu còn trên năm

người chúng ta, nếu có thể đồng hành, tuyệt đối là một sự trợ giúp lớn. Mà có Điền đạo hữu, chúng ta có thể tập hợp đủ sáu người, bố trí xuống Vân Thủy Trận, tìm kiếm được bảo vật nhất định tăng gấp bội. Chuyện lợi và hại được mất rõ ràng như thế, chẳng lẽ các ngươi không nhìn ra?" Lão giả nho bảo lắc đầu thờ dài, mặt lộ vẻ thất vọng.

Nghe lão giả nho bảo nói lời này, bốn người kia cũng không phải là người ngốc, cân nhắc một chút, rất nhanh hiểu ra.

"Vẫn là đại ca mưu tính sâu xa, là chúng ta nông cạn."

"Xác thực như vậy, Điền đạo hữu, đoạn đường này còn xin ngươi chỉ giáo nhiều hơn."

Bốn người nhìn nhau vài lần, trừ đại hán một mắt trăm mặc không nói gì, nhao nhao mở miệng nói với lão giả nho bảo và Thẩm Lạc.

"Mấy vị chớ tự quyết định, Điền mỗ còn chưa đáp ứng theo các ngươi đi hậu điện gì kia đâu." Thẩm Lạc đột nhiên mở miệng, để Mang Sơn Ngũ Hữu giật mình tại đó, hai mặt nhìn nhau.

"Tốt, ngươi lại không biết tốt xấu, đại ca của ta mời ngươi đi hậu điện, là để mắt tới ngươi, ngươi lại ra sức khước từ. Mấy vị huynh đệ, cần gì dựa vào người này, trước hợp lực làm thịt hắn, dựa vào lực lượng năm huynh đệ chúng ta không tin không xông qua hậu điện kia!" Bns. Đại hán một mắt tựa hồ nhìn Thẩm Lạc cực không vừa mắt, trong mắt hiển ra tơ máu, mặt mũi tràn đầy vẻ dữ tợn.

Thẩm Lạc lườm đại hán một mắt một cái, căn bản không để ý tới, chỉ bình tĩnh nhìn lão giả nho bảo cầm đầu kia.

"Ngũ đệ, chớ hồ ngôn loạn ngữ!" Lão giả nho bảo la lớn một tiếng, tựa hồ thật sự nổi giận.

Đại hán một mắt há hốc mồm muốn nói gì, cuối cùng vẫn không nói, lui qua một bên.

"Điền đạo hữu, Ngũ đệ ta là người lỗ mãng, không kín miệng, xin các hạ chớ trách! Bất quá Điền đạo hữu hẳn là chưa nghe nói qua tin đồn về hậu điện cổ mộ này sao?" Lão giả nho bào tỏ vẻ áy náy, lập tức kỳ quái hỏi.

"Chưa từng nghe qua." Thâm Lạc lắc đầu.

"Sao lại như vậy? Tin đồn hậu điện này lưu truyền rất rộng, hơi nghe ngóng một chút là có thể biết được, trước khi đạo hữu đến cổ mộ này, hẳn là chưa thám thính tin tức nơi đây?" Lão giả nho bào lộ vẻ hoang mang.

Song mi Thâm Lạc khẽ động, trước khi hẳn tới đây, chỉ nghe ngóng một chút tin tức cổ mộ từ Lục Hóa Minh, Lục Hóa Minh hẳn là cũng không biết hậu điện gì kia?

Kỳ thật Lục Hóa Minh tự nhiên biết hậu điện cổ mộ này, chỉ là theo quan phủ Đại Đường dò xét, nơi hậu điện cổ mộ cực kỳ hung hiểm, lệ quý vô số, dù là tồn tại Ngung Hồn kỳ tiến vào cũng chưa chắc có thể toàn thân trở ra.

Mà lỗi vào hậu điện chính là chuyện bí ẩn của quan phủ Đại Đường, đồng thời gã cảm thấy Thâm Lạc đến tiền điện cổ mộ là có thể tìm được quý vật thích hợp, cho nên không báo tin tức hậu điện cho Thâm Lạc.

"Tại hạ cũng không phải là tu sĩ Trường An thành, đây cũng là lần đầu đến cổ mộ." Thâm Lạc im lặng một chút, nói.

"Vậy khó trách, mộ này chính là lăng tẩm Hiến Vương tiền triều, nghe nói vị Hiến Vương kia là một vị tiên bối có tu vi cao thâm, hơn nữa còn là một cơ quan đại sự, tự tay thiết kế lăng tẩm cho mình, chia làm hai điện trước sau. Tiền điện chính là vị trí chúng ta lúc này, nơi này những năm qua

bị vô số tu sĩ tiến vào tìm kiếm, mặc dù có chút bảo vật, cũng sớm bị vơ vét hơn phân nửa, đạo hữu nếu tìm ở chỗ này, thu hoạch đoán chừng sẽ không lớn. Hậu điện thì không như vậy, cực ít người biết cửa vào, tại hạ cũng là gặp cơ duyên ngẫu nhiên mới biết được chỗ cửa vào hậu điện. Nghe nói trong hậu điện bảo vật được chôn theo người chết rất nhiều, hơn nữa còn có lời đồn năm đó du nghiệt tiền triều chạy trốn tới nơi đây, đem theo giấu một đại bảo tàng trong hậu điện. Điền đạo hữu nếu muốn tìm kiếm cơ duyên, hậu điện nơi đó không thể bỏ qua." Lão giả nho bào chậm rãi nói, đồng thời lặng yên quan sát thần sắc biến hoá của Thẩm Lạc.

"A, trong cổ mộ này lại còn có chuyện bực này, bất quá nghe Phương đạo hữu vừa mới nói, nơi đó nguy hiểm cũng hơn xa tiền điện này? Bên trong chắc là có quý vật lợi hại?" Thẩm Lạc bất động thanh sắc hỏi.

"Không sai, trong hậu điện quý vật đông đảo, còn có rất nhiều nguy hiểm khác, hơn xa tiền điện. Bất quá đạo hữu hẳn là minh bạch đạo lý, không vào hang cọp sao bắt được cọp con?" Lão giả nho bào nói thêm.

"Nếu Phương đạo hữu thành tâm mời, Điền mỗ cung kính không bằng tuân mệnh, bất quá các hạ mới vừa nói Vân Thùy Trận, là pháp trận gì?" Thẩm Lạc suy nghĩ một chút, gật đầu đáp ứng, chuyên chủ đề dò hỏi.

"Vân Thùy Trận là một môn pháp trận hợp kích xuất xứ từ Công Châu Lục Hợp môn, có thể tập hợp lực chúng nhân, khắc địch chế thắng. Pháp trận này uy lực cực lớn, dù đối mặt Ngung Hồn kỳ cũng có thể không rơi vào hạ phong. Chỉ là bố trí trận này cần tập hợp đủ sáu người, có chút phiền phức." Lão giả nho bào thấy Thẩm Lạc đáp ứng, trên mặt vui mừng, vội vàng giải thích.

Trong mắt thanh niên mặc bạch bào cùng thiếu phụ hồng sam cùng nổi lên vẻ vui mừng, ánh mắt đại hán một mắt cùng một tên hán tử đầu báo nhìn về phía Thẩm Lạc cũng hòa hoãn hơn mấy phần.

Thẩm Lạc trước đó tiếp xúc qua mấy lần pháp trận, lại cảm thấy hứng thú, lúc này yêu cầu quan sát trận đồ.

Lão giả nho bào cũng không hẹp hòi, lập tức lấy ra trận đồ da dê, đưa tới.

Cùng đưa tới còn có một cây tiêu kỳ màu trắng dài hơn thước, chính là pháp khí cần thiết để bày trận.

Thẩm Lạc nhìn tiêu kỳ màu trắng rồi thu nó vào, mở ra trận đồ quan sát, pháp trận phía trên bố trí cũng không phức tạp, lúc trước hắn bố trí qua hai lần pháp trận, rất dễ dàng liền có thể xem hiểu.

Vân Thùy Trận đúng như lão giả nho bào nói, có thể tập hợp lực lượng sáu người, phát ra chiêu số uy lực to lớn. Pháp trận biến hóa cũng không nhiều, chủ yếu là ba loại công năng "Thủ", "Khốn", "Diệt".

Pháp trận biến hóa mặc dù đơn giản, uy lực lại không nhỏ, sử dụng thoải mái đáng quả thật có thể ngăn cản Ngưng Hồn kỳ.

"Ta hiểu rồi." Thẩm Lạc rất nhanh xem hết trận đồ, trong lòng đã nắm chắc, trả nó lại.

Lần này, năm người lão giả nho bào đều lấy làm kinh hãi.

Vân Thùy Trận này mặc dù đơn giản, nhưng dù sao cũng là một tòa pháp trận, phương vị biến hoá trong đó, pháp lực phân phối vận chuyển thế nào, đều phi thường phức tạp khó hiểu, năm người bọn họ cũng hợp lực tìm hiểu hồi lâu mới hiểu ra. Vậy mà Thẩm Lạc chỉ qua một lát đã lý giải rõ ràng.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 451: Liên Thủ

"Điền đạo hữu, người thật đã hiểu rõ pháp trận này sao? Việc này quan hệ đến sinh tử chúng ta, không được khinh thường." Lão giả nho bào có chút không yên lòng hỏi.

"Phương đạo hữu yên tâm, kỳ thật tại hạ có chút nghiên cứu về pháp trận. Vân Thùy Trận này Thủ Tự Quyết đệ nhất biến là từ Khôn vị chuyển tới Chấn vị, Khôn Tự Quyết đệ tam biến là Ly vị chuyển tới Càn vị, Diệt Tự Quyết đệ ngũ biến là Tốn vị đến Đoái vị, đúng không?" Thảm Lạc cười nhạt một tiếng, nói ra.

"Ha ha, xem ra Điền đạo hữu quả nhiên tinh thông pháp trận, tại hạ bội phục. Nếu vậy, việc này không nên chậm trễ, chúng ta đi nhanh thôi." Lão giả nho bào sừng sốt một chút, sau đó cười ha ha nói.

Một nhóm sáu người lập tức đi tới, tiến vào một đầu thông đạo phía trước.

Lão giả nho bào đi đầu dẫn đường, thật nhanh đi vào từng đầu thông đạo, gần nửa ngày sau đến một gian thạch thất phổ thông.

Chỗ sâu trong gian thạch thất này cũng có hai đầu thông đạo, thông những hướng khác nhau. Lão giả nho bào không để ý đến, đi thẳng đến góc phòng.

Trên vách tường nơi đó nhô ra một khối đá màu đen, trừ mặt ngoài có chút vết tích màu đỏ tối, thoạt nhìn không có bất luận gì đặc thù.

"Chính là nơi này, Nhị đệ, dựa theo kế hoạch làm việc. ." Lão giả nho bào cẩn thận đánh giá hắc thạch vài lần, mặt lộ vẻ hưng phấn, quay đầu nói với thanh niên mặc bạch bào kia.

Thanh niên mặc bạch bào lập tức đáp ứng một tiếng, lật tay lấy ra một cái túi da đỏ sậm, bên trong chứa một ít chất lỏng, tản mát ra mùi máu tanh gay mũi.

Thâm Lạc thấy cảnh này, lông mày cau lại.

"Con đường thông hướng hậu điện bị phong ấn phong bế, phong ấn kia ngay trong khối hắc thạch này, tên là Huyết Âm Phong, cần dùng máu tươi quán chú vào trong đó mới hiển hiện ra." Lão giả nho bào giải thích.

Thâm Lạc nghe vậy, chậm rãi gật đầu.

Thanh niên mặc bạch bào dốc ngược túi da kia, một cỗ huyết thủy từ bên trong chảy ra, đổ vào trên hắc thạch, phát ra tiếng vang ào ào.

Những vết đỏ trên hắc thạch chậm rãi trở nên đỏ tươi, nơi hắc thạch khác cũng hiện ra đạo đạo hồng vân.

Mấy người kia thấy cảnh này, trên mặt lộ vẻ mừng rỡ.

Một túi máu tươi đổ xong, trên hắc thạch hiện ra một đồ án giống như trận pháp thu gọn, như là mạng nhện, từng tia từng tia huyết quang sáng tỏ từ phía trên nở rộ ra, phát ra tiếng vang nhẹ lớp lớp.

"Phong ấn hiển hiện ra! Chư vị, đồng loạt công kích phong ấn này, đánh vỡ nó mới có thể tiến vào hậu điện!" Lão giả nho bào hét lớn một tiếng, vung tay lên.

Hỏa Vân Hồ Lô kia lần nữa nổi lên, xích quang lóe lên, một mảnh đất cát hỏa hồng từ bên trong bắn ra, sắp xếp thành một đầu thẳng tắp cao vài trượng.

Hai tay lão giả nho bào chà một cái, giương lên không trung. Từng đoàn từng đoàn hỏa diễm xích hồng lập tức từ trên đất cát toát ra, nối liền cùng một chỗ, ngưng tụ thành một thanh huyết nhận cao vài trượng, phần phát một tiếng chém về phía hòn đá màu đen.

Thanh niên mặc bạch bào kia cũng thả người lui lại, hai tay giương lên.

Một đoàn ánh sáng xám loá mắt từ trong tay áo gã bay ra, bên trong là một viên phi luân màu xám, hai bên đều là răng cưa sắc bén, xoay tròn cấp tốc, phát ra thanh âm ô ô duệ khiếu, đánh về phía hắc thạch.

Thiếu phụ váy đỏ bên cạnh cũng móc từ trong ngực ra một vật tể ra, lại là một vòng tròn ngân quang lóng lánh, toả ra một mảnh quang mang màu bạc giống như ánh sao.

"Đi!"

Thiếu phụ giơ tay ngọc lên, vòng tròn màu bạc bắn ra, xẹt qua một đường vòng cung màu bạc, tốc độ nhanh đến kinh người, một chút đã vượt qua phi luân của thanh niên mặc bạch bào, đánh vào trên hòn đá màu đen.

Đại hán một mắt cùng hung hán đầu báo đứng sau cùng đồng thời giơ hai tay lên, hai đạo ô quang từ trên người bọn họ bắn ra, lại là hai chiến đao cán dài cơ hồ giống nhau như đúc, thân đao khắc họa hai đồ án Giao Long màu đen, tựa hồ là một cặp pháp khí.

Hai thanh chiến đao vừa bay ra, lập tức bay sát vào cùng một chỗ, quang mang đen nhánh phía trên lập tức đại phóng, hình thành hai đạo đao quang như Giao Long, giao nhau chém về phía hòn đá màu đen.

Những người khác động thủ, Thẩm Lạc tự nhiên cũng không nhàn rỗi, pháp lực rót vào rìu ngắn màu xanh trong tay, từng đạo hồ quang điện màu xanh dày đặc trên rìu ngắn hiện ra.

Hắn đưa tay bỏ hư không một cái, mấy chục đạo lôi điện màu xanh bắn ra, ngưng tụ lại cùng nhau, hình thành một đạo lôi điện ảnh phủ màu xanh dài hơn một trượng, lóe lên vượt qua mấy trượng, trảm lên hắc thạch.

Pháp trận trên hắc thạch tựa hồ cảm thấy uy hiếp, huyết quang đại thịnh, cấp tốc vận chuyển, liều mạng đón đỡ công kích của sáu người.

"Ầm ầm" liên tiếp tiếng vang nổ tung, toàn bộ thạch thất cũng theo đó run rẩy kịch liệt, mặt đất cũng mãnh liệt chập chùng mấy lần giống như địa chấn, mảng lớn đá vụn bụi đất tuôn rơi xuống!

Huyết quang trên hắc thạch bị đánh tan hơn phân nửa, huyết quang lưu lại cũng giống như hoả diễm trong cuồng phong, điên cuồng chớp động, nhưng cuối cùng vẫn ổn định lại.

Không chỉ như vậy, trận văn trên hắc thạch chớp động, những huyết quang kia nhanh chóng trở nên sáng tỏ, có xu thế khôi phục lại như cũ.

"Pháp trận này kiên cố dị thường, chỉ dựa vào hợp lực công kích bình thường chỉ sợ khó mà phá giải, bố trí Vân Thùy Trận thôi! Tu vi Điện đạo hữu cao nhất, lấy ngươi làm chủ!" Lão giả nho bào thấy cảnh này, sắc mặt đột biến, ánh mắt chớp liên tục mấy lần, sau đó quả quyết quát.

Trong lúc nói chuyện, lão lật tay lấy ra một thanh tiêu kỳ màu trắng, giống như đúc thanh lúc trước đưa cho Thẩm Lạc, lách mình đứng ở một bên Thẩm Lạc.

Bốn người Mang Sơn Ngũ Hữu kia nghe vậy, mặc dù có chút không hài lòng lắm để Thẩm Lạc làm trung tâm pháp trận, nhưng bây giờ sự tòng

quyền nghi, cũng không nói thêm gì, tự mình lấy ra một thanh tiêu kỳ màu trắng, đứng ở bốn phía Thảm Lạc, vận chuyên Vân Thù Trận.

Thảm Lạc thấy cảnh này, cũng lấy ra tiêu kỳ màu trắng của mình, vận chuyên pháp lực rót vào trong đó.

Không bao lâu, sáu đám bạch quang từ trong tiêu kỳ của sáu người nở rộng ra, nối liền cùng một chỗ, hình thành một vòng sáng màu trắng, bao sáu người vào trong.

Thảm Lạc ở trong trận, mặc dù sắc mặt như thường, nhưng trong lòng có chút kinh ngạc.

Lúc trước hắn mặc dù nhìn qua trận đồ, nhưng lúc pháp trận chân chính vận chuyên, vẫn khiến hắn có chút ngoài ý muốn. Vân Thù Trận này thật đúng là có chỗ tinh diệu, pháp trận vừa mở, như là mở ra một đầu thông đạo, liên thông pháp lực sáu người với nhau.

Bất kỳ pháp lực một người nào xuất hiện suy yếu, những người khác lập tức trợ giúp, mà pháp lực sáu người có thể tập trung đến trên một người, khiến cho pháp lực người kia tăng vọt, trong nháy mắt thi triển ra công kích cường đại.

Chỉ là năm người này nếu danh xưng Mang Sơn Ngũ Hữ, xưa nay hành động đều là năm người làm chủ, trận pháp này đối với bọn họ cũng không quá thực dụng.

Đang cân nhắc, thần sắc Mang Sơn Ngũ Hữ nghiêm túc, tay lay động tiêu kỳ, không ngừng vận chuyên pháp trận.

Con mắt Thảm Lạc mở to, chỉ cảm thấy năm cỗ pháp lực cuộn cuộn tụ đến, rót vào trong cơ thể của hắn.

Pháp lực trong cơ thể hắn đột nhiên tăng vọt mấy lần, như là sóng dữ lưu động ở trong kinh mạch, làm tất cả kinh mạch căng lên. Dịch tại bns. May mắn lúc trước hắn phục dụng Thác Mạch Đan, kinh mạch thể nội vững chắc, nếu không chưa hẳn có thể tiếp nhận nguồn lực lượng này giá trị.

"Àm" một cỗ uy áp không lồ từ trên người hắn bộc phát, không khí chung quanh cũng chấn động theo.

"Ya...!"

Thẩm Lạc thét dài một tiếng, thôi động rìu ngắn màu xanh trong tay, từng đạo hồ quang điện màu xanh thô to trên lưỡi búa hiện ra.

Một trận tiếng lôi minh lốp bốp bộc phát, cả gian thạch thất trong chốc lát tràn ngập thanh âm phong lôi.

Thân thể của hắn cũng bị lôi quang màu xanh bao phủ, toàn thân trên dưới lượn lờ lôi quang, như Lôi Thần giáng thế.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 452: Cầu Phú Quý Trong Nguy Hiểm

Chém!" Hai tay Thẩm Lạc cầm búa, bỏ một phát vào hư không.

"Ầm" một tiếng, một đạo hư ảnh cự phủ màu xanh dài chừng mười mấy trượng như dải lụa từ trong riu ngấn bắn ra, bao phủ cả gian thạch thất trong lôi quang chói mắt.

Cự phủ màu xanh mang theo thế lôi đình vạn quân, hung hăng trảm trên khối đá màu đen.

Huyết quang trên khối đá màu đen bị bỏ ra, phủ ảnh trảm trên hắc thạch, vậy mà lóe lên rồi biến mất không thấy gì nữa, tựa hồ bị hắc thạch hấp thu vào.

Thẩm Lạc giật mình, một kích này đã là toàn lực của hắn, nếu vẫn không giải được phong ấn, vậy hắn cũng không có biện pháp.

Cũng may chuyện hắn lo lắng cũng không phát sinh, phủ ảnh màu xanh bị hấp thu xong, trên hắc thạch răng rắc một tiếng, hiện ra một vết nứt.

Sau đó vết rạn này nhanh chóng khuếch tán ra, trong mây hơi thở đã lan tràn ra khắp hắc thạch, cuối cùng phốc một tiếng, hóa thành vô số bột đá màu đen, theo gió biến mất.

Chỗ trên vách tường hắc thạch chớp động hắc mang, vô thanh vô tức lộ ra một hang động lớn gần trượng, tối như mực không biết sâu bao nhiêu.

Âm phong ô ô từ động huyết màu đen truyền ra, lạnh lẽo thấu xương.

Giết! Giết! Giết!

Trong âm thanh âm phong ẩn chứa một cỗ ý niệm ngang ngược, điên cuồng, trực tiếp thẩm thấu vào não hải sáu người. Trước mắt sáu người hiện ra vô biên tình cảnh chiến tranh, nhuộm máu sơn hà, chất thành thi sơn, bạch cốt đầy trời . . .

Thẩm Lạc hừ lạnh một tiếng, vận chuyển một môn bí pháp cũng cố thần hồn trong « Luyện Thân Bí Điển », trong đầu hiện ra hư ảnh một cự phong trên tiếp thương thiên, dưới nối đại địa, nguy nga hùng vĩ. Huyền tượng chiến tranh trước mắt lập tức biến mất.

Môn bí pháp này tên là « Bất Chu Trấn Thần Pháp », trong truyền thuyết thời đại Thượng Cổ có một toà cự phong chống trời tên là Bất Chu sơn, được xưng là Thiên Chi Trụ, trấn áp hết thủy tà ma, đứng ức vạn năm sừng sững không ngã. Chỉ tiếc thần sơn này về sau bị Thủy Thần Cộng Công đụng ngã, không còn tồn tại nữa.

« Bất Chu Trấn Thần Pháp » chính là dùng lực lượng thần hồn, quan tưởng Bất Chu Thần Sơn, trấn áp hết thủy ý nghĩ xằng bậy.

Thuật này tu luyện tới cảnh giới cao thâm, đủ khiến lực lượng thần hồn lồng lộng như núi, vững chắc không gì sánh được, bất kỳ ngoại lực nào cũng vô pháp ảnh hưởng đến hấn.

Lúc này Thẩm Lạc và những người khác dùng Vân Thùy Trận liên kết với nhau, trong đầu hấn quan tưởng hư ảnh Bất Chu Thần Sơn cũng truyền tới ý thức năm người kia.

Thân thể Mang Sơn Ngũ Hữu chấn động, tuần tự thoát ra ảnh hưởng của sát ý âm phong.

"Đa tạ Điền đạo hữu tương trợ, nếu không chúng ta thật đúng là không dễ tránh thoát huyễn tượng sát cơ kia." Lão giả nho bào cảm tạ Thẩm Lạc.

Trong lòng Thẩm Lạc kinh ngạc, Lục Hợp Phiên Côn Trận này lại thần diệu như thế, ý niệm năm người cũng có thể liên kết cùng một chỗ, hẳn tùy ý khiêm tốn nói một câu.

Vận chuyên Vân Thùy Trận có phần hao tổn pháp lực, hiện tại cửa vào phong ấn đã phá giải, sáu người rất nhanh giải trừ pháp trận.

Mang Sơn Ngũ Hữu nhìn cửa hang trước mắt, mặt lộ vẻ do dự, cũng không lập tức đi vào.

Còn chưa tiến vào hậu điện, cỗ âm phong đã lợi hại như vậy, quý vật trong hậu điện không biết sẽ lợi hại cỡ nào.

"Đã đến nơi này, chẳng lẽ còn lùi bước, có câu cầu phú quý trong nguy hiểm, tiếp tục đi tới nào." Lão giả nho bào hơi cắn răng, trầm giọng nói ra.

Bốn người Mang Sơn Ngũ Hữu kia lấy lão giả như thiên lôi sai đâu đánh đó, tất nhiên không có ý kiến.

Về phần Thẩm Lạc, dù năm người này lui bước, hẳn cũng sẽ không lùi bước, cũng biểu thị đồng ý tiếp tục đi tới.

Thế là sáu người tự mình thi pháp bảo vệ thân thể, cùng một chỗ tiến nhập huyết động màu đen.

Động huyết màu đen này là một mảnh đen kịt, đưa tay không thấy năm ngón. Bất quá năm người đều là tu sĩ Tích Cốc kỳ, nhãn lực siêu tuyệt, rất nhanh nhìn rõ tình huống trong động huyết.

Nơi này là một động quật lớn vài chục trượng, mặt đất phủ lên nền đá gạch bằng phẳng, bắt quá trên mặt gạch ngưng kết một tầng băng tinh màu xám dày vài tấc, tản mát ra một cỗ hàn khí ngập trời.

Cho dù sáu người Thâm Lạc đều có tu vi Tích Cốc, cũng bị công đến răng va vào nhau cạp cạp, máu trong cơ thể tựa hồ có dấu hiệu ngưng kết.

Sáu người vội vàng tự vận công, chống cự hàn khí, lúc này mới chặn lại hàn khí xâm nhập.

Thâm Lạc đánh giá băng tinh màu xám dưới mặt đất vài lần, não hải đột nhiên hiện ra một hạng mục ghi chép trong quyển Quỷ giới linh tài bách khoa toàn thư lúc trước mua sắm ở quý thị, lập tức huy động rìu ngăn màu xanh trong tay, gõ những băng tinh màu xám này ra, nhanh chóng thu vào.

Mang Sơn Ngũ Hữu nhìn thấy cử động của hắn, thần sắc đều sững sờ.

"Đây là âm phong hỗn hợp thi sát khí, ngưng kết thành Âm Sát Huyền Băng, ẩn chứa âm sát hàn khí so với huyền băng ngàn năm còn lợi hại hơn, là tài liệu tuyệt hảo luyện chế Âm thuộc tính pháp khí, mau mau thu lấy." Lão giả nho bào rất nhanh nhớ tới lai lịch huyền băng màu xám này, nói ra.

Mấy người kia nghe vậy, vội vàng lấy ra pháp khí, đập vỡ những huyền băng màu xám này rồi thu vào.

Âm Sát Huyền Băng nơi đây không nhiều, sáu người cùng động thủ, rất nhanh đã thu hết.

Chỗ sâu động quật còn có một cầu thang thông xuống phía dưới, sáu người theo cầu thang tiến xuống, một đầu thông đạo không khác với tiền điện lại xuất hiện ở phía trước.

Chỉ là thông đạo nơi đây rộng lớn hơn rất nhiều, bảy tám người song song tiến lên cũng không chật, cao ba bốn trượng, nhìn phi thường tráng quan.

"Quả nhiên không hổ là mộ địa hoàng tộc, một đầu thông đạo cũng tu kiến hùng vĩ như thế." Lão giả nho bào nhìn tình cảnh trước mắt, thì thào nói ra.

"Đại ca, đừng cảm khái, nhanh tiến lên đi, phía trước khẳng định có càng nhiều bảo vật." Đại hán một mắt thu lấy không ít Âm Sát Huyền Băng, ăn tủy trong xương mới biết liếm nó cũng ngon, lập tức thúc giục nói.

"Ngũ đệ đừng vội, phía trước hung hiểm không rõ, vẫn nên cẩn thận thì hơn." Lão giả nho bào vẫn còn tỉnh táo, nói ra.

Một đoàn người chậm chạp tiến lên, ước chừng đi một khắc đồng hồ, một đại sảnh dị thường to lớn xuất hiện ở phía trước.

Mà trên vách tường đại sảnh cứ cách một đoạn sẽ khám một cửa đá đóng chặt, chừng mười mấy phiến, phía trên điêu khắc hoa văn kỳ quái, không biết là gian phòng gì.

Tại chỗ sâu nhất đại sảnh, có một đầu thông đạo màu đen, thông vào chỗ sâu.

"Trong những gian phòng này nhìn rất không bình thường, bên trong khả năng cất giấu bảo vật, đại ca, mở ra xem một chút đi?" Đại hán một mắt lộ vẻ tham lam, lại nói.

Lão giả nho bào tựa hồ cũng có chút động tâm, nghe vậy chần chờ một chút, nhìn về phía Thâm Lạc, hỏi: "Điền đạo hữu cảm thấy thế nào?"

"Hắn chỉ là người từ bên ngoài đến, làm gì mọi chuyện đều hỏi thăm hắn vậy." Đại hán một mắt bất mãn nhỏ giọng lầm bầm.

"Những thạch thất này xác thực có giá trị dò xét, số lượng thạch thất không ít, tách ra dò xét đi, có tìm được bảo vật hay không phải xem cơ duyên mỗi người rồi." Thảm Lạc không để ý đến đại hán một mắt, mở miệng nói ra, cất bước đi vào trước một cánh cửa đá.

Hắn huy động rìu ngắn màu xanh, bổ vào trên cửa đá.

Trên cửa đá cũng không có cấm chế, bất quá cửa này không biết dùng tài liệu gì chế thành, dị thường kiên cố, hắn vận khởi ba thành pháp lực bổ một búa, chỉ bổ ra trên cửa đá một vết rách.

Thảm Lạc lập tức vận khởi bảy thành pháp lực, trên rìu ngắn hiện ra đạo đạo lôi quang màu xanh, lần nữa trùng điệp bổ vào trên cửa đá, chém nát cửa đá non nửa.

Những người khác lúc này cũng tự tìm một cánh cửa đá, thử phá giải.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 453: Âm Binh

Thẩm Lạc lại bửa xuống một búa, cửa đá rớt cuộc âm vang sục đổ, bên trong là một thạch thất lớn vài chục trượng.

Hắn ngưng thần lưu ý khả năng xuất hiện nguy hiểm chung quanh, cất bước tiến vào trong đó, rất nhanh nhìn rõ tình huống nơi đây. Thạch thất này giống như thư phòng, trưng bày hai giá sách, một cái bàn đọc sách, phía trên chất đầy không ít điển tịch.

Trang giấy thư tịch này có chất lượng không tệ, mặc dù qua mấy chục năm, vẫn chưa hư thối.

Gian thạch thất này tựa hồ mấy chục năm qua không có người đi vào, giá sách và sách trên bàn đều phủ đầy bụi.

Thẩm Lạc tiện tay cầm lấy một quyển sách, giữ bụi đất phía trên rồi lật xem, trên mặt rất nhanh lộ vẻ thất vọng.

Nội dung trên sách không phải là công pháp điển tịch, cũng không phải thư tịch linh tài, mà là sách về chế tạo cơ quan công trình bằng gỗ, trong sách ghi chép các loại phương pháp luyện chế cơ quan bầy rập, còn có một số bản thiết kế khí cụ công thành, tàu thuyền, xe ngựa.

Hắn lại tiện tay lật mấy quyển điển tịch khác, phát hiện đều liên quan tới phương diện cơ quan.

"Nghe Phương Nguyệt Công kia nói, chủ nhân cổ mộ này là cơ quan đại sư, những điển tịch này hẳn là hẳn lưu lại?" Trong lòng Thẩm Lạc âm thầm suy nghĩ.

Hắn lập tức tìm kiếm các nơi trong phòng, kết quả phát hiện nơi này trừ các loại điển tịch, cũng không có những vật khác, cảm thấy có chút thất vọng.

Bất quá trong những điển tịch này cũng có không ít đồ tốt, chỉ là giờ phút này không rảnh xem nhiều, hắn có hai cái pháp khí trữ vật, không gian cũng đủ lớn, liền một mạch thu tất cả điển tịch vào.

Làm xong những thứ này, hắn đang muốn rời đi, nhìn ra ngoài một cái, mặt lộ vẻ do dự, sau đó quay người đi vào chỗ sâu nhất gian phòng, tụng niệm Thông Linh Dịch Yêu thuật.

Sau một lát, Thẩm Lạc từ trong thạch thất đi ra, trên tay phải nhiều thêm một bao cổ tay thanh đồng.

Mấy người khác giờ phút này đều tự mình phá vỡ một cánh cửa đá, ở bên trong tâm bảo.

Thẩm Lạc thấy cảnh này, xoay người đến trước một cửa đá khác, huy động rìu ngắn phá cửa.

Sau một lát, tất cả cửa đá trong đại sảnh đều bị đám người phá vỡ, lấy đồ vật bên trong sạch trơn.

Cử động Thẩm Lạc nhanh nhất, tiến vào ba gian thạch thất, trong gian thạch thất thứ nhất và gian thứ hai không tìm được vật gì tốt, bất quá trong gian thạch thất thứ ba hắn tìm được một khối tinh thể to bằng đầu người, màu xanh biếc, nhìn sắc sỡ loá mắt, chất liệu rất giống ngọc như ý của hắn.

Khác với ngọc như ý xanh biếc chính là, toàn thân khối tinh thể này tản mát ra khí tức âm hàn dị thường, so với Âm Sát Huyền Băng trước đó càng lạnh hơn.

Trong lúc nhất thời hẳn cũng không nhận ra lai lịch vật này, liền dứt khoát trực tiếp thu vào.

Dò xét mùi mấy gian thạch thất xong, sáu người lòng như ăn ý, không hỏi thăm thu hoạch những người khác, đang muốn tiếp tục tiến vào chỗ sâu thông đạo.

Vào thời khắc này, một trận tiếng gầm từ chỗ sâu thông đạo truyền đến, khiến cho tất cả mọi người biến sắc, cùng nhau nhìn lại chỗ tiếng kêu.

Thanh âm kia ngay từ đầu có chút mơ hồ, theo thời gian trôi qua không ngừng vang lớn, càng rõ ràng hơn, mấy hơi thở sau đã tới gần nơi đây, tiếng vang âm âm làm chấn động đại sảnh ông ông.

Một nhóm sáu người vội vàng tự mình lấy ra pháp khí, nhìn chăm chăm thông đạo rung động ù ù kia.

Một mảnh hắc khí nồng đậm đột nhiên từ trong thông đạo phía trước tuôn ra, giống như sóng dữ cuốn tới sáu người, trong hắc khí thành linh lơ lửng từng quý vật mặc áo giáp, tay cầm đao kiếm thương kích, thành linh đều là binh sĩ.

Toàn thân những binh lính này là vết thương chồng chất, người tay gãy cụt đầu cũng có, người đầu rơi máu chảy cũng có, người ruột lòi bụng nát chỗ nào cũng có, tựa hồ là binh lính chiến tử sa trường, sau khi biến thành quý vật huyền hóa thành bộ dạng trước khi chết, nhìn dữ tợn đáng sợ.

Tất cả binh sĩ hội tụ thành một dòng lũ lớn, tràn ngập đầy thông đạo, lít nha lít nhít, không biết có bao nhiêu tên.

Con người Thẩm Lạc co rụt lại, từ trên thân những binh lính này tán phát ra âm khí tối thiểu cũng là Luyện Khí kỳ tầng bảy tám, có mấy con hình thể cao lớn, nhìn tựa hồ là quan tướng quý vật, thành linh đạt đến Tích Cốc kỳ.

"Những binh sĩ tiền triều này chiến tử biến thành âm hồn, so với quý vật bình thường càng thêm lợi hại. Nhanh, kết Vân Thùy Trận!" Lão giả nho bảo hét lớn một tiếng, lấy ra tiểu kỳ màu trắng thôi động.

Những người khác cũng lập tức thôi động pháp trận, một vòng sáng màu trắng bao lại sáu người.

Vân Thùy Trận vừa mới kết thành, âm binh liền nhào tới trước cách sáu người chưa đến ba mươi trượng, ngữi được khí tức huyết nhục vật sống trên thân mấy người, những âm binh này lộ vẻ thềm thường, nhào về phía sáu người.

Vèo! Bảy, tám chuỗi trường kích do âm khí ngưng tụ chém về phía Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc bấm niệm pháp quyết điểm một cái về phía ngọc như ý trên đỉnh đầu, như ý lập tức nhanh chóng biến lớn, hóa thành to bằng cánh cửa, ngăn trước người, phía trên đại thịnh quang mang xanh biếc.

Ầm ầm ầm!

Những âm binh kia đều bị chấn vỡ, vài đầu quý vật cũng bị chấn động đến lão đảo ra.

Rìu ngắn trong tay Thẩm Lạc bắn ra, phía trên nổi lên từng đạo lôi điện màu xanh, ở phía trước vạch ra một đường vòng cung hình quạt, chém mấy con quý vật chặn ngang thành hai đoạn.

Hồ quang điện màu xanh quán quanh trên thân vài đầu quỷ vật, mấy con quỷ vật này trực tiếp bạo liệt ra, hóa thành từng tia từng tia hắc khí phiêu tán.

Lôi điện vốn là khắc tinh quỷ vật, uy lực lôi điện màu xanh trên rìu ngắn còn trên cả Tiểu Lôi Phù, đối diện với mấy quỷ vật Luyện Khí kỳ này, tự nhiên đánh đâu thắng đó.

Trong tiếng quỷ khiêu ô ô, lại có hai đầu quỷ vật từ bên cạnh đánh tới.

Thẩm Lạc lại tiếp tục, trước thôi động ngọc như ý xanh biếc ngăn cản, sau đó lại dùng rìu ngắn màu xanh chém giết chúng.

Mấy người khác mặc dù dựa vào pháp trận, cũng có thể ngăn cản những quỷ vật kia, nhưng vẫn không nhẹ nhàng như Thẩm Lạc.

Lôi rìu trong tay Thẩm Lạc quét ngang trái phải, tốc độ lại nhanh, xuất quỷ nhập thần, tùy tiện chém từng đầu quỷ vật. Trong nháy mắt, chừng hai ba mươi đầu quỷ vật đã bị hấn giết chết.

Vào thời khắc này, một bóng người cao lớn bao phủ trong hắc vụ đột nhiên từ chỗ sâu trong hắc khí bắn ra, trong chớp mắt đã đến trước người Thẩm Lạc, một thanh chiến kích với hàn quang bắn ra bốn phía xuất hiện trên đỉnh đầu hắn, bỏ xuống.

Khí tức sát phạt vô biên từ trên chiến kích bộc phát ra, cơ hồ hình thành một từ trường quỷ dị, bao phủ Thẩm Lạc vào trong đó.

"Quỷ vật Tích Cốc đỉnh phong!"

Sắc mặt Thẩm Lạc giật mình, nhưng trong mắt cũng nổi lên vẻ vui mừng, bấm niệm pháp quyết thôi động ngọc như ý xanh biếc trên đỉnh đầu, một tay khác lấy ra túi càn khôn, chuẩn bị thu lấy quỷ vật này.

Ngọc như ý xanh biếc bị hấn thi pháp thúc giục, lục quang đại phóng, trong nháy mắt phòng lớn to bằng cái thớt, nghênh đón. Trên như ý khảm nạm bảo thạch màu đỏ cũng toả ra hồng quang chói mắt, cùng quang mang xanh biếc hoà lẫn, uy thế ngọc như ý xanh biếc càng tăng lên nhiều.

"Keng" một tiếng vang thật lớn!

Chiến kích chém vào trên ngọc như ý xanh biếc, một đoàn hắc khí nồng đậm từ trên chiến kích tuôn ra, chỉ một cái đã lấn át quang mang như ý tán phát ra, ngạnh sinh đánh nó bay ra sau.

Một cỗ lực lượng khổng lồ truyền tới, khí huyết thể nội Thẩm Lạc cuộn cuộn một trận, pháp lực vận chuyển cũng dừng lại một chút, túi càn khôn cũng không thể tể ra.

Bất quá cũng may ngọc như ý xanh biếc của hấn chính là thượng phẩm pháp khí, uy lực bất phạm, đẩy quý vật cao lớn này ra sau, hắc khí quanh người phiêu tán, hiện ra hình thể, lại là một tên quý vật cao lớn dị thường, mặc trên người tiên diễm áo giáp, cầm trong tay Phương Thiên Chiến Kích, hiển nhiên khi còn sống là một tên tướng quân.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 454: Chân Tướng Phơi Bày

Bất quá toàn thân con quỷ này cắm đầy mũi tên, bị bắn thành con nhím, sau nỗi kinh sợ qua đi nhìn có mấy phần buồn cười.

"Không đúng, đây là quỷ vật Ngung Hồn kỳ!" Sắc mặt Thẩm Lạc biến thành âm trầm, lập tức từ tình huống mới giao thủ, đánh giá ra thực lực con quỷ vật tướng quân này.

Cảnh giới của hắn mặc dù đã tiến nhanh, cũng nhiều thêm mấy loại pháp khí và thủ đoạn lợi hại, nhưng vẫn không dám nói ngoa có thể đối phó quỷ vật Ngung Hồn kỳ.

Cũng may hiện tại hắn ở trong Vân Thùy Trận, tập hợp lực sáu người, vẫn còn có chút đảm bảo.

Thẩm Lạc đang muốn vận chuyển lực pháp trận, điều lấy pháp lực năm người khác tương trợ, đột nhiên cảm thấy trong không khí sau lưng truyền đến ba động dị dạng, đáy lòng bỗng nhiên sinh ra một tia báo động.

Hắn lập tức phản xạ, thân hình giống như cây cung, lướt ngang qua bên cạnh, nhưng bả vai vẫn như cũ truyền đến một cơn đau nhức. Một đạo ánh sáng xám bay vụt qua, máu tươi vẩy ra, chính là thanh niên bạch bào trong Mang Sơn Ngũ Hữu thúc giục pháp khí phi luân màu xám tấn công.

Ngay sau đó, lại có một đạo ngân quang phóng tới, lại là vòng tròn màu bạc của thiếu phụ váy đỏ.

"Các người!" Thẩm Lạc nổi giận gầm lên một tiếng, không kịp nhiều lời, lập tức thôi động rìu ngắn màu xanh cản vòng tròn màu bạc.

"Keng" một tiếng kim thiết giao kích vang lên, giống như tiếng sấm, chấn màng nhĩ hần đau nhức, trong phương viên vài chục trượng chung quanh bảo quang màu bạc chớp loạn, bắn ra tứ tán.

Rìu ngắn màu xanh đụng nó một cái, vậy mà không có lực phản kháng chút nào, cuộn cuộn bay ngược ra sau.

Mà thân thể Thẩm Lạc cũng mãnh liệt lắc một cái, bạch bạch bạch lùi lại mấy bước mới đứng vững, túi càn khôn trong tay hần cùng bao cổ tay thanh đồng trên cánh tay phải của hần cũng bị văng ra ngoài, rơi cách hần mấy trượng.

Không đợi hần làm ra bất luận ứng đối gì, năm đạo bạch quang bắn tới, trong chớp mắt bay vụt đến vài thước quanh người hần, giống như cấm rễ đậu ở chỗ đó, chính là năm cây tiểu kỳ màu trắng đã được thôi động.

Thanh tiểu kỳ màu trắng trên người hần cũng rời khỏi tay, thoát ly hần không chế, rơi vào bên cạnh năm cây tiểu kỳ kia.

Sáu cây tiểu kỳ màu trắng vây quanh Thẩm Lạc thành một vòng tròn, vòng sáng màu trắng vốn bao lại sáu người cũng nhanh chóng thu nhỏ, trong chớp mắt co lại vài thước, bao phủ quanh Thẩm Lạc.

Năm người lão giả nho bào giờ phút này bay vụt đến cách hần mấy trượng, cùng nhau tụng niệm chú ngữ, tay nhanh chóng bấm niệm pháp quyết không thôi.

Tùng đạo ánh sáng màu trắng sáng tỏ từ trong vòng sáng màu trắng bắn ra, che phủ trên người Thẩm Lạc.

Thân thể Thảm Lạc bỗng nhiên trở nên nặng nề vô cùng, giống như bị một ngọn núi đè ép, động đậy một chút ngón tay cũng phi thường khó khăn.

Pháp lực trong cơ thể hắn cũng bị một cỗ cấm chế vô hình bao lại, vận chuyển trở nên dị thường gian nan.

Ngọc như ý xanh biếc cùng rìu ngắn màu xanh vốn bị đánh bay vẫn còn lơ lửng giữa không trung, nhưng pháp lực Thảm Lạc hiện tại bị giam cầm, như ý, quang mang trên rìu ngắn cấp tốc dập tắt, hai kiện thượng phẩm pháp khí phảng phất hai khối ngoạn thạch rơi trên mặt đất.

Liên tiếp biến hóa mau lẹ, trong chớp mắt đã hoàn thành, Thảm Lạc bị đột thi và ám thủ của năm người một mực giam cầm ở nơi đó, không thể động đậy.

Quý vật trong đường thông đạo không biết đã xảy ra chuyện gì, bất quá nhìn thấy Thảm Lạc không động đậy được nữa, lập tức hưng phấn bay nhào tới hắn, vô số hắc khí quý ảnh trong chốc lát che mất thân ảnh Thảm Lạc.

Từng đợt thanh âm quý khiếu từ nơi đó truyền đến, tựa hồ đang tiến hành thịnh yến cuồng hoan.

"Phù! Tiểu tử này thật đúng là cẩn thận!"

"Đúng vậy, nơm nớp lo sợ lâu như vậy, rốt cuộc cũng xong rồi! Đại ca, nhanh liên hệ Thần Cương kia đi." Trên mặt đại hán một mắt lộ ra vẻ hưng phấn, nói với lão giả nho bào.

Hung hán đầu báo bên cạnh gã nhìn thấy rìu ngắn màu xanh, ngọc như ý xanh biếc, túi càn khôn, còn có bao cổ tay thanh đồng kia rơi gần đó, ánh mắt lộ ra một tia tham lam, phát tay phát ra một cỗ hắc quang, cuốn bốn kiện vật phẩm kia tới.

Mấy người khác cũng không nói gì, những thu hoạch này lúc sau khẳng định sẽ chia đều.

"Đã sớm liên hệ, giờ phút này hình như hẳn đang bận chuyện khác, rất nhanh sẽ đến. Chúng ta trước tiên lui ra hậu điện, nơi này quý vật quá nhiều, không phải nơi chúng ta có thể ứng phó!" Lão giả nho bào cũng lộ ra vẻ vui mừng, nói nhanh, sau đó gọi mấy người tranh thủ thời gian lui lại.

Nhưng ngay lúc này, vô số quý vật bao vây Thảm Lạc phía trước đột nhiên phát ra tiếng gào thét hoảng sợ, âm vang tán loạn, trong nháy mắt chạy sạch sành sanh, trốn về chỗ sâu thông đạo.

Thân ảnh Thảm Lạc hiển hiện ra, hoàn hảo không chút tổn hại, bất quá đỉnh đầu hẳn nhiều ra một thanh đoản kiếm xích hồng dài hơn thước, phía trên thiêu đốt một đoàn hỏa diễm màu đỏ, ần ần hiện ra hình hoa sen.

Những quý vật kia tựa hồ cực kỳ e ngại hỏa diễm xích hồng trên đoản kiếm, cách xa xa, mảy may không dám tới gần.

Mà con quý vật Ngưng Hồn kỳ kia cũng nhìn chằm chằm hỏa diễm màu đỏ trên đoản kiếm, trong ánh mắt tràn đầy kiêng kị, nhất thời cũng không dám tiến lên.

"Thì ra năm người các ngươi là Thần Cương kia phái tới, vậy khó trách. Làm sao, hẳn còn nhớ mong Linh Nhũ ngàn năm trên người ta?" Sắc mặt Thảm Lạc bình tĩnh nhìn năm người, nhàn nhạt mở miệng nói.

"Ngươi. . . Sao lại thế. . ."

Trong mắt lão giả nho bào lóe lên một tia kinh hoàng, nhưng lập tức nhìn thấy Thảm Lạc vẫn bị pháp trận giam cầm, lúc này mới âm thầm nhẹ nhàng thở ra, vô thức nhìn lướt qua đoản kiếm màu đỏ trên đầu hẳn.

"Hình hoa sen, bách quý tránh lui! Đó là Hồng Liên Nghiệp Hỏa! Người vậy mà có thể điều khiển Hồng Liên Nghiệp Hỏa!" Lão giả nho bào nhìn chăm chăm hỏa diễm xích hồng trên đoản kiếm, đột nhiên la lên thất thanh.

"Cái gì, Hồng Liên Nghiệp Hỏa!" Mấy người khác cũng đã nghe qua đại danh Thiên Hỏa này, sắc mặt kinh hãi, lập tức giật mình.

Khó trách những quý vật kia đều kinh hoảng bỏ chạy, nguyên lai là gặp khắc tinh.

"Hừ! Người có Hồng Liên Nghiệp Hỏa thì thế nào, người bây giờ bị Vân Thùy Trận giam cầm, pháp lực sắp hoàn toàn tán loạn, đến lúc đó xem người còn có thể kích phát ra Hồng Liên Nghiệp Hỏa cứu mạng hay không! Chúng ta đi!" Dịch tạt bạch ngọc sách. Ánh mắt lão giả nho bào chớp động mấy lần, rất nhanh bình tĩnh lại, quay người thôi lui ra sau.

Mấy người khác nghe vậy, thần sắc cũng bình tĩnh trở lại, nhao nhao đuổi theo. Đại hán một mắt kia trước khi đi vẫn không quên quay đầu nhìn xích hỏa trên đỉnh đầu Thẩm Lạc, trong một mắt lộ ra mấy phần tham lam.

Vào thời khắc này, bao cỗ tay thanh đồng trong tay hung hán đầu báo chợt loé lên bạch quang, trong nháy mắt hóa thành một con sao biển màu trắng to bằng cái thớt, chính là Bạch Tinh.

Miệng Bạch Tinh miệng há ra, một đạo bạch quang từ trong miệng nó bắn ra, đánh vào trên thân hung hán đầu báo, trong nháy mắt chui vào thể nội gã.

Thân thể hung hán đầu báo lập tức bị một tầng sương mù bạch quang bao phủ, phù một tiếng, vậy mà biến thành một con sao biển màu trắng to bằng chậu rửa mặt.

"Tứ đệ!" Đại hán một mắt bên cạnh lên tiếng kinh hô.

Trong nháy mắt hung hán đầu báo biến thành sao biển, linh quang trên một tiêu kỳ quanh người Thâm Lạc đột nhiên cấp tốc âm đạm đi.

Vòng sáng màu trắng bao phủ quanh người hấn cũng kịch liệt ba động, xuất hiện một lỗ hồng.

"Tốt!"

Pháp lực thể nội Thâm Lạc bị giam cầm tiêu tán hơn phân nửa, hấn hung phần hét lớn một tiếng, tất cả pháp lực đều phòng lên.

Thuần Dương Kiếm Phôi lơ lửng trên đỉnh đầu toả sáng hào quang xích hồng, một tiếng kiếm rít thanh thúy vang lên, nổ bắn ra kiếm quang cao vài trượng, sau đó bay vụt xuống phía dưới, quán quanh trên người hấn.

"Ông" một tiếng, Thâm Lạc và Thuần Dương Kiếm Phôi trong nháy mắt hòa làm một thể, hóa thành một đạo cầu vòng màu đỏ chói mắt, tản mát ra ba động kiếm ý kinh người, điện xạ về phía lỗ hồng của vòng sáng màu trắng.

Một thanh âm xé vải vang lên, cầu vòng màu đỏ hơi dừng một chút, cuối cùng vẫn bắn xuyên ra vòng sáng màu trắng.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 455: Phản Chế

Bọn người lão giả nho bào bị biến hoá của hung hán đầu báo hấp dẫn chú ý, chờ lưu ý đến tình huống Thẩm Lạc bên kia, thì hấn đã thoát khốn ra, sắc mặt tất cả đều đại biến.

Cầu vòng màu đỏ vừa thoát khốn, lập tức bay nhào tới bốn người lão giả nho bào, tốc độ so với ngự kiếm phi hành nhanh hơn ba phần, chớp động một cái đã xuất hiện trước người đại hán một mắt đang ở gần nhất, thế phá núi mở biển chém xuống một cái.

"Hỗn đản, đền mạng cho Tứ đệ của ta!" Đại hán một mắt đoán là hung hán đầu báo đã vẫn lạc, con mắt trở nên đỏ như máu, không lùi mà tiến tới, té ra trường đao màu đen, hung hăng chém về phía cầu vòng màu đỏ.

Nếu đủ tỉnh táo, bằng vào tu vi Tích Cốc trung kỳ của gã, có lẽ còn có thể giãy giụa chút hi vọng sống, nhưng giờ phút này lửa giận đã lên tới não, mất đi tỉnh táo, đã chú định số mệnh gã phải chết.

Cầu vòng màu đỏ đột nhiên uốn éo, phảng phất một đầu tiểu xà linh động không gì sánh được, nhoáng một cái vượt qua trường đao màu đen, khẽ quần qua hông đại hán.

Đại hán một mắt nhất thời bị chém thành hai đoạn, mảng lớn máu tươi vẩy ra, lúc này đã vẫn lạc.

Chém giết đại hán một mắt xong, uy lực cầu vòng màu đỏ tựa hồ hao hết, lóe lên giải thể, một lần nữa hóa thành Thuần Dương Kiếm Phôi và

Thẩm Lạc.

Hắn vừa mới thi triển chính là một môn kiếm thuật cao minh "Nhân kiếm hợp nhất" trong Thuần Dương Kiếm Điển ghi lại, chỉ tiếc hắn dùng chiêu này chưa quen, chỉ có thể nhân kiếm sát nhập trong thời gian mấy hơi thở, pháp lực tiêu hao cũng khá lớn.

"Ngũ đệ! Tặc tử đèn mạng!"

Thanh niên mặc bạch bào và thiếu phụ váy đỏ nhìn muốn rách cả mí mắt, lập tức thôi động phi luân màu xám và vòng tròn màu bạc đánh về phía Thẩm Lạc.

Bọn Mang Sơn Ngũ Hữu kết nghĩa đã mấy chục năm, ngày thường mặc dù ngẫu nhiên cũng có tranh cãi, nhưng mười năm như hình với bóng, tình nghĩa còn thân hơn so với thân huynh muội. Thấy Thẩm Lạc liên tục giết hai người, thanh niên mặc bạch bào và thiếu phụ váy đỏ nào còn có thể chịu đựng được.

"Nhị đệ, Tam muội dừng tay! Thực lực người này cường đại, chúng ta không phải là đối thủ!" Lão giả nho bào vẫn còn lý trí, muốn ngăn cản hai người, đáng tiếc đã chậm một bước.

Thẩm Lạc thấy hai người công tới, không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, phát tay áo vung lên.

Một tiểu ấn màu vàng bắn ra, hoàng mang chớp động, hư ảnh năm ngọn núi hiện hiện chung quanh tiểu ấn, đụng vào phi luân màu xám và vòng tròn màu bạc kia.

Một tiếng sét đùng đoàng qua đi, tiểu ấn màu vàng lù lù bất động, nhưng phi luân màu xám và vòng tròn màu bạc lại giống như lá rụng trong cuồng phong, bị tùy tiện đánh bay.

Thanh niên mặc bạch bào cũng không có gì, nhưng trên mặt thiếu phụ váy đỏ hiện ra vẻ khiếp sợ.

Vòng tròn màu bạc của nàng tên là Ngân Ngọc Trác, nhìn không quá thu hút, kì thực là một kiện thượng phẩm pháp khí ẩn chứa chín tầng cấm chế, chất liệu cứng rắn không gì sánh được, không thể phá vỡ, phối hợp cấm chế trong đó, ném mạnh ra ngoài có thể bạo kích vạn vật, uy lực cực lớn.

Ngân Ngọc Trác này cũng không phải do thiếu phụ váy đỏ luyện chế, mà là trong một lần thám hiểm đạt được, đối cứng cùng pháp khí địch nhân chưa bao giờ thất bại, không ngờ hôm nay lại rơi xuống hạ phong.

"Tiểu ấn màu vàng này chẳng lẽ là cực phẩm pháp khí?" Thiếu phụ nhìn về phía tiểu ấn màu vàng đang chớp động linh quang nồng đậm, trong đầu hiện ra một ý niệm.

Cực phẩm pháp khí vô cùng trân quý, dù tồn tại Ngưng Hồn kỳ cũng chưa chắc có được, thế nhưng có thể một kích đánh bay Ngân Ngọc Trác của nàng, chỉ có thể là cực phẩm pháp khí.

Nghĩ đến đây, máu nóng trong đầu thiếu phụ váy đỏ như bị giội cho một chậu nước đá, trong nháy mắt tỉnh táo lại, vừa triệu gấp Ngân Ngọc Trác bị đánh bay, vừa quay người bỏ chạy ra cửa.

Nhưng trước khi ba người liều mạng khu động pháp khí, Thẩm Lạc đã âm thầm khu động Thuần Dương Kiếm Phôi, từ một phương hướng khác bay vụt qua.

Thiếu phụ váy đỏ vừa mới bay ra hai ba trượng, khóe mắt loé lên kiếm quang màu đỏ, sau đó cái cổ đau xót, lâm vào bóng tối vô tận.

Thanh niên mặc bạch bào mắt thấy thiếu phụ váy đỏ cũng chết ở đây, sợ đến vỡ mật, nào còn có ý niệm báo thù, quay người chạy trốn.

Nhưng một đạo bạch quang từ phía dưới phóng tới, đánh vào trên thân thanh niên, lại là Bạch Tinh ở dưới đất chờ đúng thời cơ, phát ra công kích.

Trên thân thanh niên mặc bạch bào chớp động bạch quang, cả người trong nháy mắt biến thành một con sao biển màu trắng, "Lạch cách" một tiếng, rơi vào trên mặt đất.

Chỉ sau hai ba cái hô hấp, ở đây chỉ còn lại có một mình lão giả nho bào.

Lão này vô cùng giáo hoạt, thừa dịp Thẩm Lạc đánh giết thiếu phụ váy đỏ và thanh niên mặc bạch bào, nhanh chóng bỏ chạy ra cửa điện, đã trốn được hai ba mươi trượng.

"Đáng chết! Không ngờ Thẩm Lạc này lợi hại như vậy, sớm biết đã không ham phần thưởng của Thần Cương kia, lại đi tính toán người này!" Trong lòng lão giả nho bào hối hận vạn phần.

"Xem ngươi còn có thể chạy trốn nơi đâu!" Thẩm Lạc sao lại để lão đào tẩu, phát tay phát ra một đạo lam quang, cuốn tất cả pháp khí trên mặt đất vào.

Về phần Bạch Tinh, thi thể hung hán đầu báo, thanh niên mặc bạch bào biến thành con sao biển, cùng đại hán một mắt, thiếu phụ váy đỏ, đều bị Thẩm Lạc dùng túi càn khôn tạm thời thu vào, sau đó hắn lập tức bẩm niệm pháp quyết thôi động Thuần Dương Kiếm Phôi, thi triển ngự kiếm thuật, đuổi theo lão giả nho bào.

Con tướng quân quý vật Ngưng Hồn kỳ trong chỗ sâu thông đạo kia có thực lực mặc dù cao cường, nhưng linh trí chưa mở, ý thức u mê, thấy Thẩm Lạc và lão giả nho bào chạy ra cửa, tướng quân quý vật cho là hai người muốn chạy trốn, hung tính phát tác, lập tức quên đi kiêng kỵ với Hồng Liên Nghiệp Hỏa đuổi theo.

Quý vật khác thấy vậy, cũng theo sát phía sau, trùng trùng điệp điệp phóng đến phía cửa.

Thẩm Lạc thi triển ngự kiếm phi hành thuật, tốc độ nhanh chóng cỡ nào, một hai cái hô hấp đã đuổi kịp lão giả nho bào, đang muồn từ phía sau đâm một kiếm xuyên tim lão.

Lão giả nho bào giờ phút này bỗng nhiên quay người lại, thôi động Hỏa Vân Hồ Lô.

Một mảng lớn đất cát màu đỏ từ trong hồ lô bắn ra, cũng không ngưng tụ thành hỏa vân hỏa điều gì, mà trực tiếp đánh về phía Thẩm Lạc, phát ra tiếng xé gió thê lương như kinh nổ bắn.

Đuôi lông mày Thẩm Lạc khẽ động, nhưng hắn đã sớm phòng bị, tay phải vung lên.

Ngũ Nhạc Sơn Hình Ấn từ trong tay hắn lần nữa bắn ra, phía trên đại phóng hoàng mang, trong nháy mắt ngưng tụ thành hư ảnh một ngọn núi lớn mấy trượng, che ở trước người.

Đất cát màu đỏ đánh vào trên hư ảnh ngọn núi, phát ra một trận tiếng trầm đục như mưa rơi lá chuối, hoàng mang trên hư ảnh ngọn núi chớp liên tục, tùy tiện cản lại tất cả những đất cát kia.

Hư ảnh ngọn núi lập tức rơi xuống dưới, ép lên lão giả nho bào và Hỏa Vân Hồ Lô.

Một cỗ cự lực khó tin rơi xuống, lão giả nho bào lập tức bị đè trên mặt đất, Hỏa Vân Hồ Lô cũng đè ở trên người lão.

Lão giả phun ra một ngụm máu tươi, thân thể cơ hồ bị đè ép, toàn lực thôi động Hỏa Vân Hồ Lô để ngăn cản ngọn núi màu vàng, đáng tiếc một

chút tác dụng cũng không có.

"Kiếp sau đầu thai, thủ đoạn nên tốt hơn một chút!" Thảm Lạc không lưu tình chút nào, bầm niêm pháp quyết thúc giục Ngũ Nhạc Sơn Hình Ấn.

Hư ảnh ngọn núi màu vàng phòng lớn gấp bội, áp lực cũng đột ngột tăng gấp đôi.

"Đây là ngươi bức ta, cùng nhau chết đi!" Trên mặt lão giả nho bào lộ ra vẻ điên cuồng, bỗng nhiên cuồng hồng một tiếng, hai tay đột nhiên đặt trên hồ lô, thể nội pháp lực rót vào trong đó.

"Phốc" một tiếng, hai tay của lão vậy mà tan vào trong hồ lô.

Lão giả bỗng nhiên cắn chót lưỡi, há miệng phun ra một đoàn tinh huyết, cũng lóe lên dung nhập vào trong Hỏa Vân Hồ Lô.

Trên Hỏa Vân Hồ Lô đại thịnh hồng quang, mặt ngoài hồ lô hiện ra một đồ án Thánh Cầm đầu sinh mào, đuôi mang trường linh, nhìn dị thường thần tuấn cao quý.

Một cỗ linh áp khổng lồ từ trong Hỏa Vân Hồ Lô lộ ra, vậy mà chặn lại áp lực Ngũ Nhạc Sơn Hình Ấn.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 456: Ngoài Ý Muốn

Thảm Lạc hơi biến sắc, lập tức toàn lực vận chuyển Ngũ Nhạc Sơn Hình Ấn. Năm hư ảnh ngọn núi hiển hiện, áp lực hạ xuống tăng lên gấp năm lần, toàn bộ thông đạo dưới lòng đất cũng run rẩy ù ù.

Hỏa Vân Hồ Lô cũng vô pháp ngăn cản cự lực này, thân thể lão giả nho bào phù một tiếng, trực tiếp bị đè ép, biến thành một đoàn huyết nhục mơ hồ.

Nhưng giờ phút này, một cỗ hấp lực cường đại từ trong Hỏa Vân Hồ Lô phát ra, lão giả nho bào biến thành huyết nhục nhanh chóng dung nhập vào trong hồ lô, biến mất không thấy gì nữa.

"Ông" một tiếng chân minh vang lên!

Bạch quang chói mắt như mặt trời từ trên Hỏa Vân Hồ Lô bộc phát ra, chiếu xạ cả thông đạo sáng tỏ tựa như mặt trời ban trưa, càng có một cỗ ba động hoả diễm đáng sợ từ trong bạch quang bộc phát ra, vượt xa Tích Cốc kỳ.

Sắc mặt Thảm Lạc kịch biến, triệu hồi gấp Ngũ Nhạc Sơn Hình Ấn, tế ra Thuần Dương Kiếm Phôi.

Hai tay hắn nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, trong nháy mắt thi triển nhân kiếm hợp nhất.

Thuần Dương Kiếm Phôi đại thịnh xích quang, bao phủ thân thể hần vào trong đó, sau đó hóa thành một đạo cầu vòng chói mắt, toàn lực chạy trốn vào chỗ sâu hậu điện.

Con tướng quân quý vật Ngung Hồn kỳ kia đang dẫn theo rất nhiều quý vật đuổi sát theo, xuất hiện ở phía trước, dường như cảm nhận được sóng pháp lực hỏa diễm đáng sợ ở phía trước, trong mắt quý vật tướng quân lộ ra vẻ kinh ngạc, bỗng nhiên dừng lại.

Thẩm Lạc nhìn thấy bầy quý phía trước, không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, thôi động cầu vòng màu đỏ hơi lệch hướng một chút, vượt qua con tướng quân quý vật kia, lóe lên chui vào trong bầy quý bên cạnh, bay vào phía chỗ sâu hơn.

Hần thôi động Hồng Liên Nghiệp Hoả trong Thuần Dương Kiếm Phôi, một tầng hỏa diễm màu đỏ xuất hiện trên kiếm hồng. Quý vật phía trước đụng một cái đến Hồng Liên Nghiệp Hỏa, lập tức bị hỏa táng, hóa thành khói xanh lượn lờ biến mất, không có lực phản kháng chút nào.

Liên tiếp thanh âm xé vải vang lên!

Cầu vòng màu đỏ tùy tiện xuyên qua quý vật phía trước, tốc độ không chậm lại chút nào, trong chớp mắt đã bay trở về tòa đại sảnh kia, quý vật nơi đây đã thừa thốt hơn trước.

Thẩm Lạc vừa mới bước vào đại sảnh, một tiếng như núi kêu biển gầm từ phía sau truyền đến, hết thảy chung quanh đều rung động mãnh liệt, giống như trời đất sụp đổ vậy.

Bạch quang loá mắt từ phía sau trong nháy mắt cuốn tới, lại là sóng lửa màu trắng to lớn dâng trào đến, tràn ngập toàn bộ thông đạo, trong nháy mắt bao phủ những quý vật trong thông đạo kia.

Nhiệt độ cực cao từ trong ngọn lửa màu trắng tản ra, những nơi đi qua, tảng đá trong thông đạo trực tiếp hòa tan.

Thần sắc Thẩm Lạc lần nữa biến đổi, không kịp bay vào chỗ sâu hơn, lách mình trốn vào góc khuất đại sảnh, đồng thời phát tay ném Ngũ Nhạc Sơn Hình Ấn ra sau lưng, vận khởi toàn bộ pháp lực thôi động.

Tia sáng màu vàng chớp liên tục, năm ngọn núi màu vàng trong nháy mắt nổi lên, chắn phía sau hắn, ngăn cách sóng lửa màu trắng bên ngoài.

Sóng lửa màu trắng to lớn hung hăng trùng kích trên năm ngọn núi màu vàng, dưới luồng sắc quang mang trắng vàng va chạm kịch liệt, quang hoa văng khắp nơi, tiếng bạo liệt nổi lên, thanh thế kinh người không gì sánh được!

Năm ngọn núi rung mạnh, quang mang tán phát ra cũng chập chờn sáng tối, may mà miễn cưỡng chống đỡ được.

Chung quanh đại sảnh cũng rung động không thôi, vách tường và mặt đất xuất hiện đạo đạo vết rạn, tựa hồ không chịu nổi lực trùng kích kia, sắp sửa đổ sụp.

Trong lòng Thẩm Lạc hơi hồi hộp một chút, nếu như nơi này đổ sụp, hắn muốn đi ra ngoài sẽ phiền toái.

Vào thời khắc này, một tiếng vang thật lớn từ thông đạo nơi đó truyền đến, giống như ức vạn cân cự thạch rơi xuống đất, mặt đất trong đại sảnh lắc lư mãnh liệt, từng khối đá lớn từ phía trên rơi xuống.

"Là thông đạo bị đốt sụp!" Hắn vừa nghe là biết rõ đã xảy ra chuyện gì, toàn lực vận chuyển Tị Thủy Quyết, đồng thời phát tay tế ra ngọc như ý xanh biếc, biến lớn lên ngăn trên đỉnh đầu.

Cũng may chuyện hấn lo lắng cũng không phát sinh, đại sảnh này kiến tạo khá kiên cố, đá trên nóc phòng rơi xuống một hồi, rất nhanh ngừng lại.

Thẩm Lạc đợi một hồi, tình huống bên trong phòng triệt để bình tĩnh trở lại, mới bấm niệm pháp quyết thu hồi Ngũ Nhạc Sơn Hình Ấn, từ trong góc đi ra.

Mảng lớn bụi đất trong đại sảnh bay lên, tầm mắt chung quanh trong nháy mắt trở nên mơ hồ không rõ.

Hấn lật tay lấy ra Thanh Phong Phá Chương Phù, thi pháp thúc giục, một cỗ gió lớn trống rỗng xuất hiện, cuốn sạch những bụi đất này vào chỗ sâu đại sảnh, tràn vào trong thông đạo nơi đó.

Trong sảnh lớn tầm mắt khôi phục sáng rõ, khắp nơi đều là đá vụn, một đoàn bừa bộn.

Mà thông đạo chỗ vào bị vô số khối đá bùn đất phong bế, chặn đến cực kỳ chặt chẽ.

"Trong Hỏa Vân Hồ Lô kia rốt cuộc có đồ quý gì, vậy mà có thể bộc phát ra lực phá hoại đáng sợ như vậy, xem ra bất luận kẻ nào cũng không thể xem thường!" Thẩm Lạc nhìn thông đạo triệt để bị phủ kín, vẫn còn khiếp sợ không thôi.

Hấn vừa rồi nếu chạy chậm một chút, không phải là bị thiêu chết, khẳng định cũng bị chôn ở bên trong, không chết cũng mất hơn nửa cái mạng.

Chỉ là bây giờ hấn mặc dù may mắn trốn được một kiếp, nhưng lồi vào thông đạo đã bị phong lấp, làm sao rời đi là vấn đề lớn, không biết chỗ sâu hậu điện còn có thông đạo khác hay không.

Thẩm Lạc nhìn lại chỗ sâu đại sảnh, vừa rồi sóng lửa màu trắng tiến hành đại thanh tẩy một trận, trong sảnh lẻ tẻ quý vật giờ phút này đã không thấy, không biết là bị sóng lửa màu trắng giết hết, hay là chạy trốn vào chỗ sâu hậu điện.

Quý khí màu đen nơi đây cũng bị bốc hơi biến mất, ánh sáng cũng sáng lên mấy phần.

"Ồ!" Hắn đột nhiên nhìn về phía mặt đất cách đó không xa, phát tay phát ra một cỗ lam quang, chấn khai một khối đá nơi đó, lộ ra phía dưới một cây tiểu kỳ màu trắng, chính là trận kỳ Vân Thùy Trận.

Trước khi đuổi theo lão giả nho bào Phương Nguyệt Công, hắn đã dùng túi càn khôn thu thi thể đám người thiếu phụ váy đỏ, đại hán một mắt vào, lấy đi pháp khí. Bất quá trận kỳ Vân Thùy Trận ở phía xa, hắn chưa kịp thu lại.

Thẩm Lạc thôi động lam quang cuốn tiểu kỳ tới, lại tìm các nơi trong sảnh một vòng, rất mau tìm ra sáu cây tiểu kỳ màu trắng, không bị mất đi.

Những tiểu kỳ màu trắng này khá cứng rắn, phía trên linh quang chưa tán, cũng không bị hủy trong ngọn lửa màu trắng vừa rồi.

Thẩm Lạc vận khởi pháp lực dò xét sáu cây tiểu kỳ, cảm chế bên trong quả nhiên không hư hại, cảm thấy mừng thầm.

Có sáu cây tiểu kỳ này trong tay, chỉ cần gom góp đủ sáu người là có thể bố trí Vân Thùy Trận.

Hắn tự mình trải nghiệm qua Vân Thùy Trận này, tuyệt đối là một môn pháp trận hợp kích thượng thừa.

Đáng tiếc duy nhất chính là, Phương Nguyệt Công cho hấn trận đồ không được đầy đủ, bây giờ đối phương đã chết, trước mắt tình huống phá hư, vật tùy thân của Phương Nguyệt Công chỉ sợ cũng đã tổn hại, không cách nào hiểu rõ toàn bộ Vân Thùy Trận.

Thẩm Lạc thoáng có chút tiếc nuối thu hồi sáu cây tiêu kỳ, đang muốn té lên túi càn khôn, kiểm tra đồ vật trên thân đám người thiếu phụ váy đỏ, đại hán một mắt.

Vào thời khắc này, trong thông đạo bị phá hỏng phía trước loé lên bóng người, một bóng đen cao lớn từ trong thông đạo bị phá hỏng lao đảo bay ra, thành linh chính là con quỷ vật tướng quân Ngưng Hồn kỳ kia.

Chỉ là tướng quân quỷ vật nhìn có chút thâm trầm, nửa người đã bị thiêu hủy, còn lại nửa người cũng thủng trăm ngàn lỗ, nhìn sắp triệt để sụp đổ.

Thẩm Lạc sững sốt một chút, sau đó tay phải chỉ hư không một cái.

Thuần Dương Kiếm Phôi bắn nhanh ra như điện, mơ hồ một cái biến thành hơn mười đạo kiếm ảnh màu đỏ, chụp vào đầu quỷ vật tướng quân.

Tay trái của hấn cũng không nhàn rỗi, lập tức té ra túi càn khôn, vung Bạch Tinh, bọn người độc nhãn đại hán ra.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 457: Nguyên Do

Tướng quân quý vật mặc dù bị trọng thương, nhưng dù sao cũng là quý vật Ngưng Hồn kỳ, phản ứng cực nhanh, trong tay phải còn lại chớp động hắc khí, trong nháy mắt ngưng tụ thành một thanh chiến kích, chỉ là uy thế chiến kích này nhìn nhỏ hơn rất nhiều so với lúc trước, cơ hồ hiện ra trạng thái hơi mờ.

Một tay quý này nắm kích, cánh tay vừa mới động, chiến kích dùng tốc độ khó tin phách trảm ra, diêm, đập, đùng, giảo, liên tục mười mấy âm thanh sắt thép va chạm, một thanh chiến kích như Giao Long quay cuồng, trong chốc lát vậy mà ngăn lại hơn mười đạo kiếm ảnh.

Nhưng dù sao nó bị thương cũng cực nặng, ngăn lại một kích của Thâm Lạc này xong, thân thể cũng bị đẩy lui ra sau.

Đúng lúc này, một vầng sáng màu đen từ bên cạnh phóng tới, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai bao lại tướng quân quý vật.

Thân hình quý vật lập tức bị định tại nguyên chỗ, không thể động đậy, một cái túi nhỏ màu đen xuất hiện trên đỉnh đầu quý vật, chính là túi càn khôn.

Hai tay Thâm Lạc kết động như bánh xe, từng đạo pháp quyết như mưa chui vào trong túi càn khôn.

Túi càn khôn lập tức phồng lớn, hóa thành mấy trượng, miệng túi hiện ra một vầng sáng màu đen, vô số hắc khí ở trong đó nhảy lên, tiếp tục xoay

tròn, phát ra một lực hút cường đại.

Không khí chung quanh xoay tròn ô ô, hình thành một vòng xoáy khí lưu lớn vài trượng.

Thân hình tướng quân quý vật kia lập tức bất ổn, ần ần có dấu hiệu bay vào trong túi.

Bất quá quý này bỗng nhiên hét lớn một tiếng, hắc khí trên thân xoay tròn cấp tốc, phát ra tiếng duệ khiêu ô ô, ngăn cản túi càn khôn thu nhiếp.

Không chỉ như vậy, từng tia từng tia âm khí cuộn cuộn hội tụ dung nhập vào trong cơ thể nó, thân thể tàn phá của tướng quân quý vật có dấu hiệu khôi phục.

Sắc mặt Thẩm Lạc trầm xuống, năm ngón tay lập tức nắm vào trong hư không một cái, năm đạo kiếm khí màu đỏ từ đầu ngón tay bắn ra, phía trên ần hiện hỏa diễm lửa đỏ, đâm vào chỗ ngực bụng tướng quân quý vật.

Liên tiếp thanh âm "Phốc phốc" vang lên, thân thể tướng quân quý vật như quả cầu da xì hơi, cấp tốc khô quắt xuống, khí tức vốn đã rất yếu lần nữa giảm đột ngột. Rốt cuộc nó không trụ nổi thân hình, vèo một tiếng, bị túi càn khôn thu vào.

Thẩm Lạc không dám khinh thường, lập tức thôi động các loại cấm chế giam cầm trong túi càn khôn.

Trên hàng rào trong túi lập tức hiện ra trên trăm đồ án phù văn màu đen, từng thanh âm vang lên, vô số sợi tơ màu đen từ trong những đồ án này bắn ra, quấn quanh trên người tướng quân quý vật, quấn một vòng lại một vòng.

Tướng quân quý vật ra sức giãy dụa, nhưng những sợi tơ màu đen kia nhanh chóng quấn quanh, trong vòng mấy hơi thở đã hình thành một cái

kén tằm màu đen, giam cầm nó ở giữa.

Tướng quân quý vật gằm thét liên tục, ra sức giãy dụa, đáng tiếc không làm nên chuyện gì, căn bản không thể tránh thoát.

Thẩm Lạc nhớ lại quý này có thể hấp thu âm khí khôi phục, vẫn không yên lòng, lấy ra mấy tấm phù lục phong ấn mua sắm lúc trước, đầu nhập vào trong túi càn khôn, dán các nơi trên kén tằm màu đen.

Các loại quang mang xám trắng đen từ trên phù lục phong ấn tuôn ra, chiếu trên người tướng quân quý vật.

Quý này rốt cuộc bị triệt để giam cầm, giống như con ruồi bị rơi vào trong nước, không thể động đậy chút nào.

Thẩm Lạc cảm ứng được tình huống bên trong, lúc này mới dừng tay, trên mặt lộ ra vẻ hưng phấn.

Lúc đầu hắn chỉ muốn bắt một đầu quý vật Tích Cốc đỉnh phong, phụ trợ đột phá. Bns. Hiện tại trời xui đất khiến, vậy mà bắt được một đầu quý vật Ngưng Hồn kỳ.

Kể từ đó, xác suất hắn đột phá Ngưng Hồn kỳ càng lớn hơn.

Thẩm Lạc đề xuống sự hoan hỉ trong lòng, cẩn thận thu túi càn khôn vào.

"Chủ nhân, Phong Ấn Biến Thân Thuật phong ấn thể nội hai tu sĩ này đã sắp hết thời gian rồi." Một thanh âm từ bên cạnh đột nhiên truyền đến, lại là Bạch Tinh mở miệng nhắc nhở.

Thẩm Lạc quay đầu nhìn qua, trên thân đại hán đầu báo cùng thanh niên mặc bạch bào biến thành sao biển hiện ra từng tia từng tia sương mù bạch

quang, hiển nhiên sắp được giải phong.

Trên mặt hấn loé lên vẻ lạnh lùng, năm ngón tay chỉ liên tục, từng đạo kiếm khí bắn ra, đánh vào trên thân hai con sao biển.

Máu tươi vẩy ra tứ tán, hai con sao biển lập tức bị đâm ra mấy cái huyết động, bất quá chủ yếu tập trung ở nửa người dưới.

Biển Thân Thuật giờ phút này cũng đến thời hạn, hai đạo bạch quang sáng tỏ hiện lên, hai con sao biển một lần nữa biến thành đại hán đầu báo cùng thanh niên mặc bạch bào.

Bụng dưới cùng trên hai chân mỗi người có mấy cái huyết động, thân chịu trọng thương, không thể động đậy.

Thảm Lạc lo lắng hai người phản kháng, bám tay lần nữa, vài đạo kiếm khí bắn ra, xuyên thủng cánh tay hai người.

Hai người kêu lên một tiếng đau đớn, triệt để xuôi lơ trên mặt đất.

"Thảm công tử, tại hạ có mắt không biết Thái Sơn, mạo phạm ngài, khẩn thỉnh ngài nể tình trăm năm tu luyện không dễ, tha cho ta một mạng, tiểu nhân tất có thâm tạ!" Thanh niên mặc bạch bào thấy tình huống chung quanh, đoán được lão giả nho bào đã chết, trong lòng tràn ngập sợ hãi tử vong, không để ý mặt mũi gì nữa, vội vàng lớn tiếng xin tha.

"Nhị ca, sao phải cầu hấn! Mang Sơn Ngũ Hữu chúng ta lúc trước kết nghĩa đã nói đồng sinh cộng tử, đại ca, Tam tử, Ngũ đệ đều đã chết, chúng ta sống một mình làm gì. Họ Thảm, người muốn giết cứ giết, gia gia nếu nhú mày một chút thì không phải là hảo hán!" Đại hán đầu báo bên cạnh lại hung hãn dị thường, nhìn hằm hằm Thảm Lạc hét lớn.

Trên mặt thanh niên mặc bạch bào lộ vẻ xấu hổ, cúi đầu xuống.

"A, Mang Sơn Ngũ Hũu các ngươi thiết hạ bầy rập hại người, tổn hại đạo nghĩa, còn có mặt mũi nói cái gì kết nghĩa huynh đệ, tự xưng là anh hùng hảo hán!" Thẩm Lạc cười lạnh một tiếng.

Thần sắc đại hán đầu báo liền trì trệ.

Mang Sơn Ngũ Hũu bọn họ không tính là người trong chính đạo, chuyện giết người phóng hỏa đều đã làm, nhưng đều có nguyên nhân. Lần này lại bị Thần Cương mê hoặc, lấy lợi lớn dụ, xuất thủ ám toán Thẩm Lạc, hành vi xác thực hèn hạ, khó mà lẽ phải khí hùng.

"Chuyện của các ngươi, Thẩm mỗ cũng lười quản. Nếu không muốn hồn phi phách tán, mất đi cơ hội đầu thai chuyển thế, các ngươi nên kể hết lại chuyện Thần Cương cho ta!" Thẩm Lạc không có tâm tư nói cùng hai người, lạnh giọng hỏi chuyện Thần Cương.

Nếu không phải vì muốn biết rõ chuyện này từ đầu đến cuối, hán đã sớm giết chết hai người này rồi.

"Ta nói, các hạ tha ta một mạng?" Thanh niên mặc bạch bào do dự một chút, nói ra.

"Lúc này ngươi còn dám cò kè mặc cả?" Trong mắt Thẩm Lạc lóe lên hung quang, một tay giương lên.

Một đạo thủy tiễn trống rỗng ngưng hiện, đánh vào mi tâm đại hán đầu báo kia.

"Ầm" một tiếng, đại hán chớp mắt, ngất đi.

"Không, tại hạ không dám!" Trong mắt thanh niên mặc bạch bào lóe lên một tia hoảng sợ, vội vàng nói.

"Hừ! Thức thời nói tất cả mọi chuyện cho ta biết, một hồi ta sẽ lại đi thăm vấn đầu báo kia, nếu để ta phát hiện ai trong các người giở trò, lập tức giết chết, trừu hồn luyện phách! Từ khi ta học được Trừu Hồn Thuật, còn chưa dùng qua đâu." Thảm Lạc lạnh giọng nói ra, trong lòng bàn tay hiện ra một đoàn hắc quang u ám, chậm rãi chuyển động, tản mát ra một cỗ khí tức âm lãnh không gì sánh được.

Trừu Hồn Thuật là một môn pháp thuật xú danh ở tu tiên giới, chuyên dùng để tra tấn thần hồn người khác, khiến người nhận hết vô cùng vô tận thống khổ, cuối cùng triệt để hồn phi phách tán, mất đi cơ hội luân hồi chuyển thế.

Chỉ là người biết pháp thuật này không nhiều, Thảm Lạc tự nhiên là không biết. Giờ phút này hấn vận khởi chính là Mộng Yểm Thuật trong « Luyện Thân Bí Điển » ghi lại, cũng là một môn pháp thuật thần hồn, mới học mới luyện, chỉ hù dọa một chút thanh niên mặc bạch bào mà thôi.

"Vâng, vâng, tại hạ nhất định biết gì nói nấy! Thần Cương kia một năm trước để cho năm chúng ta tiếp cận đạo hữu, chỉ cần người vừa ra Trường An thành, lập tức báo cho hấn, hấn sẽ tới giết người, cướp đoạt một kiện bảo vật trên người người." Thanh niên mặc bạch bào tựa hồ cực kỳ e ngại Trừu Hồn Thuật, không đợi Thảm Lạc hỏi, trực tiếp nói nhanh như đổ hạt đậu.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 458: Hiểm Cảnh

"Các người làm sao biết ta ở tại Trường An thành?" Con người Thẩm Lạc co rụt lại, lập tức hỏi.

"Biết, là Thần Cương kia nói cho chúng ta biết, hắn tựa hồ dùng bí pháp nào đó gieo tiêu ký trên thân thể người, có thể thông qua một trận bàn cảm ứng được vị trí của người, trong tay đại ca ta có một cái." Thanh niên mặc bạch bào nói ra, một tờ một hào cũng không dám giữ lại.

Trong ánh mắt Thẩm Lạc nổi lên hàn quang, sắc mặt có chút khó coi.

Ngày đó hắn rời nơi ở Đan Dương Tử, lập tức lẩn trốn đến Khúc Trì phường, vốn cho rằng thần không biết quỷ không hay, vậy mà vẫn bị Thần Cương kia biết.

Chỉ là hắn và Thần Cương gặp mặt trong chốc lát, mà hắn một mực cẩn thận, làm sao lại bị Thần Cương gieo xuống tiêu ký?

Kể từ đó, chuyện chính mình tới đây xảo ngộ năm người, khả năng từ đầu tới cuối đã thiết kế một cái bẫy rập!

"Chẳng lẽ bình Nhị Nguyên Chân Thủy kia có vấn đề?" Thẩm Lạc cảm thấy lưng phát lạnh, trong đầu đột nhiên toát ra một ý niệm.

Hắn lật tay lấy ra bình ngọc chứa Nhị Nguyên Chân Thủy, chân thủy bên trong đã dùng hết hơn phân nửa, còn thừa lại rất ít, đại khái chỉ khoảng một phần tư.

Hắn cẩn thận quan sát trong ngoài bình ngọc, nhưng không nhìn ra manh mối gì, thế là rút pháp lực vào trong đó, cẩn thận cảm ứng.

"Ồ!" Ánh mắt Thẩm Lạc khẽ động.

Dưới đáy bình ngọc mơ hồ tản mát ra một tia sóng pháp lực cực kỳ nhạt, nếu không phải tu vi hắn tiến nhanh, cảm ứng linh mãnh, cơ hồ dò xét không ra.

"Hắn đây chính là tiêu ký kia?" Trong lòng của hắn thầm nghĩ, nhưng lại không thể xác định.

Thẩm Lạc trầm ngâm một chút, đặt bình ngọc ở một bên, tiếp tục hỏi: "Sau khi các người phát hiện ta rời Trường An thành thì thế nào?"

"Chúng ta theo sát sau lưng các hạ, vừa thông tri Thần Cương, bắt quá hắn tựa hồ đang bận sự tình khác, không rảnh phân thân, để cho chúng ta trước theo dõi người, chớ để lạc mất. Đại ca sợ người rời khỏi nơi đây, liền nghĩ cách dụ dỗ người đến hậu điện, dùng Vân Thùy Trận giam cầm người ở đây. Tình huống sau này thì người đã biết." Thanh niên mặc bạch bào vội vàng tiếp tục nói.

Thẩm Lạc nhớ lại chuyện một đường phát sinh đến giờ, rất phù hợp với lời nói của thanh niên mặc bạch bào, xem ra người này hẳn không nói láo.

"Tốt, người nghỉ ngơi trước đi!" Hắn đưa tay đặt trên trán thanh niên mặc bạch bào, lòng bàn tay tỏa sáng hào quang u ám.

Trong mắt thanh niên mặc bạch bào lộ ra vẻ hoảng sợ, lập tức hai mắt lật một cái, rơi vào hôn mê sâu.

Mộng Yêm Thuật là một loại pháp thuật có thể cưỡng chế người ta chìm vào giấc ngủ, kinh lịch vô tận ác mộng, cũng có tác dụng tra tấn người

khác. Bất quá Thâm Lạc không luyện qua thuật này, chỉ có thể cưỡng ép người khác chìm vào giấc ngủ mà thôi.

Hắn lập tức gọi tỉnh lại đại hán đầu báo, uy hiếp đe dọa một hồi, cũng từ trong miệng gã biết được chuyện Thần Cương, cơ bản giống với lời thanh niên mặc bạch bào khai xem ra sự thật chính là như thế.

Thâm Lạc làm bất tỉnh đại hán đầu báo, mặt lộ vẻ do dự.

Hắn và Mang Sơn Ngũ Hữu đại chiến một phen, tốn thời gian khá lâu, hiện tại Thần Cương rất có thể đang ở trên đường đuổi tới, thậm chí đến trong cổ mộ.

Hắn không thể xác định Thần Cương đặt tiêu ký ở chỗ nào ở trên người mình, hiện tại chạy đi, có tỷ lệ rất lớn đụng phải gã, không bằng dứt khoát đợi ở chỗ này, chờ đợi Thần Cương tìm tới.

Thâm Lạc quen thuộc hoàn cảnh trước mắt, có thể sớm bố trí một chút thủ đoạn, chiếm lấy tiên cơ.

Một phương diện khác, cho dù Thần Cương muốn vượt qua thông đạo đồ sụp trước mắt, cũng sẽ tiêu hao khí lực, hắn thì lại lấy khoẻ ứng mệt, thêm không ít phần thắng.

Duy nhất để hắn lo lắng chính là nơi này thuộc nội điện, có thể sẽ xuất hiện quỷ vật lợi hại khác.

"Bất kể thế nào, trước khôi phục pháp lực đã." Thâm Lạc lấy ra một viên đan dược màu ngà sữa từ Hồ Dung ăn vào, yên lặng vận công luyện hóa.

Luyện hóa đan dược, trên tay hắn cũng không nhàn rỗi, vừa lấy ra vật tùy thân của thiếu phụ váy đỏ, thanh niên mặc bạch bào kiểm tra.

Hắn đã kiểm tra qua, những người này cũng không có pháp khí trữ vật, cho nên vật tùy thân cũng không nhiều, trừ mấy món pháp khí, cùng trước đó thu lấy các loại tài liệu Âm Sát Huyền Băng, và một ít đan dược, phù lục, loại hình đồ vật khẩn yếu.

Mà đan dược, phù lục đều là hàng thông thường, với hắn hiện tại cũng không có giá trị quá cao.

Bất quá hắn tìm được trên thân thiếu phụ váy đỏ kia mấy tấm Hỏa Kiếm Phù trung phẩm, coi như có chút tác dụng.

Thẩm Lạc thu hồi những đan dược, phù lục này, sau đó xem xét mấy món pháp khí kia.

Hai thanh trường đao màu đen của đại hán một mắt cùng đại hán đầu báo kia, đúng như lúc trước hắn đoán, là một đôi pháp khí, bên trong ẩn chứa sáu tầng cấm chế, hợp lực thôi động, uy lực không kém thượng phẩm pháp khí.

Phi luân màu xám của thanh niên mặc bạch bào là một kiện thượng phẩm pháp khí ẩn chứa bảy tầng cấm chế, uy lực không nhỏ, không chỉ có thể dùng công kích, còn có thể dùng vây nhốt người khác, có chút tinh xảo.

Cuối cùng là một kiện vòng tròn màu bạc của thiếu phụ váy đỏ, Thẩm Lạc thi pháp dò xét, phát hiện hoàn này bất phàm.

"Pháp khí này cũng không tệ, phẩm chất so với rìu ngắn màu xanh của ta cao hơn không ít!"

Hắn đầu tiên là vui mừng, nhưng nụ cười trên mặt đột nhiên biến mất, ngẩng đầu nhìn lại chỗ thông đạo bị phong kín, trông mắt hơi híp lại.

Mặc dù âm thanh cực kỳ nhỏ, bắt quá hần vừa mới xác thực nghe từ bên trong một tia dị hướng.

"Tới rồi, thật nhanh!" Thảm Lạc chấn động trong lòng, không tiếp tục luyện hóa đan dược nữa, thu hồi mấy kiện đồ vật bên cạnh lên, đứng dậy ẩn núp sau một đồng đá lớn trong đại sảnh.

Hần mang theo Bạch Tinh tới, về phần thi thể thanh niên mặc bạch bào, đại hán đầu báo, cùng thiếu phụ váy đỏ, đại hán một mắt thì lưu tại chỗ.

Đây là hần nghĩ ra một kế sách thay mận đôi đào, đang muốn nói tỉ mỉ với Bạch Tinh.

Vào thời khắc này, dị biến phát sinh.

Một cỗ khí tức quý khí vô cùng to lớn, mà lại tràn ngập hung lệ từ chỗ sâu trong thông đạo đại sảnh truyền đến.

Lông tơ toàn thân Thảm Lạc dựng đứng lên, thân thể cảm thấy run rẩy một trận.

"Đây, đây là quý vật Xuất Khiếu kỳ! Đáng chết, nhanh như vậy đã có quý vật lợi hại từ chỗ sâu hậu điện xuất hiện!" Sắc mặt hần khó coi không gì sánh được.

Tình huống trước mắt thật đúng là trước có cường địch, sau có truy binh, cơ hồ lâm vào tuyệt địa.

Bất quá hần vốn bị ngăn chặn trong đại sảnh, dù muốn thoát ly đi, thông đạo đồ sụp này cũng không phải dễ thông qua như vậy.

Thảm Lạc kinh lịch những năm qua khiến cho tâm trí kiên định, giờ phút này mặc dù cơ hồ lâm vào tuyệt cảnh, nhưng cũng không chịu từ bỏ,

vô số suy nghĩ trong đầu thay đổi thật nhanh, nghĩ kế thoát thân.

"Mặc dù có chút mạo hiểm, nhưng cũng chỉ có thể như vậy." Trong nháy mắt hắn đã có chủ ý, lật tay lấy ra một viên đan dược u lục, chính là Âm Chập Đan trước đó làm nhiệm vụ Địa Phủ đạt được, sau khi phục dụng có thể khiến khí tức toàn thân hoàn toàn mất đi, toàn thân băng lãnh, lâm vào trạng thái chết giả.

"Bạch Tinh, thật có lỗi khiến ngươi liên lụy vào trong tình trạng nguy hiểm này, ta ăn vào đan dược này xong, ngươi biến ta thành một khối đá, còn mình thì mau về Đông Hải đi." Thâm Lạc nói nhanh, đồng thời phát tay triệu hồi ra một dòng nước, vận chuyển thông linh thuật mở ra thông linh thủy động.

Băng vào Âm Chập Đan, lại thêm Bạch Tinh phong ấn, nhất định có tỷ lệ giấu diếm được con quý vật Xuất Khiếu kỳ kia.

Bạch Tinh ngờ ngác nhìn Thâm Lạc, sau đó đột nhiên lắc đầu.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 459: Mã Diện Tương Trợ

"Chủ nhân, người tốt với ta, ta không đi. Ta thi triển Biến Thân Thuật với sinh linh khác có thời gian hạn chế, một khi ta đi, chủ nhân người chẳng mấy chốc sẽ hiện nguyên hình. Nhưng Hải Tinh tộc chúng ta cùng những sinh linh khác tổ hợp biến thân, có thể kéo dài thời gian biến hóa, hãy để ta ở lại đây đi." Bạch Tinh đột nhiên nói ra, ánh mắt kiên định.

"Người còn có loại năng lực này! Vậy được rồi, nhờ người vậy!" Thẩm Lạc khẽ giật mình, lập tức gật đầu đáp ứng.

Hắn cũng đang lo vì thời gian biến thân có hạn, không ngờ Bạch Tinh còn có bản sự này.

Nói xong lời này, hắn bậm niêm pháp quyết tán đi thông linh thủy động, sau đó lại lấy ra sách lụa màu đen bóp nát, lúc này mới ăn vào Âm Chập Đan.

Sách lụa màu đen này chính là thông linh khế ước Câu Hồn Mã Diện cho hắn, gặp lúc nguy cơ có thể triệu hoán gã tới cứu giúp.

U Hồn Mã Diện chỉ có tu vi Ngưng Hồn kỳ, đối mặt quý vật Xuất Khiếu kỳ này, không biết có thể địch nổi hay không, nhưng bây giờ tình huống khẩn cấp, hắn cũng bất chấp.

Âm Chập Đan vào bụng, lập tức hóa thành một cỗ khí lưu lạnh buốt, cấp tốc lan tràn khắp toàn thân.

Không bao lâu, pháp lực thể nội Thẩm Lạc được thu liễm, thân thể trở nên lạnh buốt, màu da bên ngoài thân cũng biến thành xanh đen, giống như một bộ thi thể. Bất quá năng lực ngũ giác của hắn vẫn còn, chỉ là yếu hơn rất nhiều so với bình thường.

Bạch Tinh bên cạnh nhúc nhích người, nhanh chóng bò lên người Thẩm Lạc, trên thân nó hiện ra một mảnh sương mù bạch quang, quán quanh hai người.

Thân thể của bọn hắn nhanh chóng trở nên mơ hồ, hóa thành một khối đá màu đen, không có khí tức phát ra, không khác gì các khối đá xung quanh.

Thẩm Lạc lần đầu tiên bị Bạch Tinh thực hiện biến thân thuật, cảm giác có chút mới lạ, ánh mắt của hắn còn có thể quan sát tình huống chung quanh, lỗ tai cũng có thể nghe được thanh âm.

Bạch Tinh vừa mới hoàn thành biến thân, chỗ sâu trong thông đạo tản ra quý khí càng thêm nồng đậm, còn có thanh âm âm âm xen lẫn trong đó, tựa hồ là xích sắt kéo lê trên mặt đất.

Mà giờ khắc này, trong thông đạo phong kín cũng vang lên thanh âm ào ào, càng ngày càng vang, hiển nhiên là Thần Cương đang dùng một loại thần thông nào đó đào móc thông đạo bị đổ sụp, tựa hồ sắp đả thông.

"Quá tốt rồi, hai người các ngươi tốt nhất nên đánh trước một trận đi!" Thẩm Lạc cảm ứng được tình huống này, trong lòng đột nhiên hưng phấn lên.

Vào thời khắc này, cửa thông đạo hậu điện loé lên hoàng ảnh, một quý ảnh cao lớn màu đen chậm rãi đi ra, nhìn bộ dáng khi còn sống hắn là một tù phạm, tóc tai bù xù, che đậy hơn phân nửa khuôn mặt, trên cổ và hai

chân đều mang theo gông xiềng và xiềng xích. Bns. Hai đầu xích sắt màu đen kéo trên mặt đất sau lưng, không ngừng phát ra tiếng vang chói tai.

Thẩm Lạc phán đoán từ quý khí nồng đậm tán phát ra trên người đối phương, quý vật này tối thiểu cũng có thực lực Xuất Khiếu hậu kỳ, thủ đoạn của mình không biết có thể giấu được nó hay không.

Quý vật đeo gông xiềng chậm rãi ngẩng đầu, nhìn về phía bọn người thanh niên mặc bạch bào trong sảnh, nó hất tóc ra phía sau, bỗng dung sáng lên hai đoàn huyết quang.

Cũng không thấy quý vật hành động gì, xích sắt sau lưng nó như vật sống bay tán loạn lên. "Phốc" một tiếng, đâm vào thân thể thanh niên mặc bạch bào cùng đại hán đầu báo.

Thân thể thanh niên mặc bạch bào cùng đại hán đầu báo chấn động, lập tức từ trong ngủ mê giật mình tỉnh lại, phát ra tiếng kêu thảm thiết đau đớn.

Nhưng lúc này hai người bị thương nặng, căn bản vô lực phản kháng.

Chỉ thấy từng sợi huyết quang từ trong cơ thể hai người tuôn ra, dung nhập vào trong xích sắt màu đen.

Thân thể thanh niên mặc bạch bào cùng đại hán đầu báo nhanh chóng khô quắt lại, hai ba cái hô hấp đã biến thành một bộ thây khô.

Hai sợi xích sắt kia lại bắn ra, đâm vào thi thể thiếu phụ váy đỏ cùng đại hán một mắt, rất nhanh hút thi thể hai người thành thây khô.

Trong đại sảnh hoàn toàn yên tĩnh, thanh âm ào móc trong thông đạo đổ sụp đã đình chỉ, Thần Cương tựa hồ cũng đã nhận ra tình huống bên này, ngừng đào móc.

Hấp thu khí huyết bốn người xong, trong mắt quý vật đeo gông xiềng đại thịnh huyết quang, bắn ra hai đạo huyết quang như thực chất, nhìn khắp các nơi khác trong sảnh, trong mắt ần ần lộ ra một tia hoang mang.

Trái tim Thẩm Lạc muốn nhảy lên cổ họng, kiệt lực bình phục nỗi lòng.

Vào thời khắc này, hư không chung quanh hắc thạch do hấn biến thân khê động, một cỗ hắc khí cực kì nhật nổi lên, bao hắc thạch vào trong đó.

Ánh mắt quý vật đeo gông xiềng đảo tới lui, đảo qua chỗ ần thân của Thẩm Lạc, cũng không dừng lại, rất nhanh liền dời đi.

Trái tim Thẩm Lạc nhảy theo ánh mắt nó lúc này mới từ từ hạ xuống.

Huyết quang trong mắt quý vật đeo gông xiềng tiếp tục du động, đột nhiên nhìn về phía thông đạo bị đồ sụp, hung phấn gầm nhẹ một tiếng, thân thể đột nhiên hóa thành một bóng đen, nhanh chóng chui vào trong thông đạo bị đồ sụp, tốc độ nhanh đến dọa người, cực kỳ chênh lệch với vẻ chậm rãi lúc trước.

Ầm ầm!

Chỗ sâu thông đạo đột nhiên truyền ra thanh âm đấu pháp, trong đó còn kèm theo tiếng kêu kinh sợ, chính là thanh âm của Thần Cương.

Thẩm Lạc nghe được âm thanh này, trong lòng vui mừng, nhưng không dám động chút nào.

Thanh âm giao chiến chỉ vang lên mấy lần, một tiếng kêu thê lương thảm thiết từ trong thông đạo truyền ra, sau đó hết thảy quy về yên tĩnh.

Mấy hơi thở sau, trong thông đạo bị đồ sụp lóe lên bóng đen, thân ảnh quý vật đeo gông xiềng kia lại xuất hiện, chậm rãi đi vào chỗ sâu thông đạo

đại sảnh, biến mất không thấy gì nữa.

"Ra đi, tên kia đã đi rồi. Tiểu tử ngươi vậy mà kêu ta tới đối phó loại oán quỷ lợi hại kia, ngươi muốn hại ta chết à?" Hư không chung quanh hắc thạch khê động, một thân ảnh nổi lên, chính là Câu Hồn Mã Diện. Gã tức giận nói ra.

Trên hắc thạch do Thảm Lạc biến thành cũng hiện ra đạo đạo bạch quang, sau một trận chớp động, một lần nữa hóa thành thân ảnh hắc và Bạch Tinh.

"Tiểu tử ngươi ngược lại biết tránh né đó." Câu Hồn Mã Diện lườm Thảm Lạc một cái, lông mày nhíu lại.

Bạch Tinh nhìn Câu Hồn Mã Diện, hai con mắt nhỏ lộ ra mấy phần e ngại, vội vàng từ trên thân Thảm Lạc leo xuống, lẳng lặng đợi ở một bên.

"Khiến Mã Diện tiền bối gặp khó, tình huống nguy cơ, ta không kịp nghĩ nhiều, nên dùng thông linh khế ước này." Thảm Lạc có chút áy náy nói, người vẫn nằm trên mặt đất.

Giờ phút này toàn thân hắc cứng ngắc, không thể động đậy, nói cũng có chút mơ hồ không rõ.

"Ngươi phục dụng Âm Chập Đan? Khó trách có thể thu liễm khí tức đến tình trạng này." Câu Hồn Mã Diện đánh giá Thảm Lạc một chút, đưa tay đặt lên vai Thảm Lạc.

Thảm Lạc cảm thấy khí tức lạnh buốt của Âm Chập Đan trong thể nội khê động, vội vội đến tay Câu Hồn Mã Diện.

Mấy hơi thở sau, thân thể của hắc khôi phục bình thường, đứng lên.

"Đa tạ tiền bối tương trợ."

"Được rồi, giúp người lần này, chúng ta cũng coi như thanh toán xong. A, tu vi của người tiến triển ngược lại rất nhanh nha, nhanh vượt cả ta dự đoán." Hai mắt Câu Hồn Mã Diện dò xét Thẩm Lạc, kêu nhẹ một tiếng.

"Tiền bối quá khen." Thẩm Lạc cười nói.

"Khen người một tiếng là vênh mặt à, tiểu tử người thật sự là biết giày vò mình, dám một thân một mình đến cổ mộ Âm Lĩnh sơn này, thật sự là ngại mệnh dài sao, nơi này dù là Địa Phủ cũng không dám quản nhiều đó." Mặt Câu Hồn Mã Diện trầm xuống, khiển trách.

"Ta cũng không ngờ tới nơi này nguy hiểm như vậy, chuyến này cũng xảy ra nhiều chuyện ngoài ý muốn, cũng không phải là bản ý của ta." Thẩm Lạc cười khỏ nói.

"Bất kể thế nào, trước ta mang người ra ngoài, nơi đây không nên ở lâu." Câu Hồn Mã Diện hiển nhiên không muốn lưu thêm ở đây, đưa tay bắt lấy bả vai Thẩm Lạc.

"Tiền bối chờ một chút." Thẩm Lạc mở miệng nói một tiếng, sau đó bấm niệm pháp quyết triệu hoán thủy đoàn, mở ra thông linh thủy động.

"Bạch Tinh, lần này đa tạ người, người mau trở lại Đông Hải đi."

Bạch Tinh không nói gì, thân hình thoát một cái, tiến vào thông linh thủy động biến mất không thấy gì nữa.

"Người lại quá hiền lành với Yêu tộc, khác rất lớn với tu sĩ bình thường khác." Câu Hồn Mã Diện cười nói.

"Bất luận tu sĩ hay là Yêu tộc, đều là sinh linh, mặc dù có có một số yêu vật hại người, nhưng đây chỉ là một phần yêu vật mà thôi, làm gì phải vơ đũa cả nắm." Thẩm Lạc yên lặng nói.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 460: Chia Cắt

Câu Hồn Mã Diện nhú mày, không nói gì nữa, lật tay tay lấy ra phù lục màu tím bóp nát, một cỗ hoàng mang lập tức bao phủ hai người lại, sau đó bay ra phía ngoài.

Thân thể hai người đụng phải vách tường, trực tiếp dung nhập vào trong đó, không trở ngại chút nào tiếp tục đi tới, giống như đi ở trong nước.

Thẩm Lạc nhìn lại chung quanh, ánh mắt lộ vẻ kinh ngạc.

Loại hiệu quả đi xuyên dưới đất này, tấm phù lục màu tím kia hẳn là Độn Địa Phù.

Trên điển tịch tại Phương Thốn sơn hắn đã thấy qua, Độn Địa Phù là phù lục cao cấp, phi thường trân quý, hắn vẫn muốn học, đáng tiếc từ đầu đến cuối không thể học được.

"Mã Diện tiên bối, có thể mang tại hạ đến chỗ con quý vật vừa rồi chiến đấu không, đối tượng quý vật chiến đấu kia là một cừu địch của ta, ta muốn đi xác nhận một chút sinh tử của người đó." Thẩm Lạc đột nhiên nghĩ tới một chuyện, nói với Câu Hồn Mã Diện.

"Được." Câu Hồn Mã Diện thúc giục pháp quyết, hơi lệch phương hướng, thẳng đến chỗ thông đạo phong kín kia.

Mấy hơi thở sau, Thẩm Lạc thấy hoa mắt, xuất hiện trong một chỗ lỗ trống đường hầm bị đào móc ra.

Bốn vách tường lỗ trống cùng trên mặt đất có mấy vết chém giết và cháy đen, tựa hồ bị pháp khí Hỏa thuộc tính lợi hại đánh trúng.

Một bộ thầy khô nằm ở chỗ này, mặc dù dung mạo đã huỷ, vẫn có thể nhận ra, chính là Thân Cương.

Thâm Lạc cười lạnh một tiếng, ánh mắt rất nhanh dời khỏi thầy khô, rơi vào trên mặt đất phụ cận thầy khô.

Nơi đó nằm một cái cuốc ngọc màu vàng, một thanh Cửu Hoàn Quỷ Đầu Đại Dao đỏ sậm, còn có một cái chuông đồng nhỏ, đều tản mát ra sóng pháp lực, hiển nhiên đều là pháp khí.

Nhất là Cửu Hoàn Quỷ Đầu Đại Dao kia, mặc dù không có người thổi động, phía trên vẫn chớp động lên từng tia từng tia linh quang đỏ sậm, lộ ra một cỗ linh áp cường đại, nhìn cũng không kém Ngũ Nhạc Sơn Hình Ấn.

Thâm Lạc vui mừng, đang muốn lấy đi ba kiện đồ vật này.

Một cỗ hắc khí nhanh như thiểm điện bay vụt tới, cuốn ba vật này đi, rơi vào trong tay Câu Hồn Mã Diện bên cạnh.

"Mã Diện tiền bối, ngài chính là âm sai Địa Phủ, còn cướp bảo bối với tại hạ sao?" Thâm Lạc buông cánh tay xuống, bất đắc dĩ nói.

"Địa Phủ chúng ta mặc dù có chút tài nguyên, nhưng âm sai giống ta có vô số, sự nhiều chao ít, căn bản không vớt được chất béo gì cả. Bất quá Thâm tiểu tử ngươi yên tâm, ta sẽ không ăn một mình, chỉ cầm Ô Kim Quỷ Đầu Dao này thôi, những vật khác thuộc về ngươi." Câu Hồn Mã Diện cười hắc hắc, lật tay thu hồi Quỷ Đầu Đại Dao, sau đó đưa tới cuốc ngọc màu vàng đất cùng chuông đồng nhỏ.

Thâm Lạc nhìn Câu Hồn Mã Diện, thở dài, tiếp nhận hai vật này.

"Mã Diện tiền bối, ngài nói chỉ cầm Quỷ Đầu Đại Dao, cũng không vót bèo gì khác, chớ nuốt lời đấy."

Nói xong, hắn bước nhanh đến bên cạnh cây khô Thần Cương, từ trên ngón tay cái bên phải của gã gỡ xuống một chiếc nhẫn Hoàng Ngọc.

"Pháp khí trữ vật!" Câu Hồn Mã Diện ngẩn ngơ, ảo não vỗ đùi.

Thẩm Lạc cũng không để ý tới Câu Hồn Mã Diện, lại tìm một phen trên thi thể Thần Cương, nhưng không tìm được vật gì khác, lúc này mới dừng tay.

"Tốt rồi, Mã Diện tiền bối, chúng ta đi thôi." Hắn quay người trở về, cười nói.

Câu Hồn Mã Diện hừ một tiếng, nhưng cũng không nói gì, bắt lấy Thẩm Lạc tiếp tục chạy ra phía ngoài.

...

Mặt đất nơi nào đó của Âm Lĩnh sơn mạch loé lên hoàng mang, thân hình Câu Hồn Mã Diện cùng Thẩm Lạc xông ra.

"Mã Diện tiền bối, lần này nhờ có ngài, nếu không nói không chừng ta cùng an nghỉ một chỗ với những tướng sĩ nơi này rồi." Thẩm Lạc thở phào một cái, lần nữa cảm ơn Câu Hồn Mã Diện.

Mặc dù Câu Hồn Mã Diện cướp đi một kiện cực phẩm pháp khí từ hắn, bất quá nếu không có Mã Diện hỗ trợ, lần này hắn dữ nhiều lành ít.

"Tiểu tử ngươi tựa hồ là phúc tinh của ta, mỗi lần đi cùng ngươi đều có chỗ tốt. Cái này cho ngươi, lần sau có chuyện gì nhớ gọi ta." Câu Hồn Mã

Diện cười tủm tỉm nói, lấy ra một khối sách lụa màu đen, lại là một khối thông linh khế ước.

Nói xong lời này, Câu Hồn Mã Diện cũng không nhiều lời với Thẩm Lạc, thân hình thoát một cái, hư không tiêu thất.

Thẩm Lạc còn có lời muốn nói với Câu Hồn Mã Diện, nhưng đã trễ, đành phải nuốt vào bụng, cất kỹ thông linh khế ước.

Hắn quay người nhìn hướng cổ mộ một cái, cũng không ở đây lâu, phát tay tế ra Thuần Dương Kiếm Phôi, phóng lên cao bắn ra ngoài, rất nhanh rời khỏi Âm Lĩnh sơn mạch.

Hắn không đi Trường An thành, mà là mau chóng bay về một hướng khác.

Sau một lát, một dòng sông lớn xuất hiện ở phía trước, âm âm dậy sóng, nhìn không thấy bờ, giống như một đầu Thần Long chiếm cứ ở trên mặt đất, nguy nga đại khí, hiển thị rõ thủy đức vinh hoa.

Chỉ là nước sông hơi ó vàng, khó tránh khỏi có chút không được hoàn mỹ.

Sông này chính là Hoàng Hà, đệ nhị đại giang Đại Đường.

Thẩm Lạc đáp xuống bờ sông, nhìn dòng sông to lớn trước mắt, sắc mặt dần dần ngưng trọng.

Bây giờ các điều kiện hắn đã đầy đủ, có thể thử đột phá Ngưng Hồn kỳ.

Chỉ là hắn không muốn đột phá trong Trường An thành, nếu đột phá thành công, sợ rằng sẽ gây nên rất nhiều người chú ý. Hoàng Hà nơi đây

người ở thừa thớt, thủy khí dồi dào không gì sánh được, càng thêm phù hợp.

Hắn vừa nghĩ đến đây, thả người bay vào trong sông, thi triển Tị Thủy Quyết kín đáo đi dưới đáy sông, rất nhanh tìm tới một khối cự thạch khá bằng phẳng dưới đáy sông.

Hắn thi pháp sửa chữa một chút, trên khối đá làm ra một bình đài lớn vài trượng, khoan chân ngồi xuống.

Tu vi Thảm Lạc bây giờ dần dần sâu, Tị Thủy Quyết không dùng để ngăn địch nữa, dưới tình huống chỉ ngăn nước sông, tiêu hao pháp lực đã không còn ý nghĩa, có thể thi triển trong thời gian dài, dưới đáy nước bề quan rất thuận tiện.

Bất quá hắn không lập tức bắt đầu tu luyện, mà là lấy ra nhẫn trữ vật Thần Cương, còn có cuốc ngọc màu vàng đất cùng chuông nhỏ đồng thau, bắt đầu đánh giá tỉ mỉ.

Cuốc ngọc màu vàng đất chỉ là một kiện hạ phẩm pháp khí nhìn không có gì đặc biệt, năng lực coi như kỳ lạ, có thể dùng để phá thổ khai thạch.

Thảm Lạc tế luyện cuốc ngọc một chút, cuốc một cái khối đá lớn dưới thân.

Khối đá cứng rắn vang lên một tiếng, lập tức bị cắt xuống một mảng lớn.

Hắn không khỏi thầm khen một tiếng, khó trách Thần Cương có thể đào mở thông đạo bị phong chắn nhanh như vậy, nguyên lai là có bảo bối này.

Hắn rất mau đặt cuốc ngọc bên cạnh, cầm lấy chuông nhỏ đồng thau. Chuông này không lớn lại khá nặng, tựa như đồng thau rèn đúc, mặt chuông mình khắc một đồ án hình rồng.

Thẩm Lạc đặt chuông này trong tay thưởng thức chốc lát, vận khởi Cửu Cửu Thông Bảo Quyết dò xét, trên mặt rất nhanh lộ ra mấy phần hưng phấn.

Chuông nhỏ đồng thau này đúng là một kiện thượng phẩm pháp khí chín tầng cấm chế.

Bây giờ mặc dù hắn đã có được một kiện cực phẩm pháp khí, thượng phẩm pháp khí lại có bốn năm kiện, một kiện thượng phẩm pháp khí chín tầng cấm chế vốn sẽ không để cho hắn thất thố như vậy, nhưng chuông nhỏ đồng thau này lại là một kiện pháp khí phòng ngự.

Pháp khí Thẩm Lạc mặc dù nhiều, nhưng pháp khí thuần túy phòng ngự thì một kiện cũng không có, mà ngọc như ý xanh biếc kia cũng chỉ xem như bán phòng ngự.

Loại pháp khí phòng ngự cần vật liệu hà khắc, tổng tài liệu cần thiết cũng nhiều hơn so với pháp khí công kích, luyện chế càng thêm phức tạp, nhiều nguyên nhân điệp gia như vậy, dẫn đến số lượng pháp khí phòng ngự trên thị trường rất ít, giá cả cũng vượt xa pháp khí công kích cùng cấp bậc.

Trong hiện thực nhục thân hắn yếu đuối, không thể so với trong mộng cảnh tu luyện Hoàng Đình Kinh, cứng cõi có thể so với pháp khí, nên hắn vẫn muốn một kiện pháp khí phòng ngự hộ thân, đáng tiếc từ đầu đến cuối không thể toại nguyện. Bây giờ rốt cuộc đạt được một kiện, phẩm cấp còn cao như thế, làm sao hắn không vui cơ chứ?

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 461: Vạn Hạnh Trong Bất Hạnh

Hai tay Thảm Lạc nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, vận chuyển Cửu Cửu Thông Bảo Quyết, luyện hóa chuông này.

Gần nửa ngày sau, tầng cấm chế cuối cùng của chuông nhỏ đã được luyện hóa, Thảm Lạc cũng biết tên chuông này là Kim Giáp Tiên Y.

Hắn bỗng nhiên mở mắt, bấm niệm pháp quyết thúc giục.

Hoàng quang chói mắt hiện lên phía trước, lập tức "Ông" một tiếng, một chuông lớn xuất hiện trên đỉnh đầu hắn, quay tròn tản mát ra từng tia sáng màu vàng như thực chất, hình thành một vòng bảo hộ bao phủ thân thể hắn vào bên trong.

Theo Thảm Lạc lầm bầm, nước sông gần đó ba động cùng một chỗ, ba đạo thủy nhận to bằng cái thớt xoay tròn nổi lên, phát ra tiếng thét bén nhọn, đúng là Tuyên Qua Trảm mà trước đó hắn học được từ một môn pháp thuật thủy hệ của Bích Thủy môn.

"Đến!"

Tay Thảm Lạc dẫn pháp quyết một cái, ba đạo thủy nhận xoay tròn giống như tên nổ bắn ra, dưới nước vạch ra ba vết tích sáng như tuyết, trùng điệp trăm trên vòng bảo hộ hình chuông.

"Keng" "Keng" "Keng" ba tiếng vang chấn động màng nhĩ nổ tung!

Ba đạo thủy nhận xoay tròn giống như đụng vào đá ngầm tùy tiện băng liệt, hóa thành vô số giọt nước, mà vòng bảo hộ hình chuông chỉ ba động một chút, lập tức khôi phục nguyên dạng.

Thẩm Lạc thấy cảnh này, ánh mắt lộ vẻ vui mừng.

Lấy tu vi cảnh giới hần bây giờ, cùng uy lực ngự thủy thuật, Tuyên Qua Trảm tuyệt đối so với một kích toàn lực của trung phẩm pháp khí, vậy mà căn bản không thể rung chuyển phòng ngự của Kim Giáp Tiên Y.

Bây giờ pháp khí công kích của hần có các loại Thuần Dương Kiếm Phôi, Ngũ Nhạc Sơn Hình Ấn, rìu ngấn màu xanh, phòng ngự pháp khí thì có Kim Giáp Tiên Y, có thể nói công thủ nhiều mặt, thực lực đối địch đã không còn thiếu khuyết.

Nghĩ tới đây, Thẩm Lạc càng thêm vừa lòng thỏa ý, phát tay giải trừ phòng ngự Kim Giáp Tiên Y, lại lấy ra nhẫn trữ vật của Thần Cương, thi pháp dò xét.

Không gian trữ vật trong nhẫn của Thần Cương khá lớn, chừng một gian phòng, nhưng bên trong lại trống rỗng, chỉ đặt lẻ tẻ mấy đồ vật nhỏ, cùng hai ba mươi khối tiên ngọc, ngay cả một phần trăm không gian sử dụng cũng không đến.

"Sao lại như vậy? Đan Dương Tử không phải nói Thần Cương là cung phụng của Bác Vật hành sao, trước đó còn liệt kê ra một danh sách dài bảo vật để cho ta chọn lựa, sao trong pháp khí trữ vật này lại trống trơn vậy?" Thẩm Lạc không khỏi thất vọng.

Mấy đồ vật trong không gian trữ vật nhìn không phải là vật trân quý gì, hai bình đan dược, một tấm lệnh bài, ba quyển sách, còn có một mâm tròn hình bát giác.

Thẩm Lạc lấy mấy thứ này ra, nhìn kỹ từng cái.

Trong hai bình thuốc đều là loại đan dược khôi phục, tám lệnh bài kia là lệnh bài cung phụng Bác Vật hành.

Trong ba quyển sách, một quyển là công pháp « Liệt Hỏa Huyền Công », một quyển khác ghi chép các loại pháp thuật, bí kỹ của Thần Cương thu thập được.

Thẩm Lạc không để ý đến « Liệt Hỏa Huyền Công » kia, nhưng đối với các loại pháp thuật mà Thần Cương thu thập, hẳn ngược lại có mấy phần hứng thú, cẩn thận lật nhìn qua, cũng có chút thu hoạch.

Quyển sách cuối cùng là bản chép tay của Thần Cương, ghi lại đồ vật rất hỗn tạp, có quan hệ với công việc ở Bác Vật hành, một ít tâm đắc tu luyện của gã, trải nghiệm ngày thường gặp phải các chuyện, có cảm giác giống như nhật ký.

Thẩm Lạc tùy ý lật xem, rất nhanh lật đến trang cuối, thần sắc lập tức đọng lại, cẩn thận đọc.

Sau một lát, hẳn ngẩng đầu lên, trên mặt lộ ra vẻ phức tạp.

Mấy tờ cuối cùng ghi chép lặp đi lặp lại kể rõ một chuyện trọng yếu. Thần Cương mấy năm trước trong một lần thám hiểm ngẫu nhiên đạt được một ngọc giản không trọn vẹn, bên trong ghi chép lại phương pháp luyện chế một kiện pháp bảo thượng cổ có uy lực tuyệt đại.

Bảo vật này tên là "Ngũ Hỏa Thần Diễm Phiến", cần dùng bảy loại lông vũ Thần Điều, lại dung hợp năm loại thiên hỏa, mới có thể luyện chế thành, nghe nói uy lực đủ đốt cháy thiên địa, diệt thần trăm tiên.

Thần Cương tu luyện vốn là công pháp Hỏa thuộc tính, đạt được ngọc giản này mừng rỡ như điên, toàn tâm toàn ý muốn luyện chế ra bảo vật này.

Chỉ là Ngũ Hỏa Thần Diễm Phiến chính là Cửu Thiên Thần Khí, căn bản không phải tu sĩ Ngưng Hồn kỳ có thể luyện thành, Thần Cương đành lúi lãi mà cầu việc khác, cùng một vị Luyện Khí đại sư thảo luận nhiều lần, tinh giản trình tự luyện bảo, cấp bậc vật liệu cũng giảm mạnh, mà năm loại thiên hỏa hạ thấp thành năm loại nhân hỏa, làm ra một bản "Ngũ Hỏa Phiến" cải tiến.

Luyện Khí đại sư kia, Thẩm Lạc cũng biết, chính là Xích Thủ chân nhân chủ trì đấu giá hội Hiên Viên các lần trước.

Nhưng dù là "Ngũ Hỏa Phiến", luyện chế bỏ ra đại giới cũng cực lớn. Thần Cương bán cơ hồ tất cả gia sản thành tiền, mấy ngày qua miễn cưỡng gom góp, giao cho Xích Thủ chân nhân luyện chế bảo vật này.

Mà trước đó Thần Cương mua sắm Linh nhũ ngàn năm từ Thẩm Lạc, cũng là vì luyện chế bảo vật này. Theo ghi chép trên bản chép tay, Ngũ Hỏa Phiến cải tiến không quá ổn định, Linh Nhũ ngàn năm tựa hồ có công hiệu ổn định cây quạt này.

Ba ngày trước, Xích Thủ chân nhân bắt đầu luyện chế bảo vật này, Thần Cương ở bên cạnh hộ pháp, không cách nào phân thân, lúc này mới làm trễ nải chuyện truy sát Thẩm Lạc, dẫn đến sự tình phát sinh sau này.

"Thì ra là vậy, không biết là ta may mắn hay là bất hạnh." Thẩm Lạc tự lẩm bẫm.

Nếu hấn sớm mấy ngày đi cỗ mộ, Thần Cương tám thành sẽ mang theo một thân cát giữ, cùng Mang Sơn Ngũ Hữu truy sát tới, nếu có thể đánh giết gã, trân tàng trên thân Thần Cương đều rơi vào trong tay hấn.

Bất quá Thần Cương nếu cùng Mang Sơn Ngũ Hữu dắt tay đi, Thẩm Lạc đoán chừng vô pháp tiêu diệt bọn họ, cuối cùng bỏ mình có thể là chính hần.

Hần lắc đầu, không nghĩ thêm những cái không có nữa, đưa tay thu hồi, cầm lấy mâm tròn bát giác.

Chung quanh mâm này minh khắc theo phương vị bát quái, khu vực trung gian chia rất nhiều ô nhỏ, hợp thành một đồ án vô cùng phức tạp, khá giống trận đồ pháp trận.

"Vật này hần là pháp khí cảm ứng vị trí của ta?" Trong lòng Thẩm Lạc hơi động, vận khởi Cửu Cửu Thông Bảo Quyết, ý đồ thôi động mâm tròn.

Trong mâm tròn cũng ẩn chứa cấm chế lực, chỉ là cấm chế này phi thường cổ quái, khác rất lớn cấm chế bình thường trong pháp khí.

Chỉ là Cửu Cửu Thông Bảo Quyết không hổ là bí thuật Phương Thốn sơn, vận chuyển một lát, mâm tròn bát giác này cũng rất nhanh đáp lại, một điểm sáng màu trắng giữa trận đồ nổi lên, nhẹ nhàng chớp động.

Thẩm Lạc suy nghĩ một chút, lấy ra bình chứa Nhị Nguyên Chân Thủy, đem nó tới gần mâm tròn, đáy bình lập tức sáng lên, hiện ra một điểm sáng màu trắng nho nhỏ, ẩn ẩn cộng hưởng với điểm sáng trên mâm tròn.

"Quả là thế." Hần yên lặng gật đầu, tiếp tục thôi động mâm tròn bát giác, ý đồ biết rõ cách sử dụng nó.

Bất quá Cửu Cửu Thông Bảo Quyết thôi động mâm tròn này cũng chỉ có thể đến trình độ này, bất luận hần vận chuyển pháp quyết này thế nào, mâm tròn cũng không đáp lại nữa.

Thẩm Lạc cũng không để ý nữa, tìm ra thủ đoạn truy tung của Thần Cương, hắn cũng yên lòng.

Hắn thu tất cả mọi thứ vào, nhắm mắt khoanh chân, điều chỉnh trạng thái của mình, tiếp đó, chính là chuyện trọng yếu nhất của hắn, lần nữa thử đột phá Ngung Hồn kỳ.

Mấy canh giờ sau, Thẩm Lạc từ từ mở mắt, tâm niệm vừa động, quanh người chớp động lam quang, đẩy nước sông ra cách mấy trượng.

Hắn lập tức đứng dậy, lấy ra một ít vật liệu bố trí pháp trận, khắc hoạ trận văn lên bệ đá dưới thân, bố trí một pháp trận.

Không bao lâu, một pháp trận màu đen hình tròn lớn gần trượng được bố trí thành.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 462: Cứu Điện Hạ

Thẩm Lạc vận chuyển Thông Linh Dịch Yêu thuật, triệu hồi ra Lãng Sinh để hộ pháp chung quanh, lúc này mới khoanh chân ngồi xuống bên ngoài pháp trận, lấy ra túi càn khôn đặt trong pháp trận.

Hắn bấm niệm pháp quyết thôi động pháp trận này, một cỗ hắc quang từ trong pháp trận dâng lên, chậm rãi nâng túi càn khôn lên, lại có từng tia hắc quang dung nhập vào trong túi.

Quanh túi càn khôn chớp động u quang màu đen, chậm rãi xuất hiện một thân ảnh màu đen mờ lung, chính là tướng quân quỷ vật kia.

"Nhờ các hạ vất vả giúp ta một chút sức lực." Thẩm Lạc mỉm cười, đứng dậy đi vào trong pháp trận, ngồi dưới túi càn khôn, hư ảnh tướng quân quỷ vật vừa vắn bao phủ trên người hắn.

Hắn chậm rãi vận chuyển bí thuật lấy quỷ dưỡng thân, từng tia từng tia u quang từ trong hư ảnh quỷ vật lộ ra, hội tụ lại chỗ mi tâm của hắn.

Lông mày Thẩm Lạc cau lại, trên mặt lộ ra một tia thống khổ, cưỡng ép nhẫn nại, vận khởi công pháp vô danh, lại một lần nữa thử trùng kích bình cảnh Ngung Hồn kỳ.

Trong nháy mắt, qua mấy tháng.

Năm mới đã qua, thời tiết nơi Hoàng Hà này vẫn như cũ mỗi ngày lạnh hơn, hôm nay lại rơi tuyết lớn.

Trên mặt sông mênh mông bông tuyết bay múa, giữa thiên địa một mảnh mơ hồ không rõ, cơ hồ không phân rõ đâu là mặt sông, đâu là bầu trời.

Thời tiết như vậy không thích hợp vận tải đường thủy và bắt cá, cho nên trên mặt sông không có một chiếc tàu cùng thuyền đánh cá nào cả.

Bất quá cảnh đẹp như thế, lại thích hợp với bọn văn nhân quý tộc không lo chuyện sinh kế đi thưởng tuyết ngắm cảnh.

Chỉ thấy một chiếc thuyền hoa dài tới hai ba mươi trượng, cao ba tầng chậm rãi đi trong Hoàng Hà, phía trên lệnh kỳ tung bay, lại có màu vàng nhạt, tú long họa phượng, hiển nhiên trong thuyền hoa có người trong hoàng thất.

Trận trận tiếng nhạc sáo trúc, tiếng ca múa từ bên trong thuyền ra, thanh thoảng còn có người ca giọng tụng niệm một bài thi từ, thưởng tuyết say sưa.

Vào thời khắc này, phía trước cách thuyền hoa mấy trăm trượng, mặt sông đột nhiên quay cuồng kịch liệt, hiện ra một vòng xoáy khổng lồ, chung quanh còn có vô số vòng xoáy nhỏ giao thế hiển hiện, dẫn tới phụ cận cuồng phong gào thét.

Cùng lúc đó, thiên địa linh khí trên mặt sông cũng kịch liệt hỗn loạn, hội tụ lại phía vòng xoáy khổng lồ, trong bầu trời cũng nhấc lên trận trận cuồng phong, hình thành một vòng xoáy khí lưu càng lớn, phát ra âm thanh như cồn lôi.

Cánh buồm thuyền hoa cũng bị cuồng phong tác động đến, lắc lư kịch liệt, vài cờ xí trên thuyền bị cuồng phong bẻ gãy, cuốn lên bầu trời.

"Chuyện gì xảy ra!" Tiếng ca múa trên thuyền im bật, đám người từ trong khoang thuyền cuống quít đi ra.

Người cầm đầu là một thanh niên nam tử mặc trường bào vàng sáng, đầu đội kim quan, cầm trong tay quạt xếp. Người này nhìn khoảng hai mươi mấy tuổi, đôi mi thanh tú, giữa trán đầy đặn, mi tâm ẩn hiện tử quang, cho người ta một loại cảm giác cực kỳ tôn quý.

Bên cạnh thanh niên đội kim quan còn đứng một người, là một thiếu nữ mặc váy dài vàng sáng, đầu đội mũ phượng, thính linh chính là thiếu nữ họ Lý mà Thâm Lạc đã gặp hai lần tại phường thị Uyển Khâu thành cùng hội đấu giá Hiên Viên các.

Đứng sau hai người là mười mấy người, đều là thanh niên nam nữ mặc cẩm y, khí độ bất phàm, hiển nhiên đều là người rất có thân phận.

Còn có mấy vũ sĩ mặc đạo bào đứng ở xung quanh, đều là tu sĩ.

Thanh niên họ Võ kia giờ phút này cũng ở nơi đây, bất quá đứng ngoài rìa đám người, vẻ cao ngạo trên mặt đã sớm không thấy, chỉ còn vẻ khiêm tốn và cung kính.

Trước thanh niên họ Võ đứng một trung niên vũ sĩ đạo bào màu tím, mang lôi dương quan, ngũ quan hai người có chút tương tự, tựa hồ có quan hệ máu mủ.

"Khởi bẩm Cửu điện hạ, phía trước có sóng triều linh khí, cuồng phong thành tuyền, hẳn là có tu tiên giả bế quan tại đáy sông, ý đồ đột phá cảnh giới, cho nên dẫn phát thiên tượng." Đứng sau thanh niên đội kim quan là một đạo nhân cầm phát trần, đánh giá mặt sông phía trước một chút, khoe miệng lộ ra vẻ tươi cười, mở miệng nói.

Tướng mạo đạo nhân này thanh kỳ, tóc trắng phơ, trên mặt không có một nếp nhăn, nhìn cực kỳ trẻ tuổi, chỉ là sắc mặt chẳng biết tại sao lại tái nhợt như có bệnh.

Trong lúc nói chuyện, người này vung phát trần trong tay lên.

Một tầng thanh quang trống rỗng xuất hiện, bao phủ cả chiếc thuyền hoa, trong thanh quang chớp động từng đường vân kỳ diệu, càng có điểm quang mang chớp động, như là ngôi sao trong bầu trời đêm.

Thuyền hoa lập tức trở nên bình ổn, mặc cho bầu trời gió lớn ào ạt, vòng xoáy trên sông mãnh liệt, cũng không thể ảnh hưởng nó mấy may.

Vào thời khắc này, vòng xoáy linh khí nơi xa giữa không trung đột nhiên ngừng vận chuyển, phát ra một tiếng thanh minh, sau đó sụp đổ phiêu tán, trong bầu trời hiện ra đạo đạo cầu vòng giống như hào quang, nhìn rất là mỹ lệ.

Vòng xoáy trên mặt sông cũng biến mất theo, mấy hơi thở sau, hết thấy khô phục bình tĩnh, bông tuyết tiếp tục phiêu đảng xuống.

"Hình như đã kết thúc. Quốc sư, có nhìn ra người này cảnh giới gì không? Vừa rồi đột phá có thành công hay không?" Thanh niên đội kim quan hứng thú hỏi.

"Đột phá đã thành công, nhìn ba động linh khí này, hẳn là tu sĩ Ngung Hồn kỳ." Đạo nhân mỉm cười nói.

"Hừ! Một tu sĩ vừa mới đột phá Ngung Hồn kỳ, lại dám quấy nhiễu Cửu hoàng tử điện hạ cùng Thục công chúa thượng tuyết, còn tổn hại hoàng kỳ, tội ác cùng cực. Tại hạ xin đi bắt hắn, để điện hạ xử lý." Vũ sĩ áo bào tím trước người thanh niên họ Võ đột nhiên hừ lạnh một tiếng, sải bước đi ra, thi lễ một cái với thanh niên đội kim quan rồi nói.

"Theo quốc sư nói, người này bé quan đột phá, lúc này mới dẫn phát thiên tượng, cũng không phải cố ý gây nên, không cần làm to chuyện." Thanh niên đội kim quan lắc đầu nói.

"Tuy là vô ý, nhưng người này tổn hại hoàng kỳ là sự thật, nếu không nghiêm trị, không đủ để thể hiện uy nghiêm của hoàng thất Đại Đường, nếu việc này truyền ra, càng để những tông môn tu tiên kia miệt thị triều đình, xin điện hạ minh xét." Vũ sĩ áo bào tím hình như không cam lòng, nói lần nữa.

Nói về uy tín triều đình, thanh niên đội kim quan cũng nhin không được lộ vẻ chần chừ, không khỏi nhìn về phía đạo nhân được xưng là quốc sư kia.

"Võ đạo hữu nói cũng có lý, điện hạ không bằng cứ chuẩn tấu, chúng ta cũng đúng lúc thưởng thức một chút Phần Thiên Tiên Pháp của Võ đạo hữu. Chỉ là nơi đây trên Hoàng Hà, thủy khí nồng đậm, chính là khắc chế thần thông Hoả hệ của Võ đạo hữu, có cần Viên mỗ giúp ngươi một tay không?" Khoé miệng đạo nhân quốc sư lộ ra một nụ cười thâm ý, nói.

"Chỉ là một tên tu sĩ vừa mới đột phá Ngung Hồn kỳ, không nhọc Viên quốc sư hao tâm tổn trí, chư vị cứ chờ ta đi bắt hắn." Vũ sĩ áo bào tím hừ lạnh một tiếng, cũng không thấy gã thi pháp thế nào, thân hình đã bay ra ngoài, mấy hơi thở đã đến trên không vòng xoáy.

"Yêu nhân phương nào, dám ảnh hưởng Hoàng Thuyền chạy, đi ra cho ta!" Người này gầm thét một tiếng, bắm tay một cái.

"Vèo" một tiếng duệ khiêu, một đạo kiếm quang màu đỏ từ trong tay áo gã bắn ra, nhanh như sao băng đâm về phía trong sông, phát ra tiếng rít cực kỳ vang dội, vang vọng hơn mười dặm mặt sông.

"Uy thế Lưu Tinh Kiếm vừa Võ đạo hữu càng phát ra lớn. Võ hiền chất, tu vi phụ thân ngươi cách Ngung Hồn trung kỳ đã không xa rồi?" Một vũ sĩ hạc phát đồng nhan khác trên thuyền hỏi thanh niên họ Võ.

"Đại Phương chân nhân mắt sáng như đuốc, gia phụ gần đây tu luyện xác thực tinh tiến, người từng nói nắm chắc trong vòng ba năm có thể đột phá Ngung Hồn trung kỳ." Thanh niên họ Võ có chút kiêu ngạo nói, sau đó ánh mắt nhìn về phía thiếu nữ họ Lý kia.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 463: Không Thể Nói

Bất quá thiếu nữ họ Lý đang nhìn không chớp mắt về phía mặt sông nơi xa, không lưu ý đến ánh mắt thanh niên họ Võ.

Đại Phương chân nhân nghe lời này, trong mắt lóe lên một tia như nghĩ tới cái gì, trên mặt mỉm cười gật đầu.

Không đề cập tới hai người thảo luận trên thuyền, giao thủ bên này vẫn đang tiếp tục.

Phi kiếm màu đỏ như thiểm điện bắn xuống, mắt thấy sắp đâm vào trong sông. Phía dưới mặt sông bỗng vang lên "Ầm ầm", một cột nước thô to phóng lên tận trời, tốc độ vô cùng nhanh chóng, cũng không kém so với phi kiếm màu đỏ kia. Cả hai hung hăng đụng vào nhau.

"Xoẹt" một tiếng, cột nước thô to bị chém thành hai nửa, phi kiếm màu đỏ cũng bị phản chấn quay về.

Sắc mặt vũ sĩ áo bào tím có chút khó coi, gã ngự kiếm công kích, lại bị một cột nước cản về, rất mất mặt, duỗi ra hai ngón tay điểm hư không về phía Lưu Tinh Kiếm một cái.

Lưu Tinh Kiếm như xa luân tự xoay tròn, tản mát ra hồng quang mạnh hơn, sau đó lập tức co vào.

Kiểm quang co rút lại, vô số đạo tơ hồng mỏng manh đột nhiên nổ bắn ra, bao phủ phạm vi mấy chục trượng phía dưới vào trong, càng phát ra

tiếng rít chói tai, uy thế cực kỳ kinh người.

Bất quá người dưới sông cũng không yếu thế, mặt sông chớp động lam quang, sau đó "Xuy xuy" tiếng xé gió đại tác, vô số tia sáng màu lam từ trong sông nổ bắn ra, lại là từng cây thủy châm màu lam, lít nha lít nhít không biết bao nhiêu, đụng vào kiếm khí màu đỏ đầy trời đang rơi xuống.

Chỉ thấy vô số chùm sáng to to nhỏ nhỏ xuất hiện giữa không trung, nhất thời hiện ra thế bất phân thắng bại.

"Đây là Thiên Vũ Châm Thuật! Không ngờ uy lực lại to lớn như thế, vậy mà có thể đỡ nổi Vạn Ti Kiếm Quyết của Võ đạo hữu!" Trên thuyền, Đại Phương chân nhân lộ vẻ kinh ngạc.

Thần sắc thanh niên họ Võ không còn đắc ý, không lo đi nhìn thiếu nữ họ Lý nữa, giữa thần sắc lộ ra mấy phần lo âu.

Tia kiếm màu đỏ chính là kiếm quang huyền hóa ra, cuối cùng, tình thế rất nhanh suy yếu xuống.

Thủy châm phía dưới lại liên tục không ngừng bắn ra, chẳng những không suy kiệt, ngược lại càng ngày càng dày, lập tức chiếm thượng phong, ép tia kiếm liên tục lùi về phía sau.

"Muôn chết!" Vũ sĩ áo bào tím giận dữ, bắnm niệm pháp quyết thu hồi phi kiếm, toàn thân đại phóng hồng quang.

Từng đoàn từng đoàn hỏa vân màu đỏ từ thể nội gã bay ra, trong chớp mắt hình thành một mảnh hoả vân lớn vài chục trượng, bao phủ thân hình gã vào trong đó.

Một cỗ nhiệt độ cực nóng không gì sánh từ trong hỏa vân toả ra, thủy châm dày đặc bay vọt tới đâm vào trên hỏa vân, liền xoẹt một tiếng, bị nhiệt

độ cao trong hỏa vân làm trong nháy mắt bốc hơi.

"Tốt cho tặc tử, ném thử Phần Thiên Đại Pháp của ta!" Thanh âm vũ sĩ áo bào tím cười lạnh từ trong hỏa vân truyền ra, hỏa vân cuộn cuộn, muốn đánh xuống mặt nước.

Nhưng ngay lúc này, một tiếng hừ lạnh từ dưới nước truyền ra, ẩn chứa vẻ tức giận. Hư không chung quanh chấn động âm âm, một cỗ thủy nguyên lực phô thiên cái địa từ bốn phương tám hướng âm âm tụ đến.

Trong hư không chung quanh hỏa vân, Thủy nguyên lực trong nháy mắt nồng đậm dày đặc giống như thực chất, không khí mảnh không gian này cũng biến thành nặng nề vô cùng, so với nước sông còn nặng hơn gấp trăm lần, phảng phất trong nháy mắt từ giữa không trung, chuyển dời đến đáy biển sâu vạn trượng.

Vũ sĩ áo bào tím biến thành hỏa vân bị cỗ Thủy Nguyên lực nồng đậm không gì sánh được này giam cầm ở giữa không trung, không thể động đậy, giống như con ruồi trong hồ phách.

"Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn, một cột nước thô to mấy trượng bỗng nhiên từ trong sông phóng lên tận trời, như Nộ Long xuất thủy, quét sạch bát phương, trong nháy mắt xông lên mấy chục trượng không trung, hung hăng đánh vào trên hỏa vân.

"Xoẹt" một tiếng, hỏa vân lớn vài chục trượng giống như một ngọn lửa nhỏ, trong nháy mắt bị cột nước phá tan giội tắt, hoàn toàn biến mất, nhiệt độ nóng bỏng trong mây cũng bị tùy tiện quét sạch sành sanh.

Thân ảnh vũ sĩ áo bào tím nổi lên, bị đánh bay ra sau, trong miệng cuồng phun máu tươi.

Mọi người trên thuyền thấy cảnh này, tất cả giật mình, chỉ có quốc sư đạo nhân kia vẫn lộ vẻ tươi cười, tựa hồ đã sớm biết kết quả.

Một đạo bạch quang từ thuyền hoa bắn ra, nâng thân thể vũ sĩ áo bào tím lên, sau đó hiện ra một bóng người, chính là Đại Phương chân nhân kia.

"Võ đạo hữu, ngươi không sao chứ?" Đại Phương chân nhân ân cần hỏi han.

"Không sao." Vũ sĩ áo bào tím miễn cưỡng ổn định thần sắc, nhưng trong mắt hiện lên vẻ hoảng sợ, bất luận thế nào cũng không che giấu được.

Cho tới giờ khắc này rốt cuộc gã minh bạch chênh lệch giữa mình và tu sĩ dưới đáy sông kia, người kia điều khiển Thủy Nguyên lực đã đạt đến trình độ khó mà tin nổi, vượt xa tưởng tượng của gã. Vừa rồi đối phương đã hạ thủ lưu tình, nếu người kia muốn giết gã, gã đã chết tới thiếu mười lần.

"Vị cao nhân nào ở đây, mời đi ra gặp mặt đi!" Đại Phương chân nhân nhìn thấy thần sắc trong mắt vũ sĩ áo bào tím, trong lòng run lên, lập tức nhìn về phía dưới mặt sông, cất giọng quát.

Nói xong thật lâu, phía dưới mặt sông vẫn không hề có động tĩnh gì, càng không có người xuất hiện.

Đại Phương chân nhân hơi cắn răng, bấm tay một cái, hơn mười đạo lôi quang màu trắng bắn nhanh ra như điện, đánh vào trên mặt sông.

Ầm ầm ầm!

Mặt sông nổ bễ ra hơn mười cột nước thô to, bọt nước văng khắp nơi, nhưng dưới đáy sông vẫn không có động tĩnh gì.

"Xem ra vị tu sĩ kia đã rời đi rồi, đáng tiếc, cao nhân như thế lại không được kết bạn." Trên thuyền hoa, thanh niên đội kim quan kia có chút tiếc nuối thở dài.

"Điện hạ không cần tiếc hận, ngài cùng người này hữu duyên, ngày sau sẽ có lúc gặp lại." Quốc sư đạo nhân cười nói.

"Quốc sư nhìn ra thân phận của người này?" Đuôi lông mày thanh niên đội kim quan khẽ động.

"Không thể nói, không thể nói, đến thời cơ thích hợp, điện hạ tự sẽ biết được." Quốc sư đạo nhân liên tục khoát tay, sau đó ngậm miệng không nói thêm gì nữa.

Thanh niên đội kim quan tựa hồ rất là cung kính với quốc sư, thấy vậy cũng không hỏi nữa.

Những người khác trên thuyền đều là hậu đại quý quan triều đình, ngày thường cũng quen một ít người tu tiên, nhưng đấu pháp kịch liệt như thế, bọn họ vẫn như cũ rất ít khi nhìn thấy, giờ phút này mặt lộ vẻ hưng phấn, nhiệt liệt thảo luận tình huống vừa mới giao thủ.

Thiếu nữ họ Lý nhìn chăm chăm mặt sông phía xa, thần sắc có chút cổ quái.

"Thập Cửu muội, người thế nào?" Thanh niên đội kim quan hỏi.

"Không việc gì, chỉ là nhìn thấy hai vị tiên bối đấu pháp, cảm thấy có chút chấn kinh." Thiếu nữ họ Lý vội vàng lắc đầu.

"Không có việc gì thì tốt." Thanh niên đội kim quan ồ một tiếng.

"Vừa rồi thanh âm hừ lạnh dưới đáy sông của người kia sao có loại cảm giác quen thuộc, hẳn là trước kia đã gặp qua?" Thiếu nữ họ Lý thầm nghĩ trong lòng.

Vũ sĩ áo bào tím cùng Đại Phương chân nhân bay trở về, mặt mũi tràn đầy xấu hổ tự nhận thất thủ, thỉnh cầu trách phạt.

Thanh niên đội kim quan đương nhiên không truy cứu, để vũ sĩ áo bào tím xuống dưới nghỉ ngơi thật tốt, sau đó mang theo đám người quay người vào khoang thuyền.

Những người khác còn đang hưng phấn thảo luận lai lịch vị cao nhân dưới đáy sông, có hai con của quý quan thậm chí nói ra ý nghĩ báỉ sư.

...

Giờ phút này, cao nhân dưới đáy sông đã ở bên ngoài mấy chục dặm.

Thẩm Lạc đang mặc một bộ áo xanh, đứng trên Thuần Dương Kiếm Phôi, ngự kiếm phi hành.

Hai mắt hắn bắn ra tinh quang bốn phía, nhìn cực kỳ có thần, trên thân cuồn cuộn khí tức cường đại, thỉnh linh đạt đến Ngưng Hồn kỳ.

Có kinh nghiệm trong mộng cảnh gia trì, cùng bí thuật lấy quỷ dưỡng thần phụ trợ, hắn tổn hao một tháng, rốt cuộc nhất cử đột phá bình cảnh, đạt đến Ngưng Hồn kỳ.

Bất quá hắn đột phá cảnh giới xong, cần bỏ chút thời gian củng cố tu vi, lúc này mới cùng tu sĩ kia giao thủ một chút, cũng may cũng không lộ diện, không cần lo lắng bại lộ thân phận.

Kỳ thật tu vi cảnh giới của hắn vẫn chưa triệt để vững chắc, nếu không khí tức quanh người sẽ không cuộn cuộn giống như vậy, cần bỏ chút thời gian từ từ thích ứng.

Chỉ là loại ôn dưỡng tu luyện này, cần một hoàn cảnh ổn định, hắn suy nghĩ một chút vẫn quyết định trở về Trường An thành.

Bây giờ thực lực hắn tăng nhiều, lại có không ít pháp khí phù lục trên thân, cũng không cần lo lắng Tụ Bảo đường quá mức.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 464: Mộng Hồi Kim Tháp

Thẩm Lạc bấm niệm pháp quyết điểm một cái, Thuần Dương Kiếm Phôi đại phóng kiếm quang, nhanh như điện chớp bắn nhanh tới trước, không đến nửa khắc đã tới Trường An thành.

Hắn thi triển Niết Cốt Dịch Dung thuật biến hóa dung mạo, tùy tiện thông qua tu sĩ thủ vệ kiểm tra, rất nhanh tiến vào trong thành.

Thẩm Lạc không trở về Khúc Trì phường, nơi đó đã bị Thần Cương biết, nói không chừng ngoài Mang Sơn Ngũ Hữu, còn có những người khác giám thị.

Hắn đi vào thành đông, mua một tiểu viện tại Thường Lạc phường làm chỗ cư ngụ mới.

Quét dọn các nơi trong tiểu viện một phen, hắn đi một vòng quanh tiểu viện, đầu ngón tay thỉnh thoảng bắn ra một đạo lam quang, khắc họa trên mặt đất từng đạo trận văn, lấy ra một khối tiên ngọc xếp vào trong trận văn.

Một khắc đồng hồ sau, Thẩm Lạc trở lại trong viện, ánh mắt quét qua bốn phía, bấm niệm pháp quyết điểm một cái.

Những đường vân màu lam kia đột nhiên sáng lên, hình thành một màn sáng màu xanh lam, bao phủ toàn bộ tiểu viện vào trong đó, rất nhanh biến mất.

Hắn nhìn thấy cảnh này, hài lòng gật đầu.

Hắn vừa mới thi triển là một môn pháp trận đơn giản học được trong bản điển tịch của Thần Cương, có tác dụng cảnh giới, bất kỳ người nào tới gần tiểu viện, hắn sẽ cảm giác được.

Làm xong hết thấy, hắn mới tiến vào nội thất khoanh chân ngồi xuống, thở nhẹ một cái.

Lần này hắn có thể thuận lợi tiến giai Ngưng Hồn kỳ, trọng yếu nhất chính là thọ nguyên tăng nhiều, so sánh với trước lại tăng lên hơn trăm tuổi, trong thời gian ngắn cũng có thể an tâm tu luyện.

Bất quá Thẩm Lạc không cao hứng nhiều, đột nhiên nhớ tới ma kiếp sắp đến, tâm tình lập tức lại trầm thấp xuống.

Dù thọ nguyên hắn tăng nhiều thì thế nào, một khi ma kiếp đến, Tiên Thần đều có thể vẫn lạc, huống chi tiểu tu sĩ Ngưng Hồn kỳ như hắn.

"Không thể buông lỏng, còn phải tiếp tục cố gắng tinh tiến tu vi!" Thẩm Lạc trầm nghĩ trong lòng, tính toán kế hoạch tu luyện tiếp theo.

Trường An thành nơi này tài nguyên phong phú, là nơi tu luyện tốt. Bất quá tư chất hắn không cao, nếu không có ngoại lực tương trợ, tốc độ tu luyện quá chậm, vẫn cần đại lượng tài nguyên như Nhị Nguyên Chân Thủy.

Lúc trước hắn đã thử qua, tiến giai Ngưng Hồn kỳ xong, Nhị Nguyên Chân Thủy vẫn có hiệu quả rất lớn.

Chỉ là Nhị Nguyên Chân Thủy vô cùng trân quý, muốn lấy tới, trừ tốn hao đại bút tiên ngọc, còn phải có phương pháp nhất định mới có thể được.

Thẩm Lạc trầm ngâm, một trận quỷ khiếu yếu ớt từ trên người hắn truyền đến, trong không khí hiện ra điểm điểm ba động âm khí.

Hắn lật tay lấy ra một vật, chính là túi càn khôn, thanh âm quỷ khiếu cũng chính là từ trong túi truyền ra, xác định là do tướng quân quỷ vật kia làm.

Túi càn khôn chính là pháp khí âm sát, bên trong ẩn chứa không ít âm sát lực, tướng quân quỷ vật kia những ngày qua đợi ở bên trong, hấp thu âm khí trong túi, vậy mà dần dần khôi phục thương thế.

Túi càn khôn ẩn chứa cấm chế, còn có những phong ấn phù lục kia, vậy mà dần dần không thể áp chế quỷ này.

Bây giờ hắn đã thuận lợi tiến giai Ngưng Hồn kỳ, tướng quân quỷ vật trong túi có thể nói đã vô dụng, chỉ là quỷ này có thực lực Ngưng Hồn kỳ, cứ như vậy bỏ qua thật quá đáng tiếc.

"Tiểu Mao Sơn am hiểu khu quỷ ngự quỷ thuật, ta nhớ trong Thuần Dương Bảo Điện còn có một số pháp môn thuần quỷ, có thể thuần phục quỷ vật, biến thành loại như linh sủng." Thẩm Lạc suy nghĩ, lấy ra Thuần Dương Bảo Điện, nhanh chóng đọc qua.

Nửa bộ trước của Thuần Dương Bảo Điện là Thuần Dương Kiếm Quyết, nửa bộ sau ghi lại các loại bí thuật, phi thường hỗn tạp, hắn mặc dù nhìn qua mấy lần, có nhiều chỗ vẫn mơ mơ hồ hồ.

Thẩm Lạc tìm một hồi, rất nhanh liền tìm được nội dung liên quan tới thuần quỷ thuật, phát hiện thuật này cũng không phức tạp, không khác nhiều Thông Linh Dịch Yêu thuật, nói tóm lại chính là áp đảo quỷ vật, khiến cho nó thu liễm hung tính, để mình sử dụng.

"Thử một chút xem sao, nếu như thực sự không được, vậy xử lý sạch sẽ quỷ này là được, mang ở trên người quá phiền toái." Trong lòng của hắn nói

thầm một tiếng, đặt túi càn khôn ở trước người, dựa theo Thuần Dương Bảo Điển ghi chép, chậm rãi vận khởi thuần quỹ thuật.

Trong miệng hấn lẩm bầm, ngón tay bắn ra từng đạo hắc quang, không ngừng dung nhập vào trong túi càn khôn.

Trong nháy mắt gần nửa canh giờ trôi qua, Thẩm Lạc thu tay về, mặt mũi tràn đầy vẻ mệt mỏi.

Thi triển thuần quỹ thuật cực kỳ hao tổn lực lượng thần hồn, hấn vừa mới đột phá Ngưng Hồn kỳ, lực lượng thần hồn còn chưa quá cường đại, chịu không nổi sử dụng lâu như vậy.

Bất quá hấn có thể cảm giác tướng quân quỹ vật an thuận hơn một chút, không còn nóng nảy như trước.

"Xem ra hiệu quả thuần quỹ thuật này cũng không tệ lắm." Trong mắt Thẩm Lạc lóe lên vẻ tươi cười, thu hồi túi càn khôn, nằm xuống ngủ, rất nhanh rơi vào mộng đẹp.

...

Không biết qua quá lâu, hai mắt Thẩm Lạc chậm rãi mở ra, trước mắt lại là một mảnh ánh sáng sáng loáng.

Hấn vội vàng giơ cánh tay lên che trước mắt, ánh mắt xuyên thấu qua khe hở quét qua phía trước, liền thấy trước mắt là một mảnh trắng xóa, nơi xa đặt một ghế đá bạch ngọc, ngòi phía trên chính vị Kim Giáp Thiên Tướng tay nâng kim tháp kia.

"Xem ra lại nhập mộng rồi..." Trong lòng Thẩm Lạc thở dài một tiếng.

Ánh mắt Kim Giáp Thiên Tướng lạnh lùng đảo qua trên người hắn, trong miệng vang lên một trận thanh âm ngâm tụng.

Ngay sau đó, thiên sách trong tay gã vung lên, phía trên lập tức có một mảnh kim quang huy sai ra, cuốn tới Thảm Lạc vào, đưa vào vùng không gian màu vàng kia, rơi vào trên bệ đá phương viên mấy trăm trượng.

Thảm Lạc vừa mới ổn định thân hình, trước mắt bỗng dung hiện lên hàn quang, một cây trường thương màu bạc bỗng nhiên đâm tới, thẳng đến chính mi tâm mình.

Trong lòng của hắn run lên, vô thức lệch đầu ra, né tránh sượt qua mũi thương bên tai, lại cảm thấy một cỗ hàn khí lạnh lạnh thấu tới, khiến cho nửa bên mặt hắn lạnh lạnh một trận.

Thảm Lạc không chút do dự, vừa né tránh vừa nâng một tay lên, đập tới thân thương.

Chỉ nghe "Ầm" một tiếng vang trầm, một cỗ đại lực rơi vào trên cán thương, lập tức nổ lên một vòng xoáy khí kinh, thanh trường thương màu bạc kia bỗng nhiên bẻ cong, trực tiếp đẩy ra xa mấy trượng, làm người cầm thương phía sau cũng bị đánh lui ra.

Thảm Lạc dựa thế lui về phía sau mấy bước, kéo ra chút khoảng cách với người kia, lại hơi đánh giá phát hiện, gã nhìn ước chừng ba bốn mươi tuổi, trên mặt mọc râu ngắn, thần sắc đờ đẫn, thân mang áo giáp màu bạc, cầm trong tay một thanh trường thương sương bạc, trên thân phát ra khí tức ba động đạt đến Đại Thừa trung kỳ.

Ngân Giáp Thiên Binh bị một kích Thảm Lạc đánh lui về sau, trường thương trong tay ưỡn một cái, lần nữa giết tới Thảm Lạc.

Trường thương đâm tới trước một cái, mũi thương loé lên hàn quang, run lên ba cái, trong hư không lập tức hiện ra thương ảnh trắng lóa như tuyết, bao phủ xuống đầu Thẩm Lạc.

Cổ tay Thẩm Lạc chuyển một cái, lòng bàn tay hiện lên một trận ô quang, thanh Lục Trần Tiên kia liền xuất hiện ở trong tay.

Hắn không lùi mà tiến tới, xông tới phía mảnh thương ảnh kia, Lục Trần Tiên trong tay đột nhiên chuyển động, quét ngang phía trên.

"Vù" một tiếng, kinh phong rung động, trên Lục Trần Tiên đại phóng ô quang, ở giữa không trung vạch ra một bóng roi mơ hồ, cùng thương ảnh tuyết trắng kia quấy cùng nhau, phát ra liên tiếp tiếng vang va chạm.

Thương ảnh tuyết trắng bị càn quét, thân thương trong các lần va chạm, bị đánh lui trở về.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 465: Thử Phù

Bộ pháp dưới chân Thẩm Lạc lóe lên, một mảnh ánh trăng chớp động sáng tối, thân ảnh trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa. Sau đó bỗng dung lóe lên, xuất hiện ở sau lưng Ngân Giáp Thiên Binh kia.

Thiên binh phản ứng cũng cực nhanh, thân eo lù lù bất động, trường thương trong tay lại phát ra một tiếng như long ngâm, nửa người trên đột nhiên vặn chuyển, đầu thương cũng theo đó đột ngột đâm ra sau, đúng là dùng một chiêu hồi mã thương cực kỳ đẹp mắt.

Trên mũi thương đột nhiên hiện ra một vòng xoáy tuyết trắng, ở trong hàn khí lạnh lạnh, thẳng đến tim Thẩm Lạc.

Khí thế Thẩm Lạc lao tới trước mau lẹ, muốn tránh né cũng đã không kịp, chỉ có thể chột quát một tiếng, ra sức vận khởi công pháp Hoàng Đình Kinh, tứ long tứ tượng lực đặt lên toàn thân, tay vung roi ra liền thu lại, tay kia hóa thành một cái long trảo khổng lồ, bắt lấy mũi thương.

"Tranh" một tiếng duệ minh.

Trường thương màu bạc đột nhiên dính trên vuốt rồng bàn tay, vòng xoáy mũi thương kịch liệt xoay tròn, một cỗ lực lượng cường đại không gì sánh được vặn vẹo từ đó truyền ra, ở trong mang theo trận trận lực hàn khí xuyên thấu cực mạnh, đánh tới Thẩm Lạc.

Cánh tay Thẩm Lạc truyền đến tiếng vang "Ken két", một tầng băng tinh tuyết trắng từ tâm trảo lan tràn ra, rất nhanh đông kết toàn bộ cánh tay hấn

vào, trận trận hàn ý thấu xương không ngừng rót vào cốt tủy.

"Mặc dù tiến giai Ngung Hồn kỳ, nhưng thọ nguyên của ta so với tu sĩ vẫn ít đến thương cảm, cũng không thể dễ dàng thất bại như vậy." Thẩm Lạc thầm nghĩ trong lòng.

Đang cân nhắc, hai mươi đầu pháp mạch thể nội hấn đồng thời tỏa ra ánh sáng, một cỗ sóng pháp lực cường đại không gì sánh được khuấy động ra, cánh tay vượt rỗng cũng theo đó đột nhiên chấn động, trận trận quang mang thấu thể ra, chấn vỡ tất cả hàn băng.

Vượt rỗng Thẩm Lạc vọt tới trước một trảo, kéo lấy thanh trường thương màu bạc kia, đột nhiên kéo một cái, Ngân Giáp Thiên Binh kia liền bị lực kéo to lớn kéo tới trước người hấn, tay kia nắm chặt Lục Trần Tiên, lập tức đập xuống đầu gã.

Ngân Giáp Thiên Binh thấy rút trường thương về không kịp, đành phải buông tay, hai tay giao thoa đón đỡ phía trên đầu.

"Ầm" một tiếng vang trầm.

Trên Lục Trần Tiên nổ tung hắc quang, hai tay Ngân Giáp Thiên Binh theo âm thanh đứt ra, đầu cũng bị nện đến nát như, thân thể dần dần tiêu tán ra, từ trong bắn ra một đạo bạch quang, bay vào thể nội Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc cảm thụ được đoàn bạch quang kia dung nhập vào trong thần hồn của mình, chưa kịp tế sát, đã quay trở về đại điện màu vàng óng.

Giờ phút này, hấn đã thu hồi Long Tượng lực, cúi đầu nhìn thoáng qua tay trái của mình, chỉ thấy trên cánh tay dưới ống tay áo là một mảnh ứ đỏ, bên trong còn có từng tia từng sợi hàn khí xoay quanh, cũng không tiêu tán.

"Bây giờ mạng này dễ mất, lần sau chiến đấu phải cẩn thận hơn chút, cho dù bây giờ tu vi tăng vọt, kinh nghiệm chiến đấu vẫn còn có chút khiếm khuyết." Thảm Lạc nhớ lại một chiêu hồi mã thương vừa rồi của Thiên Bình, lòng vẫn còn sợ hãi âm thầm suy nghĩ.

Nhưng vào lúc này, trước người hắn cách đó không xa, kim tháp trong tay Kim Giáp Thiên Tướng sáng lên quang mang, lại một viên đan dược màu vàng bắn ra, bay tới phía hắn.

Thảm Lạc tiếp được kim đan, ý niệm trong lòng khê động, quay người đi ra đại điện.

Đi ra ngoài điện, hắn nhìn quanh phía dưới một chút, lại không nhìn thấy thân ảnh Ngao Hoảng, liền trở lại trước bậc thang ngồi xuống, thả viên đan dược kia vào trong miệng, nuốt xuống.

Tu hành một hồi, trên cánh tay Thảm Lạc lưu lại hàn khí bị đuổi đi sạch sẽ, pháp lực thể nội lại tăng lên một chút, chỉ là bình cảnh Đại Thừa hậu kỳ vất ngang ở nơi đó, tựa hồ khoảng cách đột phá còn phải đi một đoạn đường rất dài nữa.

Thảm Lạc khôi phục xong, cũng không sốt ruột đứng dậy vào đại điện khiêu chiến, mà ngồi dưới đất suy nghĩ.

Trước kia hắn không cảm thấy thời gian nhập mộng trân quý, mỗi lần đều muốn mau chóng giải quyết vấn đề trong mộng cảnh, muốn sớm trở lại hiện thực, nhưng hôm nay hắn mới ý thức được, thời gian nhập mộng kỳ thật với hắn chính là một bút tài phú to lớn.

Trong hiện thực, sở dĩ hắn có thể lấy tốc độ tu hành vượt xa tốc độ của người tu hành bình thường, có thể nắm giữ các loại phù lục cao giai "Lạc

Lôi Phù" và "Toái Giáp Phù", toàn dựa vào trong mộng cảnh không ngừng thể nghiệm.

Cho nên lần này, Thẩm Lạc quyết định không vội rời khỏi mộng cảnh, hẳn muốn tranh thủ khoảng thời gian này góp nhặt nhiều thêm kinh nghiệm.

"Mã Tú Tú vẫn luôn muốn ta vẽ một tấm phù cao giai 'Úc Mộng Phù' cho nàng, nếu thật sự có thể học được phù này, nhất định có thể bán tại Tự Bảo đường với cái giá không tệ." Thẩm Lạc xoa nhẹ cằm, thì thào nói ra.

Hắn sở dĩ ưu tiên nghĩ đến việc này, một là vì Mã Tú Tú từng nhiều lần ở trước mặt hắn nhắc qua, một chuyện khác là phù này hết sức đặc thù, không cần lá bùa cao giai, cũng không cần phù mặc đặc thù, chỉ là lực lượng thần hồn quá mức nghiêm ngặt.

Nếu người bình thường, tự nhiên rất khó vẽ phù này, nhưng đối với Thẩm Lạc trong mộng cảnh, thiên tư trác tuyệt, lại có lực lượng thần hồn cường đại, đoán chừng sẽ không quá khó.

Thẩm Lạc nghĩ đến đây, lập tức lấy ra Thất Tinh Bút, bàn tay khẽ vuốt trên đó, lại lấy ra một xấp dày lá bùa màu vàng, cùng một bình nhỏ phù mặc chu sa.

Sau khi chuẩn bị sẵn sàng, hắn nhắm mắt khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu cẩn thận nhớ lại chi tiết Úc Mộng Phù.

Sau một lát, hai mắt Thẩm Lạc bỗng nhiên mở ra, dựng thẳng hai ngón tay điểm phía trước, mấy tấm phù vàng bên cạnh "Soạt" một tiếng vang nhỏ, tự bay lên, như bài binh bố trận lơ lửng trước người hắn.

Trước người Thẩm Lạc không có bàn, cũng chỉ có thể nhắc lên Thất Tinh Bút, vẽ bùa giữa trời.

Ngồi bút hấn điễm nhẹ trên lá bùa, hai mắt lần nữa nhắm lại, ánh mắt đã rơi vào trong thức hải của mình, trong đó gió êm sóng lặng, một mảnh tường hòa, thần hồn biến thành tiểu nhân giống như hấn, đang khoanh chân ngồi ở trong đó.

Tâm niệm Thảm Lạc chuyển động, thần hồn tiểu nhân giống hấn nâng lên một tay, chỉ là trong tay không có bút, liền chập ngón tay lại như dao, khắc họa lên hư không.

Theo cổ tay của hấn chuyển động, một sợi lực lượng thần hồn như tơ từ đầu ngón tay hấn chảy xuôi ra, như bút mực vẽ tranh, ở trong hư không uốn lượn lưu động, rất nhanh ngưng ra gần nửa đường cong phù văn.

Chỉ là lấy lực lượng thần hồn vẽ phù lục, cuối cùng không giống bút mực viết, trong lòng Thảm Lạc hơi nổi sóng, hồn lực đầu ngón tay đột nhiên ba động một chút, trung tâm đường cong phù văn vốn trôi chảy, lập tức xuất hiện một cục u đen.

Mà bên ngoài thức hải, lá bùa treo ở trong hư không kia, tức thì bị Thất Tinh Bút trong tay Thảm Lạc điễm thấu, đâm ra một lỗ thủng.

Thảm Lạc mở hai mắt ra, nhìn kỹ lại phù văn vẽ trên lá bùa vàng kia, đơn giản tựa như là con trẻ vẽ xấu, nào có nửa điễm thần khí phù văn?

Đối với điều này, trong lòng Thảm Lạc đã sớm dự đoán, nếu Ưc Mộng Phù thật dễ vẽ như vậy, tài liệu lại nhiều, chỉ sợ đã sớm biến thành bùa chú bình thường rồi.

"Lại đến."

Thảm Lạc nói nhỏ một tiếng, hai mắt khép hờ, lần nữa nhấc cánh tay lên, lấy thần niệm dẫn, vẽ tiếp.

. . .

Trong kim tháp này, thời gian trôi qua không biết bao lâu, Thẩm Lạc cũng không biết mình đã thử vẽ bùa bao lâu, chỉ biết là lần trước mắt này hắn đã vẽ lần thứ hai trăm chín bảy lần rồi.

Trong thức hải, hai mắt thần hồn tiểu nhân ngưng lại, mặt biểu lộ nghiêm túc, nâng lên một bàn tay dừng ở giữa không trung thật lâu không thấy động đậy, tựa hồ gặp phiến toái gì đó.

Trước người nó ngưng tụ thành phù văn đã thành hình hơn phân nửa, vị trí chỗ ngừng chính là một chỗ đường vòng lại.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 466: Chần Chờ

Chỗ này yêu cầu không chế lực lượng thần hồn cực kỳ nghiêm ngặt, một khi chảy ra hồn lực hơi nhiều, sẽ như lúc trước ngưng ra cục mực, đâm xuyên tấm lụa; còn khi chảy ra hồn lực quá ít, sẽ như dòng sông bị ngăn nước, khiến cho thần khí phù lục không đủ, thậm chí đoạn tuyệt, vậy cũng không khác phé phù.

Lúc trước hơn phân nửa sai lầm của Thẩm Lạc đều xuất hiện ở chỗ này, đến nay vẫn chưa thành công vẽ ra một tấm "Úc Mộng Phù" .

Giờ phút này, hắn đã dùng tất cả tâm thần ngưng ở nơi này, tay thần hồn tiểu nhân vững như bàn thạch, từng chút từng chút tiến hành khắc họa, dùng lực lượng thần hồn tràn ra thoro theo vết tích phù văn.

Thẩm Lạc cảm thấy vòng tròn kia giống như một ngã rẽ dòng sông, thần hồn của mình đến trước mặt dòng sông, không xông phá, cũng không bị cản trở, nhất định phải xoay tròn đi qua kỳ diệu vô cùng.

"Đi."

Một ý niệm trong lòng hắn dâng lên, tay thần hồn tiểu nhân đánh một vòng trong hư không, lần thứ nhất thông thuận không gì sánh được vòng qua đạo nan quan kia, vẽ điểm cuối cùng của phù văn.

Tấm Úc Mộng Phù thứ nhất, cuối cùng thành công!

Thẩm Lạc cưỡng ép vui sướng trong lòng, cẩn thận tra xét phù văn lơ lửng trong thức hải, thấy không vấn đề, mới chậm rãi thôi lui ra khỏi thần niệm.

Hai mắt hần chậm rãi mở ra, nhìn trên lá bùa treo trước thân, phù văn màu đỏ trên đó rải lầy điểm sáng màu vàng óng, như là khắc nhiệt trên lá bùa, đường cong trôi chảy, thần khí sung mãn, xem liền biết vật bất phàm.

Thẩm Lạc vuốt cái trán đầy mồ hôi, lau sạch sẽ bàn tay, mới lấy tấm Ưc Mộng Phù kia xuống, cẩn thận chu đáo.

Lần thứ nhất thành phù kinh nghiệm quý giá nhất, hần phải cẩn thận xem xét mỗi một chi tiết nhỏ trên đó, nhớ kỹ mỗi một quan khiêu.

Nghỉ ngơi một lát, hần cất kỹ tấm "Ưc Mộng Phù" này, lần nữa nhắm hai mắt lại, bắt đầu vẽ tiếp phù lục.

Trên thực tế, lấy loại phương thức dẫn động lực lượng thần hồn này vẽ phù lục, tiêu hao tâm thần thập phần to lớn, dù thần hồn Thẩm Lạc cường đại, cũng gánh vác không nổi.

Bất quá, theo không ngừng luyện tập, Thẩm Lạc phát hiện trong quá trình vẽ phù lục, hần không chế lực lượng thần hồn càng thêm thuần thực, thế là càng làm không biết mệt mỏi.

Trải qua ba trăm sáu mươi bảy lần liên tục luyện tập, rốt cuộc Thẩm Lạc dần dần nắm giữ tất cả kỹ xảo vẽ Ưc Mộng Phù, đến vài chục lần luyện tập cuối cùng, cơ hồ trong mỗi ba tấm có thể chế thành công một tấm, xác suất thành công không thể bảo là không cao.

Thấy đã nắm giữ thuần thực phù này, Thẩm Lạc liền ngừng vẽ bùa, dù sao phù lục trong mộng không mang trở về hiện thực được, hần muốn cũng chỉ là góp nhặt kinh nghiệm vẽ bùa, mà không phải là góp nhặt phù lục.

Thẩm Lạc khoan chân ngồi trước thêm đá, ngồi xuống tu hành một trận, hai mắt chậm rãi mở ra, trong mắt lóe lên vẻ buồn vô cớ.

Trong mộng cảnh tu hành trôi chảy, để hấn càng nghĩ đến gian nan trong hiện thực, trước mắt hấn còn có thể tạm thời chờ bên ngoài kim điện, không nóng lòng đi vào tiếp tục chiến đấu, nhưng đây không phải kế lâu dài.

"Ai, đáng tiếc mặc kệ trong mộng tu vi cao thâm thế nào, cuối cùng không cách nào tác dụng tới hiện thực, một khi ở chỗ này hao hết thọ nguyên, chờ sau khi trở về còn phải tăng thêm một bước tu vi cảnh giới, nhưng lại không dễ dàng như vậy." Thẩm Lạc lẩm bẫm.

Lúc trước từ Tích Cốc kỳ tiên giai đến Ngưng Hồn kỳ, cũng là bằng vào long huyết cùng Linh Nhũ ngàn năm, sau đó nếu còn muốn tiến thêm một bước, không nói đến linh nhũ ngàn năm còn có thể phụ trợ bao nhiêu, mà tiên dược linh tài nên đi tìm chỗ nào?

Cuối cùng vẫn là tư chất chênh lệch quá nhiều, nếu tốc độ tiến cảnh ở hiện thực như trong mộng, hấn cũng không sợ thọ nguyên tới hạn.

"Không có biện pháp để tăng lên tư chất sao?" Thẩm Lạc thâm nghĩ.

Đúng lúc này, trong đầu hấn đột nhiên loé lên linh quang, võ đài nói: "Ai nha, làm sao kém chút quên đi việc này . . ."

Thẩm Lạc tu hành trong mộng cảnh, sở dĩ tốc độ nhanh như vậy, có quan hệ với việc đã mở hai mươi đầu pháp mạch. Người tu hành có câu 'Đến pháp mà vận kỳ công', cùng thuật pháp tu hành, người có pháp mạch nhiều tốc độ và hiệu suất vận hành sẽ cao hơn người khác, nếu hấn có thể gia tăng số lượng pháp mạch bản thân, không chỉ pháp lực bên trong cơ thể sẽ tăng nhiều, tốc độ tu hành cũng có thể tăng tốc.

Nếu lúc trước, Thảm Lạc đương nhiên sẽ không có ý nghĩ cô quái kỳ lạ này, dù sao người mở pháp mạch, chỉ ở lúc phá cảnh tiến vào Tích Cốc sơ kỳ mới có thể, số lượng nhiều vốn là xem tư chất cùng cơ duyên mỗi người, một khi thành hình sẽ không thể sửa đổi.

Lúc trước hẳn lấy từ trên thân Hồ Dung bản « Huyền Âm Khai Mạch Quyết », nên giờ có khả năng làm việc này.

Chỉ cần trong mộng cảnh hẳn có thể thuần thục nắm giữ pháp thuật này, đồng thời góp nhặt đủ nhiều kinh nghiệm, có thể giảm phong hiểm thuật này đến mức thấp nhất, trong hiện thực cũng tăng lên tư chất tu hành của mình.

"Huyền Âm Khai Mạch Quyết mặc dù tinh diệu, nhưng đi con đường này là nước cờ hiểm, không rõ kết quả, cũng sẽ dẫn đến kinh mạch tổn hại, nghiêm trọng thậm chí nguy hiểm đến tính mạng. Trong giấc mộng này mặc dù ta có năng lực phục sinh, nhưng cũng tiêu hao thọ nguyên ở hiện tại." Thảm Lạc trầm ngâm một lát, lại có chút do dự.

Suy nghĩ liên tục, Thảm Lạc vẫn cảm thấy chưa đủ ổn thỏa, hào hứng vừa mới nổi lên, lại giảm xuống.

Hắn ngồi trước bậc thang hồi lâu, trong đầu cẩn thận nhớ lại tất cả chi tiết Huyền Âm Khai Mạch Quyết, cuối cùng vẫn không lựa chọn mạo hiểm thử, mà đứng dậy tiến vào trong tháp.

Vừa vào trong tháp, rất nhanh hẳn bị quang mang trong mắt Kim Giáp Thiên Tướng bắn tới, lập tức kéo vào chỗ không gian chiến đấu kia, lần này xuất hiện trước mặt hẳn là một Ngân Giáp Thiên Binh vóc người thon dài, tay cầm trường kiếm.

Thân hình Ngân Giáp Thiên Binh vừa mới hiển hiện, liền bay nhào đến Thẩm Lạc, trường kiếm trong tay gã bao phủ một tầng hào quang màu vàng, bên trong ẩn chứa một cỗ khí tức hạo nhiên quang minh chính đại.

Thẩm Lạc phát hiện gã này và tên thiên binh lúc trước tu vi chênh lệch không nhiều, đều là Đại Thừa trung kỳ, nhưng trên thân gã này phát ra khí thế khác biệt rất lớn, trước mắt người này mang cho hắn cảm giác áp bách rõ ràng mạnh hơn một chút.

Hắn không chủ quan, cổ tay chuyển một cái, lấy Lục Trần Tiên ra ngoài, triển khai tư thế, chờ Ngân Giáp Thiên Binh xông lại.

Thân hình hai người nhanh chóng rút ngắn, Ngân Giáp Thiên Binh đột nhiên tăng tốc, trường kiếm trong tay đâm thẳng ra, trên thân kiếm hình như có một gợn sóng lưu động, một mảnh kim quang từ chỗ đốc kiếm dâng lên, đột nhiên xẹt qua thân kiếm, bay thẳng đến mũi kiếm.

Ánh mắt Thẩm Lạc ngưng tụ, liền thấy trước mắt đột nhiên có một đoàn kiêu dương dâng lên, kim mang hùng hực, cơ hồ đốt bị thương cặp mắt hắn.

Hắn đành phải dời ánh mắt đi, lùi lại một bước bns. Hắn vốn định tránh một kích này, sau đó dùng Lục Trần Tiên tấn công, hiện tại cũng chỉ có thể cầm Lục Trần Tiên quét ngang, đón đỡ trước người.

Kiêu dương màu vàng trong nháy mắt đến gần, cảnh tượng quang mang bốn phía đột nhiên co rút lại, tất cả vốn tứ tán trong nháy mắt ngưng ở mũi kiếm, tất cả phong mang tập trung vào một chỗ, thẳng đến tìm Thẩm Lạc.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 467: Thần Thông Chuyển Niệm

Ánh mắt Thảm Lạc đột nhiên co rút lại, pháp lực thể nội lập tức điên cuồng rót vào trong Lục Trần Tiên.

Trên thân roi chấn động ô quang, lại như trường kiếm lúc trước, trên thân roi ngưng ra một đoàn mặt trời màu đen, trong tia sáng trên đó phát ra thành linh ẩn chứa Huyền Âm khí tinh thuần đến cực điểm.

Một điểm kim quang kia đánh vào trên kiêu dương màu đen, đúng là không phí khí lực gì xuyên thẳng qua, đánh trúng vào trên Lục Trần Tiên.

Thảm Lạc cảm thấy một cỗ lực lượng xuyên thấu qua Lục Trần Tiên, đánh thẳng vào trên cánh tay của hắn, khiến cho hai cánh tay hắn trầm xuống, thân thể cũng không nhịn được run lên theo.

"Ya!"

Trong miệng hắn khẽ quát một tiếng, thể nội vận chuyển Hoàng Đình Kinh, một cỗ Long Tượng lực vung tay ra, bay thẳng đến Ngân Giáp Thiên Tướng.

Trên Lục Trần Tiên sáng lên ô quang, lập tức như thủy triều chảy ngược bay thẳng ra, làm cho kim quang này bỗng nhiên bạo liệt, bắn ra kim quang nóng rực khắp nơi.

Hai vòng kiêu dương một vàng một đen đấu đá nhau, hai loại quang mang ăn mòn nhau, tất cả đều nhanh chóng tan rã.

Lúc thấy kim quang của mình tiêu tán, Thẩm Lạc chợt thấy một tay Ngân Giáp Thiên Tướng bám niêm pháp quyết, sau lưng sáng lên một màn ánh sáng màu vàng, ở trong hình như có một vòng phù văn hình khuyên lưu chuyển.

Còn không đợi hắn nhìn rõ, trong phù văn kia liền có tiếng tranh minh đại tác, mấy trăm đạo kiếm quang màu vàng từ đó xuyên ra, hóa thành một mảnh mưa kiếm, đâm tới Thẩm Lạc.

Khoảng cách cả hai thực sự quá gần, Thẩm Lạc căn bản không kịp né tránh, chỉ có thể toàn lực vận chuyển Hoàng Đình Kinh, toàn thân tỏa ra ánh sáng, hai cánh tay thôi động Long Tượng lực, hóa thành hai vuốt rồng trắng kiện.

Hắn quét ngang trước người đón đỡ kiếm quang, một tay kia bỗng nhiên co lại Lục Trần Tiên, đập ra phía trước.

Kiếm quang màu vàng đánh vào trên cánh tay hắn, dù chưa thể trực tiếp phá vỡ vảy rồng giáp phiến trên đó, nhưng trện trện kinh lực sắc bén lại xuyên thấu qua làn da rót vào, phảng phất đánh vào trên xương cốt, làm Thẩm Lạc đau đến cắn chặt hàm răng.

Hắn quét ngang ra một roi, mang theo liên tiếp bóng roi mơ hồ, phát ra trện trện tiếng xé gió, đánh tan mấy trăm đạo kiếm quang màu vàng, ngang ngược vô cùng đập vào phần eo Ngân Giáp Thiên Tướng, phát ra "Ầm" một tiếng vang trầm!

Thân eo Ngân Giáp Thiên Tướng lập tức gãy một cái, cả người cơ hồ bị bẻ gãy, trực tiếp bay ngang ra sau.

Sau khi rơi xuống đất, thân hình gã ở trên mặt đất giãy vài cái, nhưng không tiêu tán, mà là dựa thế xoay người lên, hai chân đột nhiên đạp xuống

mặt đất, thân hình như con quay xoáy ngược về, bắn thẳng tới phía Thâm Lạc.

Trường kiếm trong tay gã loé lên quang mang, hóa thành điểm điểm kim quang tiêu tán ra, nhưng mà kim quang tiêu tán lại không chôn vùi, mà là rơi vào trên thân gã chui vào biến mất.

Kim quang đều tụ hợp vào thân Ngân Giáp Thiên Binh, toàn thân gã tỏa ra hào quang màu vàng, khí tức trên thân bắt đầu cực tốc tăng vọt, trong chớp mắt đạt đến Đại Thừa hậu kỳ, trực tiếp hóa thành một thanh quang kiếm sáng chói kim quang.

Thâm Lạc nhìn một màn "Nhân kiếm hợp nhất" này, trong lòng biết cái này hơn phân nửa chính là thủ đoạn mạnh nhất của Ngân Giáp Thiên Binh, tự nhiên không dám buông lỏng nửa phần, cũng toàn lực vận khởi pháp lực, quán chú vào trong Lục Trần Tiên.

Trên thân roi vờn quanh ô quang, khí thế phóng đại, hai mắt Thâm Lạc ngưng tụ, hai chân hóa thành chân voi trắng kiện, bước ra trước một bước, vượt rồng nắm roi võ mạnh thẳng đến "Quang kiếm màu vàng".

"Ầm", Lục Trần Tiên đập ầm ầm trên thân kiếm, lập tức phát ra một tiếng nổ vang như sấm rền!

Trên quang kiếm màu vàng vang lên "Két" một tiếng vang giòn, ở trong hiện ra đạo đạo quang ngân, tiếp theo ầm ầm vỡ vụn ra.

Trong kim quang bạo liệt, vô số đạo quang kiếm màu vàng nhỏ bé không gì sánh được mạnh mẽ đâm tới, một mạch bắn ra bốn phương tám hướng.

Thâm Lạc chỉ có thể vội vàng che chở chỗ yếu hại ngực bụng, hai tay bị lít nha lít nhít kiếm quang đâm trúng, truyền đến từng đợt đau nhức kịch

liệt. Chờ hấn cúi đầu nhìn lại, trong khe hở những lân giáp kia cũng có đạo đao vết máu đỏ thẫm chảy ra.

Cũng may kim quang kia chỉ kéo dài mấy tức, liền tự tiêu tán ra, một đoàn ánh sáng màu trắng từ đó bay ra, xuyên thẳng qua mi tâm Thẩm Lạc, cùng thần hồn hấn tương dung với nhau.

Thẩm Lạc thu hồi Lục Trần Tiên, Long Tượng lực cũng thu vào, trên hai tay lộ ra gần trăm vết thương, phía trên máu me đầm đìa, nhìn thập phần thâm thảm.

Hấn thử cử động hai tay một chút, chỗ sâu hai cánh tay lập tức giống như bị điện giật, truyền đến từng đợt đau đớn bèn nhọn như đao róc xương, đau khiến khuôn mặt hấn vặn vẹo.

"Thật là kiếm khí lợi hại, sau khi tán công còn có nhiều kiếm khí lưu lại như thế, lần này chỉ sợ ngay cả kinh mạch cũng bị tổn thương rồi." Trong khi nói chuyện, quanh Thẩm Lạc loé lên quang mang, đã về tới trong kim điện.

Hấn nhìn Kim Giáp Thiên Tướng ngồi trên ghế cao, nhin không được phàn nàn: "Thủ hạ ba mươi sáu Thiên Cương binh này của ngươi, thật đúng là không một ai dễ đối phó, ngay cả đòn sát thủ đều đã vận dụng."

Vừa dứt lời, bảo tháp trong tay thiên tướng kia sáng lên quang mang, một viên đan dược liền bay tới.

Cánh tay Thẩm Lạc vừa định nâng lên, loại đau đớn kịch liệt kia lần nữa cuốn tới, khiến cho hấn hít vào một ngụm khí lạnh, đành phải há miệng hít vào, hút đan dược kia vào trong miệng.

Miệng ngậm đan dược, hấn chậm rãi đi ra đại điện, giống như một con gà trống chiến bại, buông thõng hai tay ngồi ở trên bậc thang.

Chỉ thấy hầu kết hần nhúc nhích một chút, nuốt viên đan dược kia xuống.

Đan dược vào bụng, lập tức hóa thành một dòng nước nóng, từ ngực bụng chảy xuôi ra tứ chi. Bns. Những nơi dược lực đi qua đều thoải mái như mưa móc, thập phần sáng khoái, đến lúc nó chảy đến trên hai tay, lại tựa như giang hà ứ lấp, không thể chảy qua.

Trong lòng Thảm Lạc ngạc nhiên, lúc này mới phát hiện chính mình vẫn coi thường uy lực một kích cuối cùng của thiên binh, kiếm khí lưu lại trong kinh mạch trên cánh tay mình, vậy mà tổn thương đến kinh mạch, khiến cho dược lực không cách nào thông qua.

Hắn cố chịu đựng đau đớn thấu xương trên cánh tay, hai tay trước người bám một cái pháp quyết, khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu vận chuyển công pháp vô danh, ý đồ lấy pháp lực dẫn đạo dược lực thông hướng hai tay.

Nhưng mà, khi pháp lực từ hai bên huyết Kiên Tĩnh rót vào, đi tới huyết Cực Tuyên, liền bị ngăn chặn lại.

Thảm Lạc nhíu mày, pháp lực trong đan điền nhanh chóng điều động, đại lực đột tiến về phía huyết Cực Tuyên, ý đồ lấy pháp lực cưỡng ép xông phá kiếm khí cách trở.

Kết quả vừa mới thử, một cổ đau nhức kịch liệt gấp trăm lần lúc trước lập tức từ đầu vai truyền đến.

Thảm Lạc cảm thấy da đầu bỗng nhiên xiết chặt, thái dương đỏ mờ hôi lạnh.

"Tại sao lại như vậy?"

Trong lòng của hắn khó hiểu, nhưng cũng không dám tiếp tục thử nữa, sợ sơ ý một chút, làm kinh mạch vốn chỉ bị kiếm khí làm bế tắc, triệt để xông phá hư.

"Lần này tốt rồi, đan dược cũng không thể tiến vào, căn bản là không có cách gia tốc khôi phục thương thế. Nếu chỉ chờ đợi, để cỗ kiếm khí kia biến mất, còn không biết phải chờ tới khi nào." Thảm Lạc không khỏi thở dài.

Hắn biết, lúc này có hối hận vì chủ quan lúc giao chiến với Thiên Bình đã muộn, nên nghĩ biện pháp bức kiếm khí từ trong kinh mạch của mình ra, chữa trị tốt kinh mạch bản thân mới được.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Thảm Lạc chợt lóe lên, đột nhiên nhớ lại trong Thuần Dương Kiếm Quyết có một thần thông tên là « Đại Khai Bác Thuật », tương truyền luyện thành thuật này, người tu luyện cho dù mở ngực mổ bụng cũng có thể không chết, xương gãy cắt chân đứt tay cũng có thể trùng sinh.

Thậm chí tu luyện đại thành, cho dù là thương thế trí mạng chém đầu moi tim, cũng có thể thoát khỏi phục như lúc ban đầu, nếu có thể tu thành thuật này, chữa trị kinh mạch nho nhỏ này hắn không thành vấn đề.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 468: Biến Ngụy Thành An

Thẩm Lạc nghĩ đến đây, lúc này quyết định tu luyện thuật này, liền nhắm hai mắt, bắt đầu nhớ lại thần thông này.

Sau một phen suy nghĩ, Thẩm Lạc chậm rãi mở hai mắt ra, trên mặt hiện lên vẻ do dự, không khỏi tự lẩm bẫm:

"Lúc trước không xem kĩ, rốt cuộc là hạng người gì, mới có thể khai sáng ra thần thông 'Đại Khai Bác thuật' ly kỳ bậc này, đây làm sao . . . giống như loại tự ngược đãi vậy?"

Sở dĩ Thẩm Lạc sợ hãi thán phục như vậy, chính là vì phương pháp tu luyện Đại Khai Bác Thuật này hết sức kỳ lạ, nó giống với đầu bếp róc thịt trâu, cần người tu hành dẫn pháp lực làm đao, cắt chém xương cốt vân da cùng kinh mạch mạch máu của mình.

Thông qua từng bước một phá giải nhục thân của mình, tiến tới tái tạo huyết nhục vân da, đồng thời không ngừng lặp lại hành vi như vậy, mới có thể đạt tới tùy tâm chữa trị tổn thương bản thân, tiến tới hiển hóa ra moi tim không chết, gãy chi trùng sinh.

Trước khi tu luyện thuật này, còn cần phải tu luyện Thuần Dương Kiếm Quyết, nuôi ra một tia Thuần Dương kiếm khí tinh thuần.

Trong Thuần Dương Bảo Điện có nói: "Dương khí ra, vạn vật sinh."

Đôi với tuyệt đại đa số sinh linh thế gian, dương khí chính là gốc rễ sinh sôi, căn bản sự sống, bản thân hấp thu hết thảy, cũng là vì vận hóa thành tinh dương khí.

Mà đầu nguồn Đại Khai Bác Thuật tiến hành chữa trị lực lượng nhục thể, chính là Thuần Dương kiếm khí này, thông qua dương khí sinh sôi, kết hợp bí thuật đặc thù kích thích, đạt tới quá trình tái sinh máu thịt.

"Dù sao trong hiện thế đã uẩn dưỡng ra một đoàn Thuần Dương Kiếm Phôi, hiện tại tu tập một chút công pháp Thuần Dương Kiếm Quyết, chờ sau khi trở về sẽ có ích lợi, có thể đạt được thành tựu cũng khó nói." Thẩm Lạc âm thầm suy nghĩ.

Hạ quyết tâm xong, hắn liền nhắm mắt khoanh chân, bắt đầu điều tức.

Sau một lát, hắn cố nén cánh tay đau nhức kịch liệt, hai tay trước người hợp lại thành chưởng, tiếp theo chia ra trên dưới, tay trái chỉ thiên khung, tay phải chỉ đại địa, cổ tay vẫn như cũ dính chặt cùng một chỗ, lấy thế "Thiên Nhân" Tam Tài tương liên làm kiếm quyết, trong lòng mặc niệm khẩu quyết Thuần Dương Bảo Điện.

"Pháp quyết Thuần Dương, hóa khí là tinh, hóa dương là cương, nạp linh ở ngoài, giấu thần vào trong. . ."

Theo công pháp vận chuyển lên, lông mày Thẩm Lạc hơi nhăn lại, quanh thân bắt đầu xuất hiện một cảm giác khô nóng.

Trong lòng của hắn biết rõ, đây chính là pháp lực tự điều động, dấu hiệu dần dần chuyển hóa làm dương cương chính khí.

Ngay sau đó, bốn phía tựa hồ có tiếng gió vang lên, từng đạo bạch quang mờ lung từ bốn bề tụ lại, hóa thành từng luồng từng luồng thiên địa linh lực mang theo phong duệ chi khí, bao phủ quanh Thẩm Lạc.

Mi tâm hấn hơi động một chút, thể nội pháp lực bắt đầu dựa theo công pháp, vận chuyển từng chút xíu lên, trong đan điền tạo thành một vòng tròn kỳ lạ, ung dung xoay tròn. Mà thiên địa linh khí chung quanh hấn tựa hồ cũng bị pháp lực thể nội ảnh hưởng, bắt đầu vận chuyển quanh thân hấn.

Có chút kỳ lạ là, dòng thiên địa linh khí này cũng không phải vờn quanh vòng xoay, mà là thiên địa linh khí lấy người hấn làm trung tâm tạo thành một vòng tròn mơ hồ, ung dung chuyển động.

Theo hai vòng tròn này vận chuyển càng ngày càng giống nhau, Thẩm Lạc bỗng nhiên cảm thấy bản thân tựa hồ cùng thiên địa tương dung với nhau, trong vòng tròn màu trắng vờn quanh ngoài thân hấn, bắt đầu có từng tia từng sợi linh khí xuyên thấu qua lỗ chân lông, rót vào trong cơ thể hấn.

Lúc này hấn cảm thấy quanh thân đau đớn một trận, phảng phất những lỗ chân lông kia như bị vô số cương châm bén nhọn đâm thủng.

Thẩm Lạc cắn chặt hàm răng, chịu đựng cảm giác khó chịu này, tiếp tục dẫn dắt cỗ thiên địa linh khí mang theo cỗ tức sát này tiến vào thể nội.

Nhưng mà, nguồn lực lượng này sau khi tiến vào trong cơ thể hấn, cũng không nghe theo hấn tụ lại đan điền, ngược lại như đảo khách thành chủ, tự lưu chuyển trong kinh mạch Thẩm Lạc.

Khi nguồn lực lượng này chạy đến Thủ Tam Âm Kinh cùng Thủ Tam Dương Kinh trên cánh tay, Thẩm Lạc lập tức cảm thấy trên cánh tay truyền đến một cảm giác tê dại đau đớn.

Loại cảm giác này mặc dù cũng không chịu nổi, nhưng so sánh với lúc pháp lực chảy vào, vẫn không khó chịu như vậy.

"Dương cương thường theo, pháp khí thường độ, hình mạch không ngưng, khí vận từ linh. . ." Thẩm Lạc ngâm tụng pháp quyết, tăng tốc vận

chuyên pháp lực trong đan điền.

Vòng tròn màu trắng ngoài thân cũng theo đó cực tốc lưu chuyển, càng nhiều thiên địa linh khí xuyên vào thể nội Thẩm Lạc, bắt đầu như đục núi mở đường, đã thông các nơi kinh mạch bị chặn trong cơ thể hần.

Chỗ ứ chần nghiêm trọng nhất chính là sáu đầu kinh mạch trên hai tay, tự nhiên là chỗ linh khí công phạt tập trung nhất.

Theo càng ngày càng nhiều thiên địa linh khí không ngừng tụ lại, thần sắc Thẩm Lạc cũng càng thêm khó coi. Bất quá lần này hần có thể cảm nhận được, những kiếm khí còn sót lại trong thể nội kia, cùng nguồn lực lượng này tương xung không quá mãnh liệt, tựa hồ muốn đẩy ra, cũng không phải là hoàn toàn không thể.

Thế là, hai mắt hần nhắm nghiền, cắn chặt hàm răng, thần thức bảo vệ chặt linh đài, toàn lực vận chuyển Thuần Dương Kiếm Quyết.

...

Thời gian như từng giọt từng giọt nước trôi qua, cũng không biết qua bao lâu, quần áo toàn thân Thẩm Lạc đã sớm bị mồ hôi thấm ướt, trên mặt hiện ra ửng hồng, hai mắt bỗng nhiên mở ra.

Trong miệng hần phun ra một ngụm máu tươi, như một mũi tên huyết sắc bắn thẳng ra, đánh vào trên màn sáng bao phủ kim tháp, dẫn tới màn sáng kia kịch liệt run lên.

Nôn máu xong, vẻ ửng hồng trên mặt Thẩm Lạc dần dần rút đi, sắc mặt cũng dần khôi phục như thường.

Hần đưa tay chà vết máu còn sót lại trên khóe miệng, trên mặt lộ ra một vòng khuây khoả ý cười.

"Ha ha, vốn còn tính tu luyện Đại Khai Bác Thuật, mới có thể giải quyết kiếm khí lưu lại này, không ngờ chỉ dựa vào Thuần Dương Kiếm Quyết dẫn đạo, vậy mà đã loại trừ nó ra khỏi thể nội. Lần này dù không tu luyện Đại Khai Bác Thuật, những kinh mạch bị hao tổn này cũng sẽ dần dần tự khôi phục." Ánh mắt Thâm Lạc lướt qua hai cánh tay, cười nói.

Bất quá, Thâm Lạc đã quyết định tu tập thần thông này, cũng không dự định từ bỏ. Bây giờ hẳn đã tu luyện Thuần Dương Kiếm Quyết đến tầng thứ mười, trước mắt xem như đến một bình cảnh không lớn không nhỏ.

Thuần Dương Kiếm Quyết tầng thứ mười một và mười hai, so với mười tầng trước có chút đặc thù.

Dựa theo đường đi tu luyện bình thường, mười tầng công pháp trước tương đương với một loại tích lũy số lượng, chờ tích súc đến lúc này, tu sĩ bình thường đã có thể thử đột phá đến Tích Cốc kỳ, sau đó hai tầng công pháp giống như dựa trên cơ sở này tiến hành thăng cấp cất cao.

Từ tầng thứ mười một, nội dung không còn tiếp tục dẫn đạo thiên địa linh khí chuyển hoá nữa, mà là dẫn đạo Thuần Dương kiếm khí đã chuyển hoá công phạt trong cơ thể mình.

Cái này nói có chút trừu tượng, nhưng trên thực tế chính là lấy Thuần Dương kiếm khí làm vật dẫn, tiến hành công phạt kinh mạch bản thân, từ đó mở rộng kinh mạch toàn thân mình.

Thuần Dương Kiếm Quyết vốn truy cầu hạo nhiên chính đại, chỉ có kinh mạch đủ rộng lớn, dưới một thân pháp lực dương cương chi khí dẫn đạo, mới có thể như đại giang đại hà cuộn cuộn mênh mông, công kích phát ra mới khí thế như rồng.

Thâm Lạc nghỉ ngơi chỉ chốc lát, lại bắt đầu tiếp tục tu luyện.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 469: Lột Da Róc Xương

Trong hoàn cảnh cổ quái này, thời gian phảng phất ngừng trôi, Thẩm Lạc cũng không biết lần này tu hành sẽ hao tốn bao nhiêu thời gian, hắn chỉ biết mình đã thành công tu luyện thành mười hai tầng trước Thuần Dương Kiếm Quyết.

Luyện thành mười hai tầng Thuần Dương Kiếm Quyết, thập nhị chính kinh cùng kỳ kinh bát mạch đều nở rộng gấp đôi, trong pháp mạch ẩn chứa pháp lực cũng tăng lên gần gấp ba.

Giờ phút này, trong pháp mạch hắn đang có một đạo khí lưu màu trắng bắt mắt, lấy một loại thái độ Vương giả tuần thú các nơi.

Đột nhiên, hai mắt Thẩm Lạc mở ra, trong mắt lóe lên một đạo hào quang lẳng lẽ, cánh tay rũ xuống trước người đột nhiên nâng lên, bầm niêm pháp quyết điểm một cái về hư không phía trước.

Dòng pháp lực màu trắng trong thể nội lập tức giống như được lệnh, trong pháp mạch nhanh như tên bắn tới, thuận theo kinh mạch cánh tay nổi thẳng đầu ngón tay, bắn nhanh ra.

Dòng khí lưu màu trắng kia xông ra bên ngoài cơ thể, trong nháy mắt ngưng tụ thành một thanh quang kiếm mơ hồ, bỗng nhiên lóe lên đánh vào trên đại môn kim tháp, phát ra "Ầm" một tiếng vang trầm.

Bảo tháp màu vàng chấn động, trên cửa chính cũng không bị tổn thương gì, ngược lại đạo kiếm khí kia bị đẩy lui ra.

Thẩm Lạc thấy thế, trong mắt cũng không thất vọng, mà tiện tay vẫy một cái, dòng khí lưu màu trắng kia một lần nữa ngưng tụ, bay ngược về, vòng quanh bàn tay hắn không ngừng.

Đó không phải vật gì khác, chính là Thẩm Lạc phí hết một phen công phu, nuôi dưỡng ra một tia Thuần Dương kiếm khí tinh thuần.

Đừng nhìn lực công kích của nó không mạnh, nhưng nếu phối hợp cùng Thuần Dương Kiếm Phôi, có thể thể hiện ra chân chính uy lực lãng lệ, mà có tia Thuần Dương kiếm khí này, Thẩm Lạc mới có thể thử nghiệm tu luyện Đại Khai Bác Thuật.

Trải qua khoảng thời gian này tu luyện, Thẩm Lạc lại nghĩ rõ ràng một việc, tu Đại Khai Bác Thuật này không chỉ có thể trợ giúp hắn gia tăng đối chiến Thiên Binh, còn để hắn có lòng tin tu tập Huyền Âm Khai Mạch Quyết.

Trước kia, hắn một mực lo lắng, một khi tu tập Huyền Âm Khai Mạch Quyết bị sai, sẽ tạo thành kinh mạch tổn thương thậm chí tổn hại. Nhưng nếu hắn có thể nắm giữ Đại Khai Bác Thuật, vậy lúc tổn thương tĩnh mạch, dùng thuật này có thể chữa trị.

Cứ như vậy, có thể nhẹ nhõm giải quyết hậu hoạn, để hắn yên lòng lấy âm sát khí khai mạch, tích lũy kinh nghiệm gia tăng pháp mạch trong hiện thực.

Thẩm Lạc thu hồi đạo Thuần Dương kiếm khí kia, đứng lên dựa vào lan can nhìn xuống dưới, vẫn không thấy thân ảnh Ngao Hoảng, cũng không biết là gã đã tiến nhập vào tháp, hay là đi nơi nào.

Nghỉ ngơi chút, hắn một lần nữa trở lại trước bậc thang ngồi xuống, bắt đầu nhắm mắt điều tức.

Qua ước chừng nửa khắc đồng hồ, hấn mở hai mắt ra, hai tay trước người kết một cái pháp ấn, trong miệng bắt đầu ngâm tụng khẩu quyết Đại Khai Bác Thuật.

Theo tiếng ngâm tụng vang lên, trong đôi mắt Thẩm Lạc sáng lên quang mang, ánh mắt rơi vào trên cánh tay, cảnh tượng trong mắt dần dần xảy ra biến hóa. Chỉ thấy làn da ngoài cánh tay tựa như trở nên càng ngày càng mỏng manh, bắt đầu trở nên trong suốt dần, bên trong có từng tầng từng tầng cơ bắp gân cốt cùng huyết dịch lưu động, có thể nhìn thấy rõ ràng.

"Không ngờ gân cốt huyết nhục phân tầng lại nhiều như thế, từng tác hoa văn cùng bài bố cơ bắp, lại có chỗ khác biệt, chỉ là có thể thấy được khe hở trong đó, cái này nên cắt chém thế nào, mới có thể làm như đầu bếp róc thịt trâu đây?" Thẩm Lạc thấy được rõ ràng, trong lòng càng sợ hãi thán phục.

Bất quá việc đã đến nước này, hấn tất nhiên là sẽ không buông tha, chọt dựa theo lời mô tả mô xẻ trong công pháp, dẫn sợi Thuận Dương kiếm khí kia chạy đến trên cánh tay.

Thẩm Lạc dẫn kiếm khí ra pháp mạch, từ đầu ngón tay bắn ra, sau đó xoay mũi kiếm về phía cánh tay.

Đại Khai Bác Thuật từ ngoài vào trong, giai đoạn thứ nhất phải mô xẻ chính làn da của mình, cần trải qua phá rồi lập, quá trình đó để hiểu rõ cơ chế làn da.

Theo mũi kiếm chậm rãi hạ xuống, chỗ cổ tay Thẩm Lạc truyền đến một cơn đau đớn bén nhọn, trên da đã hiện lên trạng thái trong suốt, lập tức phá vỡ một vết rách, chỉ là ở trong không có mảy may vết máu chảy ra.

Thẩm Lạc biết đây là bí pháp Đại Khai Bác Thuật bảo vệ, bao lại khí huyết quá nhiều, để hắn chuyên chú cắt chém vào làn da. Cũng do loại chuyên chú này, để hắn tiếp nhận làn da cắt đứt mang tới cảm giác đau đớn gấp bội, mỗi một tia một tác đều sẽ khắc sâu trong thần hồn của hắn.

Hắn chau mày, cắn răng, không chút nào buông lỏng, tiếp tục hết sức chăm chú dùng thần niệm dẫn dắt đao kiếm kia, thuận cổ tay của mình cắt qua khuỷu tay.

Bất quá hạ đao vài tác, Thẩm Lạc đỏ mồ hôi lạnh, sắc mặt cũng biến thành trắng bệch một mảnh, toàn thân ngấn không được khễ run lên, loại cảm giác này vô cùng rõ ràng, càng không thể ngăn trở.

Hắn nhất định phải toàn tâm toàn ý cảm thụ mỗi một tác biến hoá trên da, cảm giác làn da cắt đứt ra mỗi một chút nhỏ, thậm chí ngay cả mỗi một chỗ lỗ chân lông mở ra cùng co vào cũng không thể buông tha.

Theo phong nhận kiếm khí chậm rãi xẹt qua, làn da trên cánh tay phân liệt ra, dưới pháp lực chống đỡ đâm rách ra hai bên một vết rách, phía trên bao trùm một tầng quang mang mờ lung, bảo hộ lấy cơ bắp cùng mạch máu bên trong.

Từng đao từng đao Thẩm Lạc cắt lấy làn da, một tác một tác cảm thụ được hoa văn da thịt, thời gian phảng phất bị đông lại, trở nên chậm chạp không gì sánh được.

...

Theo thời gian không ngừng lưu chuyển, đau đớn trên thân thể chưa bao giờ ngừng lại, Thẩm Lạc chẳng những không chết lặng, ngược lại bởi vì loại đau đớn này mà Đại Khai Bác Thuật không ngừng thêm tinh thâm, cảm nhận được càng ngày càng khắc sâu.

Giờ phút này, toàn thân hấn căng cứng, làn da cùng cơ bắp trên bàn chân cơ hồ đều hiện ra trạng thái trong suốt, một tầng bạch quang mỏng lung bao phủ Âm Khiêu mạch, toàn bộ kinh mạch đều hiện ra màu vàng nhạt.

Khắp chỗ nhỏ trên đó, có thể nhìn thấy từng vết thương tinh tế không gì sánh được, nhưng giờ phút này lại phi tốc chữa trị.

Trải qua ba giai đoạn lột da, cắt thịt cùng khắc cốt, Thẩm Lạc rốt cuộc đạt đến giai đoạn chái vượt kinh mạch, tu luyện mỗi giai đoạn Đại Khai Bác Thuật đều giống như lúc trước, đều là quá trình lập rồi lại phá.

Lấy Thuần Dương kiếm khí phá giải nhục thân, thông qua quan sát mỗi một tác vân da, lại lấy Thuần Dương lực cùng pháp lực tiến hành tu bổ, cuối cùng hoàn thành toàn bộ quá trình tái tạo.

Chỉ là càng vào chỗ sâu, phương pháp sở tu càng tinh thâm, muốn phá giải và tái tạo bộ phận càng tinh vi, kinh mạch trong cơ thể con người là hệ thống rậm rạp nhất, độ khó mô xẻ gần với các khí quan trọng yếu như tạng phủ và đầu lâu.

Chỉ chốc lát sau, trên bàn chân Thẩm Lạc thu lại quang mang, vết thương trên Âm Khiêu mạch kia đã triệt để chữa trị như lúc ban đầu.

"Chỉ cần kinh mạch có thể chữa trị, có thể thử phương pháp Huyền Âm khai mạch." Trong miệng hấn thở nhẹ ra một ngụm trọc khí, nâng lên ống tay áo xoa xoa mồ hôi trên thái dương, trên mặt lộ ra một vòng ý cười, tự nghĩ.

Đúng lúc này, trên cửa tháp trước người Thẩm Lạc bỗng nhiên loé lên quang mang sáng tối.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 470: Chiến Đấu Kịch Liệt

Trong lòng Thẩm Lạc hơi động, đứng dậy đến trước cửa, do dự một chút, đẩy cửa đi vào.

Vừa mới vào bên trong, trong mắt Kim Giáp Thiên Tướng bắn ra kim quang, lần nữa kéo hẳn vào trong không gian chiến đấu.

"Chẳng lẽ là vì quá lâu không nhập tháp?" Thẩm Lạc thở dài.

Đang cân nhắc, bệ đá đối diện liền có ngân quang lấp lóe, lại một tên Ngân Giáp Thiên Binh nổi lên, thân hình cao lớn, cầm trong tay song giản, lạnh nhạt nhìn về phía Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc muốn ra ngoài tu luyện Huyền Âm Khai Mạch Quyết, tự nhiên không muốn tốn quá nhiều thời gian ở đây, lúc này lấy ra Lục Trần Tiên, thân hình chủ động xông tới.

Ngân Giáp Thiên Binh một mực lạnh lùng nhìn chăm chú động tác Thẩm Lạc, thân hình lù lù bất động, ngay cả hai tay nắm thanh giản vẫn không nhúc nhích, đến khi Thẩm Lạc vọt tới cách trước người nó mười trượng, trong đôi mắt nó đột nhiên bạo khởi hai đạo tinh quang, thân hình nhún xuống, mũi chân mạnh mẽ điểm lên mặt đất, xông tới Thẩm Lạc.

Dưới chân nó lượn vòng hai đoàn khí lưu màu bạc, hai tay nắm thanh giản giao nhau trước người, cơ hồ bắn vọt ngay tới trước người Thẩm Lạc, hai tay đồng thời vung lên, trên giản bắn ra hai đạo hồ quang màu vàng, giao thoa bay thẳng tới Thẩm Lạc.

Khoảng cách song phương cực tốc rút ngắn, Thẩm Lạc né tránh không kịp, thân hình đành dừng lại, trở tay nắm chặt Lục Trần Tiên, trùng điệp nên trên mặt đất một cái. Trên thân roi đại phóng ô quang, từng tầng từng tầng bóng roi kéo dài ra hai bên, phảng phất trước người Thẩm Lạc dựng lên một hàng rào màu đen vậy.

Hồ quang màu vàng giao thoa trong nháy mắt đánh vào trên hàng rào màu đen, phát ra từng đợt thanh âm nổ đùng, tầng tầng bóng roi liên tiếp bị phá toái, cuối cùng đánh vào trên bản thể Lục Trần Tiên, âm âm vỡ vụn ra.

Thẩm Lạc bước về phía trước một bước, hai tay đột nhiên xéo xuống rồi vung lên, lấy một tư thế dã hỏa liêu thiên vung roi ra ngoài, trên thân roi lập tức bắn ra một bóng roi trắng kiện, đột ngột từ mặt đất mọc thẳng đến mặt Ngân Giáp Thiên Binh.

Thấy bóng roi bay thẳng đến sắp đánh vào trên người Ngân Giáp Thiên Binh, bên ngoài thân nó bỗng nhiên loé lên quang mang, chỗ mi tâm sáng lên một tia sáng, thân hình từ đó phân ra, đúng là hóa làm hai Thiên Binh.

Ánh mắt Thẩm Lạc ngưng tụ, phát giác hai tên Ngân Giáp Thiên Binh không chỉ dung mạo giống nhau như đúc, ngay cả khí tức cũng hoàn toàn giống nhau, đều là Đại Thừa trung kỳ.

Hai bóng người vừa mới phân ra đều cầm một thanh kim giản, hai bên trái phải xông đến Thẩm Lạc, dưới chân chúng đều có khí lưu màu bạc xoay tròn, thân hình mơ hồ một cái, từ trái phải trượt ra liên tiếp tàn ảnh, liên tục không ngừng, vây Thẩm Lạc tại trung tâm.

"Điều trùng tiêu kế."

Ánh mắt Thẩm Lạc rơi vào tàn ảnh chung quanh, sau một lát liền phân biệt ra được hai đạo bóng dáng rõ ràng trong đó, trong miệng khẽ quát một

tiếng, Lục Trần Tiên đánh tới.

Một đạo bóng roi tập kích tới, tàn ảnh kia quay đầu nhìn Thâm Lạc một chút, nhưng không có bất kỳ động tác gì, ngay sau đó tàn ảnh khác cũng bắt chước làm ra động tác nghiêng đầu đó.

Lục Trần Tiên nện xuống, trên đó bắn ra ô quang, trong nháy mắt xé rách tàn ảnh kia.

Thấy vậy, Thâm Lạc không khỏi cảm giác nặng nề, Lục Trần Tiên đột nhiên rút về, đưa lên trên đỉnh đầu đón đỡ.

Thân roi vừa mới nâng lên đỉnh đầu, liền có một tiếng duệ minh truyền đến. bns. Một thanh kim giản đã từ phía sau đập xuống giữa đầu, nặng nề đánh lên trên Lục Trần Tiên, lực đạo khổng lồ quả thực đánh cho Thâm Lạc lão đảo.

Hắn ngã về sau hai bước, vẫn không thể đứng vững, liền thấy trong những tàn ảnh vây quanh hắn phía trước, bỗng nhiên có một người vọt ra, một giản đâm về phía trái tim của mình.

Trong lòng Thâm Lạc căng thẳng, Long Tượng lực vận chuyển, một tay trao về phía trước, ý đồ ngăn trở một kích đột ngột kia.

Kết quả, lúc một trao hắn đưa tới, bóng người kia lại như sương khói tản ra.

Thâm Lạc còn chưa kịp phản ứng gì khác, sau lưng đột nhiên có tiếng gió đại tác, lại có hai đạo nhân ảnh từ trong tàn ảnh tách ra, trong tay nắm giản đâm tới.

Hắn không dám chủ quan, vội vàng lui bước, né tránh một trong số đó, Lục Trần Tiên vung đập tới một tàn ảnh khác.

Nhưng mà, một kích này đập xuống, đạo nhân ảnh kia cũng như sương khói tiêu tán, lại là huyền ảnh.

Trên mặt Thảm Lạc hiện lên một tia ngưng trọng, liền thấy từng tàn ảnh đứng dậy, vây quanh hắn, trong tay đều nắm kim giản, công tới.

Ánh mắt hắn co rụt lại, Lục Trần Tiên đột nhiên vung lên, quét ngang bốn phía. Thân roi đại phóng ô quang, tiếng gió rít gào, từng đạo tàn ảnh vừa tiếp xúc liền bị xé nát, đánh cho hôi phi yên diệt.

Nhưng trong những tàn ảnh tiêu tán kia, bỗng nhiên có một bóng người ngưng tụ ra, từ phía sau lưng tập kích tới, một giản đâm thẳng tới hậu tâm Thảm Lạc.

Thảm Lạc nhíu mày lại, thân eo lù lù bất động, nửa người trên đột nhiên vặn chuyển ra sau, Lục Trần Tiên trong tay phát ra một tiếng vang, như trường thương đâm ngược ra sau, đâm tới giữa kim giản.

Một chiêu đâm ngược này, mượn lấy chiêu Hồi mã thương của tên Ngân Giáp Thiên Binh lúc trước đã sử dụng, bất quá bởi vì sử dụng binh khí là Lục Trần Tiên, cho nên nắm bắt thời cơ càng khó, thế quay lại ngắn hơn.

"Tranh."

Cả hai va chạm gay gắt, phát ra một tiếng kim loại giao kích bèn nhọn!

Long Tượng lực trong thể nội Thảm Lạc mãnh liệt tuôn ra, trên Lục Trần Tiên tăng vọt ô quang, như một đoàn kiêu dương màu đen nổ tung trên đỉnh trường tiên, kim giản trong tay Ngân Giáp Thiên Binh lập tức bị một kích đánh gãy.

Lục Trần Tiên lập tức tiến quân thần tốc, "Phốc" một tiếng, đâm xuyên thẳng qua tim Ngân Giáp Thiên Binh.

Nhưng mà, Ngân Giáp Thiên Binh kia lại không lập tức tiêu tán, ngực nó bị phá thủng, đột nhiên có tia sáng màu vàng tuôn ra, như tầm dẹt kén bao trùm lên, bao phủ dọc theo Lục Trần Tiên, thẳng đến cánh tay Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc bỗng nhiên rút lại trường tiên, kết quả lại bị một nguồn lực lượng gắt gao giữ lại, trong lúc nhất thời không thể thoát ra.

Đúng lúc này, phía sau hắn đột ngột vang lên một tiếng vang nhẹ, thân ảnh một Ngân Giáp Thiên Binh khác nổi lên, kim giản lần nữa đâm tới hậu tâm hắn.

Thẩm Lạc căn bản không kịp tránh né, nơi ngực liền có một đạo huyết quang tóe lên, một đoạn trường giản màu vàng từ đó đâm xuyên qua

Trong miệng hắn kêu lên một tiếng đau đớn, Long Tượng lực vận chuyển lên, hai tay đột nhiên to lên gấp đôi, hóa thành vuốt rồng bén nhọn, thả Lục Trần Tiên ra, quay người tung ra một trảo sau lưng.

Ngân Giáp Thiên Binh bị một trảo của hắn chụp trúng đầu lâu, "Phốc" một tiếng vỡ nát.

Đến lúc này, hai bộ tàn thi Thiên Binh kia mới bắt đầu tiêu tán, cuối cùng dung hợp một chỗ, hóa thành một đoàn bạch quang bay vào trong thần hồn Thẩm Lạc.

Diệt sát Ngân Giáp Thiên Binh xong, Thẩm Lạc thu hồi Lục Trần Tiên, lúc này mới cúi đầu nhìn thoáng qua bộ ngực của mình.

Chỉ thấy nơi vị trí tim có một lỗ thủng lớn chừng quả đấm, bên trong máu me đầm đìa, mơ hồ một mảnh, nhưng không nhìn thấy trái tim.

"Nguy hiểm thật, kém chút lại chết như lần trước." Thẩm Lạc than nhẹ một tiếng.

Trong khi nói chuyện, trong lỗ trống trái tim hắn, có một vầng sáng màu trắng mờ hồ sáng lên, một tầng cơ bắp chậm rãi ngo nguậy thối lui hai bên, một trái tim tươi sống nhảy lên từ đó lộ ra.

Nguyên lai lúc trước Ngân Giáp Thiên Binh đánh lén, Thẩm Lạc liền dùng Đại Khai Bác Thuật thao túng cơ bắp thể nội, dời vị trí trái tim đi, lúc này mới tránh được một chiêu trí mạng.

Trái tim trở lại vị trí cũ, đoàn bạch quang nhu hòa kia lan tràn ra, bao lại toàn bộ nơi trái tim hắn, bên trong kinh mạch đứt gãy, mạch máu cùng cơ bắp bắt đầu nhanh chóng sinh trưởng chữa trị, chỉ chốc lát đã khôi phục như lúc ban đầu.

Ps: Bản dịch được dịch tại bns, cấm copy về bất cứ trang nào dưới mọi hình thức. Đứa nào copy là con bò :D

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 471: Nghĩ Văn Phệ Mạch

Thẩm Lạc sờ lên chỗ ngực còn hiện ra làn da màu hồng phấn, trên mặt lộ ra một vòng ý cười, Đại Khai Bác Thuật này chữa trị còn tốt hơn nhiều so với hần dự đoán, dùng để phụ trợ tu luyện Huyền Âm Khai Mạch Quyết không thành vấn đề.

Lần nữa đạt được kim đan từ Kim Giáp Thiên Tướng, Thẩm Lạc theo thường lệ rời kim điện, ở bên ngoài điều tức tu luyện.

Trong khoảng thời gian này tu tập Đại Khai Bác Thuật, không chỉ công pháp có chút thành tựu, ngay cả tu vi cũng bất tri bất giác tăng trưởng lên nhiều, tăng thêm viên đan dược này phụ trợ, cảnh giới Thẩm Lạc vậy mà lần nữa tăng lên, tiến nhập trạng thái Đại Thừa kỳ đỉnh phong.

Hần đứng lên, thần quang trong mắt sáng láng, ý niệm trong lòng cùng một chỗ, thể nội pháp lực tự vận chuyển, trong đan điền truyền đến một cảm giác nóng rực, toàn thân trên dưới tựa hồ có lực lượng mãnh liệt dùng không hết.

Chỉ một thoáng, khí lưu sau người hần phun trào, hình như có hơi nước bốc lên, một trận thanh âm long ngâm tượng hồng vang lên, thân hình năm con Cự Long màu vàng cùng năm con cự tượng màu vàng nổi lên, vờn quanh người hần, toàn thân chớp động kim quang, chiếu sáng rạng rỡ.

Năm đầu Kim Long giương nanh múa vuốt, râu tóc đều dựng lên, nhìn cơ hồ như vật sống. Năm đầu Kim Tượng thì tương đối trầm ổn, đầu lâu ngẩng lên, vòi voi trùng thiên, làm ra tư thế gào thét.

Thân hình Kim Long Kim Tượng quay quanh Thảm Lạc, toàn thân tán phát hào quang ngút trời, bay thẳng đến màn sáng màu vàng quanh kim tháp, khiến nó rung mạnh không thôi.

"Hiểu thấu đáo kinh văn Hoàng Đình Kinh sau cùng không là vấn đề, bất quá Long Tượng lực này sắp viên mãn, chỉ sợ sẽ đột phá bình cảnh Đại Thừa kỳ đỉnh phong, chân chính tiến vào Chân Tiên kỳ." Thảm Lạc ngưng lại, tự lẩm bẫm.

Nói xong, toàn thân hấn loé lên kim quang, thân hình năm đầu Kim Long cùng năm con Kim Tượng vụt nhỏ lại, tất cả đều hóa thành một đoàn hào quang màu vàng xông vào trong cơ thể hấn, biến mất không thấy.

Ngay sau đó, hấn nâng lên hai tay xem xét, chỉ thấy trên đó lượn lờ kim quang, dưới đáy lớp vảy rồng hiển hiện đường vân, quang mang lấp lóe, bên trong như có một cỗ kinh khí vô hình vỡ bờ không thôi, khiến cho toàn thân hấn tản mát ra trận trận ba động cường hoành.

Thảm Lạc nhếch lên một vòng ý cười, tay bấm pháp quyết, tán đi kim quang, tất cả dị tượng dần dần tan biến.

"Lúc này rồi!"

Hấn nói nhỏ một tiếng, nhắm mắt khoanh chân ngồi xuống.

Lúc này, Thảm Lạc không vận chuyển pháp lực tiếp tục tu luyện nữa, mà tâm thần thu liễm, bắt đầu cẩn thận nhớ lại chi tiết bí thuật Huyền Âm Khai Mạch Quyết.

Sau nửa ngày, tâm niệm hấn đã định, bàn tay vung lên, lấy ra Lục Trần Tiên để đọc trước người.

Chẳng biết tại sao, bên trong vật này phong tồn đại lượng âm sát khí, lúc trước cùng Ngân Giáp Thiên Binh giao chiến từng nhiều lần xuất hiện, Thẩm Lạc dự định lấy âm sát khí bên trong dùng, để tu luyện Huyền Âm Khai Mạch Quyết.

Hai mắt Thẩm Lạc nhìn chăm chú bắp chân mình, ánh mắt rơi vào chỗ làn da huyết nhục dần dần hư hóa, chỉ còn lại một đầu bàng chi kinh mạch thuộc nhánh Âm Khiêu mạch, sáng lên một đường bạch quang mờ lung.

Hắn thấy vậy, cũng không bắt đầu thi pháp, mà chập ngón tay lại như đao, đầu ngón tay tựa như mũi đao đâm vào da bắp chân của mình, tiếp theo ngón tay du động, như vẽ tranh trên đùi.

Lúc đầu ngón tay hắn di chuyển, lập tức có một vòi máu tươi từ miệng vết thương chảy ra, thuận theo làn da, lưu lại từng vết tích đỏ thẫm. đầu ngón tay đi qua, hiển hiện một đạo huyết sắc phù văn trên đó.

Đạo phù văn kia cơ hồ bao trùm toàn bộ bắp chân, chính giữa là một chuỗi phù văn dày đặc nhỏ xíu, phía trên ngưng kết huyết châu rất nhỏ, như là một hàng lính kiến xếp hàng, nhìn có mấy phần giống với Nam Cương cổ thuật.

Ánh mắt Thẩm Lạc ngưng lại, trong miệng nhẹ tưng Huyền Âm Khai Mạch quyết, điểm hư không trên Lục Trần Tiên một cái, trên đầu ngón tay chợt bắn ra một đường bạch quang đánh vào thân roi, khiến nó run lên, phía trên lập tức sáng lên một đoàn ô quang.

Khác với giao chiến ngày thường, đoàn ô quang này, từ lúc sáng lên cũng không chấn động mãnh liệt, ngược lại lộ ra thập phần nhu hòa thuận phục, quang mang khẽ co rút lại, một tia sáng đen đặc từ đó tách rời ra, bị Thẩm Lạc dẫn dắt chảy xuôi.

Tia sáng đen đặc lưu động xuống, rơi vào trên phù văn khắc ở bắp chân, trong nháy mắt như rơi xuống một giọt mực nước, xâm nhiễm làm vết máu biến thành màu đen, trong nháy mắt toàn bộ phù văn như được rót vào linh khí, sáng lên một mảnh hắc quang, tự vận chuyển.

Chuỗi phù văn chính giữa bắp chân hình dáng linh kiến kia, đột nhiên giống như sống lại, một cái tiếp một cái đâm vào làn da trên đùi Thẩm Lạc, chui vào chỗ sâu kinh mạch huyết nhục.

Lông mày Thẩm Lạc bỗng nhiên nhíu một cái, trên bàn chân lập tức truyền đến một cỗ tê ngứa lại đau phức, phảng phất có mấy trăm con kiến đang gặm ăn huyết nhục của hắn.

Loại cảm giác này càng thêm thống khổ so với đau đớn đơn thuần, khiến cho tâm thần hắn cơ hồ thất thủ.

Nhưng ngay sau đó, Thẩm Lạc cắn chặt hàm răng, cưỡng ép tinh thần mình kiên định lại, bởi vì những nghĩ văn (phù văn hình con kiến) kia sắp tiến vào kinh mạch của hắn, chuẩn bị bắt đầu khai mạch.

Theo một cơn đau đớn bén nhọn khác truyền đến, trong nháy mắt kinh mạch Thẩm Lạc bị đứt gãy, liên hệ cùng Âm Khiêu mạch bị đoạn tuyệt, một cảm giác chết lạng lập tức dọc theo đầu kinh mạch lan tràn ra.

"Cái này. . . Thất bại rồi?" Thẩm Lạc thậm chí không kịp phản ứng.

Trên « Huyền Âm Khai Mạch Quyết » ghi lại: "Nghĩ văn phệ mạch, âm khí quán chú, không ngừng thủ trọng tại mạch đập, âm khí không dứt, như tơ treo ở lửa, không thể chìm nổi một chút xíu."

Ý là ngay chỗ nghĩ văn phệ mạch, trọng điểm ở chỗ kinh mạch tuy bị nghĩ văn từng bước xâm chiếm, nhưng nhất định phải bảo trì mạch đập không ngừng, dưới nghĩ văn dẫn dắt kết hợp cùng âm sát khí.

Nó khó khăn ở chỗ, cơ hồ giống như tơ tằm treo treo trên hỏa diễm, hơi ba động sẽ dẫn đến cắt đứt tơ tằm.

Lần thứ nhất thử đã thất bại quá nhanh, Thẩm Lạc thậm chí không thể cảm nhận được kinh mạch cùng âm sát khí khảm hợp, đã gây mất kinh mạch. Phù văn khắc họa trên đùi ẩn chứa cỗ âm sát khí kia, dưới pháp lực dẫn dắt chậm rãi thôi lui ra khỏi cơ thể của hắn.

Tâm niệm Thẩm Lạc vừa động, hai tay kết ấn trước người, yên lặng vận chuyển Đại Khai Bác Thuật, thể nội lập tức có một đạo Thuần Dương lực chảy xuôi tới, bọc lại đầu kinh mạch kia bắt đầu chữa trị.

Không bao lâu, trên đầu kinh mạch kia thu liễm quang mang, kinh mạch bị nghẽn văn làm gãy đã được chữa trị như lúc ban đầu.

Chữa trị xong, Thẩm Lạc nghỉ ngơi một chút, lại bắt đầu thôi động Huyền Âm Khai Mạch Quyết, dẫn âm sát khí trong Lục Trần Tiên vào thể nội, mở lại đầu bàng chi kinh mạch kia.

Theo âm sát khí chảy vào, toàn bộ phù văn lần nữa sáng lên ô quang, loại cảm giác đau đớn nhức mỗi kia lần nữa hiển hiện, một chuỗi nghẽn văn liền cắn xé về phía đầu kinh mạch kia.

Lần này, Thẩm Lạc hết sức chăm chú, không để cho mình phân tâm, cẩn thận khống chế chuỗi nghẽn văn này, từng chút từng chút bò lên trên đầu kinh mạch kia, cưỡng ép áp chế lực cắn xé của nó.

Kinh mạch không tiếp tục tùy tiện tách ra như lần đầu, chỉ là kinh mạch lúc bị thôn phệ truyền đến đau nhức làm kẻ khác khó nhìn. Mới một lúc, sắc mặt Thẩm Lạc đã trở nên trắng bệch, mồ hôi lạnh trên trán cũng theo đó liên tục nhỏ xuống.

Chỉ là bất kể thế nào, hấn cũng không buông lỏng nửa điềm, dẫn nghĩ văn không ngừng tiến lên, cũng dẫn dắt âm sát khí ngưng tụ thành sợi tơ so với kinh mạch còn mảnh khảnh hơn, theo vết tích nghĩ văn căn xé quần quanh lên.

Nghĩ văn căn xé từng khúc tiến về phía trước, mắt thấy sẽ đến một huyết to lớn phía trước, một cỗ đau đớn kịch liệt đánh tới, kinh mạch kéo căng lần nữa gãy mất.

Trong lòng Thảm Lạc ai thán một tiếng, chỉ có thể lại dẫn âm sát khí xuất thể, lần nữa lấy Đại Khai Bác Thuật chữa trị lại kinh mạch.

Ps: cấm copy khỏi bns.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 472: Khai Mạch

Thời gian như từng giọt từng giọt nước trôi qua, riêng bồng chi kinh mạch này, Thảm Lạc đã chữa trị không dưới ba mươi lần, vài chục lần trước đều không thể thông qua huyết Phong Long cạnh ngoài bắp chân, kinh mạch liền đứt gãy ra.

Sau đó mặc dù có tiến bộ, nghĩ vẫn thông qua được một tiết mạch lạc kia, thành công tới huyết Phong Long, nhưng khi nghĩ vẫn tiến vào chiếm giữ, lập tức dẫn tới khiêu huyết mãnh liệt bài xích, chưa kịp căn xé thì khiêu huyết đã nổ tung, làm kinh mạch gần đó bị tác động, Thảm Lạc phí hết một phen công phu mới chữa trị như lúc ban đầu.

Sau đó, cứ một lần lại một lần sụp đổ, dù nghĩ vẫn có thể thuận lợi tiến vào chiếm giữ khiêu huyết, nhưng khi âm sát khí chảy vào thì thân thể vẫn theo bản năng bài xích.

Thậm chí, bởi vì kích thích một đầu pháp mạch, dẫn tới pháp lực bị quét sạch, làm kinh mạch nửa bắp chân Thảm Lạc bị quấy đến rối tinh rối mù, lúc ấy mất đi toàn bộ cảm giác.

Nếu không có Đại Khai Bác Thuật bảo hộ, sau đó sắp xếp từng đầu kinh mạch như ý, bắp chân bầy của Thảm Lạc đã tàn phế.

Bất quá, trải qua lần lượt thất bại, Thảm Lạc không chế nghĩ vẫn và âm sát khí nhập vào càng thêm thuần thực, bồng chi kinh mạch trên các huyết Phong Long đều được đả thông, chỉ còn lại cái cuối cùng Tam Âm Giao chưa đột phá.

Giờ phút này, hai mắt hắn nhắm nghiền, tay bám pháp quyết, toàn lực duy trì phù văn vận chuyển trên đui. Trên huyệt Tam Âm Giao đang có một chuỗi nghĩ văn tụ cùng pháp lực ở bên trong đang dây dưa cùng nhau, bất phân thắng bại.

Thẩm Lạc nhíu mày thành một cục, hiển nhiên đang chịu đau đớn kịch liệt, chỉ là lúc này đang ở một tiết điểm âm sát khai mạch thập phần mấu chốt, hắn không dám buông lỏng chút nào.

"Đi."

Hắn chờ đúng thời cơ, trong miệng quát nhẹ một tiếng, ngón tay kết ấn đột nhiên chỉ xuống dưới. Lục Trần Tiên treo trước người lập tức run lên bần bật. Một sợi tơ sát khí ngưng tụ ra, theo nghĩ văn chui vào huyệt vị Tam Âm Giao.

Chỉ thấy trên chỗ huyệt vị kia loé lên quang mang, hơn phân nửa pháp lực bị đẩy ra, nghĩ văn cùng âm sát khí kết hợp với nhau, cùng pháp lực còn sót lại tạo thành một loại cân bằng đặc thù, giao hòa cùng nhau.

Theo một chỗ quan ải cuối cùng này bị công hãm, rốt cuộc Huyền Âm Khai Mạch tiến công vang dội.

Chỉ thấy phù văn trên chân Thẩm Lạc bỗng nhiên sáng lên quang mang, một mảnh huyết quang từ bên trên loé lên, lập tức co rút lại trở về, dần dần xâm nhập huyết nhục, hóa thành một đạo quang mang, bao trùm toàn bộ bàng chi kinh mạch của hắn.

Trên bàng chi kinh mạch đồng thời sáng lên tam sắc quang mang đỏ thẫm trắng, như một dây lụa màu sắc rực rỡ ngưng ở trong đó, quang mang chớp động, bắt đầu dung hợp với nhau.

Theo một điểm quang ngân cuối cùng trên đó biến mất, rớt cuộc âm sát khí cùng kinh mạch dung hợp hoàn tất.

Cùng lúc đó, phù văn khắc vào trên bàn chân Thảm Lạc, lập tức bộc phát ra một mảnh ánh sáng màu trắng như tuyết, giữa quang văn chớp động một loại lực lượng kỳ dị thấm vào, bao phủ lại đầu kinh mạch kia.

Thảm Lạc cảm nhận được lực lượng thần kỳ này, tâm thần khuấy động không thôi. Hắn có thể cảm nhận được âm sát khí trong kinh mạch, dưới tác dụng của phù văn đang biến mất từng chút từng chút một, một đầu pháp mạch mới tinh đang từng chút từng chút tạo ra.

Rớt cuộc, theo một điểm âm sát khí cuối cùng triệt để chuyển hóa, bàng chi kinh mạch trên Âm Khiêu kia rớt cuộc sáng lên một tầng ánh sáng màu lam, ngưng tụ thành một dải sáng màu lam long lanh.

Tâm niệm Thảm Lạc vừa động, tâm thần đắm chìm trong đầu pháp mạch này, có thể cảm nhận rõ từng tia từng sợi pháp lực từ trong Âm Khiêu mạch chảy xuôi ra, dần dần tụ hợp vào trong pháp mạch hoàn toàn mới này.

Hắn thôi động một chút, pháp lực tụ hợp vào trong đầu pháp mạch này lập tức vận chuyển. Nếu so sánh, có thể phát hiện độ rộng pháp mạch này không bằng hai mươi đầu pháp mạch kia, trên tính dẻo dai có chút khác biệt, chủ yếu nhất vẫn là tốc độ pháp lực vận chuyển chậm một chút. Bất quá may mắn là, hiệu quả chứa pháp lực cơ hồ không giảm đi, gần như giống pháp mạch bình thường.

"Ha ha, quả nhiên có thể thực hiện, như vậy số lượng pháp mạch còn có thể tăng thêm không ít." Thảm Lạc không khỏi mừng lớn.

Nói xong, hắn nhắm mắt điều tức một lát, lại bắt đầu tiếp tục mở mới pháp mạch. Hắn phải tranh thủ thời gian trong mộng, tận lúc trải nghiệm

diệu dụng Huyền Âm Khai Mạch Quyết, cho dù kinh nghiệm thất bại càng nhiều, với hấn đều cực tốt.

Chỉ có lĩnh ngộ pháp thuật này sâu hơn, trong hiện thực mới nắm chắc mở ra pháp mạch, cũng chỉ có số lượng pháp mạch tăng lên, tư chất tu hành mới nhảy vọt, tốc độ tu hành mới được đề cao.

Chỉ có tăng tốc tốc độ tu hành, mau chóng đề cao tu vi cảnh giới, mới có thể thoát khỏi uy hiếp thọ nguyên sắp hết.

Dưới chấp niệm trong lòng chống đỡ, Thẩm Lạc cơ hồ tiến nhập một loại trạng thái điên cuồng, hoàn toàn không ngủ không nghỉ không ngừng tu luyện Huyền Âm Khai Mạch Quyết. Hơn mười đầu bàng chi kinh mạch trong thân bị hấn giày vò lặp đi lặp lại, tới tới lui lui đứt gãy không dưới ba trăm lần.

Trong đó lần nguy hiểm nhất, chính là một đầu bàng chi kinh mạch liên thông Thủ Quyết Âm Tâm Bao Kinh, lặp đi lặp lại đứt gãy nhiều lần, ngoài ý muốn bị pháp lực trong Âm Tâm Bao Kinh chảy ngược, hợp với âm sát khí phát sinh xung đột, cả hai cơ hồ tiến hành một trận tranh đấu liều mạng, kém chút lan đến gân buồng tim Thẩm Lạc.

Cũng may thời khắc mấu chốt, Thẩm Lạc vận chuyển « Hoàng Đình Kinh » bảo vệ bản thân, lại lấy Đại Khai Bác Thuật gấp rút chữa trị, mới bảo toàn bàng chi kinh mạch kia, cũng làm cho Thủ Quyết Âm Tâm Bao Kinh chuyển nguy thành an.

Bất quá, cũng chính lần lượt ném thử, khiến cho hấn liên tục mở ra mười ba đầu pháp mạch phụ trợ. Bns. Bây giờ chuyện khai mạch, tuy nói không được trăm phần trăm thành công, nhưng góp nhặt kinh nghiệm cũng đã không ít, cũng làm cho hấn có lòng tin thử nghiệm trong hiện thực.

Mười ba đầu pháp mạch này mở xong, Thẩm Lạc bị ép ngừng lại, trong kim tháp lần nữa có kim quang chớp động, hấn đành phải lần nữa tiến vào kim tháp, tiếp tục khiêu chiến ba mươi sáu Thiên Cương binh.

Tu tập Đại Khai Bác Thuật, lại tăng lên mười ba đầu pháp mạch, Thẩm Lạc bây giờ không nói mặt khác, chỉ nói thể nội tích chứa pháp lực, cơ hồ vượt xa gấp ba tu sĩ Đại Thừa hậu kỳ.

Trừ điều đó ra, sau khi hấn tu luyện, còn cẩn thận cảm ngộ quá trình giao thủ với các thiên binh, các loại thần thông thuật pháp cũng nhận thức sâu hơn, trong chiến đấu thử áp dụng, trên cơ bản không tốn nhiều thời gian đã đánh bại mấy tên Thiên Binh còn lại.

Giờ phút này, hấn đang cầm roi đứng trên bình đài không gian chiến đấu, cách không xa trước người, quang mang trên thân một tên Ngân Giáp Thiên Binh cầm song kích đang dần dần tiêu tán, cuối cùng hóa thành một đoàn bạch quang, bay vào thần hồn Thẩm Lạc.

"Đây là một tên Thiên Cương binh cuối cùng, xem ra có thể trở về rồi." Thẩm Lạc chậm rãi mở hai mắt ra, trên mặt hiện ra một vòng ý cười, tự lẩm bẩm.

Vừa dứt lời, chung quanh hấn loé lên quang mang, người đã thôi lui ra khỏi vùng không gian kia, về tới trong kim điện.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 473: Thiên Tướng Hiện

Kim Giáp Thiên Tướng ngồi ngay ngắn trên bảo tọa giống thường ngày, thân hình lù lù bất động, bảo tháp màu vàng trong tay gã sáng lên một cái, nhưng không có cửa tháp mở ra, cũng không có đan dược bay ra.

"Không phải chứ, đánh ngã tên Thiên Binh cuối cùng rồi, vậy mà không có ban thưởng sao?" Thâm Lạc nhíu mày lại, có chút buồn bực.

Tiếng nói của hắn chưa kịp rơi xuống, trên thân Kim Giáp Thiên Tướng bắt đầu sáng lên một mảnh kim quang loá mắt, từng tầng từng tầng vàng sáng như khổng tước xòe đuôi quét về bốn phía, khiến cho Thâm Lạc hoa mắt thần mê một trận.

Giữa như thật như ảo, tên Kim Giáp Thiên Tướng kia phảng phất lần nữa sống lại, thần sắc nghiêm túc nhìn về phía Thâm Lạc, chậm rãi mở miệng nói:

"Quả nhiên là người kế thừa truyền thừa Phương Thốn sơn, không sai, không sai. Bất quá tương lai ngươi gánh vác quá mức nặng nề, trình độ bây giờ còn xa xa không đủ. Lại nhìn ngươi, còn có thể thông qua khảo nghiệm Lô Bộ Thiên Tướng không?"

"Còn phải khảo nghiệm?" Thâm Lạc nhíu mày lại, kinh ngạc nói.

Hắn tưởng rằng thông qua khảo nghiệm ba mươi sáu Thiên Cương binh là có thể thuận lợi trở về hiện thực, nhưng từ lời nói của Kim Giáp Thiên Tướng thì không phải như vậy.

Trong lòng Thẩm Lạc ai thán một tiếng, ngay cả tâm trí tranh luận cũng không có, khoát tay áo muốn đi ra ngoài điện.

Nhưng mà, hắn vừa mới quay người lại, sau lưng liền có một trận ba động pháp lực truyền đến.

Thẩm Lạc vội vàng xoay người, liền thấy trong mắt Kim Giáp Thiên Tướng bắn tới một vệt kim quang, bao phủ quanh thân hắn vào, tiếp theo một cái chớp mắt, thân ảnh của hắn lại quay về vùng không gian chiến đấu kia.

"Đây là có chuyện gì?" Thẩm Lạc nhăn mày lại, phát hiện chuyện này tựa hồ không đơn giản.

Đúng lúc này, đôi diện hắn có một đạo quang mang màu bạc hiện lên, ở trong ngưng ra một quang cầu màu bạc to lớn, quang mang chớp động, một bóng người gầy gò từ trong đạo đạo tia điện hiện ra.

Thẩm Lạc chăm chú nhìn lại, chỉ thấy người kia có khuôn mặt như thanh điện, tóc như chu sa, hai mắt vừa tròn lại trống, gương mặt vừa nhọn vừa dài, bờ môi lật ra ngoài, bên trong mọc đầy răng nanh lồi ra ngoài, chột nhìn giống máy phần với Hồ Tôn Ác Quỷ.

Mà phía sau nó còn sinh ra hai cánh lông vũ màu xanh, trên thân phủ lấy một tầng áo giáp màu bạc, phía trên có nhiều kim văn, tinh mỹ tuyệt luân, tay nắm một cây trường côn màu vàng, phía trên điêu khắc dày đặc lôi vân, xem xét liền biết vật phi phàm.

Bất quá, mặc dù dung mạo nó xấu xí, khí thế toàn thân lại hết sức kinh người, dù cách xa gần trăm trượng, Thẩm Lạc cũng có thể cảm nhận được trên thân nó truyền đến trận trận sóng pháp lực, vượt xa Đại Thừa kỳ, rõ ràng là Chân Tiên cảnh.

Thẩm Lạc thấy nó không vỗ cánh, thân hình vẫn trôi nổi trên mặt đất, trong lòng biết lần này hơn phân nửa khác với lúc đầu, muốn thủ thắng chỉ sợ không dễ như trước.

Cổ tay hắn chuyển động, trong lòng bàn tay loé lên ô quang, Lục Trần Tiên từ đó nổi lên.

Thẩm Lạc vừa triển khai tư thế, trong mắt Lôi Bộ Thiên Tướng xấu xí kia liền có một đạo thần thái hiện lên, tiếp theo tay chuyển động, hoàng kim côn cao một trượng liền bị nó xoay "Phản phật", một tay nắm lấy chỉ sang.

"Thế mà lại còn khiêu khích, ngược lại mạnh hơn không ít so với những Thiên Binh chất phác lúc trước." Thẩm Lạc ngạc nhiên, trong lòng càng tỉnh táo.

Đúng lúc này, hắn chợt nghe "Ầm" một tiếng sấm rền, liền thấy trong hư không phía trước trống rỗng hiện lên một đạo tia điện, thân ảnh Lôi Bộ Thiên Tướng kia trong nháy mắt biến mất tại chỗ không thấy.

Thẩm Lạc còn chưa kịp phản ứng, sau lưng liền có một đạo điện quang hiện lên, theo sát là kinh phong đại tác, một cây hoàng kim trường côn mang theo một chuỗi tàn ảnh màu vàng, quét ngang tới phần eo hắn.

"Ầm" một tiếng vang trầm!

Bên hông Thẩm Lạc truyền tới đau đớn, phảng phất bị sơn nhạc nện vào, thân thể nhịn không được như con tôm cuộn mình lên, bay ngang qua một bên.

Trong lòng của hắn run lên, mắt thấy thân thể sẽ ngã xuống đất, một đạo điện quang đã chờ từ sớm rơi xuống.

Thân ảnh Lôi Bộ Thiên Quân nổi lên, trường côn đâm xuống mặt đất một cái, vừa vắn nằm dưới thân Thẩm Lạc, lấy thế đòn bẩy hẩy lên một cái.

Thẩm Lạc chưa kịp rơi xuống đất đã thay đổi phương hướng, lại nhanh chóng bay lên không trung.

"Nguy rồi."

Trong lòng của hắn run lên, đã nghĩ đến động tác tiếp theo của Lôi Bộ Thiên Tướng, nhưng đã chậm một bước.

Vừa mới suy nghĩ, thân hình Lôi Bộ Thiên Tướng kia đã xuất hiện ở trên đỉnh đầu.

Chỉ thấy trong hai mắt nó hiện lên một tia điện mang, hai tay nắm chặt hoàng kim trường côn bổ xuống đầu Thẩm Lạc.

Đường vân trên thân hoàng kim côn kia nhao nhao sáng lên, từng đạo lôi điện trắng kiện màu tím xanh mãnh liệt tuôn ra, quán quanh trên hoàng kim côn, phát ra tiếng oanh minh rung trời.

Thẩm Lạc căn bản không kịp phản ứng, liền bị một côn đập vào đầu.

Chỉ một thoáng, một cổ đau nhức vô cùng mãnh liệt đánh tới, tất cả điện quang màu tím xanh như một thanh đao nhọn đâm vào đầu của hắn, thần thức của hắn trong nháy mắt lâm vào một vùng tăm tối, cả người liền đắm mình vào trong đó.

Không biết qua bao lâu, Thẩm Lạc giật mình hoàn hồn, đột nhiên tỉnh lại, trong miệng vẫn nhin không được kêu lên một tiếng sợ hãi.

Hắn thoáng trầm tĩnh lại, xem xét, mới phát hiện chính mình đang đứng ở trước mặt Kim Giáp Thiên Tướng kia.

"Chết rồi?" Thảm Lạc xoa bóp gương mặt một cái, có chút giật mình.

Vừa rồi gặp phải Lôi Bộ Thiên Tướng kia, tốc độ nhanh chóng hẳn chưa bao giờ thấy, cây hoàng kim côn kia cũng uy lực tuyệt luân, Thảm Lạc thậm chí còn không kịp phản ứng, liền chết dưới côn bổng rồi.

"Không được, lấy lực lượng Đại Thừa đối kháng Chân Tiên, đơn giản không có phần thắng chút nào, tiếp tục như thế căn bản chính là chịu chết oan uổng." Thảm Lạc vừa nghĩ tới mỗi một lần chết, thọ nguyên của mình trong hiện thế sẽ giảm bớt một phần, không chỉ cảm thấy đau lòng.

Hắn vội vàng xoay người, nhanh bước ra ngoài kim điện.

Nhưng trong nháy mắt hắn quay người, cỗ sóng pháp lực quen thuộc sau lưng lại truyền đến.

Động tác Thảm Lạc cất bước cứng đờ, biểu lộ trên mặt cười khổ còn chưa kịp thu hồi, cả người đã bị kim quang bao phủ, rất nhanh lại xuất hiện trong vùng không gian chiến đấu kia.

Cách hẳn hơn trăm trượng, tên Lôi Bộ Thiên Tướng kia một lần nữa hiển hiện, trong mắt vẫn như cũ có mấy phần khiêu khích.

Thảm Lạc thấy thế, cảm thấy bất đắc dĩ, ánh mắt quét qua bốn phía một vòng, căn cứ ký ức lúc trước trải qua với Lôi Bộ Thiên Tướng để tìm mấy chi tiết, lật tay lấy ra Lục Trần Tiên, ngưng thần nhìn về phía đối diện.

Đúng lúc này, hai cánh sau lưng tên Lôi Bộ Thiên Tướng kia đột nhiên mở ra, một đạo quang mang gió lốc màu xanh hỗn tạp lôi điện màu bạc bỗng nhiên lóe lên, thân ảnh nó lại biến mất không thấy.

Tiếp theo một cái chớp mắt, thân ảnh Lôi Bộ Thiên Tướng nổi lên sau lưng Thảm Lạc, hoàng kim côn mang theo một chuỗi tàn ảnh, quét ngang

về phía eo Thảm Lạc, thế đại lực trầm, uy không thể cản.

"Keng" một tiếng vang lên!

Chỗ hoàng kim côn đánh tới, sớm có một cây roi sắt huyền hắc đón đỡ, cả hai đột nhiên chạm vào nhau, lập tức nổ tung một đoàn khí lãng.

"Lực đạo thật lớn!"

Thảm Lạc thảm than một tiếng, mặc dù sớm dùng Lục Trần Tiên đón đỡ hoàng kim côn, nhưng vẫn bị cự lực một côn kia đánh bay ra sau, quỹ tích thân hình bay không khác nhiều so với lúc trước.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 474: Vượt Quá Tưởng Tượng

Trong lòng Thẩm Lạc biết, trong chớp mắt Lôi Bộ Thiên Tướng sẽ xuất hiện tại trước người mình, lấy trường côn đánh mình bay lên không trung. Nên thân hình hắn chưa rơi xuống đất, đã lập tức vận chuyển công pháp Hoàng Đình Kinh, thúc giục Long Tượng chi lực trong cơ thể.

Chỉ thấy trên tay trái của hắn kim quang lóe lên, bàn tay lập tức hóa thành vuốt rồng to khỏe, một tay chụp xuống phía dưới thân, vừa lúc bắt lấy hoàng kim côn của Lôi Bộ Thiên Tướng đang đánh tới.

Ngay sau đó, bỗng nhiên hoàng kim trường côn hướng lên trên vẫy một cái, thân thể của Thẩm Lạc cũng theo đó bị nhấc lên. Nhưng tay hắn nắm chặt lấy đầu côn, thành ra thân thể chỉ bị giơ lên cao chứ không giống như lúc trước bị đánh bay lên không trung.

Nhưng ngay sau đó, đột nhiên phù văn trên hoàng kim côn chớp động, một tầng điện quang hai màu tím xanh đồng thời sáng lên. Nó ngưng tụ "Ầm ầm" ở chỗ tay cầm côn của Lôi Bộ Thiên Tướng, rồi bất ngờ đánh về phía Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc đã sớm đoán được điều này, tay buông ra trước một bước, thân thể rơi xuống đất trong nháy mắt lập tức thi triển Tà Nguyệt Bộ củaباح ng oc sac h. Ánh trăng dưới chân tản ra, xông về phía Lôi Bộ Thiên Tướng, đồng thời vung Lục Trần Tiên lên, chặn ngang đánh tới.

Trên thân Lục Trần Tiên hiện ra một đoàn ô quang, như mặt trời màu đen đang nở rộ, hướng về phía người Lôi Bộ Thiên Tướng rơi xuống. Trong

đôi mắt tên kia một tia điện quang hiện lên, toàn thân áo giáp kim quang sáng rực, một tầng điện quang màu vàng từ khe hở của áo giáp tràn ra ngoài, hóa thành một tầng màn sáng lồi điện ngăn ở bên ngoài thân.

Lục Trần Tiên đột nhiên nện lên trên màn sáng, phát ra một tiếng vang trời, không lên tiến thêm được nữa.

Mặt ngoài của màn sáng lại có các đạo lôi quang uy mãnh bay ra, quét ngang như trường tiên, hung hăng đánh về phía Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc khó khăn lắm mới tránh thoát được công kích của đôi phương, không dám lơ là, vội vàng lui về sau hơn mười trượng. Ý niệm trong lòng nhanh chóng, công pháp Hoàng Đình Kinh trong cơ thể đã hoàn toàn được thúc dục.

Cả người hấn bỗng sáng lên kim quang, năm đầu Kim Long và năm thân ảnh Cự Tượng liên tiếp hiện ra, ở trong không trung bay múa, thi nhau nhập vào trong cơ thể của hấn. .

Thân hình của Thẩm Lạc lập tức phồng lớn gấp đôi, trên hai chân có thanh quang lượn lờ, hóa thành chân Cự Tượng to lớn. Hai tay, lưng cho đến cái cổ, đều bao trùm một tầng vảy rồng thật dày. Bàn tay nắm Lục Trần Tiên, cũng thay đổi thành vuốt rồng to khỏe.

Thân thể của Thẩm Lạc vừa mới biến hóa xong, phía trước đã có một đạo ngân quang hiện lên. Phong lôi song sí sau lưng của Lôi Bộ Thiên Tướng khê động, trong nháy mắt xuất hiện trước người hấn, một tay làm đao đâm thẳng xuống phần yếu hại của cổ.

Một kích này qua nhanh, Thẩm Lạc căn bản không kịp ngăn cản chỉ có thể cố tránh né.

"Ầm" một tiếng điện quang chớp động, tia điện màu vàng quán quanh trên tay Lôi Bộ Thiên Tướng. Nó hóa thành bộ dáng một cây chùy thủ màu vàng, chém lên cổ Thẩm Lạc, lập tức một chuỗi hỏa tinh màu vàng tóe lên.

Dưới sự che chở của vảy rồng, cổ Thẩm Lạc không bị một chút tổn thương. Lục Trần Tiên trong tay đột nhiên vung ra, hóa thành một đạo ô quang to lớn đánh vào ngực của Lôi Bộ Thiên Tướng.

Chỉ nghe "Phanh" một tiếng vang trầm, đoàn ô quang tại trước người Thẩm Lạc nổ tung, thân thể Lôi Bộ Thiên Tướng như lọt vào trọng kích, bị đánh bay ra xa ngoài trăm trượng.

Thế nhưng thân thể y còn chưa kịp rơi xuống đất, hai cánh sau lưng lại lần nữa chuyển động, điện quang màu bạc "Ầm" vang lên. Cả người lần nữa trở nên mơ hồ, hóa thành liên tiếp tàn ảnh màu bạc, biến mất tại trong không trung.

Hai mắt của Thẩm Lạc nhanh chóng nhìn khắp bốn phía, thần thức cũng bao trùm ra bốn bề. Nhưng đáng tiếc ánh mắt căn bản không đuổi kịp Lôi Bộ Thiên Tướng, thần thức cũng chỉ có thể phát giác được bốn bề đều có sóng pháp lực, lại không cách nào tìm ra được thân ảnh kia.

Đúng lúc này, trên đỉnh đầu bỗng nhiên "Đôm đốp" rung động, Thẩm Lạc ngẩng đầu nhìn lên, thì thấy một bóng người từ trên trời giáng xuống ba ch ngọc sa ch. Hai tay nó nắm trường côn màu vàng như là lưỡi kiếm phán quyết, hướng về phía dưới mình đâm tới.

Áng sáng của phù văn màu vàng trên trường côn sáng rực, một tầng tím xanh hai màu điện quang hỏa hoa, hỗn tạp tại trong một mảnh ngân quang tia điện khi, hóa thành một đạo phương viên chừng trăm trượng lôi điện quang trận, như là một cái móc ngược chén lớn rơi xuống.

Còn chưa tiếp xúc Thẩm Lạc đã thấy quanh thân trở nên tê dại, lông tơ và tóc trên người đều dựng thẳng lên. Một cỗ lực lượng kỳ dị bao phủ bốn phía lại, trực tiếp phong kín hẳn ở giữa, muốn tránh hay xô dịch đều không thể làm được.

Cùng lúc đó phía trên trường côn màu vàng rủ xuống một đạo kim sắc quang mang, nhanh chóng sáng lên, cuối cùng hóa thành một cánh tay tia chớp màu vàng, hướng về phía dưới.

Tia chớp màu vàng hạ xuống cực nhanh, chỉ một cái thoáng, đã đánh lên mi tâm của Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc chỉ là cảm thấy mi tâm mát lạnh, thậm chí còn chưa kịp cảm nhận được uy lực của dòng điện, đầu đã nổ bể ra, ánh mắt lần nữa lâm vào một vùng tăm tối, lại bị chết một lần.

Sau một lát, chờ ánh mắt hẳn lần nữa khôi phục như lúc bình thường, thì người đã đứng ở trong vùng không gian chiến đấu kia, trong lòng lại thấy phiền muộn vô cùng.

Thiên Tướng cấp độ Chân Tiên, có chiến lực cường đại vượt xa khỏi tưởng tượng của hắn. Cho dù bản thân dùng toàn bộ lực lượng của ngũ long ngũ tượng, nhưng khi bị nó công kích chỗ yếu hại thì cũng khó ngăn cản hoàn toàn.

"Không thể chết tiếp nữa, tiếp tục như thế, dù tiến giai Ngung Hồn kỳ có thêm được thọ nguyên, cũng căn bản không chịu được giày vò, không biết còn có thể sống để về tới hiện thực hay không." Thẩm Lạc than thở một tiếng.

Hắn ngưng thân nhìn về phía Lôi Bộ Thiên Tướng, trong lòng âm thầm tính toán đối sách, dù thấy thế nào, đều cảm thấy không có phần thắng.

Còn không đợi hấn nghĩ ngợi rõ ràng, phía trước lại hiện lên một đạo điện quang màu bạc, thân ảnh của Lôi Bộ Thiên Tướng đã xuất hiện ở phía sau, giống như lúc trước, hoàng kim trường côn quét ngang tới.

Thảm Lạc ứng đối trước sau như một, tạm thời bức lui Lôi Bộ Thiên Tướng.

Ngay sau đó, thân ảnh của Lôi Bộ Thiên Tướng lóe lên, ở trong hư không xẹt qua từng đạo tàn ảnh, lại một lần biến mất trong không trung.

Thảm Lạc nghĩ nhanh như điện, hai tay bắt đầu kết ấn đồng thời đầu ngửa ra nhìn lên phía trên.

Đúng lúc này, một đạo điện quang ở phía trên hiện ra, thân ảnh Thiên Tướng bỗng dung xuất hiện. Hai tay nó nắm côn như Tài Quyết Chi Kiếm hạ xuống, hồ quang điện tím xanh và tia điện ngân quang ở bốn phía lần nữa hiển hiện, bao phủ khắp nơi.

Khi cỗ lực lượng quý dị kia muốn trói buộc Thảm Lạc lần nữa, trong mắt của hấn bỗng dung sáng lên một đạo tinh quang, một tay bỗng nhiên hướng xuống kéo một cái, trong miệng hét to một tiếng: "Rơi" .

Lúc âm thanh của hấn vừa rơi xuống, xa trong hư không một cỗ tối tăm chi lực như đang dẫn dắt, tựa hồ có ngôi sao đang di chuyển, ánh sáng chớp động.

Một ngôi sao màu vàng to lớn như ngọn núi, không biết từ chỗ nào ở hư không lao tới, hướng phía trên kim tháp rơi xuống. Nó ở trong hư không vẽ ra một đường lửa vàng rực, sáng chói không gì sánh được.

Bên ngoài Kim tháp, lưu quang lấp lóe trên màn sáng, lại không ngăn cản được ngôi sao màu vàng rơi xuống.

Trong nháy mắt nó tại xuyên qua màn sáng của kim tháp, tựa hồ từ thực chuyển sang hư. Nó xuyên thấu màn sáng, xuyên thấu kim tháp, xuyên thấu vùng không gian chiến đấu kia, đột ngột xuất hiện trên Bạch ngọc sách đỉnh đầu của Lôi Bộ Thiên Tướng.

Người sau thần sắc nghiêm túc, đối với biến cố trên đỉnh đầu không để ý chút nào. Trong tay y vẫn nắm chặt hoàng kim trường côn đang sáng lên phù văn, một đạo thiểm điện màu vàng đã ngưng tụ ra, bắn về phía Thẩm Lạc.

Thiểm điện màu vàng mau lẹ vô cùng, vẫn là nhanh hơn hư ảnh ngôi sao một bước, mắt thấy muốn đánh lên người Thẩm Lạc.

Trong cơ thể Thẩm Lạc Long Tượng chi lực đã sớm vận chuyển tới cực hạn, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc cưỡng ép tránh thoát trời buộc, vặn vẹo thân thể một chút.

"Xùy" một âm thanh vang lên.

Điện quang màu vàng dù chưa đánh trúng đầu Thẩm Lạc, lại trực tiếp xuyên qua bờ vai của hắn.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 475: Bàn Đào

Một đạo huyết quang bắn ra, cánh tay Thảm Lạc bay lên cao, từ chỗ đầu vai trực tiếp bị cắt đứt xuống.

Trong nháy mắt sắc mặt hẳn trở nên trắng bệch, thân thể hơi lão đảo, lại vẫn ngoan cường lấy Lục Trần Tiên chĩa xuống đất, chèo chống chính mình.

Đúng lúc này, hư ảnh ngôi sao màu vàng rớt cục đập xuống, đánh vào trên thân Lôi Bộ Thiên Tướng.

"Ầm ầm "

Một tiếng nổ kịch liệt vang lên, vô số đạo điện quang màu vàng bắn về phía bốn phương tám hướng. Giống như một cây dù lớn bằng điện đang chống đỡ trong phạm vi trăm trượng, hồ quang điện tia chớp tới lui không ngừng, lấp lóe không thôi.

Thảm Lạc chịu đựng đau nhức kịch liệt nhìn về phía trước người, lại kinh hãi phát hiện, thân ảnh Lôi Bộ Thiên Tướng đang tại trước người cách đó không xa. Hai tay y vẫn nắm chặt hoàng kim trường côn của bạch ngọc sachh, nửa quỳ trên mặt đất.

Đỉnh của Trường côn đang chống đỡ lấy ngôi sao màu vàng, khiến cho không cách nào hạ xuống, chỗ va chạm có ánh lửa văng ra khắp nơi điện quang kéo dài, rất là đẹp mắt.

Nhưng lực lượng ngôi sao hạ xuống cuối cùng có hạn, sau một hồi không ngừng đụng nhau lực lượng dần bị hao mòn, quang mang dần phai nhạt đi.

Nhưng ngay lúc này, trên không của không gian chiến đấu đột nhiên xuất hiện một trận ba động kịch liệt. Một ngôi sao lớn gấp 10 lần so với lúc trước hiện ra, đập xuống trên ngôi lúc trước.

Ánh sáng của cả hai trong nháy mắt hòa lại, một lực áp bách to lớn trực tiếp xuyên qua, âm âm đập xuống.

Lôi Bộ Thiên Tướng vốn còn có thể chống đỡ, lập tức không cách nào chèo chống được nữa, bị ngôi sao nghiền ép đè xuống.

Một tiếng va chạm nặng nề truyền đến, toàn bộ không gian chiến đấu rung mạnh, mặt đất trên bệ đá truyền đến liên tục xuất hiện tiếng vang, từng vết rách to lớn như mạng nhện bắt đầu lan tràn ra.

Trên vùng đất bị nghiền nát hiện ra một đồ án màu đen to lớn, chỗ chính giữa bất ngờ có hai đồ án ngôi sao năm cánh. Bốn phía có vân văn vờn quanh, ở trong truyền đến từng luồng khí tức nóng rực của ngôi sao.

Một tay của Thẩm Lạc nắm Lục Trần Tiên, chậm rãi đi đến phía trước, chỗ cánh tay bị đứt đang được một tầng bạch quang mơ hồ bao phủ, bên trong truyền đến cảm giác vừa mềm vừa tê, vừa đau lại nhột.

Nhưng hiện giờ hẳn căn bản không rảnh bận tâm những thứ này, khi ánh mắt nhìn rõ đồ án chính giữa của ngôi sao, thần sắc hơi đổi.

Tại trên đồ án của hai ngôi sao, thành linh Lôi Bộ Thiên Tướng đang nằm, hai cánh chim sau người đã bị lực lượng của ngôi sao xé nát, áo giáp toàn thân cũng bị hư hại hoàn toàn. Cả người y còn bị một cỗ quang mang của ngôi sao bao phủ, giam cầm trên mặt đất không đứng dậy được.

"Xem ra chỉ khi đạt tới cảnh giới Chân Tiên, hoàn toàn tu thành Tam Tinh Diệt Ma, mới có cơ hội một kích diệt sát được Chân Tiên cảnh."

Thẩm Lạc nói xong không chần chờ chút nào, bước ra phía trước, thúc giục Long Tượng chi lực, vung vẩy Lục Trần Tiên, hướng về phía đầu của Lô Bộ Thiên Tướng hạ xuống.

Sau khi đoàn ánh sáng màu đen ở phía trên đầu nổ tung, thân hình của Lô Bộ Thiên Tướng rốt cục dần tiêu tán.

Thẩm Lạc thở phào một cái, trước mắt có một đạo bạch quang bay qua, thẳng đến mi tâm.

Đoàn bạch quang sau khi dung nhập vào thần hồn, trong thức hải của Thẩm Lạc lập tức nhấc lên một trận sóng gió ngập trời. Hình như trong đó có một tầng lôi vân dày đặc hiện ra, sau khi điện quang lấp lóe một hồi lâu, mới dần khôi phục lại như thường.

Thẩm Lạc chán nản ngồi ngay đó, nghỉ ngơi một lát, rồi mới ghé mắt xem xét. Bên tay trái bị cụt đã trùng sinh hoàn tất, khi ánh sáng màu trắng rút đi, lộ ra cánh tay màu phấn hồng, rục rở hẳn lên.

Hắn hoạt động một chút, phát hiện không có điều bất thường mới an tâm nhắm mắt khoanh chân, ngồi xuống điều tức.

Sau khi nghỉ ngơi một lát, Thẩm Lạc từ trong không gian chiến đấu, trở về đại điện màu vàng óng.

Trong kim điện, tên Kim Giáp Thiên Tướng vẫn ngồi ngay ngắn bên trên. Bảo tháp màu vàng trên tay tỏa ra ánh sáng, tầng dưới chót cửa tháp của bậc ngọc sặc sỡ bỗng từ từ mở ra, một đoàn hào quang màu vàng từ bên trong lượn vòng ra, bay về phía Thẩm Lạc.

Ngay lúc chòm sáng bay ra, Thẩm Lạc đã cảm nhận được một cỗ khí tức không tầm thường ở trên đó, thần sắc hơi đổi, vội vàng đưa tay nhận lấy.

Kim quang rơi vào trong tay của hắn, quang mang dần thu lại. Một trái đào tươi mọng nước to bằng ấm trà, lập tức hiện ra.

Đào này vừa mới xuất hiện, không khí trong bốn phía lập tức xuất hiện hương vị giống như u lan. Thẩm Lạc nhíu mũi ngửi nhẹ một chút, thì cảm thấy cỗ hương khí u lan như thuận theo xoang mũi truyền thẳng vào trong não, khiến cho bản thân chợt cảm thấy tinh thần mát lạnh, thoải mái vô cùng.

Trong lòng của hắn mừng rỡ, nâng đào lên quan sát tỉ mỉ một chút, thì phát hiện trên thân đào mọc đầy một tầng lông tơ mịn, màu hoàng kim, nếu nhìn kỹ còn có thấy hào quang bảy màu tỏa ra từ đó.

"Lúc trước những thứ bay ra từ trong kim tháp của Thiên Tướng, tất cả đều là kim đan phẩm giai cực cao, đào tươi này tất nhiên cũng không thể nào là vật bình thường. . . Chẳng lẽ là Dao Trì Bàn Đào trong truyền thuyết ư?" Thẩm Lạc âm thầm suy đoán.

Mặc kệ là truyền thuyết của dân gian, hay là các loại lời đồn đại, Thẩm Lạc đều không chỉ một lần thấy qua các truyền thuyết liên quan tới Bàn Đào.

Theo truyền thuyết ở trên Tiên giới, có một vườn Bàn Đào ở Dao Trì, bên trong có 3600 gốc Tiên Linh Đào Thụ. Trong đó 1,200 gốc đầu tiên, mỗi ba ngàn năm sẽ thành thực một lần, hoa quả hơi nhỏ, ăn vào có thể giúp thân thể khỏe mạnh, không sợ bệnh tật; 1,200 gốc ở giữa, mỗi 6000 năm thành thực một lần, ăn vào có thể giúp người ta trường sinh bất lão, một bước thành tiên; còn 1,200 gốc cuối cùng, thì mỗi 9,000 năm mới thành

thực một lần, nếu ăn vào có thể giúp người đó có thọ nguyên vô tận, đồng thọ cùng trời đất, trường tồn như nhật nguyệt.

Trong lòng Thâm Lạc mừng rỡ, đến mức quên rời đi kim điện, vội nâng... Bàn Đào lên, cắn xuống một ngụm.

Da Bàn Đào rất giòn, sau khi bị cắn phá thì một miếng thịt quả lớn rơi vào trong miệng Thâm Lạc. Hắn cẩn thận nhai kỹ mấy lần, bên trong có nồng đậm nước thơm ngọt tràn ra, khắp đầu lưỡi và răng miệng.

Con người của Thâm Lạc bỗng trợn lên, chỉ cảm thấy răng, lưỡi và nước dãi trong miệng tràn ngập mùi hương. Nếu chỉ bàn về hương vị, hắn cảm giác cả đời này đây là thứ ngon nhất bản thân từng được ăn, chưa bao giờ được thưởng thức qua hương vị tuyệt vời đến vậy.

Trong lúc nhất thời, hắn chỉ cảm thấy nước thơm ngọt kia đang thuận theo cổ họng chảy xuôi xuống, làm toàn bộ phế phủ trong người giống như trời hạn mà gặp được mưa thoải mái vô cùng. Bản thân hắn cũng đang lâm vào một loại trạng thái rất là kỳ diệu.

Đến lúc này Thâm Lạc hồn nhiên không biết, quần áo của hắn không gió tự bay, quanh thân đang bị một tầng ngũ thải hào quang bao phủ, tất cả kinh mạch toàn thân, đặc biệt là trên ba mươi ba đầu pháp mạch đều sáng lên thủy lam quang mang.

Một tầng vô hình khí lưu đang từ từ vờn quanh hắn, khiến cho thiên địa linh khí ở bốn phía dần tụ tập lại nơi đây.

Sau khi Thâm Lạc nuốt xuống một ngụm thịt quả Bàn Đào, lại lập tức cắn một cái, từ từ nhai nuốt, cảm thụ được thiên địa linh khí vô cùng tinh thuần ẩn chứa trong đó, đang chậm rãi rót vào toàn thân mình.

Cùng lúc đó, trong đan điền của hắn phảng phất như cũng đang nhấc lên một cơn sóng lớn ngập trời. Bên trong Bạc h n gọc sá ch như có tiếng long ngâm truyền ra, ào ạt mãnh liệt quay cuồng không ngừng đánh tới, một đầu pháp lực tinh thuần do Thủy thuộc tính ngưng tụ thành Thủy Long màu lam đang từ đó xông lên.

Giống như Giao Long ra biển, Thủy Long màu lam ngay khi xông ra đan điền thì cùng linh lực nồng đậm quanh thân của Bàn Đào gặp nhau, tựa như kim phong ngọc lộ gặp lại, cả hai lập tức dung hợp với nhau.

Vốn Thủy Long mới chỉ có hình thức ban đầu, trong nháy mắt hấp thu được linh lực của Bàn Đào, lập tức như được rót vào linh hồn. Nó ngẩng đầu phát ra một tiếng long ngâm, trong đôi mắt sáng lên hai đoàn linh quang, trên dưới toàn thân giống như hiện ra vảy rồng.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 476: Thiên Kiếp Giáng Lâm

Thủy Long màu lam đậm đầu thẳng vào trong Nhâm mạch Thâm Lạc, dọc theo pháp mạch rộng mở, như là Giao Long qua sông, bay thẳng lên hướng phía đỉnh. Những nơi nó đi qua, pháp mạch khuấy động không thôi, pháp mạch vốn như thường nhân lập tức bị khuếch trương gấp đôi.

Giao Long từ Nhâm mạch nhập Đốc mạch, đi tới sau lưng rồi thay đổi tuyến đường qua Đái mạch, tiếp theo du tẩu theo tất cả pháp mạch quanh thân Thâm Lạc. Theo nó hấp thu linh lực Bàn Đào càng ngày càng nhiều, quang mang pháp mạch quanh thân Thâm Lạc cũng càng ngày càng sáng.

Trong bất tri bất giác, công pháp Hoàng Đình Kinh trong thể nội Thâm Lạc bắt đầu tự vận chuyển, trong thức hải của hắn giống như nhắc lên một trận bão táp, thần thức giữa hư không không ngừng quanh quẩn bảy mươi hai câu khẩu quyết Hoàng Đình Kinh:

"Thiên Đình Địa Quan liệt phủ cân, linh đài bàn cố vĩnh bất suy."

Chỉ chốc lát sau, Thâm Lạc ăn sạch trái Bàn Đào kia, trong tay chỉ còn lại có một hột đào dài nhỏ, màu sắc đỏ tươi.

Toàn bộ linh lực Bàn Đào bị hút vào trong cơ thể của hắn, khiến cho toàn thân hắn bắt đầu nổi lên cảm giác nóng rực. Bàn tay hắn nắm chặt hột đào kia, trong lòng cảm ứng, tự nhủ: "Quan khẩu kia, tựa hồ sắp tới. . ."

Nói xong, hắn tiện tay ném hột đào đi, hai tay nhắc lên bóp một cái pháp quyết, bắt đầu tự vận chuyển Hoàng Đình Kinh.

Thẩm Lạc vừa mới thôi động công pháp, mộ ý niệm tâm thần lập tức hiển hóa thành người, ngồi trên đỉnh đầu con Thủy Long màu lam kia, một tay nắm lấy sừng rồng, tuần sát các khiếu huyết quanh thân.

Những nơi Thủy Long đi qua, từng khiếu huyết sáng lên một đoàn lam quang, giống như đánh vỡ cấm chế nào đó, nhao nhao hiện ra một vòng xoáy nhỏ, bắt đầu điên cuồng xoay tròn.

Cảm giác pháp lực tràn đầy toàn thân của Đại Thừa đỉnh phong kia giờ không còn sót lại chút nào, Thẩm Lạc cảm thấy mỗi một chỗ khiếu huyết của mình, giống như một đầu dã thú đói khát, tham lam thôn phệ thiên địa linh khí.

Theo càng ngày càng nhiều thiên địa linh khí tiến vào thể nội, quần áo Thẩm Lạc căng tròn tới cực điểm, cả người lãng không phiêu khởi, nhìn tựa như một khí cầu phồng lên.

Thẩm Lạc giữ vững tâm thần, toàn lực vận chuyển Hoàng Đình Kinh, cực nhanh thu nạp thiên địa linh khí vào thể nội vận hóa, sau đó chuyển thành pháp lực thu nạp vào trong pháp mạch và đan điền.

Giới tử tâm thần kia thì không chế Thủy Long tùy ý rong ruổi trong thể nội kinh mạch, vận hành bảy chu thiên xong, rốt cuộc tích súc đầy đủ lực lượng, vọt tới phía quan ải bình cảnh Đại Thừa đỉnh phong.

Ở nơi đó, có một khiếu huyết hết sức đặc thù, gọi là Nê Hoàn cung, chỉ cần xông phá nơi đây, là có thể hóa phàm thành tiên.

Cổ ngữ có nói: "Tiên Nhân phủ ta đỉnh, kết tóc thụ trường sinh", chính là lấy tiên pháp quán thông Nê Hoàn cung, có thể khiến người khai thông tiên khiếu, đến thụ tiên pháp.

Bất quá đây chỉ là phạm tục vọng tưởng, trên thực tế tự nhiên không dễ dàng như vậy. Người tu hành chỉ khi tu luyện tới trạng thái Đại Thừa kỳ đỉnh phong, mới có tư cách thử quán thông Nê Hoàn cung, nếu không tùy tiện khởi xướng trùng kích, thần hồn sẽ bị hao tổn, từ đó cùng nhục thân bằng mặt không bằng lòng, không thể vấn đỉnh Chân Tiên cảnh.

Đúng lúc này, dị biến phát sinh.

"Đông. . ." Trong đại điện màu vàng óng vốn trống trải, đột nhiên vang lên một thanh âm như đánh trống.

"Đây là. . ." Thảm Lạc bị một tiếng trống vang này làm cho bừng tỉnh, đột nhiên mở mắt ra. Con Thủy Long thể nội kia cũng tạm thời thu thế xông lên, ở lại tại huyết Đại Chuy, xoay quanh không thôi.

"Đông. . ."

Sau một vài khắc, lại vang lên một tiếng chuông.

"Quy Cổ ba tiếng, thiên kiếp lâm thế." Lúc này, trên thân Kim giáp thiên tướng ngồi trên bảo tọa trong điện bỗng nhiên nhộn nhạo lên trận trận ánh sáng, một thanh âm có vẻ hồ hững từ trên người gã truyền ra.

"Thiên kiếp? Đây là có chuyện gì, bình thường không phải sau khi tiến vào Chân Tiên cảnh, mới có thiên kiếp giáng lâm sao?" Thảm Lạc nghe vậy, trong lòng không khỏi xiết chặt.

Liên quan tới chuyện Chân Tiên phi thăng, Thảm Lạc từng trao đổi kỹ với Bạch Tiêu Vân, từ đó biết được không ít chi tiết.

Xông phá Nê Hoàn cung là có thể hóa phạm thành tiên, sau đó sẽ có thiên kiếp lâm thế, tẩy luyện thần hồn, rèn luyện gân cốt, tẩy trừ tạp chất nhục thân, từ đó chân chính cũng cố Chân Tiên cảnh giới.

Mà thiên kiếp này trước giờ hung hiểm, người có thể thành công chịu đựng được nó khảo nghiệm ít càng thêm ít. Nếu thế gia tu tiên hoặc tông môn có người đạt tới một bước này, thường thường cần toàn tộc hoặc toàn bộ tông môn chuẩn bị.

Lúc trước, Bạch Tiêu Thiên dưới Bạch gia hết sức ủng hộ cùng tông môn Hóa Sinh tự che chở, mới thử đột phá.

Kết quả vẫn thất bại, cuối cùng không tiếc hủy một kiện pháp bảo trân quý của Hóa Sinh tự truyền xuống, mới miễn cưỡng bảo vệ một mạng, cuối cùng trở thành thân thể Bán Tiên.

Như gã còn tính là tốt, có nhiều người không chống được, bị thiên kiếp giết chết, cuối cùng rơi vào hình thần câu diệt, ngay cả luân hồi cũng không thể vào.

Mặt khác cũng có một ít người đặc thù, mặc dù nhục thân bị thiên kiếp tiêu diệt, cuối cùng thần hồn vẫn còn tồn tại, cũng thu được lực lượng cường đại, loại này được gọi là Quỷ Tiên.

"Sớm biết đã không vội ăn Bàn Đào kia rồi . . ." Thẩm Lạc có chút hối hận, hẳn tự nhiên không muốn trở thành Bán Tiên, cũng không muốn biến thành Quỷ Tiên.

Đáng tiếc giờ phút này hối hận đã muộn.

"Đông. . ."

Một tiếng Quỷ Cổ cuối cùng vang lên, phía trên đại điện màu vàng óng đột nhiên sinh ra sương mù màu vàng, bốn đạo thân ảnh cao lớn từ đó nổi lên.

Thẩm Lạc ngửa đầu nhìn lên, liền thấy bốn tên Thần nhân lực sĩ mang kim giáp xuất hiện, trong tay cầm lấy một kiện pháp khí búa rìu, sắc mặt hồ hững nhìn về phía mình.

Khí tức trên thân những người đó thập phần đặc biệt, không giống Kim Giáp Thiên Tướng và những Thiên Binh kia, ở trong hoàn toàn không có nửa điểm khí tức Thần Nhân, cảm giác đứng lên tự nhiên mà thành, lại có uy áp thiên địa vô cùng cường đại.

"Chấp Pháp Thiên Binh." Trong miệng hắn thì thào nói ra.

Trong truyền thuyết, Chấp Pháp Thiên Binh chấp chương thiên kiếp cùng thiên phạt, dùng để khảo nghiệm phạm nhân phi thăng thành tiên, cũng dùng để trừng phạt Tiên Nhân giáng tội, uy lực tự nhiên không thể tưởng tượng nổi.

Thẩm Lạc thấy thế, chỉ có thể lo lắng, cổ tay chuyển một cái, lấy ra Lục Trần Tiên.

Đúng lúc này, thân hình bốn tên Chấp Pháp Thiên Binh trên đầu bỗng nhiên khẽ động, phân tán ra, chiếm cứ bốn góc Đông Nam Tây Bắc, trong miệng đồng thời vang lên trện trện thanh âm âm tụng.

Chỉ một thoáng, trện trện thanh âm tựa như phạm âm phạt ngữ vang vọng toàn bộ đại điện màu vàng óng, trên thân mấy tên Thiên Binh cũng nhộn nhạo lên trện trện gợn sóng pháp lực, một toà pháp trện hình chữ thập nổi lên trong hư không.

Lúc pháp trện hiển hiện, Thẩm Lạc lập tức cảm thấy không khí lưu động bốn phía theo đó trì trệ, phẳng phát tốc độ thiên địa linh khí lưu động trở nên chậm lại, bốn bề yên tĩnh làm cho người hoảng hốt, hắn thậm chí có thể nghe được nhịp tim của mình.

Trán Thảm Lạc chảy ra một tầng mồ hôi, cảm nhận được phía trên truyền đến áp bách mãnh liệt, hầu kết nhện không được nhúc nhích một cái, hấn âm thầm vận chuyển công pháp Hoàng Đình Kinh.

Con Thủy Long nấn ná trong huyết Đại Chuy kia cũng ngóc đầu lên, bộ dạng như lâm đại địch.

Đúng lúc này, bốn tên Chấp Pháp Thiên Binh kia đột nhiên cầm búa rìu giao kích với nhau, phát ra một trận thanh âm "Keng".

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 477: Chiến Thiên Kiếp

Tòa pháp trận phiêu phù ở trong hư không kia lập tức đại phóng quang mang, một đạo điện quang tuyết trắng từ đó sáng lên, chiếu sáng cả đại điện. Ngay sau đó vang lên một tiếng lôi minh chấn thiên, một đạo thiểm điện thật lớn từ trên không giáng xuống.

Trong mắt Thảm Lạc loé lên quang mang kỳ lạ, pháp lực thể nội mãnh liệt chảy vào trong Lục Trần Tiên, trên thân roi lập tức đại phóng ô quang, thoáng như một đoàn kiêu dương màu đen nổ rộ ra, cùng tia điện quang tuyết trắng kia va chạm vào nhau âm vang.

"Ầm ầm" một tiếng nổ đùng!

Ô quang màu đen lập tức nổ bể ra, tia thiểm điện tuyết trắng kia xuyên vào, đánh thẳng lên Lục Trần Tiên.

Trên Lục Trần Tiên tung động "Đôm đốp", nổ lên một chuỗi hỏa hoa hồ quang điện.

Thảm Lạc thấy thế, lập tức vung trường tiên lên, một tầng ô quang từ trên Lục Trần Tiên bắn ra, đánh tan đoàn hỏa hoa kia.

Ánh mắt của hắn hơi lóe lên, trong lòng nghi hoặc, cảm thấy uy lực thiên kiếp trước mắt tựa hồ cũng không cường đại như trong tưởng tượng.

"Đây mới chỉ là đạo thiên kiếp thứ nhất, phía sau còn có tám đạo, mỗi một đạo uy thế càng tăng lên, người chưa chân chính tiến giai Chân Tiên

cảnh, nhiều nhất chống đỡ không quá năm đạo lôi kiếp, nhất định thân tử đạo tiêu." Lúc này, thanh âm Kim Giáp Thiên Tướng kia truyền đến.

Thẩm Lạc nghe vậy, lông mày không khỏi nhíu chặt.

Lần thiên kiếp này tới rất cổ quái, vốn phải sơ đạ vào Chân Tiên cảnh mới giáng lâm, nhưng lại đến trước thời hạn rất nhiều, khiến hắn lâm vào thế quần bách. Chỉ là trước mắt đi tính toán chuyện này, không có bất cứ ý nghĩa gì.

"Tranh. . ."

Còn không đợi Thẩm Lạc tìm ra đối sách, bốn tên Chấp Pháp Thiên Binh lại xuất thủ. Phía trên tòa thập tự đại trận kia loé lên quang mang, hai đạo lôi quang từ hai bên trái phải đồng thời sáng lên, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai phóng tới trung tâm, giao nhau đánh xuống phía dưới.

Tâm niệm Thẩm Lạc vừa động, công pháp Hoàng Đình Kinh cấp tốc vận chuyển, sau lưng đại phóng hư quang, thân ảnh một con voi lớn tăng lên, hồng lên rung trời, một đầu Kim Long xoay quanh tuôn ra, trong miệng long ngâm không dứt.

Hai chân hắn mạnh mẽ đạp đất, cả tòa đại điện chấn động kịch liệt, tầng tầng kim quang chảy ngược lên trên không. Một cánh tay giơ cao, năm ngón tay nắm thành trảo, mãnh liệt đẩy tới đạo lôi quang đang rơi xuống.

Chỉ thấy một đạo kim quang vượt rồng to lớn trông rồng hiển hiện, theo bàn tay Thẩm Lạc đánh lên không trung, va chạm vào cột sáng lôi điện từ trên trời rú xuống âm âm.

"Âm âm."

Thanh âm nổ đùng to lớn, trong khoảnh khắc rung khắp cả tòa đại điện màu vàng óng. Chỗ ngân quang lôi điện cùng kim quang vuốt rồng va chạm có vô số đạo ngân quang hồ quang điện bắn ra, phát tán ra bốn phương tám hướng, thoáng như trên đỉnh đầu Thảm Lạc mở ra một chiếc ô lớn màu bạc sáng chói.

Trên ô lớn màu bạc bắn ra vô số hồ quang điện, một cỗ cự lực ép tới khiến thân hình Thảm Lạc hơi cong lại, trên toàn bộ cánh tay truyền đến trận trận cảm giác chết lặng, đạo đạo dòng điện rất nhỏ thậm chí chui vào trong cơ thể của hắn, khiến cho tạng phủ truyền đến một trận đau nhức.

"Lùi cho ta!"

Thảm Lạc cắn chặt hàm răng, trong miệng quát lớn một tiếng, nhắc chân giẫm lên mặt đất, voi lớn sau lưng cũng theo đó cất vó giẫm một cái, con Kim Long kia thì thuận theo kim quang vuốt rồng xoay quanh lên, bay thẳng đánh tới lôi quang màu bạc.

"Ầm" một thanh âm vang lên!

Lôi quang màu bạc bị Kim Long va chạm, hoàn toàn vỡ ra, một cỗ kinh lực cường bạo bay thẳng lên không trung, đụng vào màn sáng pháp trận phía trên, dẫn tới màn sáng rung mạnh một hồi.

Một kích này xong, kim quang trên thân Thảm Lạc tán đi, cự ảnh Long Tượng phía sau cũng biến mất theo.

Trong miệng hắn thở ra một hơi, ngửa đầu nhìn lên không trung, thấy ba động trên màn sáng pháp trận đã biến mất, khôi phục bình tĩnh, mà bốn tên Chấp Pháp Thiên Binh kia thì đều cúi đầu nhìn mình, sắc mặt nghiêm túc.

"Quả nhiên lợi hại hơn rất nhiều so với lần đầu, bất quá nếu tăng lên theo trình độ như vậy, tựa hồ cũng không có gì đáng sợ?" Trong lòng Thảm

Lạc nghi hoặc, âm thầm trầm ngâm.

Nói xong, hắn lại cảm thấy tình huống chắc sẽ không đơn giản như hắn nghĩ, có chút do dự, nghĩ đến có nên thừa dịp lôi kiếp chưa đến, thử đột phá quan ải Nê Hoàn cung không?

"Kim Giáp Thiên Tướng kia sẽ không lừa gạt ta, chỉ sợ uy lực lôi kiếp phía sau cũng không phải là ta có thể tưởng tượng, hay là trước đột phá tới Chân Tiên cảnh cho ổn thỏa." Thâm Lạc suy nghĩ lại, trong lòng đã quyết định chủ ý.

Hắn lập tức khoanh chân ngồi xuống, hai tay bấm pháp quyết, để một giới tử tâm thần kia chìm vào thể nội, cuời trên đỉnh đầu con Thủy Long kia, ý đồ thúc đẩy nó tiếp tục trùng kích Nê Hoàn cung.

Chỉ là tâm niệm hắn động, Thủy Long kia vẫn không động đậy, mà vẫn duy trì tư thế ngẩng đầu nhìn lên, tựa hồ tràn ngập căm thù thiên lôi bên ngoài.

Tâm niệm Thâm Lạc ngưng tụ, lấy tâm thần cưỡng ép dẫn đạo Thủy Long kia. Lúc này nó mới há miệng gào thét một tiếng, lắc đầu vẩy đuôi bay thẳng về phía Nê Hoàn cung.

Thế tới Thủy Long mãnh liệt, pháp lực Thủy thuộc tính xung quanh cuốn theo, tựa như mây cuốn theo rồng, muôn hình vạn trạng.

Nó lấy thế dũng mãnh long hành vân bay thẳng tới. Lúc sắp phá quan, bỗng một tiếng sấm oanh minh lần nữa vang lên.

Thâm Lạc nhìn lên đỉnh đầu, bốn đạo lôi điện màu bạc ngưng tụ thành một lôi cầu cực đại không gì sánh được, từ bên trên đập xuống, bốn bề cuốn theo vô số quang tiên lôi điện to bằng cánh tay trẻ con quật về phía Thâm Lạc.

Lần này, Thẩm Lạc không định chỉ trùng kích Nê Hoàn cung, ngược lại nhất tâm lưỡng dụng, vừa tăng lên sức mạnh, dự định nhất cổ tác khí xông mở quan ải, vừa vận khởi Hoàng Đình Kinh ngành kháng thiên lôi.

Chỉ thấy quanh thân hắt loé lên kim quang lóa mắt, ba đầu hư ảnh Kim Long bay ra, lấy thế Tam Long đoạt châu phóng tới lôi điện hình cầu, đầu rồng đâm vào trong lôi cầu, phát ra một chuỗi tiếng lôi minh cuồng bạo.

Vô số tia sáng lôi điện từ đó tuôn ra, nhắm đánh trên thân thể Kim Long, như là mở ra Quả Long Đài Tiên giới, làm từng mảng kim lân từ trên thân rông róc ra rơi xuống, lộ ra huyết nhục gân cốt bên trong.

Thân thể Kim Long vận vẹo không thôi, chống đỡ một lát, rốt cuộc vẫn không chịu được, kim quang toàn thân nhanh chóng tróc ra từng mảng, cuối cùng hóa thành vô số tinh quang màu vàng, biến mất không thấy.

Lôi điện hình tròn bị Kim Long làm hao mòn, lực lượng cũng dần dần yếu bớt, hình thể khổng lồ nhanh chóng thu nhỏ lại một nửa, nhưng thế hạ xuống vẫn không trì trệ nửa điểm.

Lúc này, ba đầu Kim Tượng cũng nhao nhao quay đầu, quơ vòi voi đánh về phía lôi cầu, chỉ là lực lượng vòi voi vẫn không địch lại lôi cầu, trong nháy mắt tiếp xúc đã bị ngân quang lôi điện xé rách vỡ nát.

Bất quá chỉ sau một cái chớp mắt, ba con voi lớn xông tới chống đỡ cùng nhau, như ba tấm chắn tụ hợp một chỗ, ngăn trên đỉnh đầu Thẩm Lạc.

Hắn chau mày, khắp khuôn mặt là vẻ khẩn trương, thừa dịp lôi kiếp bị tạm thời ngăn lại trên không, toàn lực không chế Thủy Long thể nội trùng kích về phía Nê Hoàn cung.

Nhưng Nê Hoàn cung tựa như có một tầng bình chướng, nổi lên một màn ánh sáng màu đen, Thủy Long đi tới trước đột nhiên ngừng đầu, cuốn

theo pháp lực Thủy thuộc tính hùng hồn va chạm với nó.

"Ầm" một tiếng vang trầm, thể nội Thâm Lạc cũng chấn động theo.

Thân thể của hắn run lên bần bật, trong đầu vù vù một trận, ba con voi lớn ngã trên đỉnh đầu cũng bị ảnh hưởng, thân hình không khỏi lảo đảo một chút, bị tia chớp hình cầu kia trực tiếp xuyên qua, đánh xuống.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 478: Thoát Thai Hoán Cốt

Trong nháy mắt tia chớp hình cầu rơi xuống, lôi quang đầy trời nổ tung lên, hóa thành lồng chim hình tròn to lớn bằng điện. Nó bao cả người Thẩm Lạc vào, từng đạo trường tiên bằng lôi điện từ bốn vách của lồng chim kéo dài ra, điên cuồng đánh lên trên thân Thẩm Lạc .

Một tiếng hồ quang điện tiếp theo vang lên, kim quang quanh thân Thẩm Lạc nhanh chóng bị đánh đến tán loạn, dưới quần áo hiện ra từng vết máu đỏ thẫm.

Mà ở trong cơ thể, màn ánh sáng màu đen vắt ngang ở trước Nê Hoàn cung, dưới sự trùng kích mãnh liệt của Thủy Long vẫn vững như bàn thạch, ngược lại Thủy Long bị lôi điện ảnh hưởng, trong lúc nhất thời xoay quanh không tiến lên được.

"Đôm đốp "

Lại một tiếng lôi điện vang lên ầm ầm, sóng lưng của Thẩm Lạc bị một đạo thiểm điện bổ trúng, cả người toàn thân tê rần, hầu như mất đi tri giác.

Bất đắc dĩ, hãn đành phải thay đổi hoàn toàn bộ phận pháp lực, toàn tâm vận chuyển công pháp Hoàng Đình Kinh.

Theo sự vận chuyển nhanh chóng của pháp lực trong cơ thể, quanh thân Thẩm Lạc hiện ra bốn hư ảnh cự tượng. Nhưng chúng không có chen chúc ở một chỗ ở bậc h n go c sa ch, mà là quay chung quanh tại ngoài thân

Thẩm Lạc, riêng phần mình hướng về phía một cái phương hướng găm thét không ngừng.

Tâm niệm của Thẩm Lạc vừa động, toàn thân bốn con cự tượng kim quang lập tức tăng vọt, như đang dấy lên kim diễm hùng hực, sau đó vọt mạnh ra ngoài, trực tiếp đánh tới vách trong của lồng chim bằng điện.

Lồng chim bằng điện vốn tiêu hao khá nhiều, bị cự lực xông lên, rốt cục "Phanh" một tiếng, vỡ vụn ra. Các tia lửa hồ quang điện văng khắp nơi, không ít tia vẫn chui vào cơ thể Thẩm Lạc, khiến hắn kêu rên liên tục.

Hắn vất vả chống lại lôi kiếp lần thứ ba này, ngay cả thời gian xem xét thương thế trên người đều không có, lại lập tức điều động Thủy Long trong cơ thể tiếp tục trùng kích bình chương của Nê Hoàn cung.

"Oanh, oanh, oanh "

Khí thể trên thân Thủy Long ngày càng mạnh hơn, di chuyển càng ngày càng nhanh, thân hình không ngừng đụng chạm vào màn ánh sáng màu đen kia. .

Nhưng màn ánh sáng màu đen cứ giống như núi cao, lù lù bất động.

Thẩm Lạc càng là ra sức đụng, trong lòng lại càng lo lắng, thấy một đạo tiếp lôi kiếp kế tiếp sắp sửa đánh đến nơi.

"Bên trong có kết giới cách trở, ngoài lại có lôi điện truy kích, ai phá cảnh thẳng tiên chắc cũng không đến mức gặp xui xẻo như vậy?" Trong lòng Thẩm Lạc thở dài, trong đầu lại đột nhiên lóe lên linh quang.

"Đá ở núi khác, có thể làm ngọc! Ta sao lại không nghĩ tới điều này?" Ánh mắt của hắn bỗng dung sáng lên, tự lẫm bẫm.

Thẩm Lạc nói xong, thần sắc hơi đổi, tựa hồ có chút do dự.

Nhưng giờ phút này, đạo lôi kiếp thứ tư đã lập tức giáng lâm.

Chỉ thấy trên đỉnh đầu hấn pháp trận hình chữ thập hiện ra, bốn bên đều có điện quang sáng lên, bốn đạo điện mang màu xanh tập trung về phía trung ương. Chúng hội tụ tại giao điểm chữ thập, hóa thành một vòng xoáy lôi điện, điện quang lấp lóe, oanh minh không ngừng.

Nó khác với lôi điện lúc trước, vòng xoáy lôi điện này thể tích rõ ràng nhỏ hơn rất nhiều, nhưng khí thế lôi điện càng thêm nội liễm, uy lực tự nhiên càng thêm bá đạo mạnh mẽ.

Thẩm Lạc ngửa đầu nhìn thoáng qua, cũng không nhìn được nuốt nước miếng một cái, vội vàng vận chuyển công pháp Hoàng Đình Kinh, dự định chính diện đón đỡ.

Thế nhưng khi cánh tay hấn đang muốn giơ lên, lại bỗng nhiên để xuống, bỏ Lạc Trần Tiên qua một bên, hai mắt đóng lại, hoàn toàn từ bỏ chống lại, bộ dáng như ngồi chờ chết.

"Ầm ầm "

Trên đỉnh đầu vòng xoáy lôi điện xoay tròn càng lúc càng nhanh, từng đợt tiếng sấm trầm thấp từ đó liên tiếp vang lên, một đạo quang trụ lôi điện ngưng thực không gì sánh được từ vòng xoáy bỗng nhiên nhô ra, thanh quang lượn lờ hạ xuống Thẩm Lạc.

Trong nháy mắt này, hai mắt của Thẩm Lạc bỗng dựng mở ra, thân hình đột nhiên nghiêng ngã về phía trước một chút. Hai tay bám pháp quyết, trên đỉnh đầu lập tức có một đạo vòng xoáy nước màu lam nổi lên, hướng về phía thanh quang lôi trụ nghênh đón.

Trong nháy mắt khi thanh quang lôi trụ và vòng xoáy nước màu lam tiếp xúc, cả hai lại không có xung khắc với nhau. Ngược lại lôi trụ còn bị Thảm Lạc tiếp dẫn vào cơ thể mình, trong nháy mắt che khuất cả thân mình lại.

"Oanh" một tiếng vang thật lớn!

Cả tòa đại điện màu vàng óng chấn động theo, thân hình của Thảm Lạc bị lôi trụ màu xanh ép xuống, trong nháy mắt da thịt toàn thân hiện ra vô số lỗ hồng, huyết nhục bên trong lập tức hóa thành một mảnh cháy đen, ở trong thậm chí có sương mù bốc lên.

Thảm Lạc ngửa mặt lên trời thét dài, âm thanh lại bị tiếng sấm bao phủ, đau đớn kịch liệt bao trùm toàn thân, khiến cho tâm thần như muốn thất thủ.

Có điều ngay lúc này, hắn nhất định phải tập trung vào Nê Hoàn cung, làm lần trùng kích cuối cùng.

Ở trong cơ thể Thảm Lạc, vô số tia điện xuyên thẳng qua tại giữa gân cốt và huyết nhục, nhắm đánh trên lục phủ ngũ tạng. Nhưng hắn căn bản không rảnh đi quản, chỉ cố dùng tâm thần cố không chế Thủy Long, xông về Nê Hoàn cung một lần cuối.

Khác với lúc đầu chính là, hiện giờ quanh thân Thủy Long quán quanh từng tia chớp màu xanh, giống như Lôi Long giáng thế, thanh thế rung trời.

Nhưng nếu ai đó cẩn thận xem xét, tại bậc h ng ọc s ách sẽ phát hiện lôi điện quán quanh ở trên người Thủy Long cũng không phải để nó sử dụng, ngược lại mỗi lần điện quang lấp lóe đều đang nhanh chóng tiêu hao pháp lực trên người Thủy Long.

Nhưng lúc này Thủy Long hoàn toàn giống như muốn liều mạng, bỗng nhiên xông về đạo bình chương màu đen kia.

"Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn!

Trong tai Thẩm Lạc bị tiếng oanh minh trong cơ thể tràn ngập, thanh âm bốn phía như hoàn toàn bị che giấu, sau một tiếng này xung quanh bỗng dung trở nên hoàn toàn yên tĩnh.

"Thành công rồi ư?"

Hiện giờ một thân huyết nhục của Thẩm Lạc như đều bị tróc ra, chỉ còn khung xương đẫm máu và da thịt bao vây lấy tạng phủ, toàn thân không ngừng run rẩy, nhưng trong lòng còn vẫn còn nghĩ điều cuối cùng này.

"Két "

Đúng lúc này, một âm thanh vỡ vụn vang lên, bình chương cách trở tại trước Nê Hoàn cung, rốt cục vỡ vụn ra.

Thủy Long vốn chồng chất vết thương cũng xông lên mà ra, nhảy vào trong Nê Hoàn cung, giống như Giao Long vào biển. Nó thoải mái tùy ý đi lại khắp nơi, pháp lực trong cơ thể cũng theo đó cấp tốc vận chuyển.

Trong một sát na, thanh âm bốn phía giữa đất trời tựa hồ lần nữa trở về, có điều tiếng sấm nhỏ dần, tiếng gió lại càng lúc càng lớn.

"Hô. . ."

Ngoài thân Thẩm Lạc sinh ra vòng xoáy kim quang, nhanh chóng bao quanh cơ thể, thiên địa linh khí nồng đậm ở bốn phía như nhận được tác động, thi nhau tụ tập đến, không ngừng tràn vào trong cơ thể của hắn.

Lúc này, Đại Khai Bác Thuật cũng tự động vận chuyển, xương cốt và tạng phủ của Thẩm Lạc bị một tầng kim quang bao lấy, bên ngoài thì bao phủ một tầng hào quang màu trắng mờ ảo.

Trong bạch quang có thể thấy được từng khối huyết nhục chấy đen đang tự động tróc ra từng mảng, bằng mắt thường có thể thấy được từng khối huyết nhục mới đang không ngừng sinh trưởng.

Có điều sau một lát, huyết nhục quanh thân Thẩm Lạc đều trùng sinh, làn da trên thân cũng đều phục hồi như cũ. Toàn thân hắt tản ra ánh sáng màu trắng, cả người nhìn tinh khiết như ngọc, thông suốt vô cùng.

Cùng lúc đó, một lượng lớn thiên địa linh khí đang không ngừng rót vào trong cơ thể của hắn, không ngừng chuyển hóa làm pháp lực tinh thuần, tụ tập tại trong đan điền và pháp mạch vận chuyển không ngừng.

Thẩm Lạc dò xét trong cơ thể một chút, ba ch n goc sac h thì phát hiện đan điền của mình so trước kia khuếch trương nhiều hơn gấp đôi, pháp lực thể lỏng trong cơ thể hội tụ như hồ nước, sáng như huỳnh quang, muôn hình vạn trạng.

Mà thanh Thuần Dương kiếm khí dường như cũng được lợi rất nhiều, càng thêm ngưng thực tinh thuần so với khi trước.

Nhưng làm cho Thẩm Lạc cảm thấy ngạc nhiên nhất, là xương cốt cả người tại sự rèn luyện của thiên kiếp lôi hỏa, vậy mà nổi lên màu vàng nhạt sáng bóng, rõ ràng cứng cáp hơn so với lúc trước.

"Thoát thai hoá cốt trong truyền thuyết không lẽ chính là như vậy?" Trong lòng Thẩm Lạc hết sức mừng rỡ, trên tay không ngừng, tiếp tục trắng trợn thôn tính thiên địa linh khí, rèn luyện một thân cốt nhục.

Sau khi tiến giai Đại Thừa kỳ, nhục thân và thần hồn sẽ hợp lại, sau khi tiến giai Chân Tiên cảnh giống như là hoàn thành thăng hoa.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 479: Nổ Phù

Thần niệm Thẩm Lạc cùng một chỗ, mặc dù vẫn không đột phá cảm chế kim tháp, nhưng lại có thể cảm giác được thần niệm của mình phảng phất hóa thành thực chất, tùy ý ngao du bốn bề thiên địa, dường như chỉ cần mình muốn, cảnh tượng trăm ngàn dặm bên ngoài cũng có thể biết được trong chớp mắt.

Hai mắt Thẩm Lạc bỗng nhiên tròn tròn, trong mắt hình như có kim quang lộ ra, co duỗi không ngừng, pháp lực vận chuyển quanh thân như ý, phảng phất xa xa không ngừng. Lúc hấn vung tay lên, linh lực bốn bề thiên địa tựa như nước sông bị hấn dẫn động, phun trào ngoài thân hấn không thôi.

Đúng lúc này, trên đỉnh đầu hấn lại là một thanh âm dị hưởng truyền đến.

Ngay sau đó, "Ầm ầm" thanh âm đại tác, thiên kiếp lần nữa đánh xuống.

Chỉ thấy trên đỉnh đầu hấn dẹt thành một mảnh lưới điện, từng đạo lôi cầu ngưng kết lớn chùng quả đấm, như gió táp mưa rào giáng xuống, chưa kịp rơi xuống đất đã liên tiếp nổ bễ ra.

Trong lôi cầu bạo liệt ẩn chứa chân ý lôi điện tinh thuần, điên cuồng nhắm đánh Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc thấy thế đứng lên, nhưng không lấy Lục Trần Tiên bên cạnh, mà thân hình chuyển động, như con thoi xoay tròn mấy vòng tại chỗ, một

nắm đấm chặt tụ lực, đột nhiên phóng lên tận trời, đánh ra một quyền.

Một quyền này vung ra, trong nháy mắt thể nội pháp lực hần như giang hà mãnh liệt, thuận theo pháp mạch trên cánh tay cuồng xông ra.

Một quyền ra, trăm quyền tới!

Từng đạo quyền ảnh màu thủy lam nổi lên lít nha lít nhít, phía trên bao trùm một tầng quyền cương màu vàng nhạt, như một trận mưa to bắt nguồn từ đại địa, đảo ngược đánh lên lôi điện trên bầu trời.

Toàn thân Thảm Lạc chảy xuôi quyền ý, quanh thân giống như tương liên cùng thiên địa, pháp lực dẫn động đại lượng thiên địa linh khí cuốn ngược lên, như sóng biển đi theo sau quyền ảnh.

Quyền ảnh và lôi cầu oanh kích nhau, bắn nổ quang mang chiếu đầy cả tòa đại điện màu vàng óng, thiên địa linh khí chảy ngược như một tấm lưới lớn đầy trời, che lại tất cả dư ba quyền cương lôi điện, chảy ngược lên pháp trận.

Pháp trận thập tự lơ lửng trên không đại điện chấn động kịch liệt, một tầng hào quang màu vàng nhọn nhọn lên, cùng thiên địa linh khí chảy ngược tương hợp, triệt tiêu hết ba động, tất cả lôi điện cũng theo đó biến mất.

Lôi kiếp lần này, đúng là bị Thảm Lạc ngạnh sinh đánh lùi trở về.

"Lấy lực lượng Chân Tiên cảnh thi triển những thủ đoạn Thiên Cương binh kia, quả nhiên không tầm thường." Thảm Lạc thấy vậy, cũng có chút ngạc nhiên.

Chiêu này của hần là Chấn Thiên Quyền Ý, chính là học được từ vị Ngân giáp thiên binh giao thủ trước đó, uy lực cường hãn vượt xa dự liệu

của hắn.

Thẩm Lạc hít một hơi thật sâu, lần nữa khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu điều chỉnh khí tức, củng cố cảnh giới.

Sau một lúc lâu, pháp trận thập tự trên đỉnh đầu lần nữa truyền đến di động, Thẩm Lạc chậm rãi mở hai mắt ra, ngẩng đầu nhìn lên trên, lông mày hơi nhíu lại, tựa hồ nghĩ tới điều gì.

Ngay sau đó, hắn lấy Thất Tinh Bút ra, bàn tay nhẹ nhàng một vòng, liền có một bộ quần áo hoàn toàn mới xuất hiện, mặc vào người.

Sau đó, trên Thất Tinh Bút lần nữa lóe lên quang mang, lại có một xấp lá bùa cùng một hộp phù mặc nổi lên.

Thẩm Lạc lấy ra mấy tấm Thanh Sương Chỉ trải rộng ra, tay cầm bút nhúng vào phù mặc, vẽ trên lá bùa như bút tâu long xà.

Trong lúc nhất thời, pháp lực thể nội giống như hoạt nguyên chi thủy róc rách chảy ra, thuận theo ngòi bút chảy xuôi xuống, vẽ nhanh như nước chảy thành sông, phù văn đã thành, quang mang sáng lên, cả tấm lá bùa chiếu ra đường vân màu tím, một tấm "Lạc Lôi Phù" đã thành.

Thẩm Lạc không ngừng chút nào, lập tức vẽ tiếp tấm bùa thứ hai, không ngờ lần này vẫn là xúc cảm cực giai, một bút thành phù.

Liên tiếp vẽ ra ba đạo Lạc Lôi Phù, còn không đợi Thẩm Lạc vẽ đạo thứ tư, trên đỉnh đầu bỗng nhiên truyền đến một tiếng sấm rền, một đạo quang trụ lôi điện hai màu tím xanh từ trên trời rơi xuống, đánh tới hắn.

Thẩm Lạc thấy thế, lập tức đưa tay vẫy một cái, một tấm lá bùa lập tức rung động "Soạt" bay lên trên, phù văn đại phóng quang mang, dẫn dắt đạo thiểm điện kia đánh xuống trên lá bùa.

"Àm àm."

Một trận điện quang lấp lóe, tám Lạc Lôì Phù kia chớp động quang mang kịch liệt, vậy mà bắt đầu thu nạp lôì điện.

Chỉ là tiệc vui chóng tàn, mới bắt quá mấy tức thời gian, đạo Lạc Lôì Phù kia đã âm vang một tiếng nổ đùng, trong nổ tung là ánh lửa vỡ vụn ra.

Đạo thiểm điện tím xanh kia tiếp tục xuyên qua đánh xuống Thảm Lạc.

Thảm Lạc thấy thế, ánh mắt hơi nhíu lại, toàn thân sáng lên một mảnh thủy lam quang mang, một tay giơ cao Lục Trần Tiên đẩy về phía không trung. Lục Trần Tiên cực tốc xoay tròn bay lên không trung.

Trên đó ô quang đại tác, hóa thành một vòng kiêu dương màu đen xoay quanh, chống đỡ lôì điện tím xanh rơi xuống.

"Đôm đốp."

Trận trận thanh âm điện minh đại tác, từng đạo roi điện tím xanh từ trên kiêu dương bắn ra, đánh về bốn phương tám hướng.

Ánh mắt Thảm Lạc ngưng tụ, tay kia vẫy một cái, một lá bùa màu xanh lẳng không bay lên, bắn đến lôì điện tiên tác kia.

Lá bùa bay đến phụ cận, phù văn trên đó sáng lên quang mang, lần nữa bắn tới đạo lôì điện tiên tác kia.

Lôì điện tiên tác như linh xà chui vào mặt ngoài lá bùa, lập tức bị lực lượng trong đó xé rách, bắt đầu dung nhập vào trong lá bùa.

Lần này, lá bùa màu xanh chống được lôì điện oanh kích, kéo dài mười mấy hơi thở, mặt ngoài sáng lên càng trở nên cường thịnh. Thảm Lạc nhìn thấy, trong lòng vui mừng.

Hắn thấy lá bùa thu nạp lôi điện lực đã tiếp cận cực hạn, vội vẫy tay một cái, ý đồ gọi lá bùa kia trở về.

Nhưng lá bùa ở giữa không trung lắc lư mấy lần, liền bị lôi điện tiên tác một mực kéo lấy, mặc cho Thảm Lạc lôi kéo thế nào, cũng không thể bay trở về, mấy tức sau trong một mảnh tia sáng chói mắt, nổ thành vỡ nát.

Thảm Lạc chau mày, đang muốn thử tấm lá bùa thứ ba, độ sáng lôi điện tím xanh trên đỉnh đầu đột nhiên tăng lên, từ đó sinh ra một cỗ áp bách cường đại không gì sánh được, ép cho Lục Trần Tiên đột nhiên trầm xuống dưới.

"Lại còn có dư uy?"

Trong lòng Thảm Lạc hơi ngạc nhiên, lúc này đôi từ một tay không chế thành hai tay thôi động, trên hai bàn tay sáng lên một mảnh hào quang màu lam, bỗng nhiên đẩy lên, đoàn mặt trời màu đen trên Lục Trần Tiên lập tức nổ tung.

"Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn, hắc quang hỗn tạp điện quang tím xanh nổ bẻ ra.

Vô số tia điện tím xanh dây dưa, ở trong hư không loé ra một sáng một tối, bay xuống tứ tán.

Thảm Lạc thấy thế, có chút tiếc rẻ vung tay lên, đẩy tấm Lạc Lôi Phù cuối cùng về phía không trung, bắt đầu thu nạp những thiểm điện tản mạn khắp nơi này.

Sau một lát, đa phần dư ba lôi điện đều bị lá bùa hấp thu, lôi điện còn sót lại cũng đều dần dần biến mất trong hư không.

Thẩm Lạc khoát tay, triệu hồi lá bùa màu xanh kia, nâng ở lòng bàn tay cẩn thận xem xét.

Vừa xem xét, hắn liền phát hiện tấm Lạc Lôi Phù này khác biệt với những lá bùa hắn vẽ lúc trước, lá bùa mặc dù chưa được pháp lực thôi động, trên đó đã ẩn ẩn uy lực lôi điện tràn ra, phù văn bốn phía vậy mà trông rỗng sinh ra từng đoàn từng đoàn lôi văn tím xanh.

Phù lục này dù chưa dùng, chỉ ở đó, cũng đủ chấn nhiếp đa phần âm sát quỷ vật rồi.

Thẩm Lạc cảm thấy vui vẻ, thu hồi phù lục trong tay, do dự một chút, vung Thất Tinh Bút lên. Trong hư không liền có một đạo tử quang hiện lên, mấy tấm Tử Vân Phù Chỉ trên quý nổi lên.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 480: Cố Hồn

"Thanh Sương Chỉ có phẩm cấp không cao, không thể nào tiếp nhận hết uy lực thiên lôi. Tử Vân Chỉ này không biết có thể chịu được hay không?" Thảm Lạc âm thầm trầm ngâm.

Nói xong, hắn không chần chờ nữa, bắt đầu vung bút vẽ Lạc Lôi Phù.

Cũng không biết có phải do hắn mới tấn thăng Chân Tiên hay không, một thân khí tức đỉnh phong, hắn vẽ liên tiếp bốn tấm phù lục, vậy mà tất cả đều một lần là xong, tự nhiên mà thành.

Ngừng bút, Thảm Lạc thu hồi Thất Tinh Bút, ngẩng đầu nhìn lên phía trên.

Trên thập tự pháp trận kia bỗng nhiên có một đạo bạch quang chớp động, Thảm Lạc chợt cảm thấy một cảm giác nóng rực đánh tới, theo bản năng né tránh một chút, không dám đưa mắt nhìn thẳng.

Nhưng ngay sau đó, một tiếng vang lên âm âm, một đạo lôi quang tuyết trắng như thác nước từ trên trời rú xuống.

Ánh mắt Thảm Lạc ngưng tụ, ngoài thân quay cuồng kim quang, thân ảnh bốn con voi lớn cùng bốn đầu Kim Long đồng thời hiển hiện, quang mang lóe lên chui vào thể nội, thân hình lập tức tăng vọt gấp đôi, hai chân hóa thành chân voi màu vàng, hai tay hóa thành cự trảo Kim Long.

Trong cơ thể hần vận chuyển pháp lực, thân hình dừng lại, một trào đánh lên không trung, bên ngoài thân như có một vòng xoắn ốc kim quang dâng lên, từ chỗ cánh tay bắn ra, hóa thành một đạo vuốt rồng kim quang to lớn, nghênh đón thác nước lôi điện kia.

"Ầm ầm. . ."

Một trận thanh âm lôi điện dày đặc nổ đùng không ngừng vang lên, điện quang tuyết trắng cùng vuốt rồng màu vàng va chạm vào nhau, nổ lên vô số ngân quang hỏa hoa. Từng đạo lôi điện quang trụ từ khe hở long trào bắn ra, đánh về bốn phương tám hướng.

Thẩm Lạc cảm thấy một cỗ lực lượng dương cương nóng bỏng từ đó thẩm thấu vào, khiến cho quanh người hần nóng rực không gì sánh được. Tia Thuần Dương kiếm khí trong thể nội giống như cảm giác được, trong pháp mạch mạnh mẽ đâm tới, bộ dạng rực rịch hung phấn.

Kim tháp trong tay Kim Giáp Thiên Tướng kia loé lên quang mang, ở trong hiện ra một tháp ảnh màu vàng bảo vệ bản thân gã vào trong, ngăn cách điện quang tuyết trắng kích xạ tới. Mà các nơi đại điện còn lại thì bị lôi điện oanh kích đến khói bụi nổi lên bốn phía, đất đá bắn tung toé.

Thác nước lôi điện không ngừng rủ xuống, Thẩm Lạc không lùi một bước, tâm niệm vừa động, tia Thuần Dương kiếm khí kia thuận theo pháp mạch thẳng đến lòng bàn tay trái, đột phá lòng bàn tay trái buộc xông ra ngoài.

Trong vuốt rồng Thẩm Lạc giơ lên cao, đồng thời tích lũy kim quang, tụ tập thành một chùm sáng màu vàng, không ngừng bành trướng ra, cuối cùng "Ầm ầm" nổ bẻ ra.

Kim quang nổ lên không tứ tán các nơi, ngược lại như một đạo trường hà màu vàng chảy ngược lên, cùng lôi bộc đối xứng, ngành sinh bức lui nó mấy trượng, giăng co giữa không trung.

Chỉ thấy chỗ tiếp giáp cả hai, một đạo kiếm ánh màu trắng không ngừng xuyên tới lui trong kim quang cùng lôi bộc, phong mang mặt ngoài càng ngày càng thịnh.

Thẩm Lạc thấy thế, trong lòng kinh hãi dị thường, tay kia lập tức vẫy một cái, trên mặt đất đã sớm viết xong bốn tám Tử Vân Phù Chỉ lập tức phi thăng lên, vờn quanh tứ phía thác nước lôi điện tuyết trắng, phù văn gặp lôi điện sáng lên trập trập quang mang.

Một cỗ lực thôn phệ từ bốn lá bùa truyền ra, chảy vào chính giữa lôi bộc.

Giữa thác nước lôi điện lập tức có bốn đạo lôi điện chí dương lớn bằng ngón cái kéo dài ra, tụ tập lại phía trên lá bùa.

Khác với Thanh Sương Chỉ thu nạp lôi điện lúc trước, lập tức lôi bộc bị kim quang cùng kiếm khí kiềm chế, khoảng cách bốn tám Tử Vân Phù Chỉ lại đúng mức, vừa vắn cách nhau tạo thành một sự cân bằng vi diệu, từ đó khiến cho lôi điện màu trắng chí cương chí dương này có thể bình ổn tiến vào trong lá bùa.

Trận lôi kiếp này kéo dài đến một chén trà công phu, rốt cuộc mới thu liễm uy thế, bị Thẩm Lạc bình ổn vượt qua.

Thẩm Lạc phát tay vẫy một cái, đạo Thuần Dương kiếm khí kia biến thành kiếm ánh màu trắng mới lưu luyến không rời từ trên cao bay ngược về, vòng quanh bàn tay của hắn bay tán loạn không thôi. Quang trạch trên đó trong suốt, giống như thực chất, linh tính cùng uy năng đều tăng lên.

Chỉ là trước mắt Thảm Lạc không rảnh xem xét các loại biến hóa, phát tay thu hồi nó, lại cầm lấy bốn tấm Lạc Lôi Phù kia lên xem.

Mặt ngoài bốn tấm lôi phù ónh quang rạng rỡ, bốn phía phù văn còn có đạo đạo lôi điện tinh thuần biến thành lôi văn. Lấy tay chạm vào, có thể cảm nhận được uy năng kinh khủng trong đó, chỉ cần sử dụng thoả đáng, trọng thương một vị tu sĩ Chân Tiên cảnh cũng không phải là không thể.

Nếu lại đụng âm sát quý vật hoặc là âm túy quý tu, chỉ sợ càng có công dụng không tưởng tượng nổi.

Thảm Lạc cất kỹ Lạc Lôi Phù, không tiếp tục vẽ bùa nữa, mà bắt đầu nhắm mắt điều tức.

Trải qua mấy lần lôi kiếp thể nghiệm, hắn đã có thể đại khái đoán được uy lực lôi kiếp tiếp theo như thế nào, trong lòng biết chính mình thi triển tất cả vốn liếng chống được cũng không khó, nhưng nếu lại phân tâm chuyện khác, chính là tự chuốc lấy đau khổ.

Bất quá sau một lát, đạo lôi kiếp thứ tám liền chậm lại, chính là một đạo Huyền Âm Lôi đen nhánh, Thảm Lạc lấy Lục Trần Tiên chống đỡ, lại bị xuyên qua, trực tiếp bổ vào trên đỉnh đầu của hắn.

Lôi này nhập thể im ắng, làm trong thức hải Thảm Lạc nhấc lên một trận thao thiên cự lãng!

Nếu không phải lúc trước ở Phương Thôn sơn, trên quảng trường hắn đã từng nghe kinh rèn luyện lực lượng thần thức, sau lại không ngừng tu hành, lực lượng thần thức tăng vọt rất nhiều, nếu không rất có khả năng bị Huyền Âm Lôi này phá nát thức hải, phá hủy thần hồn, biến thành một bộ tiên nhân di thuế giống như cái xác không hồn.

Bất quá, kháng qua lôi kiếp này xong chỗ tốt cũng hết sức rõ ràng, khiến cho thần hồn Thẩm Lạc càng thêm vững chắc. Dịch tại bạch ngọc sách. Lúc trước phá cảnh còn thoảng chưa hợp cùng nhục thân, giờ phút này đã trở nên đã phù hợp cùng nhục thân không gì sánh được.

"Đông."

Thẩm Lạc vừa mới bình ổn thức hải, trên đỉnh đầu bỗng nhiên truyền đến một tiếng Quỳ Cổ.

Một tiếng trống này truyền đến, toàn bộ đại điện đột nhiên lâm vào một mảnh yên tĩnh dị thường, một loại không khí nặng nề không cách nào nói rõ tràn ngập bốn phía.

Thẩm Lạc ngửa đầu nhìn lên không trung, chỉ thấy trong thập tự pháp trận trên đỉnh đầu sáng lên một đạo thất thải huyễn quang, ánh mắt của hắn mới vừa tiếp xúc, liền không thể dời đi.

Ngay sau đó, đạo huyễn quang kia bỗng nhiên lóe lên, trở nên càng ngày càng sáng.

Hai mắt Thẩm Lạc bị đạo huyễn quang kia đâm vào đau nhức, làm sao cũng không thể dời đi, bạch quang lập loè thẳng đến muốn làm cho người bị mù, trước mắt của hắn mới một lần nữa khôi phục như thường.

Nhưng khi hắn nhìn lại bốn phía, mới phát hiện mình đã không còn trong kim điện, mà lơ lửng trong một tầng mây màu vàng kéo dài vạn dặm, bốn phía thỉnh thoảng truyền đến trận trận tiếng oanh minh.

"Nơi này là. . ." Thần sắc Thẩm Lạc khẽ biến, trong lòng kinh nghi không thôi.

Đúng lúc này, bốn phía tầng mây đột nhiên kịch liệt quay cuồng, từng tiếng oanh minh từ bốn phương tám hướng không ngừng truyền đến.

Thẩm Lạc quay đầu nhìn lại, phát hiện bát phương ngoài thân đều có lôi quang chớp động, trong tầng mây âm âm có thể thấy được từng đạo thiểm điện hình rồng nhón nháo không thôi, xông tới hấn bên này.

Trong đạo đạo lôi điện kia, âm chứa khí tức khác với tám lần lôi kiếp lúc trước, Thẩm Lạc xem xét đúng là cảm thấy trong lôi điện kia tựa hồ bao hàm một linh thức vật sống, đang phóng tới hấn đồng thời cũng đang suy tính giống hấn.

Chỉ là trước mắt hấn cũng không rảnh bận tâm, lập tức toàn lực vận chuyển Hoàng Đình Kinh. Pháp mạch toàn thân đại phóng quang mang, quanh thân sinh ra một cỗ khí thế to lớn, sáu đầu Kim Long ngoài thân xoay quanh tuôn ra, sáu con voi lớn ngửa mặt lên trời tê minh.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 481: Xưa Nay Chưa Từng Có

Hai tay Thẩm Lạc hợp lại, trong mắt hiện lên một vệt kim quang, khí thế toàn thân lập tức bộc phát ra.

Không đợi thiểm điện hình rồng chung quanh tới gần, sáu đôi Kim Long Kim Tượng đã vọt mạnh ra, giữa kim quang tương liên ngưng tụ thành một tường thành kim quang, kéo dài về bốn phía.

Thiểm điện hình rồng xung quanh đánh tới, đụng vào trên "Tường thành" màu vàng, lập tức bộc phát ra liên tiếp tiếng nổ rung trời. Bns. Vô số điện quang màu vàng từ chỗ va chạm bắn ra, che khuất phương viên ngàn trượng vào trong.

Trong nháy mắt, cả người Thẩm Lạc và cả Kim Long Kim Tượng bị lôi quang che mất, không thấy thân hình.

"Vậy mà dẫn tới lôi trì luyện thể, xem ra hần quả thật đúng là người chúng ta đợi. . ." Trong đại điện, lần nữa vang lên tiếng Kim Giáp Thiên Tướng, chỉ là trong giọng nói vốn không hề bận tâm, lúc này lại tràn đầy kinh hi.

Mà trong ánh chớp đầy trời, từng đạo thiểm điện hình rồng không ngừng từ trong tầng mây xuyên thẳng đánh tới khu vực lôi quang kia, trong lần lượt bạo tạc, không ngừng áp súc không gian khu vực này.

Trong không gian Lôi Vực kia, thân hình lục long lục tượng bị áp bách không ngừng bị bức lui, bốn phía điện quang không ngừng ép đến trung

tâm, đè xuống Thảm Lạc ở chính giữa.

Ngay một chỗ phía trước, một đạo lôi điện kim long to lớn dài trăm trượng ngẩng đầu phóng tới, miệng to như chậu máu mở ra, bên trong là tia điện giao thoa, tiếng sấm ù ù, há miệng cắn xuống hấn.

Thảm Lạc cảm nhận được cỗ khí thế bàng bạc này đến, chẳng những không sợ hãi, ngược lại khơi dậy cỗ sức mạnh thuở nhỏ đến nay không chịu thua trong lòng kia.

Âm sát tập thân, ta tìm khắp chư phương!

Ác quỷ quấy nhiễu, ta quyết tử tranh đấu!

Thọ nguyên không đủ, ta toàn lực đèn bù!

Sự uy hiếp của cái chết từ đầu đến cuối chưa từng rời xa hấn, mà hy vọng sinh tồn cũng chưa từng bỏ qua.

Bất quá lại một lần khảo nghiệm sinh tử, chỉ cần ta không bại, vùng thiên địa này ai cũng không thể khiến ta cúi đầu!

Chiến ý trong lòng Thảm Lạc đại thịnh, trong miệng càng cuồng hô một tiếng.

Tiếp theo một cái chớp mắt, hư ảnh long tượng vờn quanh bốn phía bắt đầu nhao nhao thu nhỏ, vậy mà không còn chống cự lôi điện nữa, ngược lại đều chui vào thân thể hấn, khiến cho quanh người hấn vờn quanh kim quang, bên ngoài thân hiện ra một tầng kim lân dày đặc.

Hai mắt Thảm Lạc ngưng tụ, tay giơ cao Lục Trần Tiên, công pháp Hoàng Đình Kinh và pháp quyết vô danh đồng thời vận chuyển, tia Thuần

Dương kiếm khí thể nội cũng mãnh liệt tuôn ra, tụ hợp vào trong trường tiên màu đen.

"Ah..."

Thấy đám lôi điện đánh tới, hai mắt Thẩm Lạc ngưng tụ, một tay bám kiếm quyết, lấy Lục Trần Tiên làm kiếm, một tay lấy thể dã hỏa liêu thiên, vậy nghiêng lên không.

Chỉ một thoáng, một đạo kiếm minh bén nhọn vang lên, trên Lục Trần Tiên hiện ra một đạo kiếm ảnh khổng lồ, chém về phía Lôi Điện Kim Long.

"Ầm" một tiếng nổ đùng!

Một cỗ kiếm khí cường hoành không gì sánh được phóng lên tận trời, trong phạm vi mấy trăm trượng vân khí cuộn cuộn, điện quang bốn phía. Lôi Điện Kim Long bị một kiếm xuyên thủng, hư không sau lưng nó cũng bị đâm rách một lỗ hổng to lớn vô cùng, thật lâu không thấy khép lại.

Nhưng điện quang hình rồng bốn phía lại gia tốc đánh tới, trong nháy mắt xông vào thể nội Thẩm Lạc.

"Ầm ầm."

Một trận điện quang chớp động, cả người Thẩm Lạc bị lôi điện bao phủ, toàn thân trở nên sáng như tuyết.

Cũng không biết trải qua bao lâu, tiếng oanh minh lôi điện rốt cuộc thu lại, tất cả dị tượng nhao nhao biến mất, một bóng người chậm rãi từ trên kim điện hạ xuống, toàn thân che đầy một tầng quang mang sáng như tuyết, chính là Thẩm Lạc.

Giờ phút này, hai mắt hắn nhắm nghiền, thân hình ngồi xếp bằng, hai tay đặt nằm ngang trên gối, một đầu tóc đen dựng thẳng lên trùng thiên, toàn thân quần áo phồng lên, thẳng đến một khắc rơi xuống đất mới chậm rãi rũ xuống.

Một lát sau, hắn chậm rãi mở hai mắt ra, trong đôi mắt rạng rỡ tinh quang, thần thái lồi lạc.

"Có thể lọt vào mắt xanh Thiên Đạo, ban thưởng người cơ hội rèn luyện lôi hải, đúng là không dễ. Thân thể Chân Tiên của người, căn cốt và căn cơ kiên cố, đã vượt xa đại đa số Tiên Nhân rồi." Lúc này, một thanh âm vang lên.

Thẩm Lạc quay đầu nhìn lại, liền thấy khuôn mặt Kim Giáp Thiên Tướng kia lần nữa trở nên sinh động, mở miệng nói chuyện với hắn.

Hắn nghe vậy cúi đầu nhìn thoáng qua cánh tay của mình, chỉ thấy da thịt trên đó trong suốt như ngọc, xương cốt bên trong đã không còn màu vàng nhạt như lúc vừa mới bước vào Chân Tiên cảnh, mà biến thành màu vàng óng nồng đậm.

"Tiền bối, lôi kiếp này đến cùng là chuyện gì?" Thẩm Lạc hỏi.

"Chuyện thiên kiếp tuy có Chấp Pháp Thiên Binh lo liệu, kì thực lại do Thiên Đạo quản hạt, tại sao lại sớm giáng lâm ta cũng không rõ. Có thể là khí tượng thân người khác thường, cũng có thể do ma kiếp, Thiên Đạo vận hành bất thường. Bất quá từ kết quả này, người chịu đựng được thiên kiếp khảo nghiệm, đồng thời thu hoạch cũng rất nhiều." Kim Giáp Thiên Tướng nói.

"Thật vậy sao?" Trong lòng Thẩm Lạc còn nghi vấn.

"Vô tận tuế nguyệt đến nay, trên Đãng Tiên Lộ, hạng người cường hãn tầng tầng lớp lớp, nhưng người trong thiên kiếp hành động như người lại không nhiều, kẻ ta có thể nhớ càng ít không có mấy." Kim Giáp Thiên Tướng không tiếp tục giải thích nữa, ngược lại nói.

"Hành động như ta?" Thẩm Lạc có chút khó hiểu hỏi.

"Dám can đảm lấy lôi lực thiên kiếp luyện phù, không nói sau này có ai không, nhưng trước giờ chưa từng có. Năm đó cũng chỉ có một đầu trư yêu hạ giới, ngay lúc độ kiếp, lấy miệng Thao Thiết nuốt thiên lôi kia." Kim Giáp Thiên Tướng nói.

"Còn có mãnh nhân bực này. . ." Thẩm Lạc nghe xong, nhin không được có chút tán thán.

"Đáng tiếc bây giờ Thiên Đạo sụp đổ, Thiên Đình cũng đã không còn, tự nhiên không thể nào ghi chép tiên tịch của người, người cũng chỉ có thể trở thành Tán Tiên." Kim Giáp Thiên Tướng không tiếp tục đề cập chủ đề trước đó, nói ra.

"Xin hỏi Tán Tiên là gì?" Thẩm Lạc hơi nghi hoặc hỏi.

"Người xuất thân Phương Thốn sơn, làm sao ngay cả cái này cũng không biết?" Kim Giáp Thiên Tướng mở miệng, tràn đầy nghi ngờ.

"Thực không dám giấu giếm, Phương Thốn sơn đã sớm bị hủy diệt, công pháp Hoàng Đình Kinh của ta cũng không phải chính thống truyền thừa tông môn, mà là dưới cơ duyên xảo hợp học thành." Thẩm Lạc nói.

Mặc dù nói vậy, thực tế đáy lòng của hắn vẫn xem mình là một thành viên Phương Thốn sơn.

"Phàm được ghi vào tiên tịch sẽ thu về làm thuộc hạ Thiên Đình, tự là Thiên Tiên. Người không được ghi vào tiên tịch, thì quy về Tán Tiên." Kim Giáp Thiên Tướng nghe vậy, trầm mặc một hồi, cũng không hỏi thăm thân môn, chỉ giải thích.

"Giữa hai cái này có gì khác biệt không?" Thảm Lạc tiếp tục hỏi.

"Thiên Tiên có Thiên Đình che chở, tự nhiên tiên đồ thông thuận, gặp ít nguy hiểm vẫn lạc, bất quá lại chịu Thiên Đình quản lý, tự nhiên cũng phải nhận chức trách cùng trách nhiệm, bị các loại thiên quy cản trở, không quá tự do. Tán Tiên mặc dù không được Thiên Đình che chở, nhưng không bị chức trách trói buộc, càng thêm tự do. Mỗi người mỗi vẻ." Kim Giáp Thiên Tướng giải thích.

"Như vậy có thể so tán tu cùng tu sĩ gia tộc, nói đến vẫn là Thiên Tiên lợi hại hơn chút." Thảm Lạc trầm ngâm nói.

"Cũng không hẳn vậy, ở trong Tán Tiên cũng không ít đại năng công tham tạo hóa, tại Nhân giới có thể luyện hóa khổng chế động thiên phúc địa, chống lại Thiên Tiên. Bọn hắn được xưng là Địa Tiên, như Bồ Đề lão tổ tổ sư Phương Thốn sơn, cùng Ngũ Trang quan Trấn Nguyên Đại Tiên chính là dạng này." Kim Giáp Thiên Tướng nói ra.

Thảm Lạc nghe lời ấy, lập tức hiểu ra.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 482: Sống Không Còn Lâu

"Không biết cảnh giới Bồ Đề tổ sư lão nhân gia ông ta tới bực nào?"
Thẩm Lạc một mực nghi vấn chuyện này, nhìn không được hỏi.

"Trên Chân Tiên còn có Thái Ất, Bồ Đề lão tổ đã siêu việt hơn Thái Ất, đạt đến cảnh giới Thiên Tôn, phía trên cũng chỉ có Đại Thiên Tôn cảnh cao hơn một tầng, đều là hạng người siêu thoát lập giáo xung tổ." Kim Giáp Thiên Tướng tiếp tục nói.

"Bồ Đề tổ sư quả nhiên là tồn tại cao hơn chân trời kia." Thẩm Lạc nghe vậy, trong lòng tán thưởng.

"Thẩm Lạc, người phá cảnh phi tiên cùng trải qua chuyện thiên kiếp, tiêu hao đại lượng thiên địa linh khí, thời gian đã không còn kịp, chỉ có thể tăng nhanh tốc độ." Lúc này, thần sắc Kim Giáp Thiên Tướng bỗng nhiên biến đổi, mở miệng nói.

"Thời gian không còn kịp là sao?" Thẩm Lạc lập tức ngạc nhiên, vội vàng hỏi.

Chỉ là hắn không kịp đợi câu trả lời, đã bị một trận kim quang bao phủ, thân ảnh xuất hiện lần nữa trong vùng không gian chiến đấu kia.

Cách hắn hơn trăm trượng, đứng đấy một Thiên Tướng cổ quái thân hình cao tới mười trượng, toàn thân làn da thanh điện.

Gã có đầu báo mắt tròn, mi đỏ râu đỏ, thân trên để trần, hạ thân che kim giáp, bên hông buộc một khối dây đeo Man Sur, trên tay mang theo một thanh Song Diện Phủ, sau lưng còn tung bay một dải lụa màu, nhìn uy phong lẫm liệt, khí thế bất phàm.

"Đây chẳng lẽ là . . . Cự Linh Thần?" Thảm Lạc nhìn bộ dáng chiến tướng này, nhìn không được khẽ thờ dài.

Thân hình diện mạo, trạng thái uy thế, binh khí trong tay, thành linh giống như đúc Cự Linh Thần trong truyền thuyết.

Thảm Lạc nhìn sóng pháp lực trên thân gã phát ra, càng nhìn không được nhú chặt lông mày, lại thành linh đạt đến Chân Tiên cảnh hậu kỳ.

"Thế thì còn đánh kiểu gì?" Trong lòng Thảm Lạc có chút bất đắc dĩ.

Lúc trước hắn lấy Đại Thừa đỉnh phong đối chiến Lôi Bộ Thiên Tướng Chân Tiên sơ kỳ đã là may mắn đến cực điểm, trước mắt lại phải lấy Chân Tiên sơ kỳ đối chiến Chân Tiên hậu kỳ, nào có nửa điểm phần thắng?

Nhưng đã đến nơi này, cho dù hắn muốn trốn tránh, cũng không có đường lui.

Thảm Lạc thu liễm tâm thần, tay nắm chặt Lục Trần Tiên, hai mắt nhìn chăm chú Cự Linh Thần, Hoàng Đình Kinh thể nội đã âm thầm vận chuyển.

Bất quá, làm hắn hơi nghi hoặc chính là, Cự Linh Thần từ lúc xuất hiện, vẫn không có động tác nào, ngay cả hai mắt cũng một mực nhắm chặt. Nếu không phải trên thân gã phát ra khí tức khủng bố không giả, Thảm Lạc thậm chí tưởng gã là một pho tượng.

Thảm Lạc do dự một chút, thoáng lùi lại một bước.

Ngay lúc hấn cử động, hai mắt Cự Linh Thần đột nhiên mở ra, hai vệt thần quang trầm tĩnh tuôn ra, trên thân phát ra một cỗ khí thế mạnh mẽ, Song Diện Phủ trong tay bỗng nhiên chém ngang ra.

Chỉ thấy lưỡi búa loé lên quang mang, một cái rìu màu xanh to lớn vô cùng quét ngang ra, chém cho hư không một phân làm hai, từ đó phân ra một khe rãnh rõ ràng, thẳng đến Thảm Lạc.

Trong lòng Thảm Lạc biết không thể địch lại, hai chân đột nhiên đập đất, thân hình lẳng không lên, nhảy vọt đến phía trên phủ ảnh, mũi chân điểm hư không một cái, dưới chân liền có hư ảnh ánh trắng tản mát ra, thân hình trống rỗng chuyển động, đột nhiên biến mất ngay tại chỗ.

Chỉ trong một cái hô hấp, hư không sau lưng Cự Linh Thần có một bóng người đột nhiên thoáng hiện, tự nhiên chính là Thảm Lạc. Trên hai tay hấn ngưng tụ kim quang, nắm chặt Lục Trần Tiên đánh tới gáy Cự Linh Thần.

"Đông. . ."

Vào thời khắc này, một tiếng va chạm nặng nề vang lên, Song Diện Phủ trong tay Cự Linh Thần bỗng nhiên dựng xuống mặt đất, cán búa đập xuống mặt đất, lập tức có một tầng sáng màu vàng nhọn nhọn lên, bao phủ về bốn phía.

Trong nháy mắt Thảm Lạc tiếp xúc tầng vòng sáng này, thân hình đột nhiên cứng đờ, cả người bị một cỗ cự lực vô hình giam cầm ngay tại chỗ, trong lúc nhất thời không cách nào động đậy.

Trong lòng hấn xiết chặt, vội vàng vận chuyển Long Tượng lực, muốn lấy lực phá pháp. Nhưng lúc này lại có một đạo kinh phong đánh tới đầu, khóe mắt liếc qua liền nhìn thấy một đạo phủ ảnh thẳng đến mặt mình.

"Vù" một thanh âm vang lên.

Trước mắt Thâm Lạc sáng lên một đạo huyết quang, rồi triệt để tối đi.

Thâm Lạc từ từ mở mắt ra, trước mắt chính là nóc nhà cùng màn giường quen thuộc.

"Trở về rồi sao?" Hấn nhẹ nhàng thở ra.

Trải qua nhiều lần nhập mộng, hấn đã thành thói quen nhiều lần chiến tử, nhanh chóng trở về hiện thực, cánh tay khẽ chống giường muốn ngồi dậy.

Nhưng cánh tay hấn giống như rót chì, nặng nề vô cùng, toàn thân truyền đến cảm giác kịch liệt đau nhức, cùng một cỗ buồn ngủ mãnh liệt.

"Đáng chết, quả nhiên tử vong trong mộng quá nhiều lần, sẽ biến thành dạng này." Thâm Lạc đã chuẩn bị tình huống này, cố nén khó chịu quanh thân, đứng dậy ngồi xuống.

Hấn không nghi ngại, lập tức vận khởi pháp lực, lấy từ trong Lâm Lang Hoàn ra một viên Nhũ Linh Đan khôi phục cùng một viên đan dược màu xanh nhạt ăn vào.

Đan dược màu xanh nhạt này là loại đan dược khôi phục nguyên khí, tên là Phong Thủy Hồn Nguyên Đan, lấy từ trong nhẫn trữ vật Thần Cương, dược hiệu còn trên đan dược khôi phục của Hồ Dung lúc trước.

Dựa theo kinh nghiệm lần trước tỉnh lại, trong cơ thể hấn lập tức xuất hiện một nguồn lực lượng thôn phệ nguyên khí cùng thọ nguyên, hấn giờ phút này phục dụng hai loại đan dược, hy vọng có thể dựa vào lực lượng đan dược, làm dịu loại thôn phệ này.

Thâm Lạc miễn cưỡng vận công luyện hóa hai viên đan dược, đan dược chậm rãi hóa thành hai dòng nước ấm, du tẩu trong cơ thể hấn.

Nhưng không đợi hẳn tiếp tục luyện hóa đan dược, tầm mắt bỗng nhiên trở nên hoàn toàn mơ hồ, hết thấy chung quanh bắt đầu trời đất quay cuồng.

Mà trong cơ thể hẳn rung động âm âm, xuất hiện một lỗ trống không đáy, phát ra lực thôn phệ điên cuồng, hấp lấy sinh mệnh lực của hẳn.

Thẩm Lạc vội vàng vận công thôi động hai cỗ dược lực, ý định bổ sung thể nội đột nhiên xuất hiện lỗ trống không đáy kia, đáng tiếc căn bản vô dụng.

Động không đáy kia căn bản không để ý tới lực lượng đan dược, tiếp tục thôn phệ sinh cơ của hẳn.

"Quả nhiên không được. . ." Hẳn thống khổ than.

Một cỗ thống khổ so với trước đó mãnh liệt gấp mười lần, như thủy triều bao phủ hẳn, xé rách ý thức của hẳn, tựa hồ muốn xé hẳn thành mấy đoạn.

Toàn thân Thẩm Lạc run rẩy, nhưng không phát ra được nửa điểm thanh âm, hết thấy chung quanh cấp tốc trở nên mơ hồ, trước mắt của hẳn tối đen, lần nữa lâm vào bóng tối vô tận, lại ngủ mê man.

Không biết qua bao lâu, mí mắt hẳn rung động, thăm thẳm tỉnh lại.

Bên ngoài đã trở nên một mảnh đen kịt, không có một tia tinh quang, khiến người ta sợ hãi.

Thẩm Lạc khoanh chân ngồi dậy, không biết có phải do phục dụng hai viên đan dược hay không, giờ phút này trừ cảm giác thân thể có chút vô lực, hẳn không có cảm giác khó chịu nào khác.

Hẳn thăm vận công pháp vô danh, nhắm mắt cẩn thận cảm ứng tình huống thể nội, sau một hồi lâu mới mở to mắt, thở dài một cái.

Tình huống lần này giống như trước, đại lượng sinh cơ trong cơ thể hấn bị thôn phệ, thọ nguyên lần nữa giảm bớt, chỉ còn khoảng mười năm.

Thẩm Lạc gượng cười, vốn cho rằng tiến giai Ngưng Hồn kỳ, có thể không cần lo lắng chuyện thọ nguyên, hiện tại qua một giấc mộng, chính mình lần nữa quay về cảnh sống không còn lâu nữa.

Mà khác với tình huống giảm thọ nguyên lần trước, bây giờ hấn không thể nghĩ ra linh vật nào làm tăng thọ nguyên, chỉ có thể thông qua đột phá cảnh giới đến đại thành.

Chỉ là, hấn vừa mới tiến giai Ngưng Hồn kỳ, dựa vào tư chất bình thường của hấn trong hiện thực, muốn đột phá tiếp, nói nghe thì dễ.

"Vốn định trì hoãn một chút rồi thử khai mạch trong hiện thực, nhưng hiện tại thọ nguyên đã giảm nghiêm trọng, chỉ có thể bốc lên phong hiểm thôi." Dịch tại bạch ngọc sách. Tâm tình Thẩm Lạc sa sút một hồi, ánh mắt rất nhanh khôi phục kiên định.

Muốn nhanh chóng đề cao thực lực, đầu tiên phải giải quyết vấn đề tư chất bản thân, việc này người khác có lẽ không làm được, nhưng hấn đạt được "Huyền Âm Khai Mạch Pháp" thì có thể.

Hấn đứng dậy tra xét các nơi trong viện một phen, không phát hiện chỗ nào khác thường, lúc này mới yên tâm trở về phòng, một lần nữa khoan khoái ngồi xuống.

Muốn thi triển Huyền Âm Khai Mạch Pháp, trước hết luyện thành Đại Khai Bác Thuật.

Thuật này quy định cần đến Xuất Khiếu kỳ mới có thể tu luyện, nhưng hấn ở trong giấc mộng đã tu thuật này tới tiểu thành, hiểu rõ môn bí thuật này khá sâu sắc.

Đại Khai Bác Thuật sở dĩ phải tới Xuất Khiếu kỳ mới có thể tu luyện, là vì triển khai phép thuật này cần pháp lực không lồ làm căn cơ, chỉ có đạt tới Xuất Khiếu kỳ, mới có thể trải đủ pháp thuật ra các nơi toàn thân, bảo hộ toàn thân.

Bất quá Thâm Lạc cũng không muốn dùng Đại Khai Bác Thuật bảo vệ khắp toàn thân, chỉ cần có thể bảo hộ một phần nhỏ, cam đoan hẳn thi triển Huyền Âm Khai Mạch Pháp sẽ không lưu lại tai hoạ ngầm là đủ rồi.

Thâm Lạc nhắm mắt tĩnh tọa, chậm rãi vận chuyển Thuần Dương Kiếm Quyết, thể nội pháp lực rất nhanh cảm ứng, dựa theo Thuần Dương Kiếm Quyết bắt đầu vận chuyển.

Trong đan điền của hẳn, lơ lửng một thanh tiểu kiếm màu đỏ, chính là Thuần Dương Kiếm Phôi.

Theo hẳn vận chuyển Thuần Dương Kiếm Quyết, kiếm phôi rung động âm âm, phát ra tiếng kiếm minh vui sướng.

Từ khi luyện thành tia Thuần Dương Kiếm Phôi này, Thâm Lạc một mực thu nhập nó vào đan điền, dùng pháp lực ôn dưỡng, nhưng hẳn cũng không tu luyện Thuần Dương Kiếm Quyết, hiệu quả không phải quá tốt.

Bây giờ hẳn bắt đầu tu luyện Thuần Dương Kiếm Quyết, bồi dưỡng Thuần Dương Kiếm Phôi rút cuộc bước lên chính đồ.

Có kinh nghiệm mộng cảnh, Thâm Lạc tu luyện Thuần Dương Kiếm Quyết tiến triển cực nhanh.

Hơn mười ngày sau, hẳn bỗng nhiên mở hai mắt ra, cánh tay rũ xuống trước người đột nhiên nâng lên, bảmx niệm pháp quyết.

"Phốc phốc" một tiếng, đầu ngón tay hấn bắn ra một đạo kiếm khí xích hồng, chấn động làm không khí phụ cận run rẩy ong ong, nhìn vô cùng sắc bén.

Có Thuần Dương Kiếm Phôi trong đan điền tương trợ, hấn không cần tu luyện Thuần Dương Kiếm Quyết quá cao thâm, vẫn có thể phát ra Thuần Dương kiếm khí.

Ngón tay Thảm Lạc khê động, Thuần Dương kiếm khí đầu ngón tay rơi xuống phía bắp chân trái, bắt đầu tu luyện giai đoạn thứ nhất "Lột da" Đại Khai Bác Thuật.

Thời gian thoáng một cái đã qua, nửa năm trôi qua rất nhanh.

Thảm Lạc khoanh chân ngồi ở trong thùng gỗ trong phòng, lông mày nhíu chặt, thân thể tỏa ra đạo đạo lam quang như gợn nước, giữa quay cuồng mơ hồ phát ra thanh âm sóng nước phun trào, tản ra ba động khí tức hùng hậu hơn không ít so với trước.

Sau một hồi lâu, lam quang trên người hấn thu vào như cá voi hút nước, dung nhập vào thể nội, hấn mở mắt ra.

Nửa năm qua, hấn gần như chỉ tu luyện Đại Khai Bác Thuật, cũng tranh thủ còn lại một ít Nhị Nguyên Chân Thủy trước đó để tu luyện.

Quá trình tu luyện Đại Khai Bác Thuật cực kỳ thống khổ, không giờ khắc nào không giầy vò thần kinh người, nhưng tu luyện công pháp vô danh cũng rất dễ chịu, có thể thư giãn căng cứng tâm thần, như vậy khi nắm khi buông, càng có hiệu suất cao hơn.

Bất quá có kinh nghiệm trong mộng cảnh hỗ trợ, hấn tu luyện Đại Khai Bác Thuật có chút thuận lợi, đã hoàn thành ba giai đoạn lột da, cắt thịt, khắc cốt, bắt đầu luyện tập chải vuốt kinh mạch.

Độ khó chải vượt kinh mạch vượt xa ba giai đoạn trước đó, hẳn mặc dù có kinh nghiệm mộng cảnh, nhất thời vẫn không thể nào đạt thành.

Bất quá hẳn có thể cảm giác được, khoảng cách thành công đã không xa.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 483: Xa Phu Mộ Tiên

Trong lòng Thảm Lạc rõ ràng, chỉ cần có thể đột phá quan khẩu này, là có thể sử dụng Huyền Âm Khai Mạch Pháp, mở pháp mạch.

Mà tu luyện công pháp vô danh coi như thuận lợi, thông qua dùng một ít Nhị Nguyên Chân Thủy còn lại, tu vi của hắn lần nữa tăng mạnh, nhanh chóng thẳng đến Ngưng Hồn trung kỳ.

Chỉ tiếc Nhị Nguyên Chân Thủy đã dùng hết không lâu trước đó.

Không có ngoại vật tương trợ, hắn dựa vào tư chất của mình, ngồi xuống tu luyện, tu vi tiến triển chậm như rùa bò, hắn thực sự nhẫn nại không được, mới có một màn trước đó.

"Không được rồi, thời gian cấp bách, tu luyện công pháp vô danh không thể dừng lại, thế lực quan phủ Đại Đường khổng lồ, còn có Tụ Bảo đường, Bác Vật hành, hắn là có tin tức Nhị Nguyên Chân Thủy, đi tìm Lục Hóa Minh hỏi một chút xem." Trong lòng Thảm Lạc âm thầm tính toán một phen, từ trong thùng nước đứng lên.

Nhị Nguyên Chân Thủy là vật trân quý, cũng không phải có tiên ngọc là có thể mua được, dạng trân bảo này một khi hiện thế, ngay lập tức sẽ bị các đại thế lực tranh đoạt. Dựa vào lực lượng của hắn đi tìm, hi vọng cực kỳ xa vời.

Mặc dù lại làm phiền Lục Hóa Minh, nhưng việc này liên quan đến tính mạng, hắn chỉ có thể ngày sau trả lại nhân tình.

Thẩm Lạc thay một bộ quần áo, lại thi triển Niết Cốt Dịch Dung thuật thay đổi dung mạo, lúc này mới đi ra ngoài kều một chiếc xe ngựa đi đến hướng quan phủ Đại Đường.

Hắn nhìn ra phía ngoài qua cửa xe ngựa, trên mặt hiện ra mấy phần kinh ngạc.

Lúc này đã gần thu, thời tiết mát mẻ, trong Trường An thành vốn người trên đường náo nhiệt, nhưng so với mùa đông khắc nghiệt trước đó còn ít hơn rất nhiều, mà phần lớn đều lộ vẻ vội vàng, một bộ dạng lo lắng hãi hùng.

"Xa phu, Trường An thành tựa hồ vắng hoe trước rất nhiều, có chuyện gì xảy ra sao?" Thẩm Lạc hỏi xa phu.

"Công tử ngài từ nơi khác tới à, không biết chuyện nháo quỷ trong thành? Gần đây từng phường khu trong thành đều huyền náo xôn xao, tất cả mọi người sợ sệt, không dám ra ngoài, thương khách nơi khác nghe được tiếng gió, tự nhiên cũng ít tới." Xa phu là đại hán ngoài ba mươi tuổi, hơi lẩm lòi, Thẩm Lạc vừa hỏi một câu, gã liền líu lo không ngừng.

"Nháo quỷ?" Thẩm Lạc khẽ giật mình.

"Đúng vậy, đại khái bắt đầu từ một tháng trước, thỉnh thoảng các nơi trong thành xuất hiện quỷ quái đả thương người. Ngay từ đầu những quỷ vật kia chỉ xuất hiện ban đêm, gần đây nghe nói có người ban ngày cũng bị quỷ vật gây thương tích, quan phủ đã hạ lệnh toàn thành giới nghiêm, cho nên người trên đường mới ít như vậy. . ." Đại hán xa phu nói liên miên không dứt.

"Thì ra là vậy, chẳng lẽ quan phủ Đại Đường mặc kệ sao?" Thẩm Lạc không ngờ trong khoảng thời gian mình bế quan, trong thành lại phát sinh

nhiều chuyện như vậy.

"Tự nhiên là phải can thiệp, chỉ là gần đây tại Âm Lĩn sơn cách Trường An thành không xa xảy ra đại sự, rất nhiều quý vật xông ra, giết đả thương người khắp nơi. Nghe nói rất nhiều tiên sư quan phủ Đại Đường đã được điều động đến nơi đó, số lượng tiên sư lưu lại trong thành không nhiều, mặc dù bọn họ dò xét khắp nơi, nhưng một mực không thể giải quyết hết quý hoạn." Xa phu nói.

"Âm Lĩn sơn!" Thâm Lạc nghe lời này, trong lòng lộp bộp một tiếng, thâm nghĩ chẳng lẽ là quý vật trong toà cổ mộ kia xảy ra vấn đề?

Thâm Lạc suy nghĩ, tiếp tục hỏi thăm chuyện quý hoạn trong thành, còn có tình huống Âm Lĩn sơn.

Xa phu cả ngày đi lại các nơi trong thành, nghe được rất nhiều tin tức ngầm, đang buồn không có người chia sẻ, Thâm Lạc lại hỏi đúng chuyện gã mong muốn, lúc này kể hết các loại tin tức không biết thật giả ra.

Thâm Lạc càng nghe, trong lòng càng sợ.

Tình huống Trường An thành nơi này, trong lúc mơ hồ, tương tự với tình huống Kiến Nghiệp thành lúc trước.

"Hẳn là lại có người âm thầm giở trò? Nơi này chính là Trường An thành, có quan phủ Đại Đường tọa trấn, ai dám ở chỗ này làm càn!" Thần sắc trên mặt hắn dù trấn định, ý niệm trong lòng lại quay cuồng.

Về phần tình huống ở Âm Lĩn sơn, người phu xe này biết không nhiều, chỉ biết là không chỉ quan phủ Đại Đường đi đến đó, người tu tiên Hóa Sinh tự, Phò Đà sơn cũng chạy tới, tình huống tựa hồ rất nghiêm trọng.

Trong lúc hai người nói chuyện, xe ngựa rất nhanh tới gần quan phủ Đại Đường.

Thẩm Lạc cách trụ sở quan phủ Đại Đường còn có một đoạn lộ trình thì xuống xe, cho tiền đuổi xa phu đi, rồi đi tới trước cửa quan phủ Đại Đường, đang muốn nói rõ ý định đến.

"A, người là Thẩm công tử, hẳn là lại tìm Lục tiên sinh sao?" Một thanh niên thủ vệ tựa hồ nhận ra Thẩm Lạc, mở miệng hỏi trước.

Thẩm Lạc giương mắt nhìn lại, người nói chuyện chính là thanh niên thủ vệ lần trước đến thông báo cho hắn.

"Không ngờ các hạ còn nhớ rõ Thẩm mỗ, thật sự là vinh hạnh của tại hạ. Không biết Lục huynh có trong phủ không?" Hắn cười cười, sau đó hỏi.

"Thẩm công tử lần này tới không khéo, Lục tiên sinh mấy ngày trước được điều động đi Âm Lĩnh sơn, vẫn chưa trở về." Thanh niên thủ vệ lắc đầu nói ra.

"Vậy không biết khi nào hắn mới trở về?" Ánh mắt Thẩm Lạc trầm xuống, truy vấn.

"Cái này tại hạ cũng không rõ, chỉ là nghe nói tình huống tại Âm Lĩnh sơn khá nghiêm trọng, đoán chừng Lục tiên sinh phải qua một đoạn thời gian nữa mới có thể trở về. Thẩm công tử tìm Lục tiên sinh có chuyện quan trọng sao? Tại hạ có thể chuyển lời giúp ngài?" Thanh niên thủ vệ có chút áy náy nói.

"Cũng không có gì, chỉ là đã lâu không gặp, tới bái phỏng thôi." Thẩm Lạc nói như thế.

Hắn và thanh niên thủ vệ tùy ý nói chuyện phiếm hai câu, cũng không moi ra quá nhiều tin tức hữu dụng, rất nhanh cáo từ rời đi.

Vừa rời trụ sở quan phủ, sắc mặt Thẩm Lạc trầm xuống.

Lục Hóa Minh không ở đây, hắn và những người quan phủ Đại Đường cũng không thân quen, muốn nghe ngóng chuyện Nhị Nguyên Chân Thủy càng khó khăn thêm.

"Công tử đến quan phủ Đại Đường, ngài hắn cũng là một người tu tiên?" Thẩm Lạc đi không bao xa, âm thanh xe ngựa truyền đến cộc cạch, lại là đại hán kia lái xe ngựa từ phía sau tới, xem ra một mực vẫn không rời đi.

"Thẩm mỗ xác thực cũng là người tu tiên, có vấn đề gì không?" Thẩm Lạc hỏi.

"Không, không, chỉ là tiểu nhân từ nhỏ ngưỡng mộ Tiên Đạo, đáng tiếc một mực không có tiên duyên, lúc này mới đến Trường An thành làm một tên xa phu. Làm xa phu hơn một năm, rốt cuộc gặp được một vị tiên sư!" Đại hán xa phu vội khoát tay, mặt mũi tràn đầy hưng phấn nói.

Thẩm Lạc không nói gì thêm, quay người rời đi.

"Tiên sư đại nhân, ngài muốn đi nơi nào? Tiểu nhân đưa ngài đi, không cần lộ phí. Vừa rồi ngài trả tiền, tiểu nhân cũng trả lại cho ngài, có thể gặp tiên sư đại nhân là vinh hạnh của tại hạ, sao có thể lấy tiền chứ." Đại hán xa phu lần nữa lái xe theo sau, từ trong ngực lấy ra tiền xe vừa rời.

"Không cần, đây là thứ người nên được." Thẩm Lạc khoát tay áo, tiếp tục bước nhanh đi.

"Tiên sư đại nhân, ngài vừa mới hỏi nhiều chuyện quý hoạn như vậy, hắn là muốn đi trừ quý? Tiểu nhân Điền Bất Đa, hết sức quen thuộc Trường

An thành, tin tức cũng rất linh thông, nhất định có thể giúp được ngài!" Đại hán xa phu tiếp tục theo sát tới.

Thẩm Lạc vốn không muốn để ý tới người này, nhưng đại hán xa phu này cứ đeo dính theo người, theo hán mấy con phố, khiến hán dở khóc dở cười.

Người này mặc dù đeo bám, cũng rất có chừng mực, cũng không làm Thẩm Lạc chán ghét, mà dáng vẻ gã sùng bái Tiên Đạo, lại khiến hán bất giác nghĩ đến mình lúc ốm yếu trong nhà.

"Vậy được rồi, ngươi lại đưa ta đi thành nam Xương Bình phường." Thẩm Lạc nhìn ánh mắt người này tha thiết, cuối cùng vẫn theo người này lên xe ngựa.

"Được, mời ngài vào." Đại hán xa phu hưng phấn lái xe chạy về phía trước.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 484: Phóng Sinh

Xe ngựa tiến lên, Thẩm Lạc nhìn về phía Xương Bình phường, thầm nghĩ không biết Tạ Vũ Hân đã quay về hay chưa.

Lần này hắn muốn đi tìm Tạ Vũ Hân, dự định đưa « Luyện Thân Bí Điển » cho nàng, trả nhân tình nhiều lần nàng tương trợ mình.

Lúc trước hắn đạt được bí điển, đã muốn đưa cho Tạ Vũ Hân, chỉ là khi đó hắn đang tránh né Tụ Bảo đường, e sợ chỗ ở Xương Bình phường đã bị giám thị, một mực không dám đi qua.

Bây giờ tu vi hắn tiến nhanh, đã không quá để ý Tụ Bảo đường nữa.

Mà Thẩm Lạc cũng muốn nhờ Tạ Vũ Hân lưu ý giúp hắn manh mối Nhị Nguyên Chân Thủy.

Xe ngựa đi qua từng ngã tư, đi vào một con đường dọc theo sông, qua con đường này sẽ đến Xương Bình phường.

Vào thời khắc này, sắc mặt Thẩm Lạc đột nhiên biến đổi.

Mặt ngoài túi càn khôn trên người Thẩm Lạc đột nhiên hiện ra một tầng hắc quang, truyền ra tiếng gào thét hưng phấn, chính là con tướng quân quý vật kia.

Nửa năm qua sau khi hắn tu luyện xong, cũng dùng Thuần Quỷ Thuật dạy dỗ con tướng quân quý vật này, đã có phần hiệu quả, hôm nay sao lại

đột nhiên bạo động.

Thẩm Lạc vội vàng thi triển thuần quý thuật, thật vất vả mới khiến cho tướng quân quý vật bình tĩnh trở lại.

"Tiên sư đại nhân, có việc gì sao?" Đại hán xa phu tựa hồ nghe động tĩnh trong xe, kéo cương dừng xe lại, hỏi.

"Không có việc gì, Xương Bình thường ngay ở phía trước, đưa đến chỗ này là được rồi." Thẩm Lạc nhìn ra ngoài một cái, nhảy xuống xe ngựa.

"Tiên sư đại nhân. . ." Đại hán xa phu tiến lên đón, muốn nói lại thôi.

"Ta biết ngươi muốn nói gì, chỉ là tu tiên giới cũng không phải chỗ tốt, mà tư chất của ngươi cũng không thích hợp con đường này, đi thôi." Thẩm Lạc sao lại không rõ mục đích xa phu theo hắn, nhàn nhạt nói một câu, cất bước đi về phía trước.

Đại hán xa phu hồn bay phách lạc nhìn Thẩm Lạc đi xa, đứng tại chỗ ngẩn ngơ thật lâu, lúc này mới rầu rĩ lái xe rời đi.

Thẩm Lạc đi dọc theo bờ sông thẳng về phía trước, đồng thời âm thầm dò xét chung quanh.

Hắn vừa mới thi triển Thuần Quý Thuật, trấn an tướng quân quý vật, đã biết nguyên nhân nó đột nhiên xao động. Tướng quân quý vật cảm ứng được quý khí đồng nguyên, mà quý khí kia không tầm thường, mới dẫn tới tướng quân quý vật bạo động.

"Hắn là có quý vật lợi hại tiềm phục gần đây?" Thẩm Lạc thầm nghĩ, khuếch tán thần thức ra chung quanh.

Vừa mới tiến giai Ngưng Hôn kỳ, phạm vi bao phủ thần thức của hắn còn rất hẹp, chỉ không đến mười trượng.

Phạm vi thần thức khuếch tán mặc dù không xa, nhưng cảm ứng của hắn so với trước đó bén nhạy hơn nhiều, nhất là đối với ba động khí tức, so với trước đó nhạy cảm gấp mười lần.

Thế nhưng bất luận hắn vận dụng thần thức cảm giác thế nào, đều dò xét không ra dị dạng.

"Quý khí kia ở nơi nào?" Thần thức Thẩm Lạc câu thông cùng tướng quân quý vật kia.

"Quý khí kia chỉ thoáng qua, hiện tại ta cũng không cảm ứng được, tựa hồ đã biến mất." Tướng quân quý vật cũng không triệt để bị thuận phục, một lát sau mới chậm rãi đáp lại.

"Vậy sao ngươi không nói sớm." Thẩm Lạc khó chịu, nhưng cũng không biết làm gì với nó.

Con quý vật này quật cường không gì sánh được, lúc trước hắn thậm chí dùng Hồng Liên Nghiệp Hỏa bức hiếp nó thần phục, nhưng tướng quân quý vật này thà chết chứ không chịu khuất phục, hắn cũng không có biện pháp, cũng không thể thật giết chết con quý vật này.

Nếu quý khí kia biến mất, Thẩm Lạc cũng không định lãng phí thời gian tại đây, tiếp tục đi đến Xương Bình phường.

"Khách quan đi qua, đừng bỏ lỡ nha, cá chép đây, Thần Ngư hiếm thấy đây!" Một âm thanh vang lên từ phía trước truyền đến, lại là một thanh niên ngư dân đang bán cá bên đường.

"Thần Ngư?" Thẩm Lạc dừng bước, nhìn sang.

Thanh niên ngư dân đặt trước người một cái chậu gỗ, bên trong có một con cá chép màu vàng.

Cá chép này có chút bắt phàm, bên miệng mọc lên hai râu dài kim hồng, vảy cá toàn thân có màu kim hoàng, dưới ánh mặt trời chiếu lấp lánh, như là hoàng kim vậy.

Chỉ là con cá này tựa hồ rời nước đã lâu, miệng hữu khí vô lực ngáp ngáp, nhìn sắp chết.

"Ngã phật từ bi, thí chủ người hãy để cho con cá này thống khoái, lại không phóng sinh, để nó ở đây, nở lòng nào như vậy." Một tiểu hoà thượng mặc tăng bào nhỏ nhắn bên cạnh, mặt lộ vẻ từ bi, thi lễ một cái với ngư dân, khuyên nhủ.

Tiểu hoà thượng này nhìn chỉ khoảng tám chín tuổi, môi hồng răng trắng, nhìn phi thường xinh đẹp.

"Bớt nói nhảm, cá chép này toàn thân kim hoàng, có thể giúp ta kiếm lời không ít. Tiểu sư phụ người nếu không đành lòng, vậy người mua đi, chỉ cần ba lượng bạc." Ngư dân cười hắc hắc nói.

"Cái này. . ." Tiểu hoà thượng nào có nhiều tiền như vậy, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng.

"Đi đi đi, không có tiền thì đừng quấy rầy ta làm ăn. Các vị, không mua cũng có thể xem nha, Thần Ngư hạ phàm, người gặp có phúc nha!" Ngư dân đẩy tiểu hoà thượng qua một bên, tiếp tục rao bán.

"Con cá này. . ." Đầu lông mày Thẩm Lạc khẽ động.

Mặc dù cực kì nhạt, nhưng thể nội con cá chép màu vàng này sinh ra một tia yêu khí, sắp khai linh trí, đáng tiếc lại bị bắt.

"Ba lượng bạc cầm lấy đi, con cá này ta mua." Hấn đi tới, lấy ra một thỏi bạc ngân nhỏ đưa cho ngư dân.

Cá chép này sắp khai linh trí, cũng coi là một đầu linh vật, cứ như vậy chết đi thật là đáng tiếc.

"Ánh mắt vị quý khách kia thật tốt! Bất quá ta cảm thấy ba lượng bạc có chút tiện nghi, hấn là. . . Đúng, phải mười lượng bạc, thiếu một ta cũng không bán!" Ngư dân nhìn thấy Thảm Lạc sáng khoái trả tiền như vậy, ánh mắt xoay động, một mặt con buôn cười nói.

"Ngươi lại lên giá!" Thảm Lạc nhăn mày lại.

"Ai nha, vị khách quan này có tâm địa Bồ Tát, ăn ít một bữa cơm, tiền này sẽ có, mười lượng bạc thật không nhiều, coi như phát thiện tâm đi." Ngư dân không chút liêm sỉ cười nói.

Sắc mặt Thảm Lạc trầm xuống, mười lượng bạc mặc dù hấn không quan tâm, thế nhưng sẽ không để cho một phàm nhân tùy ý ép giá.

"Ngươi nhìn khối kim lân này có giá trị mười lượng bạc không?" Vào thời khắc này, một âm thanh trong trẻo vang lên.

Lạch cạch một tiếng, một khối kim quang óng ánh ném tới bên chân ngư dân, lại là một khối lân phiến màu vàng lớn cỡ đồng tiền.

"Đây là. . ." Trong mắt Thảm Lạc lóe lên vẻ kinh ngạc, nhìn lại người nói chuyện.

Một tên bạch y thư sinh chậm rãi đi tới, người này nhìn khoảng bốn năm mươi tuổi, tay cầm một thanh quạt xếp, ba sợi râu ngắn rũ xuống trước ngực, nhìn dị thường nho nhã.

Ngư dân kia nhanh chóng nhặt kim lân lên, dùng ngón tay gảy một cái, phát ra thanh âm thanh thúy, lại là đồ vật thuần kim.

"Ui, giá trị, đáng giá! Tiên sinh, con cá này là của người." Ngư dân cất kim lân vào trong ngực, nhìn thư sinh kia liên tục thở dài.

Bạch y thư sinh cũng không để ý tới ngư dân kia, bưng cái chậu đựng con cá chép màu vàng kia đi, thẳng tới gần bờ sông.

Vượt quá đám người đoán trước, bạch y thư sinh đổ con cá chép trong chậu vào trong sông.

"Ai, người này làm gì, mười lượng bạc mua cá chép, cứ như vậy ném đi."

"Người biết cái gì, đó là trong lòng người ta có thiện tâm."

Người chung quanh bàn tán xôn xao.

"Đi thôi, chớ để bị bắt nữa." Bạch y thư sinh không để ý đến đám người phụ cận, nói lầm bầm một tiếng.

Cá chép trong sông quay đầu nhìn về phía bạch y thư sinh, gật đầu một cái, sau đó chui vào trong sông, biến mất không thấy gì nữa.

Mọi người thấy cảnh này, nhao nhao lấy làm kỳ.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 485: Gặp Lại Lão Đạo

"Các hạ khăng khái mở hầu bao, thật sự là có lòng từ bi." Thảm Lạc tính mua con cá này xong cũng dự định phóng sinh, có chút cảm mến thư sinh, tiến lên chấp tay nói.

"Ta cũng đã từng như thịt cá trên thớt gỗ, mặc người chém giết, bất quá cảm động lây thôi. Huống chi. . . Chung quy ta vẫn chưa kết thúc. . . trách nhiệm." Thư sinh trung niên từ tốn nói.

Thảm Lạc khẽ giạt mình, lời thư sinh này có ý gì?

Thư sinh trung niên tựa hồ vô ý nhiều lời với Thảm Lạc, thở dài một cái, quay người rời đi.

Thanh niên ngư dân nhìn bóng lưng thư sinh trung niên kia, ánh mắt xoay động, thu dọn đồ đạc, vội vàng rời đi.

Không còn náo nhiệt để nhìn, người vây quanh nhao nhao tản đi.

Thảm Lạc cũng không động, chờ mọi người đi hết, vác tay cầm ra sau lưng rời đi.

Giữa ngón tay hấn vân vê một miếng kim lân, chính là thứ trung niên thư sinh kia mua cá, vừa rời hấn dùng pháp lực âm thầm lấy từ trong ngực ngư dân kia . . .

Bất quá hấn cũng thả mười lượng bạc vào, không cầm tay không.

"Không sai, đây là vảy rồng!" Hấn dán kim lân lên mi tâm, cẩn thận cảm ứng, trong mắt lóe lên một tia duệ mang, thì thào nói ra.

Cái này không chỉ là vảy rồng, mà trên lân phiến còn quấn quanh một tia âm khí cực kì nhạt.

"Thu sinh này có chút cô quái, theo sau xem sao." Thảm Lạc ngẩng đầu nhìn hướng thu sinh kia đi, thân hình thoát một cái đuôi theo.

Một bóng người từ trong một ngõ nhỏ bên cạnh hốt hoảng vọt ra, mắt thấy sắp đâm vào trên người hấn.

Thảm Lạc thoáng nhìn, dưới chân dùng xoáy lực né tránh qua bên cạnh, miễn cưỡng tránh người kia, nhưng vẫn đụng phải đồ vật trong tay đối phương.

Loảng xoảng một tiếng, trong tay người kia bung lầy vò rượu rơi trên mặt đất, ngã nát bậy, một cỗ mùi rượu nồng đậm lan ra.

"Bách Nhật Tuý của ta! Từ đâu tới oắt con đi đường không có mắt, dám đụng bản đạo gia!" Người kia là một lão đạo áo bào tro, thấy vò rượu vỡ nát, lập tức chỉ vào Thảm Lạc giận mắng.

Thảm Lạc trầm mặt xuống, đang muốn nói chuyện, con mắt đột nhiên phóng ra quang mang, chấp tay thi lễ một cái: "Đại sư, là ngài sao, đã lâu không gặp."

Lão đạo áo bào tro này không phải ai khác, chính là hoà thượng đoán mệnh hôm đó dưới Bách Hoa sơn, chỉ điểm hấn tìm kiếm Linh Nhũ ngàn năm.

Nhìn tình hình này, vị đại sư đoán mệnh này lại đổi thân phận khác.

"Người là?" Lão đạo áo bào tro bị Thẩm Lạc làm cho sững sờ, mặt lộ vẻ hoang mang.

"Đại sư không nhớ tại hạ sao? Ngày đó gặp tại Đường Thu huyện Bách Hoa sơn, không ngờ hôm nay gặp lại tại đây." Thẩm Lạc cười nói.

Ngày đó tại Đường Thu huyện thành hẳn tìm lão hồi lâu, đáng tiếc không gặp, không ngờ hôm nay đụng phải chỗ này, trong lòng kinh hãi, lập tức quên sạch sành sanh chuyện truy tung thư sinh kia.

"A, ta nhớ ra rồi, là người. Hôm đó ta tính toán quẻ tượng có đúng không?" Lão đạo áo bào tro dò xét Thẩm Lạc, rất nhanh nhớ tới hẳn.

"Quẻ tượng đại sư thông thần, dựa theo ngài chỉ điểm, tại hạ đã thuận lợi tìm tới đồ cần tìm." Thẩm Lạc nói cảm ơn.

"Bản đại sư được truyền thừa Thượng Cổ đại năng Quỷ Cốc Tử, quẻ tượng tự nhiên linh nghiệm không gì sánh được. Bất quá nhìn mặt công tử người, tình huống so với lần trước gặp càng thêm nghiêm trọng, hẳn là tìm ra vật kia không có tác dụng à?" Lão đạo áo bào tro cười đắc ý, sau đó dò xét sắc mặt Thẩm Lạc, kinh ngạc nói.

"Đại sư tuệ nhãn, liếc mắt liền nhìn ra tình huống tại hạ." Thẩm Lạc thở dài.

Hai mắt hẳn lập tức sáng lên nhìn về phía lão đạo áo bào tro, đang muốn nói cái gì.

Bỗng mấy đại hán thân cao mã đại, cầm trong tay côn bổng từ trong hẻm vọt ra.

Cấm copy bản dịch từ bns với mọi hình thức. Đứa nào copy là con chó.

"Tìm ra rồi, lão tặc trộm rượu ở chỗ này đây!"

"Nhanh vây lại, đừng để hắn chạy."

Mấy người kêu la vây quanh lão đạo áo bào tro.

"Hồng bát, lo nói chuyện, quên chạy trốn rồi! Tiểu tử, xem ở phân thượng ta giúp ngươi coi số mạng, ngươi phải cứu ta lần này." Lão đạo áo bào tro ảo não vỗ ót một cái, trốn ra sau lưng Thẩm Lạc.

"Mấy vị làm cái gì vậy?" Thẩm Lạc đang có chuyện muốn nhờ lão đạo này, lập tức tiến lên đối mặt với mấy đại hán.

"Ngươi là ai? Lão đạo tặc này, thanh thiên bạch nhật dám trộm rượu tửu trang chúng ta, chúng ta muốn bắt hắn đi gặp quan, người ngoài chớ xen vào việc của người khác." Một tráng hán eo thô to cả giận nói.

"Áy, tặc trộm khó nghe quá, tửu nhường ra không phải để cho người uống sao, lại nói tửu trang các ngươi phơi nắng nhiều rượu ngon ở trong viện như vậy, mùi thơm nồng như vậy, sao ta nhịn được." Lão đạo áo bào tro từ phía sau Thẩm Lạc thò đầu ra, kêu âm lên.

"Hỗn đản! Còn dám cưỡng từ đoạt lý!" Tráng hán giận dữ, muốn tiến lên bắt người.

"Mấy vị, không phải chỉ cầm một vò rượu thôi sao, làm gì phải đánh, rượu kia bao nhiêu tiền, ta thanh toán giúp lão là được." Thẩm Lạc bị lão đạo làm cho dở khóc dở cười, ngăn tráng hán lại.

"Ngươi trả cho hắn? Lão đạo này trộm một vò Bách Nhật Túy, còn đánh nát ba hũ khác trong tửu trang, hết thấy mười lăm lượng bạc." Tráng hán nhìn Thẩm Lạc một chút, nói ra.

"Cho người." Thâm Lạc lấy ra một thỏi bạc đưa qua, chừng hai mươi lượng.

"Vị công tử này xa hoa, xem ở mặt mũi của người, việc này coi như xong, đi." Tráng hán ước lượng bạc trong tay, phát tay mang theo những người khác rời khỏi.

"Tiểu tử, lúc nãy đã tạ người, vừa rồi đi qua tửu trang kia, nghe mùi rượu bên trong thực sự nồng đậm, trong tay lại vừa vặn không có tiền, liền đi vào thuận thế lấy một vò, không ngờ lại bị phát hiện! Ha ha, may mắn gặp người." Lão đạo áo bào tro nhẹ nhàng thở ra, cảm ơn Thâm Lạc.

"Chuyện này không có gì, đại sư nếu xấu hổ vì trong ví tiền rỗng tuếch, những bạc này lấy dùng trước đi." Thâm Lạc lấy ra một thỏi năm mươi lượng bạc, đưa cho lão đạo.

"Vậy lão không khách khí, bất quá ta cũng không công lấy bạc của người. Thân thể người có việc gì, ta lại tính giúp người một quẻ, bạc này coi như tiền công, thế nào?" Lão đạo áo bào tro nói.

"Tại hạ cầu còn không được, vậy làm phiền đại sư." Thâm Lạc đang có ý này.

Chỉ là ở chỗ này đoán mệnh không tốt, lão đạo áo bào tro lôi kéo Thâm Lạc tiến vào một quán trà thanh tịnh gần đó, lấy ra ống trúc cùng đồng tiền, tính toán.

Lão đạo tính một quẻ, nhíu mày, trầm mặc không nói, tựa hồ gặp vấn đề nan giải gì đó, lại rung động ống bói một quẻ.

Thâm Lạc thấy cảnh này, không dám quấy rầy.

Nhưng một quẻ này coi xong, lão đạo áo bào tro vẫn như cũ trầm mặc không nói, lại tính toán một lần, lúc này mới dừng tay.

"Tiền bối, tướng mệnh của ta thế nào?" Thâm Lạc thấy lão đạo dừng tay, vội vàng hỏi.

"Quái quẻ! Đã nhiều năm không gặp được quẻ tượng kì quái như thế, Thiên Cương Thần Toán ta vậy mà thấy không rõ vận mệnh các hạ." Lão đạo áo bào tro lộ vẻ kinh ngạc.

Thâm Lạc nghe lời này, lông mày không khỏi nhăn lại.

"Công tử đừng vội, ta mặc dù không tính toán rõ mệnh số của ngươi, bất quá vừa mới bói liên tục ba quẻ, lại dòm ra mấy chỗ huyền cơ. Ngươi chỉ cần dựa theo ta nói đi làm, tất nhiên có thể gặp dữ hóa lành, phá vỡ khốn cục trước mắt." Lão đạo áo bào tro nói.

"Xin tiền bối chỉ điểm." Thâm Lạc chấp tay nói.

"Từ trên quẻ tượng, sau này ngươi cần làm ba chuyện. Chuyện thứ nhất là gặp được nữ tử khóc lóc, cần dán phù này sau lưng nàng." Lão đạo áo bào tro lấy từ trong tay áo ra một tấm linh phù màu vàng, đưa cho Thâm Lạc.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 486: Kim Bất Hoán

Thẩm Lạc tiếp nhận linh phù, phía trên vẽ quanh co mấy đạo phù văn, cong cong xoay xoay, hoàn toàn không có vẻ gì huyền diệu, vẽ xấu giống như tiện tay vậy.

Hắn thâm vận pháp lực rót vào trong đó, phù lục cũng không phản ứng chút nào.

"Tại hạ sẽ làm theo, vậy chuyện thứ hai?" Thẩm Lạc hơi im lặng, thu phù lục vào, truy vấn.

"Về chuyện thứ hai, ngày sau nếu người nghe được tiếng chuông đồng rung, liền đánh nát một khối ngọc thạch xanh biếc trên người người." Lão đạo áo bào tro tiếp tục nói.

"Ngọc thạch xanh biếc. . ." Thẩm Lạc lần nữa ngẩn người, là ngọc như ý xanh biếc sao?

"Không đúng, ngọc như ý xanh biếc cũng không phải là ngọc thạch, vật liệu nó dùng là Thương Thanh Huyền Tinh, cũng không phải là ngọc thạch. Trên quẻ tượng nói chẳng lẽ là món đồ kia?" Thần thức hắn chui vào trong Lâm Lang Hoàn.

Trong Lâm Lang Hoàn đặt một khối ngọc xanh biếc, đúng là khối ngọc thạch ẩn chứa âm khí hẳn lấy được từ trong cổ mộ Âm Lĩnh sơn.

"Vậy chuyện thứ ba?" Trong lòng Thẩm Lạc xoay chuyển những ý niệm này, tiếp tục hỏi.

"Chuyện thứ ba, nếu có người cầu xin người tha thứ cho phụ thân hắn, người không được sinh lòng trắc ẩn, hạ thủ lưu tình." Lão đạo áo bào tro nói ra.

"Ta đã biết, đa tạ đại sư chỉ điểm." Thẩm Lạc nghe chuyện thứ ba, càng thêm hoang mang, nhưng vẫn tín nhiệm lão đạo áo bào tro, gật đầu đáp ứng.

"Quê đã coi xong, lão đạo cáo từ." Lão đạo áo bào tro đứng dậy đi ra ngoài.

"Không biết đại sư ngài ở nơi nào? Văn bối ngày sau ôn thỏa sẽ đến bái phỏng." Thẩm Lạc vội vàng đuổi theo, hỏi.

"Cần gì phải hỏi cái này, nếu có duyên, người ta tự sẽ gặp lại, nếu vô duyên, cũng không cần gặp lại." Lão đạo áo bào tro cười ha ha một tiếng, nhanh chân đi ra ngoài.

"Cổng trời Cứu Thiên mở cung điện, vạn quốc y quan bái miện lưu, dưới biểu tượng phồn hoa này ám lưu hung dữ, cho dù ai cũng khó lo cho thân mình." Lão đạo áo bào tro hát âm ỉ, làm khách nhân trong quán trà nhao nhao đưa mắt nhìn qua.

Thẩm Lạc dừng bước, ngây ngốc một chút, chờ lấy lại tinh thần, lão giả áo xám đã không thấy bóng dáng.

Hắn đuổi theo ra ngoài quán trà, bên ngoài không còn thân ảnh lão đạo nữa.

Đứng trên đường phố phồn hoa, nhớ lại câu nói cuối cùng của lão đạo, ánh mắt Thẩm Lạc có chút hoảng hốt.

Ma kiếp sắp xảy ra, không nói Trường An thành phồn hoa này, dù toàn bộ Đại Đường, Nam Chiêm Bộ Châu, thậm chí Chư Thiên vạn giới, đều sẽ bị cuốn vào trong đó, không ai may mắn thoát khỏi cả.

Ai!

Hắn thở dài, thế sự như vậy sao, sau này mình nên đi con đường nào?

Thâm Lạc đứng im chốc lát, rất nhanh lấy lại tinh thần.

Mặc kệ tương lai thế nào, làm tốt chuyện trước mắt đã.

Hắn lại biến đổi dung mạo, tiến vào Xương Bình phường, đi tới chỗ bí ẩn của Tạ Vũ Hân lúc trước, nhưng nơi này người không nhà trống, gã thợ rèn Chu Thiết bên ngoài cũng không thấy bóng dáng.

Thâm Lạc thất vọng một hồi, rồi nhẹ nhàng thở ra.

Nhìn tình huống này, Tạ Vũ Hân cũng đã bình an trở về Trường An thành, lần trước ra ngoài cũng không xảy ra chuyện.

Chỉ là nàng này rời đi như thế, liên hệ giữa hai người bị cắt mất, sau này chẳng biết lúc nào mới có thể gặp lại nhau.

Tìm không thấy Tạ Vũ Hân, Thâm Lạc cũng không lưu lại đây, rất nhanh rời Xương Bình phường.

Sau đó, hắn cũng không về nhà, mà đi tới chỗ trước đó gặp thư sinh trung niên kia, lấy ra miếng vảy rồng cho Ảnh Cổ gửi.

"Tìm người này." Hắn thấp giọng nói.

Ảnh Cổ kêu rột rột hai tiếng, cái mũi ở trong không khí hung hăng gửi người, sau đó bốn vó khê động, chạy về phía trước.

Khoé miệng Thâm Lạc lộ ra vẻ tươi cười, đi sát theo sau.

Sau một lát, hắn đi vào một khu phần hoa Bình Khang phường, dừng bước trước một toà tử lâu.

Ảnh Cổ kêu với Thâm Lạc hai tiếng, nhảy vào túi nhỏ màu xanh lá.

"Ở chỗ này sao? Thiên Kim lâu." Thâm Lạc nhìn thoáng qua tấm biển tử lâu, ánh mắt khẽ động.

Hắn đã nghe nói qua ngôi tử lâu này, tại Trường An thành rất nổi danh, nhất là trong lâu có một món ăn nổi tiếng 'Gà hồ lô'. Danh thần Ngụy Chinh đại nhân cũng khen không dứt miệng, khi còn sống thường xuyên đến ăn, yến hội cung đình cũng gọi món ăn này.

Thâm Lạc cũng thích đối ẩm ăn uống, vẫn muốn tới nếm thử, đáng tiếc không rảnh rỗi. Hôm nay trời xui đất khiến lại đến nơi này, lúc này hắn đi vào.

Hiện tại là giờ ăn cơm, trong tử lâu khách nhân rất nhiều, đại đường lâu một còn có người đang kể chuyện, cảnh tượng náo nhiệt.

"Khách quan, mời ngài vào trong." Tiểu nhị vội vàng tiến lên đón.

Ảnh mắt Thâm Lạc nhìn chung quanh, rất nhanh phát hiện thư sinh kia đang ngồi bên cạnh một cái bàn khuất ở đại sảnh, tự rót tự uống.

Hắn không lập tức đi tới, tìm một bàn trống ngồi xuống.

"Khách quan ngài muốn dùng gì?" Tiểu nhị nhiệt tình hỏi.

"Cho ta một gà hồ lô lừng danh của các ngươi, sau đó thêm hai thức nhắm đặc sắc, một bầu rượu ngon." Thâm Lạc gõ bàn một cái, nói ra.

Tiểu nhị nghe lời này, trên mặt lộ ra vẻ khó xử.

"Thế nào, sợ ta không có tiền!" Thẩm Lạc hừ một tiếng, lấy ra một thỏi bạc đặt lên bàn.

"Tiểu nhân tuyệt đối không dám nghĩ như vậy, chỉ là sư phụ làm gà hồ lô trong lâu chúng ta mấy ngày trước gặp quý, bệnh không dậy nổi. Hiện tại mấy tiểu đồ đệ thay thế, mặt khác đồ ăn cũng rất ngon, chỉ kém mấy phần hương vị gà hồ lô này, khách quan ngài xem có đổi được không." Tiểu nhị vội vàng đáp.

"Gặp quý? Chuyện gì xảy ra?" Ánh mắt Thẩm Lạc ngưng tụ.

Hắn tới truy tung trung niên thư sinh kia, vậy mà lại gặp huyện nháo quý, trong Trường An thành quý hoạn đã nghiêm trọng vậy sao?

"Cái này tiểu nhân không rõ lắm." Tiểu nhị vò đầu nói.

"Tửu lâu các người ai biết chuyện này, thỉnh cầu tiểu ca giúp ta hỏi một chút." Thẩm Lạc muốn biết rõ ràng việc này, lấy ra một khối bạc nhỏ thưởng cho tiểu nhị.

"Tiểu nhị Kim Bất Hoán trong lâu chúng ta là chất nhi sư phụ đầu bếp, mấy ngày trước hắn một mực xin phép nghỉ, bất quá vừa rồi ta nhìn thấy hắn, khách quan ngài chờ một lát, ta đi gọi hắn tới." Tiểu nhị được tiền thưởng, vui vẻ chạy đi.

Chỉ chốc lát, tiểu nhị liền lôi kéo một thiếu niên áo xanh khoảng mười lăm mười sáu tuổi tới.

"Khách quan, hắn chính là Kim Bất Hoán, chuyện nháo quý hắn biết rõ nhất, có gì cứ hỏi hắn." Tiểu nhị nói.

"Ta còn tưởng có chuyện gì chứ, lại là chuyện này. Các ngươi có phiền hay không, cũng vì cầm muôi tửu lâu chính là thúc thúc ta, cả đám đều đến hỏi ta. Hôm nay ta tới xin ứng tiền lương từ lão bản để chữa bệnh cho thúc thúc ta, không phải đến thỏa mãn lòng hiếu kỳ của các ngươi." Tiểu gia hoả gọi là Kim Bất Hoán kia tựa hồ bị nhiều người hỏi qua việc này, nhin không được nói.

"Ngươi nói với khách nhân vậy sao?" Tiểu nhị bất mãn khiển trách.

"Không sao, Kim tiểu ca hiếu tâm đáng khen, thúc thúc của ngươi chữa bệnh cần bao nhiêu tiền? Chùng này đủ không?" Thảm Lạc không tức giận, lấy ra một thỏi vàng nhỏ đặt lên bàn.

Tiểu nhị thấy trọn cả mắt lên, thỏi vàng kia tối thiểu cũng năm sáu lượng, đổi thành bạch ngân chính là sáu mươi lượng.

Kim Bất Hoán cũng mở to hai mắt nhìn, bất quá lập tức lắc đầu nói: "Đa tạ khách quan, ngài thật đúng là trượng nghĩa. Tiền này ta không thể nhận được, bất quá chuyện ngài hỏi, ta khẳng định biết gì nói nấy!"

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 487: Kính Hà Long Vương

"Kim tiểu ca không nên khách khí, những vàng bạc này với ta không tính là gì, làm phiền người kể lại chuyện lệnh thúc gặp quý." Thảm Lạc nói.

"Không vấn đề, lúc thúc thúc xảy ra chuyện, ta đang ở phòng bếp làm đồ ăn, khi đó thành tây Đại Nhạn Tháp bên kia giống như đang xảy ra động tĩnh. Đến lúc ta đi qua tìm thúc ấy thì thúc đã há miệng run rẩy ngồi chồm hồm trên mặt đất, nói gì có quý, gọi thế nào cũng không tỉnh!" Kim Bất Hoán kể lại.

"A, thúc thúc người có nói bộ dạng quý vật kia thế nào không?" Thảm Lạc truy vấn.

"Cái này thì không có." Kim Bất Hoán lắc đầu.

"Vậy tình huống lệnh thúc bây giờ thế nào?" Thảm Lạc hỏi lần nữa.

"Thúc thúc ta sau khi mất hồn mất vía, ngơ ngác không nói chuyện, có mấy đại phu trị cũng không hết, ai. . ." Kim Bất Hoán lo lắng thở dài.

"Tại hạ hơi biết y thuật, lát có thể để ta đi chẩn bệnh cho thúc thúc người không?" Thảm Lạc nhíu mày lại, nói.

Nếu thúc thúc gã bị quý vật làm hại, hẳn cũng có thể nhìn ra chút đầu mối quý vật kia.

"Khách quan ngài hiểu y thuật?" Kim Bất Hoán có chút hoài nghi nhìn Thẩm Lạc.

"Tiểu huynh đệ ngươi hôm nay không phải thường xuyên cảm thấy vai trái đau nhức, buổi chiều tay chân còn tê liệt sao?" Thần thức Thẩm Lạc đảo qua người Kim Bất Hoán, cảm giác khí huyết vai trái gã vận hành có chút không thông, mỉm cười nói.

"Ngài làm sao biết?" Kim Bất Hoán ngạc nhiên hỏi.

"Thầy thuốc vọng văn vấn thiết, rất nhiều chuyện tự nhiên xem xét liền biết." Thẩm Lạc nói.

"Khách quan thật sự là thần y, vậy lát nhất định phải xem thúc thúc giúp ta." Kim Bất Hoán không còn hoài nghi, kích động nói.

"Không dám." Thẩm Lạc khẽ gật đầu, liếc về trung niên thư sinh kia đứng dậy đi ra ngoài, lúc này vẫy lui hai người, đứng dậy nghênh đón.

"Các hạ, chúng ta thật đúng là có duyên phận, lại gặp mặt."

"Là ngươi? Ngươi cũng tới nghe cố sự Đường Hoàng lừa gạt lấy được ba mươi năm tuổi thọ sao?" Thư sinh trung niên nhìn thấy Thẩm Lạc, mỉm cười nói.

"Lừa lấy được ba mươi năm tuổi thọ?" Thẩm Lạc khẽ giật mình.

Hắn vừa rồi chỉ lo nói chuyện cùng tiểu nhị và Kim Bất Hoán, cũng không lưu ý người kể chuyện nói gì, chỉ mơ hồ nghe được cái gì "Thái tông du lịch Địa Phủ hoàn hồn, làm thủy lục siêu độ vãng sinh".

"Đường Hoàng kia đáp ứng Kính Hà Long Vương tha cho hắn, lại nói không giữ lời, hai người tranh luận tại Địa Phủ. Một đám Địa Phủ tham đồ

phú quý, chẳng những trừng phạt nặng quỹ hồn Kính Hà Long Vương, còn cho Đường Hoàng thêm ba mươi năm tuổi thọ, hừ!" Bạch y thư sinh lộ vẻ oán giận.

"Kính Hà Long Vương!" Thảm Lạc nghe vậy giật mình.

Ngày đó tại Địa Phủ, Hồ Dung kia muốn thả ra không phải là quỹ hồn Kính Hà Long Vương sao. Trình Giáo Kim cũng giữ kín như bưng chuyện này.

"A, xem ra người không biết chuyện Kính Hà Long Vương, cũng đúng. Đường Hoàng làm ra nghiệt sự như thế, tự nhiên không muốn nhiều người biết, người kể chuyện trong lâu này cũng chỉ dám nói chút chuyện năm đó, cũng không biết nhiều, thực sự không chính xác." dịch tại bns. Bạch y thư sinh cười lạnh một tiếng, tựa hồ cảm thấy nói với Thảm Lạc không thú vị, cất bước tiếp tục đi ra ngoài.

"Các hạ dừng bước." Thảm Lạc lách mình lần nữa ngăn lại người này.

"Người còn có chuyện gì?" Bạch y thư sinh nhíu mày.

"Tại hạ có một chuyện không rõ, còn xin tiên sinh giải hoặc giúp ta. Tiên sinh lúc trước sử dụng kim lân mua cá, không biết có được nó từ chỗ nào?" Thảm Lạc chấp tay hỏi.

"Ta có được từ chỗ nào, có quan hệ gì với các hạ?" Bạch y thư sinh dùng quạt phiến gõ lòng bàn tay, thản nhiên nói.

"Nếu vàng bạc bình thường, tại hạ đương nhiên sẽ không quản. Chỉ là trên miếng vảy rồng màu vàng này mang theo quỹ khí ẩn giấu cực sâu, sợ có quan hệ với quỹ hoạn Trường An thành, còn xin các hạ báo lại." Thảm Lạc nói.

"A, người vậy mà có thể cảm ứng được đó là vậy rỗng, ánh mắt không tẻ. Chỉ là người muốn biết những thứ này, vậy tự mình đi điều tra đi." Bạch y thư sinh cười một tiếng dài, thân hình thoát một cái biến mất, xuất hiện ở bên ngoài Thiên Kim lâu, sau đó đi về thành đông.

Thẩm Lạc biến sắc, lập tức toàn lực thi triển Tà Nguyệt Bộ đuổi theo.

Nhưng thân pháp thư sinh kia giống như quỷ mị, nhanh hơn Thẩm Lạc rất nhiều, cơ hồ trong chớp mắt biến mất trong đám người phía trước.

Thẩm Lạc đuổi sát mấy bước, bất đắc dĩ dừng lại.

Bất quá hẳn có Ảnh Cổ trong tay, cũng không sợ mất đầu đối phương, chỉ là thân pháp người này khiến hắn chấn kinh.

"Trên thân Bạch y thư sinh kia tuyệt đối không có sóng pháp lực, lại có thân pháp nhanh như vậy, chẳng lẽ là cao nhân có tu vi vượt xa ta?" Trong lòng của hắn thầm nghĩ.

"Quý à! Không được qua đây!" Vào thời khắc này, một tiếng nữ tử hét lên từ phía trước truyền tới.

"Ban ngày nháo quý!" Thẩm Lạc khẽ giật mình.

"Chính là âm khí này, quý vật kia lại xuất hiện!" Quý Tướng trong túi càn khôn lần nữa xao động, gầm nhẹ lên.

Thần sắc Thẩm Lạc biến đổi, không lo làm kinh thế hãi tục, thân hình bay vọt lên, đuổi theo phía thanh âm kia, trong chớp mắt lướt vào một tòa lầu các cao lớn.

Lối vào lầu các treo một khối bảng hiệu viết "Lư Hương các", tựa hồ là một nơi phong nguyệt.

Thần thức Thẩm Lạc tràn ra ngoài, rất mau tìm ra đầu nguồn thanh âm kia, đi vào một chỗ gần cửa sổ trong phòng.

"Quý à . . . Không được tới gần ta. . . Người đâu mau cứu ta. . . Ô ô. . ." Trong phòng ngời xôm một cung trang thiếu nữ, mặt mũi tràn đầy nước mắt, hai tay hoảng sợ quơ trước người, tựa hồ đang xua đuổi cái gì.

"Vị cô nương này, đã xảy ra chuyện gì?" Thẩm Lạc chấp tay hỏi.

"Ta không nghe thấy gì cả! Ta không nghe được! Ô ô. . . Ta rất sợ. . ." Cung trang thiếu nữ tựa hồ bị sợ đến choáng váng, hoàn toàn không cách nào nói chuyện được.

Thẩm Lạc thấy vậy, hai tay phát qua trước mặt thiếu nữ, mười ngón tay làm hình thiên hoa loạn trụ, thi triển một môn pháp thuật ổn định tâm thần.

Cung trang thiếu nữ biến ảo theo thủ ấn của Thẩm Lạc, miễn cưỡng hòa hoãn một chút, không còn hoảng sợ nữa, ngẩng đầu nhìn Thẩm Lạc.

"Cô nương không nên sợ hãi, tại hạ cũng không phải kẻ xấu, chỉ là nghe tiếng hô của cô nương, chạy đến xem xét. Cô nương vừa mới nói thấy quý, thanh thiên bạch nhật này, thật sự có quý sao?" Thẩm Lạc đành chỉ thi pháp, lần nữa chấp tay nói.

"Nô gia. . . Nô gia vừa rồi nhìn thấy có quý đi qua dưới lầu này! Là một con quý không đầu! Trên thân quý kia chảy đầy nước, một mực lấm bầm 'Đầu của ta, đầu của ta ở đâu. . .' thật sự làm ta sợ muốn chết, ô ô. . ." Cung trang thiếu nữ có chút mờ mịt nói.

Nhắc đến quý vật, thiếu nữ lại hoảng loạn lên, hai tay che mặt, lần nữa khóc thút thít.

"Liên Hương tiểu thư, thế nào? A, người là ai?" Một thị nữ mặc quần áo xanh biếc từ bên ngoài chạy vội vào, nhìn thấy Thẩm Lạc, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

"Quý không đầu, nháy xống nước. . . Đợi chút, cô nương đang khóc, chẳng lẽ chính là nữ tử khóc nỉ non mà lão đạo áo bào xám kia nói?" Thẩm Lạc không để ý đến thị nữ, thì thào tự nói một câu, đột nhiên nhớ tới lão đạo áo xám nói lúc trước.

Hắn dò xét thiếu nữ Liên Hương trước mặt, âm thầm lấy ra tấm phù lục kia, cong ngón tay búng ra.

Phù lục hóa thành một đạo hoàng ảnh, giấu ánh mắt hai người, lặng yên dán trên lưng Liên Hương.

Phù lục vừa dán lên thân, thần tình hoảng sợ trên mặt Liên Hương lập tức biến mất.

"Châu nhi, ta sao vậy? Người là ai?" Nàng có chút mờ mịt nhìn quanh, tựa hồ triệt để quên hết chuyện vừa rồi, có chút lo lắng nhìn Thẩm Lạc.

"Tấm bùa với chữ nguệch ngoạc kia thực sự có tác dụng!" Thẩm Lạc thầm nói, đồng thời hắn càng vững tin vào lão đạo áo bào xám cho hắn ba lời tiên đoán cũng không phải là giả dối, đều là sự thật.

"Tại hạ vừa rồi nghe có động tĩnh, vì vậy sang đây kiểm tra. Vị cô nương này, người nhìn thấy quý không đầu kia đi hướng nào?" Hắn hỏi thăm Liên Hương.

"Ta, ta không rõ, Quý vật kia lóe lên dưới lầu liền biến mất." Nghe ba chữ "Quý không đầu", thân thể Liên Hương lại run rẩy.

"Dưới lầu?" Thẩm Lạc đi đến bên cửa sổ nhìn xuống.

Phía dưới là đường phố phồn hoa, ánh mặt trời xán lạn, người đến kẻ đi, cũng không thấy nửa phần bóng dáng Âm khí Quỷ vật.

"Nếu thế, ta quấy rầy rồi." Hấn gật đầu chào hai người, quay người đi ra phía ngoài, để lại hai thiếu nữ ngây người.

Hiện tại trong Trường An thành vốn cực kỳ mất cảm với quỷ họa, nghe có người kêu to chuyện ma quái, trong Lưu Hương các lập tức loạn thành một bầy, có người chạy trốn ra ngoài, có người xông lên liều.

Thẩm Lạc xen lẫn trong đám người, rất nhanh rời khỏi Lưu Hương các, cũng không khiến người khác chú ý, đi tới dưới lầu các.

Thần thức hấn khuếch tán ra, dò xét tình huống chung quanh, nhưng không cảm ứng được gì.

"Người có cảm ứng được tung tích Quỷ vật kia không?" Bất đắc dĩ, thần thức hấn câu thông cùng tướng quân quỷ vật trong Túi Càn Khôn.

"Vì sao ta phải nói cho người biết?" Tướng Quân Quỷ vật đột nhiên bướng bỉnh cười lạnh một tiếng.

"Người. . ." Thẩm Lạc bị thái độ Tướng Quân Quỷ vật làm cho sững sờ.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 488: Gặp Lại Thư Sinh

"Tiểu tử, ngươi cho rằng dựa vào Thuần Quỷ Pháp gà mờ kia có thể thu phục bản tướng quân sao, vậy chờ một trăm năm nữa đi! Nói đến còn phải cảm ơn ngươi không ngừng kích thích, linh trí của ta mới có thể cấp tốc mở ra, đa tạ ngươi." Tướng quân quỷ vật cười ha ha, lời nói cơ hồ không khác gì thường nhân.

Thẩm Lạc nghe vậy, sắc mặt trầm xuống.

Những ngày qua hắn không ngừng dùng Thuần Quỷ Thuật câu thông cùng con tướng quân quỷ vật này, vốn cho rằng đã thuần phục nó hơn phân nửa, nhưng nhìn tình huống này, quỷ vật kia trước đó một mực giả vờ, đang lợi dụng hắn trợ giúp mở ra linh trí.

"Thật sao? Linh trí của ngươi đã mở rộng, vậy rất tốt, một đầu quỷ vật Ngưng hồn kỳ mở ra linh trí, hắn là có thể bán được một cái giá rất tốt." Hắn cũng không tức giận, ngược lại mỉm cười truyền âm.

Tướng quân quỷ vật giống như một con vẹt bị nắm cổ, tiếng cười to liên im bật.

"Tiểu tử, chúng ta làm giao dịch. Ta giúp ngươi giải quyết quỷ hoạn Trường An thành, ngươi thả ta tự do." Tướng quân quỷ vật trầm mặc một hồi, đưa ra đề nghị.

"Không được, ngươi là quỷ vật Ngưng Hồn kỳ, một khi thoát khốn, tất sẽ ra tay với sinh linh vô tội, vẫn nên trung thực ở trong túi càn khôn của ta

đi." Thảm Lạc không suy nghĩ chút nào, lên tiếng cự tuyệt.

"Người... Hừ! Người cho rằng bằng vào cái túi rách này, thật có thể vây khốn bản tướng quân sao!" Tướng quân quý vật giận tím mặt, quý khí trên người bạo phát, trùng kích cấm chế túi càn khôn giam cầm nó.

Túi càn khôn rung động, nổi lên từng tia từng tia hắc quang.

"Người làm cái gì đó, muốn chết sao?" Trong mắt Thảm Lạc loé lên sát khí, tay đè lên trên túi càn khôn, vừa bấm kiếm quyết.

Thuần Dương Kiếm Phôi từ trong tay áo hấn bắn ra, loé lên một cái rồi bay vào trong túi càn khôn biến mất, cũng không làm mọi người gán đó chú ý.

Vừa tiến vào túi càn khôn, Thuần Dương Kiếm Phôi lập tức đại phóng hồng quang, lại hiện ra từng tia từng tia Hồng Liên Nghiệp Hỏa, mũi kiếm điểm chỗ mi tâm tướng quân quý vật, kiếm khí bén nhọn rung động xuy xuy.

Tướng quân quý vật lập tức không dám cử động chút nào, quý khí dâng lên cũng chậm rãi thu liễm, vì linh trí mở rộng mà sinh ra một chút đặc ý biến mất không còn một mảnh.

Bây giờ Thảm Lạc đã tiến giai Ngưng Hồn kỳ, lại có Hồng Liên Nghiệp Hỏa chuyên khắc quý vật, muốn giết nó xem như dễ dàng.

"Chỉ một lần này, lần sau còn dám quấy rối, đừng trách kiếm ta không lưu tình." Thanh âm Thảm Lạc lạnh như băng truyền đến, Thuần Dương Kiếm Phôi "Vèo" một tiếng bay ra ngoài.

"Tiểu tử, xem như ngươi lợi hại! Ta có thể giúp ngươi giải quyết quý hoạn Trường An thành, bất quá ngươi thêm chút âm khí giúp ta tu luyện."

Tướng quân quý vật hừ lạnh một tiếng, ngữ khí mềm nhũn nói.

"Được." Thảm Lạc cân nhắc một chút, gật đầu đáp ứng.

Bây giờ mặc dù thần thức hắn có thể cảm ứng được âm khí, nhưng vẫn không bằng tướng quân quý vật. Mà kẻ này chỉ cần nguyện ý giao tiếp với hắn, hắn sẽ có biện pháp thu phục nó, trong Thuần Dương Bảo Điển ghi lại thuần quý thuật, cũng không chỉ có một loại.

"Tốt, tiểu tử, vậy ta giúp ngươi tìm ra con quý vật kia, bắt quá giết nó xong, đồ vật âm sát ngưng trong người quý vật này phải thuộc về ta!"
Tướng quân quý vật nói.

"Được." Thảm Lạc thẳng thắn nói.

"Nhớ kỹ ngươi nói, cách không xa phía trước có vết tích âm khí, chính là quý vật kia lưu lại." Tướng quân quý vật nói, chỉ một vị trí.

Thảm Lạc nhìn lại nơi đó, cũng không phát hiện gì, thế là vận pháp lực vào trong mắt, nhìn kỹ chỗ tướng quân quý vật chỉ, trong miệng không khỏi khẽ đi một tiếng.

Chỉ thấy trên mặt đất nơi đó xuất hiện một vết nước đọng màu xanh nhạt, từng tia từng tia âm khí cực kì nhạt từ trong nước đọng tản ra.

Hắn cảm ứng âm khí kém xa tướng quân quý vật, phân biệt không được. Chỉ là Liên Hương kia vừa mới nói thấy quý nước không đầu, tướng quân quý vật hắn là không nói láo.

"Còn có thể cảm ứng được âm khí trong nước đọng sao?" Thảm Lạc nhìn chung quanh mấy lần, không phát hiện nước đọng màu lam khác, truy vấn.

"Đương nhiên, đi về phía trước." Tướng quân quý vật ngạo nghễ nói, chỉ về phía trước.

Đi một khoảng, quả nhiên lại phát hiện một đoàn nước đọng âm khí.

"Không ngờ ngươi còn có bản sự này." Thảm Lạc cười nói.

"Đó là đương nhiên." Tướng quân quý vật hừ nhẹ một tiếng.

Một người một quý tiếp tục truy tìm về phía trước, rất mau tới gần một cây cầu gỗ ở thành đông, dưới cầu là một dòng sông khá lớn, nước rơi lã chã.

Nơi đây cách chỗ Thảm Lạc ở Thường Lạc phường không xa, con sông này hẳn biết, tên có chút cổ quái, gọi là Kim Quang Hà.

"Đó là?" Hắn đang muốn đốc thúc tướng quân quý vật tiếp tục tìm kiếm, ánh mắt đột nhiên lóe lên.

Chỉ thấy trên cầu phía trước đứng đấy một bóng người áo trắng, chính là thư sinh trung niên áo trắng kia.

"Các hạ, lại gặp mặt." Ý niệm trong lòng Thảm Lạc chuyển động, đi ra phía trước, mỉm cười nói.

"Là ngươi." Thư sinh trung niên nhìn thấy Thảm Lạc, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc.

"Tại hạ đang truy tìm một con quý vật không đầu, một đường truy tung vết nước đến tận đây, không biết các hạ đứng ở đây bao lâu rồi, có phát hiện gì không?" Thảm Lạc âm thầm dò xét thư sinh trung niên, hỏi.

"Chưa từng." Thư sinh trung niên dời ánh mắt đi, tiếp tục nhìn ra xa dòng sông phía dưới, từ tốn nói.

"Thân pháp các hạ kinh người như thế, chắc cũng là người trong tu tiên. Vệt nước kia biến mất ngay gần đây, các hạ thật không phát giác gì sao? Dám hỏi các hạ sao lại ngừng chân ở đây?" Thẩm Lạc khẽ nhíu mày hỏi.

"Nhiều năm trước, ta từng du lịch qua đây, bây giờ đã cách nhiều năm, đến đây nhớ lại một hai thôi." Thư sinh trung niên bình tĩnh nói.

Thẩm Lạc nghe thư sinh nói vậy, nhất thời không biết nên làm sao đáp lại.

Tên thư sinh này tuyệt đối có vấn đề, nhưng hấn nhìn không ra gì cả, mà đối phương có thể là hạng người có tu vi cao thâm, hấn cũng không dám tùy tiện thăm dò.

"Hôm nay người ta nhiều lần gặp nhau, cũng coi như hữu duyên, ta có một truyền thuyết ít ai biết, không biết người có hứng thú nghe một chút không." Thư sinh trung niên đột nhiên nhìn về phía Thẩm Lạc, hỏi.

"A, mời các hạ nói." Thẩm Lạc không biết người này vì sao nói chuyện này, quyết định yên lặng theo dõi kỳ biến, gật đầu nói.

"Trường An thành này trăm năm qua thái bình vô sự, bởi vì hai bên đông tây đều có đồ vật trấn tà, tây có Đại Nhạn Tháp, đông cũng có một chí bảo, người có biết là vật gì không?" Thư sinh trung niên nhìn quạt xếp trong tay, hỏi.

"Tại hạ không biết, xin các hạ chỉ giáo." Thẩm Lạc lộ vẻ kinh ngạc, lắc đầu nói ra.

"Đó chính là Trảm Long Kiếm chém giết Kính Hà Long Vương. Ngụy Chinh sau khi chết, kiếm khí hóa thành trấn pháp, trấn ở chỗ này, ta ở trong Trường An thành tìm kiếm thật lâu, mới tìm được chỗ kiếm khí kia." Thư

sinh trung niên nhìn về mặt sông phía dưới, trong mắt thả ra tinh quang dọa người.

"Trảm Long Kiếm! Kính Hà Long Vương!" Thân thể Thảm Lạc chấn động, lại liên quan đến Kính Hà Long Vương kia.

Vào thời khắc này, một bóng người từ dưới cầu chạy vội lên, vác trên lưng một cái sọt cá, bên trong đầy cá sống, chính là ngư dân trước đó bán cá bên đường.

"Cuối cùng cũng tìm được ngài. Vị lão gia này, hắc hắc, ta vừa mới câu được một giỏ cá, ngài xem có muốn mua phóng sinh hay không?" Ngư dân tuổi trẻ nịnh nọt hỏi, lấy sọt cá phía sau người đưa tới trước thư sinh.

Thảm Lạc nhìn người nọ tham lam như vậy, còn lợi dụng lòng tốt của người khác, song mi không khỏi nhíu lên.

"Ha ha, phàm nhân tham lam như vậy, lại được hưởng thái bình, thật bất công! Bất công!" Thư sinh trung niên ngửa mặt lên trời cười to, mặt lộ vẻ oán giận.

"Ai, người đến cùng có mua hay không! Không mua thì ta bán cho Thiên Kim lâu làm cá kho!" Ngư dân nhìn thấy thư sinh đột nhiên như vậy, cực kỳ không kiên nhẫn.

"Làm gì phiền toái như vậy, nhìn thấy túi vàng này không? Người muốn tiền như thế, vậy người đi tìm đi, ai tìm ra chính là của người đó." Bns. Thư sinh trung niên lấy từ trong ngực ra một cái túi nhỏ, bên trong vậy mà tràn đầy thỏi vàng óng ánh, quăng xuống dưới cầu.

Hoàng kim trong túi lập tức vẩy ra, tí tách rơi vào trong sông như sỏi cỏ vào nồi.

"A! Vàng!" Hai mắt thanh niên ngư dân sáng lên, nghẹn ngào kêu to.

"Các hạ làm cái gì vậy?" Thảm Lạc bèn nhảy phát giác được có chút không đúng, trầm giọng hỏi.

Thư sinh trung niên chỉ cười to, cũng không giải thích.

Những cử động này gây động tĩnh khá lớn, những thỏi vàng óng ánh kim quang, không ít người phụ cận thấy được.

"Vàng! Có người ném vàng!" Lập tức có người chạy vội tới.

"Đó là vàng của ta!" Ngư dân lo lắng gầm thét, không để ý câu cao, thả người nhảy xuống dòng sông phía dưới.

"Huynh đài, chậm đã. . ." Thảm Lạc đang muốn ngăn cản, nhưng ngư dân đã nhảy xuống rồi.

Những người phụ cận thấy cảnh này, cũng nhao nhao vội vã không nhịn nổi, tranh nhau chen lấn nhảy vào trong sông tìm kiếm vàng.

"Các hạ muốn làm gì? Vì sao lại dẫn nhiều bách tính như vậy vào nước?" Thảm Lạc bỗng nhiên nhìn về phía thư sinh trung niên kia, nghiêm nghị quát.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 489: Đầu Rồng

"Ta chỉ ném một ít vàng mà thôi, những người này tự nhảy xuống, liên can gì ta?" Thư sinh trung niên lắc tay một cái, "Xẹt" mở ra cây quạt, tự nhiên nói.

Thảm Lạc biết người này không có hảo ý, lúc này cũng không để ý tới gã, không lo chuyện bại lộ thân phận, đưa tay nắm vào trong hư không về phía mặt sông một cái.

Phía dưới mặt sông "Soạt" một tiếng, mười mấy thủy chương nổi lên, chụp vào mười mấy người đã nhảy vào sông, muốn kéo bọn họ lên bờ.

Nhưng ngay giờ phút này, toàn bộ mặt sông đột nhiên sóng cả mãnh liệt, hơn mười đạo hắc khí như xúc tu từ trong sông toát ra, như cự mãng cuốn lấy những thủy chương kia, không để tới gần bách tính dưới sông.

Mà trong mắt những bách tính dưới sông nổi lên một tầng huyết hồng quang mang, mặt mũi tràn đầy vẻ cuồng nhiệt, thoáng như không thấy đau pháp xung quanh, nhao nhao lặn xuống phía đáy sông, tựa hồ bị một loại Mê Hồn thuật nào đó khống chế tâm trí.

Thảm Lạc biến sắc, nhìn lại thư sinh trung niên bên cạnh, sắc mặt càng kinh hãi.

Bởi vì vừa rồi gã còn hảo hảo đứng ở bên cạnh, giờ phút này vậy hư không tiêu thất không thấy.

Hắn một mực dùng thần thức cảm ứng tình huống chung quanh, vậy mà không phát giác thư sinh kia biến mất lúc nào.

"Người kia quả nhiên có vấn đề." Hắn có chút ảo não đậm chân.

Chỉ là bây giờ không phải lúc truy tìm thư sinh trung niên kia, những hắc khí này chứa tà khí um tùm, xem ra không phải đồ tốt lành gì. Những hắc khí này ngăn cản hắn tìm cách cứu viện bách tính trong sông, đáy sông khẳng định phát sinh biến cố, nhất định phải nhanh cứu những người kia ra.

Thẩm Lạc thả người nhảy ra, đánh tới dưới sông.

Trong sông đại thịnh hắc khí, lại bắn ra mười mấy đầu xúc tu màu đen thô to, cuồn vũ không thôi, cuốn một cái tới.

"Hừ!"

Thẩm Lạc hừ lạnh một tiếng, dưới thân sáng lên một đạo kiếm quang màu đỏ, nâng thân thể của hắn lướt ngang bên cạnh như thiểm điện, tránh né những xúc tu màu đen này vồ bắt.

Cùng lúc đó, hai tay hắn nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, giữa ngón tay đại phóng lam quang.

Ầm ầm!

Mặt sông kịch liệt nổi lên sóng gió, hình thành một vòng xoáy lớn hai ba mươi trượng, cuốn tất cả xúc tu màu đen vào trong đó.

Tiếng nước chảy như sấm rền từ trung tâm vòng xoáy truyền đến, càng bắn ra lực xé rách cường đại.

Xoẹt thanh âm không ngừng!

Xúc tu màu đen bị xé rách, hóa thành đạo đạo hắc vụ phiêu tán, nhưng những bách tính trong sông kia lại bình yên vô sự, Thâm Lạc điều khiển dòng nước kiệt lực tránh những người kia.

Mặc dù vậy, những người kia cũng bị dòng nước cuốn tứ tán.

Thâm Lạc đang muốn lần nữa ngưng tụ thủy chương, đưa những bách tính kia lên bờ.

Đúng lúc này, tiếng kiếm minh ông ông đột nhiên từ đáy sông truyền ra, một đạo quang trụ màu vàng lớn chừng trăm trượng từ đáy sông dâng lên, bay thẳng lên trời, bên trong cột sáng còn có vô số kiếm ảnh to to nhỏ nhỏ chớp động, càng bộc phát ra một cỗ ba động kiếm khí lẫm liệt không gì sánh được.

Thâm Lạc thúc đẩy pháp lực sinh trưởng vòng xoáy, cùng lưu lại tiêu diệt hắc khí bị cỗ kiếm khí này tùy tiện tiêu diệt.

Những bách tính trong sông cũng trong nháy mắt bị kiếm khí chém vỡ, không kịp kêu thảm tiếng nào, đã biến thành từng mảnh từng mảnh thịt nát.

Thâm Lạc cũng bị quang trụ màu vàng tác động đến, cũng may hấn phản ứng cực nhanh, lập tức ngự kiếm bắn ngược ra sau, đồng thời tế ra Kim Giáp Tiên Y, bảo vệ toàn thân.

"Keng" một tiếng vang thật lớn, một đạo kiếm ảnh thô to từ trong quang trụ màu vàng thoáng hiện, trảm lên vòng bảo hộ hình chuông, đánh hấn và cả vòng bảo hộ bay ra sau.

Bay thẳng ra vài chục trượng, Thâm Lạc mới đứng vững lại, Kim Giáp Tiên Y trên đỉnh đầu run rẩy ong ong, vòng bảo hộ hình chuông quanh người rung động kịch liệt, phía trên xuất hiện một vết chém cự đại, nhưng cũng không bị trảm phá.

Trên mặt Thẩm Lạc lộ ra nét vui mừng, lực phòng ngự của Kim Giáp Tiên Y vậy mà cường đại vượt qua hẳn dự liệu. Vừa rồi đạo kiếm ảnh kia vượt xa cấp độ Ngưng Hồn kỳ, ần ần có thể so với một kích của tu sĩ Xuất Khiếu kỳ, lại bị chuông này cản lại.

Hắn lập tức nhìn thấy nước sông nhuốm máu, nụ cười trên mặt cứng đờ, thần thức tìm tòi phía dưới, sắc mặt trong nháy mắt trở nên tái nhợt.

"Không ổn!" Thẩm Lạc thấp giọng gầm thét.

Hắn cũng không oán hận kiếm trận trong sông, kiếm trận này chỉ là tử vật vô tri không biết mà thôi, sau khi bị phát động tự vận chuyển, lúc này mới chém giết bách tính trong trận.

Hắn hận chính là thư sinh trung niên kia, để nhiều bách tính như vậy uổng mạng tại đây.

Nhưng thư sinh áo trắng kia không thấy tăm hơi, trong lòng của hắn dù có oán khí, cũng không có chỗ phát tiết, chỉ có thể cưỡng ép dần xuống.

"Quang trụ màu vàng này là chuyện gì . . . Bên trong những kiếm ảnh kia giống như tạo thành một tòa kiếm trận, hẳn đây là kiếm khí Trảm Long Kiếm trong miệng thư sinh nói biến thành pháp trận? Bất quá Ngụy Chinh vì sao thiết hạ toà pháp trận ở chỗ này? Mà thư sinh kia vì sao muốn dẫn bách tính xuống sông, phát động kiếm trận?" Trong lòng Thẩm Lạc nghi hoặc suy nghĩ quay cuồng.

Đấu pháp trong sông gây động tĩnh truyền ra xa, rất nhiều bách tính phụ cận tụ tập tới.

"Mau nhìn, nơi đó có một vị tiên sư đại nhân!"

"Kim quang này là cái gì, thật là dọa người nha."

Bách tính gần đó chỉ trở Thảm Lạc cùng quang trụ màu vàng trong sông, nghị luận âm ỉ.

Bất quá có ít người gan lớn lại cho là kim quang trong sông là có bảo vật sắp xuất thế, vậy mà không chậm trễ chút nào nhảy xuống sông, bơi đến kiếm trận.

Kiểm trận màu vàng vừa rồi mặc dù đánh chết mười mấy người, nhưng thi thể những người kia chìm vào đáy sông, mà quang trụ màu vàng quá mức loá mắt, che lại nước sông nhuộm máu, những bách tính khác cũng không nhìn thấy.

"Chư vị, kim quang kia nguy hiểm, chớ tới gần!" Thảm Lạc vội vàng quát, đưa tay vỗ tới mặt sông.

"Soạt" một tiếng, trong sông dâng lên hai đạo tường nước cao mấy trượng, ngăn trở mấy bách tính không biết sống chết kia.

Vào thời khắc này, trong kiếm trận màu vàng phát sinh dị biến, đột nhiên bắn ra từng đạo huyết quang sền sệt, hơi thở huyết tinh nồng đậm tràn ngập ra, càng có liên miên bất tuyệt tiếng hô từ trong kiếm trận màu vàng truyền ra.

Tiếng rống này mặc dù không quá vang, nhưng tựa hồ ẩn chứa lực lượng chấn nhiếp lòng người, bách tính phụ cận bịt hai tai lại, trên mặt lộ ra thần sắc thống khổ, lúc này mới ý thức được nguy hiểm, muốn chạy ra xa.

Nhưng hai chân bọn họ giống như găm trên mặt đất, bất luận dùng sức thế nào cũng bước không được, thân thể hoàn toàn mất không chế.

Thảm Lạc tự nhiên cũng nghe những thanh âm kia, đầu não hơi mê muội, chỉ là hấn vận khởi pháp lực bảo vệ thân thể xong, cảm giác mê muội nhanh chóng biến mất.

Mà hắn cảm thấy tiếng rống này, có chút quen thuộc khó hiểu.

Bách tính trên bờ khôn cảnh, hắn tự nhiên cũng chú ý tới, nhưng hắn cũng bất lực, đang muốn ngự thủy đưa những người này đi ra xa.

"Rống!"

Thanh âm gầm rú trong Kim Quang kiếm trận đột nhiên vang dội gấp mười lần, ngực Thẩm Lạc như bị một trọng chùy, sắc mặt theo đó trắng nhợt.

Mà bách tính bên bờ càng kêu thảm một mảnh, chừng hơn mười người ngã xuống đất không dậy nổi, ôm đầu kêu thảm.

Mặt sông trong kiếm trận màu vàng sôi trào kịch liệt quay cuồng, một cái đầu thú màu vàng lớn chừng chiếc xe ngựa chậm rãi nổi lên.

Đầu thú này hiện đầy kim lân, đỉnh đầu mọc ra hai cái sừng màu vàng như san hô, mắt như chuông đồng, cằm mọc râu, lại là một đầu rồng.

Chỉ là trên đầu rồng này hiện ra một tầng huyết quang, nhìn phi thường tà dị.

"Đầu rồng!" Thần sắc Thẩm Lạc đại biến.

"Đầu rồng cô gia quả nhiên ở đây! Ngụy Chinh tiêu nhi, ngươi thật vô sỉ đến cực điểm!" Hư không gần quang trụ màu vàng khẽ động, thân ảnh thư sinh áo trắng kia trông bỗng xuất hiện, cười lạnh một tiếng, hai tay nắm vào trong hư không một cái.

Hai đạo hắc quang từ lòng bàn tay gã bắn ra, hóa thành hai vuốt rồng màu đen to bằng gian phòng, trực tiếp chui vào trong quang trụ màu vàng, chụp vào đầu rồng kia.

Kiểm trận bên trong cột sáng lập tức sinh ra cảm ứng, vô số kiếm ảnh kim quang to to nhỏ nhỏ đại phóng, trảm lên trên hai cái vuốt rồng màu đen.

Liên tiếp tiếng nổ lớn "Binh binh bang bang" vang lên!

Vuốt rồng màu đen lập tức bị đánh cho hắc khí quay cuồng, rung động không thôi, nhưng không lập tức bị chém đứt, như cũ cưỡng ép chui vào trong Kim Quang kiếm trận, chộp tới đầu rồng bên trong.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 490: Long Hồn

Thẩm Lạc lập tức chú ý tới tình huống thư sinh trung niên bên kia, hẳn tự mình lĩnh giáo qua uy lực Kim Quang kiếm trận, thư sinh trung niên vậy mà có thể chính diện chống lại kiếm trận này, thực lực cường đại, tuyệt không phải hẳn có thể so sánh.

Nhưng kim quang pháp trận trong sông này chính khí đường đường, đầu rồng bị trấn áp hẳn là đồ vật tà ác, tuyệt đối không thể bị lấy đi.

Hắn nhìn lại hướng quan phủ Đại Đường, bên kia vẫn như cũ không có người tới, hiển nhiên còn chưa chú ý tới tình huống nơi này.

Hắn hơi cắn răng, lật tay lấy ra rìu ngắn màu xanh, lẳng không bỏ một cái về phía thư sinh trung niên.

Tùng đạo lôi điện màu xanh thô to từ trên rìu ngắn bắn ra, trong nháy mắt ngưng tụ lại cùng nhau, hình thành một đạo lôi điện màu xanh to cỡ thùng nước, tựa như một đầu Lôi Điện Nộ Long, giương nanh múa vuốt nhào về phía thư sinh trung niên.

Bây giờ Thẩm Lạc tiến cấp tới Ngưng Hồn kỳ, đã có thể triệt để thôi động ra uy lực rìu ngắn màu xanh này.

Nhưng phía trước thư sinh trung niên hiện lên bóng đen, một đầu u hồn quỷ vật màu đen cao bốn năm trượng nổi lên, há miệng hút vào.

Lôi điện màu xanh thô to lóe lên chui vào miệng quỷ vật, lại bị một ngụm nuốt mất, không làm đối phương tổn thương chút nào.

"Cái gì!" Con mắt Thẩm Lạc trợn trừng lên.

Rìu ngắn ẩn chứa lôi điện màu xanh mặc dù không lợi hại như Hồng Liên Nghiệp Hỏa, nhưng cũng có công hiệu khắc chế quỷ vật, lại bị quỷ này một ngụm nuốt mất.

Một chút trì hoãn này, hai cái vuốt rồng màu đen kia đã cưỡng ép đột phá vào trong vòng sáng do kiếm trận ngăn cản, bắt lấy đầu rồng trong kiếm trận, đang muốn kéo ra ngoài.

"Ông" một tiếng kiếm rít trùng thiên vang lên, một thanh kiếm ảnh màu vàng chùng mấy chục trượng nổi lên trong kiếm trận, kim quang lập lòe, kiếm khí trùng thiên.

Kiếm ảnh khổng lồ còn tản mát ra một cỗ khí tức trầm ma trùng trùng điệp điệp, vừa xuất hiện lập tức lãng không chém ra, bỏ vào trên hai cái vuốt rồng màu đen.

Chỉ nghe xoẹt một tiếng, hai cái vuốt rồng màu đen bị tùy tiện chém nát như giấy, biến thành hắc khí bị kiếm mang màu vàng làm bốc hơi.

Thư sinh trung niên cũng bị một kiếm đánh bay, rơi vào trên cây cầu gỗ kia.

Thẩm Lạc thấy cảnh này, trong lòng vui mừng, hơi trầm ngâm, sau đó cũng đáp xuống trên cầu gỗ.

Bất quá hẳn không tới gần thư sinh trung niên, rơi cách gã hai ba mươi trượng.

U hồn quỷ vật màu đen kia cũng bay vụt xuống, rơi vào bên cạnh thư sinh trung niên, dùng con mắt đỏ tươi nhìn chằm chằm Thẩm Lạc, tràn ngập ý cảnh cáo.

"Ngụy Chinh quả nhiên lợi hại, hắn đã qua đời nhiều năm, Kim Quang kiếm trận này lại còn lợi hại như vậy, khiến cô không tới gần được. Vậy chỉ có thể dựa theo chủ ý những người kia, để những Nhân tộc tham lam này dâng lên tính mệnh, phá trận giúp ta." Thư sinh trung niên nhìn quang trụ màu vàng trong sông, cũng không vì bị đánh bay mà uể oải, sắc mặt lại bình tĩnh tự như.

"Các hạ rốt cuộc là ai? Lại dùng thủ đoạn tàn nhẫn như vậy phá giải trận này? Người còn có lòng từ bi với một con cá chép, sao lại tổn hại nhân mạng như vậy, cũng không sợ bị báo ứng sao?" Thẩm Lạc xa xa nghe đối phương tự nói, mặt lộ vẻ giận dữ, trầm giọng mắng.

"Hừ! Trước đó Ngụy Chinh tiểu nhi chém cô, sau lại lấy kim quang kiếm khí trấn đầu rồng cô tại đáy sông, Lý gia này thuận theo thiên mệnh, chẳng lẽ người Kính Hà tộc ta đều nằm trên thớt gỗ sao?" Thư sinh trung niên lạnh giọng nói.

"Chém cô? Đầu rồng? Người là quỷ hồn Kính Hà Long Vương kia! Không đúng, ngày đó tại Địa Phủ, chúng ta rõ ràng đã phong ấn người!" Thẩm Lạc giật mình hiểu ra thân phận đối phương, nhưng vẫn có chút khó tin nói.

"Nhân tộc tiểu tử, cô hôm nay có đại sự muốn làm, xem ở phân thượng người ngày đó đã từng xuất thủ trợ cô thoát khỏi, cô hôm nay không lấy tính mệnh người, thức thời mau mau thôi lui, dây dưa nữa đừng trách cô hạ thủ không lưu tình." Thư sinh trung niên cũng không trả lời câu hỏi Thẩm Lạc, lạnh lùng nói một câu.

Sau đó thư sinh trung niên không để ý tới Thẩm Lạc nữa, khoanh chân ngồi trên cầu, trong miệng lầm bầm.

Trên người gã đại phóng hắc khí, rất nhanh bao phủ thân hình, đồng thời như sóng nước mãnh liệt quay cuồng lên.

Tùng đợt âm thanh tối nghĩa không rõ từ trong hắc quang truyền ra, tựa hồ đang thi triển bí pháp nào đó. Đầu rồng trong Kim Quang kiếm trận đình chỉ găm rú, quanh thân nó hiện ra một cỗ hắc khí, cùng những huyết quang kia đan vào nhau.

"Ầm" một tiếng, giống như lửa cháy đổ thêm dầu, những huyết quang kia lập tức đại thịnh.

Hai mắt đầu rồng cũng hiện ra đạo đạo huyết quang, phảng phất sóng lại, từ bên trong không ngừng va chạm kiếm trận.

Đầu rồng không còn găm rú, bách tính hai bên bờ sông lập tức khôi phục hành động, nào còn dám dừng lại ở đây, lộn nhào bỏ chạy ra xa, rất nhanh trốn sạch sành sanh.

Vượt quá Thẩm Lạc dự kiến, thư sinh trung niên cũng không ngăn cản những bách tính này đào mệnh, tiếp tục tụng niệm chú ngữ.

Hắc khí quán quanh gã đột nhiên lan tràn ra trên mặt đất, trong nháy mắt làm vài chục trượng chung quanh bị nhuộm thành hắc khí.

Hắc khí nồng đậm không gì sánh được, nhìn giống như trên mặt đất mở ra một hố đen to lớn, khiến cho lòng người chấn kinh.

Trong lòng Thẩm Lạc thất kinh, thân hình lập tức bay ngược ra sau một khoảng.

Trong hắc khí hiện ra vô số phù văn màu đen, nhanh chóng ngưng tụ cùng một chỗ, trong chớp mắt hình thành một đồ án pháp trận, chớp động không thôi.

Tùng đạo quý ảnh từ trong pháp trận xông ra, trong chớp mắt xuất hiện mấy chục con quý vật, bao vây thư sinh trung niên vào giữa.

Khí tức những quý vật này cường đại, đều là Tích Cốc kỳ trở lên, nhất là mấy quý vật, quý khí trên người khổng lồ, tuyệt đối là Ngung Hồn kỳ, Thẩm Lạc cũng cảm giác không rõ lắm.

"Quý vật càng ngày càng nhiều, nơi này động tĩnh lớn như vậy, quan phủ Đại Đường không thể không thấy, làm sao còn chưa có ai tới." Thẩm Lạc lo lắng.

Chỉ dựa vào một mình hắn, không có biện pháp đối phó nhiều quý vật như vậy, chớ nói chi là ngăn cản trung niên thư sinh kia thu lấy đầu rồng trong trận.

Vào thời khắc này, tiếng bước chân ào ào từ hai bên bờ sông truyền đến, lại là một đoàn bách tính lao qua.

"Các người đang làm cái gì vậy, nơi này nguy hiểm, mau rời đi. . ."
Trong lòng của hắn khẩn trương, quát to.

Nhưng vừa nói ra được phân nửa, thanh âm liền dừng lại.

Thần sắc những bách tính kia mờ mịt, trên thân thể đều quán quanh một đạo khí lưu màu đen, giống như một đầu Tiểu Long xoay quanh thân thể của bọn họ, hiển nhiên bị người dùng dị thuật điều khiển.

Những người này không phản ứng chút nào với thanh âm Thẩm Lạc, bước chân nặng nề lao đến kiếm trận màu vàng trong sông.

Thẩm Lạc cũng không thể để nhiều bách tính như vậy chết đi, thậm chí mắng một tiếng, thả người bay vút qua những bách tính kia.

Nhưng thân hình hắn vừa động, trước mắt chớp động bóng đen, con u hồn quỷ vật kia thoáng hiện tới, thân pháp nhanh không thể tưởng tượng nổi, giống như quỷ mị, một cái quỷ trảo đen nhánh đâm tới lồng ngực của hắn.

Thẩm Lạc giật mình, hai chân hiện ra hai đạo quang mang ánh trắng, hư không tiêu thất không thấy, khiến u hồn quỷ vật kia chụp vào khoảng không.

Thân ảnh của hắn sau một khắc xuất hiện cách mấy trượng, rìu ngắn màu xanh trong tay lại một lần nữa chém ra.

Âm thanh sấm sét nổi lên đôm đốp, một đạo lôi điện màu xanh thô to lần nữa bắn nhanh ra như điện bõ về phía u hồn quỷ vật.

Cùng lúc đó, tay kia Thẩm Lạc kết động kiếm quyết điểm một cái, một đạo kiếm quang màu đỏ từ trên người hắn bắn ra, chính là Thuần Dương Kiếm Phôi, từ một phương hướng khác nhanh như điện chém về phía u hồn quỷ vật.

Trong mắt u hồn quỷ vật lóe lên một tia khinh miệt, há miệng hút vào giống như trước.

Một vòng xoáy màu đen xuất hiện trong miệng nó, phát ra một cỗ lực hút bàng bạc, không khí phụ cận nổi lên gió lớn.

Lôi điện màu xanh và Thuần Dương Kiếm Phôi giống như hai con cá, vèo một tiếng chui vào trong miệng u hồn quỷ vật, bị nó nuốt vào trong bụng.

Thế nội u hồn quỷ vật là một không gian màu đen, nhìn khá giống trong túi cà phê, vô số hắc khí giống như tơ mỏng ở chỗ này phiêu đảng, tầng tầng bao phủ lôi điện màu xanh cùng Thuần Dương Kiếm Phôi vào trong, nhanh chóng ăn mòn chúng.

Lôi điện màu xanh cấp tốc phiêu tán, phảng phất hòa tan trong không gian này.

Mà trên Thuần Dương Kiếm Phôi cũng quán quanh từng sợi chỉ đen, bị một mực giam cầm, chỉ đen cũng đang ăn mòn vào trong kiếm phôi.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 491: Ác Chiến Với Bầy Quỷ

Thảm Lạc cũng không biến sắc, khước miệng ngược lại lộ ra một tia cười quỷ quyệt, kiếm quyết trong tay bỗng nhiên biến đổi, đầu ngón tay đại phóng hồng quang, điểm hư không một cái.

Trên Thuần Dương Kiếm Phôi "Phản phật" một tiếng, hiện ra một đoàn hỏa diễm xích hồng, chính là Hồng Liên Nghiệp Hỏa.

Những chỉ đen kia bị Hồng Liên Nghiệp Hỏa đốt cháy, lập tức đứt thành từng khúc, hóa thành hắc khí phiêu tán. Kiếm phôi lập tức khôi phục tự do, phía trên đại thịnh kiếm quang, lại có Hồng Liên Nghiệp Hỏa trộn lẫn trong đó, hung hăng chém về phía trước một cái.

"Xoẹt" một tiếng!

U hồn quỷ vật kêu thảm một tiếng, lưng bị chém ra một vết rách lớn gần trượng, từ đó lan tràn ra từng sợi quỷ khí.

Thảm Lạc phát tay lên, rìu ngắn màu xanh trong tay bổ ra, lần nữa phát ra một đạo lôi điện màu xanh thô to, đánh lên người u hồn quỷ vật.

Lôi điện màu xanh bạo liệt ra, xé rách non nửa thân thể u hồn quỷ vật, hóa thành hắc khí phiêu tán.

Mà Thuần Dương Kiếm Phôi trong thể nội u hồn quỷ vật cũng không bay ra, linh quang lóe lên hung hăng chém một phát về phía khác.

"Xùy", trên thân quý vật xuất hiện một vết kiếm càng lớn hơn.

Thân thể u hồn quý vật triệt để bạo liệt ra, biến thành hư vô. Trong quý khí chưa lan tràn hiển hiện một hạt châu màu đen, tản mát ra âm khí kinh người.

"Nhanh! Đưa châu này cho ta!" Túi càn khôn chấn động không thôi, tướng quân quý vật bên trong phát ra tiếng kêu to hung phấn.

Thẩm Lạc phát tay hút hạt châu đến tay, tiện tay ném vào trong túi càn khôn, sau đó thân hình không ngừng tiếp tục vọt tới bách tính bên bờ.

Vèo vèo.

Lại có hai con quý vật ngăn ở phía trước, là một quý vật lớn cỡ hải đồng, đầu có hai sừng, sau mõng là đuôi dài huyết hồng, cùng một cương thi cao hai trượng, mặt xanh nanh vàng.

Khí tức trên thân hai con quý vật này không yếu, đạt đến Ngung Hồn kỳ, so với u hồn trước đó mặc dù không bằng, nhưng cũng không kém quá nhiều.

Hai quý đồng thời ngăn cản ở phía trước, cùng chia ra công kích, một móng vuốt huyết hồng quý vật đại phóng huyết quang, nắm vào trong hư không một cái.

Một huyết sắc quý trao lớn mấy trượng tuột tay bắn về phía Thẩm Lạc, tản mát ra huyết tinh nồng đậm ngửi thấy muốn ói.

Cương thi mặt xanh thì bay nhào tới, trên năm đấm không lộ hiện ra một tầng hoàng mang chói mắt, hung hăng tung một kích ra, một cỗ cự lực bàng bạc tuôn ra.

Thẩm Lạc lập tức thúc giục Kim Giáp Tiên Y trên đỉnh đầu, một vòng bảo hộ nổi lên, đón lấy hai quỹ công kích.

"Keng keng" hai tiếng nổ mạnh, huyết hồng quỹ trào theo âm thanh vỡ vụn, thân thể cương thi mặt xanh đại chấn, bị đánh bay ra sau.

Bất quá thực lực hai quỹ cường đại, vòng bảo hộ hình chuông cũng vang ong ong, Thẩm Lạc ở trong đó cũng chấn động theo.

Hắn thầm than một tiếng, mặc dù có Kim Giáp Tiên Y nơi tay, nhưng tư chất hắn bình thường, pháp lực so với cùng giai vẫn kém một đoạn.

Vào thời khắc này, phía sau hắn lác lác bóng xám, một bộ khô lâu đỏ sậm trống rỗng xuất hiện như quỷ mị.

Khô lâu đỏ sậm lớn cỡ thường nhân, trong mắt chớp động hai đoàn u lục quang mang, thân thể hơi rách nát, nhưng quỹ khí trên thân lại dị thường khổng lồ, vượt xa huyết hồng quỹ vật cùng cương thi mặt xanh, còn hơn một bậc so với u hồn quỹ vật trước đó, cơ hồ đạt đến Ngung Hồn kỳ đỉnh phong.

Quỹ khí trên người nó dị thường cuồng bạo, giống như thuốc nổ vậy.

Hai cái xương tay khô lâu ở trước ngực hư trương, xích quang lóe lên, giữa bàn tay hiện ra một đoàn hỏa cầu màu đỏ to bằng cái thớt, bên trong ẩn hiện một khô lâu dữ tợn.

Trận trận khí tức cực nóng kỳ dị từ đó cuốn ra, giống như quan tài chôn sâu trong lòng đất ngàn vạn năm thiêu đốt hình thành, không chỉ có nhiệt độ cao không gì sánh được, lại dẫn theo khí tức oán độc.

Hỏa cầu màu đỏ ngưng tụ, hai tay khô lâu đỏ sậm lập tức đẩy ra, hỏa cầu màu đỏ to lớn như lưu tinh bắn tới, căn bản không cho Thẩm Lạc thời gian

phản ứng, hung hăng đánh vào trên vòng bảo hộ hình chuông.

"Ầm ầm" một tiếng vang kinh thiên động địa!

Một cỗ hỏa vân đỏ thẫm hình cây nấm phóng lên tận trời, bao phủ hình chuông vào bên trong!

Mặt đất gần cầu gỗ như gặp địa chấn run rẩy lên, khí lã nóng hồi cuốn ra làm cạo ra một tầng trên mặt đất phụ cận, vô số đá vụn giống như tên nổ bắn ra bốn phương tám hướng.

Chỗ sâu trong hoả vân đỏ thẫm, vòng bảo hộ hình chuông run rẩy kịch liệt, nhanh chóng trở nên mỏng manh, phía trên càng rã rạc một tiếng, hiện ra mấy vết rạn.

Gương mặt Thảm Lạc bị chấn cho tái nhợt, hai tay bấm niệm pháp quyết hoa cả mắt, sau đó gắt gao đặt lên vòng bảo hộ, pháp lực thể nội bất kể tiêu hao rót vào trong đó.

Vòng bảo hộ hình chuông nổi lên hoàng mang, ngừng biến mỏng, vài vết rách kia cũng nhanh chóng lấp đầy.

Bất quá trước khi vết rách lấp đầy, như cũ có một sợi hỏa diễm màu đỏ bay đến, rơi vào trên bàn chân Thảm Lạc, trong nháy mắt đốt xuyên quần áo hần, vậy mà dung nhập vào trong bắp chân hần.

Thảm Lạc toàn tâm toàn ý duy trì Kim Giáp Tiên Y, lúc chú ý tới sợi hỏa diễm này, hỏa diễm đã dung nhập vào trong cơ thể hần.

"Xèo" một tiếng, một lùm hỏa diễm màu đỏ hiển hiện trên đùi hần, da thịt chung quanh cấp tốc trở nên cháy đen, càng phát ra thanh âm tê tê, giống như côn trùng kêu vang, lại như độc xà thổ tín.

Hỏa diễm màu đỏ tựa hồ có thể thôn phệ huyết nhục tinh khí, nhanh chóng biến lớn, khuếch tán ra chung quanh.

"Nguy rồi!" Trong lòng Thẩm Lạc hồi hộp một chút, vội vàng vận khởi pháp lực ngăn cản hỏa diễm màu đỏ ăn mòn.

Nhưng ngọn lửa này nhìn như bình thường, lại như là giòi trong xương một mực bám vào trong máu thịt của hắn, pháp lực lại không ngăn cản được nó khuếch tán.

"Đây là lửa gì, lại lợi hại như vậy! Đúng rồi, dùng Đại Khai Bác Thuật!" Sắc mặt Thẩm Lạc âm trầm, nghĩ gấp đối sách, trong đầu loé lên linh quang, đã vận khởi Đại Khai Bác Thuật chưa luyện thành.

Một đoàn bạch quang nhu hòa xuất hiện quanh vết thương ở bắp chân hắn, bao phủ nó vào bên trong, hỏa diễm màu đỏ lập tức bị ngăn cản, không còn lan tràn nữa.

Hắn thở một hơi, lập tức vận khởi pháp lực toàn thân hội tụ tới bắp chân, một đoàn lam quang loá mắt hiển hiện trên đùi hắn, bao phủ tầng tầng hỏa diễm màu đỏ vào bên trong, hung hăng xông lên.

Trong âm thanh "Xuy xuy", hỏa diễm màu đỏ lập tức bị dập tắt.

Thẩm Lạc nhẹ nhàng thở ra, vận chuyển Đại Khai Bác Thuật khôi phục thân thể bị hao tổn, sắc mặt đột nhiên cứng đờ.

Đại Khai Bác Thuật hắn đã luyện thành ba giai đoạn lột da, cắt thịt, khắc cốt. Da thịt, xương cốt bị thương tổn, hắn vận khởi Đại Khai Bác Thuật, những tổn thương kia lập tức bắt đầu chuyển biến tốt đẹp.

Nhưng một cỗ lực lượng hỏa diễm đã xâm nhập vào Túc Thiếu Âm Thận Kinh ở bắp chân hắn, Túc Thiếu Âm Thận Kinh nhanh chóng héo rút.

Thẩm Lạc khẩn trương, không lo được chưa khống chế Đại Khai Bác Thuật chải vượt kinh mạch, toàn lực vận khởi Đại Khai Bác Thuật, liều lĩnh xông đến kinh mạch.

Trong kinh mạch đau nhức kịch liệt, giống như có vạn cương châm đâm xuyên, lấy tâm tính hấn cứng rắn cũng không nhin được rên khẽ một tiếng.

Cổ đau nhức này kịch liệt cuốn tới, cũng làm cho đầu óc hấn đột nhiên trở nên rõ ràng, tất cả nội dung Đại Khai Bác Thuật thoáng hiện ra trong đầu hấn, cuồn cuộn như giang hà vỡ đê.

Thẩm Lạc trong chốc lát tựa hồ phá vỡ bình cảnh nào đó, lý giải Đại Khai Bác Thuật trong nháy mắt đạt tới một cấp độ hoàn toàn mới.

Đại Khai Bác Thuật thuận lợi rót vào trong Túc Thiếu Âm Thận Kinh. Trên Túc Thiếu Âm Thận Kinh nổi lên một tầng bạch quang, kinh mạch vốn khô héo lập tức nhanh chóng phục hồi như cũ.

Pháp lực không lồ lập tức chen chúc tới, tiêu diệt lực lượng sơi hỏa diễm kia.

Thẩm Lạc vui mừng, bình cảnh Đại Khai Bác Thuật bị hấn trong chiến đấu đánh bậy đánh bạ đột phá, đạt đến trình độ chải vượt kinh mạch, lần này có thể tu luyện Huyền Âm Khai Mạch Pháp rồi.

Bất quá trước đó, cần kết thúc chiến đấu phía trước mới được.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 492: Viện Binh

Thẩm Lạc vừa vận chuyển Đại Khai Bác Thuật khôi phục thương thể bắp chân, vừa tay kết kiếm quyết, xích quang lóe lên, Thuần Dương Kiếm Phôi trông rỗng nổi lên, cổ tay hấn lắc một cái.

"Xẹt" một tiếng, Thuần Dương Kiếm Phôi hóa thành một đạo kiếm hồng màu đỏ lớn vài chục trượng, phía trên hiện ra một tầng hỏa diễm xích hồng, chém về phía ba con quỷ vật khô lâu đỏ sậm.

Thẩm Lạc tu luyện Thuần Dương Kiếm Quyết, tốc độ thôi động Thuần Dương Kiếm Phôi nhanh hơn không ít, kiếm hồng xẹt qua một vòng sáng hình cung, gần như đồng thời trảm lên trên thân ba quỷ.

Ba con quỷ vật hiển nhiên không dự liệu được Thẩm Lạc phản kích nhanh như vậy, mặc dù bọn chúng kiệt lực trốn tránh, nhưng vẫn bị kiếm hồng gây thương tích.

Huyết hồng quỷ vật bị chém rụng một cánh tay trái, ngực cương thi mặt xanh thì bị chém ra một vết thương khổng lồ, lộ ra nội tạng bên trong.

Khô lâu đỏ sậm đứng gần Thẩm Lạc nhất, hai bàn tay bị Thuần Dương Kiếm Phôi gọt sạch.

Miệng vết thương tam quỷ đều dính một ít Hồng Liên Nghiệp Hỏa, lửa này là khắc tinh tất cả quỷ vật, phát ra hỏa diễm màu đỏ giống như khô lâu đỏ sậm vừa rồi, nhanh chóng từ miệng vết thương lan tràn vào trong thân thể chúng.

Ba con quý vật vôi vàng tự mình thi triển thủ đoạn, ý đồ dập tắt Hồng Liên Nghiệp Hỏa trên người.

Thẩm Lạc há để bọn chúng đạt được, kiếm quyết trong tay biến đổi, kiếm hồng màu đỏ hùng vĩ lập tức phân liệt, hóa thành mấy chục đạo kiếm hồng nhỏ hơn, như mưa to chém về phía tam quý.

Nhưng thực lực ba con quý vật này không yếu, lại không như lúc trước u hồn quý vật tìm đường chết nuốt Thuần Dương Kiếm Phôi vào bụng. Chúng mặc dù dốc hết toàn lực, nhưng vẫn bị dây dưa kéo lại, trong thời gian ngắn không cách nào thoát thân.

Hai bên bờ sông, đã có mấy bách tính nhảy vào trong sông, đi tới gần Kim Quang kiếm trận, lao vào chỗ chết.

Kiểm ảnh màu vàng hiện lên, lúc này lại có mấy bách tính bị chém thành hai đoạn, máu tươi văng khắp nơi, phơi thây tại chỗ.

Hắc khí quán quanh mấy người dung nhập vào trong thi thể bọn họ, thi thể nhanh chóng trở nên đen kịt, sau đó bạo liệt ra, hóa thành từng đoàn từng đoàn vết máu màu đỏ thẫm dính vào trên quang trụ màu vàng.

Bên trong cột sáng chớp động kim quang, kiếm khí bùng bùng phản chấn, lập tức đánh bay vết máu hơn phân nửa, nhưng một mảnh vết tích đỏ sậm vẫn một mực bám vào phía trên.

Quang trụ màu vàng vốn quang mang chói mắt, lập tức có chút ảm đạm, kiếm ảnh bên trong vận chuyển cũng chậm chạp hơn chút.

"Ha ha! Hữu dụng, quả nhiên hữu dụng, Nhân tộc ngu xuẩn, trở thành tế phẩm cho đầu rồng cô thoát khốn đi." Tiếng cười to của thư sinh trung niên từ trong hắc khí truyền ra, chung quanh nổi lên thêm hắc khí, dũng mãnh lao tới kim quang kiếm trận.

Lần này hắc khí khác trước đó, nhìn càng thêm dày đặc, như chất lỏng vậy, trong chớp mắt vượt qua khoảng cách vài chục trượng, bao quanh Kim Quang kiếm trận, từ mấy khối vết máu đỏ sẫm thẩm thấu vào trong.

Kim Quang kiếm trận lập tức sáng lên, mấy chục đạo kiếm ảnh thô to chém về phía hắc khí chung quanh, chém ra mấy chục lỗ hồng.

Nhưng những hắc khí này lập tức lấp đầy, tiếp tục thẩm thấu vào Kim Quang kiếm trận, quang trụ màu vàng lần nữa trở nên âm đạm.

"Yêu nhân phương nào, dám làm cản tại Trường An thành!" Một tiếng gầm thét như kinh lôi từ đằng xa truyền đến, thanh âm chưa dứt, mấy đạo động quang đã từ xa bay vọt tới, hiện ra bốn bóng người.

Thẩm Lạc trong lúc kịch chiến quay đầu nhìn lại, trên mặt lộ ra sợ hãi lẫn vui mừng.

Trong bốn người thì người cầm đầu chính là Lục Hóa Minh, ba người khác cũng đều mặc phục sức quan phủ Đại Đường, nhìn tu vi đều không kém.

Mấy người cũng không phải là từ hướng quan phủ Đại Đường bay tới, mà là từ cửa thành chạy tới, tựa hồ vừa mới về thành, thấy động tĩnh nơi này liền đến xem xét.

"Thẩm huynh! Có chuyện gì vậy?" Lục Hóa Minh lập tức nhận ra Thẩm Lạc, cất giọng hỏi.

"Lục huynh người tới vừa vặn! Trong hắc khí kia là quý hồn Kính Hà Long Vương, không biết hắn dùng biện pháp gì lại thoát khỏi phong ấn, đang muốn dùng tà thuật thúc đẩy huyết tể bách tính vào kiếm trận trong sông, lấy ra đầu rồng trấn áp bên trong, tuyệt đối không thể để nó đạt

được!" Thảm Lạc vừa giao thủ cùng tam quý, vừa kể đơn giản chuyện trải qua.

Bọn người Lục Hóa Minh nghe Thảm Lạc nói lời ấy, thần sắc đều đột biến.

"Mấy vị, ta nghe Trình quốc công nói, trong Kim Quang Hà này giấu Kim Quang kiếm trận do Ngụy công tự mình bày ra, trấn áp một kiện tà vật, xem ra chính là đầu rồng này không thể nghi ngờ." Sau lưng Lục Hóa Minh là một nữ tử trẻ tuổi cao gầy, tú lệ văn nhã nói ra.

Hai người còn lại là hai thanh niên nam tử, một người mi thanh mục tú, môi hồng răng trắng, một người khác thân hình tráng kiện, lưng hùm vai gấu.

Hai thanh niên nam tử không biết Thảm Lạc, vốn còn có chút lo nghĩ, nghe nữ tử văn nhã nói, cũng không hoài nghi, liền muốn nhào về phía chỗ cầu gỗ Kính Hà Long Vương.

"Chờ một chút, ta và Lâm sư muội đối phó quý hồn Kính Hà Long Vương. Vương, Tôn hai vị sư đệ đi ngăn cản bách tính hai bên bờ xuống sông!" Lục Hóa Minh đột nhiên ngăn lại những người khác, nói nhanh.

"Được." Ba người khác tựa hồ rất tin phục Lục Hóa Minh, lập tức đáp ứng, phân biệt bắn ra.

"Hạng giun dế, ngăn bọn họ lại!" Thanh âm thư sinh trung niên từ trong hắc khí truyền ra.

Quý vật phụ cận lập tức tản ra, chặn lại bốn người Lục Hóa Minh, chém giết cùng một chỗ.

Mà hắc khí hình rồng điều khiển bách tính hai bên bờ đột nhiên biến lớn không ít, nhanh chóng tăng tốc, nhao nhao chạy nhảy vào trong sông, phóng tới quang trụ màu vàng.

Phốc phốc phốc!

Trong nháy mắt lại có không ít bách tính vẫn lạc, sau đó thi thể bạo liệt ra, hóa thành vết máu xâm nhiễm vào trên quang trụ màu vàng.

Thẩm Lạc thấy cảnh này, cảm thấy khẩn trương.

Vào thời khắc này, một đạo hoàng quang sáng tỏ từ trên thân một bách tính bên bờ bị điều khiển sáng lên, thân hình người kia lập tức dừng lại, chính là vị thiếu nữ Lưu Hương các tên là Liên Hương kia.

Một tấm bùa vàng từ trên thân nàng bay lên, toả ra hoàng mang sáng tỏ, sau đó bùa vàng biến đổi, hóa thành một chuông đồng màu vàng sáng.

Đinh đương. . . Đinh đương. . .

Âm thanh linh đàng thanh thúy từ trên chuông đồng phát ra, thanh âm không lớn, nhưng truyền xa ra ngoài, hai bên bờ sông đều có thể nghe được.

Bách tính bị điều khiển hai bên bờ nghe được thanh âm này, thần sắc mê man xuất hiện điểm điểm ba động, tựa hồ sắp tỉnh táo lại, bước chân phóng tới cũng dừng lại tại nơi đó.

Tương phản, phụ cận quý vật nghe được thanh âm này, biểu lộ lại trở nên bắt đầu mộng lung, như bị Mê Hồn Thuật, ngậy người tại nơi đó.

Ba con quý vật đang giao thủ cùng Thẩm Lạc cũng giống như vậy, đột nhiên ngậy người tại chỗ, không nhúc nhích.

Mặc dù không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng sắc mặt hẳn vui mừng, kiếm quyết trong tay gấp thúc.

Thuần Dương Kiếm Phôi nhoáng lên hóa thành vô số kiếm ảnh màu đỏ, giống như mưa kiếm đầy trời bao chụp xuống, bao phủ tam quý khô lâu đỏ sậm vào bên trong, đột nhiên xoắn một cái.

Tam quý trước Hồng Liên Nghiệp Hỏa yếu ớt không gì sánh được, lập tức bị xoắn thành vỡ nát.

Ba kiện đồ vật ẩn chứa âm khí nồng đậm từ trên thân bọn chúng rơi ra, lại là một đoạn xương sườn đỏ sậm, một cây sừng cong huyết sắc, còn có một viên châu đen vàng.

Thảm Lạc lật tay thu hồi ba vật, lập tức thôi động Thuần Dương Kiếm Phôi chém về phía quý vật khác, ánh mắt lại nhìn về phía chuông đồng giữa không trung.

"Phù lục kia sao lại biến thành chuông đồng? Đúng rồi, lão đạo áo bào tro nói tiếng chuông vang lên, liền ném vỡ ngọc thạch xanh biếc kia." Thảm Lạc đột nhiên nhớ tới lời nói của lão đạo áo bào tro lúc trước, lập tức lật tay lấy ra khối ngọc thạch xanh biếc kia, ném mạnh xuống đất.

"Ầm" một tiếng!

Ngọc thạch vỡ nát, vậy mà hóa thành mảng lớn khí thể màu xanh lá.

Lục khí vừa xuất hiện, nhanh chóng đánh toái pháp trận màu đen trên cầu gỗ, vậy mà dung nhập vào trong đó.

Phù văn trên pháp trận màu đen lập tức bị nhuộm thành màu xanh lá, tự đảo ngược vận chuyển lại.

Thân hình những quý vật gần cầu gỗ kia đột nhiên trở nên trong suốt, chớp động mấy cái liền biến mất không thấy gì nữa.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 493: Chân Tướng

"Kẻ nào cản trở? Nhưng đã chậm rồi!" Thanh âm thư sinh trung niên từ trong hắc khí truyền ra, sau đó hừ lạnh nói.

"Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn từ trong sông truyền đến, Kim Quang kiếm trận ầm vang sụp đổ, một đoàn hắc khí từ đó bắn ra, chính là đầu rồng kia.

Đầu rồng xoay quanh giữa không trung, sau đó mạnh mẽ rơi xuống, dung nhập vào trong hắc khí.

"Ha ha. . . Ha ha!"

Thanh âm cười to càn rỡ của thư sinh trung niên từ trong hắc khí truyền ra, tất cả hắc khí như cá voi hút nước cuốn ngược về, rất nhanh biến mất, hiện ra thân ảnh của thư sinh kia.

Chỉ là hình dáng thư sinh trung niên đã thay đổi, hóa thành một người mặc kim giáp, thân người đầu rồng.

Một cỗ khí tức bàng bạc vô địch từ trên thân quái vật đầu rồng phát ra, vượt xa tất cả mọi người tại đây.

Thủy khí trong hư không chung quanh điên cuồng tụ đến, cuồng phong đột nhiên nổi lên, từng đoá từng đoá mây đen xuất hiện giữa không trung, trong chớp mắt bao trùm toàn bộ bầu trời, thiểm điện thô to ở trong mây xuyên thẳng qua.

Chỉ một thoáng, thiên tượng phía trên tòa Trường An thành cải biến, bộ dạng sắp bão tố.

Thẩm Lạc lộ vẻ khiếp sợ, thực lực như vậy, so với Chân Tiên tựa hồ còn đáng sợ hơn mấy phần.

"Rốt cuộc cô đã thu hồi đầu rồng. Lý Thế Dân! Viên Thiên Cương! Lần này, cô muốn các người nợ máu trả bằng máu!" Quái vật đầu rồng ngửa mặt lên trời gào thét, tiếng gào bén nhọn chói tai, phảng phất có thể động kim liệt thạch.

Màng nhĩ Thẩm Lạc nhói nhói, thân hình thoát một cái bắn ngược ra sau mấy chục trượng.

Bốn người Lục Hóa Minh cũng vội vàng lui lại.

"Ta đã nói rồi, không nên nhúng tay vào việc này! Nếu người khăng khăng tìm chết, cô liền tiễn người một đoạn đường." Quái vật đầu rồng quay đầu nhìn về phía Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc như rơi vào hầm băng, toàn thân băng hàn, trên mặt không khỏi nổi lên một tia kinh hãi, nhưng cũng không loạn, cổ tay rung lên!

Thuần Dương Kiếm Phôi toả sáng hào quang, Hồng Liên Nghiệp Hỏa phun ra ngoài, hình thành một đoàn hoả liên to bằng cái thớt.

Kim Giáp Tiên Y cũng đại thịnh quang mang, vòng bảo hộ hình chuông chớp mắt xuất hiện, bao phủ thân thể hấn vào trong đó.

"Thứ gì gây sóng gió?" Thanh âm hùng vĩ như kinh lôi từ đằng xa truyền đến, tiếng gầm chấn động làm mặt đất lắc lư ù ù.

Nơi xa cuối chân trời xuất hiện từng đạo độn quang, lít nha lít nhít, chùng trểm đạo đang bay vút tới nơi này.

Ba đạo độn quang đi đầu hùng vĩ, dài chùng mười trượng, khí tức người trong độn quang dị thường không lò, phô thiên cái địa, chấn động hư không.

"Nhân tộc sâu kiến, chỉ biết dựa nhiều thủ thắng. Được rồi, hôm nay thả các ngươi một ngựa." Quái vật đầu rồng nhìn nơi xa một cái, hừ lạnh một tiếng, toàn thân hiện ra kim quang loá mắt.

Một tiếng long hồng kinh thiên qua đi, thư sinh vậy mà hóa thành một thần long màu vàng dài chùng mười trượng, xông thẳng lên trời, chui vào tầng mây giữa không trung, trong giây lát biến mất không thấy gì nữa.

Trái tim Thẩm Lạc căng thẳng mới buông lỏng xuống, thở dốc vài tiếng, lúc này mới khôi phục lại.

Trong hiện thực hẳn chưa bao giờ cảm giác được tử vong gần mình như thế, phía sau lưng tuôn ra một tầng mồ hôi lạnh.

Quái vật đầu rồng biến mất, hắc khí trên thân bách tính hai bên bờ cũng phiêu tán theo, triệt để khôi phục bình thường.

"Cơ thể có thể động được rồi!"

"Chạy mau!"

Những người kia hét lên kinh hãi, chạy tứ tán.

Thẩm Lạc không để ý đến những người kia, con mắt nhìn về mặt đất cách đó không xa, nơi đó rơi xuống một cái chuông đồng màu vàng, chính là vật do phù lục màu vàng biến thành.

Thứ này có thể làm cho quỷ vật thất thần, bảo bối không tệ.

Hắn phát tay hút nó tới, lật xem hai lần rồi thu vào.

Giờ phút này những độn quang kia bay vụt tới, rơi xuống, hiện ra lần lượt từng bóng người.

Ba người cầm đầu có khí độ uy nghiêm, trong mắt chớp động thần quang, tu vi sâu không lường được.

Ở giữa là lão giả mặc áo vàng, thân thể còng xuống, chống một cây Hoàng Mộc quái trượng, tóc thưa thớt lại khô héo, trên mặt và làn da giống như vỏ cây già, nhìn như gỗ mục.

Nhưng mọi người chung quanh đều lấy lão làm trung tâm, không dám đi quá giới hạn chút nào.

Lão giả bên trái là một nam tử trung niên mặc kim bào tơ bạc, thân hình cao lớn, sau lưng cõng một thanh đại kiếm màu bạc.

Bên phải là một mỹ phụ váy xoè màu trắng, hai mắt như thu thủy, khiến cho người ta nhìn thoáng qua liền không muốn dời ánh mắt đi.

Sau lưng ba người lay động bóng người, đều là hạng người có tu vi cao thâm, nhìn phục sức phần lớn là người quan phủ Đại Đường, bất quá cũng có một ít tu sĩ Hóa Sinh tự, Phổ Đà sơn.

Bọn người Thanh Hoa tiên tử Phổ Đà sơn, Miên Nguyệt cư sĩ Hoá Sinh tự mà Thẩm Lạc đã gặp cũng ở trong đó.

Mà bên cạnh Thanh Hoa tiên tử đứng đây một thanh niên nam tử, chính là thanh niên họ Võ từng tranh đấu với hắn trước kia, ngược lại thiếu nữ họ Lý kia lại không ở trong đó.

Thẩm Lạc lúc trước tiến vào Xương Bình phòng mặc dù đã cải biến dung mạo, nhưng sau đó đã khôi phục dung nhan, thanh niên họ Võ rất nhanh chú ý tới hắn, trong mắt lập tức hiện lên quang mang thù hận.

Thẩm Lạc nhìn đối phương, ánh mắt ba động một chút, nhưng rất nhanh khôi phục bình tĩnh.

Tu vi hắn đã tiến giai đến Ngưng Hôn kỳ, đương nhiên sẽ không xem trọng lòng thù hận của thanh niên họ Võ Tích Cốc kỳ này.

"Nơi này xảy ra chuyện gì?" Lão giả mặc hoàng bào mở miệng hỏi, ánh mắt giống như điện quét về phía bọn người Thẩm Lạc và Lục Hóa Minh.

"Bái kiến Hoàng Mộc tiên bối, bốn người chúng ta phụng mệnh từ Âm Lĩnh sơn trở về Trường An thành, sau khi vào thành phát hiện nơi này có quỷ vật quấy phá, lập tức chạy đến xem xét. Bất quá chuyện cụ thể, chúng ta cũng không quá rõ, vị Thẩm huynh này là một vị tán tu bằng hữu của ta, hắn đến sớm hơn chúng ta, hay là mời hắn giải thích một chút đi." Dịch tại bns. Lục Hóa Minh tiến lên thi lễ với lão giả mặc hoàng bào, sau đó chỉ Thẩm Lạc nói.

"Thẩm huynh, vị này là cung phụng quan phủ Đại Đường, Hoàng Mộc thượng nhân, địa vị phi thường cao, nói chuyện khách khí một chút, lão nhân gia ông ta ưa thích người lễ nghi chu toàn." Trong đầu Thẩm Lạc vang lên tiếng truyền âm của Lục Hóa Minh.

"Vãn bối Thẩm Lạc, bái kiến chư vị tiên bối." Ánh mắt của hắn khẽ động, tiến lên thi lễ với lão giả mặc hoàng bào một cái, lại ôm quyền thi lễ với những người khác, bất luận tư thế hay thần thái đều không kiêu không nịnh.

"Người trẻ tuổi không kiêu không nịnh, không tặc. Người hãy kể lại, nơi này đã xảy ra chuyện gì?" Hoàng Mộc thượng nhân hài lòng gật đầu, hỏi.

"Khởi bẩm tiền bối, là chuyện như vậy . . ." Thẩm Lạc kể chi tiết chuyện đã trải qua, bắt đầu từ lúc đi quan phủ Đại Đường tìm Lục Hóa Minh, một mục nói đến hiện tại.

Chỉ là trong đó liên lụy đến chính hãn, tử như Ảnh Cổ, tướng quân quý vật, hãn đều giấu đi.

Còn có lão đạo áo bào tro kia, hãn vô thức không muốn để cho người khác biết, cũng không nói ra.

Bọn người Hoàng Mộc thượng nhân nghe xong những lời này, mặc dù tu vi bọn họ cao thâm, kiến thức rộng rãi, thần sắc cũng đại biến.

"Lục Hóa Minh, ta nhớ trước đó chuyện Tụ Bảo đường người cũng tham dự vào, sau đó báo lại là đã phong ấn quý hồn Kính Hà Long Vương, giờ hãn hãn sao lại xuất hiện ở đây?" Thiếu phụ váy xoè hỏi Lục Hóa Minh, thanh âm mềm mại ôn nhu, để cho người ta không khỏi mềm nhũn ba phần.

"Việc này ta cũng phi thường hoang mang, có thể lần trước tại hạ phán đoán sai, chưa phong ấn được quý hồn Long Vương kia, cũng có thể gần đây lại có người Luyện Thân đàn tiến vào Địa Phủ, giải thoát quý hồn Long Vương." Lục Hóa Minh cúi đầu nói.

Thiếu phụ váy xoè nghe lời này, đôi mi thanh tú nhíu lại, hiển nhiên không hài lòng với đáp án của Lục Hóa Minh.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 494: Ly Gián

"Nếu ta không nhớ làm, nhiệm vụ lần trước, trừ Lục hiền chất, còn có một tán tu họ Thâm tham dự vào trong đó, hẳn là Thâm Lạc tiểu hữu người à?" Nam tử đeo kiếm bên cạnh đột nhiên mỉm cười mở miệng hỏi.

Thân hình người này cao lớn, dung mạo uy vũ, nhưng nói chuyện lại cho người ta cảm giác rất hiền lành.

"Cung tiên bối tinh thông tất cả, tại hạ ngày đó xác thực cùng Lục đạo hữu tham gia việc này. ." Thâm Lạc chần chờ một chút, gật đầu nói.

Vừa rồi Lục Hóa Minh bí mật truyền âm, đại khái giới thiệu một chút tính danh những người khác, trọng điểm là giới thiệu hai người bên cạnh Hoàng Mộc thượng nhân. Nam tử đeo kiếm này tên là Cung Điền, thiếu phụ váy xoè bên cạnh là Doãn Nhất Tiên, đều là cung phụng quan phủ Đại Đường.

"Thâm tiểu hữu đối với chuyện quý hôn Kính Hà Long Vương thoát hôn, có đầu mối gì không?" Cung Điền hỏi.

"Tại hạ cũng không hiểu ra sao, thực sự nghĩ mãi mà không rõ." Thâm Lạc lắc đầu cười khổ.

Cung Điền nhìn Thâm Lạc, chỗ sâu trong mắt nổi lên một tầng quang mang kỳ lạ như gợn nước, nhẹ nhàng dập dờn.

Thiếu phụ váy xoè và Hoàng Mộc thượng nhân quay đầu nhẹ nhìn lại, Cung Điền lắc đầu nhẹ không dễ thấy.

"Được rồi, hiện tại truy cứu việc Kính Hà Long Vương làm sao thoát khốn Địa Phủ đã không có ý nghĩa, việc cấp bách là làm sao đối phó hắn." Hoàng Mộc thượng nhân khoát tay nói.

"Thượng nhân nói đúng lắm." Cung Điền gật đầu.

"Chư vị tiền bối, nơi này mặc dù không có chỗ cho văn bối nói chuyện, bất quá trong lòng văn bối có một nỗi nghi hoặc, không biết có nên nói hay không." Một thanh âm đột nhiên vang lên, lại là thanh niên họ Võ bên cạnh Thanh Hoa tiên tử đi ra, cung kính nói.

Thẩm Lạc nhìn thấy người này đột nhiên nhảy ra, trong lòng nổi lên một tia dự cảm không tốt.

"Ngươi là Võ Minh hiền chất Phổ Đà sơn, có lời gì cứ nói đừng ngại." Cung Điền cười nói.

"Kỳ thật cũng không phải việc đại sự gì, chỉ là vị Thẩm đạo hữu này ngày đó tham dự nhiệm vụ Địa Phủ, hôm nay lại phát hiện tung tích Kính Hà Long Vương trước tất cả mọi người. Văn bối cảm thấy quá mức trùng hợp, không biết chư vị tiền bối nghĩ như thế nào?" Võ Minh tiếp tục bảo trì thân thái cung kính, nhẹ nhàng nói.

Lời này vừa ra, thân thể mọi người tại đây hơi chấn động một chút, ánh mắt nhìn về phía Thẩm Lạc nổi lên một tia hoài nghi.

Thẩm Lạc chấn động trong lòng, bỗng nhiên nhìn về phía Võ Minh.

"Tại hạ chỉ nói ra suy nghĩ trong lòng mình, tuyệt không có ý nghĩ xấu Thẩm đạo hữu, mong Thẩm đạo hữu thứ lỗi." Võ Minh không sợ đón ánh

mắt Thẩm Lạc, một mặt khiêm tốn nói.

"Thật sao? Ta còn tưởng Võ đạo hữu bởi vì trước đó tại Uyển Khâu thành, bị ta đánh bại mà ghi hận trong lòng, có ý định trả thù chứ, không có tư tâm thì tốt rồi." Thẩm Lạc mỉm cười nói.

Trên mặt Võ Minh lộ ra một tia kinh sợ, nhưng sau một khắc liền che giấu đi.

Mặc dù ánh mắt của y biến hóa chỉ thoáng qua, nhưng tất cả mọi người ở đây là hạng người có tu vi cao thâm, làm sao để lọt mắt, sự hoài nghi Thẩm Lạc cũng giảm xuống, ánh mắt nhìn về phía Võ Minh lại thêm ra mấy phần ý vị thâm trường.

"Tốt, việc này về sau hãy nói, về quan phủ Đại Đường trước đã. Thanh Hoa đạo hữu, Miên Nguyệt đạo hữu, hai vị cũng theo đi, thương nghị việc này một chút." Hoàng Mộc thượng nhân mở miệng, ngữ khí mang theo một tia không vui, nhất là lúc nhìn về phía Võ Minh kia, càng thêm bất mãn.

Làm cao tằng quan phủ Đại Đường, không muốn nhìn thấy nhất chính là tâm tính bọn thủ hạ không đủ, lục đục với nhau.

"Vâng, cứ theo Hoàng Mộc tiên bối an bài." Thanh Hoa tiên tử và Miên Nguyệt cư sĩ phát giác được Hoàng Mộc thượng nhân không vui, vội vàng đáp ứng.

Thanh Hoa tiên tử còn hung hăng trừng Võ Minh một cái. Võ Minh cúi đầu lui qua một bên.

"Cung Điền, ngươi tinh thông thuật dò xét, lưu lại nơi đây dẫn người dò xét bốn phía một chút, xem còn có gì không ổn không." Hoàng Mộc thượng nhân nói với Cung Điền bên cạnh.

"Vâng, thượng nhân yên tâm." Cung Điền gật đầu đáp ứng.

Sau đó, Hoàng Mộc thượng nhân mang theo tất cả mọi người đi về hướng quan phủ Đại Đường, Thẩm Lạc cũng được yêu cầu đi theo.

"Thẩm huynh chớ lo lắng, Hoàng Mộc thượng nhân mắt sáng như đuốc, sẽ không tin tưởng tiểu nhân châm ngòi ly gián đâu." Lục Hóa Minh đi tới bên cạnh Thẩm Lạc, thấp giọng nói.

"Ta tự nhiên tin tưởng Hoàng Mộc thượng nhân, bất quá ta cũng cảm thấy việc này quá trùng hợp, liên tiếp hai lần đụng phải Kính Hà Long Vương kia." Thẩm Lạc khẽ cười khổ.

"Đừng nói như vậy, may mắn hôm nay ngươi gặp việc này, nếu không sẽ có càng nhiều dân chúng bị hại. Lúc đó, bệ hạ sẽ trách tội xuống. Lại nói, ngươi một lần nữa giúp quan phủ Đại Đường ta đó." Lục Hóa Minh cảm kích nói.

"Trùng hợp thôi, Lục huynh, các người rời thành đi Âm Lĩnh sơn mạch à?" Thẩm Lạc cười cười, sau đó nghĩ tới một chuyện, hỏi.

"Đúng vậy, trong cổ mộ nơi đó lệ quỷ đột nhiên bạo động, ra ngoài đã thương người, bỏ ra rất nhiều thời gian, rốt cuộc mới xua đuổi những quỷ vật kia trở về." Lục Hóa Minh lộ vẻ mệt mỏi không chịu nổi.

Thẩm Lạc trước đó không lâu mới từ trong cổ mộ đi ra, muốn hỏi nhiều chút chuyện cổ mộ Âm Lĩnh sơn. Chỉ là do Võ Minh, hiện tại hắn bị hiềm nghi cấu kết quỷ vật, nếu để đám người biết được trước đó không lâu hắn đã từng đi tới cổ mộ Âm Lĩnh sơn, chỉ sợ lại phát sinh thêm sự cố, đành phải nhịn xuống.

"Lại nói, tu vi Thẩm huynh tiến nhanh, đã đặt chân vào Ngưng Hồn kỳ, thật đáng mừng." Lục Hóa Minh dò xét trên người Thẩm Lạc một chút, vừa

cười vừa nói.

"Vận khí tốt, may mắn đột phá mà thôi." Thẩm Lạc cười nói.

Hai người vừa đi đường, vừa nói chuyện phiếm.

Một đoàn người rất mau trở lại quan phủ Đại Đường. Hoàng Mộc thượng nhân cùng Thanh Hoa tiên tử, Miên Nguyệt cư sĩ đi chủ điện, tựa hồ có chuyện trọng đại phải thương lượng, để Lục Hóa Minh trước mang Thẩm Lạc xuống dưới nghỉ ngơi, sau lại triệu kiến hẳn.

Lục Hóa Minh mang theo Thẩm Lạc trở lại chỗ mình ở, vừa vào nhà, Lục Hóa Minh liền ôm bầu rượu uống cho đỡ thèm, Thẩm Lạc cũng bồi tiếp uống một chút.

Không biết bởi vì quá mệt nhọc, hay là tửu kinh xuống, Lục Hóa Minh vậy mà không bao lâu liền nằm nhoài trên mặt bàn ngủ thiếp đi.

Thẩm Lạc đưa gã vào phòng ngủ nghỉ ngơi, mình ở phía ngoài phòng khách ngồi chơi, nhớ kỹ lại chuyện xảy ra hôm nay.

Đây là hẳn từ khi bước vào tu tiên giới, một mực bảo trì thói quen, tổng kết lại chuyện gặp phải, tra tìm thiếu sót của mình, chỉ có không ngừng đề cao mình, mới có thể từng bước đi lâu dài trên con đường nguy hiểm tu tiên giới.

"Trước đó tình huống khẩn cấp, không kịp xem kỹ vật này." Ngồi một hồi, hẳn đột nhiên nghĩ tới một chuyện, lật tay lấy ra linh đan đồng thụ do phù lục màu vàng biến thành.

Thần thức Thẩm Lạc chui vào trong đó, trên mặt rất nhanh lộ ra vẻ kinh ngạc.

Trong linh đàng này vậy mà không có cấm chế, phẩm chất cũng không có gì đặc thù.

Lông mày hấn cau lại, linh đàng này có thể làm cho quý vật thất thần, hấn vốn cho là một kiện pháp khí phẩm cấp khá cao, ai ngờ cũng chỉ là một linh đàng phổ thông.

Bất quá linh đàng này cũng không phải không có chỗ đặc biệt, bên trong linh đàng ẩn chứa một cỗ năng lượng kỳ dị, chỉ là số lượng không nhiều.

Thẩm Lạc hơi trầm ngâm, vận khởi pháp lực gõ vang linh đàng này.

Đình đương. . . Đình đương. . .

Tiếng chuông thanh thúy quanh quẩn trong phòng, rất là êm tai, hấn cảm giác không có gì là không ổn.

"Ừm?" Ánh mắt của hấn khẽ động.

Tiếng chuông vang lên, cỗ lực lượng kỳ dị trong linh đàng lại tiêu hao từng chút một.

"Tiểu tử. . . Mau dừng tay. . . A. . ." Một tiếng kêu thống khổ thảm thiết từ trong túi càn khôn bên hông truyền đến, lại là tướng quân quý vật kia phát ra.

Thẩm Lạc vội vàng để thần thức chui vào trong đó, trên mặt hiện ra vẻ kinh ngạc.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 495: Trấn Phục

Chỉ thấy trong túi càn khôn, mặt mũi tướng quân quý vật tràn đầy vẻ thống khổ, quý khí trên thân càng ba động kịch liệt, nhanh chóng trở nên lỏng lẻo.

Hắn vội vàng tính dùng linh đang, nhưng linh đang này căn bản không bị hấn khống chế, còn vang vọng nơi đó.

Vào thời khắc này, thần sắc thống khổ trên mặt tướng quân quý vật đột nhiên nhanh chóng biến mất, trở nên mờ mịt, ánh mắt trống rỗng vô thần, giống như đột nhiên bị rút đi tất cả linh trí, giống quý vật ở bờ sông lúc trước.

Trước kia Thảm Lạc một mực dùng Thuần Quỷ Thuật thuần phục quý này. Thuần Quỷ Thuật vẫn còn ảnh hưởng, lúc này trạng thái nó như vậy hẳn vẫn cảm ứng được.

Linh trí tướng quân quý vật bị tiếng chuông ảnh hưởng, triệt để trở nên hỗn loạn, đánh mất hết thủy sức chống cự.

"Linh đang này lại lợi hại như vậy, gia hỏa này là lệ quỷ Ngưng Hồn kỳ hàng thật giá thật, trước tiếng chuông này hoàn toàn không có lực ngăn cản. Dịch tại bạch ngọc sách. Bất quá bên trong còn sót lại năng lượng không nhiều, nhiều nhất còn có thể gõ vang một hai lần nữa." Thảm Lạc mặc dù lần thứ hai nhìn thấy tác dụng của tiếng chuông, nhưng vẫn âm thầm cảm thán.

"Bây giờ linh trí nó trở nên hoa mắt ù tai, vừa vắn thi triển Thuần Quỷ Thuật, triệt để thu phục nó!" Hấn đột nhiên nghĩ tới một chuyện, lập tức cầm túi càn khôn lên, hai tay nổi lên một tầng hắc quang, bấm niệm pháp quyết như bánh xe.

Vô số phù văn màu đen từ đầu ngón tay hấn bắn ra, như mưa to tràn vào trong túi, thẩm thấu tiến vào đầu tướng quân quỷ vật.

Linh trí tướng quân quỷ vật giờ phút này hỗn loạn, quỷ khí trên người cũng biến thành lỏng lẻo dị thường, không thể ngăn cản thuần quỷ thuật, mặc cho Thâm Lạc thi pháp.

Phù văn màu đen tùy tiện tiến vào chỗ sâu trong đầu tướng quân quỷ vật, sau đó ngưng tụ dần dần hình thành một phù văn màu đen, tương tự ấn ký Thông Linh Dịch Yêu thuật.

Kỳ thật ngự quỷ cũng tốt, dịch yêu cũng được, nguyên lý giống nhau, đều là gieo xuống ấn ký của mình lên đối phương, từ đó điều khiển đối phương.

Hấn cảm thấy mừng thầm, hai tay tiếp tục nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, phù văn màu đen chậm rãi trở nên hoàn chỉnh, mắt thấy sắp thành hình.

Đúng lúc này, tiếng chuông quanh quẩn trong phòng đột nhiên yếu bớt, lập tức hoàn toàn biến mất, ánh mắt trống rỗng của tướng quân quỷ vật nổi lên ba động, bắt đầu khôi phục thanh minh.

"Hồngбет!" Thâm Lạc cảm ứng được tình huống này, cảm thấy hơi hộp một chút.

Thuần quỷ thuật của hấn chỉ mới học mới luyện, nếu để tướng quân quỷ vật khôi phục thần trí, khẳng định sẽ thoát ra được.

Hắn cắn răng một cái, lần nữa gõ chuông đồng, tiếng chuông đình
đương lại vang lên.

Tướng quân quỷ vật nghe được tiếng chuông, thân thể lắc một cái, ánh
mắt vừa khôi phục một điểm lần nữa trở nên trống rỗng, ngay người tại đó.

Thẩm Lạc nhẹ nhàng thở ra, hai tay tiếp tục bám niệm pháp quyết.

Mấy hơi thở sau, khóe miệng của hắn lộ ra vẻ tươi cười, hai tay bám
niệm pháp quyết dừng lại.

Trên trán tướng quân quỷ vật nổi lên một trận hắc quang, một cái phù
văn màu đen hoàn chỉnh nổi lên ở trong đó.

Tiếng chuông chậm rãi ngừng lại, rất nhanh biến mất.

Theo tiếng chuông biến mất, trên chuông đồng đột nhiên nổi lên một
tầng hoàng mang, chập chờn mấy cái rồi biến thành phù lục màu vàng trước
đó, đồng thời "Xoẹt" một tiếng, tự bốc cháy.

Thẩm Lạc đưa tay tính bắt lấy, nhưng phù lục màu vàng nhanh chóng
biến thành tro tàn, theo gió phiêu tán.

Thấy tình hình này, hắn thở dài, bất đắc dĩ để tay xuống.

"Chuyện gì xảy ra? Tại sao ta không thể khống chế thân thể?"

Không bao lâu, tướng quân quỷ vật trong túi càn khôn cũng khôi phục
thần trí, lập tức nhận ra dị dạng của thân thể mình, mặt mũi tràn đầy hoảng
sợ tự lẩm bẩm.

"Ta dùng thuần quỷ thuật gieo ấn ký thần hồn trong cơ thể ngươi, từ nay
về sau, ngươi cứ đi theo bên cạnh ta, hảo hảo làm việc cho ta, ta đương
nhiên sẽ không bạc đãi ngươi." Thẩm Lạc thông qua thần thức câu thông

với tướng quân quý vật, đồng thời bấm niệm pháp quyết với túi càn khôn một cái.

Trong túi, vô số chỉ đen quấn quanh thân thể tướng quân quý vật bắt đầu buông lỏng, nhanh chóng dung nhập vào trong túi càn khôn.

Tướng quân quý vật khôi phục tự do, nghe Thẩm Lạc nói, đầu tiên là sống sờ, sau đó hiện ra vẻ cuồng nộ, đang tính làm gì.

Nhưng phù văn màu đen trên trán nó đột nhiên sáng lên, một cỗ lực lượng kỳ dị xâm nhập vào trong đầu nó, điều khiển thần trí nó, khiến nó không tự chủ sinh ra tâm thần phục Thẩm Lạc.

Sắc mặt giận dữ của tướng quân quý vật từ từ tán đi, trở nên bắt đầu mờ mịt.

Nhưng không bao lâu, trong mắt của nó lần nữa nổi lên vẻ giận dữ, tiếp đó ấn ký trên trán lại sáng lên, khiến nộ khí nó lần nữa bình phục.

Nét mặt của nó lặ đi lặ lại nhiều lần, cuối cùng bình tĩnh trở lại, nửa quỳ trong túi, hiển nhiên đã hoàn toàn thần phục, thi lễ với Thẩm Lạc:

"Tham kiến. . . Chủ nhân."

Thẩm Lạc để ý thân sắc biến hoá của tướng quân quý vật, thầm khen thuần quý thuật trong Thuần Dương Bảo Điền tinh diệu.

"Rất tốt, từ nay về sau, người gọi là Quý Tướng đi." Hắn lấy ra hạch tâm âm khí của ba tên khô lâu đỏ sậm, ném vào túi càn khôn.

"Đa tạ chủ nhân trọng thưởng!" Quý Tướng đón lấy ba vật, mặt hiện vẻ vui mừng, lần nữa bái tạ.

Thẩm Lạc không chỉ tiêu trừ một mầm họa lớn, lại được một đầu Ngung Hồn kỳ cường đại giúp đỡ, cảm thấy có chút hưng phấn.

Hắn rời thần thức khỏi túi càn khôn, nhắm mắt dưỡng thần, khôi phục lực lượng thần hồn do thi triển Thuận Quỷ Thuật.

Vào thời khắc này, một người hầu mặc phục sức quan phủ Đại Đường đi tới ngoài cửa, cung kính nói: "Lục tiên sinh, quốc công đại nhân mời ngài và Thẩm công tử tiến vào đại điện gặp mặt."

Thẩm Lạc nghe lời này, đứng dậy nhìn thoáng qua hướng nội thất, cất giọng nói: "Được, chúng ta lập tức đi qua."

Người hầu nhìn thấy trong sảnh chỉ có Thẩm Lạc, chần chờ một chút, đáp ứng một tiếng rồi quay người rời đi.

Thẩm Lạc đi vào nội thất, Lục Hóa Minh còn đang nhắm mắt ngủ say, hiển nhiên không nghe thấy động tĩnh bên ngoài.

"Lục huynh, mau dậy đi, quốc công đại nhân triệu hồi chúng ta." Hắn đẩy Lục Hóa Minh.

Nhưng Lục Hóa Minh ngủ sâu, vẫn không tỉnh.

Thẩm Lạc hơi nhướn mày, người tu luyện, dù chỉ là Luyện Khí kỳ, giấc ngủ đều cực mỏng, hơi có chút động tĩnh sẽ tỉnh lại, chớ nói chi là tu sĩ Ngung Hồn kỳ.

"Lục huynh!" Hắn gia tăng lực đạo.

Thân thể Lục Hóa Minh chấn động, ngồi dậy, chậm rãi mở mắt.

Trong mắt của gã hiện ra một tầng bạch quang, ánh mắt nhìn trống rỗng dị thường.

"Lục huynh. . ." Trong lòng Thẩm Lạc giật mình.

Lục Hóa Minh bỗng nhiên quay đầu lại, một chưởng đánh tới mặt Thẩm Lạc. Một cỗ chưởng phong như sóng dữ mãnh liệt cuốn tới.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 496: Quái Mộng

Trên mặt Thảm Lạc như bị đao cắt, hô hấp cũng ngừng lại, giật nảy cả mình, nghiêng đầu một cái, miễn cưỡng tránh thoát một chưởng này, đồng thời dưới chân chớp động quang mang ánh trắng, lướt ngang qua bên cạnh.

"Ầm" một tiếng, một chưởng Lục Hóa Minh đánh vào trên vách tường phía sau, trên vách tường lại bị đánh ra một cái động lớn, đồ dùng trong phòng càng giống như lá rụng bị đánh bay ra ngoài.

Thảm Lạc kinh hãi, một kích này của Lục Hóa Minh cường đại gấp mấy lần so với thực lực gã biểu hiện hàng ngày.

"Lục huynh, ngươi sao vậy?" Hấn la lên.

Nhưng Lục Hóa Minh phảng phất không nghe thấy, toàn thân nổi lên một tầng bạch quang, thân ảnh "Vèo" một cái biến mất không thấy gì nữa.

Thảm Lạc thấy cảnh này, vội vàng thi triển Tà Nguyệt Bộ lướt ngang bên cạnh, nhưng thân hình hấn vừa động, Lục Hóa Minh liền như quỷ mị xuất hiện ở trước người, sau lưng kéo theo một chuỗi ánh sáng màu trắng thật dài.

Lục Hóa Minh dùng cánh tay làm kiếm, chém ngang tới Thảm Lạc.

Một đạo bạch quang hùng vĩ từ trên cánh tay gã bắn ra, cơ hồ tràn đầy cả phòng, thế hoành tảo thiên quân bổ về phía Thảm Lạc.

Những nơi bạch quang đi qua, tất cả bị chém thành hai đoạn.

Thẩm Lạc giật mình, vội vàng thôi lui, đồng thời hai tay vung lên.

Hai đạo quang mang vàng lục hiện lên, lại là ngọc như ý xanh biếc cùng Kim Giáp Tiên Y đồng thời nổi lên, hào quang tỏa sáng đón lấy bạch quang.

Một tiếng kim thiết giao kích nổ vang!

Ngọc như ý xanh biếc cùng Kim Giáp Tiên Y bị đánh bay, lộn nhào mấy cái, thân thể Thẩm Lạc cũng đại chấn, đập đập lùi lại hai bước, cũng may bạch quang lãng lệ đã bị chấn vỡ.

Không cho hắn cơ hội thở dốc, thân ảnh Lục Hóa Minh lại như quỷ mị xuất hiện phía sau hắn.

Trên cánh tay Lục Hóa Minh lại nổi lên ánh sáng màu trắng sáng tỏ không gì sánh được, so với trước đó càng sáng hơn, lần nữa hung hăng chém ra.

Thẩm Lạc không lo được chấn kinh, hai tay lần nữa vung lên.

Một tiểu ấn màu vàng nổi lên quay tròn sau lưng hắn, phía trên cuồng thiềm hoàng mang. "Ầm ầm" một tiếng, năm tòa sơn phong màu vàng đất ngưng hiện ra, không khác gì ngọn núi, tản mát ra khí tức núi cao hùng hồn.

Tiến giai Ngưng Hồn kỳ, uy lực kiện cực phẩm pháp khí Ngũ Nhạc Sơn Hình Ấn rốt cuộc bắt đầu phát huy ra.

Năm ngọn núi vừa mới hình thành, ánh sáng màu trắng liền bay vụt tới, giống như sóng dữ tràn lên trên năm ngọn núi.

"Ầm" một tiếng vang thật lớn!

Ngũ Nhạc sơn hình ẩn nhìn không thể phá vỡ lại bị chém ra một ngàn sâu xuyên qua gần nửa ngọn núi, vô số vết rạn hiển hiện trên đó, đồng thời nhanh chóng biến lớn.

Thẩm Lạc cảm thấy hãi nhiên, như thiểm điện quay người, hai tay đặt lên trên ngọn núi, pháp lực thể nội chen chúc rót vào trong đó.

Trên năm ngọn núi nổi lên một tầng hoàng quang, vết rách phía trên đỉnh chỉ khuếch tán, ngọn núi lắc lư bắt đầu ổn định lại.

Nhưng sau lưng hấn lóe lên bóng trắng, Lục Hóa Minh thoáng hiện tới, bạch quang trên cánh tay càng thịnh, cơ hồ bao phủ nửa người gã vào trong, tản ra khí tức mạnh mẽ gấp mấy lần.

Thẩm Lạc kinh hãi, quay người ra sau.

Nhưng không đợi hấn xoay người lại, cánh tay Lục Hóa Minh đã nâng lên, phía trên phun trào bạch quang, hình thành một đạo cự kiếm kinh thiên, muốn chém tới.

Trên trán Thẩm Lạc nổi lên một tầng mồ hôi lạnh, tay phải đại thịnh kiếm mang xích hồng, Thuần Dương Kiếm Phôi thoáng hiện ra, một đoàn Hồng Liên Nghiệp Hỏa hùng hực cháy lên.

Mà bên tay trái của hấn lóe lên ánh bạc, Ngân Ngọc Trác cũng nổi lên.

Thuần Dương Kiếm Phôi cùng Ngân Ngọc Trác đều là pháp khí công kích, cũng không am hiểu phòng ngự, thế nhưng ngọc như ý xanh biếc cùng Kim Giáp Tiên Y đã bị đánh bay, Ngũ Nhạc Sơn Hình Ẩn cũng không dùng được, hấn chỉ có thể dốc hết toàn lực ngăn cản một kích này.

Vào thời khắc này, thân hình Lục Hóa Minh đột nhiên cứng đờ, đôi mắt trống rỗng nổi lên sắc thái, bạch quang trên thân lại nhanh chóng tiêu tán.

Thẩm Lạc thấy cảnh này, âm thầm kinh ngạc, nhưng cũng không dám buông lỏng.

Mấy hơi thở sau, Lục Hóa Minh triệt để khôi phục lại.

Gã nhìn một mảnh hỗn độn trong phòng, cùng Thẩm Lạc chật vật không chịu nổi, ngây ngốc một lát.

"Thẩm huynh, ngươi không sao chứ?" Lục Hóa Minh chạy vội tới bên cạnh Thẩm Lạc, mặt mũi tràn đầy áy náy hỏi.

Thẩm Lạc biết gã đã triệt để khôi phục lại, lúc này mới yên tâm, lật tay thu hồi Thuần Dương Kiếm Phôi cùng Ngân Ngọc Trác, lại thu hồi ngọc như ý xanh biếc bị đánh bay cùng Ngũ Nhạc Sơn Hình Ấn, rồi mới lên tiếng: "Còn tốt, Lục huynh ngươi vừa rồi làm sao vậy, giống như biến thành một người khác?"

Lục Hóa Minh lộ vẻ chần chờ, cúi đầu xuống.

"Lục huynh có lời khó nói, vậy không nói cũng được." Thẩm Lạc không miễn cưỡng, khoát tay nói.

"Kỳ thật cũng không có gì phải giấu diếm, hướng hồ ta kém chút tổn thương Thẩm huynh, nhất định phải cho ngươi một cái công đạo." Lục Hóa Minh ngẩng đầu lên, nhõn miệng cười nói.

"Thân thể của ta hơi khác thường, sau khi ngủ có khi sẽ mơ thấy rất nhiều vật kỳ quái, biến thành một người khác có thực lực cường đại." Không đợi Thẩm Lạc đáp lại, Lục Hóa Minh tiếp tục nói.

"Trong mộng biến thành một người khác?" Thẩm Lạc nghe vậy khẽ giật mình, cái này có chút tương tự với hắn.

"Đúng vậy, mà một khi ta gặp loại mộng này, thân thể trong hiện thực sẽ không được khống chế, tự tiện hành động, có khi sẽ giống vừa rồi, công kích người bên cạnh, mà lại phát huy ra lực lượng vượt xa bản thân ta." Lục Hóa Minh cười khổ nói.

"Tại sao lại như vậy? Trình quốc công có biết việc này không?" Thẩm Lạc hỏi.

"Sự phụ cũng không rõ tại sao ta lại như vậy, cho nên ta đành tận lực ngủ ít đi, vạn bất đắc dĩ cũng tận lực rời xa đám người để đi ngủ. Chỉ là lần này đi cỗ mộ Âm Lĩn sơn, liên tục chiến đấu mấy ngày không nghỉ, sau khi trở về lại uống rượu, vậy mà quên mất Thẩm huynh ở đây, bất tri bất giác ngủ thiếp đi, thật sự có lỗi." Lục Hóa Minh lần nữa tạ lỗi.

"Không sao, khó trách Trình quốc công không cho phép người uống rượu, nguyên lai là duyên cớ này." Thẩm Lạc vỗ vỗ bụi đất trên người, cười nói.

Lục Hóa Minh lúng túng gãi đầu một cái.

"Được rồi, không nói những chuyện này nữa, vừa rồi Trình quốc công cho người tới đưa tin, muốn triệu kiến chúng ta, mau đi thôi." Thẩm Lạc nói.

"Vậy chúng ta đi mau, sự phụ ghét nhất người khác đến trễ!" Lục Hóa Minh vội vàng nói.

Hai người sửa sang lại một chút dung mạo, không lo thu thập trong phòng, bước nhanh ra ngoài.

Hai người đại chiến một trận trong phòng, Thẩm Lạc nghĩ là bên ngoài đã tới rất nhiều người quan phủ Đại Đường, đang suy nghĩ nên giải thích thế nào, nhưng ngoài phòng vậy mà không có một ai.

Không chỉ như vậy, đi ra bên ngoài hẳn mới thấy rõ, trong phòng mặc dù bị hai người giao thủ đánh cho tanh bành, nhưng nhìn từ bên ngoài, chỗ Lục Hóa Minh cơ hồ hoàn hảo không chút tổn hại.

"Vì phòng ngừa lúc ta chìm vào giấc ngủ hồ nháo, tạo thành tổn thất không cần thiết, bốn phía vách tường bên ngoài đều dùng vật liệu đặc thù kiến tạo thành, còn kèm theo một ít cấm chế, động tĩnh bên trong không truyền ra ngoài được." Lục Hóa Minh thấy Thâm Lạc nghi hoặc, giải thích.

"Thì ra là vậy." Thâm Lạc giờ mới hiểu ra.

Sau đó, hai người rời chỗ ở, rất nhanh tới chủ điện quan phủ Đại Đường lần trước.

Chủ điện nơi này bài trí giống trước đó, bất quá ngòi trên chủ tọa ngoài Trình Giảo Kim, Hoàng Mộc thượng nhân kia cũng ở đây.

Hai người Thâm Lạc vội vàng tiến lên chào.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 497: Quái Quả Viên Thủ Thành

"Ranh con, sao tới chậm vậy! Một thân mùi rượu, lại đi uống rượu hả!" Trình Giáo Kim quét nhìn hai người một chút, lập tức quát với Lục Hóa Minh.

Lục Hóa Minh cúi đầu không dám đáp.

"Cả ngày chỉ biết hồ nháo, tu luyện cũng chậm chạp, nhìn Thảm Lạc người ta kia, trước kia tu vi thấp hơn ngươi rất nhiều, hiện tại đã đuổi kịp ngươi, không chừng còn vượt qua đó!" Trình Giáo Kim dò xét Thảm Lạc một chút, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc, sau đó tiếp tục khiển trách Lục Hóa Minh.

Thảm Lạc có chút xấu hổ, nhưng không tiện nói gì, đành phải lặng yên đứng ở một bên.

"Được rồi quốc công đại nhân, Thảm tiểu hữu còn ở nơi này, trước mặt người ngoài, cho Lục sư điệt mấy phần mặt mũi đi." Hoàng Mộc thượng nhân nói.

Trình Giáo Kim thấy Hoàng Mộc thượng nhân nói, lúc này mới dừng lại.

Tay Lục Hóa Minh vắt chéo sau lưng, âm thầm đánh một cái thủ thế quá quan với Thảm Lạc, khiến Thảm Lạc có chút dở khóc dở cười.

"Ha ha, Thảm tiểu tử, lần này ngươi lại giúp quan phủ Đại Đường một đại ân rồi." Trình Giáo Kim nhìn về phía Thảm Lạc, lập tức đổi qua một khuôn mặt tươi cười, cười ha ha nói.

"Trình quốc công quá khen, văn bồi mặc dù là tán tu, cũng là con dân Đại Đường, minh bạch thế nào là công lý chính nghĩa, thấy tà vật tàn sát bách tính, tự nhiên không thể không để ý tới." Thảm Lạc vội vàng nói, duy trì khiêm tốn.

"Ừm, đây chính là phong phạm người hiệp nghĩa chúng ta!" Hoàng Mộc thượng nhân bên cạnh vuốt râu khen.

"Đa tạ Hoàng Mộc tiên bồi tán thưởng. Tại hạ hôm nay một lòng vì dân, nhưng một số người lại cho rằng Thảm mỗ cấu kết với yêu ma." Thảm Lạc thâm ý thở dài.

"Thảm tiểu tử ngươi yên tâm, lời đồn này, lão Trình ta sẽ làm sáng tỏ giúp ngươi!" Trình Giáo Kim vỗ ngực nói.

"Vậy đa tạ Trình quốc công!" Trong lòng Thảm Lạc vui mừng.

Võ Minh lấy cớ này nói xấu hẳn, mặc dù trước mắt xem ra không ảnh hưởng đến hẳn, nhưng dù sao đối phương cũng là đệ tử Phổ Đà sơn, hẳn cũng không dám khinh thị ảnh hưởng của đại phái này. Bất quá có Trình Giáo Kim nói câu này, hẳn đã an tâm.

"Trình quốc công, Hoàng Mộc tiên bồi, hai vị gọi chúng ta tới, không biết có chuyện gì?" Thảm Lạc lại hỏi.

"Gọi các ngươi tới, chủ yếu là hai chuyện. Một là quan phủ Đại Đường ta từ trước đến nay thưởng phạt phân minh. Lần trước đi Địa Phủ, thêm lần này chống cự Kính Hà Long Vương, Thảm tiểu hữu ngươi liên tiếp lập xuống hai đại công, ta và Trình quốc công sau khi thương nghị, quyết định

ban thưởng cho người. Người muốn thứ gì? Tài nguyên quan phủ Đại Đường xem như phong phú, chỉ cần nói ra tên vật phẩm, cơ bản đều có thể lấy tới." Hoàng Mộc thượng nhân nói.

"Đa tạ Hoàng Mộc thượng nhân và Trình quốc công hậu ái, tại hạ xác thực có đồ vật cần, mặt dày xin hai vị ban cho một ít Nhị Nguyên Chân Thủy." Thâm Lạc suy nghĩ, chấp tay nói.

Trước mắt hẳn cần nhất là đồ vật tăng tuổi thọ, còn có Nhị Nguyên Chân Thủy. Quan phủ Đại Đường hẳn là có bảo vật tăng tuổi thọ, chỉ là hẳn đưa ra yêu cầu này, khả năng sẽ khiến Hoàng Mộc thượng nhân và Trình Giáo Kim nghi hoặc, có phong hiểm bại lộ bí mật gối ngọc.

"Nhị Nguyên Chân Thủy? Vật này ta nhớ trong kho phòng có một ít à?" Lông mày thưa thớt của Hoàng Mộc thượng nhân nháy một cái, sau đó nhìn Trình Giáo Kim hỏi.

Thâm Lạc nghe vậy, không khỏi vui mừng.

"Thật không may, năm ngoái giao dịch với Bác Vật hành, những Nhị Nguyên Chân Thủy kia đã bị đổi đi rồi." Trình Giáo Kim lắc đầu.

Thâm Lạc nghe lời này, trong lòng thất vọng, nhưng cũng toát ra một ý niệm trong đầu, hẳn là Nhị Nguyên Chân Thủy của Thần Cương kia chắc là lấy được từ đây.

"Nếu vậy chỉ có thể đi tìm, cần một chút thời gian, không biết Thâm tiểu hữu có thể chờ không? Hoặc là đổi thành bảo vật khác phụ trợ công pháp Thủy thuộc tính cũng được?" Hoàng Mộc thượng nhân nhìn về phía Thâm Lạc.

"Tại hạ nguyện ý chờ đợi, không cần đổi vật khác." Thâm Lạc vội vàng nói, vật phẩm phụ trợ tu luyện công pháp Thủy thuộc tính, không thể so với

Nhị Nguyên Chân Thủy.

"Vậy thì tốt, tìm Nhị Nguyên Chân Thủy đại khái cần hai tháng, đến lúc đó người đến quan phủ Đại Đường nhận lấy là được." Hoàng Mộc thượng nhân nói.

"Vâng." Thâm Lạc vội đáp ứng.

"Lục sư diệt lân này cũng có công lao, người sẽ được khen thưởng sau. Chuyện thứ hai gọi các người tới, là muốn các người kể chi tiết lại chuyện hôm nay gặp Kính Hà Long Vương." Hoàng Mộc thượng nhân thu lại mặt cười, vẻ mặt nghiêm túc nói.

Thâm Lạc và Lục Hóa Minh thấy vậy, không dám thất lễ, chia ra kể tỉ mỉ lại chuyện hôm nay.

Trình Giáo Kim nghe xong, thở dài.

"Trình quốc công, chuyện năm đó, ta không tham dự vào, dựa theo bọn hần thuật lại, khả năng xác định người kia chính là Kính Hà Long Vương sao?" Hoàng Mộc thượng nhân trầm ngâm một lát, nhìn về phía Trình Giáo Kim hỏi.

"Đúng là hần, không ngờ hần vậy mà thật trở về, khó trách hôm nay trong cung kim chung tự vang, bách thú gào thét, ta bị bệ hạ triệu gấp vào cung, không kịp xử lý chuyện thành đông, may mắn Hoàng Mộc tiên sinh các người trở về sớm, mới không ử thành đại họa." Trình Giáo Kim thở dài.

"Sự phụ, rốt cuộc Kính Hà Long Vương kia là chuyện gì xảy ra? Ngụy công tại sao lại chém đầu hần, trấn áp trong sông? Vì sao hần tuyên bố muốn trả thù bệ hạ?" Lục Hóa Minh hỏi.

Thâm Lạc cũng phi thường tò mò, vểnh lỗ tai lên lắng nghe.

Trình Giáo Kim lộ vẻ chân chờ, nhất thời không mở miệng.

"Trình quốc công, bản đạo cảm thấy nói cho bọn hấn cũng không sao. Lục sư điệt và Thâm tiêu hữu liên tiếp hai lần cuốn vào chuyện Kính Hà Long Vương, xem ra bọn hấn đều là người hữu duyên, lần đại sự này có lẽ cần bọn hấn xuất thủ mới có thể kết thúc." Hoàng Mộc thượng nhân nói.

"Tốt. Việc này nói đến thì dài dòng, phải nói từ năm Trinh Quán thứ mười ba trở lên. Lúc ấy trong thành có một vị tiên sinh bói quẻ, tên là Viên Thủ Thành, chuyên đoán mệnh, nghe nói có thể biết Âm Dương, đoạn sinh tử. Ngoài thành có một lão giả câu cá, mỗi ngày đưa Viên Thủ Thành một con cá chép màu vàng, mời Viên Thủ Thành bói toán tung lưới nơi nào, ném câu nơi nào. Viên Thủ Thành trăm tính trăm trúng, lão giả dựa vào cơ duyên này, bắt không ít Kinh Hà Thủy tộc. Kính Hà Long Vương biết được việc này nên giận dữ, đến Trường An thành tìm kiếm Viên Thủ Thành kia tính sổ." Trình Giáo Kim chậm rãi nói.

"Viên Thủ Thành. . ." Thâm Lạc nhíu mày, nhớ lại lúc Kính Hà Long Vương trước khi đi la lên một cái tên Viên Thiên Cương, hai người đều họ Viên, hấn là có quan hệ với Viên Thủ Thành này?

"Kính Hà Long Vương kia đi vào Trường An thành, tìm tới Viên Thủ Thành, hai người đặt cược thời tiết vào ngày thứ hai. Viên Thủ Thành nếu tính toán không chuẩn, sẽ rời khỏi Trường An thành, vĩnh viễn không được phép trở lại." Trình Giáo Kim tiếp tục nói.

"Từ xưa đến nay, Long tộc có chức vụ chuyên ti hành vân bố vũ, Kinh Hà kia ở bên ngoài Trường An thành, Kính Hà Long Vương là chúa tể làm mưa gió phụ cận Trường An thành, hấn lấy thời tiết đặt cược, xem ra quyết tâm muốn đuổi Viên Thủ Thành ra Trường An thành, thật sự là vô lại." Lục Hóa Minh nhếch miệng, xen vào nói.

Thẩm Lạc và Kính Hà Long Vương hôm nay gặp mặt mấy lần, ngược lại hiểu rõ tính tình y một chút. Cử động của Kính Hà Long Vương lần này mặc dù có chút vô lại, nhưng cũng là vì Kinh Hà Thủy tộc, cũng không có gì khen chê.

Mà Viên Thủ Thành kia cũng có chút kỳ quái, vì sao xem bói động tĩnh Kinh Hà Thủy tộc giúp lão giả kia, hẳn là cá chép màu vàng lão cần có điểm gì đặc biệt?

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 498: Trong Mộng Chém Rồng

"Kính Hà Long Vương xác thực có ý đó, chỉ là thuật bói toán của Viên Thủ Thành kia trên thông Thiên Đạo. Thiên Đình đột nhiên ban xuống thánh chỉ, yêu cầu ngày mai Kính Hà Long Vương phải mưa xuống, thời gian và địa điểm trên thánh chỉ hoàn toàn giống với Viên Thủ Thành suy tính. Kính Hà Long Vương háo thắng, tự sửa lại thời gian trời mưa, xúc phạm thiên điều, kết quả bị Thiên Đình biết được, cuối cùng chém đầu bỏ mệnh." Trình Giáo Kim tiếp tục nói.

"Nguyên lai là như vậy, bất quá Kính Hà Long Vương kia vì sao lại tìm bệ hạ trả thù?" Lục Hóa Minh hơi giật mình, lại hỏi.

"Kính Hà Long Vương biết mình phạm vào thiên điều, tìm Viên Thủ Thành cầu cứu. Viên Thủ Thành tính ra Kính Hà Long Vương vào ba khắc trưa mai sẽ bị Ngụy Chinh tể tướng thay trời chém đầu, để hấn đi tìm bệ hạ cầu cứu. Bệ hạ cảm niệm thành tâm Kính Hà Long Vương, ngày thứ hai gọi Ngụy Chinh vào tẩm cung, một mực lưu lại bên cạnh, cố ý kéo dài thời gian, khiến cho Ngụy Chinh không rảnh rời cung xử quyết Kính Hà Long Vương. Một mực kéo dài tới buổi trưa, quân thần hai người ngồi đánh cờ, Ngụy Chinh vất vả quốc sự, vậy mà nằm ở trên bàn ngủ thiếp đi, bệ hạ mặc kệ gã ngủ, cũng không gọi dậy. Thấy buổi trưa ba khắc đã tới, bệ hạ coi là Kính Hà Long Vương kia đã trốn qua một kiếp, yên lòng, chợt thấy trên trán Ngụy Chinh đầy mồ hôi, thần sắc nôn nóng. Bệ hạ sợ vì trời nóng, đau lòng hiền thần, tự thân quạt cho Ngụy Chinh. Vào thời khắc này, ngoài điện có người cầu kiến, lại là đám người Từ Mậu Công, Tần Thúc Bảo cầm một cái đầu rồng tiến vào điện. Ngày đó ta cũng ở trong đó, đầu rồng kia đột

nhiên từ trên trời giáng xuống, chúng ta sau khi thương nghị, không dám không tấu, thế là đem tới bẩm báo bệ hạ." Trình Giảo Kim nói đến đây, mặt lộ vẻ hồi tưởng, tựa hồ nhớ lại tình hình ngày đó.

"Ngụy Chinh đại nhân nếu không xuất cung, Kính Hà Long Vương kia lại bị người nào chém giết?" Lục Hóa Minh nghe vậy ngạc nhiên, không khỏi truy vấn.

Thẩm Lạc cũng cảm thấy thật kỳ quái, nhìn về phía Trình Giảo Kim.

"Ngụy Chinh lúc này cũng bưng bình, tạ tội, sau đó nói con rồng này là hấn ở trong mộng chém giết. Nguyên lai mặc dù thân hấn ở trước bệ hạ, trong mộng lại rời hoàng cung, giá vân rút kiếm đuổi chém con rồng này. Kính Hà Long Vương hốt hoảng chạy trốn, Ngụy Chinh nhất thời đuổi không kịp, trong lòng nôn nóng. May có bệ hạ quạt cho, mượn gió mát quạt kia, lúc này mới đuổi kịp Nghiệt Long, chém xuống một kiếm. Đầu rồng kia cứ như vậy rơi xuống hư không." Trình Giảo Kim nói.

"Nguyên lai là như vậy." Lục Hóa Minh gật đầu thì thào nói.

Thẩm Lạc im lặng thờ dài. Kính Hà Long Vương kia vốn cũng là vì bảo hộ đồng tộc, chỉ tiếc quá hiếu thắng, lúc này mới rơi vào kết cục như thế.

"Kính Hà Long Vương bị chém đầu xong, quỷ hồn oán giận, thi pháp gọi thần hồn bệ hạ đến Địa Phủ đối chất, nói bệ hạ hứa hẹn cứu hấn, kết quả chẳng những không cứu hấn, ngược lại tương trợ Ngụy Chinh chém giết hấn, đúng là nói không giữ lời, muốn bệ hạ đền mạng. Bệ hạ mặc dù tương trợ Ngụy Chinh chém giết Kính Hà Long Vương, nhưng chỉ là do vô ý, mà ngài chính là vua Đại Đường, tuổi thọ chưa hết, lại có cao nhân thi pháp, Âm Ti không thể giam giữ, rất nhanh đưa ngài trở về. Mà vì phòng ngừa Kính Hà Long Vương lại đi quấy rối bệ hạ, vị cao nhân kia đã xuất thủ, phong ấn Kính Hà Long Vương tại Địa Phủ, cũng chính là nơi lần trước các

ngươi đến. Mà Ngụy Chinh thì dùng Kim Quang kiếm trận, trấn áp đầu lâu Kính Hà Long Vương ở trong Trường An thành." Trình Giáo Kim tiếp tục nói.

"Rốt cuộc là cao nhân phương nào, có thể phong ấn quỷ hồn Kính Hà Long Vương?" Lục Hóa Minh kinh ngạc hỏi.

Gã tự mình cảm thụ thực lực quỷ hồn Kính Hà Long Vương, dù Trình Giáo Kim tự mình xuất thủ cũng chưa chắc có thể địch nổi, thì ai có thể phong ấn nó, chẳng lẽ là Tiên Nhân?

"Vị cao nhân kia ngươi cũng biết, chính là quốc sư Viên Thiên Cương." Trình Giáo Kim nghiêm nghị nói.

Song mi Thẩm Lạc nhướng lên, khó trách Kính Hà Long Vương trước khi đi la lên tìm Viên Thiên Cương báo thù, nguyên lai giữa bọn họ còn có ân oán bực này.

Vị quốc sư Viên Thiên Cương này, hẳn ở tại Trường An thành lâu như vậy, cũng nghe người ta nói qua mấy lần, nói lão có thể biết quá khứ tương lai, đo cát hung họa phúc, giống như Thần Nhân vậy.

Hắn vốn cho là người chợ búa nghe nhầm đồn bậy, hiện tại xem ra, vị Viên quốc sư này thật đúng là một cao nhân.

"Quốc sư đại nhân nhìn ra ốm đau bệnh tật, đã vậy còn quá lợi hại!" Lục Hóa Minh thì thào nói.

"Chớ hồ ngôn loạn ngữ! Quốc sư đại nhân thần pháp thông thiên, há các ngươi có thể tưởng tượng, nếu không có hắn tại đây, Đại Đường ta cũng sẽ không cường thịnh như hôm nay." Trình Giáo Kim nói.

"Vâng, đệ tử biết sai." Trên mặt Lục Hóa Minh vẫn như cũ mang theo một tia khó tin, trong miệng vội nhận sai.

Trình Giáo Kim cũng lười phản ứng với đồ đệ xảo quyệt này.

"Trình quốc công, Hoàng Mộc tiền bối, tại hạ có một nỗi nghi hoặc, không biết có nên hỏi không?" Thâm Lạc chân chờ một chút, vẫn chấp tay nói ra.

"Tiểu hữu không cần khách sáo như vậy, muốn nói gì cứ nói thẳng là được." Hoàng Mộc thượng nhân cười nói.

"Nếu thế, vậy tại hạ nói thẳng, không biết vị Viên Thiên Cương quốc sư cùng khóa quái Viên Thủ Thành kia có quan hệ thế nào? Thứ cho ta nói thẳng, Viên Thủ Thành kia xem bói cho lão giả câu cá tìm ra vị trí Kinh Hà Thủy tộc, chỉ sợ là có ý đồ khác." Thâm Lạc nói.

"Tâm tư Thâm tiểu hữu nhạy bén, về việc này, lão phu cũng cho là như vậy. Chỉ là Viên Thủ Thành kia sau khi Kinh Hà Long Vương bị chém liền biến mất vô tung. Ta đã từng phái người tìm kiếm khắp nơi, nhưng không nghe được một chút tung tích nào. Mà người này và Viên quốc sư tựa hồ không có quan hệ gì, lão phu đã từng hỏi thăm Viên quốc sư, hắn nói cũng không biết Viên Thủ Thành này." Hoàng Mộc thượng nhân nói.

Thâm Lạc nhíu mày, việc này thật đúng là đáng ngờ trùng điệp.

"Việc này liên lụy bộ hạ, hai người các người biết là được rồi, chớ tiết lộ ra ngoài." Nói xong hết thảy, Trình Giáo Kim dặn dò.

Thâm Lạc cùng Lục Hóa Minh tự nhiên đáp ứng.

Sau đó, Thâm Lạc thấy không còn chuyện gì nữa, liền cáo từ rời đi. Bọn người Trình Giáo Kim tựa hồ còn có đại sự muốn thương nghị, cũng không

giữ lại.

Hắn rất nhanh rời khỏi quan phủ Đại Đường, đang muốn gọi một chiếc xe ngựa trở về chỗ ở của mình.

"Thẩm đạo hữu, đã lâu không gặp." Một giọng nữ nhân thanh thúy truyền đến, một thiếu nữ áo trắng thanh tú động lòng người đứng ở phía trước, lại là Mã Tú Tú đã lâu không gặp.

"Nguyên lai là Mã cô nương, nhiều ngày không thấy, Tụ Bảo đường không hổ là một trong tam đại thương hội Đại Đường, nhanh như vậy đã tra được nơi này." Con người Thẩm Lạc hơi co lại, lập tức khôi phục như thường, trong lời nói đầy thâm ý.

Tiến cấp tới Ngung Hôn kỳ, cảm giác e ngại của hắn với Tụ Bảo đường đã giảm bớt rất nhiều.

"Thẩm đạo hữu tại thành đông đại triển thần uy, đánh lui quỷ hồn Kính Hà Long Vương, việc này đã sớm truyền khắp trong thành. Tụ Bảo đường coi như có chút nhân mạch, tự nhiên cũng nghe thấy." Mã Tú Tú tựa hồ không cảm giác được thâm ý trong lời nói Thẩm Lạc, cười nói.

"Thì ra là thế, Mã cô nương lúc này tới, cần làm chuyện gì?" Thẩm Lạc khẽ gật đầu, sau đó hỏi.

"Thẩm đạo hữu thật là quý nhân nên nhiều chuyện mau quên, năm đó ngươi hứa hẹn chế tác Ưc Mộng Phù giúp ta, bây giờ hơn một năm trôi qua, không biết có đầu mối gì chưa?" Mã Tú Tú có chút bất mãn nói.

"Ưc Mộng Phù ta đã vẽ ra, chỉ là gần đây bận rộn, không kịp đưa qua, xin Mã cô nương chớ trách." Thẩm Lạc vỗ trán một cái, sau đó lấy ra phù lục màu vàng, chính là Ưc Mộng Phù, trong khoảng thời gian qua hắn đã dành thời gian vẽ ra nó.

Mã Tú Tú vừa nhìn thấy phù này, con mắt lập tức trở nên sáng tỏ, gần như thất thố ôm đồm đi qua.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 499: Huyền Âm Khai Mạch

"Thật có lỗi, việc quan hệ sinh tử gia phụ, tiểu nữ vừa mới thất thố, xin Thâm đạo hữu chớ trách." Mã Tú Tú lập tức ý thức được cử chỉ không ổn, gương mặt ửng đỏ nói.

"Mã cô nương quan tâm người nhà, là chuyện thường tình thôi mà." Thâm Lạc nói như thế.

"Đa tạ Thâm đạo hữu thông cảm." Mã Tú Tú cảm ơn một tiếng.

Nàng cầm Úc Mộng Phù, tựa hồ vội vã trở về, rất nhanh cáo từ rời đi.

Thâm Lạc đưa mắt nhìn thân ảnh nàng này đi xa, lúc này mới quay người, chậm chậm đi đến một hướng khác.

...

Phía đông Trường An thành, Thường Lạc phường.

Gần chạng vạng tối, phường thị đèn hoa mới lên, chiếu rọi cả con đường một mảnh đỏ ửng, trong tửu quán lâu các hai bên đường phố truyền đến trện trện tiếng nhạc khí tấu minh cùng tiếng chén cụng ly, vẫn như cũ phi thường náo nhiệt.

Trong ngõ phố nhỏ bé, từng dãy chợ đêm tiệm ăn cùng quán nhỏ nhao nhao bày ra, trên nồi đồng đang nấu bên đường bốc lên hơi khói ấm trắng, khắp nơi truyền đến âm thanh tạp nhạp.

Trong lúc Thảm Lạc đi lại, tâm tư một mực trôi ở bên ngoài, trong đầu của hắn lặp đi lặp lại cảnh tượng ban ngày chiến đấu cùng long hồn, trong lòng cảm thấy biệt khuất và phiền muộn, nếu lấy cảnh giới và thân thủ hắn trong mộng cảnh sẽ không rơi vào tình trạng địch không nổi như vậy.

Nghĩ vậy, hắn muốn mau chóng tăng thực lực lên, suy nghĩ càng thêm nóng bỏng.

Chỉ là Nhị Nguyên Chân Thủy đã tiêu hao hết, muốn dựa vào vật này tiếp tục tăng lên cảnh giới không thể nào làm được, chỉ có thể suy nghĩ lại những biện pháp khác.

"Thịt dê nấu canh, canh dê nóng hôi, nhuyễn hồ hồ thịt đây. . ." Lúc này, tiếng rao to hỗn tạp trong một cỗ mùi thơm nồng đậm bên đường, cắt ngang suy nghĩ của hắn.

Thảm Lạc đã sớm vượt qua Tích Cốc kỳ, vậy mà lần đầu tiên bị động đến con sấu thèm ăn, ngồi trong tiệm ăn bên đường, ăn một bát canh dê nóng hôi hôi, ăn như gió cuốn.

Ven đường tiểu thương cùng khách quen bọn họ miệng đông miệng tây tán gẫu, có người nhắc đến loạn tượng yêu ma quỷ quái tầng tầng lớp lớp kéo đến gần đây, phần lớn cảm khái Trường An thành cũng không an ổn.

Có người phàn nàn thế đạo không tốt, có người tự an ủi có quan phủ chiếu ứng, có người kể lại thấy Thần Tiên đánh nhau, nhưng không quan hệ nhiều đến dân thường bọn họ, các loại tâm tư thuyết pháp đều có.

Thảm Lạc chỉ yên lặng nghe, không xen vào nói gì, trong lòng cũng bùi ngùi mãi không thôi, đợi đến trận ma kiếp kinh thiên kia giáng lâm, sinh linh thiên hạ này nào còn ai không đếm xỉa đến?

Ăn uống no đủ xong, hắn thanh toán sổ sách, đứng lên ợ một cái thỏa mãn, rời quầy hàng trở về chỗ của mình.

Trong lòng Thẩm Lạc đã quyết định, bắt đầu tu luyện Huyền Âm Khai Mạch Quyết, thử mở pháp mạch mới, từ đó tăng lên tốc độ tu hành.

"Đan dược chân thủy dù sao cũng là ngoại vật, chỉ có cải thiện tư chất, mới thật sự là tiên đồ." Thẩm Lạc thở dài nói.

Lúc trước đã biết một phần Đại Khai Bác Thuật, trong mộng lại tu luyện Huyền Âm Khai Mạch Quyết, có kinh nghiệm làm cơ sở, hẳn nhiều ít vẫn có chút lòng tin, có thể khai mạch thành công.

Cho dù không thể một lần thành công, cũng có Đại Khai Bác Thuật chữa trị hao tổn tĩnh mạch cùng huyết nhục thương tích, phong hiểm trong phạm vi có thể khống chế, huống chi bây giờ trên người hắn còn có thánh dược chữa thương Nhũ Linh Đan.

Đan này danh xưng chỉ cần không chết, cho dù còn một hơi cuối cùng, cũng có thể cứu người sắp chết trở về, cũng chữa trị bất luận thương thế gì, có thể nói là một kiện lợi khí bảo mệnh.

Quay lại biệt viện, Thẩm Lạc trở về phòng, bắt đầu nhắm mắt ngồi xuống.

Điều tức một lúc lâu, hắn chậm rãi mở hai mắt ra, cổ tay khẽ đảo, lấy ra một bình sứ màu đỏ đặt ở trước người, sau đó lại lấy ra túi càn khôn kia, nắm trong tay.

Dù Thẩm Lạc hiểu rõ cách vận hành Huyền Âm Khai Mạch Quyết, đã sớm nhớ trong đầu trăm ngàn lần, nhưng lúc thực hiện vẫn có chút lo lắng, nhất định phải chuẩn bị vạn toàn.

Chỉ thấy hần vung tay lên, miệng túi càn khôn từ từ mở ra, một sợi khói đen từ đó bay ra, ngay sau đó thân ảnh Quỷ Tướng Ngung Hồn kỳ hiện lên.

"Tham kiến chủ nhân." Quỷ Tướng vừa mới hiện thân, liền ôm quyền về phía Thẩm Lạc.

"Không cần đa lễ, hôm nay bảo ngươi đi ra, là có chuyện muốn ngươi hỗ trợ." Thẩm Lạc khoát tay một cái nói.

"Nguyện vì chủ nhân máu chảy đầu rơi, xin cứ việc phân phó." Quỷ Tướng không ngồi dậy, tiếp tục nói.

Người quân ngũ thường đa trọng tín nghĩa, một khi thu phục được, thường rất trung thành, hiển nhiên Quỷ Tướng này cũng không ngoại lệ.

"Ta muốn luyện một môn bí pháp, cần mượn dùng âm sát khí trên người ngươi, có thể sẽ tạo thành chút tổn thương với ngươi. Bất quá sau đó ta sẽ nghĩ biện pháp bồi thường cho ngươi." Thẩm Lạc nói.

"Chuyện chủ nhân, muôn lần chết không chối từ, nào dám cầu bồi thường gì." Quỷ Tướng không chậm trễ chút nào nói.

"Tốt, một hồi ngươi chỉ cần ngồi khoanh chân tĩnh tọa, chuyện khác không cần để ý tới." Thẩm Lạc nói.

"Vâng." Quỷ Tướng ôm quyền nói.

Nói xong, nó khoanh chân ngồi xuống, hai tay đặt ở trên gối, như pho tượng không nhúc nhích tí nào.

Thẩm Lạc thấy thế, hai mắt ngưng lại, ánh mắt rơi vào bắp chân của mình.

Trở lại hiện thực lần thứ nhất thử Huyền Âm Khai Mạch, hắn không định nhúng tay vào thập nhị chính kinh, mà dự định giống như trong mộng cảnh, thử bắt đầu từ trên đầu bảng chi kinh mạch của Âm Khiêu mạch kia.

Dù sao đây là lần đầu hắn dùng « Huyền Âm Khai Mạch Quyết » thành công mở ra pháp mạch, trên mạch này phạm sai lầm nhiều nhất, cũng góp nhất kinh nghiệm nhiều nhất, có thể tránh rất nhiều sai lầm không cần thiết.

Nhìn một lát, hai ngón tay Thẩm Lạc như đao bắt đầu khắc hoạ trên bắp chân của mình, không bao lâu đã có một mảnh phù văn pháp trận huyết sắc với hoa văn phức tạp hiển hiện trên đó.

Thẩm Lạc nhìn huyết châu nhỏ bố trí trên đó như nghĩ văn, thỏa mãn gật đầu nhẹ, trong miệng nhẹ tụng Huyền Âm Khai Mạch quyết, điểm một cái về phía Quỷ Tướng cách trước người không xa.

Trên đầu ngón tay hắn chợt bắn ra một đạo bạch quang, đánh vào trên thân Quỷ Tướng.

Toàn thân Quỷ Tướng run lên bần bật, hai mắt lật một cái, miệng vô lực mở ra, một cỗ sương mù màu đen nồng đậm từ trong miệng nó phun ra ngoài, chảy tới Thẩm Lạc.

"Tựa hồ không giống với âm sát khí trong Lục Trần Tiên cho lắm."
Thẩm Lạc chân chờ nói.

Ngày đó trên Lục Trần Tiên chảy ra âm sát khí, chính là ngưng thực từ tia sáng đen đặc kia, cũng không phải là sương mù màu đen như trước mắt.

Thẩm Lạc hơi nhíu mày lại, cũng không suy nghĩ nhiều, dẫn sợi hắc vụ đậm đặc kia rơi xuống phía bắp chân của mình.

Trong nháy mắt sương mù bao trùm ở bắp chân, lập tức như ác quỷ ngửi được mùi huyết thực, không cần Thẩm Lạc dẫn dắt đã điên cuồng chui vào trong đó. Chỉ là phù văn trên đùi Thẩm Lạc rất nhanh sáng lên ô quang, ngăn cổ âm sát khí này ở bên ngoài thân.

Ngay sau đó, sương mù màu đen dung nhập vào pháp trận bắt đầu vận chuyển lại, một cỗ cảm giác như sâu kiến cắn xé lại tê dại đau nhức lập tức cuốn tới, khiến cho lông mày Thẩm Lạc không khỏi nhíu chặt.

Mặc dù hẳn không lạ với cảm giác này, nhưng vẫn không cách nào hoàn toàn bình tĩnh.

Bất quá rất nhanh, hẳn liền ổn định tâm thần, dù sao giờ phút này chính là quan khẩu nghĩ văn phế mạch, nhất định phải bảo trì mạch đập không ngừng, dẫn dắt nghĩ văn kết hợp với âm sát khí, không thể mảy may phân tâm.

Nhưng sau một lát, một cỗ đau đớn bén nhọn đột nhiên cuốn tới, bàng chi kinh mạch này vẫn bị gãy mất.

Thẩm Lạc chịu đựng đau nhức kịch liệt, vội vàng vận chuyển Đại Khai Bác Thuật, khẩn cấp chữa trị đầu kinh mạch kia.

Chờ đến sau khi chữa trị xong, lại bắt đầu tiếp tục điều động âm sát khí, lần nữa thử mở mạch này.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 500: Gặp Quỷ

Thời gian như từng giọt từng giọt nước trôi qua, trong nháy mắt ngoài cửa sổ đã là ánh trăng mờ lung, bóng đêm càng sâu.

Trải qua bảy lần thất bại, rốt cuộc Thẩm Lạc không chế âm sát khí đi tới quan khẩu cuối cùng, xông quan Tam Âm Giao.

Hai mắt hấn nhắm nghiền, tay kết động pháp quyết, toàn lực duy trì phù văn vận chuyển trên đui, thúc đẩy nghĩ văn dây dưa với pháp lực, va chạm tương dung lẫn nhau.

Đúng lúc này, hai mắt Thẩm Lạc bỗng nhiên mở ra, nhìn về phía Quỷ Tướng đối diện.

Chỉ thấy trong hai mắt nó đã mất đi thần thái, quang mang trên thân trở nên âm đạm không gì sánh được, thân hình có chút phù phiếm, sương mù màu đen trong miệng tuôn ra cũng dần dần trở nên nhạt, hiển nhiên âm sát khí đã tiêu hao quá độ.

Trong lòng Thẩm Lạc xiết chặt, minh bạch âm sát khí thể nội Quỷ Tướng có hạn, đồng thời cũng kém xa so với trong Lục Trần Tiên, trước mắt đã sắp tiêu hao hầu như không còn. Nếu không ngừng lại, chỉ sợ Quỷ Tướng này không những đạo hạnh bị tổn hại nghiêm trọng, mà thân thể quỷ hồn nó cũng khó mà duy trì. . .

"Thôi, cuối cùng cũng phải dừng lại." Ánh mắt Thẩm Lạc ngưng tụ, ngón tay kết ấn đột nhiên chỉ xuống phía dưới, mở đoạn âm sát khí cuối

cùng, ngưng ở một đường, đánh tới huyết Tam Âm Giao.

"Xùy" một tiếng vang nhỏ truyền đến.

Quan khẩu cuối cùng này, huyết Tam Âm Giao rốt cuộc được đả thông.

Quý Tướng đối diện cơ hồ sắp bất tỉnh, thân hình phù phiếm lung lay rút về trong túi càn khôn.

Cùng lúc đó, phù văn huyết quang trên đùi Thẩm Lạc bỗng nhiên sáng lên, co trở về bao trùm toàn bộ bàng chi kinh mạch, tiếp đó lại có quang mang màu trắng cùng màu đen sáng lên, bao trùm giao thoa nhau, bắt đầu dung hợp.

Sau nửa ngày, tất cả quang mang biến mất không thấy gì nữa, phù văn trên đùi Thẩm Lạc cũng theo đó biến mất, một cỗ lực lượng kỳ dị dung nhập vào bàng chi kinh mạch, một đầu pháp mạch mới rốt cuộc thành công mở ra!

"Thành, ha ha. . ." Hai mắt Thẩm Lạc đột nhiên mở ra, cảm thụ được pháp lực thể nội đang tụ hợp dần từng chút vào trong bàng chi pháp mạch này, trên mặt vui mừng khó nén, càng nhịn không được vỗ tay nói.

Pháp mạch này mặc dù không phải một trong thập nhị chính kinh, nhưng làm cho Thẩm Lạc kiên định lòng tin khai mạch, lúc trước hấn cố gắng trong mộng đều không uổng phí, cho dù là trong hiện thực, hấn cũng có thể làm được.

Chỉ cần mở ra càng nhiều pháp mạch, dù chỉ một nửa so với trong mộng, tư chất của hấn sẽ tăng một bước tiến dài, đến lúc đó tốc độ tu luyện nhất định có thể tăng nhanh mấy lần, lại dựa vào đan dược linh tài, muốn thoát khỏi khốn cảnh thọ nguyên, sẽ không khó khăn như lúc trước.

Hắn thu hồi bình Liệu Thương Nhũ Linh Đan không có cơ hội phát huy công hiệu kia, đứng lên, tay nâng túi càn khôn, dự định thả ra Quỷ Tướng, xem tình trạng của nó.

Chỉ là không đợi hắn động thủ, bỗng nhiên phía ngoài truyền đến một trận tiếng vang lộn xộn.

Thần thức Thâm Lạc buông ra, dò xét bốn phía, rất nhanh lông mày nhíu chặt, từng luồng từng luồng âm sát quỷ khí lộn xộn không quá tinh thuần từ khắp nơi truyền tới.

"Có chuyện gì vậy?"

Trong lòng Thâm Lạc kinh nghi không ngừng, đứng dậy đẩy cửa phòng ra, thân hình nhảy lên, đi tới trên nóc nhà.

Hắn đứng trên pho tượng dị thú Chu Tước trên nóc nhà đưa mắt nhìn ra xa, liền thấy khắp trong phường thị ánh lửa lấp loé, chỗ xa hơn còn có thể nhìn thấy từng cỗ khói đặc bốc lên không trung.

"Cứu mạng. . . Cứu mạng . . ."

Đúng lúc này, một tiếng kêu cứu hoảng sợ từ nơi không xa truyền đến.

Thâm Lạc lập tức nhìn lại bên kia, liền thấy người bán hàng rong lúc trước bán cho hắn canh thịt dê đang bò sát trên đường phố, dưới thân kéo theo một vết máu thật dài.

Cách phía sau gã không xa, có một đoàn sương mù màu đen không gần không xa rơi xuống, bên trong mơ hồ có thể nhìn thấy một mặt quỷ dữ tợn trắng bệch, mang theo mùi hư thối.

"Ác quỷ?"

Thẩm Lạc nhưong mảy, mũi chân nhấn xuống nóc nhà, thân hình bỗng nhiên bay xuống, vọt về bên kia.

Quý vật kia đuổi theo người bán hàng rong chạy một trận, tựa hồ cảm thấy không còn thú vị, hai tay đột nhiên vươn ra, hai cái quỹ trao cực tốc kéo dài, nhào tới phía người bán hàng rong.

Lúc đầu ngón tay nó sắp đâm vào hậu tâm người bán hàng rong, một đạo lôi quang bỗng nhiên nổ vang.

Một tấm Tiểu Lôi Phù vỡ ra, hóa thành một đạo điện quang tuyết trắng, trực tiếp nhập vào mi tâm quý vật.

"Xùy" một tiếng vang nhỏ, gương mặt quý vật lập tức bị xé nứt ra, không kịp phát ra tiếng hú thảm, một thân âm sát khí văng tứ tán.

Thẩm Lạc thấy thế, tranh thủ thời gian vồ vồ túi càn khôn bên hông, một cỗ gió lốc màu đen từ trong đó lượn vòng ra, cuốn lấy những âm sát khí tản mạn khắp nơi, trong nháy mắt bay trở về trong túi.

Trong túi càn khôn hơi căng lên rồi rất nhanh xẹp xuống, âm sát khí đã bị Quỷ Tướng ăn sạch sẽ.

Thẩm Lạc đi mấy bước đuổi kịp người bán hàng rong còn đang kinh hoàng bò sát đất kia, vồ vồ bờ vai của gã.

Người bán hàng rong kia quá kinh hãi, thân thể đột nhiên lắc một cái, nằm rạp trên mặt đất dập đầu như giã tỏi, trong miệng không ngừng kêu: "Quý gia gia tha mạng, tha mạng, Quý gia gia. . ."

"Ta không phải quý, ngươi ngẩng đầu xem một chút đi." Thẩm Lạc trấn an.

Nhưng người bán hàng rong đã mất hết can đảm, không còn nghe được thứ gì, không ngừng cầu xin tha thứ, dưới thân càng có một mùi dị dạng truyền ra.

Thẩm Lạc nhú nhú mày, bàn tay phủ trên bả vai gã, một cổ dương cương lực ôn hoà chui vào trong cơ thể gã.

Người bán hàng rong chợt cảm thấy quanh thân ấm áp, lúc này mới lấy lại tinh thần, ngừng cầu xin tha thứ, đầy mắt hoảng sợ ngẩng đầu nhìn về phía Thẩm Lạc.

"Khách, khách quan, sao lại là ngài?" Người bán hàng rong run rẩy hỏi.

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Thẩm Lạc không trả lời, mở miệng hỏi.

"Quý, có quý, có quý. . ." Được Thẩm Lạc hỏi thăm, người bán hàng rong lập tức nhớ tới chuyện khủng bố lúc trước, nhin không được mang theo tiếng khóc nức nở lớn tiếng kêu lên.

"Quý đã không còn, mau nói cho ta biết, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?" Thẩm Lạc hỏi.

Người bán hàng rong nhìn qua đường phố sau lưng Thẩm Lạc, thấy nơi đó trống rỗng, quả nhiên không có gì, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, mở miệng dứt quãng kể lại:

"Hôm nay, hôm nay không biết sao, khách nhân nhiều hơn lúc bình thường không ít, nước sạch chuẩn bị đã dùng hết. Ta liền, ta liền đi đến cây hòe già bên này, đi lấy nước dưới giếng chuẩn bị đem về dùng. Ai ngờ vừa buông thùng nước xuống, một ác quỷ mặt mũi trắng bệch. . . Liền, liền thuận theo dây thừng leo lên. Ta ném thùng nước bỏ chạy, vô ý bị ngã sấp xuống, cũng không biết là bị té gãy chân hay là làm sao, chết sống, chết sống không đứng dậy được, cũng chỉ đành bò trên mặt đất, ta . . ."

Thẩm Lạc nghe chân tướng rõ ràng, kiểm tra một chút thương thế người bán hàng rong, phát hiện gã chỉ bị rách da, cũng không gãy xương, gã vì quá độ kinh hãi, run chân mới không đứng dậy nổi.

"Chân của ngươi không gãy, ngược lại lúc bò chạy, mài đến lợi hại."
Thẩm Lạc vừa nói, vừa đỡ gã lên.

"Đa tạ, đa tạ." Người bán hàng rong phát hiện đúng như hấn nói, vội vàng xoay người cúi đầu, nói lời cảm tạ liên tục.

Thẩm Lạc nhìn quanh bốn phía một cái, cảm giác âm sát khí tản mạn khắp nơi, liền nói với người bán hàng rong:

"Trên đường quý vật không ít, ngươi đừng vội về nhà, ven đường tìm gia đình nào trên cửa có dán lá bùa, đi vào tránh một chút, chờ trời sáng hẵng trở về."

Người bán hàng rong nghe vậy, trên mặt lại trở nên trắng bệch, mang theo tiếng khóc nức nở nói: "Không được nha, vợ con ta đang ở nhà, ta phải lập tức trở lại. . ."

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 501: Phó Xá Sầm Uất Gặp Quý Hoạn

Thẩm Lạc thấy thế, trong lòng có chút động dung, tay giương lên, một tấm Trần Quý Phù cùng một tấm Tiểu Lôi Phù từ trong tay áo bay ra, chia ra dán trước ngực và sau lưng người bán hàng rong.

"Trên đường về, nhật lấy môn thần dán trên cửa, cùng gương đồng treo cạnh cửa, trên đường không được dừng lại, trở về nhà liền lấy phù trên người xuống, dán trên khung cửa." Thẩm Lạc dặn dò.

"Đa tạ tiên sư, đa tạ tiên sư, đa tạ tiên sư. . ." Người bán hàng rong thấy thế, giật mình hiểu ra, vội vàng quỳ xuống đất khấu tạ không thôi, lúc gã ngẩng đầu lên, trước người đã trống rỗng, không còn ai.

"Vợ trẻ, con nhỏ. . ." Người bán hàng rong giật mình, nghẹn ngào hô một câu, vội vàng chạy về phía trước.

Cuối hẻm, dưới một cây hoè già không linh, chiếu xuống một cái bóng đen sì. . .

Dưới bóng râm là hàng rào vòng đá lũy thế cao hơn mặt đất ba thước, bên trong là một giếng nước sâu thẳm.

Thẩm Lạc đứng bên cạnh giếng, nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy bên trong là một mảnh đen sì, đáy giếng phản xạ ánh trăng, chiếu ra ba quang lẫn tẩn.

Hắn nhú mày, trong miệng tụng niệm chú ngữ.

Giếng nước phía dưới lập tức truyền đến trận trận thanh âm sóng cả cuộn cuộn, một đạo thủy nhận xoắn ốc quấy dưới đáy giếng, rất nhiều nước giếng tuôn ra miệng giếng, giống như một suối phun tuôn chảy ra bên ngoài.

Thẩm Lạc đưa tay quơ tới dòng nước, nắm lấy một đoàn thủy dịch, đặt ở trước mắt quan sát tỉ mỉ.

"Âm khí lại nặng như vậy?" Nhìn một lát, lông mày của hắn nhíu chặt.

Đúng lúc này, trên cây hoè cạnh giếng nước bỗng nhiên truyền đến một trận thanh âm cành lá run run, thân hình Thẩm Lạc thoáng lui ra sau. Một bóng đen sì từ phía trên rơi xuống, ngã ở bên chân của hắn.

Ánh mắt của hắn quét qua, lông mày càng nhíu chặt.

Đó là một bộ thi thể nam tử đã vụn vẹo không còn hình dáng, toàn thân bị cấn xé không còn một chỗ nào hoàn hảo, cả người bị máu đen dính lên, bộ dáng nhìn vô cùng thê thảm.

Ánh mắt Thẩm Lạc ngưng tụ, thân hình nhảy dựng lên, mũi chân đạp nhánh cây, một đường leo trèo lên, cuối cùng đứng ở đỉnh cây hoè già kia.

Hắn nhìn về phía một bên đường phố khác, lập tức bị cảnh tượng trước mắt làm chấn kinh.

Chỉ thấy trong đường phố vốn náo nhiệt chật ních các quầy ăn vặt, giờ đã bừa bộn một mảnh, khắp nơi đều là thi thể máu me đầm đìa, ngổn ngang lộn xộn ngã đầy đất.

Cuối hẻm, có một ác quỷ thân hình cao lớn, mặt mũi tràn đầy dữ tợn, đang gặm ăn ngay cổ một tên thanh niên trai tráng. Nó tựa hồ nhận ra ánh mắt Thẩm Lạc, đột nhiên ngẩng đầu nhìn sang bên này.

"Giết, giết, giết. . ."

Trong miệng ác quỷ kêu la mơ hồ không rõ, thân hình đột nhiên vọt lên, động tác phảng phất như dã thú, dùng cả tay chân lao nhanh qua hương Thảm Lạc. Lúc vọt tới chỗ chân tường, bỗng nhiên đằng không bay lên, hai chân đập vào mặt tường, bám vào phía trên, trên mặt tường vốn tuyết trắng lưu lại hai vết máu nhìn thấy mà giật mình.

Thảm Lạc thấy thế, trong miệng nhẹ giọng ngâm tụng chú ngữ, vung tay lên. Trong giếng nước phía dưới lập tức tiếng oanh minh đại tác, một đạo sóng nước phóng lên tận trời, ở giữa không trung ngưng tụ thành một đạo thủy nhận to lớn xoay tròn, gào thét bắn nhanh ra ngoài.

"Vèo" một thanh âm vang lên.

Ác quỷ vừa mới nhảy lên đầu tường, thủy nhận đã chém ngang qua, chặt đứt ngang lưng nó, một vòng xoáy quang mang thủy lam to lớn cực tốc xoay tròn, trong nháy mắt xé nó thành mảnh nhỏ.

Thảm Lạc vỗ túi càn khôn bên hông, lần nữa thu nhập âm sát khí trên thân nó vào trong túi.

Theo tầm mắt của hắn trải dài ra, ngay một ngõ nhỏ khác, trong viện một gia đình có ánh lửa đại tác, ở trong ầm ầm có tiếng kêu khóc truyền ra. Mũi chân hắn điềm nhẹ lên ngọn cây, bay vút về phía bên kia.

Thân hình Thảm Lạc lao nhanh nhảy vọt qua tường, động tác mau lẹ đã tới trong viện nhà kia, liền nhìn thấy một nữ quỷ áo trắng tóc rối tung, đang lè cái lưỡi đỏ thắm, lướt tới tiểu nữ nhi nhà này.

Sau người nó là tóc dài chia làm vài túm, kéo dài ra mấy trượng, cuối lọn tóc quấn quanh trên cổ hai tên nam tử trung niên cùng một phụ nhân, kéo bọn họ ngã trên mặt đất.

Sắc mặt ba người kia tái xanh, hai mắt trống rỗng, miệng mũi đỏ máu, chỉ có hai tay còn khê run, hiển nhiên đã sắp tử vong, ngay cả khí lực giãy dụa cũng không có.

Lúc này Thẩm Lạc bay lượn xuống, đi tới phía trên nữ quý, thân hình bỗng nhiên lật ngược lại, một chương võ xuống đỉnh đầu nó.

Lúc bàn tay hắn rơi xuống, nữ quý đột nhiên ngửa đầu nhìn lên, trong hai mắt là một mảnh huyết hồng, hiện ra vẻ oán độc. Tóc đen trên đầu nó giống như đột nhiên sống lại, phóng lên tận trời quấn chặt lấy cánh tay của hắn.

Còn không đợi Thẩm Lạc thu chương, mái tóc đen dày kia liền thuận theo cánh tay quấn chặt lấy toàn thân hắn, giống như bao bánh chưng bao phủ hắn tại trung tâm.

Thẩm Lạc phản ứng cực nhanh, lập tức bóp một cái Tị Thủy Quyết, bao quanh thân mình lại, tiếp theo một cái chớp mắt, những tóc đen kia như phát điên đâm mạnh vào trong miệng mũi hắn.

Bất quá, quang màn do Tị Thủy Quyết ngưng ra thập phần rắn chắc, tóc đen này tự nhiên không thể đột phá.

Nhưng vào lúc này, tóc đen bao trùm gương mặt Thẩm Lạc đột nhiên chia ra hai bên trái phải, phân tán đến hai bên chân hắn.

Thẩm Lạc lập tức nhìn thấy, một đầu lưỡi dài màu đỏ tươi từ phía trước đột nhiên lộ ra, như một thanh trường kiếm màu đỏ đâm thẳng đến hắn.

"Tranh" một tiếng duệ vang!

Lưỡi dài màu đỏ tươi kia trực tiếp đánh trên trán của hắn, phát ra trận trận thanh âm "Xì xì", theo đó bốc lên từng sợi sương mù màu trắng.

"Còn có lực ăn mòn?" Long mày Thẩm Lạc cau lại, muốn thi triển thuật pháp, nhưng tay chân đều bị trói buộc, trong lúc nhất thời không thể bấm pháp quyết, ngay cả lấy ra Lạc Lôi Phù cũng không được.

Tâm niệm hấn khê động, lấy một tia Thuần Dương kiếm khí thôi động, trong khiếu huyết trước người bỗng nhiên lóe lên quang mang. Một đạo quang mang màu đỏ kỳ lạ bỗng nhiên bắn nhanh ra, quán quanh trên sợi tóc máu đen trên người hấn khiến nó vỡ vụn, bay vút ra ngoài.

Tiếp theo một cái chớp mắt, quang mang màu đỏ kỳ lạ kia ở giữa không trung quay ngược bắn nhanh về, trên đó dấy lên hồng diễm, trực tiếp quán xuyên lồng ngực nữ quý tóc dài kia.

"A. . ."

Một tiếng gào thét thê lương truyền đến, thân hình nữ quý bị ngọn lửa thiêu đốt, rất nhanh biến thành tro bụi.

Thẩm Lạc hấp thụ âm khí lưu lại, thu hồi Thuần Dương Kiếm Phôi, vội vàng kiểm tra mấy người nằm sấp trên mặt đất, phát hiện người lớn tuổi nhất trong đó, hai mắt đã tan rã, không còn sinh khí.

Một nam một nữ khác, mặc dù đã hôn mê bất động, nhưng vẫn còn một tia sinh khí, hấn tranh thủ đưa một cỗ khí tức Thuần Dương nhập vào thể nội hai người, giúp bọn họ dâng lên mầm hỏa diễm này, vẫn hồi sinh cơ.

Lúc này, Thẩm Lạc mới phát hiện, nữ đồng vừa rồi còn kinh hoàng kêu khóc, giờ phút này đã ngừng khóc thút thít, ngơ ngác ngồi ở phía trước, không nhúc nhích nhìn qua bên này, ngay cả con mắt cũng không nháy một cái.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 502: Không Có Động Tĩnh

Chẳng lẽ bị dọa mất hồn?" Thẩm Lạc cảm thấy nghi ngờ, vội vàng đi tới bên cạnh nó.

Bàn tay hần vỗ nhẹ lên đỉnh đầu thiếu nữ, một cỗ lực lượng âm áp truyền vào trong đó, cẩn thận trợ giúp nó gọi lại hồn phách. Qua một hồi lâu, nữ đồng mới lần nữa "Oa" một tiếng, khóc lên.

"Tiểu muội muội, đừng sợ, đã không sao, người ngoan ngoãn đừng khóc, người nhà của người đã ngủ mê man, ta đưa các người vào trong phòng, người hãy chiếu cố bọn họ, trước hừng đông không được rời khỏi phòng, được không?" Thẩm Lạc ôn nhu an ủi.

Nữ đồng nghe vậy, cái hiểu cái không gật gật đầu, vẫn ngăn không được thấp giọng khóc sục sùi.

Thẩm Lạc cũng không lo được quá nhiều, chỉ có thể đưa hai người còn sống kia cùng tiểu nữ hài về gian phòng, sau đó dán trên cửa phòng một tấm Trần Quỷ Phù, lần nữa nhảy lên trên đỉnh, phi thân rời đi.

Ra tiểu viện này, thân hình Thẩm Lạc lao nhanh đi, lập tức phát hiện quỷ vật bốn phía càng ngày càng nhiều. . .

Thân hình hần lật một cái, rơi vào một lồi đi, đối diện là một con Thanh Diện Quỷ cùng một con Trường Thiệt Quỷ lao đến hần.

Cổ tay Thâm Lạc chuyển một cái, lấy ra thanh Tử Mẫu Kiếm kia, tay vung lên, một đạo kiếm quang nhanh chóng bắn ra, "Vèo vèo" hai tiếng vang nhẹ, liền chém giết quỷ vật.

Hắn xông nhanh lên phía trước, võ túi càn khôn, lập tức thu tất cả âm sát khí vào túi.

Lúc này, nơi góc đường phía trước, lần nữa có tiếng kêu cứu truyền đến.

Thâm Lạc vội vàng xông lên phía trước, chuyển qua góc phố, liền thấy trên đường phố phía trước có vài chục bách tính Trường An thành đang thất kinh chạy trốn, sau lưng có mười mấy đầu quỷ vật đuổi theo.

Trong đó có con thân cao mấy trượng, thân hình mờ mịt hư ảo, có con bò sát mặt đất, trên thân quấn lấy xích sắt, kéo trên mặt đất "Leng keng", tiếng vọng vang trên đường phố, tựa như quỷ âm đòi mạng.

Có con mặt xanh nanh vàng, có chân cụt tay đứt, có toàn thân nước bùn, có hư thối không chịu nổi, muôn hình muôn vẻ.

Bất quá, những quỷ vật này mặc dù hình thù kỳ quái, khí tức trên thân cũng không cường đại, có thể so với tu sĩ Luyện Khí kỳ mà thôi, so với nữ quỷ tóc dài lúc nãy kém hơn rất nhiều.

Quỷ vật mờ mịt thân cao mấy trượng kia, trong tay mang theo một cây liêm đao mỏng cao tới ba trượng, phía trên chảy xuống vết máu đỏ thẫm, rơi tí tách không ngừng.

Nó đuổi theo đầu tiên, hai tay khê múa, liền huy động liêm đao quét tới, muốn thu hoạch tính mệnh bách tính phía trước.

Thâm Lạc tự nhiên không để xảy ra, thân hình bay thẳng lên, như thiên thạch đập xuống trung tâm bày quỷ.

Hai tay hắn nắm bảy tám đạo Tiểu Lôi Phù, bỗng nhiên giương lên bốn phía, "Ầm ầm" một mảnh điện quang sáng lên, lập tức truyền đến trận trận âm thanh sấm sét.

"Ầm ầm."

Bảy tám đạo lôi quang tuyết trắng nổ bể ra ở trung tâm bảy quý, đạo đạo tia điện sáng như tuyết bắn ra, quét về bốn phương tám hướng, trong nháy mắt bao phủ tất cả quý vật vào.

Bảy quý kêu khóc một trận thảm liệt, nhao nhao bị điện quang xé rách, hóa thành đạo đạo âm sát quý khí tứ tán ra.

Thẩm Lạc thấy thế, vội vàng vỗ túi càn khôn, thu nạp tất cả âm sát quý khí trở về, chỉ chốc lát sau, toàn bộ con đường đã quay về thanh minh sáng tỏ.

Những bách tính chạy tán loạn kia thấy thế, nhao nhao hô "Tiên sư", từng người quỳ lạy không thôi.

"Đừng chạy loạn trên đường, tìm một gia viện có môn thần bảo vệ đi vào tránh một chút, trước hừng đông đừng đi ra." Thẩm Lạc dặn dò một câu, vội vàng rời đi.

Lúc này trong lòng hắn không hiểu chút nào, làm sao cũng không nghĩ ra trong Trường An thành vậy mà xuất hiện cảnh tượng giống như "Bách Quý Dạ Hành" bậc này, lại càng không biết vì sao đến giờ không thấy thân ảnh quan phủ Đại Đường?

Nếu không phải tu vi trên người hắn cùng các đồ lật vật làm bằng chứng, Thẩm Lạc thậm chí cho là mình đang trong lúc bất tri bất giác nhập mộng xuyên không.

"Bất kể thế nào, đi Trình phủ bên kia xem đã, báo chuyện nơi đây cho Trình quốc công và Lục Hóa Minh biết." Thảm Lạc đã quyết định, mau chóng bay vút về hướng hoàng thành.

Trên nửa đường, lúc đi qua một toà chùa miếu xây ở trên phố, hấn chợt thấy bên ngoài cả toà chùa miếu bao phủ một tầng Phật quang màu vàng kim nhàn nhạt, như một màn sáng che phủ, ngăn trở bóng tối bên ngoài ăn mòn.

Ngoài đại môn chùa miếu, có hai quỷ vật thân cao hơn mười trượng, đầu sinh sừng nhọn, trong tay mỗi con mang theo một cây Lang Nha cự bổng thô to, đập mạnh tới đại môn chùa miếu.

"Ầm ầm" tiếng vang không ngừng truyền đến, màn sáng bao phủ bên ngoài chùa miếu không ngừng rung động theo, nhưng thủy chung không bị phá bại.

Đại môn chùa miếu đóng chặt, bên trong truyền đến thanh âm tăng lữ ngâm tụng Phật kinh, tiếng tụng càng lớn, màn sáng màu vàng quanh chùa càng sáng.

Thảm Lạc hơi chần chừ, vừa nghĩ tới chính mình còn phải tiếp tục tu luyện Huyền Âm Khai Mạch Quyết, liền chạy tới bên này, dùng một đạo Lạc Lôi Phù oanh sát hai đầu quỷ vật, sau đó thu nạp âm sát khí vào.

Hấn rời đi, ven đường lại không ngừng gặp quỷ vật, có con hấn chủ động đuổi theo giết, có con không may mắn đụng vào, đều bị hấn chém giết sạch.

Cũng không lâu sau, Quỷ Tướng trong túi càn khôn truyền lời ra, nói lúc trước nó tổn thất âm sát lực đã khôi phục, có thể giúp Thảm Lạc chém giết quỷ vật, thu nạp càng nhiều âm sát khí.

Thẩm Lạc bởi vì phải đi gấp đến Trình quốc công phủ, nên không đáp ứng.

Chờ hẩn đi tới cửa Thường Lạc phường, liền thấy trong ngoài cửa máu chảy thành sông, quan binh Đại Đường trấn giữ ở đây đã tử thương hầu như không còn, không nhìn thấy một người còn sống.

Mà bên ngoài cửa phường thì đứng lặng một quỷ vật cao lớn toàn thân đen kịt, đầu sinh sừng hươu, đang đưa lưng về phía Thẩm Lạc, hướng về phía bên ngoài cửa phường ngoắc tay, động tác cứng ngắt chậm chạp, nhìn vô cùng quỷ dị.

Thẩm Lạc nhìn theo ngoài cửa, lập tức da đầu run lên.

Chỉ thấy nương nước cách cửa phường không xa, đang có từng đầu quỷ vật toàn thân hư thối, trên thân dính đầy cây rong nước bùn đang bò lên bờ, thành quần kết đội chạy tới bên này.

Toàn thân chúng ướt sũng, kéo trên mặt đất một vệt nước thật dài.

Thẩm Lạc đếm sơ qua, số lượng những Thủy Quỷ này có hơn trăm đầu, phần lớn khí tức trên thân chẳng mạnh cho lắm, chỉ có gia hỏa đầu sừng hươu đứng bên ngoài cửa phường có chút khác biệt, nhìn xem hẩn có thể so với tu sĩ Tích Cốc hậu kỳ.

Nếu để cho bọn chúng xông vào trong phường, vừa rồi Thường Lạc phường được hẩn xử lý sơ qua một lần, lại phải biến thành gia viên cho quỷ vật chiếm cứ, đến lúc đó không biết sẽ có bao nhiêu dân chúng vô tội bị chết.

Thẩm Lạc bắt đắc dĩ thở dài, chỉ có thể tạm thời dừng lại chốc lát, chém giết những quỷ vật này rồi mới rời đi.

Đúng lúc này, quý vật bên ngoài cửa phòng kia cũng phát hiện ra Thẩm Lạc, thân thể nó lù lù bất động, chỉ có đầu lâu mọc ra sừng hươu kia chậm rãi vãn một vòng trăm tám mươi độ, nhìn lại hắn.

Lúc này Thẩm Lạc mới phát hiện, nó không những trên đầu mọc ra một đôi sừng hươu, ngay cả khuôn mặt cũng hoàn toàn là một đầu hươu đực, bất quá ngay cổ nó có thể nhìn thấy một vòng vết máu đỏ sẫm, trên đó còn thấy rõ vết da thịt khô lại.

Một đôi mắt đỏ sẫm chuyển động mấy lần, không có nửa điểm sinh khí, không tránh né Thẩm Lạc chút nào, thân thể cũng chậm rãi quay lại.

Khác với những quý vật lúc trước, quý vật đầu hươu này rõ ràng linh trí cao hơn không ít, nó cũng không phải vừa thấy Thẩm Lạc liền chém giết tới, mà thoáng thối lui ra sau mấy bước, phát tay về phía Thẩm Lạc.

Ngay sau đó, những quý vật mới vừa từ trong mương nước bò ra kia, lập tức giống như được chỉ lệnh, phát điên lao đến phía Thẩm Lạc.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 503: Đuổi Quỷ

Thần sắc Thẩm Lạc không đổi, tay vung lên, trước người liền có một đạo quang mang màu đỏ sáng lên, Thuần Dương Kiếm Phôi vang lên một tiếng kiếm minh thanh thúy, lập tức nổ bắn ra kiếm quang dài mấy thước, như một tấm lụa cực nhanh phóng ra.

Kiểm quang lướt qua, nhộn nhạo lên trận trận gợn sóng hồng quang. Những quỷ vật kia vừa vọt tới phụ cận, liền bị quang mang quét trúng, từng con lập tức như bị liệt hỏa thiêu đốt, quỷ khóc sói gào, nhao nhao tránh ra hai bên.

Nhưng cửa phòng chật hẹp, căn bản không có nhiều không gian để cho bọn chúng tránh né, chen chúc rối loạn tại chỗ, nhất thời lui không kịp.

Kiểm quang đỏ ngầu tiến quân thần tốc, bay vào cửa phòng lập tức thay đổi mũi kiếm, như xe chỉ luân kim xuyên tới xuyên lui trong cửa phòng, qua mấy tức đã đánh tan mười mấy đầu quỷ vật, chỉ để lại từng đoàn từng đoàn vết tích nước bùn.

Thân hình Thẩm Lạc khẽ động, dưới chân tản mát ánh trắng, thân hình trong nháy mắt xuyên qua cửa phòng, thẳng đến con quỷ vật đầu hươu kia. Lúc đến gần, một đạo Lạc Lô Phù nhanh chóng vung ra, dán thẳng tới phía sau cổ nó.

Hai con người quỷ vật đầu hươu sáng lên huyết quang, hai tay trước người kết một cái pháp ấn, quanh thân đột nhiên tăng vọt huyết quang, ngưng tụ thành một màn sáng hình tròn, cách trở ngoài thân.

Lạc Lôi Phù đánh vào trên màn sáng màu đỏ, lập tức vang lên một tiếng nổ đùng!

"Ầm ầm."

Một đạo lôi điện màu bạc lớn bằng cánh tay trong nháy mắt chiếu sáng khắp màn đêm, điện quang tuyết trắng va chạm trên màn sáng màu đỏ, nổ tung ra một đoàn lôi điện như pháo hoa, vô số tia điện rất nhỏ kích xạ ra bốn phương tám hướng.

Màn sáng màu đỏ chỉ chấn động kịch liệt một lát, nhưng không có dấu hiệu băng liệt.

Quý vật đầu hươu vung tay lên, một đạo huyết sắc trường đao từ trong tay áo trượt ra, chém ngang tới Thẩm Lạc.

Ánh mắt Thẩm Lạc ngưng tụ, lập tức bấm niệm pháp quyết thúc giục.

Nương theo một tiếng "Ông" vang lên, hoàng quang chói mắt sáng lên trên đỉnh đầu hắn, một chuông lớn màu vàng hiển hiện, trên đó dập dờn từng vàng sáng màu vàng như thực chất, ngưng ra một vòng hoàng chung cự đại bao phủ thân thể hắn vào bên trong.

Lúc này, trường đao huyết sắc của quý vật đầu hươu cũng chém xuống vòng bảo hộ của Kim Giáp Tiên Y, lập tức phát ra "Keng" một tiếng vang thật lớn!

Vòng bảo hộ hoàng chung to lớn rung động không thôi, quang mang mặt ngoài cực tốc co vào, tiếp theo một cái chớp mắt, lại có tiếng chuông đỉnh tai như óc vang lên.

"Đông. . ."

Nương theo tiếng vang này truyền đến, từng gợn sóng pháp lực màu vàng từ trên vòng bảo hộ hoàng chung khuấy động ra, như gợn nước nhộn nhạo lên, lập tức đánh lùi cả người quý vật đầu hươu lẫn đao ra sau.

Quý vật phụ cận xông lên, tức thì bị cự lực này chấn động, ngã trái ngã phải.

"Đi."

Tâm niệm Thâm Lạc vừa động, trong hư không lập tức "Vèo" một tiếng duệ vang, Thuần Dương Kiếm Phôi biến thành xích quang lập tức bắn nhanh ra, đuổi theo đâm về phía đầu lâu quý vật đầu hươu.

Quý vật kia lùi lại vừa mới ổn định, mắt thấy kiếm quang đột kích, lập tức giờ cao huyết sắc trường đao, bỏ xuống phía trước.

Chỉ nghe "Bang" một tiếng vang lên, Thuần Dương Kiếm Phôi cơ hồ không bị cản trở, chặt đứt huyết sắc trường đao, thế đi không cản xẹt qua cổ quý vật đầu hươu.

Một mảnh huyết vụ màu đen "Xùy" một tiếng hất vãi ra, nhuộm đỏ cả nửa mặt tường. Đầu lâu quý vật kia văng lên cao, "Nhanh như chớp" rơi ở một bên.

Thâm Lạc thấy thế, thu hồi Kim Giáp Tiên Y trên đỉnh đầu, đưa tay vẫy một cái, thu hồi lại Thuần Dương Kiếm Phôi.

Hắn tiện tay vỗ túi càn khôn, muốn thu thập lại âm sát khí của quý vật đầu hươu.

Nhưng trên túi càn khôn loé lên quang mang, trên thân quý vật đầu hươu kia lại không có âm sát khí tản mạn ra.

Thẩm Lạc nhíu mày, cẩn thận nhìn lại bên kia, chỉ thấy quẻ vật không đầu kia đang lao đảo bò lên, tìm tòi trên mặt đất nắm lấy đầu hươu sừng dài của mình, đứng lên.

Nó đặt đầu lâu lại trên cổ, chỗ cổ đứt lập tức có từng đầu dây màu đỏ như nhuộm trùng ló ra, cực nhanh khâu lại đầu hươu kia.

Chỉ là trong lúc vội vàng, đầu hươu lại bị khâu ngược ra sau.

Thẩm Lạc đang muốn tiến lên, Thủy Quỷ còn lại chung quanh bỗng nhao nhao lao đến hấn, con quẻ vật đầu hươu kia thì chạy dọc theo bờ sông, bỗng nhiên phóng ra xa.

"Còn muốn chạy?"

Thẩm Lạc cười lạnh một tiếng, cổ tay chuyển một cái, muốn lần nữa té ra Thuần Dương Kiếm Phôi.

Nhưng nghĩ lại, hấn liền thu hồi thủ chương, võ tui càn khôn bên hông, một cỗ khói đen lập tức từ đó chảy ra, thân ảnh Quỷ Tướng kia nổi lên.

"Những quẻ vật nơi này giao cho ngươi, giết chết bọn chúng xong hấp thụ âm sát lực, sau đó về lại trong phòng, nếu gặp quẻ vật quá đông, không cần cậy mạnh. Nếu gặp tu sĩ Nhân tộc, nhớ tránh ra, về tiểu viện chờ ta." Thẩm Lạc dặn dò.

"Tuân mệnh." Quỷ Tướng lập tức ôm quyền nói.

Thẩm Lạc không nói gì nữa, lúc này nhảy lên, lướt qua đầu chúng Thủy Quỷ, đuổi theo quẻ vật đầu hươu kia.

Quỷ Tướng thấy hấn rời đi, nhẹ nhàng thở ra, ánh mắt quét nhìn những quẻ vật trước mắt, trong mắt sáng lên ánh sáng yếu ớt, phảng phất thấy

được đồ ăn, nhìn không được nuốt một ngụm nước miếng.

Thẩm Lạc lần theo hướng quý vật đầu hươu thoát đi, rất nhanh đuổi kịp, chỉ là hắn không nóng lòng chém giết nó, mà theo không xa sau lưng, muốn xem nó sẽ trốn hướng nào?

Quý vật kia chạy ra một khoảng, bỗng nhiên ôm lấy đầu của mình, "Rắc" một tiếng vụn vòng trở về, sau đó bắt đầu gia tăng tốc độ chạy về một hướng.

Thẩm Lạc càng khẳng định chính mình suy đoán, tên kia quả thật muốn trốn về hang ổ.

Chỉ thấy nó leo tường và ngói, rời xa Thường Lạc phường, lại vọt thẳng qua hai con đường, tiến vào khu vực Vĩnh Hưng phường.

Vĩnh Hưng phường là nơi cư trú của các thương khách đến Trường An thành, trong đó không thiếu một số người ngoại quốc, là một chỗ nhân viên lưu động lớn, là nơi đặc thù phức tạp.

Thẩm Lạc đi theo quý vật tiến vào trong Vĩnh Hưng phường, phát hiện nơi này vậy mà cũng gặp đại lượng quý vật tập kích, bốn chỗ đều có thể nhìn thấy ánh lửa thoáng hiện, cùng với trện trện tiếng kêu gọi âm ỉ.

Trong một tòa trạch viện cách đó, có thể nhìn thấy vài đầu quý vật đang vây giết một đám ngoại bang mũi cao mắt sâu, bước chân Thẩm Lạc không khỏi trì trệ, có chút do dự.

Nếu tiến vào cứu, không chừng sẽ mất đầu quý vật đầu hươu kia, nhưng nếu không cứu người, tâm hắn khó có thể bình an.

Đang lúc khó xử, ngoài tường phường truyền đến trện trện âm thanh áo giáp lân phiến va chạm và âm thanh dậm chân chinh tề, một đại đội giáp sĩ

thủ thành dưới hai tên tu sĩ mang hắc bào dẫn đầu, xông vào trên phố, vọt tới phía gia đình kia.

"Xem ra quan phủ đã động." Thẩm Lạc thoáng an tâm một chút, lại lập tức đuổi theo.

Lúc này, quý vật sừng hươu kia đã sắp xông ra phạm vi Vĩnh Hưng phường, đi tới biên giới chỗ bờ Thanh Hóa Hồ, qua bờ hồ bên kia là đến Tuyên Hoá phường.

Thẩm Lạc đuổi theo ngoài trăm trượng, liền thấy quý vật sừng hươu kia đã nhảy vào trong hồ, thân hình biến mất không thấy.

Thần sắc hấn hơi đổi, vội vàng cực tốc đuổi kịp, bóp một cái Tị Thủy Quyết, cũng lập tức chìm vào trong hồ nước.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 504: Lão Đạo Cảnh Đường

Thẩm Lạc vừa tiến vào trong nước liền buông ra thần thức, thần niệm mượn linh khí Thủy thuộc tính dư thừa trở nên càng thêm linh mãnh, rất nhanh phát hiện tung tích quý vật đầu hươu kia, liền từ đáy nước tiềm hành đi theo.

Đi ở trong hồ hơn nửa canh giờ, quý vật kia bỗng nhiên đi vào trong một mảnh bụi cỏ lau, tiến nhập vào trong một dòng sông.

Thẩm Lạc một đường đi theo, từ đường sông đi lên mấy trăm bước, đi tới trong vườn hoa một tòa tư trạch.

Hắn biết sắp đến rồi, liền thu hồi thần thức, ngăn chặn sóng pháp lực trên thân, cẩn thận đi theo vào.

Con sông kia chảy qua tư trạch, một đoạn trong đó được xây dựng thành một hồ nhỏ, bên hồ có một mảnh đất trồng trái, hướng về phía trước một tòa hí lâu cao lớn.

Quả nhiên, quý vật đầu hươu kia đi tới bên bờ hồ nhỏ, xuất thủy nhảy lên bờ, tới một quảng trường rộng rãi bên cạnh.

Thẩm Lạc xuyên thấu qua mặt nước, cẩn thận dò xét bốn phía, liền thấy bốn phía bờ hồ sinh ra không ít cỏ dại. Tòa hí lâu cao lớn kia cũng có vẻ rách nát, chung quanh lá rụng đầy đất, chứng tỏ tư trạch này tựa hồ đã bỏ phế.

"Chuyện gì xảy ra, tên này sao lại chạy trốn về rồi?" Đúng lúc này, bỗng nhiên có một tiếng nói kinh ngạc vang lên.

Thẩm Lạc vội vàng nhìn qua bên kia, liền thấy một trung niên nam tử mập lùn mang trường bào gấm vóc màu đỏ, đang đứng trước quý vật sừng hươu, mặt mũi tràn đầy nghi hoặc đánh giá nó.

"Chẳng lẽ gặp phải cường địch, dựa theo bản năng chạy về?" Một tiếng nói khác cũng vang lên.

Một nữ tử cao gầy mang áo bào gấm xanh cũng đi vào trong tầm mắt Thẩm Lạc, thân thể nàng thướt tha, dung mạo xinh đẹp, chỉ là trên cánh tay trần trụi lại kết một tầng lân phiến màu xanh sẫm, nhìn có chút khiếp người.

Trong khi nói chuyện, đôi mắt phượng nữ tử kia bỗng nhiên chuyển động, quét tới hồ nhỏ bên này.

Thẩm Lạc vô thức trầm người xuống, thu liễm khí tức, như một khối đá vô hại chìm vào đáy nước, không nhúc nhích.

Chờ chốc lát sau, bên ngoài không còn thanh âm, hắn mới nổi lên một chút, dò xét phía bờ hồ bên kia. Chỉ là bên đó đã trống rỗng một mảnh, không thấy bóng dáng.

Thẩm Lạc cau mày lại, bắt đầu di chuyển qua hướng bờ hồ bên kia.

Đi tới ven bờ hồ, hắn chậm rãi nổi lên mặt nước, thân thể chìm xuống nhìn về nơi xa.

Chỉ thấy chính giữa quảng trường cách hơn mười trượng, đang có hai người ngồi đối diện nhau, trước người có một toà pháp trận tế đàn cao ba thước, bốn phía vây quanh khô lâu màu đỏ sẫm, phạm vi chừng hơn mười trượng, thành hình dạng Luống Nghi tròn trịa.

Chính giữa tế đàn là chín đầu người máu me đầm đìa, chắt thành một tòa kính quan nho nhỏ, bốn phía đều cắm một tiêu kỳ đỏ sậm hình tam giác, phía trên vẽ phù văn màu đen quý dị.

Hai người ngồi đối diện ngoài tế đàn kia, chính là nam tử mập lùn lúc trước cùng nữ tử cao gầy, hai người tự bấm lấy pháp quyết, không ngừng độ nhập pháp lực vào lá cờ kính quan bên cạnh.

Thân cờ "Ào ào" lay động, liền có đại lượng sương mù màu đen mãnh liệt tuôn ra, chính giữa pháp trận ngưng tụ ra một vòng xoáy sương mù màu đen không ngừng xoay tròn.

Chính giữa vòng xoáy lơ mờ, liên tiếp có từng đầu quý vật hình dạng khác nhau bay ra.

Những quý vật này sau khi rơi xuống đất, bắt đầu ngo ngác nhìn bốn phía, chỉ là không đợi bọn chúng đi xa, trên kính quan đầu người lữ thể kia liền có từng đạo huyết quang bắn ra, đánh vào mi tâm những quý vật này.

Quý vật vừa rồi còn mắt hồn mắt vía, trong nháy mắt lập tức mắt bốc lên hồng quang, hung sát khí trên thân phóng đại, tản ra bốn phía, trong đó có không ít tên nhảy xuống sông, thuận đường sông đi các nơi trong thành.

Lúc này Thẩm Lạc làm sao không rõ, nơi này hơn phân nửa chính là nguyên nhân quý vật toả ra các nơi trong thành.

Bất quá vừa rồi một đường kiến thức đến giờ, pháp trận tế đàn triệu hoán quý vật dạng này, chỉ sợ còn không chỉ ở chỗ này.

Thẩm Lạc quan sát tỉ mỉ ba động khí tức trên thân hai người kia, phát hiện bọn họ tựa hồ chỉ có Tích Cốc hậu kỳ, liền có chút do dự có nên xuất thủ, hủy đi pháp trận hay không?

Nếu có thể bắt sống hai người này, vậy càng tốt hơn.

Đúng lúc này, trong lòng Thẩm Lạc bỗng nhiên phát ra báo động, thần thức phóng thích ra, lập tức phát hiện chung quanh dưới nước lít nha lít nhít truyền đến mấy trăm đạo sóng pháp lực, hẳn đúng là bị mấy trăm đầu quý vật vây tại trung tâm.

"Nguy rồi, đã bị phát hiện." Thẩm Lạc than nhẹ một tiếng, cũng không tiếp tục ẩn giấu thân hình nữa, bỗng nhiên bạo khởi, định xông ra mặt nước.

"Đạo hữu, đường này đi không thông . . ." Nhưng vào lúc này, một tiếng hét to từ đỉnh đầu truyền đến.

Chỉ thấy một lão giả gầy gò mang đạo bào xám trắng đột nhiên hiện ra từ trên đỉnh đầu hẳn, nâng lên một cước trùng điệp giẫm xuống Thẩm Lạc.

Phía trên có một mảnh hào quang màu xanh tãng vọt, một dấu chân thanh quang to lớn to hơn mười trượng trống rỗng rơi xuống, kéo theo một cỗ cự lực tràn trề âm vang nện xuống.

Thẩm Lạc vừa mới xông ra mặt nước, liền cảm thấy một trận áp bách cường đại lực từ phía trên ép xuống, trong lúc vội vã tay vung lên một quyền, một thân pháp lực ngưng tụ đập mạnh lên phía trên.

Một quyền này phóng lên tận trời, phía dưới mặt nước lập tức dâng lên thao thiên cự lãng, một đạo thủy dịch ngưng tụ thành cự quyền màu lam vọt mạnh nhập không, đập vào trên dấu chân màu xanh to lớn kia.

"Ầm" một tiếng nổ vang!

Cự quyền màu lam ứng thanh nổ tung, vô số hơi nước bắn ra tứ tán, hóa thành một trận mưa to rơi xuống.

Thân hình Thẩm Lạc rơi nhanh xuống, như thiên thạch đập vào mặt nước, tạo ra một trận sóng nước khổng lồ. Hắn đúng là bị một chân đạp vào đáy nước, phía sau lưng trùng điệp đụng vào trên một khối đá ngầm, nhìn không được khẽ rên một tiếng.

"Tu sĩ Ngung Hồn trung kỳ . . ." Trong lòng Thẩm Lạc run lên, lập tức bóp một cái Tị Thủy Quyết.

Quanh thân hắn bao phủ màn sáng màu xanh lam, dòng nước một lần nữa chảy trở về, mấy trăm âm sát quỷ vật theo sóng nước, sát khí đầy mắt lao đến hắn.

Thẩm Lạc thấy thế, hừ lạnh một tiếng, trong miệng ngâm khẽ một trận, một tay bóp lấy pháp quyết cổ quái, tay kia nâng lên, toàn bộ cánh tay bao phủ một tầng lam quang nồng đậm.

"Chém." Trong miệng hắn quát khẽ một tiếng, cánh tay bỏ xuống phía trước.

Lam quang mang thủy lam chói mắt từ trên cánh tay hắn bắn ra, hóa thành một vòng bán nguyệt đánh vào trong thủy triều mãnh liệt cuốn đến kia.

Sóng nước đầy trời dâng lên bỗng nhiên xuất hiện đình trệ ngắn ngủi, ở trong có một đạo ánh sáng màu lam hoa mỹ sáng lên, như một đường ánh sáng chợt sáng trước mắt Thẩm Lạc.

Sóng nước mãnh liệt gặp chỗ lam quang sáng lên, đột nhiên vỡ ra một khe rãnh khổng lồ, không hề đứt đoạn khuếch trương ra, làm cho toàn bộ hồ nước bị chia cắt thành hai nửa.

Những quỷ vật trong nước kia cũng bị Phân Thủy Quyết này áp chế, vây ở trong nước không cách nào xông ra.

Thẩm Lạc đứng trên đá ngầm đáy hồ, chùi vết máu nơi khóe miệng, trong miệng lại vang lên thanh âm ngâm tụng.

Tiếp theo một cái chớp mắt, trong hồ nước hai bên dâng lên trận trận gợn sóng, hai đạo thủy nhận to bằng cái thớt xoay tròn nổi lên, quấy lên hai đạo sóng nước khổng lồ trong hai nửa hồ nước.

Mấy trăm quý vật bị cuốn vào trong đó, dưới trận trận lực lượng cường đại xé rách, nhao nhao biến thành mảnh vỡ.

Thẩm Lạc vỗ vỗ túi càn khôn bên hông, thu nạp âm sát khí xung quanh, đồng thời trong miệng chọt quát một tiếng, hai tay đột nhiên huy vũ lên không.

"Ầm ầm. . ."

Chỉ nghe một trận sóng nước cuộn cuộn từ trong hồ nước vang lên, hai vòng xoáy thủy nhận khổng lồ bốc lên nhập không, treo ở phía trên.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 505: Diệt Khẩu

Lão đạo gầy gò đập trên một mảnh lá sen màu xanh to lớn, cúi đầu nhìn xuống Thảm Lạc, trong miệng xì khẽ một tiếng:

"Hừ, chút tài mọn."

Nói xong, một tay lão bỗng nhiên vung lên, hai đạo gió lốc màu xanh lập tức từ trong tay áo lão phồng lên tuôn ra, cùng hai đạo thủy nhận như vòng xoáy kia đánh vào nhau.

"Ầm ầm" hai tiếng nổ đùng vang lên, giữa không trung nổ tung thanh quang, hai đạo thủy nhận cũng theo đó vỡ ra

Thảm Lạc thấy thế, chau mày lên, cũng minh bạch chênh lệch giữa mình và lão đạo kia, trong lòng cũng đã thoái ý.

Hai mắt lão đạo gầy gò kia khẽ híp một cái, bàn tay bỗng vung tới, trong tay áo phồng lên, lập tức có một đạo hào quang màu vàng bắn nhanh ra, ở giữa không trung hóa thành một sợi dây thừng dài màu vàng, cuốn tới Thảm Lạc.

Dưới chân Thảm Lạc chớp động tàn ảnh ánh trắng, thân hình chột lui ra sau. Cùng lúc đó, bàn tay hấn vung lên, trong tay áo đại phóng tạt phong, một thanh trường kiếm hình rắn bắn ra, thẳng đến lão đạo.

Thân kiếm đột nhiên tăng vọt lam quang, như một con mãng xà màu lam phóng trên thiên không, mấy tức đã tới gần trước người lão đạo.

"Chút năng lực ấy cũng dám một mình tới đây, chịu chết đi." Lão đạo thấy phi kiếm này tới gần, trong mắt lộ vẻ châm chọc càng sâu, nhắc chuông đánh tới phía trước.

Chỉ thấy lòng bàn tay lão phun ra quang mang, một đạo thanh quang thủ ấn to lớn trông rõ ràng hiển hiện, chống đỡ phi kiếm Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc vừa tránh né dây thừng dài màu vàng truy kích, vừa thôi động trường kiếm đột tiến. Nhưng trong hư không trước mũi kiếm tựa hồ ngưng kết một tầng thanh quang bích chướng, mặc cho hắn điều động pháp lực cỡ nào, thủy chung vẫn không cách nào tiến thêm.

Đúng lúc này, khöhe miệng hắn nhếch lên, bàn tay bấm niệm pháp quyết vung lên bên cạnh, trên trường kiếm phun trào lam quang, lập tức truyền đến "Két" một tiếng vang nhỏ.

Chỉ thấy hai đạo lam quang nhỏ đột nhiên từ trên trường kiếm tách rời ra, một trái một phải vòng qua thanh quang thủ ấn, như hai đầu tiểu xà màu lam, lấy thế sét đánh bỗng nhiên nháy ra, cực nhanh bắn đến đầu lâu lão đạo.

"Tử Mẫu Kiếm!"

Lông mày lão đạo nhíu lại, trong mắt lại không ngạc nhiên, trong miệng chọt quát một tiếng, quần áo quanh thân bỗng nhiên phồng lên, lấy thân làm trung tâm, một cỗ khí thế mạnh mẽ trong nháy mắt cuốn ra.

Hai thanh tiểu kiếm màu lam lập tức đụng phải một bức tường khí vô hình, không những không thể đâm vào, ngược lại bị đánh bay ngược ra sau.

Lão đạo thấy thế hài lòng, thanh quang trong tay lần nữa tăng vọt, đang định nhất cổ tác khí đi lên, nhất cử diệt sát gia hỏa Thẩm Lạc lỗ mãng xông vào này, thần sắc lại đột nhiên biến đổi, đột nhiên cúi đầu nhìn dưới thân.

Chỉ thấy một đạo kiếm quang đỏ ngầu chẳng biết lúc nào, đã sớm vây quanh dưới thân thể lão, giờ phút này quang mang tăng vọt đâm lên phía trên, trên mũi kiếm kia tựa hồ đột ngột lóe lên một đạo thanh quang.

Lúc này lão đạo mới tỉnh ngộ, vừa rồi Tử Mẫu Kiếm hai lần công kích, chẳng qua để che mắt lão, phi kiếm màu đỏ bất ngờ đánh tới dưới thân mới thật sự là sát chiêu.

Chờ lão hiểu ra, đã quá muộn, đạo phi kiếm xích hồng quang mang kia, đã xuyên thấu qua lá sen màu xanh dưới chân lão.

Tiếp theo một cái chớp mắt, một đoạn mũi kiếm từ trong lá sen xuyên ra, đâm thẳng tới bụng lão.

Trong mắt lão đạo loé lên vẻ tức giận, một thủ chưởng khác bóp một cái pháp quyết cổ quái, chung quanh bàn tay liền có thanh quang dâng trào, trong nháy mắt ngưng tụ thành một quang thuẫn hình tròn, đón đỡ Thuận Dương Kiếm Phôi đâm tới.

Lúc mũi kiếm tới gần, đạo thanh quang kia đột nhiên nổ tung, một tiếng sấm rền nổ vang!

Lạc Lôi Phù quán trên mũi nhọn của Thuận Dương Kiếm Phôi đột nhiên vỡ vụn, một đạo lôi điện tuyết trắng to bằng cánh tay bỗng nhiên nhảy lên, đập nện lên quang thuẫn, trong nháy mắt nổ tung vô số tia điện.

Lão đạo cảm thấy cánh tay tê rần, quang mang khiên tròn cấp tốc phai nhạt xuống.

"Két" một tiếng vang nhỏ.

Khiên tròn màu xanh trong nháy mắt vỡ vụn, kiếm quang đỏ ngầu xuyên qua, mắt thấy sẽ đâm xuyên bụng lão đạo.

Nhưng ngay lúc này, đạo bào xám trên người lão đại phóng quang mang, một đồ án Thái Cực Song Ngư từ đó sinh ra, như một màn nước ngăn trước người lão.

Mũi Thuận Dương Kiếm Phôi đâm vào đồ án Song Ngư, đè nó lõm vào, nhưng không thể đâm xuyên, giằng co tại nơi đó.

"Lão gia hỏa này có thủ đoạn bảo mệnh thật đúng là không ít." Thẩm Lạc thầm mắng một tiếng, bốn đầu pháp mạch thể nội đồng thời sáng lên, pháp lực trong đan điền cùng một chỗ phồng lên tuôn ra.

Mẫu kiếm phía trước cùng Thuận Dương Kiếm Phôi đồng thời phát ra tiếng kiếm minh bén nhọn, "Tranh tranh" rung động đâm tới lão đạo.

Cùng lúc đó, "Vèo vèo" hai tiếng duệ vang truyền đến, hai thanh tử kiếm vừa rồi bị đánh bay cũng lần nữa bay ngược về, từ hai bên trái phải đâm tới huyết thái dương lão đạo.

Lúc phi kiếm cách đầu lâu lão đạo bất quá hơn tấc, khí thế lao tới trước đột nhiên dừng một chút, cực tốc lui trở về.

Không chỉ như vậy, ngay cả Thuận Dương Kiếm Phôi cùng mẫu kiếm cũng đồng thời thu hồi thể công, bay trở về bên người Thẩm Lạc.

Ánh mắt của hắn cảnh giác quét qua bốn phía, trên đỉnh đầu loé lên kim quang, Kim Giáp Tiên Y cũng nổi lên.

Mặc dù giao chiến cùng lão đạo này, tâm thần Thẩm Lạc vẫn một mực lưu ý tất cả mọi người ở đây, ngay vừa rồi, hắn đột nhiên phát hiện đôi nam nữ trên bờ quảng trường cạnh pháp trận kia, đột nhiên hư hoá một trận, biến mất.

Lúc này hắn mới bừng tỉnh, phát giác hai người lúc trước bắt quá chỉ là huyền ảnh mà thôi.

"Tiểu gia hỏa rất cảnh giác nha. . ." Lúc này, thanh âm nam tử cách hắn hơn mười trượng hiển hiện ra, chính là nam tử mập lùn mang cảm bào kia, trên mặt vẫn như cũ treo vẻ tươi cười hòa ái.

"Thương Mộc lão đạo, ngươi không phải nói khoác một mình ngươi có thể xử lý sao? Làm sao đến giờ tiểu tử này vẫn còn sống?" Một bên khác, thân ảnh nữ tử thướt tha kia cũng nổi lên, mở miệng giễu cợt.

"Nữ Xuyên, ngươi đừng ngồi đó châm chọc, tiểu tử này không dễ đối phó như vậy." Lão đạo kia cũng không buồn lòng, mở miệng nói ra.

"Thương Mộc đạo hữu, chúng ta đã dò xét qua, tiểu tử này chỉ một mình tới, chung quanh không có tu sĩ nào khác." Nam tử mập lùn nhìn về phía Thương Mộc lão đạo, nói.

"Tốt, Tiên Thông đạo hữu, vậy cùng ra tay đi, mau chóng diệt khẩu." Thương Mộc lão đạo nhẹ gật đầu, nói ra.

"Không vội, dù sao có Nữ Xuyên đạo hữu tại đây, không sợ hắn bỏ chạy, ta có chút hứng thú với tiểu tử này, cứ để ta trêu đùa một chút đã." Nam tử mập lùn tên là Tiên Thông cười một tiếng, nói.

Trong khi nói chuyện, gã bước tới trước một bước, bàn tay vung lên phía trước, trong tay áo lập tức có một vật kim quang bắn ra.

Thẩm Lạc tập trung nhìn vào, chỉ thấy trong kim quang thành linh hiện ra một viên Kim nguyên bảo lập loè kim quang, theo gió dài ra, trong vòng mấy hơi thở đã lớn bằng căn phòng, đè ép xuống đầu hắn.

Ý niệm trong lòng Thẩm Lạc nhanh quay ngược trở lại, quang ảnh dưới chân chớp động, lập tức muốn thi triển Tà Nguyệt Bộ rời đi. Bns. Thế nhưng trên Kim Nguyên bảo kia đột nhiên có mảng lớn kim quang bao phủ xuống, bên trong sinh ra một cỗ lực lượng vô hình khó hiểu, giam giữ hẳn ngay tại chỗ, không thể tránh thoát.

"Hắc hắc, kim tiên dụ hoặc, không phải ai cũng có thể ngăn cản, người muốn trốn cũng không thoát." Tiên Thông sờ cằm, ý cười đầy mặt nói.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 506: Tự Giao Dịch

Thảm Lạc thấy không chạy khỏi, thân hình bỗng nhiên uốn éo, cả người như con quay xoay tròn không ngừng trên mặt nước, từng luồng từng luồng sóng pháp lực theo động tác của hắn phóng ra, dẫn tới mặt hồ vừa rồi thoáng bình ổn lại nổi lên sóng lớn.

Chỉ thấy hắn vươn người lên, đột nhiên nắm chặt một quyền đánh lên không trung, pháp lực thể nội lập tức như giang hà cuồn xông ra, sóng lớn nước hồ do pháp lực quấy cũng theo đó cực tốc cuốn lên, đột nhiên xông lên bầu trời.

Sóng nước kịch liệt xoay tròn từ mặt đất phóng lên, như một đầu Thương Long màu xanh, đụng đầu vào Kim Nguyên Bảo đang rơi xuống, đánh cho kim quang rung mạnh, lay động không thôi.

Nhưng thế Kim nguyên bảo rơi xuống chỉ thoáng dừng một chút, lại tiếp tục ép xuống.

"Tiểu tử này sử dụng thủy pháp ngược lại không kém." Tiên Thông cảm nhận trên pháp khí truyền đến ba động kịch liệt, có chút kinh ngạc nói.

Nói xong, tay gã bấm pháp quyết, cách không chỉ về phía Kim Nguyên bảo trên không.

Trên Kim Nguyên bảo sáng loáng kia, bắt đầu hiện ra một vết hắc khí, đồng thời cấp tốc lan tràn ra, xâm nhiễm toàn bộ Nguyên Bảo thành màu đen nhánh.

"Tí tách."

Thẩm Lạc đột nhiên cảm giác trên trán mát lạnh, một giọt thủy dịch màu đen bỗng nhiên vô thanh vô tức nhỏ giọt xuống đỉnh đầu hắn

Một sợi âm sát khí lập tức rót vào mi tâm hắn.

Ngay sau đó, thanh âm "Tí tách" liên tiếp vang lên, Kim Nguyên bảo hóa thành màu đen nhánh cấp tốc hòa tan, một trận mưa đen hạ xuống, trong nháy mắt che khuất cả người Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc còn không kịp bóp Tị Thủy Quyết, cả người đã bị chất lỏng màu đen sền sệt bao khóa, các nơi quanh thân đều có âm sát khí lạnh lạnh xuyên thấu qua da, chui vào trong cơ thể hắn.

Hắn thấy vậy, nhưng trong lòng hoàn toàn không sợ hãi, trong mắt ngược lại có chút vui mừng.

Tâm niệm hắn thay đổi thật nhanh, thôi động pháp lực thể nội, bên hông treo lơ lửng túi càn khôn lập tức mở ra, trong đó ô quang đại tác.

Từng sợi âm sát khí quán quanh bên ngoài cơ thể hắn lập tức điên cuồng phun trào, bị túi càn khôn thu nạp vào, nhanh chóng chảy vào trong đó.

"Ha ha, quả nhiên là có túi càn khôn ở trên người. Thương Mộc đạo hữu, Nữ Xuyên đạo hữu, một hồi giết người này, kiện pháp khí này mọi người chớ giành với ta đó." Tiền Thông thấy vậy, trên mặt vui mừng càng sâu, lớn tiếng kêu ầm lên.

"Chậc chậc, loại đồ vật quý khí âm trầm kia, cũng chỉ có người mới ưa thích thôi." Nữ Xuyên liếc một cái, khịt mũi coi thường.

"Tiền Thông đạo hữu, đừng đùa quá mức, tranh thủ thời gian xử lý hấn, chúng ta còn có chính sự phải làm." Thương Mộc lão đạo nhú mày nói.

Tiền Thông nghe lời ấy, thần sắc trên mặt cũng thu liễm mấy phần, lộ ra một tia ngưng trọng.

Ngay sau đó, chỉ thấy cổ tay gã chuyên một cái, trong lòng bàn tay lập tức hiện ra một tấm phù lục màu tím đen, phía trên là phù văn cổ quái, đỉnh viết chữ "Minh", phía dưới thì vẽ một tấm mặt quỷ âm trầm.

Chỉ thấy gã tiện tay ném ra, tấm phù lục màu tím kia liền bay tới, rơi vào trong thủy dịch màu đen.

"Vù" một tiếng vang lên, trên phù lục màu tím cháy lên một ngọn lửa, bắt đầu cháy rừng rực, một bóng dáng hoá diễm màu đen nồng đậm từ trong lá bùa trống rỗng sinh ra.

Nó vừa hiện ra, thủy dịch màu đen xung quanh lập tức nhao nhao tràn vào trong bóng đen, rất nhanh ngưng tụ ra một đầu quỷ vật đen kịt khổng lồ, toàn thân tản ra tử khí nồng đậm, há miệng cắn cuống Thảm Lạc.

Quỷ vật há to miệng, rộng hơn mười trượng, bên trong nổi lên một vòng xoáy đen kịt, cực tốc xoay tròn.

Thảm Lạc vừa định thi triển Tà Nguyệt Bộ thoát khỏi nơi đây, túi càn khôn bên hông hấn lại đột nhiên cực tốc phồng lên, bên trong mơ hồ có thể thấy từng đạo âm khí nồng đậm va chạm không thôi, tựa hồ bị vòng xoáy tác động, nắm kéo hấn vào hướng miệng lớn.

Ánh mắt của hấn ngưng tụ, pháp lực thể nội nhanh chóng vận chuyển, vọt mạnh ra.

Nhưng bên kia, thân ảnh Tiên Thông bỗng nhiên xuất hiện, cười híp mắt vờ một chưởng về phía hắn.

Thâm Lạc vội vàng vận khởi pháp lực ngăn cản, nhưng vẫn không địch lại, bị một chưởng đánh lui, bay ngược trở về. Quỷ vật to lớn sau lưng đã há to miệng cắn xuống, nuốt cả người hắn vào trong bụng.

"Vào bụng Sát Quỷ này, không đến một lát sẽ bị sát khí ăn mòn, làm hao mòn linh trí thần hồn, biến thành một cái xác không hồn. Như vậy nếu mang về tông đàn, Thánh Chủ cũng có thể thêm ra một bộ thi cổ, cũng coi là vật cực hữu dụng." Tiên Thông phui tay, có chút tự đắc nói.

"Nếu đã bắt được hắn, ngươi lại canh chừng cho tốt, ta và Nữ Xuyên tiếp tục thôi động Huyền Âm đại trận, chỉ dựa vào trận pháp của mình vận chuyển triệu hoán quỷ vật từ U Minh Địa Phủ, tốc độ vẫn hơi chậm." Thương Mộc lão đạo chậm chậm nói ra.

"Không vấn đề, các ngươi yên tâm đi đi." Tiên Thông nhẹ gật đầu, nói ra.

"Tiên Thông đạo hữu, trừ túi càn khôn kia xác định là của ngươi không thể nghi ngờ, những vật khác ngươi cũng đừng nghĩ đến tư tàng, chúng ta xong việc sẽ phân chia đây." Dịch tại bạch ngọc sách. Ánh mắt như nước của Nữ Xuyên khẽ chuyển, vừa cười vừa nói.

"Đó là tự nhiên." Con ngươi Tiên Thông đảo một vòng, trong miệng cười "Hắc hắc".

Nữ Xuyên nghe vậy, bàn tay vung lên, trong phương viên trăm trượng hư không xung quanh lóe lên u quang, hiện ra từng sợi tơ màu đen tinh tế không gì sánh được, giăng khắp nơi, nhìn không khác gì mạng nhện.

Ngay sau đó, trên chiếc nhẫn đeo nơi ngón trỏ của nàng loé lên ô quang, mạng nhện kia lập tức co vào quay về, lướt vào trong nhẫn nàng, biến mất không thấy.

Chờ lúc nàng và Thương Mộc lão đạo trở lại trên bờ, lông mày Tiên Thông hơi nhíu lại, trong mắt loé lên vẻ giao hoạt.

Chỉ thấy tay gã lồng trong tay áo bỗng nhiên khẽ bắm, bóp một cái pháp quyết cổ quái, trong hai mắt lập tức sáng lên một vòng quang mang màu vàng nhạt, dò xét thể nội Sát Quỷ.

Lúc trước gã nói muốn túi càn khôn hoàn toàn không giả, nhưng kỳ thật trong lòng gã có một thứ càng muốn hơn, chính là thanh phi kiếm xích hồng mà ban đầu Thảm Lạc giao thủ với Thương Mộc lão đạo, từng ngăn ngại triển lộ qua.

Trên phi kiếm kia, gã đã nhận ra một tia khí tức dị dạng, cho nên mới ngăn cản hai người kia xuất thủ, muốn lợi dụng thân thể Sát Quỷ yểm hộ, độc chiếm món bảo vật này.

Trong đôi mắt gã sáng lên hào quang màu vàng, tình huống thể nội Sát Quỷ cũng lập tức hiển hiện ở trong mắt.

Giờ phút này, Thảm Lạc đang bị vô số dịch nhòn màu đen, bám dính tay chân và sau lưng, âm sát khí chung quanh không ngừng ăn mòn, cả người hấn đau khổ giãy dụa, làm thế nào cũng không thoát ra được.

"Vị đạo hữu này, chúng ta thương lượng chứ? Chỉ cần ngươi chịu giao ra một bảo vật, ta sẽ tỏ vẻ thất thủ, thả ngươi bình yên rời đi." Đúng lúc này, trong đầu Thảm Lạc đột nhiên vang lên thanh âm Tiên Thông.

Cùng lúc đó, âm sát khí không ngừng xâm lấn hấn, cũng đột nhiên hơi chậm rồi ngừng lại.

"Người muốn đồ vật gì, giết ta thì có thể tự lấy, làm gì phải thương lượng với ta?" Thẩm Lạc biết đây là đối phương biểu đạt thành ý, cũng đành chỉ giã dựa, tỉnh táo hỏi.

"Món đồ này không giống vậy, chính là thanh kiếm phôi thai nghén trong cơ thể người, một khi người bỏ mình, thứ này chỉ sợ cũng khó đảm bảo giữ được?" Âm thanh Tiền Thông lại vang lên.

Thẩm Lạc hơi nhíu mày lại, gia hỏa này có tham niệm không nhỏ, đúng là đánh chủ ý với Thuần Dương Kiếm Phôi của hắn.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 507: Không Giữ Lời Hứa

"Người nói không sai, nếu không phải là ta chủ động dâng ra kiếm phôi, dù người giết ta mổ thi cũng không làm nên chuyện gì. Chỉ là ta làm sao tin tưởng người, lúc lấy được kiếm phôi, sẽ tuân thủ ước định thả ta rời đi?"
Thẩm Lạc suy nghĩ một chút, hỏi ngược lại.

"Ta là dao thót, người là thịt cá, trước mắt trừ tin tưởng ta, người còn có lựa chọn khác sao?" Tiền Thông nghe vậy, không thêm để ý chút nào, không nhanh không chậm hỏi.

"Đạo hữu đã nói như thế, vậy ta tình nguyện cá chết lưới rách, cũng đừng hòng bị các hạ tính toán." Thẩm Lạc không chần chờ chút nào, nói thẳng.

Thẩm Lạc nói xong câu này, không gian thức hải lâm vào yên tĩnh một hồi.

"Vị đạo hữu này, làm gì như vậy? Ta khác với hai gia hỏa Luyện Thân đàn kia, không có khát vọng một lòng vì Thánh Chủ, ta chỉ là người làm ăn, cầu lợi mà thôi. Chỉ cần người chịu thành thành thật thật, không giữ lại chút nào giao kiếm phôi cho ta, vậy ta có thể ngó lơ, để cho người còn sống đào tẩu, dù sao đạo lý lưu lại núi xanh, không lo không có củi đốt, không cần ta nói, đạo hữu hẳn cũng rõ ràng." Sau một lát, thanh âm Tiền Thông lại vang lên, mang theo vài phần mê hoặc.

"Quả nhiên là do bọn Luyện Thân đàn làm." Trong lòng Thẩm Lạc hơi động, âm thầm suy nghĩ.

"Đạo hữu, ngươi không có quá nhiều thời gian để suy nghĩ, hai gia hỏa kia cũng không phải dễ bị lừa gạt." Tiền Thông thấy Thẩm Lạc không nói lời nào, liền thúc giục.

"Chỉ cần ta giao ra kiếm phôi, ngươi thật chịu thả ta đi?" Thẩm Lạc chau mày, truyền âm hỏi.

"Làm ăn, tự nhiên lấy tín làm đầu, hưởng hồ đây cũng là hợp tác cùng có lợi, sao ta lại không chịu?" Tiền Thông thấy hắn dao động, lập tức vừa cười vừa nói.

Thẩm Lạc nghe xong, do dự một chút, hỏi: "Ngươi hãy nói, làm sao có thể để cho ta bình yên thoát đi?"

"Cái này đơn giản, chỉ cần ngươi giao kiếm phôi cho ta, ta sẽ để Sát Quỷ mở ra một khe hở, ngươi che giấu khí tức, tự đào tẩu là được. Hai người bọn hắn đang thôi động đại trận, sẽ không nghi ngờ nơi đây."

Trong khi nói chuyện, Tiền Thông vung tay lên, những dịch nhờn màu đen quấn quanh thân Thẩm Lạc cũng nhao nhao tản ra, chừa cho hắn không gian hoạt động rộng hơn một trượng.

"Nếu các hạ có thành ý như vậy. . . Ta tự nhiên cũng không cần vì một thanh kiếm phôi mà không công mất mạng, chỉ là kiếm phôi này một khi phóng xuất, liền có sóng pháp lực ngoại phóng, sẽ bị bọn hắn biết được." Thẩm Lạc có chút lo lắng nói.

"Cái này không sao, ta cũng đi vào thể nội Sát Quỷ, chỉ cần kiếm phôi không ra thân thể Sát Quỷ, sẽ bị ta ngăn lại, bọn hắn cũng không thể nào phát hiện." Tiền Thông giống như đã sớm tính toán kế hoạch, không kịp chờ đợi nói.

"Vẫn là tâm tư đạo hữu kín đáo, cứ như thế đi." Thẩm Lạc truyền âm.

Hắn vừa dứt lời, dịch nhờn màu đen chung quanh lần nữa lùì lại, không gian hoạt động ngoài thân cũng lớn thêm mấy lần.

Lúc này, phần bụng Sát Quỷ bỗng nhiên mở ra một vết rách, thân ảnh Tiền Thông trong nháy mắt đi vào, cách Thẩm Lạc mấy trượng, cười nhìn sang.

"Không biết đạo hữu xưng hô thế nào?" Tiền Thông mở miệng hỏi.

"Tại hạ họ Thẩm, bất quá là một tiểu tốt vô danh trong Bích Thủy môn mà thôi, không đáng nhắc tới." Thẩm Lạc ôm quyền, nói.

Lúc trước hắn một mực sử dụng thủy pháp, cho nên giả là người Bích Thủy môn.

"A, ngươi là đệ tử Bích Thủy môn?" Tiền Thông nghe vậy, hơi kinh ngạc hỏi.

Thẩm Lạc nhẹ gật đầu.

"Nếu thế, chúng ta coi như có chút quen biết, ta với một vị trưởng lão trong môn các ngươi quan hệ tâm đầu ý hợp, hôm nay thả ngươi, cũng coi là chỗ quen biết." Ý cười trên mặt Tiền Thông càng đậm, mở miệng nói.

"Xin hỏi đạo hữu là. . ." Thẩm Lạc ra vẻ nghi hoặc, hỏi.

"Tại hạ Âm Tài Thần Tiền Thông, không biết Thẩm đạo hữu đã nghe qua chưa?" Tiền Thông hỏi.

"Nguyên lai là tài có thể thông quý Tiền Thông đạo hữu, kính đã lâu kính đã lâu." Thẩm Lạc lập tức ôm quyền nói ra.

Đối với cái tên người này, hắn đã nghe nói qua, biết gã là một tên quý tu phát tài người chết, chỉ là ngày bình thường theo lời đồn đại đều nói gã là

tán tu độc lai độc vãng, không ngờ vậy mà cũng vào dưới trướng Luyện Thân đàn.

"Nếu đều là chỗ quen biết cũ, Thảm đạo hữu cũng nên yên tâm. Chúng ta mau giao dịch, để lâu sợ bọn Thương Mộc đạo nhân nghi ngờ thêm." Ý cười trên mặt Tiên Thông không giảm, trong miệng thúc giục.

"Ta cũng đang có ý này, Tiên đạo hữu không ngại trước mở ra khe hở thêm, ta sẽ giao kiếm phôi cho ngươi, thế nào?" Thảm Lạc nhìn thoáng qua chung quanh, thần sắc có chút chần chừ nói.

Nói xong, cổ tay hắn chuyển động, Thuần Dương Kiếm Phôi thản nhiên hiện lên ở lòng bàn tay hắn, chỉ là mặt ngoài nội liễm quang mang, cơ hồ không có bao nhiêu sóng pháp lực truyền ra.

Ánh mắt Tiên Thông rơi vào trên kiếm phôi, lập tức sáng lên.

"Nếu Thảm đạo hữu đã lấy ra thành ý, ta cũng không lè mề chậm chạp." Nói xong, gã vạch trước người một cái, dịch nhờn màu đen liền phân liệt ra một vết rách tinh tế.

"Đa tạ."

Thảm Lạc nói cảm tạ một tiếng, tay vung lên, ném Thuần Dương Kiếm Phôi về phía Tiên Thông, thân ảnh cũng đồng thời lóe lên, vội vàng mau chóng bay vút qua khe hở vỡ ra kia.

Thuần Dương Kiếm Phôi ở trong hư không chậm rãi bay qua, thoạt nhìn không mấy may có lực công kích.

Sắc mặt Tiên Thông vui mừng, muốn đưa tay bắt lấy.

Chỉ là trong nháy mắt kiếm phôi tới gần Tiên Thông, trên kiếm phôi bỗng nhiên vang lên một tiếng kiếm minh, phảng phất đột nhiên sống lại, sáng lên một đạo hồng quang. "Vèo" một cái, bắn thẳng về phía tim Tiên Thông.

Tiên Thông tựa hồ đã đoán trước, trên mặt không bối rối chút nào, một bàn tay không nhanh không chậm chụp vào kiếm phôi đang bay vọt đến, một tay kia vung về phía Thẩm Lạc bên này.

Thẩm Lạc vừa vọt tới chỗ khe hở kia, nơi đó liền lóe lên ô quang, một lần nữa khép lại, dịch nhờn màu đen xung quanh lần nữa nhào tới, như xúc tu vật sống quấn quanh thân hắn.

Từng luồng từng luồng âm sát lực mãnh liệt như sóng lớn cuốn đến, xâm nhập vào cơ thể hắn.

Một bên kia, "Tranh" một tiếng kim loại giao kích vang lên, trên tay Tiên Thông chẳng biết lúc nào đã mang lên một cái bao tay bằng kim loại màu bạc, nắm lấy Thuận Dương Kiếm Phôi.

Mặc cho trên Thuận Dương Kiếm Phôi chớp động quang mang thế nào, thủy chung vẫn không cách nào tránh thoát.

"Hắc hắc, Thẩm đạo hữu, không phải là tại hạ không giữ lời hứa, thật sự là người không giữ lời hứa trước, ác ý đánh lén ta, nên trách không được Tiên mỗ phá hư giao dịch."

Tiên Thông nhìn về phía Thẩm Lạc, ý cười trên mặt càng ngày càng tùy ý.

Thẩm Lạc nghe vậy, cũng không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn chăm chú đối phương, hai tay trong tay áo lặng lẽ kết động cái gì đó.

"Tốt, kiểm soát tới tay rồi, cũng không cần nhiều lời với người, tiến người lên đường đây. Yên tâm, xem ở mấy phần tình cảm, sẽ cho người chết thống khoái." Tiền Thông thấy Thẩm Lạc không có ý trả lời, lập tức cũng mất đi hứng thú.

Nói xong, gã dựng thẳng tay lên, bỗng nhiên nắm hư không một cái.

Dịch nhờn màu đen lập tức xiết chặt, hung hăng đè ép lên thân Thẩm Lạc.

Nương theo trận trận thanh âm rung động "Ken két", xương ngực Thẩm Lạc bị ép lõm xuống dưới, trên mặt vắn vẹo thống khổ, tựa hồ hô hấp cũng không làm được.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 508: Thoát Thân

Ngay lúc ý cười trên mặt Tiền Thông càng ngày càng thịnh, đột nhiên xảy ra dị biến!

Thẩm Lạc bỗng nhiên ngẩng đầu một cái, trong mắt lập tức hiện lên một vòng quang mang, tay đình chỉ kết động pháp quyết, trong miệng nhẹ phun một chữ: "Đi" .

Hắn vừa dứt lời, Tiền Thông liền phát hiện trước người mình sáng lên một mảng lớn hồng quang loá mắt, từng lùm hỏa diễm xích hồng bùng bùng bay lên, nở rộ ra như bóng cây dưới bóng nước.

Gã thoát đầu kinh hãi, nhưng rất nhanh phát hiện ngọn lửa này mặc dù cháy hừng hực, nhưng tựa hồ cũng không nóng rực.

Còn đang nghi hoặc, một ngọn lửa mảnh khảnh, đột nhiên vọt ra, thẳng đến cặp mắt của gã.

Trong lòng Tiền Thông giật mình, thần hồn cũng khuấy động một trận, giống như thấy được vũ khí kinh khủng nhất, gã theo bản năng tay vung ra, ném Thuần Dương Kiếm Phôi ra ngoài.

Thẩm Lạc thấy thế, tâm niệm khê động, Thuần Dương Kiếm Phôi quán quanh hỏa diễm xích hồng, lập tức bay về, trực tiếp dán lên người của hắn, đâm xuyên vào trong hắc dịch sền sệt kia.

Chỗ Thuần Dương Kiếm Phôi đến, hắc dịch sền sệt kia lập tức bị hỏa diễm trên đó đốt cháy, đốt xuyên ra một cái động lớn.

Thế tiến kiếm phôi không ngừng, hỏa diễm thiêu đốt không thôi, lỗ thủng trong dịch nhờn màu đen càng ngày càng lớn. Dịch nhờn quấn quanh thân Thẩm Lạc cũng bị ngọn lửa tác động đến, nhao nhao hóa thành từng sợi hơi khói biến mất không thấy.

"Đây là... Hồng Liên Nghiệp Hỏa?" Lúc này Tiền Thông mới chợt tỉnh ngộ, trong mắt không khỏi hiện lên một tia sợ hãi.

Hỏa diễm này đến từ Địa Phủ Luyện Ngục, nhất là khắc chế âm hồn quỷ vật, uy hiếp thần hồn tu sĩ vô cùng lớn, một khi không cẩn thận bị nó xâm nhập thức hải, thần hồn sẽ bị đốt cháy, chỉ để lại một bộ xác không hồn.

May mà số lượng Hồng Liên Nghiệp Hỏa trong Thuần Dương Kiếm Phôi có hạn, gã mới có cơ hội ném đi kiếm phôi, nhặt về một mạng.

Thẩm Lạc thoát thân, lập tức thi triển Tà Nguyệt Bộ nhảy vào thông đạo do Thuần Dương Kiếm Phôi mở ra, trong nháy mắt thoát ra thân thể Sát Quỷ, được Thuần Dương Kiếm Phôi tiếp được, hóa thành một đạo cầu vòng màu đỏ, cực tốc trốn đi thật xa.

Tiền Thông vội thu thập tàn cuộc, chỉ có thể trơ mắt nhìn bóng lưng của hắn đi xa, trong lòng buồn bực tức giận không thôi.

Lúc Thương Mộc đạo trưởng cùng Nữ Xuyên phát hiện thì cũng đã trễ.

Tiền Thông chờ đến lúc toàn bộ hỏa diễm dập tắt, mới thu Sát Quỷ vào, liền thấy Thương Mộc lão đạo cùng Nữ Xuyên đã cực nhanh chạy qua.

"Tiền Thông, có chuyện gì vậy?" Thương Mộc lão đạo giận dữ, quát.

"Bị tiêu tử kia bày kế, trên người hắn có giấu Hồng Liên Nghiệp Hỏa, kém chút thương tổn tới ta." Sắc mặt Tiền Thông ngưng trọng, nói ra.

"Hồng Liên Nghiệp Hỏa?" Nữ Xuyên hơi nhướn mày, thần sắc cũng rất khó coi.

"Ta nghi hắn có quan hệ với Địa Phủ, nói không chừng chính là Địa Phủ phái tới điều tra." Tiền Thông tiếp tục nói.

Gã nói lời này, thành công chuyển lực chú ý của hai người Thương Mộc lão đạo, từ chuyện Thâm Lạc đào tẩu dời qua Địa Phủ dò xét.

"Nếu thật sự như thế, nơi này không thể ở lâu, phải chuyển sang nơi khác, chí ít chuyển dời đến thành nam Đại An phường bên kia mới được." Sắc mặt Thương Mộc lão đạo âm trầm, một lúc lâu sau mới lên tiếng.

"Dù vậy, Tiền đạo hữu ngươi cũng khó thoát được lỗi." Nữ Xuyên lạnh lùng nhìn gã một cái, nói ra.

Tiền Thông nhẹ gật đầu, không giải thích gì, đáy lòng hận Thâm Lạc càng thêm khắc sâu.

Một bên kia, Thâm Lạc gắng chịu đựng âm sát khí quấy nhiễu, toàn lực thúc giục Thuần Dương Kiếm Phôi cực tốc bay lượn, mau chóng thoát khỏi khu vực này, bay về phía thành đông Thường Lạc phường.

Ven đường có thể thấy được khói lửa tràn ngập khắp thành, rất nhiều bách tính được quân hộ thành cùng người quan phủ hộ tống, chạy tán loạn về phía bắc.

Hắn một đường bay đến Tuyên Hoá phường, không dám dừng lại, chờ trở lại tiêu viện Thường Lạc phường mới đáp xuống.

Trong phòng giờ phút này hoàn toàn tĩnh mịch, trong ngõ phố chỉ có thi thể, căn bản không nhìn thấy một người sống.

Trong lòng Thẩm Lạc ẩn ẩn có chút bất an, lách mình tiến vào trong phủ đệ, thoáng xem xét một chút, mới hơi yên lòng. Pháp trận bố trí trong viện vẫn còn hoàn hảo, có thể thấy cũng không bị ngoại nhân xâm nhập.

Đúng lúc này, một tiếng nói bỗng nhiên từ một chỗ trong bóng tối góc tường truyền đến.

"Chủ nhân, ngài đã về."

Ngay sau đó, thân ảnh Quỷ Tướng từ đó lách mình ra, đi tới trước người hắn.

"Thường Lạc phòng bên này xảy ra chuyện gì?" Thẩm Lạc nhíu mày hỏi.

"Chủ nhân, sau khi ngài đi, có rất nhiều quý vật giết tới đây, ta ra sức chém giết. Về sau quan phủ dẫn người giết tới đây, che chở bách tính còn sót lại chạy về hướng bắc hoàng thành, ta thì trở về trong tiểu viện chờ ngài." Quỷ Tướng kể lại.

"Người làm rất tốt, về trong túi càn khôn đi, bên trong góp nhặt không ít âm sát khí, người hãy thu nạp luyện hoá chúng." Thẩm Lạc nhẹ gật đầu, nói.

"Vâng." Quỷ Tướng lên tiếng, thân hình co rụt lại, bay vào trong túi càn khôn.

Sau đó, ánh mắt Thẩm Lạc quét qua tiểu viện, cổ tay chuyển một cái, từ trong Lâm Lang Hoàn lấy ra vài trận kỳ tam giác bố trí trong viện. Trước

mắt tình huống có biến, chỉ dựa vào pháp trận đơn giản ban đầu, chỉ sợ sẽ bị phá vỡ.

Làm xong hết thấy, hắn mới chậm rãi đi trở về trong phòng.

Vừa mới ngồi xuống, ngực Thẩm Lạc bỗng nhiên chập chùng, "Oa" phun ra một ngụm máu ứ.

Hắn vội vàng khoanh chân ngồi xuống, hai tay bấm niệm pháp quyết bắt đầu vận chuyển pháp lực điều tức, Thuần Dương Kiếm Phôi bởi vì lúc trước tiêu hao quá mức kịch liệt, điều động nhiều lần vẫn không phản ứng.

Thẩm Lạc đành phải chờ nửa khắc đồng hồ, mới lần nữa thử điều động.

Lần này kiếm phôi ngược lại không tiếp tục yên lặng bất động nữa, mà bắt đầu ở bên trong kinh mạch, khiếu huyết hắn, chậm rãi du tẩu xuyên thẳng qua, ép dần âm sát khí xâm nhiễm trong đó ra ngoài cơ thể.

Đối với chút âm khí ấy, Thẩm Lạc cũng không lãng phí, tất cả đều thu nạp vào trong túi càn khôn.

Đúng lúc này, ngoài phòng bỗng nhiên truyền đến một trận dị hưởng.

Thẩm Lạc cảnh giác, lập tức đứng lên, đi tới bên tường đẩy cửa sổ nhìn ra ngoài, chỉ thấy pháp trận bố trí trong viện đang có dị động truyền đến, tựa hồ có âm sát quỷ vật đang lại gần bên này.

"Không đúng, tính theo canh giờ, giờ phút này hắn là đã qua giờ Ty, trời phải sáng choang mới phải?" Thẩm Lạc bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn lên không trung, chỉ thấy màn trời phía trên, đám mây dày đặc màu đen bao trùm, đúng là không thấy nửa điểm ánh sáng.

Đám mây dày đặc kia ép xuống, cách xa mặt đất cũng không quá cao, bên trong có thể thấy được trện trện âm phong nổi lên, sát khí ngút trời.

Thẩm Lạc kinh nghi, pháp trện trong viện phản ứng càng lúc càng lớn, bắt đầu sáng lên trện trện quang mang thuỷ lam.

"Âm" một thanh âm vang lên!

Một mặt tường viện môn lâu bên cạnh bỗng nhiên sụp đổ, một thân ảnh đen kịt cao khoảng một trượng đâm vào, lại là một cương thi mặc giáp đồng xanh vọt vào, một cước giẫm lên mặt đất pháp trện trong viện.

Chỉ thấy vài tiểu kỳ tam giác kết nối với pháp trện rung động "Soạt", nhao nhao dưới pháp trện dẫn dắt bay xuống hướng cương thi mặc giáp kia, vây quanh thân thể nó, "Âm âm" tất cả nổ bẻ ra.

Từng đoàn từng đoàn ngọn lửa màu vàng từ trên tiểu kỳ phun ra ngoài, trong nháy mắt nuốt sống cương thi mặc giáp vào, kịch liệt bốc cháy lên.

Cương thi kia cuống quít đập hoả diễm trên người, nhưng căn bản không làm nên chuyện gì, ngược lại làm hoả diễm quán quanh khắp thân, bị bỏng rú thảm liên tục, toàn thân bốc lên khói đen tanh hôi.

Thẩm Lạc thấy thế, vung tay lên, một đạo kiếm quang đỏ ngẫu chớp mắt tới, lại nhanh chóng quay về. Bns.

Đầu lâu cương thi mặc giáp theo âm thanh rớt xuống đất, thanh âm rú thảm im bật lại.

Nhưng lúc trước làm ra động tĩnh không nhỏ, đã có không ít âm sát quỷ vật bắt đầu tụ tập tới bên này. Thẩm Lạc biết nơi đây đã không thể lưu lại, dự định lập tức tiến về phủ đệ Trình quốc công.

Hẩn thu thập sơ, lập tức rời tiểu viện, mau chóng bay về hướng thành bắc.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 509: Vạn Quỷ Trường An

Trong Thường Lạc phường, vẫn như cũ hoàn toàn yên tĩnh, ven đường cơ bản không nhìn thấy người nào, chỉ có cô hồn dã quỷ phiêu đảng, mảnh phường thị này tựa như một khu quỷ.

Thảm Lạc không biết trong mây đen trên trời có gì cổ quái hay không, nên không tùy tiện ngự kiếm phi hành, mà cẩn thận đi xuyên trong ngõ phố, tận lực tránh những âm sát quỷ vật kia, tránh được thì tránh, tránh không được thì mạo hiểm xuất thủ, nhưng cũng sẽ cố gắng nhất kích tất sát, tận lực giảm bớt động tĩnh.

Trên đường hắn vừa đi vừa nghỉ, trừ gặp được không ít quỷ vật, cũng đụng phải một ít tu sĩ Nhân tộc, chỉ là địch ta khó phân, Thảm Lạc cũng không trêu chọc, chỉ yên lặng nhớ tất cả trong lòng.

Bất quá, làm hắn nghi ngờ là, ven đường từ đầu đến cuối không thấy người quan phủ Đại Đường, dù sao nhiều loạn lớn như thế, sao lại không xuất động người quan phủ tới thu thập cục diện rồi rầm chứ?

Thảm Lạc liên tiếp đi xuyên qua ba phường thị, một mực đi nhanh đến địa giới Vĩnh Nghiệp phường. Bốn phía bỗng truyền đến trận trận tiếng la giết, rớt cuộc hắn thấy được người quan phủ.

Trên đường hắn gặp một đội quân lính quan phủ đang chém giết cùng mùi máu quỷ vật, liền ra tay giúp đỡ diệt sát. Sau đó dưới một lão binh dẫn đầu, chạy thẳng tới cửa phường bên này.

Trên đường phố ngoài cửa Vĩnh Nghiệp phường, xây bảy tám tòa hành dinh, bốn phía có đại lượng binh sĩ trấn giữ. Trong hành dinh cũng có tu sĩ tọa trấn, hoàn toàn là trạng thái canh phòng như lúc chiến tranh.

Thẩm Lạc được kiểm tra nghiêm ngặt, lại có lão binh kia làm chứng, mới được tiến vào trong phường.

Hắn tiến vào Vĩnh Nghiệp phường, liền bị cảnh tượng trước mắt làm chấn kinh. Chỉ thấy trên đường phố trong phường, khắp nơi đều dựng lều vải đơn sơ, bên trong là bách tính từ các nơi thành nam trốn về đây, sắc mặt từng người khó coi, hiển nhiên còn chưa hoàn hồn.

"Tại sao lại như vậy?" Thẩm Lạc cau mày, thờ dài hỏi.

Từ các dấu hiệu, lần tai họa này ở Trường An thành đã rất nghiêm trọng, vượt xa tưởng tượng của hắn.

"Ai, có lẽ tiên sư không biết, lần này vạn quỷ đột kích, xảy ra quá mức đột ngột, cơ hồ tất cả phường thị thành nam đều có quỷ hoạn xuất hiện, đánh thành trở tay không kịp, chờ phản ứng thì đã chậm." Lão binh thờ dài một tiếng, nói.

"Lần quỷ hoạn này hiển nhiên phía sau có người điều khiển, mưu đồ bí mật tập kích nhằm vào Trường An thành, nên không dễ đối phó như vậy." Thẩm Lạc nói.

"Đúng vậy, đêm qua quan phủ khẩn cấp liên hợp các tu sĩ trong thành, tiến đến tiêu diệt quỷ hoạn. Tuy không phải tập hợp toàn bộ lực lượng, nhưng thực lực không thể khinh thường, kết quả thế nào? Vẫn không thể diệt sát toàn bộ quỷ vật, chỉ có thể ngăn chúng ngoài Vĩnh Nghiệp phường và Sùng Phúc phường, toàn bộ thành nam đều đã thất thủ." Lão binh thờ dài, tiếp tục nói.

Thẩm Lạc nghe vậy, không nói gì nữa, bắt đầu suy nghĩ đến chuyện gặp ba người Tiên Thông lúc trước, trong lòng càng thêm bất an.

Lão binh thấy hấn nửa ngày không nói lời nào, lại mở miệng trấn an:

"Tiên sư cũng không cần quá lo lắng, quan phủ Đại Đường chúng ta cũng không phải dễ trêu chọc, chỉ là tạm thời chưa chinh hợp tốt đội ngũ, mới chưa toàn diện phản công. Huống hồ có tin tức nói, trong thành cũng đã phái người ra khỏi thành cầu viện các tông môn Tiên gia như Hóa Sinh tự. Chờ viện binh đến, liền nội ứng ngoại hợp, tiền hậu giáp kích, bảo đảm chúng không thể trốn thoát."

Trong lời nói lão có cảm giác tự hào về quan phủ Đại Đường, Thẩm Lạc nghe vậy cũng nhiệt huyết lên, mỉm cười nói:

"Đúng vậy, có Trình quốc công cùng mấy đại tông môn tại đây, những kẻ này phách lối không được bao lâu."

Lão binh vốn còn phải trấn giữ thành, đi cùng Thẩm Lạc một nửa đường, liền mỗi người chia một ngả.

Một mình Thẩm Lạc đi về phía hoàng thành, lúc rời Vĩnh Nghiệp phường, hấn phát hiện sắc trời phía trước đột nhiên sáng lên, ngẩng đầu nhìn lên, mới phát giác mây đen bao phủ trên đỉnh đầu nơi này, bị hoàng thành phát ra khí tượng huy hoàng ngăn trở.

Đi tới phủ đệ Trình quốc công, thủ vệ nơi cửa đi vào thông báo một tiếng, rất nhanh liền có một bóng người vội vàng từ trong phủ đi ra, chính là Lục Hóa Minh.

"Ai, Thẩm huynh, ngươi đã tới." Lục Hóa Minh từ xa đã mở miệng kêu lên.

"Đêm qua gặp đại lượng quý vật, lát sau lại phát hiện có tình huống không ổn, nên đến bên này hơi trễ." Thẩm Lạc nói.

"A, xảy ra tình huống gì?" Lục Hóa Minh nhíu mày, vội vàng hỏi.

Thẩm Lạc lập tức kể lại đơn giản chuyện gặp ba người Luyện Thân đàn.

"Người có thể bình yên đào thoát từ trên tay ba tên tu sĩ Ngưng Hồn kỳ, thực sự không dễ." Lục Hóa Minh quan sát trên dưới Thẩm Lạc một chút, thấy thân hấn cũng không có thương thế gì, cười vỗ vai hấn một cái, nói.

"Hiện tại đang xảy ra chuyện gì vậy, có vẻ như một nửa Trường An thành đã bị luân hãm?" Thẩm Lạc hỏi.

"Tình huống có chút phức tạp, trong thời gian ngắn ta cũng không thể nói cho người rõ ràng. Bất quá thượng tầng quan phủ đã có đối sách, cũng không cần quá mức lo lắng, chỉ là trước mắt thời cơ chưa đến, đành làm khổ những bách tính kia." Lục Hóa Minh thở dài.

Nói xong, gã liền dẫn Thẩm Lạc một đường đi vào phía trong Trình phủ.

"Trước mắt chính là lúc dùng người, sáng sớm triều đình cũng đã niêm yết, triệu cáo tất cả tu sĩ trong thành, bất luận tiên sư tông môn gia tộc hay là tán tu, tất cả đều được chiêu mộ tạm nhập vào dưới trướng quan phủ, cùng nhau chống quỷ hoạn." Lục Hóa Minh vừa đi vừa nói.

"Vì bách tính Đại Đường tận trung hiệu lực, tự nhiên không chối từ." Thẩm Lạc không do dự, lập tức nói ra.

"Ha ha, Thẩm huynh nói rất đúng. Như vậy, người ta lại có thể kê vai chiến đấu." Lục Hóa Minh cũng cười nói.

Gã vừa dứt lời, trên lệnh bài treo bên hông bỗng nhiên loé lên trập trập quang mang.

"Vốn tính dẫn người đi nghỉ ngơi một lát, xem ra không được rồi, quan phủ bên kia triệu gấp, ta phải lập tức đi qua." Lục Hóa Minh nhíu mày, xin lỗi.

"Không sao, nếu có thể giúp được một tay, ta đi cùng người." Thảm Lạc khoát khoát tay, nói ra.

Lục Hóa Minh hơi chân chờ, lập tức nói: "Cũng không phải là công việc tác chiến gì cả . . . Như vậy đi, ta mang người cùng đi, vừa vận dẫn người đến chỗ đóng quân, nơi đó là Tàng Binh điện, chính là chỗ chiêu mộ tu sĩ."

"Được." Thảm Lạc gật đầu nói.

Hai người lập tức đi đến hướng quan phủ Đại Đường bên kia, trên đường Thảm Lạc lại kể những việc mình gặp ven đường cho Lục Hóa Minh nghe.

"Thảm huynh, những lời người nói, đều là tình báo vô cùng trọng yếu, có ý nghĩa không nhỏ đối với tác chiến của chúng ta sau này, đã lập được công lớn đấy." Lục Hóa Minh mỉm cười nói.

Thảm Lạc nghe vậy, ngược lại không quá để ý.

Lục Hóa Minh dẫn Thảm Lạc đến Tàng Binh điện, sau đó cáo từ rời đi trước.

Thảm Lạc đứng trên quảng trường ngoài điện có chút trống trải, đánh giá một chút đại điện màu son khí thế to lớn trước người, cất bước đi vào.

Trong đại điện bày biện không nhiều, đối diện là một cái tủ to lớn cơ hồ cao bằng nóc phòng, phía trên đặt lít nha lít nhít từng cái ô vuông to to nhỏ nhỏ, phía trên dán nhãn, viết từng danh tự.

Trước cái tủ, bày biện ba bàn trà, phía sau mỗi bàn ngồi một người mặc triều phục quan phủ, đang bận rộn đọc sách trên tay, trong lúc nhất thời không ai chú ý tới Thẩm Lạc đến.

"Khụ khụ."

Thẩm Lạc ho nhẹ hai tiếng, ba người kia đồng thời giật mình, nhao nhao ngẩng đầu lên.

"Tiên sư đến đây đăng ký, xin hỏi xưng hô thế nào?" Người ngồi chính giữa, ước chừng bốn năm mươi tuổi, thân hình gầy gò, ngũ quan gầy gò, đứng dậy đầu tiên, ôm quyền nói với Thẩm Lạc.

Hai người còn lại tuổi có vẻ ít hơn, cũng lập tức đứng dậy cung kính thi lễ, sau đó lại cúi đầu ngồi xuống, bận rộn làm việc của mình.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 510: Chiêu Mộ

"Tại hạ Thẩm Lạc, tu sĩ Xuân Hoa huyện Xuân Thu quan." Thẩm Lạc đáp lễ lại, tự giới thiệu.

"Tiên sư cao thượng, khiến cho người bội phục. . Tại hạ Binh bộ văn thư Hà Văn Chính." Người chính giữa tựa hồ chưa từng nghe qua cái tên "Xuân Thu quan", hơi chần chờ một chút, vẫn cung kính chào.

"Bái kiến Hà đại nhân." Thẩm Lạc nghe vậy, chào lại một tiếng.

"Không dám xưng là đại nhân, xin hỏi tu vi tiên sư thế nào?" Hà Văn Chính vội khoát tay, lại hỏi.

"Ngung Hồn sơ kỳ." Thẩm Lạc đáp.

Hà Văn Chính nghe vậy, trong mắt lóe lên vẻ ngạc nhiên, lập tức nói ra:

"Lần này chúng ta chiêu mộ tu sĩ, bố trí đều theo phương thức quân ngũ. Thẩm tiên sư nếu là tu sĩ Ngung Hồn kỳ, như vậy có thể trực tiếp đảm nhiệm chức thập trưởng, quản lý mười tu sĩ Tích Cốc kỳ."

"Thập trưởng? Còn có phân chia như vậy?" Thẩm Lạc có chút ngạc nhiên.

"Tiên sư có chỗ không biết, năm người làm một ngũ, do một tu sĩ Tích Cốc kỳ đảm nhiệm ngũ trưởng, hai ngũ làm một thập, do một tu sĩ Ngung Hồn kỳ đảm nhiệm thập trưởng. Ba thập làm một tiêu, do một tu sĩ Xuất

Khiêu kỳ đảm nhiệm tiêu trưởng, thượng cấp quản lý hạ cấp, phân chia rõ ràng, hành lệnh thông suốt." Hà Văn Chính giải thích.

"Thì ra là thế, vậy làm phiền Hà đại nhân." Thẩm Lạc gật đầu nói.

Trong khi nói chuyện, Hà Văn Chính ngồi xuống, thuận thực lấy ra một quyển sách trống, vừa hỏi thăm các chuyện liên quan đến Thẩm Lạc, vừa nâng bút bắt đầu viết lên.

Ở trong ghi chép không ít nội dung, bao gồm xuất thân quê quán cùng kinh lịch tu đạo, thậm chí còn có công pháp tu luyện.

Thẩm Lạc nghe vậy, lông mày cau lại, ần ần có chút phản cảm.

"Tiên sư không nên hiểu lầm, lần này làm nhiệm vụ sẽ nguy hiểm khó dò, sở dĩ ghi chép những thứ này, cũng là vì ứng đối một ít tình huống bất trắc, không đến mức triều đình muốn trợ cấp lại không biết chỗ để đưa đến." Hà Văn Chính phát giác Thẩm Lạc có chút khó chịu, vội vàng giải thích.

Thẩm Lạc nghe vậy, cũng hiểu ra mấy phần, nhưng vẫn nhịn không được hỏi:

"Công pháp sở tu, vì sao cũng phải đăng ký?"

"Cái này không cần nói tỉ mỉ, nói giản lược một chút công pháp thuộc tính, cùng am hiểu chuyện gì là được, cũng chỉ để tham khảo lúc phân chia đội ngũ, để cho tổ đội tu sĩ liên thủ tương hợp thuộc tính mà thôi." Hà Văn Chính tranh thủ thời gian đáp.

Thẩm Lạc nghe vậy, gật đầu nhẹ, xem như đồng ý lời giải thích này.

Hà Văn Chính vụng trộm vuốt mồ hôi lạnh, thấy Thảm Lạc hiểu đạo lý, trong lòng an tâm hơn chút.

"Thảm tiên sư, vì thống nhất điều hành, tất cả tu sĩ chiêu mộ đều phải tạm thời ở tại một tòa biệt uyển trong quan phủ. Ta đưa hoạ đồ cho ngài xem, bây giờ Nhã Tập uyển bên kia còn hơn phân nửa phòng ốc còn trống, ngài có thể tự lựa chọn." Gã nói tiếp.

"Làm phiền đại nhân tìm giúp ta một chỗ yên tĩnh." Thảm Lạc nói.

"Được, tiên sư đợi chút."

Nói xong, Hà Văn Chính tìm kiếm một phen, chỉ ra mấy chỗ yên tĩnh trên hoạ đồ, để cho hắn chọn lựa.

Thảm Lạc chọn một toà lầu nhỏ hai tầng nằm độc lập ở góc tây nam, cầm chìa khoá, đăng ký một phen rồi chuẩn bị rời đi.

"Tiên sư đừng vội, đây là lệnh bài của ngài, sau này sát quỷ diệt yêu, công tích chấp hành nhiệm vụ, sẽ được ghi lại trên này, bằng vào vật này có thể nhận lấy thù lao tương ứng." Hà Văn Chính vội vàng ngăn hắn lại, từ trong ngăn kéo lấy ra một khối lệnh bài lớn chừng bàn tay, đưa tới.

Thảm Lạc nhận lấy xem xét, phát hiện khá giống với cái của Lục Hóa Minh, nhưng lại khác biệt, trên đó khảm nạm một khối tinh thạch màu xanh sẫm, cũng tuyền khắc một chữ "Lâm".

"Lệnh bài nho nhỏ này ghi chép công tích thế nào?" Thảm Lạc hỏi.

"Tiên sư tru sát quỷ vật xong, chỉ cần tồn lưu một sợi âm sát quỷ khí trên lệnh bài này, là có thể ghi chép công tích. Tồn lưu quỷ khí càng nhiều, ghi chép điểm công lao sẽ càng nhiều, sau đó có thể đổi ban thưởng cũng càng nhiều. Bất quá, cái này chỉ là tích điểm nhỏ vụn vặt, công tích to lớn là

thu hoạch dựa vào chấp hành nhiệm vụ, đây là lấy đội ngũ làm đơn vị kết toán, bình thường ngũ trưởng, thập trưởng nhiều hơn hai thành so với thành viên." Hà Văn Chính nói.

"Cụ thể ban thưởng ra sao?" Thẩm Lạc lại hỏi.

"Dưới tình huống bình thường, điểm công lao có thể dùng để đổi tiên ngọc, nhưng nếu tiên sư có yêu cầu gì đặc thù, tỉ như muốn đổi cho gia tộc thổ địa đồng ruộng cũng có thể. Mặt khác, quốc kho Đại Đường cũng sẽ xuất ra trân tàng linh tài pháp khí ban thưởng, bất quá cần có điểm công lao cao hơn. Tình huống cụ thể, chờ tiên sư về sau đi đổi là sẽ biết." Hà Văn Chính nói.

Thẩm Lạc gật đầu nhẹ, chợt nhớ tới một chuyện, hỏi: "Vậy nhiệm vụ nhận ở nơi nào?"

"Lần này chiêu mộ, hết thấy dùng quy củ quân ngũ, nhiệm vụ không cần đi nhận, độ khó nhiệm vụ do người quản lý phân phối. Lúc có nhiệm vụ, lệnh bài tiên sư sẽ phản ứng, chỉ cần tới đây tập hợp là được. Dưới tình huống bình thường, nếu không có gì đặc biệt, tiên sư không thể cự tuyệt triệu lệnh." Hà Văn Chính giải thích.

"Thì ra là thế, đã minh bạch." Thẩm Lạc nhẹ gật đầu, cáo từ rời đi.

Hắn dắt lệnh bài bên hông, rời khỏi nơi này, dựa theo hoạ đồ chỉ thị, đi về hướng Nhã Tập uyển.

Trên đường đi, lính phòng giữ nhìn thấy lệnh bài bên hông hắn, không ai ngăn cản, đều hành lễ chào.

Nhã Tập uyển ở phía tây nam quan phủ Đại Đường, Thẩm Lạc rất nhanh đi dọc theo một dòng suối nhỏ trong uyển về phía tây nam, tìm tới toà lầu nhỏ của mình.

Vị trí lầu nhỏ khá vắng vẻ, chung quanh cũng không có tường viện, chỉ là một toà lầu nhỏ bằng gỗ nằm lẻ loi trơ trọi một mình.

Thẩm Lạc đẩy cửa đi vào, phát hiện bên trong đã quét dọn sạch sẽ, trên bàn để một cái lư hương ba chân, dù chưa đốt lửa, nhưng trong phòng còn sót lại mùi trầm hương nhàn nhạt.

Thẩm Lạc cảm thấy mỗi mệ, quan sát một chút bày biện trong phòng, bố trí trận pháp trong lầu một, sau đó lên lầu hai.

Lầu hai là một gian tĩnh thất, phía trước cửa sổ đặt một bàn trà, cũng chỉ có một chiếc giường mềm sát tường, trừ những thứ này thì không có vật gì khác nữa.

Thẩm Lạc đi vào trên giường ngồi xuống, bắt đầu điều tức.

Hồi lâu sau, hần chậm rãi mở hai mắt ra, một thân tinh khí thần rốt cuộc khôi phục viên mãn.

Thẩm Lạc tiện tay vung lên, một cái bình sứ xuất hiện trước người hần, bên trong là Nhũ Linh Đan chữa thương kia, hần dự định lần nữa thử Huyền Âm Khai Mạch pháp.

Lần này, không còn là bàng chi kinh mạch nữa, mà thử mở Thủ Dương Minh Đại Tràng Kinh trong thập nhị chính kinh.

So sánh với bàng chi kinh mạch, thập nhị chính kinh có huyết vị càng nhiều, đường đi mạch lạc dài hơn, đối với thân người càng trọng yếu hơn, tiềm ẩn phong hiểm tự nhiên cũng lớn hơn.

Bất quá có nhiều kinh nghiệm trong mộng cảnh, cùng lúc trước một lần thành công, làm Thẩm Lạc có không ít lòng tin.

Hắn đưa tay vỗ túi càn khôn bên hông, thân ảnh Quỷ Tướng lần nữa thăm thẳm trôi nổi ra, trên thân nó ngưng thực ô quang, khí tức toàn thân càng thêm vững chắc, nhìn dường như mạnh hơn mấy phần so với trước.

"Nhìn dáng vẻ của ngươi, công lực tựa hồ lại tinh tiến?" Thần thức Thẩm Lạc đảo qua Quỷ Tướng, hỏi.

"Hồi bẩm chủ nhân, chẳng biết tại sao, lần trước bị ngài cơ hồ lấy hết âm sát khí thể nội, sau này được bổ sung, tốc độ nhanh hơn không ít so với trước. Mà biến hoá này trôi qua, ta phát hiện thể phách Âm Quỷ của mình tựa hồ càng thêm vững chắc." Quỷ Tướng lập tức ôm quyền, khó nén mừng rỡ nói ra.

"A, còn có việc này?" Thẩm Lạc cũng cảm thấy có chút ngạc nhiên, nói.

"Thiên chân vạn xác! Chủ nhân. . . Không biết khi nào ngài lại tu luyện phương pháp lần trước?" Quỷ Tướng cẩn thận hỏi.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 511: Nhiệm Vụ Đầu Tiên

"Hôm nay ta muốn tu luyện, vốn định sử dụng âm sát khí trữ trong túi càn khôn, bất quá nhìn tình huống của ngươi, chỉ sợ trong túi không còn bao nhiêu âm sát khí?" Thẩm Lạc nghe vậy, hỏi.

"Hồi bẩm chủ nhân, âm sát khí hoàn toàn đã bị thuộc hạ thu nạp không còn, bất quá âm sát khí tiến vào thể nội thuộc hạ càng thêm tinh thuần, có thể để cho chủ nhân lấy dùng." Quỷ Tướng lập tức ôm quyền, nói.

"Như vậy rất tốt. Mấy ngày tới nhiệm vụ tru sát quý vật sẽ không thiếu, ngươi cũng không cần lo lắng không có chỗ bù." Thẩm Lạc nói.

"Vâng." Quỷ Tướng lên tiếng, tự giác khoanh chân ngồi đối diện Thẩm Lạc.

Ánh mắt Thẩm Lạc ngưng lại, ngón tay bắt đầu khắc trên cánh tay, chỉ chốc lát sau đã chế thành một bộ phù văn huyết hồng dày đặc.

Hai ngón tay hấn điếm lên hư không về phía Quỷ Tướng, một sợi âm sát khí tinh thuần bắt đầu lao tới phù văn trên cánh tay của hắn.

Trên phù văn sáng lên quang mang, loại cảm giác đau đớn nghĩ văn phê mạch kia lại lần nữa cuốn tới. Thẩm Lạc tập trung ý chí, cẩn thận từng li từng tí bắt đầu thi triển Huyền Âm Khai Mạch thuật.

Thời gian nhoáng một cái, đã sáng sớm ba ngày sau.

Trong lầu nhỏ truyền đến một tiếng gầm nhẹ kiêu ché, cửa sổ lầu hai một mực bị phong bế bỗng nhiên bị đẩy ra.

Thẩm Lạc đứng gần cửa sổ, trong đôi mắt là thần thái trầm tĩnh, ba động khí tức trên thân vẫn đang phun trào, Dương Minh Đại Tràng Kinh trên cánh tay ần ần chớp động lam quang, hiển nhiên đã xuyên suốt.

Vì mở đầu pháp mạch này, Thẩm Lạc ăn nhiều đau khổ so với trước kia, càng gian khổ hơn so với trong mộng. Thủ Dương Minh Đại Tràng Kinh đứt gãy ba lần, huyết Khúc Trì và huyết Hợp Cốc thì nổ tung một lần.

Trong đó ba lần đoạn mạch vẫn còn tốt, đều được hấn dùng Đại Khai Bác Thuật chữa trị, nhưng huyết Khúc Trì nổ tung lại làm nửa cánh tay hấn cơ hồ nổ nát, làm tâm mạch ngực bụng bị tạc trọng thương theo. Nếu không phải hấn kịp thời ăn vào Nhũ Linh Đan, dù may mắn không chết, ngày sau con đường tu đạo chỉ sợ cũng phải dừng lại.

Mặc kệ hấn ngậm bao nhiêu cay đắng, đầu pháp mạch này chung quy đã ngưng tụ thành.

Hấn đứng ở cửa sổ hít khí trời một lát, ánh mắt trông ra cảnh đẹp phía ngoài, nỗi lòng dần dần an tĩnh, liền ngồi trở lại trên mặt đất, bắt đầu nhắm mắt điều tức, thử tu luyện công pháp « Hoàng Đình Kinh ».

Vừa mới thử một cái, cặp mắt của hấn bỗng nhiên mở ra, trong mắt tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Lúc trước tu luyện Hoàng Đình Kinh, loại cảm giác gập ghềnh kia rõ ràng đã giảm bớt, tốc độ vận chuyển pháp lực trong cơ thể hấn đã nhanh hơn trước không ít, thông thuận cũng gia tăng lên.

"Quả nhiên, pháp mạch nhiều ít ảnh hưởng lớn đến tư chất tu hành, nếu có thể đả thông tất cả pháp mạch thập nhị chính kinh, tốc độ tu luyện tất

nhiên có thể cải biến nghiêng trời lệch đất?" Thảm Lạc trầm nghĩ trong lòng.

Hắn nghĩ như vậy, định tiếp tục tu luyện, bên hông bỗng nhiên có một trận quang mang xanh biếc lấp lóe. Hắn vội cúi đầu nhìn lại, mới phát hiện khối tinh thạch màu xanh sẫm trên lệnh bài quan phủ kia lấp lóe.

Lông mày hắn hơi nhăn lại, đành tạm thời dừng tu luyện, đứng dậy đi về hướng Tàng Binh điện.

Tiến vào điện, Thảm Lạc phát hiện trong điện có nhiều người hơn không ít so với vẻ hiu quạnh ngày trước.

Trừ Hà Văn Chính cùng hai gã Binh bộ văn thư khác, còn đứng mười tên tu sĩ.

Mười người này chia làm hai đội, mỗi đội lấy một tên tráng hán khôi ngô, cùng một lão giả lưng còng cầm đầu.

Trong đó tráng hán khôi ngô, bộ dáng có chút thô kệch, mấy người sau lưng thân hình cũng đều cường tráng, phục sức trên người bọn họ giống nhau, tất cả đều là trang phục màu xanh ngấn, chỗ ngực đều thêu hai chữ "Sơn Quyền".

Tên lão giả còng xuống kia, ánh mắt có vẻ hơi vẩn đục, làn da khô quắt, chỉ có một đôi tay trơn mềm lạ thường, nhìn tựa như là thiếu niên mới hai mươi tuổi.

Sau lão đi theo bốn người, niên kỷ cũng không lớn, từng người ước chừng chỉ mười ba mười bốn tuổi, đôi mắt sáng, có chút tuần tiếu, phục sức trên thân mặc dù không giống nhau, trên tay tất cả đều mang theo một đôi thủ sáo xà văn màu tím.

"Thẩm tiên sư, ngài đã tới." Hà Văn Chính thấy thế, lập tức đứng dậy chấp tay chào.

Những người còn lại thấy thế, cũng đều chấp tay với hắn.

"Hà đại nhân, các vị đạo hữu." Thẩm Lạc ôm quyền hoàn lễ.

"Thẩm tiên sư, mười vị tiên sư này chính là tất cả thành viên đội ngũ ngài." Hà Văn Chính giới thiệu.

"Thẩm tiên bối, tại hạ trưởng lão Sơn Quyền tông Chu Mạnh, đây đều là môn hạ đệ tử, lần này cùng đi, thay tông môn xuất lực cho Trường An thành." Đại hán khôi ngô ôm quyền, nói ra.

Thẩm Lạc chấp tay đáp lại.

"Thẩm tiên bối, tại hạ đệ tử Khô Vinh tông Triệu Đình Sinh, đây đều là sư huynh đệ trong môn ta, còn xin tiên bối che chở." Lão giả lưng còng kia cũng ôm quyền nói.

Thẩm Lạc nghe vậy, hơi kinh ngạc, lại nhìn chăm chăm cẩn thận tra xét thân lão, trong lúc nhất thời lại quên hoàn lễ.

"Thật có lỗi, đã thất lễ." Chờ hắn kịp phản ứng, liền nói gấp.

"Không sao, bộ dáng vẫn bối ai thấy cũng đều kinh ngạc cả." Triệu Đình Sinh bộ dáng lão giả, khoát tay áo nói.

Thẩm Lạc lúc này nhớ lại, lúc trước ở Trường An, từng nghe Tạ Vũ Hân đề cập tới Khô Vinh tông, nói nếu hắn gặp tu sĩ tông môn này, tốt nhất nên tránh xa, bởi vì bọn họ am hiểu dùng độc, thường có thể im ắng giết người.

"Triệu đạo hữu, chẳng lẽ tu luyện bí thuật Khô Cốt Tâm Pháp của quý tông?" Thẩm Lạc hiếu kỳ hỏi.

"Không sai, trước mắt chính vào thời kỳ cây khô, khiến tiền bối chê cười rồi." Triệu Đình Sinh nhẹ gật đầu, cười ha ha nói.

Thẩm Lạc thấy thế, trong lòng có chút nghi hoặc. Triệu Đình Sinh trước mắt này nói chuyện hành động, không khớp với Tạ Vũ Hân nói về tu sĩ Khô Vinh tông. Trong miệng nàng, tu sĩ Khô Vinh tông phần lớn tính tình cổ quái, có thù tất báo, có vẻ vừa chính vừa tà.

"Tại hạ Thẩm Lạc, tu sĩ Tiểu Mao Sơn nhất mạch Xuân Thu quan. Nhiệm vụ sau này, còn xin chư vị hết sức giúp đỡ." Thẩm Lạc ôm quyền, nhìn mọi người nói.

Mấy người Chu Mãnh nghe vậy, thần sắc hơi đổi, cũng đều ôm quyền với hắn, có vài phần qua loa.

Trong lòng Thẩm Lạc biết hơn phân nửa mấy người chưa nghe nói qua Xuân Thu quan, nên cũng không so đo.

"Nếu chư vị đã biết nhau, vậy ta nói về nhiệm vụ trước đã." Lúc này Hà Văn Chính mới mở miệng nói.

"Hà đại nhân xin mời." Thẩm Lạc nói.

"Nhiệm vụ lần này, là muốn chư vị tiến về Đôn Nghĩa phường ở thành tây chếch hướng nam, ở nơi đó có một công xưởng pháo hoa lớn nhất Trường An thành, bên trong còn có rất nhiều diêm tiêu thuốc nổ. Nếu để cho tặc nhân lấy được, sẽ tạo thành tổn thất to lớn, hi vọng chư vị có thể đi vào nơi đó, tiêu hủy nó." Hà Văn Chính chậm rãi nói.

Đám người nghe vậy, có chút sững sờ, cuối cùng, trong miệng Chu Mãnh kêu lên hai chữ:

"Chỉ vậy?"

Tất cả bọn hắn lần đầu chấp hành nhiệm vụ, nguyên lai tưởng rằng sẽ tập hợp lực lượng, đi chém giết quý vật, chẳng ngờ nhiệm vụ lại là cái này?

"Chỉ tiêu hủy diêm tiêu thuốc nổ thôi sao?" Thẩm Lạc cũng nhin không được hỏi.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 512: Vừa Chính Vừa Tà

"Đương nhiên, trừ tiêu hủy những vật này, ven đường còn phải dò xét dấu vết quý vật hoạt động, nếu đụng phải bách tính gặp nạn, cũng phải ra tay cứu viện." Hà Văn Chính bổ sung.

"Chỉ là loại chuyện này, không cần thiết phải lao sư động chúng, phải nhiều người đi như vậy. Chỉ cần năm đệ tử Sơn Quyền tông chúng ta là đủ rồi . ." Chu Mãnh nhú mày nói.

"Thực lực chư vị tiên sư Sơn Quyền tông tự nhiên không thể khinh thường, chỉ là trước mắt tất cả nhiệm vụ đều như vậy, cần mọi người chung sức hợp tác, bảo đảm vạn vô nhất thất mới được." Hà Văn Chính nói.

"Phía trên đã an bài như vậy, chắc là đã có suy tính. Huống hồ lần này vạn quý xuất hiện ở Trường An, phía sau còn có âm mưu của Luyện Thân đàn, cho nên tồn tại rất nhiều phong hiểm không biết, chúng ta vẫn nên cùng hành động mới ổn thỏa." Thẩm Lạc nghĩ nghĩ, nói.

"Thẩm tiên bối nói rất đúng." Triệu Đình Sinh đồng ý.

Chu Mãnh nghe vậy, cũng không nói thêm gì nữa, một đoàn người rời Tàng Binh điện, đi về hướng Đôn Nghĩa phường.

Rời quan phủ Đại Đường, đám người đi hướng tây, đến Hoài Viễn phường, sau đó mới bắt đầu tiến lên phía nam. Ven đường bọn hắn nhìn thấy đội ngũ giáp sĩ Đại Đường tuần tra khắp nơi, nhìn thấy trên thân bọn hắn đeo lệnh bài quan phủ, đều từ xa chào theo quân lễ.

Tình huống ba phường Hoài Viễn, Vĩnh Thọ cho đến Gia Hòa còn tốt, ven đường mặc dù nhìn thấy không ít lều vải do nạn dân thành nam làm, nhưng đa số đều ngay ngắn trật tự, an bài thỏa đáng.

Thoáng qua rìa nam Gia Hòa phường, có thể nhìn thấy từ xa không ít nơi có khói đặc bốc lên, hiển nhiên hỏa loạn cũng không dừng lại.

Trên màn trời phía xa, tầng mây đen nồng đậm kia giống như một khối thiết bản đè lên đầu tất cả mọi người, cũng đặt ở tim tất cả mọi người, khiến cho bọn hắn cảm giác ngay ngực bị kìm nén một hơi, thở ra cũng không thoải mái.

Qua Gia Hòa phường, tiến vào Vĩnh Bình phường, liền triệt để không thấy tung tích người nữa, khắp nơi đều là phòng ốc sụp đổ, cùng thi thể người chết và súc vật, có bị sập mái nhà vùi lấp, có người trực tiếp phơi thây bên đường.

Mỗi lần nhìn thấy những thứ này, Triệu Đình Sinh đều để sư huynh đệ trong môn lấy ra một ít bột phấn màu vàng, rải lên những thi thể này và phụ cận, trên đường nếu gặp giếng nước, cũng sẽ rải lên một chút.

Thấy mấy người Thẩm Lạc lộ vẻ nghi hoặc, lão mở miệng giải thích:

"Thi thể những bách tính này tạm thời chưa có người thu, chỉ có thể để bên ngoài, sợ sau này sẽ sinh dịch bệnh, bỏ thêm chút sức để xử lý, cũng giảm bớt nỗi lo về sau."

Nghe lão nói vậy, trong lòng Thẩm Lạc hơi động, càng cảm thấy nghi hoặc, Khô Vinh tông như vậy sao gọi là vừa chính vừa tà chứ?

"Thẩm tiên bối, đừng nghe hắn nói dễ nghe vậy, bọn hắn vung cái này gọi Tụ Thi Phấn, chuyên thu liễm thi khí, dùng để luyện chế thi độc cùng

Hóa Thi Đan, một hồi trên đường về sẽ thu lấy đó." Chu Mãnh lại một câu nói toạc thiên cơ.

Thẩm Lạc nghe vậy, hơi sững sờ, chợt cười nói: "Mọi thứ đều có lợi và hại, nếu có thể phòng dịch bệnh, thu chút thi khí cũng không sao, không ảnh hưởng toàn cục."

Triệu Đình Sinh nghe lời ấy, ngược lại có chút ngạc nhiên, tựa hồ đã lâu chưa từng nghe người khác lấy thiện ý ước đoán hành động của đệ tử Khô Vinh tông bọn họ.

Thẩm Lạc nói xong, đám người cũng không nói thêm gì nữa, bắt đầu im lặng tiến lên.

Chỉ là càng đi hướng nam, thảm trạng trên đường càng nhiều, đến mức đệ tử Khô Vinh tông mang Tụ Thi Phần không đủ dùng.

"Nhanh đến Đôn Nghĩa phường, bên này đã bị quỷ vật chiếm cứ, chur vị cẩn thận chút, tận lực tránh va chạm, trước hoàn thành nhiệm vụ lại nói." Thẩm Lạc dặn dò.

"Vâng." Đám người nhao nhao đáp ứng.

Bởi vì kiến trúc trong Đôn Nghĩa phường cơ hồ đã bị phá huỷ hơn phân nửa, con đường trong phường đã không thể tìm, đám người chỉ có thể dựa vào địa đồ của Hà Văn Chính cho, bắt đầu tìm kiếm trong từng tòa phế tích.

Mặc dù đang vào ban ngày, gần giữa trưa, nhưng mảnh khu vực này bị mây đen che phủ, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy quỷ vật qua lại trên đường phố.

Bất quá, Thẩm Lạc thông qua quan sát phát hiện, quỹ tích hoạt động của những quỷ vật này rất có ý tứ, đại đa số cũng chỉ cố định trong phương viên

trăm triệu, cả đám tựa như cô hồn dã quỷ, so với đám hung tính đại phát đêm trước, ngược lại bình hoà hơn không ít.

Đám người Thẩm Lạc đi đường cẩn thận né tránh, rốt cuộc tới góc tây bắc Đôn Nghĩa phường thì tìm được xưởng pháo kia.

Chỉ là làm bọn hắn có chút ngoài ý muốn chính là, cơ hồ tất cả kiến trúc khu vực này đã bị hủy hoại, chỉ có tiểu viện xưởng pháo hoa ở giữa còn hoàn hảo không chút tổn hại, bốn phía thỉnh thoảng vẫn thấy hơn trăm đầu quỷ vật.

"Lại có nhiều quỷ vật như vậy trấn giữ, xem ra quan phủ lo lắng không phải không có lý, bọn gia hoả Luyện Thân đàn quả nhiên muốn lợi dụng nơi này." Thẩm Lạc mang theo đám người trốn sau một đoạn tường phế tích cách đó trăm triệu, nhẹ giọng nói.

"Chỉ hơn trăm quỷ vật, không đủ gây sợ, giao cho chúng ta." Chu Mãnh vỗ ngực, nói.

"Hơn một trăm quỷ vật này chỉ là bên ngoài, tình huống bên trong thế nào, người biết rõ sao?" Triệu Đình Sinh hỏi.

"Khoảng cách xa như vậy, thần thức của ta tạm thời cũng vô pháp tới gần, dò xét không được tình huống bên trong, không thể tùy tiện tiến công." Thẩm Lạc cũng mở miệng nói.

Chu Mãnh nghe vậy, lại bật cười lớn, nói:

"Chuyện này có đáng gì, để Lỗ Sâm mang tiền bồi đi qua, đến phụ cận dò xét một phen là được."

Gã vừa dứt lời, trong đám Sơn Quyền tông liền có một thanh niên nhỏ con thân hình thấp bé, làn da ngăm đen đứng dậy.

"Thâm tiên bồi, tại hạ biết chút độn thổ thuật, có thể mang ngài đi dưới đất, chỉ là không biết phải đến gần bao nhiêu mới được?" Dịch tị bạnh ngọc sách. Người này chấp tay với Thâm Lạc, nói ra.

"Đi đến trong vòng mười trượng mới có thể dò xét được." Thâm Lạc trầm ngâm nói.

"Không vấn đề." Lỗ Sâm ma quyền sát chương, kích động nói.

Nói xong, gã lấy từ trong ngực ra một tấm phù lục giấy vàng, hai ngón kẹp lấy vỗ trên lưng Thâm Lạc, sau đó một tay bấm pháp quyết, trong miệng ngâm khê vài tiếng, trên thân liền sáng lên một đạo quang mang màu vàng.

Sau đó, gã đưa tay đặt trên vai Thâm Lạc, trên thân có ánh sáng sáng lên bao phủ Thâm Lạc vào trong.

"Đi."

Chỉ nghe gã quát khê một tiếng, trên mặt đất "Két" nứt mở một khe hở dài khoảng ba thước, đạo hoàng quang kia rót vào trong đó, thân ảnh của hai người liền biến mất không thấy.

Thâm Lạc cảm thấy quanh thân được một tầng quang mang nhu hòa bao phủ, nham thạch cứng rắn ngoài thân cũng giống như hòa tan ra, trở nên mềm mại như nước, nhanh chóng chảy xuôi qua thân hắn.

Loại cảm giác này khá giống với lần Câu Hồn Mã Diện dẫn hắn bỏ chạy dưới mặt đất.

Bất quá mười mấy hơi thở sau, thân hình hai người liền ngừng lại.

"Thẩm tiên bồi, vị trí xưởng pháo cách chừng mười trượng ngay trên đỉnh đầu chúng ta, ngài có thể thử dò xét một chút." Lỗ Sâm mở miệng nói.

Thẩm Lạc gật đầu nhẹ, bắt đầu nhắm mắt ngưng thần, cẩn thận không chế thần thức thăm dò lên trên.

Chỉ chốc lát sau, hai mắt hắn mở ra, nói với Lỗ Sâm: "Được rồi, chúng ta trở về."

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 513: Bẫy Rập

Lỗ Sâm thấy Thảm Lạc lên tiếng, cũng không nói thêm gì, lập tức lại thôi động pháp quyết, hai người nhanh chóng về lại phế tích sau tường.

"Thế nào?" Chu Mãnh tiến lên đón, hỏi.

"Tu vi những quý vật bên ngoài chỉ là Luyện Khí kỳ, trong xưởng cũng không có quý vật, chỉ có hai tên tu sĩ Tích Cốc kỳ tọa trấn. Chu đạo hữu, Triệu đạo hữu, các ngươi theo ta vào, những người còn lại ở bên ngoài giải quyết những quý vật kia." Thảm Lạc nói xong, lại phân phó.

"Được." Đám người đáp ứng.

"Nhớ kỹ, nhiệm vụ lần này chủ yếu là tiêu hủy thuốc nổ, tận lực bắt sống hai tên tu sĩ kia, sau khi thành công, không cần ham chiến, lập tức trở về." Thảm Lạc dặn dò.

Đám người im lặng gật đầu.

"Action."

Thảm Lạc ra lệnh một tiếng, mười một bóng người đồng loạt nhảy ra đầu tường, thẳng đến xưởng pháo.

Những quý vật kia ngửi khí tức sinh mệnh, cũng nhao nhao đánh tới bên này.

Thâm Lạc đi đầu đám người vung tay lên, Thuận Dương Kiếm Phôi "Vèo" một tiếng bắn ra, thế như chẻ tre giết vào trong đám quý vật, trực tiếp xuyên qua bảy, tám đầu quý vật.

Thân ảnh hần xuyên qua, trực tiếp lướt qua bức tường ngoài xưởng pháo.

Toàn thân Chu Mãnh phát ra kim quang, cả người như phủ lấy một tầng áo giáp hoàng kim, theo Thâm Lạc phóng vào trong xưởng.

Triệu Đình Sinh nhìn như như lão giả lưng còng, thân hình nhảy nhót như viên hâu, cũng nhảy qua tường cao, đi vào.

"Ầm" một tiếng vang lên!

Thân hình Thâm Lạc rơi xuống, thẳng đến một phòng ốc trong viện, tay vung lên. Một con dấu hình núi màu vàng bay vào không trung, sáng lên một mảnh tia sáng màu vàng.

Trong quang mang, từng hư ảnh sơn nhạc nổi lên, một tòa tiếp một tòa đập xuống.

"Ầm" một tiếng nổ đùng!

Sơn nhạc rơi xuống đất, phòng ốc kia lập tức sụp đổ, hóa thành bột mịn.

Trong viện cuốn lên mảng lớn khói bụi, bên trong truyền ra hai tiếng chửi mắng, lập tức có hai đạo nhân ảnh từ đó chạy ra, có chút chật vật té ngã trên đất, lăn hai vòng mới xoay người đứng lên.

Theo khói bụi tán đi, hiện ra thân ảnh hai người, một là hán tử thô lỗ mang áo ngắn vàng nhạt, cùng một nữ tử váy đỏ trang điểm đậm.

Không chờ bọn họ mở miệng nói chuyện, sau lưng liền có một bóng người, lấy thế thái sơn áp đỉnh hạ xuống, chính là Chu Mãnh.

Tên hán tử thô lỗ kia khẽ quát một tiếng, hai tay giơ cao lên trên không, ngoài thân lập tức trào ra cương khí màu đen, lại lấy thế Bá Vương khiêng đỉnh đẩy lên trên không.

Hai chân Chu Mãnh cùng hai tay hán tử kia va chạm, phát ra một tiếng vang ngọt ngào!

"Àm. . ."

Cả tòa tiểu viện chấn động kịch liệt theo, kim hoàng quang mang cùng cương khí màu đen va chạm kịch liệt, giằng co không xong.

Nữ tử váy đỏ kia thấy thế, lập tức cổ tay chuyển một cái, lòng bàn tay thêm ra một vòng tròn loé lên huyết sắc hồng quang sắc bén, tiếng rít đai tác chém ngang về phía cổ Chu Mãnh.

Ngay lúc sắp đắc thủ, động tác của nàng đột nhiên cứng đờ, trên cánh tay huy động vòng tròn đột nhiên bốc lên một tầng u quang màu lam, làn da nhanh chóng thối rữa, mặt ngoài mọc ra từng đoá từng đoá hoa nhỏ màu sắc diễm lệ.

"A. . ." Nữ tử váy đỏ kinh hô một tiếng, vội vàng thu tay về, lúc này mới phát hiện vừa rồi cũng chỉ là hư ảo, trên cánh tay của nàng cũng không có dị dạng gì.

Nhưng mà, chờ nàng muốn ra tay nữa thì đã muộn.

Chỉ thấy hai bàn tay ónh khiết như ngọc đột ngột từ phía sau cổ nàng kéo dài ra, bóp chặt cổ nàng. Một tầng thi khí màu đen lập tức từ trong cánh tay chảy xuôi ra, trong nháy mắt xâm nhập vào làn da của nàng.

Làn da nữ tử váy đỏ cấp tốc biến thành đen, cả người triệt để cứng tại chỗ, không cách nào động đậy.

Thẩm Lạc nhìn thấy, cũng có chút ngạc nhiên, bất quá động tác dưới chân không ngừng, ngoài thân tản mát ánh trắng, thân hình trong nháy mắt lướt ngang đến trước hán tử thô lỗ, nhắc chuông lên, Thuần Dương Kiếm Phôi bắn nhanh ra, lơ lửng trước mi tâm gã.

"Chớ lộn xộn, nếu không ta lập tức quấy nát thức hải ngươi." Thẩm Lạc lạnh giọng uy hiếp.

Mắt hán tử thô lỗ kia sáng lên, ô quang trên thân bắt đầu nhanh chóng co vào, thân hình lập tức chùn xuống, bị Chu Mãnh ép xuống trực tiếp té quy trên đất.

"Các ngươi là người quan phủ?" Không đợi Thẩm Lạc tra hỏi, hán tử thô lỗ kia mở miệng trước.

"Chu đạo hữu, Triệu đạo hữu, hai người các ngươi canh chừng bọn hần, ta đi tìm diêm tiêu thuốc nổ." Thẩm Lạc không trả lời đối phương, nói xong thân hình lóe lên, đi vào trong viện tìm kiếm.

Nhưng mà, khiến cho hần có chút ngoài ý muốn chính là, các nơi trong viện vậy mà tìm không thấy thuốc nổ, ngay cả nhà kho dưới mặt đất cũng không có vật gì, tựa hồ đã sớm bị người lấy sạch.

"Diêm tiêu thuốc nổ ở đâu?" Thẩm Lạc trở lại trong viện, nhíu mày hỏi.

"Ngay trong nội viện này, ngươi hãy đi tìm, chỉ cần ngươi tìm được." Hán tử thô lỗ cười lạnh một tiếng, nói.

Gã vừa dứt lời, Chu Mãnh ép trên người gã liền sáng lên một vàng sáng màu vàng, một cỗ cự lực lập tức ép xuống. Hán tử thô lỗ kia liền bị một

cước giẫm trên mặt đất, phát ra một tiếng kêu đau đớn.

"Tốt nhất người nên biết phối hợp." Chu Mãnh nhíu chặt mày, uy hiếp.

"Hắc hắc. . ." Hán tử thô lỗ cười khan một tiếng, cũng không nhiều lời nữa.

"Nếu hấn không chịu nói, không bằng người nói cho chúng ta biết." Tay Triệu Đình Sinh siết chặt cổ nữ tử váy đỏ kia, cười hỏi.

Da thịt trên mặt nữ tử váy đỏ vốn trắng nõn, cơ hồ toàn bộ biến thành màu gan heo, trong hai mắt hoàn toàn mơ hồ, ngực phập phồng kịch liệt, hiển nhiên rất là thống khổ, há to miệng, tựa hồ muốn nói gì, lại nói không ra được.

Triệu Đình Sinh thấy thế, trong lòng bàn tay sáng lên một đoàn ô quang, hắc khí trên mặt nữ tử váy đỏ tựa như vật sống, tràn vào bàn tay của lão, sắc mặt nàng bắt đầu dần dần khôi phục như thường.

Nữ tử váy đỏ bỗng nhiên thở dốc một hơi, trong mắt bỗng nhiên hiện lên một tia quang mang ngoan lệ.

"Không tốt."

Thẩm Lạc phát giác không đúng, vội vàng nhắc chuông đánh tới, nhưng vẫn chậm một bước.

Chỉ thấy nữ tử kia đột nhiên mở lớn miệng, khóe miệng vỡ ra, lớn thêm mấy lần.

"A. . ."

Một tiếng kêu bén nhọn đâm rách màng nhĩ trong nháy mắt vang vọng toàn bộ Đôn Nghĩa phường. Quỷ vật du đang bốn phía lập tức cứng đờ,

nhao nhao chuyển hướng cực tốc lao vọt tới xưởng pháo.

Thần sắc Triệu Đình Sinh đột biến, trong mắt lóe lên vẻ ngoan lệ, một bàn tay bỗng nhiên nhô ra, trực tiếp đâm vào miệng nữ tử váy đỏ, khiến cho thanh âm rít lên im bật.

Ngay sau đó, sương mù màu đen trong tay lão tuôn trào ra, nhao nhao rót vào thể nội nữ tử váy đỏ.

Khuôn mặt nữ tử rất nhanh trở nên dữ tợn dị thường, từng sợi huyết quang màu xanh đen bạo khởi, bò đầy toàn bộ gương mặt, chỉ chốc lát toàn thân thị cứng đờ chết đi.

Hán tử thô lỗ thấy đồng bạn bỏ mình, trong lòng biết mình cũng không thể sống nổi, song quyền bỗng nhiên đập xuống mặt đất, toàn thân tăng vọt ô quang tăng, phản chấn chân Chu Mãnh giẫm ở trên người gã ra.

"Các ngươi không phải muốn tìm thuốc nổ sao? Ta cho các ngươi." Nói xong, gã thả một viên đan dược màu đen vào trong miệng, cắn nát.

Ngay sau đó, trên thân gã liền có mảng lớn ô quang tuôn trào ra, hóa thành một vòng xoáy màu đen to lớn cực tốc xoay tròn.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 514: Tâm Phục Khẩu Phục

Ba người Thảm Lạc lập tức cảm thấy có một cỗ lực kéo to lớn truyền đến, kéo bọn hắn không ngừng cuốn tới vòng xoáy màu đen.

Tầm mắt của hắn rơi vào ba nhãn trĩ vật trên tay hán tử thô lỗ, lập tức hiểu ra: "Diêm tiêu thuốc nổ đều trong nhãn trĩ vật của hắn, tên này muốn kéo chúng ta đồng quy vu tận."

Thuốc nổ phạm tục mặc dù uy lực có hạn, nhưng nếu kết hợp với pháp lực đan điền tu sĩ bạo phá, uy lực cũng tuyệt không cho phép khinh thường, dưới tình huống như vậy cận thân phóng thích uy năng, Thảm Lạc cũng không dám nói có thể toàn thân trở ra.

Trong lòng Thảm Lạc run lên, lập tức vận chuyển pháp lực toàn thân, ra sức tránh thoát hắc quang lôi kéo, di chuyển về phía bên ngoài gian phòng.

Cách hắn không xa, toàn thân Chu Mãnh lập loè kim quang, cũng đang ra sức tránh thoát lực hút, nhưng nhiều nhất chỉ có thể duy trì thân hình không lụi, muốn thoát đi càng si tâm vọng tưởng.

Triệu Đình Sinh thì không cách nào ngăn cản, thân hình từng bước bị kéo về phía sau, mắt thấy là sẽ bị kéo đến bên người hán tử.

Thảm Lạc nhìn qua, thân hình lụi về sau, hai tay túm kéo lấy cánh tay hai người Chu Mãnh, vận chuyển pháp lực toàn thân bỗng nhiên ném đi, ném thẳng hai người ra ngoài viện.

"Dẫn bọn hắn đi. . ."

Tiếng nói của hắn còn chưa rơi xuống, liền bị một tiếng nổ rung trời che khuất.

Bản dịch được dịch tại Bạch ngọc sách. Mời bạn đọc đến đúng trang dịch để ủng hộ diễn đàn và dịch giả.

"Thâm tiên bối. . ." Hai người Chu Mãnh đều ngạc nhiên hét lớn.

Thanh âm nổ đùng vang lên, đại địa chấn động kịch liệt, toàn bộ xưởng pháo sụp đổ ầm vang, khói bụi nổi lên bốn phía.

Bọn người Chu Mãnh căn bản không kịp tránh xa, liền bị nguồn lực lượng này chấn té ngã xuống đất.

Nhưng mà, khiến cho tất cả mọi người ngạc nhiên chính là, trong xưởng pháo cũng không có cảnh tượng ánh lửa ngút trời xuất hiện, mà bọn họ cũng không bị gợn sóng mạnh mẽ hơn trùng kích, uy lực bạo tạc này, thấp hơn nhiều so với dự liệu của bọn họ.

"Có chuyện gì vậy?" Thần sắc Triệu Đình Sinh cứng ngắc, thì thào hỏi.

Chu Mãnh không nói gì, chỉ gắt gao nhìn chăm chăm khói bụi bay tứ tán phía trước.

Chờ đến lúc bụi bặm triệt để tan đi, mọi người mới nhìn thấy trong một mảnh phế tích, có một chung ảnh màu vàng to lớn lóe lên quang mang, phía trên có thể thấy được mấy long ảnh tới lui không ngừng.

"Thâm tiên bối. . ." Chu Mãnh mở miệng kêu lên.

Chỉ thấy bên cạnh chung ảnh màu vàng kia, còn đứng đấy một bóng người, duy trì động tác hai tay đẩy ngang về phía trước, chính là Thâm Lạc.

Đám người thấy thế, vội chạy lại.

Thẩm Lạc kêu lên một tiếng đau đớn, thân hình bỗng nhiên ngã về phía trước, nửa quỳ trên mặt đất.

Cùng lúc đó, chung ảnh to lớn đứng lặng phía trước chợt run lên.

Ngay sau đó, "Két" một tiếng vang giòn từ bên trên truyền ra, một khe hở trên chuông đồng màu vàng nhanh chóng mở rộng ra, vỡ thành bảy tám khối, rơi xuống dưới.

Bọn người Chu Mãnh chạy đến gần, mới nhìn rõ nơi chung ảnh kia biến mất, trên mặt đất xuất hiện một cái hố màu đen to lớn, bên trong tối đen một mảnh, căn bản nhìn không thấy đáy.

Đến giờ bọn họ mới hiểu ra, vừa rồi là Thẩm Lạc hi sinh một kiện pháp khí cao giai, không chế tất cả uy lực bạo tạc của hán tử thô lỗ kia trong chung ảnh màu vàng, mới cứu vãn tất cả mọi người bọn họ.

"Thẩm tiên bối." Triệu Đình Sinh tiến lên đỡ Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc khoát tay áo, đưa tay lau vết máu nơi miệng, chậm rãi đứng lên, mở miệng nói: "Nơi này không nên ở lâu, chúng ta mau rời đi."

Trong khi nói chuyện, bốn phía đã có khói bụi bốc lên, đại lượng quý vật bắt đầu tụ tập tới bên này.

Hắn bình phục một chút khí tức thể nội, bắt đầu mang đám người nhanh chóng thoát trở về hướng lúc đến.

Chờ bọn hắn trốn vào Vĩnh Bình phường, bắt đầu có quý vật chặn đường phía trước, sau mấy lần bạo phát chiến đấu, cuối cùng vẫn hữu kinh vô hiểm an toàn về khu vực thành bắc.

Thẩm Lạc mang theo đám người trở lại quan phủ Tàng Binh điện, trả nhiệm vụ.

Hắn là người lĩnh đội, thành công hoàn thành nhiệm vụ lần này, trong lệnh bài góp nhặt hai mươi điểm công tích. Chu Mãnh và Triệu Đình Sinh thì mười lăm điểm công tích, mà những người khác thì được mười điểm.

Mặt khác, bởi vì tru sát hai tên tu sĩ Tích Cốc Luyện Thân đàn, ba người Thẩm Lạc còn được hai mươi điểm công lao.

Một lần làm nhiệm vụ phổ thông lại kiếm được bốn mươi điểm công tích cũng là hiếm thấy, nhưng Thẩm Lạc lại không vui, chính mình bởi vì thụ thương không nói, còn bồi thêm một kiện pháp khí Kim Giáp Tiên Y, dù sao cũng lỗ vốn.

Bất quá, qua chiến dịch này, hai người Chu Mãnh và Triệu Đình Sinh triệt để khâu phục tâm phục Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc cùng mọi người cáo biệt một tiếng, liền một mình trở về lầu gõ Nhã Tập uyển.

Trong một tháng sau, Thẩm Lạc liên tục dẫn đội tham gia mấy lần nhiệm vụ, bất quá đều là điều tra tình báo cùng diệt quỷ quy mô nhỏ, cũng chưa khởi xướng phản kích quy mô lớn.

Bất quá, trong thời gian một tháng này, Thẩm Lạc rất ít nhìn thấy bóng dáng Lục Hóa Minh, mặc dù có thời điểm ngẫu nhiên gặp tại quan phủ, cũng chỉ vội vàng nói mấy câu, không có nhiều thời gian nói chuyện với nhau.

Thẩm Lạc mơ hồ có thể nhìn ra, quan phủ Đại Đường không phải không nóng nảy phản kích đoạt lại thành trì, mà là đang tích cực bố trí chiến lược.

Chỉ là chẳng biết tại sao, quý vật cùng Luyện Thân đàn chiếm cứ thành nam cũng "Ăn ý" không tiếp tục khuếch trương.

Cả hai duy trì thế cân bằng thập phần vi diệu, ở giữa chỉ giao phong quy mô nhỏ, tựa hồ cũng đang đợi cái gì.

Đối với chuyện này, Thẩm Lạc cũng không thể quan tâm.

Hắn ngày thường trừ nhận nhiệm vụ quan phủ, sẽ còn tự mình tiến về thành nam diệt sát quý vật, mục đích tự nhiên là thu lấy âm sát khí, tiếp tục tu luyện Huyền Âm Khai Mạch Quyết.

Trải qua lần lượt thử cùng lần lượt thất bại, rốt cuộc hắn lại đả thông hai kinh mạch trong thập nhị chính kinh, tăng thêm bốn chủ mạch lúc đầu cùng một bàng chi kinh mạch, bây giờ đã xuyên suốt bảy đầu pháp mạch.

Tốc độ tu luyện của hắn tăng nhanh không ít, đã ẩn ẩn có thể nhìn thấy bình cảnh Ngưng Hồn sơ kỳ.

Mà theo mấy lần làm nhiệm vụ, hắn dựa vào Thuần Dương Kiếm Phôi cùng lôi phù, chuyện diệt quý dần dần tạo ra chút tên tuổi, không chỉ Sơn Quyền tông cùng Khô Vinh tông cố ý mời chào, ngay cả những tông môn khác trong thành cũng ném cành ô liu tới hắn.

Chỉ là Thẩm Lạc tự nhận mình là đệ tử Xuân Thu quan, đương nhiên sẽ không đáp ứng vào những tông môn khác.

Một ngày này, hắn đang tu luyện trong lầu, Mã Tú Tú đột nhiên tới chơi.

"Thẩm công tử, hôm nay đến thăm không phải vì chuyện gì khác, mà là muốn mua sắm ba tấm Úc Mộng Phù từ ngươi." Mã Tú Tú tiến vào trong tiểu lầu, lúc này nói ngay vào điểm chính.

"Vậy lần trước. . ." Thẩm Lạc chân chờ hỏi.

"Lần trước phù lục thất bại, không thể giải cứu phụ thân, cho nên mới lại cầu người ba tấm phù lục." Mã Tú Tú ai thán một tiếng.

"Nếu mua phù ngược lại không vấn đề, chỉ là trên tay ta tạm thời không có Úc Mộng Phù, cần một ít thời gian mới có thể vẽ ra được." Kiếm tiên, Thẩm Lạc tự nhiên sẽ không cự tuyệt.

"Thời gian không vấn đề, ta nguyện ý chờ, chỉ là giá cả. . ." Mã Tú Tú nói gấp.

"Lúc trước người đã giúp ta không ít việc, chuyện giá cả dễ nói, nếu Mã cô nương có thể tìm tới linh dược tăng tiến tu vi như Nhữ Linh đan trao đổi, vậy không thể tốt hơn." Thẩm Lạc nghĩ nghĩ, nói ra.

Với hắn, vật trân quý nhất, không thể nghi ngờ chính là linh đan diệu dược có thể tăng tiến tu vi.

"Loại linh đan này chỉ sợ khó tìm, bắt quá ta sẽ dốc hết toàn lực." Mã Tú Tú nhăn nhăn mày, bảo đảm.

"Vậy là tốt rồi." Thẩm Lạc gật đầu nhẹ.

"Thẩm đại ca bây giờ cũng coi là có quan thân, không biết chấp hành nhiệm vụ quan phủ thế nào rồi?" Nói xong chính sự, Mã Tú Tú cũng không sốt ruột rời đi, mà cười hỏi.

"Chân chạy việc vặt mà thôi, không có gì đáng nói." Thẩm Lạc cũng tươi cười đáp lại.

Mã Tú Tú hơi cứng lại, thấy hắn tựa hồ không muốn nói nhiều, cũng thức thời không tiếp tục hỏi thăm nữa, chỉ nói chuyện phiếm vài câu rồi cáo

từ rời đi.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 515: Huyền Chập Yêu Đan

Thẩm Lạc nhìn Mã Tú Tú rời đi, lập tức quay người trở về phòng, tiếp tục khổ tu.

Trong nháy mắt, hơn nửa tháng trôi qua.

Theo trong phòng truyền ra một tiếng thét trầm thấp, một cỗ lực lượng vô hình chấn khai mở ra các cửa sổ.

Xuyên thấu qua cửa sổ, có thể nhìn thấy Thẩm Lạc đang nhắm mắt khoan chân ngồi trên đất, trên thân chớp động chín đường cong màu lam, tất cả đều chớp động quang mang sáng tỏ, trên thân tản mát ra một cỗ sóng pháp lực mãnh liệt, so với trước đó cường đại hơn hai ba thành.

Thẩm Lạc từ từ mở mắt ra, trong mắt hiện lên vẻ vui mừng.

Trải qua cố gắng những ngày qua, hãn lần nữa đã thông hai đầu pháp mạch, hiện tại pháp mạch thể nội đã đạt đến chín đầu, có thể so với tư chất Đạo Thể thông thường.

Mà hãn lựa chọn hai đầu kinh mạch này cũng không phải ngẫu nhiên, dựa vào khai mạch, hãn đặc biệt lựa chọn Thủ Tam Dương kinh mạch trong mộng cảnh, đưa pháp lực từ đan điền quán thông hai tay, tăng lên tốc độ thi pháp cực lớn.

Năm ngón tay hãn vung lên, ngón tay chưa mở ra, năm đạo thủy nhận màu lam đã đánh vào trên vách tường cách mấy trượng, tốc độ thi pháp

nhanh gấp mấy lần so với trước, có thể xung điện quang thạch hỏa.

"Phốc phốc", lúc này thanh âm mới chậm rãi truyền đến, trên vách tường bị xuyên thủng ra năm lỗ thủng, năm dòng cát mịn chậm rãi chảy xuống.

Hắn lại thử thôi động pháp khí, tốc độ cũng tăng nhiều, khoe miệng lập tức nhịn không được nhếch lên.

Huyền Âm Khai Mạch Quyết chính là khủng bố như vậy, có thể dựa theo tâm ý người tu luyện, tùy ý lựa chọn kinh mạch chuyển hóa thành pháp mạch, chuyển hoá kinh mạch trọng yếu thành pháp mạch, tiền đồ tu luyện về sau không thể đo lường.

Theo pháp mạch tăng nhiều, tu vi hắn tiến triển cũng lần nữa tăng tốc, lúc này cũng đã triệt để đạt đến Ngưng Hôn sơ kỳ đỉnh phong.

Thẩm Lạc chậm rãi thổ tức hai lần, rất nhanh bình phục nỗi lòng, bắt đầu suy nghĩ cách đột phá Ngưng Hôn trung kỳ. Nếu có thể thành công tiến giai, bằng vào chín đầu pháp mạch, còn có rất nhiều pháp khí lợi hại trong tay, thực lực lập tức có thể thăng hoa đến một tầng mới.

Chỉ là mặc dù tư chất hắn tăng nhiều, nhưng tiến giai cũng không nắm chắc, tốt nhất có thêm ngoại vật tương trợ mới được.

Vào thời khắc này, một tràng tiếng gõ cửa từ bên ngoài truyền đến.

Thẩm Lạc quét thần thức qua, đuôi lông mày vẩy một cái, đứng dậy mở cửa, lại là Mã Tú Tú tới chơi.

"Thẩm công tử, quấy rầy." Mã Tú Tú mỉm cười chào.

Mặc dù nàng không mở miệng nói thêm gì, Thẩm Lạc lại có thể từ trong mắt nàng nhìn thấy một tia bức thiết.

"Mã cô nương, mời vào. Ước Mộng Phù đã vẽ xong, chỉ là vì vẽ ba tấm phù lục này, hao tổn đại lượng tâm lực ta, thật sự là cực khổ đó." Thẩm Lạc mời Mã Tú Tú vào phòng, than khổ.

"Tiểu nữ cũng biết Thẩm công tử vất vả, lần này mang đến một ít thứ, chắc hẳn ngươi có thể sử dụng đó." Mã Tú Tú nói, lấy ra hai bình ngọc một lam một trắng, đẩy đến trước mặt Thẩm Lạc.

"Những thứ này là?" Thẩm Lạc cầm lấy một bình ngọc màu lam, hỏi.

"Trong bình ngọc màu lam này chứa Lam Tâm Đan, trong bình ngọc màu trắng chính là Quảng Linh Đan, đều là đan dược có thể tăng tốc độ tu luyện của tu sĩ Ngưng Hồn kỳ, tin tưởng sẽ hữu dụng với Thẩm công tử." Mã Tú Tú giải thích.

Thẩm Lạc mở ra bình ngọc màu lam, bên trong chứa bảy, tám khóa đan dược màu thủy lam, mặt ngoài quanh quẩn lam quang như nước chảy, đó là một tầng linh lực nồng đậm, đúng là loại đan dược cổ bản bồi nguyên không tệ.

Hắn lại cầm lấy bình ngọc màu trắng mở ra, bên trong chứa năm sáu khóa đan dược tuyết trắng, tản ra linh lực không khác Lam Tâm Đan.

"Đan dược không tệ, chỉ là số lượng hơi ít một chút." Thẩm Lạc có chút chần chừ nói.

"Bởi vì do quý hoạn, trong Trường An thành vật tư cực kỳ thiếu, nhất là đan dược càng khan hiếm, xin Thẩm đạo hữu bao dung một hai. Trừ cái đó ra, tiểu nữ còn mang theo một ít tiên ngọc cùng vật khác, xin Thẩm công tử vui lòng nhận." Mã Tú Tú phát tay lên bàn một cái.

Một mảnh bạch quang hiện lên, "Soạt" một tiếng, trên mặt bàn lại tăng thêm một đồng nhỏ đồ vật.

Một đồng tiên ngọc, một khối tinh thạch màu lam, một viên yêu đan màu đỏ, còn có một gốc linh thảo màu huyền hoàng.

Thâm Lạc nhìn thấy cử động của Mã Tú Tú, bất giác khẽ giật mình.

Kỳ thật những đan dược phụ trợ tu luyện kia, hắn đã tương đối hài lòng, dù sao cũng là vật cần thiết trước mắt, mà về mấy tấm Ưc Mộng Phù cũng không tốn quá nhiều công phu.

Chỉ là trong mắt Mã Tú Tú bức thiết khiến hắn quyết định thử cò kè mặc cả một chút. Ai ngờ hắn vừa nói một câu, Mã Tú Tú liền lấy ra nhiều thứ như vậy, đây cũng là niềm vui bất ngờ.

Thâm Lạc bất động thanh sắc nhìn lướt qua, một đồng nhỏ tiên ngọc này số lượng không ít, chừng hai trăm khối. Tinh thạch màu lam hắn không nhận ra, phía trên chớp động lam quang phi thường thuần túy, hiển nhiên là linh tài Thủy thuộc tính thượng giai. Bns. Về phần viên yêu đan xích hồng kia, từ yêu khí phía trên phán đoán, là yêu đan Ngưng Hồn kỳ.

Cuối cùng là một gốc linh thảo huyền hoàng, hình dạng uốn lượn, giống như một đầu Tiểu Long, đỉnh còn có hai sợi nhô ra màu đỏ thẫm, cực kỳ giống hai cái sừng rồng.

"Chu Long Thảo!" Hắn không quá để ý tinh thạch màu lam cùng yêu đan xích hồng, lại chăm chú nhìn linh thảo sau cùng, thốt lên.

"Thâm công tử thật sự là bác văn quảng thức, không sai, bụi linh thảo này chính là Chu Long Thảo, dược linh đã ba trăm tuổi." Mã Tú Tú thoáng có chút ngoài ý muốn cười nói.

"Mã cô nương thật sự là quá khách khí, những vật này ta rất hài lòng, đây là ba tấm Úc Mộng Phù, xin mời Mã cô nương nhận lấy." Thẩm Lạc không tiếp tục lòng tham không đáy đòi nữa, lấy ra ba tấm phù lục màu vàng đưa tới.

Trên mặt Mã Tú Tú lướt qua một tia kinh hỉ khó kìm nén, nhưng lập tức thu liễm.

Nàng tiếp nhận ba tấm phù lục, cùng Thẩm Lạc nói chuyện phiếm vài câu, rất nhanh cáo từ rời đi.

Thẩm Lạc chờ Mã Tú Tú rời đi, lập tức thu hồi tất cả vật phẩm trên bàn, cũng đứng dậy đi ra ngoài, sau một lát đi vào một chỗ quảng trường phụ cận.

Trên quảng trường có rất nhiều tu sĩ bày quầy bán hàng, khắp nơi rộn rịp rành rành, dòng người như thoi đưa, trừ quy mô ít đi một chút, cũng có mấy phần quang cảnh Tây Thị chưa bị huỷ trước đây.

Dù sao chỉ cần có chỗ cho tu sĩ tụ tập, tất nhiên tồn tại các loại giao dịch, thế là tu sĩ trong thành tự nhiên ở quảng trường này tạo thành một phường thị đơn giản.

Thẩm Lạc xuyên qua từng quầy hàng, đi vào trong một gian thạch ốc giản dị dùng cụ thạch xây thành.

Trong phòng là một cửa hàng đơn sơ, cửa hàng lớn hơn nhiều so với những quầy hàng bên ngoài, kinh doanh phần lớn là các loại vật liệu, nhất là các loại Yêu thú. Chủ cửa hàng là một người mập lùn đang ở bên trong quản lý sinh ý.

Thẩm Lạc lấy ra gốc Chu Long Thảo ném cho người kia, không chút khách khí nói: "Vương đạo hữu, ta đã tìm được Chu Long Thảo. Đưa

Huyền Chập yêu đan cho ta đi."

"Nguyên lai là Thảm đạo hữu, nhanh như vậy đã lấy được Chu Long Thảo, thật lợi hại nha." Nam tử mập lùn cầm lấy linh thảo, ngạc nhiên khen ngợi.

"Không sai, đúng là Chu Long Thảo, tuổi thọ cũng đầy đủ! Huyền Chập yêu đan ở chỗ này, cho ngươi!" Nam tử mập lùn quan sát tỉ mỉ Chu Long Thảo, gật gật đầu, lấy ra một hộp ngọc đưa cho Thảm Lạc.

Thảm Lạc mở hộp ngọc ra, bên trong là một yêu đan màu trắng bạc lớn chừng quả đấm, mặt ngoài yêu đan bao quanh một tầng bạch quang mờ lung, chớp động thật nhanh lên, nhìn kỹ sẽ khiến cho người ta cảm thấy choáng váng hoa mắt.

"Không tệ." Khóe miệng của hắn lộ ra vẻ tươi cười, sau đó đậy hộp ngọc lại.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 516: Bạch Tinh Hoá Hình

"Viên Huyền Chập yêu đan này là chém giết một đầu Ngung Hồn kỳ Huyền Chập Hải Yêu mới có, toàn bộ phương thi cũng chỉ có độc nhất viên này, dùng cho luyện đan, hay luyện chế pháp khí, tác dụng đều cực lớn. Không biết Thảm đạo hữu dùng đan này làm gì? Nếu cần luyện đan, tại hạ ngược lại có mấy phần giao tình với một vị Luyện Đan sư, có thể tiến cử đạo hữu với y một chút." Nam tử mập lùn nhiệt tình nói ra.

"Không cần, Thảm mỗi lấy yêu đan này có tác dụng khác. Lại nói, lần trước ta cần một yêu đan Ngung Hồn kỳ khác, không biết có đầu mỗi gì chưa?" Thảm Lạc thu hồi hộp ngọc, sau đó có chút chờ đợi hỏi.

"Yêu đan ẩn chứa kịch độc vốn thừa thớt, Thảm đạo hữu còn muốn cấp Ngung Hồn kỳ . . . Tại hạ đã tìm hiểu nhiều nơi, đáng tiếc thật sự là. . ." Nam tử mập lùn lộ vẻ mặt đau khổ nói.

"Xin Vương đạo hữu tiếp tục ra sức, chỉ cần có thể tìm ra, giá tiền thì ta có thể lại thêm một chút." Thảm Lạc ôm quyền nói.

"Thảm đạo hữu yên tâm, ta nhất định gấp rút tìm kiếm." Nam tử mập lùn vỗ ngực bảo đảm.

Sau đó, Thảm Lạc không ở đây lâu, rất nhanh quay trở về chỗ ở.

Hắn ngồi xếp bằng ở trên giường, lấy ra Huyền Chập yêu đan thưởng thức một hồi, bảm niệm pháp quyết triệu hồi ra một dòng nước, thi triển Thông Linh Dịch Yêu thuật.

Hắn mua sắm viên Huyền Chập yêu đan này ngược lại không phải vì chính mình, mà là vì tăng lên tu vi cho Bạch Tinh, còn cầu mua viên yêu đan có thuộc tính kịch độc, cũng là vì tăng thực lực cho Mậu Xuân.

Hắn tiến giai Ngưng Hồn kỳ, tự nhiên có thể thông linh Hải Yêu lợi hại hơn, nhưng bất luận là Bạch Tinh, hay là Mậu Xuân, năng lực đều rất hữu dụng, hắn cũng không muốn từ bỏ.

Về phần Lăng Sinh thực sự không giúp đỡ được gì, vài ngày trước hắn đã giải khai thông linh khế ước, đổi thành một quân tằm Ngưng Hồn kỳ khác.

Ngoài ra, theo tu vi hắn tăng lên, số lượng Thông Linh Thú lại tăng lên một con, chỉ là hiện tại Thông Linh Thú đã đủ sử dụng, trong lúc nhất thời hắn cũng không tìm ra đối tượng thông linh tốt hơn, nên giữ lại danh ngạch này.

Thủy động màu đen rất nhanh hiện ra trong hư không phía trước, "Soạt" một tiếng, một con sao biển màu trắng từ trong bọt nước văng khắp nơi trượt ra.

"Chủ nhân, kêu ta là có chiến đấu à?" Bạch Tinh rảy nước trên người đi, hai cái "Tay" nhân cách hoá chấp tay với Thâm Lạc.

Từ lần đi cỗ mộ Âm Lĩnh sơn về sau, Bạch Tinh càng thêm thân thiết với Thâm Lạc.

"Chiến đấu thì không có, lần trước ngươi nói bộ tộc Hải Tinh tu luyện chậm chạp, muốn đột phá cần dựa vào ngoại lực tương trợ. Vậy nên ta chuẩn bị cho ngươi một viên yêu đan Ngưng Hồn kỳ, ngươi xem có thể dùng được không?" Thâm Lạc quăng Huyền Chập yêu đan cho Bạch Tinh, nói.

"Đây là yêu đan Huyền Chập Hải Yêu, yêu lực tương tự với bộ tộc Bạch Tinh chúng ta. Có viên yêu đan này, ta có tám thành tỷ lệ có thể đột phá Ngung Hồn kỳ. Đa tạ chủ nhân trọng thưởng!" Bạch Tinh tiếp được yêu đan, cảm động đến rơi nước mắt nói.

"Không cần khách khí. Ngươi đã là Linh thú của ta, ta tự nhiên phải giúp ngươi tăng cao tu vi, trong lúc nguy cấp tỷ lệ thắng mới có thể tăng thêm vài phần." Thẩm Lạc cười nói.

Bạch Tinh lần nữa cảm tạ một phen, há miệng nuốt Huyền Chập yêu đan xuống, vận khởi yêu lực luyện hóa. Trên thân nó sáng lên từng tia từng tia bạch quang.

"Ngươi đột phá ở chỗ này?" Thẩm Lạc hơi kinh ngạc.

"Chủ nhân, nơi này thiên địa linh khí nồng đậm rất thích hợp đột phá, mà thời khắc máu chốt chủ nhân ngài giúp ta một chút, xác suất ta tăng tu vi sẽ lớn hơn." Bạch Tinh vừa vận dụng yêu lực luyện Hóa Yêu Đan, vừa có chút gian nan giải thích với Thẩm Lạc, cũng không khách khí với hắn.

Thẩm Lạc nghe vậy gật gật đầu không quấy rầy Bạch Tinh nữa, đứng dậy ở trong phòng bố trí xuống một tầng cấm chế, phòng ngừa yêu khí Bạch Tinh tiết ra ngoài làm những người khác chú ý.

Làm xong những thứ này, hắn đi đến bên cạnh Bạch Tinh ngồi xuống, vừa tu luyện, vừa hộ pháp.

Hắn vừa mới chấp hành xong nhiệm vụ quan phủ Đại Đường, hai ngày tiếp theo có thể thay phiên nghỉ ngơi, thời gian vẫn kịp.

Thời gian từng giờ trôi qua, đảo mắt qua một ngày một đêm. Trên người Bạch Tinh phát ra bạch quang càng sáng, cơ hồ bao phủ thân thể nó vào trong đó.

Thẩm Lạc lẳng lẳng ngồi ở một bên, hần đã đình chỉ tu luyện, chuyên tâm hộ pháp cho Bạch Tinh.

Đúng lúc này, bạch quang trên người Bạch Tinh đột nhiên nổi lên sóng gió, tản ra khí tức cũng chập chùng cao chột thấp.

Xuyên thấu qua bạch quang, dưới thân Bạch Tinh đột nhiên nổi lên rất nhiều cục u to to nhỏ nhỏ, giống như có rất nhiều con chuột nhỏ chạy tán loạn bên trong. Trong miệng Bạch Tinh cũng phát ra tiếng rên rĩ thống khổ.

"Bạch Tinh!" Thẩm Lạc nhìn thấy tình huống này, vội vàng dùng tâm thần truyền âm hỏi thăm.

"Ta. . . Không việc gì, ta đang dung hợp lực lượng yêu đan, giúp ta một chút. . ." Bạch Tinh thống khổ trả lời.

Thẩm Lạc gật đầu, hai tay bắm niệm pháp quyết đẩy tới hư không sau lưng nó.

Hai đạo lam quang từ lòng bàn tay của hần bắn ra, rót vào thể nội Bạch Tinh.

Vẻ thống khổ trên mặt Bạch Tinh lập tức giảm bớt không ít, bạch quang trên thân càng thêm sáng tỏ, hội tụ lại phía đầu của nó, hình thành một chùm sáng màu trắng.

Trong chùm sáng, vô số bạch quang nhanh chóng lưu động, phát ra tiếng duệ vang tê tê.

Cơ bắp trên thân Bạch Tinh nhúc nhích càng thêm kịch liệt, màu sắc cũng không ngừng phát sinh biến hóa, lúc thì màu xám bạc, lúc thì màu tuyết trắng, nhìn phi thường quý dị.

Trợn vện gần nửa canh giờ, bạch quang trên thân Bạch Tinh càng mạnh, bao phủ hoàn toàn thân thể nó vào trong đó, trong bạch quang bộc phát ra khí tức cũng phóng đại, hình thành một cỗ lực đẩy vô hình, đẩy Thẩm Lạc về phía sau.

Thẩm Lạc ổn định thân hình, trên mặt không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, Bạch Tinh xuất hiện tình huống như vậy không phải có gì ngoài ý muốn, mà là thành công tiến giai.

Không bao lâu, bạch quang trên người Bạch Tinh chớp động một trận, chậm rãi biến mất, hiện ra thân ảnh một thiếu nữ váy trắng.

Nàng này ngũ quan thanh tú, dung mạo không quá tuyệt sắc, nhưng cho người ta một loại cảm giác dịu dàng. Nàng xách váy thi lễ một cái với Thẩm Lạc: "Chủ nhân, ta đã thành công đột phá, đa tạ chủ nhân trọng thưởng. Về sau Bạch Tinh sẽ càng thêm cố gắng hiệu lực cho chủ nhân."

Thanh âm thiếu nữ váy trắng với dung mạo bình thường, phi thường ôn nhu.

"Người đang huyền hình thành người? Hay là nhục thể có thể hoá hình vậy?" Hai mắt Thẩm Lạc đánh giá Bạch Tinh, hỏi.

"Đây là nhục thể hoá hình, từ đó, năng lực hành động của ta sẽ tăng nhiều, không giống như trước đây chỉ có thể chậm chạp nhúc nhích bò." Bạch Tinh bước đi nhanh trong phòng, khắp khuôn mặt là vẻ hưng phấn.

Thẩm Lạc cũng mừng thầm nhẹ gật đầu.

Hắn không chỉ cao hứng vì tu vi Bạch Tinh tiến nhanh, Bạch Tinh tiến giai Ngưng Hồn kỳ, lại thêm chính hắn, còn có Quỷ Tướng trong túi càn khôn, liền có ba Ngưng Hồn kỳ.

Những ngày qua, lúc nhàn rỗi, hấn cũng nghiên cứu Vân Thùy Trận có được từ Liên Sơn Ngũ Tử.

Bộ trận pháp này vốn cần sáu tu sĩ Tích Cốc kỳ mới có thể thôi động, chẳng qua nếu do tu sĩ Ngung Hồn kỳ thôi động, chỉ cần ba người là đủ rồi.

Tu sĩ Ngung Hồn kỳ thì bất luận pháp lực, hay là thân thức đều vượt xa tu sĩ Tích Cốc kỳ, một người điều khiển hai cây trận kỳ cũng không vấn đề.

Bây giờ hấn chỉ cần đưa pháp môn thôi trì Vân Thùy Trận cho Bạch Tinh và Quỷ Tướng, lại thêm luyện tập phối hợp, thực lực của mình tự nhiên cũng sẽ tăng nhiều, trong Vạn Quỷ Trường An nguy cơ tứ phía, cũng sẽ nhiều thêm mấy phần bảo vệ.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 517: Thủ Hộ Quang Đức Phường

"Keng. . . Keng. . ."

Vào thời khắc này, vài thanh âm cảnh báo từ ngoài phòng truyền đến, từng tiếng từng tiếng phi thường gấp rút.

Thẩm Lạc biến sắc, tiếng báo động này hẳn rất quen thuộc, là có quý vật hành động, trong khoảng thời gian này đã phát sinh mấy lần.

Quả nhiên, trong lòng hắn vừa suy nghĩ thì lệnh bài quan phủ bên hông cũng sáng lên quang mang xanh biếc, nhanh chóng chớp động.

"Chủ nhân, có việc gì à?" Bạch Tinh vội vàng hỏi.

"Có chuyện, khả năng cần người hỗ trợ, dựa theo cách làm việc trước đó." Thẩm Lạc nói, nâng cánh tay phải lên, bước nhanh ra ngoài.

Bạch Tinh cũng không nói hai lời, trên thân hiện lên bạch quang, thân ảnh biến mất không thấy, hóa thành một cái bao tay màu trắng, bọc trên cánh tay phải Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc rất mau tới Tàng Binh điện.

Lúc này trong điện tiếng người huyên náo, các đội tu sĩ lộn xộn tụ tập ở đây, rồi ren tiếp nhiệm vụ.

Ánh mắt Thẩm Lạc quét qua khắp đại điện, rất nhanh thấy tại một góc đại điện thân ảnh Hà Văn Chính, Chu Mạnh, Triệu Đình Sinh, còn có thủ hạ

bọn họ đều đến đông đủ.

"Hà huynh, xảy ra chuyện gì? Nhiệm vụ lần này là gì?" Thảm Lạc bước nhanh tới, hỏi.

"Những quý vật kia đột nhiên tấn công quy mô lớn, từng phường khu đều bị tập kích. Mà lần này quý vật lại khác với trước đó, rất nhiều cương thi cường đại, phi thường khó đối phó." Hà Văn Chính nhíu mày nói.

"Cương thi?" Ánh mắt Thảm Lạc khẽ động.

"Thảm huynh, nhiệm vụ nhóm người là tiến về Quang Đức phường, hiệp trợ quân đội nơi đó, bảo vệ Quang Đức phường." Hà Văn Chính lập tức nói ra.

Chu Mãnh bên cạnh nghe lời này, thân thể chấn động, miệng ngáp ngừng, bộ dáng muốn nói lại thôi.

Thảm Lạc để ý thần sắc biến hoá của Chu Mãnh, trong lòng hơi động, gật đầu với Hà Văn Chính nói: "Hà huynh yên tâm, chúng ta sẽ không làm nhục sứ mệnh!"

"Vậy xin nhờ Thảm huynh." Hà Văn Chính nói với Thảm Lạc một tiếng, lập tức quay người rời đi, đến đội ngũ khác phân phó nhiệm vụ.

"Đi thôi." Thảm Lạc thấy vậy, không tiếp tục lưu lại trong Tàng Binh điện nữa, mang theo đám người Chu Mãnh, Triệu Đình Sinh đi ra ngoài, dọc theo một lối đi về hướng Quang Đức phường.

Trên đường phố, đại môn các nhà bách tính đều đã đóng cửa, từng đội từng đội binh sĩ cầm vũ khí mặc áo giáp tiên diễm đang từ hoàng cung vọt ra, toả đi các nơi.

Thẩm Lạc thấy cảnh này âm thầm chấn kinh.

Những binh lính kia chính là đại nội thủ hộ Ngự Lâm quân. Triều đình phái những người này ra ngoài, xem ra lần này quý vật tập kích quy mô lớn chưa từng có, hẳn là thời khắc quyết chiến đã đến?

Sắc mặt những người khác cũng không dễ coi.

"Chu đạo hữu vừa rồi nhận nhiệm vụ, sắc mặt người có chút không đúng, hẳn là Quang Đức phường này có vấn đề?" Thẩm Lạc nhìn Chu Mãnh bên cạnh, hỏi.

Triệu Đình Sinh vừa rồi cũng chú ý tới dị dạng của Chu Mãnh, nhìn sang.

"Son Quyền tông ta thực lực mặc dù không thể so với đại tông Hóa Sinh tự hay Phổ Đà sơn, bất quá bản môn ở tại Trường An thành lâu năm, nhân mạch khá rộng, tin tức linh thông. Trước khi ta đến Tàng Binh điện đã nghe nói, lần này quý vật tiến công có mấy khu vực trọng điểm, một trong số đó chính là Quang Đức phường." Chu Mãnh chần chờ một chút, nói.

"Nếu Quang Đức phường nguy hiểm như vậy, vì sao Hà Văn Chính không nhắc nhở chúng ta? Là sợ chúng ta khiếp đảm sợ chiến, hay là muốn gạt chúng ta đi làm pháo hôi?" Triệu Đình Sinh có chút bất mãn nói.

"Triệu đạo hữu, nói cẩn thận chút." Thẩm Lạc hơi nhướn mày thấp giọng khiển trách.

Triệu Đình Sinh vừa nói ra khỏi miệng liền hối hận, nghe vậy gương mặt xoa xoa đôi bàn tay.

"Bây giờ chúng ta cùng Trường An thành vui buồn có nhau, các lộ đạo hữu hiệp lực ngăn địch, tối kỵ nghi ngờ nhau. Hà huynh là người quan phủ

Đại Đường, sao lại tính toán chúng ta." Thảm Lạc nghiêm mặt nói.

"Vâng, tại hạ thất ngôn!" Triệu Đình Sinh thấp giọng nhận sai.

"Bất quá nếu ở Quang Đức phường quý vật đông đảo, mọi người cũng phải ngàn vạn lần cẩn thận, không được liều lĩnh." Thảm Lạc nói thêm.

"Vâng!" Đám người cùng kêu lên đáp ứng.

Một đoàn người ra roi thúc ngựa, rất nhanh tới phụ cận Quang Đức phường.

"Nhanh! Giữ vững đầu phố kia! Quyết không thể để những cương thi này đột phá vào!"

"A a a. . ."

"Cứu mạng!"

Lúc cách Quang Đức phường còn một đoạn, đám người liền nghe tiếng la giết kịch liệt truyền tới, tình huống tựa hồ vô cùng khẩn cấp.

Đại quân triều đình đã sớm trú đóng ở các nơi trong thành, chống cự quý vật xâm chiếm. Bns. Những binh lính này mặc dù không có pháp lực, nhưng bọn họ sử dụng vũ khí, đều đã được quan phủ Đại Đường đặc chế, có thể tạo thành tổn thương quý vật.

"Ta đi trước trợ giúp, các ngươi mau mau chạy đến!" Dưới chân Thảm Lạc chớp động kiếm mang màu đỏ, lời còn chưa dứt, người đã bay lên không vụt đi.

Bay không bao xa, sắc mặt của hắn biến đổi.

Chỉ thấy trên đường phố xa xa phía trước, vậy mà đứng đầy từng bộ cương thi. Những cương thi này có thân hình sừng vù, nhìn so với thường nhân lớn hơn một vòng, trên làn da chảy nước mủ màu vàng, nhìn phi thường buồn nôn.

Buồn nôn thì buồn nôn, nhưng trong miệng những cương thi này mọc đầy răng nanh như dã thú, lợi trào sắc bén, dị thường uy mãnh. Những binh lính kia mặc dù cầm trong tay vũ khí đặc chế, vẫn ngăn cản không nổi, mấy nơi đã tràn ngập nguy hiểm.

Nhất là đầu đường một ngõ phố trong Quang Đức phường, nơi đây phi thường rộng rãi, rộng chừng mười mấy trượng, vô số cương thi từ bên trong như thủy triều chen chúc ra. Binh sĩ Đại Đường thủ hộ nơi này mặc dù kết thành một phương trận để ngăn cản, nhưng những cương thi này có lực lớn vô cùng, mà lại da dày thịt béo, đao kiếm phách trảm trên thân chúng không có hiệu quả lớn, mắt thấy phòng tuyến sẽ bị đột phá.

Thẩm Lạc khẽ quát một tiếng, Thuần Dương Kiếm Phôi dưới chân bắn nhanh ra như điện, hóa thành một đạo kiếm hồng màu đỏ. "Vèo" một tiếng bắn vào giữa đại quân cương thi, sau đó trong vô số tiếng rống giận dữ của cương thi, bỗng nhiên hóa thành một đạo quang hoàn màu đỏ lạnh lạnh, giống như khổng tước xòe đuôi quét ra bốn phương tám hướng.

Cả con đường trong phạm vi vài chục trượng, thân thể cương thi run lên, đồng loạt bị chém thành hai đoạn, một cỗ mùi máu tanh hôi thối toả ra khắp nơi.

Thẩm Lạc cảm thấy có chút buồn bực, thân thể những cương thi này so với cương thi quý vật hấn gặp trước đó yếu ớt hơn không ít, có cảm giác miệng cọp gan thỏ.

"Là tiên sư đại nhân!"

"Chúng ta được cứu rồi!"

Đám binh sĩ tuyệt tử phùng sinh khê giật mình, phát ra tiếng reo hò hưng phấn.

Thẩm Lạc không để ý đến binh sĩ phía dưới, phát tay triệu hồi Thuần Dương Kiếm Phôi, lập tức vọt xuống một chỗ tràn ngập nguy hiểm.

Giờ khắc này, chỗ sâu trong đường phố quý vật chiếm lĩnh, hư không ba động cùng một chỗ, một bóng người toàn thân bao phủ trong trường bào màu đen trông rỗng xuất hiện.

"Đáng chết, chỉ thiếu chút nữa là có thể tấn công vào rồi, người nào làm vướng chân vướng tay! A, người này là. . ." Bóng người màu đen căm hận nói ra, lập tức thấy rõ hình dáng Thẩm Lạc, kinh nghi một tiếng.

"Nữ Xuyên, chuyện gì xảy ra? Trong đàn đã đầu nhập chiến lực nhiều nhất tại Quang Đức phường, làm sao đến giờ còn chưa đánh tan phòng ngự nơi đây?" Lại có hai đạo nhân ảnh từ chỗ sâu trên đường bay tới.

Hai người này cũng không mặc hắc bào, chính là hai tu sĩ Luyện Thân đàn mà Thẩm Lạc giao thủ trước đó, là Thương Mộc đạo nhân cùng Tiên Thông.

"Có người cản trở, các người xem đi." Bóng người áo đen gỡ xuống mũ trùm đầu, lộ ra một gương mặt kiêu mị, chính là Nữ Xuyên kia.

"Là hấn!" Thương Mộc đạo nhân cùng Tiên Thông nhìn theo hướng Nữ Xuyên chỉ, con ngươi co rụt lại, lập tức nhận ra Thẩm Lạc.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 518: Oan Gia Ngõ Hẹp

"Hắc hắc, thật đúng là oan gia ngõ hẹp, vậy mà đụng phải tiểu tử này ở đây. Lần trước để hắn trốn thoát, lần này ta không vạn xuồng đầu hắn thì không được." Tiền Thông cười lạnh một tiếng.

Lần trước gã bị Thẩm Lạc tính toán, kém chút bị chết dưới Hồng Liên Nghiệp Hỏa, mặt ngoài không có gì, nhưng trong lòng hận Thẩm Lạc thấu xương, lập tức muốn tiến lên trả thù.

"Bây giờ chúng ta đang làm nhiệm vụ, hết thảy đều coi chuyện này là quan trọng nhất, không nên gây thêm chuyện." Thương Mộc đạo nhân đưa tay ngăn cản Tiền Thông, lạnh lùng nói.

Tiền Thông nghe lời này, có chút không cam lòng dừng bước, chỉ là song quyền nắm chặt, trong mắt tức giận cuộn cuộn.

Trong ba người, tu vi Thương Mộc đạo nhân cao nhất, mà nhiệm vụ lần này cũng do lão cầm đầu. Trong Luyện Thân đàn trên dưới đẳng cấp cực kỳ thâm nghiêm, mệnh lệnh thủ lĩnh phải tuyệt đối tuân theo, bất kỳ người nào cũng không thể làm trái.

"Thế nhưng Thương Mộc đạo hữu, người này thoát nhìn là thủ lĩnh tu sĩ quan phủ Đại Đường phái tới thủ hộ nơi này, không diệt trừ, kế hoạch của chúng ta sợ là sẽ không thuận lợi." Nữ Xuyên cau mày nói.

Tiền Thông nghe vậy, con mắt không khỏi nổi lên mấy phần quang mang hi vọng.

"Nếu thế, vậy diệt trừ người này trước." Thương Mộc đạo nhân trầm ngâm một chút, gật đầu nói.

"Tốt, lần này ta tiên phong." Tiền Thông đại hỉ, lập tức xung phong nhận việc.

"Không được, thủ đoạn Tiên đạo hữu người quá mức chói mắt, thực lực người này không yếu, khẳng định trước đó đã phát giác. Hay là Nữ Xuyên người xuất thủ trước đi, dùng 'Quý Ảnh Huyền Hành' của người chắc hẳn có thể nhẹ nhõm tiếp cận người kia." Thương Mộc đạo nhân trầm giọng nói.

"Ta tiếp cận người kia không khó, chỉ là Thương Mộc đạo hữu người cũng biết, thủ đoạn công kích của ta sợ là không thể trọng thương đối phương." Nữ Xuyên nhíu mày nói.

"Không sao, Hồi Long Nhiếp Hồn Tiêu của ta có thể cho người mượn dùng một lát, châm này chuyên phá các loại linh quang hộ thể, mà phía trên còn ẩn chứa kịch độc, chỉ cần làm xước da một chút, người kia dù không chết, cũng sẽ rất nhanh không thể động đậy, mặc cho chúng ta xử lý." Thương Mộc đạo nhân lấy ra một cây châm nhỏ màu đen dài ba tấc, đưa tới.

Trên châm nhỏ màu đen mơ hồ có thể nhìn thấy vô số hoa văn hình lân phiến nhỏ bé không gì sánh được, trên mũi châm còn chớp động một vòng u lục, nhìn thấy khiến cho người ta cảm thấy tim đập nhanh.

"Đa tạ Thương Mộc đạo hữu." Nữ Xuyên đã sớm nghe Thương Mộc đạo nhân có kiện pháp khí này, vui mừng nhận lấy.

Thân ảnh ba người rất nhanh nhoáng một cái, biến mất không thấy gì nữa.

...

Thẩm Lạc ngựa không ngừng vó lao vùn vụt qua các nơi trong Quang Đức phường, chờ bọn người Chu Mãnh đuổi tới, hắn đã dùng thế sét đánh hóa giải bảy, tám chỗ quan khẩu phòng ngự gặp nguy hiểm, hóa giải áp lực cho quân phòng hộ Quang Đức phường.

Hành động mạnh mẽ như thế, khiến cho bọn người Chu Mãnh lú lỏi, trong lòng càng thêm khâm phục Thẩm Lạc.

Cơ hồ các khu ngã tư trong Quang Đức phường đều có cương thi tập kích, Thẩm Lạc phân tán bọn Chu Mãnh ra, phối hợp với binh sĩ, mỗi người thủ hộ một chỗ hoặc là mấy chỗ con đường. Mà bản thân hắn thì trở về con đường chủ yếu trước đó, ở giữa chỉ huy, đồng thời chỗ nào chiến cuộc khẩn trương, lập tức đi trợ giúp.

Những Ngự Lâm quân kia cũng đuổi tới nơi đây, gia nhập vào quân phòng hộ.

Đám người trải qua một phen ra sức chém giết, cuối cùng miễn cưỡng ổn định lại Quang Đức phường.

"Đa tạ tiên sư đại nhân vừa rồi xuất thủ cứu giúp, nếu không có ngài kịp thời xuất hiện, nơi đây chỉ sợ đã bị công phá rồi, lúc đó, bản tướng chết trăm lần cũng không đủ." Chiến cuộc hơi ổn định, một vị trung niên tướng quân kiếm mi nhập tấn, khí khái hào hùng bùng bùng tiến lên cảm tạ, thoạt nhìn là thủ lĩnh quân phòng hộ nơi đây.

"Thẩm mỗ cũng là phụng mệnh tới đây, tướng quân không cần phải khách khí, chỉ là những cương thi quý vật này là từ đâu tới? Tướng quân một mực thủ hộ nơi đây, có phát hiện gì không?" Thẩm Lạc khoát tay áo, hỏi chuyện quan tâm nhất.

"Tại hạ cũng không rõ, những súc sinh này không biết làm sao, đột nhiên xông ra, ngược lại quý vật khác thì cực hiếm thấy." Trung niên tướng quân lắc đầu nói.

"Vậy sao . . ." Thẩm Lạc đáp lại một tiếng, đang muốn hỏi thăm chuyện khác, lại có một đợt cương thi từ chỗ sâu con đường phía trước tuôn ra, vọt tới bên này.

Hắn ngạc nhiên phát hiện trong làm sóng lớn cương thi này, lại có hai đầu cương thi màu đen, thân hình cao lớn hơn nhiều so với cương thi bình thường, hành động càng thêm nhanh nhẹn, cơ hồ nhanh chóng đánh tới.

"Đi!"

Thẩm Lạc thúc giục kiếm quyết, Thuần Dương Kiếm Phôi "Vèo" một tiếng bay lên không trung, uốn cong khí thế như rồng, sau đó run lên hóa thành vô số kiếm ảnh xích hồng, kiếm khí đầy trời như mưa, phô thiên cái địa bao phủ xuống.

Kiếm khí cắt chém không khí, phát ra vô số tiếng gào chát chúa, bao phủ đám cương thi bay nhào đến vào trong đó.

Vô số thanh âm vỡ tan vang lên, bày cương thi giống như lúa mạch trong đồng ruộng đồng loạt chém ngã, cơ hồ toàn quân bị diệt.

Từ khi hắn bắt đầu tu luyện Thuần Dương Kiếm Quyết, uy lực Thuần Dương Kiếm Phôi càng thêm lợi hại.

Binh lính phía sau thấy cảnh này, đều phát ra tiếng sợ hãi reo hò.

"Ồ!"

Ánh mắt Thẩm Lạc bỗng ngưng tụ, có hai đầu cương thi vẫn như cũ đứng ở nơi đó, chính là hai con kia cương thi màu đen kia.

Trên thân chúng bị chém không ít vết kiếm, nhưng cũng không ngã xuống, thậm chí tay chân vẫn còn hoàn hảo, tiếp tục lao vút tới bên này.

"Thân thể quá cứng!" Thẩm Lạc thầm nghĩ trong lòng một tiếng, vung tay lên.

Kiểm ảnh đầy trời chợt hợp lại làm một, hóa thành một đạo kiếm hồng màu đỏ, chớp động một cái liền xuất hiện trước hai đầu cương thi, vạch qua cổ cả hai một cái.

Đầu lâu hai cương thi bay vút lên trời, thi thể không đầu xông về trước mấy bước, lúc này mới ngã trên mặt đất.

Thẩm Lạc đưa tay triệu hồi Thuần Dương Kiếm Phôi, đang muốn bay qua bên bọn Chu Mãnh, nhìn xem nơi bọn họ có xuất hiện loại cương thi màu đen này không, dù sao bọn Chu Mãnh chưa hẳn có thể ứng phó được.

Vào thời khắc này, hư không sau lưng hấn động cùng một chỗ, một bóng người màu đen hư ảo như quỷ mị nổi lên, chính là Nữ Xuyên, bám tay bắn tới phía Thẩm Lạc.

Một cây châm nhỏ màu đen từ đầu ngón tay nàng bắn ra, vô cùng nhanh chóng đâm tới hậu tâm Thẩm Lạc, kéo theo đạo đạo tàn ảnh.

Lúc này Thẩm Lạc mới phát giác được dị dạng sau lưng, trong lòng giật mình.

Thần thức của hấn từ khi bước vào Quang Đức phòng, vẫn phóng xuất ra, nhưng lại không cảm ứng được bóng người màu đen này tồn tại.

Trong lòng Thảm Lạc kinh ngạc, động tác lại không chậm mảy may, trên chân toả sáng hào quang ánh trắng, thân thể bay về phía trước.

Chỉ là tốc độ châm nhỏ màu đen kia bắn ra cực nhanh, như điện chớp. Tà Nguyệt Bộ của hắn vừa mới thi triển, tốc độ vẫn kém hơn nhiều, khoảng cách giữa cả hai nhanh chóng rút ngắn, mắt thấy châm nhỏ màu đen sẽ đâm vào trên người hắn.

Nhưng vào lúc này, một đạo quang mang xanh biếc hiện lên.

Chỉ nghe "Khanh" một tiếng kim thiết giao kích vang lên, châm nhỏ màu đen bị đẩy lùi ra sau, một thanh thước ngọc như ý xanh biếc xuất hiện sau lưng Thảm Lạc, đỡ được châm nhỏ màu đen kia.

"Làm sao có thể!" Nữ Xuyên chấn kinh.

Quý Ảnh Huyền Hành của nàng không chỉ có thể tăng lên tốc độ, càng có thể xóa đi khí tức của mình, thần thức cũng vô pháp cảm giác được. Thảm Lạc ngay từ đầu phản ứng cũng chậm, làm sao sau đó lại kịp tế ra pháp khí, ngăn Hồi Long Nhiếp Hồn Tiêu.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 519: Diệt Sát

Thảm Lạc chấn khai cây hắc châm kia, đáy lòng cũng hoảng sợ một hồi.

Từ khi Kim Giáp Tiên Y bị hủy, không có pháp khí mạnh mẽ hộ thân, lúc lâm trận đối địch hẳn luôn cảm thấy tâm thần bất định, cho nên đặc biệt giấu ngọc như ý xanh biếc ở trên lưng, chuẩn bị bất cứ tình huống nào.

Mã kinh mạch hai tay hẳn đã chuyển hóa thành pháp mạch, thôi động ngọc như ý xanh biếc mới nhanh chóng như vậy, bằng không hậu quả khó mà lường được.

Thân hình Thảm Lạc bay về phía trước lập tức dừng lại, cũng không quay người, trở tay điềm ra sau lưng.

Ngọc như ý xanh biếc tỏa sáng hào quang, như lưu tinh đánh tới Nữ Xuyên.

Dưới ngọc như ý xanh biếc tỏa sáng hào quang che giấu, bao cổ tay trên tay phải hẳn cũng bay ra ngoài, đánh về phía Nữ Xuyên.

Nữ Xuyên giật mình rồi lập tức khôi phục lại, hai tay vung lên trước người.

Ô quang đen kịt hiện lên, một khối thiết bài ô kim xuất hiện trước người nàng, va chạm cùng ngọc như ý xanh biếc.

"Ầm" một tiếng vang lớn, lục quang hắc mang đại phóng, hư không phụ cận nhắc lên một trận cuồng phong.

Trên ô kim thiết bài nồng đậm hắc quang, vậy mà chặn lại được ngọc như ý xanh biếc.

Nữ Xuyên nhẹ nhàng thở ra, đang muốn phi thân lui lại.

Một đoàn bạch quang đột nhiên từ bên dưới ô kim thiết bài thoáng hiện, một thiếu nữ váy trắng trông rỗng xuất hiện, cả người nằm rạp trên mặt đất, há miệng phun một cái.

"Vù" một đạo bạch quang giống như thiểm điện bắn ra, đánh về phía Nữ Xuyên.

Khoảng cách cả hai không đến một trượng, Nữ Xuyên không kịp phản ứng, bạch quang liền đánh vào trên người nàng, trong nháy mắt chui vào trong đó.

Toàn thân Nữ Xuyên hiện ra một đoàn ánh sáng màu trắng, phù một tiếng vang nhẹ, cả người nhất thời biến thành một con sao biển màu trắng, nằm trên đất.

Bạch Tinh tiến cấp tới Ngưng Hồn kỳ, tốc độ bạch quang phát ra làm biến thân cũng tăng lên, làm cho thời gian đối phương biến thân cũng rút ngắn rất nhiều.

Liên tiếp giao thủ nhìn như phức tạp, kỳ thật trong chớp mắt đã hoàn thành.

Thương Mộc đạo nhân cùng Tiên Thông ẩn núp phía trước bay ra, đang muốn hợp lực với Nữ Xuyên đánh giết Thảm Lạc, lại nhìn thấy tình cảnh

quý dị Nữ Xuyên biến thành sao biển, hai người giạt cả mình, thân hình bay nhào tới cũng dừng lại một chút.

"Nguyên lai là các người!" Thẩm Lạc nhìn thấy hai người, hừ lạnh một tiếng, một tay chỉ về phía trước.

Một con dấu hình núi màu vàng từ trong tay hắn bắn ra, bay đến trên đỉnh đầu hai người, phía trên sáng lên một mảnh tia sáng màu vàng.

"Ầm ầm" một tiếng vang trầm, hư ảnh năm ngọn núi nổi lên, trong nháy mắt ngưng tụ thành một ngọn núi hình năm ngón tay, đập xuống hai người.

Một cỗ cự lực đè ép thiên khung đáng sợ đột nhiên chụp xuống, ngũ chỉ sơn phong mặc dù còn chưa rơi xuống, thân thể hai người đã trầm xuống.

Lúc này Thương Mộc đạo nhân cùng Tiên Thông mới phản ứng kịp, cuồng hồng một tiếng, lập tức xuất thủ.

Tay phải Tiên Thông hất lên, trong tay áo lập tức có một vệt kim quang bắn ra, lại là pháp khí kim nguyên bảo lúc trước lập loè kim quang.

Kim nguyên bảo đón gió lớn lên, trong nháy mắt lớn như căn phòng, đón lấy ngũ chỉ sơn phong, cả hai va chạm vào nhau.

Chỉ nghe một tiếng nổ vang rung trời, kim hoàng lưỡng sắc quang mang cuồng thiểm, kim nguyên bảo lập tức chống đỡ không nổi, bị ép xuống.

Lúc này Thương Mộc đạo nhân cũng thi pháp xong, hai tay xanh đen toả sáng hào quang, nhân lên hư không một cái.

"Ông" "Ông" hai tiếng trầm đục, hai bàn tay mây xanh lớn bằng căn phòng nổi lên, trên cự chưởng quán quanh vô số phù văn màu xanh, mỗi

lòng bàn tay cự chưởng còn hiện ra một đồ án Thái Cực Âm Dương Ngự, đặt dưới đáy ngũ chỉ sơn phong.

Uy thế hai bàn tay lớn màu xanh bắn ra so với kim nguyên bảo càng mạnh hơn, hư không phụ cận tựa hồ cũng bị giam cầm tại nơi đó. Tất cả ba động khí lưu, thiên địa linh khí đều đình trệ tại chỗ.

Ngũ chỉ sơn phong thành linh bị ngạnh sinh nâng lên, ngừng lại.

"Còn có chút bản sự!"

Thẩm Lạc hừ nhẹ một tiếng, hai tay đặt trên ngọn núi, pháp lực trong chín đầu pháp mạch điều động lên, rót vào trong ngũ chỉ sơn phong.

Ngũ chỉ sơn phong đại phóng hoàng quang, biến lớn như thổi phồng lên, uy thế tản ra cũng tăng mạnh.

Bàn tay lớn màu xanh cùng kim nguyên bảo lần nữa lay động, trở nên tràn ngập nguy hiểm.

Thương Mộc đạo nhân biến sắc, trên hai tay bạo khởi thanh quang, hai bàn tay lớn màu xanh cũng nhanh chóng biến lớn.

Nhưng một thân ảnh màu trắng xuất hiện ở sau lưng lão, chính là Bạch Tinh. Nàng há miệng phun một cái.

Một đạo bạch quang điện xạ tới, trong nháy mắt đã đến sau lưng Thương Mộc đạo nhân.

Thương Mộc đạo nhân đang toàn lực ngăn cản ngũ chỉ sơn phong, làm gì còn có thời gian nhàn rỗi bận tâm chuyện khác, bị bạch quang đánh trúng. Quang mang hộ thể căn bản ngăn cản không nổi bạch quang kia, trong nháy mắt bị thấm thấu vào.

Trên người lão loé lên bạch quang, cũng giống như Nữ Xuyên kia, trong nháy mắt biến thành một con sao biển màu trắng, hai thủ ấn màu xanh cũng theo đó tán loạn.

Tiền Thông thấy cảnh này, sắc mặt đại biến.

Không có Thương Mộc đạo nhân tương trợ, lực lượng một mình gã căn bản ngăn cản không nổi ngũ chỉ sơn phong. Quang mang kim nguyên bảo nhanh chóng sụp đổ tan tành.

"Không thể! Thời gian ngắn ngủi như vậy, thực lực của người làm sao có thể tăng lên tới trình. . ." Tiền Thông thôi động pháp lực toàn thân rót vào trong kim nguyên bảo, nhưng vẫn không có chút tác dụng nào, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ cuồng hồng.

Đáng tiếc gã còn chưa dứt lời, ngũ chỉ sơn phong đã ép vỡ hết thủy, không thể ngăn cản đè xuống.

"Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn, ngũ chỉ sơn phong đập ầm ầm trên mặt đất, đào ra mặt đất một cái hố sâu, Thương Mộc đạo nhân cùng Tiền Thông bị ép ở phía dưới.

Mặt đất trong phạm vi vài dặm lắc lư kịch liệt, không ít kiến trúc trực tiếp sụp đổ, giống như Địa Long xoay người, càng tóe lên mảng lớn khói bụi, quét ra tứ tán.

Khoé miệng Thảm Lạc lộ ra vẻ tươi cười, mở ra chín đầu pháp mạch, thực lực bản thân hẳn đã không kém Ngung Hồn trung kỳ Thương Mộc đạo nhân, lại thêm cực phẩm pháp khí Ngũ Nhạc Sơn Hình Ấn này, cùng Bạch Tinh có năng lực quý dị trợ giúp, nhẹ nhõm giải quyết hết ba người là chuyện thuận lý thành chương.

Thần thức quét qua dưới ngọn núi, sắc mặt hắn đột nhiên trầm xuống, bấm niệm pháp quyết điểm một cái.

Trên ngũ chỉ sơn phong chớp động hoàng mang, ngọn núi to lớn nhanh chóng thu nhỏ lại, mây hơi thở sau liền biến thành con dấu màu vàng, chui vào trong tay áo của hắn.

Trên mặt đất hiện ra một cái hố to, giữa hầm là hai bộ thi thể huyết nhục mơ hồ, chính là Thương Mộc đạo nhân cùng Tiên Thông.

Thương Mộc đạo nhân đã một lần nữa biến thành hình người, chỉ là thân thể hai người triệt để biến thành thịt nát, trên người bọn họ đeo pháp khí trữ vật cũng bị Ngũ Nhạc Sơn Hình Ấn phá hủy, vật phẩm bên trong đều biến thành hư ảo.

"Không ngờ uy lực Ngũ Nhạc Sơn Hình Ấn lại lớn như vậy, pháp khí trữ vật cũng có thể chấn vỡ, xem ra sau này sử dụng ấn này công kích địch nhân phải thận trọng một chút, nếu không lại quá lãng phí." Thâm Lạc cảm thấy đau lòng.

Bất kỳ một tu sĩ Ngưng Hồn kỳ nào, thân gia cũng sẽ không ít, cứ như vậy hủy đi thật là đáng tiếc.

Cũng may kim nguyên bảo của Tiên Thông kia lại cứng rắn, vẫn còn, rơi thật sâu vào mặt đất bên cạnh, thoạt nhìn không bị hao tổn.

Thâm Lạc phát tay phát ra một cỗ lam quang, cuốn kim nguyên bảo tới, thôi động Cửu Cửu Luyện Bảo Quyết cảm ứng.

Kim nguyên bảo đúng là không bị hư hại, cấm chế bên trong cũng bảo tồn hoàn hảo, là một kiện thượng phẩm pháp khí có chín tầng cấm chế, khó trách có thể thoát ngăn cản Ngũ Nhạc Sơn Hình Ấn.

Lại được một kiện thượng phẩm pháp khí, tâm tình buồn bực của hắn lúc này mới giải toả một chút.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 520: Tổng Tiến Công

Thảm Lạc lật tay lấy ra phù lục màu vàng, bấm tay một cái.

Phù lục "Xoẹt" một tiếng, hóa thành một đoàn hỏa diễm màu đỏ to bằng cái thớt, bao trùm thi thể hai người cháy hừng hực, rất nhanh biến chúng thành tro tàn.

Đây là gần đây hắn học được một môn phù lục mới Liệt Hỏa Phù, mặc dù chỉ phóng thích một đám lửa mà thôi, nhưng dùng hủy thi diệt tích lại khá thuận tiện.

Làm xong những thứ này, Thảm Lạc đi tới trước sao biển do Nữ Xuyên biến thành, ánh mắt băng lãnh cong ngón tay búng ra.

Hai đạo kiếm khí màu đỏ lập tức bắn ra, "Phốc" "Phốc" hai tiếng, xuyên thủng nửa thân dưới sao biển màu trắng.

Những kẻ này trăm phương ngàn kế muốn hại chết hắn, hắn đương nhiên sẽ không thương hoa tiếc ngọc. Bất quá hai người khác đã chết, Nữ Xuyên còn sót lại, hắn tạm thời chưa muốn lấy tính mệnh nàng.

Sao biển màu trắng bị xuyên thủng hai cái lỗ thủng, nhưng không có nhiều máu tươi chảy ra, như cũ không phản ứng chút nào nằm rạp trên mặt đất, không nhúc nhích.

"Khôi phục hình người kẻ này lại." Thảm Lạc nhăn mày, nói với Bạch Tinh bên cạnh.

"Vâng." Bạch Tinh há miệng phun một cái, một đạo bạch quang chui vào thể nội sao biển.

Trên thân sao biển màu trắng hiện ra một trận bạch quang, mấy hơi thở sau lại biến thành hình người.

Chỉ là mắt, mũi, khóe miệng Nữ Xuyên đều chảy ra một đạo máu đen, khuôn mặt vốn xinh đẹp giờ vụn vẹo, tràn đầy vẻ hoảng sợ, đã không còn khí tức.

"Uống thuốc độc tự vẫn rồi? Không đúng, nhìn dạng này, không giống như chính nàng ta tự ra tay, hẳn là phụ cận còn có người khác?" Thẩm Lạc bỗng nhiên nhìn lại chung quanh, thần thức lan tràn ra, dò xét tình huống chung quanh, chỉ là không cảm ứng được gì.

"Chủ nhân, nữ nhân này cũng không phải là trúng độc, mà là chết bởi một loại cấm chế quỷ dị, ta có thể cảm giác vị trí nơi trái tim nàng có một đoàn âm khí, người xốc y phục của nàng lên sẽ thấy." Thanh âm Quỷ Tướng đột nhiên từ trong túi càn khôn truyền ra.

Thẩm Lạc nghe lời này, vung tay lên.

Một đạo kiếm khí màu đỏ xẹt qua ngực Nữ Xuyên, áo bào đen trên thân nàng vỡ ra, trên da vị trí trái tim hiện ra một đường vân huyết hồng hình con nhện.

"Đây là Hồng Chu Huyết Chú!" Con người Thẩm Lạc hơi co lại.

Trên « Luyện Thân Bí Điển » hẳn đã thấy qua cấm chế huyết chú này, chỉ cần người hạ chú thi pháp thôi động, cho dù cách rất xa, cũng có thể lấy tính mệnh đối phương.

Xem ra có người đã nhận ra Nữ Xuyên bị bắt, lo lắng tiết lộ bí mật, nên thi chú diệt khẩu.

Thẩm Lạc lần nữa nhìn lại chung quanh, giờ phút này sắc trời đã trở nên lơ mờ, dù nhãn lực của hắn trác tuyệt, cũng nhìn không xa lắm, không cách nào xác định có người nhòm ngó trong bóng tối, hay là dùng thủ đoạn khác nhận ra tình hình chiến đấu nơi này.

Bất quá bây giờ thực lực hắn đại tiến, dù tu sĩ Xuất Khiếu kỳ xuất thủ, hắn cũng có mấy phần nắm chắc chạy thoát, ngược lại cũng không quá e ngại.

Thẩm Lạc rất nhanh thu lại tầm mắt, phát tay phát ra một đạo lam quang lên thân Nữ Xuyên, còn quét qua mặt đất bốn phía một vòng, cuốn ba kiện vật phẩm trở về.

Một chiếc nhẫn màu xanh, khối ô kim thiết bài, còn có châm nhỏ màu đen kia.

Chiếc nhẫn màu xanh chính là pháp khí trữ vật Nữ Xuyên, hắn vận khởi thần thức quét qua một cái, phát hiện trân tàng trong đó rất nhiều, tiên ngọc gần ngàn khối, còn có một số pháp khí, đan dược phổ thông.

Hiện tại trong tay hắn pháp khí tinh phẩm rất nhiều, những pháp khí phổ thông này cơ bản không cần, nhưng những đan dược kia còn có thể phát huy chút tác dụng.

Thẩm Lạc lấy ra những vật này, chuyên dùi vào trong Lâm Lang Hoàn, sau đó cầm lấy khối ô kim thiết bài kia, thần thức chui vào trong đó cảm ứng, khóe miệng lộ ra vẻ vui mừng.

Khối ô kim thiết bài này ẩn chứa bảy tầng cảm chế, chất liệu cũng không tệ, là một kiện pháp khí phòng ngự.

Mặc dù kém xa so với Kim Giáp Tiên Y, nhưng hiện tại hắn đang thiếu pháp khí phòng ngự, khối ô kim thiết bài này vừa vặn dùng được.

Hắn thu hồi vật này, dự định sau này sẽ tế luyện, sau đó cầm lấy châm nhỏ màu đen cuối cùng kia.

Châm này lúc trước mặc dù bị hắn tránh thoát, nhưng pháp khí âm hiểm như thế, còn có tốc độ nhanh như thiểm điện kia, khiến cho hắn phi thường khắc sâu ấn tượng.

Thâm Lạc lại lần nữa vận khởi Cửu Cửu Thông Bảo Quyết, dò xét phẩm cấp châm này, con mắt theo đó sáng lên.

Cây hắc châm này nhìn nhỏ bé, không quá thu hút, lại là một kiện thượng phẩm pháp khí, mà lại ẩn chứa tám đạo cấm chế.

Không chỉ như vậy, trên hắc châm này còn hiện ra màu xanh lá, hiển nhiên ẩn chứa kịch độc.

Hắn mừng thầm thu hắc châm này vào trong tay áo, lập tức vận khởi Cửu Cửu Thông Bảo Quyết luyện hóa, đồng thời lấy ra một tấm Liệt Hỏa Phù biến thi thể Nữ Xuyên thành tro tàn.

"Tiên sứ đại nhân, ngài không sao chứ?" Trung niên tướng quân kia đi tới, ân cần hỏi han.

Trước đó lúc Nữ Xuyên đánh lén Thâm Lạc, vị tướng quân này phản ứng khá nhanh, lập tức lui về sau, không bị cuốn vào trong chiến đấu.

"Không việc gì, những yêu nhân này giao quyết, khả năng còn có âm mưu khác, báo cho binh sĩ các người cẩn thận một chút." Thâm Lạc khuyên bảo một tiếng.

"Vâng." Trung niên tướng quân nhìn thấy Thẩm Lạc không việc gì, nhẹ nhàng thở ra.

Đối mặt những quý vật kia, binh lính bình thường đưa đến tác dụng có hạn, còn phải nhờ dạng tiên sư như Thẩm Lạc đi trước, nếu ở nơi này xảy ra chuyện, sau đó sẽ phiền toái.

Cũng may thực lực Thẩm Lạc kinh người, lấy một địch ba cũng tùy tiện chiến thắng.

Thẩm Lạc lấy ra một viên đan dược khôi phục pháp lực ăn vào, luyện hóa khôi phục pháp lực vừa mới tiêu hao, đồng thời phát tay triệu hồi ra Quỷ Tướng.

Trung niên tướng quân kia giật nảy mình, nhưng nhìn thấy Quỷ Tướng cung kính hành lễ với Quỷ Tướng, lúc này mới tỉnh hồn đánh giá nó vài lần.

"Người đi qua chỗ Chu Mãnh, Triệu Đình Sinh nhìn xem, nếu bên kia chiến đấu căng thẳng, liền trợ giúp bọn hắn một chút, không được để những cương thi này công phá phòng tuyến." Thẩm Lạc phân phó Quỷ Tướng.

"Vâng, chủ nhân." Quỷ Tướng đáp ứng một tiếng, thân ảnh nhoáng một cái biến mất không thấy gì nữa.

Những ngày qua cùng một chỗ hành động, bọn người Chu Mãnh, Triệu Đình Sinh biết Quỷ Tướng tồn tại, ngược lại sẽ không xuất hiện tình cảnh người một nhà đánh nhau.

"Tại hạ Tần Bình, xin hỏi tính danh tiên sư đại nhân?" Trung niên tướng quân nhìn thấy thủ đoạn Thẩm Lạc tầng tầng lớp lớp, cảm thấy thán phục, cung kính hỏi.

"Thẩm Lạc, Tàn tướng quân khách khí." Thẩm Lạc gật gật đầu với trung niên tướng quân, cũng muốn bay đi, điều tra một chút tình hình chiến đấu ở nơi khác.

Nhưng vào lúc này, một trận tiếng bước chân ù ù đột nhiên từ phía trước truyền đến, khiến cho động tác Thẩm Lạc ngừng lại, theo tiếng động nhìn lại.

Chỉ thấy trong bóng tối phía trước có vô số thân ảnh cao lớn lơ mờ nổi lên, nhìn kỹ là từng bộ cương thi, số lượng nhiều gấp nhiều lần mấy đợt công kích trước đó, còn có không ít cương thi màu đen hỗn tạp bên trong.

Mặt đất rung động ù ù, vô số cương thi như sấm oanh nộ trào tuôn tới.

"Không ổn, những quý vật này hẳn là muốn phát động tổng tiến công?" Sắc mặt Thẩm Lạc biến đổi, lật tay lấy ra một ngọc phù màu đỏ bóp nát.

Đây là Hà Văn Chính cho hắn, chuẩn bị cho tình huống khẩn cấp thỉnh cầu tiếp viện.

"Nhanh chuẩn bị chiến đấu!" Tàn tướng quân thấy cảnh này, sắc mặt đại biến, quay người chạy tới chiến trận xa xa, cuồn hồng một tiếng.

Thẩm Lạc bóp nát ngọc phù, lập tức một tay giương lên ngưng ra một dòng nước xoáy, mở ra một thông linh thủy động, đồng thời gọi nhanh Bạch Tinh:

"Ngươi về trước đi, chiến đấu tiếp theo mới thực sự là chém giết, năng lực của ngươi không quá thích hợp ứng đối."

Bạch Tinh nhu thuận không nhiều lời, thả người chui vào thủy động, bạch quang lóe lên biến mất không thấy.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 521: Không Có Binh Tiếp Viện

Thẩm Lạc tiễn Bạch Tinh xong, tiếp tục vận chuyển Thông Linh Dịch Yêu thuật, thủy động đột nhiên phòng lớn lên gấp bội, sau đó bên trong tuôn ra một mảnh yêu khí màu đỏ.

"Soạt" một tiếng!

Một thân ảnh cao lớn từ bên trong nhảy ra, giữ bọt nước đi, lộ ra một quân tôm uy mãnh cao khoảng một trượng, người mặc lân giáp màu đỏ sậm, hai xúc tu đỏ trắng khá trắng kiện giao nhau, hai tay cầm hai thanh địa phủ đen to bằng cái thớt.

Yêu này đúng là quân tôm Ngung Hồn kỳ hấn mới thu phục gần đây, quanh thân bao phủ một cỗ yêu khí cường đại, tu vi đạt đến Ngung Hồn hậu kỳ.

"Nhị Tráng đạo hữu, lần này làm phiền ngươi giúp ta một chút sức lực." Thẩm Lạc nói.

Quân tôm uy mãnh gật đầu nhẹ, chưa kịp nói chuyện, vô số cương thi đã chen chúc phóng tới, một cỗ tinh phong đập vào mặt.

Thẩm Lạc lật tay lấy ra rìu ngắn màu xanh, đang muốn xuất thủ, nhưng Nhị Tráng bên cạnh đã bay ra trước, huy động đại phủ bỏ tới.

"Ông" "Ông" hai tiếng duệ khiêu, hai đạo phủ ảnh to bằng cánh cửa phá không bay ra, bắn thẳng đến vài chục trượng mới tiêu tán.

Những nơi phủ ảnh đi qua, tất cả cương thi đều bị chém thành hai đoạn.

Quân tôm vung đại phủ, từng đạo phủ ảnh nổ bắn ra, tác động đến cả con đường.

Những cương thi kia bị chém thành hai đoạn, giống như lá rụng cuồng quypi bay đi, một con đường với cương thi cơ hồ bị nó lấy sức một mình ngăn trở.

Thẩm Lạc thấy cảnh này, trong mắt lóe lên vẻ hài lòng.

Quân tôm Nhị Tráng này tựa hồ lợi hại hơn mấy phần so với hấn dự đoán, nơi này giao cho nó không có vấn đề.

Hấn thả người bay đi, nhào về một con đường khác cách đó không xa, nơi đây không có người tu tiên bảo vệ, cũng có đại lượng cương thi đột kích.

Thẩm Lạc ở giữa không trung, tay vung lên, rìu ngắn màu xanh chém xuống, hơn mười đạo lôi điện màu xanh thô to nổ bắn ra, mỗi đạo lôi điện đều xuyên thủng mười mấy đầu cương thi.

Ầm ầm ầm!

Thân thể những cương thi này bạo liệt ra, hóa thành huyết vũ tanh hôi đầy trời.

Cùng lúc đó, hấn bấm niệm pháp quyết điểm một cái, Thuần Dương Kiếm Phôi từ trong tay áo bắn ra, hóa thành một đạo kiếm hồng cao vài trượng, chém vào đám cương thi trên con đường khác cách đó không xa.

Tiếng phốc phốc không ngừng vang lên bên tai, những nơi kiếm hồng đi qua, mảng lớn cương thi bị chém thành hai đoạn.

Bên Thảm Lạc mặc dù còn chống đỡ được, nhưng bọn người Chu Mãnh, Triệu Đình Sinh bên kia có chút giật gấu vá vai, đôi mắt cương thi tấn công như triều dâng, mấy người rất nhanh liên tục bại lui, đã vô pháp ổn định phòng tuyến.

Cũng may mỗi khi trong đại quân cương thi xuất hiện cương thi màu đen, Quỷ Tướng do Thảm Lạc thả ra sẽ kịp thời thoát hiện, thay bọn họ chém giết, nếu không đã có người vẫn lạc.

Bọn người Chu Mãnh bại lui, Thảm Lạc cùng quân tôm cũng không cách nào tiếp tục một mình ngăn phía trước, như thế sẽ bị hai mặt thụ địch, đành phải cũng lui về sau. Mà những người tu tiên như Thảm Lạc bị đánh lui, những quân trấn giữ dưới mặt đất cũng ngăn cản không nổi, bại lui ra sau.

Bất quá thời gian trôi qua, non nửa Quang Đức phường đã bị đại quân cương thi công chiếm.

"Quan phủ làm sao còn chưa phái người tới tiếp viện, nếu tiếp tục như thế, toàn bộ Quang Đức phường sẽ bị ném đi!" Thảm Lạc cảm thấy lo lắng, cuống thúc rìu ngắn màu xanh cùng Thuần Dương Kiếm Phôi.

Tùng đạo lôi điện cùng kiếm khí bay vụt xuống, bổ vào trong đại quân cương thi, nhắc lên trận trận gió tanh mưa máu, nhưng không cách nào ngăn cản thế công những cương thi này.

"Vèo" một tiếng, một đạo ngân ảnh từ một chỗ vách tường phụ cận nhảy tới, nhanh nhẹn như Linh Miêu, thừa dịp Thảm Lạc công kích đại quân cương thi, trong nháy mắt áp sát phía sau hắn, năm ngón tay như móc câu chụp vào phía sau lưng của hắn.

Trong lòng Thâm Lạc chấn kinh, thân hình lướt qua một bên, tránh thoát một trảo, rìu ngắn màu xanh trở tay bổ ra.

Nhưng ngân ảnh kia dị thường linh mãnh, lướt gấp qua bên cạnh, vậy mà tránh thoát một kích của rìu ngắn màu xanh.

Nhưng giờ phút này, một đạo kiếm ảnh màu đỏ từ trên trời giáng xuống, như thiểm điện vây quanh khế quán quanh bóng người màu bạc.

"Xoẹt" một tiếng, bóng người màu bạc bị chém ngang thành hai đoạn, ngã trên mặt đất, lại là một cương thi màu bạc không khác gì thường nhân.

Bên ngoài thân con này mọc ra từng lân giáp màu bạc, thân thể mặc dù nhỏ bé, nhưng so với cương thi màu vàng, màu đen kia càng thêm cường tráng.

"Trong đại quân cương thi lại còn có loại Ngân Cương này, thực lực cơ hồ có thể so với tu sĩ Tích Cốc hậu kỳ." Thâm Lạc âm thầm chấn kinh.

Bị cương thi màu bạc cuốn lấy mấy hơi thở, đại quân cương thi phía dưới lại tiến về phía trước không ít.

Thâm Lạc hơi nhướng mày, đang muốn xuất thủ đánh lui những cương thi này.

Vèo vèo vèo!

Vô số mũi tên thanh quang từ trên trời giáng xuống, lít nha lít nhít không biết bao nhiêu, chiếu sáng nửa màn trời, như mưa rơi đánh vào trong đại quân cương thi.

Vô số thanh âm vang lên như mưa rơi trên lá chuối, cương thi trong bầy, tám con phó phụ cận đều bị đánh bay ra sau, tạo ra một mảng lớn đất trống.

Số lượng những thanh quang kia tuy nhiều, nhưng cực kỳ chính xác, chỉ công kích những khu vực đường phố kia, mà nhà dân phụ cận cũng không lọt vào phá hư.

Thẩm Lạc ngạc nhiên ngẩng đầu, lại là một mỹ phụ áo xanh mặt như băng sương chẳng biết xuất hiện từ lúc nào giữa không trung, cầm trong tay một lá cờ nhỏ màu xanh, chính là Thanh Hoa tiên tử Phổ Đà sơn đã từng gặp hai lần.

Thanh Hoa tiên tử nhìn Thẩm Lạc một chút, thân hình liền hóa thành một đạo cầu vòng màu xanh, vọt tới khu vực khác. Nàng bay đến chỗ nào, chỗ đó liền có một mảnh mưa tên màu xanh rơi xuống, đánh bay cương thi nơi đó.

Mà sau lưng Thanh Hoa tiên tử, từng đạo độn quang phi độn tới, rất cuộc viện quân đã đến.

Thẩm Lạc thấy cảnh này, tâm thần vốn căng cứng được buông lỏng.

Hai bóng người từ trên trời giáng xuống, rơi vào phụ cận hẳn, lại là hai đạo sĩ mặc áo xanh, một là thanh niên Tích Cốc hậu kỳ, một là lão giả Ngung Hồn kỳ.

Hai người nhìn thấy quân tôm, sau khi kinh ngạc, trên mặt đều hiện ra một tia địch ý.

"Nguyên lai là đạo hữu Tử Tiêu quan, quân tôm này là Linh thú tại hạ, chỗ ta không cần tiếp viện, làm phiền hai vị đạo hữu đi trợ giúp những người khác." Thẩm Lạc nhận ra phục sức hai người này, cất giọng nói.

Lão giả mặc thanh bào nghe vậy, gật gật đầu, kéo thanh niên mặc thanh bào bay về nơi khác.

Có những viện binh này gia nhập, rốt cuộc đại quân cương thi như sóng dữ bị ngăn trở.

Kịch chiến trải qua một đêm, cho đến luồng sáng thứ nhất của mặt trời từ phương đông mọc lên, đại quân cương thi tựa hồ nhận được tín hiệu gì đó, giống như thủy triều rút đi.

Lúc này sắc mặt Thẩm Lạc đã trắng bệch, pháp lực thể nội mười không còn một, thần sắc thoảng buông lỏng, vội vàng lấy ra một viên đan dược ăn vào.

Quân tằm Nhị Tráng từ trước đến giờ giao thủ cận thân với cương thi, trên thân đã vết thương chồng chất, nhưng tinh thần so với Thẩm Lạc tốt hơn nhiều. Nó có tu vi Ngưng Hồn hậu kỳ, yêu lực hùng hậu vượt xa Thẩm Lạc.

"Địch nhân đã lui, Nhị Tráng đạo hữu lần này vất vả rồi, coi như ta thiếu người một cái nhân tình." Thẩm Lạc nói.

"Không sao, đưa ta về nhà Đông Hải đi, ta không quen không khí lục địa." Ngũ khí Quân tằm cứng rắn nói.

Thẩm Lạc gật đầu một cái, phát tay mở ra thông linh thủy động đưa Nhị Tráng trở về, sau đó ánh mắt hẩn bắn khoản nhìn bốn phía.

Cương thi mặc dù xem như đã lui binh, nhưng hẩn cũng không dám chủ quan, vừa thâm vận công pháp luyện hóa đan dược, vừa cảnh giới khả năng những quý vật khác xâm chiếm.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 522: Đêm Khuya Triệu Kiến

Đột nhiên, Thẩm Lạc quay đầu nhìn về nơi nào đó, chỉ thấy hai bóng người sánh vai phi nhanh tới, hiện ra thân ảnh hai tu sĩ mặc hoàng bào.

"Tiền bối khổ chiến một đêm, đã vất vả rồi. Chúng ta phụng mệnh tới thay thế phòng thủ Quang Đức phường, chuyện tiếp theo cứ giao cho chúng ta đi." Một tên tu sĩ áo bào màu vàng trong đó chấp tay nói với Thẩm Lạc.

Ngay sau đó, những đường phố ở Quang Đức phường cũng có từng tu sĩ chạy vội tới, gia nhập vào trong trận doanh phòng thủ, hiển nhiên là thủ hạ hai đạo sĩ mặc thanh bào kia.

"Vậy làm phiền hai vị đạo hữu Hậu Thổ môn." Thẩm Lạc khẽ gật đầu với hai người, xoay người đi tìm bọn Chu Mãnh, Triệu Đình Sinh.

Trận đại chiến này qua, không biết bọn họ bên kia thế nào.

Hắn đi vài bước, một bộ cương thi màu bạc bị chém thành hai đoạn xuất hiện ở phía trước, đúng là con bị hắn chém giết đầu tiên lúc trước.

Loại cương thi màu bạc này, lúc sau cũng xuất hiện hai con.

Lúc Thẩm Lạc đi qua thi thể cương thi này, ánh mắt đảo qua gương mặt nó, bước chân đột nhiên dừng lại, thân hình đã đi qua hai bước liền quay lại, quan sát tỉ mỉ gương mặt cương thi này.

Làn da trên mặt cương thi nứt ra, giờ phút này còn có nước vàng chảy ra, trong miệng xen kẽ răng như răng lược, nhìn phi thường xấu xí.

Chỉ là gương mặt cương thi xấu xí này, lại cho hắn một loại cảm giác quen mặt.

"Quen mặt. . ." Thảm Lạc cảm thấy kinh ngạc với ý nghĩ của mình, xem kỹ lại khuôn mặt này, thần sắc từ từ trở nên ngưng trọng.

Nếu như để mặt cương thi đáng sợ này không còn sưng vù, hư thối, răng nanh, ngũ quan khôi phục nguyên dạng, sẽ là một gương mặt hiền lành hơi mập.

Khuôn mặt này, trước kia hắn đã gặp qua, chính là đại hán xa phu tên là Điền Bất Đa ngưỡng mộ Tiên Đạo kia!

"Sẽ không sai, chính là người đó! Người này sao lại biến thành cương thi? chờ một chút, chẳng lẽ những cương thi đột nhiên toả ra này, đều là cư dân Trường An thành biến thành!" Thảm Lạc nhìn cương thi đầy đất chung quanh, trong mắt lóe lên vẻ chấn kinh.

Vào thời khắc này, một đạo hắc ảnh thoáng hiện ra trước người hắn, chính là Quỷ Tướng.

Kịch chiến nửa đêm, Quỷ Tướng lại khác với Thảm Lạc, chẳng những không mệt mỏi, ngược lại tinh thần sáng láng, âm khí trên thân lại nồng đậm mây phần.

"Thảm tiên bối!" Phía sau Quỷ Tướng, mấy người Chu Mãnh, Triệu Đình Sinh cũng bước nhanh tới.

Hai người Chu Mãnh cùng Triệu Đình Sinh thoạt nhìn không đáng ngại, nhưng thủ hạ phía sau hai người đều thiếu, đi theo sau Chu Mãnh là hai

người, bên cạnh Triệu Đình Sinh chỉ có một.

"Tôi nay mọi người vất vả, sau đó ta sẽ báo cáo hi sinh của các vị, quan phủ Đại Đường sẽ không thể không thấy đối với tổn thất của các vị, sau này tất sẽ có bồi thường khao thưởng." Thâm Lạc thâm thở dài một hơi, nói.

"Đa tạ Thâm tiên bối." Chu Mãnh cùng Triệu Đình Sinh âm đàm gật đầu.

Mấy người trở về trụ sở quan phủ, Thâm Lạc bảo mọi người đi nghỉ trước, chính mình thì đến Tàng Binh điện báo cáo nhiệm vụ, cùng tổn thất thành viên.

Bất quá chuyện những cương thi kia khả năng từ người bình thường chuyển hóa thành, hẳn không hồi báo cho Hà Văn Chính.

Ra Tàng Binh điện, hắn đi thẳng đến chỗ ở Lục Hóa Minh. Kết quả mới vừa đi một nửa đường, một bóng người vội vã đi tới, chính là Lục Hóa Minh.

"Thâm huynh, ta đang muốn đi tìm ngươi." Lục Hóa Minh nhìn thấy Thâm Lạc, đại hỉ nói.

"Tại hạ cũng đúng lúc có việc cần tìm Lục huynh." Thâm Lạc nói, sắc mặt lại không có vẻ gì vui mừng.

"Tìm ta? Chuyện gì?" Lục Hóa Minh khẽ giật mình.

"Trong thành đột nhiên xuất hiện những cương thi kia, Lục huynh chắc hẳn đã biết, ta phát hiện một chuyện liên quan tới những cương thi này. Không biết Lục huynh có thể dẫn kiến ta tới quốc công đại nhân, ta muốn ở trước mặt ngài báo cáo." Thâm Lạc nói.

"Vậy thì tốt, ta tìm Thâm huynh chính là do sự phụ phân phó, có việc muốn tìm người thương nghị." Lục Hóa Minh nói.

"Quốc công đại nhân gọi ta? Lục huynh có biết chuyện gì không?" Đuôi lông mày Thâm Lạc khẽ động, hỏi.

"Ta cũng không biết, bất quá nhìn ngữ khí thần thái sự phụ tựa hồ là chuyện rất trọng yếu." Lục Hóa Minh nói.

"Nếu là chuyện trọng yếu, vậy chúng ta mau đi thôi." Thâm Lạc vuốt cằm nói.

Hai người đi về hướng chính điện quan phủ Đại Đường, rất mau đến trong đại điện.

Nhưng Trình Giảo Kim cũng không ở trong đó, chỉ có một tên đồng tử áo vàng đứng đó.

"Tiểu Lệnh, người sao lại ở nơi này? Sự phụ đâu?" Lục Hóa Minh hỏi.

"Hai vị sư huynh, quốc công đại nhân bảo ta ở chỗ này chờ các người, mang các người đi nội điện." Đồng tử áo vàng thi lễ với hai người một cái rồi nói.

Trong lòng Thâm Lạc hơi động, xem ra sự tình xác thực rất trọng yếu, bên trong tòa đại điện này cũng không an toàn.

Hai người theo đồng tử đi vào chỗ sâu đại điện, xuyên qua một đầu hành lang, đi vào trong một gian thạch thất bí ẩn.

Ánh mắt Thâm Lạc khẽ động, trong thạch thất đã đứng đầy hai tên tu sĩ, mà hai người này hẳn đều nhận ra, một trong số đó chính là Đan Dương Tử

đại sư, một người khác là Xích Thủ chân nhân trước đây chủ trì đấu giá hội Hiên Viên các.

"Đan Dương Tử đại sư, Xích Thủ chân nhân, hai vị sao lại ở đây? Chẳng lẽ là sư phụ?" Lục Hóa Minh đầu tiên khẽ giật mình, lập tức hiểu ra.

"Không sai, quốc công đại nhân cho mời, không dám không tới." Đan Dương Tử cười ha ha nói.

Thanh âm lão chưa hết, liền thấy Thẩm Lạc bên cạnh.

"Thẩm đạo hữu, đã lâu không gặp, tu vi đạo hữu tiến triển thật nhanh, đã đột phá Ngung Hồn kỳ rồi, thật đáng mừng." Ánh mắt Đan Dương Tử hơi lóe lên, cười chào hỏi.

"Đan Dương Tử đại sư, đã lâu không gặp." Thẩm Lạc khẽ gật đầu đáp lại, trên mặt cũng không tươi cười, ngược lại mang theo một chút lãnh ý.

Hắn cũng không phải ghi hận chuyện trước đó bị Đan Dương Tử ép giao dịch Linh Nhũ ngàn năm, lúc trước hắn tìm đọc bản chép tay của Thần Cương, phát hiện một chuyện liên quan đến Đan Dương Tử.

Trước đó Đan Dương Tử sở dĩ không tiếc đả tội Thẩm Lạc, cũng muốn Thẩm Lạc giao Linh Nhũ ngàn năm cho Thần Cương, thúc đẩy hai người giao dịch, lý do cũng không đơn giản, giữa Đan Dương Tử và Thần Cương có chuyện trọng đại khác.

Người này bề ngoài chính khí凛凛, là một vị Luyện Đan đại sư được vạn người ngưỡng mộ. Nhưng phía sau lại cực kỳ âm tà, một mục tu luyện một môn tà công "Ngũ Quý Phụ Hồn", cần dùng hồn phách hài đồng ra đời vào giờ âm tháng âm năm âm để tế phẩm.

Đan Dương Tử thân là Luyện Đan đại sư, mọi người để ý, không tiện đi làm việc ác này. Ôn phách hài đồng do lão tu luyện đều là Thần Cương âm thầm tìm kiếm giúp, tiện tay ghi lại nội dung, Thần Cương đã thay Đan Dương Tử tìm bốn hài đồng, hai người có thể nói là táng tận lương tâm.

Đan Dương Tử nhìn thấy Thẩm Lạc như vậy, nao nao, sau đó rất nhanh hiểu ý, coi là Thẩm Lạc ghi hận chuyện trước đó lão bức hiếp hắn.

"Khá lắm mao đầu tiểu tử tâm phù khí táo, tự cho là tiến giai Ngưng Hồn kỳ, có tiền vốn đối kháng lão phu, không cho ta mặt mũi, chờ chuyện Trình quốc công xong, xem ta thu thập ngươi thế nào!" Trong lòng Đan Dương Tử hừ lạnh, trên mặt lại không biểu lộ ra, bụng dạ cực sâu.

Mà Xích Thủ chân nhân bên cạnh cũng nhiệt tình lên tiếng chào Lục Hóa Minh.

Người này mặc dù không nhận ra Thẩm Lạc, nhưng là dạng người khéo léo, như gặp lão hữu nói chuyện phiếm với Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc cũng không dám khinh thường, chỉ có thể câu được câu không trò chuyện với lão.

ĐẠI MỘNG CHỦ

Vong Ngữ
dtv-ebook.com

Chương 523: Lâm Thời Thi Biến

Thẩm Lạc vừa ứng phó Xích Thủ chân nhân, trong mắt lại hiện lên một tia dị dạng.

Quý hoạn Trường An thành nghiêm trọng, tất cả tu sĩ đều lên chiến trường. Đan Dương Tử cùng Xích Thủ chân nhân là Luyện Đan sư, Luyện Khí sư nên cũng đều lên chiến trường.

Nhất là Xích Thủ chân nhân, gần đây ở trên chiến trường rực rỡ hào quang, cầm một thanh hỏa phiến uy lực tuyệt luân, nhiều lần chém giết quý vật cùng cảnh giới, thậm chí cao hơn một tiểu cảnh giới, lập được đại công.

Thanh hỏa phiến trong tay lão, cũng được đám người không biết rõ tán tụng.

Người khác không biết lai lịch thanh hỏa phiến kia, nhưng Thẩm Lạc lại phi thường rõ ràng, chính là kiện Thần Cương mời lão luyện chế. Thần Cương vốn định thu thập Thẩm Lạc xong sẽ đi lấy, đáng tiếc lại chết tại cổ mộ Âm Lĩnh sơn, thanh hỏa phiến kia liền rơi vào tay Xích Thủ chân nhân.

Căn cứ bản chép tay, Ngũ Hỏa Phiến là cực phẩm pháp khí có mười sáu tầng cấm chế, uy lực cực kỳ cường hoành, Thẩm Lạc mặc dù không phải là hạng người lòng tham không đáy, nhưng cũng rất động tâm với kiện pháp khí này.

Nhưng vào lúc này, một trận tiếng bước chân từ bên ngoài truyền đến, là một đạo sĩ mặc thanh bào tay cầm phù trần màu tím, khoảng ba bốn mươi

tuổi, mặt rất dài, hình như mặt ngựa, phía trên mọc đầy lỗ mắt rỗ, nhìn có chút xấu xí.

"Cát đạo hữu, ngươi cũng tới." Đan Dương Tử và Xích Thủ chân nhân không hẹn mà cùng chào hỏi đạo sĩ mặc thanh bào.

"Lục huynh, đạo sĩ kia là ai?" Thảm Lạc truyền âm hỏi Lục Hóa Minh.

"Vị này là cung phụng Bác Vật hành Cát Thiên Thanh, có Âm Lôi Thê cực kỳ hiếm thấy, đạo pháp Lôi thuộc tính tại Trường An thành cực kỳ nổi danh." Lục Hóa Minh truyền âm trả lời.

"Âm Lôi Thê!" Thảm Lạc không khỏi nhìn Cát Thiên Thanh nhiều hơn một chút.

Hôm nay hắn đã sớm không còn là tiểu tu sĩ mới vào tu tiên giới, các phương diện tri thức đều đã đọc lướt qua, biết Âm Lôi Thê là một loại Đạo Thê đặc thù, trời sinh thích hợp tu luyện công pháp Lôi thuộc tính, hơi tu tập một chút là có thể thắng không chỉ gấp mười lần tu sĩ bình thường, càng có thể phóng xuất ra một loại âm lôi, uy lực hơn xa lôi điện bình thường, chính là một loại Đạo Thê phi thường lợi hại.

"Vị Cát Thiên Thanh này có tu vi phi thường cao thâm, đã đạt đến Ngung Hồn kỳ đỉnh phong, có tin đồn lão đang chuẩn bị đột phá Xuất Khiếu kỳ. bns. Một khi thành công, thân phận của lão lập tức sẽ phóng đại." Lục Hóa Minh lại truyền âm nói.

Thảm Lạc nghe lời này, chậm rãi gật đầu.

Tại tu tiên giới, tu sĩ Luyện Khí kỳ là tầng dưới chót, Tích Cốc kỳ và Ngung Hồn kỳ chỉ có thể coi là trung tầng, chỉ khi nào đạt tới Xuất Khiếu kỳ, coi như đặt chân vào thượng tầng tu tiên giới.

Một tu sĩ Xuất Khiếu kỳ trân giữ tông môn, mới có thể chân chính dừng chân tại tu tiên giới.

Mà tu sĩ Xuất Khiếu kỳ nếu chịu gia nhập các thế lực Tụ Bảo đường, Hiên Viên các, quan phủ Đại Đường, tuyệt đối có thể lấy được vị trí cung phụng trưởng lão, từ đây tài nguyên tu luyện cũng được bảo đảm.

Vừa dứt lời với Thẩm Lạc, Lục Hóa Minh cũng mỉm cười chào Cát Thiên Thanh.

Cát Thiên Thanh thoạt nhìn là người khá lãnh đạm, gật đầu với ba người, sau đó không tiếp tục để ý bọn họ, phối hợp đi đến một bên đứng im.

Bọn người Lục Hóa Minh tựa hồ đã biết tính cách Cát Thiên Thanh, cũng không để ý.

Hàn huyền một hồi, năm người đứng tại chỗ, lẳng lặng đợi.

Đan Dương Tử cùng Xích Thủ chân nhân đứng chung một chỗ, Thẩm Lạc và Lục Hóa Minh đứng chung một chỗ, Cát Thiên Thanh quái gở một mình đứng cách xa bốn người.

"Mấy vị đã tới." Một thanh âm từ chỗ sâu thạch thất truyền đến, Trình Giảo Kim và Hoàng Mộc thượng nhân từ thiên môn nơi đó đi ra.

Khí sắc Hoàng Mộc thượng nhân có vẻ không tốt, trên khuôn mặt già nua khô cạn hiện ra vẻ tái nhợt, thỉnh thoảng còn ho nhẹ hai tiếng.

"Bái kiến Trình quốc công, Hoàng Mộc thượng nhân!" Năm người nhao nhao chào.

Thẩm Lạc và Lục Hóa Minh thì không phải nói, Đan Dương Tử, Xích Thủ chân nhân cũng tất cung tất kính.

Bọn họ mặc dù địa vị hiển hách, nhưng trước Trình Giảo Kim là trọng thần triều đình, lại chấp chưởng quan phủ Đại Đường, tu vi càng siêu phàm nhập thánh, chính là cự phách chân chính tu tiên giới tại Trường An thành, hai người bọn họ cũng không dám lãnh đạm mảy may.

"Mấy vị trừ đệ tử bất tài kia của ta, đều là người tài tuấn tu tiên giới tại Trường An thành chúng ta, không cần khách sáo." Trình Giảo Kim khoát tay áo, khiến Lục Hóa Minh phía dưới trợn trắng mắt.

Lời còn chưa dứt, Trình Giảo Kim vung tay lên, trên lòng bàn tay hiện lên hoàng mang.

Đại môn thạch thất âm vang khép lại kín kẽ.

Thấy cảnh này, trừ Lục Hóa Minh, thần sắc bốn người còn lại đều hơi đổi.

"Không cần lo lắng, triệu tập các người đến đây đàm luận phi thường trọng yếu. Theo tin tức đáng tin, trong thành có tai mắt Luyện Thân đàn ả núp, trong quan phủ Đại Đường cũng chưa chắc an toàn, bảo đảm vạn vô nhất thất mà thôi." Hoàng Mộc thượng nhân ho khan hai tiếng, mở miệng nói.

Mấy người nghe vậy, lúc này mới khôi phục bình tĩnh.

"Không biết quốc công đại nhân và Hoàng Mộc tiên bối kêu chúng ta tới đây, có chuyện gì quan trọng?" Đan Dương Tử và Xích Thủ chân nhân liếc nhau, chấp tay nói.

"Triệu tập các người tới, là có một chuyện trọng yếu giao phó cho các người." Trình Giảo Kim nói.

Đối với câu nói của Trình Giáo Kim, mấy người ở đây đều không thấy ngạc nhiên, lẳng lặng chờ đợi.

"Su phụ, trước khi ngài nói, đệ tử cả gan cắt ngang một chút. Lúc con đi mời Thâm huynh, Thâm huynh cũng đang đi đến quan phủ Đại Đường, nói là có một chuyện quan trọng muốn báo cáo ngài." Lục Hóa Minh ho nhẹ một tiếng, tiến lên một bước nói.

"A, Thâm tiểu hữu có chuyện gì muốn nói?" Trình Giáo Kim nhìn thấy Lục Hóa Minh lại dám cắt ngang lời lão, song mi nồng đậm dựng lên, nhưng nghe Lục Hóa Minh nói xong, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười ôn hòa, hỏi Thâm Lạc.

"Việc này liên quan đến những cương thi trong thành đột nhiên xuất hiện kia, còn xin quốc công đại nhân cùng Hoàng Mộc tiên bối thứ cho tiểu bối thất lễ." Thâm Lạc tiến lên hai bước, thần thức truyền âm nói.

"Không sao, ngươi nói đi." Trình Giáo Kim gật gật đầu.

Thâm Lạc hơi dừng lại một chút, kiểm từ ngữ, báo cáo lại chuyện hôm nay gặp phải đại quân cương thi, cuối cùng phát hiện ra cương thi màu bạc kia chính là đại hán phu xe, hẳn kể rõ một lần.

Trình Giáo Kim cùng Hoàng Mộc thượng nhân nghe xong, cũng không hiện ra vẻ kinh ngạc.

"Hai vị tiên bối đã sớm biết việc này?" Trong lòng Thâm Lạc thâm nhủ, truyền âm hỏi.

"Ngoại hình những cương thi kia mặc dù không khác cương thi bình thường, nhưng thi khí không nặng, mà vẫn lưu lại một tia khí tức thượng nhân, rõ ràng là lâm thời thi biến thành, thần thức người cường đại rất dễ dò

xét ra, chúng ta tự nhiên đã sớm biết." Hoàng Mộc thượng nhân truyền âm trả lời.

"Thì ra là thế, tại hạ ngẫu nhiên phát hiện việc này, còn tưởng rằng là chuyện bí mật, nguyên lai chư vị tiên bối sớm đã thấy rõ hết thảy, để hai vị tiên bối chê cười rồi." Thâm Lạc có chút hổ thẹn truyền âm.

"Đâu có, Thâm tiểu hữu mới có tu vi Ngưng Hồn kỳ, lại nhạy cảm phát hiện ra việc này, đúng là khó có được." Hoàng Mộc thượng nhân trấn an.

Thâm Lạc thi lễ với hai người một cái, không nói gì nữa, lui xuống.

Bốn người khác nhìn thấy cảnh này, biết Thâm Lạc đang dùng thần thức truyền âm cùng hai người Trình Giáo Kim, đều thức thời không quấy rầy, chỉ là ánh mắt nhìn về phía Thâm Lạc lại có chút biến hóa.

Nhất là Cát Thiên Thanh, tựa hồ vì thái độ Trình Giáo Kim đối với Thâm Lạc, khiến lão cũng nhìn đánh giá Thâm Lạc thêm vài lần.

Chương 524: Đồng thời gặp nạn

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phạm Nhân Tông

"Lúc trước đang nói nội dung nhiệm vụ kia, ta muốn hỏi thăm chư vị một chuyện. Tình huống Trường An thành hiện tại, chắc hẳn mọi người cũng đã hiểu rõ rồi, không biết các người nhận xét chiến cuộc trước mắt thế nào?" Trình Giáo Kim nhìn về phía năm người, hỏi.

Năm người nghe lời này, cũng ngậy người, nhất thời không ai trả lời.

"Ở đây đều là đường đường nam nhi, không cần câu thúc, cũng không cần tị huy, có gì cứ nói." Trình Giáo Kim cười nói.

Trình Giáo Kim cười, làm bầu không khí nghiêm túc trong thạch thất lập tức hòa hoãn mấy phần, tâm tình năm người khẩn trương cũng buông lỏng không ít.

"Nếu quốc công đại nhân nói thế, vậy tại hạ nói thẳng. Những quý vật thành nam trước mắt mặc dù hung hăng ngang ngược, nhưng quốc lực Đại Đường ta hùng hậu, kỳ nhân dị sĩ đông đảo, lại có Trình quốc công thống lĩnh, ngăn cản những quý vật kia vẫn dư xài, chờ viện quân bên ngoài vừa đến, tin tưởng những quý vật kia sẽ sụp đổ." Đan Dương Tử chần chờ một chút rồi nói.

Mấy người khác cũng âm thầm gật đầu, hiển nhiên đều cảm thấy như vậy, bao gồm cả Thẩm Lạc.

"Viện quân? Các người đang trông chờ vào người Hóa Sinh tự, Phổ Đà sơn?" Trình Giáo Kim hỏi.

"Hóa Sinh tự và Phổ Đà sơn cùng Đại Đường ta từ trước đến nay đồng khí liên chi, Trường An thành phát sinh quý hoạn nghiêm trọng như vậy, hai tông hãn là sẽ không mặc kệ ngồi nhìn." Đan Dương Tử nói.

Trình Giáo Kim và Hoàng Mộc thượng nhân im lặng không nói, sắc mặt đều có chút ngưng trọng.

"Hắn là tình huống bên kia có biến, hai tông xảy ra vấn đề gì sao?" Thẩm Lạc nhìn thấy hai người như vậy, nhin không được hỏi.

Thần sắc những người khác cũng hơi đổi.

"Chuyện quan trọng ta nói tiếp theo, các ngươi chớ truyền ra ngoài." Hoàng Mộc thượng nhân và Trình Giáo Kim liếc nhau, lúc này mới chậm rãi nói.

Năm người nhìn thần sắc Hoàng Mộc thượng nhân trịnh trọng, nhao nhao gật đầu.

"Thẩm tiểu hữu vừa rồi đoán không sai, Hóa Sinh tự cùng Phổ Đà sơn gần đây đã phát sinh biến cố trọng đại. Dưới trướng Hóa Sinh tự có mấy tên trưởng lão phản tông, trước đó chúng đã đầu độc trong tông, khiến rất nhiều đệ tử trúng độc. Mà một yêu quái do Phổ Đà sơn trấn áp đột nhiên bạo động, Phổ Đà sơn bất đắc dĩ đành phái ra đại lượng đệ tử đến trấn áp. Cho nên hai tông này cũng sẽ không có nhiều viện binh đến chi viện." Hoàng Mộc thượng nhân trầm giọng nói.

"Cái gì!" Năm người Thẩm Lạc nghe vậy kinh hãi.

"Tình huống hiện tại đã là như thế, chúng ta không thể trông cậy vào viện quân bên ngoài đến tương trợ, nhất định phải dựa vào lực lượng của mình giải quyết những quỷ vật kia." Trình Giáo Kim trầm giọng nói.

"Quốc công đại nhân, xin thứ cho vãn bối mạo phạm, số lượng những quỷ vật kia tuy nhiều, còn có yêu nhân Luyện Thân đàn ấn thân trong đó, nhưng cho đến lúc này, đối phương cũng không có cao thủ tuyệt đỉnh xuất hiện. Lấy ngài, còn có Hoàng Mộc thượng nhân tu vi thông thiên, chẳng lẽ cũng vô pháp đánh tan chúng?" Cát Thiên Thanh vẫn không mở miệng, chột hỏi.

"Nếu chỉ là những quỷ vật bên ngoài kia, những lão gia hỏa chúng ta xuất thủ, tự nhiên có thể nhẹ nhàng diệt chúng." Trình Giáo Kim không do dự nói.

"Vậy vì sao..." Cát Thiên Thanh nhíu mày.

"Các người có chỗ không biết, lần này quỷ hoạn không đơn giản như các người nhìn thấy. Luyện Thân đàn không biết dùng biện pháp gì, đã triệu hoán vài đầu Quỷ Vương ở cổ mộ Âm Lĩnh sơn đến Trường An thành, mà thực lực Luyện Thân đàn cũng vượt xa các người biết, lại thêm vài ngày trước thả ra Kính Hà Long Vương. Thực lực của đối phương dị thường hùng hậu, những lão bất tử chúng ta kỳ thật đã sớm âm thầm giao thủ với chúng mấy lần, thắng bại chưa phân." Trình Giáo Kim khẽ thở dài, nói ra chuyện bí mật.

Thẩm Lạc nghe vậy, trong lòng bưng bình.

Khó trách quỷ hoạn đã xuất hiện hơn một tháng, cao thủ chân chính của quan phủ Đại Đường từ đầu đến cuối không hiện thân tại chiến trường, nguyên lai bọn họ đã sớm giăng co trong bóng tối.

"Cái gì thắng bại chưa phân, rõ ràng là chúng ta ở vào hạ phong. Lần trước đại chiến, nếu không có quốc công đại nhân ngài xuất thủ tương trợ, bộ xương già này đã hũy ở trong tay con Nghiệt Long kia rồi." Hoàng Mộc thượng nhân lại ho khan hai tiếng, thở dài nói.

Năm người nghe lời này, sắc mặt không khỏi trầm xuống.

"Tình huống Trường An thành chúng ta đã biết, không biết quốc công đại nhân ngài muốn chúng ta làm gì?" Đan Dương Tử hỏi.

"Lần này địch nhân mặc dù cường đại, thế nhưng cũng không phải là không có kẽ hở, mặc kệ là quỷ vật ở bên ngoài, hay là Quỷ Vương trong cổ mộ Âm Lĩnh sơn, đều là do Luyện Thân đàn dùng một loại pháp trận triệu hoán ra. Chỉ cần nghĩ biện pháp phá đi những pháp trận kia, sẽ làm suy yếu rất lớn chiến lực đối phương, phần thắng phe ta sẽ tăng lên nhiều." Trình Giáo Kim nói.

Năm người nghe lời này, nhất thời hai mặt nhìn nhau.

"Quốc công đại nhân hẳn là muốn chúng ta đi phá hư những pháp trận triệu hoán kia?" Xích Thủ chân nhân hỏi.

"Không sai." Trình Giáo Kim gật đầu.

Thẩm Lạc nhớ lại trước đó đã thấy pháp trận triệu hoán kia, dạng pháp trận này, trong Trường An thành khẳng định có rất nhiều.

Luyện Thân đàn chắc chắn cũng biết tầm quan trọng của pháp trận triệu hoán, tất nhiên sẽ phải cao thủ thủ hộ những pháp trận kia. Chỉ là những tu sĩ thủ hộ kia đều có cấp bậc như Thương Mộc đạo nhân, Nữ Xuyên, lấy thực lực năm người ở đây, chỉ cần có thể biết chuẩn xác vị trí những pháp trận kia, kéo qua tập kích từng trận, khó khăn cũng không lớn.

"Chắc hẳn các người cũng biết những pháp trận triệu hoán kia tồn tại, theo tình báo chúng ta mới lấy được, pháp trận triệu hoán trong thành có chừng gần trăm cái, bất quá những cái kia đều là pháp trận cỡ nhỏ, liên thông cùng một pháp trận triệu hoán hạch tâm cực kỳ bí ẩn, mới có năng lực triệu hoán quý vật, mà cũng chỉ có thể triệu hoán một ít quý vật thực lực nhỏ yếu, ý nghĩa kỳ thật không lớn." Trình Giáo Kim tiếp tục nói.

"Quốc công đại nhân... Ngài, ngài hẳn là muốn chúng ta đi phá huỷ pháp trận hạch tâm kia..." Xích Thủ chân nhân lắp bắp.

Bốn người khác cũng mở to hai mắt nhìn.

"Không sai, ta và Trình quốc công muốn chư vị đi huỷ pháp trận hạch tâm kia." Hoàng Mộc thượng nhân đáp.

Năm người cứng họng đứng ở nơi đó, bọn hắn có lẽ tài hoa hơn người, ở trong đồng bậc có thể bộc lộ tài năng, thậm chí có thể đối đầu tu sĩ vượt qua mình một hai tiểu cảnh giới. Nhưng bọn hắn dù sao chỉ là Ngưng Hồn kỳ, tại tu tiên giới chỉ có thể xem là hàng tiểu bối.

"Su phụ, Hoàng Mộc tiên bối, cũng không phải là chúng ta sợ hãi, chỉ là lấy thực lực của chúng ta, dù chui vào thành nam, khẳng định cũng sẽ rất nhanh bị cao thủ trong những quý vật kia phát hiện, phí công chịu chết mà thôi." Lục Hóa Minh nhịn không được nói.

"Mấy vị không cần lo lắng, ta và Trình quốc công muốn các người đi chấp hành nhiệm vụ này, tự nhiên đã cân nhắc chu toàn. Sau ba ngày, quan phủ Đại Đường sẽ phản kích toàn diện, những lão gia hỏa chúng ta cũng sẽ xuất thủ, kiểm chế tất cả cao thủ Xuất Khiếu kỳ trở lên của đối phương. Mà các người thì nhân cơ hội này chui vào thành nam, tìm kiếm chỗ pháp trận hạch tâm kia huỷ đi." Hoàng Mộc thượng nhân nói.

Nghe lời này, sắc mặt năm người xem như dễ nhìn hơn một chút.

"Chúng ta làm sao chui vào thành nam? Khí tức tu sĩ Nhân tộc chúng ta và quý vật hoàn toàn khác biệt, quý vật cảm ứng khí tức người sống lại phi thường linh mãnh, dù trận doanh đối phương không có cao thủ, chúng ta chỉ sợ rất khó ần núp đi vào. Mà triệu hoán pháp trận hạch tâm kia khẩn yếu như vậy, khẳng định sẽ giấu ở chỗ cực kỳ bí mật, chúng ta dù có thể chui vào, trong thời gian ngắn cũng không thể tìm được." Thẩm Lạc nhíu mày nói.

Chương 525: Trọng thác

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Thẩm tiểu hữu nói hai vấn đề này, chúng ta cũng đã sớm cân nhắc. Chỗ ta có năm tấm Âm Linh Phù, các người đeo ở trên người, phù này có thể che giấu khí tức tu sĩ Nhân tộc, chuyên hóa thành khí tức quý vật, ngoại hình cũng sẽ biến thành quý vật. Dù quý vật Xuất Khiếu kỳ, thậm chí Đại Thừa kỳ cũng không phát hiện được." Hoàng Mộc thượng nhân lấy ra năm tấm phù lục màu đen, vung tay lên.

Năm tấm phù lục hóa thành năm đạo hắc quang bắn tới, chia ra rơi vào trước năm người.

Phù này lớn chừng bàn tay, phía trên minh khắc mấy đường vân màu đen, nhìn cũng không phức tạp, chỉ là trung tâm phù lục có một phù văn kỳ lạ, hình như hoa sen, nhìn dị thường huyền diệu.

Thẩm Lạc tiếp lấy phù lục, nhìn Hoàng Mộc thượng nhân một chút, sau đó vận khởi pháp lực rót vào trong đó.

Trên Âm Linh Phù hiện lên hắc quang, vậy mà lóe lên dung nhập vào trong cơ thể hắn, không thấy bóng dáng.

Thẩm Lạc giật mình, cảm giác được một cỗ linh lực âm lãnh dung nhập vào trong cơ thể hắn, dung hợp cùng pháp lực của hắn, pháp lực vốn công chính cũng biến thành âm lãnh.

Bên ngoài thân hắn hiện ra từng đường vân màu đen, lập tức có từng sợi hắc khí từ đó toát ra, rất mau bao phủ hoàn toàn thân hình hắn vào trong đó.

Bề ngoài hắn đã biến thành một đầu u hồn quý vật.

Cùng lúc đó, mấy người khác cũng thúc giục Âm Linh Phù, cũng biến

thành quý vật như Thảm Lạc.

"Âm Linh Phù này thật đúng là thần kỳ." Thảm Lạc tấm tắc khen kỳ lạ.

Hắn vận dụng thần thức dò xét, căn bản dò xét không được cái gì ngoài âm khí dưới nhục thân mấy người khác, bất luận hắn cảm ứng thế nào, những người kia tựa hồ đã triệt để biến thành quý vật. Những người khác cảm ứng hắn cũng giống như vậy.

"Thật là Âm Linh Phù thần diệu, có phù này, xác thực không cần lo lắng thân phận bọn ta bị lộ, chỉ là vị trí hạch tâm pháp trận kia thế nào? Hắn là Hoàng Mộc tiên bối đã tìm được?" Đan Dương Tử lại hỏi.

"Luyện Thân đàn những năm qua một mực thâm thấu vào quan phủ Đại Đường, chúng ta tự nhiên cũng không nhàn rỗi, cũng đưa quân cờ vào trong Luyện Thân đàn. Lúc các người chui vào, người đó sẽ mang các người đi pháp trận hạch tâm nơi đó." Hoàng Mộc thượng nhân chậm chậm nói.

Năm người nghe những lời này, giờ mới hiểu ra, vì nhiệm vụ này, quan phủ Đại Đường xác thực đã chuẩn bị chu toàn.

Chỉ là trên mặt tất cả mọi người vẫn như cũ mang theo vài phần do dự, hết thảy dựa theo kế hoạch làm việc, xác suất thành công hoàn toàn không nhỏ, nhưng nguy hiểm cũng không giảm xuống bao nhiêu.

"Nhiệm vụ lần này vô cùng nguy hiểm, ta cùng Hoàng Mộc đạo hữu gọi các người tới, cũng không phải là ép các người tiếp nhận, hãy suy nghĩ kỹ càng rồi hãy quyết định. Chỉ là vì phòng ngừa tình báo tiết ra ngoài, người không tiếp nhận nhiệm vụ này nhất định phải lưu lại ở đây, đợi đến lần đại chiến này kết thúc mới có thể rời đi." Ánh mắt Trình Giáo Kim nhìn chung quanh, trong miệng nói ra.

Bọn Thảm Lạc nghe vậy, nhất thời cũng chưa đưa ra được quyết định, đều cúi đầu trầm ngâm.

"Quốc công đại nhân, Hoàng Mộc tiên bối, các người đã chuẩn bị xong hết thảy, vì sao lại tìm mấy tu sĩ Ngưng Hồn kỳ chúng ta, phải ra mấy người Xuất Khiếu kỳ, tỷ lệ thành công chẳng phải lớn hơn sao?" Cát Thiên Thanh hỏi.

Thảm Lạc cũng muốn hỏi vấn đề này từ sớm, ngẩng đầu nhìn qua.

"Nếu có thể phái ra tu sĩ Xuất Khiếu kỳ, ta đương nhiên sẽ không làm phiền các người. Âm Linh Phù có hiệu quả ẩn nấp mặc dù vô cùng tốt, nhưng chỉ có thể ẩn tàng tu sĩ Ngưng Hồn kỳ trở xuống, Xuất Khiếu kỳ lại dùng không được." Hoàng Mộc thượng nhân nói.

Đám người nghe lời này, mặt lộ vẻ chột hiệu, trong phòng tiếp tục rơi vào trầm mặc.

"Sự phụ, Hoàng Mộc tiên bối." Đang trong một khoảng yên lặng này, một thanh âm đột nhiên vang lên.

Đám người quay đầu nhìn lại, lại là Lục Hóa Minh tiến lên trước một bước, nghiêm mặt nói: "Đệ tử nguyện đi!"

Trình Giáo Kim nhìn chằm chằm Lục Hóa Minh một chút, gật đầu cười nói: "Tốt, không uổng vì sư dạy bảo người nhiều năm."

"Để sớm giải cứu lê dân Trường An thành khỏi nước sôi lửa bỏng, tại hạ cũng nguyện đi một chuyến." Thâm Lạc cũng tới trước một bước, chấp tay nói.

"Đa tạ nhiệt tâm Thâm tiểu hữu!" Trình Giáo Kim lộ vẻ tán thành.

Có Lục Hóa Minh cùng Thâm Lạc dẫn đầu, ba người khác tựa hồ trong lúc bất chợt nghĩ thông suốt, rất nhanh nhao nhao đáp ứng.

"Tốt! Chư vị tiểu hữu tâm hoài quốc gia thiên hạ, cao thượng như vậy, lão phu khâm phục. Quan phủ Đại Đường ta cũng sẽ không để các người đi không, nơi này có mấy món bảo vật, liền ban cho các người, tặng thêm thanh thế." Trình Giáo Kim nói xong, tay vung lên.

Năm tấm phù lục màu trắng từ trong tay lão bay ra, lần nữa chia ra rơi trước mấy người.

Thâm Lạc vô thức tiếp được, trên phù lục vẽ phù văn một cái túi.

Hắn biết đây là Trữ Vật Phù, có thể dựa vào lực phù lục, tạm thời hình thành một không gian giống với pháp khí trữ vật.

Chỉ là loại Trữ Vật Phù này chỉ có thể sử dụng một lần, sử dụng xong phù

lục sẽ báo hồng, hiệu quả kém xa pháp khí trừ vật, chỗ tốt duy nhất, chính là chế tác tương đối dễ dàng.

Thần thức Thâm Lạc chui vào trong không gian phù lục, bên trong để một khiên tròn màu xanh sẫm, mặt trên còn có một phù điêu Huyền Quy rất sống động.

Bên cạnh khiên tròn màu xanh còn có một tấm giấy trắng, trên đó viết vài chữ.

Thần thức của hắn quét qua giấy trắng, trên mặt hiện ra vẻ kích động.

Nội dung trên tờ giấy trắng giới thiệu khiên tròn màu xanh sẫm này. Khiên này tên là "Mặc Giáp Thuần", là dùng một mai rùa già ngàn năm ẩn chứa huyết mạch Huyền Quy luyện chế thành cực phẩm pháp khí, ẩn chứa mười hai tầng cấm chế.

Luận năng lực phòng ngự, Mặc Giáp Thuần này còn trên cả Kim Giáp Tiên Y.

"Xem ra quan phủ Đại Đường đã sớm điều tra tình huống của ta, biết Kim Giáp Tiên Y trước đó không lâu đã vỡ vụn, thế là ban cho ta Mặc Giáp Thuần này." Thâm Lạc thâm nghĩ trong lòng.

Mấy người khác cũng dò xét Trữ Vật Phù trong tay, thần sắc hoặc nhiều hoặc ít đều hiện ra vẻ hưng phấn, hiển nhiên quan phủ Đại Đường ban cho bọn họ, cũng đều là vật họ mong muốn.

"Sur phụ, tiếp theo chúng ta làm thế nào? Chờ thời cơ sao?" Lục Hóa Minh hỏi.

"Hoàng Mộc đạo hữu, tiếp theo liền nhờ ngươi." Trình Giáo Kim nói, nhìn về phía Hoàng Mộc thượng nhân.

Hoàng Mộc thượng nhân gật gật đầu, quái tượng trong tay đập xuống mặt đất, một sợi hoàng mang từ trên quái tượng tuôn ra, lan tràn dưới mặt đất, rất nhanh hình thành một pháp trận màu vàng lớn gần tượng.

Thâm Lạc đánh giá pháp trận màu vàng vài lần, đột nhiên cảm thấy có chút quen mắt, hơi trầm ngâm liền nhớ lại.

Pháp trận dưới chân Hoàng Mộc thượng nhân ngược lại có chút tương tự với pháp trận lúc trước hẳn bố trí Ất Mộc Tiên Độn trong mộng cảnh ở Trường Thọ thôn.

"Các người đều đến đây đi, đứng ở trong pháp trận này." Hoàng Mộc thượng nhân nói với năm người.

Năm người nghe vậy, nhao nhao đi tới, đứng quanh Hoàng Mộc thượng nhân.

Quả trọng trong tay Hoàng Mộc thượng nhân lần nữa đập xuống, trước mắt năm người lập tức hiện ra vô số hoàng ảnh, nhanh chóng biến ảo khiến bọn hắn cảm thấy hoa mắt.

Bất quá hoàng ảnh chớp động cũng không kéo dài quá lâu, mấy hơi thở sau, trước mắt bọn hắn hoa lên một cái, thân thể xuất hiện trong một thạch thất khá âm u.

Ánh mắt Thẩm Lạc quét qua, phát hiện phía trước thạch thất có một đại môn, cánh cửa đóng chặt, phía trên ần ần còn có pháp lực lưu động, có chút bắt mắt.

Chương 526: Giả quý

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phạm Nhân Tông

"Nơi này là một thạch thất dưới mặt đất gần trong thành, các người ở chỗ này nghỉ ngơi sơ đi, chờ cấm chế trên cửa biến mất, các người lập tức ẩn núp vào thành nam. Còn tiếp xúc nội tuyến thế nào thì nằm trong khối ngọc giản này. Lục hiền chất, vật này giao cho người quản lý." Hoàng Mộc thượng nhân lấy ra một khối ngọc giản, giao cho Lục Hóa Minh.

Bốn người khác thấy vậy, cũng không nói gì.

Trong năm người, chỉ có Lục Hóa Minh là người trong quan phủ Đại Đường, Trình Giáo Kim cùng Hoàng Mộc thượng nhân tự nhiên tín nhiệm y nhất.

"Mấy vị tiểu hữu, rắn không đầu thì không được, tu vi Lục hiền chất mặc dù không phải cao nhất trong các người, nhưng ngày thường hẳn chấp hành nhiệm vụ nhiều nhất, năng lực ứng biến cũng rất tốt. Lần này năm người các người cùng hành động, lấy Lục hiền chất cầm đầu, được chứ?" Hoàng Mộc thượng nhân nhìn về phía bốn người khác, nói ra.

"Lục huynh sư thừa quốc công đại nhân, năng lực bày mưu nghĩ kế, chỉ huy tác chiến hơn xa chúng ta, lấy hẳn cầm đầu, không thể tốt hơn." Thẩm Lạc gật đầu.

Ba người khác cũng tuân tự gật đầu, biểu thị đồng ý.

Hoàng Mộc thượng nhân thấy vậy, trên mặt lộ vẻ tươi cười, trên thân loé lên hoàng mang, từ trong thạch thất biến mất không thấy gì nữa.

"Lục mỗ đa tạ chư vị tín nhiệm, nhiệm vụ lần này, chỉ dựa vào một mình ta tuyệt không thể hoàn thành, còn xin mấy vị giúp ta một chút sức lực." Lục Hóa Minh chấp tay nói với bốn người khác.

"Lục huynh đệ không cần phải khách khí, Hoàng Mộc thượng nhân nếu giao nhiệm vụ cho người chỉ huy, người cứ buông tay làm, chúng ta tất nhiên dựa theo chỉ thị của người làm việc." Đan Dương Tử cười nói.

"Đa tạ, dựa theo sự phụ cùng Hoàng Mộc thượng nhân nói lúc trước, thời gian làm nhiệm vụ còn phải chờ ba ngày, trong lúc này, mọi người ở nơi này nghỉ ngơi đi. Chuyện cụ thể, chờ nhiệm vụ bắt đầu lại nói." Lục Hóa Minh nói tiếp.

Những người khác đang có ý nghĩ này, nghe vậy nhao nhao ở trong thạch thất tìm chỗ ngồi xuống, tự nhắm mắt vận công.

Thảm Lạc đi đến một góc thạch thất ngồi xuống, lấy Mặc Giáp Thuần từ trong Trữ Vật Phù ra, vận chuyển Cửu Cửu Thông Bảo Quyết, nhanh chóng tế luyện nó.

Những người khác tựa hồ cũng đang làm chuyện giống vậy, chuẩn bị cho một trận đại chiến sắp đến.

...

Ba ngày sau.

Sáng sớm, một tiếng chuông vang từ Từ Ân tự, phá vỡ yên tĩnh Trường An thành.

Bên ngoài Chu Tước môn ở phía bắc hoàng thành, một đội Vũ Lâm quân cùng một đội Long Võ vệ thủ vệ hai bên đại môn quảng trường, mỗi bên có gần vạn người, tất cả đều mặc giáp binh, một bộ dạng chờ xuất phát.

Trên đất trống phía trước đội ngũ còn có mấy trăm tên tu sĩ tông môn cùng tán tu Trường An thành, dựa theo phân đội ban đầu xếp hàng chỉnh tề, chờ quan trên chỉ thị.

Mấy người Chu Mãnh cũng có mặt trong đội ngũ, chỉ là thập trưởng của bọn họ đã đổi thành một lão giả áo xám lớn tuổi.

"Triệu lão đệ, chuyện gì xảy ra? Nhìn tư thế có vẻ có động tĩnh lớn đó..." Chu Mãnh nhìn về phía Triệu Đình Sinh bên cạnh, hỏi.

Trải qua thời gian dài kề vai chiến đấu, đồng sinh cộng tử, quan hệ giữa cả hai đã sớm phát sinh biến hóa không nhỏ, trở nên khá thân cận.

"Không biết, tối hôm qua đột nhiên thông tri tập kết, trước đó cũng không có nửa điểm phong thanh." Triệu Đình Sinh lắc đầu, thần sắc có chút ngưng trọng nói.

"Ta tìm một vòng, cũng không thấy Thảm tiên bối. Lại nói, đã lâu hẳn không mang chúng ta đi làm nhiệm vụ." Ánh mắt Chu Mãnh bắn khoăn nhìn bốn phía, mở miệng nói ra.

"Thảm tiên bối không giống chúng ta, xem chừng đã đi chấp hành nhiệm vụ đặc biệt nào đó." Triệu Đình Sinh sờ lên cằm, suy đoán.

"Bất quá nói thật, ta vẫn cảm thấy đi theo Thảm tiên bối thì cảm giác an toàn hơn chút." Chu Mãnh cười ngây ngô một tiếng, nói ra.

Gã vừa dứt lời, một tên tiêu trưởng Xuất Khiếu kỳ đứng cách đó không xa liền quay đầu nhìn thoáng qua bên này, dùng ánh mắt ra hiệu hai người yên lặng, không được lỗ mãng.

Hai người Chu Mãnh liền im lặng, không chớp mắt nhìn về phía trước.

Đúng lúc này, trên bầu trời có mấy đạo hồng quang đáp xuống, rơi vào trên đầu thành Chu Tước Môn, quan sát đám người.

20.000 giáp sĩ Đại Đường thấy thế, nhao nhao lấy quyền kích ngực, động tác cùng nhịp hành lễ về phía đầu tường, thanh thế có chút hùng tráng.

"Bái kiến Trình quốc công, bái kiến chư vị tiên bối." Mấy trăm tên tu sĩ kia cũng nhao nhao ôm quyền về phía đầu tường, cao giọng quát.

Ngay sau đó, 20.000 giáp sĩ hô lớn một tiếng:

"Uy vũ, uy vũ, uy vũ..."

Theo từng tiếng hét to vang lên, một cỗ chiến ý rào rạt bắt đầu lan tràn ra toàn bộ quảng trường.

"Chư vị, Trường An bị quỷ hoạn lâu ngày, ta biết tất cả mọi người đã sớm kìm nén lửa giận. Hôm nay chính là lúc chư vị phát tiết lửa giận, cũng là

lúc chúng ta nhất cử giải quyết quỷ hoạn. Chư vị có dám theo lão Trình ta cùng thẳng hướng thành nam, triệt để đuổi những ứ vật dơ bẩn kia ra khỏi Trường An thành không?" Ánh mắt Trình Giáo Kim quét qua đám người dưới thành, cao giọng quát.

"Nguyện theo quốc công diệt quỷ, muôn lần chết không chối từ..."

"Muôn lần chết không chối từ..."

Từng tiếng gầm hào khí vượt mây liên tiếp vang lên, thật lâu không thôi.

Trình Giáo Kim thấy thế hết sức hài lòng, vuốt râu, ý cười đầy mặt gật gật đầu. Bọn người Hoàng Mộc thượng nhân bên cạnh liếc nhìn nhau, trong mắt cũng nhiều hơn mấy phần ý cười.

"Đội quỷ hoạn Trường An bị diệt trừ, lại nâng rượu ăn mừng với chư vị, xuất phát!"

Đại thủ Trình Giáo Kim giương lên, ra lệnh một tiếng. Đội ngũ tu sĩ trên quảng trường cùng binh lính Đại Đường chỉnh tề xuất phát, đi về phía thành nam.

...

Cùng lúc đó, trong một gian thạch thất âm u dưới mặt đất tại thành nam.

Năm người Thảm Lạc tự mình nhắm mắt khoanh chân, đều đang ngồi tu luyện.

Lúc này, trên cửa chính thạch thất chợt sáng lên một đạo hoàng quang, một tầng phù văn cấm chế hoa văn phức tạp nổi lên mặt ngoài, bắt đầu như đom đóm loé lên hào quang nhỏ yếu.

Phát giác được dị dạng đầu tiên là Cát Thiên Thanh có tu vi cao nhất trong mấy người, bắt quá lão chỉ mở mắt ra nhìn một chút, sau đó nhắm hai mắt lại, tiếp tục ngồi tu luyện, tia điện màu đen vốn phóng ra ngoài thân thu trở về thể nội.

Sau đó không lâu, Thảm Lạc cũng mở hai mắt ra, ánh mắt rơi vào phù văn trên cấm chế đại môn, vô thức bắt đầu quan sát kỹ biến hoá đường vân trên phù văn, cũng quên nhắc nhở những người khác.

Bất quá, theo sát phía sau, thanh âm Lục Hóa Minh vang lên: "Xem ra, cấm chế trên cánh cửa này sắp biến mất, là lúc chúng ta xuất thủ."

Tiếng nói của y vừa xong, Đan Dương Tử cùng Xích Thủ chân nhân cũng đều nhao nhao tỉnh lại, nhìn sang bên này.

Chỉ thấy phù văn trên cửa lấp lóe mấy lần, quang mang bắt đầu dần dần tiêu tán, cuối cùng biến thành hư vô.

Thảm Lạc nhắm hai mắt lại, thoáng nhớ lại một lát, trong đầu một lần nữa vẽ phác thảo đạo phù lục cấm chế kia, ghi tạc nó vào trong đầu.

Lúc hăn mở mắt ra, đã thấy đám người Lục Hóa Minh nhao nhao lấy ra đạo Âm Linh Phù kia, thúc giục chúng.

Bên ngoài thân mấy người bọn họ hiện ra từng đường vân màu đen, được một trận sương mù màu đen nhuộm dần, nhao nhao hóa thành u hồn quỷ vật.

Thảm Lạc cũng lập tức thúc giục Âm Linh Phù, giống như bọn họ, biến hóa thành quỷ vật.

Chương 527: Nội ứng

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phạm Nhân Tông

"Đi thôi."

Lục Hóa Minh thấy mọi người đều đã chuẩn bị xong, nói một tiếng, dẫn đầu đi về phía cửa chính.

Gã đẩy ra đại môn thạch thất, phía trước liền xuất hiện một thông đạo sâu thăm thẳm, không có lối rẽ, một mực kéo dài về phía trước.

Mấy người cũng không chậm trễ, rất nhanh đi vào.

Càng đi vào chỗ sâu, thông đạo càng trở nên chật hẹp, ngay từ đầu còn có thể hai người song hành, đến cuối cùng chỉ có một người thông qua, còn phải xoay người cúi đầu mới được.

Bất quá cũng may thông đạo không quá sâu, đi qua hai ba mươi trượng phía trước liền xuất hiện một cửa hang hình tròn.

Lục Hóa Minh đi tới chỗ cửa động, thò đầu ra xem xét, mới phát hiện hang động này chui vào từ trên vách một cái giếng, phía dưới còn có thể nhìn thấy lặn tẩn ba quang.

Thân hình gã nhảy chồm về phía trước, dẫn đầu nhảy ra cửa hang, lúc chưa rơi xuống, dưới chân đã có một cỗ sóng nước "Rầm rầm" bay lên, nâng hai chân của gã lên, đưa cả người gã lên miệng giếng.

Thân hình Lục Hóa Minh từ từ đi lên, thật giống như Thủy Quỷ dưới đáy giếng nhô ra miệng giếng.

Nửa thân thể gã nhô ra ngoài giếng, nhìn lướt qua bốn phía một vòng, mới phát hiện đã đi tới một toà cổ trạch hoang phế lâu ngày, bốn bề đều là bàn

đá băng ghê đá sụp đổ, cùng cỏ hoang rác rến khắp trên đất.

Tra xét một chút, phát hiện không có nguy hiểm, gã mới nhảy ra miệng giếng, cũng truyền âm cho mấy người bên dưới.

Rất nhanh, mấy người Thảm Lạc cũng nhao nhao nhảy ra ngoài giếng.

Cát Thiên Thanh nhìn quanh bốn phía, thấy bốn bề cũng không có ai khác, nhíu mày hỏi: "Nội tuyến chúng ta đâu?"

"Cát đạo hữu đừng vội, ta liên hệ hần ngay." Lục Hóa Minh nói.

Nói xong, cô tay gã chuyển động, lấy từ trong nhẫn trữ vật ra ba cây hương dài màu xanh cùng một cái chén nhỏ màu xanh biếc.

"Thảm huynh, cho xin chút nước." Hần lấy cùi chỏ đụng đụng Thảm Lạc, cười nói.

Thảm Lạc mặc dù không biết gã muốn làm gì, vẫn đưa tay vẫy một cái, hút tới một đoàn nước giếng, quăng vào trong chén nhỏ.

"Đa tạ."

Lục Hóa Minh cảm tạ một tiếng, đặt chén nhỏ trên mặt đất, ngón tay nắm ba đầu nhang, nhẹ nhàng vê mây lần. Trên đầu nhang liền sáng lên một chút hồng quang, ngay sau đó toát ra ba sợi khói màu xanh nhạt, bay lên không trung.

Sau đó, gã cầm ba cây hương đã nhóm lửa vào trong chén nhỏ chứa nước kia, ba nén hương đều đứng vững vàng trên mặt nước. Ba sợi hơi nước thuận theo thân hương quần quanh lên, cùng hơi khói đầu nhang bốc lên quần lấy nhau.

Vừa rồi sợi khói còn thăm thẳm phiêu động, trong nháy mắt lại trực tiếp bay lên không, bay cao hơn hơn một trượng liền vạn xoay qua hướng khác, cuối cùng phiêu tán ra, không thấy vết tích.

"Tốt, chỉ cần chờ nhất thời nửa khắc, nội ứng sẽ tìm tới." Sau khi làm xong, Lục Hóa Minh thối lui mấy bước, đi tới một tấm bàn đá bên cạnh chưa hoàn toàn sụp đổ, vung tay áo phủ đi bụi đất, ngồi xuống.

Gã vô thức đưa tay sờ lên hông, muốn lấy xuống hồ lô rượu uống hai ngụm, mới nhớ nhiệm vụ lần này đặc thù, trước khi đi đã bị sư cường chế không cho phép uống rượu, cho nên dứt khoát không mang theo.

Gã tắc lưỡi hai lần, đành phải khoanh tay, an tâm chờ đợi.

Qua không lâu, tiền viện cỏ trạch bỗng nhiên truyền đến tiếng vang nhỏ. Bọn người Thâm Lạc lập tức đứng dậy, chạy tới bên kia.

Chờ đi vào chỗ giao giới tiền viện cùng bên này, liền thấy một con Điều Tử Quỷ cổ dài nhỏ, đầu lưỡi rũ ra bên ngoài, đang chậm rãi nhẹ nhàng đi tới bên này.

Mặt nó trắng bệch không gì sánh được, hốc mắt xanh đen một mảnh, lưỡi dài phun ra trong xanh phiếm hắc, nhìn thấy phát sợ.

"Đây là... Nội tuyến?" Lòng mày Xích Thủ chân nhân nhíu lại, kinh ngạc nói.

"Cũng là dùng Âm Linh Phù? Bộ dáng này... Vẫn rất, rất giống đó." Đan Dương Tử cũng sờ lên cằm, tán dương.

"Con này cùng đã nói rõ hình dáng, cũng không quá giống à?" Thần sắc Lục Hóa Minh cổ quái, tự lảm bảm.

Bất quá, để cho an toàn, gã vẫn đi tới trước mặt Điều Tử Quỷ kia, mở miệng nói: "Cửu U mưa rơi muộn càng gấp."

Điều Tử Quỷ kia nghe vậy, lưỡi dài bắt đầu lắc lư liên tục, tựa hồ đang nói cái gì, chỉ là vì đầu lưỡi lớn, nên nói không rõ ràng.

Lục Hóa Minh nghe không rõ, mày nhăn lại, đành phải dùng truyền âm nói lại.

Đáng tiếc đợi đã lâu, không thấy đối phương đáp lại, vẫn chỉ nghe đối phương nói mập mờ "Ô ô a a".

"Hoàng Tuyền không độ thuyền tự hoành." Lúc này, một tiếng nói ôn hòa bỗng nhiên từ phía sau đám người truyền tới.

Mấy người Thâm Lạc giật mình, vội quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy trong một lùm cỏ hoang bị người đẩy ra, một thanh niên nam tử mang trường bào màu đen từ đó đi ra.

Thân hình gã thon dài, sắc mặt trắng lóa, cơ hồ không có huyết sắc, chỉ là một đôi tròng mắt có chút sáng tỏ.

"Ngươi là nội ứng, vậy tên này?" Lục Hóa Minh kinh ngạc hỏi.

"Quý vật xông lâm thôi, linh trí không cao... Bất quá, nhìn không khác gì ngươi." Thanh niên nam tử kia nói.

Nói xong, ánh mắt của gã đảo qua từng người Thẩm Lạc.

Tiếng nói của gã vừa dứt, liền có một đạo điện quang "Ầm" rung động, lại là Cát Thiên Thanh đã xuất một thủ đao, quán xuyên đầu Điều Tử Quý kia, đánh cho nó hôi phi yên diệt.

"Khụ khụ, không biết đạo hữu xưng hô thế nào?" Lục Hóa Minh ho khan hai tiếng, xấu hổ hỏi.

Thẩm Lạc thấy tình hình này, cười không nói.

"Vu Lục. Các ngươi hiện tại cũng là quý vật, một hồi đi theo ta hành động, cũng không nên tự tiện mở miệng." Thanh niên nam tử dặn dò.

Đám người nghe vậy, nhẹ gật đầu, đơn giản báo danh tự mình, cũng không nói nhiều hơn.

"Pháp trận bên kia thế nào?" Sắc mặt Cát Thiên Thanh nghiêm túc, hỏi.

"Pháp trận này đối với Luyện Thân đàn có chút trọng yếu, vốn có một tên trưởng lão Đại Thừa kỳ trấn giữ. Bất quá, sáng sớm nay quan phủ Đại Đường đã cùng các tu sĩ trong thành phát động tiến công các nơi quý vật thành nam, thế công vô cùng mãnh liệt. Tu sĩ Đại Thừa kỳ kia không thể không đến tham chiến, chỉ để lại một tên đệ tử Xuất Khiếu kỳ, cùng ba tên tu sĩ Ngung Hồn kỳ trấn giữ." Thanh niên nam tử xưng là Vu Lục nói ra.

"Một Xuất Khiếu, ba Ngung Hồn, cuộc chiến này sợ là đánh không ổn à." Đan Dương Tử suy nghĩ một chút, nói.

"Vu đạo hữu, có biết mỗi người bọn họ sở tu thuộc tính công pháp gì không?" Thẩm Lạc mở miệng hỏi.

Biết người biết ta, mới có thể trăm trận trăm thắng, nếu có thể sớm biết được thuộc tính công pháp của bọn họ, cũng chuẩn bị kỹ càng thủ đoạn khắc chế.

"Ta chỉ biết tên tu sĩ Đại Thừa kỳ kia chính là một tên quý tu, hơn phân nửa đệ tử cũng thế. Về phần ba tên tu sĩ còn lại thì mới được điều tới, tạm thời không rõ." Vu Lục nói.

"Cái này... Tin tức hữu dụng cũng quá thiếu đi." Xích Thủ chân nhân nhin không được nói.

"Nhiệm vụ ta chui vào, vốn là tìm kiếm pháp trận máu chột, cũng nghĩ biện pháp biết rõ nơi hạch tâm pháp trận, điều tra thành viên Luyện Thân đàn chỉ là nhiệm vụ phụ trợ. Huống hồ chiến cuộc thay đổi trong nháy mắt, bố trí của chúng ta đang thay đổi, đối phương cũng giống vậy. Lúc trước mấy tên tu sĩ đóng giữ đều bị mang đi, liên quan tới tình báo của bọn hắn cũng không dùng được, những người mới tới này, ta cũng bắt lực." Vu Lục nghe vậy, sắc mặt hơi trầm xuống, có chút bất mãn nói.

"Vu đạo hữu mạo hiểm chui vào Luyện Thân đàn đã không dễ, chúng ta không thể quá đòi hỏi." Lục Hóa Minh vội vàng hoà giải.

"Thay vì nói mấy lời khách sáo này, còn không bằng nói một chút, sau đó phải làm thế nào?" Cát Thiên Thanh không đời sắc, nói.

Chương 528: Âm trạch pháp trận

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Hạch tâm triệu hoán pháp trận, ngay ở Trương phủ phía trước không xa, là phủ đệ một quan viên Hộ bộ trước kia, vị trí khu vực phía tây thành nam, xem như một chỗ Nam Minh Tàng Âm địa, trên thực tế là một chỗ huyết vị thích hợp nhất dùng làm âm trạch." Vu Lục thấp giọng nói.

"Nam Minh Tàng Âm? Hắc, Hộ bộ quan viên họ Trương này thật đúng là biết chọn nơi ở, lại trên một mảnh âm trạch.." Xích Thủ chân nhân nghe vậy, cũng cảm thấy ngạc nhiên.

Dù sao xem từ phong thuỷ, âm trạch vốn không phải chỗ cho người sống ở, Âm Dương tương xung, sẽ làm gia đình bất ổn, lục súc bất an, hại người giảm thọ.

"Chân nhân người có chỗ không biết, nơi này chính là Trường An thành, dưới chân thiên tử, vùng đất kinh kỳ, tự nhiên không thể tùy ý kiến tạo phần mộ. Quan viên họ Trương này hơn phân nửa là mua nơi đây xây phủ, cả nhà cũng không ở đây, chính là treo đầu dê, bán thịt chó." Đan Dương Tử tinh thông Quý Đạo, cũng đã đọc qua chuyện kiêng kỵ âm dương này.

"Không sai, toà trạch viện này một mực bỏ trống, cho nên rất sớm trước đó, đã lặng lẽ bị người Luyện Thân đàn chiếm lấy rồi." Vu Lục gật đầu nhẹ, nói ra.

"Đạo hữu cố ý đề cập đến "Nam Minh Tàng Âm", là có gì đặc biệt cần chú ý sao?" Thẩm Lạc hỏi.

"Tự nhiên. Nam Minh làm lửa, Ngũ Hành thuần dương, dưới mặt đất chính giữa có một đầu thủy mạch kéo dài từ Huyền Vũ Môn tới, tạo thành một chỗ sát khí tàng âm, vốn là chỗ mai táng của tộc quan viên họ Trương. Trước mắt đã bị tu sĩ Luyện Thân đàn xây dựng lại thành pháp trận triệu

hoán. Chúng ta sẽ phá hư nó ở chỗ này." Vu Lục nói.

"Nếu vậy, việc này không nên chậm trễ, chúng ta đi thôi." Xích Thủ chân nhân nói.

"Chư vị, trước khi đi, còn xin đeo lên cái này." Vu Lục mở miệng nói.

Nói xong, cổ tay y chuyển động, trong lòng bàn tay đã thêm ra năm tấm phù lục Thanh Sương Chỉ.

Ánh mắt Thẩm Lạc rơi vào trên phù lục màu xanh, nhìn thấy chính giữa vẽ một đồ án hình người, lông mày liền nhíu chặt, hỏi:

"Vu đạo hữu, người cho chúng ta mang Khôi Lỗi Phù này làm gì?"

Mấy người Đan Dương Tử nghe lời ấy, sắc mặt đều trầm xuống.

"Ta cũng trấn giữ pháp trận, Hòe Dương thượng nhân kia nói, vì bảo vệ pháp trận, ra ngoài tìm mấy Khôi Lỗi Quý vật tu vi có thể dùng được, mới từ bên kia rời đi qua nơi này. Không lấy cái này có, làm sao đưa các người trở về hợp tình hợp lý được?" Vu Lục không nhanh không chậm giải thích.

Đám người nghe vậy, trầm mặc xuống.

"Ta thử trước một chút." Thấy thế, Lục Hóa Minh chủ động nói.

Nói xong, gã lấy từ trong tay Vu Lục một tấm Khôi Lỗi Phù, dán lên ngực của mình.

Tấm Khôi Lỗi Phù sáng lên quang mang, một tầng thanh quang lan tràn ra, bao cả người gã vào, thân thể của gã lập tức cứng đờ, không cách nào nhúc nhích.

Bất quá thần thức tư duy gã lại không bị ảnh hưởng, có thể tự vận chuyển.

Vu Lục vừa bấm pháp quyết, trong miệng nhẹ giọng ngâm tụng vài câu, thanh quang trên người Lục Hóa Minh không tiêu tán, nhưng người lại có thể tự hành động.

"Đây là có chuyện gì?" Lục Hóa Minh hỏi.

"Mấy người thủ trận không có một ai là kẻ hồ đồ, nếu dùng Khôi Lỗi Phù giả sẽ bị phát hiện, nhiệm vụ sẽ thất bại trong gang tấc. Cho nên trước khi động thủ, thần thức của các người có thể tự vận chuyển, nhưng thân thể sẽ bị ta khống chế, không khác gì khôi lỗi." Vu Lục nói ra.

"Giao thân thể mình cho người khác khống chế, thứ cho ta không thể nào làm được." Xích Thủ chân nhân phản đối đầu tiên.

"Việc này, ta cũng không thể đáp ứng." Đan Dương Tử cũng lập tức nói ra.

Trong lòng Thẩm Lạc cũng lo nghĩ, nếu người khống phù là Lục Hóa Minh, có lẽ hẳn đáp ứng. Còn không phải, hẳn cũng khó mà tiếp nhận.

Dù sao ai cũng không muốn giao sinh tử của mình vào tay người khác.

"Chỉ là Khôi Lỗi Phù mà thôi, nếu người dám mang ý đồ xấu, ta tất nhiên không để ý giết người trước." Cát Thiên Thanh cười lạnh một tiếng, nhận lấy phù lục trên tay Vu Lục.

"Thẩm huynh, phù lục này mặc dù là thật, nhưng ta đã biết phương pháp phá giải, chờ một lát sẽ truyền thụ cho người. Trước mắt cứ đáp ứng đã, hết thảy đều lấy nhiệm vụ làm đầu." Lúc này, trong đầu Thẩm Lạc bỗng nhiên vang lên tiếng Lục Hóa Minh.

Hắn do dự một chút, cũng mở miệng nói: "Nếu là nội ứng quan phủ, cũng đã nói được ám hiệu với Lục Hóa Minh, chúng ta không nên hoài nghi gì cả. Nếu còn không chấp hành, nhiệm vụ sẽ vì mình mà bị khập khiễng, vậy nhiệm vụ này ta thấy cũng thật không cần làm nữa."

Nói xong, Thẩm Lạc cũng tiếp nhận một tấm bùa chú, giữ trong lòng bàn tay.

Vu Lục thấy thế, mặt mày thoáng cong một chút, lần thứ nhất lộ vẻ cười trước mặt mấy người.

Đan Dương Tử cùng Xích Thủ chân nhân nhìn nhau một chút, tựa hồ cũng truyền âm nói chuyện với nhau một hai, lập tức cũng tuân tự lấy ra Khôi Lỗi Phù, dán trên ngực mình.

Chờ tất cả đám người dán phù lục xong, Vu Lục lấy từ trong tay áo ra một chuông đồng to bằng bàn tay, nhẹ nhàng lắc lư mấy cái, sau đó khống chế

thân thể mấy người Thẩm Lạc, khiến cả bọn đi theo y đến hậu viện.

Từ phía sau cổ trạch này ra ngoài, qua một đầu đường phố, mấy người rất nhanh tới trước cửa Trương phủ kia.

Trước cửa phủ quanh quẽ, đừng nói là người sống, ngay cả âm sát quỷ vật đều không nhìn thấy, nếu tu sĩ quan phủ Đại Đường đến đây tấn công, chỉ sợ cũng sẽ bỏ qua nơi này.

Tròng mắt Thẩm Lạc chuyển động, thấy cửa phủ phía trước khí thế không tầm thường, bày biện hai con sư tử đá cao cỡ nửa người, chạm trổ không tầm thường, rất có uy thế.

Có chút cổ quái là, hai mắt sư tử bị hai sợi gấm đỏ quấn lấy, không thể thấy vật.

"Quả nhiên là chỗ dùng làm âm trạch..." Hấn mặc dù chưa từng nghiên cứu phong thủy, nhưng cũng biết một chút kiêng kỵ thế tục.

Vu Lục đi ra phía trước, không trực tiếp đẩy cửa vào, mà đưa tay nắm chặt vòng tròn do miệng Man Su ngâm, nhẹ nhàng gõ mấy lần.

"Đùng đùng."

Theo hai tiếng vòng cửa gõ vang lên, trên hai phiến đại môn sơn hồng nhện nhào lên một ngọn sóng màu vàng, khuếch tán ra bốn phía.

"Trên cửa quả nhiên có cấm chế." Thẩm Lạc thầm nghĩ trong lòng một tiếng.

Chờ chỉ chốc lát, hai phiến đại môn bỗng nhiên "Kẹt kẹt" một tiếng vang nhỏ, mở vào phía trong.

Ngay sau đó, Thẩm Lạc liền thấy phía sau cửa đứng thẳng một thân ảnh có chút quen thuộc, thân mang trường bào màu lam, sắc mặt tái nhợt như có bệnh, lại chính là Phong Thủy ngày đó đào tẩu khỏi hồ trời Đại Lịch sơn.

Thẩm Lạc hơi sững sờ, vô thức muốn động thủ, vừa vặn thân thể bị Khôi Lỗi Phù khống chế, trong lúc nhất thời đúng là không thể hành động. Mà hấn rất nhanh nhớ lại, chính mình bây giờ giống như quỷ vật, đối phương cũng chưa chắc có thể nhìn thấu.

Vu Lục đi đầu, nhìn có chút ngạc nhiên, mở miệng hỏi: "Người là ai?"

"Ta phụng mệnh đến chỗ này hỗ trợ trấn giữ, đạo hữu gọi ta Phong Thủy là được." Phong Thủy chấp tay, nói.

"Thì ra là thế, vất vả Phong đạo hữu rồi." Vu Lục nghe xong, bất động thanh sắc nhẹ gật đầu, nói.

Sau đó, Phong Thủy tránh ra một con đường, Vu Lục liền lay động chuông đồng trong tay, mang theo đoàn người Thẩm Lạc đi vào trong phủ.

Trong Trương phủ này mặc dù bình thường không có người ở lại, hoàn cảnh bên trong lại tốt hơn nhiều so với toà cổ trạch lúc trước bọn hắn đợi, mặt đất hành lang mặc dù bụi đất không ít, nhưng không thấy có cỏ dại rậm rạp gì cả, có thể thấy được lúc trước nơi đây thường xuyên có người quét dọn.

Chương 529: Chui vào

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phạm Nhân Tông

Đoàn người Thảm Lạc theo Phong Thủy một đường xuyên qua hành lang gấp khúc và hậu viện, cuối cùng đi tới một hoa viên góc tây nam ở hậu viện phủ đệ.

Chưa đi vào hoa viên, Thảm Lạc đã thấy ngay khoán môn vườn hoa đứng bầy tám quý vật dữ tợn, canh giữ lối vào vườn hoa, thân hình đung đưa trái phải, tựa như tâm bèo trong nước.

Phía trên khoán môn treo một tấm biển, trên đó dùng nước sơn đen viết hai chữ "Vãng Sinh".

Đi qua khoán môn, Thảm Lạc thấy trên mặt đất có từng ụ đất, phía trên hủ cốt tán loạn, đã bị đập gãy đá nát, biến thành xương vụn.

Hắn đếm sơ một chút, ước chừng có bảy, tám cỗ, đều là thi cốt tổ tiên Trương gia tộc.

"Trúc âm trách để cầu vận làm quan thuận lợi, kết quả lại phơi thây ở bên ngoài, thi cốt khó toàn, quả nhiên là được không bù mất." Thảm Lạc thầm nghĩ như vậy, người đã bị Vu Lục không chế, đi tới trong hoa viên.

Chỉ thấy trong hoa viên đã bị đào ra một cái hố đất lớn hơn mười trượng, bên trong lầy đầu người xây kinh quan, sắp đặt làm trận xu bầy tòa pháp đàn, tạo thành thế Bắc Đẩu Thất Tinh.

Thường nói, "Nam Đẩu chú sinh, Bắc Đẩu chú tử", Luyện Thân đàn tại Nam Minh Tàng Âm này, trúc hạ Bắc Đẩu tử trận này, nơi này quả nhiên chính là hạch tâm pháp trận.

Thảm Lạc đảo mắt qua, con người hơi co rụt lại.

Bên ngoài hố đất bao phủ một tầng màn sáng màu vàng nhạt, tựa hồ là một loại cấm chế kết giới nào đó, mà trong kết giới còn khoanh chân ngồi bốn người.

Trong đó người cầm đầu là một nam tử trung niên gầy gò mặc hắc bào, xương gò má nhô cao, hốc mắt hãm sâu, mũi móc ngược, nhìn tựa như chim ưng.

Ở đối diện, cách tòa pháp trận kia, thì chia ra ngồi một đồng tử thấp bé, một vị lão ầu tóc trắng cùng một tên thanh niên cường tráng.

Đồng tử thập bé kia thập phân xấu xí, ngũ quan cơ hồ nhét chung một chỗ, bờ môi không cách nào khép kín, lộ ra lợi màu đỏ sậm, cùng một hàm răng lạnh lạnh sắc nhọn như lưỡi cưa.

Lão ầu tóc trắng thì khuôn mặt hiền lành, chỉ là trước ngực treo một đoạn xương tay trẻ con trắng hếu, đốt ngón tay đầy đủ, phía trên hiện ra quang mang óng ánh, tựa hồ là pháp khí gì đó.

Thanh niên cường tráng thì một mực nhắm hai mắt, không có vẻ gì trên mặt, thần sắc không biến hóa, tựa hồ hết thảy biến hoá ngoại giới đều không cảm thấy hứng thú.

"Huyền Kiêu trưởng lão, ta đã về." Vu Lục chủ động tiến lên, ôm quyền nói.

Trong màn sáng kết giới, tên nam tử trung niên mặc hắc bào kia nghe tiếng, ngẩng đầu nhìn lại bên này một cái, ánh mắt đảo qua thân bọn Thâm Lạc, chỉ gật đầu nhẹ, không nói gì.

"Vu Lục, ngươi ra ngoài lâu như vậy, làm sao lại mang về nhiều đồ chơi thế?" Ngược lại tên đồng tử xấu xí miệng đầy răng nhọn kia cười hì hì mở miệng nói.

"Lâm thời ôm chân phật, không có gì tốt để chọn." Vu Lục liếc mắt nhìn gã, có chút không vui nói.

"Nếu Vu Lục trở về, chúng ta không sai biệt lắm, có thể bắt đầu rồi." Lão ầu tóc trắng vừa cười vừa nói.

Lão vừa nói ra, thanh niên cường tráng một mực nhắm mắt không nói lập tức chậm rãi mở hai mắt ra.

Thâm Lạc nghe vậy, trong lòng hơi ngạc nhiên, vừa rồi chưa từng nghe Vu Lục nói, những người này muốn chuẩn bị làm gì?

Liên tiếp biến hóa xuất hiện, khiến trong lòng hắn lo nghĩ nhiều hơn, tùy thời chuẩn bị thi triển không pháp do Lục Hóa Minh truyền cho.

"Miêu phu nhân, ngươi nói có thể bắt đầu, là muốn làm gì?" Vu Lục không hiểu hỏi.

"Lúc trước không nói cho ngươi, một hồi chúng ta muốn liên thủ thôi động Thất Đăng Dẫn Hồn Trận, triệu hoán một đầu Quỷ Vương lớn nhất ở cổ mộ Âm Lĩn sơn tới, cần ngươi và Phong Thủy ở bên ngoài hộ trận." Lão ầu tóc trắng nói.

"Thì ra là thế, cứ giao cho ta." Vu Lục ôm quyền nói.

"Lần này quan phủ Đại Đường đột nhiên nổi lên, khí thế hung hăng, có dấu hiệu quyết chiến, chúng ta cũng không thể phớt lờ. Như vậy đi. . . Lu Khánh, ngươi cùng hai người bọn hắn cùng trấn giữ bên ngoài, Triệu Hoán đại trận do chúng ta thôi động là được rồi." Lúc này, tên nam tử mặc hắc bào Huyền Kiêu đột nhiên mở miệng nói.

Thanh niên cường tráng kia gật đầu nhẹ, đứng lên, đi đến rìa kết giới màn sáng thì ngừng lại.

Cổ tay Huyền Kiêu chuyển động, lòng bàn tay nhiều ra một khối ngọc quyết màu đen, ngón cái nhẹ nhàng nhấn trên đó. Mặt ngoài ngọc quyết lập tức có quang mang sáng lên, màn sáng trước người Lu Khánh lập tức mở ra một lỗ hồng cao cỡ một người.

Thân hình Lu Khánh thoáng chùn xuống, đi xuyên qua vết nứt, nhảy lên ra bên ngoài hồ to, im lặng đi đến một bên, khoanh chân ngồi xuống, vết nứt trên màn sáng kia lập tức khép kín.

Phong Thủy bên cạnh, hơi chân chờ, đi tới một bên khác, cũng khoanh chân ngồi xuống.

Vu Lục thì đưa tay lay động chuông đồng, đi tới phía đối diện hai người kia. Mấy người Thảm Lạc cũng như cái xác không hồn đi theo phía sau gã. Đến bên kia xong, Vu Lục cũng như mấy người kia ngồi xuống, bắt đầu truyền âm hỏi thăm mấy người Thảm Lạc:

"Hiện tại muốn động thủ chưa?"

"Nguyên bản nói có một Xuất Khiếu, mang theo ba Ngưng Hôn, hiện tại lại thêm một Tích Cốc, nhìn có vẻ không tốt lắm." Thanh âm Đan Dương Tử vang lên, tựa hồ có chút lo lắng.

"Cát đạo hữu, người có biện pháp kiềm chế tu sĩ Xuất Khiếu kỳ kia một hai? Để chúng ta diệt mấy người kia xong, sau lại đến trợ giúp người, hợp lực đánh giết hẳn." Thanh âm Lục Hóa Minh vang lên.

"Huyền Kiêu kia nếu là tu sĩ Xuất Khiếu sơ kỳ, ta còn có thể cuốn lấy hẳn nhất thời nửa khắc, nhưng nếu là trung kỳ thậm chí hậu kỳ, mấy người chúng ta liên thủ lại cũng không phải là đối thủ." Cát Thiên Thanh truyền âm nói.

"Ta cũng lần đầu nhìn thấy người này, chưa bao giờ thấy hẳn xuất thủ, tạm thời không phán đoán được hẳn là sơ kỳ hay trung kỳ." Thanh âm Vu Lục cũng theo sát vang lên trong lòng mấy người.

"Vậy cũng chỉ có thể đánh cược một phen." Xích Thủ chân nhân nói.

"Trước lúc này, chúng ta không phải nên thương lượng trước một chút, làm sao đánh vỡ tảng kết giới cấm chế này mới đúng chứ?" Lúc này, Thảm Lạc đưa ra nghi vấn.

"Cái này người không cần lo lắng, ta tự có biện pháp. Chỉ cần các người tranh thủ chút thời gian giúp ta là được." Vu Lục đáp.

"Trước mắt còn không phải thời cơ động thủ tốt nhất, nên chờ bọn hắn bắt đầu vận chuyển pháp trận, tiến hành triệu hoán đến lúc máu chốt, chúng ta đồng loạt xuất thủ cắt ngang. Dịch tại bạch ngọc sách. Đến lúc đó người trong trận không cách nào thoát thân, hai tên tu sĩ ngoài trận chính là thịt cá trên dao thớt, chúng ta chia binh hai đường, một đường nhanh chóng đánh giết hai người này, một đường mở ra kết giới vào trận." Lục Hóa Minh trầm mặc một lát, tiếp tục nói.

"Không sai, Lục đạo hữu nói rất đúng." Đan Dương Tử đồng ý.

"Vậy hai đạo nhân mã này nên phân chia thế nào? Nếu được, ta muốn phân vào đội phá vỡ kết giới kia, đến lúc đó Huyết đồng tử kia giao cho ta đối phó." Xích Thủ chân nhân hỏi.

"Dĩ nhiên là được. Theo ý ta, Cát đạo hữu, Xích Thủ chân nhân cùng Vu Lục đạo hữu một đội, phụ trách phá vỡ kết giới. Còn thừa ba người chúng ta một đội, do Đan Dương Tử đạo hữu đánh giết tên tu sĩ Tích Cốc kỳ kia, ta cùng Thâm đạo hữu đối phó Lu Khánh. Không biết ý chư vị thế nào?" Lục Hóa Minh hỏi.

"Ta đi giết tu sĩ Tích Cốc kỳ, có chút đại tài tiêu dụng à?" Đan Dương Tử mang theo ý cười trêu chọc.

Chương 530: Đã sớm bại lộ

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Đan Dương Tử vừa dứt lời, trong thức hải bỗng nhiên vang lên thanh âm Thảm Lạc:

"Không đời gạt đạo hữu, ta cùng tu sĩ Tích Cốc kia từng giao chiến một phen, tu vi của người này chẳng ra sao cả, nhưng công phu trốn chạy lại không yếu, mong đạo hữu không nên khinh thị."

Đan Dương Tử nghe vậy, hơi sững sờ, bởi vì lần này Thảm Lạc chỉ truyền âm cho một mình lão.

"Ta đã biết, đa tạ nhắc nhở." Lão đáp lại một tiếng.

Đám người cơ bản không có ý kiến gì với an bài của Lục Hoá Minh, bắt đầu nín thở chờ đợi.

Rất nhanh, mấy người trong kết giới bắt đầu tự mình bấm niệm pháp quyết, thôi động pháp trận.

Theo một trận thanh âm tối nghĩa khó hiểu từ trong miệng mấy người Huyền Kiêu vang lên, từng toà trong bảy toà bạch cốt kinh quan trong Thất Đãng Dẫn Hòn Trận bắt đầu sáng lên liên tiếp, trong đó mỗi một hốc mắt xương sọ đều sáng lên hai đoàn u lục quý hỏa.

Trong từng lùm ngọn lửa hơi rung nhẹ kia, mơ hồ có từng sợi khói màu đen từ từ bay ra, tràn ngập mấy trượng trên không pháp trận, tụ tập thành một đám mây màu đen.

Trong đám mây âm sát chi khí tràn ngập kia, mơ hồ có thể nhìn thấy một vòng xoáy hỗn độn đang dần hình thành.

Lúc này, hai mắt Huyền Kiêu bỗng nhiên mở ra, điễm tới phía trước một cái, đầu ngón tay lập tức có một ít huyết quang bắn ra, đánh vào một tòa kinh quan tế đàn trong đó.

Miêu phu nhân cùng Huyết đồng tử cũng nhao nhao xuất thủ, đốt huyết quang trên tế đàn khác.

Theo động tác mấy người rơi xuống, trên bảy tòa kinh quan tế đàn đồng thời dâng lên một cột ánh sáng màu máu, nổi thẳng lên đám mây màu đen phía trên.

Trong nháy mắt đám mây màu đen được cột sáng nhập vào, bên trong nổi lên một tầng hồng quang. Vòng xoáy màu máu khó khăn lắm hình thành kia lập tức nhanh chóng xoay tròn, từ đó truyền ra một cỗ lực kéo mãnh liệt.

Ba người Huyền Kiêu ngồi quanh tế đàn, pháp lực trên thân lập tức giống như thủy triều tuôn ra, theo một cột sáng màu máu xoay quanh lên, thông vào vòng xoáy huyết vân trên không trung.

"Thất tinh đốt đèn, huyết sát dễ dẫn, nhanh." Huyền Kiêu quát một tiếng chói tai.

Huyết vân giữa không trung lập tức điên cuồng quấy lên, từng luồng từng luồng âm sát hắc khí nồng đậm không gì sánh được điên cuồng từ trong vòng xoáy tản mạn ra khắp nơi, tràn ngập toàn bộ không gian kết giới.

Hai mắt Thẩm Lạc ngưng tụ, xuyên thấu qua màn sáng, ngưng thần nhìn vào bên trong.

Kết quả liền thấy trong huyết vân kia, đang có hai bàn chân trần trụi to lớn màu tím xanh chậm rãi hạ xuống, trên đó mang theo một chuỗi hạt to lớn màu trắng.

"Sát khí thật cường đại, đây chính là Quý Vương cường đại nhất trong cỗ mộ Âm Linh sơn?" Trong lòng Thẩm Lạc nghi vấn.

Lúc này, hấn đột nhiên thấy rõ, vòng chân màu trắng trên hai chân cũng không phải là hạt châu gì, mà là từng đầu lâu trắng hều không tì vết.

Mà theo bóng người to lớn kia dần dần hiển hiện, huyết quang bao phủ ba

người Huyền Kiêu cũng càng ngày càng thịnh, thần sắc trên mặt ba người càng thêm khó coi, xem ra thừa nhận áp lực không nhỏ.

"Ngay bây giờ, động thủ!" Lúc này, thanh âm Lục Hóa Minh đột nhiên vang lên.

Đã sớm chuẩn bị kỹ, thân hình Thẩm Lạc cùng Đan Dương Tử đồng thời khẽ động, chia ra một trái một phải, vòng qua màn sáng kết giới, giết tới phía Lư Khánh cùng Phong Thủy.

Dưới chân Thẩm Lạc chớp động ánh trắng, thân hóa tàn ảnh, tốc độ nhanh hơn Đan Dương Tử gấp đôi, rất nhanh đã vọt tới trước người Lư Khánh, nhắc chuông vô xuống. Một cái ấn màu vàng liền bay ra, ở giữa không trung toả hào quang rực rỡ.

"Ông, ông, ông."

Theo từng đợt thanh âm vang lên, từng hư ảnh sơn nhạc nổi lên, hiển hóa ra Ngũ Nhạc Chân Hình, đồng thời ép xuống Lư Khánh.

Mắt thấy sắp đập xuống đầu lâu gã, bỗng hai mắt gã đột nhiên mở ra, trong lòng bàn tay chẳng biết lúc nào nhiều ra một thanh ô lớn màu đen, bỗng dựng đứng lên mặt đất một cái, "Vù" một tiếng mở ra.

Mặt ngoài dù đen mở ra, ba lực sĩ cỡi trần nâng bầu trời nổi lên, phía trên bộc phát ra một mảnh ánh sáng màu đen nồng đậm, ngạnh sinh chống cự sơn nhạc, không nhúc nhích tí nào.

Thân ảnh Lư Khánh từ đó vọt ra, cả người cơ hồ sát mặt đất vọt tới cực nhanh phía trước, trong nháy mắt đã tới trước người Thẩm Lạc, nâng lên một quyền đánh tới mặt hắn.

Thẩm Lạc đối đầu với gã, chỉ thấy một nắm đấm quán quanh vòng xoáy thanh quang bỗng nhiên đánh tới mình, cũng không chịu yếu thế tung ra một quyền.

"Ầm" một tiếng vang thật lớn truyền đến, một cỗ khí lẫm lẫm cường đại nổ tung giữa hai người.

Thẩm Lạc cảm thấy một cỗ cự lực như bài sơn đảo hải thuận theo cánh tay truyền tới, khiến cho toàn bộ cánh tay hắn cơ hồ tê liệt, lập tức lông mày

nhú chặt lùi lại.

Nhưng mà, Lư Khánh lại không có ý định buông tha hắn, mũi chân đạp đất, vẫn lấy tư thế cô quái cơ hồ kề sát đất kia, cấp tốc đuổi theo, một quyền đập tới ngực hắn.

Mắt thấy là sẽ bị đánh trúng, bỗng một đạo kiếm quang màu xanh từ phía trên chém xuống, ngăn Lư Khánh lại.

Thân ảnh Lục Hóa Minh từ trên cao bay xuống, mũi chân điểm nhẹ, đứng trên chuôi kiếm, dò hỏi: "Thẩm huynh, không sao chứ?"

"Ta không sao, khí lực gia hỏa này quả thực không nhỏ." Thẩm Lạc lắc lắc cánh tay của mình, lắc đầu nói.

Nói xong, hắn liếc mắt nhìn thoáng qua phía Đan Dương Tử bên kia, kết quả nhìn thấy Phong Thủy bị một quyền của lão đánh xuyên tim, ngã xuống phía sau, đâm vào trên một gốc cây.

Nhưng rất nhanh, tên kia lại từ trên mặt đất bò dậy, chỗ tim trông vậy mà không đổ máu, đồng thời vết thương còn lấy tốc độ mắt thường thấy được cực nhanh khôi phục.

Thẩm Lạc nhìn thấy gã, mà gã cũng đồng thời thấy được Thẩm Lạc. Âm Linh Phù trên thân Thẩm Lạc đã triệt để bị đánh tan, lộ ra diện mạo như trước.

"Là người... Thẩm Lạc!" Phong Thủy đầu tiên khẽ giật mình, lập tức giận không kiềm được nói.

Thẩm Lạc nhú mày, lại không rảnh để ý tới gã, quay đầu liếc qua ba người Cát Thiên Thanh bên kia. Kết quả nhìn thấy tay Vu Lục đè xuống một khối đá màu xám to bằng đầu nắm tay trên kết giới, không ngừng nhập pháp lực vào trong đó.

"Tảng đá kia... Là Vô Ảnh Ngọc."

Thẩm Lạc liếc mắt một cái liền nhận ra tảng đá kia, ánh mắt lập tức rơi vào trên bóng lưng Vu Lục, cũng cảm thấy có mấy phần quen mắt.

Chỉ là không đợi hắn phân biệt rõ ràng, liền nghe "Ầm" một tiếng nổ đùng,

là thanh âm từ kết giới bên kia truyền ra.

Nơi bạo tạc bắn ra hắc quang tứ tán, ba người Cát Thiên Thanh đồng thời bị bức lui, ngay cả Vô Ảnh Ngọc cũng bị đánh bay, rơi vào một bên.

"Trước kia chỉ thấy quý ngụy trang thành người, hôm nay ngược lại mở rộng tầm mắt, lần đầu thấy được người ngụy trang thành quý." Một thanh âm tràn ngập mỉa mai từ trong kết giới truyền ra.

Thẩm Lạc liếc nhìn lại, liền kinh ngạc phát hiện, ba người Huyền Kiêu vừa rồi còn toàn lực thôi động pháp trận, giờ phút này vậy mà đồng thời đứng lên, nhìn lại phía bên ngoài màn sáng.

Ba người Cát Thiên Thanh thấy thế, lập tức lui lại, đi tới bên cạnh Thẩm Lạc.

"Xem ra, chúng ta đã sớm bại lộ." Lục Hóa Minh cũng rút kiếm lui trở về.

Chương 531: Không còn đường lui

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Thủ pháp trên người tiểu tử kia rất cổ quái, ta nhất thời cũng khó có thể đánh chết hắn." Đan Dương Tử trở lại sau lưng Thẩm Lạc, bởi vì không thể giết chết Phong Thủy, nên thẹn đỏ mặt nói.

"Vu Lục, ngươi phản bội Luyện Thân đàn, hay ngươi là nội ứng của quan phủ?" Ánh mắt Huyền Kiêu rơi vào trên người Vu Lục, lạnh lùng hỏi.

"Có gì khác biệt sao?" Vu Lục thở dài, hỏi ngược lại.

"Có, tình huống khác biệt, cái chết của ngươi cũng sẽ rất khác biệt." Huyền Kiêu từ tốn nói.

"Thay vì nói cái này, ta ngược lại thật muốn biết, ngươi làm sao phát hiện chúng ta?" Vu Lục hỏi.

"Ngươi hẳn không biết, ta và sư phụ đều là quý tu, chìm đắm đạo này bao nhiêu năm tháng, làm sao ngay cả quý vật thật giả cũng phân biệt không được? Quả thật, Âm Linh Phù các ngươi không tầm thường, nhưng trước mắt ta, đều là hư ảo." Huyền Kiêu cười nhạo nói.

Nói xong, gã chỉ về hướng hai mắt mình, con ngươi lật một cái, không ngờ thêm ra một đôi ngươi tím đen.

"U Minh Quý Nhân!" Đan Dương Tử nhin không được kinh hô một tiếng, trong mắt lại nhiều hơn một phần âm mộ.

Lão cũng là quý tu, trong lòng biết tu luyện Quý Đạo cũng cần thiên phú, có ít người trời sinh âm thể cùng âm đồng, tu hành đạo này tự nhiên hơn hẳn người khác, U Minh Quý Nhân này chính là một loại trong đó.

Nghe đồn mắt này có thể biết quý sát âm linh, cho dù đã tu luyện nhập hóa, chuyển thành Quỷ Tiên, cũng có thể nhìn ra ẩn giấu.

"Làm sao bây giờ? Kế hoạch đã bị thay đổi, có nên đánh nữa không?" Sắc mặt Xích Thủ chân nhân ngưng trọng, truyền âm hỏi.

"Đánh, đương nhiên phải đánh, lần này quan phủ yểm hộ cho chúng ta, một khi thất bại, sẽ không còn cơ hội nữa." Không đợi Lục Hóa Minh nói chuyện, Đan Dương Tử ngược lại nói trước.

Chỉ là lúc nói, cặp mắt lão nhìn chằm chằm vào song đồng Huyền Kiêu, trong mắt toát ra một tia tham lam.

"Hoàng Mộc tiên bối đem chúng ta tới đây, cũng không lưu lại đường về. Cho dù bây giờ không đánh, chúng ta muốn về thành bắc, cũng phải một đường đánh ra mới được." Thảm Lạc cười khổ một tiếng, chậm rãi nói.

"Chư vị, trước chớ vội ử rũ, chỉ cần chúng ta hủy đi toà pháp trận kia, nhiệm vụ coi như thành công, đến lúc đó đi cũng không muộn, dù sao cũng tốt hơn là giống chó nhà có tang bị đuổi chạy trở về." Lục Hóa Minh cười nói.

Cát Thiên Thanh không nói gì, chỉ là ánh mắt chuyển hướng Huyền Kiêu, tay áo không gió nâng lên, trong tay áo ần ần truyền đến trận trận thanh âm "Đôm đốp".

Đúng lúc này, "Ầm" một tiếng vang trầm truyền đến.

Chiếc ô lớn màu đen kia xoáy lên, xông thẳng lên không, trực tiếp lật Ngũ Nhạc Chân Hình Ấn ép lên nó ra.

Thảm Lạc thuận thế vẫy tay một cái, ấn kia từ không trung bay ngược về, rơi vào trong tay của hắn.

Một bên kia, Lư Khánh cũng nắm chặt chiếc dù đen kia, lạnh nhạt nhìn về phía bên này.

Cùng lúc đó, trên kết giới bỗng nhiên có một cái khe phân liệt ra, ba người Huyền Kiêu từ đó đi ra phía ngoài.

"Chỉ bằng những lính tôm tướng của các ngươi, cũng muốn phá hư Thất

Đặng Dẫn Hôn Trần này sao? Chỉ sợ ngay cả tầng kết giới bên ngoài cũng không thể công phá?" Huyền Kiêu mỉa mai nói.

Phong Thủy bên cạnh đi lên phía trước, thần sắc có chút sợ hãi nói:

"Huyền Kiêu tiên bối, chớ chủ quan, tiểu tử áo xanh trong đám kia chính là Thâm Lạc, trước đây Đồng Quán tiên bối đã thua ở trên tay hắn."

"Tiểu tử này không phải bị điên chứ, thế mà nhắc Huyền Kiêu trưởng lão cẩn thận gia hỏa có tu vi thấp nhất trong những người kia, chỉ là một tu sĩ Ngung Hôn sơ kỳ?" Trong mắt Huyết đồng tử lộ vẻ cười nhạt, nhếch miệng cười nói.

Huyền Kiêu cũng cảm thấy mình bị vũ nhục, không khỏi hừ lạnh một tiếng.

"Chư vị tiên bối, xin nghe vãn bối một lời. Tiểu tử kia ngày đó lấy tu vi Tích Cốc kỳ vượt cấp đánh giết Đồng Quán tiên bối, đến giờ chưa bao lâu, hắn đã biến thành tu sĩ Ngung Hôn kỳ, cái này rất không bình thường đó?" Phong Thủy căn bản không chú ý tới sắc mặt Huyền Kiêu đã trở nên khó coi, vẫn khuyên.

"Vù" một tiếng vang lên.

Huyền Kiêu phát óng tay áo một cái, đánh cho Phong Thủy văng ra sau, đâm vào trên một gốc cây.

"Đồ hỗn trướng, lại so sánh ta với tên phế vật Đồng Quán kia sao? Theo dõi Bích Nhân Kim Thiềm nhiều năm như vậy, cuối cùng lại để mất, dù không chết tại Đại Lịch sơn, trở về cũng sẽ bị rút gân lột da đốt đèn trời." Gã lớn tiếng nổi giận.

Phong Thủy bị đâm đến cơ hồ tắt thở, khó chịu nửa ngày, mới phun ra một ngụm máu tươi.

Trước mắt gã trở nên mơ hồ, loạng chạng choạng tựa vào gốc cây bị mình đụng gãy đứng lên, lộ ra nụ cười khổ.

"Ha ha, làm chậm trễ công phu." Huyết đồng tử liếc qua, có chút chán ghét nói.

Nói xong, gã quay đầu nhìn về phía mấy người Thâm Lạc, lên tiếng liêm

láp răng nanh mình, trong mắt lóe lên một vòng khát máu.

"Mau chóng tiễn bọn hần lên đường, nói không chừng còn có thể ngay tại chỗ thu phục chúng, như vậy trong đại quân quý vật cũng có thể thêm ra không ít hạt giống tốt." Miêu phu nhân tháo xuống xương tay màu trắng từ ngực, mặt ôn hoà không thay đổi nói.

"Nếu Phong Thủy để ý tiểu tử kia như thế, vậy cứ giao hần cho ta." Ánh mắt Lư Khánh ngưng tụ, nói.

"Người ngược lại biết bớt việc đó, chọn lấy kẻ yếu nhất." Huyết đồng tử trêu chọc.

"Tốc chiến tốc thắng, Âm Lĩnh sơn Quý Vương cũng phải mau chóng triệu hoán ra." Huyền Kiêu nói.

Gã vừa dứt lời, bên cạnh tiếng gió vang lên, Lư Khánh đột nhiên xông tới, ánh mắt gắt gao khóa chặt Thẩm Lạc.

"Chọn ta, vừa vặn, ta cũng nhìn hần không thuận mắt." Thẩm Lạc lẩm bẩm một tiếng, mũi chân gậy nhẹ, cũng đột nhiên xông tới.

"Cát đạo hữu, Huyền Kiêu tạm thời nhờ người." Lục Hóa Minh nhú mày lại, đuổi theo Thẩm Lạc bay vút ra ngoài.

Thần sắc Cát Thiên Thanh hơi trầm xuống, bàn tay tìm tòi, trong lòng bàn tay thêm ra một cây khoan sắt toàn thân đen kịt, mặt ngoài gập ghềnh, nhìn vết tích không giống nhân tạo, giống như tự nhiên hình thành.

Chỉ là theo pháp lực lão rót vào, trên khoan sắt màu đen kia "Àm" rung động, một đạo lôi điện màu đen trong nháy mắt quán quanh ra, hóa thành một thanh lôi điện quang kiếm.

"Cát đạo hữu, nếu không chê, để ta cùng người ra tay, cùng một chỗ đối phó Huyền Kiêu này, thế nào?" Đan Dương Tử cười "Hắc hắc" một tiếng, chủ động nói.

Cát Thiên Thanh do dự một chút, vẫn gật đầu, hai người một trước một sau xông tới.

Chỉ còn lại Vu Lục cùng Xích Thủ chân nhân liếc nhau, nhìn về phía lão ầu

tóc trắng cùng Huyết đồng tử đối diện.

"Tiểu quý kia, giao cho ta." Xích Thủ chân nhân do dự một chút, nói ra.

"Ta đối phó Miêu phu nhân." Vu Lục nói.

Nói xong, hai người cũng lập tức xông tới, tự mình quán lấy một người, chém giết cùng nhau.

Huyết đồng tử cùng Xích Thủ chân nhân đều là tu sĩ Ngưng Hôn trung kỳ, lực lượng cả hai coi như ngang nhau. Nhưng Miêu phu nhân kia lại là Ngưng Hôn sơ kỳ, so với Vu Lục Tích Cốc đỉnh phong thì cường đại hơn nhiều, vừa bắt đầu đã gắt gao áp chế gã.

Vu Lục dựa vào thân pháp, gián tiếp di chuyển, miễn cưỡng tránh né.

Miêu phu nhân tựa hồ cũng không vội đánh giết gã, chỉ lấy pháp khí móng vuốt bạch cốt kia không ngừng công kích, lưu lại trên người gã từng vết trảo huyết sắc nhìn thấy mà giật mình.

Một bên kia, Thẩm Lạc cùng Lư Khánh đụng nhau một kích xong, hai người tự mình tách ra, Lục Hóa Minh thì phi thân đuổi theo, cầm trong tay trường kiếm đâm thẳng về phía Lư Khánh.

Lúc Lư Khánh bay ngược ra sau, ô lớn màu đen trong tay khẽ chống về phía trước, va chạm cùng gã.

Trên mặt dù, hư ảnh lực sĩ nâng bầu trời lại lần nữa hiển hiện, nhao nhao lấy thế La Hán xuất động song quyền, khiến cho mặt dù bộc phát ra một trận ô quang mãnh liệt, ngạnh sinh chống đỡ mũi kiếm Lục Hóa Minh.

Lúc cả hai giao chiến, thân ảnh Thẩm Lạc cực tốc hiện lên, vòng qua mặt dù, đi vào bên hông Lư Khánh, tay cầm một thanh xà kiếm, đâm thẳng về phía cổ của gã.

Chương 532: Ác chiến

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Đôi mắt thể công nhanh chóng của Thẩm Lạc, Lư Khánh phản ứng cũng cực nhanh, cái cổ mạnh mẽ vươn ra, dựng thẳng lên một tay đánh tới hướng mũi kiếm kia.

Trên cánh tay mang một đoạn giáp tay, trên đó điêu khắc một phù điêu đầu lâu Man Su. Trong nháy mắt mũi kiếm tới gần, nó há miệng khẽ cắn, trực tiếp khoá kín trường kiếm. Mặc cho Thẩm Lạc kéo thế nào, cũng không thể thu lại.

Trong mắt Lư Khánh lóe lên một vòng hàn quang, đột nhiên há miệng phun một cái.

Trong nháy mắt trong miệng gã có một đoạn lục quang tăng vọt, một thanh phi đao óng ánh "Vèo" một tiếng bắn nhanh ra, bay thẳng đến mi tâm Thẩm Lạc, tốc độ nhanh đến cực điểm.

Khoảng cách hai người rất gần, căn bản không thể nào tránh được.

Mắt thấy Thẩm Lạc sẽ bị thanh quang đánh xuyên qua đầu, nhưng trong nháy mắt chỗ mi tâm hấn loé lên xích quang, Thuần Dương Kiếm Phôi uẩn dưỡng thể nội trong nháy mắt bắn ra, va chạm cùng đoạn thanh quang kia.

Phi đao cùng kiếm phôi đối chọi gay gắt, giằng co tung toé tia lửa, mỗi bên mang theo từng sợi quang ngân xanh đỏ, tranh minh không thôi.

Đúng lúc này, khoé miệng Thẩm Lạc hơi nhếch lên, ngón tay cầm kiếm nhẹ nhàng điểm một cái.

Trên thanh trường kiếm kia, lập tức có hai đạo lam quang dài hơn thước bay ra, một thanh thẳng đến cổ họng Lư Khánh, một thanh lại xông về

thanh phi đao này.

Lư Khánh bị hai mặt giáp công, không thể né tránh, lại phân tâm không chế phi đao, chỉ có thể ngưng tụ một thân pháp lực, bỗng nhiên trầm đầu xuống, há miệng cắn về phía đao lam quang kia.

Nương theo một tiếng "két" vang nhỏ, thanh tử kiếm này bị Lư Khánh cắn giữa răng.

Tử kiếm rung động "Tranh tranh", nhưng không thể tiến thêm được.

Lư Khánh thở dài một hơi, đang muốn truyền âm để đồng bạn tương trợ, khuôn mặt đột nhiên cứng đờ.

Một thanh xích hồng phi kiếm dễ như trở bàn tay xuyên thủng đầu của gã, trong đầu của gã dấy lên một mảnh hỏa diễm xích hồng, bất quá sau mấy tức đã thiêu đốt sạch sẽ thần hồn.

Hai mắt Lư Khánh trong nháy mắt mất đi thần thái, lực lượng trong miệng buông lỏng, thanh tử kiếm này "xùy" một tiếng, xuyên thấu ra sau ót của gã, đâm vào mặt trong của chiếc ô lớn màu đen kia.

Hết thảy phát sinh cực nhanh, thậm chí không phát ra nhiều tiếng vang, lại bị dù đen che đậy, căn bản không ai nhìn thấy Lư Khánh chết thế nào.

Thẩm Lạc thu hồi tất cả pháp khí, chụp một phát bắt được chiếc ô lớn màu đen kia, vừa thu lại vừa nhìn về phía Lục Hóa Minh cười "Hắc hắc".

Lúc trước Lục Hóa Minh nghe Thẩm Lạc lấy tiếng lòng kêu gã đến giúp đỡ, căn bản không nghĩ sẽ gọn gàng như thế, đã giải quyết xong một người, trong lúc nhất thời biểu lộ trên mặt có chút cứng ngắc.

Lục Hóa Minh chưa lấy lại tinh thần, Thẩm Lạc cũng đã thu hồi dù đen, đang định đi lấy giáp tay của Lư Khánh.

Đúng lúc này, khước mắt của hắn đột nhiên liếc thấy Vu Lục cách đó không xa đã bị đánh đến máu me đầy người, ngã xuống đất không dậy nổi.

Một bên kia, trước người Huyền Kiêu lơ lửng hai quỷ vật dữ tợn thân hình to lớn, lấy một địch hai, đối chiến Cát Thiên Thanh cùng Đan Dương Tử vẫn vững vàng chiếm thượng phong.

Cát Thiên Thanh với ám lối thuật pháp, vốn là khắc tinh quý vật mới đúng, lại bị một đầu Độc Mục Quý Vương khoác kim giáp, tay cầm một cây trường kích đen kịt ngăn trở, căn bản không tới gần Huyền Kiêu được.

Đan Dương Tử thì vạt áo trước ngực mở rộng, trên ngực bụng thành linh hiện lên ba mặt quý dữ tợn biểu lộ thống khổ, toàn thân chúng quần quanh sát khí, tóc bay tứ tán, bản thân tựa như là một đầu quý vật.

Mà quý vật giao thủ với lão, thì hai tay không nắm gì, một thân huyết bào đại tụ phiêu diêu, trong tay áo không ngừng thổi ra âm phong sát khí, như lưỡi đao vòi rồng, xé rách sát khí quanh thân Đan Dương Tử.

Xích Thủ chân nhân thì tay khua một thanh Ngũ Hỏa Phiến màu sắc diễm lệ, không ngừng đánh về phía Huyết đồng tử.

Huyết đồng tử kia giờ phút này hai bên cổ vẫy mà sinh ra hai cái bấu thịt to như cái đầu nhỏ, tự mình há hốc mồm, phun ra khói đặc màu xám, bắn ra chùm sáng màu máu.

Nếu Xích Thủ chân nhân chạm vào, quần áo làn da trong nháy mắt sẽ mục nát, còn Huyết đồng tử một khi trúng chiêu, sẽ bị huyết quang nổ thương.

Xích Thủ chân nhân không thể không kéo giãn khoảng cách, đối công từ xa.

Lúc này, bọn họ cũng đã chú ý tới Lu Khánh bỏ mình, từng người sau khi chấn kinh, trong lòng lại phần nộ, thủ đoạn công phạt lập tức tăng mạnh, sát chiêu liên tục tuôn ra.

"Chủ quan, nên hạ tử thủ từ sớm." Miêu phu nhân nói lầm bầm một câu, đột nhiên cầm cốt trảo màu trắng để ngang miệng.

Trên cánh tay cốt trảo kia thành linh có mấy lỗ thủng, lại tựa như một cây cốt địch.

Theo bờ môi lão thổi vào, trên cốt trảo màu trắng kia lập tức vang lên một trận thanh âm chói tai. Vu Lục nằm dưới đất bỗng toàn thân co quắp kịch liệt, lấy một loại tư thế thập phần cổ quái bò lên.

Mặt mũi gã tràn đầy vẻ thống khổ, miệng mở ra lại không phát ra được nửa

điểm thanh âm, ánh mắt có chút mê ly.

Lúc này, thanh âm trên cột trảo đột nhiên chuyển gấp, trên thân Vu Lục hiển hiện một tầng huyết sắc quang mang, hai mắt loé lên u mang, cả người lập tức chạy nhanh lên, tay nắm một thanh xích hồng đoản kiếm, xông thẳng tới Thẩm Lạc.

"Âm Cổ, hấn bị không chế rồi." Lục Hóa Minh cau mày nói.

"Có biện pháp phá giải không?" Thẩm Lạc đứng lên, hỏi.

"Cổ trùng nhập thể, trong lúc nhất thời không dễ phá giải, bất quá trước hết giết người thi cổ, chiếm pháp khí không cổ của mục, hấn là có thể tạm thời giải trừ không chế, sau đó lại tìm biện pháp khu trừ." Lục Hóa Minh nói.

Gã vừa dứt lời, Vu Lục đã vọt tới phụ cận.

"Người đi đôi phó lão thái bà kia, ta tạm thời không chế Vu Lục." Lục Hóa Minh đang muốn nghênh tiếp, lại bị Thẩm Lạc một phát bắt được.

Lục Hóa Minh gật đầu nhẹ, lúc này nhảy lên một cái, vượt qua đỉnh đầu Vu Lục, thẳng hướng Miêu phu nhân.

Mũi chân Thẩm Lạc điểm một cái tránh ra sau, đồng thời hai tay bấm niệm pháp quyết, toàn lực vận chuyển pháp quyết vô danh, vung lên trước người.

Chỉ chốc lát sau, một cỗ sóng nước từ hồ nước trong phủ tuôn đến, bao phủ về phía Vu Lục.

Vu Lục nâng lên dao găm bỏ xuống phía trước, trên thân liền có một đạo huyết quang thuận theo thân kiếm khuếch trương ra, đánh vỡ sóng nước, làm cho hai bên thủy triều chảy ngược lui lại, tách ra một đầu thông lộ.

Thân hình gã xuyên qua, truy sát về phía Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc hơi nhướng mày, bỗng nhiên mười ngón co lại, trong sóng nước hai bên lập tức có Giao Long ngáng đầu, mười đầu Thủy Long lớn bằng cánh tay ngưng thực đáp xuống, từ bốn phía quần quanh qua, trói Vu Lục vào giữa.

Cùng lúc đó, trong lòng của hấn mặc niệm thông linh khẩu quyết, lòng bàn

tay lật lên, bắt đầu ngưng tụ ra một vòng xoáy nước bẹp bẹp, bỗng nhiên vung lên phía trước.

Chỉ thấy vòng xoáy nước kia vừa mới bay tới đỉnh đầu Vu Lục, quanh thân nó liền có một cỗ khí tức cường đại bộc phát, một mảnh huyết hồng quang mang nổ tung ra, đánh cho tất cả Thủy Long tan thành vô số bọt nước, tứ tán ra.

Nhưng gần như đồng thời, một đầu yêu vật chuột biển dài hai, ba trượng từ trong vòng xoáy nước xông ra, thân hình phóng xuống cuốn lấy Vu Lục, quanh thân lập tức tuôn ra đại lượng sương mù màu hồng, che cả người gã vào.

Thảm Lạc thấy thế, cũng che lại miệng mũi, lùi lại sau mấy bước.

Trong sương mù màu hồng, thân ảnh Vu Lục bắt đầu trở nên mơ hồ, nhưng vẫn có thể nhìn thấy dấu hiệu gã giãy dụa, chỉ là không chạy được mấy bước, liền tựa hồ đã mất đi khí lực, ngã trên mặt đất.

Chương 533: Thân phận nội ứng

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Mậu Xuân, được rồi, có thể thu hồi độc khí của ngươi." Thảm Lạc thấy thế, nhíu mày hô.

Hắn vừa dứt lời, sương mù phấn hồng tràn ngập bốn phía bắt đầu nhao nhao co rút lại, không bao lâu bốn phía trở về thanh minh. Thảm Lạc liền nhìn thấy chuốt biển Mậu Xuân đang phủ phục trên người Vu Lục, hấp thu điểm khí độc cuối cùng vào cơ thể mình.

Mà trong phạm vi hai ba thước quanh Vu Lục, từng đầu nhuyển trùng màu đỏ tươi như con giun đã bị khí độc của Mậu Xuân giết chết.

"Hắn thế nào?" Thảm Lạc đi lên phía trước, lo lắng hỏi.

"Huyết khí hao tổn quá nhiều, lại nhiễm độc khí của ta, xem ra thương thế không nhẹ." Mậu Xuân trả lời.

Ánh mắt Thảm Lạc ngưng tụ, nói: "Vất vả cho ngươi rồi, tạm thời ngươi không giúp được gì, trở về trước đi."

Nói xong, hắn lại thi triển thông linh thuật, đưa Mậu Xuân trở về.

"Tạ đạo hữu..." Thảm Lạc đỡ lấy "Vu Lục", dứt cho nàng một viên đan dược, trong miệng kêu khê.

Người trong ngực ho nhẹ một tiếng, chậm rãi mở hai mắt ra, thần sắc tiêu tụy, nhưng vẫn mở miệng hỏi: "Làm sao ngươi nhận ra ta?"

Thảm Lạc mở ra một bàn tay, trong lòng bàn tay nằm một khối đá xám xịt, chính là khối Vô Ảnh Ngọc kia.

"Lúc trước đã cảm thấy trên người người có khí tức quen thuộc khó hiểu, vừa rồi lại nhìn thấy cái này, lập tức nhận ra." Thẩm Lạc cười cười, nói.

"Vu Lạc" nghe vậy, đưa tay ra sau tai chà một cái, lại có chút khó khăn bóp nhẹ trên mặt mấy lần, một khuôn mặt nam tử bình thường rất nhanh liền biến thành một khuôn mặt nữ tử xinh đẹp.

Không phải Tạ Vũ Hân, còn có thể là ai?

"Thế nào, vẫn tốt chứ?" Thẩm Lạc ân cần hỏi.

"Tính mệnh không ngại, đa tạ." Sắc mặt Tạ Vũ Hân trắng bệch, thần sắc hơi mất tự nhiên, từ trong ngực Thẩm Lạc thoáng ngòl dậy.

"Vốn tưởng rằng người đã rời Trường An, không ngờ lại tiềm nhập vào trong Luyện Thân đàn, chắc hẳn cũng đã trải qua không ít hung hiểm." Thẩm Lạc nhíu mày, nói.

"Tiềm ẩn gấp quá, không kịp báo, xin Thẩm huynh bỏ qua cho." Tạ Vũ Hân mang theo vẻ xin lỗi nói.

Trong khi nói chuyện, nàng lại ho nhẹ một tiếng, giữa ngón tay che miệng lại có vết máu chảy ra.

Thẩm Lạc thấy thế, lập tức muốn đỡ nàng qua một bên khác nghỉ ngơi, kết quả lại bị nàng đè lại cánh tay, ngăn trở.

"Trước mắt không phải lúc nghỉ ngơi, trước tiên phải hủy toà pháp trận kia mới được." Tạ Vũ Hân nói, muốn gượng đứng dậy.

"Được."

Thẩm Lạc cũng không do dự, gạt đầu một cái, đỡ nàng dậy đi về phía màn sáng kết giới.

Mà bên kia, một tay Lạc Hóa Minh cầm kiếm, tay kia nắm một khối gương đồng hình tròn, cùng Miêu phu nhân giao chiến.

Cột trảo trong tay Miêu phu nhân liên tiếp đâm tới, góc độ cực kỳ xảo trá, nhưng không cách nào đắc thủ, cơ hồ mỗi ok lần đều bị trường kiếm Lạc Hóa Minh đẩy ra, sau đó có một vết kim quang từ trong gương đồng chiếu

ra, đánh cho lão kêu khổ không ngừng.

Huyết đồng tử cũng bị Xích Thủ chân nhân dũa đưa không cách nào thoát thân. Huyền Kiêu chợt liếc thấy hai người Thâm Lạc đang đi đến màn sáng kết giới, sắc mặt liền trở nên âm trầm.

Gã không ngờ Lư Khánh lại chết nhanh như vậy, ánh mắt lại rơi vào trên lưng Thâm Lạc, trong lòng không khỏi toát ra một ý niệm cổ quái, hẳn là Phong Thủy nói cũng không phải là chuyện giật gân mê sảng?

Vừa nghĩ đến đây, tầm mắt của gã quét qua bốn phía, cũng không thấy thân ảnh Phong Thủy, trong lòng buồn bực tức giận càng phát ra mãnh liệt.

"Các ngươi muốn chết."

Trong miệng gã gầm thét một tiếng, hai lá bùa màu đen trong tay áo bắn ra "Rầm rầm", phân biệt đánh vào ót hai con quỷ vật to lớn kia, đồng thời hóa thành một mảnh ô quang, dung nhập vào trong đầu lâu cả hai.

Chỉ thấy sau khi lá bùa dung nhập vào, hai con quỷ vật kia bỗng dung ngửa đầu lên trời, phát ra một tiếng rống giận rung trời.

Trong đó con Kim Giáp Quỷ Vương kia, trong hai mắt vậy mà toả ra hào quang màu vàng, trường kích trong tay đột nhiên quấy một phát, một cỗ gió lốc màu đen gào thét ra, cuốn Cát Thiên Thanh vào trong đó vây nhốt lại.

Đầu Quỷ Vương kia thì quanh thân đại phóng huyết quang, một tay áo phiêu diêu lên, "Phân phạt" tiếng gió đại tác, bao phủ Đan Dương Tử vào, ông tay áo thu lại vây nhốt gã tại trung tâm.

Huyền Kiêu thì nhanh chân bước đi, thân hình trong nháy mắt đuổi tới một bên pháp trận, nâng lên một chưởng võ xuống hậu tâm Thâm Lạc.

Thâm Lạc nhét Vô Ảnh Ngọc vào tay Tạ Vũ Hân, một tay đẩy nàng ra, quay người đón đỡ Huyền Kiêu, song chưởng đột nhiên đẩy tới phía trước.

Chỉ thấy trước người hắn trống rỗng xuất hiện một chiếc khiên tròn màu xanh sẫm, đón gió nhanh chóng phồng lớn, trong nháy mắt hóa thành một tấm thuẫn cao sáu thước, phía trên toả ra tầng tầng gợn nước thanh quang, ngăn trước người hắn.

Huyền Kiêu hừ lạnh một tiếng, cường độ bàn tay bỗng nhiên tăng lớn, trong lòng bàn tay đại thịnh ô quang, trùng điệp đập xuống Mặc Giáp Thuần.

Chỉ nghe "Ầm" một tiếng trọng hưởng!

Lòng bàn tay Huyền Kiêu nổ tung ô quang, sát khí nồng đậm đến mắt thường có thể thấy được cuộn cuộn đánh tan thanh quang trên tấm thuẫn, bàn tay nặng nề rơi thẳng lên mai rùa, khiến cho tấm thuẫn chấn động kịch liệt.

Thâm Lạc ẩn thân sau tấm thuẫn toàn lực thúc giục, cũng bị cỗ lực lượng cường hoành vô địch này phản chấn, thân thể bay ngược ra sau, đập vào trên tầng kết giới màn sáng kia.

Cắm chế trên kết giới trong nháy mắt bị kích phát, một cỗ hoàng quang chói mắt lần nữa bộc phát, đánh cho Thâm Lạc bay ngược ra trước.

Cũng may lực đạo của một chương Huyền Kiêu phần lớn đều bị Mặc Giáp Thuần cản lại, phía sau kết giới cũng chỉ bị động phòng ngự, lực đạo cũng không quá lớn, cho nên Thâm Lạc chỉ phun ra một ngụm máu tươi, thân thể cũng không trở ngại gì.

Nhưng trận chiến Thâm Lạc gây ra động tĩnh không nhỏ, làm Tạ Vũ Hân vừa mới đuổi tới bên kết giới giật nảy mình.

"Thâm Lạc..." Nàng nhin không được cả kinh kêu lên.

Thâm Lạc giãy dựa bò dậy, vượt một cái vết máu ở khoe miệng, vội vàng phát tay triệu hồi Mặc Giáp Thuần tới trước người, nhưng căn bản không kịp nói câu nào, đã thấy Huyền Kiêu một bước đến gần, lần nữa một chương vỡ xuống.

Phía sau hẳn không xa chính là Tạ Vũ Hân, căn bản không thể tránh né, đành phải quyết tâm liều mạng, một bước bước tới phía trước, hai tay chống đỡ khôi phục Mặc Giáp Thuần như lúc đầu, toàn lực vận chuyển công pháp vô danh, quán thân một thân pháp lực vào trong đó.

Trên Mặc Giáp Thuần lần nữa đại phóng thanh quang, từng tầng từng tầng phù văn cắm chế liên tiếp sáng lên, từng đường vân mai rùa hình thoi từ bản thể nổi lên, hóa thành một mảnh quang ngân ngưng tụ ở bên ngoài,

khoảng chừng hơn mười hai tầng.

Bàn tay Huyền Kiêu tới gần, đột nhiên năm ngón tay co lại, biến chưởng thành trảo, trên đầu ngón tay ngưng tụ ô quang, hóa thành năm vòng xoáy ô quang thật nhỏ, mang theo một cỗ khí thể sắc bén không gì sánh được, đánh xuống trên mai rùa.

"Két, két, két..."

Từng đạo quang ngân mai rùa bị móng tay Huyền Kiêu đâm xuyên, mười hai đạo cắm chế lại yếu ớt như giấy, căn bản không thể ngăn cản đột kích.

"Tranh."

Rốt cuộc một tiếng vang giòn, bàn tay Huyền Kiêu triệt để xé nát tất cả quang ngân, đánh lên bản thể Mặc Giáp Thuần, phát ra một trận tiếng vang bén nhọn.

Thảm Lạc bị cự lực này đè ép, thân thể lần nữa chấn động, lui về phía sau mấy bước.

Chỉ là ánh mắt của hắn ngưng tụ, cắn chặt hàm răng, dùng thân thể chống đỡ lại tám chấn, dốc hết khí lực toàn thân, ngăn cản Huyền Kiêu tiến lên.

Chương 534: Phá trận

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Thẩm Lạc!" Tạ Vũ Hân chau mày.

"Không cần để ý đến ta, mau mau phá trận." Trán Thẩm Lạc đầy mồ hôi, khóe miệng có vết máu chảy ra, cắn răng kêu lên.

Tạ Vũ Hân nhấn Vô Ảnh Ngọc lên trên màn sáng kết giới kia, pháp lực còn thừa cũng đầu nhập vào trong đó.

Trên Vô Ảnh Ngọc địa phóng quang mang, tản mát ra từng tầng từng tầng quang mang như sóng nước, chiếu rọi trên màn sáng kết giới kia. Lập tức bên trên tán phát ra tia sáng màu vàng giao thoa cùng nhau, tạo thành một mảnh quang mang mơ hồ.

Tạ Vũ Hân nâng lên một tay đưa vào khu vực này, bàn tay trực tiếp xuyên qua, tiến vào trong kết giới.

Trong mắt nàng hiện lên vẻ vui mừng, toàn bộ thân thể nhảy lên phía trước, xuyên qua màn sáng, nhảy vào trong hố to kia.

Thấy cảnh này, Huyền Kiêu lập tức nổi giận không gì sánh được, chột quát một tiếng về phía Thẩm Lạc:

"Cút ngay!"

Gã vừa nói xong, sát khí trong toàn thân áo bào tung hoành, trào ra ngoài.

Khí tức trên thân gã bắt đầu nhanh chóng biến hóa, trên thân truyền ra sóng pháp lực từ Xuất Khiếu sơ kỳ dần dần tới gần Xuất Khiếu trung kỳ.

Cùng lúc đó, thân hình gã nhanh chóng cất cao, khuôn mặt cũng nhanh

chóng vụn vụn, chỉ chốc lát sau đã biến thành cự nhân cao gần ba trượng, dung mạo dữ tợn xấu xí, nhìn rất giống Quỷ Vương.

Chỉ thấy gã vung tay lên, trên bàn tay không lò bắn ra năm đạo hắc quang, như năm chuôi liêm đao sắc bén không gì sánh được, chém nghiêng xuống Thảm Lạc, nương theo là một cỗ kinh phong cường đại không gì sánh được.

"Sang sảng" một tiếng duệ minh!

Mặc Giáp Thuần bị cự lực này quét trúng, văng khỏi tay Thảm Lạc, rơi ở một bên.

Ngay sau đó, năm ngón tay Huyền Kiêu khép lại, trong lòng bàn tay gã bắn ra một đạo hàn quang, đâm thẳng tới ngực bụng Thảm Lạc.

Thảm Lạc không có tấm chắn che chở, chỉ có thể toàn lực thi triển Tà Nguyệt Bộ, né tránh qua một bên.

Nhưng mà, ánh trăng dưới chân hắn vừa mới sáng lên, trong nháy mắt đã dập tắt.

Trên mặt đất chẳng biết lúc nào, vậy mà đã bị một tầng sát khí màu đen bao phủ, trên hai chân của hắn tức thì bị hai vòng xoáy hắc vụ quán quanh, căn bản không thể động đậy.

Thảm Lạc chau mày, đột nhiên vỗ túi càn khôn bên hông, Quỷ Tướng ẩn thân trong đó lóe lên nhảy ra, tay cầm hai thanh trường đao, tả hữu đón đỡ đạo hàn quang kia.

Thảm Lạc thì toàn lực thôi động túi càn khôn, bắt đầu thu nạp âm sát khí quán quanh trên chân mình.

Nhưng mà, âm sát khí trên đùi hắn lại tương liên với trên mặt đất, hắn vừa mới hấp thụ, lập tức như tác động đến nhiều cái, trên mặt đất càng có nhiều âm sát khí cuộn cuộn dâng lên, cơ hồ che khuất cả người hắn vào.

Lần này, muốn thoát thân càng tuyệt đối không thể.

Một bên kia, toàn thân Lục Hóa Minh bị một tầng kim quang loá mắt quán quanh, đang chậm rãi rút trường kiếm từ tim Miêu phụ nhân ra, liếc nhìn

thấy Thâm Lạc bên này gặp nguy hiểm, trong lòng khẩn trương.

Tay gã bóp lấy một đạo phù lục màu tím, trong miệng lo lắng nói: "Hi vọng còn kịp..."

Vừa dứt lời, lá bùa đốt cháy, thân ảnh của gã trong nháy mắt biến mất.

Giờ phút này, bàn tay Huyền Kiêu cũng đã rơi xuống, hàn quang trong lòng bàn tay đã chặt đứt trường đao trong tay Quỷ Tướng, đánh xuyên qua nửa người nó, mắt thấy là sẽ đâm vào lồng ngực Thâm Lạc.

Đúng lúc này, trước người Thâm Lạc loé sáng kim quang, trong nháy mắt toả ra ánh sáng chói lọi.

Thân ảnh Lục Hóa Minh đột nhiên xuất hiện ở phía trước, tầng kim giáp loá mắt từ tứ chi đến thân thể nhanh chóng sụp đổ, hóa thành điểm điểm vụn vỡ như lá vàng rơi xuống, tiêu tán vô tung.

Chỉ là khối hộ tâm sáng loáng trước ngực vẫn chưa tán loạn, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, ngăn trở một kích của Huyền Kiêu.

"Mau!"

Lục Hóa Minh cắn một chút đầu lưỡi phun ra tinh huyết vào trên trường kiếm nơi tay, trong miệng lập tức khẽ quát một tiếng.

Thanh trường kiếm kia lập tức kiếm minh đại tác, như du long rời tay bay ra, một kích đâm xuyên tim Huyền Kiêu.

Ngay sau đó, Thâm Lạc hơi chậm một hơi, tâm niệm thôi động, Thuận Dương Kiếm Phôi cũng thoát thể bay ra, bắn thẳng đến mi tâm Huyền Kiêu.

Chỉ là kiếm quang đỏ ngầu vừa đến, chỗ mi tâm Huyền Kiêu đột nhiên phân liệt ra, bên trong lộ ra một con mắt khổng lồ đẫm máu, từ đó bắn ra một đạo huyết quang, bao phủ đạo kiếm quang kia, ngăn nó giữa không trung.

"Ầm ầm."

Đúng lúc này, một trận điện quang kịch liệt hiện lên, một bóng người từ

phía sau chạy như bay tới, rơi vào đầu vai Huyền Kiêu, hai tay nắm một cây khoan sắt giống như trường mâu, đâm xéo từ bên tai xuống.

Trên cái khoan sắt lấp loé điện quang, trực tiếp quán xuyên đầu lâu Huyền Kiêu, đâm ra mắt dọc mi tâm gã.

Không có huyết quang trói buộc, Thuận Dương Kiếm Phôi của Thẩm Lạc không bị ngăn cản, lập tức chui vào thức hải Huyền Kiêu, đốt cháy thần hồn của gã.

Thân hình Huyền Kiêu rung mạnh, ngã xuống phía sau, thân thể phi tốc thu nhỏ, dần dần khôi phục như thường.

Mắt thấy Huyền Kiêu bỏ mình, Huyết đồng tử kinh hãi tột đỉnh, ánh mắt quét qua một cái, lại phát hiện Miêu phu nhân cũng đã không thấy, trong lòng lập tức sinh thoái ý, quay người đào tẩu.

Chỉ là Xích Thủ chân nhân không định buông tha gã, vội truy sát theo.

Một bên kia, Huyền Kiêu triệu hoán ra Quỷ Vương mặc huyết bào, thân hình cũng hư hóa, dần dần biến mất không thấy gì nữa.

Thân ảnh Đan Dương Tử một lần nữa hiển hiện, cả nửa người đã hoàn toàn trần trụi, trước ngực và sau lưng thành linh hiện lên mười cái mặt người khủng bố, từng mặt thần sắc dữ tợn vạn vạn, tựa như ác quỷ.

Thân hình của lão vừa hiện, lập tức phi tốc chạy tới, cúi người nằm rạp trên người Huyền Kiêu cẩn thận xem xét.

"Còn tốt, còn tốt, đôi mắt này chưa bị hư." Đan Dương Tử mừng rỡ nói, vừa muôn động thủ móc hai mắt Huyền Kiêu.

Chỉ là vừa định làm, lão lập tức ngừng lại, quay đầu có chút xấu hổ nói:

"Mấy vị đạo hữu, U Minh Quỷ Nhãn này có tác dụng không nhỏ với tu sĩ Quỷ Đạo, đối với chư vị là gân gà, không biết có thể tặng cho tại hạ hay không? Trừ cái đó ra, tất cả thu hoạch nơi này, ta đều có thể từ bỏ, như thế nào?"

"Ta lấy vật này cũng không có tác dụng, bất quá nhục thân hấn có thể đưa ta hay không, một thân âm sát quỷ khí này có tác dụng rất lớn với Quỷ

Tướng thuộc hạ ta." Thẩm Lạc đã được tự do, mở miệng nói.

Lục Hóa Minh cùng Cát Thiên Thanh liếc nhau một cái, đồng thời gật đầu nhẹ.

Đan Dương Tử nghe vậy, lập tức đại hỉ, vội vàng lấy ra một thanh móc câu, cùng một cái hộp ngọc, đào lấy hai mắt Huyền Kiêu ra ngoài.

Thẩm Lạc dặn dò Quý Tướng đã thụ thương không nhẹ, nó lập tức đi tới bên cạnh Huyền Kiêu, hóa thành một cỗ hắc vụ, thuận theo mũi miệng chảy vào trong cơ thể gã.

Rất nhanh, thân thể Huyền Kiêu vốn gầy còm, bắt đầu nhanh chóng héo rút, cuối cùng biến thành một bãi bụi đất, chỉ còn lại một nhẫn trĩu vật màu đen, rơi vào trên mặt đất.

Đan Dương Tử ở bên cạnh thấy cảnh này, trong mắt cũng sáng lên vẻ ngạc nhiên, không khỏi chặc chặc nói:

"Thẩm đạo hữu, Quý Tướng này có môn phê sát thuật tựa hồ không đơn giản à?"

Thẩm Lạc lúc trước cũng không để ý chuyện này, nghe lão nói vậy, mới giật mình phát giác tốc độ Quý Tướng thôn phê âm sát khí hoàn toàn không tầm thường.

"Chủ nhân, không cần ngạc nhiên, thuộc hạ cũng là nhờ ngài lấy Huyền Âm Khai Mạch Quyết dẫn sát, mới có biến hoá như vậy, đều là nhờ phúc phận ngài, mới có cơ duyên biến hoá bực này." Thanh âm Quý Tướng rất nhanh vang lên trong đầu hắn.

Đúng lúc này, "Ầm" một tiếng nổ đùng, bỗng nhiên vang lên sau lưng Thẩm Lạc.

Đám người nghe tiếng nhìn lại, chỉ thấy trong toà pháp trận kia, một mảnh u lục quỷ hỏa phóng lên tận trời, đúng là trực tiếp nổ tung ra ngoài tầng kết giới màn sáng kia.

Chương 535: Hồn chiến

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Trong lòng Thâm Lạc xiết chặt, vội vàng thu hồi Quỷ Tướng cùng Mặc Giáp Thuần, nhìn vào trong hố lớn.

Chỉ thấy bảy tòa bạch cốt kinh quan đã sụp đổ toàn bộ, Tạ Vũ Hân đang ngồi ở một bên nghỉ ngơi, trên mặt hiện lên vẻ mệt mỏi.

Đám người thấy nàng không ngại, lúc này mới thở dài một hơi.

Bỗng nghe một trận thanh âm hùng hùng hồ hồ vang lên, thân ảnh Xích Thủ chân nhân cực nhanh lướt qua. Lão nói với mấy người: "Hay là cho cháu trai kia chạy, bên ngoài đã bắt đầu có quỷ vật tụ tập đến, chúng ta cũng phải mau chóng rời đi."

Cát Thiên Thanh cúi người nhặt chiếc nhẫn trữ vật kia lên, nói: "Trở về rồi chia."

Lục Hóa Minh nhẹ gật đầu.

"Lần sau đừng làm nội ứng nữa nhé." Thâm Lạc nhảy xuống hố to, đỡ Tạ Vũ Hân lên, vừa cười vừa nói.

Bản dịch được dịch tại Bạch ngọc sách. Mời bạn đọc đến đúng trang dịch để ủng hộ diễn đàn và dịch giả.

Tạ Vũ Hân đang muốn nói chuyện, mặt đất dưới chân hai người bỗng nhiên chấn động kịch liệt, một đạo gió lốc màu đen từ dưới đất đột nhiên dâng lên, hóa thành một dòng xoáy to lớn, nuốt sống hai người vào.

Lục Hóa Minh thấy thế không ổn, vội vàng tới cứu, chỉ là thân thể hơi nghiêng một chút, đã bị nguồn lực lượng kia kéo một cái, cũng bị hút vào

trong đó.

Ba người Cát Thiên Thanh biết không ổn, lập tức muốn đào tẩu, nhưng chưa kịp thoát ra, đã bị cỗ lực lượng càng ngày càng thịnh kia cuốn vào, nuốt sống mất.

Mười mấy hơi thở sau, gió lốc màu đen trong hồ to dần dần tiêu tán, thân ảnh mấy người Thẩm Lạc đều biến mất không thấy.

...

Các nơi trong Trường An thành, thanh âm chém giết vang lên liên tiếp.

Toàn quân quan phủ Đại Đường tung ra hết, bên kia cũng giống như vậy.

Trên mặt đất, binh lính và tu sĩ cấp thấp chém giết cùng những cương thi, Thủy Quỷ, các loại quỷ vật cấp thấp kia, mỗi một con phố ngõ hẻm đều là chiến trường, tiếng hò giết rung trời.

Giữa không trung lơ lửng một mảnh mây đen đậm đặc như mực, thâm trầm giống như bầu trời đêm vô tận, cơ hồ nuốt hết nửa phía bầu trời, rất có thể quét sạch thương khung

Phía dưới mây đen, tu sĩ cấp cao Trường An thành cùng quỷ vật lợi hại, tu sĩ Luyện Thân đàn kịch chiến cùng một chỗ, các loại pháp khí cuồng thiểm, đạo đạo quỷ ảnh phiêu động, âm thanh duệ khiêu, tiếng kêu thảm liên tiếp, thỉnh thoảng có máu tươi hắt vẩy ra, chân cụt tay đứt rơi xuống. Tình hình chiến đấu so với phía dưới càng thêm thảm liệt, toàn bộ không khí trên Trường An thành tựa hồ tràn ngập mùi huyết tinh.

Phía trước vòng chiến lơ lửng mấy chùm sáng to lớn, đang giao phong kịch liệt, chính là mấy người có tu vi cao nhất song phương giao đấu, thỉnh thoảng phát ra tiếng vang kinh thiên động địa.

Phía trước nhất, một lão giả toàn thân mặc giáp trụ đứng trên hư không, chính là Trình Giáo Kim, hai tay cầm hai thanh cự phủ bắn ra kim quang, đang kịch chiến cùng một đầu khô lâu cao bảy tám trượng, toàn thân huyết hồng, mọc ra ba cái đầu, cùng một nam tử cao lớn mặc áo bào đen, gương mặt Âm Dương quái kiêu.

Hai lưỡi búa trong tay Trình Giáo Kim toả ra kim quang loá mắt, vung vẩy

như nước chảy mây trôi, như du long, mặc dù lấy một địch hai vẫn chiếm thượng phong.

Khô lâu ba đầu không lồ đánh lâu không có kết quả, sáu con mắt liền đại thịnh hung quang, ba cái miệng đồng thời mở ra phun một cái.

Ba đám huyết hồng hỏa diễm từ trong miệng bắn ra, lập tức nhanh chóng phòng lớn, trong nháy mắt hóa thành ba hoá đoàn huyết hồng lớn vài chục trượng, rung động tứ tự.

Đầu giữa khô lâu lần nữa mở miệng phun một cái, một đạo huyết quang từ đó bắn ra, chia ra làm ba rót vào trong ba đám huyết sắc hỏa đoàn.

Ba đám huyết diễm lập tức đại thịnh, đồng thời nhanh chóng hòa làm một thể, hóa thành một đoàn huyết diễm to như ngọn núi, như lưu tinh đánh tới Trình Giáo Kim.

Vô cùng vô tận khí tức hung lệ từ trong huyết diễm tản ra, thiên địa linh khí trong hư không cũng sôi trào theo.

Một kích này hiển nhiên không thể coi thường, huyết quang trên thân khô lâu ba đầu ảm đạm hơn phân nửa, thân thể vậy mà cũng rút nhỏ đi không ít.

Mà nam tử mặt âm dương kia cũng kêu to một tiếng, hai tay lật một cái, một bảo kính hai màu trắng đen xuất hiện trước người, toả ra hai màu kỳ quang trắng đen.

Nam tử mặt âm dương nhúc nhích miệng, một ngụm tinh huyết phun trên bảo kính đen trắng, cấp tốc dung nhập vào.

Bảo kính nở rộ quang mang đen trắng lập tức đại thịnh, ông một tiếng, một cột sáng hai màu trắng đen từ trên kính bắn ra, đánh về phía Trình Giáo Kim.

Trình Giáo Kim hừ lạnh một tiếng, trên thân dâng lên ánh vàng cực kỳ chói mắt, đại phủ trong tay càng đại phóng kim quang, chém ngang ra.

Tiếng xé gió bén nhọn vang lên, trong chốc lát vang vọng toàn bộ hư không, như núi kim mang bão táp, hình thành quang trụ màu vàng cao tới hai ba mươi trượng, như sơn băng địa liệt phá không bắn tới.

Không khí phía trước phảng phất trong nháy mắt bị một cỡ lực lượng đáng sợ rút khô, phát ra thanh âm tê tê trầm thấp, khiến cho người hít thở không thông, sát khí tùy ý quay cuồng, quán quanh, hình thành một cỡ khí tràng tựa hồ có thể thôn phệ hết thảy.

Toàn bộ hư không trong chốc lát vặn vẹo biến hình, thân hình Trình Giáo Kim cũng biến mất không thấy gì nữa, dung nhập vào trong quang trụ màu vàng, ù ù phóng về phía trước, cùng huyết sắc hỏa đoàn, quang trụ đen trắng đụng vào nhau.

Theo "Ầm ầm" hai tiếng trầm đục, huyết sắc hỏa đoàn cùng quang trụ đen trắng bị quang trụ màu vàng tùy tiện trăm phá, nuốt hết.

Cơ hồ không dừng lại, quang trụ màu vàng tiếp tục bay cuộn tới, trong chớp mắt đã bay vụt đến trước người khô lâu ba đầu cùng nam tử mặt âm dương.

Khô lâu ba đầu tổn hao nhiều nguyên khí, muốn trốn tránh đã không kịp, bị quang trụ màu vàng bao phủ, chỉ nghe thanh âm vỡ vụn vang lên, thân thể khô lâu ba đầu bị quang trụ màu vàng bao phủ hoàn toàn, không biết xảy ra chuyện gì.

Sắc mặt nam tử mặt âm dương trong nháy mắt trắng bệch, hét lớn một tiếng, bảo kính đen trắng tỏa sáng hào quang, đồng thời lưỡng sắc quang mang nhanh chóng biến ảo chớp động, hư không phụ cận ầm ầm vặn vẹo, khiến cho thân hình nam tử mặt âm dương cũng biến thành mơ hồ không rõ.

Quang trụ màu vàng chớp mắt đã tới, hung hăng trăm trên mặt kính đen trắng.

"Ầm ầm" một tiếng nổ vang rung trời, bảo kính đen trắng theo âm thanh vỡ vụn, bất quá quang trụ màu vàng cũng hơi dừng lại một chút.

Nam tử mặt âm dương "Oa" phun ra một ngụm máu tươi, thừa cơ bay ngược ra sau.

Nhưng quang trụ màu vàng lập tức đánh tan bảo kính, tiếp tục giống như điện mang lao vùn vụt về phía trước, trong chớp mắt đã đuổi kịp nam tử mặt âm dương, lần nữa hung hăng chém xuống, mắt thấy là sẽ bao phủ thôn phệ người này vào trong.

Vào thời khắc này, phía sau mây đen đột nhiên tuôn ra hắc khí, trong chớp mắt ngưng ra một cự trảo màu đen to bằng gian phòng, phía trên che kín vảy màu đen, càng phát ra thanh âm vạn quỷ kêu gào.

Cự trảo màu đen chui về phía trước, trong nháy mắt vượt qua vài chục trượng, xuất hiện trước người nam tử mặt âm dương, chống đỡ quang trụ màu vàng.

Chỉ nghe một tiếng vang oanh minh, kim quang hắc trảo đồng thời vỡ vụn, một đạo khí lặng cơ hồ mắt thường có thể thấy được từ giữa không trung trong nháy mắt nổ tung cuốn ra, nhấc lên một trận cuồng phong.

Trong phạm vi hơn mười dặm cuồng phong phun trào, bất luận tu sĩ Trường An thành hay là quỷ vật, đều bị đánh bay ra sau.

Thân hình Trình Giáo Kim hiển hiện ra, ánh sáng màu vàng óng bao quanh thân, nhìn thoáng như một tôn Thiên Thần màu vàng, khiến cho lòng người sinh kính sợ.

"Nguyên Tội, rốt cuộc ngươi chịu ra tay sao?" Lão không tiếp tục xuất thủ, nhìn về phía chỗ sâu mây đen, chậm rãi mở miệng.

Mây đen nồng đậm tách ra hai bên, hiện ra một đầu thông đạo, một nam tử mặc hắc bào hiện thân ra.

Người này nhìn khoảng ba bốn mươi tuổi, thân hình thẳng tắp, ngũ quan trong sáng, thậm chí có thể nói là đáng vẻ đường đường, làm người ta chú ý nhất chính là một đôi mắt tràn đầy thân thái bay bổng, bất luận là phong thái hay là khí độ, đều làm người say mê.

Chương 536: Âm độ trần thương

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Ha ha, Trình quốc công không hổ là trụ cột vững vàng của Đại Đường, tốt cho một thức "Vô Song Nhất Kích", một búa liền phá vỡ Thiên Quỷ Trảo của ta." Nam tử mặc hắc bào được Trình Giáo Kim gọi là Nguyên Tội mỉm cười nói.

"Bớt nói nhảm đi! Lần trước chúng ta giao thủ chưa đã ghiền, lần này đánh tiếp đi!" Trình Giáo Kim cầm cự phủ chỉ về phía nam tử mặc hắc bào.

"Quốc công đại nhân nếu đã chỉ dạy, tại hạ tất nhiên phụng bồi. Bất quá người ta giao thủ ảnh hưởng phạm vi quá rộng, hay là giống như lúc trước lên trên đánh, thế nào?" Nguyên Tội chỉ bầu trời, nói.

"Rất hợp ý ta!" Trình Giáo Kim cười ha ha, đang tính bay vút lên trời.

Vào thời khắc này, mặt đất xa xa vang lên tiếng ù ù, bỗng nhiên dâng lên một đạo quang trụ màu đen to chừng trăm trượng, xông thẳng lên chân trời, phảng phất một trụ lớn kinh thiên.

Mà các nơi thành nam hắc quang chớp liên tục, toát ra trên trăm đạo quang trụ màu đen như nấm mọc.

"Cái gì!" Nguyên Tội thấy cảnh này, sắc mặt đại biến.

Ngược lại, ánh mắt Trình Giáo Kim lại sáng lên, mặt hiện vẻ đại hỉ.

Trụ lớn màu đen kinh thiên kia cuồn thiểm, phía trên hiện ra từng cái bọc, đồng thời kịch liệt phồng lên, rất nhanh bạo liệt ra.

Mà cột sáng cỡ nhỏ tựa hồ tương liên cùng cột sáng kinh thiên, cũng lần lượt vỡ vụn theo.

Mây đen giữa không trung tựa hồ có liên hệ với đám cột sáng phía dưới, giờ phút này cũng biến thành hỗn loạn, giống như sóng dữ quay cuồng, nhanh chóng bắt đầu phiêu tán.

Mà thân ảnh đông đảo quý vật giao thủ cùng tu sĩ Đại Đường bỗng trở nên trong suốt, vậy mà từng con lần lượt tiêu thất hư không, tựa hồ bị một cỗ lực lượng thần bí cưỡng ép mang đi.

Mấy hơi thở sau, quý vật giữa không trung cơ hồ biến mất toàn bộ, chỉ còn lại tu sĩ Luyện Thân đàn, cùng số ít quý vật không phải do triệu hoán ra.

Chiến cuộc vốn thế lực ngang nhau, lập tức bắt đầu nghiêng về phía quan phủ Đại Đường.

"Thì ra là thế, khó trách quan phủ Đại Đường các người đột nhiên phản kích toàn diện như vậy, nguyên lai là vì kiềm chế quân chủ lực bên ta, an bài nhân thủ tiến đến phá hư pháp trận triệu hoán!" Sắc mặt Nguyên Tội khó coi, lạnh giọng nói.

"Không sai! Nếu không sao ta lại ở chỗ này tiêu đả tiểu nháo với thủ hạ người! Lão ma, hiện tại không có quý vật trợ trận, xem người còn có bản sự gì!" Trình Giáo Kim cười lạnh một tiếng, trên thân đại phóng kim quang, muốn xuất thủ.

"Trình quốc công nói không sai, không có quý vật tương trợ, bằng vào Luyện Thân đàn ta không thể chống lại quan phủ Đại Đường, xin cho tại hạ cáo từ." Về giận dữ trên mặt Nguyên Tội đột nhiên như thủy triều rút đi, lần nữa khôi phục thần sắc mỉm cười nho nhã trước đó, ngược lại làm Trình Giáo Kim sửng sò.

Thừa dịp Trình Giáo Kim ngây người, thân hình Nguyên Tội nhanh chóng bắn ngược ra sau, đồng thời mau chóng trở nên hư vô, trong nháy mắt biến mất trong hư không.

Mà giữa không trung cùng trên mặt đất, tu sĩ Luyện Thân đàn cũng lập tức triệt thoái ra sau. Quan phủ Đại Đường cùng tu sĩ Trường An thành đang muốn đuổi theo, những quý vật còn sót lại kia đột nhiên như phát điên, bắt kẻ đại giới liêu mạng ngăn cản.

Mà các nơi trong thành cũng đột nhiên toát ra mảng lớn khói đen, bao phủ toàn bộ khu vực thành nam vào.

Bên tu sĩ quan phủ Đại Đường không thấy rõ tình huống, không dám quá phận truy kích, rất nhanh dừng bước.

"Chuyện gì xảy ra?" Bọn người Hoàng Mộc thượng nhân bay đến bên cạnh Trình Giảo Kim, trên mặt đều mang vẻ hoang mang.

"Không biết." Trình Giảo Kim cau mày, không còn vui vẻ vì kế hoạch hoàn thành, ngược lại trong lòng trĩu nặng, có chút bất an.

"Có phải bọn hấn toàn lực nghênh chiến cũng là giả bộ, vụng trộm bày ra mưu kế nào đó không? Phải biết hôm nay đại chiến, Kính Hà Long Vương kia từ đầu đến cuối vẫn không xuất hiện." Hoàng Mộc thượng nhân nói.

Trình Giảo Kim nghe lời này, thần sắc lo lắng càng tăng.

...

Hoàng cung Trường An thành.

Hoàng thành uy nghiêm túc mục được một vòng tường thành cao lớn vây quanh, tường thành cao hai ba mươi trượng, một màu sơn hồng ngói vàng, vàng son lộng lẫy.

Mà trong hoàng thành, tầng tầng lớp lớp cung điện liên miên, vườn hoa, thác nước, ngọc các không biết nhiều bao nhiêu, khắp nơi tràn ngập bao la hùng vĩ, uy vũ, khí tức đẹp đẽ, cung khuyết trên trời bất quá cũng chỉ như vậy.

Bởi vì trong thành quỷ hoạn, trong ngoài hoàng thành đã sớm giới nghiêm, khắp nơi đều có Ngự Lâm quân tuần tra, mỗi ngày mười hai canh giờ không gián đoạn chút nào.

Những Ngự Lâm quân này so với phía ngoài càng thêm tinh nhuệ, từng người mặc thiết giáp nặng nề, đeo đao rút kiếm, nhìn giống như chiến sĩ sắt thép. Mà trong mỗi một đoàn người sẽ phân phối một tu sĩ, bất kỳ người nào có cử động bất lợi với hoàng thành, đều sẽ không lưu tình bị giáo sát.

Các nơi hoàng cung càng bố trí vô số phòng ngự, hoặc là cấm chế cảnh giới, vây toàn bộ hoàng thành giống như thùng sắt, một con ruồi cũng không bay vào được.

Một chỗ cung điện hoa lệ phía đông hoàng thành, bên ngoài vây đầy Ngự Lâm quân, cảnh giác quét mắt nhìn hết thấy động tĩnh chung quanh.

Trong điện là một tòa tẩm cung hoa lệ, một nam tử trung niên mặc long bào màu vàng đang đứng trong cung, xuyên thấu qua cửa sổ nhìn chân trời xa, chau mày.

Người này nhìn niên kỷ đã không ít, hai bên tóc mai đã hoa râm, có thể thấu ra một cỗ khí độ uy nghiêm nắm giữ thiên hạ.

"Bệ hạ không cần lo lắng, có Trình quốc công tại đây, trận chiến này tất nhiên có thể thuận lợi đánh tan những quý vật kia, thu phục lại đất thành nam." Một nữ tử xinh đẹp tuyệt luân hầu ở bên cạnh, cẩn thận nói.

"Hi vọng như vậy." Nam tử trung niên thở dài.

Nam tử trung niên mặc hoàng bào không phải ai khác, chính là Thái Tông đương triều, Đường Hoàng Lý Thế Dân.

Vào thời khắc này, mặt đất ngoài cung điện đột nhiên lay động một trận, một cỗ hắc khí trông rỗng tuếch ra, cấp tốc lan tràn trên mặt đất, trong nháy mắt hình thành một pháp trận màu đen to khoảng mười trượng.

Trong pháp trận dần dần hiện ra đạo đạo bóng đen, rõ ràng là mấy chục con quý vật, vừa xuất hiện lập tức nhào tới cung điện hoa lệ.

Trong hư không phụ cận cung điện lập tức hiện ra mảng lớn bạch quang, từng đạo pháo bông trắng xoá bay vút lên trùng thiên, phát ra tiếng rít bén nhọn, khiến cấm chế cảnh giới chung quanh bị xúc động.

"Có quý vật hiện thân! Bảo hộ tẩm điện!" Những Ngự Lâm quân ngoài cung điện ứng biến cực kỳ thần tốc, một nửa lập tức thủ hộ chung quanh tẩm điện, một nửa còn lại thì xông lên phía trước, chém giết cùng những quý vật kia.

Thực lực những quý vật này không yếu, mỗi một con đều có chiến lực Tích Cốc kỳ, dẫn đầu là mấy con thậm chí đạt đến Ngung Hồn kỳ.

Chỉ là Ngự Lâm quân ở đây đều tinh nhuệ, trong đó còn có không ít tu sĩ, dựa theo nhân số đông đảo, rất nhanh ngăn cản được thế công của những quý vật kia.

"Đáng chết! Những quý vật này sao lại đột nhiên xuất hiện vậy! Dịch tại bạch ngọc sách. Mau chém tận giết tuyệt bọn chúng!" Thủ lĩnh Ngự Lâm quân là đại hán uy vũ mặt đen râu quai nón, mắt thấy thế cục đã ổn định, lập tức chỉ huy Ngự Lâm quân phản công.

Cắm chế cảnh giới rít lên truyền ra, Ngự Lâm quân tuần tra nơi xa lập tức hội tụ lại bên này, tu sĩ các nơi hoàng cung cũng hóa thành đạo đạo độn quang, bay vụt tới nơi này.

Nhưng ngay giờ phút này, pháp trận màu đen trên mặt đất đột nhiên lần nữa sáng lên, tiếng quý khiếu bén nhọn vang lên, một đoàn huyết quang to lớn từ trong pháp trận toát ra, hóa thành một đầu quý vật dữ tợn cao chừng bảy tám trượng.

Quý này có hình người, nhưng toàn thân huyết hồng, bốn mắt tam giác, răng nanh đen xỉ, nhìn cực kỳ đáng sợ.

Một mùi huyết tinh khởng lồ từ trên thân quý này bộc phát ra, vượt xa Ngung Hồn kỳ, đạt đến Xuất Khiếu kỳ đỉnh phong, cách Đại Thừa kỳ chỉ một bước.

Những Ngự Lâm quân phía trước bị mùi huyết tinh khởng lồ kia bao phủ, gương mặt trở nên đỏ như máu, thân thể cũng giống như say rượu, tay chân nhũn ra, bịch ngã xuống hơn phân nửa.

Những tu sĩ kia cũng không may mắn thoát khỏi, thậm chí càng thêm nghiêm trọng, hai mắt lật một cái, ngã xuống đất hôn mê.

Chương 537: Đường Hoàng mất hồn

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Phía sau quỹ vật đỏ như máu loé lên hồng quang, hai cánh dơi huyết hồng rộng lớn mở rộng ra, thả người nhào tới tâm cung hoa lệ, giống như một đoàn huyết vân to lớn.

Ngự Lâm quân phía trước ngã xuống đất hơn phân nửa, những người còn lại cũng nửa người bủn rủn, căn bản vô lực ngăn cản quỹ vật này. Trong nháy mắt quỹ vật đỏ như máu đã nhào tới trước cung điện, mắt thấy sẽ xô đổ tường vào.

Phía trước cung điện đột nhiên hiện ra một tầng kim quang, không quá sáng tỏ, "Ầm" một tiếng vang lớn truyền ra, quỹ vật đỏ như máu thành linh bị chấn động trở ra.

Kim quang chung quanh cung điện nhẹ nhàng chớp một cái, liền khôi phục bình tĩnh, hiển nhiên là có cấm chế cực kỳ cao minh.

Nhưng tấm cung phía dưới lại không đủ vững chắc, mặc dù kim quang hấp thu hơn phân nửa trùng kích của quỹ đỏ, cả tòa cung điện vẫn chấn động kịch liệt, trong cung điện mãnh liệt đung đưa, bàn ghế lật nhào, một ít đồ cổ ngọc khí vật trang trí rơi trên mặt đất, vỡ nát loảng xoảng.

Nữ tử xinh đẹp trong điện, còn có những cung nữ kia phát ra tiếng kêu sợ hãi.

Đường Hoàng nhìn thấy huyết sắc quỹ vật phía ngoài, sắc mặt cũng cả kinh, nhịn không được lui về sau một bước.

Vào thời khắc này, trước người Đường Hoàng có bóng người lác lác, ba đạo

nhân ảnh trông rỗng xuất hiện.

Một vũ sĩ áo bào tím, một lão giả tóc bạc, còn có một mỹ phụ mặc tử sam.

Nếu Thẩm Lạc ở đây, tất nhiên sẽ nhận ra vũ sĩ áo bào tím cùng lão giả tóc bạc chính là nam tử họ Võ cùng Đại Phương chân nhân năm đó gặp ở sông Hoàng Hà, đã giao thủ cùng hắn một lần.

Về phần thiếu phụ tử sam kia, khuôn mặt hoàn toàn xa lạ, nhìn phục sức cũng là tu sĩ hộ pháp trong cung, bất quá tu vi của nàng vượt xa vũ sĩ áo bào tím cùng Đại Phương chân nhân, vậy mà đạt đến Xuất Khiếu kỳ.

"Bệ hạ không cần lo lắng, bên ngoài có Ngự Lâm quân hộ giá, trong điện có ba người chúng ta, hết thảy có thể bảo vệ ngài bình yên." Vũ sĩ áo bào tím tự tin nói.

Vũ sĩ áo bào tím còn chưa dứt lời, đại điện lần nữa rung lên mãnh liệt, lại có một tiếng quỷ khiêu kinh thiên từ ngoài điện truyền vào, mặc dù có kim quang làm suy yếu, thanh âm quỷ khiêu vẫn như cũ bài sơn đảo hải truyền đến.

Trong điện, màng nhĩ mọi người bị chấn đau nhói, những cung nữ kia thì hai mắt lật một cái, miệng sùi bọt mép ngã trên mặt đất, bị chân hôn mê.

Nữ tử xinh đẹp bên cạnh Đường Hoàng cũng hai mắt trắng dã, lâm vào hôn mê.

Mà chỗ ngực Đường Hoàng lại sáng lên một đoàn kim quang, bao phủ y vào bên trong, ngăn cản được thanh âm quỷ khiêu chói tai kia.

"Ái phi? Ái phi?" Y cũng có chút kinh hoảng, nhưng vẫn còn ổn định được, vội vàng ôm lấy nữ tử.

"Bệ hạ chớ hoảng sợ, Triệu mỹ nhân chỉ hôn mê, cũng không đáng ngại." Thiếu phụ tử sam nhìn nữ tử xinh đẹp một chút, vội vàng trấn an.

"Trong hoàng cung đại nội, tại sao lại có quỷ vật quấy phá?" Đường Hoàng ngẩng đầu nhìn ba người thiếu phụ tử sam, trầm giọng chất vấn.

"Bệ hạ thứ tội, những quỷ vật kia là từ trong một pháp trận triệu hoán toát ra, hạ thần cũng không biết trong cung tại sao lại xuất hiện pháp trận triệu

hoán, bất quá những quý vật kia giờ phút này đều bị Ngự Lâm quân cùng mấy vị đạo hữu ngăn cản, mà chung quanh đại điện còn có cấm chế do Viên quốc bày ra, dù quý vật lợi hại hơn nữa cũng vào không được, bệ hạ cứ an tâm." Đại Phương chân nhân thả người bay đến một chỗ bên cửa sổ, xuyên thấu qua cấm chế nhìn ra ngoài một cái, quay người cung kính nói.

Đường Hoàng nghe đến cái tên Viên quốc sư, trên mặt trần định một chút, đang muốn nói gì.

Nhưng ngay lúc này, nữ tử xinh đẹp trong ngực y đột nhiên mở to mắt, ánh mắt vốn ôn nhu bỗng trở nên lạnh lùng dị thường, nhìn về phía Đường Hoàng đang ôm mình.

Ba cung nữ chung quanh Long sàng cũng bỗng nhiên ngẩng đầu, ánh mắt u lãnh nhìn Thái Tông.

Đường Hoàng lạnh cả tim, vô thức đẩy nữ tử trong ngực ra.

"Bệ hạ, cẩn thận..." Vũ sĩ áo bào tím đứng cách Đường Hoàng gần nhất, nhìn thấy biến hoá của mấy người, sắc mặt đại biến, hai tay nhấc lên, đang muốn bảm niệm pháp quyết thi pháp.

Mỹ phụ mặc tử sam bên cạnh còn nhanh hơn một bước, năm ngón tay như lan hoa nở rộ, một đạo bạch quang tuốt tay bắn ra, chụp vào trên giường Đường Hoàng.

Nhưng động tác nữ tử xinh đẹp và ba tên cung nữ bên cạnh càng thêm nhanh chóng, miệng đồng thời mở ra, bốn đạo bóng đen từ trong miệng các nàng bắn ra, nhanh hơn bạch quang lóe lên một cái chui vào thể nội Đường Hoàng biến mất, kim quang trên thân y không thể ngăn cản bóng đen này mấy may.

Trên mặt Đường Hoàng hiện lên vẻ thống khổ, hai tay ôm đầu hét thảm.

Mà nữ tử xinh đẹp cùng ba cung nữ kia phun ra bóng đen xong, hai mắt đều lật một cái, lần nữa hôn mê.

Mỹ phụ mặc tử sam phát ra bạch quang theo sát sau bóng đen, bao lại Đường Hoàng.

Một đạo hào quang màu tím bay vụt đến, hóa thành một đóa hoa màu tím,

bao phủ đỉnh đầu Đường Hoàng, lại là vũ sĩ áo bào tím thi pháp.

"Bệ hạ..." Hai người nhìn thấy Đường Hoàng như vậy, trên mặt tràn đầy vẻ kinh hoảng, vội vàng bấm niệm pháp quyết.

Hai tay mỹ phủ mặc tử sam chấp tay trước ngực, trong miệng lẩm bẩm, bạch quang bao phủ Đường Hoàng quay tít một vòng, hóa thành một đóa hoa sen màu trắng lớn gần trượng, phát ra tiếng phạn âm phật minh, khiến cho người nghe cảm thấy tâm thần bình tĩnh.

Những cung nữ hôn mê trong điện nghe được thanh âm này, trên mặt còn sót lại vẻ kinh hoảng nhanh chóng biến mất, trở nên bình thản, nhưng Đường Hoàng trong bạch liên lại như cũ một mặt thông khổ, không chuyển biến tốt đẹp chút nào.

Mà vũ sĩ áo bào tím thì mười ngón tay như bánh xe bấm niệm pháp quyết, đóa hoa màu tím kia cấp tốc chuyển động, toả ra mảng lớn tử quang, thẩm thấu vào thể nội Đường Hoàng, thế nhưng không có bất kỳ tác dụng nào.

"A!" Thân thể Đường Hoàng trên giường bỗng nhiên lay động, trong miệng hét thảm một tiếng, ngừng giãy dụa, ngã trên mặt đất không nhúc nhích.

Sắc mặt ba người thảm biến, vũ sĩ áo bào tím không lo được quân thần thất lễ, tay mò vào ngực Đường Hoàng.

Tim Đường Hoàng vẫn còn đập khiến vũ sĩ áo bào tím nhẹ nhàng thở ra.

Mà Đại Phương chân nhân cùng mỹ phủ mặc tử sam cũng không dám nhàn rỗi đứng ở đó, trước mang quý phi hôn mê, còn có ba cung nữ qua một bên, thi pháp giam cầm lại, sau đó đưa Đường Hoàng lên trên giường nằm, tra xét tình huống rõ ràng.

Ba người rất nhanh phát hiện, Đường Hoàng chỉ còn có nhịp tim mà thôi, ánh mắt trống rỗng không gì sánh được, hô hấp cũng cực kỳ yếu ớt, giống như một người chết sống lại.

Trọng yếu nhất là, ba động thần hồn trong đầu Lý Thế Dân đã biến mất toàn bộ không thấy gì nữa.

"Tại sao lại như vậy? Mấy đạo bóng đen vừa rồi là cái gì? Triệu mỹ nhân, còn có ba tên cung nữ này chẳng lẽ là yêu nhân giả dạng?" Ba người nhìn

nhau, vũ sĩ áo bào tím lấm bầm.

"Triệu mỹ nhân và các nàng cũng không phải là giả mạo, mà là bị dị vật phụ thể." Mỹ phụ mặc tử sam nhú mày nói.

"Lâm tiên bối, ngài đã tu thành Thiên Nhân Thông Phù phật môn, thứ gì có thể trốn qua pháp nhãn ngài?" Đại Phương chân nhân có chút khó tin nói.

"Phật môn Thiên Nhân Thông cũng không phải có thể nhìn thấu hết thảy." Mỹ phụ mặc tử sam khẽ lắc đầu.

"Vậy bây giờ chúng ta làm sao?" Vũ sĩ áo bào tím có chút sợ hãi hỏi.

Đường Hoàng được ba người bọn họ trông coi biến thành dạng này, ba người bọn họ là hộ vệ có thể nói thất trách cực kỳ, không biết sẽ bị trừng phạt thế nào.

Thần sắc mỹ phụ mặc tử sam cùng Đại Phương chân nhân cũng phi thường khó coi, nói không ra lời.

Vào thời khắc này, một tiếng nổ vang rung trời từ bên ngoài truyền đến, cả tòa đại điện kịch liệt lắc lư.

Ba người vội vàng theo tiếng nhìn lại bên ngoài, chỉ thấy giữa không trung hiện lên cường quang, một cột sáng lôi điện màu trắng to chùng vạc nước từ trên trời giáng xuống, đánh thẳng vào trên thân con quỷ vật đỏ như máu kia, xuyên thẳng đỉnh đầu nó.

Quỷ vật đỏ như máu ngửa đầu phát ra một tiếng rống to, thanh âm thể lương, toàn bộ thân thể trong nháy mắt bạo liệt ra, trước lôi quang vậy mà không chịu nổi một kích.

"Ầm" một tiếng vang thật lớn, thân thể quỷ vật hóa thành vô số mảnh vỡ, còn có mảng lớn huyết sắc khí thể, tung bay tán loạn.

Chương 538: Cứu cha

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Quang trụ lôi điện đánh giết quỷ vật đỏ như máu xong, tiếp tục âm vang rơi xuống, đánh vào trong pháp trận màu đen trên mặt đất, nhẹ nhõm phá hủy pháp trận.

Cột sáng cũng không biến mất, mà đột nhiên vỡ vụn ra, hóa thành mây chực đạo hồ quang điện màu trắng to cỡ chén cơm, đánh ra bốn phía, vô cùng tinh chuẩn đánh vào trên thân những quỷ vật khác.

Những quỷ vật trước hồ quang điện màu trắng này, không chịu nổi một kích, tùy tiện bị giết bỏ.

Ngay sau đó, một nhóm ba người từ đằng xa bay vụt tới, rơi vào bên ngoài tâm điện.

Người đi đầu là một thanh niên nam tử mặc kim bào, đầu đội kim quan, dung mạo anh tuấn, khí độ uy nghiêm, chính là vị Cửu hoàng tử điện hạ ngày đó Thẩm Lạc gặp tại Hoàng Hà lúc bế quan đột phá Ngung Hồn kỳ.

Đứng bên cạnh thanh niên đội kim quan là một thiếu nữ thanh xuân tú lệ, lại là thiếu nữ họ Lý Thập Cửu công chúa Thẩm Lạc từng gặp mấy lần trước đó.

Sau lưng hai người là quốc sư tướng mạo thanh kỳ, trên mặt mang vẻ có bệnh, tay cầm một thanh phát trần màu trắng, phía trên chớp động một sợi lôi quang màu trắng.

"Cửu hoàng tử điện hạ, Thập Cửu công chúa, Viên quốc sư!" Ngự Lâm quân trước điện nhìn thấy ba người, vội vàng khom người hành lễ.

"Nơi này sao lại xuất hiện quý vật vậy? Tình huống bệ hạ thế nào?" Thanh niên đội kim quan nghiêm nghị quát hỏi.

"Cái này... Thuộc hạ cũng không biết, những quý vật này đột nhiên xuất hiện, chúng thuộc hạ ra sức ngăn cản. Còn tình hình trong điện, bởi vì quốc sư bày ra âm chế bị khởi động, chúng ta không cách nào tiến vào được, cũng không biết tình hình bên trong thế nào. Bất quá ba người Lâm tiên sư, Đại Phương tiên sư, Vũ tiên sư một mực thủ hộ trong điện, hẳn là không có việc gì." Thống lĩnh mặt đen Ngự Lâm quân có chút sợ hãi nói.

Thanh niên đội kim quan nghe vậy, sắc mặt buông lỏng, phát tay để bọn họ thôi lui, sải bước thẳng đến đại môn tam cung.

Quốc sư đạo nhân vung phát trần lên, kim quang trên đại môn tam cung phiêu tán, hiện ra một lỗ hồng.

"Kẹt kẹt" một tiếng, đại môn tự động mở ra, mấy người tiến thẳng vào, rất mau nhìn rõ tình huống bên trong.

"Phụ hoàng!" Thanh niên đội kim quan cùng thiếu nữ họ Lý bỏ nhào tới bên giường Đường Hoàng.

Ba người vũ sĩ áo bào tím vội vàng lui qua một bên.

"Nơi này xảy ra chuyện gì?" Quốc sư đạo nhân nhìn lướt qua quý phi hôn mê ngã xuống đất, còn có ba tên cung nữ kia, hơi nhướng mày, trầm giọng hỏi.

"Viên quốc sư, ngài đến vừa kịp lúc, tình huống là như vậy..." Đại Phương chân nhân nhanh chóng kể lại vừa rồi quý phi cùng ba tên cung nữ đột nhiên trở mặt, sau đó thể nội bay ra một đạo hắc ảnh, đánh trúng Lý Thế Dân, khiến y hôn mê bất tỉnh.

"Lâm Hi Nguyệt! Đại Phương chân nhân! Võ Cẩn! Các người là cận vệ của phụ hoàng, vậy mà để yêu nhân dễ dàng tiếp cận bệ hạ như thế, phải bị tội gì!" Thanh niên đội kim quan nghe xong, bỗng nhiên đứng dậy, nghiêm nghị chất vấn.

"Thuộc hạ... Thuộc hạ vô năng, xin Cửu điện hạ giáng tội!" Ba người kinh sợ nói.

Trong Trường An thành quở hoạn bộc phát, các tu sĩ vì bảo hộ hoàng thành an toàn, sớm đã bố trí trong ngoài hoàng thành vô số cấm chế, ngoại nhân căn bản không thể tiến vào, người ra vào cung cần kiểm tra cực kỳ nghiêm mật, bọn họ thực sự không ngờ quý phi cùng ba tên cung nữ lại bị dị vật phụ thể.

Quốc sư đạo nhân đi đến bên giường Lý Thế Dân, bấm tay ở mi tâm y một chút, đầu ngón tay nhẹ nhàng chớp động bạch quang, trong miệng khẽ đi một tiếng.

"Quả là thể, là Úc Mộng Phù." Lão lập tức lại kiểm tra nhanh quý phi, còn có ba tên cung nữ hôn mê, lúc này mới đứng dậy, thì thào nói

"Úc Mộng Phù? Đó là phù lục gì?" Thanh niên đội kim quan cùng Võ Cán đồng thời hỏi.

"Là một loại phù lục thượng phẩm vô cùng hiếm thấy, có thể chui vào mộng cảnh của người. Nếu ta đoán không sai, yêu nhân Luyện Thân đàn dùng loại phù lục này, chui vào mộng cảnh của Triệu mỹ nhân và ba tên cung nữ, ẩn giấu trong đó, rất khó phát hiện." Quốc sư đạo nhân lấy ra mấy cây thẻ tính mảnh khảnh màu xanh, lật qua lật lại, trong miệng tùy ý nói ra.

"Thế gian có loại phù lục này sao? Nhưng tu sĩ sống sờ sờ làm sao có thể chui vào mộng cảnh của người khác?" Võ Cán khó tin hỏi.

"Tu sĩ tầm thường tự nhiên không làm được, bất quá trong Luyện Thân đàn có một loại hồn tu, có thể làm cho thần hồn ly thể thời gian dài, bọn hắn có thể ẩn giấu vào mộng cảnh người khác. Chỉ là phù lục này cũng có hạn chế rất lớn, nhất định phải giấu kín lúc đối tượng ở vào trạng thái hôn mê, bọn hắn mới có thể ra vào mộng cảnh người khác." Quốc sư đạo nhân tiếp tục nói.

"Thì ra là thế, khó trách những quý vật kia giờ phút này mới xuất hiện, còn cần quý khiêu chân choáng Triệu mỹ nhân và những cung nữ này. Ta nhớ ra rồi, mấy ngày trước Triệu mỹ nhân đã từng xuất cung một lần, đến Sùng An tự cầu phúc cho bệ hạ, xem ra những yêu nhân Luyện Thân đàn kia chính vào lúc đó, ẩn giấu tiến vào mộng cảnh Triệu mỹ nhân cùng ba cung nữ này." Võ Cán giật mình, nói.

"Hiện tại xem xét những yêu nhân kia làm sao chui vào hoàng cung, đã

không còn ý nghĩa. Viên quốc sư, thân thể phụ hoàng không việc gì, nhưng khí tức yếu ớt, mà ta dùng bí pháp Phổ Đà sơn dò xét, thể nội phụ hoàng thậm chí ngay cả một vết tích thần hồn cũng không có, hẳn là hồn phách phụ hoàng bị người bắt đi?" Thiếu nữ họ Lý lo lắng hỏi.

"Công chúa nói không sai, thần hồn bệ hạ quả thật bị người dùng bí pháp mang đi." Quốc sư đạo nhân cũng không suy nghĩ, lẳng lặng nói.

Thiếu nữ họ Lý, thiếu phụ tử sam, Võ Cấn, còn có Đại Phương chân nhân mặc dù đã đoán được điểm ấy, nhưng lúc quốc sư đạo nhân chính miệng thừa nhận, mấy người vẫn giật nảy cả mình.

"Vậy làm sao bây giờ? Phụ hoàng có gặp nguy hiểm không?" Thanh niên đội kim quan không có tu vi trên thân, cũng không hiểu ý nghĩa thần hồn bị người bắt đi, nhưng nhìn thấy thần sắc đám người thiếu nữ họ Lý, cũng hiểu ra mức độ nghiêm trọng của sự việc, vội vàng hỏi.

"Điện hạ, công chúa không nên bối rối, vừa rồi ta đã dùng Cửu Chương Thần Toán tính một quẻ cho bệ hạ. Bns. Bệ hạ chính là Chân Long Thiên Tử, có Bách Linh hộ thể, lần này bị người bắt đi hồn phách, chính là một kiếp trong số mệnh, cuối cùng vẫn có thể gặp dữ hóa lành, bình an trở về, hai vị cứ yên tâm." Quốc sư đạo nhân thu hồi quẻ tính trong tay, mỉm cười nói.

Vị quốc sư này chính là người tài ba đệ nhất Đại Đường, tinh thông bói toán, suy đoán không sai. Thanh niên đội kim quan cùng thiếu nữ họ Lý nghe vậy, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

"Vậy hồn phách phụ hoàng khi nào có thể trở về?" Thiếu nữ họ Lý lại hỏi.

"Vẫn cần một chút thời gian." Quốc sư đạo nhân bấm đốt ngón tay chốc lát, rồi mới lên tiếng.

"Phụ hoàng mặc dù có Chân Linh phù hộ, nhưng để thời gian lâu, sợ là sẽ sinh biến, quốc sư thần thông quảng đại, xin ngài xuất thủ, để anh linh phụ hoàng sớm ngày trở về?" Thiếu nữ họ Lý lo lắng nói.

"Nếu muốn bệ hạ sớm khôi phục, cũng không phải là không có biện pháp, chỉ cần công chúa giúp ta một chút sức lực, nhưng trong đó có chút hung hiểm, không biết công chúa có nguyện ý không?" Quốc sư đạo nhân hỏi.

"Ta nguyện ý, xin quốc sư đại nhân thi pháp." Thiếu nữ họ Lý không chút suy nghĩ liền đáp ứng.

"Tốt, công chúa hiếu tâm đáng khen, đợi ta thi pháp." Quốc sư đạo nhân gật đầu cười nói, lập tức cầm bả.

Một đạo bạch quang từ đầu ngón tay lão bắn ra, lóe lên một cái rồi chui vào mi tâm thiếu nữ họ Lý biến mất.

Trên thân thiếu nữ họ Lý lập loè bạch quang, một đạo hư ảnh trong suốt từ đỉnh đầu nàng bay ra, trong nháy mắt chui vào hư không biến mất không thấy gì nữa.

Chương 539: Âm gian

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Không biết qua bao lâu, Thẩm Lạc cảm giác một cỗ khí tức ấm áp từ dưới bụng truyền đến, thân thể dần dần khôi phục tri giác, mơ màng tỉnh lại.

Đập vào mắt hắn là một mảnh u ám, lại có trận trận khí tức âm lãnh từ chung quanh truyền đến, giống như ngâm trong nước đá.

Mà bản thân hắn chẳng biết lúc nào đã khôi phục hình người, hiệu quả Âm Linh Phù đã biến mất không thấy gì nữa, trong đan điền dưới bụng truyền đến trận trận khí tức nóng bỏng, không ngừng thâm nhập vào các nơi cơ thể xưa tan khí tức âm lãnh.

Hắn sợ run cả người, rất nhanh triệt đề thanh tỉnh.

"Nơi này là nơi nào? Không phải lại nhập mộng chứ?" Thẩm Lạc trầm nghĩ trong lòng, dò xét chung quanh.

Nơi này là một vùng đất u ám, mặt đất che kín đất đen cùng đất cát, không khí tràn ngập âm khí nồng nặc, tương tự U Minh chi địa hắn đã đi qua.

"Chủ nhân, ta có thể cảm ứng được bên ngoài có âm khí phi thường nồng đậm, có thể tiếp dẫn một chút âm khí vào túi càn khôn không, đối với ta tu luyện rất có ích lợi?" Một thanh âm vang lên trong đầu hắn, chính là Quỷ Tướng.

Thẩm Lạc nhìn thấy túi càn khôn bên hông, lại nghe thanh âm Quỷ Tướng, lập tức vững tin chính mình còn trong hiện thực, cũng không nhập mộng.

"Nơi này chẳng lẽ là Âm gian? Không biết Lục huynh, Tạ Vũ Hân ở đâu?"

Hắn thâm nghĩ, tay kết pháp quyết thôi động túi càn khôn, một cỗ hấp lực từ trong túi tuôn ra.

Âm khí phụ cận tụ đến, giống như trăm sông đổ vào biển rót vào trong túi.

Quý Tướng phát ra tiếng cạc cạc hưng phấn, thu nạp âm khí nồng đậm, tự mình tu luyện.

Thảm Lạc thâm vận công pháp, pháp lực du tẩu toàn thân, mà trong đan điền càng không ngừng tản mát ra từng luồng từng luồng khí tức nóng bỏng, rất nhanh khu trừ âm khí thể nội.

Đồ vật nóng bỏng trong đan điền của hắn, chính là Thuần Dương Kiếm Phôi.

Lúc này Thuần Dương Kiếm Phôi tản mát ra từng tia từng tia hồng quang, có chút khác biệt ngày thường.

Trong mắt Thảm Lạc lóe lên vẻ vui mừng, dùng Thuần Dương Kiếm Quyết ôn dưỡng kiếm phôi thời gian dài như vậy, cuối cùng thấy được một chút thành quả.

Hắn rất nhanh dùng vận công, đứng dậy dò xét bốn phía, rất nhanh phát hiện hai bộ thân thể nằm ở phía trước cách đó không xa.

Thảm Lạc vội vàng đi tới, sắc mặt vui mừng.

Hai người này chính là Tạ Vũ Hân cùng Lục Hóa Minh. Âm Linh phù trên người Lục Hóa Minh cũng đã mất đi hiệu quả, hiện ra diện mạo như trước.

Hai người vẫn còn hôn mê, thân thể lạnh buốt, hiển nhiên là bị âm khí xâm thể gây nên.

Nhất là Tạ Vũ Hân, lúc trước đã bị thương rất nặng, hiện tại lại bị âm khí xâm nhập, khí tức phi thường yếu ớt.

Thảm Lạc vội vàng lấy ra một viên Liệu Thương Nhũ Linh Đan cho nàng ăn vào, sau đó đưa tay nắm chặt tay Tạ Vũ Hân cùng Lục Hóa Minh, vận khởi Thuần Dương lực thể nội, rót vào trong cơ thể hai người, xua tan âm khí thể nội bọn họ.

Lấy tu vi hấn bấy giờ, lại thêm công hiệu Thuần Dương Kiếm Quyết, âm khí trong cơ thể hai người rất nhanh bị đuổi ra.

Mí mắt Lục Hóa Minh khẽ run lên, tỉnh lại trước.

"Thẩm huynh, đây là nơi nào?" Gã ngồi dậy, nhìn lại chung quanh.

"Còn không rõ, ta vừa tỉnh dậy đã đến nơi này. Nơi đây nhìn rất giống Cửu U chi địa mà chúng ta đã đi qua." Thẩm Lạc nói, vẫn không buông tay Tạ Vũ Hân, tiếp tục vận công khu trừ âm khí cho nàng, đồng thời giúp nàng luyện hóa đan dược.

Lục Hóa Minh nhìn bốn phía, rất nhanh gật đầu một chút, lập tức cũng tới bên cạnh Tạ Vũ Hân, vận công giúp nàng khôi phục.

Hai cỗ pháp lực hùng hậu rót vào thể nội Tạ Vũ Hân, như cối xay nghiền một cái, lập tức làm dược lực Liệu Thương Nhũ Linh Đan tan ra.

Trên thân Tạ Vũ Hân hiện ra một tầng bạch quang, ngoại thương vậy mà lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được khỏi hấn, mà nội thương cũng nhanh chóng chuyển biến tốt đẹp. Tạ Vũ Hân hô hấp rất nhanh trở nên bình ổn.

"Đan dược thật thần kỳ! Thẩm huynh, người cho Tạ cô nương phục dụng là linh đan diệu dược gì đó?" Lục Hóa Minh kinh ngạc hỏi.

"Là ta dùng Linh Nhũ luyện chế đan dược chữa thương, hiệu quả coi như không tệ." Thẩm Lạc cũng lần đầu nhìn thấy Liệu Thương Nhũ Linh Đan chữa trị người trọng thương, cảm thấy kinh hỉ, trên mặt lại bất động thanh sắc nói.

"Há chỉ là không tệ, trong quan phủ Đại Đường cũng có đan dược chữa thương, nhưng không có loại nào có thể so sánh với loại này." Lục Hóa Minh khen.

Vào thời khắc này, thân thể Tạ Vũ Hân run lên, thăm thăm tỉnh lại.

"Thẩm đạo hữu, Lục đạo hữu, là các ngươi đã cứu ta, đa tạ!" Nàng lập tức phát giác được thương thể thể nội biến hóa, lại nhìn thấy hai người ngồi bên cạnh, làm sao không rõ chuyện gì xảy ra.

"Lục mỗ không xuất bao nhiêu khí lực, toàn bộ là nhờ đan dược Thâm đạo hữu." Lục Hóa Minh thu tay lại, cười nói.

"Một viên đan dược mà thôi, Tạ đạo hữu khôi phục thương thể mới là trọng yếu nhất." Thâm Lạc khoát tay áo.

Tạ Vũ Hân cảm giác trong thể nội có đạo đạo dược lực thanh lưu tinh thuần, cùng thương thể nhanh chóng chuyển biến tốt đẹp, minh bạch Thâm Lạc cho mình ăn vào đan dược cực kỳ trân quý, cảm kích, chỉ là nàng không quá rành diễn tả, yên lặng ghi tạc trong lòng.

"Nơi này là nơi nào?" Nàng rất nhanh đứng lên, nhìn bốn phía hỏi.

Thâm Lạc giải thích cho nàng tình huống nơi đây, còn có suy đoán của hắn và Lục Hóa Minh.

"Âm gian? Pháp trận kia sao lại truyền tống chúng ta đến đây." Sắc mặt Tạ Vũ Hân biến đổi khó coi.

Trước kia nàng chỉ là một tán tu, mặc dù đi tới quý thị mấy lần, nhưng U Minh chi địa đối với nàng vẫn là nơi trong truyền thuyết, chột nghe đi vào Âm gian, trong lòng hoảng loạn lên.

"Tạ đạo hữu chớ kinh hoảng, U Minh chi địa cũng không phải là tuyệt địa, cũng có thể xuất nhập, trước kia ta và Lục đạo hữu đã từng tới đây một chuyến." Thâm Lạc trấn an.

Tạ Vũ Hân nghe vậy, thần sắc trấn định lại.

Tu vi của nàng thua xa Thâm Lạc và Lục Hóa Minh, mặc dù thương thể khôi phục hơn phân nửa, âm khí thể nội cũng được Thâm Lạc xua tan, nhưng âm khí chung quanh nồng đậm, rét lạnh thấu xương, nàng cảm thấy có chút khó chịu, vô thức ôm lấy hai tay.

"Chỗ ta có một khối Hồng Hồn Ngọc, đeo ở trên người có thể chống cự âm khí xâm nhập. Tu vi Tạ đạo hữu yếu kém, mang theo vật này đi." Lục Hóa Minh lấy ra một khối ngọc châu hỏa hồng, đưa cho Tạ Vũ Hân.

Cho dù cách vài thước, Thâm Lạc cũng cảm giác được một cỗ khí tức nóng rực từ trên ngọc châu truyền tới, giống như đứng bên cạnh đồng lửa.

"Đa tạ Lục đạo hữu." Tạ Vũ Hân cũng không cậy mạnh, cảm ơn một tiếng, tiếp nhận ngọc châu đeo trên ngực.

Một cỗ hơi ấm rất nhanh du tẩu toàn thân, thân thể nàng vốn run rẩy đã khá hơn nhiều.

"Sao không thấy Cát đạo hữu, Đan Dương Tử, còn có Xích Thủ chân nhân bọn họ?" Lục Hóa Minh nghĩ tới một chuyện, hỏi.

"Sau khi ta tỉnh lại thì không thấy bọn họ. Bọn họ trước đó cũng bị pháp trận kia thôn phệ, xem ra là truyền tống đến nơi khác rồi." Dịch tại bns. Thâm Lạc suy đoán.

"Nơi này không biết là nơi nào của Âm gian, hung hiểm không biết, hay là đi tìm bọn hắn trước, lại tìm biện pháp thoát ly." Lục Hóa Minh đề nghị.

Thâm Lạc và Tạ Vũ Hân đều không phản đối, ba người sửa soạn thân thể một chút, rất nhanh lựa chọn một hướng đi.

Nơi đây tia sáng lờ mờ, lấy thị lực Thâm Lạc cũng chỉ có thể nhìn ra được hai ba mươi trượng, cả ba vừa cảnh giác nhìn bốn phía, đề phòng lúc nào cũng có thể xuất hiện nguy hiểm, vừa tiến lên.

Cũng may nguy hiểm theo dự liệu cũng không xuất hiện, ba người đi về phía trước một đoạn lộ trình, bỗng một hồi tiếng nước chảy ào ào từ phía trước truyền đến.

Chương 540: Minh Hàn Âm Khí

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Nghe tựa hồ là một dòng sông, chúng ta đi qua xem một chút đi?" Lục Hóa Minh nhìn về phía Thẩm Lạc và Tạ Vũ Hân, hỏi ý kiến của bọn hắn.

Ba người đi một hồi lâu, phía trước thật vất vả mới xuất hiện biến hóa, Thẩm Lạc và Tạ Vũ Hân tự nhiên không phản đối đề nghị này.

Ba người đi về hướng dòng nước truyền đến, một mảnh thủy vực rất nhanh hiện ra ở phía trước, nhìn tựa hồ là một con sông lớn, chỉ là mặt sông trùng trùng điệp điệp, bọn hắn căn bản không nhìn thấy bờ bên kia.

Sông lớn kéo dài ra hai bên trái phải cực xa, không nhìn thấy bờ, giống như lạch trời ngăn cản con đường trước mặt.

Nước sông có màu vàng nâu, giống như nước bùn đục ngầu, mặt sông còn phiêu đảng một ít sương mù màu trắng, cho người ta một loại cảm giác dị thường thân bí.

Tạ Vũ Hân lúc này đã không còn sợ hãi, nhìn thấy dòng sông khác với ở Nhân giới, trên mặt lộ ra một tia hiếu kỳ, tiến lên muốn nhìn kỹ hơn.

"Trong dòng sông U Minh giới ẩn chứa âm khí cực mạnh, đáy sông cũng có thể ẩn giấu quý vật hung lệ, chớ tới gần!" Lục Hóa Minh đưa tay ngăn lại Tạ Vũ Hân, nói.

Tạ Vũ Hân vội vàng lui lại hai bước, vỗ nhẹ ngực.

Thẩm Lạc dò xét nước sông phía trước, đưa tay điểm một cái.

Một đạo hắc quang bắn ra, lại là một sợi Phục Yêu Tác màu đen, hẳn cũng không nhớ lấy được dây này từ nơi nào. Dây thừng trực tiếp chui vào trong dòng sông phía trước.

Ca một tiếng vang nhỏ, phía đầu Phục Yêu Tác ngưng kết một tảng băng tinh màu trắng.

Thảm Lạc vội vàng triệu hồi Phục Yêu Tác, nhìn về phía chỗ đỉnh bị kết băng, ánh mắt chớp động không thôi.

Đỉnh Phục Yêu Tác không chỉ kết băng, mà một cỗ âm khí cực kỳ thuần túy, cũng dị thường âm hàn thấm thấu vào trong dây thừng, phá hư kết cấu bên trong dây thừng.

Hắn cong ngón tay búng ra, một sợi chỉ phong đánh vào chỗ đỉnh ngưng băng của dây thừng.

Băng tinh màu trắng theo âm thanh vỡ vụn, dây thừng phía sau cũng theo đó vỡ nát.

"Nước sông thật âm hàn, thậm chí ngay cả pháp khí cũng ngăn cản không nổi." Tạ Vũ Hân hít sâu một hơi.

"Không phải, hủy pháp khí Thảm huynh cũng không phải là nước sông, mà là sương trắng trên mặt sông kia. Những sương mù màu trắng kia ẩn chứa lực lượng âm hàn lợi hại hơn nhiều so với nước sông. Những sương mù này chẳng lẽ là Minh Hàn Âm Khí?" Ánh mắt Lục Hóa Minh nhạy cảm, liếc mắt liền nhìn ra Phục Yêu Tác bị hủy bởi vật gì, sau đó tự lầm bầm nói.

"Minh Hàn Âm Khí?" Tạ Vũ Hân lộ vẻ hoang mang.

Phục Yêu Tác là pháp khí Thảm Lạc, hẳn tự nhiên biết rõ hơn so với Lục Hóa Minh, chỉ là hắn cũng chưa từng nghe qua cái tên Minh Hàn Âm Khí này, liền nhìn về phía Lục Hóa Minh.

"Minh Hàn Âm Khí, là âm khí cùng hàn khí cực độ nồng đậm, giao nhau tại một nơi mới có thể hình thành âm khí đặc thù. Chỉ tiếc không gian nơi đây quá mức rộng rãi, nếu như trong một không gian rất nhỏ, có khả năng ngưng tụ ra Minh Hàn thạch, đây mới thực sự là bảo vật!" Lục Hóa Minh giải thích.

Thẩm Lạc nghe những thứ này, không khỏi lần nữa nhìn về phía sương trắng trên mặt sông, nguyên lai thứ này có lai lịch lớn như vậy.

"Những Minh Hàn Âm Khí này cũng phi thường trân quý, dùng luyện chế pháp khí Âm thuộc tính thượng giai, tại Nhân giới cũng khó gặp được vật này. Chúng ta đã gặp được, nên thu lấy một ít đi, bất quá đừng dùng vật chứa bình thường, chúng không chịu nổi nguồn lực lượng âm hàn này." Lục Hóa Minh tiếp tục nói, sau đó lấy ra một cái bích ngọc hồ lô, bấm niệm pháp quyết dẫn một cái.

Bích ngọc hồ lô bay ra ngoài, phát ra một cỗ hấp lực.

Sương mù màu trắng kia tụ đến, hình thành một đạo khí trụ màu trắng, cuộn cuộn dung nhập vào trong bích ngọc hồ lô.

Tạ Vũ Hân cũng tế ra một cái pháp khí bình ngọc, thu lấy Minh Hàn Âm Khí trên mặt sông.

Minh Hàn Âm Khí vô cùng vô tận, hai người mặc dù kiệt lực thu lấy, sương mù màu trắng trên mặt sông vẫn không giảm bớt chút nào.

Thẩm Lạc cũng động tâm với Minh Hàn Âm Khí, vật này tuy tiện liền ăn mòn hủy đi Phục Yêu Tác, dùng nó luyện chế thành pháp khí khác, uy lực khẳng định không nhỏ.

Chỉ là hắn không lập tức động thủ, trên mặt ngược lại hiện ra một tia chân chờ.

Trên người hắn pháp khí tuy nhiều, nhưng có hiệu quả thu lấy chỉ có túi càn khôn. Mà túi càn khôn phi thường trọng yếu với hắn, cũng không phải vì túi càn khôn có lực công kích mạnh, mà là Quỷ Tướng mang theo bên người nhất định phải dùng đến vật này.

Nếu là âm khí phổ thông, tự nhiên có thể sử dụng túi càn khôn thu lấy, nhưng Minh Hàn Âm Khí này có lực phá hoại phi thường đáng sợ, túi càn khôn mặc dù là thượng phẩm pháp khí, nhưng cũng chưa hẳn chịu được.

"Trước thu lấy một chút thử xem, nếu như túi càn khôn không chịu nổi, lập tức lấy chúng ra." Thẩm Lạc bấm niệm pháp quyết tế ra túi càn khôn, thu lấy một đoàn nhỏ sương mù màu trắng trên mặt sông.

Về phần Quỷ Tướng trong túi càn khôn, hẳn ngược lại không lo lắng sẽ bị Minh Hàn Âm Khí gây thương tích, thân nó là quỷ vật vốn thích âm, cũng không ngại hàn khí.

Một đoàn Minh Hàn Âm Khí tiến vào trong túi, lan tràn ra khắp nơi, rất nhanh chạm tới vách túi.

Trên vách túi lưu động hắc quang, không bị Minh Hàn Âm Khí ăn mòn chút nào.

Thảm Lạc cảm ứng được tình huống này, yên lòng, đang muốn gia tăng lực hút của túi càn khôn.

Hắc quang trên vách túi đột nhiên chớp động, nhanh chóng thôn phệ Minh Hàn Âm Khí.

Bất quá sau mấy hơi thở, đoàn Minh Hàn Âm Khí kia bị túi càn khôn thôn phệ sạch sẽ.

"Túi càn khôn này lại thôn phệ Minh Hàn Âm Khí..." Thảm Lạc ngây ngẩn cả người, tình huống này hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của hắn.

Hắn cẩn thận cảm ứng một chút, hấp thu đoàn Minh Hàn Âm Khí này, túi càn khôn cũng không phát sinh biến hóa gì.

Thảm Lạc trầm ngâm một chút, tiếp tục thôi động túi càn khôn, phát ra một cỗ lực hút cường đại.

Minh Hàn Âm Khí tựa hồ tìm được chỗ tháo nước, tuôn đến phía túi càn khôn, cuộn cuộn không dứt tiến vào trong túi.

Tốc độ túi càn khôn thôn phệ Minh Hàn Âm Khí hơn xa bích ngọc hồ lô của Lục Hóa Minh và pháp khí bình ngọc của Tạ Vũ Hân, khiến hai người nhìn lại, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Minh Hàn Âm Khí tiến vào túi càn khôn, lập tức nhanh chóng dung nhập vào trong vách túi.

Hắc quang trên vách túi vui sướng chớp động, giống như ăn thuốc đại bổ, nhanh chóng trở nên sáng tỏ, càng thôn phệ nhanh Minh Hàn Âm Khí.

Trên vách túi vốn đen kịt bắt đầu nổi lên từng tia từng tia bạch quang, chỉ là bạch quang này chẳng những không mấy may sáng rõ, ngược lại lộ ra một cảm giác âm lãnh.

Thảm Lạc cẩn thận cảm ứng tình huống trong túi càn khôn, khóe miệng đột nhiên hiện ra nụ cười vui mừng.

Thu nạp không ít Minh Hàn Âm Khí, trong túi càn khôn vốn hai đạo cấm chế bị tản mát lại có dấu hiệu khôi phục.

Quý Tướng đang tu luyện cũng bừng tỉnh, nhìn về phía Minh Hàn Âm Khí trong túi, trong mắt hiện ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng.

"Thật là âm khí tinh thuần. Chủ nhân, ta có thể hấp thu chúng không?" Quý Tướng nhìn thấy túi càn khôn đang hấp thu Minh Hàn Âm Khí, tưởng là Thảm Lạc đang tế luyện vật này, chỉ là Minh Hàn Âm Khí đối với nó dù hoặc quá lớn, thăm dò hỏi thăm.

"Có thể." Minh Hàn Âm Khí vô cùng vô tận, Thảm Lạc đương nhiên sẽ không hẹp hòi.

Quý Tướng đại hỉ, há miệng thu nạp Minh Hàn Âm Khí.

Chỉ là tốc độ nó thu nạp âm khí của nó kém xa túi càn khôn.

Thảm Lạc không để ý đến Quý Tướng, toàn lực thôi động túi càn khôn, thôn phệ Minh Hàn Âm Khí chung quanh. Âm khí trên mặt sông chỗ này rất nhanh bị thu nạp trống không.

Vào thời khắc này, không có Minh Hàn âm khí, mặt sông đột nhiên sôi trào lên, mấy đạo xúc tu màu đen thô to như cối xay từ trong sông bắn ra, vô cùng nhanh chóng cuốn về phía ba người.

Chương 541: Trùng phùng

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Mau lui lại!"

Thảm Lạc lên tiếng kinh hô, kéo Tạ Vũ Hân bên cạnh lại, trên hai chân tỏa sáng hào quang ánh trắng, nhanh chóng bắn ngược ra sau.

Hai đầu xúc tu màu đen sượt sát qua thân thể hai người, nện ở trên mặt đất.

"Ầm ầm" hai tiếng nổ mạnh, mặt đất bị nện ra hai cái hố to sâu hơn một trượng.

Thảm Lạc kinh hãi, không dám dừng lại, toàn lực bay ngược ra sau.

Trên thân Lục Hóa Minh bên cạnh chớp động bạch quang, cũng kịp thời lui lại, không bị xúc tu đánh trúng.

Trong sông sóng cả quay cuồng, hiện ra một quái vật màu đen to như ngọn núi.

Quái này như bạch tuộc, mọc ra mấy chục cây xúc tu to lớn, điên cuồng vũ động, mặt sông nhấc lên sóng lớn như biển cả. Trung tâm xúc tu mọc ra hai con mắt màu đỏ tươi, gắt gao nhìn chăm chăm ba người trên bờ, toát ra vẻ khát máu giết chóc vô tận.

Ba người Thảm Lạc nhìn thấy cự thú đáng sợ như thế, đáy lòng đều phát lạnh.

Nếu bọn họ vừa rồi chậm một bước, bị xúc tu cuốn trúng, kéo vào trong sông, tuyệt không còn mạng.

Thẩm Lạc tuy có Thuần Dương Kiếm Phôi, Hồng Liên Nghiệp Hỏa nơi tay, nhưng đôi mắt cự thú bực này, cũng không mấy may chiến thắng.

Quái vật to lớn kia chỉ ở trong sông gầm nhẹ, cũng không lên bờ truy kích.

Minh Hàn Âm Khí ở mặt sông nơi khác chậm rãi phiêu đảng tới, bạch tuộc cự quái không cam lòng cuồn hồng một tiếng về phía ba người, thân hình to lớn một lần nữa chui vào đáy sông biến mất, rất nhanh không thấy tăm hơi.

"Xem ra quái này không thể lên bờ, mà lại rất e ngại Minh Hàn Âm Khí kia, do chúng ta lấy Minh Hàn Âm Khí ở khu vực này đi, nó mới đi ra tác quái." Lục Hóa Minh nói.

"Vậy chúng ta có tiếp tục thu lấy Minh Hàn Âm Khí nữa không, nếu không quái này lại đi ra." Tạ Vũ Hân nói.

"Ta thấy không sao, mặt sông rộng lớn, chúng ta chỉ cần cẩn thận một chút, không tập trung thu Minh Hàn Âm Khí tại một chỗ, nên sẽ không có nguy hiểm lớn." Ánh mắt Thẩm Lạc quét qua, nói.

Minh Hàn Âm Khí này có tác dụng lớn với túi càn khôn, tiếp tục thu nạp, hai tầng cấm chế trong túi có hi vọng khôi phục, hiện tại dừng lại thật là đáng tiếc.

"Thẩm huynh nói không sai, Minh Hàn Âm Khí này không thể bỏ lỡ, bắt quá Tạ đạo hữu lo lắng cũng không phải không có lý... Thế này, chúng ta tiến thêm một đoạn xuống hạ du, tránh đi quái vật trong sông này, lại phân tán thu lấy những âm khí kia." Lục Hóa Minh tựa hồ cũng muốn thu lấy Minh Hàn Âm Khí này, suy nghĩ một chút rồi nói.

Thẩm Lạc gật đầu đồng ý, Tạ Vũ Hân nhìn thấy hai người đều nói như vậy, cũng không phản đối.

Thế là ba người đi về hướng hạ du, đi tiếp hơn mười dặm mới dừng lại, phân tán ra tiếp tục thu lấy Minh Hàn Âm Khí.

E sợ quái vật trong sông lại toát ra tập kích, ba người đứng cách xa bờ sông, đồng thời tự mình tế ra pháp khí, để phòng bất trắc.

Thời gian từng giờ trôi qua, rất nhanh qua gần nửa canh giờ.

Pháp khí của Tạ Vũ Hân cùng Lục Hóa Minh đã đạt đến cực hạn, tuân tự dừng tay, nhưng Thâm Lạc vẫn còn tiếp tục thu lấy âm khí.

Trên túi càn khôn đột nhiên sáng lên quang mang, hai vầng sáng màu đen nổi lên, hai đạo cấm chế tản mát kia triệt để khôi phục.

Thâm Lạc có thể cảm giác được, túi càn khôn khôi phục chín tầng cấm chế, uy năng lập tức tăng nhiều, không nói những thứ khác, đơn thuần lấy lực thôn phệ này, so với trước đó đã cường đại gấp bội.

Hắn nhìn túi càn khôn, cảm thấy có chút ngoài ý muốn, vốn cho là khôi phục hai tầng cấm chế xong, túi càn khôn sẽ ngừng hấp thu Minh Hàn Âm Khí. Không ngờ cái túi này như một cái động không đáy, căn bản không mấy may dừng lại, tiếp tục hấp thu Minh Hàn Âm Khí, thậm chí còn nhanh hơn mấy phần so với trước.

Trên túi càn khôn vốn màu đen, nổi lên từng đốm trắng, trở nên nửa trắng nửa đen, nhìn rất là cổ quái.

Thâm Lạc cảm thấy kinh ngạc, nhưng không đành chỉ túi càn khôn thôn phệ.

Rất nhanh lại qua nửa canh giờ, thôn phệ không biết bao nhiêu Minh Hàn Âm Khí, rốt cuộc nó phát ra tiếng vù vù, đình chỉ hút vào.

Lúc này túi càn khôn đã triệt để biến dạng, toàn thân triệt để biến thành màu trắng, mặt ngoài lại chớp động bạch quang như thực chất.

Thâm Lạc đưa tay triệu hồi túi càn khôn, dò xét nó, bảm niệm pháp quyết điểm một cái lên túi.

Trên túi càn khôn đại phóng bạch quang, một cỗ ba động pháp lực khổng lồ bộc phát ra, vượt xa thượng phẩm pháp khí, so với hai kiện cực phẩm pháp khí Ngũ Nhạc Sơn Hình Ấn cùng Mặc Giáp Thuần không kém bao nhiêu.

"Phốc" một tiếng vang nhỏ, một dải lụa màu trắng dài bảy tám trượng từ miệng túi càn khôn bắn ra, cuốn về mặt đất phía trước.

Trong dải lụa màu trắng phát ra một cỗ thôn phệ đáng sợ, trong đó còn bao

gồm một cỗ khí tức kỳ hàn.

Nơi nó đảo qua, mặt đất lập tức bị đông cứng thành băng tinh trắng xóa. Bất quá sau một khắc phân đông kết, còn có mảng lớn đất đá chung quanh bị nhẹ nhõm cuộn lên, chui vào trong túi càn khôn.

Mặt đất bị xé nứt ra một cái hồ dài mười mấy trượng, rộng hai ba trượng, sâu hơn một trượng.

Thẩm Lạc thấy cảnh này, mặt lộ vẻ đại hi.

Túi càn khôn triệt để thoát thai hoán cốt, uy năng so với trước đó lớn hơn nhiều, hoàn toàn vượt xa thượng phẩm pháp khí, lấy lực thôn phệ đáng sợ của dải lụa màu trắng kia, còn có khí tức kỳ hàn, nếu bản thân hắn bị dải lụa màu trắng cuốn trúng, chỉ sợ cũng khó thoát khỏi vận rủi.

"Chúc mừng Thẩm huynh, được một kiện pháp khí lợi hại." Lục Hóa Minh chúc mừng.

Tạ Vũ Hân cũng đi tới, chúc mừng một tiếng.

"Đa tạ hai vị, vì chuyện của ta, để cho các người đợi lâu." Thẩm Lạc thu hồi túi càn khôn, có chút áy náy nói.

"Không sao, thực lực Thẩm huynh tăng lên, đối với chúng ta cũng là chuyện tốt." Lục Hóa Minh vừa cười vừa nói.

Ba người đã thu thập xong, thế là thương lượng tiếp tục đi tới, chỉ là sông lớn phía trước đã chặn đường, chỉ có thể đi dọc theo bờ sông.

Bọn hắn nhìn lại tả hữu, nhất thời không biết nên đi hướng nào.

"Chủ nhân cẩn thận, ta cảm giác được, có một đoàn quý vật từ bên trái đến đây, số lượng rất nhiều, thực lực cũng không kém." Thanh âm Quỷ Tướng đột nhiên vang lên trong đầu Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc nghe vậy, sắc mặt hơi trầm xuống.

"Thẩm huynh, thế nào?" Lục Hóa Minh lập tức chú ý tới dị dạng của Thẩm Lạc, hỏi.

Thâm Lạc không giấu diếm, lập tức kể lại chuyện Quỷ Tướng cảm ứng được.

"Tình huống bây giờ không rõ, không nên tùy tiện xung đột với quỷ vật nơi đây, trước tránh một chút đã!" Lục Hóa Minh cân nhắc, lập tức nói.

Thâm Lạc và Tạ Vũ Hân cũng không muốn chém giết cùng những quỷ vật này, lúc này dọc theo sông lướt gáp về phía bên phải.

Nơi này tầm mắt hạn hẹp, mấy người không dám tùy tiện phi độn đi, về phần bay vào trong sông tị nạn, tao ngộ quái vật bạch tuộc to lớn kia, bọn hắn cũng tuyệt đối không dám.

"Không được, tốc độ những quỷ vật kia nhanh hơn nhiều so với các người, rất nhanh sẽ đuổi kịp." Quỷ Tướng lần nữa truyền âm.

Thâm Lạc cảm thấy run lên, đang muốn báo cho Lục Hóa Minh cùng Tạ Vũ Hân biết.

Tiếng xé gió từ phía sau truyền đến, chỉ thấy ba đạo độn quang hai đỏ một tím từ trong bóng tối phía sau bay ra, trong độn quang chính là ba người Đan Dương Tử, Xích Thủ chân nhân, còn có Cát Thiên Thanh.

"Đan Dương Tử đạo hữu, Xích Thủ đạo hữu, Cát đạo hữu!" Lục Hóa Minh nhìn thấy ba người, lập tức đại hi, vội vàng vẫy tay hô.

"Lục đạo hữu! Là các người! Nhanh dùng ngự không phi hành đào tẩu! Phía sau có nhóm lớn quỷ vật, rất khó đối phó!" Đan Dương Tử vội vàng hô lớn, thương thế của bọn họ tựa hồ cũng đã tốt đẹp.

Đan Dương Tử còn chưa dứt lời, một đoàn mây đen che khuất bầu trời xuất hiện trong tầm mắt phía sau, trong mây vang lên tiếng rống, lít nha lít nhít đầy quỷ vật, không biết có bao nhiêu con.

Đa số những quỷ vật này là thú hình, có Song Đầu Quỷ Lang, Tam Vĩ Quỷ Hồ, Độc Giác Quỷ Sư, thực lực đều không yếu, non nửa quỷ vật vậy mà đạt đến Ngưng Hồn kỳ. Mấy quỷ vật cao lớn cầm đầu càng thêm lợi hại, tản ra khí tức mảy may không kém Cát Thiên Thanh, đạt đến Ngưng Hồn kỳ đỉnh phong, căn bản không phải mấy người có thể chống lại.

Chương 542: Minh Thạch Kiều

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Đi!"

Lục Hóa Minh thấy vậy, sắc mặt thay đổi, phát tay té ra một phi thuyền màu trắng bạc, kéo Tạ Vũ Hân bay lên trên thuyền.

Phi thuyền màu trắng bay cực nhanh, theo kịp bọn người Đan Dương Tử.

Thảm Lạc thấy vậy cũng té ra Thuần Dương Kiếm Phôi, khiến cho nó bám vào trên người mình, hóa thành một đạo kiếm quang màu đỏ bay vụt về phía trước, nhẹ nhàng đuổi kịp sánh vai đi cùng bọn người Đan Dương Tử.

Quý vật trong mây phát ra tiếng gầm rú tức giận, miệng phun hắc khí, rớt vào mây đen dưới chân, nhưng tốc độ mây đen tựa hồ đã tối đa, không cách nào tăng tốc tiếp.

Khoảng cách giữa hai bên chậm rãi kéo ra.

Thảm Lạc thấy cảnh này, nhẹ nhàng thở ra.

"Ba vị không có việc gì là tốt rồi, các ngươi làm sao lại đến chỗ này?" Tạm thời thoát khỏi nguy hiểm, Lục Hóa Minh hỏi thăm đám người Đan Dương Tử.

"Chúng ta bị pháp trận kia truyền tống đến nơi đây, lại tìm không thấy Lục đạo hữu, không ai dẫn đầu, đành phải tự mò mẫm. Kết quả không may gặp những quý vật này, bị truy sát một đường đến đây. Bất quá cũng may nhờ bọn súc sinh này, cuối cùng chúng ta lại hội tụ cùng một chỗ." Đan Dương Tử nói.

Lục Hóa Minh nghe lời này, đoán ra bọn Đan Dương Tử cũng hoàn toàn không biết gì nơi đây cả, cảm thấy có chút thất vọng.

"Lục đạo hữu, bây giờ chúng ta nên làm gì?" Đan Dương Tử lập tức hỏi.

"Trước toàn lực bỏ lại những quý vật kia rồi hăng tít!" Lục Hóa Minh quả quyết nói.

Thảm Lạc cũng nghĩ như vậy, đang muốn vận khởi Thuần Dương Kiếm Quyết, tăng tốc ngự kiếm.

"Chủ nhân cẩn thận, phía trước đang có quý vật tới gần!" Thanh âm Quỷ Tướng lần nữa vang lên trong đầu hắn.

"Chư vị cẩn thận, phía trước có biến." Tâm niệm Thảm Lạc cấp tốc chuyển động, lập tức cất giọng nói.

Mấy người khác khẽ giật mình, đang muốn hỏi thăm, bỗng tiếng rít thê lương từ phía trước truyền đến, từng đạo bóng đen từ trong bóng tối phía trước bắn ra, lại là từng con quỷ cầm màu đen.

Những quỷ cầm này dài bốn, năm trượng, toàn thân đen nhánh, trong hai mắt to lóe ra hung mang huyết hồng, kỳ lạ nhất là miệng chim cơ hồ dài bằng thân thể, mà lại vô cùng sắc bén, giống như lưỡi kiếm vậy.

Giờ phút này hai cánh quỷ cầm kia khép lại bên người, thân thể thẳng băng, giống như từng mũi tên to lớn màu đen, như thiểm điện bắn về phía mấy người, tốc độ nhanh kinh người.

Tâm mắt mấy người rất hạn chế, cũng may có Thảm Lạc nhắc nhở, bọn hắn đã kịp phòng bị, lập tức tản ra bốn phía, kịp thời tránh thoát những cự cầm này công kích.

Chỉ có phi thuyền Lục Hóa Minh có thể tích hơi lớn, phía trên lại dẫn theo Tạ Vũ Hân, né tránh không kịp, mắt thấy sẽ bị miệng sắc bén của một con quỷ cầm màu đen đâm trúng.

Một đạo lôi quang màu xanh bay vút đến, bổ vào thân quỷ cầm màu đen kia, một tiếng âm vang đánh nó bay ra ngoài, là Thảm Lạc gần đó kịp thời xuất thủ.

Lục Hóa Minh nhẹ nhàng thở ra, chiếc phi thuyền màu trắng này mặc dù cũng có lực phòng ngự nhất định, nhưng chưa hẳn có thể ngăn cản miệng sắc của quỹ cầm màu đen công kích.

"Dùng dây dưa với những súc sinh lông lá này, dùng tốc độ vứt bỏ chúng đi!" Gã gật đầu cảm ơn Thẩm Lạc, lập tức vừa điều khiển phi thuyền tránh né quỹ cầm, vừa hô lớn.

Kỳ thật không cần Lục Hóa Minh nói, những người khác cũng biết nên làm gì.

Những quỹ cầm này cũng không tính là gì, chân chính nguy hiểm là những quỹ vật phía sau, một khi bị cuốn lấy, để những quỹ vật phía sau đuổi kịp, sáu người nhất định sẽ chết.

Mấy người tự tăng tốc độ đến cực hạn, tả xuyên hữu đột xuyên qua đám quỹ cầm về phía trước, lúc vạn bất đắc dĩ mới té ra pháp khí, đánh giết một ít quỹ cầm.

Chỉ là số lượng những quỹ cầm này rất nhiều, mà bọn chúng tựa hồ cố ý dây dưa với bọn Thẩm Lạc, mấy người mặc dù kiệt lực tiến lên, tốc độ vẫn bị giảm xuống.

Mây đen phía sau nhanh chóng tới gần, mắt thấy sẽ đuổi kịp đoàn người.

Vào thời khắc này, bờ sông phía trước xuất hiện một cây cầu đá cổ lão, nhìn rộng rãi, mặt cầu đã bị tàn phá, nhưng chính thể coi như hoàn chỉnh, uốn lượn thông qua dòng sông bên kia, không nhìn thấy điểm cuối.

"Lên cầu!" Ánh mắt Lục Hóa Minh khẽ động, quả quyết quát, dẫn đầu nhảy lên cầu đá.

Những người khác thấy vậy, cũng nhao nhao bay vút lên cầu.

Một đoàn người vừa lên cầu, quỹ vật trong mây đen, còn có những quỹ cầm màu đen kia lập tức dừng lại, mờ mịt nhìn chung quanh, phát ra trện trện tiếng gầm rú tức giận, nhưng giống như đột nhiên bị mù không nhìn thấy mấy người trên cầu vậy.

Chỉ là những quỹ vật kia cũng không tản đi, ngược lại bao quanh đầu cầu,

hoặc dùng mũi hửi, hoặc dùng tai nghe, tìm kiếm tung tích đoàn người.

"Những quý vật này bị gì vậy? Không nhìn thấy chúng ta sao?" Tạ Vũ Hân kinh ngạc hỏi.

Thẩm Lạc nhìn cầu đá dưới thân, thần thức lan tràn ra dò xét cầu đá, nhưng mặt cầu tràn ngập một cỗ cấm chế vô hình, thần thức của hắn vậy mà không cách nào ly thể.

"Cầu đá này tựa hồ có chút cổ quái." Hắn nhíu mày lại nói.

Mấy người Đan Dương Tử cũng rất nhanh nhận ra cấm chế trên mặt cầu, trên mặt cũng hiện vẻ kinh nghi.

Chỉ có Lục Hóa Minh không có dị dạng, ngược lại nhẹ nhàng thở ra.

"Lục đạo hữu, nhìn dáng vẻ của người, tựa hồ biết lai lịch cầu này?" Đan Dương Tử nhìn về phía Lục Hóa Minh, hỏi.

"Trước kia nghe sư tôn nói qua, U Minh giới có một chỗ Minh Hà, nối tiếp Âm Dương lưỡng giới, trên Minh Hà có một tòa Minh Thạch Kiều, dùng một loại khoáng thạch Minh thạch đặc thù sinh ra từ giao giới Âm Dương kiến tạo thành, trên cầu chỉ có sinh hồn qua, quý vật không qua được, cho nên quý vật phía dưới không phát hiện ra chúng ta." Lục Hóa Minh nói như thế.

"Cái gì là sinh hồn qua, quý vật không qua?" Tạ Vũ Hân không hiểu hỏi.

"Tạ đạo hữu chắc là không biết, người sau khi chết, sinh hồn vẫn mang theo dương khí nhân gian, cần thời gian nhất định mới có thể tẩy rửa sạch sẽ, minh thạch này có thể thu nạp dương khí, chuyển thành âm lực. Chỉ là trong Minh Hà ẩn núp hung vật rất nhiều, vì phòng ngừa những hung vật kia tập kích sinh hồn vừa mới chết, U Minh Địa Phủ bày ra cấm chế trên cầu này, sẽ tự động làm biến mất khí tức người mang dương khí. Tu sĩ chúng ta đều mang dương khí, đạp lên cầu này, cầu này sẽ che lại khí tức chúng ta, cho nên quý vật không phát hiện ra chúng ta. Vừa rồi ta thử ôm tâm tư, không ngờ là thật." Lục Hóa Minh giải thích.

"Thì ra là vậy!" Tạ Vũ Hân ngạc nhiên nhìn cầu đá dưới thân.

Thẩm Lạc nghe cũng sửng sờ, hắn mặc dù cảm giác được cầu đá này có gì

đó quái lạ, nhưng cũng không nghĩ tới cầu kia lại có lai lịch như vậy.

"Vậy theo Lục đạo hữu nói, Minh Thạch Kiều này bắc ngang Âm Dương lưỡng giới, đầu bên kia hẳn là Dương gian?" Xích dương chân nhân nhìn cầu đá phía trước, mặt lộ vẻ nghi ngờ hỏi, tựa hồ cũng không quá tin tưởng Lục Hóa Minh.

Nơi đó bị mênh mông sương trắng bao phủ, căn bản không nhìn thấy điểm cuối, không biết bên trong ẩn giấu cái gì.

"Cái này ta cũng không dám cam đoan, sự phụ ngày đó cũng không nói rõ chuyện Minh Hà này, cứ hi vọng như thế đi." Lục Hóa Minh chân chờ một chút, nói ra.

Mấy người nghe vậy nhìn nhau, nhất thời đều không ai nói chuyện.

Hôm nay gặp phải quái sự quá nhiều, cầu đá này lại xuất hiện kỳ quặc, Lục Hóa Minh mặc dù nói rõ ràng, thế nhưng lại không nắm chắc, ai cũng không rõ, tiến lên hung cát thế nào.

"Bất kể thế nào, dưới cầu có vô số quý vật chiếm cứ, lui lại thập tử vô sinh, đi về phía trước còn có một chút hi vọng sống, ta tin tưởng Lục huynh sẽ không phán đoán sai." Thâm Lạc mở miệng nói.

"Thâm đạo hữu nói có lý, chúng ta vẫn tiếp tục đi tới đi, phía trước cho dù có nguy hiểm, sáu người chúng ta đồng tâm hiệp lực, tin rằng cũng có thể ứng phó." Tạ Vũ Hân nói giúp vào.

Đan Dương Tử cùng Xích Thủ chân nhân nhìn thoáng qua nhau, tựa hồ còn do dự.

"Đi thôi." Cát Thiên Thanh vẫn không nói chuyện bỗng bình tĩnh mở miệng, dẫn đầu cất bước đi tới.

Ba người Thâm Lạc, Lục Hóa Minh, Tạ Vũ Hân cũng cất bước tiến lên.

Đan Dương Tử cùng Xích Thủ chân nhân thấy vậy, đành phải đuôi theo

Chương 543: Tế đàn

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Nhóm sáu người Thẩm Lạc xuôi theo cầu tiến lên, rất nhanh để lại bờ sông sau lưng.

Lúc này thị lực lại không dùng được, trước sau đều là mặt sông mênh mênh, thân ở trong sương mù, sáu người đều có loại cảm giác mờ mịt luống cuống, thậm chí không biết mình có phải đang tiến lên không.

Một đoàn người cứ đi như thế gần nửa canh giờ, phía trước vẫn không có dấu hiệu đến điểm cuối.

Cũng may chung quanh không có nguy hiểm gì đột kích, một đoàn người vốn trong lòng căng cứng cũng chậm chậm buông lỏng một chút.

Thẩm Lạc nhìn Tạ Vũ Hân bên cạnh, âm thầm thả chậm bước chân lại.

Tạ Vũ Hân lộ vẻ kinh ngạc, cũng bước chậm dần, rất nhanh hai người rơi vào cuối đoàn người.

"Thẩm đạo hữu, có chuyện gì sao?" Tạ Vũ Hân hỏi.

"Tạ đạo hữu, những năm qua ngươi một mực tìm phục tại Luyện Thân đàn sao? Vài ngày trước ta đã từng đi Xương Bình phường tìm ngươi, nhưng ngươi đã dọn đi." Thần thức Thẩm Lạc cảnh giới chung quanh, thấp giọng nói.

"Cũng không tính là tại Luyện Thân đàn, ta phụng mệnh quan phủ Đại Đường âm thầm tiếp cận Luyện Thân đàn, đáng tiếc một mực không thể xâm nhập vào hạch tâm của chúng. Bns. Cũng may vài ngày trước Luyện

Thân đàn tiên công Trường An thành quy mô lớn, nhu cầu cấp bách cần nhân thủ, ta dưới trời xui đất khiến mới tiến nhập vào thượng tầng Luyện Thân đàn." Tạ Vũ Hân thấp giọng trả lời.

Thẩm Lạc a một tiếng, trầm mặc xuống.

"Thâm đạo hữu tìm ta có việc sao?" Tạ Vũ Hân dừng một chút, mở miệng hỏi.

"Ta nhớ Tạ đạo hữu từng nói, chui vào Luyện Thân đàn là vì lấy bí pháp của bọn hãn chữa trị thần hồn, tái tạo kinh mạch, không biết đã đắc thủ chưa?" Thẩm Lạc hỏi.

Sắc mặt Tạ Vũ Hân âm đạm, im ắng lắc đầu.

Nàng sở dĩ đáp ứng làm nội ứng của quan phủ Đại Đường tại Luyện Thân đàn, cũng là vì lấy được bí pháp Luyện Thân đàn kia. Nàng đã dựa theo kế hoạch, dẫn dắt bọn Thẩm Lạc phá hủy hạch tâm pháp trận triệu hoán, hi vọng quan phủ Đại Đường bên kia có thể thuận lợi, triệt để hủy diệt Luyện Thân đàn, đạt được môn bí pháp kia.

"Vậy thì thật tốt, trước đây ít năm ta ngẫu nhiên đánh chết một nhân vật trọng yếu trong Luyện Thân đàn, từ trên thân hắn đạt được một phần « Luyện Thân Bí Điển », bên trong ghi chép bí pháp chữa trị thần hồn, tái tạo kinh mạch. Ta đi Xương Bình phường tìm người, vốn là muốn đưa môn bí pháp này cho người." Thẩm Lạc nói.

Tạ Vũ Hân nghe vậy thân thể mềm mại đại chấn, cả người đứng thẳng bất động tại đó.

"Thật chứ?" Nàng lập tức kip phản ứng, một phát bắt được tay Thẩm Lạc, kích động hỏi.

"Tự nhiên không giả." Thẩm Lạc lấy ra một tấm lụa trắng, phía trên tràn ngập chữ cực nhỏ, đúng là hắn ghi chép một phần Luyện Thân Bí Điển.

Hắn càng nghiên cứu Luyện Thân Bí Điển, càng cảm thấy nó tinh diệu, dù Tạ Vũ Hân cũng là bằng hữu tốt, hắn cũng không muốn đưa tặng trọn bản Luyện Thân Bí Điển này.

Hai tay Tạ Vũ Hân run rẩy tiếp nhận tấm lụa trắng, nhìn kỹ vắn tự phía

trên, trên mặt rất nhanh lộ ra vẻ tươi cười kích động, nước mắt lăn xuống, nhỏ trên lụa trắng.

Nàng vội vàng vận khởi pháp lực, cẩn thận chấn khai nước mắt, e sợ nó làm nhoà chữ phía trên.

"Thẩm đạo hữu, tạ ơn..." Tạ Vũ Hân ôm tấm lụa trắng vào trong ngực, nghẹn ngào nói.

"Môn bí pháp này ta cũng ngẫu nhiên đạt được, Tạ đạo hữu không cần như vậy, đi nhanh thôi, bọn Lục đạo hữu đã cách xa." Thẩm Lạc cười nhạt một tiếng, bước nhanh về phía trước.

Tạ Vũ Hân lau nước mắt, nhìn chăm chú bóng lưng Thẩm Lạc.

"Thẩm đạo hữu, mặc kệ tương lai thế nào, ta nhất định sẽ báo đáp ân tình ngươi, cho dù là phân thân toái cốt, hồn phi phách tán..." Đáy lòng nàng yên lặng nói ra.

Thẩm Lạc không phát giác thần sắc Tạ Vũ Hân phía sau, bước nhanh đuổi kịp bọn Lục Hóa Minh.

"Thẩm huynh, ngươi mới vừa thì thâm gì với Tạ đạo hữu đấy?" Khoé miệng Lục Hóa Minh lộ ra một tia cười xấu xa, hỏi.

"Nào thì thâm gì chứ, chỉ hỏi nàng một chút chuyện thôi. Không ngờ Minh Hà này rộng lớn như vậy, đi đã lâu như thế vẫn chưa đến điểm cuối." Thẩm Lạc cười nhạt một tiếng, nói tránh đi.

"Minh Hà này xác thực rộng lớn, chúng ta tăng tốc một chút đi, nếu cứ chậm rãi như vậy, e sợ sẽ sinh biến." Lục Hóa Minh đề nghị.

"Có thể phi độn hay không, như thế sẽ nhanh hơn nhiều?" Đan Dương Tử bên cạnh đề nghị.

"Không được, Minh Thạch Kiều này chính là nơi quán thông Âm Dương, nơi đây nhìn như bình tĩnh, kì thực không gian cực không ổn định, một khi thoát ly mặt cầu, có thể chẳng biết lúc nào xuất hiện không gian phong bạo cuốn vào khe hở Tam Giới, vĩnh viễn không thể trở về Nhân giới. Còn nữa, trong Minh Hà này ẩn giấu rất nhiều quý vật lợi hại, chúng ta một khi cách mặt cầu, sẽ bại lộ khí tức của mình, sợ rằng sẽ bị quý vật trong sông tập

kích." Lục Hóa Minh vội vàng nói.

Thảm Lạc nghe vậy, nhìn hư không trên đỉnh đầu, chưa phát giác có chút mở rộng tầm mắt.

Nếu không thể ngự không phi hành, hẳn liền lấy ra Thần Hành Giáp Mã Phù, mang mấy người gia tốc.

Có Thần Hành Giáp Mã Phù tương trợ, tốc độ mấy người lập tức tăng hơn rất nhiều, chạy thật lâu, từng tia từng tia sáng xuất hiện ở chân trời phía trước.

"Phía trước có ánh sáng, có phải đã đến nhân gian không?" Tạ Vũ Hân ngạc nhiên hỏi.

Những người khác cũng mừng rỡ.

Mấy người tiếp tục đi tới, mặt cầu rớt cuộc đến điểm cuối, một mảnh lục địa màu xám đen xuất hiện ở phía trước.

Chỉ là trên lục địa này vẫn như cũ vờn quanh âm khí, nhìn không hề giống Dương gian.

Bất quá nơi này tia sáng sáng tỏ, tầm mắt mấy người vượt xa so với trên mặt cầu, có thể nhìn ra xa gần dặm

"Chờ một chút, các người xem đó là cái gì?" Mấy người đang muốn xuống cầu, Tạ Vũ Hân bỗng chỉ về phía bờ sông nơi xa.

Chỉ thấy cách Minh Thạch Kiềm khoảng trăm trượng, đứng vững một tòa tế đàn cao lớn, chung quanh tế đàn đứng vững sáu cây cột đá, phía trên khắc đầy trận văn.

Đỉnh cột đá đang cháy sáu đám hỏa diễm màu nhợt nhạt, có chút bắt mắt.

Bảy bóng người đứng trước tế đàn, người ở giữa thân người đầu rồng, thân hình cao lớn, Thảm Lạc và Lục Hóa Minh đều đã gặp qua.

"Kính Hà Long Vương! Yêu này sao lại ở đây!" Trong lòng Thảm Lạc run lên, thậm kê không may.

Kính Hà Long Vương ngày trước cho hấn ấn tượng cực kỳ khắc sâu, thực lực gã cũng cường đại vô địch. Ngày đó nếu không có bọn Hoàng Mộc thượng nhân kịp thời đuổi tới, hấn tuyệt không có sinh lộ. Hôm nay vậy mà hấn gặp được yêu tại nơi này.

May mắn Minh Thạch Kiều ẩn giấu khí tức mấy người, Kính Hà Long Vương hấn là cũng không phát hiện bọn hấn.

"A, khí tức Kính Hà Long Vương tựa hồ có chút bất ổn." Thảm Lạc quan sát tỉ mỉ Kính Hà Long Vương, đột nhiên phát hiện chuyện này.

Đan Dương Tử, Xích Thủ chân nhân mặc dù không thấy tận mắt Kính Hà Long Vương, nhưng bọn họ những ngày qua đã nghe nói qua yêu này, thần sắc đều trầm xuống.

Bên trái Kính Hà Long Vương đứng đầy năm bóng người áo đen, cầm đầu là một tu sĩ mặc hắc bào rộng thùng thình, thấy không rõ dung mạo.

Thảm Lạc nhìn người này nhiều hơn một chút, lông mày cau lại.

Mặc dù không nhìn thấy dung mạo gã, nhưng không biết vì sao, hấn ần ần cảm thấy người này có chút quen thuộc, tựa hồ đã gặp qua.

"Là, là người đầu giá tại Hiên Viên các, lấy đi Huyền Quy Bản!" Nảo hải Thảm Lạc lóe lên, nhớ lại.

Bởi vì liên quan đến Ngũ Nhạc Sơn Hình Ấn, hấn rất nhớ kỹ người lấy đi Huyền Quy Bản này.

Hấn không chắc chắn cả hai là cùng một người, nhưng người mặc áo bào đen lúc trước, bất luận là kiêu dáng, hay là màu sắc, đều rất giống hắc bào nhân trước mắt.

Chương 544: Ân oán

Dịch: Vì anh vô tình

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

1[SPOILER="1"]

Sau lưng người áo đen còn có bốn người đứng cùng nhau, có nam có nữ, trên thân cũng đều mặc áo bào đen, lại có tiêu ký của Luyện Thân đàn.

Thân thể bốn người khom một nửa, đối với tu sĩ cầm đầu mặc hắc bào rất là cung kính.

Có điều thân hình bốn người này chẳng biết tại sao có chút cảm giác trong suốt, hình như cũng không phải là thực thể..

Tại bên phải Kính Hà Long Vương, một bóng người đang đứng.

Toàn thân người này đều bị một tầng ánh sáng xám bao phủ, không rõ là nam hay nữ, càng không nói đến thân hình hình dạng, phi thường thần bí.

Mà ở trên tế đàn thì dựng đứng một cây thập tự giá bằng gỗ, phía trên đang khóa lại một người.

Người này người mặc áo bào màu vàng, ngũ quan uy nghiêm, có điều tóc hoa râm, nhìn có vẻ già nua, nhưng giờ phút này lại lâm vào mê man, bất tỉnh.

"Bệ hạ!" Lục Hóa Minh thấy rõ người bị khóa trên giá gỗ, nhỏ giọng kinh hô.

"Cái gì! Người này chính là Đường Hoàng! Y làm sao lại xuất hiện ở đây?"
Thẩm Lạc, Đan Dương Tử mọi người đều giật mình.

"Người kia cũng không phải chân thân của Đường Hoàng, mà chỉ là thần

hồn." Cát Thiên Thanh đột nhiên mở miệng.

Thẩm Lạc nghe vậy, quan sát kĩ lại nam tử mặc hoàng bào trên giá gỗ. Thân hình nam tử cũng hơi trong suốt, đúng là không phải thực thể.

"Cho dù là thần hồn của bệ hạ, cũng tuyệt đối không thể có bất kỳ tổn thương nào, chúng ta mau nghĩ cách cứu ngài ấy ra." Lục Hóa Minh vội la lên.

Đan Dương Tử, Xích Thủ chân nhân nghe lời này, sắc mặt đều là cứng đờ.

"Ý của Lục huynh chúng ta đều hiểu, bây giờ là thời buổi rối loạn, Đường Hoàng quyết định an nguy của thiên hạ chúng ta tất nhiên phải cứu. Có điều thực lực của Kính Hà Long Vương hơn chúng ta rất nhiều, không thể liều lĩnh được." Thẩm Lạc vội vàng kéo Lục Hóa Minh, nói.

Lục Hóa Minh nhìn Thẩm Lạc một chút, gật đầu một cách miễn cưỡng.

Mấy người cuối thấp xuống trốn ở dưới cầu, nhìn về phía té đàn.

Trong miệng Kính Hà Long Vương lẩm bẩm, đối với Đường Hoàng trên giá gỗ cách không điểm một cái, phía trước hư không nổi lên một tia gọn sóng.

Thân thể Đường Hoàng run lên, tỉnh táo lại, hai mắt chậm rãi mở ra.

"Lý Thế Dân, người còn nhận ra cô không?" Kính Hà Long Vương lạnh lùng nói.

"Người... Người là Kính Hà Long Vương năm xưa! Là người bắt trẫm tới nơi đây?" Đường Hoàng nhìn kỹ đám yêu trước mắt, trên mặt hiện ra vẻ kinh hãi, nhưng còn có thể miễn cưỡng bảo trì trấn định.

"Người còn nhớ rõ cô là tốt, năm đó người nói không giữ lời, để Ngụy Chính chém đầu rồng của cô, đám người Địa Phủ càng tham phú quý, thiên vị người. Chúng không những không trị người tội, ngược lại trấn áp long hồn của cô, để âm hỏa ngày đêm dày vò. May mà cô được dị nhân tương trợ, rốt cục thoát khốn mà ra, mới có cơ hội cùng người thanh toán nợ cũ năm xưa!" Sát cơ trong mắt Kính Hà Long Vương tỏa ra bốn phía.

"Kính Hà Long Vương, sự tình năm xưa trẫm sớm đã cùng người nói rõ,

ngày đó trăm đã cố giữ Ngụy Chính lại trong cung, dùng hết khả năng để cứu người. Nhưng y trong mộng đưa người chém đầu, trăm mặc dù là đế vương tôn sư cao quý, cuối cùng cũng là phạm nhân, làm sao có thể dự liệu được chuyện như thế." Đường Hoàng nói.

"Hừ! Lời nói hoang đường như thế có thể giấu giếm được kẻ ngu khác, đừng mơ giấu diếm được ta. Sự tình năm xưa ta đã sớm tra ra manh mối, là người cùng Viên Thiên Cương hợp mưu ám toán cô vương! Chờ ta thu thập người trước, lại đi đối phó Viên tặc kia!" Kính Hà Long Vương há mồm phun một cái, một cỗ hắc khí chụp vào mặt của Đường Hoàng.

Trên Minh Thạch Chi Kiều thân thể Lục Hóa Minh lắc một cái, lập tức muốn nhào ra ngoài.

"Lục huynh chờ chút, Kính Hà Long Vương hẳn không phải muốn giết chết bệ hạ." Thảm Lạc kéo Lục Hóa Minh lại, nhỏ giọng nói.

Đường Hoàng bị hắc khí bao lại gương mặt, hai mắt nhắm lại, lần nữa hôn mê, cũng không nhận thêm tổn thương khác.

Lục Hóa Minh thấy cảnh này, nhẹ nhàng thở ra.

"Thảm đạo hữu, làm sao người biết Kính Hà Long Vương sẽ không trực tiếp ra tay giết Đường Hoàng?" Tạ Vũ Hân tò mò hỏi.

"Kính Hà Long Vương muốn giết bệ hạ, đã sớm động thủ, làm gì phải khổ tâm phí sức đưa ngài ấy đến U Minh giới này để động thủ. Mà nó còn bố trí một cái tề đàn như vậy, khẳng định là có mưu đồ khác." Thảm Lạc nói.

"Thảm huynh nói có lý, là ta quá nóng vội." Lục Hóa Minh hít sâu một hơi, sau đó phun ra một ngụm trọc khí, thân sắc đã khôi phục bình tĩnh, mở miệng nói.

Trong mắt Tạ Vũ Hân lóe lên vẻ khâm phục, Đan Dương Tử, Xích Thủ chân nhân, còn có Cát Thiên Thanh đều nhìn về phía Thảm Lạc, ánh mắt hơi khác thường.

"Thảm huynh, vậy theo người thấy, như thế nào mới có thể cứu bệ hạ ra được?" Lục Hóa Minh hỏi Thảm Lạc.

Y mặc dù miễn cưỡng chính mình phải bình tĩnh trở lại, nhưng giờ phút

này trong lòng có chút loạn, đã không thích hợp vạch ra chiến lược.

"Từ khí tức của mấy người kia tản ra, và mấy người Luyện Thân đàn, chúng ta còn có thể đối phó được. Có điều Kính Hà Long Vương thực lực hơn chúng ta quá nhiều, tuyệt không phải chúng ta có thể đối đầu. Ta mặc dù không biết những yêu nhân này làm như thế nào lấy hồn phách bệ hạ hút tới đây, nhưng chắc hẳn trong cung sẽ không thể nào không chút phát giác. Lục huynh, ngươi có biện pháp liên lạc Trình quốc công không? Chỉ có mời được bọn họ viện thủ, thì mới có hi vọng đối phó được với Kính Hà Long Vương kia." Thảm Lạc nhìn Lục Hóa Minh hỏi.

"Trong tay của ta cũng không có cách không pháp khí để liên lạc với sư phụ, thế nhưng nếu muốn đối phó Kính Hà Long Vương, cũng không phải không có biện pháp." Lục Hóa Minh im lặng một hồi, căn răng nói ra.

"A, ngươi có biện pháp? Không biết là phương pháp nào?" Thảm Lạc vui mừng, vội vàng hỏi.

"Việc này nói rất dài dòng, nhất thời cũng không thể nói rõ, sau đó ngươi lập tức sẽ biết. Có điều ta không cách nào ngăn cản Kính Hà Long Vương quá lâu, đến lúc đó mọi việc xin nhờ chư vị, nhất định phải cứu Đường Hoàng ra!" Lục Hóa Minh nhìn về phía đám người, chấp tay nói.

"Lục huynh yên tâm." Thảm Lạc trịnh trọng gật đầu.

Tạ Vũ Hân, Đan Dương Tử mấy người cũng đáp ứng.

Lục Hóa Minh hướng về phía mấy người chấp tay lần nữa, sau đó lập tức nhắm mắt khoanh chân ngồi xuống.

Không bao lâu, trên người hắn nổi lên một tầng bạch quang, một cỗ khí tức khác lạ chậm rãi tản ra.

"Cỗ khí tức này..." Ánh mắt của Thảm Lạc khẽ động, lập tức hồi tưởng lại cảnh tượng diễn ra lúc trước sau khi Lục Hóa Minh say rượu ngủ say.

Lúc đó trên thân y cũng bộc phát ra khí tức, giống trước mắt như đúc.

Thảm Lạc đang muốn nhìn kỹ, thì tề đàn ở nơi xa lại có động tĩnh, hắn vội vàng nhìn sang.

Chỉ thấy hai tay Kính Hà Long Vương vung vẩy, lửa đã tắt trên sáu cây cột đá chung quanh tế đàn lần nữa cháy lên. Nó tỏa ra mảng lớn bạch quang, lẫn nhau nối liền cùng một chỗ, ngưng tụ thành một cái cự luân hình lục giác, xoay chậm chậm.

"Cô ở đây thi pháp, thật an toàn sao?" Kính Hà Long Vương tạm thời dừng tay, quay đầu nhìn về phía bóng người trong ánh sáng màu xám sau lưng, trầm giọng hỏi.

"Ta sớm đã an bài thỏa đáng, thủ vệ Lục Đạo Luân Hồi Bàn trong Địa Phủ đều đã đổi thành người của ta, coi như điều động lực lượng luân hồi, cũng tuyệt đối không bị người phát hiện, các hạ cứ việc yên tâm." Người trong ánh sáng xám nói, thanh âm biến ảo khó lường, không nghe ra là nam hay nữ, già hay trẻ.

"Vậy thì tốt, chờ cô dùng lực lượng Luân Hồi Bàn, và lực lượng thần hồn bản nguyên của Đường Hoàng đổi chỗ, đến lúc đó, cô chính là hoàng đế Đại Đường. Những việc ta hứa hẹn tất nhiên sẽ thực hiện." Kính Hà Long Vương lúc này mới buông ra, khoe miệng lộ ra vẻ tươi cười.

"Vậy ta sẽ chờ Long Vương hồi âm." Người trong ánh sáng xám cười nói.

Thậm Lạc ở xa nghe được lời này, sắc mặt khẽ biến.

Thì ra Kính Hà Long Vương mang hồn phách Đường Hoàng bắt tới tới nơi đây, là vì nguyên nhân này, hơn nữa người trong Địa Phủ vậy mà cấu kết với Kính Hà Long Vương.

Những người khác nghe thấy, mặt cũng lộ vẻ kinh hãi, Lục Hóa Minh càng chau chặt mày, song quyền nắm chặt.

"Có điều Hoán Hồn bí pháp chính là nghịch thiên chi thuật, cần đối kháng phản phệ chi lực của Lục Đạo Luân Hồi, và cần Đại Thừa kỳ cảnh giới mới có thể thi triển. Vài ngày trước Long Vương bệ hạ cùng người Đại Đường quan phủ giao thủ bị thương không nhẹ, cảnh giới dường như bị giảm xuống, còn có thể thuận lợi triển khai phép thuật này sao?" Người trong ánh sáng xám lại hỏi.

"Hừ! Cô trúng một kích ám toán của lão thất phu Trình Giáo Kim kia, tu vi mặc dù giảm xuống Xuất Khiếu kỳ. Nhưng cô chính là Long tộc, trời sinh mạnh mẽ, tư chất hơn xa tu sĩ tầm thường, tuyệt không có vấn đề." Kính Hà

Long Vương lạnh lùng nói.

Thảm Lạc nghe vậy, trong lòng mừng thầm, thì ra Kính Hà Long Vương thật sự bị thương, tu vi giảm đến Xuất Khiếu kỳ, bọn hắn hợp lực, chưa chắc không có phần thắng.

Chương 545: Trăm long kiếm tái hiện

Dịch: Vì anh vô tình

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Thẩm Lạc trong khi chuyển động, âm thầm quan sát tỉ mỉ bóng người trong ánh sáng xám kia, càng xem càng cảm thấy kinh hãi.

Trên thân người kia không có chút khí tức lộ ra ngoài, giống như chỉ là một cái bóng. Nhưng vì vậy lại làm trong tâm hắn nhìn không được mà run sợ

Tình huống như vậy, tu sĩ Xuất Khiếu kỳ trở lên Thẩm Lạc mới cảm nhận qua..

"Nhìn làm, lại còn một nhân vật lợi hại đến như vậy!" Thẩm Lạc nắm chặt nắm đấm, tâm thần vừa thoáng ổn định, lại tiếp tục xao động lần nữa.

"Luyện Thân đàn giúp cô rất nhiều, cô tự nhiên cũng không có quên, chờ cô trở thành Đường Hoàng, chắc chắn để Luyện Thân đàn là quốc giáo, toàn lực nâng đỡ, đời đời cung phụng." Kính Hà Long Vương đối với năm tên tu sĩ Luyện Thân đàn bên cạnh nói ra.

"Vậy xin đa tạ Long Vương bệ hạ." Tu sĩ cầm đầu mặc áo đen vui mừng, chấp tay nói.

Kính Hà Long Vương thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Đường Hoàng trên tế đàn, trong mắt lóe lên một tia dữ tợn, hai tay bầm niêm pháp quyết.

Hư ảnh của lục giác luân bàn trên không trung tế đàn lập tức sáng rực lên, tốc độ vận chuyển tăng nhanh gấp 10 lần.

Bóng người trong ánh sáng xám đưa tay vung lên, một đạo bạch quang từ trong tay bắn ra, là một tờ linh phù màu xám trắng. Phía trên đó khắc một cái đồ án lục giác luân bàn, nó nhanh chóng dung nhập vào hư ảnh lục giác luân bàn trên không.

Hư ảnh Lục giác luân bàn lập tức trở nên ngưng thực, hóa thành tồn tại nửa hư nửa thật.

Một cỗ pháp lực phi thường kỳ lạ từ trên lục giác luân bàn tản ra, khoách tán khắp nơi, mấy người Thảm Lạc trên Minh Thạch Chi Kiều cũng bị tác động đến.

Thân thể mấy người chấn động, sắc mặt đều trở nên hoảng hốt.

Thảm Lạc cũng giống như vậy, trước mắt đột nhiên hiện lên vô số hình ảnh mơ hồ, giống như thấy được kiếp trước của mình, tinh thần trở nên mê mang.

"Bất Chu Trấn Thần Pháp!"

Vào thời khắc mấu chốt, hần vận chuyên Bất Chu Trấn Thần Pháp, trong đầu hiện ra một tòa núi lớn nguy nga, lực lượng thần hồn ba động lập tức ổn định lại, huyền tượng trước mắt cũng nhanh chóng biến mất.

Nhưng giờ phút này, thân thể của hần đột nhiên lung lay, là do Minh Thạch Chi Kiều bỗng rung động. Nó tựa hồ cùng cỗ pháp lực kỳ lạ kia sinh ra sự cộng minh nào đó.

Các nơi mặt cầu đều toát ra rất nhiều đường vân màu đen phong cách cổ xưa tỏa ra từng đạo hắc quang.

Khí tức của đám người Thảm Lạc vốn được cấm chế trên Minh Thạch Chi Kiều che giấu hết, nhưng giờ phút này cấm chế chấn động, khí tức mấy người lập tức bị lộ ra ngoài.

"Người nào!" Kính Hà Long Vương bỗng nhiên quay đầu nhìn lại, năm ngón tay phải, nắm vào trong hư không một cái.

Hư không trên đỉnh đầu bọn người Thảm Lạc nổi lên ba động, một cái vuốt rồng màu đen lớn gần mẫu hiện lên, hướng phía dưới trảo xuống.

Một cỗ hấp lực khổng lồ từ trong vuốt rồng lộ ra, bọn người Thảm Lạc đều bị hút, không thể kháng cự chút nào.

"Là người! Tiểu tử, cô niệm tình người trời sinh tính thuần lương, vốn cố ý

tha cho người một mạng, đáng tiếc người nhiều lần làm hỏng đại sự của cô. Hôm nay lại biết được bí mật của cô, vậy không thể tha cho người nữa, hãy nhận lấy cái chết!" Kính Hà Long Vương thấy được Thảm Lạc, sát cơ trong mắt hiện lên, hắc quang trên tay phải sáng bùng, dùng sức nắm một cái.

Một cỗ áp lực mạnh mẽ sắc nhọn từ trên vượt rỗng không lồ cách không lộ ra, bọc lại bốn người Thảm Lạc, đột nhiên đè ép, như muốn nghiền ép mấy người thành bột mịn.

Sắc mặt của Thảm Lạc đại biến, hai tay huy động liên tục, quang mang kỳ lạ bên cạnh chớp liên tục.

Thuần Dương Kiếm Phôi, Ngũ Nhạc Sơn Hình Ấn, Mặc Giáp Thuần, túi càn khôn, rìu ngăn màu xanh các loại pháp khí đều hiện lên.

Tất cả pháp lực trong cơ thể hần đều tuôn ra, rót vào trong những pháp khí này. Mấy món này đều bộc phát ra ba động pháp lực mạnh mẽ, như muốn liều mạng một lần.

Mà bốn người Đan Dương Tử, Xích Thủ chân nhân, Cát Thiên Thanh, Tạ Vũ Hân vẫn còn trong trạng thái hỗn độn, không có chút nào phát giác được nguy cơ.

Vào thời khắc này, một đoàn bạch quang loá mắt đột nhiên từ bên cạnh mấy người bộc phát, lại là Lục Hóa Minh dáng vẻ trang nghiêm khoan chân ngồi giữa hư không. Trên người y bỗng bộc phát ra vầng sáng chói mắt như vầng mặt trời, sáng ngời không thể nhìn thẳng.

Mà sau khi mảnh bạch quang này bành trướng, thì nhanh chóng co vào, trong chớp mắt hình thành một lồng ánh sáng hình cầu lớn vài trượng, bao lại tất cả mọi người vào trong.

"Khanh" "Khanh" "Khanh" mấy tiếng vang liên tiếp vang lên, lồng ánh sáng màu trắng kịch liệt rung động, phía trên hiện ra năm đạo lốm vào thật sâu, nhưng cũng không có dấu hiệu nứt vỡ.

Thảm Lạc nhìn thấy cảnh này thì an tâm, trái tim đang xiết chặt từ từ thả lỏng, nhìn về phía Lục Hóa Minh.

Hiện giờ Lục Hóa Minh đã đứng lên, sắc mặt nghiêm nghị, cùng dáng vẻ sáng sủa ngày bình thường hoàn toàn khác biệt.

Bên ngoài thân mơ hồ hiện ra một hư ảnh, cùng thân thể y chồng vào nhau, ánh sáng chói lòa chính là từ trên thân hư ảnh phát ra.

Khí tức Lục Hóa Minh tản ra cũng cường đại mấy lần, đạt đến Xuất Khiếu kỳ cảnh giới.

Hai tay y bấm niệm pháp quyết, tả hữu vung lên.

Trên lòng ánh sáng màu trắng không ngừng chấn động, hiện ra rất nhiều tinh thần đồ án.

Hai tai Lục Hóa Minh kết ấn, đột nhiên đẩy ra phía ngoài.

"Ầm ầm" một tiếng, trên lòng ánh sáng màu trắng tách ra bạch quang cực nóng, làm mắt thường không cách nào nhìn thẳng, sau đó toàn bộ lòng ánh sáng đột nhiên vỡ ra. Nó hóa thành một vòng ánh sáng màu trắng hùng vĩ lao về bốn phía một cách mãnh liệt.

Trảo kinh hung ác bao quanh, dễ như trở bàn tay bị xông phá, vuốt rồng màu đen phía trên cũng bị đánh bay ra ngoài.

Thân thể bọn người Thẩm Lạc khôi phục tự do, hạ xuống mặt đất.

Mấy người Tạ Vũ Hân, Đan Dương Tử giờ phút này cũng khôi phục thần chí, kinh ngạc nhìn về phía Lục Hóa Minh và vuốt rồng màu đen trên đỉnh đầu. Sau đó bọn họ lại nhìn chung quanh nhưng cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

"Chúng ta bị phát hiện, Lục đạo hữu xuất thủ cứu chúng ta..." Thẩm Lạc rời đi Minh Thạch Chi Kiều, lực lượng thần thức có thể ly thể, truyền âm chuyện mới vừa xảy ra, đơn giản kê rõ một lần.

Bốn người nghe lời này, mới hiểu được.

"Dựa theo ước định khi trước, ta tới đối phó Kính Hà Long Vương, các người đi cứu ra bệ hạ!" Lục Hóa Minh đối với mấy người Thẩm Lạc nói. Thanh âm của y mặc dù nguyên dạng, có điều âm điệu đã hoàn toàn thay đổi, giống như một vị tướng quân uy nghiêm đang ra lệnh.

Y vừa dứt lời, tay phải hấn nắm vào trong hư không một cái, tiếng kiếm

minh ngập trời vang lên, một vệt kim quang tại lòng bàn tay

hiện ra, hóa thành một thanh bảo kiếm màu vàng.

Kiểm này tạo hình kỳ lạ, thân kiếm hơi gấp, giống như một thanh kiếm, lại như một cây đao, chỗ chuôi kiếm còn khắc lên một ngọn lửa màu vàng.

"Đây là..." Thẩm Lạc nhíu mày lại.

Bảo kiếm tạo hình kỳ lạ này, lúc trước hẳn tại giao thủ với Kính Hà Long Vương đã gặp qua, Kim Quang kiếm trận trong sông đã từng xuất hiện kiếm ảnh không lồ giống như vậy. Nó một kích đã trảm phá thủ đoạn của Kính Hà Long Vương, mà ngày đó Kính Hà Long Vương đã từng kinh hô kêu kiếm ảnh kia là Trảm Long Kiếm.

"Chắc đây chính là Trảm Long Kiếm!" Trong lòng Thẩm Lạc trầm nghĩ.

Sau khi Lục Hóa Minh tế ra kiếm, hướng phía vuốt rồng trên trời lãng không chém một phát.

Một vệt kim quang nhấp nháy, kiếm khí không lồ rộng khoảng chừng mười mấy trượng, dài bảy, tám mươi trượng từ trong bảo kiếm màu vàng bắn ra. Nó phá vỡ hư không, trực tiếp xông lên chân trời, một cái chớp động đã xuất hiện tại trước vuốt rồng màu đen, hung hăng trảm tại phía trên.

"Xoẹt" một tiếng, vuốt rồng màu đen nhìn có vẻ uy thế vô song đã bị chém thành hai đoạn, chẳng khác nào đậu hũ yếu, hóa thành vô số hắc khí phiêu tán.

Áp lực trên đỉnh đầu bọn người Thẩm Lạc hoàn toàn biến mất, trong lòng đều nhẹ nhàng thở ra, khiếp sợ nhìn về bảo kiếm màu vàng kia.

"Trảm Long Kiếm! Không ngờ hôm nay vậy mà có thể gặp lại kiếm này, tốt, tốt, tốt! Nhìn cô báo thâm cừu trảm năm trước đây!" Kính Hà Long Vương nhìn chằm chằm bảo kiếm trong tay Lục Hóa Minh, trong mắt nổi lên vô vàn cừu hận, lạnh lùng nói.

"Nguyệt Long, năm đó Đường Hoàng niệm tình ngươi, vì ngươi đến Địa Phủ cầu tình, mới có thể bảo lưu lại thân hồn của ngươi bất diệt. Không ngờ ngươi chẳng những không cảm kích, ngược lại có ý muốn trả thù, hôm nay tuyệt không thể tha cho ngươi!" Lục Hóa Minh mở miệng, thanh âm ù

ừ truyền ra, toàn bộ hư không cũng vì đó rung động.

"Tiểu tử, ngươi sử dụng bí pháp, hướng kiếp trước mượn tạm pháp lực, cưỡng ép cùng cô một trận chiến. Dù chúng ta thắng bại không biết, chỉ sợ thân thể của ngươi trước chịu không được tiêu hao này, mà sụp đổ!" Kính Hà Long Vương dò xét Lục Hóa Minh một chút, cười lạnh nói.

"Tà ma ngoại đạo, sao hiểu tấm lòng báo quốc của Đại Đường quan phủ ta, hơn nữa bí pháp của Đại Đường quan phủ, ngươi sao có khả năng nói bừa phỏng đoán. Nguyệt Long, chịu chết đi!" Lục Hóa Minh sắc mặt không đổi, Trảm Long Kiếm trong tay kim quang sáng ngời, hướng về Kính Hà Long Vương lẳng không bỏ tới.

Một đạo kiếm khí màu vàng to lớn phá không mà ra, chém về phía Kính Hà Long Vương.

Chương 546: Phù trận khốn địch

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Người đã tự tìm đường chết, vậy nạp mạng đi! Để cho người mở mang kiến thức một chút uy lực chí bảo Kinh Hà!" Tay phải Kính Hà Long Vương nắm vào trong hư không một cái, một thanh khoan bôi chiến đao màu xanh biếc liền xuất hiện trong tay gã.

Mặt ngoài chiến đao hiện ra màu xanh biếc quý dị, trên sống đao che kín vảy màu xanh, đầu đao cùng chuôi đao đều có hoa văn hình rồng.

Đao này vừa ra, phụ cận vang lên tiếng long ngâm, càng có một cỗ long khí khổng lồ lan ra, hư không cũng rung động theo.

Kính Hà Long Vương nắm chặt chuôi đao, cánh tay giương lên, bỏ một đao về phía trước.

Hai đao quang hoàn một vàng một xanh uy thế vô song âm vang đụng vào nhau giữa không trung.

Trong tiếng nổ thiên băng địa liệt, từng vòng từng vòng khí lãng cuốn ra khắp nơi, trong nháy mắt hình thành một đạo gió lốc màu xám mênh mông bay vút lên trời, trong đó còn kèm theo hai màu quang mang vàng xanh, xoay tròn đầy trời.

Mặt đất mấy chục trượng chung quanh đều bị cạo một tầng thật sâu, Thẩm Lạc và mấy người Luyện Thân đàn vôi vàng bay vút ra sau, nhưng vẫn bị bão táp khí lãng cuốn bay.

Khí lãng cũng lan đến gần tế đàn. dịch tại bns. Lục giác luân bàn trên tế đàn tỏa sáng hào quang, nhanh chóng chuyển động, nhấp nháy không ngừng, mắt thấy ngăn cản không nổi khí lãng trùng kích.

Kính Hà Long Vương kinh hãi, vội vàng bậm tay điểm một cái, một đạo bạch quang tuốt tay bắn ra, chui vào trong lục giác luân bàn. Lục giác luân bàn lập tức trở nên vững chắc.

Nhưng trong nháy mắt gã phân tâm, tay phải Lục Hóa Minh vung lên, mười sáu đạo kim quang từ trong tay bắn ra, trong nháy mắt xuất hiện quanh người Kính Hà Long Vương, lại là mười sáu tấm phù lục màu vàng.

Trên phù lục phù văn uốn lượn, hình như quỹ tích ngôi sao trên bầu trời, nhìn phi thường thần bí.

"Tinh Đẩu Na Di phù trận!" Thần sắc Kính Hà Long Vương cứng lại, muốn thoát thân rời đi, nhưng đã không kịp.

Mười sáu tấm phù lục màu vàng vây quanh Kính Hà Long Vương, điên cuồng xoay tròn, một đạo kim quang loá mắt hiện lên, thân ảnh Kính Hà Long Vương cùng Lục Hóa Minh đều biến mất không thấy.

Sau một khắc nơi chân trời xa vang lên tiếng ầm ầm, một đoàn kim quang thanh mang va chạm nổi lên, hiển nhiên đã thuận di mang hai người đến chỗ này.

Khí lãng phụ cận tế đàn vốn mãnh liệt, giờ phút này rớt cuộc lắng lại một chút, đám người gần tế đàn lập tức ổn định thân hình.

Thẩm Lạc vừa đứng vững, dưới thân thoáng hiện kiếm mang màu đỏ, trong nháy mắt thi triển thân kiếm hợp nhất thuật, cả người lập tức hóa thành một đạo kiếm hồng màu đỏ, như thiểm điện thẳng đến tế đàn, cơ hồ trong chớp mắt đã bay vụt đến trước tế đàn, chém về phía một cây cột đá.

Hắn mặc dù không biết Kính Hà Long Vương sử dụng bí thuật gì, lại có thể thay đổi ký ức thân hồn Đường Hoàng, nhưng hắn cũng nhìn ra được sáu cây cột đá này là bộ phận thi pháp, chỉ cần hủy chúng đi, hắn là có thể cắt ngang môn bí thuật này.

Lục giác luân bàn trên không chỉ bao lại tế đàn, sáu cây cột đá này lại ở bên ngoài.

Nhưng giờ phút này, một đạo hoàng ảnh từ bên cạnh điện xạ đến, tốc độ còn nhanh hơn Thẩm Lạc, phát sau mà đến trước rơi vào trước cột đá, hóa thành một gương đồng màu vàng to bằng gian phòng, chung quanh lượn lờ

từng tia từng tia hào quang màu vàng.

Kiểm hồng màu đỏ thu thể không nổi, hung hăng trảm lên gương đồng màu vàng.

Chỉ nghe "Keng" một tiếng vang thật lớn, mặt kính rung động, hào quang phía trên như sóng nước chấn động chập chùng, bất quá kiểm hồng màu đỏ cũng bị chấn bắn ngược ra sau.

Kiểm hồng lóe lên biến mất, thân ảnh Thẩm Lạc hiển hiện ra, sắc mặt tái nhợt một mảnh, vờn quanh hắn là Thuần Dương Kiếm Phôi, quang mang thân kiếm cũng biến thành phi thường ảm đạm.

Gương đồng màu vàng này có lực phòng ngự kinh người, hơn nữa còn có một cỗ lực chấn động kỳ dị, pháp lực hộ thể hắn cũng vô pháp ngăn cản, mặc cho nó tràn vào thể nội.

Giờ phút này pháp lực thể nội hắn rung động, ngũ tạng lục phủ cũng buồn nôn một trận.

Phiền toái hơn chính là, cơn chấn động này lặp lại phun trào trong cơ thể hắn, vậy mà kéo dài không tiêu tan.

Trong lúc bất chợt, bên cạnh gương đồng hiện lên bóng đen, một bóng người hiển hiện ra, chính là tu sĩ mặc hắc bào rộng thùng thình kia.

"Người quan phủ Đại Đường? Vậy mà tìm được nơi này, có chút bản sự, bất quá mơ tưởng cứu được Đường Hoàng!" Tu sĩ mặc hắc bào cười lạnh một tiếng, hai tay lập tức vung lên.

Hai đạo hắc quang thẳng đến Thẩm Lạc, lại là hai đoàn chùy đen nhánh bắn ra hào quang bốn phía.

Tay của gã lập tức nhấn một cái trên gương đồng màu vàng, gương đồng to lớn nhanh chóng thu nhỏ, trong nháy mắt hóa thành to bằng mặt bàn, nhưng hào quang trên mặt kính lại càng phát ra sáng tỏ.

Chỉ nghe "Ông" một tiếng, một đạo tinh quang màu vàng từ phía trên bắn ra, đánh về phía Thẩm Lạc. Những nơi đi qua, hư không phát ra tiếng vù vù kỳ dị.

Trong mắt tu sĩ mặc hắc bào lóe lên vẻ dữ tợn sắc, biết di năng gương đồng màu vàng này, giờ phút này pháp lực thể nội Thẩm Lạc đang chân động, lập tức toàn lực xuất thủ, tranh thủ đánh giết hấn.

Thẩm Lạc hừ lạnh một tiếng, hai chân chớp động quang mang ánh trắng, tránh sang bên cạnh.

Chỉ là do pháp lực chân động, quang mang ánh trắng so với bình thường âm đạm hơn rất nhiều, người chỉ lướt sang bên cạnh mấy trượng, miễn cưỡng né qua một kích của tu sĩ mặc hắc bào.

Hấn không dám dừng lại, tiếp tục thi triển Tà Nguyệt Bộ trốn tránh, đồng thời toàn lực vận chuyển công pháp vô danh, pháp lực thể nội như giang hà lao vút tới.

Lực chân động kỳ dị kia tựa hồ gặp khắc tinh, bị pháp lực nhanh chóng hấp thu.

Thẩm Lạc vui mừng, lập tức hiểu ra. Hấn tu luyện công pháp vô danh chính là công pháp Thủy thuộc tính chí cao, thủy tính chí nhu, có thể bao dung vạn vật, hấp thu những lực chân động này tự nhiên không vấn đề.

"Muôn trốn!" Tu sĩ mặc hắc bào tức giận hừ một tiếng, bầm tay điếm một cái.

Một đạo thanh quang từ trong tay gã bắn ra, lại là một cây đinh sắt hai màu đen đỏ, dài nửa xích, toàn thân tản mát ra một cỗ khí tức âm sát nồng đậm, hiển nhiên là một kiện pháp khí âm độc, đánh tới Thẩm Lạc.

Hai cây đoản chùy màu đen kia cũng hóa thành hai đạo bóng đen, tiếp tục đuổi theo Thẩm Lạc.

Tốc độ đinh sắt đỏ thậm chí vượt xa hai cây đoản chùy màu đen kia, chớp mắt đã đến trước người hấn, đâm tới ngực hấn.

Nhưng lúc này Thẩm Lạc đã lấy lại pháp lực, tay phải vung lên, bóng xanh hiện ra, Mặc Giáp Thuần xuất hiện ở trước người.

"Keng" một tiếng vang lớn, đinh sắt đỏ thậm chí bị đánh bay ra sau.

Lập tức keng keng hai tiếng giòn vang, hai cây đoản chùy màu đen kia

cũng một lần nữa bị hào quang tỏa sáng Thuần Dương Kiếm Phôi đánh bay.

Một tiếng kiếm rít trùng thiên, Thuần Dương Kiếm Phôi đại phóng hồng quang, hóa thành một đạo kiếm hồng cao vài trượng, nhanh như sấm chém về phía tu sĩ mặc hắc bào.

Thảm Lạc lật tay lấy ra chiếc rìu ngắn màu xanh kia, lẳng không bỏ về phía gã một cái.

Trên rìu ngắn lập tức đại phóng lôi quang màu xanh, cấm chế lôi điện bên trong bị kích thích, mặt ngoài hiện ra chín đạo lôi văn màu xanh.

Âm thanh sấm sét nổi lên, chín đạo thiểm điện thô to từ trên rìu ngắn bắn ra, giống như chín đầu Lôi Long, nhào về phía tu sĩ mặc hắc bào.

Không chỉ như vậy, tay trái hất quăng ra, một cái vòng tròn màu bạc cũng bắn nhanh ra như điện, chính là Ngân Ngọc Trác, mang theo đạo đạo tàn ảnh, từ phía sau đánh về phía tu sĩ mặc hắc bào.

Tu sĩ mặc hắc bào nhìn thấy Thảm Lạc qua mấy hơi thở đã bình phục chấn động thể nội, còn tể ra ba kiện thượng phẩm pháp khí phản kích, không khỏi kinh nghi một tiếng, vội vàng tâm niệm pháp quyết điểm một cái về phía gương đồng.

Gương đồng lập tức bay vọt đến đỉnh đầu gã, phun xuống phía dưới một cột sáng vàng đất, bao phủ thân thể gã vào trong đó.

Chín đạo lôi điện bổ vào trên hoàng mang, trên cột sáng vàng đất nổi lên đạo đạo gợn sóng, cũng không đánh tan được nó.

Thuần Dương Kiếm Phôi cùng Ngân Ngọc Trác cũng đánh vào trên cột sáng vàng đất, phát ra hai tiếng vang lớn, nhưng bị phản chấn quay về.

Chương 547: Đào ngũ

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Thâm Lạc và tu sĩ mặc hắc bào giao thủ bên này, bên kia mấy người Đan Dương Tử, Tạ Vũ Hân cũng đã đánh với bốn người Luyện Thân đàn.

Đan Dương Tử tế ra ba thanh phi kiếm màu đỏ, tựa hồ là một bộ pháp khí, cực nhanh chém về phía một tu sĩ Luyện Thân đàn.

Tạ Vũ Hân thì lấy ra một cây đại kỳ màu xanh, vung lên, trên cờ lớn cuồn cuộn thiểm thanh quang, trên đỉnh bắn ra một mảng lớn phong nhận màu xanh, đánh về phía một tu sĩ Luyện Thân đàn khác.

"Ta và Đan Dương đạo hữu, Tạ đạo hữu ngăn lại năm người này, Xích Thủ đạo hữu người đi cứu Đường Hoàng!" Cát Thiên Thanh nói với Xích Thủ chân nhân, hai tay kết ấn, diêm một cái về phía hư không.

"Xoẹt" một tiếng, ba đạo lôi điện màu đen từ đầu ngón tay lão bắn ra, bổ về phía hai tu sĩ Luyện Thân đàn khác, cùng bóng người màu xám kia.

Lão cũng nhìn ra bóng người màu xám có thực lực cường đại, lôi điện màu đen đánh về phía tên đó cũng thô to gấp bội hai đạo lôi điện kia.

Xích Thủ chân nhân đang muốn đánh tới tế đàn, nhưng lại bị một tên tu sĩ Luyện Thân đàn phát ra mấy đạo hắc quang ngăn lại.

Vào thời khắc này, bóng người ánh sáng xám kia đột nhiên đột ngột từ mặt đất bay lên, nhưng lại chưa nghênh chiến, ngược lại hóa thành một đạo bóng xám bay ra nơi xa, trong chớp mắt biến mất trong đồng hoang mênh mông.

Nhìn thấy cảnh này, mọi người tại đây khẽ giật mình.

"Bọn chuột nhắt nhát gan! Chưa đánh đã chạy!" Tu sĩ mặc hắc bào nhìn thấy người ánh sáng xám đào tẩu, tức giận chửi âm lên.

Mắng thì mắng, nhưng động tác trên tay của người này lại không chậm, thôi động gương đồng màu vàng và hai thanh đoản chùy màu đen, cùng đinh sắt đỏ thẫm ngăn trở công kích của Thẩm Lạc.

Nhất là gương đồng màu vàng kia, lực phòng ngự cường đại dị thường, mặc cho Thẩm Lạc điên cuồng tấn công thế nào, đều không thể phá vỡ.

"Địch nhân lợi hại, bốn người các người mau kết thành Âm Ảnh Tứ Tượng Trận!" Tu sĩ mặc hắc bào tựa hồ cũng không xem trọng Thẩm Lạc, thái độ rất hững hờ, vừa ứng phó Thẩm Lạc vừa chăm chú nhìn tình hình chiến đấu bên kia.

Thẩm Lạc thấy cảnh này, trong mắt hiện lên một tia lãnh ý.

Giao thủ với người này một lát, hắn đã nhận ra tu vi của đối phương chỉ là Ngung Hồn trung kỳ, pháp lực chưa chắc hơn mình. Chỉ là tấm gương đồng màu vàng kia quá mức lợi hại, luận lực phòng ngự còn trên cả Mặc Giáp Thuần, thái độ gã mới khinh thường như vậy.

"Lực đạo hữu không biết còn có thể chèo chống bao lâu, không thể dây dưa cùng người này, phải tốc chiến tốc thắng!" Hắn phát tay thu hồi Mặc Giáp Thuần, vung tay lên.

Hai đạo quang mang hiện lên, Ngũ Nhạc Sơn Hình Ấn cùng Kim nguyên bảo lấy được từ Tiên Thông nổi lên, pháp lực trong cơ thể hắn chen chúc rót vào trong hai bảo.

Ngũ Nhạc Sơn Hình Ấn đại thịnh hoàng mang, hư ảnh năm ngọn núi nổi lên, tổ hợp lại với nhau, trong nháy mắt hình thành một tòa ngũ chỉ cự phong.

Kim nguyên bảo nhanh chóng phòng lớn, trong chớp mắt hóa thành to bằng gian phòng.

Hai kiện pháp khí ừ ừ rơi xuống, hung hăng đè xuống tu sĩ mặc hắc bào.

Hai vật chưa rơi xuống, một cỗ cự lực đủ để sập hết thảy bao phủ xuống, mấy chục trượng mặt đất bỗng nhiên trầm xuống.

Mà rìu ngắn màu xanh, Thuận Dương Kiếm Phôi, còn có Ngân Ngọc Trác cũng đều toả sáng hào quang, từ bốn phương tám hướng công kích tới tu sĩ mặc hắc bào.

Khăn trùm đầu của tu sĩ mặc hắc bào bị một cỗ kính phong cuốn bay, hiện ra khuôn mặt một nam tử trung niên, kiếm mi nhập tâm, có chút anh tuấn.

Chỉ là trên gương mặt anh tuấn này, giờ phút này tràn đầy vẻ khiếp sợ.

"Không có khả năng! Người bắt quả chỉ là Ngung Hồn sơ kỳ, làm sao có thể đồng thời điều khiển nhiều pháp khí lợi hại như vậy." Tu sĩ mặc hắc bào khàn giọng rống to, hai tay như bánh xe bấm niệm pháp quyết, sau đó hai tay đặt trên gương đồng.

Gương đồng màu vàng đại thịnh hoàng mang, đồng thời phun ra một đoàn mây vàng, che phủ chung quanh, trong nháy mắt mây vàng ngưng kết thành một vòng bảo hộ hình chuông.

Vòng bảo hộ vừa mới thành hình, Ngũ Nhạc Sơn Hình Ân, Kim nguyên bảo, cùng năm loại pháp khí Thuận Dương Kiếm Phôi đồng thời oanh kích tới, đánh vào trên vòng bảo hộ mây vàng.

Thanh âm bạo liệt to lớn truyền ra, vòng bảo hộ mây vàng toả ra hoàng mang mãnh liệt, nhưng dưới năm kiện pháp khí mãnh kích, chỉ chống đỡ được hai ba cái hô hấp, liền phát ra một tiếng gào thét, chia năm xẻ bảy vỡ vụn, một lần nữa hóa thành tám gương đồng màu vàng kia.

Gương đồng lạch cạch một tiếng, vỡ vụn thành bốn năm khối, chỉ là linh quang phía trên cũng không biến mất.

Thân ảnh tu sĩ mặc hắc bào cũng hiển hiện ra, khoe miệng chảy ra hai đạo vết máu, hiển nhiên bị thương không nhẹ.

Bất quá thân hình gã nhoáng một cái, hóa thành một đạo bóng đen, thừa dịp năm kiện pháp khí Thảm Lạc phá huỷ gương đồng màu vàng, bản thân chúng chân động bất ổn, từ trong khoảng hở pháp khí bắn ra, bỏ chạy về phía nơi xa.

Thảm Lạc lộ vẻ cười lạnh, tay phải bấm móc một cái.

Bên chân tu sĩ mặc hắc bào có một bóng châm màu đen tinh tế không gì sánh được hiện lên, xuyên thủng qua mắt cá chân gã.

"A!"

Mắt cá chân tu sĩ mặc hắc bào đau nhức kịch liệt, càng có một cảm giác chết lặng nhanh chóng lan tràn ra, toàn bộ đùi phải trong nháy mắt mất đi tri giác, bịch một tiếng té lăn trên đất.

Một đạo kiếm ảnh màu đỏ nhanh chóng loé qua khóe mắt gã.

Cổ tu sĩ mặc hắc bào đau xót, tầm mắt đột nhiên quay cuồng, sau đó rất nhanh lâm vào bóng tối vô tận.

Thảm Lạc thở phào một hơi, thân thể căng cứng cũng trầm tĩnh lại.

Ngũ chỉ cự phong lóe lên biến mất, Kim nguyên bảo cũng cấp tốc thu nhỏ, hai kiện pháp khí âm âm hai tiếng rơi trên mặt đất.

Ba kiện pháp khí khác cũng quang mang ảm đạm, không còn uy thế như vừa rồi.

Lấy tu vi hiện tại của hắn, cùng lúc điều khiển thuận thực pháp khí, đồng thời thối động sáu pháp khí đã là cực hạn, mà lại không thể duy trì quá lâu, may mắn thuận lợi chém giết người này.

Vào thời khắc này, hai tiếng kêu thảm truyền tới từ phía bên cạnh.

Thảm Lạc ngẩng đầu nhìn lại, sắc mặt biến đổi.

Chỉ thấy Tạ Vũ Hân ngã trên mặt đất, giữa ngực bụng phá một cái lỗ máu, người đã hôn mê. Mà cánh tay trái Cát Thiên Thanh bị chặt đứt đến sòng vai, máu tươi chen chúc chảy ra, thân thể lão đảo lui lại.

Hai bóng người đang điên cuồng tấn công về phía Cát Thiên Thanh, lại là Đan Dương Tử cùng Xích Thủ chân nhân.

Bốn tu sĩ Luyện Thân đàn kia cũng bay nhào tới, từng đạo công kích như mưa chụp vào Cát Thiên Thanh.

"Các ngươi làm gì..." Cát Thiên Thanh nhanh chóng lui lại, trong miệng

gầm thét.

Đỉnh đầu lơ lửng một cái bình bát màu tím, phía trên rủ xuống từng đạo lôi điện màu tím, hình thành một vòng bảo hộ hình cầu, bao phủ Cát Thiên Thanh vào trong đó.

Chỉ là Đan Dương Tử, Xích Thủ chân nhân, còn có bốn tu sĩ Luyện Thân đàn công kích đến, vòng bảo hộ màu tím kịch liệt chấn động, đồng thời nhanh chóng trở nên mỏng manh, mắt thấy sẽ triệt để sụp đổ.

Ầm ầm ầm!

Chỉ thấy giữa không trung trống rỗng xuất hiện từng đạo lôi đình to lớn, chừng bảy tám đạo, những lôi đình này giống như rễ cây đại thụ, bổ về phía bọn người Đan Dương Tử, Xích Thủ chân nhân. Mỗi một đạo lôi đình đều tản mát ra khí tức lôi điện dọa người.

Trên mặt bốn tên tu sĩ Luyện Thân đàn kia kinh hãi, trên thân loé lên hắc quang, trong nháy mắt hóa thành bốn đạo bóng đen, chui vào dưới mặt đất.

Nhưng chỉ có hai người kịp thời chui xuống dưới đất, còn hai tên tu sĩ Luyện Thân đàn kia bị hai đạo lôi đình thô to bổ trúng.

"Xoẹt" một tiếng, hai đạo bóng đen không kịp kêu thảm một tiếng, liền bị lôi điện xé rách, hóa thành mấy đạo hắc khí phiêu tán biến mất.

Đan Dương Tử cùng Xích Thủ chân nhân cũng bị hai đạo lôi đình to lớn nhắm chuẩn, thần sắc cả hai tràn đầy chấn kinh.

Cánh tay Đan Dương Tử vội vã vung lên, một tấm chắn thanh đồng xuất hiện trên đỉnh đầu lão.

Xích Thủ chân nhân bên cạnh vung tay lên, trong tay nhiều ra một cây quạt lông màu đỏ, ra sức vỗ lên hướng đỉnh đầu một cái.

Chương 548: Tương kế tựu kế

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Đan Dương Tử vừa mới tề ra tằm chắn, hai đạo lôi đình thô to liền bổ vào phía trên.

Chỉ nghe "Ầm" một tiếng vang thật lớn, tằm chắn thanh đồng chia năm xẻ bảy, bất quá hai đạo lôi điện cũng biến mất theo.

Mà quạt lông trong tay Xích Thủ chân nhân đại phóng hồng quang, "Phốc phốc" một tiếng, một cỗ ngũ sắc hỏa trụ từ trên quạt tuôn trào ra, quay cuồng hóa thành một đầu Hỏa Phượng màu đỏ lớn mấy trượng, cùng hai đạo lôi đình thô to đụng vào nhau.

Dày đặc tiếng bạo liệt từ chỗ giao kích vang lên, hỏa diễm màu đỏ cùng lôi điện màu trắng xung đột kịch liệt, sau đó như nước lạnh đổ vào dầu nổ tung ra.

Cả hai ngay từ đầu hiện ra thế cân bằng, nhưng hai đạo lôi đình to lớn tấn công mãnh kích, sau đó không còn chút sức lực nào, rất nhanh liền bị Hỏa Phượng màu đỏ đánh tan.

Nhưng mà phía trước có bóng người hoa lên một cái, một bóng người xuất hiện bên cạnh Cát Thiên Thanh, chính là Thẩm Lạc.

Sắc mặt hắn có chút tái nhợt, nhìn thoáng qua Tạ Vũ Hân hôn mê gần đó, lập tức thu tầm mắt lại, lấy ra một viên Nhũ Linh Đan khôi phục ném cho Cát Thiên Thanh.

"Đây là đan dược chữa thương dùng Linh Nhũ ngàn năm luyện chế thành, có hiệu quả với nội ngoại thương." Thẩm Lạc bình tĩnh nói.

Cát Thiên Thanh đưa tay tiếp nhận, sắc mặt khẽ động, lập tức ngửa đầu

nuốt vào.

Chỗ cụt tay lập tức hiện ra một tầng bạch quang, máu tươi lập tức ngừng chảy, mà trên vết thương mằm thịt nhúc nhích không thôi, vậy mà không ngừng mọc ra huyết nhục mới, trên mặt lão hiện ra vẻ kinh ngạc.

"Đa tạ Thâm đạo hữu." Cát Thiên Thanh thấp giọng cảm ơn.

Đan Dương Tử và Xích Thủ chân nhân phi thường kinh ngạc khi Thâm Lạc xuất hiện, lập tức nhìn lại nơi xa, liền thấy tu sĩ mặc hắc bào đầu thân tách rời, trên mặt cả hai hiện lên vẻ khiếp sợ.

"Hai vị, chúng ta đều là tu sĩ Đại Đường, lần nhiệm vụ này cũng là một đường giúp đỡ mới đi được đến đây, vì sao các ngươi lại quay giáo phản bội?" Thâm Lạc nhìn về phía Đan Dương Tử cùng Xích Thủ chân nhân, chất vấn.

"Thâm Lạc, ngươi không phải luôn luôn thông minh sao, sao lại hỏi câu ngu xuẩn như vậy?" Thanh âm Xích Thủ chân nhân lạnh nhạt nói.

"Các ngươi là người Luyện Thân đàn! Ủng hộ Trình quốc công tin nhiệm các ngươi như vậy. Vì sao hai vị phản bội? Chẳng lẽ Hiên Viên các và Tự Bảo đường thật là thế lực Luyện Thân đàn sao?" Thâm Lạc trầm giọng hỏi.

"Đừng mắc lừa, hãn đang trì hoãn thời gian khôi phục pháp lực! Động thủ!" Mặt Đan Dương Tử lạnh lẽo, đột nhiên nghiêm nghị nói.

Nói xong lời này, lão khoát tay, ba thanh hỏa hồng phi kiếm bên cạnh bắn ra, hóa thành ba đạo xích quang thẳng đến Thâm Lạc.

Xích Thủ chân nhân giật mình, thẫn mẫn Thâm Lạc giao hoạt, cũng lập tức động thủ.

Bất quá lão không vận dụng quạt lông màu đỏ, mà tể ra hai cái móng vuốt đỏ sậm, tựa hồ là dùng một loại thú thảo nào đó luyện chế thành pháp khí, chụp vào Thâm Lạc cùng Cát Thiên Thanh.

Thâm Lạc thẫn thờ dài, lúc trước hãn đại chiến một trận, lại thôi động bảy, tám tám Lạc Lô Phù, pháp lực tiêu hao nghiêm trọng. Trước đó, hãn đã phục dụng một viên đan dược khôi phục, vừa rồi đúng là cố ý nói chuyện với Xích Thủ chân nhân, tranh thủ một chút thời gian luyện hóa đan dược,

khôi phục pháp lực, đáng tiếc không thể gạt được Đan Dương Tử lão hồ ly này.

Hắn phát tay tế ra Mặc Giáp Thuần, "Keng" "Keng" vài tiếng vang lớn, đỡ được hoả hồng phi kiếm của Đan Dương Tử, cùng hoả hồng lợi trảo của Xích Thủ chân nhân.

Trong một tay kia của hắn loé lên thanh quang, tế ra rìu ngắn màu xanh, lẳng không bỏ một phát về phía Đan Dương Tử.

Âm thanh sấm sét nổi lên, chín đạo lôi điện màu xanh đánh về phía Đan Dương Tử.

Chín đạo lôi quang này dị thường to lớn sáng tỏ, lôi quang chói mắt chiếu rọi mắt người mỗi nhử, thấy không rõ tình huống chung quanh.

Đan Dương Tử cùng Thẩm Lạc một đường đồng hành đến tận đây, biết rõ phong cách chiến đấu của đối phương, trong lòng run lên, lập tức bắn ngược ra sau.

Nhưng chín đạo lôi điện kia lại đột nhiên nhanh chóng yếu bớt, sau đó biến mất không còn tăm tích, cũng chỉ là một cái xác rỗng.

Khoé miệng Thẩm Lạc lộ ra vẻ tươi cười, trong miệng nói lảm bảm, tay trái bấm niệm pháp quyết, bên tay trống rỗng ngưng tụ ra một dòng nước, nhanh chóng hình thành một thông linh thông đạo.

"Soạt" một tiếng, thân ảnh Bạch Tinh từ bên trong bắn ra.

Cùng lúc đó, trên túi càn khôn chớp động bạch quang, một đoàn khí thể xám trắng nồng đậm từ trong túi bắn ra, hiện ra thân ảnh Quỷ Tướng.

Ngoại hình Quỷ Tướng thành linh đại biến, thân thể vốn màu đen bây giờ lại biến thành màu xám trắng, khí tức cũng cải biến rất nhiều, đầu tiên là mạnh mẽ hơn không ít, đạt tới Ngưng Hôn trung kỳ đỉnh phong, cách Ngưng Hôn hậu kỳ chỉ một bước.

Tiếp đó, khí tức Quỷ Tướng cũng không đơn thuần là quý lực, nhiều hơn một cỗ khí tức băng hàn, hiển nhiên là do thu nạp quá nhiều Minh Hàn Âm Khí gây nên.

"Bày Vân Thùy Trận!"

Thẩm Lạc phát tay lấy ra sáu cây tiêu kỳ màu trắng, hai cây lưu bên cạnh, bốn cây kia thì bắn ra, chia ra rơi vào tay Quỷ Tướng cùng Bạch Tinh.

Phương pháp sử dụng Vân Thùy Trận, lúc trước Thẩm Lạc bế quan trong thạch thất dưới mặt đất đã truyền thụ cho Quỷ Tướng cùng Bạch Tinh, cả hai tiếp được hai cây tiêu kỳ, lập tức vận khởi pháp lực rót vào trong đó.

"Không tốt! Bị lừa rồi!" Đan Dương Tử thấy cảnh này, gâm thét một tiếng, toàn lực nhào tới, nhưng lão vừa mới lui về sau quá xa, đã tới không kịp.

Xích Thủ chân nhân cách khá gần Thẩm Lạc, nhìn thấy một loạt cử động của đối phương, mặc dù không biết Thẩm Lạc muốn làm gì, nhưng biết chắc là bất lợi với phe mình, lập tức tay kết pháp quyết một cái.

Hai hỏa hồng lợi trảo kia lập tức phồng lớn lên mấy lần, hóa thành hai cự trảo lớn mấy trượng, đầu ngón tay cànng bắn ra hồng mang dài hơn một trượng, vù vù chụp vào Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc hơi nhướng mày, đang muốn thôi động Mặc Giáp Thuần ngăn cản.

Nhưng hai đạo hắc quang từ bên cạnh bay vút đến, lại là hai cây thiết tiêm màu đen, phía trên quần quanh lõi điện màu đen.

Keng keng hai tiếng, thiết tiêm màu đen đỡ được hai cái hỏa hồng lợi trảo, lại là Cát Thiên Thanh xuất thủ.

Sắc mặt Thẩm Lạc khẽ buông lỏng, gật đầu cảm ơn Cát Thiên Thanh, toàn lực vận chuyển Vân Thùy Trận.

Rầm rầm rầm!

Ba đạo bạch quang sáng tỏ từ trên thân hắn, Bạch Tinh, Quỷ Tướng bộc phát, nối liền cùng một chỗ, trong chớp mắt hình thành một vòng sáng màu trắng, bao phủ cả ba vào bên trong.

Bạch Tinh cùng Quỷ Tướng rót yêu lực cùng quỷ lực vào trong Vân Thùy Trận, trải qua trận pháp chuyên hóa, chen chúc rót vào thể nội Thẩm Lạc.

Pháp lực thể nội Thẩm Lạc đã tới đáy lập tức được bổ sung, quanh người đại thịnh lam quang, như sóng dữ trùng kích ra bốn phương tám hướng.

Đan Dương Tử lao vùn vụt tới, giống như sóng dữ đùng vào lam quang.

Lam quang tập hợp lực lượng ba người Thẩm Lạc, Bạch Tinh, Quỷ Tướng, Đan Dương Tử bị lam quang xông lên, như gặp phải vạn cân sóng lớn đánh ra, lập tức bị đánh bay ra sau.

Thể nội Thẩm Lạc mệnh mông pháp lực, liền kích động, lật tay lấy ra rìu ngắn màu xanh, vận khởi pháp lực rót vào trong đó.

Trên rìu ngắn màu xanh bộc phát lôi quang màu xanh loá mắt không gì sánh được, so với chính hấn thôi động sáng gấp mấy lần, lẳng không bỏ một phát về phía Đan Dương Tử.

Giữa không trung nổ tung một tiếng sét, một đạo lôi điện phủ ảnh màu xanh lớn bằng gian phòng xuất hiện trên đỉnh đầu Đan Dương Tử, bộc phát ra ba động lôi điện dọa người, hơn xa Lạc Lôi Phù trước đó, thế như bốn lôi hung ác chém xuống, rất có khí thế kinh người chém Đan Dương Tử thành hai khúc.

Đan Dương Tử lộ vẻ bối rối, bậm niệm pháp quyết điềm lên hư không một cái.

Ba thanh phi kiếm màu đỏ bay vụt lên, giao nhau chém về phía lôi điện phủ ảnh.

Cùng lúc đó, trong một tay khác bạch quang chớp liên tục, thêm ra hai cái vòng tròn màu trắng, phía trên dày đặc khí lạnh, xem xét liền biết không phải phạm phạm.

"Đi!" Đan Dương Tử khẽ quát một tiếng, hai cái vòng tròn màu trắng tuột tay ném ra, hóa thành hai đạo bạch quang, cũng đánh về phía phủ ảnh giữa không trung.

"Ầm ầm..." liên tiếp tiếng vang nổ tung!

Ba thanh phi kiếm màu đỏ cùng hai cái vòng tròn màu trắng đều bị lưu loát chặt đứt, giống như pháo hoa bạo liệt ra.

Chương 549: Hồn tu

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phạm Nhân Tông

Lôi điện phủ ảnh màu xanh chém vỡ phi kiếm màu đỏ cùng vòng tròn màu trắng xong, mặc dù vẫn ngưng thực như cũ, bất luận là quang mang tán phát hay là tốc độ đều đại giảm, nhưng khí thể vẫn lừng lệ tiếp tục bổ xuống một phát.

Đan Dương Tử tranh thủ khoảng cách này, trong tay loé lên hoàng ảnh, trông rỗng thêm ra một đại phiến màu vàng, đang muốn té ra.

Đúng lúc này, mặt đất dưới chân Thẩm Lạc có bóng đen nhoáng một cái. Hai bóng đen từ mặt đất bay tán loạn ra, nhanh chóng lóe lên liên chui vào thân thể của hắn.

"Là hai tu sĩ Luyện Thân đàn kia! Hồng bát! Quên phòng bị bọn hắn!"

Trong lòng Thẩm Lạc hồi hộp, đang muốn làm gì, nhưng sau một khắc thân thể của hắn bỗng nhiên ngây dại ra, kinh mạch thể nội giống như rót nước đá vào, trong nháy mắt trở nên lạnh buốt không gì sánh được, pháp lực vận chuyển cũng biến thành dị thường chậm chạp, giống như bị đông lại.

Hắn duy trì tư thế vung xuống rìu ngắn màu xanh, lôi điện phủ ảnh treo ở đỉnh đầu Đan Dương Tử cũng dừng lại ở giữa không trung, không đánh xuống, cũng không tiêu tán.

"Pháp lực các hạ cao cường, pháp khí cường hoành, đáng tiếc một khi bị chúng ta phụ thể, ai cũng cứu không được ngươi! Kiệt kiệt kiệt, ngoan ngoan giao thần hồn ra đi." Một thanh âm lạnh lùng nhe răng cười vang lên trong não hải Thẩm Lạc, sau đó hai cỗ hồn lực âm lãnh xâm nhập vào trong đầu của hắn, ý đồ xâm chiếm thần hồn hắn.

"Không đúng! Hai người này là hồn tu trong Luyện Thân Bí Điển ghi lại!"

Thẩm Lạc giật mình một cái, trong đầu bất giác hiện lên một ý niệm trong đầu, khiến cho hắn nghĩ tới một môn bí pháp thần hông ghi lại trên Luyện Thân Bí Điển.

Trong Luyện Thân đàn có một loại tu sĩ khả năng đặc biệt tu luyện lực lượng thần hồn, bọn họ dùng rất nhiều phương pháp rèn luyện thần hồn của mình, khiến cho nó trở nên cường đại, có thể ngay tại Ngưng Hồn kỳ, thậm chí Tích Cốc kỳ cũng có thể để thần hồn ly thể ra.

Hồn phách ly thể mặc dù có nhược điểm e ngại lôi điện, các loại hỏa diễm, nhưng cũng có rất nhiều năng lực thần kỳ. Giờ phút này thần hồn phụ thể, xâm chiếm thần hồn người khác chính là một loại trong đó.

"Muốn xâm chiếm thần hồn của ta? Mơ tưởng đạt được!" Tâm niệm Thẩm Lạc thay đổi thật nhanh, nhanh chóng vận khởi Bất Chu Trấn Thần Pháp.

Lực lượng thần hồn trong đầu hắn trong nháy mắt hội tụ đến một chỗ, ngưng tụ thành một toà cự phong liền trời tiếp đất.

Hai cỗ hồn lực âm lãnh xâm nhập vào đầu óc hắn lập tức bị ngăn cản bên ngoài, mặc cho nó vận lực thâm thấu cỡ nào, cũng không thể xâm nhập thần hồn sơn phong mây may.

"Bất Chu Trấn Thần Pháp! Ngươi làm sao lại có pháp môn chí cao Luyện Thân đàn này?" Một thanh âm khàn khàn khác mang theo vẻ chân kinh vang lên trong đầu hắn.

"Tiểu tử này thật sự có mấy phần tà môn!" Thanh âm lãnh lệ lúc trước lại nói, sau đó trầm mặc xuống.

Thẩm Lạc đương nhiên sẽ không trả lời hai tên tu sĩ Luyện Thân đàn tra hỏi, toàn lực vận chuyển công pháp vô danh, ý đồ khôi phục một chút pháp lực.

Chỉ cần có thể vận chuyển pháp lực, hắn có thể thu nhập Thuần Dương Kiếm Phôi bên cạnh vào thể nội. Lấy thần thông chuyên khắc thần hồn của Hồng Liên Nghiệp Hỏa, thiêu chết hai tên hồn tu Luyện Thân đàn này căn bản không quá khó khăn.

Nhưng hai hồn tu này cũng không biết dùng thần thông gì, đông kết kinh mạch của hắn, bất luận hắn thôi động công pháp vô danh thế nào, đều

không thể động đậy pháp lực mảy may.

"Đừng uổng phí sức lực! Hai người chúng ta đồng thời thi triển Cửu Hàn Ngưng Mạch Pháp, dù là tu sĩ Xuất Khiếu kỳ cũng đừng hòng vận dụng pháp lực!" Thanh âm khàn khàn tiếp tục nói.

"Người biết Bất Chu Trần Thần Pháp, chúng ta xác thực không cách nào thộn phệ thần hồn của người, bất quá chúng ta có thể khiến người không thể động đậy, Đan Dương Tử sẽ đến giết người!" Thanh âm lãnh lệ lần nữa vang lên, khí tức băng lãnh trong kinh mạch Thẩm Lạc càng nặng.

Thẩm Lạc cùng hai hồn tu tới tới lui lui giao phong mấy lần, nhưng thời gian chỉ qua một cái chớp mắt mà thôi.

Đan Dương Tử hiển nhiên cũng nhìn thấy bóng đen chui vào thể nội Thẩm Lạc, trong mắt lộ vẻ vui mừng, thu đại phiến màu vàng lại, không nói hai lời giật xuống quần áo trên người, trước ngực và trên lưng lộ ra mùi mạt người khùng bô, từng mạt thân sắc dữ tợn vụn vụn, tựa như ác quỷ.

Trên mùi gương mặt kia giờ phút này đều lấp loé hắc quang, khí tức hung sát đại thịnh, từng đạo quỷ ảnh màu đen từ đó bóc lên chui ra, hóa thành mùi đầu tiêu quỷ hung lệ, đồng thời há miệng phun một cái.

Mùi đạo hắc diễm từ trong miệng tiêu quỷ bắn ra, ngưng tụ thành một đạo hỏa trụ màu đen to cỡ thùng nước, đón lấy lôi điện phủ ảnh.

"Xoẹt" một tiếng vang nhỏ, phủ ảnh màu xanh uy lực không gì sánh được trảm lên hỏa trụ màu đen, phẳng phát băng tuyết gặp lửa, vậy mà trong chớp mắt bị thiêu đốt biến mất.

Thân thể Thẩm Lạc mặc dù không thể động đậy, nhưng năng lực ngũ giác vẫn còn, nhìn thấy hết thấy trước mắt, trong đầu lập tức hiện ra cảm ché hắc diễm năm đó bảo tồn trong hộp gỗ Luyện Thân Bí Điện.

Hình dáng cả hai không sai biệt lắm, uy lực cũng tương tự, không gì không thiêu cháy, hẳn là cùng loại hỏa diễm này.

"Đi chết đi!" Đan Dương Tử thấy hẳn không nhúc nhích, làm sao không minh bạch tình cảnh hẳn tại thời khắc này, hai tay vung mạnh lên.

Hỏa trụ màu đen kia "Phân phật" một tiếng đờng không bay lên, hóa thành

một đầu Hoả Long màu đen cực đại không gì sánh được, hung hăng đập xuống Thâm Lạc.

"Đừng tổn thương chủ ta!"

Quý Tướng vừa mới chuyên tâm vận chuyển Vân Thủy Trận còn chưa thuận lợi, không nhìn thấy hồn tu Luyện Thân đàn xâm nhập thể nội Thâm Lạc, thấy Đan Dương Tử hạ tử thủ với Thâm Lạc, trong tay liền hiện lên bạch quang, thêm ra một thanh bạch khí ngưng tụ thành chiến mâu, bổ ra.

Chiến mâu đón gió phòng lớn mấy lần, bổ vào trên đầu Hỏa Long màu đen.

Trong chiến mâu màu trắng ẩn chứa hàn băng kinh người, đánh vào trên Hỏa Long màu đen, đầu mâu mặc dù lập tức sụp đổ, nhưng Hỏa Long màu đen cũng bị đánh thoáng ngừng một lát.

Thân hình Hoả Long màu đen uốn éo, vẫy đuôi một cái, "Ầm" một tiếng đánh cho chiến mâu tứ tán, tiếp tục phóng tới Thâm Lạc.

Trong mắt Thâm Lạc giờ phút này lại toát ra một tia kỳ quang, Quý Tướng động thủ công kích Hỏa Long màu đen, cả ba giờ phút này cùng chỗ trong Vân Thủy Trận, pháp lực lấy trận pháp tương liên, pháp lực trong cơ thể hẳn ngưng kết lập tức bị dùng sức kéo theo một tia.

Bên ngoài thân hẳn nổi lên một tia lam quang trong suốt, một ngón trở tay phải cứng ngắc đưa về phía trước nơi nào đó móc một cái.

Thuần Dương Kiếm Phôi lơ lửng bên cạnh hẳn sáng lên một đoàn hồng quang yếu ớt, "Vèo" một tiếng bay vụt về, chui vào đan điền của hẳn.

Tâm niệm Thâm Lạc vừa động, vận khởi một chút pháp lực khó khăn lắm mới sử dụng được, rót vào trong Thuần Dương Kiếm Phôi.

Trên kiếm phôi đại phóng hồng quang, một cỗ khí tức nóng rực chen chúc ra.

Trong khí tức cực nóng của Thuần Dương Kiếm Phôi mang theo Hồng Liên Nghiệp Hỏa, vừa vận khắc chế lực lượng hai hồn tu, những nơi khí tức nóng rực đi qua, pháp lực bị đông cứng lập tức khôi phục tự nhiên.

Hỏa Long màu đen giờ phút này cũng bay vụt đến trước Thâm Lạc, miệng

lớn cắn xuống.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, bên ngoài thân Thảm Lạc sáng lên một tầng lam quang, dưới chân bỗng nhiên đạp lên mặt đất, người bắn ngược ra sau, đồng thời huy động rìu ngắn màu xanh bỏ về phía trước một cái.

Mấy đạo lôi điện màu xanh to cỡ miệng chén từ trên rìu ngắn bắn ra, bổ vào thân Hoả Long màu đen đang bay nhào tới.

"Ầm ầm" mấy tiếng lôi minh nổ vang, lôi điện màu xanh bị Hỏa Long màu đen thiêu huỷ, nhưng Hỏa Long màu đen cũng bị đánh bay ra sau.

Hai tay Thảm Lạc bấm niệm pháp quyết, toàn lực vận chuyển pháp lực có thể vận dụng, rót vào trong Thuần Dương Kiếm Phôi.

"Xùy" một tiếng vang nhỏ, một đám nhỏ Hồng Liên Nghiệp Hỏa trên Thuần Dương Kiếm Phôi hiển hiện, dung nhập vào trong khí tức nóng rực, ở trong cơ thể hần cấp tốc khuếch tán ra.

Chương 550: Giết kẻ phản bội (thượng)

Dịch: Vì anh vô tình

Nhóm dịch: Phạm Nhân Tông

"Không!"

"A!"

Hai tiếng tiếng kêu đau đớn thảm thiết gần như đồng thời vang lên trong đầu hắn.

Tiếp đó bên ngoài thân Thẩm Lạc bóng đen quay cuồng mà ra, hai thân ảnh mơ hồ màu đen tàn khuyết không đầy đủ xuất hiện. Chúng dùng cả hai tay ý đồ muốn chạy trốn, nhưng từng sợi hỏa diễm màu đỏ đã từ trong đan điền Thẩm Lạc bắn ra, giống như từng sợi dây thừng, cuốn lấy khiến cho bọn chúng không thể chạy trốn.

"Nếu đã đến, vậy đều lưu lại cho ta." Thẩm Lạc nói một câu mơ hồ.

Sau một khắc, Thuần Dương Kiếm Phôi trong đan điền sáng lên lần nữa, một đoàn Hồng Liên hình ngọn lửa từ trong đan điền Thẩm Lạc xuất hiện, bao trùm hai bóng đen rồi xoay chuyển.

Hai bóng đen phát ra một tiếng kêu thảm, thân thể lập tức sụp đổ hóa thành một mảnh hắc quang, bị Hồng Liên chi hỏa cuốn xuống. Chúng lại lần nữa chui vào cơ thể Thẩm Lạc, biến mất không thấy gì nữa.

Sau khi hai bóng đen biến mất, pháp lực trong kinh mạch trong cơ thể Thẩm Lạc đã khôi phục bình thường.

Không những vậy, hắn có thể cảm giác được từng luồng lực lượng thần hồn tinh thuần từ các nơi trong vị trí cơ thể tuôn ra. Nó hướng phía não hải của hắn hội tụ, dung nhập vào trong thần hồn.

Lực lượng thần hồn của Thẩm Lạc nhanh chóng tăng cường, trong nháy mắt cường đại hơn ba thành.

Trong lòng của hắn vui mừng, nhưng rất nhanh đã hiểu được. Những lực lượng thần hồn tinh thuần này là do hai tên hồn tu Luyện Thân đàn bị Hồng Liên Nghiệp Hỏa diệt sát, chỉ còn lưu lại thần hồn tinh hoa, thành ra tiện nghi cho chính mình..

"Thì ra hồn tu với ta lại là thuốc bổ thần hồn tốt nhất, xem ra sau này, gặp được hồn tu Luyện Thân đàn cần phải ứng phó cho tốt, không thể tùy tiện dùng Lạc Lô Phù bổ lung tung được!" Hắn liếm môi một cái, suy nghĩ miên man.

Lực lượng thần hồn không thể so với pháp lực, có thể thông qua hấp thu thiên địa linh khí, hoặc là phục dụng đan dược để tăng lên bạc h ngọc sắc h. Lực lượng thần hồn vô hình vô chất, cho dù có pháp môn rèn luyện thần hồn, cũng nhất định phải từng bước tu luyện, tăng lên một chút cũng phi thường gian nan.

Lần này thần hồn chi lực của hắn tăng mạnh ba thành, làm trong lòng khó tránh khỏi kích động.

"Sao lại thế!" Đan Dương Tử trơ mắt nhìn xem hai bóng đen vốn dĩ đang chiếm thượng phong, trong nháy mắt lại bị Thẩm Lạc thuận thực giết ngược, kinh ngạc đến hai mắt trừng tròn xoe.

Thế nhưng hắn rất nhanh tỉnh táo lại, bấm tay điểm một cái.

Hỏa long màu đen trước đây bị đánh bay lần nữa hung hăng bay nhào tới, miệng lớn há ra về hướng Thẩm Lạc.

Sắc mặt của Thẩm Lạc lạnh lẽo, tay phải bấm niệm pháp quyết, giữa ngón tay lam quang đại phóng, vận khởi ngự thủy pháp.

Trong nháy mắt Minh Hà ở phụ cận sóng lớn mãnh liệt, dâng lên một đạo che khuất cả bầu trời.

"Đi!" Tay hắn vung về phía trước, sóng lớn cao chừng trăm trượng như bàn tay lớn, nhào tới bên bờ, chụp về phía Đan Dương Tử.

Đan Dương Tử nhíu mày lại, hai tay nhanh chóng bấm niệm pháp quyết.

Hỏa Long màu đen đang bay tới lập tức ngừng lại, lóe lên bắn ngược về trước người gã. Mà hắc diễm hình rồng phân phát một tiếng trải rộng ra, hóa thành một bức tường lửa màu đen ngăn tại phía trước của gã.

Sóng lớn đập vào trên tường lửa, lập tức âm thanh xèo xèo vang lên, mảng lớn nước sông Minh Hà đụng đến tường lửa màu đen lập tức bị biến thành bạch khí.

Có điều nước sông Minh Hà thực sự quá nhiều, tường lửa không cách nào đều thiêu huỷ, tường lửa màu đen và cả Đan Dương Tử dần bị bức lui về sau.

"Chỉ là hắc diễm, ngươi nghĩ có thể vô địch thiên hạ ư!" Thẩm Lạc nói, lật tay té ra Thuần Dương Kiếm Phôi, pháp lực rót vào trong đó.

Một tiếng kiếm minh như long ngâm vang lên Thuần Dương Kiếm Phôi kịch liệt rung động kiếm quang màu đỏ phía trên điên cuồng phát ra. Trong nháy mắt nó hóa thành một thanh cự kiếm màu đỏ dài trăm trượng, kiếm khí tung hoành khắp nơi, thân kiếm còn hiện lên hình ngọn lửa hoa sen màu đỏ.

"Chém!" Hắc quát lớn một tiếng chỉ hướng trước mặt vung lên.

Cự kiếm màu đỏ theo cử động của hắc, hướng phía tường lửa màu đen và Đan Dương Tử núp ở phía sau hung hăng chém xuống một cái. Kiếm thế không lồ trải ra khắp trời, giống như một kiếm khai thiên.

Đan Dương Tử thấy vậy mặc dù kinh nhưng chưa hoảng, hai tay bảm niệm pháp quyết điểm vào tường lửa màu đen.

Tường lửa màu đen theo động tác của gã trở nên uốn lượn, hình thành một hộ thuẫn hình cung bao phủ hết thân thể gã vào trong.

Tiếp theo đó, gã ở bên trong lại té ra đại phiến màu vàng, âu đó há mồm phun một cái, một đoàn pháp lực tinh thuần dung nhập vào trong.

Trên mặt lá cờ sáng lên chín đạo cấm chế, hoàng mang đại phóng, đại phiến phù một tiếng hòa tan, hóa thành một mảnh mây vàng như thực chất, ngăn trên đỉnh đầu.

Không đợi Đan Dương Tử có hành động khác, cự kiếm màu đỏ chém xuống, bổ vào trên hộ thuẫn hắc diễm.

"Xoẹt" một tiếng, hộ thuẫn hắc tước cự kiếm màu đỏ trở nên yếu ớt giống như giấy, dễ dàng bị một trăm phá mở.

Mặt ngoài của cự kiếm màu đỏ Hồng Liên Nghiệp Hỏa chớp động, thân kiếm lại không có nhận một chút ảnh hưởng.

"Không có khả năng..." Đan Dương Tử thấy cảnh này, khó có thể tin, hét lớn tại Bạch ngọc sách.

Phụ Hồn Tiểu Quỷ phun ra hắc diễm tên là Hắc Tinh Ma Hỏa, nuôi dưỡng rất là khó khăn. Gã đã phải thu thập số lượng lớn âm sát chi khí, lại thông qua một môn huyền tế chi thuật, dùng người sống hiến tế, làm cho nó và âm sát chi khí tương dung mới có thể thành công.

Lửa này một khi hình thành, có thể nói không gì không thiêu cháy được, càng có tác dụng ăn mòn pháp khí. Nó mặc dù không vào được hàng ngũ Địa Hỏa, uy lực lại vượt xa Nhân phẩm linh hỏa bình thường. Nếu không Đan Dương Tử bản thân là Luyện Đan đại sư, cũng không nguyện phạm sai lầm lớn như vậy, để tu luyện môn tà thuật Ngũ Quỷ Phụ Hồn này.

Từ khi Đan Dương Tử luyện thành ma hỏa, đã dùng nó xử lý không biết bao nhiêu cường địch, nhưng khi đối mặt với cự kiếm màu đỏ của Thẩm Lạc, vậy mà không hề có tác dụng.

Cự kiếm màu đỏ trăm phá hộ thuẫn hắc diễm, không có chút nào dừng lại, tiếp tục trăm lên trên đại phiên biến thành mây vàng.

Âm thanh vỡ nát to lớn truyền ra, mây vàng kịch liệt quay cuồng, tỏa ra hoàng mang mãnh liệt, nhưng vẫn bị xích hồng cự kiếm một chém thành hai nửa. Thân ảnh Đan Dương Tử hiện ra, mặt mũi tràn đầy hoảng sợ.

Không đợi gã làm ra bất kỳ cử động gì, cự kiếm màu đỏ đã tiếp tục bổ xuống, trăm lên trên thân.

"Phanh" một tiếng, đầu của Đan Dương Tử đầu và một nửa lồng ngực nổ tung, hóa thành mưa máu đầy trời.

Vào lúc này, xích hồng cự kiếm dừng lại, không có tiếp tục tấn công tiếp.

Một nửa thân thể còn lại của Đan Dương Tử ngã trên mặt đất.

Xích Thủ chân nhân gần đó nhìn thấy vậy, trong mắt lóe lên vẻ bối rối, trở tay nắm hỏa hồng quạt lông vũ về phía Cát Thiên Thanh.

Một đạo ngũ sắc hỏa trụ bắn ra, sóng dữ giống như đánh về phía Cát Thiên Thanh. Trong ngũ sắc hỏa trụ tỏa ra nhiệt độ cao dọa người, phạm vi mấy chục trượng xung quanh như biển lửa giữa dung nham.

Sắt mặt Cát Thiên Thanh hơi biến, lách mình tránh né.

Xích Thủ chân nhân thừa cơ thu hồi hỏa phiến, thân thể lóe lên, bên ngoài bả ch ngọc sách thân dâng lên một tầng giống như hỏa diễm hồng quang. Thoáng chốc cả người lão hóa thành một đạo hỏa diễm cầu vòng, như một ngôi sao phá không phi độn về nơi xa mà chạy, tốc độ nhanh kinh người.

Cát Thiên Thanh muốn đuổi theo, nhưng nghĩ tốc độ của mình quá chậm đuổi không kịp, chỉ đành từ bỏ.

"Ta đuổi theo hắn, làm phiền Cát đạo hữu dùng đan này cứu trợ Tà đạo hữu." Thảm Lạc lại lấy một viên Liệu Thương Nhũ Linh Đan ra, ném cho Cát Thiên Thanh.

Không đợi Cát Thiên Thanh đáp lời, tay Thảm Lạc đã kết kiếm quyết, cự kiếm màu đỏ ở giữa không trung bay vụt xuống dưới chân. Nó nâng lên hắn, Bạch Tinh, và cả Quỷ Tướng.

"Lên!"

Kiểm quyết trong tay Thảm Lạc thay đổi, cự kiếm màu đỏ kiếm quang đại phóng, đột nhiên bao trùm ba người, hóa thành một đạo kiếm hồng mơ hồ. Nó giống như tia chớp vọt tới phía trước, tốc độ nhanh hơn cả độn quang bằng hỏa diễm của Xích Thủ chân nhân.

Tốc độ của cả hai nhanh như chớp, chỉ trong chớp mắt, đã biến mất ở phía xa chân trời.

Chương 551: Giết kẻ phản bội (hạ)

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Cát Thiên Thanh nhìn thân ảnh Thẩm Lạc nhanh chóng đi xa, trên mặt hiện ra vẻ phức tạp.

Trong mấy người chấp hành nhiệm vụ này, tu vi của lão cao nhất, lúc trước Hoàng Mộc thượng nhân ủy quyền Lục Hóa Minh lĩnh đội, trên mặt lão không nói gì, trong lòng thật ra có phần không phục.

Nhưng giờ phút này bất luận là Lục Hóa Minh, hay là Thẩm Lạc bày ra thực lực, đều vượt xa lão, khiến Cát Thiên Thanh luôn cao ngạo có chút rầu rĩ.

Bất quá rất nhanh lão lắc đầu, không nghĩ nhiều việc này nữa, phi thân lướt về phía Tạ Vũ Hân.

...

Thẩm Lạc lấy lực Vân Thùy Trận thôi động Thuần Dương Kiếm Phôi, thi triển ngự kiếm thuật, nhẹ nhàng bay về phía trước. Bay được vài dặm, hết thấy chung quanh nhanh chóng biến hóa, so với lúc hắn thi triển ngự kiếm thuật, nhanh đâu chỉ gấp mười lần, cơ hồ có thể so với độc tốc của tu sĩ Xuất Khiếu kỳ.

Ngự kiếm thuật là phương pháp phi độn rất cao minh, cần nhân kiếm hợp nhất mới có thể làm được, bằng không năm đó hắn đã sớm dùng thanh Tử Mẫu Kiếm này, cũng không cần đợi đến Thuần Dương Kiếm Phôi luyện thành, mới bắt đầu tu luyện ngự kiếm thuật.

Lấy lực Vân Thùy Trận thi triển ngự kiếm thuật, khó khăn trùng điệp, dù sao lực pháp trận mặc dù mạnh, nhưng cũng không phải pháp lực của hắn.

Bất quá lực lượng thần hồn hẳn tăng nhiều gấp bội, thi triển các loại thần thông, so với trước kia thông thuận hơn nhiều, vậy mà một lần đã thi triển ra.

Xích Thủ chân nhân mặc dù cũng thi triển bí thuật, toàn lực phi độn bỏ trốn, nhưng so với tốc độ Thẩm Lạc vẫn kém hơn không ít, khoảng cách giữa hai người nhanh chóng rút ngắn.

Mắt thấy trốn không xong, trong mắt Xích Thủ chân nhân loé lên hung quang, lập tức dừng lại, Ngũ Hỏa Phiến trong tay sáng lên năm đạo quang mang hùng vĩ, trừ màu xích hồng xuất hiện trước đó, còn có bốn màu kim hoàng, u ám, thuần trắng, huyết hồng.

Bảy cái lông vũ trên quạt dựng đứng, lưu động từng đạo quang mang thần thánh, toàn bộ hỏa phiến bộc phát ra một cỗ uy thế không gì sánh kịp.

"Tiểu tử cuồng vọng, ăn ta một quạt!" Xích Thủ chân nhân huy động Ngũ Hỏa Phiến, quạt một cái về phía kiếm hồng màu đỏ.

Tiếng phượng hét truyền ra, một Hoả Phượng dài chừng hai ba mươi trượng từ trong quạt lông tuôn trào ra, sau lưng kéo theo năm cái Linh vũ thật dài, phân biệt hiện ra xích hồng, kim hoàng, u ám, thuần trắng, huyết hồng, va chạm cùng kiếm hồng màu đỏ.

"Ầm" một tiếng vang thật lớn truyền đến, Hỏa Phượng cùng kiếm hồng đụng vào nhau.

Kiếm hồng loé lên biến thành xích hồng cự kiếm, cùng Hỏa Phượng to lớn kìm nhau tại nơi đó, hai bên đều toả ra hào quang ngút trời, nhưng không nhượng bộ nhau chút nào, hư không phụ cận cũng chấn động ù ù theo.

Hỏa Phượng giống như vật sống lại lần nữa phát ra một tiếng thanh minh vang dội, hai cánh mở ra, hóa thành một đoàn quang cầu không lồ, mặt ngoài càng dững động năm loại vàng sáng khác nhau.

Những vàng sáng này đột nhiên co rút lại, sau đó toả ra chung quanh, trong nháy mắt năm vòng xoáy khổng lồ xích hồng, kim hoàng, u ám, thuần trắng, huyết hồng trống rỗng xuất hiện quanh quang cầu.

Quang cầu tản ra linh áp đột nhiên bạo tăng mấy lần, cơ hồ khiến người hít thở không thông, cuộn cuộn bay vọt về phía trước

Một tiếng vang thật lớn, cự kiếm màu đỏ trong nháy mắt sụp đổ, một lần nữa hóa thành Thuận Dương Kiếm Phôi, nhanh như chớp xoay một vòng bắn ngược ra sau, linh quang mặt ngoài kiếm phôi âm đạm, hiển nhiên bị hao tổn không nhẹ.

Mà ba người Thẩm Lạc, Quỷ Tướng, Bạch Tinh cũng bị đánh bay, Vân Thùy Trận càng bị một kích phá vỡ.

Khoé miệng Thẩm Lạc chảy ra một vết máu, nhìn về phía Ngũ Hỏa Phiến trong tay Xích Thủ chân nhân, trong lòng cũng kinh ngạc uy lực quạt này còn trên hẳn dự đoán, hóa ra Xích Thủ chân nhân mấy lần trước căn bản không phát huy toàn lực quạt này.

Bên cạnh hẳn lơ lửng một tấm chắn màu xanh, chính là Mặc Giáp Thuần, may mắn vừa rời tại thời khắc sống còn hẳn kịp thời tể ra Mặc Giáp Thuần, nếu không đã bị thương nặng.

Mà Quỷ Tướng cùng Bạch Tinh không có pháp khí phòng ngự, ngành sinh sinh tiếp nhận một kích Ngũ Hỏa Phiến, giờ phút này thương thế rất nặng, khô tàn té ngổ trên mặt đất.

Thẩm Lạc mặc dù chấn kinh uy lực Ngũ Hỏa Phiến, nhưng lại không dừng tay, không để ý thương thế trên người, hai tay lập tức huy động liên tục.

Tam sắc quang mang vàng kim trắng hiện lên, ba kiện pháp khí Ngũ Nhạc Sơn Hình Ấn, Kim nguyên bảo, túi càn khôn cùng nhau bắn ra, đánh về phía Xích Thủ chân nhân.

Không có Vân Thùy Trận, giờ phút này pháp lực Thẩm Lạc cũng đã tới đáy, chỉ có thể miễn cưỡng thôi động ba kiện pháp khí này.

Xích Thủ chân nhân mặc dù một kích đánh lui ba người Thẩm Lạc, nhưng pháp lực cũng tiêu hao vô cùng nghiêm trọng, mắt thấy ba kiện pháp khí mãnh liệt đến, trên mặt lão hiện vẻ kinh sợ, hỏa phiến trong tay lần nữa vỡ một cái.

Một ngọn lửa năm màu mãnh liệt tuôn ra, so với trước đó mỏng manh hơn nhiều, phóng tới ba kiện pháp khí.

Ngũ Nhạc Sơn Hình Ấn cùng kim nguyên bảo tỏa sáng hào quang, ngăn ở

phía trước nhất, cùng ngọn lửa năm màu đụng vào nhau, phát ra một tiếng vang thật lớn, kim nhau tại nơi đó.

Thẩm Lạc bấm niệm pháp quyết vung lên, một đạo cầu vòng màu trắng đột nhiên từ một góc Ngũ Nhạc Sơn Hình Ấn bắn ra, nhanh như sấm chớp bắn ra vài chục trượng, đánh vào trên Ngũ Hỏa Phiến.

Ngũ Hỏa Phiến "Két" một tiếng, ngưng ra một tầng băng tinh màu trắng, mà bàn tay Xích Thủ chân nhân cầm quạt lại không việc gì.

Linh quang trên Ngũ Hỏa Phiến đột nhiên biến mất, giống như mất đi tất cả linh tính.

Xích Thủ chân nhân kinh hãi, lập tức vận khởi pháp lực, ý đồ thôi động Ngũ Hỏa Phiến, chấn vỡ băng tinh chung quanh.

Nhưng cầu vòng màu trắng đột nhiên lui về phía sau, một cỗ cự lực đột nhiên bộc phát, năm ngón tay Xích Thủ chân nhân nóng lên, Ngũ Hỏa Phiến tuột tay bắn ra, vèo một tiếng, chui vào trong túi càn khôn.

"Ngũ Hỏa Phiến của ta! Trả lại cây quạt cho ta!" Ngũ quan Xích Thủ chân nhân vịn vẹo, liều lĩnh đánh tới túi càn khôn.

Trong túi càn khôn hiện lên lam ảnh, một thanh phi kiếm màu xanh lam bắn nhanh ra như điện, đâm về phía đầu Xích Thủ chân nhân.

Xích Thủ chân nhân sợ hãi tỉnh lại, trong tay loé lên xích quang, thêm ra một cây đoản bồng màu đỏ, cản hướng phi kiếm màu xanh lam.

Nhưng ngay giờ phút này, hai bên phi kiếm ca một tiếng vang nhỏ, hai đạo tử kiếm nhỏ bé bắn ra, vô cùng nhanh chóng vây quanh cổ Xích Thủ chân nhân.

Cái cổ Xích Thủ chân nhân nghiêng một cái, đầu rớt xuống, người cũng bịch ngã xuống đất.

Thân thể Thẩm Lạc căng cứng buông lỏng, "Bịch" một tiếng, cũng đặt mông ngã ngồi trên mặt đất.

Pháp lực của hắn đã gần như triệt để hao hết, vội vàng lấy ra một viên đan dược khô phục ăn vào, khoan chân ngồi xuống, vận công luyện hóa. Dịch

tại bạch ngọc sách.

Theo từng sợi pháp lực trong đan điền tạo ra, sắc mặt Thảm Lạc tái nhợt cũng dần dần khôi phục bình thường.

Tình hình chiến đấu của Lục Hóa Minh cùng Kính Hà Long Vương không rõ, hắn cũng không dám ở chỗ này nghỉ ngơi quá lâu, pháp lực khôi phục được non nửa liền đứng lên.

Hắn thi triển thông linh thuật, đưa Bạch Tinh về Đông Hải trước, lại thu Quỷ Tướng vào túi càn khôn, sau đó tới bên cạnh thi thể Xích Thủ chân nhân.

Hắn phát ra một cỗ lam quang, phát qua thi thể Xích Thủ chân nhân một cái, trong lam quang cuốn theo hai vật.

Trong đó một là chiếc nhẫn đỏ sậm, chính là pháp khí trữ vật của Xích Thủ chân nhân.

Một vật khác là một khối ngọc bài màu xám lớn chừng bàn tay, một mặt vẽ địa đồ, chỉ là địa đồ thừa thốt, nhìn tựa hồ chỉ là một phần địa đồ hoàn chỉnh nào đó, phía trên cũng không có tiêu ký mặt đất, không biết là chỉ nơi nào.

Một mặt kia lại viết hai ký hiệu giống chữ mà không phải chữ, giống vẽ mà không phải vẽ, Thảm Lạc cũng không nhận ra.

Vật này tìm được từ bên thân Xích Thủ chân nhân, hiển nhiên nó phi thường trọng yếu, nhưng lại không thu vào trong pháp khí trữ vật, có chút kỳ quái.

Hắn lại lật nhìn ngọc bài hai lần, thực sự nhìn không ra đầu mối, liền thu vào trong Lâm Lang Hoàn, nhẫn trữ vật cũng thu vào.

Làm xong những thứ này, Thảm Lạc tiện tay lấy ra Liệt Hỏa Phù, hoá tắng thi thể Xích Thủ chân nhân, lúc này mới quay người bay về chỗ cũ.

Chương 552: Tìm cách cứu viện Đường Hoàng (1)

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Không bao lâu, Thẩm Lạc về tới phụ cận tế đàn.

Tạ Vũ Hân nằm gần tế đàn, vết thương giữa ngực bụng đã khép lại không chảy máu nữa, hô hấp cũng đều đều, hiển nhiên đã ăn vào Liệu Thương Nhũ Linh Đan, chỉ là còn chưa thức tỉnh.

Mà Cát Thiên Thanh giờ phút này đang thổi động ba cây khoan sắt màu đen kia, huyền hóa ra từng đạo thiên ảnh màu đen, công kích một cây cột đá quanh tế đàn.

Phía trên cái khoan sắt rung động âm âm, quần quanh từng đạo lôi điện màu đen, mỗi một lần đánh tới đều phát ra tiếng rít chói tai.

Nhưng sáu cây cột đá này không biết là vật gì đúc thành, kiên cố không gì sánh được, bị ba cái khoan sắt đâm thủng lỗ chỗ giống như tổ ong, nhưng không có dấu hiệu đứt gãy sụp đổ chút nào.

Thẩm Lạc nhìn thấy cảnh này, nhíu mày lại.

"Thẩm đạo hữu, Xích Thủ chân nhân kia đâu?" Nhìn thấy Thẩm Lạc trở về, Cát Thiên Thanh ngừng tay, hỏi.

Trước đó đánh lén chém đứt tay phải của lão chính là Xích Thủ chân nhân, Cát Thiên Thanh phần hận lão kia dị thường.

"Chết rồi." Thẩm Lạc từ tốn nói.

Cát Thiên Thanh nghe lời này, ánh mắt hơi nhíu lại, giữa thần sắc lãnh ý tiêu tán đi không ít.

"Không biết Lục đạo hữu còn có thể ngăn cản Kính Hà Long Vương kia bao lâu, chúng ta nhanh đánh tan cấm chế nơi đây, cứu Đường Hoàng ra!" Thảm Lạc không nói kỹ quá trình đánh giết Xích Thủ chân nhân, con mắt nhìn về phía tề đàn, lập tức nói ra.

Trên tề đàn, Đường Hoàng vẫn lâm vào mê man, chưa tỉnh lại, thế nhưng không có vẻ gì tổn thương, khiến hắn nhẹ nhàng thở ra.

"Tốt, bất quá lúc phá giải cấm chế phải coi chừng, ngàn vạn lần đừng chạm trực tiếp vào màn sáng lục giác luân bàn kia." Cát Thiên Thanh nói.

"A, vì sao?" Thảm Lạc nhíu mày hỏi.

"Kính Hà Long Vương sau khi rời đi, cấm chế nơi đây không còn vận chuyển, ta vừa rời ôm vạn nhất suy nghĩ thăm dò một chút cấm chế lục giác luân bàn này. Nhưng nó có chút quý dị, mặc kệ là pháp lực hay là pháp khí, chỉ cần tiếp xúc, người thi pháp ngay lập tức sẽ trở nên ngơ ngác ngác, giống như trước đó bị lực cấm chế tác động đến, phải một hồi mới tỉnh lại." Thần sắc Cát Thiên Thanh ngưng trọng nói.

Thảm Lạc nghe vậy nhượng mày, rồi mở ra.

Cái này cũng bình thường, dù sao cấm chế lục giác luân bàn này là Kính Hà Long Vương tự tay bố trí.

"Nếu cấm chế không thể chạm vào, vậy chúng ta phá hư sáu cây cột đá này đi!" Thảm Lạc trầm giọng nói, lập tức giương tay lên.

Hai đạo bảo quang một xanh một vàng tuột tay bắn ra, lại là rìu ngắn màu xanh cùng Ngũ Nhạc Sơn Hình Ấn.

Trên người hắn pháp khí đông đảo, nhưng lực công kích lực mạnh nhất vẫn là rìu ngắn màu xanh cùng Ngũ Nhạc Sơn Hình Ấn này. Thuần Dương Kiếm Phôi Hồng Liên Nghiệp Hỏa có tác dụng với sinh linh, quỷ vật, có thể dùng để công thành, nhưng còn xa mới bằng hai kiện pháp khí kia.

Hai kiện pháp khí hung hăng đánh vào trên cột đá mà Cát Thiên Thanh đã công kích, phát ra hai tiếng nổ mạnh.

Cột đá chấn động, mặt ngoài bị đánh ra hai vết tích sâu vài tấc.

Thẩm Lạc mặc dù đã sớm biết cột đá kiên cố, nhưng chính mắt thấy một màn này, vẫn cảm thấy trầm xuống.

Bất quá hẳn đã sớm chuẩn bị tâm lý, lần nữa thôi động hai bảo, một lần nữa đánh xuống.

Cát Thiên Thanh cũng thôi động ba cây khoan sắt lõi điện, công kích cột đá.

Hai người liên thủ, hiệu suất lập tức tăng nhanh gấp đôi.

Cột đá mặc dù kiên cố, cũng không chịu nổi hai người kiên nhẫn công kích, trải qua nửa khắc đồng hồ oanh kích, cây cột bị kích hủy hơn phân nửa, sắp ngã xuống.

"Dừng tay!" Một tiếng gầm giận dữ từ đằng xa truyền đến, giống như tiếng sấm, đồng thời một đạo độn quang xanh đen xuất hiện ở phía xa chân trời, như điện xạ tới.

"Lão già kia đã trở về, nhanh! Một kích cuối cùng!" Hai mắt Thẩm Lạc mở to, toàn thân đại phóng lam quang, hai tay đưa về phía trước.

Ngũ Nhạc Sơn Hình Ấn đại thịnh hoàng quang, ngưng tụ thành một tòa ngũ chỉ cự phong lớn mấy chục trượng, mang theo thể như vạn cân đánh tới cột đá.

Mà trên rìu ngắn màu xanh đại phóng lõi quang, nhất là trên lưỡi búa sáng lên lõi điện chói mắt, khiến người không thể mở mắt, bỏ về phía cột đá tổn hại.

Cát Thiên Thanh cũng hai tay nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, mặt ngoài ba cây khoan sắt màu đen loé lên hắc quang, vậy mà dung hợp làm một, hóa thành một cây Song Đầu Chùy đen kịt.

Một tay lão bắt lấy Song Đầu Chùy, khẽ quát một tiếng, toàn lực ném về phía cột đá.

Âm thanh bén nhọn chói tai bạo khởi, Song Đầu Chùy hóa thành một đạo lõi điện màu đen bắn tới phía trước, trong nháy mắt đã đến trước cột đá. Những nơi nó đi qua, hư không bị vạch ra một đạo bạch ngân mơ hồ.

Trên Song Đầu Chùy chớp động điện quang màu đen, hung hăng đánh tới chỗ cột đá tồn hại.

Công kích hai người gần như đồng thời đánh vào trên cột đá, phát ra một tiếng nổ vang rung trời, hư không phụ cận rung động mạnh không thôi, nhắc lên một trận cuồng phong.

Cột đá run rẩy kịch liệt, phát ra một tiếng cọt kẹt khó nghe, toàn bộ cột đá bị đứt gãy từ chỗ bị tồn hại, nửa khúc trên cột đá bị đánh bay ra ngoài.

Một cây cột đá đứt gãy, cắm chế lỵc giác luân bàn lập tức sụp đổ một góc, lộ ra một lỗ hồng.

Thảm Lạc đại hỉ, thân hình bay vào bên trong.

Cát Thiên Thanh cũng giống như vậy, vọt vào trong tế đàn.

"Hai tiêu tặc, dám làm hồng đại sự cô! Nạp mạng đi!" Độn quang xanh đen nhanh như điện, chớp mắt đã bay vọt đến trên không tế đàn, hiện ra thân ảnh Kính Hà Long Vương.

Kính Hà Long Vương giờ phút này khá chật vật, quần áo trên người vỡ vụn, nhiều chỗ thụ thương, máu tươi cơ hồ nhuộm đỏ gần phân nửa áo bào, chỉ là khí thế so với trước cũng không biến hóa quá lớn.

Một tay y giương lên, năm ngón tay trái co lại trảo xuống dưới.

Hư không "Ầm" một tiếng vang trầm, một cỗ cự lực từ giữa không trung đè ép xuống.

Thân thể hai người Thảm Lạc trầm xuống, trên lưng như đè ép một tòa núi lớn, động đậy một chút cũng cảm thấy khó khăn, chớ nói chi là tiến vào trong cấm chế tế đàn.

Nhưng giờ phút này, phía sau Kính Hà Long Vương có một đạo lưu quang màu vàng điện xạ đen, đâm về phía ngực Long Vương, trong kim quang là một thanh kỳ hình trường kiếm màu vàng, chính là Trảm Long Kiếm.

Kính Hà Long Vương hiện vẻ kinh nộ, không lo được công kích hai người Thảm Lạc, lách mình tránh sang bên cạnh, nhưng ngực vẫn bị mũi kiếm đâm trúng.

Long Vương khẽ quát một tiếng, trong nháy mắt ngay ngực hiện ra một tầng vảy rồng màu vàng, mũi kiếm đâm ở phía trên, phát ra âm thanh chói tai, đốm lửa bắn tứ tung.

Vảy rồng bị vạch ra một ngấn sâu, chỉ có từng tia từng tia máu tươi chảy ra, cũng không bị tổn thương quá lớn.

Lúc Kính Hà Long Vương tránh né, hai ngón tay lại cách không bắn về phía Thẩm Lạc.

Áp lực trên đỉnh đầu hai người Thẩm Lạc đột nhiên tiêu thất, hai người vội vàng phóng tới trong cảm chế. Nhưng cả hai chưa kịp phóng ra hai bước, phía sau liền vang lên tiếng xé gió chói tai, hai đạo hắc quang trống rỗng xuất hiện, bên trong là hai đoạn móng tay đen nhánh, vô cùng nhanh chóng đánh về phía sau lưng bọn hắn.

Toàn thân Thẩm Lạc như rớt vào hầm băng, hai tay không chút nghĩ ngợi vung ra sau, một đạo thanh quang hiện lên, Mặc Giáp Thuần trống rỗng xuất hiện phía sau hắn, hiêm hiêm chặn lại móng tay màu đen.

"Keng" một tiếng vang thật lớn!

Mặc Giáp Thuần kịch liệt rung động, thanh quang tản ra càng run rẩy kịch liệt, bất quá cũng không sụp đổ.

Phía sau lưng Thẩm Lạc nóng lên, một cỗ lực lượng bén nhọn không gì sánh được xuyên thấu qua tấm chắn, truyền vào trong cơ thể hắn.

Trên lưng hắn nóng lên, "Oa" một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi, cả người cùng thuấn bị đụng bay về phía trước.

Một tiếng hét thảm truyền tới từ phía bên cạnh, Cát Thiên Thanh cũng kịp thời té ra một tấm chắn màu xám, ngăn cản một móng tay màu đen khác, chỉ tiếc là tấm chắn màu xám chỉ là thượng phẩm pháp khí, chỉ ngăn cản một cái chớp mắt liền bị xuyên thủng.

Móng tay màu đen lập tức xuyên qua thân thể lão, đánh ra một cái lỗ máu.

Thân thể Cát Thiên Thanh mềm nhũn, uể oải ngã trên mặt đất.

Chương 553: Tìm cách cứu viện Đường Hoàng (2)

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Cát đạo hữu!" Thẩm Lạc nhìn thấy cảnh này, lên tiếng kinh hô.

Nhưng bây giờ không phải lúc chiếu cố Cát Thiên Thanh, hắn cố nén thân thể đau đớn, Mặc Giáp Thuần phía sau bay nhào về phía trước, "Vèo" một tiếng, rút cuộc nhào vào trong cấm chế lục giác luân bàn.

Kính Hà Long Vương tức giận hừ một tiếng, tay phải loé lên thanh quang, long đao màu xanh kia nổi lên, hung hăng chém một phát về phía Thẩm Lạc.

Nhưng Trảm Long Kiếm kia chớp động một cái xuất hiện trước long đao màu xanh, cản lại long đao phách trảm.

Trong tiếng kim thiết chạm nhau rung trời, quang mang hai màu vàng xanh kịch liệt trùng kích cùng một chỗ, ù ù khuếch tán ra chung quanh.

Thân ảnh Lục Hóa Minh loé lên hiện ra bên cạnh trường kiếm màu vàng, cả người cũng đầy vết thương, hiển nhiên vừa rồi hai người chém giết, ai cũng không chiếm được tiện nghi.

Gã cắn chặt răng, Trảm Long Kiếm trong tay tăng vọt kim mang, như mặt trời chói chang, ra sức vẩy lên, "Khanh" một tiếng vang thật lớn, đánh bay long đao màu xanh.

Kiếm mang màu vàng mãnh liệt bổ qua ngực Kính Hà Long Vương, chém y thành hai nửa, nhưng lại phát hiện chỉ là một đao tàn ảnh mà thôi.

Thân ảnh Kính Hà Long Vương hiện ra sau lưng Lục Hóa Minh, long đao trong tay chém xuống.

Nhưng thân thể Lục Hóa Minh cũng nhoáng một cái, hư không tiêu thất không thấy.

Thâm Lạc vừa xông vào cấm chế tế đàn, tiếng gào bén nhọn phô thiên cái địa cùng đao kiếm cắt đứt hư không duệ vang, một mạch xông vào lỗ tai, kém chút xé rách màng nhĩ của hắn.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy giữa không trung hai đạo tàn ảnh lấp lóe truy đuổi nhau, nhanh như thiểm điện, hư không chung quanh tràn ngập kiếm khí cùng đao mang hoa mỹ, các loại thần thông dị thuật uy lực lớn không thể tưởng tượng, giống như thiểm điện vô tình công kích nhau, thỉnh thoảng có mấy đạo kiếm khí đao mang hùng vĩ từ giữa không trung bắn xuống, rơi trên mặt đất.

Những kiếm khí đao mang kia uy lực cực lớn, mặt đất bị oanh tạc ra từng cái hố sâu to lớn. Mặt đất phụ cận hố sâu càng hiện ra vết nứt như mạng nhện.

Có hai đạo kiếm khí màu vàng còn đánh vào trên cấm chế lục giác luân bàn, cấm chế mãnh liệt run rẩy, nhưng rất nhanh liền khôi phục bình tĩnh, nhìn phi thường kiên cố.

Thâm Lạc thấy cảnh này, âm thầm nhẹ nhàng thở ra, lấy ra một viên đan dược chữa thương ăn vào, sau đó đưa tay phát ra hai đạo lam quang, quán lấy Cát Thiên Thanh cùng Tạ Vũ Hân phía ngoài, bỗng nhiên kéo một phát.

Hai người kịch liệt chém giết giữa không trung, không để ý tới tình huống phía dưới, Thâm Lạc thuận lợi kéo hai người Cát - Tạ vào trong cấm chế.

Ngực Cát Thiên Thanh bị vỡ ra một cái động lớn, máu tươi chèn chúc chảy ra, thương thế so với Tạ Vũ Hân lúc trước còn nặng hơn nhiều, hơi thở mong manh.

Nếu không phải lúc trước lão dùng qua Liệu Thương Nhũ Linh Đan, còn có không ít dược lực tồn tại thể nội, giờ phút này lão đã vẫn lạc.

Thâm Lạc lật tay lấy ra bình thuốc chứa Liệu Thương Nhũ Linh Đan, bên trong chỉ còn lại có bốn viên.

Hắn chần chờ một chút, vẫn lấy ra một viên Liệu Thương Nhũ Linh Đan cho Cát Thiên Thanh ăn vào.

Hai người một đường đồng hành đến đây, Cát Thiên Thanh cũng trợ giúp Thâm Lạc mấy lần, ngòai nhìn lão vẫn lạc, hẳn không làm được.

Miệng vết thương của Cát Thiên Thanh lập tức nổi lên từng tia từng tia bạch quang, máu tươi rất nhanh ngừng lại, từng đạo tơ máu mềm thịt chen chúc mọc ra, vết thương thật lớn bắt đầu thu nhỏ.

Thâm Lạc không tiếp tục để ý Cát Thiên Thanh nữa, thả người nhảy lên đỉnh tế đàn, đi vào phụ cận Đường Hoàng.

Đường Hoàng giờ phút này bị một sợi dây thừng màu xám trắng trói buộc trên giá gỗ, không thể động đậy.

Thâm Lạc lật tay lấy ra rìu ngắn màu xanh, muốn chém xuống dây thừng xám trắng.

"Người là..." Một thanh âm truyền đến, Đường Hoàng tỉnh lại chẳng biết từ lúc nào, mang chút kinh ngạc nhìn về phía Thâm Lạc.

"Tại hạ Thâm Lạc, phụng mệnh Trình quốc công cùng Hoàng Mộc thượng nhân, tới để cứu bệ hạ. Bệ hạ chờ một lát, ta lập tức cứu ngài xuống." Thâm Lạc nói một tiếng, rìu ngắn trong tay hóa thành một đạo bóng xanh, trảm lên dây thừng xám trắng.

Dây thừng xám trắng này lại là một kiện dị vật, rìu ngắn màu xanh trảm lên phía trên, vậy mà chỉ chặt đứt non nửa.

Vào thời khắc này, cấm chế lục giác luân bàn trên đỉnh đầu đột nhiên đại phóng quang mạng xám trắng, một cỗ lực cấm chế kỳ dị chen chúc xuống, bao phủ lại Thâm Lạc.

Thâm Lạc liền thấy trước mắt hiện ra vô số huyễn tượng, giống như lâm vào trong vô tận luân hồi, như cấm chế lực lúc trước tác động đến.

Chỉ là lần này khoảng cách quá gần nên bị cấm chế bao lại, huyễn tượng mãnh liệt không chỉ gấp mười lần, hẳn không kịp vận khởi Bát Chu Trấn Thần Pháp, ý thức liền trở nên ngơ ngơ ngác ngác, cả người đứng ngẩn ở nơi đó, giống như biến thành tượng gỗ đất nặn.

Đường Hoàng cũng bị cấm chế tác động đến, thần sắc cũng trở nên hoảng

hốt, ngậy người tại nơi đó.

Giữa không trung, Kính Hà Long Vương vừa ngăn cản Lục Hóa Minh công kích, vừa chú ý tình hình dưới mặt đất, nhìn thấy Thẩm Lạc bị cấm chế không chế, âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

Y bây giờ bị Lục Hóa Minh cuốn lấy, Thẩm Lạc nếu thật cứu ra Đường Hoàng, y cũng vô lực ngăn cản, may mắn lúc trước y bố trí cấm chế lưu lại nơi đây.

Nhưng mà đúng vào lúc này, hư không phụ cận tế đàn ba động cùng một chỗ, một đạo quang môn màu trắng trông rộng xuất hiện.

Một bóng người từ trong quang môn bay ra, lại là một thiếu nữ áo trắng, chính là thiếu nữ họ Lý.

Lúc này vẻ mặt thiếu nữ khác với bình thường, khóe môi nhếch lên vẻ tươi cười, ánh mắt bình tĩnh mà cơ trí, tựa hồ có thể nhìn thấu hết thủy Đại Thiên thế giới.

Nàng vừa xuất hiện, ánh mắt quét qua chung quanh, lập tức vọt tới tế đàn, nhoáng một cái liền từ lỗ hồng cấm chế lục giác bay vào trong tế đàn.

Giữa không trung, Kính Hà Long Vương nhìn thấy cảnh này, trong lòng giật mình.

Nhìn thấy đối phương phân thần, Lục Hóa Minh cầm Trảm Long Kiếm đâm tới, kiếm mang màu vàng đột phá phòng ngự của Kính Hà Long Vương, trảm lên bụng y.

Lần này Kính Hà Long Vương không kịp đề phòng, chưa kịp vận khởi vảy rồng phòng ngự, nơi bụng đã bị chém ra một vết thương thật dài, máu tươi vẩy ra.

Kính Hà Long Vương nổi giận gầm lên một tiếng, long đao màu xanh trong tay đại phóng dao quang, thân thể như gió lốc xoay tròn, gấp như thiểm điện trảm ba đao về phía Lục Hóa Minh.

"Keng" "Keng" "Keng" ba tiếng vang lên! Lục Hóa Minh mặc dù miễn cưỡng đón lấy ba đao, người cũng bị đánh bay ra sau.

Bức lui Lục Hóa Minh, Kính Hà Long Vương bảm niệm pháp quyết lao xuống dưới.

Cắm chế trên tế đàn lục giác luân bàn phía dưới cấp tốc chuyển động, màn sáng cắm chế vốn hơi mờ trong nháy mắt biến thành thực chất, đồng thời toả ra quang mang xám trắng chói mắt.

Một cỗ lực cắm chế luân hồi cường đại từ trong lục giác luân bàn chen chúc ra, phương viên mây chục trượng đều bị lực cắm chế này tác động đến. Lực cắm chế lục giác luân bàn phía dưới càng sôi trào mãnh liệt.

"Chẳng cần biết ngươi là ai, ngoan ngoãn ở trong cắm chế đi." Kính Hà Long Vương hừ lạnh một tiếng, quay người tiếp tục chém giết cùng Lục Hóa Minh.

Dưới cắm chế lục giác luân bàn, toàn thân thiếu nữ họ Lý nổi lên một tầng bạch quang, chung quanh mặc dù lực cắm chế Luân Hồi như nước thủy triều, cũng không cách nào tạo thành ảnh hưởng năng mảy may.

Thiếu nữ họ Lý nhìn về phía Thẩm Lạc đang ngậy người, khoe miệng lộ ra vẻ tươi cười, bảm tay điếm một cái về phía mi tâm hãn.

Một đạo bạch quang từ đầu ngón tay thiếu nữ bắn ra, thâm thấu tiên vào mi tâm Thẩm Lạc.

Bên ngoài thân Thẩm Lạc cũng nổi lên một tầng bạch quang, sau khi thân thể chân động, ánh mắt rất nhanh khôi phục không minh.

"Là ngươi! Các hạ đã thi pháp cứu ta? Đa tạ tương trợ." Hãn nhìn thấy thiếu nữ họ Lý trước mắt, lập tức nhận ra đối phương, ánh mắt biến ảo một trận, vội chấp tay nói cảm ơn.

Chương 554: Tìm cách cứu viện Đường Hoàng (3)

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Ta bất quá chỉ xuất thủ giúp đỡ một chút mà thôi, Thẩm tiểu hữu có thể nhanh như vậy đã tỉnh lại, toàn bộ nhờ ý chí kiên định của ngươi. Còn có Bất Chu Trấn Thần Pháp kia, pháp này mặc dù xuất xứ từ Luyện Thân đàn, lại là pháp môn trấn thần tinh diệu hiếm có, tiểu hữu hảo hảo tu tập, ngày sau tất nhiên rất có công dụng." Thiếu nữ họ Lý mỉm cười nói với Thẩm Lạc, thanh âm lại là giọng nam hùng hậu.

"Các hạ không phải Lý đạo hữu! Ngươi là người phương nào?" Thẩm Lạc nghe được thanh âm này, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, đề phòng nhìn chằm chằm thiếu nữ, trầm giọng hỏi.

Thiếu nữ họ Lý không trả lời câu hỏi của hắn, ngón tay giống như hành trắng điểm một cái lên trên dây thừng xám trắng trói buộc Đường Hoàng.

Mặt ngoài dây thừng xám trắng nổi lên một tầng bạch quang, giống như sóng lại, bắt đầu vận vẹo, bùng lỏng hồn thể Đường Hoàng ra.

Đường Hoàng hết bị giam cầm, thân thể từ trên giá gỗ rơi xuống, thiếu nữ họ Lý đang muốn tiến lên đỡ, bỗng bóng người hoa lên một cái, hồn phách Đường Hoàng tiêu thất không thấy, lại bị Thẩm Lạc cướp đi trước, bay sang một bên tế đàn.

"Các hạ vẫn không trả lời ta, ngươi rốt cuộc là người phương nào? Tại sao lại đến đây?" Thẩm Lạc nhìn chằm chằm thiếu nữ họ Lý, trầm giọng hỏi, trong tay nổi lên một tầng quang mang màu đỏ. Dịch tại bạch ngọc sách.

"Tiểu hữu là Thẩm Lạc à? Ta nghe Trình quốc công cùng Hoàng Mộc thượng nhân nhiều lần nhắc đến ngươi, ta là Viên Thiên Cương, cũng không phải là địch nhân. Thần hồn bệ hạ bị người bắt đi, tại hạ không cách nào, chỉ có thể mượn dùng thân thể Thực công chúa, dựa vào huyết mạch

hoàng gia để cảm ứng, truyền tống đến nơi đây." Thiếu nữ họ Lý không tức giận, chấp tay mỉm cười nói.

"Người là quốc sư Viên Thiên Cương? Làm sao để chứng minh!" Thần sắc Thẩm Lạc giật mình, nhưng rất nhanh liền khôi phục bình tĩnh, trầm giọng hỏi.

"Tiểu hữu làm khó ta, chúng ta lúc trước kia chưa từng gặp nhau, muốn chứng minh thân phận của ta chỉ sợ không dễ. Bất quá ta phụ thân vị Đại Đường công chúa này là hàng thật giá thật, đây là Ngọc Điệp Kim Sách của nàng, đao hữu có thể xem xét." Thiếu nữ họ Lý lấy ra một bản sách màu vàng, đưa cho Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc nhìn thiếu nữ họ Lý một chút, nhưng không tiếp sách màu vàng, lui ra phía sau một bước, khom người thi lễ một cái.

"Nguyên lai là quốc sư giáng lâm, tại hạ lúc trước đắc tội, xin ngài thứ tội."

"A, người không có nghiệm tra Ngọc Điệp Kim Sách, làm sao đột nhiên tin tưởng ta?" Thiếu nữ họ Lý nhíu mày lại, thu hồi kim sách, cười hỏi.

"Nếu ngài là kẻ xấu, vừa rồi căn bản sẽ không cứu ta, một đao liền có thể nhẹ nhõm kết thúc tính mạng của ta. Kỳ thật tại hạ lúc trước cảm giác lời ngài không ngoa, chỉ là bệ hạ liên quan đến giang sơn xã tắc Đại Đường, không thể không thận trọng xử lý, cho nên xuất lời dò xét một chút, xin quốc sư đại nhân chớ trách." Thẩm Lạc nói xong, giao hồn phách Đường Hoàng cho thiếu nữ họ Lý.

"Người trẻ tuổi không kiêu không gấp, xử sự tinh táo, hữu dũng hữu mưu, trách không được Trình quốc công rất thích tiểu hữu." Thiếu nữ họ Lý tiếp hồn phách Đường Hoàng, gật đầu nói.

"Quốc sư đại nhân tán thưởng như vậy, tại hạ không dám nhận." Thẩm Lạc khiêm tốn, không có một tia tự đắc.

"Tốt, nhân thoại sau này hãy nói, Lục hiền chất lần này không tiếc tổn hao nhiều nguyên khí, đến tận đây tiềm lực sắp hao hết, Thẩm tiểu hữu người nhanh đi giúp hắn một tay. Lục hiền chất một khi bị thua, không chỉ chúng ta sẽ vẫn lạc ở đây, Đại Đường xã tắc cũng sẽ đứng trước đại nạn." Thiếu nữ họ Lý ngẩng đầu nhìn về phía giữa không trung, lông mày cau lại nói.

Thẩm Lạc ngẩng đầu nhìn lên, biến sắc.

Chỉ thấy Lục Hóa Minh giữa không trung bạch quang đã âm đạm rất nhiều, Trảm Long Kiếm bắn ra kiếm mang cũng rút nhỏ gần nửa, kém xa vẻ huy hoàng lộng lẫy trước đó, thế lực vốn chiến đấu ngang nhau, giờ đã rơi vào hạ phong.

Trong lòng Thẩm Lạc căng thẳng, mặc dù biết chính mình tuyệt không phải đối thủ Kính Hà Long Vương, nhưng cũng không lùi bước, ánh mắt chuyên động, định ra một kế hoạch muốn tiên lên.

"Thẩm tiểu hữu chờ một lát, hiện tại ta lấy thân hồn phụ thể công chúa, vô lực tương trợ các ngươi. Bất quá trên người Thục công chúa có một tấm Ngũ Thái Oa Oa Phù do ta tặng nàng, có thể ngăn cản ba lần công kích trí mạng, nơi này chuyển tặng tiểu hữu, giúp ngươi một tay vậy." Thiếu nữ họ Lý đột nhiên gọi Thẩm Lạc lại, lấy ra một tấm phù lục màu bạc, đưa tới.

Xung quanh phù lục vẽ khắc từng đạo hoa văn thần bí, tạo thành một hình khung, trung tâm hình khung là ba đồ án hình người giống như đúc, tản mát ra một cỗ ba động đặc thù, nhìn huyền diệu không gì sánh được.

"Đa tạ Viên quốc sư." Thẩm Lạc nghe vậy đại hỉ, tiếp nhận phù này đeo ở trên người.

Có tấm phù lục này, xác xuất kế hoạch hấn thành công tăng lên nhiều.

Ngũ Thái Oa Oa Phù chạm đến thân thể của hấn, lập tức hóa thành một đoàn ngân quang, dung nhập vào trong thân thể.

Bỗng một cỗ nguyên khí tinh thuần từ trong Ngũ Thái Oa Oa Phù tuôn ra, pháp lực trong cơ thể hấn lập tức khôi phục không ít, mặc dù không bằng lúc toàn thịnh, nhưng cũng khôi phục hơn phân nửa.

Trong lòng Thẩm Lạc vui mừng, bất quá giờ phút này lại không lo được xem kỹ Ngũ Thái Oa Oa Phù kia, lập tức lướt qua cấm chế, ngự kiếm phóng lên trời, lao thẳng tới Kính Hà Long Vương.

Hai tay hấn vung lên, hai đạo bảo quang một xanh một vàng lần nữa bắn ra, nhanh như sao băng đánh về phía Kính Hà Long Vương, chính là rìu ngắn màu xanh cùng Ngũ Nhạc Sơn Hình Ấn.

Kính Hà Long Vương thấy cảnh này, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Cắm chế luân hồi phía dưới là y cùng người Địa Phủ hợp lực bố trí, dù chính y cũng không nắm chắc có thể ngăn cản, vậy mà Thẩm Lạc có thể thoát khốn ra!

Y mặc dù cảm thấy ngạc nhiên, nhưng cũng không bối rối, tay phải thôi động long đao màu xanh tiếp tục đối kháng Lục Hóa Minh, năm ngón tay trái thì mở ra, đầu ngón tay hiện lên kim mang, trước người lóe lên hiện ra một thanh đoản chùy màu vàng.

Đoản chùy dài nửa thước, toàn thân kim hoàng, đầu chùy vô cùng sắc bén, thân chùy uốn lượn, nhìn như sừng rồng, phẳng phát dùng sừng rồng luyện chế thành.

Thân chùy bao phủ một tầng kim quang mờ mịn, tản mát ra ba động linh lực dọa người, vượt xa phạm trù pháp khí.

Kính Hà Long Vương bấm niệm pháp quyết điểm một cái, đoản chùy màu vàng phát ra một tiếng huýt dài, kim mang đại thịnh.

Toa toa toa!

Thanh âm duệ khiêu chói tai vang lên, vô số chùy ảnh màu vàng to bằng miệng chén bắn ra, như mưa to cuồng dũng cuốn tới Thẩm Lạc, không chỉ số lượng nhiều, tốc độ càng cực nhanh.

Con người Thẩm Lạc co rụt lại, há miệng phun ra một ngụm pháp lực tinh thuần, lóe lên rót vào trong rìu ngắn màu xanh cùng Ngũ Nhạc Sơn Hình Ấn, hai bảo đại phóng quang mang, cùng vô số quang nhận đánh vào nhau.

Thanh âm phốc phốc không ngừng vang lên, rìu ngắn màu xanh chớp lôi quang liên tục, rất nhanh phát ra một tiếng gào thét, bị chùy ảnh màu vàng đánh nát, hóa thành vô số lưu quang phiêu tán.

Mà Ngũ nhạc sơn ảnh quanh Ngũ Nhạc Sơn Hình Ấn cũng run rẩy kịch liệt, trong chớp mắt cũng bị chùy ảnh màu vàng đánh tan, hiện ra thân ấn to bằng vại nước.

Mảng lớn chùy ảnh tiếp tục chen chúc đến, đánh vào phía trên. Trên bản thể Ngũ Nhạc Sơn Hình Ấn lập tức hiện ra từng vết chém giằng khắp nơi, linh

quang nhanh chóng trở nên âm đạm, nhưng vẫn như cũ ngoan cường ngăn trước Thâm Lạc.

Thâm Lạc thấy cảnh này, sắc mặt trầm xuống, vội vàng bấm niệm pháp quyết vung lên, Mặc Giáp Thuần lập tức bắn ra, ngăn trước Ngũ Nhạc Sơn Hình Ấn.

Thân thuấn đại thịnh thanh quang, chung quanh hiện ra một hư ảnh Huyền Quy, nhìn vững chắc không gì sánh được.

Vô số chùy ảnh màu vàng trút xuống, đánh trên Mặc Giáp Thuần, phát ra tiếng vang oanh minh dày đặc.

Mặc Giáp Thuần không hổ là pháp khí phòng ngự cực phẩm có mười hai tầng cấm chế, vô số chùy ảnh đánh vào phía trên, nó chỉ run rẩy kịch liệt, linh quang cuồng thiểm, nhưng cũng không tổn hại.

Thâm Lạc nhẹ nhàng thở ra, tay trái lập tức vung lên.

Ba đạo quang mang vàng bạc xám từ trên người hắn bắn ra, vòng qua mảng lớn chùy ảnh màu vàng, từ một phương hướng khác đánh tới Kính Hà Long Vương, chính là ba kiện thượng phẩm pháp khí Kim nguyên bảo, Ngân Ngọc Trác, còn có một phi luân màu xám.

Tay phải hắn cũng không nhàn rồi, lật tay lấy ra ba tấm Lạc Lôi Phù, đồng thời tế ra.

"Ầm ầm ầm" ba tiếng lôi minh vang lên, ba đạo lôi điện thô to hiển hiện, xé rách không khí, bổ về phía Kính Hà Long Vương.

Chương 555: Nghĩ cách cứu hoàng đế nhà đường (4)

Dịch: Vì anh vô tình

Nhóm dịch: Phạm Nhân Tông

"Tiểu tặc đừng quá cuồng vọng!" Trong mắt của Kính Hà Long Vương lóe lên sự giận dữ, quay đầu về phía ba tia sét, há miệng phun tới.

Một đạo long viêm màu vàng to cỡ thùng nước từ trong miệng y phun ra ngoài, trong đó còn kèm theo quang mang hắc lục sắc lạnh, quý dị không gì sánh được, cùng ba tia sét thô to đụng vào nhau.

Chỉ nghe "Xoẹt" một tiếng, ba tia sét như lửa gặp nước, lôi quang lóe lên vài cái, đã biến thành mấy sợi khói xanh, hòa vào hư không.

Mà tay trái Long Vương bấm niệm pháp quyết điểm một cái, vô số chùy ảnh màu vàng vôn dĩ đang đánh tới Thâm Lạc lập tức thay đổi phương hướng, đánh về phía ba kiện pháp khí.

Liên tiếp va chạm sau đó, ba kiện pháp khí cũng đều bị phá huỷ, vỡ vụn hết ra.

Sắc mặt của Thâm Lạc bình tĩnh, giống như việc pháp khí tổn hại, cũng không có chút nào tiếc nuối. Trong miệng hắn lầm bầm, trên hai chân ánh trắng tỏa sáng, quanh người còn hiện ra từng tia hào quang màu xanh lục, nháy mắt đã biến mất không thấy gì nữa.

Sau một khắc hắn bỗng xuất hiện ở mấy trượng sau lưng Kính Hà Long Vương, hai tay vung lên lần nữa.

Mấy trăm tấm phù lục dày đặc bắn ra, hóa thành từng tia sét, hỏa diễm. Nó hình thành một mảnh lôi điện biển lửa rộng mấy trượng, lao về phía Kính Hà Long Vương.

Dưới tình huống không có bất kỳ người nào phát giác, một thanh tiêu kiếm, kiếm quang âm đạm màu đỏ từ trong tay áo Thẩm Lạc bắn ra. Chính là Thuần Dương Kiếm Phôi, bạch ngọc sách lợi dụng cơ hội tiến vào trong lôi điện biển lửa, nhằm phía Kính Hà Long Vương bay đi.

Những Tiêu Lôi Phù, Liệt Hỏa Phù này dù một cái uy lực không lớn, nhưng khi một trăm tờ điệt gia cùng một chỗ, lại bộc phát ra ba động lôi hỏa dọa người.

Kính Hà Long Vương ngờ Thẩm Lạc vậy mà lại đột nhiên xuất hiện, bị lôi điện biển lửa hung hăng đánh trúng, thân thể lão đảo một chút, hộ thể quang mang cũng bị đánh tan không ít. Phía sau lưng lão càng bị bị bỏng một mảnh cháy đen.

Kính Hà long vương bỗng nhiên bị tập kích, long đao xanh biếc ngăn cản Lục Hóa Minh cũng xuất hiện một tia hỗn loạn.

Lục Hóa Minh đang cùng nó chính diện chống lại ánh mắt sáng lên. Hai tay y bấm niệm pháp quyết, Trảm Long Kiếm kim quang đại phóng, một đạo kim quang hình rồng từ thân kiếm bắn ra, quán chặt lấy Thương Long đao.

Cùng lúc đó, kiếm mang của Trảm Long Kiếm sáng ngời, một đạo kiếm mang hình trăng khuyết dài mười mấy trượng bắn ra, bỏ về phía cổ Kính Hà Long Vương.

"Các người muốn chết!" Kính Hà Long Vương giận tím mặt, tay phải sáng lên kim quang.

Bàn tay của lão trong nháy mắt hóa thành một vuốt rồng dữ tợn, thành linh bắt lấy Trảm Long Kiếm giữ chặt lại.

Lão lập tức há mồm phun ra một đạo long nguyên, lóe lên dung nhập vào trong đoàn chùy màu vàng.

Đoàn chùy màu vàng bùng lên kim quang, bộc phát ra âm thanh réo vang dọa người, sau đó lóe lên một cái rồi biến mất, chui vào trong lôi hỏa chi hải.

Gần như đồng thời, một bên lôi hỏa chi hải kim quang lóe lên, một đạo tàn ảnh màu vàng vô cùng nhanh bắn ra. Nó căn bản không cho Thẩm Lạc bất

kỳ giây phút nào để phản ứng, đánh vào lồng ngực của hắn, trong nháy mắt xuyên thủng qua.

Ngực của Thẩm Lạc ngực bị xuyên thủng một lỗ máu lớn bằng miệng chén, trái tim đã bị xoắn nát, máu tươi như mưa to trào ra.

Trên mặt của Kính Hà Long Vương lộ vẻ cười lạnh, ánh mắt đang muốn từ trên thân Thẩm Lạc dời đi, chuyên tâm đối phó Lục Hóa Minh.

Nhưng giờ phút này, trên thân Thẩm Lạc sáng lên ngân quang chói mắt, lỗ máu ngay ngực vậy mà trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa, lộ ra vẻ trơn bóng, ngay cả một chút vết thương cũng không có.

Tay hắn kết kiếm quyết, điểm một cái.

Trong lò hỏa chi hải bên cạnh Kính Hà long vương lóe lên xích quang chói mắt. Một thanh tiểu kiếm màu đỏ nhanh như điện bắn ra, phù một tiếng đâm vào vết thương cháy đen sau lưng Kính Hà Long Vương.

"Cái gì!" Mặt của Kính Hà Long Vương biến sắc, lập tức âm thầm vận yêu lực trong cơ thể. Bên ngoài thân kim hắc lưỡng sắc quang mang sáng chói bập bồng góc sặc, cơ bắp khắp thân rung động, phát ra âm thanh ong ong, ý đồ chân khai tiểu kiếm màu đỏ..

"Lên!" Pháp quyết trong tay Thẩm Lạc biến hóa liên tục, trong miệng khẽ quát một tiếng.

Hồng quang trên tiểu kiếm sáng rực, mảng lớn Hồng Liên Nghiệp Hỏa từ trên tiểu kiếm màu đỏ chen chúc ra. Nó hình thành một đoàn Hồng Liên hỏa diễm to bằng chậu nước rửa mặt, dung nhập vào cơ thể Kính Hà Long Vương.

"Hồng Liên Nghiệp Hỏa!" Trong mắt Kính Hà Long Vương hiện ra vẻ hoảng sợ.

Lúc trước trận chiến tại Kim Quang Hà thành Trường An, dù Thẩm Lạc tể ra Thuần Dương Kiếm Phôi, nhưng khi đó Thuần Dương Kiếm Phôi ôn dưỡng không lâu, uy lực còn yếu. Cho nên tuy Hồng Liên Nghiệp Hỏa có uy năng cường đại cũng không thể hiện ra được, mà Kính Hà Long Vương khi ấy chuyên chú lấy đi đầu rồng, không có lưu ý đến việc Thẩm Lạc có được lửa này.

Kính Hà Long Vương hét lớn một tiếng, toàn thân kim hắc quang mang bùng thả, hình thành cột sáng đen vàng dài mười mấy trượng. Đồng thời lão điên cuồng xoay tròn, cố hết sức muốn bức Hồng Liên Nghiệp Hỏa trong cơ thể ra.

Nếu là chính long thân, bằng vào pháp lực thâm hậu của lão, có lẽ có thể làm đến. Có điều Kính Hà Long Vương chỉ thu hồi đầu rồng của mình, đại bộ phận thân thể hay hồn thể, đều đang bị Hồng Liên Nghiệp Hỏa gắt gao khắc chế.

Hồng Liên Nghiệp Hỏa chẳng những không có bị bức ra, ngược lại vèo một tiếng dung nhập vào chỗ sâu nhất trong thân thể, Thuần Dương Kiếm Phôi cũng theo đó chui vào thân thể của Kính Hà Long Vương.

"Bạo!" Hai tay Thảm Lạc mở ra, kết một pháp ấn hình hoa sen, trong miệng hét lớn một tiếng.

Một tiếng bạo liệt trầm đục từ trong cột sáng đen vàng truyền ra, từng đạo Hồng Liên hỏa diễm từ đó bắn ra, làm cột sáng đen vàng thủng trăm ngàn lỗ.

Cột sáng đen vàng run rẩy kịch liệt, nhanh rồi phát ra một tiếng vang thật lớn, hoàn toàn tan vỡ.

Một đoàn hắc quang nhanh như điện từ đó bắn ra, hóa thành một đạo cầu vòng màu đen, mau chóng bay về phía xa.

Thảm Lạc phát tay triệu hồi Thuần Dương Kiếm Phôi, muốn ngự kiếm đuổi theo, nhưng cầu vòng màu đen kia tốc độ nhanh kinh người. Trong chớp mắt nó đã bay vụt ra bên ngoài mấy dặm, hẳn không cách nào đuổi kịp, đành phải dừng lại.

Một vệt kim quang từ bên cạnh bắn ra, hướng phía cầu vòng màu đen đuổi theo, lại là pháp bảo đoản chùy màu vàng kia.

Có thể bởi vì Kính Hà Long Vương bị thương, nên quang mang trên đoản chùy màu vàng ảm đạm, tốc độ kém xa trước đó.

Ánh mắt Thảm Lạc sáng lên, lập tức bấm niệm pháp quyết.

Túi càn khôn bên hông hấn bay lên, phun ra một đạo cầu vòng màu trắng, trong nháy mắt quán lấy đoàn chùy màu vàng.

Trong nháy mắt đoàn chùy ngưng kết một tầng băng tinh màu trắng thật dày, làm kim quang lần nữa trở nên ảm đạm, mà trong túi càn khôn bắn ra một cỗ hấp lực cường đại, gắt gao giữ chặt bảo vật này lại.

Tay phải của Thảm Lạc phát ra một cỗ lam quang bao lại đoàn chùy màu vàng, cố gắng giữ chặt bảo vật này.

Mà đoàn chùy màu vàng vẫn kịch liệt rung động, muốn tránh thoát sự giam cầm của Thảm Lạc.

Ngay lúc này, phía xa trên cầu vòng màu đen kim quang điên cuồng phát ra, một đạo thô to kiếm ảnh bổ xuống, trảm trên cầu vòng màu đen. Chém đứt nó gần nửa, một tiếng gầm thét thê lương từ bên trong truyền ra.

Nhưng cầu vòng màu đen vẫn ương ngạnh, tốc độ đột nhiên tăng lên mấy lần, trong nháy mắt biến mất ở phía xa chân trời.

"Hai tên tiểu tặc, mỗi thù bị chém hai kiếm này, chúng ta ngày khác lại tính!" Thanh âm đầy tức giận của Kính Hà Long Vương từ xa truyền lại, ngữ điệu trung khí không đủ, hiển nhiên bị thương cực nặng.

Kính Hà Long Vương chạy trốn, đoàn chùy màu vàng lập tức mất đi tất cả lực lượng, không giãy dụa nữa, bị túi càn khôn hút vào trong đó.

Thảm Lạc vội vàng phát động cấm chế trong túi càn khôn, bao lại đoàn chùy màu vàng tầng tầng bao. Sau đó hấn lại truyền âm phân phó cho Quý Tướng cẩn thận trông coi, lúc này mới yên tâm dừng tay, thân hình từ giữa không trung hạ xuống.

Quang mang của lục giác cấm chế chung quanh tế đàn giờ lại chớp động, đột nhiên phát ra một tiếng vang trầm thấp, sụp đổ, phiêu tán biến mất. Thân ảnh mấy người và thiếu nữ họ Lý từ đó hiện ra.

"Thảm công tử thật lợi hại, lại có Hồng Liên Nghiệp Hỏa trong tay, ngày sau nhất định thành tựu kinh người. Bạc h ngọc s ánh Nơi này liền giao cho người và Lục hiền chất, ta trước mang bộ hạ cùng hai vị này tiểu hữu rời đi." Thiếu nữ họ Lý đối với Thảm Lạc gật đầu, lập tức một tay ôm Đường Hoàng, tay kia phát ra một đạo bạch quang, cuốn Tạ Vũ Hân và Cát Thiên

Thanh, hướng phía quang môn màu trắng cách đó không xa vọt tới, chui vào trong đó, vậy mà dứt khoát rời khỏi.

Thân hình mấy người sau khi biến mất, quang môn màu trắng hơi chớp động, cũng nhanh chóng biến mất không thấy, giống như chưa bao giờ xuất hiện.

Thảm Lạc đang muốn thỉnh giáo Viên Thiên Cương có nên đuổi Kính Hà Long Vương, nào biết lão vậy mà dứt khoát rời đi, làm hắn không khỏi ngẩn người.

Nhưng lúc này, giữa không trung kim quang lóe lên, thân ảnh Lục Hóa Minh cũng từ giữa không trung rơi xuống.

Trên người y bạch quang kịch liệt ba động, nhanh chóng yếu bớt.

Mà bóng người mơ hồ phía sau y chớp động mấy lần, cũng biến mất không thấy.

Trên thân Lục Hóa Minh vờn quanh khí tức cực lớn nhanh chóng biến mất, trong vòng mấy lần hít thở đã khôi phục cảnh giới trước kia. Cả người "Bích" một tiếng ngã trên mặt đất, sắc mặt trắng bệch một mảnh, thân thể càng run lên lẩy bẩy giống bị bệnh.

Chương 556: Dựa thể tranh đấu

Dịch: Vì anh vô tình

Nhóm dịch: Phạm Nhân Tông

Người phải tự cẩn thận."

Sau đó, Thâm Lạc cầm trường kiếm, lấy ra hai tấm Thần Hành Giáp Mã Phù dán tại trên đùi.

Phù văn chỗ hai chân lập tức sáng lên, lá bùa cháy thành mảnh tro tàn quần quanh ở trên đùi hắn, thân hình tức thì xông ra ngoài.

Lục Hóa Minh sau lưng dựa vào một khối đá cả buổi, trên mặt mới khôi phục được mấy phần huyết sắc. Y lại ăn vào một viên kim hoàng đan, hai tay bắt một cái pháp quyết, bạc ch n gọc sách bắt đầu ngời xuống điều tức, nhưng một tia pháp lực còn sót lại trong cơ thể vừa mới điều động, thì một cỗ cảm giác mệt mỏi vô cùng mãnh liệt ập tới.

Y chỉ cảm thấy thiên địa trước mắt đều theo mí mắt của mình chậm rãi trầm xuống, thần thức dần trở nên mơ hồ, ngã chổng vó trên mặt đất.

...

Thâm Lạc một đường đuổi theo ra đi gân dậm, nhưng vẫn không thấy thân ảnh của Kính Hà Long Vương, chỉ có thể mơ hồ cảm nhận được long huyết khí tức trên thân của lão tản ra.

Nhưng cỗ khí tức này khác với trên người Ngao Hoằng, tràn đầy cảm giác âm lãnh tà ác.

Sau nửa canh giờ, Thâm Lạc đi tới một bãi bùn.

Hắn nhìn về phía trước, chỉ thấy trên mặt đất đều là nước bùn màu đen, vì không có nước nên đã bị khô cạn cứng lại, khắp nơi trên mặt đất còn có chi

chít vết tích nứt rạn.

Bãi bùn ở phía xa bị một tầng sương mù che mờ, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy một bóng ma màu đen to lớn.

Lông mày của Thẩm Lạc cau lại, mũi hơi nhú, ngửi được một mùi máu tươi nồng đậm.

Đúng lúc này, một tiếng gió gào thét bỗng nhiên vang lên, phía bên phải mặt đất một trận cát bụi khuấy động mà lên. Nó kèm theo một cỗ lực đạo cuồng bạo, quét ngang về phía Thẩm Lạc.

Ánh mắt Thẩm Lạc khẽ liếc, hai chân đạp mạnh đất, thân hình nhảy lên cao mấy chục trượng trên không.

Dưới thân hắn một đuôi rồng to lớn quét ngang tạo thành một trận "Ù ù" tiếng vang.

Thân hình Thẩm Lạc hạ xuống, một đạo kiếm quang đỏ ngầu bắn ra, lơ lửng dưới thân đỡ lấy hắn.

"Nguyệt Long, trọng thương như vậy, còn không thúc thủ chịu trói sao?" Thẩm Lạc ngự kiếm treo trên bầu trời, cầm trong tay Trảm Long Kiếm, tức giận nói.

"Rồng..." Đáp lại hắn, là một tiếng long hồng thanh âm bao hàm sự oán giận.

Kèm theo đó là một cỗ sương mù cuộn cuộn như khói màu đen, tựa như long tức dâng trào, chỗ hư không tiếp xúc lập tức sinh ra một cỗ khí tức suy bại mục nát.

"Ngu xuẩn mất khôn!"

Thẩm Lạc thấy thế, không khuyên can nữa, sau khi nói nhỏ một tiếng, hai tay nắm Trảm Long Kiếm, giơ cao khỏi đỉnh đầu. Tiếp đó hắn toàn lực vận chuyển công pháp Thuần Dương Kiếm Quyết, hướng phía trước chém xuống liên tiếp.

Chỉ thấy trên Trảm Long Kiếm sáng lên một đạo kim quang màu cam, một đầu long ảnh hiện lên trên đó. Ngay sau đó nó lập tức hóa thành một đạo

kiếm ảnh khổng lồ cao tới trăm trượng, vô cùng sắc bén, chiếu rọi khắp bốn phía sáng như ban ngày.

Thẩm Lạc chém một kiếm xuống, tựa như cơn cuồng phong, kèm theo thiên uy mãnh liệt, khuấy động lên từng trận gợn sóng mãnh liệt.

Làn khói màu đen và kim quang mũi kiếm vừa mới tiếp xúc, giống như băng tuyết gặp mặt trời, trong nháy mắt bị bốc hơi hòa tan. Đao kiếm quang kia thẳng tiến không lùi, rơi vào trên bãi bùn kia.

"Oanh" một tiếng vang thật lớn!

Một cỗ kinh phong vô cùng cường đại như hai đao kiếm khí, từ chính giữa kiếm quang phóng ra xa, làm sương khói mịt mờ tràn ngập bãi bùn đều bị đẩy ra, ở trung ương tạo thành một chỗ trống to lớn.

Trên khu vực này, xuất hiện một khe rãnh khổng lồ sâu hơn mười trượng, bên trong vẫn còn sót lại kiếm khí phóng lên tận trời, quấy đến hư không nơi đây đều có chút hỗn loạn.

Tại cuối khe rãnh, còn có một thân ảnh đang đứng, toàn thân loang lổ vết máu, chính là Kính Hà Long Vương.

Giờ phút này, lão đã trọng thương, lại không có sức tái chiến.

Thân hình Thẩm Lạc tiến về phía trước, dần rơi xuống, trường kiếm trong tay chỉ thẳng người, ánh mắt sắc bén.

"Không ngờ, ta mang theo vô tận lửa giận và oán hận trở về, vậy mà lại thua trong tay một đám mao đầu tiểu quý các ngươi, xem ra Đại Đường khí vận rất thịnh vượng." Kính Hà Long Vương đứng tại chỗ, không hành động gì, có chút buồn bã nói.

"Nghiệt Long, ngươi đã không còn đường trốn, còn không thúc thủ chịu trời, cùng ta về Đại Đường quan phủ để tiếp nhận thẩm tra xử lý?" Thẩm Lạc lạnh lùng nói.

"Tiếp nhận Đại Đường quan phủ bạc h ngọc sách thẩm tra xử lý? Chỉ bằng bọn chúng cũng xứng! Bản vương tại Quả Long Đài nhận qua một lần thương thủ chi hình, không phải sao? Lại còn muốn chém ta một lần nữa?" Kính Hà Long Vương cười lạnh nói.

*Thương thủ chi hình: Hình phạt chặt đầu @@

"Vậy không còn gì để nói nữa rồi." Ánh mắt Thẩm Lạc lạnh lẽo, tay cầm Trảm Long Kiếm giơ lên lần nữa.

"Đáng hận Thiên Đạo bất công, oan khuất khó kiện, thù hận khó báo... Tiểu tử, đây một chiếc đầu rồng, có gan cứ tới cầm, ha ha..." Trong mắt Kính Hà Long Vương hoàn toàn không có vẻ sợ hãi, vỗ trán của mình, cười như điên nói.

Thẩm Lạc thấy thế, trong lòng cũng hơi xúc động.

Nghiệt Long mặc dù tạo ra sát nghiệp không ít, nhưng khí phách này không phải ai cũng có.

"Xem khí phách của ngươi, cũng coi như một phương kiêu hùng, ta Thẩm Lạc bây giờ tuy chỉ là hạng người vô danh, nhưng ngày sau chắc chắn sẽ tạo ra sự nghiệp, hôm nay ngươi chết trên tay ta, tương lai cũng không tính bồi nhọ." Trong lòng Thẩm Lạc không khỏi dâng lên một cỗ hào khí, nói.

"Thiếu niên có ý chí, nhân gian từng có rất nhiều, nhưng có hùng tâm như thế, tương lai cũng tất không phải hạng người tầm thường, thôi thôi, đến chém a." Kính Hà Long Vương nhìn xem thần thái Thẩm Lạc lúc nói chuyện, trong mắt thoáng hiện một chút tán thưởng và thần sắc hâm mộ.

Thẩm Lạc nghe vậy ánh mắt chăm chú, không nói nữa, trường kiếm trong tay giơ cao, phi thân nhảy vào giữa không trung, muốn chém giết Long Vương.

"Thẩm đại ca, xin hãy dừng tay!"

Đúng lúc này, một tiếng la từ đằng xa vang lên, một bóng người hướng về phía bên này chạy nhanh tới.

Thẩm Lạc nghe thanh âm quen thuộc kia, trong lúc nhất thời có chút chần chờ, thu kiếm lại.

Ngay sau đó, trước người hắn một bóng người xinh đẹp phi thân rơi xuống, hình linh chính là Mã Tú Tú.

Nhưng trang phục của nàng không giống lúc trước, hôm nay nàng mặc một kiện trường bào tím đen, eo quần đai lưng ngọc, trên đầu tóc dài buộc lên cao. Nàng không còn hình ảnh nhỏ nhắn xinh xắn ngây thơ, ngược lại nhiều hơn mấy phần già dặn lẫm lẫm.

"Mã cô nương, người đây là..." Thẩm Lạc chau mày, nhưng trong lòng thầm suy đoán.

"Thẩm đại ca, hôm nay cầu người thả ông ta một lần, ngày sau mặc kệ cần bồi thường gì, ta đều nhất định thỏa mãn bạch ngọc c sá ch người." Mã Tú Tú hai tay ôm quyền, cúi người về phía Thẩm Lạc bái thật sâu.

"Mã cô nương, người làm gì vậy?" Thẩm Lạc hỏi.

"Tú Tú, người..." Kính Hà Long Vương khẽ gọi một tiếng, tiếng nói có chút ghen ngào.

Thẩm Lạc thấy vậy, suy đoán trong lòng nhiều càng thêm chắc chắn.

Chương 557: Bí mật năm đó

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Thảm đại ca, chỉ cần ngươi có thể tha cho người một mạng, ta nguyện ý tiết lộ bí ẩn Luyện Thân đàn mà ta biết." Mã Tú Tú nói xong, quỳ rạp xuống đất.

"Mã Tú Tú, ngươi quả nhiên cấu kết với Luyện Thân đàn." Thảm Lạc nghe lời ấy, lạnh giọng nói.

"Thảm đại ca, chỉ cần hôm nay ngươi hạ thủ lưu tình, thế nào cũng được, cho dù muốn ta lấy tính mệnh ra trao đổi cũng không tiếc." Mã Tú Tú cúi đầu thấp hơn, lại lần nữa nói.

"Không được..." Kính Hà Long Vương nghe vậy, lập tức kinh sợ không thôi.

"Ngươi và Kính Hà Long Vương rốt cuộc có quan hệ thế nào, vì sao phải làm như thế?" Sắc mặt Thảm Lạc âm tình biến hóa, nhin không được hỏi.

"Thảm đại ca, người là cha ruột ta, người nói ta có nên cứu không?" Mã Tú Tú lớn tiếng hỏi ngược lại.

Trong khi nói chuyện, nàng bỗng nhiên ngẩng đầu lên, trên mặt đã tràn đầy nước mắt.

Thảm Lạc mặc dù đã sớm suy đoán, nhưng nghe chính miệng Mã Tú Tú thừa nhận vẫn có chút chấn kinh. Hắn chẳng thể ngờ, Mã Tú Tú lại là con gái của Kính Hà Long Vương.

"Nghe rất khó tin đúng không? Nếu như không có những người kia làm ác, ta đại khái cũng sẽ dùng họ "Ngao" mà mọi người tôn sùng. Ta đại khái cũng sẽ là tiểu long nữ sinh trưởng tại long cung, không màng thế sự." Mã

Tú Tú thì thào nói.

Thẩm Lạc nghe có chút không hiểu, mở miệng hỏi: "Những người làm ác kia, lời này của ngươi là có ý gì?"

"Thế nhân chỉ biết cha ta sính cuồng nhất thời cực, không tuân theo ý chỉ Ngọc Đế, tự tiện sửa chữa canh giờ và số lượng mưa, vốn làm trái Thiên Đạo bị đẩy lên Quả Long Đài, ai lại đi truy tìm nguyên nhân phía sau việc này?" Mã Tú Tú hỏi.

Năm đó Kính Hà Long Vương đánh cược với Viên Thủ Thành, Thẩm Lạc trước kia đã biết, nhưng nghe Mã Tú Tú ngụ ý, việc này tựa hồ còn có ẩn tình khác.

"Mã cô nương, đến cùng có lời gì, xin ngươi nói cho rõ." Thẩm Lạc cau mày nói.

Mã Tú Tú đang tính nói, lại bị Kính Hà Long Vương ngăn cản: "Hay là để ta nói đi..."

Thẩm Lạc xoay chuyển ánh mắt nhìn qua Kính Hà Long Vương, Trảm Long Kiếm trong tay vẫn không buông lỏng nửa phần.

"Đó là chuyện hai mươi năm trước, ngay lúc đó Kinh Triệu phủ doãn Mã Ôn Lễ sinh ra một thứ nữ, tên là Uyên Nhiên, tài mạo song toàn, ở trong Trường An thành rất nổi danh..." Ánh mắt Kính Hà Long Vương nhìn ra xa, tựa hồ nhớ lại chuyện cũ.

Dưới y thuật êm tai, Thẩm Lạc nghe được chuyện khác hoàn toàn với chuyện bói toán đánh cược lúc trước.

Năm đó, Đường Hoàng Lý Thế Dân một lần ra ngoài lên núi săn bắn, trở về phủ Kinh Triệu doãn Mã Ôn Lễ tạm nghỉ, gặp được vị Nhị tiểu thư Mã gia tài mạo song tuyệt kia, lúc này bị tài mạo nằng chính phục, tán thưởng không thôi.

Vì lấy lòng quốc sư đương triều Viên Thiên Cương cùng thế lực khổng lồ Viên gia sau lưng, Đường Hoàng tự tác chủ trương hợp tác nhân duyên hai nhà Mã - Viên, hứa hôn vị Mã nhị tiểu thư cho Nhị công tử Viên gia Viên Thanh tài hoa có một không hai ở kinh thành.

Lúc ấy toàn bộ Trường An thành đều xem là một chuyện tốt châu liên bích hợp, người người ca ngợi.

Nhưng không ai rõ, vị Mã nhị tiểu thư kia vào một lần du lịch bên sông trượt chân rơi xuống nước, được Kính Hà Long Vương huyền hóa thành hình người cứu, hai người đã sớm vừa gặp đã yêu.

Chỉ là trở ngại Nhân Thần, Kính Hà Long Vương vẫn không đem lễ vật đến cầu hôn, lại không ngờ bị Đường Hoàng chặn ngang một cước, biến thành cục diện khó xử này.

Mã nhị tiểu thư trở ngại lễ giáo, mặc dù có tình thâm với Kính Hà Long Vương, lại bất đắc dĩ nghe lời, bị phụ thân cưỡng bức gả cho Viên gia Nhị công tử.

Đến lúc biết được người thương sắp bị gả làm vợ người khác, Kính Hà Long Vương không thể tìm được, lúc hai nhà Viên Mã gióng trống khua chiêng chuẩn bị cử hành hôn lễ, y phần nộ cướp cô dâu, đoạt Mã nhị tiểu thư về Kính Hà long cung.

Nguyên bản hai nhà Viên Mã, thậm chí quan phủ Đại Đường đều chấn động, muốn tiến đánh Kính Hà long cung, lại bị Viên Thanh ngăn trở.

Viên Thanh nghe được từ Mã nhị tiểu thư, biết hai người là lưỡng tình tương duyệt, đồng thời đã tư định chung thân, nên nhịn đau thu hồi thiệp mời, thành toàn cho hai người.

Đáng tiếc vị Nhị công tử tài hoa kinh người này, cũng là người si tình, mặc dù nhịn đau tác thành cho bọn họ, nhưng trong lòng từ đầu đến cuối nhớ mãi không quên Nhị tiểu thư, cuối cùng tưởng niệm thành tật, buồn bực sầu não mà chết.

Sự tình nếu chỉ đến đây, vậy cũng chỉ là một trận bi kịch yêu mà không được. Nhưng chuyện phát sinh phía sau, khiến sự tình ly hôn này đi theo một kết cục khác.

"Ta cùng Uyển Nhiên kết hôn xong, qua một đoạn thời gian coi như an ổn, đó đại khái cũng là thời gian vui sướng nhất trong đời ta. Sau đó, Viên gia chủ Viên Thiên Cương, vì báo thù cho chất nhi Viên Thanh, cố ý huyền hóa thành người bói toán Viên Thủ Thành, kích ta tới đánh cược, cuối cùng giả tá Ngụy Chỉnh chém giết ta." Kính Hà Long Vương càng nói càng nhanh,

thần sắc cũng càng thêm xúc động phần nộ.

"Người nói Viên Thủ Thành là Viên Thiên Cương biến thành?" Thẩm Lạc cau mày hỏi.

Lúc trước hắn đã từng nghe Trình quốc công nói qua việc này, quan phủ Đại Đường cũng rất nghi hoặc thân phận Viên Thủ Thành. Chỉ là thân phận người này thực sự quá mức thần bí, Kính Hà Long Vương bị chém đầu xong, lão cũng giống bốc hơi khỏi nhân gian, từ đây không thấy tung tích gì nữa.

"Không phải hắn còn có thể là ai, có năng lực bói toán như vậy, lại giỏi điều khiển lòng người?" Kính Hà Long Vương cười lạnh nói.

"Sau đó không lâu, mẫu thân sinh ra ta, chỉ là phụ thân đã bỏ mình, chúng ta liền bị đuổi ra khỏi Kính Hà long cung, may mắn được bằng hữu cũ phụ thân cứu trợ, mới sống sót. Đáng tiếc, lúc ta bảy tuổi, mẫu thân ta cũng buồn bực mà chết, cuối cùng vẫn không thể chờ đợi đến lúc một nhà chúng ta đoàn viên." Mã Tú Tú nện một quyền xuống đất, nước mắt rơi lã chã.

Thẩm Lạc cẩn thận lắng nghe, trong lòng mặc dù cũng đau buồn theo, vẫn nói ra:

"Cho dù người muốn báo thù, cũng nên đi tìm hai người Viên Thiên Cương và bệ hạ, vì sao lại giận chó đánh mèo tiến đánh toàn bộ Trường An thành, dẫn đến sinh linh đồ thán, uổng mạng người vô tội?"

"Vô tội? Năm đó Viên Thanh vừa chết, có bao nhiêu bách tính Trường An tụ tập hai bên bờ Kính Hà, không ngừng ném đá xuống sông, ngày đêm không ngừng chửi mắng cha mẹ ta? Khi phụ thân ta bị Ngụy Chinh chém đầu, lại có bao nhiêu bách tính Trường An vỗ tay khen hay, đốt lửa ăn mừng? Ngay trong bọn họ còn có ai nhớ được, phụ thân ta chường quản Kính Hà nhiều năm, một mực sóng nước không ngừng, gió êm biển lặng, hưng vân bố vũ, từ trước tới giờ không dám lười biếng chút nào, mới che chở bọn hắn mưa thuận gió hoà, ngũ cốc được mùa?" Mã Tú Tú đột nhiên từ dưới đất đứng lên, lớn tiếng chất vấn.

Thẩm Lạc nghe vậy, trong lúc nhất thời cũng không biết cãi lại như thế nào.

"Bọn hắn đều là ngu dân vong ân phụ nghĩa, chết chưa hết tội." Mã Tú Tú tựa hồ còn chưa hết giận, tức giận mắng.

"Mã cô nương, dù người nói không sai, nhưng những chuyện kia đã qua hai mươi năm, thời gian hai mươi năm này có bao nhiêu sinh mệnh mới ra đời ở trong Trường An thành, bọn hấn thậm chí còn ở trong tã lót, căn bản không biết phong ba năm đó, bọn hấn có tội tình gì?" Thẩm Lạc thở dài một tiếng, nói.

"Tội bọn hấn là không nên sinh ra ở Trường An thành tràn ngập tội ác này!" Ánh mắt Mã Tú Tú phát lạnh, oán niệm khó hiểu nói.

Chương 558: Quy trần mà đi

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Kính Hà Long Vương nhìn thấy nữ nhi như vậy, ánh mắt khẽ run lên, trong mắt lóe lên một vòng quang mang dị dạng, toàn bộ tinh khí thần giống như trong nháy mắt tụt xuống, thân hình cũng không còn thẳng tắp nữa.

"Tú Tú, vi phụ sai rồi..." Y thở dài một tiếng, nói ra.

Mã Tú Tú nghe vậy, lông mày nhíu lại nhìn về phía y, khó hiểu hỏi: "Phụ thân làm sai chỗ nào?"

"Làm phụ thân, ta không thể cho ngươi bất kỳ thứ gì, lại cho ngươi một lòng cừ hận này, ta đã sai, sai không hợp thói thường." Y giơ tay lên nhẹ nhàng vuốt ve một sợi tóc của Mã Tú Tú, ánh mắt nhu hòa nói.

"Phụ thân, người đang nói cái gì? Người không sai, chúng ta đều không sai, sai là bọn hắn." Mã Tú Tú nghe xong, sắc mặt đột nhiên cứng đờ, lui lại hai bước, la lớn.

Tay Kính Hà Long Vương dừng lại giữa không trung, trên mặt nổi lên thần sắc thương cảm.

Mã Tú Tú không muốn tranh luận với y, nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn về phía Thảm Lạc, nói: "Thảm đại ca, ngươi mau thả chúng ta đi thôi. Ân tình hôm nay, ta nhất định vĩnh viễn không quên, ngày sau chắc chắn hoàn lại gấp trăm lần."

"Ta có thể không giết hắn." Thảm Lạc thu kiếm lại sau lưng, nói.

Mã Tú Tú nghe vậy, lập tức đại hỉ, đang muốn lên tiếng nói cảm ơn, lại nhìn thấy Thảm Lạc khoát tay áo, ngăn trở.

"Ta có thể không giết hấn, nhưng không thể thả hấn đi. Lần này quỷ hoạn làm loạn Trường An, tạo thành tôn hại nghiêm trọng Âm Dương lưỡng giới, ta không có quyền để hấn rời đi, mọi chuyện hãy để Địa Phủ cùng quan phủ Đại Đường định đoạt đi."

Thẩm Lạc nói xong, lấy ra một cuốn sách lụa màu đen, bàn tay chà một cái, liền làm nó nát ra.

Theo sách lụa màu đen hóa thành tro tàn, một tầng khói đen từ đó sinh ra, hóa thành một vòng xoáy màu đen không ngừng xoay tròn.

Không bao lâu, một khuôn mặt ngựa xích hồng từ trong vòng xoáy nhô ra, ngay sau đó mới là chân và thân thể gã.

Thẩm Lạc thấy Câu Hồn Mã Diện xuất hiện, đang muốn tiến lên chào hỏi, lại nhìn thấy gã đi qua một bên, đưa tay bóp một cái pháp quyết, điếm tới vòng xoáy màu đen.

Theo từng tia từng sợi pháp lực rót vào, vòng xoáy màu đen vốn nên tiêu tán kia lại không lập tức biến mất, mà một chiếc giày quan màu đen cũng từ đó ló ra.

Sau đó, một bộ quan bào đỏ thẫm chói mắt xuất hiện, đúng là Chung Quỷ cũng tới.

"Bái kiến hai vị tiên bối." Thẩm Lạc lập tức ôm quyền nói.

"Không cần đa lễ, ngươi làm rất tốt." Chung Quỷ khoát tay chặn lại, nói.

Nói xong, ánh mắt của gã chuyển động, nhìn về phía Kính Hà Long Vương, trong hai mắt loé lên quang mang màu vàng nhạt.

Một cỗ uy áp vô hình ép xuống, nhất thời làm thân thể Kính Hà Long Vương chùng xuống, cơ hồ té lăn trên đất. Về phần Mã Tú Tú bên cạnh, càng tê liệt ngã trên mặt đất, không cách nào đứng dậy.

"Nghiệt Long lớn mật, ngươi biết tội của ngươi chưa?"

Chung Quỷ quát một tiếng chói tai, tựa như kinh lôi nổ vang bên tai, khiến cho tâm thần Thẩm Lạc cũng run lên bần bật.

"Tôi cũng được, sai cũng được, đều do một mình ta gánh chịu, hết thầy không quan hệ đến Tú Tú." Kính Hà Long Vương nói như vậy, cố nén một ngụm máu ứ, chậm rãi đứng thẳng lên.

Ở trước mặt con gái, làm phụ thân sao có thể khúm núm?

Chung Quỳnh nghe vậy, kim quang trong đôi mắt dần ảm đạm, cổ áp lực vô hình kia cũng theo đó tiêu tán.

"Nếu biết sai, cùng ta trở về Âm Ti. Lần này ngươi tạo sát nghiệp, nhiễu loạn Âm Dương, nên nhập Vô Gian Địa Ngục, chịu đau khổ vô gian luân hồi." Ánh mắt Chung Quỳnh ngưng tụ, nói.

"Giam cầm dưới Hồng Liên Nghiệp Hỏa kia hai mươi năm, ta đã chịu đủ cừu hận cùng thống khổ tra tấn, lại vào Vô Gian Địa Ngục kia cũng không thể coi là khổ. Nếu Uyển Nhiên đã không có ở đây, ta tiếp tục sống cũng chỉ tiếp tục thêm cừu hận mà thôi, sao không để hết thầy về với với bụi, đất về với đất, tiêu tán đi thì tốt hơn?" Ánh mắt Kính Hà Long Vương thăm thẳm nhìn về phương xa, tựa hồ lại thấy được nữ tử mỹ lệ dịu dàng hiền lương năm đó.

Chung Quỳnh nghe vậy, ánh mắt hơi trầm xuống, vậy mà cũng không nói gì.

"Tú Tú, tương lai ngươi còn rất dài, đừng cừu hận nữa, về sau phải sống cho tốt." Kính Hà Long Vương đỡ nữ nhi dậy, buồn rầu nói.

"Phụ thân..." Mã Tú Tú mơ hồ đoán được thứ gì, có chút thất kinh kêu lên.

Kính Hà Long Vương chỉ lắc đầu cười với nàng, bắt lấy cổ tay của nàng.

Tiếp theo một cái chớp mắt, nơi bụng Kính Hà Long Vương sáng lên một đạo quang mang, dọc theo Nhâm mạch một đường hướng lên, ven đường không ngừng có quang mang thu nạp tới, lúc hội tụ đến chỗ mi tâm, trở nên hết sức sáng tỏ.

Chỉ thấy cả người y như bốc cháy lên, toàn thân "Vù" một cái, cháy lên một ngọn lửa màu đen, cả người bắt đầu bốc cháy kịch liệt.

Y nắm lấy tay Mã Tú Tú, từng cỗ lực lượng nóng rực không gì sánh được thẩm thấu vào, tiến nhập vào trong cơ thể của nàng.

"A..."

Mã Tú Tú nhin đau không được gào thét, làn da trên thân nứt nẻ ra từng khúc, hiện ra tầng tầng đôm vảy.

"Đùng" một tiếng vang giòn!

Một viên long châu tuyết trắng lớn chừng quả đấm từ chỗ mi tâm Kính Hà Long Vương tách rời ra, theo âm thanh vỡ vụn.

Vô số long nguyên tinh thuần như đom đóm từ trong long châu vỡ vụn phiêu tán ra, ở giữa không trung tụ tập thành một đầu ngân hà tuyết trắng, vọt tới mi tâm Mã Tú Tú.

"Phụ thân..."

Mã Tú Tú thấy thân thể phụ thân hư hoá từng chút một, như tro tàn phiêu tán ra, đến khi bàn tay nắm cổ tay nàng cũng biến mất không thấy gì nữa, rớt cuộc không nhin được, gào khóc.

Cùng lúc đó, mi tâm của nàng truyền đến một cảm giác thiêu đốt kịch liệt, long nguyên không ngừng như giang hải chảy ngược vào thể nội nàng, khiến cho thân thể của nàng cũng tản mát ra quang mang tuyết trắng.

Trong miệng Mã Tú Tú không ngừng truyền đến thanh âm kêu rên thống khổ, cả người ngã trên mặt đất, giãy dụa run rẩy không thôi.

Thảm Lạc thấy thế, lập tức tiến lên, muốn đỡ nàng dậy.

Chỉ là tay của hắn vừa mới đưa qua, huyết dịch trong cơ thể mình cũng giống như sôi trào lên, toàn thân truyền đến một cảm giác khô nóng, một sợi long nguyên tuyết trắng từ trong Ngân Hà tách ra, chảy xuôi đến đầu ngón tay của hắn.

Đầu ngón tay Thảm Lạc tiếp xúc đến long nguyên, trong nháy mắt đạo ánh sáng kia lập tức đâm xuyên qua da, tràn vào trong cơ thể của hắn.

Rất nhanh, hắn cũng bắt đầu ngã xuống đất không dậy nổi, toàn thân kịch liệt co quắp.

Trong mơ hồ, hắn cảm nhận được máu trong cơ thể đang cùng long nguyên

chảy vào thể nội kia kết hợp lẫn nhau, giữa hai bên tựa như tương trợ cho nhau, không ngừng phun trào trong cơ thể Thẩm Lạc.

Pháp lực thể nội Thẩm Lạc được nguồn lực lượng này lôi kéo, tự vận chuyển, tốc độ nhanh chóng vượt xa lúc hẳn lúc tu luyện, trong lúc hoảng hốt, cảm giác tu luyện tựa như về tới trong mộng.

Chỉ là tốc độ nguồn lực lượng này va chạm thực sự quá nhanh, làm hẳn chịu đựng không nổi, cơ hồ thần thức muốn thất thủ.

Ý niệm suy yếu, tầm mắt của hẳn cũng biến thành mơ hồ, chỉ là trong mơ hồ nhìn thấy thân thể Mã Tú Tú trước mặt, trong một mảnh hào quang màu trắng gần như trong suốt trở nên càng ngày càng sáng, thân hình thon thả giống như kéo dài ra.

"Ngao..."

Nương theo một tiếng long ngâm rõ to, Mã Tú Tú triệt để rút đi hình người, hóa thành một đầu chân long lân phiến tối tăm, thể nội lại phát tán ánh sáng màu trắng, phóng lên tận trời, phá không bay đi.

Chung Quỳ ở một bên, im lặng nhìn xem hết thấy, cũng không xuất thủ ngăn cản.

Mà Thẩm Lạc bên chân y, đã hấp thu toàn bộ long nguyên còn sót lại, làn da toàn thân trở nên một mảnh đỏ bồng, thân hình thông khổ co quắp tại chỗ, nhìn tựa như một con tôm bị đun sôi.

"Đại nhân, tiểu tử này không sao chứ?" Câu Hồn Mã Diện thấy vậy lo lắng không thôi, nhin không được mở miệng hỏi.

"Yên tâm đi, hẳn đang đạt được cơ duyên to lớn... Chỉ là có chút kỳ quái, những long nguyên này tại sao lại tiến vào trong cơ thể hẳn?" Chung Quỳ nói, trong mắt cũng hiện lên vẻ nghi hoặc.

Chương 559: Mê man nửa tháng

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Huyết mạch hắc có gì đặc thù sao?" Câu Hồn Mã Diện sờ lên cằm, dò hỏi.

"Hắc thân phụ long huyết, cái này ta phát giác được, chỉ dựa vào cái này, long nguyên có lẽ sẽ tiến vào trong cơ thể của hắc, thế nhưng tuyệt sẽ không bình ổn giống tình huống trước mắt mới đúng." Chung Quỷ nhỏ một sợi râu, nói ra.

"Đại nhân, như thế này mà ngài gọi là bình ổn?"

Câu Hồn Mã Diện nhìn Thẩm Lạc ngã trên mặt đất, lặn tới lặn lui tựa như vùng vẫy giãy chết, không khỏi nuốt một ngụm nước bọt.

"Nếu tình huống bình thường, long nguyên tiến vào người thường, sẽ bị bài xích nghiêm trọng, thân thể lập tức nổ tung. Hắc lại có thể kiên trì đến tình trạng như thế, xem như rất không tầm thường đó." Chung Quỷ nói.

Nói xong, trong lòng của y không khỏi toát ra một ý niệm cô quái, những long nguyên này chẳng lẽ là Kính Hà Long Vương kia hữu tâm tặng cho?

Câu Hồn Mã Diện nhìn Thẩm Lạc, trợn tròn mắt, tự nhiên cũng nghĩ không ra.

"Địa Phủ còn có một đống lớn chuyện phải xử lý, ta đi trước một bước, người ở lại chiêu cố hắc đi." Chung Quỷ nói một câu, phiêu nhiên đi xa.

Câu Hồn Mã Diện thở dài, đi đến một bên yên lặng ngồi xuống, trơ mắt nhìn hắc lặn lộn trên mặt đất, một thân khí tức chậm rãi từ Ngung Hồn sơ kỳ tăng lên, cho đến liên tiếp phá hai tầng quan ải, tiến nhập Ngung Hồn hậu kỳ.

"A, tiểu tử thúì, lẩn lộn mấy vòng, có phải ta liền gọi ngươi một tiếng tiên bối không?" Câu Hồn Mã Diện kinh thần không thôi.

Chỉ là gã vừa vừa dứt, thân thể Thẩm Lạc đột nhiên ưỡn một cái, triệt để bất động nằm đó.

Trong lòng gã giật mình, vội vàng tiến lên kiểm tra một hồi, phát hiện Thẩm Lạc cũng không đáng ngại, chỉ ngất đi, lúc này mới yên tâm.

Thẩm Lạc cảm thấy chính mình tựa như rơi vào một loạn mộng dài đằng dặc, chờ hẩn tỉnh lại, người cũng đã về tới phủ đệ quốc công.

Mà lúc này, khoảng cách trận hỗn chiến kia, đã qua hơn nửa tháng.

Sáng sớm, một sợi nắng từ góc cửa sổ xuyên suốt vào, đánh vào trên mi mắt Thẩm Lạc, lông mi của hẩn khẽ rung động mấy lần, hai mắt chậm rãi mở ra.

Hẩn vô thức che con mắt lại, sau đó chậm rãi ngồi thẳng lên, đứng dậy xuống giường.

Đẩy cửa sổ ra, nhìn thấy cạnh cửa đứng đó hai thị nữ bộ dáng nhỏ nhắn xinh xắn, trong viện còn đứng không ít thủ vệ mang giáp, lông mày co lại một chút, dò hỏi: "Đây là nơi nào?"

"Tiên sư, ngài đã tỉnh? Nơi này là phủ quốc công." Một tỷ nữ lập tức thi lễ, nói.

Một người khác thì vội cáo lui một tiếng, nói là muốn đi thông tri Trình quốc công, sau đó chạy đi.

Thẩm Lạc vốn định hỏi thăm một chút tình trạng của những người khác, lại cảm thấy thị nữ trước mắt cũng sẽ không biết, liền đóng cửa phòng, quay người trở về bên cạnh bàn trong phòng ngồi xuống.

Ngồi xuống, Thẩm Lạc âm thầm vận chuyển pháp lực, đồng thời lấy thần niệm nội thị bản thân, thần sắc trên mặt lập tức biến đổi, cả kinh kêu lên:

"Pháp lực ta... Lúc nào?"

Lúc này hẩn mới phát hiện chính mình thành linh đã là tu sĩ Ngung Hồn hậu

kỳ, mà chuyện mình bị long nguyên quán thể, trong lúc nhất thời không thể nhớ lại.

Ngay lúc hấn đang kinh ngạc, cửa phòng bị gõ mở, bảy tám hạ nhân Trình phủ bung các loại món ngon mỹ thực hương vị đầy đủ bày ở trên bàn.

Thẩm Lạc đã sớm Tích Cốc kỳ, tự nhiên sẽ không cảm thấy đói khát, nhưng ngửi được mùi thơm những cơm canh này, vẫn không nhịn được thèm ăn nhỏ dãi, sau khi rửa mặt, liền ngồi xuống ăn như gió cuốn.

"Cọc cọc."

Sau một lúc lâu, nơi cửa đang mở đột nhiên truyền đến một tràng tiếng gõ cửa.

Thẩm Lạc quay đầu nhìn lại, liền thấy một nữ tử áo đỏ vóc người cao gầy, da như mỡ đông đang đứng cạnh cửa, ánh mắt vui vẻ đánh giá hấn.

"Tạ đạo hữu, mau vào ngồi." Khoé miệng Thẩm Lạc cười một tiếng, cũng không đứng dậy, trực tiếp chào hỏi mời nàng tiến vào.

"Nhìn bộ dạng người, đã hoàn toàn khôi phục?" Tạ Vũ Hân cũng không khách khí, vừa nói chuyện vừa đi vào, ngồi xuống đối diện hấn.

Thị nữ bộ dáng lanh lợi kia, đã sớm mang tới một bộ bát đĩa cho nàng.

Tạ Vũ Hân cũng không động bát đĩa, chỉ châm một chén rượu cho Thẩm Lạc, sau đó cũng rót cho mình, nâng chén kính Thẩm Lạc.

"Người làm cái gì vậy?" Thẩm Lạc hơi kinh ngạc nói.

"Tạ ơn Thẩm đại ca cứu mạng lúc trước." Tạ Vũ Hân từ đáy lòng nói ra, giờ ly rượu lên uống một hơi cạn sạch.

"Bát quá là tiện tay mà thôi. Lại nói, trước đó thương thế người cũng không nhẹ, làm sao khôi phục được nhanh như vậy?" Thẩm Lạc nghe vậy, vội khoát khoát tay, vừa cười vừa nói.

"Nhanh? Thẩm đại ca sợ là còn chưa biết, cách thời điểm chúng ta đi Âm gian giao chiến cùng Kính Hà Long Vương đã qua hơn nửa tháng rồi đó." Tạ Vũ Hân nhú mày lại, nghi ngờ nói.

"Cái gì? Người nói là, ta đã ngủ mê hơn nửa tháng?" Thẩm Lạc lập tức kinh ngạc đến ngây người, đối với chuyện này hẳn không hay biết chút nào.

Tạ Vũ Hân đang muốn trả lời, ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến một trận tiếng cười cỏi mở.

"Ha ha... Thẩm tiểu tử, người đã tỉnh, nếu không ta phải tìm tới Địa Phủ một chuyến. Lúc Câu Hồn Mã Diện kia đưa người trở về, nói không đến ba ngày người sẽ tỉnh, nào ngờ lâu như vậy?" Trình Giáo Kim từ ngoài viện đi tới, vượt qua bậc cửa đi tới bên cạnh bàn, ngồi xuống.

"Bái kiến Trình quốc công tiên bối." Thẩm Lạc cùng Tạ Vũ Hân đồng thời đứng dậy, ôm quyền thi lễ.

"Ngồi xuống đi, khách khí làm gì? Lần này quý hoạn Trường An, các người xuất lực không ít, đều lập công lớn." Trình Giáo Kim cười ha hả nói.

Thẩm Lạc cùng Tạ Vũ Hân nhìn nhau cười một tiếng, cũng đều ngồi xuống.

"Tiên bối, ta mê man lâu ngày, không biết tình huống trong thành thế nào?" Thẩm Lạc mở miệng hỏi.

"Các người đánh bại con Nghiệt Long kia, cũng làm thất bại âm mưu Luyện Thân đàn, những gia hỏa chủ đạo gây tai họa này bị trừ tận gốc, quý hoạn trong thành ngược lại không coi vào đâu, những ngày qua đã bị thanh trừ gần như sạch sẽ. Đa phần đất thành nam bị mất đã được thu hồi, chỉ là muốn an trí bách tính trở về, còn cần chút thời gian." Trình Giáo Kim nói ra.

"Vậy là tốt rồi... Đúng rồi, ngày đó Lục Hóa Minh cũng thụ thương không nhẹ, hiện tại hẳn thế nào?" Thẩm Lạc chợt nhớ tới một chuyện, vội vàng hỏi.

"Tiểu tử kia... Lần này thật sự là quá sính cường rồi, dưới tình huống đó lại dùng chiêu kia, thân thể tiêu hao quá mức lợi hại, hơi không cẩn thận sẽ thương tới căn bản đại đạo. Cũng may kịp cứu trở về, quốc sự tự mình xuất thủ, điều dưỡng chữa thương cho hắn, gạt bỏ tai họa ngầm thể nội, chỉ là đã bị rớt cảnh mà thôi." Trình Giáo Kim nghe vậy, trên mặt toát ra vẻ trách cứ, nói.

"Vậy hiện tại hắn nơi nào?" Thẩm Lạc hỏi.

Lại nói, Kính Hà Long Vương mặc dù bị Thẩm Lạc tự tay bắt, cuối cùng tự sát long nguyên mà chết, nhưng chân chính đánh bại y, vẫn là Lục Hóa Minh xuất lực nhiều nhất.

"Hai ngày trước hắn đã tỉnh, đến xem qua ngươi một lần, sau đó bế quan. Có vẻ, thực lực không vượt qua ngã cảnh trước đó, sẽ không xuất quan. Bất quá cũng không cần lo lắng, hắn vốn thiên tư tuyệt hảo, lần này ngã cảnh với hắn cũng chưa chắc là chuyện xấu. Ngược lại là ngươi, đột nhiên tăng lên hai tiểu cảnh giới, có thấy bất ổn gì không?" Trình Giáo Kim hỏi.

Chương 560: Tạm biệt

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phạm Nhân Tông

Thẩm Lạc nghe vậy, vô thức dò xét một chút bản thân, mới mở miệng nói:

"Không có gì đáng ngại, trừ có chút rã rời, cũng không phát hiện chỗ nào khó chịu."

"Lần này các người cứu được Đường Hoàng, bệ hạ cảm niệm ân trạch, sẽ có trọng thưởng. Bất quá trước mắt cần đánh giá chính thể chiến tôn cùng công tích, đều chưa hoàn thành, cần tốn chút thời gian mới ban bố xuống. Thẩm Lạc, lúc trước đáp ứng đưa người Nhị Nguyên Chân Thủy, đến lúc đó cũng sẽ cấp cho người..." Trình Giáo Kim gật đầu nhẹ, tiếp tục nói.

"Đa tạ bệ hạ, đa tạ tiền bồi." Hai người Thẩm Lạc vội vàng tạ ơn.

"Ai, quả nhiên là từ xưa anh hùng xuất thiếu niên, người và Hóa Minh đời này so với bọn ta lúc còn trẻ, đã chẳng thiếu gì, tương lai tiền đồ vô lượng à, ha ha..." Trình Giáo Kim đầu tiên là thở dài một tiếng, sau đó cười vang nói.

Thẩm Lạc nghe vậy, hơi cứng lại, trong lúc nhất thời không hiểu vị quốc công đại nhân này tán dương bọn hắn, hay là tán dương chính mình?

Ngồi một hồi sau, Trình Giáo Kim lại lấy danh nghĩa cá nhân mình, đưa cho mỗi người Thẩm Lạc cùng Tạ Vũ Hân một bình đan dược, sau đó cáo từ rời đi.

Tạ Vũ Hân cầm lấy bình thuốc nhìn thoáng qua, thấy trên đó viết ba chữ, trong mắt lập tức hiện lên một vòng sợ hãi lẫn vui mừng, mở miệng nói: "Lại là Đại Hoàng Đan do Khâm Thiên Giám Đan Khư Độc sinh ra, đây chính là đan dược thượng thừa tăng cường tu luyện."

Thẩm Lạc thấy thế, cũng vội vàng mở ra nắp bình, đổ đan dược ra quan sát tỉ mỉ.

Số lượng trong bình nhỏ có hạn, chỉ có bảy viên Đại Hoàng Đan, mỗi một khóa đều lớn như hạt long nhãn, vàng óng, tròn vo, mặt ngoài hiện ra một tầng quang trạch, tản mát ra trận trận hương khí dược thảo.

"Tiền bối lần này lấy tư cách cá nhân đã xuất ra đồ tốt khen thưởng như vậy, đoán chừng bệ hạ ban thưởng sẽ càng thêm trân quý." Thẩm Lạc cười hắc hắc, thu đan dược vào.

"Thẩm đại ca, lần này ta tới, thật ra là để nói lời từ biệt." Lúc này, Tạ Vũ Hân mới mở miệng nói.

"Tạm biệt, người muốn đi sao? Quan phủ còn chưa ban thưởng, gấp gáp rời đi làm gì?" Thẩm Lạc kinh ngạc hỏi.

"Thẩm đại ca, người còn nhớ ta từng nói với người, ta có một huynh trưởng trước kia bị gian nhân làm hại, thân hồn không còn trọn vẹn, đan điền bị hủy hết. Bây giờ lấy được bí thuật Luyện Thân đàn tu bổ thân hồn từ người, cũng từ quan phủ Đại Đường này đạt được một môn thi pháp chế tạo đan điền, nên muốn mau chóng trở về." Tạ Vũ Hân nhìn về phía Thẩm Lạc, chậm rãi nói.

"Thì ra là thế, đúng là nên nhanh chóng trở về." Thẩm Lạc gật đầu nói.

Tạ Vũ Hân nghe vậy, há hốc mồm, tựa hồ muốn nói gì, nhưng lại không mở miệng được.

"Làm sao vậy, Tạ đạo hữu, có lời gì người cứ việc nói thẳng, ta có thể giúp một tay, nhất định nghĩa bất dung từ." Thẩm Lạc thấy thế, trên mặt lộ ra một chút ý cười, hỏi.

Tay Tạ Vũ Hân giấu trong tay áo hơi nắm lại, chần chờ một lát, vẫn lắc đầu một cái, nói:

"Không có gì, chỉ là lần này đi về Vân Châu, đường xá xa xôi, không biết khi nào mới gặp lại. Khôi Thủy Vân Bội này tặng cho Thẩm đại ca, ngày sau nếu tới Vân Châu, có thể mang theo vật này đến Hiết Vân sơn trang tìm ta."

Thẩm Lạc nghe vậy, cũng không nghĩ nhiều, liền gật đầu đáp ứng, nhận lấy ngọc bội.

Tạ Vũ Hân thấy thế, ánh mắt chớp lên, tựa hồ có chút vui vẻ, lại tựa hồ có chút mất mát, chỉ là Thẩm Lạc cũng không chú ý tới.

Chờ nàng cáo từ rời đi, Thẩm Lạc cầm lấy khối ngọc bội còn mang theo một chút nhiệt độ cơ thể kia, bỗng nhiên cảm giác ra chút ý vị không hiểu, lập tức lộ ra vẻ lúng túng, lắc đầu không thôi.

Thu hồi miếng ngọc bội kia, Thẩm Lạc để hạ nhân dọn đồ ăn thức uống trên bàn, đóng cửa phòng lại, lấy từ trong ngực ra hai nhẫn trữ vật, đặt ở trên mặt bàn.

Hai nhẫn trữ vật này không phải của ai khác, chính là hai phần đồ Xích Thủ chân nhân cùng Đan Dương Tử lúc trước bị hấn chém giết.

Thẩm Lạc cầm lấy nhẫn trữ vật của Xích Thủ chân nhân trước, vận Cửu Cửu Thông Bảo Quyết, không bao lâu liền luyện hoá nó, tiện tay lau trên mặt nhẫn một cái, liền mở nó ra.

Trên nhẫn trữ vật sáng lên quang mang, từng đồ vật bên trong nổi lên, rơi vào trên mặt bàn.

Ánh mắt Thẩm Lạc đảo qua, bắt đầu đánh giá từng cái.

Hắn nhìn thấy đầu tiên là Ngũ Hoả Phiến lúc trước được Xích Thủ chân nhân sử dụng. Trên đó lông chim sáng rõ, màu sắc lại không giống nhau, nhìn tựa hồ do mấy loại lông vũ yêu cầm chế thành, tản ra trận trận ba động linh lực.

Ngón tay Thẩm Lạc lẳng không ấn xuống quạt lông, chậm rãi rút một tia pháp lực vào trong đó, trên mặt quạt lập tức thải quang đại tác, từng tầng cấm chế phù văn hiển hiện, thành linh có mười lăm tầng.

"Lại là cực phẩm pháp khí, nhiều hơn Ngũ Nhạc Chân Hình Ấn hai tầng cấm chế, đáng tiếc là Hỏa thuộc tính, tương khắc với công pháp vô danh của ta, sử dụng chỉ sợ uy lực sẽ suy yếu." Thẩm Lạc tự lẩm bẫm.

Nói xong, hắn buông Ngũ Hoả Phiến xuống, ánh mắt lại rơi vào trên một khối phiến lá dài mảnh màu xanh biếc.

Trên phiến lá kia là hoa văn dài nhỏ, nhìn không giống như một khối phiến lá hoàn chỉnh, giống như cắt từ mảnh lá cây nào xuống, toàn thân trong suốt như ngọc, mặt ngoài hiện ra một tầng quang mang ónh trạch như ngọc thạch.

Thẩm Lạc cầm mảnh lá kia, phát hiện vào tay hơi nặng, lúc lắc lư vẫn có cảm giác mềm dẻo, nhưng khi Thẩm Lạc rút pháp lực vào trong đó, trên phiến lá chỉ sáng lên một chút quang mang bên ngoài, cũng không có dị trạng gì, hiển nhiên cũng không phải pháp bảo đồ vật gì cả.

Nghiên cứu một hồi, Thẩm Lạc cũng không phát hiện điểm gì đặc biệt, đành phải thôi, lại xem xét những vật khác.

Trừ hai thứ đồ này, Thẩm Lạc còn tìm được trong nhẫn trữ vật một xấp lá bùa màu xanh và mấy chục tấm lá bùa màu tím, cùng ba bốn bình sứ bạch ngọc.

Lá bùa đều là Thanh Sương Chỉ cùng Tử Vân Chỉ, không có gì đặc biệt, bình sứ bạch ngọc kia cũng không tâm thường, tất cả đều là đan dược thượng thừa phẩm giai không kém Đại Hoàng Đan.

Trong đó ba bình Thẩm Lạc nhận biết, theo thứ tự là đan dược bổ ích tu hành cùng trị liệu thương thế. Chỉ còn lại một bình, bên trong còn sót lại ba viên đan dược, màu sắc hỏa hồng, phía trên có đường vân hỏa diễm, Thẩm Lạc chưa bao giờ thấy qua nó.

Bất quá, đan này người có một cỗ hương vị thiêu đốt kích thích, xem xét liền biết không phải đan dược bổ béo gì.

Trừ những vật này, trong nhẫn trữ vật cũng chỉ còn hơn hai trăm tiên ngọc, so với một tu sĩ Ngưng Hồn kỳ thực sự không tính là giàu có.

Thẩm Lạc thu hồi tất cả những vật này, sau đó luyện hoá nhẫn trữ vật Đan Dương Tử.

Hắn phát ngón tay qua nhẫn Đan Dương Tử, phía trên mặt nhẫn cũng theo đó hiện lên quang mang.

Đúng lúc này, thần sắc Thẩm Lạc bỗng nhiên biến đổi, lập tức che lại miệng mũi, thân hình lùi ra sau, đồng thời đưa tay ngưng tụ ra một đoàn

thủy dịch óng ánh, đánh về phía chiếc nhẫn kia.

Ngay sau đó, một cỗ khí độc màu xanh sẫm lập tức từ thân nhẫn lan tràn ra, vừa vặn bị đoàn thủy dịch kia bao trùm, không tiết ra ngoài.

Theo khí độc chảy ra càng ngày càng nhiều, đoàn thủy dịch bao khóa ở bên ngoài cũng theo đó bành trướng càng lúc càng lớn.

Sau một lúc lâu, khí độc trong nhẫn trữ vật phóng thích ra hết, thủy dịch đại cầu bao quanh cũng phồng lớn chừng vạc nước, run rẩy, nhìn tựa như lúc nào cũng có thể vỡ tan.

Chương 561: Chiến tướng Triệu Phi Kích

Dịch: Vì anh vô tình

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Quả nhiên là quý tu, trong nhẫn chứa đồ đều làm chút cơ quan." Thảm Lạc cười nhạo một tiếng, bàn tay chậm rãi nắm chặt.

Trên tầng thủy dịch lập tức sáng lên một tầng thủy lam quang mang, đồng thời theo động tác của Thảm Lạc từng chút một co vào, khiến khí độc tồn trữ ở trong nhanh chóng áp súc, cho đến khi nhỏ như nắm đấm.

Thảm Lạc đi đến trước cửa sổ, đẩy ra phía ngoài ném đi, một tay vừa bấm pháp quyết, một đầu Thủy Long lập tức bay thẳng lên không, ngậm chặt viên thủy cầu kia, bay lên cao trăm trượng.

Theo một âm thanh "Phanh" vang lên, trên bầu trời một đoàn khối màu xanh lá nổ bể ra dần phiêu tán theo gió, chỉ còn lại một chiếc nhẫn trữ vật từ phía trên rơi xuống.

Ánh mắt của Thảm Lạc ngưng trọng, trong nháy mắt vung lên, một đạo thủy thẳng kéo dài ra, kéo chiếc nhẫn kia lại.

Bàn tay hần lần nữa cầm lên, đưa pháp lực vào nhẫn trữ vật, vật phẩm giấu tại trong đó lần lượt hiện lên ở trên mặt bàn.

So với Xích Thủ chân nhân, vật phẩm cất giấu trong nhẫn trữ vật của Đan Dương Tử phong phú hơn nhiều. Đủ loại gồm mười mấy bình, chai lọ, hộp ngọc hộp gỗ cũng có ba cái, ngoài ra còn có hơn trăm tiên ngọc và một bản thư tịch cũ kỹ làm bằng da.

Ánh mắt của Thảm Lạc lướt qua tất cả vật phẩm, sau khi tra xét rõ ràng, thấy phía trên không tiếp tục bị động tay chân gì, mới bắt đầu xem xét từng vật.

Đầu tiên hắn cầm lên thư tịch cũ kỹ bằng da kia, cẩn thận đánh giá trên trang bìa lập tức cảm thấy da đầu hơi tê buốt. Do trên trang bìa của cổ tịch kia có thể mơ hồ thấy được khuôn mặt của một người, dường như do nguyên một gương mặt người bị lột da chế thành.

Mà tại trên mặt người, còn có sợi tơ màu đỏ thêu vài chữ to: "Bách Quỷ Uẩn Thân Đại Pháp".

Thẩm Lạc cảm thấy hiếu kỳ, mở ra tra xét một lần, thì phát hiện đây là một bộ tà điển công pháp giảng dạy cho quỷ tu, như thế nào luyện hóa Sát Quỷ hoà vào thân mình

Theo tu vi công pháp thu nạp càng ngày càng nhiều Sát Quỷ không ngừng tăng cường, dựa theo lý luận trong sách bạc h ngọc, chỉ cần có thể dung nạp bách quỷ trong người, sẽ có khả năng độ kiếp phi thăng.

Một khi thật có thể vượt qua thiên kiếp cực kỳ nguy hiểm kia, người đó có thể lập tức thoát thai hoá cốt, chuyển thành Quỷ Tiên. Bách quỷ trên thân kẻ đó cũng theo gà chó lên trời, được siêu thoát.

Thế nhưng người sáng lập bộ công pháp kia, giống như chính mình cũng không có làm được, thì đã bị Sát Quỷ phản phệ, cuối cùng tại trước khi chết ghi lại trong cuốn sách da người này.

Đan Dương Tử dường như cũng là nửa đường mới chuyển tu bộ công pháp kia, trên thân lão dung nạp Sát Quỷ, cũng chỉ có chút ít thôi.

Thẩm Lạc lại đi xem xét những bình lọ kia, phát hiện đại đa số trong đó đều là đan dược chữa thương, bên trong còn có mấy loại công hiệu tương đối đặc thù, là đan dược đặc hiệu nhằm vào một chút Âm Thi cổ độc.

Còn có một số là Tán Hồn Đan và Hóa Cốt Phấn, tất cả đều là độc dược kịch độc.

Sau khi Thẩm Lạc kiểm tra, cũng chỉ còn lại có ba cái hộp chưa mở ra, một trong số đó lại có chút quen mắt, hắn từ từ mở nó.

Nấp hộp vừa mở, Thẩm Lạc nhíu chặt mày lại, bên trong không phải vật khác, mà chính là song đồng quỹ mục của Huyền Kiêu. Bốn con người đều đã tán lớn, nhìn chăm chăm phía trên, bốn phía còn có vết máu sót lại, làm người ta có chút sợ hãi khi nhìn.

Thẩm Lạc khép lại nắp hộp, đang muốn buông xuống, chợt nhớ tới một chuyện, lập tức cầm lấy bộ "Bách Quỷ Uẩn Thân Đại Pháp" kia hướng phía sau lật xem. Hắn ở bên trong tìm được một đoạn nội dung độc lập, ghi nhớ nó lại

Sau đó, hắn thu hồi sách da người, đưa tay lên túi càn khôn bên hông chà một nhẹ, trong túi khói đen tuôn ra, thân ảnh Quỷ Tướng hiện lên lên.

"Tham kiến chủ nhân." Quỷ Tướng ôm quyền nói.

"Không cần đa lễ." Thẩm Lạc nhìn hắn gã mở miệng nói.

Quỷ Tướng đứng thẳng người, sau đó cầm một đoạn băng tinh màu trắng đưa tới, nói: "Chủ nhân, món bảo vật này ta giữ gìn ngài đã lâu, giờ nên trả lại cho ngài."

Thẩm Lạc nhìn qua băng tinh, lập tức nhớ lại, vật này chính là đoản chùy màu vàng ngày đó đoạt được từ trong tay Kính Hà Long Vương.

Hắn đưa tay tiếp nhận băng tinh, một tay nhẹ nhàng phát qua phía trên, băng tinh đông kết bốn phía lập tức bắt đầu tan rã. Nó lộ ra một đoản chùy màu vàng kim dài đến nửa xích.

Trên đầu chùy vô cùng sắc bén, thân chùy uốn lượn, không ngờ chính là lấy sừng rồng để luyện chế.

Thẩm Lạc vốn định lập tức ném thử luyện hóa vật này, nhưng thấy đến Quỷ Tướng đang đứng ở bên, mới giật mình nhớ lại chính mình chuyện cần làm. Hắn lập tức thu hồi đoản chùy màu vàng, chỉ vào hộp ngọc trên mặt bàn, mở miệng hỏi:

"Người có nhận ra vật này?"

Quỷ Tướng nghe vậy, quan sát tỉ mỉ trong chốc lát, trong mắt lập tức hiện lên vẻ ngạc nhiên.

"Xin hỏi chủ nhân, đây chính là một đôi Song Đồng Quỷ Nhãn?" Gã có chút chần chờ nói.

"Không sai, vật này đối với người chắc là có chút tác dụng?" Thẩm Lạc

hỏi.

"Hữu dụng, có tác dụng lớn. Thuộc hạ nếu có hai mắt này, ngày sau tu hành nhất định làm ít ăn nhiều. Còn có thể bảng vào thần thông của nó giúp ngài khắp xem xét bách quý, bảo đảm không để ngài bị quý vật che đậy." Quý Tướng vội vàng nói.

"Tốt, như vậy ta sẽ dạy ngươi một môn dung luyện chi thuật, giúp ngươi luyện hóa đôi quý mục này cho bản thân dùng." Thẩm Lạc nói.

"Đa tạ ân đức của chủ nhân, thuộc hạ nhất định hồ báo gấp trăm lần." Quý Tướng lại lần nữa ôm quyền nói.

Thẩm Lạc tâm niệm vừa động, bắt đầu lấy tiếng lòng thuật lại đoạn bí thuật mới vừa học được từ trong sách da người cho Quý Tướng. Người sau nghe được gật đầu liên tục, kích động vô cùng.

"Tốt, ngươi tự ghi lại khẩu quyết dung luyện này, mang theo đôi quý mục luyện hóa cho thật tốt." Sau một lát, Thẩm Lạc nói ra.

"Đa tạ chủ nhân."

Quý Tướng bái phục trên mặt đất, hai tay giơ cao, tiếp nhận quý mục, lại thật lâu không muốn đứng dậy.

"Làm sao vậy, còn có chuyện?" Thẩm Lạc dò hỏi.

"Không dám lừa gạt chủ nhân, lúc trước ta thân là du hồn, trí nhớ kiếp trước đánh mất hầu như không còn. Nhưng gần đây theo tu vi tăng lên, vậy mà mơ hồ có thể nhớ lại một số chuyện, như, tên của ta." Quý Tướng quỳ xuống đất nói ra.

"Ngươi là muốn dùng lại tên mình?" Thẩm Lạc hỏi.

"Còn xin chủ nhân thành toàn." Quý Tướng thỉnh cầu nói.

"Không sao, vậy ngươi tên là gì?" Thẩm Lạc lông mày cau lại, nói ra.

"Thuộc hạ tên là Triệu Phi Kích của Bạch ngọc sách, chính là một chiến tướng của tiền triều, sau khi chiến tử mới thành cô hồn dã quỷ." Quý Tướng ôm quyền nói.

"Triệu Phi Kích, danh tự rất có khí thế, không tệ." Thâm Lạc nhẹ gật đầu, cười nói.

"Đa tạ chủ nhân." Quỷ Tướng nghe vậy, lần nữa ôm quyền nói cảm ơn.

Thâm Lạc thu hồi Quỷ Tướng Triệu Phi Kích vào túi càn khôn, lông mày cau lại, có vẻ hơi do dự.

Nhưng sau khi suy nghĩ một lúc, hắn vẫn quyết định tuân theo ý nghĩ lúc đầu, tạm thời không mang toàn bộ "Bách Quỷ Uẩn Thân Đại Pháp" giao cho Triệu Phi Kích, chờ quan sát chút thời gian, mới quyết định.

Tiếp đó hắn lại liên tiếp mở ra hai hộp gỗ còn thừa lại, bên trong phân biệt đựng một cái linh đàng lớn như hột đào, một tấm phù lục da cáo.

Trong đó, trên linh đàng lớn như hột đào kia, khắc lấy hình dáng dị thú tai to cổ quái, mỗi lần lay động cũng có không âm thanh vang lên. Nhưng khi Thâm Lạc dùng pháp lực rót vào trong đó, lay động một lúc thì có từng trận "Đình đương" tiếng vang loạn minh.

Thanh âm kia có tính xuyên thấu cực mạnh, tựa hồ tác dụng quấy nhiễu thần hồn, bất quá linh đàng đẳng cấp không cao. Nó chỉ có cấp độ trung phẩm pháp khí, cho dù có thể nhiễu loạn người khác thần hồn, công hiệu cũng chẳng quá mạnh.

Về phần phù lục da cáo kia ngược lại là có chút ý tứ, phía trên hoàn toàn không có cấm chế, sau khi Thâm Lạc rót vào pháp lực vào, mặt ngoài lập tức sáng lên quang mang. Nó hóa thành một túi da nữ tử dung mạo xinh đẹp, mặc lên người có tác dụng dịch dung đổi hình, so với thủ pháp dịch dung của Tạ Vũ Hân thì tinh diệu hơn nhiều.

Có chút khuyết điểm là, phù lục da cáo này bộ dáng chỉ có một loại, không có khả năng tùy ý thay đổi, lại dùng nhiều lần, cũng sẽ có hao tổn. Và nó một khi tổn hại, thì không cách nào tu bổ.

Chương 562: Thác Thập Thiên Vương

Dịch: Vì anh vô tình

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Thảm Lạc mang những vật này cất kỹ, lại từ trong Lâm Lang Hoàn lấy ra mấy thứ đồ vật.

Theo thứ tự là một cái ô lớn màu đen, một thanh phi đao màu xanh lục, cùng một đoạn pho tượng mang giáp tay, có khắc đầu của một loại dị thú.

Ba món đồ này đều là từ trên người Lư Khánh, trong đó chiếc ô lớn màu đen có phẩm giai cao nhất, là một kiện cực phẩm pháp khí. Nó có mười lăm tầng cấm chế, sau khi luyện hóa có thể thôi động lực sĩ trên đó nâng lên bầu trời, lực phòng ngự không phải tầm thường.

Phi đao màu xanh lục và Thất Tinh Bảo Giáp, đều là trung phẩm pháp khí, công dụng như nhau, đối với Thảm Lạc không có ý nghĩa quá lớn. Hắn dự định sau đó tìm cơ hội bán đi, đổi hết thành tiên ngọc..

Thảm Lạc kiểm kê xong chiến lợi phẩm trong khoảng thời gian này, rất hài lòng đứng người lên đuôi lưng một cái, đang muốn mấy món pháp khí cao cấp đi luyện hóa.

Nhưng vào lúc này, trong đầu của hắn bỗng nhiên dâng lên một trận mê muội, một cảm giác buồn ngủ không thể kháng cự kéo tới, khiến cho hắn vô luận làm gì đều không thể ngưng tụ tinh thần.

Thảm Lạc bỗng nhiên lắc đầu, lão đảo đi vào một bên giường mình, trong thoáng chốc nhìn thấy gói ngọc đang nằm tại đầu giường. Trên nó đang tỏa ra ánh sáng màu trắng mờ lung, mắt hắn chợt tối đen, ngã gục xuống.

...

Trong lúc hoảng hốt, Thảm Lạc chỉ cảm thấy thân thể của mình càng ngày

càng nặng, hai chân như treo trên bầu trời không có chút sức, cả người không ngừng hạ xuống trong vực sâu hắc ám vô tận.

Hắn liều mạng huy động hai tay, muốn bắt lấy một vài thứ, lại vô pháp chạm đến, chỉ cảm thấy tốc độ hạ xuống càng lúc càng nhanh, nhanh đến chính mình thiếu chút nữa không thể thở nổi.

Cũng không biết trải qua bao lâu, tốc độ hạ xuống đột nhiên ngừng lại, hai chân cảm giác như lại được đứng trên đất bằng. Trong chớp nhoáng, trước mắt của hắn lại sáng lên một mảnh hào quang màu vàng chói mắt.

Hắn vô ý thức đưa tay che cặp mắt của mình, chợt cảm thấy trước người xuất hiện một đạo khí tức vô cùng to lớn.

"Là ai..."

Thẩm Lạc nhẹ giọng hỏi một câu, theo kim quang chói mắt, hai mắt chậm rãi mở ra.

Hắn vừa dứt lời, kim quang trước mắt dần giảm đi, tầm mắt cũng theo đó dần khôi phục như thường, lúc này mới thấy rõ cảnh tượng bốn phía.

Không ngờ chính mình lại về tới toà kim điện, lần nữa nhập mộng.

"Thời gian không nhiều lắm..." Lúc này, một thanh âm có chút thương cảm vang lên.

Thẩm Lạc lập tức nhìn về phía thanh âm vừa vang lên, chỉ thấy trên bảo tọa cao lớn, có một tên Kim Giáp Thiên Tướng đang ngồi. Nhưng nó cùng lúc trước có sự khác biệt, hiện giờ Thiên Tướng không còn là một bộ thi hài, mà là một thân thể sống sờ sờ.

Kim giáp trên thân không còn long đong, bảo quan kim sí trên đầu tung bay, râu đen trước ngực hơi rung nhẹ. Trên tay nó bung lầy tòa kim tháp mini kia, hai mắt uy nghiêm chăm chú nhìn hắn.

Thẩm Lạc vô ý nhìn thân thể của mình, bỗng nhiên giật mình, đầu óc không còn hỗn độn, trong nháy mắt chuyển thành tỉnh táo.

"Không phải hư ảo..." Hắn nhìn thấy quần áo phục sức và tay chân thân thể của mình đều là vật thật, cùng lần trước nhập vào huyền cảnh, hoàn toàn

khác biệt.

"Thần Tướng này thật chuyển thế sống lại?" Trong lòng Thẩm Lạc nghi ngờ, hỏi.

"Người không cần nghĩ quá nhiều, ta cũng không thật sự chuyển sinh, trước mắt người thấy, chỉ là một sợi tàn hồn của ta ở tạm trong di hài cảnh tượng thôi. Vốn muốn chờ người trưởng thành một phen bặt n gọc sắc h, ít ra sau khi chiến thắng Cự Linh Thân, sẽ cùng người giải thích những việc này, đáng tiếc thời gian không kịp..." Không biết Kim Giáp Thiên Tướng có thủ đoạn đọc suy nghĩ người khác không, hay là đoán được ý nghĩ của Thẩm Lạc, trực tiếp mở miệng nói ra.

"Tiền bối đến cùng là người phương nào, vì sao một mực cường điệu thời gian không còn kịp rồi, rốt cuộc là ý gì?" Thẩm Lạc nhíu mày hỏi.

"Ta chính là Lý Tịnh của Thiên Đình, thời gian của chúng ta cũng không nhiều, hiện tại có một số việc cần nói rõ cho người biết." Kim Giáp Thiên Tướng chậm rãi nói ra.

"Lý Tịnh? Thác Tháp Thiên Vương Lý Tịnh?" Thẩm Lạc nghe vậy, thần sắc khẽ biến, lúc trước mặc dù cũng có chút suy đoán, nhưng thật sự từ trong miệng lão đạt được đáp án, trong lòng vẫn cảm thấy khiếp sợ không thôi.

"Không cần kinh ngạc, lúc trước người cùng 36 Thiên Cương binh giao chiến chính là bộ hạ do ta quản lý, chuẩn xác mà nói, là một sợi thần hồn của bọn họ lưu lại. Chân thân của bọn họ, đã chết trận tại trong đại chiến dẫn đến sự hủy diệt của Thiên Đình." Giọng của Lý Tịnh có chút thê lương, chậm chậm nói ra.

Sau đó lão bỗng nhiên há mồm phun tới, một vệt kim quang từ trong miệng bay ra, ở giữa không trung quay tít một vòng, hóa thành một bản sách màu vàng.

Thẩm Lạc thấy lão lần nữa xuất ra bộ kim sách, lại nghĩ tới cảnh bị kim quang trong Thiên Sách trói buộc trước đó, vô ý lui về phía sau một bước.

"Người không cần khẩn trương, Thiên Sách này chính là thần vật Thiên Đình dùng để trấn áp thiên vận, năm đó tất cả mọi người tiến vào Thiên Đình, được thiên địa công nhận Thần Tiên, đều phải phong ấn một sợi thần

hồn tại trong Thiên Sách. Lúc trước tất cả Thiên Binh Thiên Tướng cùng người giao thủ, đều là thần hồn còn sót lại từ trong đó thả ra." Lý Tịnh thấy thế, nói ra.

"Nói như vậy, chẳng phải là tất cả tàn hồn Thần Tiên của Thiên Đình, đều có thể từ trong Thiên Sách này gọi ra?" Thẩm Lạc khó có thể tin nói.

"Người đoán đúng một phần. Thiên Sách trên tay của ta chỉ là một bộ tàn thiên, chiếm một phần rất nhỏ của nguyên bản Thiên Sách, cho nên bên trong thu nạp thần hồn cũng chỉ là số ít. Thế nhưng chỉ cần người nguyện ý, cũng có thể triệu hồi bọn họ ra. Chỉ cần người có thể chiến thắng bọn họ, thì có thể hấp thụ lực lượng còn sót lại trong thần hồn của bọn họ, từ đó thu được lợi ích to lớn." Lý Tịnh lắc đầu, giải thích.

"Nếu là thần vật trấn áp thiên vận, làm sao lại chỉ còn lại có một phần nhỏ tàn thiên?" Lòng mày Thẩm Lạc nhíu lại, chú ý tới điểm này, lập tức hỏi.

"Cái này... Ta cũng không rõ ràng. Ta cũng chỉ là một sợi tàn hồn mà thôi, ký ức cũng không hoàn chỉnh. Bạch ngọc sách Thiên Sách này là như thế nào phá toái, trong đầu của ta không có ký ức tương quan. Thậm chí nó làm sao rơi vào trong tay của ta, trấn áp tại trong tháp, ta đều hoàn toàn không nhớ rõ." Lý Tịnh tiếp tục nói.

"Vậy người đưa ta vào trong kim điện này, buộc ta cùng thần hồn Thiên Binh Thiên Tướng giao chiến, người dù sao cũng nên biết chứ?" Thẩm Lạc nửa tin nửa ngờ, tiếp tục hỏi.

Lý Tịnh nghe vậy, lông mày trên khuôn mặt màu vàng nhíu lên, tựa hồ là đang cố gắng nhớ lại điều gì.

"Liên quan tới việc này, đồng dạng không có ký ức. Ta chỉ nhớ rõ ta tựa hồ có một sứ mệnh, là đang đợi một người tới đây, sau đó ta nhất định phải làm như vậy." Sau một lát, Lý Tịnh vẫn lắc đầu, nói ra.

"Người người muốn chờ, chính là ta?" Thẩm Lạc hỏi.

"Ngay từ đầu, ta cũng không thể xác định, dù sao tu vi của người thực sự quá thấp. Nhưng người có thể liên tiếp chiến thắng nhiều Thiên Binh Thiên Tướng, cũng trong thời gian ngắn tiến giai Chân Tiên, ta đã bắt đầu tin tưởng. Người có tư cách trở thành người ta muốn chờ." Lý Tịnh ngữ khí bình tĩnh đáp.

Thâm Lạc nghe vậy, không khỏi có chút xấu hổ.

Hắn nếu không phải là tại gôi ngọc xuyên thẳng vào mộng cảnh, sao có khả năng chiến thắng tất cả Thiên Binh Thiên Tướng, đi được nửa đường sợ là chết không biết bao nhiêu lần rồi.

Chương 563: Kế hoạch Linh Sơn

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phạm Nhân Tông

"Tiền bối, năm đó đã xảy ra chuyện gì?" Thảm Lạc trầm ngâm thật lâu, mở miệng hỏi.

"Người nghĩ là cái gì? Là ma kiếp bộc phát, hay là Thiên Đình bị hủy diệt... Nói cho cùng, đó căn bản cũng chỉ là một việc." Lý Tịnh nói một nửa, dừng lại một lát, cười khỏ nói.

"Vây xin tiền bối kể rõ tình huống ma kiếp năm đó." Thảm Lạc nhú mày lại, nói.

Liên quan tới ma kiếp, bây giờ hẳn biết thập phần có hạn, đa phần đều là truyền thuyết mà hiện thực chưa trở thành sự thật, nếu có thể biết trước căn kẽ tình huống phát sinh ma kiếp, có lẽ trở lại hiện thực hẳn có thể ngăn cản.

Nghĩ như vậy, Thảm Lạc cũng có chút tự tin, người mà thần hồn Thác Tháp Thiên Vương chờ chính là hẳn.

"Trí nhớ của ta không trọn vẹn, cũng chỉ có thể nói cho người một chút chuyện ta biết, về phân chân tướng phía sau thế nào, cần chính người đi kiểm tra chấp vá." Lý Tịnh suy nghĩ một chút, mở miệng nói.

"Tiền bối cứ nói đừng ngại." Thảm Lạc vội nói.

"Đại chiến Thượng Cổ quét sạch Tam Giới kết thúc, Ma tộc chi chủ Xi Vưu chiến bại, bị chém đầu, đoạn tứ chi, phong ấn ma hồn, từ đây Tam Giới trải qua một đoạn tuế nguyệt coi như an ổn. Nhưng yêu ma họa loạn Tam Giới từ đầu đến cuối vẫn không chết, lại có một ít Ma tộc mưu toan mở ra phong ấn, dẫn Xi Vưu tái hiện nhân gian." Lý Tịnh kể lại.

Những chuyện này, Thảm Lạc ngược lại biết một chút, bất quá hẳn không

cắt ngang Lý Tịnh, để gã tiếp tục nói.

"Về sau, thiên địa bắt đầu xuất hiện dị động, địa mạch không còn vững chắc, các nơi nhân gian yêu nghiệt tràn lan, Tam Giới bắt đầu loạn tượng. Mặc kệ là thần phật Thiên Đình, hay là đại năng Địa giới, tất cả đều nhận ra mưa gió sắp tới. Thiên Đình cảm niệm ma kiếp bắt nguồn từ Ma tộc, cũng muốn giải quyết từ Ma tộc, thế là Ngọc Đế cùng Tây Thiên Phật Tổ Như Lai liên thủ, chế định một kế hoạch Linh Sơn." Lý Tịnh tiếp tục nói.

"Kế hoạch Linh Sơn?" Trong lòng Thẩm Lạc cảm thấy nghi hoặc.

"Kế hoạch Linh Sơn năm đó, người khẳng định biết, bất quá chỉ là thay đổi tên, gọi là "Tây Thiên thỉnh kinh"." Thấy thần sắc Thẩm Lạc khác thường, ánh mắt Lý Tịnh hơi trầm xuống, nói.

"Cái gì? Năm đó Huyền Trang pháp sư đi vạn dặm phía tây thỉnh kinh, chính là kế hoạch Linh Sơn?" Thần sắc Thẩm Lạc đột biến, cả kinh nói.

Việc này tại dân gian lưu truyền rất rộng, thậm chí có người viết đoạn truyền kỳ kinh lịch này thành thoại bản, cho nên Thẩm Lạc cũng không lạ cố sự chuyện năm sư đồ trái qua trái trở, cầu lấy chân kinh.

Chỉ là chẳng biết tại sao, năm đó sư đồ năm người bọn họ sau khi trở lại Trường An, chỉ ở trong Từ Ân tự tổ chức một hội đại hội thủy lục lớn chưa từng có, sau đó pháp sư Tam Tạng tuyên bố tiến vào trong Đại Nhạn Tháp phiên dịch kinh văn, từ đó cũng rất ít lộ diện.

Trong truyền thuyết, ba đồ đệ kia thần thông quảng đại, cũng theo đó mai danh ẩn tích, thế nhân không còn biết. Về sau rất nhiều người viết lại đoạn kinh lịch giống như sử thi kia, triệt để trở thành văn nhân bịa đặt, trong đó có bao nhiêu chân thực, còn chờ tra rõ.

"Người không biết chuyện này, cũng rất bình thường. Kế hoạch Linh Sơn năm đó, từ lúc định ra đã là một chuyện bí mật tại Thiên giới, người biết nội tình ít càng thêm ít, bao gồm Ngọc Đế, Phật Tổ, Thái Thượng Lão Quân, Quan Âm Bồ Tát, phật Di Lạc cùng Bồ Đề lão tổ, tổng số không hơn mười người. Thậm chí ngay cả sư đồ năm người lúc mới bắt đầu cũng không biết rõ tình hình." Lý Tịnh tiếp tục nói.

"Nếu bí ẩn như vậy, mục đích thực sự của bọn họ chắc cũng không phải là cầu lấy chân kinh?" Thẩm Lạc cau mày hỏi.

"Cũng không hoàn toàn, dù sao lúc ấy trong Đại Đường quốc cảnh, yêu ma quấy phá ngày càng nghiêm trọng, lòng người thế đạo cũng dần dần bị hỏng, mọi người cần Đại Thừa Phật Pháp độ hóa. Dù sao tâm cảnh một người biến hóa thành lòng người, tâm cảnh người một nước biến hóa thành nhân hòa, tâm cảnh người một giới biến hóa tức là vận thế Thiên Đạo. Nếu xu thế đại thế tốt, khí trọc thiên địa trọc có thể tự trừ khử, đại kiếp có thể hóa vô hình." Lý Tịnh lắc đầu, nói.

Nghe lời ấy, trong lòng Thẩm Lạc thâm than, trong thời đại mình sinh sống, Đại Thừa Phật Pháp đã lưu truyền cảnh nội Đại Đường, từng tòa phật môn chùa chiền khởi công xây dựng lên, tăng nhân truyền pháp hành tẩu trên thế gian giảng đạo, nhưng yêu ma quấy phá vẫn ngày càng nghiêm trọng.

"Dựa vào phật pháp độ hóa... Chớ nói phải hao phí bao nhiêu thời gian, chỉ nói chuyện thế nhân học pháp lễ phật, đã khó khăn thế nào?" Hấn không nhìn được mở miệng nói.

"Cho nên, đây chỉ là một phần kế hoạch Linh Sơn, về một phần khác, thì thả ra tiếng gió, nói ăn thịt Đường Tam Tạng có thể đoạt trường sinh tạo hóa, tu luyện vô thượng pháp lực. Dùng cái này làm mồi, dẫn dụ những yêu ma tâm hoài lén lút, âm thầm ả núp kia ra, từ đó hút gọn một mẻ, gạt bỏ úng kiếp phong hiểm." Lý Tịnh tiếp tục nói.

"Hảo thủ đoạn, không nói đến ở trong này có bao nhiêu đại yêu ẩn thế bị dẫn dụ ra, cuối cùng từng con đền tội, chỉ riêng thu Yêu vương thế hệ này là Tôn Ngô Không về phật môn, cũng đã là một chuyện tốt đẹp." Thẩm Lạc không khỏi tán thán.

"Không đơn giản như ngươi thấy. Đấu Chiến Thắng Phật vốn là năm đó Nữ Oa luyện thạch bổ thiên lưu lại Ngũ Thủ Thần Thạch biến thành, nó cũng không hẳn là Yêu tộc." Lý Tịnh lắc đầu nói.

"Vậy Tôn Ngô Không chính là do Thiên giới an bài?" Thẩm Lạc mơ hồ đoán được một chuyện.

"Không phải vậy hẳn làm sao có thể lọt vào mắt xanh Bò Đe lão tổ, được truyền thụ huyền công biến hóa? Ngươi hẳn nghĩ người thỉnh kinh chỉ có một mình Đường Tam Tạng? Bns. Kỳ thật không phải vậy, Tôn Ngô Không, Trư Ngô Năng, Sa Ngô Tịnh cùng Bạch Long Mã, toàn bộ bọn họ đều là người thỉnh kinh, mỗi một người giáng thế, đều là Thiên Đình cùng

Linh Sơn an bài." Lý Tịnh cười cười, nói ra.

Trong đầu Thẩm Lạc thoáng hiện linh quang, nhớ lại đủ loại ma luyện trên đường thỉnh kinh trong truyền thuyết, trong lòng lại dâng lên nghi hoặc:

"Thế nhưng, năm đó sư đồ bọn họ trên đường thỉnh kinh, gặp được không ít yêu ma, đều là toạ kỵ của Thần Phật hạ phạm biến thành, sao lại như vậy?"

"Thiên Đình cùng Linh Sơn lấy chuyện thỉnh kinh dẫn xuất yêu ma cản giết, đồng thời cũng ở một mức độ nào đó phân hoá bọn hắn, yêu ma làm sao không nhắm vào thủ đoạn Thiên Đình cùng Linh Sơn? Bọn hắn cũng tương tự, tích cực mê hoặc Tiên Chủng cùng Tây Thiên Phật Tử trên trời. Không ít kẻ đạo tâm không vững, bất mãn với Thiên Đạo chuẩn tắc, lúc này cũng lộ ra bản tướng." Lý Tịnh giải thích.

"Thì ra là thế. Thủ đoạn như thế có chút lợi hại, thế nhưng vì sao cuối cùng vẫn thất bại?" Thẩm Lạc bừng tỉnh đại ngộ, lại tiếp tục không hiểu hỏi.

"Cái này... Chỉ sợ không ai có thể nói được rõ ràng, chỉ có thể nói trong cõi U Minh tự có số trời. Sư đồ Đường Tăng thỉnh kinh trở về sáu, bảy năm sau, bao gồm các đại năng Trấn Nguyên Tử cùng Bồ Đề lão tổ, đều phát hiện Đại Thừa Phật Pháp chân kinh không thể độ hóa thế nhân, giữa thiên địa trọc khí tàn phá bừa bãi vẫn như cũ không thể thay đổi, kế hoạch Linh Sơn tuyên bố thất bại. Ở thời điểm này, còn xảy ra một chuyện khác, tình huống càng trở nên hồng bét." Lý Tịnh thở dài một cái, nói.

"Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?" Nghe gã nói kiểu này, tinh thần Thẩm Lạc càng thêm khân trương.

Chương 564: Năm đạo tàn hồn

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phạm Nhân Tông

"Một trận biến cố, dẫn đến một kiện chí bảo "Sơn Hà Xã Tắc Đồ" vỡ vụn, Đường Tam Tạng bởi vì bỏ mình, rơi vào luân hồi, chuyển thế đầu thai. Các đệ tử của hắn cũng đều tuân tự mang theo mảnh vỡ Sơn Hà Xã Tắc Đồ chuyển thế rời đi. Không có năm người thiên mệnh này tỉnh kinh, đối kháng ma kiếp càng trở nên không lạc quan, cuối cùng biến thành tình huống bây giờ." Lý Tịnh nói.

Thẩm Lạc nghe vậy, tự định giá thật lâu, hỏi:

"Ma kiếp cụ thể là khi nào và ở chỗ nào, làm sao bộc phát, những chuyện này ngài cũng phải nhớ kỹ chứ?"

"Liên quan tới chi tiết ma kiếp bộc phát, Thiên Đình vẫn lạc, cùng chúng tiên phạt chiến tử, ta không nhớ rõ, thậm chí ngay cả chính ta bị người nào giết chết, cũng không nhớ nổi." Lý Tịnh lắc đầu, nói.

"Nếu vậy tiền bối ngài, một chuyện trọng yếu cũng không nhớ rõ?" Thẩm Lạc chỉ biết im lặng nói.

"Không, chuyện trọng yếu nhất, ta vẫn luôn nhớ kỹ." Lý Tịnh phản bác.

"Chuyện gì?" Thần sắc Thẩm Lạc khẽ biến, hỏi vội.

"Năm đó kế hoạch Linh Sơn sở dĩ thất bại, chính là vì trong phong ấn Xi Vưu, trước khi ma kiếp bộc phát đã vụng trộm từ trong phong ấn phân ra năm đạo tàn hồn. Bọn hắn cũng đều đồng thời chuyển thế, trở thành dây dẫn nổ bộc phát ma kiếp sau này." Lý Tịnh chau mày, nói ra.

"Năm đạo tàn hồn này khi nào chuyển thế?" Thẩm Lạc trầm ngâm thật lâu, mở miệng hỏi.

Vấn đề này cực kỳ trọng yếu, nếu biết thời gian năm đạo tàn hồn này chuyển thế, trước đó hẳn chỉ cần báo sớm việc này cho quan phủ Đại Đường, mời bọn họ liên lạc Thiên Đình, liên hợp gia cố phong ấn, phòng ngừa tàn hồn chuyển thế, là có thể ngăn cản ma kiếp giáng lâm.

"Thiên Đình đến nay cũng không biết tàn hồn này phân hoá ra như thế nào, làm sao thoát khỏi nơi phong ấn, thời gian cụ thể thoát đi cũng vô pháp xác định. Bất quá căn cứ phân tích sau đó, có thể cùng thời gian với năm vị thiên mệnh thỉnh kinh chuyển thế." Lý Tịnh cho ra đáp án, lập tức khiến tâm Thẩm Lạc lạnh một nửa.

Hắn ở hiện tại, cách bọn Đường Tam Tạng chuyển thế đã qua gần trăm năm, cái này có nghĩa năm đạo phân hồn Xi Vuư kia đã chuyển thế từ lâu.

"Tiền bối, ngài có biết năm đạo tàn hồn kia chuyển thế thành người nào không?" Thẩm Lạc lập tức hỏi.

Trong lòng của hắn biết rõ, nếu có thể biết được thân phận của bọn họ, sớm diệt sát đi, là có thể ngăn cản ma kiếp giáng lâm.

Lý Tịnh nghe vậy, lông mày nhíu chặt, tựa hồ đang cố gắng nhớ lại cái gì.

Qua hồi lâu sau, gã mới mở miệng nói: "Ta chỉ nhớ được hai manh mối, là hai người trong đó. Một người giống như chuyển sinh đến Trường An thành, một người... Tựa hồ chuyển sinh đến Tây Vực."

"Bọn hắn tên là gì?" Trong lòng Thẩm Lạc vui mừng, lập tức hỏi.

"Ta chỉ nhớ mơ hồ, người Trường An thành kia... Là một nữ tử cổ tay sinh ra ấn ký hoa mai, mà người Tây Vực kia tựa hồ là một vị tăng nhân." Lý Tịnh nói.

"Cũng chỉ có những thứ này? Ngay cả tên của bọn hắn cũng không nhớ sao?" Thẩm Lạc truy vấn.

"Ta đã nói, ký ức tàn hồn ta bị thiếu, không thể nhớ kỹ tất cả chi tiết. Mà năm tàn hồn sau khi chuyển sinh kia, trước khi thức tỉnh đều không có ký ức Xi Vuư, chính bọn hắn cũng không rõ chính mình là ai, đợi đến lúc thức tỉnh mới có thể nhìn thấy chân ngã, tiếp theo hoàn thành sứ mạng của bọn hắn. Cho nên trước khi bọn hắn làm ra chuyện dị thường, ai cũng không

chú ý tới bọn hắn, vậy nên tin tức lưu truyền liên quan tới bọn họ cũng không nhiều." Lý Tịnh nói.

Thẩm Lạc nghe vậy, trong lòng thầm than một tiếng, một tòa Trường An thành to lớn, nhân khẩu đâu chỉ ngàn vạn? Muốn trong biển người mêhông này tìm ra một người cổ tay sinh ra ấn ký hoa mai năm cánh, nói nghe thì dễ?

Tây Vực cách đây xa xôi ngàn dặm, nhân khẩu mặc dù không bằng Trường An, diện tích lại gần như vô ngần, muốn trong khu vực rộng lớn này tìm ra một vị tăng nhân, độ khó càng không nhỏ.

"Liên quan tới tin tức Xi Vưu, người có thể đi Đông Hải Long Cung tìm Long Vương Ngao Quảng. Nếu hắn còn chưa chết, có lẽ có thể nói cho người thứ gì đó." Thấy Thẩm Lạc lâm vào suy nghĩ, Lý Tịnh tựa hồ nhớ ra cái gì đó, nhắc nhở.

Trong lòng Thẩm Lạc phiền muộn, lúc trước Ngao Hoàng đã nói long cung bị yêu ma công phá, cũng không biết còn có thể nhìn thấy lão Long Vương không?

Đúng lúc này, thần sắc Lý Tịnh bỗng nhiên xảy ra biến hóa, chỉ thấy trong miệng nhẹ tung vài tiếng, tay bóp một cái pháp quyết, chỉ lên không trung một cái. Một đạo hào quang màu vàng lập tức từ trong tay gã bắn ra, đánh vào Thiên Sách màu vàng lơ lửng giữa không trung.

Thiên Sách màu vàng run lên kịch liệt, mặt ngoài sáng lên kim quang loá mắt, hóa thành một tấm bảng màu vàng lớn mấy chục trượng, trên đó hiện ra lít nha lít nhít từng tên người viết bằng chữ cổ triện văn.

Những tên người này vạn vạn, tựa như vật sống, bên trong truyền ra trận trận sóng pháp lực mãnh liệt.

Thẩm Lạc đang kinh ngạc, trên Thiên Sách màu vàng kia đột nhiên có một chùm sáng màu vàng óng chiếu xạ ra, như một mảnh ánh đèn bắn xuống, bao phủ hắn vào trong.

Kim quang rơi vào trên người, trong nháy mắt Thẩm Lạc cảm thấy toàn thân cứng đờ, cái ót giống như bị vật gì đánh trúng, truyền đến một cảm giác ngọt ngọt.

Tiếp theo một cái chớp mắt, trong đầu của hắn vang lên một tiếng bèn nhọn không gì sánh được.

"A..."

Thẩm Lạc cảm thấy một cỗ đau đớn kịch liệt từ trong thần hồn truyền đến, toàn bộ đầu giống như bị vỡ ra, nhìn không được ôm lấy đầu, phát ra một tiếng kêu tê tâm liệt phế.

Từ trước đến nay, Thẩm Lạc từng trải qua đủ loại đau đớn, tự nghĩ chịu đựng đau đớn không tầm thường, nhưng đau đớn hôm nay hắn cảm thấy đại nạn trước đó chưa từng có.

Cũng may loại đau đớn này chỉ kéo dài mấy tức, liền biến mất không thấy.

Thẩm Lạc chậm rãi buông xuống hai tay, lúc ngẩng đầu lên, lại nhìn thấy một ít linh quang từ chỗ mi tâm mình chậm rãi bay ra, hóa thành một hư ảnh hình người giống mình như đúc, bay lên bầu trời.

Hư ảnh hình người này rời đi, trong nháy mắt

Thẩm Lạc cảm giác thần hồn của mình, tựa hồ bị phân ra một phần, nhưng loại cảm giác này lại thập phần vi diệu, giữa chúng tựa hồ tồn tại một loại liên hệ như có như không.

"Tiền bối, ngài đang làm gì vậy?" Thẩm Lạc hỏi.

Thần sắc Lý Tịnh không thay đổi, mắt điếc tai ngơ câu hỏi Thẩm Lạc, tay tiếp tục kết pháp quyết, đánh về phía Thiên Sách màu vàng.

Chỉ thấy hư ảnh Thẩm Lạc kia mờ mịt nhập không, bay vào trên bầu trời. Thiên Sách màu vàng chiếu ra hư ảnh, kim quang lóe lên, ngưng tụ thành hai chữ cổ triện lớn: "Thẩm Lạc".

Vãn tự đã thành, quang mang trên Thiên Sách màu vàng bắt đầu dần dần thu liễm, một lát sau liền khôi phục như lúc ban đầu.

Lý Tịnh đưa tay vẫy một cái, Thiên Sách màu vàng lập tức thuận phục bay ngược về, rơi vào trong tay của gã.

"Mặc dù không cách nào giúp người tiên lục, bất quá thần hồn của người đã

dung nhập vào trong Thiên Sách, tạm thời trở thành chương không giả Thiên Sách này. Bất quá muốn không chế Thiên Sách hoàn toàn, còn cần tìm mấy bộ tàn quyển Thiên Sách khác mới được." Lý Tịnh nói.

Thảm Lạc nghe vậy, trong lòng cũng không cảm thấy mừng rỡ, ngược lại có chút lo lắng.

Chương 565: Thiên Sách

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Tiền bối, không chế Thiên Sách này có ích lợi gì vậy?" Thâm Lạc trầm ngâm nửa ngày, mở miệng hỏi.

"Trong Thiên Sách thu nạp cơ hồ tất cả thần hồn Thiên Tiên, chỉ cần bọn hấn còn chưa chiến tử sa trường, người lấy thần hồn triệu hoán là có thể gọi bản thể bọn hấn tới, giúp người chém giết địch nhân. Người có thể thử một lần rồi hấn nói." Lời nói Lý Tịnh mang theo vài phần cổ vũ.

Thâm Lạc nghe vậy, lông mày hơi nhíu lại, cái này chẳng phải giống Khế Ước Triệu Hoán Phù của Địa Phủ sao?

Hấn đưa tay vẫy một cái, Thiên Sách màu vàng kia quả nhiên từ trên tay Lý Tịnh bay tới, lơ lửng trước người hấn.

Tâm niệm Thâm Lạc vừa động, đưa tay khẽ vỗ qua mặt ngoài Thiên Sách.

Phía trên Thiên Sách sáng rõ hào quang, một mảnh kim quang nồng đậm từ đó dâng lên, từng danh tự cổ triện hiển hiện ở trên đó.

Thâm Lạc nhắm hai mắt lại, một sợi thần niệm tiến vào trong đó, bắt đầu lấy lực lượng thần hồn cảm ứng phân hồn Thiên Tiên trong Thiên Sách.

Vừa cảm ứng, Thâm Lạc liền phát hiện trong Thiên Sách vẫn tồn tại không ít thần hồn phản ứng, tức là còn có một số Thiên Tiên chưa vẫn lạc. Tâm niệm hấn lập tức rơi vào một phân hồn trong đó, lấy lực lượng thần hồn khu động, ý đồ triệu hoán nó hiện thân.

Nhưng mà, khi lực lượng thần hồn hấn vận khởi, đạo phân hồn kia lại không phản ứng chút nào, chỉ lóe lên quang mang một cái rồi khôi phục bộ dáng lúc đầu.

Tâm niệm Thâm Lạc vừa động, lại thử câu thông một phân hồn khác, kết quả vẫn như cũ thất bại.

"Tiền bối, phương pháp triệu hoán này có bí quyết gì không, ngài còn chưa báo cho ta? Vì sao ta thử nhiều lần, đều không có kết quả." Liên tiếp thử mấy lần, hần chậm rãi mở hai mắt ra, hỏi.

"Phương pháp câu thông Thiên Sách hoàn toàn dựa theo thần hồn, ta cũng không giữ lại. Loại tình huống trước mắt, có thể là do Thiên Sách phân liệt, lực ước thúc Thiên Tiên đại giảm, liên hệ giữa những Thiên Binh Thiên Tướng này cùng thần hồn trên Thiên Sách, bị người mượn cơ hội này triệt để chặt đứt." Lý Tịnh suy nghĩ một chút, nói ra.

"Nếu vậy, Thiên Sách này chẳng lẽ đã biến thành phế phẩm?" Thâm Lạc kinh ngạc hỏi.

"Đây chỉ là suy đoán, cũng có thể là những Thiên Binh Thiên Tướng này trong đại chiến lúc trước đã bị trọng thương, dưới sự bắt buộc dĩ lựa chọn phong ấn bản thân. Dưới loại tình huống này, Thiên Sách cũng không thể triệu hoán bọn họ tới." Lý Tịnh tiếp tục nói.

Thâm Lạc nghe vậy, lông mày bỗng nhiên vậy một cái, trong lòng sinh ra một nghi vấn:

"Tiền bối, nếu Thiên Sách này phân liệt ra mấy phần, vậy chẳng phải những người khác cũng đang nắm giữ Thiên Sách. Nếu vậy, những người đó cũng đang triệu hoán Thiên Binh Thiên Tướng trên Thiên Sách, sẽ như thế nào?"

"Đây cũng là loại khả năng thứ ba ta muốn nói, những người khác trước người một bước, đã được những phần Thiên Sách khác, đồng thời lợi dụng lực Thiên Sách, đi trước nắm trong tay những Thiên Binh Thiên Tướng này. Kể từ đó, người tự nhiên không thể triệu hoán bọn hần." Trong mắt Lý Tịnh lóe lên vẻ tán thành, gật đầu nói.

"Đã hiểu." Thâm Lạc nghe vậy, nhẹ gật đầu, nói.

"Người cất kỹ Thiên Sách này, ngày sau tìm cách tập hợp đủ tất cả Thiên Sách, không chế lực lượng hoàn chỉnh. Khi đó cho dù gặp đại yêu cự ma cấp Thái Ất Chân Tiên, cũng có lực lượng chống lại." Anh mắt Lý Tịnh rơi

vào trên người Thẩm Lạc, chậm rãi nói.

Bộ dáng kia nhìn tựa như là trưởng bối căn dặn văn bối trong nhà, vừa một phần nhắc nhở, cũng là một phần truyền thừa.

"Tiền bối giúp ta tu luyện, lại truyền ta Thiên Sách, ngày sau muốn văn bối làm gì, mong tiền bối chỉ rõ con đường." Thẩm Lạc vung tay lên, Thiên Sách liền quay về, rơi vào chỗ mi tâm của hắn, lóe lên biến mất.

"Trong cõi U Minh số trời đã chỉ dẫn ngươi đi tới trước mặt ta, ngày sau cũng sẽ chỉ dẫn ngươi đi con đường kia, ta không có gì phải chỉ rõ cả." Lý Tịnh nói.

Nói xong, hào quang màu vàng trên thân Lý Tịnh bắt đầu dần dần phai nhạt, tựa hồ một thân lực lượng cũng đang dần dần biến mất, nhưng ánh mắt gã thủy chung bình tĩnh như nước.

Đúng lúc này, trong mắt của gã bỗng nhiên hiện lên một tia cổ quái, giống như rút cuộc nhớ ra cái gì, miệng há ra hớp lại nói một câu, nhưng không có nửa điểm thanh âm phát ra.

"Cái gì?" Thẩm Lạc lập tức tiến lên một bước, dò hỏi.

Lực lượng sợi phân hồn Lý Tịnh này, rút cuộc đi đến cuối con đường, đã không kịp nói ra câu nói kia, trên mặt của gã lộ ra vẻ chột hiệu, tiếp theo kim quang tiêu tán, biến thành một sợi mây khói.

"Tiền bối..."

Trong lòng Thẩm Lạc dâng lên một cỗ thương cảm không hiểu, nhịn không được thì thào kêu lên một tiếng.

Cùng lúc đó, hài cốt màu vàng trên bảo tọa cũng trong nháy mắt sụp đổ, hóa thành một mảnh bụi màu vàng, triệt để tiêu tán ra, chỉ còn sót lại tòa bảo tháp màu vàng nhỏ bé kia, rơi vào trên mặt đất.

Ánh mắt Thẩm Lạc chớp lên, vội vàng đi tới phía trước, nhặt kim tháp lên. Hắn nhìn tầng tầng thân tháp, trong lòng cảm thấy có chút nặng nề.

Đoạn đường này đi tới, hắn nhìn thấy càng ngày càng nhiều cảnh tượng tận thế, cũng đã trải qua càng ngày càng nhiều thế đạo gian nguy, đồng thời

học được càng ngày càng nhiều bản lĩnh, trên thân tựa hồ trong lúc vô hình cũng gánh vác càng ngày càng nhiều trách nhiệm.

Được phụ thân truyền thụ cho đạo phù lục, Mã bà bà truyền thụ bí quyết luyện bảo, các loại tiên pháp Phương Thốn sơn, bây giờ lại có Thác Tháp Thiên Vương này phó thác Thiên Sách, từng bước một để hắn trở thành Thâm Lạc hôm nay.

Hắn thu hồi kim tháp, ánh mắt lại xem xét bốn phía, chỉ thấy trong hư không chung quanh hiển hiện điểm điểm kim quang, như đom đóm sáng chói lên, lại giống như pháo hoa nhanh chóng tiêu tán ra.

Cùng lúc, trên không một mảnh hải vực rộng lớn vô ngần xanh thẳm, đang trời quang vạn dặm không mây.

Bỗng nhiên một thân ảnh to lớn vô cùng hiện lên ở trên không hải vực, âm ảnh khổng lồ của nó che khuất bầu trời, che phủ cả toà đảo lớn mấy trăm trượng dưới biển vào.

Thân ảnh to lớn kia bỗng nhiên mở ra hai cánh, rộng cỡ ngàn trượng, rõ ràng là một đầu cự điều Côn Bằng trong truyền thuyết.

Chỉ nghe trong miệng nó phát ra một tiếng gào thét thê lương không gì sánh được, linh vũ trên người nhanh chóng tróc ra từng mảng, hóa thành vô số lông vũ rải rác ra, bị cuồng phong thổi bay quanh phiêu tán trên bầu trời.

Linh vũ màu xám trắng kia rơi ra bản thể, còn chưa bay ra trăm trượng đã bắt đầu nhanh chóng hủ hóa, trên đó toát ra từng cỗ khói đen, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được, tiêu tán giữa thiên địa.

Côn Bằng mất đi linh vũ, thân hình bắt đầu nhanh chóng hạ xuống, trên nhục thân trần trụi bắt đầu bốc lên cuồn cuộn khói trắng, trong lúc nhất thời che phủ hơn mười dặm hải vực.

Nương theo một tiếng vang "Ầm ầm" thật lớn, Côn Bằng hạ xuống đập ầm ầm trên một toà đảo hoang, thân thể khổng lồ nằm ngang qua toàn bộ hòn đảo, nhưng đầu lâu cùng song trảo, thậm chí phần đuôi đều nằm ngoài hòn đảo, chìm ở trong nước biển.

Nhục thân Côn Bằng bốc lên từng cỗ khói trắng, làn da huyết nhục nó nhanh chóng mục nát, bốc hơi, rất nhanh chỉ còn lại một bộ khung xương

không lộ trắng hếu.

Lỗ trống dưới bụng khung xương, một mảnh hào quang màu vàng rớt cuộc tán đi một điềm quang trạch cuối cùng, hoàn toàn biến mất không thấy, ba đạo nhân ảnh từ nơi kim quang biến mất chậm rãi hiện ra thân hình.

Người chính giữa chính là Thâm Lạc, hắn vừa đứng vững, ánh mắt chuyên động, lập tức nhìn thấy cách chỗ mình không xa, đang đứng một nam tử anh tuấn mặc áo giáp kim lân, đầu sinh đoản giác cao chót vót.

Chương 566: Tam Thủ Giao ma hoá

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phạm Nhân Tông

"Ngao Hoảng..."

Thẩm Lạc vô thức muốn hô tên nam tử anh tuấn, chỉ là ánh mắt rất nhanh liền bị một bóng người ở nơi khá xa hấp dẫn qua.

Chỉ thấy dưới di cốt Côn Bằng đang đứng một nam tử khôi ngô mặc trường bào màu đen, đầu đội bát diện hắc quan, mái tóc dài màu đen rối tung sau lưng, trên thân không quần quanh ma khí như làn đầu nhìn thấy, lộ ra một khuôn mặt nam tử trung niên bình thường, chính là Tam Thủ Ma Giao kia.

"Thẩm huynh, cẩn thận..." Ngao Hoảng nhìn thấy hai người, lập tức mở miệng nhắc nhở.

Lúc nói chuyện, cổ tay y chuyển động, trong lòng bàn tay đã cầm một cây Phi Long Tại Thiên Thương, lách mình lao đến Thẩm Lạc bên này, chỉ là động tác hơi có vẻ trì trệ.

Thẩm Lạc nghe được một tiếng này, cũng vô thức lui về phía sau một bước.

Chỉ là sau khi hấn đứng vững, mới giật mình nhớ lại, mình bây giờ đã là tu sĩ Chân Tiên sơ kỳ, không còn yếu nhược như trước, nhịn không được cười khổ một tiếng, lắc đầu.

Bất quá, Tam Thủ Giao tên là Ngao Thanh kia, cũng không thừa cơ đánh lén, chỉ bóp bóp mười ngón tay, bày ra bộ dạng muôn giết tới.

Thần niệm Thẩm Lạc khẽ động, quét mắt nhìn bốn phía, lông mày bỗng nhiên nhíu lại, tựa hồ phát hiện cái gì.

Bất quá rất nhanh, hấn tập trung thần thức vào Tam Thủ Giao kia, không

chút kiêng kỵ dò xét gã.

Ngao Thanh tự nhiên cũng phát hiện Thảm Lạc dò xét, trong miệng hừ lạnh một tiếng, bát diện hắc quan trên đỉnh đầu đột nhiên sáng lên một tầng ô quang, như một thanh ô lớn mở ra.

Thần niệm Thảm Lạc rơi vào trên bát diện hắc quan, tựa như đụng vào trên một khối tán cây xoã tung, bị bắn ngược trở về.

Bát quá chỉ tiếp xúc một lát, hắc đã nhận ra một tia dị dạng.

"Hắc tựa hồ bị trọng thương, nguyên khí tổn hao nhiều." Ánh mắt Thảm Lạc sáng lên, đi tới gần Ngao Hoảng nói.

Nói xong câu đó, đồng thời hắc cũng phát hiện khí tức Ngao Hoảng bất ổn, sắc mặt tái nhợt, nhìn có vẻ nguyên khí tiêu hao không ít.

Ngao Hoảng nghe vậy, đôi mắt cũng sáng lên, ánh mắt nhìn chăm chăm Ngao Thanh, thả ra thần thức dò xét.

Sau một lát, thần thức y lập tức bị hắc quan trên đầu Ngao Thanh đẩy ra, không thể dò xét.

Đang lúc y có chút thất vọng, ánh mắt rơi vào trên người Thảm Lạc, trong mắt lại dâng lên mấy phần nghi hoặc, hỏi: "Thảm huynh, khí tức của ngươi?"

Thảm Lạc nghe vậy, nao nao, vô thức dò xét một chút, kết quả thần sắc trên mặt cũng biến đổi.

"Đây là có chuyện gì?" Hắc thành linh phát hiện sóng pháp lực trên người mình truyền ra, vậy mà chỉ có Đại Thừa trung kỳ.

"Thảm huynh, lúc trước ngoài kim tháp, cảnh giới của ngươi bất quá Xuất Khiếu kỳ mà thôi, sao hiện tại đã đến Đại Thừa trung kỳ?" Ngao Hoảng kinh ngạc không thôi hỏi.

Thảm Lạc trong lúc nhất thời cũng có chút thất thần, lại lấy thần thức xâm nhập dò xét đan điền của mình cùng mạch quanh thân, liền phát hiện bên trong tồn trữ pháp lực hùng hậu, căn bản không thể nào là Đại Thừa trung kỳ.

Trong lúc nhất thời hấn cũng không rõ chuyện gì xảy ra, đành phải quay đầu nói với Ngao Hoằng: "Ngày đó ta tiến vào trong kim tháp, trải qua một phen lịch luyện, đạt được một chút cơ duyên, cho nên mới có biến hóa này. Đúng rồi, ngươi có từng nhìn thấy những người khác không?"

Vừa rồi dò xét một phen, hấn phát hiện hòn đảo nhỏ này cùng vùng biển rất lớn chung quanh đều không có nửa điểm tung tích những người khác, mặc kệ là những yêu ma quỷ quái kia, hay là long cung thủy duệ, đều giống như bốc hơi khỏi nhân gian.

Bao gồm cả mấy người Bạch Bích cùng Thẩm Ngọc, tất cả đều không thấy bóng dáng.

Thẩm Lạc bỗng nhiên ý thức được cái gì, thần sắc trên mặt trở nên hết sức khó coi, đang muốn nghiệm chứng suy đoán của mình, lông mày bỗng nhiên vẩy một cái, đã nhận ra một tia khí tức dị dạng.

Đầu của hấn lập tức nghiêng qua bên phải, gần như đồng thời có một đạo hào quang ngấn màu đen, từ bên tai bắn nhanh qua, trên đó truyền ra âm thanh yếu ớt đến cực điểm, chỉ ít Ngao Hoằng cũng không phát giác nửa phần.

Mấy tức sau, hắc quang ngấn ngủi đánh vào hải vực phía sau, phát ra một tiếng nổ đùng, nổ tung lên một đạo thao thiên cự lãng cao gần trăm trượng.

Lúc này Ngao Hoằng mới phát hiện dị dạng, bỗng nhiên nhìn về phía Tam Thủ Giao.

Ngao Thanh khẽ nhếch miệng, thần sắc cổ quái, thì thào nói nhỏ: "Không ngờ lại né tránh kịp, chẳng lẽ là trùng hợp?"

Hai mắt Thẩm Lạc trầm xuống, lông mày nhíu chặt, quay người nhìn về phía Ngao Thanh, trong mắt tản mát ra một cỗ sát ý lạnh thấu xương.

"Thẩm huynh, cẩn thận chút, Tam Thủ Giao này là Chân Tiên cảnh, ma hóa xong công lực càng sâu. Hấn mặc dù thụ thương không nhẹ, dù ngươi đã là Đại Thừa trung kỳ, ngươi ta liên thủ cũng chưa chắc có năm thành tỷ lệ chiến thắng. Một khi sự tình có điều bất trắc, ta sẽ tìm cách ngăn cản hấn, ngươi tùy thời đào tẩu, chớ chần chờ." Lúc này, trong thức hải Thẩm Lạc bỗng nhiên vang lên thanh âm Ngao Hoằng.

"Yên tâm." Thâm Lạc không giải thích gì, chỉ đơn giản nói hai chữ.

Một bên khác, trong mắt Ngao Thanh chợt hiện lên một vòng hàn quang, tay dựng thẳng lên một chưởng, đột nhiên chém ngang tới Thâm Lạc.

Lúc sóng pháp lực trên thân gã vừa gợn sóng lên, Thâm Lạc đã phát hiện, công pháp Hoàng Đình Kinh âm thầm vận chuyển, đã sớm một bước điều động pháp lực trước.

Đến giờ phút này, rốt cuộc hẳn mới vững tin, tàn hồn những Thiên Binh Thiên Tướng kia dung nhập vào trong thân hồn của hẳn, đến một mức độ nào đó có ích lợi cực lớn với thân hồn hẳn, khiến cho thân thức của hẳn nhạy cảm hơn trước mấy lần.

Chỉ là còn không đợi hẳn hành động, Ngao Hoằng một bên đã lách mình tới gần ở trước người hẳn, trường thương trong tay ưỡn một cái, mũi thương chớp động hàn mang, ngay sau đó liền có một vết kim quang trường hà, như Giao Long xuất thủy bắn tới.

Chiêu chém ngang của Ngao Thanh bay ra mấy trượng, ô quang tăng vọt, ma khí quán quanh, trong nháy mắt hóa thành một đạo vòng cung to lớn, cùng trường hà màu vàng va chạm vào nhau, phát ra một tiếng âm vang rung trời.

Kim quang loá mắt cùng ma khí màu đen đồng thời nổ tung, dâng lên một đám mây màu đen khảm viền vàng.

Ngao Hoằng vừa sải bước ra, trường thương tiếp tục đâm tới, thân thương bỗng nhiên lắc một cái, liền có một vòng xoáy màu vàng to lớn nhộn nhạo lên, khuấy đám mây đen kia ra một lỗ thủng cự đại.

Thân hình y cũng theo sát nhảy lên phía trước, định xuyên qua lỗ thủng kia, phóng thẳng đến Ngao Thanh phía sau.

Nhưng vào lúc này, bên hông y bỗng nhiên xiết chặt, một đạo thủy thẳng màu lam như tinh thạch bỗng nhiên từ phía sau quán quanh tới, y còn chưa kịp phản ứng đã bị kéo một cái lui trở về.

"Thâm Lạc nguoi..." Ngao Hoằng đứng vững lại, trong lòng nghi hoặc, đang muốn lên tiếng hỏi thăm Thâm Lạc vì sao ngăn cản y, chợt nghe

"Tranh" một tiếng duệ minh từ phía trước truyền đến!

Chỉ thấy mây đen bị y đánh ra "Lỗ thủng" kia, đã triệt để tiêu tán, lộ ra hình dạng thật.

Đó rõ ràng là một vòng tròn màu bạc to lớn, vòng ngoài tròn mà cùn, vòng trong sắc bén, vừa rồi Ngao Hoảng nếu không rõ nội tình xông vào, giờ phút này chỉ sợ đã đầu một nơi thân một nẻo.

"Đa tạ..." Y nắm chặt trường thương trong tay, nói với Thẩm Lạc.

Chương 567: Thay bằng hữu báo thù

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Sức quan sát của người quả nhiên không tầm thường, lúc trước tránh thoát Tỏa Mệnh Phi Nhận của ta, chắc cũng đã sớm phát giác?" Ánh mắt Ngao Thanh vượt qua Ngao Hoằng, rơi vào trên thân Thảm Lạc, mở miệng hỏi.

Thảm Lạc cũng không giải đáp nghi vấn của gã, chỉ lạnh lùng nhìn xem, không nói lời nào.

Lúc này Ngao Hoằng mới phát hiện, Thảm Lạc bên cạnh biến hóa, chỉ sợ cảnh giới không chỉ đơn giản như vậy.

"Chuyện kế tiếp, giao cho ta đi." Thảm Lạc cười cười, vỗ vào vai Ngao Hoằng.

Nói xong, dưới chân hắn thoáng hiện ánh trắng, thân ảnh trống rỗng xuất hiện trước người Ngao Hoằng, lại lóe lên đã xuất hiện ở trước Ngao Thanh, giữa hai bên cách xa nhau bất quá mười trượng mà thôi.

Qua một hơi, ánh trắng dưới thân Thảm Lạc lại một lần nữa tứ tán ra, thân hình ngay sau đó đã đi tới bên người Ngao Thanh, nâng lên một chưởng vỗ tới đầu gã.

Ngao Thanh tựa hồ cũng không dự liệu được tốc độ Thảm Lạc nhanh như vậy, trong lúc vội vàng nâng lên một cánh tay, nắm quyền ngăn trước đầu.

Chỉ nghe một đạo chưởng phong gào thét tới, "Đùng" một tiếng vang trầm!

Ngao Thanh cảm giác có một cỗ lực đạo to lớn rót vào cánh tay gã, đánh cho cả người gã lão đảo lùi lại mấy bước, mới ổn định thân hình.

Ngao Hoằng thấy một màn trước mắt, trong mắt lập tức hiện lên vẻ khiếp

sợ, y lại lấy thần niệm dò xét Thẩm Lạc, phát hiện khí tức trên thân hẳn vậy mà phi tốc tăng trưởng, thành linh đã đến Đại Thừa hậu kỳ.

Không đợi y kinh hãi xong, thân hình Thẩm Lạc đã nhảy lên, lần nữa đánh về phía Tam Thủ Giao.

Ngao Thanh thấy thế, trong lòng cũng kinh ngạc không gì sánh được, gã đã sớm phát hiện khí tức dị dạng trên thân Thẩm Lạc trước cả Ngao Hoảng, cho nên ngay từ đầu cũng không lập tức xuất thủ công hai người, mà chờ mình ổn định thương thế mới tiên đánh.

Nhưng bây giờ xem ra, gã vẫn còn có chút chủ quan.

"Vị đạo hữu này, người ta xưa nay không cừu không oán, không bằng chúng ta đình chiến, tự mình rời đi, thế nào?" Ngao Thanh đưa tay vẫy, triệu hồi vòng tròn màu bạc về bên người, chủ động tránh chiến.

Ngao Hoảng nghe lời ấy, trong lòng hơi ngạc nhiên, dù Thẩm Lạc là Đại Thừa đỉnh phong, cũng rất khó để Tam Thủ Ma Giao này lựa chọn chủ động nhượng bộ lui binh như vậy, hẳn là gã đang cố ý lừa gạt?

Y vừa định truyền âm nhắc nhở Thẩm Lạc, liền nghe Thẩm Lạc mở miệng nói: "Người và ta đúng là không có oán thù, nhưng người và Ngao Hoảng tựa hồ thù hận rất sâu. Hẳn là băng hữu của ta, như vậy thù này, ta giúp hẳn báo."

"Hẳn là người cho rằng ta sợ người sao?" Ngao Thanh nghe vậy, mặt trầm như nước, lạnh lùng nói.

Thẩm Lạc chỉ khoanh tay, mỉm cười nhìn gã.

Ngao Hoảng một bên cũng kinh ngạc đến ngây người tại chỗ, căn bản không tưởng tượng được, Thẩm Lạc vì sao không những không tránh chiến, ngược lại muốn chủ động khiêu chiến.

"Hẳn là Thẩm huynh đã có đủ thực lực diệt sát Ma Giao?" Trong lòng Ngao Hoảng bỗng nhiên hiện lên một ý niệm, nhưng ngay cả mình cũng cảm thấy thực sự hoang đường.

Trong bụng Côn Bằng thời gian qua, y vẫn không ngừng nghĩ càn cù tu hành, vừa nỗ lực chống cự Côn Bằng ăn mòn hấp thụ, mặc dù không biết

đã qua bao lâu, nhưng có thể khẳng định là, tuyệt đối không đến mười năm tám năm.

Nhưng chính trong đoạn thời gian này, tu vi Thẩm Lạc phát sinh biến hóa long trời lở đất, cơ duyên gì lại nghịch thiên như vậy?

Không đợi y chỉnh lý suy nghĩ rõ ràng, phía trước đã bạo phát một tiếng nổ rung trời.

Chỉ thấy hai tay Ngao Thanh vung lên, vòng tròn màu bạc to lớn lơ lửng giữa trời cực tốc xoay tròn, rơi xuống đầu Thẩm Lạc. Trên đó tiếng thét đại tặc, từng đạo ngân quang bắn ra, như một lồng giam từ trên không rú xuống.

Thần sắc Thẩm Lạc không thay đổi, cổ tay chuyển một cái, lòng bàn tay thêm ra một thanh trường tiên màu đen, bỗng nhiên ném lên không.

Trên Lục Trần Tiên loé lên quang mang, chợt hóa thành một đoàn kiêu dương màu đen, đụng gãy một đoạn xương sườn Côn Bằng rồi bay vào không trung, va chạm cùng vàng sáng màu bạc kia.

"Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn!

Trong nháy mắt kiêu dương màu đen chạm đến vòng tròn màu bạc thì quang mang tăng vọt mấy lần, nuốt sống vòng tròn màu bạc kia vào, bên trong lập tức truyền ra một trận thanh âm va chạm kịch liệt.

Ngao Thanh nhìn chằm chằm đoàn ô quang giữa không trung, hai tay toàn lực thúc giục pháp quyết, thái dương đã có mồ hôi lạnh chảy xuống.

Bất quá sau mấy tức, lồng ngực gã đột nhiên chập chùng kịch liệt, "Phốc" một tiếng phun ra một ngụm máu tươi.

Ô quang trên bầu trời cũng theo đó nổ tung ra, Lục Trần Tiên bay ngược về, đã rơi vào tay Thẩm Lạc. Mà vòng tròn màu bạc kia cũng theo đó một lần nữa hiện ra bản thể, đã vận vẹo nghiêm trọng, hư hao đến không thể dùng được.

Ngao Hoảng thấy vậy, trong lòng cảm thấy kinh ngạc, lại dò xét Thẩm Lạc, mới phát hiện khí tức trên người hắn vậy mà trong chiến đấu không ngừng tăng trưởng, giờ phút này đã đến Đại Thừa hậu kỳ.

Ngao Thanh lau đi vết máu nơi khoé miệng, trong mắt muốn phun lửa giận, cô tay chuyển một cái, trong lòng bàn tay thêm ra một viên đan dược nhỏ xích hồng, phía trên mơ hồ có thể thấy được hư ảnh một đầu Giao Long nho nhỏ màu đen xoay quanh.

"Người đã muốn tìm chết, vậy ta tiễn người một đoạn đường." Nói xong, một tay y lấy viên đan dược thả vào trong miệng.

Ngay sau đó, trên mặt gã hiện lên vẻ thống khổ, tay che miệng khó khăn ho khan vài tiếng, một ít vết máu cùng đại lượng sương mù màu đen chọt từ giữa ngón tay phun ra ngoài, tràn ngập trên cả khuôn mặt gã.

Ngoài thân gã cũng theo đó sáng lên một tầng ô quang mờ lung, khí tức toàn thân lại bắt đầu nhanh chóng tăng trưởng.

"Thâm huynh, không tốt, tên kia đã ăn Nhiên Hồn Đan, trong thời gian ngắn chỉ ít có thể khôi phục gần Chân Tiên trung kỳ, người không thể nào là đối thủ của hắn, đi nhanh đi." Ngao Hoảng thấy thế, vội vàng nhắc nhở.

Thâm Lạc thấy thế, lông mày hơi nhíu lên, sau một phen suy tính, thu hồi Lục Trần Tiên trong tay.

"Khanh khách... Hiện tại muốn trốn, đã muộn." Ngao Thanh thấy thế, cho là hắn muốn ngưng chiến đào tẩu, trong miệng cười quái dị vài tiếng, nói.

Vừa dứt lời, quanh thân gã bắt đầu tuôn ra cuồn cuộn ma khí, thân hình trong ma khí nhanh chóng tăng vọt, phía trên làn da hiện ra từng mảnh vảy giáp màu đen, rất nhanh liền hóa thành một đầu Tam Thủ Ma Giao to lớn.

Ba đầu Ma Giao chập chùng lắc lư, trong sáu con người màu vàng to như đèn lồng toả ra vòng xoáy quang mang ô vàng, trong miệng bỗng nhiên gầm lên giận dữ, đồng thời há miệng cắn xuống Thâm Lạc.

Thân hình Thâm Lạc lù lù bất động, nhìn ba đầu lâu khổng lồ, một trái một phải một chính giữa, từ ba phương hướng khác nhau cắn tới, dần tới hư không chấn động không thôi, linh khí bốn phía cũng cuồn cuộn theo.

Ngao Hoảng thấy cảnh này, thần sắc kịch liệt biến đổi, muốn hiện ra chân thân Kim Long, thế nhưng khi ánh mắt của y rơi vào trên người Thâm Lạc, động tác cứng đờ, đúng là cứ thế ngậy người ngay tại chỗ.

Trong tâm mắt của y, sau lưng Thẩm Lạc chẳng biết lúc nào mờ mịt hiện lên một tầng sương khói mông lung, trong sương mù có kim quang lượn lờ, một đầu tiếp một đầu hư ảnh kim quang to lớn hiển hiện lên.

Sáu đầu cự tượng màu vàng song song liệt ra sau lưng, trên không thì xoay quanh sáu đầu trường long màu vàng, từng con ngẩng đầu nhìn trời, chiến ý dào dạt.

Trong lúc hoảng hốt, Ngao Hoảng thậm chí cảm thấy đứng trước người mình, không còn là một tu sĩ Nhân tộc, mà là một đầu hung thú tuyên cổ, toàn thân phát ra khí thế không yếu hơn so với Tam Thủ Ma Giao kia.

Chỉ thấy Ma Giao giết tới gần, hai mắt Thẩm Lạc bỗng nhiên ngưng tụ, hai đạo kim quang bắn ra, bước tới trước một bước, tay phải nắm tay ở bên, đột nhiên vung đánh về phía trước.

Một quyền ra, Long Tượng vang lên, Kim Long sau lưng xông tới, cự tượng màu vàng cũng dòn sức lao nhanh tới, cuốn theo thiên địa linh khí, tản ra uy thế huy hoàng đánh tới Tam Thủ Ma Giao.

Chỉ một thoáng, cả hòn đảo nhỏ giống như bị hại bức tường ánh sáng một đen một vàng chia cắt, chỗ va chạm âm thanh sấm sét đại tác, cả phiến thiên địa kịch liệt chấn động theo.

"Ầm ầm" bạo hưởng không ngừng, khung xương Côn Bằng còn sót lại bị nguồn lực lượng này băng tán, bắn ra bốn phía mặt biển.

Hòn đảo dưới thân ba người, cũng theo một tiếng oanh minh kịch liệt, từ chính giữa vỡ ra một khe rãnh to lớn vô cùng, tiếp theo nhanh chóng sụp đổ ra hai bên, phân liệt ra.

Chương 568: Tru sát Ma Giao

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Trong mắt Thảm Lạc loé lên tinh quang, thân hình bạo khởi, nhảy vào giữa không trung, một trọng quyền vung xuống. Thanh âm Long Tượng giao minh lần nữa vang lên, một cỗ thiên uy huy hoàng từ trên trời giáng xuống, đánh cho thân hình Tam Thủ Ma Giao vừa mới bị đánh lui đổ dãn trên mặt đất.

"Hừ, muốn liều mạng, ngươi cũng phải có vốn liếng mới được." Thảm Lạc ngạo nghễ đứng ở giữa không trung, hai tay nhanh chóng bấm niệm pháp quyết.

Đầu lâu Tam Thủ Ma Giao to lớn, không cam lòng ngẩng lên cao, trong miệng gầm lên: "Chỉ là Nhân tộc, dám làm nhục ta như vậy? Ngươi muốn đổi mệnh, ta liền đổi..."

Nói xong, chỗ mi tâm đầu lâu chính giữa của gã đột nhiên sáng lên một đoàn ô quang nồng đậm.

Ô quang chớp động, thân hình Tam Thủ Ma Giao bắt đầu nhanh chóng co vào, thân thể cao lớn không ngừng thu nhỏ, cuối cùng khôi phục hình người.

Mà chỗ đầu lâu nồng đậm ô quang, trong quá trình không ngừng co vào, biến thành một vòng xoáy màu đen cực tốc xoay tròn, xung quanh vòng xoáy lại có đạo đạo thiên địa linh khí không ngừng hội tụ vào trong đó.

Ngao Hoảng tự nhiên nhận ra, vòng xoáy màu đen kia chính là yêu đan Tam Thủ Ma Giao, nó tựa như một vòng xoáy màu đen không bao giờ đầy, không ngừng điên cuồng hấp thu thiên địa linh khí chung quanh.

Bất quá mấy tức sau, trong vòng xoáy màu đen có một viên đan màu đen

nổi lên, trên đó quần quanh điện quang màu đen, phát ra trện trện tiếng vang "Tu tu", mắt thấy sẽ nổ tung lên.

Nhưng ngay lúc này, dưới chân Thâm Lạc trụ vững, hai tay kết ấn, chỉ về phía không trung xa xa, trong đôi mắt lấp loé quang mang, cả người bị một tầng ánh sao nồng đậm không gì sánh được bao phủ.

"Tam Tinh... Diệt Ma."

Chỉ nghe Thâm Lạc quát lớn một tiếng, đan điền cùng ba mươi ba đầu pháp mạch quanh thân đồng thời sáng lên, cuộn cuộn pháp lực như giang hà tuôn ra mãnh liệt, quán chú vào hai tay. Trong hai bàn tay sáng lên quang mang tuyết trắng, đột nhiên kéo một cái về phía hư không.

Trong Tinh Hà xa xôi, chợt có một cỗ lực lượng không hiểu cộng hưởng với nhau, tiếp đó trong màn trời sâu cao ngàn trượng có hư ảnh ba ngôi sao rạng rỡ kim quang tuôn tự nổi lên, như lưu tinh trên thiên không kéo ra một chuỗi ánh sáng, rơi xuống vùng biển này.

Bất quá mấy tức sau, toàn bộ tầng mây trên không hải vực đều bị kim quang nóng rực chiếu rọi, trở nên rạng rỡ không gì sánh được.

Ngay sau đó, trong tầng mây phá vỡ ba lỗ hồng cực lớn, ba ngôi sao màu vàng to lớn vô cùng hiện ra, lớn chừng ngàn trượng, chỉ là theo ngôi sao không ngừng rơi xuống, mặt ngoài tựa như bốc cháy lên, trở nên đỏ bừng.

Càng rơi xuống dưới, hồng quang thiêu đốt kia càng hùng hực, thiên địa linh khí xung quanh giống như bị lực lượng nóng rực này bốc hơi mất, toàn bộ hư không như đọng lại.

Theo hồng quang trên ba ngôi sao càng ngày càng sáng, hình thể chúng bắt đầu phi tốc thu nhỏ, trên thân phát ra khí thể càng thêm cường đại, giữa chúng cộng hưởng với nhau, tạo thành một không vực to lớn hình tam giác.

Giữa không vực kia, ngưng kết một cỗ cấm chế cường đại không gì sánh được, như một tầng kết giới vô hình hạ xuống.

Ngao Hoằng thấy triệt để choáng mắt, sững sờ đứng tại chỗ, ngược nhìn không trung.

Ngao Thanh thì toàn thân run rẩy, bị cỗ khí thể tựa như thiên địa ép xuống,

cũng thất thần trong ngẩn ngui.

Chỉ là rất nhanh, gã kịp phản ứng, trong mắt lóe lên vẻ quyết tuyệt, bắt đầu toàn lực thôi động pháp lực, gia tốc thi triển tự bạo.

Nhưng trước khi viên đan màu đen trên mi tâm tự bạo và đạo tia chớp màu đen kia nổ bẻ ra, trong nháy mắt ba ngôi sao xích hồng đã rơi xuống, mảnh cấm chế không vực kia cũng theo đó áp chế tới.

Thời gian trên đảo nhỏ phẳng phất như đọng lại, Ngao Thanh cảm thấy quanh thân bị một cỗ lực lượng khó nói lên lời khóa lại, pháp lực toàn thân trong nháy mắt đình chỉ lưu chuyển, đan điền gần như bạo liệt ngưng trệ tại mi tâm.

Nhưng suy nghĩ của gã lại không đình trệ, một đôi tròng mắt di chuyển không thôi, nhưng căn bản không cách nào khống chế bản thân hành động, chỉ có thể trơ mắt nhìn ba ngôi sao rơi xuống, hết thấy đều kết thúc.

"Ầm ầm" một tiếng nổ đùng kịch liệt!

Ba ngôi sao đồng thời nổ tung, ba đạo quang trụ màu vàng từ trên trời rơi xuống, trong nháy mắt che khuất thân thể Tam Thủ Giao vào.

Một tiếng gào rú thảm liệt không gì sánh được từ trong quang trụ màu vàng truyền đến, chỉ là mới vang lên mây tức, rất nhanh bị chôn vùi im ắng. Thân ảnh Tam Thủ Giao ở trong kim quang nhanh chóng tiêu tán, hóa thành tro bụi.

Kim quang kết thúc, nửa hòn đảo kia đã triệt để sụp đổ, nước biển giống như bị nguồn lực lượng kia đè ép ra, dâng lên sóng lớn trăm trượng, cuộn ra khắp nơi.

Trong chỗ trống khảm sâu vào biển, chỗ kim quang lan tràn, có thể nhìn thấy có ba viên kim tinh giao thoa, bên ngoài vờn quanh đồ ảnh kim quang, thật lâu chưa tiêu tán.

Thảm Lạc đưa tay vẫy một cái về phía đồ ảnh tam tinh kim quang kia, liền có một tia ô quang nồng đậm bay ngược về, rơi vào lòng bàn tay của hắn, chính là yêu đan Ngao Thanh.

Thân hình hắn bay ngược về, đáp xuống bên cạnh Ngao Hoàng.

Đến lúc này, Ngao Hoằng mới lấy lại tinh thần, mặt không thể tưởng tượng nhìn Thảm Lạc trước mặt

"Người thật là Thảm huynh ta biết trước kia sao? Không phải là bị nguyên thần Côn Bằng kia chiếm cứ rồi chứ?" Ý tình linh phát hiện, thời khắc này khí tức trên thân Thảm Lạc đã đạt đến Chân Tiên sơ kỳ, nhin không được mở miệng hỏi.

"Nói lời ngu ngốc gì đó, ta đương nhiên là Thảm Lạc, nếu không sao phải giúp người đối phó Ma Giao?" Thảm Lạc bắt đầu dĩ cười một tiếng, nói.

Ngao Hoằng nuốt nước miếng một cái, chậm rãi nói: "Người làm sao lại trở nên cường đại như vậy?"

"Ai, một lời khó nói hết, tóm lại đều là cơ duyên trong kim tháp tạo ra. Đúng rồi, lúc trước người có từng thấy qua tung tích những người khác không?" Thảm Lạc không giải thích nhiều, đành chuyển đổi chủ đề hỏi.

"Không có. Trừ chúng ta, tất cả mọi người lúc trước bị hút vào thể nội Côn Bằng, chỉ sợ đều đã..." Ngao Hoằng lắc đầu.

Lúc trước trong thể nội Côn Bằng, hắn vì chống cự bị ăn mòn và hấp thu, đã tiêu hao rất lớn, tu vi những người khác không bằng hắn Và Ngao Hoằng, tự nhiên khó có khả năng ngăn cản.

Thảm Lạc nghe vậy, trong lòng bỗng nhiên trầm xuống, cùng nghĩ giống như Ngao Hoằng.

Những yêu ma cùng thủy duệ long cung đã bị Côn Bằng hút vào thể nội kia, thậm chí là bọn Bạch Bích cùng Thảm Ngọc, chỉ sợ đã bị Côn Bằng thôn phệ hấp thu rồi.

Thảm Lạc thậm chí ần ần suy đoán, Côn Bằng này bị tàn hồn Lý Tịnh đoạt xá xong, đã chết đi, trước mắt chính là thông qua hấp thu pháp lực và sinh mệnh lực nhiều yêu ma cùng thủy duệ mới có thể miễn cưỡng chèo chống đến giờ.

Mà theo tàn hồn gã tiêu tán, hết thầy giao phó cho Thảm Lạc, thân thể Côn Bằng bị đoạt xá tới đây cũng theo đó triệt để mục nát, cuối cùng tan thành mây khói.

"Thẩm huynh, tiếp theo ngươi có tính toán gì không, nếu không có chuyện khẩn yếu khác, có thể theo về long cung giúp ta một chuyến không?" Ngao Hoàng thấy thế, mở miệng dò hỏi.

"Lúc trước không phải ngươi nói, long cung đã bị công chiếm sao?" Thẩm Lạc kinh ngạc hỏi lại.

"Trước đó đa phần khu vực long cung hoàn toàn chính xác bị công chiếm, bọn phụ vương ta cũng lui lại giữ Long Uyên. Trước đó ta mang binh ra ngoài, lúc trở lại cứu viện, liền xảy ra một màn ngươi nhìn thấy tại bờ biển. Trước mắt đa phần Ma tộc đã bị diệt, trong long cung cũng không biết tình huống thế nào, ta muốn về trước xem rồi hẵng nói." Ngao Hoàng nói.

"Như thế, ta đi cùng ngươi một chuyến." Thẩm Lạc gật đầu nhẹ, nói ra.

Chương 569: Cùng trở lại long cung

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phạm Nhân Tông

Sở dĩ Thảm Lạc đáp ứng sáng khoái như vậy, tự nhiên là không muốn một mình Ngao Hoảng trở về mạo hiểm, thêm nữa là muốn xem có thể gặp Đông Hải Long Vương, từ trong miệng lão tìm hiểu thêm tin tức liên quan tới Xi Vu không.

Chỉ có biết được càng nhiều tin tức liên quan tới phân hồn Xi Vu, chờ hẩn tỉnh mộng quay về hiện thế, có thể dựa vào những đầu mối này tìm tới năm người phân hồn chuyên thế kia, có lẽ sẽ có cơ hội ngăn cản ma kiếp giáng lâm, ngăn cản một màn sinh linh đồ thán ngàn năm sau.

Trừ điều đó ra, Thảm Lạc còn muốn nhân cơ hội này hỏi thăm một chút biện pháp Ngưng Hồn đột phá Xuất Khiếu kỳ, sớm trải đường tốt cho tu hành trong hiện thực. Dù sao lúc trước trong mộng đột phá Xuất Khiếu kỳ, bất quá tại Phương Thốn sơn nghe vài câu giảng đạo, căn bản không có kinh nghiệm để tham khảo.

Ngao Hoảng nghe vậy lập tức đại hỉ, vỗ vai Thảm Lạc nói: "Có người theo giúp ta, vậy quá tốt rồi. Việc này không nên chậm trễ, chúng ta xuất phát thôi."

"Đừng vội, ta tìm một đồ vật chút." Thảm Lạc cười cười, nói.

Nói xong, hẩn đi đến một chỗ khác hòn đảo, tìm kiếm trong một đồng xương cốt màu trắng vương vãi của Côn Bằng. Dịch tại bạch ngọc sách.

Theo một đoạn xương thô to bị đẩy ra, trong khe hở loạn cốt bỗng nhiên có một ít kim quang chiếu ra, Thảm Lạc thấy thế đại hỉ, lập tức đẩy bạch cốt ra, lấy tay đưa vào mò mẫm.

Chờ cánh tay của hẩn rút ra, trong lòng bàn tay đã nắm lấy hai linh vũ Côn

Bằng dài khoảng hai thước, một cây kim quang trầm tĩnh, một cây ngân quang rạng rỡ, phía trên có trận trận ba động linh lực cường đại truyền ra.

Thẩm Lạc trước đó từ thể nội Côn Bằng đi ra ngoài đã cảm nhận được hai cây linh vũ này tồn tại, bất quá khi đó không kịp tìm kiếm, chỉ có thể chờ đánh bại Ma Giao xong mới đến thu lấy.

Hắn dò xét linh vũ một chút, cảm nhận được trên đó truyền đến trận trận ba động, liền lật tay thu vào.

"Tốt, đi được rồi." Thẩm Lạc quay người nói.

"Long cung ở chỗ sâu đáy biển, người thi triển Tị Thủy Chú, ta mang người đi." Ngao Hoằng nghe vậy, nói.

Thẩm Lạc nhẹ gật đầu, tay bấm niệm pháp quyết, trong miệng nhẹ giọng ngâm tụng, một tầng ánh sáng màu lam lập tức lan tràn ra, bao phủ quanh thân hắn.

Ngao Hoằng thấy thế, pháp lực thể nội vận chuyển, thân hình bỗng nhiên cao lên, trong miệng phát ra một tiếng long ngâm rõ to.

Chỉ thấy quanh thân y đại phóng kim quang, thân hình trong tia sáng chói mắt không ngừng kéo dài, rất nhanh hóa thành một đầu Thân Long màu vàng dài trăm trượng, thân hình uốn lượn vắn vẹo, lao vùn vụt tới Thẩm Lạc bên này.

"Thẩm huynh, lên đây đi." Kim Long mở miệng nói.

Thẩm Lạc tung người nhảy lên, đáp xuống trên lưng Ngao Hoằng, khoanh chân ngồi xuống.

Thân hình Ngao Hoằng lập tức xông vào không trung, cao trăm trượng chọt đảo ngược, cực tốc lao xuống dưới, thân hình giống như một khối thiên thạch, rơi vào biển cả, ở trên mặt biển tạo ra một con sóng nước màu trắng cao mấy trăm trượng.

Thẩm Lạc theo Ngao Hoằng một đường đi thẳng xuống đáy biển, sóng nước xung quanh không nửa điểm trở ngại, tốc độ thậm chí so với ngự không phi hành còn mau lẹ hơn.

"Không hồ là Đông Hải Long tộc..." Thẩm Lạc không khỏi âm thầm tán thán.

Mới vào trong biển, bốn phía lại có tia sáng xuyên vào, nước biển xanh lam chung quanh thanh u, thỉnh thoảng có thể thấy rất nhiều quần thể cá bơi kết đội đi qua. Càng xuống sâu, tia sáng càng ngày càng mờ, cá bơi cũng càng ngày càng ít.

Một mực xâm nhập khoảng ngàn trượng, chung quanh đã triệt để lâm vào hắc ám sâu thẳm, chỉ có trên thân Ngao Hoảng tán phát kim quang, như một chiếc cô đăng sáng trong đêm tối, co quắp chiếu sáng một vùng rất nhỏ.

Thẩm Lạc có chút không yên lòng, liền buông ra thần thức dò xét chung quanh.

Trải qua không ngừng lịch luyện trong kim tháp, cùng hấp thu tàn hồn những Thiên Binh Thiên Tướng kia, thần hồn lực của hắn đã phát sinh biến hóa long trời lở đất, bao trùm phạm vi gần ngàn trượng.

Vừa tra xét, Thẩm Lạc rất nhanh phát hiện không ít khí tức cường đại, có con ngay lúc bọn hắn tới gần liền đi xa, có con ẩn núp ở trong vực sâu, mà cũng có một ít gia hỏa rục rịch, không ngừng thử tới gần bọn hắn.

Lặn sâu mấy ngàn trượng, Thẩm Lạc chợt thấy, trong biển sâu phía dưới vốn đen kịt không gì sánh được, lại có quang mang lóe lên, lốm đốm ngũ sắc, tựa như vô số chén đèn màu.

Chờ đến gần, Thẩm Lạc mới nhìn rõ chân diện mục trong mảnh quang mang kia, không khỏi kinh ngạc há hốc miệng.

Chỉ thấy Ngao Hoảng mang theo hắn lặn xuống đến đáy biển, bốn phía thành linh đứng lặng từng cây từng cây san hô to lớn cao tới trăm trượng, hội tụ thành một rừng rậm san hô vô cùng to lớn.

Quang mang ngũ thải ban lan kia chính là từ trên những cây san hô này phát ra.

Thẩm Lạc ngồi trên người Ngao Hoảng đi qua rừng rậm san hô, nhìn cảnh tượng mỹ lệ bốn phía, có loại cảm giác như ảo mộng hư vô.

Đội hai người xuyên qua vùng rừng rậm san hô này, phía trước xuất hiện một mảnh đáy biển thảo nguyên xanh mơn mớn, bên trong mọc lên một mảnh cây rong huỳnh quang tươi tốt không gì sánh được, đung đưa theo theo mạch nước ngầm đáy biển phun trào, bộ dạng cực kỳ giống cảnh tượng gió thổi trên thảo nguyên.

Thảm Lạc chưa từng thấy cá bơi cùng những sinh vật dưới đáy biển hình thù kỳ quái kia, từ trong thảo nguyên chậm rãi toát ra, cũng không nửa điểm sợ hãi bọn Ngao Hoằng, dường như còn có cảm giác thân cận.

Có con thậm chí theo đuôi lên, phía sau bọn họ kéo theo một đoàn cá bơi thật dài như trường long, nương theo tiến lên.

Thảm Lạc lần đầu nhìn thấy thế giới đáy biển sinh cơ bùng bùng như thế, trong lòng cũng ngạc nhiên vạn phần, đưa tay hút từ đằng xa tới một con cá tròn vo, đỉnh đầu phát sáng như ánh đèn, quan sát tỉ mỉ mới phát hiện, trên thân nó vậy mà mọc lên cốt giáp thật dày.

Hắn thoáng sửng sốt, mới nhớ tới đáy biển này thủy áp cường đại, không thua gì một ngọn núi vạn trọng ép xuống, nếu không có xương cốt đặc thù, loài cá bình thường căn bản khó có thể chịu đựng.

"Có cái gì tới..." Đúng lúc này, Thảm Lạc bỗng nhiên hơi nhướng mày, lấy tiếng lòng nhắc nhở.

"Không sao, chỉ là đầu Thứ Cức Thú mà thôi." Ngao Hoằng trả lời.

Y vừa dứt lời, phía trước một mảnh bóng rậm to lớn vô cùng bơi tới, một thân thể vô cùng to lớn hiện ra, làm đáy biển cuộn cuộn sóng ngầm, khiến cho thảo nguyên đáy biển chập chờn không thôi.

Thảm Lạc trông về phía xa, liền thấy một quái ngư xanh đen toàn thân sinh ra giáp xác, gai nhọn to lớn lồi ra ngoài, đang chậm rãi bơi tới bên này.

Quái ngư mọc lên một đôi mắt màu vàng to lớn không gì sánh được, trong miệng lớn cũng lồi ra ngoài hàm răng giao thoa dày đặc, bộ dáng nhìn rất là hung ác.

Chẳng qua là khi khoảng cách cả hai rút ngắn không đến trăm trọng, Thứ Cức Thú nhìn như hung ác kia đột nhiên phát hiện phía trước có đầu Kim Long trăm trọng bơi tới, một bộ dạng kinh sợ, thân thể cao lớn gian nan

giấy dựa, nhanh chóng trốn đi.

"Gia hỏa này nhìn bộ dáng rất hung ác, bản thân rất là nhát gan, thị lực lại cực kém, thường xuyên làm chính mình giết mình. Bất quá bản thân nó sinh ra ngoại giáp kiên cố, Yêu thú bình thường cũng khó đả thương nó." Ngao Hoảng giải thích.

Ánh mắt Thẩm Lạc dời đi, muốn truy tìm tung tích đầu Thú Cức Thú kia, thần sắc chợt biến đổi.

Ngay sau đó, trên đỉnh đầu bỗng nhiên truyền đến một trận thê lương gào thét, trong vùng biển sâu này truyền đến một cỗ ba động cường đại, trong nước biển quấy lên một vòng xoáy kịch liệt.

Chương 570: Cứu thái tử trở về

Dịch: Vì anh vô tình

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Thẩm Lạc theo tiếng động nhìn tới, thì thấy giữa nước biển, bỗng nhiên có lượng lớn máu tươi tuôn ra, từng khối ngoại giáp sinh ra gai nhọn xanh đen rơi xuống, chìm vào đáy biển.

"Ra." Ánh mắt của hắn đột nhiên co rụt lại, chột quát một tiếng..

Chỉ thấy trong vết máu giữa nước biển đột nhiên nhanh chóng khuếch tán, một mặt người to lớn dữ tợn từ đó hiện ra. Nó giương cái miệng lớn như vực sâu màu đen hướng phía Thẩm Lạc và Ngao Hoảng cắn xuống.

Mặt người kia to lớn chừng trăm trượng, phía trên tựa như bôi một tầng sơn phấn thật dày, lộ ra trắng bệch. Mà miệng nó lúc mở ra, kéo ngang qua toàn bộ gương mặt, tạo ra độ cong khọa trương đến cực điểm, bên trong mơ hồ có một vòng xoáy màu đen chuyển động không ngừng.

Thẩm Lạc cảm nhận được áp lực cường đại trên thân nó truyền đến, không hề chần chừ, lập tức toàn lực vận chuyển công pháp Hoàng Đình Kinh. Kim quang quanh thân hắn cũng lập tức sáng ngời, từng luồng khí tức gàn như thực chất quanh thân không ngừng phóng ra. Nó gạt bỏ toàn bộ nước biển chung quanh ra ngoài, tạo thành một chỗ trống cực lớn quanh người.

Cùng lúc đó, nương theo thanh âm long ngâm tượng minh, từng đầu kim quang hư ảnh to lớn nổi lên, vờn quanh người hắn, lục long lục tượng chỉ lực liên tục thay đổi nổi lên.

Ngao Hoảng ở phía dưới, gánh chịu thân thể của hắn, lúc này có cảm giác như đang cõng lên lấy một tòa núi vô cùng to lớn. Thân thể Kim Long của y vậy mà có chút phụ tải không nổi, có xu hướng hạ xuống.

Nhưng sau khi Thẩm Lạc súc thể hoàn thành, lập tức tung người lên, trực

tiếp xông đến không trung. Một cánh tay của hắn thu tại đai lưng, trong lòng nghĩ đến kinh nghiệm có được trong lúc giao chiến với Thiên Cương, binh tướng trong kim tháp, dùng một thân quyền pháp chân ý ngưng tụ, kết hợp Long Tượng chi lực, đột nhiên đập lên.

Trong chớp mắt khi Thảm Lạc ra quyền, một quyền ảnh màu vàng to lớn, kèm theo đoàn Kim Long và Cự Tượng to lớn xông thẳng tới không trung. Cả hai còn chưa tiếp xúc, đã có từng trận âm thanh "Oanh" vang lên, như tiếng sấm xẹt giữa giông bão.

"Ầm ầm "

Trong đáy biển kim quang lấp lóe, quyền ảnh màu vàng đập vào trên má khuôn mặt trắng bệch của cự thú, truyền đến một tiếng nổ ùng kịch liệt!

Thanh âm vỡ vụn vang lên theo đó, trong nháy mắt từng đạo vết rách to lớn như mạng nhện lan tràn toàn bộ gương mặt, rồi ầm ầm vỡ vụn.

"Ngao..."

Trong miệng Cự thú phát ra một tiếng gào thét sắc nhọn, nhanh chóng lui về phía sau.

"Vậy mà không chết?" Thảm Lạc thấy vậy, trong mắt hiện lên vẻ ngoài ý muốn.

Ánh mắt của hắn chăm chú, quang mạng trên thân lóe lên, đang muốn đuổi theo, lại nghe thanh âm của Ngao Hoằng dưới thân bỗng nhiên truyền đến:

"Thảm huynh, đừng có đuổi theo."

Thảm Lạc hơi chần chờ, nhưng vẫn quyết định không truy đuổi, lúc quay đầu nhìn lại, thì thấy Ngao Hoằng đã khôi phục thân người, bay về phía mình.

"Ngao huynh, tên kia đã trọng thương, vì sao không để cho ta đuổi theo?" Thảm Lạc hơi nghi ngờ nói.

"Thảm huynh có lẽ không biết, những tên kia cũng không phải loại lương thiện gì, chính là Thâm Uyên Cự Yêu đã sống rất lâu ở Đông Hải. Người vừa mới đánh nát một đầu nhưng thương thế này đối với hắn bản thể của

nó, lại không đáng kể chút nào." Sắc mặt của Ngao Hoảng có chút khó coi, giải thích.

"Chỉ là một đầu ư? Tên kia có mấy cái đầu?" Thảm Lạc hơi kinh ngạc nói.

"Tổng cộng là có chín cái đầu, thân thể nó cũng có thể duỗi và co lại, huyền hóa lớn nhỏ. Vừa rồi ngoài hình thể khổng lồ kia, chỉ sợ tám cái đầu còn lại đều không ở tại phụ cận ba ch ngo c sa ch, cho nên mới không có toàn lực cùng người chém giết. Mà nó lựa chọn chạy trốn, nếu người đuổi theo, một khi đến vị trí của bản thể, mấy chiếc đầu khác quay lại sẽ rất nguy hiểm." Ngao Hoảng tiếp tục nói.

"Một cái đầu lâu đã có uy năng như thế, gia hỏa này chẳng lẽ cần Thái Ất Chân Tiên mới có thể giết được?" Thảm Lạc rất cảm thấy ngoài ý muốn nói.

"Năm đó kẻ này làm hại Đông Hải, Thiên Đình đúng là điều động ra một tên Thái Ất Chân Tiên, hợp lực trợ giúp Đông Hải Long Cung trấn áp, cuối cùng phong tỏa tại chỗ sâu Long Uyên. Trước mặt gia hỏa này lại từ Long Uyên bỏ chạy, có thể thấy được long cung nguy rồi." Ngao Hoảng lo lắng không thôi.

Thảm Lạc thấy thế, vỗ nhẹ bờ vai của y, an ủi:

"Hiện tại đừng nghĩ quá nhiều, chúng ta mau chóng đến long cung nhìn thử xem, là có thể biết chuyện gì đã xảy ra."

Ngao Hoảng kìm nén hỗn loạn trong lòng, nhẹ gật đầu.

Hai người lần nữa khởi hành, nhanh chóng tiến về hướng long cung.

Trong biển sâu yên tĩnh im ắng, không có dị thú nào dám can đảm tới gần, ngay cả những kẻ trước đó ở phía xa theo dõi, giờ cũng đều mai danh ẩn tích.

Ước chừng khoảng hai canh giờ, sau khi hai người vượt qua một mảnh dãy núi, rốt cục tại thung lũng của hai ngọn lớn dưới đáy biển, thấy được một mảnh quần thể kiến trúc diện tích khổng lồ.

Từ xa nhìn lại, có thể thấy bên ngoài khu kiến trúc bao phủ một lòng ánh sáng to lớn hơi mờ, phía trên chiếu xạ một mảnh ánh sáng năm màu, chiếu

roi toàn bộ vùng hải vực trở nên lộng lẫy.

"Nơi đó chính là long cung sao?" Thẩm Lạc mở miệng hỏi.

Ánh mắt của Ngao Hoằng phức tạp, nhẹ gật đầu, nói: "Ngày thường tại bên ngoài long cung trong phạm vi mấy trăm trượng, đều có Tuần Hải Dạ Xoa dẫn đội tuần sát. Nhưng trước mắt toàn bộ long cung đầy âm u đầy tử khí, chỉ sợ bọn phụ vương lạnh ít dữ nhiều."

"Người không phải nói bọn họ lui giữ Long Uyên sao? Chúng ta không ngại thì trực tiếp đi qua bên kia đi?" Thẩm Lạc nói ra.

"Được! Long Uyên tại chỗ sâu của long cung, chúng ta trước đi long cung, lại tới Long Uyên." Ngao Hoằng nói.

Tiếp đó hai người tự mình thu liễm khí tức, cũng không thôi động pháp lực để nhanh chóng bay qua, chỉ bước nhanh để đi tới lồng ánh sáng trong suốt bên ngoài long cung.

Phía chính đông của lồng ánh sáng, xây dựng một tòa thủy tinh môn lâu tại Bạc h ngọc s ách, phía trên treo tám biển màu vàng, trên đó có cổ triện văn tự viết ba chữ to "Thủy Tinh cung"

Ngao Hoằng mang theo Thẩm Lạc vòng qua đại môn, đi tới trước tinh bích, lật tay lấy ra một khối lệnh bài bằng thủy tinh.

Chỉ thấy y dùng một tay bấm niệm pháp quyết, điểm nhẹ tại trên lệnh bài.

Trên lệnh bài một đạo long ảnh hiện ra, chợt có một vệt kim quang phun ra, đánh vào lồng ánh sáng trong suốt kia, kim quang mờ mịt, chiếu ra một đạo hư môn màu vàng cao sáu thước.

Lúc hai người đang muốn xuyên qua hư môn tiến vào long cung, thì đột nhiên nghe một tiếng quát lớn truyền đến: "Yêu nghiệt to gan, còn dám tới xâm phạm long cung, muốn chết..."

Thẩm Lạc hơi nhíu mày, đột nhiên cảm giác được âm thanh này như có mấy phần quen.

Hắn đang muốn theo tiếng nhìn xem, bỗng đỉnh đầu nổi lên cơn gió lốc, một đạo quang mang màu bạc mạnh mẽ phá không mà tới, tốc độ cực

nhanh hướng hấn bổ xuống.

Thẩm Lạc nhíu mày lại, công pháp Hoàng Đình Kinh trong cơ thể thẩm vận chuyển, một tay đưa ra cầm đạo ngân quang kia.

Ngân quang lập tức gãy dựa không ngừng, cố sức đâm về phía Thẩm Lạc, phát ra tiếng vù vù.

Thẩm Lạc cười lạnh một tiếng, cánh tay đột nhiên chấn động, "Phanh" một tiếng vang nhỏ truyền đến, đạo ngân quang kia lập tức bị đánh tan ra, một thanh Ngũ Cổ Thác Thiên Xoa khắc đầy lân văn màu bạc hiện ra.

Ngao Hoảng nhìn thấy binh khí này, trong mắt dị sắc lóe lên, lập tức thở dài một hơi, cao giọng hô: "Thanh Sát, căn bệnh bất chấp tất cả đã xuất thủ của ngươi, lúc nào có thể thay đổi được?"

Y vừa nói, bốn phía bỗng an tĩnh lại, sau đó một tiếng giống như quỷ khóc sói gào kêu la lập tức truyền đến:

"A... Cửu thái tử, là Cửu thái tử, ngài cuối cùng cũng trở về..."

Một thân ảnh cao lớn quen thuộc, từ sau một tòa kiến trúc, vội vàng hướng phía bên này chạy tới.

Chương 571: Thê lương đồ nát

Dịch: Vì anh vô tình

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Thảm Lạc liếc nhìn lại, chỉ thấy một thân ảnh cao lớn ở trên, mặt xanh nanh vàng, trên đầu hai đoàn tóc lửa, phía sau và khuỷu tay đều sinh ra vây cá. Đúng là Thủy Bích Dạ Xoa ở Đại Lịch sơn năm đó mà hắn từng gặp.

Nhưng cùng năm đó khác biệt, hiện giờ khí tức của Thanh Sát hùng hậu, đã đạt đến Đại Thừa hậu kỳ. Mà trên thân lại đầy rẫy vết thương, có thể là dấu vết của những trận chiến hung hiểm gần đây.

Thanh Sát hướng về phía Ngao Hoằng hành lễ, quan sát Thảm Lạc một chút, trong lòng hiện ra vẻ nghi ngờ gãi đầu một cái. Gã chần chờ một lát sau rốt cục nhớ lại, không khỏi kinh ngạc nói: "Ngươi là!"

"Thanh Sát, không được vô lễ, bây giờ Thảm huynh đã là Chân Tiên cảnh tu sĩ.." Ngao Hoằng cười nói.

"Chợt nhìn không có thay đổi gì, nhưng cẩn thận quan sát, thì phát hiện khí tức, khí độ, dáng vẻ này... Có thể không giống với lúc trước, lợi hại, lợi hại." Lúc này Thanh Sát mới chú ý tới, không khỏi xoa cái cằm, lấy làm kỳ lạ nói.

Thảm Lạc cổ tay xoay nhẹ, cầm Ngũ Cổ Thác Thiên Xoa màu bạc đưa trả trở về, mỉm cười nói:

"Thanh Sát đạo hữu, đã lâu không thấy."

"Kiểu nói này, thật đúng là quá lâu không gặp, tưởng tượng năm đó..." Thanh Sát hai tay tiếp nhận bình khí của mình, con mắt nhìn lên, như muốn nhớ lại chuyện cũ.

Ngao Hoằng thấy thế, trong lòng biết một khi đề gã mở miệng, chỉ sợ lại

không dừng lại được, vội vàng ngăn cản:

"Thanh Sát, không nói chuyện phiếm nữa, long cung thế nào? Phụ vương ta người..."

"Cửu thái tử, hay người chính mình trở về xem đi bạch ngọc sách..." Thanh Sát nghe chút lời ấy, thần sắc trên mặt lập tức trở nên có chút khó coi, thờ dãi một tiếng nói ra.

Ngao Hoảng nghe vậy, trong lòng có chút nặng nề.

Thanh Sát thờ dãi, quay người đến phía trước dẫn đường, hai người Thẩm Lạc lập tức đi theo.

Đi vào cửa chính long cung, một tòa lâu ba tầng hùng vĩ chín trụ được khảm kim bạch ngọc, đã bị đánh đến đổ sụp một nửa, một đồng ngọc vỡ như gạch nát ngói tàn nằm lộn xộn cạnh bên.

Mấy người Thẩm Lạc xuyên qua cửa lâu, một đường đi thẳng vào phía trong, các loại kiến trúc hai bên vốn tinh mỹ tuyệt luân, đã không có một chỗ hoàn chỉnh. Khắp tầm mắt hần đều là đồ nát thê lương, phía trên còn dính đầy máu tươi.

"Thanh Sát đạo hữu, Lãng Sinh có khỏe không?" Thẩm Lạc thu hồi ánh mắt, mở miệng hỏi.

"Người nói con tôm nhỏ kia ư? Nó đã không còn." Thanh Sát nghe vậy, quay đầu nhìn thoáng qua, nói.

"Do tử trận trong trận chiến này sao?" Thẩm Lạc hỏi.

"Không có. Con tôm nhỏ tư chất tu hành bình thường, rất nhiều năm trước vẫn chậm chạp không cách nào phá cảnh. Nó thấy thọ nguyên không nhiều, quyết định thử một biện pháp hung hiểm, chỉ tiếc không thể thành công." Thanh Sát lắc đầu, nói ra.

Thẩm Lạc nghe vậy, thì im lặng, trong lòng của hần cũng hiểu, trên con đường tu hành luôn có ngoài ý muốn, không ai có thể lúc nào cũng thuận buồm xuôi gió.

"Không thành công cũng tốt, không cần sống ở loạn thế bực mình này."

Một lát sau, Thanh Sát bỗng nhiên cười nói.

Thảm Lạc sau khi nghe xong, cũng không biết nên nói gì.

Bọn họ một mực đi về phía chỗ sâu của long cung, phòng ốc hai bên bị hủy hoại càng nghiêm trọng. Trong phế tích sụp đổ còn có thể nhìn thấy rất nhiều thi hài thủy duệ long cung, chứng tỏ nơi này chém giết càng thêm thảm liệt.

Ven đường bọn họ cũng có thể nhìn thấy một chút lính tôm tướng cua, đang thu thập tàn cuộc, trùng tu một chút kiến trúc còn có thể cứu vãn, đồng thời thu thập thi thể bị vùi lấp trong đó.

Đúng lúc này, bỗng nhiên phía trước có một đội nhân mã hướng phía bên này chạy tới.

Ánh mắt của Thảm Lạc nhìn tới, thì thấy kẻ cầm đầu là một tên nam tử dáng người cao ráo, dung mạo anh tuấn. Gã mặc một bộ trường bào cổ tròn màu tím thêu vàng, bên hông treo ngọc bội hình rồng, hai tay chấp ở phía sau, thần tình trên mặt đăm đăm.

Ở phía bên phải cách nửa bước sau lưng gã, còn đi theo một nữ tử xinh đẹp mặc chiến giáp màu đỏ tươi. Dáng người của nàng có chút đầy đặn, hơi nở nang chứ không quá to lớn, phối hợp thêm ngũ quan sạch sẽ thanh tú, ngược lại có một loại mỹ cảm tương phản.

Sau lưng nữ tử cũng một thanh khoan nhận đại kiếm rất không tương xứng với dáng người, ánh mắt vẫn luôn nhìn theo người nam tử cao lớn, trong mắt là không che giấu được sự mến mộ b ach ngo c s ach.

Cùng nữ tử sánh vai mà đi, là một lão già lưng còng tóc bạc trắng, khuôn mặt hiền lành, mi dài rủ xuống đầu gối, gần như che khuất con mắt. Trong tay lão chống một cây thủ trượng màu xanh lục, nhìn không khác gì ông lão trên 80 tuổi của Nhân tộc.

Tại sau lưng ba người này, còn đi theo một đội lính tôm tướng cua, từng tên thân sắc ngưng trọng, tay cầm binh khí, trên thân tràn đầy sát khí.

Ngao Hoảng vừa nhìn thấy những người này, lập tức bước nhanh, nghênh đón.

"Nhị ca, Nguyên bá." Khi tới gần, y chủ động ôm quyền nói.

Đồng thời trong lòng Thẩm Lạc cũng vang lên thanh âm của Ngao Hoảng: "Đây là Nhị ca của ta Ngao Trọng và thừa tướng Nguyên Đà của long cung."

Thanh Sát thấy vậy, cũng vội vàng tiến lên, khom mình hành lễ.

Thẩm Lạc hơi chậm một bước, sau khi tới gần, cũng ôm quyền, nhưng không hành đại lễ.

"Cửu thái tử trở về, quá tốt rồi, Long vương gia đã chờ rất lâu, người cuối cùng cũng trở về... Lão nô, suýt chút, suýt chút nữa đã không gặp được người..." Lão giả chống thủ trượng kia, run rẩy tiến lên, ngữ khí đều có chút nghẹn ngào nói.

"Nguyên bá, đều là lỗi của ta, ta đã về trễ, thực sự hổ thẹn." Trong lòng Ngao Hoảng thở dài, vội vàng đỡ Nguyên Đà muốn hành lễ với mình lên, có chút khổ sở nói.

"Không có gì, trở về là tốt, trở về là tốt rồi..." Nguyên Đà vỗ nhẹ tay Ngao Hoảng, con mắt có chút ướt át nói.

"Lão Cửu, sao chỉ có mình ngươi trở về? Thủ hạ ngươi và quân ngoại trú đâu?" Ánh mắt của Nam tử tên Ngao Trọng mặc tử bào nhìn thoáng qua sau lưng Thẩm Lạc, thấy không còn ai khác, kiếm mi có chút nhíu lên, lạnh lùng nói.

"Việc này chờ gặp phụ vương lại nói... Ta trước giới thiệu cho các người một chút, vị này là Thẩm Lạc, cùng ta kết giao nhiều năm tại bạc h ng ọc sách, nhưng vẫn không tới qua long cung làm khách, là một vị Chân..." Ngao Hoảng đối với điều này đã thành thói quen, nói ra.

Y còn chưa nói xong, đã bị Ngao Trọng chen ngang:

"Đến lúc nào rồi, còn mang ngoại nhân trở về, là ngại trong nhà còn chưa đủ loạn sao?"

Ngao Hoảng nghe vậy ngây người, thần sắc trên mặt cũng có chút không vui.

Y cùng vị Nhị ca này tuổi tác chênh lệch khá xa nên luôn không hợp nhau, nhưng luôn giữ lễ với huynh trưởng, dù bị làm khó dễ hay chế nhạo, xưa nay cũng chưa từng so đo. Có điều hôm nay Thẩm Lạc bị gã khinh thường như vậy, Ngao Hoằng cảm giác mình không có khả năng nhịn nữa.

Khi y đang muốn tranh biện, thì trong lòng nghe Thẩm Lạc nhắc nhở:

"Ngao huynh, những việc nhỏ không đáng kể này không cần so đo, hay là đi gặp mặt Long vương gia đã, biết rõ ràng tình huống trước mắt rồi nói."

Ngao Hoằng hơi chần chờ, lúc này thần sắc trên mặt mới thả lỏng xuống.

Dù thần sắc y chỉ biến hóa trong giây lát, nhưng tất cả đều rơi vào trong mắt Nguyên Đà.

Lão làm phụ tá cho Long Vương không biết bao nhiêu năm, tinh thông sự đời qua việc nhìn mặt, tự nhiên rất nhanh đã đoán được là do Thẩm Lạc khuyên can Ngao Hoằng. Lúc này lão đối với càng thêm Thẩm Lạc hảo cảm, nhẹ gật đầu với hắn, xem như chào hỏi.

Chương 572: Trưởng công tía Ngao Nguyệt

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Phụ vương bây giờ ở đâu?" Ngao Hoảng hỏi.

"Thủy Nguyên cung bị tổn hại, phụ vương tạm thời tu dưỡng tại Thủy Tú cung, đi theo ta." Ngao Trọng cũng không làm khó dễ Ngao Hoảng, xoay người rời đi.

Lúc gã xoay người, xích giáp nữ tử theo sau lưng gã, trên mặt lộ ra một vòng ý cười, thi lễ với Ngao Hoảng, nói:

"Bái kiến Cửu thái tử."

"Cái gì Cửu thái tử, Ngao Hân, gọi Cửu ca." Ngao Hoảng nghe vậy, nhú mày tức giận nói.

Xích giáp nữ tử tên là Ngao Hân chỉ chỉ sau lưng Ngao Trọng, nhẹ nhàng khoát khoát tay, sau đó cười khỏ, im lặng kêu "Cửu ca."

Ngao Hoảng thấy thế, lúc này mới lộ vẻ tươi cười.

Ngao Trọng lệnh cho thuộc hạ sau lưng tuần sát khu vực phụ cận, sau đó dẫn đoàn người Ngao Hoảng cùng Thẩm Lạc đi Thủy Tú cung.

Thẩm Lạc phát hiện, đến nơi đây, người trong long cung mới nhiều hơn, có đang tu sửa phòng ốc, có trị liệu thương thế, chỉ là mỗi người khi thấy đoàn người Ngao Trọng đến, đều lập tức đình chỉ tất cả động tác, hành lễ.

Loại kính ý kia không phải tôn sùng thân phận, mà là phát ra từ nội tâm sùng kính cùng cảm kích.

"Thanh Sắt đạo hữu, vị Nhị thái tử này xem ra rất được tôn kính tại long

cung?" Thẩm Lạc truyền âm cho Bích Thủy Dạ Xoa hỏi.

"Thẩm đạo hữu có chỗ không biết, lần này long cung có thể chuyển nguy thành an, tất cả đều là công lao Nhi thái tử, là ngài đánh lui yêu ma vây khốn Long Uyên, giải cứu mọi người." Thanh Sát nghe vậy, rất nhanh đáp lại.

"Có thể bị vây khốn ở Long Uyên, đó nhất định là yêu ma vô cùng lợi hại?" Thẩm Lạc nghe xong, hơi nghi hoặc hỏi.

"Một đầu Tam Thủ Ma Giao, tên kia mặc dù không tốt lành gì, nhưng rất lợi hại." Thanh Sát nói lên từ đáy lòng.

Nghe lời ấy, trong lòng Thẩm Lạc không khởi sinh ra cảm giác dị dạng, chỉ là không nói thêm gì nữa.

Không bao lâu, mọi người đi tới bên ngoài một toà đại điện màu xanh lam, tựa như thanh ngọc xây thành, lúc này mới ngừng lại.

Trước cửa điện tụ tập bảy, tám tên thủy duệ, ở trong có chấp binh chiến tướng mặc giáp, cũng có thân mang nho bào văn sĩ, nhìn tựa hồ là văn thân võ tướng long cung, thấy nhóm Ngao Trọng tới, lập tức nhao nhao thi lễ.

Ngao Trọng đáp lễ, ánh mắt quét qua sau lưng, nói với Ngao Hoằng cùng Nguyên Đà: "Phụ vương ở bên trong, người, ta cùng Nguyên bá đi vào, những người khác ở lại bên ngoài."

Ngao Hoằng do dự một chút, truyền âm tạ lỗi với Thẩm Lạc một tiếng, để hẳn ở bên ngoài chờ một lát, chính mình cùng hai người Ngao Trọng Nguyên Đà đi vào Thủy Tú cung.

Thẩm Lạc cũng không để ý, cùng đám người khác ở ngoài cửa.

"Thẩm đạo hữu, những năm này tu đạo ở đâu? Làm sao vẫn không liên hệ với Ngao Hoằng?" Thanh Sát cười hắc hắc với hắn, hỏi.

Thẩm Lạc nghe vậy sững sờ, trong lòng thầm nghĩ "Ta nào biết mình làm gì.", ngoài miệng lại không thể đáp như vậy.

"Những năm này thế đạo bất ổn, ta một mực tu hành trên núi, chưa từng xuống núi hành tẩu, cũng không liên hệ với các hảo hữu ngày xưa." Thẩm

Lạc đành phải đáp lại.

"Xin hỏi Thâm đạo hữu, xuất thân môn phái nào?" Thanh Sát lại hỏi.

Thâm Lạc vô thức muốn nói Xuân Thu quan, nhưng rất nhanh kịp phản ứng, nói: "Phương Thốn sơn."

"Ai nha, nguyên lai là môn hạ Bồ Đề tổ sư, thật kính thật kính!" Vừa nghe đến đại danh Phương Thốn sơn, Thanh Sát lập tức nổi lòng tôn kính, nói.

Thâm Lạc chỉ lễ phép cười cười, không nói tiếp.

Hắn chợt nhớ tới một chuyện, do dự một chút vẫn truyền âm hỏi: "Thanh Sát lão ca, Ngao Hoàng và Nhị ca hẳn có chuyện gì vậy, hai người bọn họ quan hệ có chút vi diệu à?"

Thâm Lạc nói một tiếng "Lão ca" này, làm cho Thanh Sát thập phần thoải mái, ngoài miệng vẫn nói:

"Mặc kệ theo cảnh giới Thâm đạo hữu, hay là quan hệ cùng Cửu thái tử, gọi như vậy cũng không quá thỏa đáng, không quá thỏa đáng."

"Ha ha, Thâm mỗ cảm thấy lão ca người tính tình hào sảng, hán tử nói chuyện thẳng thắn, lại lớn tuổi hơn ta, nguyện ý gọi người một tiếng lão ca, có vấn đề gì chứ." Thâm Lạc cười nói.

Hắn tăng bốc lên, trên mặt Thanh Sát coi như nở hoa.

"Chuyện những quý nhân Cửu thái tử, ta là cấp dưới không tiện nói gì, chỉ là Thâm lão đệ cùng Cửu thái tử là bạn thân, cũng không phải ngoại nhân, ta cả gan nói vài câu." Thanh Sát truyền âm.

"Thanh Sát lão ca, nếu phạm kiêng kị gì, vậy không cần nói, ta cũng chỉ cảm thấy có chút cổ quái mà thôi." Thâm Lạc cố ý nói.

Bát Quái tâm Thanh Sát đã bị trêu chọc, nói đến yết hầu, nào chịu đáp ứng?

"Không sao, chuyện này cũng không phải bí mật gì cả, trong long cung ai không biết chứ?" Gã lập tức nói.

"Như thế, xin mời lão ca hảo hảo kể một chút." Trong lòng Thâm Lạc cười

thâm, truyền âm.

"Ai, lại nói, việc này còn phải trách Long vương gia, tâm thiên vị cũng quá nặng, từ nhỏ cung chiêu Cửu thái tử, thân là long tử thứ nhất của long cung, Nhị thái tử tự nhiên sinh lòng bất mãn." Thanh Sát than nhẹ một tiếng, truyền âm nói. Bản dịch tại bách ngọc sách.

"Nhị thái tử là đệ nhất vị long tử?" Thâm Lạc nghi ngờ hỏi.

"Không sai, trước Nhị thái tử còn có một vị trưởng công chúa, tên là Ngao Nguyệt." Thanh Sát nói.

Thâm Lạc còn muốn hỏi thêm, cửa Thủy Tú cung bỗng nhiên mở ra, Ngao Trọng đứng tại cửa nói với mọi người: "Các người cũng vào đi."

Thanh Sát cùng Ngao Hân đồng thời lên tiếng, dẫn đầu đi vào trong điện.

Thâm Lạc cũng theo vào, ánh mắt lập tức quét qua bên trong, liền thấy chỗ sâu đại điện đặt một khung long liễn bạch ngọc, phía trên đang ngồi một nam tử mặc kim bào vóc người cao lớn, mày kiếm mắt sáng, mũi cao thẳng, trên trán mọc kim giác, dưới hàm là râu quai nón ngắn, mặc dù sắc mặt trắng bệch, thần sắc có bệnh, vẫn khó nén vẻ tôn quý tự nhiên, tự nhiên chính là Đông Hải Long Vương Ngao Quảng.

Bên cạnh gã, còn đứng một nữ tử mỹ lệ thân mang váy rộng ngân giáp, đầu sinh đoản giác, thân hình cao hơn rất nhiều so với nữ tử bình thường, mái tóc dài màu xanh lam được buộc bởi một ngọc quan nạm vàng, nếu chỉ nhìn bóng lưng, chắc chắn bị ngộ nhận là một tên nam tử anh vĩ.

Dung mạo nữ tử cực đẹp, nhưng khác với nữ tử bình thường mặt mày nhu hòa phong tình, trên một gương mặt trắng nõn góc cạnh rõ ràng, mày đen nhạt như núi xa, mắt như biển sao, mũi thẳng tắp như sơn nhạc hở ra, bờ môi mỏng manh như lưỡi đao treo ngược, cả người nhìn khí khái hào hùng bùng bùng, khí thế bất phàm.

Trong lòng Thâm Lạc hơi động, liền phán đoán ra, người này hơn phân nửa chính là trưởng công chúa Ngao Nguyệt trong miệng Thanh Sát.

Bên kia long liễn còn đứng mấy nữ tử thân mang các loại quần áo tiên sa, từng người hoảng loạn, hoặc lã chã chực khóc, trên mặt đều u sầu, tựa hồ chính là những long nữ khác.

"Tham kiến Long Vương." Ba người tiến lên nhao nhao ôm quyền hành lễ.

"Thẩm tiểu hữu, nghe Ngao Hoằng nói, hấn bị yêu ma tập kích tại vịnh Đông Hải, là người cứu hấn?" Ánh mắt Long Vương Ngao Quảng chậm rãi đảo qua mấy người, hơi điều chỉnh thân hình, nói với Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc nghe vậy, đang muốn nói chuyện, trong thức hải liền vang lên thanh âm Ngao Hoằng:

"Thẩm huynh, lúc trước chuyện chúng ta kinh lịch, bao gồm chuyện người tru sát Tam Thủ Ma Giao kia, có thể giữ bí mật giúp ta, đừng nói cho mọi người biết?"

Thẩm Lạc nghe vậy, mặc dù không rõ chuyện gì, nhưng vẫn đáp ứng.

"Ta và Ngao Hoằng vốn là chỗ quen biết cũ, bất quá là trùng hợp gặp được, liền xuất thủ viện trợ một chút thôi." Thẩm Lạc nói.

"Giao thủ với các người chính là yêu ma Côn Bằng kia?" Ngao Quảng tiếp tục hỏi.

Chương 573: Tranh đấu Vương vị

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Không sai. Tên kia thân thông quảng đại, chúng ta... Không địch lại."
Thảm Lạc kiên trì, dựa theo Ngao Hoảng nhắc nhở nói.

"Giao thủ cùng tuyệt thế hung vật kia, có thể còn sống sót đã rất không dễ dàng, còn phải đa tạ người cứu tính mệnh con ta. Long cung bây giờ mặc dù gặp biến cố, nhưng cấp bậc lễ nghĩa không thể thiếu, lát hồi sẽ để Hoảng nhi dẫn người đi bảo khố, chọn lựa một kiện bảo vật đáp tạ." Ngao Quảng nghe xong, im lặng tự định giá một lát, nói.

Thảm Lạc nghe lời ấy, trong lòng nhin không được có chút kích động, dù sao bảo khố long cung cũng không phải chỗ tầm thường, cất giấu đồ vật tuyệt không phải bình thường, năm đó Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngô Không sơ lộ tranh phong, đã từng tới long cung mượn bảo.

"Long Vương đượm tình, văn bồi không dám phật ý, từ chối thì bất kính."
Thảm Lạc ôm quyền nói.

"Ngao Hân lần này trợ Trọng nhi đánh lui Ma tộc, trọng đoạt long cung, công đức lớn lao, lát hồi cũng giống vậy, để Trọng nhi dẫn người đi bảo khố chọn một kiện bảo vật khen thưởng." Ngao Quảng gật đầu nhẹ, ánh mắt lại quét qua Ngao Hân, nói.

"Tạ ơn Long Vương." Ngao Hân nghe vậy, mặt lộ vẻ vui mừng, lập tức ôm quyền nói.

"Thiên hạ hôm nay, loạn tượng lộn xộn, Thiên Đình đã đọa, Tứ Hải Long Cung chúng ta cũng khó thoát một kiếp. Lần này có thể thành công đánh lui yêu ma xâm nhập, đúng là may mắn, tin rằng không bao lâu nữa, những yêu ma này chắc chắn sẽ ngóc đầu trở lại." Anh mắt Ngao Quảng hơi trầm xuống, chậm rãi nói.

"Bọn hấn dám can đảm lần nữa xâm phạm, hài nhi chắc chắn để bọn hấn có đến mà không có về." Ngao Trọng nghe vậy, lập tức quát khế.

Ngao Quảng dừng lại nhìn gã một cái, không tỏ thái độ, tiếp tục nói:

"Lần này giao thủ với Côn Bằng, ta bị thương rất nặng, đã thói quen khó sửa, dầu hết đèn tắt bất quá là vấn đề thời gian. Nhưng quốc không thể một ngày không có vua, nhà không thể một ngày vô chủ, sau đời ta, long cung còn cần một đương gia làm chủ."

Lời vừa nói ra, đừng nói người long cung ở đây, ngay cả thần sắc Thẩm Lạc cũng biến đổi.

Hấn mặc dù nhìn ra thương thế Long Vương không nhẹ, nhưng cũng không ngờ lại nghiêm trọng đến trình độ này, càng không nghĩ tới Ngao Quảng trước mặt ngoại nhân như hấn lại nói ra chuyện này.

"Long vương gia, long cung chúng ta có tiên đan linh dược, ngài nhất định không việc gì." Lão thừa tướng Nguyên Đà dẫn đầu nói.

"Phụ vương..." Ngao Trọng thấp giọng kêu lên.

Mặt Ngao Hoảng lộ vẻ bi thương, há to miệng, nhưng không lên tiếng.

Ngao Nguyệt đứng sau long liễn, chỉ hơi nhíu mày lại, tựa hồ đã sớm biết việc này.

"Thương thế của ta, ta rõ ràng nhất, điểm này, các người không cần nói thêm. Liên quan tới ai có thể nhập chủ long cung, thống lĩnh thủy duệ Đông Hải, các người nghĩ thế nào?" Ngao Quảng khoát tay áo, hỏi.

Trong đại điện, một mảnh im lặng, không ai mở miệng.

Chờ hồi lâu, phía sau long liễn truyền đến một tiếng nói:

"Phụ vương, kế thừa vị trí Long Vương thống lĩnh Đông Hải, cũng không chỉ là kế thừa quyền vị, càng phải thừa kế thân hộc Tổ Long truyền thừa, không phải người thiên tư tuyệt hảo thì không thể. Lúc này... Nên do Cửu đệ đến ngôi."

Đám người nghe vậy, ánh mắt nhao nhao rơi vào trên thân Ngao Nguyệt, tựa hồ cũng kinh ngạc.

Ngay cả chính Ngao Hoằng tựa hồ cũng không nghĩ tới, vị trưởng tử ngày bình thường ăn nói có ý tứ, gần như không thân cận với mình, tại sao lại chủ động giúp đỡ mình trở thành tân tể Long Vương?

"Trưởng công chúa nói lời ấy sai rồi, chuyện thống lĩnh Đông Hải, cần thiết không chỉ có thiên tư, cần phải biết thống binh ngự tướng, những thứ này cũng không thể thiếu. Cửu thái tử luôn luôn nhân văn dã hạc, chỉ sợ không phải là nhân tuyển thích hợp." Một tên trung niên võ tướng thân mang giáp đỏ tươi, mặt mày khá to mở miệng nói.

"Chẳng lẽ Giải tướng quân đã quên, Cửu thái tử bắt đầu ngoại trú Lô Hoa cung, ba trăm năm trước đã xử lý không ít sự vụ long cung, khi đó không phải người người ca tụng, tán thưởng không thôi sao?" Một lão giả nho bào gầy gò mở miệng nói.

"Bạng lão, chính vì chuyện ba trăm năm trước, ta càng cho là Cửu thái tử không thích hợp thống lĩnh long cung." Giải tướng quân nghe vậy, càng không nhượng bộ chút nào.

Thậm Lạc nghe vậy nhú mày, lại chú ý tới Ngao Hoằng phía trước, ánh mắt hơi lóe lên một cái.

"Phụ vương, Giải tướng quân nói không sai, chuyện thống lĩnh long cung, hài nhi hoàn toàn chính xác không bằng Nhị ca." Ngao Hoằng trầm mặc nửa ngày, mở miệng nói.

"Nguyên lão, người phụ tá bản vương nhiều năm, việc này người thấy thế nào?" Ngao Quảng nghe vậy, cũng không vội kết luận, mà xoay chuyển ánh mắt nhìn về phía Nguyên Đà hỏi.

"Việc quan hệ đại thống long cung, nên do Long Vương tự quyết, lão thân vốn không muốn nhiều lời. Gặp tận thế, long cung nay đã bấp bênh, một mực tìm kiếm ổn thỏa... Chỉ sợ cuối cùng cũng khó được ổn thỏa." Nguyên Đà nói rất là hàm súc, nhưng ý tứ lão cũng rất rõ ràng.

Nếu lúc bình thường, cầu ổn thỏa, Nhị thái tử có lẽ thích hợp hơn kế thừa đại thống, nhưng trong tận thế này, ai có năng lực kế thừa chân hòn Tổ Long, có năng lực che chở Đông Hải, người đó chính là nhân tuyển thích

hợp.

"Phụ vương, không phải hài nhi một lòng truy cầu, chỉ là Cửu đệ hấn đã khốn thủ Chân Tiên cảnh sơ kỳ nhiều năm, hài nhi cũng đã đón đầu chạy tới, nói về tu vi, hài nhi cũng không kém hấn." Trong mắt Ngao Trọng lóe lên một tia quật cường, rớt cuộc mở miệng nói.

"Cố gắng của ngươi, bản vương một mực để ở trong mắt. Long tộc nhất mạch chúng ta, chương quản thiên hạ thủy vân, thống ngự Thủy tộc mệnh môn, làm chuyện hưng vân bố vũ, che chở thương sinh, gánh trên vai trách nhiệm cùng sứ mệnh nặng nề." Ánh mắt Ngao Quảng bình tĩnh, chậm rãi nói.

"Sứ mệnh? Trách nhiệm?" Trong lòng mọi người đều không hiểu.

"Long Uyên tồn tại các ngươi đều biết, thậm chí tòa lao ngục dưới đáy biển Long Uyên kia, không ít người trong các ngươi cũng biết. Các ngươi có lẽ coi nơi đó là nơi giam giữ trọng phạm Đông Hải Long tộc, nhưng trên thực tế lúc nó mới thành lập, không phải vì chuyện này." Ngao Quảng tiếp tục nói.

"Hài nhi biết, tòa lao ngục dưới đáy biển kia, lúc đầu giam giữ tù binh Ma tộc năm đó từng theo theo Xi Vưu giao chiến cùng Hoàng Đế, một trong sứ mệnh Đông Hải Long tộc chúng ta chính là trấn thủ tòa lao ngục này, phòng ngừa bọn chúng bỏ trốn." Lúc này, Ngao Trọng mở miệng nói.

"Ngươi nói không sai, kỳ thật không chỉ Đông Hải, Tam Hải còn lại cũng sắp đặt dạng lao ngục này. Tây Hải là Đại Hắc, Nam Hải là Quy Khư, Bắc Hải là Diễm Quật, bên trong tất cả đều giam cầm tù phạm Ma tộc năm đó. Sứ mệnh Tứ Hải Long chúng ta chính là trấn thủ bốn tòa lao ngục này, cho dù chết, cũng không thể để bọn hấn chạy thoát." Ngao Quảng nhẹ gật đầu, nói.

Đám người nghe câu cuối, thần sắc đều có chút động dung.

"Sinh gặp tận thế, Ma tộc sớm muộn sẽ lần nữa xâm phạm. Sau Long Vương ta, rất có thể chính là vị Vương cuối cùng trong lịch sử Đông Hải Long Cung. Những người khác có lẽ có chỗ thối lui, nhưng Long Vương không thể, minh bạch diễm này, các ngươi còn nguyện ý tiếp nhận vị trí vương long cung này không?" Ngũ khí Ngao Quảng nghiêm túc nói.

Ngao Hoảng cùng Ngao Trọng liếc mắt nhìn nhau, lần này lại trằm miệng một lời: "Hài nhi nguyện ý."

Ngao Quảng thấy thế, ánh mắt nhu hòa mấy phần, trong mắt cũng nhiều thêm một phần ý cười.

"Phụ thân, hài nhi đang có một chuyện muốn bẩm báo." Lúc này Ngao Hoảng đột nhiên nghĩ tới một chuyện, lập tức nói.

"Chuyện gì?" Ngao Quảng hỏi.

"Cự Yêu Thâm Uyên, còn giam giữ ở trong Long Uyên không?" Ngao Hoảng hỏi.

Chương 574: Tình cừu năm đó

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phạm Nhân Tông

"Đang giam giữ dưới đáy tầng thứ hai Long Uyên, vì sao ngươi hỏi vậy?" Ngao Quảng nghi ngờ hỏi.

"Lúc trước hài nhi và Thâm Lạc trên đường trở về long cung, từng bị Thâm Uyên Cự Yêu tập kích, lúc ấy còn tưởng rằng Long Uyên thất thủ, để yêu ma này trốn thoát." Ngao Hoằng lập tức nói.

"Ngươi nói cái gì?" Thần sắc Ngao Quảng lập tức trở nên ngưng trọng.

Thần sắc cả đám văn thần võ tướng Nguyên Đà cũng đều nhao nhao biến hóa, trong đầu nhớ lại Thâm Uyên Cự Yêu làm hại Đông Hải năm đó, trong mắt không khỏi toát ra vẻ kinh hoàng.

"Ngươi chắc chắn là Thâm Uyên Cự Yêu kia?" Thân thể Ngao Quảng hơi nghiêng về phía trước, nhíu mày hỏi.

"Hài nhi sẽ không nhìn lầm, Thâm đạo hữu cũng đã giao thủ, còn đánh nát một cái đầu lâu của nó..." Ngao Hoằng nói.

Đám người nghe lời ấy, ánh mắt đều rơi vào trên thân Thâm Lạc.

"Tên đó mặt người thân rắn, một cái đầu lâu lớn trăm trượng, lực lượng thập phần cường hoành, bị ta đánh nát một cái đầu lâu liền nhanh chóng rút lui." Thâm Lạc đành phải tiến lên một bước, nói.

"Buồn cười, nếu thật là Thâm Uyên Cự Yêu kia, dựa vào lực lượng một mình ngươi cũng có thể đánh lui nó sao?" Ngao Trọng nghe vậy, cười lạnh một tiếng nói.

Đám người còn lại cũng đều nhao nhao nghị luận, trong lời nói hiển nhiên

cũng không tin.

Nguyên Đà một mực chấp tay ở bên, buồn bực không nói, tựa hồ đang suy nghĩ gì đó.

"Trong Long Uyên vốn có cấm chế cường đại, hướng hồ phong bế nhiều năm, chưa từng nghe nói có yêu nghiệt chạy ra, lần này tất nhiên là Cửu thái tử đụng phải yêu vật gì khác, chắc là hiểu lầm rồi." Bạng Tinh mở miệng nói.

"Chư vị, hai người chúng ta nói, tuyệt không sai. Nếu như không tin, có thể phái người tiến về chỗ sâu Long Uyên kiểm tra thực hư, nếu Thâm Uyên Cự Yêu kia không có ở đây, đủ chứng minh chúng ta nói không ngoa." Ngao Hoàng nói.

"Chuyện Long Uyên không thể coi thường, nếu Hoàng nhi nói hẳn gặp phải Thâm Uyên Cự Yêu tập kích, như vậy để hẳn tự mình tiến tới chỗ sâu Long Uyên kiểm tra, phân biệt chân tướng. Chuyện kế vị Long Vương, chờ điều tra Long Uyên xong hãy bàn lại." Ngao Quảng trầm mặc một lúc lâu, mở miệng nói.

"Phụ vương, hài nhi muốn cùng đi điều tra." Ngao Trọng đi lên trước, ôm quyền nói.

Ngao Quảng nghe vậy, mặt lộ vẻ do dự.

"Phụ vương, nếu Long Uyên có biến, một mình Cửu đệ tiến đến phong hiểm không nhỏ, hài nhi cùng đi theo có thể chiếu ứng lẫn nhau." Ngao Trọng nói thêm.

"Thần cũng nguyện đi." Thanh Sát cùng Ngao Hân trầm miệng một lời.

"Tốt, đã vậy, các người cùng đi đi." Ngao Quảng thấy thế, gật đầu nói.

"Phụ vương, hài nhi thỉnh cầu để Thâm Lạc đi cùng." Ngao Hoàng nói.

"Long Uyên là trọng địa, há có thể để Nhân tộc đặt chân vào?" Ngao Trọng nghe vậy, lập tức trách mắng.

"Bây giờ Ma tộc đầu đá, còn phân cái gì Nhân tộc Long tộc? Nếu Thâm tiểu hữu từng đánh lui Thâm Uyên Cự Yêu, cứ để hẳn cùng đi vào. Nhớ

lấy, tiến vào vực sâu, mặc kệ phát sinh cái gì, nhất định phải đồng tâm hiệp lực mới được." Ngao Quảng dặn dò.

"Hài nhi tuân mệnh." Ngao Hoằng cùng Ngao Trọng nhìn nhau, đồng thời ôm quyền nói.

"Tốt, đi thôi." Ngao Quảng phát phát tay, thần sắc có chút mỏi mệt.

Đám người lĩnh mệnh cáo lui, trừ trưởng công chúa Ngao Nguyệt, tất cả mọi người chậm rãi thối lui ra khỏi đại điện.

"Hai vị thái tử, chúng ta mang Thảm đạo hữu cùng Ngao Hân đi phủ khố chọn lựa bảo vật chứ?" Trường mi Nguyên Đà hơi nhắc lên, xin chỉ thị hai người Ngao Hoằng.

Ngao Trọng im lặng gật đầu nhẹ.

"Làm phiền Nguyên bá dẫn đường." Ngao Hoằng mở miệng nói ra.

Lão thừa tướng mỉm cười, quay người đi phía trước, dẫn mấy người một đường đi tới hậu phương Tú Thủy Cung.

Trong lòng Thảm Lạc nghi hoặc, vốn định hỏi Ngao Hoằng, nhưng nghĩ nghĩ, vẫn truyền âm cho Thanh Sát.

"Thanh Sát lão ca, Ngao Hoằng ba trăm năm trước đã xảy ra chuyện gì? Vì sao hắn ở ngoài Lô Hoa cung đến nay mới về long cung?"

Thanh Sát nghe Thảm Lạc hỏi, trầm mặc hồi lâu, mới mở miệng nói: "Hai người các ngươi giao hảo, việc này... Hay là trực tiếp hỏi hắn mới tốt."

"Thanh Sát lão ca, lời nói này cũng không đúng. Vừa rồi trong điện thấy có người nói, sắc mặt Ngao Hoằng có chút cô quái, nghĩ đến việc này ảnh hưởng quá lớn đến hắn, nếu là chuyện thương tâm, ta sao lại lỡ mồm hỏi hắn chứ? Người nói có đúng hay không?" Thảm Lạc chê cười nói.

"Vẫn là người nghĩ chu đáo... Việc này, đích thật là chuyện thương tâm, năm đó..." Thanh Sát giật mình nói.

Theo thanh âm Thanh Sát chậm rãi kể lại, Thảm Lạc dần dần nghe được đại khái mạch lạc, nguyên lai ba trăm năm trước, Tây Hải ý đồ thông gia cùng

Đông Hải, muốn gả hòn ngọc quý Thập Nhất công chúa Tây Hải Long Vương cho Đông Hải.

Đông Hải Long Vương tự nhiên vui vẻ đồng ý, đồng thời ứng theo yêu cầu của Tây Hải Long Vương, để Thập Nhất công chúa gả cho Cửu thái tử Ngao Hoằng, cả hai cũng coi như môn đăng hộ đối, châu liên hợp bích.

Vốn là một chuyện thiên đại hảo sự, đáng tiếc đến Ngao Hoằng nơi này, lại bị hấn cự tuyệt, bởi vì lòng hấn đã có người thương, đã từng hứa hẹn chung thân.

Ngao Hoằng cảm mến người tên là "Doanh Nhi", chính là một con sứa biển thành Tinh Mị, dù có được thiên tư lanh lợi lại mỹ mạo khó tìm, cuối cùng vẫn trở ngại huyết mạch thấp kém, khó lọt pháp nhãn long cung, càng không được Long Vương cho phép.

Lúc đó Ngao Hoằng, vốn tại long cung có uy vọng cực cao, được xem như ván đã đóng thuyền chủ long cung đời tiếp theo, kết quả vì chuyện này mà trở mặt với Long Vương.

"Lúc ấy, Long Vương vì bức Cửu thái tử đi vào khuôn khổ, thậm chí không tiếc bắt nhốt Doanh Nhi kia. Ai ngờ thái độ Cửu thái tử lại cường ngạnh như vậy, không chút cố kỵ vì đại cục long cung, không cố kỵ quan hệ Đông Hải Tây Hải, trực tiếp phá vỡ lòng giam, cứu người trong lòng ra, một đường đánh ra long cung, đi nơi khác ở." Thanh Sắt truyền âm nói.

Trên mặt Thảm Lạc không chút gợn sóng, nhưng trong lòng âm thầm nói tốt: "Cái gì là đại cục, quan hệ gì đến hấn... Trời đất bao la, tâm ta muốn mới là tốt nhất."

Tình cảnh như thế, giống như ngày đó Nhiếp gia tới cửa bức bách từ hôn, chỉ là tình huống tựa hồ càng thêm hồng bết.

"Nếu như sự tình chỉ tới vậy, vẫn không có gì. Nhưng về sau vì chuyện này, Cửu thái tử trực tiếp rời long cung, ba trăm năm sau chưa từng trở về, thậm chí tu vi cảnh giới từ đây lâm vào bình cảnh, không có đột phá." Thanh Sắt tiếp tục nói.

"Chẳng lẽ vị Doanh Nhi cô nương kia..." Thảm Lạc mơ hồ đoán ra một chút chân tướng.

"Người đoán không sai, về sau chỗ Cửu thái tử bị yêu ma xâm nhập, Doanh Nhi vì cứu Cửu thái tử, bị yêu ma cầm tù. Cửu thái tử về long cung cầu cứu, quý cầu ba ngày. Nhưng không chờ đến Long Vương đồng ý, lại có một sợi tàn hồn Doanh Nhi tới gặp hắn lần cuối. Từ nay về sau, hắn và long cung cơ hồ quyết liệt, đi Lô Hoa cung không trở về nữa. Long Vương không biết có hối hận hay không, về sau phái một chi long cung thủy duệ đến Lô Hoa cung đóng quân." Thanh Sát tiếp tục nói.

Thẩm Lạc nghe xong, trong lòng không khỏi ai thán một tiếng, thực sự cảm thấy tiếc hận cho Ngao Hoảng và Doanh Nhi.

"Lại nói, vị Doanh Nhi cô nương này cùng với người cũng có chút liên quan." Thanh Sát đột nhiên nói.

"Có liên quan với ta?" Thẩm Lạc kinh ngạc nói.

"Còn nhớ con Bích Nhãn Kim Thiềm trong hồ trời Đại Lịch sơn năm đó không?" Thanh Sát truyền âm hỏi.

"Hắn là năm đó một mình Ngao Hoảng tiến về Đại Lịch sơn, tìm kiếm Bích Nhãn Kim Thiềm để cứu người, người đó chắc là vị Doanh Nhi cô nương kia?" Trong lòng Thẩm Lạc hơi ngạc nhiên, hỏi.

"Không sai, chính là nàng." Thanh Sát rất nhanh cho ra đáp án.

Thẩm Lạc nghe xong, trong lòng cảm thấy thôn thức.

Chương 575: Cầu cho người khác

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phạm Nhân Tông

Trong khi mấy người Thâm Lạc nói chuyện đã đi tới trước một toà động phủ được đào bởi trên vách núi đá của đáy biển.

Trên cửa phủ kia, khảm hai cánh cửa thanh đồng nặng nề không gì sánh được, phía trên giăng đầy mười mấy đạo phù văn, ở phía dưới cao khoảng một trượng có thể nhìn thấy một lỗ khảm hình bát giác.

Chỉ thấy Nguyên Đà không nhanh không chậm lấy từ trong ngực ra một khối lệnh bài màu xanh khắc đồ văn mai rùa, đưa tay ném xuống dưới, một tầng thanh quang bao phủ bay tới, vừa vịn khảm vào trong lỗ khảm trên cửa thanh đồng.

Ngay sau đó, trên lệnh bài màu xanh lan tràn ra một đạo quang mang, khiến cho toàn bộ phủ văn trên đại môn thanh đồng sáng lên, hai phiến cửa nặng nề không gì sánh được bắt đầu vang lên thanh âm "Ừ ừ", mở vào bên trong.

Trong cửa đồng chiếu ra một mảnh kim quang loá mắt, khiến cho Thâm Lạc cơ hồ không thể nào nhìn thẳng.

Nhưng mà khi kim quang tán đi, Thâm Lạc lại không nhìn thấy kim sơn, bảo vật như trong tưởng tượng, ánh vào tầm mắt hẳn là một con bạch tuộc hoàng kim hình thể vô cùng to lớn.

Trên vách đá phía trên đỉnh đầu bạch tuộc hoàng kim phân bố từng động quật lớn nhỏ khác nhau hình dạng không đồng nhất, phía trên bao phủ quang mang, trông rộng nổi lên một tầng cảm chế phù văn màu vàng.

Thấy đám người tiến đến, bạch tuộc hoàng kim kia vốn nhắm hai mắt chậm rãi mở ra, khi nhìn thấy đám người, trong đôi mắt hiện lên một vòng thần thái, miệng nói tiếng người:

"Nguyên lão gia hỏa, đã lâu ngươi không mang nhiều người tới như vậy... Nha, bên kia là Tiểu Cửu thái tử sao? Đã mấy trăm năm không gặp, ta còn tưởng sau này ngươi sẽ không tới trộm minh châu nữa?"

"Bái kiến Chương bá, trước kia không hiểu chuyện, khiến cho ngài gặp không ít phiền phức." Ngao Hoảng có chút xấu hổ, đi ra phía trước, ôm quyền nói.

"Chương bát trảo, ít nói nhảm đi, hôm nay mang những hài tử này tới, là Long vương gia phân phó, muốn thưởng mỗi người bọn họ một bảo vật, ngươi tìm xem có cái nào phù hợp không." Nguyên Đà vừa cười vừa nói.

"Bảo vật? Dễ nói, nếu Long vương gia phân phó, các ngươi cứ đưa ra yêu cầu, ta sẽ tìm trong phủ kho, nhất định lấy cho ngươi." Bạch tuộc hoàng kim vừa cười vừa nói.

Ngao Hân nhìn về phía Ngao Trọng, gã gật đầu nhẹ với nàng, nàng tiến lên, thi lễ nói:

"Tiền bối, vẫn bối tu hành thuật pháp Hoả hệ, bây giờ đã đến Đại Thừa đỉnh phong, nhưng thủy chung không cách nào đột phá bình cảnh, nếu có đan dược và bảo vật giúp ta một chút sức lực, xin không tiếc ban thưởng."

"Cảnh giới Đại Thừa đỉnh phong vừa phá, lại muốn độ kiếp Chân Tiên, bình cảnh này không thể so với các bình cảnh khác, có đôi khi không đột phá nổi chính là một chuyện tốt bảo vệ bản thân. Nếu cưỡng ép dùng dược lực đột phá, ngươi cũng chưa chắc có thể tiếp được uy lực lôi kiếp kia, như vậy... Ngươi còn muốn không?" Bạch tuộc hoàng kim nghe vậy, im lặng suy nghĩ một lát, nói.

Ngao Hân nghe vậy, ánh mắt vô tình hay cố ý nhìn Ngao Trọng một chút, ánh mắt kiên định nói: "Muốn."

Chỉ có đột phá đến Chân Tiên cảnh, khoảng cách giữa nàng và gã mới có thể rút ngắn, nàng mới có thể chân chính phân ưu cho gã.

"Nếu vậy, trong phủ kho có một viên Giao Hoả Đan truyền lại từ trong Đâu Suất cung của Thái Thượng Lão Quân, lấy Tam Muội Chân Hỏa luyện chế thành, sau khi ngươi ăn vào, có lẽ giúp ngươi đột phá bình cảnh." Bạch tuộc hoàng kim nói.

"Đa tạ tiền bối." Ngao Hân lập tức nói.

Bạch tuộc hoàng kim không nói nữa, suy nghĩ một phen, dưới thân bỗng nhiên có một xúc tu cao cao nhô ra, đưa về phía một chỗ động quật trên đỉnh đầu. Đỉnh xúc tu có một đạo phù văn sáng lên, cùng quang mang cấm chế động quật giao hòa, dung hợp với nhau.

Ngay sau đó, xúc tu xuyên qua tầng quang mang kia, chui vào trong động quật.

Chỉ chốc lát sau, nó thu hồi lại, trên xúc tu đã nhiều ra một hộp đồng xích hồng hình dạng cực giống đan lô, đưa tới Ngao Hân.

Hai tay Ngao Hân nhận lấy, cẩn thận từng li từng tí mở nắp hộp ra, bên trong lập tức có một đạo khí lãng nóng bỏng tuôn ra, ở trong cũng tản mát ra một trận ánh sáng xích hồng.

Nàng tranh thủ đậy nắp lại, trong miệng nói cảm ơn liên tục, thu vào.

"Thảm huynh, nói thứ người cầu cho Chương bá đi." Ngao Hoàng nhìn về phía Thảm Lạc, nói.

"Tiền bối, văn bối muốn cầu ngài một loại biện pháp ổn thỏa đột phá đến Xuất Khiếu kỳ." Trong lòng Thảm Lạc đã sớm tính toán, đi ra phía trước, mở miệng nói.

Lời vừa ra, tất cả mọi người ở đây sợ hãi, tất cả đều quăng ánh mắt bất khả tư nghị tới hắn.

"Không phải là văn bối cần, chính là cầu cho người khác." Thần sắc Thảm Lạc có chút xấu hổ, nói như thế.

"Không biết người kia sở tu loại thuật pháp nào?" Bạch tuộc hoàng kim cũng không cảm thấy yêu cầu của Thảm Lạc kỳ quái, mở miệng hỏi.

"Hắn, hắn tu hành một môn Thủy hệ thuật pháp." Thảm Lạc chân chờ nói.

Bạch tuộc hoàng kim nghe vậy, lần nữa lâm vào trầm tư, sau một hồi lâu nói: "Phương pháp người cầu, trong phủ khố có tổng cộng mười ba loại, trong đó có ba loại thích hợp nhất, ta nói cho người nghe, lựa chọn thế nào

là do người."

"Đa tạ tiền bối." Thẩm Lạc vội vàng ôm quyền nói.

"Thứ nhất chính là phục dụng một viên Thủy Tinh Đan, đan này lấy tinh khí long nguyên luyện chế thành, giúp củng cố thần hồn, đạt tới Xuất Khiếu cảnh. Thứ hai, là tu hành một môn « Thủy Phủ Khai Nguyên Công », công pháp này có thể từ Luyện Khí kỳ cơ sở, tiến thẳng Đại Thừa đỉnh phong, trong đó bao gồm thông suốt Xuất Khiếu kỳ. Thứ ba là một môn thủy pháp thất truyền, phẩm giai so với « Thủy Phủ Khai Nguyên Công » cao hơn không ít, nhưng truyền thừa thất truyền, đã tàn khuyết không còn đầy đủ, trong đó cũng có phương pháp tu luyện đến Xuất Khiếu." Bạch tuộc hoàng kim lại nói.

"Vậy ta chọn « Thủy Phủ Khai Nguyên Công » đi." Thẩm Lạc do dự một chút, nói.

Hắn tìm kiếm phương pháp Xuất Khiếu, là vì hiện thực tu luyện trải qua bắc cầu, Thủy Tinh Đan này có công hiệu nhưng cũng không thể mang về, tự nhiên không thể chọn. Công pháp không trọn vẹn kia phẩm giai cho dù tốt cũng không trọn vẹn, tu luyện không chừng có tai họa ngầm gì đó, hay là chọn thứ ổn thỏa cho thỏa đáng.

Thế nhưng vừa mới nói xong, hắn có chút hối hận, nhin không được nói:

"Có thể xin tiền bối lấy ra công pháp tàn phá kia, để vẫn bối nhìn qua một chút rồi lựa chọn được không?"

"Đương nhiên không gì không thể."

Bạch tuộc hoàng kim nói xong, lần nữa huy động xúc tu, chui vào hai hang động trên vách đá kia.

Sau một lát, một cuốn sách lụa màu vàng dày chừng hai tấc, cùng một khối phiến đá sinh đầy râu xanh rơi vào trước người Thẩm Lạc.

Ánh mắt của hắn quét qua hai thứ một cái, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một cỗ cảm giác kỳ quái. Trên phiến đá râu xanh nhìn bề ngoài xấu xí kia, tựa hồ có một cỗ khí tức quen thuộc như có như không dẫn dắt hắn.

Loại cảm giác này thập phần vi diệu, Thẩm Lạc do dự một chút, liền thay

đổi, chọn khối phiến đá màu xanh kia.

"Cái này là của ngươi..." Bạch tuộc hoàng kim lập tức thu hồi sách lụa màu vàng, chỉ giao phiến đá rêu xanh cho Thẩm Lạc.

Hai tay Thẩm Lạc tiếp nhận, ngón tay vuốt ve trên phiến đá một hồi, lập tức cảm thấy như vuốt ở trên mặt nước, dưới đầu ngón tay tựa hồ có từng điểm từng điểm sóng nước dập dờn, thập phần vi diệu.

Chỉ là trước mắt hắn không có thời gian xem xét kỹ vật này, đành phải thu nó vào trước.

Mấy người lập tức cáo từ, rời phủ khô long cung.

"Nếu bảo vật đã chọn xong, việc này không nên chậm trễ, chúng ta cũng nên khởi hành tiến về Long Uyên đi?" Ánh mắt Ngao Trọng quét qua đám người, mở miệng nói.

"Nhị thái tử điện hạ, Cửu thái tử cùng Thẩm đạo hữu vừa rồi mới chạy về long cung, trên đường lại kịch chiến, nên để bọn hắn nghỉ ngơi một chút, rồi hẵng tiến về Long Uyên cũng không muộn." Nguyên Đà mở miệng khuyên nhủ.

"Nguyên bá, nếu Thẩm Uyên Cự Yêu đã bỏ chạy, dưới đáy Long Uyên thật xảy ra vấn đề, chỉ sợ chúng ta căn bản không có thời gian nghỉ ngơi? Chậm hơn một phân, sẽ nguy hiểm một phần." Ngao Trọng cau mày nói.

"Nhị ca nói cũng là suy nghĩ của ta, thời gian không thể chậm trễ." Ngao Hoằng cũng gật đầu nhẹ, nói.

"Đã vậy, lão thần cũng không nói nhiều, hai vị thái tử cẩn thận chút." Nguyên Đà nghe vậy, gật đầu nói.

Sau đó, đám người chia tay với Nguyên Đà, khởi hành tiến về Long Uyên.

Chương 576: Tinh bích Tổ Long

Dịch: Vì anh vô tình

Nhóm dịch: Phạm Nhân Tông

Đám người Thảm Lạc hướng chỗ sâu long cung bay đi, kiến trúc chung quanh long cung dần trở nên thưa thớt, chưa tới nửa giờ, mấy người dừng lại bên cạnh cự sơn ở một chỗ trong đáy biển.

Toàn thân cự sơn đen nhánh, nguy nga cao ngất, có vẻ cao hơn mặt biển, tỏa ra một cỗ khí tức âm trầm.

Thảm Lạc dò xét cự sơn trước mắt, đuôi lông mày chau lên..

Cự sơn này toàn núi đá đen kịt, tỏa ra một cỗ khí tức nặng nề tối nghĩa, thần thức ở trong đó cũng rất khó dò xét quá xa bạc h ng oc sa ch. Dù thần thức của hắn mạnh mẽ, thế mà chỉ có thể dò xét được khoảng nửa trượng, không biết nó do vật liệu gì tạo thành.

Dưới cự phong có một chút kiến trúc hình tháp còn sót lại, nhưng đều rất cũ kĩ", dường như đã thời gian rất lâu không có người dọn dẹp.

Ngao Trọng mang theo mấy người đi về phía trước, nhanh chóng đi tới trước một tòa tiêu tháp màu xám.

"Đến." Ngao Trọng nói.

Tháp này chỉ cao bảy tám trượng, cùng so sánh với cự tháp khác ở chung quanh ít nhất cũng mấy chục trượng, trên trăm trượng, thì thực sự không đáng chú ý chút nào.

Đuôi lông mày Thảm Lạc khẽ nhướng lên, xem ra Đông Hải Long Cung đối với Long Uyên chăm sóc cực nghiêm, lối vào đều thiết trí nhiều yểm hộ như vậy.

Cửa tháp đóng chặt, ở giữa có một vết lõm lớn chừng bàn tay.

Ngao Trọng đưa tay vung lên, một miếng lệnh bài màu vàng theo tay bắn ra, khảm vừa vặn vào chỗ lõm xuống trên cửa.

Trên lệnh bài màu vàng kim quang chảy ra như chất lỏng, nhanh chóng lan tràn trên cửa tháp, rất nhanh hình thành một cái đồ án hình rồng.

"Kẹt kẹt" một tiếng, cửa lớn đóng chặt từ từ mở ra.

Khi mấy người tiến vào bên trong, lệnh bài trên cửa đá tự động bay trở về với Ngao Trọng, sau đó đại môn cũng tự động khép lại.

Phía sau cửa là một đại sảnh rộng lớn, trong sảnh không có vật gì, chỉ có ở chỗ sâu nhất trên vách tường được khảm nạm một cửa đồng lớn.

Trên cửa điêu khắc một phù điêu Ngũ Trảo Thần Long thân thể đang uốn lượn, trong miệng ngậm một viên long châu màu bạc, giống như thật. Nhìn nó cực kỳ sinh động, giống như lúc nào cũng có thể phá cửa bay ra.

Thẩm Lạc dò xét phù điêu Ngũ Trảo Thần Long trước mắt, vừa nhìn qua, thì mắt của Ngũ Trảo Thần Long như sống lại, hờ hững nhìn Thẩm Lạc.

Một cỗ khí tức long uy khổng lồ từ trên phù điêu Thần Long bộc phát, hướng về phía Thẩm Lạc đè xuống.

Thân thể hấn chấn động, kinh mạch trong cơ thể run rẩy dữ dội, một ngụm nghịch huyết bay thẳng vào tim phổi.

Nhưng vào lúc này, Thiên Sách trên người hấn đột nhiên nóng lên, một dòng nước nóng từ đó tuôn ra, làm cỗ long uy khổng lồ này triệt tiêu hơn phân nửa.

Một chút uy thế còn lại đã không đáng lo lắng, sắc mặt của Thẩm Lạc hơi tái lui về sau một bước, cố chịu đựng long uy áp bách.

"Thẩm đạo hữu nhanh cúi đầu, trừ phụ thân ta và người có Long tộc huyết mạch, ngoại nhân không thể nhìn thẳng Tổ Long Bích này!" Ngao Trọng nhìn thấy cảnh này, vẻ kinh ngạc trong mắt lóe lên một cái rồi biến mất, lập tức thay đổi thành thần sắc lo lắng, quát to.

Thẩm Lạc nghe vậy vội nhìn xuống, ánh mắt nhìn về phía Ngao Hân và Thanh Sát bên cạnh, cả hai một mực cúi đầu, không có nhìn đại môn kia.

Mà hai huynh đệ Ngao Trọng, Ngao Hoằng nhìn thẳng cửa đồng lớn, thì một chút sự tình cũng không có.

"Tô Long Bích còn có hạn chế này? Nhị ca, người nếu đã sớm biết, vì sao không nhắc nhở sớm chút!" Sắc mặt của Ngao Hoằng trầm xuống quát.

"Tại hạ nhất thời quên việc này, Cửu đệ, Thẩm đạo hữu chớ trách." Ngao Trọng vỗ ót một cái, áy náy nói.

"Thẩm huynh, người không sao chứ?" Ngao Hoằng nhìn Ngao Trọng một chút, sau đó nhìn về phía Thẩm Lạc ân cần hỏi.

"Không sao." Mặt của Thẩm Lạc như thường khoát tay áo.

Sự tình trọng yếu như vậy, Ngao Trọng sao có thể quên, tám thành là cô ý như vậy, vừa rồi nếu không có Thiên Sách đột nhiên giúp hắn một tay, thì đã bị cỗ long uy kia chấn thương.

"Thật có lỗi, để Thẩm huynh người quần vào tranh chấp của long cung, hay là người không cần đi xuống, đợi ở chỗ này chờ chúng ta trở về." Ngao Hoằng cũng là người thông minh, như thế nào không rõ ý đồ của Ngao Trọng, truyền âm cho Thẩm Lạc.

"Không sao, nếu đã tới, cùng một chỗ đi xuống xem một chút đi." Thẩm Lạc suy nghĩ một chút, mỉm cười truyền âm trả lời.

Nếu Thác Tháp Thiên Vương Lý Tịnh nói Đông Hải có manh mối của ma hồn chuyển thế, trong Long Uyên lại trấn áp tù binh của Ma tộc, vậy không chừng manh mối kia chính là ở đây. Cho dù Ngao Trọng đối với hắn không có ý tốt, thì cũng không thể bỏ lỡ.

"Vậy được rồi." Ngao Hoằng thấy Thẩm Lạc nói như thế, đành phải đáp ứng.

"Nhị ca, Long Uyên này ta chưa tới nhiều, sau này nếu còn có cấm chế khác đã thương người? Hay cần phải chú ý thứ gì? Còn xin người nói rõ. Thẩm huynh là khách ta mang đến long cung, ta nhất định phải bảo đảm chu toàn cho hắn!" Ngao Hoằng quay người nhìn về phía Ngao Trọng,

chậm rãi hỏi.

"Cửu đệ làm gì nhảy cảm vậy, vừa rồi ta thật sự quên hạn chế của Tổ Long Bích, bạc h n gọc s ách tiếp theo không có cấm chế nguy hiểm, các người yên tâm." Ngao Trọng cười nói, sau đó nhanh chân đi vào cửa đồng lớn trước, tay phải nâng lên, trên bàn tay kim quang hiện lên.

Tay phải của gã nhanh chóng hoá hình, rất nhanh biến thành một cái vuốt rồng dữ tợn, đè lên cùng chỗ vuốt rồng của Thần Long trên cửa đồng lớn một cái.

"Ông" một tiếng, kim quang chói mắt từ trên vuốt rồng của Ngao Trọng bộc phát, cửa đồng lớn lập tức rung động không ngừng, thân thể Ngũ Trảo Thần Long trên cửa nổi lên từng tia ngân quang.

Thẩm Lạc nhìn chăm chú vào cửa đá, ánh mắt khẽ nhúc nhích.

"Cửa đồng lớn này là lối vào Long Uyên, cấm chế phía trên cần người Đông Hải Long tộc mới có thể mở ra, cũng không nguy hiểm gì." Ngao Hoằng thấy Thẩm Lạc nhìn chăm chăm vào cửa đá, truyền âm nói.

Thẩm Lạc nghe vậy, chậm rãi gật đầu.

Những ngân quang này rất nhanh hội tụ lại long châu màu bạc mà miệng rồng đang ngậm, long châu tỏ ra từng tia sáng màu bạc, sau đó vèo một tiếng, chọt bay vụt đi.

Thẩm Lạc nhìn long châu ngân quang đại phóng, ánh mắt hiện vẻ nghiêm trọng.

Hắn có thể cảm ứng được trong long châu ẩn chứa uy năng đáng sợ, nếu nó đột nhiên bộc phát, chỉ sợ mọi người ở đây cũng rất khó giữ được mạng sống.

Lúc này, thần sắc của Ngao Trọng cũng phi thường trịnh trọng, từ trên thân lấy ra một mặt tiểu kính màu trắng, trong miệng nói lẩm bẩm, sau đó quăng ra giữa không trung

Sau khi Tiểu kính màu trắng lóe lên thì biến thành một đạo bạch quang dung nhập vào trong long châu màu bạc.

Quang mang màu bạc trên long châu lập tức tuôn ra mạnh liệt lần nữa. Sau đó trong chớp mắt, nó vẩy mà hóa thành cánh cửa màu bạc lớn gần một trượng, khành một tiếng, khảm vào trong cửa đồng lớn.

Từng tia từng tia quang mang đen kịt từ trong cửa đồng lớn tuôn ra, rót vào trong cánh cửa màu bạc, giữa cánh cửa nhanh chóng nổi lên từng tia hắc khí. Bên trong nó như ẩn giấu một cái thông đạo màu đen vô cùng sâu, không biết thông hướng đi nơi nào.

"Được rồi, chúng ta đi vào đi." Ngao Trọng thu tay lại, nói ra.

Nói xong gã dẫn đầu tiến vào bên trong, thân ảnh biến mất tại trong thông đạo màu đen, Ngao Hân và Thanh Sát lập tức theo sát phía sau.

"Chúng ta cũng đi thôi." Ngao Hoằng nói với Thâm Lạc một tiếng.

Thâm Lạc gật nhẹ đầu, đang muốn tiến lên, đột nhiên ánh mắt hướng về chỗ vắng vẻ bên trái đại sảnh nhìn lại.

"Sao vậy?" Ngao Hoằng hỏi.

"Không có việc gì." Thâm Lạc dò xét hư không bên trái, trong mắt lóe lên một tia hoang mang, lắc đầu nói.

Ngao Hoằng theo ánh mắt của Thâm Lạc nhìn lại, nơi đó trống rỗng, cũng không có vật gì.

"Không có việc gì liên tốt, chúng ta nhanh đi thôi, cửa vào thông đạo không cách nào tiếp tục quá lâu." Y nói xong, cất bước tiến vào trong quang môn.

Thâm Lạc cũng cất bước đuổi theo, thân ảnh của hai người cũng lóe lên biến mất tại trong cánh cửa màu bạc.

Cánh cửa màu bạc nhanh chóng thu nhỏ, mắt thấy đã muốn biến mất, nhưng tại giờ phút này, một đạo hắc ảnh đột nhiên tại trong tháp xuất hiện.

"Thần thức thật cường đại, kém chút không gạt được." Bóng người màu đen tự lẫm bầm một mình, thân thể hóa thành một bóng đen, tại trước khi quang môn màu bạc biến mất cũng chui vào trong đó.

Trước mắt của Thâm Lạc vô số bóng dáng hai màu xám đen chớp động,

thân thể giống như phiêu phù ở giữa không trung, rất nhẹ nhàng.

Nhưng loại trạng thái này không có tiếp tục quá lâu, thân thể của Thẩm Lạc rất nhanh trầm xuống, bóng dáng trước mắt đều tản đi. Hắn phát hiện chính mình xuất hiện ở trên một chỗ bình đài gần vách núi cheo leo, mấy người Ngao Trọng, Ngao Hoàng cũng ở chỗ này.

Chương 577: Long uyên

Dịch: Vi anh vô tình

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Thẩm Lạc lấy lại bình tĩnh, ánh mắt khẽ liếc bốn phía, phát hiện diện tích vách núi gần bình đài cũng không nhỏ. Nó rộng khoảng hai ba mươi mẫu, phía trên còn xây dựng không ít kiến trúc.

Nơi đây vậy mà không có chút nước biển nào, giống như đang đi vào trên lục địa, mặt đất trên núi đá cũng là loại đá đen kịt, làm thần thức không cách nào dò xét. Mà dưới vách đá là một chỗ vực sâu u ám, ta sáng rất ít, chỉ có thể nhìn ra xa mười mấy trượng.

Trong vực sâu cũng không có nước biển, chỉ có một mảnh cuồng phong màu đen cuộn cuộn đang gào thét, những cuồng phong này liền trời tiếp đất, tràn ngập toàn bộ vực sâu. Nó hình thành từng vòng xoáy to lớn, khoảng chừng vài dặm, hoặc chỉ mấy trượng, chúng va chạm thôn phệ lẫn nhau, phát ra to lớn phong hồng ô ô giống như có thể quét sạch hết thủy

Thẩm Lạc nhìn hắc phong đang tàn phá bờ bãi dưới vực sâu, trong lòng âm thầm chấn kinh.

Bây giờ hẳn mặc dù là Chân Tiên cường giả, nhưng tại cuồng phong trong vực sâu trước mắt này, cũng cảm giác mình quá nhỏ bé.

Mà những hắc phong này rất là kỳ quái, chỉ quay cuồng ở trong vực sâu, chứ không có chút xu thế lan tràn ra bên ngoài.

Hắn tâm niệm khẽ động, thần thức lan tràn ra, hướng hắc phong trong vực tiến tới. Nhưng thần thức vừa mới lan tràn ra vực sâu, lập tức bị một cỗ lực lượng vô cùng bén nhọn xoắn nát, làm não hải đau đớn một hồi.

"Nơi này chính là Long Uyên? Cảm giác giống như đang ở lòng đất." Thẩm Lạc nhìn Ngao Hoành hỏi.

"Không sai, thật ra bây giờ chúng ta ngay tại dưới sâu trong lòng đất của Tổ Long Bích." Ngao Hoành nói.

"Thì ra là thế, những phong bạo màu đen này là vật gì? Uy lực thật là đáng sợ, thậm chí ngay cả thần thức cũng có thể tùy tiện xoắn nát?" Thẩm Lạc giật mình, chỉ hắc phong trong vực sâu bên cạnh.

"Long Uyên này liên thông Cửu U chi địa, những hắc phong này là từ trong Địa Phủ thổi ra Hắc Yểm Toàn Phong, có thể hóa cốt tan thịt, cực kỳ ác độc. Cho dù là Chân Tiên bị cuốn vào, trong chốc lát hồn thể cũng sẽ hủy hết, e là Thái Ất cảnh Tiên Nhân đến bực ch ngọc sắc h, cũng chưa chắc có thể toàn thân trở ra." Ngao Hoành nói.

Thẩm Lạc nghe vậy, khẽ hít một hơi.

"Chính bởi vì có hiểm địa này, Đông Hải Long tộc chúng ta mới có thể trấn áp yêu ma ở đây. Nhưng gió này chỉ ở trong vực sâu tàn phá bờ bãi, không ra bên ngoài, Thẩm huynh không cần phải lo lắng." Ngao Hoành tiếp tục nói.

"Tại sao lại như vậy? Trên vách đá này bị hạ cấm chế sao? Thế nhưng nơi này dường như không có vết tích cấm chế." Thẩm Lạc kỳ quái hỏi.

"Cũng coi như vậy, Thẩm huynh đến phía dưới sẽ biết." Ngao Hoành cười thần bí, thừa nước đục thả câu.

Sắc mặt của Thẩm Lạc khẽ động, không có hỏi nữa.

Ngay lúc này, một đội binh sĩ long cung từ trong một tòa cung điện đằng xa bay tới, người cầm đầu là tên tướng quân đầu cá chép đang muốn quát hỏi, thấy là Ngao Hoành, Ngao Trọng, thì thái độ lập tức trở nên kính cẩn.

"Gặp qua Nhị điện hạ! Cửu điện hạ! Hai vị điện hạ sao lại tới nơi này?" Cá chép tướng quân hướng về phía hai người thi lễ một cái, hỏi.

"Chúng ta phụng mệnh phụ hoàng, đến đây dò xét yêu ma giam giữ trong Long Uyên, phía dưới có dị động gì không?" Ngao Trọng hỏi.

"Khởi bẩm hai vị điện hạ, mỗi ngày chúng ta đều sẽ dò xét các tầng nhà tù, cũng không thấy khác thường." Cá chép tướng quân vội vàng đáp.

Ngao Trọng hài lòng gật đầu, mang theo trào phúng lườm Ngao Hoảng một chút.

"Không có dị thường? Các người có tra xét hết không?" Ngao Hoảng sắc mặt trầm xuống, hỏi.

"Cửu điện hạ minh giám, trước giờ chúng ta cũng không dám lười biếng, nhà tù phía dưới xác thực không có gì lạ." Cá chép tướng quân có chút sợ hãi nói.

"Ngao huynh chớ gấp, Thâm Hải Cự Yêu kia nếu có ý che giấu vượt ngục, những thủy binh đóng giữ này tu vi có hạn, bọn họ chưa hẳn có thể phát hiện mảnh khóc, chúng ta xuống dưới xem xét sẽ biết." Thâm Lạc truyền âm nói.

Ngao Hoảng nhìn Thâm Lạc một chút, gật đầu.

"Xem ra Cửu đệ không qua tín nhiệm lời nói của Lý tướng quân, nếu như thế, chúng ta tự hạ mình đi xem tình huống của những yêu ma kia một chút đi." Ngao Trọng cười nói một tiếng, dọc theo một thềm đá gần bình đài đi về phía dưới.

Bọn người Ngao Hoảng cất bước đuổi theo, Lý tướng quân kia lúc đầu muốn phái người đi theo, lại bị Ngao Hoảng cự tuyệt.

Thềm đá chỉ có bốn năm thước rộng, vô tận Hắc Yểm Toàn Phong ở bên ngoài gần trong gang tấc gào thét, giống như lúc nào cũng có thể nhào lên, kéo mây người theo.

Có điều mỗi lần Hắc Yểm Toàn Phong hướng về thềm đá vọt tới, khoảng cách thềm đá hơn một xích, thì bị bắn ra, dường như bên ngoài thềm đá bị một tầng cấm chế vô hình bao phủ.

Một đoàn người hướng phía dưới đi trong chốc lát, rất nhanh tới phần cuối cùng của thềm đá, một chỗ bình đài đã xuất hiện ở phía trước.

Chỗ bình đài này so với phía trên lớn rất nhiều, bên cạnh trên vách núi đá càng có nhiều sơn động được đào bới ra, chi chít, chừng mấy trăm cái

nhiều.

Cửa sơn động đều dùng hàng rào để phong bế, trên lan can khắc đầy các loại phù văn, tỏa ra từng trận pháp lực mạnh mẽ ba động, tất nhiên là cấm chế cực kỳ lợi hại.

Nhưng hiện giờ Thẩm Lạc không có để ý tới những cấm chế kia, mà là hướng về phía nên ngoài bình đài nhìn lại. Ở nơi đó một cây trụ lớn màu vàng đứng sừng sững, như từ chỗ sâu trong vực nhô ra vậy, đứng vững tại đây.

Trụ lớn màu vàng như ó dầy đặc tinh đấu hoa văn và long văn phượng triện, hào quang ngời ngời, thụy khí bùng bùng. Nó tỏa ra một cỗ khí tức vững chắc như núi, cảm giác như không có bất kỳ lực lượng gì có thể làm nó rung chuyển.

Hắc Yểm Toàn Phong trong vực sâu bị khí tức của trụ lớn màu vàng tỏa ra bức lui, căn bản không đến gần được nơi này.

"Chính là trụ lớn màu vàng này bức lui Hắc Yểm Toàn Phong? Thật là bảo vật lợi hại, đây là trân bảo gì?" Thẩm Lạc nhìn trụ lớn màu vàng, nói.

"Vật này tên là Trần Hải Tấn Thiết Côn, chính là dùng Cửu Chuyên Tấn Thiết hồn hợp Linh Dương Thần Thiết trong thiên địa, và Cửu Thiên Kim Tinh luyện chế mà thành. Nó có tác dụng định phong hỏa, vô thượng thần lực trấn áp vạn tà, chính là đệ nhất trân bảo của long cung chúng ta." Ngao Hoảng kiêu ngạo nói.

"Hừ! Cái gì đệ nhất trân bảo, cũng chỉ là kiện vật phủng chế thôi." Sắc mặt của Ngao Trọng có chút âm trầm, hừ lạnh nói.

"Vật phủng chế?" Thẩm Lạc khẽ giật mình.

"Nghe đồn tại vài ngàn năm trước, trong Đông Hải Long Cung chúng ta có một cây trân hải chi bảo Định Hải Thần Trân Thiết, chính là chí bảo do Thượng Cổ Đại Vũ Vương truyền xuống. Nó mới chân chính là Cửu Thiên thần vật, nguyên bản cũng là cất giữ trong phụ cận Long Uyên, ba ch n goc sac h không chỉ triệt để trấn áp tất cả Hắc Yểm Toàn Phong, uy lực càng lan ra đến toàn bộ Đông Hải. Chỉ tiếc vài ngàn năm trước, một vị Yêu tộc Đại Thánh đi vào long cung, lấy cây thần thiết kia đi, phụ vương ta bắt đắc dĩ, chỉ có thể phủng chế Trần Hải Tấn Thiết Côn này, sau đó an trí ở đây."

Ngao Hoằng tiếp tục nói.

"Yêu tặc Đại Thánh? Chắc là nói người trong truyền thuyết kia Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngô Không?" Thẩm Lạc cảm thấy hiếu kỳ, nhưng nhìn thần sắc của Ngao Trọng, việc này rõ ràng là chuyện không muốn nhắc tới của Đông Hải, nên hẳn cũng không có hỏi gì thêm.

"Việc này sau này hãy nói, trước điều tra sự tình về yêu ma đi." Ngao Trọng giống như không nguyện ý nghe hai người nói chuyện thêm về chủ đề Trần Hải Tấn Thiết Côn, mở miệng ngắt lời.

"Vậy chúng ta trực tiếp đi tầng thứ tám?" Ngao Hoằng nói ra.

"Nếu đã tới, hãy xem xét toàn bộ yêu ma bị giam giữ trong Long Uyên một lần, miễn cho lại có người tìm thêm cứ gì khác." Ngao Trọng cười lạnh một tiếng, quay người hướng những nhà tù ở hang núi kia đi đến.

Ngao Hoằng nhìn xem bóng lưng của Nhị ca, trong lòng thở dài.

Dựa theo ý muốn của y, mấy người nên trực tiếp đi đến nơi cầm tù Thâm Hải Cự Yêu xem xét, để mau chóng biết rõ ràng mọi chuyện, tránh dậm dãi lăm mông.

Không ngờ Ngao Trọng lại nói như vậy, bản thân y là đệ đệ, không thể làm mất mặt huynh trưởng.

Chương 578: Trấn áp quần ma

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phạm Nhân Tông

"Ngao huynh, Long Uyên này chia rất nhiều tầng sao?" Thâm Lạc nghe hai người nói chuyện, trong lòng hơi động, truyền âm hỏi Ngao Hoảng.

"Long Uyên chia làm chín tầng, nơi này là tầng thứ nhất, càng đi xuống sâu, thực lực yêu ma bị giam giữ càng mạnh, con Thâm Uyên Cự Yêu kia vốn giam giữ ở tầng thứ tám." Ngao Hoảng nói.

Thâm Lạc nghe vậy, khẽ gật đầu.

Sau đó, mấy người đi xuống nhà tù thứ nhất, bên trong giam giữ rất nhiều loại yêu ma, đại đa số đều là yêu vật thủy duệ.

Trên cánh cửa nhà tù có bày cấm chế, ngăn cách thần thức, không cách nào dò xét khí tức yêu ma bên trong. Bất quá từ bên ngoài, Thâm Lạc có thể nhìn ra thực lực những ma vật này không yếu, hầu như đều là Xuất Khiếu kỳ.

Những yêu ma này mỗi một suy yếu cùng cực, làm như không thấy bọn người Thâm Lạc, nhưng hung tính vẫn không thay đổi, gầm thét với mấy người không thôi.

Thâm Lạc cẩn thận quan sát những yêu ma này, đều là ma vật phổ thông, mà phần lớn linh trí u mê, như là dã thú, căn bản không thể giao tiếp.

"Những sơn động này tựa hồ chỉ có chỗ động khẩu bày cấm chế, núi đá màu đen nơi đây dùng tài liệu gì, có thể bảo đảm những yêu ma này không từ trong vách đá đào tẩu ra?" Hắc âm thâm thờ dài, vỗ vỗ một chỗ vách núi màu đen bên ngoài nhà tù, truyền âm hỏi Ngao Hoảng.

"Khối đá này tên là Ô Trầm Thạch, là một loại khoáng thạch đặc sản của

Đông Hải chúng ta, tính chất cứng rắn không gì sánh được, còn có thể ngăn cách hết thủy năng lượng truyền qua, mặc kệ là yêu lực, linh lực, hay là quỷ khí đều không thể thâm thấu vào, là vật liệu tuyệt hảo chế tạo nhà tù. Cả ngọn núi nơi đây đều dùng Ô Trầm Thạch, chỗ sâu sơn động là vách tường dùng Ô Trầm Thạch rất dày, dù tiên nhân Thái Ất cảnh cũng vô pháp từ bên trong đào thoát." Ngao Hoảng truyền âm giải thích.

Thẩm Lạc nghe lời này, giật mình gật đầu, thâm than tạo vật thần kỳ, hôm nay được một phen mở rộng tầm mắt.

Một đoàn người tiếp tục nhanh chóng kiểm tra, rất nhanh kiểm tra qua các tầng nhà tù, cũng không phát hiện vấn đề gì.

Bọn hắn dọc theo một đầu cầu thang, tiếp tục đi xuống, rất nhanh đến tầng thứ hai Long Uyên.

Số lượng phòng giam nơi ít hơn nhiều so với tầng thứ nhất, chỉ gần trăm gian, bất quá bên trong giam giữ yêu ma xác thực càng thêm lợi hại so với tầng trên.

Ánh mắt Thẩm Lạc chuyển động, nhìn về phía Trấn Hải Tấn Thiết Côn đứng vững ở bình đài bên ngoài, màu sắc thân côn đến nơi này đột nhiên biến đổi, màu hoàng kim loá mắt biến thành đen bóng.

Trên thân côn đen bóng minh khắc hai chữ to: Trấn Hải, phía dưới tựa hồ còn có chữ, chỉ là tại tầng này không thấy được.

Cấm chế vô hình ở hự không phụ cận mạnh hơn, Hắc Yểm Toàn Phong trong vực sâu bị ép đến chỗ xa hơn.

Mấy người tiếp tục kiểm tra loại bỏ nơi này, tầng này cũng không phát hiện vấn đề gì.

Bọn Thẩm Lạc tiếp tục đi xuống, rất nhanh kiểm tra sáu tầng trước, tất cả đều không việc gì, rất mau tới tầng thứ bảy.

Vượt quá Thẩm Lạc dự kiến, tầng thứ bảy chỉ có một phòng giam.

"Từ tầng thứ bảy, giam giữ đều là đại yêu ma Chân Tiên cảnh, mà năng lực vô cùng nguy hiểm, cho nên mỗi tầng chỉ có một gian nhà tù." Sắc mặt Ngao Hoảng cũng có chút ngưng trọng, trầm giọng nói.

Thẩm Lạc chậm rãi gật đầu, nhìn vào trong nhà tù.

Diện tích nhà tù này so với sáu tầng trên lớn hơn rất nhiều, cửa vào cao chừng bốn, năm trượng, cửa nhà lao cũng dùng vật liệu đặc thù màu bạc kiến tạo thành, phía trên dán đầy phù lục màu vàng.

Mà bốn phía vách tường nhà lao vẽ khắc rất nhiều cấm chế phù văn, hình thành một pháp trận, tản mát ra ba động cấm chế cường đại, không khí chung quanh cửa nhà lao quanh quẩn thanh âm ông ông như kèn tây.

Mà chỗ sâu nhà tù, lại bị một mảnh u ám bao phủ, không nhìn thấy tình hình trong đó.

"Ngao Trọng điện hạ, còn có Ngao Hoảng điện hạ, không ngờ hai vị hoàng tử có thể đồng thời đến thăm nô gia, hì hì, thật là làm cho nô gia cực kỳ vui vẻ." Một thanh âm mềm ngọt từ chỗ sâu nhà tù truyền đến.

Nương theo thanh âm này, một bóng người từ chỗ u ám đi ra, lại là một thiếu nữ Nhân tộc nhu nhược, toàn thân không nhìn thấy mảy may khí tức yêu ma đặc thù.

Cả người Thẩm Lạc cứ thế ngẩn tại nơi đó, thiếu nữ này không phải ai khác, lại là Nhiếp Thái Châu.

"Ồ, hai vị điện hạ còn mang theo một vị Nhân tộc đạo hữu tới, thật sự là hiếm thấy. Nô gia Mị Nhi, bái kiến đạo hữu." Nhiếp Thái Châu vén áo thi lễ với Thẩm Lạc, cười hì hì nói, thanh âm kiều mị, nghe khiến xương cốt xóp giòn thêm mấy phần.

"Huyền thuật?" Long mày Thẩm Lạc cau lại, lập tức mở ra, thăm vận Bát Chu Trấn Thần Pháp.

Gương mặt xinh đẹp Nhiếp Thái Châu biến đổi, toàn thân nổi lên mảng lớn sương mù màu hồng phấn.

Sau đó "Phốc" một tiếng, những sương mù phấn hồng này vỡ vụn phiêu tán, mà hình tượng Nhiếp Thái Châu cũng đại biến, biến thành một nữ yêu ma tóc đỏ vóc người cao lớn, toàn thân mọc đầy lân phiến màu đỏ.

Tóc đỏ nữ yêu này bay phát phối, Thẩm Lạc nhìn kỹ phát hiện, những tóc

kia lại là từng đầu tiều xà màu đỏ thật nhỏ, há miệng gào rít với mấy người ngoài phòng giam.

Mà bên hông xà yêu còn quấn quanh một đầu xiềng xích màu xanh đậm, hãm sâu vào trong da, đầu kia kéo dài vào chỗ sâu nhà tù.

Trên xiềng xích khắc rõ một đồ án hình rồng, tản mát ra từng tia từng tia ba động pháp lực mạnh mẽ, mặc dù cách cửa nhà lao có cấm chế, mấy người cũng có thể cảm ứng được, hiển nhiên là cấm chế cực kỳ cường đại.

"Ui, vị Nhân tộc tiểu ca này có lực lượng thần hồn thật mạnh, vậy mà có thể nhanh chóng phá giải huyền thuật nô gia." Xà Phát Nữ Yêu lộ vẻ kinh ngạc nhìn Thẩm Lạc, thanh âm biến thành khàn khàn, nhưng vẫn dùng ngữ điệu mỉa mai hoặc kia nói chuyện. Thẩm Lạc nghe vào cảm thấy một trận ác hàn.

"Đây là yêu vật gì? Lại có thể huyền hóa thành bộ dạng người trong lòng ta?" Hắc lại không để ý xà yêu kia, nhíu mày hỏi Ngao Hoảng.

Chỉ thấy bọn Ngao Hoảng, Ngao Trọng giờ phút này đều lộ vẻ mê loạn, hiển nhiên vẫn còn hãm sâu trong huyền thuật xà yêu.

"Người là yêu ma năm đó đi theo Ma Đế Xi Vu?" Thẩm Lạc nhíu mày, không định đánh thức mấy người, hỏi Xà Phát Nữ Yêu.

"A, tiểu ca cảm thấy hứng thú với đại thần Xi Vu?" Xà Phát Nữ Yêu nghe lời này, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Ma Đế Xi Vu bây giờ làm thiên hạ loạn lạc, mặc dù đáng sợ, nhưng cũng xem như đại nhân vật vang dội cổ kim, tại hạ tự nhiên cảm thấy hứng thú. Không biết các hạ bị giam giữ tại Long Uyên này khi nào?" Thẩm Lạc bắt động thanh sắc tiếp tục hỏi.

"Tiểu ca muốn dựa vào ta lấy thông tin Xi Vu Đại Thần? Khanh khách, người không cần uống phí sức lực, lời này đối với những yêu ma khác có lẽ dùng được, nhưng đối với ta lại vô dụng." Xà Phát Nữ Yêu cười khanh khách, nhanh chóng khám phá ra mục đích của Thẩm Lạc.

Trong lòng Thẩm Lạc hơi trầm xuống.

Bất quá đúng lúc này, thân thể Ngao Hoảng run lên, ánh mắt khôi phục thanh minh.

So với Ngao Hoằng muộn hơn một chút, Ngao Trọng cũng từ trong huyền thuật thoát ra.

"Khanh khách! Ngao Hoằng điện hạ quả nhiên không hổ là hoàng tử có thực lực mạnh nhất trong Đông Hải Long Cung, đối mặt huyền thuật của ta, nhanh như vậy đã tỉnh lại." Xà yêu tóc đỏ cười khanh khách nói.

Ngao Trọng nghe lời này, nhìn Ngao Hoằng một chút, bóp chặt nắm đấm.

Mà Ngao Hoằng không nói gì thêm, đưa tay điếm một cái.

Hai đạo kim quang từ đầu ngón tay y bắn ra, chia ra chui vào thể nội Ngao Hân, Thanh Sắt.

Thân thể cả hai chấn động, tuân tự thoát khỏi huyền thuật xà yêu, vội vàng cảm tạ Ngao Hoằng.

Chương 579: Cự yêu đã trốn

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Nguồn: bachngocsach.com

"Huyền thuật yêu này phát ra càng lợi hại, bị Thiên Cương Hàn Tỏa cầm cố vẫn có thể xuyên thấu qua cấm chế cửa nhà lao, ảnh hưởng thần hồn của chúng ta. Nhị ca, chờ sau khi rời khỏi đây, chúng ta nên bẩm báo cho phụ hoàng biết, tăng cường giam cầm yêu này thì hơn." Ngao Hoằng nói với Ngao Trọng.

"Nên tăng cường, bất quá yêu này bây giờ cũng không vấn đề, đi nhanh đi, xem tầng tám rốt cuộc xảy ra chuyện gì." Ngao Trọng gật đầu, quay người đi ra.

Thảm Lạc cảm thấy kinh ngạc, yêu vật trong lao này đã có thể thẩm thấu yêu lực ra bên ngoài, vậy mà còn gọi không vấn đề?

Bất quá bọn Ngao Hoằng tựa hồ cũng không phản ứng quá lớn, theo Ngao Trọng đi xuống tầng tám. Thảm Lạc là ngoại nhân, nói vào cũng không tốt, đành cất bước đuổi theo.

Trong nhà giam, xà yêu tóc đỏ nhìn theo mấy người, cười tà mỉa khinh khách không thôi, mãi cho đến khi thân ảnh mấy người bị núi đá che khuất, vẫn như cũ có thể nghe được tiếng cười truyền đến.

"Ngao huynh, Xà Phát Nữ Yêu kia là yêu vật gì?" Thảm Lạc luôn cảm thấy có chút không ổn, truyền âm hỏi Ngao Hoằng bên cạnh.

"Yêu này tên là Lệ Yêu, là bộ tộc cực kỳ tà dị trong Đông Hải Yêu tộc, chỉ cần đối đầu với nó, liền bị nó xâm nhập thần hồn, thấy rõ rất nhiều ký ức đối phương, căn cứ nhược điểm trong lòng người, huyền hóa thành tướng mạo người kia làm cho người ta buông lỏng đề phòng." Cảm xúc Ngao

Hoảng tựa hồ có chút sa sút, nhẹ giọng trả lời.

Y vừa mới trúng huyền thuật yêu này, thấy được Doanh Nhi.

"Xâm nhập thần hồn đối phương? Vậy năng lực này đúng là kinh khủng." Trong mắt Thảm Lạc hiện lên một tia chấn kinh.

Hắn vốn cho nữ yêu kia chỉ tinh thông huyền thuật, không ngờ nó lại có thể xâm nhập thần hồn đối phương, cái này so với huyền thuật phổ thông đáng sợ không chỉ gấp mười lần.

"Đúng vậy, lực lượng thần hồn yêu này phi thường cường đại, vì phòng ngừa nó làm loạn, phụ hoàng đã bố trí một đạo cấm chế cường đại ngăn cách thần thức ở bên ngoài cửa. Chỉ là tu vi con Lệ Yêu này đã đạt tới Chân Tiên cảnh, thần hồn cường đại, vẫn có thể ảnh hưởng người bên ngoài. Bất quá Thảm huynh yên tâm, yêu ma này bị Thiên Cương Hàn Tỏa khóa lại, tuyệt không thể trốn ra." Ngao Hoảng nói.

Thảm Lạc nghe lời này, cảm thấy an tâm hơn một chút.

Mấy người tiếp tục đi tới, rất nhanh tới tầng thứ tám Long Uyên.

Lao ngục nơi đây còn muôn lớn gấp bốn năm lần so với tầng bảy, trên cửa lao cũng dán đầy phù lục phong ấn, trên vách đá chung quanh cửa nhà lao cắm chín cây cột đá, phía trên khắc đầy phù văn.

Vị trí chín cây cột đá, còn có phù văn phía trên tương liên với nhau, hiển nhiên cũng là một pháp trận cấm chế.

Mà trong phòng giam chiếm cứ một đầu yêu vật to lớn vô cùng, chiếm toàn bộ nhà tù, nửa thân dưới là rắn, phía trên bao trùm một tầng vảy màu đen, cuộn thành một vòng.

Còn nửa người trên cự yêu mọc ra chín cái đầu lâu to lớn, trên đầu lâu mọc ra mặt người dữ tợn, màu sắc trắng bệch, nhìn liền khiến người ta sợ hãi.

Yêu này đang nhắm mắt ngủ say, chính là Thâm Hải Cự Yêu mà Thảm Lạc cùng Ngao Hoảng gặp qua một lần.

Tựa hồ nghe có thanh âm bên ngoài, chín đầu khổng lồ cự yêu khẽ nâng lên, nhìn thấy mấy người bên ngoài, rất nhanh liền phủ phục xuống, tiếp tục

nhắm mắt nghỉ ngơi.

"Thâm Hải Cự Yêu không phải hảo hảo ở nơi này sao? Trốn chỗ nào chứ?" Ngao Trọng nhìn tình hình trong phòng giam, sương mù trên mặt đều tán đi, mặt giãn ra cười nói.

"Làm sao có thể!" Thâm Lạc cùng Ngao Hoảng đều trầm xuống, bọn hắn ở trên đường đến long cung rõ ràng đã gặp yêu này.

"Hắn là huyền thuật?" Trong lòng Thâm Lạc hơi động, thâm vận Bất Chu Trấn Thần Pháp, nhưng bất luận pháp lực, hay là lực lượng thần hồn đều không mấy may dị dạng, cũng không phải trùng huyền thuật.

"Cửu đệ, xem ra lúc trước ngươi và Thâm đạo hữu bị hoa mắt, hoặc là trùng huyền thuật người khác." Ngao Trọng cười ha ha nói, một ngụm ngọt ngạt ra vẻ vui mừng.

"Theo tại hạ biết, trên đời này có rất nhiều huyền hình thuật, cự yêu trong lao mặc dù nhìn như là vật thật, không nhất định là chân thân. Trên cửa lao nơi đây có bày cấm chế thần diệu, chúng ta không cách nào dò xét tình huống bên trong, không biết có thể làm phiền Ngao Trọng điện hạ mở ra một góc cấm chế cửa nhà lao, để cho chúng ta tìm hiểu kỹ yêu ma bên trong rốt cuộc là gì không?" Thâm Lạc nhìn cự yêu trong phòng giam một hồi, đột nhiên mở miệng nói.

"Hoang đường! Thực lực Thâm Hải Cự Yêu này ngấp trời, có thể so với Thái Ất Chân Tiên, căn bản không phải chúng ta có thể đối đầu, há có thể tùy ý mở ra cấm chế cửa nhà lao!" Mặt Ngao Trọng lạnh lẽo, không chút khách khí cự tuyệt.

"Vậy được rồi." Thâm Lạc cũng không sinh khí, toàn thân đại phóng kim quang, sau đó tất cả kim quang dững mãnh lao tới trong mắt, song đồng trong nháy mắt biến thành màu hoàng kim.

Lực lượng thần hồn cường hoành trong đầu hắn cũng chen chúc ra, rót vào trong đôi mắt.

"Ông" một tiếng, hai đạo kim quang như thực chất từ trong mắt hắn bắn ra, đánh về phía nhà tù.

"Ngươi làm cái gì?" Ngao Trọng nhìn thấy cử động của Thâm Lạc, trầm

giọng quát, muốn xuất thủ ngăn cản hai đạo kim quang.

"Nhị ca đừng vội, Thảm huynh bắt quá là thi triển một môn bí thuật nhìn trộm cự yêu trong lao là thật hay giả, cũng không phải phá giải cấm chế nhà tù đâu." Thân hình Ngao Hoàng thoát một cái xuất hiện trước người Ngao Trọng, đưa tay cản lại nói.

Ngao Hoàng cứ thế trì hoãn, hai đạo kim quang liền đánh vào trên cửa lao.

Chín cây cột đá trên cửa tựa hồ cảm ứng được cái gì, đều sáng lên, đồng thời nổi lên ánh sáng màu trắng, ngưng tụ cùng một chỗ, trong nháy mắt hình thành màn sáng trắng xóa, ngăn cản trước kim quang.

Nhưng kim quang như vô hình vô chất, đánh vào trên bạch quang chỉ dừng lại một chút liền xuyên thẳng qua bạch quang, tiến vào trong lao, lóe lên một cái rồi chui vào thân thể cự thú chín đầu biến mất.

Toàn thân cự thú chín đầu nổi lên một tầng kim quang, thân thể cao lớn run rẩy kịch liệt, sau đó "Phốc" một tiếng, thân ảnh cự thú đột nhiên biến mất không thấy gì nữa, hiện ra ba đầu lâu dữ tợn to bằng gian phòng, chính là Thâm Hải Cự Yêu kia.

Đầu lâu dữ tợn đứt gãy ra còn chậm rãi chảy máu tươi, tựa hồ vừa bị chặt đứt không lâu.

"Quả nhiên là thủ đoạn mượn vật hóa hình." Thảm Lạc nhìn thấy cảnh này, khẽ gật đầu.

Bọn Ngao Hoàng, Ngao Trọng nhìn thấy cảnh này, tất cả đều ngây người tại chỗ.

"Cái này... Thâm Hải Cự Yêu thật đã chạy trốn!" Ngao Trọng lấy lại tinh thần, vọt tới trước cửa nhà lao, hai tay nắm chặt thành quyền, đốt ngón tay hơi trắng bệch.

Ngao Hân, Thanh Sắt cũng lộ vẻ kinh hãi, chỉ có ánh mắt Ngao Hoàng yên tĩnh một chút, hai mắt lóng lánh kim quang nhìn chằm chằm chín cây cột đá ngoài cửa nhà lao, tựa hồ đang quan sát cái gì.

"Không có khả năng! Ngoài cửa nhà lao có phụ hoàng nắm đó tự tay bày ra Cửu Khúc La Thiên thân cấm, đừng nói con Thâm Hải Cự Yêu kia chỉ có

tu vi Chân Tiên đỉnh phong, dù nó đạt tới cảnh giới Thái Ất, cũng không thể vô thanh vô tức trốn ra!" Ngao Trọng vẫn không chịu tin tưởng tình huống trước mắt, thấp giọng quát.

Ngao Hoảng dò xét chín cây cột đá bên ngoài nhà tù, lông mày cau lại tiến lên dùng tay phải ấn trên một cây trụ đá, lòng bàn tay nổi lên một tầng kim quang.

"Cửu điện hạ, ngài đây là?" Thanh Sát chần chừ hỏi.

Ngao Trọng nghe bên cạnh có động tĩnh, cũng quay đầu nhìn sang.

Ngao Hoảng không trả lời, chỉ nhắm mắt cảm ứng, sau một lát, bỗng nhiên mở mắt ra, chậm rãi thu hồi tay phải.

"Quả là thế." Y thì thào nói ra.

Chương 580: Tự tàn sát nhau

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Cái gì quả là thế, người phát hiện cái gì?" Ngao Trọng trầm giọng hỏi.

"Nhị ca người cũng biết, về phương diện thần thông chiến kỹ ta cũng không quá mạnh, bất quá đối với cấm chế thuật lại có chút nghiên cứu, phụ hoàng cũng tự mình dạy bảo ta một đoạn thời gian, thời điểm này lão nhân gia ông ta đã giảng giải qua Cửu Khúc La Thiên thần cấm, cho nên cấm chế này ta cũng biết rõ chút." Ngao Hoằng nói.

"Sau đó thì sao? Nói thẳng kết quả! Không cần ở chỗ này nói khoác phụ hoàng thiên vị người." Ngao Trọng cười lạnh nói.

"Cửu Khúc La Thiên thần cấm này gần đây có người tiếp xúc qua, mặc dù thoát nhìn không có vấn đề, bất quá bên trong đã bị động tay chân, cho nên Thâm Hải Cự Yêu kia mới trốn thoát." Ngao Hoằng nhìn Ngao Trọng một chút, trầm mặc một lát, ném ra một câu kinh người.

"Bị người động tay chân? Làm sao có thể! Vừa rồi Thâm đạo hữu thi pháp, Cửu Khúc La Thiên thần cấm này không phải còn vận chuyển bình thường sao?" Ngao Trọng không tin nói.

Ngao Hoằng không giải thích, tay phải nhắc lên, một vệt kim quang từ lòng bàn tay y bắn ra, hình như một thanh khảm đao khổng lồ, trảm lên trên chín cây cột đá.

Một mảnh bạch quang chói mắt từ trên chín cây cột đá nổ rộ, những bạch quang này cũng không một thể mà chia ra chín tầng, mỗi một cây tán mát ra một tầng bạch quang, tầng tầng điệp điệp, nhìn cực kỳ tinh diệu, tuy tiện chặn lại kim quang phách trảm.

"Cửu Khúc La Thiên thần cấm sở dĩ không thể phá vỡ, là vì chín tầng cấm

chế này một vòng bao lấy một vòng, muốn phá đạo thứ nhất cần phá đạo thứ hai trước, muốn phá đạo thứ hai cần phá giải đạo thứ ba trước, như vậy vòng vòng đan xen, nếu không có phương pháp khai cấm, trừ phi huỷ chín tầng cấm chế đi, nếu không tuyệt không cách nào rung chuyển Cửu Khúc La Thiên thần cấm. Bất quá Cửu Khúc La Thiên thần cấm trước mắt, đệ nhị cấm và đệ thất cấm đã bị người âm thầm huỷ đi." Ngao Hoằng nói, bấm tay điểm một cái.

Hai đạo kim quang bắn ra, từ mặt bên đánh về phía chín cây cột đá.

Giống như hai đầu cá chạch màu vàng, uốn éo trái phải chui vào trong chín đạo bạch quang, trong nháy mắt xuyên thấu qua, đánh vào trên hai cây trụ đá.

Trên hai cây trụ đá tản ra bạch quang lập tức ảm đạm, toàn bộ cấm chế tản ra bạch quang cũng hỗn loạn một trận.

Ngao Trọng thấy cảnh này, mặc dù hiểu không sâu về Cửu Khúc La Thiên thần cấm, cũng biết cấm chế này xác thực xảy ra vấn đề.

"Cuối cùng là ai làm?" Gã hô hấp thô trọng, con mắt vì phần nộ mà có chút phiếm hồng, nhắc chuông trùng điệp vỗ vách đá phụ cận cửa nhà lao, phát ra "Ầm" một tiếng vang lớn.

Nhìn thấy Ngao Trọng nổi giận, Ngao Hân và Thanh Sát đều vội vàng cúi đầu xuống.

Thẩm Lạc nhìn Ngao Trọng, trong mắt lại hiện lên một tia hoang mang.

Ngao Trọng này cũng là cường giả Chân Tiên, làm sao tâm tình lại chập chờn kịch liệt như thế?

"Lần này yêu ma đột kích, đám người long cung tiến vào Long Uyên tị nạn, ngày đó có ai xuống tầng dưới không?" Ngao Hoằng hỏi.

Ngao Trọng nhìn hướng nhà giam, tựa hồ còn đang suy nghĩ, không trả lời Ngao Hoằng hỏi.

"Cửu điện hạ hoài nghi người long cung chúng ta làm? Không có khả năng! Ngày đó Long Vương nghiêm lệnh tất cả mọi người tránh né tại Long Uyên đỉnh, không được tùy ý đi lại, chính tại hạ phụ trách hộ vệ duy trì trật tự,

tuyệt đối không có bất kỳ người nào xuống đây." Thanh Sát tựa hồ bị lời nói Ngao Hoằng kích thích, có chút kích động nói.

"Nếu có người mưu đồ thả Thâm Hải Cự Yêu ra, khẳng định cũng sẽ bí ẩn làm việc, sẽ không để cho người phát hiện. Nói câu này khiến Dạ Xoa đạo hữu khó nghe, muốn giấu diếm các hạ, len lén lén vào phía dưới cũng không quá khó khăn." Thâm Lạc thấy trạng thái Thanh Sát tựa hồ có chút kỳ quái, hơi trầm ngâm, cố ý trêu chọc một câu.

"Người nói cái gì! Đông Hải Long Cung chúng ta, lúc nào đến phiên người ngoài như người quản!" Thanh Sát nhìn chăm chăm Thâm Lạc, hai mắt ảm ảm phiếm hồng, bộ dạng một lời không hợp liền động thủ.

"Thanh Sát! Người làm cái gì vậy! Thâm huynh là khách quý ta mời tới, người dám vô lễ như thế!" Ngao Hoằng tức giận, nghiêm nghị quát lớn Thanh Sát.

Vào thời khắc này, một đạo hoàng ảnh hiện lên, nhanh chóng đâm tới hậu tâm Ngao Hoằng, trong nháy mắt chạm đến quần áo của y, lại là một thanh chiến thương màu vàng.

Nhưng cơ hồ ngay thời khắc đó, một nắm đấm vàng óng từ bên cạnh đảo tới.

"Keng" một tiếng vang thật lớn, chiến thương màu vàng bị đánh bay.

Thân hình Thâm Lạc thoát một cái hiển hiện ra, chậm rãi thu hồi nắm đấm màu vàng.

Mà sau chiến thương màu vàng một thân ảnh lão đảo trở ra, chính là Ngao Trọng.

Giờ phút này hai mắt gã phiếm hồng, mặt mũi tràn đầy oán độc nhìn Ngao Hoằng, tựa hồ có thù không đội trời chung.

"Nhị ca, ngươi muốn giết ta? Vì sao? Bởi vì long vị?" Lúc này Ngao Hoằng cũng đã nhận ra tình huống sau lưng, quay người nhìn về phía Ngao Trọng, trong mắt lệ khí cũng bốc lên.

Ngao Trọng không trả lời, vừa đứng vững thân hình, lập tức lần nữa cảm thương bay nhào đến, đầu thương đại phóng hoàng mang, tựa như Nộ Long

thăng thiên mãnh liệt đâm tới.

"Người đã không nói tình nghĩa huynh đệ, vậy cũng đừng trách ta." Ngao Hoảng gầm thét một tiếng, trong tay đại phóng kim quang, thanh long thương màu vàng hiện hiện, vẩy tới trước một cái.

Ầm!

Hai cây chiến thương giao kích cùng một chỗ, phát ra một tiếng vang như sấm nổ, mắt thường có thể thấy sóng xung kích khuếch tán ra tứ phương, đánh cho mấy người phụ cận bay ra sau.

"Cửu điện hạ, chớ tổn thương Nhị điện hạ." Ngao Hân vẫn đứng bên cạnh lên tiếng kinh hô, lấy ra hai thanh kiếm nhỏ ô kim, như bị điên nhào về phía Ngao Hoảng.

"Họ Thâm, người vừa mới nói cái gì, chỉ là Nhân tộc, dám khinh thường ta, để cho người mở mang kiến thức một chút Đông Hải Thủy tộc chúng ta lợi hại!" Thanh Sát bên cạnh nổi giận gầm lên một tiếng, lật tay lấy ra một thanh xiên thép sáng như tuyết, đâm về phía Thâm Lạc.

"Chuyện gì xảy ra? Đều điên hết rồi sao?" Thâm Lạc nhìn thấy mấy người đột nhiên phát cuồng, không khỏi sửng sốt một chút.

Xiên thép Thanh Sát xé rách không khí, phát ra tiếng rít dọa người, không thua kém phi kiếm pháp bảo ám sát, trong nháy mắt đã đến trước cách Thâm Lạc ba thước.

Thanh Sát mặc dù xuất toàn lực, nhưng động tác của gã đối với Thâm Lạc bây giờ vẫn quá chậm.

Thân hình Thâm Lạc xê dịch, tùy tiện liền tránh thoát một kích này, đưa tay điểm yếu huyệt kinh mạch sau lưng Thanh Sát, muốn chế ngự gã.

Vào thời khắc này, hấn nhú mày lại, trong đầu đột nhiên trống rỗng hiện lên một mảnh sương mù phấn hồng cực kỳ nhạt, trong lòng nổi lên một cỗ cảm xúc bạo ngược, nhìn Thanh Sát trước mắt chán ghét không nói ra được, nhin không được muốn một quyền đánh gã cốt nhục thành bùn.

Bất quá hấn đã hấp thu đại lượng tàn hồn Thiên Binh bị đánh bại trong kim tháp, lực lượng thân hồn so với Chân Tiên bình thường còn cường đại hơn,

lại vận khởi Bất Chu Trần Thần Pháp, lập tức đè xuống cỗ cảm xúc bạo ngược này.

"Sương mù hồng phấn này... Không đúng, là Lệ Yêu kia!" Thâm Lạc hiểu ra, không lo chế ngự Thanh Sát nữa, lực lượng thần thức khổng lồ tuôn ra, lan tràn ra bốn phương tám hướng.

"Đi ra!" Trong mắt của hắn loé lên duệ mang, tay phải vung lên.

Một tia ô quang từ trong tay áo hắn bắn ra, đánh về phía cầu thang thông hướng tầng bảy, chính là Lục Trần Tiên.

Mấy chục trượng khoảng cách lóe lên đã tới, Lục Trần Tiên trong nháy mắt đâm vào trên vách tường phụ cận cầu thang, chỉ nghe "Đùng" một tiếng, cắm xuyên đến chuôi.

Một đạo hồng ảnh từ trong vách tường nơi đó thoáng hiện ra, nhoáng một cái bay xuống cách đó vài chục trượng.

"Khanh khách! Thâm đạo hữu, ta quả nhiên không nhìn lầm, ngươi mới là người khó chơi nhất trong cả đám." Hồng ảnh hiện ra chân thân, chính là Lệ Yêu kia, cười khanh khách nói.

Trong tiếng cười duyên, Lệ Yêu ra tay lại không chậm mảy may, đưa tay nắm vào trong hư không về phía Thâm Lạc một cái.

Năm đạo quang mang phấn hồng giống như sương mù từ đầu ngón tay bắn ra, quét tới Thâm Lạc, mỗi một đầu dài mười mấy trượng, thô to như cối xay, giống như năm sương mù đại mãng.

Chương 581: Thiên Sách hiển thần uy

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phạm Nhân Tông

Thẩm Lạc nhìn năm đại mãng phần hồng quý dị, không dám để nó dính vào người, hai chân chớp động quang mang ánh trắng, trong nháy mắt biến mất tại chỗ, trống rỗng xuất hiện cách đó vài chục trượng, tránh thoát đại mãng sương mù công kích.

"Quả nhiên là người! Người làm sao thoát khỏi lao ngục? Ngao Hoằng huynh, Ngao Trọng huynh, nhanh dừng tay! Các người đã trúng huyền thuật Mị Yêu này!" Thẩm Lạc vừa tránh né công kích, vừa hét lớn.

Tiếng gầm hùng vĩ như thực chất hùng vĩ quanh quần phụ cận bình đài, chấn động tâm thần mọi người.

Thân thể bọn Ngao Hoằng, Ngao Trọng chấn động, trong mắt hồng quang hơi sẫm lại.

Nhưng sau một khắc bọn họ lại khôi phục như cũ, tiếp tục liều mạng chém giết.

"Hi hi, Hoặc Tâm chúng tử của ta đã tròng vào ý thức của bọn hắn, cũng không dễ phá giải như vậy." Lệ Yêu tiếp tục cười yêu kiều, tay kia nắm vào trong hư không một cái, lại có năm con đại mãng sương mù bắn ra, bay tới Thẩm Lạc.

Năm con đại mãng sương mù lúc trước cũng từ một phương hướng khác bay nhào qua, giáp công Thẩm Lạc.

"Tặc tử chạy đâu!" Thanh Sắt bên kia cũng đuổi sát theo, thủy xoa trong tay như gió đâm về phía Thẩm Lạc. Thủy Nguyên lực phụ cận điên cuồng phun trào, hình thành một vòng xoáy không lồ bao quanh Thẩm Lạc, ngăn tất cả đường lui.

Sắc mặt Thảm Lạc lạnh lẽo, bên ngoài thân sáng lên kim quang, trước người đột nhiên hiện lên hai hư ảnh đầu rồng vàng óng, chia ra nhào về phía vòng xoáy cùng Thanh Sát.

Chỉ nghe "Bành" "Bành" hai tiếng vang lớn!

Vòng xoáy khổng lồ như giấy, bị đầu rồng vàng óng một kích phá nát, trong nháy mắt sụp đổ.

Mà Thanh Sát cũng bị đầu rồng vàng óng hung hăng đánh bay ra sau, nện thẳng vào vách núi đá bên cạnh nhà tù, phun ra một ngụm máu tươi.

Hai tay Thảm Lạc cũng không nhàn rỗi, vỗ tả hữu.

Hai vuốt rồng màu vàng to bằng gian phòng nổi lên, chia ra đập vào trên vụ mãng phần hồng đánh tới.

Cự lực làm cho người hít thở không thông từ trên vuốt rồng màu vàng tuôn ra, tựa như lũ quét cuốn tới, đủ để đoạn sơn liệt nhạc!

Mười đầu vụ mãng phần hồng đánh tới dễ như trở bàn tay bị đánh tan, bạo liệt ra, hóa thành mảng lớn sương mù phiêu tán.

Thảm Lạc dễ dàng đánh tan mười đầu vụ mãng to lớn nên cũng cảm thấy kinh ngạc, nhưng cũng không để ý đến, đưa tay tính ra chiêu với Mị Yêu.

Nhưng ngay giờ phút này, trên hai vuốt rồng màu vàng loé lên quang phần, hiện ra từng đoàn từng đoàn quang ảnh phần hồng hư ảo, không biết từ nơi nào tới.

Sau đó những quang ảnh phần hồng này cấp tốc hòa làm một thể, hóa thành hai đạo quang ảnh hình rắn bắn ra, nhào về phía đầu Thảm Lạc gần trong gang tấc.

Quang ảnh hình rắn nhanh kinh người, Thảm Lạc căn bản không kịp trốn tránh, chỉ có thể toàn lực vận chuyển Hoàng Đình Kinh, kim quang toả sáng bảo vệ toàn thân.

Nhưng kim quang hộ thể đối với hai đạo quang ảnh hình rắn vậy mà thùng rỗng kêu to, hai đạo quang ảnh không bị ngăn cản chút nào xuyên thấu qua,

chui vào đầu Thẩm Lạc, tiến vào não hải hấn, sau đó hung hăng đánh vào trên thần hồn tiểu nhân.

Trước mắt Thẩm Lạc lập tức hiện lên từng đạo quang mang giống như cầu vồng, não hải choáng váng.

"Công kích thần hồn!" Bản dịch được dịch tại bachngocsach.com. Mời quý bạn đọc đến đúng trang dịch để ủng hộ dịch giả. Trong lòng của hấn giật mình, lập tức vận khởi Bất Chu Trần Thần Pháp, lực lượng thần hồn trong đầu lấy thần hồn tiểu nhân làm trung tâm, hóa thành một toà cự phong đỉnh thiên lập địa.

Một cỗ khí tức vững chắc như núi cao từ trên cự phong thần hồn tản ra, huyền tượng trước mắt hấn trong nháy mắt biến mất, người cũng khôi phục thanh tỉnh.

Lúc Thẩm Lạc hóa giải hai đạo quang ảnh thần hồn công kích, những sương mù phân hồng chung quanh kia mãnh liệt ba động, không những không phiêu tán, ngược lại hóa thành một đạo phân hồng sóng dữ đánh tới hấn, bao phủ tất cả không gian xung quanh, không cho hấn bất luận khoảng cách tránh thoát.

Trong sương mù màu hồng chớp động điểm điểm quang ảnh phân hồng, mỹ lệ như ngôi sao trong bầu trời đêm.

Thẩm Lạc đã lĩnh giáo uy lực những phân hồng quang ảnh này, há chịu để nó quấn thân, toàn thân đại phóng kim mang, hóa thành một đạo kim quang hình rồng, như điện bay tán loạn ra ngoài.

Chỉ là kim quang hình rồng quanh người hấn vừa tiếp xúc sương mù phân hồng, quang ảnh sương mù phân hồng lần nữa không thể ngăn cản tràn vào thể nội hấn, không ngừng tiến nhập não hải.

Bất quá hấn toàn lực vận khởi Bất Chu Trần Thần Pháp, cũng chống đỡ được.

Những sương mù phân hồng này cũng không có lực công kích mạnh mẽ, kim quang hình rồng tùy tiện xé rách sương mù phân hồng chung quanh, tốc độ cơ hồ không giảm xuống, mắt thấy sẽ bắn ra phạm vi sương mù.

Nhưng giờ phút này, hư không phía trước âm âm vang lên, một cự quyền

màu đen to bằng cái thớt trông rỗng xuất hiện, đánh vào trên kim quang hình rỗng.

"Ầm" một tiếng vang giòn, kim quang hình rỗng bị một kích phá nát, cự quyền màu đen không chậm chạp chút nào, tiếp tục như thiểm điện đánh về phía Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc kinh hãi, vội vàng huy quyền đánh ra, cùng cự quyền màu đen chạm vào nhau.

Một tiếng ầm vang trầm đục, hư không phụ cận cũng chấn động theo!

Một cỗ cự lực ngập trời không thể chống cự từ trên cự quyền màu đen truyền ra, dễ như trở bàn tay nghiền nát kim quang hộ thể Thẩm Lạc.

Thân thể Thẩm Lạc đại chấn, phun ra một ngụm máu tươi, cả người bị đánh bay ra sau, lần nữa rơi vào trong sương mù phấn hồng.

"Bá huynh, đa tạ!" Thanh âm cười yêu kiều của Mị Yêu vang lên, mười ngón tay bấm niệm pháp quyết như bay.

Trong sương mù phấn hồng chung quanh Thẩm Lạc hiện lên hồng ảnh, từ đó bắn ra mây chục đạo trường xà màu đỏ to cỡ miệng chén, như thiểm điện xoay quanh người hắn mấy vòng, liền quán hắn như bánh chưng, xem hình dáng chính là tóc rắn Mị Yêu.

Mà sương mù màu hồng chung quanh cũng chen chúc đến, che phủ thân thể của hắn.

Đại lượng quang ảnh màu hồng đồng thời tràn vào thể nội Thẩm Lạc, hội tụ thành một quang ảnh hình rắn to hơn trước gấp mười lần, hung hăng trùng kích trên hư ảnh cự phong do thân hồn biến thành.

"Ầm ầm."

Não hải Thẩm Lạc chấn động, hư ảnh cự phong run rẩy kịch liệt, tán loạn gần nửa.

Tâm mắt của hắn bị vô số quang mang đủ mọi màu sắc bao phủ, trong lòng càng nổi lên cảm xúc bạo ngược mãnh liệt, không muốn suy nghĩ gì, chỉ muốn phần nộ trùng sát, diệt hết tất cả mọi người trước mắt đi.

"Hồng hét!"

Thẩm Lạc dùng hết tất cả ý chí, đồng thời toàn lực vận chuyển Bất Chu Trấn Thần Pháp, khó khăn lắm mới ngăn cản được huyễn tượng trước mắt, cùng sát cơ sôi trào bạo ngược trong lòng.

"Nhu vậy cũng có thể chống đỡ được?" Mị Yêu lộ vẻ kinh ngạc, năm ngón tay chụp tới.

Một cỗ sương mù màu đỏ tươi từ lòng bàn tay thị tuôn ra, ngưng tụ thành một viên yên châu, cong ngón tay búng ra.

Yên châu đỏ tươi bay lượn ra, trong nháy mắt vượt qua vài chục trượng, đánh lên người Thẩm Lạc.

Một đạo quang ảnh hình rắn như thực chất từ trong yên châu đỏ tươi bắn ra, tản mát ba động thần hồn cường đại, hơn xa quang ảnh màu hồng tán loạn chung quanh, muốn xông vào trong cơ thể hắn.

Thẩm Lạc thất sắc, hắn chống cự sương mù chung quanh công kích thần hồn đã là cực hạn, lại gặp công kích thần hồn khổng lồ như thế, khẳng định không thể chịu nổi.

"Thiên Sách!" Hắn vận khởi pháp lực rót vào trong Thiên Sách ở ngực, triệu hoán Thiên Binh trong đó tương trợ.

Vào thời khắc này, trong Thiên Sách đột nhiên hiện ra một dòng nước nóng, đồng thời kim quang đại phóng, Thiên Binh trong đó cũng không xuất hiện, mà Thiên Sách đột nhiên "Soạt" một tiếng mở ra.

Trước mắt Thẩm Lạc hiện lên kim quang, vụ châu đỏ tươi bắn ra đạo quang ảnh màu hồng kia, cùng hơn phân nửa sương mù phấn hồng xung quanh đột nhiên hư không tiêu thất.

Hắn khẽ giật mình, Lệ Yêu phía xa cũng lập tức thần sắc đại biến.

Chương 582: Tra hỏi

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Chuyện gì xảy ra?"

Sương mù phần hồng biến mất hơn phân nửa, áp lực lên thần hồn Thẩm Lạc lập tức giảm bớt rất nhiều, hắn nhẹ nhàng thở ra, đồng thời thần thức cũng lập tức dò xét Thiên Sách trong ngực.

"Ông" một tiếng, thần thức của hắn vậy mà thuận lợi tiến vào trong Thiên Sách, xuất hiện trong một không gian màu vàng.

Diện tích không gian màu vàng này cực lớn, cỗ thần thức kia căn bản dò xét không hết, nhìn tối thiểu cũng mấy trăm dặm, khắp nơi đều tràn ngập kim quang nồng đậm, không phân biệt bầu trời và mặt đất.

"Nơi này, tương tự không gian màu vàng ngày đó Lý Tịnh cưỡng ép kéo mình vào, hẳn là cùng một nơi." Thẩm Lạc nhìn tình cảnh trước mắt, không khỏi ngạc nhiên.

Trong không gian màu vàng lơ lửng một đoàn sương mù hồng phấn, chính là đoàn sương mù hồng phấn mới vừa rồi bị lấy đi, không gian kim quang nội ẩn nhọn nhọn một cỗ lực cấm chế, đè ép đoàn sương mù này khiến nó không thể tản ra.

Hiện tại đang chiến đấu, Thẩm Lạc cũng không nhìn kỹ không gian màu vàng, rất nhanh liền thu hồi cỗ thần thức này lại.

"Thiên Sách lại còn có thần thông thu nhiếp?" Trong lòng hắn mừng thầm, nhưng lập tức nghĩ đến Lý Tịnh lúc trước từng thu nhập hắn vào trong Thiên Sách này, chém giết cùng những Thiên Binh kia, bây giờ Thiên Sách này đột nhiên thu những sương mù này đi, cũng không kỳ quái.

Chỉ là hấn vừa rồi đánh bậy đánh bạ mới thu lại phần vụ quanh người, muốn tự nhiên thi triển năng lực Thiên Sách thu nhiếp, còn cần cần thận lĩnh hội thêm.

Lệ Yêu phía xa giờ phút này mặt mũi tràn đầy chấn kinh, đột nhiên thân thể uồn éo, quay người bỏ chạy ra xa.

Vừa rồi thị điều động hơn tám thành hồn lực công kích Thảm Lạc, Thảm Lạc lại một lần lấy đi hơn phân nửa công kích của thị, hiện tại hồn lực thị còn thừa không nhiều, nào còn dám đối kháng với Thảm Lạc.

"Hiện tại muốn chạy trốn đã trễ!" Toàn thân Thảm Lạc đại phóng kim quang, một cỗ cự lực bàng bạc bạo phát ra.

Những trường xà màu đỏ trên người hấn bị kéo căng, kim quang như sóng dữ quét sạch chung quanh, nhắc lên một trận cuồng phong.

Những sương mù phân hồng này mặc dù ẩn chứa ảo ảnh hồn lực cực mạnh, nhưng lực công kích lại cực yếu, bị kim quang cuốn một cái, lập tức dễ như trở bàn tay bị đánh bay, tầm mắt chung quanh cũng khôi phục thanh minh.

Ánh mắt Thảm Lạc lạnh lẽo nhìn về phía Lệ Yêu, đưa tay muốn phản kích, con ngươi đột nhiên co rụt lại.

Ngao Trọng nơi xa còn đang điên cuồng chém giết, hư không sau lưng gã khê động, một thân ảnh màu đen nổi lên, nhanh chóng vút qua bên cạnh gã, tựa hồ lấy từ trên thân Ngao Trọng cái gì, sau đó trong nháy mắt biến mất.

Mặc dù bóng đen kia lóe lên biến mất, bất quá Thảm Lạc vẫn xác nhận, bóng đen kia chính là kẻ trước đó tung một cỗ quyền màu đen đẩy lui hấn.

Tâm niệm hấn thay đổi thật nhanh, không để ý đến bóng đen, cánh tay phải nhắc lên, năm ngón tay nhấn một cái về phía hư không Lệ Yêu đang chạy trốn.

Hư không trên đỉnh đầu Mị Yêu vang lên âm âm, một cái vuốt rồng màu vàng lớn gần mẫu trông rỗng xuất hiện, như chậm mà nhanh chụp xuống dưới.

Lệ Yêu cảm thấy hư không bốn phía xiết chặt, một cỗ cự lực đáng sợ đè ép xuống khiến trái tim thị băng giá, thân hình chạy vội lập tức dừng lại,

quang mang phân hồng quanh người kịch liệt vắn vẹo lắc lư, toàn bộ thân thể cơ hồ bị ép co quắp trên mặt đất.

Sở trường của thị chỉ là công kích thần hồn, về phương diện khác, bất luận lực nhục thân hay là yêu lực, cũng chỉ thường thường không có gì lạ, nào ngăn cản được Hoàng Đình Kinh công kích.

Nhưng Mị Yêu cũng không cam chịu khoanh tay, hét lớn lên tiếng, hai tay nâng lên trên.

Hai cột sáng màu hồng từ lòng bàn tay thị bắn ra, nhắm đến vuốt rồng giữa không trung rơi xuống.

Những tóc rắn màu đỏ trên đầu thị loé lên hồng quang, vô cùng nhanh chóng phồng lớn, hóa thành từng đầu cự mãng thô to mây trượng, nghênh đón về phía vuốt rồng màu vàng.

Nhưng bất luận là hai cột sáng màu hồng kia, hay là tóc rắn biến thành cự mãng, đụng vào vuốt rồng màu vàng lập tức vỡ nát từng khúc, căn bản không thể ngăn cản vuốt rồng rơi xuống mảy may.

"Bá Sơn, cứu ta!" Lệ Yêu hét biện pháp, hoảng sợ, quay đầu nhìn chung quanh la lên.

Nhưng chung quanh vẫn bình tĩnh, không có bất kỳ cái gì đáp lại.

Sắc mặt Lệ Yêu bá một cái, trở nên trắng bệch.

Bất quá dù sao thị cũng có tu vi Chân Tiên, lập tức ổn định tâm thần lại, bên ngoài thân loé lên hồng quang, tựa hồ muốn làm gì.

Thảm Lạc nhìn thấy cảnh này, tròng mắt hơi híp lại, năm ngón tay lập tức liên động.

Vuốt rồng màu vàng giữa không trung đại phóng kim quang, tốc độ rơi xuống đột ngột tăng gấp bội, dễ như trở bàn tay đánh tan cột sáng màu hồng, còn có những tóc rắn kia, trong nháy mắt liền hạ xuống đánh trên người Lệ Yêu.

"Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn, mặt đất phụ cận run rẩy kịch liệt, mặt đất vốn cứng rắn không gì sánh được thành linh bị đánh ra một hố sâu lớn vai

thước. Thân thể Lệ Yêu ở trong đó đã cốt nhục thành bùn.

Lệ Yêu vừa chết, huyết sắc trong mắt bọn người Ngao Trọng, Ngao Hoằng nhanh chóng phiêu tán, thần trí cũng khôi phục bình thường, đành chỉ chém giết.

Mấy người nhìn nhau, trên mặt đều lộ vẻ xấu hổ.

Bọn họ đều là đại nhân vật hết sức quan trọng trong Đông Hải Long Cung, vậy mà trúng huyền thuật tự giết lẫn nhau, nếu lan truyền ra ngoài, chỉ sợ sẽ biến thành trò cười cho toàn bộ Đông Hải.

"Thảm huynh, lần này may mắn có người." Ngao Hoằng thành tâm cảm tạ Thảm Lạc.

Mà thần sắc Ngao Trọng thì phức tạp nhìn Thảm Lạc, cho tới bây giờ gã vẫn rất xem thường tu sĩ Nhân tộc.

Cái này cũng khó trách, Long tộc trời sinh nhục thân cường hoành, thiên phú tu luyện cũng tuyệt đỉnh, so với Nhân tộc yếu đuối lợi hại hơn không biết gấp bao nhiêu lần, nhưng tu sĩ Thảm Lạc này thực lực vậy mà đạt tới trình độ này, vượt xa bọn gã.

"Việc nhỏ thôi, không cần lo lắng." Thảm Lạc cười nhạt một tiếng, sau đó vung tay lên, một vệt kim quang tuốt tay bắn ra.

Những người khác thấy cảnh này, sắc mặt đều run lên, vô thức làm ra động tác đề phòng.

Nhưng kim quang kia không bay tới mấy người, mà cuốn về phía một hố to trên mặt đất phụ cận.

Không chờ kim quang bay vụt tới, mặt đất kia chợt toát ra một đoàn phần quang, phát ra một tiếng rít ròi hóa thành một đạo quang mang phần hồng, như điện vọt tới hướng cầu thang thông tầng, tốc độ nhanh đến khó tin.

"Là thần hồn Mị Yêu kia! Chớ để nó chạy trốn!" Sắc mặt Ngao Trọng giận dữ, lập tức muốn xuất thủ.

Nhưng giờ phút này, một tia ô quang từ cạnh cầu thang phóng tới, quật vào trên chùm sáng phần hồng, thành linh chính là Lục Trần Tiên.

Tiếng kêu thảm thiết đau đớn từ trong phần quang truyền ra, đoàn phần quang kia bị một quật tản ra non nửa, còn lại một phần cũng bị đánh bay ra sau.

Cổ tay Thẩm Lạc chuyển một cái, lòng bàn tay đại phóng kim quang, một tay chụp lấy phần quang.

"Thâm đạo hữu, tha mạng! Chỉ cần ngươi có thể tha ta một lần, ta nguyện ý làm Linh thú cho ngươi. Mị Yêu thuộc bộ tộc có thiên phú đặc biệt, hiện tại ta mặc dù chỉ là một thần hồn, vẫn có thể phát huy ra tác dụng cường đại, khẳng định có đại dụng với ngươi, sau này chỉ cần tìm một thân thể đoạt xá, tu vi rất nhanh có thể quay lại như cũ." Trong phần quang hiện ra một ảnh nhỏ Xà Phát Nữ Yêu, nhanh chóng cầu xin tha mạng.

"Ngươi còn muốn biết chuyện Xi Vưu Đại Thần đúng không? Chỉ cần tha ta một mạng, ta sẽ nói cho ngươi." Mị Yêu lập tức truyền âm nói.

"Muốn sống, trước tiên nói một chút ngươi làm thế nào chạy ra lồng giam? Vừa rồi bóng đen kia là ai?" Ánh mắt Thẩm Lạc khẽ động, từ tốn nói.

Thần sắc Lệ Yêu trì trệ.

"Vấn đề thứ nhất đã không muốn nói, vậy ngươi mau chết đi." Sắc mặt Thẩm Lạc lạnh lẽo, năm ngón tay đại phóng kim quang, muốn bóp nát.

Chương 583: Tầng chức chín Long Uyên

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Không, ta nói, bóng đen kia là Bá Sơn, cũng chính là Thâm Hải Cự Yêu nhốt ở tầng này, là ta thả hấn ra." Lệ Yêu vội vàng nói.

"Thâm Hải Cự Yêu, quả là thế..." Thâm Lạc không kinh ngạc, thì thào nói.

Kỳ thật lúc trước hấn đã nhận ra một chút mảnh khóe, khí tức bóng đen kia giống mấy phần Thâm Hải Cự Yêu gặp phải trên đường đến long cung, chỉ là hấn không dám chắc, không ngờ là thật.

Bất quá Thâm Hải Cự Yêu kia đã chạy ra ngoài, vì sao đột nhiên lại trở về?

"Bóng đen gì? Còn có Thâm Hải Cự Yêu! Thâm huynh, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?" Ngao Hoảng nghe vậy, biến sắc hỏi.

Mấy người Ngao Hoảng cũng nhao nhao nhìn về phía Thâm Lạc.

Bọn họ trước đó đều rơi vào trạng thái bị điều khiển, mặc dù có thể miễn cưỡng nhớ lại chuyện xảy ra chung quanh, nhưng rất nhiều chi tiết không nhớ được.

Thâm Lạc không giấu diếm, nhanh chóng kể chuyện mới vừa phát sinh cùng suy đoán một lần, nhất là bóng đen lấy từ trên thân Ngao Trọng thứ gì kia.

Ngao Trọng nghe lời này, vội vàng thò tay vào trong ngực, thân thể có chút cứng đờ.

"Thế nào?" Ngao Hoảng thấy vậy, vội vàng hỏi.

"Nguy rồi! Long Vương lệnh của ta không thấy!" Sắc mặt Ngao Trọng tái

xanh, thất thanh nói.

Thần sắc Ngao Hoàng, Ngao Hân, còn có Thanh Sát đều biến đổi.

"Nhanh đi tầng dưới cùng!" Ngao Hoàng đột nhiên nghĩ đến cái gì, thân hình hóa thành một đạo kim quang, dẫn đầu phóng lên hướng cầu thang thông xuống dưới.

Bọn người Ngao Trọng chậm một chút cũng nhao nhao kịp phản ứng, lập tức đuổi theo.

Thẩm Lạc thấy cảnh này, nhú mày lại.

Nhìn tình hình này, bọn người Ngao Hoàng chắc đã phát hiện cái gì đó.

Hắn đang muốn đuổi theo sau, nhưng giờ phút này, hồn phách Mị Yêu trong lòng bàn tay đột nhiên sáng lên, một cỗ ảo ảnh hồn lực cường đại từ đó tuôn ra, trong nháy mắt tràn vào não hải Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc thấy hoa mắt, tay nắm thân hồn Mị Yêu cũng buông lỏng ra một khoảng hở.

Hồn phách Mị Yêu uốn éo, từ trong tay Thẩm Lạc thoát ra, bỏ chạy về hướng cầu thang thông thượng tầng, trong nháy mắt đã bay ra mấy chục trượng, thấy sắp biến mất vào cuối tầm mắt.

"Muốn chết!" Ánh mắt Thẩm Lạc lóe lên khôi phục bình thường, trên mặt hiện lên hung quang, lật tay bắt lấy Lục Trần Tiên, vung từ phải đến trái về phía trước một cái.

Hồn phách Mị Yêu đang toàn lực phi độn về nơi xa, nhưng hư không bên phải đột nhiên vang lên "Ong ong", một cỗ vô hình đại lực trổng rỗng hiện lên, đập vào hồn phách của thị.

Hồn phách Mị Yêu không chịu nổi cỗ đại lực này, thân bắt do kỷ bay ra bên trái, nơi đó là vực sâu vô tận cùng hắc phong gầm thét.

Mị Yêu phát ra tiếng kêu hoảng sợ, trên thân hồn toả sáng hào quang, biến hoá lúc nở lúc co, ý đồ thoát khỏi cỗ vô hình đại lực này công kích.

Nhưng lực lượng vô hình này dày đặc không gì sánh được, căn bản không

có lỗ trống, mà lực lượng cực kỳ mạnh mẽ, không dưới vuốt rồng Thẩm Lạc công kích lúc trước, căn bản không phải hồn phách có thể ngăn cản.

"Không..." Thần hồn Mị Yêu như con ruồi bị cuốn tới, rơi vào trong vực sâu phía ngoài.

Vô số Hắc Yểm Toàn Phong đáng sợ chen chúc đến, trong chớp mắt xé rách nuốt hết hồn phách Mị Yêu.

Cắm chế Trần Hải Tấn Thiết Côn có thể ngăn cản Hắc Yểm Toàn Phong tuôn tới phía trong, nhưng cắm chế này chỉ một hướng, đồ vật từ bên trong ném ra ngoài, lực cắm chế sẽ không ngăn cản.

Thẩm Lạc xuất thủ một kích xong, trên mặt lại hiện ra mấy phần hối hận.

Lệ Yêu này biết tình huống Xi Vu, hẳn còn chưa kịp hỏi ra, hiện tại đã trễ rồi.

Hắn thở dài, thu hồi Lục Trần Tiên, quay người đuổi theo bọn Ngao Hoằng.

Trên hai chân Thẩm Lạc chớp động quang mang ánh trắng, nhoáng một cái đã vượt qua bọn Ngao Trọng, xuất hiện bên cạnh Ngao Hoằng.

Bọn Ngao Trọng thấy cảnh này, sắc mặt đều cứng đờ, bọn họ vừa rồi hoàn toàn không phát giác Thẩm Lạc vượt qua thế nào.

"Ngao Hoằng huynh, Long Vương lệnh kia là cái gì?" Thẩm Lạc thi triển Tà Nguyệt Bộ, dễ dàng đi theo Ngao Hoằng, hỏi.

"Long Vương lệnh là một kiện chí bảo do phụ hoàng ban tặng, có thể mở ra tầng cấm chế thứ chín của Long Uyên. Thâm Hải Cự Yêu muôn thả ra yêu ma giam giữ ở tầng thứ chín kia!" Ngao Hoằng vừa toàn lực phóng đến cầu thang tầng thứ chín, vừa nói.

"Yêu ma ở tầng thứ chín là ma vật gì?" Thẩm Lạc nhìn thấy bọn Ngao Hoằng bối rối như vậy, không khỏi tò mò hỏi.

"Yêu vật kia tên là Vũ Sư, từng là một trong đại tướng dưới trướng Ma Đế Xi Vu, có thể điều khiển mưa gió, thực lực tuyệt không phải chúng ta có thể địch lại, tuyệt đối không thể để Thâm Hải Cự Yêu đạt được mục đích! Thâm huynh, một hồi còn cần người xuất thủ tương trợ." Ngao Hoằng khẩn

cầu.

"Đại tướng dưới trướng Xi Vu!" Tròng mắt Thảm Lạc hơi híp lại, hẳn là manh mối mà Lý Tịnh nói là chỉ người này?

"Nếu việc quan hệ an nguy long cung, Thảm mỗ tự nhiên sẽ dốc hết toàn lực." Hắc rất nhanh đáp ứng.

"Đa tạ." Ngao Hoằng đại hỉ.

Sau đó, mấy người toàn lực bay xuống phía dưới, rất mau tới tầng chín Long Uyên.

Nơi đây cũng chỉ có một nhà tù, bên ngoài nhà tù là một bình đài cự đại.

Ngoài nhà tù này không dán một tấm bùa chú nào, cũng không khắc lục bát luận trận văn nào, chỉ là trước cửa nhà tù tọa lạc một khối bia đá mau vàng cao khoảng một trượng.

Bên cạnh bia đá, một thân ảnh mặc hắc bào đang cầm một lệnh bài màu vàng, nói lầm bầm với bia đá.

Mà chỗ sâu nhà tù, mơ hồ có thể nhìn thấy đứng nơi đó một thân ảnh cự đại, không thấy rõ chân dung, bất quá hai con mắt huyết hồng lớn chừng cái đầu lại có thể thấy rõ ràng, tràn ngập vẻ băng lãnh.

Bên cạnh hai mắt màu đỏ ngòm, còn có hai tròng mắt màu vàng óng hơi nhỏ, cũng chớp động lên từng tia từng tia lãnh mang.

"Dừng tay!" Ngao Hoằng thấy cảnh này, nổi giận gầm lên một tiếng, long thương màu vàng trong tay đại phóng kim quang, ra sức ném mạnh về phía thân ảnh hắc bào.

Trên chiến thương màu vàng bốc cháy lên một tầng kim diễm, hóa thành một đạo lưu quang màu vàng bắn ra, trong nháy mắt đã vượt qua vài chục trượng.

Thân ảnh mặc hắc bào không nhúc nhích, một đạo hắc ảnh chớp động ở sau lưng nó.

Chỉ nghe "Keng" một tiếng vang thật lớn, long thương màu vàng bị đánh

bay, vọt tới chỗ vực sâu phía ngoài.

Ngao Hoảng thất sắc, vội vàng bậm niêm pháp quyết triệu gấp, long thương đại phóng kim quang, khó khăn lắm mới dừng lại bên vực sâu, sau đó bay vọt về.

Ngao Trọng, Ngao Hân, Thanh Sát cũng xuất thủ, một thanh chiến thương, màu vàng, hai đạo cổ đồng kiếm quang, một thanh xiên thép sáng như tuyết đổ ập xuống đánh về phía thân ảnh mặc hắc bào.

"Các người đã muốn chết, vậy đừng trách ta không khách khí." Thân ảnh mặc hắc bào giật dữ quay đầu, lại là một đại hán trên mặt mọc đầy vảy đen, trên thân đại phóng hắc quang, hình thành một chùm sáng màu đen lớn vài chục trượng, bao phủ thân thể gã vào.

Sau một khắc "Vèo" một tiếng, ba bóng đen từ trong hắc quang bắn ra, lại là ba đầu người to bằng gian phòng, chính là ba đầu lâu Thâm Hải Cự Yêu.

Ba đầu lâu thì một cái phun ra hơi nước trắng mịn mờ hàn khí, một cái phun ra yêu hỏa màu đen, còn có một cái phun ra ra đám mây độc màu xanh lá, chia ra đón lấy ba người Ngao Trọng.

Mà thanh âm ngâm tụng chú giữ trong hắc quang kia cũng không ngừng lại, hiển nhiên sau khi cự yêu ứng phó mấy người, vẫn thôi động Long Vương lệnh tiếp tục phá giải cấm chế.

Ánh mắt Thảm Lạc ngưng tụ, trên thân hiện lên lục quang, thân thể trong nháy mắt biến mất tại chỗ.

"Ồ!" Trong hắc quang vang lên một tiếng kêu nhẹ.

Bên cạnh yêu thủ phun đám mây độc màu xanh lá hiện lên bóng xanh, thân ảnh Thảm Lạc trống rỗng xuất hiện, hai tay cầm Lục Trần Tiên, thân roi bắn ra hắc mang dài mười mấy trượng, giống như phá núi mở thạch chém xuống cổ yêu thủ to lớn kia.

Chương 584: Phong Ma Bia

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Tiểu tặc gian trá!" Trong hắc quang truyền ra tiếng gầm giận dữ, yêu thủ đang phun ra đám mây độc liền co rút lại, tránh ra sau.

Đồng thời yêu thủ phun ra yêu diễm màu đen kia lập tức chuyển hướng qua Thảm Lạc, một đạo hắc diễm thô to phun tới.

Yêu thủ to lớn, ứng biến vậy mà cực nhanh, cuồn cuộn hắc diễm trong chớp mắt đã đến trước người hắn.

Hắc diễm cực nóng không gì sánh được, nhiệt độ hư không phụ cận phảng phất như rơi vào hỏa lô thiêu đốt khó nhin.

Thảm Lạc thất kinh, hắn thi triển Át Mộc Tiên Độn đánh lén, vậy mà vô pháp đắc thủ, lập tức lách mình tránh sang bên cạnh, đồng thời lần nữa rút pháp lực vào Thiên Sách trong ngực, dựa theo ký ức vận chuyển pháp lực lần trước, ý đồ thôi động năng lực Thiên Sách thu nhiếp.

Thiên Sách nóng lên, toả ra mảng lớn kim quang, lần nữa "Soạt" một cái mở ra.

Một đạo kim ảnh hiện lên, đánh tới khiến hắc diễm thô to hư không tiêu thất.

Thảm Lạc chỉ một cái đã thi triển ra năng lực Thiên Sách thu nhiếp, sau khi trong lòng mừng rỡ, Lục Trần Tiên trong tay tiếp tục bỏ về phía yêu thủ phun ra đám mây độc kia.

Thâm Hải Cự Yêu vốn cho rằng đã bức lui Thảm Lạc, yêu thủ phun mây độc không tiếp tục lui lại, không ngờ đối phương tùy tiện đã hóa giải thể công của nó, Lục Trần Tiên lại lần nữa nhanh như thiểm điện bỏ tới, muốn

trốn tránh cũng đã không kịp.

Chỉ nghe "Phốc phốc" một tiếng, cái cổ yêu thủ đứt khoát bị bỏ một phát đứt ra, máu tươi như thác nước vậy xuống.

Bây giờ tu vị Thẩm Lạc đạt tới Chân Tiên cảnh, đã thi triển ra uy lực Lục Trần Tiên, hắc mang trên roi lăng lệ hơn cả phi kiếm pháp bảo, không gì không phá.

"A! Tặc tử nguời dám!" Trong hắc quang truyền ra tiếng rống kinh sợ, hai yêu thủ kia liền bỏ qua bọn Ngao Trọng, cắn tới Thẩm Lạc.

Một cổ hàn khí màu trắng, một đạo yêu diễm màu đen giao nhau đánh về phía Thẩm Lạc.

"Thiên Sách thu nhiếp!" Thẩm Lạc đã mơ hồ thăm dò được phương pháp thôi động Thiên Sách thu nhiếp, không sợ chút nào, lại thi pháp thôi động.

Trên người hắn hiện lên kim ảnh, hàn khí màu trắng cùng yêu diễm màu đen vừa tới gần hắn, liền giống vừa rồi biến mất không còn tăm tích, bị thu vào trong không gian màu vàng của Thiên Sách.

"Cái gì!" Trong hắc quang truyền ra tiếng kêu khiếp sợ.

Bên ngoài thân Thẩm Lạc loé lên bóng xanh, thân thể lại biến mất không thấy, sau một khắc trống rỗng xuất hiện bên cạnh yêu thủ phun ra yêu diễm, Lục Trần Tiên trong tay bỏ một phát xuống, trảm ngay cổ nó.

"Phốc phốc" một tiếng, lại có một yêu thủ bị chém rụng.

Bọn Ngao Trọng giao thủ cùng ba yêu thủ này, biết rõ chúng lợi hại thế nào, nhưng đến tay Thẩm Lạc, yêu thủ cường đại lại yếu ớt như dê đờ làm thịt, mấy người vừa thán phục vừa kinh hãi.

Ba yêu thủ bây giờ chỉ còn đầu phun ra hàn khí kia, trong mắt của nó lộ ra vẻ khiếp sợ, nhanh chóng lui lại.

"Thẩm huynh, diệt cỏ tận gốc! Yêu vật kia đang dùng Long Vương lệnh mở ra cấm chế Phong Ma Bia, tuyệt không thể để nó đắc thủ!" Ngao Hoảng đã triệu hồi long thương của mình, bay nhào tới, trong miệng hét lớn.

Thẩm Lạc cũng không định buông tha Thẩm Hải Cự Yêu, lại lần nữa thi triển Át Mộc Tiên Động, trông rỗng xuất hiện bên cạnh yêu thủ cuối cùng, Lục Trần Tiên vung một kích xuống.

Nhưng giờ phút này, trong chùm sáng màu đen phía dưới chớp động bóng đen, hai yêu thủ cự đại bắn nhanh tới như điện.

Yêu này tựa hồ cũng biết bất luận thứ công kích lợi hại nào cũng sẽ bị lấy đi, cho nên hai yêu thủ này không phun ra yêu pháp, mà trực tiếp dùng đầu vọt tới Thẩm Lạc.

Hai cỗ cự lực ngập trời đánh tới chớp nhoáng, hư không phụ cận vang lên tiếng chói tai, từng vòng từng vòng ba động vô hình bộc phát ra.

Trong lòng Thẩm Lạc run lên, không lo công kích yêu thủ phun ra hàn khí kia nữa, mà toàn thân điên cuồng phát ra kim quang, hư ảnh lục long lục tượng hiện hiện bên cạnh, đánh tới hai yêu thủ.

Liên tiếp tiếng vang "Ầm ầm", hư ảnh lục long lục tượng vỡ vụn, nhưng hai yêu thủ cũng bị đẩy lui mấy phần.

Thế là Lục Trần Tiên trong tay Thẩm Lạc thừa cơ vung ra, bóng roi trùng điệp lập tức hiện lên ở trên đỉnh đầu hai yêu thủ, màu đen kịt đập xuống.

Uy lực Lục Trần Tiên vốn cực lớn, lại dùng Hoàng Đình Kinh thôi động, nên lập tức tăng vọt mấy lần.

Trùng điệp bóng roi chưa rơi xuống, một cỗ cự áp đã ép đến. Hai yêu thủ chợt cảm thấy quanh thân xiết chặt, thân thể trong nháy mắt bị một cỗ lực lượng vô hình trông rỗng giam cầm chắc chắn, vô pháp động đậy mảy may.

Không ai chú ý tới, lúc Thẩm Lạc vận chuyển Hoàng Đình Kinh, Trần Hải Tấn Thiết Côn lơ lửng cạnh bình đài đột nhiên nổi lên một tầng kim quang, giống như rung động lấp lóe mấy lần.

Ngao Hoảng và Thẩm Lạc từng liên thủ đối địch, lập tức thừa cơ tiến lên.

"Long Quyển Vũ Kích!"

Hư không bốn phía vang lên tiếng long ngâm vang dội, hư ảnh một đầu Thận Long màu lam giữa không trung nổi lên, há miệng phun một cái

xuống dưới. Vô số mưa bụi màu lam từ trong miệng rồng bắn ra, phát ra tiếng duệ khiêu dọa người, phá không chụp thẳng đến hai yêu thủ.

Mà bọn Ngao Trọng phản ứng muộn một chút, nhưng cũng đang toàn lực xuất thủ, các loại công kích đồ ập tới.

Thâm Hải Cự Yêu gầm thét một tiếng, hắc quang vờn quanh điên cuồng phát ra, bao phủ vài đầu yêu thủ vào trong đó.

Trùng điệp bóng roi, ngàn vạn mưa bụi, còn có đám người Ngao Trọng công kích đánh vào trên chùm sáng màu đen, lại xuyên thủng qua, không chút hiệu quả.

"Thu!" Thâm Lạc lại không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, thân thể tới gần chùm sáng màu đen, lần nữa thôi động thần thông Thiên Sách thu nhiếp, cuốn về phía chùm sáng màu đen.

Chỉ nghe một tiếng xé vải vang lên, chùm sáng màu đen bao phủ Thâm Hải Cự Yêu biến mất không thấy gì nữa, bị sinh sinh xé rách xuống, thu nhập vào trong Thiên Sách.

Thân ảnh Thâm Hải Cự Yêu hiển hiện ra, đã biến thành hình dáng Cửu Thủ Yêu Thể.

Chỉ là ba cái yêu thủ của nó lúc tránh thoát cấm chế lao ngục đã đứt, vừa rồi lại bị Thâm Lạc liên trầm hai đầu, bây giờ chỉ còn bốn đầu, trong tám con mắt lộ ra thần sắc khó tin.

Trừ ba yêu thủ vừa mới lộ ra, còn có một đầu bị thương không nhẹ, chính là cái đầu lúc trước bị Thâm Lạc kích thương ở trên đường đến long cung.

Trong miệng yêu thủ này ngậm lấy một lệnh bài màu vàng, chính là Long Vương lệnh, cuộn cuộn yêu lực rót vào trong đó.

Long Vương lệnh vang lên vù vù, từng đạo kim quang hình rồng từ đó bắn ra, không ngừng dung nhập vào trong Phong Ma Bia.

Phong Ma Bia tỏa ra kim quang, rung động không thôi, ần ần có xu thế sụp đổ.

"Phong Ma Bia! Ác tặc nhận lấy cái chết!" Ngao Hoằng nhìn thấy Phong

Ma Bia như vậy, mặt lộ vẻ hoảng sợ, trong miệng tụng niệm chú ngữ, quanh người đại thịnh lam quang, long thương trong tay càng toả ra từng tia từng tia lôi quang màu lam, hư không đâm về phía Thâm Hải Cự Yêu.

Hư không trên đỉnh đầu Thâm Hải Cự Yêu rung động kịch liệt, sau đó xoẹt một tiếng hiện ra một kẽ nứt màu đen dài chừng mười trượng, tựa hồ không gian bị xé nứt.

Ầm ầm!

Vô số đạo lôi điện thô to từ trong kẽ nứt màu đen bắn ra, hình thành một mảnh rừng rậm lôi điện, chụp xuống phía dưới, chiếu xạ toàn bộ bình đài thành thế giới lôi đình sáng như tuyết, khí thế cực kỳ làm người kinh hãi.

Vạn lôi rơi xuống, tru sát tà ma!

"Đây là thần thông gì? Vậy mà có thể triệu hoán lôi đình lực tấn công địch!" Thẩm Lạc thấy cảnh này, trong mắt cũng hiện lên một tia chấn kinh.

Trong lòng của hắn kinh ngạc, động tác trên tay cũng không dừng lại, lần nữa thôi động Lục Trần Tiên. Vô số bóng roi đen kịt nổi lên, hóa thành kinh đào hải lãng đánh tới Thâm Hải Cự Yêu.

"Lôi Lãng Xuyên Vân! Hắn lại luyện thành công thần thông này?" Sắc mặt Ngao Trọng hiện lên vẻ suy bại, thì thào nói ra.

Chương 585: Tự bạo nguyên thần

Dịch: Vì anh vô tình

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Ngao Hân và Thanh Sát cũng bị kinh hãi ngây ra như phỗng, Lôi Lãng Xuyên Vân là thần thông lôi điện lợi hại nhất Đông Hải Long Cung, toàn bộ Đông Hải chỉ có Đông Hải Long Vương tu luyện thành. Ngoài Long Vương dù là một đám hoàng tử đều không thể nắm giữ thuật này, không ngờ Ngao Hoằng vậy mà học được!

Ba người cũng rất nhanh khôi phục lại, riêng phần mình khu động pháp bảo xuất thủ, nhưng thanh thế căn bản không cách nào so được với công kích của và Thâm Lạc, Ngao Hoằng.

Mặt của Thâm Hải Cự Yêu lộ ra vẻ cuồng nộ, nếu Thâm Lạc không bị thu lấy các loại công kích, nó làm sao bị động đến như thế này.

Thế nhưng cự yêu không có ý tránh né, ngược lại đột nhiên cuộn thân hình khổng lồ lại, lấy Trấn Ma Bì làm trung tâm cuộn thành một đoàn, bốn cái đầu đều trốn dưới thân..

Cùng lúc đó trên thân nó hắc quang sáng ngời, trên da hiện ra từng đường vân màu tím đen bạc h ngọ c s ánh, tỏa ra ma khí ba động cường đại. Trong nháy mắt vẩy đen trên người biến lớn biến tăng thêm rất nhiều, vậy mà định dùng thân thể ngạnh kháng với công kích của Thâm Lạc và Ngao Hoằng.

Bóng roi và lôi điện đầy trời rơi xuống, lân phiến trên thân Thâm Hải Cự Yêu vỡ vụn, huyết nhục xương gãy rơi vãi, gần nửa người bị đánh bay, lộ ra bạch cốt và nội tạng ghê người

Dù vậy Thâm Hải Cự Yêu vẫn chiếm cứ tại trước cửa nhà lao, không hề tránh né.

Trên thân Cự yêu, bốn cái đầu đồng thời há miệng phun ra một cỗ yêu lực đen kịt, điên cuồng rót vào trong Long Vương lệnh.

Long Vương lệnh phát ra một tiếng duệ khí có chút không cam lòng, sau một khắc tách ra kim quang loá mắt, toàn bộ lệnh bài biến thành trạng thái hơi mờ, phù một tiếng khảm vào trong Trấn Ma Bia.

Trấn Ma Bia lập tức rung động kịch liệt, phát ra một tiếng rắc rắc nhỏ, phía trên bỗng hiện ra một vết nứt.

Trong nhà tù, bóng đen khổng lồ phát ra tiếng cuồn hồng hung phấn, hai mắt huyết hồng như ngọn lửa nhấp nháy, một nắm đấm to lớn đánh mạnh vào trên cửa lao.

"Phanh" một tiếng vang thật lớn!

Đột nhiên nhà tù thậm chí toàn bộ bình đài đều hơi run rẩy, vô số tro bụi bay lên.

"Dừng tay! Lôi Lãng Xuyên Vân!" Mặt của Ngao Hoàng lộ vẻ hoảng sợ, long thương lôi quang trong tay lần nữa sáng lên, đâm vào hư không.

Trên đầu Thâm Hải Cự Yêu hiện ra kẽ nứt màu đen, lôi quang sáng lên chói mắt, vô số lôi điện màu trắng đỏ tuôn ra, oanh kích về phía Thâm Hải Cự Yêu.

Mấy người Ngao Trọng thấy cảnh này, cũng thi nhau toàn lực xuất thủ.

Mày Thâm Lạc hơi nhíu, thấy vậy lập tức giãn ra, toàn lực vận chuyển Hoàng Đình Kinh, toàn thân phóng thích ra một cỗ khí tức gần như thực chất.

Cùng lúc đó, thanh âm long ngâm tượng minh vang lên, từng đầu hư ảnh kim quang to lớn nổi lên. Chúng vờn quanh ở chung quanh hắn, lục long lục tượng chi lực đều hiện ra, sau đó đều rót vào trong Lục Trần Tiên.

Lục Trần Tiên phát ra thanh âm huyết dài, linh quang sáng ngời, ngoại hình vậy mà bỗng nhiên biến đổi, hóa thành một thanh hắc phủ sắc bén.

Trên hắc phủ chớp động một tầng hung mang đen kịt, tại trong hắc mang chớp động, hình thể của hắc phủ điên cuồng to ra, trong chớp mắt hóa

thành một thanh cự phủ màu đen dài mười mấy trượng.

Sau khi Lục Trần Tiên biến thành bộ dáng như thế, dường như giải trừ một loại phong ấn nào đó, một cỗ sát khí trùng thiên từ đó bộc phát, cảm giác như muốn thôn phệ bất kỳ ai.

Cho dù cách xa nhau vài chục trượng, mấy người Ngao Trọng cũng có thể cảm ứng được sự điên cuồng khát máu của thanh hắc phủ..

Mà toàn thân Thâm Lạc kim quang điên cuồng phát ra, hình thể cũng tăng vọt cao đến mười mấy trượng. Hai tay hắn đã biến thành vuốt rồng, hai chân biến thành chân voitrong chớp mắt cả người biến thành cự nhân màu vàng nửa người nửa thú.

Hắn hai bắt lấy cự phủ màu đen, hướng phía Thâm Hải Cự Yêu chém xuống một cái.

Một đạo phủ mang hai màu kim hắc hóa thành một đạo kim hắc nguyệt nha thật dài, từ trên lưỡi búa từ tốn bắn ra. Nhưng những nơi nó đi qua hư không phát ra tiếng gào thét chói tai, hiện ra một đạo bạch ngân, như muốn bị phá vỡ.

Đầu Thâm Hải Cự Yêu vẫn luôn nằm thấp đột nhiên nâng lên, nhìn thấy nguyệt nha phủ mang phóng tới, mặt lộ vẻ hoảng sợ, vẫy chiếc đuôi thô ta ra, đánh về phía phủ mang màu đen.

Kết quả phù một tiếng nhẹ vang lên, phủ mang màu đen dễ dàng chặt đứt đuôi của cự yêu, tốc độ không giảm chút nào tiếp tục bay về phía nó. Chỉ một cái chớp động đã xuất hiện tại trước người của Thâm Hải Cự Yêu, nhẹ nhàng trầm xuống.

Thân thể cao lớn đang cuộn lại của Thâm Hải Cự Yêu bị chém thành hai nửa, dễ dàng như đang cắt củ cải, vô tận máu tươi bắn ra, làm toàn bộ bệ đá đều bị nhuộm đỏ.

Phủ mang màu đen tiếp tục bay vọt về phía trước, hung hăng trầm tại trên bệ đá.

Oanh!

Bệ đá màu đen run rẩy kịch liệt, khói bụi bay mù mịt, bị bổ ra một khe rãnh

không lồ sâu nửa trượng, dài đến hai mươi mấy trượng.

Phủ mang màu đen nhìn như chậm chạp, thực ra cực kỳ nhanh chóng. Đầu tiên nó công kích thân thể Thâm Hải Cự Yêu, một kích qua đi, những người khác công kích lúc này mới rơi xuống.

Ầm ầm!

Vô số lôi đình do Ngao Hoảng triệu hoán rơi xuống, làm thân thể Thâm Hải Cự rách nát đứt đoạn thành vô số miếng thịt, hiện ra Trấn Ma Bia ở bên dưới. Trên mộ bia thỉnh linh hiện lên ba đạo vết rách, có vẻ sắp sửa sụp đổ.

Một đoàn hắc khí hình Cửu Đầu Xà quán quanh trên Trấn Ma Bia, chính là thần hồn của Thâm Hải Cự Yêu, yêu lực vẫn còn rất hùng hậu.

Phía sau thần hồn Cự Yêu, bị một sợi huyết mang bám vào trên đó, nhìn rất là quái dị.

Chín cái đầu của hồn phách Thâm Hải Cự Yêu, mười tám con mắt chớp động huyết quang tràn đầy vẻ cuồng nhiệt. Nó đối với việc thân thể bị hủy vậy mà không thêm để ý chút nào, ngược lại nhanh chóng tụng niệm chú ngữ, thần hồn nhanh chóng lớn thêm.

Sắc mặt của Ngao đại biến, không để ý đến lôi điện còn sót lại đang bắn ra bốn phía, hóa thành một đạo kim ảnh hướng đánh về hướng Trấn Ma Bia đánh tới.

"Hắn muốn tự bạo Nguyên Thần! Không kịp ngăn trở rồi, Ngao huynh đừng đi ba ch ngo c sac h!" Thảm Lạc biến sắc hoảng sợ nói.

Mà Ngao Hoảng như không nghe thấy, nhanh như chớp nhào về phía Trấn Ma Bia.

Y vừa bay đến một nửa, hồn phách của Thâm Hải Cự Yêu hồn đột nhiên phát ra hắc quang kinh người, sau đó hơi phồng lên xẹp xuống rồi phát ra một tiếng nổ vang rung trời.

Một chùm ánh sáng màu đen đường kính vượt qua mười trượng ở trong hư không thoáng hiện ra. Nó tỏa ra ánh sáng chói mắt, giống như một vàng mặt trời đen nhỏ, làm mọi thứ trong vòng mười trượng đều bị nuốt hết.

Trên Trần Ma Bia quang mang nhấp nháy mấy lần, phịch một tiếng chia năm xẻ bảy.

Bằng mắt thường có thể thấy được một vầng sáng màu đen đen điên cuồng tứ tán tỏa ra, trong chốc lát tạo thành một cơn gió lốc cuồng mãnh quét khắp bốn phương tám hướng.

Ngao Hoằng tránh không kịp, bị vầng sáng màu đen đùng vào, ngực như bị trọng chùy vạn cân oanh kích, cả người phản chấn quay về, oa một cái phun ra ngụm máu tươi.

Thảm Lạc vội vàng tiến lên tiếp ứng, đưa tay phát ra một vệt kim quang nâng thân thể Ngao Hoằng lên, giúp ổn định thân hình.

Theo vầng sáng màu đen khuếch tán, hư không cũng vì thế rung động.

Hắn đang muốn mang theo Ngao Hoằng trốn về phía sau, thì lông mày khẽ động sau đó dừng thân hình lại, đưa tay vung về phía trước một cái, thôi động Thiên Sách thu giữ.

Năng lực thu giữ của Thiên Sách, hắn còn không có triệt để nắm giữ, nên muốn thừa cơ hội thử một chút.

Vầng sáng màu đen và khí lưu cuồng bạo trước người Thảm Lạc ba bốn mươi trượng lóe lên rồi biến mất.

Hắn thấy vậy chậm rãi gật đầu, xem ra phạm vi thu giữ của Thiên Sách là ba mươi bốn mươi trượng quanh người.

Hắn đang muốn hỏi thăm tình huống của Ngao Hoằng, thì một tiếng ầm vang từ phía trước truyền đến. Một cái cửa nhà lao đột nhiên phóng tới, kéo theo khói bụi cuộn cuộn, như thiên thạch lao về phía hai người.

Thảm Lạc không kịp thôi động Thiên Sách, vội vàng kéo phát Ngao Hoằng hướng bên cạnh tránh đi, miễn cưỡng né được cửa nhà lao oanh kích. Nhưng cửa nhà lao mang theo tiếng gió gào thét như thực chất, làm mặt hai người đau nhức, trong lòng không khỏi kinh hãi.

Chương 586: Thoát khốn

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Ha ha! Rốt cuộc ta lại thấy ánh mặt trời!" Một tiếng cười to thê lương từ trong bụi mù phía trước truyền ra.

Trong tai mọi người bên ngoài ông ông tác hưởng, giống như có vô số cây châm nhỏ đâm vào lỗ tai, nhin không được thân thể run rẩy, răng va vào nhau, vôi vàng lui về phía sau.

"Ầm" một tiếng!

Một bóng đen khổng lồ từ trong bụi mù nhảy ra, rơi ầm ầm trên mặt đất, là một cự hán màu đen cao vài trượng, bắp thịt toàn thân u từng cục, như rễ cây đại thụ, hai mắt trợn trừng, lông mày tóc đều như hỏa diễm, cả người nhìn hung hãn bức người.

Mà trên vai cự hán còn quán quanh một đầu trường long màu đỏ, song mục kim đồng, khản giọng gâm nhẹ với bọn Thẩm Lạc không thôi.

Thẩm Lạc nhìn người này một cái, toàn thân lập tức run rẩy một trận, giống như đối mặt một đầu Hồng Hoang cự thú.

Sắc mặt bọn Ngao Hoảng cũng đại biến, Ngao Trọng càng hiện lên vẻ sợ hãi, ánh mắt liếc về phía cầu thang thông hướng thượng tầng.

"Nhi tử lão Long Vương Đông Hải? Thật sự là không nên thân, mới gặp chút khó khăn đã muốn kẹp rắm bỏ chạy." Cự hán mặt đen lộ vẻ trào phúng.

Hôm nay Ngao Trọng liên tục gặp cách trở, tâm thần khuấy động đã có ý

lùi bước. Gã bị cự hán trước mặt chằm chọc, trong nháy mắt mặt trở nên đỏ như máu, bay nhào đến hướng cự hán.

Trên chiến thương màu vàng trong tay gã dăng lên hoàng mang chói mắt, nhoáng một cái hóa thành hơn mười đạo thương ảnh như thực chất, đâm tới các vị trí cơ thể đại hán.

Những nơi thương ảnh đi qua, hư không bị vạch ra từng đạo bạch ngân mờ mờ, tựa hồ bị phá vỡ.

"Coi như có chút bản sự." Khoé miệng cự hán mặt đen lộ vẻ tươi cười, tay phải đưa ra.

Hơn mười đạo thương ảnh trong nháy mắt phiêu tán, chỉ thấy chiến thương màu vàng bị bàn tay cự hán bắt trúng.

Ngao Trọng lộ vẻ kinh hãi, ra sức rút chiến thương về.

Cùng lúc đó, trên người gã đại thịnh lam quang, một đầu long ảnh to lớn màu lam từ thể nội bay vút lên, giữa không trung xoay quanh, miệng lớn phun xuống một cái.

Vô số tia sáng màu lam từ trong miệng rồng bắn ra, phát ra tiếng rít chói tai, đánh về phía cự hán mặt đen, chính là Ngao Hoảng đã từng thi triển qua Long Quyển Vũ Kích.

Cự hán cười ha ha, tay vung lên.

Ngao Trọng cảm thấy một cỗ lực đạo cực kỳ to lớn vọt tới, bộp một tiếng, chiến thương màu vàng bị trực tiếp đứt đoạn, cả người cũng thân bất do kỷ bay ra sau.

Mà đầu Thần Long màu đỏ trên vai cự hán khẽ ngẩng lên, há miệng lên không trung hút vào.

Một cỗ hấp lực ngập trời trống rỗng xuất hiện, trong hư không nổi lên đạo đạo gợn sóng, long ảnh màu lam trên không trung, đầy trời mưa bụi đột nhiên mất đi không chế, đều hội tụ lại miệng Thần Long màu đỏ kia, bị nó một ngụm nuốt vào.

Thần Long màu đỏ lập tức há miệng phun một cái, một đạo thủy nhận màu

lam lớn vài trượng bắn ra, chém về phía Ngao Trọng.

Khẽ hấp khẽ nhả này nhanh như thiểm điện, tu vi mạnh như Ngao Trọng cũng không thể thấy rõ, chỉ cảm thấy chính mình thi triển Long Quyển Vũ Kích đột nhiên biến mất không thấy gì nữa, sau đó liền có một đạo thủy nhận màu lam như điện xạ tới.

Hai tay gã vội vàng vung lên, một mặt khiên tròn màu vàng xuất hiện trước người, trên khiên giăng đầy một tầng lân phiến màu vàng, lại là vảy rồng, nhìn không thể phá vỡ.

Khiên tròn màu vàng vừa xuất hiện liền nhanh chóng phồng lớn, trong nháy mắt biến lớn gần trượng, nhanh chóng xoay tròn không ngừng, ngăn trước thủy nhận màu lam.

Nhưng thủy nhận màu lam không mấy may dừng lại, như không có gì chém qua khiên tròn. Khiên tròn vảy rồng nhìn không thể phá vỡ lại giống như bùn nặn, im ắng một phân thành hai, rơi trên mặt đất.

Ngao Trọng quá sợ hãi, lách mình tránh né, nhưng tốc độ thủy nhận màu lam trăm phá khiên tròn vảy rồng không chậm lại chút nào, khoảng cách cả hai đến gần, một cái chớp động đã đến trước người gã.

Ngao Trọng không kịp trốn tránh, mắt thấy sẽ bị thủy nhận chém giết tại chỗ.

Một bóng người trống rỗng xuất hiện bên cạnh Ngao Trọng, đẩy gã ra, khó khăn lắm tránh thoát một kích thủy nhận, nhưng đạo nhân ảnh kia lại bị thủy nhận đánh trúng, bị chém thành hai đoạn, ngã trên mặt đất.

"Nhị ca!" Ngao Hoảng cũng không thấy rõ vừa rồi xảy ra chuyện gì, chỉ thấy Ngao Trọng gặp nạn, lập tức bay nhào tới.

Thần thức Thẩm Lạc cường đại vô địch, vừa rồi thấy rõ hết thấy, con người co rụt lại, sinh ra ý sợ hãi cự hán màu đen cùng Thần Long màu đỏ trên vai gã.

Hắn hơi chần chừ, bắt quá vẫn thả người đuổi theo.

...

Ngao Trọng trở về từ cõi chết, quay đầu nhìn lại, người liều chết cứu gã một mạng chính là Ngao Hân.

Ngao Hân chặn ngang bị chém làm hai, máu tươi chen chúc ra, trọng yếu nhất là thủy nhận màu lam vừa lúc phá hủy đan điền Ngao Hân.

Ngao Hân là người bộ tộc Hỏa Giao, trời sinh thể chất đặc dị, thần hồn không nằm tại đầu, mà tồn tại ở trong đan điền, nên cũng bị chém giết.

"Ngao Hân!" Ngao Trọng vội vàng chạy vội qua.

"Điện hạ... Ngài không việc gì... Ta... An tâm..." Trong miệng Ngao Hân máu tươi chen chúc ra, thần hồn nhanh chóng phiêu tán, gian nan cười một tiếng nói.

"Người vì sao lại ngốc như vậy! Lại thay ta cản một kích này, ta chính là Chân Long, dù bị chém đứt đầu, chỉ cần thần hồn không hủy, sẽ không vẫn lạc!" Ngao Trọng một mặt bi thống.

Ngao Hân là cận vệ gã, nhưng gã biết Ngao Hân không chỉ coi mình là chủ nhân, mà một lòng tình ý trút xuống người mình.

Nhưng Ngao Hân là bộ tộc Hỏa Giao, địa vị cách xa Đông Hải Long tộc, cho nên nàng chưa từng biểu lộ tình ý của mình, chỉ yên lặng thầm yêu.

Mà Ngao Trọng đối với Ngao Hân, cũng không phải không có tình cảm chút nào.

"Điện hạ ngài là thân thể vạn kim... Có thể dùng một mạng ta, đổi lấy ngài bình an... Đã đủ..." Thanh âm Ngao Hân càng ngày càng yếu, cuối cùng quy về hư vô, nhắm mắt lại.

"A..." Ngao Trọng thấy cảnh này, ngửa mặt lên trời gào thét đau đớn.

...

Trong tay Ngao Hoàng chớp động kim quang lôi quang, lại lần nữa thi triển Lôi Lãng Xuyên Vân, vô số lôi điện phá không tới, bỏ về phía cự hán mặt đen.

"Lôi Lãng Xuyên Vân? Lão Long Vương cuối cùng cũng có nhi tử không

tệ, chỉ tiếc người căn bản không phát huy ra uy lực thần thông này, để ta tới dạy người hai chiêu, cho người biết cái gì là Lôi Lăng Xuyên Vân chân chính!" Cự hán mặt đen nhìn về phía Ngao Hoằng, đầu ngón tay đại phóng lôi quang, lẳng không vạch một cái trước người.

Một vết rách không gian màu đen dài chừng mười trượng nổi lên, lôi điện đầy trời đánh xuống lại như trăm sông vào biển bị vết nứt màu đen thôn phệ, không tạo thành mây may tổn thương cự hán chút nào.

"Cái gì!" Ngao Hoằng kinh hãi.

"Đi!" Cự hán mặt đen bấm tay một cái, trong vết nứt màu đen đại phóng lôi quang, từ đó bay ra vô số lôi cầu to bằng cái thớt, bắn về phía Ngao Hoằng.

Mỗi một đoàn lôi cầu đều bộc phát ra ba động lôi điện kinh người, càng phát ra tiếng sấm to lớn, toàn bộ bình đài ông ông tác hưởng, uy thế so với Ngao Hoằng đâu chỉ gấp mười lần.

Ngao Hoằng vội vàng không kịp chuẩn bị, trốn tránh cũng đã không kịp, mắt thấy sẽ bị vạn lôi bao phủ. Vào thời khắc này trước người gã hoa lên một bóng người, thân ảnh Thẩm Lạc trống rỗng xuất hiện, một đạo kim ảnh hiện lên.

Lôi cầu đáng sợ đầy trời đột nhiên hư không tiêu thất, chỉ có phía xa xa còn lưu lại mấy cái.

"Ồ!" Cự hán mặt đen thấy cảnh này, trên mặt không khỏi hiện lên vẻ kinh ngạc.

"Trả lại cho người!" Thẩm Lạc khẽ quát một tiếng, trên thân lần nữa lóe lên kim ảnh, trước người lơ lửng khẽ động, vô số lôi cầu trống rỗng xuất hiện, đánh tới cự hán mặt đen.

Hắn liên tục thôi động Thiên Sách thu nhiếp, từ từ tìm ra phương pháp thu nhiếp và thả ta đồ vật trong không gian màu vàng.

Lông mày cự hán mặt đen cau lại, thân hình thoát một cái lui về sau mấy trượng.

Mà Thân Long màu đỏ trên bả vai gã há miệng phun một cái, một mảnh lam quang bắn ra, trước người cự hán hình thành một màn nước to lớn, vô

số vòng xoáy hiện lên, ông ông tác hưởng.

Lôi cầu đầy trời đánh vào trên màn nước màu lam, vậy mà đều bị vòng xoáy trên màn nước nuốt vào, biến mất trong nháy mắt không thấy.

Thẩm Lạc nhìn thấy cảnh này, sắc mặt hơi trầm xuống, hai tay vung lên gấp.

Trên người hắn đại phóng kim quang, kim ảnh trước người chớp liên tục, mấy chục bóng người vàng óng trông rỗng xuất hiện, đúng là rất nhiều Thiên Binh Thiên Tướng trước đó hắn đã giao thủ qua.

Thân thể Thiên Binh Thiên Tướng này hiện ra trạng thái hơi mờ, giống như hư ảnh, nhưng tản ra khí tức lại không yếu mấy may.

Chương 587: Thiên binh thiên tướng

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phạm Nhân Tông

Trong Thiên Binh Thiên Tướng, người cầm đầu là một nam tử thon gầy sau lưng mọc lên hai cánh lông vũ màu xanh, thân mặc áo giáp màu bạc, tay nắm một cây trường côn màu vàng, thành linh chính là Chân Tiên Lôi Bộ Thiên Tướng mà lúc trước hắn hao hết tâm lực mới miễn cưỡng đánh bại.

Sau lưng Lôi Bộ Thiên Tướng đứng đầy hai mươi Thiên Binh, tu vi đều là Đại Thừa kỳ.

"Làm sao có thể, người có thể gọi Thiên Binh Thiên Tướng ra? Rốt cuộc người là ai?" Ánh mắt cự nhân mặt đen ngưng tụ, nhìn chăm chú Thẩm Lạc, nhưng không lập tức xuất thủ.

"Ngao huynh, người này có thực lực hơn xa bọn ta, liều mạng thì chắc chắn chúng ta sẽ ăn thiệt thòi, người có thể thông tri Long Vương đại nhân phái người đến tương trợ không?" Thẩm Lạc không trả lời cự nhân mặt đen tra hỏi, truyền âm nói với Ngao Hoằng.

"Không được, vì phòng ngừa yêu ma Long Uyên chạy ra, toàn bộ Long Uyên bị cấm chế bao phủ, thân ở trong đó căn bản không thể đưa tin ra ngoại giới. Thẩm huynh, việc này vốn không liên quan đến người, người nên rời trước, đi long cung thông tri cho phụ hoàng tới cứu chúng ta, để ta chặn lại Vũ Sư này." Ngao Hoằng truyền âm trả lời, ưỡn một cái long thương trong tay, muốn tiến lên.

"Người đã thụ thương, mà vừa rời liền tiếp thi triển đại thần thông, pháp lực còn thừa không nhiều, lấy gì ngăn cản hắn?" Thẩm Lạc vội vàng truyền âm.

"Hừ, hai vị không cần giả mù sa mưa thương lượng đối sách như vậy, nếu ta đã rời khỏi nhà giam, hôm nay các người đều phải chết ở đây!" Cự hán

mặt đen hừ lạnh một tiếng, nói.

Thẩm Lạc cùng Ngao Hoằng giật mình, bọn hán bí mật truyền âm, lại bị đối phương nghe lén được.

Cự hán vừa dứt lời, sải bước tiến lên, bên ngoài thân tỏa ra một tầng hắc quang thâm thúy, một cỗ uy áp cực kỳ khổng lồ từ trên thân gã bộc phát ra.

Thẩm Lạc và Ngao Hoằng biến sắc, thân thể như bị vạn trượng cự phong đè ép, động đậy một chút cũng cảm thấy khó khăn, pháp lực vận chuyển trì trệ gấp mười lần.

Thần Long màu đỏ trên bả vai cự hán há miệng phun một cái, mấy chục đạo thủy nhận màu lam như vừa rời nổ phóng ra, bắn về phía hai người.

Thẩm Lạc động đậy gian nan, pháp lực vận chuyển cũng khó khăn, không cách nào thôi động Thiên Sách thu nhiếp những thủy nhận này, may mắn hán đã sớm triệu hoán những Thiên Binh kia ra, tâm thần khế động liền có thể câu thông. Mà những Thiên Binh này đều là hư ảnh không có ý thức, cũng không bị uy áp cự hán ảnh hưởng.

Hán đang muốn thôi động Thiên Binh đối địch, nhưng ngay lúc này, toàn bộ bình đài đột nhiên rung chuyển không có dấu hiệu báo trước.

Vạn đạo kim quang đột nhiên từ bên ngoài truyền tới, chiếu sáng trên không gian bình đài, sau đó những kim quang này đột nhiên ngưng tụ hóa thành một bóng ảnh màu vàng thô to vài chục trượng, khế quét qua trước mặt Thẩm Lạc cùng Ngao Hoằng.

Mấy chục đạo thủy nhận màu lam đánh tới bị bóng ảnh màu vàng đảo qua, tùy tiện bạo liệt ra, hóa thành vô số giọt nước tản mát ra.

Mà bóng ảnh màu vàng không chút dừng lại, mang theo khí thế không thể địch nổi, quét tới phía cự hán mặt đen.

Cự hán mặt đen biến sắc, trên hai tay hiện lên hắc quang, vậy mà trong nháy mắt hóa thành hai cái vuốt rồng khổng lồ, quét về phía trước một kích.

Hai đoàn hư ảnh vuốt rồng màu đen lớn mấy trượng trống rỗng xuất hiện, hung hăng đánh vào trên bóng ảnh màu vàng.

Một tiếng vang kinh thiên động địa.

Móng vuốt nhọn hoắt màu đen cùng hào quang màu vàng xen lẫn kịch liệt, sau đó hai cái vuốt rồng lóe lên tán loạn mà diệt, thân thể cự hán mặt đen cũng đại chấn, lui về sau mấy bước.

Bất quá bỗng ảnh màu vàng cũng chớp động hai lần, biến mất không còn tăm tích.

Uy áp nặng nề trên thân hai người Thâm Lạc bị càn quét không còn, thân thể hai người khô phục, quay đầu nhìn lại phía sau mặt hiện vẻ kinh ngạc.

Chỉ thấy Ngao Trọng đứng ngay rìa bình đài đã thu liễm vẻ bi thương, cầm trong tay một lệnh bài màu vàng, đặt trên Trấn Hải Tấn Thiết Côn kia.

Lệnh bài màu vàng kia chính là Long Vương lệnh bị Thâm Hải Cự Yêu cướp đi, chẳng biết lúc nào đã về tới tay Ngao Trọng.

Long Vương lệnh giờ phút này đã biến thành trạng thái hơi mờ, nửa dung nhập vào trong Trấn Hải Tấn Thiết Côn, vạn đạo hào quang màu vàng kia chính là từ trên thân côn nở rộ ra.

"Cái này... Long Vương lệnh có thể điều động lực lượng Trấn Hải Tấn Thiết Côn?" Thâm Lạc kinh ngạc hỏi.

"Không sai, Long Vương lệnh là phụ thân đại nhân tự tay luyện chế, bên trong ẩn chứa tinh huyết lực của phụ thân. Cầm chế trong long cung, dùng Long Vương lệnh cơ hồ có thể thôi động, mà lực cầm chế trong Trấn Ma Bia này, kỳ thật chính là Trấn Hải Tấn Thiết Côn thu nhỏ, dùng Long Vương lệnh hoàn toàn có thể điều động. Đáng chết! Trước đó tại sao ta không nghĩ đến vấn đề này!" Ngao Hoảng nửa ảo não nửa mừng rỡ nói.

Thâm Lạc nghe lời này, trên mặt cũng hiện lên vẻ vui mừng.

Trấn Hải Tấn Thiết Côn này không biết là bảo vật đẳng cấp gì, uy lực mạnh mẽ đáng sợ như vậy, vượt xa Lục Trần Tiên của hắn. Nếu có thể mượn dùng thân lực côn này, có lẽ đối phó được Vũ Sư.

Hắn lo lắng có nên xuất thủ hay không, nhưng nhìn rõ tình huống Ngao Trọng xong, lập tức lách mình lui lại gần bình đài, cách xa cự hán mặt đen.

Hai mươi mấy tên Thiên Binh Thiên Tướng kia cũng bay vọt tới, rơi vào bên cạnh hắn.

Ngao Hoảng hơi sững sờ, lập tức khước mắt liếc qua nhìn thấy Ngao Trọng, cũng biến sắc vọt đến bên cạnh.

Về phần Thanh Sát vốn ở bên ngoài, giờ phút này càng trốn đến cầu thang thông hướng thượng tầng.

"Ma đầu! Người giết Ngao Hân, hôm nay đền mạng cho nàng đi!" Ngao Trọng không để ý đến Thẩm Lạc cùng Ngao Hoảng, hai mắt đỏ như máu nhìn về phía cự hán mặt đen, nhìn tựa hồ hoàn toàn mất đi lý trí, bàn tay đặt trên Long Vương lệnh mạnh mẽ dùng sức.

Ầm ầm!

Trên Trần Hải Tấn Thiết Côn đại thịnh kim quang, hai đạo bóng ảnh màu vàng giống trước đó lần nữa nổi lên, tản mát ra uy thế vô tận, hung hăng đánh về phía cự hán mặt đen.

Cự hán mặt đen thấy vậy, hai cái vuốt rồng nắm vào hư không, hai chùm sáng màu đen lớn gần trượng xuất hiện trước người gã, bên trong cuộn cuộn hắc quang, phát ra tiếng kêu như biển động.

"Đi!" Cự hán khẽ quát một tiếng, hai tay vung lên.

Hai chùm sáng màu đen lập tức bắn ra, đón lấy hai đạo bóng ảnh màu vàng.

Mà Thần Long màu đỏ nơi bả vai gã cũng mở miệng phun ra một cột sáng màu lam, đánh về phía bóng ảnh màu vàng.

Một tiếng động khiến hư không rung động qua đi, ba loại linh quang màu vàng, đen, lam đồng thời bạo liệt ra, nhưng không triệt để tản ra, còn xung đột kịch liệt, một hồi màu vàng chiếm thượng phong, một hồi lưỡng sắc quang mang hắc lam áp đảo kim quang, tình hình nhìn có chút quỷ dị.

Ngao Trọng gầm nhẹ một tiếng, bảm niệm pháp quyết với Long Vương lệnh, trên Trần Hải Tấn Thiết Côn chớp động kim quang, lại có hai đạo bóng ảnh màu vàng hiển hiện, mặc kệ tam sắc quang mang còn đang xung đột, lần nữa đánh về phía cự hán mặt đen.

Mặt cự hán mặt đen trầm như nước, nhưng cũng không có biện pháp, chỉ có thể xuất thủ ngăn cản.

Trong lúc nhất thời, trên bình đài vang lên liên tục, tam sắc quang mang kịch liệt xung đột.

Quang mang tứ tán đảo qua phụ cận vách núi, vách núi kiên cố không gì sánh được nhẹ nhõm bị quét xuống mảng lớn.

Ngao Trọng tựa hồ vì Ngao Hân vẫn lạc mà tâm thần thất thường, cơ hồ thôi động Trấn Hải Tấn Thiết Côn công kích cự hán mặt đen không theo tiết tấu nào.

Thâm Lạc cùng Ngao Hoằng tránh trái né phải tránh tam sắc quang mang tản mát ra, nhưng cũng không hề rời đi.

Uy lực Trấn Hải Tấn Thiết Côn vô tận, Ngao Trọng dựa vào côn này chiếm được thượng phong, nhưng thực lực Vũ Sư kia cường đại dị thường, tay không ngăn cản từng cơn sóng liên tiếp công kích của Ngao Trọng, mặc dù rơi vào hạ phong, nhưng nhất thời còn chưa rơi vào nguy hiểm bại vong.

Chương 588: Trấn Hải Tân Thiết Côn

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Thẩm Lạc vừa né tránh, vừa nhìn tình cảnh trước mắt, trong lòng nổi lên một cảm giác cổ quái.

Tình hình chiến đấu trước mắt kịch liệt dị thường, Vũ Sư kia nhìn như đỡ trái hờ phải, nhưng hắn luôn có một loại dự cảm, tựa hồ chiến cuộc trước mắt là Vũ Sư kia cố ý gây nên.

"Thẩm huynh, thế nào?" Ngao Hoằng chú ý tới thần sắc biến hoá của Thẩm Lạc, truyền âm hỏi.

Thẩm Lạc đang muốn trả lời, nhưng ngay giờ phút này, một tiếng duệ khiêu trùng thiên từ trên Trấn Hải Tân Thiết Côn bộc phát, trên thân côn hiện ra một đồ án hình vuông lớn gần trượng, do vô số văn tự màu vàng to to nhỏ nhỏ tạo thành.

Những văn tự màu vàng này nhẹ nhàng run rẩy, tản mát ra ba động linh tính cường đại, càng toả ra kim quang loá mắt, nhìn cực kỳ thần bí.

"Ha ha! Rốt cuộc xuất hiện!" Cự hán mặt đen phát ra tiếng cười to hung phấn, thân hình khổng lồ vừa mới động liền hóa thành một bóng đen giống như giấy mỏng, từ khe hở ba đạo bóng ảnh màu vàng bắn về phía Ngao Trọng.

"Nhị ca cẩn thận!" Ngao Hoằng nhìn thấy cảnh này, kinh hãi, long thương trong tay đại phóng kim quang, mấy chục đạo thương ảnh nổ bắn ra, đâm về phía bóng đen do cự hán biến thành.

Thẩm Lạc không đuổi theo, con mắt nhìn chằm chằm văn tự trên Trấn Hải Tân Thiết Côn, trong mắt hiện ra vẻ kích động.

Hắn hơi chần chừ, nhưng nhìn thấy Vũ Sư bay nhào đến, trên mặt lướt qua một tia giạt mình, lập tức bay vọt đến gần Trấn Hải Tấn Thiết Côn, há miệng phun ra một ngưng tinh huyết, đồng thời hai tay nhanh chóng bấm niệm pháp quyết.

Tinh huyết "Âm" một tiếng nổ tung, hóa thành một đoàn huyết sắc sương mù dung nhập vào trong đồ án màu vàng trên Trấn Hải Tấn Thiết Côn.

Tầng cao nhất đồ án lập tức nổi lên trập trập huyết quang, trong đó ẩn hiện rất nhiều phù văn nhỏ bé, nhanh chóng lan tràn xuống dưới. Bản dịch được dịch tại Bạch ngọc sách. Mời bạn đọc đến đúng trang dịch để ủng hộ diễn đàn và dịch giả.

Vũ Sư nhìn thấy cảnh này, trong miệng gầm lên giận dữ.

Gã bị Trấn Hải Tấn Thiết Côn trấn áp vô số năm tháng, sớm đã âm thầm nghiên cứu bảo vật này.

Tất cả mọi người Đông Hải Long Cung, bao gồm cả Đông Hải Long Vương đều không biết, gã mặc dù xung thân thông là hô phong hoán vũ, kỳ thật vẫn là một Luyện Khí sư cao minh, vụng trộm nghiên cứu Trấn Hải Tấn Thiết Côn đã đạt được thành tựu rất lớn.

Mấy ngày gần đây, Vũ Sư được ngoại nhân tương trợ, mượn cơ hội này rút cuộc chạm tới cấm chế hạch tâm cây côn này.

Chỉ cần có thể luyện hoá cấm chế hạch tâm Trấn Hải Tấn Thiết Côn, là gã có thể nắm giữ di bảo này. Gã bị Trấn Hải Tấn Thiết Côn trấn áp vô số năm, sau khi thông hận nó, cũng hiểu ra uy lực thông thiên của nó.

Nếu có thể nắm giữ bảo vật này, chớ nói Đông Hải, dù xưng bá tất cả hải vực cũng không nói chơi, quay về dưới trướng Xi Vưu đại nhân, địa vị cũng sẽ tăng lên rất cao.

Nhưng mà muốn kích phát ra cấm chế hạch tâm Trấn Hải Tấn Thiết Côn, chỉ dựa vào lực lượng một mình gã thì làm không được, cho nên vừa rồi gã làm bộ bị Ngao Trọng áp chế, dẫn Ngao Trọng không ngừng thôi động Trấn Hải Tấn Thiết Côn, Vũ Sư cũng trong bóng tối thi pháp tương trợ, rút cuộc dẫn động ra cấm chế hạch tâm Trấn Hải Côn. Nhưng Thảm Lạc lại vượt lên trước một bước ra tay, gã làm sao có thể nhịn được.

Trên bóng đen do Vũ Sư biến thành nổi lên vàng sáng như gợn sóng, tốc độ lập tức tăng gấp bội, cơ hồ trong nháy mắt xuyên qua đông đảo thương ảnh của Ngao Hoảng, trong nháy mắt bay nhào đến trước người Ngao Trọng.

Lúc này Ngao Trọng mặc dù lâm vào trạng thái nửa điên cuồng, nhưng cũng phát giác được nguy hiểm đang đến, liền thúc giục Long Vương lệnh.

Hai đạo kim quang từ trong Trấn Hải Tấn Thiết Côn bắn ra, giao nhau đánh về phía Vũ Sư. Nhưng tốc độ Vũ Sư quá nhanh, nhoáng một cái đã tránh thoát hai đạo kim quang công kích, một chương vỗ tới.

Chỉ nghe "Ầm" một tiếng vang lớn, ngực Ngao Trọng bị một cái vuốt rồng màu đen đánh trúng, xương ngực kêu lộp bộp một trận, không biết gãy mất bao nhiêu cái xương, cả người bị đánh bay ra sau, lâm vào hôn mê.

"Nhị ca!" Ngao Hoảng thấy cảnh này, không lo công kích Vũ Sư nữa, vội vàng phát tay tiếp được Ngao Trọng, sau đó nhanh chóng thối lui.

Vũ Sư cũng không truy kích hai người, phun ra một ngụm huyết dịch màu đen, hai tay nhanh chóng bấm niệm pháp quyết.

Huyết dịch màu đen cũng bạo liệt ra, hóa thành một đoàn hắc quang dung nhập vào đồ án màu vàng trên Trấn Hải Tấn Thiết Côn.

Một tầng hắc quang hiện lên dưới đáy đồ án màu vàng óng, nhanh chóng thẩm thấu lên trên, tốc độ so với Thâm Lạc điều khiển huyết quang còn nhanh hơn không ít.

Đồ án màu vàng óng bị hai cỗ quang mang che giấu, vẫn tự phía trên cũng bị che khuất, những người khác rốt cuộc không thấy được nữa.

"Tiểu tử này cũng cơ linh, vậy mà biết đồ án màu vàng óng này chính là cấm chế Trấn Hải Tấn Thiết Côn! Bất quá lấy tu vi như ngươi cũng dám cướp đồ với lão phu, muốn chết!" Trong mắt Vũ Sư chớp động hung quang, cười lạnh truyền âm.

Thần Long màu đỏ trên bả vai gã há to miệng, miệng rồng đại phóng lam quang, sau một khắc vô số mưa bụi màu lam nổ bắn ra, chụp tới Thâm Lạc.

Mưa bụi màu lam nhìn như nhỏ yếu, lại tản mát ra khí tức lừng lẹ không gì sánh được, ở trong hư không lưu lại đạo đạo bạch ngân.

Thâm Lạc không để ý đến những mưa bụi màu lam kia, hai tay nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, luyện hóa đồ án màu vàng óng. Lúc mưa bụi đầy trời bay vụt tới, trên người hắn hiện lên một đạo kim ảnh, tất cả mưa bụi màu lam đều biến mất không thấy gì nữa.

Vũ Sư nhìn thấy cảnh này, lông mày nhíu lại.

"Đi!" Tâm niệm Thâm Lạc vừa động, những Thiên Binh Thiên Tướng bên cạnh hắn bắn ra, từng đạo đạo ảnh kiếm mang tản mát ra ba động pháp lực cường đại đánh về phía Vũ Sư.

Đồ án màu vàng óng kia chính là cấm chế linh bồng Trấn Hải Tấn Thiết Côn, những văn tự màu vàng kia là pháp môn tế luyện.

Hắn mặc dù không biết làm gì để chúng xuất hiện, bất quá chỉ cần luyện hoá nó trước Vũ Sư, liền có thể không chế món bảo vật Trấn Hải Tấn Thiết Côn này.

Trên mặt Vũ Sư loé lên vẻ giận dữ, Xích Long nơi vả vái há miệng phun một cái, một mảnh thủy quang màu lam bắn ra, trong nháy mắt ngưng tụ thành màn sáng màu xanh lam đã xuất hiện lúc trước, vô số vòng xoáy chớp động ở phía trên đó.

Rất nhiều Thiên Binh công kích rơi vào trên màn sáng màu xanh lam, lập tức bị vòng xoáy trên màn sáng hấp thu.

Nhưng giờ phút này, đỉnh đầu Vũ Sư loé lên lôi quang màu bạc, thân ảnh Lôi Bộ Thiên Tướng kia nổi lên, trên thân còn hoàng kim sáng rõ đường vân, từng đạo lôi điện hai màu tím xanh trắng kiên mãnh liệt tuôn ra, quần quanh ở trên thân còn, phát ra tiếng oanh minh rung trời.

Hoàng kim còn hóa thành một đạo hư ảnh tím xanh, mãnh kích trên màn sáng màu xanh lam.

"Xoẹt" một tiếng, màn sáng màu xanh lam bị xé rách một chút, tốc độ hoàng kim còn hơi dừng lại, nhưng vẫn như cũ nhanh như lôi điện đánh về phía Vũ Sư.

Lông mày Vũ Sư cau lại, không lo tế luyện nữa, cánh tay mơ hồ một cái, một nắm đấm đen kịt từ trong tay áo xông lên không một kích. Những nơi

đi qua, hư không lưu lại một đạo bạch ngân thô to, cùng hoàng kim côn đụng vào nhau.

Một tiếng nổ vang rung trời!

Hoàng kim côn ứng thanh đứt ra, thân thể Lôi Bộ Thiên Tướng cũng bị một quyền đánh thành hai đoạn, trực tiếp bạo liệt ra, hóa thành một mảnh ngân quang phiêu tán.

Vũ Sư khinh miệt hừ lạnh một tiếng, nhưng không tiếp tục xuất thủ, mà lập tức toàn lực luyện hóa Trấn Hải Tấn Thiết Côn.

Cái đuôi Xích Long nơi bả vai rũ xuống, màn nước màu lam chung quanh dập dờn, khu vực bị Lôi Bộ Thiên Tướng đánh nát nhanh chóng được chữa trị.

Nhưng ngay giờ phút này, hư không trước người Thẩm Lạc hiện lên ngân quang, Lôi Bộ Thiên Tướng kia lần nữa hiện hiện.

Những Thiên Binh Thiên Tướng này chỉ là phân thân Thiên Sách triệu hồi ra, dù bị giết chết, cũng có thể lập tức trùng sinh, chỉ là sẽ tiêu hao một phần pháp lực Thẩm Lạc mà thôi.

Vốn ngưng tụ một phân thân Chân Tiên Thiên Tướng, cần rất nhiều pháp lực. Nhưng Thiên Sách này không biết là bảo vật đẳng cấp gì, mặc kệ là ngưng tụ Thiên Binh Thiên Tướng, hay là thi triển thân thông thu nhiếp, Thiên Sách không chỉ hấp thu pháp lực Thẩm Lạc, cấm chế bên trong càng biết tự động hấp thu thiên địa linh khí ngoại giới, mà lại hấp thu thiên địa linh khí còn nhiều hơn so với pháp lực Thẩm Lạc.

Bởi vì duyên cớ này, hẳn ngưng tụ ra một Lôi Bộ Thiên Tướng, tiêu hao pháp lực cũng không quá nhiều.

Mà pháp mạch Thẩm Lạc bây giờ chừng ba mươi ba đầu, pháp lực thâm hậu không gì sánh được, liên tục ngưng tụ Lôi Bộ Thiên Tướng mười lần tám lần cũng không nói chơi.

Về phần thân thông Thiên Sách thu nhiếp, tiêu hao pháp lực càng nhỏ hơn, không bằng một phân ba ngưng tụ Lôi Bộ Thiên Tướng, đối với Thẩm Lạc càng không áp lực chút nào

Chương 589: Cộng minh

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Cái gì!"

Vũ Sư nhìn thấy một màn trước mắt này, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Lôi quang màu bạc lóe lên, Lôi Bộ Thiên Tướng biến mất không thấy gì nữa, sau đó trống rỗng xuất hiện trên đỉnh đầu Vũ Sư, hoàng kim côn trong tay toả ra hai màu lôi quang tím xanh, lần nữa một kích xuống, đánh nát màn nước.

Dur thể Hoàng kim côn không suy bại mà tiếp tục đánh xuống đầu Vũ Sư, công kích giống trước đó như đúc.

Vũ Sư vừa sợ vừa giận, nhưng gã cũng không có cách nào khác, Xích Long trên vai cũng không có năng lực vật lộn, chỉ có thể lần nữa đỉnh chỉ tế luyện, đâm ra một quyền, lại giết chết Lôi Bộ Thiên Tướng.

Một bên kia, Ngao Hoằng đưa Ngao Trọng đến cầu thang thông hướng thượng tầng, giao cho Thanh Sát chăm sóc, lập tức quay trở về bình đài.

Lúc trước y cũng không lưu ý đến hạch tâm cấm chế Trần Hải Tấn Thiết Côn xuất hiện, mặc dù không biết Thẩm Lạc và Vũ Sư ở bên cạnh Trần Hải Tấn Thiết Côn làm gì, nhưng y tự nhiên là đứng bên phe Thẩm Lạc. Nhìn thấy Lôi Bộ Thiên Tướng bị đánh giết, y lập tức lật tay tế ra long thương màu vàng, quanh người ông một tiếng hiện ra một đạo kim quang hình rồng, long thương trong tay cũng điên cuồng phát ra kim quang.

Một tiếng duệ khiêu bén nhọn không gì sánh được, cả hai hòa làm một thể, hóa thành một đạo kim quang hình thương, như lưu tinh phá không đâm về

phía Vũ Sư.

Kim quang hình thương nhìn lảng lệ cực kỳ, những nơi đi qua hư không rung động âm âm, tốc độ cũng nhanh đến mức kinh người, lóe lên đã vượt qua mấy chục trượng, bay vọt đến trước người Vũ Sư.

Vũ Sư vừa mới đánh giết Lô Bộ Thiên Tướng xong, vội vàng không kịp chuẩn bị, bị kim quang hình thương đâm trúng cánh tay.

"Xoẹt" một tiếng, cánh tay Vũ Sư bị đâm ra một lỗ máu thật lớn, máu tươi hắt vẩy ra, toàn bộ cánh tay kém chút bị xuyên thủng, quá trình tế luyện cũng triệt để bị cắt ngang.

Bản mệnh hắc quang của gã vừa mới chiếm cứ ba phần mười đồ án hạch tâm cấm chế, giờ phút này đình trệ tại nơi đó, ần ần có dấu hiệu hồng mất.

Mà Thâm Lạc thúc giục bản mệnh huyết quang đã lan tràn hơn phân nửa, vẫn còn tiếp tục hướng xuống phía dưới.

Bất luận là bản mệnh huyết quang của Thâm Lạc, hay là bản mệnh hắc quang của Vũ Sư, lúc hoàn toàn bao phủ hạch tâm cấm chế đồ án, chính là lúc cấm chế bị triệt để luyện hoá.

Vũ Sư nhìn thấy bản mệnh hắc quang ba động, lập tức kinh hãi, không lo để ý tới cánh tay bị thương, hai tay liên tục bâm niệm pháp quyết, lúc này mới khiến hắc quang ổn định lại.

Nhưng không đợi gã tiếp tục thi pháp, đỉnh đầu hiện lên lôi quang màu bạc, Lô Bộ Thiên Tướng lần nữa nổi lên, hoàng kim còn quán quanh lôi quang tím xanh, lần nữa một kích xuống.

Mà Ngao Hoảng tiếp tục thi triển thần thông thân thương hợp nhất, hóa thành một đạo thương ảnh màu vàng, như Giao Long xuất động phóng tới gã.

"Từng kẻ các ngươi đều đáng chết!" Vũ Sư nổi giận, thân thể đại thịnh hắc quang, lóe lên hóa thành một đầu Thần Long màu đen lớn mấy chục trượng.

Toàn thân Thần Long mọc đầy vảy đen, trên lân phiến còn mang theo đạo đạo đường vân màu tím, đầu sinh một đôi sừng rồng màu tím, nhìn có chút

thần tuấn.

Chỉ là khí tức con Hắc Long này cũng rất cổ quái, vậy mà phát ra thần thánh cùng tà ác, hai cỗ khí tức hoàn toàn tương phản.

Khí tức thần thánh là đặc thù của Long tộc, cỗ khí tức tà ác kia không phải gì khác, chính là ma khí.

Trên sừng rồng đỉnh đầu Hắc Long hiện lên một đạo tử quang, một cỗ khí tức Thần Long từ phía trên bắn ra, rót vào thể nội đầu Xích Long kia.

Xích Long như được ăn thuốc đại bổ, thân thể lập tức biến lớn mấy lần, há miệng phun ra một cột sáng màu lam lớn hơn trước mấy lần, dung nhập vào trong màn nước chung quanh.

"Rầm rầm" tiếng nước chảy đại thịnh, màn nước màu lam bao phủ chung quanh lập tức dày thêm mấy lần.

Hoàng kim côn của Lôi Bộ Thiên Tướng cùng thương ảnh Ngao Hoảng gần như đồng thời đánh vào trên màn nước, những Thiên Binh kia cũng xuất thủ tương trợ, các loại công kích rơi trên màn nước màu lam.

"Ầm ầm" liên tiếp tiếng vang nổ tung, màn nước màu lam ong ong rung động mạnh, phía trên bọt nước văng khắp nơi, từng vòng từng vòng sóng ánh sáng màu lam lan ra bốn phía, nhưng cũng không bị công phá.

Trong mắt Hắc Long do Vũ Sư biến thành loé lên hung quang, tựa hồ muốn làm gì, nhưng nhìn Thẩm Lạc bên kia tiếp tục đẩy tới bản mệnh huyết quang, miễn cưỡng đè xuống sát ý trong lòng, tập trung ý chí, toàn lực bám niệ pháp quyết tế luyện hạch tâm cấm chế.

Trên hạch tâm cấm chế đại thịnh hắc quang, nhanh chóng lan tràn lên phía trên, cùng huyết quang Thẩm Lạc sắp đụng vào nhau.

Đến lúc đó, hai người chân chính đọ sức!

Thẩm Lạc thấy công kích của Lôi Bộ Thiên Tướng cùng Ngao Hoảng vô hiệu, lông mày cau lại, biết không cách nào lại quây nhiễu Vũ Sư, thế là cũng thu hồi tâm tư, thu hồi Lôi Bộ Thiên Tướng cùng một đám Thiên Binh về bên cạnh, toàn lực vận chuyển pháp môn tế luyện.

Mấy hơi thở sau, hạch tâm cầm chế trên đồ án, hai màu quang mang giao hội cùng nhau, lập tức xung đột kịch liệt, huyết quang hắc mang công thêm.

Vừa đụng vào nhau, Thẩm Lạc lập tức cảm nhận được áp lực cực lớn.

Tu vi Vũ Sư hơn xa hẳn, bản mệnh hắc quang dị thường hùng hồn hữu lực, nghiêm mật liều mạng, hẳn lập tức rơi vào hạ phong, nếu không phải hẳn đã luyện hoá Trấn Hải Tấn Thiết Côn hơn phân nửa, pháp lực một mực cảm rẽ trong cầm chế, đã sớm bị đối phương bức lui.

Mặc dù tình huống bất lợi, Thẩm Lạc tạm thời cũng không có biện pháp nào khác, chỉ có thể toàn lực vận chuyển pháp môn tế luyện, ngăn cản hắc quang trùng kích.

Thẩm Lạc không biết là, Vũ Sư giờ phút này cũng có nỗi khổ không nói được.

Tu vi của gã mặc dù cao hơn Thẩm Lạc, nhưng bị phong ấn vô số năm, ngoài nhà tù có Trấn Ma Bia trấn áp, cầm chế Trấn Ma Bia kết nối Trấn Hải Tấn Thiết Côn, triệt để ngăn cách nhà tù cùng ngoại giới, căn bản không thể hấp thu được thiên địa linh khí bổ sung, thân thể nguyên khí gã hao tổn nghiêm trọng, sớm đã là cái xác rỗng, căn bản không thể đề sập Thẩm Lạc.

Vũ Sư chỉ có thể toàn lực thôi động tế luyện thuật, vừa hấp thu thiên địa linh khí chung quanh bổ sung, tranh thủ mau chóng khôi phục một chút nguyên khí.

Ngao Hoảng thấy cảnh này, ần ần đoán được cái gì.

Nhưng hiện tại y đã không có cách nào nhúng tay, chỉ có thể đứng bên cạnh.

Trên hạch tâm cầm chế, quang mang đỏ thẫm giăng co một lát, rốt cuộc vẫn bị bản mệnh hắc quang của Vũ Sư chiếm thượng phong, dần dần bị bức lui.

Ánh mắt Thẩm Lạc trầm xuống, hít sâu một hơi, toàn lực vận chuyển pháp môn tế luyện, đồng thời vận khởi Hoàng Đình Kinh. Trên thân đại phóng kim quang, thân thể biến thành nửa người nửa thú lần nữa biến lớn ba thành.

Hắn lập tức vỗ một tay, đặt trên Trấn Hải Tấn Thiết Côn, pháp lực thể nội hùng hồn cuộn cuộn rót vào thân côn, ý đồ thông qua loại phương thức này tăng cường liên hệ cùng côn này, phụ trợ tế luyện hạch tâm cấm chế.

Bất quá Vũ Sư nhìn thấy cử động của Thẩm Lạc, trên mặt lại lộ vẻ trào phúng.

Cấm chế trong Trấn Hải Tấn Thiết Côn cực kỳ nghiêm cẩn, nếu không có chất xúc tác cùng loại Long Vương lệnh mà rót pháp lực rót vào trong sẽ tự mình chuốc lấy đau khổ, sẽ bị cấm chế trong đó phản chấn quay về, thậm chí thụ thương.

Nhưng tình cảnh Vũ Sư chờ đợi cũng không xuất hiện, pháp lực Thẩm Lạc thuận lợi rót vào trong Trấn Hải Tấn Thiết Côn.

Không chỉ như vậy, Tấn Thiết Côn còn rung động vù vù, phía trên hiện ra từng đạo linh văn màu vàng, bắn ra ngoài từng đạo tường quang màu vàng như cầu vồng.

Toàn bộ không gian Long Uyên đều chớp động lên thân quang màu vàng, trong lúc nhất thời vạn đạo thụ khí bay thẳng mây xanh, vô số cánh hoa màu vàng rải xuống, hoa vũ rục rờ.

"Làm sao có thể!" Vũ Sư nhìn thấy cảnh này, mặt mũi tràn đầy khó tin.

Mà Thẩm Lạc nhìn thấy tình cảnh trước mắt, cũng ngẩn cả người.

Hắn vận khởi pháp lực rót vào Trấn Hải Tấn Thiết Côn cũng không phải là nhất thời nảy sinh ý định, mà là suy nghĩ thật lâu mới làm. Ban đầu hắn động thủ tế luyện, liền phát giác giữa Hoàng Đình Kinh và Trấn Hải Tấn Thiết Côn ần ần có chút cộng minh, tựa hồ giữa cả hai tồn tại loại liên hệ nào đó.

Nhưng tình huống trước mắt, lại làm cho hắn kinh ngạc không gì sánh được.

Chương 590: Diệt cỏ tận gốc

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Theo từng đạo tường quang thụy khí màu vàng dập dờn ra, chiếu xạ nơi này thành một thế giới màu vàng, càng có trện trện tiếng phạm xướng vang lên, tràn ngập toàn bộ không gian bình đài, nếu không có quái thạch lớn chồm chung quanh, cách không xa trong vực sâu là quái phong quay cuồng, cơ hồ khiến người coi là Tiên gia thắng cảnh.

Thảm Lạc tắm rửa trong kim quang này, tâm thần căng cứng tựa hồ đạt tới một loại trấn an nào đó, tâm tình thư sướng một hồi, tốc độ vận chuyển Hoàng Đình Kinh thể nội bất tri bất giác tăng nhanh không ít.

"A!" Vào thời khắc này, tiếng kêu thảm thiết thể lương truyền tới từ phía bên cạnh, lại là Vũ Sư phát ra.

Chỉ thấy ma khí trên người gã tiếp xúc với tường quang màu vàng, lập tức giống như dầu lăn gặp nước, trực tiếp bạo liệt phiêu tán.

Thể nội Vũ Sư cũng vang lên từng tiếng trầm đục, không ngừng có máu tươi từ vảy rồng chảy ra.

Thảm Lạc nhìn thấy tình huống Vũ Sư, mặc dù không biết chuyện gì xảy ra, nhưng đây chính là cơ hội ngàn năm một thuở, hấn vội vàng tiếp tục thôi động pháp môn tế luyện, muốn thừa cơ thu hồi đất đã mất.

Ngay giờ phút này, những tường quang màu vàng tại phụ cận bình đài lập loè kia đột nhiên đều bay vụt đến, nhao nhao dung nhập vào thân thể của hắn.

Thảm Lạc cảm giác từng luồng từng luồng tinh lực tinh thuần không gì sánh được rót vào thể nội, lúc trước tiêu hao pháp lực nhanh chóng khôi phục, Hoàng Đình Kinh vận chuyển cũng trong nháy mắt tăng nhanh gấp

mười lần, một tầng hào quang màu vàng xuất hiện chung quanh thân thể hắn, bảo quang lấp lánh, thân quang màu vàng quay cuồng, như là một mảnh biển mây màu vàng vậy.

Cắm chế hạch tâm Trần Hải Tấn Thiết Côn, trong quang mang huyết sắc tế luyện của Thảm Lạc cũng hiện ra đạo đạo hào quang màu vàng, cả hai hoà lẫn, bay thẳng xuống.

Mà Vũ Sư giờ phút này đã bị thương nặng, hắc quang trên hạch tâm cắm chế lần nữa trở nên bất ổn.

Huyết kim quang như thác nước trút xuống, nhanh chóng bức lui hắc quang đã nhiễu loạn, mây hơi thở sau đã triệt khu trục ra khỏi hạch tâm cắm chế.

"Ầm ầm" một tiếng nổ đỉnh tai nhức óc vang lên, phảng phất mang theo vẻ cuồng hỉ từ ngàn năm vạn năm đến nay, Trần Hải Tấn Thiết Côn bỗng nhiên toả ra một cơn sóng ánh sáng màu vàng hùng vĩ, khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Sóng ánh sáng màu vàng đùng một cái đến Thảm Lạc, tự động phân tán vỡ ra, không tạo thành tổn thương chút nào với hắn.

Nhưng Vũ Sư bị sóng ánh sáng màu vàng tác động đến, màn nước màu lam quanh người ứng thanh vỡ vụn, lập tức thân thể như gặp phải thiên thạch va chạm, bị hung hăng đánh bay ra sau, đâm vào trên vách núi đá, vậy mà khảm nạm vào trong vách núi, vô số đá vụn rơi xuống.

Thảm Lạc lộ sợ hãi lẫn vui mừng, sau khi hít sâu một hơi, trong miệng lầm bầm, thôi động cắm chế lực luyện hoá.

Thân Trần Hải Tấn Thiết Côn vô cùng to lớn nhanh chóng thu nhỏ lại, trong vòng mây hơi thở đã biến thành một cây trường côn to bằng cổ tay dài hơn một trượng.

Hai đầu trường côn có màu hoàng kim, ở giữa đen kịt, thân côn bắn ra một lớp ánh sáng vàng nhạt, nhìn rất là bình thường, nhưng giờ phút này có thể phát hiện những kim quang kia là do vô số phù văn màu vàng nhỏ bé không gì sánh được ngưng tụ thành.

Những phù văn màu vàng này khác với phù văn phổ thông, mỗi một cái đều lập loè tỏa sáng, mặt ngoài mờ hồ có thể nhìn thấy từng tia từng tia

ngân bạch tế văn, nhảy lên không thôi.

Một cỗ uy áp phô thiên cái địa đáng sợ từ thân côn tản ra, hư không phụ cận càng trở nên vận vẹo mông lung, Hắc Yểm Toàn Phong trong vực sâu cũng bị bức lui một khoảng cách.

Không chỉ như vậy, lấy côn này làm trung tâm, toàn bộ thiên địa linh khí trong không gian Long Uyên hỗn loạn không thôi, giống như cái phễu tụ đến trường côn.

Thảm Lạc mặc dù nắm côn này, nhưng trong côn ẩn chứa lực lượng to lớn cực kỳ, khiến hắn có loại cảm giác nắm một đầu Cự Long, làm cánh tay hắn không tự chủ rung động không thôi.

Xa xa trên cầu thang, Ngao Hoảng hiện vẻ khiếp sợ.

Y vừa mới bị sóng ánh sáng màu vàng tác động đến, cũng may đứng cách Thảm Lạc khá xa, kịp thời lui lại tránh né, không bị thụ thương.

"Thảm huynh, ma đầu kia trọng thương, diệt cỏ tận gốc, chớ để nó chạy thoát!" Ngao Hoảng rất nhanh hoàn hồn, nhìn thoáng qua Vũ Sư còn khảm nạm trong vách núi, hô lên với Thảm Lạc.

Thảm Lạc nghe vậy, giương mắt nhìn hướng Vũ Sư.

Vũ Sư kia bị Trần Hải Tấn Thiết Côn đánh bay, mặc dù thụ thương rất nặng, nhưng cũng từ trong tường quang màu vàng liều mạng chui ra, toàn lực vận công áp chế ma khí thể nội bạo động, nghe Ngao Hoảng nói, bỗng nhiên ngẩng đầu, chạm phải ánh mắt Thảm Lạc.

Nhìn thấy trong mắt Thảm Lạc ẩn chứa lãnh mang, trong lòng Vũ Sư trong nháy mắt chuyển qua vô số suy nghĩ, thân rùng không lồ nhoáng một cái liền từ trong vách núi bay ra, sau đó hóa thành một đạo hắc quang bay lên trời, vận mà chạy trốn.

"Chạy đâu! Ăn ta một côn!" Thảm Lạc sao lại để gã đào tẩu, đang muốn bấm niệm pháp quyết thôi động Trần Hải Tấn Thiết Côn.

Nhưng hắn chưa kịp bấm niệm pháp quyết, Trần Hải Tấn Thiết Côn đã hóa thành một đạo kim quang bắn ra, tốc độ nhanh vượt qua tầm mắt mọi người ở đây, chớp động một cái đã xuất hiện trên đỉnh đầu Vũ Sư.

Trên Trần Hải Tấn Thiết Côn hiện lên kim quang, thân côn cấp tốc biến lớn, trong chớp mắt hóa thành một cây cự bồng dài trăm trượng, to mấy trượng.

Trên cự bồng bao quanh vô cùng vô tận uy thế, khiến cho hư không phụ cận rung động mạnh không thôi, hình thành một mảng lớn bóng đen, như chậm mà nhanh đập xuống đầu Vũ Sư.

"Ầm" một tiếng vang trầm!

Cự bồng chưa đến, một cỗ cự lực ngập trời đã hóa thành một cỗ ác phong chụp xuống trước. Những nơi đi qua hư không run rẩy dữ dội, phảng phất muốn phá toái từng khúc.

Thân hình Vũ Sư phi độn lập tức dừng lại, giống như một con chim nhỏ bị một bàn tay từ trên trời vỗ xuống, đập âm âm trên một chỗ vách núi đá hơi dốc.

Nhìn cự bồng màu vàng giữa không trung, trong mắt gã lộ ra vẻ hoảng sợ, cuồng hồng một tiếng bầm niệm pháp quyết huy động liên tục.

Trên thân Xích Long trên vai Vũ Sư đột nhiên hiện ra mảng lớn thủy quang màu đen, thân thể nhanh chóng phồng lên, sau đó bồng nhiên bạo liệt ra, hóa thành một dòng nước màu đen.

Những hắc thủy này chảy nhìn thâm trầm không gì sánh được, phía trên lại nhộn nhạo thủy linh khí nồng đậm, so với Tam Nguyên Chân Thủy, Nhị Nguyên Chân Thủy của Thẩm Lạc lúc trước nồng đậm không biết gấp bao nhiêu lần.

Mà hai tay Vũ Sư vung lên, dòng nước màu đen soạt một tiếng mở ra, hóa thành một màn nước màu đen, ngăn trên đỉnh đầu.

Trên màn nước trùng điệp từng tầng từng tầng pháp trận phù chú, càng có vô số con sóng lớn màu đen trông rờn rợn chớp động, giống như một tòa hư ảnh hải dương thu nhỏ, nhìn tinh diệu tuyệt luân, hiển nhiên là thân thông cực kỳ cao minh.

Vũ Sư vừa mới làm xong những thứ này, Trần Hải Tấn Thiết Côn liền ầm ầm rơi xuống, đánh vào trên màn nước màu đen.

Màn nước màu đen nhìn huyền diệu không gì sánh được lại không kiên trì nổi một cái hô hấp, trong nháy mắt bạo liệt ra, hóa thành thủy quang phiêu tán đầy trời.

Mà tốc độ Trấn Hải Tân Thiết Côn không mấy may chậm lại, tiếp tục hạ xuống dưới đánh lên người Vũ Sư.

Thân thể Vũ Sư như dưa hấu bạo liệt ra, thần hồn không kịp ly thể đã bị cự lực nghiền nát. Không chỉ như vậy, chỗ vách núi dưới người gã cũng bị một kích đồ sụp, vô số đá vụn lớn nhỏ lăn xuống, phát ra tiếng vang ù ù.

Thẩm Lạc và Ngao Hoàng giờ phút này cũng đuổi theo tới, nhìn thấy tình cảnh trước mắt, giữa thần sắc đều hiện ra vẻ khiếp sợ.

Sau một kích, Trấn Hải Tân Thiết Côn nhanh chóng thu nhỏ, một lần nữa biến thành dài một trượng, nhoáng một cái biến mất, sau một khắc trống rỗng xuất hiện trước người Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc đưa tay nắm chặt Trấn Hải Tân Thiết Côn, đuôi lông mày nhếch lên.

Tầng kim quang trên thân côn do vô số phù văn tạo thành kia không thấy bóng dáng, mà cỗ uy năng vô cùng to lớn, hấn căn bản không cách nào không chế kia cũng biến mất không thấy gì nữa, Trấn Hải Tân Thiết Côn nhẹ nhàng ngoan ngoãn nằm trong tay hắn, không nhúc nhích, giống như biến thành một cây côn bình thường.

Chương 591: Phản đồ

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ một kích vừa rồi đã tiêu hao sạch uy năng cây gậy này?" Thâm Lạc âm thầm kỳ quái, thâm vận phương pháp tế luyện cảm ứng tình huống trong cây côn, nhưng vẫn như cũ không cảm giác được cỗ uy năng ngập trời kia.

Ngao Hoảng bên cạnh nhìn Trần Hải Tấn Thiết Côn một chút, ánh mắt chớp lên.

Thâm Lạc chú ý tới ánh mắt Ngao Hoảng, đang muốn giải thích cái gì, Ngao Hoảng lại thu hồi ánh mắt, nhìn lại chỗ vách núi đổ sụp kia.

Thâm Lạc thấy vậy, ý niệm trong lòng chuyển động, cũng nhìn theo.

Thân hình Ngao Hoảng rơi vào trước mảnh núi đá đổ sụp kia, tay áo vung lên.

Một cỗ kim quang quét bay đất đá vùng núi này, lộ ra một đồng huyết nhục hài cốt mơ hồ bên dưới, chính là thân thể tàn phế Vũ Sư.

"Vũ Sư này mặc dù là yêu ma, nhưng nhìn ngoại hình tựa hồ cũng là thành viên Long tộc." Thâm Lạc nhìn về phía một cái vuốt rồng coi như hoàn chỉnh, ánh mắt khẽ động nói.

"Đúng vậy, theo ta được biết, Vũ Sư này là bộ tộc Thượng Cổ Mặc Long, có chút quan hệ với Đông Hải Long tộc chúng ta, chỉ tiếc năm đó đầu nhập dưới trướng Ma Đế Xi Vưu, bây giờ lại rơi vào kết cục như thế." Ngao Hoảng thở dài nói.

Nói xong lời này, y há miệng phun một cái, một ngọn lửa màu vàng rơi vào trên thân thể tàn phế Vũ Sư, cháy hừng hực.

"Ta lấy long viêm giúp ngươi vãng sinh, kiếp sau hi vọng ngươi chớ lại vào Ma Đạo." Ngao Hoằng thì thào nói.

Thẩm Lạc một bên thấy vậy, trong mắt hiện lên một tia tiếc nuối.

Tu vi Vũ Sư này cao thâm, chỉ sợ đã đạt tới Thái Ất Chân Tiên cảnh, một thân máu rồng xương rồng đều là tài liệu cực kỳ trân quý, cầm đem đi bán tuyệt đối là một bút tài phú cực lớn.

Chỉ là hắn cũng biết, Long tộc căm hận đến tận xương tuỷ việc tu sĩ Nhân tộc buôn bán xương rồng máu rồng, đồng tộc vẫn lạc xong, bọn họ đều dùng long viêm thiêu đốt trừ khử khỏi thiên địa, để tránh đi thể bị nhục. Được dịch tại bạch ngọc sách.

Thân ở Đông Hải Long Cung, Thẩm Lạc đương nhiên sẽ không làm loại chuyện khiến nhiều người tức giận này.

Ngao Hoằng phun ra long viêm màu vàng, rất nhanh đốt thân thể Vũ Sư thành tro tàn, khói bụi đều theo gió phiêu tán, bất quá lại có một đoạn hài cốt óng ánh còn tồn tại.

"A, đây là cái gì?" Thẩm Lạc nhíu mày lại, phát tay hút đoạn hài cốt kia vào trong tay, thần thức chui vào trong đó.

Nguyên lai đoạn hài cốt này là một pháp khí trữ vật, không gian bên trong khá lớn, chỉ là bên trong cất giữ đồ vật không nhiều, chỉ có một ít thư tịch, các loại ngọc giản.

Vật liệu, đan dược, pháp bảo, những vật này, một kiện cũng không có.

Thẩm Lạc suy nghĩ liền hiểu ra.

Vũ Sư bị giam giữ tại nơi đây không cách nào hấp thu thiên địa linh khí bổ sung nguyên khí, những vật liệu, pháp bảo ẩn chứa linh lực kia khẳng định đã bị gã hấp thu hết, chỉ còn lại có những vật phẩm không chứa linh lực này.

Thần thức hắn đảo qua trang bìa những thư tịch này, vậy mà đều là điển tịch luyện khí.

Thẩm Lạc không nhìn nhiều, rất nhanh thu hồi thần thức, báo lại tình huống hài cốt cho Ngao Hoằng biết.

"Đoạn hài cốt này nếu là pháp khí trữ vật của Vũ Sư kia, tự nhiên thuộc về Thẩm huynh." Ngao Hoằng nói.

Thẩm Lạc cũng không khách khí, thu vào.

"Cửu điện hạ, Thẩm huynh!" Một tiếng hô truyền đến, hai bóng người bay vụt tới, chính là Thanh Sát cùng Ngao Trọng.

Ngao Trọng đang ôm thi thể Ngao Hân nơi ngực, nguyên bản thân thể bị cắt thành hai đoạn giờ phút này đã hợp lại cùng nhau.

Thanh Sát nhìn về phía Thẩm Lạc, mặt lộ vẻ kinh dị, nhưng không nói thêm gì.

Mà thương thể nơi ngực Ngao Trọng đã được xử lý, nhìn không còn đáng ngại, chỉ là sắc mặt như cũ hoàn toàn trắng bệch, tinh thần cũng rất là sa sút, tựa hồ còn chưa khôi phục đả kích do Ngao Hân vẫn lạc.

"Nhị ca, thương thể người thế nào rồi?" Ngao Hoằng nhìn Ngao Trọng hỏi.

Ngao Trọng nhìn thoáng qua vách núi đỏ sụp, lại nhìn Ngao Hoằng cùng Thẩm Lạc một chút, trên mặt hiện ra vẻ phức tạp, im lặng lắc đầu.

"Vây là tốt rồi, Long Uyên này đã xảy ra chuyện lớn như vậy, lập tức báo cho phụ hoàng biết, chúng ta cùng trở về long cung đi." Ngao Hoằng nói.

Ngao Trọng không nói gì, Thanh Sát gật đầu đáp ứng.

"Chờ một chút." Một thanh âm vang lên, lại là Thẩm Lạc mở miệng.

"Thẩm huynh, người còn có chuyện gì?" Ngao Hoằng hỏi.

"Vừa rồi tình huống khẩn cấp, tại hạ mượn chỉ bảo long cung, bây giờ đại chiến đã kết thúc, lẽ ra nên hoàn trả lại, chỉ là Thẩm mô không biết thả lại chỗ cũ thế nào, còn xin hai vị chỉ điểm." Thẩm Lạc giương Trần Hải Tấn Thiết Côn trong tay lên, nói với Ngao Hoằng và Ngao Trọng.

Ngao Trọng thoáng như không nghe thấy Thẩm Lạc hỏi, chỉ nhìn Ngao

Hân trong ngực

"Trần Hải Tấn Thiết Côn này là phụ hoàng tự mình phong ấn nơi đây, chúng ta cũng không biết thi pháp thế nào, chờ về long cung rồi thỉnh giáo phụ hoàng lão nhân gia ông ta đi." Ngao Hoảng lắc đầu nói.

"Ngao Hoảng huynh ngươi vừa mới nói Long Uyên này là dựa vào Trần Hải Tấn Thiết Côn này, mới ngăn cản được Hắc Yểm Toàn Phong. Nếu mang nó ra Long Uyên, Hắc Yểm Toàn Phong không bị hạn chế, chẳng lẽ không phải Long Uyên càng thêm loạn?" Thẩm Lạc nhìn về phía hắc phong quay cuồng trong vực sâu, khẽ nhíu mày nói.

"Không sao, cấm chế Long Uyên này tuy nói là lấy Trần Hải Tấn Thiết Côn này làm cơ sở, bất quá cũng không phải toàn bộ nhờ côn này. Bản thân cấm chế nơi đây cũng đủ để ngăn chặn Hắc Yểm Toàn Phong một đoạn thời gian, lấy Trần Hải Tấn Thiết Côn đi một thời gian cũng không sao, loại chuyện này trước kia cũng đã từng xảy ra." Ngao Hoảng cười nói.

Thẩm Lạc nghe lời này, gật gật đầu, không nói thêm gì.

Mấy người lúc này đi lên trên, rất mau tới lối vào Long Uyên, từ một truyền tống trận rời đi, đi ra phía ngoài thanh đồng đại điện.

Đại môn Long Uyên nặng nề từ từ mở ra, một đoàn người Thẩm Lạc mệt mỏi từ trong cửa đi ra.

Nguyên Đà đã sớm mang theo đám người long cung chờ ở ngoài cửa.

Nguyên Đà nhìn thi thể nữ tử ôm ngang trong ngực Ngao Trọng, lông mày run run mấy lần, trong mắt hiển hiện vẻ đau thương.

Đám người đi theo phía sau lão thấy thế, cũng đều không dám nói gì.

Đám người cứ như vậy một đường trầm mặc về tới Thủy Tú cung.

Trong đại điện, Long Vương Ngao Quảng ngồi trên bảo tọa cao cao, cả người nhìn tinh thần khôi phục không ít, trong đôi mắt lóe lên chút thần thái, chỉ là chỗ mi tâm lại nhàn thành một cục.

Đại điện đứng đầy rất nhiều đại thần long cung, thần sắc tất cả đều ngưng trọng, ngậm miệng không nói.

"Bản vương tưởng rằng long cung là thùng sắt, bị Ma tộc công phá chẳng qua là thực lực không đủ, không ngờ trong tường thành này đã sớm có rặng lạch, chỉ là không biết rốt cuộc là ai đã làm như thế?" Ánh mắt Ngao Quảng quét qua dưới thềm, lạnh giọng nói.

Trong điện hoàn toàn yên tĩnh, không ai mở miệng.

Đang trong một mảnh yên lặng, một giọng nói vang lên: "Long Vương bệ hạ, người này là ai, văn bối đã biết."

Lời này vừa nói ra, ánh mắt mọi người nhao nhao bị hấp dẫn, tất cả đều rơi vào trên thân Thẩm Lạc.

"Người biết?" Ngao Quảng cau mày hỏi.

"Văn bối biết, đồng thời giờ phút này hắc cũng đang ở trong đại điện." Thẩm Lạc đi một bước tới trước, nhẹ gật đầu, nói.

Đám người nghe vậy, nhìn quanh quan sát nhau, trong lúc nhất thời phảng phất ai cũng có thể là phản đồ kia.

"Thẩm huynh, người biết thật sao?" Ngao Hoằng tiến lên một bước, hỏi.

"Là ai?" Sắc mặt Ngao Trọng cũng tái xanh, truy vấn.

Chương 592: Không cam lòng

Dịch: Vì anh vô tình

Nhóm dịch: Phạm Nhân Tông

Thẩm Lạc xoay chuyển ánh mắt, nhìn về phía Long Vương Ngao Quảng, sau đó ánh mắt chéch đi, đưa tay chỉ một người ở sau, nói:

"Người kia là... Trưởng công chúa Ngao Nguyệt."

"Cái gì..." Đám người trong điện nghe vậy, đều là kinh hãi.

"Người đang nói bậy bạ gì đó, sao có thể là trưởng công chúa?" Bạng lão kinh hãi nói..

"Nhân tộc to gan, đừng có nói bậy." Hai mắt của Giải tướng quân tròn tròn, nổi giận nói.

Những người này phản ứng kịch liệt đến vậy cũng bình thường, tại trong lòng mọi người trưởng công chúa Ngao Nguyệt địa vị quá cao tại b ach ng oc sa ch. Năm đó Ngao Hoảng và long cung quyết liệt sau khi rời đi, người thống lĩnh long cung phòng ngự cũng không phải là Nhị thái tử Ngao Trọng, mà là trưởng công chúa Ngao Nguyệt.

Vị trưởng công chúa này cùng với những long nữ yếu điệu khác không giống nhau, thuở nhỏ nàng đã thích binh khí áo giáp, tại trên con đường tu hành cũng có thiên tư tuyệt hảo. Cùng Tam thái tử Ngao Bính năm đó là một mẹ sinh ra, hai tỷ đệ năm đó cũng là long cung song bích.

Thiên phú tu hành của Ngao Bính cực cao, thậm chí so với Ngao Hoảng hiện nay còn muốn ưu dị. Năm xưa nó mới là người nối nghiệp mà long cung gắng sức bồi dưỡng, chỉ tiếc chưa kịp trưởng thành, đã cùng con của Lý Tịnh là Na Tra nổi lên xung đột, sau đó bị mất mạng.

Từ đó về sau, trưởng công chúa Ngao Nguyệt tu hành càng thêm cần cù, vì

long cung nhiều lần chinh chiến, thủ hộ hòa bình cho Đông Hải, nên tại toàn bộ Đông Hải có danh tiếng và uy vọng cực cao.

So với phản ứng kinh sợ của mọi người, sắc mặt của Ngao Nguyệt lại lộ ra vẻ bình tĩnh, ánh mắt nhìn thẳng Thẩm Lạc, phảng phất Thẩm Lạc không phải nói mình, nói tới cũng không phải là mình.

"Thẩm tiểu hữu, Ngao Nguyệt chính là trưởng công chúa của long cung ta, ngươi nếu không có chứng cứ đã chỉ trích nàng, cho dù là bằng hữu của Hoảng nhi, cũng không thể ăn nói lung tung như vậy?" Đôi mắt Ngao Quảng hơi nheo lại, lạnh lùng nhìn về phía Thẩm Lạc, chậm rãi nói.

"Điều đó là tự nhiên, vẫn bởi sao dám vô duyên vô cớ oan uổng người khác? Chư vị đều biết, cấm chế trong Long Uyên cường đại đến cỡ nào, nếu không phải huyết mạch chính tông của Long tộc, sao có thể nói lỏng phong ấn, thả ra yêu ma?" Thẩm Lạc trước sự soi mói của mọi người, thần sắc thản nhiên nói.

"Dù vậy, cũng không thể nhận định người buông lỏng phong ấn chính là trưởng công chúa?" Giải tướng quân nói.

"Thật ra, ta nói trưởng công chúa làm là bởi vì chính nó nói cho ta biết." Thẩm Lạc vừa nói xong, dùng ngón tay chà một cái, đầu ngón tay sáng lên quang mang, một cây trường côn màu đen to bằng cánh tay trẻ con từ đó hiện lên kéo dài ra.

"Đây là..." Đám người thấy thế đều có chút nghi hoặc.

Chỉ có khuôn mặt của Long Vương Ngao Quảng lập tức xảy ra biến hóa, trong ánh mắt tràn đầy vẻ khiếp sợ.

"Trần Hải Tấn Thiết Côn, ngươi lại có bản lĩnh hàng phục côn này?" Thần sắc của Ngao Nguyệt ngay sau đó cũng phát sinh biến hóa.

"Cái gì? Đây không phải bảo vật để trấn thủ Long Uyên ư, sao ngươi dám một mình mang ra?" Con mắt của Giải tướng quân trừng to đến tròn vo, lớn tiếng chất vấn.

"Lúc ở trong Long Uyên, Vũ Sư đột nhiên thoát khốn, chúng ta lâm vào tuyệt cảnh, chính Thẩm huynh không biết tại sao lại có thể rung chuyển Trần Hải Tấn Thiết này. Sau đó hắn dùng uy lực của nó giết chết Vũ Sư,

nếu không chúng ta sợ rằng cũng rất khó thoát thân." Ngao Hoằng thấy thế, chủ động thay Thẩm Lạc giải thích.

"Cho dù là vậy, trọng bảo của long cung cũng không thể cứ để người khác tùy tiện mang đi?" Bạng lão cũng có chút lo lắng nói.

"Bảo vật này không tầm thường, quyết không thể dễ dàng tặng cho người khác." Một tên đại thần khác của long cung mở miệng nói.

Những người còn lại cũng tùy theo lần lượt mở miệng, không muốn Trần Hải Tấn Thiết Côn này rơi vào tay Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc vốn cũng không muốn mang bảo vật này đi, nhưng do lúc trước luyện hóa một bộ phận của nó, thì thứ này đã cùng hắn có chút liên hệ. Giờ kêu hắn cứ như vậy từ bỏ, cũng có chút không đành lòng.

Lúc này ánh mắt của mọi người đều tập trung chú ý vào Long Vương Ngao Quảng, chờ đợi lão làm ra quyết định.

"Trần Hải Tấn Thiết Côn chính là phỏng theo Định Hải Thần Châm để chế thành, cùng thần châm giống nhau đều do Thái Thượng Lão Quân làm ra. Bạc h n gọc sắc h Bản thân nó là vô thượng Thần khí tự có linh tính, tuyệt đối sẽ không tùy tiện nhận chủ. Nên hắn có thể được đến Tấn Thiết nhận chủ, tất nhiên là có đặc thù cơ duyên, huống hồ Trần Hải Tấn Thiết Côn này vốn dùng để trấn áp Vũ Sư. Nếu Vũ Sư đã bị hắn tiêu diệt, thì thôi để nó theo hắn đi." Ngao Quảng trầm mặc một lát, mở miệng nói.

Tất cả mọi người nghe vậy vẫn cảm thấy không ổn, tuy có một ít thanh âm nghị luận, nhưng không ai nói ra không đồng ý, uy nghiêm của chủ nhân long cung có thể mơ hồ thấy được.

"Người nói Trần Hải Tấn Thiết Côn này nói cho người, không lẽ vật này thật sự có linh, có thể nói chuyện ư?" Giải tướng quân hỏi.

"Giải tướng quân nói đùa, côn này mặc dù thần dị, nhưng cũng không tới tình trạng nói được tiếng người." Thẩm Lạc vừa cười vừa nói.

"Thẩm đạo hữu, người cũng đừng thừa nước đục thả câu, hay nói nhanh một chút, đến cùng làm sao biết được?" Thanh Sát nhin không được vội vàng nói.

"Chư vị đợi chút, xem sẽ biết."

Thẩm Lạc không kéo dài nữa, bàn tay nắm chặt Trấn Hải Tấn Thiết Côn, công pháp Hoàng Đình Kinh trong cơ thể vận chuyển, từng sợi pháp lực tràn vào thân côn. Quang mang của trường côn lập tức sáng ngời, phía trên tản ra từng trận gợn nước giống như vàng sáng.

Cùng lúc đó, một chút hoa văn trong lỗ khảm trên thân côn bắt đầu có một sợi huyết khí mỏng manh bốc hơi lên. Nó hóa thành một đạo hơi nước màu đỏ, ở giữa không trung tung bay, trôi nổi trước đám người, cuối cùng chậm rãi hướng về phía Ngao Nguyệt.

"Tấn Thiết Côn này nếu là vật quan trọng để trấn áp Vũ Sư, phía trên vì sao có khí tức huyết mạch của công chúa Ngao Nguyệt? Như vậy, người phá hư cấm chế, không phải nàng còn có thể là ai?" Thẩm Lạc hỏi ngược lại.

Mọi người tại sợi huyết khí kia chảy xuôi qua trước người, cũng đều lần lượt dò xét, tâm thần từng người chấn động không nhỏ, tất cả đều im lặng không nói gì nhìn về phía Ngao Nguyệt.

"Nguyệt nhi..." Ngao Quảng quát khẽ một tiếng.

"Là hài nhi làm." Ngao Nguyệt đi lên phía trước, hướng về phía Ngao Quảng ôm quyền thi lễ, gật đầu nói.

Thấy nàng dứt khoát nhận tội như vậy, không những làm Thẩm Lạc khiếp sợ, ngay cả những người khác của long cung đều bị cả kinh một lúc không nói ra lời.

"Trưởng công chúa, sao lại thế..."

"Vì cái gì..."

"Trưởng công chúa tại sao phải cấu kết Ma tộc?"

...

Qua một hồi lâu, thanh âm chất vấn từ bốn phía mới càng lúc càng lớn, dần có xu thế sôi trào.

"Tại sao ngươi muốn làm như thế?" Ngao Quảng trầm giọng hỏi.

"Hài nhi, chẳng qua cảm thấy không cam lòng, vận mệnh Long chúng ta không nên như vậy." Ngao Nguyệt khom người thật lâu không dậy, cúi đầu nói ra.

"Vận mệnh Long tộc ta như thế nào, ngươi lại có thể chỉ trích?" Trên mặt Ngao Quảng hiện lên một tia thương tiếc, nói ra.

"Phụ vương, năm đó Hoàng Đế và Xi Vu Trác Lộc đại chiến, tổ tiên chúng ta Ứng Long đi theo chiến đấu, vượt mọi chông gai, chiến công rất cao, kết quả cuối cùng như thế nào? Hậu duệ của ngài đạt được cái gì? Không có cái gì, ngược lại biến thành ngục tốt trông coi phạm nhân." Ngao Nguyệt vẫn không có ngẩng đầu, tranh luận nói.

"Phạm nhân, ngục tốt? Ngươi xem sứ mệnh Long tộc chúng ta là như vậy?" Ngao Quảng chau mày, hỏi ngược lại.

"Không phải hài nhi coi như vậy, mà là Thiên Đình đối đãi như thế... Bọn chúng khi nào quan tâm cảm giác của Long tộc chúng ta? Năm đó Kính Hà Long Vương chỉ phạm vào một chút sai lầm nhỏ, đã bị bắt lên Quả Long Đài chịu một đao kia, sao đó càng thô thảm? Khi đó, người cùng mấy vị thúc bá đều từng dâng tấu chương lên Thiên Đình, để cầu tình, kết quả như thế nào?" Ngao Nguyệt cắn răng nói ra.

Đám người nghe lời ấy, thì tiếng nghị luận, dần nhỏ xuống, như cũng nhin không được suy nghĩ về việc này.

Thậm Lạc nhớ tới việc của Kính Hà Long Vương, cũng cảm thấy rất bất đắc dĩ.

Chương 593: Truyền vị

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Chính vì Thiên Đình chuẩn mực sâm nghiêm, ngôn xuất pháp tùy, mới có thể thống lĩnh Tam Giới. Kính Hà Long Vương nếu tuân thủ thiên quy, sao lại mất mạng chứ?" Ngao Quảng thở dài một tiếng, nói.

"Tốt cho câu chuẩn mực sâm nghiêm, Kính Hà Long Vương phạm pháp là chết chưa hết tội, vậy Tam đệ chúng ta thì sao?" Nghe lời ấy, Ngao Nguyệt tựa hồ bị kích động cực lớn, lập tức ngẩng đầu lên, lớn tiếng chát vấn.

Mọi người đều biết, Tam đệ chính là Tam thái tử Ngao Bính mà Long Vương Ngao Quảng đã từng sủng ái nhất.

Thần sắc Ngao Quảng âm đạm, trong lúc nhất thời cũng không biết nói gì.

"Tam đệ phạm vào tội gì? Bất quá là ngăn trở ấu tử Thác Tháp Thiên Vương Lý Tịnh vui đùa âm ỉ Đông Hải, phòng ngừa gọi gió hô sóng gây tai họa bách tính trên bờ, lại bị hấn tàn nhẫn sát hại, còn rút đi gân rỗng, không được toàn thây. Đến mức long hồn không có chỗ để về, cuối cùng phiêu tán trong gió biển." Hai mắt Ngao Nguyệt phấp hồng, càng nói thần sắc càng kích động.

Ngao Hoằng chau mày, có chút không đành lòng, muốn khuyên can Ngao Nguyệt nói tiếp.

Thế nhưng chờ gã mở to miệng, lại phát hiện chính mình cũng không biết nên nói cái gì.

"Năm đó Thiên Đình mặc kệ không quan tâm, nếu không phải chúng ta dẫn biển bức bách, Na Tra kia sẽ tự sát tạ tội sao? Nhưng cho dù như thế, cuối cùng hấn vẫn được Thái Ất chân nhân cứu lại, còn Tam đệ ta thì sao? Hồn phi phách tán, đi đâu tìm? Đây chính là chuẩn mực sâm nghiêm của Thiên

Đình sao? Bất quá là lần ép Tứ Hải Long Cung chúng ta không ai dám phản kháng mà thôi." Ngao Nguyệt gằn như găm thét lên.

"Nói bừa, ngươi có biết năm đó Na Tra cũng là hồn không có chỗ theo, mẹ hắn từng nặn tượng bùn chân thân cho nó, muốn giúp nó thu liễm thân hồn. Thác Tháp Thiên Vương Lý Tịnh vì bảo vệ công chính, từng tự tay đập nát tượng thân." Ngao Quảng trách mắng.

"Làm bộ làm tịch mà thôi, cũng chỉ có phụ vương ngài tin tưởng. Ha ha... Hiện tại tốt rồi, dưới đồ đao Ma tộc, Thiên Đình, nhân gian, long cung... Tất cả nơi này, rốt cuộc được chân chính công bằng." Ngao Nguyệt cười khở nói.

"Ngươi làm những thứ này, chính là vì lôi kéo long cung bị hủy diệt cùng ngươi sao?" Thần thái trong mắt Ngao Quảng âm đạm từng chút một, chậm rãi hỏi.

"Phụ vương, ngài vẫn chưa rõ sao? Tiếp tục dựa vào nơi hiểm yếu chống lại Ma tộc mới là triệt để bị hủy diệt, bây giờ Tam Giới suy thoái, long cung chúng ta căn bản không ngăn cản được Ma tộc. Ngài nếu vẫn chấp mê bất ngộ như thế, mới làm cho Long tộc đoạn tuyệt truyền thừa, đi hướng hủy diệt." Khuôn mặt Ngao Nguyệt bi thương, nói.

"Ngươi muốn cha từ bỏ cơ nghiệp tổ tông, từ bỏ vinh quang tiên tổ, từ bỏ sứ mệnh đã từng, đầu nhập vào dưới trướng Ma tộc sao?" Thần sắc Ngao Quảng đảng chất, hỏi lại.

"Ta cảm thấy mình không thể thuyết phục được ngài, mới định phóng thích Ma tộc trong Long Uyên, lấy thế buộc ngài từ bỏ ý định chống lại. Chỉ là không ngờ, vị Thâm đạo hữu này vậy mà có thể chém giết Vũ Sư. Thôi, về sau Long tộc cùng Đông Hải thủy duệ như thế nào, ta cũng không cần quan tâm nữa." Ngao Nguyệt lắc đầu nói.

Nói xong, nàng bỗng nhiên giơ tay lên, chập ngón tay lại như dao, trên bàn tay sáng lên phong mang màu bạc, chém ngang đến đầu lâu của mình.

Đám người thấy thế kinh hãi, nhưng căn bản không kịp ngăn cản.

Lúc này, chợt có một đạo tạt phong hiện lên, ánh trắng xán lạn ngời ngời vẩy xuống, thân hình Thâm Lạc trong nháy mắt lướt ngang đến bên cạnh Ngao Nguyệt, một tay chụp lấy cánh tay của nàng, gắt gao nắm chặt, khiến

nàng không cách nào tránh thoát.

"Rốt cuộc vận mệnh Long tộc thủy duệ như thế nào, không sống tiếp làm sao biết được? Không nhìn thấy... Làm sao người biết sai ở chỗ nào?" Ánh mắt Thẩm Lạc ngưng lại, chậm rãi nói.

Ngao Quảng thấy thế, nâng lên một tay bóp một cái pháp quyết, diễm tới Ngao Nguyệt.

Trong hư không, có tiếng long ngâm vang lên, từng hư ảnh vuốt rồng trông rỗng hiển hiện, chia ra đánh vào rất nhiều khiếu huyết trọng yếu trên thân Ngao Nguyệt.

Trong miệng nàng kêu rên mấy tiếng, khoe miệng có một vết máu chậm rãi chảy ra, khí tức trên thân vậy mà suy yếu theo.

"Vi phụ đã phong ấn tu vi của người, người đi vào trong Long Uyên hảo hảo suy nghĩ lại, nếu có một ngày Ma tộc mang người ra thấy ánh mặt trời, đó chính là người đúng, nếu không phải... Người cứ đợi ở bên trong đi." Ngữ khí Ngao Quảng không lưu loát nói.

Nói xong, gã phát phát tay, sai người áp giải nàng đi, đưa vào tầng cuối Long Uyên.

Ngao Nguyệt bị mang đi xong, trong đại điện thật lâu không thể bình tĩnh, đến khi Ngao Quảng đưa tay lắc không ấn xuống một cái, mọi người mới an tĩnh lại.

"Lần này long cung gặp nạn, không ngờ là họa từ trong nhà, bản vương khó thoát tội, vị trí Long Vương này đến lúc phải nhường lại rồi, Ngao..." Ngao Quảng ngồi thẳng người, chậm rãi nói.

Chỉ là gã đang nói, liền bị Ngao Trọng cắt ngang: "Phụ vương, trước khi ngài tuyên bố việc này, hài nhi có lời muốn nói."

"Người nói đi." Ngao Quảng do dự một chút, nói.

Mọi người ở đây đều cho là Ngao Trọng muốn tranh thủ nói lời có lợi cho mình, nhưng lại nghe gã nói:

"Phụ vương, trải qua chuyến đi Long Uyên lần này, hài nhi cũng đã nhìn ra,

ngay cả người ta yêu cũng không bảo vệ được, ngược lại hại nàng mất mạng vì ta, làm sao bảo hộ long cung, che chở Đông Hải được? Ta đích xác cũng không phải là nhân tuyển tốt nhất kế thừa chủ long cung, Cửu đệ mới thật sự là người kế thừa đại thống."

Gã vừa nói xong, mọi người đều cảm thấy kinh ngạc, không rõ gã tại sao lại chủ động từ bỏ.

"Lúc trước sở dĩ có thể thành công đoạt lại long cung, không phải là vì ta thiện chiến, mang theo bộ hạ đuổi Ma tộc. Mà là vì đông đảo Ma tộc cùng thuỷ quân Lô Hoa cung Cửu đệ mang tới, đều đã bị Côn Bằng cự yêu thôn phệ. Mà Tam Thủ Ma Giao kia thì bị Cửu đệ liên thủ với Thẩm đạo hữu đánh chết, cho nên bọn hắn mới thật sự là người cứu vớt long cung." Tiếp theo, Ngao Trọng kể lại chân tướng gã biết được trong Long Uyên.

Đám người nghe xong, lúc này mới minh bạch, bọn người Giải tướng quân lúc trước phản đối Ngao Hoằng kế vị cũng đều bắt đầu cải biến thái độ.

"Thống lĩnh Đông Hải cũng không phải là chuyện dễ dàng, vị trí này áp lực cùng trách nhiệm càng lớn, một mình Hoằng nhi cũng chưa chắc có thể làm tốt. Trọng nhi, ngày sau ngươi phải phụ tá hắn cho tốt." Ngao Quảng nghe vậy, chậm rãi nói.

Nói xong, ánh mắt gã từ từ đảo qua Ngao Hoằng, cùng Ngao Trọng, lại rơi vào trên thân Thẩm Lạc, đánh giá hắn một phen, trong mắt lóe lên một vòng dị sắc.

"Hài nhi tuân mệnh." Ngao Trọng ôm quyền nói.

"Ngao Hoằng nghe lệnh, từ hôm nay trở đi ngươi chính là Long Vương Đông Hải đời tiếp theo, gánh vác sứ mệnh thông ngự Đông Hải, đối kháng Ma tộc, dù thiên thời đã loạn, địa lợi không tiện, cũng phải dẫn đạo thiên hạ vận tải đường thuỷ, tận lực cứu vớt chúng sinh." Ngao Quảng tuyên bố.

"Hài nhi lĩnh mệnh." Ngao Hoằng ôm quyền nói.

"Nguyên lão, chuẩn bị, ba ngày sau, mở lại Thăng Long Đài, truyền thừa Tổ Long hồn." Ngao Quảng vịn long liễn, chậm rãi đứng lên, tuyên bố với đám người.

"Tuân mệnh." Đám người đồng thời ôm quyền, cùng đáp.

"Tốt, các người đi xuống cả đi." Ngao Quảng chậm rãi ngồi xuống, trên mặt hiện lên vẻ mệt mỏi.

Đám người nghe vậy, nhao nhao cáo lui.

Thâm Lạc cũng đang định cùng Ngao Hoảng rời đi, lại nghe Ngao Quảng bỗng nhiên nói: "Thâm tiểu hữu, có thể lưu lại một chút không?"

Chương 594: Giải cầm

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phạm Nhân Tông

"Đương nhiên không gì không thể." Thảm Lạc nhìn về phía Ngao Quảng, gật đầu nói.

Những người còn lại thì nhao nhao quay đầu nhìn lại, trong mắt hiện vẻ kinh ngạc.

Chờ tất cả mọi người rời khỏi đại điện, Ngao Quảng vung tay lên, một mảnh thủy dịch ngưng kết thành một chỗ ngồi, đặt tại lối ra.

Thảm Lạc cảm tạ một tiếng, thuận thế ngồi xuống.

"Lần trước nghe Hoàng nhi nói đến Thảm tiểu hữu, là chuyện hơn mấy trăm năm trước, những năm qua không biết Thảm tiểu hữu tu hành ở đâu?" Ngao Quảng mở miệng hỏi.

Thảm Lạc hơi nhíu mày, trầm nghĩ trong lòng, đây là muốn tra hành tung của ta sao.

"Vãn bối trước đó một mực bế quan tu hành trên Phương Thốn sơn, rất ít hành tẩu thế gian. Đến lúc tông môn gặp biến cố, mới từ trên núi chạy trốn xuống. Ta cảm thấy tu vi không đủ, liền một mực trốn đông trốn tây, tiềm hành tu luyện.. Lần này đi đường tắt đến Đông Hải, là bị yêu ma truy sát trốn qua." Thần sắc hần tự nhiên, vừa cười vừa nói.

"A, ngươi là đệ tử Phương Thốn sơn sao?" Ánh mắt Ngao Quảng chớp lên, hỏi.

Thảm Lạc thấy thế, cũng không nói nhiều, trực tiếp vận khởi công pháp Hoàng Đình Kinh, toàn thân chợt sáng lên kim quang.

"Quả nhiên là công pháp Phương Thôn sơn, xem ra từ nơi sâu xa tự có thiên ý..." Ngao Quảng thấy thế, thần sắc dừng một chút, âm thầm gật đầu nói.

"Tiền bối nói lời này là ý gì?" Thảm Lạc nghi ngờ hỏi.

"Trần Hải Tấn Thiết Côn kia mặc dù chỉ là đồ vật phỏng chế Định Hải Thần Châm, nhưng cũng là một kiện Thần khí. Nó giống Định Hải Thần Châm, đều mang theo sứ mệnh xuất phát từ Thần khí thế gian. Có thể làm cho nó nhận phục làm chủ, nhất định không phải người thường. Chủ nhân đời thứ nhất Định Hải Thần Châm chính là Trì Thủy Đại Vũ, sau đó là Tề Thiên Đại Thánh, về sau gọi là Đẩu Chiến Thắng Phật Tôn Ngộ Không." Trong ánh mắt Ngao Quảng khôi phục mấy phần thần thái, nói ra.

Thảm Lạc nghe vậy, trong lòng cảm thấy có chút cổ quái.

Muốn nói chính hắn là người bình thường, một thân thiên phú kỳ giai và thân phận xuyên không đến đây cũng đã không phải bình thường, nhưng nếu nói mình không phải người thường, Thảm Lạc đúng là không biết rốt cuộc đặc thù ở đâu?

"Tiền bối, văn bối có chuyện liên quan tới ma kiếp giáng lâm, muốn hỏi thăm một hai, không biết có thể?" Thảm Lạc do dự một chút, mở miệng hỏi.

"Ồ? Người muốn hỏi cái gì?" Ngao Quảng có chút ngạc nhiên hỏi.

"Năm đó, nương theo người thỉnh kinh chuyên thế, Ma Chủ Xi Vưu cũng phân hóa ra năm đạo phân hồn, ngưng tụ thân người rồi cũng đầu thai chuyển thế, bọn họ về sau trở thành nhân tố trọng yếu dẫn đến việc ngăn cản ma kiếp giáng lâm thất bại. Ngài có biết tin tức liên quan tới bọn họ không?" Thảm Lạc suy nghĩ một lát, hỏi.

"Xem ra người hơn phân nửa là đệ tử hạch tâm trên Phương Thôn sơn, vậy mà có thể biết được nhiều tin tức bí mật được che giấu như vậy. Không sai, năm đó đúng là có năm người tồn tại, chỉ tiếc tin tức liên quan tới bọn họ về sau đều bị Ma tộc thanh trừ. Đa phần tu sĩ Nhân tộc chỉ biết có năm người tồn tại, nhưng thân phận bọn hắn là gì, làm gì, cơ hồ lại không ai biết. Ta cũng thuộc về số người không biết kia." Ngao Quảng có chút tiếc nuối nói.

Thẩm Lạc nghe vậy, trong lòng không khỏi có chút thất vọng.

"Không dối gạt tiền bồi, vẫn bồi tự biết trên thân gánh lấy trách nhiệm không nhẹ, khả năng còn gánh vác sứ mệnh đặc thù nào đó, chỉ là bây giờ tựa như thân hãm trong mê trận, không biết phải xử lý như thế nào, lại càng không biết nên bắt đầu từ đâu." Hắc thở dài một cái, mở miệng nói.

Trong mộng cảnh kinh lịch trùng điệp, đặc biệt là lúc trước được Lý Tịnh nhắc nhở, và cho hắc Thiên Sách, trong lúc vô hình trở thành trách nhiệm hắc phải gánh vác.

"Ta mặc dù không biết tin tức liên quan tới những phân hồn kia, cũng không biết người gánh vác sứ mệnh thế nào, thậm chí không rõ con đường người sẽ đi, nhưng chí ít ta có thể nói cho người. Nếu như vận mệnh chọn trúng người, như vậy mặc kệ người có đi hay không, dòng lũ này cũng sẽ đưa người lên vị trí cần người gánh vác trách nhiệm kia, tuyên cổ đều là như vậy." Ngao Quảng thở dài một tiếng, trong mắt hiện ra vẻ hồi ức, nói.

"Nếu như có thể, vẫn bồi không muốn làm bè trôi chảy theo dòng nước kia, mà hi vọng cười trên dòng lũ, chủ động đi hoàn thành sứ mạng của mình." Thẩm Lạc lắc đầu, chậm rãi nói.

Ngao Quảng nhìn người trẻ tuổi trước mặt, trong mắt lóe lên vẻ tán thưởng, nói: "Đưa Trấn Hải Tấn Thiết Côn cho ta."

"Tiền bồi, không phải ngài đã nói, Tấn Thiết Côn này đã nhận ta làm chủ, xem như là của ta, sao còn muốn lấy lại?" Thẩm Lạc nghe vậy, trong mắt lập tức hiện lên thần sắc khẩn trương, che eo nói.

"Lúc này nhìn thấy người còn khí khái bất phàm, làm sao đến thời điểm then chốt, lại thành đệ tử tham tiền như vậy? Người yên tâm, ta không phải lấy lại, chỉ là muốn giúp người giải khai cấm chế trên thân côn." Ngao Quảng thấy thế, có chút dở khóc dở cười nói.

Thẩm Lạc nghe vậy, cười ngượng ngùng hai tiếng, lúc này mới lấy ra Trấn Hải Tấn Thiết Côn đưa tới.

Ngao Quảng đưa tay nhiếp một cái, một đạo hư quang vượt rỗng trống rỗng hiện ra, trực tiếp giữ lại thân côn, kéo một cái, liền kéo trường côn trở về, rơi vào trong tay.

Gã thoảng ước lượng, lẩm bẩm nói: "So với Trần Hải Thần Châm nhẹ hơn không ít, bất quá không phải ai cũng có thể khống chế được."

Nói xong gã đưa tay nắm đỉnh Trần Hải Tấn Thiết Côn, trong lòng bàn tay bắt đầu có long huyết chảy ra, như bốc cháy lên, tản mát ra hào quang màu đỏ thắm.

Chỉ thấy gã nắm chặt thân côn, bàn tay chậm rãi vượt qua nơi khác, ven đường lấp loé xích mang, phát ra tiếng "Ken két", một tầng vật chất màu đen như vụn sắt nhao nhao rơi xuống.

Rất nhanh, Trần Hải Tấn Thiết Côn như được tôi lửa một lần nữa, toàn thân trở nên đỏ bừng, phía trên nhao nhao sáng lên phù văn phức tạp, bên trong phát ra tiếng vù vù, một cỗ ba động vô hình từ đó nhộn nhạo lên.

Thẩm Lạc cảm nhận được trên Trần Hải Tấn Thiết Côn truyền ra ba động, trong lòng lập tức đại hỉ.

Sau một lát, trên thân côn dị hưởng rút cuộc biến mất, Ngao Quảng cảm thân côn đổi hướng, trả lại trường côn.

Thẩm Lạc đưa tay tiếp nhận Trần Hải Tấn Thiết Côn, trên thân côn còn có hơi âm lưu lại, quang mang phía trên các đồ án phù văn cũng dần dần thu liễm, khôi phục nguyên trạng.

Bất quá, khi Thẩm Lạc rút một sợi pháp lực vào trong đó, quang mang trên thân côn lập tức run lên, chợt phát ra một tiếng "Ông", bên trong có một cỗ ba động kỳ dị nhộn nhạo lên, tựa hồ đang đáp lại hẳn.

Tầng cấm chế kia bị khu trừ xong, linh tính Trần Hải Tấn Thiết Côn rõ ràng tăng cường không ít.

"Đa tạ tiền bối." Thẩm Lạc thu hồi Tấn Thiết Côn, ôm quyền cảm kích.

Ngao Quảng gật đầu nhẹ, vừa định nói chuyện, lại tựa hồ như khiên động thương thế, đột nhiên ho khan, một miệng lớn máu tươi phun ra.

"Tiền bối..." Thẩm Lạc kinh hô một tiếng, định tiến lên đỡ.

Ngao Quảng đã che miệng lại, giơ lên một tay cản hẳn, ra hiệu chính mình không đáng ngại.

"Thương thế đã ép không được nữa rồi, chờ hoàn thành nghi thức xong, liền có thể bỏ xuống trọng trách này, về sau những phiền toái này phải giao cho những người trẻ tuổi các người đi giải quyết." Ngao Quảng tựa vào ghế dựa phía sau, cười khở nói.

"Ngao Hoảng sẽ là một người nổi nghiệp tốt." Ánh mắt Thẩm Lạc ngưng lại, nói.

Chương 595: Vô danh full option

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Năm đó... Nếu ta không ngăn cản nó và Doanh Nhi, có lẽ sẽ không công bỏ lỗ ba trăm năm qua, ta đã sai rồi..." Ngao Quảng nghe vậy, trong mắt xuất hiện hoảng hốt một lát, thì thào nói.

"Tiền bối, chuyện đã qua, giờ bàn đúng sai đều không có ý nghĩa." Thảm Lạc nhìn Ngao Quảng trước mắt, vị Đông Hải Long Vương không ai bì nổi này, đứng đầu Tứ Hải, giờ phút này không triển lộ ra một tơ một hào uy nghiêm Vương giả, chỉ còn là một phụ thân bất đắc dĩ.

"Nói cũng đúng, hiện tại hối hận đã không có ý nghĩa... Lúc trước người nói không biết sứ mệnh mình là gì, cũng không biết chính mình nên làm cái gì, vậy không ngại đi Ngao Lai quốc Hoa Quả sơn nhìn xem." Ngao Quảng nghe vậy, hơi sững sờ, lập tức cười nói.

"Hoa Quả sơn... Vì sao lại đến đó?" Thảm Lạc nghi ngờ hỏi.

"Năm đó trước khi Tôn Ngộ Không thỉnh kinh thành phật, chính tại Hoa Quả sơn đã dựng thẳng lên đại danh "Tề Thiên Đại Thánh" này. Người đã không biết mình nên làm gì, không ngại đi tìm tung tích Tôn Ngộ Không nhìn xem, có lẽ có chút gợi ý cũng không chừng." Ánh mắt Ngao Quảng rơi trên người Thảm Lạc, chậm rãi nói.

"Tiền bối nói rất đúng, vãn bối sẽ đi Hoa Quả sơn trong thời gian sớm nhất." Thảm Lạc nghe vậy, âm thầm tự định giá một lát, gật đầu nói.

"Chờ Hoàng nhi hoàn thành truyền thừa rồi hãy đi, ta thấy hẳn rất coi trọng người." Ngao Quảng nói thêm.

"Ta cũng tính như vậy." Thảm Lạc gật đầu nói.

Hắn từ Thủy Tú cung đi ra, liếc mắt liền thấy được Ngao Hoằng đang đứng cạnh một cây cột trụ hành lang chờ hắn.

"Thâm huynh." Thấy Thâm Lạc đi ra, y lập tức gọi.

"Thế nào, vẫn chưa yên tâm, sợ ta bị phụ vương người cầm giữ sao?" Thâm Lạc rất nhanh nghênh tiếp.

"Thâm huynh, cũng đừng nói giỡn. Lúc trước người nếu biết đại tỷ là phản đồ, vì sao không nói trước với ta một tiếng." Ngao Hoằng thở dài, nói.

"Nói với người thì thế nào? Lấy tính tình của người, hơn phân nửa lại giúp nàng giấu diếm, âm thầm đi tìm nàng. Chuyện phát sinh trong Long Uyên người cũng rõ ràng, chúng ta kém chút không về được, Ngao Hân còn ném đi một mạng, những thứ này người cũng không để ý sao?" Thâm Lạc hỏi.

"Ta..." Ngao Hoằng vừa muốn mở miệng, liền bị Thâm Lạc cắt ngang.

"Người cho dù sẽ không giúp nàng giấu diếm, trong lòng cũng sẽ không đành lòng, ta cần gì phải làm người khó xử chứ?" Thâm Lạc nói.

Ngao Hoằng nghe xong, lông mày nhíu chặt chậm rãi buông lỏng, có vẻ hơi nhụt chí.

"Ngao huynh, nói thật, tính tình người nên sửa đổi một chút, ngày sau thống lĩnh Đông Hải, thậm chí trở thành người đứng đầu tân Tứ Hải, cũng không được không quyết đoán như thế." Thâm Lạc dừng bước lại, thần tình nghiêm túc nói.

"Về sau sẽ không vậy nữa." Ngao Hoằng hít sâu một hơi, trịnh trọng nói.

Nói xong, y mang theo Thâm Lạc tiếp tục tiến lên, trao đổi giữa Thâm Lạc và Long Vương, y lại không hỏi một chữ.

Sau đó, Ngao Hoằng an bài Thâm Lạc trong một tòa thủy phủ long cung, rồi rời đi.

Thâm Lạc trở lại trong phòng, ngồi trên giường điều tức một lát, liền mở hai mắt ra, cổ tay chuyên một cái, trong lòng bàn tay nhiều ra một phiến đá màu xanh.

Chính là khối đá có được từ trong bảo khố long cung lúc trước.

Tay hắn đặt trên phiến đá, chậm rãi vuốt qua rêu xanh phía trên, đầu ngón tay đụng vào một chỗ, có thể cảm nhận được một cỗ linh khí Thủy thuộc tính nồng đậm.

"Trách không được rêu xanh này một mực vẫn còn sống, nguyên lai là được linh khí trong phiến đá tắm bổ." Thẩm Lạc tự lầm bầm.

Nói xong, hắn âm thầm vận khởi pháp lực rót vào trong phiến đá, rêu xanh trên phiến đá lập tức như lông động vật, từng cây dựng đứng lên, mặt ngoài phiến đá cũng theo đó sáng lên lấp lăm lăm ánh sáng màu lam.

Chốc lát sau, quang mang trên phiến đá sáng lên mấy phần, rêu xanh mặt ngoài tựa hồ cũng dài ra một chút, nhưng cũng chỉ thế thôi, không có tình huống đặc thù gì xuất hiện.

"Hắn là một kiện pháp khí, cần luyện hóa mới được?" Thẩm Lạc kinh ngạc.

Hắn vận khởi Cửu Cửu Thông Bảo Quyết, muốn thử luyện hoá nó, nhưng ai ngờ thử một lần, lại không phản ứng chút nào.

"Đây là có chuyện gì?" Lòng mày Thẩm Lạc nhin không được nhú lại.

Sau một phen suy tính, Thẩm Lạc lần nữa thay đổi pháp lực, nhập vào trong phiến đá, chỉ là lần này hắn vận chuyển công pháp vô danh, lấy pháp lực Thủy thuộc tính câu thông với phiến đá.

Kết quả, pháp lực vừa mới tụ vào, rêu xanh trên phiến đá đột nhiên sáng rõ lam quang, rêu xanh mặt ngoài chột như bốc cháy, dâng lên ngọn lửa màu lam ung dung bay lên không, cuối cùng biến thành tro tàn.

Theo rêu xanh thiêu đốt hầu như không còn, mặt ngoài tảng đá nhộn nhạo lên một tầng vàng sáng như gợn nước, chiếu rọi ra.

Trong vàng sáng xanh lam kia, từng đoàn văn tự màu vàng bắt đầu nổi lên, lít nha lít nhít chiếu đầy cả gian phòng.

Thẩm Lạc thấy thế đại hỉ, ánh mắt ngưng tụ, tranh thủ thời gian cẩn thận đọc những văn tự màu vàng này.

Mới nhìn một hồi, thân sắc trên mặt hấn xảy ra biến hóa, trong mắt hiện lên vẻ khó tin.

"Đây là..."

Trên phiến đá màu xanh kia chiếu ra nội dung văn tự, lại thành linh có đoạn lớn giống như đúc trong « Vô Danh Thiên Thư ».

Trách không được lúc trước hấn tiếp xúc phiến đá, liền mơ hồ có một cỡ cảm giác quen thuộc khó hiểu.

Thẩm Lạc đè nén kích động trong lòng, tiếp tục cẩn thận tìm đọc nội dung văn tự màu vàng, lặp đi lặp lại so sánh với công pháp mình tu luyện, rốt cuộc xác định được, trong này ghi lại chính là bộ « Vô Danh Thiên Thư » kia.

Bất quá không giống là, trong này ghi lại không phải tám tầng công pháp, mà là mười ba tầng công pháp.

Trong đó tầng thứ nhất, tầng thứ hai cùng ba tầng phía sau đều di thất, nội dung tầng thứ bảy cũng thiêu khuyết hơn phân nửa, chỉ còn lại những tầng khác coi như hoàn chỉnh.

"Cung may tầng thứ mười đến thứ mười lăm coi như hoàn chỉnh, bên trong cũng ghi chép làm thế nào đột phá tới Xuất Khiếu kỳ, chờ sau này trở về ngược lại là vượt qua nan quan. Nếu tu hành thuận lợi, bằng vào công pháp vô danh, cũng có thể tu tới Đại Thừa kỳ." Thẩm Lạc khó nén vui sướng, tự nhủ.

Nói xong, hấn tiếp tục xem xét, rất nhanh phát hiện trong công pháp có một môn thuật pháp tên là "Thủy Hồn Thuật". Thuật này yêu cầu Xuất Khiếu kỳ mới có thể tu luyện, chính là một loại bí thuật dẫn Nguyên Thần xuất khiếu kết hợp cùng thủy ngưng phân thân.

Ban đầu, người tu hành Nguyên Thần không thể nào phân hoá, nhiều nhất chỉ có thể ngưng ra một bộ phân thân có ý thức độc lập, mặc dù nó không có thể phách cứng cõi như bản thể, lại có thể thi triển đại bộ phận thuật pháp bản thể, thực lực cũng tiếp cận bảy tám phần bản thể.

Chờ thuật pháp tu hành tinh thâm, Nguyên Thần càng thêm vững chắc, liền có thể thử phân hoá nhiều đạo Nguyên Thần dung nhập vào trong Thủy

phân thân, từ đó làm cho nhiều cỗ phân thân tự mình hành động.

Thảm Lạc càng xem càng kinh hãi, vội vàng thu liễm lộn xộn trong lòng, ghi nhớ tất cả khẩu quyết công pháp vô danh trong quang mang chiếu ra, lúc này mới khoanh chân ngồi tĩnh tọa tu luyện.

Bây giờ trong mộng cảnh tu hành thể nghiệm, đối với hắn trong hiện thực ảnh hưởng rất sâu, hắn nhất định phải tranh thủ thời gian làm quen công pháp này. Đáng tiếc trước đó một mực khổ tu « Hoàng Đình Kinh », trong hiện thực từ đầu đến cuối không áp dụng được, tiến cảnh thực sự chậm chạp đến cơ hồ có thể xem nhẹ.

Chỉ một khắc đồng hồ công phu, Thảm Lạc đã tu luyện thông thấu tầng mười « công pháp vô danh », bất quá vì hắn đã sớm vượt qua Xuất Khiếu kỳ, không cách nào cảm thụ được giới hạn cùng đột phá Xuất Khiếu kỳ, chỉ có thể cảm ngộ kỹ càng dư vị tự mình tu luyện, về đến trong hiện thực tạo cơ sở cho tu luyện.

Tầng mười xây xong, Thảm Lạc không ngừng lại, tiếp tục tu luyện tầng công pháp phía sau.

...

Chương 596: Truyền thừa

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Thời gian nhoáng một cái, đã ba ngày sau.

Phía sau Đông Hải Long Cung gần Long Uyên, có một toà bệ đá to lớn cao hơn mặt đất vài thước, rộng hơn trăm trượng, bốn phía đứng lặng tám mươi một cây Thăng Long Trụ, phía trên mỗi cây đều khắc một đầu Bàn Long màu xanh sinh động như thật, miệng ngậm bảo châu, ngẩng đầu nhìn về phía bệ đá ở chính giữa.

Giờ phút này, bốn phía bệ đá vây đầy thủy duệ long cung, từng kẻ thần sắc nghiêm túc, chờ đợi thời khắc quang vinh thần thánh kia.

Thẩm Lạc và Thanh Sát sánh vai đứng ở trước đám người, ánh mắt quét qua bốn phía, phát hiện chung quanh có rất nhiều tu sĩ Thủy tộc khí tức không tầm thường, trong đó có Giao Nhân da xanh hắc đã gặp, cũng có Thâm Hải Cự Nhân thân sinh lân giáp chưa từng gặp qua, trong lòng cảm thấy kỳ quái, liền mở lời hỏi Thanh Sát.

"Đây đều là binh tướng vốn trú đóng ở các nơi Đông Hải long cung, còn có một số tán tu ở Đông Hải, đều lục tục ngo ngoe trở về long cung, là để trấn giữ long cung, lại có kẻ chỉ muốn chứng kiến thời khắc lịch sử này." Thanh Sát lập tức trả lời.

"Thì ra là thế." Thẩm Lạc nói.

"Ông..."

Đúng lúc này, tám tên lục sĩ Nhân Ngư toàn thân màu da tím xanh đi tới trước sân khấu, trong tay mỗi tên bưng lấy một con ốc biển màu trắng to bằng vò nước, đặt ở bên miệng vận dụng khí lực thổi lên.

Từng tầng từng tầng thanh âm ba động đặc thù từ đó lan truyền ra, dập dờn ra tứ phương hải vực, thuận theo màn sáng thủy tinh bên ngoài long cung khuếch tán ra, một mực truyền ra xa mấy vạn trượng.

Đại lượng sinh linh tới lui tứ phía hải vực vừa nghe âm thanh này, thân hình đều cứng đờ, đình chỉ du động.

Nhưng ngay sau đó, bọn chúng tựa như nhận lấy một lời triệu hoán nào đó, nhao nhao bơi về phía long cung.

Cùng lúc đó, trong long cung, binh tướng trấn giữ các nơi cùng Thủy tộc đang sinh hoạt đều nhao nhao dừng lại, từng kẻ thần sắc nghiêm túc đứng lặng tại chỗ, không nhúc nhích nhìn về phía Thăng Long Đài. Bản dịch được dịch tại Bạch ngọc sách. Mời bạn đọc đến đúng trang dịch để ủng hộ diễn đàn và dịch giả.

Thăng Long Đài bên này, trên bầu trời lấp loé kim quang, hai đầu Kim Long một lớn một nhỏ xoay quanh bay tới, từ trên không trung hạ xuống, rơi vào chính giữa bệ đá, trong quang mang hiện ra hai đạo nhân ảnh, chính là Đông Hải Long Vương Ngao Quảng cùng Cửu thái tử Ngao Hoằng.

"Tham kiến Long Vương." Đám người nhìn thấy, nhao nhao hành lễ.

"Được chư vị tương trợ, bảo vệ Đông Hải này năm tháng dài đằng đẳng, nhưng cuối cùng cũng đến thời điểm cuối, hôm nay mở lại Thăng Long Đài, truyền thừa tổ hôn cho cửu tử Ngao Hoằng, mong chư vị ngày sau có thể tận tâm phụ tá, dưới mặt thể này che chở Đông Hải thủy duệ ta, tạo phúc thiên hạ thương sinh." Ngao Quảng thấy thế, phát phát tay với mọi người, mở miệng nói.

Đám người nghe vậy, từng kẻ lộ vẻ đau thương, trong lúc nhất thời rơi vào trầm mặc, không ai mở miệng.

"Cần tuân mệnh lệnh Long Vương."

Sau một lúc lâu, một bên khác bệ đá, một tiếng nói vang dội bỗng nhiên truyền đến.

Đám người nghe tiếng kêu nhìn lại, liền thấy Ngao Trọng đang hai tay ôm quyền, hành lễ với hai người ở chính giữa bệ đá, vừa rồi câu nói kia hiển nhiên là gã nói.

"Cần tuân mệnh lệnh Long Vương."

Ngay sau đó, lại có một thanh âm vang lên, nói chuyện là Quy thừa tướng tư lịch cực sâu trong long cung, Nguyên Đà.

Có bọn họ mở đầu, đám người long cung liền nhao nhao mở miệng, "Cần tuân mệnh lệnh Long Vương." Thanh âm liên tiếp vang lên, vang vọng toàn bộ Thăng Long Đài.

Ngao Quảng thấy thế, vui mừng đi lên trước, đưa tay lẳng không ấn xuống hai lần, để đám người an tĩnh lại.

Nguyên Đà đi ra phía trước, tay nâng lấy một quyển sách lụa tơ vàng, từ từ mở ra, bắt đầu ngâm tụng văn thư tế thiên trên đó: "Long chi nhất tộc, thi hành mệnh trời, kẻ tặc tại tổ, bổ lâm tại thế..."

Ngâm tụng xong, ánh mắt lão quét qua dưới đài, mở miệng tuyên bố: "Nghị thức truyền thừa, chính thức bắt đầu!"

Nói xong, âm thanh nổi lên bốn phía, Nguyên Đà chậm rãi đi xuống Thăng Long Đài, trên đài chỉ còn có hai cha con Ngao Quảng.

"Quá trình truyền thừa sẽ có chút thống khổ, người chịu đựng một chút, người cố gắng nhẫn nại tiếp nhận, công hiệu truyền thừa long hồn sẽ càng cường đại hơn." Ngao Quảng chậm rãi đi về hướng Ngao Hoảng, mở miệng nói.

"So với phụ thân chịu đựng, không đáng nhắc tới, hài nhi sẽ không để ngài thất vọng." Ngao Hoảng miễn cưỡng mỉm cười.

"Người cho tới bây giờ đều chưa từng khiến ta thất vọng, ngược lại là ta, khi đó đã khiến người thất vọng." Ngao Quảng thở dài nói.

Ngao Hoảng lắc đầu, nói: "Khi đó không nghĩ ra, hiện tại đã hiểu, chung quy là thực lực ta không đủ, che chở không được Doanh Nhi, nhưng về sau, ta chết cũng sẽ bảo vệ long cung, bảo vệ Đông Hải."

Mấy chữ cuối cùng âm vang hữu lực, rất có khí phách.

Ngao Quảng nghe vậy trong mắt hơi sáng lên, nhẹ gật đầu, không nói gì

nữa.

Hai mắt gã chột ngưng tụ, trong mắt nổi lên một vòng hào quang màu vàng, thân hình tại thời khắc này, lần nữa trở nên thẳng tắp không gì sánh được.

Sau đó, gã bắt đầu thấp giọng ngâm tụng một bài ca dao Long tộc xa xưa không gì sánh được.

Đó là một loại ngôn ngữ Thảm Lạc chưa từng nghe qua, cũng hoàn toàn nghe không hiểu, nhưng ngữ điệu ca dao hùng hồn, mang theo lực xuyên thấu khó nói nên lời, trực kích tâm linh của mỗi người chung quanh.

Thảm Lạc cảm thấy bên tại tựa hồ có một bài hành khúc vang vọng chột xa chột gần, máu trong cơ thể tựa như được kích lệ, theo đó chuyển động mạnh lên, trong lòng hiện lên vô hạn chiến ý.

Đúng lúc này, thanh âm hành khúc Long tộc kia dần dần rơi xuống, một tiếng long ngâm rõ to đột nhiên vang lên.

Đám người đột nhiên bừng tỉnh, nhìn lên Thăng Long Đài, liền thấy toàn thân Ngao Quảng bốc lên kim quang, thân hình lần nữa hóa thành Kim Long trăm trượng xoay quanh ở trên không trung, đầu rồng nhìn chăm chú Ngao Hoảng phía dưới, trong mắt bốc lên ngọn lửa màu vàng.

Ngao Hoảng ngửa đầu nhìn lên không trung, đôi mắt với phụ thân xa xa, kim quang trong đôi mắt cũng dần dần phát sáng lên.

Nương theo một thanh âm như hỏa diễm bốc lên, kim diễm trong mắt Ngao Quảng bắt đầu dâng lên tỏa ra, che khuất toàn bộ thân rồng màu vàng không lồ, bắt đầu cháy rừng rực.

Từng luồng từng luồng chân nguyên Thần Long nồng đậm không gì sánh được, hóa thành từng mảnh từng mảnh chùm sáng màu vàng, như vô số đom đóm phiêu tán, chảy xuôi ra tám cây Bàn Long Trụ to lớn chung quanh.

Trong nháy mắt kim quang chảy vào, toàn bộ Thăng Long Đài chấn động mạnh một cái, điều long trên tám cây Bàn Long Trụ giống như đột nhiên sống lại, thân hình từng con vượn vẹo, nhô ra đầu lâu to lớn, nhìn Ngao Hoảng phía dưới, tựa hồ đang xem kỹ người kế thừa này, có đủ tư cách tiếp

nhận quà tặng Tổ Long không?

Song quyền Ngao Hoằng nắm chặt, ngửa đầu nhìn lên không trung, trong đôi mắt đã hoàn toàn biến thành màu hoàng kim, nhìn Ngao Quảng biến thành Kim Long phía trên đang băng tán từng chút một, trong miệng phát ra một tiếng gào thét rung trời

Một tiếng vang này lên, cột đá Bàn Long xung quanh tựa hồ cũng bị tác động, đồng thời há miệng rộng giận.

Chỉ là bọn chúng gầm thét cũng không phát ra âm thanh, chỉ có từng luồng từng luồng long nguyên thuần túy không gì sánh được từ trong miệng dâng trào xuống, tụ đến thân Ngao Hoằng.

Cùng lúc đó, phù văn khắc họa trên bệ đá dưới chân Ngao Hoằng cũng bắt đầu sáng lên, một vòng xoáy xoắn ốc nổi lên bốn phía, hấp dẫn long nguyên cuộn cuộn kia xông vào trong đó, che khuất toàn bộ thân ảnh y vào.

"Ầm ầm..."

Trong kim quang oanh minh đại tác, chấn nhiếp mọi người chung quanh không dám phát ra nửa tiếng âm thanh, chỉ im lặng nhìn hết thảy trước mắt.

Mà Ngao Hoằng ở trong kim quang, trừ ban đầu phát ra tiếng gầm thét kia, sau đó cũng không vang lên nửa tiếng, xuyên thấu qua tầng tầng kim quang, chỉ có thể nhìn thấy thân ảnh của y từ đầu đến cuối đứng lặng tại chỗ, tựa như một pho tượng tinh khiết không thể phá vỡ.

Chương 597: Chiếm núi làm vua

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Lúc này trong lòng Thẩm Lạc cảm thấy rung động, chỉ thấy trong kim quang mơ hồ có một bóng dáng to lớn hiển hiện sau lưng Ngao Hoảng, tựa như một đầu Thần Long xoay quanh, phía sau mọc lên hai cánh lông vũ màu vàng to lớn vô cùng, thỉnh linh chính là tướng Ứng Long kia.

Hư ảnh này hiển hiện trong nháy mắt, một cỗ khí tức cường đại không gì sánh được từ trên Thăng Long Đài tản ra. Thủy duệ Đông Hải chung quanh lập tức cảm nhận được một cỗ cảm giác áp lực cường đại không gì sánh được.

Bốn phía bệ đá, lập tức đồng loạt quỳ xuống.

Thẩm Lạc ngược lại không quỳ, khễ vuốt cằm, một tay đặt ngang ở trước ngực, tỏ vẻ tôn kính.

Qua thật lâu, tất cả kim quang đều chui vào thể nội Ngao Hoảng, cả người y trên Thăng Long Đài đắm chìm trong kim quang, trên người tán phát ra khí tức hoàn toàn khác biệt lúc trước, sóng pháp lực trên thân cường đại, đã bức thẳng đến Chân Tiên đỉnh phong.

Thân hình y đột nhiên bay lên không, trên thân loé lên kim quang, lập tức hóa thành một đầu Thần Long màu vàng dài mấy trăm trượng, thân hình xoay quanh lên, không để ý bích chướng thủy tinh long cung mà xuyên qua, tiến nhập trong biển mây.

"Ngao..."

Trong miệng Ngao Hoảng rít lên một tiếng, cả tòa Đông Hải theo đó kịch liệt chấn động, các nơi mặt biển gió nổi mây phun, cuốn lên trận trận thao thiên cự lãng, thật lâu không thể lắng lại.

Các nơi biển sâu, thủy tộc vờn quanh bên ngoài long cung vui sướng vẫy vùng, phát ra tiếng kêu to, toàn bộ Đông Hải tại thời khắc này ra tận vương, một vị vua so với trước kể thừa càng nhiều Ứng Long hơn.

Bên ngoài Thăng Long Đài, Nguyên Đà nhìn lên trên không, đôi mắt già nua hơi ướt át, cũng có chút mơ hồ, càng nhiều hơn là vui mừng.

Thanh Sát thì hai mắt đỏ bừng, liều mạng cắn môi, không để cho mình ghen ngào thành tiếng.

Thâm Lạc vỗ vỗ bờ vai của gã, ngửa đầu nhìn lên không trung, trong mắt ý cười dạt dào.

...

Hai ngày sau, Ngao Hoàng bắt tay vào thu nạp các bộ tộc Đông Hải, vốn đã thừa thốt không chịu nổi, dưới Long Vương mới dần sinh bắt đầu lần nữa tụ lại, ngược lại có một phen tình cảnh mới.

Thâm Lạc chờ qua hai ngày sau, liền chào từ biệt Ngao Hoàng, rời Đông Hải Long Cung, đi đến Ngao Lai quốc.

Thời gian nhoáng một cái, đã qua mấy tháng.

Hải ngoại Ngao Lai quốc, một mảnh bờ biển kéo dài mấy trăm dặm, dưới nước biển cọ rửa ăn mòn, răng nanh xen nhau, đá ngầm dày đặc.

Trên bờ biển, mấy Yêu tộc toàn thân xanh đen, miệng sinh răng nanh, đang đón gió biển đốt lên một đống lửa, phía trên đặt một chảo dầu to lớn, dưới đáy là ngọn lửa mãnh liệt nhảy lên, phía trên chất béo sôi trào.

Bên cạnh chảo dầu, còn nằm một hán tử trung niên màu da đen kịt, quần áo trên người cũ nát, tay kết đầy vết chai, xem ra chính là ngư dân ven biển.

Toàn thân gã bị dây gai buộc chặt, khắp nơi chà cho trầy trụa, thân thể co lại, rất giống một con tôm chờ quăng vào vạc dầu.

Khóe mắt hán tử còn lưu nước mắt, con ngươi rung động kịch liệt, hiển nhiên sợ hãi tới cực điểm, thân thể không ngừng giãy dụa, miệng bị một nhúm vải rách nhét vào nên chỉ có thể phát ra trợn trợn tiếng "U ư" mập

mờ.

"Đừng ồn ào, một hồi chọc giận đại gia, ta sống sờ sờ lột da ngươi ăn đấy." Một đầu yêu quái da xanh bên cạnh giận dữ mắng mỏ một tiếng, một cước đá vào thân hán tử.

Trên mặt mây tên bên cạnh đều lộ vẻ trêu chọc, một tên gọi reo lên: "Đại ca, đừng hù dọa hần, một hồi cút đá cái rắm đều ra, hương vị coi như xong đó."

"A, vậy thì sao, trước kia, lần nào không phải xé thành hai nửa, trực tiếp ăn sống. Hiện tại ngược lại học đòi Nhân tộc, lại chung nấu, rán chao, thật là phiền phức." Một Yêu tộc đã có tuổi mặt mũi tràn đầy chán ghét nói.

"Lão quý, đại vương không phải đã nói, ăn sống huyết nhục quá huyết tinh, huyết khí làm xấu cả ngọn núi, nên chúng ta vẫn nên văn minh một chút. Lại nói, ăn chao này hương vị cũng không thể so với ăn sống à." Yêu quái cầm đầu cười nói.

"Vậy cũng đúng, hắc hắc..." Yêu tộc có tuổi nghe vậy, vừa cười vừa nói.

"Tốt, đến giờ cho vào nồi rồi, lột quần áo hần ném đi." Yêu quái cầm đầu liếc qua chảo dầu, cười hì hì nói.

"Vâng." Một tiểu yêu nói một tiếng, muốn động thủ cởi quần áo hán tử ra.

Lúc này, sóng nước bờ biển bỗng nhiên "Hoa" dâng lên một tiếng, một đạo thủy nhận loé lên u quang màu lam đột nhiên từ đó bắn nhanh tới, như cắt đậu hũ, dễ như trở bàn tay đâm xuyên đầu lâu tiểu yêu kia.

Không đợi mấy tên kia kịp phản ứng, chuôi thủy nhận xẹt qua giữa không trung một đường vòng cung, trong một trận thanh âm "Phốc phốc" nhẹ vang, nhao nhao đâm xuyên vài đầu yêu vật còn lại.

Cuối cùng, thủy nhận kia bay vạch qua thân trung niên nam tử một cái, bay vào lô hỏa dưới chảo dầu, băng tán đồng thời cũng tưới tắt cả hỏa diễm.

Nam tử trung niên cảm thấy dây trời buông lỏng, lập tức giãy dựa bò lên, kết quả nhìn thấy trên đầu mấy yêu quái chung quanh đều thông thấu lỗ máu, lập tức bị dọa cho kinh hoảng kêu to, lại ngã ngối xuống đất.

Lúc này, gã mới nhìn đến bờ biển, chẳng biết lúc nào ở đó nhiều ra một thanh niên nam tử khoác mũ che màu xám.

Nam tử mặc áo choàng chậm rãi đi tới gần, tháo khoá áo trên đầu xuống, lộ ra một khuôn mặt thanh tú tuấn lãng, chính là Thẩm Lạc từ Đông Hải Long Cung đi đường đến đây.

Nam tử trung niên nhìn thấy người đến là Nhân tộc, lập tức nước mắt chảy ngang, quỳ lạy hấn không thôi.

Thẩm Lạc thật vất vả mới bảo gã ngừng, từ dưới đất dìu đứng lên, mở miệng dò hỏi: "Nơi này chính là địa giới Ngạo Lai quốc?"

"Tiên, tiên sư, nơi này đã sớm không... Không còn là Ngạo Lai quốc, quốc đô đã bị những yêu ma quỷ quái kia chiếm cứ, từ hoàng đế đến vương công đều, đều bị ăn sạch sẽ rồi..." Nam tử trung niên đã sớm sợ vỡ mật, thật vất vả mới ngừng run rẩy, sợ hãi rụt rè nói.

"Vậy người có biết Hoa Quả sơn đi hướng nào không?" Thẩm Lạc nghe vậy, trong lòng thở dài một tiếng, tiếp tục hỏi.

Nghe Thẩm Lạc muốn đi Hoa Quả sơn, nam tử trung niên kia lập tức kinh hãi, liên tục khoát tay nói: "Không thể đi, không thể đi, tiên sư, nơi đó không nên đi."

"Làm sao? Nơi đó cũng bị yêu ma chiếm cứ sao?" Thẩm Lạc kinh ngạc hỏi.

"Nào chỉ là chiếm, nơi đó hiện tại chính là một chỗ ma quật, đại yêu tiểu yêu có mặt khắp nơi, chiếm núi làm vua. Người Ngạo Lai quốc chưa bị ăn, đa phần bị giam giữ ở đó." Nam tử trung niên đến lúc này, nói chuyện mới khôi phục thông thuận.

"Người xảy ra chuyện gì, sao lại bị những yêu vật này bắt trói ở đây?" Thẩm Lạc nhìn thoáng qua dáng vẻ chật vật của nam nhân, hỏi.

"Ta vốn là ngư dân bờ biển này, yêu ma tới gặp người liền giết người, gặp người liền ăn người, thôn chúng ta thấy sống không nổi, nhao nhao chạy trốn ra biển. Lần này ta mạo hiểm trở về, muốn tìm một ít thức ăn cho vợ con, ai ngờ gặp phải những yêu quái đáng giết ngàn đao này." Nam tử trung niên liên tục kêu khổ.

"Nơi này dù sao cũng không an toàn, vậy nhanh trở về đi." Thẩm Lạc nói.

"Trở về liền, trở về liền, đa tạ ân cứu mạng tiên sư."

Nói xong, nam tử trung niên lại quỳ trên mặt đất, bái hấn ba bái, sau đó đứng lên chỉ hướng Hoa Quả sơn cho Thẩm Lạc, lúc này mới vội vàng chạy về phía bờ biên.

Chương 598: Gạt đẽ lên núi

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Thảm Lạc đứng tại chỗ trầm tư một lát, tay bóp một cái pháp quyết, che giấu khí tức trên thân, lúc này mới đi về phía Hoa Quả Sơn.

Đi trên bờ không bao lâu, phía trước liền xuất hiện một làng chài, xa xa nhìn cô liêu không có dấu chân người, một mảnh khí tượng âm u đầy tử khí.

Hắn cúi thấp cẩn thận tiềm hành đi qua, quan sát bốn phía một cái, chỉ thấy trong thôn đại đa số phòng ốc đã đổ sụp, khắp nơi đều là tường đất sụp đổ, phía trên mọc đầy cỏ dại và rêu xanh, hiển nhiên đã hoang phế từ lâu.

Đi vào trong thôn, ven đường có thể thấy đại đa số nơi có vết cháy đen, còn duy trì vết tích phá hoại lúc trước, mà không ít góc phòng cùng chỗ chân tường có thể nhìn thấy từng đồng bạch cốt nhân thú tản mát, có cái đã bị cua cát cùng con rết làm sào huyết, lại có cái ngay chỗ miệng và hốc mắt khô lâu bò vào leo ra.

Xuyên qua thôn, phía sau có một con đường nhỏ uốn lượn biến mất trong bụi cỏ cây, một mực kéo dài vào trong sơn lâm phía sau.

Thảm Lạc đi dọc theo đường nhỏ hướng sơn lâm, đi nửa canh giờ, liền nghe phía trước truyền đến một trận thanh âm kêu la tạp nhạp, cẩn thận chạy tới xem xét, liền phát hiện chỗ vào sơn khâu phía trước, đang đứng mấy yêu vật bộ dáng cổ quái.

Trong đó một tên giống như cầm đầu, thân người đầu gấu, thân hình dị thường cao lớn, toàn thân mọc đầy lông đen, trên thân phủ lấy một kiện giáp sắt cũ nát, nhìn bất quá là Tích Cốc kỳ.

Trong tay nó nắm một cây tiêu kỳ màu đỏ dài hơn một xích, diều võ gương

oai với những tiểu yêu da xanh khác, trong miệng có chút tự đắc kêu la:

"Hắc hắc, nhìn thấy không, nhìn thấy không, Tam động chủ tự mình ban thưởng lệnh tuần sơn cho ta đó!"

"A..., Hùng lão ca có bản sự lớn như vậy, có thể gặp được Tam động chủ? Còn có thể lấy từ trong tay ngài ấy một lá cờ?" Một tiểu yêu kinh ngạc nói.

"Lợi hại lợi hại, những tiểu yêu chúng ta mới vào đây, đã quen Hùng lão ca có bản lĩnh rồi, chúng ta đành mặt dày đi theo, hắc hắc..." mấy tiểu yêu còn lại, cũng đều nhao nhao vỗ tay, xu nịnh.

Chỉ có một tiểu yêu đầu sinh độc giác, mặt mũi tràn đầy mơ hồ hỏi: "Lệnh tuần sơn này, không phải mỗi tiểu đội tuần sơn đều có à? Trư Dã Ngũ giống như cũng có một cái, ta nhìn từ xa, tựa hồ hình dáng cũng không khác..."

"Người biết cái gì, lá cờ Trư Dã Ngũ là Tam động chủ tự mình cho sao? Trên lá cờ hẳn có hương khí trên thân Tam động chủ không?" Hắc hùng tinh nghe tên kia nói vậy, sắc mặt lập tức trầm xuống, cả giận nói.

"Cái gì hương khí đây?" Tiểu yêu kia không hiểu nhân tình thế sự, vẫn không nhịn được hỏi.

Hắc hùng tinh liếc mắt, bắt đấng dĩ đưa lệnh tuần sơn trong tay đến trước mặt độc giác tiểu yêu lung lay mấy cái, rồi lập tức giật trở về, mở miệng hỏi: "Người thấy không?"

"Người thấy, người thấy... Tựa như là có mùi con hồ ly lẳng lơ." Độc giác tiểu yêu nhíu nhíu mày, vội vàng che mũi nói.

Một tiểu yêu bên cạnh khá thân với nó, vội vàng một tay bịt miệng của nó lại, không để cho nó ăn nói lung tung nữa.

Hắc hùng tinh tự nhiên đã nghe được, nhưng cũng nhịn không được đưa lá cờ tới trước mũi người thật sâu một cái, trên mặt lập tức hiện ra vẻ thỏa mãn say mê.

Trong đầu nó nổi lên hình dáng Tam động chủ, con hồ ly ngàn năm kia hóa người, trước sau lồi lõm, eo ong mông bự, trêu chọc trong lòng nó ngứa ngáy ghê gớm.

"Tiểu tử ngươi cũng may đi theo lão tử lẩn lộn, nếu không cứ nói chuyện như vậy, cũng không biết chết bao nhiêu lần rồi." Hắc hùng tinh ngửi một hồi, mới vội lau nước bọt trên miệng, dùng đại thủ như quạt hương bồ gõ lên đầu độc giác tiểu yêu một cái, nói.

Tiểu yêu kia ôm đầu định tranh luận, ánh mắt đột nhiên sáng lên, liếc thấy trên con đường nhỏ phía trước đã lâu không thấy dấu chân người, có một thanh niên thư sinh mặc áo vải thô, bước chân hư thoát, đang lao đảo đi tới bên này.

"Nhanh, nhanh... Có người đến." Độc giác tiểu yêu cuống quýt kêu lên.

Những tiểu yêu khác bị dọa cho nhảy một cái, vội vàng sắp xếp tốt trận hình, nhao nhao nhìn sang bên này, mắt thấy người tới có vẻ là thư sinh yếu đuối tay trái gà không chặt, mới nhao nhao buông lỏng đề phòng.

Thư sinh kia tự nhiên là Thẩm Lạc cải trang, hấn vốn định trực tiếp đánh lên núi, nhưng nghĩ các nơi trên núi đều là Yêu tộc, lại sợ sơ ý một chút đánh cỏ động rắn, rước lấy càng nhiều phiền phức.

Thế là hấn liền nghĩ ra một kế, dứt khoát trực tiếp đóng vai thành thư sinh, đường hoàng đi tới.

Lúc độc giác tiểu yêu kia hô lên, Thẩm Lạc cũng giống như vừa phát hiện bọn chúng, ngạc nhiên kêu một câu "A... Có... Có yêu quái", sau đó bỗng nhiên quay đầu, kinh hoảng bỏ chạy.

Chạy được hai, ba bước, hấn "Không cẩn thận" đạp phải một khối đá trượt chân, ngã nhào trên mặt đất, chó ngã gặm bùn.

Mấy con yêu quái kia lập tức cười hi hi ha ha xông tới, thuận thực đè hấn xuống ngay tại chỗ.

"Đại vương tha mạng, đại vương tha mạng..." Thẩm Lạc ra vẻ hoảng sợ gào thét vài câu. Những yêu vật kia căn bản không thèm để ý, tất cả đều xem như không nghe thấy.

"U a, không ngờ thời điểm này còn có thể đụng phải Nhân tộc trắng nõn như thế, cái này nếu dâng lên cho đại vương, nói không chừng còn có thể lập được đại công." Một tên tiểu yêu giẫm lên mông Thẩm Lạc, cười nói.

"Chút đại công đó đáng giá đưa lên sao, còn không bằng chúng ta đốt đồng lửa, nướng hũn, da mịn thịt mềm, hương vị nhất định không tệ." Một tiểu yêu khác liếm môi một cái, cười lạnh nói.

"Không sai, không sai. Chúng ta rắc thêm một chút sa tế, ăn thịt tươi như vậy, bỏ qua đúng là đáng tiếc." Độc giác tiểu yêu kia cũng miệng đầy nước miếng, nuốt ngụm nước bọt nói.

Hắc hùng tinh cầm đầu quét ngang, lớn tiếng quát hỏi: "Lúc nào trở nên không quy củ như vậy rồi? Chức trách tiểu đội tuần sơn là gì?"

"Tuần sát đỉnh núi, một khi phát hiện dị thường, lập tức báo cáo." Độc giác tiểu yêu lập tức đứng thẳng người, lớn tiếng đáp.

"Nhân tộc này xuất hiện có tính là dị thường không?" Hắc hùng tinh lại hỏi.

"Tính, đương nhiên tính..." Hai con tiểu yêu khác lập tức minh bạch ý tứ nó, tranh thủ thời gian trả lời.

"Nếu đã dị thường, có nên báo cáo không?" Thanh âm Hắc hùng tinh lần nữa quát.

"Nên, nên, đương nhiên nên." Tiểu yêu khác nhao nhao đáp lại.

"Ừm, coi như các ngươi đều có trí nhớ, tốt xấu không quên. Nhân tộc này để ta áp tải về Hoa Quả sơn trước, các ngươi canh chừng cho tốt, nếu phía trên có khen thưởng, ta nhất định mang về cho các ngươi." Lúc này Hắc hùng tinh mới gật đầu nhẹ, hài lòng nói.

Nói xong, nó để chúng tiểu yêu dùng dây thừng buộc Thẩm Lạc lại, chính mình nắm đầu dây, kéo Thẩm Lạc đi tới phía sau Hoa Quả sơn.

"Có tiểu tử này làm cớ, lại có thể nhìn thấy Tam động chủ, hắc hắc..." Đợi đi khỏi tầm mắt các tiểu yêu, hắc hùng tinh mới lộ vẻ vui mừng tự đắc lắm.

Thẩm Lạc nghe vậy, chỉ biết im lặng, mặc cho nó quát lớn xua đuổi đi hướng lên núi.

Trên nửa đường, hũn giả bộ càng giống phàm nhân tay trái gà không chặt, một đường gập ghềnh, lúc sau thậm chí làm bộ thể lực chống đỡ hết nổi,

bỗng nhiên ngất đi.

Hắc Hùng tinh kia đá hấn hai cước, thấy hấn từ đầu đến cuối không tỉnh lại, liền trực tiếp gánh hấn trên vai, tốc độ ngược lại nhanh hơn không ít.

Thảm Lạc khó được nhẹ nhõm, liền một mực giả hôn mê, bị hắc Hùng tinh khiêng lên núi.

Từ làng chài nhỏ phía trước, một đường đi vào phía trong liên tục qua bảy tám trạm gác, ven đường gặp các loại yêu vật tuần sơn kết đội ẩn hiện, trong đó không thiếu một ít yêu vật Xuất Khiếu kỳ. Thần thức Thảm Lạc quét qua, trong lòng có chút may mắn, trước đó đã không tùy tiện động thủ.

Nếu thật sự động thủ, tiểu yêu khắp núi này cũng đủ để quán lấy hấn.

Chương 599: Tâm Hồ động chủ

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Hắc hùng tinh sải bước đi vào dưới Hoa Quả sơn mới dừng lại, tạm thời nghỉ ngơi một hồi, Thảm Lạc thì thuận thể đánh giá hoàn cảnh chung quanh.

Hoa Quả sơn không quá cao, phong cảnh lại được xung tụng là trời ưu ái, cao sơn lưu thủy, thanh kỳ tú lệ.

Cả tòa núi được rừng cây dày đặc che phủ, chỉ có chỗ giữa sườn núi có một khu vực trống trải, nơi đó nham thạch lộ ra ngoài, ở giữa treo ngược một thác nước tuyết trắng, xa xa có thể nghe tiếng nước "Ừ ừ" truyền đến.

Nơi đó có phải Thủy Liêm động Hoa Quả sơn?

Thảm Lạc đang tự định giá, hắc hùng tinh đã nghỉ xong, tiếp tục khiêng hắc đi lên núi.

Đến nơi này, đường núi không còn gập ghềnh nữa, mà có một đường bằng đá do nhân công đào bới, từng bậc thêm đá kéo dài lên, một mực thông lên giữa sườn núi, ven đường có đại lượng Yêu tộc trấn giữ.

Chờ hai người tới bình đài cuối đường núi, bị đội quân canh giữ nơi đây ngăn lại.

Gia hỏa cầm đầu là một dã trư tinh Xuất Khiếu hậu kỳ, kiểm tra thân phận hắc hùng tinh xong mới cẩn thận hỏi thăm tình huống Thảm Lạc, sau đó thả ra thần thức dò xét bọn Thảm Lạc một phen.

Chờ xác nhận không sai, nó mới để bọn hắc đi một đường bên trái bình đài lên Thủy Liêm động.

Chưa đến Thủy Liêm động, đã có trận trận âm thanh thác nước rủ xuống từ đấng xa truyền đến.

Thẩm Lạc híp mắt nhìn lại bên đó, chỉ thấy một thác nước tuyết trắng cao trăm trượng từ phía trên vách núi trút xuống, trên vách núi đá ven đường khuấy động lên trận trận sóng nước, điểm điểm bọt nước văng lên, như vạn hạt trân châu rơi vãi ra.

Giữa sườn núi cạnh thác nước, đào bới ra mấy động quật, kiến trúc phía trước cũng như Nhân tộc, mặt tiền xây dựng từng tòa gạch đỏ ngói xanh, phía trước trấn giữ từng yêu vật long tinh hồ mãnh.

Hắc hùng tinh còn chưa đi đến đã khiếp sợ, bước chân cũng không khỏi chậm lại.

"Đến đây làm gì?" Lúc này, một tiếng quát lớn truyền đến.

Một yêu vật đầu báo thân người mặc giáp, sau thắt lưng nằm ngang một thanh Hồ Đầu Dao, hai mắt ngưng tụ, mặt mũi tràn đầy hung hãn mang theo một đội tuần binh, sải bước chạy qua.

"Bái kiến Báo thống lĩnh, ta bắt được thư sinh trắng trẻo này, đưa tới cho Tam động chủ..." Hắc hùng tinh thấy thế, tranh thủ ném Thẩm Lạc xuống đất, ôm quyền hành lễ nói, thần thái cung kính dị thường.

Báo thống lĩnh kia nghe vậy, đi ra phía trước, dùng mũi chân vẩy một cái, liền lật thân Thẩm Lạc nằm trên mặt đất lên, ánh mắt quét qua thân hắn một lát, có chút thỏa mãn nhẹ gật đầu.

"Không sai, là loại hàng Tam động chủ ưa thích. Đi, ngươi trở về đi, người này ta mang cho Tam động chủ, sau sẽ ghi lại công lao cho ngươi." Báo thống lĩnh giương cằm về phía hắc hùng tinh, nói.

Hắc hùng tinh nghe vậy sững sờ, trong lòng lập tức giận mắng không thôi, nhưng trên mặt cũng không dám giận dữ, chỉ có thể ngượng ngùng cười nói:

"Vây làm phiền Báo thống lĩnh, mong rằng nói tốt giúp ta vài câu."

"Được rồi, yên tâm đi." Báo thống lĩnh thấy nó nghe lời như thế, thỏa mãn nhẹ gật đầu, nói.

Hắc hùng tinh nghe vậy, chỉ có thể trong lòng thầm mắng một tiếng, quay người rời đi.

"Đi, đem tên này theo." Báo thống lĩnh nhếch miệng cười một tiếng, phân phó tiểu yêu sau lưng.

Hai tên tiểu yêu lập tức nâng Thảm Lạc vẫn còn giả bộ ngất lên, đi theo Báo thống lĩnh đến một tòa động phủ bên cạnh thác nước.

Bọn chúng vừa tới cửa động phủ, còn chưa kịp thông báo, chỉ thấy trong cửa đã có một đạo thân ảnh thướt tha, dáng người chập chờn đi ra bên ngoài.

Thảm Lạc quan sát trộm một chút, phát hiện đi ra là một bử tử tuyệt sắc mặc quần lụa mỏng màu hồng, núi non cao thẳng, vòng eo tinh tế, dung mạo đẹp đẽ hoàn mỹ, trong đôi mắt hạnh tựa như bao hàm nhu tình vô hạn, toàn thân mang theo một cỗ mị hoặc tự nhiên, cho dù Thảm Lạc nhìn thoáng qua, tâm thần cũng thấy chập chờn.

"Nha, thật xa đã nghe cỗ nhân khí này, so sánh với những kẻ trong động thì mạnh hơn nhiều." Hồ yêu nữ tử kia đi tới gần, thân thể nghiêng về phía trước, hít sâu một cái, nói.

Thân hình vừa buông xuống, lập tức có cảm giác sóng cả dâng lên bao la hùng vĩ. Báo thống lĩnh kia hai mắt nhìn đăm đăm, ngơ ngác nói:

"Tên này, tên này... Chính là đưa tới cho cho động chủ ngài nhấm nháp đó."

"Ha ha, coi như các người có lòng, giao cho ta đi."

Hồ yêu khẽ cười một tiếng, tay ngọc nhỏ dài đưa ra, Lan Hoa Chi móc một cái, liền có một đạo sương mù phấn hồng từ đầu ngón tay ả chảy xuôi ra, như đám mây nâng thân thể Thảm Lạc lên.

Thảm Lạc ngửi được sương mù màu hồng kia, lập tức phát giác không thích hợp, liền phong bế hô hấp.

"Tam động chủ chẳng lẽ muốn nam nhân đến điên rồi, kẻ như vậy cũng dám cầm?" Hồ yêu nữ tử quay người tính đi vào trong động phủ mình, lúc này sau lưng lại truyền đến một tiếng hô.

Hồ yêu nữ tử nghe vậy, đôi mi thanh tú nhú một cái, quay người nhìn lại, đã thấy là một con khi già tay chống một cây thủ trượng hình như Cầu Long tử, mặc trên người trường bào màu xanh xám.

Gương mặt nó đỏ sậm, lông tóc u ám, hai trường mi tuyết trắng, một đôi con ngươi màu đen không hiện vẻ già nua, ngược lại như giếng cổ sâu thẳm, thân hình không cao hơi còng xuống, bộ dáng khí độ lại có mấy phần bộ dáng tiên nhân đặc đạo.

"Viên trưởng lão, lời này là ý gì?" Hồ yêu nữ tử chớp mắt, mở miệng hỏi.

"Tâm Hồ động chủ, uông cho ngươi là hồ ly sống ngàn năm, sao lại nhìn không ra người này che đậy khí tức, ra vẻ phàm nhân?" Trường mi khi già vậy một cái, hỏi.

Hồ yêu nữ tử liếc qua Thẩm Lạc, trong mắt không có vẻ gì ngạc nhiên.

Con khi già thấy thế, trên mặt hiện lên một tia giật mình, cười khan nói: "Nguyên lai động chủ đã biết, là con khi già ta lắm mưu rồi."

Hai người đối thoại, dẫn tới không ít người chung quanh vây xem, trong mắt hồ yêu nữ tử không khỏi hiện lên vẻ tức giận.

Nàng đương nhiên phát hiện trên thân Thẩm Lạc dị thường, biết hẳn là người trong tu hành, nếu không cũng sẽ không lấy phần vụ mê loạn hẳn. Bất quá nàng lấy bí thuật nhìn ra thể phách Thẩm Lạc thông thấu, mạch lạc thông suốt, đã muốn chiếm thành của mình.

Bởi vì một khi bị Thủy Liêm động chủ biết sự tồn tại của hẳn, chắc chắn sẽ lấy về luyện thành Nhục Thân Đan, chính mình làm sao còn hấp thụ Thuần Dương khí trên người kẻ này?

Huống hồ, dung mạo người này xinh đẹp, lại là một bộ dạng thư sinh, đúng là loại trong lòng nàng thích.

Thẩm Lạc nghe hai người nói chuyện, trong lòng buồn bực không thôi, vốn tính mượn cơ hội chui vào Hoa Quả sơn, thử nghiệm tiến vào trong Thủy Liêm động tìm kiếm một phen, xem có tìm được chút gì liên quan tới Tế Thiên Đại Thánh hay không. Nếu có thể, lại thuận tiện nghĩ cách cứu viện những người bị giam giữ ở đây, nhưng kết quả chưa kịp làm gì đã bại lộ.

"Nếu ám không thể dùng, cũng chỉ có thể thử một chút mình." Hai mắt hắn bỗng nhiên mở ra, thân hình lẳng không lui về sau, từ trên mảnh phấn vụn kia thoát thân ra, rơi vào trên mặt đất.

Bọn Báo thống lĩnh thấy thế giật mình, lập tức quát một tiếng, nhao nhao xông tới.

"Làm sao có thể? Đan Tâm Vụ Ải của ta tu sĩ tâm thường chỉ dính vào một chút, sẽ trầm luân trong đó, hắn sao lại không bị gì cả?" Hồ yêu đánh giá Thảm Lạc một chút, trong mắt cũng ngạc nhiên, lầm bầm nói.

Chương 600: Đại não thủy liên động

Dịch: Vi anh vô tình

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Tâm Hồ động chủ, xem ra ngươi tính hơi sai rồi." Con khỉ già xám trắng cười nói.

"Viên trưởng lão, tên này có thể tùy tiện thoát khỏi Đan Tâm Vụ Ái của ta, chỉ sợ cũng là Chân Tiên tu sĩ, ngươi có thời gian chế giễu công phu của ta, không bằng trước hết hợp lực bắt hắn lại?" Hồ yêu tên là Tâm Hồ cười quyền rũ, nói.

"Lão già ta chỉ đến xem não nhiệt, lúc trước nhắc nhở ngươi đã là hết chức trách, chuyện sau này ta cũng mặc kệ..." Con khỉ già xám trắng lại căn bản không nề tình ả, mỉm cười nói nói.

"Đều thất thần làm gì, còn không mau bắt lại." Tâm Hồ thấy vậy, trong mắt lóe lên vẻ tức giận, nói bằng giọng nũng nịu.

Nó vừa dứt lời, bọn Báo thống lĩnh lập tức động thủ, thi nhau tấn công Thẩm Lạc.

Ánh mắt của Thẩm Lạc chuyên chú, công pháp Hoàng Đình Kinh trong cơ thể vận chuyển, thân hình mạnh mẽ vạm vỡ, nhắc chân quét mạnh về phía trước. Một cỗ khí kinh vô cùng cường đại xuất hiện, trong nháy mắt đánh cho Báo thống lĩnh và những tiểu yêu kia bay ra, gần như toàn bộ tử thương.

Đám yêu vật đứng ở bốn phía nhận ra có điều gì đó không thích hợp, lập tức nhanh chóng vây quanh bên này lại.

Con khỉ già thấy vậy, trong đôi mắt lóe lên dị sắc, trên mặt hiện vẻ nghi

hoặc.

Thảm Lạc thấy có đại lượng yêu vật vây quanh, dứt khoát không chần chờ nữa, cả người nhảy lên một cái, hướng thẳng đến vách núi trong thác nước bay đi, dự định xông vào Thủy Liêm động.

"Lớn mật, sao ngươi dám xông vào Thủy Liêm động?" Tâm Hồ thấy thế, lập tức kinh hãi nói.

À vừa nói, hai tay hướng phía dưới nhấn một cái, sương mù màu hồng từ thân mãnh liệt lan ra. Chín chiếc đuôi cáo to khỏe từ phía sau nhô ra, như chín con rắn đâm thẳng về phía Thảm Lạc.

Lúc đuôi cáo tới gần, chung quanh nó cũng phát tán ra sương mù màu hồng, như phấn hoa bay về hướng Thảm Lạc.

Khi hai chân Thảm Lạc sắp bị đuôi cáo quấn lại, hắn đột nhiên quay đầu, nâng lên một quyền đập xuống dưới đuôi cáo.

Lúc hắn ra quyền, sau lưng long ngâm tượng mình, một con trường long màu vàng xoay quanh giữa cánh tay, một đầu Kim Tượng phi nước đại mà tới. Cả hai ngưng tụ thành một quyền ảnh to lớn màu vàng, sau đó đập xuống.

Một đầu hồ yêu cấp Bán Tiên, còn không đáng cho hắn sử dụng quá nhiều Long Tượng chi lực.

"Oanh" một tiếng vang thật lớn truyền đến, toàn bộ hư không kịch liệt chấn động!

Chín đầu đuôi cáo sau khi va chạm với một quyền mạnh mẽ này, lập tức đổ rớt trở về, một cỗ gió lốc cũng theo đó quét qua, làm phần vụn đầy trời đều bị thổi tan.

Tâm Hồ chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng vô cùng cường đại đánh tới, thân hình tựa như đụng vào một tòa núi cao, té ngã trở về, "Oanh" một tiếng, va sụp môn lâu trước động phủ của mình.

Thảm Lạc cũng không thềm nhìn, thân hình bay vút qua, thẳng đến Thủy Liêm động.

Khi thân hình Thẩm Lạc sắp xuyên qua màn nước, thì ánh mắt đột nhiên co rụt lại. Hắn cảm nhận được một cỗ khí tức cực kì cường đại, cách mình một màn nước, đang hướng về phía bên ngoài.

Thẩm Lạc hơi kinh hãi, vội vàng xoay nhẹ cổ tay, triệu hoán ra Lục Trần Tiên đưa ngang trước người, đón đỡ.

Gần như đồng thời, thanh quang chói mắt lộ ra, màn nước của thác nước lập tức bị xé toạc, một cây Lang Nha bổng quẩn quanh ánh sáng mờ ảo màu xanh từ đó bay ra, đánh lên trên Lục Trần Tiên.

"Phanh" một tiếng vang trầm thấp truyền đến.

Một cỗ lực đạo to lớn rất khó diễn tả xuyên thấu qua Lục Trần Tiên, đập vào người Thẩm Lạc. Nó đánh cho hắn kêu lên một tiếng đau đớn, "Sưu" thân thể bay ngược ra hơn trăm trượng, mới miễn cưỡng ổn định được thân hình.

Trong mắt của Thẩm Lạc lóe lên vẻ kinh ngạc, ngưng thần hướng phía Thủy Liêm động nhìn lại, kết quả là nhìn thấy một tên đầu trâu, thân người mặc thanh giáp, bạch ngọc sắc ch trong tay cầm Lang Nha bổng. Thanh Ngưu tinh khôi ngô kia đang từ trong màn nước đi ra, đứng giữa không trung.

Trên mặt của thanh Ngưu tinh có một vết sẹo ngang qua, trong đôi mắt ẩn chứa hào quang màu vàng, sau lưng khoác áo choàng nền đỏ mặt đen rộng thùng thình, đón gió bay phát phới, hiện ra một cỗ khí thế hung hãn.

"Thần thánh phương nào, dám can đảm xông Thủy Liêm động phủ của ta?" Thanh Ngưu tinh gầm thét một tiếng, toàn bộ Hoa Quả sơn vì đó mà chấn động.

Phía dưới bao quát Tâm Hồ hầu như tất cả yêu vật, đều vội vàng quỳ mọp xuống đất, miệng hô "Đại vương". Nhưng chỉ có con khỉ già kia là không có quỳ xuống, hai tay chỉ vịn quả trượng, cúi đầu thật thấp.

Thẩm Lạc không có trả lời, mắt quét qua Thanh Ngưu tinh, phát hiện nó rõ ràng là một yêu vật tu vi Chân Tiên trung kỳ, trong lòng không khỏi nói thầm một tiếng "Lần này thật sự phiền toái rồi".

"Hồi bẩm đại vương, kẻ này giả mạo phạm nhân cố ý bị đám tiểu yêu tuần

son bắt lại, lại muốn xông vào Thủy Liêm động, có lẽ vì cứu những người tù kia." Tâm Hồ vội vàng nói.

Thanh Ngu tinh nghe lời ấy, ánh mắt nhìn về phía Thâm Lạc, trong mắt lóe lên một chút vẻ trêu tức, chậm rãi nói ra: "Không biết bao nhiêu năm, chưa từng thấy có người tới cứu những yên phế vật kia, người là ai, sao lại có gan chó to như trời?"

"Gan chó ngược lại không có, nhưng một hồi có thể làm cái gan trâu nếm thử, chỉ là không biết ăn sống ngon, hay là ngâm rượu càng ngon hơn?" Thâm Lạc nghe vậy, chậm rãi nói ra.

"Muốn chết." Miệng Thanh Ngu tinh mắng một tiếng, trong mắt lóe lên một vòng lửa giận. Bản thân nó đều không nhớ, bao nhiêu năm rồi chưa thấy tên nhân tộc nào dám cùng mình nói chuyện như vậy?

Lời còn chưa dứt, thân hình nó đột nhiên vọt tới trước, Lang Nha bỗng trong tay chớp động huyền quang màu xanh, từng luồng gió lốc lập tức bắn ra, cuốn về phía Thâm Lạc.

Thâm Lạc thấy thế, Lục Trần Tiên trong tay đột nhiên vung lên, trên thân roi cũng có có từng đạo gió lốc màu đen bay vút ra.

Hai đạo gió lốc va chạm cùng nhau, ầm ầm vỡ vụn ra, thân ảnh Thanh Ngu tinh từ trong gió lốc cũng đột nhiên bay ra, Lang Nha bỗng đập xuống giữa đầu Thâm Lạc.

Ánh mắt Thâm Lạc ngưng trọng, Lục Trần Tiên trong tay quét ngang, đón đỡ.

Nhưng vào lúc này, trước mắt của Thâm Lạc đột nhiên hoa lên, hình như có một mảnh quang mang màu hồng sáng lên, làm Thanh Ngu tinh trước mắt đột nhiên biến mất. Trước người đột ngột nổi lên một thân ảnh nữ tử, như Phi Thiên tiên tử trước mắt hấn lướt qua.

Thâm Lạc thậm nghĩ một tiếng không tốt, đang muốn toàn lực thôi động lực lượng thần thức, thì trên đỉnh đầu tiếng thét vang trời. Phi Thiên tiên nữ hư ảo trước mắt bị thanh quang xé rách, Lang Nha bỗng lần nữa nổi lên, liên tiếp đánh trên Lục Trần Tiên.

"Phanh" một tiếng vang trầm truyền đến, hai tay Thâm Lạc rung mạnh, bị

đánh đến thân hình đột nhiên hạ xuống.

Ở tại dưới thân Thẩm Lạc, một mảnh phần vụ đột nhiên lan tràn ra bạc h n gọc sác h, nguyên bản mặt đất rất cứng biến mất không thấy gì nữa. Nơi đó mơ hồ hiện ra một mặt cáo tuyết trắng to lớn, đang mở miệng to như chậu máu, hướng hẳn căn tới.

Dưới sự vội vàng, Thẩm Lạc khó lòng phân rõ hư thực, đưa tay vung Lục Trần Tiên lên, đánh về phía dưới thân.

Mặt cáo tuyết trắng kia căn bản không tránh né, ngửa mặt lên trời, cắn chặt Lục Trần Tiên lại.

Nhưng còn không đợi trường tiên rút về, Thẩm Lạc liền cảm thấy quanh thân đột nhiên xiết chặt, đã bị thứ gì đó trói buộc lại.

Lúc này, sương mù màu hồng quanh bốn phía bắt đầu nhanh chóng tiêu tán, mặt cáo tuyết trắng dưới chân Thẩm Lạc cũng theo đó tiêu tán. Lúc này hẳn mới nhìn rõ chân tướng trước mắt.

Chỉ thấy Thanh Ngưu tinh một tay nắm chặt lấy Lục Trần Tiên của hắn, một tay khác thì nắm một dây thừng dài màu vàng lớn bằng ngón tay, chỗ đầu kia kéo dài ra, đang trói tại trên người mình.

Mà bên chân Thanh Ngưu tinh, còn bò lổm ngổm hồ yêu váy hồng kia, nó há miệng, đem một viên yêu đan màu hồng phần chậm rãi hút vào trong bụng.

"Thứ này... Tựa hồ là Lục Trần Tiên của Lý Tịnh, làm sao lại rơi vào trên tay ngươi?" Thanh Ngưu tinh nhìn mình chăm chăm Lục Trần Tiên trong tay Thẩm Lạc, trong mắt lóe lên vẻ ngoài ý muốn,

Chương 601: Thú cưới khi xưa của lão quân

Dịch: An Lang

Thảm Lạc không có tâm trí để ý tới câu hỏi của Thanh Ngu Tinh, lập tức dùng toàn lực vận hành công pháp Hoàng Đình Kinh. Toàn thân đột nhiên nổi lên ánh sáng vàng, hư ảnh của sáu con rồng và sáu con voi bắt đầu xuất hiện, một cỗ khí tức vô cùng to lớn từ đó phát ra.

Nhưng trước khi hư ảnh của Long Tượng được ngưng tụ thành hình, trên sợi dây vàng quấn quanh người Thảm Lạc đột nhiên hiện lên một ánh sáng đỏ vàng. Trong đó nhiều lớp "điều triệu phù văn" nổi lên, sinh ra một cỗ lực lượng cấm chế vô cùng mạnh mẽ.

Ngay sau đó, Thảm Lạc cảm thấy pháp lực thoát ra từ cơ thể mình lập tức bị sợi dây vàng hấp thu, rút đi như trường hà vỡ đê, hư ảnh Long Tượng vừa ngưng tụ cũng nhanh chóng tiêu tan theo lực pháp lực bị hao mòn.

“Chuyện gì thế này?” Trong lòng Thảm Lạc sửng sốt.

Hắn vội vã vận hành công pháp một lần nữa, cố gắng thoát ra khỏi sự trói buộc, nhưng ngay khi phát động, pháp lực ngay lập tức lại bị các phù văn cấm chế trên sợi dây vàng hấp thu.

"Đừng lãng phí công sức, chỉ cần ngươi không phải là Thái Ất Chân Tiên, đừng nghĩ dùng man lực để thoát khỏi sợi dây vàng này. Không tin thì cứ thử xem, ta cũng muốn xem ngươi có bao nhiêu pháp lực?" Thanh Ngu Tinh cười nói, trong tay buông lỏng Lục Trần Tiên đang nắm chặt ra.

Thảm Lạc nghe xong trong lòng khê động, ánh sáng vàng trên người thu lại, không dùng Hoàng Đình Kinh để chống lại nữa, ngược lại cả người sáng lên một tầng ánh sáng xanh, tay niệm Tị Thủy Quyết.

Sau khi tầng ánh sáng màu xanh trên người Thảm Lạc sáng lên, nó bắt đầu mở rộng ra bên ngoài, cố gắng nở rộng một chút không gian từ bên trong, để Thảm Lạc có thể thoát ra ngoài.

Nhưng ngay khi ánh sáng màu xanh khuếch trương ra, thân thông của sợi dây vàng cũng vận chuyển, hấp thụ phần pháp lực này.

Thẩm Lạc thấy vậy trong lòng thở dài, biết đối mặt với pháp bảo như vậy, dùng pháp thuật khó có thể thoát khỏi được.

"Có vẻ như ngươi không phải loại người bướng bỉnh không hiểu chuyện. Nếu là như vậy, đừng gây chuyện nữa, mau khai ra lai lịch và mục đích của mình, và tại sao Lục Trần Tiên này lại nằm trong tay ngươi." Thanh Ngu Tinh thấy Thẩm Lạc đã hoàn toàn thu lại pháp lực, giống như như sắp bỏ cuộc, thì chế nhạo.

"Ngươi biết cây Lục Trần Tiên này sao?" Thẩm Lạc hỏi ngược lại thay vì trả lời.

"Lúc ở trên trời, ta nhìn thấy Lý Tịnh dùng nó mấy lần. Nhưng gã đã chết rồi? Làm sao Lục Trần Tiên này lại rơi vào tay ngươi?" Thanh Ngu Tinh nghi ngờ hỏi.

"Ngươi là bộ hạ cũ của Thiên Đình sao?" Thẩm Lạc kinh ngạc hỏi.

"Bộ hạ cũ của Thiên Đình? Haha... cũng đúng, dù sao khi tấn công Thiên Đình, nhiều kẻ ngu ngốc cũng nghĩ ta đứng về phía Thiên Đình." Thanh Ngu Tinh xì mũi coi thường.

"Hóa ra là kẻ phản bội của Thiên Đình."

Thẩm Lạc đột nhiên nói.

"Ngay lúc này, chọc giận ta khiến ngươi chết càng thêm thê thảm." Thanh Ngu Tinh chế nhạo.

Nghe vậy Thẩm Lạc cười cười nhìn nó, thấp giọng quát một tiếng: "Lên."

Vừa dứt lời, sau lưng hắt ánh sáng vàng lóe lên, cả người vọt thẳng lên trên cao.

Thanh Ngu Tinh kinh ngạc khi thấy một cây trụ lớn màu vàng đột nhiên từ mặt đất mọc lên trước mặt mình, lấy tốc độ bằng mắt thường có thể thấy được, biến thành vừa to vừa dài.

“Đây là... Như Ý Kim Cô Bông?” Lão Mã Hầu nhìn lên trời, trong mắt hiện lên vẻ khiếp sợ.

Bóng dáng của Thảm Lạc liên tục lên cao cùng với sự lớn lên nhanh chóng của Tấn Thiết Côn, chẳng mấy chốc đã bay vào trong mây, Tấn Thiết Côn dán đằng sau lưng hắn cũng biến thành to lớn như núi.

Nhưng điều khiến hắn cảm thấy tuyệt vọng là sợi dây vàng quấn quanh trên người và Trấn Hải Tấn Thiết Côn, cũng dài ra gấp trăm lần. Nó vẫn buộc chặt vào cơ thể hắn, không có dấu hiệu bị kéo đứt, ngược lại điều triện phù văn trên đó càng siết càng chặt thêm.

Thảm Lạc thấy vậy nhỏ giọng nói "Thu".

Ngay khi hắn vừa dứt lời, Trấn Hải Tấn Thiết Côn nhanh chóng co lại, từ độ cao một vạn mét đến một nghìn mét, một trăm mét, mười mét...

Nhưng điều khiến Thảm Lạc kinh ngạc là sợi dây vàng quấn quanh người thậm chí còn chuyển động cùng lúc, khi cây côn co lại nó cũng thu lại nhanh chóng, từ đầu đến cuối vẫn luôn quấn chặt lấy hắn.

Cho đến khi Tấn Thiết Côn thu về, Thảm Lạc cũng không tìm được kẽ hở nào để chui ra.

"Ta sớm nghe nói sau khi Trấn Hải Thảm Châm của Đông Hải bị Tôn Ngô Không lấy đi, đã luyện chế ra một vật thay thế khác, xem ra chính là thứ trong tay ngươi? Đáng tiếc nó khác với bản chính, dù sao cũng chỉ là một bản sao mà thôi." Thanh Ngu Tinh chậm rãi nói.

“Lục súc trong Thiên đình cũng không có nhiều hiểu biết như ngươi. Chẳng lẽ ngươi là... thú cưỡi của Lão Quân?” Thảm Lạc nhíu mày nghe xong câu này có chút suy nghĩ, nói ra.

Thanh Ngu Tinh nghe xong thì sững sốt, gã còn chưa biết rõ thân phận của Thảm Lạc, nhưng thân phận của mình đã bị đoán ra.

"Làm kẻ ác độc xấu xa, đúng thật không thể nói quá nhiều. Bây giờ, hãy thành thật trả lời câu hỏi của ta, nếu không ta nhất định sẽ làm cho ngươi sống không bằng chết." Thanh Ngu Tinh cười nhạt.

"Ta là một đệ tử còn sót lại của Phương Thôn Sơn, đến từ Đông Hải, tới Hoa Quả Sơn chỉ để hoài niệm về Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngô Không, chứ không có mục đích nào khác." Thâm Lạc nói thẳng không chút do dự.

Thanh Ngu Tinh nghe xong thì hơi giật mình, còn tưởng rằng Thâm Lạc sẽ tiếp tục ngăn người, không ngờ lần này hắn lại trả lời gọn gàng, ngược lại làm bản thân có chút bất ngờ không kịp chuẩn bị.

"Lục Trần Tiên của người từ đâu lấy được? Người và Lý Tịnh có quan hệ gì?" Gã do dự một chút, tiếp tục hỏi.

"Lý Tịnh là ai? Ta không biết, Lục Trần Tiên này nhặt được từ một đồng đồ nát trong chiến trường, khi ta đi du ngoạn." Thâm Lạc trả lời mà không cần suy nghĩ.

"Còn cây côn bản sao của Trấn Hải Thần Châm là như thế nào?" Thanh Ngu Tinh hỏi.

"Lúc trước Đông Hải Long Cung bị yêu ma công phá, ta lợi dụng lúc hỗn loạn để trộm ra ngoài." Thâm Lạc đáp.

Hắn chắc chắn rằng Thanh Ngu Tinh không biết chuyện gì về Trấn Hải Tấn Thiết Côn, nên dựa theo một tin đồn bịa ra.

Thanh Ngu Tinh nghe xong lời này, trầm mặc một lát, đột nhiên cười khẩy nói: "Mấy câu này, sợ rằng không có câu nào là thật. Xem ra người chưa thấy quan tài, thì chưa đổ lệ."

Dứt lời, nó xoay cổ tay, trong tay hiện ra một cái lu hương to bằng bàn tay, trong đó có chút ánh lửa đỏ rực, nhưng không có khói.

Nó cầm lu hương trên tay há miệng thổi một hơi về phía Thâm Lạc.

Chương 602: Dược nhân

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Nguy rồi, đan dược..."

Trên mặt Thanh Nguu tinh khẽ biến, bỗng nhiên vồ ốt một cái, lập tức lo lắng quay người chạy gấp về phía Thủy Liêm động.

Chỉ là chạy được hai bước, gã quay đầu hô: "Giải tên này vào trong động phủ của ta, giam chung với những dược nhân kia."

Nói xong, gã mới tung người nhảy lên, lập tức bay vào trong Thủy Liêm động.

Con khỉ già kia thấy thế, bước nhanh lên phía trước, phân phó tiểu yêu hai bên, áp giải Thảm Lạc đi vào trong Thủy Liêm động.

Thảm Lạc bị hai tên yêu quái dựng lên, lão đảo đi vài bước, cổ đau nhức kịch liệt ở mi tâm mới dần dần tiêu tán, công pháp Đại Khai Bác Thuật tự vận chuyển, một đạo quang mang từ trong cơ thể lưu chuyển đến chỗ mi tâm, bắt đầu chữa trị thương thế.

Nhưng mà, còn không đợi vết thương khép lại, Hoảng Kim Thăng trên thân hấn lại lần nữa phát động, hấp thu sạch sẽ phân pháp lực này.

Thảm Lạc thở dài một tiếng, đành phải tạm thời coi như thôi. Bản dịch được dịch tại Bạch ngọc sách. Mời bạn đọc đến đúng trang dịch để ủng hộ diễn đàn và dịch giả.

Con khỉ già dẫn người giải Thảm Lạc vào Thủy Liêm động, xuyên qua màn nước liền rơi vào trên một cây cầu hình vòm.

Thảm Lạc quét mắt qua, liền phát hiện trong động phủ, khắp nơi đều khảm

nạm từng khóa dạ minh châu to lớn, tản mát ra từng đoàn từng đoàn ánh sáng màu trắng nhu hoà, chiếu rọi khắp nơi sáng rực.

Qua cầu đá, Thảm Lạc liền thấy trong động quật có một mảnh đất bằng rộng rãi, bên trong đặt các bàn đá ghê đá, phía trên đồ đầy các loại hoa quả tươi cùng từng tạng khí thật tươi đậm máu.

Hai đội yêu tộc mang giáp trần giữ hai bên, thân hình đứng thẳng, cơ hồ như tiêu thương.

Phía sau đất bằng đặt một cái vương toạ bằng đá, phía trên phủ một tấm da hổ, nhìn thập phân uy vũ, chỉ là phía trên không thấy Thanh Ngu tinh kia ngồi.

Thảm Lạc chưa kịp nhìn kỹ cảnh vật bốn phía đã bị Yêu tộc xô đẩy đi, xuyên qua mảnh đất trống bằng phẳng kia, phía bên phải xuất hiện một trắc động đen sì.

"Mang vào." Con khi già liếc qua Thảm Lạc, phân phó.

Những tiểu yêu kia nghe vậy, lập tức đẩy Thảm Lạc đi vào cửa hang, dọc theo một đầu sườn dốc bước nhanh xuống.

Chẳng biết tại sao, con khi già lại không đi theo.

Trong trắc động, không có minh châu khảm nạm, đi vào bên trong hơn trăm bước, bốn bề bắt đầu trở nên đen tối, nhưng ánh mắt Thảm Lạc lại không bị độ sáng tối ảnh hưởng, có thể nhìn thấy rõ cảnh tượng trong động quật.

Khu vực ven đường hắt đi qua, khắp nơi đều đặt từng cái lồng sắt trống rỗng màu đen, phía trên đều dán một tấm phù lục màu tím đen, chỉ là phù văn vẽ phía trên có chút khác biệt, còn có tấm tản ra ba động linh lực yếu ớt, có cái thì linh lực đã hoàn toàn mất hết.

Trong lòng Thảm Lạc đang kinh ngạc, ánh mắt bỗng nhiên hơi lóe lên, ngay trong một chiếc lồng, thấy được một bộ khung xương màu trắng hiện ra ónh quang, hai tay duỗi bên người nghiêng dựa vào một góc lồng sắt.

Từ trên quang trạch xương cốt không khó phán đoán ra, khi còn sống gã tất nhiên là một vị tu sĩ tu hành có thành tựu.

Lại đi vào bên trong, trong lồng sắt chung quanh khung xương màu trắng càng ngày càng nhiều, có treo phía trên đỉnh lồng, có xếp bằng ở chính giữa lồng, có cái đã hoàn toàn hủ hóa, biến thành một đống loạn cốt.

"Ngô ngô ngô..."

Đúng lúc này, một trận thanh âm ngọt ngào tựa như từ chỗ sâu yết hầu từ một bên gian nan vang lên.

Thẩm Lạc quay đầu nhìn lại, liền thấy trong một cái lồng sắt bên cạnh, giam giữ một lão giả thân hình thấp bé như hài đồng, toàn thân quần áo tả tơi, che phủ toàn bộ thân hình.

Trên mặt lão đã không còn cặp mắt, chỉ có hai lỗ thủng đen kịt, cái mũi giống như bị lợi khí cắt mất, phía trên chỉ có một vết sẹo liên thông vào trong người, mà đầu lưỡi tựa hồ cũng bị nhỏ tận gốc, cho nên căn bản không phát ra được thanh âm bình thường.

Thẩm Lạc chỉ nhìn thoáng qua, liền bị đẩy đi tiếp vào bên trong, sau lưng còn không ngừng quanh quẩn âm thanh "Ngô ngô" phát ra dồn dập kia.

Ngăn cách mấy chiếc lồng, Thẩm Lạc thấy được càng ngày càng nhiều người bị giam giữ bên trong, trong đám ít có người thân hình kiện toàn, từng người đều như tên ăn mày, áo quần khó che đậy thân thể, gầy trơ xương.

Thế nhưng trong mấy trăm chiếc lồng phía sau, nhốt bên trong không phải người, mà là từng đầu viên hậu già yếu, đa phần trên thân đều mặc quần áo cũ nát, còn lơ mơ nhìn thấy vết rỉ loang lỗ tàn phá trên áo giáp.

Đi đến cuối động quật, tiểu yêu áp lấy Thẩm Lạc, đứng trước một hàng rào sắt nhà giam, dùng một tấm lệnh bài mở ra cấm chế cửa nhà lao, đẩy hắn vào.

Thẩm Lạc lão đảo đi vào, vừa mới miễn cưỡng đứng vững, lập tức thấy trong nhà tù này còn giam giữ bảy tám người.

Khác với những người trong lồng sắt lúc trước, những người này quần áo sạch sẽ, sắc mặt mặc dù hơi tái nhợt, nhưng tổng thể xem ra tinh khí thần hoàn mỹ, nếu như không phải thân ở nơi đây, căn bản không nhìn ra họ là tù phạm.

Chỉ là phần lớn đều thần sắc hờ hững, ngẩng đầu nhìn Thâm Lạc một chút, liền dời ánh mắt đi, có kẻ nhắm mắt dưỡng thần, có kẻ dứt khoát ngã xuống đất đi ngủ.

"U a, rốt cuộc lại tới một gia hoả bị Hoảng Kim Thăng trói." Ở trong bóng tối, một thanh âm khàn khàn truyền ra.

Thâm Lạc theo tiếng nhìn lại, liền thấy một lão giả thấp bé mặc trường bào màu xám, đang khoanh chân ngồi ngay tại chỗ, ngửa đầu nhìn hắn.

"Vị đạo hữu này, không biết xưng hô thế nào?" Một thanh niên cầm bào khuôn mặt trắng nõn đi tới, chủ động hỏi.

"Tại hạ Thâm Lạc, không biết chư vị là..." Thâm Lạc còn chưa nói hết, liền bị tiếng nói khàn khàn kia cắt ngang.

"Biết những thứ này thì làm được gì, tất cả mọi người là được nhân, sớm muộn đều phải chết." Người kia cao giọng hô, ngữ khí ngược lại không có vẻ gì bi thương, lộ ra vẻ không có gì quan trọng.

"Được nhân?" Thâm Lạc kinh ngạc hỏi.

"Người mới bị bắt à? Còn không biết Thanh Ngu súc sinh kia yêu thích luyện đan, những người chúng ta bị nuôi nhốt ở đây, chính là bị nuôi coi như dược nhân, về sau sẽ bắt chúng ta đi luyện đan." Thanh niên cầm bào giải thích.

Thâm Lạc chợt nhớ tới, lúc trước Tâm Hồ tựa hồ cũng đề cập tới cái gì Nhục Thân Đan?

"Đúng rồi, ta tên Kỳ Liên Mỹ, là người Tây Vực Ô Tôn." Thanh niên cầm bào nói tiếp.

"Kỳ Liên đạo hữu, ngươi có biết nơi này nhốt những người nào không?" Thâm Lạc bị Hoảng Kim Thăng buộc, không cách nào ôm quyền hoàn lễ, chỉ có thể gật đầu nhẹ, hỏi.

"Đa phần trong động quật này đều là tu sĩ tản mạn ở các nơi, còn có những viên hầu Hoa Quả sơn không chịu đầu hàng yêu ma kia. Mặt khác, một ít bách tính thường dân Ngạo Lai quốc bị xem như huyết thực nhốt ở nơi

khác, nghe nói cũng có một phần Chân Tiên Thiên Đình, bị nhốt ở đó." Kỳ Liên Mỹ giải thích.

"Những viên hầu này không phải luôn luôn bị coi là yêu vật à, vì sao không chịu quy thuận yêu ma?" Thâm Lạc nghi ngờ hỏi.

"Lúc trước nghe một con khỉ già kể, nói đại vương trong lòng bọn họ chỉ có Tề Thiên Đại Thánh, cận kề cái chết cũng không chịu bái Thanh Ngưu tinh kia là vua. Thanh Ngưu tinh kia tựa hồ có khúc mắc gì với Tề Thiên Đại Thánh, rất ngoan lệ với tòa Hoa Quả sơn này, giết một nhóm lại một nhóm yêu viên trên núi, rốt cuộc mới khiến cho một phần yêu viên đầu hàng quy thuận, còn lại thì bị hãm nhốt ở nơi này, từ từ tra tấn." Kỳ Liên Mỹ giải thích.

Thâm Lạc nghe vậy, trong lòng không hiểu đồng tình với những yêu viên kia không thôi.

Chương 603: Nguyên thần hồn thể

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Chư vị, Thâm mỗ cả gan ở đây thỉnh cầu chư vị giúp một chút, sau đó nhất định sẽ nghĩ biện pháp cứu chư vị ra, thế nào?" Ánh mắt Thâm Lạc quét qua đám người, mở miệng nói.

Đám người nghe vậy, nhao nhao nhìn sang hắn, nhưng trong thần sắc của bọn họ không có bao nhiêu sợ hãi lẫn vui mừng, chỉ có một chút kinh ngạc cùng hoài nghi, càng nhiều hơn là chờ đợi.

"Khẩu khí thật lớn, ngay cả Hoảng Kim Thăng trên người người cũng không giải được, làm sao dám nói bừa cứu chúng ta?" Lão giả thấp bé ngồi thẳng người lên, mở miệng châm chọc.

Lời vừa nói ra, đám người vừa rồi còn cảm thấy hứng thú với Thâm Lạc, nhao nhao quay đầu lại, không nhìn hắn nữa.

Loại tình huống này cũng trách không được bọn họ, lúc trước đã có quá nhiều người, vừa mới tiên vào đều là hùng tâm bừng bừng nghĩ cách dẫn đám người thoát đi, nhưng kết quả không sớm thì muộn bị luyện thành Nhục Thân Đan, đang hư thối tại một góc động quật lao ngục nào đó.

Thất vọng quá nhiều lần, nên không còn hy vọng nữa. Nghe quá nhiều người không thực hiện được lời nói hùng hồn, tự nhiên cũng không còn cảm giác gì.

"Thâm đạo hữu, ngươi thật sự có biện pháp giúp chúng ta thoát thân?" Kỳ Liên Mỹ trầm ngâm nửa ngày, nhíu mày dò hỏi.

"Biện pháp thì có, được hay không phải chờ thử qua mới biết được." Thâm Lạc hơi chân chờ, nói.

"Người muốn chúng ta hỗ trợ cái gì?" Kỳ Liên Mỹ không do dự, trực tiếp hỏi.

"Ta cần người giúp ta kiềm chế Hoảng Kim Thăng này một lát, để cho ta có thể thay đổi pháp lực, thi triển một chút thuật pháp." Thẩm Lạc đề nghị.

"Hoảng Kim Thăng này có thể thôn phệ pháp lực, tốc độ lại cực nhanh, bây giờ ta chỉ còn không đến bốn thành công lực, chưa hẳn có thể kiềm chế được pháp bảo này, chỉ có thể tạm thử một lần." Kỳ Liên Mỹ nói.

"Vây xin nhờ đạo hữu." Ánh mắt Thẩm Lạc quét qua những người khác, thấy không có ai phản ứng, chỉ có thể gật gật đầu nói.

Nói xong, hai tay Kỳ Liên Mỹ bấm một cái pháp quyết, pháp lực thể nội bắt đầu vận chuyển, quanh thân sáng lên lam quang mờ lung, từng đầu quang ngân màu lam như giang hà thủy mạch từ trên thân gã hiển hiện các nơi, pháp lực ào ạt như nước chảy từ những quang ngân này chảy xuôi qua, tụ tập đến lòng bàn tay của gã.

Lúc này, nơi bụng Kỳ Liên Mỹ đột nhiên loé lên tử quang, một đạo phù lục màu tím trống rỗng nổi lên, ở trong lập tức có một mảnh hào quang màu tím thẫm, nổi lên ngay đan điền dưới bụng gã.

"Ách", trong miệng Kỳ Liên Mỹ rên lên một tiếng, trên mặt lập tức hiện lên vẻ thống khổ.

Bất quá rất nhanh, gã cố nén nỗi đau nhức kịch liệt này, chậm rãi đưa tay, rót pháp lực vào Hoảng Kim Thăng trên thân Thẩm Lạc.

Hoảng Kim Thăng phát hiện được sóng pháp lực xuất hiện, lập tức tự vận hành thần thông, bắt đầu hấp thu pháp lực của gã.

Thẩm Lạc thấy thế, cánh tay không cách nào nâng lên, chỉ có thể thi pháp ở phía dưới thân, bàn tay chột tìm tòi dưới thân, trong lòng bàn tay lập tức sáng lên một mảnh quang mang thủy lam, một đoàn thủy dịch bắt đầu trống rỗng ngưng tụ ở trong hư không.

Đoàn thủy dịch càng tụ càng lớn, dần dần bắt đầu ngưng tụ ra hình người.

Lúc sắp thành công, quang mang trên người Kỳ Liên Mỹ bắt đầu run rẩy kịch liệt, gã thật vất vả gộp nhặt pháp lực liền bị thôn phệ không còn, mà

pháp lực trên người Thẩm Lạc cũng bắt đầu tản mạn chui vào phía trong Hoảng Kim Thăng.

Thủy đoàn vừa ngưng tụ ra hình người kia cũng bắt đầu rung động kịch liệt, mắt thấy sẽ thất bại trong gang tấc.

Đúng lúc này, một đạo ánh sáng màu trắng bỗng nhiên từ nơi không xa bay vút tới, rơi vào trên Hoảng Kim Thăng, lập tức phân tán áp lực giúp Thẩm Lạc cùng Kỳ Liên Mỹ, đoàn thủy dịch kia cũng theo đó ngưng tụ thành công.

Thẩm Lạc quay đầu nhìn lại, có chút ngạc nhiên phát hiện, xuất thủ lại là lão giả thấp bé kia.

"Nhìn cái gì, lão tử tham gia náo nhiệt mà thôi, ngươi còn không tranh thủ thời gian thi pháp." Phát giác ánh mắt Thẩm Lạc, lão giả kia lập tức trừng mắt liếc hẳn một cái, cả giận nói.

Thẩm Lạc bắt đắc dĩ cười một tiếng, thu tầm mắt, hai mắt nhắm lại, hai tay dưới thân bóp một cái pháp quyết thập phần cổ quái, trong miệng cũng bắt đầu nhanh chóng ngâm tụng.

Mấy tức sau, trên thân hẳn sáng lên một tầng bạch quang mờ lung, thủy đoàn hình người ngưng trước người tựa hồ bị tác động, chậm rãi tràn qua, bao phủ lại toàn thân của hắn.

Hai mắt hắn đột nhiên mở ra, trong con mắt không còn hắc bạch phân minh, bên trong như khảm một vũng nước hồ, chuyên thành màu thủy lam.

"Thủy pháp thông nguyên, thần hồn có thể phân, Thủy Hồn Thuật, dẫn hồn." Thẩm Lạc quát nhẹ một tiếng.

Thân thể hắn đột nhiên cứng đờ, pháp lực lưu động quanh thân trong nháy mắt dừng lại, trong hai con ngươi thủy lam, một đạo lưu quang mờ lung tràn ra, chậm rãi dung nhập vào tầng thủy dịch ngoài thân Thẩm Lạc.

"Ngưng." Thẩm Lạc khẽ quát một tiếng.

Thủy dịch bao trùm quanh thân hắn bắt đầu thoát ly ra, trong nháy mắt rời thân thể hắn, ngưng tụ thành một thanh niên tuấn lãng thân hình cao lớn, bộ dáng thình lình giống Thẩm Lạc như đúc.

Trong nháy mắt thân thể này xuất hiện, Thẩm Lạc bị Hoảng Kim Thăng trói buộc ngã xuống đất, ngất đi.

Đám người bên cạnh thấy thế, đều cảm thấy ngạc nhiên, nhao nhao từ dưới đất bò dậy, vốn đã dời ánh mắt đi đều quay lại nhìn Thẩm Lạc.

"Đây là... Phân Thân Thuật?" Kỳ Liên Mỹ kinh ngạc nói.

"Không đơn giản như vậy, tiểu tử này đã xuất khiếu Nguyên Thần, dung nhập vào bộ Thủy phân thân kia, nhìn động tĩnh trên thân này, giống như không phải thuật pháp đơn giản..." Lão giả áo xám nói toạc thiên cơ.

"Vừa rồi đa tạ đạo hữu xuất thủ, xin hỏi đạo hữu xưng hô thế nào?" "Thẩm Lạc" do Thủy Hồn Thuật ngưng tụ phân thân nhìn về phía lão giả áo xám, ôm quyền hỏi.

"Tiểu tử ngươi có chút ý tứ, có lẽ có thể thành sự, lão phu tên gọi Hội Lộ, từng giữ chức Hỏa Đức Tinh Quân ở Thiên Đình." Lão giả áo xám cười "Hắc hắc" một tiếng, mở miệng nói.

"Trách không được lúc bắt đầu đã cảm thấy trên người đạo hữu có một cỗ nóng rực không hiểu, nguyên lai là Hỏa Đức Tinh Quân, thật kính thất kính." Thẩm Lạc ôm quyền nói.

"Bớt nhiều lời đi, ngươi dự định làm sao cứu chúng ta?" Hỏa Đức Tinh Quân hỏi.

"Trên thân chư vị đều có cấm chế, có thể để ta nhìn một chút không?" Thẩm Lạc hỏi.

"Dĩ nhiên là được." Kỳ Liên Mỹ lên tiếng đầu tiên.

Nói xong, tay gã kết pháp quyết, bắt đầu vận chuyển pháp lực, đan điền lập tức tăng vọt tử quang, một tấm phù lục màu tím lẩn nữa nổi lên.

Lông mày Kỳ Liên Mỹ lập tức nhíu chặt, trên mặt hiện vẻ thống khổ.

Hai mắt Thẩm Lạc nhìn chằm chằm tấm phù lục kia, thấy phù văn trên đó phức tạp, đưa tay nhẹ nhàng chạm một cái, lập tức cảm thấy một cỗ hàn ý bén nhọn rót vào đầu ngón tay của hắn.

Ngón tay hắn khẽ run lên, vội vàng thu lại.

"Đây là Tử Hàn Tỏa Nguyên Phù, người nếu ngay cả cái này cũng khư trừ không được, đừng nói khoác cứu người khác." Hỏa Đức Tinh Quân thấy thế, lông mày nhíu lại, nói.

"Có được hay không, thử một chút hẵng nói." Thảm Lạc hơi chần chờ, lập tức cười nói.

Nói xong, hắn vận công pháp Hoàng Đình Kinh, một vệt kim quang thuận theo đan điền mãnh liệt tuôn ra, từ cánh tay kia chậm rãi lan tràn xuống, nhuộm cả cánh tay thành màu hoàng kim, năm ngón tay hơi cong như vuốt rồng.

Hai mắt Thảm Lạc ngưng tụ, hai ngón tay ấn lên trên Tử Hàn Tỏa Nguyên Phù một cái. Trên lá bùa lập tức đại phóng tử quang, một cỗ tử khí cực hàn lan tràn ra, không khỏi đâm thật sâu vào thể nội Kỳ Liên Mỹ, đồng thời cũng xâm nhiễm vào cánh tay Thảm Lạc.

"A..." Sắc mặt Kỳ Liên Mỹ đột biến, rên lên thống khổ

Chương 604: Hóa thân đầu thai

Dịch: An Lang

“Mong Kỳ Liên đạo hữu có thể nhẫn nại một chút, sẽ sớm ổn thôi.” Thảm Lạc an ủi.

Kỳ Liên Mỹ vừa muốn nói chuyện, sắc mặt lại nhanh chóng thay đổi, khí tức màu tím lan tràn ở bụng dưới đột nhiên đậm hơn, rất nhanh từ màu tím chuyển thành màu đen, giống như vật sống, dọc theo cánh tay xông lên trên.

Thảm Lạc thấy vậy, vẻ mặt không thay đổi, mặc kệ đám khí đen kia lan dần lên trên, lực ở tay đột nhiên tăng thêm.

"Phốc"

Với một tiếng vang nhẹ từ đầu ngón tay truyền tới, một luồng sáng vàng trong nháy mắt xuyên qua lá bùa màu tím, đánh nát Phù Đảm Quan Khiếu, trên lá bùa cũng cháy lên một đạo u hỏa, rất nhanh biến thành tro tàn.

Nét thống khổ trên mặt Tề Liên Mỹ đột nhiên biến mất, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc.

"Thật sự đã giải phong.." Có người thở phào nói.

"Tiểu tử này thực sự có thể làm được..."

Trong nhà giam đột ngột vang lên một tiếng động lớn.

"Thảm đạo hữu, cảm ơn rất nhiều."

Kỳ Liên Mỹ dò xét đan điền của mình, phát hiện chỉ còn lại một chút khí âm hàn, còn Tử Hàn Tỏa Nguyên Phù giống như một chiếc đinh trong đan

điền của mình đã biến mất...

Thẩm Lạc khoát tay áo, ra hiệu cho nàng không cần làm như vậy.

“Thẩm đạo hữu, có thể gỡ bỏ cấm chế cho ta được không?” Lúc này, một người đàn ông gầy gò tiên lên dò hỏi.

"Thẩm đạo hữu, cũng xin hãy giúp ta một chút..." Một người khác nói ngay.

Trong chốc lát, hầu như tất cả những người trong nhà giam đều đến vây quanh và xin Thẩm Lạc giúp đỡ.

"Mọi người đừng lo lắng, từng người từng người một..." Trong lòng Thẩm Lạc thờ dãi nói.

Dứt lời, người đàn ông gầy gò lên tiếng trước đi tới, hai tay bấm pháp quyết, một tia sáng tím sáng lên tại đan điền, nhưng không có sương mù tràn ra, thay vào đó là từng sợi tia điện màu tím vàng bắn ra, khiến toàn thân y tê dại không thể di chuyển.

Ánh mắt của Thẩm Lạc ngưng tụ, rồi hấn nhìn vào vùng đan điền bắt đầu xem xét...

Khoảng nửa canh giờ sau, ngoại trừ Hỏa Đức Tinh Quân và bản thân Thẩm Lạc, cấm chế của tất cả mọi người trong nhà giam đã hoàn toàn được cởi bỏ, từng người cảm ơn Thẩm Lạc và rồi rít xin lỗi vì những lời nói và hành động trước đó.

“Hồi Lộc đạo hữu, đến lượt ngươi.” Thẩm Lạc nhìn Hỏa Đức Tinh Quân nói.

Hỏa Đức Tinh Quân nghe vậy, do dự một lúc cũng cởi áo choàng xám ra, để trần lộ ra nửa thân trên trần trụi.

Nhìn khắp nơi trên làn da trần của y là những vết sẹo đỏ sẫm, trông như thể nó bị ngọn lửa thiêu đốt dữ dội, có vài vết sẹo đen bám ở các huyệt đạo chính như Khí Hải, Thiên Trung, Phủ Cốc nhìn như đám quỷ đầu đình.

Trong lòng Thẩm Lạc thâm kinh ngạc, ngọn lửa gì mới có thể thiêu đốt Hỏa Đức Tinh Quân thành như thế này?

"Cắm chế trên cơ thể của ta khác với của họ, trên người ta có bảy cây "Tương Tư Hàn Châm" cắm vào huyết đạo trọng yếu, dùng sức không thể lấy ra được. Phải dựa vào Trấn Hồn Thạch mới có thể lấy ra được." Hỏa Đức Tinh Quân chậm rãi giải thích.

Thẩm Lạc nghe xong, suy nghĩ một chút rồi nói: "Nếu như vậy, trước tiên chúng ta trốn khỏi đây, sau đó đi tìm Trấn Hồn Thạch để dỡ bỏ cắm chế."

"Thẩm đạo hữu, nhà giam này cũng có cắm chế pháp trận, đạo hữu có cách nào phá được không?" Kỳ Liên Mỹ hỏi.

"Trên người tên tiểu quỷ lúc trước chẳng phải có lệnh bài sao, chỉ cần lấy được nó, cửa nhà giam có thể mở được rồi?" Thẩm Lạc vừa cười vừa nói.

Mọi người nghe xong đều là sững sờ, chúng ta đang ở trong tù, làm sao lấy được lệnh bài kia?

"Mọi người, ở đây nghỉ ngơi một chút, thay tại hạ trông chừng nhục thân, tại hạ đi một lát sẽ trở lại." Thẩm Lạc thấy mọi người nghi ngờ, cười nói.

Hắn nói xong, đi tới trước cửa ngục mấy bước, trên người đột nhiên có một đạo ánh sáng màu lam lóe lên, một hư ảnh hình người từ trong cơ thể bay ra. Nó hóa thành nguyên thần, xuyên qua khe hở của cửa ngục không chút trở ngại.

Còn thủy phân thân thì biến thành một vũng nước đọng và chảy ra ngoài theo mặt đất.

Bên ngoài cửa nhà lao, vũng nước đọng bắt đầu nhanh chóng ngưng tụ thành hình người, nguyên thần của Thẩm Lạc lập tức bám vào, lại hóa thành thủy phân thân.

Mọi người sau một hồi bất ngờ, thấy vậy thì thi nhau khen ngợi.

Sau khi Thẩm Lạc thông báo cho họ, hắn lao về phía cửa động bên cạnh, tìm kiếm mấy tên tiểu yêu trước đó.

Bên ngoài cửa động, hai tên tiểu yêu canh gác đang đứng hai bên cửa động nói chuyện với nhau thì đột nhiên, dưới chân chúng chợt sáng lên một mảng ánh trắng. Ngay sau đó mắt hoa lên, đầu chúng bị giáng một đòn nghiêm trọng, cùng nhau gục xuống..

Thân ảnh của Thảm Lạc hiện ra ở một bên, bàn tay lục soát khắp nơi, hẳn định gỡ một lệnh bài từ một trong hai tên yêu quái kia xuống, đúng lúc này một giọng nói từ phía trước đột nhiên vang lên.

“Nếu ta là ngươi, ta sẽ không mạo hiểm chạm vào tấm lệnh bài cấm chế đó đâu.”

Thảm Lạc nghe vậy thì nhìn lại, da đầu tê dại, thấy lão khi già đứng ở cách đó không xa, hai mắt yên tĩnh nhìn hẳn.

"Lệnh bài này có cấm chế riêng. Một khi rời khỏi người tiểu yêu, cấm chế sẽ được kích hoạt ngay lập tức. Tên Thanh Ngưu kia sẽ lập tức phát hiện có chuyện ở đây, nhất định sẽ từ bỏ việc luyện chế đan dược, trực tiếp chạy tới." Đến lúc đó, cho dù mục đích của ngươi là gì, cũng chỉ có một kết cục là thất bại." Con khi già lại nói.

“Tại sao lão lại giúp ta?” Thảm Lạc cau mày, thắc mắc.

"Giúp ngươi sao? Thật sự muốn giúp ngươi, phải xem ngươi có phải là người mà ta đang chờ không đã..." Con khi già hơi do dự, chậm rãi nói.

“Lão đang đợi người nào?” Thảm Lạc hỏi.

“Nói cho ta biết trước, ngươi đang luyện công pháp có phải là “Hoàng Đình Kinh” của Phương Thôn Sơn không?” Con khi già hỏi.

“Đúng vậy.” Thảm Lạc không có gì phải che giấu về chuyện này, người khác cũng có thể nhìn ra được.

“Vậy còn pháp bảo lúc trước ngươi lấy ra có phải là Như Ý Kim Cô Bông?” Về mặt của lão khi già hơi thay đổi, đôi mắt thâm thúy hiển nhiên càng thêm thần thái.

"Ta không biết có phải hay không, pháp bảo này là do trùng hợp mà có được, nó có thể thay đổi dài ngắn theo ý nghĩ của ta." Thảm Lạc nghe vậy, chậm rãi nói ra.

“Vậy thì tại sao ngươi lại đến Hoa Quả Sơn này?” Con khi già tiếp tục hỏi.

“Ta không biết, trong lòng ta cảm thấy rằng mình nên đến đây một lần.”

Thẩm Lạc nói.

Câu này nửa thật nửa giả, giả là cảm giác trong lòng của hắn, thật là bởi vì khi Trấn Hải Tấn Thiết Côn xuất hiện và Đông Hải Long Vương nhắc nhở, thật sự hắn có ý nghĩ cần phải tới đây nhìn một chút.

Nghe Thẩm Lạc nói, sắc mặt của lão khi già kinh ngạc, trong mắt xen lẫn vui mừng không cách nào che giấu được.

“Tham kiến đại vương.” Con khi già đột nhiên quỳ xuống cúi đầu, hô to.

Thẩm Lạc cũng sợ hết hồn trước hành động đột ngột của ông ta, phải biết rằng lúc trước khi Thanh Ngưu Tinh xuất hiện, con khi già này chưa từng cúi đầu, mà chỉ là khễ vuốt cằm mà thôi.

“Tiền bối, ông đang làm gì vậy?” Thẩm Lạc nhanh chóng đỡ ông ta dậy.

"Thân mang huyền công, lại có Kim Cô Bồng bên người, thế gian không có khả năng có chuyện trùng hợp như thế, ngài nhất định chính là hóa thân của đại vương đầu thai, là Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngô Không luân hồi chuyển thế." Con khi già không chịu đứng dậy, nói ra.

Chương 605: Chúng Sinh Lễ Phật Đồ

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phạm Nhân Tông

"Tiền bối nói cái gì mà người chuyển thế, vẫn bối thực sự không rõ, trong đầu cũng không có bất luận ký ức gì liên quan, cái này..." Thẩm Lạc có chút khó khăn nói.

"Không sao, không sao. Người chuyển thế tựa như mộng đồng linh khiếu chưa mở, người đi theo ta, ta mang người nhìn một chút vật đại vương lưu lại trước kia, có lẽ giúp người tỉnh lại trí nhớ." Con khỉ già đứng lên, kéo cánh tay Thẩm Lạc, muốn dẫn hắn đi.

"Tiền bối, người đã đầu nhập Ma tộc?" Thẩm Lạc còn muốn cứu người, bước chân chần chờ, thờ dài hỏi.

Động tác khỉ già cứng đờ, chậm rãi xoay đầu lại, trong mắt hiện lên vẻ bi phần, nói:

"Ma đầu kia bởi vì chuyện năm đó trên đường thỉnh kinh, oán hận đại vương cực sâu, lúc trước đến Hoa Quả sơn liền đại khai sát giới, bao nhiêu lão hòa kế cùng hậu bối đều không may mắn thoát khỏi, nhao nhao chết thảm dưới đờ đao của hắn. Lão nô vốn cũng không muốn sống tạm. Nhưng lão nô tin tưởng, đại vương nhất định sẽ trở lại, tựa như năm đó Hoa Quả sơn bị Hỗn Thế Ma Vương kia chiếm cứ, chờ đại vương trở về, sẽ làm chủ cho chúng ta..."

Thẩm Lạc nghe vậy, trong lòng bất giác xúc động, chỉ lẳng lẳng lắng nghe, không mở miệng cắt ngang lời đối phương.

"Cho nên lão nô không thể chết, lão nô phải đợi đến ngày đó... Nếu không đại vương trở về, sẽ cảm thấy Hoa Quả sơn này đã không còn nửa điểm khí tức lúc đầu, như vậy sẽ không tốt. Nhà này, chúng ta đã bảo vệ không tốt, cũng không thể để một chút xíu khí tức cuối cùng kia cũng không còn..."

Con khi già nói xong lời cuối cùng, thanh âm có chút nghẹn ngào.

Lông mày Thẩm Lạc hơi nhíu lên, có chút không đành lòng quay đầu lại.

"Cũng may lão nô chờ được, chờ được..." Con khi già nói, lại có chút vui vẻ.

"Tiền bối muốn dẫn ta đi xem thứ gì?" Thẩm Lạc mở miệng hỏi.

"Mời đi theo ta..." Con khi già nói, quay người đi vào chỗ sâu trong Thủy Liêm động.

Thẩm Lạc nửa tin nửa ngờ đi theo, một vượn một người một trước một sau vòng qua bảo tọa bằng đá kia, đi tới trước một vách núi bóng loáng phía sau động quật.

Chỉ thấy con khi già đi ra phía trước, đưa tay lau trên vách đá một hồi, vách đá vốn bóng loáng lập tức có một lớp tro bụi "Tốc tốc" rơi xuống, rất nhanh lộ ra một lỗ khảm to bằng một bàn tay lõm sâu vào.

Ánh mắt Thẩm Lạc nhìn lên, liền phát hiện đó rõ ràng là một chưởng ấn năm ngón, chỉ là bàn tay hơi ngắn, ngón tay lại dài lạ thường, đốt ngón tay đặc biệt lớn, hiển nhiên không phải tay người.

"Nơi này vốn không có cơ quan, sau khi đại vương rời đi, ta liền vụng trộm thiết hạ một cơ quan ở chỗ này, phong cấm nó." Con khi già vừa nói, vừa đặt bàn tay của mình vào trong lỗ khảm chưởng ấn kia.

Thẩm Lạc thấy cảnh này, chợt nhớ tới chưởng ấn to lớn vô cùng trên Phương Thốn sơn lúc trước, mới giật mình hiểu ra, nơi đó hẳn là chưởng ấn của một con cự viên.

Bàn tay con khi già và lỗ khảm hợp vào nhau, trên vách đá lập tức truyền đến một trận tiếng vang "Ông ông", mặt ngoài hiện ra ba động linh lực giống như gợn nước, vách đá cứng rắn tựa như đột nhiên trở nên mềm hoá.

"Tới đi." Con khi già hô nhỏ một tiếng.

Thẩm Lạc vội bước nhanh ra phía trước, mắt thấy con khi già ra hiệu hẳn đưa tay vào, hơi chần chờ, liền đưa tay tới vách đá.

Nhưng bàn tay của hắn vừa mới chạm đến vách đá, lòng bàn tay liền bị một cỗ lực hút vô hình quán lấy, ngay sau đó liền cảm giác có một cỗ đại lực đập vào mặt, cả người lão đảo ngã vào vách đá.

Trong lòng của hắn run lên, đang muốn làm gì, lại phát hiện trong nháy mắt thân thể mình đụng vào vách đá, đúng là không chút trở ngại dung nhập vào trong đó, một đầu đụng vào, thân hình chui vào trong vách đá, biến mất không thấy.

Con khi già thấy thế, cũng không đi theo vào, mà chậm rãi thu cánh tay về.

Trên vách đá phun trào quang ngân gợn nước dần dần tan biến, vách đá lần nữa cứng hóa, khôi phục nguyên trạng.

"Nếu như ngươi thật là đại vương chuyển thế, nhất định có thể dựa vào bản lĩnh của mình đi ra." Con khi già nhìn vách đá kia, chậm rãi nói

Trong vách đá, thân hình Thảm Lạc chui về phía trước một bước, rất nhanh liền đứng vững.

Ánh mắt của hắn quét qua bốn phía, phát hiện phía trước là một mảnh không gian khoáng đạt, mà chính mình giờ phút này đang đứng trên một sườn đồi, phía trước chưa đến trăm trượng có thể nhìn thấy bên ngoài rìa sườn đồi là biển mây tuôn ra bốc lên không ngừng.

Thảm Lạc thấy con khi già không đi theo, lông mày nhíu lại, vội quay lại xem xét.

Chỉ thấy phía sau hắn là một vách núi cao ngất thẳng đứng, phía trên điêu khắc một bức họa to lớn vô cùng, Thảm Lạc đứng ở bên cạnh căn bản không thể nhìn thấy toàn cảnh, chỉ có thể chậm rãi lùi ra sau.

Một mực lùi lại đến biên giới vực, rốt cuộc Thảm Lạc mới thấy rõ toàn bộ bức họa

Đó rõ ràng là một bức Chúng Sinh Lễ Phật Đồ to lớn vô cùng, sinh linh khắc phía trên không hoàn toàn là người, còn có yêu vật mặt mũi xấu xí, cùng động vật linh thức chưa mở, có con chấp tay trước ngực, có con cúi đầu lễ bái, có con dứt khoát rạp đầu xuống đất, từng con nhìn cực kỳ thành kính.

Chỉ là hình ảnh những sinh linh này tập trung ở phía bên phải, đối tượng bọn họ thăm viếng thì ở bên trái bức hoạ.

Nhưng mà, để Thẩm Lạc ngạc nhiên chính là, khu vực bức tranh bên trái lại không điêu khắc tượng thần Phật Tổ, mà đột ngột khám nạm một khối tinh bích màu trắng bóng loáng không gì sánh được, có thể soi gương.

Lông mày Thẩm Lạc nhíu lại, lập tức thôi động thần thức dò xét tinh bích màu trắng.

"Quả nhiên, giống trước đó, thần thức căn bản không thể xuyên thấu..." Rất nhanh, hần thu lại thần thức, thì thào nói.

Nhìn trên tinh bích giống như mặt kính kia ần ần lộ ra từng tia từng tia bạch quang, Thẩm Lạc nhận ra được, khối tinh bích này trừ thể tích lớn hơn một chút, cơ hồ giống như đúc khối tinh bích ở Quan Đạo động hần thấy trước đó tại Phương Thốn sơn.

Hần hơi chút suy nghĩ một chút, hai mắt bắt đầu ngưng tụ, cẩn thận nhìn chăm chăm khối tinh bích kia.

Ngay từ đầu cũng không có dị dạng, chỉ là theo tầm mắt hần lưu lại, quang mang trên tinh bích màu trắng ngày càng mãnh liệt, rất nhanh liền chiếu đầy con ngươi Thẩm Lạc.

Hần cảm thấy thiên địa trước mắt bắt đầu ung dung xoay tròn, hai mắt cũng theo đó trở nên mờ lung, bắt đầu sinh ra một loại cảm giác đầu vầng mắt hoa mãnh liệt.

Loại tình huống này Thẩm Lạc cũng không lạ, hần chỉ thoáng cũng cố một chút thần thức, cũng không tận lực kháng cự loại cảm giác này dâng lên.

Cũng không lâu lắm, tinh bích màu trắng trở nên càng ngày càng thông thấu, thân ảnh của hần bắt đầu phản chiếu ở bên trên, đứng đối mặt nhìn nhau.

Chỉ là đợi đã lâu, trên vách đá cũng không có bất luận biến hóa gì mới.

Lông mày Thẩm Lạc nhíu lại, có vài phần không rõ cho lắm, ần ần cảm thấy tựa hồ có chỗ nào không đúng.

Hắn nghĩ tới đây, ánh mắt lần nữa quét về phía hình ảnh phía bên phải, đảo qua trên thân từng sinh linh lễ phật kia, khi hắn dời ánh mắt đi, lần nữa nhìn về phía khối tinh bích màu trắng bên trái, trong lòng hơi động, đột nhiên nghĩ đến cái gì.

Chương 606: Yêu vương tái hiện

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Phật nói, chúng sinh đều là Phật. Sinh linh trong Chúng Sinh Lễ Phật Đồ này, xem lễ kính Phật, hẳn cũng chính là bọn họ? Chẳng lẽ muốn ta nhìn rõ bản ngã của mình?" Ánh mắt Thẩm Lạc chớp động, tự lâm bầm.

Nghĩ đến đây, trong lòng hắn bỗng nhiên có chủ ý, hai mắt chăm chú nhìn tấm tinh bích kia, trong đầu cố gắng nhớ lại những gì đã thấy trong Quan Đạo động ngày đó.

"Minh tâm kiên tính, mới được bản ngã." Lúc này, một thanh âm hùng vĩ kỳ ảo từ trong hư không không có dấu hiệu nào quanh quẩn lên.

Thẩm Lạc cảm thấy như bị sét đánh, toàn thân đột nhiên cứng đờ, duy trì động tác nhìn lên tinh bích, ngưng kết ngay tại chỗ.

Trong hai mắt của hắn nổi lên linh quang màu lam, nhìn thấy trước mắt dần dần phát sinh biến hóa.

Chỉ thấy trong tinh bích kia chiếu ra cái bóng, đã không còn là Nhân tộc tướng mạo thanh tú nữa, mà đã hóa thành một viên hàu màu vàng mặc áo xanh lúc trước hắn đã từng nhìn thấy, gương mặt hao gầy, mỏ nhọn má hóp kia.

Nhưng ngay lúc này, viên hàu màu vàng kia đột nhiên uốn éo cổ, nhếch miệng cười một tiếng với hắn, tiếp đó trong tinh bích xoay người một cái, không biết vẫy vẫy tay với thứ gì.

Tiếp theo một cái chớp mắt, trên toàn bộ tinh bích quang mang đại tác, chiếu ra không còn là bóng viên hàu màu vàng nữa, mà là một đỉnh núi khắp nơi là tiếng la giết ngập trời, cờ bay phất phơ hò reo, vung đao ủng hộ viên hàu.

Ánh mắt Thẩm Lạc chuyển động theo, cảnh vật trong hình cũng theo tầm mắt của hắn chậm rãi di động theo. Lúc này hắn mới nhìn rõ, nguyên lai trên đỉnh núi kia còn có một bề mặt cỏ to lớn khoáng đạt, phía trên đứng rất nhiều yêu vật bộ dáng cổ quái khác nhau.

Trong đó cầm đầu là mấy Yêu Vương, thân hình dị thường cao lớn, trên thân mang áo giáp hoa mỹ, nhìn uy phong凛冽, không thua kém chiến tướng thông binh ở sa trường.

Lúc này, một vệt kim quang sáng lên trên, Thẩm Lạc vội nhìn lên, chỉ thấy quang mang tụ lại trên thân viên hầu màu vàng kia, bên ngoài cơ thể trông rỗng hiện ra một bộ Tòa Tử Hoàng Kim Giáp lập loè bảo quang, trên đỉnh đầu đeo Phượng Sí Tử Kim Quan, chân mang một đôi Ngẫu Ti Bộ Vân Lý, nhìn oai hùng bừng bừng phân chân, uy phong bát diện.

Chúng yêu thấy thế, nhao nhao tiến lên chúc mừng.

Không bao lâu, cổ tay viên hầu mặc kim giáp kia chuyển một cái, trong lòng bàn tay hiện ra một cây côn bông màu vàng, quay tròn khiến kinh phong gào thét, bộ dáng cây côn thành linh giống y hệt Trấn Hải Tấn Thiết Côn của Thẩm Lạc.

Trong lòng Thẩm Lạc rung động, nào còn không nhận ra đối phương?

Viên hầu mặc kim giáp trong bích hoạ kia không phải ai khác, chính là Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngô Không.

Hình ảnh trên tinh bích kia đột nhiên chuyển biến, Kim Giáp Hầu Vương lơ lửng giữa trời, áo choàng đỏ tươi sau lưng theo gió tung bay, một tay giơ cao Kim Côn Bông, nhìn mấy vị Yêu Vương phía dưới, tựa hồ đang khiêu chiến, nhìn hăng hái, tiêu sái.

Mấy tên Yêu Vương kia thấy thế, nhìn nhau vài cái, trong mắt đều là ý cười, từng ma quyền sát chương, kích động.

Trong đó một đầu Ngưu Nhung Yêu Vương cao gần trượng, toàn thân sinh ra bộ lông màu vàng óng, bộ dáng gần giống viên hầu, mắt như chuông đồng, miệng đầy răng nanh dữ tợn, khiến cho người gặp sợ hãi, Quỷ Thần đều muốn nhượng bộ lui binh.

Nó lập tức nhảy lên, tay mang theo một cây Dương Đồng Hồn Thiết Côn, bay người lên đánh tới Tôn Ngô Không.

Thanh âm kim thiết giao kích đại tác!

Thê trạng Ngu Nhung Yêu Vương lớn hơn không ít so với Tôn Ngô Không, Dương Đồng Hồn Thiết Côn vung vẩy tạo ra trận trận u phong liệt hỏa, khiến cho trong toàn bộ tinh bích tràn đầy gió lốc hỏa diễm, hư không hiển thị vết rách.

Trên mặt đất, hỏa diễm rơi xuống vang ầm ầm, nổ cho mặt đất biến dạng.

Xem khí thế, Ngu Nhung Yêu Vương kia tựa hồ chiếm hết thượng phong, ép cho Tôn Ngô Không liên tục bại lui. Nhưng Thâm Lạc lại nhìn ra Tôn Ngô Không căn bản không xuất ra bản sự, chỉ một mực trốn tránh.

Quả nhiên, sau khi tránh lui mười mấy chiêu, Tôn Ngô Không triệt thoái ra sau đột nhiên dừng một chút, Kim Cô Bông trong tay giơ cao, vọt thẳng tới hỏa diễm gió lốc, chống đỡ Hồn Thiết Côn của Ngu Nhung Yêu Vương.

Chỉ thấy khoe miệng gã há ra, lộ ra hàm răng màu trắng, thân hình vọt tới trước, côn bông trong tay chuyển động, đập xuống Hồn Thiết Côn của Ngu Nhung Yêu Vương một cái. Trước người nó xoay tròn một cái, xẹt qua cơn ảnh mơ hồ, hoành đánh vào bên hông Ngu Nhung Yêu Vương.

Ngu Nhung Yêu Vương lập tức bị một cỗ đại lực quét ngang, bay rớt ra ngoài gần trăm trượng mới dừng lại.

Trong miệng nó khẽ quát một tiếng, lần nữa xông tới, Hồn Thiết Côn chuyển động cực nhanh, từng mảnh cơn ảnh kéo theo gió lốc hỏa diễm, dật thành một mảnh lưới lớn hỏa diễm chụp xuống Tôn Ngô Không.

Tôn Ngô Không lại không lui chút nào, thậm chí chủ động tiến lên, dưới chân loé lên ánh trắng, bông dung tiến nhập vào phạm vi lưới lớn hỏa diễm, Kim Cô Bông đưa lên trên, thân côn trong nháy mắt kéo dài hơn mười trượng, trực tiếp đẩy vào cằm Ngu Nhung Yêu Vương.

Ngu Nhung Yêu Vương lập tức như bị một thanh xích hồng ô lớn, chống đỡ vào không trung.

Thâm Lạc thấy thế, đôi mắt lập tức sáng lên.

Vừa rồi Tôn Ngộ Không thi triển chính là Tà Nguyệt Bộ, kết hợp cùng côn pháp đặc biệt kia, đối chiến cùng Ngu Nhung Yêu Vương lại có cảm giác nhẹ nhàng linh hoạt tứ lạng bạt thiên cân.

Ngu Nhung Yêu Vương bay đến không trung, trong mắt lóe lên vẻ phiền muộn, vẫy vẫy tay với mấy vị Yêu Vương khác.

Trong đó một nam tử tóc trắng đầu giao thân người đứng dậy, tay nắm một cây Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao, đột nhiên quấy một phát về phía trước. Một đạo quang mang thủy lam từ trên binh khí tản mạn ra khắp nơi, hóa thành một vòng xoáy nước, cuồn cuộn về phía Tôn Ngộ Không.

Viên Vương kia thấy thế căn bản không sợ, thả người nhảy lên, trực tiếp nhảy vào chính giữa vòng xoáy.

Ngay sau đó, trong vòng xoáy có một vật kim quang xoay tròn lên, trong nháy mắt dòng nước màu lam bao phủ bên ngoài băng tán, thân ảnh Tôn Ngộ Không nhảy lên, nhìn về phía Giao Ma Vương kia cười "Hắc hắc".

Giao Ma Vương thấy thế, cũng không tức giận, binh khí giơ cao, cùng Viên Vương chém giết.

Khác với Ngu Nhung Yêu Vương kia, dưới thân Giao Ma Vương này từ đầu đến cuối có một tầng lam quang lưu động, mặc kệ là đứng trên mặt đất, hay là bay múa trên không trung, thân hình tới lui đều như trượt trên băng, tốc độ cực nhanh, thân hình linh hoạt dị thường.

Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao trong tay nó cũng thập phần dũng mãnh, từng mảnh đao ảnh dày đặc tương liên, đao quang sáng như tuyết bay múa ra, nhìn tựa như một trận mưa tuyết đầy trời rơi xuống, nếu bị bao phủ vào trong đó, căn bản không thể tránh được.

Nhưng Tôn Ngộ Không không phải kẻ thường, ánh trăng dưới chân chớp liên tục, côn bổng trong tay luân chuyển xuất thần nhập hóa, mỗi một lần đều chuẩn đến cực điểm tìm tới lỗ hổng của Giao Ma Vương, ứng đối thập phần thông dong.

Ngu Nhung Vương thấy Giao Ma Vương dần dần rơi xuống hạ phong, cũng bay tới phối hợp công kích kim giáp Viên Vương.

Thẩm Lạc vốn cho rằng hai đánh một cục diện sẽ nghịch chuyển, nhưng ai ngờ Tôn Ngộ Không lại càng đánh càng hăng, một tay côn pháp tinh diệu tới cực điểm, xuyên thẳng qua giữa hai người không ngừng, dần dần chiếm thượng phong.

"Thế gian lại có côn pháp tinh diệu như thế..."Thẩm Lạc nhìn không được nuốt một ngụm nước bọt, càng xem càng kinh hãi.

Chương 607: Lập quy củ giữa thiên địa

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phạm Nhân Tông

Trong khi nói chuyện, Thảm Lạc không tự chủ được lật tay lấy ra Trấn Hải Tấn Thiết Côn, múa theo động tác của Tôn Ngộ Không trên tinh bích.

Ngay từ đầu, động tác của hắn còn có chút cứng nhắc, bất quá sau mấy hiệp, Trấn Hải Tấn Thiết Côn trong hai tay hắn gào thét sinh phong, động tác càng thêm thông thuận.

Bất quá Thảm Lạc rõ ràng, loại cảm giác thông thuận này chỉ là dựa vào chi tiết động tác trên kia, trên thực chất chỉ là một loại bắt chước tương tự, khoảng cách đạt tới giống cảnh giới kia còn chênh lệch rất xa.

Lúc này, trong hình ảnh tinh bích, giao thủ cùng Viên Vương đã không còn là Giao Ma Vương cùng Ngũ Nhung Yêu Vương, mà Yêu Vương thứ ba cũng đã gia nhập.

Thân nó cao hơn trượng, mọc lên một đầu sư tử mặt xanh nanh vàng dữ tợn, đại thủ như quạt hương bồ nắm lấy một thanh Kim Ti Đại Hoàn Dao, cùng hai tên kia vây Kim Giáp Viên Vương ở giữa, đánh bất phân thắng bại.

Trong lúc nhất thời, đao quang kiếm ảnh, khiến cho người không kịp nhìn theo.

Thảm Lạc chăm chú nhìn hình ảnh trong tinh bích, tâm thần dần dần đắm chìm trong đó, vốn các động tác chỉ nhắm mắt theo đuôi, giờ trở nên càng lúc càng nhanh, mà tâm niệm của hắn cũng bất tri bất giác dần dần dung nhập vào trong bức tranh.

Trong lúc hoảng hốt, Thảm Lạc tựa hồ tiến nhập trong tinh bích, cùng Kim Giáp Viên Vương kia dung hợp vào nhau, một chiêu một thức của Viên

Vương, xê dịch thế nào đều biến thành động tác của hắn.

Vốn chỉ là chiêu số côn pháp tương tự, tại thời khắc này bắt đầu từ hình nhập thân, lại từ thân dung hình, tất cả tinh túy côn pháp bắt đầu hoà hợp nhập vào thân hồn Thẩm Lạc. Rốt cuộc tại thời khắc này, hắn triệt để lĩnh ngộ chân ý bộ Bát Thiên Loạn Bồng này.

Chỉ thấy trong tám tinh bích kia, thân ảnh Viên Vương đột nhiên như con quay xoay quanh lên, Kim Cô Bồng trong tay gào thét luân chuyển, tiếng gió đại tác, vô số bồng ảnh quét ra, bao phủ bốn phía đất trời vào trong đó.

Chỉ một thoáng, thế công mãnh liệt của cả ba Ngu Nhung Yêu Vương, Giao Ma Vương cùng Sư Đà Yêu Vương bị đồng loạt đánh tan tác, thân hình chúng cũng đồng thời bị bồng ảnh đầy trời bức lui ra sau.

Ba người phiêu nhiên rơi xuống đất, cũng không tiếp tục tiến công nữa, từng người dừng lại, nhao nhao ôm quyền tán thưởng Kim Giáp Viên Vương.

Thân hình Tôn Ngộ Không từ giữa không trung lộn mình một cái chậm rãi rơi xuống đất, côn bồng trong tay đang muốn thu hồi, ánh mắt bỗng nhiên lóe lên, quay đầu nhìn về phía không trung, trong mắt lóe lên một vòng thần thái, trên mặt hiện ra vẻ hiếu chiến.

Chỉ thấy trên bầu trời có một mảnh bóng râm to lớn vô cùng bao phủ xuống, một đầu Yêu Bằng to lớn cơ hồ che đầy cả đỉnh núi võ cánh bay đến, phát ra một tiếng hú sắc nhọn.

Thẩm Lạc thấy thân ảnh nó hiển hiện, cảm giác đắm chìm trong bức họa lúc trước giờ phút này mới tỉnh táo lại, lại cảm thấy Yêu Bằng kia nhìn có mấy phần quen mắt, giống y hệt Côn Bằng lúc trước ở rìa Đông Hải từng nuốt hắn vào trong bụng.

Trong lòng của hắn nghi hoặc, liền quan sát kỹ thân Yêu Bằng, kết quả dưới mỗi hai cánh một trái một phải thấy được một sợi lông vũ màu vàng cùng một sợi màu bạc, bộ dáng dài ngắn kia, quang mang màu sắc, thành linh giống như đúc hai sợi hắc nhật được.

"Chẳng lẽ là cùng một con?"

Trong lòng Thẩm Lạc đang kinh ngạc, Yêu Bằng to lớn trong tinh bích trên

bầu trời kia bỗng thân hình cuộn một cái, quanh thân thu lại ô quang, hóa thành một nam tử tuấn lãng khoác áo đen, bay xuống dưới.

Khác với ba đầu Yêu Vương lúc trước, nó huyền hóa thân người lại không giữ lại mấy may đặc thù Yêu tộc, nhìn như một phạm nhân.

Thẩm Lạc chú ý tới, bên dưới áo khoác gã phủ lấy một kiện áo giáp màu bạc, phía trên điêu khắc minh văn rất là hoa mỹ. Bất quá phía dưới áo giáp, Yêu Bằng này lại ở trần, làn da trắng xanh xanh, phía trên có thể thấy cả mạch máu, phối hợp với một gương mặt trắng không tì vết, nhìn có chút âm nhu.

Yêu Bằng nhìn về phía Tôn Ngộ Không nhúc nhích miệng nói vài câu, giống như cũng muốn luận bàn một chút. Tôn Ngộ Không đã sớm chờ đợi không kịp, Kim Cô Bồng trong tay ưỡn một cái, một chân đạp xuống mặt đất vọt tới Yêu Bằng.

Chỉ thấy dưới chân Tôn Ngộ Không tản ra ánh trắng, Tà Nguyệt Bộ bỗng nhiên phát động, thân hình bay đến sát, trong nháy mắt một bàn tay đưa ra, trong lòng bàn tay hiện ra một đạo phù văn, trung tâm viết một chữ triện văn "Định", vồ xuống đầu Yêu Bằng.

Thân hình Yêu Bằng vừa muốn hành động, liền bị đạo Định Thân Phù trong tay Viên Hầu phát ra một vệt kim quang quấn quanh, thân thể cứng đờ, thẳng tắp đứng ở nguyên địa.

Kim Cô Bồng đã đưa đến trước, đè vào dưới hàm gã.

"Không yếu như thế chứ?" Trong lòng Thẩm Lạc dâng lên một cảm giác cổ quái.

Kết quả tiếng nói hấn vừa dứt, chỉ thấy khoé miệng Yêu Bằng kia nhếch lên, trên mặt lộ ra một vòng ý cười, thân hình trong nháy mắt vô thanh vô tức biến mất tại chỗ.

Thần sắc Thẩm Lạc không khỏi hơi đổi, ra sức quan sát, trong lúc nhất thời vậy mà không thể nhìn ra Yêu Bằng kia thoát thân thế nào.

Bất quá, Tôn Ngộ Không trong tinh bích tựa hồ cũng không ngạc nhiên, mang theo Kim Cô Bồng không chút trì trệ thả người nhảy lên, bay thẳng lên không trung. Kim Cô Bồng bỗng nhiên vung lên một nơi hư không nào

đó, một đạo bóng ảnh to lớn đột ngột từ mặt đất mọc lên, như sơn nhạc cao ngất.

Những nơi Kim Cô Bồng đi qua, một cỗ khí kinh cường đại phóng lên tận trời, làm vân khí trên thiên không vỡ ra, thân ảnh Yêu Bằng kia cũng theo đó nổi lên.

Một tay nó nắm vào trong hư không một cái, trong lòng bàn tay hiện ra một cây Phương Thiên Họa Kích, thân hình nhảy lên, lao thẳng tới Tôn Ngô Không.

Hai người từ lúc xuất thủ đến giờ, nói rất dài dòng, kì thực chỉ thoáng qua, cho đến giờ phút này mới chính thức đao binh đụng nhau, lập tức đánh cùng một chỗ, dưới người viên hầu như có ánh trăng đi theo, bên thân côn bằng thì có thanh quang vờn quanh, lúc phân lúc hợp, lúc xa lúc gần.

Tốc độ cả hai cực nhanh, Thảm Lạc phải hết sức chăm chú, mới có thể miễn cưỡng theo kịp động tác của bọn họ.

Chỉ thấy cây Kim Cô Bồng luân chuyển không ngừng, Bát Thiên Loạn Bồng đánh tựa như nước chảy mây trôi, từng tầng từng tầng bóng ảnh nhanh chóng huy động phân liệt ra, khuấy động khí tức thiên địa ngưng tụ không tan.

Một cây trường kích Yêu Bằng cũng tinh diệu vô song, mặc dù nhìn như không bằng Kim Cô Bồng hùng hậu nặng nề, nhưng thân kích cùng Kim Cô Bồng va chạm liên tục, mỗi một kích đều nhẹ nhàng linh hoạt không thô, lấy thế tứ lạng bạt thiên cân ngăn cản từng công kích của Tôn Ngô Không.

Hai người trong nháy mắt đã qua hơn trăm chiêu, hai mắt Thảm Lạc khẽ híp một cái, chợt phát hiện có chút không đúng. Kim Cô Bồng đánh ra mỗi một kích nhìn như tùy tâm mà tới, giữa chúng phảng phất không liên quan, nhưng theo tất cả dấu vết bóng ảnh lưu lại càng ngày càng nhiều, lưới lớn nhìn như hỗn loạn không có chương pháp lại dần dần nổi lên.

"Diệu à! Vừa rồi ta còn tưởng rằng Bát Thiên Loạn Bồng đã tinh diệu, nguyên lai thiên ngoại hữu thiên, Tề Thiên Đại Thánh này quả nhiên không tâm thường, có thể lấy côn pháp chế trận pháp, lập quy củ giữa thiên địa." Thảm Lạc nhin không được sợ hãi than.

Hắn vừa dứt lời, theo một gậy Tôn Ngô Không nện xuống, trong hư không lập tức kích thích một đạo ba động gợn sóng, thuận theo bóng ảnh lan tràn ra, rất nhanh liền kết tất cả vết tích bóng ảnh trong hư không lại.

Chỉ thấy tất cả bóng ảnh liên kết nhau, một vết kim quang trận pháp lập tức nổi lên, tất cả bóng ảnh tụ lại phía trung tâm, giăng khắp nơi bên ra một cái khôn lung như tổ chim, vây Yêu Bằng vào trong đó.

Phía trên bóng ảnh đại phóng kim quang, một cỗ uy áp vô hình từ bốn phương tám hướng đè ép tới, không gian quanh thân Yêu Bằng hoàn toàn bị phong tỏa, lại không có nửa điểm chỗ trống động đậy, trường kích linh xảo cũng không dám liều mạng với Kim Cô Bồng, chỉ có thể không ngừng vận vẹo thân thể, nhưng cũng vô ích.

Chương 608: Chấn Sí Thiên Lý

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Tôn Ngô Không thấy thế, gánh Kim Cô Bồng trên vai, một tay sờ quai hàm, nhếch miệng cười một tiếng, tựa như thưởng thức một bức hoạ, từ trên nhìn xuống Yêu Bằng phía dưới.

Ngay lúc Thẩm Lạc tưởng đại cục đã định, trên hai cánh tay Yêu Bằng có hai đạo hào quang một vàng một bạc sáng lên, ngay sau đó, một cỗ sóng pháp lực kỳ dị từ cánh tay kia tán mạn ra khắp nơi.

Tay gã nắm Phương Thiên Họa Kích chột buông lỏng, hai tay đồng thời bóp một cái pháp quyết cổ quái, trong nháy mắt quang mang kim ngân trên hai cánh tay tăng vọt, hóa thành vô số sợi tơ màu vàng và màu bạc, bay ra ngoài thân, bao phủ cả người gã vào trong.

Ngay sau đó, kim ngân quang mang chỉ thoáng một cái, thân ảnh Yêu Bằng trong nháy mắt biến mất không thấy.

"Lại là loại độn thuật này..." Ánh mắt Thẩm Lạc đột nhiên vẫy một cái, lần theo ba động lưu lại trong hư không tìm kiếm, nhưng không may mắn thấy tung tích Yêu Bằng.

Lúc này, hai con người Tôn Ngô Không sáng lên kim quang, cũng thu hồi Kim Cô Bồng, thân hình nhảy lên, ở trên không trung lao cực nhanh về nơi nào đó.

Hình ảnh trên tinh bích cũng theo đó cực tốc di chuyển, bỗng nhiên đã ra xa trăm dặm.

Chờ lúc Tôn Ngô Không rơi xuống, đã thấy Yêu Bằng kia đứng trên đỉnh một tòa núi cao, quang mang kim ngân trên hai cánh tay dần dần thu liễm, phía trên thành linh lộ ra hai cây linh vũ một vàng một bạc.

Thâm Lạc nhìn cảnh tượng trong tinh bích, bên tai bỗng nhiên vang lên trận trận tiếng gió gào thét.

Hắn tưởng là gió trên vách núi, nhưng cẩn thận xem xét, lại phát hiện thanh âm kia là từ trên tinh bích truyền đến, vừa rồi chỉ có hình ảnh, trong tinh bích im ắng, giờ phút này lại có tiếng vang.

"Chiêu Chấn Sí Thiên Lý này của huynh trưởng, thật là tiện sát cho lão Tôn ta, nếu ngày sau chọc phải cường địch, cũng không sợ bị người bắt được, chỉ cần triển khai phép thuật này là có thể trốn thoát." Tôn Ngô Không ngừng chiến đấu, trêu đùa.

"Thất đệ, không phải là vi huynh tàng tư, không chịu dạy ngươi Chấn Sí Thiên Lý này, quả thật thuật này là một trong bản mệnh thần thông của ta, dựa vào hai cây Tiên Thiên linh vũ này. Nếu ngươi muốn nắm giữ thuật này, trừ phi chiếm hai cây kim ngân linh vũ này, luyện hóa vào hai tay của ngươi, kết hợp với bí quyết độn thuật của ta, mới có thể thi triển." Nam tử Yêu Bằng bắt đầu nói.

"Huynh trưởng nói gì vậy, lão Tôn ta há là người đoạt chỗ tốt của người khác chứ?" Tôn Ngô Không nghe vậy, cười to nói.

"Thất đệ, vi huynh cố ý dẫn ngươi đến đây, kỳ thật cũng là hữu tâm truyền cho ngươi môn độn thuật này, ngày sau nếu ngươi có thể tìm ra bảo vật có thể so với Tiên Thiên linh vũ này của ta, chưa hẳn không thể không làm được như ta." Yêu Bằng nghiêm mặt lại nói.

"Huynh trưởng nói là thật?" Tôn Ngô Không nhíu mày lại, ngạc nhiên hỏi.

"Tự nhiên là thật, Thất đệ ngươi lên trời vào biển, mặc kệ đi Đông Hải Long Cung, hay là đi Đâu Suất phủ cung kia, chưa từng quen huynh đệ chúng ta, mỗi lần đều có bảo vật linh đan đưa tặng, vi huynh không thể báo đáp, cũng chỉ có thể truyền độn thuật này, tỏ rõ tâm ý." Nam tử Yêu Bằng gật đầu, nói.

"Ha ha, huynh trưởng đã nói vậy, lão Tôn ta há là hạng người cố chấp khôn khổ kia, từ chối thì bất kính rồi." Tôn Ngô Không cười vang, chấp tay về phía Diêu Bằng nam tử.

Thâm Lạc nhìn một màn trước mắt, miệng ngoác đến mang tai, trong ba

người thì hẳn đại khái cao hứng nhất với gã này.

Dù sao, hai cây Tiên Thiên lông vũ trên thân Yêu Bằng nam tử này, bây giờ đang trên người hẳn.

Yêu Bằng nam tử cũng không chậm trễ, lúc này bắt đầu đọc pháp quyết, giảng thuật từng quan khiếu trong đó cho Tôn Ngộ Không nghe.

Tôn Ngộ Không trời sinh là Minh Linh Thạch Hầu, vốn là Ngũ Thái Bồ Thiên Thạch biên thành, tự nhiên là hạng linh tú thông suốt, chỉ gần nửa canh giờ đã nắm giữ Chân Sí Thiên Lý này.

Mà Thâm Lạc một mực đứng ngoài quan sát cũng xem như thiên tư trác tuyệt, sau một phen cảm ngộ cũng đã ngâm hiểu.

Nhưng ngay lúc này, trên tinh bích bỗng nhiên lấp loé loạn quang, thân ảnh Tôn Ngộ Không cùng Yêu Bằng nam tử trong quang mang hỗn loạn kia dần dần trở nên mơ hồ, biến mất không thấy.

Quang mang trên tinh bích hoàn toàn biến mất, vách núi trơn nhẵn không gì sánh được kia cũng chỉ còn trơ lại vách núi.

Mặc kệ Thâm Lạc tập trung ánh mắt thế nào, trên đó cũng không có nửa điểm biến hóa, hết thấy cơ duyên đến tận đây, im bật dừng lại.

Thâm Lạc thâm than một tiếng, có chút thất vọng mất mát.

"Cũng là thời điểm trở về rồi, chỉ là không biết vách núi này ở chỗ nào của Hoa Quả sơn?" Hẳn lần nữa ngẩng nhìn bốn phía một vòng, tự lẩm bầm.

Nói xong, hai tay của hắn đồng thời bấm pháp quyết, vận chuyển Chân Sí Thiên Lý vừa học, trên hai cánh tay đồng thời truyền đến một cảm giác ấm áp, hai tay như ngỗng giương cánh, khẽ vỗ, thân hình trong nháy mắt đột ngột từ mặt đất bay lên biến mất.

Sau chớp mắt, thân ảnh Thâm Lạc trông rỗng xuất hiện cách đó trăm trượng, lại tựa như đột nhiên đâm vào trên một tầng màn sáng vô hình mềm mại, hắn vừa mới tiếp xúc, liền bị một nguồn lực lượng đột nhiên kéo vào, cả người tựa như lâm vào đầm lầy, chui vào trong màn sáng.

Nhưng ngay sau đó, thân thể của hắn cực tốc hạ xuống, "Ầm" một tiếng

trùng điệp té ngã trên mặt đất, tạo ra một cái hố sâu.

Thảm Lạc từ trong hố đứng lên, vỗ vỗ bụi đất trên người, lại nhìn bốn phía xem xét, không khỏi ngẩn người tại chỗ.

Chỉ thấy chung quanh vẫn là vách núi kia, trước người là biển mây mờ mịt, mà sau lưng là vách đá sáng như gương kia.

"Kết giới?" Trong lòng Thảm Lạc không khỏi nghi ngờ.

Lông mày hần nhú lên, hai tay lần nữa bấm niệm pháp quyết, thân hình trong nháy mắt biến mất không thấy.

"Àm."

Tiếp theo một cái chớp mắt, thân hình của hắn lần nữa rơi xuống đất, lại trở về chỗ ban đầu.

Thảm Lạc đổi một phương hướng khác, lần nữa thi triển độn thuật, kết quả vẫn như cũ không cải biến.

"Đáng tiếc đây chỉ là cỗ Thủy phân thân, mặc dù có thể giữ lại sáu thành chiến lực bản thể, nhưng cuối cùng cũng không phải thực thể, không cách nào luyện hóa kim ngân linh vũ này, nếu không dựa vào bản mệnh thần thông của Yêu Bằng, thoát khỏi cấm chế này cũng không khó lắm." Thảm Lạc thầm than.

Hắn thu hồi ánh mắt nhìn ra xa, ánh mắt rơi vào trên vách núi đá sau lưng.

Theo lực lượng thần thức trút vào trên đó, mặt ngoài vách núi bỗng nhiên trở nên thông thấu, bên trong có thể thấy từng cây trụ màu đen giống như khoan sắt, phía trên điêu khắc đầy phù văn phức tạp, giữa chúng liên kết với nhau, thành linh tạo thành một toà cấm chế pháp trận.

Tâm niệm Thảm Lạc vừa động, thôi động pháp lực thăm dò vào trong pháp trận.

Lúc này trong pháp trận, từng cây trụ đen phát sáng lên, một cỗ lực lượng vô hình từ đó bộc phát ra, chân pháp lực Thảm Lạc ra.

Bất quá, pháp trận này tựa hồ chỉ bị động phòng ngự, cũng không công

kích gì cả, chỉ bắn ra pháp lực Thẩm Lạc, lực lượng bộc phát ra liền tự biến mất.

Thẩm Lạc thấy thế, cổ tay chuyển một cái, trong lòng bàn tay thêm ra một cây Lục Trần Tiên.

Hắn âm thầm điều động pháp lực, công pháp Hoàng Đình Kinh vận chuyển lên, nắm chặt trường tiên, từng luồng từng luồng khí lưu màu đen vờn quanh thân roi, gào thét xoay tròn.

Cùng lúc đó, một đầu hư ảnh Kim Long từ phía sau chậm rãi tới lui, cũng thuận theo khí lưu trên Lục Trần Tiên leo lên, hóa thành một cỗ khí kình màu vàng cường đại, cùng khí lưu màu đen xen lẫn lộn xộn, cùng xoay tròn.

"Vù vù..."

Trên Lục Trần Tiên ngưng tụ khí lưu, tốc độ xoay tròn càng lúc càng nhanh, toàn bộ thân roi nhìn tựa như biến thành một thanh cự toản hai màu kim hắc, ở trong sinh ra từng cỗ lực lượng xuyên thấu cường đại.

Chương 609: Côn chân trường không

Dịch: Vì anh vô tình

Nhóm dịch: Phạm Nhân Tông

Thần sắc Thảm Lạc ngưng trọng, một bước đạp tới, trường tiên trong tay bỗng nhiên đâm vào.

"Phanh" một tiếng nổ đùng.

Trên vách núi đá, tia lửa tung tóe, khói bụi bay ra hỗn loạn khắp nơi, cả tòa vách núi cũng theo đó chấn động.

Trong lòng Thảm Lạc mừng rỡ, lực đạo trên tay tiếp tục tăng thêm, thế phải một kích đánh nát cấm chế.

Nhưng trong nháy mắt, khi vách núi vỡ nát, màn sáng màu đen của cấm chế bên trong trụ đen bỗng nhiên bành trướng. Một cỗ lực lượng phản chấn mạnh mẽ phát ra, hất Thảm Lạc bay ra ngoài trăm trượng, mới có ổn định thân hình.

Thảm Lạc ánh mắt thu vào, nhìn thoáng qua trong tay Lục Trần Tiên, lật tay đem thu vào.

Sau đó, lòng bàn tay của hắn lóe lên kim quang, Trần Hải Tân Thiết Côn hiện lên.

"Thôi, vừa vặn thử một chút uy lực của Bát Thiên Loạn Bồng." Thảm Lạc hơi suy tư, chậm rãi nói.

Nói xong, thân hình của Thảm Lạc dừng ở giữa không trung bacak h n goc sach, hai mắt chậm rãi nhắm lại, trong đầu bắt đầu như đèn kéo quân, chiếu lại chiêu thức côn pháp lúc trước học được, quanh thân bắt đầu được bao phủ lên một tầng kinh khí vô hình.

Sau một lát, hai mắt của Thẩm Lạc bỗng nhiên mở ra, trong tay nắm chặt trường côn, chân dậm trên hư không. Hai tay hắn bắt đầu nhanh chóng luân chuyển, bên ngoài thân từng đạo côn ảnh màu vàng lần lượt hiển hiện, như đang bài binh bố trận ngưng tụ không tiêu tan.

Mà theo tầng tầng côn ảnh nổi lên, lực lượng ngưng tụ từ bốn phía trong hư không cũng càng ngày càng mạnh, thiên địa xung quanh đều hiện ra một cỗ vô hình uy áp, bắt đầu có một cỗ lực lượng áp bách kì lạ từ trên người tỏa ra.

Hắn vung côn ảnh càng nhiều, áp lực lên bốn bề thiên địa càng mạnh.

"Lấy thế thủ thế, lấy uy đối uy, tự thân có khả năng tiếp nhận áp lực càng lớn, côn ảnh này ngưng tụ thì càng nhiều, thì thời điểm phóng thích uy lực cũng sẽ càng lớn." Sự cảm ngộ trong lòng Thẩm Lạc với Bát Thiên Loạn Bông, càng thêm hiểu rõ.

Trong nháy mắt khi vung ra hoàn toàn bảy bảy bốn mươi chín đạo côn ảnh, Thẩm Lạc rốt cục cảm thấy bộ phận thân Thủy Hồn Thuật đã đến cực hạn, không còn tiếp tục cắn răng kiên trì nữa. Thân hình hắn đột nhiên đập mạnh về phía trước, vung côn hướng phía vách núi Chúng Sinh Lễ Phật kia đập xuống.

"Rầm rầm rầm "

Trấn Hải Tân Thiết Côn còn chưa thật rơi xuống, trong hư không đã bộc phát ra từng trận minh, những côn ảnh ngưng tụ ở trong hư không, một đạo tiếp lấy một đạo bay ngược về, cùng trường côn trong tay Thẩm Lạc hòa hợp.

Mỗi một đạo côn ảnh trở về, đều mang theo lực lượng to lớn, sau khi hợp lại, cộng hưởng với nhau nguồn lực lượng này đã tăng trưởng đến mức làm người ta phải kinh hãi.

Rốt cục, trường côn hạ xuống, núi lở đất sụp, thanh âm vang vọng trời đất.

"Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn truyền đến, cảm chế trụ đen trên vách núi đá theo thanh âm mà vỡ vụn, toàn bộ vách núi bắt đầu sụp đổ, đất đá sạt lở khắp nơi.

Trong hư không thì hiện ra một vòng xoáy màu đen, trực tiếp kéo Thẩm

Lạc vào trong đó.

Sau một cái chớp mắt, trên mặt vách đá trong Thủy Liêm động bỗng nhiên có gợn nước lưu động, trong trận khói bụi một bóng người, bay nhào ra, được một đầu khi già chạy tới đỡ lấy.

"Đại vương..." Trong mắt con khi già lóe lên vẻ kích động, mở miệng kêu.

Thẩm Lạc thấy thế, đứng thẳng thân võ nhẹ bụi đất trên người, đang muốn nói chuyện, thì mặt đất dưới thân bỗng nhiên rung mạnh, sau lưng cũng truyền đến tiếng "Két" dị thường.

Hai người giật mình, quay đầu nhìn lại, mới phát hiện trên vách đá sau lưng vậy mà đã nứt ra một cái khe.

"Đại vương, ngài đã cái gì, sao ngay cả Thủy Liêm động đều hứng chịu tới tác động vậy?" Con khi già kinh ngạc nói.

Lúc này Thẩm Lạc cũng không biết giải thích thế nào, chỉ có thể nói: "Trước hết đừng nói việc này, xảy ra động tĩnh lớn như vậy, Thanh Nguu tinh cũng sẽ bị kinh động tới, ta phải về trước đi cứu người."

Hắn nói xong, vội vã muốn đi, nhưng con khi già lại kéo lại ống tay áo, đưa một kiện đồ vật tới.

Thẩm Lạc tiếp nhận xem xét, mới phát hiện chính là tấm lệnh bài phong tỏa mà đám người Kỳ Liên Mỹ đã nói.

"Đa tạ."

Thẩm Lạc ôm quyền tạ ơn một tiếng, quay người nhanh chóng trở về hắc động.

Con khi già thì quay trở lại, hai tay huy động, bắt đầu tu bổ kẽ nứt trên vách núi đá, giúp hắn che giấu.

Thẩm Lạc rất nhanh đã tới chỗ sâu nhất trong hắc động, dùng lệnh bài kia vung lên, mở ra cửa lớn của nhà giam.

Đám người thấy thế, đều mừng rỡ không thôi, rồi rít tạ ơn.

"Hảo tiểu tử, thật là có bản lĩnh." Hỏa Đức Tinh Quân cũng không nhịn được tán dương.

"Làm phiền chư vị giải cứu những người khác còn đang bị nhốt, ta phải nghĩ biện pháp thoát ra trời buốt của Hoảng Kim Thăng." Thâm Lạc ôm quyền nói ra.

"Được."

Đám người lên tiếng, lập tức xông ra cửa nhà lao, bắt đầu giải cứu những người bị nhốt còn lại, chỉ có Hỏa Đức Tinh Quân và Kỳ Liên Mỹ không có nhúc nhích.

"Thâm đạo hữu, người nhanh chóng thi pháp thoát thân, ta vì người hộ đạo một lúc." Kỳ Liên Mỹ nói.

Tong mắt của Thâm Lạc lóe lên vẻ cảm kích, nhẹ gật đầu, ánh mắt lập tức nhìn về phía Hỏa Đức Tinh Quân Hồi Lộc.

Người sau lại là bỗng nhiên trừng mắt, nói: "Nhìn cái gì vậy, cấm chế trên người đại gia ta còn không có giải trừ, nên không giúp đỡ được cái gì."

Thâm Lạc cười ngượng ngùng, sau đó đi tới bên cạnh bản thể của mình, hai tay vừa bấm pháp quyết, hướng phía bản thể đổ dựa vào.

Trên thân Thâm Lạc sáng lên một tầng thủy lam quang mang, thần hồn hư ảnh trước hết nổi lên, cùng bản thể trùng hợp, cho đến khi biến mất không thấy gì nữa. Mà Thủy phân thân còn sót lại thì hóa thành từng điểm huỳnh quang, được cơ thể của hắn hấp thu.

Ngay sau đó, hai mắt của bản thể Thâm Lạc mở ra, cả người ngồi dậy hít vào một hơi thật dài.

Hắn vừa định muốn đưa tay chống đỡ để tự mình đứng lên bậc h ngo c sa ch, mới phát hiện chính mình còn bị Hoảng Kim Thăng buộc chặt, chỉ có thể tại chỗ khoanh chân ngồi dậy, lấy tâm niệm triệu hoán hai cây Tiên Thiên linh vũ kia ra.

Hắn tâm niệm vừa động, hai đầu thủy thẳng từ trong tay áo đột nhiên nhô ra, như linh xà ngậm lấy hai cây linh vũ co trở về trong tay áo, riêng phần mình dán tại trên tay và tay phải.

Vừa mới hoàn thành một động tác này, một chút pháp lực được hấn phát ra lập tức hấp thu hết.

Thảm Lạc rất cảm thấy bất đắc dĩ, cũng may tế luyện pháp bảo cũng không cần quá nhiều pháp lực. Lúc này hấn mới bắt đầu vận chuyển Cửu Cửu Thông Bảo Quyết, luyện hóa hai cây linh vũ dung nhập chúng vào hai cánh tay của mình.

Đúng lúc này, bên ngoài lồi vào hắc động, bỗng nhiên truyền đến một tiếng gầm thét đầy tức giận: "Chuyện gì xảy ra, những đực nhân này làm sao đều chạy ra ngoài?"

Ngay sau đó, từng tiếng đao binh đụng vào nhau cùng tiếng la giết, cùng trận va đập trầm thấp không ngừng vang lên.

"Nguy rồi, là Thanh Ngưu tinh kia." Thần sắc của Kỳ Liên Mỹ biến đổi.

"Kinh động đến lão súc sinh kia, cho dù phong ấn của ta giải khai, cũng không phải đối thủ của nó." Hỏa Đức Tinh Quân nhíu mày lại, bất đắc dĩ thở dài.

"Thảm đạo hữu..."

Kỳ Liên Mỹ vốn định hỏi thăm tiếp xuống nên làm cái gì, nhưng vừa quay đầu lại thì nhìn thấy trong hai tay áo Thảm Lạc, có quang mang sáng lên dứt quăng, như gió trong nến, sáng tối chập chờn.

"Đừng quấy rầy hấn, tiểu tử này dường như đang tại luyện hóa bảo bối gì, chỉ tiếc cho dù sử dụng pháp lực rất là rất nhỏ, cũng sẽ bị Hoảng Kim Thằng này đánh gãy, rất khó thành công." Hỏa Đức Tinh Quân thở dài.

Kỳ Liên Mỹ nghe vậy, đành thôi, tay nắm chặt đứng yên tại chỗ.

Chương 610: Nhập đan lô

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Trong ngoài nhà tù hắc ám, thanh âm chém giết và kêu la hỗn tạp nổi lên, tiếng đánh nhau càng ngày càng gần.

Chỉ chốc lát sau, đám tù phạm lúc trước chạy ra nhà tù đã nhao nhao rút trở về, con Thanh Nguu tinh kia cũng dẫn người đuổi tới cửa nhà lao.

Toàn thân Thanh Nguu tinh huyết khí, một đôi mắt to như chuông đồng tràn đầy lửa giận, ánh mắt quét qua đám người, oán hận nói:

"Một đám tử tù, được ta đại phát thiện tâm mới có thể sống tạm đến giờ, thế mà không nhớ đến ân huệ lại cầu thả cầu sống, còn dám vượt ngục chạy trốn, thật tưởng ta không dám giết các ngươi sao?"

Tong khi nói chuyện, gã đưa tay nhiếp một cái, trực tiếp kéo một người vào trong tay, gắt gao bóp lấy cổ y.

Người kia giãy dụa không thôi, nhưng không thể nào tránh thoát khỏi đại thủ như kim sắt, bị cổ tay gã vặn một cái, bẻ gãy cổ, mất mạng.

"Là ai dẫn đầu, là ai giải cầm chế?" Thanh Nguu tinh tiện tay ném thi thể người kia vào trong đám người, lạnh lùng hỏi.

Vừa dứt lời, gã liền chú ý tới Thẩm Lạc đang luyện hóa Tiên Thiên linh vũ.

"Hừ, xem ra tiêu tử ngươi đúng là không phải đèn đã cạn dầu, đám yêu thiêu thân nơi này nhất định là do ngươi gây ra, trước bắt ngươi khai đao đã." Nói xong, Thanh Nguu tinh nhấc lên một trảo, một đạo thanh quang ngưng tụ, quần tới cổ Thẩm Lạc.

Lúc này, một bóng người đột nhiên lướt ngang tới, ngăn trước người Thẩm

Lạc, một chưởng võ xuống, đánh tan đạo thanh quang kia.

"Kỳ Liên Mỹ, ngươi cũng muốn chết?" Thanh Nguu tinh hừ lạnh một tiếng, lạnh giọng hỏi.

"Chư vị, chúng ta bị cầm tù ở đây, ngắn thì mấy tháng, lâu thì mấy năm, chỉ như gia súc bị cầm tù, tùy thời chờ chết mà thôi. Là Thâm đạo hữu xuất hiện, mới khiến chúng ta có được hi vọng thấy lại ánh mặt trời, hôm nay dù chết, cũng phải bảo vệ phân cơ hội này, đây có thể là cơ hội cuối cùng của chúng ta." Kỳ Liên Mỹ không trả lời, mà ánh mắt lấp lánh quét qua đám người, nói.

Tiếng nói của y vừa dứt, liền bị một thanh quang cự chưởng đập bay trên mặt đất, thân ảnh Thanh Nguu tinh theo sát, một cước giẫm trên ngực y, khiến cho y hét thảm, trong miệng lập tức phun ra mảng lớn máu tươi.

"Nếu không phải nhìn tư chất căn cốt ngươi tốt, một thân xương cốt coi như thượng thừa, dự định giữ lại luyện chế Nhục Thân Đan, ngươi cho rằng ngươi còn có thể sống đến giờ? Còn muốn dựa vào hắc thấy ánh mặt trời... Hắc hắc, ngươi nhìn kỹ đi, trước hết ta luyện hắc." Ánh mắt Thanh Nguu liếc qua Thâm Lạc, cười lạnh nói.

Nói xong, gã đá Kỳ Liên Mỹ bay đi, nhắc chưởng chụp tới Thâm Lạc.

Đúng lúc này, trong huyết động đen kịt bỗng nhiên sáng lên quang mang, một đầu xích hồng Hỏa Long gào thét ra, bay thẳng về phía Thanh Nguu tinh, hỏa diễm hùng hực uốn lượn qua, hóa thành một vòng lửa cháy hùng hực, vây Thanh Nguu tinh ở giữa.

"Hồi Lộc, ta nhốt ngươi ở chỗ này, vốn là nhớ tới tình cũ, ngươi cũng không nên rượu mời không uống, mà uống rượu phạt." Trong hỏa diễm, sắc mặt Thanh Nguu tinh tái nhợt, cảnh cáo.

"Lão Nguu, từ lúc ngươi mưu phản Thiên Đình, ta coi rượu thức ăn ngày xưa với ngươi như chó Hao Thiên Khuyển ăn, ngươi ta nào còn có tình cũ gì? Bị ngươi vây ở chỗ này, khác gì trệ khuyến, lão tử đã sớm ngán rồi." Hỏa Đức Tinh Quân mỉa mai cười nói.

"Tốt, tốt, tốt! Đã vậy, ta tiễn ngươi một đoạn đường." Thanh Nguu tinh nghe vậy, ánh mắt phát lạnh.

Nói xong, gã nhấc chân giẫm một cái xuống mặt đất, toàn bộ hang động dưới mặt đất kịch liệt chân động theo, một vầng sáng màu xanh khuếch tán ra ngoài thân gã, hóa thành một cỗ khí kinh cường đại, đẩy tất cả hỏa diễm ra.

Ngay sau đó, thân hình gã sải bước ra, năm ngón tay như móc câu, đâm thẳng tới tim Hỏa Đức Tinh Quân.

"Dừng tay." Đúng lúc này, một tiếng quát nhẹ truyền đến.

Đám người nghe vậy, nhao nhao quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Thảm Lạc chẳng biết lúc nào đã ngồi thẳng người, nhìn về phía bên này.

Động tác trên tay Thanh Nguu tinh không ngừng, chỉ sửa lại phương hướng, bắt lấy cỗ Hỏa Đức Tinh Quân, lạnh nhạt nhìn về phía Thảm Lạc.

Thảm Lạc thảm than, Hoảng Kim Thăng hút lấy pháp lực thực sự quá mạnh, làm cắt ngang luyện hóa, căn bản không thể thành sự, dù Kỳ Liên Mỹ cùng Hỏa Đức Tinh Quân không lo tính mệnh tranh thủ thời gian cho hắn, cũng vô dụng.

"Rối loạn nơi này đều là ta làm, không liên quan người khác, người không phải muốn dùng người luyện đan à. Thực không dám giấu giếm, vài ngày trước ta vừa mới ăn một quả Bàn Đào, nếu người tranh thủ thời gian luyện hoá ta, nói không chừng còn có thể đề luyện ra chút tinh hoa Bàn Đào đấy." Thảm Lạc chậm rãi nói.

"Thảm đạo hữu..." Kỳ Liên Mỹ giãy dụa đứng dậy, kêu lên.

"Tốt, vẫn là một thiết cốt hán tử, không biết tiến vào trong Càn Khôn Lô của ta, đốt bảy bảy bốn mươi chín ngày, còn có thể lưu lại một thân tinh thiết ngông nghênh này không." Thanh Nguu tinh tán thưởng một tiếng, buông lỏng cỗ Hỏa Đức Tinh Quân ra.

Gã đưa tay nắm vào trong hư không một cái, kéo Thảm Lạc vào trong tay.

"Người đâu, áp giải những kẻ không biết chết sống này ra, ta muốn để bọn hắn nhìn tận mắt ta luyện hoá tên này thành Nhục Thân Đan thượng phẩm." Thanh Nguu tinh chợt quát một tiếng, dẫn đầu mang Thảm Lạc đi, nhanh chân đi ra ngoài trắc động.

Một đám tiểu yêu áp lấy bọn Kỳ Liên Mỹ đi theo Thanh Ngu tinh trở lại Thủy Liêm động, sau đó xuyên qua một bên trắc động, đi vào một thông đạo trong lòng núi

Xuyên qua đầu thông đạo này, phía trước bỗng nhiên sáng choang, đám người đã đi tới một hồ trời phía sau Hoa Quả sơn.

Hồ trời cao không quá trăm trượng, rộng mấy trăm trượng, bên trong có một dòng nước đọng hình thành thủy đầm u bích, trung tâm lại có một tòa đảo nhỏ lớn mấy chục trượng, phía trên đặt một thanh đồng đan lô cao mấy trượng.

Lô này có ba chân hai tai, phía trên khắc rõ các phù văn phức tạp, xem ra cũng không phải là phàm phẩm, bên cạnh còn đứng hai tiểu đồng mười ba mười bốn tuổi, một đứa bung một hộp vuông màu đen, đứa kia cầm một thanh quạt lông màu trắng.

Thanh Ngu tinh mang theo Thẩm Lạc, phi thân lên đảo nhỏ, vung tay về phía đan lô, đỉnh đan lô nặng nề "Ông" một tiếng vang, trực tiếp bay lên cao treo trên bầu trời, bên trong "Vù" một tiếng, nhả ra ngọn lửa cao khoảng một trượng, một cỗ khí tức nóng bỏng không gì sánh được trong nháy mắt tràn ngập toàn bộ hồ trời.

Hơi nước vờn quanh bích thủy đầm, dưới sóng nhiệt trùng kích lập tức dâng lên trập trập sương mù, tràn ngập ra bốn phía, khiến hồ trời này phẳng phát tiên cảnh, nhìn thật sự giống Tiên Nhân tại trúc đan.

"Tiểu tử, trong lò này ta đã luyện chế ra đại lượng linh tài tiên dược, chỉ đợi chủ tài người vào, người cần phải hỗ trợ cho tốt, giúp lò Nhục Thân Đan này thành công." Thanh Ngu tinh cười lớn nói.

Nói xong, gã ném Thẩm Lạc vào trong đan lô.

Ngay sau đó, nắp lò nặng nề rơi xuống âm âm, trong nháy mắt hợp lại, có một vệt kim quang bắn nhanh ra.

Kỳ Liên Mỹ thấy rõ vật kia, chính là Hoảng Kim Thằng vốn buộc chặt lấy Thẩm Lạc.

"Đừng cho là ta không biết người đang tính toán gì, muốn mượn cơ hội trước khi tiến vào lò luyện đan để ta lấy ra Hoảng Kim Thằng để đào thoát,

không dễ như vậy." Thanh Nguu tinh quân Hoảng Kim Thăng bên hông, cười lạnh nói với đan lô.

Gã vừa dứt lời, toàn bộ đan lô chấn động kịch liệt, toàn bộ nắp lò đột nhiên nhảy lên, kếm chút mở ra, nhìn tựa hồ là Thẩm Lạc ở trong đó va chạm gây nên.

Nhưng ngay sau đó, phù văn bên ngoài đan lô bắt đầu sáng lên, một tầng kim quang tinh mịn từ đáy lò lan tràn ra, hội tụ thành vô số đầu tơ vàng mỏng manh, bao phủ toàn bộ đan lô chắc chắn vào.

Tầng kim quang này vừa mới bao phủ, đan lô vốn còn lắc lư đột nhiên như bị Thiên Cân Trụ, sau khi rơi xuống đất, không thấy động đậy nữa.

Chương 611: Tạo hoá

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phạm Nhân Tông

Hai tên tiêu đồng bên cạnh lò đan thấy vậy, một tên tay chân lạnh lẽo mở hộp vuông ra, liêu mạng hất vẩy chất hỏa phần dẫn cháy trong đó ra, tên kia thì cầm quạt lông quạt liên tục, khiến hỏa phần cuốn một cái, trực tiếp dính vào trên thân lò.

Thân lò đã sớm đốt đến màu hoàng kim, giờ lại hấp thu hỏa phần, bên ngoài thân lò liền dấy lên một tầng xích diễm.

Thanh Nguu tinh thấy thế, trong mắt lóe lên vẻ hài lòng, cổ tay khẽ chuyển, trong lòng bàn tay xuất hiện lư hương to bằng bàn tay, chính là cái đã dùng đánh nhau với Thâm Lạc lúc trước.

Trong lư hương lóe lên ánh lửa màu đỏ tươi, bên trong không thấy mây may hơi khói, nhưng lại có trận trận hơi nóng tuôn ra khắp nơi.

"Nguy rồi, là Tam Muội Chân Hỏa..." Hỏa Đức Tinh Quân thấy vật này, thần sắc lập tức biến đổi.

"Tam Muội Chân Hỏa, chẳng lẽ là thiên hỏa trong truyền thuyết?" Kỳ Liên Mỹ thấy thế, vội vàng hỏi.

"Không sai! Tam Muội Chân Hỏa là một trong thập đại thiên hỏa, vốn là hỏa diễm trong Lò Bát Quái của Thái Thượng Lão Quân, bị Tôn Ngộ Không năm đó làm đổ đan lô, đa phần đã vẩy vào Hỏa Diễm sơn ở hạ giới, chỉ có một số nhỏ được Lão Quân thu nạp. Không ngờ trong tay Thanh Nguu tinh này còn sót lại hỏa tinh. Lấy uy năng lửa này, Thâm Lạc tuyệt đối không thể chịu nổi." Hỏa Đức Tinh Quân nhíu mày nói.

Lúc này, chỉ thấy Thanh Nguu tinh nâng lư hương lên, một tay bấm niệm pháp quyết diễm trên lư hương một cái.

Một đạo pháp quyết lóe lên một cái rồi chui vào lư hương biến mất, nắp lò lập tức lật một cái, một đoàn hoả tinh màu đỏ tươi lớn chùng trái nhãn từ đó bắn ra, bay về hướng Càn Khôn Lô.

Cùng lúc đó, trên một đồ án Thái Cực Âm Dương khắc hoạ trên thân Càn Khôn Lô sáng lên một đạo quang mang, cuốn hỏa tinh màu đỏ tươi kia một cái, hút vào trong lò đan.

Đan lô vốn bị tơ vàng quấn quanh, hiển lộ màu hoàng kim, lập tức toàn thân biến thành màu xích kim, một đạo hư ảnh mông lung xích kim xoay quanh trên thân lô một lát, rồi lập tức chui vào trong đan lô.

Chỉ một thoáng, một cỗ khí tức nóng rực phóng lên tận trời, nhiệt độ xung quanh đột nhiên tăng lên, bích thủy lần nữa kịch liệt bốc hơi, bốc lên cuộn cuộn hơi trắng.

Hai tên tiêu đồng vội vàng phóng ra sau, bay khỏi đảo nhỏ, chỉ còn lại một mình Thanh Nguu tinh đứng cạnh lò, trong mắt đầy vẻ chờ mong.

"A..." Một tiếng kêu thảm liệt từ trong lò đan truyền ra.

"Thảm đạo hữu..." Thần sắc Kỳ Liên Mỹ biến đổi, đầy mắt thương tiếc.

Ánh mắt Hỏa Đức Tinh Quân trầm xuống, không đành lòng nhìn nữa.

Trong đan lô, thanh âm kêu thảm không ngừng, nghe được da đầu run lên. Thanh Nguu tinh thấy thế, trong lỗ mũi phun ra hai cỗ bạch khí, trên mặt hiện lên vẻ khinh thường.

Nhưng vào lúc này, thanh âm rú thảm kia im bất dừng lại.

"Đã chết rồi sao?" Trong lòng mọi người đều toát ra nghi vấn này.

Ánh mắt Hỏa Đức Tinh Quân chớp lên, ần ần nhận ra một tia dị dạng.

Thanh Nguu tinh thì sầm mặt lại, trong mắt lóe lên vẻ ngưng trọng, do dự một chút, một tay bấm pháp quyết, đưa tay đánh về phía Càn Khôn Lô.

Trên Càn Khôn Lô loé lên quang mang, nắp lò lơ lửng bay lên, hỏa diễm trùng thiên trực thấu ra.

Thanh Ngu tinh phi thân đi tới trên không Càn Khôn Lô, ánh mắt nhìn vào trong đan lô, sắc mặt trong nháy mắt trở nên khó coi không gì sánh được.

Trong đan lô kia, thỉnh linh chỉ có lửa cháy hùng hực cùng một đoàn hỏa tinh lưu lại, lúc trước gã bỏ vào thiên tài địa bảo và Thảm Lạc, tất cả đều không thấy bóng dáng.

"Chuyện gì xảy ra?" Thần thức Thanh Ngu tinh trong nháy mắt buông ra, quét về bốn phương tám hướng.

Nhưng vào lúc này, một đạo quang mang kim ngân mơ hồ, lấy một loại tốc độ bất khả tư nghị đi tới bên canh Thanh Ngu tinh, một cây trường côn màu vàng quét ngang ra, mang theo lực đạo trùng kích mãnh liệt, âm vang đập vào trên lưng Thanh Ngu tinh.

"Ầm" một tiếng vang thật lớn!

Thanh Ngu tinh còn chưa thấy rõ bóng người kia, đã bị một côn đánh bay ra sau, nặng nề đập vào trên vách núi đá hô trời.

Toàn bộ Hoa Quả sơn chấn động kịch liệt theo, trên vách núi đá đá núi băng liệt, từ đó phá vỡ ra một lỗ hồng khổng lồ sâu mấy chục trượng, bên trong khói bụi quay cuồng, loạn thạch tứ tung, thật lâu không thể lắng lại.

"Thảm đạo hữu..." Kỳ Liên Mỹ nhìn lên không trung, vừa kinh hãi, vừa nghi hoặc kêu lên.

Chỉ thấy giữa không trung, lơ lửng một người, dung mạo thanh tú, thân mang trường bào màu xanh mới tinh, tay cầm Trấn Hải Tấn Thiết Côn, trên hai cánh tay vẫn còn sợi tơ màu vàng cùng màu bạc chớp động, không phải Thảm Lạc còn có thể là ai?

"Hảo tiểu tử, lại còn có chiêu này." Hỏa Đức Tinh Quân thấy thế, kinh hãi nói.

"Ha ha, thật sự là có lỗi, để chư vị đợi lâu." Thảm Lạc nhếch miệng cười một tiếng, nói.

Nói xong, hắn vung tay lên, từng đạo thủy lam quang mang như thiên nữ tán hoa bay vụt xuống, đánh cho Yêu tộc phía dưới thất linh bát lạc, chạy

trôi chết.

Nhưng vào lúc này, trên vách núi đá bị phá toái, một trận tiếng ầm vang đại tác, một cây Lang Nha bỗng như mũi tên bắn thẳng đến, đâm tới tim Thẩm Lạc.

Trần Hải Tấn Thiết Côn trong tay Thẩm Lạc luân chuyển ra sau, lập tức đánh bay Lang Nha bỗng.

Lang Nha bỗng bay vào không trung, rất nhanh có một cỗ thanh quang cuốn lấy bay ngược nhập vào trong vách đá bụi mù.

Ngay sau đó, Thanh Ngưu tinh cầm Lang Nha bỗng bay ra, đầy mắt kinh ngạc.

"Không thể, người làm sao có thể từ trong cấm chế Càn Khôn Lô thoát ra?" Thanh Ngưu tinh khó tin quát hỏi.

"Chỉ là một cái đan lô hồng, có gì không thể? Nếu không ta lại để cho người luyện một lần nữa, dù sao những linh dược bên trong tư vị không tệ, ta ăn còn chưa đủ đâu." Thẩm Lạc nhếch miệng cười một tiếng, nói.

Vừa rời trong lò đan, hắn không bị Hoảng Kim Thăng trôi buộc, rất nhanh liền luyện hóa hai cây Tiên Thiên linh vũ của Yêu Băng, trước khi trốn chạy đã nuốt toàn bộ linh dược đã ngưng luyện hoá lỏng bên trong, chỉ đợi an ôn liền luyện hóa hấp thu chúng.

Hắn vốn còn muốn đem viên hoả tinh Tam Muội Chân Hỏa kia đi, chỉ tiếc vật đó thực sự quá nóng, chính mình hơi đụng vào đã bị thiêu đến huyết nhục nóng chảy, cũng may có Đại Khai Bác Thuật hỗ trợ chữa trị, mới không trọng thương, cuối cùng cũng chỉ có thể bỏ qua nó.

Thanh Ngưu tinh nghe vậy, càng giận không kềm được, trong miệng quát lớn, hai mắt nổi lên hồng quang, toàn thân bắt đầu toát ra thanh quang, xương cốt quanh thân rung động "Ken két", thân hình tăng vọt gấp đôi.

Giày vải dưới chân gã "Rẹt" một tiếng bạo liệt, lộ ra hai cái móng trâu xanh đen to lớn.

Thẩm Lạc thấy khí thế trên thân gã bộc phát ra đột ngột tăng, trong mắt cũng hiện lên vẻ mặt ngưng trọng, hai tay nắm Trần Hải Tấn Thiết Côn,

đưa tay chỉ tới, bày ra một tư thế nghênh địch.

Thanh Nguu tinh thấy hắn bày ra tư thế đó, trong mắt lóe lên vẻ nghi hoặc, cảm thấy tựa hồ có chút quen mắt.

Chỉ là gã tìm trong đầu một phen cũng không thể cho ra đáp án, chỉ có thể tạm thời bỏ qua những ý niệm cổ quái này, hai chân bỗng nhiên giẫm mạnh hư không, nhào tới Thâm Lạc.

Lúc hai vó gã đạp đất, trong hư không truyền đến một tiếng oanh minh, một cỗ lực phản chấn cường đại không gì sánh được đột nhiên xông ra, khiến cho thân ảnh gã mơ hồ một cái đã đến trước người Thâm Lạc, tốc độ cực nhanh.

Chương 612: Đấu Thanh Ngu

Dịch: Vi anh vô tình

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Uống!"

Thanh Ngu tinh quát to một tiếng, trên hai tay thanh quang lượn lờ, nắm chặt Lang Nha bổng nhắm giữa đầu Thẩm Lạc đập xuống, mang theo cảm giác đầy áp bách.

Ánh mắt của Thẩm Lạc bỗng nhiên co lại, tàn ảnh ánh trắng dưới chân vẩy ra, thân hình lách qua bên cạnh, trong gang tấc thoát khỏi trọng kích của Lang Nha bổng.

Nhưng khi Lang Nha bổng đi ngang qua thân, miệng Thanh Ngu tinh khẽ nhếch, lộ ra ý cười âm mưu được như ý. Chỉ thấy thanh quang Lang Nha bổng trong tay nó đột nhiên nổ tung, từng cây gai nhọn giống như chùm tia sáng màu xanh từ bấp đột ngột đâm đi ra..

Thẩm Lạc tránh không kịp, ngực lập tức dính đầy máu, người cũng bị nổ bay ra ngoài.

Thanh Ngu tinh thấy thế, không cho hắn bất kì cơ hội thở dốc nào, hai chân tiếp tục phát lực, trong nháy mắt đã đuổi theo, đánh tới.

Thẩm Lạc còn chưa đứng vững, chỉ có thể đưa côn lên đón đỡ.

"Phanh" một tiếng trọng hưởng!

Thẩm Lạc chỉ cảm thấy hai tay tê rần, một cỗ cự lực giống như Thái Sơn áp đỉnh xuyên qua, làm hắn phải bay ngược lại, liên tiếp ngã vào hố trời trong đầm nước.

Trong đầm nước xanh lam lập tức nổi lên sóng nước cao trăm trượng, Thảm Lạc bị nhấn vào đáy đầm trên đá ngầm.

Thanh Nguu tinh từng bước ép sát, lần nữa đáp xuống, một tay kết ấn, sau lưng thanh quang nhanh chóng bành trướng, ngưng tụ ra Thanh Nguu pháp tướng vô cùng to lớn. Nó theo thế xông xuống của Lang Nha bổng, hướng phía đáy đầm lao tới..

Đúng lúc này, trong đầm nước truyền đến tiếng gầm lên giận dữ bạc h ng oc s ach. Toàn bộ nước trong bích đầm gần như trong nháy mắt bị rút sạch, ngưng tụ thành một đầu Giao long bằng nước màu xanh, lân giáp tầng mỏng, sinh động như thật. Đầu nó ngẩng cao, xông lên, đánh tới pháp tướng Thanh Nguu kia.

Trong thân thể Giao long, hai tay Thảm Lạc nắm côn, thân hình hiên ngang, vết thương nơi ngực đã hoàn toàn được chữa trị.

Hai mắt hấn tập trung, chân đạp cương bộ, hai tay nhanh chóng chuyển động, từng cái côn ảnh Bát Thiên Loạn Bổng ở ngoài thân bắt đầu ngưng tụ.

Rốt cục, Thanh Nguu pháp tướng như ngọn núi nhỏ và Giao Long to dài như con sông liên tiếp đụng vào nhau.

"Ầm ầm" một tiếng nổ đùng, rung chuyển khắp sơn lâm.

Đầu của Giao Long màu xanh sục đỏ, bọt nước nổ tung ngập trời, hóa thành một mảnh mưa to rơi xuống.

Thanh Nguu pháp tướng thế xuống không thể đỡ, theo va chạm rơi xuống, thẳng đến trước người Thảm Lạc. Thanh Nguu tinh ở trong hư ảnh, toàn thân cũng căng cứng, hai tay nắm chặt Lang Nha bổng, muốn dùng một kích lấy mạng Thảm Lạc.

Ánh mắt Thảm Lạc chăm chú, miệng cười lạnh một tiếng, bên ngoài thân đã bao phủ tầng tầng côn ảnh. Lại như một tầng màn ánh sáng màu vàng che chở quanh thân hấn, cứng rắn đụng thủng pháp tướng của Thanh Nguu, tiếp tục xông tới hướng đối diện.

"Chết đi."

Thanh Ngu tinh quát lớn một tiếng, trong nháy mắt lực lượng toàn thân rót vào Lang Nha bổng, khiến cho trên đầu gậy ngưng tụ ra một tầng quang mang xanh đen giống như thực chất, dần tới hư không gần đó đều bắt đầu có chút vận vẹo.

Thâm Lạc cũng quát lớn một tiếng, trường côn khẽ múa, hướng phía trên bổ lên.

Chỉ một thoáng, 64 đạo côn ảnh vây quanh ngoài thân hắn, bắt đầu nhanh chóng bay ngược trở về. Chúng lần lượt hợp lại làm một, ngưng tụ ra một cỗ lực lượng to lớn trước nay chưa từng có, hóa thành một cây cự côn màu vàng, xông thẳng lên không.

"Bát Thiên Loạn Bổng..." Thanh Ngu tinh thấy một màn này, trong đầu rớt cục nhớ lại những ký ức xa xưa kia.

Nhưng vẻ kinh hãi trong mắt nó còn chưa mất, thì hai cỗ lực lượng cường đại đã nặng nề đánh vào nhau.

"Ầm ầm..."

Một trận nổ mạnh liên tục truyền đến, thanh quang hỗn tạp kim quang nổ tung một chỗ, giống như một vàng ánh sáng kiêu dương đẹp đẽ tại trong hố trời từ từ bay lên.

Đồng thời khi nó bộc phát, một cỗ khí lã nóng rực mạnh mẽ lan ra bốn phía, trong nháy mắt làm hố trời chỉ sâu có mấy trăm trượng, nổ ra thành lỗ hồng sâu đến mấy ngàn trượng.

Bọn người Kỳ Liên Mỹ thi nhau tránh né, vẫn không tránh khỏi bị tác động, bị đánh đến ngã trái ngã phải.

Trong hỗn loạn, Càn Khôn Lô bị nổ bay "Ong ong" rung động, lượn vòng rồi vọt tới một mặt vách núi, lực trùng kích to lớn khiến cho toàn bộ thân lò trực tiếp khảm vào trên vách núi đá.

Ngoài chỗ miệng lò, một hạt hỏa tinh màu đỏ tươi rơi ra, tại trong bụi mù, ánh sáng màu đỏ lấp loé không ngừng.

Hỏa Đức Tinh Quân cách đó không xa, thấy thế lập tức nhanh chóng chạy

tới, đứng ở trước hỏa tinh.

Trong lòng gã khó nén được vui mừng, tay lập tức kết pháp quyết, miệng tụng chú ngữ, bắt đầu vận chuyển thần thông tinh luyện hỏa pháp của bản thân.

Theo thanh âm ngâm tụng trong miệng vang lên b ach ngọc s ach, quanh thân đang bị phong cấm của gã, còn sót lại không nhiều pháp lực bắt đầu thay đổi. Cả khuôn mặt gò má bắt đầu trở nên đỏ bừng một mảnh, mi tâm và trên trán cũng hiện ra từng đạo phù văn phong cách cổ xưa.

Cùng lúc đó, Khí Hải Thiên, Trung Phủ Cốc mấy chỗ yếu huyết, bảy thanh Tương Tư Hàn Châm kia đồng thời sáng lên ô quang. Một tầng tử khí màu đen bắt đầu lan tràn ra, làm nửa cái thân thể của gã đều bị che lại

Lông mày của Hỏa Đức Tinh Quân vặn thành u cục, mặt mũi tràn đầy vẻ thống khổ, nhưng nhất quyết không có dừng vận chuyển pháp lực lại.

Khi tử khí màu đen kia đã thuận cái cổ lan tràn đi lên, muốn hướng về đầu bộ mặt lưu chuyển. Thì gã bỗng nhiên há to miệng, trong cổ hiện ra một vòng xoáy hỏa diễm, trực tiếp hút viên hỏa tinh kia vào trong bụng.

Theo Tam Muội Chân Hỏa của hỏa tinh vào bụng, nét thống khổ trên mặt Hỏa Đức Tinh Quân càng nhiều nhưng trong mắt lại khó nén vẻ vui mừng.

Thế nhưng một lát sau, dưới đan điền của gã cũng bắt đầu trở nên đỏ bừng, một tầng lửa đỏ "Đằng" một tiếng, từ quanh thân xông ra, bao phủ cả người lại.

Mà trên khiếu huyết của đan điền bảy thanh Tương Tư Hàn Châm tại sự thiêu đốt của hỏa diễm, cũng âm âm vỡ vụn, biến thành tro tàn.

"Ha ha..." Hỏa Đức Tinh Quân nắm chặt tay, ngửa mặt lên trời thoải mái cười to.

Nhưng khi tầm mắt của gã nhìn lên thân ảnh trên bầu trời kia, tiếng cười không khỏi im bật, trong mắt lóe lên vẻ kinh dị, trong đầu không khỏi nghĩ tới gia hỏa kiệt ngạo bướng bỉnh đại náo Thiên Cung kia.

Lúc này, Thảm Lạc đang lơ lửng tại giữa trời, tay nắm lấy Trần Hải Tấn Thiết Côn, thân hình có chút còng xuống, kịch liệt thở hổn hển.

Bát Thiên Loạn Bồng mặc dù tinh diệu, nhưng lúc thi triển cần cường ép sức thể, đối với gánh nặng của thân thể cũng là vô cùng lớn. Bây giờ hắn có thể ép còn đến tám tám sáu tư cân, đã là cực hạn.

Thảm Lạc phát giác được ánh mắt Hỏa Đức Tinh Quân ở dưới, quay người lại nhìn, hướng về phía gã nhếch miệng cười một tiếng.

"Có điềm giống, lại rất không giống..." Mặt của Hỏa Đức Tinh Quân lộ ý cười, tự lầm bầm.

Đúng lúc này, trong hư không phía trên bỗng nhiên một đạo quang ngân màu vàng hiện lên, Hỏa Đức Tinh Quân chợt cảm thấy không ổn, đang muốn lên tiếng nhắc nhở đã không còn kịp rồi.

Chỉ thấy đạo quang ngân màu vàng kia từ sau lưng Thảm Lạc khẽ quán, trong tích tắc đã buộc chặt ngay tại chỗ.

Pháp lực quanh thân Thảm Lạc vừa mất, lập tức thân hình từ trên cao rơi thẳng xuống, ngã ở trên đảo nhỏ đã vỡ nát kia.

Ngay sau đó, một bóng người từ trên trời giáng xuống, tay cầm Lang Nha bổng, một cước trùng điệp giẫm mạnh lên bả vai Thảm Lạc, "Phanh" một tiếng, giẫm nửa người hắn lún xuống mặt đất.

Hiện giờ toàn thân Thanh Ngưu tinh đầm máu, áo giáp đã rách mướp, nhìn rất thê thảm, một đôi tròng mắt đỏ sậm sung huyết, có vẻ đang phần nộ tới cực điểm.

Chương 613: Kết mao chi địa

Dịch: Vi anh vô tình

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Hỏa Đức Tinh Quân thấy Thâm Lạc bị trói, vừa định tiến lên giải cứu, thì Cửu Vĩ Hồ không biết khi nào đã mang theo mười mấy tên tiêu yêu lao đến. Chúng ngăn ở trước người già, cả con khỉ già kia cũng ở trong đó.

"Hò ly lẳng lơ, cút ngay cho ta." Hỏa Đức Tinh Quân nổi giận mắng.

"Hồi Lộc, đừng có gấp, chờ ta giết tiêu tử này, sẽ lập tức tiến người lên đường." Thanh Nguu tinh lạnh lùng nhìn lại, nói.

"Nguu tạp toái, năm đó lúc Hao Thiên Khuyển gọi người như vậy, lão tử còn thay người nói chuyện, hiện tại xem ra người thật còn không bằng một con chó, có gan trước tiên giết chết lão tử." Tính tình Hỏa Đức Tinh Quân vốn nóng nảy, tức miệng mắng to.

Nghe được "Nhã hào" này ba ch n goc sac h, Thanh Nguu tinh quả nhiên thật sự nổi giận, trong lỗ mũi thở mạnh ra khí trắng, đang muốn hướng bên này chạy đến.

Nhưng trong nháy mắt khi nó định nhấc chân, cả người bỗng bất động tại chỗ.

Ngay tại dưới chân của nó, như có một cơn gió mát cuốn lên, thân ảnh Thâm Lạc cũng đã biến mất.

Cùng lúc đó, trên không ngoài trăm dặm của một mảnh thủy vực, thân ảnh Thâm Lạc đột ngột hiện ra, trên hai tay có tia sáng vàng bạc quán quanh không ngừng.

Sau đó hần lại lập tức khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu điều tức.

Tại trong bụng hần, một dòng thủy dịch tinh hoa của linh dược đang xoay tròn, bị từng đạo pháp lực vờn quanh, bắt đầu luyện hóa.

Chỉ mười mấy hơi thở về sau, Thảm Lạc khó khăn lắm mới luyện hóa chưa tới một thành dược lực, hai mắt lần nữa mở ra. Hai tay hần vừa bấm pháp quyết, tiếp tục thi triển Chấn Sí Thiên Lý, thân hình lóe lên một cái rồi biến mất.

Trong hố trời, Thanh Ngu tinh đầu óc có chút mơ hồ căn bản không biết chuyện gì xảy ra. Nó đang muốn nhặt Hoảng Kim Thành dưới đất lên, để xem xét pháp bảo có xuất hiện vấn đề gì hay không.

Thì sau người nó bỗng nhiên có gió nổi lên, trong nháy mắt thân ảnh Thảm Lạc xuất hiện. Trong tay hần cầm Tấn Thiết Côn kim quang sáng ngời, coi như thương đâm thẳng ra, "Phốc" một tiếng xuyên qua hậu tâm của Thanh Ngu tinh.

Thân thể Thanh Ngu trở nên cứng đờ, đang muốn vận chuyển pháp lực, thì quang mang của Trấn Hải Tấn Thiết Côn đã đâm vào tim, trong thoáng chốc biến lớn gấp trăm lần.

Nương theo một tiếng "Bành", toàn bộ thân hình Thanh Ngu tinh lập tức nổ tan, cốt nhục bay tứ tung, máu văng khắp nơi.

Từ trong thân thể nát vụn đó, một cái Nguyên Thần Thanh Ngu cao khoảng ba tấc bay ra, trong ngực đang ôm một viên yêu đan màu vàng. Nó hướng về phía nơi xa bay nhanh, trong nháy mắt biến mất không thấy.

Nhưng ngay sao đó, thân ảnh Thảm Lạc cũng tại một trận kim ngân quang mang giao thoa, biến mất không thấy.

Màn biến hoá này, phát sinh quá mức đột ngột, làm tất cả mọi người không kịp phản ứng, cuối cùng vẫn là con khỉ già kia dẫn đầu quát: "Thanh Ngu tinh đã chết, còn không mau đầu hàng."

Một lời này của lão, làm Tâm Hồ và Hỏa Đức Tinh Quân đồng thời đứng ở đây, trong lúc nhất không biết là nói phương nào nên đầu hàng?

Có điều động tác kế tiếp của lão, rất nhanh đã biểu lộ ra lập trường của

mình, tử đằng thủ trượng trong tay đột nhiên vung lên, đánh tới yêu hồ bên cạnh.

Tâm Hồ kinh hãi, mặc dù vậy vẫn kịp nhảy tránh, bay lên không trung định rời đi.

Hỏa Đức Tinh Quân thấy thế, một tay lập tức bấm pháp quyết, tay còn lại hướng phía trên không bắn ra, một quả cầu lửa xuất hiện, đánh trúng yêu hồ.

Tâm Hồ hét thảm một tiếng, toàn bộ thân thể lập tức bị hỏa diễm bùng lên bao phủ toàn thân.

Trong ngọn lửa, chân thân khổng lồ của Bạch Hồ lộ ra bạc h n gọc sa ch, nó nhanh chóng tự đoạn hai đuôi, rồi quét hỏa diễm trên thân đi, thân hình bay lên không trung, để chạy trốn.

Trong hồ trời một đám tiêu yêu không có người chỉ huy, lòng đầy lo sợ chạy tán loạn khắp bốn phía.

Sau khi Hỏa Đức Tinh Quân phóng hỏa thiêu chết mấy tên, cũng không có đuôi tận giết tuyệt, mà gọi bọn người Kỳ Liên Mỹ ở xung quanh trở lại, cùng con khỉ già không hiểu sao đột nhiên phản bội kia giăng co.

Con khỉ già cũng không vội giải thích điều gì, chỉ ngửa đầu nhìn lên trên không, như đang chờ đợi.

Chỉ chốc lát sau, trên bầu trời một đạo độn quang bay lượn tới, thân ảnh Thảm Lạc từ trên không trung chậm rãi hạ xuống.

"Bái kiến đại vương." Con khỉ già lập tức tiến lên, ôm quyền nói.

Bọn người Kỳ Liên Mỹ thấy vậy trợn mắt hốc mồm, chỉ có Hỏa Đức Tinh Quân nhìn ra một chút nguyên do, truyền âm hỏi:

"Thảm đạo hữu, ngươi thật sự là Tề Thiên Đại Thánh chuyển thế?"

"Việc này..." Thảm Lạc cảm thấy do dự, không biết nên giải thích thế nào.

"Nếu là việc khó nói, vậy không nói cũng được, ha ha..." Hỏa Đức Tinh Quân thấy vậy, chột cười thoải mái.

Thẩm Lạc cũng không nói gì, phát tay thu Hoảng Kim Thăng và cây Lang Nha bổng trên mặt đất lại.

Đám người thật vất vả mới chạy ra thẳng thiên, sau một lúc chần chờ, mới cùng nhau tới nói cảm tạ với Thẩm Lạc.

"Chư vị, hiện giờ các ngươi đã được tự do, không biết có dự định gì không?" Thẩm Lạc hỏi thăm đám người.

Nghe lời này, bọn họ đều lộ vẻ do dự, tựa hồ cũng có chút mê mang.

Những người này đại đa số đã sớm cửa nát nhà tan, tông môn hủy diệt, bị cầm tù nhiều năm giờ đột nhiên bản thân lại được tự do, trong lúc nhất thời thật đúng là không biết nên làm như thế nào cho phải.

"Thẩm đạo hữu, ta bây giờ đã là kẻ không nhà không cửa, người thân cũng không còn, không biết phải làm gì, nên sau này ta nguyện đi theo ngươi." Một người trong đó sau một lúc im lặng, nói ra.

Gã vừa nói ra, giống như tại trong lòng tất cả mọi người đốt sáng lên một sợi bắc đèn, có mấy người đứng ngồi không yên tranh nhau mở miệng, nói là muốn đi theo Thẩm Lạc.

Thần sắc của Thẩm Lạc bình thường nhưng trong lòng thì cười khổ không thôi, chính mình không biết khi nào sẽ trở về hiện thế, làm sao có thể để những người này đi theo?

"Không sai, Thẩm đạo hữu tu vi ngươi tinh thâm, thần thông quảng đại. Nếu mây đại gia hỏa lấy ngươi làm chỗ dựa, lẫn nhau kết bạn, thì tại trong thời tận thế này có lẽ đúng là một cái lựa chọn tốt." Kỳ Liên Mỹ mở miệng nói.

Hỏa Đức Tinh Quân cũng là gật đầu ngầm đồng ý.

"Chư vị, ta thấy, tất cả mọi người cùng chung hoạn nạn lâu như vậy, cũng coi là sinh tử chi giao, giúp đỡ lẫn nhau hay cùng một chỗ cũng là chuyện tốt. Hoa Quả sơn này chính là nơi Tề Thiên Đại Thánh năm đó khai phá, đã từng là phúc địa, sau này bị yêu ma chiếm cứ nhiều năm, bây giờ đã có thể khôi phục. Không bằng mọi người dùng chỗ này làm nơi kết minh?" Thẩm Lạc suy nghĩ một chút, mở miệng nói.

Hắn nói xong, ánh mắt nhìn về phía con khỉ già, có ý hỏi thăm.

"Xin nghe đại vương phân phó." Con khỉ già khom người nói.

"Dù sao trong thiên hạ này khắp nơi đều là loạn thế, không bằng lưu tại nơi này, cũng thật không tệ." Kỳ Liên Mỹ cười nói.

"Không sai, mọi người lưu tại nơi đây cùng nhau chung sức, cũng coi như có một nơi an ổn, dù sao cũng so với rong ruổi khắp nơi tốt hơn." Có người hưởng ứng nói.

"Tốt tốt tốt, ta cũng có ý này..."

Đám người người một lời ta một câu, xem như đã đồng ý việc này.

"Tiền bối, Hoa Quả sơn này bây giờ tổng cộng có mấy động yêu ma?"
Thảm Lạc mở miệng hỏi.

"Hồi bẩm đại vương, tổng cộng có tam động yêu ma, Yêu Vương cầm đầu lần lượt là Thanh Ngưu tinh, hồ ly tinh, và một đầu Tam Thủ Giao bạc h n goc sa ch. Nhưng yêu ma kia trước đó bị điều đi Đông Hải, nói là tiến đánh long cung, đến nay còn chưa trở về." Con khỉ già nói.

Thảm Lạc nghe vậy, mặt lập tức lộ vẻ vui mừng, rồi nói với mọi người tình hình Đông Hải gần đây.

Đám người nghe nói Tam Thủ Giao đã chết, càng thêm vui mừng

Thảm Lạc mang theo đám người trở về Hoa Quả sơn, dưới sự chỉ điểm của con khỉ già, đã thanh trừ các yêu ma chiếm cứ ở nơi đây sạch sẽ.

Đến lúc này, con khỉ già mới đưa tộc viên hầu Hoa Quả Sơn được nó vụng trộm giấu kín, cùng một bộ phận tu sĩ và phạm nhân không bị Thanh Ngưu tinh phát hiện ra ngoài.

Toàn bộ Hoa Quả sơn lúc này mới dần dần khôi phục một chút sức sống của ngày xưa.

Chương 614: Hình chiếu Thiên Sách

Dịch: An Lang

Mấy ngày sau, ở một mật thất bên trong Thủy Liêm động, quanh thân Thẩm Lạc tỏa ra ánh sáng, khí tức toàn thân tăng vọt, mơ hồ có xu thế sắp đột phá. Sau khi ánh sáng lập lòe một lúc, thì khí tức mới bắt đầu ổn định, không còn tiếp tục tăng lên.

"Xem ra rốt cuộc vẫn là thiếu một chút hỏa hầu..." Mắt của Thẩm Lạc chậm rãi mở ra, lẩm bẩm nói.

Dứt lời, hắn xoay cổ tay, trong lòng bàn tay lập tức xuất hiện một tòa tiểu tháp Linh Lung Bảo Tháp, hắn niệm Cửu Cửu Thông Bảo Quyết trong đầu, cố gắng thử luyện hóa lại lần nữa.

Tuy nhiên một lúc sau, hắn dừng lại động tác, thất vọng thở dài: "Thật sự không được..."

Cũng không biết vì sao với uy năng của Cửu Cửu Thông Bảo Quyết lại không thể luyện hóa được Lung Linh Bảo Tháp này.

"Mà thôi, hiện tại trong tay ta có Lục Trần Tiên và Trấn Hải Tấn Thiết Côn, ta còn có được Hoàng Kim Thăng và Lang Nha Bồng, tạm thời cũng không thiếu pháp bảo, chỉ là Ba ch n goc s ach..." Thẩm Lạc chưa kịp nói xong, trong đầu đột nhiên cảm thấy một hồi mê man.

Nhưng trước khi hắn kịp điều tức, cảm giác chóng mặt dữ dội đã ập đến toàn bộ tâm thần...

Thẩm Lạc chỉ cảm thấy bầu trời quay cuồng, ý thức ngày càng mơ hồ.

...

Không biết qua bao lâu, rốt cục Thẩm Lạc yếu ớt tỉnh lại, mở mắt ra, một cái mái nhà khá quen thuộc hiện ra trước mắt.

Hắn quay đầu, sau đó nhìn xung quanh, xác định mình đang ở trong Trình phủ, một lần nữa lại từ trong mộng cảnh ngàn năm sau trở về với hiện thực.

Hắn cũng không đứng dậy ngay, nằm im bất động nhìn lên nóc nhà.

"Ma Đế Xi Vưu, năm đạo tàn hồn đầu thai..." Hắn tự lầm bầm, vẻ mặt thay đổi không ngừng

Lần này hắn đi vào giấc mộng và trải qua quá nhiều chuyện, lúc ở trong mộng cũng không cảm nhận được, bây giờ tỉnh mộng, khi nhớ lại những chuyện này tâm thần vẫn còn bàng hoàng.

Theo những lời Lý Tịnh nói lúc trước, chính sự tồn tại của năm đạo tàn hồn sau khi đầu thai đã dẫn đến đại kiếp nạn phủ xuống thế gian, muốn cứu vẫn hết thấy chỉ có cách tìm năm Ma Hồn kia đầu thai ở đâu và bóp chết chúng.

Điều duy nhất khiến hắn phiền não là thực lực.

Vì những Ma Hồn kia đều là linh hồn phận thân của Xi Vưu, nên tu vi của bọn chúng sẽ không thấp. Mà tu vi của hắn mới chỉ ở Ngung Hồn Hậu Kỳ, cho dù ở trong Đại Đường này cũng chỉ có thể coi là một tu sĩ bình thường, tụy tiện đi tìm năm đạo tàn hồn kia, chỉ có con đường chết.

Đúng lúc này, bên cạnh chiếc gối ngọc một đạo ánh sáng vàng rực rỡ đột nhiên sáng lên, chuyển động nhanh chóng, rít gào tê tê...ê...eeee không ngừng.

Sau đó một đoàn ánh sáng vàng từ trong gối hiện lên, Thẩm Lạc vô thức đưa tay cầm lên, mới phát hiện trên tay có thêm một quyển sách vàng. Quyển sách vàng này đúng là Thiên Sách lấy được từ chỗ Lý Tịnh ở trong mộng.

"Thiên Sách! Thứ này làm sao có thể xuất hiện ở thực tại?" Thẩm Lạc đột nhiên ngồi dậy.

Tuy nhiên, hắn rất nhanh phát hiện ra Thiên Sách ở trong tay mình không phải là một vật thể thực chất ba ch n goc sa ch, mà là một hư ảnh, dường như Thiên Sách ở trong mộng được chiếu xạ đến thực tại.

Tuy là hình chiếu, nhưng hẳn cũng có thể cảm giác được quyền sách vàng này ẩn chứa một sức mạnh kinh người, không chỉ đơn thuần là một hư ảnh.

Thần Lạc đang định xem xét kỹ càng thì Thiên Sách trong tay đột nhiên phát ra ánh sáng vàng rực rỡ, đồng thời hướng về phía không trung rung động không dứt, như thể cộng hưởng với thứ gì đó.

Bầu trời trên thành Trường An đột nhiên thay đổi, những đám mây đen ùn ùn kéo tới, sấm sét như những con rắn bạc nhảy múa điên cuồng, thiên địa linh khí trong vùng phụ cận hơn trăm dặm giống như một mớ hỗn độn.

Nơi sâu thẳm của mây đen, có từng tia ánh sáng vàng lộ ra, dường như là Tiên Quang từ Thiên Giới giáng xuống. Những ánh sáng vàng này cũng đang nhấp nháy không ngừng, mỗi ánh sáng lóe lên lại gây ra một tiếng nổ như sấm.

Nhìn thấy quang cảnh trên bầu trời, cư dân trong thành cùng một số người tu sĩ đều dừng chân lại, ngửa đầu lộ vẻ kinh ngạc.

"Chuyện gì vậy?"

"Thiên địa dị tượng, chẳng lẽ là thần tiên hiển linh!"

Không biết ai hô lên, những dân chúng bình thường vô cùng sợ hãi, nhiều người vội vàng quỳ gối, cúi đầu hướng không trung quỳ lạy và tụng niệm tên các vị Thần Phật.

Các tu sĩ trong thành tự nhiên không mù quáng đến như vậy, những thiên tượng như thế này nhất định phải có nguyên nhân. Có thể là do sự tiến giai của một tu sĩ nào đó, hoặc là dấu hiệu sự ra đời của một bảo vật, một số người cũng khẩn trương tìm kiếm khắp nơi trong thành.

...

Trong hoàng cung, Đường Hoàng vừa trải qua một cơn phong ba, đang nằm trên giường tĩnh dưỡng, một cô gái xinh đẹp mặc váy cung đình đang chăm sóc, chính là cô gái họ Lý kia.

Trên bầu trời dị tượng, sấm sét không dứt, làm cung điện to lớn cũng rung chuyển xôn xao.

"Chuyện gì đang xảy ra vậy? Chẳng lẽ là những con yêu quái kia lại gây chuyện? Người đâu mau tới đây!" Đường Hoàng vẻ mặt sợ hãi vén chăn ngồi dậy.

"Phụ hoàng, thân thể của người còn rất yếu, không nên cử động." Cô gái họ Lý vội vàng kéo Đường Hoàng lại.

Trong tâm cung rất nhanh xuất hiện một bóng người, chính là Viên Thiên Cương.

"Bệ hạ đừng lo lắng, vừa rồi thần đã dùng Vọng Khí Chi Thuật nhìn qua, dị tượng trên trời không phải do yêu ma đưa tới, hẳn là do bảo vật xuất thế gây ra biến động, bệ hạ không cần lo lắng." Viên Thiên Cương cúi đầu giải thích.

Đường Hoàng nghe nói không phải do yêu ma làm loạn, sắc mặt mới thoáng buông lỏng.

"Không cần biết lý do là gì, lập tức điều tra chuyện này và xua tan đi dị tượng kia, để dân chúng không bị hoang mang." Y lập tức hạ lệnh.

"Thần đã chỉ thị cho quan phủ Đại Đường đi điều tra rồi, tin rằng sẽ sớm có kết quả." Viên Thiên Cương cung kính nói.

...

Trong Đại Đường quan phủ, Trình Giảo Kim đang đứng trước sảnh chính, cau mày nhìn lên dị tượng trên bầu trời.

Lần lượt, từng tia sáng bắn ra từ quan phủ Đại Đường, bắt chập sự kinh thế hãi tục, hướng về các nơi trong thành mà đi.

...

Trong phòng ở Trình phủ, Thẩm Lạc tất nhiên cũng nhận thấy dị tượng trên bầu trời. Tần suất dao động của cuộn sách vàng giống hệt như sự dao động của ánh sáng vàng trên bầu trời phóng xuống, hiển nhiên dị tượng trên bầu trời là do cuộn sách vàng này gây ra.

"Quyển Thiên Sách này thật là thần kỳ, chỉ là hư ảnh cũng có thể gây ra

hiện tượng kinh thiên động địa như vậy!” Thẩm Lạc kinh ngạc.

Đúng lúc này, mắt hắn nhìn thấy xa xa giữa bầu trời có ánh sáng lóe lên, mấy đạo độn quang bay tới bay lui, dường như đang tìm kiếm thứ gì đó, cũng đang nhanh chóng tới gần đây.

Trong lòng hắn sừng sốt, vội vàng muốn cất Thiên Sách trong tay vào Lâm Lang Hoàn bạch ngọc sắc h. Nhưng hư ảnh Thiên Sách vẫn không nhúc nhích, hiển nhiên không thể cất vào pháp khí chứa đồ.

Sắc mặt của Thẩm Lạc sầm xuống, lập tức giải phóng ánh sáng xanh trong tay, tạo thành một lồng ánh sáng xanh, bao phủ hư ảnh của Thiên Sách, cố gắng ngăn cách sự ảnh hưởng của nó.

Thế nhưng, dù hắn có tăng dày lồng hào quang như thế nào, ánh sáng vàng từ Thiên Sách vẫn có thể dễ dàng chiếu ra, dị tượng trên bầu trời cũng không suy yếu đi chút nào.

Những đạo độn quang bên ngoài càng ngày càng gần, e rằng không bao lâu nữa sẽ tìm đến đây, nếu tu sĩ trong độn quang dùng thần thức thăm dò, hư ảnh Thiên Sách sẽ lập tức bị lộ ra.

“Không xong, ta phải làm gì bây giờ?” Nghĩ đến đây, trên trán Thẩm Lạc toát ra một tầng mồ hôi.

Nếu có người biết được sự tồn tại của Thiên Sách, e rằng bí mật về chiếc gôi ngọc sẽ không giữ được, đến lúc đó sẽ rất phiền phức.

“Đúng rồi, gôi ngọc!” Trong đầu lóe lên ý nghĩ, quay trở lại giường, ném hư ảnh Thiên Sách trong tay về phía gôi ngọc.

Hư ảnh của Thiên Sách này hiện ra từ chiếc gôi ngọc, có câu nói "Muốn tháo chuông thì phải tìm người buộc chuông", không chừng có thể dùng gôi ngọc giấu vật này đi.

Chương 615: Quốc công mời

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Hư ảnh Thiên Sách lóe lên chui vào trong gôi ngọc, kim quang chói mắt lập tức biến mất, không còn ba động nữa.

Dị tượng giữa không trung mất đi đầu nguồn, lập tức mây tiêu lôi ầm, mây hơi thở sau đã khôi phục trong sáng, tình cảnh sấm chớp rền vang vừa rồi tựa hồ là một giấc mộng.

Thâm Lạc thở phào nhẹ nhõm, vội vàng nằm xuống giường giả bộ ngủ, để tránh có người dò xét, lộ ra chân ngựa.

Thời gian từng giờ trôi qua, trọn vẹn qua nửa canh giờ, từ đầu đến cuối không có người tới.

Trái tim Thâm Lạc đến tận đây mới hoàn toàn buông lỏng, một lần nữa ngồi dậy, cầm gôi ngọc lên, cẩn thận kiểm tra.

Hư ảnh Thiên Sách giờ phút này vẫn còn trong gôi ngọc, nhẹ nhàng trôi nổi, tản mát ra kim quang nhu hoà.

"Hư ảnh Thiên Sách này hẳn là không thể biến mất, mà vẫn cứ tồn tại ở đây? Nếu thế cũng không cần phải xử lý, vật này liên hệ với pháp lực của ta, chỉ cần ta rời gôi ngọc, Thiên Sách này lập tức sẽ hiển hiện ra, dẫn phát thiên địa dị động." Thâm Lạc nhíu mày suy nghĩ.

Hắn trầm ngâm một lát, tay đè trên gôi ngọc, vận khởi pháp lực rót vào trong đó, rất nhanh trong miệng khê ồ lên một tiếng.

Hắn tu thành pháp lực, nhiều lần dò xét qua gôi ngọc này, từ đầu đến cuối vẫn không thu hoạch được gì. Nhưng giờ phút này thi pháp dò xét, vậy mà cảm ứng được bên trong có từng tia từng tia vết tích pháp lực, loại cảm giác

này, phảng phất như là cầm chế trong pháp khí pháp bảo.

Thảm Lạc vội vàng nhắm mắt ngưng thần, vận khởi pháp lực dò xét theo vết tích cầm chế.

Những vết tích cầm chế này yếu ớt như tơ nhện, pháp lực vận hành trong đó cực kỳ khó khăn, hẳn nhất định phải ngưng tụ tất cả tâm thần, mới miễn cưỡng để pháp lực chậm rãi chảy trong đó.

Đi dọc theo những cầm chế này một lát, những cầm chế này đột nhiên hội tụ lại một chỗ, hình thành một tiết điểm giao hội.

Thảm Lạc rút pháp lực vào nơi đây, dị trạng liền nảy sinh, chỗ tiết điểm này sinh ra một cỗ hấp lực, không ngừng hút pháp lực của hắn, mà hư ảnh Thiên Sách trong gói ngọc cũng ong ong rung động theo, hiển nhiên có quan hệ rất lớn với tiết điểm này.

Tinh thần hắn chân động, tiếp tục vận khởi pháp lực rút vào trong đó.

Mấy hơi thở sau, theo một tiếng vang nhỏ, vị trí tiết điểm sáng lên một đoàn bạch quang, trong đó ẩn hiện một đồ án tinh thần.

Mà hư ảnh Thiên Sách trong gói ngọc lập tức sáng lên, phồng lớn lên gấp mấy phần.

"Quả nhiên có quan hệ!" Thảm Lạc âm thầm vui mừng, vận khởi pháp lực dò xét đồ án tinh thần trong bạch quang.

Đồ án tinh thần lập tức chớp động kịch liệt, vô số văn tự màu trắng nhỏ bé không gì sánh được từ trong đó tuôn ra, thuận theo pháp lực tiến vào thân thể, chen chúc tiến vào trong đầu của hắn.

"A!"

Thảm Lạc kêu thảm một tiếng, ôm đầu ngã xuống trên giường, trong đầu giống như bị một cây gậy quây, đau nhức kịch liệt không chịu nổi.

Hắn vội vàng vận khởi Bát Chu Trấn Thần Pháp, ổn định thần hồn, nhưng não hải đau đớn cũng không lắng lại, mà tựa hồ có cỗ lực lượng ở bên trong bành trướng lên.

Nếu như nguồn lực lượng này tiếp tục bành trướng, Thẩm Lạc cảm thấy não hải mình sẽ bị bạo liệt ra. Bất quá may mắn là, đau nhức kịch liệt rất nhanh lắng lại, tất cả chữ nhỏ màu trắng đều đã dung nhập vào trong đầu của hắn.

Toàn thân Thẩm Lạc toát ra một tầng mồ hôi, miệng lớn thở dốc, một hồi lâu mới bình tĩnh lại, mở to mắt.

Giờ phút này hắn mới rõ những chữ nhỏ màu trắng kia là một môn thần thông triệu hoán cùng loại với Thông Linh Dịch Yêu thuật.

Chỉ là môn triệu hoán này cũng không hoàn chỉnh, chỉ có một phần nhỏ.

"Loại khẩu quyết không đầu không đuôi này có thể làm được gì?" Thẩm Lạc tự giễu cười một tiếng, tự lẩm bầm.

Sau một lát, hắn chợt hiểu ra, lần nữa nhìn về phía gỏi ngọc, lấy tay đặt trên gỏi ngọc, vận chuyển triệu hoán thuật này.

Trên gỏi ngọc lập tức hiện ra một tầng bạch quang, mà hư ảnh Thiên Sách chớp động mấy lần, đột nhiên hư không tiêu thất.

"Thì ra là thế, môn triệu hoán thuật này là nhằm vào hư ảnh Thiên Sách." Trên mặt Thẩm Lạc hiện ra sợ hãi lẫn vui mừng, tiếp tục thi pháp với gỏi ngọc.

Mấy hơi thở sau, trong gỏi loé lên kim quang, hư ảnh Thiên Sách lần nữa nổi lên.

Hắn liên tục vận chuyển triệu hoán thuật, cho đến khi triệt để nắm giữ môn bí thuật này mới dừng lại.

Nhìn gỏi ngọc, khóe miệng của hắn nhin không được lộ ra vẻ tươi cười, có được gỏi ngọc lâu như vậy, rốt cuộc mới có thể điều khiển nó một chút.

Thời gian kế tiếp, Thẩm Lạc tiếp tục thôi động pháp lực dò xét cắm chế trong gỏi ngọc, ý đồ tìm ra càng nhiều bí ẩn của gỏi ngọc. Nhưng những đường vân cắm chế kia đi đến chỗ đồ án tinh thần màu trắng liền biến mất, không cách nào tiến lên được.

Hắn dò xét không được, đành phải dừng tay coi như thôi, sau đó nghiên

cứu năng lực hư ảnh Thiên Sách, rót pháp lực vào trong đó.

Hư ảnh Thiên Sách sáng lên, vô số phù văn màu vàng ở trong đó nhảy lên, "Phân phạt" một tiếng mở ra.

Trên gôi ngọc hiện lên một đạo kim ảnh, giường gỗ dưới thân đột nhiên biến mất không thấy gì nữa, mà bàn trà bên giường lại bình yên vô sự.

Thâm Lạc ngồi ở trên giường, thân hình lập tức nhảy xuống dưới mặt đất, gôi ngọc cũng giống vậy rơi xuống dưới.

Thân hình hắn ưỡn một cái, đứng yên trên mặt đất, đồng thời khoanh tay bắt lấy gôi ngọc, cảm thấy mừng thắm.

Thiên Sách này mặc dù là hư ảnh, vẫn có năng lực thu nhiếp.

Chỉ là phạm vi hư ảnh Thiên Sách này thu nhiếp so với Thiên Sách kém rất nhiều, chỉ có thể thu lấy vật trong phạm vi hơn một trượng.

Cho dù chỉ có thể thu lấy vật trong hơn một trượng, hư ảnh Thiên Sách cũng phi thường hữu dụng. Môn thần thông thu nhiếp này, hắn ở trong giấc mộng đã sớm thể nghiệm qua, chỉ cần là công kích hình thái pháp lực, cơ hồ không gì không thu.

Chỉ là thôi động hư ảnh Thiên Sách thu nhiếp, cần tiêu hao pháp lực.

Những pháp lực này đối với hắn trong mộng cảnh không tính là gì, nhưng trong hiện thực tu vi hắn không cao, pháp lực nông cạn, xem chừng chỉ có thể thôi động khoảng ba lần.

"Ba lần thì ba lần, vận dụng thoả đáng cũng đủ để cải biến chiến cuộc." Thâm Lạc cũng không tham lam.

Hắn câu thông hư ảnh Thiên Sách, phóng ra giường gỗ đã bị thu nhập vào trong, sau đó tiếp tục cảm ứng Thiên Sách, nhìn xem nó còn có năng lực gì khác không, tỉ như có thể trong hiện thực triệu hoán Thiên Binh.

Chỉ tiếc, bất luận hắn thi pháp thôi động thế nào, cũng vô pháp triệu hồi ra Thiên Binh.

"Xem ra hư ảnh chỉ là hư ảnh, mặc dù có uy năng nhất định, chỉ có thể thu

nhiếp vật khác, nhưng triệu hoán Thiên Bình lại không được." Thẩm Lạc thử mấy lần, liền từ bỏ cố gắng.

Hắn cất kỹ gói ngọc, tính toán làm thế nào tìm kiếm ma hồn chuyên thân ở Trường An.

Căn cứ Lý Tịnh nói, trên cổ tay người kia có ấn ký hoa mai, nhưng nhân khẩu Trường An thành không dưới trăm vạn, đi đâu tìm một người như vậy?

Thẩm Lạc càng nghĩ, chỉ có thể cầu trợ giúp từ quan phủ Đại Đường, bằng phân thưởng hẳn liền tiếp lập xuống đại công, Trình Giáo Kim hẳn sẽ không cự tuyệt.

Hắn đang nghĩ ngợi, bỗng một hồi tiếng bước chân đi tới ngoài cửa.

"Thẩm công tử đã dậy chưa?" Một thanh âm nữ tử truyền đến.

Thẩm Lạc quét thần thức qua, phát hiện người đến là một nha hoàn Trình phủ.

"Có chuyện gì?" Hắn cất kỹ gói ngọc, đứng dậy mở cửa phòng ra.

"Quốc công đại nhân trở về phủ, nói là có chuyện muốn thương nghị cùng ngài, xin ngài đến đại sảnh gặp." Nha hoàn cúi đầu nói.

Thẩm Lạc nghe vậy ánh mắt khẽ động, âm thầm phỏng đoán Trình Giáo Kim gọi hẳn qua làm gì.

Hắn nhập mộng thời gian tuy lâu, nhưng trong hiện thực chỉ mới qua một đêm mà thôi, Trình Giáo Kim lúc trước nói Đường Hoàng ban thưởng, hẳn sẽ không nhanh như vậy.

Chương 616: Hoài nghi

Dịch: Vì anh vô tình

Nhóm dịch: Phạm Nhân Tông

Trong lòng Thẩm Lạc tính toán, nhưng ngoài mặt không có chút chần chừ, gật đầu đáp ứng.

Nha hoàn mang theo hắn đi vào trong phủ, rất mau đã tới một chỗ cao lớn bên ngoài sân nhỏ.

"Là nơi này, mời công tử vào, nô tỳ cáo lui.." Nha hoàn cúi chào hành lễ, rồi đi ra ngoài.

Thẩm Lạc nhìn vào bên trong, trong sân nhỏ là một tòa sảnh chính cao lớn, hình như có hai người đang đứng.

"Một người khác là ai?" Lông mày hắn cau lại, nhanh chóng cất bước đi vào trong sảnh.

Hai người trong sảnh, một trong số đó chính là Trình Giáo Kim, một người khác là đạo sĩ thanh niên. trong tay cầm phát trần trắng như tuyết, vẻ mặt tươi cười.

Đạo sĩ kia đang cùng Trình Giáo Kim nói chuyện, nhìn thấy Thẩm Lạc tiến đến, ánh mắt nhìn sang.

Tâm thần Thẩm Lạc chẳng biết tại sao đột nhiên run lên, cả người như bị kẻ này nhìn thấu, tay chân rung động khó mà khống chế, cứ đứng yên tại nơi đó.

"Ha ha, vị này chính là Thẩm tiểu hữu à, nói đúng ra chúng ta đã gặp một lần." Thanh niên đạo sĩ gật đầu mỉm cười với Thẩm Lạc.

Lúc Thẩm Lạc nghe được giọng nói khá quen tai này, mới tỉnh táo lại.

"Các hạ chính là Viên Thiên Cương Viên quốc sư?"

Thanh âm của thanh niên đạo sĩ này, cùng thanh âm của thiếu nữ họ Lý bên bờ Minh Hà trong Địa Phủ giống nhau như đúc.

"Không sai, ta chính là Viên Thiên Cương, lần trước tại bên bờ Minh Hà vội vàng từ biệt với đạo hữu bach ngo c s ach, chưa kịp xưng tên, còn xin tiểu hữu chớ trách, khụ khụ..." Một tay Viên Thiên Cương dựng thẳng lên thi lễ, sau đó đột nhiên ho khan vài tiếng, dường như trong người có bệnh.

"Không dám, quốc sư đại nhân khách khí." Thẩm Lạc vội vàng hoàn lễ.

Trong mộng cảnh tu vi của hắn đã đạt tới cảnh giới Chân Tiên, nên ánh mắt khá tinh tường. Nhưng Viên Thiên Cương này mang đến cho bản thân hắn một cảm giác cực kỳ cao thâm mạt trắc, giống như một vùng biển vô cùng to lớn, nhìn không thấy một gợn sóng, thật ra lại sâu không thấy đáy.

Hắn thấy qua không ít cao thủ, nhưng dù là Trình Giáo Kim, Hoàng Mộc thượng nhân, Kính Hà Long Vương, hay thậm chí Đông Hải Long Vương trong mộng cảnh, tựa hồ cũng không bằng Viên Thiên Cương.

Người này xuất hiện ở đây, chẳng biết tại sao, làm trong lòng Thẩm Lạc có chút bất an.

Lấy đạo hạnh thông thiên của Viên Thiên Cương, lại đang tại Trình phủ, không biết có phát giác được sự tồn tại của gói ngọc và hư ảnh Thiên Sách hay không.

"Hôm nay Viên mỗ đến Trình phủ bái phỏng, cũng là khách, Thẩm tiểu hữu không cần khách khí như vậy." Viên Thiên Cương mỉm cười nói.

"Được rồi, hai người các ngươi không cần hết lễ này đến lễ khác như vậy. Thẩm tiểu tử, hôm nay bảo ngươi tới, là vì yêu cầu cần Nhị Nguyên Chân Thủy lúc trước của ngươi đã có." Trình Giáo Kim chen ngang hai người nói.

Thẩm Lạc nghe vậy, không suy nghĩ về chuyện của Viên Thiên Cương nữa, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng.

Đại Đường quan phủ lúc trước hứa hẹn ban cho hắn một chút Nhị Nguyên

Chân Thủy, nhưng bởi vì Trường An có quỷ hoạn, việc này một mực gác lại, làm bản thân cũng suýt nữa quên đi.

Trình Giáo Kim nói xong, lấy ra một bình ngọc màu bạc cao khoảng nửa thước, đưa tới.

Thảm Lạc vội vàng đưa hai tay tiếp nhận, bình ngọc này nhìn có vẻ không lớn, lại nặng cỡ mấy trăm cân, hấn thảm vận pháp lực mới nâng lên được.

Hấn đưa thân thức vào trong bình dò xét, mặt mày càng thêm rạng rỡ.

Trong bình ngọc này vậy mà tràn đầy Nhị Nguyên Chân Thủy, so với Nhị Nguyên Chân Thủy lúc trước hấn lấy được từ chỗ Thần Cương còn nhiều gấp mấy lần.

"Đa tạ quốc công đại nhân trọng thưởng." Thảm Lạc thu hồi bình ngọc trong tay, ôm quyền nói cảm ơn.

Có nhiều Nhị Nguyên Chân Thủy như vậy, hấn tự tin trong khoảng thời gian ngắn có thể tu luyện công pháp vô danh tới Ngung Hôn kỳ đỉnh phong.

Về phần đột phá Xuất Khiếu kỳ, hấn cũng tương đối nắm chắc.

Trong mộng Thảm Lạc đã từng có kinh nghiệm một lần đột phá Xuất Khiếu kỳ, nên hiểu đột phá cảnh giới này trọng yếu nhất chính là lực lượng thần hồn. Nó phải đủ cường đại, mới có thể đột phá hạn chế của nhục thân, một bước thoát ra.

Lúc trước Thảm Lạc tại bên bờ Minh Hà hấp thụ hai tên hồn tu Luyện Thân đàn, lực lượng thần hồn tăng hơn ba thành, đã đầy đủ để trùng kích Xuất Khiếu kỳ. Mà lần này hấn nhập mộng lại lấy được nửa bộ sau của công pháp vô danh, có một môn bí pháp phụ trợ đột phá Xuất Khiếu kỳ, tên là "Tam nguyên khai thái", có thể gia tăng mấy phần tỷ lệ khi đột phá.

"Cảm ơn cái gì! Đây là đồ vật ngươi nên được, kéo dài đến bây giờ mới cho ngươi, ta thấy rất xấu hổ." Trình Giáo Kim vuốt râu cười to nói.

"Quốc công đại nhân nói đùa, đều bởi vì quỷ hoạn mới khiến cho vật tư vận chuyển chậm chạp, tại hạ sao lại không rõ." Thảm Lạc thu bình ngọc vào, chấp tay nói.

"Quốc công đại nhân và Viên quốc sư hình như còn có việc khác, nếu không có gì phân phó nữa, tại hạ cái này liền cáo lui." Hấn nhìn hai người một chút, thật nhanh nói ra.

Mặc dù Thẩm Lạc còn muốn xin Trình Giáo Kim hỗ trợ điều tra sự việc ma hồn ở Trường An. Nhưng Viên Thiên Cương đang ở đây, lại bởi vì tu vi của người này quá cao, hoặc cũng có thể là do những lời Mã Tú Tú tại bên bờ Minh Hà, làm hấn không quá tin tưởng người này, nên dự định ngày khác lại nói với Trình Giáo Kim.

"Thẩm tiểu hữu chớ vội rời đi, hôm nay Viên mỗ đến phủ quốc công để báo phỏng, một mặt là có chuyện muốn thương nghị cùng quốc công đại nhân, còn nguyên nhân khác, chính là muốn cùng tiểu hữu gặp mặt một lần." Viên Thiên Cương đột nhiên mở miệng giữ lại.

"Không biết quốc sư đại nhân tìm tại hạ là có chuyện gì?" Thẩm Lạc khẽ giật mình, nhìn về phía Viên Thiên Cương.

"Ngày đó tại bờ Minh Hà dưới Địa Phủ, bản đạo sau khi cứu được bệ hạ bởi vì hạn chế của bí thuật phụ hồn, đành phải lập tức dẫn hồn phách bệ hạ trở về ba ch n goc s ach. Theo lời ái đồ Lục Hóa Minh của Trình Quốc công, người đại chiến sau cùng với Kính Hà Long Vương kia chính là tiểu hữu, Nghiệt Long này cùng triều đình Đại Đường ta ân oán dây dưa cực sâu. Nên lần này ta đến là muốn mời tiểu hữu kể lại kỹ càng tình huống đại chiến ngày đó một lần nữa." Viên Thiên Cương nhìn chăm chú vào mặt Thẩm Lạc, mỉm cười nói.

Trong lòng Thẩm Lạc hơi hồi hộp một chút, mặt dù không đổi sắc, nhưng một chút ba động trong ánh mắt đã bị Viên Thiên Cương nhìn thấy.

"Thế nào, Thẩm tiểu hữu có điều gì không tiện nói sao?" Viên Thiên Cương hỏi.

Lông mày Thẩm Lạc cau lại, nhưng rất nhanh trở nên thoải mái.

Hấn với Mã Tú Tú mặc dù có chút giao tình, nhưng cũng không phải là sinh tử chi giao, lúc trước bởi vì sự việc Linh Nhũ ngàn năm càng có chút trở mặt, nên không cần vì thế che giấu điều gì.

Mà Mã Tú Tú từng nói Viên Thiên Cương là hóa thân của Viên Thủ Thành,

từng thiết kế hãm hại Kính Hà Long Vương. Lời này giấu ở trong lòng của hắn như là cái u cục, hiện tại Trình Giáo Kim cũng ở chỗ này, vừa hay nhìn xem Viên Thiên Cương nói thế nào.

"Không có cái gì không tiện, ngày đó sau khi ta cầm kiếm truy sát Kính Hà Long Vương.." Thẩm Lạc kể lại sự tình ngày đó truy sát Kính Hà Long Vương, một cách rõ ràng.

Lần đầu Trình Giáo Kim nghe đến mấy điều này, thần sắc liên tục biến đổi.

Mà Viên Thiên Cương cũng không kinh ngạc, chỉ là chau mày, như gặp sự tình khiến cho bản thân rất hoang mang.

"... Cuối cùng Mã Tú Tú kia hóa rồng rời đi, tại hạ cũng hôn mê, sau khi tỉnh lại đã xuất hiện tại Trình phủ. Chuyện này tiền căn hậu quả chính là như vậy, tại hạ không có giấu diếm điều gì, hai vị nếu không tin, cũng có thể đi Địa Phủ chứng thực." Thẩm Lạc chấp tay nói.

Trình Giáo Kim và Viên Thiên Cương nhất thời không nói gì, đều im lặng đứng ở nơi đó.

"Đã tạ Thẩm tiểu hữu tường thuật việc này." Viên Thiên Cương lấy lại tinh thần, hướng Thẩm Lạc gật đầu nói lời cảm ơn.

"Viên quốc sư khách khí, chỉ là tại hạ lúc trước từng nghe Trình quốc công nói qua sự tình Kính Hà Long Vương năm xưa. Ngày đó tại Địa Phủ lại nghe Mã Tú Tú nói qua, giữa hai điều có chút khác biệt, nhất là liên quan tới thân phận Viên Thủ Thành kia, thì càng khác biệt, không biết đến tột cùng là như thế nào?" Thẩm Lạc cũng lười quanh co, trực tiếp hướng Viên Thiên Cương hỏi.

Chương 617: Có điều kỳ quặc khác

Dịch: Vi anh vô tình

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Đúng rồi, năm đó sự việc của Viên Thủ Thành, tại trong lòng ta cũng là một điều bí ẩn, cuối cùng đã xảy ra chuyện gì? Thật sự là quốc sư người làm?" Trình Giáo Kim cũng quay đầu, hỏi Viên Thiên Cương.

"Cũng không phải, Viên mỗ và Kính Hà Long Vương mặc dù có chút thù hận, đã từng nảy sinh ý muốn trả thù, có điều sau này sư tôn điểm hóa, làm cho ta đều quên tất cả thù hận. Huống hồ Viên mỗ mặc dù không tính thật sự là chính nhân quân tử, nhưng cũng dám làm dám nhận, nếu ta thật tính kế Kính Hà Long Vương, chắc chắn sẽ nhận.." Viên Thiên Cương lắc đầu nói.

"Vậy cuối cùng chuyện gì đã xảy ra?" Lòng mày Trình Giáo Kim nhăn lại nói.

Thâm Lạc nhìn thần sắc Viên Thiên Cương, không giống như nói dối, việc này có lẽ thật sự cùng kẻ này không quan hệ, vậy năm đó Viên Thủ Thành đến cùng là người phương nào? Từ việc gã làm, dường như có ý châm ngòi Kính Hà Long Vương và Đại Đường quan phủ.

"Chẳng lẽ là ma hồn kia!" Trong lòng của hắn đột nhiên toát ra một cái ý niệm trong đầu.

"Mặc kệ Viên Thủ Thành kia là người phương nào, gã tính toán Kính Hà Long Vương, lại có ý đồ giá họa cho quốc sư, xem ra cũng không phải là người lương thiện. Có điều Kính Hà Long Vương đã chết, cũng không cần sâu lo gì." Trình Giáo Kim trầm ngâm nói ra.

"Mặc dù Kính Hà Long Vương chết, nhưng Mã Tú Tú còn sống, nàng được

Kính Hà Long Vương truyền long nguyên, đã lột xác thành long thân. Còn có Luyện Thân đàn, lần này đại chiến cũng không có thương gân động cốt, sự tình chỉ sợ còn chưa xong." Viên Thiên Cương lắc đầu nói.

"Đúng là như vậy." Sắc mặt Trình Giáo Kim trầm xuống, gật đầu nói.

"Không riêng gì Mã Tú Tú và Luyện Thân đàn, ngày đó chúng ta từng tại bên bờ Minh Hà nhìn thấy một bóng người màu xám, người kia có thể điều động lực lượng Lục Đạo Luân Hồi của Địa Ngục tương trợ Kính Hà Long Vương b ach n goc sac h, chỉ sợ là người trong Địa Phủ. Xin nhờ hai vị tiên bối liên lạc Địa Phủ, điều tra thật tốt lai lịch của người này, có lẽ từ đó phát hiện ra thứ gì." Thảm Lạc nói.

"Không sai, Thảm tiểu tử nói có lý!" MắtbTrình Giáo Kim nhãn sáng lên, lập tức nói.

Viên Thiên Cương cũng chậm rãi gật đầu.

Thảm Lạc cũng không vì đề nghị của mình bị hai người tiếp thu mà đắc ý, thần sắc vẫn như cũ rất là ngưng trọng.

Mặc dù quỷ hoạn ở Trường An đã tiêu trừ, phía sau càng ẩn giấu mạch nước ngầm bí ẩn, lại thêm ma hồn tiềm phục tại Trường An, lúc nào cũng có thể nhấc lên sóng gió ngập trời một lần nữa.

"Hai vị tiên bối nếu không có sự tình khác, tại hạ xin cáo từ." Thảm Lạc thấy hai người Trình Giáo Kim và Viên Thiên Cương đều trầm mặc, chấp tay nói.

Hắn muốn mau chóng trở về tăng thực lực lên, để ứng đối dị biến lúc nào cũng có thể phát sinh.

"Người khoan đi, bây giờ trong thành khắp nơi đều bừa bộn, cũng không an tĩnh, bất lợi tu luyện. Thảm tiểu hữu người an tâm ở lại trong phủ, không cần vội vã rời đi." Trình Giáo Kim gật đầu nói.

"Đa tạ ý tốt của quốc công đại nhân, nếu như thế vẫn bối sẽ không khách khí." Thảm Lạc hơi chần chờ, sau đó gật đầu.

Hắn lập tức hướng về phía hai người thi lễ lần nữa, rồi lui ra ngoài.

"Người này người thầy thế nào?" Sau khi Thẩm Lạc đi, Trình Giáo Kim hỏi Viên Thiên Cương.

"Đầu óc thông minh, cử chỉ chững mực, người trẻ tuổi này rất khá." Viên Thiên Cương gật đầu cười nói.

"Ai hỏi người những điều này, ta cũng không phải tuyền con rể, mà là hỏi người về việc kia." Trình Giáo Kim tức giận nói.

"Người nói là người có thiên mệnh sao? Xác thực có mấy phần giống, có điều hẳn cùng Lục hiền chất lại khác nhau, còn cần theo dõi thêm." Viên Thiên Cương thu hồi vẻ mặt đùa giỡn, nghiêm túc nói ra.

"Cũng tốt." Trình Giáo Kim gật đầu.

...

Thẩm Lạc rời đi phòng khách chính, chưa có trở về chỗ ở của mình, mà là ra Trình phủ, đi tới trong thành.

Đường phố trong Trường An thành không còn tình cảnh phồn thịnh ngày xưa, dòng người cũng không bằng ba thành hội đó, mà lại bởi vì nguyên nhân đại chiến khi trước, các nơi trong thành đều là vết tích chông chát.

Thành bắc còn tốt, không có bị đại chiến tác động trực tiếp đến, mà thành nam chính là giữa chiến trường, khắp nơi đều là một mảnh đổ nát thế lương, hỗn độn.

Triều đình mặc dù phái binh lính hỗ trợ tu chỉnh, bách tính cũng lần lượt trở về nhà, nhưng tình huống vẫn rất thê thảm. Hầu như từng nhà đều tại cử hành tang lễ, khắp nơi là tình cảnh bi thảm, đáng vẻ đau thương.

Thẩm Lạc nhìn thấy thảm trạng trước mắt, cảm thấy ảm đạm, âm thầm thề nhất định phải ngăn cản ma kiếp giáng lâm, không để nguy hại Nhân giới.

Hắn lập tức thu hồi tâm tình đi vào trong thành, đi qua các cửa hàng lúc trước, ở bên trong dạo một vòng, gần nửa ngày sau mới ra ngoài, về mặt đau lòng.

Tiên ngọc trải qua đại chiến góp nhặt được của hắn thiếu đi ba thành, biến thành một nhóm vật liệu lớn, đều là vật bầy trận.

Thẩm Lạc mua sắm những tài liệu này, là vì chuẩn bị để đột phá Xuất Khiếu kỳ, chuẩn xác mà nói là vì chuẩn bị cho bí thuật Tam Nguyên Khai Thái.

Tam Nguyên Khai Thái là một bí pháp phụ trợ tiến giai rất đặc biệt, cùng các bí pháp hẳn trước kia thấy qua rất khác nhau.

Hạch tâm của bí thuật này là bố trí một cái Tam Nguyên đại trận, Tam Nguyên đại trận không phải là trận pháp phòng ngự, cũng không phải để công kích, mà là một cái trận pháp uẩn linh. Tam Nguyên đại trận cùng người bày trận có liên quan chặt chẽ, trận văn và rất nhiều kinh mạch trong cơ thể nối liền lẫn nhau, thậm chí có thể nói là dùng pháp trận để mô phỏng một cái đan điền bên ngoài.

Người bày trận sẽ tu luyện tại trong trận, pháp lực trong cơ thể truyền đến trong Tam Nguyên đại trận và lưu trữ ở đó, đợi đến lúc thời cơ thích hợp lại mang những pháp lực này thu nạp về thân thể. Sau đó nó cùng pháp lực trong cơ thể ở một chỗ, trùng kích bình cảnh tu luyện.

Bí thuật Tam Nguyên Khai Thái bí này mở ra lối riêng, có chút tinh diệu, Thẩm Lạc cũng coi là người có kiến thức rộng rãi, nhưng khi vừa nhìn thấy bí thuật này, hai mắt vẫn sáng ngời.

Chỉ tiếc Tam Nguyên đại trận này tồn trữ pháp lực có hạn, chỉ có thể sử dụng để phụ trợ đột phá Xuất Khiếu kỳ.

Mua xong vật liệu, Thẩm Lạc rất nhanh chạy về Trình phủ, quay trở về chỗ ở của mình.

Hẳn trước lấy ra một bộ trận kỳ, trận bàn màu vàng, lại bố trí tại các nơi trong gian phòng.

Bộ pháp trận này tên là Thiên Lý Hoàng Sa Trận, là hẳn từ trong pháp khí chứa đồ của tu sĩ mặc hắc bào Luyện Thân đàn kia lấy được bac h ng oc sa ch. Đây là một bộ trận pháp phòng ngự rất cao minh, có thể cùng lực lượng của địa mạch kết nối với nhau, cực kỳ vững chắc, chính là tu sĩ Xuất Khiếu kỳ công kích cũng có thể bảo đảm không ngại. Nó càng có tác dụng che đậy thân thức, bình thường dùng để thủ hộ động phủ.

Thế nhưng trận pháp này cũng có một khuyết điểm rất lớn, đó là không đủ

bí ẩn, một khi vận chuyển sẽ nhấc lên trện trện cát vàng, muốn không để cho người khác chú ý cũng khó.

Thảm Lạc sau đó phải bế tử quan, can hệ trọng đại, mặc dù trện này gây ra chú ý, cũng đành mặc kệ.

Hắn rất mau mang Thiên Lý Hoàng Sa Trện bố trí tốt, sau đó lấy ra vật liệu bài trện Tam Nguyên đại trện, ở giữa phòng bố trí.

Tam Nguyên đại trện phi thường phức tạp, lại không có sẵn khí cụ bày trện, Thảm Lạc mặc dù từng có mấy lần kinh nghiệm bố trí trện pháp, cũng bỏ ra trọn vẹn một ngày một đêm mới bố trí xong.

Làm xong những thứ này, Thảm Lạc tại trong một cái vòng tròn màu bạc giữa trện pháp khoanh chân ngồi xuống, lấy ra một cây trện kỳ đối với Thiên Lý Hoàng Sa Trện ở bên ngoài điếm một cái.

Thiên Lý Hoàng Sa Trện lập tức bắt đầu vận chuyển, vô số cát vàng giống như quang mang hiện lên trong phòng, giống như bão cát quay cuồng.

Gian phòng này căn bản ẩn tàng không nổi hoàng mang của trện pháp, rất nhanh đã truyền tới bên ngoài, mấy hơi thở về sau, cả tòa phòng ốc đều bị cát vàng cuộn cuộn bao phủ, khoảng cách thật xa cũng có thể nhìn thấy.

Chương 618: Bể quan đột phá

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phạm Nhân Tông

"Đã xảy ra chuyện gì? Đó là cái gì!" Bọn hạ nhân Trình phủ nhìn thấy tình huống bên kia, giật mình, lập tức chạy về phòng khách chính, báo cáo cho Trình Giảo Kim.

Mấy tên hộ vệ Trình phủ thấy tình hình này muốn qua xem xét, nhưng toàn bộ tiểu viện Thâm Lạc đã bị một cỗ lực lượng giống như phong bạo bao phủ, căn bản không thể tới gần.

Một tên đại hán trung niên có tu vi cao nhất trong đám hộ vệ nội giận gầm lên một tiếng, lật tay té ra một thanh pháp khí đại đao hỏa hồng, chém về phía trước.

Tu vi của người này đã đạt tới Tích Cốc hậu kỳ, trên đại đao dâng lên hỏa diễm cao khoảng một trượng, giống như mở núi phá đá chém về phía lồng sáng cát vàng.

"Keng" một tiếng vang thật lớn, lồng sáng cát vàng hơi ba động một chút liền khôi phục bình thường, mà hỏa diễm trên hỏa hồng đại đao lại bị đánh cho xơ xác, đồng thời phản chấn trở lại.

Đại hán trung niên không ngờ tới tình huống này, muốn tránh đã không kịp, mắt thấy sẽ bị pháp khí của mình đánh trúng.

Một bóng người trống rỗng xuất hiện, hai ngón tay đưa ra, nắm lấy hỏa hồng đại đao.

Đại đao lập tức dừng lại, giống như chém vào trong đá.

"Quốc công đại nhân!" Máy hộ vệ vội vàng hành lễ với người mới xuất hiện, người tới chính là Trình Giảo Kim.

Trình Giáo Kim trả đại đao lại cho đại hán kia, ánh mắt nhìn màn sáng cát vàng phía trước, mặt hiện vẻ kinh ngạc.

"Quốc công đại nhân, nơi này..." Sắc mặt đại hán trung niên có chút khó coi, ôm quyền về phía Trình Giáo Kim.

"Đây là pháp trận do Thảm tiểu hữu bố trí, không cần ngạc nhiên." Trình Giáo Kim từ tốn nói.

Mấy người đều biết trong Trình phủ có một vị tu sĩ họ Thảm, tựa hồ đang dưỡng thương, chưa từng nghĩ tu vi đối phương cao thâm như vậy.

Trình Giáo Kim quan sát tỉ mỉ pháp trận từ xa, thần thức lan tràn qua, nhưng đụng một cái đến hoàng mang của Thiên Lý Hoàng Sa Trận lập tức đình trệ, không cách nào dò xét vào.

Trên mặt lão càng thêm kinh ngạc, bất quá rất nhanh liền khôi phục bình tĩnh.

"Truyền lệnh xuống, tiểu viện của Thảm tiểu hữu, về sau ta chưa cho phép nghiêm cấm bất luận kẻ nào tới gần, các người cũng đừng tới quấy rầy." Trình Giáo Kim phân phó mấy hộ vệ.

"Vâng!" mấy người vội vàng đáp ứng, lui xuống.

Trình Giáo Kim lại nhìn hướng Thảm Lạc, mỉm cười, quay người rời đi.

...

Thiên Lý Hoàng Sa đại trận có thể ngăn cách thần thức, Thảm Lạc cũng không cảm ứng được tình huống bên ngoài, bám niệm pháp quyết thôi động Tam Nguyên đại trận quanh người. Trận văn trong đại trận lập tức sáng lên từng đạo ngân quang, giống như một đạo ngân xà tán loạn trong trận.

"Xùy" "Xùy" "Xùy" thanh âm duệ khiêu vang lên, hơn mười đạo ngân quang từ trong trận bắn ra, rót vào kinh mạch toàn thân Thảm Lạc, trong ngân quang ẩn hiện từng phù văn tạo thành đường cong.

Pháp lực thể nội Thảm Lạc như mở ra một lỗ hồng, thuận theo những ngân quang này chậm rãi tiết vào tam nguyên trận.

Hắn thấy vậy nhẹ nhàng thở ra, biết bồ trí pháp trận không phạm sai lầm.

Bí thuật Tam Nguyên Khai Thái cần tích lũy thời gian dài mới có hiệu quả, thời gian càng dài, trong pháp trận tích súc pháp lực càng hùng hậu, cuối cùng lúc trùng kích bình cảnh hiệu quả càng lớn, hắn đang muốn trước tu luyện tới Ngung Hồn kỳ đỉnh phong, cho nên lúc này bày trận, vừa tu luyện, vừa tích súc pháp lực.

Tam Nguyên đại trận mặc dù hút đi pháp lực, nhưng số lượng cũng không nhiều, mà Thảm Lạc lại có nhiều Nhị Nguyên Chân Thủy tương trợ, cũng không quan tâm ngần ấy pháp lực.

Hắn xuất ra bình ngọc màu bạc kia, lấy ra hai giọt Nhị Nguyên Chân Thủy bôi lên trên thân, vận khởi công pháp vô danh hấp thu.

Một đoàn hơi nước nổi lên quanh người hắn, bao phủ lại toàn bộ thân thể, thiên địa linh khí trong hư không thuận theo đoàn hơi nước này, hội tụ lại phía Thảm Lạc.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, trong nháy mắt đã qua nửa năm.

Hơi nước bao phủ quanh Thảm Lạc càng thêm nồng đậm không lồ, cơ hồ bao phủ toàn bộ gian phòng vào trong đó, trùng trùng điệp điệp như thủy triều.

Vào thời khắc này, chỗ sâu hơi nước đột nhiên thoáng hiện hai đạo lam quang, sáng tỏ không gì sánh được, giống như hai đạo thiểm điện màu lam.

Lập tức tất cả sương mù như cá voi hút nước hội tụ lại giữa, trong vòng mấy hơi thở đã hoàn toàn biến mất, hiện ra thân ảnh Thảm Lạc.

Chỉ thấy hai con người hắn chớp động lam quang, toàn thân bị một gợn nước màu lam bao phủ, nhìn đáng vẻ tu vi đã tiến nhanh.

"Rốt cuộc tu luyện công pháp vô danh tới Ngung Hồn đỉnh phong." Thảm Lạc thì thào nói.

Trong Tam Nguyên đại trận quanh người hắn chảy xuôi một mảnh quang ảnh màu lam, thâm thúy như biển cả, tản mát ra một cỗ sóng pháp lực cường đại, chính là pháp lực đã tích súc nửa năm qua.

Thẩm Lạc không đứng dậy, hai tay nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, bắt đầu trùng kích Xuất Khiếu kỳ.

Mảng lớn hơi nước lần nữa chen chúc ra, bao phủ toàn bộ căn phòng, mà pháp lực trong Tam Nguyên đại trận hùng hồn chảy ù ù, hội tụ tới Thẩm Lạc.

Thời gian tiếp tục lẳng lẳng trôi qua, rất nhanh lại qua hơn hai tháng.

Một ngày này, mấy hạ nhân Trình phủ đang đi qua bên ngoài tiểu viện Thẩm Lạc, đột nhiên nghe trong phòng được cát vàng bao phủ truyền ra một tiếng âm vang, tiếp theo quang mang trong cát vàng bỗng nhiên xông ra một cột sáng lam vũ lật phát, bay thẳng lên trời.

Cột sáng màu lam rất nhanh khuếch tán ra, lại hóa thành vô số đạo sóng cả màu lam, giữa không trung phun trào không thôi, phát ra tiếng vang ào ào.

Từng luồng từng luồng cự lực từ trong những sóng cả màu lam này tản ra, hư không phụ cận vang lên thanh âm ông ông, phảng phất không chịu nổi cự lực này, càng nhắc lên trận trận cuồng phong, quét ra hơn phân nửa Trình phủ.

Mấy tên hạ nhân kia bị cuồng phong thổi té lăn trên đất, nhưng mấy người không lo được đau đớn trên người, trợn mắt há hốc miệng nhìn dị tượng giữa không trung, tất cả đều ngây ngốc tại đó.

Bọn họ là hạ nhân Trình quốc công, Trình Giáo Kim chương quản quan phủ Đại Đường, xưa nay thường xuyên có người tu tiên đến chỗ này, bọn họ cũng đã gặp qua một ít thủ đoạn tu tiên giả, nhưng không thể so sánh với tình cảnh trước mắt.

Sóng cả màu lam giữa không trung càng ngày càng rõ ràng, phạm vi cũng mở rộng ra không ít, từ đó cự lực cũng gia tăng.

Phòng ốc phụ cận cũng bắt đầu rung động, không chịu nổi áp lực giữa không trung ép xuống, mà mấy tên hạ nhân kia thì trên thân như bị đè ép một tảng đá lớn, trực tiếp tê liệt ngã trên mặt đất.

Bọn họ muốn chạy trốn, nhưng một ngón tay cũng không thể di động, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Vào thời khắc này, một bóng người trông rỗng xuất hiện giữa không trung, chính là Trình Giáo Kim.

"Nhanh như vậy đã đột phá Xuất Khiếu kỳ, không tệ." Lão lộ vẻ mừng rỡ, vung tay lên.

Một mảnh kim quang bắn ra, hình thành một màn sáng màu vàng to lớn vô cùng, bao phủ toàn bộ Trình phủ, giống như một cái ô lớn màu vàng treo ngược, từ phía dưới chống đỡ sóng cả màu lam trên không trung.

Trong sóng cả lộ ra cự lực bị màn sáng màu vàng chống đỡ, kiến trúc phía dưới lắc lư lập tức ổn định lại, áp lực trên người mấy tên hạ nhân cũng hư không tiêu thất, mấy người vội vàng bò dậy.

"Tất cả trở về đi." Trình Giáo Kim từ tốn nói.

Mấy người vội vàng đáp ứng, thi lễ với Trình Giáo Kim một cái, chạy đi như bay.

Trong thời không "Vèo vèo" mấy tiếng, có hai vệt độn quang từ trong phủ đệ phía dưới bay vụt đến, rơi vào bên cạnh Trình Giáo Kim, hiện ra hai đạo nhân ảnh.

Một người là nam tử nho nhã mặc áo bào trắng, chừng bốn mươi tuổi, tay cầm một thanh quạt giấy trắng, chính là Miên Nguyệt cư sĩ Thẩm Lạc đã gặp.

Người kia là một mỹ phụ trung niên, mặc một bộ quần áo màu xanh, trên thân tản mát ra một cỗ khí tức lạnh nhạt, chính là Thanh Hoa tiên cô.

"Đây là vị đạo hữu nào đột phá? Khí tức bất phàm như thế, thật sự là đáng mừng, xem ra quan phủ Đại Đường lại thêm một vị đại tướng." Miên Nguyệt cư sĩ dò xét sóng cả màu lam giữa không trung, chấp tay cười nói với Trình Giáo Kim.

Chương 619: Bói toán rồi lo

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Miên Nguyệt hiền chất quá khen, phía dưới là một vị tiểu hữu của Trình mỗ, cũng không bái nhập dưới trướng quan phủ Đại Đường ta." Trình Giáo Kim nói.

"Không phải dưới trướng quan phủ?" Trên mặt Miên Nguyệt cư sĩ cùng Thanh Hoa tiên cô đều hiện lên vẻ kinh ngạc.

"Vị tiểu hữu này tên là Thẩm Lạc, trong đại chiến lúc trước rất có danh khí, hai vị hẳn là đã nghe qua tên của hắn." Trình Giáo Kim nói.

"Nguyên lai là hắn." Miên Nguyệt cư sĩ cùng Thanh Hoa tiên cô giật mình.

Thẩm Lạc trong đại chiến quý hoạn, ban đầu dựa vào Thuần Dương Kiếm Phôi tạo ra thanh danh, cuối cùng cùng bọn người Lục Hóa Minh phá hủy đại trận triệu hoán của Luyện Thân đàn, danh khí càng đại chấn. Miên Nguyệt cư sĩ cùng Thanh Hoa tiên cô là tu sĩ cấp cao bậc này tất nhiên đã nghe nói đến.

"Ta nhớ Thẩm Lạc này là tán tu, trước đó chỉ là Ngung Hồn sơ kỳ, nhanh như vậy đã tiến cấp tới Xuất Khiếu kỳ, xem ra là phục dụng đan dược gì kích phát tiềm lực, hoặc là tu luyện bí thuật có cùng loại hiệu quả trên. Vấn đề là một thiên tài, không ngờ chỉ là hạng người chỉ lo được cái trước mắt." Miên Nguyệt cư sĩ từng gặp Thẩm Lạc lúc Kính Hà Long Vương thu hồi đầu rồng, âm thầm lắc đầu.

Mà sắc mặt Thanh Hoa tiên cô lạnh nhạt, trong mắt cũng hiện lên một tia xem thường.

Vào thời khắc này, sóng cả màu lam quay cuồng giữa không trung đột nhiên nhanh chóng tán đi, uy áp đáng sợ bao phủ ở chân trời cũng chậm chậm phiêu tán.

Bất quá quang mang cát vàng bao phủ toàn bộ tiểu viện Thảm Lạc vẫn nồng đậm như cũ, cuồn cuộn phun trào, xem ra trong thời gian ngắn hẳn sẽ không ra.

"Hôm nay quấy rầy Trình quốc công đã lâu, giờ chúng ta cáo từ. Liên quan tới chuyện Viên quốc sư cùng Trình quốc công nói, chúng ta sẽ lập tức báo cáo tông môn, tin rằng chẳng mấy chốc sẽ có hồi đáp." Miên Nguyệt cư sĩ chấp tay nói.

"Việc này liên quan đến an nguy thiên hạ, mong rằng hai vị mau chóng." Trình Giáo Kim nói.

"Vâng." Hai người gật đầu đáp ứng, quay người bay về nơi xa.

Trình Giáo Kim đưa mắt nhìn hai người rời đi, lại nhìn Thảm Lạc phía dưới một chút, quay người bay trở về đại sảnh.

Trong sảnh hư không ba động cùng một chỗ, một bóng người nhanh chóng xuất hiện, chính là Viên Thiên Cương.

"Bọn hắn nói thế nào?" Viên Thiên Cương hỏi.

"Đồng ý, Miên Nguyệt cùng Thanh Hoa đều đáp ứng báo cáo kết quả người xem bói cho tông môn, bất quá người có chắc chắn không? Thiên hạ thật sẽ có đại kiếp giáng lâm?" Trình Giáo Kim hỏi.

"Ta cũng hi vọng không phải, nhưng bất luận ta bói toán thế nào, kết quả đều giống nhau." Viên Thiên Cương thở dài.

"Căn cứ ta xem bói, muốn vượt qua lần đại kiếp nạn này, cần hai cỡ lực lượng. Một là tìm về người thịnh kinh biến mất năm đó, hai là tập hợp người có thiên mệnh, cùng chống lại, hi vọng Hóa Sinh tự cùng Phổ Đà sơn tìm được người có thiên mệnh là thật." Viên Thiên Cương tiếp tục nói.

"Thảm Lạc thì người bói toán có kết quả thế nào? Hẳn là người có thiên mệnh?" Trình Giáo Kim hỏi.

"Tình huống Thẩm Lạc rất quý dị, căn cứ quẻ tượng, mệnh cách của hãn quý giá, rất tương tự người có thiên mệnh, nhưng có chỗ khác biệt, mà từ nơi sâu xa tựa hồ có một nguồn lực lượng quấy nhiễu ta xem bói, để cho ta không cách nào triệt để thấy rõ người này." Viên Thiên Cương nói.

"A, lại còn có thể ảnh hưởng bậc thuật của người." Trình Giáo Kim tựa hồ kinh hãi.

"Mặc kệ người này rốt cuộc là ai, không thể để mặc kệ, chuyện sau đó, xin mời hãn cùng theo đi." Viên Thiên Cương nói.

"Cũng tốt." Trình Giáo Kim gật đầu.

...

Trong Thiên Lý Hoàng Sa Trận, Thẩm Lạc hấp thu cỗ ánh sáng màu lam từ trời vào, mở mắt ra, trên mặt tràn đầy đại hỉ.

Hai tay hãn bấm niệm pháp quyết, đỉnh đầu loé lên lam quang, một người tí hon màu xanh lam nổi lên, ở trong phòng phiêu đảng đi đi về về.

Mượn nhờ bí thuật Tam Nguyên Khai Thái phụ trợ, lại thêm kinh nghiệm mộng cảnh, hãn nhất cử đột phá, tu vi đạt đến Xuất Khiếu kỳ, thọ nguyên tăng lên hai ba trăm năm, cuối cùng không cần lo lắng chuyện tuổi thọ nữa.

Công pháp vô danh không hồ là pháp quyết thần diệu hư hư thực thực từ Tiên giới lưu truyền xuống, bây giờ thực lực hãn đại tiến, nhất là trên ngự thủy thuật, bằng vào quán chú thể nội long huyết long nguyên, cùng kinh nghiệm mộng cảnh, ngự thủy thuật của hãn càng đạt đến cảnh giới xuất thân nhập hoá.

Thẩm Lạc bấm niệm pháp quyết dẫn một cái, trước người trống rỗng ngưng tụ ra một dòng nước, sau đó nhanh chóng biến ảo, giống như một đại gia phác hoạ bức hoạ, đầu tiên là từng tòa kiến trúc, phía dưới kiến trúc hình thành một đường phố rộng rãi, vô số người đi trên đường, rộn rộn ràng ràng, nhìn thật giống như đúc.

Trong nháy mắt, bên trong cả gian phòng tựa hồ na di đến một con đường phố phồn hoa.

Nếu để người tu luyện công pháp Thủy thuộc tính khác nhìn thấy cảnh này,

tất nhiên sẽ kinh ngạc đến cắn nát đầu lưỡi.

Dĩ giả loạn chân ngự thủy huyền hoá như vậy, dù là Đại Thừa kỳ, thậm chí Bán Tiên cũng chưa chắc có thể làm được.

Thảm Lạc vừa mới tiến giai Xuất Khiếu kỳ, cảnh giới còn có chút bất ổn, pháp lực thể nội chấn động một hồi.

Con đường trong căn phòng phịch một tiếng vỡ vụn ra, hóa thành từng đoàn từng đoàn dòng nước, phiêu tán trong hư không.

Hắn hơi nướng mày, tiếp tục khoan chân ngồi xuống, vận chuyển công pháp vô danh, ổn định cảnh giới.

Thảm Lạc vừa vận chuyển công pháp, vừa lật tay lấy ra một đoản chùy màu vàng uôn lợt, chính là pháp bảo đoản chùy sừng rồng đoạt được từ Kính Hà Long Vương.

Bây giờ tu vi hắn tiến nhanh, tiến cấp tới Xuất Khiếu kỳ, hẳn là có thể thôi động bảo vật này.

Hai tay hắn bám niệ pháp quyết, vận chuyển Cửu Cửu Thông Bảo Quyết, luyện hóa bảo vật này.

Cửu Cửu Thông Bảo Quyết không hồ là bí thuật Phương Thốn sơn, trên đoản chùy màu vàng lập tức nổi lên từng tia từng tia kim quang, tầng tầng văn trận màu vàng dần dần nổi lên, đếm kỹ tổng cộng có mười tám tầng.

"Mười tám tầng cấm chế, hạ phẩm pháp bảo." Thảm Lạc tự lẩm bẩm.

Cực phẩm pháp khí nhiều nhất là mười sáu tầng cấm chế, một khi cấm chế vượt qua con số này, liền bước vào cấp pháp bảo.

Hắn không vì đoản chùy màu vàng chỉ là hạ phẩm pháp bảo mà thất vọng, ngược lại rất mừng rỡ.

Pháp bảo cùng pháp khí mặc dù chỉ kém một chữ, nhưng uy lực khác nhau một trời một vực. Tu sĩ Xuất Khiếu kỳ pháp lực mặc dù không thấp, nhưng thôi động pháp bảo đã quá miễn cưỡng, may mắn cây đoản chùy màu vàng này chỉ là hạ phẩm pháp bảo, nếu giống như Lục Trần Tiên là trung phẩm pháp bảo, hẳn tuyệt đối không thể nào thôi động mảy may.

Thẩm Lạc đề xuống hưng phấn trong lòng, tiếp tục vận chuyển Cửu Cửu Thông Bảo Quyết, luyện hóa đoản chùy màu vàng.

Thời gian dần trôi, mười ngày đã qua, tu vi cảnh giới của hắn cũng cố không sai biệt lắm, pháp lực vận chuyển không còn hỗn loạn nữa.

Mà đoản chùy màu vàng lơ lửng trước người hắn, tản mát ra kim quang loá mắt, tầng mười sáu cấm chế theo kim quang chớp động đã bị luyện hóa.

Hai tay Thẩm Lạc nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, từng đạo lam quang như mưa chui vào cấm chế tầng mười bảy của đoản chùy, nhưng bất luận hắn thi pháp thế nào, tầng thứ mười bảy vẫn không nhúc nhích tí nào.

"Xem ra là pháp lực của ta quá nông cạn, không cách nào thôi động tầng mười bảy cấm chế." Hắn than nhẹ một tiếng, bắt đầu dĩ dừng tay.

Bất quá Thẩm Lạc cũng không thất vọng, mặc dù chỉ luyện hoá cấm chế tầng mười sáu, nhưng uy lực đoản chùy màu vàng đã phệ thương dọa người, vượt xa mấy món cực phẩm pháp khí trong tay hắn.

Hắn lật tay thu hồi đoản chùy màu vàng, vẫn không lập tức đứng dậy, mà cầm gói ngọc lên.

Trong gói ngọc đã xuất hiện cấm chế, bây giờ tu vi hắn tiến nhanh, muốn thâm nhập vào sâu hơn dò xét một chút.

Thẩm Lạc vận khởi pháp lực, chậm rãi rót vào trong gói ngọc, rất nhanh liền cảm ứng được mảnh cấm chế như tờ nhện bên trong.

Hắn rót pháp lực vào trong đó, đẩy về phía trước, một lát sau liền đến tiết điểm đồ án tinh thần trước đó đã dò xét.

Đồ án tinh thần kia còn đang chớp động, Thẩm Lạc rót pháp lực vào trong đó, trong gói ngọc hiện lên kim quang, hư ảnh Thiên Sách kia nổi lên, mà so với trước đó ngưng thực hơn một chút.

Hắn khẽ di một tiếng, thâm nghĩ tu vi tăng lên, lại ảnh hưởng đến hư ảnh Thiên Sách.

Lập tức, hắn vận khởi pháp lực rót vào trong Thiên Sách, cảm ứng tình

huông trong đó. Thiên Sách phát sinh một chút biến hoá như vui vẻ đáp lại, trừ năng lực thu nhiếp, tựa hồ còn có cái gì đó.

Hắn đang muốn nhìn kỹ, một đạo bạch quang đột nhiên từ bên ngoài bắn vào, thẳng đến bên hắn.

Chương 620: Thủy lục đại hội

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Thâm Lạc thoáng kinh, đang muốn ngự thủy nghênh tiếp, bạch quang đột nhiên ngừng lại, hóa thành một chùm sáng màu trắng.

"Thâm tiểu hữu nếu đã tu luyện xong, mời đến phòng khách một chuyến, ta và Trình quốc công có việc xin nhờ tiểu hữu." Một thanh âm ôn nhã từ trong chùm sáng màu trắng truyền ra.

"Viên quốc sư!"

Thâm Lạc biến sắc, lập tức thu hồi pháp lực rót vào trong gói ngọc, cũng thu gói ngọc vào.

Viên Thiên Cương này quá mức cao thâm mạt trắc, hẳn tuyệt không dám chủ quan.

Thanh âm trong chùm sáng màu trắng vang lên rồi biến mất, hóa thành một tấm phù lục màu trắng.

"Nguyên lai là truyền âm phù." Thâm Lạc âm thầm thở ra.

Truyền âm phù "Xoẹt" một tiếng tự bốc cháy, rất nhanh biến thành tro tàn.

Hắn lộ vẻ do dự, rất nhanh đứng thẳng lên, xoá vết tích Tam Nguyên đại trận lưu lại, đồng thời thu hồi Thiên Lý Hoàng Sa Trận.

Hắn lại thu gói ngọc vào trong hộp đá, giấu kỹ trong người, lúc này mới đứng dậy đi ra ngoài.

Gôi ngọc có thể triệu hoán hư ảnh Thiên Sách, có sự trợ giúp lớn, tự nhiên hẳn phải mang theo trên người, mà vật này trọng yếu, hẳn cũng không yên lòng lưu lại trong phòng.

Trước đó được nha hoàn dẫn qua một lần, Thảm Lạc rất mau tới bên ngoài phòng khách chính Trình phủ, trong phòng đứng đầy ba người.

Ngoài Trình Giáo Kim cùng Viên Thiên Cương, còn có một thanh niên áo trắng, lại là Lục Hóa Minh.

"Lục huynh, thương thế người đã khỏi hẳn." Thảm Lạc cười chào hỏi một tiếng.

Lúc này sắc mặt Lục Hóa Minh hồng nhuận phơn phớt, thần thái sáng láng, hiển nhiên đã triệt để khôi phục thương thế.

Không chỉ như vậy, từ trong ra ngoài trên người y lộ ra một cỗ huỳnh quang, xem ra tu vi đã tiến nhanh.

"Thảm huynh, tu vi của người cũng tiến cấp tới Xuất Khiếu kỳ rồi." Lục Hóa Minh hơi dò xét Thảm Lạc, mặt hiện vẻ kinh ngạc.

"May mắn có Trình quốc công cùng Viên quốc sư ban cho Nhị Nguyên Chân Thủy." Thảm Lạc cười nói.

Lục Hóa Minh và Thảm Lạc luôn luôn hợp ý, mặc dù còn có lời muốn nói, bất quá có Trình Giáo Kim cùng Viên Thiên Cương ở đây, y cũng không nhiều lời.

"Không biết Viên quốc sư gọi tại hạ tới, cần làm chuyện gì?" Thảm Lạc cũng không nói nhiều với Lục Hóa Minh, ngược lại nhìn về phía Viên Thiên Cương, chấp tay hỏi.

"Tu vi Thảm tiểu hữu tiến nhanh, thật đáng mừng. Hôm nay gọi tiểu hữu tới, là vì trước mắt có một chuyện gấp cần xử lý, việc này liên quan tới quốc vận Đại Đường ta, phi thường trọng yếu, chỉ là người đi chấp hành cũng rất ít, tiểu hữu vừa lúc phù hợp, không biết có thể xuất thủ tương trợ hay không?" Viên Thiên Cương vung phát trần trong tay, dựng thẳng đơn chường lên nói.

"Viên quốc sư quá khách khí, ngài có chuyện gì, cứ phân phó tiểu tử là

được." Thẩm Lạc hơi suy nghĩ, lập tức nói.

"Vây bản đạo đa tạ Thẩm tiểu hữu. Chuyện là thế này, lúc trước trong đại chiến quỷ hoạn, bách tính bị tai nạn chết rất nhiều, những ngày qua trong thành thỉnh thoảng xuất hiện hồn linh làm loạn. Bệ hạ đã hạ lệnh, muốn cử hành một trận thủy lục đại hội, khai đàn giảng kinh, siêu độ vong hồn." Viên Thiên Cương nói.

"Đây là hành động công đức vô lượng, bệ hạ thánh đức." Thẩm Lạc chấp tay về phía hoàng cung khen ngợi.

"Thủy lục đại hội đã chuẩn bị đủ, chỉ còn thiếu một vị đại đức cao tăng chân chính đến chủ trì." Trình Giáo Kim nói tiếp.

Thẩm Lạc không biết nên nói gì, hấn đến Trường An mặc dù đã mấy năm, nhưng vẫn luôn bé quan tu luyện, căn bản không biết bao nhiêu người, chớ nói chi là đại đức cao tăng gì đó.

Cũng may Viên Thiên Cương không để cho hấn đau đầu, rất nhanh tiếp tục nói

"Ta và Trình quốc công sau khi thương nghị, quyết định mời Giang Châu Kim Sơn tự Giang Lưu đại sư đến chủ trì trận đại hội này. Chỉ là trước mắt trong thành cần xử lý nhiều chuyện, nhân thủ thực sự không đủ, muốn mời Thẩm tiểu hữu cùng Lục hiền chất các người chạy đi một chuyến, không biết có được không?" Viên Thiên Cương nói.

"Chỉ việc này?" Trong lòng Thẩm Lạc kinh ngạc.

Viên Thiên Cương nói trình trọng như vậy, hấn còn tưởng là việc khó gì, cũng chỉ là đi ra ngoài thành mời một vị hòa thượng.

"Nếu Viên quốc sư phân phó, tại hạ tự nhiên phụng mệnh." Hấn gật đầu nói.

Lục Hóa Minh tự nhiên không hai lời, lập tức đáp ứng.

"Vây là tốt rồi, thủy lục đại hội định cử hành vào mười lăm tháng này, còn năm ngày nữa, các người cần phải đi sớm về sớm." Viên Thiên Cương nói.

"Vâng." Thẩm Lạc và Lục Hóa Minh cùng đáp ứng, sau đó muốn cáo từ ra

ngoài.

"Thảm tiểu hữu chờ một chút, còn có một chuyện muốn nói cùng ngươi." Trình Giảo Kim đột nhiên gọi Thảm Lạc lại.

"Không biết quốc công đại nhân còn có chuyện gì phân phó?" Thảm Lạc khẽ giật mình.

"Lần này cũng không phải là có việc muốn ngươi đi làm, mà là phần thưởng lúc trước ngươi đã cứu viện bệ hạ, chỉ là ngươi một mực đóng cửa tu luyện, không có cơ hội đưa ngươi, đặt ở chỗ ta muốn móc meo rồi." Trình Giảo Kim cười nói, lấy ra một bao vải màu vàng đưa tới.

"Đa tạ quốc công đại nhân ra mặt cho tiểu tử." Thảm Lạc hiện vẻ vui mừng, vội vàng đón lấy.

"Tốt, các ngươi đi đi." Trình Giảo Kim khua tay nói.

Hai người Thảm Lạc thi lễ một cái, lui ra ngoài, lập tức rời Trình phủ.

"Thảm huynh, bệ hạ ban thưởng cho ngươi vật tốt gì đó?" Vừa ra Trình phủ, Lục Hóa Minh lập tức cười nói.

Thảm Lạc cũng rất tò mò với phần thưởng của Đường Hoàng, mở cái túi rập, bên trong là hai hộp ngọc màu xanh cùng một bình ngọc màu trắng.

Hắn điếm hai cái về phía hư không hộp ngọc, hộp ngọc tự động mở ra.

Một hộp ngọc màu xanh đặt một viên bảo châu màu xanh lam lớn chừng quả đấm, toàn thân tản mát ra lam quang thâm thúy, trong thân châu ẩn hiện hư ảnh một đầu Giao Long, nhìn phi thường huyền diệu.

Trong hộp ngọc kia đặt một lệnh bài màu vàng, phía trên viết hai chữ to: Một ngàn

Thảm Lạc cầm lấy bảo châu màu xanh lam, pháp lực thể nội không tự chủ vận chuyển, thân châu tản ra lam quang lập tức đại thịnh, thủy khí trong hư không phụ cận chen chúc tụ đến, hình thành từng đạo hư ảnh sóng cả màu lam, không khí cũng biến thành sền sệt.

Hắn vội vàng ngắt pháp lực với bảo châu màu xanh lam, hạt châu mới khô

phục bình thường.

"Đây là Trấn Hải Châu! Năm đó Đông Hải Thần Thủy tông Luyện Khí đại sư Khổ Tâm thượng nhân tốn hao mười năm luyện thành cực phẩm pháp khí, đã có mười sáu tầng cấm chế, nghe nói sau đó còn phong ấn hồn phách một đầu Thâm Hải Giao Long vào trong đó, luyện hóa thành khí linh, định biển châu này đột phá đến pháp bảo, đáng tiếc không thành công. Bất quá cũng khiến châu này trở thành cực phẩm pháp khí cao cấp nhất! Thâm huynh ngươi tu luyện công pháp Thủy thuộc tính, vật này vừa vặn xứng đôi." Lục Hóa Minh vui vẻ nói.

Thâm Lạc mặc dù đoán châu này trân quý, thế nhưng không ngờ lại có lai lịch lớn như vậy, không khỏi đánh giá nhiều hơn vài lần mới thả trở về.

"Đây là vật gì?" Hấn lại cầm lấy lệnh bài màu vàng kia.

"Đây là Như Ý Tiên Tiên triều đình cấp, phía trên là mức hai ngàn, tương đương hai ngàn khối tiên ngọc, vật này ở cửa hàng hơi lớn đều có thể sử dụng." Lục Hóa Minh giải thích.

Thâm Lạc lần nữa kinh ngạc, lệnh bài màu vàng này nhìn tựa hồ không đáng tiền, chỉ bằng vào vật này lại có giá trị hai ngàn tiên ngọc, triều đình thật là biết làm ăn.

Hấn cầm lấy bình ngọc màu trắng sau cùng, mở ra nắp bình, một cỗ hồng quang nóng rực giống như hỏa diễm từ trong bình toát ra.

Trong hồng quang xen lẫn mùi máu tanh nồng đậm, càng tản mát ra thanh hương nhân nhạt.

"Đây là..." Con mắt Thâm Lạc đột nhiên tròn to, bên trong chứa hơn phân nửa bình huyết dịch xích hồng, nhìn sền sệt, thỉnh thoảng toát ra từng cái bọt khí, rung động ùng ục.

Chương 621: Giang Lưu đại sư

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Cái này chẳng lẽ là Kỳ Lân huyết trong truyền thuyết! So với Chân Long huyết còn quý giá hơn, sau khi phục dụng không chỉ có thể cải thiện thể chất, càng có thể gia tăng thọ nguyên." Lục Hóa Minh la lên thất thanh.

Thẩm Lạc nhìn Kỳ Lân huyết trong bình, rất nhanh đập kín nắp bình, thu vào.

Hắn nhìn lại phía hoàng cung, trong mắt hiện lên vẻ khác lạ.

Ba bảo vật này đều phi thường thích hợp với hắn, đặc biệt là Trấn Hải Châu cùng Kỳ Lân huyết, đơn giản là đo thân làm cho hắn.

Làm cho Thẩm Lạc kinh hãi nhất chính là Kỳ Lân huyết, hắn tìm kiếm đồ vật kéo dài tính mạng, trừ hơi nói qua với Mã Tú Tú cùng Đan Dương Tử, chưa bao giờ đề cập với bất kỳ người nào khác. Mà Đan Dương Tử bây giờ đã bỏ mình, Mã Tú Tú cũng biến mất không còn tăm tích, dưới loại tình huống này, triều đình sao còn có thể tra được việc này, năng lực thu thập tình báo như thế, thật làm cho hắn âm thầm kinh hãi.

"Trong thiên hạ, đều là vương thổ, triều đình muốn điều tra chuyện gì, nhất định có thể tra ra. Quan phủ Đại Đường chỉ là thế lực tu tiên ngoài sáng của triều đình, vụng trộm trong tay còn có thế lực tu tiên khác, dùng giám sát thiên hạ, thu thập tình báo, Thẩm huynh không cần kinh ngạc." Lục Hóa Minh tựa hồ đoán được suy nghĩ trong lòng Thẩm Lạc, nói.

Thẩm Lạc nghe vậy trong lòng run lên, lập tức rất nhanh khôi phục lại, gật gật đầu.

Sau đó, hai người không tiếp tục trì hoãn nữa, lập tức đi ra hướng ngoài thành.

Trong thành kiến trúc bị huỷ hoại đã tu sửa không ít, cũng không thấy tình cảnh bị thương từng nhà đốt vàng mã trước đó, nhưng trong không khí vẫn quần quanh một tia lo lắng.

"Trong thành quả nhiên có oan hồn lưu lại, mà số lượng lại không ít." Thảm Lạc thầm nghĩ trong lòng.

Chỉ là những oan hồn này cũng không phải là lệ quỷ, tùy ý chém giết làm đất trời oán giận, nhưng nếu tùy ý để nó lưu tại thế gian, chẳng những sẽ ảnh hưởng đến người sống, càng dễ diễn biến thành lệ quỷ, phiền phức càng lớn. Cho nên những người chết oan kia, bình thường sẽ mời hòa thượng khai đàn thiết pháp, siêu độ họ mang đến Địa Phủ.

Chuyện siêu độ này, không phải dựa vào pháp lực, tỉ như Thảm Lạc, tu vi của hắn mặc dù đạt đến Xuất Khiếu kỳ, nhưng cũng không cách nào siêu độ vong hồn.

Độ hóa những vong hồn này, cần đủ đức hạnh, đây là một loại tu hành khác ngoài pháp lực, không phải người am hiểu sâu phật lý thì không thể làm được.

Thảm Lạc không hiểu nhiều về phương diện này, nhưng ít nhiều cũng biết một chút, muốn siêu độ nhiều vong hồn trong thành như vậy, tu vi đức hạnh cực kỳ cao thâm mới làm được.

"Lục huynh, vừa rồi Viên quốc sư nói Giang Lưu đại sư là ai? Thật có thể độ hoá nhiều oan hồn trong thành như vậy?" Hắn nhìn Lục Hóa Minh hỏi.

"Nói đến Giang Lưu đại sư này, xác thực đại danh鼎鼎, Thảm huynh ngươi biết người thỉnh kinh không?" Lục Hóa Minh hỏi.

"Là Huyền Trang pháp sư sao? Năm đó ngài đi xa vạn dặm, đi tây phương Đại Lô Âm Tự thỉnh kinh, đây là thỉnh sự Đại Đường ta, tại hạ tự nhiên là nghe thấy." Thảm Lạc gật đầu.

"Huyền Trang pháp sư thỉnh kinh trở về không lâu thì đột nhiên mất tích, chẳng biết đi đâu, có người nói ngài đi Tây Phương Cực Lạc, cũng có người nói ngài đã tọa hóa, lại có người nói ngài đã luân hồi chuyển thế, tóm

lại mỗi người nói một kiểu, ai cũng không biết rốt cuộc như thế nào." Lục Hóa Minh tiếp tục nói.

"Ta cũng nghe lời đồn tương tự, bất quá theo ta thấy, khả năng Huyền Trang pháp sư chuyển thế lớn hơn một chút." Thâm Lạc nghe lời này, sắc mặt khẽ động nói.

"Ừm, thế nhân cũng nhiều người cho là như thế, có rất nhiều người tự xưng là ngài chuyển thế, bất quá làm cho người tin phục nhất chính là vị Giang Lưu đại sư kia. Hấn và Huyền Trang pháp sư cùng xuất phát từ Đại Đường quốc cảnh Kim Sơn tự, mà phật lý sâu xa, độ vô số người, đại danh đỉnh đỉnh trong Trường An thành, rất nhiều quan lại hoàng thân trong triều không ngại cực khổ đến Kim Sơn tự cung phụng." Lục Hóa Minh gật đầu nói.

"Lục huynh nói như vậy, ta thực sự muốn gặp một lần vị Giang Lưu đại sư này." Thâm Lạc nghe lời này, càng thêm hiếu kỳ.

Theo trong mộng cảnh Lý Tịnh nói, thủ tây kinh chính là Thiên Đình cùng đại năng phương tây ngăn cản ma kiếp giáng lâm, đáng tiếc thất bại. Nếu có thể nhìn thấy người thỉnh kinh chuyển thế, có lẽ sẽ điều tra ra manh mối năm đạo ma hồn kia.

Hai người vừa nói chuyện, vừa đi đường, rất nhanh đã ra khỏi thành, tìm một nơi yên tĩnh ngựa không đi về hướng Kim Sơn tự.

Kim Sơn tự ở Giang Châu, cách Trường An thành tương đối xa, hai người chỉ biết đại khái phương hướng, bỏ ra gần nửa ngày mới tìm được Kim Sơn tự.

Vì để tránh cho phàm nhân nhìn thấy kinh thế hãi tục, hai người đáp xuống ở xa, đi bộ đến.

Kim Sơn tự tọa lạc trên Kim Hà sơn tại Giang Châu, xây dựa lưng vào núi, uốn lượn theo đường núi, vô số tín đồ già trẻ thành tín đi đến chùa miếu, chiêm ngưỡng thăm viếng Thần Linh trong lòng.

"A, nhiều tín đồ như vậy, xem ra vị Giang Lưu đại sư này thật đúng là không tầm thường." Thâm Lạc nhìn thấy cảnh này, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

"Đó là đương nhiên, nếu không sư phụ và quốc sư cũng sẽ không để chúng

ta tới mời hấn." Lục Hóa Minh cười nói.

"Kim Sơn tự này chỉ là một phật tự bình thường? Tăng nhân trong chùa có tu vi không?" Thảm Lạc đột nhiên nghĩ tới một chuyện, hỏi.

"Kim Sơn tự là đại phái tu tiên nổi danh ở Giang Châu, tăng chúng trong chùa đa phần nghiên cứu Kim Cương Thiên Pháp mà Pháp Minh trưởng lão truyền xuống năm đó. Về sau Huyền Trang pháp sư thỉnh kinh trở về truyền xuống thiên pháp Tây Thiên Linh Sơn Đại Lô Âm Tự. Nếu bàn về công pháp tinh diệu, Kim Sơn tự không kém chút nào so với quan phủ Đại Đường chúng ta, hoặc các đại tông như Hóa Sinh tự, Phổ Đà sơn. Thảm huynh vì sao lại hỏi việc này?" Lục Hóa Minh nói.

"Nếu Kim Sơn tự cũng là đại tông tu tiên, Giang Lưu đại sư lại đại danh鼎鼎 như vậy, hấn chưa chắc chịu đi cùng chúng ta đến Trường An. Trình quốc công cùng Viên quốc sư có ban cho người tín vật gì không?" Thảm Lạc có chút lo lắng hỏi.

"Nhiệm vụ này chúng ta cùng một chỗ tiếp nhận, toàn bộ quá trình người đều ở đó, sư phụ nào đưa ta tín vật gì." Lục Hóa Minh kỳ quái nói.

"Như vậy xem ra, chúng ta chỉ có thể tùy cơ ứng biến, hy vọng hết thầy trôi chảy." Thảm Lạc im lặng một chút rồi nói.

"Giang Lưu đại sư là đại đức cao tăng, Trường An thành bị họa kiếp, bách tính khốn khổ, đại sư tất nhiên sẽ vui vẻ tiến đến. Huống chi lần này thủy lục đại hội là sắc lệnh bệ hạ tổ chức, có thể chủ trì đại hội này, đối với bất luận người thiên tông nào đều là vinh quang vô thượng, Giang Lưu đại sư sao lại từ chối chứ. Thảm huynh người cũng đừng buồn lo vô cớ, đi nhanh đi." Lục Hóa Minh vừa cười vừa nói, sau đó kéo Thảm Lạc đi về phía Kim Sơn tự.

Phong cảnh Kim Hà sơn tươi đẹp, giờ phút này đang vào mùa thu, khắp núi kim hoàng, phong cảnh đẹp đẽ.

Hai người vừa leo núi, vừa thưởng thức cảnh đẹp trong núi.

Thế núi Kim Hà sơn cao ngất, trừ trong mộng cảnh được chứng kiến những đại sơn kia, Thảm Lạc trong hiện thực còn chưa gặp qua núi nào cao hơn. Kim Sơn tự kiến tạo giữa sườn núi Kim Hà sơn, hai người đi hồi lâu cũng chưa đến.

Cũng may bọn hăn đều là người có tu vi cao thâm, cũng không cảm thấy mệt mỏi.

Vào thời khắc này, một chiếc xe ngựa từ phía sau chạy nhanh đến, trên xe chở hàng hóa, đi về hướng Kim Sơn tự.

Trên đường núi tín đồ nhao nhao né tránh, Thẩm Lạc cùng Lục Hóa Minh cũng tránh né sang bên cạnh.

Đánh xe là một trung niên nam tử, tựa hồ rất gấp, không ngừng giục ngựa gia tốc, đường núi mặc dù không rộng, nhưng xe ngựa chạy rất nhanh.

Xe ngựa lướt qua bên cạnh hai người Thẩm Lạc, bánh xe cán trúng một khối đá lớn nhô ra, xe ngựa rung một cái kịch liệt.

Không biết là lần này xóc nảy quá mức kịch liệt, hay là xe ngựa quá cũ kỹ, chỉ nghe rãng rặc một tiếng, trục xe vậy mà đứt gãy ra, buồng xe lao vùn vụt ngã qua, văng tới một lão giả quần áo trắng đang lên núi.

Lão giả quần áo trắng bị dọa cho ngây ngốc, vậy mà quên tránh né. Chúng khách hành hương gần đó thấy cảnh này, đều hét lên kinh hãi.

Thẩm Lạc không sợ làm kinh thế hãi tục, thân hình thoát một cái xuất hiện trước buồng xe, đưa tay đẩy một cái.

Buồng xe văng đi lập tức dừng lại, vật bên trong lăn ra, tựa hồ là một đỉnh màn trướng, ngã xuống ven đường.

Đám người gần đó lại la lên một tràng, nhao nhao tránh qua.

Chương 622: Kim Sơn tự

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phạm Nhân Tông

"Vị lão trượng này, lão không sao chứ?" Thảm Lạc không để ý đến những người khác, đỡ lão giả quần áo trắng dậy hỏi.

"Ta không sao, đa tạ công tử cứu mạng." Lão giả quần áo trắng chưa tỉnh hồn, một hồi lâu mới ổn định lại tâm thần, vội vàng cảm ơn Thảm Lạc.

Người nhà của lão giả cũng chạy vội tới, cảm ơn hẳn.

"Tiện tay mà thôi, lão trượng không cần phải khách khí." Thảm Lạc khoát tay áo, sau đó dùng sức nhấc lên, thả buông xe ngựa xuống.

"Đa tạ vị công tử này xuất thủ tương trợ, đều do tại hạ bồi rồi đánh xe, suýt nữa gây ra đại họa." Nam tử trung niên đánh xe vội vàng chạy tới, tạ lỗi với Thảm Lạc và lão giả quần áo trắng kia.

"Người muốn đưa hàng đi Kim Sơn tự? Sao lại gấp gáp như vậy?" Thảm Lạc cũng không la mắng người này, người đánh xe như thế cũng có nỗi khổ của bọn họ.

"Đúng vậy, ta đang đưa hàng đi Kim Sơn tự. Kim Sơn tự hôm nay cử hành Kim Thiên pháp hội, Giang Lưu đại sư giảng pháp muốn dùng một bảo trướng che phủ toàn thân, nhưng màn trướng trong chùa mấy ngày trước đã bị chuột cắn hỏng, nên họ tìm ta mua một đỉnh, nhất định phải đưa đến trước pháp hội, tiêu nhân lúc này mới chạy gấp. Nhưng bây giờ trục xe đã gãy, đi Kim Sơn tự còn một đoạn đường nữa, vậy phải làm sao bây giờ?" Về mặt trung niên xa phu đau khổ nói.

"Giảng pháp sao lại dùng bảo trướng che đầy toàn thân?" Thảm Lạc nghe vậy khẽ giật mình.

Bình thường cao tăng tổ chức pháp hội đều gặp trực diện tín đồ, không che không đậy, Giang Lưu đại sư này ngược lại đúng là đặc lập độc hành.

Lục Hóa Minh giờ phút này cũng đi tới, nghe vậy mắt lộ vẻ kinh ngạc.

"Hai người chúng ta đang muốn đi Kim Sơn tự, nếu như các hạ nguyện ý, không bằng để chúng ta đem bảo trưởng này giúp ngươi." Thảm Lạc xoay chuyên ánh mắt, nói.

"Thật sao? Nhưng bảo trưởng này rất nặng, hai vị đại hiệp tay không tác sát, chỉ sợ khó mà mang được." Trung niên xa phu đầu tiên là vui mừng, sau đó lại lo lắng nói.

"Chúng ta có khí lực lớn, không sao." Thảm Lạc từ dưới đất cầm lấy bảo trưởng lên.

Bảo trưởng lớn như vậy, hấn giống như vê bắc đèn tùy ý nhắc lên.

"Hai vị đại hiệp thật sự là cứu tinh của ta, vậy làm phiền các ngươi, đến Kim Sơn tự giao bảo trưởng cho Quảng Bồ đường Giả Thích trưởng lão là được." Trung niên xa phu lúc này mới yên tâm, liên tục nói cảm tạ.

Thảm Lạc gật gật đầu, cầm bảo trưởng đi lên Kim Sơn tự.

"Thảm huynh ngươi giúp người kia đưa bảo trưởng, là muốn tìm kiếm lý do vào Kim Sơn tự sao? Làm gì cần như vậy, chẳng lẽ hoà thượng Kim Sơn tự không cho phép chúng ta đi vào?" Lục Hóa Minh nói.

"Cẩn thận một chút cũng không sao." Thảm Lạc nói.

Lấy cước lực hai người, đường núi tiếp theo đảo mắt đã qua, rất mau tới trước Kim Sơn tự.

Kim Sơn tự năm đó chỉ là chùa miếu bình thường, nhưng cho ra vị cao tăng Huyền Trang pháp sư, thân sĩ phú hào phụ cận thành tâm quyên phụng tài vật nhiều vô số kể, triều đình càng mấy lần cấp phát tu chỉnh chùa miếu, bây giờ sơn môn Kim Sơn tự cao ngất, trong chùa phật điện vàng son lộng lẫy, cung điện dài liên miên vài dặm, càng xây dựng vài toà phật tháp cao mấy chục trượng, luận khí phái đã vượt qua mấy chỗ chùa miếu hoàng gia ở Trường An thành.

"Kim Sơn tự quả nhiên danh bất hư truyền." Thâm Lạc nhìn thấy tình cảnh trước mắt, không khỏi cảm thán.

Trước cửa Kim Sơn tự tụ tập hàng trăm hàng ngàn khách hành hương, nhưng đại môn chùa miếu giờ phút này đóng chặt, một đám khách hành hương đều tụ tập ở ngoài cửa chờ đợi.

Chỉ là những người này tựa hồ tập mãi thành thói quen, cũng không bất mãn, có ít người thậm chí ngay ở chỗ này đốt hương đốt sáp, miệng tụng cầu nguyện.

Thâm Lạc nghiêng tai lắng nghe một hồi, rất nhanh biết rõ nguyên do. Nguyên lai Kim Sơn tự gần đây luôn luôn như vậy, sơn môn cũng không phải lúc nào cũng mở ra, mỗi ngày nhất định phải đợi đến buổi trưa mới cho phép khách hành hương đi vào.

"Kim Sơn tự này thật là lớn lối, dù Sùng An tự ở Trường An thành cũng không có quy củ bực này. Mà chùa miếu này tu kiến cũng cổ quái, gạch vàng ngói ngọc, huy hoàng lừng lẫy, so với hoàng cung còn lộng lẫy hơn." Lục Hóa Minh lắc đầu nói.

"Này, tiểu tử ở đâu tới, dám khoa tay múa chân với Kim Sơn tự chúng ta!" Một tiếng hét lớn từ bên cạnh truyền tới, lại là một võ tăng áo bào tím cao lớn đi tới, gã trầm giọng quát.

Trên thân võ tăng áo bào tím này vón quanh pháp lực, là một tu sĩ Tích Cốc kỳ, mà bắp thịt toàn thân gã phồng lên, tựa hồ tu luyện một loại công pháp luyện thể nào đó, khí tức nhục thân hơn xa tu sĩ Tích Cốc kỳ bình thường.

"Phật tự tu kiến thành dạng này, vốn dở dở ương ương, chẳng lẽ người bên ngoài cũng không được nói." Lục Hóa Minh vừa cười vừa nói.

"Kim Sơn tự là Giang Lưu đại sư tự mình chủ trì tu kiến, truyền bá ngã phật thánh danh, há lại cho người đến chất vấn, mau im miệng tạ lỗi, nếu không đừng trách bản tăng không khách khí." Võ tăng áo bào tím khễ nói, dáng vẻ có chút ương ngạnh.

Thâm Lạc và Lục Hóa Minh nghe lời này, đều có chút kinh ngạc.

Là Giang Lưu đại sư tu sửa phật tự sao, người này cũng quá mức đặc lập độc hành đi.

"Vị đại sư này chớ trách, vị đồng bạn tại hạ luôn ưa thích ăn nói lung tung, xin ngài thông cảm." Thảm Lạc tiến lên một bước nói.

"Uy, ai ăn nói lung tung." Lục Hóa Minh ở phía sau bất mãn kêu lên.

"Hai người chung ta đem một đỉnh bảo trướng tới giúp người, nghe nói là quý tự sử dụng trên pháp hội." Thảm Lạc không để ý tới Lục Hóa Minh phàn nàn, giương bảo trướng trong tay lên nói.

"A, màn trướng trong chùa vài ngày trước xác thực đã hỏng, nếu thế, giao bảo trướng này cho ta đi." Võ tăng áo bào tím lườm Thảm Lạc một cái, đưa tay tính cầm.

"Không biết pháp danh đại sư là gì? Bảo trướng này phải giao cho Quảng Bồ đường Giả Thích trưởng lão quý tự mới được." Thảm Lạc hơi lùi lại, tránh người này cầm.

"Lớn mật! Lấy ra!" Sắc mặt võ tăng áo bào tím lạnh lẽo, trên ngón tay nổi lên từng tia từng tia kim quang, vô cùng nhanh chóng chụp xuống bảo trướng kia.

Kim Sơn tự những năm này uy vọng ngày một tăng, nghiêm nhiên đã là đệ nhất môn phái tu tiên ở Giang Châu. Những năm gần đây tập tục trong chùa càng thay đổi lớn, võ tăng áo bào tím ý vào uy danh sư môn từ trước đến nay hoành hành đã quen, mặc dù phát giác trên người Thảm Lạc cùng Lục Hóa Minh có sóng pháp lực, nhưng cũng không quan tâm.

Nhưng tay võ tăng áo bào tím vừa đụng phải bảo trướng, một cỗ kinh lực nhu hòa truyền đến, mặc dù không lãng lẹ, lại như sóng nước dập dờn, trước sau liên tiếp, liên miên không ngừng, không chỉ chấn khai một trào này, kinh lực nhu hoà càng xuyên thấu pháp lực hộ thể của gã.

Cánh tay võ tăng áo bào tím tê rần, làm nửa người cũng vô lực, thân bất do kỉ lui về sau hai bước, bỗng nhiên biến sắc.

"Ta nhận ủy thác của người, không thể tùy ý giao bảo trướng cho người khác, xin đại sư thứ lỗi." Thảm Lạc cười nhạt nói.

"Người!" Sắc mặt võ tăng áo bào tím loé lên vẻ giận dữ, lại muốn tiến đến, nhưng người trước mắt tu vi cao thâm mặt trắng, gã tự nghĩ không phải địch

thủ, nên có chút chân chờ.

"Người nào ở bên ngoài ồn ào?" Vào thời khắc này, cửa chùa đóng chặt mở ra, một tăng nhân mặc hoàng bào đi ra.

Người này khoan bào đại tụ, thân hình mập mạp, hai tai rủ xuống, giống như phật Di Lạc, chỉ là ánh mắt rất là âm lãnh.

Thần sắc Thảm Lạc cùng Lục Hóa Minh khế biến, người này vậy mà cũng là một tu sĩ Xuất Khiếu kỳ, mà khí tức không lộ hùng hậu, tu vi tựa hồ còn trên hai người bọn hắn.

"Đường Thích trưởng lão! Hai cường nhân này xúc phạm Giang Lưu đại sư, còn cướp đi một bảo trướng pháp hội lát hồi sử dụng, đệ tử vừa định thu hồi lại, thì bị người này dùng tà pháp chấn khai. Ta xem bọn hắn rõ ràng là muốn nhiễu loạn trật tự trước chùa, phá hư pháp hội hôm nay." Võ tăng áo bào tím kia vội vàng đi tới, tín khẩu nói bậy, đại cáo hắc trạng.

Thảm Lạc hơi nhướng mày, người này thân là đệ tử Phật môn, sao miệng lưỡi lại nói dối như vậy.

Chương 623: Lời khó nói

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phạm Nhân Tông

"Hai vị đạo hữu, Tuệ Minh nói là thật?" Đường Thích trưởng lão trầm mặt xuống, nhìn về phía hai người Thẩm Lạc.

"Đường Thích trưởng lão hiểu lắm, phật danh Kim Sơn tự lan xa, người trong thiên hạ đều kính ngưỡng, hai người chúng ta sao dám nhiều loạn pháp hội quý tự, chỉ là chúng ta được người nhờ, đem bảo trưởng này đến cho Giả Thích trưởng lão quý tự, cho nên lúc trước mới không giao cho vị đại sư áo tím này, xin trưởng lão thứ lỗi." Ý niệm trong đầu Thẩm Lạc chuyển động, mở miệng tạ lỗi, thanh âm hữu ý vô ý phóng đại mấy phần.

Đám khách hành hương gần đó nghe được thanh âm, nhao nhao nhìn lại, thấp giọng nghị luận.

"Nếu hai vị đạo hữu đưa bảo trưởng giúp người, xin mời vào chùa đi. Tuệ Minh, người đi mời Giả Thích trưởng lão tới." Đường Thích trưởng lão nhìn thoáng qua đám khách hành hương phụ cận, nói với hai người Thẩm Lạc.

"Đa tạ trưởng lão." Thẩm Lạc cảm ơn một tiếng, liếc mắt ra ý với Lục Hóa Minh một cái, hai người đi theo Đường Thích trưởng lão cùng võ tăng áo bào tím kia tiến vào trong Kim Sơn tự.

Phía sau cửa chùa là một quảng trường không lồ, mặt đất lát bạch ngọc, quang mang lập lòe, khiến người ta nhìn một cái liền sinh ra cảm giác bé nhỏ. Giữa quảng trường đặt chín cái thanh đồng đại đỉnh cao cỡ hai người, xếp thành ba hàng, sắp xếp mỗi ba cái, trong đỉnh bốc lên trập trập khói xanh, mùi đàn hương nồng đậm ngưng tụ quanh quảng trường không tan, thoạt nhìn là nơi ngày thường giảng kinh giảng đạo.

Không chỉ quảng trường này, nhìn những nơi khác, trong Kim Sơn tự cũng

tu kiến đại khí huy hoàng, mặt đất đều dùng bạch ngọc hoặc thanh ngọc trải đường, kiến trúc phật đường trong chùa cũng đều chạm trổ rường cột, khí tượng xa hoa, khác một trời một vực phật tự bình thường.

Nhìn thấy tình huống như vậy, Thẩm Lạc, Lục Hóa Minh đều cảm thấy kinh ngạc.

Vừa vào chùa, võ tắng áo bào tím âm thầm tròng Thẩm Lạc một cái, bước nhanh vào trong, xem ra là đi mời Giả Thích trưởng lão kia.

"Hai vị rốt cuộc là đạo hữu phương nào? Đến Kim Sơn tự ta muốn làm gì?" Đường Thích trưởng lão chờ võ tắng áo bào tím đi xa, lúc này mới quay người nhìn về phía hai người Thẩm Lạc, thanh âm lạnh lùng hỏi.

"Đại sư có sao nói ra lời ấy, tại hạ không phải vừa mới nói, hai người chúng ta ngưỡng mộ phong thái Kim Sơn tự, tới để bái phỏng, thuận tiện đưa giúp bảo trưởng cho một xa phu dưới núi." Thẩm Lạc cười nói.

"Hai vị đều là đại cao thủ Xuất Khiếu kỳ, lại đưa đồ giúp một phạm phu?" Thanh âm Đường Thích trưởng lão lạnh lùng hỏi.

"Sâu kiến dê bò, tiên phật phạm nhân, đều là chúng sinh, hai người chúng ta vì sao không thể đưa bảo trưởng giúp xa phu kia." Thẩm Lạc cười một tiếng phản bác.

"Cái này..." Đường Thích trưởng lão bị hỏi liên tri tri, không trả lời được.

"Hai vị rốt cuộc là ai? Sao lại hung hăng càn quấy như vậy, đừng trách bản tắng vô lễ." Đường Thích trưởng lão tựa hồ là người nóng nảy, thần sắc trầm xuống.

Cùng lúc đó, trên chân gã hiện lên kim quang, trong nháy mắt làn da chân lộ ra ngoài biến thành màu vàng, giống như đột nhiên biến thành hoàng kim, gã giẫm trên mặt đất một cái.

Mặt đất rung động âm âm, kiến trúc phụ cận cũng lắc lư theo.

"Thần thông đại sư thật tốt, đây là Kim Cương Phục Ma Đại Pháp Kim Sơn tự, quả nhiên uy lực kinh người. Chỉ là đại sư đối đãi ngoại nhân như vậy sao, một lời không hợp liền muốn động thủ?" Lục Hóa Minh bị liên tiếp quát hỏi, trong lòng đã tức giận, cũng không biểu lộ thân phận của mình,

lạnh giọng nói.

Thảm Lạc nhíu mày lên, một khi động thủ với hòa thượng béo này, thắng bại không nói trước, chỉ sợ sẽ trở mặt với Kim Sơn tự.

Kim Sơn tự này kỳ dị, cho nên hắn mới không biểu lộ thân phận, trước muốn dò xét một chút, rồi mới nói ra lời mời Giang Lưu đại sư. Nhưng tình huống bây giờ, giấu giếm nữa chỉ sợ sẽ chuyển xấu.

Thế là hắn ho khan một cái, đang muốn mở miệng.

"A Di Đà Phật, Đường Thích sư huynh, hai vị thí chủ này nếu tới tìm bản tăng, vậy do bản tăng đón đi?" Một tiếng phật hiệu vang lên, một tăng nhân trung niên cao lớn đi tới, võ tăng áo bào tím trước đó cũng âm ức theo sau.

"Giả Thích sư đệ." Đường Thích trưởng lão nhìn người tới, thần sắc hơi trầm xuống.

Thảm Lạc nhìn lại người tới, chỉ thấy khí tức trung niên tăng nhân kia uyên thâm, cũng là một tu sĩ Xuất Khiếu kỳ, chỉ là thân hình gã cao gầy, sắc mặt khô vàng, một bộ dạng quý bị lao, nhưng vẻ mặt tươi cười, nhìn rất là hiền lành.

"Đường Thích sư huynh, pháp hội bố trí vẫn chưa xong, Giang Lưu đại sư đã thúc giục, nếu còn trì hoãn, sợ rằng sẽ trễ giờ." Tăng nhân trung niên đi đến bên cạnh Đường Thích trưởng lão, hạ giọng nói.

"Vậy được rồi, hai người này giao cho sư đệ xử trí, xảy ra vấn đề gì sẽ hỏi người." Đường Thích trưởng lão nghe vậy trầm mặc một chút, sau đó hừ lạnh một tiếng, phẩy tay áo bỏ đi.

Võ tăng áo bào tím kia vội vàng đi theo, hai người rất nhanh rời đi.

Thảm Lạc nhìn thấy cảnh này, trong lòng không khỏi khẽ động, trong Kim Sơn tự tựa hồ cũng có thể lực tranh đấu, càng thêm cẩn thận hơn.

"Giả Thích trưởng lão, hai người chúng ta ở dưới chân núi gặp được một xa phu, bởi vì xe ngựa bị hư, nên nhờ hai người chúng ta đem bảo trưởng này tới, xin ngài nhận cho." Hắn đi lên trước, cầm bảo trưởng đưa tới.

"Đa tạ hai vị thí chủ, ta vốn lo lắng vì bảo trưởng này, may mắn hai vị thí

chủ kịp thời đưa tới." Giả Thích trưởng lão nhận lấy, hai mắt đánh giá bảo trưởng, gật đầu.

"Hai vị thí chủ nếu không có chuyện quan trọng, không bằng đến phòng bàn tăng cùng uống một chén trà nóng, thế nào?" Gã lập tức mỉm cười nói với hai người Thẩm Lạc.

"Cầu còn không được." Thẩm Lạc vui vẻ đáp ứng, Lục Hóa Minh thì không ý kiến.

Thế là, Giả Thích trưởng lão mang theo hai người đi vào trong chùa, rất mau tới trong một chỗ thiền viện.

Tiền viện này khác hoàn toàn với vẻ vàng son lộng lẫy bên ngoài, không có khí tức xa hoa, gạch xanh ngói xám, vô cùng thanh tịnh đơn giản.

Giả Thích trưởng lão gọi một tên đệ tử tới, giao bảo trưởng cho đối phương, sau đó mang theo Thẩm Lạc cùng Lục Hóa Minh vào trong nhà.

"Hai vị đạo hữu tu vi cao thâm, khí độ bất phàm, chắc không phải là hạng người vô danh, không biết có thể cáo tri tính danh? Đến Kim Sơn tự ta muốn làm gì?" Tự tay ngâm ba chén trà nóng, Giả Thích trưởng lão lúc này mới hỏi.

"Tại hạ Thẩm Lạc, là một tán tu, vị này là đệ tử Đại Đường quan phủ Trình quốc công Lục Hóa Minh. Hai người chúng ta hôm nay tùy tiện đến bái phỏng Kim Sơn tự, chính là muốn cầu kiến Giang Lưu đại sư. Lúc trước vô lễ mạo phạm, xin Giả Thích trưởng lão chớ trách." Thẩm Lạc không tiếp tục giấu diếm, cho thấy thân phận cùng ý đồ hai người đến.

"Nguyên lai là Thẩm đạo hữu cùng Lục đạo hữu. Hai vị cầu kiến Giang Lưu đại sư, không biết cần làm chuyện gì?" Giả Thích trưởng lão nhìn Lục Hóa Minh nhiều hơn một chút, hỏi.

"Lục huynh, ngươi là người trong Đại Đường quan phủ, việc này do ngươi nói thì thích hợp hơn." Thẩm Lạc thoáng nhìn Lục Hóa Minh, truyền âm nói.

Lục Hóa Minh gật gật đầu, tiến lên phía trước nói: "Giả Thích trưởng lão mặc dù nhiều năm ở Giang Châu, bất quá chắc cũng biết trước đây không lâu Trường An thành bị quỷ hoạn?"

"Việc này sớm đã truyền khắp thiên hạ, bản tăng tự nhiên là biết." Giả Thích trưởng lão gật đầu nói.

"Mấy tháng trước Luyện Thân đàn cầu kết quỹ vật đại náo Trường An, Đại Đường quan phủ ta cùng chư vị đồng đạo cộng đồng chiến đấu, mặc dù trừ khử lần tai họa này, nhưng dân chúng trong thành bị tai nạn chết rất nhiều, có thật nhiều oan hồn tồn tại không đi. Bệ hạ vì bách tính Trường An, quyết định sẽ tổ chức một trận thủy lục đại hội, trước mắt còn thiếu một vị đại đức cao tăng chủ trì. Nghe nói Giang Lưu đại sư chính là Kim Thiên Tử chuyển thế, phật pháp tuyệt diệu, ta cùng Thảm đạo hữu tới đây là muốn mời Giang Lưu đại sư đi Trường An, khai đàn giảng pháp, độ hóa oan hồn." Lục Hóa Minh thành khẩn nói.

"Bệ hạ tâm hoài bách tính, thương sinh, chỉ là Giang Lưu đại sư hẩn..." Giả Thích trưởng lão chấp tay trước ngực tán tụng một tiếng, lập tức mặt lộ vẻ chán chờ.

Thảm Lạc nhìn thấy thần sắc Giả Thích trưởng lão như vậy, lông mày không khỏi nhíu một cái.

Chương 624: Cự tuyệt

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Giang Lưu đại sư có việc trong người?" Lục Hóa Minh lập tức hỏi.

"Sự tình ngược lại không có, chỉ là Giang Lưu đại sư nhất quán không thích rời chùa, mà địa vị hắn tại Kim Sơn tự cao cả, dù trụ trì cũng vô pháp ra lệnh cho hắn, ta cũng không thể thay hắn đáp ứng cái gì. Như vậy đi, ta mang hai vị đi gặp Giang Lưu đại sư, xem hắn nói như thế nào." Giả Thích trưởng lão trầm mặc một chút rồi nói.

Lục Hóa Minh cùng Thâm Lạc liếc nhau, gật đầu đáp ứng.

Bởi vì có chuyện trọng yếu muốn làm, ba người cũng không còn lòng dạ thanh thân uống trà, lập tức đứng dậy bước đi ra ngoài, rất nhanh tới bên ngoài một tòa thiền viện xa hoa.

Thiền viện nơi đây so với nơi khác càng thêm xa hoa, mái hiên đều là mảnh ngói mạ vàng, mặt tường dùng bạch ngọc xây thành, ngay cả cửa sổ cũng đều là gỗ đàn hương thượng đẳng.

"Nơi này chính là chỗ ở Giang Lưu đại sư, tính tình Giang Lưu đại sư có chút... Đặc biệt, hai vị ở trước mặt hắn nhất định phải bảo trì lễ nghĩa." Giả Thích trưởng lão truyền âm khuyên bảo hai người một tiếng.

Thâm Lạc cùng Lục Hóa Minh đều gật gật đầu, tỏ ra hiểu rõ.

Giả Thích trưởng lão thấy vậy, lúc này mới mang theo hai người tiến nhập thiền viện.

Mới vừa vào, "Ồ" một tiếng, một vật màu đen từ trong nhà ném ra ngoài,

lại là một cái âm trà, đập xuống đất vỡ nát.

"Quá nhạt, một chút mùi vị cũng không có, ta nói qua bao nhiêu lần, nên bỏ thêm một chút mật đường!" Một thanh âm thanh thúy, nhưng ác thanh ác khí từ bên trong truyền ra.

"Vâng vâng... Đệ tử lại đi châm một bình mật trà mới." Một sa di áo trắng có chút bồi rồi từ bên trong thiền phòng chạy ra.

Sa di này tựa hồ cực kỳ bồi rồi, vậy mà không chú ý tới ba người Giả Thích trưởng lão, như một làn khói chạy nhanh ra xa.

Thảm Lạc cùng Lục Hóa Minh nhìn thấy cảnh này, trong mắt đều lộ ra một tia kinh ngạc, nhìn lại trong phòng.

Bên trong là một phòng lớn, nhưng không có ai, bất quá bên cạnh phòng lớn còn có một phòng khép hờ cửa, tựa hồ đang có người bên trong.

Giả Thích trưởng lão thở dài, đi đến cửa thiền phòng, nhưng không tùy tiện đi vào, chấp tay trước ngực nói: "Giang Lưu, nơi này có hai vị khách đến từ Trường An thành, phụng mệnh Trình quốc công đến đây bái phỏng ngươi."

"Cái gì Trình quốc công, Vương quốc công, ta sắp chuẩn bị pháp hội, không rảnh." Thanh âm thanh thúy trước đó hừ một tiếng, uể oải từ gian phòng giữa truyền đến.

Lục Hóa Minh phi thường tôn kính Trình Giáo Kim, nghe ngữ điệu vô lễ như thế, trên mặt lập tức giận dữ.

Thảm Lạc nhìn thấy thần sắc Lục Hóa Minh, vội vàng kéo đối phương một cái, ám chỉ nên bình tĩnh lại.

"Giang Lưu, Trình quốc công chính là trụ cột Đại Đường ta, không được hồ ngôn loạn ngữ." Giả Thích trưởng lão cũng lưu ý đến sắc mặt Lục Hóa Minh, vội vàng khiển trách.

Thanh âm thanh thúy trong phòng cười hắc hắc một tiếng, nhưng cũng không tiếp tục quá phận nữa.

"Hai vị quý khách này tới tìm ngươi là có chuyện quan trọng, bởi vì lúc trước Trường An bị quỷ hoạn, không ít bách tính Trường An thành chết

thảm, bệ hạ quyết định tổ chức thủy lục đại hội, mời người đến chủ trì, siêu độ vong hồn." Giả Thích trưởng lão dừng một chút, tiếp tục nói.

"Thủy lục đại hội? Ta tọa trấn Kim Sơn tự, không rảnh phân thân, hai vị bên ngoài mời cao minh khác đi." Âm thanh thanh thúy một tiếng cự tuyệt.

"Giang Lưu đại sư, việc này liên quan đến an nguy kinh đô Đại Đường ta, xin ngài rời núi một lần, thù lao thế nào, đại sư cứ nói thẳng." Trong lòng Thảm Lạc lộ bộ một chút trầm xuống, tiến lên chấp tay nói.

Âm thanh thanh thúy hừ một tiếng, trong thanh âm tràn ngập vẻ không vui.

"Giang Lưu sư huynh, vong hồn Trường An thành quá đáng thương, chúng ta nên đi siêu độ bọn hắn đi." Đúng lúc này, lại có một thanh âm từ trong nhà truyền ra.

So với Giang Lưu đại sư, thanh âm này ôn hòa hơn nhiều, trong thanh âm lộ ra một loại cảm giác trách trời thương dân.

Thảm Lạc cùng Lục Hóa Minh đều sững sờ, hiển nhiên không ngờ tới, trong phòng này còn có người khác.

"Im ngay, tiếp tục sao chép... Phật kinh!" Giang Lưu đại sư tức giận quát.

"Thế nhưng..." Thanh âm ôn hòa kia tựa hồ còn muốn nói tiếp.

"Im miệng, nếu chộc ta tức giận, không cần đi Trường An, người trực tiếp siêu độ các sư huynh sư đệ trong tự đi!" Giang Lưu đại sư thâm trầm uy hiếp.

"Vâng..." Thanh âm ôn hòa bất đắc dĩ đáp ứng.

"Ta phải chuẩn bị pháp hội giảng kinh, mấy vị phía ngoài xin cứ tự nhiên đi." Thanh âm Giang Lưu đại sư vang lên lần nữa, cửa phòng khép hờ bên trong "Đùng" một tiếng đóng lại.

Sắc mặt Lục Hóa Minh khó coi, lúc trước y thề son sắt nói với Thảm Lạc, Giang Lưu đại sư khẳng định sẽ nguyện ý đi Trường An, bây giờ đối phương lại không lưu tình chút nào cự tuyệt.

Y mất mặt là chuyện nhỏ, làm trễ nải thủy lục đại hội, cô phụ đám người

Trình quốc công chờ mong, coi như nguy rồi.

Mà thần sắc Thẩm Lạc cũng rất khó coi, nhìn về phía trong phòng ánh mắt có chút hoài nghi.

"Hai vị, Giang Lưu có việc bận, chúng ta hay là rời trước đã." Giả Thích trưởng lão bất đắc dĩ quay người, thi lễ một cái, nói.

Chủ nhân đã hạ lệnh trục khách, Thẩm Lạc cùng Lục Hóa Minh không cam tâm cũng không thể tiếp tục lưu lại nơi đây, đi theo Giả Thích trưởng lão rời đi, rất nhanh quay trở về tiểu viện Giả Thích trưởng lão.

"Hai vị, các người cũng nghe rồi, Giang Lưu nhất quán như vậy, nếu hắn đã quyết định, chuyện đi Trường An sợ là không được." Giả Thích trưởng lão tiếc nuối thở dài.

"Trong truyền thuyết Giang Lưu đại sư đức cao vọng trọng, Phật lý tinh thâm, so với người trong phòng kia tưởng như hai người. Người trong phòng kia đúng là Giang Lưu đại sư sao?" Lục Hóa Minh nhìn không được hỏi.

"Người xuất gia không dám nói dối, người trong phòng tự nhiên là Giang Lưu đại sư, thí chủ hẳn là không tin bần tăng? Về phần truyền ngôn phần lớn là nghe nhầm đồn bậy, không thể tin hết." Giả Thích trưởng lão buông tầm mắt xuống.

"Chúng ta tự nhiên là tin tưởng Giả Thích trưởng lão ngài, Lục huynh nói như vậy, trưởng lão không cần chú ý. Vừa rời trong phòng Giang Lưu đại sư tựa hồ còn có người khác, người kia là ai?" Thẩm Lạc vội vàng giảng hòa, sau đó hỏi.

"Người kia gọi là Thiên nhi, là đồng môn sư huynh đệ với Giang Lưu, hai người cùng nhau lớn lên, Thiên nhi là hầu cận thiết thân của Giang Lưu." Giả Thích trưởng lão nói.

"Thiên nhi..." Thẩm Lạc nhíu mày lại.

"A Di Đà Phật, sự tình chính là như vậy, hai vị thí chủ, tính cách Giang Lưu ngang ngược, chuyện hắn đã quyết định, ai cũng khuyên không được, các người xin mau chóng đi mời một vị cao tăng khác." Giả Thích trưởng lão chấp tay trước ngực, tụng niệm một tiếng Phật hiệu rồi nói.

"Việc này không vội, nếu quý tự lập tức tổ chức pháp hội, hai người chúng ta cảm thấy rất hứng thú với Phật lý, không biết có thể lưu lại thưởng thức một hai?" Thâm Lạc xoay chuyển ánh mắt, mở miệng nói.

"Tự nhiên có thể, tính tình Giang Lưu mặc dù không tốt, giảng pháp lại cực kỳ tinh diệu, đối với tu sĩ chúng ta cũng rất có ích lợi." Giả Thích trưởng lão vừa cười vừa nói.

"Thật sao? Vậy mọi hồi chúng ta sẽ lắng nghe cao kiến của Giang Lưu đại sư." Thâm Lạc cười nói.

Sau đó, Giả Thích trưởng lão bồi tiếp hai người một hồi rồi đứng dậy cáo từ, đi làm việc pháp hội.

Trước khi đi gã khuyên bảo hai người lưu lại nơi đây, không nên đi loạn, chờ pháp hội tổ chức rồi đi ra bên ngoài, trong Kim Sơn tự có rất nhiều cấm địa, nghiêm cấm ngoại nhân đặt chân.

Thâm Lạc cùng Lục Hóa Minh tự nhiên đáp ứng.

Chương 625: Siêu độ vong linh

Dịch: Vì anh vô tình

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Thâm huynh, Giang Lưu đại sư này không nguyện ý tiến đến Trường An, chúng ta phải làm sao bây giờ? Mà người này tính tình bạo ngược, ngôn ngữ thô bỉ, sa vào hưởng lạc, nhìn thế nào cũng không giống một cao tăng đắc đạo. Sư phụ và Viên quốc sư sợ là nghe lời đồn đãi nên làm tướng, người như vậy mời đi Trường An, lại có tác dụng gì chứ." Giả Thích trưởng lão vừa đi, Lục Hóa Minh lập tức hừ lạnh một tiếng nói.

"Vừa rồi Giang Lưu đúng là không giống như một vị cao tăng đắc đạo, sau khi pháp hội diễn ra chúng ta quan sát kỹ một chút. Nếu như người này chỉ là kẻ lừa đời lấy tiếng, chúng ta lại trở về Trường An, xin quốc công đại nhân và Viên quốc sư tìm người khác thích hợp hơn.." Thâm Lạc đối với Giang Lưu đại sư cũng có chỗ hoài nghi, nói.

Lục Hóa Minh gật đầu đáp ứng, hai người ở trong phòng khoanh chân ngồi xuống, lặng lẽ đợi.

Rất nhanh đã đến buổi trưa, tiếng chuông vang từ đằng xa truyền đến, vang lên ba lần.

Thâm Lạc và Lục Hóa Minh lập tức đứng dậy, đi vào quảng trường gần sơn môn Kim Sơn tự.

Hiện giờ trên quảng trường khách hành hương ngồi đầy, từng người mặt mũi tràn đầy thành tín nhìn về phía một cái đài cao làm bằng bạch ngọc ở chỗ sâu nhất trong quảng trường. Phía trên lại bị một gương bảo trướng che lên, chính là do Thâm Lạc đưa tới.

Bỗng nhiên Thâm Lạc cảm giác có người chú ý, quay đầu nhìn qua, lại là mấy võ tăng mặc áo bào tím đứng ở phía ngoài đoàn người cách đó không xa, sắc mặt khó coi nhìn chằm chằm bọn hắn. Một người trong đó chính là

Tuệ Minh.

"Lại là những người kia." Lục Hóa Minh cũng chú ý tới mấy người, hừ lạnh một tiếng.

"Cũng đúng, hai chúng ta là tu sĩ lạ mặt xuất hiện tại trong chùa, bọn họ cảnh giác một chút cũng rất bình thường. Ngồi xuống đi, một hồi nhìn xem Giang Lưu đại sư phải chăng thật sự có thực học." Thảm Lạc cười, tìm một chỗ ngồi xuống.

Lục Hóa Minh cũng ngồi bên cạnh Thảm Lạc, nhắm mắt yên lặng chờ đợi.

Sau một lát, đám người trên quảng trường, mặt lộ vẻ hưng phấn, phát ra một trận tiếng la.

"Giang Lưu đại sư!"

Hai người Thảm Lạc ngược mắt nhìn lên, chỉ thấy một thân ảnh xuất hiện tại quảng trường phía trước, leo lên toà đài cao kia.

Mặc dù nơi đây khoảng cách đài cao khá xa, nhưng với thị lực của hai người tự nhiên có thể dễ dàng thấy rõ tình huống trên đài.

Người kia nhìn phi thường tuổi nhỏ, chỉ là đồng tử khoảng 11~12 tuổi, mi thanh mục tú, chỗ mi tâm còn có một đạo kim văn, tuổi tác tuy nhỏ, nhưng đã có một thân khí độ của cao tăng.

Đồng tử mặc một bộ cà sa màu lửa đỏ, phía trên che kín kim văn, còn khảm nạm không ít bảo thạch chói mắt, dưới ánh mặt trời lập loè tỏa sáng.

Thảm Lạc quan sát đồng tử tỉ mỉ, nhưng không có nhìn cà sa, ánh mắt rơi vào trước ngực nó. Nơi đó treo một chuỗi phật châu tử đàn, trên phật châu linh khí sung túc, càng ẩn chứa từng trận phật quang, thoạt nhìn là một kiện bảo vật.

Đồng tử hướng xuống đám người khẽ gật đầu, quay người đi vào trong bảo trướng.

"Hắn chính là Giang Lưu đại sư, tuổi tác cũng quá nhỏ đi?" Lục Hóa Minh nhin không được nói.

Thẩm Lạc đối với chuyện này cũng cảm thấy kinh ngạc.

Trước đó bọn hắn đi gặp Giang Lưu bị ngăn cách bởi một đạo cửa phòng, vì biểu hiện sự cung kính, cũng không dám dùng thần thức dò xét. Dù hai người nghe thanh âm có vẻ non nớt, thế nhưng không nghĩ tới Giang Lưu đại sư thật sự là một đứa bé.

"Hai người các ngươi là lần đầu tiên đến Kim Sơn tự? Có chí không tại do lớn tuổi, Giang Lưu đại sư tuổi mặc dù không lớn, nhưng tu vi phật pháp lại sâu không lường được, các ngươi không hiểu thì đừng nên nói lung tung!" Một lão già khách hành hương bất mãn trừng Lục Hóa Minh.

"Lão trượng thứ tội, chúng ta đúng là lần đầu tiên tới nơi này, cái gì cũng không hiểu, cũng không phải bất kính đối với Giang Lưu đại sư bất kính." Thẩm Lạc chen vào cười nói.

"Ngươi người trẻ tuổi này cũng không tệ lắm." Lão già hài lòng gật đầu với Thẩm Lạc.

"Lão trượng dường như ngài đối với Giang Lưu đại sư rất quen thuộc, có phải đã tới Kim Sơn tự rất nhiều lần?" Thẩm Lạc bắt chuyện với lão già để nghe ngóng chuyện của Giang Lưu đại sư.

Lục Hóa Minh thấy Thẩm Lạc thành thạo lời kéo trò chuyện với lão già, trong lòng không khỏi thở dài. Y quanh năm tại Đại Đường quan phủ, không phải đóng cửa tu luyện thì cũng là ra ngoài chấp hành nhiệm vụ càn quét yêu ma, giao thiệp với người khác đúng là không quá am hiểu.

"Đó là đương nhiên, lão hán ta là người Trần gia thôn gần Kim Sơn Tự, mỗi lần Giang Lưu đại sư giảng pháp ta đều sẽ tới nghe. Ba ch n goc sac h Giang Lưu đại sư là Kim Thiên Tử chuyên thể, phật pháp cao thâm, lão hán lớn tuổi, lúc đầu thường xuyên đau lưng nhức eo, nhưng từ khi tới nghe Giang Lưu đại sư giảng pháp, eo không mỏi, cõng cũng không đau, thân thể so trước kia đã khá hơn nhiều." Mặt Lão già hiện vẻ tôn sùng nói.

"A, lắng nghe Giang Lưu đại sư giảng pháp lại còn có thể giúp cường thân kiện thể?" Thân thể Thẩm Lạc chấn động.

"Đó là đương nhiên, không phải vậy tại sao lại có có nhiều người tới đây để nghe đại sư giảng pháp." Lão già ngạo nghễ nói, tựa hồ người giảng pháp người kia là bản thân mình.

Ánh mắt Thẩm Lạc nháy lên, trong lòng cực kỳ không bình tĩnh.

Trong phật kinh chợt có ghi chép, phật môn một chút đại năng cao tăng giảng pháp hay bố thí, đều có thể tiêu trừ bách tính ốm đau. Hẳn tại trên một bản dã sử đã từng nhìn thấy các ghi chép như vậy. Nghe đồn ở phương tây có thành thị nào đó nhiễm ôn dịch, Phật Tổ Thích Ca Mâu Ni dọc đường tới nơi đây, tại đầu tường giảng pháp một ngày, cả thành không người nào uống thuốc mà khỏi bệnh.

"Giang Lưu đại sư giảng pháp không chỉ có vậy, người nhìn bên kia." Lão già ra hiệu cho Thẩm Lạc nhìn về phía một bên khác của quảng trường.

Thẩm Lạc theo hướng chỉ dẫn nhìn lại, một bên khác của quảng trường vậy mà đặt một chiếc quan tài, bên cạnh có mấy người mặc tang phục, đầu quần khăn trắng đang ngồi.

"Sao lại có quan tài ở chỗ này?" Hắc kinh ngạc nói.

"Giang Lưu đại sư giảng pháp không chỉ có thể phổ huệ thể nhân, còn có thể siêu độ vong linh. Ta vừa mới nghe người ta nói, trong quan tài kia chính là một vị phụ nhân, bởi vì bị bà bà hung ác đuổi ra khỏi nhà, oan khuất mà nhảy sông, người nhà sợ oán khí quá nặng, cho nên đưa tới Kim Sơn tự mời Giang Lưu đại sư giảng pháp siêu độ. Chuyện như vậy thỉnh thoảng sẽ có, mặc kệ là vong linh trước khi chết mang bao lớn oán giận, đại sư đều có thể đưa nó siêu độ." Lão già tiếp tục ngạo nghễ nói.

Thẩm Lạc nhìn kỹ quan tài kia, phía trên quả nhiên có từng tia từng tia oán khí quán quanh.

"Vừa vặn, liền nhìn xem tài nghệ của Giang Lưu đại sư này." Trong lòng của hắn thầm nghĩ.

Giờ phút này, trong bảo trường trên đài cao của quảng trường vang lên âm thanh gõ mõ, Giang Lưu đại sư bắt đầu giảng pháp.

"Phu tông cực vô vi lấy thiết vị, mà Thánh Nhân thành khả năng. Bất tịnh Đại Minh tạ ơn lấy mở vận, mà thịnh suy hợp nó biến. Là bạn cố tri hiểm dễ cùng nhau đẩy, để ý có bộ dạng. Gập thân cảm giác lẫn nhau, số có lặp đi lặp lại..." Âm thanh rõ ràng dễ nghe từ trong bảo trường truyền ra, mặc dù không lớn, lại vang vọng toàn bộ quảng trường.

Thẩm Lạc ngay từ đầu còn không có gì, nhưng sau khi nghe thêm vài câu, sắc mặt của hắn dần dần trở nên nghiêm túc, chuyên chú lắng nghe.

Giang Lưu đại sư giảng đạo nội dung không liên quan nhiều đến chuyện tu luyện, phần lớn là dạy bảo mọi người như thế nào là minh tâm kiến tính, giải thoát cực khổ. B ach n goc sa ch Có điều khi từng tiếng phật âm lọt vào tai, lực lượng thần hồn trong đầu hắn trở nên bình tĩnh hơn, tâm tình thoải mái như được nước suối gột rửa, trở nên trong vắt thông thấu. Không vì chuyện Giang Lưu đại sư không chịu tới Trường An mà sinh ra phiền não nữa, khúc mắc dần tiêu tán, khóe miệng nhin không được lộ ra vẻ tươi cười.

"Ừm, ta lại bị người khác ảnh hưởng tới tâm tình!" Thẩm Lạc lập tức phát giác được dị dạng của bản thân, ra sức ổn định tâm thần.

Có điều hắn lập tức liền minh bạch cũng không phải do Giang Lưu thi triển thuật mê hoặc hay pháp thuật tâm thần gì, mà do người này giảng pháp dẫn động những suy nghĩ vui vẻ trong lòng mỗi người.

Mà trên quảng trường những người khác cũng là như thế, trên mặt đều hiện ra sự vui sướng.

Thanh âm giảng đạo tại quảng trường quanh quẩn, thiên địa linh khí gần đó vậy mà bắt đầu lay động theo. Chúng ngưng tụ thành từng đoá kim hoa bay xuống, những linh khí kim hoa này đọng phải thân thể của mọi người ở dưới, lập tức dung nhập vào.

Đương nhiên, người bình thường không nhìn thấy linh khí, chỉ có người thân mang tu vi mới có thể nhìn thấy cảnh tượng trước mắt.

Chương 626: Chủ trì hiện thân

Dịch: Vì anh vô tình

Nhóm dịch: Phạm Nhân Tông

"Lưỡi đây Kim Liên, hư không sinh huy! Giang Lưu đại sư giảng pháp vậy mà có thể đạt tới loại cảnh giới này!" Thảm Lạc nhìn thấy tình huống này, hai mắt không khỏi mở to để nhìn.

Phải biết rằng, chỉ có một ít đại năng cao tăng chân chính khi truyền đạo hay bố thí, mới có thể xuất hiện loại tình cảnh trước mắt này.

"Cái này... Xem ra là mắt chúng ta vụng về, vị Giang Lưu đại sư này đúng là một vị cao tăng đặc đạo.." Mặt của Lục Hóa Minh cũng lộ vẻ ngạc nhiên, trong miệng lẩm bẫm.

Thảm Lạc có chút không dám tin chậm rãi gật đầu, đột nhiên nghĩ tới một chuyện, quay đầu nhìn về quan tài ở phía xa, oán khí chung quanh cũng đang cấp tốc phiêu tán.

Một lát sau, âm khí chung quanh quan tài liền tiêu tán không còn, một linh hồn nữ tử áo trắng từ trong quan tài chậm chậm thoát ra bề ngoài. Nó hướng về đài cao ở phía xa, khom người xá một cái, sau đó từ từ tan biến, thân hình tiêu tán dung nhập vào hư không.

Thảm Lạc thấy cảnh này, tâm thần chấn động, trong lúc nhất thời đối với Giang Lưu đại sư trên đài sinh ra vẻ khâm phục, càng thêm chuyên chú lắng nghe.

Giang Lưu đại sư giảng đạo vẫn còn tiếp tục, kéo dài đến gần nửa canh giờ mới kết thúc.

Tất cả mọi người dưới đài vẫn còn say mê trong giảng pháp, trên quảng trường hoàn toàn yên tĩnh, tiếng kim rơi cũng có thể nghe được.

Thẩm Lạc cũng giống như vậy, nhưng hắn rất nhanh lấy lại tinh thần, mở to mắt.

Sau khi Thẩm Lạc lắng nghe một trận giảng pháp lại có thu hoạch không nhỏ, nhưng Kim Liên do linh khí ngưng tụ đối với hắn tự nhiên không có bao nhiêu tác dụng, thu hoạch lần này chủ yếu là về phương diện thần hồn.

Thẩm Lạc vừa mới tiến giai Xuất Khiếu kỳ, mặc dù đã bế quan củng cố tu vi, thần hồn vẫn có chút xao động. Nhưng sau khi lắng nghe giảng pháp, thần hồn của hắn đã trở nên trầm ổn, giảm bớt đi hơn nửa năm khô tu.

Giảng pháp kết thúc, Giang Lưu đại sư lập tức từ trong bảo trướng đi ra, cũng không nhìn đám người phía dưới nữa quay đầu trở về trong chùa.

Không ít tăng nhân Kim Sơn tự vội đi theo Giang Lưu, Đường Thích trưởng lão cũng tại trong đó, mặt mũi đầy vẻ lấy lòng đang nói với Giang Lưu gì đó.

Lúc này mọi người dưới đài mới hoàn hồn, thi nhau lễ bái đáp tạ Giang Lưu ở phía xa.

"Chư vị thí chủ, Kim Thiên pháp hội đã xong, còn xin chư vị đến Hương Tích đường hưởng thụ cơm chay." Một vị tăng nhân leo lên đài cao, hai tay chấp tay trước ngực hướng về đám người thi lễ một cái, cao giọng nói.

Đám người phía dưới nghe vậy, lần lượt đứng dậy, bước vào một tòa đại sảnh trong chùa.

"Giang Lưu đại sư nếu là cao tăng đắc đạo, vậy tuyệt đối không thể bỏ lỡ, Thẩm huynh, chúng ta đi mời lần nữa. Bất kể như thế nào cũng phải mời vị này tới Trường An chủ trì đại hội thủy lục." Lục Hóa Minh đứng dậy, kéo Thẩm Lạc đuổi theo hướng Giang Lưu đại sư vừa đi.

Bỗng phía trước hiện ra mấy bóng người, thì ra là các võ tăng áo bào tím kia ngăn cản lại.

"Hai vị thí chủ, Giang Lưu đại sư đã giảng pháp xong, phía trước là trọng địa của Kim Sơn tự chúng ta, không có lệnh cấm nhập, xin hai vị dừng bước." Tuệ Minh hòa thượng lãnh đạm nói.

"Tuệ Minh đại sư, trước đó ở bên ngoài đã đắc tội, nhưng hai người chúng

ta cũng không phải tới quấy rối, mà là có việc muốn nhờ Giang Lưu đại sư." Lục Hóa Minh vội la lên.

"Chúng ta được lệnh của Giang Lưu đại sư, xin mời hai vị ra ngoài, người nói không muốn gặp các người." Tuệ Minh hòa thượng lạnh lùng nói.

Thảm Lạc nghe vậy, hơi nhướng mày.

Chuyện gì xảy ra với Giang Lưu, sao tự nhiên lại chán ghét bọn hắn, trực tiếp đuổi người?

"Mấy vị đại sư, việc chúng ta muốn nhờ Giang Lưu đại sư chính là công đức vô lượng, đây là một điểm thành ý nho nhỏ, còn xin chư vị thành toàn, sau này hai ta chắc chắn hậu tạ lần nữa." Hắn nhanh chóng thu hồi tâm tình, lấy ra một cái bao bố nhỏ, bên trong chứa ba mươi khối tiên ngọc, nhét vào tay Tuệ Minh hòa thượng.

Tuệ Minh hòa thượng nghe được thanh âm va chạm thanh thúy của tiên ngọc trong túi vải, mắt lóe lên một tia tham lam, đưa tay muốn cầm lấy. Nhưng khi gã vươn tay ra một nửa, thì đột nhiên dừng lại.

"Không được, việc này là do Giang Lưu đại sư phân phó, hai vị xin lập tức ra khỏi chùa, đừng để chúng ta khó xử." Tuệ Minh hòa thượng lắc mạnh đầu, nghiêm mặt nói.

Mặt khác mấy tên võ tăng cũng đứng thành hình quạt vây quanh hai người Thảm Lạc, bộ dáng như một lời không hợp, sẽ lập tức động thủ.

Thảm Lạc và Lục Hóa Minh chau mày, mấy võ tăng này tu vi cũng chỉ là Tích Cốc kỳ, bọn hắn nhắc nhắc tay liền có thể đánh bay. Có điều nếu thật sự động thủ, thì coi như đoạn tuyệt với Kim Sơn tự, muốn mời Giang Lưu đại sư sẽ càng thêm khó khăn.

"Các người đang làm cái gì, dừng tay!" Một tiếng gầm thét truyền đến.

Mọi người nương theo thanh âm nhìn lại, thì có hai người từ đằng xa đang đi tới, một người trong đó chính là Giả Thích trưởng lão, mà một người khác là lão niên tăng nhân. Mặt người này mặt đen nhánh, làn da khô cằn, hai tay gầy như chân gà, nhìn như một lão đầu bằng gỗ mục, một trận gió có thể làm lão phá đổ.

Thẩm Lạc đánh giá lão tăng một chút, con mắt khẽ híp một cái.

Lão tăng khô cằn này nhìn như khúc gỗ mục, làn da khô quắt, nhưng trong thân thể lại chảy xuôi một cỗ khí tức quý dị, giống như tinh hoa toàn thân đều áp súc chỗ sâu nhất trong thân thể.

Lấy tu vi và nhãn lực bây giờ của Thẩm Lạc cũng không thể thấy rõ sự sâu cạn của lão tăng.

"Người này chẳng lẽ tu luyện phật môn khô thiên?" Hấn nhớ kỹ trước kia từng nhìn qua một bản điển tịch có ghi chép lại loại thiên pháp phật môn này. Nó có uy lực cực lớn, nhưng điều kiện tu hành hà khắc, người không có đại chí đại nghị lực thì không thể tu luyện.

"Chủ trì! Giả Thích trưởng lão!" Bọn người Tuệ Minh vội vàng hướng về phía hai người thi lễ.

Thẩm Lạc thâm nghĩ thì ra là chủ trì Kim Sơn tự, khó trách có tu vi cao thâm mật trắc đến vậy.

"Thẩm đạo hữu, Lục đạo hữu, vị này là chủ trì Hải Thích thiên sư của Kim Sơn Tự chúng ta." Giả Thích trưởng lão giới thiệu cho hai người Thẩm Lạc.

"Gặp qua chủ trì đại sư." Thẩm Lạc và Lục Hóa Minh tiến lên chào.

"Hai vị thí chủ không cần đa lễ, ý đồ của các người khi đến đây, Giả Thích sư đệ đã nói với ta. Có điều phật pháp coi trọng duyên phận, hết thủy đều có nhân quả, hai vị thí chủ và Kim Thiên chuyên thể duyên phận chưa tới, không thể cưỡng cầu." Hải Thích thiên sư từ tốn nói.

"Đại sư lời này là có ý gì?" Lục Hóa Minh nghe được khẽ giật mình, chấp tay nói.

"Không thể nói, không thể nói, nói chính là sai." Hải Thích thiên sư lắc đầu nói.

"Thẩm huynh, lão chủ trì này có ý tứ gì?" Lục Hóa Minh nghe xong, như lọt vào trong sương mù, không khỏi quay đầu nhìn về phía Thẩm Lạc, truyền âm hỏi.

Thẩm Lạc nhìn Hải Thích thiền sư, ánh mắt hơi chớp, cũng không có trả lời.

"Giả Thích sư đệ, hai vị thí chủ đường xa mà đến, không thể thất lễ, người lại dẫn bọn hần đi Hương Tích đường hưởng thụ một trận cơm chay, đề trọn vẹn tình nghĩa chủ nhà b ach ngo c sa ch." Hải Thích thiền sư đối với Giả Thích trưởng lão bàn giao một tiếng, quay người rời đi.

"Hải Thích thiền sư, hiện tại duyên phận chưa tới, vậy chẳng biết lúc nào duyên phận mới có thể đến?" Thẩm Lạc đột nhiên cất giọng hỏi.

Nhưng Hải Thích thiền sư giống như không nghe thấy, tự mình đi xa.

"Hai vị thí chủ, việc này chủ trì sư huynh cũng là lực bất tòng tâm, mời hai vị theo bản tăng tới chỗ này." Giả Thích trưởng lão thở dài, hướng về đại sảnh gần quảng trường bước đi.

Nhất thời Lục Hóa Minh cũng không nghĩ nhiều, chỉ cần không bị đuổi ra chùa, trong lòng của y vẫn tương đối hài lòng, tạm thời dùng cách ăn cơm kéo dài một chút, rồi nhìn xem có biện pháp khác hay không cũng tốt.

Nghĩ như vậy, y lập tức cất bước đi theo.

Mà Thẩm Lạc nhìn xem bóng lưng của Hải Thích thiền sư, lông mày nhíu lên. Trong lời nói của Hải Thích thiền sư dường như có hàm ý, nhưng lại không muốn nhiều lời, cũng không biết đến cùng có ý định gì.

Vào lúc này, Hải Thích thiền sư đi ở phía trước đột nhiên lấy tay xoa ngực, ho khan ba tiếng, sau đó đưa tay vòng tại sau lưng, từ từ bước về phía xa.

Thẩm Lạc khẽ giật mình, trong mắt hiện lên một tia dị dạng, nhưng lập tức liền biến mất, cũng đi theo Giả Thích trưởng lão.

Chương 627: Thiên Nhi

Dịch: Vì anh vô tình

Nhóm dịch: Phạm Nhân Tông

Mấy người Tuệ Minh hòa thượng thấy hai người Thâm Lạc được chủ trì phân phó, không còn dám ngăn cản. Nhưng bọn họ vẫn cứ theo sau lưng hai người, tựa hồ được mệnh lệnh của Giang Lưu đại sư, nghiêm mật giám thị hai người.

Giả Thích trưởng lão mang hai người Thâm Lạc tới đại sảnh, cùng một chỗ dùng cơm chay.

Có điều bọn người Tuệ Minh hòa thượng giống như là giám thị hình phạm, toàn bộ hành trình đều đứng ở quanh hai người Thâm Lạc. Sau đó bọn người ngồi xuống bàn gỗ, mắt không chớp nhìn chằm chằm mấy người. Ba chén cơm sặc sỡ Lục Hóa Minh tự nhiên không có chút nào hào hứng để ăn, Thâm Lạc lại làm như không thấy ăn hết hai bát lớn, khiến cho Lục Hóa Minh không hiểu nổi, tròn trố mắt..

Trong Kim Sơn tự tín đồ đông đảo, Giả Thích trưởng lão cũng không có bồi tiếp hai người quá lâu, sử dụng hết cơm chay liền cáo từ một tiếng, vung tay áo rời đi.

"Tốt, hai vị thí chủ đã nghe xong pháp hội, hiện tại cơm cũng ăn xong, mời đi." Giả Thích trưởng lão vừa đi, Tuệ Minh cũng không khách khí chút nào tiến lên mấy bước, ra lệnh đuổi khách.

"Chúng ta..." Lục Hóa Minh còn không có nghĩ đến biện pháp tốt gì, đang muốn nghĩ cách lại kéo dài thêm.

"Ha ha, nếu Kim Sơn tự không chào đón chúng ta, Lục huynh, vậy chúng ta đi trước đi." Thâm Lạc vỗ vai Lục Hóa Minh, đứng dậy nói.

"Thâm huynh, người..." Lục Hóa Minh sững sờ.

Thẩm Lạc khẽ nhúc nhích môi truyền âm một câu, kéo Lục Hóa Minh ra phía ngoài.

Mắt Lục Hóa Minh khẽ động một chút, không có phản kháng, theo Thẩm Lạc đi ra phía ngoài, hai người rất nhanh đã ra khỏi Kim Sơn tự.

Bọn người Tuệ Minh hòa thượng thấy bọn hấn thật sự rời đi, lúc này mới không có tiếp tục đi theo.

"Thẩm huynh, lúc nãy ngươi nói vậy là có ý gì, chúng ta thật cứ như thế đi? Giờ trở về làm sao bàn giao với sư phụ và Viên quốc sư đây." Vừa ra Kim Sơn tự, Lục Hóa Minh lập tức hỏi.

"Chúng ta tự nhiên không thể đi." Thẩm Lạc lắc đầu nói.

"Không đi còn có thể như thế nào, bọn họ căn bản không để cho chúng ta tiến vào Kim Sơn tự, thì làm sao đi mời Giang Lưu đại sư kia?" Lục Hóa Minh phiền não nói.

"Bọn họ không để cho chúng ta đi vào, vậy chúng ta đợi buổi tối bí mật đi vào là được." Thẩm Lạc cười nói.

"Ban đêm bí mật đi vào? Nơi này chính là Kim Sơn tự, ngươi cũng thấy đây, trong chùa cao thủ nhiều như mây, ngươi thật sự nắm chắc?" Mắt Lục Hóa Minh lộ vẻ kinh ngạc, sau đó hạ giọng hỏi.

Thật ra trong lòng của y cũng có ý nghĩ này, chỉ là quá mức nguy hiểm, không có nói ra.

Miệng Thẩm Lạc khẽ nhúc nhích, lần nữa truyền âm nói.

"Thì ra là thế, ta đã hiểu, vậy chúng ta hãy thành thật rời đi thôi." Lục Hóa Minh liền tục gật đầu.

Thẩm Lạc ừ một tiếng, hướng xuống núi bước đi.

Tín đồ lắng nghe pháp hội giờ phút này còn không có rời đi, bên ngoài Kim Sơn tự cũng còn có không ít. Mọi người tốp năm tốp ba tập hợp một chỗ, đều đang cao hứng thảo luận những điều Giang Lưu đại sư vừa mới nói trên pháp hội.

"... Cái gọi là xem chư pháp mà hội nó muốn, biện chúng lưu mà cùng nó nguyên, ý tứ của những lời này là quan sát hết thấy chư pháp liền có thể có thể lĩnh hội bản chất của nó, giống như phân rã nhiều dòng sông, liền có thể tìm tới đầu nguồn của bọn chúng." Một âm thanh đồng tử ôn hòa từ trong một đám người truyền ra.

Thẩm Lạc nghe được thanh âm này, bước chân lập tức dừng lại.

"Thanh âm này, là Thiên nhi kia?" Lục Hóa Minh cũng ngừng lại, nhìn về đám người cách đó không xa.

Hai người nhìn thoáng qua nhau, chen vào.

Trong đám người một tiểu hòa thượng áo xám khoanh chân ngồi trên mặt đất, nhìn chỉ khoảng 11~12 tuổi, ánh mắt thanh tịnh sáng tỏ, để cho người ta nhìn đến liền cảm giác lòng yên tĩnh.

"Thì ra là ý tứ này, Thiên nhi tiểu sư phụ đối với Phật lý lý giải thật sự là thấu triệt, tiểu nhân tối dạ. Mặc dù Giang Lưu đại sư giảng pháp đã rất rõ ràng, nhưng ta nghe vẫn không hiểu nhiều, thật sự là hổ thẹn, may mắn có Thiên nhi tiểu sư phụ chỉ điểm." Một lục phụ nhân áo xám giật mình, đối với tiểu hòa thượng áo bào tro nói lời cảm ơn.

"Nữ thí chủ khách khí, đệ tử Phật môn chúng ta giảng pháp, vốn là vì phổ độ thế nhân, sau này nữ thí chủ có chỗ nào không rõ, có thể hỏi thăm tiểu tăng." Tiểu hòa thượng áo bào tro chấp tay trước ngực nói.

"Thiên nhi tiểu sư phụ, vừa rồi trong 《Tam Pháp Độ Luận》 Giang Lưu đại sư giảng lúc cuối, 《Cầu tập ngưng ở vô sinh, hình lữ tất tại thân hóa》 những lời này là ý gì?》 Một tín đồ khác hỏi.

"Câu này có ý tứ là, nhiễm ô thói quen tại trong chân tính bất sinh bất diệt tịch diệt, thân hình liên lụy tại trong biến hóa của thân kỳ kết thúc." Tiểu hòa thượng áo bào tro không chậm trễ chút nào đáp.

Các tín đồ khác gặp tình hình này thi nhau đặt câu hỏi, tiểu hòa thượng áo bào tro này tuổi tác mặc dù còn nhỏ, nhưng lĩnh ngộ với Phật lý vậy mà cực sâu. Nó giảng giải cũng phi thường đơn giản dễ hiểu, mỗi tín đồ đặt câu hỏi đều được câu trả lời hài lòng.

"Kim Sơn tự quả nhiên không hổ là thánh địa Phật môn đã dạy bảo ra Kim Thiên Tử, không chỉ Giang Lưu đại sư, bậc nòng cốt của Thiên Nhi Tiểu Hòa Thượng này cũng rất cao minh." Mắt của Thẩm Lạc lộ vẻ kinh ngạc, trong lòng thâm nghĩ.

Sau một hồi lâu, tín đồ chung quanh mới tán đi, chỉ còn lại hai người Thẩm Lạc.

"Hai vị thí chủ thế nhưng có nghi nan Phật lý gì không rõ?" Tiểu Hòa Thượng hướng phía hai người thi lễ một cái rồi hỏi.

"Tại hạ cũng không có gì nghi ngờ, chỉ vì gặp Thiên Nhi Tiểu Sư phụ đối với Phật lý lý sâu xa, nên bội phục sâu sắc, lúc này mới dừng bước lắng nghe." Thẩm Lạc đáp lễ, cười nói.

"Tiểu tăng chỉ là một Hòa Thượng bình thường của Kim Sơn tự, không dám nhận lời tán thưởng này." Thiên Nhi vội vàng khoát tay nói, bộ dáng rất là khiêm tốn.

"Thiên Nhi Tiểu Sư phụ thật sự có phong phạm quân tử thật khiêm tốn, ta nghe nói người và Giang Lưu đại sư lớn lên cùng nhau từ nhỏ, phải không?" Thẩm Lạc cười hỏi.

"Đúng vậy, tiểu tăng và Giang Lưu từ nhỏ tại Kim Sơn tự lớn lên cùng nhau." Thiên Nhi tiêu hòa thượng gật đầu.

"Về sự việc của Giang Lưu, người hẳn là hiểu rất rõ, có thể nói rõ ngày ấy vì sao không muốn đi Trường An độ hóa oán linh ở đó không?" Thẩm Lạc hỏi.

Hắn dừng bước ở đây, chính là vì nghe ngóng việc này.

"Các người làm sao biết việc này? A, các người chính là hai vị thí chủ từ Trường An thành tới đây, trong Trường An thành có nhiều bách tính bất hạnh qua đời sao?" Thiên Nhi từ dưới đất nhảy lên một cái, lo lắng hỏi.

"Đúng vậy, bây giờ trong thành âm khí quẩn quanh, không biết bao nhiêu oan hồn không muốn vắng sinh." Thẩm Lạc thở dài.

Mặt Thiên Nhi lộ vẻ đau buồn, miệng tụng Phật hiệu.

"Thiên nhi tiểu sư phó, vấn đề của ta ngươi vẫn không trả lời, ngươi có biết vì sao Giang Lưu không muốn đi Trường An không?" Thẩm Lạc hỏi lần nữa.

"Chuyện này..." Thiên nhi mặt lộ vẻ chần chờ.

"Thiên nhi tiểu sư phó ngươi biết! Còn xin chỉ giáo, trong Trường An thành bây giờ có vô số oan hồn lưu luyến nhân gian không đi, nếu không thể siêu độ, sợ rằng sẽ dẫn phát đại loạn." Mắt của Thẩm Lạc trợn to, ngời xồm người xuống thỉnh cầu.

Lục Hóa Minh nghe lời này, con mắt cũng là sáng lên, nhìn chằm chằm Thiên nhi.

"Mặc dù như vậy, thế nhưng ta đã đáp ứng Giang Lưu, không có khả năng nói cho người khác biết, còn xin hai vị thí chủ thứ lỗi." Thiên nhi lắc đầu, ngữ khí kiên định nói.

Hai người nghe vậy, lông mày đều là nhíu một cái.

"Phật có nói, ta không vào Địa Ngục, ai vào Địa Ngục, Thiên nhi tiểu sư phó ngươi cảm thấy chữ tín của ngươi trọng yếu, hay là việc độ hóa oan hồn trong Trường An thành trọng yếu?" Thẩm Lạc nghiêm mặt hỏi.

"Cái này... Tự nhiên là độ hóa oan hồn trọng yếu hơn." Thiên nhi gãi đầu một cái, nói.

Chương 628: Chuyện xưa của Phật môn

Dịch: Vì anh vô tình

Nhóm dịch: Phạm Nhân Tông

"Đúng rồi, người mang nguyên do của chuyện này nói cho chúng ta biết, mặc dù tổn hại danh dự của chính mình, nhưng lại có thể cứu vãn ngàn vạn sinh linh. Ngược lại, nếu người chỉ chú ý đến danh dự của chính mình, ngậm miệng không nói, thì có thể nói người là ngụy quân tử ham hư danh, giả hòa thượng, không thật sự có lòng từ bi, so với phá tửu giới, sắc giới còn muốn lợi hại hơn." Thẩm Lạc tiếp tục nghiêm mặt nói.

Lục Hóa Minh thấy Thẩm Lạc vừa dỗ vừa dọa, trong lòng cười thầm, trên mặt lại căng thẳng, không có biểu lộ gì.

"Có thật vậy không..." Khuôn mặt nhỏ của Thiên Nhi lộ ra vẻ sợ hãi.

"Nếu như vậy, tiểu tăng liền thất tín nói cho các người biết, thật ra Giang Lưu..." Thiên Nhi vò đầu khổ não thật lâu, lúc này mới ngẩng đầu.

"Thiên nhi, người dám lấy bí mật của ta nói cho người khác biết, lá gan đúng là rất lớn!" Vào lúc này, một thanh âm đột nhiên từ thân Thiên Nhi trên truyền ra, chính là thanh âm của Giang Lưu đại sư.

Thẩm Lạc và Lục Hóa Minh nghe thấy âm thanh này, sắc mặt biến đổi.

Thanh âm còn chưa dứt, ngực Thiên Nhi đột nhiên sáng lên một đoàn hoàng mang, sau một khắc bỗng nhiên phồng lớn. Nó hình thành một quang trận màu vàng lớn gần một trượng, bao phủ thân thể Thiên Nhi vào trong đó.

Ánh mắt Thẩm Lạc tập trung, đang muốn làm điều gì, thì đã muộn, quang trận màu vàng quanh người Thiên Nhi lóe lên.

Mà thân ảnh Thiên Nhi trong quang trận cũng biến mất không thấy gì nữa, chỉ để lại từng điểm tàn quang màu vàng, rất nhanh cũng phiêu tán mất.

"Đây là pháp trận Thổ Độn? Không ngờ Giang Lưu đại sư lại còn biết pháp thuật?" Thẩm Lạc lộ vẻ kinh ngạc, nói.

"Đáng chết, chúng ta nghe ngóng bí mật của Giang Lưu đại sư lại bị phát hiện, bách ngo c s ach, có lẽ sẽ càng chán ghét chúng ta hơn, muốn mời ngài ấy đi Trường An chỉ sợ càng thêm khó khăn." Lục Hóa Minh lại có chút chán nản, nhíu mày nói.

"Việc đã đến nước này, suy nghĩ nhiều cũng vô ích, đi một bước nhìn một bước đi, chúng ta trước tiên tìm một nơi nghỉ ngơi đã, ban đêm lại đến." Thẩm Lạc truyền âm an ủi một câu, cất bước hướng dưới núi đi.

Lục Hóa Minh thở dài, đi theo.

Hai người tại chỗ sườn núi tìm một nơi an tĩnh để nhắm mắt nghỉ ngơi, bóng đêm rất nhanh buông xuống.

Hai người cũng không có lập tức lên đường, đợi đến lúc canh ba, thì đồng thời mở mắt, hướng về phía Kim Sơn tự mà đi, rất nhanh đã tới ngoài cửa sau của Kim Sơn tự.

Từ nơi này nhìn lại, trong Kim Sơn tự là một màu đen kịt, không có một ai, hiển nhiên tăng ni trong chùa đều đã đi ngủ.

Mặc dù như vậy, hai người cũng không dám chủ quan, riêng phần mình thi pháp ấn tàng khí tức, lặng yên không tiếng động leo tường tiến vào trong chùa.

"Người đã thám thính được Hải Thích thiền sư kia ở tại nơi nào chưa?" Lục Hóa Minh truyền âm hỏi.

"Ta không biết, nhưng không sao, ta sớm đã để cỗ trùng nhớ kỹ mùi của lão, cứ đi theo đó là được." Thẩm Lạc ngửa tay lấy Ảnh Cổ ra.

Ảnh Cổ vừa ra tới, đưa mũi hít hà, lập tức bay vút đi về phía trước.

Hai người lập tức đuổi theo sát ở phía sau.

Tu vi của Thẩm Lạc và Lục Hóa Minh đều đạt đến Xuất Khiếu kỳ, tại tu tiên giới xem như là cao thủ. Dù trong chùa cũng có bày cấm chế, hai

người cũng dễ dàng tránh né đi qua, không gây nên chút chú ý nào, rất nhanh đã đi tới chỗ sâu trong Kim Sơn tự.

"Dừng lại!" Lục Hóa Minh đưa tay kéo Thẩm Lạc lại.

"Sao vậy?" Thẩm Lạc ra lệnh cho Ảnh Cổ, truyền âm hỏi.

"Phía trước có người bố trí cấm chế phạm vi lớn, mà lại rất tinh diệu, không thể tiếp tục đi tới." Hai mắt của Lục Hóa Minh như có bạch quang, tựa hồ đang thi triển một môn đồng thuật, trầm giọng truyền âm nói.

Thẩm Lạc nghe vậy, dùng pháp lực rót vào trong mắt, hướng phía trước nhìn lại, cũng không có nhìn thấy.

"Người làm vậy thì không thấy được, cấm chế này phi thường bí ẩn, người bày trận tu vi cực cao, dùng vật này mà quan sát." Lục Hóa Minh lấy ra một cái thủy tinh cầu màu trắng đưa cho Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc nhíu mày lại nhận lấy, đưa pháp lực vào trong châu, sau đó đặt nó ở trước mắt, xuyên thấu qua hạt châu hướng trước mặt nhìn lại, sắc mặt lập tức biến đổi.

Hắn nhờ vào hạt châu để quan sát, thì thấy trong hư không phía trước hiện ra rất nhiều trận văn nhỏ bé mà trước đó không nhìn thấy, còn có rất nhiều điểm sáng màu trắng ở trong đó chớp động, giống như vô số ngôi sao trong màn đêm.

"Căn cứ vào truy tung của Ảnh Cổ, Hải Thích thiền sư đang tại phía trước, hay là ta đoán sai rồi?" Thẩm Lạc lẩm bẩm.

Nhưng ngay lúc này, trong một tòa tiêu viện đen kịt bên cạnh hai người đột nhiên sáng lên ánh lửa, ở trong đêm tối rất bắt mắt.

Thần sắc của Thẩm Lạc và Lục Hóa Minh đều biến đổi, lập tức lách mình trốn ở chỗ kín đáo.

Không ngờ Ảnh Cổ kia lại đột nhiên kêu một tiếng, hướng phía sân nhỏ kia vọt tới.

Thẩm Lạc thấy vậy, trong lòng hơi động, sau khi chần chờ một chút, lặng lẽ dùng thần thức dò xét tiêu viện. Sắc mặt của hắn nhanh chóng buông lỏng,

từ chỗ trốn kín đáo kia đi ra.

"Lục huynh không cần ẩn núp, chính là chỗ này." Hấn hướng về phía Lục Hóa Minh nói, rồi tiến vào gian phòng sáng đèn trong viện.

Nơi đây là một chỗ phòng xá đơn sơ, trên tường sớm đã pha tạp tróc từng mảng, trong phòng cũng không có bất kỳ bài trí gì. Ở nơi hẻo lánh chỉ có một ván giường được phủ lên cỏ tranh, Hải Thích thiền sư đang ngồi ở phía trên đó.

Mặc dù Thẩm Lạc từ bên ngoài nhìn đã biết nơi đây đơn sơ, lại không ngờ tới bên trong lại có tình cảnh như vậy.

Lục Hóa Minh thấy Thẩm Lạc như thế, thần thức quét qua, cũng yên tâm đi theo vào.

"Hai vị thí chủ đêm khuya tới đây, không biết có chuyện gì?" Hải Thích thiền sư nhìn hai người, hỏi.

"Hải Thích thiền sư ngài ban ngày đã mời, tại hạ sao dám không tới." Thẩm Lạc thi lễ một cái.

"A, lão tăng chưa từng mời thí chủ?" Hải Thích thiền sư bình tĩnh, nói.

"Vào ban ngày, ta hướng thiền sư hỏi thăm duyên phận khi nào sẽ đến, thiền sư ngài ho khan ba lần, mu bàn tay vòng qua thân thể, chẳng lẽ không phải ám chỉ đêm khuya, để cho hai người chúng ta từ cửa sau tới đây sao?" Thẩm Lạc nói.

"Thí chủ quả nhiên là người có tuệ căn." Hải Thích thiền sư nhìn Thẩm Lạc một lát, khuôn mặt khô cạn như vỏ cây già hiện ra vẻ tươi cười.

"Tuệ căn không dám nhận, hai người chúng ta tối nay tùy tiện tới chơi, là muốn hướng trụ trì thỉnh giáo. Giang Lưu đại sư dường như đối với việc tới Trường An chủ trì thủy lục đại hội rất không thích, không biết nguyên nhân cuối cùng là ở đâu." Thẩm Lạc khom người thi lễ, sau đó ngưng trọng nói ra.

Khuôn mặt tràn đầy nếp nhăn của Hải Thích thiền sư nhúc nhích một chút, nhất thời không nói, tựa hồ đang cân nhắc cái gì.

"Việc này liên quan đến ngàn vạn tính mệnh Bách tính ở Trường An, xin Trụ trì đại sư nhất định chỉ giáo." Lục Hóa Minh thấy Hải Thích thiền sư im lặng không nói, trong lòng lo lắng, nhịn không được nói ra.

"A Di Đà Phật, việc này không vội, đêm dài đằng đẵng, hai vị thí chủ nếu không có chuyện quan trọng, trước hết xin nghe lão tăng nói chút chuyện cũ của Kim Sơn tự?" Hải Thích thiền sư thở dài, chậm rãi nói.

"Nếu đại sư muốn vậy, Thảm mỗ tự nhiên rửa tai lắng nghe." Thảm Lạc nhìn đôi mắt bình tĩnh như nước của Hải Thích thiền sư, ngồi xuống chiếc ghế ở bên cạnh.

Trong lòng Lục Hóa Minh lo lắng, không có nhân hạ thoải mái muốn nghe chuyện cũ gì, nhưng thấy Thảm Lạc ngồi xuống, đành phải ngồi theo.

Hải Thích thiền sư dùng một loại ngữ khí tựa hồ như đang nhớ lại nói: "Kim Sơn tự chúng ta xây dựng vào thời tiền triều, lúc đầu có chút phồn thịnh, về sau thế sự vô thường. Thái Tổ bản triều mở mang bờ cõi, toàn bộ Thần Châu đại địa đều bị chiến hỏa bao phủ, bản tự cũng bị tác động đến, suýt nữa đã bị hủy hoại. Sau này mặc dù miễn cưỡng trùng kiến, nhưng đã suy thoái, sớm đã không có phong quang như trước, thậm chí còn bởi vì mây quyền công pháp điển tịch tôn sư để lại ba ch ng oc s ach, mà dẫn tới ngoại địch đến cướp đoạt. Tăng nhân trong chùa chạy trốn hơn phân nửa, chỉ có mấy lão tăng không có nơi nào để đi ở lại nơi đây, kéo dài hơi tàn, cho đến đến hơn trăm năm trước mới có một cơ hội chuyển mình."

Chương 629: Mặc kệ

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Hơn trăm năm trước, một vị tăng nhân tu vi cao thâm vân du đến bản tự, đêm đó phật tự đột nhiên hiện ra ánh vàng trùng thiên, kéo dài đến nửa đêm mới tán. Vị tăng nhân kia nói với lão tăng trong chùa Kim Sơn tự có phận duyên, tương lai sẽ ra một đại đức cao tăng kinh thiên động địa, cho nên quyết định lưu lại nơi đây. Lão tăng trong chùa tự nhiên hoan nghênh, vị tăng nhân kia lưu lại trong chùa, vào Kim Sơn tự ta, đổi danh là Pháp Minh." Hải Thích thiên sư tiếp tục nói.

"Pháp Minh trưởng lão!" Ánh mắt Thâm Lạc khẽ động, Lục Hóa Minh trước đó đã nói với hắn người này, nguyên lai lai lịch người này như vậy.

"Tu vi Pháp Minh tổ sư cao thâm, tiến vào bản tự xong, lão phương trượng rất nhanh nhường vị trí trụ trì cho ngài. Pháp Minh trưởng lão cầm quyền đại lực nâng đỡ đồng môn, lại truyền phật pháp tu luyện cho đám người, bản tự lúc này mới một lần nữa phát triển. Pháp Minh tổ sư tại bản tự có ân tái tạo, trên dưới chùa đều kính ngưỡng, chỉ là lão nhân gia ông ta không thu đệ tử, nói là vô duyên, cũng làm cho rất nhiều người trong chùa có chút thất vọng. Mãi đến mười mấy năm sau, có một ngày ngài ở dưới chân núi đánh đàn, chợt nghe thanh âm hài nhi khóc nỉ non. Một cái chậu gỗ từ trong sông dưới núi chảy đến, trong chậu đặt một đứa bé cùng một tấm huyết thư. Tổ sư cứu nó lên bờ, đọc huyết thư mới biết lai lịch của nó. Nguyên lai là nhi tử Liễu Châu trạng nguyên Trần Quang Nhi, thế là lấy nhũ danh Giang Lưu Nhi, nuôi dưỡng lớn lên, thu làm đệ tử." Hải Thích thiên sư kể lại.

"Người này chính là Huyền Trang pháp sư?" Lục Hóa Minh nghe hồi lâu, thần sắc dần dần chuyên chú, không còn lo nghĩ nữa, hỏi.

Thâm Lạc cảm thấy giật mình, cái tên Huyền Trang pháp sư đã náo động thiên hạ, bất quá hắn chỉ biết là Huyền Trang pháp sư đi Tây Thiên thỉnh kinh, về lai lịch thì không biết rõ, nguyên lai xuất thân như vậy.

"Không sai, như Pháp Minh trưởng lão nói lúc trước, Huyền Trang pháp sư về sau nhập Trường An, được Thái Tông hoàng đế phong làm ngự đệ, sau này không sợ gian nguy tiến về Tây Thiên, trải qua bảy mươi hai kiếp nạn lấy được chân kinh. Kim Sơn tự ta lúc này mới danh truyền thiên hạ, mới có danh vọng ngày hôm nay." Hải Thích thiên sư nhìn Lục Hóa Minh một chút, gật gật đầu, tiếp tục nói.

Bản dịch được dịch tại Bạch ngọc sách. Mời bạn đọc đến đúng trang dịch để ủng hộ diễn đàn và dịch giả.

"Hải Thích thiên sư, tại hạ mạo muội cắt ngang, dựa theo thời gian Huyền Trang pháp sư tiến đến Tây Thiên thỉnh kinh, Hải Thích thiên sư ngài hẳn là đã gặp qua ngài ấy?" Thẩm Lạc đột nhiên chen vào hỏi.

"Năm đó ta mới vào chùa, Huyền Trang pháp sư đã tiến đến Tây Thiên thỉnh kinh, bất quá khi ngài quay về Kim Sơn, ta đã từng gặp mặt ngài một lần. Huyền Trang pháp sư từng kể rõ cho tăng chúng trong chùa quá trình đi Tây Thiên thỉnh kinh, thế gian lưu truyền cổ sự Tây Thiên thỉnh kinh chính là từ Kim Sơn tự này lan truyền ra ngoài." Hải Thích thiên sư nhìn Thẩm Lạc một chút, gật đầu nói.

"Vậy Huyền Trang pháp sư năm đó kể lại chuyện thỉnh kinh, có từng đề cập qua một nữ tử cô tay sinh ra ấn ký hoa mai cùng một tăng nhân Tây Vực không?" Thẩm Lạc lại hỏi.

"Nữ tử cô tay mang ấn ký hoa mai? Huyền Trang pháp sư là người trong phật môn, cực ít đề cập nữ tử gặp trên đường đi Tây Thiên. Về phần phật quốc Tây Vực đông đảo, Huyền Trang pháp sư kể một ít về tăng nhân gặp trên đường, không biết thí chủ nói là vị tăng nhân nào?" Hải Thích thiên sư lộ vẻ kinh ngạc, hỏi.

Lục Hóa Minh cũng ngạc nhiên với câu hỏi của Thẩm Lạc, nhìn về hướng hắn.

"Người này thân mang ma khí, tạo thành phiền toái lớn cho Huyền Trang pháp sư đi tây phương thỉnh kinh." Thẩm Lạc chần chờ một chút, nói ra.

"Tăng nhân có thân nhiễm ma khí? Cái này ngược lại chưa từng nghe Huyền Trang pháp sư nhắc đến." Hải Thích thiên sư suy nghĩ một chút, lắc đầu.

"VẬY sao..." Thâm Lạc lộ vẻ thất vọng, thâm nghĩ hẳn là nhóm người Huyền Trang pháp sư thỉnh kinh, chưa bao giờ gặp qua năm ma hồn chuyển thế kia?

"A, thí chủ nói đến ma khí, ta ngược lại nhớ tới một chuyện. Huyền Trang pháp sư kể lại một chuyện, bọn họ năm đó dọc đường Tây Vực đi qua Ô Kê quốc, đại đồ đệ của ngài đã từng cảm nhận được một cỗ ma khí rất mạnh" lông mày hoa râm Hải Thích thiền sư đột nhiên động một cái, nói.

"A, Huyền Trang pháp sư gặp cỗ ma khí này nơi nào? Sau đó thì sao?" Hai mắt Thâm Lạc tỏa sáng, lập tức truy vấn.

"Huyền Trang pháp sư cũng không kể rõ việc này, chỉ kể sơ thôi, bởi vì trên đường đi tây phương gặp vô số yêu vật, cũng rất ít cảm thụ được ma khí. Cỗ ma khí kia cường đại khiến ngài cảm thấy bất an, dặn dò chúng ta ngày sau phải coi chừng chuyện yêu ma." Hải Thích thiền sư nói.

Thâm Lạc ồ một tiếng, ánh mắt chớp động, không nhiều lời nữa.

"Hải Thích trưởng lão, tại hạ cũng có một chuyện hỏi thăm, năm đó Huyền Trang pháp sư thỉnh kinh trở về không lâu thì mất tích bí ẩn, ngài có biết xảy ra chuyện gì không? Thế nhân đều nói ngài ấy đã chuyển thế, quả thật như vậy sao?" Lục Hóa Minh bên cạnh cũng mở miệng hỏi.

"Việc này chúng ta cũng không rõ cho lắm, Huyền Trang pháp sư thỉnh kinh trở về, giao nộp kinh cho bộ hạ rồi trở lại Kim Sơn tự thanh tu, không bao lâu sau thì ngài ấy đột nhiên biến mất, tăng chúng bản tự nhiều lần tìm kiếm cũng không có chút manh mối nào." Hải Thích thiền sư lắc đầu nói.

"Nếu thế, tại sao lại có lời đồn ngài ấy đã chuyển thế?" Lục Hóa Minh kỳ quái hỏi.

"Huyền Trang pháp sư biến mất không lâu sau, lão tăng liền tiếp nhận vị trí trụ trì. Lão tăng tu luyện chính là khô thiên, coi trọng thanh tâm quả dục, thường xuyên đi các nơi ít ai lui tới khô tọa tu hành. Có một lần ở bờ sông dưới chân núi tĩnh tu, một cái chậu gỗ theo dòng nước chảy tới, phía trên vậy mà đặt hai hài nhi còn trong tã lót." Hải Thích thiền sư tiếp tục nói.

"A, lại trôi tới hai hài nhi?" Ánh mắt Lục Hóa Minh kỳ lạ.

"Hai người này chính là Giang Lưu cùng Thiên nhi, khi đó trên cổ Giang Lưu đeo một chuỗi phật châu, ta từng ở trước mặt lắng nghe Huyền Trang pháp sư dạy bảo, nhận ra chuỗi phật châu này chính là Huyền Trang pháp sư đeo. Mọi người trong chùa đều cho nó là Kim Thiên chuyển thế, còn cho rằng nó là Kim Thiên Tử kiếp trước nên đặt tên tục Giang Lưu." Hải Thích thiên sư tiếp tục nói.

"Thì ra là thế, lời đồn Kim Thiên chuyển thế nguyên lai xuất phát từ nơi đây." Lục Hóa Minh chậm rãi gật đầu.

Thẩm Lạc không để ý tới mặt khác, nghe Hải Thích thiên sư rốt cuộc nói đến Giang Lưu, ánh mắt lập tức đờ lại.

"Sau đó thì sao?" Hấn mở miệng hỏi.

"Giang Lưu lớn lên liền diêu ngô phật lý, trên pháp hội miệng nở hoa sen, nhưng xưa nay không tham gia việc trong chùa, mặc dù rất tinh tường chuyện Kim Thiên Tử, nhưng làm việc lại không giống Kim Thiên đại sư, trương dương bá đạo, càng ưa thích hưởng thụ xa hoa. Những kiến trúc vàng son lộng lẫy trong chùa kia hơn phân nửa đều là nó buộc xây dựng và sửa lại." Hải Thích thiên sư thở dài.

"Hải Thích thiên sư ngài là trụ trì Kim Sơn tự, vì sao bỏ mặc Giang Lưu kia hồ nháo. Kim Sơn tự biến thành bộ dạng này, tất nhiên sẽ đưa tới không ít chỉ trích. Mà ta thấy không ít tăng nhân trong chùa cũng lỗ mãng xao động, tự cao tự đại, tựa hồ đang bắt chước Giang Lưu kia. Cứ thế mãi, Kim Sơn tự sẽ rất bất lợi." Lục Hóa Minh nói.

"Giang Lưu đạo pháp cao thâm, mà tính tình tự cao tự đại, lại thêm thân phận Kim Thiên chuyển thế, hơn phân nửa trưởng lão trong chùa cực kỳ tôn sùng nó, nói gì nghe nấy. Ta mặc dù là trụ trì, nhưng cũng không cách nào ước thúc nó." Hải Thích thiên sư nói.

Lục Hóa Minh nghe lời này, không biết nói gì.

"Hải Thích thiên sư, Giang Lưu đại sư sở dĩ không muốn đi Trường An, hẳn là liên quan đến tính tình của hắn?" Thẩm Lạc nghe Hải Thích thiên sư nói đến hiện tại, từ đầu đến cuối không đề cập tới nguyên nhân Giang Lưu đại sư cự tuyệt tiến về Trường An, nhin không được hỏi.

Lục Hóa Minh bị Hải Thích thiên sư dẫn lệch chủ đề, nghe Thẩm Lạc nói,

đột nhiên nhớ lại mục đích hai người đêm nay đến đây, chợt nhìn về phía Hải Thích thiền sư

Chương 630: Xung đột

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Cái này thì không phải, sở dĩ Giang Lưu không muốn đi Trường An, chuyện này phải kể lại lần Kim Thiên pháp hội từ mấy năm trước." Hải Thích thiên sư trầm mặc một lát, rồi cuộc mở miệng nói.

Thẩm Lạc cùng Lục Hóa Minh nghe lão nói đến đây, đều hết sức chăm chú lắng nghe..

"Trong Kim Sơn tự bởi vì xuất ra vị Kim Thiên Tử đại sư, nên hàng năm sẽ cử hành một lần Kim Thiên pháp hội. Năm đó Giang Lưu tám tuổi, Phật học đạt thành tựu, lần đầu tham gia Kim Thiên pháp hội, giảng pháp tinh diệu tuyệt luân, tăng nhân trong chùa đều tán phục. Nhưng lúc pháp hội sắp kết thúc, đột nhiên có một yêu ma xâm nhập trong chùa." Hải Thích thiên sư nói.

"Yêu ma? Yêu ma nào?" Con người Thẩm Lạc co rụt lại, lập tức hỏi.

"Ta nói làm sao khí tức trong Kim Sơn tự có chút cổ quái, nguyên lai là hai người các người lên vào!" Vào thời khắc này, một tiếng hừ lạnh từ bên ngoài truyền đến.

Thanh âm chưa dứt, một đạo thanh quang từ bên ngoài gào thét phóng tới, lại là một thanh giới đao màu xanh biếc, xuyên thủng cửa sổ, chém tới đầu Thẩm Lạc, rất có khí thế một bổ làm hai.

Sắc mặt Thẩm Lạc trầm xuống, tay phải năm ngón bắn ra, năm đạo kiếm mang màu đỏ dài mấy thước tuốt tay bắn ra, vừa vặn đánh vào trên giới đao màu xanh.

"Ầm" một tiếng vang thật lớn, xích quang thanh mang đan vào nhau, giới đao màu xanh bắn ngược về, thân hình Thẩm Lạc cũng lay động một cái,

lui về phía sau một bước.

Khí lãng cuồng bạo từ chỗ giao thủ khuếch tán ra, căn phòng này vốn rách nát, bị khí lãng xông lên, lập tức chia năm xẻ bảy, âm vang đồ sụp.

Lần lượt từng bóng người từ đằng xa bay đến, trong chớp mắt rơi vào phụ cận, hiện ra thân ảnh, đều là tăng nhân Kim Sơn tự, cầm đầu chính là Đường Thích trưởng lão kia.

Đứng cạnh Đường Thích trưởng lão là một lão tăng mi xêch, cũng là Xuất Khiếu kỳ, về phần những tăng nhân khác đều là Ngung Hồn kỳ, Tích Cốc kỳ.

Sắc mặt Thẩm Lạc khó coi, cũng không phải vì e ngại những tăng nhân Kim Sơn tự này, mà là vì hấn sắp nghe được đáp án từ Hải Thích thiền sư, những người này đột nhiên đến, cắt ngang câu chuyện của lão.

"Đường Thích sư đệ, các ngươi làm cái gì vậy?" Hải Thích thiền sư đứng dậy lạnh giọng quát hỏi.

"Hải Thích sư huynh, thật có lỗi phá hủy phòng của ngươi, sau này đệ sẽ tự tay trùng kiến lại, bất quá chuyện bây giờ ngươi đừng quản mới tốt." Đường Thích trưởng lão từ tốn nói, sau đó ánh mắt nhìn về phía Thẩm Lạc cùng Lục Hóa Minh.

"Phụng lệnh Giang Lưu đại sư, bắt hai người này!" Đường Thích trưởng lão lạnh nhạt hạ lệnh.

Lập tức, tăng nhân phụ cận không nói lời nào, nhao nhao động thủ, các loại pháp khí đồng loạt tể ra, các loại quang mang với khí thế hung hăng đánh về phía Thẩm Lạc cùng Lục Hóa Minh.

Thẩm Lạc từ khi tiến vào Kim Sơn tự, một mực lấy lòng, nói tốt, nhưng từ đầu đến cuối bị lạnh nhạt cự tuyệt, trong lòng đã sớm cảm thấy không thoải mái, bất quá hấn một mực dùng lý trí ép xuống.

Giờ phút này một số người lại tới quấy rối, ánh mắt hấn lạnh lẽo, im lặng tiến lên một bước, trên thân toả ra mảng lớn lam quang, trong nháy mắt biến thành một chùm sáng màu lam cực kỳ chói mắt, đón lấy những pháp khí kia.

Chỗ sâu chòm sáng màu lam lóe lên một đoàn bạch quang, tản mát ra khí tức rét lạnh không gì sánh được.

Những pháp khí kia đánh vào trong chòm sáng màu lam, lập tức trở nên trì trệ, giống như bị hàn băng đông cứng lại.

"Thu!" Mặt Thâm Lạc không thay đổi, một tay phát lên, trên thân hiện lên một đạo kim ảnh, những pháp khí bị lam quang hàn khí vây khốn kia đều trống rỗng biến mất.

"Cái này..." Những tăng nhân kia quá sợ hãi, liên hệ giữa bọn họ và những pháp khí trong nháy mắt bị chặt đứt, bất luận thế nào cũng không cảm ứng được.

Đường Thích trưởng lão cùng lão tăng mày xéch không xuất thủ, nhìn thấy cảnh này, hai người cũng chân kinh.

Thủ đoạn Thâm Lạc thu lấy rơi những pháp khí kia, bọn họ hoàn toàn không hiểu được, chỉ thấy trên thân hấn hiện lên một đạo kim ảnh, sau đó tất cả pháp khí biến mất.

Mà trong lòng Thâm Lạc cũng hiện lên một tia kinh hỉ, lần này dùng Thiên Sách thu nhiếp những pháp khí này, hấn cũng là lâm thời nảy lòng tham. Trước đó trong mộng, hấn chỉ thu hỏa diễm, khí độc, các loại công kích pháp lực ly thể, không nắm chắc Thiên Sách có thể thu lấy thực thể pháp khí địch nhân, lần này thử vậy mà nhất cử thành công.

Hấn hít sâu một hơi, đè xuống kích động trong lòng, thừa dịp Đường Thích trưởng lão cùng lão tăng mi xéch còn chân kinh, một tay dựng chưởng bỏ tới hai người.

Lam quang quanh người hấn lập tức hóa thành từng cơn sóng lớn màu xanh lam cao mười mấy trượng, đánh úp về phía Đường Thích trưởng lão cùng lão tăng mi xéch kia.

Gợn sóng màu lam chưa đến, từng luồng từng luồng cự lực phát ra tiếng "Ong ong" đè ép tới, phảng phát muốn ép Đường Thích trưởng lão cùng lão tăng mi xéch thành thịt vụn, mặt đất càng bị cày ra một ngấn sâu.

Tu vi Thâm Lạc hiện tại đạt tới Xuất Khiếu kỳ, dần dần bắt đầu hiện ra uy lực công pháp vô danh.

Đường Thích trưởng lão vội phản ứng, tụng niệm chú ngữ, toàn thân đại phóng kim quang, làn da biến thành màu vàng óng, người cũng nhanh chóng phồng lớn lên gấp đôi, trong nháy mắt biến thành một kim nhân vô cùng uy mãnh, nhìn giống như một tôn Kim Cương La Hán hàng yêu phục ma.

Một cỗ cự lực cuồng bạo từ trên thân gã bộc phát ra, không khí phụ cận cũng nổ vang, mặt đất cũng lắc lư ù ù, trực tiếp vỡ ra mấy kẽ đất thô to, lan tràn ra chung quanh.

Khí tức trên người gã cường đại lên gấp bội, vốn chỉ mới vào Xuất Khiếu trung kỳ, hiện tại điên cuồng tiến đến Xuất Khiếu trung kỳ đỉnh phong, chỉ kém một chút là có thể đạt tới Xuất Khiếu hậu kỳ.

Một quyền Đường Thích trưởng lão như chậm mà nhanh đảo ra, nắm đấm đại phóng kim quang, một cỗ cự lực tựa hồ có thể rung chuyển sơn nhạc từ phía trên bộc phát ra, đánh vào trên sóng cả màu lam.

Lão tăng bên cạnh cũng kịp phản ứng, nói lầm bầm, tay vỗ bên hông, một cây Hàng Ma Ngọc Xử màu vàng bắn ra, trên không trung nhoáng một cái biến mất không thấy gì nữa.

Sau một khắc, Hàng Ma Ngọc Xử quý dị xuất hiện trên sóng cả màu lam, toàn thân đại phóng hoàng mang, trong đó ẩn hiện mười sáu tầng cấm chế, chính là một kiện cực phẩm pháp khí, đón gió hoá lớn vài chục trượng, hung hăng đập xuống dưới.

Giống như một ngọn núi nhỏ trực tiếp đè xuống, hư không những nơi Hàng Ma Ngọc Xử đi qua tựa hồ vụn vụn, phát ra thanh âm ông ông tác hưởng.

Ba cỗ cự lực đụng vào nhau, phát ra tiếng vang ù ù như sấm, hư không âm đạm, mãnh liệt rung động mấy lần.

Sóng cả màu lam cuối cùng vẫn không đối địch nổi hai cỗ cự lực, trực tiếp oanh vỡ, bị chém thành hai nửa, sượt qua thân thể hai người.

Nhưng sóng cả màu lam bị đánh thành hai nửa đột nhiên cuộn một cái, chuyển động quay tròn, vây quanh hai người, trong nháy mắt tạo thành một vòng xoáy không lồ, từ bốn phương tám hướng tuôn ra ra một cỗ cự lực càng thêm kinh người, đè ép vào giữa

Lão giả mi xéch vôi vàng không kịp chuẩn bị, thân thể không tự chủ được theo vòng xoáy quay tròn, mà Đường Thích trưởng lão hóa thân kim nhân to lớn mặc dù thân thể trầm ổn như núi, nhưng lực xoáy thực sự quá lớn, dưới chân của gã cũng đột nhiên lão đảo.

Thừa dịp trong chớp mắt này, hai chân Thẩm Lạc tỏa sáng hào quang ánh trắng, người trong nháy mắt biến mất, sau một khắc vượt qua vài chục trượng, gần như thuận di xuất hiện trên đỉnh đầu hai người.

Bây giờ tu vi hẳn tiến nhanh, trong mộng cảnh tu luyện Tà Nguyệt Bộ, kinh nghiệm không ngừng tích lũy, nên trong hiện thực Tà Nguyệt Bộ cũng đã gần như viên mãn, khoảng cách vài chục trượng chớp mắt đã đến.

Chương 631: Đánh cược

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Bên cạnh Thâm Lạc chẳng biết lúc nào nổi lên một cái túi nhỏ màu trắng, chính là Cửu Âm Đại, miệng túi bắn ra một đạo bạch quang kỳ hàn, quân lầy Hàng Ma Ngọc Xử màu vàng của lão tăng mảy xéch cùng giới đao màu xanh của Đường Thích trưởng lão.

Trên Hàng Ma Ngọc Xử và giới đao màu xanh lập tức ngưng kết ra một tầng băng tinh màu trắng thật dày, hai kiện pháp khí liền trì trệ.

Thâm Lạc vung tay phải lên, lần nữa thôi động thần thông Thiên Sách thu nhiếp, trên thân hiện lên một đạo kim ảnh. Hàng Ma Ngọc Xử màu vàng cùng giới đao màu xanh đều hư không tiêu thất.

Mà tay trái hắn cũng không nhàn rỗi, lòng bàn tay hiện lên hồng quang, thêm ra một thanh quạt lông màu đỏ, chính là Ngũ Hỏa Phiến, hung hăng vỗ một cái về phía Đường Thích trưởng lão.

Bảy sợi linh vũ trên Ngũ Hỏa Phiến toả ra quang mang sáng tỏ, càng mở ra như không tước xòe đuôi, sau đó một đạo ngũ sắc hỏa trụ từ trên mặt quạt bắn ra, hung hăng đánh vào trên người Đường Thích trưởng lão.

Kim quang trên người Đường Thích trưởng lão cuồng thiểm không ngừng, có vẻ chống đỡ hết nổi, trong ngũ sắc hỏa trụ càng tản mát ra một cỗ kỳ nhiệt, truyền vào thể nội lão.

Sắc mặt Đường Thích trưởng lão đại biến, toàn lực vận chuyển Kim Cương Phục Ma Đại Pháp, kim quang càng thêm nồng đậm, trở nên ổn định lại.

Nhưng giờ phút này, một đạo cương châm xích hồng như kiếm khí từ trong hỏa trụ bắn ra, xuy một tiếng xuyên thấu kim quang hộ thể, đánh vào trên trán lão.

Bất quá lúc này thân thể Đường Thích trưởng lão kiên cố không gì sánh được, kiếm khí ứng thanh đứt gãy, nhưng một đạo hỏa diễm đỏ sậm hơi mờ từ trong kiếm khí bắn ra, chính là một sợi Hồng Liên Nghiệp Hỏa, giống như độc xà thổ tín chui vào mi tâm Đường Thích trưởng lão.

Thân hồn Đường Thích trưởng lão như bị rắn độc cắn một cái, không kịp đề phòng hét thảm một tiếng, kim lòng không được hai tay ôm lấy đầu, gương mặt bắt đầu vụn vẹo, không đề ý tới vận chuyển công pháp nữa.

Mà ngũ sắc hỏa trụ giờ phút này phịch một tiếng vỡ vụn, hóa thành một vòng ngũ sắc kiêu dương to lớn, mãnh liệt trùng kích lên người Đường Thích trưởng lão.

Kim quang trên người Đường Thích trưởng lão trong nháy mắt biến mất không còn một mảnh, cả người như bị thiên thạch hung hăng đụng trúng, bị đánh bay ra sau, âm âm va sụp một bức tường, oa một tiếng phun ra một ngụm máu tươi.

Lão giả mi xéch kia cũng bị ngũ sắc kiêu dương tác động đến, bất quá khoảng cách khá xa, cũng không thụ thương, nhưng cũng bị đánh bay ra sau.

Trong nháy mắt trong tràng trở nên hoàn toàn yên tĩnh, tất cả mọi người kinh hãi nhìn Thâm Lạc.

Từ lúc Đường Thích trưởng lão hạ lệnh xuất thủ đến giờ, bất quá chỉ mấy hơi thở mà thôi, tất cả pháp khí mọi người đều bị Thâm Lạc thu lấy, mà Đường Thích trưởng lão càng bị đánh tan Kim Thân.

Đây quả thực là trực tiếp nghiền ép à.

Lục Hóa Minh cũng khiếp sợ nhìn Thâm Lạc, thực lực Thâm Lạc hiện tại đã đạt đến trình độ nào?

Mà Hải Thích trưởng lão nhìn Thâm Lạc, trong mắt hiện lên vẻ ngạc nhiên.

Thâm Lạc khẽ thở ra một hơi, quét nhìn chúng tăng chung quanh một chút, quay người muốn trở về chỗ.

"Có chút bản sự, người cũng tiếp ta một kích xem!" Một thanh âm thanh

thúy bổng nhiên vang lên, không biết từ nơi nào truyền đến.

Thanh âm chưa dứt, đỉnh đầu Thảm Lạc vang lên tiếng duệ khiêu, một đoàn Tử Kim Bát Vu trống rỗng xuất hiện.

Chỗ rìa bình bát tản mát ra hào quang màu tử kim, ô ô xoay tròn chụp xuống hẳn.

Hào quang tử kim trong bình bát cũng không mãnh liệt, nhưng khiến Thảm Lạc cảm nhận được một cỗ áp lực phô thiên cái địa, lam quang trên người hẳn chập chùng kịch liệt, đồng thời bị trực tiếp ép tán.

"Đây là pháp bảo!" Hẳn bổng nhiên biến sắc, hai chân toả sáng hào quang ánh trắng, thân hình hóa thành một đạo tàn ảnh mơ hồ lướt gấp sang bên cạnh.

Nhưng Tử Kim Bát Vu kia vậy mà cũng di động theo Thảm Lạc, từ đầu đến cuối nhắm ngay hẳn, bất luận tốc độ Thảm Lạc nhanh thế nào cũng không thoát được, đồng thời càng nhanh chóng rơi xuống.

Thảm Lạc thấy trốn tránh không được, thân hình lập tức dừng lại, Ngũ Hỏa Phiến đại thịnh ánh lửa, nhắm ngay giữa không trung hung hăng vỗ một cái.

Tiếng phượng hót thanh thúy bay thẳng Cửu Tiêu, một Ngũ Sắc Hỏa Phượng lớn mấy trượng từ trên cây quạt bắn ra, hai cánh mở ra đụng vào trên Tử Kim Bát Vu.

Vừa rồi đối phó Đường Thích trưởng lão, hẳn cũng không thôi động toàn bộ uy năng Ngũ Hỏa Phiến, dù sao vừa rồi chỉ là xả giận, nếu đánh đối phương trọng thương sẽ không tốt.

"Ầm" một tiếng vang thật lớn, một vầng sáng hiện ra mảng lớn ngũ sắc phù vân trống rỗng xuất hiện, nhìn kém xa ngũ sắc kiêu dương huy hoàng sáng tỏ trước đó, nhưng bên trong ẩn chứa linh áp đáng sợ, để mọi người tại đây không kịp hít thở.

Tử Kim Bát Vu cũng bị vầng sáng ngũ sắc nâng lên, nhất thời vậy mà không cách nào rơi xuống.

Mà hai chân Thảm Lạc toả sáng hào quang ánh trắng, thừa cơ bắn ngược ra

sau, rốt cuộc thoát khỏi thế bao phủ của Tử Kim Bát Vu.

Thân thể của hắn chợt nhẹ, tựa hồ thoát khỏi một loại lực lượng vô hình nào đó kiềm chế.

"Thì ra là thế, Tử Kim Bát Vu này chính là dựa vào lực lượng vô hình này khóa chặt mục tiêu." Hắn nhẹ nhàng thở ra, sau đó thân hình thoát một cái biến mất, sau một khắc xuất hiện bên cạnh Lục Hóa Minh.

"Hừ!" Đồng âm trước đó lần nữa vang lên, đồng thời Tử Kim Bát Vu sáng lên, một đạo tử kim quang trụ từ bên trong bắn ra, đánh vào trên vàng sáng ngũ sắc.

Vàng sáng ngũ sắc chỉ hơi dừng lại, sau đó dễ như trở bàn tay bị xé rách, triệt để xông lên tán đi.

Mà Tử Kim Bát Vu quay tít một vòng, tiếp tục phóng tới Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc nhìn thấy cảnh này, trong lòng run lên, lập tức câu thông đoạn chùy đầu rồng màu vàng trong thể nội.

Ngũ Hỏa Phiến mặc dù là cực phẩm pháp khí uy lực cực lớn, nhưng đối mặt pháp bảo còn chưa đủ.

"Giang Lưu, đủ rồi!" Nhưng ngay lúc này, Hải Thích thiền sư trầm giọng mở miệng, vung tay lên.

Một đạo hào quang màu vàng sậm như điện xạ ra, là một cây quả trượng màu ám kim, cùng Tử Kim Bát Vu đụng vào nhau, phát ra một tiếng nổ vang, hư không phụ cận cũng nổi lên sóng chấn động hỗn loạn.

Ám kim quả trượng này tựa hồ cũng là một kiện pháp bảo, vậy mà chống đỡ được Tử Kim Bát Vu.

Trong Tử Kim Bát Vu loé lên quang mang, thân ảnh Giang Lưu từ trong bình bát bay ra, rơi trên mặt đất.

"Hải Thích sư bá, ta luôn luôn kính người là trụ trì, ngày thường nước giếng không phạm nước sông, người hôm nay vì sao vì hai ngoại nhân, xuất thủ ngăn cản ta?" Giang Lưu bắt mắt quát.

"Chuyện năm đó chỉ là ngoài ý muốn, mà hai vị này biết sự kiện kia, đối với người cũng sẽ không sinh ra bao nhiêu nguy hại, người cần gì phải nghiêm phòng tử thủ việc này." Hải Thích thiên sư phất tay triệu hồi ám kim quả trọng, thở dài nói.

"Chuyện của ta không cần người quyết định." Giang Lưu hừ lạnh nói.

Thẩm Lạc nghe đến đó, đại khái đoán được đã xảy ra chuyện gì, Giang Lưu bởi vì lúc trước bị yêu ma xâm lấn, trên thân đã dẫn phát bí mật nào đó, bí mật này khiến cho nó không nguyện ý tiến về Trường An. Mà Giang Lưu không muốn việc này bị ngoại nhân biết được, cho nên nó mới trăm phương ngàn kế muốn đuổi mình cùng Lục Hóa Minh đi.

"Giang Lưu đại sư, tại hạ không biết người vì sao không muốn đi Trường An, bất quá trong Trường An thành vô số oan hồn cần siêu độ. Bây giờ thế này, người ta đánh cược một trận, nếu như ta thua, lập tức cùng Lục huynh quay đầu bước đi, vĩnh viễn không quay đầu; nếu như ta may mắn thắng, Giang Lưu đại sư người phải đi Trường An, thế nào?" Trong lòng của hắn chuyên động suy nghĩ, mở miệng nói.

"Đánh cược? Tốt! Người muốn cược thế nào?" Giang Lưu nghe lời này, trong mắt nổi lên quang mang thích thú, tựa hồ cảm thấy hứng thú vô cùng với việc cá cược, lập tức nói.

"Tu vi Giang Lưu đại sư người cao thâm, trong tay lại chấp chương pháp bảo Tử Kim Bát Vu, phòng ngự nhất định kinh người, đại sư người đứng ở nơi đó, đón ta công kích ba lần. Nếu như ta có thể khiến người lui ra sau một bước, coi như ta thắng, nếu như ta làm không được, coi như ta thua." Thẩm Lạc nói.

"Được." Giang Lưu đại sư nghe phương pháp đánh cược này, không chút do dự lập tức gật đầu, sau đó vung tay lên.

Tử Kim Bát Vu lơ lửng trên đỉnh đầu gã, một đạo tử kim quang mang bắn xuống, bao phủ lại thân thể của mình.

"Được rồi, tới đi." Giang Lưu đại sư tựa hồ cực kỳ tự tin với tử kim quang mang, làm xong những thứ này cũng không tế ra thủ đoạn phòng ngự nào khác, lập tức ngoắc tay nói.

Chương 632: Ma khí xâm nhiễm

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Vây tại hạ đắc tội." Trong mắt Thảm Lạc loé lên tinh quang, tay bấm niệm pháp quyết dẫn một cái, trước người hiện lên một đạo xích quang, Thuần Dương Kiếm Phôi nổi lên.

"Thảm huynh, ngươi có nắm chắc không?" Lục Hóa Minh chần chờ một chút, truyền âm hỏi.

"Yên tâm." Trên mặt Thảm Lạc hiện lên vẻ tự tin, hai tay nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, từng đạo pháp quyết màu lam như mưa to dung nhập vào trong Thuần Dương Kiếm Phôi.

Trên Thuần Dương Kiếm Phôi đại thịnh hồng quang, từng lùm hoả diễm Hồng Liên ybbhiện ra, sau đó nhanh chóng hòa làm một thể.

Mấy hơi thở sau, một đóa Hồng Liên Nghiệp Hỏa cao cỡ một người hiện lên chung quanh kiếm phôi, cháy hừng hực, nhưng không tản mát ra nhiệt lượng mấy may, nhìn cực kỳ quái dị.

"Cái gì! Hồng Liên Nghiệp Hỏa!" Giang Lưu thấy cảnh này, trên mặt bỗng nhiên biến sắc.

Hải Thích thiền sư cũng hiện lên vẻ kinh ngạc, những tăng nhân khác cũng giống như vậy.

Thảm Lạc đang muốn tiếp tục thôi động Thuần Dương Kiếm Phôi, điều động Hồng Liên Nghiệp Hỏa ẩn chứa bên trong ra, cần phải một kích mà trúng.

"Dừng tay! Lần đở ước này xem như ta thua!" Giang Lưu ở trong tử kim quang mang đột nhiên đưa tay ra nói, ánh mắt nhìn về phía Hồng Liên

Nghiệp Hỏa hiện lên một tia sợ hãi.

Thảm Lạc mặc dù khá nắm chắc có thể thắng trận cược này, nhưng Giang Lưu lại dứt khoát nhận thua, khiến hắn cũng có chút kinh ngạc.

Bất quá Giang Lưu nhận thua tự nhiên là chuyện tốt, nếu không cần thiết, hắn cũng không muốn gây tổn thương hoà khí với Kim Sơn tự này, thuận thế bám niệm pháp quyết điểm một cái, tất cả Hồng Liên Nghiệp Hỏa như cá voi hút nước tan vào Thuần Dương Kiếm Phôi.

Thuần Dương Kiếm Phôi lóe lên bay vào tay áo của hắn, biến mất không thấy.

"Làm tốt lắm!" Lục Hóa Minh trùng điệp vỗ bả vai Thảm Lạc, hưng phấn cười nói.

"Tất cả các người lui xuống đi." Giang Lưu cũng bám niệm pháp quyết thu hồi Tử Kim Bát Vu, phát phát tay với đám người chung quanh.

Tặng chúng chung quanh luôn tôn kính Giang Lưu, nghe vậy khom người thi lễ với nó một cái, quay người muốn rời đi.

"Chư vị chờ một lát, vừa rồi đã đắc tội, đây là pháp khí của các người, xin thu hồi lại." Thảm Lạc phát tay áo lên, rất nhiều pháp khí trước đó bị hắn thu hiện ra.

Chúng tặng tự thu hồi pháp khí của mình, cũng thi lễ với Thảm Lạc một cái, trong miệng niệm một tiếng "A Di Đà Phật" rồi lui ra ngoài.

Đường Thích trưởng lão giờ phút này cũng đi trở về, Thảm Lạc vừa rồi hạ thủ lưu tình, chỉ phá Phục Ma Kim Thân, cũng không để gã thụ thương quá nặng.

Đường Thích trưởng lão phát tay triệu hồi giới đao màu xanh, nhìn chăm chăm Thảm Lạc một chút, cũng quay người rời đi.

Nơi đây rất nhanh chỉ còn lại bốn người Thảm Lạc, Lục Hóa Minh, Giang Lưu, cùng Hải Thích thiền sư.

"Hai vị thí chủ, Giang Lưu, vào nhà nói chuyện đi." Hải Thích thiền sư đứng dậy đi vào một tầng xá phụ cận.

"Hải Thích trụ trì, nếu người muốn nói cho bọn hần, vậy cứ nói tiếp đi." Giang Lưu vào nhà xong, đặt mông ngồi ở trên giường, hừ nhẹ nói.

"Cũng tốt, vậy lão tăng nói tiếp." Hải Thích thiền sư gật gật đầu.

"Năm đó yêu ma kia xâm nhập Kim Sơn tự ta, muốn hại Kim Thiên chuyên thể, nhờ có Giang Lưu xuất thủ, mới đánh lui được chúng. Bất quá qua trận chiến này, thân thể Giang Lưu cũng bị ma khí xâm nhiễm." Hải Thích dừng một chút mới tiếp tục nói.

"Ma khí xâm nhiễm!" Lục Hóa Minh nghe vậy giật mình.

Thảm Lạc đánh giá Giang Lưu, mặc dù cũng rất kinh ngạc, nhưng trong ánh mắt còn hơi nghi ngờ.

"Người không tin?" Giang Lưu hừ một tiếng, vạch vạt áo trước ngực ra, lộ ra lồng ngực của nó, giữa da thịt trắng nõn nơi đó có một đốm đen to bằng châu rửa mặt, đen như mực, tựa hồ có một mảnh mây đen cắm rễ trong đó.

Mà rìa đốm đen có một vòng kim văn, nhìn kỹ là do vô số phù văn màu vàng nhỏ bé không gì sánh được tạo thành, tựa hồ là một phong ấn, giam cầm đốm đen ở trong đó.

Chỉ là đốm đen kia phảng phất như vật sống, thỉnh thoảng nhúc nhích đánh thẳng vào phong ấn màu vàng chung quanh. Mỗi lúc đó, chỗ phong ấn màu vàng bị xung kích sẽ sáng lên một phù văn chữ Vạn nho nhỏ, ngăn cản đốm đen trở về.

Thần thức Thảm Lạc đảo qua đốm đen, xác thực có từng tia từng tia ma khí từ đó tản ra.

"Những ma khí này không thể khu trừ sao?" Ánh mắt hần nhíu lại, hỏi.

"Nói nhảm! Nếu có thể tùy tiện khu trừ, ta còn lo lắng như vậy?" Giang Lưu tức giận nói, đập quần áo lại.

"Những ma khí này như như giòi trong xương bám vào thể nội Giang Lưu, căn bản không thể khu trừ, chỉ có thể mượn nhờ phật lực Kim Sơn tự tạm thời trấn áp, cho nên Giang Lưu không thể rời Kim Sơn tự trong thời gian dài. Mỗi lần vạn bất đắc dĩ rời đi, đều phải bóc lên phong hiểm cực lớn."

Hải Thích thiền sư chậm rãi nói.

Thẩm Lạc và Lục Hóa Minh nghe vậy, lúc này mới chợt hiểu, khó trách Giang Lưu kiên quyết không đi Trường An thành.

"Giang Lưu nhiễm ma khí phi thường bí ẩn, toàn bộ Kim Sơn tự cũng rất ít người biết được nguyên do trong đó, xin hai vị không nên truyền ra ngoài, nếu không phi thường bất lợi với Giang Lưu." Hải Thích thiền sư nói với hai người Thẩm Lạc.

"Cái này hiển nhiên, Hải Thích thiền sư yên tâm, chúng ta nhất định sẽ không truyền ra ngoài." Thẩm Lạc trình trọng gật đầu.

"Không có biện pháp khác không cần phải dùng trợ lực Kim Sơn tự, cũng có thể trấn áp những ma khí này sao?" Lục Hóa Minh không cam lòng, truy hỏi.

"Có biện pháp khác, những năm gần đây chúng ta đã thử, đáng tiếc cổ ma khí này cô quái, hiệu quả quá mức bé nhỏ." Hải Thích thiền sư thở dài.

Thẩm Lạc nhăn mày lại, siêu độ bách tính Trường An chết vì tai nạn cố nhiên trọng yếu, nhưng cũng không thể để Giang Lưu không để ý sinh tử tiến về.

"Không biết Viên quốc sư cùng Trình quốc công có biện pháp áp chế ma khí này không, nhưng nhìn dáng vẻ Hải Thích thiền sư cùng Giang Lưu, tựa hồ không tin nhiệm ngoại nhân cho lắm." Trong lòng của hắn suy nghĩ, chần chờ một chút, cũng không nói ra miệng.

"Việc này cũng không phải hoàn toàn không có chuyển cơ, gần đây ta nghiên cứu diên tịch Kim Thiên Tử lưu lại trong chùa, bên trong ghi lại một kiện pháp khí có thể trấn áp ma khí." Giang Lưu đột nhiên mở miệng nói.

"A, là pháp khí gì?" Thần sắc Hải Thích thiền sư khẽ động, hỏi.

"Pháp khí này tên là Hồn Nguyên Tán, chính là bảo vật Tây Thiên Linh Sơn truyền lại, có thể trấn áp tà ma, ổn định tâm thần. Chỉ là điều kiện luyện chế pháp khí này hà khắc, tài liệu cần thiết cũng rất trân quý. Kỳ thật ta đã sớm thử luyện chế, chỉ là trước mắt còn thiếu một loại tài liệu chính, phi thường khó cầu." Giang Lưu nói.

"Cần loại tài liệu nào, hai người chúng ta nguyện ý công hiến sức lực." Lục Hóa Minh nghe sự tình có chuyên cơ, lập tức nói.

Thẩm Lạc cũng nhìn sang.

"Một kiện linh tài tên là Kim Phượng Vũ." Giang Lưu nói.

"Kim Phượng Vũ?" Lục Hóa Minh nhíu mày lại, y chưa nghe qua loại tài liệu này.

Thẩm Lạc đọc qua rất nhiều điển tịch linh tài, trong mộng cảnh càng đi qua rất nhiều nơi, hiểu rõ đông đảo tu tiên giới Đại Đường có nhiều vật liệu cùng bảo vật chưa từng nghe qua, thế nhưng hắn cũng chưa nghe qua cái tên này.

"Kim Phượng Vũ thì cũng hơi quá, chỉ cần ẩn chứa huyết mạch Phượng Hoàng là được được." Giang Lưu nói.

"Huyết mạch phượng hoàng!" Lục Hóa Minh hít sâu một hơi.

Thẩm Lạc cũng nhíu mày một cái, Phượng Hoàng chính là Tiên Cầm, so với Long tộc còn ít ỏi hơn nhiều, tu tiên giới đã mấy trăm năm chưa từng xuất hiện, mà linh cầm ẩn chứa huyết mạch Phượng Hoàng cũng phi thường hiếm thấy. Dù có, cũng phi thường khó tìm. Mà khoảng cách thủy lục đại hội chỉ còn không đến năm ngày, làm sao tìm được.

Chương 633: Kim Hà kiếm Hắc Phượng

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Tìm kiếm manh mối linh cảm cũng không cần hao tâm tổn sức, ta đã tra ra. Cách Kim Sơn tự ba trăm dặm có một thung lũng Hắc Phượng, ở đó có một đầu Hắc Phượng Yêu ẩn chứa huyết mạch Phượng Hoàng. Trên đầu nó có ba cây linh vũ màu vàng, rất thích hợp làm Hồn Nguyên Tán. Chỉ là thực lực yêu này cường đại, tu vi Xuất Khiếu trung kỳ, ta phải ba đợt nhân thủ tiến đến lấy linh vũ, tất cả đều thất bại tan tác trở về." Giang Lưu khẽ thở dài một tiếng, nói.

"Nếu biết nơi đó thì dễ làm, chúng ta có thể thay Giang Lưu đại sư lấy Kim Phượng Vũ kia, đến lúc đó đại sư có thể theo chúng ta tiến về Trường An một chuyến không?" Lục Hóa Minh hơi chần chừ, nhìn Thẩm Lạc một chút rồi nói.

"Các người đi lấy Kim Phượng Vũ kia, ta luyện chế ra Hồn Nguyên Tán xong, sẽ nắm chắc có thể kìm chế ma khí thể nội, đến lúc đó tự nhiên có thể theo các người tiến về Trường An một chuyến." Giang Lưu lần này ngược lại sáng khoái đáp ứng.

"Tốt, vậy chúng ta một lời đã định." Lục Hóa Minh lộ vẻ vui mừng, bỗng nhiên đứng dậy.

"Giang Lưu đại sư, cách thủy lục đại hội chỉ còn không đến năm ngày, chúng ta thu hồi Kim Phượng Vũ kia về, thời gian sợ là không kịp?" Thẩm Lạc nghĩ tới một chuyện, hỏi.

"Hồn Nguyên Tán kia, cơ bản ta đã luyện chế xong, chỉ thiếu Kim Phượng Vũ khảm nạm vào là được, không cần tốn quá nhiều thời gian." Giang Lưu khẽ giật mình rồi nói.

"Vậy là tốt rồi, nếu thế chúng ta xuất phát ngay, trong vòng một ngày sẽ trở

về." Thảm Lạc cũng không lo lắng.

Hắn và Lục Hóa Minh lập tức bái biệt Giang Lưu cùng Hải Thích thiền sư, rất nhanh rời Kim Sơn tự.

...

Từ Kim Hà sơn đi về phía nam hơn ba trăm dặm, chính là Vân Lĩnh sơn mạch cong queo kéo dài, thế núi uốn lượn như sóng lưng rồng, ở giữa có thủy mạch uốn lượn theo. Khắp dãy núi có khe rãnh mọc lan tràn, khe núi càng đếm không hết, Hắc Phượng thung lũng ở trong đó.

Hắc Phượng thung lũng tiếp giáp khe núi Kim Long, giữa hai bên cách một lưng núi đột ngột cao ngất, mặc dù từ xưa đến nay có long phượng hòa minh, nhưng phong cảnh bên trong lại hoàn toàn khác biệt.

Mặt nam khe núi Kim Long hướng dương, trong cửa núi có thanh Khê chảy ra, bích thụ thành âm, chim bay liệng tập, Linh thú bốn tấu, một bộ sinh cơ bùng bùng vui vẻ; mà phía bắc Hắc Phượng thung lũng thì mờ mịt, trong khe núi quanh năm có sương mù mờ mịt, trong cốc thường sinh ra gió lốc, cả người lẫn vật đều không dám đến gần.

Một ngày sáng sớm, hai tên thanh niên nam tử một áo xanh một áo trắng sóng vai, đứng bên ngoài cửa vào Hắc Phượng thung lũng, hai người nhìn sương mù quanh năm không tiêu tán trong khe núi, thần sắc có chút ngưng trọng.

"Thảm huynh, Hắc Phượng Yêu trong khe núi này có thực lực Xuất Khiếu trung kỳ, lấy tu vi ngươi và ta chính diện tranh đấu, chỉ sợ không có cơ hội thắng. Ta thấy hay là nên dùng trí mới là thượng sách." Nam tử áo trắng mang trường kiếm, chính là Lục Hóa Minh.

Sánh vai đứng cùng y, dĩ nhiên chính là Thảm Lạc.

"Lục huynh nói dùng trí... Không biết là ý gì?" Thảm Lạc chớp mắt, dò hỏi.

"Chỗ ta có một Trấn Hồn phù do Viên quốc sư ban tặng, nếu có thể đánh vào vị trí huyệt Bách Hội của nó, là có thể tạm thời phong tỏa Nguyên Thần của nó, khiến nó mất đi không chế thân thể trong thời gian ngắn. Đến lúc đó chúng ta có thể nhẹ nhõm cướp đoạt Kim Phượng Vũ của nó." Lục Hóa Minh nói.

"Một đầu yêu vật Xuất Khiếu trung kỳ, muôn dấn phù lục chuẩn xác không sai vào huyết Bách Hội của nó, chỉ sợ không dễ như vậy." Thảm Lạc cười nói.

"Cái này sao... Dù sao cũng dễ hơn so với đánh bại nó." Lục Hóa Minh không tranh cãi, cười nói.

"Đành thế, vậy cứ định như vậy đi, vào cốc ta sẽ nghĩ biện pháp kiềm chế lại Hắc Phượng Yêu kia, dấn phù thì dựa vào ngươi." Thảm Lạc nghĩ nghĩ rồi nói.

Lục Hóa Minh nhẹ gật đầu, hai người bắt đầu cất bước đi vào trong khe núi.

Hai người vừa mới bước vào khe núi, sương mù mờ mịt trong sơn cốc liền bị hai người dẫn gió vào quấy lên. Trên vách núi đá hai bên có một chỗ không đáng chú ý, mỗi bên có một ít quang mang lóe sáng một chút, rồi biến mất không thấy gì nữa.

Chỗ sâu khe núi là một hồ nước nhỏ diện tích không lớn lại xanh biếc như ngọc, bên hồ đầy cỏ xanh, ở trong mọc ra một gốc cổ thụ Ngô Đồng to lớn cao mấy chục trượng, cành cây rậm rạp, lá cây xanh biếc, sinh cơ bùng bùng.

Trên cành cây lớn nhất của cổ thụ Ngô Đồng kia, nằm ngang một Phượng Hoàng Thần Điều hình thể to lớn, trên đỉnh đầu nó mọc lên ba cây lông vũ màu vàng tiên diễm, lông vũ toàn thân đều đen nhánh, ba chùm đuôi linh vũ từ trên cành cây một mực kéo dài đến mặt đất, phía trên hiện ra một tầng ánh sáng yếu ớt, dưới bốn bề cảnh vật nổi bật lên, nhìn khá bắt mắt.

Đầu lâu Hắc Phượng Thần Điều tựa trên cành cây, hai mắt khép hờ, đúng là có mấy phần lười biếng nhân cách hoá.

Đúng lúc này, một con quạ bay đến cổ thụ, cũng không dám đậu vào trên nhánh cây, chỉ lơ lửng xa xa giữa không trung, không ngừng phe phẩy cánh, không để cho mình rơi xuống.

Có chút kỳ dị là, trong đôi mắt con quạ này lại hiện ra màu vàng kim nhàn nhạt.

Sau một lát, hai mắt Hắc Phượng Thần Điều triệt để mở ra, liếc qua quạ đen, ánh mắt hơi ngưng tụ, trong mắt lóe lên một vòng sát cơ.

Toàn thân quạ đen run lên, thân hình run rẩy, có chút mất cân bằng, kém chút rơi xuống.

Bất quá rất nhanh, Hắc Phượng Thần Điều gạt đầu nhẹ với nó. Quạ đen như được đại xá rồi bay đi.

Ánh mắt Hắc Phong Thần Điều trông về một lối vào khe núi phía xa, trên thân sáng lên một mảnh quang mang đen nhánh, linh vũ toàn thân bắt đầu nhanh chóng co vào, trong một trận huyễn quang, dần dần rút đi hình dáng Thần Điều.

Một nữ tử váy đen da thịt tuyết trắng, dáng người linh lung tinh tế chợt xuất hiện, hai chân đan chéo ngồi trên nhánh cây, một gương mặt trái xoan hơi gầy ngũ quan đẹp đẽ tới cực điểm, thần sắc thập phần lạnh nhạt, làm cho người ta cảm thấy không thể đùa bỡn.

"Mẫu thân, đã xảy ra chuyện gì?" Lúc này, một thanh âm thanh thúy dễ nghe, bỗng nhiên từ dưới cây truyền đến.

Hắc Phượng Yêu biến thành nữ tử váy đen cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy dưới cây đứng đấy một thiếu nữ tóc tím mang váy dài màu tím, tư thái linh lung, thân thể thướt tha, phía sau mọc lên một đôi cốt cánh.

Nếu Thảm Lạc ở đây, sợ là sẽ phải kinh ngạc thốt lên, nàng này không phải ai khác, thành linh chính là Cổ Hóa Linh.

"Không có gì, Độ Nha truyền tin tới, có hai con chuột nhỏ không biết sống chết, vụng trộm chạy vào trong cốc." Hắc Phượng Yêu tựa hồ cũng không thêm đề ý, thuận miệng nói.

"Hừ! Những tu sĩ Nhân tộc này thật sự là không biết sống chết, mẫu thân cũng chưa từng chủ động tìm bọn hắn gây chuyện, lại còn dám mò đến cửa, để nữ nhi đi giáo huấn bọn hắn." Trong mắt Cổ Hóa Linh lóe lên nộ khí, nói.

"Người vừa mới xuất quan, những chuyện nhỏ nhặt này cũng đừng quan tâm, ta đã để Huyền Trĩ đi xử lý rồi." Hắc Phượng Yêu nhìn về phía Cổ Hóa Linh, trong mắt nhiều hơn một phần cung chiêu, nói.

"Mẫu thân ở chỗ này chiếm cứ đã lâu, sớm có uy danh ở bên ngoài, người tầm thường tất nhiên không dám tùy tiện xâm phạm, hai tên này dám can đảm đến đây tất nhiên là đã chuẩn bị. Một mình Huyền Trĩ sợ là khó đối phó được, nếu không để nữ nhi đi hỗ trợ, vừa vặn kiểm nghiệm một chút thành công tu luyện bấy lâu nay, như thế nào?" Ánh mắt Cổ Hóa Linh chuyển động, nói như thế.

"Tốt, vậy ngươi cũng đi đi, nhớ lấy, nếu như không địch lại, không được miễn cưỡng." Hắc Phượng Yêu nghe vậy, cũng cảm thấy có mấy phần đạo lý, liền gật đầu đáp ứng.

Chương 634: Phục kích

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phạm Nhân Tông

"Hắc hắc, nữ nhi tự có phân tặc, mẩu thân yên tâm." Cô Hóa Linh đáng yêu cười một tiếng, lúc này hai cánh mở ra, bay về phía lối vào khe núi.

Hắc Phượng Yêu thấy thế, khoe miệng lộ ra một vòng ý cười nhạt nhẽo, thần sắc cũng không lo lắng.

Dù sao Hắc Phượng thung lũng này chính là địa bàn của nàng, hết thấy đều trong khống chế, mặc dù có chút ngoài ý muốn, nàng cũng thể tùy tiện bài trừ.

Bên kia, Thẩm Lạc cùng Lục Hóa Minh chậm rãi tiến vào sơn cốc, hai người đã chú ý tới những con quạ đen đứng trên nhánh cây và vách đá dựng đứng có chút không đúng chung quanh, tựa hồ vẫn luôn canh chừng nhất cử nhất động của bọn hắn.

"Xem ra chúng ta đã bị giám thị." Thẩm Lạc mở miệng nói.

"Dù sao cũng tại địa phương người ta, chúng ta đến làm khách, nào không có đạo lý bị chủ nhân phát hiện." Lục Hóa Minh cười nói.

"Người ngược lại nhìn thoáng, đừng không cẩn thận đấy..." Thẩm Lạc không nói chuyện, lông mày bỗng nhiên nhíu một cái, tay bấm niệm pháp quyết đánh tới phía một bên dưới vách núi đá.

Chỉ thấy mấy đạo thủy tiễn trông rộng ngưng ra, "Vèo vèo" bắn ra, trong nháy mắt đánh tan sương mù đậm đặc trước người, chui vào trong bụi cỏ dưới vách núi đá.

Chỉ nghe một tiếng nổ ùng vang lên, một đạo ánh sáng màu đen nổ tung trong bụi cây, đánh tan ba đạo thủy tiễn kia, một bóng người từ đó lướt ra,

đánh tới hai người Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc tập trung nhìn vào, phát hiện người đến là một nam tử mang quần áo ngắn màu đen, trên mặt che khăn màu đen, trong tay nắm hai thanh huyền hắc đoản kiếm, thân hình thập phần nhẹ nhàng, mũi chân điểm xuống mặt đất, tựa như liệng tầng trời thấp lao đến.

Lúc vọt tới phụ cận, hai tay thanh niên nam tử giao thoa, hai thanh đoản kiếm màu đen lập tức vạch một cái, phát ra một tiếng tranh minh bén nhọn, hai đạo quang nhận hình bán nguyệt màu đen lập tức bắn tới, chia ra đánh về phía Thẩm Lạc cùng Lục Hóa Minh.

Thẩm Lạc thi triển Tà Nguyệt bộ, một mảnh ánh trăng tản mát ra, mau chóng tránh né.

Lục Hóa Minh thì trực tiếp rút trường kiếm phía sau đón đỡ.

"Tranh" một tiếng duệ minh!

Đạo ô quang màu đen kia bị trường kiếm trong tay Lục Hóa Minh chặt đứt, nhưng không tán loạn ra, mà một phân thành hai, ở giữa không trung thay đổi phương hướng, giao thoa tiếp tục bay thẳng đến mặt Lục Hóa Minh.

Lục Hóa Minh thấy thế, trong mắt lóe lên một vòng dị sắc, thân hình vội chùn xuống, muốn né tránh.

Nhưng vào lúc này, thanh niên nam tử kia tựa hồ đã sớm đoán động tác này của y, cũng thập người đuổi theo, đoản kiếm trong tay giao thoa đâm ra, như một cái kéo màu đen cắt thẳng đến cổ Lục Hóa Minh.

Lục Hóa Minh nhất thời không phản ứng kịp, mắt thấy sẽ bị một kích chém rụng đầu.

Bỗng nhiên, một đạo kiếm quang cực nhanh phóng tới, sượt qua cổ Lục Hóa Minh đâm thẳng tới, trong nháy mắt xuyên qua đoản kiếm màu đen giao thoa, thẳng đến cổ họng thanh niên nam tử phía sau.

Thanh niên nam tử nếu không chịu né tránh, tự nhiên có thể một kiếm chém trúng Lục Hóa Minh, nhưng đạo kiếm quang kia lại có thể phát sau mà đến trước, cũng đâm xuyên cổ họng gã.

Chỉ trong nháy mắt do dự, thanh niên nam tử kia liền bỏ qua cơ hội tuyệt hảo ám sát, thân thể khẽ cong eo ra sau với một loại tư thế khó mà hình dung, tránh thoát Thuần Dương Kiếm Phôi của Thẩm Lạc.

Nhưng cùng lúc, Lục Hóa Minh cũng thông thả lại sức, trường kiếm trong tay bồ nghiêng về phía trước.

Thanh niên nam tử cũng không nhìn, chỉ giao thoa song kiếm lại đỡ, bị một kiếm Lục Hóa Minh đánh bay ra sau, chui vào trong sương mù.

Thần niệm Thẩm Lạc khẽ động, lại phát hiện khí tức người kia đột nhiên biến mất, lập tức triệu hồi Thuần Dương Kiếm Phôi, quay người đi tới sau lưng Lục Hóa Minh, giáp lưng y, cảnh giác nhìn bốn phía.

"Tên này tu vi không quá cao, nhiều nhất cũng chỉ là Ngưng Hôn hậu kỳ, chỉ là thân pháp và pháp khí trong tay quý dị, còn dùng sương mù giấu kín thân hình, không được khinh thường." Lục Hóa Minh mở miệng nói.

Thẩm Lạc "Ừ" một tiếng, không nói thêm gì, cổ tay chuyển một cái, trong lòng bàn tay thêm ra một thanh Ngũ Thủ Vũ Phiến.

Đúng lúc này, trong sương mù phía trước bỗng nhiên truyền đến một tiếng vang rất nhỏ, sương mù đậm đặc bị khuấy rất nhỏ.

Ánh mắt Thẩm Lạc bỗng nhiên co rụt lại, Ngũ Thủ Phiến chuyển hướng, đột nhiên vồ về bên kia một cái.

"Vù vù vù..."

Một trận tiếng thét đại tác, trên Ngũ Thủ Phiến sáng lên xích mang, một đoàn hỏa diễm hùng hực bay nhanh ra, trong nháy mắt ở trong sương mù đốt xuyên ra một lỗ trống ba thước vuông, phát ra "Ầm" một tiếng.

"Đánh trúng."

Trong lòng Thẩm Lạc khẽ động, vội vàng đuổi tới bên kia. Lục Hóa Minh cũng theo sát, hai người từ đầu tới cuối duy trì tư thế lưng tựa vào nhau, tương hỗ phòng vệ.

Đi tới gần xem xét, Thẩm Lạc mới phát hiện, trên mặt đất thành linh có một con quạ đen toàn thân cháy đen.

Hắn đang quan sát tỉ mỉ, quạ đen nhìn như đã chết không thể nghi ngờ kia, đột nhiên "Phành phạch" giương cánh bay lên, mỏ nhọn mổ đến mắt phải Thẩm Lạc.

Ngay lúc quạ đen bay tới mặt Thẩm Lạc, một đạo kiếm quang đột nhiên hiện lên, xuyên qua nó, chém làm hai đoạn.

Không đợi thi thể con quạ rơi xuống đất, cách đó không xa lại có một trận thanh âm vỗ cánh truyền đến.

Thẩm Lạc vừa muốn động, một bên khác cũng lập tức truyền đến một trận tiếng vang "Uych ạch".

Ngay sau đó, thanh âm vỗ cánh bốn phía nhao nhao vang lên, từng bóng dáng màu đen xông phá nòng vụ, hiện lộ ra thân hình, nhao nhao nhào tới hai người Thẩm Lạc.

Ánh mắt Thẩm Lạc ngưng tụ, cổ tay liên tiếp huy động, trên Ngũ Hỏa Phiến không ngừng chớp động hào quang, từng đám lửa bắn tới, giống như pháo hoa bắn ra bốn phía, nhao nhao đánh rớt đám quạ xông đến.

Nhưng mà, những con quạ này sau khi rơi xuống đất, rõ ràng sinh cơ đã đoạn tuyệt, vẫn còn có thể lần nữa tập kích, từ các góc độ xảo trá dùng mỏ nhọn công kích bọn hắn.

Bầy quạ công kích càng ngày càng dày đặc, chỉ dựa vào hỏa phiến Thẩm Lạc đã không cách nào hoàn toàn ứng phó. Lục Hóa Minh cũng tay kết kiếm quyết, bắt đầu chém kiếm quang về bốn phía, trong lúc nhất thời ngăn trở từng đợt công kích nhìn như không có điểm cuối.

"Những gia hỏa đáng ghét này, có vẻ giống như giết không hết?" Lục Hóa Minh có chút buồn bực nói.

"Tiếp tục như thế, pháp lực của chúng ta không phải tiêu hao sạch sẽ sao." Thẩm Lạc chau mày, nói.

Nói xong, pháp lực trong cơ thể hắn bắt đầu nhanh chóng phun trào, quán chú vào trong Ngũ Hỏa Phiến, năm lông vũ yêu cầm trên đó chớp động dị quang, một cỗ khí tức nóng rực mãnh liệt bắt đầu điên cuồng tuôn ra.

"Đi."

Thẩm Lạc quát khẽ một tiếng, đưa tay ném lên, Ngũ Hỏa Phiến lúc này bay vào không trung, treo trên đó.

Ngay sau đó, Thẩm Lạc bấm niệm pháp quyết, điềm lên Ngũ Hỏa Phiến.

Thanh quạt lơ lửng bất động lập tức cực tốc xoay tròn, quang mang chớp liên tiếp, từng đoàn từng đoàn hỏa điềm quang cầu như Bạch Vũ Lê Hoa hất vẩy xuống, lập tức bao phủ toàn bộ quạ đen chung quanh vào.

Giữa không trung tiếng oanh minh không ngừng, trên thân tất cả quạ đen dâng lên hỏa điềm, nhao nhao rơi trên mặt đất, thiêu thành tro tàn.

"Thẩm huynh, ngươi có chiêu thức này, sao không dùng sớm một chút?" Lục Hóa Minh thấy vậy, trong mắt lóe lên vẻ vui mừng, không khỏi nói ra.

Thẩm Lạc lờm y một cái, đang muốn nói chuyện, dị biến phát sinh.

Chương 635: Thù mới nợ cũ

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Thẩm Lạc cùng Lục Hóa Minh nhìn lên trên đỉnh đầu chột hiện ô quang, thân ảnh thanh niên nam tử kia bỗng xuất hiện trên đó, hai tay gã nắm chặt hai thanh đoản kiếm màu đen kia, phía trên quần quanh từng sợi u quang màu đen, đâm xuống đầu hai người.

Thẩm Lạc nhắc chuông vung lên, trên bàn tay dâng trào thanh quang, một tấm chắn màu xanh sẫm hình tròn trống rỗng hiển hiện, trên đó tràn đầy vết rạn mai rùa, phía trên ngưng tụ một tầng thanh quang thực chất như gợn nước, ngăn trên đỉnh đầu hai người.

"Tranh" một tiếng kim thạch giao kích vang lên, hai thanh đoản kiếm đồng thời bị thanh quang trên thuẫn cản lại.

"Cẩn thận!" Lục Hóa Minh thấy thế, đột nhiên nhắc nhở.

Thẩm Lạc lập tức nhớ tới hai thanh đoản kiếm cổ quái kia, trong lòng cũng nói thầm một tiếng "Không tốt".

Ngay sau đó, phía trên Mặc Giáp Thuần đột nhiên có hai mũi kiếm ô quang đâm thấu qua, cơ hồ sượt qua cánh tay Thẩm Lạc, thẳng đến bờ vai cùng đầu lâu hắn.

"Yaaa."

Lúc này, Lục Hóa Minh đột nhiên quát lớn một tiếng, lòng bàn tay ngưng tụ quang mang, nhắc chuông vỗ lên phía trên.

Một đạo hư quang chuông ấn bắn ra, thẳng đến bên cạnh Mặc Giáp Thuần.

Thẩm Lạc ngẫm hiểu, lúc này phối hợp nguồn sức mạnh này nhắc chuông

đẩy lên, hai cổ lực lượng đồng thời đánh ra ngoài.

Mặc Giáp Thuần vốn bị cự lực đè xuống, lập tức chuyển thủ thành công, bỗng nhiên đẩy lên phía trên.

"Ầm" một tiếng vang trầm!

Thanh quang trên Mặc Giáp Thuần rung mạnh, đánh thanh niên nam tử bay lên trên.

Lục Hóa Minh thấy thế, thân hình lóe lên, đang muốn nhất cổ tác khí xông lên giữa không trung đuổi theo, mặt đất dưới chân lại đột nhiên phá vỡ, một cốt trảo trắng hếu bỗng nhiên nhô ra, bắt chặt mắt cá chân y.

Thảm Lạc thấy vậy, cũng không lo thu hồi Mặc Giáp Thuần, bóp một cái kiếm quyết, chỉ xuống phía dưới thân.

Giữa không trung có một đạo kiếm quang trong nháy mắt xuất hiện, cơ hồ sượt qua chân Lục Hóa Minh đâm nghiêng xuống, dính vào trong lòng đất.

Nương theo một thanh âm "Két" vang lên, quỷ trảo dưới đất kia bị một kiếm chặt đứt.

Nhưng Thảm Lạc chưa kịp cao hứng, sau lưng liền có một cổ khí lạnh âm phong đánh tới, thân ảnh một nữ tử như quỷ mị xuất hiện, trong tay nắm một thanh cốt kiếm màu trắng sáng óng ánh, đâm tới hậu tâm của hắn.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, phía sau Thảm Lạc sáng lên một vệt kim quang, một thanh dùi nhọn màu vàng uốn lượn dài nửa xích trông rỗng hiên hiên, như con thoi cực tốc xoay tròn đâm ra phía sau.

Dùi nhọn màu vàng cùng bạch cốt trường kiếm như châm phong va chạm cùng nhau, cả hai tương đương, giằng co cùng nhau.

Bất quá, có cơ hội sát na thở dốc này, Thảm Lạc lập tức quay người lại, tay bấm pháp quyết, muốn đẩy chưởng ra.

Nhưng ngay lúc xoay người, hắn cũng thấy rõ diện mục người đánh lén sau lưng, thần sắc trên mặt lập tức biến đổi.

"Cô Hóa Linh, là ngươi!" Thảm Lạc kinh hô.

Bất luận thế nào hắn cũng không ngờ, ở chỗ này gặp lại người từng làm hại Xuân Thu quan, cơ hồ đẩy hắn và Bạch Tiêu Thiên vào tuyệt cảnh.

Cổ Hóa Linh nghe Thâm Lạc kêu lên tên của nàng, trong mắt lóe lên vẻ nghi hoặc, tựa hồ cũng không nhận ra người từng là đồng môn sư đệ trước mắt.

Trong mắt Thâm Lạc nổi lên vẻ cừ hận, trong lòng bàn tay đẩy ngang ra, pháp lực tuôn ra gấp bội, Long Giác Chùy trước người phát ra một tiếng rung, theo sóng pháp lực kịch liệt run động.

Hắn đưa tay điểm một cái, trên đoạn chùy màu vàng lập tức đại thịnh kim mang.

"Toa toa toa!"

Liên tiếp tiếng duệ khiêu chói tai vang lên, hơn trăm chùy ảnh màu vàng to bằng cánh tay trẻ con bắn ra, như mưa to bắn tới Cổ Hóa Linh, cơ hồ lấp đầy mỗi một tấc vuông trước người nàng.

Cổ Hóa Linh thấy vậy, một tay thúc giục bạch cốt trường kiếm chống đỡ, mượn nguồn lực phản chấn này lao về sau, tay kia nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, hai cánh bạch cốt phía sau trong nháy mắt phồng lớn mấy lần, quần đến trước người bao vây nàng lại.

Chùy ảnh màu vàng trong nháy mắt đến gần, đánh vào trên hai cốt dục như mưa roi trên lá chuối, phát ra thanh âm dòn dập, tóe lên mảng lớn hoả tinh màu vàng.

Trên cốt dục che đầy một tầng bạch quang mờ lung, chùy ảnh màu vàng luân phiên công kích đến cũng rung mạnh không thôi, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được trở nên mờ nhạt dần.

Thâm Lạc thấy thế, bước ra trước một bước, nhắc chuông vung lên, trên Long Giác Chùy lơ lửng trước người lập tức tăng vọt quang mang, như mũi tên bay vọt tới.

Cổ Hóa Linh vốn bị chùy ảnh màu vàng đánh cho liên tiếp lui ra sau, đang muốn tìm biện pháp thoát thân, bỗng nhiên cảm thấy phía trước có một cỗ ba động khủng bố đánh tới, lập tức kinh hoảng, vội vàng lấy ra một khối

ngọc quyết màu trắng, "Đùng" một cái bốp nát.

Theo ngọc quyết phá toái, một tầng hào quang màu nhũ bạch từ đó chảy ra, rất nhanh bao trùm trên cốt dục nàng.

Trên cốt dục lập tức đại phóng quang mang, mặt ngoài ngưng tụ ra một tầng đồ văn trận pháp.

Ngay lúc tầng đồ văn này hiển hiện, đoàn chùy màu vàng cũng đã tập kích tới, đánh trúng vào chỗ hai cánh giao nhau.

"Ầm" một tiếng nổ đùng.

Một cỗ lực cường đại bèn nhọn từ mũi nhọn Long Giác Chùy xuyên suốt ra, ở trong hư không kéo theo từng đạo quang ngân vạn vạo, mà trận văn trên hai cánh Cổ Hóa Linh cũng theo đó bộc phát ra tia sáng chói mắt, cả hai xung đột kịch liệt.

Giăng co cũng chỉ duy trì vền vẹn mấy tức, sau một tiếng nổ đùng kết thúc.

Chỉ thấy Long Giác Chùy bắn ra quang trụ màu vàng, trong nháy mắt đánh nát tầng pháp trận màu ngà sữa kia, cũng trực tiếp quán xuyên hai cánh Cổ Hóa Linh, đánh ra một huyết động lớn bên ngực phải gần xương quai xanh của nàng.

Cổ Hóa Linh hét thảm một tiếng, trong mắt tràn đầy thần sắc bất khả tư nghị, cả người bay ngược ra sau.

Thảm Lạc nhìn thấy chỗ lỗ máu nơi ngực nàng, trong lòng không khỏi thảm than một tiếng: "Quả nhiên vẫn kém chút hỏa hầu, nếu có thể luyện hoá hoàn chỉnh, giờ phút này nàng đã chết rồi."

Pháp bảo Long Giác Chùy cấp bậc này, phía trên có tổng cộng mười tám tầng cấm chế, nhưng bây giờ tu vi hắn, căng hết cỡ cũng chỉ có thể luyện hóa mười sáu đạo cấm chế phía trước, cái này cũng đã là cực phẩm pháp khí cao nhất.

Thảm Lạc hừ lạnh một tiếng, một bước đuổi theo, muốn tiếp tục truy kích.

Lúc này, trong hư không có một đạo tàn ảnh thoáng hiện, nam tử vừa rồi bị Mặc Giáp Thuần đánh lui lại lần nữa trùng sát qua, tựa hồ muốn ngăn cản

đường đi Thảm Lạc, tranh thủ chút thời gian cho Cổ Hoá Linh.

Bất quá, Thảm Lạc thấy cừu nhân phía trước, tự nhiên hết sức đỏ mắt, thấy thanh niên nam tử lên ngăn cản, lập tức giận dữ.

"Cút ngay." Trong miệng hắn gầm thét một tiếng, tay vung lên.

Trên Long Giác Chùy lần nữa đại thịnh quang mang, hơn trăm đạo kim sắc chùy ảnh lần nữa bắn ra, tất cả đều đánh tới thanh niên nam tử.

Thanh niên nam tử đưa tay ném đoản kiếm đi, một tay bấm niệm pháp quyết gấp gáp, trên đoản kiếm đại phóng ô quang, lập tức phân tán ra vô số ánh kiếm màu đen dày đặc, cùng những chùy ảnh màu vàng kia va chạm vào nhau.

Trước người Thảm Lạc nổ đùng không thôi, kiếm quang chùy ảnh kịch liệt va chạm, mảng lớn kiếm ảnh sụp đổ, chùy ảnh màu vàng cũng bị làm hao mòn không ít.

Chương 636: Tình báo sai

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Thanh niên nam tử thấy thế, lập tức vung tay ném thanh đoản kiếm còn lại ra ngoài.

Hai kiếm đồng thời xuất ra, trong hư không ánh kiếm màu đen lập tức nhiều ra gấp đôi, ngược lại áp chế chùy ảnh màu vàng xuống.

Ngay lúc thanh niên nam tử dự định phản kích, chợt nghe sau lưng có một tiếng gấp rút: "Huyền Trĩ, cẩn thận..."

Trong lòng thanh niên nam tử tên Huyền Trĩ kia lập tức xiết chặt, tiếp theo một cái chớp mắt, một đạo quang mang như chùy ảnh đột nhiên gia tốc vọt tới, mặt ngoài chợt dấy lên quang điểm màu đỏ, chớp nhoáng đâm xuyên qua ngực của gã.

Huyền Trĩ cảm thấy chỗ ngực đau đón một hồi, ngay sau đó cảm giác như có một cỗ Nghiệp Hỏa vô danh nhảy lên đến thức hải, tiếp theo một cái chớp mắt thân hồn bị đốt cháy, sinh cơ đoạn tuyệt.

"Huyền Trĩ!" Cổ Hóa Linh thấy thế, lập tức phần nộ gầm thét.

"Trước lo cho chính ngươi đi!" Lúc này, một tiếng quát chói tai từ sau người nàng đột ngột vang lên.

Lục Hóa Minh chẳng biết lúc nào đã đi tới sau lưng Cổ Hóa Linh, tay cầm trường kiếm đâm thẳng tới lưng nàng.

Toàn thân Cổ Hóa Linh cứng đờ, giờ phút này muốn tránh đã trễ.

Nhưng ngay lúc mũi kiếm Lục Hóa Minh cách Cổ Hóa Linh hơn tấc, giữa hai người đột nhiên trông rỗng dưng lên một màn sáng hơi mờ màu đen,

ngăn trở mũi kiếm của y.

Lục Hóa Minh cảm thấy mũi kiếm tựa như đâm vào một khối vách đá cứng rắn, y dùng lực thể nào cũng không làm nên chuyện gì.

Thẩm Lạc thấy thế, đang muốn tiến lên hỗ trợ, liền thấy trên đỉnh đầu có một đầu Phượng Hoàng màu đen to lớn treo trên bầu trời, một cự trảo chụp về phía Lục Hóa Minh, đầu trảo bắn ra ô quang, đang ngưng tụ ra màn sáng kia ngăn cản.

Thần thái Phượng Hoàng màu đen kiêu căng, ánh mắt liếc qua hai người Thẩm Lạc, trong mắt tràn đầy vẻ chán ghét.

"Chỉ là Nhân tộc, lại dám xông vào Hắc Phượng thung lũng, còn dám giết người của ta, thật sự là không biết sống chết." Hắc Phượng nói tiếng người, há miệng phun một cái về phía Thẩm Lạc. Một cỗ liệt diễm màu đen lập tức mãnh liệt tuôn ra, như sóng lớn tuôn xuống.

Thẩm Lạc thấy thế, vội vàng tay kết pháp quyết, vung lên trên.

Một mảng lớn sóng nước màu lam từ trong hư không dâng lên, cuốn ngược nhập không, cùng liệt diễm màu đen kia va chạm vào nhau.

Cổ Hóa Linh thấy vậy, xem kỹ lại diện mạo Thẩm Lạc, rút cuộc giật mình la lên tên hắn:

"Là ngươi, Thẩm Lạc?"

Thẩm Lạc nghe tiếng cười lạnh không thôi, giờ phút này không rảnh nói gì, bởi vì hắn kinh ngạc phát hiện, chính mình lấy công pháp vô danh gọi ra sóng nước, vậy mà không thể nào dập tắt ngọn lửa màu đen kia.

Ngược lại ngọn lửa màu đen kia càng mạnh hơn, thuận theo mặt ngoài sóng nước xông xuống, rất nhanh đã đánh tới.

Thẩm Lạc vội vàng, lập tức triệt tiêu thủy pháp, đưa tay triệu hồi Mặc Giáp Thuần ngăn cản trước người.

Theo pháp lực điên cuồng rót vào, trên Mặc Giáp Thuần đại phóng quang mang, trong nháy mắt phong lớn gấp mười lần.

Ngọn lửa màu đen trùng kích lên thanh quang mặt ngoài tâm thuần, sau mấy tức công phu đã đột xuyên tầng quang mang kia, hỏa diễm lần nữa nhào về phía tâm thuần.

Thẩm Lạc thấy thế, vội vàng bấm pháp quyết, diễm tới Mặc Giáp Thuần.

Chỉ thấy hoa văn mai rùa bên ngoài tâm thuần liên tiếp hiển hiện, trên mai rùa vốn quang mang đã ảm đạm, lần nữa lập loè nồng đậm lên, đúng là chịu đựng hỏa diễm thiêu đốt.

Đáng tiếc, không đợi hấn cao hứng, Phượng Hoàng màu đen treo trên bầu trời kia đột nhiên hóa ra thân người, đưa tay vuốt ba sợi tóc vàng trên đỉnh đầu, sau đó cách không vung lên phía hấn.

Thẩm Lạc thấy vậy, trong lòng lo sợ không hiểu, lập tức vô thức chùn thân hình xuống.

Ngay sau đó, chỉ thấy một diễm kim quang từ đầu ngón tay Hắc Phượng Yêu bay ra, chợt lóe lên, tốc độ nhanh đến cực điểm.

Thẩm Lạc thậm chí không thể thấy rõ quỹ tích nó bay, chỗ ngực đã truyền đến một trận đau nhức.

Hấn cúi đầu nhìn thoáng qua, chỉ thấy Mặc Giáp Thuần trước người cùng vị trí chéch tim đã thêm ra một lỗ thủng lớn chừng ngón cái.

"Phản ứng của ngươi cũng không chậm... Lúc trước ngươi đánh xuyên qua lồng ngực Linh nhi, lần này xem như hoàn lễ. Bất quá tiếp theo, là ngươi trả mệnh cho Huyền Trĩ." Hắc Phượng Yêu thấy thế, có chút tán thưởng nói.

Nói xong, năm ngón tay nàng nắm vào trong hư không một cái, một cỗ u quang màu đen trống rỗng ngưng tụ quanh Thẩm Lạc, trong hư không hiện ra một ô quang cự trảo, cách không bắt lấy Thẩm Lạc.

Tay kia đột nhiên vung về phía Lục Hóa Minh, một đạo hư ảnh cánh phượng màu đen hiển hiện, cuốn theo một cỗ lực lượng cường đại quét tới, trong hư không lập tức đại phóng tạt phong, đạo đạo gió lốc màu đen quét qua.

Lục Hóa Minh thấy thế, vội vàng giơ kiếm đón đỡ, nhưng vẫn không chống

đờ nổi cỡ lực lượng dời núi lập sông kia, bị trùng điệp đánh bay ra sau, trong miệng phun ra ngậm lớn máu tươi.

"Thâm huynh, tình báo đã sai, Hắc Phượng Yêu này không phải chỉ là Xuất Khiếu trung kỳ, chỉ sợ tôi thiếu đã là Xuất Khiếu hậu kỳ đỉnh phong, thậm chí đã đến Đại Thừa kỳ..." Trong nháy mắt y bị đánh bay, vẫn truyền âm cho Thâm Lạc.

Trong lòng Thâm Lạc thầm mắng một tiếng, cũng không lo được quá nhiều, chỉ có thể nghĩ cách làm thế nào thoát thân, mau chóng thoát đi mới tốt.

Tay hắn kết pháp quyết, bên ngoài cơ thể dâng lên thủy lam quang mang, một màn sáng Tị Thủy Quyết lập tức bao phủ quanh người hắn.

Ngay sau đó, chỉ thấy hắn bấm pháp quyết, trong màn sáng Tị Thủy Quyết lập tức có đại lượng thủy dịch ngưng tụ ra, như thổi hơi đây màn sáng Tị Thủy Quyết ra.

Bất quá màn nước tuy có hình, nhưng lại yếu ớt, chỉ chống được ô quang cự trảo một chút, liền thất bại.

"Điều trùng tiêu kế." Hắc Phượng Yêu thấy thế, năm ngón tay bỗng nhiên nắm chặt.

Trong hư không, ô quang cự trảo lập tức nắm chặt theo, một cỗ cự lực tràn trề từ bốn phía ép xuống.

"Ầm" một tiếng vang lên!

Màn sáng Tị Thủy Quyết dưới trọng áp lập tức vỡ tan, đại lượng bọt nước văng khắp nơi, ở trong còn hỗn tạp một vết máu đỏ thẫm.

"Thâm huynh..." Nơi xa, Lục Hóa Minh thấy cảnh này, không khỏi kêu lớn lên.

Đúng lúc này, trong bọt nước bắn nổ kia lại có một bóng người, như cá chạch trượt ra, thân thể xuyên tới phía trước, dưới chân lập tức có một mảnh ánh trắng tản mát ra, người đã lướt ngang ra mấy chục trượng.

Giờ phút này, Thâm Lạc căn bản không rảnh thôi động Đại Khai Bác Thuật

chữa trị thương thế nơi ngực, chỉ cầu có thể tmau chóng thoát khỏi Hắc Phượng thung lũng này.

"Còn muốn chạy, đã muộn!"

Chỉ nghe Hắc Phượng Yêu quát chói tai, há miệng phun một cái, một đạo hỏa tuyến màu đen lập tức từ trong miệng bắn thẳng ra, lần nữa đánh về phía hậu tâm của hắn.

Thâm Lạc cảm nhận được cỗ lực lượng nóng rực đánh tới sau lưng, trong lòng liền cảnh báo, lập tức điều chỉnh phương hướng tránh sang một bên. Nhưng ai ngờ hỏa tuyến sau lưng lại như có sinh mệnh cũng thay đổi phương hướng đuổi theo.

Mấy lần né tránh, Thâm Lạc không những không thể tránh thoát hỏa tuyến truy kích, ngược lại bị nó ép càng gần, tình thế càng thêm nguy cấp.

Nơi xa Lục Hóa Minh thoáng thở phào một hơi, lập tức hai tay bấm kiếm quyết, chỉ về phía Hắc Phượng Yêu.

Trường kiếm "Thương lang" một tiếng kiếm minh, mặt ngoài sáng lên một tầng kiếm quang, lập tức bắn nhanh tới Hắc Phượng Yêu.

Hắc Phượng Yêu thấy trường kiếm phóng đến, căn bản khinh thường né tránh, chỉ vung tay lên, bên người mở ra một đạo quang thuẫn màu đen, đón đỡ phi kiếm, hỏa tuyến trong miệng thì vẫn gấp rút đánh tới Thâm Lạc.

Chương 637: Liều mạng

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Trường kiếm Lục Hóa Minh đâm vào trong quang thuẫn màu đen kia, lại giống như đâm vào trên một tảng đá lớn kiên cố không gì sánh được, mặc cho y thôi động pháp lực thế nào cũng khó mà tiến thêm.

Thảm Lạc đã không cách nào tránh né, đành ngừng lại, hai tay đẩy chưởng ra, pháp lực thể nội không giữ lại chút nào quán chú ra, trên Long Giác Chùy đại tác kim quang, toàn bộ thân chùy phòng lớn gấp đôi, che ở trước người hấn chống đỡ hỏa tuyến màu đen.

Hoả tuyến nóng rực không gì sánh được đánh vào trên kim chùy, nhiệt độ cao kịch liệt nhanh chóng tiêu hao kim quang trên Long Giác Chùy, khiến cho chùy nhanh chóng thu nhỏ với mắt thường thấy được, cũng bị bức lui từng chút về.

Thấy Thảm Lạc sắp ngăn cản không nổi, Lục Hóa Minh xoay chuyển ánh mắt, nhìn về hướng Cổ Hóa Linh bị thương.

"Xin lỗi..." Trong miệng hấn nói nhỏ một tiếng, bóp lấy kiếm quyết cong ngón tay búng về hướng bên cạnh.

Trường kiếm vốn còn đang so tài với quang thuẫn màu đen, đột nhiên thay đổi mũi kiếm, đâm về phía Cổ Hóa Linh không chút phòng bị bên kia.

Hắc Phượng Yêu phát giác việc này, giận tím mặt, lập tức thu hồi phượng viêm hỏa tuyến, một tay chụp tới phi kiếm bên kia, năm ngón tay khẽ chụp lên trường kiếm siết ở trong tay.

Bất quá trên trường kiếm quán chú đại lượng pháp lực của Lục Hóa Minh, uy lực vọt tới trước thập phần dũng mãnh, ngạnh sinh cắt lòng bàn tay Hắc Phượng Yêu thành hai vết cắt nhìn thấy mà giật mình.

Nhưng ngay sau đó, lòng bàn tay Hắc Phượng Yêu rướm máu "Vù" một cái, dấy lên lửa cháy hừng hực, từng luồng từng luồng hắc diễm hỗn hợp từng sợi lửa màu vàng, trong nháy mắt thiêu đốt toàn bộ trường kiếm đến một mảnh đỏ bưng.

Ánh mắt Hắc Phượng Yêu nhìn về phía Lục Hóa Minh, hừ lạnh một tiếng, lập tức năm ngón tay mạnh mẽ dùng sức.

Chỉ nghe "Két" một tiếng vang giòn, trường kiếm bị nung đỏ kia lập tức đứt đoạn từ giữa.

Lục Hóa Minh luyện hóa trường kiếm lâu ngày, đã sớm tương thông, trong nháy mắt thân kiếm đứt đoạn, rất nhiều khiêu huyết chỗ ngực bụng y tựa như đồng thời vỡ tan, truyền đến một cỗ nóng bỏng đau nhức kịch liệt.

Y nhin không được rên khê một tiếng, trên môi khoe mắt lỗ mũi, thậm chí trong lỗ tai, đều có một vệt máu chảy ra, lúc này đã bị trọng thương.

Hắc Phượng Yêu đối với gia hỏa vây Nguy cứu Triệu, can đảm dám hạ sát thủ với Cổ Hóa Linh, giận hận không thôi, kẹp lấy một mảnh kiếm gãy, phóng về phía Lục Hóa Minh.

"Vèo" một tiếng xé gió vang lên, mảnh tàn kiếm như mũi tên xẹt qua giữa không trung một đạo đường cong xích hồng, thẳng đến mi tâm Lục Hóa Minh.

Lúc này, Thẩm Lạc đã thoát thân, đã sớm chạy tới bên cạnh Lục Hóa Minh, liền ngăn trước người y.

Ở bên người y, đồng dạng có một đạo xích hồng hồ quang nổ bắn ra, Thuần Dương Kiếm Phôi xẹt qua một đạo quang ngân mơ hồ, cùng tàn kiếm va chạm với nhau.

Hai đạo hồng quang đồng thời băng tán, Thuần Dương Kiếm Phôi bị đánh bay qua một bên, mảnh tàn kiếm kia vẫn như cũ đánh tới bên này.

Thẩm Lạc bắt đắc dĩ, chỉ có thể lần nữa té ra Long Giác Chùy ngăn cản.

"Tranh" một tiếng duệ khiêu vang lên, Long Giác Chùy kịch liệt run lên, bị đánh lui trở về. Mảnh tàn kiếm kia sau hai lần va chạm, hoàn toàn tan vỡ

thành vụn sắt, tản mát ra.

Thẩm Lạc triệu hồi Thuần Dương Kiếm Phôi, cơ hồ vô lực tiếp tục thôi động Long Giác Chùy, pháp lực toàn thân nhanh chóng tiêu hao, khiến cho đầu óc hắn có chút hôn mê, trong đan điền cũng cảm thấy khó chịu.

"Thẩm Lạc, lần này sợ là chúng ta khó mà toàn thân trở ra, một hồi ta thi triển bí thuật, chưa hẳn có thể trọng thương nàng, nhưng cũng có thể đánh ngang nhau. Đến lúc đó ngươi mượn cơ hội đi trước, nếu không ta còn phải bận tâm ngươi, ở nơi này không thi triển được." Lúc này, thanh âm Lục Hóa Minh bỗng nhiên vang lên trong não hải Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc nghe y gọi danh tự mình, mà không phải "Thẩm huynh" như ngày thường, liền biết mặc dù ngữ khí y nghe có chút nhẹ nhõm, nhưng tình huống đã đến thời điểm khó khăn nhất.

"Lục huynh, đến lúc nào rồi, vẫn không quên cây mạnh? Ngươi thi triển bí thuật kia bỏ ra đại giới lớn bao nhiêu, đừng cho là ta không rõ, lần trước ảnh hưởng cũng không hoàn toàn biến mất, ngươi lại muốn thi triển một lần nữa, chỉ sợ không cần yêu phụ này giết, ngươi đã đi Địa Phủ báo cáo rồi." Thẩm Lạc nhíu mày, trả lời.

"Được hay không, phải thử một lần, cũng không thể để hai chúng ta chết ở chỗ này? Tốt, đừng nói nhảm, lần này thi triển bí thuật cần chút thời gian, ngươi giúp ta tranh thủ một chút." Lục Hóa Minh thở dài, nói.

Nói xong, y cũng không đợi Thẩm Lạc đáp ứng, liền tự khoanh chân ngồi xuống, từ bên hông lấy ra một khối ngọc bàn màu trắng, hai tay hợp lại đội lên trong lòng bàn tay, một tia pháp lực thể nội quán chú vào trong đó. Trên ngọc bàn lập tức sáng lên một mảnh quang mang nhu hòa.

Thẩm Lạc còn nhớ rõ, lần trước nhìn thấy Lục Hóa Minh thi triển bí thuật này, trên thân đột nhiên bộc phát bạch quang loá mắt, khác xa tình huống trước mắt, hiển nhiên lần này càng thêm gian nan.

Hắn muốn khuyên can, trong lúc nhất thời lại không biết nói gì, chỉ có thể thâm hận tu vi mình không đủ, không thể cường đại như trong mộng.

Lúc đang tự trách, phía trước bỗng nhiên có một đạo sóng nhiệt đánh tới, Thẩm Lạc vội vàng ngưng thần xem, liền phát hiện trước người có một mảnh sóng lửa màu đen mãnh liệt cuốn tới, hiện lên nửa vòng cung bao phủ

tới, cơ hồ gần cách hơn phân nửa đường lui của hắn.

Thẩm Lạc cười khổ một tiếng, dưới mắt phải tranh thủ thời gian cho Lục Hóa Minh, dù có đường lui, hắn cũng không thể nào lui.

"Chỉ có thể liều mạng..."

Thẩm Lạc quyết tâm liều mạng, từ bên hông lấy ra một viên đan dược bổ sung pháp lực, ném vào trong miệng nhai nát nuốt xuống, tay vung lên trước.

Chỉ thấy giữa hư không, một con dấu nho nhỏ bay vào không trung, âm âm rơi xuống trước người Thẩm Lạc, hình ấn khắc họa trên đó không ngừng lóe ra vàng sáng màu vàng, từng hư ảnh sơn nhạc trống rỗng hiển hiện, một tòa tiếp một tòa rơi vào phía trước.

"Âm âm âm."

Mỗi một hư ảnh sơn nhạc rơi xuống, kéo theo một tiếng oanh minh rung mạnh, lúc xuống đất giống như được địa khí nuôi dưỡng, bắt đầu bám rễ sinh chồi, hấp thu linh lực Thổ thuộc tính trên mặt đất.

Một thức này chính là thủ đoạn Ngũ Nhạc Sơn Hình Ấn đập nổi chìm thuyền, một khi thi triển ra, Sơn Tự Ấn sẽ chân chính cùng đại địa tương liên, từ đây sẽ không cách nào thu hồi, nếu trải qua mấy trăm năm không ngừng hấp thu thiên địa nguyên khí, hấp thụ tinh hoa nhật nguyệt, là có thể mọc ra chân núi, từ đây dần dần hóa thành thực thể.

Thủ đoạn này, vốn dùng để trấn áp vật khác, Ngũ Nhạc sơn phong đồng khí liên chi từ hư chuyển thực, bản thân chính là một tòa Tam Sơn Ngũ Nhạc Trận, trấn áp yêu ma dưới Ngung Hồn kỳ thập phần hữu hiệu.

Bất quá tình thế nguy cấp, Thẩm Lạc cũng không quá đau lòng.

Năm ngọn núi tuần tự rơi xuống đất, hư ảnh ngọn núi giao thoa nhau, cách tòa Hắc Phượng thung lũng sơn cốc ra, ngăn cản lại hoả diễm cháy hừng hực.

Thẩm Lạc xuyên thấu qua hư ảnh dãy núi hơi mờ, nhìn thấy Hắc Phượng Yêu bước một bước tới trước, đưa tay vượt qua đỉnh đầu mình một cái, bàn tay lại ngưng tụ ra một ngọn lửa màu vàng.

Ngay sau đó, chỉ thấy cánh tay kia giờ cao, như vung đao chém xuống bên này.

Trên cánh tay kia, ngọn lửa màu vàng óng kia trùng thiên bắn ra một đạo kim quang trăm trượng, ngưng tụ thành một thanh cự nhận màu vàng, trùng điệp chém xuống hư ảnh Ngũ Nhạc.

Nương theo một tiếng âm rung trời, ngọn núi cao nhất trong Ngũ Nhạc lập tức sụp đổ, quang ảnh chập chờn, đúng là như là đậu hũ không chịu nổi một kích, trực tiếp băng tán ra.

Ngọn núi lớn trên Ngũ Nhạc Chân Hình Ấn kia, lần trước giao chiến đã lưu lại vết nứt, tại thời khắc này trong nháy mắt vết nứt lớn lên mấy lần, dọc theo sơn hình ấn lan tràn ra, cuối cùng "Đùng" một tiếng, vỡ vụn.

Chân Hình Ấn triệt để vỡ vụn, hư ảnh sơn nhạc cũng theo đó hoàn toàn biến mất, hỏa diễm đầy trời không bị che chắn, mãnh liệt cuốn tới.

Chương 638: Uy lực một kiếm

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Trong lòng Thẩm Lạc lo lắng như lửa đốt, thủy pháp của hắn căn bản không thể dập tắt ngọn lửa màu vàng óng này, trước mắt căn bản không có biện pháp ứng đối.

Đối mặt với cuồn cuộn liệt diễm vọt tới, dưới tình thế cấp bách hắn chỉ có thể vung tay lên, gọi Thuần Dương Kiếm Phôi ra, hai tay nắm chặt kiếm phôi, hai mắt nhắm lại, trong đầu chợt nhớ tới tình hình giao thủ cùng một tên Thiên Binh cầm kiếm ở kim tháp trong mộng.

Thiên Binh kia từng có một thức kiếm chiêu vẩy thiên hỏa, đột nhiên hiện lên ở trước mắt của hắn.

"Đi chết đi!"

Thẩm Lạc chợt quát một tiếng, hai mắt đột nhiên mở ra, hai tay cầm chặt Thuần Dương Kiếm Phôi, không bỏ xuống, ngược lại vung mạnh thân kiếm từ trước người thành một vòng tròn súc thể ra sau, rồi bỏ nghiêng về phía trước.

Dưới tình thế cấp bách này, Thẩm Lạc mặc dù chưa bao giờ luyện tập qua chiêu kiếm thuật của Thiên Binh kia, nhưng dưới tâm cầu sinh, hắn bài trừ tất cả tạp niệm, vậy mà cũng tung ra được một chiêu kiếm này.

Chỉ nghe một tiếng kiếm minh như sư hồng vang lên, kiếm quang màu đỏ chói mắt từ trên Thuần Dương Kiếm Phôi sáng lên, ở giữa không trung hóa thành kiếm hồ bán nguyệt, bay nhanh chém vào trong biển lửa.

"Vù" một tiếng vang thật lớn, như cuồng phong cuốn lên.

Toàn bộ biển lửa mãnh liệt với khí thế lao tới trước, dưới cơn phong áp này

chông đỡ liền dừng lại một chút, đạo bán nguyệt kiếm hồ kia từ trong biển lửa xông qua, cuối cùng lướt vào không trung, biến mất không thấy.

Mà giữa biển lửa cháy hừng hực kia, không ngờ xuất hiện một khoảng trống rộng chừng mười trượng.

Hỏa diễm nơi đó bị kiếm hồ chém đứt, trên mặt đất để lại một khe rãnh màu đen, dài đến hơn mười trượng.

"Sao có thể?" Hắc Phượng Yêu thấy cảnh này, lông mày nhíu chặt, trong mắt không khỏi hiện lên vẻ ngoài ý muốn.

"Người này lại là Thẩm Lạc sao?" Cổ Hóa Linh bị chấn kinh đến tột đỉnh.

Nàng không ngờ, năm đó đệ tử ký danh ở trong Xuân Thu quan bị đám người trêu đùa chọc ghẹo, coi là phế vật kia, bây giờ đã trưởng thành đến tình trạng này?

Trên thực tế, ngay cả Thẩm Lạc cũng không nghĩ tới một kiếm này có uy lực mạnh như thế, hấn ngay người một lát, mới tranh thủ thời gian quay đầu, muốn xem Lục Hóa Minh chuẩn bị bí thuật đến đâu rồi.

Trong nháy mắt khi hấn xoay người, liền thấy mâm tròn trong tay Lục Hóa Minh đang lấp loé sáng tối, đột nhiên bộc phát ra một trận bạch quang loá mắt như liệt dương, khiến cho người khó mà nhìn thẳng.

Trong lúc hoảng hốt, một đạo thân ảnh nổi lên, từ đứng thẳng dần dần ngồi xuống, mắt thấy sẽ chòng vào thân hình Lục Hoá Minh, một cỗ khí tức cường đại không gì sánh được bắt đầu phát ra ở trên người y.

"Xong rồi!"

Thẩm Lạc vui mừng, đang muốn tiến lên, dị biến lại phát sinh.

Trong nháy mắt bóng người kia cùng Lục Hóa Minh trọng hợp, một cỗ sóng pháp lực hỗn loạn bỗng nhiên từ trên đan điền y xông lên, vọt thẳng vào thức hải trên đỉnh đầu y.

Lục Hóa Minh nhắm nghiền hai mắt, đột nhiên mặt lộ vẻ thông khổ, mở hai mắt ra, "Phốc" một tiếng, phun ra một miệng lớn máu tươi.

"Lục huynh." Thầm Lạc kinh hô một tiếng, vội vàng tiến lên phía trước đỡ Lục Hóa Minh đang bổ nhào về phía trước.

Chờ hấn cúi đầu xem xét, Lục Hóa Minh đã hai mắt nhắm nghiền, ngất đi.

Hắc Phượng Yêu nhìn về phía bên này, trong mắt chớp động quang mang, nhìn hai gia hỏa bên kia bị nàng đẩy vào tuyệt cảnh, vậy mà tuân tự bộc phát ra lực lượng để nàng ngoài ý liệu, sát ý trong lòng càng thêm nồng đậm.

Nàng không muốn để cho hai người này nửa phần cơ hội trốn thoát, hôm nay thì phải diệt sát bọn hấn ở đây.

Chỉ thấy nàng chậm rãi đi tới phía Thầm Lạc, hai tay cùng lúc phát qua đỉnh đầu, hai mảnh ngọn lửa màu vàng lập tức thiêu đốt trên hai tay, rất nhanh ngưng tụ thành hai thanh kim kiếm hỏa kiếm.

Thầm Lạc cảm nhận được cỗ sát ý trùng thiên kia, trong mắt không nhìn được hiện lên một tia kinh hoảng.

Giờ phút này hấn đột nhiên có chút hoài niệm thời gian trong mộng, bất kể hung hiểm thế nào, hấn vẫn còn có một lần cơ hội, nhưng bây giờ trong hiện thực, một khi bỏ mình, đó chính là chết thật.

Tay hấn nắm Thuận Dương Kiếm Phôi, muốn rót pháp lực vào trong đó thì triển ra một kiếm vậy thiên hỏa kia, nhưng phát hiện pháp lực trong đan điền và trong pháp mạch đã tiêu hao hầu như không còn, căn bản vô lực thi triển tiếp thuật pháp.

Hấn đưa tay sờ Cửu Âm Đại bên hông, đồng thời truyền âm cho Quỷ Tướng ẩn thân trong đó: "Phi Kích, một hồi ta hấp dẫn chú ý của Hắc Phượng Yêu, ngươi thừa cơ mang theo Lục Hóa Minh đào tẩu nhé."

"Chủ nhân, mặt tướng tuy là quý vật, nhưng xưa nay không vi phạm lời thề trung nghĩa đã lập khi còn sống, ngài có ân tri ngộ tái tạo ta, mặt tướng tình nguyện chiến tử, cũng không muốn đào tẩu." Thanh âm Quỷ Tướng truyền vào trong thức hải Thầm Lạc.

"Dừng sinh cường, Hắc Phượng này tuy là yêu vật, nhưng Phượng Hoàng Yêu Hỏa của nó lại hết sức lợi hại, khắc chế cực lớn thân thể quý âm của ngươi, nếu không như vậy, ta đã sớm gọi ngươi ra hỗ trợ rồi." Thầm Lạc

thở dài, truyền âm nói.

"Thế nhưng..." Quý Tướng còn muốn nói thêm gì nữa, lại bị công kích của Hắc Phượng Yêu đánh gãy.

Chỉ thấy hai tay nàng giao thoa, đột nhiên vung về phía Thẩm Lạc bên này. Hai đạo kim diễm hùng hực rung động, ở giữa không trung xẹt qua một hình thập tự cực đại, cực tốc bay vút tới.

Thẩm Lạc biết tránh né đã không còn tác dụng, vừa triệu hoán ra Quý Tướng, đồng thời tay vung lên triệu hoán Mặc Giáp Thuần tới, một mảnh vàng sáng màu xanh bọc vào, cản lại phía trước.

Quý Tướng bắt đắc dĩ, chỉ có thể thừa cơ bao lấy thân thể Lục Hóa Minh, cực tốc lui ra phía sau.

Mặc Giáp Thuần bay ra xa hơn mười trượng, thanh quang trên đó vốn do Thẩm Lạc bị hao tổn pháp lực mà trở nên ảm đạm. Ngọn lửa màu vàng óng kia vừa tiếp xúc, trong nháy mắt dễ như trở bàn tay đốt cháy mất thanh quang bao phủ trên đó.

Theo sát phía sau, toàn bộ Mặc Giáp Thuần bị ngọn lửa màu vàng bao phủ, sau mấy tức công phu đã nóng chảy thành nước, triệt để hủy hoại.

Thẩm Lạc bỗng nhiên phun ra một ngụm máu tươi, thân hình lão đảo, kém chút té ngã.

Trước người hắn, ngọn lửa màu vàng lại không ngừng nửa diễm tuôn tới, nhiệt độ nóng bỏng mang theo khí lưu cuốn tóc hắn xốc lên, thân thể của hắn sắp bị ngọn lửa nuốt chửng.

Ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc này, trước người Thẩm Lạc bỗng nhiên có một đạo kim quang chói mắt sáng lên, hư ảnh một cuốn sách màu vàng trông rộng hiển hiện, mặt ngoài có từng tia từng sợi tia sáng màu vàng du động, rất là bất phàm.

Ngay sau đó, màn trời trên không Hắc Phượng thung lũng truyền đến cuộn cuộn âm thanh sấm sét, mảng lớn mây đen không biết từ chỗ nào tụ lại, ép màn trời cơ hồ dán sát vào hai bên ngọn núi.

"Ầm ầm" một tiếng sấm rền, đạo đạo điện quang màu bạc như bày rần loạn

vũ, chiếu sơn cốc trắng lóa như tuyết.

Mà chỗ sâu mây đen còn có từng tia từng tia kim quang lộ ra, phản phát tiên quang từ Thiên giới hàng lâm xuống.

"Thiên Sách..."

Trong lòng Thẩm Lạc hơi động, không rõ Thiên Sách tại sao lại tự xuất hiện?

Bất quá hẳn không mấy may do dự, lập tức vận chuyển pháp lực, điếm tới phía trong Thiên Sách.

Hư ảnh Thiên Sách hơi sáng lên, vô số phù văn màu vàng ở trong đó nhảy lên, nó phân phát một tiếng mở ra. Một cỗ lực lượng kỳ dị thập phần cường đại từ trong đó bùng lên, ở mặt ngoài tạo thành một vòng xoáy kim quang rộng ba thước.

Chương 639: Thiên Sách trấn yêu

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Trong nháy mắt ngọn lửa màu vàng óng kia tới gần Thảm Lạc, trong vòng xoáy kim quang bỗng nhiên truyền đến một cỗ lực hút cường đại không gì sánh được, trực tiếp dẫn dắt hai ngọn lửa màu vàng kia, như lồng giam hút nước bỗng nhiên kéo một cái, thu nạp từng cỗ kim diễm kia vào.

Thấy vậy, Thảm Lạc không khỏi thở ra một hơi.

Hắc Phượng Yêu thấy thế, trong mắt cũng hiện lên vẻ không thể tin được.

Phượng Hoàng Yêu Hỏa màu vàng này chính là bản mệnh yêu hỏa của nàng, cũng không phải pháp bảo tâm thường có thể tùy tiện thu nhiếp, huống hồ cuốn sách màu vàng kia tựa hồ chỉ là hư ảo, cũng không phải thực thể, tại sao lại có uy năng lớn như thế?

"Tiểu tử này, ngươi đang chơi hoa gì vậy?" Hắc Phượng Yêu nhíu mày hỏi.

"Hư ảnh Thiên Sách nếu có thể thi triển uy năng bức này, có lẽ cũng có thể triệu hoán thần hồn Thiên Binh. Nếu có thể gọi bọn hắn ra, đối phó Hắc Phượng Yêu này sẽ không vấn đề nữa." Thảm Lạc mắt đíếc tai nghe với câu hỏi của Hắc Phượng Yêu, trong lòng yên lặng thầm nghĩ.

Trên mặt hắn hiện lên thần sắc cổ quái, bắt đầu toàn tâm toàn ý câu thông Thiên Sách.

Nhưng khi thần niệm hắn tập trung vào trong Thiên Sách, không chút cảm giác được khí tức thần hồn những Thiên Binh kia, tự nhiên cũng không thể nào triệu hoán bọn họ ra.

Hắc Phượng Yêu thấy Thảm Lạc không đáp lời, ánh mắt hơi lóe lên, thân hình đột nhiên vọt tới trước, giết tới hắn.

"Yaaa!"

Đúng lúc này, Thẩm Lạc đột nhiên quát lớn một tiếng.

Hắc Phượng Yêu bị một tiếng quát đột ngột này làm kinh, trong lúc nhất thời khí thế lao tới bỗng nhiên dừng một chút, một mặt kinh nghi đứng ở tại chỗ.

"Khụ khụ, Phượng Yêu lớn mật, bảo vật này chính là Huyền Thiên Bảo Sách, chuyên trấn các loại yêu vật, yêu thuật công kích của người đã hoàn toàn không có tác dụng, còn dám không biết sống chết xông tới?" Tay Thẩm Lạc che miệng, ho khan hai tiếng, ra vẻ nổi giận nói.

Hắn mượn cơ hội ho khan, nhanh chóng ném một viên đan dược vào trong miệng, nuốt xuống.

Hắc Phượng Yêu thấy thế, trong mắt lóe lên một vòng châm chọc, liếc mắt một cái thấy ngay hắn ngoài mặt trong yếu.

"Muốn kéo dài thời gian, để cho quý vật kia mang theo đồng bạn đào tẩu đúng không? Đáng tiếc chỉ cần trước khi người chết, bọn hắn không ra phương viên trăm dặm, vậy mặc kệ bọn hắn đi tới chỗ nào, đều sẽ chết." Hắc Phượng Yêu mỉm cười nói.

"Nếu vậy, bọn hắn chẳng phải là an toàn không lo." Thẩm Lạc duỗi lưng một cái, ra vẻ buông lỏng nói.

Hắc Phượng Yêu thấy thế, không nhiều lời nữa, thân hình bỗng nhiên xông lên, đi thẳng tới trước người Thẩm Lạc, hỏa kiếm vung lên.

Hai người cách nhau bất quá hơn một trượng, trên hỏa kiếm phun ra một ngọn lửa màu vàng, đâm thẳng vào mặt hắn.

Thẩm Lạc vừa mới khôi phục nửa điểm pháp lực, thân hình lúi gập ra sau, hai tay trước người khẽ múa, không chế Long Giác Chùy ngăn trước người.

Phượng Hoàng Yêu Hỏa này thực sự lợi hại, pháp khí bình thường căn bản ngăn cản không nổi, Thẩm Lạc tạm thời còn không biết làm sao thôi động Thiên Sách, cũng không dám cầm Thuận Dương Kiếm Phôi mạo hiểm, trước mắt cũng chỉ có Long Giác Chùy có thể giúp hắn ngăn cản một hai.

Chỉ thấy trên Long Giác Chuỳ đại phóng kim quang, cùng ngọn lửa màu vàng kia chống đỡ cùng nhau, nhưng lực lượng cả hai chênh lệch cách xa, rất nhanh liền bị bức liên tục bại lui.

Thảm Lạc không ngừng kêu khổ, thử lấy thần niệm thôi động Thiên Sách, ý đồ để nó lần nữa đại triển thần uy.

Nhưng hư ảnh cuốn sách màu vàng treo ở hư không thủy chung không nhúc nhích tí nào, tựa như vật hư ảo vô dụng.

"Xem ra, người cũng không biết đó là bảo vật gì, nếu không dùng được, cũng đừng phung phí của trời." Hắc Phượng Yêu thấy thế, cười trào phúng nói.

Nói xong, nàng vung tay khác lên, một sợi dây thừng do hỏa diễm ngưng tụ nhô ra, quấn tới hư ảnh cuốn sách màu vàng.

Nhưng mà, dây thừng bằng hỏa diễm kia vừa mới dựng vào Thiên Sách, tựa như khoác lên huyền ảnh, trực tiếp xuyên qua Thiên Sách.

Hắc Phượng Yêu dù kiến thức rộng rãi, cũng chưa từng gặp loại tình huống này, không khỏi nhắm mắt phượng lại, nghi hoặc nhìn về phía Thảm Lạc.

"Tiểu tử này chẳng lẽ cố ý giấu dốt?" Nàng âm thầm nói.

Trên thực tế, Thảm Lạc đã dốc hết toàn lực thôi động Long Giác Chuỳ, ngăn cản Hắc Phượng Yêu Hoả, nào còn dư lực khống chế Thiên Sách.

"Mặc kệ, trước giết rồi lại nói." Ánh mắt Hắc Phượng Yêu ngưng tụ, tay vượt qua đỉnh đầu một cái, trên mặt hiện lên vẻ thông khổ, một sợi tóc màu vàng óng liền bị nàng nhổ xuống.

Chỉ thấy trên sợi tóc màu vàng óng kia loé lên ánh sáng nhu hòa, trực tiếp hóa thành một cây kim vũ thon dài.

Hắc Phượng Yêu nắm kim vũ, pháp lực thể nội quán chú vào. Trên kim vũ lập tức ngưng tụ ra một tầng quang ngân màu vàng nhạt, như răng cửa sắc bén không gì sánh được, từ đó còn truyền ra trận trận hỏa lực kinh người.

"Chịu chết đi." Nàng quát chói tai một tiếng, tay vung lên.

Phượng vũ màu vàng lập tức đại tác quang mang, bên ngoài ngưng tụ ra một hư ảnh Phượng Hoàng màu vàng dài chừng một trượng, phát ra một tiếng phượng gáy sắc nhọn, bay nhanh tới Thẩm Lạc.

Trong hư không oanh minh đại tác, một tầng gợn sóng như nước từ trên thân Kim Phượng nhộn nhạo lên, hóa thành một cỗ lực lượng kỳ dị bao phủ phương viên hơn mười trượng.

Thẩm Lạc cảm thấy một cỗ hơi thở nóng bỏng đập vào mặt, lúc muốn thi triển Tà Nguyệt Bộ, cả người lại giống như bị một tòa đại sơn vô hình từ bốn phương tám hướng đè ép xuống, căn bản không thể động đậy.

"Lần này sợ là xong rồi..."

Thẩm Lạc thở dài một tiếng, trong đầu như đèn kéo quân xẹt qua rất nhiều bóng dáng cố nhân, có phụ thân, có mẫu thân, có Nhị nương, có đệ muội, cũng có Bạch Tiêu Thiên cùng Nhiếp Thái Châu...

Chuyện cũ vội vàng, cố nhân rõ ràng, đến cuối cùng, trong đầu của hắn lại suy nghĩ một ý niệm cổ quái, năm ma hồn chuyển thế kia còn chưa tìm ra.

Trong hai mắt của hắn là một mảnh kim hoàng, đã bị Phượng Hoàng Hỏa Diễm chiếu đầy, mắt thấy sẽ bị nuốt hết, Thiên Sách mặc kệ hắn thôi động thế nào cũng không phản ứng chút nào, lúc này nó lại kim quang đại tác.

Từng tia từng sợi tia sáng màu vàng lần nữa ngưng tụ mặt ngoài, vòng xoáy kim quang kia lần nữa nổi lên, xé rách kim vũ trên Phượng Hoàng Hỏa Diễm, như gió cuốn mây thôn phệ sạch sẽ.

Ngay cả phượng vũ màu vàng cũng bị nguồn lực lượng này dẫn dắt chệch đi một chút, nhưng không bị kéo vào trong đó, mà vẫn như cũ uy thế không giảm xuyên qua lồng ngực Thẩm Lạc.

"Phốc."

Một mảng lớn máu đỏ tươi đột nhiên phun ra, nhuộm đỏ hơn một trượng mặt đất trước người Thẩm Lạc.

Hắn lập tức cảm thấy toàn thân mất đi lực lượng, cúi đầu nhìn xuống lồng

ngực, liền phát hiện ngực của mình đã phá vỡ một động lớn chùng qua đâm, tâm mạch tựa hồ đã bị đánh xuyên.

Con người Thẩm Lạc rung động, thân thể chán nản bỏ nhào tới trước.

Hắc Phượng Yêu thấy thế, đưa tay triệu hồi kim vũ, trong miệng khẽ thở một hơi, tựa hồ cũng cảm thấy khá mệt mỏi.

"Thẩm Lạc..."

Lúc này, một tiếng gọi vội vàng vang lên, là Lục Hóa Minh tỉnh lại, không để ý Quỷ Tướng ngăn cản, lại quay trở về.

"Chủ nhân..." Quỷ Tướng Triệu Phi Kích cũng quát một tiếng chói tai.

"Trở về rồi? Cũng tốt, đỡ công ta truy đuổi." Hắc Phượng Yêu thấy thế, cười nói.

Lực chú ý mấy người đều trên thân Thẩm Lạc, ai cũng không chú ý tới hư ảnh Thiên Sách treo trên bầu trời, vậy mà nhiệm lấy mấy giọt máu Thẩm Lạc, lại không như lúc trước bị dây thừng hoả diễm Phượng Yêu xuyên thấu qua.

Chương 640: Hoán thể thuật

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Huyết dịch đỏ tươi trên hư ảnh Thiên Sách dần dần mơ hồ, biến ít đi, giống như bị hấp thu vào.

Ngay sau đó, toàn bộ Thiên Sách màu vàng đột nhiên chuyển thành màu đỏ sậm, từ đó truyền ra một cỗ lực lượng ba động kỳ dị. Mảng lớn hồng quang ngưng tụ mặt ngoài Thiên Sách, sau đó hóa thành một cột sáng màu đỏ phóng lên tận trời, nổi thẳng nhập không trung.

Lúc này mấy người Hắc Phượng Yêu mới chú ý tới Thiên Sách phát sinh biến hoá cổ quái, vội quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy quang trụ đỏ sậm như thực chất kia nhập không trung, tựa như ở trong thiên địa có một cây trụ lớn tiếp trời, quấy cho mây đen cuồng quynh phía trên, lôi điện oanh minh.

Đúng lúc này, bỗng nhiên có một đạo bạch quang từ chỗ sâu cột sáng kia sáng lên, mơ hồ thấy được trong bạch quang bao vây lấy một bóng người, từ trên không trung chậm rãi hạ xuống.

"Thâm huynh?" Lục Hóa Minh nhìn thấy đạo nhân ảnh kia, trong mắt nhin không được kêu lên sợ hãi.

Quý Tướng cũng cả kinh hai mắt tròn tròn, trong lúc nhất thời không biết nói gì.

Hắc Phượng Yêu càng nhin không được quay đầu nhìn thoáng qua trên mặt đất, Thâm Lạc vẫn như cũ bở nhào dưới đất, không rõ sống chết.

"Hừ! Nhân tộc tiểu tử giả thần giả quỷ!"

Hắc Phượng Yêu gầm thét một tiếng, tay mạnh mẽ huy động, một mảnh kim diễm lập tức gào thét ra, tựa như một thanh liêm đao ánh vàng rực rỡ, quét về phía đạo nhân ảnh kia.

Bóng người kia đối với kim diễm đang tới tựa như không có cảm giác, căn bản không né tránh gì.

"Ầm" một tiếng vang lên, ngọn lửa màu vàng óng kia đánh vào trên thân bóng người màu trắng, lập tức tóe lên vô số hỏa đoàn màu vàng.

Nhưng khi hỏa diễm tản ra, bóng người kia lại không hư hao chút nào, chậm rãi bay xuống trên mặt đất.

Chỉ thấy gã bước một bước ra, trong nháy mắt đi tới sau lưng Thẩm Lạc, thân hình khẽ đảo tới phía trước, nửa diễm không kém ngã xuống thân Thẩm Lạc, như hồn về nhục thân hòa thành một thể.

Trong chớp mắt, quanh thân Thẩm Lạc sáng lên hồng quang mờ lung, một cỗ kinh phong cường đại quanh thân thổi quyển ra.

Thân thể của hắn rõ ràng không có bất kỳ động tác gì, cả người lại đột nhiên từ mặt đất bắn ngược lên, trực tiếp đứng ở nguyên địa.

Lục Hóa Minh tràn đầy kinh nghi, chỉ thấy huyết động kinh khủng ngay ngực Thẩm Lạc, bên trong có từng tia từng sợi huyết sắc mềm mịn như vật sông vụn vụn quấn quanh, giao thoa dung hợp với nhau, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được bắt đầu tái sinh chữa trị.

Mà trên thân hắn vốn sinh mệnh yếu ớt bắt đầu dần dần tăng cường, một thân khí tức nhanh chóng tăng trưởng, từ Xuất Khiếu sơ kỳ kéo lên đến trung kỳ, bay thẳng hậu kỳ, rất có khí thế nhất cử đột phá đến Đại Thừa kỳ.

Bất quá có chút cổ quái là, bóng người cùng hắn trọng hợp kia lại chưa hoàn toàn tương dung với hắn, mà một trước một sau hơi rung nhẹ, như gió thổi cành liễu đung đưa.

"Thẩm huynh lại cường đại như thế... Hắn là hắn cũng có bí thuật triệu hoán tu vi kiếp trước?" Lục Hóa Minh nhìn không được thì thào nói.

Hắc Phượng Yêu không tùy tiện xuất kích nữa, hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm Thẩm Lạc, hiển nhiên không nghĩ đến sẽ xuất hiện tình huống như

vậy.

"Hắn sao lại trở nên cường đại như vậy?" Cổ Hoá Linh vận công chữa thương một bên, cũng đầy mắt chấn kinh.

Bất quá, ba động khí tức trên thân Thẩm Lạc tựa hồ cũng không ổn định, tựa như hơi nước đun sôi trong ấm nước, một chút một chút tràn ra ngoài rồi đánh thẳng vào, không ngừng qua lại lên xuống Xuất Khiếu và Đại Thừa kỳ.

Sắc mặt Hắc Phượng Yêu âm tình biến hóa không ngừng, hai tay hợp lại trước người, mảnh phượng vũ màu vàng kia bị nàng kẹp ở trong tay, ở trong đột nhiên tràn ra huyết khí mông lung, lập tức có một tiếng phượng gáy rõ to truyền ra.

Ngay sau đó, một hư ảnh Phượng Hoàng huyết hồng từ đó sinh ra, hai cánh mở ra, huyết điểm hùng hực quay cuồng không thôi, từ đó truyền ra một trận linh áp vô cùng cường đại.

"Phượng Hoàng Khấp Huyết, mẫu thân vậy mà dùng một thức này..." Cổ Hóa Linh khiếp sợ không thôi.

Nàng vừa dứt lời, con Huyết Phượng kia lại lần nữa phát ra một tiếng duệ minh, như một mũi tên lửa to lớn bắn thẳng đến Thẩm Lạc.

Một bên kia, trước người Thẩm Lạc sớm có một đoạn sừng rồng màu vàng lơ lửng, từng tia từng sợi pháp lực quán chú vào trong đó, hai tầng cấm chế cuối cùng tại thời khắc này đã bị hắn luyện hóa.

Chuôi pháp bảo Long Giác Chùy này, rốt cuộc có thể phát huy toàn bộ uy lực.

Đúng lúc này, hai mắt Thẩm Lạc bỗng nhiên mở ra, bóng người mông lung kia trong nháy mắt hoàn toàn tương hợp với hắn.

Trong hai mắt hắn lập tức tản mát ra hai đạo thần quang trầm tĩnh, khí thể quanh thân cũng bỗng dung biến đổi, trên thân tản ra từng luồng từng luồng ba động làm người sợ hãi, tu vi thành linh nhất cử siêu việt Đại Thừa kỳ, bỗng nhiên nhảy lên tới Chân Tiên sơ kỳ.

Toàn thân hắn tản ra hơi nước màu đỏ như như hoả diễm, cả người thoát

nhìn như một con cua đùn sôi.

Chỉ thấy hai tay trước người như chậm thực nhanh kết một cái pháp ấn, vung lên phía trước, trên Long Giác Chùy lập tức bộc phát ra kim quang loá mắt, một đầu hư ảnh Kim Long lập tức từ đó nhô đầu ra, gương nanh múa vuốt bay thẳng về phía Hắc Phượng Yêu.

Một trận thanh âm long ngâm phượng minh quanh quẩn trong thung lũng, Huyết Phượng Kim Long mang theo thế thẳng tiến không lùi va chạm cùng nhau, bộc phát ra một tiếng oanh minh rung trời!

Huyết quang nổ tung đầy trời, quang ngân màu vàng hỗn tạp bốn phía thiên địa, khiến cho toàn bộ sơn cốc oanh minh không ngừng.

Trong hỗn loạn, một đạo phượng vũ màu vàng bay lên nhập không, cao cao quăng lên, rồi chậm rãi bay xuống, bị Thẩm Lạc tiện tay vẫy một cái, liền hút vào trong tay. Mà chuôi Long Giác Chùy vẫn như cũ trực tiếp bay vụt tới, lóe lên một cái rồi biến mất.

Ngay ngực Hắc Phượng Yêu bị một đạo long ảnh xuyên qua, lập tức phun ra mảng lớn vết máu đỏ thẫm.

Huyết quang rơi xuống xuất hiện một lỗ máu lớn chừng miệng chén, phía trên chiếm cứ từng đạo long tức màu vàng, không ngừng từng bước xâm chiếm pháp lực cùng huyết khí chung quanh, khiến vết thương thật lâu không thể khép lại.

Hắc Phượng Yêu đưa tay che tim của mình, thể nội pháp lực đều quán chú vào miệng vết thương, ý đồ phủ kín thương thể, nhưng trong long tức còn sót lại kia còn hỗn tạp pháp lực mạnh mẽ của Thẩm Lạc, căn bản khu trục không tan.

"Mẫu thân..." Cổ Hóa Linh kinh hô một tiếng.

Thân hình nàng lóe lên, đi tới gần đỡ lấy thân thể Hắc Phượng Yêu tê liệt ngã ra sau.

Một bên kia, trên thân Thẩm Lạc sáng lên một đạo quang mang, đạo bóng người mơ hồ lúc trước từ trên người hắn phiêu nhiên ra, trong nháy mắt về tới hư ảnh Thiên Sách. Mà hư ảnh Thiên Sách kia hóa thành một đạo lưu quang, bay vào gổ ngọc trong Lâm Lang Hoàn.

Cùng lúc đó, mây đen xà điện trên không Hắc Phượng thung lũng nhao nhao biến mất, bầu trời lại khôi phục nguyên trạng.

"Phốc..."

Một trận tiếng vang nhỏ truyền đến, quanh thân Thẩm Lạc xuất hiện lít nha lít nhít mấy trăm vết thương nhỏ, vô số máu tươi bắn ra, trong nháy mắt nhuộm cả người hắn thành một mảnh huyết hồng.

Thân thể của hắn lập tức mềm nhũn, bổ nhào xuống phía trước.

Quý Tướng thấy thế, vội vàng đuổi tới. Lục Hóa Minh cũng đã trước một bước đi tới bên người, một tay đỡ cánh tay của hắn, lại cảm thấy như đỡ một cây côn sắt nung đỏ, vô thức run run một chút, kém chút buông tay ra.

Lúc này y mới hiểu, lúc trước trên thân Thẩm Lạc toát ra hơi nước màu đỏ kia, rõ ràng là máu tươi của hắn bốc hơi gây nên.

"Chuyện này phải đau đớn bậc nào, không ngờ Thẩm huynh vẫn có thể bảo trì thân trí, không bất tỉnh, nghị lực bậc này không phải thường nhân có thể làm được..." Lục Hóa Minh không khỏi âm thầm suy nghĩ.

Chương 641: Bí ẩn

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Lục Hóa Minh còn chưa dứt lời, Lâm Lang Hoàn trên cổ tay Thẩm Lạc loé lên quang mang, một cái bình sứ bạch ngọc rơi xuống.

Lục Hóa Minh sáng mắt tay nhanh, một tay duỗi ra bắt lấy bình sứ bạch ngọc, lại xem xét bờ môi Thẩm Lạc ngập ngừng nói không ra lời, lập tức hiểu ý, mở nắp bình đổ ra một viên đan dược thơm tho, cho Thẩm Lạc phục dụng.

Viên Nhũ Linh Đan vào bụng, một cỗ dược lực nồng đậm lập tức từ đan điền tan ra, lan tràn ra chung quanh.

Tất cả vết thương quanh thân Thẩm Lạc nhanh chóng được chữa trị, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được ngừng chảy máu, khôi phục da thịt, chỉ là sắc mặt của hắn vẫn như cũ rất suy yếu.

Sau một hồi, thần sắc của hắn mới thoáng chuyển biến tốt đẹp, ra hiệu Lục Hóa Minh buông mình ra, chậm rãi đứng lên.

"Thẩm huynh, ngươi đây là..." Lục Hóa Minh hơi nhíu nhíu mày, không trực tiếp mở miệng hỏi thăm, mà truyền âm nói.

"Không việc gì, thi triển bí thuật, sao có thể không trả giá chứ." Giọng Thẩm Lạc có chút khàn khàn, trả lời.

"Đành thế, bất quá nhìn tu vi kiếp trước ngươi lợi hại hơn ta nhiều, đại giới phản phệ tựa hồ cũng không quá mãnh liệt, chỉ là chịu khổ tựa hồ không ít." Lục Hóa Minh thấy thế, nhẹ nhàng thở ra, truyền âm nói.

Thẩm Lạc nghe vậy, chỉ có thể cười khổ không nói gì, vừa rồi hắn cũng nửa vờ phát hiện, chính mình mượn cũng không phải tu vi kiếp trước, mà là tu

vi trong mộng đến từ ngàn năm sau.

Trước mắt mặc dù còn không rõ cơ chế vận chuyển trong đó, nhưng bản thân hẳn cảm thụ, bóng người vừa rồi cùng hẳn tương hợp, tu vi đạt tới trình độ trong mộng cảnh bất quá ngần ngụi chỉ ba hơi, hẳn bỏ ra đại giới không khác bỏ mình trong mộng, tiêu hao cơ hồ ba mươi năm thọ nguyên.

Nhưng với hẳn, trước mắt hết lần này tới lần khác thiếu nhất chính là thọ nguyên, dạng đại giới này không thể nói là không lớn.

Bất quá may mắn là, ngần ngụi pháp lực tăng lên vừa rồi, khiến cho Đại Khai Bác Thuật phi tốc vận chuyển, dưới Nhữ Linh Đan phụ trợ, ngược lại đã chữa trị thương thế trí mạng của nhục thân, tình huống trước mắt bất quá là do di chứng hao tổn pháp lực quá nghiêm trọng.

Ánh mắt Thảm Lạc ngưng tụ, mượn công hiệu đan dược, tự ổn định khí tức, liếc nhìn Hắc Phượng Yêu cùng Cổ Hóa Linh, tay không chế Long Giác Chùy lượn vòng lại, đi đến phía hai người bọn họ.

Tới gần, Thảm Lạc đẩy bàn tay ra, Long Giác Chùy lập tức bay vụt xuống, lơ lửng tại mi tâm Cổ Hóa Linh

"Cổ Hóa Linh, ngươi còn nhớ ta?" Hắc mở miệng lạnh giọng chất vấn.

Bàn tay Cổ Hóa Linh đè ép lên vết thương trước ngực Hắc Phượng Yêu, hốc mắt đỏ bừng ngẩng đầu nhìn về phía Thảm Lạc, đầy mắt tức giận.

"Không nhớ rõ ta cũng không sao, đến Địa Phủ đừng quên oán hồn những đồng môn sư trưởng cùng các sư huynh đệ Xuân Thu quan là được." Thảm Lạc thấy nàng không nói lời nào, cười lạnh một tiếng, muốn giết chết nàng.

"Dừng tay, đừng, đừng giết nàng..." Lúc này, Hắc Phượng Yêu đột nhiên mở miệng.

"Hừ, không giết nàng, thù diệt môn Xuân Thu quan thì tính thế nào?" Động tác Thảm Lạc ngừng lại, cả giận nói.

"Những chuyện kia đều là ta buộc nàng đi làm, chui vào Xuân Thu quan... Không phải nàng, không phải nàng muốn." Hắc Phượng Yêu nôn ra máu, gian nan nói.

"Lời này của ngươi là ý gì?" Thẩm Lạc nhíu mày hỏi.

"Mẫu thân, nói chuyện này với hấn làm gì, muốn giết cứ giết, nữ nhi hôm nay cùng người đi Hoàng Tuyền." Cổ Hóa Linh oán hận nhìn hấn một cái, cắn răng nói.

"Phụ mẫu Linh nhi bị tu sĩ Nhân tộc giết chết, thỏ nhỏ nàng được ta nuôi dưỡng... Là ta lừa gạt nàng, nói người giết thân phụ mẫu nàng chính là vị sư thúc tổ Xuân Thu quan kia, nàng mới đáp ứng chui vào Xuân Thu quan." Ánh mắt Hắc Phượng Yêu từ ái nhìn Cổ Hóa Linh, mở miệng nói.

Cổ Hóa Linh nghe vậy, chỉ nhíu mày, trong mắt không mấy may ngạc nhiên.

"Xem ra, ngươi đã sớm biết việc này." Sắc mặt Thẩm Lạc phát lạnh, hỏi.

"Không sai. Tiến vào Xuân Thu quan không bao lâu, ta đã điều tra được. Lúc phụ mẫu qua đời, vị sư thúc tổ kia đang bế Sinh Tử Quan, thời gian căn bản không khớp." Cổ Hóa Linh không phản bác, thản nhiên thừa nhận.

"Ngươi đã biết lão không phải cừu nhân của ngươi, vì sao còn làm như vậy?" Trong mắt Thẩm Lạc đầy sát ý, hỏi.

Cổ Hóa Linh cứng họng, lông mày nhíu chặt, không nói gì.

"Nguyên lai ngươi cũng biết, vậy ngươi vì sao... Nhất định là người của tổ chức bức bách ngươi?" Hắc Phượng Yêu nói được nửa câu, giật mình tỉnh ngộ lại, mở miệng nói.

"Không có, bọn hấn chỉ nói cho ta biết, trên tay bọn họ có linh dược có thể áp chế huyết độc của người..." Cổ Hóa Linh lắc đầu nói.

"Nguyên lai Thanh Huyết Đan kia là tới như thế." Hắc Phượng Yêu nghe vậy, cười khò nói.

"Thẩm Lạc, bất kể thế nào, chuyện này đều là do ta làm ra, muốn chém giết muốn róc thịt tự nhiên muốn làm gì cũng được. Ta chỉ cầu ngươi thả mẫu thân của ta ra, người bị huyết độc ảnh hưởng, nay đã không còn bao nhiêu thọ nguyên, ngươi cần gì phải nghiêm sát nghiệt này?" Cổ Hóa Linh im lặng một lát, mở miệng nói.

"Nếu nàng phải người đi Xuân Thu quan, việc này không thoát khỏi liên quan. Còn có, tổ chức trong miệng các người là tổ chức nào?" Thẩm Lạc lạnh giọng hỏi.

"Người... Ta sẽ không nói cho người!" Trong mắt Cổ Hóa Linh lóe lên vẻ phẫn nộ.

"Linh nhi..."

Hắc Phượng Yêu đang muốn nói chuyện, bỗng nhiên lại ho khan một cái, mảng lớn máu đen từ trong miệng phun ra, nhuộm đen cả quần áo Cổ Hóa Linh, thần thái trong mắt nàng cũng bắt đầu nhanh chóng ảm đạm xuống.

"Mẫu thân!" Cổ Hóa Linh vội đỡ lấy Hắc Phượng Yêu, hoảng sợ nói.

"Thảm huynh, một kích vừa rồi của người có uy lực quá mạnh, trong pháp bảo ẩn chứa long tức đã đoạn tuyệt đại bộ phận sinh cơ của nàng, Nguyên Thần đã sắp tán loạn." Lục Hóa Minh thấy thế, nhíu mày nói.

"Mẫu thân, đừng, đừng..." Cổ Hóa Linh nghe vậy, lập tức hoảng hồn.

Thẩm Lạc thấy thế, không nói gì, chỉ lấy từ trong bình nhỏ ra một viên Nhũ Linh Đan, tay gảy một cái, bắn viên đan dược vào miệng Hắc Phượng Yêu.

Theo đan dược vào cổ họng, thương thế trên thân nàng thoáng khôi phục bảy tám phần, nhưng hào quang trong mắt vẫn dần dần ảm đạm, sinh cơ vẫn nhanh chóng xói mòn.

Tựa hồ Nhũ Linh Đan kia chỉ chữa trị thương thế nội ngoại, không thể giữ lại tính mạng của nàng.

"Mau cứu nàng, cầu người mau cứu nàng..." Cổ Hóa Linh thay đổi vẻ cường ghê trước đó, lê hoa đái vũ cầu khẩn Thẩm Lạc không ngừng.

Thẩm Lạc chỉ im lặng, bất đắc dĩ lắc đầu.

Lúc này, Lục Hóa Minh bỗng nhiên linh cơ khẽ động, từ trong tay áo lấy ra một tấm phù lục vẽ kim văn màu tím, vỗ lên huyệt Bách Hội trên đỉnh đầu Hắc Phượng Yêu.

Trên lá bùa sáng lên quang mang, một vệt kim quang từ đó phun ra, một toà

hư ảnh kim quang ngưng tụ thành hư ảnh bảo tháp bảy tầng nổi lên, bao phủ thân thể Hắc Phượng Yêu vào.

Trên đỉnh tháp như có một viên minh châu Phật bảo, tản mát ra một đoàn hào quang màu vàng nhu hoà, trấn áp thức hải Hắc Phượng Yêu, cũng cố lại thân hồn của nàng.

"Đây là..." Thẩm Lạc thấy thế, nghi ngờ hỏi.

Chương 642: Diệt khẩu

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Trần Hồn Phù, lúc trước đánh nhau một mực không tìm được cơ hội dùng, không ngờ lúc này lại phát huy tác dụng. Bất quá cái này cũng chỉ có thể giúp nàng phong tỏa thần hồn một lát, một khi phù lục tiêu hao hết linh lực, nàng cũng sẽ chết. Người có gì muốn hỏi, tranh thủ thời gian đi." Lục Hóa Minh thở dài, nói.

Chỉ thấy trong hư ảnh bảo tháp, sinh cơ Hắc Phượng Yêu tiếp tục trôi qua, trong mắt lại sáng lên một chút thần thái.

"Tổ chức các người nói là gì?" Thẩm Lạc mở miệng hỏi.

Hắc Phượng Yêu nghe vậy, chỗ sâu đáy mắt lóe lên vẻ sợ hãi, do dự một chút rồi nói:

"Trong nội bộ Yêu tộc cũng ít có yêu biết tổ chức thần bí này. Chúng ta cực kỳ chán ghét Nhân tộc, làm chuyện gì phần lớn là giết người diệt môn, hủy tộc diệt tông. Xuân Thu quan vốn là nhiệm vụ của ta, chẳng qua lúc đó huyết độc tái phát, ta cần bế quan, lại muốn để Linh nhi đi lịch luyện, mới lừa nàng đi."

"Tổ chức này tên là gì? Căn cơ ở nơi nào?" Thẩm Lạc nhìn về phía Cổ Hóa Linh, trong miệng tiếp tục hỏi.

"Ta không biết." Cổ Hóa Linh nghe vậy, lắc đầu, nói.

"Tính mệnh hai người các người bây giờ đều trên tay ta, ta khuyên người hãy nghĩ kỹ lại." Thẩm Lạc nhắm mắt lại, nói.

"Linh nhi gia nhập tổ chức thời gian quá ngắn, nàng xác thực không biết... Tổ chức này che dấu rất sâu, các người căn bản khó có thể tưởng tượng,

thậm chí quan phủ Đại Đường chưa hẳn biết được sự hiện hữu của chúng ta." Hắc Phượng Yêu nói thế.

Thẩm Lạc nhìn về phía Lục Hóa Minh, y cũng nhíu chặt lông mày, lắc đầu.

"Tổ chức chưa từng cố định chỗ ở, mỗi lần thi hành nhiệm vụ mới lâm thời triệu tập, liên quan tới tình hình tổ chức, ta cũng không biết nữa điểm." Cổ Hóa Linh bổ sung.

"Nếu vậy, người hẳn phải biết." Thẩm Lạc nhìn về phía Hắc Phượng Yêu, hỏi.

"Ta đích xác biết nhiều hơn Linh nhi, mà lại biết nhiều hơn rất nhiều. Chỉ là muốn ta nói cho người, nhất định phải đáp ứng ta một chuyện." Hắc Phượng Yêu hơi chân chờ, mở miệng nói.

"Trước mắt chỉ sợ người không có tư cách bàn điều kiện với ta?" Thẩm Lạc giương Long Giác Chuỳ trong tay, nói.

Hắc Phượng Yêu thấy thế, trong mắt lóe lên vẻ tức giận, nhưng rất nhanh bình tĩnh lại, bất đắc dĩ nói:

"Nếu ta nói cho người về tổ chức, có nghĩa sẽ phản bội tổ chức, đến lúc đó ta đã bỏ mình, Linh nhi sẽ bị liên lụy. Cho nên, ta hi vọng các người hãy thề, thay ta che chở Linh nhi, ít nhất chờ nàng tiến vào Đại Thừa kỳ. Nếu không, dù hôm nay người giết chết hai người chúng ta, ta cũng không thổ lộ nửa chữ, dù sao hôm nay chết, còn có thể cầu thông khoái."

"Nếu chủ sử sau màn là tổ chức này, vậy ta có thể đáp ứng buông tha Cổ Hóa Linh một ngựa, đồng thời xuất lực che chở. Chỉ là thời gian bao lâu ta không cam đoan, chỉ ở trong phạm vi năng lực của mình." Thẩm Lạc nghe vậy, suy nghĩ một lát rồi gật đầu nói.

"Ta không cần người che chở." Cổ Hóa Linh cũng không cảm kích.

Hắc Phượng Yêu nghe vậy, cười khở một tiếng, cũng không cưỡng cầu, nói: "Tổ chức này tên là..."

Đang lúc chuẩn bị nghe được cái tên, Thẩm Lạc bỗng nhiên biến sắc, thân hình đột nhiên vặn chuyển, pháp lực thể nội thôi động, một chương đánh ra bên người.

Bọn Lục Hóa Minh đều không kịp phản ứng, chỉ liếc thấy một đạo hắc quang bay sượt qua ống tay áo Thảm Lạc, trong nháy mắt đánh nát bảo tháp màu vàng do Trần Hôn Phù ngưng tụ ra, trực tiếp đánh vào mi tâm Hắc Phượng Yêu.

Đầu lâu Hắc Phượng Yêu bỗng nhiên ngửa ra sau một cái, thanh âm im bất động lại.

Trong mắt Thảm Lạc loé lên vẻ tức giận, vung tay về phía một khối đá không đáng chú ý ở chỗ sâu Hắc Phượng thung lũng, trên Long Giác Chùy lập tức truyền đến một tiếng long ngâm, hóa thành một đạo long ảnh màu vàng bắn nhanh tới.

Chỉ là Long Giác Chùy vừa bay ra được mười trượng, kim quang run lên, cơ hồ rơi xuống đất. Mà bên kia đã có một đạo gió lốc màu đen phóng lên tận trời, trong nháy mắt đã đi xa.

Thê nội Thảm Lạc hư thoát lợi hại, chỉ có thể nhìn gió lốc phi độn về nơi xa, quay đầu liếc nhìn Lục Hóa Minh, trong mắt hai người đều hiện lên vẻ do dự.

"Mẫu thân..." Cổ Hóa Linh đầy mắt bi thương, ôm thi thể Hắc Phượng Yêu vào trong ngực, trong miệng khóc nỉ non, khóe mắt đã có nước mắt óng ánh lặng yên trượt xuống.

Thần thái trong mắt Hắc Phượng Yêu đã hoàn toàn tiêu tán, trên thân thê loé lên ô quang, lần nữa khôi phục yêu thân Phượng Hoàng màu đen, chỉ là linh vũ trên thân ảm đạm, đã mất đi quang trạch lúc trước.

Cổ Hóa Linh chậm rãi đứng lên, nhìn thi thể Hắc Phượng Yêu cung kính thi lễ.

Ngay sau đó, chỉ thấy trên thân Hắc Phượng Yêu dâng lên một ngọn lửa màu đen, trong nháy mắt bao phủ toàn bộ thân hình.

"Thảm... Đạo hữu, có thấy rõ hình dạng người kia không?" Cổ Hóa Linh đứng bên cạnh hỏa diễm, không có vẻ gì chạy trốn, lau sạch nước mắt trên mặt, mở miệng hỏi.

Giờ phút này, lực chú ý của nàng đổ trên người Hắc Phượng Yêu, không

chú ý tới dị dạng của Thẩm Lạc.

"Không thấy rõ hình dạng, bắt quá từ dáng vẻ tên kia bỏ chạy, ngược lại hẳn là người quen đã lâu." Thẩm Lạc chậm rãi nói.

"Là ai?" Cổ Hóa Linh lập tức xoay đầu lại, hỏi.

"Yêu Phong." Lục Hóa Minh và Thẩm Lạc trẩm miệng một lời.

Hai người vừa dứt lời, ngọn lửa trên người Hắc Phục Yêu cũng dần dần cháy hết, đợi đến một điểm hoả tinh cuối cùng hoàn toàn tắt, thân thể Phục Hoàng đã triệt để tiêu tán không thấy.

Theo một điểm tro tàn cuối cùng phiêu tán biến mất, trên mặt đất xuất hiện một khối tinh thể ngọc thạch bộ dáng cực giống Phục Hoàng, cùng hai sợi lông phượng màu hoàng kim.

Cổ Hóa Linh thấy thế, lập tức nhặt Phục Hoàng Ngọc thạch cùng phượng vũ màu vàng lên, cẩn thận nâng ở trong ngực.

Thẩm Lạc cùng Lục Hóa Minh thấy thế, đều không ngăn cản.

Sau một hồi lâu, Cổ Hóa Linh quay người đưa hai sợi kim vũ cùng Phục Hoàng Ngọc Thạch cho Thẩm Lạc, mở miệng nói:

"Chuyện Xuân Thu quan, bất kể thế nào, ta đã tham dự, ta không trốn tránh tội này, chỉ hi vọng người có thể giúp ta tìm ra Yêu Phong, báo thù cho mẫu thân, sau đó muôn đánh muôn giết, ta mặc người xử trí."

Thẩm Lạc nhận lấy Phục Hoàng Ngọc cùng kim vũ, đánh giá một lúc, trả lại Phục Hoàng Ngọc.

"Kim Phục Vũ có chỗ hữu dụng với ta, Phục Hoàng Ngọc này người lưu lại đi, xem như đồ tưởng niệm sau cùng nâng lưu lại cho người. Ta một mực điều tra Yêu Phong, tăng thêm chuyện tổ chức kia, chúng ta thực sự có cơ sở hợp tác." Thấy Cổ Hóa Linh lộ vẻ nghi hoặc, hẳn mới mở miệng giải thích.

Cổ Hóa Linh nghe vậy, có chút khó tin nhìn về phía Thẩm Lạc, hốc mắt phỉếm hồng, mím môi không nói gì, chỉ duỗi hai tay ra nhận lấy Phục Hoàng Ngọc.

"Bất quá, sau này người theo chúng ta về Trường An, để quan phủ tra hỏi người rồi hãy quyết định. Lúc trước ta đã đáp ứng Hắc Phượng Yêu bảo đảm tính mệnh của người, điểm này người có thể yên tâm." Thảm Lạc được Lục Hóa Minh truyền âm, liền nói thêm.

"Ta sẽ đi với các người." Cổ Hóa Linh thu hồi Phượng Hoàng Ngọc, không chậm trễ chút nào nói.

Sau đó, Cổ Hóa Linh an táng tốt thi thể Huyền Trĩ, về dưới Ngô Đồng Thụ thu thập sớ. Còn Thảm Lạc và Lục Hóa Minh lưu lại trong cốc ngồi xuống điều tức.

Sáng sớm ngày thứ hai, một đoàn người rời Hắc Phượng thung lũng, khởi hành trở về Kim Sơn tự.

Chương 643: Bí mật Giang Lưu

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phạm Nhân Tông

Ba người Thâm Lạc rất nhanh trở lại Kim Sơn tự, Kim Thiên pháp hội trong chùa liên tục cử hành ba ngày, lúc này trong chùa tụ tập tới vô số khách hành hương.

Lần này người tới càng nhiều, quảng trường đã kín chỗ, không ít người đành ngồi trên đất bằng ngoài chùa.

Vì để tránh quấy nhiễu pháp hội, ba người Thâm Lạc không bay thẳng vào Kim Sơn tự, mà đáp xuống một dốc núi cách Kim Sơn tự một đoạn, không gây chú ý của người khác.

Giang Lưu đại sư đang dang đàn giảng pháp, thanh âm giảng pháp sáng sủa truyền ra xa, ba người giờ phút này cách Kim Sơn tự một đoạn vẫn có thể nghe rõ ràng.

"Cuối cùng đã trở về, thời gian còn thừa không nhiều. Thâm huynh, chúng ta mau vào thôi." Lục Hóa Minh có chút gấp gáp không thể chờ nói.

Thâm Lạc cũng khá sốt ruột, gật đầu đồng ý.

"Các người đến Kim Sơn tự làm gì?" Cổ Hóa Linh tò mò hỏi.

"Hỏi nhiều như vậy làm gì, đi theo chúng ta là được." Thâm Lạc mặc dù muốn cùng Cổ Hóa Linh truy ra tổ chức hủy diệt Xuân Thu quan, nhưng chuyện Xuân Thu quan từ đầu đến cuối vẫn canh cánh trong lòng, ngữ khí tự nhiên chẳng ra sao cả.

Cổ Hóa Linh hừ một tiếng, có chút không vui, nhưng cũng không tiện phát tác.

"Trường An thành trước đó không lâu gặp quỷ hoạn khiến không ít bách tính lâm nạn, chúng ta muốn mời Kim Sơn tự Giang Lưu đại sư đến siêu độ oan hồn. Người mau thu liễm yêu khí trên người, chớ để tăng nhân trong chùa phát giác, gây chuyện." Ngược lại Lục Hóa Minh bên cạnh giải thích một câu, đồng thời dặn dò.

"Các người muốn mời người nào? Giang Lưu?" Cổ Hóa Linh dùng một loại ánh mắt cổ quái nhìn hai người.

"Đúng vậy, người cũng biết Giang Lưu đại sư? Cũng đúng, Hắc Phượng thung lũng cách Kim Hà sơn không quá xa, Giang Lưu đại sư đại danh鼎鼎 như thế, người tự nhiên cũng biết." Lục Hóa Minh khẽ gật đầu.

"Xem ở chúng ta về sau sẽ hiệp lực đồng hành, ta cho các người một lời khuyên, không nên mời Giang Lưu kia." Cổ Hóa Linh đột nhiên nói.

"Vì sao?" Lục Hóa Minh khẽ giật mình.

"Giang Lưu này danh khí rất lớn, trước kia ta tìm kiếm phương pháp trị liệu thương thể mẫu thân, đã từng giả danh tới nơi này một chuyến, ngẫu nhiên phát hiện một bí mật Giang Lưu này." Cổ Hóa Linh nói.

"Bí mật gì?" Thảm Lạc nghe lời này, mở miệng hỏi.

Cổ Hóa Linh nhìn Thảm Lạc một chút, hai tay ôm ngực, không nói gì.

Thảm Lạc cau mày lại, vừa rồi ngữ khí hẳn hơi lãnh đạm một chút, Cổ Hóa Linh này vậy mà ghi ở trong lòng, tiểu tính như vậy.

Trong lòng của hắn cười một tiếng, không tiếp tục hỏi, nhìn Lục Hóa Minh một chút, ra hiệu y mở miệng hỏi thăm.

"Hai vị đạo hữu, về sau phải chung sức hợp tác, không nên giận dỗi không đầu như vậy. Cổ đạo hữu, rốt cuộc người nhìn thấy bí mật gì? Giang Lưu đại sư cực kỳ trọng yếu với chúng ta, xin vui lòng chỉ giáo." Lục Hóa Minh đi đến giữa hai người, sau đó chấp tay nói với Cổ Hóa Linh.

"Giang Lưu kia hiện tại đang giảng pháp, có lẽ hắn còn ở trọng bảo trường, các người chỉ cần nghĩ cách xộc lên bảo trường sẽ biết. Muốn đi hay không, chính các người quyết định, sau đó đừng đến trách ta là được." Cổ Hóa Linh từ tốn nói.

Nói xong những thứ này, nàng quay người đi đến một bên ngồi xuống, một bộ dạng không cần phải nhiều lời nữa, tựa hồ vẫn còn chưa hết giận.

Thẩm Lạc nghe nói những lời này, lông mày nhíu chặt.

Kim Phượng Vũ đã cảm về, thấy sự tình sắp đạt được viên mãn, nhưng lại sinh ra loại khó khăn trắc trở này.

Thế nhưng Cổ Hóa Linh nhìn không giống như đang nói láo, hẳn là Giang Lưu đại sư thật có chuyện muốn giấu?

Bây giờ trở về nhớ lại, lần này bọn hắn đi Hắc Phượng thung lũng lấy Kim Phượng Vũ có chút cổ quái, dựa theo Giang Lưu nói, lúc trước hắn đã phải qua mấy đợt người đi Hắc Phượng thung lũng, chém giết Hắc Phượng Yêu. Nhưng Hắc Phượng Yêu kia cũng không đề cập tới chuyện này.

Mà thực lực Hắc Phượng Yêu đã đạt tới Đại Thừa kỳ, Giang Lưu hẳn là biết việc này, lại hoàn toàn không nói cho hắn và Lục Hóa Minh, nếu không có Thiên Sách đột nhiên triệu hoán tu vi trong mộng cảnh, hai người bọn hắn khẳng định thập tử vô sinh.

Chẳng lẽ Giang Lưu đại sư thật sự có vấn đề?

"Thẩm huynh, ngươi cảm thấy Cổ Hóa Linh nói là thật hay giả, có thể nàng vì thương tâm cái chết của mẫu thân, cố ý quấy rối?" Lục Hóa Minh truyền âm nói.

"Nhìn bộ dáng của nàng cũng không giống như nói bậy, mà giờ phút này hỏi tưởng lại chuyện Hắc Phượng thung lũng, xác thực có rất nhiều chỗ khả nghi. Huông chi Giang Lưu đại sư liên quan đến thủy lục đại hội, không thể đề xả ra vấn đề. Như vậy đi, Lục huynh ngươi cùng Cổ đạo hữu ở đây chờ một lát, ta đi trong chùa dò xét một phen." Thẩm Lạc trầm ngâm một lát, truyền âm trả lời.

"Thẩm huynh đừng vội, quan hệ giữa chúng ta cùng Kim Sơn tự vừa mới hoà hoãn lại, ngươi nào lớn như vậy, lỡ chuyện không phải như Cổ Hóa Linh nói, cố gắng trước đó của chúng ta chẳng lẽ sẽ phí công nhọc sức." Lục Hóa Minh vội vàng truyền âm ngăn cản.

Thẩm Lạc mặc dù nói dò xét, nhưng Lục Hóa Minh biết, Thẩm Lạc muốn

dựa theo lời Cổ Hóa Linh đi xốc lên bảo trưởng kia. Cử động này không thể nghi ngờ sẽ làm Kim Sơn tự tức giận, nhất là trước mặt nhiều tín đồ như vậy, hậu quả sợ là không dễ thu thập.

"Lục huynh yên tâm, ta tự nhiên sẽ cân nhắc chu toàn, không làm chậm trễ đại sự." Thảm Lạc nở nụ cười, lấy ra phù lục da cáo trước đó lấy được từ Đan Dương Tử, dán tại ngực, vận khởi pháp lục rót vào trong đó.

Một mảnh quang mang lông xù phần hồng từ trên phù lục tuôn ra, rất nhanh bao trùm toàn thân hắn, nhìn giống như choàng trên người một tầng da cáo vậy.

Mấy hơi thở sau, tất cả phần hồng quang mang tiến vào thân thể hắn biến mất, bề ngoài Thảm Lạc hoàn toàn thay đổi, biến thành một nữ tử mặc quần áo màu hồng, dáng người yếu điệu.

"Đây là phù lục gì? Cực kỳ thần kỳ!" Lục Hóa Minh dò xét Thảm Lạc, trong mắt lóe lên một tia giật mình.

Thảm Lạc ở trước trước mặt y huyễn hóa bề ngoài, nhưng giờ phút này y dùng thần thức dò xét, vẫn không phát hiện chút dị dạng nào.

Mà Thảm Lạc không chỉ phát sinh biến hoá bề ngoài, ba động khí tức trên thân cũng bị phù lục che phủ, bây giờ nhìn hắn hoàn toàn là một phạm nhân không tu luyện.

Phải biết ẩn tàng khí tức dễ dàng, nhưng muốn triệt để che lại tất cả khí tức thì phi thường khó khăn, dù cả hai chên lệch cảnh giới cũng rất khó làm.

Cổ Hóa Linh bên cạnh thấy cảnh này, trong mắt cũng hiện lên một tia kinh ngạc.

"Một thủ đoạn nhỏ mà thôi, không đáng nhắc đến. Các ngươi chờ ta ở đây một chút, ta đi qua dò xét Giang Lưu đại sư." Thảm Lạc cũng có chút kinh ngạc hiệu quả của phù lục da cáo, bất quá hắn cũng không biểu hiện ra ngoài, nhếch miệng mỉm cười nói.

Duy nhất không tốt chính là, phù lục da cáo này chỉ có thể huyễn hóa thành nữ tử, khiến hắn thoáng có chút xấu hổ.

Lục Hóa Minh thấy Thảm Lạc có phương pháp huyễn hoá thần diệu như

thế, cũng tiêu trừ lo lắng, gật gật đầu.

Thảm Lạc lúc này bước về hướng Kim Sơn tự, hơi trầm ngâm, sau đó lấy ra một hộp gỗ màu xám cầm trong tay, rất nhanh tới bên ngoài cửa chùa.

Bên ngoài cửa chùa cũng ngời đầy người, ở trong đám người hắn tìm một khoảng chật hẹp, miễn cưỡng chen đi vào đại môn, sau đó dọc theo đám người quảng trường đi tới gần chỗ đài cao Giang Lưu.

Trong Kim Sơn tự cao thủ đông đảo, hắn nhất định phải tận lực tiếp cận đài cao, mới có thể cam đoan xóc lên bảo trướng kia.

Chương 644: Vạch trần

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"A Di Đà Phật, vị nữ thí chủ này, trong chùa tín đồ đã ngồi đây, không được chen lấn." Một trung niên hoà thượng mặt mũi bóng loáng thoát một cái, ngăn cản trước người Thẩm Lạc.

"Vị đại sư này thứ lỗi, phu quân tiểu phụ nhân khi còn sống cực kỳ ước mơ gặp Giang Lưu đại sư, vẫn muốn ở trước mặt lắng nghe ngài giảng pháp, đáng tiếc một mực đến giờ không có cơ hội. Bây giờ phu quân bất hạnh qua đời, tiểu phụ nhân đem tro cốt hãn đến đây, giải quyết xong tâm nguyện của hãn, xin đại sư thành toàn, an bài giúp tiểu phụ nhân một chỗ gần vị trí đại sư..." Thẩm Lạc giơ hộp gỗ trong tay lên, bi thương nói ra những lời này.

"Nếu vậy, nữ thí chủ là làm lễ tạ thân vong phu, vốn nên đáp ứng, chỉ là hiện tại trong chùa tín đồ đông đảo, bàn tăng cũng không thể phá hư quy củ." Trung niên hòa thượng nhanh chóng quét qua thân thể Thẩm Lạc, sau đó thu hồi ánh mắt sắc mị, nghiêm trang nói.

Thẩm Lạc tức giận, càng cảm thấy một trận ác hàn, hận không thể té ra Long Giác Chùy, hung hăng cho hòa thượng này một kích, nhưng hãn đành phải kiềm chế lại.

"Tiểu phụ nhân cũng biết việc này khiến đại sư khó xử, đây là chút lễ mọn dâng lên, xin đại sư dàn xếp." Hãn lấy ra một bao vải, bên trong là mấy khối tiên ngọc, đưa tới tay trung niên hòa thượng.

Trung niên hòa thượng nghe thanh âm tiên ngọc va chạm leng keng trong túi vải, trong mắt lóe lên một tia tham lam, bất động thanh sắc thu vào trong tay áo.

"A Di Đà Phật, nếu thí chủ thành tâm như thế, vậy để bàn tăng dẫn đi." Trung niên hòa thượng tụng niệm một tiếng Phật hiệu, mang theo Thẩm

Lạc đi vào một mảnh kiến trúc tầng xá bên cạnh quảng trường

Xuyên qua khu kiến trúc này, hai người thỉnh thoảng xuất hiện gần đài cao Giang Lưu giảng pháp. Nơi này là một mảnh đất trống nhỏ, mặt đất còn đặt mấy chục cái bồ đoàn, đã ngồi đầy hơn phân nửa.

Nhìn phục sức những người này đều là nhà giàu sang, xem ra nơi này là thiết kế riêng cho bọn họ.

Thẩm Lạc nhìn thấy có thể ngồi gần như vậy, mừng thầm trong lòng, cảm ơn trung niên hòa thượng một tiếng, tìm một bồ đoàn ngồi xuống.

Mà trung niên hòa thượng kia cũng không ở đây lâu, rất mau lui xuống.

Thẩm Lạc ngồi xuống, lập tức cảm ứng động tĩnh chung quanh.

Phù lục da cáo mặc dù tinh diệu, nhưng hắn cũng không nắm chắc có thể che giấu tất cả mọi người, dù sao Hải Thích thiền sư hay là Giang Lưu, thực lực đều cao thâm mật trặc, nhất định phải tốc chiến tốc thắng.

Thực lực Giang Lưu cao cường, hắn cũng không dám tùy tiện vận khởi thần thức thăm dò.

Mặc dù không dụng thần thức, Thẩm Lạc vẫn có năng lực dò xét bén nhạy, rất nhanh liền phát giác chung quanh không có người giám thị, lập tức chuẩn bị động thủ

"... Như Lai thuyết pháp, nhất tướng nhất vị, cái gọi là giải thoát tướng, ly tướng, diệt tướng..." Trong bảo trường trên đài cao truyền ra thanh âm Giang Lưu giảng pháp.

"Ồ! Thanh âm này, tựa hồ có chút không giống." Ánh mắt Thẩm Lạc đột nhiên lóe lên.

Thanh âm giảng pháp này so với tiếng nói chuyện của Giang Lưu lúc trước, có chút vi diệu khác biệt, nếu không có Cổ Hóa Linh nhắc nhở, hắn cũng không chú ý tới việc này.

Trong lòng Thẩm Lạc hồ nghi, nhất thời nghĩ không ra nguyên do trong đó, không suy nghĩ nhiều nữa, lật tay lấy ra năm tấm phù lục Thanh Phong Pháp Chương Phù, lặng yên bóp nát.

Hư không phụ cận đài cao đột nhiên đại phóng thanh quang, một đoàn gió lốc màu xanh cao mấy chục trượng trông rỗng xuất hiện, giống như một cơn gió xoáy khổng lồ, phát ra tiếng thét ô ô, hung hăng cuốn về phía bảo trướng trên đài cao.

Bảo trướng lập tức rung động kịch liệt, sắp bị quét bay.

Nhưng giờ phút này, một đoàn kim quang sáng tỏ từ trong bảo trướng bắn ra, trong nháy mắt hóa thành một bàn tay lớn màu vàng óng, từ bên trên gắt gao ấn xuống bảo trướng đang lay động, không để cho nó bị gió lốc màu xanh cuốn đi.

Nhưng chẳng kịp chờ nó làm gì, một thanh đoản chùy màu vàng nhanh như chớp bay vụt đến, trong nháy mắt đã đến trước đại thủ vàng óng.

Đoản chùy màu vàng đại thịnh quang mang, nhoáng một cái hóa thành vô số chùy ảnh màu vàng to bằng miệng chén, như mưa to đánh vào trên đại thủ vàng óng, phát ra thanh âm duệ khiêu chói tai

Đại thủ vàng óng trong nháy mắt bị vô số chùy ảnh xuyên thủng, hóa thành lưu quang màu vàng phiêu tán.

Không có đại thủ vàng óng bảo vệ, bảo trướng phía dưới tự nhiên cũng bị chùy ảnh màu vàng xoắn nát, theo gió phiêu tán, lộ ra tình huống bên trong.

Liên tiếp kịch biến mau lẹ, nhanh như thiểm điện, những người khác giờ phút này mới kịp phản ứng xảy ra chuyện gì.

Thảm Lạc nhìn chăm chú trên đài cao xem xét, ngăn người ra.

Chỉ thấy trên đài cao, vậy mà ngồi hai tiểu hòa thượng, trong đó một tên là Giang Lưu, mà tên kia không phải ai khác, chính là Thiên nhi.

"... Lấy pháp niệm, lấy pháp nghĩ, lấy pháp tu, lấy pháp đến..." Thiên nhi tựa hồ vẫn không chú ý tới kịch biến chung quanh, vẫn gật gù đắc ý giảng pháp.

"Cái này..." Mọi người dưới đài nhìn thấy cảnh này, đều ngây ngốc tại nơi đó, không thể tin được tình cảnh trước mắt.

Không cần bất luận kẻ nào nói rõ, tất cả mọi người đều biết chuyện gì đang xảy ra.

"Người lại lợi dụng Thiên nhi thay người giảng pháp, khó trách mỗi lần pháp hội đều dùng bảo trưởng che đậy thân hình, lừa đời lấy tiếng, uổng là Kim Thiên chuyển thế!" Thâm Lạc bỗng nhiên đứng dậy, nghiêm nghị quát.

Cuối cùng hắn minh bạch vì sao Cổ Hóa Linh muốn hắn không nên mời Giang Lưu, nguyên lai chân chính giảng pháp lại là Thiên nhi.

Mà Giang Lưu không muốn đi Trường An, chỉ sợ cũng không phải là vì thân nhiệm ma khí, mà căn bản nó không biết giảng pháp.

Các tín đồ dưới đài nghe vậy xôn xao một hồi, không ít người nghị luận theo, cũng có người bắt đầu chỉ trích Giang Lưu.

Bọn họ mặc dù minh bạch Giang Lưu đại sư làm bộ, nhưng xưa nay cũng kính Giang Lưu đại sư, khiến bọn họ không dám lớn tiếng chất vấn.

"Người là người phương nào? Dám làm hỏng đại sự của ta!" Giang Lưu bỗng nhiên đứng dậy, giận tím mặt.

Trên mặt của nó hiện ra màu đỏ quý dị, hai mắt bắn ra hai đạo huyết mang dài vài tấc, nào còn mấy may bộ dáng cao tăng, rõ ràng chính là một tà ma.

"Giang Lưu, ma huyết trên người người lại phát tác? Ta tụng niệm Phục Ma Kinh cho người, người không nên vọng động." Thiên nhi bên cạnh cũng chú ý tới kịch biến chung quanh liền đứng lên, nhìn thấy Giang Lưu như vậy, vội vàng nói.

"Cút ngay!" Giang Lưu phát tay áo lên, một cỗ khí lưu cuồng bạo đánh bay Thiên nhi ra.

Thiên nhi không có tu vi, "Oa" một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi.

Thâm Lạc nhìn thấy cảnh này, vội vàng bảm niệm pháp quyết dẫn một cái, một dòng nước trong rỗng ngưng tụ trong hư không sau lưng Thiên nhi, hình thành một màn nước nhu hoà, nâng thân thể Thiên nhi đặt dưới đất.

"Giang Lưu..." Thiên nhi thoát nhìn không bị thương quá lớn, còn có thể

đứng được, kêu gọi Giang Lưu.

Nhưng Giang Lưu không để ý tới Thiên nhi, hai tay kết ấn trước người, toàn thân đại phóng huyết quang, càng có đạo đạo huyết hồng thiểm điện tán loạn trong đó.

Thân thể của nó thình lình nhanh chóng phồng lớn, trong vòng mấy hơi thở đã biến thành một đồng tử cự hình cao hai trượng, làn da biến thành màu đỏ sậm, còn có từng tia từng tia hắc khí quẩn quanh trong đó, nhìn ma khí um tùm, hung quang bắn ra bốn phía.

"A! Yêu ma, yêu ma giáng thế!"

"Chạy mau!"

Đám người trên quảng trường phía dưới nhìn thấy Giang Lưu như vậy, đều kinh hãi, không biết ai la lên một tiếng, các tín đồ trên quảng trường âm một tiếng bỏ chạy ra bốn phương tám hướng.

Chương 645: Trấn áp

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Ha ha, hôm nay ai cũng đừng hòng rời đi! Diệt khẩu hết thầy bọn ngươi, ta vẫn là Kim Thiên chuyên thế!" Giang Lưu cười ha ha, trong thanh âm tràn ngập tà dị, tay vung lên.

Một đạo hung mang đỏ thắm thô to tuột tay bắn ra, trảm lên con đường thông xuống dưới núi.

Chỉ nghe "Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn, đất rung núi chuyển, mặt đất thành linh bị chém ra một khe rãnh màu đen dài chừng mười trượng, rộng bảy, tám trượng, ngăn trở con đường xuống núi.

Tín đồ đang chạy trốn xuống núi nhìn thấy cảnh này, trên mặt đều lộ vẻ tuyệt vọng, nhao nhao té quy trên đất.

"Giang Lưu, ngươi muốn làm gì!" Các tăng nhân Kim Sơn tự kinh hãi, lần lượt từng bóng người phi thân ngăn ở trước người nó, cầm đầu chính là Hải Thích thiên sư cùng Giả Thích trưởng lão.

Mà Đường Thích trưởng lão, lão tăng mi xéch ngày thường nghe lời Giang Lưu điều động, cũng bay tới, nhìn thấy bộ dạng Giang Lưu, thần sắc cả bọn đều thảm biến, gần như không dám tin tình cảnh trước mắt.

"Những con lừa trọc vô dụng các ngươi, mỗi ngày lái nhái niệm kinh, nhưng không có chút chân ý, làm cho ta đau đầu nhức óc. Ta nhìn các ngươi đã lâu rồi, chết hết cho ta!" Sắc mặt Giang Lưu dữ tợn, tăng bào hát lên.

Một đoàn quang mang tử kim lớn chừng quả đấm bắn ra, xoay quanh hiện ra chân thân, chính là Tử Kim Bát Vu kia.

Quang mang tử kim chớp động, bình bát đón gió phồng lớn, trong chớp mắt to bằng gian phòng, mang theo tiếng thét cuồng bạo nặng nề, giống như Thái Sơn áp đỉnh hung hăng đánh xuống đám người.

Bình bát chưa rơi xuống, trong hư không chung quanh đám hòa thượng đột nhiên trống rỗng hiện ra rất nhiều điểm sáng tử kim, trong những điểm sáng này tản mát ra một cỗ lực lượng giam cầm cường đại, giam cầm tất cả mọi người trong đó, động đậy một chút cũng khó khăn, chớ nói chi là lách mình tránh né.

"A Di Đà Phật!" Sắc mặt Hải Thích thiền sư ngưng trọng, tụng niệm một tiếng Phật hiệu, trên thân bỗng nhiên dâng lên một tầng ánh vàng xán lạn, thân thể vốn tiêu tụy bỗng bành trướng lên như bong bóng thổi hơi, huyết nhục trở nên đầy đủ, làn da cũng trở nên óng ánh sáng long lanh, ôn nhuận bóng loáng như ngọc thạch, không một tí vết, cả người nhìn trong nháy mắt trẻ khoảng bốn mươi tuổi.

Khí tức trên người lão cũng tăng vọt gấp bội, so với Hắc Phượng Yêu cũng không kém bao nhiêu, tay vung lên.

Một vệt kim quang từ trên thân Hải Thích thiền sư bắn ra, chính là ám kim quả trượng kia, đón lấy Tử Kim Bát Vu.

Trên ám kim quả trượng đại phóng kim mang, trong đó ẩn hiện một hư ảnh Phật Đà, trong nháy mắt biến lớn mấy chục lần, giống như Nộ Long thăng thiên đánh tới Tử Kim Bát Vu.

Hai kiện trọng bảo Phật môn đụng vào nhau, phát ra một tiếng nổ vang, Tử Kim Bát Vu rõ ràng cao hơn một bậc, lập tức ép ám kim quả trượng xuống, thật nhanh tiếp tục hạ xuống.

Trên gương mặt Hải Thích thiền sư hiện lên một tầng huyết sắc, nhưng không bối rối, hai tay kết pháp ấn bảo bình. Kim mang tức mục trang nghiêm từ trên người lão nở rộ, chung quanh hình thành một hư ảnh đài sen màu vàng cự đại, phạm âm lập tức vang vọng quảng trường.

Một cỗ Phật lực hùng hậu từ trên đài sen màu vàng tuôn ra, triệt tiêu lực giam cầm cường đại chung quanh không ít, thân thể những tăng nhân khác khôi phục nhất định năng lực hành động, lập tức nhao nhao xuất thủ.

Các loại pháp khí phóng lên tận trời, hình thành một dòng lũ bảo thô to

chói mắt, cùng Tử Kim Bát Vu đụng vào nhau.

Đường Thích trưởng lão và lão tăng mi xé rách cũng xuất thủ, té ra giới đao màu xanh cùng Hàng Ma Trượng màu vàng, đánh về phía Tử Kim Bát Vu.

Chỉ nghe một tiếng nổ vang to lớn nổ rung trời, khí lưu cuồng bạo xen lẫn các loại quang mang toả ra bốn phương tám hướng.

Mặt đất quảng trường bị sinh sinh cạo ra một tầng, những gạch ngọc kia như lá rụng bị cuốn bay, một toà phật điện trang nghiêm gân dài cao bị khí lưu cuồng bạo cuốn một cái, như giấy âm vang sụp đổ.

Trên quảng trường còn có không ít tin đồ không kịp đào tẩu, mắt thấy sẽ bị khí lưu phong bạo quét tủng. Bỗng từng dòng nước màu lam đột nhiên hiện hiện chung quanh quảng trường, quán lấy những tin đồ kia, bay đi nơi xa, khó khăn lắm tránh qua dư ba đầu pháp tác động đến.

Thiền nhi đứng gần đài cao cũng được một dòng nước quán lấy, đưa đến nơi xa.

Hải Thích thiền sư thấy cảnh này, nhẹ nhàng thở ra, lập tức quay đầu nhìn về phía Tử Kim Bát Vu trên đỉnh đài, thi pháp thôi động ám kim quả trượng.

Tập hợp lực lượng chúng nhân cùng Tử Kim Bát Vu kịch liệt va chạm, song phương giằng co giữa không trung, các loại quang mang cuồng thiểm, trận trận dị hưởng, nhất thời không cách nào phân ra thắng bại.

"Buồn cười! Chỉ là pháp khí nhị tam lưu phật môn, cũng dám chống đỡ Kim Thiên pháp bảo ta!" Giang Lưu cười lạnh một tiếng, liên tục bảm niệm pháp quyết với Tử Kim Bát Vu.

Tử Kim Bát Vu quay tròn, bên trong loé lên quang mang tử kim, một mảnh đất cát màu tím sáng lấp lánh bắn ra, như một đầu tử sa trường long, quán lấy dòng lũ bảo quang tăng chúng Kim Sơn tự.

"Là Chiên Đàn Tinh Sa! Nhanh! Cực phẩm pháp khí trở xuống nhanh chóng thu hồi lại!" Hải Thích thiền sư biến sắc, vội vàng nhắc nhở, đáng tiếc đã không kịp.

"Bạo!" Hai tay Giang Lưu bảm niệm pháp quyết, trong miệng hét lớn một

tiếng.

Những đất cát màu tím kia sáng lên quang mang chói mắt, sau đó đột nhiên bạo liệt ra, hóa thành từng đoàn từng đoàn mặt trời nhỏ màu tím, hư không cũng run rẩy theo, càng nhắc lên trận trận khí lãng nóng rực.

Trong dòng lũ bảo quang hơn phân nửa pháp khí thành linh bị hủy, bị tử quang bạo liệt nuốt hết xé nát, chỉ có ám kim quả trượng của Hải Thích thiên sư, cái mõ màu vàng của Giả Thích trưởng lão, giới đao màu xanh của Đường Thích trưởng lão, cùng Hàng Ma Trượng của lão tăng mi xích vẫn còn ở đó.

Mà trừ ám kim quả trượng, linh quang pháp khí ba người còn lại cũng bị tổn thương hoặc nhiều hoặc ít.

Không có tăng chúng khác hỗ trợ, Tử Kim Bát Vu lập tức chiếm thượng phong, cấp tốc áp đảo bảo quang bốn người.

Nhưng giờ phút này, sau lưng Giang Lưu hiện lên kim quang, một thanh đoản chùy màu vàng trống rỗng hiển hiện, giống như độc xà thổ tín đâm tới hậu tâm nó, không phát ra mảy may thanh âm. Mà Giang Lưu chuyên chú đầu pháp cùng bọn Hải Thích thiên sư, không chú ý tới tình huống sau lưng, mắt thấy sẽ đắc thủ.

"Keng" một tiếng vang giòn, một viên phật châu màu tím lớn chừng quả trám tự động từ thể nội Giang Lưu bay ra, đỡ được một kích của đoản chùy màu vàng này.

Đoản chùy màu vàng đã được tế luyện mười tám tầng cấm chế, uy lực lớn gấp bội, đầu chùy loé lên kim quang óng ánh, liền đánh nát phật châu màu tím, tiếp tục đâm về hướng Giang Lưu.

Nhưng lúc này Giang Lưu đã kịp phản ứng, vội vàng lách mình lướt sang bên cạnh hơn một trượng, hiềm hiềm tránh thoát đoản chùy màu vàng công kích.

"Muốn chết!" Nó nổi giận gầm lên một tiếng, tay phải vung lên, một dải tử quang bắn ra, cuốn về phía đoản chùy màu vàng, lại là một chuỗi phật châu màu tím, nhìn chính là chuỗi đeo trên thân nó.

Phật châu màu tím linh động cực kỳ, hóa thành một dải lụa màu tím bắn ra,

mau lẹ phẳng phát lói ảnh điện quang, một thoáng liền quần lầy đoản chùy màu vàng.

Cùng lúc đó, mỗi một hạt phật châu màu tím đều đại phóng kim quang, phía trên hiện ra một phù văn chữ Vạn, nối liền nhau cùng một chỗ, hình thành một trận pháp màu vàng cỡ nhỏ.

Lực giam cầm cường đại vô địch từ trong trận pháp màu vàng tản ra, giam cầm đoản chùy màu vàng, mặc cho nó giãy giụa thế nào cũng không tránh thoát.

Trong mắt Giang Lưu lóe lên vẻ đắc ý, đang muốn làm gì, một bóng người trống rỗng xuất hiện bên trái nó, chính là Thẩm Lạc.

Giờ phút này hắn đã khôi phục diện mạo như trước, cầm trong tay một thanh quạt lông phong cách cổ xưa, hung hăng vờ một cái về phía Giang Lưu.

Một tiếng phượng hét rõ to bay thẳng mây xanh, một Ngũ Sắc Hỏa Phượng lớn vài chục trượng từ trên Ngũ Hỏa Phiến bắn nhanh ra như điện, đánh vào trên thân Giang Lưu gần trong gang tấc.

Hỏa diễm trùng thiên từ trên thân Ngũ Sắc Hỏa Phượng bộc phát, trong khoảnh khắc che phủ thân thể Giang Lưu, đánh nó bay ra sau.

Chương 646: Liều chết phản kháng

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phạm Nhân Tông

Giang Lư bị đánh bay, Tử Kim Bát Vu cũng bị ảnh hưởng, hào quang tử kim phía trên cũng mờ đi hơn phân nửa.

Mà ánh mắt đám người Hải Thích thiên sư sáng lên, lập tức toàn lực thúc giục Pháp bảo trong tay.

Ám kim quái trọng, cái mõ màu vàng, giới đao màu xanh, Hàng Ma Trượng toả sáng hào quang, toàn lực phản kích.

Chỉ nghe "Ầm" một tiếng vang thật lớn, Tử Kim Bát Vu bị đánh bay ra sau.

Mà lực giam cầm tăng chúng Kim Sơn Tự tan vỡ tãn đi, thân thể mọi người khôi phục tự do.

Thảm Lạc không mấy may dừng lại, một kích xong lập tức bắn tới, trong nháy mắt bay vút đến trước Tử Kim Bát Vu, thi triển thần thông thu nhiếp của Thiên Sách, trên thân hiện lên một đạo kim ảnh.

Tử Kim Bát Vu này có uy lực quá lớn, muốn chế ngự Giang Lư, đầu tiên phải thu bảo vật này lại.

Tử Kim Bát Vu kịch liệt run lên, đang sắp bị thu vào không gian Thiên Sách, nhưng trên bình bát đột nhiên đại phóng hào quang, một cỗ uy năng uyên thâm như biển bộc phát ra, vậy mà tránh thoát Thiên Sách thu nhiếp, bay về phía ngũ sắc biển lửa.

Thảm Lạc thúc giục Thiên Sách thu nhiếp vật, đây là lần đầu tiên thất bại, lông mày không khỏi nhíu một cái.

"Là người! Người vậy mà không chết!" Trong biển lửa ngũ sắc truyền ra

thanh âm kinh ngạc của Giang Lưu, nghe dường như không bị thương chút nào.

Lời còn chưa dứt, "Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn, một cột sáng màu đen thô to từ trong biển lửa ngũ sắc dâng lên, bay thẳng đến chân trời. Một đạo phong bạo màu đen từ trên cột sáng dâng lên, quét ra chung quanh.

Phong bạo màu đen thành linh ẩn chứa ma khí nồng đậm, ngũ sắc biển lửa chung quanh cùng phong bạo màu đen tiếp xúc, lập tức như lửa gặp nước, trong khoảnh khắc bị dập tắt.

Thảm Lạc cách cột sáng màu đen gần nhất, tuy lập tức lui về phía sau, vẫn bị phong bạo màu đen ảnh hưởng đến, trực tiếp bị cuốn bay.

Hắn toàn lực vận chuyển công pháp vô danh, lam sắc quang mang đại phóng, cấp tốc chuyển động quanh thân thể, lúc này mới đứng vững thân hình, rơi trên mặt đất.

Thảm Lạc nhớ lại lời Giang Lưu vừa mới nói, tròn mắt hơi híp lại.

Giang Lưu để cho bọn hắn đi Hắc Phượng thung lũng lấy Kim Phượng vũ quả nhiên là không có hảo ý, cố ý giấu giếm thực lực Hắc Phượng yêu, thoát nhìn là muốn mượn tay Hắc Phượng yêu diệt trừ bọn hắn.

Hắn hừ lạnh một tiếng, không chút vẫn Giang Lưu gì, quay đầu nhìn về phía đoàn chùy bị phạt châu màu tím vây khốn, đang muốn bay vút qua, đột nhiên trong lòng báo động, hai chân toả sáng hào quang ánh trắng, nhanh chóng lui về phía sau.

Chỗ hắn đứng lúc trước đột nhiên vỡ ra, một hắc hồng đại thủ lớn hơn một trượng nhô lên.

Bàn tay đen sáng, năm ngón tay mọc ra móng đen thật dài, lại có hoả diễm màu đen chớp động, tản mát ra một cỗ ma khí lạnh lạnh, nhanh như chớp chụp một trảo, đáng tiếc bắt hụt.

Không chỉ chỗ Thảm Lạc, mặt đất dưới thân đám Hải Thích thiên sư cũng đồng thời vỡ ra, bốn hắc hồng ma chưởng duỗi ra chụp vào bốn người.

Hải Thích thiên sư lách mình né tránh, đồng thời quái trượng diễm xuống. Một đạo hào quang ám kim bắn ra, đánh Giả Thích trưởng lão bên cạnh bay

ra sau, tránh thoát ma chưởng bắt nhiếp.

"A" "A" hai tiếng kêu thảm thiết vang lên, Đường Thích trưởng lão cùng lão tăng mày xéch không kịp né tránh, bị hắc hồng ma chưởng bắt tại trận. Hào quang hộ thể hai người trước hắc hồng ma chưởng như thùng rỗng kêu to, bị một cái bắt phá.

Chỉ nghe "Phốc xuy" một tiếng, trên thân hai người xuất hiện năm lỗ thủng máu thật lớn.

Cũng may hai người cũng không phải vô dụng, tuy bị thương nặng, vẫn mạnh mẽ chống đỡ thúc giục giới đao cùng Hàng Ma Trượng đánh một kích xuống, "Àm âm" hai tiếng đánh nát hai ma chưởng.

Sau một kích, hai người cũng nhịn không được uể oải ngã trên mặt đất.

Chung quanh lỗ thủng máu trên thân hai người còn lưu lại hỏa diễm màu đen, nhanh chóng lan tràn ra, những nơi đi qua huyết nhục biến mất, lộ ra rậm rạp bạch cốt.

Tăng chúng chung quanh chứng kiến cảnh này, tất cả đều biến sắc, nhao nhao lui về sau, e sợ bị hắc diễm nhiễm đến.

"Nghiệp chướng!" Hải Thích thiền sư giận dữ, hai tay vung gập.

Hai hạt sen màu vàng từ trong tay áo lão bắn ra, lóe lên dung nhập vào trong cơ thể Đường Thích trưởng lão cùng lão tăng mày xéch. Trên thân hai người lập tức dâng lên hào quang màu vàng chói mắt, quay tít một vòng hóa thành hai đóa hoa sen màu vàng lớn hơn một trượng, bao bọc họ vào trong đó.

Hoả diễm màu đen trên thân hai người Đường Thích trưởng lão lập tức bị dập tắt, lúc này mới ngừng kêu thảm thiết.

Dù vậy, nửa thân huyết nhục hai người cũng đã bị hắc diễm hóa đi, bị thương rất nặng, đã không cách nào động thủ.

"Dẫn bọn hắc xuống dưới! Giả Thích sư đệ, ngươi đi khởi động Kim Cương Tịch Diệt Đại Trận!" Hải Thích thiền sư tràn đầy bi phẫn, nói một tiếng với tăng chúng chung quanh, sau đó truyền âm cho Giả Thích trưởng lão.

"Kim Cương Tịch Diệt Đại Trận! Sư huynh, thật sự muốn giết Giang Lưu? Hẳn là Kim Thiên chuyển thế đó." Giả Thích trưởng lão chân chờ truyền âm lại.

"Dùng Tịch Diệt Kim Quang trấn áp hẳn, về sau hãy nói!" Hải Thích thiên sư hơi do dự, truyền âm nói.

Giả Thích trưởng lão vội vàng gạt đầu, chạy vào bên trong Kim Sơn Tự.

Tặng chúng khác thì ôm lấy Đường Thích trưởng lão cùng lão tăng mây xé, rất nhanh ly khai quảng trường.

Hải Thích thiên sư lúc này mới ngẩng đầu nhìn cột sáng màu đen cuộn cuộn ma khí kia, trên mặt tràn đầy vẻ phức tạp, dưới tay lại không lưu tình, ám kim quả trượng ra sức bổ tới.

"Ầm ầm" một tiếng, hơn mười bóng trượng màu vàng cực lớn xuất hiện trên không cột sáng màu đen, ngưng tụ thành một tòa núi lớn màu vàng, một kích hạ xuống, đánh vào trên cột sáng màu đen.

Liên tiếp tiếng nổ mạnh ù ù, sau đó cột sáng màu đen bị đánh nát.

Bất quá một đạo thân ảnh màu đen bắn ra trước một bước, rơi vào bên ngoài hơn mười trượng, hiện ra thân ảnh Giang Lưu.

Ngoại hình của nó lần nữa đại biến, thân thể cao lớn thêm không ít, làn da hiện ra từng đạo ma văn màu đen, thoạt nhìn tà dị vô cùng.

Khí tức quanh người nó cũng tăng vọt, đạt đến Xuất Khiếu kỳ đỉnh phong.

"Lực lượng thật cường đại, cái này là ma lực!" Giang Lưu cuồng tiếu, biểu lộ có chút điên cuồng.

Thảm Lạc vì tránh né ma chương, bay ngược ra sau một khoảng, chứng kiến bộ dạng Giang Lưu bây giờ, trong lòng lộ bộ trầm xuống.

Bất quá hẳn rất nhanh bình tĩnh lại, lần nữa bay vút qua hướng đoàn chùy màu vàng.

"Món pháp bảo này uy lực cũng không tệ lắm, nếu như bị ta giam cầm lại,

còn vọng tưởng lấy về?" Giang Lưu đột nhiên ngừng cười, khoe miệng lộ ra một tia trào phúng, giơ tay lên khẽ vẫy.

Chuỗi phật châu màu tím kia lập tức nhanh chóng bay tới, đoàn chùy màu vàng bên trong phật châu cũng bị mang theo.

Thâm Lạc nhướng mày, trên thân chớp động ánh sáng màu lam, tốc độ đột nhiên tăng lên, đồng thời lật tay lấy ra một xấp phù lục màu xanh bóp nát, đúng là Lạc Lôi Phù.

Ầm ầm ầm!

Hơn mười đạo tia chớp màu bạc thô to trông rỗng xuất hiện, như bạc long nước chảy, phá không bỏ về phía Giang Lưu.

Cùng lúc đó, không bị bất luận kẻ nào phát hiện, một bóng đen hết sức nhỏ từ trên thân Thâm Lạc rơi xuống, bay nhanh sát mặt đất, lượn hơn nửa vòng bay đến Giang Lưu, chính là Hôi Long Nhiếp Hồn Tiêu.

Mà Giang Lưu thấy hơn mười đạo lôi điện kéo tới, ánh mắt cũng ngưng tụ, không dám khinh mạn đối đãi, năm ngón tay vung lên.

Một mảnh ma khí hắc hồng nồng đậm tuôn ra, trong nháy mắt ngưng tụ thành một tấm thuẫn màu đen cực lớn, phía trên khắc một đồ án ma thần ba đầu sáu tay, ngăn cản trên đỉnh đầu nó.

Hơn mười đạo lôi điện thô to bỏ lên phía trên, liên tiếp thanh âm sấm chớp mưa bão nổ tung, tấm thuẫn màu đen theo tiếng vỡ vụn. Bất quá những tia chớp kia chớp động vài cái, cũng rất nhanh phiêu tán

Tuy rằng ngăn lại Lạc Lôi Phù công kích, bất quá hào quang hắc hồng trên thân Giang Lưu cũng âm đạm theo, hiển nhiên tấm thuẫn màu đen kia cũng là bí pháp không tầm thường, thi triển ra hao tổn rất lớn Nguyên Khí. Phật châu màu tím bay về theo đó dừng lại một chút.

Mà dưới thân Thâm Lạc loé lên ánh sáng màu đỏ, hiện ra một đạo kiếm quang đỏ thẫm, dưới Nhân Kiếm Hợp Nhất tốc độ tăng nhiều, muốn đuổi kịp phật châu.

Chương 647: Phong ấn

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Giang Lưu thấy tình hình này, hơi nhướn mày, đang muốn bảm niệm pháp quyết thì triển thủ đoạn gì, nhưng mặt đất dưới chân nó khê động, một cây châm nhỏ màu đen phóng lên, "Phốc" một tiếng đâm vào bắp chân nó, chính là Hồi Long Nhiếp Hồn Tiêu mà Thảm Lạc phóng thích ra trước đó.

Hồi Long Nhiếp Hồn Tiêu vô cùng sắc bén, lập tức xuyên qua đùi Giang Lưu, đâm tới một cái chân khác.

Giang Lưu tức giận hô một tiếng, há miệng phun ra một đoàn ma diễm đỏ thẫm, quay đầu bao lại Hồi Long Nhiếp Hồn Tiêu, quấn quanh vây nó lại.

Hồi Long Nhiếp Hồn Tiêu phát ra tiếng thanh minh như kêu thảm thiết, linh quang phía trên nhanh chóng yếu bớt, rất nhanh hoàn toàn biến mất, giống như hóa thành sắt thường rơi trên mặt đất, khiến người khác chấn kinh.

Bất quá Thảm Lạc không để ý đến việc này, thừa dịp Giang Lưu bị Hồi Long Nhiếp Hồn Tiêu trì hoãn, thừa cơ đuổi kịp phạt châu màu tím, bảm tay diễm một cái.

Một đạo hàn quang màu trắng lạnh thấu xương từ trong tay áo hất bắn ra, bao phủ lại phạt châu màu tím.

Chung quanh phạt châu lập tức hiện ra một tầng băng tinh màu trắng thật dày, đông kết nó ở trong đó. Quang mang phạt châu màu tím cũng ảm đạm, đình trệ ngay tại chỗ.

Cùng lúc đó, Thảm Lạc vung tay lên, trên thân hiện lên kim ảnh, phạt châu màu tím và cả đoàn chùy màu vàng bên trong đồng thời biến mất không thấy gì nữa, bị thu vào trong không gian Thiên Sách.

Giang Lưu nhìn thấy cảnh này, song mi bỗng nhiên dựng thẳng, hai tay bấm niệm pháp quyết điểm một cái về phía Thẩm Lạc.

Tiếng réo chói tai vang lên, hai đạo duệ mang đen kịt tuột tay bắn ra, mặt ngoài còn ẩn hiện từng tia từng tia ngọn lửa màu đen, lóe lên một cái rồi chui vào trong hư không, biến mất không thấy gì nữa.

Mặt Thẩm Lạc vốn không thay đổi, thần sắc trầm xuống, lập tức phát tay áo vung lên trước người, vài kiện pháp khí xuất hiện phía trước, có tám chắn, lá cờ nhỏ, ngọc bài các loại.

Đây đều là pháp khí phòng ngự hãn lấy được trước kia, phẩm giai cũng không quá cao, đều là hạ phẩm, trung phẩm.

Kiện pháp khí cuối cùng là một thanh ô lớn tối om, phía sau còn ra hiện bốn thân ảnh lực sĩ màu đen, bàn tay đều chống trên mặt dù, che chắn toàn thân hãn ở phía sau.

Ô lớn màu đen này là cực phẩm pháp khí Hỗn Nguyên Tán hãn lấy được từ Lưu Khánh, có mười lăm tầng cấm chế, lực phòng ngự cũng không tầm thường.

Thẩm Lạc vừa mới làm xong những thứ này, hai đạo hắc mang kia liền lóe lên xuất hiện trước Hỗn Nguyên Tán, chỉ vừa mới động đã hung hăng đâm vào trên mấy món pháp khí.

Chỉ nghe "Xùy" "Xùy" hai tiếng giòn vang, hai đạo hắc mang tùy tiện xuyên thấu những pháp khí phòng ngự này, tốc độ cơ hồ không đổi vô cùng nhanh chóng đánh vào trên Hỗn Nguyên Tán.

Hỗn Nguyên Tán là cực phẩm pháp khí, tự nhiên không thể đánh đồng với những hạ phẩm, trung phẩm pháp khí kia, trên mặt ô chớp động hắc quang kịch liệt hai lần, lúc này mới bị hắc mang đột phá.

"Phốc phốc" một tiếng xé vải vang lên, mặt ô bị xuyên thủng hai lỗ nhỏ, linh quang trên Hỗn Nguyên Tán như là bóng da bị đâm rách, nhanh chóng phiêu tán.

Quán xuyên Hỗn Nguyên Tán xong, hai đạo hắc mang nhỏ đi không ít, tốc độ cũng đại giảm, Thẩm Lạc cuối cùng có thể miễn cưỡng ứng phó, ngự

kiếm nhanh chóng lui lại, đồng thời hai tay bắn ra như đạn.

Từng đạo kiếm khí màu đỏ như mưa to bắn ra, đánh vào trên hai đạo hắc mang.

Giờ phút này nếu pháp lực hấn dồi dào, vận dụng Thiên Sách thu hai đạo hắc mang là đơn giản nhất, bất quá thôi động Thiên Sách hao tổn rất lớn pháp lực, hấn vừa rồi liên tiếp sử dụng hao tổn rất lớn nguyên khí, pháp lực đã không đủ, chỉ có thể dùng thủ đoạn khác ứng đối.

Chỉ nghe thanh âm lộp bộp liên tiếp bạo liệt, từng đạo kiếm khí bị đánh nát, hắc mang cũng bị nhanh chóng làm hao mòn.

Rốt cuộc liên tiếp đánh nát hai mươi mấy đạo kiếm khí, lực lượng hắc mang cũng hao hết hoàn toàn biến mất.

Mà Thâm Lạc cũng nhẹ nhàng thở ra, tiếp tục ngự kiếm cấp tốc lui lại, đồng thời dùng thân thức dò xét không gian Thiên Sách, muốn lấy đoàn chùy màu vàng ra.

Sau khi biến thân, thực lực Giang Lưu quá mức lợi hại, chỉ có pháp bảo mới có thể đối phó.

Nhưng cảm ứng tình huống trong Thiên Sách, thần sắc của hấn khẽ giật mình.

Trong không gian Thiên Sách, đoàn chùy màu vàng nhẹ nhàng trôi nổi trong một khối băng tinh màu trắng, tử đàn phật châu cùng quang trận màu vàng vậy mà biến mất không thấy.

"Sao lại như vậy? Hấn là tử đàn phật châu kia cũng không phải là vật thật, mà là pháp lực huyền hóa thành? Không gian Thiên Sách ngăn cách nó liên hệ cùng Giang Lưu, tất cả phật châu cùng quang trận đều biến mất?" Trong lòng hấn thâm nghĩ, nhưng cũng không quá để ý việc này, phát tay té ra đoàn chùy màu vàng, pháp lực rót vào trong đó.

Đoàn chùy màu vàng một lần nữa hiện ra kim quang xán lạn, chấn vỡ băng tinh màu trắng chung quanh, run lên hóa thành mấy chục đạo chùy ảnh màu vàng, như lưu tinh đánh về phía Giang Lưu.

Một bên kia Hải Thích thiền sư cũng thôi động ám kim pháp trượng, lần

nửa huyễn hoá thành một mảnh bóng trượng đánh về phía Giang Lưu.

Chỉ là uy lực mảnh bóng trượng này đã biến đổi, như sóng dữ trút xuống, tựa hồ trong bóng trượng xuất hiện trăm ngàn dòng sông, cuộn cuộn trút xuống, so với công kích trước đó càng thêm đại khí bàng bạc.

Giang Lưu cười lạnh một tiếng, hai tay mười ngón trước người biến hoá như bánh xe, tiếp đó chỉ về phía Tử Kim Bát Vu điểm một cái.

Tử Kim Bát Vu lần nữa phòng lớn gấp bội, mặt ngoài càng hiện ra từng tầng từng tầng hào quang màu tím, đón lấy bóng trượng như sóng dữ kia.

Chỉ nghe liên tiếp tiếng động vang lên, Tử Kim Bát Vu rung động không thôi, mặt ngoài bộc phát ra liên tục quang mang chói mắt, trừ điều đó ra, Tử Kim Bát Vu cũng không có dị dạng khác.

Không chỉ như vậy, miệng bát hiện ra mảng lớn phù văn màu tím, đồng thời nhanh chóng xoay tròn, hình thành một vòng xoáy màu tím.

"Ầm ầm" một tiếng, một cỗ hấp lực khổng lồ vô địch từ trong vòng xoáy màu tím tuôn ra, bao phủ những chùy ảnh màu vàng kia.

Từng đạo chùy ảnh màu vàng lập tức chệch hướng, không tự chủ được bay về hướng Tử Kim Bát Vu.

Mà trong lòng Thẩm Lạc run lên, vội vàng hai tay bấm niệm pháp quyết, liên tiếp đánh ra pháp quyết.

Trong mấy chục đạo chùy ảnh, đoàn chùy màu vàng nổi lên, mặt ngoài đại phóng kim quang, chung quanh càng hiện ra một đạo long ảnh màu vàng, chống lại cỗ lực hút này, đồng thời chậm rãi lui lại. Mặt khác một đầu chùy ảnh đã đầu nhập tiến vào Tử Kim Bát Vu.

Giang Lưu nhìn thấy cảnh này, nhíu mày, tựa hồ không thu được đoàn chùy màu vàng rất không hài lòng, nhưng nó cũng không cưỡng ép thôi động, phi thân tới Tử Kim Bát Vu.

"Chớ để hấn tiến vào trong bình bát, bằng không hấn chẳng khác nào đứng ở thế bất bại, chúng ta cũng không còn cách nào công kích đến hấn." Hải Thích thiên sư vội vàng quát, đồng thời há miệng phun ra một ngụm tinh huyết màu vàng, lóe lên dung nhập vào ám kim thủ trượng.

Đỉnh ám kim thủ trượng toát ra một gương mặt Phật Đà, thân trượng càng tản mát ra kim quang sáng ngời, từng bóng trượng như thực chất xuất hiện lần nữa, so với trước đó uy lực lớn hơn rất nhiều, đánh về phía Giang Lưu.

Mà hai tay của lão chà một cái, một mảnh lôi hỏa màu vàng tuột tay bắn ra, đánh về phía Giang Lưu.

Nhưng bất luận bóng trượng hay là lôi hỏa, tới gần Tử Kim Bát Vu, lập tức bị cỗ hấp lực khổng lồ kia cuốn đi, bay vào trong bình bát.

Thậm Lạc thấy trước đó Giang Lưu từ trong bình bát bay ra, nghe Hải Thích thiên sư nói, lập tức cũng muốn ra tay ngăn cản. Nhưng hấn cách Giang Lưu quá xa, lại phải ổn định đoản chùy màu vàng, thực sự không thể phân thân.

Roi vào đường cùng, hấn chỉ có thể lấy ra Lạc Lôi Phù, bóp nát tạo ra một tia chớp, bỏ một phát xuống Giang Lưu.

Nhưng lôi điện màu bạc vừa tiến vào phạm vi hấp lực của Tử Kim Bát Vu, lập tức chệch hướng bay vào trong bình bát.

Trong mắt Giang Lưu hiện lên một tia trào phúng, Tử Kim Bát Vu này chính là pháp bảo Kim Thiên Tử lưu lại, uy lực tuyệt đại, há bọn người Thậm Lạc trong lúc vội vàng có thể phá giải.

Trên người nó loé lên hắc quang, tốc độ lập tức tăng lên, mắt thấy sẽ tiến vào trong bình bát.

Nhưng ngay giờ phút này, một đạo bạch quang từ đằng xa điện xạ đến, trong nháy mắt vượt qua mấy chục trượng, vượt lên trước một bước đánh vào trên Tử Kim Bát Vu, lại là một tấm phù lục màu trắng, phía trên hiện đầy phù văn phức tạp thần bí.

Chương 648: Nhập vào thân

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Phù lục màu trắng đựng một cái đèn Tử Kim Bát Vu, lập tức dung nhập vào trong đó, toàn bộ bình bát dâng lên một tầng bạch quang, phía trên che kín từng đạo Linh văn, nhìn như một tầng phong ấn.

Vòng xoáy bên trong bình bát như bị đông lại dừng ở nơi đó, lực hút phát ra lập tức biến mất, lôi điện màu bạc cùng mấy đạo pháp trượng màu vàng sắp bị hút vào trong đó cũng ngừng lại.

"Ầm" một tiếng vang lớn, Giang Lưu đụng vào trên ánh sáng trắng, bị bắn ngược trở về, về mặt kinh nộ.

Ánh mắt Thâm Lạc vui vẻ, bâm niệm pháp quyết dẫn một cái.

Hôm nay tu vi hẳn tiến nhanh, điều khiển Lạc Lôi phù càng thêm thành thạo, tế ra cũng có thể thoáng không chế phương hướng lôi điện công kích, đạo lôi điện màu bạc kia lập tức thoáng queo qua, bổ vào trên người Giang Lưu.

Chỉ nghe "Ầm ầm ầm" một tiếng sấm sét vang lớn, Giang Lưu bị đánh bay ra sau, chỗ ngực cháy đen một mảnh, Ma khí trên người bị đánh tan hơn phân nửa.

Bất quá Giang Lưu cũng không bị thương nặng, cơ thể quay cuồng một cái lại lần nữa đứng lên.

"Món pháp bảo này uy lực quá lớn, Thông Thiên Cẩm Bảo Phù của ta giam cầm nó không quá lâu, nhanh bắt giữ người này." Một đạo thân ảnh từ đằng xa bay vụt đến, hét lớn một tiếng, đúng là Lục Hóa Minh.

Thâm Lạc cùng Hải Thích thiên sư nghe vậy, lập tức tự thúc giục pháp bảo.

Chùy ngắn màu vàng kim đại thịnh kim quang, một hư ảnh hình rồng xuất hiện quanh chùy ngắn, vèo một tiếng đánh tới Giang Lưu, tốc độ tăng mãnh liệt gấp bội.

Nhưng Hải Thích thiền sư lại không xuất thủ, phía dưới toàn bộ Kim Sơn Tự rung đưa ù ù, tựa hồ địa chấn, từng đạo kim quang dâng lên khắp nơi trong chùa.

Mà không trung trên Kim Sơn Tự cũng nhanh chóng rung rung, từng đạo kim quang từ bên trong tầng mây phóng xuống, toàn bộ màn trời nhanh chóng biến thành kim sắc.

Giang Lưu biến sắc, há miệng phun ra một mảnh ma quang màu đen, hóa thành một đạo thương ảnh màu đen, nghênh đón hướng chùy ngắn màu vàng kim.

Lập tức thanh âm nổ vang mãnh liệt, hai màu hào quang vàng đen quyết liệt đan vào nhau, uy lực lại tương đương, trong thời gian ngắn không phân thắng bại.

Sắc mặt Giang Lưu càng trắng, khí tức một hồi suy yếu, hiển nhiên thi triển thần thông này tiêu hao thật lớn.

Bất quá nó mạnh mẽ chống đỡ một hồi, cơ thể cuộn một cái hóa thành một đạo cầu vòng đỏ thẫm, bay vút về nơi xa.

Mà bạch quang trên Tử Kim Bát Vu ba động kịch liệt, phù một tiếng vỡ vụn. Bình bát bên trong lần nữa sáng lên hào quang tử kim, bay theo Giang Lưu.

Thảm Lạc tiêu hao pháp lực cũng hết sức nghiêm trọng, đang muốn mạnh mẽ chống đỡ đuổi theo, nhưng chú ý tới Kim Sơn Tự cùng dị trạng trên không trung, còn có Hải Thích thiền sư bình chân như vại liền ngừng lại.

"Kim Cương Tịch Diệt Đại Trận là Pháp Minh Tổ Sư năm đó tự tay bố trí, nếu như ngay từ đầu người chạy trốn, thật có vài phần hy vọng chạy thoát, hiện tại muốn đi đã muộn." Hải Thích thiền sư lật tay lấy ra một kim sắc trận kỳ, phía trên toả ra ba động pháp lực kinh người, điềm về phía hư không Giang Lưu.

Kim qung trên không trung Kim Sơn Tự đột nhiên mãnh liệt gập mấy lần, tiếng thét to lớn, một đạo kim sắc quang trụ thô to từ trên trời giáng xuống, chuẩn xác vô cùng đánh vào trên người Giang Lưu.

Giang Lưu lập tức từ không trung bị đánh rơi xuống, hung hăng đập trên mặt đất, tóe lên bụi đất đầy trời, giống như một con ruồi bị một tay đánh rơi, căn bản không có sức phản kháng.

Trong mắt Thảm Lạc hiện lên vẻ vui mừng, thả người bay tới.

Nhưng vào thời khắc này, sắc mặt hắn biến đổi, nhạy cảm phát giác được một luồng hắc khí từ thể nội Giang Lưu thoát ra, chui vào lòng đất, từ dưới đất bỏ chạy ra xa.

Hắc khí tản mát ra dao động ma khí hết sức tinh thuần, vượt xa Giang Lưu, so với những người bị ma hoá trước kia hẳn gặp phải thì thuần túy hơn nhiều, tựa hồ thật sự là Ma tộc.

Hắc khí mặc dù trong lòng đất, tốc độ vẫn cực nhanh, trong chớp mắt đã tiến lên mấy trăm trượng, lập tức muốn biến mất ở phía xa.

Thảm Lạc không kịp báo cho đám người Hải Thích thiền sư và Lục Hóa Minh, bảm niệm pháp quyết té lên Thuần Dương kiếm phôi, thi triển Nhân Kiếm Hợp Nhất thuật, lập tức hóa thành một đạo cầu vòng màu đỏ, nhanh như điện chớp đuổi theo.

Hai người phen này người đuổi ta trốn, trong chớp mắt biến mất cuối chân trời, khiến Hải Thích thiền sư cùng Lục Hóa Minh có chút kinh ngạc.

Thảm Lạc toàn lực thi triển ngự kiếm thuật, đuổi sát luồng ma khí kia, rất nhanh bay ra phạm vi Kim Hà sơn.

Đối phương một mực tiến trong lòng đất, Thảm Lạc không có phương pháp xử lý, chỉ có thể đuổi theo như vậy.

Nhưng vào lúc này, một hồi tiếng nước chảy rào rào từ phía trước truyền đến, một con sông lớn xuất hiện ở phía trước.

Sắc mặt Thảm Lạc vui vẻ, lật tay lấy ra một viên bảo châu màu lam, đúng là viên Trấn Hải Châu kia, hai tay bảm niệm pháp quyết một cái.

Bão châu màu lam toả ra từng đạo lam quang, bên trong truyền ra sóng dữ như tiếng nước chảy, xung quanh càng là gió lam mãnh liệt.

Con sông cách phía trước vài dặm lập tức kịch liệt quay cuồng, dâng lên một bức tường nước cao vài chục trượng, mà nước sông càng thâm nhập vào lòng đất, trong bùn đất hình thành một màn nước dày đặc, phạm vi bao phủ cực lớn, ngăn chặn tất cả con đường phía trước.

Còn có gợn trăm sợi dây thừng nước tán loạn trong lòng đất, đánh về phía kia đạo hắc khí kia.

Dựa vào Trần Hải Châu thi triển Ngự Thủy Thuật, uy lực ước chừng lớn gấp mấy lần.

Hắc khí tựa hồ cũng phát giác được điểm ấy, chột dừng lại, tiếp đó từ dưới đất bắn lên.

Thẩm Lạc đại hỉ, chùy ngắn màu vàng trong tay toả sáng hào quang, vừa muốn té ra.

"Thẩm Lạc, tính ra đây là lần thứ ba chúng ta gặp mặt đó?" Một thanh âm khàn khàn bỗng nhiên từ trong hắc khí truyền ra, hắc khí vốn yếu ớt rất nhanh trở nên to lớn, hóa thành một bóng người màu đen.

Đồng tử Thẩm Lạc mãnh liệt thu nhỏ lại, người trước mặt hẳn phi thường quen thuộc, trước đây không lâu gặp tại Hắc Phượng thung lũng, chính là Yêu Phong kia.

"Yêu Phong? Là người phụ thân vào Giang Lưu, khó trách ma khí trên người hẳn sâu như vậy, đây hết thảy đều là người giỏi trò quỷ?" Về mặt hẳn rất nhanh khôi phục bình tĩnh, thu lại chùy ngắn màu vàng kim, trầm giọng hỏi.

"Tiểu hòa thượng kia yêu cầu lực lượng, ta cấp lực lượng cho hẳn mà thôi, nói giỏi trò gì chứ." Yêu Phong cười kiệt kiệt nói.

"Kim Sơn Tự là chỗ Kim Thiên Tử chuyển thế, người không đi nơi khác, hết lần này tới lần khác lại nhằm vào khu vực này, rốt cuộc có mục đích gì?" Thẩm Lạc nhìn chằm chằm Yêu Phong hỏi.

"A, xem ra người biết không ít chuyện." Yêu Phong hí mắt lại một cái.

"Người chẳng lẽ cho là mình làm chuyện bậy, không ai có thể phát hiện sao? Nói thật cho người biết, hướng đi Ma tộc các người, Viên quốc sư đã sớm bói toán nhìn thấy tận mắt, ta đúng là phụng lệnh của ngài tới đây phá hủy bố cục của người." Thẩm Lạc cười lạnh một tiếng, kéo đại kỳ Viên Thiên Cương vào.

"Viên Thiên Cương..." Âm thanh Yêu Phong lạnh lẽo, trong giọng nói tràn đầy kiêng kị.

"Người và Ma Tổ Xi Vưu quan hệ thế nào? Thực là ma hồn chuyển thể của hắn sao?" Thẩm Lạc chứng kiến Yêu Phong lâm vào trầm ngâm, bỗng nhiên nghiêm nghị quát.

"Người vậy mà biết rõ Ma Hồn chuyển thể? Người từ chỗ nào biết được chuyện này?" Yêu Phong nghe nói thế, thân thể chấn động, trong mắt bắn ra lệ mang kinh người.

Thẩm Lạc âm thầm gật đầu, theo phản ứng của Yêu Phong, cho dù gã không phải Ma Hồn chuyển thể, cũng có quan hệ sâu đậm.

Hắn đuổi theo phía sau không động thủ, cùng Yêu Phong ở chỗ này tán gẫu, là muốn dùng lời nói moi ra một ít tin tức Xi Vưu, Ma Hồn chuyển thể.

Chương 649: Gặp lại

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Ta đã sớm nói, Viên quốc sư biết rõ Ma tộc các ngươi như lòng bàn tay, lão nhân gia ông ta thần thông quảng đại, trên thông Thiên Đạo, những hoạt động Xi Vưu kia ngươi cho rằng có thể che giấu được ngài sao." Thẩm Lạc cười hắc hắc, ý đồ tiếp tục kéo dài đối thoại.

"Viên Thiên Cương báo tin tức trọng yếu như thế cho ngươi, ngươi lại nhiều lần làm hỏng đại sự của ta, xem ra ta đoán quả không sai, ngươi là người có thiên mệnh, không diệt trừ ngươi tất nhiên sẽ ảnh hưởng đại kế Ma Tổ!" Yêu Phong rất nhanh tỉnh táo lại, trong mắt chợt nổi lên sát cơ, tay vung lên.

Mảng lớn hắc khí từ thể nội gã chen chúc ra, hóa thành mười mấy chuỗi thương ảnh màu đen, cường cung ngạnh nỗ bắn tới Thẩm Lạc, chính là chiêu trước đó Giang Lưu thi triển, đủ để ngăn chặn đoàn chùy màu vàng công kích.

Hắc thương phát ra tiếng thét đáng sợ, thanh thế dọa người.

Thẩm Lạc thẫn thờ dài một hơi, biết không thể nào lấy thêm tin tức, thân thể đột nhiên chìm vào dòng sông, đồng thời bảm niệm pháp quyết dẫn một cái.

Trán Hải Châu trên đỉnh đầu hấn loé lên lam quang, mặt sông đột nhiên nổ tung, hơn mười cột nước thô to bay lên, sau đó quay tít một vòng hóa thành mười mấy thủy thương màu lam thô to gấp mười lần, nỗ bắn ra, đón lấy hơn mười đạo thương ảnh màu đen kia.

Ầm ầm ầm!

Liên tiếp tiếng nổ tung, thủy thương màu lam bạo liệt ra, những thương ảnh

màu đen kia cũng bị đẩy lui mấy bước, đang muốn lần nữa bay vọt tới công kích.

Mặt sông sôi trào lần nữa quay cuồng, từng đạo thủy thương, thủy kiếm, thủy đao như mưa to bắn ra, phô thiên cái địa chụp vào những thương ảnh màu đen kia cùng Yêu Phong.

Mà mặt sông cách đó hơn mười trượng, một đạo kiếm hồng màu đỏ vọt ra khỏi mặt nước, quay đầu về phía Kim Sơn tự.

Lúc này pháp lực Thảm Lạc còn thừa không nhiều, mà tu vi Yêu Phong tại Kiến Nghiệp thành đã rất lợi hại, hãn may may không thấy rõ sâu cạn, không muốn liều mạng với gã.

"Hắc hắc, hiện tại muốn chạy trốn, không khỏi quá muộn, ngươi cho rằng vì sao ta một mực nói nhắm đến giờ?" Thanh âm Yêu Phong trào phúng vang lên trong lỗ tai hãn.

Thảm Lạc nghe vậy trong lòng run sợ, sau một khắc trước mắt bỗng nhiên hóa một cái, núi non sông ngòi biến mất không thấy gì nữa. Giờ phút này hãn xuất hiện ở một thế giới màu tím đen, một vòng mặt trời to lớn màu đen lơ lửng giữa không trung, phía dưới là một dãy núi màu tím đen.

Trên những dãy núi này thỉnh thoảng đứng vững vô số lưỡi đao kiếm lâm vô cùng to lớn, tản mát ra kiếm khí đao mang cường đại, hung hăng đâm vào trên người hãn.

Toàn thân Thảm Lạc nhói nhói, nhìn không được phát ra một tiếng rên, vội vàng hai tay bấm niệm pháp quyết. Trần Hải Châu trên đỉnh đầu đại phóng lam quang, hình thành một lồng sáng màu xanh lam, bao khóa thân thể hãn.

Những lam quang này thâm thúy như biển cả, đao mang kiếm khí phóng tới chui vào trong đó, lập tức bị hấp thu hơn phân nửa, đau đớn lập tức tiêu giảm, hãn nhẹ nhàng thở ra.

"Đây là nơi nào? Huyền thuật?" Thảm Lạc vận chuyển Bất Chu Trần Thần Pháp, thế giới tím đen chung quanh vẫn không có bất kỳ biến hóa nào, thân thể đau đớn cũng không tiêu giảm.

"Không phải huyền thuật? Chẳng lẽ là cấm chế trận pháp?" Sắc mặt hãn trầm xuống, có chút hồi hận một mình đuổi theo.

"Trận pháp cấm chế? Ma tộc ta sao lại sử dụng thủ đoạn thấp kém của Nhân tộc các ngươi, đây là hai mươi tư chú pháp Ma Thần trong Tu Di Chân Ngôn do Xi Vụ Ma Tổ truyền xuống!" Hư không phía trước ba động một chỗ, thân ảnh Yêu Phong nổi lên, cười lạnh.

"Tu Di Chân Ngôn?" Con ngươi Thẩm Lạc co rụt lại, tựa hồ muốn nói gì, nhưng sau một khắc kiếm quang màu đỏ hiện lên dưới thân hắn, đột nhiên hắn như điện xạ bay đi.

"Ngu xuẩn." Yêu Phong cũng không đuổi theo, mặc cho Thẩm Lạc thoát đi.

Thẩm Lạc toàn lực bay về phía trước, nhưng bất luận bay đến chỗ nào, phía dưới đều là từng tòa đảo sơn kiếm lâm.

Khắp không gian này tràn ngập khí tức lặng lẽ không gì sánh được, hắn mặc dù kiệt lực vận chuyển thôi động Trấn Hải Châu phòng ngự, nhưng thân thể vẫn như cũ không chịu đựng nổi.

Những kiếm khí lặng lẽ này không chỉ công kích nhục thể của hắn, lại còn phá hư thần hồn của hắn. Thần hồn trong đầu hắn rung động không thôi, giống như có vô số tiểu đao tiểu kiếm đâm vào.

Không chỉ đau nhức kịch liệt, thần hồn lực của hắn không ngừng bị làm hao mòn, thành linh đang bay nhanh giảm bớt, dù vận khởi Bất Chu Trấn Thần Pháp, cũng vô pháp chống cự mức tiêu hao này.

"Đây chính là thần thông chân chính của Ma tộc!" Thẩm Lạc thất kinh, ngừng lại, không lãng phí pháp lực phi độn nữa, hai tay nhanh chóng bám niệm pháp quyết.

Trong Trấn Hải Châu bắn ra hư ảnh Giao Long, bay múa quanh Thẩm Lạc, phát ra tiếng long ngâm rõ to, chống cự kiếm khí lặng lẽ chung quanh.

"Bất kể Tu Di Chân Ngôn là gì, cũng là thần thông không gian cấm chế, khẳng định có biện pháp phá giải." Trong lòng của hắn thâm nghĩ, thần thức dò xét chung quanh, ý đồ tìm sơ hở không gian tím đen này.

Ngay lúc này, thân ảnh Yêu Phong lóe lên hiện ra giữa không trung trên đỉnh đầu hắn, trong miệng tụng niệm âm tiết khó hiểu, tựa hồ là chú ngữ Ma tộc, bám tay điem về hướng Thẩm Lạc.

Giữa không trung loé lên hắc quang, một đạo kiếm khí màu đen to dài mấy trăm trượng trông rỗng xuất hiện, giống như khai sơn phách hải chém xuống Thâm Lạc.

Mà hư không chung quanh cũng nổi lên ba động, từng đạo kiếm khí đao mang bay vụt đến, đâm về phía Thâm Lạc, nhìn tình thế này muốn thiên đao vạn quả hấn.

Con người Thâm Lạc co rụt lại, hét lớn một tiếng, đoàn chùy màu vàng bên cạnh toả sáng hào quang, run lên, vô số chùy ảnh màu vàng nổi lên, xoay tròn quanh thân thể của hấn, cùng những kiếm khí đao mang kia đụng vào nhau.

Pháp khí phòng ngự trên người hấn đều đã hỏng, chỉ có thể dựa vào đoàn chùy màu vàng này ngăn cản.

Liên tiếp tiếng kim thiết giao kích nổ tung, những kiếm khí đao mang này nhìn xem to lớn, uy lực lại chỉ bình thường, bị chùy ảnh màu vàng một kích liền nát.

Những đao mang kiếm khí này mặc dù uy lực không lớn, nhưng số lượng lại rất nhiều, Thâm Lạc mệt mỏi ứng đối, căn bản không có thời gian nhìn rồi tìm kiếm sơ hở không gian tím đen.

Mà Yêu Phong nhìn nhả tụng niệm chú ngữ, bảm niệm pháp quyết thôi động, vô số đao mang kiếm khí liên tục không ngừng xuất hiện, như thủy triều bao phủ Thâm Lạc.

Thâm Lạc toàn lực ngăn cản, trong cơ thể hấn pháp lực vốn đã không nhiều, lại toàn lực thôi động đoàn chùy màu vàng, pháp lực nhanh chóng tiêu hao, mắt thấy sắp tới đáy.

Trái tim hấn nhanh chóng chìm xuống, ánh mắt lạnh lẽo phát tay triệu hồi ra Thiên Sách màu vàng, há miệng phun ra một ngụm máu tươi, dung nhập vào trong Thiên Sách thôi động. Thiên Sách vốn hư ảo lập tức biến thành màu đỏ sậm thực thể.

Hấn lập tức vận khởi pháp lực rót vào Thiên Sách và trong gôi ngọc, bắt chước quá trình thi pháp trước đó, ý đồ lần nữa triệu hoán tu vi mộng cảnh.

Mặc dù như thế sẽ tiêu hao thọ nguyên, nhưng bây giờ sống chết trước mắt, hấn cũng bất chấp thứ gì khác.

Nhưng mà, câu thông một lần, thất bại!

Câu thông hai lần, thất bại!

Ba lần, vẫn thất bại!

Trước đó là bước ngoặt nguy hiểm, Thiên Sách tự động xuất hiện, để hấn triệu hồi ra tu vi mộng cảnh, hiện tại hấn tự chủ triệu hoán, vậy mà triệu hoán không ra.

Trong lòng Thẩm Lạc khẩn trương, pháp lực toàn lực vận chuyển vào gói ngọc, nhưng từ đầu đến cuối không cách nào thành công.

Pháp lực của hấn rất nhanh triệt để tới đáy, chùy ảnh màu vàng quanh người cũng biến thành thừa thốt, dần dần không cách nào ngăn cản kiếm khí chung quanh. Vèo vèo hai tiếng duệ khiếu, hai đạo kiếm mang xuyên thấu phòng ngự của đoàn chùy màu vàng, chém lên người Thẩm Lạc.

Ngực hấn bị vạch ra hai vết thương khổng lồ, máu tươi vẩy ra, người cũng bị đánh bay ra sau.

Vô số chùy ảnh màu vàng hình thành phòng ngự lập tức bị phá, ngàn vạn đạo kiếm mang kiếm khí chen chúc tới, mắt thấy sẽ bao phủ thân thể hấn.

Chương 650: Mười sáu đạo bồng ảnh

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phạm Nhân Tông

"Dừng ở đây rồi sao?" Trong lòng Thâm Lạc không khỏi có chút tuyệt vọng, nhưng cũng không cam lòng từ bỏ, tất cả pháp lực còn sót lại đều rót vào trong gôi ngọc, ý đồ cố gắng lần cuối.

Ngay giờ phút này, đột nhiên xảy ra dị biến!

Thiên Sách đột nhiên đại phóng hồng quang, một cỗ ba động lực lượng kỳ dị đột nhiên từ trong đó truyền ra, một cột sáng màu đỏ bồng nhiên dâng lên, bay thẳng lên không trung.

Cùng lúc đó, một cỗ lực lượng khổng lồ vô địch lấy Thiên Sách làm trung tâm, bạo phát ra bốn phương tám hướng.

Tất cả đao mang kiếm khí đều bị chấn vỡ, lập tức như lá rụng bị gió thu cuốn bay, Yêu Phong giữa không trung cũng bị đánh bay.

"Thành công!" Thâm Lạc trở về từ cõi chết, trong lòng vui mừng.

Cột sáng màu đỏ trùng thiên phóng lên trời, lóe lên chui vào trong màn trời tím đen. Màn trời tím đen lập tức phồng vên biến ảo, thỉnh thoảng bị cột sáng màu đỏ đâm xuyên qua một kẽ nứt, ần ần hiện ra trời xanh phía ngoài.

"Cái gì!" Yêu Phong thật vất vả mới đứng vững thân hình, mặt lộ vẻ khiếp sợ.

Lúc trước đại chiến tại Hắc Phượng thung lũng, Yêu Phong lúc cuối mới đuổi tới, cũng không nhìn thấy Thâm Lạc thi triển Thiên Sách triệu hoán tu vi mộng cảnh.

Mà Thâm Lạc nhìn thấy bầu trời xanh, sắc mặt đại hỉ, không lo triệu hoán

tu vi mộng cảnh nữa, lập tức bay nhào tới chỗ khe hở kia.

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên có một đạo bạch quang từ chỗ sâu cột sáng kia sáng lên, một bóng người màu trắng từ trên không trung nhanh chóng hạ xuống, dung nhập vào thể nội Thẩm Lạc.

Thân hình hần phi độn lập tức dừng lại, sau đó quanh thân sáng lên kim quang mông lung, một cỗ kính phong cường đại từ quanh thân hần thổi quyển ra.

Khí tức quanh người hần cũng từ Xuất Khiếu sơ kỳ một đường tăng vọt, mấy tức đã đạt đến Chân Tiên cảnh.

Mà cột sáng màu đỏ giờ phút này chớp động một chút, lập tức biến mất không thấy gì nữa, vết tích không gian tím đen cũng theo đó lấp đầy.

"Cái này..." Yêu Phong cảm nhận được trên thân Thẩm Lạc toả ra uy áp vô cùng to lớn, khó tin mở to hai mắt nhìn, nhưng gã lập tức khôi phục lại, há miệng phun ra một cỗ hắc khí, dung nhập vào hư không chung quanh, đồng thời hai tay liên tục bấm niệm pháp quyết.

Mặt trời màu đen giữa không trung đột nhiên sáng lên, trong không gian chung quanh nổi lên trận trận hắc quang, đồng thời tiếng vù vù đại tác, kiếm khí đao mang nhiều gấp bội lúc trước bay vọt tới.

Trên những đao mang kiếm khí này nổi lên một tầng hắc mang nóng rực, tản ra khí tức bén nhọn mãnh liệt gấp bội.

Thẩm Lạc đối mặt tình cảnh này, sắc mặt như cũ bình tĩnh không gì sánh được, bấm tay điểm hư không về phía đoàn chùy màu vàng một cái.

Đoàn chùy màu vàng lập tức biến lớn mấy chục lần, hóa thành một cây cự chùy màu vàng dài hơn một trượng. Kim quang trên đó cũng tăng vọt, giống như một mặt trời nhỏ màu vàng, sáng không biết gấp bao nhiêu lần lúc trước.

Hần lập tức vung tay lên, một tiếng duệ khiếu âm vang, từng đạo chùy ảnh màu vàng lớn mây trượng xuất hiện quanh hần, chùy ảnh cùng kim quang trong nháy mắt tràn ngập phạm vi vài chục trượng, đồng thời nhanh chóng bay múa quanh.

Những đao mang kiếm khí bay vút đến vừa tiến vào khu vực này, lập tức vỡ vụn ra, căn bản không thể xâm nhập mấy may, chớ nói chi là đụng đến Thâm Lạc.

Ánh mắt Thâm Lạc nhìn về phía Yêu Phong, bấm tay điểm một cái.

Yêu Phong lạnh cả tim, thân hình lập tức lui nhanh ra sau, nhưng thân thể gã vừa động, hư không trước người khẽ động, đoản chùy màu vàng trống rỗng xuất hiện, lẳng không vạch một cái.

Một đạo kim quang hình quạt lớn chừng mấy trăm trượng trống rỗng xuất hiện, căn bản không cho Yêu Phong bất kỳ thời gian phản ứng nào, trầm lên người gã.

"Xoẹt" một tiếng, cả người Yêu Phong bị chém thành hai nửa, sau đó bị vô tận kim quang bao phủ thôn phệ.

Nhưng kim quang hình quạt cũng không đình chỉ, tiếp tục bắn tới phía trước, hung hăng trầm lên không gian tím đen.

Không gian bị vạch ra một vết tích thật sâu, không gian tím đen chung quanh kịch liệt chấn động, mắt thấy sẽ bị phá ra.

Nhưng trong không gian ba động cùng một chỗ, một viên châu màu tím kỳ dị to bằng đầu người trống rỗng xuất hiện.

Hạt châu lớn màu tím này bốc lên thuy khí, bên trong tràn ngập thái hà màu tím, quay cuồng phun trào, cho người ta một loại cảm giác sâu không lường được. Trên thân châu còn minh khắc chầm chầm đầy đủ án ngôi sao, nhìn cực kỳ bất phàm.

Theo hạt châu lớn màu tím này xuất hiện, một bóng người cũng trống rỗng hiện ra, chính là Yêu Phong vừa rồi đã bị long chùy màu vàng đánh chết, bề ngoài vậy mà không hư hao chút nào, nhưng khí tức trên thân đã giảm nhiều.

Yêu Phong hét lớn một tiếng, bấm tay một cái, một đạo hắc quang thô to rót vào trong hạt châu lớn màu tím.

Trên hạt châu lớn màu tím toả ra thái hà màu tím lộng lẫy không gì sánh được, dung nhập vào trong không gian tím đen.

Không gian tím đen chấn động kịch liệt lập tức ổn định lại, quang mang tím đen càng như ăn thuốc đại bổ, nhanh chóng sáng lên.

Thảm Lạc một kích vô công, lông mày cau lại, tay phải lập tức nắm vào trong hư không một cái.

Lòng bàn tay của hắn đại phóng kim quang, đồng thời nhanh chóng ngưng hình, trong nháy mắt hóa thành một cây côn ảnh màu vàng lớn gần trượng, nhắc chân giẫm hư không, hai tay nhanh chóng luân chuyển.

Tiếng côn vang lên ô ô, từng đạo côn ảnh màu vàng hiển hiện quanh người hắn, như bài binh bố trận ngưng tụ không tan, chừng mười sáu đạo, chính là côn pháp học được từ Viên vương trong mộng cảnh.

Cũng không phải là hắn không thể ngưng tụ nhiều côn ảnh hơn, nhưng giờ phút này bông ảnh trong tay là do pháp lực huyền hóa, năng lực chịu đựng có hạn, chỉ có thể chèo chống mười sáu đạo bông ảnh mà thôi.

Hư không quanh Thảm Lạc bỗng nhiên sụp đổ, thiên địa linh khí bốn phía như cái phêu cuồng dũng tới côn ảnh, từ đó tản ra một cỗ cự lực khủng bố đè sập thiên địa.

"Đây... Đây là thần thông gì!" Yêu Phong hoảng hốt.

Không gian tím đen kịch liệt đung đưa, không đợi côn ảnh màu vàng vung ra, toàn bộ không gian tím đen liền xoẹt một tiếng, như giấy rách vải nát bạo liệt ra, lại xuất hiện trên không con sông lớn kia.

Giữa không trung giờ phút này mây đen quay cuồng, điện xà cuồng vũ, một cảnh tượng hủy thiên diệt địa.

Hạt châu lớn màu tím kia cũng theo không gian tím đen vỡ tan mà xuất hiện, đại châu cũng bị cự lực ngập trời của côn pháp Viên Vương quán lấy, mặt ngoài cuồng thiểm tử quang, chỉ nghe răng rắc một tiếng, thân châu vỡ ra một kẽ nứt, tất cả thải quang đều biến mất.

Mà Yêu Phong bị cự lực côn pháp Viên Vương tác động đến, nửa thân thể bên dưới phù một tiếng bạo liệt ra, trong mắt gã hiện lên vẻ sợ hãi, lại nhìn thấy dị tượng bầu trời, thân sắc càng đại biến, không lo để ý tới thương thể trên người, há miệng phun ra mây đám huyết quang dung nhập vào thân thể

bị tàn phá.

Quanh người gã đại thịnh huyết quang, trong nháy mắt hóa thành một đạo cầu vòng màu máu bỏ chạy về nơi xa.

Bất quá đang đào tẩu, một cỗ hắc quang từ trong cầu vòng màu máu bắn ra, quần lấy hạt châu lớn màu tím vỡ tan kia, như muốn mang đi.

Ngay giờ phút này, một đạo kim quang giống như liệt nhật từ một bên khác phóng tới, cũng quần quanh trên hạt châu lớn màu tím, tùy tiện đánh nát đạo hắc quang kia.

Sau đó hạt châu lớn màu tím bị kim quang cuốn đi, rơi vào tay Thẩm Lạc.

Từng đạo lưu quang màu vàng hiển hiện quanh thân châu, phác họa thành từng đạo phù văn màu vàng, vây quanh thân châu, sau đó dung nhập vào trong hạt châu lớn màu tím.

Trên hạt châu lớn màu tím hiện ra một tầng ánh vàng nhàn nhạt, che kín tất cả thải quang lưu lại, hiển nhiên phong ấn càng thêm cường đại, sau đó lóe lên bị thu vào.

Liên tiếp biến hóa phức tạp, kỳ thật phát sinh trong nháy mắt.

Yêu Phong không cam lòng nổi giận gầm lên một tiếng, nhưng cũng không dám mảy may dừng lại, biến thành huyết quang nhanh như điện chớp bỏ chạy, trong chớp mắt biến mất ở chân trời xa, tốc độ nhanh kinh người.

Chương 651: Phụng Hoàng Ngọc Thạch

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Thẩm Lạc không đuổi theo, nhìn thấy Yêu Phong phi độn rời đi, hai tay lập tức bấm niệm pháp quyết giương lên, một đạo thân ảnh màu trắng từ trong cơ thể hắn bay ra, về tới trong Thiên Sách đỏ sậm.

Huyết quang trên Thiên Sách đỏ sậm nhanh chóng biến mất, khôi phục bộ dạng hư hóa, hóa thành một đạo lưu quang bay vào gổ ngọc trong Lâm Lang Hoàn.

Mà mây đen xà điện trên không cũng nhao nhao biến mất, bầu trời khôi phục nguyên trạng.

Thân hình Thẩm Lạc thoát một cái, giống như tảng đá từ giữa không trung rớt xuống, bịch rơi vào trong sông.

"Phốc..."

Một tiếng vang nhỏ truyền đến, quanh người hắn xuất hiện lít nha lít nhít mấy trăm vết thương nhỏ, vô số máu tươi bắn ra, nhuộm đỏ nước sông phụ cận.

Toàn thân Thẩm Lạc run rẩy như co rút, sắc mặt trở nên trắng bệch như giấy, một tia huyết sắc cũng không có.

Trước đó không lâu hắn vừa mới triệu hoán tu vi mộng cảnh, thương thế còn chưa khỏi hẳn. Bây giờ lại một lần nữa triệu hoán tu vi trong mộng cảnh, mà thời gian so với lần trước còn dài hơn một chút, nguyên khí trong cơ thể hắn lần nữa bị móc sạch, kinh mạch cũng vỡ tan nhiều chỗ, tình huống so với trước đó càng thêm nghiêm trọng.

Một thân ảnh màu đen từ trong Cửu Âm Đại bay ra, chính là Quỷ Tướng,

ôm lấy thân thể Thẩm Lạc bay lên bờ.

Nhìn thấy Thẩm Lạc như vậy, sắc mặt Quý Tướng bối rối, nhưng quý khí gã quá âm hàn, không cách nào tương trợ Thẩm Lạc chữa thương, mà gã cũng không có đan dược chữa thương, chỉ có thể lo lắng suông.

Thẩm Lạc kiệt lực điều động pháp lực còn sót lại, từ trong Lâm Lang Hoàn lấy ra đan dược chữa thương.

Chỉ cần có thể ăn vào một ít đan dược chữa thương, là hẳn có thể tiếp tế nguyên khí, vận chuyển Đại Khai Bác Thuật tạm thời ổn định thương thế. Nhưng thể nội hẳn trống rỗng, một tia pháp lực cũng không còn, căn bản mở không ra Lâm Lang Hoàn.

Không có ngoại lực tương trợ, pháp lực thể nội Thẩm Lạc hao hết sạch, không cách nào ổn định thương thế, vết thương trên người đổ máu, nhiệt độ cơ thể cũng bắt đầu giảm xuống.

"Chẳng lẽ ta bị thương nặng mà chết..." Trong lòng hẳn cười khổ.

Mà Quý Tướng lo lắng vạn phần, thấy tình huống Thẩm Lạc càng thêm hồng bết, đành quyết định, đang muốn liều lĩnh rót quý lực bản thân vào thể nội Thẩm Lạc.

Vào thời khắc này, một đạo đạo độn quang màu xương trắng từ đằng xa bay tới, rơi cách đó không xa, hiện ra một bóng người uyển chuyển, lại là Cổ Hóa Linh.

Quý Tướng biết Thẩm Lạc và Cổ Hóa Linh có ân oán, lách mình ngăn trước người Thẩm Lạc, tràn ngập địch ý nhìn về phía nàng.

Mà Thẩm Lạc cũng chú ý tới Cổ Hóa Linh đến, nhíu mày.

Cổ Hóa Linh nhìn Thẩm Lạc trọng thương, đôi mi thanh tú cau lại, cất bước đi tới.

"Người muốn làm gì? Dừng lại!" Quý Tướng gầm nhẹ một tiếng, hắc quang trong tay tăng vọt, ngưng tụ thành hai thanh đại kiếm màu đen, kiếm khí lẫm lẫm rét lạnh từ phía trên bộc phát ra, mặt đất phụ cận hiện ra một tầng sương lạnh màu trắng.

Gã tại Địa Phủ hấp thu đại lượng Minh Hàn Âm Khí, thực lực so với trước đã tăng nhiều không ít, dù tu vi Cổ Hóa Linh cao hơn gã, Quỷ Tướng cũng có lòng tin chiến một trận.

"Người nếu không muốn chủ nhân người bị thương nặng mà chết, vậy thôi lui qua một bên." Cổ Hóa Linh từ tốn nói.

Quỷ Tướng khẽ giật mình, trong mắt nổi lên một tia chân chờ.

"Quỷ Tướng... Người... Tbyhôi lui trước đi..." Thâm Lạc gian nan mở miệng, phát ra thanh âm yếu ớt.

Quỷ Tướng nghe, theo lời lui sang một bên, nhưng vẫn dùng ánh mắt cảnh giác nhìn Cổ Hóa Linh, hắc quang đại kiếm trong tay cũng không thu hồi.

Cổ Hóa Linh không để ý đến Quỷ Tướng, cất bước đi đến trước người Thâm Lạc, đánh giá hẩn một chút rồi ngồi xổm xuống, lật tay lấy ra một vật, chính là khối Phượng Hoàng ngọc thạch kia.

Nàng dán Phượng Hoàng ngọc thạch trên ngực Thâm Lạc, trong miệng tụng niệm chú ngữ, bấm tay điểm một cái về phía Phượng Hoàng ngọc thạch.

Một tia sáng trắng tuột tay bắn ra, rót vào trong Phượng Hoàng ngọc thạch. Trên Phượng Hoàng ngọc thạch lập tức nổi lên một đoàn huyết quang nồng đậm, ần ần hiện ra hình dạng Phượng Hoàng.

Những huyết quang này cũng không mang theo mấy may huyết tinh hay cảm giác tà dị, ngược lại tràn đầy một loại sinh cơ bùng bùng, càng tản mát ra một mùi thơm.

Ngón tay Cổ Hóa Linh khẽ động, một phần nhỏ huyết quang từ trong Phượng Hoàng ngọc thạch tách rời ra, đại khái khoảng một phần mười huyết quang, rót vào thể nội Thâm Lạc.

Thâm Lạc cảm giác thể nội dung nhập một dòng nước ấm to lớn, nhanh chóng du tẩu một vòng các nơi. Những nơi đi qua đau đớn bị diệt hết, kinh mạch vỡ tan cũng khép lại.

Những vết thương bên ngoài thân hẩn hiện ra từng đạo tơ máu, như vật sống vụn vẹo quần quanh, giao thoa dung hợp với nhau, những vết thương

dữ tợn kia lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được nhanh chóng khép lại.

Thương thế vốn hết sức trầm trọng trong vòng mấy hơi thở đã khỏi hẳn.

Thẩm Lạc xoay người ngồi dậy, có chút khó tin nhìn thân thể của mình.

Huyết quang trong Phượng Hoàng ngọc thạch có hiệu quả chữa thương, vậy mà còn tốt hơn Liệu Thương Nhũ Linh Đan. Giờ phút này không chỉ thương thế hẳn đã khỏi hẳn, bởi vì triệu hoán tu vi mệnh cảnh mà tổn thương bản mệnh nguyên khí cũng khôi phục một chút, pháp lực càng khôi phục non nửa.

"Trong Phượng Hoàng ngọc thạch này lưu lại bản mệnh nguyên khí cùng huyết mạch Phượng Hoàng mẫu thân ta. Phượng Hoàng vốn giỏi về chữa thương, chữa trị thương thế của người tự nhiên dễ như trở bàn tay." Cổ Hóa Linh thu hồi Phượng Hoàng ngọc thạch, từ tốn nói.

"Thì ra là thế, đa tạ Cổ đạo hữu. Kỳ thật vừa rồi người cho ta phục dụng một chút đan dược chữa thương phổ thông là được, không cần vận dụng Phượng Hoàng ngọc thạch." Thẩm Lạc ôm quyền cảm ơn một tiếng, nói.

"Trước người dùng đan dược trên quý kia cứu mẫu thân ta một lần, Yêu tộc chúng ta có ân tất báo, trả lại người một món nợ ân tình." Cổ Hóa Linh bình tĩnh nói.

"Dù thế nào, vẫn đa tạ Cổ đạo hữu. Bất quá nơi đây cũng không an toàn, Yêu Phong kia lúc nào cũng có thể trở về, chúng ta mau chóng trở về Kim Sơn tự đi." Thẩm Lạc nói.

Cổ Hóa Linh nghe đến hai chữ "Yêu Phong", con người co rụt lại, trên mặt cũng không biến hoá quá lớn, hiển nhiên nàng đã sớm tới phụ cận, thậm chí nhìn thấy Thẩm Lạc cùng Yêu Phong giao thủ.

Nàng khẽ gật đầu, phát tay té ra cốt kiếm màu trắng, ngự kiếm bay về hướng Kim Sơn tự.

Thẩm Lạc thu nhập Quỷ Tướng vào Cửu Âm Đại, lấy ra một viên đan dược khôi phục pháp lực ăn vào, vận công luyện hóa.

Đồng thời dưới người hẳn dâng lên một đạo kiếm quang màu đỏ chói mắt, bay về hướng Kim Sơn tự.

Trong khi phi độn, Thẩm Lạc xem xét lần này triệu hoán tu vi mộng cảnh, khiến thọ nguyên giảm bớt, sắc mặt rất nhanh trầm xuống.

Vừa rồi hần triệu hoán tu vi mộng cảnh không sai biệt lắm bốn hơi thời gian, thọ nguyên giảm bớt bốn mươi năm, cũng may Phượng Hoàng tinh huyết của Cổ Hoá Linh đền bù một chút bản mệnh nguyên khí, khiến hần tăng lên không sai biệt lắm bảy tám năm bthọ nguyên, tính ra giảm bớt ba mươi mấy năm.

Lần trước tại Hắc Phượng thung lũng giảm bớt ba mươi năm tuổi thọ, hai lần cộng lại tổn thất sáu mươi mấy năm.

Hần tiến giai Xuất Khiếu kỳ, thọ nguyên chỉ tăng lên hơn hai trăm năm, nhưng lần này tổn thất một phần ba, có thể nói cực kỳ thâm trọng.

"Không thể tiếp tục như vậy, về Trường An phải tiếp tục tìm kiếm đồ vật tăng tuổi thọ, đồng thời tận lực tăng cao tu vi!" Thẩm Lạc âm thầm hạ quyết tâm.

May mắn trong tay hần còn có Kỳ Lân Huyết lúc trước Trình Giáo Kim ban cho, vật này cũng có công hiệu gia tăng thọ nguyên, chỉ tiếc mấy ngày nay hần một mực bận rộn, chớ quay trở về Trường An, lập tức ăn vào Kỳ Lân huyết kia, hy vọng có thể gia tăng một chút thọ nguyên.

Chương 652: Khu ma

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Thảm Lạc hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn Cổ Hóa Linh biến thành độn quang màu trắng bay phía trước, ánh mắt chớp lên.

Trong tay nàng có Phượng Hoàng tinh huyết tăng lên thọ nguyên khá lớn, đáng tiếc Phượng Hoàng ngọc thạch kia là di vật mẫu thân, không bnhể cho hấn.

Hai lần triệu hoán tu vi mộng cảnh tổn thất mặc dù thê thảm, nhưng Thảm Lạc cũng đã nhận được không ít chỗ tốt.

Đầu tiên là ba cây Kim Phượng Vũ của Hắc Phượng Yêu, hấn đã âm thầm tra xét, trong ba cây Kim Phượng Vũ này ẩn chứa Phượng Hoàng Hỏa Diễm cường đại, nếu dung nhập vào trong Ngũ Hỏa Phiến, uy lực quạt này lập tức tăng nhiều, chỉ là không biết Ngũ Hỏa Phiến cùng Kim Phượng Vũ có phù hợp không.

Thứ đến là mới đạt được hạt châu lớn màu tím từ Yêu Phong, vật này hiển nhiên cũng là một kiện dị bảo, vừa rồi chưa kịp nhìn kỹ, sau lại cẩn thận xem xét một phen.

Bất quá, lần này hấn thu hoạch lớn nhất cũng không phải là Kim Phượng Vũ cùng hạt châu lớn màu tím này.

Thảm Lạc đưa tay vẫy một cái, trong kiếm quang huy hoàng dưới thân bắn ra một thanh xích hồng phi kiếm, rơi vào trước người hấn, chính là Thuần Dương Kiếm Phôi.

Ngoại hình kiếm phôi so với lúc trước biến hóa không ít, càng thêm thon dài, mũi kiếm, chuôi kiếm, kiếm ngặc đều góc cạnh rõ ràng, nhìn không còn dáng kiếm phôi nữa, mà lột xác thành một thanh phi kiếm màu đỏ

thành thực.

Không chỉ như vậy, trên thân Thuần Dương Kiếm Phôi còn hiện ra từng đường vân xích hồng sáng tỏ huyền ảo, nhẹ nhàng bắn ra kiếm khí tung hoành, so với trước đó cường đại gấp mấy lần, đã có thể so với cực phẩm pháp khí.

Lần này hắn điều tạm tu vi mộng cảnh hai lần, pháp lực thể nội bị cưỡng ép tăng lên tới Chân Tiên cảnh, Thuần Dương Kiếm Phôi một mực tồn tại trong đan điền của hắn, Chân Tiên cảnh có pháp lực cường hoành rót vào trong Thuần Dương Kiếm Phôi, khiến kiếm phôi này được ôn dưỡng ăn hai lần thuốc đại bổ, nên đột nhiên tăng mạnh.

Mà hắn tại Hắc Phượng thung lũng lần thứ nhất triệu hoán tu vi mộng cảnh, còn chưa ý thức được chuyện này, trên đường trở về Kim Sơn tự mới nhận ra Thuần Dương Kiếm Phôi biến hoá trong đan điền hắn.

Cho nên vừa rồi triệu hoán tu vi mộng cảnh, Thẩm Lạc vừa đối địch, vừa vận chuyển Thuần Dương Kiếm Quyết, ôn dưỡng Thuần Dương Kiếm Phôi, thời gian mặc dù không dài, Thuần Dương Kiếm Phôi lấy được chỗ tốt càng lớn, chỉ kém một chút là có thể triệt để viên mãn.

Thuần Dương Kiếm Phôi khác với pháp khí khác, cần triệt để viên mãn mới có thể khắc lục cấm chế trên đó, lột xác thành pháp khí, đến lúc đó uy lực kiếm này lại lần nữa đột nhiên tăng mạnh, lấy bảo vật này sở dụng tài liệu quý hiếm, cùng Hồng Liên Nghiệp Hỏa, trực tiếp đạt tới cấp pháp bảo cũng rất có khả năng.

Vừa nghĩ đến đây, trong mắt Thẩm Lạc hiện lên vẻ kích động.

Vào thời khắc này, mấy đạo độn quang bay vụt đến, lại là bọn Lục Hóa Minh, Hải Thích thiên sư.

Nhìn thấy nhau, hai nhóm người đều dừng lại độn quang.

"Thẩm huynh, chúng ta vừa mới nhìn thấy thiên tượng, ngươi không sao chứ? Vừa rồi vì sao đuổi theo?" Lục Hóa Minh tới gần Thẩm Lạc hỏi.

"Ta vừa phát giác được khí tức Yêu Phong, không kịp nói cho các người liền đuổi theo, dưới chân núi đại chiến cùng Yêu Phong kia một trận, mặc dù thụ thương rất nặng, nhưng được Cổ đạo hữu tương trợ, đã khôi phục

lại." Thảm Lạc kể giản lược lại.

"Yêu Phong!" Lục Hóa Minh hít sâu một hơi.

Lúc trước hẳn cũng không kể nhiều về Yêu Phong, trên đường từ Hắc Phượng tung lũng về Kim Sơn tự, Thảm Lạc kể lại chuyện Yêu Phong trước kia đã làm một lần, Lục Hóa Minh lập tức khẩn trương lên.

"A Di Đà Phật, lão tăng vừa rồi cũng phát giác được có dị vật thoát đi, xin hỏi Yêu Phong này là vật gì, hai vị đạo hữu tựa hồ biết sơ lược về hẳn, xin vui lòng chỉ giáo, lão tăng về sau cũng có thể đề phòng tốt hơn." Hải Thích thiền sư nhìn thấy hai người đối đáp, chen vào hỏi.

Thế là Thảm Lạc kể lại đơn giản chuyện Yêu Phong cho Hải Thích thiền sư, trong đó còn xen lẫn một chút chính mình suy đoán, tỉ như quan hệ giữa Yêu Phong cùng Ma Tổ Xi Vưu, cùng hành động Yêu Phong có thể là mưu toan mở ra phong ấn, dẫn Xi Vưu tái hiện nhân gian.

Tin tức bực này, trước đó Thảm Lạc cũng không báo cho Lục Hóa Minh, miễn nói ra quá nhiều, khiến người hoài nghi.

"Thảm huynh, mục đích Yêu Phong kia thật là như vậy sao?" Lục Hóa Minh nghe vậy kinh hãi.

"Ta vừa rồi đuổi theo Yêu Phong không lập tức động thủ, dù hẳn nói chuyện, dùng lời nói thăm dò, mặc dù không dám khẳng định, nhưng bảy tám phần nắm chắc vẫn có." Thảm Lạc nói như thế.

"Nếu vậy, cần lập tức báo việc này cho sư phụ cùng quốc sư." Lục Hóa Minh ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, sắc mặt ngưng trọng nói.

Vị Ma Tổ Xi Vưu này, y cũng biết, một khi để nó phục sinh, thương sinh Nhân giới nhất định đô thán, nếu không phải còn mời Kim Thiên chuyên thế, y hận không thể lập tức trở về Trường An thành.

Thảm Lạc nhìn thấy Lục Hóa Minh như vậy, ánh mắt trầm xuống.

Hắn sở dĩ nói những lời này, chủ yếu vẫn là để Lục Hóa Minh nghe, mượn y chuyên lời cho Trình Giáo Kim cùng Viên Thiên Cương, tăng cường đề phòng Xi Vưu phục sinh.

"Lục huynh, Hải Thích thiền sư, tình huống Giang Lưu bên kia thế nào?" Thâm Lạc không nói nhiều về việc này nữa, để tránh làm cho người chú ý, chuyển chủ đề hỏi.

"Đã bắt giữ hẳn, chỉ là còn chưa kịp điều tra kỹ càng, chúng ta sợ Thâm huynh người gặp nguy hiểm, lập tức chạy tới." Lục Hóa Minh nói.

Thâm Lạc bên này không có việc gì, thế là một đoàn người quay về Kim Sơn tự.

Cổ Hóa Linh mặc dù lạ mặt, bắt quá nàng thu liễm yêu khí trên người, lại đồng hành cùng bọn Thâm Lạc, tặng chúng Kim Sơn tự cũng không hỏi thăm gì.

Đám người rất mau tới quảng trường trong chùa, nơi này một mảnh hỗn độn, khắp mặt đất mấp mô, chỉ có một mảnh nhỏ sâu trong quảng trường coi như hoàn chỉnh.

Về phần những tín đồ trong chùa, giờ phút này đã được đưa tiễn xuống núi, trong chùa cũng vô tung ảnh.

Kim quang trên mặt đất Kim Sơn đã tán đi, trên màn trời kim quang vẫn còn, một đạo quang trụ màu vàng từ trên trời giáng xuống, bao phủ cả quảng trường, Giang Lưu ngồi trong cột sáng, trên thân trói buộc mấy sợi xiềng xích màu vàng thô to, một mực giam cầm ở nơi đó.

Ma văn màu đen trên thân nó đã biến mất không thấy gì nữa, nhưng làn da vẫn là màu đỏ như máu, thần tình trên mặt tràn đầy hung lệ, nhìn thấy bọn Thâm Lạc đến, gầm thét không thôi.

Chỉ là thanh âm của nó bị quang trụ màu vàng cách trở, không thể truyền ra ngoài.

Một tiểu tăng áo tro khoanh chân ngồi bên ngoài quang trụ màu vàng, tụng niệm kinh văn, hư không hiện ra điểm điểm ánh vàng, chính là Thiên nhi.

Lần này ánh vàng trong hư không khác với trước đó giảng pháp, cũng không phải là hoa sen vàng, lại là từng chân ngôn Phật gia màu vàng, tản mát ra một loại hàng ma tức sát.

Theo Thiên nhi tụng kinh, những chân ngôn Phật gia này chen chúc hội tụ

tới Giang Lưu, không ngừng dung nhập vào thể nội nó.

"Thiền nhi tiểu sư phụ đang làm gì vậy?" Thẩm Lạc thấy cảnh này, mắt lộ vẻ kinh ngạc, hỏi.

"Thiền nhi đang tụng niệm Phục Ma Chân Kinh, khu trừ ma tính trên người Giang Lưu." Hải Thích thiền sư giải thích.

Hai mắt lão đánh giá Thiền nhi, lập tức cáo lỗi ba người Thẩm Lạc một tiếng, sau đó ngồi bên cạnh Thiền nhi, cũng tụng niệm kinh văn.

Những tăng nhân khác nhìn thấy cảnh này, đồng loạt ngồi xuống tụng kinh.

Mấy chục đạo kim quang từ trên thân những người này chậm rãi nổi lên, dần dần chuyển sáng, nối liền cùng một chỗ, cuối cùng hình thành một đạo quang trận màu vàng hùng vĩ.

Chương 653: Tử đàn phật châu

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Tiếng phạm âm to lớn xướng vang vọng quảng trường, một chân ngôn chữ "Phật" xán lạn kim quang xuất hiện trên quang trận, chậm rãi chuyển động.

Ba người Thâm Lạc, Lục Hóa Minh, Cổ Hóa Linh bị một cỗ lực lượng vô hình bài xích, thối lui ra ngoài quang trận.

Tiếng phạm xướng càng ngày càng vang, giữa thiên địa là một mảnh nghiêm trang, chỉ thấy phật tự màu vàng kia nhanh chóng biến lớn, bắt đầu tăng tốc, dưới ánh nắng chiếu rọi phát ra sáng chói, không thể nhìn gần.

Dưới quang trận phật môn ảnh hưởng, Thiên nhi khoác trên người một tầng ánh vàng, sau đầu ần ần hiện ra một vòng sáng màu vàng, nhìn dáng vẻ trang nghiêm, khiến cho người nhìn không được lòng sinh kính phục.

"Hình dáng Thiên nhi này, hẳn là..." Thâm Lạc thấy cảnh này, mắt lộ vẻ kinh ngạc, trong lòng bỗng nhiên hiện lên một ý niệm.

Trong hư không chung quanh chân ngôn Phật gia biến lớn mấy lần, cuộn cuộn hội tụ lại thân thể Giang Lưu.

Trên mặt Giang Lưu hiện ra vẻ thống khổ, tức giận gào thét, nhưng không có bất cứ tác dụng gì.

Thời gian từng giờ trôi qua, cảm xúc nóng nảy của nó chậm rãi thu liễm, làn da màu đỏ như máu theo đó biến mất, tựa hồ ma niệm thể nội đã được tịnh hóa.

Sau một lát, cả người Giang Lưu triệt để khôi phục nguyên trạng, lệ khí trên mặt cũng theo đó biến mất, trở nên bình thản.

"Thần thông Phật môn quả nhiên không tầm thường, vậy mà có thể khu trừ ma tính!" Thâm Lạc thâm nghĩ.

Thầy Giang Lưu trở về hình dáng ban đầu, bọn Hải Thích thiền sư ngừng tụng kinh, trên mặt có chút mệt mỏi, tựa hồ tụng niệm Phục Ma Chân Kinh này tiêu hao rất lớn.

Tiếng phạn âm chung quanh vẫn không tán đi, hai mắt Thiền nhi nhắm nghiền, vẫn còn tụng kinh.

Không chỉ như vậy, vòng sáng màu vàng sau đầu nó càng phát ra sáng tỏ, dâng lên từng vòng từng vòng ánh vàng, như ngọn nước dập dờn ra chung quanh, trong không khí chẳng biết lúc nào tràn ngập một cỗ đàn hương nồng đậm.

Mặc dù không có quang trạn màu vàng tương trợ, chân ngôn Phật gia trên hư không cũng không thu nhỏ, ngược lại còn tăng lên mấy phần, tiếp tục dũng mãnh lao tới thân Giang Lưu, mà thân thể Giang Lưu nhanh chóng trở nên trong suốt.

"Đây... Đây là xảy ra chuyện gì?" Đám người Kim Sơn tự lộ vẻ khiếp sợ.

Ba người Thâm Lạc cũng đầy mặt kinh ngạc, tình huống tựa hồ lại có biến hóa.

Giang Lưu cũng không phản kháng, dùng một loại ánh mắt bất đắc dĩ nhìn Thiền nhi, sau một lát trên người nó phát ra phù một tiếng nhẹ vang, cả người vậy mà hư không tiêu thất, biến thành một chuỗi tử đàn phật châu, tản mát ra ánh vàng nhàn nhạt.

Phật châu màu tím hơi động một chút, từ trong quang trụ màu vàng bắn ra, quần trên cổ tay Thiền nhi.

Mà kim quang trên thân Thiền nhi bỗng nhiên đại phóng, huy hoàng không cách nào nhìn thẳng, tiếng phạn xưng trang nghiêm túc mục vang vọng hư không, càng có một cỗ lực lượng hùng hồn không gì sánh được từ đó tuôn ra, ép đám người phụ cận thối lui.

Một pháp tướng Phật Đà mặt mũi hiền lành to lớn ở trong kim quang chậm rãi hiển hiện, khiến người ta nhìn không được lòng sinh kính sợ, muôn quý mọp xuống đất.

"Đây là pháp tướng Kim Thiên! Ta hiểu rồi, Thiên nhi mới thật sự là Kim Thiên chuyên thể!" Hải Thích thiên sư nhìn thấy hư ảnh Phật Đà, thất thanh nói.

Tăng chúng phụ cận nghe vậy tất cả giật mình, khó tin nhìn Thiên nhi, có phần khó tin, nhưng tình cảnh trước mắt không thể không tin.

"Thiên nhi mới là Kim Thiên chuyên thể, vậy Giang Lưu là gì?" Lục Hóa Minh bên cạnh mở to hai mắt nhìn, thì thào nói.

"Giang Lưu kia cũng không phải là Nhân tộc, mà là tinh quái, là chuỗi phật châu này thông linh, hóa thành hình người." Cổ Hóa Linh cũng không kinh ngạc, tựa hồ đã sớm biết tình huống này.

"Cổ đạo hữu người đã sớm nhìn ra chân thân Giang Lưu?" Thảm Lạc trước đó ần ần có loại suy đoán này, cho nên trên mặt cũng coi như bình tĩnh, hỏi.

"Ta vốn là yêu, tự nhiên có thể phát giác được khí tức Giang Lưu cũng là tinh quái." Cổ Hóa Linh nhìn Thảm Lạc một cái, từ tốn nói.

Thảm Lạc nhìn Cổ Hóa Linh một chút, trong mắt tựa hồ hiện lên một tia quang mang kỳ lạ, nhưng không nói gì.

Pháp tướng màu vàng to lớn không duy trì quá lâu, chớp động mấy lần rồi hóa thành một mảnh kim quang rộng lớn, như cá voi hút nước hội tụ lại Thiên nhi, dung nhập vào trong thân thể của nó.

Mấy hơi thở sau kim quang đầy trời biến mất, Thiên nhi cũng mở to mắt.

"Thiên nhi, vì sao người có thể hiện ra pháp tướng Kim Thiên, hẳn người mới thật sự là Kim Thiên chuyên thể?" Hải Thích thiên sư còn chưa lên tiếng, Giả Thích trưởng lão đã vượt lên hỏi trước.

"Cái gì Kim Thiên chuyên thể, nơi này vừa mới xảy ra chuyện gì? Tiểu tăng nhớ kỹ đã tụng niệm Phục Ma Kinh. Đúng rồi, Giang Lưu đâu?" Thần sắc Thiên nhi mờ mịt, thì thào hỏi.

"Chủ nhân, ta ở chỗ này..." Một thanh âm yếu ớt vang lên, lại là từ trong chuỗi phật châu màu tím này truyền ra.

"Yêu vật! Phật châu thành tinh!" Chúng tăng chung quanh lần nữa ồn ào, gấp gáp té ra pháp khí.

Thâm Lạc hơi nhướn mày, đang muốn lên tiếng ngăn cản.

"Không cần vọng động!" Hải Thích thiền sư quát.

Hải Thích thiền sư tại Kim Sơn tự rất có uy vọng, những tăng nhân gấp gáp kia đều dừng tay lại.

Hải Thích thiền sư chậm rãi đi đến bên cạnh Thiền nhi, nhìn chuỗi Phật châu.

"Người là Giang Lưu? Đây là có chuyện gì? Phật môn mặc dù không sát sinh, nhưng đối mặt yêu ma sẽ không lưu tình, người nếu muốn bình an vô sự, mau nói ra hết thấy!" Lão trầm giọng quát.

"Hừ! Người bắt quá dựa vào ngoại nhân tương trợ cùng trận pháp mới may mắn thắng ta! Đắc ý cái gì." Phật châu hừ lạnh nói.

"Giang Lưu, không được vô lễ với trụ trì!" Thiền nhi nhìn về phía Phật châu trên tay, thanh âm hơi trầm xuống nói.

Phật châu màu tím tựa hồ rất kiêng kỵ Thiền nhi, lập tức ngừng nói.

"Kỳ thật... Nói cho người cũng không sao. Ta đã ra bộ dáng này, các người còn đoán không ra là chuyện gì xảy ra, thật sự là ngu xuẩn. Ta là Phật châu Kim Thiên Tử khi còn sống tùy thân đeo, Thiền nhi hẳn mới thật sự là Kim Thiên Tử chuyển thế. Năm đó chủ nhân bỏ mình, trên người của ta chẳng biết tại sao lây dính ma huyết, mở ra linh trí, mới chuyển thế hóa thành tinh quái." Phật châu màu tím lập tức nói.

"Ma huyết!" Thâm Lạc nghe lời này, thần sắc biến đổi.

"Ta bị ma huyết ảnh hưởng, muốn thay thế Thiền nhi trở thành Kim Thiên Tử, được mọi người kính ngưỡng. Việc này, đây cũng là nhân chi thường tình! Ta bức Thiền nhi thay ta giảng pháp, chỉ có hắn mới hiểu được những đạo lý Phật gia kia, ta căn bản không giảng được. Thứ hai là phạm âm lọt vào tai ta, mới có thể khiến ma huyết trong cơ thể ta tạm thời lắng lại." Phật châu tiếp tục nói.

Nghe những lời này, đám người mới chợt hiểu, khó trách Giang Lưu luôn luôn để Thiên nhi đi theo bên cạnh, còn giảng pháp thay nó.

"Người yêu nghiệt này, hữu duyên hóa thành nhân hình, không chịu tu hành, ngược lại giả mạo Kim Thiên chuyển thế, làm bẩn mấy trăm năm danh dự Kim Sơn tự ta. Hôm nay còn làm Đường Thích bị thương nặng, gây tổn thương hai vị trưởng lão, tội lỗi đáng chém!" Một trung niên hòa thượng nghiêm nghị quát.

Gã chính là đồ đệ Đường Thích trưởng lão, cực kỳ nỗ lực phục Giang Lưu, nhưng bây giờ phát hiện người mình sùng bái lại là một tinh quái, lập tức nổi giận.

"Sự tình ta đã làm, các người muốn giết cứ giết, ta không sợ." Phật châu căn bản không sợ, chẳng hề để ý nói.

"Người..." Tăng nhân trung niên giận tím mặt, muốn tiến lên trừng trị Phật châu.

"Tuệ Thông sư huynh, Giang Lưu chỉ là trong lòng có chút chấp niệm thế tục, thêm nữa bị ma huyết ảnh hưởng, mới mất đi không chế đả thương người, xin người đại nhân đại lượng bỏ qua cho hắn lần này đi." Thiên nhi giấu Phật châu ra sau lưng, một tay hành lễ nói.

Tăng nhân trung niên hơi nhượng mảy, Thiên nhi bây giờ là Kim Thiên chuyển thế, gã nào dám vô lễ.

"Tuệ Thông, Phật gia từ bi, huống chi bây giờ có khách tại đây, không được càn rỡ!" Hải Thích thiên sư trách cứ.

Tuệ Thông hòa thượng vội vàng đáp ứng một tiếng, lui xuống.

Thiên nhi thấy vậy, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, đưa Phật châu ra trước người.

Chương 654: Kim Thiên Tử chuyển thế

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Thiên nhi tiểu sư phó, người đã sớm biết Giang Lưu là phật châu hoá hình?" Lục Hóa Minh nhìn chuỗi phật châu màu tím này, mở miệng hỏi.

"Giang Lưu đã nói với ta." Thiên nhi gật đầu nói.

"Vậy sao người không báo cho trụ trì biết, lại còn giảng pháp giúp hắn?" Lục Hóa Minh mở to hai mắt, mặt mũi tràn đầy không hiểu.

"Tiểu tăng cảm thấy chúng sinh bình đẳng, làm gì phân thật giả, chỉ cần mưu phúc vì bách tính, giảng pháp giúp hắn cũng không sao, nếu có thể nhờ vào đó độ hóa Giang Lưu thì càng tốt." Thiên nhi nghiêm trang nói.

Lục Hóa Minh nghe lời này, có chút dở khóc dở cười, Thiên nhi tiểu sư phó này sao lại vậy.

"Trụ trì, nếu Giang Lưu đã biết sai, xin hãy tha thứ cho hắn, để hắn lấy bộ dạng phật châu đi theo bên cạnh tiểu tăng dốc lòng tu hành, nói không chừng có thể dần dần tịnh hóa ma huyết lệ khí trên người hắn." Thiên nhi nói với Hải Thích thiên sư.

"Nếu Thiên nhi người nói thế, vậy được rồi. Phật châu người về sau cứ đi theo Thiên nhi hảo hảo tu hành, không được phép lại sinh sự, càng phải hảo hảo bảo hộ Thiên nhi" Hải Thích thiên sư nói.

"Hừ, cái này còn cần người đông dài, ta đã bảo vệ hắn mấy đời rồi!" Phật châu hừ một tiếng nói.

Tăng chúng nhìn thấy Hải Thích thiên sư nói như vậy, mặc dù có một hai người trong lòng còn bất mãn, nhưng cũng không nói gì nữa.

"Chuyện hôm nay, đa tạ hai vị thí chủ tương trợ, lão tăng thay tất cả mọi người Kim Sơn tự gửi lời cảm ơn hai vị." Hải Thích thiền sư xử lý xong chuyện Giang Lưu, quay người thi lễ với Thâm Lạc cùng Lục Hóa Minh một cái.

"Trụ trì đại sư khách khí, trừ ma vệ đạo vốn là bổn phận tu sĩ chính đạo chúng ta. Bất quá ta cùng Thâm đạo hữu tới đây là vì mời Kim Thiên chuyên thể tiến về Trường An chủ trì thủy lục đại hội, xin trụ trì đại sư đáp ứng." Lục Hóa Minh chấp tay nói.

Giang Lưu phát sinh kịch biến như thế, y vốn đã tuyệt vọng, nào ngờ phong hồi lộ chuyên, Kim Thiên chuyên thể biến thành Thiên nhi, y mừng rỡ, lập tức đưa ra đề nghị này.

"Thủy lục đại hội chính là thịnh điển lợi quốc lợi dân, Kim Sơn tự ta tự nhiên hết sức ủng hộ. Thiên nhi, ngươi có bằng lòng đi hay không?" Hải Thích thiền sư trầm ngâm một lát, nói với Thiên nhi.

"Bách tính Trường An bất hạnh gặp nạn, đệ tử đang muốn tiến đến phổ độ chúng sinh, tuyên dương ngã phật từ bi." Thiên nhi gật đầu nói.

"Đa tạ Thiên nhi tiểu sư phó." Lục Hóa Minh đại hỉ, vội vàng cảm ơn.

"Muộn một ngày, bách tính trong thành sẽ chịu khổ một ngày. Hai vị thí chủ, chúng ta nhanh lên đường đi." Thiên nhi không kịp chờ đợi nói.

"Chỉ là Kim Sơn tự hôm nay gặp nạn, chúng ta cần chút thời gian tu sửa sơ qua. Mà Thiên nhi trước đó bị Giang Lưu gây thương tích, lão tăng cần thi pháp chữa thương cho hắn, xin hai vị thí chủ chờ đợi nửa ngày, thế nào?" Hải Thích thiền sư nói.

"Tự nhiên không ngại." Lục Hóa Minh gật đầu.

Khoảng cách thủy lục đại hội còn mấy ngày, kém nửa ngày cũng không sao.

Hải Thích thiền sư thấy vậy, muốn mang Thiên nhi xuống.

"Thiên nhi tiểu sư phó, còn xin chờ một lát, tại hạ có một chuyện muốn hỏi thăm." Thâm Lạc vẫn đứng ở bên cạnh không nói gì, đột nhiên mở miệng.

"Thí chủ có chuyện gì?" Thiên nhi dừng bước.

"Thiên nhi tiểu sư phó nếu là Kim Thiên chuyển thế, vậy liên quan tới Kim Thiên Tử vì sao chuyển thế, tiểu sư phó còn có ấn tượng gì không?" Thâm Lạc hỏi.

Những người khác nghe vậy, lúc này mới nhớ lại việc này, đồng loạt nhìn về phía Thiên nhi.

"Cái này... Tiểu tăng mặc dù biến thành Kim Thiên chuyển thế, nhưng chuyện cũ Kim Thiên Tử trước kia, tiểu tăng thật sự không có chút ký ức nào. Phật châu, ngươi có biết không?" Thiên nhi gãi đầu một cái, nhìn về phía Phật châu trong tay.

"Chuyện cũ trước kia của ngươi cũng chính là niệm niệm kinh, thu thu đồ, không ngừng bị các loại yêu quái bắt đi. Còn Kim Thiên Tử vì sao chuyển thế, ta cũng không biết, ta chỉ biết là sau giấc ngủ tỉnh lại, hắc đột nhiên đã luân hồi chuyển thế." Phật châu hừ hừ nói.

"Vậy trên thân ngươi tại sao lại nhiễm ma huyết?" Thâm Lạc nhìn về phía Phật châu, truy vấn.

Hắn đưa ra vấn đề này, kỳ thật cũng không phải hỏi thăm Thiên nhi, Thiên nhi chỉ là kíp nổ, đối tượng hắn chân chính muốn hỏi thăm là chuỗi Phật châu này.

"Không phải đã nói rồi sao, ta cái gì cũng không biết, tỉnh lại sau giấc ngủ thì Kim Thiên Tử đã chuyển thế, mà trong thân thể của ta cũng lây dính ma huyết, chuyện này tiền căn hậu quả thế nào, ta nửa điểm đầu mối cũng không biết." Các loại dự định trước đó của Phật châu đều bị Thâm Lạc phá hư, rất là căm ghét Thâm Lạc, lãnh đạm nói.

"Vậy Yêu Phong kia tìm tới các hạ khi nào?" Thâm Lạc không để ý đến vẻ lãnh đạm của Phật châu tinh quái, truy vấn.

"Cũng mấy năm trước, khi đó trong cơ thể ta ma huyết xao động phi thường lợi hại, Yêu Phong kia tìm tới ta, nói có biện pháp giúp ta áp chế ma huyết, càng có thể ban cho ta lực lượng cường đại, ta nhất thời bị ma quỷ ám ảnh đáp ứng hắn. Bất quá ta cũng không dùng nguồn lực lượng này làm chuyện xấu, lần này phái các ngươi đi Hắc Phượng thung lũng, cũng là Yêu Phong cưỡng ép để ta an bài." Phật châu tinh quái thấp giọng nói.

"VẬY ma huyết thể nội người còn không?" Thảm Lạc không tiếp tục so đo chuyện Hắc Phượng thung lũng, hỏi thăm chuyện ma huyết.

"Tất nhiên là còn, bất quá trải qua Thiên nhi vừa mới dùng Phục Ma Kinh áp chế, đã hòa hoãn hơn nhiều." Phật châu nói.

Thảm Lạc thấy vậy, không nói gì nữa, lui xuống.

Hải Thích thiền sư thấy vậy, liền mang Thiên nhi xuống dưới, đồng thời an bài chỗ nghỉ cho ba người Thảm Lạc.

Thảm Lạc khoanh chân ngồi trong một gian thiền phòng, thâm vận công pháp khôi phục pháp lực, đồng thời lật tay lấy hạt châu lớn màu tím kia ra ngoài.

Trên hạt châu lớn màu tím chớp động một tầng kim quang, chính là do tu vi Chân Tiên triệu hoán trong mộng cảnh phong ấn, xuyên thấu qua kim quang có thể nhìn thấy trong thân châu rắng mây màu tím quay cuồng, cũng không theo hạt châu vỡ tan mà phiêu tán, hiển nhiên linh tính không mất.

"Chịu tổn thương nghiêm trọng như vậy cũng không việc gì, xem ra hạt châu màu tím này là một kiện ma bảo không thể coi thường." Trong lòng hắn thầm nghĩ.

Trầm ngâm một chút, hắn nâng châu này trong tay, bảm niệm pháp quyết vận hành Cửu Cửu Thông Bảo Quyết, đạo đạo lam quang nhanh chóng chui vào trong đó.

Nếu sau này phải đối kháng Ma tộc, không thể không hiểu chút nào về ma khí, mặc dù có chút mạo hiểm, Thảm Lạc vẫn thử tế luyện một chút thứ này.

Bất quá hắn cũng đã chuẩn bị vạn toàn, triệu hoán ra hư ảnh Thiên Sách trong gối ngọc, hạt châu này vừa có vấn đề, lập tức thu nó vào trong không gian Thiên Sách.

Nhưng mà vượt quá Thảm Lạc dự kiến, trong hạt châu lớn màu tím lập tức cộng hưởng cùng Cửu Cửu Thông Bảo Quyết, hạt châu lập tức biến lớn mấy lần, hóa thành một viên cự châu lớn gân trượng, phía trên càng toả ra

hào quang màu tím hoa mỹ, nhìn bề ngoài cực giai.

Chỉ là vết nứt to lớn kia vắt ngang trên đó, có chút chướng mắt.

Trên mặt Thảm Lạc hiện vẻ vui mừng, lập tức vận khởi thần thức cảm ứng tình huống bên trong bảo vật này, chỉ là ráng mây màu tím trong châu vậy mà sâu không lường được, giống như nơi đó ẩn chứa một không gian khổng lồ, thần thức của hắn dò xét không tới đáy.

Mà cấm chế trong thân châu cũng rất cổ quái, hoàn toàn khác biệt pháp khí pháp bảo bình thường, Cửu Cửu Thông Bảo Quyết mặc dù có thể luyện hoá nó, lại không thể từ trên cấm chế suy đoán ra vật này có loại thần thông gì.

Căn cứ tình huống đại chiến trước đó, hạt châu lớn màu tím này tựa hồ có hiệu quả ổn định không gian.

"Được rồi, về sau lại từ từ nghiên cứu đi, hạt châu này có thể chịu được cơn pháp Viên Vương thi triển ở Chân Tiên, nhất định cực kỳ kiên cố, có thể sử dụng làm tấm thuẫn." Thảm Lạc phát tay thu hồi hạt châu lớn màu tím, sau đó lại chậm chậm tế luyện, chuyên tâm khôi phục pháp lực.

Nửa ngày đảo mắt đã qua, hắn bỗng nhiên mở mắt ra, lam quang trên thân dập dờn một trận, pháp lực đã khôi phục, đứng dậy đi ra ngoài, rất mau tới đại môn Kim Sơn tự.

Chương 655: Trở lại Trường An

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phạm Nhân Tông

Lúc này, Lục Hóa Minh cùng Cổ Hóa Linh cũng đã đi tới đại môn Kim Sơn tự, hai người tựa hồ có chút hợp ý, đang thấp giọng tán gẫu gì đó.

Nhìn thấy Thâm Lạc tới, Cổ Hóa Linh lập tức dừng câu chuyện lại, đi qua một bên.

"Hai vị đạo hữu đang thì thầm gì đó?" Trên mặt Thâm Lạc hiện lên một tia chọc ghẹo.

Gương mặt xinh đẹp Cổ Hóa Linh ửng đỏ một chút, trừng Thâm Lạc một cái.

"Khục! Nào thì thầm gì chứ, ta nhắc Cổ đạo hữu đến Trường An chú ý mấy chuyện. Thân thể Thâm huynh người khôi phục thế nào rồi?" Lục Hóa Minh có chút lúng túng ho khan một tiếng, nói tránh đi.

"Cơ bản là vô ngại, về Trường An bế quan tĩnh dưỡng mấy ngày sẽ không việc gì." Thâm Lạc cũng không tiếp tục giễu cợt hai người, nói.

Ngay lúc ba người nói chuyện phiếm, ba người Hải Thích thiền sư, Thiên nhi, Giả Thích trưởng lão cũng từ trong Kim Sơn tự đi ra.

Thiên nhi đi đầu, cả người triệt để thay đổi hình dáng, người khoác áo cà sa đỏ thẫm, đầu đội Ngũ Phật quan, tay cầm một cây tích trượng màu vàng, hoàn toàn khác biệt áo bào tro bần hàn lúc trước.

"Đề ba vị thí chủ đợi lâu." Thiên nhi thi lễ một cái.

"Thiên nhi sư phụ như vậy, thật sự có mấy phần phong phạm Kim Thiên chuyên thể." Lục Hóa Minh đáp lễ lại, cười nói.

"Tiểu tăng mặc dù mặc không quen, nhưng phật châu nói nếu thành Kim Thiên chuyển thế, phải chú trọng ngoại hình trang phục, ta cảm thấy có chút đạo lý, đành phải mặc thành dạng này." Thiên nhi nghiêm trang nói.

"Tục ngữ đều nói phật dựa vào mạ vàng, người không chinh đốn lòng lấy chút, ai chịu tin người. Kim Thiên Tử năm đó cũng có một bộ Cẩm Lan Cà Sa, Cửu Hoàn Tích Trọng do Quan Âm Bồ Tát ban cho, so với một thân người lúc này còn lộng lẫy hơn nhiều." Phật châu nói

"Ba vị thí chủ, Thiên nhi cơ hồ không ra khỏi cửa, lần này đến Trường An, ta để Giả Thích sư đệ đi theo, trên đường xin nhờ chư vị chiếu cố." Hải Thích thiên sư tiến lên nói.

"Trụ trì đại sư yên tâm, chúng ta tất nhiên sẽ bảo vệ Thiên nhi sư phụ bình an." Lục Hóa Minh vỗ ngực bảo đảm.

Y lập tức phát tay té ra một chiếc phi thuyền, mấy người trèo lên thuyền. Phi thuyền phóng lên tận trời, hóa thành một đạo bạch quang nhanh chóng bay về hướng Trường An thành.

...

Giữa trưa ngày thứ hai.

Trong Trường An thành, một cỗ xe ngựa thân nhiên chạy về hướng Đại Đường quan phủ.

Bên trái trên cang xe ngựa, Lục Hóa Minh đội mũ rộng vành, tay mang roi rẽ trúc, cũng không nóng nảy đánh xe, cứ như vậy lái xe chậm rãi đi xuyên qua đường phố.

Trong kiệu sừng, Thẩm Lạc cùng Cổ Hóa Linh ngồi đối diện hai bên, một người nhắm mắt dưỡng thần, một người cúi đầu không biết đang suy nghĩ gì.

Chính giữa buồng xe ngồi xếp bằng hai vị tăng nhân, một người là tăng nhân trung niên cao lớn mặt có vẻ mang bệnh, chính là trưởng lão Kim Sơn tự Giả Thích trưởng lão. Mà người kia là tiểu sa di thân mặc tăng bào xanh nhạt, chính là Thiên nhi.

Hai người bọn họ theo Lục Hóa Minh từ phi thuyền trở về Trường An, đáp ứng lời mời đại diện Kim Sơn tự tham gia Thủy Lục Pháp Hội.

Giờ phút này, tay Thiên nhi đang nắm vuốt chuỗi tử mộc phật châu, đầu ngón tay chậm rãi lăn, trong miệng mặc dù ngâm tụng kinh văn, lại có vẻ tâm thần không yên.

"Thiên nhi, tâm định mới có thể thiền định, tâm nếu không định, cho dù tụng kinh, cũng tu hành vô ích." Giả Thích trưởng lão chú ý tới sự khác thường của nó, mở miệng nói.

"Giả Thích trưởng lão, đệ tử ở trong chùa lâu ngày, lại chưa từng tham gia Thủy Lục Pháp Hội, trong lòng khó tránh khỏi có chút sợ hãi, e sợ không thể độ người, cũng không thể độ quý." Thiên nhi nghe vậy, dừng tụng kinh, phật châu trong tay cũng chậm rãi buông xuống, nói.

Tuy nói nó là Kim Thiên Tử chuyên thế, thuở nhỏ có thất khiếu linh lung tâm, trên phật pháp một đường có thể vô sự tự thông. Nhưng dù sao tuổi tác còn nhỏ, một mực lại bị "Giang Lưu" áp chế, tâm tính khó tránh khỏi quá nội liễm.

"Ta không độ người, phật pháp tự độ, trong lòng ngươi đã có ngã phật Đại Thừa pháp tạng, sao lại lo lắng không thể độ người độ quý?" Giả Thích trưởng lão lộ vẻ hiền lành ý cười, nói.

"Nhưng đệ tử." Thiên nhi nghe thấy lời ấy, đôi mắt sáng lên, dựng thẳng chưởng nói.

Sau nửa canh giờ, xe ngựa đứng bên ngoài quan phủ.

Một đoàn người đi vào trong phủ nha, Lục Hóa Minh trước một bước mang Cô Hóa Linh tiến đến gặp mặt Trình Giáo Kim. Thẩm Lạc thì mang theo Thiên nhi cùng Giả Thích thiền sư đi Sùng Huyền đường, bên kia là cơ cấu Đại Đường chuyên ti quản lý tông giáo.

Loại tông môn như Hóa Sinh tự, trên tu hành giới có địa vị siêu phàm, nhưng lại liên quan một vài sự vụ phạm trần nên cũng bị Đại Đường quan phủ giám thị, bất quá lực ước thúc có mạnh có yếu mà thôi.

Sùng Huyền đường ở góc tây bắc Đại Đường quan phủ, lúc trước Thẩm Lạc chưa từng đến, trên đường đi gặp người liên hỏi đường, mới mang theo

hai người xuyên qua trùng điệp đình viện hành lang gấp khúc, chạy tới bên này.

So với từng đường khẩu Đại Đường quan phủ là cảnh tượng bận rộn, Sùng Huyền đường bên này an tĩnh hơn nhiều, chỗ ngoài sân nhỏ đường khẩu thậm chí không có quân lính đóng giữ, trước cửa viện chỉ có hai con sư tử đá ngồi chờ ở bên.

Chưa tiến vào đường khẩu, Thẩm Lạc đã nghe một trận thanh âm kích khánh truyền đến, linh hoạt kỳ ảo xa xăm, khiến cho người nghe vui vẻ.

Thiền nhi cùng Giả Thích trưởng lão thì đồng thời chấp tay trước ngực, niệm tụng phật hiệu.

Mấy người bước qua cửa viện tiến vào bên trong, đối diện liền thấy dưới một gốc Bồ Đề Thụ, đang đứng ba tên tăng nhân mang Cẩm Lan Cà Sa, cùng một nam tử trung niên mặc quan phục Đại Đường.

Thấy đám người tiến đến, trung niên quan viên kia dẫn đầu tiến lên đón, ánh mắt đảo qua thân mấy người, ánh mắt rơi vào trên thân Thiền nhi, hướng về phía đám người thi lễ, nói:

"Hai vị này chắc là Giang Lưu thiền sư cùng Giả Thích thiền sư từ Kim Sơn tự đến?"

"Không sai." Thẩm Lạc nói.

"A Di Đà Phật." Thiền nhi cùng Giả Thích thiền sư vội tụng phật hiệu, đáp lễ lại.

Mấy tên tăng nhân dưới Bồ Đề Thụ nghe bên này nói chuyện, cũng nhao nhao đi tới, thi lễ với ba người Thẩm Lạc.

"Nghe danh Giang Lưu đại sư đã lâu, hôm nay vừa nhìn thấy, quả thật là linh tuệ dị thường, không hổ là đệ tử Phật Tổ Kim Thiền Tử chuyển thế, thân có phật quang, có đại tu hành đại công đức trong người, hạnh nhiên, hạnh nhiên." Trong đó một lão tăng mày trắng cằm râu, thần sắc có chút kích động nói.

"Thiền sư quá khen rồi, tiểu tăng bất quá là một sa di Kim Sơn tự mà thôi, tu hành ngần ngày, nào có công đức gì?" Thiền nhi nghe vậy, bên tai lập tức

đỏ lên, có chút thẹn thùng nói.

"Vị này là..." Thẩm Lạc hỏi.

"Đây là Bảo Tướng tự kinh kỳ Bảo Thụ thiền sư, hai vị kia cũng là đại đức trong chùa, là Lục Đức thiền sư cùng Lục Trần thiền sư. Lần này Thủy Lục Pháp Hội, do Bảo Thụ thiền sư chủ trì, khoa nghi hội trường cũng do tăng chúng Bảo Tướng tự bố trí, đến lúc đó sẽ cùng cao tăng chùa chiền khác, cùng thi pháp độ bách tính Trường An thành uông mạng đi Minh Phủ." Quan viên Sùng Huyền đường vội vàng giới thiệu.

"Bái kiến mấy vị thiền sư." Thiên nhi nghe vậy, chấp tay trước ngực, hành lễ.

Thẩm Lạc cùng Giả Thích trưởng lão cũng hành lễ theo.

Đám người nói chuyện một phen, Thẩm Lạc hoàn thành nhiệm vụ hộ tống dẫn đường, nên dự định rời đi.

"Chư vị, tại hạ còn có chút chuyện phải xử lý, không ở đây lâu." Thẩm Lạc lên tiếng chào Thiên nhi, sau đó ôm quyền với đám người.

"Vật vả Thẩm tiên sư một đường hộ tống." Giả Thích trưởng lão dựng thẳng chưởng nói cảm ơn.

Thiên nhi thì mỉm cười với hắn, chấp tay trước ngực, cúi đầu thi lễ một cái.

Chương 656: Lão hữu

Dịch: Vì anh vô tình

Nhóm dịch: Phạm Nhân Tông

Thâm Lạc từ Sùng Huyền đường bước ra, đi thẳng đến phủ nha, muốn gặp Lục Hóa Minh, có một số việc hẳn phải kể rõ trước mặt Trình Giáo Kim.

Sau khi Thâm Lạc xuyên qua hai cái sân nhỏ, chợt nghe thấy tiếng đánh nhau từ phía trước truyền đến, trong lòng cảm thấy kỳ dị.

Còn có người dám ở địa phương này làm loạn ư?

Đang lúc hẳn tưởng rằng người nào đang luận bàn đạo pháp, thì thấy một bóng người từ trong viện ở phía trước bị đánh bay ra, khi sắp phải đâm vào bức tường trước viện..

Hắn vội vàng đưa tay lên, ngưng tụ thành một mảnh sóng nước giữ người kia lại, nhìn kỹ mới phát hiện người bị đánh bay, chính là Cổ Hóa Linh.

"Cuồng đồ to gan, nơi này là quan phủ Đại Đường ba ch ngọc sá ch, không phải là nơi người có thể giương oai." Lúc này, tiếng Lục Hóa Minh gầm thét từ tiền viện truyền đến, trong âm thanh có mấy phần tức giận.

Thâm Lạc nhíu mày, đang muốn đi vào hỗ trợ, thì nghe được giọng nói có chút quen thuộc truyền ra:

"Đại Đường quan phủ khi nào thành nơi ẩn núp của yêu nghiệt, người có biết yêu nữ kia từng làm qua chuyện gì sao? Ngay ở chỗ này giả mạo quyền thế, còn không tranh thủ thời gian cắt ngay, đừng làm chậm trễ ta diệt yêu."

"Thanh âm này..." Lòng mày của Thâm Lạc nhíu lại, đôi mắt hơi sáng lên.

Đúng lúc này, bên trong lại truyền tới âm thanh va chạm của thuật pháp, dĩ nhiên là do Lục Hóa Minh và người kia nổi lên xung đột, đang giao thủ với

nhau.

Thẩm Lạc vội vàng lách mình đi vào, thì thấy giữa không trung đang lơ lửng hai người, riêng phần mình thi pháp, đánh ra hai đạo ánh sáng lóa mắt khác biệt, kịch liệt đụng vào nhau.

Ánh mắt của hắn đảo qua Lục Hóa Minh, rơi vào trên thân người đứng đối diện. Người kia mặc một bộ trường bào trắng như tuyết, dáng người cao ráo, dung mạo anh tuấn, chính là Bạch Tiêu Thiên.

Thẩm Lạc do dự một chút, thân hình lóe lên, bay đến ngăn giữa hai người. Cánh tay vung lên, một đoàn hơi nước màu lam lập tức ngưng tụ, đụng vào hai chùm sáng chói mắt kia.

"Phanh" một tiếng vang lên!

Hơi nước màu lam đánh trúng hai đoàn quang mạng, cưỡng ép cải biến phương hướng công kích. Làm cho chúng bay thẳng lên phía không trung, sau đó nổ bẻ ra, thanh âm to lớn chấn động đến toàn bộ quan phủ.

Trên bầu trời hai người đồng thời cúi đầu nhìn lại, thì phát hiện là Thẩm Lạc đang ngăn cản bọn họ giao đấu.

Ngay sau đó, Bạch Tiêu Thiên đột nhiên từ trên không trung hạ xuống, mắt đầy ngạc nhiên đánh giá Thẩm Lạc một vòng. Ý giống như có chút không dám tin tưởng tiến lên, vồ nhẹ trên bả vai hắn để thăm dò.

"Thẩm Lạc, thật sự là ngươi ư!" Lòng mày đang xiếc chặt trong nháy mắt giãn ra, kinh hỉ kêu lên.

"Không phải ta còn có thể là ai, Bạch huynh, đã lâu không thấy." Mặt của Thẩm Lạc lộ ý cười, vui vẻ nói.

"Trước đó trong nhà gửi thư, nói ngươi về quê, sau đó lại không có tin tức, ta còn lo lắng cho ngươi xảy ra chuyện gì, không nghĩ tới ngươi đúng là đến kinh thành tới. Ngươi tên này... Vừa rồi... Tu vi của ngươi, đã đến Xuất Khiếu kỳ à?" Bạch Tiêu Thiên mới nói được một nửa, đột nhiên nhớ tới màn vừa rồi, nhẹn không được sợ hãi than.

"Xuất Khiếu sơ kỳ, so với cảnh giới Xuất Khiếu trung kỳ của ngươi vẫn kém hơn." Thẩm Lạc cười nói.

"Ta đến Hóa Sinh tự, nhưng một ngày đều không có thư giãn cố gắng tu luyện, ngược lại ngược, chẳng lẽ cũng bái nhập tông môn lợi hại nào đó, hay là gặp được tiên sư ẩn thế tránh sự đời bạc h ng oc sac h, nếu không làm sao có biến hóa to lớn như thế?" Bạch Tiêu Thiên hỏi liên thanh.

Thẩm Lạc mỉm cười, chỉ lắc đầu, không nói gì.

Lục Hóa Minh ở bên thấy vậy một mặt choáng váng.

"Thẩm Lạc, người nhìn xem nàng là ai?" Lúc này, sắc mặt của Bạch Tiêu Thiên bỗng trầm xuống, đưa tay chỉ ra phía sau lưng Thẩm Lạc, nói.

Thẩm Lạc không cần quay đầu lại, cũng biết là đang nói Cổ Hóa Linh.

Còn không đợi hắn nói chuyện, một cỗ pháp lực mãnh liệt trên thân Bạch Tiêu Thiên khuấy động ra, bộ dạng như muốn tiến lên hỏi tội.

Lục Hóa Minh phát giác thấy không thích hợp, thân hình lóe lên, ngăn tại trước người Cổ Hóa Linh.

Thẩm Lạc thì kéo tay Bạch Tiêu Thiên lại.

"Thẩm Lạc, người..." Bạch Tiêu Thiên thấy thế, trong mắt lóe lên vẻ không hiểu.

"Tiêu Thiên, ở trong này có một số việc, ta phải nói cho người đã, sau đó người quyết định rồi muốn làm thế nào cũng được." Thẩm Lạc lắc đầu.

Tiếp đó hắn kể lại tất cả mọi chuyện của Hắc Phượng Yêu và tổ chức thần bí kia cho Bạch Tiêu Thiên nghe.

"Cho dù như vậy, nàng cũng khó thoát khỏi tội." Bạch Tiêu Thiên sau khi im lặng nghe xong, vẫn là nói ra.

"Không sai, có điều hiện tại cũng không phải là thời điểm giết nàng, chúng ta muốn tìm được manh mối của tổ chức sau lưng nàng, nhất định phải tạm thời bỏ qua việc báo thù rửa hận." Thẩm Lạc đè bả vai Bạch Tiêu Thiên xuống, truyền âm nói.

"Thôi, đã người nói thế, thì trước tiên tha cho nàng một lần." Bạch Tiêu

Thiên quay đầu liếc qua Cổ Hóa Linh, nghĩ đến lúc trước khi mình ra tay, đối phương dường như cũng không chống cự, trong lòng thầm thở dài một hơi.

Lục Hóa Minh thấy sát khí trên người nó sát thu lại, lúc này mới thở dài một hơi, truyền âm hỏi Thẩm Lạc:

"Bằng hữu của ngươi sao vậy? Tại sao vừa thấy mặt đã muốn đánh muốn giết?"

"Y cũng giống như ta, là một trong những người còn sống sót của Xuân Thu quan." Thẩm Lạc trả lời.

Lục Hóa Minh nghe vậy, thì thừ người, lập tức bất đắc dĩ quay lại, hỏi: "Ngươi không sao chứ?"

Cổ Hóa Linh cuối mặt chỉ là im lặng lắc đầu, cũng không nói gì.

"Ngươi cái tên này, đã đến Trường An thành, cũng không tới Hóa Sinh tự tìm ta, đúng là quá đáng?" Thần tình của Bạch Tiêu Thiên như sau cơn mưa trời lại sáng, nhắc khuỷu tay huých Thẩm Lạc một cái.

"Đoạn thời gian này, không quá yên bình, căn bản không rảnh để đi tìm ngươi, hơn nữa cũng không muốn quấy rầy việc tu hành của ngươi." Thẩm Lạc bất đắc dĩ nói.

"Thiên tài như ta, còn sợ ngươi quấy rầy sao?" Bạch Tiêu Thiên đắc ý cười một tiếng.

Thẩm Lạc hồi tưởng lại việc trong mộng cảnh, tận mắt nhìn đến Bạch Tiêu Thiên tự bạo mà chết, nhin không được khuyên nhủ:

"Tính tình của ngươi cũng nên sửa đổi một chút, trên con đường tu hành cần phải chuyên tâm một chút, đừng đợi đến lúc độ kiếp không thành biến thành Bán Tiên lại hối hận."

"Ngươi cái tên này thật quá coi trọng ta, độ kiếp? Bán Tiên? Ta mặc dù là một thiên tài, cũng không dám khoe khoang như vậy... Hơn nữa, khẩu khí của ngươi từ khi nào trở nên cuồng ngạo vậy? Theo giọng điệu của ngươi, Bán Tiên đều không quá để ngươi xem trọng?" Bạch Tiêu Thiên nghe vậy sững sờ, cười nói.

"Ta không nói đùa với ngươi, trên con đường tu hành không thể lười biếng." Thảm Lạc nghiêm mặt nói.

"Ngươi cái tên này, cũng vì không biết ta ở trong Hóa Sinh tự đã chịu không bao nhiêu đau khổ, mới dám nói ta tu hành lười biếng ba ch ng oc sa ch... Có điều nhìn bộ dáng ngươi như vậy, chỉ sợ đã chịu không ít thiệt thòi?" Bạch Tiêu Thiên thấy thần sắc của hắn trịnh trọng, thì thu lại bộ dạng vui đùa, nói.

Hai người nói xong, nhìn nhau cười một tiếng, vui vẻ.

Thảm Lạc lập tức kêu Lục Hóa Minh lại, giới thiệu bọn họ với nhau, hai người cũng coi như không đánh thì không quen biết.

Sau khi trò chuyện Thảm Lạc mới biết, thì ra Bạch Tiêu Thiên cũng đi theo hai vị cao tăng Hóa Sinh tự đến đây để tham gia Thủy Lục Pháp Hội. Do y sợ đi theo sư thúc sư bá mà cứ phải im lặng, nên mới đến bên này đi dạo, kết quả gặp hai người Cổ Hóa Linh.

"Bạch huynh, chúng ta còn có chút việc, muốn đi gặp mặt Trình quốc công, trước hết xin cáo từ." Sau một lúc tán gẫu, Lục Hóa Minh ôm quyền nói.

"Đều tại Trường An, sau khi hết bận lại gặp." Thảm Lạc cũng mở miệng nói.

"Được rồi, các ngươi có việc cứ đi trước, ta cũng nên đi Sùng Huyền đường bên kia rồi." Bạch Tiêu Thiên cười nói.

Chương 657: Tìm một người con gái

Dịch: Vi anh vô tình

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Sau khi mấy người từ biệt, ba người Thẩm Lạc đi vào một tòa tinh xá hai tầng ở bên ngoài, từ xa đã có một chút mùi rượu truyền tới.

"Mùi rượu nồng hơn so với ngày thường, nhất định là có người đưa rượu ngon cho sư phụ, lần này có lộc ăn..." Lục Hóa Minh nhíu mũi lại hít hà, rất nhanh liếm môi nói một cách khẳng định.

Gã vừa dứt lời, thì âm thanh của Trình Giáo Kim từ trong phòng truyền đến: "Thằng ranh con, còn chưa trở về đã nhớ thương rượu của ta, còn không mau vào đây.."

Bọn người Lục Hóa Minh nghe vậy, lập tức đẩy cửa ra, tiến vào trong lâu.

Thẩm Lạc vừa vào trong thì thấy Trình Giáo Kim đang ngồi ở một bên bàn trà trong phòng, trước người là một cái bầu rượu gốm đen. Lão uống đến mặt mũi ửng đỏ, bên cạnh là lão già mặc áo bào màu hồng, chính là Hoàng Mộc thượng nhân.

Thế nhưng Hoàng Mộc thượng nhân cũng không uống rượu, trong tay cầm một chén trà xanh, tản ra mùi thơm ngào ngạt.

"Thì ra là Hoàng Mộc tiên bối cũng ở đây" Lục Hóa Minh thấy vậy, ba người liền vội vàng hành lễ.

"Hai vị tiểu hữu vất vả." Hoàng Mộc thượng nhân vừa cười vừa nói, ánh mắt lại rơi vào trên người Cổ Hóa Linh.

"Sư phụ, tiên bối, lần này chuyến đi đến Kim Sơn tự ba ch ngọc sa ch..."

Lục Hóa Minh thấy thế, chủ động mở miệng, mang sự tình Kim Sơn tự kể một lần, nói sơ cho bọn họ biết..

"Không ngờ "Giang Lưu" đại sư, lại là phật châu thành tinh, còn dám mạo danh là Kim Thiên Tử chuyên thế... Nếu không phải nhờ các người, không chỉ Kim Sơn tự, mà triều đình cũng không biết sẽ bị nó lừa gạt đến bao giờ." Hoàng Mộc thượng nhân thở dài.

"Tiền bối, liên quan tới tổ chức thần bí kia, các người có tin tức không?" Thảm Lạc mở miệng hỏi.

"Ý của các người là tổ chức Yêu tộc kia, thật ra chúng ta cũng đã chú ý tới một chút chút dấu vết để lại. Nhưng bọn chúng làm việc quý quyết bí ẩn, lại cực kỳ tàn nhẫn, hiện giờ chỉ phát hiện được nhiều vụ thảm án như diệt tông hủy môn, trừ Xuân Thu quan ra, không một tông môn nào có người sống sót. Cho nên không tìm được manh mối thực chất gì, tạm thời cũng không có điều gì nói cho các người biết, nhưng một khi có manh mối hay tiến triển, nhất định sẽ nói trước với các người một tiếng." Trình Giáo Kim để bầu rượu xuống, vuốt chòm râu còn dính rượu, nói.

"Vây xin đa tạ tiền bối, vẫn bối còn có một việc muốn nhờ cậy tiền bối." Thảm Lạc ôm quyền nói ra.

"Cứ nói đừng ngại." Trình Giáo Kim nói.

"Vẫn bối muốn nhờ tiền bối vận dụng lực lượng của quan phủ, giúp vẫn bối tìm một người ở kinh thành." Thảm Lạc nói.

"Người nào?" Trình Giáo Kim nghi ngờ nói.

Lục Hóa Minh cũng rất hiếu kỳ, lúc trước gã chưa từng nghe Thảm Lạc đề cập qua muốn tìm người nào.

"Một nữ tử cổ tay có ấn ký hoa mai..." Thảm Lạc mở miệng nói.

Trình Giáo Kim dựng thẳng lỗ tai chờ một lúc, thấy Thảm Lạc nửa ngày không mở miệng nữa, mới kinh ngạc nói: "Nói hết rồi?"

Thảm Lạc gật đầu nhẹ.

"Dù là không biết nàng là người phương nào, thì cũng nên biết họ tên gì?"

Bao nhiêu tuổi? Cao thấp mập lùn, tướng mạo đặc biệt hay như thế nào chứ?" Trình Giáo Kim nhíu mày hỏi.

"Chỉ biết nàng hiện ở Trường An, còn lại... Hoàn toàn không biết." Thẩm Lạc lắc đầu, bất đắc dĩ nói.

Lúc trước Lý Tịnh nói cho hắn biết, năm phân hồn Xi Vưu chuyển thể một người trong đó ngay tại Trường An, khi biết được đầu mối chỉ như vậy, phản ứng của hắn cùng mấy người trước mắt cũng không khác lắm.

Thế nhưng, để quan phủ Đại Đường ra mặt tìm một người như vậy, dù sao cũng nhanh hơn nhiều so với chính hắn tự mò kim đáy biển.

"Chuyện này... Ta có thể hỏi thêm một câu, người cùng người này có quan hệ ra sao, người vì sao lại muốn tìm nàng?" Trình Giáo Kim hỏi.

Thẩm Lạc do dự một chút, vẫn không biết làm sao để giải thích rõ cho lão. Dù sao chuyện năm đạo phân hồn của Xi Vưu chuyển thể, là chuyện vô cùng bí mật, người khác nếu hỏi hắn làm thế nào biết được việc này, cũng không biết phải giải thích như thế nào.

Mượn gói ngọc mộng nhập Thái Hư, vượt qua thời không? Còn gặp tàn hồn Thác Tháp Thiên Vương? Chuyện thế này, chỉ cần là người bình thường, sợ đều không có biện pháp tin tưởng.

"Đây là một người vô cùng quan trọng với văn bồi." Thẩm Lạc chỉ có thể nói như thế.

"Người vô cùng trọng yếu, chẳng lẽ là giai nhân tình cờ gặp được? Tuy nói giúp người không phải không được, nhưng lạm dụng việc công làm việc tư dù sao cũng không tốt..." Mặt Lục Hóa Minh lộ ra ý cười "Ta đều hiểu", chế nhạo nói.

Thẩm Lạc nghe vậy, không có thừa nhận, cũng không có phủ nhận.

"Thôi, việc này cũng không có gì, ta sẽ đánh tiếng cùng Hộ bộ bên kia, giúp người tìm kiếm thử xem. Chỉ cần ở trong Trường An thành, ba ch n gọc s ach muốn tìm được cũng không phải không có khả năng." Trình Giáo Kim vỗ đùi, nói.

"Đa tạ tiền bồi." Thẩm Lạc lập tức ôm quyền nói.

Mọi người nói xong, tràng diện trong lâu cũng có chút tĩnh lặng. Sau đó ánh mắt của mọi người không hẹn mà gặp, đều nhìn đến Cổ Hóa Linh đang trầm mặc không nói một lời, nên xử trí nàng như thế nào?

"Sự phụ, nàng..." Lục Hóa Minh do dự một chút, mở miệng nói.

Trình Giáo Kim lại phát tay với gã, ra hiệu không cần nói, ngược lại hướng Cổ Hóa Linh hỏi:

"Cô nương, bản thân ngươi có dự định gì?"

"Ta sẽ vì hành động của mình gánh chịu mọi thứ, chỉ hi vọng chư vị có thể cho ta có cơ hội giết chết Yêu Phong, còn lại ta đều không có cầu mong gì khác." Cổ Hóa Linh mở miệng nói.

"Lời nói Yêu tà, không thể tin tưởng, ta thấy nên đưa nàng nhốt lại rồi tính." Mắt của Hoàng Mộc thượng nhân đầy cảnh giác nói.

"Việc này liên quan đến Yêu Phong và tổ chức kia, ta thấy hay là mời quốc sư tra hỏi sau đó mới quyết định đi, trước lúc này, ngươi tạm thời ở tại bên Đẳng Viên, không được tùy ý rời đi." Trình Giáo Kim suy nghĩ một lúc, mở miệng nói ra.

Cổ Hóa Linh nhẹ gật đầu, không có dị nghị gì.

"Thẩm Lạc, lần này chuyến đi Kim Sơn tự, ngươi lại lập được công lao, lão Trình ta cũng không biết nên làm như thế nào đáp tạ ngươi. Nghe nói pháp khí hộ thân của ngươi đã bị hủy hai kiện, vậy ta đưa ngươi một kiện, xem như bồi thường." Trình Giáo Kim mở miệng nói.

"Việc thỉnh cầu lúc trước, coi như là bồi thường, tiền bồi chớ có tốn kém nữa." Thẩm Lạc vội vàng khoát tay

"Thứ này đối với ta đã không có gì hữu dụng, cho ngươi ngược lại là phù hợp." Đang lúc Trình Giáo Kim nói chuyện, vung tay lên, trong lòng bàn tay lập tức hiện ra một tấm gương đồng tám góc.

Thân kính màu xanh đậm, nhìn như do thanh đồng luyện thành, mặt ngoài sinh ra bảy mặt kính dựng thẳng, đem gương đồng hình tròn chia đều làm tám phần. Mỗi một phần đều có khắc họa một đạo phù văn phong cách cổ

xưa.

"Bát Huyền Kính... Sư phụ, người thế này có chút không quá công bằng, ngược lại Thâm Lạc là đồ đệ của người, hay ta là đồ đệ của người?" Lục Hóa Minh thấy vậy, đôi mắt sáng lên, lập tức kêu lên..

Cùng lúc đó, Thâm Lạc lại nghe được tiếng Lục Hóa Minh truyền âm: "Thâm huynh, sư phụ ta lần này thế nhưng là thật hạ tiền vốn, khỏi Bát Huyền Kính này chính là pháp bảo tùy thân năm người luôn mang theo khi tu hành bạc h n gọc sách. Mặc dù công hiệu đơn giản, chỉ có năng lực phòng ngự, uy lực lại không yếu, ngăn lại một kích của Đại Thừa sơ kỳ tu sĩ bình thường không thành vấn đề, nên tranh thủ thời gian nhận lấy."

"Đa tạ tiền bối ban thưởng bảo vật." Thâm Lạc vốn còn có chút do dự, nghe Lục Hóa Minh nói kiểu này, mặt mày lập tức giãn ra nói.

Trình Giáo Kim thấy thái độ của Thâm Lạc chuyển biến nhanh như vậy, không khỏi hơi sững sờ, lập tức cười nói:

"Bát Huyền Kính này dù sao cũng là pháp bảo, ta dạy người một bộ khẩu quyết chuyên môn luyện hóa, có thể giúp người luyện hóa hết mười tám tầng cấm chế trên đó. Sau này không chế có thể sẽ tiêu hao nhiều pháp lực một chút, nhưng nếu tu vi tăng lên, thì những việc này đều không phải là vấn đề."

Lão nói xong, cầm Bát Huyền Kính ném qua cho Thâm Lạc, đồng thời lấy tiếng lòng truyền khẩu quyết cho hắn.

"Đa tạ tiền bối." Thâm Lạc đón lấy Bát Huyền Kính, cung kính nói cảm ơn.

Chương 658: Dạ đàm

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Không bao lâu, Thẩm Lạc cáo từ rời đi trước, quay trở về tiểu viện tại tây nam quan phủ.

Trở lại phòng, hắn nghỉ sơ qua, rồi lấy ra Bát Huyền Kính kia, dựa theo khẩu quyết luyện hoá của Trình Giáo Kim truyền thụ, bắt đầu luyện hóa.

Đoạn khẩu quyết này kết hợp với đặc điểm bảo vật này, chuyên sử dụng cho nó, nên tốc độ Thẩm Lạc luyện hóa vô cùng nhanh, chỉ hao tốn mấy canh giờ, lúc chạng vạng tối đã luyện hóa xong.

Tay hắn kết pháp quyết, vung về phía Bát Huyền Kính, một đạo pháp lực chợt rót vào trong đó.

Trên Bát Huyền Kính run lên thanh quang, thân nhiên bay đến trên đỉnh đầu hắn, trên mặt kính loé lên hào quang, chiếu xuống phía dưới một mảnh quang mang sáng tỏ, ở chung quanh hắn ngưng tụ thành tám màn sáng màu xanh như mặt kính.

Trên mỗi một mặt màn sáng hiển hiện một đạo phù văn, từng cỗ ba động linh lực mãnh liệt truyền đến.

Thẩm Lạc thấy thế, đôi mắt hơi sáng lên, trên tay lần nữa biến đổi pháp quyết, đại lượng pháp lực thể nội lập tức tuôn ra. Bảo kính trên đỉnh đầu đột nhiên hiện ra một phù văn cỡ sơ, toàn bộ mặt kính lập tức sáng lên hào quang màu vàng.

Kim mang chói mắt chiếu rọi xuống, bao phủ tám mặt màn sáng màu xanh, trong nháy mắt hóa thành tám màn sáng màu vàng, phù văn trên đó vạn vẹo

biến hóa, hóa thành tám đầu dị thú trên sơn trong truyền thuyết.

Tám con dị thú này hiển hiện xong, uy lực trấn thủ của Bát Huyền Kính lập tức đạt đến đỉnh phong. Thảm Lạc rút cuộc minh bạch lúc trước Lục Hóa Minh nói, có thể tiếp nhận một kích toàn lực của tu sĩ Đại Thừa sơ kỳ phổ thông, tuyệt không phải nói bừa.

"Quả nhiên là bảo bối tốt." Thảm Lạc không khỏi tán thưởng một tiếng.

Hắn phát tay thu hồi Bát Huyền Kính, cổ tay chuyển một cái, trước người loé lên hào quang, mấy vật hiện lên trước người hắn, theo thứ tự là bộ « Bách Quỷ Uẩn Thân Đại Pháp » kia, linh đàng lớn chừng hột đào, cùng một pho tượng Thất Tinh Bảo Giáp khắc đầu lâu dị thú.

Lấy ra mấy vật này, hắn dò xét sơ qua, tay vỗ túi Càn Khôn Đại bên hông. Theo một trận quý vụ tràn ngập ra, Quỷ Tướng Triệu Phi Kích xuất hiện.

Trải qua những ngày ở chung, Thảm Lạc tin nhiệm gã tăng lên không ít, đặc biệt là trận chiến Hắc Phượng thung lũng lúc trước, Triệu Phi Kích nói mấy lời khiến hắn có chút cảm động.

"Chủ nhân." Triệu Phi Kích hiện ra, ôm quyền nói.

"Phi Kích, những thứ này có chút tác dụng với ngươi, hôm nay tặng cho ngươi." Thảm Lạc khoát tay áo, để gã đứng dậy, lúc này mới mở miệng nói.

Triệu Phi Kích nghe vậy, ánh mắt quét qua những vật trước người, trên mặt lập tức hiện lên vẻ vui mừng.

"Đa tạ chủ nhân trọng thưởng." Gã lập tức cúi một đầu gối, ôm quyền nói.

"Ngươi gần đây có khôi phục ký ức gì không? Nhìn dáng vẻ ngươi hơi một tí liên bối này, khi còn sống không phải tướng sĩ binh nghiệp thì chính là giặc cỏ sơn phi?" Thảm Lạc thấy bộ dáng gã, nhin không được hỏi.

"Chủ nhân nói đùa, cũng chưa khôi phục ký ức, ngược lại trong lúc mơ hồ nhớ lại một chút tràng diện chinh chiến chém giết, có lẽ là xuất thân binh nghiệp." Triệu Phi Kích thẹn đỏ mặt nói.

"« Bách Quỷ Uẩn Thân Đại Pháp » này chính là một bộ công pháp quý tu, mở ra nhìn xem, có thể tu luyện không?" Thảm Lạc hơi sững sờ, lập tức

vừa cười vừa nói.

"Vâng."

Triệu Phi Kích lên tiếng, tiếp nhận bộ quý thư da người kia, bắt đầu cẩn thận lật xem.

Bất quá, càng lật về sau, thần sắc gã càng kích động, hai tay gắt gao nắm lấy bộ công pháp quý tu kia, toàn thân run rẩy khó mà kiềm chế.

"Thế nào, công pháp này có thích hợp với ngươi không?" Thẩm Lạc mỉm cười, biết mà còn hỏi.

"Công pháp này thích hợp tu thẳng một đường đến Quỷ Tiên, chủ nhân truyền ta công pháp này, đúng là ân tái tạo." Triệu Phi Kích lập tức quỳ rạp xuống đất, bái tạ không thôi.

"Bách Quỷ Uẩn Thân Đại Pháp này ta đã xem qua, thuật pháp tu luyện nhìn như hung dữ tà ác, nhưng người tu hành nếu giữ mình từ chính, lúc chứa đựng quý vật, không mưu toan tính mệnh người khác, chỉ phệ ác quỷ hung hồn, cũng có thể là chính đạo. Ngày khác một khi có thể độ kiếp trở thành Quỷ Tiên, liền có thể siêu thoát hung linh ác quỷ, tương đương với giúp đỡ bách quý, cũng là công đức vô lượng." Thẩm Lạc không gấp để gã đứng dậy, mà chậm rãi nói.

"Thuộc hạ nhất định cần tuân chủ nhân dạy bảo, chỉ lấy ác quỷ hung hồn làm mục tiêu, tuyệt không hại người khác. Nếu làm trái lời thề này, sẽ bị trời giáng ngũ lôi oanh, hồn phiêu phách tán." Triệu Phi Kích đưa tay chỉ thiên, lập trọng thệ.

"Tốt, ngươi đứng lên đi, viên Khiêu Âm Linh này có thể mê hoặc lòng người. Thất Tinh Bảo Giáp này cũng là kiện pháp khí phòng ngự không tệ, hôm nay ban cho ngươi, phải xem ngươi ngày sau cần cù tu hành, đừng quên lời thề hôm nay. Nếu không không cần thiên lôi quán đỉnh, chính ta cũng không tha cho ngươi." Thẩm Lạc vung tay lên, đưa linh đang kia cùng Thất Tinh Bảo Giáp đến trước người Quỷ Tướng.

Triệu Phi Kích tiếp nhận hai pháp khí này, đã không biết nói lời cảm tạ thế nào, chỉ có thể đôi mắt phiếm hồng, hai tay ôm quyền, lại nặng nề thi lễ với Thẩm Lạc.

Đúng lúc này, Thâm Lạc bỗng nhiên nhú mày, phát giác có người tiến vào tiểu viện, lập tức bảo Triệu Phi Kích một tiếng, để gã trở lại túi càn khôn bên hông.

Thâm Lạc nhìn ra ngoài cửa, không đợi người kia gõ cửa, liền vung tay lên, tự mình mở cửa ra.

Sắc trời đã tối.

Bên ngoài cửa phòng, Bạch Tiêu Thiên mang theo hai bầu rượu trắng, một tay nhắc theo một tấm da trâu bọc lấy mỡ đôn, không khách khí chút nào bước qua bậc cửa, đi vào bên cạnh bàn.

"Chờ tiểu tử ngươi đi tìm ta đúng là chuyện đùa, không phải sao, ta còn phải cầm rượu thịt ngon tới tìm ngươi đây." Bạch Tiêu Thiên tùy tiện ngồi xuống, phàn nàn nói.

Trong khi nói chuyện, gã nhanh nhẹn mở ra bọc giấy da trâu, một cỗ hơi nóng từ đó bay lên, mùi thịt nồng đậm lan tràn ra toàn bộ căn phòng.

Thâm Lạc nhìn một màn này, trong thoáng chốc tựa như lại về tới Xuân Thu quan năm đó.

Khóe miệng của hắn mỉm cười, phát tay đóng cửa lại.

"Ta còn chưa kịp đi tìm ngươi." Thâm Lạc cười hắc hắc, ngồi xuống đối diện Bạch Tiêu Thiên, tự mình rót rượu cho cả hai.

Hai người cùng chén, rồi uống vào một chén.

"Ngươi đừng nói, rượu của Trường An thành này, mạnh hơn Xuân Hoa huyện, Kiến Nghiệp thành cũng không thể so. Bất quá hương vị vịt quay này, thiếu chút ý tứ, vẫn kém Hồng Vận lâu trên trấn kia." Bạch Tiêu Thiên ăn một miếng thịt, nói.

"Sao, trong Hóa Sinh tự không cho phép ngươi ăn mặn?" Thâm Lạc ngược lại không tỏ gì khác biệt, cười nói.

"Trong chùa tự nhiên không cho phép, bất quá khi ta không bận rộn, không có việc gì liền vụng trộm chạy ra ngoài, cũng không bị đói." Bạch Tiêu Thiên tự nhiên nói.

Hai người xa cách từ lâu trùng phùng, người một lời ta một câu, trò chuyện kinh lịch những năm qua, đều thốn thức không thôi.

"Đúng rồi, Tiêu Vân rời nhà trốn đi, là đi Hóa Sinh tự sao?" Thẩm Lạc bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, hỏi.

"Ừm, tiểu tử kia vận khí không tệ, tiến vào chùa không bao lâu thì được Không Sắc sư thúc nhìn trúng, thu làm đệ tử thân truyền. Về sau nghe từ miệng hắn biết được, tiểu tử kia sở dĩ có những biến hóa đó, tất cả đều do ảnh hưởng của người, thực để cho ta ngạc nhiên đó." Bạch Tiêu Thiên gật đầu nhẹ, nói.

Thẩm Lạc nghe vậy, cười không nói.

"Trong chuyện này, ta hẳn phải cảm ơn người." Bạch Tiêu Thiên giờ ly rượu lên, kính nói.

"Được rồi, nói cái gì cảm ơn với không cảm ơn, ta muốn mắng chửi người." Thẩm Lạc cùng một chén, cười nói.

Uống thôi, Bạch Tiêu Thiên hỏi: "Tối mai giờ Tuất, Thủy Lục Pháp Hội chính thức cử hành, lúc nửa đêm cửa bắc Trường An thành sẽ mở ra, đến lúc đó sẽ dẫn độ quý hồn ra khỏi thành, người có muốn đi xem một chút không?"

"Ta cũng trải qua lần quỷ hoạn Trường An này, hẳn là nên đi đưa tiễn những bách tính Trường An này một đoạn đường." Thẩm Lạc do dự một chút, gật đầu nói.

"Lần này dám người Trường An thành bỏ mình, đến lúc đó tràng diện đoán chừng sẽ rất tráng quan." Bạch Tiêu Thiên nói.

"Một trận bi kịch nhân gian, cuối cùng cũng kết thúc, đáng để tráng quan một lần." Thẩm Lạc nói xong, uống một hơi cạn sạch.

...

Chương 659: Thủy Lục đại hội

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Ngày kế tiếp.

Toàn bộ Trường An thành từ hoàng cung đến quan phủ, từ dinh thự quan lớn đến ốc xá bách tính, tất cả đường phố đều phủ lên đèn lồng màu trắng, toàn thành đồ trắng.

Ban ngày, cảm khói lửa một ngày, cử thành không được nhóm lửa.

Đến chạng vạng tối giờ Tuất, trong thành vang lên trập trập tiếng chuông muện, từng phường thị đã sớm đóng cửa, cảm đi lại ban đêm, bách tính chỉ có thể hoạt động trong phường, không được đi vào tuyến đường chính trong thành.

Mà trên quảng trường trước hoàng thành, mấy trăm tên tăng lữ Tướng Quốc tự đang ngồi xếp bằng trên đất, trước mỗi người đều đặt một ngọn đèn hình hoa sen, tay bung lấy mỡ, vừa gõ vừa ngâm tụng Vãng Sinh Chú.

Trên tế đàn giữa quảng trường, dựng thẳng một toà pháp đàn làm bằng gỗ, cao chừng ba trượng, phía trên đứng sáu vị cao tăng đến từ Bảo Tướng tự, Hóa Sinh tự cùng Kim Sơn tự, đồng loạt tay vê phật châu, ngâm tụng kinh văn.

Trong đó, Thiên nhi với bộ dáng non nớt cũng đổi lại một bộ Cẩm Lan Cà Sa, bởi vì tuổi tác còn trẻ, trong mấy người nhìn rất nổi bật.

Tụng kinh một mực kéo dài trọn vẹn một canh giờ.

Thẳng đến giờ Hợi, pháp sự mới kết thúc, chúng tăng bắt đầu cầm đèn hoa sen đi các tuyến đường chính trong thành, ven đường triệu hoán vong hồn những bách tính chết thảm ở các nơi trong thành.

Theo điềm điềm lửa đèn sáng lên các nơi trong thành, từng thân ảnh oán hồn kinh khủng bắt đầu nổi lên, có con ý thức đã tan rã, mờ mịt phiêu phù ở sau lưng tăng chúng, có con đang gào thét khóc lóc kể lể, thanh âm như người nói thầm, lít nha lít nhít.

Mặt khác, còn có một số oán hồn đã hóa thành du hồn ác linh, muốn tập kích tăng chúng, lại bị đèn hoa sen tản ra quang mang đánh lui.

Những đèn hoa sen này đều là đèn trường minh lấy từ trong Bảo Tượng tự ra, bên trong thiêu đốt là dầu thắp của ngàn vạn tín đồ, ác linh mấy lần trùng kích vào, không những không thể gây tổn thương cho tăng chúng, ngược lại bị quang huy lửa đèn tịnh hóa, sát khí màu đen quanh thân dần dần tróc ra từng mảng, từ từ lộ ra diện mục thật.

Bất quá, những âm sát khí này vốn nồng đậm, như gần giếng nước và hàm băng, đèn trường minh không thể tịnh hoá những ác quỷ này, cuối cùng bị tu sĩ do quan phủ an bài xuất thủ diệt sát.

Tới gần nửa đêm, Thẩm Lạc và Bạch Tiêu Thiên cùng một ít quan viên triều đình, đứng trên đầu cửa thành Bắc, trông về phía xa.

Chỉ thấy trong thành mặc dù không cho phép bách tính ra phường, nhưng trong phường vẫn có thể thấy được điềm điềm ánh lửa sáng lên, là dân chúng tự phát tế điện thân nhân qua đời trong trận kiếp nạn này.

Không biết từ trong phường nào, dẫn đầu có một chiếc đèn Khổng Minh bằng giấy từ từ bay lên không, theo sát phía sau, một chiếc lại một chiếc đèn ký thác niềm thương nhớ của người sống bay lên trong từng phường thị.

Chén chén lửa đèn màu trắng nhảy vào không trung, cao thấp đan xen nhau, cùng ngôi sao trên trời cộng hưởng với nhau, tựa như cầu nối câu thông giữa thiên nhân, chậm rãi nhẹ nhàng di chuyển về hướng thành bắc.

Ánh mắt Thẩm Lạc chậm rãi rơi xuống, liền thấy gần cửa thành, tăng nhân cầm đèn hoa sen đang đi hai bên đường tới, chính giữa đại lộ chỉ còn lại một cô ảnh nho nhỏ, người khoác cà sa, tay cầm phật châu, cúi đầu tụng kinh.

Ở sau lưng nó, lít nha lít nhít hàng trăm ngàn âm hồn quỷ vật trôi nổi, theo

cước bộ của nó đi ra phía ngoài thành.

Mười mấy vạn âm hồn tụ tập tại một chỗ, dù không có âm linh ác niệm, nhưng ngưng tụ âm sát khí đã đạt tới mức làm người nghe kinh hãi, người tầm thường căn bản không thể chống đỡ.

Nhưng mà, thời khắc này trên thân Thiên nhi tản ra một tầng ánh sáng màu trắng mờ lung, nhu hòa như nguyệt quang, lại mang theo từng tia âm áp, tựa như một ngọn nến trong đêm lạnh, chiếu sáng đường đi cho những âm linh này.

Thiên nhi chậm rãi xuyên qua cửa Trường An thành, trong nháy mắt bước ra cổng tò vò, dưới chân bỗng nhiên tụ quang mang, hiện ra một đóa hoa ảnh Kim Liên, sau mỗi một bước của nó, trên mặt đất sẽ có Kim Liên hiển hiện.

Giờ khắc này, nó như Kim Thiên đệ tử Phật Đà chuyên thể, thân có Phật quang, phổ độ chúng sinh.

Đám người đầu tường thấy thế, cảm thấy như tiên Phật hiển linh, nhao nhao quỳ bái.

Chỉ thấy Thiên nhi dẫn vạn quỷ đi ra cửa thành, đi ra ngoài thành trăm trượng, hai bên đường bỗng nhiên dâng lên tầng tầng sương đêm, trong sương mù mờ hồ có từng đóa từng đóa hoa vô diệp nở rộ, chậm chạp dị thường.

Thâm Lạc nhận ra, những đóa hoa kia chính là Bỉ Ngạn hoa ở Âm Minh chi địa mới có.

Thiên nhi đi đến ngoài mê vụ trăm trượng, dừng bước, không di động nữa, chỉ chấp tay trước ngực, quang mang trên thân càng phát sáng lên.

Những âm hồn theo nó một đường đến kia, nhao nhao bỗng bèn đi tới phía trước, như dòng sông phân nhánh lách qua thân thể của nó, đi vào phía trong sương mù, từng thân ảnh biến mất.

Nhưng đúng vào lúc này, Phật châu đeo trước ngực Thiên nhi bỗng nhiên loé lên dị quang, một mảnh huyết sắc vụ khí mãnh liệt tuôn ra, lan tràn về bốn phương tám hướng, bao phủ Thiên nhi cùng mấy trăm quỷ hồn vào.

"Không tốt, xảy ra chuyện." Thẩm Lạc thấy thế, thần sắc bỗng nhiên biến đổi, thân hình trực tiếp nhảy ra đầu tường.

Bước chân hắn giẫm lên tường thành bay thẳng xuống, trên tường thành trùng điệp giẫm một cước, thân hình bay vọt lên, cả người như chim ưng bay thẳng nhập vào trong âm hồn, lướt tới phía Thiên nhi.

Âm hồn bốn phía bị huyết vụ ảnh hưởng, trong nháy mắt vốn ngay ngắn trật tự bỗng phát sinh nghịch chuyển, đại lượng âm hồn vốn con người màu u lục, bỗng nhiên trở nên một mảnh huyết hồng, trực tiếp từ u hồn hóa thành ác quỷ.

Phát giác trong thành có bàng bạc khí tức sinh hồn, những tử linh chuyển hóa làm ác quỷ này, lập tức như dã thú đói khát điên cuồng vội xông trở về cửa thành.

Những nơi chúng đi qua, tựa như ôn dịch lan tràn, đại lượng u hồn trong nháy mắt biến thành ác quỷ, trong lúc nhất thời toàn bộ cửa thành đều lâm vào hoàn cảnh mất khống chế.

Chúng tầng Bảo Tướng tự trong thành lập tức cầm pháp khí, xông ra ngoài cửa thành. Mấy người Giả Thích trưởng lão cũng bay đến đoạn đầu thành, trong miệng ngâm tụng Vãng Sinh Chú cùng Tĩnh Tâm Chú, ý đồ trấn an những u hồn này.

Nhưng đám u hồn bị huyết vụ kia truyền nhiễm giống như căn bản không nghe thấy những phật kinh này, vẫn như cũ đánh ngược trở về, khiến cho càng ngày càng nhiều âm hồn biến thành ác linh.

"Đệ tử Bảo Tướng tự, bày trận." Lục Đức thiền sư thấy thế, hét lớn một tiếng.

Tất cả tầng chúng Bảo Tướng tự nhao nhao tung người nhảy ra, hoành xếp một loạt, dựng lên một bức tường người, ngăn cách toàn bộ đại quân quỷ vật, một mặt ngăn cản âm hồn phía sau ra khỏi thành, một mặt ngăn cản ác quỷ phía trước xông vào.

Chỉ thấy những tầng chúng này nhao nhao gõ mõ cùng các loại pháp khí, trong miệng vốn ngâm tụng Vãng Sinh Chú chuyển thành Hàng Ma Chú, tất cả thanh âm hỗn tạp, hóa thành trận trận phạn âm trang nghiêm.

Tiếng phạn âm càng lúc càng lớn, càng to lên, dần dần thành biển động, hóa thành từng đợt sóng âm hơi mờ, mãnh liệt đánh tới ác quỷ.

Những ác quỷ kia xông vào phạm vi sóng âm, trong nháy mắt như đụng vào một bức tường khí vô hình, khí thể lao tới trước bỗng nhiên dừng một chút.

Nhưng mà ác quỷ hung lệ, khí thể lao tới trước bị ngăn trở, càng hung tính đại phát, hung hãn không sợ chết tiếp tục va chạm, lực đạo càng lớn hơn.

Mỗi một lần chúng va chạm, tường khí vô hình kia liền chấn động kịch liệt, những tầng chúng thôi động pháp trận bức tường âm thanh bị trùng kích. Sau mấy lần, có người tu vi không cao đã kêu rên không thôi, khóe miệng rướm máu.

Chương 660: Tìm tòi nghiên cứu

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phạm Nhân Tông

Trên đầu thành, "Thương lang" một tiếng duệ vang, một thanh âm mũi kiếm phát ra, thân ảnh Bạch Tiêu Thiên cũng từ trên không bay xuống, phóng tới phía bày ác quỷ.

"Tiêu Thiên, đây đều là sinh hồn bách tính Trường An, nhất thời bị ma huyết ô nhiễm dẫn đến hồn niệm bất an, hỗ trợ ngăn cản là được, không thể tùy ý giết." Thiên sư lớn tuổi Hóa Sinh tự tên là "Không Độ" thấy thế, lập tức lên tiếng nhắc nhở.

Nói xong, lão dẫn đầu chúng tăng, tay vung lên, một bộ bối diệp phật kinh bay tới, "Rầm rầm" kéo dài ra, như một tấm thi họa trải rộng ra, quần quanh hơn trăm ác quỷ vào, ở trong phát ra một mảnh kim quang trùng thiên.

Trong bức họa, đám ác quỷ không khỏi ngửa mặt lên trời gào thét, trong miệng mũi đều có huyết khí màu đỏ tươi tiêu tán ra, từng con diên cuồng dần dần thu liễm, bắt đầu khôi phục bình tĩnh.

Cùng lúc đó, vô số chữ phạn cổ trên bối diệp phật kinh bay ra, thu nạp huyết khí những u hồn kia, như đom đóm bay vào không trung, thiêu đốt thành nhiều đốm lửa, tiêu tán ra.

Ngay sau đó, Lục Trần thiên sư vung tay lên, một tòa Bát Bảo kinh tràng từ trên trời giáng xuống, rơi xuống ngoài cửa thành, trên đó tản ra đạo đạo ngũ thải lưu ly, chiếu rọi qua khu vực nào, tất cả ác quỷ đều bị giam cầm, không thể nhúc nhích.

Giả Thích trưởng lão ho nhẹ một tiếng, cũng phi thân xuống, rơi vào trước đám người, thân hình bay vào trong đám ác quỷ, tay nắm một khối bảo kính phật môn, chiếu rọi từng ác quỷ diên cuồng kia.

Mỗi một nơi quang mang rơi xuống, thân hình đám ác quỷ bị chiếu liền trĩu trệ, dừng ngay tại chỗ không thể động đậy.

Tay Bạch Tiêu Thiên kết kiếm quyết vung lên, từng đạo kiếm quang màu vàng từ trời rơi xuống, như từng tấm chắn tiếp giáp nhau, cách trở hai bên con đường vào thành, ngăn cản những ác quỷ tính lách qua hai bên cửa thành.

Các tu sĩ quan phủ cũng nhao nhao xuất thủ, tạm thời ổn định trận cước, ngăn cản quỷ triều phản công.

Một bên kia, Thẩm Lạc đâm đầu thẳng vào khu vực tràn ngập huyết vụ, bên tai lập tức truyền đến trận trận tiếng thì thầm như Ác Ma, trước mắt cũng biến thành một mảnh huyết hồng.

Bất quá làm hấn ngạc nhiên chính là, trước mắt cũng không xuất hiện bày quỷ tranh ăn nhào về phía Thiên nhi, ngược lại hấn vừa mới tới gần, những quỷ vật kia giống như thấy được đồ ăn, nhao nhao phóng tới hấn.

Trong lòng Thẩm Lạc rõ ràng, những âm hồn này bị huyết vụ kia ảnh hưởng mới như vậy, đương nhiên sẽ không hạ sát thủ với kẻ ra tay, vội chuyên động thân hình, dưới chân tản ra ánh trắng, thi triển Tà Nguyệt Bộ, xuyên thẳng qua những âm hồn quỷ vật này.

Chờ hấn xuyên qua trùng điệp âm hồn, liền thấy được Thiên nhi tận cùng bên trong, không khỏi sửng sờ.

Chỉ thấy hai chân nó khoanh lại ngồi dưới đất, thân sắc ngậy ngọc giữa đầu, nhìn về phía không trung, nơi khước mắt treo hai dòng nước mắt.

Đối diện nó, nổi lên một bóng người cao lớn màu trắng, thân mang cà sa tuyết trắng, đầu đội Ngũ Phật quan thêm mũ Bì Lư, dung mạo trẻ tuổi tuấn tú, trên mặt treo vẻ tươi cười hiền lành, cúi đầu cách không đối mặt với Thiên nhi.

Chính bóng người này tán phát ra tầng quang mang mờ mờ lung lung kia, bảo hộ Thiên nhi không bị âm quỷ ăn mòn.

Tựa hồ chú ý tới ánh mắt Thẩm Lạc, hư ảnh tăng nhân kia xoay người lại, xa xa dựng thẳng chướng thi lễ một cái với hấn, trong miệng tựa hồ im lặng

tụng một tiếng phật hiệu.

Ngay sau đó, bóng người kia bỗng nhiên bấm pháp quyết, năm ngón tay nắm hư không một cái.

Bốn phía lập tức tiếng gió đại tác, cuộn cuộn huyết vụ lập tức nhao nhao cuốn ngược về, ngưng tụ lại trong tay hư ảnh tăng nhân kia, cho đến khi ngưng thực tới cực điểm, hóa thành một chuỗi chín hạt huyết sắc phật châu, bị một sợi tơ vàng xuyên chuỗi cùng nhau.

Tay tăng nhân vê huyết sắc phật châu, trên thân sáng lên ngũ thải lưu quang, mang theo trận trận phật quang chính khí, ngưng tụ lại phật châu trong tay, thân hình dần dần trở nên trong suốt mờ đi.

Cho đến khi tắt cả lưu ly quang mang tụ hợp vào trong chuỗi hạt huyết sắc, cả hai cùng hao mòn, cho đến khi tắt cả đều biến mất hầu như không còn.

Trong nháy mắt huyết sắc phật châu biến mất, đất trời bốn phía trở lại thanh minh, lúc trước âm hồn bách tính Trường An bị u mê, huyết sắc trong mắt cũng tiêu tán theo, một đôi mắt quay về màu u lục, chỉ là hồn lực bị tiêu hao không ít, có vẻ hơi mê mang hỗn độn.

"A Di Đà Phật..."

Đúng lúc này, một tiếng phật tụng vang lên, Thẩm Lạc bỗng nhiên quay đầu, liền thấy Thiên nhi đã một lần nữa đứng lên, thân hình tiếp tục đi tới Âm Minh mê vụ phía trước, trong miệng tiếp tục niệm Vãng Sinh Chú.

Từng tiếng tụng nhẹ này vang lên, lần nữa hóa thành thanh âm chi đường, dẫn dắt âm hồn bách tính Trường An một lần nữa đi tới Âm Minh mê vụ.

Đám người thấy thế, lúc này mới nhao nhao thở dài một hơi, rút lui.

Thân hình Thẩm Lạc lóe lên, đi tới bên cạnh Thiên nhi, đứng sừng vai với nó, trong lúc vô hình hộ đạo nó một đoạn đường.

...

Một trận thịnh đại Thủy Lục Pháp Hội, bởi vì khó khăn trắc trở, thẳng đến cuối giờ Sửu mới kết thúc.

Đêm khuya, Thẩm Lạc trở lại trụ sở, trong đầu từ đầu đến cuối nhớ về hình ảnh thiên đấng bay lên không bầu trời Trường An, cùng vạn quỷ hỗn loạn ở cửa thành Bắc, tâm tình thật lâu không thể bình phục.

Hắn khoanh chân ngồi trên bồ đoàn, ngồi đó thật lâu, tâm niệm vừa động, lấy gỏi ngọc ra ngoài.

Bàn tay hắn khẽ vuốt trên gỏi ngọc, tâm thần đắm chìm vào trong đó, rất nhanh cảm nhận được Thiên Sách lơ lửng ở trong đó.

Từ lúc ngoài ý muốn gọi ra Thiên Sách đối địch, đồng thời triệu hoán tu vi trong mộng cảnh đến hiện thực, Thẩm Lạc một mực thử nghiệm câu thông Thiên Sách, chỉ là không có hiệu quả.

Bất quá, theo lúc trước Lý Tịnh nói, câu thông Thiên Sách bằng thần hồn, bây giờ hắn không cách nào câu thông, rất có thể là vì lực lượng thần hồn không đủ mạnh, hoặc là ba động thần niệm không đủ mạnh.

Trước đây có thể triệu hoán Thiên Sách, cơ hồ tất cả đều là lúc hắn gặp nạn, sinh mệnh đến thời khắc cuối, khi đó mãnh liệt cầu sinh cùng thần hồn ba động, hơn phân nửa chính là mấu chốt có thể thành công câu thông Thiên Sách.

Vừa nghĩ đến đây, Thẩm Lạc thoáng bình phục tâm tình, bắt đầu tay đè trên gỏi ngọc, tập trung tinh thần vào trong đó, tận lực cụ tượng hóa làm một hạt tâm thần hỏa diễm, lướt tới Thiên Sách lơ lửng trong gỏi ngọc.

Theo tâm thần hỏa diễm tới càng lúc càng gần, Thiên Sách lơ lửng trong gỏi ngọc kia cũng trở nên càng lúc càng lớn, cơ hồ như một tòa cung điện treo ở phía trước.

Tâm niệm Thẩm Lạc thử thăm dò vào trong đó, như gõ cửa sờ nhẹ mấy lần.

Thiên Sách chỉ tản ra quang mang nhạt nhạt, dùng tâm thần Thẩm Lạc cẩn thận thử, nhưng không có nửa diễm phản ứng.

Thẩm Lạc hơi chút do dự, tâm thần trên hỏa diễm quang mang đột nhiên sáng lên, cơ hồ phân ra bảy phần tâm thần tìm kiếm phía trong Thiên Sách, lần này tựa như ác khách đến nhà, đập ầm ầm lên cửa.

Nhưng mà, vàng sáng trên Thiên Sách thoáng chớp động mấy lần, vẫn như

cũ không phản ứng.

"Vẫn không được?" Tâm niệm Thảm Lạc vừa động, trong lòng liền hạ quyết tâm.

Ngay sau đó, thần niệm hắn biến thành hỏa diễm kia lập tức dâng lên, hóa thành một đoàn hỏa diễm hùng hực, không giữ lại chút nào đột nhiên va chạm với Thiên Sách.

"Ầm..." Như có một tiếng sấm rền nổ vang trong lòng hắn, tâm thần toàn lực đụng vào Thiên Sách kia.

Lần này, trên Thiên Sách rốt cuộc xảy ra biến hóa, mặt ngoài đại phóng kim quang. Thiên Sách chậm rãi kéo dài ra, văn tự trên đó nhao nhao chớp sáng tới, một danh tự cuối cùng nhất chợt sáng lên, thoát ly khỏi Thiên Sách, lơ lửng ở trong hư không.

"Thảm Lạc."

Dưới thần niệm của hắn mặc niệm ra hai chữ lớn cỡ triệu kia, trong nháy mắt một cỗ lực hút cường đại không gì sánh được bỗng nhiên từ trên Thiên Sách truyền ra, trong nháy mắt lôi kéo thần niệm hắn vào.

Chương 661: Không gian thần bí

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Thảm Lạc cảm thấy trời đất quay cuồng kịch liệt, thần niệm của hắn đã tiến nhập một mảnh không gian màu vàng kỳ dị.

Trong nháy mắt thần hồn Thảm Lạc tiến vào, thân thể hắn khoanh chân ngồi trong phòng kia, vậy mà cũng trong nháy mắt hóa thành một vệt ngân sáng, bị hút vào Thiên Sách trong gối ngọc.

Sau khi hai chân Thảm Lạc chạm đất, nắm tay lại, liền phát hiện nhục thân tiến vào là thật, trong lòng không khỏi run lên.

Thần niệm của hắn lập tức quét về bốn phương tám hướng, ánh mắt cũng dò xét khắp nơi.

Chỉ thấy bốn bề tựa như một tòa đại sảnh màu vàng, giống hệt lúc trước Lý Tịnh dẫn hắn tiến vào không gian chiến đấu kia. Chỉ là diện tích chỉ khoảng mấy chục trượng, bên ngoài bao phủ một tầng sương mù hào quang màu vàng óng.

Tầm mắt của hắn không cách nào xuyên thấu, thần niệm cũng dò xét không qua được.

"Đây là nơi nào?"

Thảm Lạc thì thầm một tiếng, vô thức đưa tay ra một chiêu, chuôi Thuận Dương Kiếm Phôi kia liền hiện lên ở bên người hắn.

"Còn có thể triệu hoán pháp khí..." Thảm Lạc nhíu mày, vừa cẩn thận phòng bị, vừa đi đến phía một bên đại sảnh.

"Đình đông."

Hắn vừa mới cất bước, dưới chân liền có một trận tiếng nước truyền đến, cúi đầu nhìn xuống mới phát hiện mặt đất dưới thân là một mặt hồ, mà bên chân của hắn đang có từng vòng từng vòng gợn sóng như gợn nước nhọn nhọn lên.

Bất quá có chút kỳ quái là, mặt đất này mặc dù trơn nhẵn như gương, cũng không phản xạ ra nửa điểm hình ảnh.

Thẩm Lạc cúi người, đưa tay vuốt qua mặt đất, lại phát hiện trên mặt đất cũng không có nước, sờ không khác gì ngọc thạch.

Tâm niệm hắn khẽ động, lấy thần niệm tản ra chung quanh, lại phát hiện nơi này trống rỗng, không cảm giác được một tia khí tức lưu động, cũng không cảm giác được nửa điểm thiên địa linh khí.

"Đi" Thẩm Lạc quát nhẹ một tiếng.

Trước người hắn lơ lửng Thuần Dương Kiếm Phôi lập tức bắn nhanh ra, phóng tới vụ tường đối diện.

Chỉ thấy kiếm quang "Vèo" lóe lên, như một dải lụa bay cực nhanh trong hư không, trong nháy mắt chui vào trong sương mù màu vàng đối diện, biến mất bóng dáng.

Thẩm Lạc nhíu mày lại, trong mắt không khỏi hiện lên vẻ ngạc nhiên.

Thần niệm của hắn dò xét, vụ tường kia có thể cách trở lực lượng thần thức của mình, hẳn là một tầng kết giới nào đó, kiếm phôi của hắn giống như không gặp trở ngại, trực tiếp xuyên thấu qua.

Đúng lúc này, trong lòng của hắn đột nhiên xiết chặt, thân hình liền lui ra sau, đưa tay kẹp lấy phía trước mắt.

Một đạo kiếm quang màu đỏ trong nháy mắt bay đến gần mi tâm của hắn, bị hai ngón tay hắn kẹp lấy, lại là Thuần Dương Kiếm Phôi của mình.

Thẩm Lạc chau mày, thu hồi kiếm phôi, cổ tay chuyển một cái, vung lên phía không trung, một tấm gương đồng tám góc lơ lửng bay lên, trôi lơ lửng ở trên đỉnh đầu của hắn, tám đạo tường sáng bảo hộ hắn ở trung tâm.

Ánh mắt hấn ngưng tụ, giậm chân, thân hình nhảy lên thật cao, xông thẳng ra bên ngoài trăm trượng.

Thân hình hấn chui vào trong kim vụ hư không phía trên, ánh mắt cũng trở nên hoàn toàn mơ hồ, bốn phía ngược lại không thấy nguy hiểm gì. Nhưng còn không đợi hấn điều chỉnh phương hướng tiếp tục cất cao, thân thể bỗng nhiên trầm xuống, rơi xuống dưới.

Chờ hấn một lần nữa rơi xuống đất, lại xem xét khoảng cách, phát hiện chính mình về lại chỗ cũ.

"Mảnh không gian này quả thật cực kỳ cô quái. Y.." Thảm Lạc thầm nghĩ trong lòng, không tiếp tục bay lên nữa, mà tiếp tục bảo hộ bản thân, chậm rãi đi tới trong sương mù màu vàng đối diện.

Đi tới tầm mười bước, thân hình Thảm Lạc dần dần chui vào trong sương mù, thần thức lập tức không cách nào phóng ra, ánh mắt mặc dù còn có thể nhìn thấy một chút, nhưng khoảng cách cũng chỉ xa ba bốn thước, cách xa hơn thì hoàn toàn mơ hồ.

Thảm Lạc tiếp tục đi tới bảy, tám bước, đột nhiên phát hiện trong sương mù phía trước xuất hiện một đường ranh giới, tựa như tất cả sương mù đều chồng chất tại nơi đó, tạo thành một tòa vụ tường.

Hấn đi đến một bên vụ tường, đưa tay cẩn thận vuốt ve trên đó.

Kết quả, ngay lúc bàn tay hấn chạm đến vụ tường, mặt trên vụ tường bỗng nhiên lóe lên kim quang.

Tiếp theo một cái chớp mắt, thân hình Thảm Lạc biến mất không thấy gì nữa, chờ hấn lấy lại tinh thần, người lại đứng ở trong đại sảnh.

"Tựa hồ là một loại kết giới nào đó, có chút ý tứ... Chỉ là làm thế nào ra ngoài đây?" Thảm Lạc lúng túng.

Lúc trước chỉ nghĩ lấy thần niệm câu thông Thiên Sách, thế nhưng hoàn toàn không ngờ xuất hiện loại tình huống này. Không gian này lại bị kết giới không biết tên kia bao khóa, lấy tu vi hấn bây giờ, căn bản không hy vọng xa vời có thể cưỡng ép phá vỡ.

"Muốn ra ngoài, chỉ sợ phải dựa vào Thiên Sách." Thảm Lạc thầm nghĩ

trong lòng.

Vừa nghĩ đến đây, hấn liền khoanh chân ngồi xuống, lần nữa thay đổi thần niệm, cầu thông Thiên Sách.

Lần này, cũng không biết có phải do hấn ở trong không gian Thiên Sách hay không, thần hồn lại rất dễ dàng liên hệ Thiên Sách.

Bất quá lần này, không phải hư ảnh Thiên Sách xuất hiện trước người hấn, mà là thần hồn của hấn xuất khiếu, rời nhục thể của hấn.

Lúc thần hồn hấn xuất khiếu, lại đi quan sát bốn phía, nhìn thấy cảnh tượng đã trở nên khác biệt. Bốn phía không còn là sương mù mờ lung hư ảo nữa, mà bị một mảnh tinh vực rộng lớn bao la vô ngần thay thế.

Thần hồn Thẩm Lạc thấy, trong chòm sao mệnh mệnh có vô số điểm sáng lúc sáng lúc tối, có to như lượng đầu, có nhỏ như trâm châu, có huy hoàng kim quang loá mắt, có yếu ớt huỳnh huy âm đạm, có bao phủ trong tầng tầng tinh vân, có tụ hợp lại với nhau, như từng đồng quả lớn treo trên nhánh cây...

Hấn nhìn một đầu tinh hà treo ngược xa xa, bên trong như có tinh vân như khói sóng phun trào, nhìn thật giống như Ngân Hà ở trên trời, tinh hải chảy ngang, cảnh tượng mỹ lệ, đẹp không sao tả xiết.

Trong lúc nhất thời, Thẩm Lạc như bị cảnh đẹp tinh hải này hấp dẫn, có chút xuất thần.

Trong hai mắt của hấn phản chiếu tinh hà xán lạn cùng điểm điểm lưu quang, trong lúc hoảng hốt tựa hồ thấy được một đạo quang ngân kỳ dị, lưu chuyển giữa những ngôi sao này, chỉ là quỹ tích kia quá mức mờ mịt, lập loè không rõ ràng.

Ngay lúc hấn muốn cố gắng thấy rõ, trong tinh vực trên đỉnh đầu bỗng nhiên hiện ra một lỗ đen xoắn ốc cự đại, bên trong lập tức truyền ra một cỗ lực hút cường đại.

Thần hồn Thẩm Lạc kinh hãi, lập tức quay người muốn bay trở về nhục thân của mình, kết quả lại nhìn thấy thân thể của mình phía dưới, trên mặt kính kích thích lên từng gợn sóng, mặt đất bắt đầu chậm rãi hạ xuống, nuốt sống thân thể hấn vào.

"Nguy rồi..."

Trong lòng của hắn chỉ kịp toát ra ý niệm này, tiếp theo một cái chớp mắt, hấp lực trong lỗ đen trên đầu bỗng nhiên tăng gấp bội, hút thần niệm của hắn vào.

Cơ hồ cùng lúc, Thẩm Lạc đột nhiên mở hai mắt ra, trong miệng không ngừng thở hỗn hân, phía sau đầm đìa mồ hôi lạnh.

Hắn có chút hốt hoảng nhìn quanh một chút, phát hiện mình đã trở về trụ sở quen thuộc, rốt cuộc mới thở dài một hơi, đưa tay vuốt mồ hôi nơi thái dương, mới phát hiện bên ngoài sắc trời tối đen, tựa hồ vẫn còn đêm khuya.

Thẩm Lạc suy nghĩ một phen, lại liếc mắt nhìn ngọn đèn trên bàn, ánh mắt không khỏi hơi lóe lên.

Bởi vì gói ngọc nhập mộng, Thẩm Lạc tương đối miễn cảm với thời gian, trước khi hắn bắt đầu tu luyện đã chú ý tới dầu thắp trong cây đèn dầu, giờ phút này so sánh cơ hồ giống như cũ, căn bản không có biến hoá.

Chuyện này chỉ có thể nói rõ một việc, vừa rồi hắn tiến vào không gian màu vàng, giống như xuyên qua trong mộng, dòng thời gian bên trong không ảnh hưởng biến hoá thời gian bên ngoài.

Nói cách khác, vừa rồi hắn ở trong không gian kia gần nửa đêm mới đúng, nhưng đối với ngoại giới, thậm chí ngay cả một cái chớp mắt cũng không tới, thời gian phía ngoài tựa hồ chưa từng thay đổi.

Chương 662: Âm sát phản phệ

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Thẩm Lạc ngồi tại chỗ, kinh ngạc không nói gì.

Trong đầu của hắn không ngừng xoay quanh tình cảnh nhìn thấy quang cảnh tinh vực lúc trước, quang ngân kỳ dị kia bắt đầu nhún nhảy trong tinh đồ ở trong đầu hắn.

Chỉ mấy hơi thở sau, quang ngân liên quan đến toàn bộ tinh vực đồ cảnh bắt đầu trở nên mơ hồ, cho đến khi hoàn toàn biến mất không thấy gì nữa, thậm chí khi Thẩm Lạc tận lực muốn nhớ lại hình dáng tinh đồ kia, trong thức hải cũng không còn hình ảnh đó nữa.

Sau một lát, Thẩm Lạc vuốt vuốt huyệt thái dương có chút đau nhức, không tận lực suy nghĩ nữa.

Hắn nhìn thoáng qua gôi ngọc an tĩnh nằm trước người, tay vung lên thu vào, tạm thời không có ý định lại đi đụng vào hư ảnh Thiên Sách thần bí khó lường kia.

Hắn đứng dậy đi đến trước cửa sổ, đẩy cửa sổ ra, nhìn thoáng qua màn đêm đen kịt, không có nửa điểm buồn ngủ, liền đóng cửa sổ lại, tiếp tục khoan chân ngồi xuống, bắt đầu điều tức.

Trước đó lấy Huyền Âm Khai Mạch Quyết mở ra mấy đầu pháp mạch, tư chất tu hành của hắn đột nhiên tăng mạnh nhảy vọt lên, trước vẫn luôn không thể tu luyện « Hoàng Đình Kinh », giờ tựa hồ có chút manh mối.

Thế là, Thẩm Lạc biến đổi pháp quyết, bắt đầu tu luyện lên « Hoàng Đình Kinh », trên thân rất nhanh bao phủ một tầng tia sáng mỏng màu vàng.

Hắn dựa theo kinh nghiệm tu hành trong mộng, dẫn dắt pháp lực vận

chuyển thể nội, ý đồ tăng nhanh tốc độ tu luyện Hoàng Đình Kinh, nhưng bất luận hãn cố gắng thế nào, công pháp tiến triển lại không lớn.

Hơn một canh giờ sau, Thảm Lạc mở hai mắt ra, ánh mắt lộ vẻ thất vọng bất đắc dĩ.

Từ lúc bình cảnh tu luyện Hoàng Đình Kinh có chút buông lỏng, hãn đã cố gắng tăng lên hiệu quả tu luyện, nhưng một mực không tốt, chẳng qua chỉ thoáng tăng cường chút thể phách mà thôi, cũng không biến hóa rõ ràng như trong mộng.

Thảm Lạc không khỏi âm thầm hoài nghi: "Chẳng lẽ tư chất ta vẫn quá kém?"

Nghĩ đến đây, hãn đảo tay qua túi càn khôn bên hông, lại gọi Quỷ Tướng Triệu Phi Kích ra.

"Chủ nhân." Triệu Phi Kích quỳ một chân trên đất, ôm quyền nói.

"Có một chuyện muốn người hỗ trợ..." Thảm Lạc nói.

"Chủ nhân muốn tu luyện sao?" Triệu Phi Kích cùng Thảm Lạc đã sớm tâm hữu linh tê, lập tức đoán được ý đồ chủ nhân.

"Không sai, cần mượn âm khí người." Thảm Lạc gật gật đầu.

Quỷ Tướng không nói hai lời, chột khoanh chân ngồi đối diện Thảm Lạc, hai mắt chặm rãi nhắm lại.

Thảm Lạc cảm tạ một tiếng, lập tức ánh mắt ngưng lại, ngón tay cách quần áo bắt đầu khắc họa lên bụng và ngực mình, chỉ chốc lát sau đã chế thành một bộ đồ văn phù trận huyết hồng dày đặc.

Ngay sau đó, hãn bấm pháp quyết, điếm tới mi tâm Quỷ Tướng.

Theo đầu ngón tay hãn khẽ chuyên, bỗng nhiên kéo một cái ra sau. Một đạo âm sát khí màu đen tinh thuần nồng đậm từ giữa lông mày gã chảy ra, ở giữa không trung xẹt qua một đạo sương mù màu đen, bắt đầu tụ đến phù văn trên bụng hãn.

Phù văn trên đó sáng lên quang mang, một loại đau đớn quen thuộc như

ngữ văn thôn phệ cuốn tới, Thẩm Lạc đã sớm tập mãi thành thói quen chuyện này, cẩn thận từng li từng tí bắt đầu thi triển Huyền Âm Khai Mạch quyết.

Ước chừng sau nửa canh giờ, từ phần bụng xuyên qua lồng ngực, thẳng tới vai nơi cổ Thẩm Lạc, hiện ra một pháp mạch màu lam sắp ngưng tụ thành, từng tia từng sợi âm sát khí còn làm công việc sau cùng, linh khí trong thiên địa tựa hồ cảm ứng được, bắt đầu tụ tập tới bên này.

Thẩm Lạc âm thầm thở dài một hơi, đầu pháp mạch này đã sắp thành hình.

Nhưng vào lúc này, dị biến phát sinh!

Từng tia từng sợi thiên địa linh khí cùng âm sát khí vừa mới kết hợp tràn vào cơ thể hắn, giữa hai bên lập tức phát sinh một loại phản ứng kịch liệt nào đó. Tất cả thiên địa linh khí bắt đầu thuận theo pháp mạch hắn mới mở, không bị khống chế chảy vào các pháp mạch khác.

Cùng lúc đó, Quỷ Tướng ngồi đối diện hắn đột nhiên thân thể cứng đờ, cả người run rẩy lên, chỗ mi tâm gã vốn chỉ còn mảy may tơ mỏng âm sát khí đột nhiên sôi trào tuôn ra, hóa thành một sợi sương mù to bằng ngón cái thẳng đến pháp mạch kia, đồng thời không chút ngăn trở vọt vào.

"Âm sát phản phệ..."

Thẩm Lạc ý thức được xảy ra chuyện gì, tính bỏ dỡ phong hiểm tạo pháp mạch.

Nhưng mà, cho dù hắn đã đình chỉ vận chuyển pháp lực, rất nhiều dị tượng thể nội lại căn bản không dừng lại, những thiên địa linh khí hút vào thể nội kia vẫn như cũ chông đỡ lấy pháp mạch cùng âm sát khí kết hợp.

Đồng thời theo càng ngày càng nhiều âm sát khí tụ vào, pháp mạch trong cơ thể hắn lúc trước dùng Huyền Âm Khai Mạch Quyết mở ra, vậy mà cũng nhao nhao phát sáng lên, giống như cộng hưởng với pháp mạch mới mở kia.

Càng làm Thẩm Lạc kinh hãi là, những pháp mạch hắn vốn cho là đã mở hoàn thành kia, lại còn ẩn giấu đại lượng âm sát khí, tựa hồ chúng ẩn núp thật lâu, phảng phất đợi đến ngày hôm nay âm sát phản phệ mới bộc phát ra.

Thẩm Lạc không dám chủ quan, lập tức vận chuyển công pháp vô danh, điều động pháp lực ở đan điền cùng trong pháp mạch khác, tiến đến trấn áp và bình phục âm sát khí trong những pháp mạch này.

Thế nhưng những âm sát khí chiếm cứ trong pháp mạch kia, cũng đã sớm kết hợp với pháp mạch thâm căn cố đế, dưới pháp lực cọ rửa, vậy mà bất vi sở động, càng không có nửa điểm bị trấn áp xuống.

Tất cả âm sát khí ẩn tàng các nơi hiển hiện, hội tụ lại đầu pháp mạch mới mở kia, như một hoả đoàn đã súc tích hồi lâu, bên trong không ngừng cho thêm nhiều củ lửa cùng nhiên liệu, chỉ đợi lực lượng tích lũy hoàn tất sẽ nổ tung lên.

Thẩm Lạc thấy công pháp vô danh không cách nào bình phục, rơi vào đường cùng chỉ có thể vận chuyển Hoàng Đình Kinh, đáng tiếc công pháp này hẳn tu hành thực sự không tốt, đưa đến tác dụng cực kỳ bé nhỏ.

Hắn rõ ràng cảm nhận được, chỗ ngực ứ đọng âm sát khí càng ngày càng đậm, thiên địa linh khí hỗn tạp càng ngày càng nặng, khiến cho hô hấp của hắn trở nên khó khăn, mắt thấy sắp bộc phát đến điểm giới hạn.

Nếu cỗ âm sát lực này bạo phát ra, không nói đến nguồn lực lượng này sẽ nổ đoạn tâm mạch hắn, cho dù may mắn bảo hộ nhục thân, âm sát khí tràn ngập kia cũng đủ để phá hủy hắn.

Trận biến cố này tới thật khiến người vội vàng không kịp chuẩn bị, Thẩm Lạc lo lắng vạn phần, nhưng căn bản không nghĩ ra đối sách.

"Thôi, chỉ có thể thử lại lần nữa."

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, Thẩm Lạc vung tay lên, một đạo hào quang bỗng nhiên hiện lên, gói ngọc một lần nữa nổi lên.

Hắn đặt tay trên gói ngọc, tâm thần ngưng tụ, trong nháy mắt tiến nhập vào trong gói ngọc, đi tới Thiên Sách đang lơ lửng.

Lần này, nhục thể của hắn không biến hóa chút nào, chỉ có thần hồn bay vào trong đó, nhưng cũng không tiến vào toà đại điện màu vàng óng kia, mà đi tới mảnh tinh hải vô ngần.

Giữa đất trời bốn phía, tinh hà xán lạn, quang huy vạn chén, trong làn sương tinh vân, một đạo quang huy như ẩn như hiện lại lần nữa nhún nhảy.

Chương 663: Thương nghị

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phạm Nhân Tông

Thần hồn Thâm Lạc xoay chuyển ánh mắt, ánh mắt rơi vào trên quang ngân kia, theo quỹ tích nó không ngừng di động, trong mơ hồ hấn tựa hồ thấy được một chút quy luật, nhưng trong lòng vội vàng căn bản không kịp ngẫm nghĩ nữa.

"Nếu như người có thể mang pháp lực trong mộng cảnh đến cho ta, vậy thì hãy giúp ta một lần... Một lần là được, ta không thể chết!" Thần hồn Thâm Lạc gần như khàn cả giọng, găm thét với vô ngân tinh hải kia.

Hư không hoàn toàn yên tĩnh, tinh mang xung quanh bất vi sở động, vẫn như cũ chớp sáng tối, phảng phất như nói, sinh tử của người liên quan gì đến Thiên Đạo tuần hoàn?

Thâm Lạc không biết lúc nào mình sẽ bị đưa ra khỏi vùng thiên địa này, một khi hấn không thể thành công mượn tu vi hộ thân, như vậy khi thần hồn hấn quay về, chính là lúc thân tử đạo tiêu.

"Thiên Đạo vô can với ta, vậy ta tìm người liên quan với ta!" Trong lòng Thâm Lạc toát ra ý nghĩ này.

Ngay sau đó, hấn há miệng la lên lên từng cái tên: "Chung Anh, Kim Du, Đặng Úc Quang, Ân Giao, Bàn Dục, Lưu Cát, Mã Thắng, Ôn Quỳnh, Vương Thiện, Cảnh Thông..."

Những tục danh này không phải ai khác, chính là ba mươi sáu Thiên Cương binh hấn đã đối chiến trong kim tháp, tên của bọn họ đều được viết trong Thiên Sách.

Theo hấn la lên, trong tinh hải bốn phía rốt cuộc hiện lên một chút quang mang kỳ lạ, mỗi một danh tựa tựa hồ cũng đối ứng với tinh thần, khi hấn la

lên, liền có từng khỏa tinh thần cộng hưởng với nhau, chớp động lên quang mang.

Trong lòng Thảm Lạc dâng lên một tia hi vọng, càng la lớn thêm.

Nhưng mà, theo những ngôi sao này chớp động, bốn bề cũng không có bất luận dị tượng nào phát sinh.

Tinh hải vẫn như cũ, quang ngân kia cũng vẫn như cũ.

Thảm Lạc bất đắc dĩ, chỉ có thể vận chuyển tất cả lực lượng thần thức, kéo dài qua tinh thần chung quanh.

Theo lực lượng thần thức hấn phát tán ra, giữa đất trời bốn phía bỗng nhiên hiện lên một tia biến hóa, quang ngân tinh thần phía xa nhảy vọt kia, tựa hồ cũng cảm ứng được, không ngừng nhảy vọt tới bên này.

Chỉ là trong quá trình nhảy lên này, quỹ tích quang ngân hoạt động, không biến mất sau mỗi lần nhảy như lúc trước, mà lưu lại từng vết tích giao thoa dày đặc.

Thảm Lạc nhìn đạo đạo vết tích kia, trong mắt bỗng nhiên hiện lên một vòng dị sắc, trong miệng không khỏi lầm bầm: "Pháp trận..."

Tiếng nói của hấn vừa dứt, trong đầu liền truyền đến một trận đau nhức, ý thức của hấn cũng lập tức trở nên mơ hồ, hiển nhiên là sắp một lần nữa bị gạt ra mảnh không gian này.

Ngay lúc ý thức hấn sắp tan rã, trong nháy mắt dựa vào suy nghĩ cuối cùng gần như tuyệt vọng, hấn lớn tiếng la lên tên của mình.

"Thảm Lạc..."

Một tiếng điên cuồng gào thét này quanh quẩn trong tinh hải, quang ngân nhảy nhót lung tung kia bỗng nhiên sáng lên, từ trên một ngôi sao bắn ra, không còn nhàu vọt từng khoảng, mà lao thẳng đến Thảm Lạc.

Tiếp theo một cái chớp mắt, trong căn phòng, hai mắt Thảm Lạc bỗng nhiên mở ra, trong mắt thân quang trầm tĩnh, một thân sóng pháp lực trong nháy mắt tăng vọt.

Tâm niệm hẩn chuyển động, đưa tay ép xuống trái tim mình, một cỗ lực lượng bàng bạc từ thể nội trong nháy mắt tuôn ra.

Âm sát khí chiếm cứ ở nơi đó lập tức bị pháp lực bàng bạc như biển này cọ rửa qua, như tuyết đọng gặp kiêu dương, trong nháy mắt tan rã hầu như không còn.

Nhưng chỉ thoáng qua, sóng pháp lực trong cơ thể hẩn nhanh chóng hạ xuống, sắc mặt cũng trong nháy mắt trở nên trắng bệch, hai mắt lật một cái ngã ra sau, ngất đi.

...

Cũng không biết qua bao lâu, Thảm Lạc chậm rãi mở hai mắt ra, lập tức liền thấy Triệu Phi Kích đang một mặt lo lắng canh giữ ở bên cạnh.

"Chủ nhân, người đã tỉnh lại." Thần sắc Triệu Phi Kích buông lỏng, như trút được gánh nặng nói.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Thảm Lạc vuốt vuốt mi tâm đau đớn, mở miệng hỏi.

"Đêm qua chủ nhân muốn ta giúp ngài tu luyện, nửa đường xảy ra rủi ro, âm sát khí trong cơ thể ta kém chút bị chủ nhân rút khô, kiệt lực ngất đi, đến khi tỉnh lại đã thấy chủ nhân cũng hôn mê, liền một mực thủ hộ cho tới bây giờ." Triệu Phi Kích diu hẩn ngồi dậy, vừa mở miệng nói.

Thảm Lạc nghe Triệu Phi Kích thuật lại, lúc này mới nhớ tới chuyện đêm qua, vội vàng dùng thần niệm dò xét bản thân.

Hẩn dò xét qua, phát hiện trong cơ thể mình cũng không bị ám thương, pháp mạch cũng không việc gì, ngay cả pháp mạch đêm qua mới quán thông cũng như thế, những âm sát khí tiềm ẩn trong đó đã bị gột rửa sạch sẽ.

Bất quá, thọ nguyên hẩn lại lần nữa giảm bớt rỗng rã mười năm.

Mà cùng lúc đó, rốt cuộc hẩn thấy rõ một chuyện, chuyện thiên chất đôi khi không phải nhân lực là có thể cưỡng ép sửa đổi, bộ thân thể này có thể tiếp nhận pháp mạch cực hạn, cũng chính là những thứ trước mắt.

Dù Huyền Âm Khai Mạch Quyết không có âm sát phản phệ ẩn hoạn, hẳn cũng không thể dựa vào phương pháp này tiếp tục mở pháp mạch, nếu không một khi vượt quá năng lực thân thể tiếp nhận, cưỡng ép mở pháp mạch, sẽ có xác suất rất lớn kinh mạch đứt từng khúc mà chết, đến lúc đó Thần Tiên cũng vô lực cứu sống.

"Chủ nhân..." Thấy Thâm Lạc nửa ngày không nói, Triệu Phi Kích nhin không được kêu lên.

"Ta không sao, người đêm qua cũng chịu tác động lớn, mau trở về tu dưỡng đi." Thâm Lạc lấy lại tinh thần, lắc đầu nói.

Triệu Phi Kích nghe vậy, do dự một chút rồi gật đầu nhẹ, thân hình co rụt lại, về tới trong túi càn khôn.

Thâm Lạc nhắm hai mắt lại, bắt đầu im lặng điều tức.

Chỉ là rất nhanh, hẳn lại mở hai mắt ra, trong đầu hiện lên tinh thần pháp trận trong Thiên Sách tối qua, trong lúc nhất thời không cách nào an nhiên nhập định được.

"Pháp trận kia tất nhiên có quan hệ cùng tu vi mộng cảnh, đáng tiếc trước mắt thọ nguyên hao tổn to lớn, chỉ có thể nghĩ biện pháp gia tăng thọ nguyên, mới có thể thử tiếp..." Thâm Lạc trầm ngâm nói.

...

Hai ngày sau, quan phủ bên này đột nhiên sai người tới, mời Thâm Lạc đi Sùng Huyền đường một chuyến.

Thâm Lạc theo lời tiến về, đi tới mới phát hiện trong sảnh đường vậy mà tụ tập không ít người, trong đó có mấy vị cao tăng Kim Sơn tự, Bảo Tướng tự cùng Hóa Sinh tự. Bạch Tiêu Thiên cùng Lục Hóa Minh cũng thành linh xuất hiện trong đó.

"Làm sao vậy, đã xảy ra chuyện gì sao?" Thâm Lạc chào hỏi mọi người xong, liền đi tới bên cạnh Lục Hóa Minh hỏi.

"Đừng gấp, một hồi quốc sư cùng sư phụ sẽ tới." Lục Hóa Minh nhỏ giọng nói.

Thẩm Lạc nhíu mày, lại chú ý bốn phía, phát hiện Kim Sơn tự bên kia chỉ có một mình Giả Thích trưởng lão, lại không thấy Thiên nhi.

"Đừng thừa nước đục thả câu, có phải liên quan đến Thiên nhi?" Thẩm Lạc hỏi.

"Ừm, dị tượng Thủy Lục Pháp Hội đêm đó người cũng thấy, chính là vì việc này." Lục Hóa Minh khẽ gật đầu, nói.

Thẩm Lạc nhớ lại hư ảnh tăng nhân đêm đó, trầm mặc xuống.

Đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến một trận tiếng bước chân, Trình Giáo Kim cùng Viên Thiên Cương đồng thời xuất hiện, bước vào cửa, sau lưng còn dẫn theo một tiểu sa di, tự nhiên chính là Thiên nhi.

Đám người nhao nhao đứng dậy hành lễ.

"Hôm nay triệu tập các vị đến đây, là vì dị tượng pháp hội ngày đó, có chút công việc cần thương lượng với chư vị." Viên Thiên Cương trấn an chúng nhân ngồi xuống, sau đó mở miệng nói trước.

Chương 664: Kiếp trước

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Quốc sư đại nhân, sau pháp hội có tai hoạ ngầm gì sao?" Bảo Thụ thiên sư nhíu mày hỏi.

"Có quan hệ với Giang Lưu thiên sư, hay là để chính hấn nói đi." Viên Thiên Cương lắc đầu, nói.

Đám người nghe vậy, ánh mắt nao nao rơi vào người Thiên nhi.

Thần sắc Thiên nhi ngưng trọng, hoàn toàn khác biệt lúc trước, dựng thẳng chưởng thi lễ với đám người đang ngồi một cái, sau đó mới lên tiếng:

"Hôm đó chắc hấn chư vị đều thấy được hư ảnh tăng nhân kia, giúp ta dẫn độ vạn quý? Đó thực tế cũng không phải là ta có thân thông gì diễn hoá ra, mà đó vốn là kiếp trước của ta, một sợi tàn hồn Huyền Trang pháp sư."

"Hư ảnh kia là Huyền Trang pháp sư?" Bảo Thụ thiên sư kinh ngạc hỏi.

Trong mắt bọn người Giả Thích trưởng lão cùng Không Độ thiên sư Hoá Sinh tự cũng hiện lên vẻ khiếp sợ.

Bọn họ đều biết, năm đó Huyền Trang pháp sư không hiểu rời Đại Nhạn Tháp, sau đó biến mất khỏi Trường An thành, về sau có người phát hiện, đăng hồn lưu trong tháp đã tắt, mới có lời đồn Giang Lưu đại sư chuyển thế.

"Linh hồn đã chuyển thế, sao còn lưu lại tàn hồn?" Không Độ thiên sư khó hiểu hỏi.

"Đại khái vốn là tàn hồn chuyển thế, cho nên ta chậm chạp không cách nào thức tỉnh. Lần này ma huyết do phật châu lưu lại quấy phá, mới khiến cho

sợ tà hồn này thức tỉnh, cũng nói cho ta biết một ít chuyện." Thiên nhi tiếp tục nói.

"Không biết Huyền Trang pháp sư nói gì?" Giả Thích trưởng lão vội vàng hỏi.

"Cũng không phải là chuyện gì, mà là nhắc ta một chuyện. Tàn hồn kiếp trước muốn ta đi một chuyến đến Tây Vực, nói có một vật cực kỳ trọng yếu thất lạc ở nơi đó, hẳn hi vọng ta thu hồi lại vật kia." Thiên nhi nói.

"Thứ gì?" Mọi người đều hết sức tò mò.

"Còn không biết là vật gì, tàn hồn cũng không nói ra cụ thể là cái gì, chỉ nói vật này liên quan đến thương sinh, nói ta nhất định không sợ gian nguy phải đi lấy nó về." Thiên nhi lắc đầu, nói.

"Không nói ra, là vì che đậy thiên cơ, phòng ngừa có người phát hiện việc này, từ đó liên lụy đến Thiên nhi. Cái này cũng đủ để chứng minh tầm quan trọng vật này. Quốc sự sau đó hỗ trợ trôi chảy, cũng chỉ có thể suy đoán ra. Năm đó Huyền Trang pháp sư rời Trường An thành, chính là đi dọc theo đường thỉnh kinh, trở lại phụ cận Ô Kê quốc, cuối cùng bỏ mình ở bên kia. Về phần cụ thể xảy ra chuyện gì, không thể nào trôi chảy." Trình Giáo Kim nhíu mày, nói.

"Tức là, nên sai người đi hướng Ô Kê quốc một chuyến, điều tra việc này." Bảo Thụ thiên sư nhíu chặt mày hỏi.

"Không thể, việc này không tầm thường, ta thấy hay là do mấy người chúng ta đi một chuyến mới thỏa đáng." Giả Thích trưởng lão nói.

"Việc này là kiếp trước nhắc nhở ta, ta đã đích thân nghiệm chứng, chỉ là đường xá gian nguy... Ta hy vọng có thể mời Lục thí chủ cùng Thẩm thí chủ kết bạn đồng hành." Thiên nhi nói, ánh mắt nhìn về phía Thẩm Lạc cùng Lục Hóa Minh.

Hiển nhiên có phần kính lịch tại Kim Sơn tự lúc trước, Thiên nhi có chút tín nhiệm hai người Thẩm Lạc.

Lục Hóa Minh tự nhiên không ý kiến, hết thấy lấy Trình Giáo Kim như thiên lôi sai đâu đánh đó.

"Quốc công đại nhân, không biết lúc trước nhờ ngài dò xét nữ tử mang ấn ký hoa mai, có manh mối gì không?" Thẩm Lạc suy nghĩ một phen, không lập tức đáp ứng, mà truyền âm hỏi.

Trình Giáo Kim nghe vậy, hơi ngưng lại, truyền âm trả lời:

"Không có kết quả nhanh như vậy, Hộ bộ dù an bài quan lại tìm đọc hồ sơ hộ tịch, một thời gian cũng không ra được kết quả, huống chi hộ tịch người kia không rõ, còn cần tới cửa kiểm tra thực hư."

"Lúc trước không ngờ lại phiền như vậy, cái này đích xác là đại công trình, làm khó quốc công đại nhân rồi." Thẩm Lạc có chút áy náy nói.

"Không sao, vừa vặn mượn cơ hội này kiểm tra dân cư Trường An thành, cũng tốt tránh cho lại xuất hiện chuyện Kính Hà Long Vương hay quỷ hoạn như trước." Trình Giáo Kim cười cười trả lời.

"Chuyện tiên về Tây Vực, ta không vấn đề, có thể cùng đi." Có được đáp án, Thẩm Lạc mở miệng đáp ứng.

Lúc trước hẳn nhận được tin tức từ Lý Tịnh, hai ma hồn chuyển thế, một tại Trường An, một tại Tây Vực. Nếu Trường An bên này tạm thời không có kết quả, vậy trước đi Tây Vực điều tra một chút cũng tốt.

"Mấy người các ngươi đi, chỉ sợ không đủ ôn hòa?" Lục Đức thiên sư có chút lo lắng nói.

"Quá nhiều người đi, sẽ càng thêm dễ thấy, dễ dàng đưa tới ánh mắt người bên ngoài, ít người một chút, sẽ không làm người khác chú ý. Mà Lục Đức thiên sư cũng đừng coi thường những người tuổi trẻ này, trước đó quỷ hoạn Trường An có thể giải quyết, không thể bỏ qua công lao của bọn hắn. Chỉ là Hóa Minh hẳn có quan thân, sau còn có chuyện cần hắn đi điều tra, chỉ sợ không thể phân thân. Một mình Thẩm Lạc, hoàn toàn chính xác có vẻ cô độc..." Trình Giáo Kim trầm ngâm nói.

"Đệ tử nguyện ý cùng đi." Đúng lúc này, một thanh âm vang dội truyền đến.

Đám người nghe tiếng nhìn lại, liền thấy Bạch Tiêu Thiên đã đứng dậy, ôm quyền nói.

Thẩm Lạc nhìn y một chút, hai người đều lộ ra ý cười.

"Người muốn đi... Cũng tốt, có Tiêu Thiên sư chất bồi tiếp, càng thêm ổn thỏa." Không Độ thiên sư nhìn thoáng qua y, do dự một chút rồi gật đầu nói.

Đám người nghị luận một phen, xem như việc này đã định.

Từ Sùng Huyền đường đi ra, Lục Hóa Minh đi tới bên cạnh Thẩm Lạc, xin lỗi nói: "Lần này thực sự có lỗi, có công vụ tại thân, không thể cùng đi với các ngươi."

"Không sao, ngươi có quan thân, đương nhiên công vụ là quan trọng." Thẩm Lạc lắc đầu cười nói.

"Chuyện Yêu Phong có chút manh mối, tạm thời không rời đi được." Lục Hóa Minh liếc mắt nhìn hai phía, thấp giọng nói.

"Yêu Phong... Vậy Cổ Hóa Linh thì thế nào?" Thẩm Lạc hỏi.

"Nàng tạm thời ở quan tịch, xem như bộ hạ của ta, điều tra Yêu Phong nàng sẽ cùng đi." Lục Hóa Minh nói.

"Người này ở bên cạnh, ngươi cần đề phòng chút." Thẩm Lạc cau mày nói.

"Yên tâm, ta tự có phân tặc." Lục Hóa Minh cười cười, nói ra.

"Đúng rồi, khoảng cách mở Trường An thành còn cần chút thời gian, có thể nhờ quan hệ của ngươi, tìm người luyện đan giúp ta?" Thẩm Lạc hỏi.

"Đan dược gì?" Lục Hóa Minh nghi ngờ hỏi.

"Nhũ Linh Đan chữa thương cùng Huyết Lân Đan." Thẩm Lạc nói.

Linh Nhũ ngàn năm trên tay hắn còn có một ít, chỉ là dùng tăng tuổi thọ đã vô dụng, mà phụ trợ khai mạch cũng đã không cần dùng nữa.

Kỳ Lân huyết mặc dù có thể trực tiếp phục dụng, nhưng như thế, linh khí trong máu tiêu hao sẽ rất lớn, không bằng luyện chế thành đan dược, mới có thể phát huy công hiệu lớn nhất.

"Hai loại đan dược... Đan sư Hoàng gia có thể luyện chế, bất quá mặt mũi của ta không đủ, phải mời sư phụ ta ra mặt mới được. Hắc hắc... Việc này cứ để lão ấy lo đi." Lục Hóa Minh cười nói.

"Người ngược lại thay Trình quốc công đáp ứng nhanh đấy." Thẩm Lạc có chút im lặng nói.

"Lão sai khiến người chạy xa như vậy, giúp người xử lý chút chuyện này còn không phải sao? Đi, người cũng đừng quản, việc này ta một mực đi nắm nỉ lão, lão không thể không đáp ứng." Lục Hóa Minh vỗ vai Thẩm Lạc, tràn đầy lòng tin nói.

Thẩm Lạc thấy thế, lập tức xuất ra Linh Nhũ cùng Kỳ Lân huyết, tất cả đều giao cho y.

Chương 665: Ô Kê quốc

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Thời gian nhoáng một cái, đã nửa tháng sau.

Ba người Thảm Lạc chuẩn bị xong, liền khởi hành tiến về Tây Vực.

Ba người cưỡi một chiếc phi thuyền màu trắng đi về hướng tây, một đường xuyên qua mây, bay một ngày một đêm, rốt cuộc đi tới biên cảnh Đại Đường.

Thảm Lạc khoan chân ngồi trên phi thuyền, thâm vận công pháp vô danh, toàn thân lộ ra một tầng hồng quang nhàn nhạt.

Hắn đã ăn vào đan dược diên thọ Kỳ Lân huyết, Kỳ Lân không hổ là tương thụ thú, lấy tinh huyết luyện chế thành đan dược hiệu quả diên thọ càng tốt hơn so với Long huyết lấy được trước đó, tăng lên ước chừng khoảng năm mươi năm thọ nguyên.

Mà Kỳ Lân là Thánh Thú hệ hỏa, giống năm đó hắn tăng lên năng lực không thủy khi phục dụng long huyết, hiện tại thiên phú điều khiển hỏa nguyên lực của hắn cũng gia tăng không ít.

Không bao lâu sau, hắn mở to mắt, nhẹ nhàng phun ra một ngụm trọc khí.

Mặc dù không thể khôi phục tất cả tổn thất thọ nguyên, nhưng hắn đã có chút thỏa mãn, dù sao loại thuốc này bất luận trong phạm tục, hay là tại tu tiên giới, đều là đồ vật đoạt thiên tạo hóa, bản thân có được đã là một loại cơ duyên, có thể ngộ nhưng không thể cầu.

"Thảm Lạc ơi Thảm Lạc, khó trách không gặp người đoạn thời gian này tu

vi người đột nhiên tăng mạnh, tu luyện thật sự quá khắc khổ đi! Nếu ta không có tài nguyên sư môn tương trợ, chỉ sợ đã sớm bị người bỏ xa rồi, sẽ không đuổi kịp người đó." Bạch Tiêu Thiên nhìn thấy Thẩm Lạc tỉnh lại, trêu chọc.

"Bạch huynh người cũng đừng ở nơi này nói móc ta, tư chất ta không tốt, đành phải chăm chỉ chút, bởi vì có câu cần cù bù kém cỏi nha. Lại nói, hiện tại chúng ta tới chỗ nào rồi?" Thẩm Lạc cười cười, nói tránh đi.

"Mới vừa rời khỏi quốc cảnh Đại Đường." Bạch Tiêu Thiên nói.

Thẩm Lạc nghe vậy, đi đến rìa phi thuyền nhìn xuống phía dưới.

Lúc này phi thuyền bay không quá cao, tình huống phía dưới nhìn không sót gì, là một mảnh núi cao ngất liên miên bất tuyệt.

Chỉ là thế núi nơi này hiểm ác, lòng đất cũng không có linh mạch, linh khí mỏng manh, không chỉ không hề có dấu chân người, chim thú cũng không nhiều, dùng rừng thiêng nước độc để hình dung cũng phi thường thỏa đáng.

"Kim Thiên đại sư, căn cứ ghi chép, năm đó ngài tiến về Tây Thiên thỉnh kinh, bắt đầu từ chỗ Lương Giới sơn phía dưới rời quốc thổ Đại Đường, trong truyền thuyết đại đồ đệ của ngài là Tôn Ngộ Không đã từng bị đày ở đây, về sau được ngài cứu ra, mới một đường bảo hộ ngài tiến đến Tây Thiên thỉnh kinh." Bạch Tiêu Thiên chỉ vào một tòa sơn phong lớn nhất phía dưới, nói với Thiên nhi.

Cùng là phật môn nhất mạch, Bạch Tiêu Thiên có chút tôn kính Thiên nhi, xưng hô đối phương là "Kim Thiên Tử".

"Nguyên lai nơi này chính là Lương Giới sơn!" Thẩm Lạc nghe vậy khẽ giật mình, thuận theo Bạch Tiêu Thiên nhìn lại, hai mắt đánh giá ngọn núi kia.

Hắn thấy ghi chép núi này trên văn hiến, năm đó Đại Đường Vương chinh tây định quốc, vì ghi rõ biên giới, đặt danh ngọn núi này là Lương Giới sơn.

"Bạch thí chủ nói như vậy, tiêu tăng dường như có chút ấn tượng, chúng ta có thể xuống dưới xem một chút không?" Thiên nhi nhìn dãy núi phía dưới, ánh mắt có chút mờ mịt, lại liếc mắt nhìn Bạch Tiêu Thiên, chần chờ một

chút rồi nói.

"Đương nhiên không gì không thể." Bạch Tiêu Thiên mỉm cười, một tay huy động, điều khiển phi thuyền rơi xuống.

Trước khi đi y được trường bồi sư môn phân phó, phải kiệt lực tương trợ Thiên nhi, giúp đỡ sớm ngày khôi phục ký ức, đối với tình hình trước mắt tự nhiên vui mừng làm theo.

Thảm Lạc cũng cảm thấy hứng thú với sơn thủy ngoài Đại Đường, cũng vui vẻ đi xuống.

Ba người ở trong Lương Giới sơn nán nà một ngày, Bạch Tiêu Thiên căn cứ ghi chép Kim Thiên Tử tây du thỉnh kinh năm đó, mang theo Thiên nhi lượn một vòng bốn phía, để cho nó thấy vật khôi phục ký ức, đáng tiếc cuối cùng cũng không thành công, mới tiếp tục khởi hành đi tiếp.

Sau đó, Bạch Tiêu Thiên điều khiển phi thuyền một đường tiên theo lộ trình thỉnh kinh năm đó, Thiên nhi nhìn thấy những nơi này, phần lớn thần sắc mờ mịt, vẫn nhớ lại không nổi ký ức năm đó.

Bởi vì muốn dẫn Thiên nhi du lịch qua những cự địa này, hành trình tự nhiên cũng bị ảnh hưởng lớn, trọn vẹn qua hơn một tháng mới đến Ô Kê quốc.

"Nơi này chính là Ô Kê quốc? A, trọc khí nồng đậm như vậy!" Ba người đứng ở trên phi thuyền, nhìn thỏ địa phía dưới, Bạch Tiêu Thiên thì thào nói.

Ô Kê quốc đập vào mắt cơ hồ đều là cát vàng như sa mạc, phi thường hoang vu, trong không khí linh lực thừa thớt, ần ần có thể thấy được từng tia từng sợi sương mù màu đen kẹt ở trong đó, bầu trời vốn trong xanh, giờ nhìn có chút u ám.

Thảm Lạc cau mày lại, tình huống Ô Kê quốc ngược lại có chút tương tự trong mộng cảnh.

"Kim Thiên đại sư, chúng ta sẽ đi nơi nào Ô Kê quốc?" Bạch Tiêu Thiên chuyển hướng Thiên nhi hỏi.

"Tiểu tăng cũng không biết, vốn cho rằng đến Ô Kê quốc là có thể nhớ tới

thứ gì, đáng tiếc vẫn không có đầu mối." Thiên nhi có chút khổ não lắc đầu nói.

"Nếu thế, trước tiên chúng ta ở phụ cận nhìn xem, tìm hiểu một chút tình huống Ô Kê quốc đi." Thâm Lạc đề nghị.

Ô Kê quốc như vậy, khiến hắn có chút lo lắng không hiểu.

"Cũng tốt." Thiên nhi gật đầu.

Thế là, ba người ở biên cảnh Ô Kê quốc tìm kiếm một phen, rất nhanh phát hiện một toà thành trì quy mô khá lớn.

Xem tên khắc trên cửa thành bắc, thành này tên là "Bạch Quận thành", ngoài thành có một con sông lớn và có vài con đường rộng lớn, nhìn vị trí địa lý thuộc yếu địa thông thương, quy mô thành trì cũng khá lớn.

"Thoạt nhìn là một toà thành trì không nhỏ, ở đây tìm hiểu tin tức, hẳn là sẽ có thu hoạch." Ba người đáp xuống một chỗ bí mật ngoài thành, Thâm Lạc nói.

Thiên nhi và Bạch Tiêu Vân không phản đối, rất mau tới cửa thành.

Kiến trúc Bạch Quận thành khác rất lớn thành trì Trung Thổ, phi thường thô sơ, cửa thành và trên tường thành có thể nhìn thấy rất nhiều bích hoạ thô ráp, nội dung cũng hoàn toàn khác biệt Trung Thổ, đều là các loại cảnh tượng người cùng ác thú tranh đấu.

Cửa thành Bạch Quận thành có binh sĩ trấn giữ, binh sĩ trấn giữ nơi này cũng rất đặc biệt, đầu đội mũ mềm, mặc nửa người áo giáp, cầm vũ khí là trường mâu cùng loan đao.

Những binh lính này thu tiền người vào thành, mỗi người một ngân tệ.

Thiên nhi là người trong phật môn, vào thành không cần giao thành phí. Thâm Lạc cùng Bạch Tiêu Thiên là người thường, hai người tự nhiên sẽ không tiếc rẻ chút tiền tài này, lấy một khối bạc vụn đưa cho binh sĩ thủ vệ.

Tiền tệ Tây Vực là kim tệ ngân tệ, bất quá thương mậu Đại Đường phồn vinh, Đường tiền ở chỗ này cũng có thể sử dụng, kỳ thật chỉ riêng trọng lượng, khối bạc vụn này tối thiểu giá trị ba khối ngân tệ.

"Một người hai khối kim tệ, các người có mấy người?" Người lính kia không nhận bạc, hai mắt đánh giá Bạch Tiêu Thiên mặc lộng lẫy, khoe miệng hơi vênh lên nói.

"Cái gì! Không phải mỗi người một ngân tệ sao?" Bạch Tiêu Thiên hơi nhướn mày.

Y mặc dù không thèm để ý ngàn ấy tiền bạc, nhưng cũng không muốn để mặc cho mấy phạm nhân này tùy ý dọa dẫm.

"Vào thành thu bao nhiêu tiền là do chúng ta định đoạt, nhìn hai người các người ăn mặc kỳ dị, chỉ sợ là gian tế nước khác, không muốn bị nhốt vào đại lao thì nhanh giao tiền!" Binh sĩ thấy Bạch Tiêu Thiên dám cãi lại, hai mắt trừng một cái, gào to nói.

Những binh lính khác nhìn người nọ dọa dẫm bắt chẹt, chẳng những không ngăn, ngược lại đều giơ lên vũ khí trong tay, chỉ về phía Bạch Tiêu Thiên cùng Thẩm Lạc, khoe miệng đều lộ ra ý cười dê béo đến để làm thịt, hiển nhiên không phải lần đầu làm loại chuyện này.

Chương 666: Thánh liên pháp đàn

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phạm Nhân Tông

Thảm Lạc mặc dù không thích hành động những kẻ thủ thành này, nhưng bọn hắn đang có đại sự muốn làm, không nên làm cho người để ý, đang muốn tiến lên can Bạch Tiêu Thiên.

"A Di Đà Phật, mấy vị quan gia, chúng sinh bình đẳng, những người khác chỉ cần giao nạp hai bạc, vì sao muốn chúng ta giao nạp hai vàng?" Thiên nhi lại vượt lên trước một bước, tiến lên nói.

Mấy binh sĩ thủ thành lúc này mới chú ý tới Thiên nhi, thần sắc đều biến đổi.

"Vị đại sư này, người đi cùng bọn hắn? Tiểu nhân có mắt mà không thấy Thái Sơn. Hiểu lầm, hiểu lầm, ba vị mau mời vào thành!" Binh sĩ bắt chẹt kia cười rạng rỡ, lập tức nhường đường ra, thái độ hoàn toàn khác lúc trước.

Mấy tên binh sĩ còn lại cũng nhao nhao thu hồi vẻ đùa bỡn, thi lễ với Thiên nhi, thần sắc có chút thành kính.

Thiên nhi cũng làm phật lễ với mấy người. Thảm Lạc và Bạch Tiêu Thiên thì không hiểu cho lắm, nhưng có thể miễn được phiền phức tự nhiên là chuyện tốt, lúc này lôi kéo Thiên nhi tiến vào trong thành.

Bạch Quận thành thành cao đất lớn, Thảm Lạc vốn cho rằng trong thành sẽ phồn hoa, nào ngờ vừa tiến vào trong mới thấy đường xá chật hẹp dơ bẩn, phòng ốc hai bên mái thấp bồng hộc, cả người lẫn vật tạp cư, cửa hàng cực ít, phi thường lụi bại, bách tính sinh hoạt khốn khổ dị thường.

Chỉ là khác với phòng ốc bách tính lụi bại, trong thành chùa chiền đông đảo, mà đều kiến tạo pháp vũ ngàn trượng, bảo tượng sâm nghiêm, phạn

âm mờ mịt, hương hỏa dị thường cường thịnh.

Thiên nhi mặc trang phục cao tăng, mặc dù tuổi tác còn nhỏ, khí độ lại bất phàm, cư dân trong thành nhìn thấy ba người, lập tức nhao nhao nhường đường, cung kính hành lễ với Thiên nhi.

Thẩm Lạc cùng Bạch Tiêu Thiên liếc nhau, trong lòng hai người lập tức giật mình, trong Bạch Quận thành địa vị hòa thượng lại cao như thế, khó trách những binh sĩ lưỡng gạt cửa thành kia vừa nhìn thấy Thiên nhi lập tức nhường đường.

"Thành này ở chỗ xung yếu con đường tơ lụa, hẳn là phồn hoa mới đúng, sao sinh hoạt nghèo khó như vậy. Mà phật môn lại hưng thịnh, thật là quái lạ." Bạch Tiêu Thiên nhìn thấy cảnh này, rất là kinh ngạc.

"A Di Đà Phật, xác thực kỳ quái." Thiên nhi gật gật đầu.

"Cái này có gì kỳ quái đâu, đất đai chư quốc Tây Vực cần cỗi, vốn kém xa Trung Thổ giàu có. Về phần thông thương, nhìn đức hạnh những binh sĩ thủ thành kia, thương nhân Trung Thổ nào dám đến nơi này? Thương nhân sợ nhất là những nơi không phân rõ phải trái đó." Phật châu trên cổ tay Thiên nhi cười lạnh nói.

Thiên nhi nghe những lời này, thở dài, nhẹ giọng tụng niệm phật hiệu.

"Tình huống nơi đây sau này tìm hiểu kỹ cũng không muộn, bây giờ sắc trời không còn sớm, chúng ta trước tìm một nơi ở lại đi." Thẩm Lạc đề nghị.

"Cũng tốt." Bạch Tiêu Thiên đồng ý.

"Hai vị thí chủ đi tìm chỗ ở đi, tiểu tăng chính là người phương ngoại, sẽ đi chùa miếu phía trước tìm nơi ngủ trọ một đêm, chúng ta ngày mai gặp ở đây." Thiên nhi nói.

Lúc này Thẩm Lạc mới nhớ tới có Thiên nhi đi theo, tìm khách sạn ngủ trọ xác thực không quá thỏa đáng.

"Kim Thiên đại sư, an toàn của người không thể qua loa. Như vậy đi, ta theo đại sư đi chùa miếu tìm nơi ngủ trọ, Thẩm huynh người tìm chỗ ở trong thành, thuận tiện hỏi thăm một chút tình huống Ô Kê quốc." Bạch

Tiêu Thiên nói.

"Cũng tốt." Thảm Lạc đang có dự định này, lúc này gật đầu đáp ứng.

Thế là, ba người chia tay, Thảm Lạc tìm thật lâu trong thành, rốt cuộc tìm được một nhà khách điểm ngủ trọ.

Khách điểm không lớn, trừ lão bản, chỉ có hai tiểu nhị, có lẽ quá lâu không có khách nhân, lão bản tự mình dẫn Thảm Lạc đến gian phòng, ân cần đưa nước trà com tới tới.

"Lão bản, Thảm mỗi lần đầu tới Ô Kê quốc này, bất quá lúc tại Đại Đường ta nghe nói Ô Kê quốc là quốc gia Tây Vực khá lớn, ở vào yếu địa con đường tơ lụa thương mậu vãng lai, hẳn là phải phồn thịnh mới đúng. Bạch Quận thành nơi này làm sao rách nát như vậy?" Thảm Lạc thương chút tiền bạc cho lão bản, hỏi.

"Khách quan ngài là từ Đại Đường thượng quốc đến à? Khó trách tuần tú lịch sự! Ai, nói đến Ô Kê quốc chúng ta, trước kia cũng rất phồn hoa, chỉ là mấy năm gần đây liên tục gặp thiên tai, đạo phi yêu vật hoành hành, dân chúng làm than, thương khách ngoại quốc không đến, thành trì mới thành bộ dáng bây giờ." Lão bản thở dài.

"A, có yêu vật tập kích quấy rối!" Ánh mắt Thảm Lạc ngưng tụ.

"Đúng vậy, những năm này chẳng biết tại sao, rất nhiều nơi ở Ô Kê quốc toát ra rất nhiều yêu vật, mặc dù các Thánh Tăng Thánh Liên Pháp Đàn ra sức trừ yêu, nhưng yêu vật thực sự quá nhiều, bọn họ cũng giết không hết. Có thể là chúng ta phụng dưỡng Thánh Chủ không thành tâm, mới bị hạ xuống tai hoạ bực này." Lão bản chấp hai tay trước ngực nói.

"Thánh Liên Pháp Đàn? Đó là cái gì? Chùa miếu Phật môn sao?" Thảm Lạc có chút kỳ quái hỏi.

"A, khách quan ngài không biết Thánh Liên Pháp Đàn sao? Nghe nói Đại Đường cũng Phật giáo hưng thịnh, không ngờ khách quan cô lâu quả vẫn như vậy." Sắc mặt lão bản trầm xuống, tựa hồ tức giận với việc Thảm Lạc không biết Thánh Liên Pháp Đàn, rồi lão phát tay áo rời đi.

Thảm Lạc nhú mày, nhưng cũng không để ý, đứng dậy khép cửa phòng lại.

Sắc trời bên ngoài đã tối, nơi đây không thể so với Trường An, cư dân trong thành hầu hết đã đi ngủ, hấn từ cửa sổ bắn ra, hóa thành một đạo bóng đen vô thanh vô tức biến mất nơi xa.

Trọn vẹn qua hơn nửa đêm, sắc trời sắp sáng, hấn mới từ bên ngoài bay vụt về, trong tay nhiều ra mấy quyển sách thật dày.

Thẩm Lạc vừa rời dạo một vòng trong thành, lắng nghe các nghị luận bí mật của bách tính trong thành, xem như từ một góc độ khác hiểu rõ một chút tình huống trong thành.

Về phần mấy quyển sách này, là thư tịch ghi chép lịch sử lấy từ trong mấy chùa miếu nhỏ.

Hấn lật xem những sách này, nhanh chóng đọc, lấy lực lượng thần hồn của hấn hiện tại, đọc sách hoàn toàn nhanh như gió, rất nhanh đã đọc hết mấy quyển sách, trên mặt hiện lên một tia chột hiểu.

Ô Kê quốc này bây giờ quốc lực nghèo nàn, loạn thế gian khổ, dân chúng đều sa vào phật pháp, cầu nội tâm giải thoát, Phật giáo nơi đây càng hưng thịnh hơn so với Đại Đường.

Mà Thánh Liên Pháp Đàn là quốc giáo Ô Kê quốc, những chùa miếu trong Bạch Quận thành kia, phần lớn là phân tự Thánh Liên Pháp Đàn.

"Thánh Liên Pháp Đàn?" Long mày Thẩm Lạc nhíu lại.

Trong loạn thế bách tính khốn khổ, tìm kiếm một hai nơi ký thác tinh thần vốn là chuyện thường. Chỉ là từ tình huống hấn thám thính, Thánh Liên Pháp Đàn này có chút tà khí, khác hoàn toàn với các phật tông Hóa Sinh tự, Kim Sơn tự ở Đại Đường. Thánh Liên Pháp Đàn cũng không tuyên dương chúng sinh bình đẳng, ngược lại cho là người trong Thánh Liên Pháp Đàn chính là Thánh Tăng, cao giai hơn so với bách tính bình thường. Mà Thánh Liên Pháp Đàn trừ yêu cho bách tính cũng không miễn phí, mỗi lần xuất thủ đều thu lấy rất nhiều tiền bạc.

Hấn nhìn thấy một ghi chép trên sách, một thành trì Ô Kê quốc xuất hiện yêu nghiệt, thành chủ thỉnh cầu Thánh Tăng Thánh Liên Pháp Đàn xuất thủ. Vị Thánh Tăng kia mở miệng muốn một nửa tích lũy của thành trì. Vị thành chủ kia mặc dù không muốn, cuối cùng vẫn lấy ra một nửa tài phú, lúc này mới trừ được đầu yêu nghiệt kia.

Vơ vét của cải như vậy, tại Đại Đường có thể được xưng là hành vi cường đạo, nhưng Thánh Liên Pháp Đàn lại nói hành vi này là cung phụng dâng lên Thánh Chủ, đồng thời thường xuyên tiến hành tẩy não bách tính ngu dân. Dần dần sau nhiều năm, bách tính Ô Kê quốc cũng chậm chậm tiếp nhận loại thuyết pháp này.

Chương 667: Yên lặng theo dõi kỳ biến

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Thẩm Lạc đối với chuyện bách tính Ô Kê quốc tình nguyện tiếp nhận hiện thực như thế cũng chỉ im lặng, đây là nội tình nước khác, hắn đương nhiên sẽ không bao biện làm thay, đi làm loại chuyện tốn công mà không có kết quả này.

Hắn rất nhanh quên việc này sạch sành sanh, bắt đầu suy nghĩ chuyện liên quan tới ma khí nơi đây.

Căn cứ Hải Thích thiên sư nói, năm đó Kim Thiên Tử đi về phía tây, từng tại đất nước này cảm nhận được ba động ma khí to lớn, việc này nhất định không thể coi thường.

Mặc dù căn cứ Lý Tịnh nói, năm đạo ma hồn kia chuyển thế, thời gian không sai biệt lắm với người thỉnh kinh chuyển thế, sẽ không liên quan tới cỗ ma khí ba động kia. Nhưng Xi Vưu trăm phương ngàn kế thoát khốn ra, ai mà biết y có thả ra năm đạo ma hồn trước, hay những cử động khác không.

Mà yêu ma tại Ô Kê quốc nổi lên bốn phía, lợi hại hơn so với Đại Đường, ngược lại không khác tình huống trong mộng cảnh, chính mình đã nghiệm chứng nên trong lòng hắn phỏng đoán như thế.

Ngay lúc Thẩm Lạc âm thầm trầm ngâm, một tiếng gầm rú kéo dài từ bên ngoài truyền đến, mặc dù nghe cách cực xa, nhưng tiếng hú kia tràn ngập cảm giác hung lệ, vẫn làm cho hắn cảm thấy nghiêm trọng.

"Không tốt, có yêu ma xuất hiện!" Hắn lập tức đứng dậy, đẩy cửa đi ra ngoài.

Bên ngoài sắc trời đã bắt đầu trắng bệch, trong thành đã có bách tính đi lại

sáng sớm, nghe được âm thanh gầm rú này, sắc mặt đều đại biến.

"Yêu ma! Lại có yêu ma xuất hiện!" Bách tính trong thành kêu khóc một mảnh, nhao nhao chạy như bay vào nhà, đóng chặt cửa, căn bản không dám thò đầu ra.

"Khách quan! Mau vào phòng, lại có yêu ma đến rồi!" Lão bản khách điếm cũng đã thức dậy, nhìn thấy Thảm Lạc đứng ở ngoài cửa, không lo tức giận với hắn nữa, vội vàng hô.

"Không sao." Thảm Lạc gật đầu cười cười với lão bản, ánh mắt nhìn lại hướng âm thanh truyền tới.

Vùng trời kia xuất hiện một điểm đen, nhanh chóng biến lớn, hóa thành một mảnh mây đen quay cuồng, phụ cận mây đen cát bay đá chạy, trùn trùn yêu phong, nhìn phi thường đáng sợ.

"Đây là xà yêu kia!" Sắc mặt lão bản trắng bệch, không lo để ý tới Thảm Lạc nữa, quay người đâm đầu vào cửa, trùng điệp đóng lại cửa tiệm.

"Xà yêu..." Thảm Lạc thì thào một tiếng, nhìn tình huống này, con yêu vật kia tựa hồ không phải lần đầu tới đây.

"Không biết Thiên nhi bên kia thế nào?" Hắn đột nhiên nghĩ đến cái gì, thân hình hóa thành một đạo xích quang lao tới một tòa chùa miếu trong thành.

Hôm qua hắn tìm hành trong thành, đã phát hiện chùa miếu mà Thiên nhi cùng Bạch Tiêu Thiên tìm ngủ trọ.

Trong một chùa miếu nhỏ ở Bạch Quận thành, Thiên nhi cùng Bạch Tiêu Thiên đã thức dậy từ lâu, đứng tại một chỗ trong viện nhìn ra bầu trời yêu vân màu đen xa xa.

"A Di Đà Phật, không ngờ chư quốc Tây Vực cũng bị yêu ma loạn thế, nơi đây thành dân nghèo yếu. Bạch thí chủ, nếu có thể xuất lực, xin giúp đỡ bách tính trong thành này chút." Thiên nhi nói với Bạch Tiêu Thiên.

"Nên như vậy." Bạch Tiêu Thiên lập tức gật đầu.

Đúng lúc này, một đạo kiếm quang màu đỏ từ đằng xa bay vụt đến, trong

chớp mắt đã đến phụ cận, hiện ra thân ảnh Thẩm Lạc.

"Thiên nhi sư phụ, Bạch huynh, các người không sao chứ?"

"Thẩm huynh, người tới đúng lúc." Trong lòng Bạch Tiêu Thiên buông lỏng.

Nhìn khí tượng yêu vật trong mây đen, thực lực thực sự không yếu, y đang lo lắng nhìn phải hộ Thiên nhi chu toàn lại phải đi trừ ma, một cây chằng chống vững nhà, bây giờ Thẩm Lạc tới, y đã yên tâm.

Trong lúc ba người nói chuyện, mây đen đã bay vụt đến trên không Bạch Quận thành, không hề đứt đoạn tràn ngập xuống dưới, trong khoảnh khắc bao trùm gần nửa bầu trời, gần nửa Bạch Quận thành bị bao phủ trong một mảnh bóng râm.

Thanh âm tê tê từ trong mây đen truyền ra, tựa hồ là một đầu cự mãng đang phun lưỡi rắn, trong mây lại lộ ra hai điểm lớn như đèn lồng hồng quang, thoát nhìn là hai yêu mục, nhìn chằm chằm về phía Bạch Quận thành ở dưới, tràn đầy vẻ tham lam.

Một đạo yêu phong thô to từ trong mây đen bắn xuống, cuốn về phía một tòa phòng ốc thành đông.

Trong tay Thẩm Lạc hồng quang bạo khởi, đang muốn đánh ra Thuần Dương Kiếm Phôi đối địch.

Nhưng ngay đỉnh một tòa kim tháp phật tự nguy nga ở trung tâm Bạch Quận thành đột nhiên lóe lên kim quang, chỗ đỉnh tháp đó khám nạm một viên tinh cầu màu vàng to bằng vại nước.

Chỉ thấy chung quanh tinh cầu kia hiện đầy trận văn, một đạo trận văn đột nhiên sáng lên, sau đó tinh cầu màu vàng đại thịnh quang mang, từ đó bắn ra một đạo quang trụ màu vàng thô to, đụng vào cỗ yêu phong màu đen rơi xuống.

Một tiếng vang lớn như sấm rền qua đi, kim quang ứng thanh tán đi, mà yêu phong cũng bạo liệt ra, cả hai triệt tiêu biến mất.

Trong mây đen giữa không trung truyền ra tiếng gầm giận dữ, một nơi khác mây đen bắn xuống một đạo yêu phong đen kịt càng lớn hơn, cuốn về phía

một mảnh kiến trúc thành nam.

Nhưng trận văn trên tinh cầu màu vàng phía nam lần nữa sáng lên, lại có một vệt kim quang từ tinh cầu phía nam nghiêng nghiêng bắn ra, tinh chuẩn ngăn lại yêu phong.

Yêu vật giữa không trung giận tím mặt, mây đen cuộn cuộn, thanh âm đại tác, hơn mười đạo yêu phong đồng thời đánh xuống, hóa thành từng đầu yêu mãng màu đen, đập xuống các nơi trong thành.

Tinh châu màu vàng trên kim tháp giống như cảm nhận được uy áp cường đại phía ngoài, chung quanh đều sáng lên trận văn, mà kim quang trong tinh châu màu vàng sáng hơn trước đó mấy lần, trong thân châu ần ần hiện ra một mảnh ráng mây màu vàng, cấp tốc chuyển động.

Nương theo tiếng thét ô ô, hơn mười đạo kim quang thô to từ trong tinh châu màu vàng bắn ra, đánh về phía những yêu mãng màu đen kia, vậy mà chặn lại từng cái.

"Xem ra trong Bạch Quận thành cũng không phải không có đôi sách ứng đối yêu vật tập kích, nơi đó là Thánh Liên Pháp Đàn tự, nếu bọn họ có cách đối phó, chúng ta dù sao cũng là ngoại nhân, xem trước một chút lại nói." Thảm Lạc nhìn thấy cảnh này, khẽ gật đầu, sau đó nói.

"Thánh Liên Pháp Đàn tự?" Bạch Tiêu Thiên lộ thần sắc hoang mang, tựa hồ lần đầu tiên nghe nói cái tên này.

"Các người không nghe ngóng từ các hoà thượng toà chùa miếu này chuyện Bạch Quận thành cùng Ô Kê quốc sao?" Thảm Lạc kinh ngạc hỏi.

"Tự nhiên là hỏi, chỉ là các hoà thượng trong chùa nghe chúng ta từ Đại Đường đến, liền nói năng thận trọng, cái gì cũng không chịu nói, bọn hắn tựa hồ rất ghét người từ bên ngoài đến." Bạch Tiêu Thiên nói.

"Thì ra là vậy, theo ta dò xét, Ô Kê quốc này..." Thảm Lạc giật mình, khẽ giảo lược lại tình huống nghe ngóng được.

"Không ngờ tình huống trong Ô Kê quốc lại như vậy. Thảm huynh nói đúng, chúng ta xem trước một chút lại nói, không nên tùy ý xuất thủ." Bạch Tiêu Thiên gật đầu đồng ý.

"Nếu Thánh Liên Pháp Đàn tự này không địch lại yêu vật, chúng ta cần phải xuất thủ, không thể để cho bách tính trong thành gặp nạn." Thiên nhi vội bổ sung.

"Yên tâm, cái này tất nhiên." Thảm Lạc nói.

Mặc dù Ô Kê quốc cũng không phải là Đại Đường, nhưng đều là Nhân tộc nhất mạch, hẳn đương nhiên sẽ không ngồi nhìn bách tính nơi đây gặp nạn.

"Không tốt, lực lượng tinh châu màu vàng kia bắt đầu suy yếu!" Vào thời khắc này, Bạch Tiêu Thiên đột nhiên biến sắc.

Thảm Lạc và Thiên nhi vội nhìn lại, tinh châu màu vàng trên kim tháp mặc dù còn bắn ra từng đạo kim quang ngăn cản mây đen giữa không trung, nhưng so với trước đó ảm đạm hơn nhiều, đã dần dần không ngăn cản nổi yêu phong giữa không trung công kích.

"Xem ra lực lượng tinh châu màu vàng kia có hạn, chúng ta phải xuất thủ rồi." Bản dịch tại bạch ngọc sách. Thảm Lạc nói.

Giờ khắc này, trong Na Toạ Bảo Tháp của Thánh Liên Pháp Đàn ở Bạch Quận thành, mấy lạt ma đầu đội mũ cao cao màu vàng, người mặc cà sa đỏ thẫm ngồi ngay ngắn ở đài sen tử kim.

Trên thân những người này tường quang ần ần, phạm âm lượn lờ, ngược lại có chút khí phái cao tăng, chỉ là trên mặt bọn họ đều ần hiện vẻ buh hãn kiêu hoành, khác tăng nhân Trung Thổ rất lớn.

Chương 668: Đấu yêu mãng

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Lạp Mạc Thánh Tăng, Thánh Liên cấm chế đã không chịu nổi, xin chur vị Thánh Tăng lần nữa ra tay, đuổi yêu vật kia đi!" Một lão giả mặc quan bào hoa lệ đứng cạnh một tăng nhân mặt vàng tai to, lo lắng khẩn cầu.

"Kinh Tây thành chủ, cũng không phải là chúng ta không chịu xuất thủ, chỉ là ngươi cũng biết, thần lực chúng ta đều đến từ Thánh Chủ. Vài ngày trước khu trừ Địa Ma Yêu kia, đã còn thừa không nhiều, nếu muốn lần nữa cầu thần lực Thánh Chủ, cần tiếp tục dâng lên tế phẩm." Tăng nhân mặt vàng lắc đầu, bất đắc dĩ nói ra.

"Ta đã đem tích góp nửa năm qua của phủ thành chủ đến đây, xin mấy vị Thánh Tăng thay mặt Thánh Chủ nhận lấy." Lão giả hoa phục vội vàng xoay người nhìn về phía hai tên tùy tùng phía sau.

Hai người kia gian nan khiêng đến một cái rương, mở ra lập tức kim quang sáng chói, hơn phân nửa rương chứa vàng bạc, một góc rương để ngọc thạch, các loại linh tài tu luyện.

"Chỉ có ngần ấy?" Tăng nhân mặt vàng không để ý đến những vàng bạc, nhìn về phía những ngọc thạch linh tài kia, hơi nhướng mày, không nhanh không chậm nói ra, tựa hồ căn bản không cảm thấy lo lắng tình huống bên ngoài.

"Trong thành gần đây thương khách càng ngày càng ít, phủ thành chủ chỉ có như vậy, chờ yêu vật thối lui, ta lập tức đi tìm những phú thương trong thành, hẳn là còn có thể gom thêm một chút." Lão giả hoa phục đổ mồ hôi lạnh trên trán, không còn sức nói.

Tăng nhân mặt vàng cùng mấy vị tăng nhân khác nhìn thoáng qua nhau, đang muốn nói gì, bỗng một tiếng vang thật lớn từ bên ngoài truyền đến.

Mấy người vôi vàng đứng dậy nhìn ra ngoài, thần sắc đều biến đổi.

Tinh châu trên kim tháp ngăn cản yêu vân màu đen công kích, rốt cuộc triệt để hết sạch lực lượng, trở nên âm đạm vô quang.

Trong yêu vân màu đen giữa không trung truyền ra một tiếng gào thét hung phấn, một đạo yêu phong màu đen to chừng mấy trượng đánh xuống, quay tít một vòng hóa thành một cự thủ đen nhánh, cuốn về một chỗ phòng xá phía dưới.

Trong phòng xá này ẩn núp một nhà ba người, cự thủ chưa đến, khí tức lạnh lẽo không gì sánh được đã bao phủ lại bọn họ. Ba người mặc dù không nhìn thấy tình huống trên trời, nhưng cũng biết đại họa lâm đầu, trên mặt đều hiện ra vẻ hoảng sợ, thần sắc tuyệt vọng ôm chặt lấy người nhà bên cạnh, nhắm mắt chờ chết.

Trong lúc nguy cấp này, một đạo lưu quang màu đỏ hiện lên, nhanh cơ hồ vượt qua ánh mắt ba người, trong nháy mắt đã đến cạnh yêu thủ màu đen, lại là một thanh xích hồng Tiên Kiếm.

Kiểm quang màu đỏ dài mười mấy trượng từ trên Tiên Kiếm dâng lên, như thiểm điện quấn lấy yêu thủ màu đen chém một phát.

"Xoẹt" một tiếng vang lên như thanh âm xé vải, yêu thủ màu đen uy thế vô song trước kiếm quang màu đỏ lại yếu ớt như đậu hũ, tùy tiện bị chém thành hai đoạn.

Yêu thủ màu đen lập tức bạo liệt ra, hóa thành vô số hắc khí phiêu tán.

"Người tu đạo từ đâu tới, dám ngăn trở bản tọa!" Tiếng gầm thét lạnh lạnh từ trong mây đen truyền ra.

Bên cạnh phi kiếm hoa lên một cái, thân ảnh Thẩm Lạc trông rộng xuất hiện, thần sắc lạnh lùng, không trả lời yêu vật trong mây tra hỏi, tay điểm một cái về phía Thuần Dương Kiếm Phôi.

Thuần Dương Kiếm Phôi quay tít một vòng, trên thân kiếm đột nhiên dâng lên hai cỗ hồng quang. Hai cỗ hồng quang mặc dù màu sắc giống nhau, nhưng một đạo hiện ra khí tượng dương cương cực kỳ mãnh liệt, một đạo kia lại phi thường âm nhu, quấn lẫn nhau.

Một tiếng vang lên như kim thiết giao kích, một đạo kiếm khí màu đỏ dài hai ba mươi trượng ngưng tụ thành, chỉ hướng mây đen giữa không trung, chính là kiếm quyết bí truyền Âm Dương Pháp Kiếm của Xuân Thu quan.

Một cỗ ba động kiếm khí trùng thiên từ trên kiếm khí màu đỏ bộc phát ra, như sóng lớn khuếch tán ra bốn phía.

Yêu khí trong mây đen bị cỗ kiếm áp này xông lên, lập tức phảng phát băng tuyết dưới mặt trời chói chang, nhanh chóng phiêu tán.

Thẩm Lạc hiện vẻ vui mừng, uy năng Thuần Dương Kiếm Phôi tăng nhiều, thi triển môn Âm Dương Pháp Kiếm này lại có uy thế lớn như vậy.

Trong mây đen, yêu vật thấy cảnh này, tựa hồ cũng chấn kinh, mây đen cuộn cuộn lập tức thối lui ra sau.

"Nơi này cũng không phải ngươi muốn tới thì tới, muốn đi thì đi" Thẩm Lạc cười lạnh một tiếng, bắm tay điểm một cái.

Kiếm khí màu đỏ lập tức bắn ra, tốc độ nhanh gấp mấy lần mây đen triệt thoái ra sau, trong chớp mắt đã đuổi kịp mây đen, lãng không chém xuống.

Hồng quang trùng thiên từ trên Âm Dương Pháp Kiếm bộc phát, gần phân nửa bầu trời đều bị chiếu sáng, chỉ nghe "Xoẹt" một tiếng, mây đen um tùm che khuất bầu trời thỉnh linh bị chém thành hai nửa, hai nửa mây đen lập tức bạo liệt ra.

Âm Dương Pháp Kiếm không chỉ chém quỷ, càng đánh bại yêu, lại thêm kiếm phôi ẩn chứa Hồng Liên Nghiệp Hỏa, có thể nói là khắc tinh hết thảy quỷ mị yêu vật.

Thanh âm đau đớn bèn nhọn vang lên, hắc khí giữa không trung nhanh chóng phiêu tán, một đầu măng yêu màu đen to lớn xuất hiện giữa không trung.

Măng yêu này dài bốn năm mươi trượng, đỉnh đầu mọc ra một độc giác màu bạc thô to, toàn thân bao trùm một tầng vảy đen sáng loáng, phân bụng còn có bốn chân nhô ra, tựa hồ sắp hóa rắn thành giao, nhìn rất uy vũ.

Bất quá hai mắt măng xà huyết hồng, hung tợn trừng nhìn Thẩm Lạc, thần

sắc hận không thể một ngụm nuốt hẳn. Trên bụng rắn bị chém ra một vết thương cháy đen, ẩn hiện vết máu, hiển nhiên là bị Âm Dương Pháp Kiếm gây thương tích.

Chỉ là vảy rắn màu đen kiên cố, Âm Dương Pháp Kiếm vậy mà không thể phá vỡ phòng ngự của nó, loại trình độ thương thế này căn bản không đủ uy hiếp tính mệnh nó.

"Đây là Xà Mị ngàn năm!" Thảm Lạc không để ý gì khác, đánh giá độc giác màu bạc trên đầu măng xà, ánh mắt sáng lên.

Hắn trong mộng cảnh trên Phương Thốn sơn xem qua điện tịch thấy ghi chép về Xà Mị, rắn này chính là dị chủng Long tộc, nghe nói là rồng cùng khuê yêu tạp giao sinh ra, huyết nhục đều là vật đại bổ, nhưng trân quý nhất là mật rắn, chính là chỗ tinh hoa, ăn vào có thể tăng nhiều thị lực, là linh vật cực kỳ trân quý.

Trong đầu Thảm Lạc hiện lên những tin tức này, xuất thủ vẫn không chậm, hai chân toả sáng hào quang ánh trắng, trên thân nổi lên một tầng hào quang màu xanh lục, đột nhiên sáng lên rồi trong nháy mắt cả người biến mất, chính là Át Mộc Tiên Độn.

Bây giờ tu vi hắn đạt tới Xuất Khiếu kỳ, lại thêm kinh nghiệm trong mộng cảnh gia trì, Át Mộc Tiên Độn đã nắm giữ phi thường thuần thục.

Xà Mị giật mình, đầu rắn nhìn bốn phía tìm kiếm tung tích Thảm Lạc, bỗng hư không sau lưng nó ba động cùng một chỗ, thân ảnh Thảm Lạc thoáng hiện ra, tay giương lên.

Hai đạo tử quang tuột tay bắn ra, là hai tấm phù lục màu tím, chính là Định Thân Phù cùng Toái Giáp Phù.

"Phốc" một tiếng vang nhỏ, hai tấm phù lục vỡ vụn, hóa thành hai đạo quang mang kim bạch dung nhập vào thể nội Xà Mị ngàn năm.

Liên tiếp động tác vô cùng nhanh chóng, lúc này Xà Mị mới chú ý tới tình huống sau lưng, đang muốn xoay người tấn công, trên thân đột nhiên toát ra một tầng kim quang, mặt ngoài hiện ra một chữ "Định" to lớn.

Thân thể Xà Mị đột nhiên cứng đờ, không thể động đậy mảy may, phảng phất thân thể không còn là của mình, trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ.

Vào thời khắc này, trên người nó lại nổi lên lít nha lít nhít một tầng bạch quang sáng tỏ, cấp tốc lan tràn ra.

Những nơi bạch quang đi qua, giáp đen quanh thân nó kiên cố không gì sánh được, có thể đủ ngăn cản Âm Dương Pháp Kiếm lại nhao nhao rạn nứt, xuất hiện vô số vết thương nhỏ, trở nên máu me đầm đìa.

Chương 669: Thiện được ác báo

Dịch: Vì anh vô tình

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Thảm Lạc thấy vậy, trong mắt hiện lên vẻ vui mừng, bầm niệm pháp quyết điểm một cái. Thuận Dương Kiếm Phôi bên cạnh hóa thành một đạo kiếm quang màu đỏ bắn ra, quay chung quanh cổ Xà Mị ngàn năm, nhanh như chớp quán lên.

Đầu Xà Mị ngàn năm nghiêng đi lặn xuống, chỗ vết cắt giữa cổ có máu tươi tràn ra.

Còn không chờ đầu lâu rơi xuống, kim ảnh trên thân Thảm Lạc hiện lên, thi thể khổng lồ của Xà Mị hoàn toàn biến mất.

Bản thân đang ở nơi lạ, Thảm Lạc không muốn cùng con yêu vật Xà Mị này dây dưa, trực tiếp dùng hai tấm cao cấp phù lục chém giết nó.

Trước khi đến Tây Vực, hắn vì muốn đề tặng thực lực đã đặc biệt mua sắm một nhóm vật liệu vẽ phù lục cao giai, lúc này xem như có chỗ dùng tới.

Giờ phút này một đạo độn quang từ nơi xa bay vụt đến, thân ảnh Bạch Tiêu Thiên hiện ra, mặt mũi tràn đầy vẻ ngạc nhiên.

"Thảm huynh hảo thủ đoạn, giờ tay nhắc chân đã chém giết yêu này, khó trách uy danh tại Trường An thành hiển hách, lại được Trình quốc công và Viên quốc sư tín nhiệm." Bạch Tiêu Thiên rất nhanh khôi phục lại, cười nói.

"Ha ha, những thủ đoạn nhỏ của tại hạ không đáng nhắc, không thể so với đại pháp chính tông của Hóa Sinh tự, Bạch huynh người quá khen rồi. Mà chúng ta diệt yêu vật này, xem ra cũng chưa chắc đạt được hồi báo gì tốt." Thảm Lạc cười giễu, quay người hướng một phía khác nhìn lại.

Xoát! Xoát! Xoát! Ba đạo độn quang màu vàng từ đằng xa khí thể hung hăng mà đến, tại bên ngoài hơn mười trượng không trung hiện ra thân hình. Là ba tên tăng nhân mặc hồng bào, cầm đầu là một tăng nhân mặt vàng, hai vị tăng nhân phía sau một người gầy gò hơi cao, một vị thì thân hình mập lùn, tai to mặt lớn.

Ba người này đều là mặt mày dữ tợn, thân sắc kiêu căng, nếu không phải trên người khoác cà sa, chỉ sợ còn bị người khác tưởng rằng kẻ cướp cản đường.

"Hai tên mao đầu tiểu tử từ đâu tới, dám tại Ô Kê quốc chúng ta giương oai! Mau thả con yêu vật kia ra. Yêu vật này do thánh chủ Thánh Liên Pháp Đàn chúng ta điếm danh muốn hàng phục, thu làm Hộ Pháp Thần Long, các ngươi không được làm bậy!" Tăng nhân mặt vàng cầm đầu trầm giọng quát.

Tăng nhân này thần thức cũng không cường đại, lúc trước Thảm Lạc và Xà Mị ngàn năm kia đại chiến, cuối cùng dùng Thiên Sách thu thi thể nó lại đều là trong chớp mắt liền hoàn thành. Hơn nữa hắc khí chung quanh không có tan hết, trừ việc đã bay đến gần chỗ Bạch Tiêu Thiên, ba tên tăng nhân cũng không chú ý tới Xà Mị đã bị giết, còn tưởng rằng là bị Thảm Lạc sử dụng thủ đoạn nào đó trấn áp.

Thảm Lạc không để ý đến tăng nhân đang kêu gào kia, mà dò xét ba người bạch ngọc sắc ch. Lúc trước hấn hấp thu hai tên hồn tu Luyện Thân đàn lực lượng thần hồn tăng lên nhiều, hơn xa tu sĩ Xuất Khiếu sơ kỳ bình thường, quét qua một cái đã cảm giác rõ ràng được tu vi của ba người đối diện.

Tu vi của tăng nhân mặt vàng cầm đầu là Xuất Khiếu sơ kỳ, hai tên hòa thượng phía sau đều là Ngưng Hồn hậu kỳ.

Thần hồn của Thảm Lạc cường đại, không chỉ có thể cảm giác tu vi của ba người, mà ngay cả sự vận chuyển của pháp lực, công pháp tu luyện cũng có thể biết được mấy phần. Những người này tu luyện công pháp mặc dù là thần thông phật môn, lại xen lẫn mấy phần khí tức tà đạo, không biết là tới từ nơi nào.

"Ba vị đạo hữu nói vậy là sai rồi, vừa rồi yêu vật kia rõ ràng muốn ý mạnh giết người. Mặc dù hạt môn có tâm lòng khoan dung nhưng đối với yêu vật hại người mà không có chút ý hối cải nào, thì không cần hạ thủ lưu tình." Những năm này Bạch Tiêu Thiên tại Hóa Sinh tự tu tập thần thông phật

môn chính tông, cũng có thể cảm giác được khí tức quý dị của ba người ở phía đối diện, nên đối với bọn họ cũng không có ý tốt gì, lạnh lùng nói.

Tầng nhân mặt vàng là đàn chủ phân đàn tại Bạch Quận thành do Thánh Liên Pháp Đàn xây dựng, địa vị cao thượng, từ trước đến nay nói một không hai, không người nào dám can đảm làm trái. Vừa nãy gã thấy Thẩm Lạc và Bạch Tiêu Thiên đều là tu sĩ Xuất Khiếu kỳ, mới mở miệng thương lượng với bọn họ một chút, không ngờ rằng Bạch Tiêu Thiên một tiếng cự tuyệt, lập tức giận tím mặt.

"Tốt, tốt! Các ngươi nếu ngu xuẩn mất khôn, vậy thì đừng trách chúng ta không khách khí! Đồng loạt ra tay, làm thịt hai tên dị giáo đồ này, đoạt lại Xà Mị kia!" Tầng nhân mặt vàng giận dữ, tay phải vung lên, một cái Phù Đồ màu vàng hiện lên trong tay, một mảnh phật quang màu vàng từ bên trong phun ra ngoài, chụp vào hai người Thẩm Lạc hai người.

Phật quang màu vàng này nhìn tráng lệ, nhưng không có chút khí tượng quang minh chính đại, ngược lại còn lộ ra mấy phần cảm giác âm lãnh. Thậm chí so với yêu ma quỷ tu mà Thẩm Lạc gặp lúc trước càng thêm tà dị, tầng sâu bên trong lại càng âm u, hư không phát ra âm thanh quý dị.

Thẩm Lạc chưa bao giờ thấy qua công pháp thế này, đuôi lông mày không khỏi nhăn lại.

Mặt khác hai tên hòa thượng cũng lập tức xuất thủ, một người tế ra một chuỗi phật châu, còn người kia tế ra một vật khác, đánh úp về phía Thẩm Lạc và Bạch Tiêu Thiên.

Bạch Tiêu Thiên cũng là người tâm cao khí ngạo, Thẩm Lạc vừa rồi lật tay đã chém giết con xà yêu kia, nên cũng không cam lòng rút lại phía sau. Y hừ lạnh một tiếng, tế ra một chiếc quạt xếp nhìn như phổ thông, phía trên thêu đề án Thần Long đằng vân giá vũ, sinh động giống như thật, nhất là một đôi mắt rồng sáng rực có thần.

Y bấm niệm pháp quyết điểm một cái, trên cây quạt Họa Long Điểm Tình Đồ lập tức sáng rõ, hướng về phía trước vờ ra.

Trong âm thanh "Ô ô" chói tai, một mảnh hào quang màu vàng giống như sóng dữ phun ra ngoài, trong đó ẩn hiện long ảnh màu vàng, cùng ba kiện pháp khí đối diện đụng vào nhau.

Long ảnh và phật quang vừa chạm cùng một chỗ, phảng phất giống như cừu địch không nhường bộ chút nào kịch liệt xung đột, liên tiếp phát ra âm thanh sấm rền.

Pháp khí của tăng nhân mặt vàng và hai người đều bị đánh bay, quang mang của ba kiện pháp khí cũng đều ảm đạm.

Sắc mặt của Bạch Tiêu Thiên cũng trắng nhợt, nhin không được lui về sau một bước. Có điều kim quang của Họa Long Điểm Tinh Phiến kia vẫn linh động, không chút suy yếu, chứng tỏ phẩm chất của nó đều hơn ba kiện pháp khí kia.

Trong mắt tăng nhân mặt vàng hiện lên một tia tham lam, thừa dịp Bạch Tiêu Thiên bị đẩy lui, té ra một cái bích ngọc hồ lô, bấm niệm pháp quyết thúc giục. Một đạo hào quang màu xanh từ trong hồ lô bắn ra, nhanh chóng vượt qua khoảng cách vài chục trượng, quán lấy Họa Long Điểm Tinh Phiến.

Đạo thanh quang này cực kỳ cổ quái, Họa Long Điểm Tinh Phiến bị nó cuốn lấy, kim quang bên ngoài vậy mà bắt đầu phiêu tán. Mà cây quạt cũng đứng yên tại chỗ lung lay sắp đổ, như mất đi linh tính.

Bạch Tiêu Thiên giật mình, cây quạt này là y hao tôn cực lớn tâm tư, mới xin được một vị đại sư phòng luyện khí của Hóa Sinh tự luyện chế thành bản mệnh pháp khí dùm, tuyệt đối không thể để mất.

Y đang muốn thi pháp triệu hồi, thì một đạo bạch quang lạnh lẽo từ bên người nhanh như chớp bắn ra. Tốc độ của nó còn hơn cả thanh quang, lóe lên rồi đánh vào trên bích ngọc hồ lô, thì ra Thẩm Lạc nhìn thấy Bạch Tiêu Thiên gặp tình huống không tốt, nên xuất thủ tương trợ.

Trên hồ lô vang lên tiếng ken két, phía trên vậy mà ngưng tụ thành một tầng băng cứng, bảo quang cũng bị đông lại, thanh quang vậy khôn cây quạt màu vàng cũng nhanh yếu đi.

Bạch Tiêu Thiên vui mừng, vội vàng bấm niệm pháp quyết thi pháp ba ch ngo c s ach, kim quang trên Họa Long Điểm Tinh Phiến lóe lên, hướng ra phía ngoài bay đi, mắt thấy đã muốn thoát ra được.

"Dám hồng chuyện tốt của ta!" Mặt của Tăng nhân mặt vàng hậm hực nhìn Thẩm Lạc, hai tay khẽ động.

Nhưng Thảm Lạc lại vượt lên trước lập tức động thủ, lấy ra Ngũ Hỏa Phiến, quạt về phía tăng nhân mặt vàng một cái.

Một đạo hỏa trụ ngũ sắc to lớn từ trên cây quạt bắn ra, bộc phát ra linh áp kinh người, như một đầu Hỏa Long to lớn đang giương nanh múa vuốt nhào về phía tăng nhân mặt vàng.

Sau khi hấn phục dụng đan dược được luyện chế từ Kỳ Lân huyết, năng lực không hóa đã tăng tiến không ít, có thể phát huy ra thêm lực lượng của Ngũ Hỏa Phiến.

Mà Càn Khôn Đại kia phát ra hàn quang màu trắng cũng cuốn ngược rồi quay về, trong hàn quang càng tản ra một cỗ hấp lực cường đại. Nó bao phủ thanh ngọc hồ lô lại, kéo về phía mình.

Tăng nhân mặt vàng được cái này mất cái khác, bích ngọc hồ lô cũng bị Càn Khôn Đại hút tới, mắt thấy đã sắp bị rơi vào trong tay Thảm Lạc.

Chương 670: Cầu viện

Dịch: Vì anh vô tình

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Đáng chết!" Tăng nhân bất chấp mấy thứ khác, há mồm phun ra một ngụm tinh huyết, sau đó hai tay bắm niệm pháp quyết xoay vòng như bánh xe.

Tinh huyết đột nhiên nổ tung ra, hóa thành một mảnh huyết vân, vô số phù văn màu máu ở trong nhảy lên, hình thành một bộ đồ án kỳ dị. Chúng giống như chữ lại không phải chữ, giống như tranh mà cũng không phải tranh.

Mặt ngoài của thanh ngọc hồ lô tùy theo thanh quang mà lớn lên, cách Thảm Lạc gần ba thước thì đứng yên lại.

Nhưng vào lúc này, Ngũ Sắc Hỏa Long bổ nhào tới, khi sắp đánh vào trên người tăng nhân mặt vàng thì.

"Hô" "Phản phật "

Hai tiếng thét vang lên, một chuỗi phật châu và một cái phật xử từ bên cạnh bay tới, giao nhau ngăn tại trước người tăng nhân mặt vàng. Kim quang trên hai kiện pháp khí bắn ra chói mắt, hình thành một màn ánh sáng màu vàng.

"Oanh "

Một tiếng vang to lớn trầm thấp, Ngũ Sắc Hỏa Long đâm vào trên màn ánh sáng màu vàng, lập tức đánh nó lui về sau. Dưới công kích của ngọn lửa năm màu, màn ánh sáng màu vàng lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được nhanh chóng trở nên mỏng manh, kim quang phía trên cũng nhanh chóng trở nên ảm đạm.

Thần sắc của tăng nhân mặt vàng và gây biến đổi, riêng bản thân mình vội vàng

phun ra một ngụm tinh huyết, thi triển cùng dạng bí thuật với tăng nhân mặt vàng. Kim quang trên phật châu và phật xử lần nữa sáng lên, như đang thiêu đốt linh tính của bản thân, màn ánh sáng màu vàng miễn cưỡng ổn định lại, khó khăn lắm mới ngăn được ngũ sắc hỏa trụ tại bên ngoài.

Chỉ là với tình hình của hai người, thì không cách nào ngăn cản quá lâu.

Tăng nhân mặt vàng chột cắn răng một cái, hai tay nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, thanh quang trên bích ngọc hồ lô như là sóng gió nổi lên trên mặt nước. Băng tinh màu trắng ở trên cũng bị thanh quang bao lấy, nhanh chóng hòa tan hết, bích ngọc hồ lô lập tức bay ngược về hướng tăng nhân mặt vàng.

Trong mắt Thảm Lạc lóe lên một tia kinh ngạc, nhưng cũng không bối rối, nhìn về phía bích ngọc hồ lô, con mắt thậm chí sáng lên một cái. Sau đó hấn vung tay lên, trên thân hiện lên một đạo kim ảnh..

Bích ngọc hồ lô đột nhiên biến mất, như chưa hề tồn tại.

"Người giấu bích ngọc hồ lô của Phật gia đi đâu rồi? Hai tên tặc tử các ngươi dám đoạt chí bảo của ta, Phật gia muốn rút hồn phách của ngươi ra bạc h ngọc c sạch, dày vò trên âm hỏa trăm năm, để cho ngươi muốn sống không được, muốn chết cũng không xong!" Tăng nhân mặt vàng và bích ngọc hồ lô trong nháy mắt đứt đoạn liên hệ, thì cả người cứ đứng thừ ra tại đó, sau đó cuồng nộ hét lớn.

Hồ lô này là do gã tọa trấn Bạch Quận thành cả trăm năm, mới được tổng đàn Thánh Liên Pháp Đàn đặc biệt ban tặng. Bây giờ lại bị người khác dễ dàng cướp đi, gã như thế nào cam tâm, tức đến thiêu chút nữa phun ra một ngụm lão huyết.

Trong tiếng rống giận dữ, hai tay tăng nhân mặt vàng vung vẩy, lại té ra một phật châu màu vàng lớn cỡ quả đấm, ở giữa có một đô án chữ "Vạn".

Tăng nhân lại phun ra một ngụm tinh huyết, dung nhập vào trong phật châu. Dưới sự chấn động phật châu biến lớn mấy lần, vạn đạo kim quang từ trong đó bộc phát ra, mỗi một đạo đều phát ra tiếng rít chói tai, như có vô số kiếm quang, hướng hai người Thảm Lạc bao trùm.

Mà trong thành trì phía dưới vang lên âm thanh la hét, từng bóng người lần lượt bay tới.

Những người này cũng đều mặc cà sa màu đỏ, hiển nhiên là đệ tử của Thánh Liên Pháp Đàn. Mặc dù tu vi không cao, số lượng lại nhiều, chừng hơn trăm người, không một chút sợ hãi nhào về phía hai người Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc đưa tay vung lên, hư ảnh Trấn Hải Châu hiện lên, một đoàn lam quang hình cầu từ tay bắn ra, hóa thành một mảnh mây xanh ngăn tại phía trước hai người.

Những kim quang kia đánh vào trên mây xanh, lại như là trâu đất xuống biển, biến mất không thấy gì nữa, nhưng mây xanh cũng nhanh chóng trở nên mỏng manh, mất thấy không cách nào ngăn cản kim quang quá lâu.

"Cùng những người này tiếp tục dây dưa cũng vô ích, đi thôi." Thẩm Lạc cũng không muốn để mây xanh ngăn cản quá lâu, đưa tay bắt lấy vai Bạch Tiêu Thiên, trên thân sáng lên hào quang màu xanh lục, lan tràn bao phủ cả Bạch Tiêu Thiên.

Thân ảnh hai người lóe lên, tại trong lục quang biến mất không thấy.

Chùm sáng màu lam kia cũng "phốc" một tiếng, biến mất không còn tăm tích.

Tăng nhân mặt vàng sắc mặt tái nhợt, nhìn khắp chung quanh, nhưng nào thấy thân ảnh hai người Thẩm Lạc và Bạch Tiêu Thiên nữa.

"Vừa rồi thứ dị giáo đồ kia thi triển chính là độn thuật, khẳng định còn tại trong thành, nhanh tìm kiếm cho ta, đào sâu ba thước cũng phải tìm cho ra!" Gã quay người quát với đám tăng nhân.

Hồng y tăng nhân ở xung quanh đáp ứng một tiếng, hướng về phía các nơi trong thành trì bay đi.

"Hai người các ngươi, đi khởi động cấm chế thủ hộ, bao phủ toàn thành, không thể để cho bọn chúng chạy thoát!" Tăng nhân mặt vàng đối hai tăng nhân sau lưng nói.

"Đàn chủ, hai người kia thực lực cường đại, coi như tìm được bọn chúng, chúng ta cũng không phải đối thủ." Hòa thượng mập lùn kia hơi chần chừ nói.

Tăng nhân mặt vàng nghe vậy thì thần sắc cứng ngắc bạc h ngọc s ach, nhưng lập tức nói: "Người yên tâm, ta có biện pháp đối phó bọn chúng, cùng lắm thì cung thỉnh Thánh Chủ giáng lâm, bất kể như thế nào cũng không để cho bọn chúng mang Phong Linh Hồ Lô và Xà Mị ngàn năm đi! Các người cũng đều biết, Xà Mị kia thế nhưng là..."

Hắn nói đến đây đột nhiên dừng câu chuyện lại, đưa mắt nhìn hai tăng một chút.

"Vâng." Thần sắc hai người khẽ biến, như nghĩ tới điều gì, lập tức đáp ứng một tiếng, hướng phía dưới bay đi.

Mà tăng nhân mặt vàng cũng không có ở đây lâu, quay người lại, hóa thành một đạo kim quang hướng về phía Thánh Liên Pháp Đàn vọt tới, rất nhanh đã tới một gian mật thất.

Nơi này có một cột đá cao nửa trượng, đỉnh cây cột có một đoàn kim quang chớp động, bên trong có từng đạo phù văn màu vàng, có vẻ là một cái pháp trận.

Gã do dự một chút, bảm niệm pháp quyết chỉ về phía pháp trận.

Trận pháp màu vàng lập tức ong ong vận chuyển, mấy hơi sau bên trong hiện ra một thân ảnh hư ảo, nhìn như là một tên kim quan tăng nhân.

"Lạ Mạc, ngươi có chuyện gì?" Kim quan tăng nhân chậm rãi nói.

"Long Đàn hộ pháp, thuộc hạ đáng chết, hôm nay Thánh Long đại nhân đến Bạch Quận thành tìm kiếm huyết thực, ta dựa theo lệ cũ xử lý. Nhưng trong Bạch Quận thành đột nhiên tới hai tên ngoại nhân, thực lực rất là cường đại, không chỉ cướp đi bích ngọc hồ lô của ta, còn bắt Thánh Long đại nhân đi." Mặt Tăng nhân mặt vàng hiện vẻ sợ hãi nói.

"Người nói cái gì? Thánh Long bị bọn chúng bắt đi! Hai người kia là ai? Sử dụng thủ đoạn gì?" Kim quan tăng nhân mặc dù là trạng thái hư ảo, vẫn có thể nhìn thấy nó biến sắc, nghiêm nghị quát.

Tăng nhân mặt vàng lập tức tranh thủ miêu tả dung mạo, tu vi, công pháp và pháp khí của Thâm Lạc cùng Bạch Tiêu Thiên một phen.

"Từ sự miêu tả của ngươi, hai người này đều có tu vi Xuất Khiếu kỳ, một

tên trong đó chắc là tu sĩ Hóa Sinh tự của Trung Thổ, một tên khác lại nhìn không ra lai lịch sư môn, tình huống bây giờ như thế nào?" Kim quan tăng nhân nghe lời này, hơi kìm nén cơn giận, truy vấn.

"Thuộc hạ ngay tại trong thành tìm kiếm bọn chúng, có điều hai người kia thực lực cường đại, xem như dùng tất cả lực lượng của Bạch Quận thành cũng chưa chắc có thể thắng. Nên khẩn cầu hộ pháp ân chuẩn cho thuộc hạ sử dụng Hàng Thần Phù, ta tất nhiên sẽ bắt bọn chúng và đoạt lại Thánh Long." Tăng nhân mặt vàng khẩn cầu.

"Được, sau đó ta sẽ thi pháp giải khai phong ấn trên Hàng Thần Phù, nhưng người nhất định phải đoạt Thánh Long lại. Bạch Ngọc sắc h Ta đã dùng vô số linh dược nuôi nấng, muốn mượn mật rắn của nó để tu luyện một môn đồng thuật, nếu mất đi, người cầm mạng nhỏ đến chuộc tội!" Kim quan tăng nhân nghiêm nghị quát.

"Vâng!" Mặt Tăng nhân mặt vàng cứng đờ, lập tức hứa hẹn.

Thân ảnh kim quan tăng nhân lóe lên một cái, từ trong pháp trận biến mất, sau đó pháp trận tỏa ra hào quang, một đạo kim quang mạnh mẽ bắn ra.

Tăng nhân mặt vàng đưa tay cầm lấy phù lục màu trắng, phía trên chớp động một tầng ánh sáng màu trắng, như là một loại phong ấn nào đó.

Gã nhìn thấy trong pháp trận bắn ra kim quang, vội vàng giơ lên phù lục trong tay, tiếp nhận đạo kim quang này.

Trên phù lục lồng ánh sáng màu trắng theo thanh âm vỡ vụn, lập tức hiện ra từng đạo kim văn, ngưng tụ thành một tấm bùa chú, tỏa ra từng trận pháp lực cực kỳ mạnh mẽ.

Chương 671: Mưu phúc lợi thay thương sinh

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Sắc mặt tăng nhân mặt vàng đại hỉ, chợt trong mắt lóe lên một tia âm lệ, thu phù lục màu vàng lại, sau đó quay người bước ra ngoài.

Mà trong sân nhỏ chùa miếu Bạch Quận thành kia, trong hư không đột nhiên hiện ra một đoàn lục quang, thân ảnh Thẩm Lạc cùng Bạch Tiêu Thiên từ bên trong hiện ra.

"A Di Đà Phật, hai vị thí chủ, các ngươi không sao chứ?" Thiên nhi đứng ở đây, nghênh đón nói.

"Không có gì đáng ngại, chỉ là trong Bạch Quận thành này sợ là không ở lại được nữa, chúng ta mau rời đi." Thẩm Lạc nói với Thiên nhi một tiếng, không giải thích quá nhiều, đưa tay bắt lấy bả vai nó.

Lục quang bao phủ lại ba người, thân ảnh bọn hắn lóe lên biến mất không còn tăm tích.

Một chỗ đất hoang bên ngoài Bạch Quận thành hiện lên một mảnh bóng xanh, thân ảnh ba người hiện ra, hơi lão đảo rơi trên mặt đất.

Sắc mặt Thẩm Lạc hơi trắng, lấy tu vi hiện tại của hắn, mặc dù có thể mang theo hai người thi triển Át Mộc Tiên Động, nhưng pháp lực tiêu hao không ít, tăng thêm tiêu hao đại chiến lúc trước, lập tức lấy ra một viên đan dược khôi phục ăn vào, yên lặng vận công luyện hóa.

Mà lúc này trung tâm toà bảo tháp Bạch Quận thành kia lại lần nữa sáng lên một đạo kim quang, xông thẳng tới chân trời, đồng thời có bốn đạo kim quang nhỏ bé thoát ly ra, rơi vào bốn nơi hẻo lánh của thành trì.

Một lồng sáng màu vàng hình bát lớn úp ngược nhanh chóng hình thành,

bao phủ toàn bộ thành trì vào bên trong.

"Không ngờ tòa thành trì này lại có cấm chế bao phủ toàn thành, may mắn Thảm huynh nhanh chóng, nếu không chúng ta đã bị nhốt ở bên trong rồi." Bạch Tiêu Thiên nhìn thấy cảnh này, thở dài.

Thảm Lạc lắc đầu, không lộ vẻ đắc ý, nhìn lồng sáng vàng bao lại toàn bộ Bạch Quận thành, ánh mắt hơi chớp động.

Lấy tình huống trong Bạch Quận thành, Thánh Liên Pháp Đàn nơi đây đoán chừng cũng không giàu có, trận đánh lúc trước yêu vật đột kích, cấm chế trên kim tháp ngăn cản một hồi liền ngừng nghỉ, bây giờ vì tìm kiếm bọn hắn lại lần nữa mở ra.

Mà mở ra lồng sáng màu vàng tràn ngập toàn thành này, tiêu hao rõ ràng lớn hơn so với ngăn cản xà yêu trước đó, chắc là bích ngọc hồ lô kia rất quan trọng, đáng để tặng nhân mặt vàng kia truy tìm?

"Tặng nhân trong chùa vì sao đuổi các ngươi?" Thiên nhi có chút không rõ, hỏi.

"Hắc hắc, còn vì cái gì, tiểu tử họ Thảm này chiếm pháp khí người khác, những hòa thượng kia lại không tức đến vỡ mật sao?" Phật châu trong tay Thiên nhi cười hắc hắc nói.

"Thảm thí chủ, lời này là thật? Cướp bóc chính là đại nghiệp chương, thí chủ mặc dù không phải người trong phật môn, cũng không nên làm chuyện bất chính này. Ta thấy hay là ngươi trả lại đồ vật cho người ta mới thỏa đáng." Thiên nhi nói với Thảm Lạc.

Phật châu đắc ý cười nhẹ một tiếng, bất quá lần này không nói gì thêm.

"Thiên nhi sư phụ tâm địa từ bi, tại hạ bội phục, chỉ là vừa rồi ác tăng kia dùng kiện pháp khí kia tập kích ta cùng Bạch huynh, tại hạ bất đắc dĩ mới đoạt lấy. Mà hành vi những tăng nhân kia không ngay thẳng, tu luyện công pháp cũng rất tà dị, tuyệt không phải thiện nhân. Vật này nếu rơi vào trong tay bọn họ, sẽ càng khiến nhiều người gặp nạn hơn, ta đoạt pháp khí kia, không những không phải cướp bóc, ngược lại có thể nói là thay thương sinh mưu phúc lợi." Thảm Lạc nhìn Phật châu một chút, nghiêm mặt nói.

"Là vậy sao..." Thiên nhi vò đầu nói.

"Phi, đoạt đồ người khác còn nói nghĩa chính từ nghiêm như vậy. Thâm Lạc, ta nhìn người so với những hòa thượng kia còn biết nói hươu nói vượn hơn đây." Phật châu mắng.

Thâm Lạc cũng không để ý tới Phật châu kia, nói: "Chúng ta mặc dù đã ra khỏi thành, bất quá nơi này chưa hẳn an toàn, nên mau chóng rời đi mới ổn."

"Không sai, chúng ta mau mau đi thôi." Bạch Tiêu Thiên phát tay té ra chiếc phi thuyền kia.

Một mảnh bạch quang nâng ba người lên, bay trốn đi xa, rất nhanh rời khỏi Bạch Quận thành.

Thâm Lạc khoanh chân ngồi xuống, vận công khôi phục pháp lực, đồng thời lấy Bích Ngọc Hồ Lô từ trong không gian Thiên Sách ra.

Hắn đánh giá vài lần, nhắm mắt cảm ứng tình huống trong hồ lô, sắc mặt rất nhanh vui mừng.

Bích Ngọc Hồ Lô này là một kiện cực phẩm pháp khí, mà ẩn chứa mười lăm đạo cấm chế, khó trách có thể ngăn cản được hàn quang Càn Khôn Đại.

Hắn bấm niệm pháp quyết thôi động Cửu Cửu Thông Bảo Quyết, luyện hóa Bích Ngọc Hồ Lô, kết quả phát hiện ẩn ký tầng nhân luyện hoá trong hồ lô vậy mà biến mất không thấy gì nữa, luyện hóa phi thường nhẹ nhõm.

"Không gian Thiên Sách lại có thể xóa đi ẩn ký bên trong pháp khí!" Thâm Lạc có chút kinh ngạc, nghĩ kỹ lại cảm thấy bình thường.

Thiên Sách này là gói ngọc triệu hoán từ thế giới ngàn năm sau tới, không biết huyền diệu bao nhiêu, thu pháp khí người khác vào trong đó, tương đương đặt nó tại ngàn năm sau. Qua thời gian không gian cách trở, ẩn ký tế luyện gì sợ là cũng có thể triệt để ngăn cách.

Hắn không suy nghĩ nhiều những thứ này, tiếp tục tế luyện Bích Ngọc Hồ Lô, rất nhanh liền luyện hóa hai ba tầng cấm chế.

Bất quá Bích Ngọc Hồ Lô này có mười lăm tầng cấm chế, tế luyện từng cái không biết phải tốn bao lâu, hắn không tiếp tục nữa, lật tay thu hồi nó.

Sau đó thần thức hấn lần nữa chui vào không gian Thiên Sách, nhìn về phía thi thể Xà Mị ngàn năm, lo lắng làm thế nào lấy mật rắn Xà Mị này ra.

Thi thể nó quá lớn, không đặt trên phi thuyền được, chỉ có thể để Bạch Tiêu Thiên tạm thời dùng lại.

"Không gian Thiên Sách có thể ngăn cách người khác tế luyện ẩn ký, lần trước ta thu đoản chùy màu vàng vào trong đó, ẩn ký bên trong tựa hồ cũng không bị ngăn cách." Thảm Lạc đột nhiên nghĩ tới một chuyện, lấy ra đoản chùy màu vàng thu nhập vào trong không gian Thiên Sách.

Đoản chùy màu vàng tản mát ra trận trận kim quang, mặc dù liên hệ cùng tinh thần hấn giảm bớt rất nhiều, nhưng cuối vẫn có thể miễn cưỡng khu động.

"Quả là thế, xem ra chính pháp khí ta có thể miễn trừ tình huống này." Thảm Lạc thấy vậy, âm thầm nói ra, sau đó thôi động đoản chùy màu vàng, đầu chùy dâng lên một đạo kim quang sắc bén, trảm lên bụng Xà Mị.

Lân giáp trên bụng Xà Mị đã bị Toái Giáp Phù xé rách, chỉ nghe thanh âm như xé vải vang lên, dưới bụng Xà Mị bị vạch ra một vết thương thật dài, lộ ra mảng lớn nội tạng đầm máu.

Thảm Lạc vận khởi thần thức tìm kiếm trong đó, rất nhanh liền thôi động đoản chùy màu vàng, đồng thời trên đoản chùy dâng lên một mảnh kim quang, chui vào thể nội Xà Mị.

Sau một lát, kim quang lui ra, bên trong bao lấy một mật rắn màu bạc lớn chừng ngón cái.

Thảm Lạc lộ vẻ tươi cười, đưa tay vẫy, lấy ra đoản chùy màu vàng cùng mật rắn màu bạc.

Hấn thụ hỏi đoản chùy màu vàng, sau đó cầm lấy mật rắn màu bạc nhìn mấy lần, ngửa đầu nuốt vào.

Trên điển tịch Phương Thốn sơn có ghi chép qua, mật rắn Xà Mị ngàn năm có thể trực tiếp ăn, cũng không cần luyện chế thành đan dược.

Mật rắn vào bụng, rất nhanh hóa thành một cỗ khí tức cường đại nóng rực,

giống như hỏa diễm, thiêu đốt nội tạng hẳn khó chịu một hồi.

Thảm Lạc thấy hiệu quả mật rắn vượt xa hẳn đoán lúc trước, vội vàng vận khởi công pháp vô danh bảo vệ ngũ tạng lục phủ, ngăn cản cỗ khí tức nóng rực, lúc này mới dễ chịu hơn chút.

Hắn đang nghĩ cách luyện hóa mật rắn đã biến thành khí tức nóng rực kia, khí tức nóng rực lại đột nhiên xông lên trên, giống như có ý thức tự chủ, sợ bị luyện hoá.

Hắn cảm thấy kinh ngạc, vội vàng vận chuyển pháp lực đuổi theo, nhưng khí tức nóng rực phóng thật nhanh, trong vòng mấy hơi thở đã đến đầu của hắn, một phân thành hai rớt vào trong đôi mắt hắn.

Chương 672: Hết thấy đều có nhanh quả

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Tình huống phát sinh trước mắt Thẩm Lạc vội vàng không kịp chuẩn bị, không kịp vận khởi pháp lực ngăn cản, hai mắt bỗng nhiên nhói nhói như bị ngọn lửa thiêu đốt.

"A!" Hắn nhìn không được kêu thảm một tiếng, xoay người té ngã trên phi thuyền, hai tay che mắt, thân thể co quắp tại chỗ.

Cổ khí tức nóng rực kia tán loạn trong mắt hắn, kinh mạch quanh mắt trở nên đỏ sẫm, cao cao nhô ra, lộ ra dưới làn da, nhìn thập phần dữ tợn khủng bố.

"Không tốt! Chẳng lẽ điển tịch ghi chép của Phương Thôn sơn có vấn đề!" Thẩm Lạc thảm mắng.

Nhưng bây giờ hết thấy đều đã trễ, hắn chỉ có thể cắn răng nhẫn nại, đồng thời rót pháp lực vào trong mắt, ý đồ triệt tiêu cổ khí tức nóng rực này.

Bạch Tiêu Thiên cùng Thiên nhi bên cạnh nhìn thấy cảnh này đều kinh hãi.

Bạch Tiêu Thiên vội vàng dùng phi thuyền lại, đáp xuống một mảnh sa mạc phía dưới, đang muốn xem xét tình huống Thẩm Lạc.

Đất cát phụ cận đột nhiên nổ tung, một yêu vật màu vàng đất từ mặt đất chui ra, lại là một đầu yêu vật sa trùng tương tự con rết, mở ra miệng to như chậu máu cắn về phía ba người.

Từng luồng từng luồng cột cát từ trong sa mạc bay tới, cuốn về phía phi thuyền màu trắng.

Thực lực con sa trùng này rất mạnh, đạt đến Ngưng Hồn kỳ.

Bạch Tiêu Thiên vội vàng đáp phi thuyền xuống, chưa từng nghĩ phía dưới có yêu vật, vội vàng bấm niệm pháp quyết điểm phi thuyền một cái.

Phù vãn trên thân thuyền đột nhiên sáng lên, phi thuyền dán chặt mặt đất bay lên phía trước, vèo một tiếng bay ra xa mười mấy trượng, miễn cưỡng tránh né sa trùng công kích.

Mà phật châu trong tay Thiên nhi sáng lên một mảnh kim quang, bao phủ lại phi thuyền, ngăn cản những cột cát kia trùng kích.

"Đa tạ tương trợ." Bạch Tiêu Thiên cảm ơn phật châu một tiếng, lật tay té ra cây quạt màu vàng kia, vỗ một cái.

"Xùy" "Xùy" tiếng duệ vang không ngừng, vô số quang nhận màu vàng từ trong mặt quạt bắn ra, che mắt con sa trùng kia, đánh thủng thân nó trăm ngàn lỗ. Nó không kịp kêu thảm một tiếng đã không còn khí tức.

Bạch Tiêu Thiên quét thần thức qua phụ cận, phát hiện không có yêu vật khác liền dừng phi thuyền lại, xem xét Thảm Lạc, rất nhanh chú ý tới vấn đề xuất hiện ở cặp mắt Thảm Lạc.

Y hoàn toàn không biết tiền căn hậu quả thể nào, không biết nên làm sao bây giờ, hơi chần chờ rồi môi mấp má, nhanh chóng tụng niệm pháp quyết, hai tay điểm ra liên tục.

Từng đạo kim quang tuột tay bắn ra, dung nhập vào thể nội Thảm Lạc.

Hóa Sinh tự mặc dù nổi danh với thần thông hàng ma, trong chùa cũng có đông đảo pháp thuật trị liệu, y không biết cặp mắt Thảm Lạc xảy ra vấn đề gì, chỉ có thể một mạch dùng pháp thuật thông hiểu trên người Thảm Lạc.

Mỗi một đạo kim quang rơi vào, trên thân Thảm Lạc sẽ dâng lên một đạo quang hoa màu vàng, dập dờn ra các nơi.

Mà Thiên nhi cũng ngồi xuống bên cạnh Thảm Lạc, tụng niệm An Thần Kinh.

Theo trận trận phạn âm vang lên, như mẫu thân nỉ non, trấn an tâm thần người ta.

Thân thể Thẩm Lạc chân động, biên độ giãn dụa giảm bớt một chút.

Bạch Tiêu Thiên cùng Thiên nhi nhìn thấy cảnh này, không biết cử động của ai hữu hiệu, chỉ có thể tiếp tục thi pháp tưng kinh.

Thời gian từng giờ trôi qua, trọn vẹn qua gần nửa canh giờ sau.

Con mắt Thẩm Lạc nóng rực đau đớn mới biến mất, kinh mạch chung quanh nhô ra, rốt cuộc khôi phục bình thường,

Chỉ là những kinh mạch này mở rộng hơn rất nhiều, trên kinh mạch xuất hiện thêm nhiều hoa văn màu bạc hình xà, hiển nhiên là do lực lượng mật rắn gây nên.

Hắn từ từ dưới đất ngồi dậy, mở mắt, chỗ sâu đôi mắt ẩn ẩn nổi lên một tầng ngân quang, trong đó còn chớp động một đạo phù văn nằm dọc, nhìn dị thường thần bí, giống như trong ánh mắt của hắn cất giấu một con mắt rắn.

"Thẩm huynh, ngươi cảm giác thế nào? Ồ! Con mắt của ngươi tựa hồ có chút khác biệt lúc trước." Bạch Tiêu Thiên lúc này mới dừng tay, nhìn cặp mắt Thẩm Lạc, kinh ngạc hỏi.

Thẩm Lạc nhìn về phía Bạch Tiêu Thiên, ánh mắt hơi ngừng lại.

Tầm mắt của hắn phát sinh biến hóa rất lớn, thị lực rõ ràng đề cao rất nhiều, nhất là xem xét phương diện vi mô, thấy được rất nhiều chi tiết trước kia không thấy. Cơ bắp trên mặt Bạch Tiêu Thiên biến hóa rất nhỏ, lông mi rung động, thậm chí con ngươi co duỗi đều nhất thanh nhị sở, quả thực biến thái.

Không chỉ như vậy, pháp lực lưu động thể nội Bạch Tiêu Thiên cũng rõ ràng hiện ra trong mắt hắn.

Trong tầm mắt Thẩm Lạc lúc này, trên thân thể Bạch Tiêu Thiên hiển hiện từng đạo đường vân tản mát ra ánh sáng trắng nhạt, có thô, có mảnh, trải rộng toàn thân, đó là từng đạo kinh mạch mật, biểu hiện rõ ràng.

Có mười đầu kinh mạch khác biệt với các kinh mạch khác, trong đó bạch quang mạnh mẽ hơn nhiều.

"Đây là pháp mạch? Tư chất Bạch Tiêu Thiên quả nhiên không sai, ngưng luyện ra mười đầu pháp mạch." Thẩm Lạc âm thầm nói.

Đan điền Bạch Tiêu Thiên tự nhiên cũng chạy không thoát ánh mắt của hắn, ở đó hiện ra một đoàn bạch quang chói mắt, hơn xa pháp mạch cùng kinh mạch khác, từng luồng từng luồng bạch quang ở trong đó phun trào, tản mát ra sóng pháp lực mãnh liệt, so với Thẩm Lạc cường đại hơn không ít.

Thẩm Lạc lại nhìn nơi xa, năng lực nhìn xa mặc dù tăng lên, nhưng cũng không quá lớn.

"Xem ra thị lực tăng lên chủ yếu tập trung ở khoảng cách gần cùng nhìn trộm về mặt pháp lực." Hắn thầm nghĩ, càng thấy mừng rỡ.

Hai mắt sau khi dị biến năng lực phi thường hữu dụng, trước đó chịu khổ sở cũng đáng giá.

"Thẩm Lạc, ngươi không sao chứ?" Bạch Tiêu Thiên nhìn thấy Thẩm Lạc thật lâu không nói, tưởng thân thể hắn còn khó chịu, vội vàng hỏi.

"Hiện tại đã không sao, vừa rồi đa tạ hai vị xuất thủ tương trợ." Thẩm Lạc hoàn hồn, cảm ơn Bạch Tiêu Thiên cùng Thiên nhi.

Lúc trước hắn mặc dù chuyên chú áp chế đau đớn trong mắt, nhưng cử động của Bạch Tiêu Thiên cùng Thiên nhi hắn vẫn nhìn thấy.

"Ngươi nói ngươi, vừa rồi xảy ra chuyện gì?" Bạch Tiêu Thiên khoát tay áo, hỏi.

"Trước đó tại Bạch Quận thành chém giết con xà yêu kia là Xà Mị ngàn năm, theo điển tịch ghi chép, mật răn nó có tác dụng tăng lên thị lực, ta vừa mới phục dụng mật răn kia, con mắt đột nhiên nhói đau lên..." Thẩm Lạc suy nghĩ một chút, cũng không giấu diếm hai người, nói rõ sự thật.

"Thì ra là vậy, ta cũng thấy trên điển tịch ghi chép liên quan tới Xà Mị ngàn năm, đúng là

Linh vật đại bổ. Chỉ là nhân yêu dù sao cũng khác, tinh hoa những yêu vật này không nên tùy ý nuốt vào, giao cho Luyện Đan sư, luyện chế thành đan dược phục dụng mới ổn thỏa." Bạch Tiêu Thiên suy nghĩ rồi nói.

"Bạch huynh nói đúng, lần này ta có chút vội vàng xao động." Thâm Lạc cũng nghĩ mà sợ.

"A Di Đà Phật, hết thấy đều có nhân quả, Thâm thí chủ làm nhiều việc thiện, lúc trước chém yêu có công, tự nhiên có thể gặp dữ hóa lành." Thiên nhi nhoẻn miệng cười, ngược lại không chút lo lắng.

"Đa tạ cát ngôn Thiên nhi sư phụ." Thâm Lạc mặc dù xem thường việc Thiên nhi lạc quan mù quáng, nhưng vẫn cảm ơn một tiếng.

"Bởi vì liên quan đến tại hạ, đã làm trễ nải không ít thời gian, mau xuất phát đi." Hấn không muốn nói nhiều về vấn đề này, nhìn thi thể sa trùng cách đó không xa, nói.

Bạch Tiêu Thiên gật gật đầu, biểu thị đồng ý.

Bất quá Thiên nhi cũng không lên tiếng, đột nhiên nhìn về hướng tây bắc, suy nghĩ xuất thần.

"Kim Thiên đại sư, người thế nào?" Bạch Tiêu Thiên nhìn thấy cảnh này, ngạc nhiên hỏi.

Chương 673: Thiện nhân sao độ?

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phạm Nhân Tông

"Tiểu tăng vừa rời đột có cảm giác, phương hướng kia tựa hồ có vật gì đó đang triệu hoán ta." Thiên nhi chấp hai tay trước ngực, tụng niệm một tiếng phật hiệu rồi nói.

Bạch Tiêu Thiên và Thảm Lạc nghe vậy đều giật mình, nhìn hướng Thiên nhi chỉ.

"Phương hướng này, ta nhớ là quốc đô Xích Cốc thành ngay phía trước." Thảm Lạc lấy ra một bản đồ tịch, lật đến một trang trong đó, phía trên vẽ một bộ địa đồ Ô Kê quốc đơn sơ.

"Không sai, chính là Xích Cốc thành." Thảm Lạc xác nhận trên địa đồ, trí nhớ của mình không sai.

"Xích Cốc thành? Tựa hồ có chút ấn tượng." Thiên nhi nhíu mày nói.

"Đi xem một chút là biết." Bạch Tiêu Thiên bậm niệm pháp quyết thôi động phi thuyền, chở ba người phi độn về phía đó.

Quốc thổ Ô Kê quốc có diện tích khá lớn, bọn Thảm Lạc đề phòng chung quanh xuất hiện yêu vật, nên không toàn lực phi độn, hơn nửa ngày mới đến Xích Cốc thành.

Xích Cốc thành như kỳ danh, kiến tạo trong một sơn cốc xích hồng to lớn, thành trì phi thường lớn, so với Bạch Quận thành lớn không chỉ gấp mười lần. Trong thành dòng người như thoi đưa, hoàn toàn khác với các địa danh khác ở Ô Kê quốc, dị thường phồn hoa, mặc dù không bằng Trường An thành, nhưng cũng không kém Kiến Nghiệp thành.

Mà hai bên Xích Cốc thành đều là dãy núi liên miên. Núi đá nơi đây hoàn

toàn không giống nơi khác, có màu đỏ sậm, nhìn giống như rỉ sắt, trong không khí cũng phiêu đảng một mùi đồng xanh.

"Đây là quặng đồng! Lại nhiều như thế, lộ cả ra bên ngoài." Thẩm Lạc nhìn kỹ dãy núi hai bên, có chút sợ hãi than.

"Hóa Sinh tự chúng ta cùng Xích Cốc thành này có giao thương, nên ta có xem qua một ít ghi chép về Xích Cốc thành. Xích Cốc thành là thành danh Tây Vực Ô Kê quốc, thừa thừa xích đồng, lại tinh thông thuật luyện khí, có quan hệ với ba mươi sáu nước Tây Vực, hàng năm người đến Xích Cốc thành cầu mua pháp khí nối liền không dứt, nên mới phồn hoa như vậy." Bạch Tiêu Thiên nói.

Thẩm Lạc nghe vậy, trong lòng vui mừng.

Trên người hắn đang có không ít tài liệu tốt, muốn luyện chế thành pháp khí, đáng tiếc ở trong Trường An thành không tìm được Luyện Khí sư giỏi. Xích Cốc thành này nếu thành danh nhờ luyện khí, vậy cần phải hảo hảo tranh thủ một phen.

"Kim Thiên đại sư, là nơi này?" Bạch Tiêu Thiên thấy Thiên nhi nhìn thành trì trước mắt xuất thần không nói, thấp giọng hỏi.

"Không sai, chính là chỗ này. Ta có thể cảm giác được trong thành này có vật gì đang triệu hoán ta, chỉ là cảm giác không chính xác cụ thể nơi nào." Thiên nhi lấy lại tinh thần, nói.

"Phật châu, ngươi cảm thấy thế nào?" Trong lòng Thẩm Lạc hơi động, hỏi Phật châu kia.

"Hỏi ta làm gì, ta cũng không cảm giác được gì cả." Phật châu hừ một tiếng, tức giận nói.

Thẩm Lạc cau mày lại, cũng không phải vì thái độ Phật châu. Hắn vốn cho rằng đi vào Xích Cốc thành, rất nhanh là có thể tìm ra đồ vật Thiên nhi muốn tìm kiếm, nhưng nhìn tình hình này, chỉ sợ cần tại thành tây xem kỹ một phen.

"Nếu thế, vậy chúng ta tiến vào thành đi, sau đó từ từ tìm kiếm." Hắn mở miệng nói.

Thế là ba người đáp xuống phụ cận toà thành, cất bước tiến lên, rất mau tới dưới Xích Cốc thành.

Vừa rồi ở trên phi thuyền không cảm giác gì, bây giờ đi tới dưới Xích Cốc thành, bọn hắn cảm giác được tường thành Xích Cốc thành dị thường cao lớn tường thành cao tới một trăm năm mươi trượng, còn cao hơn Trường An thành, toàn thân dùng đá màu đỏ xây thành, giống như một ngọn núi đứng vững ở phía trước, người đứng ở cửa thành lộ ra nhỏ bé không gì sánh được, chẳng khác nào kiến hôi.

Mà phía trên trên tường thành ngay cửa thành còn xây dựng vài toà kiến trúc cao lớn, phẳng phất vài đầu cự thú phủ phục giữa không trung, lúc nào cũng có thể đập xuống, khiến lòng người đứng dưới thành trĩu nặng.

Ba người sợ hãi thán phục thành Tây Vực to lớn, sau đó xen lẫn trong đám người, xếp hàng chờ vào thành.

Thẩm Lạc dò xét tình huống chung quanh thành trì, rất nhanh phát hiện một chỗ dị thường, các nơi cửa thành tựa hồ đã tu sửa qua, cạnh góc tường thành, con đường phụ cận cửa thành đều có vết tích tu bổ.

"Lúc này lại sửa chữa thành trì? Căn cứ lệ cũ Ô Kê quốc, bây giờ không phải là ngày lễ quan trọng, trong thành hẳn là tổ chức khánh điển gì đó?" Trên đường hắn từng đọc qua mấy quyển điển tịch liên quan tới Ô Kê quốc, âm thầm suy đoán.

Tốc độ xếp hàng vào thành rất nhanh, cũng không lâu lắm đến phiên ba người.

Lần này bọn hắn không bị bắt chẹt, nộp lệ phí xong, rất nhanh thuận lợi vào thành.

Xích Cốc thành là thành lớn Tây Vực, kiến trúc trong thành tự nhiên thô kệch kéo dài nhất quán kiểu Tây Vực, phong cách nặng nề, trên đường phố trải rộng đá xích hồng, mỗi một khối to bằng mặt bàn, phi thường dày đặc. Mặt đường mặc dù vuông vức không bằng Trung Thổ, nhưng chân đạp lên trên lại vững chắc không gì sánh được, tựa hồ vĩnh viễn sẽ không tồn tại.

Trong thành đường đi san sát, khác với từng khối vuông ngã tư như Trường An thành, vừa rồi ở giữa không trung Thẩm Lạc đã thấy được toàn bộ bố cục Xích Cốc thành, lấy một mảnh cung điện nguy nga làm trung tâm

thành, từng đầu con đường toả ra bốn phương tám hướng.

Trên đường phố người đi như thoi đưa, không chỉ có người Ô Kê quốc, còn có rất nhiều gương mặt dị vực, thậm chí ngẫu nhiên có thể nhìn thấy một hai thương nhân Đường Triều.

Toàn bộ Ô Kê quốc đều là đại phật quốc, trong Xích Cốc thành cũng giống như vậy, chùa miếu to nhỏ rất nhiều, các nơi trong thành thường xuyên nhìn thấy các pho tượng Phật Đà, phi thường cao lớn, nhìn có chút tráng quan.

Trong thành trì cũng có vết tích tu sửa, cơ bản tất cả phòng ốc đều được quét qua màu sơn đỏ trắng vàng.

"A, Xích Cốc thành sắp tổ chức khánh điển sao?" Bạch Tiêu Thiên chú ý tới dấu hiệu tu sửa trong thành, nói ra.

"Chắc vậy, nghe cư dân trong thành nói, nơi này tựa hồ sắp cử hành Đại Thừa pháp hội gì đó." Thảm Lạc nghiêng tai lắng nghe cư dân nói chuyện, nói.

"Đại Thừa pháp hội!" Ánh mắt Thiên nhi hơi sáng lên, nó đến Ô Kê quốc mặc dù tìm kiếm ký ức lãng quên, nhưng là đệ tử phật môn, đối với Đại Thừa pháp hội dị quốc cảm thấy rất hứng thú, có thể giao lưu tâm đắc phật môn.

Vào thời khắc này, một trận rối loạn từ phía trước truyền đến, một bóng người lao đảo chạy tới, giống như một tên điên. Người này mặc một bộ quần áo cũ nát, toàn thân phi thường dơ bẩn, phát ra mùi mùi thối.

"Lại là cái tên điên này!"

"Không lâu nữa sẽ là Đại Thừa pháp hội, Thánh Tăng các quốc gia phật môn sẽ lần lượt vào, sao còn để tên điên này đi loạn trên đường!"

Người đi đường chung quanh như tránh ôn thần, trên mặt đều mang vẻ chán ghét.

Nhưng tên điên này gặp người trên đường liền lôi kéo lại, hỏi thăm cái gì "Thiện nhân sao độ?".

Thẩm Lạc cau mày lại, đang muốn mang theo Thiên nhi né tránh, tên điên kia nhìn thấy Thiên nhi mặc tăng bào, cặp mắt dưới tóc lập tức sáng lên, nhào tới lôi kéo tăng bào Thiên nhi.

"Vị đại sư này, xin hỏi thiện nhân sao độ?" Tên điên hỏi.

Thiên nhi bị hỏi khẽ giật mình, nó ở trong Kim Sơn tự tham gia vô số pháp hội, am hiểu sâu các loại thiên cơ phật môn, nhưng thiên cơ này, nó vẫn không rõ, nhất thời không biết đáp lại ra sao.

Đúng lúc này, một trận tiếng bước chân chinh tề từ phía trước truyền đến, lại là một đội binh sĩ chạy nhanh qua.

"Chính là hấn, mang đi!" Một tên tiểu đội trưởng dẫn đầu chỉ vào người điên kia quát.

Mấy tên lính lập tức nhào tới, bắt lấy người điên kia, ba chân bốn cẳng kéo đi.

Nhưng tên điên kia nắm thật chặt tay áo Thiên nhi, "Xoẹt" một tiếng, xé toang một mảnh vải lớn.

"Thiện nhân sao độ?"

"Thiện nhân sao độ?"

Tên điên kia vẫn la lên hỏi Thiên nhi, khàn cả giọng.

Chương 674

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Ba vị, tên điên kia vô lễ, làm hỏng quân áo vị đại sư này, tiểu nhân ở nơi này bồi lễ." Tiểu đội trưởng nhìn thấy Thiên nhi trong trang phục phật môn đại thiên, vội vàng chạy tới, khom người thi lễ với ba người rồi nói.

Thiên nhi mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng tiểu đội trưởng không dám xem thường chút nào, ba mươi sáu nước Tây Vực đều tín ngưỡng Phật giáo, cao tăng tuổi tác không lớn quá thực không ít, Ô Kê quốc cũng có mấy vị.

"Quần áo chỉ là ngoại vật, bị người xé rách cũng là duyên phận của nó, thí chủ không cần để ý. Bất quá vị thí chủ điên điên khùng khùng này là người nào? Vì sao lại hỏi thăm bản tăng thiện nhân sao độ?" Thiên nhi đáp lễ lại rồi hỏi.

"Hắn là tên điên, không ai biết ở đâu ra, những năm qua một mực lang thang ở Xích Cốc thành, nói lời điên cuồng, đại sư không cần để ý." Tiểu đội trưởng vừa cười vừa nói.

"A Di Đà Phật, vị thí chủ này cũng rất đáng thương. Thảm thí chủ, Bạch thí chủ, các người xem có thể chữa lành cho hắn không?" Thiên nhi thương xót nhìn tên điên bị kéo đi, tụng niệm một tiếng phật hiệu rồi quay lại hỏi Thảm Lạc cùng Bạch Tiêu Thiên.

"Ta vừa rồi dò xét một chút tình trạng người kia, thân thể của hắn rất khỏe mạnh, hắn như vậy hẳn là đầu xảy ra vấn đề, chỉ sợ không dễ trị liệu." Bạch Tiêu Thiên có chút khó khăn nói.

Thiên nhi nghe vậy thở dài, không tiếp tục nói việc này nữa.

"Xin hỏi ba vị tới đây từ phương nào? Đến Xích Cốc thành có chuyện gì không?" Tiểu đội trưởng nghe ba người nói xong, hỏi lần nữa.

"Chúng ta từ Trung Thổ Đại Đường đến, lần đầu tới Xích Cốc thành." Bạch Tiêu Thiên dựng thẳng một tay lên, làm một cái phật lễ.

"Trung Thổ Đại Đường, ba vị tới tham gia Đại Thừa pháp hội à?" Ánh mắt tiểu đội trưởng sáng lên.

"Đúng vậy, không biết Đại Thừa pháp hội khi nào mới tổ chức?" Thiên nhi đang muốn mở miệng, Thẩm Lạc bên cạnh đã đoạt trước nói.

"Đại Thừa pháp hội định ngày 18 tháng 5, cách mười mấy ngày nữa, ba vị quý khách mời theo ta tiến đến dịch quán tạm nghỉ ngơi, sau đó tiểu nhân sẽ thông báo cho cao tăng Thánh Liên pháp hội đến thăm hỏi." Tiểu đội trưởng vội vàng nói.

"Làm phiền các hạ rồi." Thẩm Lạc mỉm cười nói.

Tiểu đội trưởng kia nói liên tục không dám, sau đó lập tức phân phó bọn thủ hạ tìm tới một chiếc xe ngựa, cung thỉnh ba người lên xe, tự mình lái xe vào trong thành.

"Thẩm thí chủ, chúng ta đến Xích Cốc thành không phải để tham gia Đại Thừa pháp hội, người nói láo như vậy là không tốt." Thiên nhi cau mày lại nói.

"Thiên nhi sư phụ bất tất câu nệ không thay đổi như vậy, người không phải cảm thấy rất hứng thú với Đại Thừa pháp hội sao? Chúng ta đúng là từ Trung Thổ đến, đi xem Đại Thừa pháp hội này đến cùng là thịnh hội gì, thuận tiện cũng có thể tìm hiểu một chút nội tình Xích Cốc thành này, có lợi cho hành động sau này của chúng ta." Thẩm Lạc vừa cười vừa nói.

"Được rồi." Thiên nhi bắt đắc dĩ thở dài, nói.

Xe ngựa một đường tiến lên, rất mau đến dịch quán.

Thời gian cách Đại Thừa pháp hội không xa, nơi đây đã ở không ít người, đều là sứ thần cùng tăng lữ các quốc gia khác.

Đại Đường chính là Trung Thổ thượng quốc, nhất là Kim Thiên Tử thỉnh kinh xong, Đại Thừa chân kinh từ Trung Thổ cũng truyền vào chư quốc Tây Vực, khiến cho địa vị Đại Đường tại Tây Vực càng thêm cao thượng,

dịch quán an bài cho ba người một chỗ ở tốt nhất, một tiểu viện độc lập, còn điều động cho bọn Thẩm Lạc một người hầu tên là Đỗ Khắc.

"Đỗ Khắc, chúng ta từ Đại Đường xa xôi đến, cũng không hiểu rõ Đại Thừa pháp hội. Pháp hội này là người phương nào chủ trì tổ chức? Vì sao có nhiều người tới tham gia như vậy?" Thẩm Lạc hỏi.

"Lần này Đại Thừa pháp hội là Lâm Đạt đàn chủ tổ chức, lấy thanh danh của ngài, mới có thể để cho Thánh Tăng ba mươi sau nước Tây Vực đến đây tham gia." Mặt Đỗ Khắc lộ vẻ mơ ước, tựa hồ phi thường sùng bái Lâm Đạt kia.

"Đàn chủ? Người nói Lâm Đạt là đàn chủ Thánh Liên Pháp Đàn sao?" Thẩm Lạc nhíu mày lại, nhìn về phía Bạch Tiêu Thiên.

Bạch Tiêu Thiên cũng lắc đầu, biểu thị chính mình cũng không biết người này.

"Không sai, Lâm Đạt thiền sư mặc dù đức cao vọng trọng tại Tây Vực, nhưng tuổi tác ngài cũng không quá lớn, hai mươi mấy năm trước bộc lộ tài năng tại Tây Vực. Chư vị quý khách ở Trung Thổ Đại Đường xa xôi có lẽ không biết." Đỗ Khắc nói.

"A, vị Lâm Đạt thiền sư này tựa hồ là nhân vật truyền kỳ tại Ô Kê quốc, không biết hẳn có lai lịch gì?" Thẩm Lạc có chút hiếu kỳ hỏi.

"Lâm Đạt thiền sư xuất thân tại một chùa miếu nhỏ ở Ô Kê quốc chúng ta, từ nhỏ thông minh hơn người, tinh thông Phật lý, mười tuổi đã có thể luận đạo cùng đàn chủ Thánh Liên Pháp Đàn tiền nhiệm là Cưu Ma La đại sư. Sau đó ngài truy tìm chân ý Phật lý, độc thân chu du ba mươi sáu Phật quốc Tây Vực, vừa trừ ma yêu, vừa truyền thừa chân ý Phật giáo, thanh danh lan xa ra các quốc gia. Cách nay tám năm, một đầu đại yêu Chân Tiên đến từ phương bắc tàn phá bừa bãi các quốc gia Tây Vực, mấy tiểu quốc suýt nữa bị diệt quốc, Lâm Đạt thiền sư một thân một mình nghênh chiến yêu này, cuối cùng điểm hoá nó, khiến cho đầu đại yêu này thân phục Phật tông chúng ta. Từ đó ngài được công nhận là thiền tông đệ nhất nhân tại Tây Vực." Đỗ Khắc tràn đầy tự hào nói.

"Thu phục một đầu yêu vật Chân Tiên!" Thẩm Lạc chấn kinh.

Chỉ là Ô Kê quốc, lại có thể so với cao thủ Chân Tiên cảnh, Bạch Tiêu

Thiên cũng có chút động dung.

"Vị Lâm Đạt thiên sư kia bây giờ cũng ở trong Xích Cốc thành sao? Không biết Đổ thí chủ có thể dẫn kiến tiêu tăng không? Đại thiên như vậy, không thể không đi bái kiến." Thiên nhi nói.

"Lâm Đạt thiên sư vì chuẩn bị Đại Thừa pháp hội, mấy ngày trước đã tuyên bố bế quan, hiện tại không thể gặp ngài. Bất quá Thiên nhi đại sư ngài cũng không cần gấp, chờ lúc Đại Thừa pháp hội, là có thể nhìn thấy ngài." Đổ Khắc có chút khó khăn nói.

"Được." Thiên nhi cũng không miễn cưỡng đối phương.

Thẩm Lạc lại hỏi thăm Đổ Khắc một chút quan hệ giữa Xích Cốc thành cùng ba mươi sáu nước Tây Vực. Đổ Khắc này mặc dù chỉ là phạm nhân, biết lại không ít, giải đáp từng cái cho Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc dần dần hiểu sâu hơn về các quốc gia Tây Vực, đang muốn cẩn thận hỏi thăm chuyện luyện khí giới ở Xích Cốc thành, bỗng một trận tiếng bước chân từ bên ngoài truyền đến, là bốn năm người mặc tăng bào đỏ thẫm đi đến.

Cầm đầu là hai vị tăng nhân thân hình cao lớn, một người đầu đội kim quan, tay cầm một thanh thiên trượng to lớn, nhìn có chút dờ dờ ương ương.

Người kia là một lão giả gầy còm, tay chân gầy như đốt trúc, đi trên đường run rẩy, phảng phất một cơn gió là có thể thổi bay, nhìn khiến người ta lo lắng.

Thẩm Lạc dò xét hai người, thần sắc trên mặt không biến, nhưng trong lòng thì run lên.

Hai người này mặc dù thu liễm tu vi, nhưng ánh mắt hấn dị biến, vẫn có thể nhìn ra tu vi cảnh giới hai người. Trên thân hai người pháp lực quang mang mãnh liệt, tu vi đều đạt đến Xuất Khiếu hậu kỳ, nhất là lão tăng khô gầy kia, ần ần đạt tới Xuất Khiếu đỉnh phong.

"Ha ha, nghe nói có cao tăng Đại Đường giáng lâm, thật sự là vinh hạnh cho Xích Cốc thành, cũng là toàn bộ Ô Kê quốc ta. Không nghênh đón kịp, xin chur vị chớ trách." Lão tăng khô gầy nhìn về phía ba người Thẩm Lạc,

cười ha ha nói.

Một tăng nhân đội kim quan khác cũng mỉm cười nhìn về phía ba người Thâm Lạc, đang muốn nói gì, tầm mắt của gã đột nhiên dừng lại trên hai mắt Thâm Lạc, chỗ sâu trong ánh mắt hiện ra vẻ phần nộ khắc cốt, nhưng lập tức trở nên mừng rỡ, cuối cùng che giấu tất cả biểu lộ.

Chương 675: Bại lộ

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phạm Nhân Tông

"Hoan nghênh ba vị khách quý đến từ Đại Đường." Tăng nhân đội kim quan thi lễ với ba người, thần sắc đã triệt để khôi phục bình tĩnh.

Tăng nhân đội kim quan vừa mới thay đổi sắc mặt dù chỉ một cái chớp mắt, nếu lúc trước Thẩm Lạc chưa hẳn có thể phát hiện, nhưng bây giờ thị lực hẳn kinh người, thần sắc biến hoá của đối phương đều lọt vào mắt, không bỏ sót một tia.

"Người này vừa rồi sao lại nhìn ta như vậy? Hẳn là nhận ra ta?" Thẩm Lạc âm thầm suy đoán.

Hắn tự hỏi trước kia chưa từng tới Tây Vực, nếu tại Tây Vực có địch nhân, cũng chính là tăng nhân mặt vàng ở Bạch Quận thành kia, hẳn là tăng nhân mặt vàng kia cùng hòa thượng đội kim quan này có quan hệ gì đó.

Trong lòng của hắn chuyển động những ý niệm này, trên mặt vẫn không biểu lộ mấy may, theo Thiên nhi cùng Bạch Tiêu Thiên hoàn lễ.

"Mấy vị đại sư khách khí, không biết pháp danh chư vị?" Bạch Tiêu Thiên hỏi.

"Lão nạp Long Đàn, vị này là Bảo Sơn thiền sư." Hòa thượng đội kim quan cười nói.

"Nguyên lai là Long Đàn thiền sư, Bảo Sơn thiền sư, hữu lễ." Bạch Tiêu Thiên cười nói.

Bạch Tiêu Thiên cùng Thiên nhi đều là người trong thiên môn, cùng mấy hòa thượng này trò chuyện có chút hòa hợp. Thẩm Lạc hiểu biết Phật lý rất cạn, liền đứng ở một bên lắng lắng nghe.

Long Đản thiền sư cùng Bảo Sơn thiền sư lần này tới, chủ yếu là nghênh đón bọn Thiền nhi, hoan nghênh bọn hấn tham gia Đại Thừa pháp hội, bởi vậy không ở đây lâu, nói một hồi rất nhanh cáo từ rời đi.

Thẩm Lạc nhìn đoàn người rời đi, ánh mắt chớp động.

Vừa rời lúc mấy người đối thoại, Long Đản thiền sư kia mặc dù không nhìn hấn, bất quá hấn lại cảm giác được, đôi phương từ đầu đến cuối đang quan sát mình, tựa hồ đang xác nhận cái gì.

Thiền nhi đưa mắt nhìn mấy vị tăng nhân rời đi, bởi vì ban ngày đi một đoạn đường dài, có chút mệt mỏi, liền cáo từ hai người Thẩm Lạc một tiếng, đi nghỉ ngơi.

Bạch Tiêu Thiên cũng không mệt mỏi, mà cảm thấy rất hứng thú với Xích Cốc thành, liền đi đến trong thành du lãm một phen.

Thẩm Lạc lưu lại trụ sở, bảo hộ Thiền nhi an toàn, bọn hấn đã sớm ước định, thay phiên canh giữ bên cạnh Thiền nhi.

"Đỗ Khắc, vị Long Đản thiền sư cùng Bảo Sơn thiền sư là người trong Thánh Liên Pháp Đàn à?" Thẩm Lạc kêu Đỗ Khắc tới, thưởng cho gã một thỏi bạc lớn rồi hỏi.

"Đa tạ tiền bồi! Ngài đoán không sai, Long Đản thiền sư cùng Bảo Sơn thiền sư là tả hữu hộ pháp Thánh Liên Pháp Đàn, địa vị gần với Lâm Đạt thiền sư." Đỗ Khắc nhìn thấy thỏi bạc lớn như vậy, trợn cả mắt lên, nói lời cảm tạ rồi cung kính nói.

"Lâm Đạt thiền sư nếu đang bế quan, vậy công vụ Thánh Liên Pháp Đàn xưa nay do hai vị này xử lý sao?" Thẩm Lạc truy vấn.

"Đúng vậy, nghe nói Long Đản thiền sư phụ trách xử lý ngoại vụ, Bảo Sơn thiền sư xử lý nội vụ tổng đàn Xích Cốc thành." Đỗ Khắc mặc dù cảm thấy kỳ quái với vấn đề Thẩm Lạc hỏi thăm, bất quá vừa mới nhận một thỏi bạc lớn kia khiến gã thức thời không hỏi tới.

Thẩm Lạc lại hỏi thăm mấy chuyện liên quan tới Long Đản, Bảo Sơn cùng Xích Cốc thành, Đỗ Khắc đều nhất nhất giải đáp.

"Đúng rồi, Đỗ Khắc người có biết Bạch Quận thành không?" Thẩm Lạc giả bộ tùy ý hỏi.

"Bạch Quận thành? Tại hạ biết, là một chỗ thành trì biên cảnh nước ta." Đỗ Khắc suy nghĩ một chút đáp.

"Phân đàn Thánh Liên Pháp Đàn tại Bạch Quận thành cùng Long Đàn thiền sư có phải quan hệ rất thân mật không?" Thẩm Lạc tiếp tục hỏi.

"Thẩm tiên bối ngài hỏi vấn đề này đúng người rồi, phân đàn chủ Bạch Quận thành Lạp Mạc là sư chất Long Đàn thiền sư, việc này phi thường bí ẩn, cực ít người biết. Tiên nhân mấy năm trước đã từng làm công nhật trong Thánh Liên Pháp Đàn một đoạn thời gian, ngẫu nhiên nghe nói chuyện này." Đỗ Khắc hưng phấn nói.

Thẩm Lạc nghe vậy, khoe miệng lộ ra vẻ tươi cười.

Hắn lại hỏi thăm một chút về dung mạo Lạp Mạc kia, đúng là tăng nhân mặt vàng, rớt cuộc xác định chính mình suy đoán không sai, Long Đàn thiền sư đã biết chuyện Bạch Quận thành, bởi vậy mới có địch ý với hắn.

Nhìn thấy Thẩm Lạc không hỏi tiếp, Đỗ Khắc thức thời lui xuống.

Thẩm Lạc ngồi trong sảnh, thần sắc âm tình bất định, trong lòng tính toán tình hình trước mắt.

Vị Long Đàn thiền sư hiển nhiên ôm địch ý không nhỏ với hắn, mà Thánh Liên Pháp Đàn này kỳ quái, hắn cảm thấy trong đó rất kỳ quặc, có thể thứ Thiên nhi muốn tìm ở trong Xích Cốc thành này. Bất luận thế nào cũng không thể rời đi, ở trong Xích Cốc thành cử hành Đại Thừa pháp hội, tặng nhân ba mươi sáu nước Tây Vực tụ tập, Long Đàn thiền sư muốn hại hắn cũng không dễ, đi tới đâu tính tới đó đi.

Hắn không suy nghĩ nhiều nữa, bảm niệm pháp quyết bố trí trong sảnh một đạo cấm chế, lật tay lấy ra bích ngọc hồ lô kia, bảm niệm pháp quyết tế luyện.

Tình huống bây giờ vi diệu, phải tăng lên một chút thực lực mới tốt.

...

Long Đản thiên sư rời dịch quán, rất nhanh quay trở về chỗ của mình ở Thánh Liên Pháp Đản, là một toà đại điện nguy nga xa hoa.

"Xuống dưới!" Sắc mặt gã âm hàn quát to một tiếng. Mấy người hầu sợ hãi rời đi, trong phòng rất nhanh chỉ còn lại một mình gã.

Gã thông thả bước qua lại trong phòng mấy bước, đột nhiên đứng lại, phủ tay.

"Sur phụ, ngài tìm ta?" Sau một lát, một tăng nhân trẻ tuổi mặc áo bào trắng, diện mục tuấn tú đi tới.

"Đã tìm được kẻ cướp Xà Mị ngàn năm kia." Long Đản nhìn tăng nhân mặc bạch bào một chút, nhàn nhạt mở miệng nói.

"Thật sao? Vậy thì tốt quá, đối phương là người phương nào? Đồ nhi lập tức đi bắt giữ hắn, đoạt lại Xà Mị!" Tăng nhân mặc bạch bào đại hỉ, lập tức nói.

"Đã không kịp, mật rắn Xà Mị đã bị người kia ăn vào rồi." Long Đản nói.

"Cái gì, người kia lại dám can đảm như vậy! Thiên đao vạn quả cũng không đủ chuộc tội hắn." Tăng nhân bạch bào giận dữ, khuôn mặt vốn ôn hòa đột nhiên trở nên âm tàn, giống như đột nhiên biến thành Tu La Lệ Quỷ vậy.

"Không cần lo lắng, tình huống còn chưa tuyệt vọng, người kia chỉ ăn vào mật rắn, cũng không triệt để hấp thu nó, lực lượng mật rắn ký túc trong đôi mắt hắn, nếu có thể thu hồi cặp mắt đó, còn có thể thu hồi hơn phân nửa lực lượng mật rắn." Long Đản thiên sư khoát tay áo nói.

"Vậy là tốt rồi, nếu thế, chúng ta nhanh hành động, móc con mắt tặc tử kia." Tăng nhân mặc bạch bào vui vẻ nói.

"Nếu xuất thủ tốt như thế, ta đã sớm động thủ. Tặc tử kia đi cùng mấy tu sĩ Đông Thổ Đại Đường, tới tham gia Đại Thừa pháp hội, hiện tại ở dịch quán. Dịch quán có tăng nhân các quốc gia tụ tập, người tu vi cao thâm không ít, không nên động thủ. Người phải người ngày đêm giám thị bọn hắn, vào Xích Cốc thành, bọn hắn khẳng định sẽ đi lại khắp nơi, chỉ cần đối phương vừa rời dịch quán, lập tức cho ta biết, đây là chân dung tặc tử." Long Đản thiên sư lạnh giọng nói, sau đó lấy ra một khối ngọc thạch màu

trắng, phía trên hiện lên một bóng người, chính là Thẩm Lạc.

"Vâng." Tăng nhân mặc bạch bào tiếp nhận ngọc thạch, đáp ứng một tiếng rồi muốn xuống dưới.

"Chờ một chút." Trong phòng loé lên kim quang, một bóng người trống rỗng xuất hiện, chính là Bảo Sơn thiền sư kia.

"Bảo Sơn, ngươi không ở Bảo Sơn điện của người đời, tới đây tìm ta làm gì?" Long Đản thiền sư hơi nhướn mày, lập tức tức giận khẽ nói.

"Lâm Đạt đàn chủ có phật chỉ truyền xuống, không được giám thị ba người Đông Thổ, cũng không được có hành vi ác ý với bọn hắn." Bảo Sơn thiền sư lấy ra một ngọc phù màu vàng, từ tốn nói.

Long Đản thiền sư nhìn thấy ngọc phù màu vàng, thần sắc đại biến, vội vàng té quỵ trên đất.

Tăng nhân áo trắng cũng lập tức quỳ rạp xuống đất, đầu không dám nhắc lên.

"Lâm Đạt đàn chủ có lệnh, thuộc hạ tự nhiên không dám chống lại, chỉ là nhiều thêm một đoạn thời gian, lực lượng mật răn kia sẽ không cách nào thu hồi... Cái này..." Long Đản thiền sư lúng túng nói.

"Lâm Đạt đàn chủ phân phó, ngươi cũng dám chống lại!" Bảo Sơn thiền sư từ tốn hỏi.

"Không, không dám, thuộc hạ tuân mệnh." Trong nháy mắt trên mặt Long Đản thiền sư chảy ra một tầng mồ hôi lạnh, lập tức đáp ứng.

Bảo Sơn thiền sư hừ một tiếng, thu hồi ngọc phù, thân hình thoát một cái biến mất.

Long Đản thiền sư cùng hoà thượng áo bào trắng kia lúc này mới đứng lên, sắc mặt đều rất khó coi, lại không dám nói câu nào.

Chương 676: Hoa lão bản

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Trong dịch quán, Thảm Lạc ngồi xếp bằng, nhắm mắt tu luyện.

Trong nháy mắt qua gần nửa ngày, Bạch Tiêu Thiên vẫn chưa về.

"Kẹt kẹt" một tiếng vang nhỏ, Thiên nhi từ bên trong đi ra.

"Thiên nhi sư phụ, người thức dậy làm gì? Đi đường lâu như vậy, hẳn là nên nghỉ ngơi nhiều chút." Thảm Lạc thấy vậy, đứng dậy.

"Không sao, tiểu tăng đã nghỉ ngơi đủ rồi, muốn đi trong thành một chút, nhìn dị vực phong tình nơi đây, đồng thời tìm kiếm một chút manh mối kỳ úc." Thiên nhi thi lễ với Thảm Lạc, nói.

"Cũng tốt." Thảm Lạc khẽ giật mình, lập tức gật đầu đáp ứng.

Hắn cũng đang muốn vào trong thành nhìn xem, vốn định chờ Bạch Tiêu Thiên trở về sẽ đi, hiện tại Thiên nhi muốn đi ra ngoài, chính hợp tâm ý của hắn.

Hai người rời dịch quán, thẳng đến khu ngã tư phồn hoa trong thành.

Trong lúc đi, Thảm Lạc luôn chú ý động tĩnh chung quanh, cũng không phát hiện chung quanh có người theo dõi.

"Không ai? Hẳn là phải có mối đúng chứ." Thảm Lạc có chút nghi hoặc.

Dựa theo phỏng đoán của hắn, nếu mình bị nhận ra, hẳn là sẽ bị người giám thị. Sở dĩ hắn rời dịch quán, trừ bản thân cũng muốn đi mở mang kiến thức một chút pháp khí trong thành, một phương diện khác là muốn xem phản ứng của đối phương.

Bất quá hẳn cũng không nghĩ nhiều, không người đến quấy rầy thì càng tốt hơn.

"Thiên nhi sư phụ, người muốn đi chỗ nào trước?" Thẩm Lạc dò hỏi.

"Tiểu tăng cũng không có mục đích cụ thể, Thẩm thí chủ người quyết định đi." Thiên nhi nói.

Thẩm Lạc gật gật đầu, mang theo Thiên nhi đi một vòng qua thành đông, thành tây, thành nam, đáng tiếc Thiên nhi không tìm ra đầu mối gì.

Cuối cùng hai người đi đến thành bắc, hai bên đường phố nơi này là cửa hàng san sát, tiếng người huyên náo, có chút náo nhiệt, trong đó phần lớn là cửa hàng cho tu sĩ, mà phần lớn là buôn bán vật liệu luyện khí và pháp khí, ngẫu nhiên cũng có mấy cửa hàng phàm nhân.

Trong mắt Thẩm Lạc lóe lên vẻ hưng phấn, căn cứ Đỗ Khắc kể lại, cửa hàng luyện khí tốt đều tại thành bắc, xem ra quả nhiên không giả, chỉ là hẳn phải bảo vệ Thiên nhi an toàn, không thể tùy ý đi lại.

"Thẩm thí chủ người nếu muốn mua vật gì, không cần cố kỵ tiểu tăng, cứ tự nhiên." Thiên nhi cười nói.

"Vậy thì tốt, Thiên nhi sư phụ người đi theo sau ta, chớ tản đi." Thẩm Lạc thâm thả lỏng nỗi lòng, nói một tiếng với Thiên nhi, không kịp chờ đợi đi đến cửa hàng không tề phụ cận.

Sau gần nửa canh giờ, hai người từ một cửa hàng luyện khí khá lớn thành bắc đi ra, Thẩm Lạc nhíu mày lại.

Trong những cửa hàng này pháp khí quả thật không tề, kỹ nghệ luyện khí còn cao hơn Trường An thành một bậc, thế nhưng phẩm cấp pháp khí không cao, cơ bản đều là trung phẩm pháp khí, thượng phẩm pháp khí, cực ít có cực phẩm pháp khí xuất hiện.

Lấy tu vi hẳn hiện tại, trung đê giai pháp khí đã cơ bản không còn tác dụng gì nữa, chỉ có cực phẩm pháp khí mới có thể dùng được, nhưng hẳn lại không phát hiện thứ vừa ý.

"Thế nào, Thẩm thí chủ không tìm được pháp khí mong muốn?" Thiên nhi

mở miệng hỏi.

"Pháp khí trong thành mặc dù đông đảo, nhưng tinh phẩm lại ít, thích hợp cho tại hạ càng không dễ tìm." Thảm Lạc khẽ thở dài một hơi.

"A, Thảm huynh, Kim Thiên đại sư!" Vào thời khắc này, một thanh âm nhẹ từ phía trước truyền đến, một bóng người bước nhanh tới, lại là Bạch Tiêu Thiên.

Sau lưng Bạch Tiêu Thiên, còn đi theo một thanh niên có vẻ gầy yếu.

"Bạch huynh." Thảm Lạc lên tiếng chào, lại nhìn về phía thanh niên gầy yếu kia.

Trên thân người này sóng pháp lực yếu ớt, chỉ là tu sĩ Tích Cốc kỳ, bề ngoài rất là bình thường, thuộc về loại người ném vào trong đám đông sẽ không tìm ra, chỉ là một đôi mắt rất lớn, lộ ra mấy phần cơ linh.

"Các người sao lại ra đây?" Bạch Tiêu Thiên thi lễ với Thiên nhi một cái, lúc này mới hỏi Thảm Lạc.

"Thiên nhi sư phụ muốn tìm kiếm một chút manh mối trong thành, ta liền bồi hấn đi, thuận tiện đi xem toà thành nổi danh luyện khí này, tìm kiếm một hai kiện pháp khí tiện tay." Thảm Lạc giải thích một câu.

"Nhìn dáng vẻ Thảm huynh, hẳn là chưa tìm ra thứ hài lòng à." Bạch Tiêu Thiên cười nói.

"Xác thực không tìm được vật gì tốt, Xích Cốc thành này cũng chỉ có tiếng không có miếng." Thảm Lạc nhún vai.

"Gần Xích Cốc thành có khoáng sản phong phú, từ xưa đến nay nổi danh luyện khí, trên thành tụ luyện khí nhất đạo, thành này tuyệt đối trên Trường An thành. Người không tìm được pháp khí hài lòng, đó là người không biết phương pháp tìm." Bạch Tiêu Thiên lắc đầu nói.

"A, chỉ giáo cho?" Thảm Lạc nhíu mày lại.

"Luyện khí là căn cơ Xích Cốc thành, thậm chí là Ô Kê quốc. Quốc thổ Ô Kê quốc căn cỗi, sinh ý chủ yếu của vương quốc xuất phát từ pháp khí Xích Cốc thành, để bảo đảm giá cả cùng lượng tiêu thụ pháp khí tinh phẩm,

hoàng thất Ô Kê quốc cũng nhúng tay vào sinh ý pháp khí, bọn hăn lũng đoạn tinh phẩm pháp khí, chỉ giao dịch cố định với một ít thế lực lớn, cho nên người tìm ở những cửa hàng này không thấy chân chính tinh phẩm pháp khí." Bạch Tiêu Thiên nói.

"Nguyên lai là như vậy, nghe khẩu khí Bạch huynh người, tựa hồ biết phương pháp tìm?" Thâm Lạc giật mình giật đầu, sau đó hỏi.

"Hóa Sinh tự chúng ta cũng làm sinh ý với hoàng thất Ô Kê quốc. Vị này là Tôn Hải, đệ tử ngoại môn Hoá Sinh tự, quanh năm đóng tại Xích Cốc thành, phụ trách sinh ý luyện khí giữa Hóa Sinh tự cùng hoàng thất Ô Kê Quốc." Bạch Tiêu Thiên chỉ vào thanh niên gầy yếu kia nói.

"Tôn Hải bái kiến Kim Thiên đại sư, Thâm tiên bối." Thanh niên gầy yếu vội vàng tiến lên, thi lễ với Thâm Lạc cùng Thiên nhi một cái.

Thâm Lạc nghe vậy vui mừng, giật đầu với thanh niên gầy yếu.

"Tôn Hải, người mang Thâm huynh đi mấy cửa hàng luyện khí hợp tác với Hoá Sinh tự chúng ta nhìn xem. Thâm huynh, người đã bồi Kim Thiên đại sư hơn nửa ngày, tiếp theo cứ giao cho ta đi." Bạch Tiêu Thiên phân phó Tôn Hải một tiếng, lại nói với Thâm Lạc.

"Vây kế tiếp xin nhờ Bạch huynh." Thâm Lạc cũng không giả mồm, giao Thiên nhi cho Bạch Tiêu Thiên.

Hai người rất nhanh bước tới phía trước, biến mất trong dòng người.

"Thâm tiên bối, ngài muốn mua dạng pháp khí gì? Cửa hàng luyện khí ở Xích Cốc thành phân ra rất nhỏ, nếu như mục tiêu chính xác thì càng dễ tìm." Tôn Hải nói.

"Tôn đạo hữu, trong Xích Cốc thành có nơi đặt làm pháp khí không, ta muốn đặt một kiện cực phẩm pháp khí theo yêu cầu, tài liệu chính ta tự bỏ ra." Thâm Lạc trầm ngâm một chút, mở miệng nói.

Tôn Hải bị hỏi khẽ giật mình, nhất thời quên đáp lại.

"Không có sao?" Thâm Lạc nhíu mày lại.

"Có có, tiểu nhân biết mấy tác phường luyện khí có thể luyện chế cực phẩm

pháp khí, chỉ là luyện khí có phong hiểm thất bại, khả năng đầu nhập đại lượng tài liệu quý hiếm, cuối cùng lại không thu hoạch được gì." Tôn Hải vội vàng đáp, sau đó lại nhắc nhở một tiếng.

Thấy Thảm Lạc nhíu mày lại, thanh niên bỗng nhiên vỗ ót một cái, nói ra:

"Đúng rồi, tiêu nhân biết một vị Luyện Khí sư phụ, trình độ cao siêu, cực ít thất bại, chỉ là người kia tính cách có chút cổ quái, lại thu phí đắt đỏ, thường thường luyện chế một kiện thượng phẩm pháp khí, lại thu phí cực phẩm pháp khí, khiến rất nhiều người oán than dậy đất."

"Chỉ cần có thể luyện chế ra pháp khí khiến ta hài lòng, giá tiền có thể thương lượng, mang ta đi xem một chút đi." Thảm Lạc không kinh sợ mà còn lấy làm mừng.

"Vâng, tiền bồi xin đi theo ta." Tôn Hải thấy vậy, sắc mặt vui mừng, đi đến một con hẻm nhỏ khác.

Thanh niên bảy lần quặt tám lần rẽ, hai người tới một toà tiểu viện cũ nát đen sì.

Tiểu viện nhìn quy mô không nhỏ, chỉ là cửa viện đóng kín, nhìn qua nóc đại môn có thể nhìn thấy bên trong là một ống khói màu đen, đang chậm rãi bốc khói đen lên.

"Chính là nơi này! Hoa lão bản, mở cửa nhanh, sinh ý tới." Tôn Hải nói với Thảm Lạc một tiếng, sau đó tiến lên mấy bước, dùng sức đập lên cửa.

Trong viện không ai trả lời, tựa hồ không có người ở nhà. Bất quá thanh niên cũng không dừng tay, tiếp tục gõ "Bành bành bành" không ngừng, chân động làm bụi trên cửa viện rơi xuống.

Chương 677: Công phu sư tử ngoạm

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

"Là tên hỗn đản nào nện cửa lão tử! Không thấy hôm nay ta đã đóng cửa sao? Có việc ngày mai lại đến!" Hồi lâu sau, trong viện truyền ra một thanh âm nam tử thô lỗ.

"Hoa lão bản, là ta, mở cửa nhanh!" Tôn Hải gọi to hơn, gõ càng mạnh hơn.

"Soạt" một tiếng, cửa viện bị thô lỗ kéo ra, hiện ra một nam tử trung niên mặc áo bào tro, khuôn mặt và thân thể đều rất mập mạp, ánh mắt lại rất nhỏ, trên môi giữ lại hai phiết râu cá trê, nhìn giống như một con chuột bụi vậy.

"Là tiểu tử người à, lần này mang theo người nào tới? Ta nói trước, không đủ tiền ngọc thì sớm rút đi, đừng chậm trễ lão tử đi ngủ." Hoa lão bản tức giận, trừng Tôn Hải một cái, lại nhìn Thẩm Lạc phía sau một chút, không chút khách khí nói.

"Hoa lão bản xin yên tâm, chỉ cần có thể luyện chế ra pháp khí khiến ta hài lòng, giá tiền dễ nói." Thẩm Lạc cũng không tức giận, mỉm cười chấp tay nói, nhưng trong lòng hơi kinh ngạc.

Thẻ nội đối phương tràn ngập một tầng bạch quang mờ lung, có thể ngăn cách thần thức của hắn và nhãn lực dò xét, khiến nhìn không ra tu vi cảnh giới đối phương.

Hoa lão bản nghe vậy, mặt lộ vẻ ngạc nhiên, không nói một lời khoát tay áo, dẫn hai người tiến vào tiểu viện.

Trong viện là một cái lều khá đơn sơ, bên trong đặt rất nhiều vật liệu, không phân loại ra, loạn thất bát tao bày chung một chỗ. Bên cạnh lều là một gian phòng hắc thạch, thoạt nhìn là nơi rèn đúc, trần trần hồng quang

cùng sóng nhiệt từ trong cửa đá khép hờ xuyên suốt ra.

"Hoa lão bản, vị này là Thảm tiên bối từ Đông Thổ Đại Đường đến, nghe nói thuật luyện khí ngài cao siêu, tới để bái phỏng, muốn đặt một kiện cực phẩm pháp khí." Tôn Hải nhìn Thảm Lạc một chút, giới thiệu với Hoa lão bản.

"A, từ Đông Thổ Đại Đường tới!" Hoa lão bản lộ vẻ kinh ngạc, đánh giá Thảm Lạc một chút, vẻ mặt lướt qua một tia dị dạng.

"Người muốn chế tạo pháp khí gì?" Bất quá rất nhanh lão khôi phục bình tĩnh, đi đến một ghế nằm ngồi xuống, uể oải nói.

Thảm Lạc không trả lời, lật tay lấy ra mấy khối vật phẩm màu vàng, là mấy khối kính vỡ vụn, những toái kính này mặc dù bị tàn phá, nhưng vẫn tản mát ra ba động linh tính mãnh liệt.

Hoa lão bản bung một chén trà xanh lên

nhấp một miếng, nhìn thấy những toái kính này, lại "Phốc" một ngụm, phun nước trà ra ngoài, thân thể từ trên ghế nằm nhảy lên một cái, nắm lấy một khối toái kính.

"Đây là Huyền Quy Bản! Số lượng nhiều như thế, phẩm chất cũng cực kỳ thượng thừa! Bất quá tấm gương này là tên hỗn đản nào luyện chế, vậy mà dung nhập Huyền Quy Bản vào trong kính coi như làm lung tung, hoàn toàn không dung hợp Huyền Quy Bản cùng cảm chế, nếu không thì kính này làm sao bị người tùy tiện đánh nát!" Hoa lão bản cẩn thận cảm ứng một chút mấy khối toái kính, lập tức mở miệng mắng to.

Thảm Lạc giật mình, năm đó hắn dễ dàng đánh nát gương đồng ẩn chứa nhiều Huyền Quy Bản này, trong lòng cũng cảm thấy có chút kỳ quái, nguyên lai là nguyên nhân này.

Hoa lão bản cầm lấy một khối toái kính, cẩn thận vuốt ve, trong mắt lóe lên một tia si mê.

Nhìn thấy Hoa lão bản như vậy, Thảm Lạc âm thầm buồn cười, bất quá hắn cũng có thể cảm giác được, Hoa lão bản này tám thành là loại người si luyện khí, lòng tin với lão lại tăng thêm mấy phần.

"May mắn bản sự người kia có hạn, không dung hợp Huyền Quy Bản cùng cấm chế, nếu không lúc tám gương này bị phá hủy, linh tính Huyền Quy Bản bên trong cũng sẽ bị tổn thất cực kỳ lợi hại, khó mà sử dụng nữa." Hoa lão bản lập tức nói thêm.

"Ánh mắt Hoa lão bản cao minh, Thẩm mỗ muốn dùng những Huyền Quy Bản này, luyện chế thành một cực phẩm pháp khí dạng côn, không biết được không?" Thẩm Lạc khen đối phương một câu trước, sau đó mới nói.

"Dạng côn?" Hoa lão bản ồ một tiếng.

"Không tệ. Côn này phải cứng rắn, lại có thể tiếp nhận pháp lực quán chú cường đại, trọng lượng càng nặng càng tốt." Thẩm Lạc suy nghĩ một chút, nói ra yêu cầu của mình.

Hắn ở trong mộng học xong côn pháp Viên vương uy lực kinh người, đáng tiếc trong hiện thực một mực không tìm được pháp khí vừa tay, trong chiến đấu không cách nào thi triển. Lần trước hắn triệu hoán tu vi mộng cảnh đối địch Yêu Phong, cũng vì không có pháp khí tốt, không thể thi triển ra uy lực chân chính côn pháp Viên vương, nếu không Yêu Phong kia há có thể đơn giản đào tẩu như vậy.

"Chắc chắn, yêu cầu của người thật đúng là không ít, trong những toái kính này mặc dù ẩn chứa rất nhiều Huyền Quy Bản, thế nhưng không cách nào thỏa mãn nhiều yêu cầu của người như vậy." Hoa lão bản bĩu môi một cái, giọng trào phúng nói.

"Tại hạ cũng biết yêu cầu hơi nhiều, muốn đạt tới những hiệu quả này, còn cần những vật liệu gì?" Thẩm Lạc bình tĩnh nói.

"Muốn thỏa mãn yêu cầu của người, bất luận phụ tài hay chủ tài, còn cần hai loại Bô Thiên Thạch cùng Mặc Tinh. Bô Thiên Thạch nổi danh kiên cố, mà Mặc Tinh có thể tăng lên năng lực chịu đựng pháp lực cây côn." Hoa lão bản nói.

"Bô Thiên Thạch, Mặc Tinh..." Thần sắc Thẩm Lạc cứng đờ.

Hắn từng nghe nói qua hai loại vật liệu này, đều là tài liệu cực kỳ hiếm thấy, mỗi một thứ đều không kém Huyền Quy Bản, trong lúc vội vàng đi đâu tìm đây?

Hắn bất giác có chút buồn bực, vốn cho là những năm qua để dành được vật liệu có thể lấy ra sử dụng một chút, không ngờ lại không phát huy được tác dụng.

Thẩm Lạc than nhẹ một tiếng, đang tính làm pháp khí phẩm chất thấp chút cũng được, Hoa lão bản lại mở miệng:

"Bất quá vận khí ngươi không tệ, trong tay của ta đang có một khối Bồ Thiên Thạch cùng một khối Mặc Tinh, có thể rèn đúc pháp khí cho ngươi. Bất quá hai kiện vật liệu này là bảo bối áp đáy hòm của ta, trước tiên người cần phải tốn tiên ngọc mua, phí tổn luyện khí thì tính sau."

"Có thể, không biết hai kiện vật liệu kia tiên sinh muốn bao nhiêu tiên ngọc?" Thẩm Lạc nghe vậy đại hỉ, lập tức hỏi.

"Hai kiện vật liệu này phẩm chất đều cực kỳ thượng thừa, nhất là Mặc Tinh kia lại là Tử Tâm Mặc Tinh, vậy thu ngươi năm ngàn tiên ngọc đi." Hoa lão bản suy nghĩ một chút, nhàn nhạt mở miệng.

"Cái gì! Năm ngàn tiên ngọc!" Thần sắc Thẩm Lạc biến đổi.

Tôn Hải bên cạnh cũng giật nảy cả mình, kém chút cắn đầu lưỡi của mình.

"Thế nào, chê đắt? Hừ, ta đã sớm nói, không có tiên ngọc thì mau rút, lãng phí nước bọt lão tử." Hoa lão bản nhìn thấy Thẩm Lạc như vậy, hừ một tiếng, ném toái kính đi, lại trở về ghế nằm kia.

"Hoa lão bản, Bồ Thiên Thạch cùng Mặc Tinh mặc dù trân quý, thế nhưng giá trị không đến năm ngàn tiên ngọc." Thẩm Lạc cau mày nói.

Huyền Quy Bản trong tay hắn, năm đó trên đấu giá hội Hiên Viên các bị người tranh đoạt, đưa ra giá cao để cho người, vượt xa khỏi giá trị Huyền Quy Bản. Nhưng dù thế, cũng chỉ hai ngàn tiên ngọc mà thôi.

"Muốn cò kè mặc cả thì đi nơi khác, ta ở chỗ này chắc giá." Hoa lão bản không thèm nhìn Thẩm Lạc nói.

Sắc mặt Thẩm Lạc có chút khó coi, những năm qua hắn vẽ bùa kiếm tiền, lại thêm đánh giết không ít tu sĩ cướp đoạt, trên thân cũng chỉ góp nhặt được hai ngàn tiên ngọc, còn thiếu rất nhiều.

Dù tiên ngọc hắt đầy đủ, Hoa lão bản này công phu sư tử ngoạm như vậy, hắt cũng không muốn làm oan đại đầu.

Hiện tại pháp khí trong tay hắt còn đủ, pháp khí dạng côn kia cũng không nhất định phải luyện chế.

"Đi thôi." Thảm Lạc nhàn nhạt nói một tiếng, thu hồi Huyền Quy Bản, cùng Tôn Hải rời tiểu viện.

"Thảm tiên bối, thật sự là có lỗi. Hoa lão bản lần này ra giá quá cao, trước kia hắt luyện khí cho người, không cao như vậy." Tôn Hải tràn đầy áy náy nói.

Thảm Lạc khoát tay áo, không nói gì.

Tôn Hải thấy vậy, cũng không dám nói gì nữa.

Chương 678: Tương phản

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phạm Nhân Tông

Hai người Thảm Lạc rời đi nhanh, đi không bao xa lại nhìn thấy Bạch Tiêu Thiên cùng Thiên nhi tới.

"Bạch huynh, Thiên nhi sư phụ, các người sao cũng tới?" Trên mặt Thảm Lạc lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Kim Thiên đại sư nói tại vùng này cảm ứng được cái gì đó, nên tới xem một chút." Bạch Tiêu Thiên nhìn Thiên nhi rồi nói.

Thảm Lạc nghe vậy kinh ngạc nhìn về phía Thiên nhi. Thiên nhi đang nhìn chung quanh, lông mày nhíu chặt, mặt hiện vẻ hoang mang.

"Các người sao lại ở đây? Đã tìm được pháp khí thích hợp chưa?" Bạch Tiêu Thiên hỏi.

Thảm Lạc nhớ lại tình cảnh trước, im lặng lắc đầu.

Tôn Hải bên cạnh nhìn Thảm Lạc một chút, nhanh chóng kể lại chuyện Hoa lão bản vừa rồi, đồng thời tức giận biểu lộ bất mãn với Hoa lão bản.

"Hoa lão bản kia có Tử Tâm Mặc Tinh! Vậy hẳn muốn năm ngàn tiên ngọc cũng không quá nhiều." Bạch Tiêu Thiên nghe vậy, chậm rãi nói.

Tôn Hải nhất thời nghẹn lời.

"Tử Tâm Mặc Tinh này giá trị cao như vậy?" Đuôi lông mày Thảm Lạc khẽ động hỏi.

Hắn biết Mặc Tinh, nhưng chưa nói về Tử Tâm Mặc Tinh.

"Tất nhiên, Tử Tâm Mặc Tinh là cực phẩm trong Mặc Tinh, vật này không chỉ có thể tiếp nhận pháp lực cường hoành trùng kích, càng có công hiệu tồn trữ pháp lực. Tại Hóa Sinh ta có một vị sư huynh, trong tay hắn có một viên Tử Tâm Mặc Tinh luyện chế thành chiếc nhẫn, lúc bình thường có thể tồn trữ pháp lực không cần ở trong đó, thời điểm chiến đấu lại điều chúng ra bổ sung, pháp lực kéo dài đáng sợ." Bạch Tiêu Thiên nói. (Giống UPS quá)

"Tồn trữ pháp lực! Tử Tâm Mặc Tinh lại có công hiệu thần kỳ như thế!" Thâm Lạc nghe lời này, cũng lấy làm kinh hãi.

"Đúng vậy, Tử Tâm Mặc Tinh có giá trị liên thành, có tiền mà không mua được, Hoa lão bản kia thu người năm ngàn tiên ngọc, mặc dù hơi đắt, nhưng cũng không bất hợp lí, người nếu thật muốn luyện chế pháp khí, giá này thật ra có thể tiếp nhận được." Bạch Tiêu Thiên nói.

"Thì ra là thế, chỉ là trên thân ta cũng chỉ có hơn hai ngàn tiên ngọc, căn bản không đủ." Thâm Lạc cười khổ.

"Trong tay Thâm huynh không đủ, ta có thể cho người mượn ba ngàn tiên ngọc." Bạch Tiêu Thiên hơi trầm ngâm rồi nói.

Thâm Lạc chấn kinh với sự giàu có của Bạch Tiêu Thiên, ba ngàn tiên ngọc cũng không phải số lượng nhỏ, những năm qua hắn cướp đoạt và góp nhặt cũng không nhiều như vậy.

"Vây đa tạ, chờ trở về Trường An, ta sẽ mau chóng gom góp tiên ngọc trả lại người." Thâm Lạc cũng không khách khí, cảm ơn.

"Đi thôi, ta cũng thật tò mò với Hoa lão bản kia, cùng đi gặp đi." Bạch Tiêu Thiên nói.

"Bạch huynh kiến thức rộng rãi, cùng đi đương nhiên tốt, chỉ là Thiên nhi sư phụ nơi này?" Thâm Lạc nhìn về phía Thiên nhi.

"Không sao, loại cảm giác vừa rồi đột nhiên biến mất, cũng có thể là tiêu tăng lúc trước cảm ứng sai, mà vị Hoa lão bản kia nếu là Luyện Khí sư cao minh, tiêu tăng cũng đi mở mang kiến thức một chút đi." Thiên nhi thu hồi ánh mắt nhìn chung quanh, nói ra.

Thâm Lạc gật gật đầu, quay người lại, rất mau trở lại nơi ở Hoa lão bản.

"Là các ngươi? Tại sao lại trở về rồi? Nhắc lại, năm ngàn tiên ngọc cũng không thể thiếu một viên!" Hoa lão bản liếc qua Thẩm Lạc, uể oải nói.

"Chúng ta trở về không phải cò kè mặc cả, muốn nhìn một chút Bỏ Thiên Thạch cùng Tử Tâm Mặc Tinh trong tay ngươi, nếu như chất lượng không vấn đề, phân lượng cũng đầy đủ, chúng ta dùng năm ngàn tiên ngọc mua cũng chưa hẳn không thể." Bạch Tiêu Thiên từ sau lưng Thẩm Lạc đi ra, nói.

Cửa viện không lớn, một đoàn người chen ở chỗ này, người phía trước sẽ chặn phía sau.

"Ngươi cũng biết Tử Tâm Mặc Tinh? Hắc, cuối cùng cũng gặp được một kẻ có kiến thức." Hoa lão bản nhìn Bạch Tiêu Thiên một chút, lật tay lấy ra hai vật đặt trên một tấm bàn gỗ nhỏ kê bên ghé nằm.

Một khối tinh thiết đen kịt dài nửa xích, một khối tinh thể màu tím to bằng đầu nắm tay.

Bạch Tiêu Thiên nhìn một chút tinh thiết màu đen kia, gật gật đầu, rất nhanh dời ánh mắt đi, cầm lấy khối tinh thể màu tím kia.

Trong tay hắt sáng lên từng tia kim quang, trên tinh thể màu tím lập tức sáng lên một đoàn tử quang, hấp thu hết kim quang trên tay Bạch Tiêu Thiên.

Trên mặt Bạch Tiêu Thiên hiện ra một tia kinh hãi, gật gật đầu với Thẩm Lạc.

"Tốt, năm ngàn tiên ngọc chúng ta bỏ ra, hi vọng các hạ mau chóng khai lò luyện khí. Năm ngàn tiên ngọc chúng ta đưa trước một nửa, một nửa khác chờ pháp khí luyện thành sẽ giao." Thẩm Lạc lấy ra những Huyền Quy Bản toái kính kia, đặt lên bàn nói.

"Trước không cần gấp, chúng ta mới chỉ thương định giá tiền hai kiện vật liệu này, phí tổn luyện khí còn chưa nói. Pháp khí ngươi luyện chế cũng không tốt, vển vển là tinh luyện Huyền Quy Bản trong những toái kính này, phải tốn hao rất lớn tâm lực, trong tay ta còn có rất nhiều việc muốn làm, thời gian rất là quý giá đó." Khoé miệng Hoa lão bản lộ ra nụ cười gian xảo, nào còn bộ dáng si mê luyện khí lúc trước.

"Vậy ngươi muốn bao nhiêu?" Thẩm Lạc thâm mắng một tiếng gian thương, nói.

Hoa lão bản đang muốn nói chuyện, thần sắc đột nhiên trở nên cứng ngắt, con mắt gắt gao nhìn ra phía sau lưng Thẩm Lạc.

Thiên nhi từ nơi đó đi ra, đang đánh giá tiểu viện nơi này.

"Hoa lão bản, thế nào?" Thẩm Lạc và Bạch Tiêu Thiên chú ý tới cử động của Hoa lão bản, hỏi.

Bạch Tiêu Thiên hơi nhường mảy, thối lui ra bên cạnh Thiên nhi, bảo hộ nó sau lưng.

Thiên nhi giờ phút này cũng chú ý tới ánh mắt Hoa lão bản, ngẩng đầu nhìn qua, ánh mắt hai người đụng vào nhau.

Trên mặt Thiên nhi đột nhiên hiện ra vẻ thống khổ, tay phải ôm đầu, thân thể cũng lay động một cái.

"Kim Thiên đại sư!" Bạch Tiêu Thiên căng thẳng, kinh hô một tiếng, vội vàng đỡ lấy thân thể Thiên nhi.

Hoa lão bản nghe Bạch Tiêu Thiên la lên, thân thể chấn động, trên mặt hiện lên thần sắc phức tạp, ánh mắt nhìn xuống.

Thẩm Lạc để ý thần sắc biến hoá của Hoa lão bản, trong lòng không khỏi khẽ động.

Một tay Bạch Tiêu Thiên vịn Thiên nhi, một tay khác thi triển pháp thuật trấn an thần hồn, Thiên nhi rất nhanh khôi phục lại.

Thiên nhi nhìn Hoa lão bản, lại nhìn chung quanh tiểu viện, nhíu mày, tựa hồ đang nhớ lại cái gì.

Mà lúc này thần sắc Hoa lão bản đã khôi phục bình tĩnh, lẳng lặng ngồi ở đó.

"Kim Thiên đại sư?" Bạch Tiêu Thiên hỏi.

"Ta không sao, vừa rồi không biết tại sao, đầu đột nhiên đau một cái."
Thiền nhi thu tâm mắt lại, nói.

"Ngài không có việc gì thì tốt." Bạch Tiêu Thiên nhẹ nhàng thở ra, nhưng cũng cảnh giác nhìn Hoa lão bản một chút.

Thiền nhi vừa rồi đau đầu, y cảm thấy liên quan đến Hoa lão bản này, chỉ là nhìn tình huống Thiền nhi hiện tại, tựa hồ cũng không phải.

"Nếu thân thể Thiền nhi sư phụ khó chịu, Bạch huynh người dẫn hắn về dịch quán trước đi." Thẩm Lạc nói.

"Cũng tốt." Bạch Tiêu Thiên suy nghĩ một chút, nhẹ gật đầu, bồi tiếp Thiền nhi rời tiểu viện.

Hoa lão bản nhìn bóng lưng Thiền nhi đi, trong mắt hiện lên vẻ khác lạ, nhưng lập tức lại biến mất không thấy.

"Hoa lão bản, chúng ta tiếp tục chuyện vừa rồi, luyện khí người cần thu bao nhiêu tiên ngọc?" Thẩm Lạc mở miệng hỏi.

"Người và tiểu hòa thượng kia là đồng bạn?" Hoa lão bản đột nhiên hỏi chuyện không liên quan.

"Không sai, chúng ta đều từ Trung Thổ Đại Đường tới, Hoa lão bản nhận ra Thiền nhi sư phụ?" Tròng mắt Thẩm Lạc hơi híp lại hỏi.

Hoa lão bản trầm mặc một chút, mở miệng nói: "Hai kiện vật liệu kia, thu người một ngàn tiên ngọc tiền vốn, về phần phí luyện khí thì không cần."

Chương 679: Tuyệt không phải trùng hợp

Dịch: Độc Lữ Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Thẩm Lạc nghe vậy sững sờ, Hoa lão bản này trước sau thay đổi quá lớn, vừa rồi còn rao giá trên trời, bây giờ lại đột nhiên hạ giá nhiều như vậy, còn miễn phí luyện khí.

"Hoa lão bản người nhận ra Thiên nhi đại sư?" Hấn biết biến hóa của đối phương liên quan đến Thiên nhi, nhin không được hỏi lần nữa.

"Hỏi nhiều như vậy làm gì! Ta hỏi người, cuộc làm ăn này người có làm hay không?" Hoa lão bản đột nhiên bực bội, lạnh lùng hỏi.

"Đây là một ngàn tiên ngọc." Thẩm Lạc cũng không nói hai lời, trực tiếp lấy ra một ngàn tiên ngọc, để lên bàn.

"Mười ngày sau tới lấy hàng!" Hoa lão bản lạnh lùng nói một câu, cầm lấy mấy khối toái kính cùng tiên ngọc kia, cũng không quay đầu lại đi vào trong phòng.

"Hoa lão bản xin chờ một chút, Thẩm mỗ còn có một chuyện." Thẩm Lạc đột nhiên nói.

"Còn có chuyện gì?" Hoa lão bản dừng bước lại, xoay người hỏi.

Thẩm Lạc không trả lời, vung tay lên, lấy ra Ngũ Hỏa Phiến.

"Cây quạt này coi như không tệ, hấn là hàng nhái Thượng Cổ Thần Khí Ngũ Hỏa Thất Cầm Phiến, đáng tiếc tay nghề Luyện Khí sư thấp kém, lãng phí vô ích không ít tài liệu tốt." Hoa lão bản dò xét Ngũ Hỏa Phiến, ánh mắt chớp lên, lập tức cười nhạt nói.

"Hoa lão bản có thể nhìn thấu nội tình cây quạt này, bội phục. Ngũ Hỏa

Phiên này uy lực xác thực hơi nhỏ, chỗ ta có ba cây Kim Phượng Vũ cùng một đoàn Phượng Hoàng Hỏa Diễm, lấy được từ một đầu Đại Thừa kỳ Hắc Phượng Yêu, không biết ngài có thể tăng uy lực cây quạt này lên một chút không?" Thảm Lạc lại lấy ra ba cây Kim Phượng Vũ lúc trước cùng một tinh cầu màu vàng, bên trong phong ấn một ngọn lửa màu vàng, chính là Phượng Hoàng Hỏa.

Lúc đại chiến tại Hắc Phượng thung lũng, Thiên Sách đã từng thu lấy hai đoàn Phượng Hoàng Hỏa Diễm, Phượng Hoàng Hỏa cũng là một trong linh hỏa, bị hấn phong ấn vào.

Sau đó tại Bạch Quận thành, hấn tế ra Ngũ Hỏa Phiên tung một kích lại bị hai hoà thượng Ngưng Hồn kỳ liên thủ ngăn lại, mặc dù hấn không xuất toàn lực, nhưng cũng bởi vậy phát hiện hạn chế của cây quạt này.

Hoa lão bản nhìn thấy ba cây Kim Phượng Vũ, con mắt lập tức sáng lên, đón lấy Ngũ Hỏa Phiên, ba cây Kim Phượng Vũ cùng tinh cầu màu vàng.

Lão bấm tay một chút, một đạo bạch quang từ đầu ngón tay bắn ra, lần lượt chạm một chút vào ba cây Kim Phượng Vũ cùng Phượng Hoàng Hỏa Diễm.

"Không sai, không sai! Trong ba cây lông vũ này ẩn chứa Phượng Hoàng huyết mạch, đoàn Phượng Hoàng Hỏa Diễm này có uy lực không nhỏ, nhiều không dám nói, nhưng tăng uy lực cây quạt này lên gấp đôi vẫn có thể." Hoa lão bản gật gật đầu, nói.

"Tăng lên gấp đôi! Hoa lão bản nói thật!" Thảm Lạc vui mừng, dựa theo suy nghĩ của hấn, có thể tăng uy năng Ngũ Hỏa Phiên lên ba thành đã đủ hài lòng.

"Thế nào, người không tin ta?" Hoa lão bản liếc xéo Thảm Lạc một cái.

"Đương nhiên sẽ không, tại hạ chỉ có chút giật mình, nếu thế, Thảm mỗ mười ngày sau lại tới." Thảm Lạc chấp tay thi lễ một cái, rồi cáo từ Tôn Hải rời đi.

"Tiền bối yên tâm, thuật luyện khí Hoa lão bản phi thường tốt, nếu lão nói có thể hoàn thành, chắc chắn sẽ không xảy ra vấn đề." Tôn Hải nói.

"Hi vọng như vậy, hôm nay làm phiên Tôn đạo hữu dẫn đường rồi." Thảm

Lạc nói xong, lấy ra một kiện khăn gấm màu trắng, đưa cho Tôn Hải.

Đây là một kiện hạ phẩm pháp khí hẳn không biết lấy được từ trong pháp khí trữ vật của ai, có công hiệu phòng ngự cùng giam cầm, có chút xảo diệu.

Tôn Hải mặc dù là đệ tử ngoại môn Hoá Sinh tự, toàn thân cũng chỉ có một kiện hạ phẩm pháp khí có tính công kích, sau khi dùng pháp lực dò xét phẩm cấp khăn gấm lập tức đại hỉ, liên tục cảm tạ một phen, lúc này mới rời đi.

"Chủ nhân, ngài lưu lại Ngũ Hỏa Phiến cùng những Huyền Quy Bản kia, còn có 1000 tiên ngọc, vạn nhất Hoa lão bản này mang theo đào tẩu thì sao?" Tôn Hải vừa đi, thanh âm Quỷ Tướng lập tức từ trong túi càn khôn truyền ra.

Thảm Lạc nghe lời này, trong mắt lóe lên một tia chần chờ.

Từ tình huống vừa rồi xem xét, Hoa lão bản này hẳn là sẽ không làm ra chuyện thế này, bất quá biết người biết mặt không biết lòng, cẩn thận đề phòng một chút thì hơn.

"Nói cũng đúng, vậy người lưu ở nơi đây giám thị một chút người này. Bách Quỷ Uẩn Thân Đại Pháp của người đã tu luyện tiểu thành, trong môn công pháp này có một môn thân thông ẩn nấp, hiệu quả rất tốt, nơi đây có chút vắng vẻ, hẳn là ít có người tới, người trốn ở lòng đất, an toàn cũng không thành vấn đề." Thảm Lạc hơi trầm ngâm rồi nói.

Quỷ Tướng lập tức đáp ứng một tiếng, từ trong túi càn khôn bắn ra, lóe lên chui vào mặt đất, rất nhanh chui sâu vào trong lòng đất, thi pháp ẩn núp.

Thảm Lạc triển khai thần thức, dò xét dưới lòng đất, thấy mình cũng không cảm ứng được Quỷ Tướng tồn tại, lúc này mới yên lòng, lại dặn dò:

"Ô Kê quốc là đại phật quốc, trong Xích Cốc thành tăng nhân khắp nơi, người phải ngàn vạn cẩn thận, trốn ở lòng đất không được đi loạn, gặp chuyện ngoài ý muốn lập tức báo ta biết."

"Chủ nhân yên tâm." Thanh âm Quỷ Tướng vang lên trong đầu hẳn.

Thảm Lạc quay người nhìn tiểu viện một chút, lúc này mới rời khỏi nơi

này.

Hắn không lập tức trở về dịch quán, mà tiếp tục đi lại các nơi trong thành, ở trong thành lại đi một vòng, vẫn không phát hiện chỗ nào khả nghi cả.

"Đa tâm sao?" Thảm Lạc tự lẩm bẩm một tiếng, đứng tại một chỗ bí mật, nhìn tới phía trước.

Phía trước cách đó không xa tọa lạc một toà chùa chiền vàng son lộng lẫy, trong chùa chiền Phật điện cao lớn tráng quan, Phật tháp liên tiếp từng tòa, lan tràn ra xa, không nhìn thấy điểm cuối, so với hoàng cung Trường An còn muồn lớn hơn, âm thanh chuông vang, tiếng tụng kinh không ngừng từ bên trong truyền ra, để cho người ta nhìn không được lòng sinh cảm giác nghiêm trang.

Nơi này chính là tổng đàn Thánh Liên Pháp Đàn.

Thảm Lạc lẳng lặng nhìn Thánh Liên Pháp Đàn một hồi, quay người rời đi.

Trong một gian đại điện u ám Thánh Liên Pháp Đàn, một bóng người mơ hồ ngồi ngay ngắn ở đây, trước người lơ lửng một đoàn bạch quang, trong quang mang hiện ra một hình ảnh, chính là Thảm Lạc từ xa nhìn Thánh Liên Pháp Đàn.

"Ha ha..." Bóng người mơ hồ khẽ cười một tiếng, ngón tay khẽ động, tán đi bạch quang, thân thể triệt để biến mất tiến vào trong đại điện u ám.

Thảm Lạc không tiếp tục đi dạo trong thành, rất nhanh quay trở về dịch quán.

Bạch Tiêu Thiên canh giữ bên cạnh Thiên Nhi, không yêu cầu thay ca, để Thảm Lạc đi nghỉ ngơi nhiều chút, tựa hồ còn lo lắng thân thể Thảm Lạc.

Thảm Lạc cảm kích, nhưng cũng không già mồm, tiếp nhận hảo ý Bạch Tiêu Thiên, trước khi đi nghĩ tới điều gì, mở miệng hỏi:

"Hôm nay tại tiểu viện Hoa lão bản, Thiên Nhi cùng Hoa lão bản kia đều có chút kỳ quái, sau khi người trở lại có hỏi thăm Thiên Nhi là chuyện gì xảy ra không?"

"Có hỏi, nhưng Kim Thiên đại sư cũng không nói rõ nguyên nhân nhưc

đầu, hẳn cũng không có ấn tượng gì với Hoà lão bản. Chuyện hôm nay, có lẽ chỉ là trùng hợp." Bạch Tiêu Thiên than nhẹ một tiếng, lắc đầu nói.

Thâm Lạc nghe vậy không nói thêm gì, cáo từ Bạch Tiêu Thiên một tiếng, quay người rời đi.

Trong lòng của hắn biết rõ đây cũng không phải là trùng hợp, tính nết Hoà lão bản cô quái như vậy, vừa nhìn thấy Thiên nhi, về sau đột nhiên thay đổi để hắn được tiện nghi nhiều tiền như vậy, khẳng định tồn tại một loại duyên cớ nào đó.

Chỉ là nhìn dáng vẻ đôi phương cũng không muốn nói, Thiên nhi lại không nhớ rõ, việc này cũng chỉ có thể về sau từ từ tra xét.

Chương 680: Toái kính

Thảm Lạc trở lại chỗ của mình, lấy ra một bộ cấm chế trận kỳ bố trí các nơi trong phòng, trong phòng rất nhanh sáng lên một tầng màn sáng màu trắng, ngăn cách với bên ngoài.

Làm xong những thứ này, một tay hấn khê đảo, gọi ra một dòng nước, bao trùm thân thể, sau đó lấy ra Nhị Nguyên Chân Thủy còn thừa, nhỏ ra bốn năm giọt bôi lên người.

Thảm Lạc lập tức vận chuyển công pháp vô danh, hấp thu thủy linh khí trong đó.

Giờ phút này mặc dù tại Tây Vực, cát vàng ngàn dặm, thủy linh khí mỏng manh, nhưng hấn cũng không buông lỏng tu luyện.

Duy nhất có chút tiếc nuối là, từ khi tiến vào Xuất Khiếu kỳ, hiệu quả tu luyện Nhị Nguyên Chân Thủy đã kém rất nhiều.

Trong tu luyện không tuế nguyệt, bóng đêm rất nhanh rơi xuống, bao phủ lại Xích Cốc thành.

Xích Cốc thành phen hoa náo nhiệt rất nhanh biến thành an tĩnh, các nơi trong thành lần lượt tắt đèn, Xích Cốc thành lớn như vậy lâm vào trong hắc ám tĩnh mịch, chỉ hoàng cung Ô Kê quốc cùng Thánh Liên Pháp Đàn còn có quang mang sáng lên.

Thảm Lạc khoan chân ngồi dưới đất, lẳng lẳng tu luyện.

Vào thời khắc này, mi tâm hấn đột nhiên sáng lên một đoàn hắc quang, não hải lập tức vang lên thanh âm lo lắng của Quỷ Tướng: "Chủ nhân, tình huống có biến, ta bị người chế trụ rồi!"

Thảm Lạc nghe vậy giật mình, lập tức ngừng tu luyện.

"Chuyện gì xảy ra? Người rời lòng đất à? Bị người nào chế trụ?" Hấn đứng

dậy bước ra ngoài, tâm thần câu thông với Quỷ Tướng.

"Không có, ta còn trong lòng đất, vừa rồi Hoa lão bản kia ra ngoài, ta không yên lòng, lặng lẽ ẩn núp trong lòng đất theo dõi, đi đến nửa đường đột nhiên bị một cỗ lực lượng không hiểu cầm cố lại, hiện tại không thể động đậy! Cũng may không bị thụ thương." Quỷ Tướng nhanh chóng giải thích.

Sắc mặt Thẩm Lạc trầm xuống, Hoa lão bản kia thật chẳng lẽ muốn trốn đi? Những phản ứng vào ban ngày lúc đối mặt Thiên nhi, chẳng lẽ là diễn kỹ?

Hắn nhẹ nhàng mở cửa phòng, chân điềm xuống mặt đất, cả người hóa thành một đạo bóng đen, vô thanh vô tức rời dịch quán, vọt tới phía xa.

Hắn và Quỷ Tướng tâm thần tương liên, ngưng thần cảm ứng, có thể xác nhận vị trí của đối phương.

Thẩm Lạc không muốn tiết lộ hành tung nên không thôi động độn quang, chỉ dùng Tà Nguyệt Bộ đi đường.

Cũng may chỗ Quỷ Tướng cũng không cách quá xa, không đến nửa khắc đồng hồ, hắn đã chạy tới phụ cận.

Nơi này là một chỗ vắng vẻ trong thành, tựa hồ là khu vực cư trú của bách tính nghèo khổ.

Thẩm Lạc không tùy tiện tới gần, cách nơi đó một khoảng liền ngừng lại, che giấu khí tức, chậm rãi tới gần.

Có thể cầm cố lại Quỷ Tướng, thực lực đối phương không thể khinh thường, hắn cũng không dám chủ quan.

Nhưng ngoài dự liệu của hắn, mãi đến khi hắn đến vị trí Quỷ Tướng, vẫn không phát hiện tu sĩ khác, hắn dùng Ân Cổ dò xét, hắn là sẽ không phạm sai lầm.

"Mặt đất nơi này cũng không có tu sĩ khác, người nhìn không giống như bị người phục kích." Tâm thần Thẩm Lạc câu thông với Quỷ Tướng.

"Nhưng ta lại không thể động đậy." Quỷ Tướng trả lời.

Thẩm Lạc hơi nhướng mày, lấy thần thức dò xét vào lòng đất, rất nhanh liền cảm giác được vị trí Quỷ Tướng.

Chung quanh thân thể hắn hiện ra từng tia từng tia quang mang xám trắng, phạm vi bao phủ cũng không rộng, chỉ khoảng hai ba trượng, tựa hồ từ lòng đất phóng lên.

Những quang mang xám trắng này thoạt nhìn không có điểm gì đặc biệt, nhưng lại là khắc tinh quỷ khí. Quỷ Tướng bị nó bao lại, lập tức không có lực phản kháng chút nào, phảng phất côn trùng rơi vào trên mạng nhện.

"Quang mang xám trắng này là gì? Từ đâu ra?" Thẩm Lạc âm thầm kinh ngạc, một tay vỗ xuống mặt đất.

Bùn đất quanh Quỷ Tướng lóe lên quang mang, từng dòng nước màu lam nổi lên, rất nhanh hóa thành một bàn tay lớn màu xanh lam, bắt lấy thân thể Quỷ Tướng.

Quang mang xám trắng có thể nhẹ nhõm giam cầm Quỷ Tướng, nhưng không ảnh hưởng gì đến thủy thủ màu lam, đại thủ dùng sức kéo một phát, nhẹ nhõm liền kéo Quỷ Tướng từ trong quang mang xám trắng ra.

"Đa tạ chủ nhân cứu giúp." Quỷ Tướng vừa rời quang mang xám trắng, lập tức khôi phục hành động, từ lòng đất xông ra, cảm ơn Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc khoát tay áo, thần thức thuận theo những quang mang xám trắng kia, lan tràn sâu vào trong lòng đất.

Quang mang xám trắng này vậy mà có thể nhẹ nhõm khắc chế Quỷ Tướng Ngưng Hồn kỳ, hắn cũng phi thường tò mò.

Hai mươi trượng!

Ba mươi trượng!

Bốn mươi trượng!

...

Thần thức Thẩm Lạc rất nhanh lan tràn sâu hơn sáu mươi trượng vào trong lòng đất, nhưng vẫn chỉ có thể cảm ứng được quang mang xám trắng kia,

không tìm được đầu nguồn.

Lòng đất ẩn chứa rất nhiều loại nham thạch cùng khoáng vật, khí cơ hỗn tạp, cùng lực lượng nguyên tử lòng đất hỗn tạp cùng một chỗ, phi thường cản trở thần thức dò xét, dù hẳn là cao thủ Xuất Khiếu kỳ, thần thức cũng chỉ có thể chui vào lòng đất sáu mươi trượng, không cách nào thâm nhập sâu hơn.

Hắn cau mày, để thần hồn xuất khiếu tiến vào dưới mặt đất, có thể dò xét sâu hơn. Nhưng thần hồn hẳn là hồn thể giống như Quỷ Tướng, chỉ sợ đụng phải quang mang xám trắng này sẽ lập tức bị giam cầm, đến lúc đó không ai có thể cứu mình, mà trên người hẳn cũng không có Độn Địa Phù có thể đào đất.

"Đúng rồi, làm sao lại quên mất Mậu Xuân." Thảm Lạc đang đau đầu, đột nhiên nhớ tới đã lâu không triệu hoán linh sủng Mậu Xuân. Mậu Xuân thì có thể đào đất.

Hắn mở ra chung quanh một tầng cấm chế, sau đó lập tức bấm niệm pháp quyết thi triển Thông Linh Thuật, triệu hồi ra Mậu Xuân.

"Thảm đạo hữu, ngài tìm ta có chuyện?" Mậu Xuân đến nay vẫn không thể đột phá bình cảnh Tích Cốc đỉnh phong, đối mặt Thảm Lạc đã là Xuất Khiếu kỳ, nó đã sớm không còn vẻ kiệt ngạo trước kia, tràn đầy kính sợ Thảm Lạc.

"Ta cần phải đi xuống lòng đất sáu mươi trượng một chuyến, ngươi có thể mang ta xuống dưới không?" Thảm Lạc hỏi.

"Dưới sáu mươi trượng? Không vấn đề, chỉ là ngài cũng biết, ta cũng không phải có loại thần thông như Độn Địa Phù, có thể xem bùn đất như không, chỉ là kết cấu thân thể tương đối am hiểu đào đất đào hang mà thôi. Ngài cùng theo xuống có thể sẽ có chút nguy hiểm." Mậu Xuân chần chờ một chút rồi nói.

"Không sao, ta sẽ bảo đảm an toàn của mình." Thảm Lạc cũng không lo lắng.

"Vây được rồi." Mậu Xuân gật gật đầu, thân thể thật dài uồn éo, chui vào lòng đất bên ngoài quang mang xám trắng, rất nhanh đào ra một cái hố đen to cỡ thùng nước.

Cái đuôi Mậu Xuân cuộn một cái, nhẹ nhàng cuộn lấy thân thể Thẩm Lạc, kéo hẳn vào lòng đất.

Thẩm Lạc bám niệm pháp quyết mở ra Tị Thủy Quyết, bảo vệ toàn thân, ngăn cách bùn đất rơi xuống ở bên ngoài.

Mà Quỷ Tướng thấy vậy, lập tức đi theo.

Năng lực đào đất của Mậu Xuân có chút xuất sắc, rất nhanh liền lặn xuống hai mươi mấy trượng.

Thẩm Lạc lan tràn thân thức ra, dò xét theo bên cạnh quang mang xám trắng xuống đầu nguồn, vẫn không dò xét đến cùng.

Bất quá đến nơi này, những quang mang xám trắng kia đã phi thường ngưng tụ, xem ra sắp đến điếm cuối.

Mậu Xuân tiếp tục chui xuống, rất nhanh chui sâu thêm vài chục trượng.

Thân thức Thẩm Lạc liên tục dò xét những quang mang xám trắng kia, rốt cuộc tìm được đầu nguồn. Đầu nguồn này đề hẳn kinh ngạc, đây không phải thứ gì khác, chỉ là một tấm gương tàn phá xám trắng.

Từng đạo quang mang xám trắng từ mặt ngoài tấm gương bắn ra, lan tràn ra bùn đất phía trên, đồng thời dần dần khuếch tán ra, cuối cùng tạo thành quang trụ xám trắng kia.

Mặt kính chỉ còn một nửa, phủ kín vết rạn, phía trên còn dính đầy bùn đất, có lẽ đã chôn giấu trong lòng đất không biết bao nhiêu năm.

Chương 681: Thông u tàn kính

Thẩm Lạc thấy tình hình này, ra hiệu để Mậu Xuân dừng lại.

Bất kể thế nào, cảm giác được đầu nguồn quang mang xám trắng thì dễ xử lý rồi.

Hắn lật tay tể ra Trấn Hải Châu, dùng hạt châu này tăng cường ngự thủy thuật, một tay nắm vào trong hư không một cái.

Bùn đất bên cạnh tấm gương xám trắng "Soạt" một tiếng, một bàn tay lớn màu xanh lam nổi lên, bắt lấy tấm cổ kính này, có chút khó khăn kéo lên.

Thủy thủ màu lam đi trong bùn đất không khó, nhưng mang theo một chiếc gương thì khá khó khăn.

Cũng may hiện tại pháp lực Thẩm Lạc thâm hậu, nửa khắc đồng hồ đã cưỡng ép mang tấm gương từ sâu trong lòng đất lên.

Tấm gương xám trắng phá đất chui ra, rơi ở trong tay Thẩm Lạc, mặt kính lộ ra quang mang xám trắng vừa lúc đảo qua khuôn mặt của hắn.

Thần hồn Thẩm Lạc run rẩy một hồi dữ dội, thân thể lập tức cũng run rẩy theo.

Trong lòng của hắn kinh hãi, vội vung tay lên, tấm gương xám trắng lập tức chuyển qua hướng khác, từ trên người hắn dờ đi, thần hồn rung động mới khôi phục lại.

Trong mắt Thẩm Lạc hiện lên một tia chán kinh, nhưng không tùy tiện ở đây xem xét tấm gương xám trắng, lật tay thu nó vào, sau đó đưa Mậu Xuân trở về.

Một khắc đồng hồ sau, Thẩm Lạc vô thanh vô tức trở về gian phòng dịch quán.

Hắn lấy ra một bộ cam ché, bố trí các nơi trong phòng, rất nhanh lần nữa mở ra một tầng màn sáng màu xanh.

Làm xong những thứ này, Thẩm Lạc mới lấy ra tấm gương xám trắng không trợn vện kia.

Bởi vì lúc trước đã bị, hắn không hướng mặt kính lên trên, mà để nó hướng xuống mặt đất, sau đó quan sát tỉ mỉ mặt kính này.

Bùn đất trên gương đã được hắn rửa sạch sẽ, lộ ra thân kính màu xám trắng, phía trên vẽ một ít hoa văn mơ hồ, trên mặt kính lóe sáng cũng xuất hiện từng khối đốm trọc.

Tấm gương này mặc dù sắp tan ra thành từng mảnh, nhưng vẫn có từng tia từng tia bảo quang bắn ra, biểu hiện nó bất phàm.

Thẩm Lạc đánh giá tấm gương một lát, tay đè lên đáy kính, rót pháp lực vào trong đó.

Nhưng tấm gương không phản ứng chút nào, mặt kính bắn ra quang mang xám trắng cũng không sáng lên hoặc chuyển tối, hết thấy như cũ.

Hắn nhíu mày lại, gia tăng pháp lực rót vào, tấm gương giống như một cái đồng không đáy, bất luận rót vào bao nhiêu pháp lực cũng không mảy may biến hóa.

"Có chút ý tứ." Khoé miệng Thẩm Lạc lộ ra vẻ tươi cười, đang muốn thu tay, bàn tay lại một mực bám dính tấm gương.

Hắn biến sắc, đang muốn làm gì, một cỗ hấp lực khổng lồ từ trên gương lộ ra, hút thần thức cùng pháp lực hắn vào.

Thẩm Lạc thấy hoa mắt, chờ hắn lấy lại tinh thần, thần thức đã xuất hiện trong một không gian xám trắng.

"Đây là..." Hắn nhìn lại chung quanh.

Trong không gian xám trắng, chung quanh tràn ngập lực lượng âm hàn khắc cốt, mà phía dưới là một thủy vực vô biên, thủy chất đục ngầu, cũng hiện ra màu xám trắng, khá tương tự Minh Hà trước đó.

Hắn nhìn một hồi, rất nhanh thu hồi lực chú ý, bắt đầu cân nhắc tình huống lúc này.

Tình huống hiện tại, rất giống lúc thi triển Thông Linh Dịch Yêu thuật, lực lượng thần thức tiến vào một không gian khác.

Bất quá khác với Thông Linh Dịch Yêu thuật là, thần thức lực truyền tới, còn có một cỗ pháp lực.

"Bất kể thế nào, xem trước đây là nơi nào đã." Thảm Lạc hơi trầm ngâm, thôi động thần thức du tẩu các nơi trong không gian xám trắng.

Không gian xám trắng này rất hoang vu, căn bản không có khí tức sinh linh, hắn du tẩu hồi lâu cũng không đụng phải thứ gì cả.

Thảm Lạc cũng không nhụt chí, tiếp tục tìm kiếm trong không gian xám trắng, sau một lát rốt cuộc phát hiện một vật sống, là một đầu quỷ cầm màu xám, lao vùn vụt trên mặt nước.

"Quỷ cầm! Xem ra nơi này tám thành là tại U Minh giới, không biết dưới trạng thái này, có thể thi triển thông linh thuật không?" Trong lòng của hắn chuyển qua ý nghĩ này, nguồn lực lượng thần thức bay đi, chui vào thể nội quỷ cầm.

Hắn vận chuyển Thông Linh Dịch Yêu thuật, trong nguồn lực lượng thần thức kia lập tức hiện ra vô số phù văn màu đen, như sóng dữ tràn vào đầu quỷ cầm.

Quỷ cầm phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, hai cánh giữa không trung vỗ mạnh lung tung, một đầu cắm xuống mặt nước.

"Vậy mà được!" Thảm Lạc vui mừng, đình chỉ Thông Linh Dịch Yêu thuật.

Con quỷ cầm này chỉ có khí tức Tích Cốc kỳ, hắn chỉ thử một chút, cũng không muốn thông linh vật này.

Quỷ cầm phát ra tiếng kêu hoảng sợ, rất nhanh ổn định thân hình, vỗ cánh bay về nơi xa.

Cỗ thần thức kia của Thảm Lạc thoát ly khỏi thân thể quỷ cầm, bay về một hướng khác, sau một lát rời thủy vực xám trắng, đi vào một chỗ bình

nguyên hoang vu.

Trên vùng bình nguyên sinh trưởng rất nhiều thảm thực vật màu đen, ngẫu nhiên còn có một số cây cối.

Đến lục địa, các loại quý vật bắt đầu nhiều hơn, Thẩm Lạc trong chốc lát liền cảm giác được ba con quý vật tồn tại, một đầu khô lâu màu xám, một đầu cương thi quý vật, còn có một u hồn quý vật.

Chỉ tiếc thực lực ba con quý vật này đều không mạnh, mạnh nhất là con cương thi quý vật kia cũng chỉ có Ngung Hồn hậu kỳ, thông linh không giá trị.

Hắn đang muốn tiếp tục tìm kiếm phía trước, bên cạnh cương thi quý vật đột nhiên hiện lên một đạo huyền ảnh, một quý vật màu đỏ thẫm trông rỗng xuất hiện, nằm nhoài trên lưng cương thi quý vật.

Mà cương thi kia phát ra tiếng kêu thảm thiết đau đớn, thân thể vốn sung mãn nhanh chóng trở nên khô quắt.

Mấy hơi thở sau, tiếng kêu thảm của cương thi quý vật biến mất, toàn bộ thân thể hóa thành một bộ khung xương bao trùm bởi lớp da khô quắt, phịch một tiếng té lăn trên đất.

Quý vật đỏ thẫm kia từ trên thi thể cương thi nhảy xuống, lúc này Thẩm Lạc mới thấy rõ tướng mạo nó. Vật này là một quý vật hình người, trên đầu mang theo một cái mũ rộng vành màu đen, chỗ rìa tô điểm huyết sắc hoa văn, nhìn phi thường quý dị.

Cái mũ quý dị tản mát ra sương mù màu đen nhàn nhạt, hình thành một tầng hắc sa thật dài, che phủ nửa thân thể nó, không nhìn thấy mặt, xuyên thấu qua hắc sa chỉ có thể miễn cưỡng nhìn thấy hai con mắt màu đỏ như máu, tràn đầy quang mang băng lãnh.

Hai huyết sắc quý trao dài dữ tợn từ dưới mũ rộng vành duỗi ra, đầu ngón tay chớp động hàn quang lạnh như băng.

"Đây là quý vật gì?" Thẩm Lạc giật mình.

Hắn đã thấy quý vật không ít, nhưng cho tới bây giờ chưa từng gặp qua dạng này.

Bất quá hấn lập tức nhìn chăm chăm quý vật đỏ thẫm này, trong lòng đại động.

Quý vật đỏ thẫm này có khí tức cường đại, so với hấn còn mạnh hơn, đạt đến Xuất Khiếu trung kỳ, hơn nữa nhìn nó trong nháy mắt vừa rồi đã đánh giết con quý vật cương thi Ngung Hồn hậu kỳ kia, năng lực chiến đấu cũng phi thường lợi hại.

Nghĩ tới đây, Thảm Lạc lập tức thôi động lực lượng thần thức bắn tới, chui vào thân thể quý vật đỏ thẫm, đồng thời vận chuyển Thông Linh Dịch Yêu thuật, vô số phù văn màu đen quán chú tiến vào đầu quý vật đỏ thẫm.

"Ôi ôi... Nha nha..." Quý vật đỏ thẫm kia chưa khai linh trí, ôm đầu phát ra tiếng kêu chói tai, ra sức ngăn cản Thông Linh Dịch Yêu thuật.

Thảm Lạc cảm ứng được cảnh này, mừng thầm trong lòng, loại ngăn cản không có kết cấu này rất dễ đột phá.

Hấn dùng Thông Linh Dịch Yêu thuật thu phục linh sủng đã xe nhẹ đường quen, thành thạo vận chuyển thuật này, vô số phù văn màu đen thẫm thấu vào không gian xám trắng, áp bách tới quý vật đỏ thẫm.

"A... Nha nha..." Quý vật đỏ thẫm gào thét liên tục, liều mạng chống cự Thông Linh Dịch Yêu thuật, đồng thời theo bản năng phát ra từng luồng từng luồng lực lượng âm hàn quý dị, xuyên thấu qua Thông Linh Dịch Yêu thuật, phản kích lại bản thể Thảm Lạc.

Bây giờ tu vi Thảm Lạc tiến nhanh, sớm đã không còn là tiểu tu sĩ trước kia, vận chuyển công pháp vô danh một chút, liền hóa giải công kích của đối phương.

Cùng lúc đó, hấn còn thôi động pháp lực truyền qua theo thần thức.

Chương 682: Hấp Huyết Quý

Cách thủy vực xám trắng không xa "Soạt" một tiếng, một dòng nước bay vụt đến, lóe lên hóa thành hai đạo thủy nhận xám trắng, chém về phía thân thể quý vật đỏ thẫm.

Quý vật đỏ thẫm cảm ứng được tình huống này, hai quý trao lập tức chụp vào thủy nhận xám trắng. Nhưng thủy nhận xám trắng nhoáng một cái tránh thoát quý trao vô bắt, chém về phía sau lưng quý vật.

Quý vật đỏ thẫm vừa ngăn cản Thông Linh Dịch Yêu thuật, lại phải đối phó hai đạo thủy nhận, hai mặt thụ địch, tâm thần lực rất nhanh bị hao hết sạch, bất đắc dĩ phải khuất phục.

Thảm Lạc chưa từng nghĩ thu nhập con quý vật này lại dễ dàng như thế, cái này đều dựa vào dòng pháp lực kia tương trợ. Dòng pháp lực kia mặc dù không mạnh, nhưng tại thời điểm thông linh linh sủng lại phát huy đại tác dụng.

"Xem ra thông qua tấm gương xám trắng này thu phục linh sủng, hiệu suất cao hơn nhiều so với thi triển Thông Linh Dịch Yêu thuật." Trong lòng hắn thầm nghĩ, vận chuyển thông linh thuật, ngưng tụ một ấn ký thông linh dung nhập vào thân thể đối phương.

Làm xong những thứ này, pháp lực hắn tiêu hao cũng có chút nghiêm trọng, không có ý định tiếp tục thông linh nữa, ý đồ rút về pháp lực cùng thần thức trong không gian xám trắng.

Pháp lực thì không có gì, nhưng những thần thức này nếu không thể thu hồi, sẽ tạo thành tôn thương thân hồn cho hắn khá lớn.

Ngay lúc hắn nghĩ biện pháp, hư không phía trên đoàn thần thức nổi lên ba động, một quang môn xám trắng trống rỗng xuất hiện.

Thảm Lạc thấy vậy, lập tức đưa thần thức cùng pháp lực chui vào trong đó, sau một khắc liền quay trở về hiện thực, dung nhập vào thân thể của hắn.

Mà bàn tay của hắn cùng tấm gương xám trắng kia thuận lợi tách ra.

"Hảo kính! Vậy mà thông linh như thế!" Thảm Lạc cầm lấy tấm cổ kính này, mặt lộ vẻ vui mừng.

Mặc dù không biết tấm gương này từ đâu đến, nhưng có kính này, về sau hắn có thể tùy thời tiến vào không gian xám trắng kia, thông linh quý vật trong đó.

Lúc trước ở Minh Hà, hắn khắc sâu sự lợi hại của sinh linh Minh giới.

Thảm Lạc lập tức bấm niệm pháp quyết thi pháp, trên gương hiện lên một tầng cấm chế, ngăn cách tấm gương lộ ra quang mang xám trắng, sau đó thu nó vào.

Hắn lập tức lấy ra một viên đan dược ăn vào, vận công luyện hóa, rất nhanh khôi phục pháp lực đã tiêu hao, bấm niệm pháp quyết gọi ra một dòng nước, thi triển triệu hoán thuật.

Trong dòng nước rất nhanh hiện ra một thủy động màu đen, từng tia từng tia hắc khí âm lãnh từ trong động toát ra, sau đó vèo một tiếng, quý vật đỏ thẫm kia từ trong thủy động bay tán loạn ra, kéo theo đạo đạo tàn ảnh, tốc độ nhanh kinh người.

Thảm Lạc thấy cảnh này, mặc dù đã biết rõ thực lực quý vật đỏ thẫm này, trong lòng vẫn không khỏi chấn kinh.

Quý vật đỏ thẫm hiện thân, phía sau hắc sa là hai con mắt huyết hồng nhìn chăm chăm Thảm Lạc, vẫn như cũ mang theo một tia địch ý.

Hai huyết sắc quý trao từ dưới mũ rộng vành nhô ra, đầu ngón tay chớp động hàn quang lạnh như băng, tựa hồ lúc nào cũng có thể đâm tới.

"Người có tên không?" Thảm Lạc nhìn quý vật đỏ thẫm phía trước, mỉm cười hỏi.

"Ôi ôi..." Quý vật ôi ôi kêu hai tiếng.

Thảm Lạc cũng không biết nó có ý tứ gì, thông linh ấn ký trong thể nội quý vật cũng không truyền tới tin tức hữu dụng.

"Người có năng lực gì?" Thẩm Lạc nhíu mày, hỏi lần nữa.

Quý vật đỏ thẫm lần nữa kêu hai tiếng khó hiểu.

Thẩm Lạc nhíu chặt chân mày, vật này thực lực cường đại, nhưng nếu không cách nào câu thông, dù lợi hại hơn nữa cũng vô pháp phát huy tác dụng trong chiến đấu.

Hắn hơi trầm ngâm, hai tay bấm niệm pháp quyết điểm một cái, thông linh ấn ký trong cơ thể quý vật đột nhiên tỏa sáng hào quang, thân thể quý vật đỏ thẫm cứng đờ, như bị định trụ không thể động đậy, cặp mắt dưới hắc sa của nó lộ ra quang mang tức giận.

Thẩm Lạc không để ý đến ánh mắt phẫn nộ của quý vật, dùng Thông Linh Thuật định trụ đôi phương xong, cất bước đi tới, đưa tay đặt trên đầu quý vật đỏ thẫm, tụng niệm chú ngữ cổ sơ.

Lòng bàn tay của hắn nổi lên một đoàn hắc vụ, bên trong còn có rất nhiều phù văn màu đen như nòng nọc chớp động, đặt trên đầu quý vật đỏ thẫm.

Hắc vụ lập tức thẩm thấu vào đầu quý vật. Con mắt huyết hồng quý vật lập tức lộ ra vẻ thống khổ, thân thể run rẩy, trên thân sáng lên lưỡng sắc quang mang đỏ thẫm, xoắn xuýt cùng một chỗ, nhanh chóng chớp động.

Trợn vện qua một khắc đồng hồ, Thẩm Lạc mới buông tay ra, trên mặt hiện ra một tia mỏi mệt, lui về sau một bước.

Mà thân thể quý vật đỏ thẫm vẫn còn run rẩy, nhưng nó rất nhanh khôi phục lại, ngẩng đầu nhìn Thẩm Lạc, trong mắt huyết hồng nhiều thêm một tia thanh minh.

"Chủ... nhân... Đa tạ ngài... Giúp ta... Khai linh trí..." Quý vật đỏ thẫm ôm quyền thi lễ với Thẩm Lạc, trong miệng phát ra thanh âm ồm ồm, bất quá cuối cùng có thể biểu đạt ý tứ.

"Khai Linh Thuật trong Luyện Thân Bí Điển lại thần diệu như vậy, thật có thể mở ra linh trí sinh linh." Thẩm Lạc không để ý đến quý vật đỏ thẫm, ngược lại mặt lộ vẻ kinh ngạc tự lẫm lẫm.

Vừa rồi hắn thi triển chính là một môn Khai Linh Thuật trong Luyện Thân

bí điên, có thể cưỡng ép mở ra thần trí sinh linh u mê, hẳn cũng ôm suy nghĩ thử một lần, không ngờ lại thành công.

"Người có tên không?" Thẩm Lạc ngẩng đầu nhìn về phía quý vật đỏ thẫm, hỏi.

"Ta... Thuộc về U Minh giới... Bộ tộc Hấp Huyết Quý Vật... Không có tên..." Quý vật đỏ thẫm khó khăn nói.

"Hấp Huyết Quý Vật? Vậy về sau ta gọi người là Hấp Huyết Quý, người có năng lực gì?" Thẩm Lạc khẽ vuốt cằm, nói.

"Hấp Huyết Quý tộc chúng ta... Có thể nhanh chóng dị động... Ẩn nấp... Hành tích... Hút máu..." Hấp Huyết Quý nói, biểu hiện ra bằng cách thân hình thoắt một cái biến mất.

Nhoáng một cái đã đột ngột biến mất, Thẩm Lạc vậy mà cũng không thể phát giác được.

Sau một khắc thanh âm vỡ vụn từ chỗ sâu gian phòng truyền đến, nơi đó đứng vững một cây cột đá bị một quý thủ huyết sắc xuyên thủng. Thân thể Hấp Huyết Quý cũng xuất hiện bên cạnh cột đá.

Thẩm Lạc nhíu mày lại, Hấp Huyết Quý làm sao xuất hiện ở nơi đó, hẳn cũng hoàn toàn không cảm giác được.

Hấp Huyết Quý rút quý trao ra, mũi quý trao dưới cổ tay xẹt qua cột đá, lại nhẹ nhõm vạch ra năm ngón sâu.

Cột đá dịch quán sử dụng vật liệu đá khai thác từ dãy núi phụ cận, bên trong ẩn chứa xích đồng, dị thường cứng rắn, nhưng trước huyết sắc quý thủ lại yếu ớt chẳng khác nào đậu hũ.

"Năng lực không tệ." Thẩm Lạc gật đầu khen.

"Nơi này... Không có vật sống... Không cách nào biểu hiện ra... Năng lực hút máu... Sinh vật cùng giai... Chỉ cần hình thể không quá khổng lồ... Ta có thể... Chỉ năm hơi... Hút sạch máu tươi của bọn hắn..." Hấp Huyết Quý tiếp tục nói.

"Năm hơi là có thể hút sạch máu tươi!" Thẩm Lạc nhíu mày lại.

Lúc trước hắn đã từng thấy năng lực hút máu quý này, không ngờ lợi hại như vậy.

Tốc độ quý này nhanh như điện, còn có thể che giấu khí tức, quý thủ lại sắc bén vô địch, cùng năng lực nhanh chóng hút sạch máu tươi, chỉ cần trước đó không có pháp khí phòng ngự bảo vệ thân thể, bị con Hấp Huyết Quý này cận thân, cơ hồ chính là cái chết.

Hắn càng nghĩ, càng cảm thấy Hấp Huyết Quý này hữu dụng.

"Năng lực hút máu của ngươi, trước đó ta đã thấy, ngươi đi về trước đi, ngày sau lúc chiến đấu ta lại triệu hoán ngươi ra." Hiện tại chung quanh dịch quán cư ngụ rất nhiều cao tăng đến từ ba mươi sáu nước Tây Vực, Thâm Lạc không dám để Hấp Huyết Quý ở đây lâu, để tránh bị người phát giác, thi pháp mở ra thông linh thủy động, đưa nó trở về.

Chương 683: Báo đáp

Thẩm Lạc đưa tiễn Hấp Huyết Quý xong, võ võ đầu, não hải có chút đau nhức.

Thi triển Khải Linh bí thuật tiêu hao thần thức rất lớn, chỉ sợ cần vài ngày mới có thể khôi phục.

Thẩm Lạc khoan chân ngồi xuống, vận chuyển công pháp vô danh, trên thân rất nhanh hiện ra một chùm sáng màu xanh thắm hình cầu.

Thời gian mười ngày trôi qua rất nhanh, chùm sáng màu lam chậm chậm tán đi, hiện ra thân ảnh Thẩm Lạc.

Hắn mở to mắt, ánh mắt sáng có thần, thần hoàn khí túc, hiển nhiên lực lượng thần thức đã khôi phục.

Thời gian ước định với Hoa lão bản đã đến, Thẩm Lạc thu cầm chế trong phòng, đứng dậy đi ra bên ngoài.

Trong tiêu viện không có một ai, Bạch Tiêu Thiên cùng Thiên nhi đều không có ở đây.

Trong lòng hắn giật mình, vội vàng tìm người hỏi thăm, mới biết Bạch Tiêu Thiên bồi tiếp Thiên nhi đi báỉ phỏng những tăng nhân khác trong dịch quán.

"Thiên nhi này thật sự là tâm lớn, bất quá có Bạch huynh hầu ở bên người, an toàn cũng không ngại." Thẩm Lạc nhẹ nhàng thở ra, đứng dậy rời dịch quán, rất mau tới chỗ Hoa lão bản.

"Chủ nhân." Trên mặt đất loé lên bóng đen, Quý Tướng từ dưới đất chui ra.

Hôm đó hắn cứu Quý Tướng ra, lại tiếp tục pháỉ nó canh giữ ở nơi này.

"Hoa lão bản những ngày qua không làm ra yêu thiêu thân gì chứ?" Thẩm

Lạc hỏi.

"Không có, những ngày qua hấn vẫn luôn đóng cửa luyện khí, hôm qua ta cảm ứng được trong viện truyền ra hai cỗ sóng pháp lực mãnh liệt, hấn là hai kiện pháp khí của chủ nhân đã làm xong rồi." Quý Tướng nói.

"Vậy là tốt rồi." Thâm Lạc gật gật đầu, thu Quý Tướng vào Càn Khôn Đại, đưa tay gõ cửa.

Lần này Hoa lão bản không để cho hấn chờ quá lâu, rất nhanh liền mở cửa viện ra.

"Tới cũng nhanh, vào đi." Hoa lão bản cười nhẹ một tiếng, để Thâm Lạc tiến vào tiểu viện, nhìn lão đã khôi phục thái độ bình thường, không còn khó chịu nữa.

"Hoa lão bản, không biết pháp khí tại hạ đã hoàn thành chưa?" Thâm Lạc cũng không nói nhảm, đi thẳng vào vấn đề.

"Hoa mõ đã nói há lại không thành, cầm lấy đi." Hoa lão bản vung tay lên,

Hai đạo tinh quang một kim một vàng tuột tay bắn ra, đều tản ra sóng pháp lực kinh người.

Thâm Lạc vội vàng phát ra một mảnh lam quang, tiếp lấy hai đạo tinh quang.

Trong kim quang là một thanh quạt lông màu đỏ vàng, chính là Ngũ Hỏa Phiến, chỉ là ngoại hình cây quạt so với trước đã phát sinh biến hóa rất lớn, toàn thân biến thành màu đỏ vàng, trong bảy cây linh cầm thì ba cây đã đổi thành Kim Phượng Vũ, nan quạt biến thành màu lửa đỏ, phía trên khắc lục rất nhiều linh văn thần bí.

Hấn nắm chặt Ngũ Hỏa Phiến, rót pháp lực vào trong đó, lập tức toàn bộ Ngũ Hỏa Phiến hiển lộ tài năng. Từng đạo hỏa diễm màu đỏ vàng từ phía trên phun ra ngoài, quấn quanh người hấn, phụ trợ hấn giống như Thượng Cổ Hỏa Thần.

Thâm Lạc lộ vẻ sợ hãi lẫn vui mừng, Ngũ Hỏa Phiến đơn giản phát sinh biến hóa thoát thai hoán cốt, cảm chế bên trong vậy mà gia tăng đến mười sáu tầng, đạt đến cực phẩm pháp khí cực hạn.

Năm cỗ lực lượng hỏa diễm khác lạ ở trong Ngũ Hỏa Phiến cuộn cuộn, một trong số đó đã biến thành Phượng Hoàng Hỏa. Uy lực Phượng Hoàng Hỏa mặc dù không bằng Hồng Liên Nghiệp Hỏa, nhưng cũng không sai biệt nhiều, vượt xa bốn cỗ hỏa diễm khác, trong quạt vôn ngũ hỏa ngăn cản đánh phá nhau, Phượng Hoàng Hỏa độc chiếm vị trí đầu. Bởi vậy lực lượng hỏa diễm trong Ngũ Hỏa Phiến mặc dù bạo tăng, nhưng cũng trở nên dị thường hỗn loạn.

Bất quá cấm chế trên Ngũ Hỏa Phiến cũng hoàn toàn thay đổi, bị Hoa lão bản đổi thành cấm chế hoàn toàn mới. Lực lượng hỏa diễm trong quạt mặc dù uy năng tăng nhiều, nhưng cấm chế mới này tựa hồ có năng lực quỷ thần khó lường, vậy mà áp đảo ngọn lửa cuồng bạo kia, một mực giam cầm nó trong quạt.

"Tính ra vận khí tiểu tử ngươi không tệ, trước kia ta đã từng may mắn được Hỏa Đức Tinh Quân truyền xuống Càn Nguyên Khổng Hỏa Thần Cầm, nên đã dùng trong cây quạt này." Hoa lão bản bên cạnh nói ra, một bộ dạng tiểu tử ngươi chiếm đại tiện nghi.

"Hỏa Đức Tinh Quân!" Thâm Lạc ở trong giấc mộng đã gặp đối phương, có chút kinh hãi.

Hỏa Đức Tinh Quân là người Thiên Đình, Hoa lão bản này vậy mà biết bí pháp Hỏa Đức Tinh Quân, xem ra lai lịch người này không đơn giản!

"Đa tạ Hoa lão bản." Hấn cũng không truy vấn, cảm tạ một tiếng, thu Ngũ Hỏa Phiến vào, ánh mắt nhìn về phía một đạo hoàng mang khác.

Trong hoàng mang là một cây Huyền Hoàng trường côn dài hơn một trượng, toàn thân tản mát ra hoàng mang sáng tỏ thuần túy, thân côn chia làm ba phần, phần giữa lớn màu vàng, hai đầu là một đoạn ngắn màu đen, mà hai đầu cây gậy đều có màu vàng quấn tròn, ngoại hình tương tự Trấn Hải Tán Thiết Côn.

Thâm Lạc nắm Huyền Hoàng trường côn trong tay, một cỗ ba động linh lực cường đại từ trong thân côn tuôn ra.

Pháp lực trong cơ thể hấn như bị kích thích, tốc độ vận chuyển lập tức đột ngột tăng gấp bội, mà trên Huyền Hoàng trường côn cũng toả ra hoàng mang sáng tỏ, âm âm cộng hưởng với pháp lực trong cơ thể hấn.

Mà hoàng mang trên côn tiếp xúc đến mặt đất, mặt đất phụ cận lập tức có chút rung động, tựa hồ phát sinh địa chấn vậy.

"Cây gậy này, ta dùng bí truyền luyện chế một kiện trọng bảo long cung rèn đúc thành, bởi vì tài liệu bên trong là Huyền Quy Bản, cho nên côn này có thể cộng minh cùng địa mạch, mượn nhờ lực đại địa kích địch." Hoa lão bản tiếp tục nói.

"Bí bảo Long cung? Tám thành chính là Định Hải Thần Châm, nên nói là trùng hợp, hay là may mắn đây." Thẩm Lạc thầm nghĩ trong lòng, vận khởi pháp lực cảm ứng cấm chế trong thân côn, thần sắc lần nữa hiện lên vẻ vui mừng.

Cấm chế trong Huyền Hoàng trường côn này cũng là mười sáu đạo, đạt tới cực hạn cực phẩm pháp khí. Mà mười sáu đạo cấm chế này phi thường phong cách cổ xưa, hoàn toàn khác biệt cấm chế hiện tại. Hoa lão bản nói là dùng Thượng Cổ bí pháp luyện chế côn này, xem ra không giả.

Mười sáu đạo cấm chế này đều chớp động hào quang màu tím đen, tính bền dẻo cực mạnh.

Chúng cũng có được lực dung nạp rất mạnh, pháp lực rót vào trong đó, có thể bảo tồn hoàn mỹ, không bị tràn ra.

"Đây là công hiệu Tử Tâm Mặc Tinh! Thủ đoạn Hoa lão bản này quả nhiên phi phạm, vậy mà dung hợp hoàn mỹ Tử Tâm Mặc Tinh cùng cấm chế! Mà những cấm chế này bền bỉ như vậy, dù triệu hoán tu vi mộng cảnh, những cấm chế này chắc hẳn cũng có thể chịu đựng được!" Thẩm Lạc tán thưởng.

Hắn nắm chặt cây côn nhắc lên, cây côn nặng lạ thường, hắn vận khởi toàn bộ pháp lực mới có thể nhắc lên được.

Bất quá một côn tới tay, tâm tình Thẩm Lạc kích động khó hiểu, cổ tay chuyên một cái, thi triển côn pháp Viên Vương.

Hắn không thật thôi động tinh túy côn pháp Viên Vương, chỉ dùng một chút hình thức bề ngoài côn pháp này, từng luồng từng luồng côn phong hùng hồn không gì sánh được từ Huyền Hoàng trường côn bắn ra, xé rách không khí, chấn động khí lãng trong viện quay cuồng, mặt đất bị vạch ra từng đạo ngân sâu.

"Dừng lại! Dừng lại! Tòa viện này của ta không chịu được người hồ nháo như vậy, muốn đùa nghịch côn thì đi ra bên ngoài mà đùa nghịch!" Hoa lão bản vội vàng giận dữ hét.

Thẩm Lạc cười ha ha một tiếng, dừng tay lại.

"Côn tốt, toàn thân người là màu huyền hoàng, vậy gọi người là Huyền Hoàng Nhất Khí Côn đi." Hấn suy nghĩ đặt một cái tên cho cây côn này.

"Muốn lấy tên người về nhà từ từ lấy, pháp khí đã luyện xong, mau rút xéo đi." Hoa lão bản tức giận hạ lệnh trục khách.

"Lần này luyện khí, đa tạ Hoa lão bản tương trợ, ngày sau nếu có cơ duyên, tất nhiên tận tâm báo đáp." Thẩm Lạc thu hồi Huyền Hoàng Nhất Khí Côn, thi lễ với đôi phương một cái.

"Người dùng hai kiện pháp khí này hảo hảo bảo hộ tiểu hòa thượng kia, xem như báo đáp ta." Hoa lão bản nhàn nhạt nói một tiếng, sau đó không đợi Thẩm Lạc hỏi thăm, quay người vào phòng, đóng cửa lại.

Thẩm Lạc thấy vậy, chỉ có thể thi lễ về hướng phòng một cái, cáo từ rời đi.

Tiếp theo hấn không đi dạo trên đường, lập tức quay trở về dịch quán, đóng cửa tế luyện Ngũ Hỏa Phiến cùng Huyền Hoàng Nhất Khí Côn.

Chương 684: Vương tử tới chơi

Một ngày sáng sớm, Thiên nhi đang ở trong dịch quán lễ phật tụng kinh, chợt nghe tiền viện truyền đến một trận thanh âm ồn ào, theo tiếng ồn nhìn lại, liền thấy một thiếu niên mặc tơ lụa trường bào Ô Kê quốc, đang từ ngoài cửa dịch quán chạy chậm vào.

Thẩm Lạc cùng Bạch Tiêu Thiên nghe được động tĩnh, cũng đều tuân tự đi ra phòng, tới ngoài viện.

Thiếu niên Ô Kê quốc có tóc hơi xoắn, mũi cao mắt sâu, trong mắt hiện ra màu u lam nhạt, khi nhìn thấy bọn Thẩm Lạc, trong mắt lập tức sáng lên quang mang.

Chỉ là không đợi thiếu niên chạy tới gần bọn hắn, Đỗ Khắc đã đuổi theo, ngăn cản thiếu niên.

"Tiểu công tử, nơi này là dịch quán, người ngoài không được đi vào, người mau rời đi, trong nhà nếu có người của quan gia, thì đề người nhà dẫn đến." Đỗ Khắc thấy thiếu niên ăn mặc không phải người bình thường, cũng không dám nặng lời.

Thiếu niên căn bản không lo nói chuyện với gã, giơ tay lên quơ quơ với mấy người Thẩm Lạc, vừa hô: "Là khách nhân Đại Đường tới sao?"

Thẩm Lạc nghe vậy, trong lòng cảm thấy buồn cười, lại có chút kỳ quái, khẩu khí thiếu niên này sao giống như chủ nhà vậy?

Thế là, hắn mở miệng nói vài câu với Đỗ Khắc, để thiếu niên kia tiến vào dịch quán.

"Người tới tìm chúng ta?" Bạch Tiêu Thiên mỉm cười, mở miệng hỏi.

"Đúng vậy, khách nhân tôn quý." Lúc thiếu niên nói chuyện, không quên lấy tay phải phủ ở ngực trái, làm lễ tiết với bọn hắn.

Thiên nhi dựng thẳng chưởng hoàn lễ, Thẩm Lạc cùng Bạch Tiêu Thiên liếc nhau, cũng đều cười ôm quyền.

"Nói một chút đi, ngươi là ai? Tới tìm chúng ta làm gì?" Thẩm Lạc hỏi.

"Ta rất hứng thú với vương quốc Đại Đường, nghe nói các ngươi là cao tăng đến từ Đại Đường, liền mạo muội xông tới, muốn nghe các ngươi nói một chút về phong cảnh Đại Đường, nói một chút về Trường An thành cùng Lạc Dương thành, những địa phương đông đúc đó." Trong mắt thiếu niên lóe lên thần sắc kích động, vội vàng nói.

Ba người Thẩm Lạc nghe vậy, hơi sững sờ, lập tức nở nụ cười.

"Nguyên lai là ngưỡng mộ Đại Đường, không biết ngươi hiểu rõ Đại Đường tới đâu?" Thẩm Lạc tiếp tục hỏi.

"Ta thấy trên thư tịch từ thương nhân tỵ nạn mang tới, Trường An thành có tường thành cao trăm trượng, trong thành có một tòa Đại Nhật Tháp, mười lăm tháng giêng hàng năm sẽ tổ chức tết thượng nguyên, trong thành sẽ thả ra hoa đăng so với sao trên trời còn nhiều hơn..." Thiếu niên một hơi kể lại nội dung nhìn thấy trên sách.

Thẩm Lạc nghe bên trong nửa thật nửa giả kia, có đại lượng nội dung khoa trương, ý cười trên mặt không giảm, lập tức kiên nhẫn giảng giải cho thiếu niên nghe.

Bạch Tiêu Thiên cũng ở một bên giúp đỡ bổ sung, hai người cảm thấy thú vị nên vẫn luôn kiên nhẫn.

Liên quan tới Đại Nhật Tháp cùng phật tự trong thành, Thiên nhi mới mở miệng nói một chút, nghe được hai mắt thiếu niên Ô Kê quốc kia sáng lên, luôn gật đầu.

Mấy người ngươi một lời ta một câu, bất giác hàn huyên nửa canh giờ.

Lúc này, bên ngoài lần nữa truyền đến một trận thanh âm ồn ào, hai tên nam tử mang câu bào Ô Kê quốc vội vàng từ bên ngoài chạy vào, vừa giơ lệnh bài trong tay ra cho Đỗ Khắc thấy, vừa cao giọng gọi:

"Vương tử điện hạ, ngài sao lại tự mình chạy tới đây, nếu để quốc vương biết, không phải sẽ lột da chúng ta sao?"

"Hắn là... Vương tử điện hạ?" Ba người Bạch Tiêu Thiên kinh ngạc nhìn về phía thiếu niên.

"Ai, ta giấu phụ vương và tùy tùng, vụng trộm chạy đến đây, xem ra không thể tiếp tục hàn huyên với các người nữa rồi." Trên mặt thiếu niên hiện lên vẻ không vui, ừ ừ cúi đầu nói.

"Không sao, chúng ta sẽ còn lưu lại trong thành một đoạn thời gian, người có thể báo cho quốc vương bệ hạ một tiếng, ngày khác trở lại." Thiên nhi thấy thế, mở miệng nói.

"Thật chứ? Các người không sợ ta quấy rầy các người tham thiên sao?" Đôi mắt thiếu niên sáng lên, kinh ngạc hỏi.

"Hiểu tham sơ dương mộ tham vân, đi cũng tham thiên, ngồi cũng tham thiên, cùng thí chủ tán phiếm cũng là tham thiên." Thiên nhi dựng thẳng chưởng nói.

"Vậy cũng được sao? Mấy vị cao tăng không giống với tăng nhân trong nước chúng ta cho lắm." Thiếu niên nghe vậy, ý cười trên mặt càng đậm, nói.

Nói xong, gã cáo từ một tiếng, theo đám tôi tớ tới tìm rời đi.

Chỉ là khi đến cửa dịch quán, thiếu niên bỗng nhiên chạy trở vào, nói với mấy người: "Còn chưa báo tên cùng các cao tăng, ta là Kỳ Liên Mỹ, là Tam vương tử Ô Kê quốc, tùy thời hoan nghênh các người đến hoàng cung làm khách."

"Người là Kỳ Liên Mỹ?" Thẩm Lạc nghe cái tên này, lập tức kinh ngạc hỏi.

Hắn la một tiếng này thực sự đột ngột, đến mức Bạch Tiêu Thiên cùng Thiên nhi bên cạnh, nhao nhao quăng ánh mắt nghi hoặc nhìn sang hắn.

"Thế nào?" Tam vương tử gật gật đầu, hơi kinh ngạc hỏi.

Thẩm Lạc tự nhiên là nhớ tới lúc nhập mộng, tại Hoa Quả sơn nhìn thấy "Kỳ Liên Mỹ" kia, bây giờ trở về hiện thực, sau khi gã thành niên bộ dáng đã phát sinh biến hóa không nhỏ, nhưng cẩn thận xem xét, lờ mờ còn có chút hình dáng tương tự.

Hắn đang muốn nói chuyện, bỗng nhiên thần sắc khẽ biến, Bạch Tiêu Thiên bên cạnh cũng phát hiện không đúng.

Chỉ nghe một trận tiếng gió gào thét vang lên, ngoài cửa lớn dịch quán "Vù" một tiếng, tràn vào một cơn gió lớn, cuốn theo cuồn cuộn cát vàng, thổi té Đỗ Khắc cùng hai tên tôi tớ kia.

Thảm Lạc cùng Bạch Tiêu Thiên thì một người ngăn trước Kỳ Liên Mỹ, một người che lại Thiên nhi sau lưng.

Bão cát cuốn qua, trong viện trở nên một mảnh mênh mông màu vàng, trong không khí hiện ra một cỗ mùi cát bụi sắc người.

"Chuyện gì xảy ra?" Thiên nhi hỏi.

Bạch Tiêu Thiên lắc đầu, biểu thị chính mình cũng không rõ.

Thảm Lạc đưa Kỳ Liên Mỹ đến bên cạnh Thiên nhi, tay vung lên, gọi ra Thuần Dương Kiếm Phôi, phi thân giẫm lên, xông vào trên bầu trời, lơ lửng phía trên dịch quán.

"Quả nhiên là cao tăng Đại Đường, thật là lợi hại..." Mặt mũi Kỳ Liên Mỹ tràn đầy vẻ ngưỡng mộ.

Thảm Lạc ở trên cao nhìn xuống, nhìn khắp Xích Cốc thành phía dưới, liền thấy cuồn cuộn khói bụi cát vàng đã che đầy toàn bộ thành trì, ánh mắt hắn có khả năng nhìn thấy cơ hồ tất cả đường đi cùng kiến trúc trong thành, đều bị gió cát che mất.

"Vù..."

Xa xa tiếng thét đại tác, từng cơn bão cát không có quy luật thổi quyền lên, thổi cho từng đầu đường phô gà bay chó chạy, người ngã ngựa đổ, các nơi đều có thanh âm kêu cứu truyền đến.

Thảm Lạc do dự một chút, cúi đầu hô với ba người Bạch Tiêu Thiên: "Ta đi cứu người, các người đợi ở chỗ này, tạm thời không nên rời đi."

Nói xong, hắn bay lượn ra, lao đến một ngã ba gần quảng trường. Nơi đó có một bức tượng đá Phật Đà bị gió cát thổi ngã, đê đám bách tính đang cầu

nguyện phía dưới.

Hắn rơi xuống, nhắc chuông đỡ lấy đầu lâu Phật Đà, dùng lực nâng lên.

Người bị đè ở phía dưới vội vàng bò ra, không ngừng xoa ngực gật đầu, hành lễ cảm ơn Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc lại lần nữa phi thân lên, bay về phía một toà tiểu viện phía thành đông, nơi đó cạnh nhà có một gốc cây táo bị gió cát thổi ngã, va sập tường viện, chôn hai hài đồng chơi đùa gần bức tường ở phía dưới.

Hắn đến, thuận thực dời gạch đá tường đổ, cứu hai đứa bé ra.

Chương 685: Gặp lại tên điên

Thảm Lạc không dừng lại mà thẳng đến cửa Đông, rơi vào trước một toà lâu các bị gió cát thổi gãy cột trụ, gập như sụp đổ, đưa tay đỡ cây cột trụ kia lên, để người trong lâu các có thể an toàn chạy ra.

Cứu những người này xong, hắn hơi buông lỏng hơi thở, dự định đi chỗ tiếp theo, chợt nghe cửa thành truyền đến "Đinh" một tiếng vang giòn, một bóng người mờ ảo từ trong cát vàng phong trần chậm rãi đi đến.

Thảm Lạc ngưng thần nhìn lại, chỉ thấy đó là một tăng nhân lữ hành với một tay nâng bình bát, một tay cầm tích trượng, thân mang quần áo rách rưới, màu da đen kịt, bờ môi khô nứt, thần tình trên mặt hết sức bình thản.

Trên người gã cũng một cái rương trúc cũ nát, dưới chân mặc một đôi giày cỏ bị mài mòn nghiêm trọng, chậm rãi đi vào trong thành, ngửa đầu nhìn thoáng qua bầu trời vàng mênh mông, trong mắt tràn đầy vẻ thương xót.

"Yêu nghiệt to gan, không lo tu hành, lại dám làm loạn bách tính?" Chỉ nghe gã quát lớn một tiếng, tay bung lấy bình bát đen kịt kia, lúc này hướng lên phía trên không.

Chỉ thấy trong bình bát sáng lên một trận thanh quang, từng luồng từng luồng thanh phong gào thét từ trong bình bát cuộn cuộn tuôn ra, từ thành đông cuồng quyển đến thành tây, lập tức quét sạch tất cả cát bụi không còn, thổi hướng thành tây.

Chỉ một thoáng, toàn bộ Xích Cốc thành giống như bị lũ lụt cọ rửa qua, thanh phong cuốn qua nơi nào tất cả bão cát thổi lui nơi đó, lần nữa khôi phục bộ dáng cũ.

Dân chúng trong thành kinh hồn ổn định lại, liếc mắt liền thấy tăng nhân nơi cửa thành, lập tức nhao nhao kích động la lên:

"Lâm Đạt thiền sư, là Lâm Đạt thiền sư..."

"Xuất quan, Lâm Đạt thiên sư xuất quan..."

"Lâm Đạt thiên sư đã cứu chúng ta..."

...

Nghe mọi người ca tụng như núi kê biển gầm, trong mắt Thẩm Lạc lại thấy được cảnh tượng khó tin.

Trên người Lâm Đạt thiên sư kia tựa hồ bao phủ một tầng bảo quang mờ mờ lung lung, khá giống Thiên nhi phát ra quang mang trong Thủy Lục Pháp Hội đêm đó, bất quá có chút khác biệt.

Bảo quang trên người Thiên nhi có xu thế màu trắng, Lâm Đạt thiên sư này lại hơi đỏ.

Dưới mọi người vây quanh ca tụng, thần sắc Lâm Đạt thiên sư không buồn không vui, chỉ có mấy phần nhàn nhạt nhu hòa, nhìn tăng thêm vẻ cao thâm mịt mịt.

Thẩm Lạc giật mình lấy lại tinh thần, buông lỏng trụ cột trong tay ra, âm thanh "Ầm ầm" sụp đổ, hẳn quay người rời đi.

Chờ hẳn trở lại dịch quán, thần sắc trên mặt lập tức biến đổi, chỉ thấy tường viện dịch quán đã bị một cỗ xe ngựa nện xuyên qua, trong viện chỉ còn lại một mình Đỗ Khắc, máu me đầy mặt ngã một bên, mấy người Bạch Tiêu Thiên cũng không thấy.

"Chuyện gì xảy ra, chuyện gì xảy ra?" Hãn vội vàng xông vào trong viện, đỡ Đỗ Khắc dậy, giúp gã cầm máu, hỏi.

"Tiên sư, ngài... Sau khi ngài đi, một cơn lốc bỗng nhiên thổi tới, cuốn theo một chiếc xe ngựa nện xuyên tường, vị Bạch Tiêu sư kia đỡ được xe ngựa, vừa quay đầu lại, cao tăng cùng vương tử liền bị một cỗ yêu phong cuốn đi." Đỗ Khắc vội vàng nói.

"Yêu Phong? Người thấy bọn hãn đi hướng nào?" Thẩm Lạc vô thức nghĩ đến tên kia.

"Bạch Tiêu sư đuổi theo phía tây, tôi tớ vương tử thì trở về hoàng cung báo tin rồi." Đỗ Khắc lập tức nói.

Thẩm Lạc nghe vậy, an bài tốt cho Đỗ Khắc, điều động Thuần Dương Kiếm Phôi, từ trên không dịch quán lóc lên một cái rồi biến mất, thẳng đến thành tây.

Chờ đến gần cửa thành, đúng lúc thấy được Bạch Tiêu Thiên cũng ở cửa thành, vội vàng rơi xuống.

"Bạch huynh, thế nào? Đuổi kịp không?" Thẩm Lạc hỏi vội.

"Thẩm huynh, ai... Lúc đầu ta lần theo bão cát đuổi đến, ai ngờ một trận thanh phong cuốn tới, thổi tan tất cả bão cát, bên trong cát giâu khí tức bọn Thiên nhi cũng bị thổi khô tạnh, trước mắt không biết nên đi hướng nào đây." Bạch Tiêu Thiên hít một tiếng, vội vàng nói.

"Tóm lại chắc là ra cửa Tây rồi, chúng ta chia làm hướng Tây Bắc cùng Tây Nam theo hình quạt tìm kiếm, một khi phát hiện gì thì báo cho đối phương biết, trợ giúp nhau." Thẩm Lạc hơi suy nghĩ một chút, lập tức nói.

"Được." Bạch Tiêu Thiên lập tức đáp.

Nói xong, hai người nhanh chóng chạy ra cửa thành, kết quả vừa đi tới cổng tò vò, liền thấy người điên trước đó đụng khi vào thành nhào tới bọn hắn.

"Thiện nhân sao độ? Thí chủ, thiện nhân sao độ..." Gã vẫn đặt câu hỏi như ngày thường.

Hai người Thẩm Lạc tất nhiên là hoàn mỹ phản ứng, nhao nhao lách mình tránh, muốn phóng ra ngoài thành.

Nhưng mà, ngay lúc lướt sát qua thân gã, tên điên kia đột nhiên thay đổi kêu lên: "Chính tây đi, hướng chính tây đi..."

"Cái gì chính tây?" Thẩm Lạc dừng lại, quay người lại kéo cánh tay người điên, gắt gao nhìn chăm chăm cặp mắt của gã, hỏi.

"Đi hướng chính tây..." Tên điên lắc đầu, căn bản không đối mặt với hắn, trong miệng vẫn như cũ lầm bầm.

"Lời nói điên cuồng, không đủ coi là thật, chúng ta đi nhanh lên." Bạch

Tiêu Thiên thấy thế, nhin không được nói.

Thảm Lạc do dự một chút, buông lỏng cánh tay người điên ra, quay người rời đi.

"Hướng chính tây đi, hướng chính tây đi... Có động, có động." Lúc này, tên điên đột nhiên bắt lấy cánh tay của hắn, lẩm bẩm nói.

"Hắn nói khả năng chính xác đó, chúng ta mang theo hắn, trước tìm hướng chính tây, tìm không thấy lại đi hướng Tây Nam cùng Tây bắc tìm, thế nào?" Thảm Lạc nghe lời ấy, thần sắc khê biến, quay người nói với Bạch Tiêu Thiên.

"Thôi, nghe tên điên này một lần." Bạch Tiêu Thiên gật đầu nói.

Nói xong, Bạch Tiêu Thiên chụp nhấc cánh tay người điên lên, bước nhanh phóng ra cửa thành, tay vung lên, gọi ra một chiếc phi thuyền, khổng chế nó bay về hướng chính tây.

Thảm Lạc thì khổng chế Thuần Dương Kiếm Phôi bay ở một bên, hai người thoáng kéo ra chút khoảng cách, tập trung thần thức dò xét phía dưới.

Ra phía tây Xích Cốc thành, trong mười dặm ngoài thành còn có thể nhìn thấy một ít lùm cây thấp bé rải ở trên mặt đất, lại đi tiếp chỉ có thể nhìn thấy một mảnh sa mạc mênh mông vô ngần.

Còn cát uốn lượn, từng ngọn núi cát như sóng nước chập chùng, giao thoa cuối chân trời. Hai người Thảm Lạc nhìn một lát, liền cảm giác trong tâm mắt hoàn toàn mơ hồ, căn bản thấy không rõ trên mặt đất có cái gì.

Lực lượng thần thức hai người đều có hạn, phạm vi bao trùm cũng không quá lớn, trong lúc nhất thời cũng khó phát giác được khí tức Thiên nhi.

Chờ bay ra hơn mười dặm, trên mặt đất vẫn như cũ là một mảnh cát vàng mênh mông, nhìn xem căn bản không giống như là có động quật.

"Sau khi cát vàng biến mất, chúng ta một đường đuổi theo, căn bản không trì hoãn, trong khoảng thời gian ngắn này, nhìn tốc độ Yêu Phong kia cũng không thể bay ra xa như vậy, chúng ta nhất định là bị tên điên này lừa bỡn rồi." Bạch Tiêu Thiên trông về phía xa, có chút lo lắng nói.

Không thể bảo vệ Thiên nhi cùng Kỳ Liên Mỹ, khiến trong lòng y rất áy náy.

"Là ta ngây thơ, chúng ta trở về đi, chia ra tìm kiếm hướng Đông Nam cùng Đông Bắc, dò xét kỹ khu vực này một lần." Thẩm Lạc nhíu chặt lông mày, nói.

"Cũng tốt." Bạch Tiêu Thiên thay đổi hướng phi thuyền, xoay nhanh đi về hướng nơi đến.

Nhưng mà, ngay lúc y xoay người, tên điên kia lập tức kéo lấy cánh tay của y, trong miệng lớn tiếng hô: "Phía tây, phía tây, có động... Có động, phía dưới tầng đá, động thật lớn..."

Chương 686: Tiểu hoà thượng

"Hiện tại không rảnh để người hồ nhạo, nếu còn làm loạn tiếp, ta sẽ ném người xuống..." Bạch Tiêu Thiên lo lắng, lông mày nhíu lại đe dọa tên điên kia.

Nói xong, y thôi động phi thuyền, bay về hướng Đông Nam.

Thẩm Lạc đang định bay về hướng đông bắc, lại nghe một tiếng kinh hô, quay đầu nhìn lại, mới phát hiện tên điên kia vậy mà từ trên phi thuyền Bạch Tiêu Thiên nhảy ra ngoài, một đầu rơi xuống dưới.

Hắn vội vàng không chế phi kiếm, cực tốc lao vùn vụt tới, ngay lúc tên điên kia sắp rơi xuống đất đã cản gã lại.

"Cái tên này... Thật là điên rồi sao?" Bạch Tiêu Thiên chậm bước một chút, cũng đuổi theo.

Mắng một câu xong, y mới phát giác chính mình mắng một câu nhảm, lúc này vừa tức giận vừa buồn bực.

"Hắn cứ đòi đi theo hướng tây, có lẽ phía tây thật có gì đó?" Thẩm Lạc có chút chần chờ nói.

"Hắn là tên điên, người thật tin hắn sao?" Bạch Tiêu Thiên khó hiểu hỏi.

Thẩm Lạc dừng một chút, đang muốn nói chuyện, đột nhiên cảm giác dưới chân mình tựa hồ có gì không thích hợp, vội vàng dùng lực đạp xuống dưới.

Dưới cái giẫm mạnh này, cát vàng dưới chân chảy xuống, phía dưới lập tức lộ ra nham thạch màu đen cứng rắn.

Ánh mắt Thẩm Lạc kéo dài ra phía tây, mới phát hiện núi đá màu đen dưới chân mình một mạch kéo dài ra xa, bị cát vàng bao trùm lên, bên dưới nhô ra một sơn lĩnh uốn lượn, nếu không cẩn thận quan sát, căn bản không phát

hiện được.

"Qua bên kia nhìn xem chút." Thẩm Lạc nói.

"Được." Bạch Tiêu Thiên nhẹ gật đầu, bước nhanh tới hướng tây theo hắn.

Tên điền kia rơi vào phía sau hai người, ngừng một lát sau, lại cười hì hì chạy theo.

Mấy người chạy ra mấy chục trượng, đi vào cuối đạo "Sơn lĩnh" này, phía trước xuất hiện một bồn địa rộng chừng mấy trăm trượng, cảnh tượng bên trong hoàn toàn khác biệt bên ngoài, rõ ràng là một mảnh cây rong um tùm ngập nước.

Tại trung tâm vùng đất ngập nước kia có một dòng suối diện tích không lớn, thành hình nguyệt nha, như gương sáng phản chiếu bóng mây trên trời.

Bên cạnh vùng đất ngập nước là một cồn cát nhô cao, ở giữa có thể nhìn thấy một núi đá màu đen cao hơn một trượng, bị nửa che trong cồn cát, lộ ra thập phần đột ngột.

"Huyền tượng..."

Trong lòng Thẩm Lạc có chút lo lắng, không nóng lòng tiến vào khu vực này, mà hai mắt ngưng tụ, quan sát tỉ mỉ cảnh tượng phía trước. Đáng tiếc lấy thị lực hắn, nhìn nửa ngày cũng không nhìn ra dị dạng gì.

Một bên khác, Bạch Tiêu Thiên cũng không nhìn ra có gì cổ quái, nhưng nhìn xem mảnh bồn địa xanh biếc này, y vẫn cảm thấy có chút không đúng.

Chần chờ một lát, bàn tay y mò vào trong tay áo tìm tòi một hồi, rất nhanh lấy ra một nhân ngẫu bằng gỗ to bằng một bàn tay, đầu trọc lóc, ngũ quan mơ hồ, mặc trên người một kiện tăng bào vải thô, nhìn như một mộc điêu tiểu hòa thượng.

Chỉ thấy Bạch Tiêu Thiên lấy ra phù lục dán sau lưng mộc điêu, nắm hai tay điểm mi tâm nó, trong miệng vang lên một trận thanh âm ngâm tụng, lập tức ném mộc điêu nhân ngẫu về phía trước.

Giữa không trung, tám phù lục kia kịch liệt thiêu đốt, phóng xuất ra đại lượng sương mù, một thân ảnh cao bốn thước từ sương mù xông lung rơi

xuống, hóa thành một tiểu hòa thượng mặc tăng bào xám trắng.

Tiểu hòa thượng sau khi rơi xuống đất, nghiêng đầu sang chỗ khác, mặt không thay đổi nhìn ba người Thâm Lạc một chút, lập tức bước đi, đi tới cồn cát trong vùng đất ngập nước kia.

Thâm Lạc thấy bộ pháp tiểu hòa thượng kia thập phần cổ quái, lúc nhắc chân trái, tay trái sẽ nhắc theo lên, lúc nhắc chân phải, tay phải cũng sẽ nhắc lên theo, hoàn toàn là một bộ tư thái cùng tay cùng chân đi rất buồn cười.

Hắn đang muốn mở miệng nhắc nhở Bạch Tiêu Thiên, lại phát hiện tay y kết pháp quyết, hai mắt nhắm nghiền, tựa hồ đang toàn lực thao túng động tác "Tiểu hòa thượng" kia.

Đúng lúc này, tiểu hòa thượng bỗng nhiên thân thể khẽ đảo, ngã về phía trước một cái, đúng là trực tiếp thuận theo cồn cát một đường lăn xuống dưới, rơi tại biên giới vùng đất ngập nước kia.

Tiểu hòa thượng giãy dụa từ trong vùng đất ngập nước bò lên, quần áo trên người cũng đã bị nước thấm ướt, lại đi về phía trước vài bước, tựa hồ lâm vào trong vũng lầy, nửa bước khó đi.

Lúc này, hai tay Bạch Tiêu Thiên thu lại pháp quyết, hai mắt chậm rãi mở ra, tiểu hòa thượng trong vùng đất ngập nước kia trong nháy mắt đánh mất tất cả linh khí, bắt đầu vụt nhỏ lại, một lần nữa biến thành lớn chừng bàn tay.

"Ta dùng thể thân kiểm tra một hồi, dưới đáy vùng đất ngập nước kia tựa hồ là thật, không giống như huyền tượng." Bạch Tiêu Vân nói.

Đang lúc nói chuyện, một con chim màu đen từ trên cao chậm rãi rơi xuống, đứng ở trên vai con rối hòa thượng dùng mỏ nhọn mổ "Đốc đốc" trên đầu trụ lỏi của nó.

"Nếu không phải huyền tượng, vậy cũng chỉ có thể thử xông vào một lần." Thâm Lạc cau mày nói.

Nói xong, tay hắn kết pháp quyết vung xuống phía dưới, trong hồ nước nguyệt nha giữa vùng đất ngập nước kia lập tức "Rầm rầm" một tiếng nước đại tác, từng luồng từng luồng nước hồ thanh tịnh cuộn cuộn không thôi.

"Vù" một thanh âm vang lên.

Một đầu nước Thủy Long óng ánh từ trong hồ nhô ra, kéo dài tới Thảm Lạc bên này.

Thảm Lạc tung người bay lên, rơi vào đỉnh vòi nước, thao túng Thủy Long lướt qua trên vùng đất ngập nước kia, đưa hẳn đến đôi diện hồ nước.

Ngay lúc thân hình hẳn mới vừa đến phía trên hồ, dưới thân bỗng nhiên truyền đến một trận tiếng thét.

Thảm Lạc cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy trong hồ nước dưới thân sóng nước bỗng nhiên tuôn lên, cuốn ngược nhào tới hẳn, mắt thấy sẽ bao phủ thân hình hẳn vào.

Ánh mắt của hẳn ngưng tụ, mũi chân trùng điệp giẫm mạnh lưng Thủy Long, cả người đằng không bay lên, tránh thoát đạo sóng nước kia, sau đó lại vững vàng rơi xuống đầu Thủy Long.

Khi mũi chân hẳn tiếp xúc Thủy Long, đầu vòi nước đột nhiên lồm xuống, phía dưới, lộ ra một cơn lốc xoáy, hút mất cả chân hẳn vào, một cỗ lực xoắn cường đại lập tức khóa cứng bắp chân của hẳn.

Thảm Lạc đang kinh ngạc, cảnh tượng trước mắt lần nữa phát sinh biến hóa, bốn bề nào còn có bóng dáng vùng đất ngập nước cây rong kia, thành linh tất cả đều là cát vàng.

Lúc trước mộc điều nhân ngẫu kia đã cắm ở trên đất cát cách hẳn không xa, mà bắp chân của hẳn cũng chôn sâu trong một vòng xoáy sa lưu, đồng thời còn đang không ngừng lồm xuống.

"Thảm Lạc, thế nào?" Bạch Tiêu Thiên kêu lên.

Trong tầm mắt của y, hết thấy cũng không phát sinh biến hóa, Thảm Lạc thì dừng ở bờ bên kia hồ nước, đứng ở đỉnh vòi nước, không nhúc nhích.

"Đừng tới đây."

Thảm Lạc cao giọng hô một câu, lập tức bấm pháp quyết, vồ xuống dưới thân, từng đoàn từng đoàn hơi nước trong lòng bàn tay hẳn ngưng tụ, hóa

thành từng đạo thủy tiễn đánh vào đất cát bên chân hấn.

Thủy tiễn có lực xuyên thấu không nhỏ, nhưng gặp hạt cát lưu động, mặc dù cũng có thể đánh xuyên qua nó, nhưng lại không cách nào ngăn cản cát chảy xuống, nửa người Thẩm Lạc đã chôn vào trong cồn cát.

Bạch Tiêu Thiên cũng phát giác được có chút không đúng, nhưng không lập tức xông lên, mà đi dọc theo rìa bồn địa qua bên kia, thân hình nhảy lên một cái, bay vút qua phía Thẩm Lạc.

Nhưng mà, ngay lúc y phi thân lên, bãi cỏ trên mặt đất, từng mảnh từng mảnh cây cỏ nhao nhao dựng thẳng lên, như vô số thanh phi đao bắn nhanh ra, giống như gió táp mưa rào đánh về phía Bạch Tiêu Thiên.

Chương 687: Kiếp trước kiếp này

Bạch Tiêu Thiên thấy thế, tay bóp một pháp quyết cổ quái, trong miệng phát ra "Ồng" một tiếng kêu.

Trên thân y lập tức khuấy động lên từng vòng từng vòng gợn sóng màu vàng, một tầng hào quang màu vàng mờ hồ ngưng hiện ngoài thân, hóa thành một lồng sáng hình kim chung, che chở quanh thân y.

Phi nhận màu xanh phô thiên cái địa đánh vào trên kim chung, phát ra trận trận thanh âm âm, nhưng không cách nào đánh tan được.

Một bên khác, Thảm Lạc quát lớn một tiếng, dưới chân bỗng nhiên dốc lên, cả người phảng phất lái một khối mây cát đột ngột từ mặt đất bay lên, bay đến giữa không trung.

"Lấy thủy dịch thâm thấu cát vàng, lại lấy thủy pháp không chế thủy dịch kéo theo cát vàng thoát khốn, ngược lại là biện pháp đỡ tốn thời gian công sức, thông minh, thông minh..."

"Kim Cương Hộ Thể Hoá Sinh tự, mặc dù vẫn chưa đủ hỏa hầu, bất quá cũng không kém..."

Lúc này, một tiếng nói bỗng nhiên từ đối diện hai người truyền đến, lại tựa như lời bình, tán thưởng hai người một trận.

Thảm Lạc hạ xuống, Bạch Tiêu Thiên đi tới bên người hắn, hai người kề vai sát cánh, lại nhìn bốn phía. Chung quanh không phải là cây rong um tùm vùng đất ngập nước nữa, cũng không phải khắp nơi là đại mạc cát vàng, mà là một mảnh ốc đảo nhìn rất bình thường.

Trên mặt đất từng lùm bụi cây, hình dáng có chút lộn xộn, đông trọc một khối, tây thiếu một khối, nhìn tựa như bị chó gặm qua, ở giữa có một dòng suối rất hẹp uốn lượn chảy xuôi.

Lúc trước chim tước màu đen đứng trên người mộc điêu nhân ngẫu kia, vậy

mà không phải huyền thuật biến thành, võ cánh "Phành phạch" bay qua trước mặt hai người Thảm Lạc, rơi vào trên đầu vai đạo nhân ảnh kia.

"Tại sao là người?" Thảm Lạc nhìn thấy thân ảnh người kia, nhin không được kêu lên.

Chỉ thấy người đứng đối diện mặc trường bào màu xám, toàn thân thịt mỡ đắp lên, ngũ quan mập mạp chen chúc, trên môi dựng lầy hai râu cá trê, nhìn thật giống một con chuột bự, lại chính là Hoa lão bản.

"Thảm đạo hữu, các ngươi làm loạn vậy, là muốn phá huỷ hang ổ này của ta sao?" Hoa lão bản tiện tay đuổi chim tước trên đầu vai đi, ý cười trên mặt nhìn về phía hai người, hỏi.

"Hoa lão bản, người đây là ý gì?" Thảm Lạc chỉ nham thạch màu đen phía sau hắn, hỏi.

Bên cạnh nham thạch kia, thỉnh linh lộ ra một cái cửa hang màu đen cao đến một người.

Bạch Tiêu Thiên cũng tới bên cạnh Thảm Lạc, một tay giấu trong tay áo, đầu ngón tay kẹp lầy một tấm bùa đào cũ kỹ, trong mắt tràn đầy vẻ đề phòng.

"Được rồi, từ phản ứng của các ngươi có thể nhìn ra, các ngươi thật quan tâm Kim Thiên Tử chuyển thế này, cùng ta vào đi, bọn hắn ở bên trong." Hoa lão bản thấy thế, cười cười, vẫy vẫy tay với hai người.

Thảm Lạc cùng Bạch Tiêu Thiên nghe vậy, ai cũng không hề động thân, hai người đề phòng càng thêm ngưng trọng.

Hoa lão bản thấy thế, có chút bất đắc dĩ hô: "Kim Thiên Tử, người mau ra đi, không thôi thì hai vị đạo hữu này sợ là muốn sống chết cùng ta đấy."

Theo âm thanh rơi xuống, trong động quanh quẩn một trận tiếng bước chân gấp rút, thân ảnh Thiên nhi từ chỗ động khẩu chạy ra.

Nó liếc mắt thấy hai người Thảm Lạc, trong miệng kêu lên một tiếng, lập tức chạy chậm qua.

Thảm Lạc thấy nó không sao, trong lòng vốn một mực lo lắng, mới thoáng

buông lỏng xuống, lại nhin không được hỏi: "Chuyện này rốt cuộc là sao?"

"Ta cũng không rõ lắm, vừa rời ở trong thành, ta và Kỳ Liên Mỹ bị một cổ cát bụi bắt đến nơi đây, vừa mở mắt liền thấy vị Hoa lão bản này." Thiên nhi nói.

"Kỳ Liên Mỹ đâu?" Thẩm Lạc vội vàng hỏi.

"Hắn bị gió cát mang đến, đã ngủ mê man, giờ phút này ngay trên giường đá trong động, không cần lo lắng. Ta cũng không có ác ý với bọn hắn, kỳ thật ta cùng Thiên nhi còn tính là bạn cũ đấy." Hoa lão bản nói.

"Bạn cũ? Hắn là người biết kiếp trước Thiên nhi, Huyền Trang pháp sư?" Bạch Tiêu Thiên nhíu mày lại, hỏi.

"Nói đúng ra, ta biết mỗi một kiếp trước Thiên nhi, bởi vì ta và Kim Thiên Tử chính là bạn cũ." Hoa lão bản nói.

"Người là phật tử Linh Sơn, hay là Thiên Tiên trên kia?" Thẩm Lạc do dự một chút, hỏi.

Hoa lão bản nghe vậy, do dự một chút, thân hình đột nhiên chuyển động, quanh thân được một đoàn nồng vụ bao khóa, cả người trong sương mù nồng đậm nhanh chóng phồng lớn, rất nhanh trở nên to lớn như Bạch Tượng.

Bất quá màu lông trên thân nó sáng rõ, hình như chuột lớn, đuôi kéo dài, bên ngoài thân sinh ra những cái vẩy, rõ ràng là một đầu Hoa Hồ Điêu.

Thiên nhi thấy nó lộ ra chân thân, bị hình thể khổng lồ của nó hù dọa, không khỏi thối lui ra sau lưng Thẩm Lạc.

Hoa Hồ Điêu thấy thế, quanh thân tản ra sương mù, thân hình lại bắt đầu phi tốc rút lại, một lần nữa biến về hình người.

"Ta vốn là sủng vật một trong Tứ Đại Thiên Vương Thiên Đình, Tử Kim Hoa Hồ Điêu do Ma Lễ Thọ nuôi dưỡng, ở đây đóng giữ gần trăm năm, chính là vì chờ đợi Kim Thiên Tử chuyển thế." Hoa Hồ Điêu mở miệng nói, ánh mắt rơi vào trên thân Thiên nhi.

"Trăm năm trước... Không phải là năm đó Huyền Trang pháp sư đột nhiên

đi ra Đại Nhạn Tháp, rời Trường An thành. Cuối cùng ngài bỏ mình tại địa giới Tây Vực này, hẳn là có liên quan đến người?" Thẩm Lạc thấy thế, bỗng nhiên mở miệng hỏi.

Nghe lời ấy, trên mặt Hoa Hồ Điều lập tức hiện lên vẻ áy náy.

"Việc này... Hoàn toàn chính xác có liên quan đến ta." Hoa Hồ Điều trầm mặc một lát, gật đầu nói.

"Khi đó rốt cuộc xảy ra chuyện gì?" Thiên nhi nghe vậy, vội vàng hỏi.

"Năm đó, ta và chủ nhân cùng với mấy vị Thiên Vương khác, phụ trách trấn giữ nơi này..." Hoa Hồ Điều lộ vẻ khó xử, do dự một lúc lâu, vẫn bắt đầu chậm rãi kể lại.

Trong lão tự thuật êm tai, chân tướng phát sinh năm đó, một chút xiu hiện lên trước mắt mấy người Thẩm Lạc.

Nguyên lai, năm đó Hoa Hồ Điều đi theo chủ nhân Ma Lễ Thọ, cùng với ba vị Thiên Vương khác, cùng nhau đóng tại nơi lúc ấy còn gọi là "Phong Tẩn sơn" này, phụ trách trấn thủ một toà phong ấn cực kỳ trọng yếu.

Phía dưới phong ấn này, có một đầu thông đạo thông hướng Địa giới, nối liền Nhân Địa lưỡng giới.

Ma tộc một mực hi vọng đả thông đầu thông đạo này, từ đây làm cho Nhân giới cùng Địa giới tương thông, chuẩn bị cho Xi Vưu giáng thế, cho nên gấp nghề nơi đây thật lâu. Phong ấn pháp trận kia lại theo thời gian trôi qua mà không ngừng suy yếu, cho nên cần gia cố phong ấn định kỳ.

Năm đó, Huyền Trang pháp sư sở dĩ đột nhiên rời Trường An thành, chính là vì phong ấn nơi đây đột nhiên nhanh chóng yếu hóa, bị điều đi Phong Tẩn sơn, mang theo bí bảo Thiên giới là Sơn Hà Xã Tắc Đồ, trợ giúp tứ đại Thiên Vương gia cố phong ấn nơi đây.

Nhưng mà, tin tức phong ấn suy yếu đã sớm bị lộ, Ma tộc do Cửu Minh Thánh Quân dẫn đầu, tập kích Phong Tẩn sơn, cùng chiến đấu với tứ đại Thiên Vương và Thiên Bình ở Phong Tẩn Sơn.

"Ngày đó giao chiến thảm liệt, ta đến nay vẫn nhớ rõ... Chủ nhân đề cho ta dẫn người hộ vệ Kim Thiên Tử, len lén vào dưới Cửu Minh giao chiến,

ai ngờ trong Thiên Binh xuất hiện phản đồ, dẫn đến nhân mã hộ vệ chúng ta bị tàn sát hầu như không còn, cuối cùng chỉ còn lại một mình ta..." Hoa Hồ Điều nói tới chỗ này, cơ bắp phì nộn trên mặt có chút co quắp.

"Sau đó thì sao?" Bạch Tiêu Thiên truy vấn.

Chương 688: Thời hạn trăm năm

“Đến thời điểm máu chốt để phong ấn, vòng phòng hộ ngoài thân Kim Thiên Tử đã bị công phá, ta lại nhát gan sợ chết... không thể đứng ra giúp tranh thủ một chút thời gian làm ngài ấy bị Ma tộc đánh trọng thương. Gần như tại thời điểm tọa hóa, ngài ấy lại không chọn bảo vệ bản thân mà vì nghĩa không lùi che lại phong ấn, hoàn thành gia cố.” Ánh mắt Hoa Hồ Điêu dần chuyển qua thân Thiên Nhi, lại phảng phất như xuyên qua trăm năm thấy thân ảnh Huyền Trang năm đó.

Thanh âm của gã dần nhỏ xuống, lần này lại không có người thúc giục.

"Kim Thiên Tử mặc dù hoàn thành phong ấn, nhưng trọng bảo Sơn Hà Xã Tắc Đồ cũng bị ba tên Chân Tiên kỳ Ma Tướng liên thủ, dùng Nguyên Thần và đan điền tự bạo làm đại giá nổ nát vụn, phân chia thành bốn khối. Đại đệ tử Tôn Ngô Không đuổi tới trước nhất, tại thời khắc Huyền Trang hấp hối, từ trên tay ngài nhận lấy mảnh vỡ Sơn Hà Xã Tắc Đồ. Mà ba người Trư Ngô Năng và Sa Tăng tới chậm một chút, khi đến thì Huyền Trang pháp sư đã hồn phi phách tán." Hoa Hồ Điêu chậm rãi nói ra.

Thiên Nhi lắng nghe cẩn thận, mặc dù cũng biết đây là tao ngộ kiếp trước của mình, nhưng làm thế nào cũng không nhớ nổi nửa phần.

“Chờ đến lúc bọn người chủ nhân đánh lui Cửu Minh quay trở về thì hết thấy đều đã chậm. Mặc dù sư huynh đệ Tôn Ngô Không đắc đạo thành phật, vẫn khó nén được sự tức giận trong lòng, liền xuất thủ đả thương bọn người chủ nhân. Cho dù là năm đó đại não thiên cung, ta chưa từng thấy Tề Thiên Đại Thánh hung ác như thế, lại càng không cần nói đến Trư Bát Giới người luôn tươi cười với người khác toàn thân cũng là sát khí, giống như Ma Thần giáng thế... Nếu không có Quan Âm Bồ Tát kịp thời đuổi tới, chỉ sợ bọn họ đã đại khai sát giới.” Hoa Hồ Điêu tiếp tục nói.

Thâm Lạc nghe vậy, lại thấy trong mắt Hoa Hồ Điêu tràn đầy hối hận, cũng không muốn trách cứ thêm điều gì.

“Sau đó, Địa Tạng Bồ Tát cũng vội vàng chạy tới, hứa hẹn với mấy người

Tôn Ngô Không sẽ dùng toàn lực để cứu chữa tàn hồn của Kim Thiên Tử, cam đoan ngài ấy sẽ thuận lợi chuyển thế.. sư huynh đệ Tôn Ngô Không tạm thời buông tha bọn người chủ nhân. Nhưng lửa giận của họ lại hướng về phía Cửu Minh và Ma tộc, mấy người quyết định suất lĩnh bộ tộc của mình khai chiến với Ma tộc bạc h ngọc sa ch, thề phải diệt sạch chúng. Chiến sự mở ra, nhất định liên luy Tam Giới, dẫn đến thương sinh gặp nạn, sinh linh đồ thán, Quan Âm Bồ Tát tự nhiên không đồng ý. Nhưng Quan Âm Bồ Tát đối mặt với sự bi phẫn của mấy sư huynh đệ họ cũng không biết nói gì, chỉ có thể cố gắng khuyên bảo bọn họ vì thương sinh đại k, tạm thời ẩn nhẫn." Hoa Hồ Điêu nói.

"Gần trăm năm nay, Tam Giới coi như bình an vô sự, xem ra là nhờ có Bồ Tát khuyên nhủ bọn họ." Bạch Tiêu Thiên nói.

"Dưới tình huống này, bốn sư huynh đệ Đại Thánh đâu phải là người chịu nghe khuyên bảo? Có điều sau khi nổi giận, Tôn Ngô Không nhớ tới lời căn dặn của Huyền Trang pháp sư trước khi lâm chung, rốt cục vẫn đáp ứng, dùng trăm năm làm thời hạn, tạm thời án binh bất động."

"Về sau thế nào?" Lần này lại là Thiên nhi vội vàng hỏi.

"Về sau, bốn người bọn họ tự mình mang theo một khối mảnh vỡ Sơn Hà Xã Tắc Đồ, đi Phong Tần sơn, từ đó cắt đứt liên lạc với Thiên Đình, không còn ai biết tung tích của họ. Có điều trước khi bọn họ đi đã từng nói, trừ phi chờ đến một ngày sư phụ lại xuất hiện, bằng không bọn họ sẽ không hiện thân, đến hết kì hạn trăm năm, thì sẽ biết được uy lực của sự giận dữ tích lũy trong bấy lâu nay là như thế nào?" Hoa Hồ Điêu nói tới chỗ này, thì ngừng lại.

"Lời này là ý gì? Nếu là sau trăm năm Huyền Trang pháp sư không có cách nào luân hồi trùng sinh, bọn họ liền muốn chủ động tuyên chiến với Ma tộc ư?" Long mày Thâm Lạc nhíu chặt, mở miệng hỏi.

"Lấy tính tình của Đại Thánh, hơn phân nửa là như vậy." Hoa Hồ Điêu gật đầu nói.

"Vậy ngươi lại vì sao còn muốn chờ ở nơi đây?" Thâm Lạc hỏi.

"Năm đó bọn người chủ nhân bởi vì trăn thủ thất bại khiến Huyền Trang pháp sư bị chết, cho nên phải nhận trọng phạt từ Thiên Đình. Chủ nhân không muốn ta và bọn họ cùng nhau tiếp nhận tội hình, liền giải trừ khế

ước, thả ta tự do. Nhưng ta tin tưởng, Kim Thiên Tử nếu có thể chuyên thể, không chừng sẽ lại đến nơi đây, ta muốn cầm vật ngài ấy lưu lại, trả lại." Hoa Hồ Điêu đáp.

Lời này lập tức hấp dẫn sự chú ý của ba người Thẩm Lạc

Trước khi Thiên Nhi tới đây, cũng đã nói là vì tìm kiếm một kiện đồ vật quan trọng, chắc có lẽ là vật trong tay Hoa Hồ Điêu.

Hoa Hồ Điêu bắt gặp ánh mắt ba người đều tập trung ở trên người mình, cổ tay liền chuyển một cái, trong lòng bàn tay lập tức có một đoàn thất thái quang mang sáng lên, từ đó lộ ra một hạt châu lưu ly lớn chừng trái nhãn.

Hạt châu lưu ly châu có vẻ ngoài hơi mờ, hình dạng cũng không có quy tắc nhất định. Phía trên nó như có một cỗ hương khí lạnh nhạt tràn ra, mặt ngoài hơi lốm, lại chiết xạ ra từng đạo thất thái lưu quang, biểu hiện ra điềm lành.

Mấy người Thẩm Lạc chỉ nhìn lên một cái, liền cảm giác tâm cảnh bình thản hơn nhiều, cả người thân thanh khí sáng.

"Đây là... Thất Bảo Lưu Ly Xá Lợi!" Hai mắt Bạch Tiêu Thiên trợn tròn, kinh ngạc vô cùng.

Bình thường trong Phật môn đại cao tăng và cư sĩ có đại công đức, sau khi viên tịch hoả táng, thỉnh thoảng sẽ lưu lại một hai viên xá lợi, đã là mười phần hiếm thấy. Trong đó Thất Bảo Lưu Ly Xá Lợi càng là tuyệt phẩm trăm vạn không có một.

"Đây cũng là Huyền Trang pháp sư sau khi viên tịch, lưu lại Xá Lợi Tử. Nếu Thiên Nhi có thể hiểu thấu đạo vật huyền bí này, chắc liền có thể đón ngộ thức tinh, tìm về trí nhớ của kiếp trước." Hoa Hồ Điêu nói.

Gã nói xong, hai tay nâng viên Lưu Ly Xá Lợi kia, đưa cho Thiên nhi.

Thiên nhi tiếp nhận Xá Lợi Tử, cẩn thận nâng trên tay, thần sắc chuyên chú quan sát tỉ mỉ cả nửa ngày, nhưng vẫn không nói gì.

"Thế nào? Nhìn ra được gì không?" Thẩm Lạc hỏi.

"Không có gì cả." Thiên nhi lắc đầu, nói.

"Người cầm Lưu Ly Xá Lợi đặt trước mi tâm, thử lại lần nữa." Bạch Tiêu Thiên khuyên.

Thiên nhi nghe vậy, nhẹ gật đầu, mang Xá Lợi Tử dán tại mi tâm, hai mắt nhẹ nhàng hợp lại, dụng tâm cảm thụ.

Qua một hồi lâu, nó chậm rãi mở hai mắt ra, đối với ánh mắt chờ đợi của đám người lại bất đắc dĩ lắc đầu.

"Thôi, dù sao đã là chuyển thể chi thân, muốn nhớ lại kiếp trước nào có dễ dàng như vậy? Bây giờ Xá Lợi Tử đã lấy được ba ch ng oc sach, cũng đừng quá nóng lòng làm gì." Thẩm Lạc thấy thần sắc Thiên nhi có chút mất mát, mở miệng trấn an nói.

"Không sai, đồ vật đã về tay, chúng ta lần này tới Tây Vực coi như không uổng công, việc khôi phục ký ức không cần phải gấp, thực sự không được thì chờ về Trường An thành, lại tìm quốc sư hỗ trợ cũng không phải không được." Bạch Tiêu Thiên cũng nói.

Thiên nhi nghe vậy, nhẹ gật đầu, không còn xoắn xuýt việc này, lập tức thu Lưu Ly Xá Lợi vào.

"Hoa lão bản, người cũng thật là, chỉ vì muốn gặp Thiên nhi, làm gì phải hưng sư động chúng như vậy, trong Xích Cốc thành còn thi triển pháp thuật, khiến cho chúng ta còn tưởng rằng là yêu vật gì tấn công thành." Thẩm Lạc thấy sự tình đều rõ ràng, mới nhịn không được nói.

"Lúc ấy tình huống nguy hiểm, ta không thể không ra hạ sách này, trước hết để Kim Thiên Tử rời khỏi Xích Cốc thành, bằng không sẽ hại tính mạng của ngài ấy." Hoa Hồ Điều nghe vậy, mặt ngưng trọng nói ra.

Thiên Nhi nghe vậy, thần sắc hơi đổi.

"Lo lắng tính mạng, lời này của người là có ý gì?" Thẩm Lạc kinh ngạc nói ra.

Bạch Tiêu Thiên cũng không hiểu, bọn hắn lúc ấy ngay tại bên người Thiên Nhi, cũng không phát giác được có nguy hiểm nào.

Chương 689: Hoàng tử ngày xưa

“ Trong thành đã có người biết Thiên Nhi chính là Kim Thiên Tử chuyển thế, nếu lúc đó ta không xuất thủ làm loạn kế hoạch của chúng, chỉ sợ lúc này Thiên Nhi đã bị hại rồi.” Hoa Hồ Điều nói ra.

“ Rốt cuộc người ngươi muốn nói là ai? Tại sao lại muốn giết Thiên Nhi?” Thảm Lạc nhíu mày hỏi.

“ Người này thân phận đặc biệt, ta âm thầm điều tra một thời gian mới phát hiện chút manh mối, chỉ biết là gã cùng luyện... Cần thận!” Hoa Hồ Điều đang nói dở, đột nhiên sợ hãi hét lên.

Trong lúc hắn còn đang nói, đột nhiên phóng tới cả thân thể to béo xô vào Bạch Tiêu Thiên, trực tiếp ngăn cản trước người Thiên Nhi.

Thảm Lạc cả kinh, bỗng thấy một mũi tên gần như trong suốt, không một tiếng động từ xa bắn đến, xuyên thủng ống tay áo của hắn, bắn về phía Thiên Nhi.

Lông đuôi mũi tên trong suốt kia kêu lên một trận hô hô, đầu mũi tên lại phát ra một tiếng “xùy”, đâm vào ngực Hoa Hồ Điều, xuyên qua thân thể to béo của lão, thế bay không giảm hướng tới mi tâm của Thiên Nhi.

Hai mắt Thiên Nhi tròn tròn, chỉ thấy đầu mũi tên kia dừng lại ngay phía trước mi tâm của mình một chút, không ngừng rung động như không cam lòng. Bạ ch n gọc sa ch Phía trên mũi tên tỏa ra từng trận âm sát chỉ khí nồng đậm không gì sánh được.

Một tay Hoa Hồ Điều giữ thân hình Thiên Nhi, một tay nắm chặt lấy đuôi của mũi tên, khóe miệng rớm máu nhưng trên mặt lại có nét cười, quay đầu lại hỏi:

”Ngươi không sao chứ?”

Ở kiếp trước, lão vì sợ chết nên không thể bảo vệ Huyền Trang, thời điểm

này khi Thiên Nhi gặp nguy hiểm, lão sao lại để mình dẫm vào vết xe đổ năm đó?

Trên mặt Thiên Nhi truyền đến cảm giác âm áp, nó biết đó là máu tươi của Hoa Hồ Điều bắn ra, liền đưa bàn tay chà xát một chút, trong lòng bàn tay và cả ánh mắt đều đỏ lên.

Trong mắt Thảm Lạc lóe lên tia giận dữ, quay đầu nhìn về phía xa, đôi tròng mắt quay tròn giống như mắt ung tìm mồi, nhìn về hướng mũi tên bắn ra cẩn thận tra xét.

"Ồ nơi đó..."

Một lát sau, Thảm Lạc gầm lên một tiếng, vung tay, Thuần Dương Kiếm Phôi bắn nhanh ra như điện. Dưới chân hấn tản ra ánh trắng, cả người hóa thành ảo ảnh, nhanh chóng đuổi theo.

"Người ở lại bảo vệ bọn họ cẩn thận, đề phòng có kẻ dùng kế điệu hổ ly sơn".

Bạch Tiêu Thiên thấy thế cũng muốn đuổi theo, lại nghe được Thảm Lạc truyền âm dặn dò đành phải thôi.

Thuần Dương Kiếm Phôi bay cực nhanh, giữa không trung xẹt ra một đạo kiếm ảnh, đánh vào một cồn cát trên triền núi.

"Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn truyền đến. Trên cồn cát nổ lên một trận khói bụi, Thuần Dương Kiếm Phôi bị đẩy lùi ra, giữa không trung lách qua một vòng tròn, một lần nữa hướng vào phía trong bụi mù bắn nhanh tới.

Cùng lúc đó, thân ảnh Thảm Lạc đã bước nhanh tới, ánh trắng dưới chân lóe lên, bay thẳng vào trong bụi mù.

Thời điểm cát bụi nổi lên bốn phía, một bóng người màu đen, toàn thân như bị quỷ vụ bao phủ lách mình ra. Bằng ánh mắt cường hóa của Thảm Lạc cũng chỉ có thể mơ hồ nhận ra đây là một gã đàn ông, nhưng lại không thể nhìn rõ dung mạo.

Kẻ này dường như cũng không muốn dây dưa cùng Thảm Lạc, vạt áo trên thân lác một cái, bên dưới liền có từng đạo vụ khí màu đen nồng đậm ngưng tụ thành một trận mưa tên, như Bạo Vũ Lê Hoa bắn về phía Thảm

Lạc.

Thảm Lạc vung tay lên, té ra Bát Huyền Kính.

Trên đỉnh đầu tám đạo mặt kính quang mang bao phủ xuống, đem hẳn bảo hộ bên trong, hắc vụ mưa tên đánh vào trên đó, "Đỉnh đương" loạn hưởng, uy lực so với mũi tên bắn về phía Thiên nhi lại chênh lệch cực lớn.

Thảm Lạc biết mình đã bị lừa, lập tức triệt tiêu phòng hộ, hướng phía trước đuổi theo, chỉ thấy kẻ kia đã ẩn trong một đoàn mây đen, bay đến chân trời, căn bản không thể đuổi kịp.

Trong lòng của hắn ảo não không thôi, quay về bên cạnh mọi người, liền thấy Hoa Hồ Điều đang nằm trên mặt đất, đầu gối trên đùi

Thiên Nhi, hai mắt vô thần nhìn về phía bầu trời, đã tuyệt khí mà chết.

Giữa ngực lão, một vết thương xuyên qua tâm mạch, bên trong còn có từng luồng hắc khí nồng đậm giống như vật sống, đang không ngừng chui sâu vào máu thịt hút sạch một chút sinh mệnh lực còn sót lại.

Thảm Lạc thở dài, nhìn Thiên nhi, chỉ thấy nó cúi đầu, yên lặng ngâm tụng Vãng Sinh Chú.

Đột nhiên, nơi xa cồn cát hiện ra thân ảnh gã điên, cũng không biết trốn ở phía dưới từ lúc nào, giờ phút này vừa chui ra vừa kêu lớn: "Không độ, không độ... Vạn không đều chết, đều là hư ảo, không bằng giết! Giết! Giết!"

Đồng thời, một trận la khóc truyền đến nhắc nhở mấy người, Thảm Lạc mới nhớ ra Kỳ Liên Mỹ vẫn còn ở trong động.

Bạch Tiêu Thiên đang định vào động tìm người thì một thiếu niên khóc lóc chạy vọt tới đụng vào y, nước mắt nước mũi cứ thế rơi vào trên áo.

"Cứu mạng, có yêu quái..."

Kỳ Liên Mỹ kêu khóc không ngừng, Bạch Tiêu Thiên vất vả lắm mới trấn an được nó.

Mấy người xử lý hậu sự Hoa Hồ Điều một cách đơn giản, mai táng tại một

son động dưới vách núi đá.

Thẩm Lạc thấy lông mày Thiên Nhi nhíu chặt bộ dạng ngưng trọng, liền đi tới vỗ vỗ bờ vai nó, an ủi:” Không cần phải gấp, kiêu gì cũng sẽ nhớ ra...”

“ Hoa Hồ Điều vì ta mà chết, ta vẫn không nhớ lại một chút kí ức, thật quá ngu ngốc, ta thật sự là Huyền Trang pháp sư chuyển thế sao?”

Thiên Nhi ngửa đầu nhìn về phía Thẩm Lạc, nhin không được hỏi.

Thẩm Lạc đối mặt với những vấn đề phát sinh liên tiếp này, trầm mặc một lúc, nói:“ Phải hay không, ta cũng không thể nào trả lời ngươi, cũng không có ai có khả năng trả lời, chỉ có bản thân ngươi mới làm được điều đó”

Thực ra Thẩm Lạc rất hiểu tâm tư Thiên Nhi, giống như hẳn lúc được Lý Tịnh giao phó cũng tự hoài nghi mình có phải là người mang thiên mệnh có thể ngăn cản mọi chuyện phát sinh bạc h ng oc sá ch không? Hiện tại hẳn cũng không có đáp án, chỉ có thể không ngừng tiến tới, đi tìm lời giải.

Thiên Nhi nghe vậy, tay nắm chặt viên Lưu Ly Xá Lợi, rơi vào trầm tư, im lặng không nói.

Sau đó, một đoàn người quay trở về Xích Cốc thành.

“ Các ngươi đi cứu người sao lại mang theo cả tên điên Triêm Quả này?” Kỳ Liên Mỹ có chút khó hiểu hỏi.

"Không phải chúng ta dẫn theo gã, mà là gã mang bọn ta tới đây." Bạch Tiêu Thiên cắn răng, đáp.

“Là gã mang các ngươi tới... Hèn chi, trước đây lúc gã không điên luôn thích chạy qua đây.” Kỳ Liên Mỹ nghe vậy, nhẹ gật đầu, giật mình nói.

"Tên điên này, tên là Triêm Quả sao?" Thẩm Lạc nhíu mày hỏi.

"Đúng vậy, các ngươi đừng nhìn gã hiện giờ điên điên khùng khùng, thực tế trước kia gã cũng giống như ta, là một hoàng tử của Đôn Hoàn quốc, tiếng lành vang dội ở Tây Vực." Kỳ Liên Mỹ nói.

"Một hoàng tử, tại sao lại luân lạc tới tình trạng này?" Thẩm Lạc kinh ngạc nói.

“Chuyện rất dài, nếu các ngươi thật muốn nghe, ta sẽ nói. Phía bắc Ô Kê quốc chúng ta có một nước láng giềng là Đơn Hoàn quốc, diện tích không lớn, nhân khẩu cũng không bằng một nửa chúng ta, nhưng lại là nơi phật pháp hưng thịnh, từ vua đến bách tính đều một lòng kính phật...” Kỳ Liên Mỹ kể.

Chương 690: Nhất niệm thành ma

Nghe Kỳ Liên Mỹ kể lại, sắc mặt Thảm Lạc và Bạch Tiêu Thiên trầm xuống, trong lòng sinh ra mấy phần thông cảm với Triêm Quả đang ngồi yên trong góc phi thuyền.

Thì ra Triêm Quả chính là thái tử Đơn Hoàn quốc, thuở nhỏ được gửi nuôi trong chùa, cho nên tâm địa thiện lương, kính ngưỡng phật pháp, chỉ đợi ngày lão quốc vương qua đời sẽ danh chính ngôn thuận lên ngôi thay thế.

Từ khi gã lên ngôi vua, thông qua hành thiện tích đức tu thành chính quả nên chăm lo quản lý, giảm thuế má, tu sửa chùa chiền, trải rộng ân đức cho lê dân.

Trong ba năm ngắn ngủi tại vị, gã cũng mấy lần xuất gia quy y, gửi thân vào đệ nhất quốc tự là Không Lâm tự, nhưng mấy lần đều bị đám đại thần năn nỉ thỉnh về.

Trải qua mấy lần như vậy dù Triêm Quả giúp cho quốc thái dân an, được lòng dân chúng nhưng lại gọi lên chỉ trích từ đám đại thần, triều chính dậy sóng.

Cuối cùng đến một ngày, đại tướng quân chưởng quân binh quyền lớn nhất phát động chính biến bạc h ng ọc sa ch, giam lỏng Triêm Quả bức nhường vị. Gã vì không có lòng trị quốc, nên thuận theo nhường lại ngôi.

Vị tướng quân kia cũng không xử tệ với gã, cấp một khoản tiền lớn để Triêm Quả mang theo vương phi và hai hoàng tử chuyển khỏi hoàng cung, hòa vào cuộc sống của thường dân bá tánh.

Vốn dĩ Triêm Quả có lòng thanh tu, đối với biến cố này cũng không quá khó chịu, hơn nữa vương phi vốn hiền lương thực đức, nên dù sinh hoạt trở nên bình dị dân dã cả nhà cũng yên vui hòa thuận.

Trở thành thường dân, Triêm Quả vẫn không quên tụng kinh lễ phật, sinh hoạt như cũ lấy việc hành thiện tích đức đối xử cùng người.

Đến một ngày, Triêm Quả phát hiện một nam tử máu me khắp người nằm trước cửa nhà mình, dù biết đó là kẻ ác nổi danh gần xa nhưng vẫn theo đức hiếu sinh của trời cao mà cứu kẻ đó, còn hết lòng chăm sóc.

Đồng thời, trong quá trình này gã còn dùng phật kinh thiên lý hướng dẫn từng bước, để kẻ kia có thể quay đầu hối lỗi, bỏ ác theo thiện.

Nhưng mà, ai ngờ được ác đồ kia chẳng những không cải tà quy chính, ngược lại đối với vương phi người giúp đỡ chăm sóc mình lại nổi lên tà ý.

Kẻ đó thừa dịp Triêm Quả ra ngoài, định cưỡng bức làm nhục vương phi, kết quả vương phi thà chết không chịu cùng hai vị hoàng tử đều bị ngộ hại.

Đến khi Triêm Quả trở về thì đã chậm, ác đồ đã trốn mất dạng.

Triêm Quả nhìn thảm trạng của vợ con, đau đớn đến mức không muốn sống, bao nhiêu tâm đắc phật pháp lĩnh hội bao năm cũng không có câu nào giúp gã thoát ly bẽ khổ. Gã biến mọi thống khổ hối hận trong tâm thành cơn giận của Kim Cang, tìm kiếm ác đồ, thề giết kẻ đó để báo thù.

Nhưng sao nhiều năm khổ cực tìm kiếm, đến khi tìm được thì ác đồ kia đã được cao tăng điểm hóa, phóng hạ đồ đao, quy y cửa Phật.

Khi Triêm Quả tìm tới cửa, ác đồ tỏ ra hối hận, quỳ xuống trước mặt gã kể rằng năm xưa vì ác nghiệp quán thân nên dù bao năm tụng kinh lễ phật vẫn không thể nào an tĩnh, cầu xin Triêm Quả giúp mình giải thoát.

Triêm Quả giơ đao lên, rất lâu cũng không thể nào hạ xuống vì nhìn ra được ác đồ kia thật sự ăn năn.

Nhưng dưới sự thúc đẩy của cừu hận, gã quyết định giết chết ác đồ để báo thù, bằng không thật không cách nào nhìn mặt vợ con đã chết thảm.

Lúc này cao tăng trong chùa đứng ở bên ngăn cản, nói:” Phóng hạ đồ đao, lập địa thành phật”

Triêm Quả nghe vậy, thần sắc hốt hoảng, tâm thần chìm trong hỗn loạn.

Mặc dù tay Triêm Quả cầm đao, lại chưa từng nhiễm sát nghiệp, còn ác đồ kia tay chấp trước ngục, tay lại đầy máu tươi. Bây giờ người ngoài lại

khuyên gã bỏ xuống đồ đao xuống, nhưng có thật trong tay gã là đồ đao không?

Thiện ác, nhân quả, trong lúc nhất thời đều không thể phân rõ.

“Nghe nói, lúc đó Triêm Quả thần trí hỗn loạn, ngửa mặt lên trời cao giọng quát hỏi “Cái gì là thiện, cái gì là ác, cái gì là nhân, cái gì là quả?”

Đồ đao lại đang trong tay ai? Không lẽ người làm đủ chuyện ác, chỉ cần bỏ đao xuống liền có thể thành phật sao?” Kỳ Liên Mỹ kể.

“Cao tăng có trả lời được không? Thiên Nhi cất tiếng hỏi.

“Cao tăng chỉ có thể nói, bể khổ vô biên, quay đầu là bờ, chỉ cần thành tâm tinh ngộ thì mãnh hổ ác giao cũng có thể thành phật”.

Kỳ Liên Mỹ đáp.

Thiên Nhi nghe vậy thì lắc đầu, cảm thấy đáp án này quá mức qua loa.

“Kết quả như thế nào?” Bạch Tiêu Thiên nhíu mày hỏi tiếp.

“Cuối cùng Triêm Quả lâm vào điên cuồng, trong một ngày giết sạch ba trăm tăng chúng của chùa, cầm trường đao cắm trước cửa, lấy máu tươi viết lên đại môn “Ác nhân hạ đao, liên độ phật, thiện nhân không có đao, làm sao độ?, sau đó mai danh ẩn tích. Đến ba năm sau, gã mới xuất hiện trong Xích Cốc thành này, ban đầu chỉ là thỉnh thoảng nổi điên, dần dần trở thành điên cuồng như giờ”. Kỳ Liên Mỹ chậm rãi đáp.

Bọn Thẩm Lạc nghe xong, trong lòng thổn thức, nhìn Triêm Quả, thấy mặt gã đang cười nhạt nhưng trên gương mặt có nước mắt vô ý rơi xuống.

“A Di Đà Phật, người một lòng hướng phật, không nên nhập vào ma chướng như vậy”. Trong mắt Thiên Nhi lóe lên vẻ không đành lòng, niệm Phật hiệu.

“Chắc vì có khúc mắc trong lòng khó giải nên mới phát điên, không biết có biện pháp nào giúp gã tỉnh lại không?”. Bạch Tiêu Thiên thở dài, hỏi Thiên Nhi.

“Thẩm thí chú, không biết ngươi có thể dẫn gã về dịch quán, ta nguyện lấy

sở tu phạt pháp của bản thân để độ hóa, giúp người này thoát khỏi bể khổ vô biên?” về mặt Thiền nhi hiện lên sự nghiêm túc, nhìn Thâm Lạc nói.

“Đương nhiên là được.” Thâm Lạc khẽ cười, gật đầu nói.

Đến khi một đoàn người trở về tới Xích Cốc thành, bên ngoài thành đã có mấy trăm binh sĩ tập trung, có cả chiến mã lẫn lạc đà, hình như đang chuẩn bị ra khỏi thành tìm Kỳ Liên Mỹ.

Bọn họ thấy mấy người Thâm Lạc từ trên không hạ xuống, thì tất cả đều xuống ngựa hành lễ, bạch ngọc sa sh miệng kêu to “Tiên sư”, lại thấy Kỳ Liên Mỹ ở trong đó thì mừng rỡ không thôi, lập tức phái khoái mã chạy về thành để báo tin.

Bọn Thâm Lạc được binh sĩ hộ tống về dịch trạm, chưa kịp vào nhà đã thấy đại đội nhân mã từ ngoài tiến vào, vây chặt toàn bộ dịch quán lại.

Không bao lâu sau, một nam tử cao lớn thân mặc trường bào bằng gấm, tóc hơi cuộn lên, đôi con ngươi màu xanh đi vào sân.

Kỳ Liên Mỹ thấy người kia, lập tức tươi cười chạy đến hô to “Phụ vương!”, sà vào trong ngực nam tử đó.

Thâm Lạc cũng hiểu, người kia chính là quốc vương Ô Kê quốc, gọi là Liên Mỹ.

Ánh mắt hẩn liếc qua, phát hiện mấy người đi sau trên thân đều có pháp lực, mạnh yếu không đều, trong đó lợi hại nhất chính là Lâm Đạt thiên sư, từng gặp ở cửa thành.

Về phần bọn Long Đàn thiên sư và Bảo Sơn thiên sư, thì đều kính cẩn đứng sau lưng Lâm Đạt.

Nhưng khác với bộ dáng quân áo rách nát lúc trước, lúc này Lâm Đạt thiên sư đã đổi thành tăng bào màu đỏ, trước ngực mang một chuỗi Phật châu do các viên đá màu trắng hình dạng không giống nhau xâu lại.

Chương 691: Độ hoá Triêm Quả

"Được chư vị tiên sư xuất thủ, con ta mới bình yên hồi cung, bản vương tới để cảm tạ." Kiêu Liên Mỹ nắm tay con trai đi tới gần, chủ động đưa tay lên ngực làm lễ, nói

Mấy người Thảm Lạc thấy thế, cũng nhao nhao hoàn lễ.

Chỉ có tên điên Triêm Quả khi nhìn thấy trang phục trên người quốc vương, đưa tay chỉ vương miện trên đỉnh đầu y, lớn tiếng cười ngớ ngẩn không thôi.

Một thị vệ thấy thế, nhao nhao muốn tiến lên bắt gã, kết quả bị Kiêu Liên Mỹ quát bảo ngưng lại.

Y tự nhiên sớm biết rõ lai lịch Triêm Quả, cho nên cũng không so đo, ngược lại hỏi: "Nghe nói mấy vị tiên sư, là từ Đông Thổ Đại Đường đến? Lúc trước thật sự chậm trễ, mong rằng chư vị rộng lòng tha thứ."

"Bệ hạ không cần như vậy, chúng ta vừa vào thành đã được đưa đến dịch quán nghỉ ngơi, những ngày qua dùng lễ đãi, nào có lãnh đạm chứ, chúng ta cũng cảm kích không thôi." Bạch Tiêu Thiên ôm quyền nói.

"Xin hỏi tiên sư, lúc trước quấy phá là yêu vật gì? Chư vị làm sao cứu được con ta trở về? Tên kia đã đền tội chưa, nếu không hãy để Lâm Đạt thiên sư hàng phục nó." Kiêu Liên Mỹ hỏi.

Hỏi xong, y hơi nghiêng người sang, Lâm Đạt thiên sư đứng phía sau y, lập tức tiến lên nửa bước, vỗ tay hành lễ với mấy người Thảm Lạc.

"Chỉ là một đầu sa yêu bình thường, đã đền tội rồi, cũng không cần làm phiền thiên sư." Thảm Lạc hoàn lễ nói.

"Như vậy rất tốt. Vị tiểu thiên sư này nhìn tuổi không lớn lắm, khí tượng trên thân lại không tầm thường, giống như có đại công đức trong người, không biết là xuất từ tòa thiên viện nào ở Trung Thổ?" Lâm Đạt khẽ vuốt

cầm, ánh mắt rơi vào trên thân Thiên nhi, mở miệng hỏi.

"Thiền sư quá khen rồi, tiểu tăng xuất gia tại Kim Sơn tự, bất quá là tiểu sa di tham thiền mà thôi." Thiên nhi hoàn lễ nói.

"Kim Sơn tự... Hẳn là là chùa Huyền Trang pháp sư xuất gia năm đó?" Thần sắc trên mặt Lâm Đạt thiền sư hơi đổi, lập tức kinh ngạc hỏi.

Thiên nhi không trả lời, chỉ nhẹ gật đầu.

"Trách không được nhìn tiểu thiền sư một thân phật quang phủ thân, nguyên lai là cao tăng Kim Sơn tự. Năm đó Huyền Trang pháp sư trải qua thiên tân vạn khổ, từ Tây Thiên phật quốc cầu mang về Đại Thừa Phật Kinh, tạo hóa vô lượng công đức. Bây giờ tiểu thiền sư kế thừa y bát thiền sư, lại đến Tây Vực chúng ta, chính là ứng lời thiên triệu, mấy ngày sau đúng lúc gặp Đại Thừa pháp hội tổ chức, khẩn cầu tiểu thiền sư nhất định phải đăng lâm pháp đàn, giảng kinh tụng pháp cho mấy chục vạn tăng ba mươi sáu nước Tây Vực chúng ta." Lâm Đạt thiền sư mừng rỡ không thôi, thi lễ thật sâu nói.

Thiên nhi thấy thế, có vẻ hơi khó xử, nhìn về phía Thâm Lạc cùng Bạch Tiêu Thiên một chút, thấy hai người cũng một mặt bất đắc dĩ, đành nói: "Tiểu tăng tài sơ học thiển, phật pháp tạo nghệ nông cạn, thực sự đảm đương không nổi đăng đàn giảng pháp."

"Giảng pháp luận đạo, không phân cao thấp, chỉ cần tiểu thiền sư đến, dù không giảng kinh cho tăng chúng, cũng là công đức vô lượng." Lâm Đạt thiền sư nói.

"Nếu vậy, tiểu tăng từ chối thì bất kính rồi." Thiên nhi từ chối không xong, đành chấp nhận.

"Vinh hạnh mời đến." Lâm Đạt thiền sư nói lần nữa.

"Dịch quán dù sao cũng đơn sơ, mấy vị tiên sư hay là dời vào vương cung đi, để cho bản vương tận tình chủ nhà một phen, cũng coi như báo đáp ân chư vị cứu con ta." Kiêu Liên Mỹ mở miệng nói.

"Đa tạ ý tốt bề hạ, chúng ta ở nơi này đã quen, dời vào vương cung lại phải lao sư động chúng, thực sự không muốn, mong bề hạ hiểu cho." Thâm Lạc do dự một chút, cự tuyệt nói.

"Tốt, tốt, không sao, không sao..."

Đám người đang nói chuyện, Triêm Quả lại phát bệnh điên, bắt đầu kêu lung tung.

Thiên nhi nhìn gã một cái, quay đầu hành lễ với mọi người, sau đó cáo từ rời đi, nắm tay Triêm Quả trở về phòng của mình.

"Tiểu thiên sư đây là..." Lâm Đạt thiên sư thấy thế, có chút khó hiểu nói.

"Thiên nhi sư phụ nói muốn độ hóa Triêm Quả, giúp hắn tỉnh lại." Kỳ Liên Mỹ nghe vậy, mở miệng nói.

"Trên thân Triêm Quả nhiễm nhân quả nặng nề, tiểu thiên sư quả nhiên là cao tăng, có thể độ hóa hắn, bản tăng thật bội phục." Lâm Đạt thiên sư nghe vậy, nhíu mày lại, lộ ra vẻ ngạc nhiên, bất quá rất nhanh vừa cười nói.

Sau đó, đám người lại nói chuyện một hồi, Kiều Liên Mỹ liền dẫn đám người rời dịch quán.

Trước khi rời đi, Kỳ Liên Mỹ hỏi thăm Thẩm Lạc, chính mình có thể đến tìm bọn hắn không, Thẩm Lạc gật đầu đáp ứng.

Đưa tiễn đám người đi, Thẩm Lạc cùng Bạch Tiêu Thiên đi tới ngoài phòng Thiên nhi, khẽ gõ cửa vài tiếng.

"Mời vào." Thanh âm Thiên nhi từ trong nhà vang lên.

Thẩm Lạc lập tức đẩy cửa đi vào, liền thấy trên mặt đất trong phòng đặt hai cái bồ đoàn, Thiên nhi khoanh chân ngồi ở bên trái, Triêm Quả thì ngồi liệt bên phải, ánh mắt phiêu hốt nhìn quanh phòng.

"Thẩm thí chủ, Bạch thí chủ, ta muốn dùng Thanh Tâm Chú khai trí cho hắn, mời các người giúp ta ở bên ngoài chiếu khán một hai. Đến lúc đó mặc kệ bên trong xảy ra chuyện gì, chỉ cần ta không mở miệng thỉnh cầu, các người cũng đừng tiến vào." Thiên nhi nhìn về phía hai người, ngữ khí trịnh trọng nói.

Thẩm Lạc cùng Bạch Tiêu Thiên liếc nhìn nhau, đồng thời gật đầu nhẹ.

"Nếu có chuyện gì ngoài ý muốn, nhất định phải gọi chúng ta vào." Thâm Lạc có chút lo lắng nói.

"Được." Thiên nhi gật đầu nói.

Nói xong, nó đứng dậy đi tới lấy trên bàn một cái lư hương ba chân tinh xảo, đốt một đàn hương ngưng thần, sau đó ngồi xuống.

Thâm Lạc và Bạch Tiêu Thiên thối lui ra khỏi phòng, đóng cửa lại, đứng ở bên ngoài.

Rất nhanh, trong phòng vang lên tiếng gõ mõ.

"Thành khẩn..."

Nương theo âm thanh gõ mõ không nhanh không chậm, thanh âm Thiên nhi ngâm tụng kinh văn cũng vang lên.

Hai người Thâm Lạc cách cửa phòng, nghe thanh âm phạn ngữ kia, trong lòng cũng dần thấy yên ổn, vô thức khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu nhắm mắt điều tức.

Không biết qua bao lâu, sắc trời đã hoàn toàn tối xuống, trong phòng đã đốt lên ánh nến, điểm điểm quang mang ấm áp từ bên trong truyền ra.

Bỗng nhiên, trong phòng "Loảng xoảng" một tiếng!

Thâm Lạc cùng Bạch Tiêu Thiên đang ngồi đồng thời mở hai mắt ra, bỗng nhiên từ dưới đất đứng lên.

Bạch Tiêu Thiên vô thức muốn đẩy cửa phòng ra, nhưng bị Thâm Lạc đưa tay ngăn lại.

Hắn đến gần cửa phòng, xuyên thấu qua khe hở cửa phòng nhìn bên trong đánh giá, kết quả nhìn thấy trên mặt đất té một cái lư hương đồng, Triêm Quả vốn ngồi đối diện Thiên nhi giờ lại nhào vào người Thiên nhi.

Ngũ quan trên mặt gã vụn vẹo, thần sắc điên cuồng, bộ dạng dữ tợn, quyền đâm cước đá lên Thiên nhi.

Thiên nhi thì hai mắt nhắm nghiền, tay gõ mõ, miệng tụng kinh văn, mặc

cho Triêm Quả đánh đập, vẫn lù lù bất động, nhìn vững chắc như phật tượng.

Triêm Quả đập một lát, tựa hồ cảm thấy chưa đủ nghiền, sau đó quay người lại, nắm lư hương trên mặt đất lặn xuống, muốn đập xuống đỉnh đầu Thiên nhi.

Ánh mắt Thảm Lạc bỗng nhiên co rụt lại, lập tức muốn xuất thủ ngăn cản, kết quả lại nhìn thấy Thiên nhi nhắm hai mắt, hướng về phía hắc khế lắc đầu, ra hiệu hắc không nên làm gì.

Chương 692: Thanh danh lan xa

"Ầm" một tiếng vang trầm truyền đến!

Ngay lúc Thâm Lạc chân chờ, lưu hương trong tay Triêm Quả đã đập xuống đỉnh đầu Thiên nhi.

Bất quá, thân thể của gã đang run rẩy, tay cũng bắt ổn, lần này cũng không đập chính giữa đầu Thiên nhi, mà đập sát lông mày của nó rơi vào trên sàn nhà, sau đó nảy lên rơi qua một bên.

Lông mày Thiên nhi bị xé ra một vết rách, máu tươi hỗn hợp tàn hương dính nửa gương mặt nó.

Trong lòng Thâm Lạc xiết chặt, nhưng thấy toàn bộ quá trình, lông mày Thiên nhi cũng chưa từng nhú lên, liên thoán yên tâm lại, nhin xúc động muốn đẩy cửa đi vào.

Triêm Quả quảng lưu hương xong, lại như phát điên đập phá trong phòng, đập đổ từng thứ trong phòng, màn giường cũng bị giật xuống, xé thành mảnh nhỏ.

Trong phòng bị làm loạn đến thất bát tao đàng, gã lại xông lên, quyền đâm cước đá với Thiên nhi, thẳng đến một lúc lâu sức cùng lực kiệt mới một lần nữa tê liệt ngã xuống bờ đoàn đối diện Thiên nhi, dần dần yên tĩnh trở lại.

Lúc này trên người trên mặt Thiên nhi đã trải rộng vết thương, nửa gương mặt bị vết máu che phủ, cả khuôn mặt gò má một nửa sạch sẽ, một nửa do bẩn, một nửa tái nhợt, một nửa đen nhánh, nhìn phảng phất người âm dương.

Chờ đến lúc Triêm Quả bình tĩnh lại, nó mới chậm rãi mở hai mắt ra, trong đôi mắt hơi lóe lên quang mang, bên trong bình thản không gì sánh được, hoàn toàn không có vẻ trách cứ phần nộ gì cả.

Nó gật đầu nhẹ với Thâm Lạc, ra hiệu chính mình không sao, sau đó chậm

rãi nhắm hai mắt lại, tiếp tục ngâm tụng kinh văn.

Thảm Lạc nhìn một hồi, thấy Triêm Quả không tiếp tục bạo hành nữa, mới thoáng yên tâm, chậm rãi thu hồi ánh mắt.

Chỉ là lần này, hắn không tiếp tục ngồi xuống, mà nhẹ nhàng dựa vào cánh cửa, lắng lắng nghe Thiên nhi ngâm tụng kinh văn.

Không ngờ, lần chờ đợi này chính là ba ngày ba đêm.

Thẳng đến chạng vạng tối ngày thứ ba, âm thanh gõ mõ trong phòng kéo dài ba ngày rốt cuộc cũng ngừng lại, tiếng tụng kinh cũng ngừng theo, trong phòng đột nhiên có một mảnh quang mang màu trắng âm áp, từ trong khe cửa xuyên suốt ra.

Thảm Lạc và Bạch Tiêu Thiên lập tức tới gần khe cửa, quan sát tỉ mỉ bên trong.

Chỉ thấy trong phòng, sắc mặt Thiên nhi trắng bệch như tờ giấy, ngực trong quần áo, lại có một đạo bạch quang từ đó chiếu ra, ngoài thân nó hình thành một vòng sáng mờ hồ, chiếu rọi cả người nó như Phật Đà.

"Đây là... Phật quang!" Bạch Tiêu Thiên hơi kinh ngạc nói.

Thảm Lạc thì chú ý tới, Tiêm Quả ngồi đối diện một mực cúi đầu xuống, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, hai tay vượt một đầu tóc bấn loạn xạ ra sau ốt, thần tình trên mặt bình tĩnh, hai mắt cũng không còn vô thần như trước.

Gã quý rạp xuống trên bồ đoàn, bái Thiên nhi ba bái.

"Thiên sư, đệ tử đã không còn chấp nhất thiện ác, chỉ là trong lòng vẫn như cũ còn nghi ngờ, xin lời khuyên của thiên sư." Triêm Quả mở miệng nói giọng khàn khàn.

"Bỏ xuống đồ đao, lập địa thành phật, lời nói "Đồ đao" không phải là độc chỉ sát nghiệt, mà là chỉ 3000 phiền não thuộc chấp niệm, tứ đại giai không, cái gì gọi là không? Không phải là vật không còn, mà là tâm không còn, chỉ có chân chính buông xuống chấp niệm, mới thật sự là tu thiên." Thiên nhi mở miệng, chậm chậm nói ra.

"Thiên sư nói là, ác nhân buông xuống sát nghiệt, là có thể thành phật?"

Nhưng thiện nhân không sát nghiệt, làm sao buông xuống đây?" Triêm Quả lại hỏi.

"Người chỉ thấy ác nhân buông xuống đồ đao trong tay, lại chưa từng trông thấy hấn bỏ xuống đồ đao trong lòng, ác niệm tịch diệt, thiện niệm vừa khởi, chỉ là bắt đầu thành phật mà thôi. Người đeo ác nghiệp lại đi tu phật, chỉ là bắt đầu khổ tu. Thiện nhân thì tương phản, thân vô ác nghiệp, lại có chấp niệm với quả, đợi đến khi đón ngộ, thì đã thành phật." Thiên nhi tiếp tục nói.

Nghe lời ấy, Triêm Quả trầm mặc thật lâu, rớt cuộc lần nữa bái phục.

Sau đó, mặt mày gã tỏa sáng, đứng lên, trên mặt ý cười đi ra cửa phòng.

Phật quang trên thân Thiên nhi dần dần thu liễm, đột nhiên "Phốc" một tiếng phun ra một ngụm máu tươi, thân thể mềm nhũn ngã trên mặt đất.

Thâm Lạc kinh hãi, vội vàng xông vào trong phòng, ôm lấy Thiên nhi, tra xét qua, thần sắc mới hoà hoãn lại.

"Thế nào?" Bạch Tiêu Thiên hỏi vội.

"Đến cùng là nhục thể phàm thai, ba ngày ba đêm không ăn không uống, tăng thêm suy nghĩ quá mức, bị nội thương không nhẹ, cũng may không trở ngại, điều dưỡng một đoạn thời gian sẽ tốt." Thâm Lạc thở dài, nói.

...

Một ngày sau, Thiên nhi đến từ Đông Thổ Đại Đường điếm hóa Triêm Quả, nhanh chóng truyền bá ra Xích Cốc thành, dẫn tới oanh động.

Dù sao thanh danh Triêm Quả, chuyện tình nhân quả năm đó không phải dễ cắt đứt, cho dù là cao tăng như Lâm Đạt thiền sư cũng không cách nào độ hóa.

Lâm Đạt thiền sư nghe nói Thiên nhi bị trọng thương, lúc này liền chạy đến thăm viếng, bất quá vì Thiên nhi còn mê man nên không thể gặp, cuối cùng chỉ để lại một bình đan dược chữa thương, sau đó rời đi.

Sau mấy ngày, rất nhiều thiền lâm chùa chiền ba mươi sáu nước Tây Vực điều động đại đức cao tăng, lục tục ngo ngoe từ các nơi chạy tới, dân chúng

bốn phía thành trì cũng đều không để ý đường xá xa xôi, bốn ba tụ tập đến Xích Cốc thành.

Xích Cốc thành vốn náo nhiệt lập tức trở nên kín hết chỗ, khắp nơi đều lộ ra vẻ hỗn loạn không chịu nổi.

Bất đắc dĩ, quốc vương Kiêu Liên Mỹ đành phải ban xuống vương lệnh, yêu cầu dân chúng ngoại thành thậm chí là ngoại quốc đến, nhất định phải trú đóng ở bên ngoài thành, không được tiếp tục tràn vào trong thành.

Cùng lúc đó, Lâm Đạt thiền sư cũng tự mình tiến ra ngoài thành nói cho đám người, bởi vì diện tích trong thành có hạn, cho nên nơi họp Đại Thừa pháp hội, đặt ở địa vực tương đối khoáng đạt ở bên ngoài cửa thành Tây.

Thế là, không chỉ bách tính từ bên ngoài, ngay cả bách tính trong thành, cũng bắt đầu sớm dựng lều vải ngoài thành, chờ đợi ngày pháp hội tổ chức, có thể thấy cao tăng đến từ Đông Thổ Đại Đường, lắng nghe ngài tự mình giảng pháp.

Nhưng sau nửa tháng, quốc vương mới ban bố hịch văn, chiêu cáo quốc dân, bởi vì bách tính các quốc gia đến xem lễ thực sự quá đông, đến mức toàn bộ bên ngoài cửa thành Tây hỗn loạn không chịu nổi, nên lại đành chuyển pháp hội về hướng tây, triệt để chuyển vào trong đại mạc.

Cũng chỉ bỏ ra ngắn ngủi hơn nửa tháng, quốc vương liền sai người xây dựng trong sa mạc một toà bình đài bằng gỗ phương viên chừng trăm trượng, phía trên có bảy mươi hai đài giảng kinh cao tới mười trượng, để cao tăng ba mươi sáu nước dâng đàn giảng kinh.

Hịch văn ban bố ngày đó, mấy vạn bách tính các quốc gia đêm tối đi gấp, dòri trướng bông của mình đến quanh pháp đàn, trong đêm sa mạc đột lên đồng lửa kéo dài hơn mười dặm, cùng ngôi sao trong bầu trời đêm cộng hưởng sáng lên.

Chờ đến sáng sớm ngày thứ hai, Xích Cốc thành mở rộng cửa Tây, quốc vương Kiêu Liên Mỹ mang theo vương hậu và mấy vị vương tử, dưới hai vị tăng nhân mặc hồng bào thôi động, đạp lấy một khung vân liễn từ trước cửa chậm rãi lên không, bay về phía nơi hội họp.

Tăng chúng ba mươi sáu nước, thân có pháp lực tự mình lẳng không bay lên, theo sát vân liễn quốc vương mà đi, người nhục thể phạm thai thì cũng

được người tu hành dẫn dắt, hoặc theo phi thuyền, hoặc cưỡi pháp bảo bay đi.

Phía dưới còn có đại lượng bách tính đuổi theo, nhưng chỉ có thể cưỡi ngựa và lạc đà, hoặc đi bộ tiến lên.

Chương 693: Pháp đàn giảng kinh

Thiền nhi tự nhiên là theo Bạch Tiêu Thiên cười phi thuyên đi, trải qua những ngày điều dưỡng, thân thể của nó đã hoàn toàn phục hồi như cũ, chỉ là tinh thần thoát nhìn vẫn có chút không tốt.

Những khúc mắc của Triêm Quả ba ngày trước, nó một mực không nói với hai người Thảm Lạc. Trên thực tế, mấy ngày kia trừ ngâm tụng Thanh Tâm Chú, nó thỉnh thoảng thanh tịnh biện luận một hồi với Triêm Quả.

Trên tạo nghệ Phật học, Triêm Quả tinh thâm viển siêu tượng tượng của nó, mặc dù cuối cùng Thiền nhi vẫn biện thắng, nhưng đối với nó cũng chưa hẳn không phải là một loại thử thách to lớn.

Cuối cùng, Thiền nhi thông qua Xá Lợi Tử kiếp trước lưu lại, không ngừng câu thông, mượn nhờ lực lượng trong Xá Lợi Tử, mới hoàn toàn làm tỉnh lại Triêm Quả.

"Bạch thí chủ, từ hôm đó tới giờ các người còn gặp lại Triêm Quả không?" Thiền nhi ngồi xếp bằng sau lưng Bạch Tiêu Thiên, đột nhiên mở miệng hỏi.

"Không, nghe nói ngày đó có người từng thấy, hắn từ cửa thành đi ra, rất nhiều người đoán hắn là trở về cố quốc chuộc tội. Dù sao từ đó đến giờ không ai gặp lại hắn." Bạch Tiêu Thiên nói.

"Làm sao vậy, Thiền nhi sư phụ tìm hắn có việc?" Thảm Lạc cũng tò mò hỏi.

"Cũng không có gì, chỉ là hôm đó khuyên bảo hắn xong, luôn cảm thấy còn có chút thiền lý chưa rõ ràng, trong lòng khó tránh khỏi có chút không được giải thoát." Thiền nhi nói như thế.

"Thiền nhi sư phụ không cần quá mức để ý, nghe nói Triêm Quả rời thành hôm đó, tắm rửa sạch sẽ chính mình, trên mặt cũng mang theo vẻ tươi cười giải thoát. Rất hiển nhiên, người đã giúp hắn giải thoát khổ hải." Thảm Lạc

an ủi.

Thiên nhi nghe vậy, nhẹ gật đầu, không nói gì nữa.

Một đoàn người rất nhanh bay đến nơi tụ họp, khi thấy lều vải trong đại mạc kéo dài hơn mười dặm, đều cảm thấy úy vị tráng quan.

Ba người từ trên không trung hạ xuống, đi vào một mảnh đất trống trước hội trường, tầng chúng cũng đều tụ tập ở nơi đó, từng người ăn mặc chỉnh tề, yên lặng niệm tụng kinh văn.

Kiên Liên Mỹ mặc dù là quốc vương cao quý, giờ phút này cũng không đứng trong hội trường, mà như một tín đồ bình thường ở phía trước hội trường dựng một lều vải, cùng vương hậu và đám vương tử ngồi ngay ngắn trong đó.

Nhìn thấy đoàn người Thâm Lạc rơi vào trên đài, Kỳ Liên Mỹ lập tức phát tay ra hiệu với bọn hắn, khắp khuôn mặt là ý cười.

Thâm Lạc cùng Bạch Tiêu Thiên cũng lập tức phát phát tay với y, Thiên nhi lại chỉ dựng thẳng chướng thi lễ một cái.

"Vô thượng quá sâu vi diệu pháp, hàng trăm vạn kiếp khó gặp phải. Nay ta kiến thức đến thụ cảm, nguyện giải Như Lai chân thực nghĩa." Lâm Đạt thiên sư đứng trước chúng tăng, lấy « Phật Thuyết Vô Lượng Thọ Kinh » mở đề.

"Nguyện lắng nghe." Chúng tăng cùng nhau hành lễ, mở miệng nói.

Mấy vạn bách tính chung quanh tụ lại, nhao nhao ngồi trên mặt đất, vốn còn có chút ồn ào, tất cả đều quy về yên tĩnh.

"Thỉnh cầu chư vị đại đức đăng lâm pháp đàn, chuẩn bị giảng kinh." Ánh mắt Lâm Đạt thiên sư quét qua đám người, mở miệng nói.

Y vừa dứt lời, liền dẫn đầu phi thân lên, ngồi xuống một toà đài cao ở trung tâm hội trường, hai tay hợp lại, khoanh chân ngồi ở trên bờ đoàn hoa sen.

Theo sát phía sau, Long Đàn, Bảo Sơn, một đám tăng nhân Thánh Liên Pháp Đàn cũng nhao nhao tung người lên, chừng mười sáu người, ngồi rải rác chung quanh đài cao.

"Thiền nhi sư phụ, chuẩn bị xong chưa?" Thẩm Lạc thấp giọng hỏi.

Thiền nhi nhìn về phía Thẩm Lạc, có chút khẩn trương nhẹ gật đầu.

Thẩm Lạc cười một tiếng, đưa tay bấm pháp quyết hướng xuống đất rồi vung lên, một đạo thanh tuyến từ dưới đất dâng lên, hóa thành một đạo sóng nước xoắn ốc, nâng thân thể Thiền nhi chậm rãi thẳng nhập không trung, đưa nó vào trong pháp đàn.

Thiền nhi khoanh chân ngồi xuống, cảm thụ được gió chậm rãi thổi qua bên người, trong đầu bỗng nhiên mơ hồ hiện ra một đoạn ký ức ngắn quen thuộc mà lạ lẫm, tựa hồ trong thời gian nào đó, nó đã từng ở trên pháp đàn cao như vậy đấu pháp cùng người.

Bất quá đoạn ký ức ngắn ngủi này cũng chỉ lóe lên một cái rồi biến mất, xuất hiện trong đầu Thiền nhi cũng chỉ là một hình ảnh cô lập, ấn tượng rất mơ hồ.

Thiền nhi hơi phân thần, sau đó một lần nữa tập trung ý chí, tay vờ chuỗi hạt, yên lặng ngâm tụng kinh văn.

Thiền sư các viện khác cũng đều nhao nhao dâng đàn, từng người khoanh chân ngồi xuống, tự mình niệm thần tụng kinh. Tầng nhân đệ tử đi theo các thiền sư thì nhao nhao ngồi trên mặt đất, vây quanh phía dưới pháp đàn trông bối sư môn mình.

"Đà Lạt thiền sư, lần này pháp hội, ngài lấy bộ kinh điển nào nhập pháp?" Lâm Đạt thiền sư chủ trì và khởi xướng Đại Thừa pháp hội lần này, nhưng không giảng pháp đầu tiên, mà là điểm một vị pháp sư Xa Sư quốc, ý chỉ lão giảng kinh đầu tiên.

Lão tăng cao tuổi hình thể gầy gò kia nghe vậy, đầu tiên thi lễ với Lâm Đạt thiền sư từ xa, sau đó mở miệng giảng đạo:

"Bản tăng dẫn điển « Thập Thiện Nghiệp Đạo Kinh », nói cùng người khác đoạn nghiệp Chư Phật Bồ Tát giải ách. Chúng sinh đông đảo, nếu muốn cắt hết thảy khổ ách, ý nguyện vĩ đại, tu hành Thập Thiện Nghiệp Đạo. Vậy ngừng sát sinh, cấm trộm cắp, tuyệt dâm tà, không nói bừa, không hai lưỡi, không ác khẩu, không khinh ngữ, xa tham lam, át sân niệm, đoạn si ngu..."

Thẩm Lạc mặc dù không phải người trong phật môn, nhưng cũng xem qua chút kinh điển phật môn, biết vị lão tăng này giảng chính là phương pháp tu hành phật pháp cơ bản nhất, tức rời xa mười loại ác nghiệp, tu trì tự thân.

Sau đó Đà Lạn thiền sư tiếp tục giảng thuật từ Thập Thiện Nghiệp Đạo này đến đạo xử thế làm người, nội dung dễ hiểu, diện tích giảng bao phủ rộng khắp, lão lại là người trong tu hành, thanh âm cực kỳ có lực xuyên thấu, truyền ra bên ngoài pháp đàn tròn mười dặm.

Không chỉ chúng tăng nghe đến mê mẩn, ngay cả bách tính bình thường chung quanh, cũng đều nghe say sưa ngon lành.

Đà Lạn thiền sư giảng xong, Lâm Đạt thiền sư cùng những tăng nhân khác thi lễ với lão, miệng tụng một câu "A Di Đà Phật", liền điem thiền sư thứ hai bắt đầu giảng kinh.

Tăng này lấy « Viên Giác Liễu Nghĩa Kinh » dẫn, giảng thuật Thích Ca Mâu Ni Phật cùng rất nhiều Bồ Tát liên quan tới tu hành Bồ Tát đạo, ở trong trích dẫn đại lượng phật kệ cùng không ít cổ sự thiên lý, giảng rất có hương vị.

Thẩm Lạc khoanh chân ngồi bên cạnh dưới đài của Thiền nhi, nhìn thoáng qua Bạch Tiêu Thiên bên cạnh, phát hiện y cũng đang nhắm mắt ngồi, tựa hồ đang tĩnh tâm nghe vị thiền sư kia giảng thuật.

Hắn chậm rãi thu tâm mắt lại, đang định nhắm mắt, con ngươi lại nhin không được hơi co rút lại, bỗng nhiên liếc thấy ván gỗ dưới thân tựa hồ có một đạo lưu quang hình cung hiện lên.

Chờ hắn cẩn thận xem xét, lưu quang kia lại trong nháy mắt biến mất không thấy.

"Áo giác?" Thẩm Lạc ngạc nhiên, lập tức buông thần thức dò xét nơi đó.

Vừa dò xét, hắn lập tức phát hiện phía dưới quảng trường, thành linh có trận trận sóng pháp lực đang vận chuyển, chỉ là sau khi cẩn thận xem xét, pháp trận này giống như rất phổ thông, tụ tập thiên địa linh khí lại.

Tốc độ nó tụ tập không nhanh, ngưng tụ thiên địa linh khí cũng không nhiều, cũng không có đặc thù gì.

Để cho an toàn, Thẩm Lạc vẫn truyền âm cho Bạch Tiêu Thiên, nói y biết việc này.

Chương 694: Xảy ra dị biến

"Nhìn không giống như là pháp trận lợi hại gì, nhìn bộ dạng này, cảm giác như là hấp thụ thiên địa linh khí, bổ sung cho chư vị cao tăng." Bạch Tiêu Thiên theo lời xem xét, cũng cảm thấy có chút kỳ quái, lập tức truyền âm trả lời hắn.

Dù sao không phải tất cả cao tăng nơi này đều là người tu hành, còn có không ít người phạm tục, pháp hội này khẳng định sẽ không kết thúc sớm, nếu một mực khô tọa trên đài cao mà không bổ sung linh khí, một số người chưa hẳn có thể chống đỡ nổi.

"Cũng rất có thể, nhìn kỹ hãy nói." Thâm Lạc trả lời.

Sau khi nói xong, hắn không ngồi xuống, mà nhắm mắt ngưng thần, toàn tâm chú ý đến biến hoá dưới quang trường.

Từng thiên sư liên tục lên giảng giải Phật kinh, có nội dung sâu sắc, lời lẽ dễ hiểu, có tối nghĩa khó hiểu. Các cao tăng mặc dù đều nghe hiểu được, bách tính bốn phía thì chưa chắc.

Chờ lúc Thiên Nhi lên giảng kinh, bởi vì nó chỉ là người phạm tục, tiếng nói non nớt lại nhu hòa, nên thông qua pháp trận dưới pháp đàn vận chuyển, mới đưa thanh âm lan truyền ra xa.

Nó giảng giải chính là « Bàn Nhược Tâm Kinh » lưu truyền cực lớn, mặc dù đám người cơ hồ đã nghe qua, nhưng tùy tâm mỗi người lại không giống nhau, Thiên Nhi một phen giảng thuật xuống, hóa phức tạp thành đơn giản, êm tai nói, khiến cho rất nhiều nghi hoặc trong lòng bách tính bỗng nhiên được giải, ngay cả không ít cao tăng nghe được đều liên tục gật đầu.

Thâm Lạc mặc dù một mực lưu ý biến hoá xung quanh, nhưng cũng không bỏ lỡ tinh diệu giảng kinh, chỉ là nghe một hồi xong, hắn phát hiện một chuyện có chút kỳ quái.

Các tăng nhân được Lâm Đạt thiên sư điềm đến kia, không ngoại lệ tất cả

đều là tặng nhân các quốc gia khác, mà thiền sư xuất thân Thánh Liên Pháp Đàn lại không có một ai.

Có nghi vấn này, Thẩm Lạc liền tập trung quan sát những người này, kết quả phát hiện Long Đàn cùng Bảo Sơn những người kia, bất kể là ai giảng kinh, bọn họ từ đầu đến cuối đều nhắm mắt, trong miệng yên lặng ngâm tụng cái gì đó, chưa từng nhìn qua bất kỳ một người nào, cũng chưa từng mảy may thần sắc biến hóa, điều này khiến Thẩm Lạc càng cảm thấy không đúng.

Ngay lúc hấn định nói nghi vấn này cho Bạch Tiêu Thiên, liền nghe Lâm Đạt thiền sư nói: "Long Đàn thiền sư, đối với Đại Thừa Phật Pháp, người có kiến giải gì?"

"Đệ tử ngu kiến..." Long Đàn thiền sư nghe vậy, liền mở miệng nói.

"Xem ra là ta nghĩ nhiều rồi..." Thẩm Lạc thấy thế, trong lòng âm thầm cười khò.

Nhưng ngay lúc ý niệm trong lòng hấn phát sinh, dị biến xảy ra.

Trên đài cao, Long Đàn thiền sư bỗng nhiên nói: "Các loại diệu pháp, đều là ảo ảnh trong mơ, cùng cầu pháp, không bằng nhập đạo. Chư vị đàn chủ Thánh Liên Pháp Đàn, lúc này không động thủ, còn đợi khi nào?"

Lão vừa nói xong, mười sáu vị tăng chúng Thánh Liên Pháp Đàn nhao nhao đưa tay đẩy ra trước một chướng, trong miệng ngâm tụng một trận thanh âm giống như U Minh quỷ ngữ.

Chỉ thấy trong lòng bàn tay mỗi người hiện ra một chữ "Quy" đỏ như máu, từng đạo khí tức huyết hồng từ trên thân mỗi người phát tán ra, như từng sợi tơ lụa màu đỏ, xâu chuỗi một tòa tiếp một tòa pháp đàn giảng kinh.

Còn không đợi đám người kịp phản ứng, trên từng tòa pháp đàn cao ngất kia nhao nhao bị hồng quang xâm nhiễm, như từng cái đèn lồng màu đỏ to lớn trên quảng trường phát sáng lên.

Một lồng ánh sáng màu đỏ bao phủ lại đỉnh pháp đàn, giam giữ tất cả thiền sư đang đàn giảng kinh vào trong đó.

Đa Lạn thiền sư thấy thế, đưa tay bắm một hoa mai chỉ, trong miệng nhẹ

tụng một tiếng phật hiệu, đột nhiên đánh ra một chuông về phía trước, sau lưng lão lập tức hiện ra một tôn hư ảnh Phật Đà, cũng làm ra hình tay nhật hoa.

Quang chuông lướt qua, kim quang tăng vọt, một đạo thủ ấn phật chuông to lớn trùng điệp đánh vào trên lồng sáng màu đỏ.

"Ầm" một tiếng vang trầm truyền đến, lồng ánh sáng màu đỏ kịch liệt chấn động, dẫn tới cả tòa pháp đàn lắc lư theo.

Nhưng đợi đến chấn động lắng lại, hồng quang kia rung động lại không bị ảnh hưởng chút nào, ngược lại Đà Lạn thiên sư bị cự lực phản chấn, miệng phun máu tươi, tê liệt ngã xuống trong lồng ánh sáng.

Một bên khác, các thiên sư khác cũng xuất thủ, nhưng kết quả đều không ngoại lệ, tất cả đều giống Đà Lạn thiên sư, lồng sáng kia căn bản không thể đánh vỡ từ bên trong.

Lâm Đạt thiên sư ở trung tâm pháp trận cũng bị nhốt trong lồng ánh sáng, chỉ là thân sắc y bình tĩnh, vẫn như cũ về tụng đọc kinh, không bị ngoại vật quấy nhiễu.

Thiên nhi có chút bất an, đứng ở rìa pháp đàn, trông xuống phía dưới thăm dò, liền thấy Thảm Lạc đang ngửa mặt lên hướng nó lắc đầu, ra hiệu nó không cần lo lắng. Trong lòng của nó an tâm một chút, liền khoan chân ngồi xuống.

Bạch Tiêu Thiên thấy thế, cổ tay chuyển một cái, lòng bàn tay loé lên kim quang, hiện ra một thanh Kim Cương Xử phật môn, một đầu tròn trịa, một đầu bén nhọn.

Chỉ thấy một tay y nắm chặt chính giữa Kim Cương Xử, tay kia chỉ trên đầu xử nhẹ nhàng lau một cái, một đạo hào quang màu vàng nồng đậm từ đó sáng lên, trên đó lập tức phát tán ra một cỗ ba động năng lượng cường đại.

"Phật pháp phổ độ, Kim Cương phá ma!"

Trong miệng y quát khẽ một tiếng, Kim Cương Xử trong tay lập tức toả ra quang mang nóng rực, trùng điệp đâm tới đài cao.

"Âm" một tiếng vang lên.

Trên pháp đàn bao phủ hào quang màu đỏ kịch liệt run lên, xung đột với kim quang trên Kim Cương Xử, cả hai phảng phất như nước lửa, mãnh liệt va đập vào nhau, khuấy động lên trận trận ba động gợn sóng, cả tòa pháp đàn cũng theo nguồn lực lượng kia kịch liệt rung động.

Bạch Tiêu Thiên thấy thế, cười lạnh một tiếng, một tay bấm pháp quyết, làn nữa vỗ lên Kim Cương Xử.

Trên Kim Cương Xử lập tức hiện ra một chuỗi phù văn phạn ngữ, mũi nhọn uốn éo kim quang hóa thành hình xoắn ốc, lực xuyên thấu lập tức tăng gấp bội, trực tiếp đâm xuyên qua hào quang màu đỏ trên pháp đàn, mắt thấy là sẽ đánh xuyên pháp đàn.

Nhưng vào lúc này, một tiếng kêu thảm từ trên cao truyền đến, thân thể Thiên nhi nằm nhoài gần rìa pháp đàn, khoe miệng tràn đầy vết máu, thần tình trên mặt hết sức thống khổ.

Thâm Lạc thấy thế, vội vàng kéo bả vai Bạch Tiêu Thiên lại, lôi y ra khỏi pháp đàn, ngăn trở y tiếp tục thi pháp.

"Thâm Lạc, ngươi..." Bạch Tiêu Thiên còn chưa nói hết, liền bị Thâm Lạc cắt ngang.

"Pháp trận này rất cổ quái, liên quan tính mệnh người trong trận, ngươi nếu tiếp tục phá trận, chỉ sợ lúc trận phá, chính là lúc Thiên nhi mất mạng." Thâm Lạc nói.

"Cái gì?" Bạch Tiêu Thiên kinh ngạc nói.

Thế nhưng khi y nhìn bốn phía, tăng nhân hộ pháp tùy hành của các thiên sư khác cũng đều nhao nhao xuất thủ, ý đồ cứu thiên sư nhà mình ra, kết quả tất cả đều thất bại.

Cũng giống như vậy, không phải pháp trận này không thể phá, mà một khi cưỡng ép công phá pháp trận, rất có thể đả thương tới tính mệnh các thiên sư trong trận, bọn họ sợ ném chuột vỡ bình, không thể không từ bỏ công kích pháp đàn.

Dân chúng vây quanh phía ngoài vẫn không rõ chuyện gì xảy ra, từng kẻ

hai mặt nhìn nhau, nghị luận âm ỉ.

"Phụ vương, các thiên sư ở đây sao vậy?" Kỳ Liên Mỹ tựa trong ngực phụ thân, hơi nghi hoặc hỏi.

Kiều Liên Mỹ làm quốc vương tự nhiên đã nhìn ra có gì không đúng, y không trả lời vấn đề nhi tử, mà nhỏ giọng dặn dò thị vệ bên người mang vương hậu cùng một đám vương tử rời đi.

Bọn người vương hậu còn không rõ cho lắm, còn đang nghi hoặc, liền nghe trên pháp đàn có người cao giọng nói: "Long Đàn thiên sư, người làm cái gì vậy? Sao dám bày trận cấm tù Lâm Đạt thiên sư cùng chư vị đại đức cao tăng?"

Một tiếng hô to này, xem như giải vây nghi hoặc người xem.

Chương 695: Dục vọng thăng tiên

"Cái gì? Long Đản thiên sư phản bội Lâm Đạt thiên sư?" Có người hoảng sợ nói.

"Không thể, Long Đản thiên sư sao lại vậy, Lâm Đạt thiên sư là sư phụ của hắn..."

"Lâm Đạt thiên sư, đây là có chuyện gì..."

"Lâm Đạt thiên sư..."

Rất nhanh từng tiếng kêu gọi điệp gia vang lên.

Lâm Đạt thiên sư là nỗi trông cậy trong lòng tất cả mọi người, kỳ vọng y có thể cho tất cả mọi người một đáp án.

Dưới mọi người sốt ruột chờ đợi, Lâm Đạt thiên sư chậm rãi đứng lên, giơ tay lên lẳng không ấn xuống mấy lần với đám người, thanh âm mọi người dần dần nhỏ lại.

"Liệt đồ không báo trước, đột nhiên xuất thủ, khiến mọi người kinh nghi bất an, thực sự là có lỗi." Lâm Đạt thiên sư phát phát tay về phía đám người, mở miệng nói.

Nói xong, y vung tay lên trước người, trong tay áo có một đạo thanh quang bắn ra.

"Ầm" một tiếng vang nhỏ qua đi, lồng ánh sáng màu máu bao quanh y ửng thanh vỡ tan, biến thành mảnh vỡ.

Đám người thấy thế, lập tức đại hi.

"Không hổ là Lâm Đạt thiên sư..." Dân chúng thấy thế, vui mừng không thôi.

Các cao tăng trong pháp đàn trên quảng trường cũng đều thở dài một hơi.

Thẩm Lạc và Bạch Tiêu Thiên nhìn nhau một chút, thần sắc hai người đều trở nên ngưng trọng, bọn hắn đều chú ý tới, Lâm Đạt thiên sư mới nói xin lỗi, chẳng biết tại sao, cũng không hành lễ phật môn.

"Xin chur vị thứ lỗi, chuyện Long Đàn, đều là bản tọa bảo hắn làm, cho nên chur vị không cần quá mức kinh hoàng." Lúc này, Lâm Đạt thiên sư tiếp tục nói.

Đám người nghe vậy, đầu tiên là kinh ngạc, sau đó an tâm lại mấy phần.

Có người thậm chí nói ra: "Nguyên lai là Lâm Đạt thiên sư an bài, vậy sẽ không có gì..."

"Nếu là Lâm Đạt thiên sư an bài, vậy nhất định không phải chuyện xấu..."

"Lâm Đạt thiên sư làm vậy, tất nhiên là có đạo lý của ngài..."

...

Thẩm Lạc nghe lời nói chung quanh, không ít người trong đó xuất từ các hộ pháp tăng nhân, trong lòng bất giác có chút bí ai.

"Những người này tu phật tu pháp, vì chữ "Ngộ", cầu giải chúng sinh mê hoặc, sao không mê tín ở phật, ngược lại mê tín ở Lâm Đạt thiên sư này?" Bạch Tiêu Thiên có chút khó hiểu hỏi.

"Phật Tổ cách quá xa, phật pháp giảng quá sâu, Lâm Đạt thiên sư này đang ở trước mắt, nghe nói hắn từng chu du hạ sáu nước Tây Vực, hàng yêu phục ma, hành chur bách thiện, lưu lại thần tích chỉ sợ còn nhiều hơn Phật Tổ, nên thế nhân không thể không tin." Thẩm Lạc thở dài.

"Thế nhân ngu muội..." Bạch Tiêu Thiên thở dài.

"Lâm Đạt, ngươi cầm tù những cao tăng này, rốt cuộc muốn làm gì?" Thẩm Lạc cao giọng dò hỏi.

"Lớn mật, dám gọi thẳng tên thiên sư?" Bảo Sơn thiên sư nhìn về phía Thẩm Lạc, lúc này trừng mắt nổi giận nói.

Đông đảo bách tính, cũng trợn mắt nhìn về phía Thẩm Lạc.

"Đã sớm cảm thấy Thánh Liên Pháp Đàn các người không đúng, xem ra chính là tai họa, đến lúc này còn giả vờ giả vịt sao?" Thẩm Lạc không nề tình chút nào, mở miệng châm chọc.

"Người ngoại bang, không thể phỉ báng thánh đàn, càng không được nói xấu Lâm Đạt thiền sư." Không cần Bảo Sơn mở miệng, trong dân chúng đã có người cao giọng trách mắng.

"Cuồng đồ lớn mật, dám can đảm ở chỗ này hồ ngôn loạn ngữ..."

"Đuổi cuồng đồ này ra..." Dân chúng bắt đầu kêu gào.

Thần sắc quốc vương ngưng trọng, vừa thúc giục thị vệ để bọn họ đưa bọn Kỳ Liên Mỹ đi trước một bước, vừa âm thầm điều khiển quân trong thành tới.

"Làm gì? Các người lập tức sẽ biết, có thể tận mắt nhìn thấy bản tọa hóa cảnh thăng tiên, đối với những phạm phu tục tử các người cũng coi là thiên đại phúc phận, ha ha..." Lâm Đạt thiền sư cao giọng cười to nói.

Tư thái y cuồng ngạo, hoàn toàn khác vẻ bình thản ngày xưa, đến mức dân chúng vừa rồi còn kêu gào Thẩm Lạc, thanh âm tất cả đều nhỏ xuống. Bọn họ nhìn Lâm Đạt thiền sư đột nhiên trở nên xa lạ này, sau lưng vậy mà ần ần sinh ra hàn ý.

Thẩm Lạc chau mày, trong lúc nhất thời cũng không hiểu thâm ý của Lâm Đạt thiền sư.

"Chênh lệch thời gian không nhiều lắm, có thể bắt đầu rồi." Lâm Đạt thiền sư mở miệng nói.

Mười sáu tên đệ tử y tuân lệnh, phi thân từ trên tế đàn xuống, xông vào trên quảng trường, có người trực tiếp lướt vào giữa bách tính.

Sau đó, từng đợt thanh âm thâm lương kêu thảm vang lên.

Những đồ chúng Thánh Liên Pháp Đàn xông vào trong đám người kia, đúng là không có dấu hiệu nào bạo khởi giết người. Những hộ tăng căn bản không phòng bị liền bị đâm xuyên tim, nhao nhao mất mạng.

Đám người chung quanh càng thêm thăm liệt, mấy tên Thánh Liên Pháp Đàn kia căn bản không cần thi triển thuật pháp, chỉ phóng thích khí tức bản thân, ngưng tụ thành từng đạo phong nhận, từ trong đám người xuyên thẳng qua, tựa như lưỡi đao giáo sát, cắt chém bách tính chung quanh thành mảnh nhỏ.

Đến lúc này, tất cả bách tính còn huyễn tượng rốt cuộc mới triệt để phá diệt, từng kẻ kinh hoàng thất thố, bắt đầu chạy tứ phía.

Quốc vương Kiêu Liên Mỹ được thị vệ hộ tống, bỏ chạy ra sau.

Y vốn tính lưu lại, có thể hơi ổn định lại thế cục, nhưng bất thành linh đồ sát huyết tinh, làm cho toàn bộ tràng diện hoàn toàn mất khống chế.

"Phát rồ."

Bạch Tiêu Thiên giận dữ mắng một tiếng, thân hình lướt thẳng lên, phi thân rơi vào giữa đám người, nâng lên Kim Cương Xử đánh tới một tên thiên sư Thánh Liên Pháp Đàn cao gầy.

Tên đó lập tức quay người, hai tay bảo nguyên trước người, trong lòng bàn tay hiện ra một khối huyết kính hình tròn, phía trên "Phốc" bay ra một đạo huyết quang, đánh vào trên Kim Cương Xử.

Nhưng mà, một kích của Bạch Tiêu Thiên không nương tay, trên Kim Cương Xử hiện ra một cơn lốc xoáy kim quang, đánh tan huyết quang, một đường bay vụt tới, không trở ngại đánh huyết kính thành mảnh vỡ.

Thiên sư cao gầy kia bất quá Ngưng Hồn trung kỳ, dựa vào pháp khí bị phá, căn bản ngăn cản không nổi, bị Kim Cương Xử xuyên qua tim, một kích giết chết.

Bốn tên thiên sư Thánh Liên Pháp Đàn thấy thế, lập tức một tên thiên sư Xuất Khiếu sơ kỳ dẫn đầu vây giết qua.

"Đi hỗ trợ." Thâm Lạc lập tức vỗ Cử Âm Đại bên hông, gọi ra Quỷ Tướng.

"Tuân mệnh."

Triệu Phi Kích ôm quyền, thân hình lập tức như sương khói phiêu tán ra, biến mất ngay tại chỗ.

Ánh mắt Thẩm Lạc nhìn lên pháp đàn phía trước, do dự một chút, tay vung lên, một thanh phi kiếm màu đỏ hiện lên trong lòng bàn tay hắn.

Tâm niệm hấn động, trên Thuần Dương Kiếm Phôi liền loé lên xích quang, mặt ngoài dâng lên một tầng u nhiên hỏa diễm.

"Trong ngoài pháp trận này đều lộ ra lực âm tà, nếu không thể lấy lực phá, vậy thử một chút Hồng Liên Nghiệp Hỏa này có hiệu quả hay không?"
Thẩm Lạc âm thầm suy nghĩ, không chế phi kiếm tới gần pháp đàn.

Bởi vì lo lắng đã thương Thiên nhi, Thẩm Lạc không dám trực tiếp dùng phi kiếm công kích pháp đàn, cho nên chỉ dẫn một sợi hỏa diễm trên phi kiếm tiến tới hào quang màu đỏ trên pháp đàn.

Chỉ thấy hỏa diễm vừa mới tới gần, hồng quang trên toàn bộ pháp đàn rung động kịch liệt, tựa hồ thập phần e ngại hoá diễm.

Thẩm Lạc mừng rỡ trong lòng, lập tức tăng thêm lực đạo võ trường kiếm, trực tiếp đánh về phía pháp đàn.

Lúc này, Lâm Đạt ở trung tâm pháp đàn cũng chú ý tới dị dạng bên này, đôi mắt lập tức co rụt lại, lớn tiếng trách mắng: "Lớn mật, dám làm hỏng pháp đàn bản tọa."

Một tiếng gầm thét qua đi, tầng bào trên người y không gió tự bay, một cỗ khí tức cường đại không gì sánh được lập tức tán ra, vậy mà ngưng tụ như thực, hóa thành một cơn gió lớn, lấy y làm trung tâm thổi ra bốn phương tám hướng.

Trên quảng trường còn đứng đông đảo hộ pháp tăng, bị cơn cuồng phong này thổi tới, từng người không thể đứng vững, nhao nhao lao đảo lui lại, cơ hồ ngã sấp xuống.

Chương 696: Thế kiếp

Thẩm Lạc và cả phi kiếm đều bị Lâm Đạt thả ra cuồng phong bức lui ba thước, lúc này hắn mới kinh hãi phát hiện, Lâm Đạt thiên sư kia rõ ràng là một tên tu sĩ Đại Thừa sơ kỳ.

Hắn thật vất vả ổn định thân hình, ngửa đầu nhìn thoáng qua Thiên nhi trên pháp đàn, trong lòng hắn đoán được một khả năng nào đó, lập tức cảm thấy vô cùng nóng nảy.

"Bất kể thế nào, nhất định phải cứu được Thiên nhi trước rồi lại nói." Trong lòng Thẩm Lạc kiên định, lập tức thi triển Tà Nguyệt Bộ, di chuyển qua phía pháp đàn.

Cùng lúc đó, pháp lực trong cơ thể hắn mãnh liệt tuôn ra, quán chú vào trong Thuần Dương Kiếm Phôi, toàn lực thúc giục Hồng Liên Nghiệp Hỏa, ngưng tụ bên ngoài mũi kiếm thành một tầng hỏa diễm phong nhận, toàn lực đâm tới phía pháp đàn.

"Ngu xuẩn mất khôn, muốn chết." Lúc này, một tiếng quát lớn truyền đến.

Lâm Đạt thiên sư quát to một tiếng, đưa tay bóp hư không một cái pháp quyết, đột nhiên đập xuống phía trước.

Chỉ thấy trong tay áo y tuôn trào ra sát khí, hóa thành một vòng xoáy hắc vụ, lượn vòng xuống, trực tiếp bao phủ Thẩm Lạc vào trong đó, trong nháy mắt tràn ra bên ngoài trăm trượng.

Trong khối đen, một đóa hoa sen màu máu óng ánh nổi lên, ở trong có một đạo huyết quang bắn ra, kéo Thuần Dương Kiếm Phôi vào trong tâm hoa, tiếp theo cánh sen bốn phía hợp lại, khoá kiếm phôi vào trong đó.

Thẩm Lạc lập tức phát hiện, liên hệ giữa mình cùng Thuần Dương Kiếm Phôi đã bị ngạnh sinh cắt đứt.

Chỉ là trước mắt càng thêm khó giải quyết chính là, trong vòng xoáy hắc vụ

không ngừng có âm sát khí cuốn đến hần, như đào nước vỡ bờ cọ rửa thể phách của hần, khiến cho cả người hần như rớt vào hầm băng, toàn thân lạnh tới xương tủy.

Đông đảo tăng nhân trên quảng trường căn bản không phải đối thủ của Long Đản cùng Bảo Sơn, rất nhanh tử thương hơn phân nửa, còn lại bất quá là chó cùng rứt giậu, đã không thể chống được mấy hiệp.

Bảo Sơn thiên sư mang theo hai thiên tăng tấn công về phía Bạch Tiêu Thiên.

Bạch Tiêu Thiên mặc dù có Quỷ Tướng tương trợ, tạm thời không rơi xuống hạ phong, nhưng căn bản không dứt ra được để cứu người.

Lâm Đạt đứng chính giữa trên đài cao, nhìn thi hài khắp nơi, cùng lửa cháy lều vải nơi xa, trên mặt lộ ra vẻ hài lòng, tươi cười thì thào nói: "Bị đè nén lâu như vậy, rốt cuộc có thể buông tay buông chân rồi."

Nói xong, ánh mắt của y quét qua các thiên sư bị giam cầm, lại mở miệng nói:

"Chư vị thiên sư, hôm nay bản tọa muốn ở đây chứng đạo phi thăng, có thể thành công hay không phải xem chư vị, làm phiền."

Y nói như một lời hảo ngôn xin nhờ đám người, nhưng trên thực tế nào cần những người này phối hợp, hết thấy đã sớm ở trong lòng bàn tay của y.

Tiếng nói của y rơi xuống, thần tình trên mặt bắt đầu trở nên ngưng trọng, trong mắt lại xuất hiện thân sắc khảm trượng.

Chỉ thấy hai tay y bóp một cái pháp quyết cổ quái, trong miệng vang lên một trận thanh âm ngâm tụng như u quý, hai tay đột nhiên giơ cao nhập không, làm thế nâng bầu trời lên.

Ngay sau đó, sau người y liền có tầng tầng hồng quang sáng lên, một vòng tiếp theo một vòng giống như bảo quang sau lưng Phật Đà Bồ Tát, mà dưới thân cũng có điểm điểm huyết quang ngưng tụ ra, hóa thành một đài sen huyết tinh to lớn.

Ánh mắt Lâm Đạt thiên sư hơi sáng lên, tay bấm Niêm Hoa Chi, khoan chân ngồi xuống, trong nháy mắt quanh thân phóng thích ra một cỗ khí

kình cường đại, quần áo trực tiếp bạo liệt, lộ ra nửa người trên trần trụi.

Đám người nhìn thấy trên thân trần y, vậy mà một vòng một vòng bảo khí phát quang như trang giấy vàng phật kinh, phía trên lít nha lít nhít kinh văn Phật giáo.

Mà phật kinh vốn nên kim quang sáng tỏ, vậy mà từ đầu đến cuối hơn phân nửa bị xâm nhiễm thành màu đen nhánh, nhìn giống như đã để nhiều năm, mục nát như nước bùn.

Lâm Đạt thiền sư lộ ý cười, đưa tay vạch trên người một cái, trang giấy vàng phật kinh vỡ từ giữa ra, từ trên thân y rơi xuống dưới.

"Đó là cái gì..."

"Ác quỷ, đó là hung ác quỷ vật chỉ có trong luyện ngục..."

"Làm sao trên người hấn lại có loại đồ vật kia..."

"Tội nghiệt, tội nghiệt..."

Khi nửa người Lâm Đạt thiền sư lộ trần trụi ra, các thiền sư bị cầm tù kia rốt cuộc không giữ được bình tĩnh, từng người hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm y, trong miệng đều kinh hoàng kêu lên.

Đúng lúc này, "Ngao" một tiếng long ngâm vang lên, một đạo quang diễm hình rồng phóng lên tận trời, đánh tan vòng xoáy đạo hắc vụ kia, là Thảm Lạc cầm Long Giác Chùy xông vào không trung, thoát khỏi ra.

Khi hấn thấy rõ bộ dạng Lâm Đạt thiền sư lúc này, thần sắc trên mặt cũng nhìn không được bỗng nhiên biến đổi, trong miệng thì thào kêu lên:

"Bách Quỷ Uẩn Thân Đại Pháp, Lâm Đạt yêu tăng, ngươi là người Luyện Thân đàn?"

Quý Tướng một bên đánh lui hai tên tăng đồ Thánh Liên Pháp Đàn liên thủ công kích, cũng nhìn thoáng qua Lâm Đạt, trong lòng chấn động không gì sánh nổi.

Chỉ thấy nửa người trên Lâm Đạt, làn da trở nên đỏ như máu, trên đó dâng lên từng cái bao lớn dày đặc, phía trên hiện lên từng mặt quỷ dữ tợn không

gì sánh được.

Những mặt quỷ kia đã không còn hình dáng nhân loại, mỗi một con trên đầu sinh ra một đến hai cái tiêm giác, trong miệng tất cả đều lòi ra răng nanh bén nhọn, nhìn không khác gì ma quỷ.

Thâm Lạc đã xem qua toàn bộ nội dung Bách Quỷ Uẩn Thân Đại Pháp, cho nên trong lòng biết rõ, loại tình huống kia mang ý nghĩa, Lâm Đạt tu luyện Bách Quỷ Uẩn Thân Đại Pháp đã đến cực hạn.

Giờ phút này trên người y tán phát ra ba động mạnh mẽ, điều đó đã chứng minh công pháp y đã đại thành, tu vi cũng đến Đại Thừa đỉnh phong, khoảng cách phá cảnh thăng tiên bất quá chỉ một bước.

Rất hiển nhiên, y khổ tâm bố trí Đại Thừa pháp hội này, chính là vì phóng ra một bước này.

"Luyện Thân đàn... Không ngờ người còn biết Luyện Thân đàn? Xem ra nghịch đồ năm đó cướp vị trí Thánh Chủ của ta, cũng không bôi nhọ thánh đàn ta đã lập. Đợi ta chứng đạo thăng tiên, lại về Trung Thổ hảo hảo ôn chuyện với hắn." Trong mắt Lâm Đạt lóe lên vẻ hồi ức, cười lạnh nói.

Thâm Lạc hơi suy nghĩ một chút, liền biết nghịch đồ trong miệng y nói, hơn phân nửa chính là thánh chủ Luyện Thân đàn bây giờ.

Hắn lại nhìn về phía Lâm Đạt, trong lòng cơ hồ suy đoán, thủ đoạn cùng ác nghiệp tại thân như thế, hơn phân nửa y chính là ma hồn chuyển thế ẩn thân tại Tây Vực.

Đúng lúc này, "Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn truyền đến.

Không trung vạn lý sa mạc tinh không, bỗng nhiên cuồng phong thổi quyển, từng tầng từng tầng mây đen bay đến, trong giây lát đã che đầy phương viên trăm dặm trên bầu trời.

Đám người không rõ nội tình, tưởng là thủ đoạn yêu tăng Lâm Đạt kia thi triển, nhưng Thâm Lạc ngửi được một chút khí tức không bình thường.

Ánh mắt hắn lại quét qua đại đức cao tăng chung quanh, rốt cuộc triệt để minh bạch mục đích Lâm Đạt.

Y tu luyện Bách Quỷ Uẩn Thân Đại Pháp, vì truy cầu tốc độ tu luyện, tất nhiên hành vi từ trước tới giờ không thêm ước thúc, lạm sát kẻ vô tội, đến mức sát nghiệt quá nặng, nghiệp chướng quán thân.

Thiên Đạo tuần hoàn, báo ứng xác đáng, tu sĩ như vậy, muốn chứng đạo trường sinh thì càng khó khăn, khi đột phá bình cảnh Đại Thừa bước vào Chân Tiên kỳ, đối mặt thiên kiếp càng hung hiểm.

Tu sĩ bình thường nếu thể sẽ cử tử nhất sinh, bọn họ giết cả đời, muốn ứng đối thiên kiếp, nhất định phải tìm phương pháp thể kiếp, còn chưa hẳn có thể đạt được hiệu quả.

Chương 697: Chấp Pháp Thiên Binh

"Người muốn dùng chức vị cao tăng để thế kiếp người?" Thẩm Lạc nhíu mày hỏi.

"Không ngờ chỉ là một tu sĩ Xuất Khiếu kỳ, vẫn có thể biết chuyện thế kiếp? Ha ha, người nói không sai, bản tọa chính là muốn bọn hắn thay ta ứng kiếp, đây là vô thượng quang vinh cho bọn hắn." Lâm Đạt có chút ngạc nhiên, cười ha ha nói.

"Hừ, Thiên Đạo vô tư, người gây sát nghiệt sâu nặng, cuối cùng khó thoát khỏi thiên phạt." Thẩm Lạc trách mắng.

"Thiên Đạo vô tư... Ha ha, bản tọa tự biết công pháp Quỷ Đạo không được Thiên Đạo dung thân, vì ứng đời thiên kiếp, không tiếc áp chế bản tâm, hóa thân thiên sư tu phật trăm năm. Thời gian này không tạo sát nghiệt, thành tín làm việc thiện, vốn tưởng rằng có thể trừ khử nghiệp chướng. Ai ngờ công đức gom góp lại như lâu các trên không trung, khó chống đỡ sát nghiệt. Nếu Thiên Đạo không cho ta cơ hội lấy công chuộc tội, vậy cứ tùy hắn đi. Bây giờ mấy chục đại đức cao tăng này cùng ta chịu thiên phạt, ta ngược lại muốn xem Thiên Đạo vô tư thế nào đây? Ha ha..." Lâm Đạt cười như điên nói.

"Người tu phật pháp có lẽ là thật, làm việc thiện có lẽ cũng thật, nhưng người giả nhân giả nghĩa, nên quả làm sao lại thật? Trách không được ngày đó gặp người mặc dù thân có phật quang, bên trong lại phiếm hồng, cuối cùng không phải công đức tại thân chân chính." Thẩm Lạc giễu cợt nói.

"Nói nhiều như vậy, một tu sĩ Xuất Khiếu kỳ nhỏ nhỏ như người có thể làm khó dễ gì được cho ta?" Lâm Đạt cũng không để ý chuyện này.

Trong khi nói chuyện, hai tay của y đột nhiên mở ra, thân hình theo huyết sắc đài sen tung bay lên, treo ở không trung, từng tấm mặt quỷ dữ tợn trên thân như sống lại, nhao nhao lúc lắc đầu lâu, từ dưới làn da màu đỏ ngòm lòi lên.

Bộ dáng kia nhìn tựa như tất cả muốn nứt vỡ da của y, từ trong thân thể lao ra.

"Rống..."

Lâm Đạt cũng không há miệng, lại có một tiếng như thú rống từ trên thân y vang lên, từng tấm mặt quỷ dữ tợn kia tại thời khắc này đều mở ra miệng to như chậu máu, quanh thân tạo thành hơn trăm cửa hang đen kịt lít nha lít nhít.

Nương theo từng đợt tiếng gió gào thét, từng luồng từng luồng lực hút cường đại từ trong những miệng to như chậu máu kia không ngừng truyền ra. Vừa rồi chết mấy ngàn người trên quảng trường, trong lúc nhất thời khói đen tràn ngập, từng người vừa mới bỏ mình, âm hồn chưa kịp tiến vào Minh Phủ, liền nhao nhao bị nguồn lực lượng này xé rách, rơi vào trong những miệng to như chậu máu kia.

Theo những âm hồn này vào bụng, khí tức trên thân Lâm Đạt đã vô cùng cường đại, lại lần nữa tăng vọt, vòng sáng màu hồng sau lưng y lập tức phóng lên tận trời, biến thành sát khí như cột máu, trực tiếp thiên địa.

Bình cảnh rớt cuộc trong nháy mắt bị phá vỡ, chính thức bước vào Chân Tiên kỳ.

Trên bầu trời đọng lại mây đen giống như cảm ứng được cái gì, tầng mây nặng nề đọng lại cách xa mặt đất bất quá mấy trăm trượng, nhìn tựa như toàn bộ màn trời ép xuống dưới, khiến cho người ta có loại cảm giác kiềm chế ngột thở không gì sánh được.

Không bao lâu, liền có mấy đạo sắc trời từ trong mây đen lộ ra, chỗ sâu tầng mây phun trào sương mù, dần dần hiển hóa ra bốn mặt người mơ hồ vô cùng to lớn.

"Đùng, ùng..."

Ba tiếng Quỳ Cổ, thiên kiếp lâm thế!

Thảm Lạc biết bốn mặt người to lớn trên bầu trời, chính là Chấp Pháp Thiên Binh do thiên địa đại đạo hiển hóa ra, nhưng lại phát hiện hình dáng bốn người kia không giống trong mộng cảnh.

Lúc ấy hẳn nhìn thấy, chính là bốn tên lực sĩ thân mang kim giáp, trong tay đều cầm lấy pháp khí hình búa, mặc dù cũng một mặt lạnh lùng, trên thân lại không có chút khí tức Thần Nhân, nhưng so với bốn người trước mắt thì quang minh chính đại hơn nhiều.

Trái lại bốn mặt người to lớn trên bầu trời này, đều là sương mù ngưng tụ thành, ngũ quan mơ hồ không rõ, nhìn giống người mà không phải người, toàn thân cũng có một cỗ quý khí lạnh lạnh không rõ.

Bất quá quý khí trên thân họ tinh thuần không gì sánh được, phảng phất không chứa bất kỳ tạp chất gì, là âm sát lực thuần túy nhất thế gian.

Triệu Phi Kích nơi xa ngửa đầu nhìn lên trời, vẻ mặt kích động, thiên kiếp hạ xuống này cũng không nhằm vào gã, mà gã xem như đồng tu Bách Quỷ Uẩn Thân Đại Pháp, dưới khí tức thiên địa huyền diệu này lưu chuyển, lại có thể cảm nhận được một loại đại đạo vô hình.

Pháp lực trong cơ thể gã không cần phải thay đổi, liền có thể tự vận chuyển. Tất cả mọi người ở dưới mây đen áp thiên này đều cảm thấy hô hấp không thông, gã lại cảm thấy nhẹ nhõm trước nay chưa từng có.

"Đông."

Theo một tiếng Quỷ Cổ cuối cùng vang lên, bốn mặt người to lớn kia bắt đầu thu nhỏ lại, khuôn mặt cũng theo đó trở nên rõ ràng hơn, thân thể hoàn chỉnh dần dần từ trong sương mù dày đặc hiện ra.

Khác với Kim Giáp Thiên Tướng chính là, bốn tên Chấp Pháp Thiên Binh này đều cởi trần, tóc rối tung, tay cầm pháp khí hàng ma, như Kim Cương lực sĩ trợn mắt trừng trừng, hung hăng nhìn chăm chăm xuống dưới.

"A Di Đà Phật." Chúng cao tăng thấy thế, nhao nhao chấp tay trước ngực niệm.

"Ngày này, cuối cùng đã tới..." Lâm Đạt ngửa mặt nhìn lên trời, ánh mắt phức tạp, trong đó có kích động, có phần nộ, e ngại cũng có.

Y vừa dứt lời, liền có từng đợt thanh âm phạn âm phật ngữ không linh bắt đầu quanh quẩn giữa thiên địa, trên thân mấy tên Chấp Pháp Thiên Binh kia cũng nhộn nhạo lên trận trận sóng pháp lực, một toà pháp trận đường vân thập tự giao nhau nổi lên.

Thâm Lạc hô hấp khẩn trương, lập tức phát giác không khí lưu động chung quanh bắt đầu ngưng lại, thiên địa phẳng phất bao phủ một mảnh trong không gian hư vô, bốn phía lập tức yên tĩnh tới cực điểm.

Đám người Bạch Tiêu Thiên đánh nhau hỗn loạn, trong xuất hiện ngần ngừ này liền ngừng lại, lực chú ý của mọi người đều tập trung lên thân Cháp Pháp Thiên Binh trên trời.

Đúng lúc này, hai tròng mắt đen kịt của bốn tên Cháp Pháp Thiên Binh bỗng nhúc nhích liếc qua một cái, đồng thời tế lên các loại pháp khí Hàng Ma Xử trong tay, giao nhau trên đỉnh đầu Lâm Đạt, đánh vào nhau.

"Tranh" một tiếng duệ khiếu vang lên, phá vỡ yên tĩnh.

Pháp trận trong hư không lập tức sáng lên huyết sắc quang mang, từng đợt thanh âm "Ầm ầm" kiềm chế không gì sánh được truyền đến, một đạo lôi điện màu đen trắng kiên như cột trụ, trong nháy mắt xuyên phá tầng mây, từ trên không trung đánh xuống.

Lâm Đạt đã bước vào Chân Tiên kỳ thấy thế, trong hai con ngươi cũng hiện lên một vòng dị sắc, hai tay nhanh chóng kết ấn trước người, hai tay cao chân nhập không, quanh thân bao phủ bảo quang màu đỏ lập tức phóng lên tận trời, cùng lôi điện kịch liệt va chạm vào nhau.

"Ầm..."

Một tiếng nổ đùng truyền đến, lôi điện màu đen không tổn chút sức nào đánh nát bảo quang màu đỏ, không chút đình trệ tiếp tục giáng xuống.

Đôi mắt Thâm Lạc co rụt lại, Lâm Đạt này quả nhiên phạm vào sát nghiệp, nên gặp lôi kiếp uy lực so với hẳn ngày đó trong mộng mạnh đâu chỉ gấp đôi.

Chỉ thấy hai mắt Lâm Đạt ngưng tụ, pháp quyết lần nữa kết động, tay vung lên không trung.

Chỉ một thoáng, mấy trăm mặt quỷ dữ tợn trên thân nhao nhao phun ra ô quang, dung hợp lẫn nhau thành một quỷ vật đen kịt khổng lồ, to không thua Cháp Pháp Thiên Binh, tay cầm một cây Quỷ Đầu Thương đâm lên không trung.

Chương 698: Thiên Đạo bất công

Ầm ầm!

Thiên kiếp biến thành lôi trụ màu đen giăng co cùng mũi Quỷ Đầu thương do Lâm Đạt tể ra, lập tức nổ lên thanh âm như lôi bạo. Vô số đạo lôi điện màu đen từ chỗ va chạm nổ bẻ ra, phảng phất trên bầu trời nở rộ một đóa hoa màu đen không lồ, sáng chói chập chờn, khiến cho người chấn kinh.

Bạo tạc nổ tung trên không trung cao trăm trượng, tầng tầng kinh phong thổi quét ra hơn mười dặm, trong nháy mắt quét cho thiên địa linh khí xung quanh trống không.

Đúng lúc này, bàn tay Thảm Lạc giấu trong tay áo bỗng nhiên lấy móng tay vạch trong lòng bàn tay một cái, máu tươi vậy ra được hấn dẫn dắt trong hư không hóa thành một đạo huyết phù, trực tiếp bay về phía đóa hoa sen huyết tinh treo giữa không trung kia.

Lúc tới gần, huyết phù quang mang lóe lên, ở giữa không trung kịch liệt thiêu đốt, hóa thành một đoàn hỏa diễm xích hồng, che huyết tinh hoa sen vào, Thuần Dương Kiếm Phôi bị bao phủ trong huyết tinh lập tức kịch liệt giăng co.

Thảm Lạc cảm nhận được liên hệ giữa mình và Thuần Dương Kiếm Phôi, trong lòng mừng rỡ, lập tức thôi động Thuần Dương pháp quyết, chân đạp mặt đất, thân hình trụ vững, bàn tay bỗng nhiên kéo một cái.

Trên Thuần Dương Kiếm Phôi lập tức bốc cháy lên một tầng lửa, mũi kiếm trực chỉ không trung, ra sức va chạm.

"Két" một tiếng vang giòn!

Một mảnh cánh sen bị đụng nát ra, hóa thành tinh phân tiêu tán không thấy. Thuần Dương Kiếm Phôi thì nhất phi trùng thiên, ở trên không trung vãn vòng thân hình, cực tốc bay trở về Thảm Lạc.

Lâm Đạt vừa rồi toàn tâm ứng đối đạo lôi kiếp thứ nhất, căn bản không rảnh bận tâm bên này, mới cho Thảm Lạc cơ hội lợi dụng, cứu phi kiếm ra.

Y đang tâm phiền đối phó lôi kiếp uy lực viễn siêu dự đoán, thấy Thảm Lạc quấy rối, lập tức giận dữ, ra lệnh:

"Long Đàn, nhanh giết chết tên này, nhục thân nghiền xương thành tro, thần hồn không cần diệt hết, chỉ ít lưu lại ba phần, đợi bản tọa lịch kiếp xong, hảo hảo tính sổ với hắn."

"Tuân mệnh." Long Đàn pháp sư dụng thẳng chưởng đáp.

Nói xong, thân hình lão lóe lên, lao thẳng tới Thảm Lạc.

Thảm Lạc vừa mới triệu hồi Thuần Dương phi kiếm, đang định tiếp tục thi cứu Thiên nhi, chợt thấy sau lưng đột nhiên tiếng gió đại tác, cũng không xoay người lại xem, chỉ vận chuyên Tà Nguyệt Bộ né tránh ra.

Long Đàn thiên sư nắm trong tay một cây thiên trượng màu trắng do xương người chế thành, đâm sượt qua thân Thảm Lạc, đột nhiên đưa chưởng trảo về sau.

Trong lòng bàn tay lão hiện ra một chữ "Cấm" huyết hồng, căn bản chưa chạm đến quần áo Thảm Lạc, ở trong đã có một cỗ lực cấm chế vô hình kéo lấy thân thể Thảm Lạc, khiến cho thân hình hắn cứng đờ, bị giam cầm tại chỗ.

Không đợi hắn tránh thoát, bạch cốt thiên trượng đã đột nhiên nhô ra, điểm tới mi tâm hắn.

"Đông" một tiếng vang nhỏ, trong lòng Thảm Lạc vang lên.

Cảnh sắc trước mắt hắn biến đổi theo, bốn bề không phải là đại mạc mênh mông, mà trở lại trong Xuân Hoa huyện thành.

Chung quanh ngựa xe như nước, tiếng rao hàng không ngừng, các loại thanh âm lộn xộn khó phân, tràn đầy khí tức yên hoà.

"Phu quân." Một tiếng khẽ gọi từ phía sau vang lên.

Thảm Lạc kinh ngạc quay đầu, liền thấy bên cạnh ngừng lại một cỗ xe

ngựa, một nữ tử buộc tóc dung mạo cực đẹp đang từ trong kiệu sương vén màn lên lộ đầu ra: "Làm gì ngây ngốc vậy, mua xong thì trở lại, chúng ta còn phải nhanh ra khỏi thành đó."

Nữ tử kia tươi cười dịu dàng, dung mạo xinh đẹp, không phải Nhiếp Thái Châu, còn có thể là ai?

Thẩm Lạc mờ mịt cúi đầu, lúc này mới phát hiện trong tay mình đang nắm một chuỗi hồ lô băng đường màu sắc mê người.

"Nha."

Hắn hoảng hốt lên tiếng, đi đến trước xe ngựa đỡ càng xe, muốn nhảy lên xe ngựa.

"Thẩm Lạc..."

Đúng lúc này, một tiếng la hùng hồn, tựa như sư tử gào thét đột nhiên vang lên.

Thẩm Lạc mở to mắt, trong nháy mắt trở lại đại mạc chiến trường.

"Thẩm Lạc, cẩn thận Thực Mộng Yêu." Thanh âm Bạch Tiêu Thiên từ đằng xa truyền đến.

Vừa rồi cũng chính y dùng phật môn sư tử hồng đánh thức Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc lúc này mới kinh sợ phát hiện, trên đỉnh Dẫn Hồn Trượng của Long Đàn thiên sư đang đứng một tiểu nhân hơi mờ cao khoảng ba tấc, cầm và hai tai dài nhọn, trong miệng mọc đầy răng nhỏ giống như xương cá, đang há miệng cắn xé một hư ảnh hình người từ chỗ mi tâm hắn kéo dài ra.

Coi hình dáng hư ảnh thành linh chính là hồn phách của mình.

Trong lòng hắn run sợ, tâm niệm khế động, Thuần Dương Kiếm Phôi lập tức lóe lên, liền chém tiểu nhân kia thành hai đoạn.

Long Đàn thiên sư trợn trừng mắt một cái, Dẫn Hồn Trượng mạnh mẽ đâm tới trước, đầu trượng bắn ra một đạo bạch quang sắc bén, đâm thẳng tới mi tâm Thẩm Lạc.

Cơ hồ cùng lúc, trên đỉnh đầu Thảm Lạc cũng treo lên một tấm gương đồng tám cạnh, tám màn sáng rủ xuống bốn phía bảo hộ hẳn vào trong.

Bạch quang pháp trượng đánh vào trên màn sáng, "Ầm" rung động, đúng là trực tiếp bị bắn ngược về, thẳng đến Long Đàn.

Long Đàn thấy thế, trong mắt loé lên dị sắc, thân hình lập tức lui về phía sau tránh né.

Thảm Lạc đang muốn tiến lên truy kích, chợt nghe "Ầm ầm" một tiếng vang trầm, lần nữa lôi kiếp từ trên cao đánh xuống.

Đạo lôi kiếp thứ hai hàng lâm xuống.

Một đạo lôi điện quang trụ màu đen thô to hơn xa lúc trước từ trên cao trút xuống, ở trong hiện ra từng tia từng sợi quang ngân màu bạc, uy lực tất nhiên vượt xa lúc trước mấy lần.

Lâm Đạt nhìn chằm chằm không trung, không dám phân thần, y đưa tới những cao tầng này, vốn chỉ để ứng đạo lôi kiếp thứ chín, cũng là đạo hung hiểm nhất, lấy công đức cùng khí tức bọn họ hỗn hợp cùng mình, từ đó trợ giúp y chia sẻ uy lực lôi kiếp Thiên Đạo. Về phần tám đạo lôi kiếp trước, y tin tưởng mình có thực lực ngạnh kháng.

Nhưng xem tình huống trước mắt, y còn đánh giá thấp uy lực thiên kiếp, chỉ ít là đánh giá thấp uy lực thiên kiếp ứng trên người y. Nếu lấy uy lực điệp gia lên như thế, y toàn lực chống đỡ cũng chỉ ngăn cản đến đạo lôi kiếp thứ bảy mà thôi.

Mà lần thứ tám, sẽ dùng những cao tầng thiên sư này chia sẻ giúp mình, về phần đạo lôi kiếp thứ chín, tự nhiên không thể biết được.

Vì có thể ổn thỏa độ kiếp thành công, y khổ tâm ân nhĩn hơn trăm năm, cũng không thể để xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

"Ờ con mẹ nó Thiên Đạo, không phải nói vô tư sao? Làm sao lại đuổi đánh ta tới cùng như vậy? Bất công như thế, uổng xưng là Thiên Đạo!" Lâm Đạt khễ gặt một ngụm, trong lòng nhin không được chửi bới.

Sau khi mắng, hai tay của y lần nữa bấm pháp quyết, đưa tay đánh lên

không trung.

Quý vật khổng lồ do quý khí ngưng tụ thành kia, thân thể to lớn như là Tiên Ma pháp tướng, Quý Đầu Cự Thương trong tay lần nữa xuất kích, đâm tới lôi điện cuộn cuộn kia.

Mũi nhọn Quý Đầu Thương bắn ra từng cỗ ánh sáng màu đen, cùng lôi điện hỗn tạp một chỗ, đồng thời vỡ ra.

Lôi điện đầy trời nổ tứ tán, cuộn cuộn hắc vụ trùng thiên phân tán, trên bầu trời hỗn loạn không chịu nổi, tựa như ngày tận thế tới.

Trường thương trong tay quý vật bị điện quang nổ đoạn ra, từng tia điện màu bạc như mưa rơi vẩy trên thân, đánh cho thân thể xuyên ra từng lỗ rách, thủng trăm ngàn lỗ, thể thảm không thôi.

Lâm Đạt tiện tay vung lên, thân thể quý vật tàn phá bắt đầu tiêu tán, hóa thành cuộn cuộn sương mù đảo lưu quay về, lại bị mặt quý dữ tợn trên bụng y hút trở về trong bụng.

Chương 699: Dự định

Hai tay Lâm Đạt đẩy ra trước người, thở nhẹ một hơi.

Đạo lôi kiếp thứ hai này, cũng coi như bình an vô sự.

Ánh mắt của y quét xuống phía dưới, nhìn thấy hộ pháp tăng mà chư tăng Tây Vực mang tới đã bị tàn sát hầu như không còn, mà thuộc hạ của mình cũng tử thương không nhỏ, bây giờ bao gồm Bảo Sơn cùng Long Đàn, cũng chỉ còn lại bảy người.

Trong đó ba người đang truy sát hộ pháp tăng còn lại, Bảo Sơn cùng một người liên thủ đối chiến Bạch Tiêu Thiên, Quỷ Tướng Triệu Phi Kích cũng ngăn lại một người, cuối cùng chỉ còn lại Long Đàn độc chiến Thẩm Lạc.

Long Đàn chính là kẻ phản bội lại thánh chủ đương nhiệm Luyện Thân đàn - kẻ đã phản bội Lâm Đạt, sau trốn vào Tây Vực được y thu làm đồ đệ, cũng là y hao tổn nhiều tâm huyết cùng khí lực vun trồng, cho nên thực lực cũng mạnh mẽ nhất.

Thẩm Lạc dựa vào Bát Huyền Kính hộ thân, thao túng Thuận Dương Kiếm Phôi cùng Long Giác Chùy không ngừng công kích. Long Đàn nhìn như liên tục bại lui, rất có xu thế bị hấn áp chế.

Bất quá Thẩm Lạc biết rõ, đối phương chỉ đang quen thuộc thủ đoạn công kích của mình mà thôi, căn bản còn chưa xuất toàn bộ thực lực.

Hai người giao thủ mười mấy hiệp, Long Đàn đột nhiên tươi cười, nói với Thẩm Lạc:

"Mấy thủ đoạn của các hạ, bản tăng cũng đã quen rồi, nếu không có thủ đoạn áp đáy hòm, bản tăng sẽ phải đáp lễ lại rồi."

Thẩm Lạc nghe vậy, trong lòng bất giác cảm thấy mấy phần phiền muộn.

Bây giờ mặc dù hấn đã triệt để luyện hóa Long Giác Chùy, nhưng cảnh giới

cùng tu vi hấn, chung quy vẫn không thể kích phát toàn bộ uy năng bảo vật này. Do đó, đôi đầu Long Đàn cũng không thể nhất kích tất sát.

Mà chủ yếu là, hấn còn lo lắng an nguy Thiên nhi, phải phân thần quan sát biến hoá pháp đàn bên kia, không cách nào toàn lực ứng phó được.

Ngay lúc ánh mắt hấn hơi chệch đi, Long Đàn chờ đúng thời cơ, trên thân đột nhiên khuấy động một trận gợn sóng, thân ảnh giống như quỷ mị mơ hồ, trong nháy mắt biến mất tại chỗ, tiếp theo trống rỗng thoáng xuất hiện sau lưng Thẩm Lạc.

Chỉ thấy một tay lão võ chưởng xuống, trong lòng bàn tay hiện ra một tấm phù lục màu tím, phù văn với chữ "Bạo" bỗng nhiên sáng lên.

Ngay sau đó, một tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên.

Phía sau cổ Thẩm Lạc có một đoàn ánh lửa hùng hục nổ bẻ ra, màn sáng Bát Huyền Kính ứng thanh vỡ vụn, cả người dưới luồng sức mạnh này trùng kích, bay nhào ra trước, trùng điệp ngã rầm trên mặt đất.

Phần sau gáy hấn là một mảnh máu thịt be bét, dưới màu hồng phấn của màng thịt bao bọc, mơ hồ có thể nhìn thấy từng đoạn từng đoạn xương gáy màu trắng, bộ dáng thê thảm đến cực điểm.

Long Đàn nhìn thấy Thẩm Lạc còn giãy dụa muốn ngẩng đầu lên, xương gáy phía sau đã sắp bị gãy, trong mắt lóe lên vẻ vui sướng chiến thắng, thân hình lóe lên phóng tới, một cước trùng điệp giẫm trên lưng Thẩm Lạc.

"Thí chủ đã thành bộ dạng này, cũng đừng lộn xộn nữa, hồn phách ngươi bản tăng thu thập đủ chút, dù sao chỉ là một hồn một phách mà thôi, sư tôn tra tấn cũng không quá bất cần. Nếu thần hồn sung mãn, ngươi mới có thể hưởng thụ loại niềm vui đốt đèn kia, mới có thể nhìn xem thần hồn của mình bị thiêu đốt từng chút từng chút một, biết cái gì mới gọi là dầu hết đèn tắt..." Lão vừa nói, vừa dùng Dẫn Hồn Trượng trong tay đè lên óc Thẩm Lạc, gạnh sinh nhân đầu hấn xuống dưới.

Lão vừa dứt lời, đột nhiên cảm giác cảnh tượng trước mắt chớp động mấy cái, ánh mắt có chút mơ hồ.

"Có đôi khi cười quá sớm, đích thật sẽ phải lúng túng đó." Đúng lúc này, thanh âm Thẩm Lạc đột nhiên từ trước người lão vang lên.

Trong lòng Long Đản cả kinh, định tròn chạy, nhưng pháp lực vừa mới vận chuyển, lại đột nhiên đình trệ, toàn bộ thân thể cứng ở nguyên địa, căn bản không thể động đậy.

Ngay sau đó, mê vụ trước mắt tựa như bị đẩy ra, lão thấy được chân tướng phía dưới.

Thâm Lạc vẫn như cũ bị lão giẫm dưới chân, bất quá không phải nằm trên mặt đất, mà là nằm dưới một thân thể, đang vui vẻ nhìn lão. Trên ngực hắn, thành linh nằm sắp một con sao biển to lớn toàn thân trắng sữa, ở giữa có màu tím nhạt.

Sao biển kia cũng mở to hai mắt ngập nước nhìn lão chằm chằm, trong mắt còn tràn đầy ủy khuất cùng sợ hãi.

Nguyên lai, Thâm Lạc chẳng biết lúc nào đã triệu hoán ra Bạch Tinh, lợi dụng năng lực huyền thuật nó che đậy thiên cơ, để Long Đản nghĩ lầm mình bị trọng thương. Trên thực tế đạo Bạo Liệt Phù không tầm thường kia, hoàn toàn chính xác đánh nát màn sáng Bát Huyền Kính, nhưng uy lực cũng bị hao hết, căn bản không đủ thương được Thâm Lạc.

Thâm Lạc thì mượn cơ hội lão đắc ý, lấy một tâm Định Thân Phù khôn trụ Long Đản.

"Thí chủ một thân năng lực cùng tâm cơ đều là thượng giai, không bằng gia nhập thánh..." Long Đản thấy mình bị chế trụ, ý cười trên mặt dừng một chút, mở miệng nói.

Chỉ là lão mới nói đến một nửa, một tiếng long ngâm bỗng nhiên vang lên, thân thể Thâm Lạc bị giẫm phía dưới dùng một chưởng đẩy ra, Long Giác Chùy kia liền hóa thành một đạo Kim Long, trong nháy mắt đâm tới ngực lão.

"Phốc..."

Một đám huyết hoa trong nháy mắt nở rộ ra, Long Giác Chùy gần như không phí khí lực, trực tiếp quán xuyên tim Long Đản.

Trong nháy mắt hai mắt lão trợn to, trên mặt kinh ngạc khó tin, thân thể duy trì động tác cứng ngắc, ngã sấp ra sau.

Thẩm Lạc từ dưới đất đứng lên, vỗ vỗ đất cát trên người, có chút trào phúng nói: "Bây giờ người xấu nói nhiều thì dễ chết, ta há lại nhiều lời với người?"

Nói xong, hắn đưa tay vỗ vỗ Bạch Tinh đang nằm nhoài trên ngực mình, ra hiệu nó không cần sợ hãi, an ủi:

"Không cần sợ hãi, lần này người đã giúp ta đại ân, ta đưa người trở về trước, ngày sau sẽ đáp tạ."

Bạch Tinh chỉ nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng, ở trên lục địa năng lực của nàng giảm bớt đi nhiều, mỗi lần bị Thẩm Lạc triệu hoán ra, đều nghĩ làm sao có thể nhanh trở về.

Thẩm Lạc chợt thi triển thông linh thuật, đưa nó trở về.

Sau đó, thân hình hắn lóe lên, lập tức đi tới phía dưới pháp đàn chỗ Thiên nhi, ngửa đầu hô: "Thiên nhi sư phụ, chờ một lát, ta sẽ cứu người ra."

Nói xong hắn vung tay lên, trên Thuần Dương Kiếm Phôi dâng lên hỏa diễm, mãnh liệt đâm tới toà pháp đàn kia.

Ngay lúc kiếm quang sắp đâm vào pháp đàn, một đạo tinh quang màu máu từ trên trời rơi xuống, ngăn trước pháp đàn. Thuần Dương Kiếm Phôi đánh vào trên tinh quang, "Ầm" một tiếng bị bắn ngược trở về.

Thẩm Lạc ngửa đầu nhìn lên, liền thấy Lâm Đạt vừa rồi mới ngăn lại đạo thiên kiếp thứ tư, đang trợn mắt nhìn về phía bên này.

"Phê vật, ngay cả Xuất Khiếu kỳ cũng không thu thập được."

Lâm Đạt giận mắng một tiếng, đưa tay vỗ vào bụng mình, làn da trên thân có một chỗ nâng lên, một mặt quỷ dữ tợn lập tức tránh phá làn da trời buộc, từ trong thân thể y vọt mạnh ra.

Mặt quỷ kia vừa rời thân thể, trong nháy mắt hư hóa thành một đạo quỷ khí màu đen phiếm hồng, bổ nhào tới thân thể Long Đàn.

Thẩm Lạc thấy thế, lập tức cổ tay chuyển một cái, vung lên bên kia.

Thuần Dương Kiếm Phôi theo tâm ý của hắc bấn nhanh ra, phi thân đuổi theo đạo quỷ khí màu đen kia, chém xuống nó một cái.

Kiếm quang màu đỏ bỗng nhiên sáng lên, quỷ khí màu đen ứng thanh nứt ra, một phân thành hai.

Nhưng dù nó phân liệt, thế tiến lên vẫn như cũ không giảm, tuần tự xông vào thân thể Long Đản.

Chương 700: Vãng Sinh Chú

Thân thể Long Đản run rẩy kịch liệt, trong cổ bỗng nhiên phát ra "Ách" một tiếng gâm nhẹ, thân thể đột nhiên từ dưới đất ngồi dậy thẳng tắp, vết thương nơi ngực đã biến mất không thấy gì nữa, chỉ có lỗ rách ngay áo vẫn còn ở đó.

Định Thân Phù dán trên bàn chân lão, trong nháy mắt xâm nhiễm thành màu đen, như lâu ngày mục nát, biến thành tro tàn.

"Dám, ngươi dám... Hôm nay ta phải giết ngươi!" Long Đản mở miệng lớn thở dốc vài tiếng, quay đầu nhìn về phía Thâm Lạc, trong mắt dâng lên lửa giận, lớn tiếng gâm thét.

"Đây là thủ đoạn gì?"

Thâm Lạc tưởng đây là Lâm Đạt thi triển một loại phụ hồn đoạt xá nào đó, không ngờ Long Đản "phục sinh" xong, thần trí tựa hồ không bị dị dạng gì, như chính là lão.

Không đợi hắn suy nghĩ kỹ, Long Đản đã bỏ nhào qua, Dẫn Hồn Trọng trong tay lão bị một tầng hắc vụ tràn ngập qua, trong nháy mắt xâm nhiễm thành màu đen nhánh, đột nhiên vung xuống Thâm Lạc.

Thâm Lạc nắm chặt Long Giác Chùy, nâng lên như kiếm, đón đỡ pháp trượng màu đen.

"Keng" một tiếng trọng hưởng!

Pháp trượng màu đen chấn động kịch liệt, mặt ngoài lập tức tạo nên một tầng bụi màu đen.

Thâm Lạc nhíu mày, mặc dù không biết đó là cái gì, nhưng cũng lập tức phong bế hô hấp.

Lúc này, trên Long Giác Chùy bỗng nhiên sáng lên kim quang, không đợi

Thẩm Lạc thôi động, kim quang kia tựa như hỏa diễm bay lên, những bụi màu đen rơi vào mặt ngoài nó trong nháy mắt bị thiêu đốt biến mất.

Tay còn lại của Thẩm Lạc về một tấm Lạc Lôi Phù, đột nhiên vồ tới phía trước.

"Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn truyền đến!

Một đạo bạch quang sáng như tuyết sáng lên trước người, hóa thành một đạo lôi quang màu trắng to bằng cánh tay bổ xuống dưới.

Ngoài thân Long Đàn lập tức sáng lên ô quang, tựa như một tầng áo giáp bao bọc trên thân.

Lôi quang màu trắng rơi vào trên áo giáp ô quang, ầm vang nổ tung, vô số tia điện tuyết trắng tản ra bốn phía. Dưới điện quang, Long Đàn lại không hư hao chút nào, trên thân ngay cả nửa điểm vết tích lôi điện cũng không lưu lại.

"Hừ! Ta được pháp thân sư tôn trợ, hết thủy công kích của ngươi chỉ là gãy ngựa mà thôi, chịu chết đi!" Long Đàn cười lạnh một tiếng, pháp trượng màu đen trùng điệp ép xuống.

Thẩm Lạc cảm thấy một cỗ cự lực ép tới, không thể không triệt tiêu lực đạo, thân hình lui gấp lại.

"Chạy đâu." Long Đàn thấy Thẩm Lạc rút lui, hét lớn một tiếng đuổi theo.

...

Thời khắc này Lâm Đạt đã không thể phân tâm chỗ khác, y đánh giá uy lực lôi kiếp Thiên Đạo không đúng, càng đánh giá thấp nghiệp chương mình gây ra ngày xưa.

Tất cả ác nhân, đều thành ác quả, hôm nay chính là lúc ứng nghiệm.

"Ầm ầm..."

Một tiếng lôi minh kịch liệt từ ngoài Cửu Thiên vang lên, dẫn tới toàn bộ sa mạc chấn động theo.

Tiếng sấm kia giống như cơn giận Thương Thiên, thần sắc bốn tên Chấp Pháp Thiên Bình hờ hững không cải biến chút nào, tay cầm Hàng Ma Xử giao kích nhau, trên pháp trận thập tự tích lũy lôi quang, một đạo lôi trụ màu đen cùng màu bạc giao thoa ngưng kết thành.

Lâm Đạt nhìn một màn này, trong lòng nhin không được mắng một tiếng, động tác hai tay không chút lười biếng, nhanh chóng kết ấn.

Từng mặt quỷ quanh thân y tranh nhau gào thét, từ trong miệng chúng dâng trào trận trận sương đỏ huyết sắc, giao thoa hỗn tạp nhau, rất nhanh ngưng tụ thành một toà phật đường hơi mờ cao ba tầng.

Lâm Đạt khoan chân ngồi trong phật đường, hai tay vô, trong miệng tụng chú, vậy mà có tư thế Phật Đà ngồi tọa minh đường.

"Ầm" một tiếng vang thật lớn truyền đến.

Hai lôi trụ màu bạc đen ngưng kết thành công, cuối cùng từ trên pháp trận giáng xuống, đánh vào trên phật đường.

Đỉnh bảo tiêm phật đường đụng vào lôi điện đầu tiên, ầm vang nổ bẻ ra.

Ngay sau đó, tầng mái hiên cao nhất băng liệt, lương trụ bay tứ tung, tầng mảnh ngói thứ hai bay múa, cột trụ hành lang nổ tung, ngay cả mái hiên tầng thứ ba cũng triệt để hóa thành tro bụi.

Lâm Đạt ngồi ngay ngắn ở trong phật đường quát khẽ một tiếng, kết một cái phật môn sư tử ấn, đưa tay đập tới lưu điện trên không trung.

Ngoài thân lão ngưng tụ hư quang, hóa thành một đầu cuồng sư màu đỏ to mây chục trượng, trong miệng nó phát ra một tiếng rít, phóng lên tận trời, va chạm cùng lôi quang.

Cả hai giằng co, sư tử liền thua trận, bị từng khúc lôi quang xé rách thành mảnh vỡ. Thân hình Lâm Đạt lập tức bị tia sáng hai màu lôi điện che khuất vào.

Mười mấy hơi thở sau, lôi điện thu lại, thân ảnh Lâm Đạt lần nữa hiển hiện, y vẫn như cũ bảo trì tư thế ngồi xếp bằng, trên thân không thấy bất luận ngoại thương nào, chỉ có tầng phật quang quanh người đã trở nên âm đạm mây phần.

Bất quá, nếu ai cẩn thận xem xét, sẽ phát hiện trong Phật Quang trở thành hơi nhạt này, ít đi mấy phần đỏ sậm, lại nhiều thêm một chút màu vàng óng.

Nếu thật sự dễ y kháng trụ tất cả lời kiếp mà không chết, có thể sẽ rửa sạch nghiệp, thoát thai trùng sinh.

Dùng Quỷ Đạo nhập tiên tịch, đây có lẽ thật sự là Bách Quỷ Uẩn Thân Đại Pháp chung đồ.

Trong mắt Lâm Đạt lóe lên vẻ hưng phấn, lật tay lấy ra mấy viên đan dược màu ám kim, ném vào trong miệng cũng không nhai, để nguyên nuốt xuống.

"Ha ha... Ha ha... Ha ha!"

Y cuồng tiếu ba tiếng, ánh mắt lại quét qua tàn khí khắp quảng trường, hai tay một lần nữa kết động pháp quyết.

Theo hai cánh tay y huy động, rất nhiều mặt quỷ trên thân y bắt đầu há miệng hút mạnh, từng đạo hồn phách tu sĩ nhao nhao từ trên thi thể tách rời ra, vạn phần hoảng sợ bay đến phía Lâm Đạt.

Hồn phách những người tu hành cường đại vượt xa bách tính bình thường, nuốt xong sẽ mang tới ích lợi thập phần rõ rệt, Lâm Đạt vừa rồi chống lại lời kiếp bị tiêu hao, hoàn toàn có thể nhờ vào đó bổ sung lại.

Thấy những hồn phách kia sắp rơi vào miệng những mặt quỷ trên người Lâm Đạt, một tiếng Phật tụng đột nhiên vang lên.

"Chúng sinh nhiều khó khăn, ngã Phật từ bi, A Di Đà Phật."

Nương theo một tiếng hùng hồn vang lên chung quanh, một kinh tràng bằng đá cao khoảng một trượng từ trên trời giáng xuống, "Àm" một tiếng đập xuống bên cạnh ngoài quảng trường, một bóng người lách mình đi tới bên hông, tay kết pháp quyết, thân quán Phật Quang, chính là Bạch Tiêu Thiên.

Kinh tràng rơi xuống đất, mặt ngoài chỉ thoáng quang mang đại tác, từng mai từng mai vẫn tự màu vàng từ trên đó bay múa ra, nhao nhao rơi trên

mặt đất, như đá vụn lát thành một đầu đại đạo kim quang, liên tiếp hướng về phía quảng trường.

"Đây là Vãng Sinh Chú... Người dám!"

Lâm Đạt liếc mắt một cái liền nhận ra nội dung kinh văn kia, lập tức giận tím mặt, muốn xuất thủ công kích Bạch Tiêu Thiên.

Nhưng lúc này trên bầu trời lại có tiếng sấm nổ vang, đạo lôi kiếp thứ năm sắp rơi xuống, y không thể không tranh thủ thời gian tập trung ý chí, tập trung tinh thần nhìn lên trên không.

Sắc mặt Bạch Tiêu Thiên nghiêm túc dị thường, trong miệng nhanh chóng niệm tụng chú ngữ, trong tay biến đổi pháp quyết theo.

Vẫn tự màu vàng lát thành "Vãng Sinh Lộ" càng phát ra sáng tỏ, những u hồn bị mặt quỷ kia hút đi, dường như cảm nhận được Vãng Sinh Lộ này tồn tại, lập tức giống như hải tử bị lạc tìm được đường về nhà, nhao nhao nhẹ nhàng di chuyển qua bên này.

Từng u hồn đi đến Vãng Sinh Lộ, toi gân kinh tràng, vẽ kinh hải trên mặt dần tiêu tán, thay vào đó là một loại an tường, thân hình ở trong kim quang dần dần tiêu tán, đã không cần Câu Hồn sứ giả tiếp dẫn, trực tiếp đi hướng Minh Phủ.

Chương 701: Thời khắc sống còn

"Dám làm hồng đại sự của ta, muốn chết!"

Đúng lúc này, Bảo Sơn quát lớn một tiếng, tay cầm một cây phật môn phương tiện sạn, ném mạnh tới Bạch Tiêu Thiên.

Lưỡi búa phương tiện sạn đại phóng ô quang, chưa tới gần đã có từng tầng từng tầng quang nhận hình vòng cung như gợn nước sinh ra, chém tới Bạch Tiêu Thiên.

Bạch Tiêu Thiên muốn duy trì "Vãng Sinh Lộ" không tiêu tán, căn bản không thể chuyển tay ứng đối, chỉ có thể tể ra một kiện pháp khí kim chung.

"Đông..."

Theo một tiếng chuông cổ vang lên, món pháp khí kim chung kia treo trên đỉnh đầu của y, một mảnh kim quang chiếu xuống, ngoài thân tạo thành một hư ảnh kim chung to lớn, gào thét xoay tròn.

Trên kim chung khắc minh văn, chỉ là chữ viết nhỏ như hạt gạo, khắc lấy Bất Động Minh Vương Chú phật môn.

"Đông" một tiếng vang thật lớn.

Tầng thứ nhất nửa cung tròn quang nhận đánh vào trên hư ảnh kim chung, tiếp theo liền có liên tiếp tiếng chuông không ngừng vang lên, tầng tầng quang nhận như gió táp mưa rào rơi vào trên hư ảnh kim chung.

Quang mang trên hư ảnh kim chung run rẩy, bản thể kim chung treo trên đỉnh đầu Bạch Tiêu Thiên cũng đung đưa không ngừng.

Nhưng tiếng chuông mặc dù loạn, kim chung mặc dù dao động, Bạch Tiêu Thiên thủy chung bất động, thề phải độ hoá u hồn còn sót lại trên quảng trường.

"Âm."

Rốt cuộc bản thể phương tiện sạn đập vào trên hư ảnh kim chung, tiếng oanh minh vang vọng quảng trường.

Hư ảnh kim chung ứng thanh vỡ tan, nổ tung vô số mảnh vỡ hư quang.

Trong một mảnh phân loạn, một đạo thân ảnh u hồn cuối cùng dưới Vãng Sinh Lộ đã tiêu tán, rốt cuộc Bạch Tiêu Thiên có thể giải thoát, hai tay biến đổi pháp quyết, bóp một cái Bất Động Minh Vương Ấn.

Chỉ nghe "Ông" một tiếng rung, bản thể kim chung đại phóng quang mang.

Hư ảnh kim chung phá toái tiêu tán, một tôn pháp tướng như hư ảnh Minh Vương lâm thế, bao phủ ngoài thân Bạch Tiêu Thiên, toả ra trận trận kim quang loá mắt.

Phương tiện sạn bị kim quang xông lên, "Âm" một tiếng bị chấn động mạnh trở về.

Bạch Tiêu Thiên đứng lên, đưa tay thu hồi kinh tràng, đuổi theo Bảo Sơn, nhắc chuông bỏ xuống.

Hư ảnh Minh Vương ngoài thân y cũng cất bước theo, một chuông bỏ về phía Bảo Sơn.

Bảo Sơn thấy thế, trong miệng bỗng nhiên phun ra một ngụm máu tươi, vẩy vào trên phương tiện sạn bay ngược trở về, tay kết pháp quyết chỉ về phía trước. Phương tiện sạn tựa như phi kiếm thay đổi thân hình, lại vội xông về phía Bạch Tiêu Thiên.

Trong nháy mắt phương tiện sạn nhuộm máu, liền hóa thành màu đỏ như máu, mặt ngoài cũng dâng lên một tầng huyết diễm, đánh vào cự chuông Minh Vương.

Huyết diễm kia không biết là vật gì, vậy mà trong nháy mắt phá vỡ bàn tay Minh Vương, bay đến phía Bạch Tiêu Thiên.

Bạch Tiêu Thiên lập tức lùi ra sau, hai tay nhanh chóng kết ấn, dự định chặn lại phương tiện sạn.

Ai ngờ phương tiện sạn hết sức nhanh chóng, vậy mà đột nhiên gia tốc, trực tiếp cắt thủng lồng ngực Minh Vương, thẳng đến tim Bạch Tiêu Thiên.

Quần áo trước ngực Bạch Tiêu Thiên bị dính huyết diễm, trong nháy mắt hóa thành tro tàn, cơ bắp lồng ngực sưng mẫn cũng lộ ra.

Chỉ là trong nháy mắt lồng ngực cởi trần lộ ra, quanh thân y đột nhiên lan tràn kim quang, một thân da thịt trong nháy mắt như vàng lỏng hóa thành màu kim hoàng.

"Kim Cương Hộ Thể." Bạch Tiêu Thiên quát lớn một tiếng.

Kim Cương Hộ Thể này chính là bí truyền phòng thân của Hóa Sinh tự, không phải đệ tử hạch tâm thì không thể học được.

Chỉ nghe "Keng" một tiếng, phương tiện sạn nhuộm huyết diễm kia phảng phát đập vào trên tinh kim, lân nữa bị bắn ngược trở về.

Bảo Sơn thấy thế, trong lòng hơi kinh hãi, Huyết Diễm Phong Nhận của mình từ trước đến nay gặp địch tất phá, cùng giai chưa bao giờ có người đỡ được, không ngờ hôm nay lại bị Bạch Tiêu Thiên lấy nhục thân đón đỡ.

Lão đưa tay đón phương tiện sạn, đôi mắt không khỏi co rụt lại.

Chỉ thấy Bạch Tiêu Thiên với Kim Cương Hộ Thể, thân pháp nhanh đến cực điểm, tăng tốc vọt tới trước, bay thẳng lên, lại như ngư kiếm giẫm trên phương tiện sạn của lão, cùng bay tới.

Bảo Sơn vừa định điều khiển phương tiện sạn chuyển hướng, Bạch Tiêu Thiên đã trùng điệp giẫm mạnh trên phương tiện sạn, thân hình nhẹ nhàng không gì sánh được lướt thẳng nhập không, tiếp đó giống như Thái Sơn áp đỉnh đập ầm ầm xuống lão.

Cảm nhận được cỗ cảm giác áp bách to lớn kia, trong lòng Bảo Sơn không khỏi kinh hoàng, không dám đón đỡ một kích này, mà tay bấm một cái đòn quyết, chùn người xuống, trực tiếp chui vào dưới mặt đất đào tẩu.

Con người Bạch Tiêu Thiên co rụt lại, hóa quyền thành chưởng, vỗ xuống dưới mặt đất.

"Âm âm" một tiếng vang thật lớn!

Theo một cỗ khí lãng phảng phát thực chất dội thẳng xuống, toàn bộ sa mạc chân động theo, mặt đất lập tức hạ xuống một đạo chưởng âm lớn chừng trăm trượng.

Còn cát gàn rìa chưởng âm đột nhiên nâng lên, một bóng người chật vật bị đánh bay ra, tự nhiên chính là Bảo Sơn.

Bạch Tiêu Thiên tựa như đã sớm đoán vị trí của lão, không đợi lão rơi xuống, thân hình đã trước một bước chờ ở bên kia, đâm tới một quyền, "Phốc phốc" quán xuyên ngực lão.

Bảo Sơn trợn hai mắt lên, khắp khuôn mặt là vẻ hoảng sợ, thân thể co quắp mấy lần, không còn động đậy được nữa.

Thần thái hai mắt lão rút đi, con mắt lồi ra ngoài, chết không nhắm mắt.

Bạch Tiêu Thiên ném thi thể lão đi, hào quang màu vàng óng trên thân nhanh chóng thối lui, thở một hơi, khóe miệng và lỗ tai đều có vết máu như tiểu xà uồn lượn chảy ra.

Công pháp Kim Cương Hộ Thể tu luyện khó khăn, trước mắt y có khả năng duy trì rất ngắn, vừa rồi cũng ráng chống đỡ lấy một hơi, không để ý phản phê nội thương, mới miễn cưỡng chèo chống cho tới bây giờ.

"Thẩm Lạc, Kim Thiên đại sư, các người đợi ta thêm một lát..." Bạch Tiêu Thiên khoanh chân ngồi xuống, nuốt một viên đan dược, ánh mắt lướt qua Thiên nhi, sau đó nhìn về phía Thẩm Lạc.

Lúc này, Thẩm Lạc và Long Đàn đang chém giết đến khản yếu quan đầu.

Long Đàn được bí thuật Lâm Đạt phục sinh, một thân khí tức pháp lực càng mạnh hơn trước đó, ngoài thân lại che đầy một tầng giáp đen kiên cố không gì sánh được, Thẩm Lạc hoàn toàn rơi xuống hạ phong, bị bức không ngừng lùi lại.

Mà bên kia, Lâm Đạt liên tiếp chống được hai đạo lôi kiếp, đạo lôi kiếp thứ bảy cũng theo sát hàng lâm xuống.

Mây đen trên trời đã biến thành đen đặc, bốn phía sắc trời tối tới cực điểm,

cơ hồ không khác gì đêm tối, trong hư không không có nửa điểm tiếng gió, bốn phía trừ người phát ra tiếng đánh nhau, không còn nửa điểm tiếng vang gì khác.

Một loại yên lặng, nghiêm trọng làm cho người bất an bao phủ khắp nơi.

Trên bầu trời, bốn tôn Cháp Pháp Thiên Binh kia lạnh lùng, đột nhiên biến hoá một chút, từng kẻ cau mày lại, vậy mà hiển lộ ra mấy phần tức giận.

Lâm Đạt nhìn tầng mây đen kịt trên đầu, tựa hồ có đạo đạo lôi quang ầm ầm chớp động, ở trong cũng không có thanh âm phích lịch, loại không khí mưa gió nổi lên lại yên lặng trang nghiêm dị thường này, để trong lòng của y sinh ra một tia sợ hãi.

"Xem ra cần phải làm trước thời hạn rồi." Trong miệng y trầm ngâm một tiếng.

Nói xong, bàn tay y vung lên trước người, trong lòng bàn tay lập tức toé hiện huyết quang, một mảnh huyết hoa đỏ thẫm vậy xuống treo trên bầu trời không rơi, bị y vung tay đánh tan ra.

Giọt giọt huyết hoa bắn ra, bắn nhanh về phía bốn phương tám hướng, tốc độ cực nhanh rơi vào trên những lồng ánh sáng màu đỏ ngoài pháp đàn kia, không chút trở ngại nhẹ nhõm dung nhập vào.

Trong đó càng có một ít giọt máu, vô cùng tinh chuẩn rơi vào mi tâm cao tăng trong pháp đàn.

Chúng cao tăng tự nhiên biết đây không phải chuyện gì tốt, nhao nhao đưa tay lau, kết quả còn không đợi ống tay áo chạm đến, giọt máu kia đã dung nhập vào trong máu thịt của bọn họ, chỗ mi tâm lưu lại một vết tích như dấu sơn.

Chương 702: Kim Thiên chuyển thế

"Ầm ầm..."

Trong trời cao lại vang lên một trận thanh âm cồn lôi, đạo lôi kiếp thứ bảy sắp giáng xuống!

Lâm Đạt nhíu chặt lông mày, thần sắc nghiêm túc không gì sánh được, hai tay trước người nhanh chóng kết ấn như bánh xe, đài sen huyết tinh dưới thân bắt đầu sáng lên đạo đạo quang mang.

"Tạo hóa ngàn vạn, công đức vô lượng."

Chỉ nghe y quát khẽ một tiếng, mặt quỷ quanh thân nhao nhao rút về, từng cái như pho tượng ngưng kết trên người y, không còn gương nanh múa vuốt như vừa rồi, nhìn như tử vật vậy.

Đài sen huyết tinh dưới thân Lâm Đạt quay tròn, bắt đầu tỏa ra hào quang rực rỡ, trên đó sinh ra từng đầu tinh tuyến tinh tế như nhụy hoa, uốn lượn giãy dụa mò về bốn phương tám hướng, nối từng tòa pháp đàn lại.

Trên mỗi một tòa pháp đàn, đều hiện lên từng mai từng mai phù vân đỏ như máu, trong tinh tuyến xen lẫn uốn lượn nhảy lên, một cỗ khí tức cổ quái bắt đầu lan tràn ra trên quảng trường.

"Có chuyện gì vậy?" Đà Lạn thiên sư phát hiện dị dạng trước tiên, trong miệng kinh hô một tiếng.

Chỉ thấy áo bào quanh thân lão không gió tự bay, một tầng hào quang màu trắng nhàn nhạt từ bên ngoài thân tràn ra, như vô số đom đóm bao phủ chung quanh lão, bao phủ cả người lão vào trong đó.

"Đây... Đây là thứ gì?" Ngay sau đó, lại có người hoảng sợ kêu lên.

Cách Đà Lạn thiên sư không xa, lại có một tên thiên sư trên thân sáng lên hào quang.

Chỉ chốc lát sau, phía trên cao đàn toàn bộ quang trường cơ hồ đều tỏa ra ánh sáng, có trắng nhạt như nguyệt quang, có sáng tỏ như đèn lửa, có rải rác như ánh sao, có tựa như đại nhật treo trên bầu trời, có sau lưng ngưng tụ ra một viên luân.

Duy chỉ có một mình Thiên nhi, trên thân không sáng lên ánh quang mang.

"A, sao lại như vậy? Hẳn là nhìn lầm?" Lâm Đạt liếc qua Thiên nhi, trong lòng nghi ngờ nói.

"Thì ra là công đức hiện ra, người với người thì khác nhau." Ánh mắt Thiên nhi bần khoản nhìn bốn phía, thấy quang mang trên thân mọi người, cảm thấy lạ lẫm nói.

Nó vừa nói xong, đám người nhao nhao tỉnh ngộ lại, nguyên lai những ánh sáng này chính là công đức bọn họ tu hành góp nhặt nhiều năm.

"Ánh mắt không tệ, đáng tiếc là một phé nhân." Lâm Đạt thấy trên thân nó không có công đức, không khỏi thất vọng nói.

Nói xong, y không xem đám người nữa, mà chấp tay trước ngực, cúi đầu ngâm tụng kinh văn.

Thần thái y một lòng, bộ dáng thành kính, nếu không có một loạt biến cố lúc trước, tất cả mọi người nghĩ y là phật tử thành tín nhất, chuyên chú nhất.

Theo thanh âm ngâm tụng vang lên, trên thân Lâm Đạt bắt đầu tỏa ra ánh sáng, bất quá phật quang y có màu hơi đỏ, so với đám người càng thêm bàng bạc sáng tỏ, từng giờ từng phút ngưng tụ cách người mình, thành linh tạo thành một tôn Bồ Tát cao khoảng mười trượng.

Bộ dạng tôn Bồ Tát này giống Văn Thù Bồ Tát mấy phần, thần sắc thương xót, trù mến nhìn chúng sinh.

Bồ Tát vừa mới ngưng tụ thành công, trên bầu trời bỗng nhiên hiện lên một đạo bạch quang, trong nháy mắt chiếu sáng phương viên trăm dặm sáng như tuyết, một tiếng vang to lớn vô cùng vang lên, tựa như muốn nổ thiên khung ra một lỗ thủng vậy.

Một đạo lôi điện tuyết trắng tinh khiết không gì sánh được, như thác nước

Cửu Thiên từ trời rơi xuống, trút xuống Lâm Đạt.

Lâm Đạt đưa tay đánh lên một chuông, hư ảnh Bồ Tát ngoài thân lập tức về thành một thủ ấn tâm chú đẩy lên không trung, lòng bàn tay to lớn như một thanh dù che mưa chống trên đỉnh đầu Lâm Đạt, tiếp đón lôi điện đánh xuống.

Nhưng mà, uy lực đạo lôi kiếp này vượt quá tưởng tượng, trong nháy mắt nó rơi vào lòng bàn tay Bồ Tát, liền đánh xuyên qua, ngàn vạn tia điện giao thoa xuống, tiếp tục nện xuống phía Lâm Đạt.

Lâm Đạt thấy thế, vội vàng kết pháp quyết, hư ảnh một thủ chuông Bồ Tát khác bổ cứu lên, lần thứ hai cản lại lôi điện.

Bất quá, lôi điện từ trong lòng bàn tay tràn ra, rơi vào trên thân hư ảnh Bồ Tát, vẫn như cũ giống như hỏa tinh rơi trên sa y, lập tức đốt ra vô số lỗ thủng, Lâm Đạt ở trong đó tự nhiên cũng cảm thấy thống khổ.

So sánh lôi điện như giang hà mãnh liệt, hai bàn tay này như hai con dê nhỏ, chỉ có thể miễn cưỡng ngăn cản, cuối cùng chạy không thoát bị xông phá.

Lâm Đạt tự nhiên không thể bỏ mặc như vậy, trong miệng quát khê một tiếng, chỗ mi tâm toé hiện một đạo huyết quang, đài sen huyết tinh dưới thân toả ra ánh sáng chói lọi, trên đó kết nối với huyết sắc tinh tuyến cũng nhao nhao phát sáng lên.

Các vị cao tăng trên pháp đàn cảm thấy chỗ mi tâm nóng rực một trận, quang mang công đức cụ tượng bao phủ quanh người nhao nhao thuận theo huyết sắc tinh tuyến chảy xuôi ra, tụ hợp vào đài sen huyết tinh dưới thân Lâm Đạt.

Trong tích tắc, trên đài sen huyết tinh quang mang đại tác, cánh sen huyết hồng lót bên ngoài, lập tức bao phủ lên một tầng bạch quang mơ hồ, mà bạch quang trên thân hư ảnh Bồ Tát kia cũng ngưng tụ ra một tầng tổ sa thiên y.

Những lôi điện tung tóe rơi vào tổ sa thiên y kia, lập tức uy thế đại giảm, không thể đốt xuyên áo này.

Lâm Đạt thấy thế trong mắt lóe lên vẻ vui mừng, vội vàng gấp rút hấp thụ

công đức chúng tăng.

Cao tăng như Đà Lạn còn tốt, vốn công đức thâm hậu, còn có thể duy trì một lát, nhưng những thiên sư căn cơ còn thấp, công đức ngoài thân rất nhanh bị hấp thụ sạch sẽ, sinh mệnh lực cũng bắt đầu nhanh chóng trôi qua.

Một thiên sư vốn bộ dạng trung niên, làn da bắt đầu nhanh chóng khô cạn, lông mày sợi râu nhanh chóng dài ra rồi biến thành trắng cho đến khi tróc ra, thân hình không ngừng co vào, cuối cùng biến thành một bộ xương khô.

Thiên nhi không có công đức hiển hóa ra ngoài, mi tâm cũng nóng rực lên, sinh mệnh lực cũng bắt đầu xói mòn.

Nó không biết ứng đối ra sao, chỉ có thể bảo vệ linh đài, miệng tụng tâm kinh.

Đúng lúc này, chẳng biết tại sao, viên Xá Lợi Tử trước ngực nó đột nhiên sáng lên hào quang màu vàng, bao quanh thân nó lại, trong nháy mắt quang mang nồng đậm kia sáng lên, tựa như ban ngày nổi lên, che đậy tất cả hao quang cao tăng chung quanh lại.

"Cái đó là..." Đà Lạn thiên sư cả kinh kêu lên.

"Đó là công đức sao? Sao lại bàng bạc như vậy..."

"Không thể, sao lại thế..."

Trong lúc mọi người đang bối rối, sau lưng Thiên nhi ngưng tụ ra một Kim Thiên to lớn vô cùng.

"Kim Thiên Tử chuyên thể, quả nhiên là Kim Thiên Tử chuyên thể, ta đoán không lầm! Có người tại đây, lo gì độ kiếp không thành, ha ha..." Lâm Đạt thấy thế, cao hứng gần như thất thố.

Lúc trước y đã sớm suy đoán thân phận Thiên nhi, ở trong thành dự định xuất thủ với Thiên nhi, bất quá bị Hoa Hồ Điều quấy rối phá hủy, cuối cùng không thể đuổi tới Phong Tần sơn xuất thủ.

Sau đó Lâm Đạt biết được Thiên nhi đã điểm hóa Triêm Quả, trong lòng càng tin tưởng vững chắc Thiên nhi chính là Kim Thiên Tử chuyên thể, thế là tương kế tựu kế, dẫn Thiên nhi đến đây tham gia Đại Thừa pháp hội.

"Có Kim Thiên Tử chuyển thế tại đây, những người khác không còn tác dụng nữa, ha ha..."

Lâm Đạt vung tay lên, triệt hồi không chế pháp đàn những người khác, cách không chụp về phía Thiên nhi, liền nhiếp thân thể nho nhỏ từ bên kia pháp đàn tới, treo trên bầu trời không chế trước người.

Quanh thân Thiên nhi tắm rửa trong kim quang, trong đầu bỗng nhiên nổi lên rất nhiều trí nhớ kiếp trước, thần sắc trên mặt lạ thường bình tĩnh.

Lâm Đạt kết pháp quyết, dẫn một cái trên thân nó, Công Đức Phật Quang màu vàng kia liền cuộn cuộn chảy xuôi ra, bao phủ đài sen huyết sắc dưới thân y, nhuộm thành màu vàng óng, mà hư ảnh Bồ Tát kia cũng ngưng tụ kim quang, mặc vào một tầng cà sa màu vàng.

Có vô lượng công đức này che chở, hào quang màu vàng chiếu rọi ra đảo ngược thiên khung, cùng ngân quang lôi điện kia va chạm, nhanh chóng tiêu hao nhau, mà mây đen chỗ sâu màn trời tựa hồ cũng bị kim quang tiêu hóa, trở nên mờ đi rất nhiều.

Trong lúc vô hình, ý diệt sát của Thiên Đạo đối với Lâm Đạt cũng giảm bớt mấy phần.

Chương 703: Hồi phục hư vô

"Ha ha... Trời cũng giúp ta... Ha ha!"

Lúc này Lâm Đạt cảm thấy nắm chắc thắng lợi trong tay, không khỏi cười như điên.

Một bên khác, Thảm Lạc nhìn những biến cố xảy ra, trong lòng lo lắng vạn phần. Còn Long Đàn thì từng bước ép sát, khiến cho hắn căn bản không dứt ra để tới cứu viện Thiên nhi.

"Người không phải muốn cứu tiểu hòa thượng kia sao? Ta để người tận mắt nhìn hắn thay thế sư tôn chịu thiên kiếp, hôi phi yện diệt! Thống khoái, thống khoái!" Long Đàn nhìn tình huống pháp đàn bên kia, nhin không được có chút đắc ý vênh váo nói.

Nói xong, vậy mà lão không nóng lòng tiến công nữa, mà đứng im một bên, ung dung nhìn Thảm Lạc.

Thảm Lạc lo lắng vạn phần, ánh mắt lướt qua Thiên nhi và Long Đàn, tựa hồ đang cân nhắc có nên mạo hiểm tránh Long Đàn, trực tiếp đi lên thi cứu Thiên nhi không?

Chỉ hơi chần chờ, thân hình Thảm Lạc bắt đầu chuyển động, dưới chân hắn chớp động ánh trắng, thân hình từ bên phải lướt cực nhanh thẳng đến chỗ pháp đàn Thiên nhi.

Long Đàn thấy thế, trong mắt lóe lên ý cười, lão đang chờ đến lúc Thảm Lạc bí quá hoá liều.

Trong nháy mắt Thảm Lạc chuyển động, thân ảnh Long Đàn cũng biến mất tại chỗ.

Tiếp theo một cái chớp mắt, lão đột nhiên xuất hiện trước người Thảm Lạc, một bàn tay đột nhiên nhô ra, trong lòng bàn tay huyết nhục tách ra, vô số cây tinh ti màu đen mảnh khảnh đột nhiên nhô ra, như ngàn vạn cương

châm đâm thẳng tới hấn.

Đỉnh đầu Thâm Lạc loé lên quang mang, Bát Huyền Kính lần nữa toả ra màn sáng, bảo hộ hấn ở trung tâm.

Nhưng mà, khi tinh ti màu đen kia tiếp xúc đến màn sáng, trong nháy mắt một màn quỷ dị xuất hiện, vậy mà trực tiếp xuyên thấu qua màn sáng đâm tới ngực Thâm Lạc.

Thâm Lạc vội vàng không kịp chuẩn bị, bị tinh ti đâm vào thân thể, lập tức cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, huyết dịch bắt đầu thuận theo tinh ti màu đen, vọt mạnh qua thể nội Long Đàn.

Cùng lúc đó, pháp trượng màu đen trong tay Long Đàn điểm đến mi tâm Thâm Lạc, khiến cho thân hồn hấn kịch liệt chấn động, thân thể đột nhiên lắc lư mấy cái, liền đứng bất động tại chỗ.

"Thâm Lạc..." Bạch Tiêu Thiên thấy thế, kinh hô một tiếng.

Y không lo tiếp tục khôi phục, thân hình lướt thẳng lên, bay vút tới Thâm Lạc bên này.

Một bên khác, Triệu Phi Kích cũng bức lui đôi thủ, đuổi sát qua.

Nhưng mà, bọn họ đi tới nửa đường, chợt thấy tay phải Thâm Lạc tỏa ra ánh sáng, lòng bàn tay lật ra ngoài hướng xuống dưới, bắt đầu ngưng tụ ra một vòng xoáy nước hẹp dài.

Trung tâm vòng xoáy, một đạo yêu khí phân hồng lan tràn ra, ngay sau đó liền có một con chuột biển màu hồng phân to lớn từ đó bay ra, một đôi mắt nhỏ u lục quay tít một vòng, đột nhiên há miệng phun một cái.

Chỉ thấy một cỗ sương mù màu hồng phân nồng đậm ào ạt bay ra, tuôn về phía đầu Long Đàn.

Long Đàn phản ứng cực nhanh, thấy thế lập tức phong bế hô hấp, thân hình nhảy ra sau, kéo dài khoảng cách với Thâm Lạc.

Nhưng ngay lúc này, một đạo kiếm quang đỏ ngầu đột nhiên lóe lên, thẳng đến mi tâm của lão.

Long Đản nhìn kiếm quang cực nhanh kin đến, ánh mắt đột nhiên trở nên bắt đầu mơ hồ, trong đầu não hôn mê một trận, hai tay miễn cưỡng ngưng tụ ra pháp lực, huy chương đánh tới kiếm quang kia, nhưng phát hiện kiếm quang kia đột nhiên trở nên vụn vụn, lại không thể đánh trúng.

Lúc này lão mới ý thức được, dù vừa rồi lão rất nhanh, nhưng vẫn trúng độc, mà khí độc kia chính là thông qua xâm nhiễm huyết dịch Thẩm Lạc, lại theo tinh tuyến màu đen chảy qua lòng bàn tay, tiến nhập vào trong cơ thể của lão.

Bất quá hiểu ra những điều này đã trễ, đạo kiếm quang màu đỏ kia trong nháy mắt quán xuyên mi tâm của lão, Hồng Liên Nghiệp Hỏa bắt đầu cháy rùng rục trong thức hải lão.

Chuột biền sau khi rơi xuống đất, lập tức đi tới bên cạnh Thẩm Lạc, há miệng khê hấp vết thương Thẩm Lạc, sau đó "Phi" một tiếng, nôn ra một bên.

"Khí độc âm hàn hỗn tạp của tên kia, thật buồn nôn." Mậu Xuân có chút chán ghét nói.

"Đa tạ." Thẩm Lạc khôi phục lại, ôm quyền cảm ơn.

"Ha ha, thời điểm then chốt còn phải nhìn bản đại gia." Mậu Xuân nghe vậy, có chút kiêu ngạo nói.

Tiếng nói của nó vừa dứt, không trung bỗng nhiên truyền đến một tiếng vang "Ầm ầm" thật lớn, dọa cho nó giật mình.

"Ai nha, cái chỗ chết tiệt này lại khô ráo như thế, nhanh đưa bản đại gia trở về." Mậu Xuân co rụt cổ lại, cuống cuồng không kịp nói.

"Làm phiền, vậy ta đưa đạo hữu trở về." Thẩm Lạc vội vung tay lên, thi triển Thông Linh Dịch Yêu thuật, đưa nó trở về.

Lúc này, Bạch Tiêu Thiên cùng Triệu Phi Kích đã chạy qua, ba người đồng thời lao đến phía pháp đàn Thiên nhi.

Một bên khác, còn sót lại ba tên thiên sư Thánh Liên Pháp Đản, cũng gấp trở về ngăn cản lại.

"Chúng ta ngăn bọn chúng, người nhanh đi cứu Thiên nhi." Bạch Tiêu Thiên thấy thế, nói với Thâm Lạc.

Thâm Lạc nhẹ gật đầu, một mình đến giữa quảng trường, khi thấy đạo thiên lôi thứ tám giữa không trung đã ngưng tụ thành hình, hóa thành một lùm điện quang màu vàng, mang theo Hạo Nhiên Chính Khí từ thiên khung giáng xuống.

Mà Lâm Đạt đang không ngừng hấp thụ phát quang công đức trên người Thiên nhi, tràn đầy ngoài thân pháp tướng Bồ Tát.

Thiên nhi cùng y treo trên bầu trời ngời đôi diện nhau, ngoài thân nó bao phủ một lồng ánh sáng màu máu, vẫn như cũ duy trì trạng thái nhắm mắt, chỉ là trên mặt đã trở nên trắng bệch không gì sánh được.

"Thiên nhi sư phụ..." Thâm Lạc nhìn không được cao giọng la lên.

Hai tay hắn không chế Thuần Dương Kiếm Phôi, không cô kỵ vọt tới phía Lâm Đạt.

"Không..." Lâm Đạt đang bận ứng đối thiên kiếp, khóe mắt liếc qua thấy một màn này, lập tức giận dữ không thôi.

Tiếp theo một cái chớp mắt, trên Thuần Dương Kiếm Phôi bốc cháy lên xích diễm cường liệt nhất từ trước đến nay, trong nháy mắt đâm vào huyết sắc lồng sáng kia, tựa như tuyết đọng bị đốt nóng, khiến cho nó nhanh chóng bị hòa tan.

Lồng ánh sáng màu máu biến mất không thấy gì nữa, Thiên nhi nghe được Thâm Lạc gọi, hai mắt chậm rãi mở ra.

"Lúc đầu không tương, hồi phục hư vô..." Trong con mắt của nó chiếu ra hào quang lưu ly, ngoài thân phát tán hào quang màu vàng bắt đầu nhanh chóng co vào quay về, đạo hư ảnh Kim Thiên kia cũng biến mất theo không thấy.

Hư ảnh Bồ Tát ngoài thân Lâm Đạt không có công đức Thiên nhi duy trì, Kim Thân bị tức đoạt, sát khí mọc lan tràn.

Đạo lôi kiếp thứ tám sắp rơi xuống cảm ứng được biến hoá phía dưới, âm thanh sấm sét càng thêm mãnh liệt, uy lực lôi đình gia tăng mấy lần, khiến

mây đen không trung tán đi một mảnh, lộ ra một mảnh điện quang lôi trì.

Lâm Đạt thấy thế hoảng hồn, căn bản không để ý tới bắt lại Thiên nhi, chỉ có thể không chế pháp đàn khác, lấy đông đảo công đức cùng sinh mệnh cao tăng còn sót lại, đến che chở mình độ một kiếp này.

Nhưng vào lúc này, một đạo ánh sáng màu đen bỗng nhiên từ xa ngàn trượng bên ngoài bắn nhanh đến, hóa thành một đạo xiềng xích màu đen quấn quanh dày đặc phù văn, trực tiếp quấn gã và cả đài sen huyết tinh cùng một chỗ, trôi ở giữa không trung.

"Là ai?"

Lâm Đạt kinh sợ tới cực điểm, pháp lực toàn thân không mảy may thu liễm, toàn lực phóng ra ngoài, bên ngoài cơ thể ngưng tụ thành hỏa diễm màu máu, mãnh liệt đốt xiềng xích màu đen, trong lúc nhất thời khó mà đốt cháy nó được.

Thiên uy đã sớm động lại hồi lâu, rốt cuộc đè nén không được, hóa thành lôi trì trút xuống, che khuất cả người gã.

"Ầm ầm..."

Giữa thiên địa không có bất luận tiếng vang gì, hàng trăm hàng ngàn đạo tiên tác lôi điện tùy ý xuyên xuống, thoải thích quất vào mặt đất mảnh hoang mạc này.

Chương 704: Hắc thủ phía sau màn

Thảm Lạc vội vàng phi thân lên, kéo Thiên nhi ra, các thiên sư xung quanh cũng nhao nhao tranh thủ thời gian thoát đi.

Đám người chạy ra hơn nghìn trượng, mới dám dừng lại, nhìn lại bên kia.

Chỉ thấy trong lôi quang đầy trời, thân hình Lâm Đạt nhanh chóng bành trướng, quanh thân tràn ngập hắc vụ mãnh liệt, từng gương mặt quỷ dữ tợn thoát thể ra, như từng đạo u hồn kéo theo quỷ vụ màu đen vờn quanh người y.

"Không..." Lâm Đạt cuồng hô không thôi.

Kim lôi chung quanh không dừng lại chút nào, nhắm đánh từng gương mặt quỷ U Minh kia đến chia năm xẻ bảy, hóa thành hơi khói màu đen, triệt để tiêu tán ra.

Trên trời cao, trung tâm lôi trì, một đạo lôi trụ màu vàng như trụ lớn kinh thiên đánh xuống, ngay chính giữa đỉnh đầu Lâm Đạt.

Hào quang màu vàng chói mắt như mưa to cọ rửa, thân hình của y trong kim quang trong nháy mắt bị xé nát, hóa thành bụi biển mất không thấy gì nữa, chỉ còn một viên đan hoàn màu đen như tinh thạch to bằng hạt long nhãn bị lôi điện bổ trúng nhưng không nát, bay ra.

Kim quang lôi trụ đột nhiên đánh vào trên đại địa, kịch liệt trùng kích làm cho đại mạc mênh mông tóa lên sóng cát trăm trượng, cỗ lực lượng không cách nào tiêu giảm kia phảng phất rót vào trong địa mạch, dẫn tới thanh âm nổ đùng không ngừng.

"Rầm rầm rầm... Âm âm..."

Phía dưới đại mạc, một trận bạo tạc mạnh mẽ, như chuỗi hạt kéo dài vào chỗ sâu sa mạc, không ngừng nổ tạo nên trên mặt đất từng cơn sóng cát, một vết nứt dài trăm trượng nổi lên.

Không biết qua bao lâu, tất cả thanh âm thu lại, mây đen trên trời cũng theo lời kiếp kết thúc, tất cả biến mất không thấy gì nữa.

Thánh Liên Pháp Đàn còn sót lại ba người vốn nhìn ngây ngốc, giờ phút này lấy lại tinh thần, nào còn dám lưu lại, nhao nhao chạy tán loạn.

Triệu Phi Kích cùng Bạch Tiêu Thiên cũng không miễn cưỡng đuổi theo, mà bay vút đến Thâm Lạc bên này.

Đến nửa đường, Triệu Phi Kích bỗng nhiên trong lòng sinh cảm ứng, liếc thấy viên hắc đan nửa giấu trong sa mạc kia, tiện tay vẫy một cái, thu nhập vào trong tay.

"Thế nào, các người không sao chứ?" Bạch Tiêu Thiên dò hỏi.

Thâm Lạc từ từ thả tay Thiên nhi ra, lắc đầu, đang muốn nói chuyện, thần sắc đột nhiên biến đổi, quay đầu nhìn về phía hẻm núi bị nứt kia.

Ở nơi cuối cùng, thỉnh linh xuất hiện một cửa hang đen kịt rộng hơn một trượng, bốn phía bày một toà pháp trận phong ấn có chín cây cột đá, giờ phút này đã gãy mất hơn phân nửa.

"Ầm ầm", chỗ sâu cửa hang truyền đến một tiếng vang trầm.

Một cỗ vân khí màu đen nồng đậm lập tức giống như suối phun, từ chỗ phong ấn vỡ tan tuôn ra.

Hắc khí phi thường sền sệt, nồng đậm, nhìn nặng nề hơn so với nước, lúc chảy tản mát ra một cỗ ô trọc, khí tức âm sát.

Thấy kịch biến như thế, sau khi bọn Thâm Lạc kinh ngạc, vội vàng lách mình tránh né. Bất quá một trung niên hoà thượng đứng phụ cận, mà bản thân bị trọng thương phản ứng chậm chạp, không kịp né tránh, bị hắc khí đụng phải hai chân, làn da hai chân lập tức biến thành màu đen, đồng thời nhanh chóng lan tràn lên phía trên.

Trung niên hoà thượng phát ra tiếng kêu hoảng sợ, đồng thời toàn thân đại phóng kim quang, ý đồ ngăn cản hắc khí ăn mòn. Nhưng hắc khí chẳng những không ngừng lại, ngược lại những kim quang kia đụng một cái đến hắc khí, lập tức bị thôn phệ vào.

Toàn thân hoà thượng nhanh chóng biến thành màu đen, phát ra tiếng kêu cũng thay đổi thành ôi ôi rít lên, hình thể điên cuồng biến lớn, bên ngoài thân mọc ra lân phiến như đồng tiền, đen nhánh tỏa sáng, trên tay chân dài ra cốt thứ yếu dị màu đỏ như máu.

Trong nháy mắt, tăng nhân này biến thành ma vật to lớn cao hai ba trượng, hai mắt cũng thay đổi thành màu đỏ như máu, không còn chút nhân tính, để cho người ta nhìn không lạnh mà run.

Mọi người tại đây đều kinh hãi, nhìn hắc khí kia như tị xạ hạt, tránh càng xa ra.

Thảm Lạc đang muốn lui lại, con mắt nhìn qua đột nhiên nhìn thấy một bóng người chẳng những không lui lại, ngược lại bay đến hướng phong ấn.

Tâm niệm hấn thay đổi thật nhanh, lật tay tế ra Huyền Hoàng Nhất Khí Côn xoay người đánh tới, một đạo côn ảnh huyền hoàng như điện xạ ra, bổ tới đạo thân ảnh kia.

Những nơi côn ảnh đi qua, hư không nổi lên gợn sóng như nước, càng phát ra tiếng rít doạ người.

Người kia kinh nghi hừ lạnh một tiếng, phát tay áo lên, một cỗ quang mang xám trắng bắn ra, hóa thành một cốt phiến xám trắng.

Toàn thân cờ này do bạch cốt luyện chế thành, không biết là xương người hay là xương thú, mặt ngoài chớp động một tầng sương mù tối mịt, còn có rất nhiều phù văn màu xám trắng như ẩn như hiện.

Mà đỉnh Bạch Cốt Phiến khảm nạm năm khô lâu hình người, trong miệng răng nanh loạn xạ, phát ra tiếng cười âm hiểm làm cho người rùng mình, khiến người nghe tâm thần không thể tập trung, khí huyết quay cuồng.

Năm cái đầu lâu cùng rít lên một tiếng, trên Bạch Cốt Phiến đại thịnh hắc quang, ngăn trước Huyền Hoàng Nhất Khí Côn, cả hai âm vang chạm vào nhau.

Chỉ nghe một tiếng vang thật lớn, Bạch Cốt Phiến nhìn phòng ngự cường đại dị thường lại ứng thanh mà nát, mảng lớn toái cốt bay loạn như mưa.

Huyền Hoàng Nhất Khí Côn hơi dừng lại, sau đó tiếp tục đánh về phía thân ảnh màu đen kia.

Nhưng giờ phút này, phía trước bóng đen thoáng hiện, một thân ảnh màu đen cao lớn lướt ngang tới, chính là tăng nhân trung niên ma hoá kia, hai tay đại phóng hắc quang, hai ma trảo màu đen to bằng cái thớt nổi lên, chụp vào Huyền Hoàng Nhất Khí Côn.

"Ầm" một tiếng vang trầm, Huyền Hoàng Nhất Khí Côn đánh vào thân tăng nhân trung niên. Tăng nhân trung niên cũng như Bạch Cốt Phiên bạo liệt ra, bất quá lực lượng Huyền Hoàng Nhất Khí Côn cũng bị hao hết, ngừng lại.

Đạo nhân ảnh kia tiếp tục bay tới phía trước, nhoáng một cái rơi vào chỗ phong ấn lui bại, đứng trong hắc khí cuộn cuộn, hiện thân, hình linh lại là Triêm Quả.

"Triêm Quả, ngươi làm cái gì vậy?" Thảm Lạc lộ vẻ kinh ngạc.

Triêm Quả đứng trong hắc khí, vậy mà phảng phất như vô sự, cũng không bị trọc khí màu đen ăn mòn.

"Đây hết thấy đều là ngươi giờ trò quỷ?" Thảm Lạc nhìn thấy cảnh này, trầm giọng quát.

Triêm Quả không để ý đến Thảm Lạc, mặt không thay đổi hai tay bám niệm pháp quyết dẫn một cái, hơn phân nửa hắc khí chung quanh lập tức hóa thành từng xúc tu màu đen to lớn, như thiểm điện từ chỗ sâu mây chực trượng, chụp vào mọi người chung quanh.

Mà còn lại non nửa, thì nhào về phía phong ấn, nhanh chóng ăn mòn đường vân phong ấn, nhưng linh quang trên những đường vân kia dị thường cứng cỏi, hắc khí mặc dù kiệt lực xâm nhiễm, lại không có hiệu quả gì.

Bởi vì đám người phụ cận vừa mới né ra một khoảng cách, lần này xúc tu màu đen mặc dù càng thêm nhanh chóng, nhưng không bắt được ai, bất quá thi thể Long Đàn, Bảo Sơn phụ cận lại bị xúc tu màu đen cuốn tới, chui vào trong hắc khí.

Mà Thảm Lạc cũng bị hai đầu xúc tu màu đen nhắm chuẩn, hung ác cuốn tới.

Nhưng hắn không để ý tới xúc tu màu đen, ánh mắt nhìn về phía phong ấn bị ăn mòn, sắc mặt khó coi, đồng thời lật tay té ra Ngũ Hỏa Phiến, vỗ một cái.

Theo một tiếng phượng hét trùng thiên, một con hỏa hồng Phượng Hoàng từ trong quạt bay ra, ngoại hình không huy hoàng như Ngũ sắc Phượng Hoàng mà Ngũ Hỏa Phiến trước đó phát ra, nhưng tản ra linh áp đáng sợ, trong Hỏa Phượng càng lộ ra một cỗ nhiệt độ cực kỳ cao, cùng hai đầu xúc tu màu đen đụng vào nhau.

Hai đầu xúc tu màu đen cùng hỏa hồng Phượng Hoàng đụng một cái, lập tức phảng phát băng tuyết gặp lửa, nhanh chóng hòa tan.

Sau đó hỏa hồng Phượng Hoàng mở hai cánh ra, đột phá từng đạo hắc khí ngăn cản, lao thẳng tới Triêm Quả.

Đồng thời, Thảm Lạc lật tay lấy ra một xấp Lạc Lôi Phù, quăng tới phía trước.

Những phù lục này loé lên quang mang, đều vỡ vụn ra.

Giữa không trung lôi quang chớp liên tục, từng đạo thiểm điện thô to trống rỗng hiện ra, lít nha lít nhít chừng hơn mười đạo, tạo thành một rừng lôi điện, đánh xuống Triêm Quả, cơ hồ cùng Hỏa Phượng màu đỏ đồng thời đánh lên người gã.

Chương 705: Bán ma

Ầm ầm!

Theo liên tiếp tiếng vang kinh thiên động địa, hồng quang màu đỏ như liệt nhật cùng lôi quang màu bạc chói mắt che khuất thân thể Triêm Quả, tiếng hỏa diễm bạo liệt, tiếng lôi điện oanh minh đan vào một chỗ, khiến phương viên vài chục trượng hóa thành một mảnh hải dương lôi hỏa, tựa hồ hủy diệt hết tất cả hắc khí.

Mọi người nơi xa thấy cảnh này, đều phát ra tiếng than thở.

Bạch Tiêu Thiên nhìn thấy cảnh này, cũng mặt lộ vẻ thán phục.

Tu vi của y mặc dù cao hơn Thẩm Lạc một tiểu cảnh giới, nhưng bàn về thủ đoạn công kích cùng trong thời gian ngắn bộc phát uy năng, vẫn kém không ít.

Nhưng giờ phút này, một tiếng hừ lạnh từ trong hải dương lôi điện truyền ra, mặt đất chấn động mãnh liệt, từng luồng từng luồng hắc khí cô đọng hơn trước rất nhiều từ trong hải dương lôi điện chen chúc tuôn ra, vậy mà không bị lôi điện hỏa diễm chung quanh ảnh hưởng, cuộn cuộn ngưng tụ, trong chớp mắt hình thành một ma thủ màu đen dữ tợn.

Ma thủ cao hai ba mươi trượng, trên trán mọc ra ba cái sừng nhọn, một tầng lân phiến đen kịt bao trùm mặt ngoài đầu lâu, hai mắt đỏ sẫm, răng nanh thật dài lộ ra ngoài, nhìn phi thường dữ tợn đáng sợ.

Ma thủ há miệng hút vào, lập tức phát ra một cỗ lực thôn phệ bàng bạc, thành linh hút lôi điện hỏa diễm chung quanh vào.

Thân ảnh Triêm Quả hiện ra bên cạnh ma thủ màu đen, chỉ là ngoại hình gã đại biến, thân thể biến lớn mấy lần, hóa thành một cự nhân cao chừng bốn, năm trượng, làn da cũng thay đổi thành màu đen kịt, bên ngoài thân mọc ra một tầng lân phiến màu tím đen, nhìn không khác tăng nhân trung niên lúc trước.

Chỉ là hai mắt Triêm Quả mặc dù có chút phiếm hồng, nhưng vẫn duy trì thanh minh, không mất thần trí.

Ma khí ngập trời từ trên thân Triêm Quả tản ra, vượt xa Xuất Khiếu kỳ, có thể so với Đại Thừa kỳ.

Mọi người chung quanh nhìn thấy tình huống này, thần sắc lần nữa đại biến.

"Người này muốn phá vỡ phong ấn nơi này, phóng thích trọc khí Địa giới, thậm chí là ma vật đến nhân gian! Không thể để hắn đắc thủ, nếu không hậu quả khó mà lường được!" Thâm Lạc không lập tức xuất thủ, lách mình lui lại, đồng thời quay người quát với đám người nơi xa.

Giờ phút này Triêm Quả ma hóa, thực lực rất đáng sợ, một mình hắn không thể đối phó, trừ phi triệu hoán tu vi mộng cảnh.

Đám người nơi xa nghe vậy, hai mặt nhìn nhau, cũng không lập tức hưởng ứng Thâm Lạc kêu gọi, chỉ có Bạch Tiêu Thiên bay vọt đến gần Thâm Lạc.

Trừ người Thánh Liên Pháp Đàn, những tăng nhân đều đến từ quốc gia Tây Vực khác, vừa rồi còn bị Lâm Đạt tính toán, suýt nữa mất mạng, hiện tại làm sao chịu xuất thủ vì Xích Cốc thành.

Một ít người nhát gan thậm chí bắt đầu lui lại, dự định chạy khỏi nơi này.

"Ma vật! Ma vật hơn một trăm năm trước lại giáng thế!" Đà Lạn thiên sư nhìn thấy Triêm Quả như vậy, kinh hãi rống to.

"Đà Lạn thiên sư, ngươi nói cái gì? Cái gì ma vật hơn một trăm năm trước? Tây Vực chúng ta đã từng xuất hiện loại ma đầu này sao?" Tăng nhân bên cạnh vội vàng hỏi.

"Đã xuất hiện, khi đó nhiều loại ma đầu này đột nhiên xông ra, giết rất nhiều người, về sau tiên nhân Thiên Đình giáng lâm, mới tiêu diệt được bọn chúng! Mau giết hắn, nếu không sẽ có càng nhiều ma vật xuất hiện! Toàn bộ Tây Vực cũng sẽ bị hủy!" Đà Lạn thiên sư chỉ vào Triêm Quả hô to, một vệt kim quang từ trên người lão bắn ra, đánh về phía Triêm Quả.

Đà Lạn thiên sư có danh vọng khá cao, không ít tăng nhân chung quanh

thấy vậy cũng tề ra pháp khí, đánh về phía Triêm Quả.

Thảm Lạc đại hỉ, Ngũ Hỏa Phiến trong tay lần nữa hung hăng vỗ một cái, một con Hỏa Phượng màu đỏ bắn ra, nhào về phía Triêm Quả.

Cùng lúc đó, kiếm quang màu đỏ hiện lên trước người hắn, Thuần Dương Kiếm Phôi thoáng hiện ra.

Năm ngón tay hắn bắt được, cổ tay rung lên, Thuần Dương Kiếm Phôi lập tức hóa thành mấy chục kiếm ảnh xích hồng, như kiếm sơn bắn về phía Triêm Quả.

Mà Bạch Tiêu Thiên cũng lật tay tề ra cây quạt màu vàng kia, vỗ một cái, một mảnh cuồng phong màu vàng gào thét tuôn ra, lập tức hóa thành một đạo phong trụ màu vàng cao mấy chục trượng, quét tới, thanh thế dọa người.

Triêm Quả thấy cảnh này, trên thân loé lên hắc quang, hai tay bắm niệm pháp quyết vung lên.

Ma thủ màu đen mở miệng lớn, phun ra một mảnh hắc khí nồng đậm như mực, hình thành một đạo khí tường màu đen, va chạm cùng công kích của tất cả mọi người.

"Ầm ầm" liên tiếp tiếng nổ vang, tất cả mọi người công kích đều bị đẩy lui, càng có một cỗ lực lượng âm hàn xâm nhập đến, khiến đám người tê liệt nửa người, pháp lực vận chuyển cũng xuất hiện trì trệ.

Một số pháp khí còn dính nhiễm không ít hắc khí, linh khí những pháp khí này ba động kịch liệt, tựa hồ đang bị những hắc khí này ô nhiễm, chủ nhân pháp khí vội vàng thi pháp khu trừ, một hồi lâu mới diệt trừ được.

Trái lại đạo khí tường màu đen kia chỉ khẽ run lên, lập tức khôi phục bình tĩnh.

"Hừ! Chỉ là con sâu cái kiến, cũng dám mưu toan ngăn cản hoả lực cường đại của Ma tộc!" Triêm Quả cười lạnh nói.

Sắc mặt mọi người khó coi, tự mình vận công giải trừ lực lượng âm hàn xâm nhập, nhất thời không còn dám xuất thủ.

"Chớ để hấn lừa, Triêm Quả cũng không triệt để biến thành Ma tộc, hấn chỉ dựa vào thể chất Bán Ma cưỡng ép thôi động ma khí ngăn cản chúng ta công kích, giờ phút này trong cơ thể hấn nguyên khí hỗn loạn, chỉ là phô trương thanh thế mà thôi!" Một thanh âm vang lên, lại là Thảm Lạc lạnh lùng quát.

Hấn nhìn chăm chăm Triêm Quả, trong hai tròng mắt hiện ra một hư ảnh mắt rắn, bắn ra ngân quang dài vài tấc.

Sắc mặt Triêm Quả trầm xuống, bỗng nhiên nhìn về phía Thảm Lạc, trong mắt loé lên sát cơ.

Mà những người khác nghe Thảm Lạc nói, lại nhìn thấy thần sắc Triêm Quả biến hóa, lập tức giật mình, lần nữa phát động công kích.

Các loại pháp khí cùng bí thuật công kích kéo theo đuôi ánh sáng thật dài, như lưu tinh đánh về phía Triêm Quả, phát ra tiếng rít chói tai, so với đợt công kích thứ nhất càng thêm mãnh liệt.

Thần sắc Triêm Quả âm trầm, ma văn tím đen trên thân toả sáng hào quang, hai tay như bánh xe bầm niệm pháp quyết.

Khí tường màu đen chung quanh quay cuồng mãnh liệt, đón lấy công kích của đám người.

Liên tiếp tiếng vang qua đi, đám người công kích lần nữa bị chấn khai, nhưng khí tường màu đen cũng kịch liệt quay cuồng, hiển nhiên đã sắp chống đỡ không nổi.

Mà thân thể Triêm Quả cũng đại chấn, bất quá gã cũng không đình chỉ, tiếp tục bầm niệm pháp quyết thi pháp, ổn định khí tường màu đen.

"Chư vị, ma đầu này sắp không chịu nổi rồi, lại thêm một phần lực!" Bạch Tiêu Thiên hét lớn một tiếng, há miệng phun ra một đoàn kim quang dung nhập vào trong quạt xếp màu vàng.

Trên quạt xếp vẽ hình phật tụng kinh đại phóng kim quang, một tôn Kim Cương Phật Đà thành linh từ trên mặt quạt bắn ra, nhào về phía Triêm Quả.

Thanh thể Kim Cương Phật Đà này so với gió lốc màu vàng vừa rồi không lớn lắm, nhưng Phật Đà lại tản mát ra một cỗ uy thế dị thường, những nơi

đi qua hư không phát ra tiếng ô ô.

Hai tay y kết Kim Cương pháp ấn, toà kinh tràng trước đó lần nữa nổi lên, kim quang đại thịnh đập xuống khí tường màu đen.

Thảm Lạc vì tiết kiệm pháp lực, không tiếp tục thôi động Ngũ Hỏa Phiến, ngược lại vận chuyển Thuần Dương Kiếm Quyết.

Trên Thuần Dương Kiếm Phôi loé lên hồng quang, từng lùm Hồng Liên Nghiệp Hỏa nổi lên, trải rộng trên thân kiếm, cả thanh kiếm trong chốc lát biến thành một thanh hỏa kiếm.

Sau đó hấn phát tay áo vung lên, kiếm rít đại tác, một toà kiếm sơn hoá diễm hiển hiện ra, trảm lên khí tường màu đen.

Mà những người khác cũng tự mình phát động công kích cường đại hơn, đánh vào trên khí tường màu đen.

Chương 706: Kéo dài

Dưới mọi người điên cuồng công kích, khí tường màu đen lập tức ba động kịch liệt, nhanh chóng trở nên mỏng manh, mắt thấy sẽ vỡ tan.

Thẩm Lạc vừa thôi động Thuần Dương Kiếm Phôi công kích, vừa nhìn chăm chăm Triêm Quả, cảm thấy đối phương có chút cô quái. Từ lúc bắt đầu gã vẫn đứng trên mặt đất không động đậy, dựa vào ma khí ngạnh kháng công kích của tất cả mọi người, lấy thực lực Đại Thừa kỳ chiến đấu cùng bọn hắn không phải sẽ chiếm ưu thế sao?

"Hắn là hắn đang có chủ ý gì khác?" Trong mắt Thẩm Lạc loé lên ngân quang, nhìn xuống hai chân Triêm Quả, thân sắc lập tức biến đổi.

Đúng như hắn đoán, từng sợi quang mang đỏ thẫm cực kỳ nhạt đang từ mặt đất tuôn ra, không ngừng dung nhập vào hai chân Triêm Quả, truyền đến các vị trí cơ thể gã.

Những quang mang đỏ thẫm kia cực nhỏ, nếu không phải hắn dùng Khuê Xà đồng lực, tuyệt khó mà phát giác.

Thẩm Lạc vận chuyển thị lực tới cực hạn, rất nhanh nhìn rõ sau khi những quang mang đỏ thẫm này tiến vào thân thể Triêm Quả.

Quang mang đỏ thẫm trực tiếp dung hợp cùng pháp lực thể nội Triêm Quả, pháp lực của gã lập tức cải biến, nhanh chóng bị ma khí xâm nhiễm, biến thành một loại năng lượng âm lãnh, tổng pháp lực cũng lớn mạnh nhanh lên.

"Mọi người mau chóng phá khí tường này, Triêm Quả đang trì hoãn thời gian, thu nạp ma khí tăng thực lực lên!" Thẩm Lạc giật mình, vội vàng hét lớn, nhắc nhở đám người.

Đồng thời, hắn không lo tiết kiệm pháp lực nữa, lật tay lấy ra Ngũ Hỏa Phiến.

Những người khác nghe vậy biến sắc, cũng nhao nhao gia tăng thể công.

Triêm Quả nghe Thảm Lạc la lên, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn sang, trong mắt loé lên vẻ tàn khốc, nhưng lập tức lại biến thành vẻ trào phúng, tay phải mở rộng đưa về phía trước.

Năm đạo huyết hồng quang mang từ đầu ngón tay bắn ra, chui vào trong ma thủ màu đen.

Trong hai tròng mắt ma thủ màu đen kia nổi lên một tia huyết quang, miệng lớn dần mở ra, bảy tám đạo bóng đen từ bên trong bắn ra, xuyên thấu khí tường màu đen đánh tới đám người như điện, chính là mấy cỗ thi thể trước đó bị xúc tu màu đen cuốn đi.

Những người này hiện tại lại còn sống, tổn hại thân thể đã khôi phục như lúc ban đầu, chỉ là thân hình lại phát sinh biến hoá cực lớn, làn da hiện đầy linh văn màu đen nhạt, cánh tay bắt đầu lại sinh ra một tầng lân phiến tím đen, chớp sáng quang mang quý dị, hai mắt trở nên ngơ ngác ngác, trong miệng càng phát ra tiếng rống trầm thấp như dã thú, rõ ràng thần trí đã không còn, ngay cả năng lực nói chuyện cũng đã mất, giống tăng nhân trung niên lúc trước.

Chỉ là thân thể những người này cũng không biến lớn, tốc độ lại trở nên kinh người, thân hình như điện trong chớp mắt đã đến gần chư tăng Tây Vực, những người kia còn chưa kịp phản ứng.

"Cẩn thận!" Hai tay Thảm Lạc vội vã bấm niệm pháp quyết.

Lam ảnh hiện lên, Trần Hải Châu hiển hiện bên cạnh hắn, mà trong hư không soạt một tiếng, trống rỗng ngưng tụ ra một tường nước rộng thừng thình, ngăn trước những người ma hóa kia.

Những người ma hóa này gầm nhẹ một tiếng, trong tay tăng vọt hắc quang.

Chỉ nghe xuy xuy mấy tiếng như xé vải, tường nước tùy tiện bị xé nát.

Thảm Lạc thâm than, Tây Vực cát vàng vạn dặm, thủy khí mỏng manh, dù dùng Trần Hải Châu gia trì, uy lực pháp thuật thủy hệ vẫn rất yếu.

Tường nước mặc dù lập tức bị phá, nhưng những người ma hóa này cũng bị chậm trễ một cái chớp mắt.

Tu sĩ bên đó lập tức kịp phản ứng, tự mình thi triển thủ đoạn chém giết cùng những người ma hoá này.

Thảm Lạc âm thầm thở ra, nhưng giờ phút này, trước người hấn ác phong hiện lên, một bóng người màu đen gần như thuấn di xuất hiện, hai ma trảo đen nhánh xuyên thẳng đến ngực hấn, nhanh như hai tia chớp màu đen.

Cũng may bây giờ thị lực hấn tăng nhiều, trước khi bóng đen bay tới đã khó khăn lắm bắt được một chút tung tích, hai chân hấn toả sáng ánh trắng, thân thể nhanh chóng lui lại, miễn cưỡng tránh thoát một kích này.

Lúc này hấn mới nhìn rõ, bóng người màu đen này chính là Long Đàn, trên thân lão bộc phát ra ba động ma khí khổng lồ, vậy mà đã đạt tới Xuất Khiếu kỳ đỉnh phong, cách Đại Thừa kỳ chỉ một đường.

Một tiếng kêu thê lương thảm thiết từ nơi không xa truyền đến, một tăng nhân Xuất Khiếu kỳ bị hai tay một bóng đen xuyên qua.

Bóng đen kia chính là Bảo Sơn, trên thân lão tản mát ra khí tức mãnh liệt, cũng đạt tới Xuất Khiếu đỉnh phong.

Chỉ thấy hai tay Bảo Sơn hung hấn xé ra hai bên, thân thể tăng nhân bị xé thành hai nửa, ngũ tạng lục phủ cùng huyết vũ từ giữa không trung phiêu tán xuống, khiến những người gần đó hoảng hốt.

Mà Thảm Lạc cảm ứng được cảnh này, trong lòng cũng phát lạnh, vội vàng lui lại.

Vào thời khắc này, khoé miệng Long Đàn phía trước nhếch lên, hai chân bỗng nhiên giẫm xuống mặt đất một cái, thân thể phát ra tiếng xương lớp lớp bốp, cả người hóa thành một đạo tàn ảnh, bỗng nhiên biến mất tại chỗ không thấy gì nữa.

Thảm Lạc nhìn thấy cảnh này, lập tức vận chuyển thần thức cảm ứng vị trí nó, nhưng thần thức căn bản không phát hiện được tung tích Long Đàn, đôi phương tựa hồ đột nhiên biến mất vậy.

"Đây là thần thông gì? Vậy mà có thể tránh né thần thức dò xét!" Hấn cảm thấy nghiêm trọng, lập tức lật tay té ra Bát Huyền Kính, lơ lửng trên đỉnh đầu.

Trên mặt kính lóe lên hào quang, chiếu xuống phía dưới một mảnh quang mang sáng tỏ, chung quanh hắt ngưng tụ thành tám màn sáng xanh như mặt kính.

Trên mỗi màn sáng, đều lộ ra một đạo phù văn thần diệu, tản mát ra ba động linh lực mãnh liệt.

Màn sáng màu xanh vừa mới xuất hiện, sau lưng của hắt hiện lên hắc khí, thân ảnh Long Đàn trống rỗng hiện ra, hai nắm đấm che kín vảy đen hung hăng đập xuống.

Thảm Lạc cũng không quay đầu, thần thức trong chốc lát cảm ứng được hết thảy sau lưng, thể nội pháp lực lập tức tăng lớn rót vào trong Bát Huyền Kính.

Bảo kính lóe lên hiện ra phù văn cổ sơ, toàn bộ mặt kính lộ ra quang mang biến thành hào quang màu vàng.

Kim mang chói mắt chiếu rọi xuống, màn sáng màu xanh trong nháy mắt hóa thành màn sáng màu vàng, phù văn trên đó vặn vẹo biến hoá, hóa thành tám đầu dị sơn trấn thú trong truyền thuyết, khiến Bát Huyền Kính phòng ngự vững chắc hơn gấp bội.

"Ầm ầm" hai tiếng nổ mạnh truyền ra, màn sáng màu vàng rung động kịch liệt, Bát Huyền Kính cũng rung ong ong theo.

Mà trong màn sáng, Thảm Lạc cảm thấy hai cỗ cự lực đáng sợ đánh tới, lúc này cả người mang bảo bay chéo ra sau.

Mặc dù có màn sáng màu vàng hộ thể, phía sau lưng hắt vẫn nhói nhói chết lặng, toàn bộ thân thể nhất thời mất đi không chế, cảm thấy khiếp sợ. Bát Huyền Kính là cực phẩm pháp khí phòng ngự hàng đầu, vậy mà ngăn cản không nổi hai quyền Long Đàn ma hoá. Long Đàn ma hoá xong, thực lực rút cuộc tăng mạnh lên bao nhiêu.

Mà Long Đàn sau một kích kia, hắc quang trên thân lóe lên lần nữa biến mất không thấy, sau một khắc trống rỗng xuất hiện bên cạnh Thảm Lạc, một đôi nắm đấm đen nhánh lần nữa hung hăng nện xuống, căn bản không cho Thảm Lạc bất kỳ phản ứng nào.

"Âm" một tiếng vang thật lớn!

Thâm Lạc lần nữa bị đánh bay ra sau, lần này hắn bị trùng kích càng lớn, thể nội ngưng tụ pháp lực cũng bị hai cỗ quyền kinh cường đại này đánh tan không ít, màn sáng màu vàng lập tức ảm đạm.

Long Đàn phát ra tiếng gầm nhẹ hưng phấn như dã thú, thân hình thoát một cái bỗng nhiên đưa về phía trước, cả người yếu đuối không xương quý dị kéo dài, trong nháy mắt đã đến sau lưng Thâm Lạc, hai quyền đánh tới.

Nếu là tu sĩ Xuất Khiếu kỳ bình thường, đối mặt công kích như sét đánh thiểm điện này, đoán chừng sẽ gặp tao ương. Bất quá Thâm Lạc có kinh nghiệm đối địch phong phú cỡ nào, liên tục bị đánh bay hai lần, miễn cưỡng kéo được khoảng cách với Long Đàn, hai chân tỏa sáng ánh trắng, cả người bay về phía trước, khó khăn lắm kéo ra khoảng cách với Long Đàn, khiến song quyền lão đánh hụt.

Cùng lúc đó, hắn vung tay lên.

Một đoàn tử quang bắn ra, hóa thành cự châu màu tím lớn gần trượng, ngăn ở phía sau, chính là viên châu màu tím đoạt được từ Yêu Phong.

Song quyền Long Đàn đánh vào trên cự châu màu tím, phát ra hai tiếng nổ mạnh.

Cự châu màu tím đại chấn bay ngược ra sau.

Nhưng ráng mây màu tím trong thân châu đột nhiên cuộn cuộn lên, phát ra một cỗ hấp lực khổng lồ, vậy mà hút lực quyền kinh của Long Đàn vào, hạt châu lớn màu tím lập tức ổn định lại, không truyền lực lượng thậm thấu đến thân Thâm Lạc.

Chương 707: Thiên địa bất công

Ánh mắt Thẩm Lạc sáng lên, hiển nhiên không ngờ hạt châu lớn màu tím này có lực phòng ngự kinh người như vậy, còn có thể hấp thu lực công kích của đối phương.

Từ lúc hắn đạt được hạt châu lớn màu tím này đã nhiều lần thử qua, nhưng loại tình huống hấp thu công kích này lại chưa từng xuất hiện, hiện tại là lần đầu.

"Chẳng lẽ châu này chỉ có thể hấp thu ma khí công kích?" Hắn suy đoán, động tác trên tay cũng không chậm, lập tức bấm niệm pháp quyết vậy Thuần Dương Kiếm Phôi, bấm tay điếm một cái, Thuần Dương Kiếm Phôi hóa thành một mảnh kiếm sơn, phô thiên cái địa chém về phía Long Đàn.

Gương mặt dờ dẩn Long Đàn nổi lên tâm tình chập chờn, tựa hồ rất kiêng kị Hồng Liên Nghiệp Hoả trên Thuần Dương Kiếm Phôi, hai chân chấn động, cả người hóa thành một đạo tàn ảnh lần nữa biến mất không thấy.

Có hạt châu lớn màu tím hộ thể, Thẩm Lạc không còn rơi xuống hạ phong, bắt đầu đánh ngang tay với Long Đàn.

Chỉ là Long Đàn ma hoá có lực lượng rất đáng sợ, hơn nữa còn có loại thân pháp có thể ẩn nấp hành tung, hắn cũng chỉ có thể khó khăn lắm giữ cho không bị bại mà thôi, căn bản không thể phân thân đối phó Triêm Quả.

Về phần những người bị ma hoá cũng vô cùng lợi hại, mặc dù chỉ có bảy tám người, vẫn giữ chân tất cả mọi người bên này.

Mà một mình Bảo Sơn độc chiến cùng Bạch Tiêu Thiên, Đà Lạn thiên sư, cùng một tăng nhân Xuất Khiếu trung kỳ khác, lấy một địch ba vẫn chiếm thượng phong.

Triêm Quả không bị người ảnh hưởng, gấp rút thu nạp ma khí trong lòng đất, khí tức liên tục tăng lên, rất nhanh đạt đến Đại Thừa trung kỳ.

Ma thủ màu đen cạnh gã cũng thay đổi lớn thêm không ít, hai tròng mắt trông rỗng bất đầu sinh ra một chút linh động, tựa hồ sắp sống lại.

"A Di Đà Phật! Triêm Quả thí chủ, người thật muốn rơi vào Ma Đạo, làm việc ác diệt thế này sao?" Thiên nhi đứng ở xa đột nhiên tiến lên mấy bước, miệng tụng phật hiệu hỏi.

"Kim Thiên đại sư, chớ tới gần hần!" Bạch Tiêu Thiên nhìn thấy Thiên nhi đột nhiên tiến lên, vội vàng kinh hô, muốn lách mình chạy tới.

Nhưng thực lực Bảo Sơn mạnh mẽ, mấy lần y muốn lui đều bị ngăn lại.

Thâm Lạc nhìn thấy cảnh này, sắc mặt cũng biến đổi, tay phải bấm niệm pháp quyết điểm một cái, đầu ngón tay sáng lên một đoàn xích quang.

Kiểm quang trên Thuần Dương Kiếm Phôi tăng mạnh gấp bội, một mảnh mưa kiếm phô thiên cái địa trút xuống, đánh Long Đàn ra xa.

Tay trái của hần thừa cơ triệu hoán một dòng nước, dùng tốc độ bất khả tự nghị thi triển ra thông linh thuật, một đạo hồng ảnh từ trong thủy động bắn ra, chính là con Hấp Huyết Quỷ vừa mới thu kia.

"Đi bảo hộ tiểu hòa thượng kia." Thâm Lạc truyền âm nói với Hấp Huyết Quỷ một tiếng.

Hấp Huyết Quỷ đáp ứng một tiếng, thân ảnh nhoáng một cái biến mất tại chỗ.

Liên tiếp thi pháp vô cùng nhanh chóng, nên không ai phát giác Hấp Huyết Quỷ này xuất hiện.

"Vì sao? Ta vốn tin tưởng không nghi ngờ vào thiên lý chính nghĩa, kết quả thế nào? Thê tử của ta, con của ta, tất cả đều vô tội lại chết thảm! Hung thủ kia lại được chính quả, bất công cỡ nào! Trong thiên hạ có chuyện buồn cười vậy sao?" Triêm Quả cuồn tiếu.

Thiên nhi im lặng, đối với cảnh ngộ bi thảm của Triêm Quả, nó cũng không thể nói gì hơn.

"Nếu thiên địa bất công như thế, vậy ta thà rơi vào Ma Đạo, cũng phải chống đến cùng." Triêm Quả cười to đột nhiên ngừng lại, con mắt đỏ sậm

nhìn chăm chăm Thiên nhi, lạnh giọng nói.

"Cảnh ngộ bi thảm của thí chủ, tiểu tăng cảm động lây. Bất quá cử động của thí chủ lần này cũng không phải là chống lại, mà là phát tiết phần nộ mà thôi." Thiên nhi lẳng lẳng nói.

"Phát tiết phần nộ? Không sai, ta chính là muốn phát tiết phần nộ! Thiên địa bất công với ta như vậy, ta cũng muốn thế nhân thử cảm giác mất đi thế tử nhi nữ!" Triêm Quả tràn đầy oán độc, dữ tợn, khiến người ta nhìn không rét mà run.

"A Di Đà Phật." Thiên nhi thở dài, nhẹ giọng tụng niệm Phật hiệu.

"Mà hòa thượng người tự xưng là chính nghĩa, bất quá người cũng biết, cục diện hôm nay là do một tay người thúc đẩy ra đây!" Trên mặt Triêm Quả hiện vẻ trào phúng nói.

Lời này vừa ra, đám người phụ cận lộ vẻ kinh ngạc.

"Thí chủ nói lời này là ý gì?" Thiên nhi cũng khẽ giật mình.

"Ta rơi vào Ma Đạo, thân thể hấp thu quá nhiều trọc khí Địa giới, hơn phân nửa thời gian trong ngày thần trí đều rơi vào điên cuồng, mặc dù miễn cưỡng bố trí xuống kế hoạch mượn nhờ cơ hội Lâm Đạt độ kiếp, dùng lời kiếp lực oanh mở phong ấn liên thông Địa giới, nhưng thần trí ta không rõ, cũng không nắm chắc có thể thuận lợi hoàn thành! Nhưng người lại dùng Phật pháp hóa giải trọc khí trong cơ thể ta phản phê, để cho ta khôi phục nguyên dạng, thuận lợi hoàn thành hết thảy. Vậy ta nên hảo hảo cảm tạ người! Ha ha ha!" Triêm Quả cười ha ha, vô cùng đắc ý.

Mọi người chung quanh ồn ào, nhìn về phía Thiên nhi, ánh mắt tràn đầy trách cứ.

Thâm Lạc nghe vậy, cảm thấy lo lắng.

Thiên nhi mặc dù là Kim Thiên Tử chuyên thế, nhưng dù sao chỉ là một đứa bé, đối mặt thực tế như vậy chỉ sợ sẽ bị đá kích rất lớn.

Hắn lần nữa một kiếm bức lui Long Đàn, ánh mắt nhìn lại Thiên nhi.

Nhưng vượt quá Thâm Lạc dự kiến, Thiên nhi im lặng, cũng không hiện ra

vẻ hời hợt.

"Người đưa đến tất cả mọi thứ ở hiện tại! Toàn bộ Xích Cốc thành, Ô Kê quốc, thậm chí ba mươi sáu nước Tây Vực sắp biến thành Luyện Ngục, chẳng lẽ người không hời hợt?" Triêm Quả nhìn thấy Thiên nhi như vậy, có chút ngạc nhiên, cười lạnh chất vấn.

"Tiểu tăng thi pháp cứu người, chính là cử chỉ từ bi của Phật môn ta, có gì hời hợt chứ. Còn cử động người bây giờ, tiểu tăng cũng sẽ liều chết ngăn cản." Thiên nhi từ tốn nói, sau đó khoanh chân ngồi xuống, tụng niệm Phật kinh.

"Liều chết ngăn cản? Vậy ta đưa người đi Tây Thiên tham Phật trước!" Triêm Quả âm tình bất định, rất nhanh hừ lạnh một tiếng, hai cánh tay bấm pháp quyết.

Ma khí phô thiên cái địa hỗn tạp âm phong màu đen, trong chốc lát từ trên người gã chen chúc ra, khí thế lan ra đen nghìn nghịt kinh người, cuốn tới Thiên nhi.

"Kim Thiên đại sư!" Bạch Tiêu Thiên nhìn thấy cảnh này, đang muốn liều lĩnh bay qua cứu giúp.

Sau lưng Thiên nhi loé lên hồng ảnh, thân ảnh Hấp Huyết Quỷ hiện ra, đưa tay muốn ôm Thiên nhi lui lại.

Nhưng giờ phút này, trên thân Thiên nhi sáng lên Phật quang màu vàng, Phật châu trên cổ tay nó phun ra ánh vàng cùng từng chân ngôn Phật gia, đồng thời cấp tốc xoay tròn.

Kim quang trên thân Thiên nhi như được kích phát, cấp tốc trở nên sáng chói mắt.

Mà trong vạn đạo Phật quang, hiện ra một tôn hư ảnh Phật Đà, chính là Kim Thiên pháp tướng hiển hiện lúc trước.

Hư không chung quanh càng vang lên thanh âm phạm xướng, từ nhỏ biến lớn, trong nháy mắt vang vọng đất trời!

Một cỗ Phật lực bàng bạc thẩm thấu ra, chặn lại ma khí che khuất bầu trời.

Hấp Huyết Quỷ cũng bị cỗ phạt lực bàng bạc này tác động đến, giống như lá thu trong gió, không có lực phản kháng bị đánh bay ra sau.

"Pháp tướng Phật Đà!" Triêm Quả cau mày lại, hơi cắn răng, sau đó cắn chót lưỡi.

Một ngụm tinh huyết từ trong miệng gã phun ra, dung nhập vào trong ma thủ màu đen, sau đó gã tụng niệm chú ngữ cổ quái.

Âm thanh chú ngữ mặc dù không lớn, nhưng nghe phi thường khó chịu, phảng phất Ác Ma than thở.

Ma thủ màu đen vốn hai mắt huyết hồng trông rỗng, âm u đầy tử khí bỗng trở nên tươi sống, tựa hồ đã có sinh mạng, ngửa đầu phát ra tiếng gào hung phấn, phảng phất tránh thoát gông xiềng trăm ngàn năm, tái hiện nhân gian.

Khí tức ma thủ cũng không mạnh lên bao nhiêu, nhưng trên thân nó lại hiện ra một cỗ sát ý điên cuồng nồng đậm không gì sánh được, tựa hồ hận thù hết thảy thế gian, muốn hủy đi tất cả sự vật.

Đám người từ xa cảm ứng được cỗ sát ý đáng sợ này, nhao nhao hoảng sợ nhìn sang.

Chương 708: Niềm vui ngoài ý muốn

Ma thủ màu đen ngửa mặt lên trời hét dài một tiếng, sau đó bình tĩnh trở lại, hai mắt huyết quang đại thịnh nhìn về phía Thiên nhi, miệng há to, phun ra một sợi hắc quang lóe lên khí tức u ám, đánh về phía Kim Thiên pháp tướng.

So sánh với kim quang sôi trào mãnh liệt chung quanh, một sợi hắc quang này không có ý nghĩa, phảng phất giọt nước trong biển cả.

Nhưng trong kim quang đầy trời cùng tầng tầng phật lực điệp gia này, sợi hắc quang lại ương ngạnh sóng sót, lóe lên một cái rồi đâm vào mi tâm Kim Thiên pháp tướng biến mất.

Trán Kim Thiên pháp tướng lập tức bị xâm nhiễm một tầng màu đen, cấp tốc khuếch tán ra chung quanh, pháp tướng vốn từ bi bình hòa bỗng trở nên ngang ngược, càng ngày càng dữ tợn.

Mà thanh âm phạm xướng vang vọng trong hư không im bật dừng lại, thiên địa ồn ào trong nháy mắt trở nên yên tĩnh, trên khuôn mặt nhỏ Thiên nhi hiện ra vẻ thống khổ, kim quang trên thân nhanh chóng âm đạm.

Ngay lúc khẩn yếu quan đầu, một đoàn kim quang đột nhiên từ ngực Thiên nhi nổi lên, lại là viên Xá Lợi Tử kia, lóe lên hoà làm một thể với Kim Thiên pháp tướng.

Kim Thiên pháp tướng như ăn thuốc đại bổ, trong nháy mắt biến lớn mấy lần, hắc khí trên khuôn mặt nhanh chóng bị khu trừ, trong hư không một lần nữa vang lên tiếng Phạm xướng.

Trong kim quang chớp động, Kim Thiên pháp tướng vốn mơ hồ nhanh chóng trở nên rõ ràng.

Toàn thân Phật Đà đều là màu vàng óng, lông mày dài nhỏ, tản mát ra hào quang màu vàng, chỗ mi tâm tô điểm một ấn ký chu sa sáng tỏ, hai con ngươi ôn nhuận có thần, trên mặt cười híp mắt, lộ ra vẻ cực kỳ hiền lành,

nhân hậu.

Khi thấy pháp tướng này, trong lòng mọi người không tự chủ sinh ra lòng kiên định cùng vô tận lòng tin, tựa hồ không có bất kỳ khó khăn gì có thể ngăn cản.

Vạn trượng kim quang từ trên Kim Thiên pháp tướng nở rộ ra, như mặt trời loá mắt mọc lên ở phương đông, bao phủ toàn bộ hội trường vào trong đó, tầng mây trên trời cũng bị nhuộm một lớp viền vàng.

Ma khí từ lòng đất tuôn ra, giương nanh múa vuốt, vậy mà như gặp khắc tinh, nhanh chóng phiêu tán.

Mà những người ma hoá xa xa kia cũng bị kim quang chiếu xạ đến, ma khí trên thân bắt đầu phiêu tán, trong miệng phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, nhao nhao phi độm ra xa.

Long Đàn cũng giống như vậy, ma khí trên thân tiêu giảm, lão nổi giận gầm lên một tiếng bén nhọn, sau đó thân hình nhoáng một cái biến mất.

Trong mắt Thảm Lạc chớp động ngân quang, lật tay tay lấy ra Lạc Lôi Phù bốp nát, cánh tay kia nâng lên, điểm hư không một cái.

Một tiếng sét nổ vang, một đạo hồ quang điện màu bạc thô to từ trên trời giáng xuống, bổ vào một chỗ cách đó vài chục trượng, đúng là ngay vị trí ngón tay hắc chỉ.

Âm thanh sấm sét bạo khởi, một bóng người màu đen lảo đảo hiện ra, chính là Long Đàn.

Giao thủ đến giờ, thân pháp Long Đàn mặc dù quý dị, nhưng thị lực Thảm Lạc kinh người, thần thức cũng phi thường cường đại, đã dần dần phát hiện quy luật thân pháp quý dị lão.

Thi triển Lạc Lôi Phù xong, hai chân Thảm Lạc đại phóng hào quang ánh trắng, trong nháy mắt biến mất, sau một khắc xuất hiện bên cạnh Long Đàn, cơ hồ đồng thời xuất hiện với Long Đàn.

Ngũ Hỏa Phiến trong tay hắc đã sớm đại phóng hồng quang, hung hăng vỗ một cái về phía Long Đàn.

Hồng quang trùng thiên từ trên Ngũ Hỏa Phiến bộc phát, một đầu Hỏa Phượng màu đỏ lớn mấy trượng từ trong quạt bắn ra, giương cánh nhào về phía Long Đàn gần trong gang tấc.

Nhưng Long Đàn cũng phản ứng cực nhanh, nhoáng một cái lập tức ổn định thân hình, hai tay vội vã vung lên.

Trong nháy mắt trên người lão tuôn ra mảng lớn ma khí đỏ thẫm, khó khăn lắm tập trung trước người Hỏa Phượng, trong nháy mắt hình thành một màn sáng đỏ thẫm.

Trong màn sáng chớp động huyết sắc lân quang, giống như từng tia chớp màu đỏ ngòm, nhìn cực kỳ quỷ dị.

Làm xong việc này, khí tức trên thân Long Đàn đột nhiên giảm xuống rất nhiều, hiên nhiên ma khí đỏ thẫm cũng không phải là vật bình thường, đoán chừng liên quan đến lực lượng bản nguyên thể nội lão.

Hỏa Phượng màu đỏ cùng màn sáng đỏ thẫm đụng vào nhau, lập tức phát ra tiếng bạo liệt như sấm.

Thảm Lạc cười lạnh, bỗng nhiên đưa tay phát ra một đạo lam quang, đánh vào trên màn sáng đỏ thẫm.

"Thu!" Hấn khẽ quát một tiếng, trên thân loé lên kim ảnh, màn sáng đỏ thẫm xung đột kịch liệt đột nhiên hư không tiêu thất.

Hỏa Phượng màu đỏ không có đối thủ, tiếp tục bay vọt tới trước.

Trong đôi mắt vô thần xám trắng của Long Đàn lộ ra vẻ khiếp sợ, cái gì đang chờ lão đến đã đến, Hỏa Phượng màu đỏ hung hăng đâm vào trên người lão.

"Ầm" một tiếng vang thật lớn truyền đến, một vầng sáng màu đỏ không ngừng hiện lên phủ vãn màu đỏ thần bí, che mất thân ảnh Long Đàn vào.

Vầng sáng màu đỏ nhìn cũng không quá chói mắt, nhưng lại lộ ra một cỗ linh áp khổng lồ cùng nhiệt độ cao cơ hồ không thể thở nổi, khiến cho hư không phụ cận rung động theo.

Nhưng giờ phút này, một đạo hắc ảnh từ trong vầng sáng màu đỏ bắn ra,

chính là Long Đản, chỉ thấy nửa người lão bị đốt cháy đen, cánh tay phải càng hóa thành hư không.

Nhưng tốc độ lão cũng không bị ảnh hưởng quá lớn, vẫn nhanh như thiểm điện lao đi nơi xa.

Nhưng Thẩm Lạc đã sớm canh giữ ở bên ngoài vàng sáng màu đỏ, hần lấy ra Huyền Hoàng Nhất Khí Côn, thấy Long Đản bay ra, Huyền Hoàng Nhất Khí Côn vung mạnh, hoàng mang đại thịnh, đập mạnh vào đầu Long Đản.

Một cỗ cự lực ngập trời bao phủ xuống, hư không chung quanh Long Đản thậm chí phát ra thanh âm dè ép kệt kệt.

Thân ảnh Long Đản bay lượn ra lập tức trầm xuống, giống như lâm vào vũng bunn, tốc độ trì hoãn hơn phân nửa.

Lão bỗng nhiên ngẩng đầu, trong tay trái còn lại điên cuồng phát ra hắc quang, ma khí đại phóng, mãnh kích lên trên.

Quyền ảnh tối đen như mực trống rỗng phóng lên tận trời, phát ra tiếng rít chói tai, cùng cơn ảnh màu vàng hung hăng đụng vào nhau.

Một tiếng vang kinh thiên động địa!

Khí lãng màu đen cùng tia sáng màu vàng xen lẫn, nhưng cả hai chênh lệch quá xa, quyền ảnh màu đen lóe lên liền tán loạn mà diệt, cơn ảnh màu vàng lù lù bất động, tiếp tục rơi xuống.

Long Đản quát khẽ một tiếng, bỗng nhiên quỳ gối, cánh tay trái còn sót lại nhấc lên, phía trên điên cuồng phát ra hắc khí, lay thế "Bá Vương kháng đỉnh" giơ lên, đón đỡ cơn ảnh màu vàng.

"Ầm" một tiếng vang thật lớn, cánh tay trái Long Đản trực tiếp bạo liệt ra, thân thể như một khối thiên thạch từ giữa không trung rớt xuống, nện âm vang trên mặt đất, đào ra một cái hố to.

Trung tâm hố lớn, nửa người Long Đản cắm vào mặt đất, sâu đến ngực.

Dù thế, Long Đản cũng không việc gì, bên ngoài thân đại thịnh hắc quang, mãnh liệt khuếch tán ra, cuốn bay bunn đất chung quanh, người nhảy từ mặt đất ra, trên thân quay cuồng ma khí, lần nữa lóe lên biến mất không thấy gì

nữa.

"Vây cũng vô sự?" Thảm Lạc lộ vẻ kinh ngạc, lập tức hai mắt đại phóng ngân quang, nhìn lại chung quanh, sau đó bỗng nhiên lấy ra Lạc Lôi Phù bóp nát.

Giữa không trung loé lên lôi quang, một đạo lôi điện màu bạc thô to ngút trời xuất hiện, bô vào một chỗ hư không cách đó hai mươi trượng.

"Ầm ầm."

Vô số hồ quang điện màu bạc bạo liệt ra, lan tràn ra bốn phía.

Một đoàn hắc quang bị lôi quang xé rách, thân ảnh Long Đàn lần nữa lao đảo hiện ra, chỗ cụt tay mềm thịt đỏ thẫm điên cuồng nhúc nhích, hai tay vẫy mà mọc ra không ít.

Trong lòng Thảm Lạc run lên, không chút nghĩ ngợi giơ Huyền Hoàng Nhất Khí Côn lên, dùng sức ném mạnh tới phía trước.

Trên Huyền Hoàng Nhất Khí Côn nổi lên mười sáu đạo cấm chế, thân côn toả ra hoàng mang chói mắt, xẹt qua hư không phát ra tiếng rít chói tai.

Long Đàn gảm nhẹ một tiếng, thân hình khẽ động muốn trốn tránh, nhưng hư không bên hai chân lão khẽ động, Hấp Huyết Quỷ thoáng hiện ra, hai huyết trảo mang theo hai đạo vết máu, chộp vào trên hai chân Long Đàn.

"Xoẹt" một tiếng, hai chân Long Đàn bị chém ra hai vết thương thật sâu, cơ hồ chém rụng hai chân lão, thân hình muốn tránh né đã trì trệ.

Vào thời khắc này, Huyền Hoàng Nhất Khí Côn bay vọt tới, đánh lên trên người Long Đàn.

Huyền Hoàng Nhất Khí Côn rất nặng, lại thêm mười sáu đạo cấm chế, khiến cho côn này biến thành một thanh lợi kiếm vô kiên bất tòi, "Phốc" một tiếng xuyên qua ngực Long Đàn, dính lão trên mặt đất.

Mà hai chân Thảm Lạc lập tức nổi lên quang mang ánh trắng, trong nháy mắt bay lượn đến cạnh Long Đàn, hai tay nắm chặt Huyền Hoàng Nhất Khí Côn, thi triển Bát Thiên Loạn Bông.

Bát Thiên Loạn Bồng là một môn thần thông, trong hiện thực mặc dù hẳn tu luyện công pháp vô danh, nhưng có thể thi triển côn pháp này.

Côn pháp vừa mới triển khai, trong Huyền Hoàng Nhất Khí Côn liền phát ra một cỗ hấp lực khổng lồ, hút pháp lực thể nội hẳn gần nửa, dọa cho Thảm Lạc suýt ném Huyền Hoàng Nhất Khí Côn đi.

Cũng may Bát Thiên Loạn Bồng cũng hiện ra uy lực không tầm thường, hai đạo côn ảnh nổi lên, bao phủ thân thể Long Đàn vào trong đó.

Thân thể Long Đàn vốn kiên cố không gì sánh được, tựa hồ đánh thế nào cũng không chết, giờ phút này đột nhiên biến thành yếu ớt, bị hai đạo côn ảnh đánh cho hóa thành vô số toái cốt bạo liệt ra, hoàn toàn chết đi.

Thảm Lạc thấy cảnh này, trong mắt đại hỉ, lấy tu vi hẳn bây giờ thi triển Bát Thiên Loạn Bồng cực kỳ miễn cưỡng, nhưng uy lực côn pháp này cũng làm hẳn sợ hãi thán phục.

Chương 709: Kim Cương phá ma

Thẩm Lạc cùng Long Đàn giao thủ nhìn phức tạp, nhưng trong vòng mấy hơi thở đã kết thúc, khiến Bạch Tiêu Thiên cùng Mặc Diệp thiên sư cách đó không xa chấn kinh. Phải biết hai người bọn họ liên thủ, khó khăn lắm mới ngăn cản được Bảo Sơn thiên sư ma hoá, vậy mà một mình Thẩm Lạc đã dứt khoát lưu loát chém giết Long Đàn.

Thẩm Lạc hơi thở dốc, đưa tay ra một chiêu, trong thi thể hài cốt Long Đàn bay ra một đạo ngân quang, là một chiếc nhẫn màu bạc.

Hắn đưa tay tiếp được vật này, cũng không nhìn liền thu vào, lấy ra một viên đan dược khôi phục ăn vào, sau đó thân hình thoát một cái bay đến phía Thiên nhi. Mà Hấp Huyết Quỷ cũng theo đó lóe lên biến mất.

Triêm Quả không để ý đến Long Đàn vẫn lạc, nhìn chăm chăm pháp tướng to lớn quanh người Thiên nhi.

Kim quang xán lạn chiếu xạ trên người gã, ma khí trong cơ thể cũng đang nhanh chóng phiêu tán, thần sắc ngang ngược đã tiêu tán rất nhiều, trong mắt nổi lên một tia mê mang.

Ma thủ màu đen nhìn thấy Triêm Quả như vậy, trên mặt hiện lên vẻ tức giận, nhưng lập tức liền biến mất, bỗng nhiên nhìn về phía Thiên nhi, hai mắt bắn ra huyết hồng lệ mang.

Ma thủ há to miệng, mảng lớn tia sáng màu máu bắn ra, chụp tới Thiên nhi.

Những tia sáng màu máu này rất nhiều, phảng phất cuộn cuộn như hắc triều cuốn tới, càng phát ra tiếng xé gió chói tai dày đặc.

"Kim Thiên đại sư!" Bạch Tiêu Thiên nhìn thấy cảnh này, lên tiếng kinh hô.

Bảo Sơn ma hoá cũng bởi vì pháp tướng kim quang Thiên nhi nên chạy trốn đi. Bạch Tiêu Thiên lập tức thoát ly vòng chiến, điện xạ đến hướng Thiên nhi.

Nhưng giờ phút này y cách Thiên nhi quá xa, rõ ràng không kịp cứu viện.

Vào thời khắc này, trước người Thiên nhi hoa lên một cái, Thâm Lạc trông rỗng xuất hiện, lật tay tế ra Bát Huyền Kính, một màn sáng màu vàng bao phủ lại hai người.

Không chỉ như vậy, bên cạnh hấn thoáng hiện lam quang, Trấn Hải Châu cũng theo đó hiển hiện, thân châu toả ra lam quang sáng tỏ, huyền hóa thành một màn sáng màu xanh lam, bày ra tầng phòng ngự thứ hai.

Những huyết quang kia uy thế bất phàm, Thâm Lạc không dám khinh thường, lại tế ra hạt châu lớn màu tím, phật phật phòng lớn gần trượng, ngăn trước hai người, bố trí tầng phòng ngự thứ ba.

Không đợi Thâm Lạc tiếp tục thực hiện phòng ngự, tia sáng màu máu đã bay vụt đến, đánh vào trên màn sáng màu vàng do Bát Huyền Kính hình thành.

Một trận thanh âm giao kích dày đặc vang lên, màn sáng màu vàng nhanh chóng biến thành màu đỏ như máu, tựa hồ bị ô nhiễm, tiếp đó huyết quang tùy tiện xuyên qua, đánh vào lớp phòng ngự thứ hai của Trấn Hải Châu.

Tình huống giống vừa rồi, Trấn Hải Châu hình thành màn sáng màu xanh lam cũng bị cấp tốc nhuộm đỏ, bị tia sáng màu máu tùy tiện đột phá.

Liên tiếp đột phá hai đạo phòng ngự, số lượng tia sáng màu máu cũng giảm bớt không ít, nhưng quy mô vẫn không nhỏ, phô thiên cái địa chụp vào hạt châu lớn màu tím.

Liên tiếp biến hóa này vô cùng nhanh chóng, Thâm Lạc lúc này mới kịp phản ứng, rất là chân kinh.

"Đây là Ô Uế Ma Quang của Ma tộc! Nhanh thu lấy pháp khí ngươi, dùng pháp khí phổ thông ngăn cản, bị Ô Uế Ma Quang trực tiếp đánh trúng, bất kỳ pháp khí gì cũng sẽ bị phế bỏ!" Phật châu trên tay Thiên nhi truyền ra thanh âm dồn dập, quát với Thâm Lạc.

Thâm Lạc biết phật châu này trước kia đi theo Kim Thiên Tử, kiên thức rộng rãi, đang muốn thu lại hạt châu lớn màu tím, nhưng đã không kịp.

Mảng lớn tia sáng màu máu hung hăng đánh vào trên hạt châu lớn màu tím, lập tức dung nhập vào thân châu, bên trong thân châu bị ăn mòn, thân châu vốn nở rộ tử quang sáng tỏ lập tức ảm đạm.

Thảm Lạc quỳnh lên, tay sờ soạng Lâm Lang Hoàn, không để ý pháp lực tiêu hao, thôi động thần thông Thiên Sách thu nhiếp, thu lấy những tia sáng màu máu này.

Nhưng đúng vào lúc này, ráng mây màu tím trong hạt châu lớn màu tím cuộn cuộn một hồi, giống như cá voi hút nước hấp thu hết những tia sáng màu máu kia.

Hào quang màu tím tựa hồ đạt được bổ dưỡng, biến lớn rất nhiều, khe nứt trên thân châu nổi lên từng tia từng tia quang mang, vậy mà lấp đầy một chút.

Lúc này đến phiên ma thủ màu đen giật mình, hai mắt đánh giá hạt châu lớn màu tím, trong mắt hiện lên vẻ tức giận.

Thảm Lạc tự nhiên đại hỉ, nhưng cũng không dám dựa vào hạt châu đôi cứng với ma thủ quý dị này, phi thân thối lui ra sau, đồng thời phát tay phát ra một cỗ lam quang muốn nâng Thiên nhi cùng lui lại.

Nhưng thân thể Thiên nhi giờ phút này đột nhiên trở nên nặng dị thường, Thảm Lạc giống như nắm một ngọn núi lớn, pháp lực của hắn như chuồn chuồn lay trụ, căn bản mang không nổi Thiên nhi mảy may.

"Chuyện gì xảy ra?" Trong lòng hắn trầm xuống, thần thức quét tới chung quanh, dò xét có phải có chuyện ngoài ý muốn không.

Nhưng ngoài dự liệu của hắn, chung quanh cũng không có khí tức dị dạng.

Giờ phút này, Kim Thiên pháp tướng quanh người Thiên nhi đột nhiên phát ra một tiếng thét to lớn, bao trùm thân thể Thiên nhi, liếc nhìn về phía đại trận phong ấn trên mặt đất, rồi bay qua đó.

Những nơi Kim Thiên pháp tướng đi qua kim quang lập loè, tất cả ma khí đều bị đều đặn không.

Ma thủ màu đen thấy cảnh này, trong mắt hiện lên vẻ lo lắng, miệng há lớn, lại phát ra công kích.

Giữa không trung vang lên một tiếng duệ khiêu, một cây Kim Cương Hàng Ma Xử nổi lên, bao quanh lấy hào quang màu vàng nồng đậm, đồng thời tràn ra một cỗ ba động Phật lực cường đại.

"Phật pháp phổ độ, Kim Cương Phá Ma!" Bạch Tiêu Thiên lơ lửng sau lưng Hàng Ma Xử, khẽ quát một tiếng bấm tay điểm một cái.

Kim Cương Xử lập tức tỏa ra quang mang nóng rực, như lưu tinh rót xuống, đánh vào trên thân ma thủ màu đen.

Một vòng mặt trời màu vàng nhỏ hiển hiện, cuốn nửa người ma thủ màu đen vào trong đó.

Thân thể ma thủ màu đen bạo liệt ra, lập tức bị mặt trời màu vàng thôn phệ.

Ma thủ màu đen giận dữ, há miệng phun một cái, lại là một chùm sáng bắn ra, chụp vào Bạch Tiêu Thiên.

Lần này tia sáng có màu đen kịt, phát ra tiếng duệ khiêu chói tai phá không, hiển nhiên là khuynh hướng phá hư công kích.

Bạch Tiêu Thiên giật mình, vội vàng tránh sang bên cạnh, đồng thời thôi động kinh tràng ngăn cản.

Kinh tràng đón gió phồng lớn, trong nháy mắt biến thành cao mấy trượng, che ở trước người hắn, phía trên nổi lên một lồng ánh sáng màu vàng.

Y mặc dù kiệt lực tránh né, nhưng tốc độ tia sáng màu đen quá nhanh, mà số lượng lại rất nhiều, y vẫn không thể né tránh hết, cũng may có kinh tràng màu vàng ngăn phía trước.

Một phần tia sáng màu đen đánh vào trên kinh tràng, lồng ánh sáng màu vàng như giấy mỏng bị tùy tiện xuyên thấu, tia sáng màu đen trực tiếp đánh vào trên bản thể kinh tràng.

Kinh tràng màu vàng kịch liệt rung động, mặt ngoài thỉnh thoảng bị đâm ra điểm điểm lỗ thủng, nhưng kinh tràng này có lực phòng ngự kinh người, ngạnh sinh chịu đựng những tia sáng màu đen công kích, không bị xuyên thấu.

Bạch Tiêu Thiên nhẹ nhàng thở ra, vội vàng phi độn ra nơi xa.

"Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn từ phía dưới truyền đến, mặt đất mãnh liệt chấn động, Kim Thiên pháp tướng bao phủ Thiên nhi, thừa dịp ma thủ màu đen cùng Bạch Tiêu Thiên giao thủ, rơi vào trên phong ấn pháp trận.

Từng luồng từng luồng kim quang từ Kim Thiên pháp tướng chảy ra, rót vào trong trận văn. Trận văn trên pháp trận phong ấn lập tức sáng lên, phần xâm nhiễm nhanh chóng khôi phục nguyên dạng.

Chỗ phong ấn vỡ tan bị Kim Thiên pháp tướng nổ rộ kim quang bao lại, ma khí tuôn ra cũng nhanh chóng phiêu tán, chỉ là ma khí từ lòng đất toát ra, đầu nguồn mạnh mẽ, bởi vậy cũng không bị tận diệt, chỉ giảm bớt gần nửa.

Mà ma thủ màu đen tọa lạc cạnh phong ấn không xa, đứng đối mặt Kim Thiên pháp tướng. Kim quang pháp tướng cũng chiếu xạ lên thân ma thủ, chỉ là hắc khí trên thân ma thủ kiên cố, cũng không bị kim quang làm bốc hơi.

Chương 710: Dời mục tiêu

Ma thủ màu đen sao lại cho phép Kim Thiên pháp tướng tồn tại, trên thân bỗng nhiên lóe lên hắc quang, sau đó lập tức ảm đạm đi, ở giữa một sáng một tối này, toàn bộ ma thủ điên cuồng nhúc nhích, chỗ trán hiện ra một con mắt huyết hồng, tản mát ra từng tia từng tia huyết quang sáng tỏ.

Một đạo hỏa diễm màu máu từ độc mục màu đỏ thẫm bắn ra, quán quanh Kim Thiên pháp tướng.

Hỏa diễm màu máu tản mát ra khí tức âm hàn không gì sánh được, nhiệt độ hội trường cấp tốc hạ xuống, bị bao phủ trong một cỗ âm hàn.

Nhưng ba thanh phi tiên màu lửa đỏ từ bên cạnh điện xạ đến, trước khi hỏa diễm màu máu đánh trúng Kim Thiên pháp tướng đã kịp ngăn lại, chính là Thâm Lạc nhìn ra ngọn lửa màu đỏ này cổ quái, xuất thủ ngăn cản.

Cả hai vừa tiếp xúc, ba thanh hỏa hồng phi tiên lập tức gào thét một tiếng, linh quang phía trên lấp lóe mấy lần, bị hỏa diễm màu máu thôn phệ không còn một mảnh.

Ba thanh phi tiên mất linh tính, hóa thành ba khối sắt thường rơi xuống phía dưới.

Thâm Lạc nhìn thấy cảnh này, trong lòng giật mình, ba thanh hỏa hồng phi tiên này là nguyên bộ pháp khí hiếm thấy, lấy được từ tu sĩ Luyện Thân đàn, mỗi một chuỗi phi tiên đều là thượng phẩm pháp khí, sát nhập vào thi triển uy lực càng lớn, không dưới cực phẩm pháp khí bình thường, vậy mà không chút lực kháng cự đã bị hỏa diễm màu máu phá mất.

Hỏa diễm màu máu hủy đi ba thanh hỏa xoa, tiếp tục bay vút tới phía trước, quán quanh trên Kim Thiên pháp tướng.

Nhưng Kim Thiên pháp tướng sừng sững bất động, mặc cho hỏa diễm màu máu nung khô thế nào, đều không chút biến hóa.

Ma thủ màu đen nhìn thấy cảnh này, ánh mắt trầm xuống.

Mà Thảm Lạc lại thở dài một hơi, ánh mắt chớp lên, lật tay lấy ra Huyền Hoàng Nhất Khí Côn, phù một tiếng cắm trên mặt đất.

Thân côn đại phóng hoàng mang, đồng thời nhanh chóng dung nhập dưới mặt đất

Mặt đất mãnh liệt run rẩy, từng luồng từng luồng hào quang màu vàng từ chỗ phong ấn vỡ tan bắn ra phụ cận, hình thành một lồng sáng màu vàng, che phong ấn vỡ tan lại.

Ma khí chen chúc chảy ra dừng lại, nhưng ma khí dưới lòng đất cũng không ngừng tuôn ra, ngược lại nhanh chóng xâm nhiễm lồng sáng màu vàng, trong nháy mắt nhuộm nó thành màu vàng đen.

Một cỗ khí tức âm sát nồng đậm từ trên lồng sáng màu vàng cách không truyền ra, xâm nhập qua phía thân thể Thảm Lạc.

Thảm Lạc cau mày lại, nhưng không định chỉ thi pháp, thu Thuần Dương Kiếm Phôi vào thể nội, pháp lực biến đổi, vận khởi Thuần Dương Kiếm Quyết.

Một cỗ khí tức Thuần Dương từ trong đan điền hấn nổi lên, lập tức ngăn cản cỗ âm sát lực này.

Mà giữa không trung lần nữa vang lên tiếng ầm ầm, một vệt kim quang từ đằng xa bay vụt tới, là một thanh Kim cương cự xử thiêu đốt lên ngọn lửa màu vàng, đánh về phía ma thủ màu đen, là Bạch Tiêu Thiên từ xa phát động công kích.

"Hai tên tiểu bối! Các ngươi muốn chết!" Rốt cuộc thần sắc ma thủ màu đen trầm xuống, trong miệng lần đầu phát ra thanh âm khàn khàn, sau đó miệng mở lớn, phun ra một cỗ quang mang đỏ thẫm sền sệt không gì sánh được, dung nhập vào thân thể Triêm Quả.

Thân thể Triêm Quả chấn động, thần sắc mờ mịt lập tức biến mất, trong mắt lần nữa hiện ra vẻ cừ hận.

Toàn thân gã đại thịnh hắc quang, như hắc diễm đang thiêu đốt, thân thể lần nữa phát sinh biến hóa, bên trái phải đầu gã chớp động hắc quang, thành

lĩnh mọc ra mỗi một cái đầu lâu dữ tợn, trên bờ vai cơ bắp điên cuồng nhúc nhích, "Phốc phốc" một tiếng, bốn cánh tay kỳ lạ dài quá gối từ đó kéo dài ra, vậy mà biến thành một quái vật ba đầu sáu tay.

Triêm Quả tản mát ra khí tức lần nữa tăng vọt, một đường kéo lên, rất nhanh đột phá Đại Thừa kỳ, thành linh đạt đến Chân Tiên cảnh, sau đó thân hình thành linh từ mặt đất chậm rãi lơ lửng bay lên, không còn thu nạp những tia sáng đỏ thẫm tuôn ra từ mặt đất nữa.

"A!" Trong đôi mắt gã đại thịnh huyết quang, trên mặt lại hiện ra vẻ dữ tợn trước đó, nhìn lý trí đã không còn nhiều, sáu cánh tay đưa ra trước.

"Ầm ầm" một tiếng vang lớn, hắc quang quanh người Triêm Quả điên cuồng phát ra, hóa thành một cỗ khí lẫm màu đen quét ra bốn phương tám hướng.

Đám người phụ cận, bao gồm những người ma hóa kia đều bị đánh bay, đại chiến tạm thời đình chỉ.

Đám người cảm ứng được tu vi Triêm Quả đáng sợ, nhao nhao mặt lộ vẻ sợ hãi.

Thâm Lạc cũng bị hắc quang tác động đến, cũng may hắn nắm chặt Huyền Hoàng Nhất Khí Côn cắm ở mặt đất, lúc này mới không bị đánh bay.

Cảm nhận được khí tức trên thân Triêm Quả, trong lòng của hắn cũng lộp bộp trầm xuống.

"Mau giết bọn chúng! Nhất là tiểu hòa thượng kia! Ta thi pháp đảo loạn thiên cơ, để chúng thần Thiên Đình không thể cảm giác được tình huống nơi đây, nhưng không thể duy trì quá lâu!" Ma thủ màu đen giờ phút này lại rút nhỏ đi khá nhiều, tựa hồ vừa mới thi pháp tiêu hao rất nhiều, trầm giọng nói ra.

Triêm Quả nghe vậy bỗng nhiên nhìn về phía Thiên nhi, thân ảnh nhoáng một cái biến mất, sau một khắc trống rỗng xuất hiện trước Thiên nhi, trên đại thủ bốc lên hỏa diễm đen kịt cao mấy thước, trào xuống đầu Thiên nhi.

Thiên nhi nhắm mắt tụng kinh, tựa hồ không cảm ứng ngoại vật, bất quá Kim Thiên pháp tướng chung quanh nó lại kịp phản ứng, một bàn tay màu vàng óng đánh ra, va chạm cùng ma trảo Triêm Quả.

Phịch một tiếng vang, kim hắc lưỡng sắc quang mang quét ra chung quanh, nhắc lên một cỗ kính phong bão táp, so với trước đó Triêm Quả nhắc lên khí lãng màu đen càng thêm mãnh liệt.

Thâm Lạc lúc này không thể ổn định thân hình, cả người và côn bị đánh bay ra sau, hoàng mang bao phủ phong ấn bị tổn hại lập tức tán đi, ma khí cuộn cuộn lần nữa chen chúc ra.

Triêm Quả bị đẩy lui, kim quang trên Kim Thiên pháp tướng cũng có chút ba động, nhưng nó lập tức khôi phục như lúc ban đầu, thoát nhìn không đáng ngại.

Triêm Quả hiện ra vẻ tức giận, lại lần nữa bay nhào tới, trên sáu ma trảo sáng lên huyết quang, móng tay huyết hồng như ung trảo đồng thời chộp xuống các bộ vị trên người Kim Thiên pháp tướng.

Hai tay Kim Thiên pháp tướng chấp trước ngực, trước người loé lên kim quang, một phù văn chữ "Vạn" cự đại trống rỗng xuất hiện, một cỗ phạt lực cường đại từ trên phù văn bộc phát ra.

"Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn, sáu ma trảo Triêm Quả chưa kịp đụng vào Kim Thiên pháp tướng, đã bị phù văn chữ Vạn kia đẩy lui.

Triêm Quả cuồng nộ, liên tục tấn công, nhưng thực lực Kim Thiên pháp tướng kia thực sự khủng bố, lần lượt đánh lui Triêm Quả.

Thấy cảnh này, trái tim Thâm Lạc buông lỏng xuống, thâm nghĩ xem ra Thiên nhi bên này không cần hắn lo lắng.

Hắn nhìn về phía xa, nơi đó lại bắt đầu chém giết, mà Bạch Tiêu Thiên đã bay trở về, cùng những tăng nhân Tây Vực kia ngăn cản người ma hóa.

Thâm Lạc lo lắng có nên đi qua hỗ trợ hay không.

"Pháp tướng này uy lực không tầm thường, tạm thời dừng tay! Trước hết giết những người kia!" Nhưng ngay lúc này, một thanh âm khàn khàn truyền đến, lại là ma thủ màu đen kia mở miệng nói, con mắt đỏ ngầu nhìn về phía Thâm Lạc.

Hoàng mang trước đó dùng để giam cầm chỗ phong ấn tổn hại tán đi, cuộn

cuộn ma khí lần nữa từ đó tràn ra, rót vào thể nội ma thủ màu đen.

Ma thủ được ma khí bổ sung, hình thể lập tức bắt đầu biến lớn.

Thẩm Lạc bị ma thủ tiếp cận, biến sắc, không chậm trễ chút nào thả người bắn ngược ra sau.

Triêm Quả nghe lời này, quay người nhìn về phía Thẩm Lạc, trên thân loé lên hắc quang rồi biến mất.

Toàn thân Thẩm Lạc như rơi vào hàn đàm, mi tâm đột nhiên nhói nhói, trong đầu không biết làm sao hiện ra một hình ảnh, đầu của hắn bị một cỗ lực bén nhọn xuyên thủng, óc màu trắng bắn ra bốn phía.

Hắn cảm thấy kinh hãi, toàn lực phi độn ra sau, đồng thời pháp lực không chậm trễ chút nào chui vào trong gói ngọc, triệu hoán pháp lực mộng cảnh.

Không biết là vì đã từng triệu hoán, hay là giờ phút này hắn bị uy hiếp trước nguy cơ vẫn lạc, triệu hoán pháp lực mộng cảnh dùng tốc độ khó tin trong nháy mắt đã hoàn thành.

Trước người Thẩm Lạc loé lên kim quang, hư ảnh Thiên Sách nổi lên, trong nháy mắt biến thành thực thể, một đạo quang trụ khổng lồ từ trên Thiên Sách đăng khônggh lên, bay thẳng không trung.

Một cỗ lực lượng vô địch lấy Thiên Sách làm trung tâm, bạo phát ra bốn phương tám hướng.

Chương 711: Ma hồn chuyển thể

Cách Thảm Lạc không đến mười trượng, thân hình Triêm Quả trởng rỗng nổi lên, một tay nhắc lên, đầu ngón tay bắn ra một đạo hắc quang sắc bén, đâm tới đầu Thảm Lạc.

Nhưng gã lập tức bị lực lượng Thiên Sách bộc phát ra, thân hình lão đảo lui lại hai bước mới ổn định, bất quá hắc quang công kích cũng tán loạn theo.

Nhưng vào lúc này, giữa không trung đột nhiên mây đen áp đỉnh, ngân xà tán loạn, một cỗ uy áp thiên địa xuyên suốt xuống, tựa hồ thiên lôi sắp giáng thế.

"Đây là..." Ma thủ màu đen nhìn bầu trời một chút, lại nhìn Thiên Sách trong tay Thảm Lạc, huyết quang trong mắt nhảy một cái.

Giờ phút này, chỗ sâu cột sáng xông thẳng tới chân trời lóe lên, một đạo quang ảnh hình người mỏng lung nhanh chóng hạ xuống, lóe lên dung nhập vào thể nội Thảm Lạc.

Quanh người Thảm Lạc bỗng nhiên sáng lên kim quang ngời ngời, khí tức tản ra cũng từ Xuất Khiếu sơ kỳ một đường tăng vọt, trong khoảnh khắc đạt đến Chân Tiên cảnh.

Cột sáng trùng thiên cùng hư ảnh Thiên Sách lóe lên rồi biến mất không thấy gì nữa, lực lượng cường đại quanh người hấn cũng theo đó biến mất.

Ma thủ màu đen nhìn thấy trên thân Thảm Lạc phát sinh biến hóa kinh người, lập tức há miệng phun một cái, một đoàn tử kim quang mang bay ra, lóe lên một cái rồi chui vào thể nội Triêm Quả biến mất.

Thân thể Triêm Quả ba đầu sáu tay lần nữa đại biến, toàn thân hiện ra từng đạo ma văn màu tử kim, khí tức quanh người lần nữa tăng vọt mấy phần, cùng lúc đó sáu cánh tay gã nắm vào trong hư không một cái, một đoàn tử kim quang mang hiện ra, sau đó ngưng tụ hóa thành chùy, giản, rìu... sáu loại binh khí nặng nề.

Sau một khắc, gã nhanh chân bước ra, thân thể mơ hồ một cái, biên mắt không thấy bóng dáng, sau một khắc trống rỗng xuất hiện trước người Thẩm Lạc, sáu cánh tay điều khiển sáu binh khí nặng nề hung hăng đánh xuống.

Thẩm Lạc cảm thấy trước mắt chớp động tử kim quang mang, một cỗ cự lực ngập trời trút xuống.

Hắn không đổi sắc, hai chân toả sáng hào quang ánh trắng, hình thành hai vòng trắng tròn sáng tỏ, cả người vô thanh vô tức dung nhập vào hư không, quỷ dị không thấy bóng dáng.

"Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn!

Sáu đạo tử kim quang mang thô to đập vào chỗ cũ Thẩm Lạc đứng, chấn động trùng kích, hư không vụn vụn không ngừng, tựa hồ muốn vỡ vụn.

Cùng lúc đó, sau lưng Triêm Quả loé lên hào quang ánh trắng, thân ảnh Thẩm Lạc trống rỗng hiện ra, Huyền Hoàng Nhất Khí Côn trong tay toả ra quang mang sáng gấp trăm lần lúc trước, bổ xuống đầu Triêm Quả.

Triêm Quả không kịp quay người, trở tay vung hai cánh tay lên, một thanh tử kim đại chùy cùng một thanh tử kim trường kiếm giao nhau đón đỡ Huyền Hoàng Nhất Khí Côn.

"Keng" một tiếng kim thiết giao kích vang lên!

Tử kim đại chùy cùng trường kiếm trực tiếp bị nện cong, đồng thời một cỗ cự lực bài sơn đảo hải từ đối diện vọt đến, đánh cho Triêm Quả bay ra sau, đập ầm ầm trên mặt đất, tạo ra một cái hố sâu.

Triêm Quả từ mặt đất nhảy lên, đang muốn phản kích, trước mắt thoáng hiện kim ảnh, Thẩm Lạc đã như bóng với hình đuổi theo, Huyền Hoàng Nhất Khí Côn đâm tới ngực gã.

Sáu binh khí trong tay Triêm Quả quét ngang ra, cản hướng Huyền Hoàng Nhất Khí Côn.

Thẩm Lạc nắm Huyền Hoàng Nhất Khí Côn di chuyển, thân côn đột nhiên chuyển hướng quỷ dị, vượt qua sáu Ma Binh ngăn cản, quét về phía bên trái

hông Triêm Quả.

Âm thanh đáng sợ ô ô từ trên Huyền Hoàng Nhất Khí Côn phát ra, những nơi đi qua hư không lưu lại một đạo bạch ngân bắt mắt, một côn này nếu đánh trúng, dù thân thể Triêm Quả cứng cõi thế nào, khẳng định cũng bị một côn đánh thành hai đoạn.

Cánh tay phía dưới cùng bên trái của Triêm Quả đột nhiên đại phóng hắc quang, toàn bộ cánh tay phát ra tiếng nổ vang, bỗng nhiên lấy một góc độ không thể tưởng tượng nổi di chuyển, tay nắm ma binh dạng côn xuất hiện trước Huyền Hoàng Nhất Khí Côn.

Lại là một tiếng vang thật lớn, Huyền Hoàng Nhất Khí Côn bị ngăn lại.

"Vèo."

Một vệt kim quang từ trên thân Thâm Lạc bắn ra, là chuỗi Long Giác Đoản Chuỳ màu vàng kia, kim ảnh lóe lên bay vụt đến trước người Triêm Quả, lăng không vạch một cái.

Một đạo quang nhận hình quạt lớn chừng trăm trượng trông rỗng xuất hiện, tản mát ra khí tức lăng lẹ không gì sánh được, căn bản không cho Triêm Quả bất kỳ thời gian phản ứng, trảm lên phía ba đầu cánh tay bên trái.

Huyết quang chọt hiện!

Ba cánh tay Triêm Quả bị quang nhận màu vàng gọn gàng chém đứt, chỗ cụt tay bắn ra ba cổ máu tươi đỏ thẫm.

Cánh tay Thâm Lạc di chuyển, trên Huyền Hoàng Nhất Khí Côn điên cuồng phát ra quang mang, từng đạo côn ảnh màu vàng hiển hiện quanh người hắn, như bài binh bố trận ngưng tụ không tiêu tan, nhiều chừng ba mươi hai đạo.

Dưới tu vi Chân Tiên cảnh gia trì, phối hợp Huyền Hoàng Nhất Khí Côn, rốt cuộc trong hiện thực hắn cũng có thể thi triển ra Bát Thiên Loạn Bồng!

Một cỗ cự lực khủng bố giống như đê sập thiên địa từ trong ba mươi hai đạo côn ảnh lộ ra, bao trùm thân thể Triêm Quả, hung hăng xoắn một cái.

Ba cánh tay kia của Triêm Quả cũng ứng thanh bạo liệt ra, hóa thành vô số

huyết nhục toái cốt bắn tứ tán, ngay sau đó các nơi thân thể gã cũng hiện ra từng vết nứt, mắt thấy sẽ bị Bát Thiên Loạn Bồng xoắn nát.

Vào thời khắc này, một đạo hắc ảnh từ đằng xa lóe lên bay tới, xuyên thấu Bát Thiên Loạn Bồng, dung nhập vào thân thể Triêm Quả.

Một luồng ánh sáng màu đen lập tức xuất hiện bao quanh Triêm Quả, ngành sinh chống đỡ Bát Thiên Loạn Bồng!

Từ lúc Thâm Lạc thông qua Thiên Sách gọi tu vi trong mộng cảnh đến, nói đến phức tạp, kì thực phát sinh trong chốc lát, đại đa số người chung quanh chỉ thấy thân ảnh Thâm Lạc cùng Triêm Quả giao thoa lắt lư mấy lần, căn bản không thấy rõ cả hai giao phong kịch liệt!

"Phê vật! Thân ta là ma hồn chuyên thể, lại bại bởi Nhân tộc, uổng phí nhiều ma nguyên của ta như vậy! Người đã vô dụng như thế, vậy triệt để giao thân thể này cho ta đi!" Một âm thanh lạnh lùng từ thể nội Triêm Quả truyền ra.

Toàn thân Triêm Quả "Ầm" một tiếng, toát ra một tầng hắc quang giống như hỏa diễm, cháy hừng hực lên, bay tán loạn ra bên ngoài.

Con người Thâm Lạc co rụt lại, Huyền Hoàng Nhất Khí Côn trong tay đã sớm bắn tới phía trước, ba mươi hai đạo côn ảnh đuổi sát theo, lần nữa bao trùm thân thể Triêm Quả, lấy thể mãnh liệt hơn trước mấy lần hung hăng xoắn một cái.

Nhưng thân thể Triêm Quả thời khắc này đột nhiên trở nên trơn nhẵn không gì sánh được, lực côn ngập trời đánh vào trên người gã, vậy mà trượt qua, không thể tạo thành tổn thương gì.

Trên người gã đại thịnh hắc quang, tốc độ đột ngột tăng mấy lần, "Vèo" một tiếng bay ra phạm vi bao phủ của Bát Thiên Loạn Bồng, ngừng lại hơn trăm trượng bên ngoài.

Lúc này toàn thân Triêm Quả bao phủ hắc diễm, trên mặt lộ vẻ thống khổ, trong thân thể phát ra thanh âm nổ lốp bốp, sáu cánh tay đã vỡ vụn thành linh lần nữa bốc lên, trong nháy mắt khôi phục lại.

Vết thương khác trên cơ thể gã nhanh chóng lấp đầy, khắp thân hiện ra từng cây ma văn màu tử kim, hai mắt triệt để biến thành màu đỏ như máu, lại

không có một tơ một hào linh tính, nhìn càng thêm dữ tợn đáng sợ so với trước.

Cùng lúc đó, một bóng người màu đen mờ hồ xuất hiện sau lưng Triêm Quả, bóng người cũng ba đầu sáu tay, cho người ta một loại cảm giác dị thường mênh mông cô lão, tựa hồ từ thiên địa chưa mở đã tồn tại.

"Xi Vưu!" Thảm Lạc mặc dù chưa bao giờ thấy Xi Vưu, nhưng nhìn thấy bóng người màu đen kia, lập tức toát ra ý nghĩ này.

Chương 712: Liều chết chém giết

"Hôm nay để ta đến chiếu cố ngươi, xem rốt cuộc ngươi có bao nhiêu năng lực!" Triêm Quả nói tiếng người, thanh âm lại triệt đề thay đổi, khàn giọng khó nghe.

Lời còn chưa dứt, gã đưa tay nắm vào trong hư không một cái.

Đỉnh đầu Thảm Lạc chớp động hắc quang, một ma trảo màu đen trông rỗng xuất hiện, che khuất bầu trời trảo xuống.

Hắn biến sắc, Huyền Hoàng Nhất Khí Côn khẽ động, ba mươi hai đạo côn ảnh lần nữa nổi lên, một cỗ cự lực ngập trời hiện ra, đón lấy ma trảo màu đen.

"Ầm" một tiếng, hư không chỗ côn ảnh cùng ma trảo chạm vào nhau chấn động kịch liệt, sau đó giống như mặt kính vỡ vụn ra.

Ma trảo màu đen hơi chao đảo một cái, lập tức ổn định lại, năm ngón tay đột nhiên khép lại, vậy mà một tay bắt lấy ba mươi hai đạo côn ảnh.

Ma trảo đột nhiên khép lại, trảo kinh lẳng lẹ không gì sánh được trực tiếp bóp nát ba mươi hai đạo côn ảnh, triệt đề bạo liệt ra.

Thân thể Thảm Lạc đại chấn, cả người bị đánh bay ra sau, Huyền Hoàng Nhất Khí Côn cũng bị tuột tay văng ra.

Không đợi hắn ổn định thân hình, bỗng thấy hoa mắt, Triêm Quả dữ tợn xuất hiện ở trước người, sáu tay tề động, vung vẩy sáu thanh Ma Bình hung hăng nện xuống.

Trên thân Thảm Lạc đại phóng kim quang, hư ảnh lục long lục tượng hiện hiện quanh người, đón lấy Triêm Quả.

Dày đặc thanh âm bạo liệt vang lên, hư ảnh lục long lục tượng bị Ma Bình đánh nát, nhưng Thảm Lạc cũng nhận được một cơ hội thở dốc, hai chân

toả sáng hào quang ánh trắng, thân ảnh nhoáng một cái biến mất, sau đó xuất hiện bên cạnh Huyền Hoàng Nhất Khí Côn, đưa tay bắt lấy côn này.

Nhưng giờ phút này, trên Huyền Hoàng Nhất Khí Côn đột nhiên toát ra một đạo hắc ảnh, lại là một đầu hắc xà dài hơn một trượng, vô cùng nhanh chóng quấn quanh cánh tay Thẩm Lạc.

Một cỗ khí tức âm hàn không gì sánh được xâm nhập vào, Thẩm Lạc lập tức cảm thấy toàn bộ cánh tay trở nên chết lạng.

Hắc xà kia một kích thành công, thân hình hóa thành một đạo hắc quang, như thiểm điện cắn tới cổ Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc không ngờ vừa mới chỉ tiếp xúc một cái chớp mắt, đối phương lại động tay chân trên Huyền Hoàng Nhất Khí Côn.

Bất quá hấn kinh nhưng chưa loạn, há miệng phun một cái, một thanh phi kiếm màu đỏ bắn ra, trực tiếp đâm vào miệng hắc xà.

Kiếm khí lẳng lẹ không gì sánh được từ trên phi kiếm màu đỏ bộc phát ra, thân kiếm ầm vang cháy lên một đoàn Hồng Liên Nghiệp Hỏa, trực tiếp xé rách đầu hắc xà, hóa thành từng sợi hắc khí phiêu tán.

Cùng lúc đó, bên cạnh hấn loé lên kim quang, Long Giác Đoàn Chùy nổi lên, chém về phía thân thể hắc xà.

Kiếm khí màu đỏ chói mắt cùng duệ mang màu vàng từ trên phi kiếm cùng đoàn chùy đồng thời nổ rộ ra, giao nhau xoắn hắc xà một cái.

"Phốc" một tiếng, toàn bộ thân hình hắc xà bạo liệt ra, hóa thành vô số hắc khí phiêu tán.

Nhưng không chờ Thẩm Lạc trì hoãn một hơi, Triêm Quả đã bay nhào tới, sáu thanh Ma Bình trong tay biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó là một thanh hắc kiếm to lớn thiêu đốt ngọn lửa màu đen, nhanh như một tia chớp màu đen đâm đến ngực Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc miễn cưỡng huy động Huyền Hoàng Nhất Khí Côn ngăn cản, Thuần Dương Kiếm Phôi cùng đoàn chùy màu vàng cũng giao nhau đón lấy cự kiếm màu đen.

"Khanh" "Khanh" hai tiếng, một cỗ lực lượng to lớn đánh tới, đánh bay Huyền Hoàng Nhất Khí Côn, Thuần Dương Kiếm Phôi cùng đoàn chùy màu vàng cũng bị đánh bay.

Bất quá cự kiếm màu đen cũng bị Huyền Hoàng Nhất Khí Côn chém vào, xệt qua eo Thẩm Lạc.

"Phốc phốc" một tiếng, phần eo Thẩm Lạc bị vạch ra một vết thương cực đại, máu tươi vẩy ra, miệng vết thương còn dính nhĩm không ít ngọn lửa màu đen.

Nhưng hấn trong lúc nguy cấp, thừa cơ lộn ngược ra sau, thân hình bay rớt ra sau mấy chục trượng.

Trong mắt hấn hiện lên vẻ hoảng sợ, không để ý đến vết thương trên người, trong miệng nhanh chóng tụng niệm chú ngữ, hai tay bấm niệm pháp quyết như bánh xe, giữa ngón tay nổi lên một đoàn quang mang ánh sao màu vàng.

Đồng thời hai chân hấn tỏa sáng hào quang ánh trắng, trong nháy mắt biến mất tại chỗ.

"Phân phạt" một tiếng, một đạo ánh kiếm màu đen thô to từ trên trời giáng xuống, trảm trên chỗ cũ Thẩm Lạc, bỏ ra trên mặt đất một khe rãnh dài trăm trượng.

Hai con người Triêm Quả đại phóng huyết quang, nhìn lại một hướng khác, chỉ thấy cách đó năm sáu mươi trượng ba động, thân ảnh Thẩm Lạc nổi lên.

Trên thân Triêm Quả quay cuồng ma khí, thể nội phát ra tiếng ken két, đang muốn thi triển độn thuật Ma tộc nhào đến Thẩm Lạc.

Nhưng Thẩm Lạc lại vượt lên trước một bước, giữa hai tay tỏa ra kim quang chói mắt, hai tay bỗng nhiên kết thành một cái pháp ấn, chỉ lên không trung một cái.

Trên mây đen bầu trời chấn động kịch liệt, đột nhiên sáng lên mấy lần, thình lình hiện ra từng ngôi sao sáng tỏ, lít nha lít nhít, không biết bao nhiêu cái, giờ phút này bầu trời ban ngày đột nhiên như biến thành ban đêm.

"Tam Tinh Diệt Ma!" Thâm Lạc hét lớn một tiếng, toàn thân sáng lên một mảnh ánh sao màu vàng.

Ngôi sao trên bầu trời cũng sáng lên theo, vô số tinh quang từ trên trời giáng xuống, trong chốc lát xé rách mây đen bầu trời kia.

Sau đó những điểm tinh quang này hội tụ, hình thành một đạo quang trụ màu vàng thô to không gì sánh được, ngôi sao rơi xuống đất giống như đánh về phía Triêm Quả, càng chiếu sáng sa mạc ngoài thành, ngay cả tường thành Xích Cốc thành nơi xa cũng bị chiếu thành màu vàng óng.

Người ma hoá phụ cận đều kêu lên thê lương thảm thiết, thống khổ giãy dụa, hắc khí trên thân nhanh chóng phiêu tán, so với trước đó bị Kim Thiên pháp tướng chiếu xạ còn nhanh hơn, mấy người ma hoá ở gần càng trực tiếp bị bốc hơi biến thành mấy cỗ hài cốt.

Lúc này trong lòng Thâm Lạc cũng hiện lên vẻ kích động phức tạp.

Lấy Chân Tiên cảnh thi triển một chiêu Tam Tinh Diệt Ma này, uy lực lại to lớn như thế, trực tiếp trên thiên không triệu hồi ra ngàn vạn hư ảnh ngôi sao.

Đôi mắt cột sáng ngôi sao màu vàng rơi xuống, cũng không biết là Triêm Quả không kịp hay là nguyên nhân nào khác, căn bản không né tránh, sáu cánh tay huy động liên tục, từng đoàn từng đoàn quang cầu màu đen từ trong tay gã bắn ra, vây quanh đỉnh đầu của gã bay múa không chừng, phảng phất từng đoá từng đoá hoa khổng lồ màu đen nở rộ ra.

Cùng lúc đó, gã nhắc chân trùng điệp giẫm xuống mặt đất một cái.

Mặt đất âm vang một tiếng vỡ ra, từng luồng từng luồng hắc khí thô to từ trong khe hở toát ra, dung nhập vào trong quang cầu màu đen trên đỉnh đầu.

"Phốc" một tiếng vang nhỏ.

Quang mang trên những quang cầu màu đen kia bỗng nhiên trọng thể, đồng thời nhanh chóng khuếch tán, hình thành một toà quang trận to lớn tối om, vô số ma văn màu tím đen chớp động ở trong đó, nhìn rất giống một toà pháp trận. Vừa mới ngưng tụ thành, cột sáng màu vàng ngôi sao đã âm vang tới, đánh vào trên quang trận màu đen.

Kim quang hắc khí kịch liệt xung đột, chỗ giao nhau của cả hai bộc phát ra tiếng vang âm âm, giống như lôi minh, lại phảng phất vô số binh khí trầm kích nhau.

Tinh quang màu vàng rõ ràng khắc chế những ma khí màu đen kia, cả hai đụng một cái, ma khí màu đen phảng phất băng tuyết gặp lửa, tan rã không thấy.

Nhưng Triêm Quả chống lên tòa quang trận màu đen này phi thường kiên cố, vô số ma văn ong ong vận chuyển mặt ngoài, vậy mà chặn lại quang trụ màu vàng trùng kích, bất quá cả tòa quang trận này bị ép đến biến hình.

Cuồn cuộn ma khí màu đen từ dưới đất tiếp tục tuôn ra, liên tục không ngừng rót vào trong quang trận màu đen. Khu vực phía trên quang trận màu đen không ngừng bị Tam Tinh Diệt Ma đánh tan, nhưng toàn bộ quang trận vẫn duy trì sáng rõ, cũng không yếu bớt.

Khoé miệng Thâm Lạc chảy ra một tia máu tươi, hãn triệu hoán lực lượng mộng cảnh đối với thân thể phụ tải cực lớn, đến nay đã qua mấy tức thời gian, nếu lại kéo dài thêm, chính mình cho dù thắng, sợ là cũng hao hết thọ nguyên mà chết.

Tâm niệm hãn thay đổi thật nhanh, hai tay mạnh mẽ bấm niệm pháp quyết, trên thân loé lên tinh quang màu vàng, quang trụ màu vàng từ trên trời giáng xuống càng phát ra thô to.

Khoé miệng Triêm Quả hiện lên nụ cười lạnh, đang muốn làm tiếp thứ gì, mặt đất đột nhiên nhoáng một cái, lòng đất tuôn ra cuồn cuộn ma khí màu đen im bật dừng lại. Quang trận màu đen không có ma khí bổ sung, cấp tốc ảm đạm, bị quang trụ màu vàng nhanh chóng ép lồm xuống.

Chương 713: Liều chết đến cùng

Triêm Quả nhìn lại chỗ phong ấn xa xa, thần sắc biến đổi.

Chỉ thấy Kim Thiên pháp tướng đang khoanh chân ngồi trên lỗ hồng phong ấn, thân thể không lồ trực tiếp ngăn chặn toàn bộ lỗ hồng, ma khí trong đó tự nhiên không thể nào tuôn ra.

Triêm Quả giận tím mặt.

Vừa rời y bát đắc dĩ khu động ma thủ tới tương trợ, trước khi rời phong ấn đã bày ra một ít thủ đoạn, bây giờ lại vô thanh vô tức bị phá vỡ.

Triêm Quả tự hỏi trong lúc giờ tay nhắc chân liền có thể phá vỡ pháp tướng màu vàng kia, nhưng cột sáng ngôi sao màu vàng trên đỉnh đầu có uy lực càng lúc càng lớn, chỉ cần thoáng phân tâm, quang trận màu đen chống đỡ ngay lập tức sẽ sụp đổ.

Thảm Lạc cũng chú ý tới tình huống phong ấn nơi xa, lập tức đại hi, một tay bám niêm pháp quyết tiếp tục thi triển Tam Tinh Diệt Ma, một tay khác nắm vào trong hư không một cái.

Huyền Hoàng Nhất Khí Côn phụ cận bay vụt về, rơi vào trong tay hắn, tiếp đó một tay vung mạnh, trùng điệp cắm xuống mặt đất.

Thân côn nổi lên một tầng hoàng mang, lóe lên chui vào lòng đất, biến mất không thấy gì nữa.

Triêm Quả nhìn thấy cảnh này, nao nao, nhưng lập tức thần sắc biến đổi, hắc khí trên thân đổ xuống dày đặc đến bàn chân trên mặt đất, đồng thời trên thân hội tụ hắc khí, ngưng tụ thành một bộ áo giáp màu đen.

Không đợi gã làm ra nhiều cử động, một đạo hoàng mang nhanh như thiểm điện từ trong hắc khí mặt đất chui ra, "Phốc" một tiếng đâm vào eo gã, tùy tiện xuyên thủng qua.

Triêm Quả nhìn Huyền Hoàng Nhất Khí Côn xuyên qua thân, hơi sững sờ, khó tin ma giáp hộ thể cứ như vậy tùy tiện bị đột phá.

Nhưng trên Huyền Hoàng Nhất Khí Côn hỗn tạp từng tia từng tia tinh quang màu vàng, khiến gã hiểu ra.

Trong Huyền Hoàng Nhất Khí Côn ẩn chứa Tử Tâm Mặc Tinh, có thể tồn trữ pháp lực, Thâm Lạc vừa mới thôi động côn này, đã quán nhập tinh quang phá ma Tam Tinh Diệt Ma vào trong đó, mặc dù không thể tăng cường uy lực côn này, nhưng đối với ma khí thì lực phá hoại lại tăng nhiều.

Thâm Lạc cảm thấy lực lượng quanh thân bắt đầu bị xói mòn, tự biết đã không thể chèo chống quá lâu, cắn răng một cái, một tay bỗng nhiên bấm niệm pháp quyết thúc giục.

Huyền Hoàng Nhất Khí Côn xuyên qua thân Triêm Quả loé lên hoàng mang, tự bay múa, mười sáu đạo côn ảnh hiện ra chung quanh, một cỗ cự lực ngập trời đột nhiên bộc phát ra.

Sắc mặt Triêm Quả trầm xuống, hắc khí điên cuồng phát ra, trong nháy mắt hình thành một vòng xoáy màu đen, bao phủ lên Huyền Hoàng Nhất Khí Côn.

Một cỗ hấp lực tựa hồ có thể thôn phệ thiên địa từ trong vòng xoáy màu đen phát ra, ngăn cản Bát Thiên Loạn Bồng hiện ra uy năng, không biết đó là loại thần thông gì.

Nhưng giờ phút này Triêm Quả bị quản chế nhiều mặt, ma khí thể nội vận chuyên gian nan, thân thể càng bị Huyền Hoàng Nhất Khí Côn xuyên qua, cuối cùng vẫn là Bát Thiên Loạn Bồng vượt lên trước một bước bộc phát.

Mười sáu đạo côn ảnh bao trùm thân thể Triêm Quả xoắn một phát, chỉ nghe "Xoẹt" một tiếng vang thật lớn, thân thể Triêm Quả bị cắt thành hai đoạn, máu tươi như thác nước hắt vầy ra.

Triêm Quả bị trọng thương, quang trận màu đen phía trên cũng âm vang tứ tán, cột sáng ngôi sao màu vàng dễ như trở bàn tay đánh tan quang trận còn sót lại, bao phủ cả người Triêm Quả vào trong.

Mặt đất lắc lư ù ù, trong nháy mắt một cỗ kinh phong cường đại khuếch tán ra, cạo trên mặt đất một tầng thật sâu, chung quanh cát bụi cuộn cuộn, hết

thầy đồ vật phụ cận đều bị cuốn bay.

Thảm Lạc thờ đóc, nhịn không được nửa quỳ trên mặt đất.

Vết thương giữa ngực bụng hấn vẫn chưa khô máu tươi, cơ hồ nhuộm nửa người dưới thành màu đỏ, trên vết thương hắc diễm càng nhanh chóng khuếch tán, đã nhuộm da thịt phụ cận vết thương thành màu đen kịt.

Hấn lập tức vận chuyển Đại Khai Bác Thuật, đồng thời lật tay lấy ra một viên Liệu Thương Nhũ Linh Đan thả vào trong miệng. Miệng vết thương lập tức hiện ra vô số tơ máu, muốn khép lại.

Nhưng những tơ máu này đưng một cái đến ngọn lửa màu đen trên vết thương, lập tức bị thiêu đốt hầu như không còn, mà trong hắc diễm lộ ra một cỗ âm lãnh ngoan cường, gắt gao chiêm cứ trên vết thương, Đại Khai Bác Thuật vậy mà vô pháp khép lại.

Không chỉ như vậy, những ngọn lửa màu đen kia càng lộ ra một cỗ khí tức lạnh buốt, đã lan tràn tới khu vực lớn quanh ngực bụng, nơi đó đã trở nên lạnh buốt tê liệt.

Trong lòng Thảm Lạc run lên, tâm niệm thúc giục.

Trước người hấn hiện lên kim ảnh, Thiên Sách lóe hiện, thu nhập hắc diễm vào trong không gian, khí tức âm lãnh quanh vết thương Thảm Lạc cũng theo đó tán đi.

Không có hắc diễm trở ngại, dưới Đại Khai Bác Thuật cùng Nhũ Linh Đan song trọng tác dụng, vết thương khổng lồ nhanh chóng bắt đầu thu nhỏ, làn da đen kịt cũng bắt đầu trở về hình dáng ban đầu.

Thảm Lạc chưa dám buông lỏng, ráng chống đỡ, lại không dám giải trừ tu vi triệu hoán, ngẩng đầu nhìn lại Triêm Quả, bầm niệm pháp quyết vung lên.

Một cơn gió lớn cuốn tới, cuốn bay bụi đất phiêu lãng chung quanh, lộ ra tình huống bên trong.

Quang trụ màu vàng đã biến mất, tinh quang triệu hoán đến ngưng tụ trên mặt đất thành một trận pháp màu vàng, phong ấn thân thể tàn phế Triêm Quả.

Giờ phút này ngang eo Triêm Quả cắt thành hai đoạn, bất quá thân thể gã đã khôi phục trạng thái hình người, hiện tại giống như con ruồi trong hồ phách, bị giam cầm ở trong phong ấn không thể động đậy.

Thẩm Lạc thở phào nhẹ nhõm, đang muốn giải trừ trạng thái triệu hoán, một đoàn hắc khí nhân nhật đột nhiên từ trong thân thể Triêm Quả bay ra, vậy mà hoàn toàn không nhìn phong ấn Tam Tinh Diệt Ma, nhẹ nhõm bay ra.

Hắc khí mơ hồ hiển hiện một thân ảnh ba đầu sáu tay, chính là bóng đen Xi Vưu kia.

Trong lòng Thẩm Lạc run lên, vội vàng lách mình lui lại, đưa tay triệu hồi Huyền Hoàng Nhất Khí Côn tới, Thuần Dương Kiếm Phôi cùng đoàn chùy màu vàng càng bay múa quanh thân, trận địa sẵn sàng đón địch.

"Ta nhớ kỹ ngươi, sau này còn gặp lại." Bóng người màu đen không tiếp tục xuất thủ, nói với Thẩm Lạc một tiếng, lóe lên chui vào mặt đất, biến mất không thấy gì nữa.

Thẩm Lạc cứ thế đứng nguyên tại chỗ, thân thể rét run khó hiểu.

Bóng đen biến mất, tất cả ma khí trên thân Triêm Quả trong phong ấn đều tiêu tán.

Thẩm Lạc thấy vậy, lúc này mới triệt để buông lỏng, vội vàng bám niệm pháp quyết giải trừ tu vi triệu hoán.

Một bóng người vàng óng từ trong thân thể của hắn bay ra, vọt lên bầu trời. Thiên Sách cũng nhanh chóng khôi phục bộ dáng hư hoá, hóa thành một đạo lưu quang bay vào gôi ngọc trong Lâm Lang Hoàn.

Trên không vốn xuất hiện mây đen xà điện nhao nhao biến mất, bầu trời lại khôi phục nguyên trạng.

Mà khí tức trên thân Thẩm Lạc nhanh chóng hạ xuống, trong nháy mắt khôi phục Xuất Khiếu kỳ.

Sắc mặt của hắn bỗng nhiên trở nên trắng bệch một mảnh, nguyên khí trong cơ thể lần nữa bị rút sạch, cả người run rẩy ngả trên mặt đất.

Lần này triệu hoán tu vi mộng cảnh, thời gian dài hơn nhiều so với trước, bỏ ra đại giới cũng lớn hơn, hấn cảm thấy mỗi một tác cơ bấp toàn thân đều kịch liệt run rẩy, sinh mệnh lực thể nội nhanh chóng trôi qua.

"Xuy xuy" vang lên, mặt ngoài thân thể hấn bị xé nứt ra từng vết thương nhỏ bé không gì sánh được, máu tươi vẩy tràn ra, kinh mạch thể nội càng vỡ vụn thành từng mảnh, cả người giống như một cái túi rách, không còn một khối thịt lành, nhiệt độ toàn thân cũng nhanh chóng giảm xuống.

Hấn ráng chống đỡ muốn lấy ra một viên Liệu Thương Nhũ Linh Đan ăn vào, nhưng một cỗ đau nhức kịch liệt đột nhiên đánh tới, ý thức của hấn nhanh chóng trở nên mơ hồ.

"Thảm huynh..."

Trước khi triệt để đánh mất ý thức, hấn nghe một tiếng kinh hô, mơ hồ nhìn thấy Bạch Tiêu Thiên tràn đầy khẩn trương bay tới.

Thảm Lạc nhìn thấy cảnh này, trong lòng có chút âm áp, sau một khắc, mắt tối sầm lại, triệt để mất đi tất cả ý thức.

Chương 714: Thoát nghiệp

Bạch Tiêu Thiên bay xuống bên cạnh Thẩm Lạc, vội vàng lấy ra hai viên đan dược chữa thương nhét vào miệng hắn, sau đó hai tay nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, từng đạo pháp quyết như mưa rơi trên người Thẩm Lạc.

Trên thân Thẩm Lạc thỉnh thoảng sáng lên từng đoàn từng đoàn kim quang, vết thương khắp cơ thể chậm rãi khép lại, nhưng khí tức hắn lại không khôi phục, ngược lại vẫn tiếp tục suy giảm.

Trên trán Bạch Tiêu Thiên bất giác chảy ra hạt mồ hôi lớn, lăn dọc theo hai gò má xuống, động tác càng tăng tốc, tiếp tục thi triển pháp thuật chữa thương của Hóa Sinh tự.

Thẩm Lạc trọng thương hôn mê xong, trận pháp màu vàng bao phủ thân thể Triêm Quả âm vang giải thể, nhanh chóng tán đi, thân hình Triêm Quả lại xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Lúc này thân thể gã bị chém ngang thành hai đoạn, chỗ vết cắt đáng lý máu me đầm đìa, lại quý dị không có chút máu tươi chảy ra, hai mắt nhắm chặt chậm rãi mở ra, nhưng không vẫn lạc.

Chỉ là cả người gã trở nên dị thường già nua, làn da trên mặt vô số nếp nhăn, nhìn giống như đột nhiên biến thành lão nhân sắp chết.

Thần sắc Triêm Quả không còn hung lệ như trước, trong ánh mắt tràn đầy mờ mịt, tựa hồ đã mất hết hi vọng, cũng không có ý định chữa thương.

Triêm Quả mặc dù không hề động tĩnh gì, nhưng tu vi Bạch Tiêu Thiên cao thâm, lập tức phát hiện khí tức đôi phương biến hóa.

Một bàn tay y chậm rãi đỡ dậy Thẩm Lạc, một tay khác giương lên, một thanh pháp khí kim đao nổi lên, mặt ngoài quay cuồng kim quang, đang muốn triệt để đánh giết Triêm Quả.

"Bạch thí chủ, chờ một chút.." Thanh âm Thiên nhi từ đằng xa truyền đến, nó khoanh chân ngồi trong Kim Thiên pháp tướng chẳng biết lúc nào đã mở mắt ra.

Bạch Tiêu Thiên luôn luôn tôn trọng Thiên nhi, nghe vậy lập tức dừng tay lại.

Vào thời khắc này, "Àm ầm" vài tiếng vang từ đằng xa truyền đến, chiến đấu bên kia cũng kết thúc.

Thẩm Lạc vừa mới thi triển Tam Tinh Diệt Ma tiêu diệt mấy người ma hóa, bây giờ Triêm Quả cũng bị đánh bại, người ma hoá còn sót lại sẽ bị đại giảm, bao gồm cả Bảo Sơn bị ma hoá, tất cả người ma hóa đều bị rất nhiều tăng nhân Tây Vực đánh giết.

Lỗ hồng phong ấn bị Thiên nhi dùng Kim Thiên pháp tướng phủ kín, ma khí bị phong kín nên hội trường lần nữa khôi phục sáng tỏ, tất cả mọi người có loại cảm giác dường như đã sống qua mấy đời.

Đương nhiên, còn chút không hay đó là kẻ cầm đầu hết thảy, Triêm Quả còn sống.

Tăng nhân có đồng bạn bị chết lập tức lộ vẻ giận dữ, tiếng xé gió đại tác, hơn mười đạo pháp khí hung hăng vọt tới Triêm Quả.

Nhưng một màn sáng màu vàng xuất hiện trước người Triêm Quả, một trận tiếng vang ầm ầm, màn sáng màu vàng kịch liệt lắc lư, phản chấn những pháp khí kia trở về.

"Người làm cái gì vậy?" Những tăng nhân kia nhìn chằm chằm Bạch Tiêu Thiên phụ cận.

Bọn họ thấy rất rõ ràng, màn sáng màu vàng này chính là Bạch Tiêu Thiên thả ra.

"Chư vị, xin khoan động thủ, Kim Thiên đại sư có lời muốn hỏi Triêm Quả này." Bạch Tiêu Thiên dựng đơn chưởng tay trái thẳng lên, thi lễ với đám người một cái.

Mà tay phải y kết thành một cái pháp ấn, đặt trên ngực Thẩm Lạc, kim quang nhu hoà không ngừng dung nhập vào thể nội Thẩm Lạc. Thẩm Lạc

không ngừng suy sụp khí tức vậy mà bắt đầu bình phục, không biết y đã thi triển bí thuật gì.

Chúng tăng từ lâu nhìn thấy Kim Thiên pháp tướng tồn tại, rất là kính trọng Thiên nhi, nghe lời này, nhao nhao dừng tay.

"Triêm Quả này cấu kết Ma tộc, suýt nữa để Ma tộc giáng thế, chính là ma đồ chính cống, đối với người như vậy thì có gì để nói, nên lập tức thiên đao vạn quả hấn, báo thù cho đồng đạo đã chết!" Một người bị cừ hận làm choáng váng đầu óc không đáp ứng, phẫn nộ quát.

"A Di Đà Phật, chư vị đại sư, người không phải thánh hiền, ai lại không phạm tội. Vị Triêm Quả thí chủ này cũng là bị Ma tộc lừa gạt, nên mới phạm phải tội nghiệt như thế, nhìn hấn đã sống không được bao lâu nữa, hôm nay người bị chết đã rất nhiều rồi, sao còn tạo thêm một bút tội nghiệt." Thiên nhi đi tới, hai tay chấp tay trước ngực nói.

Kim Thiên pháp tướng kia không đi theo nó, như cũ lưu lại trên phong ấn, phủ kín lỗ hồng tổn hại.

Thiên nhi nhìn có chút khác biệt lúc trước, thiếu đi mấy phần u mê, nhiều thêm trang trọng, thần sắc trầm tĩnh, khuôn mặt ónh nhuận ánh sáng, giống như Phật Đà bảo tướng.

Mấy tăng nhân kêu gào kia bị Thiên nhi nhìn đến, tâm thần rung động, nói không ra lời.

"Người đang thương hại ta sao? Hừ! Không cần! Triêm Quả ta dám làm dám chịu, muốn chém giết muốn róc thịt, cứ làm!" Ánh mắt Triêm Quả khôi phục một chút thần thái, lạnh lùng mở miệng nói.

"Nếu muốn giết người, tiểu tăng vừa rồi sẽ không ngăn cản mấy vị đại sư kia. Triêm Quả thí chủ, người đến hôm nay vẫn chấp mê bất ngộ sao? Vạn sự thiện ác thế gian, cũng đều là không, thế gian vạn vật lẫn tranh, không nghĩ thù hại, hết thảy tùy duyên, từ trước đến nay tự đi, mới là trí tuệ." Thiên nhi đi đến trước người Triêm Quả, nói.

"Hết thảy tùy duyên, từ trước đến nay tự đi! Ha ha, nói nghe thật nhẹ nhàng, người chưa từng có thể tử nhi nữ, làm sao có thể lý giải nỗi thống khổ của ta!" Triêm Quả đầu tiên là cười ha ha vài tiếng, bỗng nhiên lạnh giọng quát, trong mắt lại nổi lên hung lệ, trong đó xen lẫn một tia thống

khô.

"Thí chủ dù có thống khổ, cũng không nên vì tư dục bản thân, đầu nhập vào Ma tộc làm thiên hạ loạn lạc. Thương sinh vô tội, cử động lần này của ngươi không biết sẽ dẫn đến bao nhiêu bách tính gặp nạn, thê ly tử tán, thí chủ hẳn là nhẫn tâm nhìn thấy cảnh tượng này sao?" Thiên nhi tiếp tục nói.

Triêm Quả hơi nhướn mày, trầm mặc không nói.

"Ta xem tướng mạo thí chủ, tuyệt không phải hạng người đại gian đại ác, thân hãm Ma Đạo bất quá là mệnh số, đủ loại cử động lúc trước, cũng là bị ma khí ảnh hưởng tới tâm trí. Bây giờ nếu thoát ly tà ma điều khiển, sao không bỏ xuống đồ đao, quay đầu là bờ?" Thần sắc Thiên nhi thống thiết nhìn Triêm Quả, nói.

Triêm Quả nghe nói thế, ánh mắt hiện lên một tia nhu hòa.

Nhưng sau một khắc, thân thể của gã run lên, thần sắc lại khôi phục lạnh lùng, cả giận nói: "Muốn cảm hóa ta? Xin khuyên các hạ đừng phí miệng lưỡi, ta đầu nhập vào Ma tộc, rơi vào hạ tròng bây giờ là gieo gió gặt bão, muốn chém giết muốn róc thịt tự nhiên muốn làm gì cũng được! Bất quá muốn ta lại lần nữa quy y phật môn các ngươi, đừng mơ tưởng!"

Thiên nhi thấy vậy, thờ dài, không nói gì nữa, ngồi xuống bên cạnh Triêm Quả.

"Ngươi làm cái gì vậy?" Triêm Quả nhìn thấy cử động của Thiên nhi, tựa hồ ý thức được cái gì, lạnh giọng quát.

Chỉ là khí tức của gã càng ngày càng yếu, mặc dù ra sức gầm thét, thanh âm lại mất trung khí, không chút nào uy hiếp được.

"Thí chủ tâm như bàn thạch, tiêu tăng tự nhiên không dám miễn cưỡng, chỉ là thí chủ phạm vào tội nghiệt quá nhiều, nếu như cứ như vậy tiến đến Địa Phủ, tất nhiên sẽ bị vô tận khổ sở. Vậy để tiêu tăng tụng kinh tẩy thoát một chút nghiệp lực của thí chủ." Thiên nhi nói, sau đó tụng niệm kinh văn.

Theo miệng nó mấp máy, trên thân tựa như nổi lên một tầng kim quang vàng rực, cả người trở nên bảo tượng trang trọng, hư không chung quanh nổi lên gợn sóng màu vàng nhàn nhạt.

Vô số Phật gia chân ngôn màu vàng trong gợn sóng nổi lên, rót thành từng sợi tia nước nhỏ, nhao nhao chảy qua hai đoạn thân thể Triêm Quả, hơi chạm đến bên ngoài thân già, liền lóe lên một cái rồi chui vào trong biển mắt.

"Dừng tay! Không cần người xen vào việc của người khác!" Triêm Quả không thể động đậy, trong miệng giận dữ hét lên.

Nhưng Thiên nhi bất vi sở động, tiếp tục tưng kinh.

Vô số Phật gia chân ngôn tiến vào thể nội Triêm Quả, thần sắc Triêm Quả vốn thống khổ tựa hồ biển mắt không ít, nhưng vẻ giận dữ trên mặt lại càng nặng.

Chương 715: Di tích hoang vu

"Cút ngay! Cút ngay! Ta không cần người giả mù sa mưa thi ân!"

"Mau dừng lại, Triêm Quả ta không cảm kích!"

Triêm Quả tiếp tục rống to, nhưng Thiên nhi không để ý tới Triêm Quả gầm thét, không nhanh không chậm tụng niệm kinh văn.

Càng ngày càng nhiều Phật gia chân ngôn xuất hiện, kim quang càng ngày càng thịnh, rất nhanh lấy Thiên nhi làm trung tâm, kim quang giống như thủy triều dũng mãnh lao tới bốn phương tám hướng. Trong hư không cũng sinh ra thanh âm phạm xướng, quanh quẩn xa xa, toàn bộ trong hội trường kim quang nghiêm trang, như đèn thẳng cảnh Phật gia vậy.

Trên mặt chúng tăng ở đây bị chiếu thành màu vàng nhàn nhạt, tâm tình thư sướng, những người còn tâm hoài oán giận kia, vẻ tức giận trên mặt dần dần tiêu tan, tâm cảnh vậy mà cũng biến thành bình thản.

"Thánh Tăng!" Một vị lão tăng nhìn Thiên nhi, mặt lộ vẻ mơ ước, quỳ xuống lạy Thiên nhi.

Tăng nhân Tây Vực khác thấy cảnh này, đã sớm khâm phục Thiên nhi vạn phần, nhìn thấy lão tăng như vậy, bọn họ cũng nhao nhao khom mình hành lễ với Thiên nhi, sau đó ngồi xung quanh, cùng một chỗ tụng niệm kinh văn.

Mảng lớn kim quang từ trên thân mọi người dâng lên, lập tức hình thành một đạo quang trụ màu vàng, xông thẳng tới chân trời, thanh âm phạm xướng kia cũng nhận được kích phát, vang vọng toàn bộ sa mạc.

Nơi xa trong Xích Cốc thành dân chúng nhìn thấy dấu vết Phật gia như vậy, nhao nhao quỳ rạp xuống đất về phía kim quang ngoài thành, tụng niệm rất nhiều Phật môn Bồ Tát, Phật Chủ thánh danh.

Trong quang trụ màu vàng, sắc mặt giận dữ Triêm Quả đã biến mất, trở nên

bình thản, chậm rãi nhắm mắt lại.

Một đạo hư ảnh từ trên thi thể gã dâng lên, xem qua ngũ quan chính là Triêm Quả, chỉ là lúc này, giữa thân sắc lại không có một tơ một hào oán hận. Gã dùng một loại ánh mắt phức tạp nhìn lại Thiên nhi.

Thiên nhi thấy cảnh này, đình chỉ tụng kinh.

Lần này thi pháp, nó tiêu hao tựa hồ khá lớn, mặt lộ vẻ mệt mỏi.

"Triêm Quả thí chủ, đường hoàng tuyên xa, người không nên dùng lại ở nhân gian, sớm đi luân hồi thôi." Thiên nhi lau lau mồ hôi trán, đứng dậy nói.

Triêm Quả không nói gì, im lặng một lát rồi vung tay lên.

Một đạo bạch quang từ trên thi thể gã bay ra, rơi vào trong tay thần hồn, lại là một ngọc giản.

Triêm Quả điểm ngón tay trên ngọc giản một cái, đầu ngón tay cấp tốc chớp động bạch quang, nhưng rất nhanh tiêu tán.

Tay gã vung lên, ngọc giản bay tới Thiên nhi.

Một mảnh kim quang từ phật châu trong tay Thiên nhi bắn ra, nâng ngọc giản màu trắng lên, cũng thâm thấu vào trong.

"Ồ! Đây là biện pháp chữa trị phong ấn mặt đất." Phật châu hưng phấn nói.

"Đa tạ Triêm Quả thí chủ chỉ điểm sai lầm." Thiên nhi nghe vậy vui mừng, thi lễ với Triêm Quả.

Triêm Quả không để ý tới Thiên nhi, ngẩng đầu nhìn thi thể trải rộng trên mặt đất chung quanh, trong mắt hiện lên một tia áy náy, hai tay đột nhiên kết ấn, toàn thân bỗng nhiên bộc phát bạch quang sáng tỏ, mà càng ngày càng sáng.

"Triêm Quả thí chủ! Không được!" Thiên nhi nhìn thấy cảnh này, thần sắc đại biến, đưa tay muốn làm gì, nhưng đã không kịp.

Một vòng quang luân màu trắng đường kính hơn một trượng nổi lên, quang

mang lòa loét lóa mắt, khiến tất cả mọi người không khỏi nhú hai mắt lại.

Quang luân màu trắng bỗng nhiên co rút lại, sau đó lại "Ầm" một tiếng vỡ ra, gần nửa ngày bao phủ điềm điềm bạch quang, nhìn điềm lệ cực kỳ.

Những bạch quang này lập tức phiêu tán, triệt để biến thành hư vô.

"Triêm Quả thí chủ, sao lại tội tình vậy..." Thiên nhi than nhẹ một tiếng, thấp giọng tụng niệm phật hiệu.

...

Thẩm Lạc lâm vào hắc ám vô tận, trong hắc ám tựa hồ có từng luồng từng luồng cự lực xé rách hẳn, mỗi một tác thân thể đều tràn đầy vô tận thống khổ, dù giờ phút này lâm vào hôn mê, vẫn không tiêu giảm nửa phần, muốn ép nhục thân và thần hồn hẳn thành mảnh vỡ.

Không biết qua bao lâu, những thống khổ này mới bắt đầu tiêu giảm, thần trí tán loạn từ từ ngưng tụ, hẳn mở mắt ra.

Đập vào mắt là một nóc nhà cao lớn, chung quanh xà ngang cùng vách tường đều khắc hoa văn phong cách cổ xưa, thoạt nhìn là một gian đại điện có lai lịch.

Chỉ là nóc đại điện bị phá ra mấy cái lỗ lớn, lộ ra bầu trời âm trầm bên ngoài.

"Đây là nơi nào?" Thẩm Lạc ngồi dậy, mờ mịt nhìn chung quanh.

Ở giữa tòa đại điện này đứng vững một pho tượng, chỉ là đã đứt gãy từ giữa, phân thành mấy khối, tùy ý nằm trên mặt đất, cửa điện cũng tùy ý ngã trên mặt đất, không người thu thập, một tình cảnh hoang vu.

Thẩm Lạc chậm rãi đứng dậy, lập tức muốn xem thương thế, ngưng thần dò xét, lại cảm giác được một cỗ pháp lực hùng hồn du tẩu thể nội, thỉnh linh đạt đến Chân Tiên cảnh.

"Lại nhập mộng." Hắn giơ tay lên, nhìn đầu ngón tay sáng lên từng tia từng tia kim quang, thở dài rồi nói.

Sắc mặt Thẩm Lạc trầm xuống, hiện ra vẻ do dự.

Trước đó đối kháng Triêm Quả cùng hư ảnh Xi Vu, hẳn triệu hoán tu vi mông cảnh thời gian quá dài, so với hai lần triệu hoán trước đó cộng lại còn dài hơn nhiều, tôn thất thọ nguyên không cần nhiều lời, không biết trong hiện thực tuổi thọ của mình còn đủ hay không.

Tâm tình hẳn sa sút một hồi, rất nhanh tỉnh lại.

Chuyện bây giờ đã phát sinh, lo lắng cũng phí công, mấu chốt là phải suy nghĩ biện pháp giải quyết.

Thẩm Lạc trong hiện thực tu vi vừa mới đạt tới xuất khiếu sơ kỳ, khoảng cách tiến giai Đại Thừa kỳ còn sớm, dựa vào đột phá cảnh giới để gia tăng thọ nguyên rất không có khả năng, chỉ có thể đi tìm bảo vật cùng đan dược tăng tuổi thọ.

Thẩm Lạc im lặng một lát, đứng dậy dạo qua một vòng trong điện, không phát hiện điểm nào đặc biệt, liền đi ra ngoài.

Ra cửa điện hẳn phát hiện mình đang ở trên một đỉnh núi cao, ngoài điện là một cầu thang bạch ngọc thật dài, chậm rãi kéo dài xuống dưới, mà sườn núi các nơi cũng đứng vững một ít kiến trúc đã sụp đổ.

Nơi này không có vết chân nào, trên bậc thang bạch ngọc rơi đầy bụi đất, tựa hồ là di tích nào đó.

"Hẳn là lại bị truyền tống đến nơi giống như Phương Thốn sơn?" Thẩm Lạc tự lẩm bẩm.

Những kiến trúc kia mặc dù bị tàn phá, như cũ lộ ra khí tức Tiên Đạo, không phải thế giới phàm tục có thể có, thoạt nhìn là di tích tông môn tu tiên nào đó, chỗ như vậy sẽ có nhiều bảo vật ẩn giấu.

Hắn khuếch tán thần thức ra, nhưng khu di tích này chỉ có kiến trúc bị tàn phá, núi đá cỏ cây phổ thông, cũng không có khí tức bảo vật gì.

Bất quá hẳn cũng không thất vọng, vừa rồi chỉ dùng thần thức mơ hồ dò xét, tâm bảo còn phải tìm tòi tỉ mỉ.

Thẩm Lạc trước tiên phản hồi đại điện, ở trong điện tra xét các nơi rõ ràng một chút, đáng tiếc không phát hiện gì, thả người bay xuống phía dưới, tìm

từng chỗ kiến trúc.

Sau gần nửa canh giờ, hấn từ trong một dãy nhà ở sườn núi đi ra.

Tìm lâu như vậy, những kiến trúc tàn phá này đều rỗng tuếch, vật gì tốt cũng không có.

"Hấn đây chỉ là xác di tích không?" Thảm Lạc trầm nghĩ trong lòng, nhưng cũng không hề từ bỏ, tiếp tục triển khai thần thức, cẩn thận cảm ứng tình huống chung quanh.

Thời gian không phụ người hữu tâm, rốt cuộc sau thời gian một nén hương, tại một chỗ vách đá phụ cận thác nước cảm ứng được một tia ba động dị dạng.

Mặc dù cực kì nhạt, nhưng trên vách núi này lộ ra một cỗ ba động cảm chế, nếu thần thức hấn không đủ cường đại, cũng không phát hiện được.

Thảm Lạc đi đến trước vách núi, bấm tay điểm hư không một cái.

Một vệt kim quang tuột tay bắn ra, chạm vào vách núi, nhưng vách núi không có bất cứ động tĩnh gì.

Hấn cũng không buông tay, nhắm mắt cảm ứng tình huống vách núi, ngón tay chậm chậm điểm tới, kim quang từng chút từng chút một dung nhập vào trong vách núi.

Vách núi vốn bình tĩnh rốt cuộc hiện ra dị động, phía trên nổi lên một tầng hoàng mang, vách đá vốn dày đặc vậy mà trở nên trong suốt, bên trong tựa hồ là một Động Thiên khác.

Chương 716: Có động thiên khác

"Quả nhiên có gì đó!"

Sắc mặt Thẩm Lạc có chút vui mừng, năm ngón tay sáng lên kim quang, nhắm hướng vách núi trao vào trong hư không một cái.

Một cái vuốt rồng màu vàng từ tay bắn ra, hung hăng chộp lên màn ánh sáng màu vàng.

"Xoẹt" một tiếng chói tai vang lên, trên màn ánh sáng màu vàng nổi lên năm đạo đường vân như gợn nước, toàn bộ màn sáng hỗn loạn một trận, nhưng rất nhanh ổn định lại.

"Cấm chế thật kiên cố." Thẩm Lạc tự nói một tiếng, cũng không muốn phí thời gian với cấm chế này, lật tay lấy ra Trấn Hải Tấn Thiết Côn, vung lên một côn đánh vào màn ánh sáng màu vàng.

Lấy uy lực của Trấn Hải Tấn Thiết Côn, một kích tùy ý cũng vượt qua lực công kích của vuốt rồng mấy lần, cả ngọn núi ừ ừ lắc lư, màn ánh sáng màu vàng giống như là mặt kính, "Phanh" một tiếng vỡ vụn.

Vách núi mơ hồ biến mất không thấy gì nữa, hiện ra một cái cửa hang màu đen, từng tia bạch quang từ bên trong lộ ra, thì ra là một cái sơn động. Trong sơn động ngõ ngách uốn lượn, nên không nhìn thấy được phía sâu bên trong.

Thẩm Lạc thu hồi Trấn Hải Tấn Thiết Côn, phóng thích thần thức vào trong sơn động dò xét một chút, nhưng không phát hiện gì lạ, liền cất bước đi vào.

Sơn động không sâu, hần rất nhanh đến chỗ cuối cùng, không gian nơi đây đột nhiên trở nên rộng rãi. Theo lối đi lên mặt đất lại là một mảng dược viên lớn chừng hơn trăm trượng.

Trong dược viên trồng không ít linh thảo cùng linh quả, phía trên linh khí

dạt dào, hiển nhiên đều không phải là phàm vật.

"Đây là Hậu Thổ Chi! Đã mọc ra chín cánh, tối thiểu cũng có hai ngàn năm tuổi!" Thảm Lạc nhìn về phía một gốc linh chi chín cánh, ánh mắt sáng lên lấp lánh.

Vật này đối với người tu luyện công pháp Mộc thuộc tính chính là chí bảo, hai ngàn năm dược linh Hậu Thổ Chi, đối với tu sĩ cấp Chân Tiên cũng có tác dụng rất lớn.

Hắn cưỡng chế hưng phấn trong lòng, nhìn về phía linh vật khác.

"Long Linh Quả! Mộng Lộ Hoa! Huyền Quang Đăng!" Thảm Lạc nhỏ giọng kêu lên tên những linh thảo này, ánh mắt của hắn càng phát ra sáng ngời.

Những linh thảo này bất cứ thứ nào cũng trân quý dị thường, thậm chí ngoại giới truyền ngôn đã diệt tuyệt, không ngờ nơi này lại có nhiều như vậy, mà dược hiệu đều không thấp.

"Nơi này có nhiều đan dược trân quý như vậy, chẳng lẽ là di tích của đại tông môn nào đó?" Thảm Lạc rất nhanh tỉnh táo lại, trong lòng suy đoán.

Nhưng động tác trên tay hắn không có chậm chạp, đã hái tất cả những linh thảo và linh quả này xuống.

Thảm Lạc làm xong việc này rồi tìm thêm một vòng trong dược viên, đáng tiếc không tiếp tục phát hiện bảo vật khác, liền rời nơi đây, tiếp tục hướng phía dưới núi đi tìm kiếm.

Từ khi hắn phát hiện dược viên này bạc h ngọc sắc h, vận khí như bắt đầu khá hơn, thỉnh thoảng có một ít thu hoạch, rất mau tới đến tới gần một mảnh kiến trúc cao lớn dưới chân núi phía trước.

Khu kiến trúc này chiếm diện tích khá rộng, do bốn năm mươi dãy cung điện, lầu các tạo thành, thoạt nhìn là cùng loại sơn môn của tông môn nào đó, năm đó quang cảnh hẳn là rất tráng lệ, đáng tiếc hiện tại đã đổ sập hơn phân nửa.

Nhưng kiến trúc nơi này cũng không phải là tự nhiên sụp đổ, mà là do tranh đấu gây nên. Một tấm biển treo nghiêng trên đại điện của tòa kiến trúc đầu

tiên. Nó phủ đầy tro bụi, chữ ở phía trên đều đã mờ hồ không rõ.

Hắn đưa tay phát ra một cỗ kim quang, thổi đi tro bụi trên tấm biển, hiện ra ba chữ to: Tụ Bảo đường.

"Tụ Bảo đường! Là một trong tam đại thương hội Đại Đường, nơi này là cảnh nội Đại Đường?" Thảm Lạc vừa rồi chỉ là dùng thần thức đại khái dò xét một chút nơi này, cũng không nhìn kỹ, giờ rất là kinh ngạc.

Hắn không có dừng bước lại, cất bước đi vào dãy cung điện.

Các nơi bên trong khu cung điện cũng đều có vết tích kịch chiến, tổn hại phi thường trầm trọng, hắn đi một vòng cũng không thu hoạch được gì.

Thảm Lạc đang muốn rời đi, đến nơi khác nhìn xem, sắc mặt đột nhiên khê biến, lách mình trốn vào phía sau một tảng đá lớn, thu liễm khí tức, ngẩng đầu hướng nơi xa nhìn lại.

Chỉ thấy một đạo độn quang màu xám xuất hiện ở phía xa chân trời, hướng bên này phóng tới, tốc độ khá nhanh, trong chớp mắt đã đến gần, một đạo thân ảnh đáp xuống tại phụ cận.

Người này mặc áo bào tro, tu vi có chút cường đại, cũng đã đạt đến cảnh giới Chân Tiên, trên mặt bao phủ một tầng hắc khí, không thấy rõ dung mạo, chỉ có thể từ mái tóc hoa râm phán đoán đây là một lão già.

Lão già áo xám đối với chỗ này hình như có chút quen thuộc, sau khi rơi xuống lập tức nhìn quanh, nhanh chân đi tới hướng Thảm Lạc ẩn thân.

Trong lòng Thảm Lạc run lên, thầm nghĩ chẳng lẽ bị phát hiện rồi? nhưng hắn cũng không có e ngại, người này tu vi cũng chỉ là Chân Tiên sơ kỳ, nếu như cần có thể động thủ bắt giữ, vừa vặn có thể hỏi thăm một chút tình huống nơi này.

Nhưng tình huống như hắn dự đoán không xuất hiện, lão già áo xám kia tựa hồ cũng không có phát hiện ra, cứ thế đi qua trước người hắn, lại đi ước chừng hơn trăm trượng mới dừng lại.

Nơi đó có bảy tám cái tượng đá, xóc xếch bày một chỗ, Thảm Lạc trước đó đã kiểm tra, cũng không có phát hiện gì dị thường.

Ban đầu, lão giả áo xám đứng tại chỗ đánh giá một lúc, rồi đi vào một tòa tượng đá thấp bé, ngồi xổm xuống ở phía trên tìm tòi lúc lâu.

Một khắc đồng hồ về sau, "Két" "Két" vang lên tiếng cơ quan di động, cả phụ cận tượng đá chậm rãi lún xuống mặt đất, lộ ra một đầu thông đạo hướng xuống phía dưới.

"Cơ quan?" Thảm Lạc nhìn thấy cảnh này, nhú mày lại.

"Quả nhiên ở chỗ này!" Lão giả áo xám có vẻ hưng phấn tự lắm bậm một tiếng, lập tức bước đi dọc theo thông đạo phía dưới.

Thảm Lạc chờ thân hình lão giả áo xám biến mất ở trong đường hầm, lúc này mới từ chỗ bí mật đi ra, ánh mắt nhìn về phía thông đạo màu đen kia, thân thức lan tràn ra.

Bên trong thông đạo tràn ngập một cỗ lực lượng vô hình, thân thức vừa tiến vào trong, lập tức bị giam cầm, không cách nào động đậy mảy may.

Trên mặt hần hiện lên một tia kinh dị, lách mình đi vào thông đạo, hơi trầm ngâm một lát, rồi cũng đi vào thông đạo kia.

Vừa tiến vào thông đạo, Thảm Lạc liền cảm giác nơi đây tồn tại cảm chế chi lực bạc ngo sa ch, như là một cơn gió màu xanh lá ở trong hư không dập dờn, cũng may cảm chế này chỉ hạn chế thân thức, đối với tu vi cũng không ảnh hưởng.

Trong thông đạo là từng bậc cầu thang, hướng mặt đất kéo dài đi xuống, trên cầu thang rơi đầy tro bụi. Một nhóm dấu chân hướng xuống phía dưới, là của lão giả áo xám kia lưu lại.

Thảm Lạc hơi suy nghĩ một chút, rồi thân thể lơ lửng cách mặt đất, bay vào thông đạo, không có lưu lại dấu chân trên mặt đất.

Thông đạo cũng không sâu, rất nhanh liền đến chỗ cuối cùng, xuất hiện hai đầu lối rẽ ở phía trước, lại là hai đầu hành lang, phân biệt thông hướng hai bên trái phải.

Cả hai đầu hành lang đều không ngăn, không thấy rõ nơi xa đến cùng là thông hướng nơi nào, mặt đất hành lang bên trái còn lưu lại một nhóm dấu chân, hiển nhiên là hướng lão giả áo xám kia đi.

Thâm Lạc thấy vậy, không chân chờ hướng về hành lang bên phải bay đi.

Nơi này thoát nhìn là một chỗ ẩn bí chi địa, tám thành có giấu chút bảo vật hoặc là bí thuật gì, hắn tự nhiên không muốn buông tha, có lẽ có biện pháp có thể giải quyết vấn đề thọ nguyên của chính mình trong hiện thực cũng không chừng.

Hành lang này rất dài, mà lại quanh co, thông đạo hai bên cái gì cũng không có, khiến hắn có chút thất vọng.

Thâm Lạc tiếp tục đi tới, một hồi lâu mới đi đến chỗ cuối hành lang, phía trước cuối cùng xuất hiện hai gian thạch thất hai bên, cửa lớn thạch thất cũng không có khóa lại.

Hắn nhẹ nhàng đẩy bên tay phải cửa đá, phía trong cửa là một gian thạch thất, diện tích không lớn, chỉ có bảy tám trượng phương viên, bên trong trưng bày hai cái giá gỗ, phía trên trưng bày một chút bình bình lọ lọ, nhưng đều là bình thuốc, mỗi cái bình thuốc phía dưới đều có tiêu kí ghi tên lừng lẫy: Hóa Dương Đan, Tử Sâm Đan, Huyết Liên Đan...

Chương 717: Bảo tịch

Ánh mắt Thẩm Lạc nhanh chóng đảo qua những tiêu ký trên giá gỗ, phát hiện trong đó có không ít linh đan có diệu dụng đã đọc qua trên điển tịch, liền vội vàng cẩn thận kiểm tra.

Đáng tiếc, những bình này rộng tuếch, hoặc là đan dược bên trong đã mất đi hiệu lực do cất giữ quá lâu.

Hắn cảm thấy thất vọng, lại vẫn ôm tâm lý cầu may, tiếp tục tìm kiếm trong thạch thất một phen, cuối cùng trời không phụ lòng người, trong góc thạch thất phát hiện ra một cái bình ngọc màu đen.

Bình ngọc này chạm vào tay thì thấy lạnh buốt, hình như là dùng loại hàn ngọc nào đó chế tác. Nó nhìn vẫn còn tương đối mới, miệng bình một mực dán kín, phía trên còn thêm một tấm phù lục màu xanh, cất giữ rất cẩn thận.

Trên phù lục có chút thanh quang chớp động, có vẻ chưa mất đi hiệu lực.

Thẩm Lạc cầm bình ngọc, hơi suy nghĩ một thoáng, sau đó hai tay kim sáng lên quang, bao bình ngọc màu đen lại.

Hắn làm xong những chuẩn bị này, thì mới bóc phù lục màu xanh ra, bạc hng ọc sá ch sau đó cẩn thận từng li từng tí nắm nắp bình, đột nhiên dùng sức kéo mạnh.

"Ba" một tiếng vang nhỏ, nắp bình dex dàng bị gỡ xuống, không đợi hắn thấy rõ trong bình chứa vật gì, thì một cỗ hắc khí liền xông ra.

Ánh mắt Thẩm Lạc ngưng lại, trên tay kim quang tăng vọt, bao hắc khí vào trong, một tia cũng không buông tha.

Hoàng Đình Kinh vốn là bảo điển trấn phái của Phương Thốn sơn, không chỉ có uy lực tuyệt đại, đối với độc chướng cũng có tác dụng khắc chế rất mạnh, dùng để giam cầm hắc khí này là mười phần chắc chắn.

Kim quang vừa đụng tới, hắc khí tự trượt một tiếng, cứ vậy dung nhập vào kim quang, biến mất không thấy nữa.

Thâm Lạc chỉ cảm thấy trong cơ thể như dung nhập thêm thứ gì, mặt lập tức biến sắc, liền cầm nắp bình đây lại, không cho hắc khí tuôn ra, đồng thời nắm phù lục màu xanh dán lại trên nắp bình.

Hắn lập tức buông xuống bình ngọc màu đen, nhắm mắt cẩn thận cảm ứng tình huống trong cơ thể mình, cũng không phát hiện được cái gì, thân thể không có bất kỳ khó chịu, pháp lực vận chuyển cũng không có cảm giác trở ngại.

Nhưng tình huống vừa phát sinh, lại khiến hắn không dám khinh thường. "Được rồi, bây giờ không phải là lúc xem kỹ việc này, sau này rồi hãy hay." Thâm Lạc thâm nghĩ trong lòng, thu bình ngọc màu đen vào.

Hắn dò xét thạch thất này một lát, thấy không phát hiện thêm bất luận cái gì, liền xoay người đi đến thạch thất đối diện.

Cửa thạch thất này cũng không có khóa lại, nên hắn nhẹ nhàng đẩy ra. Không gian thạch thất so với phía đối diện không xê xích bao nhiêu, chỉ là thạch thất này thoạt nhìn là một gian phòng ngủ, nửa trước thạch thất trưng bày một bàn gỗ bằng tử đàn, sau bàn là một cái ghế mây. Còn có một giá sách treo bên trái cái bàn dựa vào tường, phía trên bày biện không ít sách vở.

Đây cũng là tất cả mọi thứ ở nửa trước của thạch thất, nửa sau thạch thất là một tấm giường đá rộng lớn. Bên trái giường đá để một cái băng ghế đá màu xanh cao hơn một xích, trên mặt ghế đá nơi này trưng bày vài cuốn sách và một cái giá cắm nến bằng thanh đồng.

Ở trên giường đá, thỉnh thoảng có một người nằm, chuẩn xác mà nói là một bộ thi thể, sớm đã biến thành bộ dạng khô héo.

Thâm Lạc nhíu mày, không để ý đến bộ thi hài kia, ở trong thạch thất nhanh chóng tìm kiếm, rất nhanh cũng kiểm tra những cuốn sách một lần.

Những sách này đều là điển tịch giới thiệu linh tài linh thảo, không hề kém hơn so với những điển tịch ở Phương Thốn sơn, tất nhiên đều là có chút trân quý.

Thẩm Lạc đối với loại điển tịch hữu dụng này từ trước đến nay đều rất coi trọng, lập tức không chút khách khí đều thu vào.

Làm xong những việc này, hắn đi vào bên cạnh bộ thi hài kia.

Nơi này không cách nào vận dụng thần thức, Thẩm Lạc đành phải tự tay tìm kiếm trên thi hài, nhưng cũng không tìm được cái gì.

Cũng không biết bộ thi hài này trước đây thân phận ra sao, trên thân cũng không có pháp khí chứa đồ, hay pháp khí pháp bảo gì, chỉ mặc một kiện áo bào đen, đã mục nát hơn phân nửa.

Thẩm Lạc có chút thất vọng, thả thi hài lại trên giường.

Tâm tình của hắn có chút mất mát, lúc thả lại thi hài dùng sức hơi quá, phát ra "Phanh" một tiếng vang trầm.

Thẩm Lạc nghe được thanh âm này, lúc này mới hoàn hồn, âm thầm tự trách, trong lòng đối với thi hài thốt lên một tiếng xin lỗi.

Nhưng ngay lúc này, "Hoa" một tiếng vang nhỏ, một khối đồ vật từ trên thân thi hài rơi xuống xuống, là một khối ngọc giản màu trắng. Ngọc giản này nhìn khác với ngọc giản bình thường, mặt ngoài ẩn hiện một tầng quang mang biến ảo chớp chờn.

Thẩm Lạc cúi người cầm lấy miếng ngọc giản, thần thức chui vào trong đó, thần sắc lập tức biến đổi. Ngọc giản này quả nhiên không bình thường, riêng nội dung chứa bên trong đã là nhiều gấp hàng trăm lần ngọc giản bình thường, có thể xưng rất thần kỳ.

Nội dung không lồ trong ngọc giản được viết đầy chữ nhỏ lít nha lít nhít, những chữ nhỏ này bắt đầu từ thảo dược bình thường, từng bước kéo dài, kỹ càng giới thiệu các loại linh thảo khác nhau trong tu tiên giới.

Thông tin liên quan đến chừng mấy vạn loại linh thảo, mỗi loại linh thảo đều được ghi lại rõ nơi sản sinh, tính chất, cách bồi dưỡng... cực kỳ kỹ càng, chu đáo, có thể xưng là một tác phẩm không lồ về linh thảo.

Thẩm Lạc nhớ lại điển tịch về linh thảo đã đọc tại Phương Thôn sơn, tại Bạch gia, tại Trường An so với khối ngọc giản này thì nội dung đều cực kỳ thô sơ.

Nhưng điều làm cho hắn vui mừng nhất chính là, tại phần cuối ngọc giản thành linh còn chép lại hai ba mươi cái đan phương, liên quan đến từng cảnh giới, công dụng khác biệt. Có cái dùng phụ trợ phá cảnh, có cái chữa thương giải độc, cũng có cái giúp cường hóa nhục thân... tất cả đều khiến cho hắn được một phen mở rộng tầm mắt.

Nhất là trong những đan phương này có hai ba loại đan dược gia tăng thọ nguyên, tài liệu cần thiết mặc dù hiếm thấy, nhưng cũng không phải những loại đồ vật gần như tuyệt tích giống Linh Nhũ ngàn năm, long huyết các loại, trong hiện thực hắn có khả năng rất lớn tìm thấy.

“ Nghe nói Tụ Bảo Đường am hiểu luyện chế đan dược, quả nhiên danh bất hư truyền “. Thâm Lạc tra xét ngọc giản bạc h ngo c sạch thật lâu mới lưu luyến không rời mà thu lại thần thức, đem ngọc giản cất kỹ. Thế nhưng thứ này là một cái vô giới chi bảo, khả năng sẽ bị hư hỏng mất.

Hắn đang muốn tiếp tục điều tra chỗ khác trong thạch thất này, đột nhiên cửa lớn đang đóng chặt mở ra, lão giả áo xám kia đột nhiên xuất hiện ở bên ngoài.

"Hông bét, mãi vào xem ngọc giản, không có chú ý tới động tĩnh bên ngoài." Thâm Lạc thâm hô thất sách.

"Ồ! Thâm Lạc! Là ngươi!" Lão giả áo xám cũng nhìn thấy Thâm Lạc, đồng thời giật nảy cả mình, vậy mà gọi ra tên Thâm Lạc.

"Ngươi nhận ra ta? Các hạ là ai?" Thâm Lạc ngược lại là hơi kinh ngạc.

Hắn mấy lần tiến vào mộng cảnh, mặc dù nhận ra một số người, nhưng lão giả áo xám này cũng rất lạ lẫm, hắn chưa có gặp qua lần nào.

Hắc khí trên mặt lão giả áo xám chớp động hai lần, đột nhiên quay người hướng ra phía ngoài bay đi.

"Chờ một chút, ngươi đừng đi!" Thâm Lạc khẽ giật mình, hơi suy nghĩ rồi lập tức đuổi theo.

Nơi đây lòng đất bắt lợi cho phi độn, hai người chỉ thi triển thân pháp đuổi trốn.

Lão già áo xám kia thân pháp cũng có chút cao minh, phảng phất giống như một đầu linh xà đang quấy loạn, Thẩm Lạc nhất thời đuổi không kịp.

Hai người một đuổi một chạy, rất nhanh đã chạy ra thông đạo, đi tới trên mặt đất.

Lập tức toàn thân lão già áo xám hắc quang đại phóng, hóa thành một đạo độn quang xà hình màu đen hướng nơi xa lao đi, tốc độ nhanh chóng dị thường.

Đối với độn tốc của Thẩm Lạc thì lão già áo xám sao có thể so sánh. Hắn lật tay té ra Lục Trần Tiên, người roi hợp nhất, cả người nhất thời hóa thành một đạo cầu vòng đen kịt, so với độn quang hình xà của lão già áo xám nhanh hơn rất nhiều, rất nhanh liền đuổi kịp lão già áo xám.

Chương 718: Bí ẩn

Thẩm Lạc đưa tay nắm vào hư không hướng phía lão già, một cái vuốt rồng xuất hiện nhắm vào hư ảnh độn quang của lão già rồi trảo xuống một cái.

"Xoẹt" một tiếng, độn quang do lão già biến thành nhẹ nhõm bị cào nát, vuốt rồng dễ dàng nắm lão già áo xám nắm lại.

Lão già áo xám biến sắc, vội vàng đưa tay vung lên, một đạo bảo quang màu xám phóng lên tận trời, hóa thành một mặt đại phiên màu xám..

Trên lá cờ ánh sáng xám chớp động, dâng lên từng mảnh mây xám, ngăn phía trước người lão.

Đại phiên màu xám này là một kiện dị bảo uy lực khá lớn, vuốt rồng màu vàng chộp vào phía trên, giống như chộp vào trên một sợi bông, không có chút lực và hiệu quả nào.

Nhưng Thẩm Lạc khổ luyện Hoàng Đình Kinh, đối với Long Trảo Kinh này sớm đã thi triển đến mức xuất thần nhập hóa. Đại phiên màu xám mặc dù ngăn trở vuốt rồng, nhưng trảo kinh lẳng lẹ từ hai bên lách đi qua, tiếp tục chộp vào trên thân lão già áo xám.

Thẩm Lạc không muốn đả thương người, để tránh kết xuống thù hận, chỉ chụp vào hắc khí trên mặt lão già.

Chỉ nghe "Xoẹt" một tiếng, hắc khí bị xé nát, lộ ra một khuôn mặt già nua.

"Là người!" Thẩm Lạc ngạc nhiên.

Lão già áo xám này không phải ai khác, chính là Mã chương quỹ năm đó đi theo Mã Tú Tú đến Kiến Nghiệp thành mở tiệm, hắn không ngờ ở chỗ này lại gặp được lão già này, trong lòng càng thêm nghi vấn.

Mà điều làm hắn ngoài ý muốn chính là, Mã chương quỹ năm đó chỉ có tu vi Luyện Khí kỳ, vậy mà bây giờ đạt đến cảnh giới Chân Tiên!

Mã chương quỹ thấy mình bị Thẩm Lạc nhìn ra hình dạng, vẻ kinh hãi trên mặt càng nhiều, lật tay lấy ra phù lục màu đen dán lên cánh tay phải.

Trên tay lão lập tức hiện ra một tầng u quang màu đen, toàn bộ bàn tay bành trướng gấp bội, trên da hiện ra từng cục thịt màu đen, mọc ra trảo nhọn màu đen.

Chỉ trong chớp mắt, tay phải Mã chương quỹ biến thành một cái ma chương màu đen dữ tợn, hướng lên trên tung một trảo.

Một ma trảo màu đen to bằng gian phòng đột ngột xuất hiện, hung hăng chộp vào trên vuốt rồng màu vàng, chỉ nghe một tiếng âm vang, vậy đánh vuốt rồng màu vàng lui ra sau mây trượng.

Mã chương quỹ mượn nguồn lực phản chấn này, hướng về sau bay ngược mà đi. Đồng thời, lão lại lật tay lấy ra phù lục màu đen dán lên thân, hắc quang lại hiện ra dung nhập vào thân thể lão.

Chỉ nghe "Ô" "Ô" âm thanh chói tai vang lên, dưới thân Mã chương quỹ hiện ra một đám mây hình rồng, nâng lên thân thể bay về phía trước bạc h ngọc c sá ch. Tốc độ của nó nhanh không thể tưởng tượng nổi, chỉ nhoáng một cái liền bay về phía trước vài dặm, giống như muốn biến mất khỏi tầm mắt của Thẩm Lạc.

"So bay à..." Thẩm Lạc cười khẽ một tiếng, trên hai tay hiện ra hai đạo hoa văn linh vũ, phân biệt hiện ra hai màu vàng bạc.

Hai cánh tay Thẩm Lạc mở ra, linh vũ hoa văn hiện ra hai màu vàng bạc, thân hình trong nháy mắt biến mất, hóa thành một đạo tàn ảnh. Nó lấy tốc độ khủng khiếp hướng phía trước vọt tới, so với đòn pháp bằng mây đen của Mã chương quỹ thì nhanh gấp mấy lần, trong chớp mắt liền đuổi kịp, đưa tay muốn đánh một chương về phía lão.

Nhưng giờ phút này, thần thức Thẩm Lạc cảm ứng được khóe miệng Mã chương quỹ đột nhiên lộ ra một tia cười quỷ quyệt, trong lòng run lên, lập tức từ bỏ công kích đối phương, thân hình cũng dừng lại.

Mã chương quỹ thấy Thẩm Lạc dừng lại, trên mặt hiện lên một tia tiếc nuối, tiếp tục hướng phía trước bay đi, đồng thời phát tay lấy ra một vật, vỗ lên thân mình. Trên người lão lập tức dâng lên một đạo ngân quang hình

dạng lông vũ, bao phủ toàn thân lão vào bên trong, dường như là một loại thủ đoạn phòng hộ kì lạ nào đó.

Thẩm Lạc nhìn phía trước, thả thần thức ra dò xét, lập tức giật nảy mình.

Hắn chỉ thấy hư không phía trước chẳng biết lúc nào hiện ra từng đạo ngân ảnh, có rõ ràng, mơ hồ, chút như ẩn như hiện. Những ngân ảnh này lớn nhỏ cũng không giống nhau, có cái lớn cỡ một xích, có cái lại vài trượng, thậm chí dài mười mấy trượng, lơ lửng rải rác tại hư không.

Mà những ngân ảnh này không chỉ có ở trước mắt, chỗ càng sâu ở hư không phía trước càng nhiều, lít nha lít nhít lan tràn không biết bao xa.

"Đây là cái gì!" Thẩm Lạc mở to hai mắt nhìn, không dám tùy ý tới gần.

Nhưng Mã chương quỹ tựa hồ đối với những ngân ảnh này cũng không thêm để ý, trực tiếp phi độn về phía trước, những ngân ảnh kia khi đụng đến lông vũ màu bạc trên người lão, lập tức tự động thối lui sang bên cạnh.

Có lông vũ màu bạc hộ thể, Mã chương quỹ độn tốc không giảm xuống bao nhiêu, trong chớp mắt đã biến mất ở chỗ sâu ngân ảnh.

Thẩm Lạc thấy vậy sắc mặt hơi trầm xuống, nhưng cũng không có gấp gáp đuổi theo. Lúc vừa mới giao thủ, hắn đã mang một sợi thần hồn ẩn ký đánh vào trong đại phiến màu xám kia, chỉ cần khoảng cách không phải quá xa, thì có thể thông qua ẩn ký truy tung Mã chương quỹ.

Hắn cong ngón tay búng ra, một đạo king quang thật dài bắn ra, cùng mấy đạo ngân ảnh đụng vào nhau.

"Xùy" "Xùy" mấy tiếng nhẹ vang lên, những ngân ảnh này phảng phất như bảo đao vô kiên bất tòng, kim quang đụng nó, lập tức liền bị chặt đứt không có chút lực phản Vốn là kim quang thật dài trong nháy mắt bị cắt chém thành mấy đoạn, bạo liệt thành vô số điểm sáng màu vàng óng.

Ánh mắt Thẩm Lạc trầm xuống, những ngân ảnh này rất sắc bén, có chút giống như loại vết nứt không gian được ghi trong diên tịch.

Thần thức của hắn lan tràn đi qua, tra xét rõ ràng những ngân ảnh này, thấy trên ngân ảnh không gian ba động xác thực dị thường kịch liệt, mà lại tràn ngập thuộc tính phá hoại.

"Thật sự là vết nứt không gian ư?" Hãn chau mày lại, nếu thật là vết nứt không gian, thì dù bây giờ đã là cảnh giới Chân Tiên, đụng phải cũng vô pháp ngăn cản.

Ánh mắt Thảm Lạc chớp động một trận, toàn thân kim quang đại phóng, lan tràn đến chung quanh mấy chục trượng phạm vi. Hãn không thu liễm kim quang hộ thể, cứ như vậy lấy kim quang bọc ngoài hướng về phía trước bay đi.

Kim quang quanh thân hãn lập tức bị những ngân ảnh kia chém vào tạo thành từng đạo vết tích, nhưng vị trí ngân ảnh cũng hiện ra rõ ràng không sót chỗ nào, khu vực ngân ảnh lúc trước hãn không chú ý tới cũng hiện ra.

Thảm Lạc lúc này mới yên tâm, cẩn thận né qua từng đạo ngân ảnh, bay tới đằng trước. Bạch ngọc sách Ngân ảnh phía trước càng ngày càng nhiều, nhưng dùng biện pháp có vẻ cứng nhắc này, lại rất hữu dụng, chỉ một lát đã nhanh chóng tiến lên, rất nhanh đi tới mấy trăm dặm.

Đến nơi này, phía trước ngân ảnh đột nhiên biến mất, một mảnh vực sâu màu đen xuất hiện ở phía trước, khắp nơi một mảnh đen kịt, tựa hồ không có cuối cùng.

"Nơi đây lại là địa phương nào?" Thảm Lạc nhìn tình cảnh phía trước, lông mày nhíu chặt, không dám tùy tiện tới gần. Hãn lật tay lấy ra Thiên Sách, triệu hồi ra một Thiên Binh màu bạc, điều khiển bay vào vực sâu phía trước để thăm dò.

...

Trên hải vực hoàn toàn u ám, mặt biển nhộn nhạo một cỗ hắc khí nhàn nhạt, bốn phía yên tĩnh im ắng, trên mặt biển không có một chút sóng gió. Những sương mù màu đen kia đều không thể nào phiêu đảng, trong nước biển cũng không có dấu hiệu hoạt động của loài cá nào, khắp nơi đều là tình cảnh âm u đầy tử khí, như là một khu biển chết.

Nhưng vào lúc này, trên mặt biển ở nơi nào đó nước biển quay cuồng lên, hình thành một vòng xoáy khổng lồ, ừ ừ chuyển động, hơn mười đạo xúc tu màu đen thô to từ vòng xoáy chỗ sâu nhô ra, quấn quanh xen lẫn nhau, hình thành một tấm võng lớn màu đen, tựa hồ đang giam cầm cái gì.

Đột nhiên tấm võng lớn màu đen bị xé nứt ra một cái lỗ hồng, một vệt kim quang từ vòng xoáy trong mặt biển bắn ra, xông thẳng tới chân trời.

Mấy đạo hắc khí lập tức từ trong vòng xoáy bắn ra, hướng ánh sáng màu vàng bay tới, trong đạo kim quang kia đột nhiên toát ra hai cái hư ảnh linh vũ một vàng một bạc, tốc độ lập tức đột ngột tăng hơn gấp mười lần. Trong chốc lát nó đã bỏ xa những hắc khí kia bỏ, trong nháy mắt bay đến chân trời, hóa thành một điểm sáng màu vàng óng biến mất không thấy gì nữa.

Những xúc tu hắc khí kia gặm thét cuồng vũ mấy lần, rồi từ từ rút về mặt biển, vòng xoáy khổng lồ tùy theo đó chậm rãi biến mất, mặt biển lại khôi phục bình tĩnh như trước.

Chương 719: Truy tung

Cách vòng xoáy màu đen hơn trăm dặm, đạo kim quang nhanh chóng lao vùn vụt kia chậm rãi dừng lại, nhanh chóng thu nhỏ, sau đó hiện ra một bóng người, chính là Thẩm Lạc.

Trên mặt hắn nổi lên một tia hắc khí quỷ dị, tựa hồ trúng độc, trên dưới thân thể cũng có vài vết thương, cũng may là không sâu.

Hắn nhìn về phía hải vực màu đen bên dưới, trên mặt lướt qua một tia khiếp sợ. Trước đó xuyên qua vô số vết nứt không gian, sau đó gặp vực sâu màu đen, sau nhiều lần do dự và dò xét, hắn vẫn tiến nhập vào trong đó.

Trong vực sâu tràn ngập một loại âm u lực có thể ăn mòn pháp lực cùng nhục thân, mà trong đó ngẫu nhiên còn toát ra một cỗ phong bạo màu đen với phạm vi cực lớn, không chỉ có lực phá hoại phi thường đáng sợ, bên trong còn mang theo lực xé rách to lớn, muốn kéo người vào vực sâu lòng đất.

Cũng may tu vi Thẩm Lạc cao thâm, lại có Trần Hải Tấn Thiết Côn, Thiên Sách, các loại trọng bảo hộ thể, nhưng dù thế hắn cũng phí hết sức chín trâu hai hổ mới miễn cưỡng vượt qua vực sâu màu đen, tiến nhập một mảnh thủy vực, chính là hải vực màu đen phía dưới.

Trong hải vực này cũng nguy hiểm trùng điệp, ẩn chứa thi khí nồng đậm, mà những thi khí này khác với thi khí bình thường, trong đó còn ẩn chứa kịch độc, toàn bộ hải vực có thể nói là một mảnh độc hải.

Trong biển còn sinh hoạt rất nhiều cự quái do thi khí ngưng tụ thành, chẳng những thực lực phi thường đáng sợ, càng có thể thôi động kịch độc tấn công địch. Hắn vừa tiến vào hải vực này, lập tức vận chuyển Hoàng Đình Kinh chống cự thi khí kịch độc trong nước biển ăn mòn, sau đó sử dụng Át Mộc Tiên Độn cùng Chân Sí Thiên Lý, toàn lực bay lên trên, lúc này mới hữu kinh vô hiểm trốn thoát.

Thẩm Lạc rất nhanh thu hồi ánh mắt, vận Đại Khai Bác Thuật, thu nạp

thiên địa linh khí chữa thương.

Nhưng thiên địa linh khí giữa không trung trên biển rất là mỏng manh, ngược lại Âm Thi khí khá nồng đậm, thương thế chẳng những không chuyển biến tốt đẹp, ngược lại trúng độc càng nặng.

Hắn bỗng nhiên tức giận không hiểu, một quyền đánh xuống hải vực phía dưới.

Một đoàn kim quang tuốt tay bắn ra, đánh vào mặt biển.

Tiếng bạo liệt kinh thiên động địa từ dưới biển truyền ra, mặt biển vốn bình tĩnh lập tức một trận sóng cả mãnh liệt, từng đạo phong bạo màu vàng từ trong biển phóng lên tận trời, quay cuồng tàn phá bừa bãi chung quanh.

Một hồi lâu sau, phong bạo màu vàng mới lắng lại, mặt biển cũng khôi phục yên tĩnh.

Thẩm Lạc khẽ thở một hơi, nổi lòng mới khôi phục bình tĩnh.

"A, vừa rồi sao ta đột nhiên nổi giận vậy?" Tâm tình bình phục, hắn lập tức ý thức được trạng thái vừa rồi của mình có chút không đúng, hắn cũng không phải là người dễ xúc động.

"Chẳng lẽ là kích độc thể nội gây nên? Vậy rồi vùng biển này trước rồi hẵng nói." Thẩm Lạc lập tức quyết định, nhìn lại chung quanh.

Tứ phương hải vực đều không khác nhau mấy, chỉ có cuối chân trời bên trái vân khí hơi khác thường, lúc này hắn liền bay về hướng đó.

Hắn vừa phi động, vừa cảm ứng ẩn ký thần hồn thể nội Mã chương quỹ, nhưng không cảm ứng được gì.

Thẩm Lạc cũng không ngạc nhiên, lúc trước bỏ ra thời gian rất lâu mới vượt qua vết nứt không gian, vực sâu hắc ám, cùng mãnh độc hải hiểm địa phía dưới. Mà nhìn dáng vẻ Mã chương quỹ trước đó, tựa hồ đối với những nguy hiểm này đã sớm chuẩn bị, sử dụng thời gian khẳng định ít hơn hẳn, hiện tại không biết đã bay đến nơi nào.

Thần hồn ẩn ký kia là bí thuật trong Luyện Thân Bí Điển, cần tu vi Đại Thừa kỳ mới có thể thi triển, bất quá có thể cảm giác khoảng cách chỉ trong

vạn dặm.

Hắn chậm trễ lâu như vậy, Mã chương quỹ khẳng định đã bay ra khoảng cách này.

Thảm Lạc khẽ lắc đầu, cũng không để ý mà bay tiếp nửa canh giờ, một vòng màu xanh lá xuất hiện ở cuối chân trời, cuối cùng đã tới lục địa.

Thảm Lạc vui mừng, tăng nhanh độn tốc, rất nhanh bay ra hải vực màu đen.

Bờ biển này là một mảnh sơn lâm hoang vu, nhưng âm khí vẫn rất nặng, hắn không dừng lại, tiếp tục bay về hướng đất liền, bay thẳng đến mây trăm dặm, thiên địa linh khí mới nồng đậm lên.

Hắn đáp xuống một dãy núi, tiện tay đào ra một sơn động trên vách núi đá, trốn ở trong đó vận công chữa thương.

Trên thân Thảm Lạc sáng lên từng hư ảnh pháp mạch, thiên địa linh khí lập tức như thủy triều tụ đến, chảy vào cạo rửa kịch độc trong cơ thể hắn, hắc khí trên mặt hắn từ từ biến mất.

Nửa ngày sau, sắc mặt Thảm Lạc đã khôi phục vẻ hồng nhuận phơn phớt, hiển nhiên kịch độc đã diệt hết.

Hắn không lập tức rời đi, lật tay lấy ra Hoảng Kim Thăng cùng Lang Nha bổng lần trước nhập mộng, vận chuyển Cửu Cửu Thông Bảo Quyết luyện hóa.

Lần trước nhập mộng đạt được hai món bảo vật này, còn chưa kịp tế luyện đã quay trở về hiện thực, bây giờ nhàn rồi, hắn lập tức tế luyện hai bảo, tăng cường thực lực.

Hai món bảo vật này không giống Linh Lung Tháp, rất nhanh phản ứng với Cửu Cửu Thông Bảo Quyết, pháp lực Thảm Lạc từ từ từng bước luyện hoá cắm chế trong chúng.

Nhưng giờ phút này, một trận tiếng gào thét chói tai từ đằng xa truyền đến, trong tiếng gào tựa hồ tràn đầy thảm thiết quý khóc sói gào, nghe tâm thần người không tự chủ được rung động.

Thẩm Lạc hơi nhướng mày, đình chỉ tế luyện, đứng dậy đi tới cửa động, thu liễm lại khí tức bản thân, lúc này mới nhìn ra ngoài.

Chỉ thấy một mảnh mây đen che khuất bầu trời từ miếu hoang cách đó không xa gào thét bay tới, tản mát ra yêu khí trùng thiên. Trong mây đen càng ẩn hiện vô số bộ xương màu đen, phát ra trن trن tiếng kêu bén nhọn, nhìn khiến da đầu run lên.

Mây đen bay không cao, dãy núi phía dưới cũng bị tác động đến, sơn lâm hoa hoa tác hưởng, cát bay đá chạy, rất nhiều dã thú sinh sống trong núi rùng hoàng sợ không thôi, bỏ chạy tứ tán.

Bất quá trong mây đen thỉnh thoảng có một hai đạo yêu phong đen kịt rơi xuống, cuốn một số yêu thú cỡ lớn lên, thu vào mây đen.

"Trong mây là yêu vật gì? Thu nạp những dã thú phổ thông này làm gì?" Thẩm Lạc thầm nghĩ trong lòng, không hề lộ diện.

Khí tức yêu vật trong mây đen cường đại dị thường, cũng không dưới hấn, chỉ là hấn đã sớm thu liễm khí tức, cũng không bị đối phương phát giác.

Yêu vân màu đen kia tìm kiếm trong mảnh rừng núi này một lát, rất nhanh bay về nơi xa, tốc độ khá nhanh, trong vòng mây hơi thờ đã biến mất ở cuối chân trời.

Thẩm Lạc hơi trầm ngâm, bên ngoài thân hiện lên lục quang, thi triển Át Mộc Tiên Độn đi tới hơn mười dặm, trong một rừng cây hiện ra thân hình.

Hấn ngẩng đầu nhìn chân trời phía trước, mảnh mây đen kia xuất hiện ở đó, còn có thể nhìn thấy một chút cái đuôi.

Tốc độ mây đen cực nhanh, ngàn ấy cái đuôi rất nhanh lại biến mất.

Thẩm Lạc thấy vậy, lần nữa thi triển Át Mộc Tiên Độn, tiếp tục đi theo.

Hấn không tới gần mây đen, chỉ ở phía sau xa xa, tránh bị nó phát giác.

Liên tục nhiều lần nhập mộng, Thẩm Lạc đại khái hiểu rõ thế giới mộng cảnh, nhưng động tĩnh những yêu ma này, lại hiểu rất ít, cho nên mới theo sát yêu này, muốn tìm hiểu một chút động tĩnh Ma tộc.

Một đường theo dõi, hơn một canh giờ sau, mây đen rớt cuộc chậm lại, đáp xuống một vùng núi.

Thân ảnh Thẩm Lạc hiện ra bên ngoài dãy núi, đưa mắt nhìn qua.

Dãy núi trước mắt có màu xám đen, ngọn núi hiểm trở cao ngất, nham thạch rất nhiều, mà cỏ cây cực ít, nhìn phi thường hoang vu.

Mà bầu trời phía trên ngọn núi chất đồng từng mảnh mây đen, nhìn phi thường âm u, cho người ta một loại cảm giác hít thở không thông.

Thẩm Lạc đang muốn xem kỹ, trên mặt đột nhiên lộ ra sợ hãi lẫn vui mừng.

Mã chương quỹ chạy thoát từ tay hắn, vậy mà cũng ở trong dãy núi này.

Chương 720: Yêu trại

"Rất tốt, lại tìm được không tốn chút công phu." Khoé miệng Thẩm Lạc lộ vẻ tươi cười, xương cốt thể nội nhẹ vang lên một trận, bề ngoài lập tức phát sinh biến hóa, biến thành một thanh niên nam tử mặt tròn.

Khí tức của hắn cũng cải biến không ít, cho dù là người thân cận cũng không phát hiện được hắn chính là Thẩm Lạc.

Mã chương quỹ kia nhìn thấy hắn liền chạy, ở trong đó chỉ sợ có nguyên do quan trọng, hắn cải biến một chút hình dáng, có lợi cho việc bắt Mã chương quỹ kia.

Làm xong những thứ này, Thẩm Lạc hóa thành một đạo tàn ảnh, lao tới chỗ sâu dãy núi.

...

Một động huyết u ám, nơi này âm khí quán quanh, sát khí trùng thiên, nhất là tràn đầy mùi máu tanh gay mũi, khiến cho người nghe muốn ói.

Một đoàn mây đen bay vút đến, dừng tại huyết động, hiện ra một thân ảnh cao lớn, là một yêu vật đầu ung thân người, lông đen mỏ vàng, quanh người quán quanh hắc vụ, hai mắt sắc bén băng lãnh, khiến cho người ta không rét mà run.

Mây đen quanh thân ung yêu cũng theo đó tán đi, một mảng lớn đồ vật rơi trên mặt đất, phát ra thanh âm dày đặc rơi xuống đất, lại là rất nhiều sói, hổ, sư, báo, các loại dã thú.

Những dã thú này không nhúc nhích, vẫn chưa chết, tựa hồ dính một loại yêu pháp mê hồn nào đó.

"Sao chỉ có ngàn ấy?" Một tiếng nói thô lỗ từ chỗ sâu hang động truyền ra.

"Chúng ta đã ở chỗ này chờ đợi hơn nửa năm, mấy ngàn dặm sơn lâm

chung quanh đã sớm vơ vét không biết bao nhiêu lần, ta chạy ra hơn vạn dặm, mới tìm kiếm được nhiều như vậy. Nếu người thấy ít, lần sau tìm kiếm huyết thực người tự mình đi đi, ta cũng không muốn đi làm chuyện khổ sai này." Ưng yêu tức giận nói.

Thanh âm thô kệch kia dừng lại một chút, lúc này mới nói: "Thiếu thì vẫn thiếu, hi vọng vị đại nhân kia sẽ không trách cứ."

"Lại nói, vì sao không cho phép chúng ta đi bắt những Nhân tộc kia. Nhân tộc tinh huyết tinh thuần, hơn xa những súc sinh tạp nhạp này, càng thích hợp huyết tế, mà những Nhân tộc này nhiều như kiến cỏ, muốn bao nhiêu cũng có." Ưng yêu hỏi.

"Đây là vị đại nhân kia phân phó, ta biết làm sao chứ." Thanh âm thô kệch thở dài.

"Hừ! Nghe nói vị đại nhân đó trước kia là Nhân tộc, chắc hẳn lo lắng cho những sâu kiến kia, thật sự là lòng dạ đàn bà." Ưng yêu cười lạnh một tiếng, trong ngôn ngữ rất là bất mãn vị đại nhân kia.

"Im lặng! Vị đại nhân kia đang ở bên trong, nàng là hồng nhân dưới trướng Xi Vu Đại Thần, người nghị luận nàng sau lưng, không muốn mệnh sao!" Thanh âm thô kệch giật nảy mình, truyền âm quát.

Ưng yêu nhất thời thất ngôn, vội vàng ngậm miệng lại, con mắt nhìn vào bên trong, thân thể khẽ nhúc nhích, tựa hồ nếu có chút dị động sẽ chạy trốn.

Cũng may thời gian từng giờ trôi qua, cũng không có gì phát sinh, trái tim ưng yêu lúc này mới buông xuống.

"Tốt, mau vào đi, người gần đây thường xuyên ra ngoài, luyện công đã trở nài rất nhiều." Thanh âm thô kệch nói.

Ưng yêu nghe lời này, ánh mắt sáng lên, bước nhanh vào hang động.

...

Thảm Lạc lên núi không bao lâu, một toà yêu trại cao lớn xuất hiện ở phía trước.

Yêu trại này tọa lạc trong một vùng sơn cốc, bốn phía là từng đài quan sát

cao lớn, phía trên đứng thẳng rất nhiều tiêu yêu, còn có rất nhiều yêu binh tuần sát phụ cận, cùng diễn luyện các loại chiến trận. Số lượng những yêu này binh rất nhiều, tối thiểu cũng có hơn vạn, mà trung tâm yêu trại thì đứng vững vài chục tòa phòng ốc cao lớn.

Chỗ yêu trại này bố trí mặc dù ra dáng, nhưng bất luận là đài quan sát hay là phòng ốc ở giữa đều rất thô ráp, nhìn xây dựng chưa lâu, xung quanh thậm chí không bố trí trận pháp kết giới.

"Nơi đây đừng nói là yêu trại, càng giống một cứ điểm lâm thời dựng lên, hẳn là những yêu vật này đang muốn đánh trận với người nào?" Thảm Lạc nhìn thấy tình cảnh trước mắt, thầm nghĩ trong lòng một tiếng, sau đó bí mật đi tới sơn cốc.

Yêu binh xung quanh mặc dù nhiều, nhưng tu vi Thảm Lạc cao hơn bọn chúng quá nhiều, Tà Nguyệt Bộ cùng Át Mộc Tiên Độn càng thần diệu không gì sánh được, những yêu vật kia làm sao nhìn thấy cái bóng của hắn.

Thảm Lạc nhẹ nhõm xuyên qua tầng tầng phòng thủ, rất nhanh tới cạnh một căn phòng trong sơn cốc.

Hắn không tiếp tục đi tới, tìm một chỗ ẩn núp, nghiêng tai lắng nghe động tĩnh bên trong, nhưng không có bất kỳ thanh âm nào truyền ra.

"Không có người?" Thảm Lạc hơi nhướn mày.

Điều đó không thể, vừa rồi hắn thấy rõ ràng mảnh mây đen kia rơi vào nơi đây.

Trầm ngâm một lát, hắn mạo hiểm triển khai thần thức, dò xét những phòng ốc kia, trong mười mấy gian phòng chỉ có mấy tiêu yêu Ngung Hồn kỳ, Xuất Khiếu kỳ, yêu vật Đại Thừa kỳ, Chân Tiên kỳ cũng không có một con.

Mã lão bản kia, cũng không có ở đây.

Thảm Lạc đang muốn cẩn thận cảm ứng, một đoạn âm thanh đôi thoại liền truyền vào trong tai hắn.

"Huynh đệ, người nói xem, chúng ta tới Hắc Lang sơn này cũng một đoạn thời gian, đại vương lại nghiêm lệnh không được ra ngoài, mỗi ngày trừ bài binh huấn luyện, lại bài binh huấn luyện, thật sự là buồn bã muốn chết

người à." Trong một gian phòng, một yêu vật hắc trư phàn nàn với yêu vật đầu sói bên cạnh.

"Thì đúng vậy, bất quá đây là đại vương phân phó, chúng ta chỉ có thể nghe lệnh, hi vọng thời gian quý quái này nhanh kết thúc." Yêu vật đầu sói nói.

"Hắc Lang sơn? Xem ra nơi này là Nam Chiêm Bộ Châu." Thảm Lạc nghe lời này, khẽ gật đầu.

Lúc trước hắn cùng Bạch Tiêu Thiên, Thiên nhi tiến đến Ô Kê quốc, dọc đường đi qua rất nhiều nơi, cũng từ miệng Bạch Tiêu Thiên đại khái hiểu rõ các địa danh Tây Vực, Hắc Lang sơn chính là một trong số đó.

"Đợi tại núi hoang này ngược lại cũng thôi đi, nhưng mỗi ngày chỉ có thể ăn chút thức ăn thô, thật là khiến người ta biêt khuất. Huynh đệ, Đại đại vương một mực bế quan, Nhị đại vương vừa trở về, đoán chừng cũng sắp bế quan, trong thời gian ngắn sẽ không ra, chúng ta đi Thiên Hữu quốc cướp đoạt chút huyết thực Nhân tộc đi?" Yêu vật đầu heo nhẹ giọng nói.

"Trư huynh, người da dày thịt béo, không sợ huyết luyện cực hình, nhưng ta không thể so sánh, nên nhẫn nại một chút đi." Yêu vật đầu sói lắc đầu nói.

Nghe đến đó, Thảm Lạc không khỏi nghi hoặc, Thiên Hữu quốc là một trong chư quốc Tây Vực, nơi này chính là Tây Vực Nam Chiêm Bộ Châu.

Mà nghe hai yêu quái kia nói, đầu mục yêu trại nơi đây đang bế quan.

Thần thức hắn lập tức dò xét những phòng ốc này, rất nhanh phát hiện dị dạng trong một gian phòng ốc.

Phòng này có một đầu thông đạo màu đen thông hướng sâu vào lòng đất, thông đạo đen kịt, căn bản không nhìn thấy điểm cuối.

Một cỗ hắc vụ nhàn nhạt từ chỗ sâu thông đạo truyền ra, hiển nhiên lòng đất có nhiều bí ẩn, hai tên đại vương kia hẳn là ngay ở chỗ này.

Thảm Lạc không tiếp tục dùng thần thức dò xét xuống dưới, tay vung lên, trên thân chớp kim quang, một bóng người màu bạc nổi lên bên cạnh, chính là một Thiên Binh Đại Thừa kỳ.

"Người xuống dưới nhìn xem." Thẩm Lạc đưa tay thực hiện một đạo phong ấn, phong ấn ba động khí tức trên thân Thiên Binh, đồng thời để một sợi thần thức bám vào trên người Thiên Binh, nhàn nhạt phân phó.

Thiên Binh màu bạc gật gật đầu, thân thể lóe lên chui vào mặt đất.

Thiên Binh là linh thể, đi qua lòng đất không trở ngại chút nào, rất nhanh liền tới trong thông đạo kia, đi vào chỗ sâu thông đạo.

Thông đạo này thật dài, Thiên Binh bay một hồi lâu mới đến đáy.

Dưới đáy thông đạo là một mảnh huyết động lớn vô cùng, lớn gần ngàn trượng, huyết động đứng vững rất nhiều thạch nhũ màu xám đen, linh khí có chút nồng đậm.

Bất quá nơi đây càng có một cỗ khí tức âm sát nồng đậm, trong không khí tràn ngập sương mù màu đỏ như máu, đều là từ trong huyết động truyền ra.

Chương 721: Huyết trì khô lâu

Thảm Lạc không chế Thiên Binh nhìn lại trong huyết động, tâm thần chấn động.

Chỉ thấy trong huyết động đào ra mùi cái ao to to nhỏ nhỏ, bên trong tràn đầy chất lỏng màu đỏ như máu, bốc lên rất nhiều bọt khí, càng tản mát ra mùi máu tanh mãnh liệt, chính là máu tươi.

Bên cạnh mỗi huyết trì đứng vững mười mấy cây cột màu đỏ sậm, phía trên khắc đầy phù văn, tựa hồ là một tòa pháp trận.

Mỗi huyết trì này đều có quy luật, mười huyết trì xen vào nhau tạo thành một trận thế, pháp trận chung quanh những huyết trì kia cũng liên hợp, mười tiểu pháp trận tạo thành một pháp trận lớn.

Vô số phù văn đỏ sậm lấp loé không yên, pháp trận đang vận chuyển ong ong, máu tươi trong huyết trì cuộn cuộn theo, tản mát ra vô cùng vô tận mùi huyết tinh.

Trong huyết trì trừ mùi huyết tinh, còn có một cỗ ma khí cường đại, cả hai hỗn tạp cùng một chỗ.

Trong mỗi huyết trì đều ngâm vài đầu yêu vật, khí tức trên thân những yêu vật này phi thường khổng lồ, cơ bản đều trên Đại Thừa kỳ, chúng thu nạp khí huyết cùng ma khí trong ao.

Mà trong một huyết trì lớn nhất ngồi thẳng hai đầu yêu vật cao lớn, một đầu là hồ yêu màu đen, thân người đầu hồ, bắp thịt toàn thân từng cục, trên trán có một hoa văn màu vàng chữ "Vương".

Một đầu đại yêu khác thì thân người đầu ung, chính là con ung yêu trước đó.

Hai con yêu vật này đều tản mát ra yêu khí cấp Chân Tiên, không kém Thảm Lạc.

Bất quá làm cho Thâm Lạc để ý là giữa huyết trì đặt một hòn đá màu tím đen, toàn thân tản ra tử quang ónh ónh, thoát nhìn là một kiện bảo vật cực trân quý.

Trên hòn đá tím đen lơ lửng một hình cầu màu tím, bên trong mơ hồ ngồi xếp bằng một bóng người, thấy không rõ thân hình.

Từng tia từng sợi huyết quang thuận theo trận văn mặt đất, từ trong huyết trì pháp trận hội tụ tới, trước tiên vào trong hòn đá tím đen, sau đó từ hòn đá tím đen thoát ra, huyết quang trở nên dị thường thuần túy, sau đó rót vào trong hình cầu màu tím.

Bề ngoài hình cầu màu tím hiện ra từng đạo huyết sắc phù chú, lóe sáng không thôi, nhìn đang hấp thu những huyết quang này.

Khí tức thân ảnh trong hình cầu màu tím không thể phỏng đoán, Thâm Lạc vậy mà không cách nào cảm giác được nó lớn nhỏ, loại tình huống này chỉ có một ít đại năng siêu việt Chân Tiên kỳ mới trải nghiệm qua.

"Chẳng lẽ bên trong là một đại năng Thái Ất cảnh!" Thâm Lạc chấn động trong lòng, vừa nhìn thoáng qua, lập tức dời ánh mắt đi, tránh bị đối phương phát giác.

Cùng lúc đó, hắc không chế Thiên Binh chui vào trong đất bùn phụ cận, che giấu khí tức.

Trong động quật huyết trận vận chuyển, máu tươi các nơi trong huyết trì nhanh chóng giảm bớt, rất nhanh tiêu hao hơn phân nửa, mà khí tức bọn yêu vật trong huyết trì lại tăng thêm một đoạn.

"Đây là thủ đoạn gì, vậy mà có thể khiến người ta tăng lên thực lực như thế?" Thâm Lạc cảm ứng được một màn này, trong lòng âm thầm tắc lưỡi.

"Tôn Giả, tinh huyết huyết trì lại hao hết, gần đây dựa theo ngài phân phó, tất cả yêu binh đều đợi ở trong Hắc Lang sơn này, không ra ngoài bắt huyết thực. Hiện tại huyết vật dự trữ đã không còn nhiều, xem ra luyện chế Huyết Phách Nguyên Phiên sẽ chậm lại một chút." Hắc hồ yêu vật đứng dậy đi tới trước hình cầu màu tím, khom người thi lễ một cái rồi nói.

"Không được, huyết thực không đủ, vậy đi bắt tiểu binh tới, Huyết Phách

Nguyên Phiên quan hệ đến Xi Vưu đại nhân có thể triệt để thoát khốn, việc luyện chế quyết không thể chậm lại!" Trong hình cầu màu tím truyền ra một thanh âm thanh lãnh, từ tốn nói.

"Thanh âm này..." Thảm Lạc trở mắt nhìn, thanh âm này chẳng biết tại sao, khiến hắn có loại cảm giác quen thuộc.

Hắc hồ yêu vật kia nghe vậy biến sắc, chần chờ không nói.

Mà ung yêu nghe vậy, trong mắt loé lên vẻ giận dữ, đang muốn nói gì, lại bị hắc hồ yêu vật kéo lại.

"Làm sao? Người dị nghị sao?" Bóng người trong hình cầu màu tím chậm rãi quay người lại, nhìn về phía hắc hồ yêu vật, ngữ khí băng lãnh.

"Không, không dám! Tại hạ ngay lập tức an bài." Thân thể hắc hồ yêu vật lắc một cái, tựa hồ cực kỳ e ngại người trong hình cầu, vội vàng đáp ứng.

"Cái gì! Xi Vưu còn chưa hoàn toàn thoát khốn?" Trên mặt đất, Thảm Lạc giật mình.

Căn cứ tin tức hắn biết, Xi Vưu lúc ma kiếp giáng lâm đã thoát khốn ra, làm sao đến bây giờ còn chưa thoát khốn.

Tâm tình của hắn dao động, phong ấn trên người Thiên Binh cũng hỗn loạn một chút, một tia khí tức Thiên Binh phát tán ra ngoài.

"Người nào!" Bóng người trong hình cầu màu tím bỗng nhiên ngừng đầu, nhìn lại chỗ Thiên Binh ẩn thân.

Thảm Lạc giật mình, lập tức không chế Thiên Binh bỏ chạy ra xa.

Nhưng chưa kịp chạy bao xa, đỉnh đầu Thiên Binh loé lên hắc quang, một hư ảnh cốt trảo đen kịt hiển hiện, không nhìn bùn đất chung quanh, chụp xuống dưới.

Trong tay Thiên Binh lóe lên ánh bạc, thêm ra một thanh chiến thương màu bạc, bắn ra giống như Độc Long xuất động, đâm vào trên cốt trảo màu đen.

Cả hai đụng một cái, "Răng rắc" một tiếng vang giòn, chiến thương màu bạc bị cốt trảo màu đen nhẹ nhõm chấn thành vài đoạn, cốt trảo lập tức bắt

trên người Thiên Binh, chém Thiên Binh thành vài đoạn như xé rách giấy, một sợi thân thức của Thảm Lạc trong Thiên Binh cũng bị cốt trảo xé rách.

Trên mặt đất, Thảm Lạc kêu lên một tiếng đau đớn, trong mắt hiện lên một tia kinh hãi, không chân chờ chút nào, lập tức thi triển Át Mộc Tiên Độn.

Toàn thân hắn trong khoảnh khắc bị lục quang bao phủ, thân thể nhoáng một cái biến mất, tiến vào không gian độn thuật, mượn nhờ khí tức Át Mộc lặng yên không tiếng động bỏ chạy về phía trước, rời xa yêu trại.

Trải qua đoạn luyện tập này, hắn đã tu luyện Át Mộc Tiên Độn tới chỗ tinh thâm, không những độn tốc nhanh hơn trước rất nhiều, khí tức cũng càng thêm ẩn nấp.

"Muôn chạy! Dò xét được bí ẩn nơi này, vậy lưu lại mệnh đi!" Thế nhưng Thảm Lạc mới vừa tiến vào không gian màu xanh lá, một thanh âm lạnh lùng liền truyền vào lỗ tai của hắn.

Theo thanh âm này, một đạo lục quang xuất hiện ở phía sau, vô cùng nhanh chóng đuổi theo.

Trong lục quang là một bộ xương màu đen, khoác trên người một kiện trường bào màu vàng, kiêu dáng đơn giản phong cách cô xưa, xem xét chính là phục sức cô lão, giờ phút này vẫn mới tinh như lúc ban đầu, trên trường bào tản mát ra một tầng ánh vàng nhàn nhạt.

Mà thân thể bộ xương màu đen tỏa sáng, ần ần óng ánh trong suốt, giống như hắc thủy tinh, mặt ngoài xương cốt ẩn hiện từng đạo huyết sắc phù chú, nhìn phi thường quý dị.

Bộ xương màu đen kia hiển nhiên cũng tinh thông Át Mộc độn thuật, khoảng cách cả hai nhanh chóng rút ngắn, rõ ràng khô lâu kia trên tạo nghệ Át Mộc độn thuật vượt xa hắn.

Thảm Lạc biến sắc, quyết định thật nhanh, nhoáng một cái liền muốn từ trong không gian độn thuật thoát ly ra, dùng Chân Sí Thiên Lý thoát đi.

Nắm ngón tay bộ xương màu đen mở ra, nắm vào trong hư không về phía Thảm Lạc một cái.

Lục quang quanh người Thảm Lạc đột nhiên nồng đậm gấp mười lần, vậy

mà cầm cố lại thân thể của hắn, khiến hắn không cách nào thoát ly nơi này.

Hắn hừ lạnh một tiếng, lật tay lấy ra Trấn Hải Tấn Thiết Côn, thi triển Bát Thiên Loạn Bồng. Ba mươi đạo côn ảnh nổi lên, phịch một tiếng đánh lục quang chung quanh nổ tung.

Thân hình hắn nhoáng một cái thoát ly không gian màu xanh lá, xuất hiện ở bên ngoài, đã chui ra khỏi vùng dãy núi màu đen kia.

Hai tay Thảm Lạc khẽ động, lưỡng sắc quang mang vàng bạc từ hai cánh tay hắn nở rộ ra, lập tức muốn thi triển Chấn Sí Thiên Lý thoát đi.

Bộ hài cốt màu đen kia tuyệt đối có thực lực Thái Ất cảnh, mà cao thủ bên trong yêu trại cũng không ít, mặc dù hắn tự tin với thực lực của mình, nhưng song quyền nan địch tứ thủ, trước trốn đi mới tốt.

Nhưng không đợi hắn thi triển ra Chấn Sí Thiên Lý, đỉnh đầu loé lên lục quang, bộ xương màu đen kia hiển hiện ra, một cốt trảo đen kịt chụp tới. Trảo phong lãng lệ đánh xuống khiến da mặt Thảm Lạc nhói nhói.

Chương 722: Tam tai

"Thật nghĩ rằng ta không dám đánh trả!" Trong lòng Thẩm Lạc nổi giận, Trần Hải Tấn Thiết Côn trên tay kim quang sáng ngời, muốn thi triển Bát Thiên Loạn Bồng một lần nữa.

Có điều cốt trảo đen kịt kia thực sự quá nhanh, khi côn pháp của hắn còn không có triển khai, đã nắm lấy Trần Hải Tấn Thiết Côn.

Tấn Thiết Côn lập tức không thể động đậy, nhưng thần sắc Thẩm Lạc cũng không thay đổi, một dải kim quang từ trong tay áo bắn ra, trói chặt hai cốt màu đen lại. Thì ra là Hoảng Kim Thăng mà hắn chưa kịp tế luyện xong.

"Hoảng Kim Thăng!" Bộ xương màu đen hơi giật mình, thân thể lóe lên hắc quang, bỗng nhiên biến lớn mấy lần.

Nhưng trên Hoảng Kim Thăng nở rộ hàng ngàn đạo hào quang màu vàng, cũng theo bộ xương màu đen biến lớn, vẫn một mực trói buộc, không có bị căng đứt.

Nhưng hắc quang trên thân bộ xương màu đen lại lóe lên, thân thể cao mấy trượng bỗng nhiên rút nhỏ mười mấy lần.

Tốc độ thu nhỏ này cực nhanh, so với biến lớn trước đó nhanh hơn không biết gấp bao nhiêu lần, trong nháy mắt từ một cái khô lâu khổng lồ biến thành người lùn cao hơn một xích.

Có điều Hoảng Kim Thăng cũng lập tức thu nhỏ, giống như sinh trưởng ở trên người khô lâu, không thể tách rời ra được.

"Chết đi!" Thẩm Lạc cười lạnh một tiếng, hai mắt có vẻ đỏ lên, Trần Hải Tấn Thiết Côn trong tay đập xuống, 64 đạo côn ảnh xuất hiện tại xung quanh bộ xương màu đen, hung hăng xoắn vào một chỗ.

Bộ xương màu đen không vì đại họa lâm đầu phản ứng, ngược lại nhìn về phía hai con người Thẩm Lạc đang đỏ lên, trong hốc mắt đen ngòm hiện

lên một tia quang mang kỳ lạ.

Nhưng sau một khắc 64 đạo côn ảnh kim quang sáng chói, che mắt bộ xương màu đen.

Chỉ nghe một tiếng ầm vang bạo liệt, bộ xương màu đen nổ tung ra, hóa thành xương vụn đầy trời.

Thẩm Lạc mắt thấy cảnh này, không khỏi hơi giật mình.

Mặc dù hẳn rất tự tin vào uy lực của Trấn Hải Tấn Thiết Côn và Bát Thiên Loạn Bông nhưng không nghĩ tới một kích đã có thể giết được vị Thái Ất cảnh đại năng này.

Vào thời khắc này, vang lên tiếng ô chói tai, một bóng đen nhanh như điện bay về phía Thẩm Lạc, chính là bộ xương khô lâu màu đen. Bạ ch ngọc c sac hTrong chớp mắt nó đã đến trước người Thẩm Lạc, há mồm phun một cái.

Một đoàn sương mù màu đen bắn ra, chụp vào chính diện khuôn mặt của hẳn.

Sắc mặt Thẩm Lạc thay đổi, mặc dù không biết hắc khí kia là vật gì, nhưng tuyệt đối không phải đồ tốt.

Kim quang trên người hẳn chớp động, một màn ánh sáng màu vàng xuất hiện trước người, dưới hai chân càng ánh trắng sáng ngời nhanh chóng lui về phía sau.

Hắc khí đánh vào trên màn ánh sáng màu vàng, lập tức bị cản lại, cũng không dẫn phát bất luận sự trùng kích gì.

Thẩm Lạc thấy cảnh này, cũng không yên tâm, ngược lại lông mày càng thêm nhíu chặt.

Hẳn sẽ không ngu đến mức cho là bộ xương màu đen khi bị dòn vào đường cùng sẽ phản kích yếu ớt như thế, hắc khí kia tất nhiên có huyền cơ khác.

"Hắc khí..." Trong đầu Thẩm Lạc đột nhiên nhớ lại chiếc bình đen phát hiện trong di tích Tụ Bảo đường, bên trong cũng từng toát ra một cỗ hắc khí, cùng trước thứ trước mắt rất tương tự.

Thần sắc hần bỗng nhiên biến đổi, bầm niệm pháp quyết muốn thu hồi màn ánh sáng màu vàng, nhưng lại chậm một bước. Dòng hắc khí kè sát tại trên màn sáng, lóe lên dung nhập vào trong đó, biến mất không thấy gì nữa.

Thân thể Thẩm Lạc nóng lên, chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng quỷ dị truyền vào trong cơ thể, pháp lực không cách nào ngăn cản được. Giống với tình huống khi hần ở trong di tích, bị hắc khí xâm nhập vào cơ thể, có điều lúc này mạnh hơn nhiều.

Hần còn đang nhanh chóng nghĩ ra đối sách, thì cỗ lực lượng quỷ dị này đột nhiên bạo phát, biến thành một cỗ khí tức lạnh lẽo âm trầm.

Khí tức này phi thường cổ quái, cũng không phải là âm khí, sát khí, ma khí hay các loại khí tức âm lãnh, vô hình vô chất, nhưng đúng là có tồn tại.

Xung quanh người hần hiện ra một cỗ hắc khí, như là khói đen quán quanh ở quanh người, làm cho thần sắc càng âm lệ, sát khí ngút trời, giống như một tên sát nhân cuồng ma.

Thẩm Lạc phát giác được tình huống của mình, trong lòng hơi xao động, ý niệm giết chóc mãnh liệt không biết từ đâu hiện ra.

Ầm ầm!

Đột nhiên phong vân biến sắc, bầu trời trên đầu bỗng hiện ra từng đám mây đen kịt, che phủ toàn bộ bầu trời lại. Trong mây điện xà cuồng vũ, một cỗ khí tức hủy thiên diệt địa trong mây lộ ra, bất ngờ khóa chặt lấy Thẩm Lạc.

Trong lòng Thẩm Lạc giật mình, xảy ra chuyện gì? Chính mình sao lại dẫn phát lôi kiếp? Hiện tại tu vi hần cũng không đột phá, mà khí tức của kiếp vân này lại cường đại, so với lôi kiếp năm đó khi mình tiến giai Chân Tiên lớn hơn rất nhiều.

"Chẳng lẽ là Tam Tai lợi hại giáng lâm?" Trong đầu Thẩm Lạc bỗng nhiên hiện ra một đoạn nội dung mà trước kia đọc được trong điển tịch.

Cái gọi là Tam Tai lợi hại, là tu sĩ tu luyện tới Chân Tiên cảnh, gặp phải ba loại kiếp nạn tại bạch ngọc sách. Một người khi tu luyện tới cảnh giới Chân Tiên, thọ nguyên cực kỳ dài, gần như có thể cùng thiên địa đồng thọ.

Nhưng trường sinh bất tử chính là bí mật của thiên địa tạo hóa, tu sĩ Chân

Tiên có thể nói là đoạt thiên địa tạo hóa, xâm chiếm huyền cơ của nhật nguyệt, nên Thần Quỷ không dung sẽ có kiếp nạn giáng lâm.

Trong Tam Tai có một tai họa là Lôi Tai.

Lúc trước hắn khi nhìn bản điển tịch kia, tu vi còn cách cảnh giới Chân Tiên rất xa, cũng không có lưu ý, thấy rất là qua loa.

Thẩm Lạc rất là hối hận, nhưng bây giờ lại hối hận cũng vô dụng.

"Không đúng, Lôi Tai này sớm muộn không tới, hết lần này tới lần khác lại đến ngay lúc này, quá xảo hợp, chẳng lẽ là dòng hắc khí kia đưa tới?" Hắn đột nhiên nghĩ tới chuyện này cảm thấy không quá thích hợp.

Thế nhưng bây giờ Lôi Tai giáng lâm, Thẩm Lạc cũng không thừa hơi sức để ý tới những việc khác, tay bắt lấy Trấn Hải Tân Thiết Côn, đang định ngăn cản.

Ngay lúc này này, kim quang trên người hắn đột nhiên lóe lên, Thiên Sách tàn quyền bỗng bắn ra, lơ lửng trên đỉnh đầu.

Một cỗ hào quang màu vàng từ trong sách bắn ra, bao phủ hắc khí quanh người hắn lại.

"Soạt" một tiếng vang nhỏ, Thiên Sách đột nhiên mở ra.

Hắc khí quanh người Thẩm Lạc trong chớp mắt đều biến mất không thấy gì nữa, kiếp vận dày đặc trên trời cũng nhanh chóng tán đi, Thiên Sách cũng tức thì rơi vào trong tay hắn.

Hai mắt hắn trừng to, mặc dù không biết có chuyện gì, nhưng lập tức kịp phản ứng, thu hồi Hoảng Kim Thăng và Trấn Hải Tân Thiết Côn, đồng thời dang hai tay ra.

Hai cánh tay hắn sáng lên kim ngân quang, cả người trong nháy mắt hóa thành một đạo huyền ảnh kim ngân, lấy tốc độ kinh khủng vọt tới phía trước, trong chớp mắt đã biến mất ở nơi xa chân trời.

Mà trên không sau lưng Thẩm Lạc, đầu lâu kia nhẹ nhàng trôi nổi, mắt nhìn theo thân ảnh Thẩm Lạc thân ảnh ở phía xa, hiện lên vẻ kinh ngạc.

"Đây là Chân Sí Thiên Lý của Bằng Ma vương! Tiêu tử Nhân tộc này làm sao lại biết?" Đầu lâu tự lẩm bẫm.

Trên đầu lâu hắc quang chớp động, xương cốt bị Trần Hải Tấn Thiết Côn đánh nát đều bay vụn trở lại. Nó nhanh chóng hình thành một bộ hài cốt hoàn chỉnh, không hề có vết tích bị đánh nát, nối tiếp với đầu lâu màu đen.

Vào lúc này, ba đạo độn quang từ phía sau bay vọt đến, lại là ung yêu, hắc hồ yêu vật, và Mã chương quỹ.

"Tôn Giả! Địch nhân đã được giải quyết? Là ai nhìn trộm chúng ta nói chuyện?" Hắc hồ yêu vật mở miệng hỏi trước, con mắt nhìn khắp chung quanh như đang tìm thi thể người kia.

"Không có, chạy mất rồi." Bộ xương màu đen từ tốn nói.

"Cái gì!" Hắc hồ yêu vật, ung yêu, Mã chương quỹ nghe vậy đều giật mình, mặt mũi tràn đầy vẻ ngạc nhiên.

"Vậy làm sao bây giờ? Chúng ta có đuổi theo người kia không? Sự tồn tại của huyết trì không thể để người khác biết được." Hắc hồ yêu vật hỏi.

"Chúng ta trò chuyện cũng không phải là việc cơ mật, bị nghe được cũng không có gì, về phần huyết trì, đúng là không nên để người ta biết. Nếu đã thú gận Hắc Lang sơn đã bị bắt gận hết, chúng ta cũng cần đổi một cái cứ điểm." Bộ xương màu đen nói.

"Vâng." Hắc hồ yêu vật và ung yêu liếc nhau, gật đầu nói.

"Các người đi xuống trước đi, Mã Trung lưu lại." Bộ xương màu đen phân phó.

Hắc hồ yêu vật và ung yêu đáp ứng một tiếng, lui xuống, chỉ có Mã chương quỹ ở lại.

"Chủ nhân." Mã chương quỹ tiến lên.

"Kể lại rõ ràng toàn bộ tình huống khi người vào trong di tích Tụ Bảo đường gặp được người kia cho ta nghe." Bộ xương màu đen chậm rãi nói.

...

Chương 723: Tàn cảnh Thiên Sách

Thẩm Lạc thi triển Chấn Sí Thiên Lý phi độn về phía trước, trọn vẹn bay ra gần vạn dặm mới dừng lại, rơi xuống một chỗ trong khe núi.

Mắt thấy sau lưng không có người đuổi theo, hẩn nhẹ nhàng thở ra, thâm vận Hoàng Đình Kinh, khôi phục pháp lực.

Đồng thời, hẩn lật tay lấy ra một vật, chính là chiếc bình màu đen tìm được từ di tích của Tụ Bảo đường.

Chuyện lúc trước có chút quỷ dị, mặc dù bằng vào Thiên Sách chỉ lực giải quyết, nhưng không điều tra mọi việc rõ ràng, thì trong lòng hẩn khó có thể bình an.

Nhưng bình này được chế tạo bằng vật liệu đặc thù, có thể ngăn cách thần thức, nên phải mở ra mới có thể biết được bên trong là cái gì, bằng không hẩn cũng chẳng muốn mạo hiểm để mở bình.

Hẩn hơi suy tư một lát, sau đó bóc phù lục màu xanh ra, lấy một bộ trận pháp, trận bàn đơn giản bày ở chung quanh chiếc bình, rồi bấm niệm pháp quyết điểm một cái.

Trận bàn lập tức sáng lên hình thành một lồng ánh sáng màu xanh, bao phủ chiếc bình lại.

Căn cứ vào tình huống lúc trước, hắc khí trong bình chỉ cần chạm đến pháp lực của bản thân thì có thể bằng vào liên hệ này, thâm thấu đến trên người Thẩm Lạc. Nên hiện tại hẩn dựa vào sự giam cầm của trận pháp bạch ngọc sách, nó lại không liên quan đến bản thân, thì hắc khí chẳng thể ảnh hưởng được.

Thẩm Lạc nghĩ xong cầm lấy bình thuốc, nhẹ nhàng gỡ nắp bình ra, lập tức để chiếc bình xuống dưới đất, bản thân cũng lui về phía sau.

Một cỗ hắc khí từ trong bình tuôn ra, rất nhanh đã bị lồng ánh sáng màu

xanh của trận pháp bao phủ lại.

Hắc khí tại trong lồng ánh sáng tả xung hữu đột một trận, cũng không thể đột phá xông ra, hay dung nhập vào trong lồng ánh sáng được.

Thảm Lạc thấy vậy thì lúc này mới yên tâm, tới gần lồng ánh sáng nhìn vào trong chiếc bình.

Do có hắc khí ngăn cản, hắn cũng nhìn không rõ lắm, thế nhưng trong bình hình như chứa một viên đan dược đen kịt, những hắc khí này chính là do đan dược phát ra. Bản thân hắn cũng không biết đan dược này là gì.

Hắn hơi suy nghĩ một chút, phân ra một sợi thần thức xuyên qua lồng ánh sáng màu xanh, cẩn thận hướng trong bình tìm kiếm.

Có điều khi thần thức đụng phải một sợi hắc khí, hắc khí kia lập tức hòa tan vào.

Nhưng Thảm Lạc đã sớm chuẩn bị, lập tức bỏ qua sợi thần thức này.

Đầu óc hắn hơi đau, nhưng cũng kịp thời ngăn cách không cho hắc khí xâm nhập.

"Hắc khí kia thật là tà môn, thần thức cũng có thể thẩm thấu." Trong lòng của hắn thầm nghĩ, nhăn mày lại.

Thảm Lạc tạm thời cũng không nghĩ ra biện pháp gì tốt để dò xét, nhưng khi nhìn thấy hắc khí quý dị, hắn càng tin rằng Lôi Tai lúc trước là do hắc khí kia đưa tới.

"Những hắc khí này có thể khiến cho người nào đụng vào dẫn phát Lôi Tai, hơi đụng pháp lực của đối phương pháp lực là có thể thẩm thấu tiến vào thể nội, dùng để đối địch sẽ rất hữu dụng." Hắn đột nhiên toát ra ý nghĩ này.

Sau khi hắn suy tính một lát, thì thôi động cấm chế chi lực, ép hắc khí trở về cái bình, một lần nữa đẩy lại, thu bình thuốc màu đen vào.

Thảm Lạc làm xong những này, lại lấy ra Thiên Sách, đưa thần thức chui vào trong đó.

Vừa rời Thiên Sách đột nhiên thu lấy hắc khí trên người hắn, có lẽ quyền sở

này còn có điều huyền diệu khác chưa được khai phá.

Thẩm Lạc đang muốn cẩn thận cảm ứng, thì Thiên Sách đột nhiên sáng lên kim quang, phát ra một cỗ hấp lực mạnh mẽ.

Hắn hoa mắt một cái, tầm mắt biến đổi, bị mảng lớn kim quang bao phủ.

Thẩm Lạc chỉ cảm thấy kim mang trước mắt tản ra, hai chân rơi xuống đất, dưới chân một trận "Đình đông" tiếng vang, lại có từng cơn sóng gợn nhọn nhạo lên.

Hắn cúi đầu nhìn thoáng qua, mặt đất dưới chân trơn nhẵn như gương, nhưng không có phản chiếu bóng mình, rõ ràng là lại tiến vào mảnh đại sảnh màu vàng cổ quái trong Thiên Sách.

Trong lòng Thẩm Lạc đang nghi hoặc, chợt nghe một tiếng nói già nua từ sau lưng ở chỗ rất xa truyền đến:

"Người... Là người mới tới?"

"Ai ở đó?" Thẩm Lạc bị âm thanh này giật nảy mình, đầu vai có chút run rẩy, lập tức quay đầu nhìn qua hướng bên kia bậc hạ tầng, kết quả lại chỉ thấy được một mảnh mây mù mênh mông.

"Chẳng lẽ là người thứ tư ư?" Thanh âm già nua kia lần nữa truyền đến, lại giống như đang nói thầm.

Trong lòng Thẩm Lạc sợ hãi, ngửa đầu nhìn lại, thì thấy một bóng người khổng lồ cao tới trăm trượng, đứng yên ở phía trước bên ngoài vòm tường màu vàng mười trượng. Nó mặc trường bào màu trắng lại che lấp ở trong sương mù, không chú ý nhìn, căn bản rất khó phát hiện.

Mà càng làm Thẩm Lạc cảm thấy kinh hãi chính là, thân hình người này mặc dù to lớn nhưng trên người không phát ra một chút khí tức, nên hắn đều chưa từng phát giác.

"Xin hỏi tiên bối là cao nhân phương nào?" Thẩm Lạc do dự, rồi ôm quyền thi lễ, hỏi.

"Ở nơi này, hỏi đến thân phận của người khác, là rất vô lễ đấy" Thanh âm của người kia vang lên lần nữa, ngữ khí có chút bình thản, cũng không có ý

trách cứ.

Mặc dù như vậy, Thẩm Lạc cũng không dám tùy tiện, cẩn trọng lựa lời nói:

"Tiền bối đừng hiểu lầm, do văn bối bị lạc đường, nên xông nhầm vào vùng không gian quỷ dị này. Nếu đã quấy rầy đến tiền bối, xin hãy tha lỗi, văn bối sẽ nhanh chóng rời đi."

"Ha ha, lạc đường... Đúng là thuyết pháp thú vị. Thế nhưng đạo hữu không cần lo lắng, lão phu cũng không có ý trách cứ, ngươi cũng không cần giấu diếm. Nếu trên thân không có tàn phiến Thiên Sách, thì tuyệt đối không thể tiến vào trong vùng không gian này." Thanh âm kia đầy ý cười, nói.

Thẩm Lạc nghe vậy, trong lòng bỗng nhiên giật mình, vốn còn muốn tiếp tục giấu diếm việc này, nhưng nghĩ lại muốn giấu cũng không được. Đối phương đã nói vậy, muốn đối gạt cũng bằng thừa còn không bằng nói thật, từ trong miệng người này đôi lúc một chút tình báo có ích.

"Thì ra tiền bối cũng là người đạt được tàn phiến Thiên Sách, nói như vậy, chúng ta có thể ở chỗ này gặp mặt, là bởi vì Thiên Sách rồi?" Thẩm Lạc ngược cổ, muốn nhìn rõ khuôn mặt người kia.

Nhưng do cách sương mù trùng điệp màu vàng, nên căn bản không nhìn rõ được gì.

Lúc này, bóng người khổng lồ cao trăm trượng kia, vung ống tay áo lên, thân hình bắt đầu nhanh chóng thu nhỏ, rất nhanh liền biến thành lão già mặc áo bạch bào cao cỡ Thẩm Lạc.

Thân lão mang trường bào trắng như tuyết, eo buộc đai màu son, một tay cầm cây phát trần như màu tuyết. Phía trên nó từng sợi tơ ngưng kết thành tinh, tản ra quang mang sáng như tuyết, xem ra không phải là pháp bảo phổ thông.

Ánh mắt Thẩm Lạc thuận theo vóc dáng người kia nhìn lên trên, chỉ có thể nhìn thấy một chòm râu tuyết trắng dài rũ xuống trước ngực, mà mặt mũi lão lại bị một đoàn sương mù màu vàng bao phủ. Dù hấn tập trung toàn bộ nhãn lực, cũng hoàn toàn không cách nào thấy rõ.

"Phúc Sinh Vô Lượng Thiên Tôn." Một tay lão già dựng thẳng lên thành chưởng, huy động phát trần, hướng phía Thẩm Lạc chấp tay chào bằng kiểu

đạo môn.

"Gặp qua đạo trưởng." Thảm Lạc thấy thế, lập tức ôm quyền, khom người thi lễ một cái.

"Đạo hữu lần đầu tiên tới nơi này, không cần kinh hoảng, chúng ta gọi mảnh khu vực này là tàn cảnh Thiên Sách bạch ngọc sách, xem như tàn phiến Thiên Sách liên hệ cộng minh lẫn nhau, mới tạo nên một mảnh hư cảnh." Lão đạo áo bào trắng mở miệng nói.

"Tàn cảnh Thiên Sách... Chúng ta? Chắc là còn có những người khác tại đây?" Thảm Lạc nhíu mày, hỏi.

"Xem ra đạo hữu còn không biết, sau khi Thiên Sách vỡ nát, thì chia thành năm khối tàn phiến, phân biệt thất lạc tại Tam Giới. Sau đó dưới sự dẫn dắt của cơ duyên, lần lượt bị một số người tìm được, một hồi người sẽ có thể nhìn thấy bọn họ." Lão đạo áo bào trắng mở miệng nói.

Lão vừa dứt lời, một bên khác của vụ tường bỗng nhiên kim vụ cuộn cuộn, một bóng người to lớn cao hơn trăm trượng hiện ra trong đó. Nó mặc giáp vảy bạc, eo thắt đai lưng Man Sư, đầu đội Toàn Châu Bảo Quan, chân đạp giày mây xanh đen, thân hình thẳng tắp như tùng bách, khí thế hùng hồn như sơn nhạc. Thế nhưng khuôn mặt cũng bị sương mù màu vàng che đậy, khí tức toàn thân không hiện.

Chương 724: Người thứ tư

Ngay sau đó, một bóng người tương đối to lớn cũng xuất hiện trong một mặt khác của vụ tường.

Dáng người cũng cao trăm trượng nhưng trên thân lại mặc một bộ liên hoàn khải mặt thú trùm kín đầu màu vàng, bên ngoài được bảo bọc bởi áo choàng màu vàng óng. Eo dùng một cây tơ sống thô ghim chặt, dưới chân thì mang một đôi giày đầu hổ đen nhánh, cùng người lúc trước đứng đối mặt nhau, giống như hai tên Thần Tướng uy vũ.

Thẩm Lạc thấy trên mặt gã cũng có sương mù màu vàng che đậy, trong lúc nhất thời có chút không chắc, không biết khi bọn họ nhìn mình lúc có phải trên mặt cũng như hay không.

Sau khi hai người kia hiện ra thân hình, liếc mắt nhìn nhau, riêng phần mình hừ lạnh một tiếng, quay đầu nhìn về bên này.

Khi thấy trên mặt đất có hai bóng người, lại đồng thanh phát ra một chữ "A".

Sau đó, thân ảnh hai người đồng thời thu nhỏ lại, bằng với hai người Thẩm Lạc, tiếp đó đi tới phía bên này.

"Đạo trưởng, đây chẳng lẽ là người thứ tư?" Nam tử mặc ngân giáp tới trước một chút, tiếng nói trầm âm, hỏi.

"Không sai, vị đạo hữu này chính là người thứ tư mà chúng ta đã phải đau khổ chờ đợi." Lão đạo áo bào trắng mở miệng nói.

Nam tử mặc hoàng bào theo sát phía sau, đánh giá Thẩm Lạc một chút, mở miệng nói: "Chờ hồi lâu, người thứ tư này rốt cục đã xuất hiện, như vậy chỉ còn lại người cuối cùng, là chưa có hiện thân?"

Tếng nói của gã có chút cổ quái, nghe hơi lạnh lạnh, thậm chí có cảm giác chói tai.

"Tin tức của người cuối cùng, lão phu đã có chút manh mối, hai vị đạo hữu không cần lo lắng." Lão đạo áo bào trắng nói.

"Thế thì tốt, vậy chúng ta tiếp tục chương trình hội nghị lần trước?" Nam tử mặc ngân giáp nói.

Thảm Lạc thấy họ nói nhăng nói cuội, nhưng cũng chú ý nghe một chút, sau đó mặc dù ánh mắt hai người này không ngừng dò xét trên người mình, nhưng đều không có mở miệng hỏi thăm thân phận của hắn.

Khi lão đạo áo bào trắng nói đến tin tức liên quan tới người cuối cùng ở hữu tàn phiến Thiên Sách, thì thân hình hai người kia cũng hơi run lên. Mặc dù hắn không thấy rõ biểu lộ của họ, nhưng cũng nhìn ra được tất cả bọn đều có chút kích động.

Thế nhưng bọn họ cũng không có hỏi thăm tin tức liên quan tới thân phận của người kia.

Xem ra thật như lão đạo áo bào trắng nói, ở chỗ này tìm kiếm thân phận người khác là một điều cấm kỵ.

"Trước hết không nóng nảy, vị đạo hữu này mới đến, chỉ sợ còn không rõ ràng lắm chúng ta vì sao lại mở hội nghị, càng không rõ chính mình vì sao có thể đến được tàn phiến Thiên Sách, ý nhị vị như thế nào?" Lão đạo áo bào trắng nói.

"Ừm, có một số việc trước tiên cần phải nói rõ ràng." Nam tử mặc hoàng bào nhẹ gật đầu, nói.

"Vị đạo hữu này, không cần đề cập thân phận của ngươi, thỉnh cầu nói một chút chủng tộc của ngươi, trong quá khứ thuộc tông môn nào, và tình cảnh hiện giờ của mình." Tên nam tử mặc ngân giáp mở miệng nói.

Thảm Lạc nghe vậy, âm thầm suy nghĩ một lát, cẩn thận tìm từ, mở miệng nói:

"Vạn bối... Chính là tu sĩ Nhân tộc, ngày trước chính là... Đệ tử Phương Thốn sơn bạc h ngọc sá ch, sau khi tông môn bị phá hủy thì lưu lạc ở bên ngoài, lúc trước tại Đông Hải..."

"Không cần đề cập vị trí hiện tại." Hấn còn chưa nói hết lời, thì nam tử mặc ngân giáp bỗng nhiên cắt ngang, nhắc nhở.

Thẩm Lạc im lặng, tạm thời dừng nói.

"Không để cho người nói ra vị trí của mình, là vì tốt cho người. Cúng ta mang theo tàn phiến Thiên Sách, đều là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt của Ma tộc. Nếu hành tung bị bại lộ, thì sẽ rất nguy hiểm, không thể không cẩn thận làm việc." Lão đạo áo bào trắng nhắc nhở.

"Nhìn bộ dáng, có vẻ là tên văn bối đạo hạnh không sâu, không biết Thiên Sách sao lại chọn trúng hấn?" Nam tử mặc hoàng bào thấy thế, thở dài một tiếng, nói.

Thẩm Lạc dĩ nhiên không phải là mao đầu tiêu tử không rành thế sự, hấn có ý nói chính mình là đệ tử Phương Thôn sơn, chính là dựa vào thân phận để tìm một loại yếm hộ. Dù sao tại trên gia phổ Tổ Sư đường trên Phương Thôn sơn cũng không tìm được tên của hấn.

"Lúc Thiên Sách tàn phiến tìm kiếm kí chủ, đều theo chỉ dẫn của Thiên Đạo, nên không có sai lầm. Thôi, hay trước tiên để lão phu nói với người về tình huống của chúng ta đi. Bây giờ Tam Giới..." Lão đạo áo bào trắng mở miệng nói.

Thẩm Lạc cẩn thận lắng nghe, lông mày càng nhăn sâu lại, rốt cục lần thứ nhất biết rõ toàn bộ tình huống Tam Giới hiện giờ.

Thì ra sau khi phong ấn giải khai, Ma Thần Xi Vu từ Địa giới trốn đi, nuốt thiên địa, Tam Giới hoàn toàn lâm vào náo động. Thiên Đình và Tây Thiên liên tiếp đình trệ, từng vị đại năng Thiên giới lần lượt vẫn lạc, ngay cả Ngọc Đế và Phật Tổ cũng không ngoại lệ.

Thác Thập Thiên Vương, Ma Gia tứ tướng, Cự Linh Thần các loại và một đám Thiên Tướng liên tiếp chiến tử, Quan Âm Bồ Tát, Văn Thù Bồ Tát, Phổ Hiền Bồ Tát và Địa Tạng Bồ Tát cũng đều chết, Thần Phật trên trời chiến tử hơn phân nửa.

Âm phủ luân hồi đoạn tuyệt, nhân gian lâm vào Địa Ngục, Thiên Đình và Tây Thiên bị yêu ma chiếm cứ. Bây giờ ma vật hung hăng ngang ngược, yêu hoạn nổi lên bốn phía, quỷ vật hoành hành, thế gian núi non biến sắc, thiên địa càn khôn bị đảo ngược, Thiên Đạo cũng tràn ngập nguy hiểm.

Cũng may khi Thiên Đình và Tây Thiên trong cuộc chiến hủy diệt này, Phật Tổ Ngọc Đế liên thủ với Thái Thượng Lão Quân, làm trọng thương Ma Thần Xi Vưu, khiến cho nó tạm thời lâm vào ngủ đông, mới tranh thủ được cho Tam Giới một đường sinh cơ.

Bây giờ, Ma tộc công phạt bốn chỗ, một bên phóng thích càng nhiều dư nghiệt Ma tộc Thượng Cổ Trác Lộc chi chiến, lại nghĩ biện pháp một lần nữa tỉnh lại Xi Vưu. Mà một ít đại năng còn sót lại của Thiên Đình và Tây Thiên cũng triệu tập tất cả lực lượng, chuẩn bị trước khi Xi Vưu thức tỉnh, hủy diệt Ma tộc phong ấn chúng một lần nữa.

"Bây giờ còn có những đại năng đang đi lại ở Tam Giới" Thâm Lạc hỏi.

"Lúc trước trong trận đại chiến diệt thế kia, Thiên Đình và Tây Thiên bị thương quá nặng, tất cả đại năng hầu như đều vẫn lạc, ngược lại các Địa Tiên ngưng lại nhân gian bị tác động rất ít. Nghe nói bởi vì Bồ Đề lão tổ là người tra được tin tức liên quan đến ma tai và truyền bá ra, cho nên Phương Thốn sơn bị Ma tộc công kích và hủy diệt đầu tiên bạch ngọc sách, sau đó Ngũ Trang quan và các tông môn có chuẩn bị, mới không bị nhận tai họa ngập đầu. Bây giờ, thế lực khắp nơi đều tạm thời lấy Trấn Nguyên Đại Tiên cầm đầu." Lão đạo áo bào trắng mở miệng nói.

"Còn có càng nhiều tu sĩ bo bo giữ mình, lựa chọn tị thế không ra, chỉ tiếc Ma tộc có ý muốn hủy diệt Tam Giới, cho dù là Yêu tộc ngay từ đầu đi theo bọn chúng cùng một chỗ phát động chiến tranh, cũng bị bọn chúng cho vào trên danh sách thanh tẩy. Cho nên, càng ngày càng nhiều Yêu tộc đại năng thấy rõ tình thế, cũng đã bí ẩn gia nhập đội ngũ phản kháng." Nam tử mặc hoàng bào nói.

"Vậy các ngươi..." Thâm Lạc có chút chần chừ nói.

"Ma tộc đối với Nhân, Yêu lưỡng tộc thâm thấu rất là nghiêm trọng, ở ngoài sáng liên hệ rất dễ dàng bị bọn chúng phát giác, mà chỗ tàn cảnh Thiên Sách này là một chỗ tuyệt hảo để trao đổi tình báo hiện giờ, chúng ta chính là đầu mối then chốt liên hệ các giới với nhau." Nam tử mặc ngân giáp nói ra.

Thâm Lạc nghe vậy rốt cuộc hiểu được, vì cái gì thân phận của bọn họ tuyệt đối không có khả năng bại lộ. Bởi vì một khi để Ma tộc biết được thân phận chân thật, thì có thể thông qua bọn họ, nhổ tận gốc từng đội đại

quân phản kháng, chôn vùi toàn bộ hi vọng của Tam Giới.

"Thì ra chư vị đều là hi vọng của Tam Giới trong tương lai, vẫn bối kính phục." Từ trong lòng Thẩm Lạc bái phục nói.

"Chúng ta tay cầm tàn phiến Thiên Sách, đều là người không tầm thường, trên thân mình đều gánh vác sứ mệnh nhiệm vụ, người biết được những chuyện này trễ nhất, còn cần bảo vệ tốt bản thân và tàn phiến, đây là nền tảng tương lai để chúng ta phản công Ma tộc." Lão đạo áo bào trắng dặn dò.

"Vẫn bối nhất định cố gắng bảo vệ tàn phiến Thiên Sách, không để rơi vào tay địch nhân." Thẩm Lạc ôm quyền nói.

"Tốt, sự tình tạm thời có thể nói cho hẳn biết, đều đã nói, tiếp theo nên nói chuyện chính khác." Nam tử mặc hoàng bào thấy thế, mở miệng nói.

Chương 725: Tam Tai

"Về phần bộ hạ cũ của Thiên Đình phía bên kia chuẩn bị được như thế nào rồi?" Lão đạo mặc áo bào trắng thăm hỏi.

"Đại bộ phận Thiên binh Thiên tướng còn sót lại đã đưa về điều phối, Địa Phủ bên kia thật sự tàn phá không chịu nổi, không còn ai có thể có thể đảm đương nổi, Tứ Hải Long Cung lúc trước gặp tập kích, Nam Hải Bắc Hải cùng Tây Hải cũng đã bị diệt, tất cả lực lượng còn sót lại đều trốn về Đông Hải, trước mắt cũng đã có liên lạc." Người đàn ông mang áo giáp bạc mở miệng nói ra.

"Đông Hải... Lúc trước không phải nơi đó cũng bị Ma Bằng mang binh đánh, tình thế so với ba long cung kia còn nguy cấp hơn ư? Bọn họ làm thế nào mà lại chuyển nguy thành an được vậy?" Người đàn ông mặc áo bào vàng hỏi.

"Như thế nào, bộ hạ cũ của Thiên Đình ta vẫn còn bảo tồn được một phần lực lượng, người cảm thấy không vui hả?" Người đàn ông mang áo giáp bạc nghe vậy, hừ lạnh một tiếng nói.

"Hừ, thực lực của Ma Bằng chúng ta ai cũng rõ ràng, người cảm thấy bằng vào lực lượng của Đông Hải long cung có thể ngăn cản nó sao?" Người đàn ông mặc áo bào vàng cũng hừ lạnh một tiếng, hỏi ngược lại.

"Còn không phải là do mối họa xuất phát từ Tây Thiên Phật Quốc của các người ư?" Người đàn ông mang áo giáp bạc nghe vậy giận quá, mở miệng trách mắng.

Năm đó lúc Thiên Đình bị công phá, Ma Bằng đã ra tay cực kì mạnh mẽ, vô số Thiên binh Thiên tướng đã bị mất mạng trong miệng nó.

Thâm Lạc nghe hai người cãi nhau, kết hợp lời nói của mấy người lúc trước, cũng đã hiểu ra được tám chín phần, người đàn ông mang áo giáp bạc đại biểu cho thế lực bộ hạ cũ của Thiên Đình, mà người đàn ông mặc áo bào vàng kia thì tựa hồ đến từ Tây Thiên Phật Quốc.

"Nhị vị đạo hữu, ở đây tranh chấp chuyện này, đâu có ý nghĩa gì?" Lão đạo mặc áo bào trắng mở miệng hỏi.

Giọng nói của lão bình thản, tâm tình không có chút chấn động nào, nhưng nhất thời lại có thể... đè ngọn lửa giận của hai người kia xuống.

"Ta chỉ là lo lắng, Đông Hải sau khi đã chuyển nguy thành an, liệu có còn là Đông Hải đứng dưới trướng Thiên Đình ngày xưa?" Người đàn ông mặc áo bào vàng nghe vậy, không nhanh không chậm nói.

Ý tứ của gã đã rõ ràng, tự nhiên là lo lắng Đông Hải long cung vì cầu sống, đã đầu phục Ma tộc.

"Người..." Người đàn ông mang áo giáp bạc đột nhiên giận dữ.

"Hai vị bình tĩnh một chút, chớ có vội, lão phu ngược lại có chút ít tin tức, trận chiến giữa Ma Bằng và Thiên Đình khiến nó bị thương rất nặng, sau đó hình như là do Thác Tháp Thiên Vương trong lúc giao chiến với nó tới thời khắc mấu chốt, dùng hậu chiêu chuẩn bị cuối cùng, khiến cho Ma Bằng vẫn lạc. Về sau trong Đông Hải cũng đã trải qua một phen náo động, nghe nói trưởng công chúa bị giam vào ngục, lão Long Vương qua đời, nguyên bản cử thái tử đã trở thành tân nhiệm Long Vương." Lão đạo mặc áo bào trắng chấp tay lại, chậm rãi nói ra.

"Rõ ràng đã xảy ra nhiều chuyện như vậy..." Người đàn ông mặc áo bào vàng nghe vậy, hơi kinh ngạc nói một tiếng.

Người đàn ông mang áo giáp bạc dường như cũng vừa mới biết những nội tình này khiến y không khỏi cúi đầu trầm ngâm.

Thảm Lạc tuy rằng trên mặt không có quá nhiều biểu lộ, nhưng trong lòng lại dấy lên sự kinh sợ muôn phần, những chuyện này đối với Đông Hải long cung mà nói, có thể nói là chuyện tuyệt mật, vị lão đạo mặc áo bào trắng này đến tột cùng là thần thánh phương nào, vậy mà có thể biết nhiều như vậy?

Nhưng chuyện khiến lòng hắn lo lắng hơn là thân phận của mình có bị lộ ra hay chưa?

Bất quá, sau khi nói xong, lão đạo liền không hề nói thêm gì nữa, trong lời

nói cũng không đề cập bất cứ chuyện gì liên quan đến Thẩm Lạc, cũng không biết là do Long cung đem tin tức của hắn triệt để phong tỏa, hay do lão đạo này cố ý giấu giếm.

Về sau, ba người kia lại bàn bạc thêm về những bố trí còn lại, Thẩm Lạc chỉ đứng thẳng tai lắng nghe, không nói được lời nào.

Cuối cùng, Lão đạo mặc áo bào trắng mở miệng nói ra: "Người chưa biết chúng ta tập hợp như thế nào phải không?"

Thẩm Lạc lắc đầu.

"Bởi vì một chút duyên cớ, chúng ta không thể tập hợp thường xuyên được, nếu như không cần thiết chắc sẽ không liên hệ lẫn nhau. Mà khi cần tập hợp lại, sẽ có một người thông qua thiên sách tàn phiến mời những người khác, sau khi lời mời được gửi đi, trong vòng nửa canh giờ phải tiến vào bên trong thiên sách tàn phiến bí cảnh. Mà người phát ra lời mời lần này, chính là lão phu." Lão đạo mặc áo bào trắng nói ra.

"Xin hỏi tiên bối, làm cách nào để dùng thiên sách tàn phiến phát ra lời mời?" Thẩm Lạc dò hỏi.

"Xem ra có lẽ người đạt được tàn phiến trong thời gian thời gian quá ngắn, đối với cách sử dụng thiên sách còn không biết, mà thôi, để ta giải thích cho người một chút." Lão đạo mặc áo bào trắng chần chờ một chút, sau đó nói ra.

Dứt lời, lão đạo vung tay lên, trên đỉnh đầu lão lập tức có một hư ảnh tàn quyền chậm rãi hiện ra, phía trên từng tên Thiên binh Thiên tướng cùng Chư Thiên thần tiên, chỉ là những tên này đều bị phù quang che lấp, mặc cho Thẩm Lạc dùng thủ cách nào, cũng đều không thể thấy rõ.

Mà ở phía dưới cùng của tàn quyền, lưu lại ba cái dấu tay ấn kí giống nhau, hơi lóe ra hào quang.

Ngay sau đó, người đàn ông mang áo giáp bạc cùng người đàn ông mặc áo bào vàng cũng làm tương tự như vậy, hư ảnh thiên sách tàn quyền của bọn họ cũng hiện lên, đồng dạng cũng có ba cái ấn ký giống nhau như đúc.

"Chẳng lẽ ấn ký kia, chính là mấu chốt để tạo ra lời mời?" Thẩm Lạc hỏi.

"Đúng vậy, chỉ cần chúng ta lưu lại ấn kí trên thiên sách của nhau, sau khi tiến vào thiên sách bí cảnh, có thể phát ra lời mời kêu gọi những người khác." Người đàn ông mang áo giáp bạc gật đầu nói.

Thẩm Lạc sau khi nghe xong, sau khi do dự một chút, tâm niệm khẽ động, hư ảnh thiên sách tàn quyền cũng hiện lên.

Mấy người thấy thế, vội đưa ngón tay cái của mình ra ấn về phía hư không, một đám thần niệm lực phân tách ra, khắc lên thiên sách tàn quyền.

Thẩm Lạc nhìn sơ qua, sau đó cũng học theo phương pháp đó, lưu lại ấn kí của mình trên thiên sách tàn quyền của ba người.

"Chúng ta ở trong thiên sách tàn phiến bí cảnh, thời gian sẽ ngừng trôi, bất quá không có nghĩa là chúng ta có thể ở lại đây mãi mãi, trên thực tế mỗi lần thời gian lưu lại đều có giới hạn, nhiều nhất chỉ được ba canh giờ mà thôi. Vì vậy, người như có vấn đề gì muốn biết thì mau chóng hỏi đi." Lão đạo mặc áo bào trắng tiếp tục nói.

"Tiền bối, bên trong thiên sách tàn phiến bí cảnh, có thể trao đổi vật phẩm được không?" Thẩm Lạc dò hỏi.

Lúc trước, hắn đã thử lấy Thuần Dương kiếm phôi của mình ra một lần, nhưng không biết rõ có thể dùng vật dụng thực tế để trao đổi cùng người khác được không.

"Ta và người nhìn như cùng ở một phòng, nhưng suy cho cùng vẫn có chút bất đồng, ở chỗ này trao đổi vật cũng không khó khăn, chỉ cần hao phí chút ít Pháp lực mà thôi." Lão đạo mặc áo bào trắng nói ra.

"Thì ra là thế, vẫn bối đã hiểu... Nhưng vẫn bối còn có một sự tình, còn muốn thỉnh giáo chư vị." Thẩm Lạc lời còn chưa dứt, bỗng nhiên nhớ lại tới một chuyện, vội vàng nói.

"Có gì muốn hỏi cứ nói." Người đàn ông mặc áo bào vàng nói ra.

"Xin hỏi chư vị, cái gì gọi là Tam Tai?" Thẩm Lạc nhớ tới ngày hôm trước chứng kiến, nghiêm mặt thăm hỏi.

"Người đã là Phương Thôn Sơn đệ tử, như thế nào ngay cả cái gọi là Tam Tai cũng không biết?" Người đàn ông mang áo giáp bạc thanh âm lạnh

xuông, thăm hỏi.

Thẩm Lạc đã sớm dự liệu đến bọn hắn sẽ có câu hỏi như thế, lập tức đáp:

"Vãn bối nhập môn cực muộn, ngày đó tông môn bị diệt, ngay cả cơ hội cùng Ma tộc tử chiến đều không có, nên vãn bối mới có thể sống tạm đến nay, một ít tuyệt học tông môn còn chưa tu luyện xong, làm sao có thời gian để tìm hiểu những thứ này?"

Ba người kia nghe vậy, trầm mặc một lát sau, coi như là đã đồng ý đáp án này của hắn.

"Tại thời điểm Ma tộc diệt thế lúc trước, Tam Tai này là kẻ thù chung của người tu hành, mặc kệ là người hay là yêu, là tinh hay là mị, là linh hay là quỷ, một khi tu thành Chân Tiên cảnh giới, thọ nguyên đều sẽ không bị hạn chế."

Nghe lời ấy, trong lòng Thẩm Lạc thâm thở dài.

Nếu ở thực tại hắn có thể tu luyện tới cảnh giới này, liệu hắn có còn phải sợ cái gôi ngọc kia lấy mạng nữa không?

"Nhưng hành tu hành chính là hành động làm trái với tuần hoàn của tự nhiên, nên thiên đạo bất dung. Vì vậy, cứ qua năm trăm năm sẽ người tu hành sẽ bị giáng tai kiếp, lần lượt theo thứ tự là lôi tai, hỏa tai và phong tai." Lão đạo mặc áo bào trắng nói ra.

"Không biết lôi tai, hỏa tai, phong tai là cái gì?" Thẩm Lạc khó hiểu nói.

Chương 726: Kỳ tài ngút trời

"Lôi Tai này rất dễ lý giải, là lúc đó hàng lôi kiếp, nhắm đánh người một lần, cũng coi là thượng thiên khảo nghiệm người. Nếu tu hành thoả đáng, tính cách minh tâm, có thể sớm biết trước, liền có thể tránh né được. Trốn được sẽ thọ cùng trời đất, tránh không được tự nhiên sẽ tuyệt mệnh." Lão đạo áo bào trắng tiếp tục nói.

"Không biết so Lôi Tai này với lôi kiếp độ kiếp phi thăng thì thế nào?"
Thẩm Lạc dò hỏi.

"Cả hai tuyệt đối không giống nhau. Lôi kiếp còn có thể dựa vào thần thông thuật pháp chống đỡ, Lôi Tai lại không được, chỉ có thể sớm biết trước mà tránh né, nếu không sẽ tuyệt mệnh." Lão đạo áo bào trắng nói.

Thẩm Lạc nghe vậy trong lòng xiết chặt, tranh thủ thời gian âm thầm nhớ kỹ.

"Lôi Tai còn có thể dùng minh tâm để tránh, sau năm trăm năm lại xuất hiện Hỏa Tai, sẽ không dễ dàng tránh né như vậy. Lửa này không phải lửa phạm tục, cũng không là thiên hỏa, mà là "Âm hỏa". Một khi giáng lâm, bắt đầu từ huyết Dũng Tuyên dưới chân nổi lên, một mực đốt thấu Nê Viên cung, đốt ngũ tạng thành tro bụi, tứ chi đốt thành khô mục, cho dù có đạo hạnh tu ngàn năm, cũng khó thoát khỏi." Lão đạo áo bào trắng chậm rãi nói.

Trong lúc Thẩm Lạc khiếp sợ, nam tử mặc ngân giáp nói tiếp:

"Tiếp năm trăm năm sau, lại có Phong Tai hạ xuống, không phải gió Đông Nam Tây Bắc nhân gian, không phải Huân Kim Sóc Phong, cũng không Hoa Liễu Tùng Trúc Phong, mà là "Bí Phong". Từ trong đỉnh sọ người thổi nhập lục phủ, qua đan điền, xuyên cửu khiếu, cốt nhục tiêu sơ, thân tự giải."

"Nguyên lai tưởng rằng khổ tu đến Chân Tiên cảnh, là có thể thọ cùng nhật nguyệt, không ngờ còn có nhiều hung hiểm trắc trở như vậy. Xin hỏi có

biện pháp gì phá giải không?" Thẩm Lạc nghe vậy, lông mày nhíu lại, dò hỏi.

"Phá giải thì không có cách, nhưng có thể thông qua một ít biện pháp tránh né." Lão đạo áo bào trắng nói.

"Chư vị tiên bối, thỉnh cầu vui lòng chỉ giáo." Thẩm Lạc nghe vậy, ôm quyền nói.

"Lúc Tam Tai giáng lâm, nó tìm chính là tinh khí thần bản nhân, cho nên nói tránh né Tam Tai, trên thực tế là thông qua biến hóa thuật man thiên quá hải, từ đó khiến Tam Tai không cách nào khóa chặt được người." Lão đạo áo bào trắng giải thích.

"Biến hóa thuật? Chắc không phải là huyền hóa thuật bình thường phải không?" Thẩm Lạc suy nghĩ một phen, hỏi.

"Đó là tự nhiên, Thiên Đạo há dễ dàng che giấu như vậy? Tự nhiên là phải dùng biến hóa thuật chân chính, cải biến thân hình, tinh phách, khí tức cùng thần hồn mình, như vậy mới có thể làm Tam Tai không cách nào tìm được tung tích, thời hạn thoáng qua một cái, liền có thể an ổn năm trăm năm." Nam tử mặc ngân giáp nói.

"Lại nói, trên chuyện ứng đối Tam Tai, Phương Thôn sơn các người từ trước tới nay không cần cầu bên ngoài, bí điển bất truyền « Địa Sát Thất Thập Nhị Biến » chính là vô thượng bí pháp ứng đối Tam Tai này, hẳn là người vẫn chưa học qua?" Nam tử mặc hoàng bào kinh ngạc hỏi.

"Chưa từng tu tập." Thẩm Lạc lắc đầu.

"Không tu tập qua Thất Thập Nhị Biến, đây coi là đệ tử Phương Thôn sơn gì chứ, Thiên Sách làm sao lại chọn trúng người như vậy?" Nam tử mặc hoàng bào nghe vậy, có chút kinh ngạc nói.

Thẩm Lạc nghe vậy, trong lòng hiện lên vẻ khó chịu, nhưng vẫn ôm quyền nói: "Chư vị tiên bối có biến hóa thuật gì, có thể truyền thụ vẫn bối một hai? Tổ cha bọn truyen phân truyenfull đi ăn cắp bản dịch ko ghi dịch giả."

"Biến hóa thuật đều là bí tàng các nhà, há có thể tùy ý truyền ra ngoài?" Nam tử mặc hoàng bào lạnh giọng nói.

"Vãn bối nguyện ý lấy đồ vật giá trị ngang nhau để trao đổi." Thẩm Lạc nói.

"Theo lý thuyết, lúc này là thời khắc Tam Giới tồn vong, mọi người không nên có suy nghĩ phân môn phái, một môn biến hóa thuật cũng không nên giữ làm của mình. Nhưng lúc hội nghị này sáng lập, đã định ra quy củ, muốn lấy vật đổi vật cũng có thể, chỉ là không biết người có thể dùng vật gì để trao đổi?" Lão đạo áo bào trắng hỏi.

"Trên thân vãn bối chỉ có chút linh dược tiên thảo tăng tuổi thọ, cùng mấy tấm phù lục không coi là gì, không biết các vị tiền bối có thấy vừa mắt không?" Thẩm Lạc suy nghĩ một phen, đang muốn nói chính mình có Hoảng Kim Thăng, Lang Nha bổng, các loại pháp bảo, nhưng rất nhanh ngừng lại, ngược lại nói ra.

Nói xong, hấn vung tay lên, mấy cây linh dược hai ngàn năm cùng mấy tấm phù lục màu tím nhao nhao nổi lên.

"Hậu Thổ Chi, Mộng Lộ Hoa, Huyền Quang Đẳng..." Nam tử mặc hoàng bào "A" nhẹ một tiếng, thì thào nói.

"Lạc Lôi Phù, Toái Giáp Phù, Định Thân Phù..." Thân thể nam tử mặc ngân giáp hơi nghiêng về phía trước, có chút hứng thú với ba tấm phù lục này.

"Những linh dược này nếu cách đây năm trăm năm trước, với ta còn có chút tác dụng, hiện tại đã ý nghĩa không lớn." Nam tử mặc hoàng bào khẽ lắc đầu, nói.

Nam tử mặc ngân giáp đi lên trước một bước, nói:

"Ba tấm phù lục này ngược lại ta có chút hứng thú, phẩm trật không thấp, người vẽ cũng coi như cao thủ, phẩm chất cực giai. Ta có thể nhận lấy, truyền cho người một môn Bạch Hạc Hóa Hình Thuật, thế nào?"

"Đa tạ tiền bối." Thẩm Lạc không chút do dự, lập tức gật đầu nói.

Nói xong, hấn vung tay lên, đẩy ba tấm phù lục về hướng nam tử mặc ngân giáp kia.

Nam tử mặc ngân giáp thấy ba tấm phù lục bay đến trước người, cũng không trực tiếp lấy, mà hai ngón đặt dọc trước người, đầu ngón tay chọt có

từng tia từng sợi pháp lực ngưng tụ, sáng lên một chút quang mang màu bạc nồng đậm.

Chỉ thấy gã chỉ hướng phía trước một cái, trong hư không lập tức tạo nên một gợn sóng nước, hai ngón như thò vào mặt nước, đâm rách một tầng bích chương hơi mỏng trong hư không, kẹp lấy ba tấm phù lục, chậm rãi co lại, mang trở về.

Thẩm Lạc giờ mới hiểu được lúc trước lão đạo áo bào trắng nói, nơi này lấy vật đổi vật cũng không dễ.

Nơi đây tuy là một không gian độc lập, nhưng liên kết bốn người lại cũng không thuộc về không gian nơi đây, muốn ở chỗ này trao đổi vật phẩm, cần đâm rách không gian bích chương nơi này mới được.

Ngay sau đó, chỉ thấy nam tử mặc ngân giáp tiện tay ném ra, một ngọc giản trực tiếp bay vụt đến, đồng dạng lơ lửng trước người Thẩm Lạc.

"Người đứng là không tử tế, hẳn là gia hỏa mới tới, làm sao biết cách đâm xuyên bích chương lấy vật?" Nam tử mặc hoàng bào thấy thế, trêu chọc nói.

Thẩm Lạc cũng nhìn lại hướng nam tử mặc ngân giáp, khuôn mặt gã không cách nào thấy rõ, tự nhiên không biết thần sắc gã thế nào, bất quá nhìn gã không có bất kỳ động tác gì, hiển nhiên là không có ý định giúp Thẩm Lạc một tay.

Thẩm Lạc thấy thế, cũng không quan tâm, bắt chước làm theo cũng đưa lên hai ngón tay, bắt đầu ngưng tụ một thân pháp lực về phía đầu ngón tay, trong hai ngón tay bắt đầu có một hạt kim quang dần dần ngưng tụ.

"Nha, có chút bộ dáng..." Nam tử mặc hoàng bào cười nói.

Nhưng còn chưa dứt lời, điểm kim quang ngưng ở đầu ngón tay Thẩm Lạc liền "Bụp" một tiếng, vỡ vụn ra.

"Không cần gấp, không chế tốt tốc độ pháp lực lưu động, không thể quá nhanh, cũng không quá chậm, gia tăng cường độ dần đều, cho đến khi ổn định mới có thể đâm rách bích chương." Nam tử mặc ngân giáp đột nhiên mở miệng nhắc nhở.

Thẩm Lạc nghe tiếng, làm theo lời gã, bắt đầu ngưng tụ lại kim quang ở đầu ngón tay.

"Nếu năm ba câu mà làm được, hẳn chẳng phải là... Tổ cha bọn truyện phân truyệnfull đi ăn cắp bản dịch ko ghi dịch giả." Nam tử mặc hoàng bào căn bản không tin Thẩm Lạc qua mấy câu là có thể được điểm thông, đang muốn mở miệng trào phúng vài câu, kết quả còn chưa nói hết lời, liền cứng ngay tại chỗ.

Nguyên lai, Thẩm Lạc lại một lần nữa thử, không những kim quang không vỡ vụn, đầu ngón tay lại thập phần thuận lợi đâm thủng không gian bích chướng, kẹp lấy miếng ngọc giản kia, chậm rãi co về.

"Kỳ tài ngút trời..." Rốt cuộc nam tử mặc hoàng bào phun ra bốn chữ cuối cùng.

Chương 727: Thuyết khách nhờ

Thảm Lạc nín hơi ngưng thần, rút cuộc rút ngọc giản trở về, trước người khuấy động lên gợn sóng, trong nháy mắt biên mất không thấy gì nữa.

Chỉ là động tác trong nháy mắt này, pháp lực trong cơ thể hắn đã tiêu hao không ít, thái dương vậy mà ần ần có chút mờ hôi.

"Không hồ là người Thiên Sách chọn trúng, quả nhiên thông minh dị thường, chỉ lần đầu thử đã nắm giữ phương pháp dịch vật này, đúng là không dễ." Lão đạo áo bào trắng thấy thế, nhin không được tán dương.

Nam tử mặc ngân giáp thì im lặng nhẹ gật đầu, tựa hồ có chút hài lòng với biểu hiện của Thảm Lạc.

Thảm Lạc không quản mấy người phản ứng thế nào, mà đưa thần niệm vào trong ngọc giản, bắt đầu tra xét.

Sau một phen tra xét, rất nhanh hắn phát hiện nội dung yếu quyết này không quá thông tục dễ hiểu, nhưng lại làm cho hắn sinh ra một loại cảm giác quen thuộc.

Về phần tại sao cổ quái như vậy, hắn lại không biết.

Sau một lát, hắn thu hồi ngọc giản, mới chú ý tới ba người đang ngó chùng hắn, nghi hoặc hỏi:

"Chư vị tiền bối, có gì không ổn sao?"

"Đạo hữu không thừa dịp chúng ta đang ở đây, hỏi một chút then chốt biến hóa thuật này à?" Lão đạo áo bào trắng mỉm cười hỏi.

"Chẳng biết tại sao, vẫn bối cảm thấy thập phần hợp ý với Bạch Hạc Hóa Hình Thuật này, mới nhìn cũng không cảm thấy có gì khó khăn, chắc là tu hành cũng không khó." Thảm Lạc hơi sững sờ, rồi mới lên tiếng.

Ba người nghe vậy, lại càng kinh ngạc.

"Xem ra đạo hữu đích xác tài năng ngút trời, lão phu nơi này còn có một môn biến hóa thuật, có thể hóa thành cá chép trong sông, không biết người có muốn tu tập không?" Lão đạo áo bào trắng mở miệng hỏi.

"Không biết tiên bô muốn trao đổi vật gì?" Thâm Lạc suy nghĩ một phen, mở miệng hỏi. Vì ứng đối Tam Tai, biến hóa thuật tự nhiên càng nhiều càng tốt.

"Lão phu cũng không cần đồ vật gì trên người người, chỉ cần người giúp lão phu làm một chuyện." Lão đạo áo bào trắng vuốt râu cười một tiếng, nói.

"Tiên bô mời nói." Thâm Lạc nói.

"Lúc trước nói tình thế Tam Giới, chắc người cũng đã nghe được rõ ràng. Bây giờ Nhân tộc cùng Tiên Phật lưỡng giới coi như đoàn kết, duy chỉ có Yêu tộc còn nằm bè bẫy mảng, khó mà thành sự. Mà chúng ta muốn đối kháng Ma tộc, nhất định phải liên hợp tất cả lực lượng Tam giới, mới có khả năng thắng, cho nên Yêu tộc cũng không ngoại lệ." Lão giả mặc bạch bào mở miệng nói.

"Tiên bô chẳng lẽ muốn vãn bô đi liên lạc Yêu tộc?" Thâm Lạc nghi ngờ hỏi.

"Phải, cũng không phải. Yêu tộc bây giờ chia năm xẻ bảy, trong đó không ít tộc đã đọa lạc, ma hóa gia nhập Ma tộc, còn lại cũng đều là từng người tự chiến, không thống nhất hiệu lệnh. Nếu Tề Thiên Đại Thánh còn ở đó, lấy uy danh của hắn, có thể đủ chấn nhiếp bày yêu, trở thành Vạn Yêu Vương, quản lý yêu chúng. Đáng tiếc... Bây giờ còn có năng lực Yêu Vương này, cũng chỉ có một người." Lão đạo áo bào trắng nhẹ gật đầu, lại lắc đầu nói.

"Là ai?" Thâm Lạc nghi ngờ hỏi.

"Tự nhiên là đại ca Tôn Ngô Không kết bái năm đó, Đại Lực Ngu Ma Vương." Nam tử mặc ngân giáp mở miệng nói.

"Nếu vậy, tiên bô muốn vãn bô đi thuyết phục Ngu Ma Vương?" Thâm Lạc cau mày hỏi.

"Ha ha, đạo trưởng chẳng lẽ đang nói đùa, Ngưu Ma Vương kia mặc dù không đầu nhập vào Ma tộc, nhưng vẫn như nước lửa với những lực lượng Thiên Đình Linh Sơn, để gia hỏa này đi, chẳng phải là chịu chết ồng?" Nam tử mặc hoàng bào cười ra tiếng nói.

"Không sai, Ngưu Ma Vương năm đó vì chuyện mẹ con Hồng Hải Nhi cùng Thiết Phiến công chúa, phát sinh xung đột với đội ngũ thỉnh kinh, cuối cùng dẫn tới Thiên Đình vây công, gặp một trận tai hoạ, sau đó đoạn tuyệt với Thiên Đình, xem như kết đại thù. Bây giờ muốn lôi kéo hẳn thập phân khó khăn. Bất quá tình huống Tam Giới bực này, cũng chỉ có thể nghĩ biện pháp thúc đẩy chuyện này." Lão đạo áo bào trắng thở dài một tiếng nói.

"Tiền bối tất nhiên sẽ không để vãn bối đi chịu chết, chắc là có phương pháp làm được." Thâm Lạc nghe vậy, không nóng lòng cự tuyệt, mà cẩn thận cân nhắc lợi hại trong đó, dò hỏi.

"Ngưu Ma Vương tự nhốt mình quanh tám trăm dặm Toàn Đầu Hào Sơn, cấm người Thiên Đình cùng Ma tộc bước vào, một khi phát hiện, tất sát không tha. Cho dù người lấy thân phận Nhân tộc, cũng khó có thể tiến vào trong, lại càng không cần phải nói nhìn thấy hẳn. Lão phu cũng không muốn người trực diện gặp Ngưu Ma Vương, mà hi vọng người có thể thông qua Ngọc Hồ bộ tộc, tìm hiểu một chút tin tức Toàn Đầu Hào Sơn bên kia." Lão đạo áo bào trắng nói.

"Ngưu Ma Vương cùng Ngọc Hồ bộ tộc quan hệ một mực không ít, cũng thực sự có cửa đột phá. Bất quá, năm đó trưởng nữ Vạn Tuế Hồ Vương, cũng chính là Ngọc Diện công chúa chết dưới bồ cào của Trư Bát Giới, Ngọc Hồ bộ tộc mặc dù giận mà không dám nói gì, nhưng phần hận Thiên Đình. Bây giờ Thiên Đình suy thoái, Ngọc Hồ bộ tộc chưa hẳn chịu giúp chuyện này." Nam tử mặc ngân giáp trầm ngâm nói.

"Người nói không sai, nhưng đây đã là phương pháp tốt nhất bây giờ, chúng ta không thể không thử. Huống hồ vị đạo hữu này xuất thân Phương Thốn sơn, có quan hệ không tệ với Yêu tộc, dựa vào tầng thân phận này, chắc là có chút tác dụng." Lão đạo áo bào trắng nói.

Năm đó, Bồ Đề lão tổ tại Linh Đài Phương Thốn sơn khai đàn thụ pháp, luôn luôn lo liệu hữu giáo vô loại, đệ tử trong môn phái không thiếu yêu tộc như Tôn Ngô Không, cho nên trong Yêu tộc cũng được tôn sùng.

Mấy người nói xong, dờn ánh mắt qua Thẩm Lạc, tựa hồ chờ đợi quyết định của hắn.

"Vãn bối nguyện đi. Chỉ là không biết Ngọc Hồ bộ tộc này bây giờ ở nơi nào?" Thẩm Lạc nhẹ gật đầu, trịnh trọng hỏi.

"Thường nói, thỏ khôn có ba hang, Ngọc Hồ bộ tộc năm đó cũng được Ngưu Ma Vương che chở, mới dám định cư tại Ma Vân động Tích Lô sơn. Sau khi Ngọc Diện công chúa chết, bề ngoài Ngọc Hồ bộ tộc còn ở tại Ma Vân động, nhưng trên thực tế chỉ sợ đã sớm mở động phủ khác tại Tích Lô sơn, cụ thể ở chỗ nào, lão phu cũng không rõ." Lão đạo áo bào trắng suy nghĩ một chút rồi nói.

Thẩm Lạc nghe lời ấy, trong lòng cảm thấy có phần xảo hợp, lúc trước hắn trốn đi cách Tích Lô sơn cũng không quá xa, chờ hắn sau khi trở về, điều dưỡng sơ, là có thể đi tìm kiếm Ngọc Hồ nhất tộc.

"Nhu vậy, vãn bối sẽ tìm kiếm phụ cận Tích Lô sơn, lại tìm kiếm tin tức Ngọc Hồ bộ tộc. Nếu có thu hoạch, sẽ thông qua Thiên Sách tàn cảnh này liên hệ với chư vị tiền bối." Thẩm Lạc ôm quyền nói.

"Bây giờ không có Thiên Đình chủ trì Tam Giới, những Yêu tộc này làm việc hung lệ còn dữ hơn so với trước kia, Ngọc Hồ bộ tộc cũng phong toả trăm dặm quanh Tích Lô sơn, cấm ngoại tộc bước vào. Người lấy thân phận Nhân tộc tiến vào, phải cẩn thận chút." Lão đạo nhẹ gật đầu, lại dặn dò kỹ.

"Vãn bối tự sẽ cẩn thận." Thẩm Lạc ôm quyền nói.

"Vậy làm phiền." Lão đạo áo bào trắng ôm quyền nói ra.

Mấy người tạm biệt nhau một tiếng, thân hình dần dần hư hóa biến mất trong đại sảnh màu vàng.

Bên cạnh khe nước trong núi, một trận kim quang trống rỗng thoáng hiện, đầu tiên là quyền Thiên Sách kia hiển hiện ở không trung, tiếp theo toả ra một mảnh kim quang, thân ảnh Thẩm Lạc chậm rãi từ trong quang mang rơi xuống.

Sau khi đứng vững, hắn vung tay lên, thu Thiên Sách vào thể nội, buông ra thần thức dò xét bốn phía.

Sau một lát, phát giác bốn phía cũng không có dị dạng gì, hần mới thu hồi thần thức, khoan chân ngồi tại mép nước tĩnh tọa, trong đầu bắt đầu tiêu hoá những tin tức có được trong Thiên Sách tàn cảnh.

Chương 728: Tiểu trấn chân núi

"Bất kể thế nào, đã tiếp nhận nhiệm vụ tìm hiểu tin tức Toản Đầu Hào Sơn, trước đi tìm Ngọc Hồ bộ tộc đã. Bất quá trước lúc này, cần phải học được Bạch Hạc Hóa Hình thuật này." Sau nửa ngày, Thẩm Lạc trầm ngâm tự lẫm lẫm.

Nói xong, hắn lật tay lấy ra miếng ngọc giản kia, đưa thần thức vào, tra xét rõ ràng.

Phát hiện cũng không có chỗ nào đặc biệt không hiểu, hắn liền nín hơi ngưng thần, vừa tụng pháp quyết, vừa dựa theo phương pháp trong ngọc giản ghi lại thôi động lực lượng thần thức cùng pháp lực.

Biến hóa thuật không giống với huyền thuật, không phải hư chiêu che giấu tai mắt người, mà là chân chính biến đổi thân hình, tinh phách, khí tức cùng thần hồn, cho nên cần lực lượng thần hồn, pháp lực, khí tức cùng nhục thân phối hợp hoàn mỹ.

Chuyện này vốn thập phần khó khăn, bất quá Thẩm Lạc đã là Chân Tiên, pháp lực dồi dào, lực lượng thần hồn cũng không yếu, lại thêm tu luyện công pháp « Hoàng Đình Kinh » không tâm thường.

Nửa canh giờ sau, Thẩm Lạc đứng lên, hai tay giang ra hai bên, như chim tước giương cánh vỗ trên dưới, trong miệng nhẹ giọng ngâm tụng chú ngữ biến hóa, tiếp theo bỗng nhiên hít sâu một hơi.

Thân hình hắn lập tức chột nhẹ đi, trên hai tay sinh ra linh vũ tuyết trắng, thân hình vụt nhỏ lại, trực tiếp hóa thành một con Đan Đình Bạch Hạc sáng rõ, duyên dáng yêu kiều.

Hắn vừa nhấc chân lên bước tới một bước, lại cảm thấy bước chân phù phiếm bất ổn, hai tay nhìn không được vỗ theo, đúng là một đường chạy chậm xông tới phía trước.

Sinh ra làm người, Thẩm Lạc chưa bao giờ chú ý chim tước bay lên không

thế nào, chính mình trước kia phi hành cũng là mượn nhờ thuật pháp lên không, bây giờ đột nhiên biến thành bạch hạc, trong lúc nhất thời không biết bay lên thế nào.

Trải qua chạy đà giương cánh, hắn mới vỗ được cánh, bay lên không trung.

Thân hình Thâm Lạc lượn cao trong thiên vân, cúi đầu quan sát đại địa, có thể nhìn thấy thân ảnh của mình chiếu trên khe rãnh mặt nước.

Ban đầu vì không quen, lúc hai cánh của hắn vỗ, hai chân cũng không mở rộng ra sau, tư thế nhìn có chút cổ quái, bất quá phi hành nửa khắc đồng hồ sau, trải qua không ngừng điều chỉnh, đã không khác gì bạch hạc.

Hắn tìm hướng Tích Lô sơn, cũng không biến hoá lại thành thân người, cứ như vậy giương cánh bay lượn về phía bên kia.

Nửa đường lúc bay qua một mảnh sơn lâm, Thâm Lạc đột nhiên cảm giác sau lưng có tiếng gió đại tác, nhìn xuống mặt đất thấy một thân ảnh to lớn bao trùm tới, lập tức hiểu xảy ra chuyện gì.

Hắn vội lệch thân thể ra, hai móc câu đen nhánh tỏa sáng sượt qua bộ ngực của hắn, một thân ảnh màu xám đen trượt qua người, thân hình nó hơi trầm xuống dưới, lại bay lượn lên, ở trên không trung xoay quanh một cái, lại lướt tới hắn.

"Mặt cắt lớn..."

Con người Thâm Lạc hơi co lại một chút, ánh mắt quét xuống phía dưới một chút, thân hình cực nhanh lao xuống, như một cây tiêu thương đâm xuống, một đầu chui vào trong rừng rậm.

Mặt cắt kia lao xuống truy kích theo, cũng rơi vào trong rừng rậm.

Chẳng qua khi thân hình của nó tiến vào trong rừng, một đạo thủy tiễn từ phía dưới đột ngột bắn ra, bắn nhanh sượt qua cánh nó lên hướng không trung, đánh rụng vài cọng linh vũ trên cánh nó.

Mặt cắt chấn kinh, lập tức bay ra sơn lâm, thẳng vào không trung, giương cánh bay về nơi xa.

Sau một lát, thân ảnh Thâm Lạc từ trong rừng rậm bay ra, bay nhanh về

phía Tích Lô sơn, mang theo trên mặt mây phần ý cười. Vừa rồi mặc dù nửa đường đột nhiên bị mặt cát tập kích, nhưng cũng đủ để chứng minh Bạch Hạc Hóa Hình thuật này, hoàn toàn chính xác có chỗ độc đáo.

Một đường lao vùn vụt mấy trăm dặm, tới gần chạng vạng tối, Thẩm Lạc đã đến phụ cận Tích Lô sơn.

Cách bên ngoài mấy chục dặm, Thẩm Lạc nhìn thấy một dãy núi bao la hùng vĩ màu xanh đen, hẳn không tùy tiện xâm nhập vào núi, mà lần theo một chỗ mơ hồ ngoài núi có thể thấy được lửa đèn sáng lên, liền bay xuống dưới.

Sau khi rơi xuống đất, Thẩm Lạc mới phát hiện, đó là một tiểu trấn sát chân núi tàn phá không chịu nổi.

Tích Lô sơn có nhiều nham thạch màu đen, dựa vào núi, nên phòng ốc trên tiểu trấn rách nát này dùng đá màu đen xây thành. Bên ngoài cửa trấn, dựng thẳng một cửa bằng đá, phía trên khắc ba chữ lớn "Thải Thạch trấn" đã không còn màu sơn.

Thẩm Lạc đè ép một thân khí tức xuống, nhặt ven đường một cây gậy gỗ mọc đầy râu xanh, chà chà hạt sương vệt bản dính trên quần áo của mình, sau đó tay chống gậy gỗ, khập khiễng đi đến trấn.

Từ quy mô cùng phòng ốc tiểu trấn, tòa Thải Thạch trấn này đã từng phong quang, đến nay trước cửa rất nhiều môn hộ còn đắp lên đá cao ngang người, phía trên bao trùm một tầng thật dày bùn cát và râu xanh, hiển nhiên đã lâu chưa người động tới.

Rất nhiều phòng ốc hai bên đã đổ sụp, khắp nơi đều là cảnh tượng hoang vu rách nát.

Thẩm Lạc một đường đi vào phía trong hồi lâu, rốt cuộc thấy được ánh lửa lúc mình trên bầu trời nhìn thấy, đó rõ ràng là trung tâm thôn trấn, là một toà tiểu viện chiếm diện tích lớn nhất, khí thế hùng vĩ.

Nói là hùng vĩ, bất quá là so sánh với phòng ốc chung quanh thôi, trên thực tế cũng chỉ có tam viện, lưỡng viện phía trước và phía sau còn bảo tồn hoàn chỉnh, giữa viện thì đã sụp đổ.

Mà màu vàng sáng ngời kia, chính là từ trong hậu viện chiếu ra.

Thâm Lạc đi đến tiền viện, tay vịn vòng đồng trên cửa, "Loảng xoảng" gõ mấy lần, bên trong không có phản ứng.

"Có ai không?"

Thâm Lạc mở miệng hô một tiếng, tựa như đi đường thật lâu, không có khí lực, mà âm thanh nhỏ nhẹ e sợ.

Trong viện không có ai trả lời.

Thâm Lạc tăng lớn cường độ lên, vỗ vỗ vòng đồng trên cửa, không ngờ cửa "Kẹt kẹt" một tiếng tự mở ra.

Hắn nhú mày, xuyên thấu qua khe cửa nhìn vào phía trong, trong miệng lại hô một tiếng "Có ai không", sau đó đẩy cửa đi vào.

Vừa mới vào trong viện, liền nghe một trận tiếng bước chân vội vã vang lên, một tên nam tử trung niên xanh xao vàng vọt, hốc mắt hãm sâu, thân sắc vội vàng từ trong phê viện chạy ra.

Vừa nhìn thấy người đi vào là một thanh niên trẻ tuổi bản thủ, nam tử trung niên lập tức hiện lên vẻ chán ghét, trong miệng la mắng:

"Quý xui xẻo từ đâu tới, sao không chết đi còn xông loạn tới đây làm gì?"

"Trong nhà vẫn bối gặp khó, một đường chạy nạn đến đây, đã mấy ngày chưa ăn, trong bụng thực sự đói khát khó nhịn, thấy trong viện vẫn còn lửa đèn, muốn đến xem có thể xin được chút đồ ăn hay không." Thâm Lạc thở dài một tiếng, hữu khí vô lực nói.

"Trời này còn muốn ăn uống, ngươi bị ma quỷ ám ảnh sao? Còn không mau cút đi..." Hốc mắt nam tử trung niên hãm sâu, hiện ra vẻ thăm thẳm, cả giận nói.

"Đại thúc, ngươi..."

Thấy Thâm Lạc còn muốn cãi, nam tử càng giận không kiềm được, từ dưới đất nhật lên một miếng ngói, tính đập tới Thâm Lạc.

"Dừng tay..." Lúc này, một âm thanh trong trẻo ngăn gã lại.

Thâm Lạc liếc qua, ánh mắt vòng qua nam tử trung niên kia nhìn vào phía sau, liền thấy một nam tử trẻ tuổi mặc áo bào màu đen, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, đang đi tới bên này.

Chương 729: Bịa đặt lung tung

"Vong Khâu, người ra đây làm gì?" Nam tử trung niên thấy thế, không để ý đến Thẩm Lạc nữa, ném viên ngói vụn trong tay, nghênh đón người kia.

Nam tử được gọi là "Vong Khâu" kia, tựa hồ bị bệnh rất nặng, đi đường có chút bất ổn, được nam tử trung niên đỡ lấy, mới dừng lại nhìn về phía Thẩm Lạc bên này.

Ánh mắt y nhìn Thẩm Lạc đánh giá một chút, mở miệng nói:

"Tiểu huynh đệ, nhà chúng ta cũng gặp biến cố, vì chữa bệnh cho ta mới chạy trốn tới nơi này, lương thực không có bao nhiêu, mấy ngày trước săn được ít thịt rừng, nếu người không chê, cứ vào chia ăn một chút."

"Vong Khâu..." Nam tử trung niên vội vàng kêu lên.

"Thế đạo gian nan, cũng không dễ dàng, có thể cứu sống một người, cũng coi như tích thêm ân đức." Vong Khâu khẽ lắc đầu, nói.

"Hiện tại tình trạng quý này, tích ân đức còn có tác dụng cái rắm..." Mặt nam tử trung niên lộ vẻ đắng chát.

"Đa tạ." Thẩm Lạc thờ dài nói.

"Đi thôi, theo chúng ta vào đi..." Vong Khâu nói một tiếng, dưới trung niên nam tử nâng đỡ, quay người đi vào nội viện.

Ánh mắt Thẩm Lạc hơi lệch đi, quan sát cảnh tượng hai bên tiểu viện một chút, khóe miệng hơi nhếch lên, lộ ra một chút ý cười.

Hắn theo hai người, đi qua trung viện đồ sộ, tới hậu viện coi như hoàn chỉnh, đi vào phòng chính lộ ra sáng ngời.

Đi đến trước cửa phòng, Thẩm Lạc hơi nhíu mũi, ngửi thấy một cỗ hương vị cổ quái khó mà miêu tả, có chút ẩm ướt hủ khí, lại có một cỗ mùi tanh

không hiểu, tóm lại làm cho người rất là khó chịu.

Vừa vào trong nhà, trong phòng rách nát mọc lên một đống lửa, vây quanh đống lửa ngã trái ngã phải ngồi ba, bốn người, nhao nhao ngẩng đầu nhìn lại Thâm Lạc.

Quần áo những người kia lam lũ, trên làn da cánh tay cùng gương mặt mọc lên một lớp bụi vảy màu đen, nhìn giống như làn da bị dị tật nghiêm trọng nào đó.

Mà trong ánh mắt những người này, sinh khí còn không đến một phần mười, còn sót lại đều là tử khí làm người tuyệt vọng, nhìn chết lạng lại mờ mịt.

Thâm Lạc bị bọn họ nhìn chăm chăm, cảm giác toàn thân không thoải mái, chấp tay chào bọn họ.

Những người kia thấy thế, cũng không dời ánh mắt đi, thậm chí ngay cả con mắt cũng không nháy một chút.

"Vị này là... Đúng rồi, tiểu huynh đệ xưng hô thế nào?" Vong Khâu hỏi.

"Tại hạ Thâm Giáp Trình." Thâm Lạc vội vàng nói.

"Vị Thâm huynh đệ này cũng là người cơ khổ gặp khó khăn, chúng ta nên giúp đỡ một chút." Vong Khâu giải thích với mấy người.

Những người kia nghe xong mới thu hồi ánh mắt, một người trong đó còn xô dịch mông, dời vào bên trong một chút, nhường chỗ cho Thâm Lạc.

Thâm Lạc ngồi xuống, lúc này mới chú ý tới trên đống lửa trại còn đun một cái nồi sắt, bên trong hầm không biết là thịt gì, canh thịt trong nồi hơi biến thành màu đen, "Ừng ực ừng ực" cuộn cuộn, phía trên bốc lên hơi nước nồng đậm.

"Thâm huynh đệ không nên ghét bỏ, mấy ngày trước đánh được thịt cáo, vì để bảo tồn, liền hun sấy một chút, mấy ngày nay dùng để nấu canh ăn." Vong Khâu thấy thế, giải thích.

"Không sao. Thời tiết này có thức ăn đã không dễ, nào dám chê bỏ chứ?" Thâm Lạc lắc đầu, nói.

Nói xong, ánh mắt hắn nhìn chung quanh đánh giá một vòng, liền thấy sát một bên phòng đặt một giá gỗ giản dị, phía trên treo mấy tấm da cáo màu xám trắng, phía trên còn mang chút vết máu màu nâu đậm.

Con mắt da cáo đã bị khoét đi, chỉ để lại hai lỗ trống hình tròn, lộ ra màu tường pha tạp phía sau.

"Gần Thái Thạch trấn này khó tìm các loại động vật khác, hồ ly thì nhiều, trước kia người ở chỗ này đều thờ phụng những súc sinh này là Bảo Gia Tiên, còn lập tượng dâng lễ cho bọn chúng. Hiện tại người nơi này đều chết sạch, hồ ly vẫn còn chạy khắp núi, bảo vệ cái rằm ấy." Nam tử trung niên kia vót từ trong nôi ra một khối thịt đen sì, nói.

Thảm Lạc nhìn thịt bầm đỏ sậm được gã xé từ trên khối thịt, ngửi thấy mùi vị cổ quái, không khỏi cảm thấy có chút buồn nôn.

"Thảm huynh đệ, đừng lo lắng, không phải đã đói chết rồi sao, ăn chút đi." Vong Khâu thấy thế, khuyên nhủ.

"Vậy ta không khách khí." Thảm Lạc nói xong, liền muốn lấy thịt từ trong nôi ra, chợt nghe sau lưng truyền đến một t dị hương.

Hắn dừng lại, quay lưng lại nhìn ra sau, chỉ thấy sau lưng gần tường để đó một cái rương gỗ sơn mài to lớn, phía trên khóa một ổ khóa đồng thau, nếu không nhìn kỹ, rất khó chú ý tới trên thân khóa điêu khắc một đạo phù văn rất nhỏ.

Thảm Lạc nhắm mắt lại, cẩn thận dò xét phù văn, bỗng cái rương đột nhiên rung một cái, bên trong truyền ra một trận dị hương.

"Đây là..." Thảm Lạc kinh ngạc hỏi.

"A, hôm qua vừa bắt được một đầu tiểu hồ ly, tạm thời chưa giết bỏ, đang giam ở bên trong." Vong Khâu thuận miệng đáp.

"Tiểu súc sinh, quậy cả đêm, còn không chịu im lặng." Hán tử trung niên hừ lạnh một tiếng, đi ra phía trước, đá một cước vào trên cái rương.

Cái rương chấn động mạnh một cái, động tĩnh bên trong quả nhiên nhỏ xuống.

"Ai, thế đạo khó khăn, những động vật này sống cũng không dễ dàng..."
Thẩm Lạc thở dài.

"Hừ, không nhìn ra, người lại có tâm địa Bồ Tát, vậy thịt trong nồi này người chớ ăn, làm con ma chết đói đi." Nam tử trung niên nghe vậy, giễu cợt một tiếng, mắng.

"Không được vô lễ, khụ khụ..." Vong Khâu mắng một tiếng, nhin không được lại ho khan.

"Không sao, không sao, là tại hạ nhiều lời." Thẩm Lạc vội khoát tay nói.

"Trời đã tối, Thẩm huynh ăn đi, chớ vội đi đường, ban đêm cứ ở chỗ này, chớ ra ngoài." Vong Khâu mở miệng nói.

"Có thể được chút đồ ăn đã rất thỏa mãn rồi, nào dám tiếp tục quấy rầy, ăn xong ta sẽ rời đi." Thẩm Lạc suy nghĩ một phen, cố ý nói.

"Thẩm huynh đệ, không phải tại hạ cố ý... Khụ khụ... Cố ý hù dọa người. Thái Thạch trấn này ban đêm không an toàn, bên ngoài đều là yêu ma quỷ quái, nếu không cẩn thận gặp phải, ngày mai chúng ta cũng chỉ có thể đi trên đường nhật tàn thi của người." Vong Khâu nói gấp.

"Cái gì? Có yêu quái?" Thẩm Lạc ra vẻ kinh ngạc hỏi.

"Tiểu viện này, trước kia là tổ trạch một đại hộ trong trấn, có treo một khối Bát Quái Kính phía trước, giống như còn có chút tác dụng, những quỷ quái kia vẫn chưa thấy tiến vào viện này. Người cứ an tâm ở lại một đêm, sáng sớm ngày mai đi cũng không muộn." Vong Khâu tiếp tục nói.

"Nếu vậy, tại hạ không bưng bình nữa, vậy quấy rầy chừ vị một đêm."
Thẩm Lạc nghe vậy thân sắc không thay đổi, lên tiếng, nhưng trong lòng âm thầm suy nghĩ:

"Thật đúng là bịa đặt lung tung, bên ngoài đại môn này tuy treo một khối Bát Quái Kính, nhưng phía trên căn bản không có nửa điểm sóng pháp lực. Ngược lại vừa rời tiến vào trong viện, phát hiện pháp trận được người bố trí, mới là nguyên nhân yêu quỷ không dám đến gần."

Chương 730: Săn hồ Ly

"Thảm huynh đệ chớ khách khí, ăn một chút đi, sớm an giấc, sau nửa đêm bên ngoài sẽ quỷ khóc sói gào, không thể ngủ được đâu." Vong Khâu thấy Thảm Lạc đáp ứng, lại dặn dò một tiếng.

"Được."

Thảm Lạc sáng khoái đáp, bụng cũng phối hợp kêu "Ừ" một tiếng.

Nói xong, hắn chê cười nhận từ tay người bên cạnh một đôi dưa đen sì, kẹp lấy trong nôi một miếng thịt, bỏ vào miệng, đang muốn nhai, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến một tiếng dã thú kêu to.

Ngay sau đó, ngoài viện truyền đến một trận tiếng vang lộn xộn, thân sắc Vong Khâu khê biến, quay đầu nhìn lại bên ngoài tiền viện.

"Vù..."

Một trận cuồng phong bỗng nhiên cuốn tới, cửa phòng "Soạt" một tiếng bị thổi ra, thổi làm đồng lửa trong phòng tóe lên một mảnh hoả tinh.

"Sao, thế nào?" Thảm Lạc che lại khối thịt đen kia, cẩn thận thu vào trong tay áo, sau đó làm bộ nhai nhai nhấm nuốt mấy lần, bối rối hỏi.

Sắc trời bên ngoài đã hoàn toàn tối xuống, trong viện vắng vẻ tối như mực, cái gì cũng không nhìn thấy.

Vong Khâu thu tầm mắt lại, nhìn cổ họng Thảm Lạc khê động trên dưới, tựa hồ đang nuốt đồ ăn, trên mặt lộ ra một vòng ý cười, nói:

"Không việc gì, trong đêm gió lớn, vốn là như vậy..."

Thảm Lạc thì giống như bị mắc nghẹn, bỗng nhiên đập hai cái vào ngực của mình, xấu hổ nhìn gã cười cười.

"Thâm huynh đệ, ăn từ từ." Vong Khâu nói ra.

"Đủ rồi đủ rồi, sao có thể lòng tham không đáy như vậy." Thâm Lạc vội khoát khoát tay, nói.

Vong Khâu thấy thế, cũng không cưỡng cầu.

Trung niên hán tử kia thì hùng hùng hổ hổ đi lên trước, đóng cửa phòng lại.

Ngay lúc khe cửa khép lại gần hết, Thâm Lạc bỗng nhiên liếc thấy trên nóc nhà tiền viện sáng lên một vòng lục quang, tựa hồ là một con mắt dã thú nào đó phát sáng lên.

Bất quá hần không nói gì, mà quán chặt lấy quần áo trên người, nhích lại phía sau nhắm mắt nghỉ ngơi.

Trong đêm, một trận thanh âm mảnh ngói run run truyền đến, Thâm Lạc vô thức muốn mở hai mắt ra, nhưng lại cố nhịn xuống, giả bộ như đang ngủ. Cho đến khi thanh âm kia càng ngày càng dày đặc, hần mới xoa mắt nhập nhèm buồn ngủ, giả bộ như giật mình tỉnh lại.

Chờ hần mở mắt ra, liền phát hiện mấy người lúc trước ngồi vây quanh bên cạnh đồng lửa, giờ phút này tất cả đều đưa lưng về phía hần đứng ở sau cửa, Vong Khâu cùng trung niên hán tử kia thì đứng ở một bên.

"Thâm huynh đệ, ngươi đã tỉnh?" Vong Khâu cười hỏi.

"Đã xảy ra chuyện gì sao?" Thâm Lạc nghi ngờ hỏi.

"Không có gì, chỉ là có súc sinh lá gan lớn, tối nay cũng dám tiến vào trong tiền viện này." Vong Khâu nói.

Hán tử trung niên nghe vậy, quay đầu nhìn thoáng qua, hơi không kiên nhẫn nói: "Chuyện gì xảy ra, là cổ trùng ngươi xảy ra vấn đề? Hần làm sao còn chưa biến hóa?"

"Là chúng ta xem nhẹ vị Thâm huynh đệ này, hần căn bản không ăn cỗ nhục, đúng không?" Ánh mắt Vong Khâu chuyển qua hướng Thâm Lạc, hỏi.

Thâm Lạc nghe xong, cũng không giả bộ nữa, đứng dậy lắc tay áo một cái,

ném khối thịt đen sì kia xuống đất.

"Không phải là ta không muốn ăn, thật sự là chư vị chuẩn bị thịt ăn này bề ngoài quá kém, nhìn đã làm người ta phát ngán, làm sao ăn được chứ?"
Thảm Lạc giang tay ra, bắt đắc dĩ nói.

"Trong loạn thế, nếu thật là lưu dân thì sao quản thịt này hương vị thế nào, no bụng bảo mệnh mà thôi. Thảm huynh đệ có thể nói như vậy, chắc đã là tu sĩ tích cốc, chỉ là không biết cảnh giới bao nhiêu?" Vong Khâu cười khan một tiếng, hỏi.

"Vong Khâu đạo hữu tự xem đi, người nói là cảnh giới gì, thì là cảnh giới đó. Bất quá trước lúc này, tại hạ muốn hỏi một chút, các người làm ra những hoạt thi này, ở trong sân bố trí xuống pháp trận, tính mưu đồ cái gì?"
Thảm Lạc bật cười hỏi.

Nghe Thảm Lạc nhìn ra bọn gã bố trí pháp trận, Vong Khâu có chút ngạc nhiên, đang muốn nói chuyện, ngoài phòng bỗng nhiên nổi lên một trận gió, cửa phòng đóng lại lần nữa bị gió thổi ra.

Trong phế tích ngoài viện, hoàn toàn mờ lung, tựa hồ có một bóng người xuyên qua phế tích trung viện, đi tới bên này.

Thảm Lạc chăm chú nhìn lại, phát hiện một lão giả tóc trắng mặc cảm bào, tay cầm quả trượng màu tím, mặc dù râu tóc bạc trắng, khuôn mặt lại không già nua, làn da cũng trắng hồng, nhìn xem giống hạc phát đồng nhan.

"Hắc hắc, quả nhiên là con gái ruột, lão già đích thân đến." Nam tử trung niên nhếch nhếch miệng, nói.

Vong Khâu nhìn thoáng qua ngoài viện, khẽ chau mày, trong mắt lóe lên vẻ do dự.

Lúc này, sau lưng lão giả tóc trắng kia, từng đôi mắt hiện ra lục quang, liên tiếp phát sáng lên, khoảng chừng hơn trăm cặp mắt.

"Thảm huynh đệ, đến lúc này cũng không dỗi gạt người nữa, chúng ta tới đây là vì săn bắt hồ yêu, đoạt yêu đan để luyện tiên đan, người ta cùng là Nhân tộc, lúc này hẳn là nên vứt bỏ hiềm khích lúc trước, liên thủ hợp tác, sau đó không thể thiếu chỗ tốt của người, thế nào?" Ánh mắt Vong Khâu

ngưng tụ, đột nhiên mở miệng nói.

"Tình thế không đúng, liền lựa chọn lôi kéo, Vong Khâu đạo hữu thật đúng là rất biết thời thế đó." Thâm Lạc từ chối cho ý kiến nói.

Nói xong, hần lui ra sau mấy bước, ngồi xuống rương gỗ bên tường.

Vong Khâu thấy thế đôi mắt lập tức nhíu lại, trong mắt loé lên sát cơ rồi biến mất, sau đó lại lộ ra ý cười, thành khẩn nói: "VẬY SẼ LUI MỘT BƯỚC, CHỈ CẦN THÂM HUYNH ĐỆ KHÔNG NHÚNG TAY VÀO, SAU ĐÓ CHÚNG TA SẼ CÓ HẬU LỄ CẢM TẠ."

Nhìn ra được, gã rất đề ý "Đồ vật" chứa trong rương này.

Thâm Lạc đưa tay làm ra một tư thế "Xin cứ tự nhiên", không nói đồng ý, cũng không phản đối.

"Tới." Đúng lúc này, nam tử trung niên một mực nhìn chăm chăm động tĩnh bên ngoài đột nhiên kêu lên.

Ánh mắt Thâm Lạc cũng nhìn lại phía trong viện, liền thấy lão giả tóc trắng kia bước vào trong viện, hai mắt thạch sư bị vùi lấp trong bức tường đỏ sáng lên kim mang trước tiên, sau đó trên một cây cọc buộc ngựa dọc bên tường cũng hiển hiện một đạo phù văn.

Tiếp đó, trên một khối biển đá viết "Cố Bộ Tự Phong" cùng trên một đoạn cây khô đen chôn dưới đất cũng nhao nhao sáng lên một đạo trận văn, kim quang từ trong mắt thạch sư tuôn ra kia đánh vào trên biển đá, cây khô cùng cọc buộc ngựa, giữa chúng chiết xạ ra từng tia sáng màu vàng, ở trong viện bện thành một tấm tấm lưới lớn màu vàng kim.

Lão giả tóc trắng kia đứng tại trung tâm tấm lưới lớn màu vàng kim, bị một cỗ lực lượng vô hình giam cầm, thân hình có chút mơ hồ bắt đầu vụn vẹo, khiến cho người nhìn không rõ.

Thâm Lạc nhìn tia sáng chiết xạ vụn vẹo kia, trong lòng âm thầm suy nghĩ, mình liệu có thể phá vỡ nó không, từ đó tính ra đẳng cấp pháp trận này cùng thực lực hai người trước mắt.

Lúc trước hần mới tới bên ngoài Tích Lô sơn, ở giữa không trung đã phát hiện pháp trận nơi này, cho nên mới trực tiếp đi tới nơi này xem xét, chỉ là

vì che giấu thân phận, liền phong toả một thân khí tức cùng thần thức, mới khiến cho Vong Khâu kia nhìn không ra sâu cạn của mình.

Mà từ khí tức hai người kia giờ phút này phát ra, cũng không hơn Đại Thừa trung kỳ, cho nên Thâm Lạc cũng không sốt ruột xuất thủ, mà lựa chọn sống chết mặc bây, dự định xem tình thế biến hóa rồi hẵng tính.

Chương 731: Thiếu nữ váy ngắn

"Cuồng đồ lớn mật, mấy ngày nay đến Tích Lôi sơn đồ sát hậu duệ Hồ tộc ta, lại còn dám bắt ấu nữ bản vương. Giờ phút này nếu thả ta bình yên, ta còn có thể lưu các ngươi một mệnh. Nếu không, bản vương sẽ làm cho các ngươi sống không bằng chết." Thần sắc lão giả trong trận như thường, mở miệng quát.

"Hồ Vương tiền bối, người thì chúng ta cũng đã bắt, muốn thả ra cũng không thể, ngươi muốn cứu nữ nhi, trước hãy phá Kim Vồng đại trận này rồi hãy nói." Vong Khâu cười lớn nói.

"Hồ Vương? Chẳng lẽ là Vạn Tuế Hồ Vương Tích Lôi Sơn kia?" Thảm Lạc nghe vậy, trong lòng hồ nghi nói.

"Muốn chết."

Chỉ nghe lão giả tóc trắng mang cầm bào quát một tiếng, tay giơ tử sam quả trượng lên cao, bỗng nhiên điểm một cái về phía hư không. Trên một khối lăng thạch màu tím khảm nằm ở trên đỉnh quả trượng lập tức chiết xạ ra ngàn vạn đạo tinh quang, bắn về bốn phương tám hướng.

Thảm Lạc nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy tinh quang màu tím kia quá mức sắc bén hoá mắt, cơ hồ muốn đâm bị thương ánh mắt của mình.

Vong Khâu cùng nam tử trung niên kia cũng kinh hãi, nhao nhao nghiêng người sang, không dám nhìn thẳng.

Tiếng vang bén nhọn không ngừng truyền đến trong tiểu viện, từng đạo tinh quang như từng chuỗi lợi kiếm cắt chém hư không bốn phía thành mảnh nhỏ. Hư không trong Kim Vồng đại trận căn bản không thể ngăn trở quang mang sắc bén, bị chặt đứt ra từng khúc.

"Ầm ầm ầm..."

Các loại vật bày trận như cọc buộc ngựa cùng sư tử đá đứng lặng trong góc

viện liên tiếp nổ bể ra, hóa thành vô số đá vụn.

Lão giả vừa rồi còn đứng trong viện, rõ ràng không thấy có bất kỳ động tác gì, thân hình chợt hóa thành liên tiếp tàn ảnh, từ trong viện lặc mình một cái đi tới trong phòng, cơ hồ va chạm trên thân Vong Khâu.

Vong Khâu cả kinh, bỗng nhiên lui về phía sau, hai tay kéo hư không một cái, bốn tên hoạt thi kia lập tức như con rôi giạt dây, ngăn trước người gã.

Mà nam tử trung niên cũng bị dọa cho phát sợ, đặt mông ngã ngòi trên mặt đất.

Bọn họ không nghĩ tới, vốn Kim Vồng đại trận có thể tùy tiện vây khốn tu sĩ Chân Tiên, nhưng lại ngăn cản Vạn Tuế Hồ Vương không được chút nào, lần này nhiệm vụ xem như bước trên mây, căn bản không thể hoàn thành.

Khí thể trên thân lão giả mặc cảm bào thoáng dừng một chút, ánh mắt đảo qua mấy người, ánh mắt rơi ở trên người Thẩm Lạc, dò hỏi:

"Người cũng là đồng bọn chúng?"

"Tiền bối hiểu lầm, vẫn bối chỉ là đi ngang qua, trùng hợp nhìn xem nào nhiệt. Người người muốn tìm ngay ở chỗ này, vẫn bối hỗ trợ chăm sóc chốc lát." Thẩm Lạc vỗ vỗ hòm gỗ dưới thân, nói.

Nói xong, hắn từ trên thùng gỗ nhảy xuống.

"Trên rương này ta đã thiết lập cấm phù, không có phương pháp giải cấm, các người mơ tưởng thả tiểu hồ ly kia ra." Vong Khâu nhìn thấy Thẩm Lạc như vậy, trong lòng tức giận, mở miệng nói.

"Cấm phù này có chút môn đạo, nhưng cái rương này cũng không giống là thiên tài địa bảo gì, lấy lực phá cũng không khó." Thẩm Lạc nói.

"Muốn dựa vào mạn lực phá cấm, các người có thể thử một chút, chỉ là lúc cấm phù nổ tung, tiểu hồ ly kia còn sống hay không khó mà nói." Vong Khâu cười lạnh một tiếng nói.

Vạn Tuế Hồ Vương nghe vậy, chau mày, hiển nhiên là bị lời này này làm e ngại.

Chỉ thấy lão đưa tay chà một cái, trên đầu ngón tay lập tức sáng lên một lùm hoả diễm u tử, chớp động lên, nhưng cũng không có bất luận nhiệt độ gì.

"Tử U Cốt Hỏa, không đốt nhục thể, không đốt thần hồn, chỉ luyện cốt cách, không biết các ngươi đã từng nghe nói chưa?" Vạn Tuế Hồ Vương cười lạnh một tiếng, nhìn về phía Vong Khâu.

Vong Khâu nghe vậy, không khỏi rùng mình một cái.

Lông mi Thảm Lạc cũng hơi chấn động một chút, Tử U Cốt Hỏa này cùng Tam Muội Chân Hỏa, Hồng Liên Nghiệp Hỏa cùng cấp vì là thiên địa dị hỏa, thuộc tính nó lại càng đặc thù, không làm bỏng làn da cùng thần hồn, chỉ nung khô xương cốt, khiến xương cốt hóa thành bột mịn, nhục thân lại không bị ngoại thương, trở nên như một đám bùn nhão, sống không bằng chết.

"Cho các ngươi thời gian ba hơi thở, lập tức mở cấm chế ra, nếu không để ngươi ném thử lợi hại của Tử U Cốt Hỏa này." Vạn Tuế Hồ Vương lạnh giọng nói.

Thảm Lạc thấy thế, trong lòng cảm thấy có chút dị dạng, không khỏi đánh giá lão giả mặc cấm bào phía trước.

Vong Khâu nghe xong, hiển nhiên có chút e ngại, trong mắt lóe lên vẻ do dự.

Bất quá nhìn thấy Vạn Tuế Hồ Vương vung tay lên, muốn dùng Tử U Cốt Hỏa đánh tới, sắc mặt gã lập tức biến đổi, nói gấp: "Hồ Vương đừng vội, ta giải cấm, ta giải cấm... Chỉ là phù này không phải bình thường, cần tốn hao chút thời gian mới có thể giải khai, ngài cố chờ một lát."

Vạn Tuế Hồ Vương đang muốn mở miệng, liền nghe Thảm Lạc nói: "Đừng tin hắn, hắn chỉ đang trì hoãn thời gian thôi."

"Ngươi..." Vong Khâu bị vạch trần, lập tức giận dữ.

Chỉ là gã còn chưa nói xong, một đoàn tử hoả băng lãnh đã bay đến trước người.

Vong Khâu lập tức câm như hến, bước nhanh đến trước hòm gỗ, hai tay kết

một cái pháp ấn, đầu ngón tay bắn ra một chùm pháp lực, đánh vào cấm phù trên thùng gỗ.

Chỉ thấy phù lục dán trên miệng rương sáng lên một đạo quang mang màu vàng nhạt, một đạo phù văn trường liên bắt đầu từ hòm gỗ nổi lên quanh thân, đúng là như xiềng xích, quấn mười mấy vòng chiếc rương.

Vong Khâu cau mày, trong miệng quát nhẹ một tiếng "Giải", trên thùng gỗ quấn quanh phù văn trường liên bắt đầu nhanh chóng co lại, một đoạn một đoạn từ trên thân rương biến mất không thấy gì nữa.

Thấy phù văn còn lại một phần ba cuối cùng, trong viện bỗng truyền đến một tiếng oanh minh.

Một thân ảnh đầu chó thân người cao lớn sau lưng mọc lên hai cánh từ trên trời giáng xuống, đập âm âm rơi vào tiền viện, quanh thân kích thích khí lãng cuồn cuộn, quét qua trung đình tiểu viện, xông vào trong phòng.

Vạn Tuế Hồ Vương đứng trong phòng kia, bị cỗ khí lãng này xông lên, vậy mà như sương mù tiêu tán ra.

Vong Khâu thấy thế, lập tức kinh hãi, muốn thu tay lại.

Nhưng Thẩm Lạc đã lách mình đi tới phía sau gã, một tay đè lên vai gã, đưa một cỗ pháp lực bá đạo vào, thuận theo kinh mạch vận chuyển bay thẳng ra.

Vong Khâu kết ấn còn chưa kịp thu hồi, một cỗ pháp lực liền từ đầu ngón tay gã bắn ra, gia tốc đánh vào cấm phù trên rương, một phần ba cấm chế cuối cùng trên gương trong nháy mắt biến mất.

Cấm phù trên rương được giải, bên trong lập tức truyền đến một tiếng va đập mãnh liệt.

"Âm."

Hòm gỗ ứng thanh vỡ tan, ba đuôi cáo tuyết trắng từ đó xông ra, thẳng đến hai người Vong Khâu cùng Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc lập tức buông tay đặt trên vai Vong Khâu, nhẹ nhõm tránh né, vừa dò xét bên đó.

Chỉ thấy trong một chỗ phiến gỗ phá toái đứng đây một thiếu nữ tuổi trẻ sắc mặt trắng bệch, trên thân mặc một bộ váy ngắn màu trắng, trên thân mang lớn da thịt tuyệt trắng trần trụi, sau lưng thì dựng thẳng ba đuôi cáo cực đại.

Thiếu nữ nhe răng ra, mặt lộ vẻ hung ác, bên môi hơi lòi răng nanh ra, trên thân tản ra một loại non nớt, nhưng lại mang theo mấy phần mỹ cảm đã tính, khiến cho người gặp khó quên.

"Ta vừa vãn cứu được người, cũng đừng không phân biệt tốt xấu chứ."
Thâm Lạc lách mình đi qua một bên, có chút bất đắc dĩ nói.

Thiếu nữ trước mặt nào nghe lọt chứ, dựa lưng vào vách tường, đầy mắt cảnh giác cùng tức giận nhìn mỗi người ở đây.

Chương 732: Thẩm Lạc xuất thủ

Vong Khâu mới vừa rồi bị thiếu nữ váy ngắn quét trúng một đuôi, giờ phút này đã chật vật đứng dậy, lại không rảnh bận tâm thiếu nữ bỏ chạy, mà thần sắc khủng hoảng nhìn về phía bên ngoài.

Nam tử trung niên kia thì đã té quy trên đất, bò lồm ngồm dậy, cũng không dám động nữa.

Ánh mắt Thẩm Lạc chuyển hướng trong viện, liền thấy sau khi khói bụi tán đi, tòa Kim Vồng đại trận kia vậy mà hoàn hảo không chút tổn hại xuất hiện trong viện, mà "Vạn Tuế Hồ Vương" bị khoá trong trận vừa rồi lại là một nữ tử xinh đẹp mang quần dài màu đỏ.

Thân hình nàng uyển chuyển, thân thể nở nang, khuôn mặt trái xoan quyền rũ, thần sắc trên mặt lại thập phần quạnh quẽ.

"Các người hai tên ngu xuẩn này, chỉ là huyền thuật đã lừa gạt được các người, thật sự là thành sự không có, bại sự có thừa." Yêu vật đầu chó thân người kia mở miệng tức giận nói.

"Không, không phải Vạn Tuế Hồ Vương. Khuyển Tê đại nhân, vậy kế hoạch ta..."

"Vốn cho rằng bắt ấu nữ hấn yêu mến nhất là có thể dẫn hấn xuất động, không ngờ lão hồ ly này sợ chết như thế, cũng chỉ phái Lục Vĩ Hỏa Hồ Đại Thừa kỳ đi ra." Khuyển Tê yêu vật kia nhú mày nói.

"Tiểu Ngọc, người thế nào?" Nữ tử váy đỏ cao giọng dò hỏi.

"Lê tỷ tỷ, ta, ta không sao..." Thiếu nữ nghe vậy, vội vàng cao giọng trả lời.

"Những yêu vật này phối hợp Ma tộc xâm chiếm Tích Lôi sơn chúng ta, phụ vương vì đại cục, chỉ có thể thủ vững không ra, người chớ trách ngài." Nữ tử váy đỏ nghe vậy, thoáng an tâm mấy phần, tiếp tục nói.

"Không trách phụ vương, là ta làm cho mọi người loạn thêm." Thiếu nữ tên là Tiểu Ngọc áy náy không chịu nổi, nói.

"Vị đạo hữu bên trong kia, mặc dù không biết xưng hô thế nào, nếu như người chưa hàng Ma tộc, thỉnh cầu người cứu muội muội ta ra ngoài, ngày sau Ngọc Hồ bộ tộc nhất định sẽ có hậu lễ báo đáp." Nữ tử váy đỏ hô với Thẩm Lạc.

"Chỉ cứu muội muội người sao? Vậy người thì thế nào?" Thẩm Lạc cau mày hỏi.

"Kim Vồng đại trận này ta không phá nổi, đã đi không được, chỉ cầu người mau cứu muội muội ta." Thanh âm nữ tử váy đỏ lần nữa truyền vào.

"Lê tử tử..."

"Hừ! Hôm nay các người một người cũng đừng hòng đi." Khuyển Tê nghe vậy, hừ lạnh một tiếng, quát lớn.

Nói xong, thân hình của y lao lên cao, như một tảng đá lớn từ trời rơi xuống, trực tiếp đánh tới nóc nhà ở góc phòng.

"Ầm ầm" một tiếng trọng hưởng!

Cả tòa phòng ốc ầm vang sụp đổ, khói bụi nổi lên bốn phía, một đạo ánh trắng mờ hồ từ bên trong tứ tán ra.

Thân ảnh Thẩm Lạc nhanh chóng như điện, trong bụi mù lóe lên, thiếu nữ Hồ tộc còn chưa kịp phản ứng đã bị ôm eo kéo bay thẳng ra phế tích, rơi vào tiền viện.

"Đợi ở chỗ này đừng động."

Thẩm Lạc dặn dò nàng một tiếng, thân hình lần nữa lướt đi, lóe lên đi tới bên cạnh thạch sư bên tường viện.

Cổ tay hắn chuyển động, Trấn Hải Tấn Thiết Côn đã nắm trong lòng bàn tay, quanh thân vang lên tiếng gió, thi triển Bát Thiên côn pháp. Một đạo côn ảnh màu vàng ngưng tụ ra, đập xuống đầu thạch sư.

Liên tiếp động tác như nước chảy mây trôi, nhanh đến cực điểm.

"Dừng tay."

Khuyên Tê hiển nhiên cũng không ngờ Thâm Lạc mau lẹ như vậy, muốn ngăn cản cũng đã không còn kịp rồi.

"Ầm" một tiếng nổ đùng!

Kim quang trên thân Thạch sư lộ ra, lập tức tứ tán nứt toác, nổ thành mảnh vỡ.

Kim Vồng đại trận mất đi một chỗ trận cước, lập tức kim quang rối loạn, cũng không còn thể trận, nữ tử váy đỏ kia đại hỉ, vội vàng từ trong viện bút ra, lui trở về bên cạnh thiếu nữ.

Thâm Lạc thì đáp trên cọc buộc ngựa kia, một chân đứng thẳng, hoành côn trên vai, khiêu khích nhìn về phía Khuyên Tê.

Một tòa Kim Vồng đại trận, nếu bị giam ở trong đó, Thâm Lạc cần toàn lực thi triển Bát Thiên côn pháp mới có thể phá trận, nhưng nếu hãn không ở trong trận, muốn phá hủy thì dễ dàng hơn nhiều.

Nữ tử váy đỏ cùng Tiểu Ngọc nhìn bóng lưng Thâm Lạc, đầy bụng nghi ngờ liếc nhau một cái, hai người ai cũng không rõ làm sao lại đột nhiên xuất hiện một tu sĩ Nhân tộc như thế, mà còn đứng bên các nàng?

"Người muốn chết..."

Khuyên Tê găm thét một tiếng, hai cánh sau lưng đột nhiên vỡ, quanh thân lập tức bao phủ một cỗ gió lốc màu đen, thân hình trong nháy mắt biến mất tại chỗ không thấy.

Thâm Lạc nhắm hai mắt lại, một tay nắm chặt Trấn Hải Tân Thiết Côn, thân hình mạnh mẽ vắn chuyển, một côn vung mạnh ra, đánh về phía sau lưng.

Thân hình Khuyên Tê vừa mới hiển hiện, liền thấy một cây trường côn bao phủ kim quang quét ngang tới, thân hình lại lần nữa mơ hồ biến mất không thấy.

Thâm Lạc đánh hụt một côn, cũng không nóng lòng, ngẩng đầu nhìn về

hướng trên đỉnh đầu.

Thân ảnh Khuyển Tê xuất hiện ở nơi đó, hai cánh võ, cúi đầu nhìn mình, thần tình trên mặt rất là nghiêm trọng.

"Hai người các ngươi ngu xuẩn mất khôn, từ nơi nào trêu chọc gia hỏa này vậy?" Ý nhin không được đặt lửa giận trên thân hai người Vong Khâu.

"Gia hỏa này giấu quá sâu, chúng ta căn bản nhìn không ra là tu sĩ. Ta vốn muốn đuổi hắn đi, đều do Vong Khâu, là hắn muốn luyện gia hỏa này thành bộ hoạt thi thứ năm, lúc này mới trêu chọc tới." Tên nam tử trung niên kia cuống quýt nói.

Vong Khâu nghe vậy, sắc mặt tái xanh, nhưng cũng không biết nên giải thích thế nào.

"Lát hồi lại tính sổ với các ngươi, còn không mau đi bắt hai hồ ly tinh kia cho ta?" Khuyển Tê cả giận nói.

Nam tử trung niên nghe vậy, vội vàng gật đầu, làn da trên thân trong nháy mắt chuyển thành màu bầm đen, giống như nhiễm lên một tầng kịch độc, tản ra trận trận khí tức tím đen.

Thân hình gã nhảy chồm ra, vòng qua Thảm Lạc thẳng đến hai người Tiểu Ngọc. Vong Khâu lại rơi ở phía sau, không lập tức di chuyển, trong lòng của gã biết rõ, giờ phút này ai động thủ đến Hồ Nữ kia trước, thì "Thảm huynh đệ" khó chơi kia sẽ đánh người đó trước.

Quả nhiên, ngay lúc nam tử trung niên vừa xông qua đình viện trung bộ, Thảm Lạc liền động, dưới chân tản mát một mảnh ánh trắng, người cũng biến mất tại chỗ không thấy.

Tiếp theo một cái chớp mắt, hắn tựa như quỷ mị xuất hiện sau lưng nam tử trung niên, trường côn trong tay đập xuống đầu gã.

"Ngay lúc này." Một tiếng quát chói tai vang lên, thân hình Khuyển Tê như giò trong xương đuổi sát theo.

Ý cô ý để hai người Vong Khâu tiên công, vì muốn Thảm Lạc phân thân đi công kích họ, giờ khắc này, bắt lấy côn thể Thảm Lạc khó thu, trong nháy mắt muốn một kích giết chết hắn.

Nhưng khoé miệng Thâm Lạc lộ ra một vòng ý cười, trường côn đánh ra căn bản chính là hư chiêu, trực tiếp buông tha nam tử trung niên kia, từ trên đỉnh đầu gã quét ngang qua, vung mạnh một cái đánh về phía Khuyển Tê.

Khuyển Tê giật nảy cả mình, nắm trường mâu đen kịt ưỡn một cái, ngạnh sinh đón đỡ.

"Két" một tiếng vang giòn!

Pháp khí trường mâu do tinh thiết đúc thành theo âm thanh dứt gãy, bị Trần Hải Tân Thiết Côn nện thành hai đoạn.

Khuyển Tê cảm thấy một cỗ cự lực như bài sơn đảo hải đè lên, hai tay tê dại, thân thể không chế không nổi ngã bay ra sau.

Thâm Lạc không quản nam tử trung niên kia, thân hình lóe lên, đuổi theo Khuyển Tê, tiếp tục giết tới.

Nam tử trung niên may mắn trốn thoát một mạng, biết mình bị làm môi hở, trong lòng mặc dù chửi mắng không ngừng, nhưng vẫn như cũ đuổi theo hai người Tiểu Ngọc.

Chương 733: Côn ảnh trùng điệp

"Người cẩn thận đợi, tình thế không ổn thì chạy trước, nhớ kỹ, trước đừng về Tích Lô sơn." Nữ tử váy đỏ dặn dò.

"Lệ tử tử..." Không đợi Tiểu Ngọc hỏi thăm vì sao không được về nhà, hai tay nữ tử váy đỏ kéo một cái, trong lòng bàn tay hiện ra một thanh trường kiếm mỏng manh, giết tới nam tử trung niên.

Còn chưa tới gần, một mùi tử thi nhàn nhạt từ trên thân nam tử trung niên bay ra, nữ tử váy đỏ ngửi trúng, liền cảm thấy đầu óc hôn mê một trận, vội vàng nín thở, lui về phía sau.

Nam tử trung niên thấy thế vui mừng, lập tức lẩn người lên, hai tay khẽ múa, hai cái tay áo phình lên đung đưa, bên trong có đại lượng khí độc tím đen cuộn cuộn tuôn ra, hóa thành hai trăm độc đầu tím xanh, xen lẫn quán quanh nhào tới nữ tử váy đỏ.

Trong miệng trăm độc đầy răng, không ngừng phun trào ra khí tức tím đen, từ trong tay áo nhô ra, phạm vi công kích lại kéo dài mấy lần, không ngừng cắn về hướng nữ tử váy đỏ.

Nữ tử váy đỏ phong bế hô hấp xong, phát giác khí tức tím đen không thể quấy nhiễu, liền không tránh né nữa, mà dựa vào thân pháp nhanh nhẹn, tiến sát nam tử trung niên, vung vây trường kiếm không ngừng công kích chỗ yếu hại của gã.

Trong lúc nhất thời, nam tử trung niên mặc dù toàn thân khí độc, lại bị áp chế gắt gao, không thoát thân được.

Tiểu Ngọc khẩn trương nhìn chăm chăm nữ tử váy đỏ cùng nam tử trung niên chiến đấu, thỉnh thoảng nhìn về phía Thảm Lạc bên kia một chút, nhưng cuối cùng vẫn lo lắng cho "Lệ tử tử" của mình nhiều hơn.

Vạn Tuế Hồ Vương có phi tần đông đảo, dòng dõi vô số, nàng và Lệ tử tử mặc dù không phải một mẹ sinh ra, lại hết sức thân cận, mẫu thân Tiểu

Ngọc lúc nhỏ đã qua đời, trên thực tế một mực do Lệ tử tử chiếu cố nàng lớn lên.

Cho nên dù Vạn Tuế Hồ Vương không đồng ý, Lệ tử tử vẫn một mình chạy ra Tích Lôi sơn, tới cứu nàng.

Ngay lúc tâm tư Tiểu Ngọc đang rối loạn, căn bản không chú ý tới, bên người mình cách đó không xa, bốn tên hoạt thi đã lặng yên xông tới.

Vong Khâu một mực cẩn thận quan sát động tĩnh trong viện, thấy Thẩm Lạc cùng nữ tử váy đỏ không thoát thân được, mới thao túng bốn tên hoạt thi vây công về phía Tiểu Ngọc.

Tâm niệm gã khế động, bốn tên hoạt thi lập tức nhảy vọt lên, đồng thời nhào về phía tiểu hồ nữ.

"A..." Tiểu Ngọc cảm giác được, giật nảy mình, nhin không được ngạc nhiên kêu lên.

Nữ tử váy đỏ nghe tiếng giật mình, đang muốn quay lại, nhưng bị trăn đen vòng quanh tay áo nam tử trung niên há miệng cắn xuống gáy, đành phải vội vàng phòng ngự, không kịp cứu giúp.

Vong Khâu thấy hoạt thi sắp đắc thủ, bỗng nghe một tiếng sét đùng đoàng vang lên.

Một đạo lôi trụ màu bạc trắng kiện từ trên trời rơi xuống, trên đó bắn ra đạo đạo roi điện quét về bốn phía, đánh vào trán bốn tên hoạt thi, lập tức như lưỡi đao đánh xuyên qua, mấy thi thể cổ trùng nám đen lập tức từ đó rơi ra ngoài.

Vong Khâu nơi xa điều khiển hoạt thi bị phản phệ, thân thể đột nhiên chấn động, khóe miệng nhin không được tràn ra một tia máu tươi.

Theo bốn cỗ hoạt thi ngã xuống, Tiểu Ngọc ngòì chòm hỏm trên mặt đất còn duy trì một tay giơ cao, dáng vẻ đang thôi động phù lục.

"Ta cũng quá lợi hại đi..." Thấy tấm phù lục kia có uy lực to lớn như thế, Tiểu Ngọc nhin không được kêu lên.

Vừa rồi được tu sĩ Nhân tộc kia cứu ra, nàng được hấn nhét vào trong tay

một tấm phù lục kêu là "Lạc Lôi Phù", hẩn dạy nàng cách dùng, nói thời khắc nguy cấp dùng bảo mệnh, không ngờ thật giúp đại ân.

Thẩm Lạc nghe bên kia truyền đến động tĩnh to lớn, thoáng liếc qua, rất hài lòng với tiểu hộ nữ, tay nắm chặt Tấn Thiết Côn, không còn bảo lưu nữa, thi triển Bát Thiên Loạn Bồng.

Khuyên Tê ngay từ đầu còn cảm thấy có thể ứng phó, nhưng sau khi Thẩm Lạc nghiêm túc, liền cảm thấy áp lực giống như núi lớn.

Bốn phía tầng tầng lớp lớp cơn ảnh không ngừng hiển hiện, như một tấm lưới lớn màu vàng kim bện thành, giam y ở trong như chim sẻ bị giam trong lồng.

Côn pháp Thẩm Lạc càng lúc càng nhanh, côn thể càng ngày càng mảnh liệt, Khuyên Tê ứng phó càng ngày càng khó khăn, trong lòng không khỏi khủng hoảng, lập tức muốn lui bước.

Chỉ thấy hai đạo phi luân trong tay y đột nhiên ném về phía Thẩm Lạc, ở giữa không trung hóa thành hai đạo quang luân to lớn rộng hơn một trượng, gào thét bay ra, thân ảnh lại bay ngược mau chóng vút đi.

Thẩm Lạc thấy thế, Trấn Hải Tấn Thiết Côn trong tay đột nhiên luân chuyển, đập xuống phía trước, bốn phía bao phủ cơn ảnh màu vàng bắt đầu nhao nhao khép lại, thuận theo quỹ tích Thẩm Lạc đập ra, một đạo tiếp một đạo rơi xuống.

Theo cơn ảnh màu vàng cuốn theo từng đạo trọng kích liên tiếp rơi xuống, hóa thành một trụ lớn kinh thiên lớn chừng ngàn trượng, bốn phía quang mang quấy, đập hai đạo phi luân kia rơi xuống, đồng thời đuổi cực nhanh theo Khuyên Tê.

Hai cánh Khuyên Tê bị kim quang cơn ảnh đánh trúng, lập tức huyết nhục văng tung tóe hóa thành bột mịn, thân hình dưới trọng áp bị nện trùng điệp rơi xuống, như thiên thạch rơi xuống bên ngoài Thái Thạch trấn, đào ra một hố to sâu vài trượng.

Thân hình Thẩm Lạc bay lượn ra, không đợi y đứng dậy trốn, đã vung tay lên, một đạo dây thừng dài màu vàng như rắn trườn uốn lượn ra, một mực trói y lại, mặc kệ y giãy giụa thế nào cũng không thoát được.

"Nhân tộc lớn mật, dám can đảm đối nghịch với Ma tộc chúng ta, muốn chết." Khuyển Tê ở trong hố sâu mắng to.

Thẩm Lạc nhíu nhíu mày, tay vung lên, kéo y tách rời ra, cách không mang theo, bay trở về tòa tiêu viện tam gian kia.

Vong Khâu cùng nam tử trung niên thấy Khuyển Tê bị bắt, lập tức mất hết ý chí chiến đấu.

Nam tử trung niên phân thân, bị nữ tử váy đỏ nắm lấy thời cơ, hai thanh trường kiếm mỏng manh giao thoa đâm ra, đồng thời quán xuyên ngực gã, hai cỗ tiêm huyết đen đặc liền bùng lên.

"Mau lui lại." Thẩm Lạc quát khẽ một tiếng.

Nữ tử váy đỏ vội vàng buông trường kiếm, nhanh lùi lại.

Trên huyết dịch đen đặc kia toát ra từng tia từng tia khói trắng, lại mang theo tính ăn mòn mãnh liệt, cơ hồ trong nháy mắt ăn mòn đứt gãy song kiếm của nàng, mà nàng nếu không kịp thời tránh ra, giờ phút này sẽ càng thêm thê thảm.

"Đa tạ tiên bối." Nữ tử váy đỏ cảm kích, ôm quyền nói với Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc lại xoay chuyển ánh mắt, nhìn Vong Khâu đang cố lạng lẽ chạy đi, vừa cười vừa nói: "Vong Khâu đạo hữu, chớ vội đi nha, ăn thêm ít đồ ăn đã."

Nói xong, hấn vung tay lên, ném khối thịt màu đen lúc trước giả bộ ăn cho Vong Khâu.

"Ta bị yêu tà bức bách mới làm chuyện như vậy, cầu tiên bối bỏ qua cho một mạng, về sau sẽ hồi cải, làm trâu làm ngựa cho tiên bối." Vong Khâu thấy thế, sắc mặt trở nên trắng bệch, trực tiếp quỳ xuống đất cầu xin tha thứ.

"Muốn mạng sống thì không khó, ta hỏi người cứ thành thật trả lời là được." Thẩm Lạc thấy thế, cười nói.

"Đúng, đúng, nhất định biết gì nói hết không giấu diếm, không dám có nửa diếm giấu diếm." Vong Khâu liên tục nói ra.

"Các người bắt tiêu hồ ly này, chính là vì dẫn Vạn Tuế Hồ Vương rời Tích Lô sơn?" Thẩm Lạc hỏi.

"Không sai. Ngọc Hồ bộ tộc này ỷ có chỗ dựa Ngưu Ma Vương, một mực không chịu quy hàng Ma tộc, tránh trong Tích Lô sơn không ra, Ma tộc cũng không tìm thấy hang động chân chính bọn hắn ẩn núp, chỉ có thể ra hạ sách này." Vong Khâu lập tức đáp.

Chương 734: Ép hỏi

"Trước khi người đi ra, tình huống Tích Lôi sơn thế nào?" Thẩm Lạc nghe xong, lại quay đầu hỏi nữ tử váy đỏ.

"Đã bị Ma tộc mang theo yêu tà vây quanh, nhưng tạm thời chưa công kích, chắc là đang đợi phụ vương rời núi." Nữ tử váy đỏ suy nghĩ một phen, nói.

"Đây là kế điệu hồ ly sơn, lại dùng Kim Vồng đại trận vây khốn Hồ vương, đợi hết thấy Tích Lôi sơn kết thúc, lại đến xử lý một mình Vạn Tuế Hồ Vương, các người thật đúng là giỏi tính toán." Thẩm Lạc không khỏi cười nói.

"Cũng may Hồ Vương không bị mắc lừa..." Vong Khâu xấu hổ đáp.

"Vong Khâu, người muốn chết." Khuyển Tê thấy thế, không khỏi nổi giận nói.

"Trước kia là bất đắc dĩ bị buộc, người tài giỏi không được trọng dụng, hiện tại được Thẩm tiên bối cứu, ngày sau nhất định phải phân rõ giới hạn với yêu ma các người, thế bất lưỡng lập." Vong Khâu đại nghĩa lâm nhiên nói.

Thẩm Lạc nghe náo nhiệt, thập phần bội phục da mặt dày của Vong Khâu, mấy câu đã thành công biến mình từ người gia hại thành người bị hại, thật sự là... Chẳng biết xấu hổ.

"Không cần nói nhảm, lần này vây công Tích Lôi sơn, là người phương nào dẫn đầu?" Thẩm Lạc hỏi.

"Là một đầu Đạp Vân Thú nhập ma, mang theo hàng vạn yêu ma, thủ hạ ngoài con chó hoang này, còn có một con Tử Trĩ tinh cùng Địa Long tinh." Vong Khâu vội vàng đáp.

"Đạp Vân Thú... Cảnh giới hãn thế nào, có chỗ nào lợi hại?" Thẩm Lạc nhíu mày hỏi.

Vong Khâu vừa định nói tiếp, Khuyển Tê đột nhiên quát lớn: "Đi chết đi."

Tiếp theo một cái chớp mắt, mi tâm Vong Khâu đột nhiên hiện ra một cảm chế ấn ký, đầu tựa như dưa hấu chín muồi, nồ tung ra.

Khuyển Tê thật vất vả thôi động pháp lực, kích phát cảm chế gieo trên thân Vong Khâu, pháp lực trên thân cũng rất nhanh bị Hoảng Kim Thăng hấp thu, trên mặt lại tràn đầy thần sắc đặc ý.

Thảm Lạc thấy thế, có chút bất đắc dĩ lắc đầu, đi đến bên cạnh Khuyển Tê ngồi xuống, đầy mắt thương hại nói: "Không biết người nghĩ thế nào, người giết hẳn, vậy ta cũng chỉ có thể tìm người tra hỏi rồi?"

"Hừ, ta sẽ không nói gì." Khuyển Tê cười lạnh nói.

"A, ta thích dạng xương cứng như người." Thảm Lạc cười "Hắc hắc" một tiếng.

Khuyển Tê thấy thế, chẳng biết tại sao, trong lòng đột nhiên sinh ra mấy phần hàn ý.

"Trước kia Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngô Không có kiện bảo bối, gọi là "Trần Hải Thần Châm Thiết", chắc là người cũng biết? Cái này của ta cũng không khác lắm, có thể lớn có thể nhỏ, người nói ta nếu đặt nó trong tai của người, sẽ như thế nào đây?" Thảm Lạc nắm Trần Hải Tấn Thiết Côn, hỏi.

"Dù sao cũng là chết, đừng hù dọa lão tử." Khuyển Tê nghe vậy, cười khẩy nói.

"Tốt, có cốt khí." Thảm Lạc khen tốt một tiếng, cầm Trần Hải Tấn Thiết Côn thu nhỏ lại như kim may, cẩn thận từng li từng tí nhét vào lỗ tai Khuyển Tê.

Khuyển Tê cảm thấy trong tai ngứa ngứa, lỗ tai nhin không được rụt lại.

Nhưng mà, ngay lúc y động, kim may trong tai đột nhiên dài ra biến lớn như cây tăm nhỏ.

"Cái này..."

Khuyển Tê vừa mới mở miệng, cây tăm nhỏ kia lần nữa tăng lên, hoàn toàn

bít bùng lỗ tai y, khiến cho toàn thân y cứng đờ.

Nếu thương thể bên ngoài cơ thể, dù là đao chặt rìu bổ y cũng hồn nhiên không sợ, nhưng hết lần này tới lần khác những chỗ mềm yếu trong tai thể này chỉ biến hoá một chút, đều có thể làm cho y cảm thụ thập phần rõ ràng.

"Xuyt, từ giờ trở đi, trừ trả lời câu hỏi của ta, không cần nói, không nên động, nếu không người hơi động, Trấn Hải Tấn Thiết Côn này sẽ lớn lên một đoạn..."

"Người thiếu cho lão tử... A..." Khuyển Tê chưa nói hết, đột nhiên rít lên một tiếng, Trấn Hải Tấn Thiết Côn trong tai đã lớn bằng ngón cái, ép lỗ tai y biến hình nghiêm trọng.

"Ta biết người không sợ chết, đây chỉ vừa mới bắt đầu nha, chờ Tấn Thiết Côn này từng chút từng chút đập vỡ xương sọ người, ta sẽ triệt để mở đỉnh đầu người ra, đến lúc đó rút ra thần hồn của người, đốt một chiếc hồn đăng ngàn năm bất diệt, đưa cho Ngọc Hồ bộ tộc. Ta nghĩ bọn họ nhất định sẽ chiếu cố người thật tốt, sẽ không để cho người sơ ý một chút trùng nhập luân hồi." Thảm Lạc cười nói.

Nghe lời ấy, Khuyển Tê lập tức đổ mồ hôi lạnh, nguyên bản Địa Phủ đã loạn, y dù chết rồi, vẫn như cũ có thể thông qua bí thuật Ma tộc chuyển thành ma hồn, một lần nữa chiếm cứ thân thể khác trùng sinh.

Nhưng nếu bị người điếm hồn đăng, đó chính là ngàn năm sống không bằng chết.

"Tốt, nên nói chuyện chính, Đạp Vân Thú kia cảnh giới ra sao, có thần thông gì? Mang đại quân bố trí thế nào, lại là dự định đánh chiếm Tích Lôi sơn thể nào?" Sắc mặt Thảm Lạc ngưng tụ, hỏi.

Khuyển Tê nghe vậy, cắn chặt răng, không nói một lời.

Thảm Lạc thấy thế, tâm niệm vừa động, Trấn Hải Tấn Thiết Côn ở trong tai y lập tức lớn lên gấp đôi, chống lỗ tai y truyền đến một trận tiếng vang bén nhọn như chiêm vàng đánh.

"A..." Trong miệng y không khỏi la lên một tiếng thê thảm.

"Thật có lỗi, quên nói, không trả lời vấn đề, cũng đãi ngộ giống vậy." Thảm

Lạc cười nói bổ sung.

Trong mắt Khuyển Tê lóe lên vẻ tuyệt vọng, y gặp phải đối thủ, phần lớn đều là tàn binh Tiên giới hoặc là tu sĩ tông môn hạ giới, đại đa số đều đại nghĩa lâm nhiên, liền phân sinh tử chém giết, nào thấy cái dạng như Thẩm Lạc?

"Người biết những thứ kia cũng vô dụng, trước mắt Tích Lôi sơn đã bị vương ta san bằng." Rốt cuộc Khuyển Tê mở miệng nói.

"Cái gì..." Nữ tử váy đỏ lập tức kinh hãi.

Tiểu Ngọc cũng thần sắc đột biến.

"Đừng nghe hắn nói chuyện ma quỷ, nếu Tích Lôi sơn dễ dàng công phá như vậy, bọn hắn cũng sẽ không trăm phương ngàn kế bắt người, dẫn dụ Vạn Tuế Hồ Vương rời núi." Thẩm Lạc căn bản không tin, cười vạch trần.

"Dẫn lão Hồ Vương rời núi, bất quá là một phần kế hoạch, nếu làm không được, tự nhiên còn có những biện pháp khác, cũng sẽ đập phá Tích Lôi sơn các người." Khuyển Tê cười lạnh nói.

"Vói đám con hàng các người, có thể có biện pháp khác sao? Nhìn bộ dáng người, Đạp Vân Thú kia đoán chừng cũng không thông minh cho lắm." Thẩm Lạc tiếp tục giễu cợt nói.

"Người đánh rắm, vương ta đã sớm bố trí xuống cọc ngầm tại Hồ tộc, hôm nay cho dù Hồ Vương không ra, chúng ta cũng sẽ giết vào, các người đã là tang gia... Hồn trưởng, dám cố ý lừa gạt ta." Khuyển Tê mắng một nửa, phát hiện không hợp lý, lúc này mới ý thức được chính mình trúng phép khích tướng Thẩm Lạc.

"Xem ra Tích Lôi sơn thật xảy ra biến cố, chúng ta không có thời gian ở chỗ này lãng phí, lập tức trở về." Lúc này Thẩm Lạc mới thu hồi trò đùa, nghiêm túc nói.

Nữ tử váy đỏ cùng Tiểu Ngọc nghe vậy, đã sớm lòng nóng như lửa đốt, vội vàng nhao nhao gặt đầu.

"Tên kia?" Thẩm Lạc có chút chần chừ nói.

Nữ tử váy đỏ nhìn thoáng qua thương thể trên người Tiểu Ngọc, trực tiếp đi ra phía trước, lật tay lấy ra một thanh loan nhận.

"Người muốn làm gì?" Khuyển Tê thấy thế, hoảng sợ kêu lên.

Thảm Lạc thấy thế, lập tức vung tay lên, Trấn Hải Tấn Thiết Côn lập tức lớn lên gấp trăm lần, hóa thành một cây trụ lớn trắng kiệu đứng lặng phía trước, thân thể Khuyển Tê phía dưới tự nhiên biến thành một bãi thịt nát nhừ.

"Đi thôi." Hấn vung tay lên, đưa cây côn vào vòng tay trữ vật, sau đó nói với hai người.

Chương 735: Vạn Tuế Hồ Vương

Một đôi mắt to ngấp nước của Tiểu Ngọc nhìn qua Thâm Lạc, đã thập phần tín nhiệm Nhân tộc trước mắt, lập tức muốn theo sau. Nhưng nữ tử váy đỏ hiển nhiên cẩn thận hơn chút, nói:

"Ân cứu mạng tiên bối, vẫn bối không thể báo đáp, vốn không nên hoài nghi ngài, nhưng thân phận tiên bối nếu không nói rõ, xin thứ cho vẫn bối vô lễ, không thể mang tiên bối về núi."

"Tại hạ Thâm Lạc, chính là đệ tử Phương Thốn sơn, chỉ là bây giờ trên thân cũng không có vật gì chứng minh, tin hay không, chỉ có thể do hai vị phán đoán." Thâm Lạc nói.

"Vẫn bối từng may mắn được chứng kiến công pháp « Hoàng Đình Kinh » của Phương Thốn sơn, tiên bối nếu có thể thi triển, là có thể chứng minh được thân phận." Nữ tử váy đỏ do dự một chút, nói.

Thâm Lạc nghe vậy, lập tức tươi cười, may mắn không để hấn thi triển Địa Sát Thất Thập Nhị Biến, Cân Đầu Vân gì đó, nếu không hấn thật không thể chứng minh thân phận mình.

"Cái này thì dễ, mời cô nương xem."

Thâm Lạc nói xong, chợt vận chuyển Hoàng Đình Kinh, một thân khí tức hùng hậu lập tức tản ra.

"Tiên bối quả nhiên là đệ tử Phương Thốn sơn, vẫn bối thất lễ." Nữ tử váy đỏ làm một động tác vạn phúc, nói.

Tiểu Ngọc bên cạnh cũng thi lễ theo.

"Bây giờ không phải lúc so đo những thứ này, hay là về Tích Lôi sơn trước đã. Một hồi ta thi triển độn thuật mang các người cùng đi, chỉ là không biết Vạn Tuế Hồ Vương bây giờ ở nơi nào?" Thâm Lạc hỏi.

"Tộc nhân được phân tán trong mười chín hồ quật Tích Lô sơn, phụ vương mang theo đa phân tộc nhân trú đóng tại Ma Vân động, chúng ta trực tiếp về Ma Vân động là được." Lệ Thu lập tức chỉ rõ cho Thẩm Lạc.

"Tốt, các người nắm chặt tay của ta, chúng ta lập tức xuất phát." Thẩm Lạc nói.

Nói xong, hắn mở rộng hai tay, hai nữ một trái một phải nắm chặt cánh tay của hắn, lập tức thi triển thần thông Chấn Sí Thiên Lý, trong nháy mắt biến mất ngay tại chỗ.

Tích Lô sơn, bên ngoài Ma Vân động, thanh âm hô giết rung khắp thiên khung, trong núi rừng lâm vào một vùng biển lửa.

Trên không sơn lâm, mấy trăm yêu ma sau lưng mọc lên hai cánh đang vỗ, treo trên bầu trời, trong tay đều nắm cây cung, liên tục bắn vũ tiễn xuống một toà động phủ ở chỗ sườn núi.

Trên những vũ tiễn này ngưng tụ đại lượng pháp lực, mỗi một mũi lúc rơi xuống đất tựa như một đạo lôi hỏa đập xuống, "Ầm" nổ bễ ra, khuấy động lên một mảnh hỏa diễm xích hồng, đốt cháy càng nhiều sơn lâm.

Liên miên biển lửa thành thế vây quanh, hùng hực lao về phía đỉnh núi, cách tòa Ma Vân động phủ giữa sườn núi kia đã không đến trăm trượng.

Trong biển lửa kia, còn có mấy ngàn tên yêu ma da dày thịt béo, không sợ hỏa diễm qươ binh khí, công kích lên phía trên.

Ngọc Hồ bộ tộc bố trí miệng hang dưới chân núi cùng đường yếu đạo lên núi hai đạo phòng tuyến đều bị công phá, căn bản không thể ngăn cản những yêu ma này quá lâu.

Hơn ngàn người Hồ tộc chỉ có thể liên tục bại lui, cuối cùng lui đến trước Ma Vân động, không thể lui lại nữa.

Trên quảng trường trước động quật, một bức tường chắn ngưng tụ thành băng tinh lồi lõm ngăn phía ngoài, chặn lại khí tức nóng rực phía dưới truyền lên, nhưng ngăn không được mũi tên phía trên không ngừng rơi xuống, bị tạc đến thủng trăm ngàn lỗ.

Phía sau tường cao băng tinh, một tên hạc phát động nhan lão giả mang

cầm bào, tay cầm tử sam quải trượng, một tay nắm một thanh Bắc Đẩu Thất Tinh Kiếm, nhú chặt lông mày nhìn một tên thanh niên quỳ ở phía trước.

"Phụ vương, hài nhi không muốn chết, hài nhi thật không muốn chết, chúng ta đầu nhập vào Ma tộc đi, dù sao chỉ tiếp nhận ma hóa mà thôi, vẫn còn sống sót, phụ vương..." Thanh niên chảy đầy nước mắt trên mặt, nắm góc áo nam tử tóc trắng, cầu khẩn không ngừng.

Nam tử tóc trắng chính là Vạn Tuế Hồ Vương, lão nhìn chăm chăm thanh niên nam tử trước người, thực sự nhìn không ra đứa con trai này có nửa điểm nào giống mình, lập tức lông mày giãn ra, ngón tay nhẹ nhàng thôi động một chút thanh kiếm trong tay.

"Xùy" một tiếng vang nhỏ.

Một đạo hàn quang thoáng hiện, đầu lâu tên thanh niên nam tử kia ứng thanh rơi xuống, tóe lên huyết hoa nhiễm điểm điểm chấm đỏ trên quần áo nam tử tóc trắng, như mai vàng nở rộ trong đất tuyết.

"Nghịch tử âm thầm cấu kết Ma tộc, khiến Tích Lôi sơn ta rơi vào hoàn cảnh thế này, đáng chết." Vạn Tuế Hồ Vương lạnh giọng nói.

"Hồ Vương thánh minh." Đám Hồ tộc tập kết ở đây thấy thế, cùng hô lên.

"Năm đó trận chiến Trác Lộc, Hồ tộc viên tổ chúng ta đã từng tham chiến, tử chiến đến cùng với Ma tộc. Ngọc Hồ bộ tộc ta thân là hậu bối tử tôn, mặt mũi nào mà cấu kết với Ma tộc? Chỉ có thể tử chiến mà thôi." Vạn Tuế Hồ Vương tiếp tục nói.

"Tử chiến đến cùng." Đám người cùng kêu lên đáp lời, thanh âm chân thương khung.

"Ha ha, tốt cho một câu tử chiến đến cùng. Lão hồ ly, hồ dữ cũng không ăn thịt con, người ngay cả nhi tử cũng giết, so với những yêu ma chúng ta còn độc ác hơn nhiều." Lúc này, trên bầu trời truyền tới một tiếng nói hùng hậu.

Đám người cùng ngẩng đầu nhìn lên, liền thấy một thân ảnh cao lớn đầu sư tử thân người, sau lưng mọc lên hai cánh, thân mang áo giáp xanh đen, tay nắm một cây trường thương xanh đen, lơ lửng ở giữa không trung.

Trái phải sau người gã, còn đi theo một nữ tử mặc áo bào tím, dung mạo yêu dã, cùng một đại hán đầu trọc mặt nhăn nheo, mặc trên người lân giáp đỏ sậm.

"Bớt nhiều lời, mau tới nhận cái chết." Vạn Tuế Hồ Vương khinh miệt, lãnh đạm nói.

"Nói khoác mà không biết ngưng. Lão hồ ly, trước nhận ta một kích." Đại hán trọc đầu kia giận dữ, hô lên.

Nói xong gã bay tới, mặt tràn ngập vết nhăn đột nhiên giãn ra, dưới mặt đất lộ ra một vòng răng miệng to như chậu máu, há về phía Ma Vân động bên này.

Chỉ thấy trong miệng lớn gã lấp loé vàng sáng màu vàng đất, một mảnh bùn nhão đen nhánh từ đó phun ra ngoài, như đất đá phô thiên cái địa tuôn tới đám Hồ tộc.

"Phụ vương, đề hài nhi tới."

Không cần Vạn Tuế Hồ Vương xuất thủ, bên cạnh lão đã có một nữ tử mỹ lệ thân mang quần áo thủy lam lách mình ra, đưa tay bấm pháp quyết, sáu cái đuôi cáo to lớn màu lam sau lưng kéo dài ra, ở giữa không trung quấy lên một trận.

Trong hư không trước đuôi cáo liền ngưng tụ trận trận lam quang, hóa thành một đạo bình chướng to lớn đón đỡ.

Đất đá đầy trời nện lên bình chướng, phát ra trận trận tiếng vang, nhưng không cách nào rung chuyển bình chướng mảy may, bị một đạo lam quang lấp loé trên bình chướng nhao nhao đánh lùi về.

Cuộn cuộn bùn nhão rơi vào sơn lâm, vùi lấp hàng trăm yêu ma, trong nháy mắt cứng hóa, biến chúng thành từng bức tượng đá.

Cổ tay nữ tử thủy lam chuyển một cái, trong lòng bàn tay hiện ra một thanh trường kiếm màu xanh lam, đánh đến đại hán trọc đầu kia. Đại hán cũng chủ động nghênh tiếp, hai người liền giao chiến cùng nhau.

Ngay sau đó, sau lưng Vạn Tuế Hồ Vương lại đi ra một thanh niên nam tử thân hình thẳng tắp, thân mang ngân giáp, tay nắm ngân thương chỉ một cái

nữ tử áo tím sau lưng Đạp Vân Thú, quát: "Tử Trĩ, có dám đánh với ta một trận?"

"Ha ha, nếu công tử mời, sao dám không theo?" Nữ tử áo tím cười tà mị một tiếng, phi thân ra.

Bình khí hai người giao nhau, cũng đánh về phía nơi khác.

Vạn Tuế Hồ Vương nhìn yêu ma phía dưới đã vọt tới phụ cận, lệnh đám tộc nhân sau lưng: "Giết sạch những địch nhân này, bảo vệ tộc địa Ngọc Hồ ta."

Nói xong, lão phi thân lên, chủ động thẳng hướng Đạp Vân Thú.

Ngọc Hồ tộc nhân nhao nhao vác binh khí đến vách núi phụ cận, rống giân trùng sát xuống yêu ma phía dưới.

Chương 736: Phong mang

"Đường đường Hồ Vương Ngọc Hồ bộ tộc, đến lúc này còn lấy mặt nạ gặp người, không cảm thấy không thú vị sao?" Đạp Vân Thú cách không gọi hàng, trong giọng nói tràn đầy mỉa mai.

Vạn Tuế Hồ Vương nghe vậy, tiện tay vung lên, cầm bào trên thân lập tức biến mất, thay vào đó là một thân áo trắng hơn tuyết, khuôn mặt cũng biến thành anh tuấn bất phàm, chỉ là tóc vẫn trắng như trước.

Thân hình lão bay lên trên bầu trời, cách xa Đạp Vân Thú, áo trắng như tuyết đón gió bay phát phới, nhìn hoàn toàn là một bộ tư thái Tiên Nhân.

"Kỳ thật ta không hy vọng Ngọc Hồ bộ tộc các người đầu hàng, không ưa nhất là kiêu Nhân tộc mị hoặc các người, Yêu tộc thật tốt không làm, cả ngày nhất định phải giống Nhân tộc, thật sự là buồn nôn." Đạp Vân Thú cười khẩy nói.

Vạn Tuế Hồ Vương căn bản khinh thường tranh luận, tay cầm chuỗi kiếm, lạnh nhạt nhìn Đạp Vân Thú, trên thân bắt đầu tản mát ra hàn khí lạnh thấu xương.

Đạp Vân Thú thấy thế, đôi mắt khẽ híp một cái, trường thương trong tay cũng giữ ra một hoa thương đâm tới trước người, từng sợi ma khí màu đen từ quanh thân gã tán phát ra, giống như thực chất bao phủ lại quanh thân.

Ở trên trường thương cũng có từng sợi sương mù màu đen quán quanh, đầu mũi thương bốc cháy lên một ngọn lửa màu đen.

Hai cánh sau lưng gã vỡ một cái, từng luồng từng luồng gió lốc màu đen từ bên người gào thét sinh ra, thân ảnh của gã vội xông tới, bay về phía Vạn Tuế Hồ Vương.

Hơi tới gần, trường thương màu đen trong tay gã đâm ra, mũi thương ngưng tụ ngọn lửa màu đen lập tức tuôn trào ra, hóa thành một đầu trường long màu đen nhào tới Vạn Tuế Hồ Vương.

Vạn Tuế Hồ Vương bước ra một bước, trường kiếm trong tay "Xùy" một tiếng xuất khiếu, hóa thành một đạo kiếm quang tuyết trắng xông vào Vân Tiêu, trong tầng mây trên bầu trời như có một tiếng sấm rền vang lên, vô số đạo băng chùy to lớn như bão trút xuống.

Trường long màu đen bị băng chùy bao phủ, trong nháy mắt bị đâm thủng trăm ngàn lỗ, chỉ là hình thân lại không tiêu tan, vẫn như cũ xuyên qua trùng điệp mưa to vọt tới Vạn Tuế Hồ Vương.

Lúc tới gần, đầu lâu trường long màu đen một lần nữa ngưng tụ, há miệng cắn tới Vạn Tuế Hồ Vương.

Chẳng biết tại sao, Vạn Tuế Hồ Vương kia vậy mà đứng tại chỗ không hề động chút nào, sinh sinh bị trường long màu đen cắn một cái mất hơn nửa người.

Nhưng thập phân quỷ dị chính là, trên thân thể lão không có nửa điểm vết máu chảy ra, mà bốc lên từng tia từng sợi sương mù màu trắng, một nửa thân thể còn lại cũng ở trong sương mù tiêu tán không thấy.

Cơ hồ cùng lúc, sau lưng Đạp Vân Thú tiếng gió đại tác, một đạo kiếm quang Bắc Đẩu Thất Tinh Kiếm đột nhiên chém ngang qua, thẳng đến phần gáy gã.

Vạn Tuế Hồ Vương không biết thi triển huyền thuật lúc nào, đã sớm ẩn nặc thân hình, vô thanh vô tức tập kích tới.

Đạp Vân Thú phát giác được sau lưng khác thường, thần sắc trên mặt không thay đổi chút nào, thân thể lù lù bất động, hai cánh sau lưng đột nhiên mở ra, như hai tấm thuẫn bảo hộ ở trên gáy.

"Bang", Bắc Đẩu Thất Tinh Kiếm chém xuống trên cánh Đạp Vân Thú, tựa như chém vào kim loại, không thể tiến thêm.

Vạn Tuế Hồ Vương nhìn một cái, mới phát hiện trên từng sợi lông vũ đều hiện ra ánh kim loại đen nhánh, đã sớm không phải trạng thái nguyên sinh.

"Chỗ tốt sau khi ma hoá, người căn bản không tưởng tượng nổi, người ta mặc dù cùng là Chân Tiên hậu kỳ, nhưng hôm nay người đã sớm không phải là đối thủ của ta." Đạp Vân Thú đưa lưng về phía Hồ Vương, chậm rãi

mở miệng nói.

Ánh mắt Vạn Tuế Hồ Vương ngưng lại, trên trường kiếm trong tay lập tức lấp loé bạch quang, một tầng hàn khí màu trắng từ thân kiếm cuộn cuộn tuôn ra, trong nháy mắt che khuất Đạp Vân Thú.

Chờ đến khi hàn khí màu trắng thoảng tản ra, Đạp Vân Thú bên trong đã bị đông cứng thành một tòa băng điêu.

Vạn Tuế Hồ Vương giơ cao trường kiếm, thân kiếm lượn vòng, chỗ mũi kiếm băng hàn ngưng tụ thành một dùi nhọn xoắn ốc, đâm đến ót Đạp Vân Thú.

Nhưng lúc mũi kiếm sắp đụng vào phía sau ót gã, trong nháy mắt thân thể Đạp Vân Thú đông cứng đột nhiên chấn động mạnh một cái, ngọn lửa màu đen trên trường thương đột nhiên cuộn ngược về, theo thân thương một mực lan tràn đến thân thể, che khuất cả người gã vào.

Chỉ một thoảng, quanh người gã lượn lò hắc diễm, thân hình bắt đầu cực tốc tăng vọt, đầu vai cùng sau khuỷu tay đều có cốt chùy màu trắng đâm ra, trên khuôn mặt cũng có cốt giáp màu trắng bao trùm nửa gương mặt, triệt để hóa thành một cự ma kinh thiên cao gần trăm trượng

Toàn thân gã tản ra khí tức ma diễm, đã vượt xa khỏi Chân Tiên hậu kỳ, thẳng đến cảnh giới Thái Ất.

Vạn Tuế Hồ Vương thấy thế, rút cuộc thần sắc biến hóa, đám Hồ tộc giao chiến với đám yêu binh phía dưới, cũng cảm nhận được một lực áp bách vô cùng mãnh liệt.

Lão đưa tay ném đi, Bắc Đẩu Thất Tinh Kiếm trong tay lập tức thu liễm quang mang, hóa thành một thanh tiểu kiếm dài hơn tấc, bị lão há miệng hút vào, trực tiếp nuốt vào trong bụng.

Ngay sau đó, quanh thân lão đại phóng quang mang, thân hình cũng bắt đầu cực tốc tăng vọt, tóc dài tuyết trắng sau lưng tung bay, trên thân cũng mọc ra lông tóc tuyết trắng, rất nhanh hóa thành một đầu hồ yêu to lớn cao trăm trượng.

Chỉ nghe trong miệng lão phát ra một tiếng rít, tám đuôi dài sau lưng lập tức nhô cao lên trên đỉnh đầu, như tám cây trụ lớn kinh thiên từ trời giáng

xuông, đánh tới cự ma do Đạp Vân Thú biến thành.

"Ầm ầm ầm."

Một trận tiếng oanh minh nổi lên không ngừng như giông trống, tám đuôi cáo khổng lồ điên cuồng vung nện xuống. Đạp Vân Thú cảm trường thương, hai tay giao thoa ngăn trước người, bị từng luồng từng luồng cự lực nện liên tiếp lùi lại.

Thân hình gã như đao cày, cày trên mặt đất một rãnh sâu hoắm, một mực thối lui ra sau mấy trăm trượng mới dừng lại.

"Ha ha, chút năng lực ấy, cũng chỉ đủ gãi ngứa cho ta thôi." Đạp Vân Thú giễu cợt một tiếng.

Nói xong, gã bước tới một bước, trường thương đen kịt đột nhiên đâm dài ra vượt mức quy định, trên thân thương hắc điểm mãnh liệt, hóa thành một mảnh biển lửa ngập trời, tuôn về phía Vạn Tuế Hồ Vương.

Hồ Vương thấy thế, không chút né tránh, mà lấy tư thái dã thú phi nước đại xông tới biển lửa.

Trên hai cự trảo lão bao phủ một tầng tinh quang màu trắng, đâm thẳng vào trong ma điểm màu đen, sau đó kéo trái phải một cái, lại sinh sinh xé rách đám lửa lớn ra thành một lỗ lớn.

Nhưng hỏa điểm chung quanh bắn tung tóe trên da lông của lão, vẫn đốt cháy ra một mảng lớn vết cháy.

Chỉ là Vạn Tuế Hồ Vương căn bản không hề cố kỵ những thứ này, liều mạng vọt tới trước, thân hình rất nhanh xông phá tầng ma điểm cuối cùng, đi tới trước người Đạp Vân Thú.

Đạp Vân Thú đã chờ đợi từ sớm, trường thương trong tay súc thế đã đủ, lúc thân ảnh Vạn Tuế Hồ Vương xuất hiện liền đâm thẳng tới.

Thân thương gào thét mang theo một cỗ gió lốc, xé rách hư không bốn phía hỗn loạn không chịu nổi. Vạn Tuế Hồ Vương cảm thấy không gian quanh thân mình đều đọng lại, thân hình lão bị trói buộc ngay tại chỗ, càng không thể tiếp tục vọt tới trước.

Lão chỉ có thể ổn định thân hình, song trảo đột nhiên nhô ra, gắt gao bắt lấy trường thương đâm đến.

Nhưng trên trường thương ẩn chứa lực đạo cực lớn, song trảo Hồ Vương dù bắt lấy thân thương, vẫn không cách nào ngăn cản thế đâm tới, song trảo ma sát tóe lên liên tiếp hoả tinh.

Vạn Tuế Hồ Vương quát lớn một tiếng, tám đuôi sau lưng đồng thời nhô ra, quấn quanh trên thân trường thương, như tám bàn tay cùng phát lực, chống đỡ trường thương đâm.

Rốt cuộc, thế trường thương đen kịt đâm tới dừng lại một chút, không thể tiến thêm.

Chương 737: Thẩm Lạc xuất thủ

Không đợi Vạn Tuế Hồ Vương buông lỏng một hơi, hai cánh Đạp Vân Thú đột nhiên vỗ một cái, một cỗ khí kinh cường đại đẩy ngược ra sau. Trường thương trong tay nó tăng thêm lực lượng, một lần nữa đâm tới phía trước.

“Xùy”

Một mảnh huyết quang bắn ra, Vạn Tuế Hồ Vương không ngăn được kích này, bị trường thương đâm xuyên lồng ngực.

Đạp Vân Thú sau khi ma hóa, thực lực rất mạnh mẽ, dễ dàng áp chế Vạn Tuế Hồ Vương.

“Nghe nói người có rể quý là Đại Lực Ngưu Ma Vương gì mà? Sao hôm nay đại chiến như vậy lại không thấy gã đến trợ trận?” Đạp Vân Thú hai tay nắm chặt trường thương đẩy tới, ép cho Vạn Tuế Hồ Vương lùi lại từng bước.

Vạn Tuế Hồ Vương nghe lời ấy, trong đôi mắt hiện lên vẻ tức giận.

"Người thực sự quá ồn ào." Y không nói lời thừa thãi nào, chỉ nói một câu như vậy.

Trong một cái chớp mắt, y đột nhiên mở lớn miệng, một đạo bạch quang bắn ra nhanh chóng.

Một thanh phi kiếm trắng như tuyết đột nhiên từ trong miệng phun ra, chỉ một thoáng đã đâm xuyên tim Đạp Vân Thú.

Đạp Vân Thú buông ra trường thương trong tay, thân thể bị lực đạo to lớn của phi kiếm đẩy lùi lại mấy bước, miệng mở lớn nghẹn ngào kêu vài tiếng, trong mắt tràn đầy vẻ không thể tin được..

Vạn Tuế Hồ Vương chậm rãi rút trường thương từ lồng ngực ra, tiện tay ném đi, bạch quang trên thân thu vào, một lần nữa hóa thành hình người.

Y đưa tay vẫy một cái, chuỗi Bắc Đẩu Thất Tinh Kiếm trở về trong tay.

Đúng lúc này, nơi xa đột nhiên truyền đến một tiếng kêu thảm bạch ngọc sách, Vạn Tuế Hồ Vương quay đầu nhìn lại, chỉ thấy ngoài mấy trăm trượng, tên đại hán trọc đầu kia cũng ma hóa thân thể cao thành trăm trượng. Trong tay nó nắm chặt nữ tử Hồ tộc áo lam, đưa vào trong miệng.

Vạn Tuế Hồ Vương hơi nhướn mày, đang muốn tiến lên cứu viện, thì đỉnh đầu lão đột nhiên có một đạo bóng ma màu đen bao phủ xuống.

Đạp Vân Thú bị bạch ngọc phi kiếm quấy nát trái tim, vậy mà có vẻ không sao tiếp tục đứng thẳng lên, bàn chân to lớn đạp xuống trên đầu Vạn Tuế Hồ Vương.

Vạn Tuế Hồ Vương không kịp phòng bị, mắt thấy sẽ bị thương nặng.

Đúng lúc này, trên không Ma Vân động một đạo quang mang bỗng nhiên hiện ra, thân ảnh Thẩm Lạc mang theo hai tên Hồ Nữ bỗng xuất hiện.

Một tay hấn đột nhiên vung lên phía trước, Hoàng Kim Thăng quang mang sáng ngời, giống như mãnh xà bay lượn, còn tay kia nắm chặt Trấn Hải Tân Thiết Côn quét ngang.

Hoàng Kim Thăng lướt tới đại hán trọc đầu, dài ra gấp trăm lần, trói chặt lại ngay tại chỗ. Một thân pháp lực của gã bị hấp thu không còn, thân hình cũng nhanh chóng thu nhỏ, tê liệt ngã xuống trên mặt đất.

Còn Tấn Thiết Côn tăng vọt gấp mấy trăm lần, trực tiếp hóa thành một cây kinh thiên trụ to lớn, đập mạnh vào eo Đạp Vân Thú. Lực lượng của nó to lớn như dùi non lấp biển, đánh Đạp Vân Thú đang không có chút phòng bị, ngã ngựa, bay ra xa.

Thân hình Thẩm Lạc hạ xuống trước người Vạn Tuế Hồ Vương. Hấn dùng thủ đoạn sấm sét đồng thời đánh lui hai đầu yêu ma khiến cho toàn bộ chiến trường kinh ngạc, từng ánh mắt lần lượt nhìn về phía hấn.

"Hồ Vương tiền bối, ngươi không sao chứ?" Thẩm Lạc hỏi thăm.

"Ngươi là ai?" Mặt Vạn Tuế Hồ Vương không đổi sắc, mở miệng hỏi.

"Thẩm đại ca là đệ tử Phương Thôn sơn..." Lúc này, Tiểu Ngọc cùng Lê Thu cũng rơi xuống, lên tiếng giải thích.

"Tiểu Ngọc, ngươi làm sao..." Mắt thấy nữ nhi đột nhiên xuất hiện, trên mặt Vạn Tuế Hồ Vương rốt cục cũng hiện lên vẻ vui mừng.

"Phụ vương, là Lê tử tử và Thẩm đại ca đã cứu con." Tiểu Ngọc vội vàng nói.

thần sắc Vạn Tuế Hồ Vương phức tạp nhìn về phía Thẩm Lạc, há hốc mồm, có chút muốn nói lại thôi.

"Tiền bối hoài nghi thân phận vẫn bối là việc bình thường, nhưng việc tra xét thân phận, có thể chờ sau khi vẫn bối diệt trừ Đạp Vân Thú xong lại nói được hay không?" Thẩm Lạc mở miệng, nói một cách thành khẩn.

Vạn Tuế Hồ Vương nhẹ gật đầu, không nói gì nữa. Ánh mắt y đánh giá lại Tiểu Ngọc cùng Lê Thu một lát, thấy thương thế trên thân hai người đều không nghiêm trọng, lúc này mới hơi yên lòng.

Lê Thu thì đã bí mật truyền âm, nói mọi chuyện quan hệ với Thẩm Lạc cho Hồ Vương nghe.

"Hỗn trưởng từ đâu tới, dám nhúng tay vào việc của Ma tộc? Chán sống rồi sao!" Đạp Vân Thú một lần nữa đứng lên, lớn tiếng gầm thét.

Một kích vừa rồi của Thẩm Lạc dù mạnh mẽ, nhưng cũng không tạo thành bao nhiêu tổn thương với gã.

Thẩm Lạc nghe vậy, lông mày nhướng lên một chút, không nói một lời, dưới thân hư ảnh ánh trắng tản ra, thân ảnh trực tiếp đạp không mà đi. Trong nháy mắt hắn xuất hiện ở trước người Đạp Vân Thú, Trần Hải Tấn Thiết Côn trong tay một lần nữa phòng lớn gấp trăm lần, đạp thẳng đến đầu lâu của nó.

"Tà Nguyệt Bộ..." Vạn Tuế Hồ Vương thấy thế, trong lòng khẽ động.

Lúc trước Đạp Vân Thú không có phòng bị nên chịu một kích, giờ phút này đương nhiên sẽ không khinh thường nữa bạc h ngọc sắc h. Trường thương trong tay nó đột nhiên đưa ngang, cùng Tấn Thiết Côn của Thẩm Lạc đánh vào nhau, phát ra một tiếng oanh minh rung trời.

Lần này, Đạp Vân Thú không nhúc nhích tí nào, ngược lại Thâm Lạc bị đánh thối lui mấy trăm trượng.

"Tiểu tử nhân tộc không biết trời cao đất rộng, dám cùng yêu ma chúng ta so đấu khí lực, thật không biết lượng sức." Đạp Vân Thú tự cho là chiêm thượng phong, đắc chí nói.

Thâm Lạc đứng lơ lửng giữa không trung, hai mắt chăm chú, miệng nhếch lên lộ vẻ cười nhạo.

Thân hình hấn lại một lần nữa nhanh chóng tiến về phía trước, công pháp Hoàng Đình Kinh trong cơ thể bắt đầu vận chuyển cực nhanh, mỗi bước tiến về phía trước trăm trượng, sau lưng liền có một vệt kim quang phun ra ngoài, ngưng tụ thành một đầu Ngũ Trảo Kim Long và một đầu cự tượng hư ảnh màu vàng.

Mỗi lần thêm ra một đạo hư ảnh, khí tức trên thân Thâm Lạc phát ra cũng tăng cường gấp đôi, khi hấn xông tới phát ra khí tượng và áp lực như viên cổ hung thú vậy.

Hau mắt của Đạp Vân Thú trợn tròn, trong lòng sinh ra một tia sợ hãi.

"Làm sao có thể? Chỉ là Nhân tộc, vì sao trên thân lại có uy thế như thế?" Gã nhin không được kinh nghi nói.

"Người này tu luyện công pháp Hoàng Đình Kinh cực cao thâm, tất nhiên là đệ tử hạch tâm Phương Thốn sơn, kỳ quái, ta sao lại chưa từng nghe nói qua tên tuổi của hắn?" Trong mắt Vạn Tuế Hồ Vương lóe lên vẻ vui mừng.

"Có lẽ hắn cũng giống Tôn Ngô Không năm đó, được Bồ Đề lão tổ âm thầm bí truyền, bị cường chế không được tiết lộ thân phận? Bây giờ tông môn đã hủy diệt, tổ sư cũng đã không có ở đây, mới bắt đầu tiết lộ thiên cơ?" Lệ Thu suy đoán nói.

Vạn Tuế Hồ Vương nghe được mấy chữ Tôn Ngô Không, không khỏi nhíu mày, hừ lạnh một tiếng.

Khí thế toàn thân Thâm Lạc bộc phát, xông đến bên cạnh Đạp Vân Thú, Trấn Hải Tấn Thiết Côn trong tay đột nhiên vung lên nện xuống, sáu đầu Kim Long liền theo một đạo cơn ảnh màu vàng to lớn vội xông xuống, sáu

đầu cự tượng màu vàng cũng lao xuống theo.

Toàn bộ hư không kịch liệt chấn động, kim quang chập chờn, đơn giản giống như là muôn sụp đổ.

Thần sắc Đạp Vân Thú ngưng trọng, lực lượng súc tích trong thể nội cũng phóng thích ra không giữ lại chút nào, trường thương màu đen trong tay đột nhiên bốc lên, hướng về phía kim quang cơn ảnh của Thẩm Lạc đâm tới.

Từng luồng từng luồng gió lốc màu đen đột ngột từ mặt đất mọc lên, hóa thành mười mấy đạo cự đại vòi rồng, theo mũi thương bắn ra hắc diễm bay thẳng lên, cùng Kim Long Cự Tượng và cơn ảnh đánh vào nhau.

"Ầm ầm..."

Đầy trời kim quang rung mạnh không thôi, vô số hắc diễm băng tán mà ra, hóa thành thiên hỏa vung vãi bốn phía, nơi nào rơi xuống đất đều là như sấm lửa nổ tung, dấy lên hừng hực hỏa thế.

Ở giữa trung tâm va chạm, nửa toà sơn lâm toàn bộ sụp đổ xuống đất, bốn phía cây rừng tất cả đều thiêu huỷ, trở nên một mảnh hỗn độn.

Chương 738: Tam Tinh diệt Đạp Vân

Trong hố sâu bị sụp xuống, thân ảnh Đạp Vân Thú đã khôi phục nguyên trạng, trong mắt tràn đầy vẻ không thể tin được.

"Rốt cuộc ngươi là ai?" Đạp Vân Thú không cam lòng hỏi.

"Người tiền người lên đường." Thảm Lạc khẽ cười, nhẹ nhàng đáp lại một câu.

Nói rồi, thân hình hắn xông tới, Trấn Hải Tấn Thiết Côn trong tay như trường thương đâm thẳng tới.

"Nếu ngươi bức bách đến vậy, tất cả cùng chết đi." Trong mắt Đạp Vân Thú lóe lên vẻ dữ tợn, lớn tiếng gầm thét.

Chỉ thấy nó lật tay lấy ra một viên ma khí hình trái cây bầu đục màu sắc đen đặc, phía trên tản ra ma khí nồng đậm, nhét vào trong miệng, lập tức chất lỏng màu đen tràn đầy răng miệng nó.

Tiếp theo một cái chớp mắt, thân hình nó đột nhiên từ mặt đất bắn lên, làn da toàn thân giống như rạn nứt, hiện ra từng vết rách như mai rùa, bên trong không ngừng có ma khí nồng đậm tản ra, lan ra bốn phía, nhuộm tất cả thành màu đen kịt.

Thế đâm của Thảm Lạc lập tức dừng một chút, quan sát tỉ mỉ, mới phát hiện thương thế trên người Đạp Vân Thú vậy mà khép lại toàn bộ, khí tức trên thân cũng tăng vọt không ít, so với trước mạnh hơn rất nhiều.

Trong lúc hắn đang kinh nghi, Đạp Vân Thú triệt để ma hóa đột nhiên ngửa mặt lên trời hú dài, từ trong miệng nó một cỗ ô quang nồng đậm phun ra, trong chớp mắt tới trước người Thảm Lạc.

Thảm Lạc không kịp tránh, chỉ có thể lấy Tấn Thiết Côn ngăn cản.

"Ầm" một tiếng vang lên, cánh tay Thảm Lạc tê rần, lại nhìn chỗ Trấn Hải

Tân Thiết Côn bị đánh trúng, phát hiện nơi đó bị nhuộm thành màu đen đặc.

“Lực ăn mòn mạnh thật...”

Trong lòng Thẩm Lạc ngạc nhiên, một tay nắm côn đột nhiên chấn động, trên trường côn lập tức tăng vọt kim quang, đánh tầng ô quang kia tan tác.

Lúc này, trước mắt hắn đột nhiên hiện lên một đạo hắc ảnh, một cự trảo màu đen đột ngột đâm tới cổ họng hắn.

Thẩm Lạc đành phải uốn cong thân hình ra sau, lùi nhanh lại một cách chật vật.

Đạp Vân Thú lập tức nhào theo áp sát hắn, tốc độ so với trước đó không biết nhanh hơn bao nhiêu lần.

Thẩm Lạc liên tiếp thi triển Tà Nguyệt Bộ, cũng chỉ có thể giữ khoảng cách với nó, dựa vào thân pháp linh hoạt cùng Bát Thiên Loạn Bông, trong nháy mắt liên giao thủ hơn mười chiêu.

"Yaah."

Thẩm Lạc hét to một tiếng, một côn đánh lui Đạp Vân Thú, chính hắn lại nhìn không được thở hổn hển.

Ma khí trên thân Đạp Vân Thú tán phát càng ngày càng đậm, Thẩm Lạc dù đã sớm phong bế ngũ giác, nhưng vẫn bị ma khí xâm nhiễm.

Tâm tư hắn tính toán nhanh như điện, thấy Đạp Vân Thú lại lao đến phía mình, một tay hắn nắm chặt trường côn, quán chú khí lực toàn thân vào trong đó, đột ngột ném mạnh ra gông như một cây lao đập vào nó.

Cùng lúc đó, tâm niệm hắn như điện quang chớp động, hai tay đồng thời kết ấn, ngửa mặt nhìn lên đỉnh đầu.

Đạp Vân Thú dùng một trảo đánh bay Trần Hải Tân Thiết Côn, hơi bị ngăn trở một chút, lại vội xông tới.

Thấy thân ảnh nó xông đến trước người, trong mắt Thẩm Lạc bỗng dung sáng lên một đạo thần thái, một tay bỗng nhiên kéo xuống một cái, trong

miệng hét to một tiếng: "Roi".

Lúc tiếng hét phát ra, sâu trong tinh hà xa xôi tựa như có một cỗ tinh thần lực bí ẩn bị dẫn dắt lưu chuyển sáng lên rạng rỡ.

Ngay sau đó, trong thiên vân bỗng nhiên tỏa ra ánh sáng, ba ngôi sao màu vàng vô cùng to lớn đột phá tầng mây hạ xuống, chiếu rọi toàn bộ màn đêm sáng như tuyết, quỹ tích rơi xuống của chúng vẽ ra ba đạo ánh sáng vàng rực rỡ, sáng chói không gì sánh được.

Đạp Vân Thú đột nhiên cảm nhận được một cỗ lực áp bách cường đại đáng sợ đã một mực khóa chặt mình, thân hình đứng thẳng trên mặt đất, hai tay giơ cao lên trời, toàn bộ thân thể bắt đầu điên cuồng tăng vọt, một lần nữa hóa thành thân thể cao hơn trăm trọng.

Ngôi sao màu vàng thứ nhất rơi xuống, nó lấy hai tay giương lên, mạnh mẽ chống đỡ thế hạ xuống, cản lại, thậm chí còn phản kháng đẩy lên một chút.

Nhưng ngay sau đó, cỗ lực lượng thứ hai hạ xuống, hòa cùng cỗ thứ nhất trùng trùng điệp điệp đè xuống, ép cho thân thể Đạp Vân Thú quỳ rạp xuống đất.

"Rống..."

Mặc dù nó chưa ngã xuống, nhưng cũng vô lực đứng dậy, chỉ có thể không cam lòng hét lớn.

Cho đến đạo tinh thần lực thứ ba đập xuống, một đạo kim quang chói mắt từ trên ba ngôi sao kia đột nhiên sáng lên, khuấy động ra một vòng ánh sáng to lớn màu vàng, quét về bốn phương tám hướng, gột rửa sạch sẽ ma khí chung quanh.

"Ầm ầm."

Sau đó, một tiếng nổ đùng kịch liệt vang lên, vô số đạo điện quang màu vàng bắn ra bốn phương tám hướng, tia điện bay ra đầy trời, lấp lóe không thôi.

Hồi lâu sau, tất cả điện quang ánh lửa dần dần tiêu tán, trên mặt đất xuất hiện một cái khe rãnh không lồ diện tích lên đến vài dặm, bên trong mặt đất khô cằn một mảnh, khắp nơi bốc lên ánh lửa cùng khói trắng.

Trên mặt đất vỡ nát, mơ hồ có thể trông thấy một đạo hoa văn to lớn màu đen, chính giữa có ba đồ văn hình ngũ giác, khói bụi tản ra xung quanh, ở trong truyền đến trận trận tinh thần lực nóng rực không gì sánh được.

Thẩm Lạc đưa tay triệu hồi Trấn Hải Tấn Thiết Côn, hít sâu một hơi, đi tới mép hồ sâu, chỉ thấy bên trong không có gì, Đạp Vân Thú ma hóa kia, rõ ràng đã bị triệt để đánh thành tro bụi.

"Lực lượng Tam Tinh Diệt Ma quả nhiên mạnh mẽ nhưng, tiêu hao cũng không nhỏ." Pháp lực trong đan điền Thẩm Lạc bị tiêu hao hơn phân nửa, giờ phút này cũng cảm giác có chút hư thoát.

Hắn lật tay lấy ra một bình sứ bạch ngọc, đổ ra hai viên đan dược ném vào trong miệng, trực tiếp nhai nuốt xuống, sau đó quay người cao giọng quát: "Đạp Vân Thú đã chết, các người còn không mau rời khỏi Tích Lôi sơn, tất sẽ bị tận diệt."

Tiếng hắn như lôi đình, cuộn cuộn truyền khắp toàn bộ Tích Lôi sơn. Tất cả yêu ma nghe tiếng nhao nhao hoảng sợ, nào dám nửa điểm chần chừ, lập tức nhao nhao rút lui như thủy triều.

Ngọc Hồ bộ tộc tử thương trầm trọng, Vạn Tuế Hồ Vương cũng ngừng lại, không tiếp tục truy sát.

Tất cả mọi người quay về Ma Vân động, trên mặt ai cũng hiếu kỳ, lại có chút e ngại, không rõ Thẩm Lạc như Thần Binh trên trời hạ xuống này đến cùng là thần thánh phương nào?

"Thẩm đạo hữu, xem ra người thật sự là đệ tử Phương Thốn sơn?" Vạn Tuế Hồ Vương đi lên phía trước, ôm quyền thi lễ, sau đó hỏi.

"Lệ Thu cô nương đã nghiệm chứng qua, huống hồ vừa rồi vẫn bồi thi triển là công pháp bản môn « Hoàng Đình Kinh », dám chắc ánh mắt tiên bối tinh tường, chắc sẽ nhìn ra?" Thẩm Lạc mỉm cười nói.

"Phương Thốn sơn đã bị hủy diệt từ lâu, không ngờ còn có cao nhân như Thẩm đạo hữu tồn tại, thực sự đáng kinh ngạc. Nghe Lệ Thu nói, đạo hữu cũng là ngẫu nhiên trên đường gặp nhau, rồi xuất thủ cứu người." Vạn Tuế Hồ Vương hỏi.

"Ha ha, lí do thoái thác như vậy, chắc Hồ Vương tiên bối cũng sẽ không tin tưởng. Đúng là vẫn bối không phải vô tình đi ngang qua, mà là cố ý bái phỏng Tích Lôi sơn. Bất quá việc gặp Tiểu Ngọc cùng Lệ Thu cô nương lại là ngẫu nhiên." Thẩm Lạc cười nói.

"Ồ? Chủ động bái phỏng Tích Lôi sơn, không biết đạo hữu cần làm chuyện gì?" Vạn Tuế Hồ Vương nhíu mày hỏi.

"Thực không dám giấu giếm, vẫn bối là vì muốn liên lạc Ngọc Hồ bộ tộc, mời gia nhập đại quân chinh phạt Ma tộc." Thẩm Lạc nói.

"Đã sớm nghe nói tại Nhân giới còn sót lại thế lực phản kháng, bọn hấn cũng đã từng liên lạc Tích Lôi sơn, chỉ là xuất phát từ một ít nguyên nhân, ta một mực không trả lời. Vốn tưởng rằng có thể bo bo giữ mình, không ngờ hôm nay vẫn bị Ma tộc công phạt, xem ra chúng sinh Tam Giới cuối cùng cũng khó trốn khỏi độc thủ Ma tộc, thôi... Ta nguyện đốc suất bản tộc gia nhập cùng các ngươi." Vạn Tuế Hồ Vương trầm ngâm một lát, nói.

"Vậy quá tốt rồi, ngoài ra vẫn bối còn có một chuyện muốn nhờ." Thẩm Lạc nói.

"Chuyện gì? Cứ nói đừng ngại." Vạn Tuế Hồ Vương cau mày hỏi.

Chương 739: Yêu ma tập kích

"Ở đây nói chuyện không tiện lắm, có thể tìm nơi khác trò chuyện được không?" Thâm Lạc nhìn Hồ tộc đông đảo ở chung quanh, truyền âm hỏi..

Vạn Tuế Hồ Vương giật mình, gật nhẹ đầu, phân phó cho nữ tử áo lam và thanh niên mặc ngân giáp xem xét tình huống thương vong của Hồ tộc, chính mình mang Thâm Lạc tiến vào Ma Vân động.

Nhìn từ bên ngoài Ma Vân Động chỉ là một sơn động bình thường, bên trong lại thông khắp bốn phương, nhiều đại sảnh rộng rãi được đào ra, khảm nạm đủ mọi bảo thạch và mỹ ngọc nhiều màu, không kém mấy khi so với hoàng cung.

"Nơi này không có ngoại nhân, Thâm đạo hữu có lời gì cứ nói." Vạn Tuế Hồ Vương mang Thâm Lạc đi vào một tòa đại sảnh ngồi xuống, nói.

"Thâm mỗ nghe nói bộ tộc Ngọc Hồ và Đại Lực Ngưu Ma Vương có quan hệ thân cận, nên muốn mời Hồ Vương dẫn tiến, cầu kiến Đại Lực Ngưu Ma Vương một lát." Thâm Lạc phát giác Vạn Tuế Hồ Vương không thích vòng vo, nói thẳng.

"Gặp Đại Lực Ngưu Ma Vương?" Sắc mặt Vạn Tuế Hồ Vương mặt trầm xuống.

Thâm Lạc thấy vậy, thâm nghĩ trong lòng, không phải nói Tích Lôi sơn là địa bàn của Đại Lực Ngưu Ma Vương sao, vì điều gì mà Vạn Tuế Hồ Vương nghe tên Ngưu Ma Vương, lập tức hiện ra vẻ tức giận?

Ngay lúc này, nơi xa bỗng có âm thanh ồn ào truyền đến.

"Chuyện gì xảy ra? Hồ to gọi nhỏ, còn thể thống gì! Đi xem một chút thử coi là chuyện gì!" Vạn Tuế Hồ Vương tức giận quát..

Ngoài đại sảnh hiện ra một tên Hồ tộc, đáp lời, đang muốn ra ngoài, thì một yêu binh cả người dính toàn máu bay đến.

"Đại vương, không xong, những yêu ma kia đang giết trở lại!" Yêu binh không kịp hành lễ, khàn giọng hét lên.

"Cái gì!" Vạn Tuế Hồ Vương bỗng nhiên đứng lên, thân hình thoát một cái, hóa thành một đạo bạch quang bay vọt ra phía ngoài.

Thảm Lạc nhăn mày lại, những yêu ma kia bị hắn giết tan tác, còn dám trở về?

Trong lòng của hắn nghĩ như vậy, nhưng cũng theo sau Vạn Tuế Hồ Vương.

Hai người rất nhanh đã tới đến bên ngoài Ma Vân động, vô số yêu ma trùng sát đông nghịt ở đó, trừ số yêu ma trước đó chạy trốn, càng nhiều hơn chính là một số yêu vật chưa bao giờ xuất hiện.

Những yêu vật này hai mắt đều chớp động lên màu đỏ như máu, nhìn rất là quỷ dị.

Một tên nam tử Hồ tộc huy động thanh trường đao màu xanh trong tay, bổ vào trên thân huyết mâu lang yêu tu vi tương đương, chém ra một đạo vết thương khổng lồ trên bả vai lang yêu. Tuy xương cốt nó bị chém đứt mấy cái, nhưng hai lợi trảo của huyết mâu lang yêu cũng đồng thời đâm xuyên qua ngực nam tử Hồ tộc.

Lang yêu kêu to một tiếng, hai tay vung lên, nam tử Hồ tộc bị xé thành hai nửa, máu tươi vung vẩy ra.

Mà vết thương trước ngực lang yêu hiện ra từng đạo tơ máu, cấp tốc khép lại, mấy hơi thở sau đã biến mất không thấy.

Thảm Lạc và Vạn Tuế Hồ Vương thấy vậy đều lộ vẻ mặt kinh hãi.

Mà trong những yêu ma này không thiếu cao thủ, Đại Thừa kỳ đều có hai mươi mấy tên, Xuất Khiếu kỳ càng nhiều vô số kể.

Ánh mắt Thảm Lạc đảo qua hai mươi mấy con Đại Thừa kỳ yêu ma, trong miệng khẽ ồ lên một tiếng.

Những yêu ma này, chính là những yêu vật trong huyết trì dưới lòng đất ở

Hắc Lang sơn.

Trước đó Hồ tộc trải qua chém giết, thực lực đã hao tổn nhiều, những huyết mâu yêu vật này lại quý dị như thế, làm Hồ tộc đại quân liên tục bại lui, mắt thấy sắp sửa bị đánh tan.

"Giết!" Vạn Tuế Hồ Vương khần trương, lật tay lấy ra một thanh Bắc Đẩu Thất Tinh Kiếm, đỉnh trường kiếm phát ra tinh quang màu trắng sáng ngời.

Lập tức ngàn vạn đạo tinh quang chiết xạ mà ra, hướng phía yêu ma đại quân chém tới, đánh mấy chục con yêu vật thành cái sàng, máu tươi bắn ra tung tóe.

Thảm Lạc không đứng ngoài quan sát, nhưng bản thân cũng không xuất thủ, triệu hồi ra mười tên Ngân Giáp Thiên Binh Đại Thừa Kỳ và Lôi Bộ Thiên Tướng cảnh giới Chân Tiên kia, giết vào trong đại quân yêu ma.

Có Lôi Bộ Thiên Tướng và mười tên Thiên Binh Đại Thừa kỳ tương trợ, thế cục lập tức ổn định.

Vạn Tuế Hồ Vương cảm kích gật đầu với Thảm Lạc, xung phong đi đầu giết đến chỗ chiến đấu kịch liệt nhất. Bạch quang trên Bắc Đẩu Thất Tinh Kiếm phun ra nuốt vào, không có một cái yêu ma nào có thể ngăn cản.

Trong vòng mấy cái hít thở, đã có trên trăm đầu yêu ma bị Vạn Tuế Hồ Vương chém giết, trận thế của đại quân Ma tộc càng đại loạn, áp lực của Ngọc Hồ tộc giảm đi nhiều.

Thảm Lạc nhìn xem Hồ Vương đại phát thần uy, không nhìn được tán thưởng.

"Hồ Vương cẩn thận!" Nhưng sắc mặt hắn đột nhiên biến đổi, lật tay lấy ra Lục Trần Tiên, kim quang trên tay đại phóng, bỗng nhiên hướng Vạn Tuế Hồ Vương ném mạnh.

"Ô" một tiếng rít chói tai, trong nháy mắt Lục Trần Tiên vượt qua khoảng cách hai ba mươi trượng, giống như một đạo tia chớp màu đen bắn tới bên cạnh Vạn Tuế Hồ Vương.

"Phanh" một tiếng kim thiết đụng nhau vang lên!

Lục Trần Tiên bị phản chân mà quay về, mà bên cạnh Vạn Tuế Hồ Vương hơn một trượng hư không ba động, một bóng người màu đen cao lớn lão đảo hiện ra.

Đạo thân ảnh này đầu hồ thân người, mặc áo giáp đen kịt, tay cầm Khai Sơn cự đao, chính là hắc hồ yêu vật dưới huyết động tại Hắc Lang sơn lúc trước.

Vạn Tuế Hồ Vương thấy hắc hồ yêu vật này vậy mà áp sát tới gần mình như thế, thì giật mình, lập tức lui lại.

"Không ngờ có thể khám phá thuật ẩn thân của ta, ngươi là người phương nào?" Hắc hồ yêu vật cũng không có truy sát Vạn Tuế Hồ Vương, con mắt lớn chuông đồng nhìn về phía Thảm Lạc.

Thảm Lạc cũng không để ý tới hắc hồ yêu vật, đưa tay triệu hồi Lục Trần Tiên, thần thức hướng chung quanh dò xét, đồng thời truyền âm khuyên bảo Vạn Tuế Hồ Vương đối phương còn có yêu ma cảnh giới Chân Tiên khác.

"Chẳng cần biết ngươi là ai, dám can đảm cản trở đại quân Ma tộc chúng ta, phải nhận lấy cái chết!" Hắc hồ yêu vật thấy Thảm Lạc tỏ ra khinh thường mình, lập tức giận dữ, vung Khai Sơn Đao lên.

Chung quanh Khai Sơn Đao hiện ra chín đạo đao ảnh đen kịt, mỗi đạo đao ảnh đều bắn ra một đạo đao quang màu đen thô to. Một mảnh đao quang tối om xuất hiện, trong nháy mắt che phủ gần phân nửa bầu trời, chém xuống đầu Thảm Lạc.

Thảm Lạc đối phó loại công kích trầm trọng đại lực như vậy là thoải mái nhất, dưới chân ánh trắng sáng lên, cả người như là dung nhập hư không biến mất hoàn toàn.

Hắc hồ yêu vật khẽ giật mình, phía sau nó ánh trắng lóe lên, thân ảnh Thảm Lạc như quỷ mị xuất hiện.

Hắc hồ yêu vật biến sắc, nhanh chóng xoay người, hắc quang Khai Sơn Đao trong tay tăng vọt, chém về phía sau lưng. Đao quang giữa không trung kéo thành hình chữ Z thật dài.

Mặc dù hồ yêu này phản ứng nhanh, nhưng động tác của Thảm Lạc càng

nhanh hơn. Hắc hồ yêu vật vừa mới quay người, thì một sợi kim quang từ trong tay Thẩm Lạc bắn ra, quán quanh trên người hắc hồ yêu vật, chính là Hoảng Kim Thăng.

Toàn thân hắc hồ yêu vật lập tức bị Hoảng Kim Thăng trói chặt, trên dây thừng tuôn ra Vạn Đạo Kim Hà, yêu khí trong người hắc hồ yêu trong nháy mắt bị giam cầm, đao quang của Khai Sơn Đao cũng lập tức ảm đạm.

Một đạo hắc quang từ trên trời giáng xuống, hô một tiếng quát về phía đầu hắc hồ yêu vật, chính là Lục Trần Tiên của Thẩm Lạc.

Hắc hồ yêu vật hoảng hốt, nhưng yêu lực trong cơ thể bị Hoảng Kim Thăng giam cầm, căn bản không thể làm ra bất kỳ ứng đối gì, chỉ có thể nhắm mắt chờ chết.

Nhưng quanh người hắc hồ yêu vật đột nhiên toát ra một đoàn lục quang, trong quang mang ẩn hiện một cái pháp trận màu xanh lá.

"Suru" một tiếng, thân thể yêu vật bị pháp trận màu xanh lá nuốt hết, biến mất không thấy gì nữa.

Thẩm Lạc đánh hụt một roi, chưa kịp làm ra phản ứng gì khác, thì hư không sau lưng hiện ra một bóng xanh. Một cốt trảo đen kịt từ đó nhanh chóng chụp vào đầu của hắn, giống như một đạo tia chớp màu đen.

Ô quang Lục Trần Tiên trong tay Thẩm Lạc tăng vọt, hướng lên đánh tới, khó khăn lắm mới ngăn cốt trảo tới trước người.

"Phanh" một tiếng vang thật lớn, Lục Trần Tiên kịch liệt rung động, như cái cây khô dễ dàng bị đánh bay, thế nhưng cũng tranh thủ cho hắn một ít thời gian quý giá.

Kim quang trong tay Thẩm Lạc hiện lên, tể ra Trần Hải Tân Thiết Côn, thân côn vừa mới động, hơn mười đạo côn ảnh màu vàng tại sau lưng xuất hiện, mang theo tiếng xé gió trầm muộn, đánh vào trên cốt trảo màu đen.

"Ầm ầm" tiếng va chạm, nổ tung vang lên liên tiếp, quang mang hắc kim tràn ngập chung quanh.

Hơn mười đạo côn ảnh bị đều đánh nát, nhưng cốt trảo màu đen cũng bị đẩy lui mấy bước.

Chương 740: Bình Thiên Đại Thánh

Dưới chân Thảm Lạc kéo theo đạo đạo tàn ảnh, bay về phía trước hai ba mươi trượng rồi mới nhanh chóng xoay người lại.

Chỉ thấy hư không bên cạnh cốt trảo màu đen kia khẽ động, bộ xương màu đen hiển hiện ra.

"Quả nhiên là người! Người vẫn không chết?" Thảm Lạc đã sớm nhận định người đến là ai từ khí tức Ất Mộc Lục Quang, còn có cốt trảo màu đen kia, lạnh giọng hỏi.

"Côn pháp các hạ mặc dù cường đại, nhưng dù sao ta cũng là Thái Ất cảnh, đương nhiên sẽ không ngay cả một chiêu của các hạ cũng không tiếp nổi." Bộ xương màu đen từ tốn nói.

"Chẳng lẽ thượng thiên thật muốn tiêu diệt Ngọc Hồ bộ tộc ta?" Xa xa Vạn Tuế Hồ Vương cảm ứng được bộ xương màu đen tản ra khí tức Thái Ất cảnh, sắc mặt không khỏi biến đổi, trong lòng không khỏi trầm than một tiếng.

Vào lúc này, hư không bên cạnh bộ xương màu đen có bóng xanh chớp liên tục, hắc ưng yêu vật tu vi Chân Tiên kia, cùng Mã chương quỹ đều xuất hiện.

Hắc hồ yêu vật cũng xuất hiện cách đó vài chục trượng, bất quá thân thể vẫn bị Hoảng Kim Thăng trói buộc.

Chiến đấu tạm thời ngừng lại, những yêu ma kia thối lui ra sau lưng bộ xương màu đen, Ngọc Hồ bộ tộc cũng bay đến sau lưng Vạn Tuế Hồ Vương.

Thảm Lạc đưa tay vẫy một cái, Lục Trần Tiên từ đằng xa bay vụt về, rơi vào trong tay hắn, mà mười Thiên Bình cùng Lôi Bộ Thiên Tướng cũng tạm thời lui lại, rơi vào bên cạnh Thảm Lạc.

"Thâm đạo hữu, nơi này là ân oán giữa chúng ta cùng Hồ tộc, các hạ là Nhân tộc, không cần thiết liên lụy vào, xem ở phân thượng lúc trước chúng ta từng gặp mặt một lần, các hạ hay là nên nhanh chóng rời đi mới tốt." Bộ xương màu đen nhìn những Thiên Binh Thiên Tướng kia một chút, từ tốn nói.

Vạn Tuế Hồ Vương nghe vậy nhìn Thâm Lạc một cái, trên mặt hiện lên vẻ lo âu.

Địch nhân trước mắt cường đại chưa từng có, Ngọc Hồ bộ tộc đã ở vào thế hạ phong tuyệt đối, Thâm Lạc nếu lựa chọn rời đi, Ngọc Hồ bộ tộc hôm nay chỉ sợ sẽ bị diệt vong.

"Ma tộc các ngươi vì sao muốn tấn công Tích Lô sơn?" Thâm Lạc im lặng một chút, hỏi.

"Việc này không liên quan đến các hạ, ngươi không nên biết thì tốt hơn." Bộ xương màu đen nói.

"Ý tốt các hạ, Thâm mỗ tâm lĩnh. Bất quá ta cùng Vạn Tuế Hồ Vương mới quen đã thân, đã kết làm minh hữu. Minh hữu gặp nạn, há có thể khoanh tay đứng nhìn." Thâm Lạc mỉm cười nói.

Trái tim Vạn Tuế Hồ Vương căng thẳng buông xuống, nắm chặt trường kiếm trong tay.

"Nếu thế, ngươi thật muốn đối địch với Ma tộc ta?" Ngữ khí bộ xương màu đen trầm xuống.

Thâm Lạc không nói gì, giơ Trấn Hải Tân Thiết Côn trong tay lên.

"Ngươi đã khẳng khẳng muốn chết, vậy cùng bị huỷ diệt với Hồ tộc này đi!" Bộ xương màu đen cười lạnh một tiếng, giơ xương tay lên.

Trong lòng Thâm Lạc cảm giác nặng nề, Trấn Hải Tấn Thiết Côn loé lên kim quang.

"Ma tể tử từ đâu tới, dám đến Tích Lô sơn giương oai!" Vào thời khắc này, một tiếng rống to như kinh lôi bỗng nhiên nổ trên thiên không, chấn động khiến tất cả mọi người vang lên ong ong, tu vi thấp thậm chí miệng phun máu tươi, bị tổn thương.

Một đạo thân ảnh cao lớn từ trên trời giáng xuống, kéo theo một cỗ uy áp nặng nề như núi, phóng tới yêu ma xâm phạm.

Thân thể những yêu ma kia, bao gồm cả bộ xương màu đen đều chấn động, đập đập lui về sau mấy bước, lúc này mới đứng vững lại.

Trong tay thân ảnh cao lớn sáng lên một đoàn hoàng mang, thấy không rõ bên trong là vật gì, ra sức vung lên phía trước.

Thiên địa lập tức biến sắc, hư không phía trước đột nhiên run rẩy kịch liệt, từng đạo gió lốc màu vàng như trụ kinh thiên nổi lên, quét tới bộ xương màu đen và các loại yêu ma.

Gió lốc như nước thủy triều, vô số đạo phong nhận thô to ngưng tụ thành hình trong đó, cuốn theo phong trụ chém về phía trước, toàn bộ không gian cát bay đá chạy, khắp nơi đều là tiếng vang âm âm, hư không cũng bị sức gió ngập trời kéo ra trận trận gợn sóng.

Bộ xương màu đen và đám yêu vật trong nháy mắt bị cuồng phong màu vàng bao phủ, những tiểu yêu phía dưới càng như lá rụng bị tùy tiện cuốn bay.

Thảm Lạc đứng hơi gần phía trước, mặc dù cũng không bị phong bạo màu vàng chính diện tập kích, nhưng cũng bị dư ba tác động đến, toàn thân hắt đại phóng kim quang, sớm đã hiện ra một lồng ánh sáng màu vàng bảo hộ mình trong đó, bay ngược ra sau.

Khắp nơi đều là vô biên vô tận cuồng phong màu vàng, lồng ánh sáng màu vàng vang lên ọng ọng, giống như thuyền nhỏ trong kinh đào hải lãng, lúc nào cũng có thể lật úp, căn bản không thể lui ra sau mấy may.

Về phần những Thiên Binh Thiên Tướng đứng cạnh hắn càng không chịu nổi, bị gió lốc màu vàng phân phật cuốn đi.

Trong gió lốc kim quang hiện lên ngân ảnh, những Thiên Binh Thiên Tướng này hoàn toàn biến mất.

Sắc mặt Thảm Lạc khó coi, toàn lực vận chuyển Hoàng Đình Kinh, cũng chỉ có thể bảo trụ bản thân.

Hắn không thể cảm giác thân ảnh cao lớn phía trước rốt cuộc là thần thánh phương nào, bởi vì thần thức hắn vừa rời khỏi vòng bảo hộ liền bị những cuồng phong kia sinh sinh thổi tan.

Cũng may cuồng phong màu vàng không duy trì quá lâu, rất nhanh liền ngưng xuống.

Thảm Lạc ổn định thân hình, ngẩng đầu nhìn lại, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc.

Mấy ngọn núi phía trước đã hư không tiêu thất không thấy, trên mặt đất thỉnh thoảng xuất hiện một vực sâu hình quạt vô cùng to lớn, đen ngòm không biết sâu bao nhiêu.

Mà bộ xương màu đen cùng những yêu ma kia đã biến mất không thấy gì nữa, tựa hồ toàn bộ đã chết trong cỗ cuồng phong kinh thiên động địa kia.

Thảm Lạc đột nhiên nhíu mắt lại, cảm ứng được Hoảng Kim Thăng giờ phút này xuất hiện bên ngoài mấy trăm dặm, thông qua tình huống dây thừng giam cầm nhìn thấy, hắc hồ yêu vật kia vẫn chưa vẫn lạc.

Từ tình huống này nhìn xem, tám thành là thủ đoạn bộ xương màu đen kia.

Như vậy, yêu vật khác hẳn là cũng không việc gì.

Tâm niệm Thảm Lạc vừa động, lập tức điều khiển Hoảng Kim Thăng buông hắc hồ yêu vật kia ra, bay vụt trở về.

Giờ phút này, thân ảnh cao lớn kia cũng hiện ra chân thân.

Người này thân cao tám thước, lưng hùm vai gấu, nhìn cực kỳ uy vũ, đầu có hai sừng, mang một nón trụ đỉnh mài nước sáng như bạc thép tôi, thân mang một bộ Cẩm Tú Hoàng Kim Giáp, chân đạp một đôi giày kỷ bì mũi cuốn phần lót, bên hông buộc một đầu Toàn Ti Tam Cổ Sư Man Đái, một đôi mắt sáng bóng như gương, hai lông mày giống như hồng nghê, miệng như bồn máu, răng như đồng tiền.

Trong tay người này nắm một thanh Huyền Hoàng Bảo Phiến linh quang bắn ra bốn phía, trên mặt quạt vẽ đồ án phong vân, đỉnh treo một túm lông vũ màu vàng, cán quạt cũng buộc thông một đoạn dây màu đỏ, bao quanh một cỗ gió nhẹ màu vàng.

Hoàng phong này có quy mô không lớn, lại ẩn chứa ba động linh lực làm cho Thâm Lạc hãi hùng khiếp vía.

"Hắn là cường phong kinh khủng vừa rồi là do quạt này tạo ra? Vật này chẳng lẽ là Quạt Ba Tiêu? Vậy đại hán sùng trâu này hẳn là..." Tâm niệm hắn chuyển động, hai con ngươi sáng lên.

"Nguyên lai là Bình Thiên Đại Thánh, ngươi tới nơi này làm gì?" Thần sắc Vạn Tuế Hồ Vương buông lỏng, lập tức nghiêm mặt lại, lãnh đạm nói.

Thâm Lạc nói thầm một tiếng quả nhiên, càng tin thân phận đại hán sùng trâu này đúng là Đại Lực Ngưu Ma Vương mà hắn muốn cầu kiến chuyên này.

"Nhạc phụ đại nhân, ta nghe nói Ma tộc đem người tiến đánh Tích Lô sơn, vội vàng chạy đến đây, tới đã chậm khiến nhạc phụ đại nhân chấn kinh, mong được tha thứ." Ngưu Ma Vương thu hồi Huyền Hoàng Bảo Phiến, cung kính nói với Vạn Tuế Hồ Vương.

"Ai là nhạc phụ của ngươi, nếu không có tên ngọc như ngươi, nữ nhi của ta sao lại không công uông mạng!" Vạn Tuế Hồ Vương tức giận hừ một tiếng.

Trên mặt Ngưu Ma Vương hiện lên một tia ảm đạm, nhưng không tranh luận.

Chương 741: Công chúa bị giết

Vạn Tuế Hồ Vương cũng không để ý tới Ngưu Ma Vương, quay người bay tới Thảm Lạc.

"Thảm đạo hữu, đa tạ ngươi vừa mới tương trợ, Ngọc Hồ bộ tộc vĩnh cảm tạ ân đức." Vạn Tuế Hồ Vương ôm quyền nói.

"Hồ Vương tiên bối quá khen, bản lĩnh tại hạ yếu ớt, toàn bộ nhờ Bình Thiên Đại Thánh kịp thời đuổi tới, mới đánh lui những yêu ma này." Thảm Lạc khiêm tốn nói, gật đầu chào hỏi Ngưu Ma Vương.

Một vệt kim quang từ đằng xa bay vụt đến, chính là Hoàng Kim Thăng, lóe lên chui vào trong tay áo của hắn.

Ngưu Ma Vương nhìn về phía Thảm Lạc, hai mắt dò xét hắn, trong mắt hiện lên một tia dị dạng.

Vạn Tuế Hồ Vương hừ lạnh một tiếng, không nói tiếp, lôi kéo Thảm Lạc bay về hướng Ma Vân động.

Ngưu Ma Vương nhìn thân ảnh hai người đi, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Yêu binh Hồ tộc tụ tới, những cao thủ trong Hồ tộc kia cũng rất cung kính Ngưu Ma Vương, lấy nữ tử áo lam cùng thanh niên mặc ngân giáp cầm đầu, tiến lên nói lời cảm tạ.

"Chư vị không cần phải khách khí, Tích Lôi sơn và Đại Lực Ngưu Ma Vương ta ưu tư tương quan, lão Ngưu ta tuyệt không cho phép Ma tộc ở đây làm bậy tàn phá bừa bãi." Ngưu Ma Vương nghiêm mặt nói.

Đám người Hồ tộc nghe vậy đều đại hỉ, nhin không được phát ra tiếng hoan hô.

"Có Bình Thiên Đại Thánh tọa trấn ở đây, bao nhiêu Ma tộc cũng không sợ." Thanh niên mặc ngân giáp hung phấn nói.

"Cái này hiển nhiên. Đúng rồi, tu sĩ Nhân tộc vừa rồi là ai? Hồ Vương từ trước đến nay không thích tu sĩ Nhân tộc, đối với hắn tựa hồ lại nhìn với con mắt khác." Ngưu Ma Vương dò hỏi thanh niên mặc ngân giáp.

"Ngài nói là Thảm đạo hữu? Tu sĩ Nhân tộc đến đây bái phỏng, muốn kết minh với Tích Lô sơn chúng ta kết minh, phụ vương cũng đã đáp ứng." Thanh niên mặc ngân giáp nói.

"Kết minh?" Ngưu Ma Vương khẽ giật mình, thì thào nói.

...

Trong Ma Vân động, Thảm Lạc cùng Vạn Tuế Hồ Vương lần nữa trở lại đại sảnh kia.

"Thảm đạo hữu, người tựa hồ quen biết những Ma tộc xuất hiện lúc sau? Không biết lai lịch bọn hắn thế nào?" Vạn Tuế Hồ Vương ngồi xuống, lập tức hỏi.

"Cũng không phải quen biết, Thảm mỗ trước đó không lâu tại Hắc Lang sơn ngẫu nhiên gặp những yêu ma kia thôi." Thảm Lạc cũng không giấu diếm, kể đại khái chuyện gặp tại Hắc Lang sơn.

Bất quá khúc cuối giao thủ cùng bộ xương màu đen, Thiên Sách thu lấy hắc khí quanh người hắn chính là chuyện bí ẩn, hắn cũng không nói cho Vạn Tuế Hồ Vương biết.

"Nguyên lai là như vậy, ta nghe nói trong Ma tộc có loại bí pháp huyết tế, có thể nhanh chóng tăng lên thực lực, lại có thể biến thân thể thành Bán Ma, không ngờ là thật." Sắc mặt Vạn Tuế Hồ Vương ngưng trọng nói.

"Loại năng lực nhanh chóng tự lành kia xác thực rất khó giải quyết, bất quá chỉ cần công kích đầu hoặc là đan điền bọn chúng, năng lực tự lành lợi hại hơn nữa cũng vô dụng." Thảm Lạc nói.

"Biện pháp của Thảm đạo hữu rất tốt." Ánh mắt Vạn Tuế Hồ Vương sáng lên.

Thảm Lạc nhìn Vạn Tuế Hồ Vương, muốn nói lại thôi.

"Thẩm đạo hữu muốn cầu kiến Nguru Ma Vương kia, lão Nguru đang ở bên ngoài, hay ngươi cứ tự nhiên đi." Vạn Tuế Hồ Vương thở dài, nói.

"Đa tạ Hồ Vương." Thẩm Lạc vui mừng, ôm quyền với Vạn Tuế Hồ Vương, đứng dậy tính đi ra ngoài.

"Thẩm đạo hữu xin chờ một chút." Vạn Tuế Hồ Vương đột nhiên lên tiếng gọi lại Thẩm Lạc.

"Hồ Vương còn có chuyện?" Thẩm Lạc dừng bước.

Vạn Tuế Hồ Vương lấy ra một cái hộp thanh ngọc, đặt ở trên bàn bên cạnh mở ra, bên trong là một Ngọc Linh quả hình dạng quả đào, tản mát ra mùi thơm thấm vào ruột gan, càng ẩn chứa từng tia từng tia linh khí, nhìn cũng không phải là phàm phẩm.

"Hồ Vương đây là?" Thẩm Lạc thấy vậy, nhíu mày lại.

Ngọc Linh Quả này chính là linh vật đặc sản Tích Lô sơn ta, sau khi phục dụng có thể tăng tiến 500 năm tu vi cùng thọ nguyên, đối với tu sĩ Nhân tộc cũng có ích. Thẩm công tử hai lần tương trợ Hồ tộc, lão phu không thể báo đáp, vậy dùng Ngọc Linh Quả này báo đáp đại ân Thẩm đạo hữu." Vạn Tuế Hồ Vương đẩy hộp ngọc tới, nói.

"Vật này quá trân quý, ta không thể nhận. Thẩm mỗ xuất thủ tương trợ Hồ tộc, không phải là vì những tiên quả này. Ta thấy trong Ngọc Hồ tộc không ít người bị trọng thương, Hồ Vương hay là ban vật này cho bọn họ đi." Thẩm Lạc nhìn Ngọc Linh Quả, tim đập thình thịch, nhưng vẫn lắc đầu cự tuyệt.

"Tiên quả này mặc dù trân quý, nhưng so với an nguy Hồ tộc ta, không tính là gì. Yêu tộc ta từ trước đến nay có ân tất báo, Thẩm đạo hữu ngươi nếu khăng khăng không nhận, chính là xem thường Ngọc Hồ nhất tộc ta rồi." Sắc mặt Vạn Tuế Hồ Vương hơi trầm xuống nói.

"Nếu thế, tại hạ từ chối thì bất kính rồi." Thẩm Lạc thấy vậy, đành phải nhận lấy, sau đó cáo từ bước ra ngoài.

Hắn vừa đi ra Ma Vân động, Nguru Ma Vương liền đăm đầu đi tới.

"Bình Thiên Đại Thánh, tại hạ Thẩm Lạc, đã nghe qua đại danh Đại Thánh,

hôm nay có thể gặp nhau, hạnh ngộ." Thảm Lạc vội vàng nghênh đón.

"Thảm đạo hữu khách khí rồi, ta đã nghe người ta nói, đạo hữu mấy lần xuất thủ tương trợ Ngọc Hồ bộ tộc, lão Nguu vô cùng cảm kích." Nguu Ma Vương vung tay lên, hào sảng cười nói.

"Đại Thánh quá khen, những Ma tộc kia là đại địch sinh linh thế gian, tại hạ mặc dù là Nhân tộc, nhưng cũng sẽ không ngồi nhìn bọn hấn ức hiếp Yêu tộc." Thảm Lạc nghiêm mặt nói.

"Nói hay lắm, Thảm đạo hữu có lòng dạ như thế, lão Nguu rất muốn kết giao người bạn này. Chỉ là ta còn có việc muốn thương nghị cùng Hồ Vương, trước xin lỗi không tiếp được." Nguu Ma Vương ôm quyền nói.

"Đại Thánh xin cứ tự nhiên." Thảm Lạc khẽ giật mình sau đó mỉm cười gật đầu.

Nguu Ma Vương sai bước đi vào trong động. Thảm Lạc đưa mắt nhìn bóng lưng Nguu Ma Vương, ánh mắt chớp lên.

"Thảm tiên bối hôm nay luân phiên đại chiến vì tộc ta, đã vất vả rồi, ta đã chuẩn bị xong chỗ nghỉ cho ngài. Nếu ngài không có chuyện gì khác, ta mang ngài đi qua xem một chút." Một thân ảnh lượn lờ đi tới, lại là Lệ Thu kia, mặt mũi tràn đầy kính cẩn.

"Cũng tốt." Thảm Lạc quả thật có chút mệt mỏi, mà Nguu Ma Vương chẳng biết lúc nào mới đi ra, một mực chờ tại cửa hang cũng không thích hợp, liền không chối từ.

Lệ Thu mang theo Thảm Lạc đi vào chỗ sâu trong Tích Lô sơn, rất nhanh đến một động phủ yên tĩnh.

Nơi này linh khí khá nồng đậm, ngoài động phủ còn có một thác nước, rất là thanh u.

"Ngài xem nơi này thế nào? Nếu cảm thấy không hài lòng, ta lại đổi cho ngài một tòa động phủ khác." Lệ Thu cẩn thận từng li từng tí nói.

"Không sai, chọn nơi này đi." Thảm Lạc rất hài lòng nơi này, gật đầu nói.

"Vậy Thảm tiên bối ngài nghỉ ngơi thật tốt, ta đã sắp xếp người canh giữ

phụ cận, có chuyện gì cứ phân phó một tiếng là được." Lê Thu nhẹ nhàng thở ra, không dám ở đây quấy rầy, muốn cáo từ rời đi.

"Lê Thu đạo hữu, chờ một chút." Ánh mắt Thẩm Lạc khẽ động, đột nhiên gọi nàng lại.

"Thẩm đại ca người còn có chuyện gì sao?" Lê Thu vội vàng quay lại hỏi.

"Cũng không có gì, chỉ là muốn hỏi một chút chuyện Đại Lực Ngưu Ma Vương kia. Dịch tại bns. Nhìn dáng vẻ của hắn, có chút thân cận với Ngọc Hồ bộ tộc các người, nhưng thái độ Vạn Tuế Hồ Vương đối với hắn tựa hồ rất là ác liệt." Thẩm Lạc hỏi.

"Đại Lực Ngưu Ma Vương là con rể Hồ tộc ta. Trưởng nữ Hồ Vương tên là Ngọc Diện công chúa, gả cho Ngưu Ma Vương làm thiếp. Nhưng ngàn năm trước bởi vì do Ngưu Ma Vương rước lấy cường địch, Ngọc Diện công chúa bị giết. Bởi vậy Hồ Vương rất tức giận Đại Lực Ngưu Ma Vương." Lê Thu giải thích.

"A, lấy thân thông Bình Thiên Đại Thánh, người nào dám sát hại thiếp của hắn?" Thẩm Lạc nhớ lại trước đó ở trong Thiên Sách tàn cảnh, nghe bọn lão giả mặc bạch bào nói qua, xác nhận giống như vậy, nhưng vẫn hỏi.

"Ta cũng không quá rõ, nghe nói là người trong phật môn." Lê Thu lắc đầu nói.

"Phật môn, ta biết rồi." Thẩm Lạc chậm rãi gật đầu.

Theo bọn người lão giả mặc bạch bào nói, Ngọc Diện công chúa chết trong tay Trư Bát Giới, xác thực xem như người trong phật môn làm.

Lê Thu thấy Thẩm Lạc không muốn hỏi gì nữa, liền cáo từ rời đi.

Thẩm Lạc khoan chân ngồi xuống động phủ, trầm ngâm một lát, lúc này mới nhắm mắt vận chuyển Hoàng Đình Kinh, khôi phục pháp lực.

Chương 742: Tâm tình thiên hạ

Trong một tòa sơn cốc u ám cách Tích Lô sơn mấy trăm dặm, nơi đây thành linh bố trí mười toà pháp trận to lớn xanh biếc, chúng nhanh chóng vận chuyển, toả ra đạo đạo lục quang.

Bộ xương màu đen, Mã chương quỹ, hắc hồ yêu vật, quần ma công kích Tích Lô sơn lúc trước đều ở chỗ này, chỉ là thần sắc cả đám đều chật vật, không ít tiểu yêu ma bị trọng thương.

"Đáng chết! Không ngờ đến lúc máu chót, lão Ngưu kia lại đột nhiên đến, may mắn Tôn Giả ngài lo lắng chu toàn, trước đó đã bố trí Át Mộc Tiên Trận trong toà sơn cốc này, kịp thời truyền tống mọi người trở về. Nếu không lần này chúng ta phải chết dưới Quạt Ba Tiêu kia rồi." Mã chương quỹ hôn hển tức giận mắng một tiếng, sau đó cung kính nói với bộ xương màu đen.

Yêu ma khác cũng nhao nhao xung phải, cùng tán tụng bộ xương màu đen anh minh, đã dự kiến trước.

Tử Trĩ cùng đại hán đầu trọc lúc trước tấn công Tích Lô sơn cũng đi tới, hai người này vậy mà đều là thủ hạ bộ xương màu đen.

"Ngọc Hồ bộ tộc cùng Ngưu Ma Vương quan hệ thân cận, Tích Lô sơn bị tập kích, Ngưu Ma Vương sao lại ngồi yên không để ý đến. Lại nói, ta sở dĩ an bài các người công kích Tích Lô sơn, vốn là vì dẫn Ngưu Ma Vương kia tới đây." Bộ xương màu đen từ tốn nói.

"Thì ra là vậy, tôn chủ mưu tính sâu xa, vậy tiếp theo chúng ta sẽ làm gì?" Hắc hồ yêu vật chỉ qua một chiêu đã bị Thẩm Lạc bắt, vốn có chút xấu hổ, nghe bộ xương màu đen nói mới phần chấn tinh thần lên, hỏi.

"Các người tạm thời tĩnh dưỡng nơi này một đoạn thời gian, ta có chuyện cần chuẩn bị, chỉ cần hoàn thành việc này, đảm bảo Ngưu Ma Vương kia cũng phải ngoan ngoãn nghe chúng ta phân phó." Khoé miệng bộ xương màu đen lộ ra vẻ tươi cười.

Yêu ma khác mặc dù không rõ cho lắm, nhưng đều gật đầu đáp ứng.

...

Trong động phủ Ma Vân động, toàn thân Thẩm Lạc lượn lờ kim quang, thiên địa linh khí cuộn cuộn tụ đến, lúc trước đại chiến tiêu hao pháp lực rất nhanh đã khôi phục.

Hắn đang muốn tiếp tục cũng cố tu vi, bỗng một tràng tiếng gõ cửa từ bên ngoài truyền đến.

Thần thức Thẩm Lạc khuếch tán ra, trên mặt hiện ra một tia kinh hi, đứng dậy mở cửa.

Một thân ảnh cao lớn đứng ở bên ngoài, chính là Ngưu Ma Vương.

"Nguyên lai là Bình Thiên Đại Thánh, mau mời vào." Thẩm Lạc cười nói.

"Thẩm huynh không cần khách khí như thế, Yêu tộc chúng ta không thích những lễ nghi phiền phức này, nếu như để mắt ta, trực tiếp xưng hô ta lão Ngưu là được." Ngưu Ma Vương cười ha ha nói.

"Nếu thế, tiểu đệ mặt dày xưng hô một tiếng Ngưu huynh nha." Thẩm Lạc biết tính cách Yêu tộc đều như vậy, cũng không kiên trì, ha ha cười nói.

Ngưu Ma Vương hào khí vượt mây, Thẩm Lạc làm người cũng rất hào phóng, hai người một phen khách sáo, rất nhanh quen thuộc với nhau.

"Không biết Ngưu huynh đến chỗ tiểu đệ, cần làm chuyện gì?" Thẩm Lạc mời Ngưu Ma Vương ngồi xuống, hỏi.

"Quan hệ giữa lão Ngưu cùng Hồ tộc, chắc hẳn Thẩm huynh đệ đã nghe nói?" Ngưu Ma Vương than nhẹ một tiếng, hỏi ngược lại.

"Nghe người ta nói một chút." Thẩm Lạc gật đầu.

"Năm đó ta làm chuyện sai lầm, rước lấy đại địch, làm hại Ngọc Diện chết thảm. Những năm qua ta một mực luôn áy náy, kiệt lực muốn bồi thường cho Hồ tộc. Bất quá Thẩm huynh ngươi cũng thấy, Vạn Tuế Hồ Vương từ đầu đến cuối rất lãnh đạm với ta, Thẩm huynh là thượng khách Hồ Vương,

ngày sau có cơ hội, xin Thâm huynh đệ nói tốt giúp ta, giải quyết xong tâm nguyện này, lão Nguu vô cùng cảm kích." Nguu Ma Vương ôm quyền nói.

"Nếu Nguu huynh mở miệng, tiểu đệ tự nhiên nghĩa bất dung từ, ngày sau tất nhiên sẽ tìm cơ hội toàn lực nói giúp Nguu huynh. Kỳ thật ta thấy Hồ Vương lãnh đạm với Nguu huynh là mặt ngoài mà thôi, nội tâm vẫn công nhận huynh đây." Thâm Lạc trình trọng đáp ứng, lại còn nói thêm.

"Thật chứ?" Trên mặt Nguu Ma Vương vui mừng.

"Tại hạ tự tin không nhìn lầm, lúc trước Nguu huynh giáng lâm, Hồ Vương trước vui sau giận, điều này nói rõ cái gì, chắc hẳn không cần tại hạ nhiều lời." Thâm Lạc nói.

"Hi vọng như vậy." Nguu Ma Vương cao hứng lên.

"Đúng rồi, lúc trước nói chuyện với Hồ Vương, lão nhân gia ông ta nói Thâm huynh đệ lần này tới Tích Lôi sơn, là vì tìm ta, không biết muốn làm gì?" Nguu Ma Vương cao hứng xong, đột nhiên hỏi ngược lại.

"Không biết Nguu huynh nghĩ thế nào về thiên hạ đại thế bây giờ?" Thâm Lạc im lặng một chút, không trả lời mà hỏi ngược lại.

"Thiên hạ đại thế? Ma tộc xuất thế, thiên hạ đại loạn, Nhân, Yêu, Tiên, tất cả đều tránh lui, Thâm huynh đệ hỏi cái này làm gì?" Thần sắc Nguu Ma Vương hiện lên vẻ khác lạ.

"Hôm nay thiên hạ phân loạn, tục ngữ nói thiên hạ hưng vong, thất phu hữu trách. Tại hạ mặc dù lực yếu, nhưng cũng không đành lòng nhìn sinh linh thế gian bị Ma tộc đồ thán, hiện đang liên lạc các phương hào cường, cùng chống chọi lại Ma tộc. Không biết Nguu huynh có muốn liên thủ với tiểu đệ, vì thiên hạ thương sinh làm thành đại sự này không?" Thâm Lạc tha thiết nhìn Nguu Ma Vương.

Nguu Ma Vương nghe lời này, nụ cười trên mặt từ từ thối lui, trong ánh mắt nhìn Thâm Lạc nổi lên từng tia từng tia lạnh nhạt.

"Nguu huynh không có hứng thú với chuyện này?" Thâm Lạc nhìn thấy Nguu Ma Vương như vậy, trong lòng hơi trầm xuống, trên mặt cũng không biểu hiện ra ngoài, hỏi.

"Không biết Thảm huynh xuất thân từ tòa tiên sơn nào?" Ngu Ma Vương hỏi.

"Tại hạ là một kẻ tán tu, bất quá may mắn đi một chuyến qua di tích Phương Thốn sơn, từ nơi đó đạt được mấy bí thuật công pháp Phương Thốn sơn, xem như một nửa tu sĩ Phương Thốn sơn." Thảm Lạc nói lời thật.

"Đệ tử Phương Thốn sơn? Khó trách trên thân ngươi mang theo khí tức Hoàng Đình Kinh, bất quá ở trên thân thể ngươi còn cảm nhận được khí tức Tam đệ Bằng Ma Vương." Ngu Ma Vương nghe lời này, thần sắc lạnh lùng khôi phục một chút, lại hỏi.

"Việc này nói rất dài dòng, Thảm mỗi vài ngày trước bảo hộ một đám người tiến về Đông Hải..." Thảm Lạc kể lại tại Đông Hải bị Bằng Yêu một ngụm nuốt vào, sau đó đạt được song vũ Bằng Ma Vương.

Bất quá trong thể nội Bằng Yêu gặp được Lý Tịnh, đạt được Thiên Sách cùng Huyền Hoàng Tháp là chuyện bí ẩn, hẳn không nói cho Ngu Ma Vương, chỉ nói là cùng Ngao Hoảng hợp lực tìm biện pháp thoát ra khỏi bụng Bằng Yêu.

"Cái gì! Tam đệ đã vẫn lạc!" Sắc mặt Ngu Ma Vương đại biến, bỗng nhiên đứng lên.

"Ngu huynh nén bi thương." Thảm Lạc cũng không biết nên an ủi Ngu Ma Vương thế nào, chỉ có thể nói như vậy.

"Nhớ năm đó, bảy Đại Thánh yêu tộc chúng ta rong ruổi thiên hạ, uy phong cỡ nào, không ngờ Tam đệ vậy mà vô thanh vô tức mất đi như thế." Ngu Ma Vương bị thương đấm ngực nói.

"Theo ta quan sát, còn có người Đông Hải Long Cung kể lại, Bằng Ma Vương kia chính là bị Ma tộc dùng ma khí khống chế, cuối cùng yêu khu không chịu nổi ma khí xâm nhập, lúc này mới biến thành bạch cốt." Thảm Lạc chờ Ngu Ma Vương tỉnh táo một chút, rồi mới lên tiếng.

"Ma tộc tặc tử! Các ngươi giết Tam đệ ta, thù này không báo, thế không làm yêu!" Ngu Ma Vương căm hận nói.

Thảm Lạc nhìn thấy cảnh này, mừng thầm trong lòng.

"Thẩm huynh đệ, đa tạ người mang đến tin tức Tam đệ, bất quá người nói thật với ta, người có phải nhận ủy thác của người hay không, muốn liên lạc lão Ngưu, cùng chống chọi với Ma tộc?" Ngưu Ma Vương bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía Thẩm Lạc, ánh mắt sắc bén như đao.

Thẩm Lạc bị Ngưu Ma Vương nhìn chăm chăm, trong lòng bỗng nhiên chấn động, tựa hồ tất cả bí mật đều bị đối phương xem thấu.

"Lực lượng thần hồn Ngưu Ma Vương này thật cường đại, tuyệt đối đạt đến Thái Ất cảnh!" Hấn cảm thấy thất kinh.

"Nếu Ngưu huynh hỏi thẳng như vậy, tiểu đệ cũng không dám nói dối. Không sai, đúng là có người muốn liên thủ với Ngưu huynh, nên mới ủy thác tại hạ đến Tích Lô sơn." Thẩm Lạc hơi trầm ngâm, cũng không lừa gạt Ngưu Ma Vương, nói thẳng.

Chương 743: Kế sách lui địch

"Thâm huynh đệ, Ma tộc là tử địch Yêu tộc ta, ta tự nhiên sẽ toàn lực chống lại, cùng huynh đệ người, và Phương Thốn sơn liên thủ cũng được. Bất quá Thâm huynh muốn ta liên thủ cùng những tiên phật kia, vậy thì miễn cho ta!" Ngu Ma Vương nói đến một nửa, mấy chữ cuối cùng càng có khí phách.

Thần sắc Thâm Lạc cứng đờ, mặc dù hắn không biết thân phận những người trong Thiên Sách tàn cảnh, nhưng cũng có thể cảm giác được, bọn họ có liên quan đến những tiên phật kia.

"Mâu thuẫn giữa Ngu huynh cùng những tiên phật kia, ta cũng mơ hồ biết một hai. Bất quá đây đều là chuyện cũ năm xưa, hiện tại cùng chống chọi với Ma tộc mới là chuyện trọng yếu nhất, không ngại tạm thời buông xuống những ân oán xưa này..." Hắn khuyên.

"Thâm huynh đệ, đó không chỉ là ân oán đơn giản như vậy, ta cùng người trong tiên phật thù sâu như biển, không đội trời chung! Huynh đệ nói giúp bọn hắn, vậy ngay cả bằng hữu này ta cũng không cần." Ngu Ma Vương phát tay cắt ngang lời Thâm Lạc, thần sắc trở nên phi thường lãnh đạm.

Thâm Lạc thấy vậy, cũng không nói thêm gì, ngược lại cùng Ngu Ma Vương nói về Hoa Quả sơn, cuối cùng thảo luận chuyện tu luyện.

Ngu Ma Vương có tu vi cao thâm, đối với công pháp Nhân, Tiên, Phật đều biết rất rõ, thường thường một hai câu liền đề Thâm Lạc hiểu ra.

Hai người trao đổi hơn nửa ngày, Ngu Ma Vương mới cáo từ rời đi.

Đối phương vừa rời đi, sắc mặt Thâm Lạc lập tức trầm xuống.

Ngu Ma Vương này căm thù tiên phật như vậy, muốn lôi kéo gã gia nhập liên minh Phản Ma chỉ sợ muôn vàn khó khăn.

Nhưng Thâm Lạc trái lo phải nghĩ, cũng nghĩ không ra biện pháp hóa giải

khúc mắc của Ngưu Ma Vương.

"Được rồi, sau này vào trong Thiên Sách tàn cảnh lại thương lượng cùng những người kia rồi tính." Hắn dứt khoát không nghĩ nhiều những thứ này nữa.

Dù sao lão đạo áo bào trắng kia giao nhiệm vụ thông qua Ngọc Hồ bộ tộc liên lạc Ngưu Ma Vương, chuyện này, hắn coi như đã hoàn thành.

Thẩm Lạc lại khoanh chân ngồi xuống, lật tay lấy ra Ngọc Linh Quả mà Vạn Tuế Hồ Vương mới tặng.

Mới vừa rồi giao lưu với Ngưu Ma Vương kia, hắn ần ần biết rõ thời cơ tiến giai Chân Tiên trung kỳ, trước mắt thiếu hụt chỉ có tích lũy pháp lực mà thôi, viên Ngọc Linh Quả này lại có thể gia tăng tu vi.

Nhìn thấy thực lực cường hoành của bộ xương màu đen cùng Ngưu Ma Vương, Thẩm Lạc càng bức thiết muốn tăng cao tu vi.

Hắn dùng thần thức cẩn thận kiểm tra Ngọc Linh Quả, từng tác một đều không buông tha.

Mặc dù Hồ tộc không có ý hại hắn, nhưng cẩn thận vẫn hơn.

Dò xét kỹ một phen, Thẩm Lạc vững tin Ngọc Linh Quả này không có vấn đề, mấy ngụm nuốt vào, vận chuyển Hoàng Đình Kinh luyện hóa linh lực trong thịt quả.

"Ầm ầm" một tiếng vang trầm, một cỗ linh lực dồi dào không gì sánh được từ trong thịt quả tuôn ra, quán chú tứ chi bách hải của hắn.

Thẩm Lạc vận chuyển Hoàng Đình Kinh hấp thu nguồn linh lực này, pháp lực bắt đầu nhanh chóng tăng lên.

Một ngày một đêm đảo mắt đã qua, thể nội pháp lực hắn tăng cường đến Chân Tiên sơ kỳ đỉnh phong, nhưng linh lực không lồ của Ngọc Linh Quả vẫn còn lại một nửa.

Hắn không chút do dự, tiếp tục hấp thu linh lực tiên quả, ý đồ trùng kích bình cảnh Chân Tiên trung kỳ.

Tu vi tiên triển đến cấp Chân Tiên, tăng lên một cảnh giới cực kỳ khó khăn, Thâm Lạc vốn cho rằng lần này trùng kích sẽ tiêu hao không ít thời gian cùng tinh lực, nhưng sự tình phát sinh lại khiến hắn phải im lặng!

Hắn vừa mới thử đột phá, pháp lực trong đan điền cùng pháp mạch liên rung động, pháp lực mệnh môn phun trào như thủy triều, bình cảnh Chân Tiên trung kỳ lập tức bắt đầu buông lỏng.

Trong lòng của hắn không khỏi khó tin, nhưng không buông lỏng mảy may, tiếp tục ngưng tâm tĩnh khí vận chuyển Hoàng Đình Kinh.

...

Trong một đại sảnh Ma Vân động, Ngưu Ma Vương đang ngồi cùng cao thủ Ngọc Hồ bộ tộc, thương thảo kế sách chống cự Ma tộc, Vạn Tuê Hồ Vương chẳng biết tại sao lại không có ở đây.

Căn cứ tình huống dò xét không lâu trước đó, những Ma tộc kia cũng không thối lui, mà tụ lại tại Âm Phong sơn cốc cách đây năm trăm dặm, tựa hồ đang chuẩn bị cái gì đó.

Trừ Ngọc Hồ bộ tộc, lại có hai ngưu yêu Chân Tiên cảnh xuất hiện, một người trong đó mặc thanh giáp, trên đầu mọc lên hai cái sừng trâu màu xanh, nhìn tựa hồ là Thanh Ngưu thành tinh; một người khác toàn thân trắng như tuyết, xem ra là Bạch Ngưu hoá hình.

Hai người này đều là thuộc hạ Ngưu Ma Vương, chẳng biết đến Ma Vân động từ lúc nào.

"Có Đại Thánh ở đây, những tôm tép nhãi nhép này cần gì phải lo lắng. Theo suy nghĩ nông cạn của tại hạ, chúng ta không ngại trực tiếp đánh tới Âm Phong sơn cốc, mặc kệ bọn hắn đang làm cái gì, lấy lực phá xảo, tận diệt hết thầy âm mưu." Thanh niên mặc ngân giáp kia nói.

"Ngọc Khâu huynh nói có lý, đại vương ngài dùng Quạt Ba Tiêu nhất cử hủy đi Âm Phong thung lũng kia, báo thù cho những tộc nhân trước kia chết trong tay những yêu ma!" Thanh Ngưu đại hán vỗ bàn một cái, giận dữ nói.

Phần lớn những Yêu tộc kia đều gật đầu, hiển nhiên rất có lòng tin với thực lực Ngưu Ma Vương.

Cái này cũng khó trách, pháp lực Ngưu Ma Vương cao cường, thần thông quảng đại, cao thủ Tiên Ma Phật Yêu không mấy ai có thể địch nổi, đối phó một đám Ma tộc như thế tự nhiên dễ như trở bàn tay.

"Các người không nên xem thường những Ma tộc kia, Xi Vưu bây giờ mặc dù đang ngủ say, nhưng cao thủ Ma tộc không ít, hôm qua trong đám Ma tộc kia bộ xương màu đen có thần thông không yếu, không chỉ toàn thân trở ra dưới Quạt Ba Tiêu, còn cứu đi tất cả yêu ma, thực sự không thể coi thường. Ta dùng Quạt Ba Tiêu hủy đi Âm Phong thung lũng không khó, nhưng người này có thể cứu đi đám yêu ma kia một lần, thì có thể cứu đi lần thứ hai, không được khinh thường." Ngưu Ma Vương cũng không vì bày yêu thôi phùng mà đắc ý, trầm ổn nói.

"Vây ý đại vương là?" Bạch Ngưu đại hán hỏi.

"Hiện tại trọng yếu nhất chính là thám thính những Ma tộc kia đang có ý đồ gì. Bạch Vân, Thanh Giác, các người mang một đội ngũ, tiến đến Âm Phong thung lũng tìm hiểu hư thực, nếu thám thính không được thì bắt mấy yêu ma trở về, ta tự có biện pháp cạy miệng chúng." Ngưu Ma Vương phân phó.

"Vâng." Hai con ngưu yêu lập tức đáp ứng, đứng dậy muốn rời đi.

"Mục tiêu đám ma vật kia là Ngọc Hồ bộ tộc chúng ta, há lại để Bạch huynh, Thanh huynh tiến đến mạo hiểm, chuyện dò xét cứ giao cho tại hạ đi." Thanh niên mặc ngân giáp lách mình ngăn lại Bạch Vân, Thanh Giác, nghiêm mặt nói.

"Đa tạ Ngọc Khâu huynh quan tâm, bất quá không phải chúng ta khinh thường người, loại nhiệm vụ này lại phù hợp với hai người chúng ta, mà việc này đối với chúng ta cũng không hung hiểm." Bạch Ngưu đại hán cười nói.

"Đây là vì sao?" Thanh niên mặc ngân giáp không rõ cho lắm.

"Việc này trước mắt không tiện nói rõ với Ngọc Khâu huynh, ngày sau người sẽ hiểu." Thanh Ngưu đại hán nhìn Ngưu Ma Vương một chút, nói tiếp.

Thanh niên mặc ngân giáp nhíu chặt mày, đang muốn truy vấn. Dịch tại

bns.

Vào thời khắc này, một tiếng duệ khiêu to lớn từ đằng xa truyền đến, hư không cũng rung động theo, một đạo quang trụ màu vàng thô to xông thẳng tới chân trời.

Chung quanh cột sáng hiện ra hư ảnh lục long lục tượng, du đăng trên không trung, ngửa mặt lên trời gào thét, khiến cho hư không nổi lên từng gợn sóng mắt thường có thể thấy được.

Ngưu Ma Vương đứng dậy đi ra bên ngoài phòng, nhìn tình cảnh phía xa, khóe miệng lộ ra vẻ tươi cười.

"Đây là có người đột phá, khí tượng kinh người như thế, chẳng lẽ là có người đạt đến Chân Tiên hậu kỳ? Bất quá trong kim quang này cũng không có yêu khí, giống như là pháp lực tu sĩ Nhân tộc." Bạch Ngưu đại hán cũng đi ra, hai mắt dò xét rồi nhẹ nói.

Chương 744: Cự Linh Thần

"Là Thảm đạo hữu đột phá tu vi, hẳn là tu sĩ Nhân tộc..." Cao thủ Hồ tộc giải thích lai lịch Thảm Lạc, lúc này Bạch Ngưu đại hán mới chột hiểu.

"Thật sự là trời cũng giúp ta! Tu vi Thảm huynh đệ tiến nhanh, trận chiến chúng ta cùng yêu ma càng nắm chắc hơn. Bạch Vân, Thanh Giác, các người đi thôi." Ngưu Ma Vương phân phó.

Hai yêu nghe vậy đáp ứng một tiếng, bước nhanh ra ngoài.

Ngưu Ma Vương nhìn quang trụ màu vàng xa xa, quay người trở về đại sảnh.

Mà chỗ động phủ khác của Ma Vân động, Vạn Tuế Hồ Vương thấy kim quang trùng thiên trước mắt, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Trong quang trụ màu vàng lão cảm ứng được một tia khí tức Ngọc Linh Quả, hiển nhiên là Thảm Lạc mượn nhờ Ngọc Linh Quả đột phá, nhưng vậy cũng quá nhanh đi, đối phương mới cầm Ngọc Linh Quả một ngày mà thôi.

"Xem ra người này là thiên tài vạn người không được một, ngày sau thành tựu tuyệt không chỉ dừng ở đây." Vạn Tuế Hồ Vương thì thào nói, tựa hồ đã ra quyết định nào đó.

...

Trong động phủ u tĩnh, Thảm Lạc thu kim quang phóng lên tận trời vào thể nội, sau một hồi lâu mới mở to mắt, trên mặt hiện lên một tia kinh hỉ.

Tiến giai đến Chân Tiên trung kỳ, thực lực hẳn tăng lên không ít, đầu tiên là pháp lực cường đại gấp bội, trước kia thì triển ra Bát Thiên Loạn Bồng cùng Chân Sí Thiên Lý hơi quá sức, bây giờ có thể nhẹ nhõm thi triển rồi.

Bất quá lần này tiến giai, pháp lực gia tăng vẫn là thứ yếu, trọng yếu nhất là

lực nhục thân tăng cường rất nhiều.

Thẩm Lạc đứng dậy, hai tay nhẹ nhàng nắm một cái, trên nắm tay ẩn hiện một vầng sáng màu vàng, toàn thân xương cốt nổ đôm đốp, hư không phụ cận cũng nổi lên một trận gợn sóng.

Toàn thân xương cốt hần vậy mà biến thành màu vàng nhạt, cơ bắp, huyết dịch cũng nổi lên hào quang màu vàng óng, liên hệ càng thêm chặt chẽ, cơ hồ đã liên thành một khối, kiên cố đáng sợ, giống như cả người biến thành kim nhân vậy.

Thẩm Lạc bấm tay gõ gõ cánh tay của mình, vậy mà phát ra tiếng kim thiết keng keng.

Ánh mắt của hắn ngưng tụ, tay phải dựng thẳng chưởng thành đao, chém về phía trước, trên bàn tay ẩn hiện kim quang.

Hư không bị chưởng đao cực tốc xẹt qua đột nhiên rung động, nổi lên gợn sóng nhàn nhạt, phát ra thanh âm ong ong làm người run sợ.

"Không ngờ tu luyện Hoàng Đình Kinh này tới chỗ tinh thâm lại có thể cường hoá nhục thân đến trình độ này, đây vẫn chỉ là Chân Tiên trung kỳ mà thôi, nếu như đến Chân Tiên hậu kỳ, thậm chí cảnh giới Thái Ất, lực nhục thân sẽ cường đại đến trình độ nào, khó trách Tôn Đại Thánh năm đó có thể dựa vào sức một mình, liên chiến các lộ Thiên Binh Thiên Tướng Thiên Đình." Thẩm Lạc thầm nghĩ.

Trong cơ thể hắn giờ phút này lực lượng mênh mông dừng động, xương cốt hơi ngứa, không nhả ra không thoải mái, nhu cầu cấp bách tìm một chỗ phát tiết một phen.

Nhưng nơi này là Tích Lô sơn, không thể làm loạn.

"Hiện tại tu vi tinh tiến, nhục thân cũng thăng hoa một cấp độ, lại thêm uy lực Trấn Hải Tấn Thiết Côn cùng Bát Thiên Loạn Bồng, hẳn là có thể địch nổi Cự Linh Thần kia rồi." Thẩm Lạc nghĩ đến một chuyện, lật tay lấy ra quyển Thiên Sách kia.

Một vệt kim quang từ trong Thiên Sách bắn ra, bao phủ trên người hắn.

Thẩm Lạc thấy hoa mắt, cảnh sắc chung quanh đại biến, xuất hiện trên lô

đài màu vàng lúc trước.

Mà hư không cách đó trăm trượng khẽ động, xuất hiện một Thiên Tướng cao tới mười trượng, toàn thân làn da thanh điện, chính là Cự Linh Thần Tướng trước đó tùy tiện đánh chết hắn.

"Người là Cự Linh Thần?" Thẩm Lạc lật tay lấy ra Trấn Hải Tấn Thiết Côn, nhưng không lập tức xuất thủ, mở miệng nói chuyện với đối phương.

Bây giờ hắn không chế Thiên Sách trong tay, hắn muốn thử một chút xem có thể câu thông với những Thiên Binh Thiên Tướng kia không.

"Không sai." Cự Linh Thần mở to mắt, trong mắt lớn như chuông đồng bắn ra hai đạo quang mang như lãnh điện, ứng thanh nói.

"Người nếu là Thiên Tướng trong Thiên Sách, hắn là có thể cảm giác được Thác Tháp Thiên Vương đã chết, bây giờ Thiên Sách nắm giữ trong tay ta, người cần nghe theo điều khiển của ta." Trong mắt Thẩm Lạc vui mừng, lập tức nghiêm nghị nói.

"Ta có thể cảm giác được, Lý Thiên Vương xác thực đã vẫn lạc, bất quá một tia hồn lực cuối cùng của hắn trước khi phiêu tán đã ra lệnh cho ta, chỉ khi người có thể đánh bại ta, ta mới nghe theo hiệu lệnh của người! Tiếp chiêu!" Cự Linh Thần lạnh giọng nói, nói đánh là đánh, cánh tay vừa mới động, cự phủ song diện đã chém ngang tới.

Lưỡi búa loé lên quang mang, một đạo cự phủ màu xanh to lớn vô cùng quét ngang tới, chém hư không một phân thành hai, thẳng đến Thẩm Lạc.

"Đến hay lắm!" Thẩm Lạc cũng không lui lại.

"Ô" một tiếng, Trấn Hải Tấn Thiết Côn hóa thành một đạo huyễn ảnh màu vàng, cùng cự phủ song diện Cự Linh Thần đụng vào nhau.

"Ầm ầm" một tiếng nổ vang kinh thiên lấy hai người làm trung tâm lan ra, hai cỗ cự lực ngập trời bắn ra bốn phương tám hướng, không gian màu vàng phụ cận như gợn nước mãnh liệt rung động, lôi đài màu vàng cũng lắc lư không thôi.

Bất quá lôi đài này không biết chế từ vật gì, tiếp nhận hai vị Chân Tiên cường giả công kích, vậy mà lù lù bất động, một vết nứt cũng không xuất

hiện.

Hai đạo nhân ảnh đụng một cái, lập tức cấp tốc tách ra.

Thảm Lạc lùi lại ba bước mới ổn định thân hình, mà Cự Linh Thần lui về sau năm bước, trong mắt hiện lên một tia chấn kinh.

Gã tại Thiên Đình luôn luôn lấy thần lực nổi danh, vậy mà trên lực lượng đáng tự hào nhất lại thua trận.

"Thống khoái! Đón thêm ta một chiêu!" Thảm Lạc cười ha ha, Trần Hải Tấn Thiết Côn như một đầu Giao Long màu vàng quét ngang tới.

Thân thể của hắn cũng theo côn ảnh bắn ra, kéo theo đạo đạo tàn ảnh.

Cự Linh Thần hét lớn một tiếng, cự phủ trong tay giống như lôi chém xuống, người cũng theo thân riu, biến ảo chập chờn.

"Đang đang đang..." Liên tiếp tiếng vang quanh quẩn trong không gian màu vàng.

Thảm Lạc cùng Cự Linh Thần đã nhìn không thấy, chỉ có thể miễn cưỡng nhìn thấy hai đạo huyền ảnh đan vào nhau, côn ảnh phủ ảnh tung bay.

Luận lực lượng, Thảm Lạc hơi chiếm ưu thế, nhưng hắn vừa mới tập được Bát Thiên Loạn Bồng không lâu, còn chưa triệt để hiểu thấu đáo bộ côn pháp này, trên lôi đài mặc dù khắp nơi đều tung bay côn ảnh màu vàng, đã áp chế Cự Linh Thần cùng phủ ảnh màu xanh, nhưng từ đầu đến cuối không thể triệt để đánh bại đối phương.

Trên mặt hắn hiện lên một tia không kiên nhẫn, trên thân đại phóng kim quang, huyền hóa thành năm đạo phân thân màu vàng như thực chất, trong tay đều nắm một thanh trường côn màu vàng, huyền hóa ra đạo đạo côn ảnh đánh về phía Cự Linh Thần.

Trên lôi đài côn ảnh màu vàng lập tức dày đặc gấp mấy lần, lập tức triệt để áp chế Cự Linh Thần, phủ ảnh màu xanh trong nháy mắt bị đánh tan hơn phân nửa.

Cự Linh Thần nhíu chặt lông mày, hét lớn một tiếng, hai tay nắm chặt song diện chiến phủ, nửa quỳ đánh xuống lôi đài

"Đông" một tiếng vang trầm, cán búa nện vào trên lôi đài, một vòng sáng màu vàng lập tức dập dờn ra chung quanh.

Thâm Lạc lần trước giao thủ với Cự Linh Thần đã kiến thức được môn thần thông này, có thể định trụ hết thầy trong vòng sáng màu vàng, hai chân hắt toả sáng hào quang ánh trắng, thân hình giống như đại điều bay vút lên trời, không bị vòng sáng màu vàng bao lại.

Nhưng năm đạo phân thân kia lại bị kim quang định trụ, trong nháy mắt đứng thẳng bất động tại chỗ.

Thân ở giữa không trung, Thâm Lạc không để ý tới năm cỗ phân thân, Tấn Thiết Côn chớp động kim quang, nhoáng một cái hóa thành chín đạo bóng ảnh, từ các phương hướng đánh về phía Cự Linh Thần còn chưa kịp đứng lên.

"Đang đang đang..." Liên tục chín tiếng vang lên, cự phủ trong tay Cự Linh Thần tung bay, vậy mà nửa quỳ phá vỡ một kích Bát Thiên Loạn Bồng này.

Bất quá uy lực Bát Thiên Loạn Bồng to lớn cỡ nào, Cự Linh Thần mặc dù phá đi một kích này, thân thể cũng đại chấn, nửa quỳ lùi về phía sau.

Chương 745: Hồ Vương tới chơi

Trong mắt Thảm Lạc lóe lên vẻ kinh ngạc, nhưng động tác trên tay không vì vậy mà chậm lại, thân hình hắn xoay tròn, sáu mươi bốn đạo ảo ảnh Trấn Hải Tấn Thiết Côn ẩn hiện, một cỗ lực lượng hủy thiên diệt địa từ trên thân côn nện thẳng xuống người Cự Linh Thần.

Thân thể Cự Linh Thần trầm xuống, dường như bị hàng ngàn hàng vạn ngọn núi khổng lồ đè lên người, ngay cả việc cử động ngón tay một chút cũng cực kì khó khăn.

Bỗng nhiên gã hét lên một tiếng, trong cơ thể vang lên những tiếng nổ trầm đục, cơ bắp trên người cuộn cuộn phồng lên, khuôn mặt bắt đầu đỏ ửng, khí tức tỏa ra trên người gã thoáng chốc đã tăng gấp bội, hiển nhiên là sử dụng bí pháp kích thích tiềm lực nào đó.

Cây rìu lớn màu xanh trong tay Cự Linh Thần bỗng sáng rực lên, gã cầm cây rìu đứng tại chỗ bắt đầu xoay tròn, sau đó cả người gã lẫn cây rìu hòa quyện vào nhau, trong nháy mắt đã tạo thành một hư ảnh vòi rồng màu xanh lập lòe, ở giữa bắn ra sáu mươi bốn luồng hư ảnh màu xanh.

"Bang!" "Bang!" "Bang!" ...

Những tiếng nổ mạnh điếc tai liên tiếp phát ra, hai luồng ánh sáng vàng và xanh kịch liệt va chạm với nhau, không gian khắp nơi sôi trào, từng làn sóng vàng cuộn cuộn tuôn ra khắp nơi.

Sáu mươi bốn đạo côn ảnh luân phiên nện xuống, vòi rồng màu xanh cơ hồ bị đều đánh tan, chỉ còn một tầng hơi mỏng, nhưng uy năng của côn ảnh cũng đã hết.

Miệng Thảm Lạc hét lớn một tiếng, kim quang bên nắm tay phải nở rộ, chúng như ngưng tụ thành thực chất, sau đó hắn nện một quyền lên trên vòi rồng màu xanh.

Không khí chung quanh tựa hồ bị một quyền này áp súc, làm cho người có

cảm giác hít thở không thông.

"Phanh" một tiếng giòn vang, màu xanh vôi rờng vỡ vụn, hóa thành vô số điểm màu xanh phiêu tán khắp nơi.

Mà tốc độ nắm đấm màu vàng không có xu thế chậm lại, vẫn tiếp tục lao về phía trước, giống như một tia chớp màu vàng, đánh lên trên bờ vai Cự Linh Thần..

Thân hình cao lớn của Cự Linh Thần, giống như một bó rơm bay ra ngoài.

Kim quang trong tay trái Thẩm Lạc cũng đột nhiên cuồng trương lên, hất ném Trấn Hải Tân Thiết Côn trong tay về phía trước.

Một tiếng rít gào sắc nhọn vang lên, Trấn Hải Tân Thiết Côn hóa thành một luồng kim ảnh, trong nháy mắt liền đuổi theo Cự Linh Thần, đâm vào lồng ngực của gã, xuyên qua lưng, sau đó găm người gã dính vào mặt đất.

"Rất tốt, thực lực của ngươi không tệ, đáng giá để bản tướng dốc sức." Cự Linh Thần nhìn xuống ngực, sau đó lại nhìn về phía Thẩm Lạc, trên mặt không có lộ ra vẻ thông khổ, ngược lại khóe miệng lộ ra vẻ tươi cười.

Vừa dứt lời, kim quang trên người hắn lóe lên, thân thể cao lớn lên vang lên tiếng nổ tanh tách, hóa thành vô số kim quang phiêu tán.

Một vầng sáng trắng đầy trời bắn ra từ giữa luồng kim quang, dung nhập vào trong cơ thể Thẩm Lạc.

Cảnh sắc chung quanh biến đổi, Thẩm Lạc về tới động phủ ở Tích Lô sơn.

Luồng bạch quang kia xuất hiện trong đầu hắn, so với thiên tượng tàn hồn trước kia hắn hấp thu lớn hơn rất nhiều, nó hóa thành một cỗ thần hồn chi lực khổng lồ dung nhập thần hồn của hắn.

Vẻ mặt Thẩm Lạc vui vẻ, vội vàng vận chuyển Bát Chu Trấn Thần Pháp, hấp thu luồng tàn hồn này.

Trọn vẹn đi qua nửa ngày, hắn mới mở mắt ra, thần tình cực kì sáng lán, trong mắt bắn ra hai luồng tinh mang như thiểm điện, làm cho người ta chỉ cần nhìn sơ qua đã thấy kính sợ.

Cổ tàn hồn này của Cự Linh Thần dị thường không lồ, sau khi Thẩm Lạc hấp thu, thần hồn hầu như tăng gấp đôi, ngay cả thần thức cũng phát sinh biến hóa.

Nguyên bản thần hồn của hắn có thể so với Chân Tiên Hậu Kỳ tồn tại, bây giờ thần hồn chi lực tăng gấp đôi, hầu như đã đạt đến Chân Tiên kỳ cực hạn.

Tàn hồn của vị Cự Linh Thần này không chỉ cường đại, trong đó ký ức bao hàm cũng nhiều hơn hẳn so với thiên binh thiên tướng khác, Tuyên Hoa Thủ Pháp, Kim Quang Định Nhân thần thông, cùng với bí thuật kích phát tiềm năng kia của gã đều được bảo lưu.

"Đều là thần thông lợi hại." Thẩm Lạc vui vẻ mỉm cười.

Hắn lập tức nghĩ tới một chuyện, lật tay lấy ra kim tháp do Thác Tháp Thiên Vương tặng, đợi một hồi lâu, trong tháp không tiếp tục bay ra đan dược màu vàng nữa.

"Xem ra đan dược trong tháp đã dùng hết." Thẩm Lạc có chút thất vọng.

Nhưng hắn lập tức lấy lại tinh thần, lần này tiến vào thiên sách thu hoạch đã tương đối khá, đã nhận được Cự Linh Thần tàn hồn chi lực, đã học được tuyệt môn bí pháp của gã, càng trọng yếu chính là sau này có thể triệu hoán vị Cự Linh Thần Chân Tiên Hậu Kỳ Thiên Tướng này, không nên tham lam quá.

Trong cơ thể hắn mệnh môn lực lượng đã bình phục, không có tiếp tục tiến vào thiên sách, khoan chân ngồi xuống, rất nhanh đem cùng Cự Linh Thần đại chiến tiêu hao Pháp lực khôi phục lại.

Thẩm Lạc lấy ra thiên sách, đang muốn tiếp tục tiến vào trong đó, tiếp tục thu phục thêm thiên tướng.

Lúc trước đánh chết Cự Linh Thần chiến đấu tuy rằng kịch liệt, hắn kỳ thật cũng không tiêu hao nhiều khí lực, dựa theo thiên sách bên trong thiên tướng thực lực quy luật, kế tiếp xuất hiện thiên tướng hẳn là Chân Tiên đỉnh phong, lấy thực lực của hắn bây giờ có lẽ có thể đối phó, huống chi hắn còn có át chủ bài Hoảng Kim Thăng.

Nhưng vào thời khắc này, tiếng đập cửa phanh phanh từ bên ngoài truyền

đến.

Thẩm Lạc trên mặt hiện lên một tia không vui, nhưng cũng không mặc kệ, hắn đem thần thức tỏa ra phía ngoài tìm tòi, mặt lộ vẻ vẻ kinh ngạc.

Sau đó hắn thu hồi thiên sách, đứng dậy mở cửa, một bóng người đang đứng ở bên ngoài, đúng là vạn tuế Hồ Vương.

"Tộc trưởng, sao ngài lại tới đây, mau vào trong." Thẩm Lạc mời Vạn Tuế Hồ Vương vào trong động phủ.

"Thẩm đạo hữu tu vi tinh tiến, đạt đến Chân Tiên trung kỳ, quả thật thật là chuyện đáng mừng." Vạn tuế Hồ Vương cười nói.

"Cũng may mắn nhờ vào Ngọc Linh Quả tộc trưởng tặng." Thẩm Lạc biết lúc mình tiến giai động tĩnh khá lớn, khẳng định bị người Ngọc Hồ Tộc phát hiện, thản nhiên nói cảm ơn.

"Thẩm đạo hữu quá khiêm tốn rồi, đây đều là do đạo hữu thiên tư tuyệt đỉnh, mới có thể một lần đột phá đã thành công. Bên trong Tích Lô Sơn có ba gốc cây Lưu Hương Quả, cứ năm trăm năm có thể thu hoạch được hơn mười quả, nhưng tộc nhân của Ngọc Hồ Tộc của chúng ta lại không có bao nhiêu người có thể đột phá được." Vạn tuế Hồ Vương ha ha cười nói.

"Lúc trước tộc trưởng nói Ngọc Linh Quả có thể kéo dài tuổi thọ, nhưng không biết một quả có thể kéo dài được bao lâu?" Thẩm Lạc nghe xong lời này, trong lòng khẽ động dò hỏi.

"Khoảng hai trăm ba trăm năm, công hiệu chủ yếu của Ngọc Linh Quả vẫn là tăng cường tu vi, ở phương diện kéo dài tuổi thọ cũng tương tự như vậy, chẳng lẽ Thẩm đạo hữu muốn dùng quả này kéo dài tuổi thọ cho người khác? Nếu vậy, ta sẽ cho người mang thêm cho người hai quả tới đây." Vạn tuế Hồ Vương có chút kinh ngạc liếc Thẩm Lạc, nói ra.

"Quả này chính là trọng bảo của Tích Lô Sơn, tại hạ có thể phục dụng một quả đã là thiên đại phúc duyên, không dám lại yêu cầu xa vời thêm nữa, lời vừa nói chỉ là thuận miệng hỏi mà thôi, tộc trưởng không cần để ở trong lòng." Thẩm Lạc vội vàng khoát tay nói ra.

Vạn tuế Hồ Vương mỉm cười, không tiếp tục thảo luận về việc này thêm nữa.

Những năm gần đây Ma tộc liên tiếp đột kích, Ngọc Hồ tộc vì tăng cường thực lực, sớm đã đem Ngọc Linh Quả dự trữ dùng hết hơn phân nửa, không còn thừa bao nhiêu, lời ta vừa mới nói chỉ là khách sáo mà thôi.

"Không biết tộc trưởng tìm tại hạ, có chuyện gì cần làm chăng?" Thẩm Lạc mời Vạn Tuế Hồ Vương ngồi xuống, hỏi thăm.

"Như thế nào, lão phu không thể tới tâm sự cùng Thẩm đạo hữu sao? Hay là Thẩm đạo hữu chê lão già này cổ hủ, không muốn cùng ta nói chuyện?" Vạn tuế Hồ Vương nửa đùa nửa thật nói.

"Đâu có, tộc trưởng ngài gân cốt cường tráng, cho dù đám người trẻ tuổi cũng ít ai có thể sánh bằng, nào ai dám chê ngài đã già đâu." Thẩm Lạc cười to.

"Tốt rồi, không cần nói thêm những lời ong bướm làm gì, hôm nay ta tìm đến Thẩm đạo hữu, quả thật có chuyện cần bàn." Mọi sự Hồ Vương thu hồi thần tình, không còn vẻ đùa cợt trên mặt nữa.

Chương 746: Con trai Ngưu Ma Vương

"Tại hạ rửa tai lắng nghe." Thần sắc Thảm Lạc nghiêm túc nói.

"Bây giờ Ma tộc giáng thế, xem sinh linh thế gian, nhất là hai tộc Nhân Yêu như chó rơm, tùy ý giết chóc, Thảm đạo hữu du lịch khắp nơi, kiến thức rộng rãi, khẳng định là biết rõ." Vạn Tuế Hồ Vương nghiêm mặt nói.

"Không sai, đúng là như thế." Sắc mặt Thảm Lạc ảm đạm, gật đầu.

"Ngọc Hồ bộ tộc ta cũng chịu đủ Ma tộc quấy rối, bọn hán không chỉ giết chết tộc nhân Ngọc Hồ, đáng hận hơn là dùng lực lượng tà ác dụ hoặc bọn họ rơi vào Ma Đạo, thực sự tội đáng chết vạn lần!" Trong khi Vạn Tuế Hồ Vương nói chuyện, trong mắt hiện lên một tia lệ mang cừu hận.

"Hồ Vương muốn nói điều gì? Không ngại cứ nói thẳng." Thảm Lạc không muốn quanh co cùng Vạn Tuế Hồ Vương, trực tiếp hỏi.

"Nếu thế, ta cũng không vòng vo, lão phu muốn mời Thảm đạo hữu đảm nhiệm khách khanh trưởng lão bản tộc, không biết ý đạo hữu thế nào?" Vạn Tuế Hồ Vương nói.

"Khách khanh trưởng lão? Hồ Vương nói lời này thật làm cho Thảm mỡ ngạc nhiên, người ta đã kết thành liên minh, làm gì cần phải như thế? Mà hai tộc Nhân Yêu từ trước đến nay có chút đối lập, Hồ Vương mời tại hạ đảm nhiệm khách khanh trưởng lão, không sợ tộc nhân chỉ trích sao?" Thảm Lạc từ chối cho ý kiến, hỏi.

"Thảm đạo hữu thiên tư bất phàm, ngày sau thành tựu không thể đoán trước, lão phu tự nhiên muốn rút ngắn quan hệ với Thảm đạo hữu. Còn Nhân Yêu hai tộc đối lập, bây giờ Ma tộc làm loạn thiên hạ, đối mặt Ma tộc đại địch này, nhân yêu nên bắt tay tương trợ. Mà Thảm đạo hữu nhiều lần giúp Ngọc Hồ bộ tộc ta, đám người trong tộc còn tán thưởng, sao lại chỉ trích chứ." Vạn Tuế Hồ Vương vừa cười vừa nói.

Thảm Lạc dùng ánh mắt khác thường nhìn Vạn Tuế Hồ Vương, thầm nghĩ

lão hồ ly này hiểu lý lẽ hơn nhiều so với Ngưu Ma Vương kia, mà Ngưu Ma Vương đang muốn làm dịu quan hệ với Vạn Tuế Hồ Vương, có lẽ lợi dụng lão hồ ly này chế ước một chút Ngưu Ma Vương.

"Đương nhiên, lão phu cũng sẽ không để Thảm đạo hữu làm không công, ba kiện bảo vật này xem như một chút tâm ý của ta." Vạn Tuế Hồ Vương vung tay lên mặt bàn bên cạnh, ba cái hộp ngọc xuất hiện ở trên bàn, cũng tự động mở ra.

Trong hộp ngọc thứ nhất là một tấm phù lục màu vàng, tản mát ra từng vòng từng vòng vàng sáng màu vàng, che chắn phía dưới nên thấy không rõ phù văn trên đó.

Hộp ngọc thứ hai là một tiên quả bạch ngọc, chính là Ngọc Linh Quả.

Mà trong hộp ngọc thứ ba là một viên cầu màu trắng lớn chừng quả đấm, phía trên khắc đầy phù văn phong ấn, thoạt nhìn là phong ấn pháp khí, trong cầu lơ lửng một ngọn lửa màu tím nhỏ, chính là Tử Cốt U Hoả Vạn Tuế Hồ Vương đã từng thi triển qua.

"Đây là một tấm Thiên Hồ Mê Thần Phù, chính do con ta Ngọc Diện công chúa năm đó dựa vào phương pháp Thượng Cổ tự tay chế ra, có công hiệu mê hồn cường đại dị thường, có thể sử dụng nhiều lần, mà phù này khác với bùa chú bình thường, người tu vi càng cường đại, thôi động uy lực càng lớn. Thiên Hồ Mê Thần Phù này chỉ được dùng qua hai ba lần, lực lượng bên trong vẫn tràn đầy, còn đủ dùng bảy tám lần nữa." Vạn Tuế Hồ Vương không đợi Thảm Lạc lên tiếng, tự mình giải thích.

Thảm Lạc nhìn về phía phù lục màu vàng, hơi ngưng thần chốc lát, lập tức cảm thấy đầu choáng váng hoa mắt, vội vàng dời ánh mắt đi, lúc này mới khôi phục bình thường.

"Mà Ngọc Linh Quả này không cần ta nhiều lời, về phần viên cầu sau cùng là ta phong ấn một ít Tử U Cốt Hỏa trong đó, Thảm đạo hữu hẳn là rất có hứng thú với cốt hỏa này. Đừng nhìn Tử U Cốt Hỏa trong cầu chỉ có một điểm, đó là do bị phong ấn, giải phong ấn thì số lượng sẽ không ít." Vạn Tuế Hồ Vương nhìn Thảm Lạc, thâm ý cười cười, tiếp tục nói.

Thảm Lạc âm thầm kinh ngạc Vạn Tuế Hồ Vương nhạy cảm, bởi vì hắn có Hồng Liên Nghiệp Hỏa, trước đó thấy Tử U Cốt Hỏa đã lưu ý, không ngờ chi tiết nhỏ này lại bị đối phương phát hiện.

"Hò Vương để mắt tại hạ như thế, Thảm mỡ nếu từ chối nữa, thì quá bất cận nhân tình quá. Chỉ là Thảm mỡ có chuyện quan trọng khác trên thân, không thể một mực lưu lại Tích Lô sơn." Hãn trầm ngâm một chút rồi nói.

"Cái này không sao, đây là một tấm phù truyền âm, ngày sau bản tộc gặp nguy hiểm, lão phu sẽ dùng phù này thông tri đạo hữu, tu vi Thảm đạo hữu đã đạt tới Chân Tiên trung kỳ, độn tốc nhanh chóng, dù ở nơi cực xa, chạy tới cũng sẽ không tốn quá nhiều thời gian." Vạn Tuế Hò Vương lấy ra một phù lục màu xanh bắn ra linh quang bốn phía, đưa cho Thảm Lạc nói.

Thảm Lạc gật đầu, thu hồi phù lục.

Vạn Tuế Hò Vương thấy sự tình đàm luận xong, đứng dậy muốn rời đi.

"Hò Vương xin chờ một chút, tại hạ còn có một chuyện muốn hỏi thăm." Thần sắc Thảm Lạc khẽ động, gọi đối phương lại.

"Thảm đạo hữu mời nói." Vạn Tuế Hò Vương lại ngồi xuống.

"Thực không dám giấu giếm, Thảm mỡ lần này tìm Bình Thiên Đại Thánh, là vì liên thủ với Đại Thánh, cùng đối kháng Ma tộc." Thảm Lạc nói.

"Thảm đạo hữu lần này tới Tích Lô sơn, chân chính muốn kết minh nguyên lai là Ngưu Ma Vương. Cũng đúng, con trâu kia mặc dù tham hoa háo sắc, thực lực ngược lại không phải Ngọc Hồ tộc nhỏ chúng ta có thể so sánh." Vạn Tuế Hò Vương giật mình, từ tốn nói.

"Hò Vương tiên bối, tại hạ tuyệt không có ý xem nhẹ Ngọc Hồ tộc..." Thảm Lạc nghe ra trong lời nói Vạn Tuế Hò Vương ẩn chứa oán khí, vội vàng giải thích.

"Thảm đạo hữu không cần giải thích, mặc kệ mục đích ngươi thực sự là gì, đạo hữu trước đó nhiều lần trợ giúp tộc ta chính là sự thật, lão phu cảm kích ngươi vẫn không thay đổi." Vạn Tuế Hò Vương đưa tay ngăn trở Thảm Lạc nói tiếp.

Thảm Lạc nghe vậy, trong lòng không khỏi nhẹ nhàng thở ra.

"Nói ngoài lề rồi, chúng ta nói tiếp con trâu kia đi. Liên thủ ngăn cản Ma tộc mặc dù là chuyện tốt, Ngưu Ma Vương kia hẳn là sẽ không cự tuyệt, bất

quá hấn luôn luôn căm thù người trong tiên phật, tính tình lại quật cường, người mời hấn chỉ sợ không được thuận lợi hả?" Vạn Tuế Hồ Vương quay lại câu chuyện, hỏi.

"Hồ Vương cơ trí, đoán không sai chút nào. Tại hạ không biết nhiều về Bình Thiên Đại Thánh, Hồ Vương và hấn quen biết nhiều năm, bởi vậy tại hạ muốn nhờ Hồ Vương chỉ điểm một hai, có biện pháp gì để Bình Thiên Đại Thánh hồi tâm chuyển ý không?" Thẩm Lạc chấp tay nói.

"Tính tình Nguru Ma Vương quật cường, một khi đã quyết định, cho dù là ai cũng không thể thay đổi, Thẩm đạo hữu chuyện này chỉ sợ nhất định không công mà lui rồi." Vạn Tuế Hồ Vương nghĩ nghĩ, lắc đầu nói.

"Hấn thật quyết giữ ý mình như vậy, không có chuyện gì có thể ảnh hưởng quyết định của hấn sao?" Thẩm Lạc không cam tâm, truy vấn.

"Nếu nói chuyện có thể ảnh hưởng Nguru Ma Vương, ngược lại là có hai chuyện." Vạn Tuế Hồ Vương vân vân râu suy nghĩ một chút, chậm rãi nói.

"Chuyện gì? Xin Hồ Vương chỉ giáo." Ánh mắt Thẩm Lạc sáng lên, lập tức hỏi.

"Hai chuyện này đều phi thường gian nan, gần như không thể làm, bất quá Thẩm đạo hữu nếu muốn biết, ta sẽ nói cho người nghe." Thần sắc Vạn Tuế Hồ Vương phức tạp nhìn Thẩm Lạc một chút, thờ dài một cái.

Thẩm Lạc hết sức chăm chú.

"Chuyện thứ nhất là nhi tử Nguru Ma Vương là Hồng Hải Nhi, tiểu tử kia ngang ngược quái đản, năm đó gây khó người tỉnh kinh, bị Quan Thế Âm Bồ Tát thu làm đồng tử. Sau này Xi Vưu xuất thế, đại quân Ma tộc đánh vào Lạc Già sơn, Hồng Hải Nhi trời sinh tính hung lệ, đầu phục Ma tộc, bây giờ đã trở thành đại tướng Ma tộc. Nguru Ma Vương phi thường muốn con hấn thoát ly ma chướng, chỉ tiếc thực lực Ma tộc hùng hậu không gì sánh được, mà hành tung Hồng Hải Nhi lại bất định, hấn cũng không thể biết được." Vạn Tuế Hồ Vương nói.

Thẩm Lạc nghe lời này, sắc mặt trầm xuống.

Việc này xác thực khó làm, Ma tộc tàn phá bờ cõi thiên hạ, muốn từ trong

tay bọn chúng cứu ra Hồng Hải Nhi nói nghe thì dễ? Huống chi Hồng Hải Nhi còn cam tâm đầu phục Ma tộc.

Chương 747: Chia ra tìm

"Vây chuyện thứ hai?" Chuyện thứ nhất gian nan như vậy, chuyện thứ hai khẳng định cũng không đơn giản, bất quá Thẩm Lạc vẫn ôm hi vọng vạn nhất.

"Chuyện thứ hai liên quan đến tiểu nữ Ngọc Điện công chúa. Năm đó nó bị người thỉnh kinh giết chết, hồn về Cửu U, tính toán thời gian, bây giờ chắc cũng đã luân hồi chuyển thế, nếu có thể tìm về tiểu nữ, chớ nói liên thủ, dù chuyện gì Ngưu Ma Vương cũng sẽ theo người. Chỉ là Ma tộc giáng lâm, Cửu U cũng bị cộng kích, nghe nói Luân Hồi Chi Tinh bị phá toái, cho dù ai cũng không thể truy ra tung tích người chuyển thế." Vạn Tuế Hồ Vương nói.

Thẩm Lạc cười khổ một tiếng, đây quả nhiên là một chuyện gần như không thể hoàn thành.

"Hai chuyện chính là những như vậy, có thể làm được hay không, phải xem thủ đoạn của Thẩm đạo hữu rồi." Vạn Tuế Hồ Vương nói một tiếng, đứng dậy cáo từ.

"Hồ Vương tiên bối, lại nói đến Ngọc Điện công chúa, năm đó bị hủy bởi thủ đoạn người tiên phật, nên Ngưu Ma Vương thống hận người trong tiên phật. Ngài là cha của Ngọc Điện công chúa, trong lòng hẳn cũng có oán khí, vì sao nguyện ý liên thủ cùng tại hạ?" Thẩm Lạc đứng dậy tiễn Vạn Tuế Hồ Vương ra cửa động phủ, chân chờ một chút, vẫn hỏi.

"Lão phu không phải con trâu búng bình kia, mối thù Ngọc Điện mặc dù khắc cốt ghi tâm, nhưng mệnh tộc nhân khác cũng là mệnh, ta chỉ làm chuyện tộc trưởng Ngọc Hồ tộc nên làm mà thôi." Vạn Tuế Hồ Vương ngẩng đầu nhìn lên trời, im lặng một lát rồi từ tốn nói.

Nói xong những lời này, lão cất bước tiến lên, chậm rãi đi xa.

Thẩm Lạc đưa mắt nhìn Vạn Tuế Hồ Vương rời đi, trong mắt hiện lên vẻ khâm phục, sau đó quay về động phủ, lật tay lấy ra Thiên Sách.

Hắn không tiếp tục thu phục Thiên Tướng, mà tiến vào Thiên Sách tàn cảnh, liên lạc với lão giả mặc bạch bào.

Trong vụ tường rất nhanh cuộn cuộn kim vụ, ngưng tụ thành thân ảnh lão giả mặc bạch bào kia.

"Đạo hữu nhanh như vậy đã gọi ta tới đây, chắc là có manh mối liên lạc được với Ngưu Ma Vương rồi?" Lão giả mặc bạch bào nhìn thấy Thẩm Lạc, hỏi.

"Ta đã đến Tích Lô sơn, thuyết phục Ngọc Hồ tộc Vạn Tuế Hồ Vương kết minh cùng chúng ta đối kháng Ma tộc, đồng thời tại Tích Lô sơn gặp được Ngưu Ma Vương." Thẩm Lạc từ tốn nói.

"Đạo hữu thuyết phục Ngọc Hồ tộc gia nhập liên minh! Còn gặp được Ngưu Ma Vương, nhanh như vậy!" Lão giả mặc bạch bào vừa mừng vừa sợ.

"... Sự tình đại khái thế này, dưới các loại trời xui đất khiến, gặp được Ngưu Ma Vương nơi đó, ta nghĩ cách kết bạn với hắn, sau đó đưa ra đề nghị liên thủ chống cự Ma tộc. Bất quá hắn từ chối thẳng, công bố tuyệt sẽ không cùng người trong tiên phật bắt tay, thái độ phi thường kiên quyết." Thẩm Lạc kể lại đơn giản.

"Ai, chuyện năm đó khiến Ngưu Ma Vương cùng tiên phật quyết liệt, muốn giải quyết chỉ sợ gian nan. Bất kể thế nào, nhiệm vụ đạo hữu đã hoàn thành, đây là phương pháp biến thành cá chép, đạo hữu ghi lại." Lão giả mặc bạch bào thở dài, rất nhanh thu lại tâm tình, không truyền ngọc giản tới, mà phát tay áo lên.

Trong hư không trước người hắn hiện ra từng chữ nhỏ màu vàng, chính là phương pháp biến thành cá chép.

Thẩm Lạc đọc môn biến hóa thuật này, rất nhanh nhớ kỹ trong lòng.

"Tiền bối cũng không nên thất vọng, ta nghe được từ Ngọc Hồ bộ tộc một chút chuyện có quan hệ đến Ngưu Ma Vương, theo tình huống ta biết, nếu như có thể hoàn thành hai chuyện này, Ngưu Ma Vương kia vẫn có khả năng hồi tâm chuyển ý." Hắn nhìn về phía lão giả mặc bạch bào, nói thêm.

"Chuyện này là thật! Là hai chuyện gì?" Lão giả mặc bạch bào bỗng nhiên ngẩng đầu, trong mắt lóe lên hai đạo tinh quang đoạ người như thực chất.

Mặc dù có vụ tường ngăn cản, Thâm Lạc vẫn cảm thấy khắp cả người phát lạnh, lại xem trọng mấy phần tu vi lão giả.

"Tự nhiên, bất quá hai chuyện này cũng không dễ làm, chuyện thứ nhất là đem nhi tử Ngưu Ma Vương Hồng Hải Nhi..." Thâm Lạc nói rõ hai tâm niệm của Ngưu Ma Vương.

Hắn sở dĩ nói những lời này cho lão giả mặc bạch bào, thứ nhất là báo đáp nhân tình đối phương hai lần truyền thụ cho hắn biến hóa thuật, thứ hai là hi vọng lợi dụng lực lượng của đối phương, xem có thể làm được hai chuyện này không, từ đó đại khái phán đoán tu vi cảnh giới của đối phương.

Thâm Lạc đối với những người sở hữu Thiên Sách tàn quyền này, ôm tâm lý đề phòng rất lớn.

"Đạo hữu hành động thật nhanh, lão phu ở chỗ này cảm ơn. Chuyện Hồng Hải Nhi cùng Ngọc Diện công chúa xác thực xử lý không tốt, ta gọi hai người khác đến, cùng nhau thương nghị một chút." Lão giả mặc bạch bào nói ra, đưa tay điểm hư không đối diện một chút.

Xa xa kim vụ quay cuồng, thân ảnh nam tử mặc hoàng bào cùng nam tử mặc ngân giáp rất nhanh nổi lên.

"Gọi chúng ta tới có chuyện gì? Tiêu đạo hữu mới kia cũng ở đây, chẳng lẽ chuyện Tích Lôi sơn đã có kết quả?" Nam tử mặc hoàng bào nhìn Thâm Lạc một cái, hỏi.

"Không sai, đạo hữu đã hoàn thành nhiệm vụ liên lạc Ngưu Ma Vương, đồng thời..." Lão giả mặc bạch bào kể lại hai chuyện kia của Ngưu Ma Vương.

"Hai chuyện này mặc dù gian nan, nhưng liên quan đến chuyện liên lạc Yêu tộc, hai vị đạo hữu nêu có thượng sách, mong rằng chỉ điểm nhiều hơn." Lão giả mặc bạch bào còn nói thêm.

"Tìm kiếm Ngọc Diện công chúa chuyển thế, ta không giúp đỡ được gì, bất quá ta có thể giúp một tay tìm xem Hồng Hải Nhi kia hạ lạc ở đâu. Về phần

làm thế nào thuyết phục hắn trở lại bên cạnh Ngưu Ma Vương, chờ tìm ra tung tích của hắn lại bàn bạc kỹ hơn đi." Nam tử mặc hoàng bào trầm ngâm nói.

Thẩm Lạc nghe lời này, kinh ngạc nhìn nam tử mặc hoàng bào một chút, người này vậy mà có thể tìm người trong địa bàn Ma tộc, hẳn là có thám tử trong Ma tộc, hoặc là có thần thông tìm người đặc thù gì đó.

Đồng thời hắn chú ý tới lão giả mặc bạch bào cùng nam tử mặc ngân giáp cũng không kinh ngạc, tựa hồ đã sớm biết rõ điểm ấy, trong lòng lại khẽ động.

"Ta có thể phái người điều tra một chút manh mối Ngọc Điện công chúa chuyển thế, bất quá không bảo đảm có thể tìm được." Nam tử mặc hoàng bào nói xong, nam tử mặc ngân giáp cũng mở miệng nói.

"Vậy xin nhờ hai vị." Lão giả mặc bạch bào đại hỉ chấp tay nói.

Thẩm Lạc đứng ở bên cạnh lắng lắng nghe ba người đối thoại, không xen vào.

Ba người rất nhanh thương định, lão giả mặc bạch bào chuyển hướng Thẩm Lạc: "Chờ chúng ta điều tra có kết quả, Ngưu Ma Vương bên kia còn làm phiến đạo hữu liên lạc."

"Không vấn đề, bất quá Tích Lô sơn nơi này cũng không phải là chỗ an toàn, có một đám Ma tộc đang tiến đánh, cầm đầu là một bộ xương màu đen Thái Ất cảnh, mà lại sử dụng phương pháp huyết tế tăng lên tu vi yêu ma dưới trướng. Nếu như Tích Lô sơn ngăn cản không nổi, thực lực của ta yếu ớt, chỉ có thể rời nơi đó." Thẩm Lạc chậm rãi nói.

"Tự nhiên, đạo hữu ngàn vạn phải lấy an nguy bản thân làm trọng, dù cuối cùng không thể thuyết phục được Ngưu Ma Vương cũng không sao." Lão giả mặc bạch bào lập tức nói.

Thẩm Lạc có chút ngây ngốc, hắn nói những lời kia bản ý là muốn lợi dụng bọn người lão giả mặc bạch bào nóng lòng liên lạc Ngưu Ma Vương, dọa dẫm ba người một chút lấy được chỗ tốt, không ngờ lão giả mặc bạch bào lại để hắn lấy an nguy bản thân làm trọng, hắn lập tức có cảm giác một quyền đánh vào hư không.

"Chuyện đã bàn xong, ta còn có chuyện quan trọng phải xử lý, phải đi trước một bước." Nam tử mặc hoàng bào nói xong liền muốn rời khỏi.

"Vi đạo hữu áo bào màu vàng này xin chờ một chút. Tô cha mấy đứa copy bản dịch từ bạch ngọc sách mà không ghi nguồn." Thẩm Lạc đột nhiên mở miệng.

"Tiểu đạo hữu còn có chuyện gì?" Nam tử mặc hoàng bào nhìn về phía Thẩm Lạc, trên mặt tựa hồ lộ ra vẻ tươi cười.

"Ta muốn nói chính là việc này, tại hạ họ Thẩm, xin các hạ gọi ta Thẩm đạo hữu, mà không phải là tiểu đạo hữu. Còn có chư vị xưng hô thế nào? Không muốn nói họ gốc, cho mình cái danh hiệu cũng được, chúng ta ngày sau phải thường xuyên gặp mặt tại đây, lại dùng đạo hữu xưng hô như vậy, nói chuyện với nhau rất là không tiện." Thẩm Lạc âm thầm liếc mắt, tức giận nói.

Ba người này nhìn đều là người có lai lịch lớn, tình huống trong Ma tộc cũng có thể điều tra được, tình huống Tích Lô sơn nơi này tự nhiên càng không nói chơi, thân phận của mình sớm muộn cũng bại lộ, dứt khoát trực tiếp ở chỗ này chỉ ra.

Mà hẳn lúc nào cũng có thể rời thế giới mộng cảnh, dùng họ bị những người này biết cũng không sao.

Chương 748: Tam Mục Thiên Tướng

Thẩm đạo hữu nói có lý, việc này lão phu đúng là sơ sót, chư vị về sau gọi ta là Nguyên đạo nhân đi." Lão giả mặc bạch bào vuốt râu dài, nói.

"Ha ha, vậy ta gọi Lôi đạo nhân đi." Nam tử mặc hoàng bào cười hắc hắc.

Vừa mới nói xong, thân ảnh người này nhoáng một cái biến mất.

"Hoa đạo nhân." Nam tử mặc ngân giáp nói một tiếng, thân ảnh cũng khẽ động biến mất.

"Lôi đạo hữu cùng Hoa đạo hữu đều là người có tính tình như vậy, cũng không phải là khinh dễ Thẩm đạo hữu, xin chớ trách." Lão giả mặc bạch bào hiền lành nói với Thẩm Lạc.

"Chỉ là việc nhỏ, đương nhiên sẽ không trách cứ." Thẩm Lạc lắc đầu.

"Nhân tiện, lão phu cũng có chút chuyện bận rộn, xin lỗi không tiếp được." Lão giả mặc bạch bào cũng muốn rời đi.

"Nguyên đạo hữu xin chờ một chút." Thẩm Lạc gọi lại.

Lão giả mặc bạch bào dừng lại, hơi kinh ngạc nhìn về phía Thẩm Lạc.

"Tại Tích Lôi sơn ta đạt được hai kiện đồ vật, bất quá thực lực tại hạ thấp, muốn mời Nguyên đạo hữu hỗ trợ kiểm tra một chút hai món đồ này có an toàn không, nếu cần thù lao thanh toán, Nguyên đạo hữu cứ nói đừng ngại." Thẩm Lạc lấy ra Ngọc Linh Quả cùng Phong Ấn Pháp Cầu mới lấy được từ Hồ Vương.

"Chỉ là kiểm tra một chút đồ vật, không cần thanh toán thù lao. Bất quá hiện tại ta có việc bận, có thể phải qua một thời gian ngắn mới có thể trả lại hai món đồ này cho ngươi." Lão giả mặc bạch bào nói.

"Không sao, Nguyên đạo hữu cứ từ từ dò xét." Thẩm Lạc vận khởi pháp

lực bao trùm Ngọc Linh Quả cùng Phong Ân Pháp Cầu.

Đã có kinh nghiệm, lần này hẳn không tốn bao nhiêu công phu liền thành công truyền ngọc quả cùng pháp cầu qua.

Trước mắt Thảm Lạc chớp động kim quang, rất nhanh trở lại động phủ, khước miệng lộ ra vẻ tươi cười.

Hắn để lão giả mặc bạch bào kiểm tra Ngọc Linh Quả cùng Phong Ân Pháp Cầu chỉ là lấy cớ, mục đích là muốn làm một cuộc kiểm tra.

Trong hiện thực hẳn có thể tiến vào không gian Thiên Sách, gặp mặt ba người kia, cho nên hẳn muốn thử một chút, có thể trong hiện thực tiếp nhận vật phẩm trong thế giới mộng cảnh không?

Nếu như có thể, hẳn không cần lo lắng vì thọ nguyên ngắn ngủi nữa.

"Hi vọng có thể." Thảm Lạc tự lẩm bẫm, lập tức không nghĩ thêm việc này, nhắm mắt điều chỉnh thể xác tinh thần.

Sau một lát hắn mở mắt ra, thôi động Thiên Sách tiến vào lôi đài màu vàng, tiếp tục thu phục Thiên Tướng.

"Không biết lần này sẽ xuất hiện vị Thiên Tướng nào." Thảm Lạc lấy ra Trấn Hải Tấn Thiết Côn, không biết sao lại có chút bất an.

Lôi đài đối diện loé lên lôi quang, một Thiên Tướng cao lớn xuất hiện, mày rậm mũi to, đầu sinh ba mắt, mắt giữa lập lòe bạch quang, không giận mà uy, người mặc chiến giáp sáng tỏ, tay cầm một đôi Tử Thanh Song Tiên, phía trên mỗi thanh quân quanh một đầu Giao Long, ngoại hình có chút khác lạ, thoạt nhìn là một đực một cái, phun ra nuôt vào lôi điện màu tím xanh, rung động tư tư.

Thảm Lạc nhìn Thiên Tướng trước mặt, đột nhiên khẽ ồ lên một tiếng.

Thiên Tướng này khác với Thiên Binh Thiên Tướng hắn gặp lúc trước, khí tức tươi sống, ánh mắt linh động, vậy mà phảng phất là chân nhân.

"Người chính là tân chủ nhân Thiên Sách? Một mao đầu tiêu tử Chân Tiên trung kỳ, Lý Tịnh sao lại giao Thiên Sách cho người!" Tam Mục Thiên Tướng mở mắt ra, đánh giá Thảm Lạc, hừ lạnh nói.

Thâm Lạc bị Thiên Tướng nhìn chăm chăm, toàn thân có loại cảm giác nhói nhói như bị điện quang bao phủ, trong lòng kinh ngạc.

"Thôi được rồi, nếu Lý Tịnh lựa chọn ngươi, hẳn là có chỗ hơn người, trước tiếp ta một roi." Tam Mục Thiên Tướng giơ tay phải lên, trường tiên màu tím trong tay hiện ra lôi điện màu tím thô to, âm thanh sấm sét đại tác, lôi đài cũng rung động theo.

Sắc mặt Thâm Lạc tái nhợt, toàn lực vận chuyển Hoàng Đình Kinh, hư ảnh lục long lục tượng gào thét du tẩu quanh người, trên Trấn Hải Tấn Thiết Côn cũng bắn ra kim quang bốn phía.

Cảm giác nhói nhói lúc này mới tán đi không ít, hẳn hơi yên tâm một chút.

Tam Mục Thiên Tướng nhìn thấy hư ảnh Long Tượng quanh người Thâm Lạc, trong mắt nổi lên vẻ hứng thú, tay xiết chặt trường tiên.

Trên trường tiên màu tím tăng vọt lôi quang, thân thể Giao Long trên thân roi màu tím vặn vẹo, giống như sóng lại, chung quanh thân roi hiện ra chín đạo lôi điện hình rồng.

Toàn thân Thâm Lạc lại nổi lên cảm giác nhói nhói kia, so với trước đó mãnh liệt gấp mười lần.

Con ngươi hẳn co rụt lại, bên ngoài thân chớp động kim quang kịch liệt, thân thể phát sinh biến hóa, hai chân nhanh chóng trở nên trắng kiện, vậy mà biến thành hai chân voi, hai cánh tay cũng trở nên thô to, trên da càng hiện ra từng miếng Long Lân thô to, trong khoảnh khắc hóa thành hai long tí cực kỳ trắng kiện, tay áo cũng nứt vỡ ra.

Biến thành hình thái này, khí tức Thâm Lạc điên cuồng tăng lên gấp bội, kim quang trên Trấn Hải Tấn Thiết Côn đột nhiên bộc phát như lũ.

"Chuẩn bị xong chưa? Vậy tiếp chiêu đi!" Tam Mục Thiên Tướng nhìn như không thấy Thâm Lạc biến hoá, roi điện nhắc lên đánh vào hư không một kích.

Hư không trên đỉnh đầu Thâm Lạc sáng lên tử quang, chín đạo lôi điện hình rồng không chút dấu hiệu trống rỗng xuất hiện, giống như Lôi Long hung hăng đánh xuống.

Ầm ầm!

Một cỗ áp lực lôi đình đủ để đè sập thiên địa từ trên trời giáng xuống, không gian màu vàng tựa hồ cũng không chịu nổi cường độ lôi điện cực lớn này, kịch liệt chấn động, muốn nứt vỡ ra.

Thảm Lạc mặc dù dự liệu được Thiên Tướng này công kích không thể coi thường, nhưng cũng tuyệt đối không ngờ đáng sợ như thế, tốc độ lại nhanh như vậy.

Hắn kinh sợ, Trần Hải Tân Thiết Côn cuồng vũ, toàn lực thi triển Bát Thiên Loạn Bồng, kinh mạch thể nội bởi vì pháp lực vận chuyển quá mãnh liệt, nổi lên từng tia từng tia vết rách.

Sáu mươi tư đạo côn ảnh so với ngày thường lớn gấp bội lập tức xuất hiện, toàn lực đánh ra, cùng chín đạo lôi điện hình rồng đụng vào nhau.

Trong nháy mắt tầm mắt Thảm Lạc bị lôi điện màu tím lóe sáng chiếm cứ, con mắt nhói nhói, cơ hồ chảy ra nước mắt, sáu mươi tư đạo côn ảnh uy lực vô song vậy mà như giấy vỡ vụn ra, biến thành hư vô.

Mà chín con rồng hình lôi điện chỉ tán non nửa, còn lại tiếp tục bay vọt tới, đánh vào trên thân Thảm Lạc đang mất mở không ra.

Ầm ầm!

Thân ảnh của hắn trong nháy mắt bị lôi điện lực bao phủ, khắp lôi đài màu vàng hiện ra từng đạo lôi điện thô to tàn phá bừa bãi, rung động tê tê, giống như biến thành thế giới lôi đình.

Mấy hơi thở sau, tất cả lôi điện âm vang tiêu tán, mà thân ảnh Thảm Lạc hoàn toàn biến mất, tựa hồ triệt để bốc hơi.

"Hừ! Chạy thật nhanh." Tam Mục Thiên Tướng hừ nhẹ một tiếng, thân ảnh nhoáng một cái biến mất.

Trong động phủ một bóng người lão đảo thoáng hiện ra, chính là Thảm Lạc đã thu hồi biến thân Long Tượng.

Bất quá giờ phút này sắc mặt hắn trắng bệch, quần áo rách tung toé, hơn

phân nửa thân thể đen nhánh, còn tản mát ra mùi khét, khí tức trên thân cũng giảm bớt phân nửa, nguyên khí đại thương.

Thâm Lạc lão đảo một cái, vội vàng đưa tay đỡ lấy vách tường động phủ mới đứng vững.

Nắm giữ Thiên Sách xong, hắn có được năng lực ra vào không gian lôi đài kia, không giống như trước kia chỉ có thể tử chiến đến cùng.

"Kém chút đã chết rồi! Không ngờ Tam Mục Thiên Tướng kia lợi hại như vậy!" Hắn thở hào hển nói.

Tu vi Tam Mục Thiên Tướng tuyệt đối vượt qua Chân Tiên kỳ, so với Ngưu Ma Vương cũng không thua kém, mà thần thông lôi điện lại đáng sợ như thế, trong đầu hắn hiện ra một cái tên.

"Hắn người kia là Cửu Thiên Ứng Nguyên Lôi Thần Phổ Hóa Thiên Tôn chuyên về lôi đình trong truyền thuyết?" Hắn thì thào nói.

Thâm Lạc thấp giọng đọc danh tự này vài tiếng, lắc đầu, vịn vách tường, từ từ đi vào mật thất động phủ.

Chương 749: Chủ động nhận lệnh

Một ngày một đêm sau, Thảm Lạc từ mật thất động phủ đi ra, đã đổi một thân quần áo sạch sẽ, vết thương trên người cũng đã biến mất, chỉ là sắc mặt còn hơi tái nhợt.

Hắn ngồi trong trong đại sảnh, lấy ra Thiên Sách, không định tiến vào bên trong nữa.

Tam Mục Thiên Tướng kia đáng sợ như thế, lấy năng lực hắn hiện tại, tuyệt đối không thể thu phục được.

Hắn cảm ứng một chút bọn người lão giả mặc bạch bào, cũng không có tin tức truyền đến, liền thu hồi Thiên Sách, lấy ra ngọc giản di tích Tụ Bảo đường kia xem xét.

Mấy ngày qua, Tích Lôi sơn rất yên tĩnh, những Ma tộc kia không tiến đánh, cũng không lui lại, Ngu Ma Vương cùng Vạn Tuế Hồ Vương thì vội vàng bài binh bố trận.

Thảm Lạc mấy ngày qua phi thường thanh tịnh, mỗi ngày ở trong động phủ vận công chữa thương, cũng cố cảnh giới.

Vạn Tuế Hồ Vương tuyên bố với toàn tộc Thảm Lạc là khách khanh trưởng lão, đa phần thành viên Ngọc Hồ bộ tộc đều hoan nghênh. Khi nhận hạ hắn còn đi hai chuyến đến tàn thư thất của Ngọc Hồ tộc, tìm đọc một chút điển tịch, Ngọc Hồ tộc nhân cũng không ngăn cản.

Trong tàng thư thất Ngọc Hồ tộc có không ít điển tịch liên quan tới phù lục, Thảm Lạc xem xong, cảm thấy có đại thu hoạch, ở bên trong tìm được ba loại phù lục hữu dụng: Độn Địa Phù, Ân Thân Phù, cùng Khôn Thổ Dẫn Lôi Phù.

Độn Địa Phù cùng Ân Thân Phù là phù lục cao giai, mà Khôn Thổ Dẫn Lôi Phù thì đẳng cấp cao hơn nữa, là ngụy tiên phù.

Tài liệu cho ba loại phù lục này khá trân quý, nhất là Khôn Thổ Dẫn Lôi Phù, bất quá Thâm Lạc ở trong mộng xuất thân giàu có, lại là khách khanh trưởng lão Ngọc Hồ tộc, thông báo một tiếng, Vạn Tuế Hồ Vương lập tức đưa tới số lượng lớn ba loại tài liệu phù lục.

Thâm Lạc luyện tập mấy ngày, rất nhanh nắm giữ Độn Địa Phù cùng Ân Thân Phù, bất quá Khôn Thổ Dẫn Lôi Phù giống như Lạc Lôi Phù, cần lúc thời tiết đông tó thu nạp lôi điện trên bầu trời mới có thể chế thành, hẳn chỉ luyện quen cách vẽ phù này, bởi vì do thời tiết nên không thể chế tạo ra loại phù lục này.

Thời gian nửa tháng trôi qua rất nhanh, một ngày này Thâm Lạc đang ở trong động phủ đọc một bản điển tịch phù lục, đột nhiên ngẩng đầu.

Hắn lật tay lấy ra Thiên Sách, bậm niêm pháp quyết thôi động tiến nhập vào Thiên Sách tàn cảnh, ba người lão giả mặc bạch bào đã chờ ở nơi đó.

"Người đã đến đông đủ, vậy ta bắt đầu. Trải qua những ngày này điều tra, ta đã tìm được nơi Hồng Hải Nhi hạ lạc." Nam tử mặc hoàng bào nhìn thấy Thâm Lạc xuất hiện, mở miệng nói.

"Lôi đạo hữu làm việc quả nhiên rất nhanh, không biết Hồng Hải Nhi kia ở đâu?" Lão giả mặc bạch bào khen một tiếng, hỏi.

"Vì tìm Hồng Hải Nhi, ta phí hết trắc trở, còn hao tổn không ít nhân thủ, Nguyên đạo hữu há hỏi một câu liền muốn ta nói ra?" Nam tử mặc hoàng bào khẽ cười một tiếng.

"Người có yêu cầu gì, cứ nói là được." Lão giả mặc bạch bào không để ý nam tử mặc hoàng bào thừa cơ bắt chẹt, cười nhạt hỏi.

"Lần trước ta muốn vật kia của ngươi." Nam tử mặc hoàng bào nói.

"Được." Lão giả mặc bạch bào không chút nghĩ ngợi liền đáp ứng, lật tay lấy ra một cái hộp ngọc màu trắng đưa tới.

Nam tử mặc hoàng bào tiếp nhận hộp ngọc mở ra, đồng thời trong tay sáng lên một mảnh hoàng quang, che phủ tình huống trong hộp ngọc, Thâm Lạc không nhìn thấy bên trong là vật gì.

"Ha ha, tốt! Nguyên đạo hữu quả nhiên tài đại khí thô, tại hạ bội phục."

Nam tử mặc hoàng bào cười ha ha, lật tay thu hộp ngọc vào.

"Đừng lãng phí thời gian, nói mau đi." Lão giả mặc bạch bào thúc giục.

"Thứ này chỉ đủ một mình Nguyên đạo hữu nghe. Hoa đạo hữu, Thâm đạo hữu, các ngươi muốn biết việc này, cũng phải trả giá một chút nha? Chẳng lẽ dự định không công mà nghe?" Nam tử mặc hoàng bào nhìn về phía Thâm Lạc cùng nam tử mặc ngân giáp, vừa cười vừa nói.

"Lôi đạo hữu, có chừng có mực đi, ta biết tin tức này, cũng tương đương Hoa đạo hữu cùng Thâm đạo hữu biết." Thâm Lạc cùng nam tử mặc ngân giáp chưa kịp mở miệng, lão giả mặc bạch bào có chút tức giận nói.

"Tốt, Hồng Hải Nhi kia hiện tại đang ở Hỏa Khoát sơn." Nam tử mặc hoàng bào giơ tay lên một cái, nói.

"Hỏa Khoát sơn?" Thâm Lạc hơi nhướn mày, hẳn chưa nghe nói qua nơi này.

"Đó là một chỗ thuộc dãy núi Bắc Câu Lô Châu, Hồng Hải Nhi ở trong đó làm cái gì? Có thể thuyết phục hắn trở lại bên cạnh Ngưu Ma Vương không?" Lão giả mặc bạch bào giải thích với Thâm Lạc một câu, sau đó hỏi.

"Không thể, Hồng Hải Nhi trước mắt đang ngồi vị trí cao ở Ma tộc, đã là một trong mười hai Tôn Giả, nắm trong tay rất nhiều binh tướng yêu ma, đang rất hăng hái, nào chịu trở về bên cạnh phụ mẫu để bị ước thúc?" Nam tử mặc hoàng bào lắc đầu.

"Tuy vậy, chúng ta vẫn không thể buông tha, trước phái người tiến đến thuyết phục, nếu thuyết phục không được, liền nghĩ cách cưỡng ép mang nó về bên cạnh Ngưu Ma Vương." Lão giả mặc bạch bào nói.

"Nguyên đạo hữu nói nghe nhẹ nhàng quá, bây giờ hai tộc Vu Yêu ở Bắc Câu Lô Châu cơ bản đều thuộc về Ma tộc, hiện tại nơi đó được xung tung bền chắc như thép, phái người tiến đến chẳng khác nào tự sát mà thôi." Nam tử mặc hoàng bào cười lạnh một tiếng.

"Tình huống Bắc Câu Lô Châu đã biến thành như vậy sao? Nếu vậy cần điều động tướng tài đặc lực tiến tới. Đúng rồi, Hồng Hải Nhi kia bây giờ thực lực thế nào?" Lão giả mặc bạch bào hỏi.

"Hồng Hải Nhi kia vốn thực lực đạt đến Chân Tiên hậu kỳ, quy thuận Ma tộc xong, thân thể bị ma khí xâm nhiễm, thực lực cao hơn một tầng, đã có thể so với Chân Tiên đỉnh phong. Mà yêu này giỏi dùng Tam Muội Chân Hỏa, năm đó Tề Thiên Đại Thánh thỉnh kinh cũng bị nó đốt bỏng, người bình thường tiến đến chỉ mất mạng mà thôi. Bây giờ nhận tài tàn lụi, mấy thủ hạ chúng ta nào có ai là đối thủ của nó, mà trước mắt chúng ta lại không rảnh phân thân, việc này sau rồi hẵng nói." Nam tử mặc hoàng bào nói.

Lão giả mặc bạch bào im lặng, thật lâu không nói.

"Nếu mấy vị không có nhân thủ thích hợp, ta đi một chuyến thì thế nào?" Thảm Lạc nhìn ba người một chút, mở miệng hỏi.

"A, Thảm đạo hữu người nguyện ý đi sao?" Ánh mắt lão giả mặc bạch bào sáng lên.

"Chuyện liên lạc Ngưu Ma Vương nếu liên quan đến chống cự Ma tộc, mà ba vị lại không tiện xuất thủ, tại hạ tự nhiên không thể đỡ cho người khác. Dịch tại bạch ngọc sách. Chỉ là thực lực ta nhỏ yếu, thực không dám giấu giếm, tại hạ chỉ có tu vi Chân Tiên trung kỳ, chỉ sợ không phải đối thủ Hồng Hải Nhi kia, mong mấy vị đạo hữu tương trợ một hai." Thảm Lạc chuyên chủ đề nói.

"Cái này đương nhiên, Thảm đạo hữu người vì chúng sinh Tam Giới, cam tâm mạo hiểm như thế, chúng ta tự nhiên sẽ giúp người một tay. Nguyên mỡ có một bảo vật, có thể cho Thảm đạo hữu mượn dùng một lát." Lão giả mặc bạch bào lập tức nói ra, hơi trầm ngâm rồi lấy ra một khối khăn gấm màu vàng, thi pháp truyền tới.

"Nguyên đạo hữu, người..." Nam tử mặc hoàng bào cùng nam tử mặc ngân giáp nhìn thấy vật này, đều kinh hãi, hiển nhiên nhận ra bảo vật này.

Thảm Lạc để ý thần sắc hai người, biết khăn gấm màu vàng này không thể coi thường, đưa tay tiếp nhận.

Khăn gấm vừa đến tay, sắc mặt hắn lập tức biến đổi.

Khăn gấm này nhìn nhẹ nhàng, vào tay lại nặng dị thường, giống như nâng một tòa núi lớn, ở giữa khăn gấm vẽ hai kỳ hình quái tự, không biết có ý gì,

phía trên hoàng mang lưu chuyển bất động, nhìn cực kỳ huyền diệu.

Hắn thăm vậ Cừ Cừ Thông Bảo Quyết, ý đồ điều khiển bảo vật này, nhưng khăn gấm màu vàng này lại không nhúc nhích, đối với Cừ Cừ Thông Bảo Quyết không có bất kỳ phản ứng nào.

"Đa tạ Nguyên đạo hữu, bất quá bảo vật này phải thôi động thế nào?" Thâm Lạc thở nhẹ ra một hơi, chấp tay hỏi lão giả mặc bạch bào.

Chương 750: Không tiếc ban thưởng bảo

"Khăn gấm này chính là Tiên Thiên Linh Bảo do thiên địa dựng dựng ra, pháp môn tế luyện bình thường không cách nào thôi động. Đây là một môn Tiên Thiên Luyện Bảo Quyết, với sự thông minh của Thâm đạo hữu hần là rất nhanh có thể nắm giữ." Lão giả mặc bạch bào nói một tiếng, lấy ra một khối ngọc giản đưa tới.

Thần thức Thâm Lạc tìm tòi, trên ngọc giản ghi chép một môn bí pháp tế luyện đặc biệt, dị thường tối nghĩa, hoàn toàn khác với Cửu Cửu Thông Bảo Quyết.

Cũng may tư chất hần trong mộng siêu phàm, thâm vận hai lần, rất nhanh liền nắm giữ môn tế luyện này, liền thôi động khăn gấm màu vàng.

Trên khăn gấm màu vàng loé lên quang mang, khăn gấm trong nháy mắt biến lớn gấp trăm lần, bao trùm thân thể của hần lại.

Thâm Lạc cảm thấy bị vô cùng vô tận hoàng quang bao lại, giống như thân ở trong vô tận lòng đất, vô cùng vô tận đại địa chung quanh đều là phòng ngự của hần, không có bất kỳ người nào có thể làm hần bị thương.

"Quả nhiên là bảo bối tốt!" Hần thử diệu dụng của khăn gấm màu vàng, lập tức thu vào, khen ngợi.

"Vật này không chỉ có thể dùng phòng ngự, còn có thể ẩn núp cùng độn hành trong lòng đất, Thâm đạo hữu nếu gặp nguy hiểm, có thể sử dụng bảo vật này độn địa bỏ chạy. Trong Tam Giới tuy bảo vật nhiều, nhưng bàn về năng lực độn địa, cực ít cái có thể so sánh cùng khăn gấm này." Lão giả mặc bạch bào nói tiếp.

"Đa tạ Nguyên đạo hữu." Thâm Lạc nghe vậy đại hỉ, lần nữa cảm ơn.

"Nếu Nguyên đạo hữu hào phóng như vậy, ta cũng không thể hẹp hòi, viên Sí Diễm Đan Châu này là ta tốn hao trăm năm thu thập địa phệ hỏa độc luyện chế thành, dù là cường giả Thái Ất cảnh cũng có thể kích thương."

Nam tử mặc hoàng bào lấy ra một hạt châu màu đỏ đưa tới, cách thật xa cũng có thể cảm giác được một cỗ nhiệt độ cao rùng rợn, cho dù với tu vi Thâm Lạc, hai gò má cũng nóng bỏng đau đớn một trận.

Thâm Lạc vội vàng thu vào, lúc này mới chấp tay cảm tạ.

"Tại hạ không giàu có bằng hai vị, nơi này có một tấm Thương Bạch Chỉ Nhân, có tác dụng thế kiếp, có thể giúp Thâm đạo hữu ngăn cản hai lần tổn thương chí mạng." Nam tử mặc ngân giáp lấy ra một người giấy màu trắng đưa tới.

"Đa tạ Hoa đạo hữu." Thâm Lạc lần nữa cảm ơn.

Hắn sở dĩ chủ động xin đi giết giặc tìm Hồng Hải Nhi kia, tự nhiên là có tính toán của mình, mặc dù trên miệng nói hi vọng mấy người bảo vệ mình một chút, nhưng cũng không ôm hy vọng quá lớn, dù chỉ được một hai kiện pháp bảo có thể dùng, hoặc là cho mấy viên đan dược phù lục tốt cũng được, không ngờ mây người kia lại hào phóng như vậy.

Có nhiều bảo vật như vậy, chuyên đi này hẳn nắm chắc thêm không ít.

"Kỳ thật Thiên Sách trong tay chúng ta chính là Thiên Đạo Chí Bảo, nếu có thể vận dụng tự nhiên, sẽ không kém bất luận bảo vật nào, chỉ là ta thấy Thâm đạo hữu tựa hồ còn chưa biết vận dụng vật này?" Lão giả mặc bạch bào hỏi.

"Bây giờ ta chỉ có thể dùng Thiên Sách thu nhiếp công kích của người khác, triệu hoán tàn hồn Thiên Binh đã thu phục được để chiến đấu. Về phương diện khác, xác thực còn chưa hiểu thấu đáo, xin Nguyên đạo hữu chỉ điểm cho." Trong lòng Thâm Lạc hơi động, vội vàng nói.

"Thu nhiếp vật khác, triệu hoán Thiên Binh cũng chỉ là cách dùng Thiên Sách nông cạn, tác dụng lớn nhất của nó là dùng để thu phục những sinh linh khác. Chỉ cần luyện hoá thần hồn sinh linh vào trong Thiên Sách, bất luận đối phương ở chỗ nào, người cũng có thể dựa vào Thiên Sách triệu hoán tới, xuất lực cho người. Mà thần hồn người bị luyện hóa tiến vào Thiên Sách dù vẫn lạc, cũng có thể dựa vào ấn ký thần hồn trong Thiên Sách lấy hình thức tàn hồn để tiếp tục còn sống." Lão giả mặc bạch bào nói.

Những chuyện này Lý Thiên Vương cũng từng nói với Thâm Lạc, bất quá nói không kỹ bằng lão giả mặc bạch bào.

"Nói cách khác, chỉ cần lưu ấn ký thần hồn trong Thiên Sách, sẽ không hoàn toàn chết đi?" Thẩm Lạc lại hỏi.

"Có thể nói như vậy, bất quá một khi bị Thiên Sách thu nhận sử dụng, sẽ triệt để mất đi tự do, cũng không phải là chuyện gì tốt." Lão giả mặc bạch bào khẽ thở dài một cái nói.

"Còn xin Nguyên đạo hữu chỉ điểm, làm sao dùng Thiên Sách thu phục những sinh linh khác?" Thẩm Lạc cũng không để ý những thứ kia, chấp tay hỏi.

Lão giả mặc bạch bào nhìn Thẩm Lạc một chút, nói phương pháp thu phục cho Thẩm Lạc.

Phương pháp này phi thường phức tạp, bất quá lấy tu vi tư chất Thẩm Lạc bây giờ, mặc niệm mấy lần, rất nhanh đã lĩnh ngộ, lần nữa bái tạ lão giả mặc bạch bào.

Mà nam tử mặc hoàng bào cùng nam tử mặc ngân giáp bên cạnh đều thờ ơ chuyện này, hiển nhiên đã sớm biết phương pháp Thiên Sách thu phục sinh linh.

"Hoa đạo hữu, chuyện Ngọc Điện công chúa chuyển thế đã có đầu mối chưa?" Lão giả mặc bạch bào hỏi nam tử mặc ngân giáp.

"Ta đã phái người tìm hiểu khắp nơi, vẫn chưa có tin tức truyền về." Nam tử mặc ngân giáp lắc đầu.

Lão giả mặc bạch bào nghe vậy, tựa hồ có chút thất vọng, vẫn mở miệng khích lệ vài câu, hi vọng gã tiếp tục tìm kiếm.

Mấy người tiếp tục thảo luận một chút chi tiết tiến đến Hỏa Khoát sơn, sau đó kết thúc hội nghị, nam tử mặc hoàng bào cùng nam tử mặc ngân giáp tuấn tự rời đi.

Thẩm Lạc cũng đang muốn rời Thiên Sách tàn cảnh, lão giả mặc bạch bào đột nhiên gọi hắn lại.

"Thẩm đạo hữu chờ một chút, lúc trước ngươi đưa ta hai đồ vật kia, ta đã cẩn thận kiểm tra, cũng không vấn đề, bây giờ trả lại cho ngươi." Lão giả

mặc bạch bào lấy ra Ngọc Linh Quả cùng Phong Ân Pháp Cầu.

"Việc này không vội, thực không dám giấu giếm, hai thứ đồ này đặt ở trên thân thể tại hạ có chút không quá ổn thỏa, xin Nguyên đạo hữu giữ giúp ta một đoạn thời gian, chờ ta an bài thỏa đáng hết thấy, rồi trả lại cho ta cũng được." Thảm Lạc nói.

"Cũng được." Lão giả mặc bạch bào mặc dù cảm thấy cổ quái, nhưng cũng không cự tuyệt.

Thảm Lạc thấy hoa mắt, rời Thiên Sách tàn cảnh, quay trở về động phủ.

Hắn ở trong động phủ ngồi ngay ngắn một hồi, đứng dậy đi ra ngoài, đi tới chỗ ở Vạn Tuế Hồ Vương.

"Thảm đạo hữu đã điều tra rõ Hồng Hải Nhi kia đang ở nơi nào?" Vạn Tuế Hồ Vương giật nảy cả mình.

"Tại hạ ủy thác người khác điều tra, vừa mới nhận được tin tức. Hồng Hải Nhi kia giờ đang ở Bắc Câu Lô Châu Hỏa Khoát sơn. Bây giờ thế cục Tích Lợi sơn coi như đã ổn định, lại có Bình Thiên Đại Thánh tọa trấn, sẽ không vấn đề, ta muốn đi Hỏa Khoát sơn một chuyến." Thảm Lạc cũng không giấu diếm Vạn Tuế Hồ Vương, nói.

Vạn Tuế Hồ Vương kinh hãi nhìn Thảm Lạc, Ngưu Ma Vương những năm qua vì cứu trở về Hồng Hải Nhi, một mực điều tra tung tích của nó, thế nhưng từ đầu đến cuối không tìm được, Thảm Lạc chỉ tốn hơn mười ngày đã tra ra rồi?

"Rốt cuộc phía sau người này là thế lực gì? Phương Thốn sơn mặc dù là Tiên Đạo đại tông, thế nhưng cũng không có năng lực bực này?" Trong lòng Vạn Tuế Hồ Vương nói thầm, cảm thấy nhìn không thấu Nhân tộc trước mắt, không khỏi có chút hối hận mời chào hắn đảm nhiệm khách khanh trưởng lão Ngọc Hồ tộc.

"Tốt, Thảm đạo hữu yên tâm đi, bất quá Bắc Câu Lô Châu bây giờ do Ma tộc khống chế, nguy hiểm dị thường, Thảm đạo hữu ngàn vạn cân thận." Vạn Tuế Hồ Vương sành sỏi, ý nghĩ trong lòng không biểu lộ mảy may trên mặt, ân cần nói.

"Đa tạ Hồ Vương quan tâm, vậy ta cáo từ trước." Thảm Lạc chấp hai tay,

trên thân loé lên hoàng ảnh, chợt dung nhập vào mặt đất biến mất.

Vạn Tuế Hồ Vương quét thần thức qua, lại không tìm ra khí tức Thẩm Lạc, hiển nhiên hắn đã thoát ra phạm vi thần thức của lão.

"Phương Thốn sơn nổi danh với Át Mộc Tiên Độn, Thẩm Lạc này lại còn tinh thông Thổ Độn thuật?" Vạn Tuế Hồ Vương nhíu chặt lông mày tự lẩm bẩm, càng cảm thấy Thẩm Lạc sâu không lường được.

...

Thẩm Lạc thôi động khăn gấm màu vàng độn địa tiến lên, phía trước bất luận bùn đất, hay là nham thạch đều thùng rỗng kêu to, dễ dàng xuyên thấu qua, tốc độ dị thường nhanh chóng, không chậm hơn phi độn giữa không trung chút nào.

Mà khăn gấm này còn che giấu khí tức, hắn phi độn trong lòng đất một chút khí tức cũng không lộ ra ngoài, một ít sâu kiến vật sống sinh hoạt dưới lòng đất, thậm chí một ít yêu vật cũng không nhận ra hắn.

"Quả nhiên là bảo bối tốt." Hắn cảm thấy đại hỉ.

Duy nhất khá phiền toái là, thôi động khăn gấm màu vàng này phi thường tiêu hao pháp lực, lấy tu vi Chân Tiên trung kỳ của hắn cũng cảm thấy cô hết sức.

Cũng may hắn có thể tùy thời dừng lại, ngồi xuống khôi phục.

Chương 751: Thiên hạ Ma tộc

Khăn gấm màu vàng độn địa thần tốc, Thảm Lạc dựa vào bảo vật này chỉ dùng hơn nửa ngày đã đến biên giới Nam Chiêm Bộ Châu, một mảnh thủy vực vô biên đục ngầu xuất hiện ở phía trước, chính là hải vực trước đó từ đi tích Tụ Bảo đường đi ra gặp phải.

Hắn biết được từ miệng những người lão giả mặc bạch bào, vùng biển này tên là Âm Minh Hải, là vùng lạch trời giữa Bắc Câu Lô Châu cùng Nam Chiêm Bộ Châu.

Về phần tại sao lại có một chỗ hiểm địa như thế, phải kể lại từ thời đại Thượng Cổ Vu Yêu đại chiến, Cộng Công thị giận đùng Bát Chu sơn, trụ trời sụp đổ, sinh linh Nhân giới đồ thán.

Vì ngăn cản tai nạn, Thánh Nhân chém trên Bắc Câu Lô Châu một con Cự Ngao bốn chân chèo chống thiên khung. Cự Ngao phần uất chết, sau khi chết thân thể hóa thành vô tận chướng khí, bao phủ toàn bộ Bắc Câu Lô Châu. Mà vùng biển chung quanh Bắc Câu Lô Châu này cũng bị chướng khí xâm nhiễm, biến thành một vùng độc hải.

Bất quá cũng chính vì lạch trời này, sau đại chiến Vu Yêu, hai tộc Vu Yêu bị lưu đày tới Bắc Câu Lô Châu mới không cách nào tùy tiện rời đi, tiến về ba châu khác.

Thảm Lạc đích thân thể nghiệm qua sự đáng sợ của vùng biển này, mà trong vùng biển này không thể nào thi triển Thổ Độn thuật, muốn vượt qua rất là phiền phức.

Bất quá giờ phút này thực lực hắn mạnh hơn trước rất nhiều, trên thân lại nhiều thêm mấy món trọng bảo hộ thể, nên cũng không sợ.

Thời gian cấp bách, hắn té ra Trấn Hải Tân Thiết Côn, thân côn hợp nhất, hóa thành một đạo kim quang như lưu tinh, nhanh như điện chớp vọt tới chỗ sâu hải vực.

Tiến lên không bao lâu, mặt biển đục ngầu soạt tách ra, một đạo hắc khí lớn chừng vài chục trượng từ đó bắn ra, tản mát ra khí tức rét lạnh ngập trời, nhẹ nhõm ngăn lại kim quang, đang muốn cuốn nó xuống.

Vào thời khắc này, bên ngoài kim quang hiện lên một đạo hoàng mang, hư không hơn mười dặm phụ cận đều bị nhuộm thành màu vàng. Hắc khí tô to đùng nó một cái, lập tức bị tùy tiện đánh bay.

Mà kim quang không ngừng chút nào, tiếp tục bắn tới phía trước, trong chớp mắt đã bỏ lại hắc khí sau lưng.

Trong kim quang, Thảm Lạc nhìn khăn gấm màu vàng trong tay, khoe miệng nhếch lên, tăng thêm tốc độ tiến lên.

Vừa bay này chính là một ngày một đêm, Âm Minh Hải bao la rốt cuộc đã vượt qua, Bắc Câu Lô Châu xuất hiện ở phía trước, nhưng toàn bộ Bắc Câu Lô Châu đều bị một tầng mây mù màu đen vô biên vô tận trên tiếp thiên khung bao phủ.

"Đây cũng là chướng khí Cự Ngao kia biến thành?" Thảm Lạc dừng lại trước mây mù màu đen, hai mắt dò xét rồi té lên khăn gấm màu vàng hộ thể, không chút do dự bay vào bên trong.

Xuy xuy xuy!

Hắn đùng một cái đến chướng khí màu đen, hoàng mang hộ thể lập tức chớp động, không ngừng bị ăn mòn mất đi.

Bất quá năng lực phòng hộ của khăn gấm màu vàng cường đại, đương nhiên sẽ không e ngại những chướng khí này, hoàng mang liên tục không ngừng từ trong khăn gấm tuôn ra, chặn lại chướng khí ăn mòn.

Mấy hơi thở sau, trước mắt Thảm Lạc bỗng nhiên sáng lên, rốt cuộc xuyên qua chướng khí màu đen, xuất hiện trên không một ngọn núi u ám.

"Nơi quý quái này là Bắc Câu Lô Châu?" Hắn nhìn ra hoàn cảnh chung quanh.

Phía dưới là một mảnh núi non trùng điệp, bất quá khác với ngọn núi ở Nam Chiêm Bộ Châu, ngọn núi nơi này cơ bản đều là núi hoang trụi lụi, không có nửa phần linh khí, ngẫu nhiên sinh trưởng một ít cây cối cũng đều

là màu xám đen, trong rừng núi không có nhiều chim thú sâu kiến, trong không khí tràn ngập khí tức mục nát chua xót, nhìn kiềm chế không nói ra được.

Thẩm Lạc nhíu mày, nơi này dùng từ rừng thiêng nước độc để hình dung cũng không thừa đáng, đơn giản có thể được xưng là khu vực tử vong.

Hắn đánh giá chung quanh một lát, rất nhanh thu hồi ánh mắt, lật tay lấy ra một khối ngọc giản, trong này là địa đồ Bắc Câu Lô Châu mà nam tử mặc hoàng bào vẽ cho hắn, vị trí Hỏa Khoát sơn cũng được ghi rõ.

Hắn đang muốn kiểm tra xem mình đang ở chỗ nào, thần sắc đột nhiên biến đổi, phóng xuống dưới đất, hoàng mang lóe lên trốn vào mặt đất, một mực chui xuống hai ba trăm trượng sâu trong lòng đất mới dừng lại, ẩn núp bất động.

Sau đó Thẩm Lạc thăm vận Tiên Thiên Luyện Bảo Quyết mà lão giả mặc bạch bào truyền thụ cho hắn, thôi động thần thông ẩn nấp của khăn gấm màu vàng.

Khăn gấm màu vàng lập tức biến lớn mấy chục lần, hóa thành một quyển lụa mỏng màu vàng, bao lại thân thể hắn.

Khí tức trên người hắn vậy mà trong nháy mắt mất đi, biến mất không còn một mảnh, cả người giống như biến mất trong lòng đất, trong lòng hắn lập tức đại hỉ.

Thẩm Lạc vừa làm xong những thứ này, một đoàn mây đen từ nơi xa bay vụt đến, hiện ra một đám yêu binh mặc hắc giáp, chừng năm sáu mươi người.

Những yêu binh này có màu da tím đen, nhiều chỗ tay chân bị sưng vù hư thối, ngoại hình càng dữ tợn hơn các yêu binh Thẩm Lạc thấy trước đó.

Thẩm Lạc nghe được từ bọn người lão giả mặc bạch bào, yêu vật Bắc Câu Lô Châu quanh năm tiếp xúc với chương khí nơi đây, rất nhiều nơi thân thể xuất hiện dị biến. Bất quá cũng chính vì vậy, yêu vật Bắc Câu Lô Châu lợi hại hơn nhiều so với yêu vật bình thường, mà phần lớn am hiểu các loại thần thông chương độc.

Cầm đầu là một đại hán giáp đen không bị dị hoá, trong yêu khí nồng đậm

lại hỗn tạp ma khí thật sâu.

Tu vi yêu này thập phần cường đại, đạt đến Chân Tiên trung kỳ, yêu binh khác cũng đều là Đại Thừa kỳ, Xuất Khiếu kỳ.

Đại hán giáp đen đang cầm một hạt châu đỏ sậm, chuyển động quay tròn, tản mát ra từng luồng từng luồng gợn sóng hồng quang, khuếch tán ra xa, dò xét tình huống chung quanh.

Chỗ Thảm Lạc ẩn thân cũng bị gợn sóng màu đỏ tác động đến, nhưng khăn gấm màu vàng quả thực huyền diệu, những gợn sóng màu đỏ kia lướt qua tấm lụa mỏng màu vàng, cũng không bị phát hiện.

"Kỳ quái, vừa rồi rõ ràng cảm giác được chướng trận chỗ này có dị dạng đột phá, tại sao lại biến mất." Đại hán giáp đen nhíu mày nghi hoặc

"Có thể là Âm Minh Hải Âm Thú lầm đưng, gần đây những Âm Thú bên ngoài kia lại hay dị động lợi hại." Một tên yêu tộc Đại Thừa kỳ bên cạnh lơ đãng nói.

"Chưa hẳn, ta nghe nói bên ngoài còn sót lại Nhân, Tiên, Yêu không cam lòng thất bại, đang âm thầm tích lực lượng, muốn thừa dịp Xi Vưu đại nhân ngủ say phản kích, không thể khinh thường! Ta tiếp tục tìm kiếm nơi này, các người đi chung quanh dò xét, không được để lọt bất luận manh mối nào!" Đại hán giáp đen trầm giọng nói.

"Vâng!" Yêu tộc kia vội vàng thu hồi thần sắc, đáp ứng một tiếng rồi bay đi chung quanh.

Đại hán giáp đen nâng hạt châu đỏ sậm lên, đưa qua đưa lại phụ cận mấy lần, từ đầu đến cuối không thu hồi, trong lòng ngờ vực vô căn cứ lúc này mới từ từ tán đi, dẫn đầu nhóm yêu binh này rời đi.

Sâu trong lòng đất, Thảm Lạc âm thầm thở ra, nhưng không động đậy, lẳng lặng nằm ở nơi đó.

Trọn vẹn qua gần nửa ngày, hẳn mới tin những yêu binh kia đi thật, lúc này mới thu hồi thần thông ẩn nấp của khăn gấm màu vàng.

Bất quá Thảm Lạc cũng không trở về mặt đất, mà dứt khoát tiếp tục lưu trong lòng đất, dùng Thổ Độn tiến lên.

Như vậy mặc dù hao phí pháp lực, nhưng lại tan toàn hơn.

Hắn độn hành một vòng, xác nhận vị trí mình, đối chiếu với địa đồ, sau đó phóng về hướng tây bắc.

Bắc Câu Lô Châu đúng như vị nam tử mặc hoàng bào trong Thiên Sách tàn cảnh kia nói, là thiên hạ Ma tộc, cơ hồ tất cả Yêu tộc đều thuộc về Ma tộc.

Mà nơi này tựa hồ cảnh giới khắp nơi, do Ma tộc hoặc là Bán Ma dẫn đầu đội ngũ tuần tra, chỗ nào cũng có, Thẩm Lạc mặc dù tiềm hành trong lòng đất, vẫn nhiều lần mém chút bị phát hiện.

May mắn tu vi hắn đã rất cao, người cũng cơ trí, bảo vật khăn gấm màu vàng lại dị thường huyền diệu, lúc này mới hữu kinh vô hiểm tránh thoát Ma tộc dò xét.

Chương 752: Thánh Anh Đại Vương

Hai ngày một đêm sau, Thẩm Lạc dừng lại trong lòng đất, sau đó lặng lẽ chui ra mặt đất, nhìn tới phía trước.

Phía trước là một dãy ngọn núi liên miên vô biên, chỉ là màu sắc ngọn núi phát sinh biến hóa, biến thành màu đỏ thẫm. Tất cả đều là núi lửa, có cao tới ngàn trượng, có chỉ hơn mười trượng. Khói đặc cuộn cuộn từ những miệng núi này phun ra, thỉnh thoảng còn có một hai đạo nham tương xích hồng bay thẳng lên trời. Mà chỗ sâu dãy núi tràn ngập hồng quang cực nóng, giống như cả toà sơn mạch đều đang bị thiêu đốt vậy.

Thẩm Lạc ở bên ngoài dãy núi, cũng có thể cảm giác được trận trận sóng lửa cực nóng đập vào mặt.

Nơi này đúng là nơi hấn cần đến của chuyến này, Hỏa Khoát sơn mạch.

"Hỏa Khoát sơn mạch này nhìn phạm vi rất lớn, không biết Hồng Hải Nhi kia ở trong dãy núi nào?" Hấn nhìn dãy núi bát ngát phía trước, hơi lúng túng một chút.

Mà lòng đất khu vực núi lửa này trải rộng nham tương, Hỏa linh lực dồi dào, khó mà tiếp tục dùng Thổ Động đi tới.

Thẩm Lạc thu hồi khăn gấm màu vàng, lấy ra một phù lục màu trắng dán trên thân, đúng là Ân Thân Phù hấn mới học được.

Phù lục hóa thành một đoàn bạch quang dung nhập vào thân thể của hấn, toàn thân hấn nhanh chóng trở nên trong suốt, mấy hơi thở sau triệt để biến mất tại chỗ, ngay cả khí tức trên người hấn cũng ẩn nặc hơn phân nửa.

"Cũng không tệ lắm." Khoé miệng Thẩm Lạc hơi nhếch lên, thả người bay tới phía trước, bất quá bay cũng không nhanh.

Tấm Ân Thân Phù này mặc dù ẩn nặc hành tung của hấn, nhưng bây giờ tu vi hấn quá cao, nếu so sánh, Ân Thân Phù của Ngọc Hồ tộc có đẳng cấp hơi

thấp, điều động quá nhiều pháp lực sẽ phá hư công hiệu phù lục, lộ ra chân ngựa.

Cũng may lúc này Thâm Lạc tìm kiếm manh mối, cũng không phải là đi đường, nên không cần bay quá nhanh.

Hỏa Khoát sơn khá hoang vu, hần bay một hồi lâu cũng không gặp được vật sống, các nơi khác thường xuyên xuất hiện yêu binh tuần tra thì ở đây cũng không thấy con nào.

Hần dần dần mất kiên nhẫn, nghĩ dù sao cũng không có người, có phải nên tăng tốc hay không.

Vào thời khắc này, một đoàn yêu vân màu đỏ từ chỗ sâu Hỏa Khoát sơn bay ra, bay tới hướng bên này.

Nhưng hồng vân rất không ổn định, ba động không thôi, bay đến một nửa đột nhiên sụp đổ, rớt xuống một yêu vật màu đỏ, vừa lúc rơi vào cách phía trước Thâm Lạc không xa.

Thâm Lạc dừng lại, vận công ẩn giấu khí tức, ngưng thần nhìn tới.

Yêu vật này hiện ra hình người, gầy như que củi, trên mặt mắt tròn mũi lõ, miệng rộng răng vàng, nhìn phi thường xấu xí, giống như một con khỉ con, làn da tóc đều là màu hỏa hồng, phía sau còn mọc lên một đôi cánh hỏa hồng, tựa hồ là một loại Hỏa Yêu nào đó. Bất quá một cánh Hỏa Yêu đã bị trọng thương, cơ hồ bị chém rụng tận gốc, chỉ còn một chút da dính vào thân.

Tiểu Hỏa Yêu này có tu vi không mạnh, chỉ đến Xuất Khiếu sơ kỳ, vừa rơi xuống đất lập tức xoay người vọt lên, tiếp tục chạy bộ tới phía trước, mặt mũi tràn đầy vẻ hoảng sợ.

Vào thời khắc này, nơi xa chân trời xuất hiện hai đạo hắc quang, bay vọt đến bên này.

Tiểu Hỏa Yêu càng thêm sợ hãi, hai cánh phía sau loé lên hồng quang, quanh người hiện ra một đoàn hỏa vân màu đỏ, nâng nó miễn cưỡng bay lên.

Trong lòng Thâm Lạc khẽ động, thân hình thoát một cái bay đến bên cạnh

Tiểu Hỏa Yêu, giơ tay lên.

Một mảnh kim quang từ lòng bàn tay của hắn bay ra, bao phủ lại Tiểu Hỏa Yêu, sau đó hơi động một cái, Tiểu Hỏa Yêu liền hư không tiêu thất, kim quang cũng theo đó biến mất.

Tốc độ hai đạo hắc quang kia khá nhanh, mấy hơi thở đã bay đến gần, hiện ra hai yêu binh thân người đầu chim một lớn một nhỏ, hai tay cầm hai loãn đao, tu vi khá cao, con nhỏ đạt đến Xuất Khiếu trung kỳ, con to là Xuất Khiếu hậu kỳ.

"Ồ! Hỏa Nô kia vừa rồi vẫn còn, sao chỉ chớp mắt đã không thấy bóng dáng?" Con nhỏ đầu chim kia kêu lên.

"Đều do ngươi ngu xuẩn, ngay cả Hỏa Nô Xuất Khiếu sơ kỳ cũng canh không được, nếu để hắn chạy thoát, xem đại vương có đốt trụ lông chim ngươi không, còn không mau tìm!" Con to tức giận quát.

Con nhỏ hậm hực không nói, vội vàng tìm kiếm khắp phụ cận.

Yêu binh to con đứng thẳng bên cạnh một hồi, nhìn không được cũng gia nhập tìm kiếm, nhưng chung quanh không tìm thấy được gì, Tiểu Hỏa Yêu kia tựa hồ biến mất dạng, một sợi tóc cũng không lưu lại.

"Ta đi phía trước tìm! Ngươi tìm kiếm hai bên!" Con yêu binh to tựa hồ phi thường để ý Hỏa Nô kia, nổi giận gầm lên một tiếng, bay tới phía trước.

Con yêu binh nhỏ đáp ứng một tiếng, bay về bên trái.

Sau khi hai yêu binh rời đi, thân ảnh Thẩm Lạc mơ hồ xuất hiện sau một tảng đá lớn cách đó không xa, nhìn hai yêu đi xa, sau đó thả người bay đi nơi xa.

Một mực bay ra hai ba mươi dặm, hắn mới dừng lại trong một khe núi, thần thức chui vào trong không gian Thiên Sách.

Trong không gian màu vàng, mặt mũi Tiểu Hỏa Yêu kia tràn đầy vẻ sợ hãi, nhìn bốn phía, nhưng lại không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Vào thời khắc này, phía trước nó phun trào kim quang, hội tụ lại một chỗ, rất nhanh ngưng tụ thành một bóng người màu vàng óng bán trong suốt,

chính là Thẩm Lạc.

Tiểu Hỏa Yêu nhìn thấy cảnh này, con mắt chuyển động một chút, lập tức té nhào vào bên chân Thẩm Lạc.

"Tiểu nhân Hỏa Tam, đa tạ Đại Tiên vừa rồi cứu mạng."

"A, làm sao ngươi biết ta cứu ngươi, không chừng ta thiếu thức ăn, bắt ngươi để nấu canh." Thẩm Lạc thấy Tiểu Hỏa Yêu này cơ linh như vậy, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười, trêu đùa.

"Đại Tiên thần thông vô lượng, nếu như muốn giết tại hạ, đã sớm hạ thủ, huống chi Đại Tiên cứu ta một mạng, dù bồi thường cái mạng này cho ngài cũng không sao." Hỏa Tam cúi đầu nói.

"Khá lắm tiểu quý cơ linh, bắt quá đừng tỏ vẻ cảm ơn, ta bắt ngươi tới là muốn hỏi ngươi một số chuyện, đối với mạng nhỏ ngươi không có hứng thú, chỉ cần trả lời khiến ta hài lòng, rất nhanh sẽ thả ngươi, sẽ còn cho ngươi chỗ tốt." Thẩm Lạc khoát tay áo, không đùa giỡn đối phương nữa, nói.

"Đa tạ Đại Tiên, ngài có chuyện gì cứ hỏi, tiểu nhân nhất định biết gì nói hết không giấu diếm!" Hỏa Tam nghe vậy đại hỉ, lần nữa bái tạ.

"Trước đó ta thấy ngươi từ chỗ sâu Hỏa Khoát sơn bay ra ngoài, ngươi là yêu vật trong vùng núi này à? Hai con yêu vật đầu chim kia vì sao lại truy sát ngươi?" Thẩm Lạc hỏi.

"Khởi bẩm Đại Tiên, tiểu nhân là người Hoả Mị bộ tộc sinh hoạt tại Hỏa Khoát sơn này. Mấy năm trước một đám yêu ma chiếm cứ núi này, bắt Hoả Mị bộ tộc chúng ta, bức bách chúng ta mỗi ngày triệu hoán Địa Phế Hỏa, tế luyện một tòa pháp trận cho bọn chúng. Hoả Mị bộ tộc ta mặc dù trời sinh có thần thông khổng lồ, nhưng thực lực cũng không cao, trong Địa Phế Hỏa kia càng ẩn chứa các loại hỏa độc, tiếp xúc thời gian dài sẽ dần trúng độc mà chết. Tiểu nhân không cam lòng chết đi như thế, thừa dịp những yêu binh kia trông coi sơ sẩy nên trốn thoát, nhưng vẫn bị yêu binh tuần tra làm trọng thương, may mắn gặp được Đại Tiên tương trợ." Hỏa Tam nói xong lời cuối cùng, lộ ra vẻ cảm động đến rơi nước mắt.

"Trong đám yêu ma kia có ai gọi là Thánh Anh Đại Vương? Hoặc là Hồng Hải Nhi không?" Thẩm Lạc không quản những thứ này, tiếp tục hỏi.

"Có, Thánh Anh Đại Vương chính là đầu lĩnh nhóm yêu ma này! Bộ dạng hài đồng, tay cầm một cây hỏa thương, phi thường lợi hại." Hỏa Tam lập tức nói.

"Không sai, chính là yêu này, bọn hắn ở nơi nào tại Hỏa Khoát sơn này? Trong đám yêu ma này, trừ Thánh Anh Đại Vương, còn có yêu vật nào lợi hại không?" Ánh mắt Thẩm Lạc sáng lên, truy vấn.

Chương 753: Thu phục

"Đám yêu ma kia ở Huyền Không động, sâu năm trăm dặm trong Hỏa Khoát sơn, về phần tu vi bọn hắn, thực lực tiêu nhân yếu ớt, mà cả ngày bị giam trong lồng giam, thực sự không biết tu vi những yêu ma kia thế nào" Hỏa Tam lộ vẻ khó xử nói.

Thâm Lạc cau mày lại, nhìn dáng vẻ Hỏa Tam cũng không giống nói láo, rất nhanh giãn ra.

"Tốt, câu trả lời của người coi như ta hài lòng, bất quá ta còn có chút việc cần hoàn thành, tạm thời không thể thả người đi, trước người ở nơi này đợi một hồi đi." Cầm hắn vậy một cái nói.

Ánh mắt Hỏa Tam chớp động không chừng, nhất thời không nói gì.

"Làm sao? Người bất mãn?" Thâm Lạc nhìn thấy Hỏa Tam như vậy, từ tốn hỏi.

"Đại Tiên có ân cứu mạng với tiêu nhân, tại hạ tuyệt không dám có ý tưởng này. Tiêu nhân vừa rời chân chờ, là vì chuyện khác. Tiêu nhân cả gan hỏi thăm một câu, Đại Tiên ngài muốn đi Huyền Không động à?" Hỏa Tam vội vàng nói cảm ơn, sau đó rút rè ngắt đầu hỏi.

Thâm Lạc cũng không phủ nhận, gật gù đầu.

Bây giờ Hỏa Tam ở trong không gian Thiên Sách, hoàn toàn ngăn cách với ngoại giới, cũng không sợ nó tiết lộ việc này ra ngoài.

"Ngài nếu đi Huyền Không động, tiêu nhân khẩn cầu ngài cứu thêm tộc nhân khác ra khỏi khổ hải, tại hạ có thể nói toàn tộc nhân hiệu lực cho ngài. Thực lực Hỏa Mị tộc ta mặc dù không mạnh, nhưng có huyết mạch Thượng Cổ Kim Ô, am hiểu liên kích, toàn tộc có thể tạo thành Thượng Cổ Huyền Hỏa chiến trận, uy lực đủ đốt núi nấu biển. Năm đó Thánh Anh Đại Vương giáng lâm Hỏa Khoát sơn, Hỏa Mị tộc chúng ta dựa vào Huyền Hỏa chiến trận này giằng co với bọn hắn mấy ngày, cuối cùng Thánh Anh Đại Vương

kia tự mình xuất thủ, dùng Tam Muội Chân Hỏa đánh giết tộc trưởng ta, lúc này tộc ta mới tan tác, đối với ngài khẳng định có tác dụng lớn." Hỏa Tam quỳ rạp xuống đất, khăn cầu.

"Nếu có cơ hội, ta sẽ thử, bất quá cũng không dám cam đoan có thể thành công." Thảm Lạc trầm ngâm một chút rồi nói, không hứa chắc chắn, nhưng trong lòng lại có chút hứng thú với Huyền Hoả chiến trận.

"Đa tạ Đại Tiên, đa tạ Đại Tiên." Hỏa Tam cuống quýt dập đầu với Thảm Lạc.

Thảm Lạc khoát tay áo với nó, thần thức khẽ thôi lui ra khỏi không gian Thiên Sách, đi ra phía ngoài, bay tới chỗ sâu dãy núi.

Không bay ra bao xa, một đạo hắc ảnh từ đằng xa bay tới, chính là yêu vật đầu chim to con lúc trước.

"Ta đang muốn đi tìm ngươi, không ngờ chính ngươi đưa tới cửa." Thảm Lạc vui mừng, lập tức nghênh đón.

Yêu vật đầu chim đang tràn đầy phiền não, Hỏa Tam kia là dị loại trong Hỏa Mị tộc, trời sinh tự mạng hỏa tinh, phi thường trọng yếu với đại vương, tuyệt đối không thể để thoát.

Nó vừa phi độn, vừa nhìn chung quanh, nhưng giờ phút này, trước mắt nó đột nhiên hiện ra một mảnh kim quang.

Yêu vật đầu chim kinh hãi, lên tiếng kinh hô, nhưng còn chưa dứt lời, thân thể đã bị một cỗ hấp lực cường đại bao lại, trước mắt lập tức trời đất quay cuồng, phảng phất rơi vào một vực sâu không đáy.

Chờ yêu vật đầu chim lấy lại tinh thần, đã xuất hiện trong một không gian màu vàng, ánh mắt chỉ có thể nhìn ra hai ba trượng, chỗ xa hơn đã bị kim quang che phủ.

Tu vi yêu vật đầu chim vượt xa Hỏa Tam, có thể mơ hồ cảm ứng được bao quanh là một cỗ áp lực khổng lồ, phảng phất đỉnh đầu treo một thanh cự kiếm, lúc nào cũng có thể rơi xuống.

"Người nào dám can đảm dùng pháp trận giam cầm ta? Ta chính là tiên phong dưới trướng Thánh Anh Đại Vương, ngươi không muốn sống nữa!"

Yêu vật đầu chim trầm giọng quát.

Thần thức Thảm Lạc tiến vào không gian màu vàng, đang muốn hiện thân nói chuyện cùng yêu vật đầu chim, đột nhiên nhớ tới lão giả mặc bạch bào trước đó truyền thụ cho hắn phương pháp thu phục sinh linh.

"Mặc dù dùng trên gia hỏa này có chút lãng phí, bất quá thử một chút xem sao." Hắn thì thào nói.

Căn cứ lời nói lão giả mặc bạch bào, trong Thiên Sách thu nhận số lượng sinh linh sử dụng bị hạn chế, Thiên Sách tàn quyền này chỉ có thể thu nhận chừng ba mươi con.

Mà một khi thu nhận sử dụng sinh linh nào đó thì không thể xóa bỏ chúng, càng không thể thay thế, cho nên mỗi một lần thu nhận sử dụng đối tượng đều phải lựa chọn thận trọng.

Bất quá hiện tại danh ngạch Thảm Lạc có nhiều, thử lãng phí một con cũng không sao.

Trong miệng hắn nói lắm bảm, hai tay kết thành một cái thủ ấn điểm tới hư không.

Quanh yêu vật đầu chim ông một tiếng, trống rỗng hiện ra sáu đám kim quang, huyền hóa thành sáu mặt cổ kính màu vàng, nhắm ngay thân thể của nó.

Yêu vật đầu chim hoảng hốt, trên loan đao trong tay toát ra hai đám hồng quang như lửa, đang muốn chém tới cổ kính màu vàng. Nhưng sáu mặt cổ kính màu vàng đồng thời đại thịnh kim quang, sáu đạo quang trụ màu vàng hạ xuống, bao lại thân thể yêu vật đầu chim kia.

Toàn thân yêu vật đầu chim lập tức cứng đờ, như bị định trụ, há miệng muốn hô, nhưng không phát ra bất kỳ thanh âm nào.

Thảm Lạc thâm vận bí pháp, hai tay không ngừng bấm niệm pháp quyết.

Trên cổ kính màu vàng hiện ra từng đạo hoa văn kỳ dị, vô số phù văn như nòng nọc xuất hiện trong sáu cột sáng, không ngừng dung nhập vào thể nội yêu vật đầu chim.

Thân thể yêu vật đầu chim run rẩy lên, trên mặt hiện ra cực độ thống khổ, lại oán hận.

Nhưng theo phù văn nòng nọc thâm thấu vào, thần tình trên mặt yêu vật đầu chim nhanh chóng phát sinh biến hóa, toàn thân hiện ra một tầng kim quang, thân sắc oán hận trên mặt trở nên bình hòa, phảng phất đại triệt đại ngộ.

Bất quá hai mắt nó lập tức lạt một cái, nhắm mắt hôn mê.

Phía trước yêu vật đầu chim hiện lên kim quang, thân ảnh Thẩm Lạc nổi lên, bầm niêm pháp quyết điểm một cái.

Sáu mặt cổ kính màu vàng lóe lên biến mất, mà yêu vật đầu chim cũng rơi vào không gian mặt đất, không nhúc nhích.

"Nhu vậy đã thành?" Thẩm Lạc lần thứ nhất thu phục sinh linh, không có chút kinh nghiệm nào, thôi động toàn dựa vào khẩu quyết lão giả mặc bạch bào truyền thụ cho, về phần có thành công hay không, trong lòng của hắn cũng không nắm chắc.

Sau một lát, yêu vật đầu chim hôn mê tỉnh lại, nhìn thấy Thẩm Lạc trước mặt, lập tức cúi người quỳ xuống lạy: "Bái kiến chủ nhân!"

Thân thể Thẩm Lạc chấn động, ở giữa sinh ra liên hệ nào đó với yêu vật, như gieo thông linh ấn ký thể nội, có thể phát giác được cảm xúc của yêu vật đầu chim.

Hắn thi pháp cảm ứng danh sách trong Thiên Sách, cuối cùng quả nhiên nhiều thêm ấn ký yêu vật đầu chim này.

Thẩm Lạc lúc này mới vững tin đã thu phục yêu vật trước mắt, khoe miệng lộ ra vẻ tươi cười, nói:

"Người tên là gì? Dưới trướng Thánh Anh Đại Vương làm chức vụ gì? Tại sao lại đi vào dãy núi kia.

Mặc dù đối phương thoạt nhìn không nói láo, bất quá hắn vẫn không yên lòng.

"Khởi bẩm chủ nhân, tiểu nhân Hắc Vũ, là một thành viên lính tuần tra

dưới trướng Thánh Anh Đại Vương, phụ trách tuần sát an toàn Huyền Không sơn. Chỉ là hôm nay có một Hỏa Mị tộc thoát đi, con Hỏa Mị kia lại là thành viên vương tộc Hỏa Mị, thân phụ hỏa tinh lực, Thánh Anh Đại Vương rất coi trọng, ta phụng mệnh đi bắt nó về." Yêu vật đầu chim cung kính nói.

Thâm Lạc nghe những lời này, trong lòng âm thầm cười lạnh, Hỏa Tam kia quả nhiên cũng che giấu một ít chuyện.

"Thánh Anh Đại Vương bây giờ có ở trong Hỏa Khoát sơn không? Đang làm gì?" Hắc lập tức hỏi.

"Đại vương những ngày qua một mực ở trong mật thất Huyền Không động luyện chế một kiện trọng bảo, nhưng bảo vật kia là gì, tiểu nhân cũng không biết." Hắc Vũ lắc đầu nói.

"Luyện chế bảo vật... Hiện ở trong Huyền Không động có bao nhiêu yêu vật Chân Tiên kỳ trở lên?" Thâm Lạc khẽ giật mình, lập tức hỏi vấn đề quan tâm nhất.

Hắc Vũ khác với Hỏa Tam, là thủ vệ Huyền Không động, khẳng định biết các cao thủ trong động.

Chương 754: Khiêu khích

"Vốn trong Huyền Không động lấy Thánh Anh Đại Vương cầm đầu, có năm vị cường giả Chân Tiên kỳ. Bất quá vài ngày trước có bốn đại nhân vật giá lâm Huyền Không động, Thánh Anh Đại Vương rất coi trọng bốn người này, bọn hấn hấn cũng là Chân Tiên kỳ." Hắc Vũ nói.

Thảm Lạc nghe lời này, trong lòng lộp bộp trầm xuống.

Nếu như nơi đây chỉ có Hồng Hải Nhi cùng bốn yêu tộc Chân Tiên kỳ khác, dựa vào thực lực của hấn, lại thêm Lôi Bộ Thiên Tướng, Cự Linh Thần, cùng các Thiên Binh Đại Thừa kỳ trong Thiên Sách, miễn cưỡng còn có thể đối phó. Nhưng bây giờ đối phương lại nhiều thêm bốn Chân Tiên kỳ, hấn một chút phần thắng cũng không có.

Về phần Hỏa Tam nói tới Huyền Hỏa chiến trận, trước đó cần phải cứu toàn tộc Hỏa Mị ra, căn bản không trông cậy được.

Sự tình càng khó, nhưng cũng không thể từ bỏ.

"Bốn tên Chân Tiên kia đến Huyền Không động làm gì?" Thảm Lạc trầm ngâm một chút, hỏi.

"Tiểu nhân không biết, chỉ nghe bốn người đó suốt ngày ở trong gian mật thất kia, có thể là đang trợ giúp Thánh Anh Đại Vương luyện chế món bảo vật kia." Hắc Vũ đoán.

Thảm Lạc cũng suy đoán chuyện này, xem ra món bảo vật kia không thể coi thường.

"Mang ta tiến vào Huyền Không động, đừng cho bất luận kẻ nào phát giác, làm được không?" Hấn im lặng một lát, lại hỏi Hắc Vũ.

"Có thể thử một chút." Hắc Vũ chân chờ một chút, gật đầu nói.

Thảm Lạc có thể cảm nhận được cảm xúc Hắc Vũ, lời nói này mặc dù

không thập phần tự tin, nhưng sáu bảy thành cũng có, lập tức phát tay thả Hắc Vũ ra khỏi Thiên Sách.

Hắc Vũ và tâm thần Thảm Lạc tương liên, mặc dù Thảm Lạc giờ phút này dùng Ân Thân Phù ẩn nặc hành tung, Hắc Vũ vẫn có thể cảm giác được chỗ Thảm Lạc, nó thi lễ một cái về phía hắn rồi bay vào chỗ sâu Hỏa Khoát sơn.

Thảm Lạc chậm rãi theo sau.

Hai người rất nhanh tới chỗ sâu Hỏa Khoát sơn, trong không khí nơi này tràn ngập mùi lưu huỳnh gay mũi, càng có cuộn cuộn hắc diễm và tro bụi núi lửa phiêu đảng, phi thường khó ngửi, càng trọng yếu hơn là khí tức hỏa diễm nơi đây nồng đậm hơn bên ngoài mấy lần, thiêu đốt khiến Thảm Lạc có chút khó chịu.

Hắc Vũ lấy ra linh phù màu đỏ dán trên thân, bên ngoài thân lập tức nổi lên một tầng hồng quang, triệt tiêu nhiệt độ cao chung quanh hơn phân nửa, thông dong đi vào một chỗ khe núi rộng hơn mười dặm.

Hai bên khe núi đều có một tòa núi lửa to lớn đang hoạt động, thỉnh thoảng phun lên trời từng cột hỏa trụ nham tương cùng khói đặc, mà trong khe núi thỉnh thoảng có một cái hồ khổng lồ, trực tiếp thông xuống lòng đất, nhìn không thấy đáy.

Cái hồ có hình trụ tròn hoàn mỹ, nhìn tựa hồ không giống tự nhiên hình thành, mà là có người đào móc, trên vách núi đá bên cạnh đào bới ra từng sơn động, lít nha lít nhít như là tổ ong, thỉnh thoảng có yêu binh trong những sơn động này ra ra vào vào.

"Chủ nhân, nơi này là Huyền Không động." Tâm thần Hắc Vũ câu thông Thảm Lạc.

"Mang ta vào trong động nhìn xem." Thảm Lạc dò xét cảnh tượng trước mắt vài lần, tâm thần truyền âm nói.

Hắc Vũ đáp ứng một tiếng, bay tới hướng Huyền Không động.

Bên ngoài Huyền Không động có không ít yêu binh tuần tra, cũng may tu vi đều không mạnh, nhìn không thấu Ân Thân Phù của Thảm Lạc.

Nhìn thấy Hắc Vũ trở về, lập tức có mấy yêu binh nghênh đón, dẫn đầu là một ưng yêu Xuất Khiếu trung kỳ, trên đầu mọc ra một túm lông vũ màu vàng, nhìn có chút bất phàm.

"Ui, đây không phải là Hắc Vũ đội trưởng sao? Nghe nói người đuổi theo Hỏa Tam đào tẩu kia, làm sao lại một mình trở về rồi? Không phải là không bắt được hắc chứ?" Ưng yêu nhìn Hắc Vũ, giống cười mà không cười nói, trong ngôn ngữ cực kỳ có ý cười trên nỗi đau của người khác.

Hắc Vũ mặc dù bị Thẩm Lạc thu phục, tính cách bản thân vẫn còn, trong mắt loé lên vẻ giận dữ, lạnh lùng nói: "Kim Lâm, chuyện Hỏa Tam ta tự sẽ bẩm báo với Diêm La đại nhân, không cần người khoa tay múa chân! Ta còn có việc bận, không rảnh nói chuyện tào lao với người, tránh ra cho ta!"

Nhưng Kim Lâm kia không tránh ra, một mặt cười xấu xa: "Hừ! Con vịt chết còn mạnh miệng, Hỏa Tam kia là trọng phạm Thánh Anh Đại Vương điểm danh phải trông coi kỹ, hiện tại chạy thoát từ trong tay người, một hình phạt hỏa trụ không thể thiếu người rồi. Xem ở phân thượng chúng ta nhiều năm đồng liêu, người giao đôi Hỏa Ly Dao kia cho ta, ta sẽ nhờ thúc phụ ta đi chỗ Diêm La đại nhân nói hộ người một chút, tốt xấu lưu người một mạng."

Hình phạt hỏa trụ là cực hình ở Huyền Không động, trên miệng núi lửa dựng đứng một cây đồng trụ, trói buộc phạm nhân trên đồng trụ, để dung nham thiêu đốt bảy bảy bốn mươi chín ngày, thân thể phạm nhân sẽ bị nướng thành thây khô, đồng thời bị bụi núi lửa hóa đá, biến thành từng bộ tượng đá thống khổ gãy dựa, chịu thống khổ, đơn giản khó mà nói nên lời!

"Kim Lâm! Ta nói không rõ sao, hay là lỗi tai người bị điếc, tránh ra cho ta!" Hắc Vũ bây giờ bị Thẩm Lạc luyện hóa vào Thiên Sách, Thánh Anh Đại Vương cũng quên hết đi, nào còn quan tâm bị trừng phạt, nghiêm nghị quát.

Kim Lâm vốn cũng không phải là kẻ tốt lành gì, ỷ vào thúc phụ có thực lực cường đại, lại là thông lĩnh dưới trướng Thánh Anh Đại Vương, ngày thường tại Huyền Không động cáo mượn oai hùm, hoành hành bá đạo, mặc dù thực lực Hắc Vũ cao hơn gã, gã cũng không sợ chút nào, ngược lại một mực ngấp nghé đôi loan đao của Hắc Vũ.

"Tốt cho Hắc Vũ người! Không chịu nể mặt! Bản thiếu gia nhìn trúng đôi Hỏa Ly Dao này là tạo hoá của người, thúc thời giao đao cho ta, nếu không

đội đến hình phạt hỏa trụ đi!" Thấy Hắc Vũ cự tuyệt, Kim Lâm lập tức giận dữ, trực tiếp vạch mặt quát mắng.

Hắc Vũ theo lệnh Thẩm Lạc, mang hấn đi Huyền Không động, bây giờ bị Kim Lâm ngăn lại, đã sớm giận tím mặt, hận không thể một đao chém rụng đầu Kim Lâm này, nhưng nếu làm, sợ rằng sẽ bất lợi cho việc Thẩm Lạc dò xét.

"Thúc phụ ung yêu này là ai?" Thẩm Lạc ẩn thân một bên truyền âm hỏi Hắc Vũ.

"Thúc phụ hấn là một Kim Diễm Ứng Đại Thừa kỳ, tên là Kim Lễ, chính là một trong ngũ đại thống lĩnh Huyền Không động. Thánh Anh Đại Vương cùng những Chân Tiên dưới trướng hấn ngày thường cũng không quản sự vụ, chuyện Huyền Không động đều do ngũ đại thống lĩnh phụ trách." Hắc Vũ truyền âm trả lời.

"A, nếu vậy, ngươi không cần phải lo lắng, cứ giáo huấn một chút tiểu tử này, mau mau tiến vào Huyền Không động." Ánh mắt Thẩm Lạc khẽ động, truyền âm trả lời.

Hắc Vũ đại hỉ, trong tay phải loé lên hồng quang, một thanh loan đao màu đỏ nổi lên, chém tới đầu Kim Lâm.

"Ngươi dám ra tay với ta!" Kim Lâm vừa sợ vừa giận, hoàn toàn không ngờ Hắc Vũ dám ở trước mặt mọi người xuất thủ với gã, cuống quýt lấy ra một thanh chiến đao màu xanh đậm nghênh tiếp.

Chỉ nghe "Keng" một tiếng vang lớn, chiến đao màu xanh miễn cưỡng đỡ được loan đao, nhưng thân thể Kim Lâm lại chấn động theo.

Không đợi gã ổn định thân hình, một đao xích quang hiện lên, lại là một thanh loan đao khác bổ vào trên người gã, đao khí lẫm liệt bộc phát trong thể nội ung yêu.

Kim Lâm lập tức bị đánh bay ra sau, quay cuồng rơi xuống đất, miệng phun huyết vụ, hôn mê ngay tại chỗ.

"Đội trưởng..." Mấy yêu binh bên cạnh ung yêu trợn mắt há hốc mồm, một hồi lâu mới phản ứng kịp, cuống quýt chạy qua, đỡ Kim Lâm dậy, ánh mắt nhìn về phía Hắc Vũ tràn ngập sợ hãi.

Mấy yêu binh tuần tra chung quanh cũng đều kinh hãi, ngơ ngác nhìn Hắc Vũ.

"Hừ! Không biết tự lượng sức mình!" Hắc Vũ thu hồi song đao, khinh miệt hừ một tiếng, thả người bay vào trong động.

Chúng yêu lúc này mới kịp phản ứng, "Àm" một tiếng nổ tung, thực lực Hắc Vũ không tệ, xưa nay vốn điệu thấp, hôm nay vậy mà đột nhiên làm ra cử động điên cuồng bực này.

Bất quá yêu binh chung quanh cũng không vây xem, rất nhanh nhao nhao rời đi. Tính tình Kim Lâm quái đản, lần này ném đi mặt mũi lớn như vậy, tiếp tục lưu lại nơi này xem náo nhiệt, chờ gã một hồi tỉnh lại tám thành sẽ bị ghi hận.

Dưới mấy yêu binh tâm phúc cứu chữa, Kim Lâm rất nhanh hôn mê tỉnh lại.

"Hắc Vũ kia đâu?" Kim Lâm xoay người đứng lên, trên mặt tái nhợt hỏi.

Gã bị thương dù rất nặng, nhưng dù sao cũng là yêu vật Xuất Khiếu kỳ, Yêu Thể cứng cõi, hành động cũng không ngại.

"Đã đi vào rồi. Đội trưởng, bây giờ chúng ta nên làm gì?" Một yêu binh bên cạnh hỏi.

Chương 755: Dò xét giấu vết

"Hắc Vũ kia vậy mà phát rồ xuất thủ với đội trưởng ngài, quyết không thể để yên như vậy được!" Một yêu binh khác cắn răng nghiến lợi nói.

"Đương nhiên không thể bỏ qua rồi. Đi, lập tức đi tìm thúc phụ! Nói cho lão biết chuyện Hắc Vũ không bắt được Hỏa Tam, lần này phải bắt hắn chịu hình phạt hỏa trụ. Chờ hắn chết, Hỏa Ly Dao sẽ là của ta!" Kim Lâm hung hãn nói, đẩy yêu binh bên cạnh ra, sải bước rời đi.

...

Hắc Vũ không để ý đến bạo động sau lưng, trực tiếp đi vào chỗ ở của mình, là một toà động phủ trung tầng ở trong Huyền Không động.

"... Dưới đáy Huyền Không động có một đầu Hỏa linh mạch rất lớn, càng đến gần dưới đáy, linh lực càng nồng đậm. Mà động phủ được phân phối, người thực lực càng mạnh, chỗ ở càng gần bên dưới, Thánh Anh Đại Vương cùng mấy yêu tộc Chân Tiên kỳ đều ở tầng dưới cùng." Hắc Vũ cẩn thận giới thiệu tình huống Huyền Không động cho Thẩm Lạc biết.

Vì diễn giải cho rõ ràng, gã còn vẽ lên một tấm bản đồ Huyền Không động đơn giản.

"Thì ra là thế, lúc trước ngươi nói gian mật thất luyện bảo kia ở đâu?" Thẩm Lạc khẽ vuốt cằm, lập tức hỏi.

"Tại động phủ nghỉ tạm của Thánh Anh Đại Vương, nơi đó cách rất gần nham tương dưới lòng đất, nhiệt độ rất cao, không thích hợp ở lại, dùng cho luyện bảo lại rất phù hợp." Hắc Vũ chỉ một vị trí trên địa đồ.

"Những Hỏa Mị tộc kia giam giữ ở đâu?" Thẩm Lạc nghĩ tới một chuyện, lại hỏi.

"Phía dưới mật thất luyện bảo, nơi đó có một động đá vôi nham tương hình thành tự nhiên, Hỏa Mị tộc bị giam giữ ở nơi đó." Hắc Vũ chỉ một khu vực

phía dưới mật thất luyện bảo.

"Nơi đó càng gần nham tương, Hỏa Mị tộc có thể sống sót trong hoàn cảnh khốc nhiệt này sao?" Thẩm Lạc nhíu mày hỏi.

"Những Hỏa Mị tộc kia đều là dị chủng, khác với yêu quái tầm thường, nơi nhiệt độ càng cao bọn hắn càng ưa thích." Hắc Vũ giải thích.

Thẩm Lạc tấm tắc lấy làm kỳ lạ, lập tức lại hỏi thăm tình huống động đá vôi nham tương kia, bất quá động đá vôi kia ở trong lòng đất, Hắc Vũ cũng chưa đi qua, không biết bên trong cụ thể thế nào.

Thẩm Lạc thấy vậy, không hỏi nữa, thần thức chui vào không gian Thiên Sách, hỏi thăm Hỏa Tam.

"Đại Tiên ngài đã tiến vào Huyền Không động rồi sao? Động đá vôi nham tương kia lớn mấy trăm trượng, nối tiếp cùng hồ nước Hỏa linh mạch trong lòng đất, động đá vôi nham tương cùng mật thất luyện bảo tương liên cùng một tòa Cửu Viêm Quy Nguyên Đại Trận. Ngày bình thường Hỏa Mị tộc chúng ta ở trong động đá vôi nham tương tinh luyện tinh địa hỏa, thông qua pháp trận truyền tống đến mật thất luyện bảo phía trên." Hỏa Tam cẩn thận miêu tả tình huống trong động đá vôi nham tương.

Thẩm Lạc nghe vậy gật gật đầu, lập tức nghĩ tới một chuyện, hỏi: "Nếu Hỏa Mị tộc nhốt trong động đá vôi nham tương, nơi đó trong lòng đất, làm sao người trốn ra được?"

"Đại Tiên không hỏi việc này, tiểu nhân cũng sẽ kể tỉ mỉ với ngài. Kỳ thật trước khi Thánh Anh Đại Vương giáng lâm Hỏa Khoát sơn, Hỏa Mị tộc chúng ta đã phát hiện chỗ động đá vôi nham tương kia, chỗ sâu nhất trong động đá vôi có một thông đạo hẹp liên thông ngoại giới, mà lại cần vượt qua vài khu vực nham tương, cho nên Thánh Anh Đại Vương cũng không phát giác, tiểu nhân trốn ra từ chỗ thông đạo chật hẹp đó." Hỏa Tam nói.

Ánh mắt Thẩm Lạc hơi sáng lên, Hỏa Tam có thể từ thông đạo kia đi ra, hẳn là cũng có thể chui vào nơi đó, động đá vôi nham tương sát với mật thất luyện bảo, nếu có thể thần không biết quỷ không hay chui vào, làm rất nhiều chuyện sẽ thuận tiện hơn nhiều.

Về phần muốn đi ngang qua mấy khu vực dung nham, mặc dù không dễ, nhưng cũng không phải không có biện pháp.

Thâm Lạc bảo Hỏa Tam vẽ kỹ lối vào thông đạo kia, thần thức rời khỏi không gian Thiên Sách, tiếp tục trao đổi cùng Hắc Vũ, đang muốn hỏi thăm tình huống mấy Chân Tiên dưới trướng Thánh Anh Đại Vương, xem có tìm ra sơ hở gì không.

Vào thời khắc này, hắc đột nhiên quay đầu nhìn lại bên ngoài.

"Là Kim Lễ kia đến, hết thầy dựa theo kế hoạch làm việc." Hắc nói với Hắc Vũ một tiếng, lật tay tế ra khăn gấm màu vàng bao trùm thân thể, vô thanh vô tức dung nhập vào mặt đất động phủ.

Thân ảnh Thâm Lạc vừa mới biến mất, đại môn động phủ Hắc Vũ âm vang chia năm xẻ bảy, bay vào trong động, khói bụi mịt mù.

Mấy thân ảnh khí thể hung hăng đi vào, đầu lĩnh là một đại hán mặc kim bào, đã triệt để biến mất yêu hình, nhìn không khác gì thường nhân, chỉ có cái mũi hơi cong, khí thể điều luyện không gì sánh được, ánh mắt sắc bén như điện.

Sau lưng đại hán mặc kim bào là Kim Lâm kia, bên cạnh Kim Lâm là mấy yêu binh trước đó, một yêu binh trong đó tay mang theo một yêu vật, lại là điều yêu bé nhỏ trước đó cùng Hắc Vũ tìm kiếm Hỏa Tam.

Chỉ là điều yêu bé con này máu me đầy mặt, đã hôn mê đi.

"Hắc Vũ, ngươi thật to gan. Không chỉ để Hỏa Tam kia trốn thoát, còn vô cớ đánh đồng bạn, xem kỹ luật như không. Ngươi muốn tạo phản phải không, quỳ xuống cho ta!" Mặt mũi đại hán mặc kim bào tràn đầy hung hăng, uy áp Đại Thừa kỳ khổng lồ bộc phát ép tới Hắc Vũ.

Thân thể Hắc Vũ đại chấn, bạch bạch bạch lùi về sau mấy bước, nhưng rất nhanh liền đứng vững.

Đại hán mặc kim bào thấy cảnh này, trên mặt hiện lên vẻ kinh ngạc.

Vừa rời gã không chỉ dùng uy áp áp bách Hắc Vũ, trong mấy câu quát lớn kia còn vận dụng một môn thần thông chấn hồn, nếu tu sĩ cùng giai tiếp nhận một kích, tâm thần sẽ bất ổn, nào ngờ Hắc Vũ điềm nhiên như không có việc gì liền tiếp nhận.

"Hắc Vũ này hẳn là che giấu thực lực? Hoặc là trên người mang một loại bí bảo cố hồn nào đó?" Đại hán mặc kim bào thâm nghĩ trong lòng.

Kỳ thật Hắc Vũ sở dĩ có thể tùy tiện ngăn cản thần thông chân hồn của đại hán mặc kim bào, chính là vì bây giờ nửa thân hồn y đã bị khắc ở trên Thiên Sách, điểm công kích chân hồn của đại hán mặc kim bào đối với y tự nhiên không có hiệu quả chút nào.

"Kim Lễ thống lĩnh an tâm chớ vội, lúc trước tại hạ hành động, chính là theo mật lệnh Diêm La đại nhân, nếu đắc tội xin thống lĩnh chớ trách." Hắc Vũ chấp tay truyền âm nói.

"Diêm La đại nhân!" Thần sắc đại hán mặc kim bào trịnh trọng lên.

Diêm La đứng đầu ngũ đại thống lĩnh, tu vi đã đạt tới Đại Thừa đỉnh phong, chỉ thiếu một chút là có thể độ kiếp thành tiên, xa xa không phải Kim Lễ có thể so sánh.

"Diêm La đại nhân mật lệnh người chuyện gì?" Vẻ tức giận trên mặt Kim Lễ hơi thu liễm, hỏi.

"Thúc thúc, Hắc Vũ này khiến ta hôm nay mất hết mặt mũi trước mặt mọi người, cũng không thể để yên như vậy!" Kim Lâm thấy tình huống phát triển ngoài dự liệu, vội vàng xen vào nói.

"Người câm miệng!" Kim Lễ quét mắt ngang qua, quát lạnh.

Kim Lâm hậm hực im ngay.

"Diêm La đại nhân mật lệnh cho ta, Kim Lễ đại nhân ngài cũng muốn biết, hẳn là không sợ Diêm La đại nhân trách tội?" Hắc Vũ hỏi lại.

Kim Lễ cười ha ha một tiếng, tay phải như thiểm điện nhô ra, chụp đến cổ Hắc Vũ.

Hắc Vũ kinh hãi, hai cánh phía sau tăng vọt hắc quang tránh gấp, lướt ngang qua bên cạnh tránh né, nhưng tu vi Kim Lễ vượt qua y quá nhiều, trên bàn tay hiện lên kim quang, đột nhiên trở nên mông lung, bắt lấy cổ Hắc Vũ.

"Ta có một môn âm hỏa luyện hồn, có thể khiến người ta sống không bằng

chết, người muốn ngoan ngoãn nói, hay là ném thử âm hỏa luyện thân của ta?" Kim Lễ nhắc Hắc Vũ lên, âm thanh hung dữ nói.

Kim Lâm thấy Hắc Vũ bị bắt, lập tức đại hỉ.

"Tốt, ta có thể nói cho ngài, bất quá việc này quyết không thể để cho người thứ ba biết." Hắc Vũ bị bóp cổ, gian nan nói, con mắt nhìn về phía chỗ sâu mật thất động phủ.

Chương 756: Thủy Tổ sơn

"Các người chờ ở chỗ này." Kim Lễ hơi trầm ngâm, phân phó với bọn người Kim Lâm một tiếng, mang theo Hắc Vũ vào bên trong mật thất.

Gã phát tay áo lên, một vệt kim quang rơi vào trên vách tường mật thất, hóa thành một tầng kim quang khuếch tán ra, rất nhanh lan tràn toàn bộ mật thất.

"Tốt, bây giờ nói đi." Kim Lễ quăng Hắc Vũ ra trước, nói.

Hắc Vũ rơi âm âm trên mặt đất, phát ra "Bịch" một tiếng vang trầm, nhưng nó lại nhếch miệng nở nụ cười.

Kim Lễ nhìn thấy nụ cười trên mặt Hắc Vũ, trong lòng đột nhiên nổi lên một tia không ổn.

"Người đã muốn biết như vậy, vậy để ta nói cho người đi." Một thanh âm đột nhiên vang lên trong đầu Kim Lễ.

Sắc mặt Kim Lễ đại biến, thân hình lập tức bắn ngược ra sau, nhưng trong hư không sau lưng gã bắn ra một vệt kim quang, bao gã lại.

Một cỗ lực thôn phệ cường đại cuốn tới, cảnh sắc trước mặt gã quay cuồng, rất nhanh hiện ra trong một không gian màu vàng.

Một bóng người vàng óng mím cười đứng ở phía trước, chính là Thẩm Lạc.

"Tu sĩ Nhân tộc! Người là ai? Tới nơi này làm gì!" Kim Lễ lộ vẻ sợ hãi, thân hình lập tức bắn ngược ra sau.

"Đến nơi này rồi thì thành thật một chút đi." Thẩm Lạc cười nhạt một tiếng, bấm niệm pháp quyết dẫn một cái.

Trên đỉnh đầu Kim Lễ xuất hiện một cỗ kính màu vàng, một đạo quang trụ màu vàng từ phía trên ông một tiếng rơi xuống, chụp vào trên người gã.

Kim Lễ lập tức bị định trụ, đứng tại nơi đó, miệng hé mở nhưng không thể động đậy.

Thâm Lạc đang muốn vận chuyển Thiên Sách, thu phục Kim Lễ này, nhưng nhớ đến danh ngạch Thiên Sách có hạn, lại không cách nào thay đổi, nên dừng tay lại.

"Nên dùng Thông Linh Dịch Yêu Thuật đi, đủ để khống chế hắn, tùy thời có thể bỏ qua." Trong lòng của hắn mặc niệm một tiếng, đưa tay đặt trên đỉnh đầu Kim Lễ, vận chuyển thông linh thuật.

Vô số phù văn màu đen bao trùm Kim Lễ, tu vi Thâm Lạc hơn xa đối phương, mà thân thể cùng thần hồn Kim Lễ lại bị Thiên Sách định trụ, rất nhanh khuất phục, bị Thâm Lạc gieo thông linh ấn ký vào đầu.

"Bái kiến chủ nhân." Thần sắc Kim Lễ có chút không cam lòng quỳ lạy trên mặt đất.

"Thông Linh Thuật kém xa Thiên Sách, chỉ có thể cưỡng ép gieo xuống ấn ký trong thần hồn đối phương, điều khiển đối phương, nhưng không thể khiến nó thần phục hoàn toàn." Thâm Lạc nhìn thấy cảnh này, trong lòng thảm than.

"Ngươi là một trong ngũ đại thống lĩnh Huyền Không động, bình thường phụ trách sự vụ gì? Thánh Anh Đại Vương lúc này đang ở nơi nào?" Hắn rất nhanh thu hồi suy nghĩ, hỏi.

Kim Lễ nghe vậy, trên mặt hiện lên một tia chần chờ.

"Ta gieo ấn ký trong thần hồn ngươi, có thể cảm giác được hết thái ý nghĩ của ngươi, không nên nói láo!" Thâm Lạc lập tức lạnh giọng nhắc nhở.

"Khởi bẩm chủ nhân, ngày thường ta phụ trách quản lý sự vụ nội bộ Huyền Không động, tỉ như phân phối vật liệu, quản lý thành viên. Thánh Anh Đại Vương giờ phút này đang ở trong mật thất dưới mặt đất luyện bảo, đang cùng mấy vị Ma sư từ bên ngoài tới luyện chế một kiện trọng bảo." Thân thể Kim Lễ run lên, từ bỏ một tia ý nghĩ xằng bậy cuối cùng, thành thành thật thật đáp.

"Ngươi có biết đó là trọng bảo gì không?" Thâm Lạc hỏi.

"Trọng bảo kia thập phân trọng yếu, Thánh Anh Đại Vương giấu diếm rất kỹ, bất quá tiểu nhân đi qua mật thất luyện bảo kia, liếc nhìn từ xa, tựa hồ là một thanh kiếm." Kim Lễ nói.

"Kiếm..." Thảm Lạc nhíu mày lại, bởi vì Thuần Dương Kiếm Phôi, nên hẳn có chút miễn cảm với kiếm.

Bất quá nhìn dáng vẻ Kim Lễ, đối với thanh kiếm kia cũng không rõ cho lắm, hẳn cũng không hỏi nhiều.

"Hiện tại trong mật thất luyện bảo có mấy yêu ma Chân Tiên kỳ?" Thảm Lạc tiếp tục hỏi.

Việc này Hắc Vũ mặc dù đã nói với hẳn, nhưng tu vi Hắc Vũ thấp, biết chưa chắc đã chính xác, hẳn cần xác minh một chút.

"Huyền Không sơn, bao gồm cả Thánh Anh Đại Vương, hết thảy năm tên cao thủ Chân Tiên kỳ, đoạn thời gian trước lại tới bốn tên Ma sứ, tu vi của bọn hẳn cũng đều đạt đến Chân Tiên kỳ." Kim Lễ không dám giấu diếm, đáp.

"Ma sứ?" Thảm Lạc gật gù đầu, Hắc Vũ nói ngược lại không sai, bất quá hẳn lập tức chú ý tới từ này trong lời nói của Kim Lễ.

"Bốn người kia là từ Thủy Tổ sơn tới, Thánh Anh Đại Vương gọi bọn họ là Ma sứ." Kim Lễ giải thích.

"Thủy Tổ sơn là nơi nào?" Thảm Lạc hỏi.

"Ta cũng chưa từng đi qua, nghe nói tại trung tâm Bắc Câu Lô Châu, nghe đồn Xi Vụ đại nhân ngủ say ở nơi đó." Kim Lễ nói.

Trong lòng Thảm Lạc hơi động, tình báo này phi thường trọng yếu, không biết bọn lão giả mặc bạch bào có biết hay không.

"Những người kia tên là gì? Mỗi người am hiểu thần thông gì?" Sau một hồi lâu hẳn mới bình tĩnh lại, hỏi.

"Thánh Anh Đại Vương có một thanh Hỏa Tiêm Thương, am hiểu thần thông Hỏa thuộc tính, lại có thể thi triển thần thông Tam Muội Chân, uy lực

tuyệt đại. Dưới trướng Thánh Anh Đại Vương là tứ tướng, tên là Kim Hồ Tướng, Mộc Khâm Tướng, Thủy Xuyên Tướng, Thổ Lân Tướng, mỗi người am hiểu Kim, Mộc, Thủy, Thổ bốn loại thuộc tính..." Đã nói nhiều như vậy, Kim Lễ cũng không giấu diếm nữa, nói rõ thần thông, cùng pháp bảo từng người.

Chỉ là liên quan tới bốn vị Ma sứ, Kim Lễ cũng chỉ gặp qua một lần, không hiểu rõ thần thông của bọn họ.

Thẩm Lạc vừa lắng nghe những tình huống này, vừa tính toán đôi sách.

Vào thời khắc này, Hắc Vũ phía ngoài đột nhiên dùng tâm thần đưa tin, có người đến tìm Kim Lễ.

"Người nào đến tìm ngươi?" Thẩm Lạc nhíu mày, nhìn về phía Kim Lễ.

"Hắn là thủ hạ ta luyện chế Thiên Long Thủy, vận chuyển Thiên Long Thủy tới, cho nên tới báo cáo ta." Kim Lễ nghĩ nghĩ, nói.

"Thiên Long Thủy là vật gì?" Thẩm Lạc nhíu mày hỏi.

"Là một loại chân thủy có thể chống cự khốc nhiệt khôi phục pháp lực. Thánh Anh Đại Vương, còn có tứ tướng dưới trướng, cùng bốn vị Ma sứ luyện chế bảo vật tại mật thất, trong mật thất khốc nhiệt không gì sánh được, quá trình luyện chế lại tiêu hao khá lớn, Thánh Anh Đại Vương mặc dù không ngại, nhưng những người khác lại không chịu được, chỉ có thể liên tục phục dụng Thiên Long Thủy, ta phụ trách mỗi ngày vận chuyển vật này tới." Kim Lễ vội vàng nói.

Thẩm Lạc nghe lời này, con mắt đột nhiên chớp động.

Hơi trầm ngâm, hắn không chút do dự tán đi thông linh ấn ký trong đầu Kim Lễ.

Não hải Kim Lễ rất nhanh khôi phục lại, ngạc nhiên cảm giác được hạn chế thần hồn đã biến mất.

"Đa tạ ngài tha thứ. Ngài yên tâm, ta tuyệt sẽ không tiết lộ bất luận tin tức gì liên quan tới ngài." Gã mặc dù không biết vì sao Thẩm Lạc giải trừ ấn ký thần hồn, lập tức quỳ lạy cảm tạ Thẩm Lạc, nhưng chỗ sâu ánh mắt lại hiện lên một tia trào phúng.

"Nghe nói Nhân tộc không quả quyết, đối với địch nhân lại ôm lòng từ bi ngu xuẩn, lại là thật. Vừa rời nơi này, ta lập tức báo cáo người này cho Diêm La đại nhân!"

Sắc mặt Thẩm Lạc bình tĩnh, không trả lời gì, bầm niệm pháp quyết điểm một cái.

Hư không quanh người Kim Lễ khẽ động, hiện ra sáu mặt cỗ kính màu vàng.

"Người, người muốn làm gì?" Kim Lễ chú ý tới tình huống chung quanh, hoảng hốt đứng dậy, hoảng sợ nói.

Thẩm Lạc không để ý đến, bầm niệm pháp quyết điểm một cái.

Sáu đạo kim quang bắn ra, bao lại thân thể Kim Lễ, lần nữa định trụ gã.

Thẩm Lạc vận chuyển Thiên Sách, thi triển thần thông thu phục.

Không bao lâu, đại môn mật thất "Àm âm" một tiếng mở ra, thân sắc Kim Lễ bình tĩnh từ bên trong đi ra, Hắc Vũ theo sát phía sau.

"Thúc thúc, các người nói chuyện xong rồi?" Kim Lâm nhìn thấy Hắc Vũ hoàn hảo không chút tổn hại, vội vàng nhảy ra hỏi.

Kim Lễ không để ý tới y, nhìn về phía một hùm yêu toàn thân mọc đầy lông đen kịt trong phòng.

Yêu này cầm một cái ngọc bàn, phía trên đặt một đồng bình ngọc màu lam.

"Thiên Long Thủy đã luyện chế xong?" Kim Lễ nhíu mày lại, hỏi.

Chương 757: Nghiệp lực nhân quả

"Đúng vậy, hết thấy mười sáu bình, hiện tại đưa qua bên kia?" Hùng yêu cung kính hỏi.

Kim Lễ cầm một bình ngọc mở nắp ra, bên trong chứa hơn phân nửa chất lỏng màu xanh da trời, một cỗ thủy linh khí và hàn khí nồng đậm từ trong bình tràn ra, toàn bộ thạch thất cũng mát lạnh theo.

"Đưa đi đi." Gã gật gật đầu, đẩy nắp bình lại, vẫy tay nói.

"Vâng." Hùng yêu đáp ứng một tiếng, bước nhanh ra ngoài.

"Thúc thúc, Hắc Vũ kia..." Sau khi Hùng yêu rời đi, Kim Lâm bên cạnh nhìn không được lần nữa xông tới.

"Hiện tại ta có chuyện trọng yếu phải làm, ngươi đi xuống đi, chuyện hôm nay đừng nhắc lại nữa!" Kim Lễ từ tốn nói.

"Vì sao? Ta bị Hắc Vũ làm nhục trước mặt mọi người, cứ như vậy lại bỏ qua?" Kim Lâm không cam lòng gào to.

Kim Lễ lật tay một chương, trùng điệp cho Kim Lâm một bạt tai.

"Nói ngươi cút nhanh cho ta, làm trể nãi đại sự lão tử, ta sẽ lột sạch lông trên người của ngươi!" Kim Lễ gầm thét.

Kim Lâm bung lấy khuôn mặt nóng rát, sợ hãi vô cùng nhìn thúc thúc mình nổi giận, một hồi lâu mới kịp phản ứng, chạy trốn chết.

Những tên khác nào dám lưu lại, vội vàng chạy ra ngoài.

Kim Lễ cùng Hắc Vũ đồng loạt ra tay, chữa trị đại môn võ vụn, cũng mở trong động phủ mấy tầng cấm chế phòng hộ.

Một bóng người xuất hiện trong động, chính là Thẩm Lạc.

Hắn lộ vẻ do dự, lật tay lấy ra Thiên Sách tiến vào bên trong, liên lạc bọn lão giả mặc bạch bào.

Trong Thiên Sách tàn cảnh kim quang chớp liên tục, ba người lão giả mặc bạch bào đều xuất hiện.

"Thẩm đạo hữu, bây giờ ngươi đang ở nơi nào?" Lão giả mặc bạch bào vừa xuất hiện, lập tức ân cần hỏi han.

"Ta đã đến Hỏa Khoát sơn, nghĩ cách tiềm nhập vào đại quân yêu ma Hồng Hải Nhi. Trước mắt Hồng Hải Nhi đang cùng tám tên yêu ma Chân Tiên kỳ hợp lực luyện chế một kiện trọng bảo..." Thẩm Lạc kể lại tình huống trong Huyền Không động.

Chuyện Thủy Tổ sơn hắn cũng đã kể lại, bất quá bọn lão giả mặc bạch bào cũng phản ứng không quá lớn, hiển nhiên đã sớm biết.

"Không ngờ Thẩm đạo hữu làm việc lưu loát như vậy, đã nắm giữ nhiều thông tin như thế." Lão giả mặc bạch bào khen ngợi.

Hai người khác mặc dù không nói gì, nhưng từ biến hoá biểu tình của hai người, cũng rất là kinh ngạc.

"Không ngờ Hồng Hải Nhi nơi đó lại tụ tập chín tên Chân Tiên, Thẩm đạo hữu ngươi chỉ có một mình, cho dù có chúng ta tương trợ, chỉ sợ cũng không có bao nhiêu phần thắng." Lão giả mặc bạch bào trầm giọng nói.

"Sự tình cũng không đến nỗi tuyệt vọng, căn cứ tình huống trước mắt ta lấy được, những người kia bây giờ đang trong lòng đất nham tương luyện bảo, cần phục dụng một loại vật tên là Thiên Long Thủy mới có thể kéo dài thời gian ngăn cản khô nhiệt, cái này cho ta cơ hội. Thẩm mỗ triệu tập chư vị, là muốn hỏi một chút các ngươi có kịch độc gì đó, ta trộn lẫn vào trong những Thiên Long Thủy kia, có thể hạ độc chết bọn hắn càng tốt, hoặc khiến bọn hắn tạm thời lâm vào khốn cảnh cũng được, ta có thể thừa cơ bắt Hồng Hải Nhi kia, mang về Tích Lôi sơn." Thẩm Lạc nói.

"Kế của Thẩm đạo hữu thật vi diệu, bất quá vật có thể hạ độc được Chân Tiên cũng hiếm thấy, mà độc vật kia trọng yếu nhất là phải giấu kín, không thể bị nhìn ra sơ hở, nếu không sẽ biến khéo thành vụng." Nam tử mặc hoàng bào vỗ tay khen, tựa hồ cảm thấy hứng thú vô cùng với loại chuyện

này.

"Chỗ ta ngược lại có hai loại tiên độc, Khổ Mộc Độc cùng Huyền Băng Độc, đều có thể hạ độc được tu sĩ Chân Tiên cảnh. Chỉ là hai loại kịch độc này tương đối dễ thấy, không quá thích hợp trộn lẫn vào trong đồ vật ăn uống." Lão giả mặc bạch bào mở miệng nói.

Nam tử mặc hoàng bào trầm mặc không nói, tựa hồ cũng không có độc vật thích hợp.

"Chỗ ta ngược lại là có một phần Thủy Nguyên Độc, dị thường lợi hại, sau khi phục dụng tuy không trí mạng, nhưng có thể khiến ngũ tạng hỗn loạn, làm người ta đau bụng như quây, khó mà hành động, dù Thái Ất Chân Tiên cũng khó may mắn thoát khỏi." Nam tử mặc ngân giáp gần như trầm mặc đột nhiên mở miệng nói.

"Thủy Nguyên Độc? Loại độc này ẩn kín sao?" Thẩm Lạc hỏi.

"Thủy Nguyên Độc cũng không phải là kịch độc, chỉ là trước khi khai thiên tích địa đã dẫn sinh một sợi Thủy Nguyên lực âm nhu, trộn lẫn vào trong Thiên Long Thủy, đảm bảo Thái Ất cảnh Tiên Nhân cũng không thể phát giác." Nam tử mặc ngân giáp tự tin nói.

"Quá tốt rồi, không biết loại Thủy Nguyên Độc này cần vật gì trao đổi?" Thẩm Lạc đại hỉ, chấp tay nói.

"Lôi kéo Ngưu Ma Vương chính là nguyện vọng của chúng ta, Hoa mỗ mặc dù bất tài, nhưng cũng sẽ không giống một ít người nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của. Những Thủy Nguyên Độc này Thẩm đạo hữu cứ cầm lấy mà dùng." Nam tử mặc ngân giáp lờm nam tử mặc hoàng bào một cái, lấy ra một bình ngọc màu trắng, thi pháp truyền qua cho Thẩm Lạc.

"Đa tạ Hoa đạo hữu." Thẩm Lạc vội vàng cảm ơn một tiếng.

Nam tử mặc hoàng bào tức giận hừ một tiếng, nhưng cũng không phản bác.

Nam tử mặc ngân giáp lập tức lại chỉ điểm Thẩm Lạc một chút cách dùng Thủy Nguyên Độc, Thẩm Lạc nhớ kỹ từng cái.

"Nói đến kịch độc, tại hạ ngày trước trong một chỗ di tích đạt được một bình thuốc màu đen, trong bình không biết đựng cái gì, sau khi mở miệng

bình lập tức có hắc khí toát ra. Hắc khí kia thập phần quý dị, bất luận lấy pháp lực hay là thân thức chạm đến, ngay lập tức sẽ thấm vào, cách không tiến vào thân thể của ta, khiến trong nội tâm của ta sát ý sôi trào. Việc này qua không lâu, ta liền tảo ngộ bộ xương màu đen Thái Ất cảnh kia, trong lúc giao thủ đôi phương cũng phun ra hắc khí giống vậy dung nhập vào thân thể của ta, vậy mà khiến cho ta suýt nữa dẫn động Lôi Tai trong Tam Tai. Chư vị kiên thức rộng rãi, có biết lai lịch loại hắc khí kia? Có phải là một loại kịch độc nào đó không?" Thảm Lạc nhớ tới nỗi nghi hoặc trong lòng đã lâu, lấy ra bình ngọc màu đen kia, thỉnh giáo ba người.

Nam tử mặc hoàng bào cùng nam tử mặc ngân giáp nghe vậy, đều khẽ đi một tiếng, suy nghĩ một lát rồi đều lắc đầu biểu thị không biết.

"Hắc khí? Thảm huynh cho ta mượn bình ngọc màu đen kia xem một chút." Lão giả mặc bạch bào hơi im lặng, rồi mở miệng nói.

Thảm Lạc biết lão có manh mối, trong lòng không khỏi vui mừng, thi pháp truyền bình ngọc qua.

Lão giả mặc bạch bào vung tay lên, mở ra trười người một màn sáng màu trắng, sau đó mở ra bình ngọc màu đen.

Một cỗ hắc khí lập tức xông ra, nhưng lại bị màn sáng màu trắng ngăn cản, vậy mà không cách nào thấm vào.

Thảm Lạc thấy vậy, không khỏi thầm khen lão giả mặc bạch bào cao minh.

Lão giả mặc bạch bào quan sát tỉ mỉ hắc khí này, lại nhìn trong bình mấy lần, rất nhanh cười ha ha một tiếng.

"Quả là thế, là Nghiệp Lực Đan, không ngờ Thảm đạo hữu lại có được một viên."

"Nghiệp Lực Đan?" Thảm Lạc lấy làm kỳ, nam tử mặc hoàng bào cùng nam tử mặc ngân giáp cũng lộ vẻ kinh ngạc.

"Thảm đạo hữu không biết nghiệp lực sao?" Lão giả mặc bạch bào không lập tức giải nghi hoặc cho Thảm Lạc, hỏi ngược lại.

"Tại hạ đã xem một chút trên điển tịch, nghiệp lực là một loại biểu hiện quan hệ nhân quả, bình thường chỉ là quá khứ cá nhân, ảnh hưởng đến hiện

tại hoặc tương lai. Bình thường phân hai loại thiện nghiệp, ác nghiệp, cũng chính là thể tục xung thiện hữu thiện báo ác hữu ác báo." Thẩm Lạc nói.

"Không sai, đại khái là như thế. Nghiệp Lục Đan này chính là thu thập ác nghiệp lực, luyện chế ra đan dược. Bất quá đan này cũng không phải là đan dược dùng phục dụng, mà là vũ khí có tính công kích, đánh trúng địch nhân, Nghiệp Lục Đan sẽ dung nhập vào thể nội đối phương, khiến ác nghiệp hấn phóng đại, dẫn phát kiếp nạn cùng loại với Lôi Tai." Lão giả mặc bạch bào gật đầu nói.

Ps: Độc Hành chúc mừng năm mới 2021, chúc quý vị và gia đình năm mới nhiều sức khỏe và thành công. Đây là món quà ngay đêm giao thừa.

Chương 758: Thần mộc trợ đi đường

"Thế gian còn có thủ đoạn công kích bực này, Nguyên đạo hữu thật sự là bác văn quảng thức, bất quá loại nghiệp lực này hư vô mờ mịt, lại có phương pháp thu thập sao?" Thâm Lạc giật mình, lại cảm thấy khó tin.

"Nghiệp lực hư vô mờ mịt, người bình thường xác thực không thể thu thập, nhưng Ma tộc giỏi về không chế thất tình nhục dục, là chủng tộc duy nhất có thể thu thập nghiệp lực. Bất quá ma tộc có thể luyện chế Nghiệp Lực Đan, theo ta được biết chỉ có mỗi một mình Xi Vu." Lão giả mặc bạch bào nói.

Thâm Lạc ngây ngốc một chút, Nghiệp Lực Đan này có lai lịch lớn như vậy, lại do Xi Vu tự tay luyện chế?

"Bên trong đan này ẩn chứa nghiệp lực kinh người, Thâm đạo hữu bảo tồn cho tốt, lúc gặp phải cường địch lại dùng." Lão giả mặc bạch bào đập nắp bình lại, đưa bình thuốc màu đen trở về.

"Đa tạ Nguyên đạo hữu chỉ điểm." Thâm Lạc chân thành cảm tạ.

"Thâm đạo hữu còn có chuyện gì không?" Lão giả mặc bạch bào khoát tay áo, hỏi.

"Tại hạ xác thực còn có một chuyện, khắp nơi trong Huyền Không động kia là dung nham liệt hỏa, sâu trong lòng đất càng thêm khốc nhiệt, chư vị nếu có bảo vật tích lửa, xin tạm cho ta mượn một hai kiện, sau đó tất nhiên sẽ hoàn trả lại." Thâm Lạc lần nữa chấp tay nói.

"Cái này thì dễ, chỗ ta có một chuỗi Xích Diễm Châu, dùng Phù Tang Thần Mộc điêu khắc thành, đeo ở trên người, có thể tự động giúp người chống cự khốc nhiệt." Nam tử mặc ngân giáp mở miệng nói, lại lấy ra một chuỗi thủ châu bằng gỗ màu đỏ thẫm, thi pháp truyền tới.

Thâm Lạc đã thấy ghi chép về Phù Tang Thần Mộc trong điển tịch, chính là một trong thập đại linh mộc thượng cổ, nghe nói là cây do Thượng Cổ Kim

Ô Thần Điều nghỉ lại.

"Đa tạ Hoa đạo hữu." Hấn đại hi đón lấy.

"Chỗ ta có một tấm Huyền Băng Mặt Nạ, do nhiều năm trước tiêu diệt một đám yêu tà ngẫu nhiên đạt được, nội uẩn kỳ hàn lực, có thể khắc vạn hỏa. Vật này đối với ta không có nhiều tác dụng, vậy tặng cho Thâm đạo hữu đi." Lão giả mặc bạch bào lấy ra một tấm mặt nạ màu trắng, thi pháp đưa cho Thâm Lạc.

"Tại hạ há lại lấy không bảo vật của Nguyên đạo hữu, việc này xong sẽ hoàn trả lại." Thâm Lạc chấp tay cảm tạ, sau đó tiếp nhận mặt nạ màu trắng, ngón tay lập tức đông lạnh đau nhức.

Hấn vội vàng vận khởi pháp lực, lúc này mới chống lại hàn khí trên mặt nạ.

Mấy người lại thương lượng một hồi, lúc này mới kết thúc hội đàm, Thâm Lạc rời Thiên Sách tàn cảnh, trở về động phủ Hắc Vũ.

Hấn nắm trong tay bình ngọc, chuỗi hạt, mặt nạ, cảm thán Thiên Sách tàn cảnh đáng sợ, bất luận thân ở chỗ nào, đều có ba vị đại năng tu vi siêu việt Chân Tiên kỳ đứng ở phía sau, các loại bảo vật liên tục không ngừng cung cấp tới.

Hấn giờ phút này đi bắt Hồng Hải Nhi về, lòng tin tăng lên mười phần.

"Vật này cho ngươi, lần sau đưa Thiên Long Thủy cho bọn hấn thì bỏ vào, mỗi bình Thiên Long Thủy cho vào một giọt là được." Thâm Lạc đưa Thủy Nguyên Độc cho Kim Lễ.

"Vâng." Kim Lễ đáp ứng một tiếng, thu hồi bình ngọc, cất bước rời đi.

Thâm Lạc đứng tại chỗ, im lặng một lát rồi lấy ra hai tấm phù lục màu trắng, đưa cho Hắc Vũ.

"Hai tấm Ân Thân Phù này ngươi cầm lấy, thay ta giám thị động tĩnh yêu binh dưới trướng thống lĩnh Huyền Không động." Hấn lạnh nhạt phân phó.

"Vâng." Hắc Vũ đáp ứng một tiếng, nhận lấy Ân Thân Phù.

Thâm Lạc lật tay tế ra khăn gấm màu vàng, thân ảnh nhoáng một cái chui

vào mặt đất biến mất.

Hắn thi triển Thổ Động kín đáo đi tới, lòng đất nơi Huyền Không động này ẩn chứa Hỏa Nguyên lực nồng đậm, Thổ Động bình thường căn bản không thể thi triển ở đây, cũng may khăn gấm này thực sự huyền diệu, mặc dù gian nan, cuối cùng vẫn phi động ra.

Sau gần nửa canh giờ, hắn đi tới một hẻm núi nhỏ vắng vẻ cách Huyền Không động mấy chục dặm, nơi này cách ngọn núi lửa khổng lồ phía đông rất gần, nam thạch trong hẻm núi hiện ra màu hỏa hồng, giống như than lửa nung đỏ, không khí cũng vì nhiệt độ cao mà nổi lên trận trận gợn sóng.

Ánh mắt Thảm Lạc quét qua bốn phía, tiếp tục lao tới chỗ sâu hẻm núi, rất nhanh tới một sơn động ẩn kín cao khoảng một trượng.

Sơn động uốn lượn kéo dài xuống dưới, chỗ sâu mơ hồ có thể nhìn thấy từng tia từng tia ánh lửa, chỗ càng sâu hiển nhiên càng thêm khốc nhiệt.

"Chính là chỗ này?" Thảm Lạc đột nhiên mở miệng hỏi, đồng thời vung tay lên.

Một thân ảnh màu đỏ thấp bé hiển hiện ra, chính là Hỏa Tam.

"Không sai, Đại Tiên đi theo ta." Hỏa Tam nói một tiếng, chui vào trong động.

Nhiệt độ trong động cao gấp đôi so với bên ngoài, nhưng Hỏa Tam không sợ, ngược lại cảm thấy thư sướng.

Thảm Lạc theo sát phía sau, lông mày nhăn lại, thầm vận công pháp, chống cự nhiệt độ cao chung quanh.

Trong động quanh co khúc khuỷu, hai người đi dọc theo sơn động xuống phía dưới, rất nhanh đi xuống mấy trăm trượng.

Trên vách động nơi đây bắt đầu xuất hiện từng sợi hỏa diễm màu đỏ, càng có từng luồng từng luồng gió nóng hung mãnh từ phía dưới không ngừng thổi lên, muốn nướng người thành thân khô.

Sắc mặt Thảm Lạc đỏ lên, tay bấm niệm pháp quyết, bên ngoài thân đại thịnh kim quang, hình thành chung quanh người một quang tráo.

Hoàng Đình Kinh mặc dù uy lực mạnh mẽ, nhưng tựa hồ không giỏi chống cự liệt hỏa, giờ phút này hắn đã vận khởi năm thành pháp lực, hiệu quả vẫn chỉ tạm được.

"Không ngờ Hoàng Đình Kinh còn có nhược điểm này." Hắn cảm thấy ngoài ý muốn.

Cũng may nhiệt độ chỗ này không quá cao, hắn còn có thể chống đỡ được.

"Đại Tiên, ngài không sao chứ?" Hỏa Tam chú ý tới Thẩm Lạc, hỏi.

"Không sao, tiếp tục đi đường." Thẩm Lạc khoát tay nói.

"Vậy là tốt rồi, nhiệt độ nơi này còn không quá cao, chân chính nan quan ở phía trước." Hỏa Tam nhẹ nhàng thở ra, tiếp tục đi tới phía trước.

Sắc mặt Thẩm Lạc trì trệ, nhớ tới Xích Diễm Châu cùng Huyền Băng Mặt Nạ, thần sắc mới khôi phục lại một chút.

Hai người lại đi tới một khoảng, vượt qua một ngã rẽ, hồng quang phía trước đột nhiên trọng thể, hai bên vách đá đều biến thành màu xích hồng, có dấu hiệu chảy ra, tựa hồ muốn hòa tan mất. Không khí cũng bị nhuộm thành màu đỏ, như là hỏa diễm, nhiệt độ chung quanh tăng mạnh mấy lần, như ác thú cuồng nộ khí thế hùng hổ đánh tới.

Mà nguyên nhân dẫn đến hết thảy, là ngay phía trước động quật.

Nương theo một trận thanh âm "Ừng ục" truyền đến, một dòng nham tương màu vỏ quýt chảy xiết qua, triệt để cắt ngang thông đạo.

Nhiệt độ nơi đây thực sự quá đáng sợ, Thẩm Lạc choáng đầu hoa mắt một trận, không khí hít vào phổi cũng giống như đang thiêu đốt, vòng bảo hộ màu vàng quanh người cuồng thêm mây lần, trở nên lung lay sắp đổ.

Hắn vội vàng vận chuyển Hoàng Đình Kinh, vẫn không cách nào chống cự nhiệt độ cao chung quanh, vội vàng lấy ra chuỗi Xích Diễm Châu, đeo ở cổ tay.

Trên hạt châu lập tức dâng lên một tầng hồng quang, liên tục không ngừng hấp thụ khốc nhiệt chung quanh, cả người hắn lập tức cảm thấy nhẹ nhõm

một hơi, thở nhẹ ra một hơi.

"Dòng nham tương này cũng không dày, Đại Tiên theo ta." Hỏa Tam nói với Thâm Lạc một tiếng, toàn thân đại phóng hồng quang, thân thể biến thành trạng thái hơi mờ, cứ như vậy nhảy vào trong nham tương cuộn cuộn màu vỏ quýt kia.

Thâm Lạc không có thần thông như Hỏa Tam, nhục thể của hắn mặc dù cứng cõi, nhưng cũng không dám trực tiếp chạm vào nham tương, liền lật tay lấy ra Trấn Hải Tân Thiết Côn đánh tới hư không một cái.

Một đạo kim quang mênh mêng bắn vào trong nham tương, đột nhiên nổ tung ra, nham tương phun trào lập tức bị tạc ra một chỗ trống lớn gần trượng, dịch châu màu lửa đỏ văng khắp nơi.

Nham tương nơi này xác thực không dày, chỉ có mấy trượng.

Thâm Lạc hóa thành một đạo kim quang, thừa dịp nham tương trống rỗng chưa kịp khép lại bay vụt qua.

Hỏa Tam sớm chờ ở đối diện, nhìn thấy Thâm Lạc dùng loại phương thức này đi tới, cả người ngây ngốc một chút, lúc này mới chào hỏi rồi tiếp tục đi tới.

Nham tương trong sơn động phía sâu đều là hồng quang cực nóng, ngọn lửa trên vách tường cũng nhiều lên, nhiệt độ cao hơn trước rất nhiều.

Cũng may Xích Diễm Châu do Phù Tang Thần Mộc điêu khắc thành xác thực bất phàm, liên tục không ngừng hấp thu nhiệt lượng chung quanh, Thâm Lạc còn có thể chống đỡ được.

Sau đó trên đường, hai người gặp thêm nham tương cỡ nhỏ này bảy tám lần, bất quá Thâm Lạc dựa vào rất nhiều bảo vật trên người, thuận lợi xuyên qua.

Chương 759: Tiềm hành

Sau gần nửa canh giờ, Thẩm Lạc cùng Hỏa Tam lại đi tới trước một dòng dung nham chảy xiết. Dung nham nơi này khác trước, trong xích hồng xen lẫn kim hoàng, nhiệt độ cao hơn, phía trên thỉnh thoảng có ngọn lửa bốc lên.

"Xuyên qua chỗ nham tương này là đến động quật dung nham, bất quá tầng nham tương này phi thường dày, mà uốn cong nhiều lần, những biện pháp Đại Tiên dùng đi qua nham tương trước kia chỉ sợ không thể thực hiện được." Hỏa Tam nói.

Thẩm Lạc như có điều suy nghĩ gật gật đầu, cân nhắc một lát, hai tay đẩy tới hư không phía trước.

Hai đạo kim quang như thực chất tuột tay bắn ra, khép lại thành một thanh chùy màu vàng thô to cỡ một trượng, đâm vào trong nham tương.

Nham tương mặc dù cực nóng không gì sánh được, nhưng không cứng rắn, lập tức bị đâm ra một lỗ trông hình mũi khoan.

Nham tương mặc dù bị ép ra, nhưng một cỗ khốc nhiệt đáng sợ từ trên thanh chùy màu vàng thẩm thấu tới, hai tay Thẩm Lạc thống khổ giống như bị hỏa kiếm đâm xuyên, Xích Diễm Châu trên cổ tay hắn cũng gần cản không nổi.

Hắn vội vàng lấy ra Huyền Băng Mặt Nạ, mang lên mặt.

Một cỗ khí tức lạnh buốt lập tức chảy khắp toàn thân, hai tay của hắn nhói nhói liền tiêu giảm nhanh.

"May mắn mượn hai món bảo vật này." Thẩm Lạc âm thầm thở ra, trên thân chập chờn kim quang, rất nhanh ngưng tụ thành một lồng sáng màu vàng. Ngay lúc đó bên ngoài thân hắn loé lên hoàng mang, khăn gấm màu vàng nổi lên, trong lồng ánh sáng màu vàng lại hình thành một tầng phòng ngự.

Khăn gấm màu vàng này cũng có hiệu quả chút ít, còn hơn là không có.

"Đi thôi." Làm xong những thứ này, hấn thả người bay vào trong nham tương.

Hỏa Tam thấy vậy, cũng thả người bay vào theo, đi trước dẫn đường.

Trước đó Thẩm Lạc mặc dù xuyên qua bảy tám dòng nham tương, cơ bản đều là trong nháy mắt xuyên thẳng qua, chưa bao giờ đi lâu trong nham tương. Giờ khắc này đi trong nham tương, từng luồng từng luồng khí tức cực nóng làm cho người hít thở không thông từ bốn phương tám hướng thâm thấu tới, mặc dù Huyền Băng Mặt Nạ chống cự hơn phân nửa, nhiệt độ cao còn lại vẫn làm cho toàn thân hấn thống khổ như đao bổ rìu chặt.

Hỏa Tam cũng chú ý tới khốn cảnh Thẩm Lạc, toàn lực đi trước dẫn đường, bất quá thông đạo trong nham tương này quanh co khúc khuỷu, tốc độ Thẩm Lạc cũng không thể nhanh được.

Trọn vẹn thời gian uống cạn nửa chén trà, trong lòng Thẩm Lạc vui mừng.

Thông qua thần thức cảm ứng, hấn phát hiện nham tương sắp hết, tức là cuối cùng có thể thoát ly khu vực nham tương này.

Lúc này toàn thân hấn bị nung đến đỏ bừng, trên da thậm chí bắt đầu rạn nứt, hấn tự hỏi nếu phải kiên trì thêm một nén nhang, chính mình cũng sẽ chịu không nổi.

Ngay lúc hấn dự định nhất cổ tác khí, một hơi gia tốc xông ra phía trước, bên tai đột nhiên nghe Hỏa Tam truyền âm.

"Đại Tiên, chờ một chút."

"Thế nào?" Thẩm Lạc khẽ giật mình, dừng lại.

"Ra vùng nham tương này, chính là động đá vôi nham tương giam giữ Hỏa Mị tộc chúng ta, ở trong đó có thủ vệ trông coi. Hiện tại do ta lẩn trốn, trong động đá vôi nham tương khẳng định bảo vệ càng thêm nghiêm mật, chúng ta phải tìm một phương pháp thích đáng ra ngoài, chứ trực tiếp đi ra sẽ bị phát hiện." Hỏa Tam nói nhanh.

"Vậy ngươi tạm thời nghỉ ngơi một hai, việc này giao cho ta xử lý." Thẩm Lạc khẽ gật đầu, phát tay thu Hỏa Tam vào không gian Thiên Sách, sau đó lật tay lấy ra một tấm Ân Thân Phù dán trên thân, lần nữa ẩn nấp hành tung.

Ân Thân Phù hiệu quả không tệ, cũng làm kim quang trên người hắn biến mất.

Hắn khẽ gật đầu, chậm chạp bay về phía trước, sau mười cái hô hấp thân thể chợt nhẹ, rốt cuộc thoát ly khu vực nham tương.

Hai mắt Thẩm Lạc tỏa sáng, xuất hiện trong một động đá vôi to lớn, trong này phi thường lớn, rộng chừng mấy trăm trượng, khắp nơi đều là nham tương đỏ bùng nóng rực, tạo thành một mặt hồ to lớn nóng rực, tràn ngập toàn bộ động đá vôi phía dưới. Bên trong bọt tương hỏa hồng không ngừng quay cuồng, lại nổ đôm đốp, toàn bộ không gian động đá vôi tràn ngập nhiệt độ cao khiến người ta muốn nổi điên.

Chỉ là nhiệt độ cùng nham tương nơi đây căn bản không thể so với vừa rồi, Thẩm Lạc vừa ra, toàn thân liền cảm giác một trận mát mẻ, thân bất do kỷ hít thật sâu mấy lần không khí phía ngoài.

Bên cạnh hồ nước nham tương là một mặt đất hỏa hồng xích nham, khá vuông vức, tựa hồ được tu sửa qua, phẳng phát như quảng trường vậy.

Diện tích quảng trường xích nham cũng rất lớn, phía trên có hai ba trăm tòa pháp trận hình tròn lớn gần trượng, xếp như bàn cờ, trong mỗi pháp trận đều đứng vững một cây ngọc trụ màu đỏ, bên trong trống rỗng, nhìn đâm xuống lòng đất.

Trong mỗi pháp trận đều ngồi thẳng hai tên tộc nhân Hoả Mị bị mang xiềng xích, đặt trên ngọc trụ, trên thân chớp hồng quang, pháp trận hình tròn quanh ngọc trụ nhanh chóng vận chuyển, từng đạo hỏa diễm màu đỏ thuần túy từ trong ngọc trụ phun ra, tản mát ra ba động Hỏa Nguyên lực tinh thuần, bay thẳng lên trời.

"Hoả Mị tộc quả nhiên có chỗ độc đáo trên không hỏa thuật, vậy mà có thể từ trong nham tương đề luyện ra hoá diễm tinh thuần như thế." Thẩm Lạc nhìn thấy cảnh này, trong lòng thầm khen.

Bất quá đúng như Hỏa Tam nói, thời gian dài ở gần nham tương triệu hoán địa hỏa, trong địa hỏa có hỏa độc tạp chất gây tổn thương rất lớn với Hỏa

Mị tộc nhân, trên thân những Hỏa Mị tộc nhân trên quảng trường đều hiện lên từng khối đốm đen, triệu hoán địa hỏa cũng phải cố hết sức, thân thể đều đang run rẩy.

Thảm Lạc lẳng lẳng nhìn xem một màn này, không có bất kỳ động tác gì.

Trên mảnh xích nham kia còn đứng thẳng một đám yêu binh mặc áo giáp đỏ sậm, đang đi tới đi lui, canh chừng những Hỏa Mị tộc nhân này.

Thực lực những yêu binh này đều không yếu, tối thiểu cũng là Xuất Khiếu hậu kỳ, cầm đầu còn có hai ba Đại Thừa kỳ.

Thảm Lạc cũng không phải kiêng kị những yêu binh này, căn cứ tình báo Kim Lễ, Hồng Hải Nhi và các yêu tộc Chân Tiên kỳ đang ở trên đỉnh chớp động đá vôi, phía dưới phát sinh rối loạn, bọn người Hồng Hải Nhi khẳng định sẽ phát giác.

Hai ba trăm đạo hỏa diễm màu đỏ kia, giống như hai ba trăm đầu Hỏa Long, vũ động trên không quảng trường xích nham, sau đó hội tụ đến một chỗ, hình thành một đạo hoả trụ kinh thiên dài chừng hai ba mươi trượng, xông thẳng lên không, chui vào vách đỉnh chớp động đá vôi.

Trên vách đá đỉnh động khắc rõ một tòa pháp trận màu đỏ to lớn, "Ong ong" vận chuyển, phát ra một cỗ lực thôn phệ, nhẹ nhõm thôn phệ đạo hoả trụ hoả diễm thô to doạ người này.

Thảm Lạc ngẩng đầu đánh giá pháp trận đỉnh động vài lần, rất nhanh thu hồi ánh mắt, thông qua truyền âm dò hỏi Hoả Tam trong không gian Thiên Sách: "Trong động đá vôi nham tương này có pháp trận dò xét không?"

"Trước kia không có, động này ở sâu dưới lòng đất, thực lực Hỏa Mị tộc chúng ta lại yếu, Thánh Anh Đại Vương trông coi không nghiêm, chỉ phái vài yêu binh xuống trông coi. Chính vì vậy, ta mới từ khe hở này chạy ra ngoài. Bất quá bây giờ có hay không, ta cũng không biết." Hoả Tam nói.

Thảm Lạc nghe lời này, ánh mắt cẩn thận dò xét khắp nơi, thần thức cũng chậm rãi phóng xuất ra, tra xét rõ ràng các nơi một lần, cũng không phát hiện cấm chế gì.

"Xem ra không có, cũng đúng, Hoả Tam chạy đi mới hơn nửa ngày mà thôi, Thánh Anh Đại Vương kia lại vội vàng luyện bảo, sẽ không bố trí cấm

chế nhanh như thế." Lúc này hắn mới yên lòng lại, cẩn thận bay tới trước, rất nhanh rơi xuống nơi hẻo lánh xích nham, tán đi pháp lực trên người.

"Đại Tiên, ngài đã tiến vào động đá vôi nham tương rồi? Tình huống tộc ta bây giờ thế nào, không vì ta trốn mà bị phạt chứ? Có thể để ta ra ngoài nhìn một chút không?" Hỏa Tam lo lắng hỏi liên tiếp.

"Hiện tại không tiện, người thành thật ở bên trong đợi, Hỏa Mị tộc cũng không bị phạt, chỉ là đang triệu hoán địa hỏa mà thôi." Thẩm Lạc nói như thế.

Hỏa Tam nghe lời này, thoáng thở nhẹ ra.

Chương 760: Huyền Thiên Không Hoả Quyết

"Hỏa Mị tộc các ngươi chỉ có bốn năm trăm người như thế?" Ánh mắt Thẩm Lạc đảo qua Hỏa Mị tộc, song mi nhắm lại.

"Nơi này chỉ có một phần Hỏa Mị tộc, một nửa bị giam trong lồng giam trên vách đá, hoả độc nham tương lợi hại, Thánh Anh Đại Vương chia Hỏa Mị tộc làm hai đợt, thay phiên triệu hoán địa hỏa." Hỏa Tam vội vàng nói.

Thẩm Lạc nhìn lại một bên động đá vôi, trên vách đá nơi đó đào ra một chỗ lồng giam to lớn, bên trong lờ mờ giam giữ rất nhiều thân ảnh, chính là Hỏa Mị tộc.

Hắn khẽ vuốt cằm, khoanh chân ngồi xuống, lấy ra một viên đan dược ăn vào, cẩn thận vận công luyện hóa.

Pháp lực tiêu hao chậm rãi khôi phục, vết thương trên người cũng cấp tốc khép lại.

"Đại Tiên, ngài muốn ra tay với Thánh Anh Đại Vương trong động đá vôi này à? Xin để ta đi tiếp xúc cùng tộc nhân Hỏa Mị tộc một chút, ta nhất định có thể thuyết phục tộc nhân đến giúp ngài." Trong không gian màu vàng, Hỏa Tam trầm ngâm một lát, mở miệng nói.

"Chờ một chút, lúc cần ta sẽ để ngươi đi làm." Thẩm Lạc nhàn nhạt đáp lại một câu.

Có lẽ hắn sẽ mượn dùng lực lượng Hỏa Mị tộc, bắt quá bây giờ đang lúc trọng yếu nhất, trước khi những yêu ma Chân Tiên ở phía trên ăn vào Thủy Nguyên Độc kia, không thể xảy ra bất kỳ chuyện gì.

"Đại Tiên, nhân số Hỏa Mị tộc chúng ta giảm mạnh, đối với ngài có lẽ không có giá trị gì, bắt quá trong tay ta có một môn bí thuật không hỏa, chính là Thượng Cổ bí truyền, đối với ngài nhất định hữu dụng. Chỉ cần ngài có thể cứu Hỏa Mị tộc chúng ta, tại hạ nguyện ý truyền thuật này cho ngài, báo đáp đại ân đại đức của ngài." Hỏa Tam tưởng Thẩm Lạc nhìn thấy

số lượng tộc nhân Hỏa Mị tộc quá ít, cũng không có tác dụng, nên không xuất thủ tương trợ, nó hơi cần răng rồi nói.

"Bí thuật không hoá?" Thâm Lạc khẽ giật mình.

"Đúng vậy, môn bí thuật này chính là bí mật bất truyền Hỏa Mị tộc đời đời lưu truyền xuống, huyền diệu không gì sánh được. Thực lực tộc ta nhỏ yếu, năng lực không hoá tinh diệu như vậy, kỳ thật không phải do thể nội ẩn chứa huyết mạch Thượng Cổ Kim Ô, đó chỉ là lý do tộc ta thoái thác với bên ngoài, nguyên nhân chính là môn bí thuật không hoá này." Hỏa Tam nói.

"A, bí thuật gì thần kỳ như vậy?" Thâm Lạc nghe những lời này, ngược lại sinh ra một chút hứng thú với bí thuật này.

"Môn bí thuật này tên là Huyền Thiên Không Hỏa Quyết, có thể chiết xuất hỏa diễm, điều khiển hỏa diễm biến hóa, tăng lên tác dụng uy lực thần thông hoá diễm, khẳng định có tác dụng với ngài. Không nói những cái khác, chỉ cần ngài học được môn bí thuật này, nhiệt độ hỏa diễm cao bên ngoài căn bản có thể giải quyết ngay lập tức. Môn không hoá thuật này vô cùng tinh diệu, chỉ tiếc tộc ta thực lực yếu ớt, tư chất cũng thập phần ngu dốt, không thể lĩnh hội vạn nhất trong đó. Tiên bối là cao nhân đặc đạo, tất nhiên có thể làm cho môn bí thuật này chân chính phát dương quang đại." Hỏa Tam tự tin nói.

"Tốt, người truyền môn Huyền Thiên Không Hỏa Quyết này cho ta, ta sẽ cứu Hỏa Mị tộc người ra khỏi khổ hải." Thâm Lạc bị Hỏa Tam nói có chút động tâm, trầm ngâm một chút gật đầu nói.

Lúc đầu hẳn cũng dự định cứu ra Hỏa Mị tộc nhân, bây giờ lại được môn Huyền Thiên Không Hỏa Quyết này, chính là nhất cử lưỡng tiện.

"Đa tạ Đại Tiên, trước ta truyền bí thuật này cho ngài, đại chiến lúc sau ngài cũng có thể thêm chút phần thắng." Hỏa Tam đại hi, sau đó trực tiếp tụng niệm lên nội dung Huyền Thiên Không Hỏa Quyết.

Thâm Lạc lẳng lẳng lẳng nghe, ngay từ đầu còn có chút tùy ý, nhưng thần sắc dần dần ngưng trọng lên.

Môn Huyền Thiên Không Hỏa Quyết này ngay từ đầu giới thiệu lực lượng hỏa diễm, để hẳn có loại cảm giác thể hồ quán đỉnh, sau đó lại đủ loại

không hoả cực kỳ tinh diệu, càng làm cho hấn mở rộng tầm mắt, thu hoạch rất nhiều.

Nội dung Huyền Thiên Không Hỏa Quyết không nhiều, Hỏa Tam truyền thụ xong rất nhanh.

Thảm Lạc nhắm mắt nhớ lại, thâm vận công pháp này, khốc nhiệt hỏa lực quanh người đưng một cái đến thân thể của hấn, lập tức giống như dòng nước gặp đá ngầm, tách qua hai bên.

Nhiệt độ trong động đá vôi vẫn như cũ, nhưng hấn lại cảm thấy khốc nhiệt thấp xuống rất nhiều.

"Quả nhiên không sai!" Thảm Lạc mừng thầm gặp được bảo.

Trong mộng cảnh hấn cũng không biết được hỏa diễm công kích, môn Huyền Thiên Không Hỏa Quyết giá trị chưa đủ lớn, nhưng trong hiện thực hấn nắm Hồng Liên Nghiệp Hỏa, trước kia hấn cũng không biết phương pháp không hoả cao minh nào, tu luyện lại là công pháp vô danh thủy thuộc tính, khiến cho hấn mang thiên hỏa, nhưng thủy chung không phát huy ra uy lực của nó.

Hiện tại có môn Huyền Thiên Không Hỏa Quyết này, tình huống lại khác biệt, chỉ cần có thể tìm hiểu thấu đáo môn bí thuật này, Hồng Liên Nghiệp Hỏa tất nhiên có thể phát huy rực rỡ hào quang.

Thảm Lạc khẽ thở ra một hơi, bình tĩnh lại tâm tình, vừa lĩnh hội Huyền Thiên Không Hỏa Quyết, vừa luyện hóa đan dược khôi phục pháp lực.

Thời gian từng giờ trôi qua, đảo mắt qua một ngày một đêm.

Trong Huyền Không động, Kim Lễ ngồi ngay ngắn ở trong một gian thạch thất, nhắm mắt dưỡng thần.

Tiếng đập cửa từ bên ngoài truyền đến, con hùng yêu trước đó lại bung một cái ngọc bàn đến, trên ngọc bàn để mười sáu bình Thiên Long Thủy.

"Thống lĩnh đại nhân, Thiên Long Thủy đã luyện chế xong, xin ngài xem qua." Hùng yêu đặt ngọc bàn trước người Kim Lễ.

"Tốt, ngươi đặt ở chỗ này đi, lát hồi ta sẽ tự mình đem đi." Kim Lễ không

mở mắt, nhàn nhạt phát phát tay.

Hùng yêu khẽ giật mình, loại chuyện này ngày bình thường đều là nó làm, bất quá Kim Lễ muốn đích thân đưa đi, nó tự nhiên cũng không dám nói gì, buông xuống ngọc bàn lui ra, đóng cửa phòng lại.

Kim Lễ bỗng nhiên mở mắt ra, bầm niêm pháp quyết điềm một cái, trong phòng mở ra một tầng cấm chế.

Sau một lát, gã từ trong phòng đi ra, xuyên qua từng đầu thông đạo, đi vào một gian thạch thất ẩn kín.

Trong thạch thất là một trận pháp truyền tông, một lão hồ áo bào đen canh giữ ở bên cạnh pháp trận, mệt mỏi muốn ngủ.

Kim Lễ trùng điệp ho khan một tiếng, hồ yêu lập tức bưng tỉnh.

"Thông lĩnh đại nhân!" Hồ yêu nhìn thấy Kim Lễ, vội vàng đứng dậy hành lễ.

"Hôm nay ta tự mình đưa Thiên Long Thủy cho Thánh Anh Đại Vương, thuận tiện báo cáo một ít chuyện, đưa ta tới." Kim Lễ nhàn nhạt phân phó.

"Vâng." Hồ yêu vội vàng nói, lấy ra một tấm lệnh bài nhoáng một cái với pháp trận.

Trong lệnh bài bắn ra một đạo bạch quang, chui vào trong pháp trận, pháp trận lập tức vận chuyển ong ong, bắn ra chung quanh đạo đạo bạch quang.

Kim Lễ đứng ở trên pháp trận, cảnh sắc trước mắt nhanh chóng biến hóa, chờ tầm mắt gã khôi phục, đã xuất hiện trong một gian thạch thất khác.

Khắp không gian nơi đây tràn ngập hồng quang cực nóng, như thân ở biển lửa luyện ngục, so với động đá vôi nham tương phía dưới còn khốc nhiệt hơn nhiều.

Kim Lễ vội vàng lấy ra một bộ giáp xích hồng mặc lên người, đây là hồng lân chiến y đặc chế, có thể ngăn cách khốc nhiệt, những yêu binh trong động đá vôi cũng mặc thứ này.

Gã lập tức lấy ra phù lục màu đỏ dán trên thân, một tầng hồng quang tràn

ngập toàn thân, lại tăng thêm một tầng phòng ngự, lúc này mới đi ra thạch thất, đi vào một đường hành lang.

Hồng quang trong hành lang phía trước càng mạnh hơn, cuối cùng cũng đến một cánh cửa đá, tiếng âm âm trầm đục không ngừng từ bên trong truyền đến.

Kim Lễ rũ xuống tầm mắt, tay nâng ngọc bàn bước nhanh tới phía trước.

Sau cửa đá là một gian thạch thất lớn chừng trăm trượng, ngay chính giữa là một cái ao lõm xuống vuông vức, bên trong tràn đầy địa hỏa cực nóng gào thét, tán loạn trong ao.

Mặt đất chung quanh ao khắc lục một toà pháp trận to lớn, hiện lên bố cục Cửu Cung, phi thường phức tạp, mà trên ao tọa lạc một hỏa lô luyện khí to bằng gian phòng, bên trong tràn đầy hồng quang cùng liệt diễm.

Hư không phía trên lò luyện khí, khắc hoạ một tòa huyết hồng pháp trận, bất quá so với pháp trận Cửu Cung phía dưới thì nhỏ hơn rất nhiều. Trong pháp trận màu máu có một viên châu màu đỏ như máu, bên trong tràn ngập huyết quang nồng đậm, càng tản mát ra vô số thanh âm sắc nhọn khốc thét, nhìn kỹ có thể phát hiện bên trong tràn ngập lít nha lít nhít hồn phách người, thú, đều đang đau khổ kêu rên.

Chín bóng người ngồi xếp bằng trên mặt đất trong Cửu Cung pháp trận, cùng nhau thi pháp thôi động. Cửu Cung pháp trận tỏa ra hồng quang sáng tỏ, nhanh chóng vận chuyển, pháp trận màu máu phía trên lò luyện khí cũng chuyển động theo.

Trong hạt châu màu máu bắn ra chín đạo huyết quang, cuốn lấy từng hồn phách, không ngừng rót vào trong lò luyện khí.

Xuyên qua liệt diễm cùng huyết quang, mơ hồ có thể nhìn thấy trong lò lơ lửng một viên cầu huyết sắc, tản mát ra khí tức hung lệ không gì sánh được, không ngừng thôn phệ liệt diễm chung quanh cùng hồn phách trong hạt châu huyết hồng.

Khí tức viên cầu huyết sắc càng ngày càng khổng lồ, phảng phất một tuyệt thế Ma Thai, đang từ từ thai nghén, chờ ngày đản sinh.

Chương 761: Tứ ma sứ

“Thật không nghĩ tới Thánh Anh đạo hữu có thể tập hợp đủ ngũ thần lực Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, lại thêm ngàn vạn huyết hồn và ma huyết Xi Vu đại nhân, nói không chừng thật sự có thể luyện thành Linh Tê Thần Kiếm đó, nếu kiếm này luyện thành thì đạo hữu đã lập đại công rồi!” Một lão giả áo đen cười khặc khặc, nói.

Người này dáng người nhỏ gầy, tóc hoa râm, khuôn mặt xấu xí, nhìn dáng vẻ đã tuổi già sức yếu, duy chỉ có một đôi mắt lại là mười phần sắc bén sáng tỏ.

Trước ngực lão treo một chuỗi hạt màu đen dị thường quý dị do xương cốt tạo thành, nhìn tà dị không gì sánh được.

Sau lưng lão giả áo đen có ba người ngồi, một người là nam tử trung niên cao gầy, hai mắt hãm sâu, ánh mắt ửng hồng, giống như ác quỷ chuyên thôn phệ người ta.

Một người khác là đại hán khôi ngô, râu quai nón, toàn thân trên dưới có một cỗ cảm giác áp bách mãnh liệt, giống như một đầu cự thú đang ẩn núp.

Người cuối cùng là một thiếu phụ váy đen, dáng người thướt tha thon dài, mi dài chằm tóc, trên mặt mang sát khí, bên hông cài một lưỡi búa màu vàng.

Đối diện lão giả áo đen có năm người ngồi, cầm đầu là một hài đồng chừng bảy, tám tuổi, mặt như thoa phấn, môi đỏ như son, mặc chiến bào xích hồng cầm tú, trên cổ và cả cổ tay, cổ chân đều mang kim cô, nhìn thập phần đáng yêu, nhưng trên mặt lại có ba phần lệ khí khiến người ta không dám khinh thường.

Bốn người sau lưng hài đồng áo đỏ đều toàn thân trùm chiến giáp, không nhìn thấy thân hình dung mạo, nhưng bốn bộ khôi giáp này phân biệt ra bốn màu kim, vàng, lục, lam, hiển nhiên chính là tứ tướng dưới trướng Hồng Hài Nhi mà Kim Lễ đã nói qua.

Trên người mọi người tại đây đều sáng lên các loại quang mang, khí tức khác lạ.

Trong mọi người, lão giả áo đen có ma khí dày đặc nhất, mà lại phi thường tinh thuần, cơ hồ không có chút khí tức hỗn tạp nào.

Ba người sau lưng lão giả giống như Hồng Hải Nhi, đều là yêu khí, ma khí hỗn hợp, về phần tứ tướng sau lưng Hồng Hải Nhi lại là thuần túy Yêu tộc, chưa bị ma khí xâm nhiễm.

"Hách Tham ma sứ quá khen, đều là may mắn mà thôi, Linh Tê Thần Kiếm này có thể luyện thành hay không, còn nhờ mấy vị tương trợ." Hồng Hải Nhi cười nói.

"Đó là đương nhiên, bất quá địa hỏa này uy lực tựa hồ không đủ, tên thành viên Hỏa Mị vương tộc chạy trốn kia đã trở về chưa?" Lão giả mặc hắc bào nói ra.

Hồng Hải Nhi nghe, liền lật tay lấy ra một khối hạt châu màu xanh, đang muốn bấm niệm pháp quyết để thôi động, chợt có tiếng đập cửa từ bên ngoài truyền đến.

"Vào đi." Hồng Hải Nhi thu hồi hạt châu, mở miệng nói.

Cửa lớn thạch thất bị đẩy ra, Kim Lễ tay nâng ngọc bàn đi đến.

"Thánh Anh Đại Vương, bốn vị ma sứ đại nhân, tiểu nhân đến đưa Thiên Long Thủy." Hắc đứng ngoài pháp trận, thanh âm cung kính truyền vào.

Trong gian thạch thất này nhiệt độ càng thêm khốc liệt không chịu nổi, Kim Lễ mặc dù trên thân bố trí hai tầng phòng hộ, vẫn toàn thân nhói nhói không chịu nổi.

Nghe lời Kim Lễ nói, tứ tướng sau lưng Hồng Hải Nhi, cùng ba người phía sau lão giả áo đen trên mặt đều hiện nét vui mừng.

Bọn hắc tu vi kém xa Hồng Hải Nhi cùng lão giả áo đen, mặc dù mỗi người riêng phần mình đều mang theo tích hỏa chi vật, vẫn cảm thấy thống khổ không chịu nổi, ngày hôm qua Thiên Long Thủy cũng đã dùng hết, thực sự đang chờ phần hôm nay.

"Nhanh đưa tới." Đại hán khôi ngô sau lưng lão giả áo đen vội vàng nói.

Kim Lễ đáp ứng một tiếng, đưa tay vung lên, trên ngọc bàn mười sáu bình Thiên Long Thủy bắn ra, phân biệt rơi vào trước người bọn tám người Thánh Anh Đại Vương, mỗi người hai bình.

Đại hán khôi ngô nắm lên một bình, đang muốn uống một ngụm.

"Chờ một chút!" Lão giả áo đen đột nhiên lên tiếng, đưa tay dè cánh tay đại hán khôi ngô lại.

"Hách huynh, thế nào?" Hồng Hải Nhi kỳ quái hỏi.

Những người khác cũng nhìn về phía lão giả mặc áo đen, cả bọn đối với lão giả rất tín nhiệm, đều không uống Thiên Long Thủy trong tay.

"Người trước kia đến đưa Thiên Long Thủy không phải là ngươi, hùnh yêu kia đâu?" Lão giả áo đen không để ý đến những người khác, hai mắt như mắt chim ưng trợn con người nhìn chằm chằm Kim Lễ, lạnh lùng hỏi.

"Hách ma sứ minh giám, tại hạ Kim Lễ, hôm nay thay thế người hầu hôm trước đưa Thiên Long Thủy xuống cho đại vương cùng mấy vị ma sứ." Kim Lễ gỡ mũ xuống, hướng phía mấy người thi lễ một cái.

"Kim Lễ, sao ngươi xuống đây?" Hồng Hải Nhi nhìn thấy Kim Lễ, hơi nhướng mày nói.

"Khởi bẩm đại vương, thuộc hạ bởi vì có chuyện muốn tìm ngài báo cáo, là chuyện liên quan tới kẻ đào tẩu thuộc Hỏa Mị tộc kia, nên mới thay thế Hùng Yêu đưa xuống." Kim Lễ nói gấp.

"A, tìm thấy Hỏa Tam kia rồi?" Hồng Hải Nhi sắc mặt vui mừng.

"Thuộc hạ đáng chết, ta phái Hắc Vũ cùng Hắc Sơn hai huynh đệ đuổi theo, lúc đầu đã nhanh chóng sắp bắt được, nhưng lại có một người thần bí đột nhiên xuất hiện, đem Hỏa Tam cứu đi." Kim Lễ cúi đầu nói ra.

"Có tra ra được đó là người nào không?" Hồng Hải Nhi trong mắt lóe lên tia giận dữ, nhưng còn có bọn lão giả áo đen ở đây, không tiện phát tác, trầm giọng hỏi.

"Không có, đối phương tu vi quá cao, cứu được Hỏa Tam liền chạy trốn, bắt quá bọn Hắc Vũ đã tìm được một chút vết tích đối phương, đang lập tức truy theo." Kim Lễ vội vàng nói.

"Tốt, mau chóng điều tra rõ đối phương là người phương nào, nhất định phải đem Hỏa Tam bắt trở lại, binh lực Huyền Không động tùy các người điều động!" Hồng Hải Nhi sắc mặt lúc này mới hòa hoãn một chút, phân phó nói.

"Vâng, đa tạ đại vương." Kim Lễ trên mặt vui mừng, bái tạ nói.

Hồng Hải Nhi không để ý tới Kim Lễ, quay đầu hướng lão giả mặc hắc bào nói:

"Hách huynh, người này là Huyền Không động thống lĩnh, cũng không phải là người khả nghi."

Lão giả mặc hắc bào thần sắc hơi hòa hoãn một chút, cầm lấy một bình Thiên Long Thủy quan sát tỉ mỉ, trong mắt vẫn tràn ngập cảnh giác.

"Ma sứ đại nhân, ngài có ý gì? Nghi ngờ ta hạ độc trong Thiên Long Thủy sao? Dịch này là ta tự tay pha chế, nếu như ngài cảm thấy có độc ta uống trước một ngụm, tự hạ độc mình chết trước!" Kim Lễ nhìn thấy cử động của lão giả áo đen, trên mặt hồng lên sắc giận, nói ra.

"Kim Lễ! Không được vô lễ với Hách đạo hữu!" Hồng Hải Nhi trầm giọng quát.

"Vâng." Kim Lễ đáp ứng một tiếng, nhưng trên mặt vẻ giận dữ không giảm.

"Thánh Anh đạo hữu không cần trách cứ Kim đạo hữu, lão phu quả thật có chút hoài nghi Thiên Long Thủy này, Kim đạo hữu đã nói như vậy, vậy thì mời người hợp trước một cái đi." Lão giả áo đen không tức giận, ném bình ngọc trong tay cho Kim Lễ.

Hồng Hải Nhi mắt thấy cảnh này, trong mắt lóe lên một tia không vui, nhưng cũng không mở miệng nói chuyện.

"Hách đại nhân, Kim đạo hữu là Huyền Không động thống lĩnh, đều là

người một nhà, hay là không cần như thế đi?" Đại hán khôi ngô sau lưng lão giả nhìn thấy Hồng Hải Nhi sắc mặt khó coi, đột nhiên thấp giọng nói ra.

"Bây giờ chúng ta làm việc liên quan đến Xi Vu đại nhân, không thể để xảy ra mấy may sơ suất, Thánh Anh đạo hữu cũng sẽ hiểu, đúng không?" Lão giả áo đen mỉm cười nhìn Hồng Hải Nhi hỏi.

Hồng Hải Nhi cũng nhìn lại, hai người ánh mắt đụng nhau, trong hư không tựa hồ có ánh lửa hiện lên, nhưng lập tức lại rất ăn ý riêng phần mình dời đi.

"Hách đạo hữu nói có lý." Hồng Hải Nhi ngữ khí lạnh lùng nói.

Kim Lễ tiếp nhận cái bình, không có chút gì do dự, mở nắp bình uống một hớp lớn.

Trong động tất cả mọi người nhìn về phía Kim Lễ, thời gian từng giờ trôi qua, trọn vẹn qua một khắc đồng hồ, Kim Lễ không xuất hiện bất cứ dị thường nào, khí tức trên thân cũng không có xuất hiện dị động.

"Kim đạo hữu không việc gì, Thiên Long Thủy này không có vấn đề, có thể uống rồi chứ?". Đại hán khôi ngô hai gò má bị nhiệt độ cao nung màu đỏ bừng, có chút lo lắng nói ra.

"Được rồi." Lão giả áo đen không có chút nào áy náy vì Kim Lễ bị oan uống, nhàn nhạt mở miệng nói một câu.

Đại hán khôi ngô lập tức đem trong tay bình ngọc đưa đến bên miệng, uống một hớp lớn, trên gương mặt hồng quang nhanh chóng tán đi, nhẹ nhàng thở ra một hơi thật dài.

Trừ Hồng Hải Nhi cùng lão giả áo đen, những người khác cũng nhao nhao uống xong Thiên Long Thủy.

Chương 762: Trúng kế

"Tốt, Kim Lễ, người đi xuống đi, tiếp tục truy tìm Hỏa Tam, có bất kỳ tin tức gì phải lập tức báo cho ta biết." Hồng Hải Nhi khoát khoát tay, phân phó.

Kim Lễ đáp ứng một tiếng, lui ra ngoài.

Vừa đi ra khỏi thạch thất, chỗ sâu ánh mắt gã mỉm cười, không dừng lại, bước nhanh đi xa.

"Đắc thủ!" Trong động đá vôi nham tương phía dưới, Thẩm Lạc bỗng nhiên mở mắt ra, đứng lên.

Thủy Nguyên Độc vậy mà ẩn kín như vậy, lão giả mặc hắc bào kia tối thiểu cũng là Chân Tiên hậu kỳ, vậy mà hoàn toàn không phát hiện được Thủy Nguyên Độc tồn tại.

"May mắn trước đó vì dự phòng loại tình huống này, đã xin Hoa đạo hữu hai phần giải dược Thủy Nguyên Độc, để Kim Lễ sớm ăn vào, nếu không đã lộ rồi." Thẩm Lạc thâm nghĩ trong lòng.

Hắn lập tức lấy ra một tấm Ân Thân Phù, đưa vào không gian màu vàng cho Hỏa Tam.

"Người dùng phù này ẩn nấp thân hình, đi gặp Hỏa Mị tộc nhân bị nhốt một chút, nói bọn hắn chuẩn bị sẵn sàng động thủ." Thẩm Lạc truyền âm nói.

"Vâng!" Hỏa Tam đang nóng lòng, nghe vậy đại hỉ.

Thẩm Lạc phát tay thả Hỏa Tam ra. Hỏa Tam lập tức thôi động Ân Thân Phù, ẩn nấp thân hình, bay về phía lao ngục.

Trong phòng luyện khí phía trên, bọn Hồng Hải Nhi tiếp tục thôi động pháp trận, tế luyện Linh Tê Thần Kiếm trong lò.

Trên thân đại hán khôi ngô lập loè thanh quang, không ngừng rót vào trong pháp trận dưới mặt đất, giải trừ nhiệt độ cực nóng, ánh mắt của gã đã dễ dàng hơn trước rất nhiều, nhìn về phía lão giả mặc hắc bào một chút, tựa hồ muốn nói gì. Nhưng ngay lúc này, trên mặt gã đột nhiên lộ ra vẻ cổ quái, hai tay ôm lấy bụng, thanh quang trên thân nhanh chóng tán đi, ngã trên mặt đất.

Đại hán há miệng với lão đại, nhưng không phát ra một chút thanh âm nào, trán nổi gân xanh, mồ hôi lạnh róc rách chảy xuống.

"Cổ đạo hữu! Người sao..." Thiếu phụ váy đen bên cạnh biến sắc, vội vàng hỏi.

Nhưng còn chưa dứt lời, sắc mặt nàng cũng biến đổi, hai tay ôm bụng, xuội lơ ngã trên mặt đất, gương mặt xinh đẹp trở nên trắng bệch.

Giờ phút này thiếu phụ phụ cận nam tử trung niên cao gầy kia, cùng tứ tướng sau lưng Hồng Hải Nhi đều như vậy, hai tay đều ôm bụng ngã trên mặt đất, mặt lộ vẻ thống khổ.

"Là do Kim Lẽ kia! Thiên Long Thủy có vấn đề!" Lão giả mặc hắc bào từ dưới đất nhảy lên một cái, nghiêm nghị quát.

Tu vi lão cao thâm, có thể chống đỡ được khốc nhiệt chung quanh, Thiên Long Thủy ngày trước còn thừa, cho nên không uống Thiên Long Thủy Kim Lẽ vừa mới đưa tới.

Thần sắc Hồng Hải Nhi trong nháy mắt trở nên cực kỳ khó coi, bỗng nhiên đứng dậy, đang muốn làm gì.

Nhưng khi tám người dừng tay, hỏa diễm trong lò luyện khí cùng huyết quang lập tức hỗn loạn, quang cầu màu máu bên trong cũng run rẩy theo, không ngừng toát ra từng nốt sần.

Hồng Hải Nhi cùng lão giả mặc hắc bào không dám chần chờ, vội vàng bấm niệm pháp quyết với lò luyện khí. Từng đạo pháp quyết rơi vào trong đó, quang cầu màu máu trong lò lúc này mới dần dần ổn định lại, chỉ là vẫn còn có chút bất ổn.

Hồng Hải Nhi thấy tình hình này, cắn nát đầu năm ngón tay, hét tay lên.

Năm đạo huyết quang bắn ra, hóa thành năm đạo xiềng xích màu máu, chui vào trong lò luyện khí, khoá quang cầu màu máu ở trong đó lại.

Quang cầu màu máu lúc này mới triệt để ổn định, hỏa diễm cùng huyết quang cũng bình tĩnh theo.

Làm xong những thứ này, sắc mặt Hồng Hải Nhi hơi trắng lên, nhưng lập tức khôi phục lại.

"Làm phiền Hách đạo hữu trông coi lò luyện khí nơi đây." Nó nói với lão giả mặc hắc bào một tiếng, tay phải lập tức nắm vào trong hư không một cái.

Chỉ nghe "Khanh" một tiếng, trong tay Hồng Hải Nhi thêm ra một cây xích hồng chiến thương, phía trên thiêu đốt hỏa diễm màu đỏ, cả người trong nháy mắt hóa thành một đạo hồng ảnh bay ra ngoài.

"Ầm" một tiếng, đại môn gian thạch thất ở hành lang đôi diện trong nháy mắt chia năm xẻ bảy, hiển lộ ra trận pháp truyền tống bên trong.

Phòng luyện khí ở chỗ sâu lòng đất không có thông đạo nối với bên ngoài, bình thường đều dùng trận pháp truyền tống này.

Hồng Hải Nhi đang muốn lướt lên pháp trận, truyền tống đi lên tìm Kim Lễ tính sổ, nhưng giờ phút này, pháp trận vốn vận chuyển bình thường đột nhiên sáng lên, sau đó cấp tốc phai nhạt xuống, hiển nhiên pháp trận này đã bị người phá hủy.

"Tức chết ta!" Hồng Hải Nhi giận dữ, tay cầm Hỏa Tiêm Thương vẩy lên, thương ảnh như núi bắn ra, đâm vào phía trên trên vách đá cho hả giận.

Tảng đá trong lòng đất bị hỏa lực nung khô ngàn vạn năm, đã sớm cứng rắn như sắt, nhưng trước thương ảnh lại yếu ớt như đậu hũ.

Ầm ầm! Mảng lớn vách đá đổ sụp xuống, cuốn tới Hồng Hải Nhi. Nhưng trên thân Hồng Hải Nhi dấy lên lửa nóng hùng hực, những hòn đá kia chưa kịp đụng vào thân thể của nó, liền xoẹt một tiếng biến thành khói xanh.

Trong động đá vôi nham tương phía dưới, Thẩm Lạc cảm ứng được động tĩnh phía trên, sắc mặt vui mừng, vung tay lên.

Trước người hấn ngân quang chớp liên tục, hơn mười Ngân Giáp Thiên Binh Đại Thừa kỳ nổi lên.

Các Thiên Binh không có Ân Thân Phù, yêu binh trong động đá vôi lập tức phát hiện ra bọn họ.

"Người nào!" Một đại hán thân người đầu rắn lách mình xuất hiện cách các Thiên Binh không xa, lật tay lấy ra một thanh xà thương màu xanh, chính là một trong ba tên yêu tộc Đại Thừa kỳ.

Hai tên Đại Thừa kỳ kia phản ứng cũng cực nhanh, trong nháy mắt bay đến trước những Hỏa Mị tộc kia, làm tư thế phòng thủ.

Những Hỏa Mị tộc này còn phải tinh luyện địa hỏa cho Thánh Anh Đại Vương, cung cấp phòng luyện khí phía trên sử dụng, tuyệt đối không thể xảy ra vấn đề.

Mà những yêu binh khác cũng kịp phản ứng, như lang như hổ đánh tới các Thiên Binh.

"Tru sát tất cả những Yêu tộc mặc áo giáp này, một tên cũng không để lại." Thẩm Lạc nhàn nhạt phân phó, ngữ khí băng lãnh không thôi.

Các Thiên Binh màu bạc lẳng lặng đứng yên lập tức bắn ra, hóa thành hơn mười tia chớp màu bạc giết tới đám yêu binh. Từng yêu binh thân thể bạo liệt ra, chân cụt tay đứt mạn thiên phi vũ, máu tươi vẩy ra tứ tán.

Những Ngân Giáp Thiên Binh đều là người nổi bật trong Đại Thừa kỳ, giết những yêu binh Xuất Khiếu kỳ này tự nhiên dễ như trở bàn tay.

Qua mấy hơi thở, mấy trăm yêu binh ở đây bị tàn sát sạch sẽ.

"Nhanh! Nhanh bẩm báo đại vương!" Đại hán đầu rắn run rẩy, quay đầu hô với hai Đại Thừa kỳ sau lưng, thân hình bắn ngược ra sau.

Hai yêu tộc Đại Thừa kỳ kia cũng không lo bảo hộ những Hỏa Mị tộc kia nữa, nhanh chóng thối lui ra sau. Một yêu tộc đầu sư tử lật tay lấy ra một hạt châu màu xanh, muốn bấm niệm pháp quyết thôi động.

"Vù" một tiếng duệ khiếu, một mũi tên màu bạc phá không bay tới, nhanh vượt qua ánh mắt tất cả mọi người, tinh chuẩn không gì sánh được đánh

trúng ngay bàn tay yêu tộc đầu sư tử.

Bàn tay sư yêu nổ tung, toái cốt máu tươi văng khắp nơi, hạt châu màu xanh kia cũng bị nổ bay ra ngoài.

Trong mười tên Thiên Binh, một ngân giáp nữ tướng lẳng lẳng đứng đó, tay cầm một cây đại cung màu bạc.

Yêu tộc đầu sư tử gào lên thê thảm, nhưng nó cố nén đau nhức kịch liệt, duỗi ra thủ chương kia bắt hạt châu màu xanh.

Nhưng mà hành động của yêu vật đầu sư tử này là tiếng chuông tang cho nó, xa xa canh tay ngân giáp nữ tướng đột nhiên trở nên mơ hồ, một đạo ngân quang bắn tới.

Trước người sư yêu hiện lên ngân quang, lại một mũi tên màu bạc gần như thuần di trống rỗng xuất hiện, nhanh vượt qua thanh âm, căn bản không cho nó thời gian kịp phản ứng, hung hăng bắn vào trên đầu nó.

"Bụp" một tiếng vang trầm, đầu sư yêu Đại Thừa kỳ này vỡ ra, trong nháy mắt vẫn lạc.

Những Thiên Binh khác nhào về phía Yêu tộc đầu rắn cùng một Yêu tộc khác. Hai Yêu tộc này không có lực phản kháng chút nào, trong nháy mắt bị giết chết.

Hỏa Mị tộc nhân trên quảng trường xích nham giờ phút này sớm đã ngừng triệu hoán địa hỏa, lui qua một bên, hoảng sợ nhìn mười Ngân Giáp Thiên Binh trên quảng trường, sợ cũng bị tàn sát giống vậy.

Vào thời khắc này, nơi xa "Ầm ầm" một tiếng vang lớn truyền đến, cửa nhà lao trên vách đá vỡ ra, Hỏa Mị tộc bị giam giữ ở bên trong đều bay ra, cầm đầu chính là Hỏa Tam.

Chương 763: Tam Muội Chân Hoả

"Thiếu chủ! Ngài trở về!" Hỏa Mị tộc nhìn thấy Hỏa Tam đại hỉ, nhưng sợ những Ngân Giáp Thiên Binh kia nên không dám động đây.

Những Hỏa Mị tộc được Hoả Tam thả ra đứng ở đằng xa không dám tới gần, thập phần e ngại những Ngân Giáp Thiên Binh kia.

Hỏa Tam cũng bị mười tên Ngân Giáp Thiên Binh này hù sợ, nuốt nước miếng một cái, cố trấn định, cất giọng nói: "Mọi người đừng sợ! Những ngân giáp tiên bối này là chiến sĩ dưới trướng Đại Tiên, là người một nhà. Đại Tiên, ngài còn ở chỗ này không?"

Nói xong lời cuối, Hỏa Tam nhìn chung quanh, tìm kiếm Thảm Lạc.

Hư không trên đỉnh đầu đám người hoa lên một cái, thân ảnh Thảm Lạc hiện ra.

"Đại Tiên!" Hỏa Tam vui mừng, la lên.

Thảm Lạc không để ý tới Hỏa Tam cùng những Hỏa Mị tộc kia, ngửa đầu nhìn pháp trận khổng lồ trên đỉnh động, lật tay lấy ra Trấn Hải Tấn Thiết Côn, trên hai tay nổi lên kim quang mãnh liệt, nhanh chóng trở nên thô to, phía trên hiện ra từng phiến Long Lân màu vàng, trong nháy mắt hóa thành hai đầu long tí trắng kiện không gì sánh được.

Trên Trấn Hải Tấn Thiết Côn bỗng nhiên dâng lên kim quang như liệt nhật, chiếu xạ chúng yêu phía dưới mở mắt không ra.

"Đi!" Thảm Lạc hét lớn một tiếng, nắm Trấn Hải Tấn Thiết Côn vung lên, ném mạnh ra ngoài.

Trấn Hải Tấn Thiết Côn hóa thành một đạo kim quang chói mắt bắn ra, lóe lên biến mất không thấy gì nữa.

Sau một khắc hư không dưới vách động nổ đùng, Trấn Hải Tấn Thiết Côn

trông rỗng hiện ra nơi đó, bất quá đã biến thành cự bông màu vàng dài mười mấy trượng, to hơn một trượng, hung hăng đâm vào trên vách động.

Vách động cứng rắn dưới cự bông màu vàng giống như đậu hũ, cự bông nhẹ nhõm đâm vào, chui vào hơn phân nửa.

Trên vách động chung quanh cự bông hiện ra từng vết rạn to lớn, cấp tốc lan tràn ra chung quanh.

Mười tên Thiên Binh kia cũng bay vọt lên, từng đạo kiếm khí, đao mang, mũi tên các loại công kích đánh vào đỉnh động, đánh ra mười cái hố sâu.

"Nhanh! Kết Huyền Hỏa chiến trận, trợ Đại Tiên một chút sức lực!" Hỏa Tam thấy vậy, lập tức hét lớn.

Trên người nó đại phóng hồng quang, cấp tốc lan tràn ra chung quanh, rất nhanh xung quanh người hình thành một đoàn hỏa vân màu đỏ lớn mấy trượng, tản mát ra lực lượng hỏa diễm ba động mãnh liệt.

Lời nói Hỏa Tam rất uy nghiêm, Hỏa Mị tộc khác nghe tiếng lập tức bay vọt lên, dung nhập vào trong hỏa vân do Hỏa Tam biến thành.

Mỗi khi có một Hỏa Mị tộc bay vào, hỏa vân màu đỏ do Hỏa Tam biến thành liền biến lớn thêm một phần, tản ra ba động hỏa diễm mãnh liệt hơn một chút.

Tất cả Hỏa Mị tộc rất nhanh bay vào trong hỏa vân, hỏa vân màu đỏ mở rộng đến mấy chục trượng, một cỗ lực lượng hỏa diễm ba động dọa người từ đó cuộn cuộn ra, đè ép nhiệt lực do hồ nước nham tương phía dưới tuôn lên. Thảm Lạc cũng không nhịn được nhìn lại.

Hết thầy nói đến phức tạp, kỳ thật trong chớp mắt đã hoàn thành.

"Kim Ô Biến!" Trong hỏa vân truyền ra tiếng hét lớn, chính là thanh âm Hỏa Tam.

Toàn bộ hỏa vân lập tức phun trào lên, biến thành một Tam Túc Kim Ô lớn mấy chục trượng lơ lửng giữa không trung, trên hai cánh cùng ba móng vượt thiêu đốt liệt diễm màu vàng óng hừng hực, hơi động một chút liền có một cỗ nhiệt độ cao đáng sợ tuôn ra.

Tam Túc Kim Ô ngưng tụ thành hình, lập tức vỗ cánh bay tới vách động, mỏ chim thiêu đốt hung hăng mổ trên đỉnh động, đâm thật sâu vào trong đó.

Một cỗ lực lượng như núi lửa nổ rót vào trong vách động, mãnh liệt vỡ ra.

Đỉnh động vốn đã vết thương chồng chất nhịn không được nữa, âm vang sụp đổ.

Trong phòng luyện khí phía trên, lão giả mặc hắc bào khiếp sợ mặt đất phía dưới đột nhiên chui lên cự bông màu vàng, vôi vàng phát tay phát ra một mảnh hắc quang, nâng bảy người ngã xuống đất không dậy nổi cùng lò luyện khí lên.

Mà trong một gian thạch thất khác, Hồng Hải Nhi đang trút giận nghe động tĩnh trong phòng luyện khí, vôi vàng bay vụt về.

Nhưng không đợi nó trở về phòng luyện khí, mặt đất dưới chân hiện ra từng vết rạn thô to, hồng quang loá mắt từ trong vết rạn nổ bắn ra, sau đó mặt đất âm vang đồ sụp, hết thảy đồ vật rơi xuống phía dưới.

Hồng Hải Nhi không kịp phản ứng, cũng rơi xuống phía dưới, nhưng trên thân nó loé lên hồng quang, lập tức ổn định thân hình.

Mặt đất đồ sụp biến thành vô số hòn đá to to nhỏ nhỏ, rơi xuống động đá vôi nham tương phía dưới. Nham tương trong hồ nhấc lên gợn sóng ngập trời, quảng trường xích nham cũng bị cự thạch rơi xuống vùi lấp. Bất quá đám Hồng Hải Nhi cùng lão giả mặc hắc bào vẫn nhìn thấy thi thể những yêu binh trên quảng trường kia.

"Ai làm?" Hồng Hải Nhi nổi giận, mắt bắn ra hung quang, liếc nhìn bốn phía.

Trong động đá vôi nham tương chỉ có Hỏa Mị tộc huyền hoá ra Cự Đại Kim Ô, Thâm Lạc cùng những Thiên Binh kia lần nữa biến mất không thấy, Trần Hải Tấn Thiết Côn xuyên phá vách đá cũng không thấy bóng dáng.

Hồng Hải Nhi bỗng nhìn về phía Cự Đại Kim Ô, thân hình hóa thành một đạo tàn ảnh màu đỏ, bay nhào qua như điện.

Nhưng ngay lúc này, trong động cự thạch phía dưới đột nhiên bắn ra một

đạo kim quang thật dài, chính là Hoảng Kim Thăng, vô cùng nhanh chóng cuốn về phía thân thể Hồng Hải Nhi.

Hồng Hải Nhi mặc dù đang nổi giận, nhưng tu vi của nó cao thâm, phản ứng cũng cực nhanh, mũi Hỏa Tiêm Thương trong tay xoay tròn, xé rách không khí, xẹt qua một đạo đường cung vắn vẹo, vậy mà tinh chuẩn không gì sánh được đâm trúng Hoảng Kim Thăng.

Nhưng Hoảng Kim Thăng đột nhiên cuốn một cái, trong nháy mắt quần quanh ở trên Hỏa Tiêm Thương, cuốn theo thân thương bay về phía trước, quần lấy thân thể Hồng Hải Nhi.

Hư không trên đồng đá lớn cách đó không xa ba động cùng một chỗ, thân hình Thẩm Lạc nổi lên, bay nhào tới Hồng Hải Nhi như điện, trên tay chớp động kim quang, muốn thu nhập nó vào trong Thiên Sách giam cầm lại.

Không gian Thiên Sách hẳn đã hoàn toàn khống chế, chỉ cần thu nhập vào trong đó, dù Thái Ất Chân Tiên hẳn cũng nắm chắc có thể giam cầm.

Nhưng vào lúc này, bất ngờ xảy ra chuyện, năm cái vòng vàng trên cổ tay, cổ chân, trên cổ Hồng Hải Nhi đột nhiên bắn ra, biến thành năm cự hoàn màu vàng, bao trên người Hồng Hải Nhi.

Từng Phật gia chân ngôn màu vàng xuất hiện trên cự hoàn, tầng tầng phát lực tuôn trào ra. Hoảng Kim Thăng lập tức bị năm cự hoàn chông đây ra, không thể cầm cố lại pháp lực Hồng Hải Nhi.

Thẩm Lạc lộ vẻ kinh ngạc, nhưng không dừng lại, tiếp tục đánh tới.

Hồng Hải Nhi giật mình, một bàn tay siết thành quả đấm, đập trên mũi mình hai quyền, sau đó đột nhiên phun về hướng Thẩm Lạc.

Một đạo hoả diễm màu ngọc lưu ly xanh biếc, gần như trong suốt bắn ra, cuốn tới Thẩm Lạc.

Ngọn lửa màu lưu ly không có nhiệt độ cao, lại làm cho mí mắt Thẩm Lạc cuống loạn. Thân hình hắn bay nhào tới lập tức dừng lại, thôi động thần thông Thiên Sách thu nhiếp, bao lại những hoả diễm lưu ly này, muốn thu chúng vào trong.

Nhưng những hoả diễm lưu ly này hơi ba động, một cỗ hoả diễm cực kỳ

thuần túy tuôn ra, vậy mà nung khô lực thôn phệ thu nhiếp của Thiên Sách, tiếp tục bay tới phía trước.

Thảm Lạc biến sắc, hai chân toả sáng hào quang ánh trắng, vô cùng nhanh chóng bắn ngược về, hiềm hiềm tránh qua, tránh né hỏa diễm lưu ly quét tới.

Hồng Hải Nhi cười lạnh một tiếng, trong tay bấm niệm pháp quyết dẫn một cái, những lưu ly hỏa diễm kia cuộn ngược về, quần quanh Hoảng Kim Thăng.

Kim quang trên Hoảng Kim Thăng rung động mạnh, phát ra thanh âm tứ tư, vụn vụn không thôi, tựa hồ bị đốt cho đau nhức.

"Đây là lửa gì, vậy mà có thể làm bỏng Hoảng Kim Thăng!" Thảm Lạc đau lòng bảo bối, vội vàng đưa tay vẫy một chiêu, thu hồi Hoảng Kim Thăng, thân hình lần nữa lui về sau vài chục trượng.

Hai người giao thủ nhanh như thiểm điện, trong chớp mắt đã tách ra, xa xa bọn người Cự Đại Kim Ô, cùng lão giả mặc hắc bào lúc này mới kịp phản ứng, tự mình bay đến bên cạnh người nhà mình.

"Đại Tiên, cẩn thận! Lưu ly hỏa diễm kia chính là Tam Muội Chân Hỏa, không gì không thiêu cháy, phi thường đáng sợ." Hỏa Tam truyền âm nhắc nhở.

Thảm Lạc chấn động trong lòng, nhìn chăm chăm ngọn lửa màu lưu ly, mắt lộ vẻ ngạc nhiên.

Một bên kia, lão giả mặc hắc bào an trí mấy người trúng độc tại chỗ hẻo lánh an toàn trong động đá vôi, cũng bay đến cạnh Hồng Hải Nhi.

"Thánh Anh đạo hữu, không sao chứ?" Lão giả ân cần hỏi thăm.

Chương 764: Tru ma

"Không việc gì, chỉ bị giật nảy mình mà thôi, xem ra người này mới là kẻ cầm đầu hết thảy! Hách đạo hữu, chúng ta đồng loạt ra tay, tru sát hắn!" Hồng Hải Nhi nhìn chăm chăm Thẩm Lạc, trong mắt chớp động hung quang.

"Được!"

Lão giả mặc hắc bào lão luyện thành thực, muốn hỏi trước một chút lai lịch Thẩm Lạc, nhưng cân nhắc hành vi đối phương, rõ ràng là ác ý, nên cũng không thèm hỏi, liền đề xuống hoang mang trong lòng, trầm giọng quát.

Lời còn chưa dứt, lão lật tay gỡ xuống chuỗi cốt hạt màu đen đeo trên cổ, ném tới Thẩm Lạc.

Ô ô ô!

Cốt hạt màu đen nhanh chóng biến lớn gấp mười lần, chín chín tám mươi một khóa đầu lâu phía trên lượn lờ hắc quang, trong hư không chung quanh xuất hiện thanh âm ma quỷ khốc thét.

Trên mỗi đầu lâu tản mát ra một vòng phật quang, tựa hồ là Phật Đà vẫn lạc biến thành đầu lâu. Bất quá những phật quang này bị ma quang xâm nhiễm thành màu đen, uy lực càng lớn.

Mỗi một đạo phật quang đều nặng như sơn nhạc, tám mươi một đạo phật quang chồng chất lên nhau, toàn bộ động đá vôi nham tương cũng lắc lư không thôi.

Hồng Hải Nhi đã sớm không thể chờ, lập tức đỉnh thương công lên, đầu thương phun ra mảng lớn hỏa diễm màu đỏ, khói đặc vờn quanh, di thiên cục địa đánh tới.

"Vốn cho rằng có thể lười biếng trộm đi, hiện tại xem ra vẫn phải phí chút khí lực." Thẩm Lạc tự lẩm bẩm một câu, tay vung lên.

Trên người hấn chớp động kim quang ngân mang, trước người trông rỗng hiện ra mười Thiên Binh màu bạc cùng hai Kim Giáp Thiên Tướng, chính là Lôi Bộ Thiên Tướng cùng Cự Linh Thần.

Lão giả mặc hắc bào cùng Hồng Hải Nhi thấy cảnh này, thần sắc đều biến đổi.

"Các ngươi đi cầm chân Hồng Hải Nhi, coi chừng Tam Muội Chân Hỏa của hấn." Thẩm Lạc nói.

Lôi Bộ Thiên Tướng cùng Cự Linh Thần nghe vậy hóa thành hai đạo kim quang bắn ra, đón lấy Hồng Hải Nhi. Những Thiên Binh màu bạc kia cũng theo sát sau hai người.

Lôi Bộ Thiên Tướng hóa thân lôi điện, trong nháy mắt bay đến đỉnh đầu Hồng Hải Nhi, trường côn hoành kích ra. Hơn mười đạo lôi điện thô to bạo kích tới, nhanh chóng phá vỡ hoả diễm trước người Hồng Hải Nhi, bỏ về phía thân thể của nó.

Hồng Hải Nhi giật mình, năm vòng vàng quanh người lập tức đại phóng kim quang, hình thành một lồng sáng màu vàng.

Tiếng "Đinh đương" nổ vang, năm vòng vàng mãnh liệt chấn động, nhưng vẫn chịu được những lôi điện này công kích.

Trong mắt Hồng Hải Nhi loé lên lệ khí, Hỏa Tiêm Thương tựa như một con rắn độc, trong nháy mắt đã đến trước mặt Lôi Bộ Thiên Tướng.

Lôi Bộ Thiên Tướng lợi hại với lôi pháp, nhưng võ nghệ lại không quá mạnh, tu vi kém xa Hồng Hải Nhi một mảng lớn, trường côn màu vàng trong tay mặc dù đưa ra cản, nhưng lại chậm một bước, mắt thấy sẽ bị đâm trúng.

"Ô" một tiếng duệ khiếu, một thanh cự phủ màu xanh từ bên cạnh quét ngang tới, đánh bay Hỏa Tiêm Thương, tung toé ra tia lửa, lại là Cự Linh Thần đánh tới.

Đánh bay Hỏa Tiêm Thương xong, thân thể Cự Linh Thần xoay tròn, cự phủ trong tay cũng hóa thành một bóng xanh chém tới cổ Hồng Hải Nhi.

"Keng" một tiếng vang thật lớn!

Hồng Hải Nhi hoành thương đón đỡ, nhưng nó lực yếu, bị đẩy lui mấy bước.

Những Thiên Binh kia cũng bay nhào tới, các loại công kích như mưa đánh về phía Hồng Hải Nhi. Hỏa Mị tộc biến thành Kim Ô to lớn thì hơi chân chờ, cũng vỗ cánh đánh tới Hồng Hải Nhi, miệng mở trảo bắt, phát ra liên tiếp thế công hung mãnh.

Hồng Hải Nhi mặc dù hai mặt thụ địch, nhưng tu vi cao thâm, võ nghệ cũng tinh tuyệt, một cây Hỏa Tiêm Thương xuất quỷ nhập thần, năm vòng vàng bay múa quanh người, phòng ngự cũng cực mạnh, lầy một địch nhiều vậy mà không rơi vào hạ phong.

Thẩm Lạc không tiếp tục để ý tới Hồng Hải Nhi nữa, thả người đón lấy lão giả mặc hắc bào, lật tay té ra khăn gấm màu vàng kia.

Khăn gấm màu vàng "Phản phật" một tiếng mở ra, đón gió biến lớn gấp trăm lần, ngăn trước chuỗi cốt hạt màu đen.

Thấy Thẩm Lạc té ra một kiện pháp bảo khăn gấm phổ thông ngăn cản, lão giả mặc hắc bào không những không giận mà còn lầy làm mừng. Xâu phật cốt tràng hạt này nhìn như bình thường, thật ra là dùng tinh hoa thi hải Tây Thiên Phật Đà bị Ma tộc chém giết luyện chế thành, sử dụng Thiên Ma Đại Pháp chuyên hoá những Phật Đà kia thành ma quang.

Cái gọi là một ý niệm Phật Ma, cao tăng phật môn một khi nhập ma, sẽ biến thành cái thế ma đầu cùng hung cực ác. Những thứ này bị chuyên hóa thành ma quang vô cùng lợi hại, không chỉ có lực công kích cực mạnh, còn có thể lúc pháp lực đụng chạm, khiến ma quang xâm nhập thần hồn đối phương, nhẹ thì làm cho tâm thần người đại loạn, nặng thì trực tiếp làm cho đối phương bị ma quang điều khiển thần hồn, biến thành cái xác không hồn.

Từ khi được Ma Bảo này, lão giả mặc hắc bào chưa bao giờ gặp đối thủ cùng cấp, chớ nói chi là đối mặt người cảnh giới thấp hơn.

Lão giả mặc hắc bào lật bàn tay trong trường bào một cái, lặng yên lấy ra một pháp bảo dạng chạc cây ô thứ, phía trên có sáu nhánh, đỉnh vô cùng sắc bén, sáng lóng lánh phát ra ô quang, chỉ xem cũng làm người ta run lên,

càng tản mát ra mùi máu tươi gay mũi, hiển nhiên là một kiện ma khí cực kỳ ác độc, chuẩn bị thừa dịp Thâm Lạc bị ma quang ăn mòn thần hồn, nhất cử đánh giết hẳn.

Tràng hạt phật cốt cùng khăn gấm màu vàng đụng vào nhau, phát ra liên tiếp tiếng vang.

Khăn gấm màu vàng chỉ run nhè nhẹ, lập tức tùy tiện chịu đựng được, ma quang trên cốt hạt đen kịt không thể xuyên thấu khăn gấm mỏng may.

"Cái gì! Điều đó không thể!" Lão giả mặc hắc bào lộ vẻ không thể tin được.

Thâm Lạc thừa cơ áp sát tới trước người lão giả mặc hắc bào, lật tay lấy ra Trấn Hải Tấn Thiết Côn, thi triển Bát Thiên Loạn Bồng, hoành kích ra, quét tới eo lão giả mặc hắc bào.

Lúc này lão giả mặc hắc bào mới kịp phản ứng, pháp bảo ô thứ trong tay hóa thành một đạo ô quang bắn ra, ngăn trước Trấn Hải Tấn Thiết Côn, một tay khác sờ túi trữ vật bên hông, chuẩn bị lấy ra những pháp bảo khác.

Thâm Lạc nắm chặt Trấn Hải Tấn Thiết Côn, thân côn điên cuồng phát ra kim quang, phía trên hiện ra từng đạo kim văn, hư không chung quanh bỗng nhiên sụp đổ, thiên địa linh khí giống như cái phễu chen chúc đến Trấn Hải Tấn Thiết Côn, một cỗ khí tức hủy thiên diệt địa đáng sợ bạo phát ra.

Hắn tiến giai Chân Tiên trung kỳ, uy lực Trấn Hải Tấn Thiết Côn dần dần phóng thích, hoành kích ra tốc độ cũng bạo tăng, đánh vào pháp bảo ô thứ.

"Ầm" một tiếng vang giòn, ô thứ ứng thanh bạo liệt, hóa thành mảng lớn lưu huỳnh màu đen.

Mà tốc độ Trấn Hải Tấn Thiết Côn không giảm, trái lại còn tăng, chớp động một cái đã đánh vào trên lưng lão giả mặc hắc bào.

Lão giả mặc hắc bào không kịp lấy ra những pháp bảo khác, thân thể ứng thanh bị cắt thành hai đoạn, hai đoạn thân thể tàn phế lập tức triệt để bạo liệt ra, nhưng không biến thành chân cụt tay đứt, mà hóa thành hai đoàn ma khí đen như mực, lặn mình một cái sau đó cấp tốc dung hợp làm một, chạy trốn ra xa.

Bất quá khí tức hắc khí so với trước đó giảm cơ hồ một nửa, hiển nhiên lão giả mặc hắc bào mặc dù dùng bí thuật tránh thoát kết cục vẫn lạc, vẫn bị Trấn Hải Tấn Thiết Côn gây trọng thương.

"Đáng chết! Từ đâu tới sát tinh này, cây gậy màu vàng kia là bảo bối gì vậy, còn có khăn gắm màu vàng kia, lại thần diệu như thế, tối thiểu cũng là Tiên Thiên Linh Bảo, vậy làm sao đánh được!" Lão giả mặc hắc bào lui lại, trong lòng thâm mắng.

Nhưng giờ phút này, một vệt kim quang từ bên cạnh bay vụt đến, vô cùng nhanh chóng quán chặt lấy hắc khí, chính là Hoảng Kim Thăng.

Hắc khí lập tức tán đi, hiện ra thân thể lão giả mặc hắc bào, bị Hoảng Kim Thăng một mực trói lại.

Lão giả mặc hắc bào không thể ngăn cản Hoảng Kim Thăng, toàn thân ma khí bị một mực giam cầm, cả người giống như hòn đá rơi xuống dưới, một trái tim chìm vào vực sâu không đáy.

Một đạo côn ảnh màu vàng hiện lên, lại là Trấn Hải Tấn Thiết Côn đón gió biến lớn gấp trăm lần, mang theo đạo đạo tàn ảnh xẹt qua đầu lão giả mặc hắc bào.

Đầu lão giả ứng thanh vỡ vụn, thân hồn bên trong còn chưa kịp chạy ra, đã biến thành hư vô.

Đáng thương lão giả mặc hắc bào này với một thân tu vi Chân Tiên hậu kỳ cao thâm, lại gặp Thâm Lạc vừa vận khắc chế lão, một thân bản sự không phát huy mấy may đã bị đánh giết.

Thâm Lạc phát tay bắn ra một vệt kim quang, thu pháp khí trữ vật cùng chuỗi phật cốt của lão giả mặc hắc bào tới, bỏ vào trong túi.

Chương 765: Âm độ trần thương

"Hách ma sứ!" Xa xa Hồng Hải Nhi thấy lão giả mặc hắc bào trong chớp mắt bị đánh giết, lập tức giết mình, đưa tay đâm một quyền vào trên mũi, há miệng phun một cái.

Ầm ầm!

Một mảng lớn Tam Muội Chân Hỏa phun ra, cuốn về phía bọn Cự Linh Thần, Lôi Bộ Thiên Tướng chung quanh.

Cự Linh Thần, Lôi Bộ Thiên Tướng thấy hỏa diễm lợi hại, nhanh chóng thôi lui ra sau.

Nhưng hai tay Hồng Hải Nhi bảm niệm pháp quyết, đầu ngón tay hiện ra hai đoàn hồng quang, theo pháp quyết của nó nhảy lên linh động không gì sánh được.

Thiên địa linh khí phụ cận chen chúc tụ đến, Tam Muội Chân Hỏa vốn chỉ lớn mấy trượng vô cùng nhanh chóng khuếch tán ra, hóa thành một đoàn hỏa vân lưu ly lớn gần mẫu, đột nhiên chụp xuống.

Không gian động đá vôi có hạn, Lôi Bộ Thiên Tướng, Cự Linh Thần, và những Thiên Binh kia né tránh không kịp, đều bị bao phủ vào trong đó.

Chỉ có Hỏa Mị tộc tựa hồ đã chứng kiến thân thông Hồng Hải Nhi, trước khi đã thi pháp cấp tốc lui lại, cũng thi triển hư hóa thuật trốn vào trong nham tương, khó khăn lắm tránh né khỏi.

"Hỏa Phần Tam Giới!" Hồng Hải Nhi không để ý tới Hỏa Mị tộc, hét lớn một tiếng, tay biến đổi pháp quyết.

Toàn bộ hỏa vân sôi trào quay cuồng lên, mỗi một sợi Tam Muội Chân Hỏa trong hỏa vân đều phát sinh biến hóa kỳ dị, điên cuồng thu nạp thiên địa linh khí chung quanh, trở nên lớn mạnh, nhiệt độ đã cực cao lại tăng mạnh mấy lần, hư không phụ cận kịch liệt vặn vẹo, tựa hồ bị nguồn lực lượng hỏa

diễm này đốt cháy.

Trong mây, Lôi Bộ Thiên Tướng, Cự Linh Thần, rất nhanh bị ngọn lửa nuốt hết, biến thành hư vô, chớ nói chi là những Thiên Binh Đại Thừa kỳ kia.

"Vừa rồi Hồng Hải Nhi thi triển chính là Huyền Thiên Không Hỏa Quyết!" Thâm Lạc nhìn thấy cảnh này, không những không giận mà còn lấy làm mừng.

Dùng Huyền Thiên Không Hỏa Quyết điều khiển Tam Muội Chân Hỏa, lại có thể phát huy ra uy thế cường đại như thế. Thần thông hỏa vân kia đơn giản thần cảnh giết thần phật cảnh giết phật, nếu như dùng Huyền Thiên Không Hỏa Quyết thôi động Hồng Liên Nghiệp Hỏa, uy lực tuyệt sẽ không thấp.

Trong lòng của hắn suy nghĩ nhanh quay trở lại, trên thân loé lên kim quang, cả người bỗng hóa thành một đạo kim mang, bay thẳng đến Hồng Hải Nhi.

Hồng Hải Nhi đã sớm lưu ý tới Thâm Lạc, thấy cảnh này, thân thể lập tức chìm vào trong hỏa vân lưu ly, hai tay vội vã bấm niệm pháp quyết, liên tiếp pháp quyết đánh vào trong hỏa vân.

Lập tức Tam Muội Chân Hỏa trong hỏa vân tăng vọt mấy lần, đồng thời xoay quanh nó, hình thành một đạo gió lốc hoả diễm lưu ly, cao bốn năm mươi trượng, gió lửa kéo nhau lên, thanh thế dọa người.

Cách Hồng Hải Nhi mấy trượng loé lên kim quang, thân ảnh Lôi Bộ Thiên Tướng cùng Cự Linh Thần hiển hiện ra, hoàng kim lôi côn cùng cự phủ màu xanh kích xuống, bổ vào trên gió lốc hoả diễm.

Gió lốc hoả diễm kịch liệt chấn động, dững dăng quang mang, khí lưu lượn vòng lấy hai người làm trung tâm khuếch tán ra ngoài, những nơi đi qua sơn băng địa liệt, từng khối cự thạch lá rụng bị thổi bay, trong hồ nước nham tương phụ cận càng nhắc lên thao thiên cự lãng.

Hỏa diễm gió lốc bị bỏ ra một cái lỗ hồng lớn, hiện ra thân ảnh Hồng Hải Nhi.

"Làm sao có thể! Các ngươi rõ ràng đã bị Tam Muội Chân Hỏa ta luyện hóa!" Hồng Hải Nhi kinh hãi, phản ứng lại không chậm, trong tay biến đổi

pháp quyết.

Tam Muội Chân Hỏa bên cạnh nó bay tán loạn ra, hóa thành hai con Hỏa Diễm Cự Mãng, quần quanh Lôi Bộ Thiên Tướng cùng Cự Linh Thần, lập tức quay quanh mấy vòng rồi xiết chặt vào.

Vào thời khắc này, Thảm Lạc từ chỗ lỗ trống gió lốc hỏa diễm bay vụt vào, lao thẳng tới Hồng Hải Nhi.

"Sớm biết người sẽ dùng chiêu này!" Hồng Hải Nhi không kinh ngạc, cười lạnh một tiếng, hai tay đại thịnh hồng quang, đột nhiên hợp lại.

Hỏa quang lưu ly hiện lên trước người nó, một tầng lưu ly hỏa mạc trống rỗng ngưng tụ ra.

Nhưng Thảm Lạc không dừng lại, hai cái long tí như thiểm điện nhô ra, một thanh cắm vào trong màn lửa, vậy mà không sợ uy lực Tam Muội Chân Hỏa đáng sợ chút nào.

Tam Muội Chân Hỏa lập tức quần quanh trên người Thảm Lạc, từ hai tay lan tràn ra toàn thân hắn, nhưng ánh mắt hắn cũng không chớp một cái, vuốt rỗng vô cùng sắc bén vẫn như cũ chụp vào Hồng Hải Nhi.

Hồng Hải Nhi lộ vẻ kinh nghi, không kịp suy nghĩ liền lui về sau, đồng thời Hỏa Tiêm Thương trong tay bắn ra, nhoáng một cái hóa thành hai đạo thương ảnh đâm vào trên vuốt rỗng.

Hỏa Tiêm Thương vô cùng sắc bén, vuốt rỗng màu vàng lập tức bị đâm ra hai lỗ máu.

Nhưng vuốt rỗng điên cuồng phát ra kim quang, không để ý thương thế trên tay đột nhiên tung một trảo, vậy mà nắm chặt Hỏa Tiêm Thương.

Hồng Hải Nhi ra sức rút lại, đầu thương vậy mà như đúc trong vuốt rỗng, không thể rút ra, thần sắc nó biến đổi, vồ vào miệng, một mảnh Tam Muội Chân Hỏa từ trong miệng bắn ra, trong chớp mắt ngưng tụ thành một cây hoả tiễn thô to, đánh về phía ngực Thảm Lạc.

Thảm Lạc cũng há miệng phun một cái, phun ra một phù lục màu vàng, chính là tám Thiên Hồ Mê Thần Phù kia.

"Phốc" một tiếng vang nhỏ, mũi tên Tam Muội Hỏa kia đánh vào ngực Thâm Lạc, thỉnh linh xuyên qua.

Bất quá trên thân Thâm Lạc nổi lên một trận bạch quang, thân thể nhanh chóng trở nên mờ hồ, trong chớp mắt hóa thành một người giấy màu trắng, lập tức bị Tam Muội Chân Hỏa nuốt hết.

"Thế Kiếp Chi Nhân!" Hồng Hải Nhi giật mình, đang muốn làm gì.

Tâm Mê Thân Phù đột nhiên đại phóng hoàng mang, quay tròn huyền hóa ra vô số hồ ảnh màu vàng biến ảo không thôi.

Hồng Hải Nhi bị hoàng mang biến ảo chiếu xạ, trong hai tròng mắt cũng hiện ra đạo đạo hồ ảnh, thần sắc trở nên hoảng hốt.

Vào thời khắc này, một đạo kim quang thô to từ bên ngoài bay vụt đến, lại là một cây cự bông màu vàng, đánh xuống đầu Hồng Hải Nhi, uy thế hủy thiên diệt địa. Toàn bộ không gian động đá vôi lại lắc lư ù ù.

Năm cái vòng vàng trên thân Hồng Hải Nhi cực kỳ linh tính, mặc dù Hồng Hải Nhi giờ phút này bị mê hoặc thần trí, năm cái vòng vàng vẫn như cũ tỏa sáng hào quang, tự động nghênh tiếp.

Nhưng mà một sợi kim quang đột nhiên từ trên Trấn Hải Tấn Thiết Côn tách rời ra, chính là Hoảng Kim Thăng, thừa dịp năm cái vòng vàng rời thân thể Hồng Hải Nhi, vô cùng nhanh chóng quấn quanh trên người nó.

Thân thể Hồng Hải Nhi chấn động, từ trạng thái mê hồn thoát ra, nhưng thân thể đã bị Hoảng Kim Thăng trói lại, pháp lực thể nội bị giam cầm, không cách nào vận chuyển mảy may.

Không có pháp lực duy trì, Tam Muội Chân Hỏa quanh người nó cũng nhanh chóng tán đi, hỏa diễm gió lốc to lớn nhanh chóng bị dập tắt.

"Kim Cô Nhi Hoàn!" Hồng Hải Nhi miễn cưỡng đưa tay muốn triệu hoán năm cái vòng vàng kia, đó là Linh Bảo năm đó Quan Thế Âm Bồ Tát dùng để giam cầm nó, bất quá những năm qua nó đã sớm luyện hoá năm cái vòng vàng này, biến thành một kiện chí bảo phòng thân.

Vòng vàng này linh tính không gì sánh được, không cần pháp lực cheo chống vẫn có thể miễn cưỡng sử dụng.

Năm cái vòng vàng lập tức bay tới Hồng Hải Nhi, nhưng Trần Hải Tân Thiết Côn hạ xuống, phía trên tăng vọt kim quang, gắt gao đè năm cái vòng vàng phía dưới.

Nhưng vào lúc này, hư không bên cạnh Hồng Hải Nhi khẽ động, thân ảnh Thảm Lạc nổi lên, tay vung lên, một mảnh kim quang bao lại thân thể Hồng Hải Nhi.

Hồng Hải Nhi trừng to mắt, đang muốn nói gì, bỗng thấy hoa mắt, sau đó xuất hiện trong một không gian màu vàng.

Thảm Lạc nhẹ nhàng thở ra, mấy thủ đoạn này nhìn như bình thường, kì thực đã là thủ đoạn cuối cùng của hắn, ngay cả Thương Bạch Chi Nhân thế kiếp cùng Thiên Hồ Mê Thần Phù cũng đã dùng xong, may mắn nhất cử thành công.

Hắn đưa tay triệu hồi Trần Hải Tân Thiết Côn, cũng thu năm cái vòng vàng vào trong không gian Thiên Sách, lấy ra một viên đan dược khôi phục ăn vào, vận công luyện hóa.

Vào thời khắc này, hắn đột nhiên nhớ tới những người bị Thủy Nguyên Độc hạ độc kia, những tên kia đều là nanh vuốt Ma tộc, không thể bỏ qua, quay đầu nhìn lại nơi hẻo lánh động đá vôi, thần sắc khẽ giật mình.

Nơi hẻo lánh kia, bảy yêu ma ngã xuống đất vậy mà không thấy bóng dáng, đan lô kia cũng biến mất không còn tăm tích.

Chương 766: Áp giải về núi

"Bảy người kia trúng độc ngã xuống đất, trong thời gian ngắn không thể động đậy, xem ra là có người vô thanh vô tức cứu bọn hắn đi?" Thẩm Lạc vừa nghĩ đến đây, lưng không khỏi thấy lạnh lạnh.

Có thể hoàn toàn tránh thoát thần thức của hắn cảm ứng, cứu đi bảy người kia, tối thiểu cũng là tu sĩ Thái Ất cảnh.

Hắn lật tay lấy ra Sí Diễm Đan Châu mà nam tử mặc hoàng bào tặng, đặt lên lòng bàn tay, ánh mắt nhìn lại các nơi trong động, thần thức khuếch tán ra, nhưng cũng không phát hiện bất kỳ khác thường gì.

Thẩm Lạc thấy vậy, không ở đây lâu, nhoáng một cái hóa thành một đạo kim quang chui vào trong thác nước nham tương.

Chưa tới nửa giờ sau, mặt đất cách Hỏa Khoát sơn mạch trăm dặm loé lên hoàng mang, thân ảnh Thẩm Lạc nổi lên.

Chui ra xa khỏi Hỏa Khoát sơn mạch, tâm thần hắn căng cứng mới nói lỏng, nhưng lông mày nhíu chặt cũng không giãn ra.

Trong động đá vôi nham tương, người đó nếu cứu đi bảy yêu ma kia, vì sao không xuất thủ cứu Hồng Hải Nhi cùng lão giả mặc hắc bào? Hắn là trong bảy yêu ma kia có tồn tại gì đặc biệt?

Ý niệm trong đầu Thẩm Lạc quay cuồng, nhưng từ đầu đến cuối cũng không thể nghĩ thông suốt.

"Được rồi, mặc kệ người kia có mục đích gì, chuyện bắt Hồng Hải Nhi cuối cùng cũng đã hoàn thành." Hắn rất nhanh lắc đầu, không nghĩ nhiều nữa, thần thức chui vào trong không gian Thiên Sách.

Trong không gian Thiên Sách, Hồng Hải Nhi bị Hoảng Kim Thăng trói buộc, thân thể cong lên, ra sức giãy dụa, có chút tương tự con tôm nung đỏ.

Nhưng hiện tại một tia pháp lực nó cũng không còn, giấy dựa cũng chỉ phí công mà thôi.

Hỏa Tiêm Thương cùng năm cái vòng vàng đều rơi bên cạnh nó, bị kim quang hình thành lồng sáng giam cầm, không thể động đậy.

Hư không phía trước lóe lên, kim quang hội tụ lại một chỗ, hình thành thân ảnh Thẩm Lạc.

"Rốt cuộc ngươi là người phương nào?" Hồng Hải Nhi nhìn thấy Thẩm Lạc xuất hiện, cố gắng ngồi dậy, giận dữ quát hỏi.

"Ta là ai ngươi không cần hỏi nhiều. Ngươi chính là Thánh Anh Đại Vương Hồng Hải Nhi à, ta là do phụ thân ngươi phái tới đưa ngươi về nhà." Thẩm Lạc nhàn nhạt mở miệng.

"Phụ thân phái ngươi tới?" Hồng Hải Nhi nghe lời này, sắc mặt giận dữ hơi thu liễm, lông mày hồng hồng nhướng lên, tựa hồ cũng không quá ngạc nhiên.

"Bình Thiên Đại Thánh thấy các hạ trầm luân Ma Đạo, không đành lòng phụ tử chia cắt, thậm chí ngày sau trên chiến trường đụng độ nhau, cho nên để ta tới mang ngươi về." Thẩm Lạc nói.

"Ta ở chỗ này rất tốt, không cần ngươi dẫn ta về!" Hồng Hải Nhi khẽ nói.

"Cùng một chỗ với Ma tộc có gì tốt? Ngươi muốn bắt quá là cùng bọn hắn làm xương làm bột sa đọa mà thôi. Bây giờ Tích Lôi sơn cùng Thúy Vân sơn thế bất lưỡng lập với Ma tộc, ngày sau trên chiến trường gặp nhau, ngươi có thể xuất thủ với phụ mẫu sao?" Thẩm Lạc bình tĩnh hỏi.

Hồng Hải Nhi khẽ giật mình, trầm mặc không nói, nhưng tính tình nó quái đản, rất nhanh lại lớn lối.

"Ngươi nếu là người của phụ thân, vậy còn không mau thả ta ra! Bằng không đợi ta trở về, tuyệt không tha cho ngươi!"

"Ta chính là đệ tử Phương Thốn sơn, cũng không phải là người phụ thân ngươi, đợi đến Tích Lôi sơn gặp phụ thân ngươi, ta tự nhiên sẽ thả ngươi ra. Hiện tại ngươi hãy hảo hảo ở nơi này đợi đi." Thẩm Lạc mỉm cười, thân hình thoát một cái biên mắt.

Trên người hấn loé lên hoàng mang, lần nữa trôn vào lòng đất, chạy về hướng Tích Lôi sơn.

...

Tích Lôi sơn, trong Ma Vân động.

Ngưu Ma Vương cùng Vạn Tuế Hồ Vương ngồi đối diện nhau, thần sắc hai người đều có chút bất thiện.

"Vị Thâm đạo hữu kia là ân nhân Ngọc Hồ bộ tộc ta, ta mặc kệ ngươi nghĩ gì, chuyện thảo phạt Ma tộc này, Ngọc Hồ bộ tộc chúng ta nhất định phải tham gia." Vạn Tuế Hồ Vương lạnh mặt nói.

"Lần này Ma tộc xâm phạm, ngài còn chưa thấy rõ sao? Tam Giới sụp đổ là kết cục đã định, Thiên Đình lúc tồn tại còn không đủ khả năng ngăn cản, bây giờ còn sót lại chút lực lượng mà muốn lật bàn? Không khỏi quá mức ngây thơ." Ngưu Ma Vương nhú mày nói.

"Ngây thơ? Trong loạn thế này bo bo giữ mình mới là ngây thơ, đợi đến lúc Tam Giới quy về tay Ma tộc, ngươi cho rằng ngươi thật không bị đếm xỉa đến?" Vạn Tuế Hồ Vương mỉa mai cười nói.

"Bây giờ nói những thứ này cũng vô dụng, nếu hấn có thể mang con ta ta, vậy ta có thể cân nhắc gia nhập đội ngũ thảo phạt." Ngưu Ma Vương không muốn tranh luận với nhạc phụ, đành phải lui một bước nói.

"Hồng Hải Nhi kia từ lúc giáng thế đến nay gây ra không biết bao nhiêu tai họa? Không muốn theo Quan Âm Bồ Tát lịch luyện, lại vẫn ngu xuẩn mất khôn như thế, vậy mà làm bạn với Ma tộc, quả thực là tự cam đoạ lạc. Thâm đạo hữu lần này tiến đến, còn không biết đôi mặt hung hiểm thế nào, nếu có gì không hay xảy ra, Ngọc Hồ bộ tộc chúng ta thật sự là thẹn với ân nhân..." Vạn Tuế Hồ Vương nhú chặt lông mày nói.

"Báo, đại vương, Thâm đạo hữu mang theo tiểu đại vương trở về..." Vạn Tuế Hồ Vương còn chưa dứt lời, bên ngoài động truyền đến tiếng yêu binh cấp báo.

Sắc mặt Vạn Tuế Hồ Vương cùng Ngưu Ma Vương đều biến đổi, đồng thời đứng lên, vội vàng đi ra ngoài.

Hai người mới ra động thất, đi vào trong đại sảnh Ma Vân động, liền thấy một tay Thảm Lạc nắm một đầu Hoảng Kim Thằng, phía sau dắt theo một hài đồng bị Hoảng Kim Thằng trói buộc.

"Hồng Hải Nhi..." Ngưu Ma Vương thấy thế, lập tức kêu một tiếng, tiến lên đón.

"Phụ vương..." Hồng Hải Nhi cắn môi một cái, thấp giọng kêu lên.

Thảm Lạc thấy thế, đưa tay kéo một cái, liền thu Hoảng Kim Thằng lại.

"Hải nhi tốt, người chịu khổ rồi." Ngưu Ma Vương ngồi xồm xuống, hai tay vịn bả vai Hồng Hải Nhi, trong mắt tràn đầy thương yêu.

"Họ Thảm, người không nên mang ta trở về." Đúng lúc này, Hồng Hải Nhi đột nhiên cắn răng nói.

Nó vừa dứt lời, giữa ngực bụng có một đoàn hồng quang đột ngột thăng lên.

"Không tốt."

Vạn Tuế Hồ Vương thấy thế, Bắc Đẩu Thất Tinh Kiếm treo bên hông trong nháy mắt xuất khiếu hơn tấc.

Phía trước mấy người Thảm Lạc lập tức hiện ra một bức tường cao hàn băng, cách trở Hồng Hải Nhi.

Tiếp theo một cái chớp mắt, một đạo hỏa diễm xích hồng từ trong miệng, mũi nó đột nhiên thoát ra, hóa thành một ngọn lửa bắn tới, trong nháy mắt đốt xuyên tường hàn băng ra một lỗ thủng cực đại, bên trong bốc lên hơi trắng, tràn ngập toàn bộ đại sảnh.

Vạn Tuế Hồ Vương đã sớm che chở Tiểu Ngọc tránh né ra, Thảm Lạc cũng lui lại mấy trượng, trong tay loé lên kim quang, Hoảng Kim Thằng nổi lên, muốn đánh tới Hồng Hải Nhi.

"Ầm."

Đúng lúc này, một tiếng oanh minh truyền đến, Ngưu Ma Vương đột nhiên

xuất thủ, một quyền đập vào trên lưng Hồng Hải Nhi, đánh nó ngã âm âm trên mặt đất, thân thể phản chấn bắn lên lại rơi xuống.

Trong miệng mũi Hồng Hải Nhi dâng trào ra hỏa diễm, cũng im bật dừng lại.

"Nghiệt chương, ngươi muốn làm gì?" Ngưu Ma Vương quăng nhĩ tử trên đất, nổi giận nói.

"Phụ vương, dừng... Dừng Định Hải Châu..." Khoé miệng Hồng Hải Nhi rướm máu, gian nan nói.

Ngưu Ma Vương hơi sững sờ, nhưng không do dự, tay vung lên, trong lòng bàn tay sáng lên một vòng lam quang.

Chỉ thấy một viên minh châu thủy lam lớn chừng quả đấm từ trong lòng bàn tay gã bay ra, bay đến trên đỉnh đầu Hồng Hải Nhi, phóng xuất ra một mảnh thủy quang màu lam, bao phủ toàn bộ thân thể nó vào trong đó.

Thâm Lạc nhú mày, lúc này mới chú ý tới, trên minh châu màu lam kia phóng thích ra lực lượng bàng bạc như biển, ở trong mang theo lực cấm chế, hiển nhiên là một kiện pháp bảo giam cầm cường đại.

Hồng Hải Nhi này vì sao đột nhiên nổi điên, vì sao muốn Ngưu Ma Vương dùng Định Hải Châu chế trụ chính mình, tất cả mọi người đều trăm mối vẫn không có lời giải, kinh ngạc không thôi.

Chương 767: Có thể thử một lần

"Hồng Hải Nhi, rốt cuộc chuyện này là thế nào?" Ngưu Ma Vương nhíu mày hỏi.

Hồng Hải Nhi ở trong lam quang bao phủ, khoe miệng khê nhếch lên, lộ ra nụ cười khổ, từ từ vén vạt áo trước người mình lên.

Lúc này đám người mới nhìn thấy, ngay vị trí chéch trên bụng nó, trong da thịt khảm vào một hạt châu màu đen lớn chừng trái nhãn, phía trên ần ần có hắc khí xoay quanh, bốn phía tỏa ra từng đường vân mạch máu màu đen, xâm nhập vào trong máu thịt.

"Đây là cái gì?" Thần sắc Ngưu Ma Vương đột biến, mở miệng hỏi.

"Thảm Ma Châu, là thủ đoạn của những yêu ma kia, trong đó ần chứa ma khí Xi Vu, sẽ ngày càng nhuộm dần thân thể của ta, thẳng đến khi ta triệt để ma hóa." Hồng Hải Nhi nói.

"Người vì lý do này mới gia nhập Ma tộc?" Thảm Lạc hỏi.

"Nếu không người cho rằng ta nguyện ý thông đồng làm bậy với bọn hắn? Bò Tát dạy bảo ta nhiều năm như vậy, ta chẳng lẽ không nghe được nửa điểm? Lúc Phò Đà sơn bị hủy diệt, ta đã từng ra sức chiến đấu, làm sao..." Hồng Hải Nhi thở dài, chậm rãi nói.

"Đứa nhỏ ngốc, sao người không tìm đến phụ vương, ta sẽ nghĩ biện pháp cứu người." Ngưu Ma Vương nói.

"Đã quá muộn, Thảm Ma Châu này đã dung hợp cùng huyết nhục ta, nhổ ra không được." Trong khi nói chuyện, Hồng Hải Nhi triệt để cởi bỏ áo, xoay lưng lại cho đám người nhìn thấy.

"Cái gì..." Hai mắt Ngưu Ma Vương trợn trừng, tức giận không thôi.

Chỉ thấy trên lưng Hồng Hải Nhi, từng sợi kinh mạch màu đen như nhánh

cây cổ thụ lan tràn ra toàn bộ lưng nó, tình huống so với trước người còn nghiêm trọng hơn nhiều.

"Mặt khác, trên Thảm Ma Châu này còn có một đạo cấm chế, một khi ta rời Toàn Đầu Hào Sơn hơn bảy ngày, cấm chế này sẽ phát tác, khiến Thảm Ma Châu nổ tung, còn làm nổ đan điền của ta. Đến lúc đó Tam Muội Chân Hỏa trong cơ thể ta sẽ mất không chế tràn ra, toàn bộ Tích Lôi sơn sẽ bị ngọn lửa nuốt hết." Hồng Hải Nhi tiếp tục nói, thần sắc ảm đạm.

Tới giờ khắc này, mọi người mới hiểu rõ, Hồng Hải Nhi trước mắt đã không còn là Hồn Thế Ma Vương năm đó.

Thảm Lạc đi ra phía trước, hai mắt ngưng lại, cẩn thận nhìn chằm chằm Thảm Ma Châu trên ngực bụng Hồng Hải Nhi. Quả nhiên ở trên đó thấy được một chuỗi văn tự phù văn nhỏ bé đến cực điểm, chỉ là không giống với chữ triện phổ biến trên phù văn, hẳn cũng không nhận ra nửa điểm.

Vạn Tuế Hồ Vương cũng đi lên phía trước, đánh giá hồi lâu, thần sắc trên mặt trở nên thập phần ngưng trọng.

"Đây không phải phù văn cấm chế bình thường, chính là dùng ma văn viết, phương pháp giải cấm bình thường chỉ sợ vô dụng." Lão trầm ngâm một lát, lắc đầu nói.

Ngưu Ma Vương nghe xong, cúi đầu đứng tại chỗ, trầm ngâm không nói, sau một lúc lâu mới ngẩng đầu hỏi:

"Hải nhi, ngươi có cam nguyện rơi vào Ma tộc không?"

Nghe Ngưu Ma Vương hỏi lời này, tâm thần Thảm Lạc lập tức căng thẳng lên, Vạn Tuế Hồ Vương bên cạnh cũng thần sắc đột biến.

Hai người đều lo lắng, sợ Ngưu Ma Vương vì Hồng Hải Nhi rơi vào Ma tộc, mà gia nhập trận doanh Ma tộc.

"Phụ vương, hải nhi sao lại cam nguyện gia nhập Ma tộc, chẳng qua là bất đắc dĩ bị ép mà thôi. Sở dĩ sống tạm đến tận đây, bất quá là còn có chút không cam lòng mà thôi." Hồng Hải Nhi cười khổ nói.

"Nếu vậy, phụ vương còn có một biện pháp, có lẽ không giữ nổi tính mạng của ngươi, nhưng ít ra có thể bảo trụ thân hồn của ngươi." Ngưu Ma Vương

nói.

"Phụ vương nói thật?" Hồng Hải Nhi lập tức hỏi.

Ngưu Ma Vương không nói gì, tròng điệp chỉ đầu nói.

"Nếu có biện pháp này, hải nhi không sợ nhục thân bị hủy, cũng không muốn ngày ngày bị dày vò thế này." Hồng Hải Nhi lập tức nói.

Ngưu Ma Vương nghe vậy, nhẹ gật đầu, tay vung lên, trước người lấp loé kim quang, một cuộn sách màu vàng lơ lửng trước người gã.

"Thiên Sách..."

Ánh mắt Thẩm Lạc rơi vào trên cuộn sách màu vàng, cảm nhận được khí tức phát ra trên đó, tâm thần không khỏi chấn động.

Phần thứ năm Thiên Sách tàn quyển này, vậy mà ở trong tay Ngưu Ma Vương, hẳn gã cũng là người Thiên Đạo chọn trúng?

"Đây là vật gì, phía trên tản ra khí tức cường đại như vậy?" Vạn Tuế Hồ Vương sợ hãi than.

"Thiên Sách... Phụ vương, Thiên Sách này sao lại trong tay ngài?" Hồng Hải Nhi thấy thế, cũng kinh ngạc không thôi.

"Thiên Sách có thể thu nạp một phần thần hồn Thiên Tiên?" Vạn Tuế Hồ Vương cả kinh nói.

"Không cần kinh ngạc, đây bất quá là một bộ Thiên Sách tàn quyển mà thôi. Chỉ cần vì phụ thu nhận sử dụng thần hồn người vào trong Thiên Sách này, dù thân người chết, nhưng cũng có thể dựa vào Thiên Sách này phục sinh thần hồn người." Ngưu Ma Vương nói.

"Trong Thiên Sách thu nhận sử dụng đều là tàn hồn, Ngưu Ma Vương tiên bối chẳng lẽ muốn thu toàn bộ thần hồn Hồng Hải Nhi vào trong đó?" Thẩm Lạc đoán được ý đồ của gã, hỏi.

"Không sai. Như vậy thần hồn của nó mới có thể bảo tồn hoàn chỉnh." Ngưu Ma Vương gật đầu nói.

"Đây cũng là một biện pháp." Vạn Tuế Hồ Vương vui mừng, vỗ tay nói.

Mọi người ở đây coi là đã tìm được đường ra, bỗng Hồng Hải Nhi lại tạt một chậu nước lạnh:

"Phụ vương, phương pháp này... Vô dụng."

Đám người nghe vậy, đều sửng sờ.

"Sao lại vô dụng?" Ngưu Ma Vương cau mày hỏi.

"Hẳn là... Người đã lưu lại tàn hồn ẩn ký trong Thiên Sách rồi?" Thâm Lạc lập tức nghĩ đến một loại khả năng.

"Không sai, năm đó lúc ta theo Quan Âm Bồ Tát, đã lưu ẩn ký thần hồn ở trong Thiên Sách, nên giờ không thể nào thu nhận sử dụng thêm lần nữa." Hồng Hải Nhi gật đầu nói.

Ngưu Ma Vương nghe lời ấy, trong mắt vốn dâng lên ngọn lửa hi vọng, lập tức lại chôn vùi xuống, mặt xám như tro.

Mặc dù Hồng Hải Nhi đã lưu lại thần hồn ẩn ký, nhưng đây chẳng qua là một sợi tàn hồn, cho dù gã có thể tìm tới Thiên Sách tàn quyển có ghi chép tàn hồn nhi tử, có thể triệu hoán ra bất quá là linh thức không phải tàn hồn hoàn chỉnh.

Nếu vậy, thà rằng gã không cần.

"Cởi chuông phải do người buộc chuông, là ai gieo cấm chế vào người? Vì phụ đi tìm hẩn." Hai mắt Ngưu Ma Vương phiếm hồng, mở miệng hỏi.

"Tìm hẩn cũng vô dụng, hải nhi chỉ có bảy ngày, không chờ nổi phụ vương trở về. Huống hồ trong Thâm Ma Châu này ẩn chứa ma khí Xi Vưu, người gieo cấm cũng chưa chắc có thể giải được." Hồng Hải Nhi thở dài.

"Nếu vậy, người... Hay là về Toản Đầu Hào Sơn đi." Ngưu Ma Vương nghe vậy, trong mắt hiện lên vẻ bất đắc dĩ, tay vung lên, muốn rút lui Định Hải Châu, thả Hồng Hải Nhi rời đi.

"Tiền bối chậm đã." Lúc này, một bàn tay đột nhiên từ bên cạnh đưa ra, đè lên cánh tay Ngưu Ma Vương.

"Người muốn ngăn ta?" Ngưu Ma Vương quay đầu nhìn về phía Thâm Lạc, ánh mắt băng lãnh dị thường.

"Ta có một biện pháp, có lẽ có thể thực hiện được, không biết tiền bối có muốn nghe thử?" Thân sắc Thâm Lạc như thường, mở miệng nói.

"Chuyện này là thật?" Ngưu Ma Vương nghe vậy, nửa tin nửa ngờ hỏi.

"Tự nhiên là thật, bất quá thành công chỉ có năm phần, xử trí như thế nào còn cần chính người quyết định." Thâm Lạc gật đầu nói.

Nghe lời ấy, Ngưu Ma Vương chau mày, lâm vào trầm tư.

"Phụ vương, hài nhi nguyện mạo hiểm thử một lần." Lúc này, thanh âm Hồng Hải Nhi đột nhiên vang lên.

"Khả năng thành công chỉ có một nửa..." Ngưu Ma Vương chần chờ nói.

"Nếu như không thử, hài nhi cho dù có thể sống tạm, nhiều nhất thời gian một năm, cũng bị ma khí triệt để xâm nhiễm, biến thành Ma tộc. Đến lúc đó chỉ sợ sẽ bị người khác khống chế, thay đổi đầu thương đánh về Tích Lô sơn, ngài muốn thấy cảnh này sao?" Hồng Hải Nhi khuyên.

"Người có phương pháp gì, nói nghe một chút." Ngưu Ma Vương nhìn về phía Thâm Lạc, gian nan mở miệng hỏi.

Chương 768: Vật chứa thể kiếp

"Phương pháp thể kiếp." Thẩm Lạc nói.

"Phương pháp thể kiếp?" Vạn Tuế Hồ Vương nghi ngờ hỏi.

"Là dùng bùa môn thuật để cản kiếp, làm sơ hóa dụng, là có thể chuyển đời Thẩm Ma Châu và cấm chế trên người Hồng Hải nhi đến trên thân một người khác." Thẩm Lạc nói.

Phương pháp kia không phải học từ nơi khác, mà là từ sở học của Lâm Đạt đàn chủ Thánh Liên Pháp Đàn.

Ngày đó lúc Thẩm Lạc nhìn thấy, đã ghi nhớ lại pháp trận, chỉ là trong hiện thực, tư chất của hắn có hạn, mặc dù có thể miễn cưỡng nhớ được pháp trận, nhưng khó mà lĩnh ngộ diệu dụng trong đó.

Bây giờ ở trong mộng, hắn mới nghĩ thông suốt các mâu chốt trong đó, thậm chí còn có thể hoàn thiện thêm mấy phần.

Bất quá, dùng để di chuyển cấm chế cùng Thẩm Ma Châu, thực tế hắn chỉ nắm chắc ba phần.

"Người kẻ tử mi phương pháp này, ta nghe xong sẽ quyết định." Thần sắc Ngưu Ma Vương ngưng trọng nói.

"Muốn pháp này, trước tiên cần phải có một vật chứa, chỉ cần là người có tu vi pháp lực không sai biệt nhiều với hắn, hoặc là thoáng cao hơn chút. Sau đó..." Thẩm Lạc cẩn thận giải thích từng chút một.

"Pháp này... Có lẽ làm được." Nghe đến cuối cùng, Ngưu Ma Vương trầm ngâm thật lâu mới lên tiếng.

"Mặt khác thì dễ nói, nhưng người có tu vi cảnh giới tương đương Hồng Hải Nhi, vậy đi chỗ nào tìm? Dù sao một khi trở thành vật chứa, hậu quả cũng chỉ có thể là thân tử đạo tiêu." Vạn Tuế Hồ Vương hỏi.

"Việc này để ta giải quyết, các ngươi không cần lo lắng. Thâm đạo hữu, không biết khi nào ngươi bố trí trận xong, thì pháp thể kiếp giúp con ta?" Ngu Ma Vương suy nghĩ một phen, hỏi.

"Pháp trận thế kiếp này chính là ta hóa dụng, không thể trực tiếp làm, chỉ cần điều chỉnh và cải biến một chút. Ngoài ra cần chuẩn bị một ít vật liệu đặc thù, ba ngày hẳn sẽ xong." Thâm Lạc nhíu mày trầm ngâm một lát, nói.

"Tốt, ta rời Tích Lô sơn một chuyến, ba ngày sau nhất định đúng giờ trở về." Ngu Ma Vương nói.

"Phụ vương..." Hồng Hải Nhi có chút lo lắng nói.

"Ngươi sẽ không có chuyện gì, ở đây an tâm chờ đợi là được." Nói xong, Ngu Ma Vương sải bước rời Ma Vân động.

"Hò Vương tiên bối, làm phiền ngài an bài một chỗ tĩnh thất cho ta." Thâm Lạc đề nghị.

"Không vấn đề. Tiểu Ngọc, mang Thâm đạo hữu đến phòng bé quan của ta." Vạn Tuế Hồ Vương nói, đưa ra một khối lệnh bài bạch ngọc.

"Vâng." Tiểu Ngọc tiếp lấy, lên tiếng nói.

Nói xong, nàng dẫn Thâm Lạc đi vào chỗ sâu Ma Vân động.

...

Trong đêm.

Thâm Lạc ngồi xếp bằng trong thạch thất, trên vách tường bốn phía lóe lên một vòng quang mang, chiếu trọn gian thạch thất thành một mảnh tuyết trắng.

Chính giữa thạch thất đặt một sa bàn rộng ba thước vuông, bên trong đựng đầy cát sỏi mịn trắng như muối, giờ phút này theo ngón tay hần vũ động, trên sa bàn ngưng tụ ra từng toà đài cát cao hơn một tấc.

"Pháp trận Lâm Đạt tính mượn công đức đông đảo cao tăng, để triệt tiêu Thiên Đạo trừng trị gã, đối với Hồng Hải Nhi thì không cần như vậy, chỉ là

cần chỉ ít sáu tu sĩ Chân Tiên trung hậu kỳ đến không chế pháp trận, phụ trợ di chuyển Thảm Ma Châu cùng cấm chế trên đó..." Thảm Lạc nhìn sa bàn trước người, tị nử.

Trong khi nói chuyện, cổ tay hắn chuyển động, từng toà cát đài trong sa bàn ở phía ngoài sụp đổ, cuối cùng chỉ để lại bảy toà, một toà ở trung tâm, sáu toà bao quanh.

"Bất quá, nếu Ngưu Ma Vương có tu vi Thái Ất cảnh, cho dù ít hơn một tu sĩ Chân Tiên phụ trợ cũng bó tay, quá nhiều người ngược lại dễ xảy ra sơ suất." Thảm Lạc tiếp tục lầm bầm.

Hắn phát tay một cái, cát đài đứng lặng trên sa bàn lập tức lại ít đi hai toà, chỉ còn lại có bốn toà chia ra đóng giữ Đông Nam Tây Bắc, mà toà chính giữa thì treo trên bầu trời, lơ lửng ở trung tâm.

"Trận này còn cần kết hợp Âm Dương điên đảo pháp trận, cần có hai kiện pháp bảo thuộc tính tương hợp làm vật áp trận, Trần Hải Tấn Thiết Côn có thể làm một, Định Hải Châu tựa hồ cũng có thể làm cái thứ hai, còn lại cũng chỉ là hoàn thiện trận đồ..."

Thảm Lạc nói xong, giơ ngón tay lên bắt đầu vẽ phác thảo trên hư không, trên sa bàn bắt đầu hiện ra từng đường vân phù trận nhàn nhạt.

...

Thời gian nhoáng một cái, đã ba ngày sau.

Trong một mảnh sơn cốc địa thế tương đối bằng phẳng ở Tích Lôi sơn, mảng lớn cây rừng đã được dọn dẹp sạch sẽ, trong sơn cốc xây dựng lên một toà tế đàn bốn cạnh phương viên hơn mười trượng.

Sáng sớm, trong sơn cốc tia sáng mặt trời đầu tiên dâng lên, quanh tế đàn đã đứng đầy người.

Thảm Lạc đưa lưng về phía đám người, tay nắm Lục Trần Tiên, đang tập trung tinh thần khắc phù văn trên một cây cột đá chính giữa tế đàn, thái dương hắn thậm mồ hôi tinh mịn, trong mắt cũng tràn đầy tơ máu.

Hắn bắt đầu từ đêm hôm qua, ngay ở chỗ này khắc họa phù văn, dù trước đó đã vẽ trên sa bàn không dưới trăm lần, nhưng để bảo đảm không có nửa

điểm sơ suất, hấn vẫn tận lực đè ép tốc độ, tuyên khắc từng chút một.

Chờ đến một đường cong phù vãn cuối cùng khép lại, hấn mới thu Lục Trần Tiên, chậm rãi đứng thẳng lên, thở dài một hơi.

"Thế nào?" Ngưu Ma Vương đã chờ từ lâu, lập tức dẫn Hồng Hải Nhi đi lên phía trước dò hỏi.

"Xong rồi." Trong mắt Thẩm Lạc mang theo tơ máu, nhẹ gật đầu.

"Thẩm đạo hữu, làm phiền." Thần sắc Ngưu Ma Vương ngưng trọng, ôm quyền nói.

"Không sao. Hiện tại có thể mang Hồng Hải Nhi đến đây, ngoại trừ ngươi ta, còn cần hai vị Chân Tiên hậu kỳ phụ trợ." Thẩm Lạc khoát tay áo, mở miệng nói.

"Ta làm cùng với các ngươi." Vạn Tuế Hồ Vương ứng tiếng nói.

"Còn thiếu một người." Thẩm Lạc nhẹ gật đầu, nói.

"Nhất định phải tu sĩ Chân Tiên hậu kỳ à, không biết quý tu được không?" Ngưu Ma Vương do dự hỏi.

"Chỉ cần cảnh giới đáp ứng là được." Thẩm Lạc đáp.

"Được." Ngưu Ma Vương nghe vậy, đưa tay xoa lên một khối bảo ngọc màu tím khảm trên đai lưng gã.

Một đạo sương mù màu tím từ trên tử ngọc từ từ bay ra, rất nhanh ngưng tụ trong hư không thành hình, hóa thành một thanh niên nam tử mặc áo đen đầu đội mũ rộng vành.

"Chủ nhân." Thanh niên nam tử xuất hiện, lập tức ôm quyền nói với Ngưu Ma Vương.

"Thanh Mãng, một hồi theo ta bày trận, nghe theo vị Thẩm đạo hữu này chỉ huy làm việc." Ngưu Ma Vương dặn dò.

"Vâng." Thanh niên nam tử nghe vậy, lên tiếng, lập tức ôm quyền thi lễ về phía Ngưu Ma Vương cùng Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc đáp lễ lại, trong lòng âm thầm tán thưởng, tu sĩ Thái Ất quả nhiên bất phàm, ngay cả người hầu quý tu dưới trướng cũng là Chân Tiên hậu kỳ.

"Nếu người đã đông đủ, vậy có thể bắt đầu rồi, không biết vật thể kiếp kia đâu?" Thẩm Lạc hỏi.

Ngưu Ma Vương nghe vậy, đưa tay lấy từ trong tay áo ra một cái túi to bằng bàn tay, mở ra miệng túi chúi xuống mặt đất, nhẹ giọng ngâm tụng vài câu. Miệng túi liền có một đạo thanh quang phun ra ngoài, một bóng người từ đó rơi xuống.

Thẩm Lạc định thần nhìn lại, phát hiện đó là một nam tử trung niên mặc đạo bào xám trắng, bất quá vóc người gã nhìn không khác người thường, bộ dáng lại cổ quái, có một cái mũi màu đen hếch lên trời cùng hai cái lỗ tai mọc ở đỉnh đầu chúi xuống, rõ ràng là một Yêu tộc.

Bên ngoài quanh người gã quấn lấy một vòng vải màu vàng, phía trên viết lít nha lít nhít phù văn, khóa kín tứ chi gã, thậm chí còn ngăn chặn miệng của gã, khiến cho gã nghẹn ngào, nhưng nói không ra một câu nào.

Chương 769: Nhổ ma châu

"Đây là..." Ánh mắt Thẩm Lạc dời từ trên thân khuyến yêu về phía Ngưu Ma Vương, kinh ngạc hỏi.

"Lúc trước Ma tộc tiến đánh Thúy Vân sơn, tên này ỷ vào tu vi Chân Tiên hậu kỳ, ở bên ngoài luân phiên khiêu chiến, thực sự ồn ào đến không chịu được, ta liền bắt sống hắn một mực nhốt trong động phủ." Ngưu Ma Vương nói.

"Tu vi của hắn ngược lại vừa vặn, đủ để thế kiếp. Việc này không nên chậm trễ, chúng ta vào trận thôi, ta lại truyền cho các người chú ngữ thôi động pháp trận, là có thể bắt đầu thế kiếp rồi." Thẩm Lạc nói.

Mọi người đều đáp ứng.

Thẩm Lạc đi đến chính giữa pháp trận, nhắc chân giẫm một cái, toàn bộ tế đàn chấn động theo.

Chỗ cột đá trung tâm bị nguồn lực lượng này phản chấn, tự dâng lên vài tấc, mũi chân Thẩm Lạc chui vào bên dưới nó nhẹ nhàng hất một cái, liền đẩy bệ đá lên cao ba thước vào giữa không trung.

Hắn lật tay lấy ra Trấn Hải Tấn Thiết Côn đâm xuống đất giữ cân bằng, vừa vặn chống bệ đá rơi xuống đất.

Sau đó, hắn bắt khuyến yêu giả dạng đạo sĩ kia tới, đặt nó dựa lưng vào Tấn Thiết Côn, ném vào dưới cột đá.

Đáng thương khuyến yêu không thể động đậy, trong miệng không thể nói, chỉ có thể đẩy mắt khân cầu nhìn về phía Ngưu Ma Vương, trong miệng không ngừng phát ra thanh âm nghẹn ngào.

Ngưu Ma Vương làm như không thấy, tay vung lên, đỉnh đầu Hồng Hải Nhi được Định Hải Châu bao phủ quang mang được thả ra, được đưa lên cột đá phía trên Tấn Thiết Côn.

Bốn người Thâm Lạc cũng phi thân lên, tự mình rơi vào trên một trụ đá, khoanh chân ngồi xuống.

"Đợi ta rót pháp lực vào Tấn Thiết Côn xong, Ngưu Ma Vương tiền bối có thể đồng thời rót pháp lực vào Định Hải Châu, không cần quá nhiều, ngang vãn bối là được, sau đó chư vị có thể ngâm tụng pháp chú." Thâm Lạc ngồi xuống, mở miệng nói.

Ba người còn lại đều gật đầu ra hiệu, biểu thị mình đã rõ.

Thâm Lạc thông qua truyền âm, truyền nội dung pháp chú cho mấy người, bắt đầu bảm niệm pháp quyết, đánh vào phía trên Trấn Hải Tấn Thiết Côn một đạo pháp lực, khiến cho trên thân côn bắt đầu tản mát ra hào quang màu vàng.

Ngưu Ma Vương thấy thế, cũng lập tức không chế pháp lực rót vào Định Hải Châu, làm cho nó tản mát ra ánh sáng màu lam hoa mỹ.

Quang mang sáng lên, bốn người Thâm Lạc cũng bắt đầu ngâm tụng pháp chú.

Theo từng tiếng pháp chú vang lên, pháp lực trên thân bốn người cũng bắt đầu rót vào trên cột đá dưới thân.

Phù văn trên cột đá như bị pháp lực nhóm lửa, nhao nhao sáng lên quang mang màu đỏ như máu.

Ngay sau đó, phù văn tuyền khắc trên tế đàn dưới mặt đất cũng phát sáng lên, quang mang màu đỏ như máu từ mặt đất xuyên suốt ra, như từng lùm hỏa diễm bốc cháy lên. Mà khối đá bị Trấn Hải Tấn Thiết Côn chống lên cũng bắt đầu sáng lên hồng quang.

Hồng Hải Nhi ở trần ngồi xếp bằng trên cột đá, thân tình trên mặt hơi cứng ngắc, hiển nhiên có chút khẩn trương.

Cổ họng nó khẽ nhúc nhích, nuốt nước miếng một cái, cúi đầu nhìn Thâm Ma Châu chỗ ngực bụng mình.

Cho đến giờ phút này, trên Thâm Ma Châu cũng không xuất hiện dị dạng gì, chỉ là phù văn cấm chế tuyền khắc trên đó, tựa hồ đã nhận ra pháp trận

ảnh hưởng, bắt đầu chớp sáng tối.

Thảm Lạc thấy thế, gật đầu về phía mấy người.

Mấy người đạt được chỉ lệnh, động tác đều nhịp, đồng thời tay dựng thẳng lên một chuông, đẩy tới Hồng Hải Nhi chính giữa.

Trong lòng bàn tay mỗi người đều có một đạo pháp lực ngưng tụ ra, đánh vào trên người Hồng Hải Nhi.

"Aaa...", Hồng Hải Nhi rên lên một tiếng, lông mày lập tức nhíu chặt.

Thảm Ma Châu khảm nạm trước ngực nó rõ rệt cuộc nhận ra nguy hiểm, cảm chế phù văn mặt ngoài lập tức sáng lên quang mang, mắt thấy sẽ khiến toàn bộ Thảm Ma Châu nổ bễ ra.

Đúng lúc này, Thảm Lạc khẽ quát một tiếng: "Lên".

Tiếp theo một cái chớp mắt, bốn phía cột đá cùng trên mặt đất sáng lên hồng quang, bắt đầu giống như thủy triều tụ tới cột đá chính giữa, vờn quanh thành một dòng xoáy xoắn ốc, vây Hồng Hải Nhi, cột đá cùng khuyến yêu ở trung tâm.

Một cỗ lực lượng kỳ lạ từ trong đó thảm thấu ra, tràn vào thể nội Hồng Hải Nhi, ánh sáng ẩn ký cảm chế trên Thảm Ma Châu kia cũng âm đạm xuống, phẳng phất chìm vào trong giấc ngủ.

Ngưu Ma Vương thấy thế, lòng căng thẳng mới thoáng buông lỏng mấy phần.

"Đừng thư giãn, tạm thời chế trụ cảm chế, bắt đầu thử tách rời Thảm Ma Châu." Thảm Lạc nhắc nhở.

Đám người nghe vậy, lại khẩn trương lên.

Lúc này, Thảm Lạc truyền âm cho Hồng Hải Nhi, nói: "Trước mắt là bước mấu chốt nhất, một khi thành công tách rời ra, đương nhiên không cần phải nói. Nhưng nếu thất bại, người chỉ cần toàn lực ngăn chặn Thảm Ma Châu một lát, ta sẽ dùng độn thuật mang người rời xa Tích Lôi sơn."

Hồng Hải Nhi nghe xong, trong mắt khó nén thần sắc khẩn trương, gật đầu

nhẹ với Thẩm Lạc.

Thần sắc Thẩm Lạc ngưng lại, hai tay bắt đầu nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, đột nhiên đưa chưởng nắm vào trong hư không một cái.

Vòng xoáy hồng quang bao phủ ngoài thân Hồng Hải Nhi hạ vào trong một dòng xoáy, một hư quang ngưng tụ thành bàn tay trống rỗng hiển hiện, chui vào trong vòng xoáy, bắt lấy Khảm Ma Châu khảm nạm ở trên người nó.

Thẩm Lạc quát khẽ một tiếng, bàn tay của hắn bỗng nhiên phát lực, đột nhiên kéo ra một cái.

"A..." Hồng Hải Nhi lập tức phát ra một tiếng la như tê tâm liệt phế.

"Ngàn vạn phải nhìn, bảo vệ chặt thần thức." Thẩm Lạc quát lớn một tiếng, lực đạo trên tay tăng thêm.

Dưới hãn lôi kéo, da thịt chỗ ngực bụng Hồng Hải Nhi bị lôi kéo nhô ra, viên Thảm Ma Châu kia cũng bắt đầu tách rời một chút xíu với huyết nhục nó.

Nhưng mà, loại tình huống này không kéo dài bao lâu, Thảm Ma Châu một mực tương đối bình ổn lại giống như đột nhiên bị kích phát, phía trên bỗng nhiên sáng lên một tầng quang mang đen kịt, từng tia từng sợi hắc khí nồng đậm bắt đầu tản mạn ra ngoài.

Cũng may bốn bề có vòng xoáy hồng quang ước thúc, nó cũng không chân chính khuếch tán ra, mà ngưng tụ ngoài thân Hồng Hải Nhi, kéo dài không tiêu tan.

Cùng lúc đó, kinh mạch màu đen trên thân Hồng Hải Nhi như bộ rễ đại thụ lan tràn ra, bắt đầu chuyển động, chỉ bất quá lại không phải bị nhổ tận gốc, ngược lại càng thêm hung mãnh nhanh chóng lan tràn sang nơi khác, tựa hồ bộ rễ muốn quấn lại Thảm Ma Châu kéo vào sâu thêm.

Thảm Ma Châu vừa bị Thẩm Lạc rút ra, lần nữa co rút vào, lại có non nửa rút vào dưới da thịt.

"Đây là có chuyện gì?" Tâm thần Ngưu Ma Vương căng cứng, vội vàng hỏi.

"Thẩm Ma Châu phát hiện chúng ta muốn rút ra, đang nỗ lực phản kháng. Con đường nó phát tán ra ngoài đã bị pháp trận phong tỏa, nên chỉ có thể thử triệt để chiếm cứ thân thể Hồng Hải Nhi." Thẩm Lạc giải thích.

"Vậy phải làm thế nào?" Ngưu Ma Vương lo lắng hỏi.

"Không cần quản, trước mắt là lúc giằng co phân cao thấp mà thôi, một hồi nghe ta hiệu lệnh, nhất cổ tác khí rút ra, phong ấn lên người khuyến yêu kia là xong." Thẩm Lạc nói.

Nói xong, hai tay của hắn lần nữa biến đổi pháp quyết, công pháp Hoàng Đình Kinh vận chuyển lên, hai tay cùng lúc kéo ra ngoài một cái.

Một cỗ đại lực từ trên thân hắn bắn ra, Thẩm Ma Châu kia đúng là trực tiếp bị kéo rời thân thể Hồng Hải Nhi, phía sau nó kéo theo từng sợi tơ màu đen, như vật sống giấy dựa vụn vụn không thôi.

Những sợi tơ này đã sớm dính liền với mạch máu thể nội Hồng Hải Nhi, giờ bị khiên động, liền như đau nhức kịch liệt đánh tới, bị Thẩm Lạc dùng lực mạnh kéo một cái như vậy, càng thêm đau đớn như thủy triều hội tụ tới.

Một trận đau đớn kịch liệt khó mà ngăn cản kéo đến, trong nháy mắt che phủ Hồng Hải Nhi, trong miệng nó phát ra một tiếng kêu thê thảm, hai mắt sung huyết đột nhiên lật một cái, mất đi ý thức.

Chương 770: Hiểm tượng hoàn sinh

"Nguy rồi..." Thẩm Lạc thấy thể thờ nhẹ một tiếng.

Hắn vừa dứt lời, ma khí màu đen tràn ngập bốn phía bắt đầu chui theo mũi miệng Hồng Hải Nhi vào, hai mắt nó đã nhắm lại đột nhiên mở ra, ánh mắt sung huyết thành linh trở nên một màu đen kịt, giống như nhiễm mực.

Chỉ thấy khoe miệng nó bỗng nhếch lên, đưa tay nắm vào trong hư không một cái, trong lòng bàn tay sinh ra một cỗ lực hút cường đại, thể mà kéo Thẩm Ma Châu trở về.

Cùng lúc đó, từng luồng từng luồng ma khí màu đen ngưng tụ, thuận theo bàn tay hư quang quán quanh lên, ý đồ chạy theo vòng xoáy hồng quang ăn mòn về hướng Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc thấy thể, Hoàng Đình Kinh cực tốc vận chuyển, bên ngoài cơ thể phun ra kim quang, hiện ra hư ảnh Kim Long Cự Tượng, một cỗ lực lượng to lớn chui vào trong vòng xoáy hồng quang.

Hư quang bàn tay trong vòng xoáy hồng quang trong nháy mắt bị hào quang màu vàng bao phủ, đánh cho ma khí màu đen quán quanh lên trở nên xơ xác.

"Thần thức của hắn tạm thời bị ma khí quấy nhiễu, các người mau mau xuất thủ, kéo ma châu ra." Thẩm Lạc vốn sợ tổn thương tới thể phách Hồng Hải Nhi, còn muốn chậm chậm làm, trước mắt đã không lo được nhiều nữa.

Ba người Ngưu Ma Vương nghe vậy, không dám chân chờ, vội thôi động pháp lực, toàn lực quán chú vào trụ đá phía dưới thân.

Trong lúc nhất thời, ba cỗ lực lượng bàng bạc thuận theo pháp trận mặt đất mãnh liệt tiến đến, rót vào thể nội Thẩm Lạc, khiến cho hư ảnh Kim Long Kim Tượng phía sau hắn đồng thời ngẩng đầu cuồn hồng.

"Đi ra cho ta." Thẩm Lạc rít lên một tiếng, ra sức kéo một cái.

Thân thể Hồng Hải Nhi đột nhiên chấn động, toàn thân vẩy ra huyết hoa đỏ tươi như hoa tuyết, Thâm Ma Châu trong một mảnh huyết quang bị nhỏ ra.

Trong đó kéo dài ra gần trăm đầu tinh ti màu đen như bày rối loạn vũ huy động không ngừng, vắn ra sức níu thân thể nó, ý đồ lần nữa tiến vào thể nội Hồng Hải Nhi.

Mà giờ khắc này, hai mắt Hồng Hải Nhi đã nhắm nghiền, lần nữa lâm vào hôn mê.

"Thâm Ma Châu một khi ly thể sẽ lập tức tìm kiếm kí chủ, ta phải ngay lập tức đưa nó vào trong cơ thể khuyến yêu, nếu không ma châu một khi vỡ tan, ma khí tràn ra ngoài sẽ không dễ thu thập." Thâm Lạc thấy thế, mở miệng quát.

Ba người còn lại nghe vậy, lập tức dựa theo Thâm Lạc dặn dò lúc trước, bắt đầu ngâm tụng pháp chú, tay kết pháp quyết, đồng thời đánh ra một đạo pháp lực về phía cột đá chính giữa.

Trên cây trụ đá kia sáng lên quang mang, vòng xoáy hồng quang bao phủ bốn phía lập tức thu hẹp lại, hóa thành như cái phễu.

Vết máu nhiễm toàn thân Hồng Hải Nhi bắt đầu nhao nhao tan rã, hóa thành một mảnh sương mù màu hồng phấn, dọc theo cái phễu tụ xuống phía dưới, nhao nhao chảy vào trên thân khuyến yêu đang bị giam cầm phía dưới.

Trên thân khuyến yêu loé lên hồng quang, trên thân phát ra khí tức cũng biến đổi theo, vậy mà giống Hồng Hải Nhi như đúc.

Tinh ti vũ động trên Thâm Ma Châu kia vẫn không ngừng kéo dài đến phía Hồng Hải Nhi, nhưng lúc này đã bắt đầu nhao nhao dờn xuống, hướng về phía khuyến yêu.

Thâm Lạc thấy thế, trong lòng có chút vui mừng, bàn tay vung lên, cố ý dẫn dắt Thâm Ma Châu dờn xuống.

Chỉ thấy tinh tuyến màu đen trên Thâm Ma Châu giống như từng xúc tu bạch tuộc, thuận theo cột đá quấn quanh xuống, từng chút từng chút tới gần khuyến yêu, cuối cùng tinh ti nhô ra, đính vào mi tâm khuyến yêu.

Trong chốc lát, toàn thân khuyển yêu cứng đờ, tinh tuyến màu đen trực tiếp đâm xuyên xương sọ, xâm nhập vào trong cơ thể của nó. Thảm Ma Châu cũng xâm nhập da thịt mi tâm nó, bị huyết nhục bao khóa hơn phân nửa, dính vào trong đó.

Một tầng huyết sắc lan tràn ra, Thảm Ma Châu ở chỗ mi tâm quay tròn một chút, nhìn như ánh mắt một người.

Chỉ là rất nhanh, chỗ huyết nhục kia triệt để khép kín, nuốt sống toàn bộ Thảm Ma Châu vào trong.

Ngay lúc Thảm Ma Châu triệt để dung nhập vào huyết nhục nó, trong nháy mắt khuyển yêu kia đột nhiên mở hai mắt ra, toàn bộ con mắt một mảnh đen kịt, từng mạch máu màu đen như con giun từ hai mắt nó bạo khởi ra bốn phía, một mực lan tràn đến cổ, rất nhanh chiếm cứ toàn bộ thân hình nó.

Cổ khuyển yêu cứng ngắc chuyển động nửa vòng, toàn thân đột nhiên rung động đom đốp, một thân cốt nhục tăng vọt lên, "Xoẹt" một tiếng, căng nứt cầm chế quán quanh ở trên thân nó ra.

Quanh thân nó quán quanh từng vòng từng vòng ma khí màu đen nồng đậm, khí tức bắt đầu nhanh chóng tăng vọt, rất nhanh đạt tới Chân Tiên kỳ đỉnh phong, đồng thời còn có dấu hiệu một đường bay thẳng phá cảnh.

"Ô ô... Ngưu Ma Vương, ta muốn đập phá Thúy Vân sơn ngươi..." Khuyển yêu kêu la tràn ngập mập mờ, tựa hồ còn sót lại một chút lý trí.

"Tên này sao lại ma hóa nhanh đến như vậy?" Vạn Tuế Hồ Vương kinh ngạc hỏi.

"Thê nội Hồng Hải Nhi có Tam Muội Chân Hỏa, có thể trì hoãn ma khí xâm nhiễm nhất định, khuyển yêu này đã nhập ma, được ma khí Xi Vưu xâm nhiễm tái tạo, tự nhiên tốc độ ma hóa cực nhanh." Thảm Lạc nói.

"Lúc nào động thủ?" Ngưu Ma Vương nhìn khuyển yêu, cau mày hỏi.

"Chờ một chút, chờ hãn hấp thu ma khí đến cực hạn, lại ra tay diệt sát hãn, mới có thể tiêu diệt những ma khí này nhiều nhất, nếu không còn sót lại rất khó xử lý." Thảm Lạc dặn dò.

Tiếng nói của hắn vừa dứt, thần sắc đột nhiên biến đổi.

Chỉ nghe "Đùng" một tiếng vang vỡ vụn, chỗ mi tâm khuyển yêu đột nhiên nổ bẻ ra một vết rách, Thảm Ma Châu vốn bị cấm chế áp chế, giờ phút này bạo phát ra.

Thảm Ma Châu vỡ vụn, bên trong còn sót lại ma khí lập tức không trở ngại chút nào phóng thích ra toàn bộ, bị khuyển yêu thu nạp toàn bộ.

Thân thể Khuyển yêu đã phòng lớn gấp đôi, giờ lại bành trướng lên.

Hai trượng, ba trượng, năm trượng, mười trượng...

Thấy thân thể khuyển yêu như túi khí không ngừng bành trướng lên, trong lòng Thảm Lạc dâng lên một tia dự cảm không tốt, vội vàng hô:

"Ngay lúc này, mau ra tay."

Thanh âm của hắn vừa ra, Ngưu Ma Vương đã sớm chuẩn bị thỏa đáng, bàn tay dán một tấm phù lục màu tím, lập tức biến chỉ làm đao, chém vào đầu khuyển yêu.

Chỉ thấy lá bùa kia theo tay gã vung ra, trong nháy mắt bốc cháy lên, trong hư không liền có hào quang màu tím ngưng tụ, hóa thành một đạo quang nhận màu tím to lớn, chém xuống đầu khuyển yêu.

Theo một thanh âm "Xuỵ" vang lên, đầu lâu khuyển yêu bị chém rơi trên mặt đất, chỉ còn lại một đoạn thân thể tiếp tục bành trướng lên, bỗng "Ầm" một tiếng nổ tung ra.

Trên toàn bộ Tích Lôi sơn phảng phát nổ lên một đạo kinh lôi, ngọn núi kịch liệt lay động, một cỗ khí lẫm lẫm đại không gì sánh được từ trong pháp trận quét ra bốn phương tám hướng, những nơi đi qua như gió lốc thổi đến, thổi cho mảng lớn sơn lâm ngã trái ngã phải, bừa bộn một mảnh.

Đám người bên ngoài pháp trận thấy thế, nhao nhao thi triển thủ đoạn ngăn cản.

Sau một lát, pháp trận nổ tung cơ hồ triệt để bị phá hủy, mặt đất xuất hiện một khe rãnh không lồ sâu mấy chục trượng, bên trong chỉ có mấy người

Thẩm Lạc đứng yên trên cột đá, còn duy trì bộ dáng cũ.

Ngưu Ma Vương đứng tại trung tâm trên cột đá, dưới hông vác lấy Hồng Hải Nhi, đưa tay vung lên, thu hồi Định Hải Châu lơ lửng giữa trời, sau lại đưa từng cỗ pháp lực bình ổn độ nhập vào thể nội nhi tử.

Hồng Hải Nhi rên lên một tiếng, chậm rãi mở hai mắt ra, đầu tiên là nhìn quanh bốn phía một cái, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Ngưu Ma Vương, nhẹ giọng kêu lên: "Phụ vương, ta..."

"Hài nhi tốt, không sao, ngươi đã không sao rồi." Ngưu Ma Vương vừa cười vừa nói.

Mấy người Thẩm Lạc thấy thế, cũng đều nhao nhao thở dài một hơi, tự mình ngồi xuống điều tức.

Ngay lúc tất cả mọi người cho là hết thủy đã kết thúc, đột nhiên xảy ra dị biến!

Chương 771: Ma khí nhập thể

Một bóng người toàn thân đen kịt, không có nửa điểm ba động khí tức, đột nhiên xuất hiện sau lưng Thẩm Lạc, hai tay bắt lấy bờ vai của hắn, lắc mình một cái, liền dung nhập vào trong cơ thể hắn.

Chờ Thẩm Lạc phát hiện không ổn thì đã muộn.

Bóng người màu đen xâm nhập vào thể nội hắn, trong nháy mắt Thẩm Lạc cảm thấy trong đan điền đang lên một trận băng hàn thấu xương, chỗ sâu trong não lại cảm thấy bị thiêu đốt, trước mắt hắn đột nhiên trở nên hoàn toàn mơ hồ, hai tai nghe cũng biến thành mơ hồ không rõ, ý thức mơ hồ, toàn thân lắc lư, bộ dạng lung lay sắp đổ.

"Không tốt, ma khí nhập thể..." Ngu Ma Vương thấy thế, lập tức kêu lên.

Đám người thấy thế, sắc mặt đột biến, dù sao ma khí từ trong Thẩm Ma Châu kia bỏ trốn ra, chính là đến từ Ma Thần Xi Vu.

"Làm sao bây giờ?" Vạn Tuế Hồ Vương chau mày, mở miệng hỏi.

"Trước không chế lại rồi hãy nói, một khi rơi vào Ma Đạo, sợ sẽ nổi lên sát tâm." Ngu Ma Vương không do dự, nói.

Nói xong, cổ tay gã chuyển động, trong lòng bàn tay hiện ra một cầu mây tròn vo lớn chừng bàn tay, phía trên tuyền khắc đầy phù văn, chính là một loại pháp bảo giam cầm.

"Thẩm đạo hữu, xin lỗi." Ngu Ma Vương nhìn qua, nói.

Ngay lúc gã sắp xuất thủ, Vạn Tuế Hồ Vương đột nhiên kêu lên: "Chờ một chút, đừng vội."

Ngu Ma Vương nao nao, ánh mắt rơi vào trên người Thẩm Lạc, lúc này mới định chỉ thi pháp.

Chỉ thấy thân hình Thẩm Lạc mặc dù còn lắc lư, nhưng bên ngoài thân đã sáng lên một vầng sáng màu vàng, trên đỉnh đầu hắn càng có từng tia từng sợi sương mù màu vàng nhạt bốc lên, pháp lực thể nội tựa hồ đang cực tốc vận chuyển.

"Đây là có chuyện gì? Thể nội Thẩm đạo hữu không có Tam Muội Chân Hỏa, ma khí này cũng không phải Thảm Ma Châu chậm chậm mưu toan như vậy, hắn sao có thể ngăn cản được?" Ngưu Ma Vương khó hiểu hỏi.

"Thẩm đạo hữu tinh tu công pháp Hoàng Đình Kinh, vốn trên thân có thần thông diệt ma, chắc là dựa vào công pháp này mới có thể chống đỡ." Vạn Tuế Hồ Vương suy đoán.

Giờ phút này, mặc dù hai mắt Thẩm Lạc trợn lên, trước mắt của hắn vẫn như phủ một miếng vải đen, không thể thấy gì cả.

Trong đan điền, cảm giác băng lãnh thấu xương lúc nào cũng dâng lên, xâm nhập vào trong pháp mạch, cho nên hắn không thể không toàn lực thúc giục Hoàng Đình Kinh, mới có thể làm pháp lực trong đó không đến mức bị đông cứng.

Cùng lúc đó, trong thức hải của hắn phảng phất dấy lên lửa lớn rùng rục, trong đây trời hỏa ảnh, loáng thoáng có thể nhìn thấy vô số thân ảnh mơ hồ đang chém giết nhau, từng mùi huyết tinh cùng lệ khí giết chóc đồng thời đánh thẳng vào lý trí của hắn.

Loại tra tấn đến từ tinh thần cùng nhục thể này, cho dù Thẩm Lạc cũng khó mà chống đỡ.

Trước ngực của hắn bắt đầu đập chùng kịch liệt, khí tức cũng bắt đầu trở nên vẩn đục, hai tay mặc dù bám niêm pháp quyết ôm ở trước người, nhưng một thân pháp lực vận chuyển vẫn bị khí tức băng hàn trong đan điền nhiễu loạn, thời gian dần trôi qua, có chút không chịu nổi.

"Không tốt, hắn sắp không chịu được nữa." Vạn Tuế Hồ Vương phát giác không ổn, lập tức hô.

Ngưu Ma Vương hơi chần chờ, tay vung lên, viên Định Hải Châu kia bay lượn ra, rơi vào đỉnh đầu Thẩm Lạc.

Chỉ thấy một tay gã bám pháp quyết, điếm tới Định Hải Châu, trên đó lập

tức toả ra vô số đạo ánh sáng màu lam, tầng tầng điệt điệt tôn nhau lên, như nước biển tạo nên vạn đạo gợn sóng.

"Được rồi, người cứu con ta một mạng, Định Hải Châu này liền tặng cho người." Ngưu Ma Vương do dự một chút, lắm bảm.

Nói xong, bàn tay gã nhấn phía dưới một cái, viên Định Hải Châu chậm rãi trầm xuống phía dưới, kỳ hình do thực hóa hư, đúng là thuận lợi chìm vào đỉnh đầu Thảm Lạc, dung nhập vào trong cơ thể của hắn.

Trong thức hải Thảm Lạc, máu và lửa đầy trời cơ hồ đã triệt để thôn phệ hắn, bên ngoài biển lửa huyết diễm kia, càng có vô tận ma khí màu đen đang từng bước xâm chiếm thức hải của hắn, mắt thấy hắn sẽ luân hãm trong đó.

Lúc này, trên không thức hải, đột nhiên có một mảnh ánh sáng màu lam trong trẻo từ trên trời rủ xuống, như trời hạn gặp mưa, lập tức áp chế khí tức nóng rực dị thường xung quanh xuống không ít.

Thảm Lạc ngửa đầu nhìn lên không trung, chỉ thấy trên đỉnh đầu thêm ra một viên quang cầu màu xanh lam to như ngọc bân, như trăng sáng treo trên cao, tản ra trận trận linh khí thanh lương bàng bạc như biển.

Theo những linh khí này rót vào, thần trí Thảm Lạc bắt đầu khôi phục, lực lượng thần hồn bắt đầu một lần nữa kiểm soát không gian thức hải. Tâm niệm hắn vừa động, ngay trong thức hải liền có một trận sóng biển ngập trời dâng lên, ép tới bốn phương tám hướng.

Thần niệm thủy triều rất mau bao phủ biển lửa huyết diễm, cùng ma khí màu đen bốn phía va chạm vào nhau, giằng co không thôi.

Trong đan điền của hắn, ma khí băng lãnh màu đen đang nhanh chóng vận chuyển, ý đồ xâm nhiễm pháp lực của hắn, cũng xâm nhập vào trong mạch hắn. Nhưng dưới công pháp Hoàng Đình Kinh áp chế, vẫn chỉ xâm chiếm từng bước một.

Nếu bỏ mặc, Thảm Lạc cũng chỉ trì hoãn một chút thời gian, cuối cùng ma hóa là kết quả tất yếu.

"Chư vị, bằng vào pháp lực bản thân ta, sợ là khó mà áp chế ma khí Xi Vưu này, xin chư vị tiên bối hỗ trợ." Thảm Lạc đoạt lại thức hải, lợi dụng thần

niệm truyền âm.

"Muốn chúng ta làm thế nào?" Vạn Tuế Hồ Vương lập tức hỏi.

"Từ bốn chỗ yếu huyết Thần Môn, Thiên Trung, Bách Hội cùng Đại Chuy, đồng thời rót pháp lực vào, ta sẽ dẫn dắt nó tiến vào pháp mạch, ép ma khí ở đan điền, thử khu trục nó xuất thể." Thảm Lạc nói.

"Tốt, ta lại gọi một người tới." Vạn Tuế Hồ Vương nói.

"Đề ta đi..." Lúc này, thanh âm Hồng Hải Nhi đột nhiên truyền đến, sau khi tỉnh lại, nó đã khôi phục không ít.

"Hải nhi, ngươi..." Ngưu Ma Vương chần chờ nói.

"Phụ vương, ta không sao. Thảm đạo hữu có ân tái tạo ta, hãy để ta xuất một phần lực." Hồng Hải Nhi khoát tay áo, nói.

Ngưu Ma Vương thấy thế, im lặng nhẹ gật đầu.

Bốn người bọn họ đi đến bên cạnh Thảm Lạc, tự mình đưa lên hai ngón tay, cách không điểm bốn chỗ huyết vị trên người hắn, bắt đầu vận chuyển pháp lực truyền vào thể nội Thảm Lạc.

Trong đó, Ngưu Ma Vương có tu vi tinh thâm nhất, một cỗ yêu lực tinh thuần rót vào từ huyết Bách Hội ở đỉnh đầu, như một thác nước từ đỉnh núi chảy xuống phía dưới, vào hai mạch Nhâm Đốc Thảm Lạc, đồng thời xông chảy xuống.

Vạn Tuế Hồ Vương theo sát phía sau, pháp lực rót vào huyết Thần Môn ở hai tay Thảm Lạc, đi vào hai đầu Thủ Thiệu Âm Tâm Kinh, hóa thành một cỗ thanh lương khí, kết hợp với pháp lực Thảm Lạc vận chuyển bình ổn.

Thanh Mãng cùng Hồng Hải Nhi thì đứng trước và sau lưng Thảm Lạc, tự mình độ nhập pháp lực vào hai yếu huyết Thiên Trung cùng Đại Chuy của Thảm Lạc. Thanh Mãng tu tập công pháp Quỷ Đạo, pháp lực âm hàn, Hồng Hải Nhi thì gồm cả thần thông phật môn, pháp lực dương cương, cả hai đi một đường, có cảm giác cộng hưởng với nhau.

Pháp lực bốn người nhập thể, ngay từ đầu Thảm Lạc cũng không cảm thấy nửa điểm nhẹ nhõm, ngược lại thể nội sinh ra bài xích với bốn cỗ pháp lực

hoàn toàn khác biệt này. Hãn phải dùng toàn bộ tâm thần dẫn đạo, mới không xuất hiện tình huống xung đột.

Mà trước mắt, hãn tựa như điều khiển bốn cánh quân từ bên ngoài vào, bình định yếu địa kinh kỳ phản loạn nhà mình, cần thận thống lĩnh bốn cổ pháp lực này gấp rút tiếp viện đan điền.

Chương 772: Ngọc nhi chuyển thể

Pháp lực bốn người truyền vào pháp mạch, rốt cuộc trong đan điền Thảm Lạc bị ma khí xâm nhiễm, tại thời khắc sống còn pháp lực xông vào trong đan điền của hắn, va chạm cùng ma khí Xi Vu.

Thảm Lạc cắn chặt răng, chờ đợi chúng chém giết kịch liệt, thậm chí hắn đã chuẩn bị tinh thần đan điền bị tạc nát, sẽ dùng Đại Khai Bác Thuật chữa trị.

Nhưng vào lúc này, một màn ngoài ý liệu xuất hiện.

Ma khí chiếm cứ trong đan điền Thảm Lạc, bốn chỗ công thành đoạt đất kia, bị năm đạo pháp lực Thảm Lạc trùng kích, cũng không xuất hiện tình huống va chạm kịch liệt, ngược lại ngưng tụ xoay tròn với nhau, hóa thành một vòng xoáy xám trắng lớn chừng trái nhãn.

Không biết vì cố gì, sáu loại lực lượng không giống nhau kia, vậy mà hấp thu dung hợp lẫn nhau.

Còn không đợi Thảm Lạc hiểu chuyện gì đang xảy ra, vòng xoáy xám trắng treo ở trong đan điền của hắn đột nhiên kịch liệt xoay tròn, từ đó sinh ra một cỗ lực hút cường đại không gì sánh được.

Bọn người Ngưu Ma Vương vì cầu ổn thỏa, cũng không nóng lòng rút đi pháp lực, lúc này bị nguồn lực lượng này bỗng nhiên hút một cái, pháp lực thể nội lập tức giống như thủy triều tuôn trào ra, nhao nhao chảy vào thể nội Thảm Lạc, tụ hợp vào trong vòng xoáy xám trắng kia.

"A..."

Thảm Lạc lập tức cảm thấy, mấy đạo pháp mạch giống như lũ bộc phát trên đường sông, bị pháp lực cuộn cuộn đến cọ rửa làm đau nhức kịch liệt không thôi, đơn giản gần như sụp đổ.

"Đây là có chuyện gì..." Vạn Tuế Hồ Vương kinh hô một tiếng.

"Mau mau rút pháp lực đi." Ngưu Ma Vương chột quát một tiếng.

Nhưng pháp lực của bọn họ đã bị vòng xoáy này hút, làm sao dễ dàng tách ra như vậy?

Trong lúc nhất thời, không ai rút được pháp lực của mình ra.

Hồng Hải Nhi vốn trọng thương chưa lành, không bao lâu pháp lực thể nội bị rút khô, chớp mắt, lại ngất đi.

"Hong Hải Nhi..."

Ngưu Ma Vương thở nhẹ một tiếng, trên thân rung mạnh một đạo quang mang, trực tiếp cưỡng ép cắt đứt pháp lực, cúi người bế nhi tử lên, bắt đầu dò xét tình huống của nó.

Mà theo pháp lực cả bọn rớt vào bị gián đoạn, cân bằng của vòng xoáy xám trắng kia tựa hồ cũng bị đánh gãy, xoay tròn dần dần ngừng lại, lúc này hai người Vạn Tuế Hồ Vương mới thoát khỏi, đồng thời thở dài một hơi.

Cùng lúc đó, vòng xoáy xám trắng trong đan điền Thẩm Lạc, rốt cuộc ngưng lại, không còn tiếp tục ăn mòn pháp lực Thẩm Lạc nữa, tựa như trở nên yên ắng, không còn động tĩnh gì khác.

Thẩm Lạc cũng không dám buông lỏng nửa điểm, tâm thần vẫn căng cứng, cẩn thận điều động pháp lực tới gần vòng xoáy xám trắng.

Nhưng giờ phút này vòng xoáy kia thập phần an tĩnh, tốc độ xoay tròn rất là chậm chạp, ở trong cũng không có ba động gì truyền ra, pháp lực Thẩm Lạc tới gần cũng không có nửa điểm phản ứng.

Hồi lâu sau, Thẩm Lạc dần dần lắng lại khí tức bản thân, lúc này mới chậm rãi mở hai mắt ra.

Lúc này, hắn thấy bọn Ngưu Ma Vương vây quanh bên người, quăng tới hắn ánh mắt tò mò, tựa hồ muốn hỏi thăm chuyện gì xảy ra?

"Chư vị tiên bối, giờ phút này trong lòng ta cũng có vô số câu hỏi, chỉ biết là tựa hồ là tất cả pháp lực chúng ta, cùng ma khí kia tạo thành một loại cân bằng đặc thù nào đó, nó tạm thời yên tĩnh trở lại." Thẩm Lạc cười khổ một

tiếng, nói.

Mấy người Ngưu Ma Vương nhíu chặt lông mày, đều suy nghĩ.

"Bất kể thế nào, ma khí Xi Vưu không còn phản phệ, chung quy là chuyện tốt, ngày sau cần thận đề phòng một chút là được." Vạn Tuê Hồ Vương hơi chân chờ, mở miệng nói.

"Cũng chỉ có thể như vậy." Ngưu Ma Vương gật đầu nói.

Thảm Lạc phun ra một ngụm trọc khí thật dài, mới từ mặt đất đứng lên, thần sắc bỗng nhiên hơi đổi, ngửa đầu nhìn lên không trung.

Ngay sau đó, Ngưu Ma Vương cũng ngửa đầu nhìn về không trung nơi xa.

Chỉ thấy phong vân đột biến, một tầng mây đen cuộn cuộn cuốn tới, rất nhanh che khuất nửa bầu trời.

Trên tầng mây, truyền đến trận trận thanh âm nổi trống như kinh lôi, chấn động làm toàn bộ Tích Lôi sơn cũng hơi chấn động theo.

Thảm Lạc nhíu mày nhìn ra xa, chỉ thấy trên tầng mây, lò mờ đứng vô số thân ảnh, từng kẻ mặc giáp chấp binh, nếu không phải khắp nơi tản ra yêu khí trùng thiên, ngược lại thật giống trận thế Thiên Binh hạ phạm.

Cho tới giờ khắc này, hắn cũng không chú ý tới, lực lượng thần thức của mình đã cường đại gấp mấy lần so với trước.

"Những nghiệt súc này, vừa mới đắc thế mấy ngày, liền học bộ dạng Thiên Đình kia?" Ngưu Ma Vương trách mắng.

"Ngưu Ma Vương, chủ ta niệm tình ngươi cũng là một phương kiêu hùng, ngươi nên thuận theo thiên thời, sớm ngày quy thuận." Lúc này, trên bầu trời bỗng nhiên truyền đến một tiếng hét to, tiếng như cồn lôi.

Thảm Lạc theo tiếng nhìn lên, phát hiện kẻ nói chuyện chính là bộ xương màu đen Thái Ất cảnh kia.

"Các ngươi cam tâm làm ưng khuyến cho Ma tộc thì cứ đi làm cho tốt, chớ lại đến tìm chỗ không thoải mái. Nếu không nhanh chóng rời đi, ta sẽ cho các ngươi có đến mà không có về." Ngưu Ma Vương hét to một tiếng, tiếng

như hồng chung.

"Ngưu Ma Vương, chớ sốt ruột, người đã không muốn quy hàng, vậy chúng ta làm một cuộc giao dịch, thế nào?" Bộ xương màu đen không nhanh không chậm nói.

Nhưng đáp lại y cũng chỉ có một chữ: "Lăn."

Ngưu Ma Vương rống to một tiếng này, không chỉ lên giọng, mà thậm chí pháp lực hùng hậu vào trong đó, hóa thành từng đạo sóng âm cơ hồ mắt thường có thể thấy được, bay thẳng vào không trung.

Những yêu binh đứng ở trên mây đen kia, không ít tên bị tiếng gầm này chấn, nhao nhao ngất đi, như mưa rơi từ đám mây nhao nhao rơi xuống.

"Rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt. Ngưu Ma Vương, người nhìn xem đây là ai?" Bộ xương màu đen cười lạnh một tiếng, đột nhiên quát.

Trong khi nói chuyện, yêu binh sau người nó nhao nhao thối lui, nhường ra một thông đạo, một nữ tử thân mang quần dài trắng diêu linh bị hai tên yêu binh áp giải đi tới phía trước.

Thân hình nữ tử linh lung, dung mạo cực đẹp, trong một đôi mắt phượng chứa đầy nước mắt, trên mặt còn mang theo vẻ sợ hãi vô tội, ánh mắt du ly bất định nhìn phía trước, như là một ấu hồ bị hoảng sợ.

Khi nhìn rõ khuôn mặt nữ tử, trong nháy mắt Ngưu Ma Vương cùng Vạn Tuế Hồ Vương đều ngăn người tại chỗ.

"Làm sao có thể? Đó chẳng lẽ là Ngọc nhi..." Vạn Tuế Hồ Vương thì thào nói.

Ngưu Ma Vương đã quên nói chuyện, hai mắt nhìn chăm chăm vào gương mặt nữ tử kia, từ lông mày uốn cong, mũi ngọc tinh xảo hở ra độ cong, lại đến khóe miệng kèm nốt ruồi chu sa kia, hết thấy đều rất quen thuộc.

"Quá giống, nếu không phải là người chuyển thế, tuyệt không thể giống như đúc như vậy..." Ngưu Ma Vương cũng không nhận được thì thào nói.

Thâm Lạc ở một bên nghe, trong lòng dần dần hiểu rõ.

Nữ tử bị yêu ma mang ra kia, chỉ sợ là nữ nhi mà Vạn Tuế Hồ Vương năm đó cực kỳ yêu thích, cũng là người Ngưu Ma Vương yêu, Ngọc Diện công chúa chuyên thể.

"Hai vị tiên bối, Ma tộc giáo quyết, hay là nhìn xem tình huống rồi lại nói." Do dự một chút, Thẩm Lạc truyền âm nhắc nhở.

Ngưu Ma Vương xiết chặt nắm đấm, nói với Thanh Mãng: "Dùng thần thông Quỷ Nhân của ngươi nhìn xem, trên người nàng có gì cổ quái không?"

Thanh Mãng nghe vậy, nhẹ gật đầu, hai tay bóp một cái pháp quyết, che phía trên hai con mắt của mình, lấy loại tư thế thập phần cổ quái này nhìn qua nữ tử kia.

Sau một lát, hai tay của y buông lỏng, mở miệng nói:

"Cốt tượng không khác, cũng không che giấu gì, chưa từng bị chỉnh sửa xương cốt, chỉ là thần hồn của nàng tựa hồ có chỗ không trọn vẹn."

"Nếu cốt tượng chưa đổi, vậy nàng hơn phân nửa chính là Ngọc nhi. Nhìn bộ dáng nàng mờ mịt luống cuống này, tựa hồ căn bản không nhận ra chúng ta, hơn phân nửa là do thần hồn không được đầy đủ gây ra." Trong mắt Vạn Tuế Hồ Vương tràn đầy thương yêu, nói.

Vạn Tuế Hồ Vương vừa nói ra, trên khuôn mặt Ngưu Ma Vương cũng hiện ra vẻ thương tiếc và áy náy.

"Ngưu Ma Vương, hiện tại chúng ta có thể hảo hảo thương thảo điều kiện được chưa?" Lúc này, bộ xương màu đen mở miệng hỏi.

"Các ngươi muốn gì, nếu muốn hai ta giúp đỡ, vậy có thể... Nhưng nếu muốn ta làm chó săn Ma tộc các ngươi, vậy tuyệt đối không thể. Các ngươi dám can đảm động Ngọc nhi một phân một hào, ta nhất định trả lại các ngươi nghìn lần vạn lần." Ngưu Ma Vương nhắm mắt lại, lạnh giọng nói.

Chương 773: Mục đích thực sự

"Ta biết, tính tình Ngưu Ma Vương đại danh鼎鼎 rất là hào kiệt. Yên tâm, người đã cứng như bàn thạch không chịu quy thuận, vậy chúng ta cũng không cưỡng cầu, người có thể không đếm xỉa đến, chúng ta thậm chí có thể bảo đảm về sau Thúy Vân sơn, Tích Lô sơn cùng Toàn Đầu Hào Sơn sống chung hòa bình, không xâm phạm lẫn nhau." Bộ xương màu đen chậm rãi nói.

"Bớt nói nhảm đi, điều kiện của người là gì?" Ngưu Ma Vương lạnh lùng hỏi.

"Điều kiện của chúng ta chỉ có một, lập tức giao ra Thiên Sách trên tay người." Bộ xương màu đen nói.

Lời này vừa ra, sắc mặt Ngưu Ma Vương lập tức trầm xuống.

"Ngưu Ma Vương mang Thiên Sách, sao ngay cả Ma tộc cũng biết rồi?" Trong lòng Thẩm Lạc "Lộp bộp" một cái.

"Làm nhiều chuyện như vậy, nguyên lai các người mưu đồ vật này?" Ngưu Ma Vương cũng không phủ nhận, cười lạnh nói.

"Đạo hữu nói lời ấy sai rồi, chúng ta nhận được lệnh là mời người gia nhập, chỉ vì thái độ người quá kiên quyết, bất đắc dĩ mới lùi lại cầu việc khác, cầu lấy Thiên Sách này." Bộ xương màu đen nói.

"Nếu vậy, chỉ cần ta giao ra vật này, các người sẽ thả Ngọc nhi, từ đó rời khỏi Tích Lô sơn?" Ngưu Ma Vương nhíu mày hỏi.

Thẩm Lạc thấy thần sắc gã không thay đổi, ngữ khí bình thản, nhưng trong lòng không khỏi trầm xuống.

"Không sai, như lúc trước ta hứa, ngày sau Ma tộc cùng bộ tộc và thân thuộc của người, tất cả đều bình an vô sự, sẽ không hưng binh thảo phạt." Bộ xương màu đen gật đầu nói.

"Thiên Sách này vốn là di vật cũ của Thiên Đình, ta nhìn cũng cảm thấy phiền chán, cho các ngươi cũng được, ngày sau nếu lại đến gây chuyện thị phi, đừng đừng trách cả tộc ta tương bác, cùng các ngươi không chết không thôi." Ngưu Ma Vương hừ lạnh nói.

"Đó là tự nhiên..." Bộ xương màu đen mừng lớn nói.

"Ma tộc xảo trá, không thể tin được." Thâm Lạc thấy thế, vội vàng nhắc nhở.

"Ngọc nhi trên tay bọn họ, ngươi bảo ta lựa chọn thế nào?" Ngưu Ma Vương liếc mắt nhìn hắn, hỏi.

"Hò Vương tiên bối, ngươi khuyên hắn một chút." Thâm Lạc nhìn về phía Vạn Tuế Hò Vương, nói.

Hò vương nhìn về phía nữ tử trên đám mây, mặt lộ vẻ khó xử, muốn nói lại thôi.

Thâm Lạc thấy thế, trong lòng im lặng thở dài một hơi, biết mình nói gì cũng vô dụng.

Dưới thân Ngưu Ma Vương dâng lên một đám mây màu xanh, thân hình muốn tung bay lên.

"Đạo hữu cứ ở nguyên tại chỗ, đưa Thiên Sách tới là được rồi." Lúc này, bộ xương màu đen lại nói.

Ngưu Ma Vương hơi nhướng mày, vẫn ngừng lại, quát: "Nếu vậy, ngươi ta cùng nhau trao đổi, ta đưa lên Thiên Sách, ngươi thả về Ngọc nhi, thế nào?"

"Tốt, một lời đã định." Bộ xương màu đen cơ hồ không chút do dự, đáp.

Hai mắt Ngưu Ma Vương ngưng lại, tay vung lên, trước người lấp loé kim quang, một cuốn sách màu vàng lơ lửng trước người gã.

Gã nhìn sang sách, tựa hồ rất không thích, lập tức tay vung lên đẩy ra ngoài.

Thiên Sách ở trong hư không trôi nổi lên, bay về phía bộ xương màu đen.

"Tiền bối, xin lỗi, Thiên Sách quyết không thể rơi vào tay Ma tộc." Đúng lúc này, một bóng người đột nhiên nhảy lên, một tay kéo Thiên Sách vào trong ngực, làm bộ muốn thoát đi.

"Thảm đạo hữu."

Một tiếng gầm thét vang lên, chín cái đuôi cáo tuyết trắng to lớn vô cùng từ bốn phía nhô ra, lúc này phong tỏa đường đi của hắn.

Thảm Lạc còn chưa kịp thi triển độn thuật, một bàn tay đen thui từ trong hư không nhô ra chụp lấy hắn.

"Ta niệm tình ngươi có ân với chúng ta, lần này không so đo, chớ được một tác lại muốn tiến một thước." Ngưu Ma Vương phi thân tới gần, từ trong tay Thảm Lạc rút Thiên Sách ra, vung về hướng bộ xương màu đen.

Bộ xương màu đen thấy thế, cũng đưa tay đẩy nữ tử là Ngọc Diện công chúa chuyển thế tới.

Ngưu Ma Vương thấy thế, lập tức buông Thảm Lạc ra, phi thân nghênh đón.

Nhưng mà, ngay lúc Ngọc Diện công chúa tới gần Ngưu Ma Vương, trong nháy mắt đan điền của nàng đột nhiên sáng lên một đạo bạch quang lộng lẫy, một cỗ lực lượng kiềm chế thật lâu muốn bộc phát.

"Tự bạo đan điền..."

Đôi mắt Thảm Lạc đột nhiên co rút lại, yêu ma này quả thật đùa nghịch tâm cơ, Ngọc Diện công chúa chuyển thế tự bạo đan điền, lực lượng có lẽ không gây thương tổn được Ngưu Ma Vương mấy phần, nhưng nàng bỏ mình sẽ đả kích tuyệt đối trí mạng với gã.

Hai mắt Ngưu Ma Vương tròn tròn, thân hình bỗng nhiên gia tốc, cơ hồ thuận di đi tới trước người nữ tử, nhô ra một chưởng đặt trên bụng nàng, từng luồng từng luồng lực lượng nhu hoà chậm rãi rót vào, ngạnh sinh áp chế lực lượng sắp bạo tạc kia xuống.

"Các ngươi muốn chết..." Ngưu Ma Vương ôm nữ tử vào lòng, giận không kềm được nói.

Kết quả, tiếng nói của gã chưa dứt, dị biến nảy sinh.

Nữ tử trốn ở trong ngực gã vốn trên mặt lê hoa đái vũ, đột nhiên hiện lên vẻ tàn nhẫn, trong tay áo đột nhiên trượt ra một thanh chuỷ thủ đen kịt, đâm tới tim Ngưu Ma Vương.

"Không ổn..." Vạn Tuế Hồ Vương quát to một tiếng, nhưng đã chậm.

Ngưu Ma Vương không hề phòng bị nữ tử, nên nơi ngực phun ra một đạo máu tươi, tung tóe đầy gương mặt nữ tử

Nàng bị máu tươi cực nóng này tưới vào trên mặt, vẻ tàn nhẫn trên mặt lập tức thối lui, cuống quít buông lỏng bàn tay, trong mắt cũng chỉ còn lại vẻ bối rối luống cuống.

"Phụ vương..." Hồng Hải Nhi ngạc nhiên kêu lên.

"Ta, ta đã làm gì..." Nữ tử không thể tin nhìn hết thấy trước mắt, sợ hãi kêu lên.

"Không việc gì, không việc gì, đây vốn là ta thiếu người." Một tay Ngưu Ma Vương vuốt nhẹ tóc nàng, thấp giọng an ủi.

"Cẩn thận!" Lúc này, Thẩm Lạc đột nhiên quát lớn.

Sau lưng Ngưu Ma Vương, một đạo tàn ảnh màu đen đột ngột hiển hiện, trong tay nắm một cây dùi nhọn màu đen, khá giống dao găm màu đen kia, đột nhiên đâm tới hậu tâm gã.

"Muốn chết."

Ngưu Ma Vương gầm thét một tiếng, căn bản không cần quay người, tay quét ngang ra sau lưng.

Pháp lực thể nội gã tuôn trào ra, ở trên cánh tay quấn quanh từng đầu huyền quang màu xanh, như mặc một bộ giáp tay thanh quang, quét ngang ra, trong nháy mắt thanh quang xán lạn nở rộ, bộc phát ra chói mắt.

"Ầm" một tiếng nổ rung trời, một cỗ khí lãng cuồng bạo lập tức từ không trung quét về bốn phương tám hướng.

Vân khí hư không khuấy động, từng cơn sóng gợn cổ động, bộ xương màu đen bị cỗ cự lực bàng bạc này trực tiếp đánh bay gần vạn trượng, một đường nện vào trong đại quân yêu ma, va chạm khiến đám yêu binh sắp thành bách thượng thiên chia năm xẻ bảy, thi cốt khó toàn.

Trong hư không cuốn lên gió lốc, càng xé nát đám mây đen yêu binh kia, toàn bộ đại quân yêu ma lập tức tán loạn, như châu châu nhao nhao chạy tứ tán.

Hư không cách đó vạn trượng, bộ xương màu đen với bộ dáng thê thảm đứng ở đó, một cánh tay đã hoàn toàn nộ tung, xương sườn trước ngực cũng bị đoạn đi một phần ba, mà nghiêm trọng nhất là cột sống của nó, phía trên xuất hiện một vết nứt, mặc cho nó lấy pháp lực chữa trị thế nào, từ đầu đến cuối cũng không thể lấp đầy.

"Đại Lực Ngưu Ma Vương, quả nhiên danh bất hư truyền, may mà còn lấy được Thiên Sách, không đến mức hoàn toàn không có thu hoạch..." Bộ xương màu đen còn sót lại một cái khô chường gát gao nắm chặt cuốn sách màu vàng kia, có chút may mắn nói.

Chẳng qua khi tầm mắt của nó dờn xuống, rơi vào trên quyển sách kia, trong hốc mắt phù động hai đoàn quỷ hỏa đột nhiên kịch liệt run rẩy hai lần, ngay sau đó, toàn bộ thân thể nó cũng run rẩy theo.

Chỉ thấy vừa rồi kim quang trên cuốn sách còn rạng rỡ, giờ phút này thỉnh linh biến thành màu xanh đen, phía trên viết mấy chữ màu vàng chói mắt « Quỷ Thoại Liên Thiên », khiến cho nó cảm thấy nhục nhã.

Mà trên cuốn sách này, còn kẹp lấy một sợi lông cáo óng ánh!

Chương 774: Hứa hẹn

Đến lúc này bộ xương màu đen mới ý thức được, mình bị mấy người Ngưu Ma Vương lừa nhau đùa nghịch, bọn hắn trước đó xung đột, hoàn toàn là vì phân tán sự chú ý của mình, bao gồm Nhân tộc tiểu tử kia cướp đoạt, đều là để cho nó nhìn, để nó tin tưởng thứ này chính là Thiên Sách.

Chỉ là còn không đợi nó phát tác, liền thấy trong hư không một bóng người chạy nhanh đến, trên một cánh tay ngưng tụ đạo đạo thanh quang, như quần quanh từng ngọn lửa màu xanh, đập tới đầu nó.

Bộ xương màu đen kinh hãi, giờ phút này bản thân đã trọng thương, nếu để cho Ngưu Ma Vương đánh trúng một quyền này, một thân khung xương này tất nhiên sẽ vỡ nát, đến lúc đó dù may mắn không chết, tu vi cũng hao tổn hơn phân nửa, tự nhiên không dám đối cứng.

Thân hình nó bỗng nhiên lóe lên, phi độn ra xa.

Ngưu Ma Vương thấy nó trốn chạy đi xa, thân hình cũng dần dần ngừng lại, chỉ là không đợi gã chậm rãi hạ xuống, lại tựa như đột nhiên thoát lực, từ trên không trung rơi xuống.

Bọn Thâm Lạc thấy thế, lập tức giật mình, nhao nhao bay nhanh qua, đi tới bên cạnh gã.

Chờ tới gần, mấy người liền nhìn thấy, mặt mũi Ngưu Ma tràn đầy thống khổ nằm trên mặt đất, trước ngực của gã còn ghim chuỗi dao găm kia, phía trên đang có từng tia từng sợi ánh sáng màu đen lan tràn, thẩm thấu vào bộ ngực của gã.

"Đây là... Huyết Ma độc." Vạn Tuế Hồ Vương chau mày, thần sắc ngưng trọng nói.

Thâm Lạc nghe vậy, sắc mặt cũng biến thành khó coi.

Huyết Ma này là đại năng ma tộc nhất đẳng dưới trướng Xi Vu, thần

thông ma huyết cả người nghe rợn cả người, máu độc của y ngay cả Thái Ất Tiên Nhân cũng khó mà ngăn cản được.

Mà trên dao găm màu đen kia xâm nhiễm có thể là loại độc vật này.

Đám người đều thúc thủ vô sách với loại độc này, từng người chỉ có thể gấp gáp giương mắt nhìn.

"Hồng Hải Nhi, người qua đây..." Lúc này, Ngưu Ma Vương đột nhiên mở miệng kêu lên.

"Phụ vương." Hồng Hải Nhi lập tức cúi người đến phụ cận.

"Vừa rồi vì đánh lui tên kia, không kịp phong tỏa huyết độc, đã có một phần xâm nhập tâm mạch, hiện tại người phải dùng Tam Muội Chân Hỏa thiêu đốt vết thương, giúp ta tạm thời khống chế lại độc tố, không để nó xâm nhiễm toàn bộ tâm mạch." Ngưu Ma Vương mở miệng nói.

"Phụ vương, lửa này cực nóng, sợ lúc đốt bỏng huyết độc, sẽ làm bị thương tâm mạch của ngài." Hồng Hải Nhi lo lắng nói.

"Không sao, người cứ làm, cho dù thương tới tâm mạch, so với bị huyết độc ăn mòn vẫn tốt hơn." Ngưu Ma Vương nói.

"Vâng, hải nhi sẽ hết sức bảo vệ tâm mạch của ngài." Hồng Hải Nhi do dự một chút, gật đầu nói.

Ngưu Ma Vương vui mừng nhẹ gật đầu, quay đầu nhìn về phía nữ tử một bên giống như thỏ non bị chân kinh kia, ánh mắt ôn nhu nói: "Người qua đây, đến bên cạnh ta."

Nữ tử hơi e ngại, lại có chút áy náy, trong lòng do dự một lát, vẫn đi tới trước mặt gã, cúi người ngồi xổm xuống.

Ngưu Ma nhẹ nhàng nắm chặt tay của nàng, lắc đầu với nàng, ra hiệu chính mình không sao.

"Thanh Mãng đạo hữu, làm phiền người cẩn thận dò xét nàng một phen, xem thể nội nàng còn có tai họa ngầm gì không." Thẩm Lạc mở miệng nói.

Tên quý tu kia nhìn Ngưu Ma Vương một chút, thấy gã nhẹ gật đầu, lúc

này mới đi lên phía trước, nâng lên một bàn tay, khẽ vuốt trên đỉnh đầu nữ tử. Trong lòng bàn tay y phóng xuất ra từng vòng từng vòng vàng sáng màu đen, bắt đầu dò xét.

Sau một lát, y thu tay về, chau mày nói: "Tam hồn thất phách nàng không được đầy đủ, có một hồn một phách bị giam tại nơi khác, trước đó đột nhiên hành thích, chắc là bị người khác khống chế gây nên."

"Có thể tìm ra hồn phách của nàng ở đâu không?" Ngưu Ma Vương hỏi.

"Có thể chế ra một chiếc Thất Bảo Linh Lung Đăng, thông qua liên hệ giữa hồn phách tìm tới, bất quá phương pháp này chỉ có hiệu lực trong khoảng cách nhất định, nếu cách quá xa cũng vô dụng." Thanh Mãng nói.

"Tất nhiên là tại bọn hắn... Ách..." Ngưu Ma Vương nói còn chưa dứt lời, đột nhiên kêu lên một tiếng đau đớn.

Nguyên lai Hồng Hải Nhi đã bắt đầu thi triển thuật pháp, một tay vỗ lên miệng mũi, ngưng tụ Tam Muội Chân Hỏa thành một sợi hỏa tuyến, đánh vào vết thương Ngưu Ma Vương.

"Tất nhiên là trong nơi ở của bọn hắn, đáng tiếc trước mắt ta không thể nào đi, nếu không nhất định phải diệt sát sạch sẽ đám yêu ma này." Ngưu Ma Vương cắn răng, hung hăng nói.

"Một hồn một phách nàng còn trong tay Ma tộc, chỉ sợ chúng ta không thể tùy tiện hành động..." Vạn Tuế Hồ Vương nhìn thoáng qua nữ tử, có chút do dự nói.

"Không sai, chúng ta không những không thể hành động thiếu suy nghĩ, còn phải nghĩ biện pháp mau chóng cứu một hồn một phách này. Ma tộc phát hiện chuyện Thiên Sách bị lừa, tất nhiên sẽ không từ bỏ, không cứu ra hồn phách của nàng, chúng ta sẽ bị cản trở khắp nơi." Thẩm Lạc gật đầu nói.

Hồng Hải Nhi cẩn thận không chế hỏa diễm đốt vết thương nơi ngực Ngưu Ma Vương, có thể nhìn thấy rất nhiều máu độc bị thiêu đốt phát tán ra khói đen, ở trong còn kèm theo mùi thối cháy.

Ngưu Ma Vương trừ lúc đầu có chút khó nhịn, trước mắt thần sắc đã khôi phục như thường, chỉ là nơi trán và thái dương gã không ngừng chảy xuống

mồ hôi lạnh, chứng tỏ giờ phút này gã đang chịu đau nhức kịch liệt.

"Trước mắt cho dù không chế được huyết độc, thương thế của ta cũng tuyệt khó khôi phục nhanh, cũng may lúc trước làm trọng thương bộ xương màu đen kia, cũng không sợ hấn ngọc đầu trở lại, chỉ là cứu người thế nào mới là vấn đề." Ngưu Ma Vương chần chờ nói.

"Ta tinh thông huyền hóa thuật, để ta lên vào, có lẽ có thể cứu ra hồn phách của nàng." Vạn Tuế Hồ Vương nhíu mày suy nghĩ một lát, mở miệng nói.

"Ma tộc sẽ xâm phạm chỉ là vấn đề thời gian, Hồ Vương tiên bối còn cần tọa trấn Tích Lô sơn, tạm thời không nên ra ngoài. Trước khi đến Tích Lô sơn, vẫn bối từng gặp nhóm yêu ma này ở Hắc Lang sơn, hơi hiểu rõ tình huống bên trong, không bằng chuyện tìm kiếm hồn phách nàng, cứ giao cho vãn bối làm đi." Thảm Lạc mở miệng nói.

Trong đầu của hấn nhin không được hiện ra huyết trì trong Hắc Lang sơn, bóng người cổ quái ẩn thân trong hình cầu màu tím kia, trong lòng ẩn ẩn cảm thấy, người không chế một hồn một phách Ngọc Điện công chúa hơn phân nửa chính là nó.

"Thảm đạo hữu nói cũng có lý, chỉ là đây vốn là chuyện Tích Lô sơn chúng ta, sao để người bốc lên phong hiểm như vậy?" Vạn Tuế Hồ Vương trầm ngâm một lát, nói.

"Cùng trận doanh đối kháng Ma tộc, không cần quá phân biệt lẫn nhau." Thảm Lạc khoát tay áo, nói.

Sự tình tới tình huống này, chỉ cần có thể tìm về một hồn một phách Ngọc Điện công chúa chuyên thế, Ngưu Ma Vương đảo hướng trận doanh thảo phạt Ma tộc, căn bản là chuyện vãn đã đóng thuyền.

Thêm nữa trên tay Ngưu Ma Vương có mảnh Thiên Sách tàn quyền thứ năm cực kỳ trọng yếu kia, ý nghĩa việc này càng thêm trọng đại.

"Người có nắm chắc thành công việc này?" Ngưu Ma Vương mở miệng hỏi.

"Vãn bối cũng chỉ có cái mạng này, sao có thể không nắm chắc chút nào mà đi mạo hiểm?" Thảm Lạc nói xong câu đó, lại cảm thấy tựa hồ không đúng lắm, trong lúc nhất thời có chút sững sờ.

"Chỉ cần ngươi có thể cứu trở về một hồn một phách Ngọc nhi, ta sẽ đáp ứng ngươi, từ đây cùng Thiên Đình và Địa Tiên kết minh, cộng đồng thảo phạt Xi Vưu và Ma tộc." Ngu Ma Vương nghe vậy, trịnh trọng nói.

Chương 775: Một hồn một phách

"Tiền bối hứa hẹn như vậy tự nhiên là tốt, bất quá hết thầy vẫn nên chờ vẫn bối khái hoàn về rồi hãy nói." Thẩm Lạc cười nói.

"Cũng tốt... Không biết người định chui vào sào huyết Ma tộc thế nào?"
Ngu Ma Vương hỏi.

"Trên người vẫn bối có một kiện pháp bảo, có thể giúp ta che giấu khí tức, lặn lẽ trốn vào bên trong sào huyết Ma tộc. Sau đó cũng chỉ có thể tùy cơ ứng biến." Thẩm Lạc nói.

"Lúc trước vì giúp người trấn áp ma khí Xi Vu, ta phong Định Hải Châu vào trong thức hải của người, trước mắt ta lại truyền cho người một môn luyện hóa thuật đặc thù, có thể giúp người triệt để luyện hoá châu này. Bắn vào châu này, người có thể hoàn toàn ẩn tàng ba động thần hồn của bản thân, cho dù là Thái Ất Tiên Nhân, chỉ cần không có pháp bảo đặc biệt gì hoặc là tu luyện qua thần thông thần niệm đặc thù, thì khó mà phát giác được ba động thần thức của người." Ngu Ma Vương nói.

"Trách không được trong mơ hồ ta cảm thấy lực lượng thần thức mình tựa hồ tăng lên, nguyên lai là dựa vào trọng bảo tiền bối phong nhập vào, vẫn bối nhận lấy thì rất ngại." Thẩm Lạc nghe vậy, cảm thấy kinh ngạc nói.

"Vốn báo đáp ân tình người cứu vớt Hồng Hải Nhi, cho nên người không cần lo lắng. Châu này còn có diệu dụng khác, ta không nói với người, sau này người sẽ tự mình phát hiện ra." Ngu Ma Vương nói tiếp.

Nói xong, gã bắt đầu truyền âm cho Thẩm Lạc, truyền thụ cho hắn phương pháp luyện hoá.

"Đa tạ tiền bối." Thẩm Lạc ôm quyền nói.

"Thâm đạo hữu, lần này đi hung hiểm, ta không có gì tốt cho người, chỉ có một mệnh lông cáo này tặng người, tác dụng cũng không quá đặc biệt, có thể giúp người huyền hóa thân hình ba lần, chỉ cần người nắm rõ ba động

khí tức kẻ muốn huyền hoá ra, là có thể biến hóa giống như đúc, trong vòng một canh giờ không có bất luận sơ hở gì, cho dù là Thái Ất Tiên Nhân cũng vô pháp phát giác." Vạn Tuế Hồ Vương nói, cổ tay xoay chuyển, trong lòng bàn tay thêm ra một lông cáo màu vàng nhạt, đưa tới.

"Đa tạ." Thâm Lạc lập tức nhận lấy.

"Sử dụng phương pháp này cùng huyền hóa thuật bình thường không khác biệt quá lớn, tay nắm chặt lông cáo, trong lòng nghĩ đến muốn biến hóa thành bộ dáng, dáng vẻ cùng khí tức ba động một người, lại lấy pháp lực thôi động là được." Vạn Tuế Hồ Vương dặn dò.

"Vãn bối nhớ kỹ." Thâm Lạc gật đầu nói.

Nói xong, hắn lại dời ánh mắt về phía Thanh Mãng, mở miệng nói: "Làm phiền tiên bối chế tác một chiếc Thất Bảo Linh Lung Đăng."

"Cần nửa canh giờ." Thanh Mãng gật đầu nhẹ, nói.

"Vậy bây giờ, vãn bối đi luyện hóa Định Hải Châu, nghỉ ngơi sơ đã." Thâm Lạc cười nói.

Thanh Mãng đi tới bên cạnh Ngọc Diện công chúa chuyển thể, tay lật một cái, trong tay thêm ra một đóa bạch liên, một tay khác nhỏ một cọng tóc trên đầu nữ tử, đầu ngón tay khẽ quần, lại điểm mi tâm nàng một cái, chợt có một đạo bạch quang mờ lung từ đó dẫn ra, bao phủ trên tóc đen.

Sau đó, y lấy từ trong tay áo ra một cây đèn màu trắng, bỏ tóc đen cùng bạch liên kia vào, bắt đầu tay kết pháp quyết, miệng tụng chú ngữ, độ nhập pháp lực vào trong cây đèn.

Thâm Lạc cũng đã khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu dựa theo pháp quyết Ngưu Ma Vương truyền luyện hoá Định Hải Châu.

Trong thức hải của hắn, Định Hải Châu vẫn như cũ như minh nguyệt treo trên bầu trời, phóng thích ra quang trạch nhàn nhạt, nhưng khi pháp lực của hắn bắt đầu quần quanh trên đó, ý đồ luyện hóa nó, quang trạch minh châu lập tức tăng vọt gấp trăm lần.

Cơ hồ trong nháy mắt, loại quang mang này chiếu đầy thức hải của hắn, giống như một trận thanh phong gột rửa qua, khiến cho tất cả ô trọc trong

thức hải của hắn bị quét sạch sành sanh, cả người cơ hồ trong nháy mắt tiến nhập trạng thái không minh.

Trong lòng Thẩm Lạc có chút rung động, mặc dù trong mộng cảnh tư chất tuyệt hảo, ngày xưa hắn tu hành cũng nhiều lần tiến nhanh vào loại trạng thái này, cho nên mới có tốc độ tu hành cực nhanh.

Giống như vậy, lần này hầu như không cần phí khí lực gì, là có thể lập tức nhập định, khiến hắn cảm thấy thập phần mỹ diệu.

Theo quá trình luyện hóa, Định Hải Châu phong tồn trong thức hải Thẩm Lạc dần dần được giải khai, mà liên hệ giữa nó và hắn lại trở nên càng thêm chặt chẽ.

Cái này mang ý nghĩa, sau này hắn có thể toàn diện không chế món bảo vật này, lấy nó từ trong thức hải ra dùng.

"Trách không được Ngưu Ma Vương tiên bối nói Định Hải Châu này còn có diệu dụng khác, trước mắt xem ra lời ấy không giả, nó còn là một kiện pháp bảo Thủy thuộc tính phẩm trật cực cao." Thẩm Lạc mừng rỡ không thôi.

Nửa canh giờ trôi qua rất nhanh, Thẩm Lạc cùng Thanh Mãng tuần tự hoàn thành, đứng lên.

Một bên khác, vết thương Ngưu Ma Vương cũng đã xử lý xong, sau đó cần chính gã nghĩ biện pháp chữa thương trừ độc, khôi phục thương thế.

Thanh Mãng nâng một cây đèn màu trắng đi tới trước người Thẩm Lạc, nói:

"Thất Bảo Linh Lung Đăng sở dĩ có thể tìm dẫn hồn phách, ngoài hiệu quả an hồn định phách, dựa vào là liên hệ với thần hồn để dẫn dắt, có ngọc trì bạch liên làm cơ sở, linh quang thần hồn là lửa đèn, tóc đen là bắc đèn, là có thể chế thành Thất Bảo Linh Lung Đăng. Người chỉ cần chờ đến phạm vi nhất định, lấy pháp lực nhóm lửa bắc đèn, đèn này liền có thể cảm ứng được một hồn một phách kia tồn tại, lửa đèn sẽ chéch về hướng đó."

"Phạm vi này lớn bao nhiêu?" Thẩm Lạc hỏi.

"Trong phạm vi ngàn trượng là đủ, càng đến gần, hỏa diễm sẽ càng sáng

ngời. Bất quá dầu thấp có hạn, thời gian có thể chèo chống lửa đèn cũng có hạn, người cần phải tiến vào hang ổ Ma tộc trước rồi hãy dùng." Thanh Mãng dặn dò.

"Ừm, ta sẽ nghĩ biện pháp xác định phạm vi trước, sau đó sẽ nhóm lửa Thất Bảo Linh Lung Đăng." Thẩm Lạc gật đầu nói.

"Còn cần chú ý là, Thất Bảo Linh Lung Đăng vốn dựa vào ba động liên hệ giữa hồn phách để tìm kiếm, cho nên nó tản ra ba động không cách nào ẩn tàng, yêu ma bình thường có lẽ không cách nào phát hiện, nhưng người rút ra một hồn một phách nàng, tất nhiên có thể phát giác được. Cho nên, khi người nhóm lửa Thất Bảo Linh Lung Đăng một khắc, rất có khả năng bại lộ thân hình." Thanh Mãng lần nữa dặn dò.

"Đến lúc đó phải xem vận khí rồi." Thẩm Lạc nghe vậy, lông mày cau lại, nhẹ gật đầu.

Trong lòng của hắn đã quyết định chú ý, chỉ cần lấy được hồn phách, lập tức thi triển Chấn Sí Thiên Lý độn thuật, từ Hắc Lang sơn trốn đi, đến lúc đó lại thu liễm khí tức, một đường trốn về là được.

"Thẩm đạo hữu, việc này nhờ cậy người." Vạn Tuế Hồ Vương ôm quyền, nói.

Ngưu Ma Vương cũng quăng tới Thẩm Lạc ánh mắt mong đợi.

"Vãn bối đi đây, chớ vị lạng chờ tin tốt." Thẩm Lạc cười cười, nói.

Nói xong, trên người hắn hiện lên độn quang, thân hình lướt thẳng ra, rất nhanh biến mất trong tầm mắt mọi người.

...

Tới gần chạng vạng tối, thân ảnh Thẩm Lạc từ trên một mảnh rừng rậm chậm rãi rơi xuống, giờ phút này hắn cách Hắc Lang sơn bất quá chỉ khoảng trăm dặm.

Sau khi rơi xuống đất, cổ tay hắn chuyển động, trong lòng bàn tay chớp động quang mang, một khối khăn tay màu vàng hiện ra mịt mờ quang mang, chính là Tiên Thiên Linh Bảo trước đó Nguyên đạo nhân cho hắn mượn.

Thâm Lạc dựa theo pháp môn Nguyên đạo nhân truyền thụ, thôi động khăn gấm màu vàng, khiến cho quang mang lóe lên, phòng lớn gấp trăm lần, bao bọc quanh thân lại, thân hình chui xuống phía dưới, cả người trong nháy mắt tiến vào lòng đất.

Chung quanh hẳn bao phủ hoàng quang, mặc dù cùng đại địa đụng vào nhau, lại giống như không bị đất đá ảnh hưởng, trong lòng của hắn mặc niệm một chữ "Tật", thân thể bỗng nhiên lao tới, ở trong lòng đất phi độ cực nhanh, tốc độ không chậm hơn so với phi hành.

Ước chừng mấy chục giây sau, Thâm Lạc đột nhiên từ trong lòng đất chui ra, trực tiếp lọt vào trong một kẽ nứt lòng đất to lớn, thân hình rơi xuống hơn mười trượng, rơi vào trên một thềm đá uốn lượn.

Chương 776: Răn dạy

Thảm Lạc chưa kịp đứng vững đã nghe phía trên có âm thanh truyền đến, lập tức thôi động khăn gấm màu vàng, thân thể co rụt lại, trốn vào dưới thêm đá.

Cùng lúc đó, tâm niệm hấn khê động, thôi động Định Hải Châu, che giấu ba động khí tức của mình, dựng thẳng hai tai lên cẩn thận lắng nghe.

Chỉ chốc lát sau, một trận tiếng bước chân nặng nề tạt nhập từ mặt đất truyền đến, hai Yêu tộc một trước một sau, từ bên trên đi xuống.

"Người nghe nói không, lần này Hắc Cốt đại vương ra ngoài, nghe nói cũng không lấy được nửa điếm chỗ tốt, còn bị Ngưu Ma Vương kia đánh gãy nửa thân thể. Chắc chắn, thật đúng là mất cả chì lẫn chài." Trong đó một yêu vật mở miệng nói, tựa hồ còn cười trên nỗi đau của người khác.

"Người đúng là không sợ chết, dám chỉ trích sau lưng Hắc Cốt đại vương, không sợ hấn phá hủy xương cốt của người à?" Một yêu vật khác cẩn thận hơn, mở miệng nhắc nhở.

"Sợ cái gì... Người cũng sẽ không tổ giác ta. Lại nói, Hắc Cốt đại vương trước mắt cũng không ở tại Hắc Lang sơn này, nói không chừng giờ phút này đang ở trước mặt Tôn Giả chịu tội đó!" Đầu yêu vật trước vẫn thấy chết không sờn, nói tiếp.

"Vậy cũng đúng, tất cả bọn họ đều rời đi, nhưng lại lưu hai anh em chúng ta lại, ở chỗ này chịu khổ không nói, còn phải chịu cái tên Hắc Quật kia, ai..." Yêu kia thở dài nói.

"Dời đi rồi?" Thảm Lạc nghe vậy, trong lòng hồ nghi.

"Hắc Cốt đại vương luôn luôn hà khắc với yêu tộc chúng ta, Hắc Quật dưới tay hấn càng thêm trầm trọng, trong chúng ta trừ mấy kẻ tu vi hơi cao còn có mặt mũi để lẩn lộn, người ta dạng tiểu lâu la này, còn không bằng con kiến bên chân người ta."

"Ai, người nói cũng đúng, chúng ta tìm Ma tộc nương tựa, không phải là cầu cái sống tạm ở thế gian à. Trước mắt vẫn ăn bữa hôm nay lo bữa mai, lúc nào cũng lo lắng bị bọn hắc xuất ra đi làm pháo hôi thì không nói, còn phải lo lắng lỡ mất tập trung, liền để những Ma tộc kia tiện tay nghiền sát, quả nhiên là biệt khuất, còn không bằng trở về tìm đại yêu khác nương tựa." Một đầu yêu vật thở dài, phiến muộn nói.

"Bây giờ muốn trở về, rất khó. Những đại yêu kia từng kẻ quy hàng, hoặc là trốn tránh không dám ra, ta chạy đi tìm ai? Sớm muộn cũng bị Ma tộc bắt giữ. Ngươi Ma Vương dạng Yêu Vương này cũng không chịu ra mặt, còn ai có thể che chở chúng ta?" Một đầu yêu vật cười khở một tiếng nói.

Nói xong, hai yêu ma đều trầm mặc lại, sau một lúc lâu, cũng đều trầm miệng một lời:

"Nếu Tề Thiên Đại Thánh vẫn còn, sẽ tốt..."

Nghे tiếng bước chân hai tên tiểu yêu nặng nề đi dần xa, Thảm Lạc từ trên thêm đá chậm rãi đi ra, đi vào hướng bên trong.

Thêm đá uốn lượn, một đường kéo dài xuống dưới, bốn phía cách rất xa mới có một đoạn ánh sáng.

Thảm Lạc mơ hồ còn có thể nghe được tiếng dứt quãng của hai tên tiểu yêu phía trước, đang do dự nên xuất ra Thất Bảo Linh Lung Đăng dò xét hay không, chợt nghe phía trước truyền đến một tiếng gầm thét: "Hai súc sinh đui mù, muốn chết sao?"

Ngay sau đó là tiếng hai con tiểu yêu lúc trước không ngừng cầu xin tha thứ.

"Để cho các người đi mua rượu lại lễ mà lễ mề, muốn chết sao?" Lại một tiếng gầm thét vang lên.

Thảm Lạc cẩn thận từng li từng tí đi theo, tại nơi cuối thêm đá, thấy được một toà đại sảnh rộng lớn trong lòng đất, bên trong bốn phía đều điểm đồng lửa, nhìn rất là sáng tỏ.

Trong đại sảnh, đang đứng một nam tử ma tộc toàn thân đen kịt, khuôn mặt tựa như ác quỷ, đang nhe răng nanh khiến trách hai con tiểu yêu quỳ phía

trước.

Bên trong là một tên đầu sinh sừng cong, dưới hàm có một túm râu dê, chính là một đầu sơn dương yêu. Còn tên kia mặt có vân gỗ, màu da xám nâu, nhìn tựa hồ là một thân cây thành tinh.

"Hắc Quật đại nhân, tha mạng, tha mạng. Hai chúng ta không phải cố ý lè mè, đều là sợ làm ngài tỉnh rượu, lúc này mới không dám đi quá nhanh. Ngài chớ tức giận, tha thứ cho chúng ta đi..." Hai tên đập đầu như giã tỏi về phía đại yêu, hiển nhiên e ngại tới cực điểm.

Nhưng dù như thế, nam tử Ma tộc vẫn nộ khí không giảm, nâng lên một bàn tay, trong lòng bàn tay ngưng tụ ra một đoàn sương mù màu đen, phóng về phía con sơn dương yêu tộc kia.

Thấy vậy, sơn dương yêu lập tức bị dọa cho bẽ mặt gần chết, run giọng nói: "Hắc Quật đại nhân tha mạng..."

"Kêu to cái gì, ngươi hút ma khí này của ta, có lẽ còn có cơ hội ma hóa, ngày sau không cần làm những việc tạp dịch ti tiện này nữa." Nam tử Ma tộc tên là Hắc Quật kia cười nhạt một tiếng, khinh thường nói.

"Hắc Quật đại nhân, chúng ta đều biết, không phải ai đều có thể ma hóa, vạn nhất ma khí không tinh khiết, hoặc là thể phách quá yếu, không chịu đựng được quá trình ma hoá sẽ mất mạng, cầu ngài tha cho ta đi..." Sơn dương yêu cơ hồ khóc nức nở, cầu khẩn nói.

Mộc Tinh bên cạnh chỉ có thể cúi người nằm ở trên đất không ngừng run rẩy, căn bản không dám nói giúp nửa câu.

Làm cho sơn dương yêu không nghĩ tới chính là, một câu nói kia, triệt để chọc giận Hắc Quật.

"Ngươi ngụ ý là ma khí ta không đủ tinh thuần?" Hắc Quật cười lạnh một tiếng, hỏi.

"Không dám, không dám, ta nói là thể phách mình yếu đuối, chịu không nổi..." Sơn dương yêu tự biết thất ngôn, vội vàng giải thích.

Nó còn chưa nói xong, Hắc Quật kia đã mệt mỏi nó ồn ào, trong tay tản ra ma khí, giơ ra một chưởng chụp xuống đỉnh đầu sơn dương yêu.

"Dừng tay." Đúng lúc này, một tiếng quát chói tai truyền đến.

Hắc Quạt nghe vậy sững sờ, ngẩng đầu nhìn lại, liền thấy một bóng người từ trên cầu thang đi xuống, thần tình trên mặt gã biến đổi, lập tức đổi lại một bộ dạng nịnh nọt, chạy chậm đến nghênh đón.

"Đại vương!" Hắc Quạt chạy tới trước, cung kính kêu lên.

Trước người gã, giờ phút này đang đứng một bộ xương màu đen, xương cốt trên thân có nhiều vết nứt, khí tức nhìn rất là bất ổn, rõ ràng là Hắc Cốt đại vương đầu lĩnh ma tộc lúc trước tập kích Tích Lô sơn.

"Lúc này, ngài không phải ở tại Hắc Mông sơn bên kia à, sao lại qua nơi này?" Hắc Quạt thấy đối phương không nói gì, trong lòng hơi nghi hoặc, cẩn thận dò hỏi.

Người trước mắt tự nhiên không phải là Hắc Cốt, mà là Thẩm Lạc lấy lông cáo biến thành, trước đó đã đánh qua mấy lần, hắn có chút quen thuộc với dung mạo khí tức bộ xương màu đen, cho nên huyền hóa thành bộ dáng nó.

"Ta đi nơi nào, cần phải người đến khoa tay múa chân sao? Cả ngày không làm chính sự, lại so đo cùng những tiểu lâu la này, người còn có tiền đồ gì?" Thẩm Lạc hừ lạnh một tiếng, nói.

"Đại vương dạy phải, là thuộc hạ sai." Hắc Quạt lập tức cúi đầu, nhận sai.

Hai tên tiểu yêu nghe được thanh âm Hắc Cốt, bị dọa cho căn bản không dám động đậy, trong lòng ngay cả cảm xúc cười trên nỗi đau của người khác cũng không dám sinh ra.

"Hai nghiệt súc các ngươi, còn không rút nhanh, lưu lại nơi này chướng mắt ta sao?" Thẩm Lạc chửi mắng một tiếng.

Hai tên tiểu yêu nghe vậy, như được đại xá, vậy mà cúi thật thấp chạy về thềm đá bên kia.

Trong lòng Thẩm Lạc thầm than một tiếng, nhìn nói với Hắc Quạt: "Cũng đã lâu, chuyện nơi đây còn chưa xử lý xong sao?"

Hắc Quạt nghe vậy, trong lòng run lên, có chút chần chừ nói:

"Đại vương, huyết trì này xây dựng ở đây nhiều năm, dọn dẹp thực sự có chút khó khăn, hai ngày qua, thuộc hạ một mực không dám lãnh đạm, chỉ là muốn hoàn thành, còn cần mấy ngày nữa."

Chương 777: Tiến về Hắc Mông sơn

Thẩm Lạc nghe Hắc Quật nói như vậy, trong mắt chớp lên quỷ hỏa, thâm nghĩ trong lòng, nguyên lai những yêu ma này mới dọn đi chỉ hai ngày?

Theo hai tên tiểu yêu kia nói, bọn chúng dọn đi đến Hắc Mông sơn, Thẩm Lạc suy tư thật lâu, cũng không thể nhớ đó là nơi nào.

"Khụ khụ... Đi, chuyện nơi đây, giao cho đám thuộc hạ làm được rồi, ngươi cùng ta trở về Hắc Mông sơn một chuyến." Thẩm Lạc ho nhẹ hai tiếng, mở miệng phân phó.

"Trở về Hắc Mông sơn? Không ổn ạ, đại vương. Tôn Giả trước khi rút đi đã thông báo, dấu vết huyết trì nơi đây nếu không dọn sạch sẽ, không được phép rời đi." Hắc Quật nghe vậy, vội vàng khoát tay nói.

"Đừng quên, Tôn Giả của ngươi vẫn là cấp dưới của ta?" Quỷ hoả trong mắt Thẩm Lạc co rút lại, lạnh giọng nói.

Hắc Quật rất quen thuộc động tác này, thường thường lúc Hắc Cốt đại vương tức giận sẽ giống như vậy.

"Ngài, đương nhiên là ngài, nếu ngài muốn ta trở về, vậy tất nhiên là có chuyện quan trọng, thuộc hạ tự nhiên cùng ngài trở về. Chỉ bất quá, Tôn Giả bên kia..." Hắc Quật vội vàng nói.

"Bên kia ngươi không cần bận tâm, ta tự xử lý." Ngữ khí Thẩm Lạc hơi chậm lại, nói ra.

"Tuân mệnh." Hắc Quật lập tức nói.

"Được rồi, bớt nhiều lời đi, xuống dưới thông báo một câu, chúng ta lập tức khởi hành." Thẩm Lạc khoát tay áo, nói.

"Vâng."

Hắc Quật lên tiếng, lập tức chạy vào một đầu thông đạo bên đại sảnh, ở bên trong ra lệnh, sau đó tranh thủ thời gian trở về cạnh Thẩm Lạc.

Hai người một trước một sau, dọc theo thềm đá một lần nữa về tới mặt đất, trên đường đi qua Thẩm Lạc thấy huyết trì trước đó, bên trong đã triệt để khô cạn, không ít nơi đã bị phá hủy, nhưng vẫn nhìn thấy trên đó có từng sợi tinh tuyến thông hướng dưới mặt đất.

Rất hiển nhiên, phía dưới huyết trì này có pháp trận chèo chống, cũng không bình thường như mặt ngoài.

Trở về mặt đất, Thẩm Lạc nói với Hắc Quật: "Người hãy ngưng không phi hành, ta cần điều dưỡng thương thế."

"Vâng." Hắc Quật không dám chần chờ nửa điểm, lập tức đáp.

Nói xong gã vung tay lên, trước người chớp động ô quang, hiện ra một chiếc phi thuyền bằng gỗ toàn thân đen nhánh.

"Đại vương, xin mời." Hắc Quật nịnh nọt nói.

Thẩm Lạc nhảy lên, rơi vào phía sau phi thuyền, trực tiếp khoanh chân ngồi xuống.

Hắc Quật thấy thế, vội vàng leo lên phi thuyền, một tay bám pháp quyết, vận chuyển pháp lực thôi động.

Phi thuyền màu đen lên cao khiến ma vân cuộn cuộn, đưa cả hai cùng lên, chỉ một thoáng đã đến vạn trượng không trung, sau đó ô quang đột nhiên lóe lên, hóa thành một đạo lưu quang bay xa.

Thẩm Lạc hơi ngạc nhiên, Hắc Quật này nhìn bất quá tu vi Đại Thừa đỉnh phong, thôi động phi thuyền này tốc độ lại không chậm hơn Chân Tiên.

Hai người một đường phi hành hơn nửa canh giờ, ra khỏi địa giới Hắc Lang sơn không bao xa, phía trước liền xuất hiện một dãy núi vắt ngang trên mặt đất, thế núi uốn lượn, như con rắn chiếm giữ.

Dãy núi kia Thẩm Lạc cũng biết, kỳ danh là Du Diên sơn mạch, chủ phong là một toà cô phong ngàn trượng, ngay lúc hấn tưởng hai người bay qua ngọn núi, Hắc Quật lại đè thấp đầu thuyền, rơi xuống chủ phong phía dưới.

"Nơi này hẳn là Hắc Mông sơn? Những Ma tộc này đã sửa lại danh tự của nó?" Thâm Lạc kinh ngạc, nhưng không mở miệng hỏi.

Hai người rơi xuống sơn lâm, lập tức có một đội yêu binh vọt tới, khi nhìn rõ thân phận hai người lập tức hành lễ.

Thâm Lạc nghênh ngang đi vào phía trong miệng núi, Hắc Quật cũng vội vàng theo sau.

Mới đi hai bước, Thâm Lạc bỗng nhiên dừng bước, quay đầu nhìn về phía Hắc Quật, hỏi: "Ta đi gặp Tôn Giả, ngươi cũng muốn đi theo?"

Trong lòng Hắc Quật nổi lên vẻ đấng chát, âm thầm nói một tiếng: "Không phải ngươi gọi ta theo trở về sao?"

"Vậ đại vương muốn thuộc hạ..." Chỉ là trên miệng gã cũng không dám nói như thế, chỉ hỏi.

"Ngươi chờ dưới núi, ta gặp Tôn Giả xong, có chuyện muốn ngươi đi làm." Thâm Lạc hồ hững nói.

"Vâng." Hắc Quật lập tức nói.

Chẳng biết tại sao, trong lòng của gã cảm thấy Hắc Cốt đại vương hôm nay tựa hồ có chút không thích hợp?

Thâm Lạc nhẹ gật đầu, quay người tiếp tục đi lên Hắc Mông sơn, chỉ để lại Hắc Quật đứng tại chỗ choáng váng một trận.

Tiến vào đường núi khoảng một trăm bước, liền thấy ven đường có một trạm gác, bên trong trấn giữ bảy tám tên yêu binh, nhìn thấy Thâm Lạc, nhao nhao hành lễ.

Thâm Lạc không để ý tới, tiếp tục đi vào bên trong, chờ đi tới một chỗ yên lặng không người, lúc này hắn mới lấy ra khăn gấm màu vàng, che thân hình lại, sau đó chui xuống đất, trực tiếp đi vào trong lòng núi.

Trong lòng núi, Thâm Lạc khôi phục diện mạo như trước, quanh thân được hoàng quang bao phủ, cô tay chuyển một cái, trong lòng bàn tay thêm ra một ngọn đèn màu trắng, bên trong đựng dầu trơn màu ngà sữa không biết

là vật gì, phát tán ra hương khí nhàn nhạt.

Đầu ngón tay hắn vân vê bắc đèn, một tia pháp lực độ nhập vào trong đó, trên bắc đèn lập tức cháy lên ngọn lửa, sáng lên một đạo quang mang màu lục.

Thẩm Lạc cẩn thận nhìn điếm lửa đèn này, trong lòng núi không có gió, lửa đèn lại giống như bị gió thổi, lệch về phía bên tay phải. Hắn lập tức dùng Thổ Độn thuật đi về phía bên đó.

Đi trong lòng núi hơn trăm trượng, phía trước đột nhiên đến điếm cuối, đầu Thẩm Lạc chui ra vách đá, trước mắt xuất hiện một không gian lòng núi diện tích không nhỏ, bên trong lóe lên mảng lớn đồng lửa, ở trong thỉnh linh xây mười mấy toà huyết trì to to nhỏ nhỏ.

Nhìn bộ dáng giống trong Hắc Lang sơn lúc trước thấy, bốn phía đều đứng lặng từng cây cột màu đỏ sậm, phía trên tuyền khắc các loại phù văn, chỉ là chưa có ánh sáng sáng lên, tựa hồ chưa vận chuyển.

Thẩm Lạc nhìn huyết trì chính giữa, nơi đó đặt một hòn đá vuông màu tím đen, toàn thân tản ra tử quang ónh ónh, phía trên lại không giống quả cầu màu tím lúc trước, tự nhiên cũng không thấy bóng người trong đó.

"Xem bộ dáng là vừa mới di chuyển tới, pháp trận huyết trì này còn chưa vận chuyển." Thẩm Lạc thầm nghĩ.

Thấy xung quanh không có người bảo vệ, thân hình Thẩm Lạc từ trong vách đá xuyên ra, lập tức che đậy khí tức, rơi vào trên mặt đất.

Trong nháy mắt rơi xuống đất, cây đèn trong tay hắn hơi chao đảo một cái, điếm lửa bên trong như hạt đậu chập chờn mấy lần, đột nhiên lệch tới một hướng.

Thẩm Lạc thấy thế, ánh mắt ngưng tụ, lập tức ném qua bên kia, liền thấy trên vách núi đá đối diện huyết trì, có một cửa vào đen kịt, thân hình hắn lập tức lóe lên, lướt về phía bên đó.

Tiến vào trong cửa, Thẩm Lạc đi dọc theo một đầu thông đạo vào phía trong một trăm bước, đi tới một toà thạch thất vuông vức diện tích không lớn, bốn vách tường bên trong đều khảm nạm huỳnh thạch, lóe lên quang mang lạnh lẽo.

Hắn vừa mới đi tới chỗ cửa, hỏa diễm bắc đèn bỗng nhiên lóe lên, ngã thẳng xuống trong phòng.

Thẩm Lạc thuận thế nhìn lại, liền thấy phía vách tường thạch thất đặt một tấm bàn đá dài mảnh dựa vào tường, phía trên để một cái Ngọc Bình Lưu Ly, bên trong bốc lên sương mù, mơ hồ có thể nhìn thấy thân ảnh một ấu hồ co quắp ở đáy bình.

"Quả nhiên ở chỗ này..." Thẩm Lạc vui mừng, lập tức buông thân niệm quét qua thạch thất.

Chương 778: Thanh Linh Huyền Nữ

Thẩm Lạc mắt thấy trong thạch thất cũng không có gì khác thường, lúc này mới cẩn thận từng li từng tí tiến vào, đi tới bên cạnh bàn trà.

Hắn nhìn chằm chằm con cáo nhỏ nằm trong bình, thấy nó thần sắc mệt mỏi rã rời, trong lòng không khỏi có chút lo lắng, dù sao hồn phách vốn là hư vô, sau thời gian dài rời khỏi bản thể, tất sẽ dần dần suy yếu, cho đến khi tiêu tán trong thiên địa.

Hồn phách Ngọc Diện công chúa này sau khi rời khỏi bản thể, lại bị người thi pháp thao túng, khẳng định tiêu hao nguyên khí càng nhiều, nếu không mau chóng trở về bản thể, chỉ sợ sẽ có khả năng tiêu tán thật sự.

Thẩm Lạc không chần chờ nữa, dập tắt Thất Bảo Linh Lung Đăng, đưa tay nắm Lưu Ly Ngọc Bình kia lên, bỏ vào trong tay áo.

"Đạo hữu, ngươi chẳng lẽ không rõ ràng, không hỏi mà lấy là trộm cắp sao?" Lúc này, nơi cửa thạch thất đột nhiên truyền tới một thanh âm trong trẻo lạnh lùng.

"Đến đây lúc nào?" Thẩm Lạc nghe tiếng giật mình, lấy lực lượng thần thức của hắn, vậy mà không thể phát hiện đối phương đến gần khi nào.

"A, cưỡng ép hồn phách người khác, chỉ sợ là so với trộm cắp còn ác liệt hơn a?" Thẩm Lạc lấy lại tinh thần, cười lạnh một tiếng trả lời.

Tầm mắt của hắn đảo qua, lúc này mới phát hiện, đứng tại cửa là một nữ tử thân hình thướt tha, thân mang Kim Ti Ngự Lâm Giáp, cơ hồ đem toàn bộ thân thể bao khóa, phác họa ra đường cong mê người, chỉ lộ ra một đoạn cổ thon dài trắng như tuyết, cùng hai cái tay như ngọc.

Gương mặt nó có chút gầy gò, trên mặt mang theo một tấm mặt nạ kim loại màu đen, tạo hình như ác quỷ, răng nanh lộ ra ngoài, cùng với tư thái hoàn mỹ kia tôn lên lẫn nhau, thật sự là có mấy phần cảm giác như La Sát Tiên Nữ.

Thẩm Lạc thăm dò một chút, liền phát hiện mặt nạ trên mặt nữ tử không phải tục vật, thành linh đem lực lượng thần thức của hắn hoàn toàn ngăn cách, khiến cho hắn vô pháp nhìn thấy chân diện mục của nó, hơn phân nửa chính là vật này làm hắn không thể nhận ra nàng này đến gần.

"Ta, Thanh Linh Huyền Nữ, vốn là tà ma, làm ra sự tình ác liệt không phải là hợp lý sao? Đạo hữu nếu đã liều chết đến nơi này, cũng không cần rời đi nữa, đúng lúc bên trong huyết trì này đang thiếu nguyên liệu tràn đầy huyết khí như ngươi." Nữ tử mỉa mai cười một tiếng, nói ra.

"Thật có lỗi, ta tới đây cũng không phải để cùng ngươi chém giết, ngày sau nếu có cơ hội, chúng ta sẽ so tài lại." Thẩm Lạc cười ha ha, ôm quyền nói ra.

Nói xong, hắn đưa tay bao trùm khăn gấm màu vàng lên, thân hình bỗng nhiên co rút lại, hướng vào lòng đất bỏ chạy.

"Ta cũng không nói là để cho ngươi đi." Nữ tử mặt nạ xưng là "Thanh Linh Huyền Nữ" thấy thế, đột nhiên dậm mạnh chân, từ trên thân một cỗ khí lẫm lẫm bạc trùng kích mà ra, trong nháy mắt đánh gãy quá trình Thẩm Lạc thi pháp.

Thẩm Lạc bị nguồn lực lượng này đột nhiên trùng kích, thân thể lộn một vòng, đụng lên trên vách tường phía sau.

"Là nàng..."

Trong nháy mắt. Thẩm Lạc cảm nhận được cỗ khí tức này, liền xác định được nữ tử trước mắt này chính là người ẩn thân trong viên cầu màu tím ở trung ương pháp trận huyết trì trước đó.

Hắn đưa tay khẽ chống vách tường, thuận thế đạp một cái, thân hình đảo ngược mà quay lại, một quyền đập tới Thanh Linh Huyền Nữ.

Trong thế nội, công pháp Hoàng Đình Kinh cực tốc vận chuyển, sau lưng hắn hư ảnh một đầu Kim Tượng cùng một đầu Kim Long hiện ra, theo hắn đánh tới nữ tử kia.

Người sau thấy thế, một tay chấp sau lưng, chỉ thoáng lùi lại một bước, tiếp theo bấm tay thành trảo, hướng phía Thẩm Lạc đánh tới một trảo.

Trong hư không, một cỗ khí lưu phá không vang lên, vậy mà giống như tiếng rỗng ngâm vang dội, một cái vuốt rồng to lớn màu đen trông rỗng hiện ra, va chạm cùng năm đấm Thẩm Lạc.

"Oanh" một tiếng vang thật lớn.

Một cỗ khí lẫm lẫm cường đại không gì sánh được từ chỗ quyền trao hai người va chạm truyền ra, trùng kích quét sạch bốn phương tám hướng, bốn phía vách núi đồng thời chấn động đến nứt toác, hiện ra vô số kẽ nứt như mạng nhện.

Thẩm Lạc chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng cường đại không gì sánh được bay thẳng đến, không giằng co lâu, liền đem Kim Long Kim Tượng phía sau hấn đồng thời xé nát, kéo theo toàn bộ thân hình hấn, cũng bị một trào đánh bay ra ngoài.

"Cùng là Thái Ất cảnh, thực lực nàng này thật là kinh người, so với Hắc Cốt đại vương kia thì mạnh hơn nhiều lắm." Thẩm Lạc trong lòng sợ hãi thán phục, người lại mượn lực lượng kia, như một cây lao hướng phía rạn nứt trên vách đá đập tới.

Cùng lúc đó, hấn đã lần nữa thôi động khăn gấm màu vàng, dự định trong nháy mắt mượn Thổ Động thuật thoát đi.

Nhưng mà, Thanh Linh Huyền Nữ tựa hồ đã xem thấu ý nghĩ của hấn, không đợi hấn chạm đến vách đá, một cái vuốt rồng màu đen to lớn co lại, tóm lấy hấn siết ở trong tay.

"Két" một thanh âm vang lên.

Bàn tay Thanh Linh Huyền Nữ bỗng nhiên nắm chặt, vuốt rồng màu đen chụp lấy Thẩm Lạc kia cũng đồng thời nắm chặt, thế phải đem Thẩm Lạc vò thành phần vụn.

Thế nhưng rất nhanh chóng, ánh mắt Thanh Linh Huyền Nữ bỗng nhiên biến đổi, có vẻ hơi kinh ngạc.

Bàn tay nó siết lại, ý đồ nắm càng chặt một chút, kết quả lại phát hiện ra lòng bàn tay bị một cỗ lực lượng vô hình chống đỡ, căn bản là không có cách nào nắm chặt.

Nàng nhìn về phía trước, chỉ thấy giữa vuốt rồng màu đen kia khảm một viên cầu màu vàng to lớn, mặc cho nàng dùng lực như thế nào, đều không thể đem cào nát.

Thẩm Lạc thì khoanh tay đứng giữa trung tâm viên cầu, mặt đầy vẻ thư giãn thích thú.

"Món pháp bảo này, hẳn là..." Đôi mắt Thanh Linh Huyền Nữ ngưng lại, trong mắt nổi lên vẻ do dự.

Sau một phen suy tính, nàng đưa tay thu hồi vuốt rồng, ngón cái tay phải cùng ngón trở chà xát, búng tay một cái, trên đầu ngón tay chọt dâng lên một ngọn lửa màu đen.

"Thử một chút cái này." Thanh Linh Huyền Nữ khẽ quát một tiếng, tiện tay vung lên phía trước.

Trong nháy mắt một lùm hỏa diễm bay khỏi ngón tay nàng, "Đằng" một chút, hóa thành một mảnh hắc diễm nồng đậm cuộn cuộn tiến lên, trong nháy mắt liền đem quả cầu ánh sáng màu vàng kia che lấp.

Nhưng mà, mặc kệ ngọn lửa màu đen kia đốt như thế nào, quả cầu ánh sáng màu vàng không nhúc nhích, không có chút nào vết tích vỡ vụn.

Quả cầu ánh sáng màu vàng chính là Thẩm Lạc dựa theo bí pháp thụ giáo từ Nguyên đạo nhân, thôi động khăn gấm màu vàng ngưng tụ ra, chỉ biết là một môn thân thông phòng ngự, nhưng lại không biết uy lực đến tột cùng như thế nào.

Dưới mắt một lần thử nghiệm này, Thẩm Lạc mới hiểu được, vật này có thể là bảo vật cấp bậc không thua Lục Trần Tiên, tại một số phương diện thậm chí có khả năng còn hơn Lục Trần Tiên.

"Đạo hữu, nghĩ không ra người vậy mà có thể có được món bảo vật này, xem ra cũng rất may mắn có một phen kỳ ngộ." Lấy ngọn lửa màu đen vây khốn Thẩm Lạc xong, Thanh Linh Huyền Nữ vậy mà không nóng lòng tiên công, ngược lại mở miệng trêu chọc nói.

Chẳng biết tại sao, Thẩm Lạc nghe nàng nói như thế, trong lòng không khỏi sinh ra một tia cảm giác cổ quái, nhìn nàng một lúc, không hiểu sao cảm

thấy có một tia cảm giác quen thuộc.

Hắn cẩn thận nhớ lại một phen, trong trí nhớ cũng không nhớ gì về Thanh Linh Huyền Nữ, cũng tìm không ra một người nào tương tự.

"Bảo vật này bất quá là ta ven đường tiện tay nhặt được, còn không biết nó có chỗ nào đặc biệt, còn mong đạo hữu giải đáp một hai?" Thảm Lạc cười hỏi.

Thanh Linh Huyền Nữ đối với lời nói của Thảm Lạc tự nhiên là không tin, liền lắc đầu, không nói gì.

Đúng lúc Thảm Lạc suy tư xem nữ tử này tính toán điều gì, trên mặt hắn thần sắc đột nhiên biến đổi, một tay bỗng nhiên bung kín vị trí đan điền ở bụng của mình.

"Rốt cục đã phát giác... Vừa rồi lúc nhìn thấy người, liền ần ần cảm nhận được trong cơ thể của người tựa hồ có ma khí còn sót lại, nhìn giống như là từ trên thân Hồng Hải Nhi chuyển qua, ma diễm này không làm bóng người, chỉ là muôn dân động ma khí trong cơ thể người thôi." Thanh Linh Huyền Nữ cười lạnh nói.

Chương 779: Triền đầu

"Người nửa ngày không tiến công, chính là vì chờ cái này?" Thẩm Lạc có chút kỳ quái hỏi.

"Đại địa bích chương này của người, ta từ bên ngoài không đánh tan được, cũng chỉ có thể nghĩ biện pháp từ bên trong đột phá." Thanh Linh Huyền Nữ cười nói.

Thẩm Lạc thân tình trên mặt trở nên càng ngày càng khó coi, dị dạng dưới phần bụng cảm giác càng ngày càng mãnh liệt, rốt cục hấn nhẹn không được, ngã chổng vó úp đầu xuống.

Ngay sau đó, quả cầu ánh sáng màu vàng bao phủ ngoài thân hấn cũng dần dần tiêu tán ra.

Trong nháy mắt khi quả cầu ánh sáng màu vàng xuất hiện vết nứt, tất cả hắc điểm lập tức như vật sống tuôn vào, rơi lên thân Thẩm Lạc.

Trong miệng hấn không khỏi phát ra một tiếng kêu rên thảm liệt, giãy dụa đứng lên, hướng một mặt khác của vách đá vọt tới.

Thanh Linh Huyền Nữ thấy thế, cũng chỉ đưa tay vung lên, một tia ô quang từ bên trên chém thẳng xuống, trong nháy mắt đem vách tường đỉnh thạch thất và cả Thẩm Lạc cùng chém thành hai nửa.

Trên thân Thẩm Lạc lập tức hiện ra một đạo tơ máu, thân thể chưa kịp phân liệt ra, liền bị đá vụn phía trên giáng xuống che mất đi, vết máu bay tứ tung.

Thanh Linh Huyền Nữ sau khi chém ra một kích, cũng không dừng lại, trên thân ô quang lóe lên, liền biến mất khỏi chỗ cũ.

Sau khi nàng đi, tàn thi của Thẩm Lạc trong loạn thạch đột nhiên biến mất, hóa thành hai đoạn Bạch Chỉ Nhân Ngẫu, bị thiêu đốt trong tinh hỏa hóa thành tro tàn.

Cùng lúc đó, trong vùng núi rừng bên ngoài mây chực dậm, một bóng người lặng yên hiện ra, chính là Thảm Lạc chạy thoát.

"Nguy hiểm thật, còn may có Hoa đạo nhân tặng cho Bạch Chỉ Nhân thể kiếp, không phải vậy lần này thật đúng là chưa hẳn thoát được..." Hấn nhìn lại một chút sau lưng, lòng vẫn còn sợ hãi tự lẩm bầm.

Vừa rời ở trong lòng núi, nữ tử Ma tộc tự xưng "Thanh Linh Huyền Nữ" kia đánh ra ma diễm màu đen, hoàn toàn chính xác cùng những luồng khí xoáy xám trắng phong tồn trong thân hấn sinh ra một chút liên hệ, nhưng cũng không thật sự kích phát ma khí phản phệ, hấn chỉ là thuận nước đẩy thuyền làm dáng một chút thôi.

Bất quá, một trăm cuối cùng của nữ tử kia thực sự sắc bén, nếu không phải Thảm Lạc không chút do dự, trực tiếp dùng Bạch Chỉ Nhân ngăn cản chiêu trí mạng đó, chỉ sợ đã bị trọng thương.

"Nơi đây không nên ở lâu, hay là nhanh chóng rời đi thì tốt hơn." Thảm Lạc hai tay mở ra, trên hai cánh tay kim ngân quang mang bỗng nhiên sáng lên, thân hình trong nháy mắt đột ngột từ mặt đất mọc lên, làm bộ lập tức muốn trốn đi thật xa.

Nhưng mà đúng vào lúc này, một bóng người màu đen vô cùng chuẩn xác xuất hiện ở trên quỹ tích hấn bay lượn lên, một chương đề xuống, trong hư không liền có một cái vuốt rồng màu đen to lớn, hướng phía đầu Thảm Lạc vồ xuống.

Trên vuốt rồng màu đen phát ra đạo đạo u quang, xé rách khiến hư không bốn phía trở nên vặn vẹo biến hình, Thảm Lạc nếu cứ như cũ cưỡng ép sử dụng Chân Sí Thiên Lý độn thuật, nhất định sẽ bị nguồn lực lượng này kéo lấy, rơi vào trong Hắc Long cự trảo.

"A, thật đúng là âm hồn bất tán..." Hấn không thể không ngừng độn thuật, thân hình dừng lại giữa không trung.

Cổ tay hấn lật chuyển phía dưới, trong lòng bàn tay hiện lên Trấn Hải Tấn Thiết Côn, mạnh mẽ luân chuyển, đập tới phía vuốt rồng màu đen.

Giữa không trung, trong thể nội Thảm Lạc, công pháp Hoàng Đình Kinh toàn lực vận chuyển, sau lưng hấn cự ảnh lực long lực tượng màu vàng toàn

bộ hiển hiện, theo một cơn hấn đánh ra, đồng loạt ép về hướng đối diện.

Trong nhất thời, trên bầu trời kim quang lan tràn, thanh âm rỗng gầm voi rú không ngừng, một cỗ uy áp cường đại phát tán ra, cưỡng ép khí lưu bốn phía nhao nhao ào tới hướng nữ tử Ma tộc kia.

Trần Hải Tấn Thiết Côn trong hư không nhanh chóng kéo dài, toàn thân kim quang rạng rỡ, đập âm âm vào vuốt rỗng màu đen kia.

"Oanh" một tiếng nổ vang trời!

Một cỗ khí lẫm cường đại không gì sánh được từ chỗ va chạm quét ra, khuấy động lên một vòng gió lốc khí quét về khắp tám phương, đem toàn bộ cây rừng trong mảnh sơn lâm phương viên hơn mười dặm phía dưới thổi nghiêng ngã.

Vuốt rỗng màu đen kia theo tiếng vỡ vụn, hóa thành điểm điểm ô quang tiêu tán ra.

Chưa khôi phục lại bình tĩnh, trong hư không thân ảnh Thanh Linh Huyền Nữ liền đã cực nhanh mà tới, nháy mắt áp sát Thẩm Lạc, trong tay nó nắm một thanh trường kiếm đen kịt uốn lượn như rắn, cực nhanh đâm tới ngực hấn.

Thẩm Lạc sớm có phòng bị, trường côn trong tay vẩy một cái, nhẹ nhõm đem trường kiếm ngăn cách, lập tức liền muốn thi triển Bát Thiên Loạn Bồng phản kích.

Ai ngờ trong nháy mắt trường kiếm đen kịt kia bị ngăn cách, mũi kiếm lắc một cái phía dưới, đột nhiên trở nên hoàn toàn mơ hồ, trực tiếp huyền hóa thành mây chục đạo kiếm ảnh, phân biệt đâm tới rất nhiều yếu huyệt trên người hấn.

Giờ phút này hấn muốn thôi động khăn gấm màu vàng che chở quanh thân đã không kịp, lập tức tâm niệm đột nhiên khẽ động, Định Hải Châu phong tàng trong thức hải lập tức quang mang sáng rõ.

Gần như đồng thời, bên ngoài thân hấn từng tầng từng tầng thủy lam quang mang tuôn trào ra, như sóng biển đầy trời phóng ra bốn phía, trực tiếp đem tầng kiếm ảnh dày đặc kia cùng thân hình nữ tử đẩy ra, thổi lui đến trăm trượng bên ngoài.

"Đình Hải Châu, Ngưu Ma Vương thế mà đem bảo vật này cho ngươi?"
Thanh Linh Huyền Nữ thấy thế, trong mắt lóe lên vẻ ngoài ý muốn.

Thẩm Lạc không để ý đến tâm tư nghi hoặc của nữ tử, thân hình lóe lên, đúng là trực tiếp lần người tiến lên, Trấn Hải Tấn Thiết Côn trong tay cực tốc vung vẩy, thi triển Bát Thiên Loạn Bồng, đánh về phía Thanh Linh Huyền Nữ.

Trong hư không tiếng thét bạo vang, từng đạo dày đặc bồng ảnh bắt đầu hiển hiện bốn phía, vây quanh Thanh Linh Huyền Nữ.

Ánh mắt nó có chút lóe lên, một tay bấm pháp quyết, đưa tay ném xuống dưới, xà kiếm màu đen trong tay lập tức ô quang đại tác bắn ra, giữa không trung hóa thành mấy trăm đầu trường xà màu đen, mỗi đầu nhắm một cây bồng ảnh xông tới.

Tới gần một chút, đây trời bồng ảnh liền cùng trường xà màu đen giao sát cùng nhau, không đợi côn thể tích súc đủ khí thể liền triệt để xáo trộn.

Thẩm Lạc thấy côn pháp không cách nào súc thể, liền không tiếp tục vũ động, mà thân hình lóe lên, trực tiếp lao tới phía Thanh Linh Huyền Nữ.

Nữ tử thấy thế, trong lòng bàn tay lại nhiều thêm ra một cây xà màu đen, cùng Thẩm Lạc chém giết.

Hai người một kẻ dùng côn, một kẻ dùng mâu, tốc độ đều cực nhanh, ở trong hư không vạch ra từng đạo tàn ảnh, mà làm cho Thẩm Lạc cảm thấy kinh ngạc chính là, nàng này sức lực cũng vô cùng lớn, hẳn toàn lực thôi động Hoàng Đình Kinh, vậy mà cũng vô pháp áp chế đối phương.

Cứ như vậy sau khi triển đấu mười mấy hiệp, Thanh Linh Huyền Nữ đột nhiên một thương bức lui Thẩm Lạc, trong miệng phát ra một tiếng quát chói tai.

Hư không sau người nó tầng tầng gợn sóng không gian khuấy động, trông rõ ràng hiện ra một đầu Cự Long màu đen diện mục dữ tợn, hai mắt trợn trừng, râu rồng bay múa, há miệng hướng phía Thẩm Lạc đột nhiên phun một cái, cuồn cuộn ma diễm màu đen liền tuôn ra, bao phủ hẳn lại.

Thẩm Lạc tránh cũng không thể tránh, tâm niệm mạnh mẽ thôi động, trước

người liền có một vệt kim quang hiện ra, Thiên Sách giấu tại thể nội bỗng nhiên lóe lên hiện ra, từ đó tuôn ra kim quang xán lạn ngời ngời, đem cuộn cuộn ma diễm kia thu nạp vào.

Bất quá mấy tức công phu, tất cả ma diễm liền bị Thiên Sách thu nạp sạch sẽ, không đợi Thâm Lạc thở một hơi, phía trên đỉnh đầu hắn liền bỗng nhiên có một đạo thanh quang rơi xuống, hóa thành một khối bệ đá phương viên hơn một trượng trong nháy mắt đánh tới Thâm Lạc.

Thâm Lạc ngửa đầu nhìn lại, chỉ cảm thấy một cỗ huyết tinh vô cùng mãnh liệt đập vào mặt, trong tay trường côn vẫy một cái, làm bộ muốn đem nó đánh đổ nhào, trên bệ đá kia bỗng nhiên truyền đến trện trện mơ hồ tiếng vang, tựa như từng tiếng không cam lòng gào thét, như một trện ma âm trong nháy mắt rót vào trong đầu của hắn.

Chương 780: Hồn phách quy vị

Thảm Lạc cảm thấy trước mắt đột nhiên tối đen, hàng trăm hàng ngàn thân ảnh không đầu vô thanh vô tức hiện lên ở bốn phía, như ác quỷ lấy mạng nhào về phía hắn, mà từng luồng từng luồng oán niệm vô cùng mãnh liệt hỗn tạp cùng một chỗ, cơ hồ trong nháy mắt muốn công phá tâm thần hắn.

Cũng may trên Định Hải Châu bỗng nhiên tỏa ra ánh sáng, trong hắc ám trùng điệp chiếu ra bùng sáng, Thảm Lạc chợt quát một tiếng, thôi động lực lượng thân thức xua tan tất cả oán niệm, lúc này trước mắt mới quang minh lại.

Nhưng mà, ngay lúc ánh mắt hắn khôi phục lại, trường côn trong tay chống đỡ bệ đá màu xanh ở phía trên giáng xuống, phía trên còn có từng đạo đạo kiếm chém ra từng dấu vết, cùng đại lượng vết bản do vết máu xâm nhiễm.

"Ầm" một tiếng vang trầm.

Trần Hải Tấn Thiết Côn chống đỡ bệ đá phía trên, trong nháy mắt bị một cỗ lực lượng vô hình trói buộc lập tức từ trên đó truyền tới, trói buộc Thảm Lạc ngay tại chỗ, từng cỗ oán niệm kia lần nữa bao phủ xuống.

Cùng lúc đó, Thanh Linh Huyền Nữ bay tới, xà mâu trong tay ưỡn ra một cái, đâm tới ngực hắn.

Mắt thấy Thảm Lạc sẽ bị một kích đâm xuyên lồng ngực, hai mắt của hắn đột nhiên ngưng tụ, nhếch miệng hiện lên một vòng ý cười, đột nhiên há miệng phun một cái về phía nữ tử.

"Vù" một tiếng vang nhỏ, một viên châu màu xích hồng từ trong miệng hắn bắn nhanh ra, trong nháy mắt đánh về phía mi tâm nữ tử.

Lúc hạt châu kia hiển hiện, một cỗ nhiệt độ cao nóng rực không gì sánh được phát tán ra, thành linh chính là viên Sí Diễm Đan Châu trước đó Lôi đạo nhân cho hắn mượn.

Dưới sự vội vàng, Thanh Linh Huyền Nữ cũng không thể tránh, chỉ có thể đưa tay ngăn trên trán, trường mâu trong tay vẫn đâm thẳng tới.

Ngay lúc trường mâu đâm trúng Thảm Lạc, Sí Diễm Đan Châu cũng đánh trúng vào cánh tay nữ tử.

"Ầm" một tiếng nổ bùng truyền đến.

Trong Sí Diễm Đan Châu ẩn chứa địa phệ hỏa độc trong nháy mắt bộc phát ra, nổ tung trước người Thanh Linh Huyền Nữ, một cỗ lực trùng kích cường đại làm giáp tay và cả mặt nạ của nàng nổ bể ra.

Xà mâu trong tay Thanh Linh Huyền Nữ mới chỉ đâm vào thân thể Thảm Lạc một nửa, liền theo nữ tử bị đánh bay cũng bị đánh lui ra.

Thảm Lạc cố nén thương thế, tránh thoát trói buộc, một gậy giáng xuống nữ tử.

Thanh Linh Huyền Nữ giương mâu đón đỡ Tấn Thiết Côn.

Ánh mắt Thảm Lạc rơi vào chỗ cổ tay nàng, con ngươi bỗng nhiên co rút lại, thỉnh linh nhìn thấy chỗ cổ tay tuyết trắng như ngó sen, thỉnh linh có năm ấn ký huyết hồng, nằm cùng một chỗ, giống như một đóa hoa mai đỏ tươi.

"Người Ma hồn chuyển thế..." Trong lòng hắn đột nhiên nhảy một cái.

Lúc này, một góc mặt nạ trên mặt Thanh Linh Huyền Nữ đột nhiên buông lỏng, mắt thấy là sẽ rớt xuống.

Nàng bỗng nhiên thu lại trường thương, một tay đỡ lấy mặt nạ, chủ động lui ra, mà trong núi rừng phía dưới truyền đến trận trận tiếng ồn ào, bảy tám đạo độn quang từ mặt đất bay vọt lên, đuổi theo phía bên này.

Thảm Lạc thấy thế, dù rất muốn nhìn rõ khuôn mặt nữ tử kia, nhưng nơi ngực lại truyền đến đau nhức kịch liệt, nhắc nhở hắn không thể tiếp tục dừng lại.

Hắn thu hồi Trấn Hải Tấn Thiết Côn cùng Sí Diễm Đan Châu, hai tay mở ra, trên thân sáng lên lưỡng sắc quang mang vàng bạc, cả người trong nháy mắt hóa thành một đạo huyền ảnh vàng bạc, với độn tốc kinh khủng vọt tới

phía trước, trong chớp mắt biến mất ở cuối chân trời.

Một hơi phi độn ra mấy vạn dặm, triệt để rời khỏi Hắc Mông sơn, Thẩm Lạc mới dùng khăn gấm màu vàng bao trùm toàn thân, tìm một sơn cốc bay xuống.

Hắn khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu vận chuyển Đại Khai Bác Thuật trị thương cho mình, nhưng trong lòng vì đột nhiên xuất hiện người ma hồn chuyển thể nên thật lâu không thể bình tĩnh được.

Mỗi một người ma hồn chuyển thể, cũng có thể tạo thành căn do ma kiếp bộc phát, nếu hắn biết rõ thân phận của người này, chờ trở lại hiện thể có thể phòng ngừa chu đáo, bóp chết từ trong trứng nước.

Thật vất vả chữa trị thương thể, Thẩm Lạc lấy từ trong tay áo ra Lưu Ly Ngọc Bình kia, thấy ấu hồ bên trong đang hấp hối, nên không dám dừng lại, lúc này lại thi triển Chấn Sí Thiên Lý độn thuật, về tới Tích Lô sơn.

Đám người chờ ở Tích Lô sơn không nghĩ tới, Thẩm Lạc trong thời gian ngắn như vậy đã trở về, cả đám đều cho là hắn đi cứu viện cuối cùng đã thất bại.

Không ngờ Thẩm Lạc vừa trở lại Ma Vân động phủ, lập tức lớn tiếng kêu lên: "Nhanh mời Thanh Mãng đạo hữu tới."

Đám người không rõ cho lắm, sắc mặt Ngưu Ma Vương trắng bệch, thương thể chưa lành, vẻ mặt cũng vô cùng nghi hoặc gọi ra Thanh Mãng.

"Một hồn một phách này rất là bất ổn, làm phiền người nhanh đưa nó trở về thể nội Ngọc Diện công chúa." Thẩm Lạc lập tức lấy ra Lưu Ly Ngọc Bình giao cho y, nói.

Tiếng nói của hắn vừa rơi xuống, sắc mặt Ngưu Ma Vương cùng Vạn Tuế Hồ Vương đồng thời biến đổi, ánh mắt hai người đều rơi vào trên bình ngọc, khi nhìn thấy hồn phách bộ dáng ấu hồ kia, hốc mắt vậy mà có chút phiếm hồng.

Thanh Mãng tiếp nhận bình ngọc, không nói hai lời, lập tức bấm pháp quyết đưa một tia hồn vào trên bình ngọc, sau đó hỏi: "Công chúa ở đâu?"

Lúc này, đám người nhanh chóng tách ra, Tiểu Ngọc năm nữ tử vẫn có chút

e ngại đi tới.

Thanh Mãng thấy thế, đưa tay lấy ra một tấm phù lục màu đen bộ dáng cổ quái, lấy thủ quyết đặc thù, bỗng nhiên dán vào mi tâm nữ tử.

Sau đó, lấy từ trên trán nữ tử một sợi tóc, cũng không rút ra, mà để vào miệng Lưu Ly Ngọc Bình.

Có sợi tóc kia đưa vào, ấu hồ trong bình tựa hồ ngửi được khí tức quen thuộc, đúng là trực tiếp thuận theo sợi tóc leo lên, rất nhanh nhảy ra miệng bình, một đầu đâm vào trán nữ tử.

Chỉ thấy chỗ mi tâm nữ tử loé sáng lên, tấm phù lục màu đen dán trên trán bắt đầu cháy rùng rục.

Chờ đến khi lá bùa cháy hết, nữ tử nhắm chặt hai mắt mới khẽ run lên, bỗng nhiên mở ra.

Vạn Tuế Hồ Vương lập tức đi lên phía trước, đang muốn mở miệng nói chuyện, lại bị Thanh Mãng ngăn lại: "Hồn phách chột về, nàng giờ phút này vẫn còn mờ mịt u mê, trước chớ nói chuyện với nàng, để nàng tự nhớ lại từng chút một."

Ánh mắt nữ tử chuyển động, rơi vào trên mặt Vạn Tuế Hồ Vương, nhìn một lát bỗng nhiên kêu lên: "Phụ vương..."

Chỉ một tiếng gọi này, trong nháy mắt khiến vành mắt Vạn Tuế Hồ Vương đỏ lên.

Ánh mắt nữ tử lại lần nữa chéch đi, rơi ở trên người Ngưu Ma Vương, thần sắc vốn có chút đờ đẫn lập tức xảy ra biến hóa, chỉ là vừa mới há miệng, đột nhiên mắt tối sầm lại, ngã xuống đất.

Ngưu Ma Vương vội vàng xông đến sau lưng đỡ, một tay ôm nàng trong ngực, chỉ là không cẩn thận đụng đến vết thương, đau đến đầu lông mày rung động mấy cái.

Chỉ là giờ phút này gã căn bản không để ý tới những thứ này, vội trầm giọng hỏi: "Đây là có chuyện gì?"

"Không cần quá lo lắng, nàng không có gì đáng ngại, chẳng qua là hồn

phách bỗng nhiên được bù đắp, khi nhìn thấy các người, trong nháy mắt trí nhớ kiếp trước bắt đầu khôi phục, trong lúc nhất thời không chịu được trùng kích như thế, ngất đi thôi. Để nàng nghỉ ngơi một đoạn thời gian, không có gì đáng ngại." Thanh Mãng kiểm tra xong, nói.

Đám người nghe vậy, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Chương 781: Thân phận chân thật

Vạn Tuế Hồ Vương kịp phản ứng, lập tức quay người vái chào Thảm Lạc, nói: "Thảm đạo hữu, ân tình lần này không thể báo đáp, ngày sau nếu cần, Ngọc Hồ bộ tộc ta sẽ toàn lực tương trợ."

"Tiền bối nói quá lời." Thảm Lạc tranh thủ đỡ lão dậy.

"Thảm đạo hữu, chuyện lúc trước đáp ứng ngươi, ta nhất định sẽ làm, ngày sau gia nhập đại quân thảo phạt, nhất định toàn lực đối kháng Ma tộc." Ngưu Ma Vương ôm ngang Ngọc Diện công chúa, ngũ khí trịnh trọng nói.

"Tiền bối, thương thế của ngươi..." Thảm Lạc nhíu mày, phát giác chỗ mi tâm gã có từng tia từng sợi hắc khí quanh quẩn, trong lòng không khỏi có chút lo lắng, lập tức truyền âm hỏi.

"Ma huyết độc nằm ngoài dự đoán của ta, Tam Muội Chân Hỏa của Hồng Hải Nhi cũng không thể ngăn cản nó khuếch tán, trước mắt đã thuận theo pháp mạch chảy ra toàn thân." Ngưu Ma Vương không giấu diếm, nói thật.

"Có biện pháp trị liệu không?" Thảm Lạc tiếp tục hỏi.

"Ta chỉ có thể mau chóng bế quan, dựa vào công pháp bản thân ngăn cản, nếu không có linh tài tiên dược trị liệu, chỉ sợ xâm nhiễm toàn thân cũng chỉ là vấn đề thời gian." Ngưu Ma Vương nói đến đây, lại nhìn thoáng qua nữ tử trong ngực.

Thảm Lạc thấy thế, cũng không biết nên nói gì.

"Hồ Vương tiền bối, trước mắt Thảm mỗ không cần gì khác, chỉ muốn mượn mật thất chữa thương dùng một lát." Sau đó, hần quay người nói với Vạn Tuế Hồ Vương.

Vạn Tuế Hồ Vương cũng không nói hai lời, lúc này tự mình dẫn Thảm Lạc đi mật thất mình bế quan, lưu lại mấy viên đan dược chữa thương cao giai của bí tàng Hồ tộc, lúc này mới rời đi.

Kỳ thật thương thế Thảm Lạc đã khôi phục không sai biệt lắm, giờ phút này khoan chân ngồi ở trong mật thất, chỉnh lý lại suy nghĩ của mình, thân phận nữ tử Ma tộc kia thật làm hắn rất để ý.

"Thôi, trước liên hệ bọn Nguyên đạo nhân xem, báo lại chuyện nơi đây, có lẽ bọn họ có tin tức nàng này cũng không chừng..." Thảm Lạc trầm ngâm, đưa tay lấy ra Thiên Sách.

Thần niệm hắn khẽ động chui vào Thiên Sách, phát hiện ma diễm màu đen lúc trước thu nhiếp vào, đã biến thành một hỏa cầu hắc diễm to lớn, lơ lửng trong mảnh không gian màu vàng.

Trước mắt Thảm Lạc cũng không biết xử lý những ma diễm này thế nào, thấy nó thành thành thật thật bị Thiên Sách trói buộc, nên mặc kệ nó trước, sau đó thần niệm hắn khẽ động, thân hình bị hút vào trong Thiên Sách, xuất hiện trong đại sảnh màu vàng kia.

...

Thảm Lạc thi triển triệu hoán, sau một lát, bọn lão giả mặc bạch bào nhao nhao xuất hiện.

"Thảm đạo hữu, trong khoảng thời gian này một mực không liên lạc được ngươi, tình huống bên kia của ngươi thế nào?" Lão giả mặc bạch bào thấy mọi người tập trung, lập tức hỏi.

Nam tử mặc ngân giáp cùng nam tử mặc hoàng bào cũng nhìn lại.

"Ta đã thành công cứu về Hồng Hải Nhi, quay trở về Tích Lôi sơn, bắt quả Tích Lôi sơn cũng phát sinh không ít chuyện, tình huống nguy cấp, cho nên không thể kịp thời câu thông với mọi người." Thảm Lạc giải thích.

"Thảm đạo hữu quả nhiên lợi hại, thuận lợi cứu ra Hồng Hải Nhi. Tích Lôi sơn bên kia đã xảy ra chuyện gì?" Lão giả mặc bạch bào khen một tiếng, sau đó hỏi.

Thảm Lạc kể lại tình huống Tích Lôi sơn bên này, cường điệu miêu tả giao thủ với nữ tử Ma tộc kia.

"Hỗ thẹn, không ngờ Ma tộc đã đi trước một bước tìm ra Ngọc Diện công

chúa, may mắn Thảm đạo hữu thuận lợi cứu nàng ra." Nam tử mặc ngân giáp có chút hổ thẹn nói.

"Hiện bây giờ trong Tam giới thế lực Ma tộc không lồ nhất, Hoa đạo hữu không cần như vậy. Thái độ Ngưu Ma Vương kia hiện tại thế nào? Có bằng lòng kết minh cùng chúng ta không?" Lão giả mặc bạch bào vẫn như trước luôn bộ dạng hiền lành, trấn an nam tử mặc ngân giáp một câu, sau đó hỏi Thảm Lạc.

"Vấn đề cũng không lớn, chỉ là hiện tại Ngưu Ma Vương đã trúng ma huyết độc, ta còn chưa nói chuyện này với hắn. Hôm nay triệu tập mọi người, một mặt là báo cáo tình hình bên này, một mặt khác là muốn thỉnh giáo mấy vị một chút, có biện pháp giải ma độc của Ngưu Ma Vương không?" Thảm Lạc chấp tay hỏi.

"Ma huyết độc?" Lão giả mặc bạch bào nhíu mày, tựa hồ tạm thời không có biện pháp gì tốt.

Nam tử mặc ngân giáp cũng nhất thời không nói.

Thảm Lạc nhìn thấy phản ứng hai người, lông mày cau lại.

"Chỗ ta có một viên Phật Tâm Thiên Bảo Đan, Thảm đạo hữu có thể cầm đi thử một chút." Nam tử mặc hoàng bào đột nhiên mở miệng, lấy ra một cái hồ lô màu vàng truyền tống tới.

"Phật Tâm Thiên Bảo Đan! Đây là đan dược bí truyền Tây Thiên Đại Lôi Âm Tự, chuyên giải các loại kịch độc thuộc tính âm, ma! Bất quá đan này cần một vị tài liệu cần thiết là Thiên Bảo Kim Liên đã tuyệt tích từ trước đại kiếp. Phật Tâm Thiên Bảo Đan hiện tại cũng không còn chế tạo, trong tay Lôi đạo hữu lại có một viên?" Lão giả mặc bạch bào kinh ngạc hỏi.

"Tại hạ cũng là cơ duyên xảo hợp, mới đạt được viên Phật Tâm Thiên Bảo Đan này." Nam tử mặc hoàng bào tựa hồ không muốn nói nhiều về lai lịch đan dược, hàm hồ nói.

"Đa tạ Lôi đạo hữu." Thảm Lạc thấy đan dược này có lai lịch lớn như thế, trên mặt vui mừng, nhận lấy sau đó nói cảm ơn.

"Liên quan tới nữ tử Ma tộc kia, tự xưng Thanh Linh Huyền Nữ, nghe những người khác xưng hô là Tôn Giả, không biết mấy vị có biết lai lịch

của nàng?" Hấn tiếp tục dò hỏi.

"Thanh Linh Huyền Nữ... Dưới trướng Xi Vưu có mười hai Tôn Giả, dựa theo mười hai cầm tinh để sắp xếp. Nghe Thâm đạo hữu miêu tả, nàng này hẳn là Thìn Long Tôn Giả." Lão giả mặc bạch bào trầm ngâm nói.

"Thìn Long Tôn Giả? Nàng là Long tộc chuyển hoá thành Ma tộc?" Thâm Lạc nhớ lại thần thông nữ tử kia, xác thực liên quan đến rồng.

"Cái này ta cũng không rõ." Lão giả mặc bạch bào lắc đầu.

"Lai lịch nàng này ta biết, Hoa mỗ đã từng quen biết Thìn Long Tôn Giả này, nàng chính là hồn huyết Nhân Long, bản danh họ Mã, nghe nói xuất thân Đại Đường, không biết tại sao lại đầu phục Ma tộc." Nam tử mặc ngân giáp nói.

"Nhân Long hồn huyết, họ Mã, xuất thân Đại Đường!" Thâm Lạc biến sắc.

Nhiều tin tức như vậy, hấn nếu không suy đoán ra lai lịch nàng thì cũng quá ngu xuẩn đi.

"Nàng là Mã Tú Tú? Khó trách Mã chương quỹ ở cùng với nàng, lúc giao thủ với ta còn dùng hắc khí che giấu thân hình, trên cổ tay nàng có một ấn ký hoa mai, chẳng lẽ nàng chính là ma hồn chuyển thế ở Trường An?" Trong đầu Thâm Lạc suy nghĩ lẫn lộn, sắc mặt âm tình bất định.

Cũng may có kim vụ cách trở, những người khác không nhìn thấy biểu hiện trên mặt hấn lúc này.

"Thìn Long Tôn Giả này có thực lực rất mạnh, người sử dụng thủ đoạn cướp từ trong tay nàng một hồn một phách Ngọc Điện công chúa, nàng chưa chắc sẽ từ bỏ ý đồ. Người về lập tức dùng Phật Tâm Thiên Bảo Đan chữa trị tốt cho Ngưu Ma Vương, trước mắt trên Tích Lôi sơn chỉ có Ngưu Ma Vương mới có thể chống đỡ được nàng." Nam tử mặc ngân giáp nhắc nhở.

"Ta sẽ cẩn thận." Thâm Lạc khẽ thở một hơi, bình tĩnh lại tâm thần, gật gật đầu.

"Trừ chuyện vừa rồi, ta còn có một việc muốn nói cho mọi người. Ngưu Ma Vương nắm trong tay một phần Thiên Sách tàn phiến." Hấn nhìn ba

người kia một chút, chậm rãi nói.

Thân thể nam tử mặc ngân giáp cùng nam tử mặc hoàng bào chấn động, mặc dù thấy không rõ mặt hai người, vẫn có thể cảm giác được bọn họ thập phần chấn kinh.

"Ha ha, quả là thế?" Lão giả mặc bạch bào ngược lại rất bình tĩnh, cười khẽ nói.

"Nguyên đạo hữu đã sớm biết việc này?" Thâm Lạc nhìn về phía đối phương.

"Trước đó đã suy đoán, lúc trước để Thâm đạo hữu đi Tích Lô sơn tiếp xúc Ngưu Ma Vương, một mặt là lôi kéo hắn gia nhập liên minh, một phương diện khác cũng là muốn điều tra việc này, quả nhiên không ngoài sở liệu của ta." Lão giả mặc bạch bào chậm rãi nói.

Thâm Lạc nghe lời này, lông mày không khỏi nhíu một cái.

Chương 782: Cho thấy ý đồ đến

"Chuyện này quan hệ trọng đại, ta cũng không nắm chắc, cho nên không nói trước cho Thầm đạo hữu, xin chớ trách." Lão giả mặc bạch bào khẽ gật đầu tạ lỗi với Thầm Lạc.

"Không sao." Thầm Lạc khoát tay áo.

"Như vậy, năm phần Thiên Sách tàn phiến sẽ tập hợp đủ, Thầm đạo hữu không chỉ thuyết phục Ngưu Ma Vương gia nhập liên minh, còn tra ra khỏi Thiên Sách cuối cùng hạ lạc, có thể nói là cư công chí vĩ, tại hạ cảm thấy hẳn là nên ban thưởng. Hoa đạo hữu cùng Lôi đạo hữu cảm thấy thế nào?" Lão giả mặc bạch bào nhìn về phía nam tử mặc ngân giáp cùng nam tử mặc hoàng bào.

Hai người nhìn nhau một chút, gật đầu nhẹ.

"Hảo ý ba vị ta xin tâm lĩnh, chỉ là Thầm mỗ còn chưa chân chính thuyết phục Ngưu Ma Vương gia nhập chúng ta, chờ sự tình triệt để hoàn thành rồi hẳn nói." Thầm Lạc không đợi hai người mở miệng, đoạt trước nói.

Trước mắt hẳn tu luyện coi như trôi chảy, không có đồ vật cần thiết, không muốn lãng phí cơ hội khó có này.

"Cũng tốt, vậy mỗi người chúng ta thiếu Thầm đạo hữu một cái nhân tình, Thầm đạo hữu có thể tùy thời yêu cầu hoàn lại." Lão giả mặc bạch bào gật đầu nói.

"Chuyện cũng đã kết thúc, bảo vật trước đó tại hạ mượn cũng nên hoàn trả lại." Thầm Lạc mừng thầm trong lòng, trên mặt lại không biểu lộ ra, lật tay lấy ra khăn gấm màu vàng, xích diễm thủ châu, cùng Huyền Băng Mặt Nạ trả lại cho lão giả mặc bạch bào cùng nam tử mặc ngân giáp.

Hai người cũng không khách sáo, thu vào.

Tiếp theo mấy người thương thảo một phen chi tiết việc lôi kéo Ngưu Ma

Vương, rất nhanh kết thúc hội nghị, Thẩm Lạc trở về hiện thực.

Hắn không ở tại mật thất lâu, lập tức đứng dậy đi ra ngoài, rất mau tới chỗ ở Ngưu Ma Vương.

"Thẩm tiên bối!" Một đầu ngưu yêu màu trắng Đại Thừa kỳ thủ hộ tại chỗ này, thần sắc nghiêm trọng, nhìn thấy Thẩm Lạc tới, vội vàng thi lễ một cái.

"Bình Thiên Đại Thánh thế nào rồi?" Thẩm Lạc nhìn thoáng qua cửa lớn đóng chặt, hỏi.

"Đại vương cùng Hồ Vương đã liên tiếp thử nhiều phương pháp khử độc, nhưng vẫn không có hiệu quả." Ngưu yêu màu trắng ảm đạm lắc đầu.

"Thẩm mỗ vừa mới đạt được một viên đan dược chuyên giải ma độc, có lẽ hữu dụng với Đại Thánh, thỉnh cầu các hạ thông báo giúp ta một tiếng." Thẩm Lạc nói.

"Thật chứ? Ta đi vào thông báo ngay, tiên bối chờ một lát." Ngưu yêu màu trắng nghe vậy đại hỉ, nói một tiếng liền đi vào.

Cũng không lâu lắm, ngưu yêu đi ra.

"Đại vương mời ngài vào." Ngưu yêu thi lễ với Thẩm Lạc một cái, mở cửa phòng.

Thẩm Lạc khẽ gật đầu, đi vào.

Một mùi thuốc nồng nặc trong phòng, Ngưu Ma Vương đang nằm trên giường, bờ môi tím tái, trên mặt hiện ra độc ban lớn cỡ đồng tiền, đủ mọi màu sắc, nhìn thấy mà giật mình, nhìn có chút doạ người.

Vạn Tuế Hồ Vương cùng một thiếu nữ áo trắng canh giữ ở bên cạnh, là Ngọc Diện công chúa, nhìn tình huống đã khôi phục bình thường.

Vẻ mặt hai người đều buồn thiu.

"Thẩm huynh, ngươi đã đến." Ngưu Ma Vương ngẩng đầu nhìn về phía Thẩm Lạc, miễn cưỡng cười nói.

"Ngưu huynh, tình huống của ngươi sao lại chuyển biến xấu đến trình độ

này?" Thẩm Lạc nhìn thấy Ngưu Ma Vương như vậy, cũng lấy làm kinh hãi.

"Ai, không ngờ ma huyết độc này lợi hại như vậy, ta phí hết tâm tư không những không trừ được nó, ngược lại kịch độc bắt đầu thôn phệ nguyên khí trong cơ thể ta, loại kịch độc này chỉ sợ là khó mà chữa khỏi." Ngưu Ma Vương hữu khí vô lực nói.

"Ngưu huynh không nên bi quan như vậy, ta vừa mới đạt được một viên đan dược giải độc, có lẽ dùng được." Thẩm Lạc lấy ra hoàng bì hồ lô kia, từ bên trong đổ ra một viên đan dược màu vàng óng, phía trên mang theo bảy đạo đan văn, tạo thành một đóa hoa sen màu vàng.

Hoa sen vàng tản mát ra một vòng phật quang nhàn nhạt, như có linh tính chậm rãi chuyển động, phảng phất có sinh mệnh.

"Đan dược phật môn!" Sắc mặt Ngưu Ma Vương trầm xuống.

"Đây là Phật Quang Xá Lợi Tử!" Vạn Tuế Hồ Vương nhận ra viên thuốc này, mừng rỡ nói.

"Phụ vương, đan này thật hữu dụng với độc kia sao?" Ngọc Diện công chúa nghe vậy cũng vui mừng, lại có chút không yên tâm hỏi.

"Đương nhiên, đan này là thánh dược giải độc Tây Thiên Linh Sơn ngàn năm đã tuyệt tích, chuyên giải ma độc, khẳng định có hiệu quả!" Vạn Tuế Hồ Vương nói.

Ngọc Diện công chúa đại hỉ, cầm đan dược tính đưa cho Ngưu Ma Vương ăn vào.

Ngưu Ma Vương không hả miệng, sắc mặt u ám.

"Sao vậy? Hồng Hải Nhi và Ngọc Diện đã trở về, ngươi còn ghi hận chuyện cũ năm đó sao? Huống chi Thẩm đạo hữu phí hết tâm tư mới tìm được thánh dược giải độc này, ngươi còn bày ra tác phong đáng tởm này nữa?" Vạn Tuế Hồ Vương lạnh giọng quát.

"Ngưu huynh, ta biết ngươi và người phật môn có oán, chỉ là Ngọc Diện công chúa đã trở về, trong Ma tộc còn có một cao thủ Thái Ất cảnh chưa ra, ta cùng hắn giao thủ sơ qua, căn bản không địch lại, dùng diệu kế mới từ

trong tay người kia đoạt lại một hòn phách Ngọc Điện công chúa. Nếu như người này công tói, chúng ta tuyệt không phải đối thủ, chỉ có dựa vào Nguru huynh người, xin người lấy đại cục làm trọng." Thảm Lạc cũng mở miệng khuyên nhủ.

Thần sắc Nguru Ma Vương khẽ biến, im lặng một hồi, há miệng ăn vào Phật Quang Xá Lợi Tử.

Trong phòng đột nhiên truyền ra quái thanh, giống như long ngâm lại như lời mình, liên miên bất tuyệt, sau một lát trong khe hở đại môn lộ ra kim quang rạng rỡ, xán lạn giống như ánh bình minh, thụy khí ngàn trượng, thái quang tràn đầy, khiến cho người hoa mắt.

"Chuyện gì xảy ra?" Nguru yêu màu trắng kinh hãi.

Những kim quang thụy khí này kéo dài trọn vẹn một khắc đồng hồ, mới chậm rãi tán đi, trong phòng khôi phục bình tĩnh.

"Vừa rồi chẳng lẽ là dị tượng giải độc mà Thảm tiên bói cho đại vương? Không biết tình huống thế nào?" Nguru yêu màu trắng hữu tâm thám thính tình huống bên trong, nhưng không dám tùy tiện đi vào.

Trong phòng, kim quang trên người Nguru Ma Vương nhanh chóng tiêu tán, độc ban bên ngoài thân hoàn toàn biến mất, làn da cũng khôi phục bình thường, thậm chí, dưới da gã ẩn ẩn ôn nhuận kim quang, nhìn so với trước lúc trúng độc tốt hơn nhiều.

"Không hồ là thánh dược Linh Sơn, ma độc trong cơ thể cơ hồ đã diệt hết, lưu lại một chút cũng không đáng lo, từ từ vận công là có thể khu trừ, đa tạ Thảm huynh." Nguru Ma Vương đã quyết định phục dụng đan dược, cũng buông xuống thành kiến ngày xưa, thoải mái nói.

"Nguru huynh không cần khách khí, đan dược hữu dụng là tốt rồi." Trái tim Thảm Lạc cũng buông xuống.

"Nhạc phụ đại nhân, Ngọc Điện, các người tạm rời đi trước một chút, nghiêm phòng Ma tộc, ta có một số việc muốn đàm luận với Thảm huynh." Nguru Ma Vương nói với Vạn Tuế Hồ Vương cùng Ngọc Điện công chúa.

Hai người nhìn nhau một chút, cũng không hỏi thăm gì, đi ra ngoài.

"Thẩm huynh, mời ngồi." Ngưu Ma Vương ngồi dậy, chỉ vào một băng ghế đá bên cạnh nói.

Thẩm Lạc cũng không khách khí, ngồi xuống.

"Thẩm huynh, Phật Quang Xá Lợi Tử này vô cùng trân quý, người lấy được từ chỗ nào?" Ngưu Ma Vương nhìn chăm chăm Thẩm Lạc, hỏi.

"Đan này trân quý, không phải ta có khả năng có được, lai lịch của nó, chắc hẳn Ngưu huynh đã đoán ra." Thẩm Lạc cười nhạt nói.

Ngưu Ma Vương im lặng không nói, ánh mắt chớp động không ngừng.

"Ngưu huynh, người trong tiên Phật năm đó có chút thù hận với người, chẳng qua hiện nay Thiên Đình đã bị hủy diệt, Linh Sơn cũng bị hủy, ân oán trước kia hay là để cuốn theo gió đi. Bây giờ địch nhân sinh linh Tam Giới chính là Ma tộc, người bảo hộ đồng tộc còn sót lại là chúng ta, không thể đổ cho người khác, bắt tay kháng ma mới là con đường ra duy nhất." Thẩm Lạc thấy đối phương mặc dù không nói chuyện, nhưng cũng không tỏ vẻ kháng cự, khuyên nhủ.

Chương 783: Thân phận

"Thẩm huynh không chối từ vất vả, cứu trở về Hồng Hải Nhi cùng Ngọc Diện, hôm nay lại cứu ta một mạng, lão Ngưu cũng không phải là người không có tâm địa. Tốt! Ta đáp ứng yêu cầu của ngươi, bắt tay cùng chống chọi Ma tộc." Ngưu Ma Vương hít sâu một hơi, chậm chậm mở to mắt, nghiêm mặt nói.

"Ngưu huynh hiểu rõ đại nghĩa, Thẩm mỗ thay mặt chung sinh Tam Giới ở đây cảm tạ." Thẩm Lạc đại hỉ, nói.

"Nếu thế, còn xin Thẩm huynh dẫn kiến ta với những người kia." Ngưu Ma Vương lời lệ phong hành nói.

"Cái này đương nhiên, bất quá những người kia phân tán tại các nơi Tam Giới, ta liên lạc với bọn hắn đều là dùng Thiên Sách, trong tay Ngưu huynh cũng có một phân Thiên Sách, ta truyền thụ cho ngươi cách tiến vào Thiên Sách tàn cảnh." Thẩm Lạc cũng không chối từ, lấy ra Thiên Sách của mình, nói cho Ngưu Ma Vương cách tiến vào Thiên Sách tàn cảnh.

Ngưu Ma Vương nhìn Thiên Sách trong tay Thẩm Lạc một chút, cũng lật tay lấy ra cái của mình, dựa theo cách Thẩm Lạc nói, chậm chậm vận chuyển yêu lực.

Trước mắt gã hoa lên một cái, rất nhanh tiến vào trong một không gian màu vàng, khắp nơi đây nhộn nhạo sương mù màu vàng, một bức vù tường màu vàng cao lớn vô biên đứng vững ở phía trước, chính là Thiên Sách tàn cảnh.

Vào thời khắc này, cách Ngưu Ma Vương mấy trượng loé lên bóng người, hiện ra thân ảnh Thẩm Lạc.

"Nơi này gọi là Thiên Sách tàn cảnh, ta cùng mấy người khác sở hữu Thiên Sách đều giao lưu ở chỗ này, bọn hắn ở các nơi Tam Giới, nhưng bất luận ở nơi nào, đều có thể tiến vào nơi đây giao lưu, thậm chí trao đổi vật phẩm." Thẩm Lạc giải thích.

"Còn có thể trao đổi vật phẩm?" Ngu Ma Vương lộ vẻ kinh ngạc.

"Đúng vậy, nếu không trong thời gian ngắn, ta đi đâu tìm được Phật Quang Xá Lợi Tử chứ." Thâm Lạc cười nói.

"Thiên Sách quả nhiên không hổ là chí bảo Thiên Đình, cho dù là tàn phiến cũng có thần thông như vậy." Ngu Ma Vương ngắm nhìn bốn phía, mặt lộ vẻ sợ hãi thán phục.

"Ngu huynh tựa hồ biết rất ít về Thiên Sách tàn phiến, lúc trước người cho người tàn phiến không nói với người những thứ này sao?" Ý niệm trong đầu Thâm Lạc chuyển động, thăm dò hỏi

Ngu Ma Vương nhìn Thâm Lạc một chút, không trả lời.

"Ha ha, là Thâm mỗ nói nhiều, ta triệu tập những người khác tới ngay." Thâm Lạc cười ha ha, triệu hoán những người khác.

Sau một lát, trong Thiên Sách tàn cảnh chớp động kim ảnh, bọn lão giả mặc bạch bào tuần tự xuất hiện.

"Chư vị, ta giới thiệu với mọi người một chút, vị này chính là người thứ năm sở hữu Thiên Sách tàn quyển, Bình Thiên Đại Thánh." Thâm Lạc mở miệng giới thiệu.

"Ha ha, Bình Thiên Đại Thánh, Nguyên mỗ kính đã lâu." Lão giả mặc bạch bào mở miệng đầu tiên.

Nam tử mặc ngân giáp cùng nam tử mặc hoàng bào cũng ôm quyền hành lễ, tự mình báo tước danh.

"Kính đã lâu, loại lời này lão Ngu cũng không muốn nói, thân phận của chư vị ta hoàn toàn không biết gì cả. Lão Ngu ta hôm nay xuất hiện ở đây, đều vì nể tình mặt mũi Thâm đạo hữu. Về phần ba vị, ta và các người vốn không quen biết, nếu muốn hợp tác, tối thiểu ba vị phải tỏ rõ thân phận của mình đi." Ánh mắt Ngu Ma Vương lướt qua thân ba người, bình thản nói.

Ba người lão giả mặc bạch bào khẽ giật mình, nhìn thoáng qua nhau.

Thâm Lạc thăm khen tâm tư Ngu Ma Vương nhạy bén, mượn thời cơ này ép hỏi thân phận ba người.

Chính hẳn trước đó không có phần tâm tư này, đàn độn liên gia nhập vào, bất quá khi đó ba người lão giả mặc bạch bào cũng không biết thân phận lai lịch của hẳn, mọi người tám lạng nửa cân, đều ngang tay.

"Bình Thiên Đại Thánh nói lời này mặc dù có lý, chỉ là chuyện liên thủ kháng ma quan hệ trọng đại, biết thân phận chúng ta mặc dù sẽ tăng lên tín nhiệm với nhau, nhưng khả năng bại lộ thân phận cũng tăng lên nhiều. Nói cực đoan một chút, lỡ trong chúng ta nếu có người rơi vào tay Ma tộc, thân phận những người khác cũng sẽ bại lộ theo, Nguyên mỗ cảm thấy nói ra không phải là chuyện tốt. Bình Thiên Đại Thánh người thấy thế nào?" Lão giả mặc bạch bào im lặng một lát, nói.

"A, vậy thân phận lão Nguru này, chư vị đều đã biết, việc này nên xử lý thế nào?" Nguru Ma Vương cười lạnh một tiếng, cũng không đồng tình thuyết pháp này.

"Đối với việc này, Bình Thiên Đại Thánh quả thật hơi ăn thiệt thòi. Như vậy đi, ba người chúng ta mặc dù không để lộ ra thân phận, bất quá chúng ta sẽ nói rõ thế lực chính mình nắm giữ cho Bình Thiên Đại Thánh một chút, sau đó mỗi người lại tặng Đại Thánh một phần lễ gặp mặt, xem như nhận lỗi, người xem thế nào?" Lão giả mặc bạch bào cùng nam tử mặc ngân giáp, nam tử mặc hoàng bào im ắng trao đổi một phen rồi nói.

Nguru Ma Vương suy nghĩ, trầm ngâm một lát rồi gật đầu nói: "Tốt, xem ở mặt mũi Thâm đạo hữu, cứ làm như thế đi."

"Đa tạ Đại Thánh thông cảm, vậy bắt đầu từ Nguyên mỗ đi. Nguyên mỗ chính là Địa Tiên, giao lưu rất nhiều với các môn phái tu tiên ở nhân gian, cũng nắm giữ không ít tài nguyên tu luyện, Bình Thiên Đại Thánh nếu cần dùng đến Nguyên mỗ, cứ mở miệng." Lão giả mặc bạch bào đại hỉ, nói ra đầu tiên.

Thâm Lạc nghe lời này, trên mặt hiện ra một tia kinh ngạc.

Hắn xem thấy trên điển tịch về Địa Tiên, Địa Tiên là sau khi tu thành Tiên Đạo, Tiên Nhân ở tại Nhân giới có được động thiên phúc địa. Loại Tiên Nhân này có thực lực phi thường cường đại, môn đồ dưới trướng đông đảo, không bị Thiên Đình quản hạt, tiêu dao tự tại.

Chẳng hạn như, Bồ Đề tổ sư Phương Thốn sơn kỳ thật cũng là một vị Địa

Tiên đắc đạo.

"Nguyên lai Nguyên đạo hữu chính là một vị Địa Tiên đắc đạo, hữu lễ." Sắc mặt Ngưu Ma Vương hòa hoãn hơn nhiều, thi lễ một cái với lão giả.

Địa Tiên Nhân giới bình thường đều không tranh quyền thế, tĩnh tâm tu đạo, quan hệ với những Yêu Vương không xấu, thậm chí có chút giao tình với Yêu Vương bọn gã.

"Hoa mô chính là Tiên Tướng Thiên Đình, sau khi Thiên Đình bị Xi Vưu hủy diệt, Thiên Tiên còn sót lại trước mắt cơ bản đều ở bên cạnh ta." Nam tử mặc ngân giáp mở miệng nói.

Ngưu Ma Vương nghe nói Thiên Đình bị hủy diệt, cười lạnh một tiếng, rất có cảm giác cười trên nỗi đau của người khác.

Nam tử mặc ngân giáp nhìn chằm chằm Ngưu Ma Vương, Ngưu Ma Vương không hề nhượng bộ chút nào nhìn ngược lại, không khí bên trong tàn cảnh lập tức khẩn trương lên.

"Khục! Nếu chúng ta muốn bắt tay hỗ trợ, cộng đồng ngăn cản Ma tộc, một chút ân oán trước kia cũng không nên nhắc lại nữa, nếu không còn chưa bắt đầu đối phó Ma tộc, chính chúng ta đã rùm beng trước, đây cũng quá không ra gì." Thảm Lạc vội ho một tiếng, đi ra hoà giải.

"Không sai, hai vị hay là nên nhượng bộ một bước." Lão giả mặc bạch bào cũng khuyên.

Ngưu Ma Vương hừ lạnh một tiếng, dời ánh mắt đi, nam tử mặc ngân giáp cũng thu hồi ánh mắt.

"Nguyên lai Hoa đạo hữu là Tiên Tướng Thiên Đình, không biết Thiên Đình bây giờ còn giữ được bao nhiêu phần chiến lực?" Thảm Lạc nhìn về phía nam tử mặc ngân giáp, hỏi.

"100.000 Thiên Tướng ở trong danh sách Thiên Binh tồn thất hơn phân nửa, bây giờ chỉ còn không đến một thành. Còn các Thần Tướng khác không có ở trong danh sách Thiên Sách hoặc là bị Ma tộc chém giết, hoặc là lưu lạc các nơi, trước mắt ta đang nghĩ cách liên lạc bọn họ. Chỉ là hiện giờ Ma tộc đương đạo, tiến triển cũng không thuận lợi." Nam tử mặc ngân giáp thở dài.

"Vậy không biết Cửu Thiên Ứng Nguyên Lô Thanh Phô Hóa Thiên Tôn có cùng một chỗ với Hoa đạo hữu không?" Thảm Lạc hỏi.

"Cửu Thiên Ứng Nguyên Lô Thanh Phô Hóa Thiên Tôn! Ngày đó Thiên Đình bị công hãm, ta đã mất liên lạc với hã, hã còn sống sao? Thảm đạo hữu người biết tung tích của hã?" Nam tử mặc ngân giáp vừa mừng vừa sợ hỏi.

"Hã còn sống, Thiên Sách tàn phiến trong tay ta có thể liên lạc được hã." Thảm Lạc hơi trầm ngâm, cũng không nói dối.

Chương 784: Hôn mê bảy ngày

"Vây là tốt rồi, Cửu Thiên Ứng Nguyên Lôi Thanh Phổ Hóa Thiên Tôn có thực lực cường đại, chính là Thần Tướng trọng yếu của Thiên Đình ta, xin Thâm đạo hữu sử dụng lực lượng của hãn thích đáng." Nam tử mặc ngân giáp nhẹ nhàng thở ra, lập tức dặn dò.

Thâm Lạc khẽ cười khỏ, hãn tự nhiên là muốn sử dụng gã, nhưng Cửu Thiên Ứng Nguyên Lôi Thanh Phổ Hóa Thiên Tôn trước mắt cũng không chịu giúp đỡ hãn, thật không biết Lý Tịnh vì sao lại định ra hãn nhất định phải chiến thắng Thiên Tướng mới có thể thần phục.

Hãn vốn cho rằng Cửu Thiên Ứng Nguyên Lôi Thanh Phổ Hóa Thiên Tôn nếu ở cùng một chỗ với nam tử mặc ngân giáp, có thể ước thúc một chút đối phương, hiện tại xem ra không thể trông cậy vào rồi.

"Lôi mỗ là phật đồ Tây Thiên Linh Sơn, sau trận đại chiến giữa Linh Sơn và Xi Vu, tình huống không khác gì Thiên Đình. Tỳ Khâu, La Hán, Bồ Tát còn thừa không được mấy người, trước mắt cơ bản đều ở chỗ ta." Nam tử mặc hoàng bào bên cạnh cũng nhàn nhạt mở miệng.

"Nguu huynh, viên Phật Quang Xá Lợi Tử kia chính là Lôi đạo hữu tặng cho." Thâm Lạc chen vào nói.

"Đa tạ." Nguu Ma Vương nhìn đối phương một chút, chấp tay cảm tạ.

"Bình Thiên Đại Thánh không cần khách khí." Nam tử mặc hoàng bào đáp lễ lại.

"Thân phận Thâm mỗ, các vị cũng đã hiểu rõ, bất quá khác với bốn vị, tại hạ là một tán tu, nhưng cũng chính vì vậy, Thâm mỗ không bị ước thúc, có thể tự tại hành động. Về sau chư vị có chuyện gì quan trọng, không tiện xuất thủ, cứ mở miệng." Thâm Lạc nói cuối cùng.

"Tốt tốt tốt! Ma tộc mặc dù thế lớn, chỉ cần năm người chúng ta đồng lòng bắt tay, cũng không phải hoàn toàn không có phần thắng!" Lão giả mặc

bạch bào cười ha ha nói.

Ngưu Ma Vương, nam tử mặc ngân giáp, nam tử mặc hoàng bào tuần tự gật đầu.

Lần này triệu tập, bất quá là để Ngưu Ma Vương gặp mặt mấy người khác, năm người cũng không nói chuyện nhiều, rất nhanh liền kết thúc. Thảm Lạc cùng Ngưu Ma Vương quay trở về hiện thực.

Ngưu Ma Vương đã giải ma độc, vừa về lập tức ra ngoài, cẩn thận canh phòng Ma tộc xâm chiếm.

Thảm Lạc ngược lại không có chuyện gì, quay trở về động phủ của mình.

Ngưu Ma Vương khỏi bệnh, hãn cũng nhẹ nhàng thở ra, khoanh chân ngồi xuống, vừa chữa thương, vừa cảm giác tình huống luồng khí xoáy xám trắng thể nội.

Nhưng giờ phút này, trước mắt Thảm Lạc đột nhiên tối đen, ý thức nhanh chóng trở nên mơ hồ, rất nhanh triệt để mất đi tất cả tri giác.

Không biết qua bao lâu, ý thức hãn tán loạn từ từ ngưng tụ, dần dần tỉnh táo lại.

Một cỗ đau nhức kịch liệt từ các nơi toàn thân truyền đến, giống như thân thể bị người vắn bảy tám vòng, lại bị ném vào trong vạc dấm ngâm ba năm.

"Đau quá..." Hãn kêu lên một tiếng đau đớn, miễn cưỡng ngưng tụ lực lượng còn sót lại mở to mắt ra.

Đập vào mắt là một toà đỉnh điện màu vàng, một chữ "Phật" lớn chừng cái đầu treo cao chính giữa, vây quanh phật tự này là từng vòng từng vòng hoa văn màu vàng, cùng rất nhiều La Hán Bồ Tát, hiển nhiên là một chỗ phật điện.

"Thảm huynh, ngươi đã tỉnh!" Một gương mặt đột nhiên xuất hiện ở phía trên, chính là Bạch Tiêu Thiên, khiến Thảm Lạc giật nảy mình.

"Xem ra đã rời mộng cảnh rồi." Trong lòng của hãn thở dài một cái.

"Thảm huynh? Ngươi không sao chứ?" Bạch Tiêu Thiên nhìn thấy hai mắt

Thẩm Lạc nhìn đăm đăm nóc nhà, vôi vàng đưa tay vung vẩy trước mắt hần, gấp giọng hỏi.

"Ta còn chưa chết, đừng vung nữa, nhìn hoa cả mắt." Thẩm Lạc tức giận nói.

Mở mắt xong, khí lực trên người hần nhanh chóng bắt đầu khôi phục, nói muốn ngồi dậy.

"Không được, thân thể ngươi quá hư nhược, cần tĩnh dưỡng, không thể loạn động." Bạch Tiêu Thiên lập tức đè xuống bả vai Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc cảm ứng tình huống thể nội, sắc mặt hơi đổi.

Trong cơ thể hần rối loạn, kinh mạch rối loạn, khí huyết hao tổn, nặng hơn bất kỳ lần triệu hoán mệnh cảnh nào lúc trước.

Bị thương nặng ngược lại là thứ yếu, làm cho hần kinh hải nhất là thọ nguyên tổn thất rất nhiều, tiến giai Xuất Khiếu kỳ tăng thêm thọ nguyên lần này gần như tổn thất không còn, chỉ còn không đến năm năm.

Trong lòng Thẩm Lạc lạnh buốt một mảnh, cơ hồ có chút tuyệt vọng.

"Thẩm huynh ngươi đã thi triển bí thuật gì? Uy lực mặc dù lớn, nhưng phản phê quá mức lợi hại, cơ hồ muốn mệnh của ngươi." Bạch Tiêu Thiên hỏi.

"Nếu không như vậy, chúng ta làm sao có thể địch lại Triêm Quả kia." Thẩm Lạc bất đắc dĩ nói.

"Ngươi tỉnh lại là tốt rồi, nghỉ ngơi thật tốt, ta ở bên ngoài, có chuyện gì cứ gọi ta." Bạch Tiêu Thiên biết Thẩm Lạc bị thương nặng, cũng không biết phải an ủi thế nào, nói một tiếng, quay người muốn đi ra ngoài.

"Chờ một chút, ta hôn mê mấy ngày rồi?" Thẩm Lạc gọi lại Bạch Tiêu Thiên.

"Đã qua bảy ngày." Bạch Tiêu Thiên nói.

"Bảy ngày, ta hôn mê lâu như vậy! Hôm đó sau khi ta hôn mê thì thế nào? Triêm Quả đã vẫn lạc sao?" Thẩm Lạc khẽ nhếch miệng, lập tức hỏi.

"Đúng vậy, Triêm Quả tự vẫn chết." Bạch Tiêu Thiên kể lại tình huống sau khi Thâm Lạc hôn mê.

Về phần phong ấn bị phá toái kia, sau khi Triêm Quả chết không lâu, đột nhiên tự động chữa trị, sau đó biến mất không thấy gì nữa.

"Phong ấn tự chữa trị?" Thâm Lạc hơi nhướn mày.

Pháp trận phong ấn kia cực kỳ phức tạp, chính là Tiên Nhân Thiên Đình bố trí, phong ấn thông đạo Ma giới, sao lại tự chữa trị?

"Chẳng lẽ là người Thiên Đình cảm ứng được pháp trận bị hủy, lại lần nữa phong ấn nó?" Hắn đột nhiên nghĩ đến một khả năng, càng nghĩ càng thấy rất có thể.

"Thi thể Triêm Quả kia đâu?" Thâm Lạc lại nghĩ tới một chuyện, hỏi.

Về Triêm Quả kia, hắn cũng không có nhiều hận ý, Triêm Quả cũng là một kẻ đáng thương, chỉ là hôm đó Triêm Quả có thể trực tiếp hấp thu ma khí, tăng tu vi lên tới cấp độ kia, người này tuyệt đối không phải người phổ thông bị ma khí xâm nhiễm, nếu như thi thể vẫn còn, hắn muốn kiểm tra một chút, xem có phát hiện manh mối gì không.

Từ đủ loại tình huống trước đó, ma hồn chuyển thế tại Tây Vực mà Lý Tịnh nói, tám chín phần chính là Triêm Quả.

"Thi thể trong đại điện Thánh Liên Pháp Đoàn, Thiên nhi và chư tăng Tây Vực đang chủ trì pháp hội siêu độ Triêm Quả, cùng những tăng chúng viên tịch kia." Bạch Tiêu Thiên nói.

Thâm Lạc nghe nói thi thể vẫn còn, sắc mặt buông lỏng, nhưng lập tức ý thức được một chuyện khác.

"Thiên nhi tại Thánh Liên Pháp Đoàn tự! Một mình hắn ở nơi đó há không nguy hiểm?" Hắn vội la lên.

"Người yên tâm đi. Sau khi bọn người Lâm Đạt, Triêm Quả, Bảo Sơn đến tội, Ô Kê quốc đã niêm phong Thánh Liên Pháp Đoàn khắp cả nước, phạm là tăng lữ tu luyện qua tà pháp đều đã bị bắt, chúng ta giờ phút này cũng đang trong Thánh Liên Pháp Đoàn tại Xích Cốc thành, nơi này hiện tại đã không còn nguy hiểm, mà phật châu ở bên người Kim Thiên đại sư, nên

cũng không vấn đề." Bạch Tiêu Thiên nói.

"Tuy vậy, ngươi vẫn nên đi qua trông coi hấn, một mình ta không sao." Thâm Lạc nhẹ nhàng thở ra, vẫn nói.

"Nói cũng đúng, vậy ngươi an tâm nghỉ ngơi, ta đi xem một chút." Bạch Tiêu Thiên bị Thâm Lạc nói cũng có chút bất an, gật đầu đi ra ngoài.

Thâm Lạc thu tầm mắt lại, thâm vận công pháp vô danh, điều động pháp lực thể nội còn sót lại khôi phục thương thể.

Chỉ tiếc hiện tại tình huống thể nội hấn thực sự quá tệ, có thể điều động pháp lực cực kỳ bé nhỏ.

Không cách nào vận chuyển pháp lực, dù phục dụng đan dược chữa thương cũng vô dụng.

Vào thời khắc này, hư không bên cạnh Thâm Lạc ba động cùng một chỗ, một thân ảnh huyết hồng nổi lên, đúng là Hấp Huyết Quỷ Linh thú hấn mới thu phục không lâu.

Thâm Lạc trước đó cùng Triêm Quả đại chiến, sau đó hôn mê, căn bản không kịp mở ra thông linh thủy động, đưa nó đưa trở về, Hấp Huyết Quỷ vẫn một mực đợi ở bên ngoài.

Sở dĩ Thâm Lạc đuổi Bạch Tiêu Thiên đi, chính là cảm ứng được Hấp Huyết Quỷ tiềm phục bên cạnh.

Chương 785: Ô Kê quốc tạ ơn

"Nơi này khiến cho người cảm thấy không thoải mái, muốn trở về?" Thẩm Lạc nhìn Hấp Huyết Quý, không kinh hoàng, cười yếu ớt hỏi.

"... Là." Hấp Huyết Quý ứng thanh đáp.

"Ta hiểu rõ, chỉ là bây giờ ta bị thương quá nặng, cần điều trị hai ngày, mới có dư lực đưa người trở về." Thẩm Lạc có chút bất đắc dĩ nói.

Hấp Huyết Quý nhìn thân thể Thẩm Lạc, đột nhiên cúi người há miệng cắn lấy cánh tay hắn.

"Người làm gì?" Thẩm Lạc hơi nhướng mày.

Còn chưa dứt lời, một cỗ khí huyết lạnh buốt rót vào thân thể của hắn, cấp tốc chảy khắp toàn thân.

Cỗ khí huyết này mặc dù không tương xứng với hắn, nhưng cũng khiến khí huyết hư thoát được hóa giải rất nhiều, mà cỗ khí huyết này còn ẩn chứa hiệu quả chữa thương không tệ, một ít kinh mạch bị tổn thương cũng khép lại không ít.

"Người đây là?" Thẩm Lạc lộ vẻ kinh ngạc.

"Ta ngoài di chuyển nhanh chóng, hút máu... Còn có thể truyền tinh huyết bản thân cho người khác... Có thể chữa thương..." Hấp Huyết Quý nói dứt quãng.

"Thì ra là thế, vậy đa tạ." Thẩm Lạc mừng rỡ, thầm vận công pháp vô danh.

Trải qua Hấp Huyết Quý trị liệu, hắn có thể vận dụng pháp lực thể nội tăng lên nhiều, miễn cưỡng đạt tới một thành, đủ để thi triển thông linh thuật.

Hắn thầm vận Thông Linh Dịch Yêu thuật, mở ra thủy động truyền tống.

Hấp huyết Quỷ hóa thành một đạo huyết quang chui vào trong đó, biến mất không còn tăm tích.

Thâm Lạc nhẹ nhàng thở ra, vội vàng tán đi Thông Linh Dịch Yêu thuật, nhắm mắt vận công chữa thương.

Có thể vận dụng một thành pháp lực, chữa thương liền thuận tiện, hẳn lấy ra một viên Liệu Thương Nhũ Linh Đan ăn vào, vận khởi pháp lực luyện hóa, đồng thời thâm vận Đại Khai Bác Thuật chữa thương.

Trên người hắn rất nhanh sáng lên lưỡng sắc quang mang xanh trắng, kinh mạch rối loạn dần dần thông thuận, thương thể cũng khôi phục nhanh chóng.

Hai ngày sau, thương thể Thâm Lạc mặc dù còn chưa khỏi hẳn, hành động cũng đã không ngại.

Trong chính điện Thánh Liên Pháp Đàn tọa lạc một tòa đài sen màu vàng lớn chừng mấy trượng, trên đài sen giờ phút này đang thiêu đốt lửa nóng hừng hực, rung động keng keng.

Trong liệt diễm đặt hai đoạn thân thể tàn phế, chính là Triêm Quả, đã miễn cưỡng ghép lại cùng nhau.

Chung quanh liệt diễm thiêu đốt, nhưng hai đoạn thân thể tàn phế này lại không chút dấu hiệu hòa tan.

"Thật sự cổ quái, Triêm Quả này đã chết, sao thi thể còn rắn chắc như thế, liệt hỏa đốt cũng không hủy?" Bạch Tiêu Thiên đứng ở bên cạnh, nhíu mày nói.

Trừ Bạch Tiêu Thiên, Thâm Lạc, Kim Thiên, còn có không ít cao tăng ba mươi sáu nước Tây Vực, Ô Kê quốc quốc vương, cùng Kỳ Liên Mỹ đứng ở chỗ này.

Thâm Lạc đánh giá thi thể Triêm Quả, trong mắt hiện lên một tia duệ mang.

Trải qua rèn luyện mộng cảnh lần trước, linh giác của hắn và thần thức cảm ứng đã có bước tiến dài, bèn nhạy chú ý tới trên thi thể Triêm Quả có một cỗ lực lượng vô hình bao phủ, ngăn cách hoả diễm chung quanh.

Nguồn lực lượng này vô hình vô chất, phi thường mịt mờ, bất quá hẳn cảm thấy nó có quan hệ đến ma khí.

"Nếu hỏa diễm không cách nào hủy đi, vậy chỉ dùng lực lượng khác, tóm lại không thể để đó, nếu không sợ sẽ có hậu hoạn." Một cao tăng Tây Vực nói.

Những người khác nhao nhao gật đầu, đại chiến trước đó vẫn còn khiếp sợ đủ loại thủ đoạn quỷ dị khởi tử hoàn sinh của Ma tộc.

Thảm Lạc hơi biến sắc mặt, đang muốn mở miệng ngăn cản.

"Tiểu tăng cảm thấy không quá thỏa đáng, thi thể này bị một ma hồn vô cùng lợi hại phụ thân, cần thận tìm tòi nghiên cứu có lẽ từ đó tìm ra một chút manh mối Ma tộc. Chư vị nếu không yên lòng đặt nó ở Ô Kê quốc, vậy để tiểu tăng mang về Đại Đường xử trí, thế nào?" Thiên nhi mở miệng nói trước.

Chư tăng Tây Vực nghe vậy, đều sửng sốt một chút, sau đó nhìn nhau.

Triêm Quả dẫn xuất nhiều loạn tại Xích Cốc thành lớn như vậy, thi thể nếu cứ như vậy bị ngoại nhân mang đi, có phần không thỏa đáng.

Bất quá trải qua đại chiến trước đó, danh khí Thiên nhi tại Ô Kê quốc nay đã phi thường tăng lên, cơ hồ xem như Phật sống tại thế, đệ tử phật môn trong Xích Cốc thành, cùng bách tính Xích Cốc thành bình thường đều cực kỳ tôn sùng Thiên nhi, lời nói của nó, bọn họ không thể không thận trọng cân nhắc.

Mà thi thể Triêm Quả được mang đi, bọn họ cũng không cần lo lắng gì, nên nhao nhao gật đầu.

"Nếu thế, vậy làm phiền Thiên nhi Thánh Tăng." Ô Kê quốc vương cũng biểu thị đồng ý.

Y mặc kệ xử trí thi thể Triêm Quả thế nào, chỉ cần đừng ảnh hưởng đến Ô Kê quốc là được.

"Đa tạ." Thiên nhi thi lễ với đám người một cái, sau đó vung tay lên.

Một mảnh kim quang tuột tay bắn ra, quán lấy thi thể Triêm Quả trong hỏa

diễm, thu vào.

Thẩm Lạc biết Thiên nhi đã khôi phục một phần pháp lực, bất quá nhìn Thiên nhi như vậy, tựa hồ đã khôi phục rất nhiều ký ức của Kim Thiên Tử, vận dụng pháp lực rất là thành thạo.

"Pháp hội siêu độ đã kết thúc, ba người chúng ta cũng phải cáo từ rồi." Thiên nhi thi lễ với Ô Kê quốc vương và tăng nhân chung quanh một cái, cáo từ.

"Ba vị đừng vội, các người trợ giúp Ô Kê quốc phá vỡ âm mưu của Ma tộc, còn chưa tạ ơn ba vị. Ta đã chuẩn bị tiệc mừng trong cung, xin mời ba vị đến dự." Ô Kê quốc vương vội vàng khuyên.

"Đa tạ ý tốt bề hạ, bất quá chúng ta đều là người ngoài, yến hội cũng không cần." Thiên nhi lắc đầu cự tuyệt.

"Không sai, hảo ý bề hạ, chúng ta tâm lĩnh." Thẩm Lạc cũng mở miệng nói.

Hiện tại thọ nguyên của hắn thiếu nghiêm trọng, cần trở về Trường An thành gấp để tìm kiếm đồ vật tăng tuổi thọ, nửa khắc đồng hồ cũng không muốn chậm trễ ở chỗ này.

Ô Kê quốc vương thấy thần sắc ba người, biết bọn hắn xác thực không muốn tham gia yến hội náo nhiệt, cũng không cưỡng cầu.

"Nếu ba vị nói thế, vậy yến hội coi như xong. Bất quá không báo đáp đại ân ba vị, trong lòng cô vương khó mà bình an. Như vậy đi, Thánh Liên Pháp Đàn đã bị diệt trừ, bọn hắn thu các đồ vật tu luyện đều đặt trong bảo tàng hậu điện, ba vị cứ đi qua tùy ý tuyển chọn một chút, xem như một chút tâm ý Ô Kê quốc ta." Ô Kê quốc vương nói.

Thẩm Lạc đang gấp, tâm cũng động, Bạch Tiêu Thiên cũng lộ vẻ chờ mong.

"Tiểu tăng thì không cần, Thẩm đạo hữu cùng Bạch đạo hữu các người nếu muốn đi, cứ đi qua xem một chút đi." Thiên nhi chú ý tới thái độ Thẩm Lạc cùng Bạch Tiêu Thiên, nói.

"Vạy cung kính không bằng tuân mệnh." Thẩm Lạc chấp tay nói.

"Phụ vương và mọi người ở đây nói chuyện, ta mang Thẩm tiên sư đi qua xem một chút." Kỳ Liên Mỹ bên cạnh nói.

"Cũng tốt." Ô Kê quốc vương gật đầu.

Kỳ Liên Mỹ mang theo Thẩm Lạc cùng Bạch Tiêu Thiên bước vào chỗ sâu Thánh Liên Pháp Đàn tự, rất nhanh tới đến trước một tòa đại điện.

"Đồ vật đều ở bên trong, hai vị chờ một lát." Kỳ Liên Mỹ nói một tiếng, lấy ra một tấm lệnh bài nhoáng một cái.

Một đạo bạch quang đánh vào trên cửa đá đại điện, trên cửa đá dập dờn một trận bạch quang, sau đó từ từ mở ra.

Trong đại điện đặt mấy chục giá gỗ cao lớn, mỗi giá đỡ đều có bốn năm tầng, mỗi tầng chất đầy các loại đồ vật, có khoáng thạch, linh thảo, cũng có rất nhiều phù khí, pháp khí các loại, chỉ là những vật này đặt rất tùy ý, không sửa soạn qua, nhìn có chút lộn xộn.

"Những vật này đều vừa mới lấy từ các nơi Thánh Liên Pháp Đàn về, còn chưa kịp phân loại, hai vị tùy ý xem một chút đi, muốn lấy bao nhiêu cũng được." Kỳ Liên Mỹ khoát tay mời, cực kỳ hào phóng nói.

Chương 786: Quả không tăng thọ

"Thật có thể tùy tiện lấy sao? Không gian pháp khí trữ vật chúng ta rất lớn, nói không chừng sẽ quét sạch toàn bộ những thứ kia đó?" Bạch Tiêu Thiên đùa giỡn nói.

"Thánh Liên Pháp Đàn ngang ngược bá đạo, là một khối u ác tính lớn ở Ô Kê quốc ta, nói thật hoàng thất chúng ta đã sớm muốn diệt trừ chúng, chỉ tiếc thực lực Thánh Liên Pháp Đàn quá mạnh, chỉ có thể ẩn nhẫn nhượng bộ. Bây giờ ba vị diệt trừ khối u ác tính này, đối với Ô Kê quốc ta công lao lớn cỡ nào, há những tài vật này có thể so sánh." Kỳ Liên Mỹ cười nói.

Thảm Lạc nghe lời này, giờ mới hiểu ra vì sao Ô Kê quốc quốc vương nhiệt tình với bọn hắn như vậy.

Nếu vậy, hắn cũng không khách khí, ở trong điện đi lại tìm kiếm bảo vật cần dùng.

Chỉ là tu vi của hắn đã khá cao, trước mắt cũng không thiếu pháp khí và các đồ vật, nhìn một hồi lâu, cũng không phát hiện đồ vật gì dùng được.

Ngược lại Bạch Tiêu Thiên không chút khách khí liên tiếp lấy mấy thứ.

Chuyển qua một chỗ ngoặt, ánh mắt Thảm Lạc đột nhiên dừng lại, nhìn về một kệ hàng phía trước, phía trên đặt mười mấy khối Linh Bồi màu trắng, trên đó tô điểm từng điểm sáng màu vàng óng, nhìn linh khí bức người.

"Bạch Tinh Bồi!" Hắn lộ vẻ sợ hãi lẫn vui mừng.

Bạch Tinh Bồi này là tài liệu chính chế tác Ân Thân Phù, rất khó có được, không ngờ nơi này có nhiều như vậy.

Thảm Lạc nghĩ đến đây liền thu hồi những Bạch Tinh Bồi này.

Bên cạnh Bạch Tinh Bồi còn có hai khối ngọc thạch màu đỏ như máu, lại là hai khối Thái Dương Thạch.

Hai khối Thái Dương Thạch này phi thường tinh khiết, mặc dù không có nhiều sóng linh khí, nhưng tản mát ra một cỗ khí tức dạt dào, khiến cho tinh thần người ta chấn động.

"Thái Dương Thạch thật tinh khiết, mặc dù không có tác dụng với ta, nhưng phạm nhân đeo trên người lại khiến đề thần tỉnh não, kéo dài tuổi thọ. Sau ta lại khắc lục hai đạo phù bình an vào, để Bạch huynh phái người đưa cho phụ thân cùng di nương đi." Thảm Lạc thầm nghĩ trong lòng, thu hồi hai khối Thái Dương Thạch.

Hắn tiếp tục tìm kiếm trong đại điện, rất nhanh tìm được hai loại tài liệu hữu dụng, hai vật liệu này là linh tài Độn Địa Phù.

Thảm Lạc giờ phút này đã đi qua hơn phân nửa đại điện, rất nhanh quay lại chỗ đầu, không tìm được đồ vật hữu dụng khác.

Bất quá có thể tìm ra mấy thứ linh tài Ân Thân Phù cùng Độn Địa Phù, hắn đã rất hài lòng, đang muốn ra ngoài, bỗng một cái hộp gỗ hấp dẫn sự chú ý của hắn.

Hộp gỗ nửa mở, bên trong đặt một trái cây màu vàng đất, phía trên nhãn nho, nhìn không chút thu hút.

"Đây là..." Thảm Lạc nhìn thấy trái cây màu vàng đất, trên mặt lại lộ vẻ kích động.

"Thảm huynh ngươi tìm được vật gì đó? Đây là cái gì? Nhãn nhãn nhúm nhúm, linh lực cũng rất thấp." Bạch Tiêu Thiên đi tới, hiếu kỳ đánh giá trái cây này.

"Đây là Bát Giác Liên Diệp, là tiên quả hiếm có, chỉ có Bồng Lai tiên đảo mới có, sau khi phục dụng không chỉ tăng nhiều công lực, lại có thể gia tăng không ít thọ nguyên. Chỉ là bề ngoài linh sâm này xấu xí, dược lực nội liễm, không dễ nhận ra." Thảm Lạc mang theo vẻ hưng phấn giải thích.

"Bát Giác Liên Diệp? Chưa từng nghe qua cái tên này, không ngờ Thảm huynh hiểu rõ về linh quả như vậy. Lần này thọ nguyên ngươi hao tổn nhiều như thế, nhanh phục dụng vật này đi." Bạch Tiêu Thiên nói.

Thảm Lạc trong mộng cảnh lấy được miếng ngọc giản trong di tích Tụ Bảo

đường, mới có thể nhận ra Bát Giác Liên Diệp, vật này đúng là thứ hãn cần, cũng không khách khí, hai ba miếng nhai nuốt vào.

Bát Giác Liên Diệp ở trong cơ thể hãn rất nhanh hòa tan, hóa thành một cỗ nguyên khí tinh thuần dung nhập vào trong cơ thể hãn.

Thảm Lạc khoan chân ngồi xuống, vận chuyển công pháp vô danh hấp thu cỗ dược lực này, vết thương trên người nhanh chóng chuyên biến tốt đẹp.

Sau gần nửa canh giờ, thương thế của hãn triệt để khỏi hẳn, pháp lực vui sướng lưu truyền thể nội, trên thân đột nhiên lóe lên lam quang, hóa thành từng luồng từng luồng sóng ánh sáng màu lam khuếch tán ra chung quanh.

Bạch Tiêu Thiên vội vàng vung hai tay lên, mở ra một tầng cấm chế, chống lại sóng ánh sáng màu lam trùng kích, tránh cho hủy hoại vật phẩm trong điện.

Quả Bát Giác Liên Diệp này có dược lực lớn ngoài ý liệu, chữa khỏi thương thế hãn vẫn còn dư hơn phân nửa.

Hãn đương nhiên sẽ không lãng phí, vận chuyển công pháp tiếp tục hấp thu dược lực, tu vi cảnh giới lập tức đẩy về phía trước, tốc độ tiến triển có phần nhanh chóng.

Thảm Lạc cảm ứng được tình huống này, vừa mừng vừa sợ, đồng thời cũng có chút hoang mang.

Hãn đột phá Xuất Khiếu kỳ không bao lâu, căn cơ vừa mới vững chắc, mặc dù có linh dược tương trợ, cũng không nên tinh tiến nhanh như vậy mới đúng.

Kỳ thật Thảm Lạc không biết là, bởi vì hãn vẫn luôn tự mình tìm tòi tu luyện, không có sư phụ chỉ điểm, cho nên thể ngộ tu luyện cũng không sâu. Trong thế giới mộng cảnh hãn kinh lịch vô số tranh đấu cùng cảm ngộ tu luyện, những kinh nghiệm kia đối với tu luyện của hãn trong hiện thực có tác dụng cực lớn, rèn luyện cảnh giới Xuất Khiếu kỳ đã sớm hoàn thành, cho nên mới dũng mãnh tinh tiến như vậy.

Chờ hãn hấp thu tất cả dược lực Bát Giác Liên Diệp, đã hơn nửa ngày sau.

Tu vi của hãn đột nhiên tăng mạnh, đã đạt đến Xuất Khiếu sơ kỳ đỉnh

phong, khoảng cách Xuất Khiếu cảnh trung kỳ cũng chỉ kém một bước.

Thảm Lạc mở to mắt, phát hiện chung quanh bị một tầng cấm chế màu vàng óng bao phủ, ngăn cản từng đợt lam quang trên người hấn tỏa ra.

Bạch Tiêu Thiên đứng bên ngoài cấm chế màu vàng óng, cắn răng chèo chống, có chút vất vả.

"Bạch huynh, đều do ta nhất thời sơ sẩy, lại tùy tiện tu luyện như vậy, vất vả người hộ pháp rồi." Thảm Lạc vội vàng thu hồi pháp lực khuấy động chung quanh, áy náy nói.

"Cái này không sao, chúc mừng tu vi người lại tiến triển. Lại nói, thọ nguyên người khôi phục thế nào rồi?" Bạch Tiêu Thiên tán đi màn sáng màu vàng, hai mắt dò xét Thảm Lạc rồi hỏi.

Lúc này Thảm Lạc mới nhớ tới vấn đề thọ nguyên, vội vàng nhắm mắt kiểm tra, vẻ hưng phấn trên mặt chậm rãi thu lại, sắc mặt thay đổi tái nhợt.

Tu vi của hấn tiến nhanh, có thể hấp thu dược lực Bát Giác Liên Diệp xong, thọ nguyên lại không khôi phục chút nào.

"Chẳng lẽ do ta từng ăn quá nhiều linh dược tăng thọ, nên linh vật này cũng vô dụng?" Thảm Lạc trầm nghĩ trong lòng.

Lúc trước luyện chế Tăng Thọ Nhũ Linh Đan, Đan Dương Tử đã nói qua chuyện này, thật chẳng lẽ đó là kháng dược tính.

"Thế nào?" Bạch Tiêu Thiên nhìn thấy sắc mặt Thảm Lạc khác thường, vội vàng hỏi.

Thảm Lạc chậm rãi kể lại thọ nguyên không biến đổi ra.

"Sao lại như vậy? Vật này có dược lực to lớn như thế, ta có thể cảm giác được nó xác thực có hiệu quả tăng thọ, sao lại không có tác dụng?" Bạch Tiêu Thiên khó tin nói.

Sắc mặt Thảm Lạc cũng có chút khó coi, không nói gì.

"Thảm huynh cũng không cần buồn bã như vậy, chúng ta kiến thức không đủ, hay là về Trường An thành trước, thỉnh giáo Viên Thiên Cương, còn có

Trình quốc công một chút, bọn họ đều là người kiên thức rộng rãi, có lẽ biết nguyên nhân." Bạch Tiêu Thiên đề nghị.

"Không sai, mau trở lại Trường An thành!" Thẩm Lạc quan tâm nên bị loạn, không nhớ tới chuyện này, vội vàng nói.

Hai người ra bảo tàng, Kỳ Liên Mỹ vẫn đang đứng ở bên ngoài.

Vừa rồi Thẩm Lạc ở bên trong tu luyện, linh áp quay cuồng, gã không chịu được, thế là đi ra bên ngoài chờ đợi.

"Hai vị tìm xong rồi?" Nhìn thấy bọn Thẩm Lạc đi ra, Kỳ Liên Mỹ tiến lên đón.

"Đúng vậy, đa tạ Kỳ hoàng tử dẫn đường, chúng ta có việc gấp cần trở về Trường An, vậy phải cáo từ rồi." Thẩm Lạc chấp tay với Kỳ Liên Mỹ, thả người hóa thành một đạo lam quang bay tới phía trước.

Bạch Tiêu Thiên cũng chào hỏi Kỳ Liên Mỹ, hóa thành một đạo kim quang theo sát sau Thẩm Lạc.

Chương 787: Người ma hồn chuyển thể

Sau một lát, một đạo bạch quang từ trong Xích Cốc thành bắn ra, nhanh như sao băng thẳng đến phương đông, trong giây lát biến mất ở cuối chân trời.

Trên phi thuyền màu trắng, Thẩm Lạc ngồi xếp bằng, nhắm mắt cảm ứng tình huống thể nội.

Nhưng bất luận hắn dò xét thể nào, cũng tìm không ra nguyên nhân thọ nguyên không gia tăng.

Thiên nhi khoanh chân ngồi tại đuôi thuyền, tay vung lên, một mảnh kim quang hiện ra, thi thể Triêm Quả nổi lên.

Nó bám tay điểm trên mi tâm Triêm Quả, đầu ngón tay chớp động kim quang, sau một hồi lâu mới thu ngón tay lại.

"Kim Thiên đại sư, ngài có phát hiện gì không?" Bạch Tiêu Thiên đi tới, hỏi.

Thẩm Lạc cảm ứng được sóng pháp lực, cũng từ trong nhập định thức tỉnh lại, nhìn qua.

"Tạm thời còn chưa tra ra gì, chỉ là từ bộ thi thể này, cùng tình huống đại chiến trước đó, Triêm Quả này tuyệt không phải tu sĩ ma hoá phổ thông" Thiên nhi chậm rãi nói.

"Tại sao Thiên nhi đại sư lại cảm thấy như vậy? Bộ thân thể này có chỗ nào không đúng sao? Bởi vì hỏa điểm không cách nào thiêu hủy?" Thẩm Lạc đi tới, hỏi.

"Đây chỉ là một nguyên nhân trong đó, ta xem kỹ thân thể Triêm Quả, cảm giác hẳn rất tương tự ta." Thiên nhi nhẹ gật đầu, nói.

"Tương tự ngài?" Bạch Tiêu Thiên ngẩn người.

"Người nói là?" Ánh mắt Thẩm Lạc khẽ động.

"Triêm Quả giống như là người nào đó chuyên thể, cũng không phải Nhân tộc phổ thông bị ma khí xâm nhiễm." Thiên nhi chậm rãi nói.

"Ý ngài hẳn chính là Ma tộc chuyên thể?" Bạch Tiêu Thiên hơi biến sắc.

Thẩm Lạc không nói gì, nhưng sắc mặt thay đổi, nhìn cực không bình tĩnh.

Lúc trước hẳn hoài nghi thân phận Triêm Quả, hiện tại xem ra là sự thật, Triêm Quả chính là một trong năm ma hồn chuyên thể.

Bây giờ tại hiện thể dưới trời xui đất khiến, hẳn diệt một sợi ma hồn chuyên thể của Xi Vu, cũng không biết đối với hiện thể hoặc kiếp sau sẽ sinh ra ảnh hưởng gì?

"Khả năng như vậy, bất quá tiêu tăng biết không nhiều, hay là đem bộ thi thể này về cho Viên quốc sự cùng Trình quốc công nhìn xem." Thiên nhi nhẹ giọng tụng niệm một tiếng phật hiệu, nói.

Bạch Tiêu Thiên và Thẩm Lạc cũng chậm rãi gật đầu.

Thẩm Lạc lập tức kiểm tra một hồi thi thể Triêm Quả, rất nhanh về chỗ ngồi xuống.

Lần này đi Tây Vực mặc dù trải qua trùng điệp trắc trở, bất quá có thể diệt trừ một ma hồn chuyên thể cũng coi như thu hoạch không nhỏ, nếu có thể lại tìm đến bốn ma hồn khác diệt trừ, có lẽ có thể ngăn cản ma kiếp cũng chưa biết chừng.

Mà lần này nhập mộng, hẳn cũng đã biết được manh mối một ma hồn khác.

Thẩm Lạc cúi đầu nhìn về phía cổ tay, sau một lát mới nhắm mắt lại.

...

Phi thuyền màu trắng một đường xuyên vân ngày tháng, rất mau trở lại quốc giới Đại Đường, quay về Trường An thành.

Lần này Thiên nhi đi về phía tây, bất luận Viên Thiên Cương hay là Trình

Giáo Kim đều cực kỳ trọng thị, nghe nói ba người trở về, lập tức ở đại điện phủ quốc công triệu kiến bọn hắn.

Giả Thích trưởng lão một mực chờ tại Trường An thành, nghe vậy cũng chạy tới.

"... Sự tình đại khái là như vậy." Bạch Tiêu Thiên cẩn thận kể rõ một đường kinh lịch với ba người.

"Nếu thế, Ma tộc đã bắt đầu muốn phá vỡ phong ấn, Lâm Đạt đại sư kia, ta cũng nghe người nói qua, không ngờ lại là người trong Ma Đạo." Trình Giáo Kim thở dài.

"Đây là thi thể Triêm Quả kia, chúng ta cũng mang trở về. Tu vị quốc sư cùng quốc công cao thâm, hẳn là có thể nhìn ra thứ gì đó." Thiên nhi vung tay lên, thi thể Triêm Quả xuất hiện ở trên mặt đất.

Viên Thiên Cương đánh giá thi thể Triêm Quả, mày nhăn lại, vung phát trần lên. Phát trần đón gió dài ra, giống như một dải lụa màu trắng cuốn thi thể Triêm Quả tới.

"Chuyện đã nói xong, bộ thi thể này cũng đã đưa đến, tiểu tăng còn có chút chuyện, trước xin lỗi không tiếp được." Thiên nhi thi lễ một cái với hai người, đột nhiên mở miệng cáo từ.

"Kim Thiên đại sư xin cứ tự nhiên." Trình Giáo Kim có chút ngạc nhiên, gật đầu nói.

Thiên nhi cùng Giả Thích trưởng lão đi ra ngoài, thân ảnh rất nhanh biến mất không thấy.

Thẩm Lạc nhìn bóng lưng Thiên nhi, cảm thấy từ khi nó khôi phục một phần ký ức Kim Thiên, cả người cũng thay đổi, trên đường đi cũng không nói chuyện với bọn họ.

Nó đột nhiên rời đi, là muốn làm gì?

Viên Thiên Cương cùng Trình Giáo Kim nhìn chằm chằm thi thể Triêm Quả, thần sắc rất nhanh đều trở nên trịnh trọng.

"Cái này... Quốc sư, chẳng lẽ là?" Trình Giáo Kim nhìn về phía Viên Thiên

Cương.

"Không sai, người này là một trong Ma tộc chuyển thế, nếu nó không tự hiện lộ chân thân, dù ta cũng nhìn không thấu thân phận chân chính của hắn." Ngón tay Viên Thiên Cương kết động, thờ dài nói.

"Viên quốc sư ngài cũng nhìn không thấu, đây chẳng phải là nói bất luận ai bên cạnh chúng ta đều có thể là Ma tộc chuyển thế?" Bạch Tiêu Thiên mặc dù ở trên đường cũng đã biết Triêm Quả có thể là Ma tộc chuyển thế, nghe Viên Thiên Cương xác nhận vẫn lấy làm kinh hãi.

"Cũng đúng mà cũng không, loại phương pháp chuyển thế này muốn giấu diếm được Địa Phủ, bỏ ra đại giới phi thường lớn, số lượng có thể chuyển thế khẳng định không nhiều, dựa theo suy đoán của ta, cũng không vượt qua mười người." Viên Thiên Cương nói.

Bạch Tiêu Thiên nghe vậy, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

"Tuy vậy, Ma tộc nếu nắm giữ loại phương pháp chuyển thế này, khẳng định đã sớm sử dụng, cần lập tức nghĩ cách tìm kiếm những người chuyển thế kia, nếu không ngày sau tất có hậu hoạn." Trình Giáo Kim nói.

"Trình quốc công nói có lý." Viên Thiên Cương chậm rãi gật đầu.

"Viên quốc sư, Trình quốc công, tại hạ có một chuyện muốn bẩm báo hai vị. Trước khi quý hoạn Trường An, tại hạ từng gặp một vị lão nhân đoán mệnh, nghe lão kể một chút chuyện, ngược lại có quan hệ với Ma tộc chuyển thế, chỉ là không biết thật giả." Thâm Lạc hơi trầm ngâm, tiến lên nói.

"A, người kia nói cái gì, mau nói đi!" Trình Giáo Kim lập tức hỏi.

Thâm Lạc kể lại năm sợi phân hồn chuyển thế của Xi Vu, bắt quá nguồn tin tức đổi thành lão nhân đoán mệnh kia.

Tin tức này mặc dù nghe cực kỳ không thật, nhưng thần sắc Viên Thiên Cương cùng Trình Giáo Kim lại cả biên.

Ma tộc bình thường chuyển thế đã để bọn họ kinh hãi, huống chi là phân hồn Xi Vu.

"Lão nhân đoán mệnh kia hình dạng thế nào?" Trình Giảo Kim truy vấn.

"Người kia không cao, một thân đạo bào cũ kỹ, ba sợi râu dài, ngũ quan thanh kỳ." Thảm Lạc tùy ý miêu tả một dung mạo.

"Dung mạo biến ảo rất dễ dàng, hỏi cái này không có ý nghĩa quá lớn, người kia còn nói gì không?" Viên Thiên Cương hỏi, ánh mắt sắc bén trước nay chưa từng có.

"Lão còn nói đã điều tra được tung tích hai ma hồn chuyển thế, một nữ tử bên trong Trường An, trên cổ tay mang theo một ấn ký hoa mai." Thảm Lạc không dám đối mặt với Viên Thiên Cương, cúi đầu xuống nói.

"Lúc trước ngươi nhờ ta đi tìm một nữ tử cổ tay mang theo ấn ký hoa mai, nguyên lai là vì chuyện này." Trình Giảo Kim giật mình.

"Đúng vậy, tại hạ vốn cũng nửa tin nửa ngờ, bất quá cân nhắc việc này liên quan đến thiên hạ thương sinh, thà tin còn hơn là không, nên mới làm phiền Trình quốc công hỗ trợ lưu ý." Thảm Lạc nói.

"Việc này trọng đại, Thảm tiểu hữu làm không sai, sau đó ta cũng sẽ đề người trong cung hỗ trợ tìm kiếm, một ma hồn chuyển thế khác ở đâu?" Viên Thiên Cương hỏi.

"Theo người kia nói là một hòa thượng điên ở Tây Vực." Thảm Lạc tiếp tục nói.

"Hòa thượng điên? Triêm Quả kia không phải là hoà thượng điên điên khùng khùng sao?" Bạch Tiêu Thiên biến sắc, thất thanh nói.

Chương 788: Tiên Hạnh

"Lúc đầu ta cũng không tin lão nhân, nhưng lần này đi Tây Vực, gặp Triêm Quả cùng kinh lịch những chuyện này, khiến ta cảm thấy lão nhân đoán mệnh kia nói như vậy, có lẽ cũng không phải là thêu dệt vô cớ." Thâm Lạc nhìn Viên Thiên Cương cùng Trình Giáo Kim một chút, nhẹ nhàng nói.

"Việc này quan hệ trọng đại, bất kể có trùng hợp hay không cũng phải coi trọng. Trình quốc công, sau đó hãy bẩm báo việc này với bệ hạ đi." Viên Thiên Cương im lặng một lát, nói với Trình Giáo Kim.

"Được." Trình Giáo Kim gật đầu đáp ứng.

"Trình quốc công, trước đó tại hạ nhờ ngài tìm kiếm người cổ tay mang ấn ký hoa mai, không biết có đầu mối chưa?" Thâm Lạc nhìn về phía Trình Giáo Kim, chen vào hỏi.

"Nhân khẩu Trường An thành nhiều đến mấy triệu, tìm nữ tử có cổ tay mang theo ấn ký hoa mai thực sự rất khó khăn, còn chưa có đầu mối." Trình Giáo Kim nhíu mày lắc đầu.

"Liên quan tới việc này, tại Tây Vực ta đột nhiên nghĩ đến một chuyện, ngày đó tại Địa Phủ đại chiến cùng Kính Hà Long Vương, tại hạ từng tiếp xúc với nữ nhi Kính Hà Long Vương là Mã Tú Tú, trên cổ tay nàng này tựa hồ có vết sẹo hình dạng hoa mai." Thâm Lạc nói.

"Thật chứ?" Ánh mắt Trình Giáo Kim ngưng tụ.

"Hẳn là không sai, ấn ký hoa mai kia ta vẫn cho là các loại như hình xăm, lần này tại Xích Cốc thành nhìn thấy tay một người mang vết sẹo, lúc này mới ý thức được vết sẹo cũng có khả năng, bởi vậy mới nhớ tới Mã Tú Tú kia." Thâm Lạc nói.

Trình Giáo Kim nhìn về phía Viên Thiên Cương, con mắt Viên Thiên Cương nhắm lại, lập tức chậm rãi gật đầu.

"Nếu Mã Tú Tú kia khả nghi, vậy ta lập tức phái người đi điều tra tung tích của nàng." Trình Giáo Kim trịnh trọng gật đầu.

"Các người một đường vất vả rồi, đi xuống trước nghỉ ngơi đi. Thi thể Triêm Quả này cứ lưu lại nơi đây, chuyện phía sau cứ giao cho chúng ta xử lý là được." Viên Thiên Cương vung phát trần lên nói.

"Viên quốc sư xin chờ một chút, còn có một chuyện muốn làm phiền hai vị hỗ trợ?" Bạch Tiêu Thiên đột nhiên nói.

"A, chuyện gì?" Trình Giáo Kim nhìn lại.

"Đây cũng không phải là chuyện của ta, mà là Thảm đạo hữu, lúc trước hắn vì ngăn cản Triêm Quả..." Bạch Tiêu Thiên nhìn Thảm Lạc một chút, sau đó kể lại trong đại chiến hắn sử dụng bí thuật hao tổn thọ nguyên, còn có chuyện phục dụng Bát Giác Liên Diệp nhưng không cách nào gia tăng thọ nguyên.

Trình Giáo Kim nghe lời này, lập tức lách mình bay đến, đưa tay bắt lấy cổ tay Thảm Lạc, một dòng nước ấm hùng vĩ quán chú vào, vô cùng nhanh chóng lưu chuyển một vòng trong cơ thể hắn.

"Hồ nháo! Bề ngoài kinh mạch người không việc gì, nhưng bên trong đã héo rút, mà bản mệnh nguyên khí hỗn tạp không tinh khiết, người nhiều lần thi triển qua loại bí thuật hao tổn thọ nguyên này, sau đó lại dùng bảo vật tăng thọ đền bù tuổi thọ, đúng không?" Ánh mắt Trình Giáo Kim sáng lên kinh hãi, nhìn chằm chằm Thảm Lạc trầm giọng quát.

Thảm Lạc im lặng, nhẹ gật đầu.

"Bản mệnh nguyên khí chính là căn bản tính mệnh, há có thể tùy ý loạn động, những đồ vật tăng thọ kia mặc dù có thể gia tăng thọ nguyên, nhưng cũng sẽ tiêu hao tiềm lực sinh mệnh của người, càng phục dụng đồ vật diên thọ thì hiệu quả càng ngày càng kém, người sao có thể hồ nháo như vậy!" Thần sắc Trình Giáo Kim phẫn nộ nhưng lại thương tiếc.

Thảm Lạc thảm nghĩ phục dụng quá nhiều đồ vật diên thọ, quả nhiên cũng có chỗ hại.

"Vậy tình huống Thảm huynh còn có thể chữa không?" Bạch Tiêu Thiên nghe vậy sắc mặt khẩn trương, hỏi.

Thẩm Lạc cũng nhìn về phía Trình Giảo Kim, trong ánh mắt lộ ra một tia hi vọng.

Trình Giảo Kim nhíu mày trầm ngâm thật lâu, bất đắc dĩ lắc đầu: "Thẩm tiểu hữu lần này hao tổn bản mệnh nguyên khí quá lớn, ta không có biện pháp gì có thể khôi phục."

Trái tim Thẩm Lạc bỗng nhiên co quắp một chút, sắc mặt trong nháy mắt trở nên trắng bệch.

Hắn trong mộng cảnh, bên ngoài mộng cảnh khắc khổ cố gắng, cơ hồ bỏ ra đại giới gấp đôi người khác, kinh lịch nguy hiểm lấy tu sĩ bình thường khó có thể tưởng tượng, thật vất vả hiện tại đạt được một chút thành tựu, lại rơi vào kết cục này.

Nếu như thọ nguyên chỉ còn ba bốn năm, vậy cường đại tới đâu cũng không có ý nghĩa gì?

"Các người gấp cái gì, ta không có cách, nơi này không phải còn có Viên quốc sư sao? Quốc sư, người có biện pháp không?" Trình Giảo Kim nhìn thấy sắc mặt Thẩm Lạc cùng Bạch Tiêu Thiên khó coi, trấn an một câu, nhìn Viên Thiên Cương hỏi.

Viên Thiên Cương đi tới, vung phát trần lên, một đạo bạch quang bao phủ lại thân thể Thẩm Lạc, chậm chậm lưu động, sau một lát lóe lên biến mất.

"Thẩm tiểu hữu tổn thương xác thực khó khôi phục, bất quá... Cũng không phải không có biện pháp." Lão trầm ngâm một chút, nói.

"Thật chứ? Xin Viên quốc sư chỉ giáo!" Thẩm Lạc nghe vậy, sắc mặt vốn tái nhợt không gì sánh được khôi phục một chút, khom người thi lễ một cái.

"Thẩm tiểu hữu không cần đa lễ như vậy, lần này ngươi bị thương nặng, chính là vì thiên hạ thương sinh, chúng ta lẽ ra phải tương trợ." Viên Thiên Cương dựng thẳng chưởng lên, đáp lễ lại.

"Muốn trị liệu nội thương này, cần hoàn thành hai chuyện. Chuyện thứ nhất là tu luyện công pháp « Thần Mộc Ân Trạch », công pháp này chính là bí truyền sư môn ta, có thể thu lấy tinh hoa thảo mộc, bồi dưỡng nhục thân, an dưỡng thương thể. Mà tu luyện tới chỗ cao thâm càng có thể tẩy luyện bản

mệnh nguyên khí, khí tao tồn tinh, vừa vặn thích hợp điều trị tình huống người bây giờ." Viên Thiên Cương dừng một chút, tiếp tục nói.

Thâm Lạc mặc dù chưa nghe qua tên tuổi « Thần Mộc Ân Trạch », nhưng công pháp được Viên Thiên Cương tôn sùng như vậy, tất nhiên không thể coi thường.

"Vậy chuyện thứ hai là gì?" Hấn cưỡng chế kích động trong lòng, hỏi.

"Thần Mộc Ân Trạch chỉ có thể điều trị bản mệnh nguyên khí, không thể làm cho nó khôi phục lại trạng thái bình thường. Muốn chữa cho tốt thân thể của người, người cần ngoại lực tương trợ. Chỉ là người phục dụng đồ vật diên thọ quá nhiều, linh vật tăng thọ bình thường đã không đủ, ta càng nghĩ, chỉ có Tiên Hạnh Phổ Đà sơn mới hữu dụng với thương thế người, vật này tương hợp với thuộc tính Thần Mộc Ân Trạch, càng dễ luyện hóa." Viên Thiên Cương chậm chậm nói.

"Tiên Hạnh?" Thâm Lạc khẽ giật mình, não hải hiện ra miếng ngọc giản trong mộng cảnh, phía trên có ghi chép liên quan đến Tiên Hạnh Phổ Đà sơn.

Căn cứ ngọc giản thuật lại, Phổ Đà sơn có ba cây Tiên Thiên linh căn là Vạn Niên Tiên Hạnh Thụ, nghe nói nguồn gốc từ Thiên giới, công hiệu khó có thể tưởng tượng.

Liên quan tới công hiệu Tiên Hạnh, trên miếng ngọc giản kia chẳng biết tại sao lại không nói tỉ mỉ, ngược lại ghi chép một ít tin đồn không quá tin cậy, có người nói ăn được một quả Tiên Hạnh, có thể gia tăng ngàn năm tu hành, còn có người nói có thể gia tăng ngàn năm thọ nguyên, thậm chí còn nghe đồn ăn một quả có thể bạch nhật phi thăng.

"Tiên Hạnh Phổ Đà sơn? Cũng đúng, chỉ có loại đồ vật Tiên giới này mới có thể trị tốt thương thế của hấn, quốc sư người muốn cho hấn đi tham gia đại hội Tiên Hạnh lần này?" Trình Giáo Kim bên cạnh xen vào nói.

"Tiên Hạnh đại hội?" Thâm Lạc khẽ giật mình, hấn chưa từng nghe nói qua.

"Tiên Hạnh Phổ Đà sơn chính là tiên quả trứ danh tu tiên giới, có thể phục dụng trực tiếp, cũng có thể dùng luyện chế đan dược, hiệu dụng cực giai, các đại môn phái tu tiên giới đều tha thiết ước mơ. Chỉ là sản lượng Tiên

Hạnh này cực thấp, mấy trăm năm mới có thể kết xuất mây trái, vì để tránh cho Tiên Hạnh tạo thành tranh đấu không cần thiết, Phổ Đà sơn mỗi lần Tiên Hạnh thành thực đều sẽ tổ chức một đại hội Tiên Hạnh, để thanh niên tài tuấn các phái tề tụ về, dùng võ kết bạn, quyết định Tiên Hạnh thuộc về ai." Viên Thiên Cương giải thích.

"Đây chẳng phải là, cách mấy trăm năm mới có một lần đại hội? Thâm huynh làm sao chờ nổi?" Thâm Lạc còn chưa kịp hỏi, Bạch Tiêu Thiên đã mở miệng nói trước.

Chương 789: Kỳ hạn một năm

"Ha ha, nhắc tới cũng đúng dịp, lần Tiên Hạnh đại hội này cử hành vào đúng một năm sau, ta có thể lấy danh nghĩa Đại Đường quan phủ, đề cử Thảm tiêu tử ngươi đi tham gia lần đại hội này. Về phần có đạt được một quả Tiên Hạnh hay không, vậy phải xem chính bản sự ngươi rồi." Viên Thiên Cương khoát tay chặn lại, tiếp tục nói.

Nghe lời này, Bạch Tiêu Thiên cũng không khỏi buông lỏng một hơi.

Gánh nặng trong lòng Thảm Lạc cũng được giải khai, lấy tu vi hiện tại của hắn, lại thêm mấy món trọng bảo trên thân, dù đối mặt tu sĩ Đại Thừa kỳ cũng có thể ngăn cản, thế hệ trẻ tuổi tông môn, hắn đúng là không để vào mắt.

"Đa tạ Viên quốc sư tranh thủ cơ hội này giúp ta." Thảm Lạc chấp tay nói.

"Thảm tiêu hữu, mỗi lần Tiên Hạnh đại hội, các đại tông môn đều sẽ phái đệ tử mạnh nhất đi, ngươi chớ tự nghĩ thực lực mình mạnh mà chủ quan nhé." Trình Giáo Kim nhắc nhở.

"Đa tạ Trình quốc công nhắc nhở, tại hạ tất nhiên toàn lực ứng phó." Thảm Lạc nhún mày lại, gật đầu nói.

"Khoảng cách Tiên Hạnh đại hội còn khoảng một năm, trước ngươi lĩnh hội môn Thân Mộc Ân Trạch này đi." Viên Thiên Cương cong ngón tay búng ra, một đạo lục quang bay vút tới, là một khối ngọc giản màu xanh lục.

Thảm Lạc đưa tay tiếp được, lần nữa cảm tạ một tiếng.

"Được rồi, tất cả các ngươi lui xuống đi." Viên Thiên Cương khoát tay áo.

Thảm Lạc cùng Bạch Tiêu Thiên thi lễ một cái, lui xuống.

"Thảm tiêu tử lần này nói có mấy phần chân thực?" Sau khi hai người rời đi, Trình Giáo Kim hỏi.

"Đa phần đều là thật, chỉ là lúc kể về nguồn tin tức thì thần hồn ba động tương đối lớn, hẳn là bịa đặt." Viên Thiên Cương từ tốn nói.

"Tiểu tử này vẫn như thế." Trình Giáo Kim cười mắng.

"Có thể vì hắn che giấu một ít bí mật, cũng không có gì đáng trách, chỉ cần hắn không đi sai đường là được." Viên Thiên Cương cũng lộ vẻ tươi cười.

"Chuyện năm ma hồn chuyển thể nên báo cáo cho Thiên Đình đi, có thể đối kháng Xi Vưu chỉ có bọn hắn, thực lực của chúng ta vẫn quá yếu." Trình Giáo Kim đề nghị.

"Cũng tốt." Viên Thiên Cương tựa hồ có chút không muốn, cuối cùng vẫn gật đầu đáp ứng.

...

"Thẩm huynh, ngươi tạm thời hảo hảo bế quan lĩnh hội công pháp, ta còn phải đi báo cáo sư môn chuyện đi đường, giờ phải cáo từ trước." Bạch Tiêu Thiên đi ra đại điện, nói với Thẩm Lạc một tiếng, quay người muốn đi gấp.

"Bạch huynh, chờ một chút." Thẩm Lạc vội mở miệng nói.

"Thẩm huynh còn có chuyện?" Bạch Tiêu Thiên xoay người lại.

"Cũng không có đại sự gì, trong bảo tàng Thánh Liên Pháp Đàn ta tìm được hai khối Thái Dương Thạch cực phẩm, đã luyện chế thành hai khối ngọc bội, muốn làm phiền Bạch huynh vận dụng thể lực Bạch gia, đưa chúng đến Xuân Hoa huyện thành, giao cho phụ thân ta." Thẩm Lạc lấy ra hai khối ngọc bội huyết hồng.

Hai khối Thái Dương Thạch này được hắn luyện chế nên rút nhỏ không ít, nhưng tản ra khí tức lại rất tinh thuần, hùng hậu.

"Thẩm huynh hiếu tâm thật đáng khen. Ngươi yên tâm, ta nhất định đưa đến!" Bạch Tiêu Thiên vỗ ngực nói.

Thẩm Lạc đưa mắt nhìn Bạch Tiêu Thiên đi xa, thở dài.

Bây giờ hắn liên lụy vào tranh đấu với Ma tộc, càng không dám về nhà, nếu

như bị người của Ma tộc tra được quẻ quán hãm hạ lạc, Thẩm gia sẽ đứng trước tai hoạ ngập đầu.

Thẩm Lạc quay người về tới nơi ở trước đó, ở trong phòng khoanh chân ngồi xuống, thần thức chui vào trong ngọc giản màu xanh lục.

Trên ngọc giản lít nha lít nhít chữ cực nhỏ, viết thập phần tinh tế, ghi chép môn bí thuật Thần Mộc Ân Trạch.

Thẩm Lạc đọc mỗi chữ mỗi câu, khẩu quyết Thần Mộc Ân Trạch có chút tội nghĩa, càng có cảm giác phong cách cổ xưa, phía trên dùng câu từ khác rất lớn công pháp hiện tại, tựa hồ là công pháp Thượng Cổ truyền thừa xuống.

Nếu là tu sĩ tâm thường lĩnh hội môn công pháp này chỉ sợ sẽ khó khăn, bất quá Thẩm Lạc trong hiện thực và mộng cảnh gặp không biết bao nhiêu công pháp, lịch duyệt phong phú không gì sánh được, rất nhanh liền lĩnh hội môn Thần Mộc Ân Trạch này.

Hắn dựa theo khẩu quyết Thần Mộc Ân Trạch, thâm vận môn công pháp này.

Thẩm Lạc không tu luyện qua công pháp Mộc thuộc tính, nhưng Át Mộc Tiên Độn là Mộc Độn thuật, hắn đã tu luyện môn độn thuật này đến tinh thâm, có kinh nghiệm này, Thần Mộc Ân Trạch rất nhanh liền nhập môn.

Khắp toàn thân hắn rất nhanh hiện ra từng tia từng tia lục quang, theo công pháp vận chuyển hội tụ lại đan điền, hình thành một luồng khí xoáy màu xanh lá.

Luồng khí xoáy màu xanh lá có đạo đạo lục quang có sáng có tối, màu sắc không đồng nhất, nhìn phi thường lộn xộn.

Đây là do trước kia Thẩm Lạc ăn các loại đan dược ẩn chứa Át Mộc khí, giấu ở từng nơi trong thân thể của hắn.

Theo Thần Mộc Ân Trạch vận chuyển, những Át Mộc khí này chậm rãi dung hợp, biến thành một cỗ Át Mộc linh lực tinh thuần, thẩm thấu vào trong gan hắn.

Thẩm Lạc cảm thấy thân thể trở nên nhẹ nhàng rất nhiều, giống như bông

xuông một loại gánh nặng nào đó.

Những Át Mộc khí này giấu ở các nơi trong thân thể của hấn, đều là tai hoạ ngầm, tích lũy thảng ngày sớm muộn cũng sẽ bộc phát, bây giờ Thần Mộc Ân Trạch luyện hoá những Át Mộc tạp khí này, thân thể tự nhiên nhẹ nhõm.

Hấn thậm khen Thần Mộc Ân Trạch huyền diệu, tiếp tục vận chuyển công pháp này, chỗ sâu nhất thân thể dần dần dâng lên một đoàn âm áp, bản mệnh nguyên khí theo đó cũng dâng lên, đây là hấn trước kia không thể nhận ra.

Thảm Lạc vội vàng ngưng thần xem kỹ, rất nhanh mơ hồ cảm ứng được bản mệnh nguyên khí mình, cùng những Át Mộc khí kia hỗn tạp, nhiều chừng năm sáu loại.

Trong đó cái lớn nhất hoàn toàn xứng đôi với thân thể hấn, là thân thể của hấn dẫn sinh bản mệnh nguyên khí, bốn năm loại nguyên khí khác lạ là khí tức Thần Long, Phượng Hoàng lực, Kỳ Lân lực, thạch nhũ ngàn năm.

Những khí tức này cùng bản mệnh nguyên khí hấn hỗn tạp cùng một chỗ, mặc dù không tạo thành nguy hại, lại cho người ta một loại cảm giác không tinh khiết, không cách nào dung nạp đồ vật diên thọ khác.

Thảm Lạc thậm thở dài, tiếp tục vận chuyển Thần Mộc Ân Trạch.

Sau một hồi lâu, bản mệnh nguyên khí hỗn tạp vậy mà dần dần bị điều động, từ từ có xu thế hợp lại làm một.

"Viên quốc sư nói quả nhiên không giả, Thần Mộc Ân Trạch thật sự có công hiệu tinh hóa bản mệnh nguyên khí." Hấn đại hỉ, tiếp tục vận chuyển Thần Mộc Ân Trạch.

Ba ngày ba đêm thoáng cái đã qua.

Thảm Lạc mở to mắt, khoe miệng lộ ra vẻ tươi cười.

Không biết là do có kinh nghiệm mộng cảnh gia trì, hay là hấn có thiên phú đặc biệt với Thần Mộc Ân Trạch, ba ngày khô tu, bản mệnh nguyên khí hỗn tạp đã tương dung một phần nhỏ.

Chỉ cần kiên trì bền bỉ, tổn hao chừng nửa năm là có thể hoàn toàn dung

hợp.

Tu luyện Thần Mộc Ân Trạch quan hệ đến tuổi thọ của hấn, hấn dự định sẽ lập tức bế quan khổ tu, triệt để luyện hóa bản mệnh nguyên khí mới xuất quan.

Bất quá trước khi bế quan, hấn còn có chút việc cần hoàn thành.

Thẩm Lạc lật tay lấy ra một chiếc nhẫn màu bạc, chính là pháp khí trữ vật Long Đàn.

Sau khi đại chiến kết thúc, hấn một mực bận chuyện, còn chưa kịp kiểm tra vật này.

Đưa thần thức chui vào trong chiếc nhẫn màu bạc, hấn bị một đồng lớn tiên ngọc bên trong làm cho kinh hãi mừng rỡ như điên.

Nhẫn trữ vật Long Đàn lớn bằng cả gian phòng, trong đó non nửa không gian bị những tiên ngọc này nhét tràn đầy, hấn mơ hồ đếm, chừng hơn một vạn năm ngàn khối, khiến thân gia hấn tăng gấp ba lúc trước.

Bất quá cân nhắc đối phương là một trong hai đại cự đầu Thánh Liên Pháp Đàn, có nhiều tiên ngọc như vậy cũng là bình thường.

Nghĩ vậy, Thẩm Lạc dời lực chú ý khỏi tiên ngọc, nhìn về phía những vật khác.

Ngoài tiên ngọc, trong pháp khí trữ vật còn có rất nhiều linh tài cao giai, đều là vật phẩm trân quý.

Chương 790: Vị hôn thê

"Lại có Quá Phong Đằng cùng Thiên Thủy Thạch, phối hợp với mấy thứ tài liệu ta tìm được trong bảo tàng Thánh Liên Pháp Đàn, tài liệu Độn Địa Phù đã gom góp đủ, tài liệu Ân Thân Phù mặc dù còn thiếu, nhưng thiếu hụt không phải là vật trân quý, đi phòng thị hản là có thể mua được." Thâm Lạc lộ vẻ mừng rỡ, tự lâm bẩm.

Trừ những tài liệu này, trong pháp khí trữ vật còn lại hai khối ngọc giản một vàng kim một xám, hai bình thuốc, ba tấm phù lục xích hồng.

Thâm Lạc lấy những vật này ra, kiểm tra từng cái.

Trên ngọc giản màu vàng ghi chép một môn công pháp tên là « Lục Đạo Luân Hồi Chân Kinh », là một môn phật pháp tà đạo, không biết lão học được từ nơi nào.

Một khối ngọc giản màu xám kia ghi chép mấy môn bí thuật tinh diệu, đáng tiếc đại đa số đều dùng « Lục Đạo Luân Hồi Chân Kinh » làm cơ sở, lại vô dụng với Thâm Lạc.

Bất quá cuối ngọc giản màu xám ghi chép một môn đồng thuật, tên là U Minh Quỷ Nhãn, có thể đề cao thị lực, am hiểu khám phá các loại huyền thuật.

Khám phá huyền thuật chỉ là một năng lực U Minh Quỷ Nhãn, môn đồng thuật này lợi hại nhất là có thể thi triển một môn thần thông mê hồn, khiến ánh mắt người giao với ánh mắt mình trong bất tri bất giác lâm vào trong huyền thuật.

Bất quá môn đồng thuật này tu luyện vô cùng phiền phức, lại khó khăn, đầu tiên là phải nuôi dưỡng một đầu Xà Mị ngàn năm, cho nó phục dụng đại lượng đan dược trân quý, bồi dưỡng Huyền Mị lực thể nội nó, sau đó ăn vào mật rắn Xà Mị ngàn năm, vận chuyên bí thuật hấp thu mật rắn.

Tiếp đó, cần phối chế một loại linh dịch Mê Huyền, nhỏ vào con mắt, vận

công luyện hóa, kiên trì bền bỉ hơn trăm năm là có thể tu thành môn đồng thuật này.

"Xà Mị ngàn năm! Khó trách trước đó ta giết Xà Mị kia, người Thánh Liên Pháp Đàn tại Bạch Quận thành như bị điên tìm ta, nguyên lai đầu Xà Mị ngàn năm kia là Long Đàn nuôi, dùng để tu luyện U Minh Quỷ Nhân." Lúc này Thẩm Lạc mới chợt hiểu.

Chính mình đánh bậy đánh bạ ăn vào mật rắn đầu Xà Mị ngàn năm kia, thì lực lúc này mới tiến nhanh.

"Thật là đúng dịp! Long Đàn trước đưa ta mật rắn Xà Mị ngàn năm, sau lại đưa phương pháp tu luyện U Minh Quỷ Nhân tới, giúp ta gom góp hơn phân nửa điều kiện." Thẩm Lạc cảm thấy mừng thâm, quyết định tu luyện môn đồng thuật này.

Về phần linh dịch Mê Huyền kia, phối trí cũng không phức tạp, hướng chỉ trong nhẫn trữ vật Long Đàn đã thu thập hơn nửa vật liệu, sau lại thoáng thu thập một chút là có thể tập hợp đủ.

Hắn thu hồi ngọc giản màu xám, tiếp tục xem xét đồ vật còn lại.

Hai bình thuốc kia, một bình chứa bảy, tám khóa đan dược chữa thương, nhìn xem là loại cao cấp, nhưng không thể so sánh với Liệu Thương Nhũ Linh Đan.

Mà bình thuốc kia lại chứa một viên đan dược màu vàng, phía trên hiện ra một đan văn hình hoa sen, tản mát ra phật quang màu vàng, vậy mà giống như đúc Phật Quang Xá Lợi Tử trong mộng cảnh.

Bất quá viên đan dược kia chỉ tương tự Phật Quang Xá Lợi Tử, cũng không có thân vận phật quang phổ chiếu như Phật Quang Xá Lợi Tử kia, tám thành là đan dược phỏng chế.

Mặc dù chỉ phỏng chế Phật Quang Xá Lợi Tử, nhưng viên đan dược này vẫn phi thường trân quý, Thẩm Lạc cẩn thận thu vào, về sau có thể sẽ dùng đến.

Về phần ba tấm phù lục cuối cùng, lại là ba tấm phù Hỏa thuộc tính, hắn cũng không nhận ra là phù gì, xem từ sóng pháp lực nó tản ra hẳn là thuộc về phù lục cao giai.

Thẩm Lạc thu hồi những vật này, trầm ngâm một lát đứng dậy đi ra ngoài, rất mau tới phường thị Trường An thành.

Bây giờ hắn dư dả tiền bạc, trong phường thị trắng trợn mua sắm một phen, mua đủ linh tài Ân Thân Phù, cùng linh dịch Mê Huyền còn thiếu.

Hắn cũng đã hỏi vật liệu Khôn Thổ Dẫn Lôi Phù, chỉ lấy được những thứ phổ thông. Khôn Thổ Dẫn Lôi Phù là ngụy tiên phù, mấy loại tài liệu chính đều cực kỳ trân quý, không thể mua được.

Mua xong những vật này, Thẩm Lạc lập tức quay trở về phủ quốc công, bề quan không ra.

...

Thời gian nhoáng một cái, đã qua hơn một năm.

Trên một bờ biển kéo dài cực nam Nam Chiêm Bộ Châu, đứng lặng một toà thành trì gần biển có chút hùng vĩ, tên là Hải Nha thành.

Thành này tu kiến tại rìa hải nhai do nước biển ăn mòn vào, ngoài thành là một lương cảng nước sâu phương viên mấy trăm dặm dọc bờ biển, ngày bình thường mặc kệ sáng sớm hay là chạng vạng tối, trong cảng đều có gần một trăm chiếc thuyền đánh cá ra vào, phi thường náo nhiệt.

Bên ngoài bến cảng, phía trên vách đá sát biển, xây dựng một rào chắn bằng đá dài mấy trăm trượng, ngăn trở hải nhai. Vách đá này trở thành một chỗ tuyệt hảo ngắm cảnh.

Đứng gần biển, có thể nhìn thấy cảnh tượng thuyền bè bận rộn ra vào, trông về phía xa có thể nhìn thấy phong cảnh viễn hải bao la, cho nên từ sáng sớm đến tối, bờ biển có đại lượng dân chúng trong thành cùng du khách nơi khác mộ danh đến ngắm cảnh.

Ngư dân phụ cận hải nhai vừa làm sinh ý, vừa bày ra từng quầy hàng nhỏ phụ cận rào chắn, phía trên đặt các loại vỏ sò cùng ốc biển hình dáng kỳ lạ rực rỡ muôn màu.

Còn có người dùng từng hộp gỗ đẹp đẽ, bên trong đựng trân châu cùng san hô đỏ lấy được trong biển, bán cho du khách.

Giờ phút này, bên cạnh hải nhai có một nam tử tuấn lãng mang áo bào trắng, đang bị một ngư dân màu da đen kịt bám lấy, nhất định phải bán một viên trân châu lớn bằng hạt đậu hà lan cho hắn.

Nam tử tuấn lãng phiến muộn không thôi, trong nháy mắt người kia muốn bám sát, thân hình chợt lóe lên, giống như quỷ mị lướt qua bên cạnh gã, đi tới phía trước.

Chờ ngư dân kia lấy lại tinh thần, người kia đã đi xa.

Nam tử tuấn lãng lấy xuống hồ lô rượu đeo bên hông, miệng nhỏ nhấp một ngụm, đi đến trước một gian hàng, vỗ vỗ bả vai một nam tử áo xanh đang ngồi chồm hồm trên mặt đất chăm chú lựa chọn trân châu, trêu đùa:

"Thẩm Lạc, ngươi là một lão quang côn, lại đi chọn đồ trang sức nữ tử này làm gì?"

Người nói chuyện chính là Bạch Tiêu Thiên, mà kẻ ngồi chồm hồm trên mặt đất kia, tự nhiên là Thẩm Lạc.

Bọn hắn đến Hải Nha thành này đã mấy ngày, Thẩm Lạc chủ động đưa ra đề nghị lưu lại mấy ngày, nói là phải dạo chơi thật tốt đã.

Bạch Tiêu Thiên thấy khoảng cách tổ chức Tiên Hạnh đại hội còn có chút thời gian, nên cũng không sốt ruột, đáp ứng yêu cầu Thẩm Lạc, liền lưu ở trong Hải Nha thành. Chỉ là gã không ngờ, Thẩm Lạc đột nhiên có hứng thú với các đồ trang sức nữ tử như châu trân, mấy ngày nay ở trong thành đã đi dạo rất nhiều nơi, nhưng thủy chung không chọn được thứ mình thích.

Bạch Tiêu Thiên thực sự không có hứng thú với chuyện này, một mực đi các nơi trong thành tìm rượu, đáng tiếc thành trì gần biển bực này phần lớn lấy ngư nghiệp làm chủ, ít trồng trọt lương thực nông hộ, nguyên liệu thiếu hụt, nên chuyện cất rượu tự nhiên không bằng ở đất liền.

Y chờ đợi mấy ngày, thực sự cảm thấy chán nản, lúc này mới thúc giục Thẩm Lạc lên đường, đi tới bờ biển.

Nhưng ai ngờ, Thẩm Lạc đến nơi này, thê mà vẫn muốn tìm kiếm châu trân yêu thích trên những quầy hàng này.

"Người quên sao? Ta có một vị hôn thê." Thẩm Lạc cũng không ngần ngại lên, mở miệng nói.

"Một mực nghe người nói, nhưng chưa bao giờ gặp." Bạch Tiêu Thiên bĩu môi một cái, nói.

"Đừng gấp, lần này đi Phổ Đà sơn, người có thể gặp được nàng." Thẩm Lạc cười ha ha, nói.

"Người nói là, vị hôn thê biểu muội kia, nàng ở tại Phổ Đà sơn?" Bạch Tiêu Thiên lần đầu tiên nghe được tin tức này.

....

Tác giả đăng thiếu

Chương 791: Phổ Đà sơn

"Thải Châu nàng năm đó bị tiên sư Phổ Đà sơn thu làm đệ tử, ta vốn cho rằng sẽ rất lâu mới có cơ hội tới nơi này, không ngờ hiện tại lại có thể đến." Thâm Lạc nhớ lại chuyện năm đó, cảm thấy thôn thức nói.

"Hảo tiểu tử, xa cách từ lâu trùng phùng, ngươi muốn đưa châu trâm này làm lễ vật? Người ta nếu là tu sĩ, sao không đưa một kiện pháp khí làm lễ vật?" Bạch Tiêu Thiên vỗ bờ vai của hắn, hỏi.

"Trọng yếu là tâm ý, cũng không phải lễ vật quý giá hay không. Huống hồ ta cũng không biết Thải Châu nàng bây giờ sở tu công pháp gì, dù muốn đưa một kiện pháp khí, cũng phải phù hợp với nàng mới tốt." Thâm Lạc nhếch miệng cười một tiếng, nói.

Trong khi nói chuyện, rút cuộc hắn chọn một cây trâm hoa mai tinh tế, trả tiền xong, đặt vào một hộp gỗ xinh đẹp.

"Lúc trước nghe nói Phổ Đà sơn sẽ phái đệ tử tiếp dẫn người tham dự, không biết cụ thể là ở nơi nào?" Thâm Lạc đứng lên, hỏi.

"Phổ Đà sơn là một toà tiên sơn hải ngoại ở Nam Hải, thật ra là một hòn đảo có diện tích không nhỏ, ở bên ngoài còn có mười tám hòn đảo nhỏ phụ thuộc, trước kia đều tiếp dẫn người ở Tinh Tử đảo, năm nay chắc cũng không khác." Bạch Tiêu Thiên hơi suy nghĩ một chút, nói.

"Nếu vậy, chúng ta đi Tinh Tử đảo xem." Thâm Lạc nói.

Bạch Tiêu Thiên nhẹ gật đầu, hai người đi đến chỗ bờ biển không người, tự mình điều động phi kiếm, hóa thành hai đạo cầu vồng, một trước một sau bay vụt đi.

Lúc này đang giữa hè, bầu trời vạn dặm không mây, xanh lam như tủy, trên mặt biển gió nhẹ quét qua, nhộn nhạo trận trận sóng cả.

Hai người Thâm Lạc một đường lao vùn vụt mấy trăm dặm, ven đường đi

qua rất nhiều rặng đá ngầm to nhỏ, nhưng thủy chung không nhìn thấy tung tích Phở Đà sơn.

"Tiêu Thiên, hướng ngươi đi không có vấn đề gì chứ, vì sao mãi đến giờ không thấy bóng dáng Phở Đà sơn?" Thảm Lạc nhìn mặt biển mênh mông phía trước, hồ nghi hỏi.

"Phở Đà sơn dù sao cũng là trọng địa phật môn, đạo tràng Quan Thế Âm Bồ Tát tu hành, không phải dễ như vậy là có thể tìm tới. Lúc trước ta nói với ngươi mười tám hòn đảo nhỏ, còn nhớ không? Vậy bản thân chúng cũng là một tòa trận pháp, hộ vệ bên ngoài chủ đảo, có thể hình thành một tòa pháp trận che lấp, người không được trong môn chỉ rõ sẽ chỉ đi vòng quanh hòn đảo thôi, không vào được bên trong." Bạch Tiêu Thiên cười nói.

"Nói nhiều như vậy, ngươi có biện pháp tìm tới chỗ tông môn không?" Thảm Lạc hỏi.

"Đó là tự nhiên, trước khi đi trong chùa đã cho ta tín vật, có thứ này chỉ dẫn, sao lại tìm không thấy?" Bạch Tiêu Thiên nói, giương cánh tay lên.

Ở chỗ cổ tay y buộc một sợi tơ màu đỏ, phía trên ngậm một tín phù hình cá, giờ phút này đang nghịch gió phiêu khởi, đuôi cá chỉ hướng tây nam, có chút đung đưa.

Mặc kệ Bạch Tiêu Thiên di động cánh tay thế nào, tín phù hình cá kia phiêu khởi, đuôi cá từ đầu đến cuối đều chỉ một hướng kia, không chịu sửa đổi.

"Vì sao ngươi có tín phù này, quốc sư bọn hắn lại không đưa cho ta?" Thảm Lạc kinh ngạc hỏi.

"Sinh Hóa tự chúng ta và Phở Đà sơn đều thuộc phật môn, quan hệ phải thân cận hơn so với Đại Đường quan phủ các ngươi." Bạch Tiêu Thiên lờm hẩn một cái, một bộ dạng đương nhiên.

"Đúng thế... Ha ha, đi trước dẫn đường." Thảm Lạc nghe vậy, gật đầu cười.

"Được rồi." Bạch Tiêu Thiên lên tiếng, tiếp tục lần theo hướng tín phù chỉ bay đi.

Ước chừng sau nửa canh giờ, trên mặt biển cách đó không xa, xuất hiện một hòn đảo xám trắng phương viên mấy trăm trượng, phía trên cây cối

thừa thớt, mơ hồ có thể nhìn thấy một căn nhà lá xây dựng ở trên đó.

Lúc hai người Thảm Lạc bay đến phụ cận, tín phù hình cá một mực tung bay lên kia đột nhiên rơi xuống.

"Đến rồi." Ánh mắt Bạch Tiêu Thiên sáng lên, nói.

"Chính là chỗ này?" Thảm Lạc liếc nhìn lại, cảm thấy có chút kinh ngạc.

Chẳng qua là khi hắn dùng thần thức nhìn qua hòn đảo này, rất nhanh phát hiện nó không tầm thường, thần niệm của hắn vậy mà không cách nào xuyên thấu căn nhà lá nhìn như không đáng chú ý kia.

Đúng lúc này, trong nhà lá bỗng nhiên có hai đạo nhân ảnh một nam một nữ đi ra.

Khi nhìn thấy hai người Thảm Lạc, trong nháy mắt thần sắc đôi nam nữ này đồng thời biến đổi, lại hoàn toàn không giống nhau.

Trong đó nữ tử kia vốn không có ý cười, nhưng khi ánh mắt rơi vào trên mặt Thảm Lạc, trên mặt lập tức lộ ra vẻ tươi cười. Mà tên nam tử kia vốn khóe miệng ngậm lấy ý cười, giờ phút này sắc mặt trầm xuống, cả khuôn mặt đều đen lại.

"A, trùng hợp như vậy, phụ trách tiếp dẫn lại là các ngươi." Thảm Lạc hơi kinh ngạc hỏi.

Nguyên lai một nam một nữ kia, không phải ai khác, chính là Thập Cửu công chúa Đại Đường Lý Thục cùng Võ Minh.

"Thảm đại ca, ngươi sao lại tới nơi này... Hắn là người cũng tới tham gia Tiên Hạnh đại hội?" Lý Thục có chút ngạc nhiên hỏi.

Từ lần trước quỷ hoạn Kinh Hà Long Vương đến nay, Lý Thục rất kính nể hai người đồng lứa Thảm Lạc cùng Lục Hóa Minh này, đơn giản giống như nước sông dậy sóng, kéo dài không dứt, lúc này gặp lại cũng cảm thấy rất thân thiết.

Võ Minh bên cạnh nhìn càng thêm khó chịu, nắm đấm trong tay áo bất giác tự nắm chặt.

"Là quốc sư đại nhân đặc biệt cho đi, để ta đại biểu Đại Đường quan phủ tham gia lần đại hội này." Thảm Lạc không quá để ý chuyện này, vừa cười vừa nói.

Bạch Tiêu Thiên ở một bên nhíu mày nhìn nửa ngày, bỗng nhiên mở miệng hỏi: "Thảm Lạc, vị này không phải là Thái Châu biểu muội trong miệng ngươi à, vị hôn thê kia của ngươi? Vậy ta có phải nên xưng một tiếng đệ muội?"

"Chớ nói nhảm, vị này là Thập Cửu công chúa." Thảm Lạc vội vàng nói.

"Vị này là?" Lý Thục nhìn về phía Bạch Tiêu Thiên, hơi nghi hoặc một chút hỏi.

"Nguyên lai là công chúa điện hạ, tại hạ Bạch Tiêu Thiên, chính là người tham dự của Hóa Sinh tự." Bạch Tiêu Thiên đã sớm nhìn ra ánh mắt Võ Minh kia nhìn Thảm Lạc bất thiện, liền cố ý lãng quên gã, chẳng thèm nhìn một chút nói.

"Bạch đạo hữu là sư huynh Hóa Sinh tự à, chúng ta cùng thuộc đệ tử thiên môn, cũng coi là nửa đồng môn đấy." Lý Thục ôm quyền với Bạch Tiêu Thiên, vừa cười vừa nói.

"Tính tình Lý sư muội như vậy, ngược lại thật sự không giống người hoàng gia đi ra, ta thích. Về sau gọi ta một tiếng Bạch huynh hoặc là Bạch đại ca là được, không cần gọi đạo hữu hay không đạo hữu, ha ha..." Bạch Tiêu Thiên nhìn như quen thuộc, vừa cười vừa nói.

"Được. Vừa rồi Bạch sư huynh nói cái gì mà Thái Châu biểu muội, là cái gì đó? Thảm đại ca đã có hôn ước sao?" Lý Thục cười hỏi.

"Cái đó là..."

"Ngươi cái tên này, cũng đừng tám chuyện không ngừng, hay là làm chính sự trước đi." Bạch Tiêu Thiên vừa định nói, liền bị Thảm Lạc mở miệng cắt ngang.

"Đành thế." Bạch Tiêu Thiên ngưng ngưng cười cười.

Nói xong, hai người tự mình lấy ra tín vật, giao cho Lý Thục kiểm tra thực hư.

"Đồ vật không có vấn đề gì, hai vị theo ta vào trong môn đăng ký đi." Võ Minh một mực bị gạt sang một bên vượt lên trước một bước nhận lấy, cẩn thận kiểm tra thực hư, sau đó mở miệng nói.

"Võ sư huynh, nếu không hay là để ta dẫn Thẩm đại ca bọn hấn đi thôi?" Lý Thục mở miệng nói.

"Sư muội, ngươi không phải còn muốn đợi Liễu Tình đạo hữu sao, chút chuyện nhỏ này cứ giao cho ta. Ngươi yên tâm, ta nhất định an bài thoả đáng hai vị huynh trưởng này, thế nào?" Võ Minh vỗ ngực bảo đảm.

Lý Thục nhìn thoáng qua mặt biển cùng bầu trời xa xa, mặt lộ vẻ do dự.

Chương 792: Khúc mắc

"Lý cô nương nếu còn phải đợi người, vậy cũng không cần phiền toái, cứ để Võ đạo hữu dẫn đường cũng được, dù sao chúng ta gần đây cũng sẽ ở trong quý môn, muốn ôn chuyện tùy thời đều có thể." Thẩm Lạc cười nói.

"Cái kia... Vậy cũng được." Lý Thục hơi chân chờ, gật đầu nói.

Mấy người cáo biệt một tiếng, Võ Minh liền dẫn hai người Thẩm Lạc đi vào trong nhà lá.

Trong nhà lá, bày biện bình thường, chỉ có một cái bàn bát tiên cùng bốn ghế dài, ở giữa đặt nước trà, Võ Minh cũng không có ý để cho hai người an vị, trực tiếp mang theo bọn hắn đi ra phía sau nhà tranh.

Xuyên qua cổng, hình như sắc trời đột nhiên sáng lên, trước mắt hai người Thẩm Lạc bỗng nhiên sáng sủa, không còn nhìn thấy bộ dáng toà đảo hoang tiêu điều trên biển xanh nữa.

Ngoài cửa nhà lá là một quảng trường đá trắng diện tích gần trăm trượng, hai bên có các kiến trúc xây dựng, bốn bề có thể nhìn thấy không ít người mặc phục sức tiêu chí Phổ Đà sơn lui tới, có chút náo nhiệt.

Địa thế phía sau quảng trường dần dần lên cao, tạo thành một ngọn núi cao gần trăm trượng, một con đường núi hình dạng xoắn ốc tu kiến dựa vào thế núi, một mực kéo dài lên đỉnh núi.

Chỗ giữa sườn núi, có một vách núi khá bằng phẳng, phía trên treo mấy tên đệ tử Phổ Đà sơn, từng người cầm chùy đục nên lện trên vách núi đá, tựa hồ là đang điêu khắc bích hoạ.

Thẩm Lạc cẩn thận đánh giá một chút, từ phía trên hình dáng điêu khắc đã hoàn thành, tựa hồ là một bức Phật Đà Thuyết Pháp Đồ.

"Làm sao đệ tử Phổ Đà sơn còn học việc kiểu này?" Hắn nhin không được mở miệng hỏi.

Võ Minh nghe vậy, thuận theo tâm mắt của hắn liếc qua vách núi bên kia, bật cười một tiếng nói:

"Người nói những tên kia? Bọn hắn bắt quả là đến Phổ Đà sơn làm việc tạp dịch, làm sao có thể là đệ tử Phổ Đà sơn ta? Bọn hắn cũng xứng sao?"

"Phật nói chúng sinh bình đẳng, người cũng là đệ tử sa môn, sao lại nói như thế?" Bạch Tiêu Thiên nghe vậy, cau mày nói.

Y mặc dù không cạo tóc tu hành, nhưng đáy lòng vẫn tin phục Phật lý, cho nên thấy Võ Minh nói như thế, lòng sinh không vui.

Võ Minh nghe vậy, nhếch nhếch miệng, cười lạnh một tiếng, không nói tiếng nào.

Bạch Tiêu Thiên thấy thế muốn phát tác, Thâm Lạc lại lắc đầu với y, lúc này mới coi như thôi.

Hai người đi theo Võ Minh vòng qua ngọn núi trên Tinh Tử đảo, đi tới một bên khác của hòn đảo, nhìn lại hải vực phía trước.

Chỉ thấy trên biển lớn khói sóng mênh mông, mơ hồ có thể nhìn thấy từng hòn đảo núi non mơ hồ, giữa chúng cách nhau tương đối xa.

"Nơi này là Hư Chương Hải, mặt biển có mê chương vụ khí, không độc không hại, chỉ là có thể khiến người ta đánh mất phương hướng mà thôi, cho nên ở đây không thể phi hành lung tung, cần có đệ tử Phổ Đà xuống thuyền biển dẫn vượt qua biển." Võ Minh mở miệng nói.

"Vậy làm phiền." Thâm Lạc nói ra.

Võ Minh nghe vậy, tay vung lên, trên bờ biển xuất hiện một chiếc thuyền nhỏ màu đen dài khoảng sáu thước, hai bên thân tàu tuyền khắc hoa văn sóng nước, nhìn thật phân tinh mỹ.

"Đi theo ta." Võ Minh nói xong, dẫn đầu tung người đi lên trên thuyền nhỏ.

Thâm Lạc cùng Bạch Tiêu Thiên theo sát phía sau, cùng nhảy xuống thuyền.

Võ Minh bóp một cái pháp quyết, chỉ về một hướng, một đạo pháp lực độ nhập vào trong thuyền.

Đường vân sóng biển trên thân thuyền lập tức tỏa ra ánh sáng, gạt nước qua hai bên ra sau, thân thuyền lập tức hơi chao đảo một cái, mang theo ba người Thẩm Lạc xông ra biển.

Tốc độ thuyền nhỏ không nhanh không chậm, chỉ chốc lát đã cách xa Tinh Tử đảo, xông vào trong hải vụ.

Trên biển sương mù mông lung, Thẩm Lạc thử, liền phát hiện mê vụ này cũng có thể che đậy thần thức, một khi xâm nhập vào trong đó, ánh mắt bị ngăn cản cản, thần thức cũng bị trở ngại, muốn phân rõ phương hướng cũng không dễ.

"Không cần uống phí sức lực thử, thần thức tu sĩ Chân Tiên cảnh cũng chưa chắc có thể đột phá mê vụ này, chỉ bằng các người, căn bản không cần hy vọng xa vời." Võ Minh không cần đoán cũng biết hai người Thẩm Lạc đang ném thử, lập tức nói.

"Đây cũng là pháp trận hộ sơn của quý môn sao?" Thẩm Lạc nghe vậy, liền thu hồi thần thức, hỏi.

"Không phải. Vùng biển này từng là chiến trường Thần Ma đại chiến thời Thượng Cổ, đáy biển có rất nhiều đá ngầm cùng rãnh biển, mặt biển lại có mê vụ che đậy, thường thường thuyền đến chỗ này sẽ đắm chìm mất tích. Sau đó, Bồ Tát phát hạ ý nguyện vĩ đại, lấy đại thần thông chuyển đến Phổ Đà mẫu sơn cùng mười tám tòa tử sơn, dời núi vào biển tạo thành thế cục bây giờ. Mười tám tòa tử sơn hình thành pháp trận mới là pháp trận hộ sơn." Võ Minh nghe vậy, cũng không keo kiệt giải thích một phen.

"Thì ra là thế, có Phổ Đà sơn tọa trấn, ngược lại vừa vặn trấn áp mảnh hải vực quý quyết này, nếu có thuyền đi qua, sẽ bị pháp trận dẫn dắt rời xa nơi đây, ngược lại không phát sinh bi kịch thuyền đắm." Thẩm Lạc gật đầu nói.

"Tuy nói nơi đây không phải pháp trận hộ sơn, nhưng dù sao cũng là một chỗ bình chướng che đậy tông môn, trong biển này vẫn bố trí chút thủ đoạn, nếu có hạng giá áo túi com muốn tùy tiện chui vào, sẽ..."

Võ Minh còn chưa dứt lời, dưới thuyền bỗng nhiên "Đông" một tiếng, trùng điệp đập vào một khối đá ngầm, thân thể của gã không khỏi chúi về

phía trước, trực tiếp mất thăng bằng lọt vào trong biển.

Thảm Lạc cùng Bạch Tiêu Thiên mặc dù cũng lão đảo một cái, nhưng rất nhanh ổn định thân thể, dù sao cũng không bị rơi xuống.

Chờ bọn hắn nhìn lại trên mặt biển, đã không thấy bóng dáng Võ Minh.

"A, Thảm Lạc, có phải người có khúc mắc gì với tiểu tử này không, chúng ta vừa tới đã ra oai phủ đầu như vậy?" Bạch Tiêu Thiên thấy thế, nhin không được cười nhạo một tiếng, hỏi.

"Trước đó có chút xung đột, bất quá không ngờ hắn ghen ghét lâu như vậy." Thảm Lạc cũng có chút dở khóc dở cười.

"Hiện tại ném chúng ta ở nơi này, chúng ta nên làm gì?" Bạch Tiêu Thiên giang tay ra, hỏi.

"Tín phù hình cá người còn có thể dùng hay không?" Thảm Lạc hỏi.

"Thứ này chỉ hướng Phổ Đà sơn, ở bên ngoài còn có tác dụng, chúng ta ở bên trong, còn dùng cái rắm." Bạch Tiêu Thiên giương cổ tay lên, cười nói.

"Vậy không cách nào, chỉ có thể dựa vào chính chúng ta. Bất quá mê vụ này hoàn toàn chính xác cổ quái, lúc trước Võ Minh nói hoàn toàn không giả, chúng ta không nên tùy tiện phi hành mới tốt." Thảm Lạc nhìn bốn phía, trên hải vực mênh mông cũng không nhìn thấy thân ảnh những người khác, nói.

"Không sai." Bạch Tiêu Thiên tán đồng nhẹ gật đầu.

Hai mắt Thảm Lạc ngưng lại, nhìn thoáng qua phía trước, hai tay chỉ xuống dưới thuyền một cái, một đạo pháp lực độ nhập vào trong đó.

Phù văn trên thuyền hơi sáng lên, thân thuyền chấn động một cái, nhưng không di động về phía trước.

Thảm Lạc do dự một chút, thể nội pháp lực bỗng nhiên tăng vọt, độ gấp bội pháp lực vào trong thuyền nhỏ.

Trên thuyền bỗng nhiên sáng lên quang mang, thân thuyền xông tới, trực tiếp vượt qua đá ngầm phía dưới, một đầu đâm xuống mặt biển.

Thâm Lạc cùng Bạch Tiêu Thiên không đứng vững, kém chút rớt xuống biển.

Trong lúc nguy cấp, Thâm Lạc thi triển thủy pháp, hút tới một đạo sóng nước, nâng thân thuyền lên, lúc này mới bình ổn lại.

Chương 793: Cơ quan

"Thẩm Lạc, ta thấy hay là người đừng khu động thuyền này nữa, không chế sóng nước đưa chúng ta tiến lên còn ôn hòa hơn." Bạch Tiêu Thiên trêu đùa.

"Không sai, đó là một biện pháp." Thẩm Lạc nghe vậy, suy nghĩ một phen, gật đầu nói.

Nói xong, hắn khoanh chân ngồi xuống, yên lặng vận chuyển công pháp vô danh, thò một bàn tay vào trong nước biển, bắt đầu không chế thuyền tiến lên.

Theo pháp lực của hắn không ngừng độ nhập vào, dưới thân thuyền bắt đầu vang lên tiếng nước "Rầm rầm", thân thuyền được sóng nước đẩy chạy tới, mau chóng lướt đi.

Thẩm Lạc hết sức chăm chú, vừa điều khiển sóng nước, vừa đưa thân thức vào trong nước, dò xét đá ngầm xung quanh, một đường vậy mà có chút bình ổn.

Chỉ là trước mắt không xác định được phương hướng, hắn chỉ có thể dựa vào đại khái phương vị mình tính ra, đi về phía chủ đảo Phổ Đà sơn.

Mà trong hải vực cách bọn họ không xa, chỗ mi tâm Võ Minh dán một tấm phù lục loé lên thanh quang, hai mắt hơi sáng quang mang màu vàng nhạt, nhìn rõ cảnh tượng trong sương mù.

Thấy hai người Thẩm Lạc cũng không bị khốn trụ, đồng thời còn chạy ra phía bên ngoài Mê Vụ hải vực, gã không khỏi hừ lạnh một tiếng, mũi chân điểm nhẹ trên mặt nước đuổi theo hai người.

Qua ước chừng nửa khắc đồng hồ, Thẩm Lạc mặc dù một đường gập ghềnh vừa đi vừa nghỉ, chung quy lại tìm đúng phương hướng, đi tới biên giới Mê Vụ hải vực, phía trước đã mơ hồ nhìn thấy một ngọn núi hùng vĩ.

"Ha ha, vận khí không tệ, xem bộ dáng là sắp chạy ra rồi." Bạch Tiêu Thiên đứng ở đầu thuyền, "Xẹt" một tiếng, mở ra quạt xếp nhẹ quạt, một bộ khí phái tiêu sái ngự phong trên biển.

Thẩm Lạc một đường ngự thủy đẩy thuyền, giống như người chèo thuyền cho y.

"Không cần người nói giúp, cũng biết..." Thẩm Lạc còn chưa nói hết, thần sắc bỗng nhiên biến đổi.

Dưới thuyền đột nhiên sáng lên quang mang, thân thuyền bắt đầu bỗng nhiên gia tốc, không bị không chế vội vã xông tới phía trước.

Bạch Tiêu Thiên lão đảo một cái, vội đứng vững thân hình, tưởng Thẩm Lạc đang làm chuyện xấu, quay người định cười mắng vài câu.

Nhưng y vừa mới xoay người, liền bị Thẩm Lạc một phát bắt được cổ tay, trực tiếp ngự kiếm nhảy lên bầu trời.

Hai người vừa mới bay lên, chiếc thuyền phía dưới mắt không chế đột nhiên đâm vào một khối đá ngầm màu đen nhô ra mặt biển, âm âm vỡ vụn, mảnh vụn bay tứ tán.

"Chuyện gì xảy ra?" Thần sắc Bạch Tiêu Thiên biến đổi, nhíu mày hỏi.

"Chỉ là ra oai phủ đầu mà nói, thật có chút quá mức." Thẩm Lạc nhíu mày lên, trong mắt có mấy phần tức giận.

Tiếng nói của hắn vừa dứt, nước biển phía dưới bắt đầu rung động "Rầm rầm", một vòng xoáy hơn mười trượng trong biển bắt đầu nổi lên, ở trong mơ hồ có thể nhìn thấy một bóng dáng màu đen to lớn đang nổi lên.

"Đi."

Thẩm Lạc quyết đoán, kéo Bạch Tiêu Thiên lướt ra phía ngoài Mê Vụ hải vực.

Hai người vừa mới bay ra bên ngoài, sau lưng lập tức tiếng thét đại tác, mùi mấy sợi xích sắt màu đen trắng kiện không gì sánh được từ trong vòng xoáy bắn nhanh ra, như xúc tu bạch tuộc đâm thẳng tới bọn hắn.

Thẩm Lạc chăm chú nhìn lại, chỉ thấy phía trên xích sắt khắc rõ đạo đạo phù văn, chỗ đỉnh còn có từng dùi nhọn, phía trên lóe hàn quang đen nhánh, đâm thẳng tới bọn hắn.

"Cơ quan pháp trận..." Hắn nhíu mày, lập tức cùng Bạch Tiêu Thiên phân tán ra.

Xiềng xích màu đen kia thấy hai người phân tán ra, cũng tự phân tán đâm về phía hai người Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc căn bản không có ý định dây dưa, dưới thân toả ra ánh trắng, thân hình như na di tùy tiện tránh qua, tránh né ba đầu xiềng xích đâm tới.

Chỉ là còn không đợi hắn thoáng buông lỏng một khắc, sau lưng đột nhiên tiếng gió đại tác, ba sợi xiềng xích vừa mới tránh thoát vậy mà đột nhiên quay đầu, đâm tới hậu tâm hắn

Thẩm Lạc cũng không quay đầu lại, tay vung lên, một vệt kim quang sáng lên sau người, hiện ra một thanh Long Giác Kim chùy bắn nhanh tới, "Ầm" một tiếng, đánh trúng xiềng xích màu đen.

Một cỗ lực đạo to lớn chấn động đến, làm cho trong lòng Thẩm Lạc hơi ngạc nhiên, lực lượng pháp trận này lại lớn hơn nhiều so với hắn đoán.

"Bạch Tiêu Thiên, cơ quan này có pháp trận cung cấp lực lượng, chúng ta không thể địch lại. Mau đi hướng Phở Đà sơn, các trưởng lão trong môn lý nào lại ngồi yên không quan tâm." Thẩm Lạc bay ngược lên, cao giọng hô.

Bạch Tiêu Thiên đáp ứng, cùng Thẩm Lạc bay về phía Phở Đà sơn.

Nhưng hai người đi càng nhanh, xiềng xích màu đen sau lưng đuổi theo càng nhanh, bọn hắn vừa mới bay ra phạm vi mê vụ, bảy tám đạo xiềng xích đã lần nữa đuổi theo.

Thẩm Lạc toàn lực vận chuyển công pháp vô danh, hai tay đột nhiên ấn xuống, nước biển dưới thân gào thét tới, theo hai tay của hắn kéo lên một cái, hải vực phía dưới lập tức nhấc lên một trận thao thiên cự lãng.

Mười mấy vòi rồng nước to như thủy thùng đột ngột từ mặt biển mọc lên, xông vào không trung, va chạm cùng xiềng xích màu đen, bắn tung tóe lên vô số sóng nước, phát ra trận trận thanh âm "Ầm ầm".

Cảnh tượng gây ra thanh thế thật lớn này, lập tức dẫn tới đại lượng đệ tử Phổ Đà sơn vây xem.

Có người từ trên chủ đảo Phổ Đà sơn bay lượn đến, treo ở không trung quan sát, có người nhảy xuống thuyền tới gần trăm trượng dò xét, có người thì đứng ở rìa chủ đảo, từ xa nhìn về phía bên này.

Ai cũng không biết chuyện gì xảy ra, cũng không biết hai người kia làm sao lại xúc động cơ quan pháp trận trong biển.

Thẩm Lạc một kích đánh lui xiềng xích công kích, cùng Bạch Tiêu Thiên tiếp tục bay về phía chủ đảo. Ai cũng không chú ý tới, phía dưới nước biển đang có một mảng lớn bóng ma màu đen, cũng lan tràn về phía chủ đảo, tốc độ so với bọn hắn còn nhanh hơn mấy phần.

"Âm âm "

Sau một lát, một trận tiếng vang trầm trầm từ đáy biển truyền đến, trên mặt biển phía trước hai người đột nhiên dâng lên một ngọn sóng cao hơn mười trượng, mấy trăm đạo xiềng xích màu đen xếp thành một đường, như không tước xòe đuôi từ đáy nước dâng lên, từng sợi thẳng nhập lên bầu trời, sau đó tất cả đều quay ngược lại bay về phía hai người Thẩm Lạc.

Hai người Thẩm Lạc thấy thế, thần sắc đều trở nên ngưng trọng.

Bọn hắn đồng thời vung tay lên, một người gọi ra Long Giác Chùy, một người gọi ra Hàng Ma Xử, tự mình kết động thủ quyết vung lên, hai loại bảo vật đều toả ra ánh sáng chói lọi.

"Đi." Bạch Tiêu Thiên quát nhẹ một tiếng.

Trên thân y sáng lên một tầng hào quang màu vàng, cả người như bị vàng lỏng đổ lên, toàn thân bao phủ kim mang.

Thẩm Lạc thì toàn lực thôi động Long Giác Chùy, kim quang ngoại phóng, ngưng tụ thành một hư ảnh đầu rồng to lớn, hắn ẩn thân trong đó, trực tiếp bắn thẳng đến xiềng xích màu đen đối diện.

Như có một trận tiếng long ngâm vang lên, xiềng xích màu đen đụng vào kim quang long ảnh ngoài thân Thẩm Lạc, nhao nhao bắn ra, bay ngược về

bốn phương tám hướng.

Trong đó một sợi xiềng xích va chạm chính giữa mũi nhọn Long Giác Chuỳ, chỗ cả hai va chạm có một đoàn kim quang nổ tung, sợi xiềng xích kia lập tức bị đánh bay ra hơn trăm trượng, bay thẳng đến một chiếc thuyền khác.

Trên thuyền kia, giờ phút này đang đứng một thiếu nữ tuổi không lớn lắm, bất quá tu vi Tích Cốc sơ kỳ mà thôi.

Chương 794: Có thù tất báo

Trên thuyền, thiếu nữ vốn chỉ đến tham gia náo nhiệt, không ngờ lại bị liên lụy, chuyện xảy ra thập phần đột ngột, nàng thấy xiềng xích đen kịt kia thẳng đến mình, trong lúc nhất thời bối rối không biết phải làm sao, ngay cả động tác tránh né cũng quên mất.

Mắt thấy ngay cả người và thuyền sẽ bị một kích nện xuyên, bỗng một đạo thanh quang đột nhiên từ hướng Phổ Đà sơn bắn nhanh tới, cơ hồ trong nháy mắt đã tới trước người thiếu nữ, ngăn ở phía trước.

Trong thanh quang, một thanh niên nam tử dung mạo phổ thông, dáng người thon dài, nâng lên một bàn tay trắng nõn như ngọc đầy ngang ra, nơi lòng bàn tay sáng lên một vầng sáng màu trắng.

Mũi nhọn xiềng xích đột nhiên nện ở lòng bàn tay của gã, phát ra một tiếng "Ầm" trọng hưởng.

Ngoài thân gã có một cơn gió mạnh cuốn qua, toàn thân khuấy động lên một trận ba động gợn sóng, quần áo bay phất phới, mái tóc màu xanh đen tung bay ra sau, thân thể của gã lại không động một chút nào, thậm chí ngay cả mặt nước giã dươi chân cũng chỉ khơi dậy một tầng gợn nước nhàn nhạt.

"Ngụy... Sư thúc, đa tạ Ngụy Thanh sư thúc." Thiếu nữ lấy lại phản ứng vội vàng nói tạ ơn.

"Mau trở về đi." Thanh niên nam tử tên là Ngụy Thanh không quay đầu lại, mở miệng nói.

Thiếu nữ nghe tiếng, vội vàng điều khiển thuyền về hướng chủ đảo Phổ Đà sơn, rời đi như chạy trốn.

Ngụy Thanh nhìn về hai người đang còn triền đầu với xiềng xích màu đen phía trước, lông mày hơi nhíu lên, thân hình định tiến về phía trước, lúc này đáy biển đột nhiên sáng lên một tầng thanh quang, ngay sau đó, lại truyền

tới traten traten tiếng vang trầm trầm do cơ quan chuyển động.

"Đóng..." Trong miệng gã nói nhỏ một tiếng, liền dừng động tác lại.

Thẩm Lạc vừa rời chú ý tới động tĩnh bên này, nói với Bạch Tiêu Thiên một tiếng, hai người cùng nhau bay về hướng bên này.

"Vừa rời đa tạ đạo hữu xuất thủ tương trợ." Thẩm Lạc ôm quyền nói trước.

"Không cần đa lễ, xem ra hai vị là tới tham gia Tiên Hạnh đại hội?" Ngụy Thanh khoát tay áo, hỏi.

"Không sai, tại hạ Thẩm Lạc, do quan phủ Đại Đường cất cử tới."

"Tại hạ Bạch Tiêu Thiên, chính là đệ tử Hóa Sinh tự."

Thẩm Lạc và Bạch Tiêu Thiên tự giới thiệu sơ về mình.

"Tại hạ Ngụy Thanh. Hai vị là đạo hữu môn phái phái tới, hẳn là có đệ tử tiếp dẫn dẫn dắt, sao lại xúc động cơ quan?" Ngụy Thanh nghi ngờ hỏi.

"Cái này..." Thẩm Lạc cùng Bạch Tiêu Thiên liếc nhau, trong lúc nhất thời cũng không biết nói thế nào.

"Ngụy sư thúc tổ, Ngụy sư thúc tổ..." Lúc này, một tiếng la từ đằng xa truyền đến.

Ba người đồng thời quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một bóng người toàn thân ướt đầm, chân đạp một thanh phi kiếm màu xanh, đang bay nhanh đến bên này, chính là Võ Minh.

"Thẩm đạo hữu, Bạch đạo hữu, thực sự xin lỗi, đều là lỗi của ta, là ta nhất thời thiếu quan sát, để hải chu đâm vào đá ngầm, khiến cho hai vị lầm chạm cơ quan traten pháp, xin hai vị thứ lỗi." Võ Minh vừa cuống quít giải thích, vừa vái chào về phía hai người.

Thần sắc Thẩm Lạc cùng Bạch Tiêu Thiên không thay đổi, cứ như vậy thờ ơ lạnh nhạt, nhìn xem một mình gã biểu diễn.

Ngụy Thanh ở một bên thấy vậy nhú mày, từ phản ứng của hai người Thẩm Lạc, cũng đã phát giác mấy phần không phù hợp.

Đúng lúc này, một lão giả râu dài thân mang trường bào màu xám lão từ hải vực đằng xa bay vụt tới, rơi vào bên cạnh mấy người.

"Tiểu Ngụy sư huynh cũng ở đây, mới rồi xảy ra chuyện gì, vì sao xúc động Thủy Tu đại trận?" Người kia vừa nhìn thấy Ngụy Thanh, thì lễ một cái rồi nói.

"Vu trưởng lão, hay là để Võ Minh nói cho người đi." Ngụy Thanh đáp lễ lại, nói.

Vu trưởng lão cau mày lại, nhìn về phía Võ Minh. Võ Minh đành phải thuật lại chuyện lúc trước.

Nghe xong lời của gã, Vu trưởng lão hơi chân chờ một chút, lập tức nói: "Người cũng là vô tâm gây tội, vậy lần này không truy cứu, còn không mau xin lỗi hai vị đạo hữu."

"Thảm đạo hữu, Bạch đạo hữu, lần này là do ta sơ sẩy, xin hãy thứ lỗi." Võ Minh nghe vậy, lập tức khom người hạ bái, nói.

Thảm Lạc cùng Bạch Tiêu Thiên liếc nhìn nhau, hai người đều không nói chuyện.

"Nếu Võ đạo hữu đã năm lần bảy lượt xin lỗi, chúng ta cũng không bị thương tích gì, lần này coi như xong, mong rằng sau này Võ đạo hữu nên cẩn thận thêm chút, nếu không lại làm bị thương đến những người khác." Ngay lúc bầu không khí dần dần lâm vào lúng túng, Thảm Lạc mới chậm rãi nói.

"Sẽ không, sẽ không..." Võ Minh vừa nói, vừa cắn chặt răng.

"Nếu vô sự, còn không dẫn hai vị đạo hữu đến Du Nhiên cốc đăng ký chỗ ở?" Vu trưởng lão nhìn thoáng qua Võ Minh, nói.

"Vâng." Võ Minh đáp.

"Được rồi, người về Tinh Tử đảo đi, hai vị đạo hữu này để ta tự mình dẫn đi Du Nhiên cốc." Lúc này, Ngụy Thanh đột nhiên mở miệng nói.

"Tiểu Ngụy sư huynh, ngài là trưởng bối tông môn, cái này về lý không

hợp..." Vu trưởng lão có chút chần chừ nói.

"Không dám làm phiền Ngụy sư thúc tổ, đệ tử nhất định tận tâm đưa hai vị đạo hữu đến." Trần Võ Minh chảy đầy mồ hôi, vội vàng nói.

Hai người Thảm Lạc cũng có chút ngạc nhiên.

"Quyết định vậy đi, hai vị đạo hữu xin mời đi theo ta." Ngụy Thanh nói xong, tay vung lên, trước người hiện ra một chiếc phi toa màu xanh.

"Vây làm phiền." Hai người Thảm Lạc ôm quyền cảm ơn, leo lên phi toa.

Ba người trực tiếp ngự không lên, bay về phía chủ đảo Phổ Đà sơn.

"Các người cùng Võ Minh kia là chỗ quen biết cũ?" Bay ra trăm trượng, Ngụy Thanh trực tiếp mở miệng hỏi.

Thảm Lạc suy nghĩ một phen, cảm thấy không cần giấu diếm, liền nói thẳng: "Từng gặp tại Trường An, có chút va chạm."

"Cho nên lần này hấn cố ý gây khó xử?" Ngụy Thanh hỏi.

"Cái này..." Thảm Lạc thấy gã hỏi trực tiếp như thế, cũng thấy nói tiếp không tốt.

"Tư chất Võ Minh không được tốt, nhưng gia thế hiển hách, trong Phổ Đà sơn môn này vẫn còn có chút quan hệ nhân mạch. Hấn làm người lại luôn luôn lòng dạ hẹp hòi, sau này khó đảm bảo sẽ không tiếp tục gây khó dễ, các người hay là tận lực cách xa hấn một chút." Ngụy Thanh kỳ thật đã có đáp án, lập tức tiếp tục nói.

"Đa tạ tiền bối nhắc nhở." Thảm Lạc tự nhiên nhận ra được thiện ý, lập tức nói.

"Người hay là xưng hô một tiếng đạo hữu là được rồi, giữa chúng ta số tuổi cũng không chênh lệch nhiều." Ngụy Thanh nói.

"Đạo hữu... Vừa rồi vị Vu trưởng lão kia không phải xưng ngài là sư huynh?" Thảm Lạc kinh ngạc hỏi.

"Ta được một vị trưởng lão bồi phận tương đối cao trong môn thu làm quan

môn đệ tử, cho nên bồi phận cũng được nâng lên rất nhiều, các người không phải đệ tử Phổ Đà sơn, không cần so đo những thứ này." Ngụy Thanh nói.

Mấy người trong khi nói chuyện, đã đi đến lục địa, phía dưới dọc theo bờ biển xây dựng rất nhiều phòng ốc kiến trúc. Càng đi vào giữa hòn đảo, số lượng phòng ốc càng trở nên dày đặc.

Bất quá, Ngụy Thanh tựa hồ cũng không định đáp xuống, mà trực tiếp không chế phi toa tiến lên một vùng núi, cuối cùng tới một miệng sơn cốc do hai lưng núi kéo dài hình thành mới hạ xuống.

Sơn cốc nhô ra trên vách núi đá, tuyên khắc ba chữ Khải lớn "Du Nhiên cốc".

"Lần này đệ tử biệt phái tham gia Tiên Hạnh đại hội đều được an bài ở tạm trong Du Nhiên cốc này, các người theo ta đi Sự Vụ các trong cốc đăng ký một chút, chọn lựa một chỗ ở là được." Ngụy Thanh nói.

"Làm phiền." Thảm Lạc cùng Bạch Tiêu Thiên lần nữa nói cảm ơn.

Mấy người một đường dọc theo đường mòn đá xanh đi vào hướng trong cốc, ven đường gặp không ít người phàm tục tạp dịch trong cốc. Bọn họ nhìn thấy Ngụy Thanh không e ngại chút nào, ngược lại nhao nhao chào hỏi gã, kêu lên một tiếng "Ngụy tiên sư".

Ngụy Thanh cũng nhất nhất đáp lại, không quá nhiệt tình, cũng không xa cách, nhìn thập phần tự nhiên.

Điều này khiến Thảm Lạc cùng Bạch Tiêu Thiên cảm thấy kinh ngạc.

Chương 795: Trời sinh tính đạm bạc

"Ngụy... Đạo hữu, tại hạ có một chuyện không rõ, vì sao Phổ Đà sơn có nhiều tạp dịch phạm tục như vậy?" Thẩm Lạc mở miệng hỏi.

"Khách nhân đến Phổ Đà sơn đều có sự nghi vấn này, dù sao những tông môn khác cho dù là làm tạp dịch, phần lớn đều là do đệ tử ngoại môn đi làm, rất ít thu nhận người phạm tục như vậy." Ngụy Thanh không ngạc nhiên chút nào, nói.

"Vâng, theo ta được biết, tuyệt đại bộ phận tông môn đều tận lực tránh gặp phạm nhân, đây cũng chính là chỗ ta không hiểu." Thẩm Lạc nói như thế, Bạch Tiêu Thiên bên cạnh không nói gì, nhưng thần sắc trên mặt cũng tán thành.

"Có thể phạm nhân ở chỗ này, hoặc là một lòng hướng tới phật pháp, hoặc là hãm sâu khổ hải khó thoát, tới đây tự nhiên là cầu tìm phật, cầu giải thoát. Bất quá, cũng có một số người, tâm hoài có thể may mắn được tiên sư nhìn trúng, có thể nhập thiên môn tu hành, chỉ tiếc cơ hội như vậy quá xa vời." Khoé miệng Ngụy Thanh khẽ động một chút, chậm rãi nói.

"Thì ra là thế. Bởi vì cái gọi là "Nhân đạo mịt mờ, Tiên Đạo rậm rạp", nói chung như vậy." Thẩm Lạc tán thành nói.

Ba người tùy ý nói chuyện phiếm, dọc theo đường núi đá xanh đi mấy trăm trượng, trải qua một thông đạo chật hẹp, địa thế phía trước bỗng nhiên sáng sủa, xuất hiện một mảnh sơn cốc địa thế bằng phẳng trong núi, bên trong xây dựng từng tòa nhà gỗ hai tầng nằm độc lập.

Cách những nhà gỗ này không xa, xây dựng một tòa kiến trúc đỉnh điện hiết sơn, đứng lạng cách cánh cửa thông đạo chật hẹp không xa.

Thẩm Lạc và Bạch Tiêu Thiên theo Ngụy Thanh đi vào trong đại điện, đối diện liền thấy bên trong sau một bàn trà ngồi một trung niên quân sự mập mạp. Vừa nhìn thấy Ngụy Thanh dẫn hai người đến, lập tức gã từ trên ghế "Vù" một cái đứng lên.

"Ngụy sư thúc tổ, sao ngài lại tới Du Nhiên cốc này?" Quán sự béo chĩnh lại mũ ngay ngắn trên đầu kém chút trượt xuống, có chút sợ hãi nói.

"Không có gì, đưa hai vị đồng đạo biệt môn đến tham gia Tiên Hạnh đại hội để đăng ký, an bài cho bọn hăn một nơi ở đi." Thần sắc Ngụy Thanh không biến hóa, lạnh nhạt nói.

"A, nguyên lai là quý khách biệt môn tới. Ngụy sư thúc tổ yên tâm, nếu ngài tự mình đưa tới, đệ tử nhất định hảo hảo chiêu đãi." Quán sự mập mạp xoa xoa đôi bàn tay, nịnh nọt nói.

"Bọn hăn... Được rồi, giao cho người." Ngụy Thanh thấy gã hiểu lầm, tính giải thích một câu, lại cảm thấy không cần thiết.

Nói xong, gã cáo từ một tiếng, quay người ra cửa điện, nhẹ lướt đi.

Thấy thân ảnh gã biến mất cuối tầm mắt, nụ cười trên mặt quán sự cũng không giảm nửa phần, cẩn thận dò hỏi hai người Thảm Lạc:

"Xin hỏi hai vị đạo hữu, ai là bằng hữu của Ngụy sư thúc tổ ạ?"

"Không phải ai cả, chúng ta hôm nay vừa mới kết bạn Ngụy tiên bối mà thôi." Thảm Lạc tùy ý đáp.

"Vậy thật lạ..." Quán sự mập mạp nghe vậy, có chút ngạc nhiên nói.

"Cái này có gì kỳ quái đâu?" Bạch Tiêu Thiên nhíu mày hỏi.

"Các người không biết, vị Ngụy Thanh sư thúc này làm người tính tình một mực đăm đạc, trong tông môn trừ tu hành, lại không quán sự tình gì khác. Giống như hôm nay, tự mình mang các người đến Du Nhiên cốc, trước kia chưa từng thấy qua." Quán sự mập mạp cười "Hắc hắc" một tiếng, mở miệng nói.

Nghe lời ấy, hai người Thảm Lạc cũng có chút ngạc nhiên, đối với Ngụy Thanh kia ngược lại nhiều hơn mấy phần hứng thú.

"Ngụy tiên bối nhìn không giống vậy, ven đường đi ta thấy không ít người chào hỏi hăn, nhìn rất là thân thiện." Thảm Lạc có ý nói.

"Cái này... Các người nhìn thấy đại đa số đều là phạm nhân à?" Quản sự mập mạp do dự một chút, hỏi.

"Không sai." Thảm Lạc nhẹ gật đầu.

Quản sự mập mạp nhếch miệng cười một tiếng, lộ ra mấy phần hiểu rõ, mở miệng nói:

"Đây chính là chỗ cô quái, Ngụy sư thúc tổ đối với người tu hành nội môn cho tới bây giờ không bao giờ tươi cười, chỉ có gặp gỡ người phạm tục, ngẫu nhiên mới ngừng chân nói một đôi lời.

"Cái gọi là đạo bất đồng bất tương vi mưu, trên núi tiên sư hoàn toàn chính xác ít thân cận cùng người phạm tục, bất quá cũng không có gì ly kỳ, không tính là quá quái lạ." Thảm Lạc cười nói.

"Ha ha, phía sau lại bàn tán tiền bối sư môn, không nên, không nên..." Quản sự mập mạp vỗ nhẹ mặt mình, có chút hối hận nói.

"Ngụy Thanh tiền bối có khí chất đặc biệt, khiến cho người ngưỡng mộ, chúng ta cũng đều kính ngưỡng, cũng không phải là bàn tán." Thảm Lạc vừa cười vừa nói.

"Đúng đúng đúng, vị đạo hữu này nói rất đúng, không tính nói xấu." Quản sự mập mạp nghe vậy, trên mặt lập tức chất đầy dáng tươi cười.

"Tiền bối, chúng ta phải đăng ký thế nào?" Thảm Lạc mở miệng hỏi.

"Giao tín vật các người cho ta là được, ta ghi chép lại tên cùng tông môn các người là xong." Quản sự mập mạp nói.

"Vãn bối Thảm Lạc, lần này đại biểu Đại Đường quan phủ đến đây." Thảm Lạc nói, giao tín vật của mình ra.

"Vãn bối Bạch Tiêu Thiên, đến từ Hóa Sinh tự." Nói xong, Bạch Tiêu Thiên cũng xuất ra tín vật của mình, giao cho quản sự.

Quản sự cầm tín vật hai người, kiểm tra một chút phát hiện cũng không có dị dạng gì, liền ghi chép trên sách đăng ký.

"Đây là dư đồ Du Nhiên cốc, hai vị có thể xem một chút, ở phía trên chọn

một chỗ ở yêu thích là được." Trong khi nói chuyện, quản sự mập mạp lại mang tới một bức tranh trục dài.

Gã trải bức tranh ra trên bàn, mặt sách bốc lên một trận hơi khói, một Du Nhiên cốc phiên bản thu nhỏ xuất hiện ở trên bức họa, bên trong hiện lên từng tòa phòng ốc sống động.

"Những lâu các kiến trúc màu đỏ này, đều đã được người khác chọn, còn lại các người đều có thể lựa chọn." Quản sự mập mạp tiếp tục nói.

Thẩm Lạc nhìn thoáng qua, tổng cộng có hơn trăm tòa, đa phần đều tập trung ở khu vực bằng phẳng trong sơn cốc, chỉ có số ít vài tòa sơn lĩnh phân tán gần vách núi và nhô ra trên sơn cốc.

Mà những vị trí tốt trong cốc đã có bốn năm tòa lâu các biến thành màu đỏ, còn lại thì giống như bức tranh thủy mặc, cũng không tô màu.

"Hai tòa này thế nào?" Thẩm Lạc nhìn một hồi, chỉ vào hai tòa lâu các gần nhau trên chỗ sơn lĩnh, dò hỏi.

"Ta không có vấn đề, cứ theo người là được." Bạch Tiêu Thiên liếc một cái, tùy ý nói.

"Ánh mắt hai vị thực không tồi, hai tòa lâu các này ở vị trí cao nhất, đứng tại lâu hai có thể bao quát phong cảnh sơn cốc, ánh mắt cực giai." Quản sự mập mạp nghe vậy, vừa cười vừa nói.

"Vậy chọn hai tòa này đi, làm phiên tiền bối." Thẩm Lạc nói.

"Được." Quản sự mập mạp nhẹ gật đầu, từ bên hông lấy ra một con dấu bạch ngọc mang theo người, ấn xuống một cái trên hai tòa phòng ốc này.

Trên con dấu cũng không có mực đóng dấu, trong nháy mắt rơi xuống, hai tòa lâu các đều nhao nhao chuyển thành màu đỏ tươi.

"Xong rồi. Phòng ốc nơi này quanh năm đều có tạp dịch quét dọn, hai vị cứ vào ở là được." Quản sự mập mạp nói.

Chương 796: Võ Minh thỉnh cầu

Cùng lúc đó, trên vách núi gần mặt biển ở chủ đảo Phở Đà sơn xây dựng một toà lầu các hai tầng đẹp đẽ, góc phòng mái cong, hoa văn trang sức hoa mỹ, nhìn thập phần cảnh đẹp ý vui.

Trước lầu các có một bình đài sát vách núi, như một tòa tiền viện, bên cạnh trồng một gốc hoa hải đường, dưới cây là một bộ bàn đá vuông, ngồi bên cạnh là một thanh niên nam tử áo trắng như tuyết.

Đôi mắt gã thâm thúy, khuôn mặt anh tuấn, khoe mắt chiếc mũi góc cạnh rõ ràng, tóc đen trên đầu vén lên thật cao, lấy một sợi tử kim khảm ngọc quan buộc lên, nhìn gọn gàng, khí khái hào hùng bất phàm.

Giờ phút này, trong tay gã đang nhẹ nhàng xoa xoa một cái chén trà bạch ngọc, nghe một người bên cạnh liên miên lái nhải nói chuyện, hai đầu lông mày dần dần lộ ra vẻ khó chịu.

Người kia tựa như còn hồn nhiên không biết, vẫn tiếp tục nói: "Chu Ngọc sư huynh, lần này ngươi nhất định phải giúp ta hảo hảo giáo huấn hai tên kia, nếu không ta thật không thể nào nuốt xuống cơn giận này..."

"Đùng", tên kia còn chưa nói hết, chén trà bạch ngọc kia đã bị đập ầm ầm trên bàn đá.

Làm cho người có chút ngoài ý muốn là, chén trà bạch ngọc kia cũng không úng thanh vỡ vụn, ngược lại trên bàn đá bị nện ra một lỗ thủng, khảm đáy chén trà vào.

Một tiếng này vang lên, người nói chuyện liền im lặng, có chút hoảng sợ nhìn về phía nam tử áo trắng.

"Chu Ngọc sư huynh..."

"Võ Minh, ngươi còn không biết xấu hổ, lần này nhân tư phé công, kém chút khiến đồng môn thụ thương, không đưa ngươi đến Chuông Luật

đường chịu phạt đã rất cho mặt mũi Võ gia các người, người còn muốn thế nào?" Nam tử áo trắng tức giận, lạnh giọng nói.

Người đứng ở bên cạnh y, chính là Võ Minh mới từ Tinh Tử đảo gấp gấp trở về, gã một lòng ủy khuất, đang muốn tổ khổ cùng vị Chu Ngọc sư huynh này, không ngờ lại bị nghiêm khắc trách cứ.

"Chu Ngọc sư huynh, sư đệ biết sai rồi, chỉ là hai người kia trước đó có khúc mắc với ta, lần này lại còn dám đến Phở Đà sơn chúng ta, huynh giúp ta một chút đi, xuất thủ giáo huấn bọn hắn một chút." Võ Minh vẫn không cam lòng nói.

"Đề cho ta xuất thủ... Làm sao xuất thủ? Trực tiếp đánh đến tận cửa sao? Còn có đầu óc hay không? Bọn hắn tới tham gia Tiên Hạnh đại hội, là khách, không phải địch." Chu Ngọc nghe vậy, có chút tức giận cười nói.

"Bất kể thế nào, chỉ cần sư huynh có thể giúp ta, sang năm trong nhà đưa tới tuế cống sẽ gia tăng gấp đôi, huynh thấy thế nào?" Võ Minh cắn răng một cái, mở miệng nói.

Chu Ngọc nghe vậy, lông mày nhíu chặt không khỏi buông lỏng ra mấy phần.

Võ gia chính là Đại Đường vọng tộc, vốn liếng phong phú không gì sánh được, vì đưa Võ Minh con trai trưởng cháu ruột này đến Phở Đà sơn tu hành, tốn không ít tiền, hàng năm đều đưa tới Phở Đà sơn một bút tiền hương hoả khổng lồ.

Mặt khác, đề ra sức bảo vệ Võ Minh nhập môn, Chu Ngọc cũng được gia tộc gã tuế cống không ít, nếu có thể gia tăng gấp đôi, đó cũng là tài phú khiến cho người động tâm.

"Nói nghe dễ dàng thật, muốn giáo huấn đối phương không để lộ ra dấu vết, nào dễ dàng như vậy? Người cũng biết sư phụ ta là chương luật tổ sư, nếu để ngài biết, ta cũng khó thoát trọng phạt." Chu Ngọc chần chờ nói.

"Chu sư huynh, ta biết người một mực thích Nhiếp sư tỷ, nàng mấy lần bề quan trừng kích Đại Thừa kỳ đều thất bại, chính là do thiếu khuyết một viên Thần Nguyệt Châu. Gia tộc bọn ta ba tháng trước vừa vận có được một viên, chỉ cần huynh nguyện ý giúp ta, ta có thể thỉnh cầu gia gia ban vật này cho ta. Huynh biết ngài luôn đáp ứng yêu cầu của ta mà, nên lần

này nhất định sẽ đáp ứng. Đến lúc đó, người lại tặng Thần Nguyệt Châu cho Nhiếp sư muội, trợ nàng đột phá Đại Thừa kỳ, không khác đưa than sưởi ấm ngày tuyết rơi, nhất định có thể ôm mỹ nhân về." Thấy y còn chưa đáp ứng, Võ Minh hung ác quyết tâm, mở miệng nói.

"Nhà các người có Thần Nguyệt Châu?" Long mày Chu Ngọc bỗng nhiên vẩy một cái, hỏi.

"Không sai, ba tháng trước bỏ ra món tiền khổng lồ mua được từ một đạo nhân sản yêu ở Đông Hải, tuy chỉ xuất từ một thân yêu đạo hạnh ba trăm năm, bất quá cũng may phẩm trật không tệ, bảo tồn cũng rất hoàn hảo..."

Võ Minh còn chưa nói hết, liền bị Chu Ngọc cắt ngang.

"Lần thí luyện Tiên Hạnh đại hội này vừa vặn do ta chủ trì, ra chút chuyện ngoài ý muốn để hấn thụ thương không khó, nhiều nhất đoạn đi tay chân, nhưng nếu người trả thù nghiêm trọng hơn, vậy cũng đừng nghĩ đến nữa. Một khi xảy ra hậu quả nghiêm trọng, ta làm người phụ trách, cũng phải bị tông môn truy cứu trách nhiệm, cái này người hiểu chứ?"

"Hiểu, hiểu... Vậy đã đủ." Võ Minh cười "Hắc hắc" một tiếng, liên tục gật đầu nói.

"Nói tí mi một chút tình huống hai người kia đi..." Chu Ngọc một lần nữa cầm lên chén trà trên bàn, chậm rãi nói.

Võ Minh lập tức hạ thấp thân thể, bắt đầu mặt mũi tràn đầy hưng phấn kể lại.

...

Một bên khác, Thẩm Lạc cùng Bạch Tiêu Thiên đã về tới chỗ ở mình.

Thẩm Lạc hơi nghỉ ngơi chút, đi vào lầu các tầng hai, khoanh chân ngồi xuống trên bồ đoàn trong phòng.

Chỉ thấy hai tay hấn bão nguyên tại vùng đan điền, tâm niệm hơi động một chút, Thuần Dương Kiếm Phôi liền từ trong đan điền bắn ra, lẳng lẳng lơ lơ giữa hai tay của hấn.

Ý niệm của hấn cùng một chỗ, thể nội pháp lực bắt đầu không ngừng từ

trong lòng bàn tay tuôn ra, từng tia từng sợi quấn quanh trên kiếm phôi, bắt đầu uẩn dưỡng từng chút từng chút Thuận Dương Kiếm Phôi.

So với tu luyện, uẩn dưỡng phi kiếm càng thêm buồn tẻ, ngày bình thường trong đan điền cũng có thể dựa vào liên hệ bản thân cùng kiếm phôi tự uẩn dưỡng, bất quá tiến độ thập phần chậm chạp. Trước mắt ngồi xuống uẩn dưỡng, hiệu suất có thể cao hơn không ít.

Chỉ là lúc trước Thẩm Lạc vì mau chóng tăng cao tu vi cảnh giới, từ đó gia tăng thọ nguyên, cho nên chủ quan uẩn dưỡng phi kiếm không nhiều, đa phần dựa vào đan điền tự uẩn dưỡng.

Trước mắt tu vi của hắn trong ngắn hạn rất khó đột phá, nên mượn cơ hội này hảo hảo uẩn dưỡng Thuận Dương Kiếm Phôi, chuẩn bị một chút cho Tiên Hạnh đại hội lần này.

Tới gần lúc chạng vạng tối, Thẩm Lạc chợt nghe bên ngoài truyền đến một trận thanh âm ồn ào, liền thu hồi phi kiếm, đi tới đây cửa sổ nhìn ra ngoài.

Chạng vạng tối ánh sáng từ phía sau sơn cốc xuyên thấu qua chiếu đến, từng đạo sáng tối pha tạp, chiếu rọi trong toàn bộ sơn cốc, trên hoa mộc cùng phòng ốc kiến trúc đều phủ kín một tầng ánh sáng nhu hòa, nhìn thập phần mỹ lệ.

"Thẩm đại ca." Lúc này, một thanh âm từ lầu các phía dưới truyền đến.

Thẩm Lạc cúi đầu nhìn xuống, liền thấy Lý Thục đang ý cười đầy mặt vẫy vẫy hắn, bên cạnh nàng còn đứng một thiếu nữ áo tím chênh lệch tuổi với nàng không nhiều, khẽ cúi đầu, hai tay chấp sau lưng, nhìn rất là nhã nhặn.

"Sao người lại tới đây?" Thẩm Lạc cười hỏi một câu, thân hình từ cửa sổ nhảy xuống, rơi vào trước hai người.

"Nghe đồng môn nói, hôm nay các người gặp nạn tại vụ hải, có chút không yên lòng, tới xem một chút." Lý Thục nói.

"Vừa vặn gặp vị Ngụy Thanh tiên bối kia, cũng không có gì đáng ngại." Thẩm Lạc nói.

"Vậy là tốt rồi... Đúng rồi, đây là hảo hữu ta mới quen, tên là Liễu Tinh, giới thiệu cho người biết một chút." Lý Thục nghe vậy, mở miệng nói.

"Liều đạo hữu." Thâm Lạc ôm quyền chào.

"Bái kiến Thâm đạo hữu." Nữ tử tên là Liễu Tình có gương mặt hơi tròn, cười lên mặt mày cong cong.

"Liều đạo hữu cũng tới tham gia Tiên Hạnh đại hội sao?" Thâm Lạc hỏi.

Chương 797: Quý tích tinh thần

"Không có, lần đại hội này khác với những năm trước, bởi vì ma hoạn liên tiếp phát sinh các nơi, thế đạo bất ổn, trong môn không mời quá nhiều tông môn, trong đó một ít cũng vì trong môn tựa hồ đã xảy ra biến cố gì, đều đưa tới cáo thư, xin không tham gia Tiên Hạnh đại hội lần này. Mà Liễu tử cũng không thuộc danh sách tông môn mời, là ta mời nàng tới quan sát lịch luyện." Lý Thục lắc đầu nói.

"Ta chỉ đứng ngoài quan sát, không tham dự, đến lúc đó lại xem Thâm đạo hữu đại triển thần uy." Liễu Tình vừa cười vừa nói.

"Ta cũng góp phần trợ uy cho Thâm đại ca." Lý Thục cũng mở miệng nói.

"Không biết lần này tham dự có những tông môn nào?" Thâm Lạc lơ đãng cười cười, hỏi.

"Trừ Đại Đường quan phủ, Hóa Sinh tự cùng Phổ Đà sơn chúng ta, còn có đồng đạo Long cung, Thanh Liên tự, Cửu Hoa sơn, Cự Kiếm môn, Thái Ứng quan cùng Nga Mi sơn đến đây. Mỗi tông môn chỉ phái một đệ tử Xuất Khiếu kỳ tới, nhân số còn chưa bằng một phần ba năm trước." Lý Thục mở miệng nói.

"Long cung cũng tham gia?" Thâm Lạc kinh ngạc hỏi.

"Đúng vậy, nghe nói là Cửu thái tử Đông Hải Long Cung đến tham gia." Lý Thục nghe vậy, thần sắc có vẻ hơi mất tự nhiên nói.

Thâm Lạc biết quan hệ giữa hoàng thất Lý Đường Hoàng và Long tộc có chút vi diệu, nên không hỏi kỹ, chỉ là nghe được có khả năng gặp được Cửu thái tử Ngao Hoảng, trong lòng có chút vui vẻ.

Mặt khác, nghe Lý Thục nói, lần này nhân số tham gia Tiên Hạnh đại hội giảm nhiều, với hẳn cũng là tin tức tốt, dù sao nó mang ý nghĩa người tranh đoạt Tiên Hạnh với mình càng ít.

"Bất quá, lần này mặc dù nhân số ít, nhưng có thể tới trên cơ bản đều là đệ tử ưu tú nhất các phái. Ví dụ Phổ Đà sơn chúng ta, tham dự hơn phân nửa chính là Lu Dĩnh sư tử, bây giờ đã là Xuất Khiếu hậu kỳ rồi." Lý Thục tiếp tục nói.

"Lý cô nương, không biết trong môn các ngươi có một vị đạo hữu tên là Nhiếp Thái Châu không?" Thâm Lạc nghe vậy, lông mày hơi nhăn lại, cười hỏi.

Nghe Thâm Lạc hỏi như vậy, Lý Thục bưng tỉnh đại ngộ vỗ tay một cái, nói: "Ai, kém chút quên mất Nhiếp sư muội, nàng bây giờ đã là Xuất Khiếu đỉnh phong, bất quá... Lấy tính tình nàng hẳn là sẽ không tham gia Tiên Hạnh đại hội này..."

Nói về khúc cuối, thanh âm của nàng càng ngày càng nhỏ, giống như là đang làm bầm vậy.

"Thái Châu nàng... Đã là Xuất Khiếu đỉnh phong rồi?" Thâm Lạc nghe vậy, trong lòng hơi rung động, nhưng rất nhanh tâm tình bình phục, lại bắt đầu vui vẻ.

Năm đó bị tiên bối thần bí kia chọn trúng, cưỡng ép đưa đến Phổ Đà sơn tu hành, tất nhiên là thấy được nàng có thiên phú hơn người, tu luyện đến Xuất Khiếu đỉnh phong cũng không kỳ quái, dù sao trong mộng thời gian tu hành của hắn cũng không lâu lắm, còn không phải đã độ kiếp thăng tiên sao?

"Thâm đại ca, sao đột nhiên ngươi lại hỏi Nhiếp sư muội?" Lý Thục lấy lại tinh thần, hỏi.

"Nàng là hôn thê của ta." Thâm Lạc lạnh nhạt nói.

Lời này vừa ra, hai mắt Lý Thục trong nháy mắt trợn to, con ngươi khẽ run, trên mặt tràn đầy khó tin.

Ngược lại Liễu Tình một bên thì ánh mắt chớp lên một chút, thần sắc biến hoá không nhiều.

"Ngươi và Nhiếp sư muội... Là, là hôn phu thê?" Lý Thục nhìn không được kêu lên thành tiếng.

"Thông gia từ bé, từ rất nhiều năm rồi." Thẩm Lạc không ngạc nhiên với biểu hiện của nàng, bình tĩnh nói.

Lý Thục nghe xong, trầm mặc hồi lâu, hảo hảo tiêu hóa một chút tin tức này, sau đó mới thì thào nói: "Trách không được mặc cho Chu Ngọc sư huynh phí hết tâm tư nịnh nọt thế nào, Nhiếp sư muội đều bất vi sở động."

"Khụ khụ..." Thẩm Lạc nghe vậy, cười khỏ không thôi, đành phải ho nhẹ hai tiếng.

"Tin tức này thực sự quá đột ngột, trong lúc nhất thời có chút thất thố, thực sự có lỗi." Lý Thục có chút không hảo ý nói.

"Không sao." Thẩm Lạc cười lắc đầu.

"Thẩm đại ca, vậy ngươi muốn đi gặp Nhiếp sư muội không? Ta mặc dù không quen nàng, nhưng cũng biết động phủ nàng, có thể dẫn đường giúp ngươi." Lý Thục giống như muốn lấy công chuộc tội, nghiêm túc hỏi.

"Không cần. Đã tới Phổ Đà sơn, không nóng lòng nhất thời nửa khắc này, chờ mấy ngày nữa lịch luyện Tiên Hạnh đại hội hoàn thành, gặp lại cũng không muộn." Thẩm Lạc khoát tay áo, cười nói.

"Tốt, vậy ta không nhiều chuyện nữa." Lý Thục nói.

"Nha, Thẩm Lạc, sao ngươi đến đâu cũng có hồng nhan làm bạn vậy, thật sự là tiện sát người bên ngoài đó." Đúng lúc này, một thanh âm trêu chọc từ đằng xa truyền đến.

Thẩm Lạc bất đắc dĩ nhìn lại, chỉ thấy Bạch Tiêu Thiên với một tay mang theo một cái hồ lô rượu màu son, một tay đong đưa một thanh tinh cương phiến, đi tới bên này.

"Bạch sư huynh." Lý Thục từ xa kêu lên.

"Lý sư muội..." Bạch Tiêu Thiên cười chào hỏi.

Lý Thục giới thiệu Bạch Tiêu Thiên và Liễu Tình với nhau.

"Ngươi đang đi đâu?" Thẩm Lạc hỏi.

"Đi nhậu với Trịnh Quân đạo hữu Cự Kiếm môn:D." Bạch Tiêu Thiên giương lên bầu rượu trong tay, cười nói.

"Ở chỗ này cũng có thể gặp được người quen cũ?" Thảm Lạc kinh ngạc hỏi.

"Không phải quen biết cũ, bạn mới vừa quen, vừa rồi từ xa đã nghe được bên kia có mùi rượu, nhin không được tìm qua. Trịnh đạo hữu cũng là người hào sảng, xem như bạn rượu tri kỷ, ha ha..." Bạch Tiêu Thiên cười nói.

"Tên tuổi vị Trịnh Quân sư huynh này, trước kia cũng nghe nói qua, nghe nói cũng đã là Xuất Khiếu hậu kỳ, hai năm trước còn theo sư trưởng trong môn cùng phá vỡ âm mưu Ma tộc, thực lực rất mạnh đấy." Lý Thục trầm ngâm một lát, nói.

"Thế nào, Lý sư muội là đến mật báo cho người sao?" Bạch Tiêu Thiên nhiu mày lại, ra vẻ kinh ngạc hỏi.

"Thảm đại ca không biết nhiều về Tiên Hạnh đại hội này, ta có thể giúp đỡ chút không phải tốt hơn sao." Lý Thục nói.

"Ha ha, vậy dĩ nhiên là vô cùng tốt." Bạch Tiêu Thiên gật đầu, cười nói.

Mấy người lại rảnh rồi hàn huyên một lát, Lý Thục liền dẫn Liễu Tình cáo từ rời đi.

"Thảm Lạc, trước kia không nhìn ra, tiêu tử ngươi có nhân duyên tốt với nữ nhân như vậy?" Bạch Tiêu Thiên đứng song song với Thảm Lạc, dùng bả vai đụng hấn một cái, cười hì hì nói.

"Thế nào, hâm mộ rồi sao?" Thảm Lạc hỏi.

"Ai, bây giờ ta đã là người trong thiên môn, phải khắc kỷ chế dục." Bạch Tiêu Thiên thở dài một tiếng nói.

"Nếu thật như vậy, ngươi cũng nên bỏ rượu mới đúng." Thảm Lạc giễu cợt.

"Lời này vô lý, há không biết rượu thịt xuyên qua ruột, Phật Tổ lưu trong lòng?" Bạch Tiêu Thiên một bộ thiên kinh địa nghĩa nói.

Thẩm Lạc nghe vậy, lờm y một cái, không nói gì nữa.

"Bất quá nói thật, ta cảm giác ánh mắt cô nương kia nhìn người có vẻ không thích hợp?" Bạch Tiêu Thiên đột nhiên nghiêm túc lên, một tay vỗ vỗ cằm nói.

"Chớ nói lung tung, người ta là công chúa Đại Đường đây." Thẩm Lạc khẽ quát.

"Không nói nàng, ta nói là cô nương Liễu Tình bên cạnh kia." Bạch Tiêu Thiên lắc đầu, nói.

"Người uống nhiều rượu à, làm sao càng nói càng thái quá..." Thẩm Lạc lười nhác so đo với y, khoát tay áo, quay người trở về lầu các.

Bạch Tiêu Thiên cười cười, cũng không nói gì, quay người trở về lầu các mình.

Chương 798: Bóng đen

Trong đêm.

Trong lầu các lóe lên ánh đèn yếu ớt, hai tay Thảm Lạc bão nguyên, ngồi xếp bằng, bên ngoài thân che đậy một tầng quang mang nhàn nhạt, cả người tựa như tắm rửa trong tinh thần.

Mà lúc này, thần niệm của hắn đã tiến nhập trong hư ảnh Thiên Sách, đi tới vùng không gian hư vô kia.

Trải qua trong mộng hiểu rõ hơn về Thiên Sách, hắn nắm giữ Thiên Sách đã tăng lên một cấp độ, bây giờ không cần triệu hồi ra gói ngọc chiếu ảnh, là có thể tiến vào bên trong vậy vùng.

Trong mảnh tinh hải kia, quỹ tích tinh thần nhìn thấy càng thêm rõ ràng, theo từng lần một ký ức cùng phác họa, một pháp trận ngôi sao dần dần hiển lộ trước mắt Thảm Lạc.

Hắn ần ần có thể cảm giác được, biến hoá vận chuyển của toà pháp trận này, mấu chốt hắn có thể câu thông tu vi trong mộng, chỉ có nắm trong tay toà pháp trận này, lấy thần niệm của mình thôi động, ngày sau mới có thể tùy tâm sở dục, mà không phải chỉ chờ đến lúc tính mạng nguy hiểm, mới có thể triệu hoán tu vi mộng cảnh.

Nhìn hồi lâu, Thảm Lạc cũng không thử dựa theo quỹ tích tinh ngân, thôi động mảnh tinh thần pháp trận kia, hắn lo lắng vạn nhất không cẩn thận phát động pháp trận, triệu hoán tu vi trong mộng, vậy mình còn sót lại chút thọ nguyên này, chỉ sợ sẽ bị hao hết.

Mí mắt của hắn khẽ run lên, chậm rãi mở hai mắt ra, tay vung lên thu hồi gói ngọc.

Thảm Lạc đang muốn đứng lên, bỗng nhiên lông mày hơi nhăn lại, đáy lòng truyền đến thanh âm Quỷ Tướng Triệu Phi Kịch: "Chủ nhân, dưới lầu có cái gì vụng trộm ẩn vào."

"Là âm hồn quỷ vật?" Trong lòng Thẩm Lạc hơi động, truyền âm dò hỏi.

Từ khi tại Ô Kê quốc hấp thu tàn hồn Lâm Đạt, thực lực Triệu Phi Kích đã tiến bộ nhảy vọt, bây giờ đã đạt đến Xuất Khiếu hậu kỳ, một đôi U Minh Quỷ Nhãn đã hoàn toàn luyện hóa, nhìn âm sát quỷ vật càng rõ ràng hơn lúc trước.

"Vâng, thực lực nhìn xem không mạnh, nhưng khí tức rất là ẩn kín." Triệu Phi Kích nói.

"Có nắm chắc bắt được không?" Thẩm Lạc hỏi.

"Có thể thử một lần." Triệu Phi Kích trả lời.

"Vậy đi thôi, nhớ kỹ để lại người sống là được." Thẩm Lạc dặn dò.

Nói xong, hắn đứng lên, duỗi cái lưng mệt mỏi, làm bộ đi tới phía giường.

Một bóng ma từ trong túi càn khôn bên hông hắn lặng yên trượt ra, thuận theo góc áo của hắn chui vào trên mặt đất không thấy bóng dáng.

Chỉ chốc lát sau, dưới lầu bỗng nhiên truyền đến một trận thanh âm bàn ghế bị đụng đổ, ngay sau đó, "Bành" một tiếng vang lên, cửa phòng đóng chặt bỗng nhiên bị một cỗ đại lực đụng mở ra.

"Chạy trốn..."

Thẩm Lạc cau mày lại, thân hình lóe lên, đã đi tới dưới lầu.

Trong phòng dưới lầu là một mảnh hỗn độn, nhưng không có nửa bóng người, Quỷ Tướng đã đuổi theo.

Thẩm Lạc do dự một chút, lập tức thân hình nhảy lên, cũng đuổi theo ra ngoài cửa.

Đêm khuya, trong toàn bộ sơn cốc yên tĩnh im ắng, chỉ có ánh lửa đèn sáng lên, từ trong từng tầng tòa lầu các chiếu rọi ra từng mảnh quang ảnh pha tạp.

Ánh mắt Thẩm Lạc quét qua, liền thấy phía trước hơn trăm trượng, chỗ giữa sườn núi, thân hình Triệu Phi Kích đang chập chùng triền đầu cùng

một bóng dáng đen sì.

Hắn vận chuyển Tà Nguyệt Bộ, dưới chân toả ra ánh trắng, thân hình hóa thành một cái bóng mơ hồ, đuổi tới bên kia.

Đoàn bóng dáng màu đen kia thập phần cảnh giác, phát hiện Thảm Lạc tới gần, trên thân lập tức toát ra đại lượng khói đen, thân hình lẩn khỏi chỗ, thoát ra phạm vi công kích của Triệu Phi Kích, sau đó nhấp nhô biến đổi toát ra, chạy thực mạng ra hướng ngoài sơn cốc.

Thảm Lạc chạy tới, cùng Triệu Phi Kích đuổi theo bóng dáng màu đen kia.

"Chuyện gì xảy ra? Đó là thứ gì?" Thảm Lạc hỏi.

"Giống như một loại Tinh Mị nào đó, nhưng trên thân lại quý khí âm trầm, cảm giác lực mười phần mạnh, vừa rồi ta lặn xuống lâu đã bị nó phát hiện, vừa động thủ, tên kia căn bản không ngừng lại, trực tiếp bỏ chạy." Triệu Phi Kích vừa đuổi theo nhanh, vừa nói.

"Mặc kệ là cái gì, trước bắt lại rồi hẵng nói. Người ta chia ra tả hữu bọc lại, đừng để nó chạy thoát." Thảm Lạc nói.

Nói xong hai người tách ra, tự mình tăng tốc độ, lách mình đuổi theo.

Đoàn bóng dáng màu đen kia nhấp nhô mấy trăm trượng, đột nhiên bắn lên cao, thân thể đột nhiên vươn ra, vậy mà như một con diều trượt tới phía trước.

Triệu Phi Kích thấy thế, thân hình bay lên cao, thân thể hư hóa thành một đoàn quỷ vụ đuổi theo.

Nhưng ngay lúc gần sắp đến gần, trong nháy mắt bóng dáng màu đen kia đột nhiên co rút lại thành một đoàn, bay thẳng rơi xuống mặt đất, trong nháy mắt đụng mặt đất, toàn thân loé lên ô quang, trực tiếp chui vào mặt đất.

Thảm Lạc đã chậm một bước, một tay nhô ra chụp xuống được một nắm lông màu đen, để nó đào thoát mất rồi.

"Lại còn độn địa?" Triệu Phi Kích sau khi rơi xuống đất, hơi kinh ngạc nói.

"Lực công kích cùng ba động khí tức không mạnh, xem ra đối phương

được phái tới để dò xét ta, có ma khí..." Trong tay Thẩm Lạc nhẹ xoa xoa túm lông kia, lông mày bỗng nhiên nhíu lại.

"Chủ nhân đợi chút, ta lập tức đi bắt tên này trở về." Triệu Phi Kích chau mày nói.

"Không cần, nơi này dù sao cũng là Phổ Đà sơn, thân phận quý vật người không nên hành động ở đây, về túi cần khôn trước đi, ta tự mình đuổi theo." Thẩm Lạc lắc đầu, nói.

Triệu Phi Kích do dự một chút, cũng minh bạch Thẩm Lạc lo lắng là đúng, thân hình cuộn một cái, hóa thành một làn khói mù về tới túi cần khôn ở đai lưng Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc ngửi nhẹ một chút lông tóc trong tay, tay vung lên, lấy ra Độn Địa Phù dán trước ngực của mình.

Trên lá bùa lập tức loé lên quang mang, một vầng sáng màu vàng từ trên đó lan tràn ra, từ trên bao phủ xuống Thẩm Lạc, thân hình hắn lập tức chùn xuống, trong nháy mắt chui vào trong lòng đất.

Vừa mới vào đất, Thẩm Lạc liền cảm thấy đại địa xung quanh đè ép tới hắn, đáy lòng không khỏi sinh ra một cảm giác ngạt thở mãnh liệt, khác một trời một vực với tấm khăn gấm Nguyên đạo nhân cho mượn trong mộng.

Bất quá rất nhanh, hắn liền thích ứng loại cảm giác này, bằng vào khí tức túm lông tóc trong tay, tìm một phương hướng đuổi theo.

Cũng may có Độn Địa Phù gia trì, mặc dù thân hắn ở dưới mặt đất, tốc độ tiến lên lại không chậm, rất nhanh đuổi theo ra mấy trăm trượng.

Không đầy một lát, hắn thấy trong lòng đất phía trước, một bóng dáng màu đen đứng ở chỗ đó nhìn quanh, giống như đi dưới đất mất phương hướng, trong lúc nhất thời không biết nên đi hướng nào.

Thẩm Lạc thấy thế vui mừng, lúc này gia tốc đuổi theo.

Đoàn bóng dáng màu đen kia cảm ứng được phía sau, lập tức kinh hãi, không còn chần chừ, vội xông tới một phương hướng.

Động tác nó tiến lên trong lòng đất thập phân cổ quái, thân hình núp ở một đoàn, hoàn toàn nhấp nhô tiến lên, mà ở bên ngoài cơ thể bao phủ một tầng hắc quang nhàn nhạt, tốc độ tiến lên cũng cực nhanh.

Thảm Lạc thấy thế, lập tức toàn lực thôi động pháp lực bám chặt theo.

Chỉ là bóng dáng màu đen kia tựa hồ cực am hiểu thuật độn địa, mặc kệ Thảm Lạc gia tốc thế nào, thủy chung vẫn không đuổi kịp.

Thảm Lạc một mực đuổi theo nửa khắc đồng hồ, quang mang Độn Địa Phù trên thân dần dần suy yếu, mắt thấy lực lượng sẽ tiêu hao hầu như không còn, hẳn không chút do dự, lập tức lấy ra tấm phù lục thứ hai dán trước ngực.

Theo quang mang tấm Độn Địa Phù thứ hai sáng lên, tốc độ Thảm Lạc lần nữa tăng lên một chút, trái lại bóng dáng màu đen phía trước tựa hồ có chút thoát lực, tốc độ đã rõ ràng chậm lại.

Chương 799: Tiểu tử thú

Khoé miệng Thẩm Lạc lộ ra một vòng ý cười, thân hình di chuyển nhanh, đi thẳng tới sau lưng bóng dáng màu đen, một chưởng nhô ra, bắt tới lưng bóng đen.

Nhưng ngay lúc bàn tay của hắn sắp chạm đến, thân thể màu đen đột nhiên co rút lại, trực tiếp biến nhỏ từ cỡ quả dưa hấu thành cỡ nắm tay.

Trong nháy mắt tránh thoát bàn tay Thẩm Lạc, bóng đen kia đột nhiên bành trướng, thân thể đột nhiên bắn lên, bay thẳng đến phía trước, vừa bay ra ba thước, quanh thân nó đột nhiên sáng lên một vòng ánh sáng, lập tức lóe lên biến mất trong tầm mắt Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc phát hiện thân ảnh nó biến mất, trong nháy mắt ba động khí tức trên thân nó vậ mà cũng không thể nhận ra, lập tức có chút giật mình.

Còn không đợi hắn biết rõ chuyện gì xảy ra, trên đỉnh đầu hắn bỗng nhiên truyền đến một tiếng quát lớn, ngay sau đó liền có một cỗ cự lực tràn trề từ bên trên đập xuống, trực tiếp đánh xuống mặt đất.

Thân hình Thẩm Lạc nhanh lùi lại, khó khăn lắm tránh được trọng kích này, lại bị một cỗ ba động lực lượng đập dòn đập trúng, tim đột nhiên trầm xuống, thân thể dưới cỗ lực đạo to lớn này phản chấn, bay thẳng ra mặt đất.

Trong nháy mắt hắn phá đất lên, đối diện liền có một đạo hàn quang hiện lên, một thanh Cửu Hoàn Đại Dao gào thét tới, chém ngang tới cặp mắt của hắn.

Thẩm Lạc giật mình, rất nhanh kịp phản ứng, dưới chân tản ra ánh trắng, thân hình đột nhiên lóe lên, thân ảnh dưới ánh trắng kéo theo từng đạo tàn ảnh mơ hồ, khó khăn lắm mới tránh thoát.

Tránh thoát một kích này, Thẩm Lạc không dám chần chờ, thân hình cực tốc lui lại, đồng thời hai mắt quan sát tỉ mỉ bốn phía.

Lúc này mới phát hiện cách mười trượng trước người, thành linh đứng đây một thân ảnh cao lớn gân trượng.

Thân gã mang áo giáp kim ô, áo khoác màu đen, eo buộc tư lụa hắc lục, chân đạp ủng da màu đỏ thẫm, tay cầm Cửu Hoàn Đại Dao, lại không phải Nhân tộc, mà là một đầu Hùng Bì Quái.

"Tốt à! Tiểu tặc từ đâu tới lá gan quá lớn, lại dám xông vào Tử Trúc Lâm?" Chỉ thấy hai mắt gã trừng to, nhìn chằm chằm Thẩm Lạc, mặt mũi tràn đầy vẻ hung hãn, cả giận nói.

"Tiền bối chớ tức giận, vẫn bối không phải tặc nhân vô cớ xâm lấn, thật sự là đuổi theo một đầu ma vật, không cẩn thận xông đến nơi đây, tên kia đã xông vào..." Thẩm Lạc ổn định thân hình, vội vàng khoát tay nói.

"Đánh rắm, bản tướng đóng giữ nơi đây, lại có kết giới cách trở, nếu thật có yêu ma, làm sao thoát khỏi pháp nhãn ta?" Hắc hùng tinh nghe vậy, lập tức giận tím mặt, muốn lần nữa công tới.

"Ma vật kia am hiểu ẩn nấp tung tích, vừa rồi một đường độn địa chạy, đến nơi đây liền trực tiếp xuyên qua kết giới, thật sự là đã tiên vào." Thẩm Lạc lộ vẻ lo lắng, nhìn sau lưng hắc hùng tinh, trong miệng nhanh chóng giải thích.

Chỉ thấy trong một rừng trúc màu tím rậm rạp phía sau, bốc lên trận trận vụ khí, căn bản không thể thấy rõ tình huống bên trong.

"Này, tặc tâm bất tử, còn dám thăm dò? Lớn mật!" Chỉ nghe hắc hùng tinh quát lớn một tiếng, trường đao trong tay lần nữa vung vẩy chém tới Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc tự biết không địch lại, không muốn chống lại, thân hình tiếp tục nhanh lùi lại.

Đúng lúc này, một cthanh âm êm tai bỗng nhiên từ trong Tử Trúc Lâm truyền ra: "Hộ pháp tiền bối, mau mau thu tay lại..."

Hắc hùng tinh nghe vậy, động tác trì trệ, thật ngừng lại.

"Vị đạo hữu kia nói không sai, vừa rồi trong Tử Trúc Lâm thật có yêu vật xâm nhập, ta vốn định bắt nó, không muốn để nó lại thi triển độn thuật chạy

trôn." Ngay sau đó, một bóng người từ trong rừng chậm rãi đi ra.

Thẩm Lạc nghe tiếng nhìn lại, thần sắc trên mặt lập tức cứng đờ, ngây người ngay tại chỗ.

Chỉ thấy nữ tử kia thân mang quần áo vàng nhạt, da thịt trắng hơn tuyết, hai con ngươi như mực, mũi ngọc tinh xảo, môi son như ngọc, trên một gương mặt xinh đẹp lông mày sơ nhạt vừa vặn, không có nửa phần ngây thơ, lộ ra dáng yêu không gì sánh được.

Nàng không phải ai khác, đúng là vị hôn thê của hắn, Nhiếp Thái Châu.

"Ngươi có thấy rõ đó là cái quái gì không, vậy mà có thể lặng yên không một tiếng động xuyên qua kết giới bên ngoài Tử Trúc Lâm?" Hắc hùng tinh nghe vậy, lập tức mở miệng hỏi.

"Tựa hồ là một loại Tinh Mị nào đó, bắt quá trên thân nó có nhàn nhạt ma khí, hẳn là đang trong quá trình ma hóa." Ánh mắt Nhiếp Thái Châu vẫn luôn trên người Thẩm Lạc, mở miệng đáp.

"Ngươi biết... Tặc tiểu tử, hai mắt ngươi đang nhìn cái gì đấy?" Hắc hùng tinh vốn định hỏi thăm Thẩm Lạc, vừa nghiêng đầu sang liền thấy hắn đang si ngốc nhìn Nhiếp Thái Châu.

Đối với hắc hùng tinh tra hỏi, Thẩm Lạc nửa chữ cũng không nghe thấy.

"Tặc tiểu tử, ngươi coi Nhiếp nha đầu là phụ nhân ngươi sao? Còn tiếp tục nhìn nữa?" Hắc hùng tinh lập tức có chút bất mãn, trong lòng mắng thầm "Đặng đồ tử", cao giọng quát.

Một tiếng quát này, Thẩm Lạc mới hồi phục lại tinh thần, nhìn Nhiếp Thái Châu, gần như cả hai cùng cười một tiếng.

"Nhiếp nha đầu, ngươi không phải còn đang bế quan à, sao chạy ra ngoài rồi, không sợ bị sư phụ trách phạt sao?" Hắc hùng tinh không chú ý tới dị dạng của hai người, mở miệng hỏi.

"Hộ pháp tiên bối, chạng vạng tối hôm nay ta đã xuất quan rồi, bình cảnh kia từ đầu đến cuối làm khó dễ, quyết định hay là nghe sư phụ, tạm thời gác lại một đoạn thời gian." Nhiếp Thái Châu nói.

"Tư chất của ngươi đã là tốt nhất trong Nhân tộc, qua nhiều năm như vậy ta mới nhìn thấy đây, dù là Ngụy Thanh cũng kém mấy phần. Ngươi tới Phổ Đà sơn mới mấy năm? Cũng đã là Xuất Khiếu kỳ đỉnh phong, thăng bực Đại Thừa kỳ. Bất quá ăn ngay nói thật, tu hành quá nhanh, cũng chưa chắc là chuyện tốt, bình cảnh trước mắt sở dĩ khó đánh vỡ, có chút liên quan với lúc trước ngươi tu hành quá mức trôi chảy." Hắc hùng tinh trầm ngâm một lát, mở miệng nói.

"Cái này... Sư phụ cũng có nói với ta." Nhiếp Thái Châu hơi chần chờ nói.

"Ha ha... Nói cũng vô ích, bây giờ trên dưới Phổ Đà sơn ai không biết ngươi tên "Đạo si", những năm gần đây, không phải đang bế quan tu luyện, chính là ở trên đường bế quan tu luyện." Hắc hùng tinh mỉm cười nói.

"Hộ pháp tiên bối, đừng giễu cợt ta nữa, hay là hỗ trợ xem xét một chút pháp trận kết giới Tử Trúc Lâm có dị dạng gì không?" Gương mặt Nhiếp Thái Châu hiện lên một vòng ánh nắng chiều đỏ, cuống quýt nói.

"Đúng đúng đúng, suýt nữa quên mất chính sự." Hắc hùng tinh liên tục gật đầu nói.

Nói xong, gã quay người muốn rời đi, lại phát hiện Thảm Lạc còn đứng ngây tại chỗ, không khỏi nói: "Nơi đây là cấm địa Phổ Đà sơn, tặc tiểu tử ngươi sao còn chưa đi?"

"Vãn bối lúc đến một đường độn địa đi, không biết làm sao trở về Du Nhiên cốc." Thảm Lạc gãi đầu một cái, có chút lúng túng nói.

"Không biết, cũng không biết hỏi sao? Ngươi liền..." Hắc hùng tinh còn chưa nói xong, đã bị Nhiếp Thái Châu cắt ngang.

"Hộ pháp tiên bối, lúc này dù sao ta cũng rảnh rồi, không bằng để ta dẫn đường cho hắn đi."

Hắc hùng tinh nghe vậy, lập tức cảm thấy mặt trăng đêm nay có phải mọc ở phía tây hay không, hành vi Nhiếp nha đầu này thực sự có chút khác thường, ngày thường nàng nào có hứng thú quản những sự tình này?

Chỉ là còn không đợi gã nói chuyện, Nhiếp Thái Châu đã cáo từ một tiếng, đi ra phía trước dẫn Thảm Lạc rời đi.

Hắc hùng tinh nhìn bóng lưng hai người sánh vai rời đi, đột nhiên cảm giác suy nghĩ ra điểm mùi vị gì đó, vô tình "Đùng" một cái, không khỏi kêu lên: "Nguyên lai chính là tên tiểu tử thú này."

Chương 800: Sánh vai đi

Thẩm Lạc cùng Nhiếp Thái Châu sánh vai cùng đi, cả hai giữ một khoảng cách, ai cũng không mở miệng nói chuyện.

"Biểu muội, chuyện tu hành, sau khi chăm chỉ cũng nên thuận theo tự nhiên mới đúng, sao lại liêu mạng như vậy?" Cuối cùng, vẫn là Thẩm Lạc phá vỡ trầm mặc trước, mở miệng hỏi.

Chỉ nói là xong, hấn lại cảm thấy có chút buồn cười, bây giờ tu vi Nhiếp Thái Châu cao hơn hấn không ít, nói như vậy có vẻ thích lên mặt dạy đời.

"Không có cách nào khác, sau khi bị sư phụ mang về sơn môn, ta vẫn luôn muốn trở về, nhưng người từ đầu đến cuối không đồng ý, hạ mệnh lệnh, tu vi không đạt tới Đại Thừa kỳ, tuyệt không cho phép rời khỏi sơn môn." Nhiếp Thái Châu nói.

"Người không tốt với nàng sao?" Trong lòng Thẩm Lạc khẽ động, hỏi.

"Không, người không nên hiểu lầm, sư phụ rất tốt với ta. Nàng thân là chườn môn Phổ Đà sơn bây giờ, bản thân sự vụ bận rộn, nhưng dạy bảo ta tu hành chưa từng qua loa lười biếng. Nếu không ta dù cần cù thế nào, cũng không thể có tu vi trước mắt." Nhiếp Thái Châu nghe vậy, vội vàng khoát tay, giải thích.

"Vậy là tốt rồi... Ta vốn tưởng phải qua rất nhiều năm mới có thể gặp lại nàng, không nghĩ tới... Nhanh như vậy đã đến Phổ Đà sơn.." Thẩm Lạc thở dài, mở miệng nói.

Nhiếp Thái Châu dừng bước lại, quay người nhìn kỹ Thẩm Lạc, đột nhiên hốc mắt hơi phiếm hồng.

"Thế nào?" Thẩm Lạc thấy thế, cho là mình nói sai, thần sắc lập tức có mấy phần bối rối.

"Sau khi ta tu hành, mới biết nguyên lai tu luyện phải ăn nhiều đau khổ như

vậy. Có sư môn trợ giúp, ta nhiều lần cảm thấy không tiếp tục kiên trì được, người cũng tu luyện, nhất định cũng rất vất vả?" Nhiếp Thái Châu cau mày, thăm thăm nói.

Thẩm Lạc thấy thế, trong lòng âm áp, nhìn nữ tử trước mắt đã không còn ngây thơ như trước, phảng phất lại về tới Xuân Hoa thành năm đó, nhin không được giơ tay lên nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu của nàng.

"Ta mặc dù không có tông môn đỡ đầu, đến nay cũng gặp không ít quý nhân, cho nên không khổ cực như nàng nghĩ." Thẩm Lạc vừa cười vừa nói.

Dù từng ấy năm mấy lần xuất sinh nhập tử, lúc nào thọ nguyên cũng gần như tuyệt cảnh, phảng phất cũng đều thật không khó khăn như vậy.

"A, đó là Nhiếp sư muội sao?" Lúc này, cách đó không xa bỗng nhiên truyền đến một tiếng kinh hô.

Lúc này Thẩm Lạc mới phát hiện, hai người bọn họ trong bất tri bất giác đi tới trên một quảng trường nhỏ, mặc dù ban đêm không có nhiều người, nhưng vẫn khiến người khác nhìn thấy.

Bên kia phát hiện là hai nữ đệ tử kêu ra tiếng, chung quanh còn lại ba, bốn người cũng đều ném ánh mắt tới.

"Người kia là ai, nhìn không giống đệ tử bản môn..."

"Tại sao có thể như vậy, Nhiếp sư muội sao lại thân cận với người này thế?"

"Vậy không phải Chu Ngọc sư huynh..."

"Bộ dáng người kia nhìn cũng không tệ, nhưng còn kém xa Chu Ngọc sư huynh..."

...

Trong lúc nhất thời, trận trận tiếng nghị luận vang lên chung quanh.

Thẩm Lạc nhú mày, nhưng không do dự, trực tiếp nắm tay ngọc Nhiếp Thái Châu, chậm rãi đi tới phía trước.

Nhiếp Thái Châu cũng không mảy may kháng cự, chỉ là bên tai hơi nóng lên, không nói một lời đi theo hắn, chỉ để lại những đệ tử Phổ Đà sơn bị một màn này làm cho khiếp sợ, phát ra trận trận tiếng kinh hô.

Trong một chỗ tối bóng cây che đậy, một tay Võ Minh nắm lấy thân cây bên cạnh, năm ngón tay gắt gao móc vào trong vỏ cây, trong mắt khó nén cảm xúc ghen tỵ và tức giận.

Chỉ là sau một lát, hai con mắt gã bỗng nhiên sáng lên, thở phào một hơi, tự lẩm bẩm: "Xem ra chí hấn không phải ở Lý Thục sư muội, lần này đến lượt gặp cũng không phải ta, hắc hắc..."

Nói xong, gã khó nén kích động trong lòng, trong đêm đi về hướng động phủ Chu Ngọc.

Thẩm Lạc cùng Nhiếp Thái Châu đi ra phạm vi quảng trường kia, chung quanh lần nữa yên lặng lại, hai người ai cũng không buông tay ra.

"Nàng biết ta đến Phổ Đà sơn lúc nào?" Thẩm Lạc mở miệng hỏi.

Hắn biết, Nhiếp Thái Châu hôm nay đột nhiên xuất quan, khẳng định không phải trùng hợp.

"Lúc gần chạng vạng tối, Lư Dĩnh sư tỷ đột nhiên truyền tin, nói có đấng đồ tử Đại Đường quan phủ tới, tự xưng là vị hôn phu của ta, hỏi ta có cần giúp một tay giáo huấn hay không. Ngay từ đầu ta cũng không dám tin tưởng là người, nhưng trong lòng vẫn hi vọng là người, liền kết thúc bế quan, sớm đi ra. Chỉ là không ngờ, gặp lại người ngay tại Tử Trúc Lâm này." Nhiếp Thái Châu chậm rãi nói.

"Chắc là Lý Thục đạo hữu nói với nàng." Thẩm Lạc không khỏi cười nói.

"Biểu ca, người sao lại đại biểu Đại Đường quan phủ tới tham gia Tiên Hạnh đại hội này?" Nhiếp Thái Châu nghi ngờ hỏi.

"Cái này nói đến có chút dài dòng..." Thẩm Lạc nhất thời cũng không biết giải thích từ chỗ nào.

"Không sao, người từ từ nói, ta nghe được." Nhiếp Thái Châu nhếch miệng cười, nói.

Hai người lúc bắt đầu còn có chút rụt rè, giờ phút này đã không còn sót lại chút gì.

"Lúc trước, nàng rời đi không bao lâu, ta cũng rời Xuân Hoa huyện, một đường đi..." Thâm Lạc bắt đầu ôm tai kể lại từng giờ từng phút, kinh lịch những năm qua.

Chỉ là liên quan tới gỏi ngọc cùng nhập mộng hấn giấu hết, chuyện này thực sự quá mức không thể tưởng tượng, cho dù Nhiếp Thái Châu cũng chưa chắc hoàn toàn tin tưởng.

Tiếng bước chân hai người nhỏ nhẹ, cùng âm thanh Thâm Lạc nói nhỏ quanh quẩn trong sơn đạo, tôn lên bóng đêm trong núi càng thêm tĩnh mịch.

Nghe Thâm Lạc bình tĩnh kể lại, Nhiếp Thái Châu lại có thể từ trong đó phát hiện không ít chỗ hung hiểm, tâm tình cũng giống như ngự phong lãng không, chột cao chột thấp, chập chùng khó bình.

Thâm Lạc không nói thọ nguyên của mình sắp hết cho Nhiếp Thái Châu biết, chỉ là nàng nghe được từ trong giọng hấn một chút mảnh khỏe, ngậm miệng nửa ngày không nói gì.

Đúng lúc này, một đạo thanh quang đột ngột từ trên không trung rủ xuống, hiện lên hư không trên đỉnh đầu cách hai người ba thước, hiển hóa ra một đạo thân ảnh thướt tha.

Nàng mang quần lụa mỏng màu xanh, chân tuyết trần trụi, đứng lơ lửng trên không, khuôn mặt xinh đẹp không trang điểm, một đầu tóc dài màu xanh biếc choàng sau lưng, toàn thân tản ra khí chất thanh lãnh xuất trần.

Thâm Lạc nhận ra được, người này chính là tiên sư Phổ Đà sơn năm đó mang đi Nhiếp Thái Châu.

"Sur phụ." Nhiếp Thái Châu thấy thế, cũng vội vàng buông bàn tay Thâm Lạc ra, tiến lên hành lễ.

"Bái kiến Thanh Liên chân nhân." Thâm Lạc cũng ôm quyền hành lễ theo.

"Cho dù đưa người, đến nơi này cũng kém không nhiều, cần phải trở về thôi." Thần sắc trên mặt nữ tử kia không biến hóa, mở miệng nói.

Nhiếp Thái Châu nghe vậy, có chút không nỡ nhìn Thẩm Lạc một chút.

Thẩm Lạc cười gật đầu nhẹ với nàng, lúc này Nhiếp Thái Châu mới có chút không tình nguyện nói "Vâng".

Nàng quay người đi vài bước, quay đầu lại phát hiện sư phụ Thanh Liên chân nhân còn đứng tại chỗ, xem ra tựa hồ không định laoaj tức rời đi.

Nàng nhú mày, vốn định đi về nói cái gì, lại nhìn thấy Thẩm Lạc phát phát tay với nàng.

"Nàng đi về trước đi." Thẩm Lạc nói như vậy.

Nhiếp Thái Châu mím môi, lúc này mới triệt để rời đi.

Chương 801: Chính mình tranh thủ

Chờ thân ảnh Nhiếp Thái Châu hoàn toàn biến mất, Thanh Liên chân nhân mới mở miệng nói: "Ta vốn cho là, lấy tư chất của ngươi, đời này không cần hy vọng xa vời gặp lại Thái Châu."

"Không biết trước mắt, tiền bối có cảm thấy thất vọng không?" Thẩm Lạc ngẩng đầu nhìn về phía nàng, hỏi.

"Ngược lại, ta không cảm thấy thất vọng, mà có chút ngạc nhiên. Lấy tư chất của ngươi, có thể trong thời gian ngắn như vậy tu luyện tới Xuất Khiếu kỳ, bản thân chuyện này chính là một chuyện đáng kinh ngạc. Chỉ tiếc..." Thanh Liên chân nhân nói xong lời cuối cùng, có chút tiếc rẻ lắc đầu.

"Chỉ tiếc thọ nguyên vẫn bối không nhiều lắm." Thẩm Lạc cười, thay nàng nói hết nửa câu sau, ngữ khí bình tĩnh không gì sánh được.

"Ngươi tới tham gia Tiên Hạnh đại hội này, cũng chính là vì gia tăng thọ nguyên à? Bất quá, thứ cho ta nói thẳng, mượn ngoại lực tăng thêm thọ nguyên, bất quá là kế tạm thời, chân chính lương phương vẫn là tu hành phá cảnh, phi thăng thành tiên. Với tu vi ngươi bây giờ, muốn đạt tới phi thăng Chân Tiên quá khó khăn, mặc dù có cơ hội, ngươi cũng không có đủ thời gian." Thanh Liên chân nhân chậm rãi nói ra.

"Tiền bối năm đó chẳng phải cho là vẫn bối không thể đạt tới tu vi bây giờ, như vậy chuyện tương lai, làm sao nói chuẩn xác chứ?" Thẩm Lạc từ đầu đến cuối không kiêu ngạo không tự ti, cười trả lời.

"Tiền đồ của ngươi đáng lo, Thái Châu lại là đại đạo khả kỳ, ngươi không cảm thấy xuất hiện lần nữa trước mắt nàng, chỉ làm liên lụy nàng sao?" Thần sắc Thanh Liên chân nhân không thay đổi, hỏi.

"Nếu lúc trước không gặp nàng, có lẽ ta sẽ có nghi ngờ này, nhưng gặp nàng xong liền không sợ, cũng xin tiền bối không nên xem thường Thái Châu, chúng ta ai cũng sẽ không trở thành vương vít nhau." Thẩm Lạc vừa cười vừa nói.

"Tư chất của nàng từ trước tới giờ ta không lo lắng, duy nhất có chút không yên lòng, là tâm tính của nàng. Trước đây do muốn sớm xuống núi, không tiết chế tu hành, bây giờ bình cảnh mới khó phá, ngươi nói xem, đây không phải do ngươi liên lụy sao?" Thanh Liên chân nhân cau mày nói.

"Không đến Đại Thừa kỳ không thể xuống núi, quy củ là tiên bối lập, sao ai cưỡng từ đoạt lý trách tội trên người của ta? Bất quá, tiên bối cũng không cần lo lắng, bình cảnh này sẽ ngăn không được Thái Châu." Thâm Lạc nghe vậy, có chút bất đắc dĩ nói.

"Tiên Hạnh đại hội mặc kệ thắng bại thế nào, sau đó ta đều có thể cho ngươi một viên Tiên Hạnh, chỉ ít gia tăng trăm năm thọ nguyên cho ngươi không thành vấn đề, chỉ cần ngươi cam đoan về sau không ảnh hưởng Thái Châu chứng đạo tu hành là được." Thấy thuyết phục vô hiệu, Thanh Liên chân nhân nói thẳng.

"Đa tạ hảo ý tiên bối, bất quá có nhiều thứ, vẫn bối tuyệt không thể buông tha, mà có nhiều thứ, càng ưa thích chính mình giành lấy." Nói tới chỗ này, Thâm Lạc cũng không còn hào hứng nói tiếp, ôm quyền, trực tiếp quay người rời đi.

"Ngươi giống như rất tự tin, mình có thể đoạt giải quán quân tại Tiên Hạnh đại hội này?" Thanh Liên chân nhân hỏi.

Thâm Lạc chỉ đưa lưng về phía nàng phất phất tay, bước chân không ngừng đi xa.

Thanh Liên chân nhân nhìn bóng lưng hắn rời đi, ánh mắt chớp lên, thân ảnh trong chớp nhoáng biến mất ngay tại chỗ.

...

Thời gian nhoáng một cái, đã mấy ngày sau.

Trong Tu Di cốc Phổ Đà sơn, trên một quảng trường khổng lồ chiếm diện tích chừng ngàn trượng, tiếng người huyên náo, phi thường náo nhiệt.

Đại lượng đệ tử Phổ Đà sơn tụ tập quanh quảng trường, nhiệt liệt thảo luận Tiên Hạnh đại hội sắp bắt đầu. Bọn tạp dịch ngày bình thường làm việc bận rộn, hôm nay cũng được nhàn rỗi không ít, cũng đến đây vây xem thịnh sự.

Thẩm Lạc và Bạch Tiêu Thiên cùng một chỗ, đươi một tên chấp sự trưởng lão Phổ Đà sơn dẫn đầu đi tới Tu Di cốc.

Hai người chưa kịp vào cốc, liền nghe một tiếng gọi vang dội truyền đến: "Bạch đạo hữu, Thẩm đạo hữu."

Thẩm Lạc quay đầu nhìn lại, liền thấy một nam tử cao lớn thân mặc áo giáp màu xanh đang chạy tới bọn hắn bên này, vượt qua chấp sự trưởng lão Phổ Đà sơn.

Thân gã cao hơn chín thước, một đầu tóc ngắn, bên miệng mọc lên một hàm râu quai nón, sau lưng cõng một thanh cựa kiếm rộng như cánh cửa, xa xa nhìn tựa như một tòa thiết tháp đứng lặng phía trước.

"Trịnh đạo hữu." Bạch Tiêu Thiên lộ vẻ vui mừng, lập tức kêu lên.

Gã chính là Trịnh Quân, đệ tử Cự Kiếm môn tới tham gia Tiên Hạnh đại hội.

"Hai vị đạo hữu, chuẩn bị thế nào rồi?" Trịnh Quân đi lên phía trước, cười hỏi.

"Cái này có gì chuẩn bị chứ? Một trận đồng đạo thi đấu mà thôi, hữu nghị thứ nhất, tranh tài thứ hai nha." Bạch Tiêu Thiên cười nói.

"Chuẩn bị tinh thần đánh nhau, bị người nói kiểu này, ta cũng không còn nhiệt huyết nữa." Trịnh Quân nghe vậy, bắt đắ dĩ nói.

"Đạo hữu nói lời này ta cũng không tin, người không phải muốn biểu hiện tốt trước mặt vị Lâm Thiên Thiên sư tử Nga Mi kia sao?" Bạch Tiêu Vân nghe vậy, một mặt khinh bỉ nói.

Không ngờ Trịnh Quân nghe vậy, bên tai lại hơi phiếm hồng, ngược lại không nhẫn nại, mà trực tiếp thừa nhận:

"Nói thì nói như thế, bắt quá có Lâm sư tử tại đây, dù ta không có ý nghĩ với Tiên Hạnh này, cũng muốn giúp nàng tranh thủ một phen."

Bạch Tiêu Thiên nghe vậy, chỉ vô ý thức nhìn Thẩm Lạc một chút, không nói gì thêm.

Tiên Hạnh ăn vào chí ít có thể tăng trưởng hai trăm năm thọ nguyên, đối với tu tiên giả bọn hắn ở giai đoạn này trọng yếu cỡ nào, nào có người thật không muốn?

Bất quá, hắn lần này đến đây, càng nhiều là muốn giúp Thảm Lạc cướp đoạt Tiên Hạnh.

Ba người trong khi nói chuyện, đã đi vào trong cốc, dọc theo tông đạo nói thẳng quảng trường, đi lên vùng quảng trường màu trắng kia.

Ven đường đệ tử Phổ Đà nghị luận âm ỉ, chỉ trừ Thảm Lạc cùng Bạch Tiêu Thiên, có tán thưởng hắn phong thần tuần lã, có nói hắn chỉ thường thôi, có kẻ thì so sánh Thảm Lạc cùng một vị sư huynh nào đó.

Đa phần thì khịt mũi coi thường lời đồn liên quan tới hắn và Nhiếp Thái Châu kia.

Thảm Lạc nghe vào trong tai, lại lơ đãng, thần tình lạnh nhạt, còn có chút thoải mái đánh giá hoàn cảnh trên quảng trường.

Chính giữa quảng trường đứng lặng một bức tượng thần nữ tử cao hơn mười trượng, tay phải cầm Vô Úy Ấn, tay trái nâng Ngọc Tịnh Bình, sau lưng là ngàn cánh tay mở ra như không tước xòe đuôi, là một tượng thần Thiên Thủ Quan Âm.

Phía trước tượng thần kia, tu kiến một toà ao sen lớn gần trăm trượng, bên trong là từng cây hoa sen cao vút mạn mạn, đang nở rộ xán lạn, bốn phía lá sen điệp điệp, xanh biếc như ngọc, cùng cánh hoa màu hồng phấn tôn nhau lên, cực kỳ xinh đẹp.

Lúc này, bên cạnh ao sen đã đứng đầy mấy người, thấy mấy người bọn họ đi tới, phản ứng mỗi người đều khác nhau.

Trong đó một nữ tử xinh đẹp thân mang váy dài xanh nhạt, dáng người linh lung dẫn đầu tiến lên đón, nhiệt tình chào hỏi mấy người:

"Trịnh sư đệ, Bạch sư đệ, Thảm sư đệ..."

Nàng này chính là Lâm Thiên Thiên sư tỷ mà Trịnh Quân nói mấy ngày nay, thông qua Bạch Tiêu Thiên giới thiệu, mấy người đều đã quen biết.

Mấy người Thảm Lạc vội vàng đáp lễ, Trịnh Quân vốn thần thái tự nhiên, sau khi gặp Lâm Thiên Thiên, nụ cười trên mặt càng nhiều chút, nhưng cả người đều có vẻ hơi câu nệ.

Phía sau Lâm Thiên Thiên là một tên thanh niên đầu đà thân mang thiên y màu xanh, cùng một thiếu niên tăng nhân thân mang tăng bào xanh nhạt đồng thời đi tới, dựng thẳng chướng với ba người, ngâm tụng một tiếng phật hiệu.

Hai người này, mặc dù Thảm Lạc chưa từng thấy qua, nhưng cũng thông qua Bạch Tiêu Thiên báo nên biết được, người trước là Khô Lâm thiền sư đến từ Thanh Liên tự, người sau là Tạm Nguyệt thiền sư đến từ Cửu Hoa sơn.

Trong đó, Thanh Liên tự mặc dù dưới trướng phật môn, lại riêng một ngọn cờ, bất tuân theo đa phần thanh quy giới luật, công pháp lấy hàng ma diệt yêu làm chủ, sát lực khá lớn.

Mà Cửu Hoa sơn thì càng thêm đặc biệt, nó thuộc về Địa Phủ nhất mạch, chính là đạo thống Địa Tạng Bồ Tát kéo dài, công pháp chú trọng độ quỷ tiêu nghiệp, đối mặt âm sát quỷ vật càng thêm uy lực.

Chương 802: Hoa Liên bí cảnh

"Tại hạ Thẩm Lạc, gặp qua mấy vị đạo hữu." Thẩm Lạc cùng mọi người thi cái lễ, ánh mắt chuyển hướng phía sau bọn họ người kia.

Nó là một tên nữ tử dáng người cao gầy, thân mang xám trắng giao nhau đạo bào, một bộ đạo môn nữ quan cách ăn mặc, trên mặt bao trùm lấy một tấm sa lụa màu trắng, che lại khuôn mặt.

Mắt thấy Thẩm Lạc dò xét tới, nữ tử kia cũng không e dè nhìn tới, chỉ là tựa hồ cũng không muốn lên trước chào hỏi bộ dáng.

Thẩm Lạc đành phải xấu hổ cười cười, xông nó ôm quyền, nữ tử kia nhưng như cũ không có gì phản ứng.

Mấy người đi trở về ao sen bên cạnh về sau, hay là tại Lâm Thiên Thiên dẫn tiên dưới, nữ tử kia mới mở miệng, cùng Thẩm Lạc mấy người ngôn ngữ vài câu.

Thẩm Lạc lúc này mới biết được, nó chỗ tông môn chính là Thái Ứng quan, một cái chỉ có nữ quan đệ tử Đạo gia tông môn.

Đúng lúc này, trên bầu trời hai đạo quang mang từ đằng xa bắn ra mà tới, chậm rãi hạ xuống tới.

Độn quang rơi xuống đất thời điểm, một vầng sáng từ đó lan ra, hai bóng người từ đó hiện ra thân hình, một cái dung mạo phổ thông, một cái lại tuấn lãng phi phàm.

Mắt thấy hai người xuất hiện, đặc biệt là tên kia thân mang áo trắng như tuyết nam tử tuấn lãng hướng về phía đám người lộ ra âm áp ý cười lúc, vây chung quanh đệ tử Phổ Đà sơn lập tức bộc phát ra trận trận tiếng ủng hộ..

"Chu sư huynh, là Chu sư huynh..."

"Chu Ngọc sư huynh, đơn giản kinh là Thiên Nhân..."

"Nhiếp sư muội thật sự là mắt bị mù, làm sao lại cự tuyệt Chu sư huynh..."

Ngoài quảng trường đám người tiếng nghị luận bên tai không dứt, rất nhiều người tại may mắn sau khi, lại vì Chu Ngọc rất là căm giận bất bình.

...

Ngụy Thanh hơi nhú nhú mày, lộ ra đôi với loại tràng diện này có chút chán ghét.

Nguyên bản còn tại hưởng thụ loại đãi ngộ này Chu Ngọc, đã nhận ra bên cạnh nam tử rất nhỏ thân sắc biến hóa, lập tức nhắc chuông vung lên, quát: "Yên lặng."

Chỉ một thoáng, một tầng ôn hòa mà bằng bạc tiếng gầm từ trên quảng trường cuộn cuộn mà qua, đám người tiếng nghị luận lập tức ngừng nghỉ xuống tới.

"Nhận được các vị hữu tông duy trì, năm nay Tiên Hạnh đại hội đúng hạn tổ chức, Chu mỗ thụ sư môn nhắc nhở chủ trì lần này đại hội, như có chỗ không ôn, mong rằng chư vị rộng lòng tha thứ." Chu Ngọc mở miệng nói ra.

"Toàn bộ hành trình do trong môn đệ tử chủ trì?" Thẩm Lạc kinh ngạc, thấp giọng dò hỏi.

"Tiên Hạnh đại hội này bản thân liền là văn bồi đệ tử giao lưu so tài, cho nên toàn quyền giao cho đệ tử chủ trì. Chúng ta không phải cũng là độc thân đến đây tham dự, cũng không trong môn trưởng bồi cùng đi a. Huống hồ, không nên coi thường vị này Chu Ngọc sư huynh, hấn tu hành không hơn trăm năm hơn thời gian, bây giờ đã là Đại Thừa sơ kỳ tu sĩ." Lâm Thiên Thiên nghe tiếng, chủ động giải thích nói.

Thẩm Lạc nghe vậy, lông mày hơi động một chút, không nói gì nữa.

Hấn giờ phút này trong lòng còn tại suy nghĩ một chuyện khác, chính là vì gì chậm chạp không thấy người long cung bóng dáng, dù là đường xá xa xôi, cũng không nên đến lúc này, còn không hiện thân.

Đúng lúc này, chợt thấy nơi xa một đạo vàng nhạt độn quang bay vụt mà đến, thân hình một cái nhẹ nhàng xoay tròn, như một con Linh Điệp vàng nhạt chậm rãi rơi xuống trên quảng trường.

Thẩm Lạc đôi mắt sáng lên, khóe miệng không khỏi giơ lên một vòng ý cười, Nhiếp Thái Châu tới.

"Nhiếp sư muội, sao ngươi lại tới đây?" Ngay tại nói chuyện Chu Ngọc thần sắc cứng đờ, mở miệng hỏi.

"Gặp qua Ngụy sư thúc tổ, Chu sư huynh." Nhiếp Thái Châu đi lên phía trước thi lễ một cái.

Ngụy Thanh chỉ là nhẹ gật đầu, không nói gì, hắn chỉ muốn nghi thức này mau chóng kết thúc.

Chu Ngọc thì nghĩ đến một loại nào đó khả năng, đáy mắt chỗ sâu lóe lên một vòng không dễ dàng phát giác tức giận.

"Sư muội thụ chương môn chi mệnh, là nhanh chóng bài trừ bình cảnh, nay thay thế Lư sư tử tham gia lần này Tiên Hạnh đại hội." Nhiếp Thái Châu trên mặt ý cười, ôm quyền nói ra.

"Lâm trận thay người, cái này..." Chu Ngọc lông mày cau lại, có vẻ khó xử.

"Không sao, nếu là chương môn chi mệnh, chúng ta tự nhiên tuân theo." Không đợi hắn lời nói xong, Ngụy Thanh liền mở miệng nói ra.

"Vâng, đa tạ Ngụy sư thúc tổ, Chu sư huynh." Nhiếp Thái Châu trên mặt ý cười nở rộ, xong hai người thi cái lễ, liền hướng phía Thẩm Lạc mấy người đi tới.

Bạch Tiêu Thiên gặp nàng tới, rất thức thời hướng bên cạnh nhường nhường, trống ra một vị trí lưu cho Nhiếp Thái Châu.

Người sau rất tự nhiên đi tới, đứng ở Thẩm Lạc bên cạnh, dưới đài lập tức hư thanh nổi lên bốn phía.

"Biểu muội, đây là có chuyện gì?" Thẩm Lạc truyền âm hỏi.

"Vì Tiên Hạnh, tới giúp ngươi a." Nhiếp Thái Châu đơn giản nói.

Thẩm Lạc nghe vậy, trong đôi mắt ý cười tràn đầy, không có tiếp tục truy vấn cái gì, có đáp án này cũng đã đủ rồi.

"Đúng rồi, người có biết vì sao không thấy người long cung tham dự?" Hấn chợt nhớ tới việc này, hỏi.

"Ngày hôm trước nghe sư phụ nói qua, giống như Tứ Hải Long Cung nội bộ xảy ra vấn đề gì, Đông Hải chỉ là truyền thư một phong, xung lần này đại hội muốn vắng mặt, cũng không làm ra cụ thể giải thích." Nhiếp Thái Châu đáp.

Thẩm Lạc nghe vậy, trong lòng không khỏi có một tia dự cảm không tốt.

Tại quảng trường bên ngoài, Lý Thục cùng Võ Minh có quan hệ trực tiếp vai đứng ở trước đám người phương, tại bọn hắn bên cạnh còn đứng lầy một tên dáng người thon dài nữ tử, nó mũi cao thẳng, đầu lông mày tà phi, thân mang trường bào màu đen, tóc cao cao buộc lên, giả dạng thành linh như nam tử đồng dạng.

"Lư sư tỷ, đây là... Chuyện gì xảy ra?" Lý Thục nhìn xem trên đài tình huống, nhìn không được hướng bên cạnh nữ tử hỏi.

Nó không phải người khác, chính là bị Nhiếp Thái Châu thay thế danh ngạch Lư Dĩnh.

"Còn có thể là chuyện gì xảy ra, vì vị hôn phu của nàng, cầu ta nhường ra danh ngạch... Thật không biết Thẩm Lạc tiểu tử kia có gì tốt." Lư Dĩnh thờ dài, bất đắc dĩ nói.

"Vậy chương môn bên kia..." Lý Thục hỏi dò.

"Nào có cái gì chương môn chi mệnh, là nàng tiền trăm hậu tấu, lần này khó tránh khỏi chịu lầy liên lụy, không thể thiếu một trận trách phạt." Lư Dĩnh thần sắc càng phát ra uể oải nói.

"Người liền tiếp tục tìm đường chết đi..." Một bên Võ Minh, nghe lời của hai người, trong lòng không khỏi cười lạnh một tiếng.

Ngày hôm trước hắn đem Thẩm Lạc cùng Nhiếp Thái Châu quan hệ cáo tri Chu Ngọc thời điểm, người sau mặc dù nhìn như bình tĩnh, nhưng để ở trên

bàn nắm đấm lại là không khỏi siết chặt, chỗ khớp nối đều nổi lên màu trắng.

Võ Minh tin tưởng, Thẩm Lạc cùng Nhiếp Thái Châu biểu hiện càng là thân mật, đằng sau Chu Ngọc xuất thủ liền sẽ càng sắc bén.

"Xuất diễn này, thật sự là càng ngày càng có ý tứ..." Võ Minh trong lòng đắc ý, nhin không được lên tiếng thm nói.

"Cái gì đùa giỡn?" Lý Thục nghe vậy, có chút mờ mịt nhìn về phía hấn, hỏi.

Võ Minh thần sắc xấu hổ, vội vàng khoát tay áo, nói ra: "Không có gì, không có gì..."

Lý Thục nghe vậy, liền cũng không có lại nói cái gì, lại đem ánh mắt nhìn về hướng trên đài.

Chu Ngọc trải qua ngăn ngủi thất thổ về sau, lại khôi phục bình tĩnh bộ dáng, tiếp tục nói: "Năm nay Tiên Hạnh đại hội bởi vì nhân số ít, cùng giới trước hơi có khác biệt, không còn lấy người tham dự đối chiến là tỷ thí khoa mục, mà là chuyên thành bí cảnh lịch luyện."

"Bí cảnh lịch luyện, đó là cái gì so pháp..."

"Không phải giao đấu, này làm sao nhìn a..."

Vậy xem mọi người nhất thời nghị luận ầm ĩ.

"Bí cảnh... Hoa Liên bí cảnh muốn mở lại sao?" Có chút tư lịch so sánh già đệ tử, đã đoán được chút tình huống.

Trên quảng trường, Thẩm Lạc đám người cũng là có chút kinh ngạc, hiển nhiên trước đó cũng không biết.

Chương 803: Hạn định bảy ngày

"Yên lặng, chớ vị không cần lo lắng, toàn bộ quá trình tỷ thí lần này sẽ được hiện ra thông qua Huyền Thiên Kính để cho mọi người thưởng thức là được." Chu Ngọc ép xuống ồn ào toàn trường,, sau đó chậm rãi nói ra.

Theo tiếng nói của gã rơi xuống, sau tượng Thiên Thủ Quan Âm trên quảng trường, một trận huyền quang màu xanh sáng lên, bảy gương đồng to lớn lóe ra hào quang màu xanh từ từ bay lên, lơ lửng giữa không trung.

Mỗi một mặt tám gương thanh quang đều phản xạ vàng sáng vàng mênh mông, nhìn còn muốn mơ hồ hơn gương đồng bình thường ở nhà.

Nhưng ngay sau đó, hai tay Chu Ngọc bóp một cái pháp quyết, đưa tay đánh ra từng đạo thanh quang về phía bảy tám gương đồng màu vàng cao mười trượng.

Theo thanh quang bay vào, trên mặt gương kia nhao nhao chiếu ra một đạo phù văn hình khuyển, tiếp theo từ trong phù văn sáng lên một tầng hào quang màu xanh, khuếch tán ra bốn phía, rất nhanh quét tất cả hoàng quang trên mặt kính ra.

Mặt kính tản ra vàng sáng, phía trên rất nhanh hiện lộ ra một vài bức tranh thủy mặc bộ dáng không giống nhau.

Trong đám người, không ít người lần đầu thấy pháp khí bậc này, không khỏi cảm thấy thần kỳ, liên tục phát ra tiếng than thở.

"Chỗ hiện ra trên Huyền Thiên Kính chính là một cảnh tượng trong Hoa Liên bí cảnh, chớ vị có thể dựa vào kính này quan sát đồng đạo các môn biểu hiện trong bí cảnh. Tiếp đó, xin mời Ngụy Thanh sư thúc nói rõ một chút quy tắc tranh tài cho các đệ tử." Chu Ngọc rất hài lòng với phản ứng của mọi người, gật đầu nhẹ, nói.

Ngụy Thanh nghe vậy, hơi chần chờ, đi lên phía trước, mở miệng nói:

"Các vị đạo hữu, lần này thí luyện Hoa Liên bí cảnh tổng cộng bảy ngày, sau khi bí cảnh mở ra, các người sẽ bị truyền tống ngẫu nhiên đến khu vực biên giới bí cảnh, ai có thể thông qua trùng điệp trở ngại trong bí cảnh, đến cây Khổ Luyện Thụ ở trung tâm bí cảnh, gỡ xuống lệnh kỳ đặt ở nơi đó là có thể chiến thắng."

Mấy người Thâm Lạc nghe vậy, cũng bắt đầu âm thầm suy nghĩ quy tắc Ngụy Thanh nói tới.

"Ngụy sư thúc tổ, nếu bảy ngày sau, không ai có thể tới Khổ Luyện Thụ, phải làm thế nào?" Lâm Thiên Thiên hỏi đầu tiên.

"Thí luyện bí cảnh lấy bảy ngày làm hạn định, nếu bảy ngày sau không ai chiến thắng, vậy lần đại hội này toàn bộ thành viên thất bại." Ngụy Thanh chậm rãi mở miệng nói.

"Ngụy tiên bối, nếu có người không cần bảy ngày, sớm đuổi tới dưới Khổ Luyện Thụ, lấy được lệnh kỳ thì lúc đó thế nào, thí luyện sẽ sớm kết thúc sao?" Thâm Lạc cũng hỏi.

"Sẽ không, trong bí cảnh đợi bảy ngày, bản thân cũng chính là một loại khảo nghiệm." Ngụy Thanh lắc đầu, nói.

"Nếu vậy, nếu có người sớm cầm tới lệnh kỳ, còn nhất định phải bảo vệ lệnh kỳ, phòng ngừa người khác cướp đoạt, mãi cho đến bảy ngày sau đó?" Thâm Lạc trầm ngâm nói.

"Người lý giải không sai, chính là như vậy. Đồng thời còn phải nhắc nhở các người là, người cầm lệnh kỳ, nhất định phải đợi dưới Khổ Luyện Thụ, không được ẩn nấp tung tích, thoát đi nơi khác." Ngụy Thanh nói.

Đám người nghe lời ấy, thần sắc không khỏi nhao nhao xảy ra biến hóa, đều cau mày suy nghĩ.

Nếu vậy, lần Tiên Hạnh đại hội này khó khăn hơn nhiều so với trước, muốn chiến thắng, không chỉ trong bí cảnh phải giành trước, tranh thủ mau chóng đuổi tới Khổ Luyện Thụ.

Khi cầm tới lệnh kỳ, chẳng khác nào trở thành mục tiêu công kích, phải tiếp nhận những người khác không ngừng khiêu chiến, muốn kiên trì đến cuối cùng, tự nhiên trở nên gian nan không gì sánh được.

Trong lòng Thẩm Lạc phiền muộn, thậm chí cảm thấy lần này đột nhiên sửa đổi nội dung thí luyện, chính là vị Thanh Liên chương môn kia chuyên nhằm vào hắn.

"Trong quá trình thí luyện, chớ vị cần lượng sức mà đi, nếu gặp nguy hiểm, không cần thiết cậy mạnh, nếu có tranh đoạt với nhau, cũng không thể có ý định hại tính mệnh người, người vi phạm nhất định trọng phạt. Nếu không xuất hiện nguy cơ trí mạng, Phổ Đà sơn chúng ta sẽ không tham dự vào thí luyện, nghe rõ chưa?" Ngụy Thanh khó khi nào nói nhiều lời như vậy, sau khi nói xong, nhin không được hỏi.

"Minh bạch." Bọn người Thẩm Lạc nhìn nhau, chân chờ một hồi lâu, mới đồng thanh đáp.

"Nếu đã biết rõ quy tắc, như vậy có thể bắt đầu." Ngụy Thanh thấy thế, gật đầu với Chu Ngọc.

Chu Ngọc thấy thế, đưa tay lấy từ bên hông xuống một khối lệnh bài hình bầu dục lớn chừng bàn tay, một tay bấm pháp quyết, chỉ lên trên lệnh bài một cái, một sợi pháp lực liền rót vào trong đó.

Ngay sau đó, trên lệnh bài hình bầu dục lóe lên quang mang, một đạo trận văn màu bạc từ trên đó lan tràn ra, hóa thành một mảnh quang ảnh rộng ba thước vuông, bên trong truyền đến trận trận ba động kỳ dị.

Sau đó, gã đưa tay ném lên, miếng lệnh bài kia lẳng không vọt lên, bay đến phía trên hồ sen, trên đó tản ra hư quang đồ ảnh lại phòng lớn lên mấy lần, bao phủ lùm hoa sen ở chính giữa hồ nước vào.

Ánh mắt Thẩm Lạc chăm chú nhìn qua, lúc này mới phát hiện cây hoa sen kia cùng với những cây hoa khác rất không giống nhau, bên ngoài cánh hoa màu hồng tựa như khảm một vòng kim tuyến, tô viền vàng tròn đóa hoa sen lại, mà tất cả cánh hoa dưới hư quang đồ ảnh chiếu rọi, hiện ra giống như ngọc chất sáng long lanh, rất là bất phàm.

Theo dụ dạng cây hoa sen này hiện ra, hư quang đồ ảnh bao phủ trên đó bắt đầu thực hoá một chút xíu, cuối cùng biến thành một cửa vào hình tròn lớn hơn một trượng, bên trong tản ra trận trận hào quang màu xanh chập chùng.

"Tất đạo hữu tham dự, lập tức tiến vào." Chu Ngọc ra lệnh một tiếng.

Thái Ứng quan nữ quan mà Thâm Lạc không biết tên kia, dẫn đầu phi thân vọt lên, trực tiếp rơi vào trong thông đạo, bị một mảnh hào quang màu xanh nuốt hết, thân ảnh biến mất không thấy.

Khổ Lâm đầu đà Thanh Liên tự cùng Tạm Nguyệt thiên sư Cửu Hoa sơn theo sát phía sau, cùng nhau bay vào.

"Chư vị, ta đi trước một bước nha." Lâm Thiên Thiên cười nói một tiếng, cũng theo sát bay vào cửa.

"Lâm sư tử, chờ ta một chút." Thân hình Trịnh Quân đột ngột từ mặt đất mọc lên, bám chặt theo.

Tại chỗ chỉ còn lại ba người Thâm Lạc, nhìn nhau một chút, mặc dù cũng biết cho dù cùng đi vào, cũng sẽ bị truyền tống đến khu vực khác nhau, vẫn cùng một chỗ bay vào.

"Nhớ cẩn thận chút."

Thâm Lạc vô thức dặn dò Nhiếp Thái Châu một tiếng, còn chưa kịp đợi đáp lại, trước mắt đã bị quang mang tràn ngập, cái gì cũng không thấy.

Hắn cảm thấy một cỗ lực lượng khổng lồ trống rỗng kéo một cái, thân thể của hắn không tự chủ được chệch về một hướng, rất nhanh không phát hiện được khí tức Nhiếp Thái Châu cùng Bạch Tiêu Thiên bên cạnh.

Bất quá rất nhanh, theo đạo ánh sáng làm cho người gần như mù kia bắt đầu một co vào trở tối, Thâm Lạc lập tức cảm giác được thân thể của mình đang cực tốc hạ xuống, còn không đợi gọi ra Thuần Dương Kiếm Phôi, hai chân đã rơi vào trên mặt đất.

"Phốc phốc" một tiếng vang nhỏ.

Hai chân Thâm Lạc mát lạnh, lập tức phát hiện nơi mình rơi xuống rõ ràng là một mảnh đầm lầy.

Nhìn qua bốn phía, trong phạm vi mấy trăm trượng, cơ hồ tất cả đều là từng đầm nước to to nhỏ nhỏ, bên trong tất cả đều đen sì, thỉnh thoảng "Phốc phốc" bốc lên bong bóng màu trắng.

Về phần chỗ xa hơn, thì bị một tầng sương mù màu trắng nhạt che lấp, căn bản không thể thấy rõ.

Hắn đưa tay bấm một cái pháp quyết vung lên, nước đọng trong đầm bắt đầu tụ lại, hóa làm một đầu thủy mãng trong suốt trắng kiệu, đầu lâu vừa nhấc lên, dưới chân hắn được nâng lên một chút, cũng Thẩm Lạc lên.

Chương 804: Thí luyện bắt đầu

Thẩm Lạc đứng trên thủy mãng, buông thần thức ra dò xét bốn phía, rất nhanh liền phát hiện, hơn mười dặm sau lưng, thần niệm tựa hồ đụng phải một thứ như vách tường, bị cản lại.

Tâm niệm hấn khẽ động, lại thay đổi thần thức dò xét trên đỉnh đầu.

Nhưng khi thần niệm hấn vừa bay ra mấy trăm trượng, một cỗ bén nhọn đau nhức kịch liệt trong nháy mắt nổ ra trong đầu hấn, làm sợi thần thức kia trực tiếp tán loạn ra.

"Thật là cảm chế lợi hại, chỉ sợ còn không chỉ nhằm vào thần niệm..."
Thẩm Lạc xoa mi tâm đau nhức, thầm nghĩ.

Vừa nghĩ đến đây, hấn phí hết một lúc, từ dưới đất tìm một khối đá vụn, vận lực khí ném lên trên đỉnh đầu.

Khối đá vụn lúc đầu không chút thu hút kia, dưới một tầng pháp lực bọc vào, như lưu tinh bắn nhanh đi, trong giây lát đã đến độ cao thần niệm Thẩm Lạc bị đánh tan.

"Àm."

Chỉ nghe một tiếng bạo liệt đột ngột vang lên, hòn đá bay vào không trung kia ứng thanh nổ tung, biến thành bột mịn.

Thẩm Lạc nhìn hòn đá vỡ vụn tóe lên bụi trên bầu trời, trong lòng âm thầm may mắn, chính mình đủ cẩn thận, không tùy tiện ngự kiếm phi hành.

Thu hồi tâm tư, hấn lại dò xét phía trước, lần này lại tựa như không bị mây may ngăn cản, thần niệm một mực kéo dài đến phạm vi hết thần thức của mình.

"Xem ra chính là bên kia, bất quá mảnh đầm lầy này tựa hồ còn náo nhiệt hơn không ít so với tưởng tượng..." Xác định phương hướng xong, Thẩm

Lạc nhin không được thờ dài.

Tiếng nói của hắn vừa dứt, trong một đầm nước lớn phía trước bỗng nhiên "Ừng ục ừng ục" sóng nước quay cuồng, nhìn tựa như nước bị nấu sôi.

Ngay sau đó, một đầu Yêu thú màu đen cao hơn mười trượng bỗng nhiên từ trong nước xông ra, há miệng tấp tới Thảm Lạc.

Thảm Lạc không nhận ra đó là thứ gì, chỉ thấy toàn thân nó xanh đen, làn da dị thường trơn nhẵn, nhìn mặt ngoài tựa hồ có một tầng chất nhờn, giống như một con đĩa lớn.

Con đĩa mở ra miệng lớn, lít nha lít nhít mấy trăm răng màu trắng tinh mịn bén nhọn, phía trên chảy ra một ít dịch nhờn màu xanh nhạt, tản mát ra một mùi hôi làm cho người buồn nôn.

Thảm Lạc nhíu mày, tay vung lên, trong vùng đầm lầy bên cạnh, một dòng nước trong nháy mắt ngưng tụ, hóa thành một nắm đám thủy dịch cực đại không gì sánh được bay thẳng lên, bất thiên bất ý đập vào trong miệng con đĩa.

"Ầm" một tiếng trọng hưởng!

Đầu con đĩa ứng thanh nổ tung, trực tiếp bị nắm đám thủy dịch kia đập ra một cái lỗ thủng to lớn, mảng lớn dịch nhờn màu xanh lá bắn tung tóe ra.

Thảm Lạc đã sớm phòng bị, mở ra một tầng màn nước, ngăn trước người.

Chỉ thấy mảng lớn dịch nhờn màu xanh lá văng trúng màn nước, lập tức phát ra một trận tiếng vang xì xì, bốc lên từng cỗ khói xanh.

Thảm Lạc nhíu mày lại, màn nước trước người đã bị ăn mòn ra từng lỗ hồng, một cỗ mùi khét có chút cùng loại lưu huỳnh liền xông vào xoang mũi của hắn.

Hắn vội vàng phong bế hơi thở, nhưng cũng lập tức cảm giác được một trận đầu văng mắt hoa, hiển nhiên đã trúng chiêu.

...

Cùng lúc đó, trên quảng trường bên ngoài bia cảnh, bảy mặt Huyền Thiên

Kính treo trên cao, phía trên hiện ra thân ảnh đám người lịch luyện trong bí cảnh, tất cả mọi người bị cảnh tượng mở ra thí luyện này hấp dẫn, trên toàn bộ quảng trường ngược lại an tĩnh rất nhiều.

Lúc này, một bóng người từ trong đám người chậm rãi xuyên qua, đi tới bên cạnh Lý Thục, vỗ nhẹ nhẹ bả vai nàng.

Lý Thục quay đầu nhìn lại, lập tức mặt lộ sợ hãi lẫn vui mừng, mở miệng nói: "Liễu Tình, không phải ngươi nói đêm qua tu luyện bị nhiễu loạn, hôm nay tới không được à, làm sao..."

"Vẫn không nỡ bỏ lỡ thí luyện Tiên Hạnh đại hội này, dù sao lần này tới tìm ngươi, có một phần nguyên nhân, cũng chính là vì việc này." Sắc mặt Liễu Tình tái nhợt, nói.

"Vậy thân thể ngươi, không sao chứ?" Lý Thục lo lắng hỏi.

"Thân thể nội khí cơ vẫn còn có chút hỗn loạn, bất quá bị ta đè nén xuống, vẫn đè không lớn." Liễu Tình cười cười, giải thích.

"Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi." Lý Thục lập tức cũng nhẹ nhàng thở ra, cười nói.

Ánh mắt Liễu Tình quét qua Huyền Thiên Kính trên quảng trường, trong mắt lóe lên vẻ nghi hoặc, hỏi:

"A, làm sao không thấy vị Thảm Lạc đạo hữu kia?"

"Cũng không biết được trong môn làm sao, rõ ràng có tám người, lại chỉ chuẩn bị bảy tấm Huyền Thiên Kính, hiện tại thân ảnh những người khác đều chiếu trên đó, duy chỉ có thiếu đi Thảm đại ca." Lòng mà Lý Thục đột nhiên nhíu lại, có chút bất mãn nói.

Lư Dĩnh bên cạnh ngược lại không chút để ý, ánh mắt một mực rơi vào trên mặt Huyền Thiên Kính chiếu ra Nhiếp Thái Châu.

"Su muội đừng vội, đợi đến những người này tới gần khu vực trung tâm, tập hợp cùng một chỗ là có thể nhìn thấy Thảm đạo hữu." Khoé miệng Võ Minh hơi nhếch lên, ở một bên an ủi.

Ánh mắt Lý Thục không ở trên người gã, tự nhiên không phát hiện được sự

cười của gã, gật đầu nói: "Có lẽ vậy".

Liễu Tình nghe xong cũng không nói gì.

...

Đỉnh núi Phổ Đà sơn, trong một ngôi đại điện cao ngất, thỉnh linh lơ lửng mặt Huyền Thiên Kính thứ tám, phía trên xuất hiện hình ảnh không phải ai khác, mà chính là Thẩm Lạc.

Trong đại điện đặt ba cái ghế màu vàng, phía trên ngồi ba người.

Trong đó ngoài cùng bên trái là một lão giả khô ngô râu tóc vàng nhạt, kiếm mi cau lại, sắc mặt nghiêm trọng, ánh mắt nhìn chăm chăm Thẩm Lạc, bàn tay che lấp trong tay áo hơi xoa động.

Vị trí ở giữa, ngồi một lão giả trên tám mươi tuổi thân hình còng xuống, tóc chòm lão đã tróc ra hầu như không còn, hai đạo trường mi lại hết sức nồng đậm, cơ hồ che khuất hai mắt, nhìn không ra thần tình trên mặt.

Cho dù ngồi trên ghế, hai tay của lão cũng chống trước người một cây quái trượng kim quang tráng kiện, phảng phất chống đỡ thân thể khỏi ngã.

Mà phía bên phải lão giả, thì ngồi một nữ tử chân trần mặc quần dài màu lam, tự nhiên không phải ai khác, chính là chương môn Phổ Đà sơn Thanh Liên tiên tử.

"Chương môn, cứ vậy nhằm vào một văn bối Xuất Khiếu trung kỳ, thật sự có cần thiết?" Lão giả khô ngô râu tóc vàng nhạt mở miệng hỏi.

"Hoàng chương luật nói lời ấy sai rồi, tư chất Thái Châu người cũng thấy đấy, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, thành tựu tương lai tu hành vô cùng có khả năng không dưới chúng ta. Mà Thẩm Lạc chính là khả năng ngoài dự liệu nhất xuất hiện, cũng lớn nhất kia." Thanh Liên tiên tử nghe vậy, lơ đãng, lạnh nhạt nói.

Lão giả râu vàng kia chính là chương luật tổ sư Hoàng Đổng Phổ Đà Sơn, cũng là sư phụ Chu Ngọc.

"Thanh Liên sư chất lo lắng cũng không phải không có lý, gió nổi lên tại thanh bình chi mặt, cuối cùng quyết thạch đốn củi, sao giết xanh tươi rậm

rap, không thể không đề phòng. Nếu người này có thể quấy nhiễu được Thái Châu, sớm nên chèn ép hẳn. Dù sao, loại thua thiệt này chúng ta không phải không nếm qua." Lão giả lưng còng nghe vậy, tiếng nói khẽ run, cũng mở miệng nói ra.

"Quan Nguyệt sự thúc, người hiểu làm ý tứ của ta, ta chẳng qua cảm thấy, chỉ là một văn bối Xuất Khiếu trung kỳ, muốn trong đám đệ tử này đạt vị trí thứ nhất, căn bản không thể nào làm được. Cần gì phải phí khí lực mở lại Hoa Liên bí cảnh, còn để Chu Ngọc tận lực truyền tông hẳn đến chỗ đông yêu thú nhất." Hoàng Đồng nghiêng người nhìn về phía lão giả lưng còng, ngữ khí cung kính nói.

Lão giả lưng còng lông mày rậm dày kia, không phải ai khác, chính là sư thúc Hoàng Đồng cùng Thanh Liên tiên tử, không chỉ tu vi thâm hậu, bối phận tại Phổ Đà sơn cũng cực cao, đúng là lão thu Ngụy Thanh làm quan môn đệ tử, gần gũi mấy chục năm đã dạy dỗ gã thành một vị tu sĩ Đại Thừa kỳ.

Chương 805: Cự ngọc (cá sấu)

"Nói là chèn ép, cũng không hẳn vậy... Các người cảm thấy Thẩm Lạc người niên kỷ thế nào?" Thanh Liên tiên tử trầm ngâm một lát, đột nhiên hỏi.

"Coi căn cốt tư chất, cũng không có chỗ thần kỳ, có thể tu luyện tới Xuất Khiếu trung kỳ, ta nhìn chí ít cũng phải hai trăm tuổi." Hoàng Đồng do dự một chút, nói ra.

Chỉ nói là xong, lông mày gã hơi kích động một chút, cảm giác mình nói vẫn quá ít.

"Hoàng chương luật, người nhìn lầm. Trên thực tế, hắn cùng Thái Châu định là thông gia từ bé, niên kỷ hai người chênh lệch không nhiều." Thanh Liên tiên tử lắc đầu, nói.

Nghe lời ấy, không chỉ trong mắt Hoàng Đồng lóe lên vẻ kinh nghi, lông mày Quan Nguyệt chân nhân cũng không nhin được vẩy một cái.

"Chớ nói Hoàng Đồng sư chất nhìn lầm, ngay cả lão phu cũng nhìn lầm. Hắn là người này căn cốt khác thường, cũng không phải là người tầm thường?" Quan Nguyệt chân nhân nhin không được hỏi.

"Năm đó ta mang Thái Châu về tông môn, lần đầu gặp được hắn, lúc đó tu vi bất quá vừa mới Tích Cốc sơ kỳ, căn cốt tư chất nhìn một cái, bất quá là trung hạ, căn bản khó lọt pháp nhãn. Lúc này mới ngần ngại bao nhiêu thời gian, vậy mà hắn có thể tu luyện tới tình trạng như thế, mặc kệ là căn cốt khác thường, hay là gặp kỳ ngộ cơ duyên gì, đều nhất định là có chỗ hơn người." Thanh Liên tiên tử nói.

"Cho nên người mượn cơ hội này, hảo hảo kiểm tra nền tảng hắn?" Hoàng Đồng cau mày nói.

"Là có cân nhắc phương diện này. Thân là sư phụ, ta làm sao nhìn không ra Thái Châu tình căn thâm chủng với hắn, có đôi khi lấp không bằng khai

thông. Nếu Thẩm Lạc thật đáng giá vun trồng, ta không để ý mời chào hẳn gia nhập Phổ Đà sơn chúng ta. Bất quá trước đó, cần bài trừ một loại khả năng." Thanh Liên tiên tử gật đầu nói.

"Người lo lắng hẳn câu kết Ma tộc?" Thần sắc Hoàng Đồng có chút ngưng trọng lên.

Quan Nguyệt chân nhân cũng ngồi thẳng thân thể lên.

"Một người với tư chất thường thường, có thể trong khoảng thời gian ngắn tu hành tiến nhanh, vốn là chuyện rất không tầm thường. Huống hồ tuổi thọ của hắn cùng cảnh giới rất không tương xứng. Bản dịch tại bạch ngọc sách. Cấm tất cả các trang copy lại dưới mọi hình thức, nhất là bọn truyệnfull không biết xấu hổ. Ta nhớ không lầm, Ma tộc có một ít bí pháp thiêu đốt thọ nguyên tăng tiên tu vi." Thần sắc Thanh Liên tiên tử không thay đổi, nói.

Nghe lời ấy, hai người kia đều trầm mặc lại.

"Nếu thế, Thanh Liên sư chất an bài rất thỏa đáng." Cuối cùng, Quan Nguyệt chân nhân kết luận đây nắp hòm.

Nói xong, ánh mắt ba người lại lần nữa dời về phía Huyền Thiên Kính kia.

...

Giờ phút này, tại đầm lầy, đại lượng hắc thủy cuộn cuộn, mấy chục con đĩa màu đen hình thể không lồ vờn quanh bốn phía, nhao nhao lao tới Thẩm Lạc.

Mỗi một con đều giương miệng to như chậu máu, bên trong ngưng tụ ra từng đoàn từng đoàn nọc độc màu xanh lá, phun tới Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc đưa tay vẫy một cái, bên ngoài quanh thân tụ dâng lên từng tầng từng tầng sóng nước tuôn trào ra, ngăn lại những nọc độc màu xanh lá kia.

Cùng lúc đó, một tiếng long ngâm vang lên, Long Giác Chùy hóa thành một đạo lưu quang màu vàng, từ thân hắn cực tốc xuyên thẳng qua, những nơi đi qua, đầu lâu những con đĩa màu đen liên tiếp vỡ nát.

Thẩm Lạc bóp một cái pháp quyết, ngưng ra một đầu thủy mãng, nhanh

chóng xông tới phía trước.

Một hơi xông ra hơn mười dặm, thủy mãng dưới thân Thảm Lạc đột nhiên "Ầm" một tiếng vỡ vụn ra, bản thân hắn cũng mạnh mẽ ngã văng tới trước, nặng nề đập vào trên một khối nham thạch xám trắng.

Ngã xuống đất, Thảm Lạc giãy dựa ngời dậy, muốn vận chuyển thần niệm dò xét bốn phía, nhưng trước mắt ánh mắt mơ hồ, đầu não có chút hôn mê, trong lúc nhất thời khó có thể tập trung tinh thần.

Thế là hắn đưa tay vượt một cái Càn Khôn Đại bên hông, một đạo sương mù màu đen từ đó tản mạn khắp nơi, thân ảnh Quỷ Tướng Triệu Phi Kích chợt xuất hiện bên người.

"Chủ nhân, ngươi không sao chứ?" Triệu Phi Kích vừa mới hiện thân, lập tức ân cần hỏi.

"Không có gì đáng ngại, chỉ là cần ngồi xuống một lát, thanh trừ độc tố một lát, cần ngươi hộ pháp cho ta một lúc." Thần sắc Thảm Lạc không thay đổi, mở miệng nói.

"Được, chủ nhân yên tâm ngồi xuống, nơi đây cứ giao cho ta." Triệu Phi Kích ôm quyền nói.

"Làm phiền." Thảm Lạc nói một tiếng, chợt hai tay ôm quyền, bắt đầu vận chuyển pháp lực, thanh trừ độc tố.

Bởi vì lúc trước Thảm Lạc phong bế hô hấp kịp thời, hắn hít vào độc tố cũng không nhiều, chỉ bắt quá vì hút vào từ miệng mũi, nên mới có thể nhanh như vậy xông lên đầu mặt, nhiễu loạn ánh mắt cùng thần thức hắn.

Cho nên, cũng không tổn hao quá nhiều công phu, độc tố trong cơ thể của hắn đã bị thanh trừ không sai biệt lắm.

Nhưng đúng vào lúc này, Thảm Lạc đột nhiên mở hai mắt, ánh mắt nhìn về một hướng tìm kiếm, Triệu Phi Kích bên cạnh cũng nhìn về hướng bên kia.

"Chủ nhân, hai đầu yêu thú Ngung Hồn trung kỳ đang tới bên này, ta đi thanh trừ bọn chúng." Triệu Phi Kích nói.

"Ta bên này cũng sắp tốt rồi, ngươi đi đi." Thảm Lạc nhẹ gật đầu.

"Vâng."

Triệu Phi Kích nhận được mệnh lệnh, thân hình lập tức hóa thành một đạo âm ảnh, sát mặt đất mau chóng bay đi, chỉ chốc lát đã biến mất trong tầm mắt Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc chậm rãi thu tầm mắt lại, tiếp tục nhắm mắt khoanh chân, thanh trừ độc tố.

Chỉ một lát sau công phu, mặt đất dưới thân hắn đột nhiên rạn nứt, dưới một trận lắc lư kịch liệt đột nhiên đổ sụp xuống dưới.

Ngay sau đó, một cái miệng lớn sinh đầy răng nanh tuyết trắng đột nhiên từ dưới đất xông ra, tả hữu hợp lại, muốn một ngụm nuốt Thẩm Lạc vào.

Khoé miệng Thẩm Lạc hơi nhếch lên, trên mặt hoàn toàn không có nửa điểm ngạc nhiên, chỉ tiện tay nhấn xuống phía dưới một cái, căn bản không chút bận tâm miệng lớn đang khép lại

Trong lòng bàn tay của hắn có một lá bùa tỏa ra ánh sáng, một tiếng lôi quang bỗng nhiên nổ vang.

Một đạo lôi trụ tuyết trắng từ trong đó xuyên ra, oanh kích xuống phía dưới.

"Ầm ầm."

Trong một trận tiếng nổ ùng ùng ào ào kịch liệt, đạo lôi trụ tuyết trắng kia trực tiếp phá toái nham thạch, đánh vào miệng dị thú phía dưới.

"Ngao."

Dị thú phát ra một tiếng kêu rên, miệng lớn khép lại bất đắc dĩ lần nữa mở ra, thân hình Thẩm Lạc nhảy lên một cái, từ đó thoát ra.

Chân hắn giẫm Thuần Dương Kiếm Phôi lơ lửng giữa trời, nhìn lại phía dưới, mới phát hiện đó rõ ràng là một đầu cá sấu màu xanh hình thể to lớn không gì sánh được, toàn bộ thân thể nó cơ hồ đều chôn dưới đất, chỉ lộ ra một đầu lâu cực đại không gì sánh được.

Từ ba động linh lực nó phát ra, bất quá là Ngưng Hôn hậu kỳ, nhưng thể phách cường đại, lại có thể so với Khai Khiêu sơ kỳ.

Bị Thâm Lạc cho một kích đau nhức, cá sấu càng giận dữ không thôi, trong hai mắt nổi lên màu đỏ như máu, ba động trên thân bỗng nhiên tăng cường rất nhiều, thân hình dưới mặt đất điên cuồng vận vẹo, đột nhiên xông ra ngoài.

Trong nháy mắt xông ra mặt đất, thân hình bỗng nhiên uốn éo, sau lưng kéo theo một cái đuôi dài trắng kiện không gì sánh được quét ngang qua, đánh tới Thâm Lạc.

Trong hư không vang lên một tràng tiếng xé gió, đuôi dài chưa đến đã có âm thanh như phong lôi.

Thâm Lạc thấy thế, không lùi mà tiến tới, đón đuôi cự ngạc với thể đại lực quét tới.

Chỉ là trong nháy mắt tới gần, dưới chân của hắn đột nhiên loé lên ánh trắng, trên Thuần Dương Kiếm Phôi dựa thế nhảy lên, lấy Tà Nguyệt Bộ linh xảo vượt qua đuôi dài, một đầu đâm xuống cự ngạc phía dưới.

Cùng lúc đó, pháp lực trong cơ thể hắn điên cuồng vận chuyển, một tay bỗng nhiên vung lên, Long Giác Chùy lần nữa nổi lên, như một mũi khoan thép đâm trúng đầu lâu cự ngạc.

"Ầm" một tiếng vang thật lớn.

Đầu lâu to lớn cự ngạc bị Long Giác Chùy đâm nhập vào mặt đất, dẫn tới đại địa lần nữa phát sinh rung mạnh, vết rạn nứt một lần nữa khuếch trương lan tràn ra, dài hơn trăm trượng.

Chương 806: Khôi lỗi

"A, lại cứng cõi như thế..." Thẩm Lạc thở nhẹ một tiếng, có vẻ hơi ngoài ý muốn.

Một kích Long Giác Chùy với thế đại lực trầm này, cũng chỉ đâm xuyên một nửa xuyên sọ nó, mà không thể một kích xuyên qua.

Thấy cự ngạc vẫn còn lực phản kích, Thẩm Lạc vận chuyển công pháp Hoàng Đình Kinh, thân hình giữa không trung xoay tròn, mượn nguồn sức mạnh này đáp xuống, một quyền đập lên trên Long Giác Chùy.

Chỉ thấy một tầng kim quang nhàn nhạt cơ hồ thấy không rõ lắm, từ ngoài thân hắn đột ngột sáng lên, bao cả người hắn ngưng tụ thành một quyền ảnh màu vàng mơ hồ, trùng điệp đánh trên Long Giác Chùy.

"Ầm ầm "

Một tiếng nổ rung trời vang lên, quyền ảnh màu vàng cuốn theo một cỗ lực đạo cường hoành xuyên xuống, lập tức đánh cho Long Giác Chùy nhập vào dưới mặt đất, kéo theo đầu lâu cự ngạc bị nện thành một mảnh máu thịt be bét.

Ba người Thanh Liên tiên tử thông qua Huyền Thiên Kính nhìn thấy cảnh này, trong mắt đều lóe lên vẻ kinh ngạc.

"Không biết các ngươi chú ý tới không, một quyền này của hắn phát lực tựa hồ có chút bóng dáng Thiên Cương Khí?" Hoàng Đồng mở miệng nói trước.

"Không chỉ có bóng dáng Thiên Cương Khí, quyền pháp này tựa hồ giống một trong ba mươi sáu vị Thiên Cương binh trong Thiên Cung, chỉ ít tương tự bốn năm phần. Nhưng cổ quái nhất là, phương thức vận chuyển pháp lực của hắn, lại tựa hồ giống công pháp Hoàng Đình kinh của Phương Thôn sơn." Quan Nguyệt chân nhân kiến thức rộng rãi, nói ra.

Bọn họ nói đều không giả, Thẩm Lạc vừa rồi tung một quyền này đích thật là sở học một trong ba mươi sáu Thiệt Cương binh trong mộng, bất quá trong mộng có thể làm tương tự chín mươi điểm, trong hiện thế nhiều nhất cũng chỉ có thể bắt chước được bốn năm phần.

"Hắn không phải tới từ Đại Đường quan phủ à, làm sao biết thật pháp Thiên Cung?" Hoàng Đồng cau mày nói.

"Nghe đệ tử biết Thẩm Lạc kể lại, Thẩm Lạc cũng là nửa đường gia nhập Đại Đường quan phủ, trước đó chỉ biết là sư thừa Tiểu Mao Sơn nhất mạch, sau ở tại Bạch gia Kiến Nghiệp thành, sau đó kinh lịch gì cũng không rõ, có lẽ trước khi gia nhập quan phủ, từng lấy được truyền thừa Thiên Cung cùng Phương Thốn sơn cũng không chừng." Thanh Liên tiên tử suy nghĩ một chút, nói.

"Nếu thế, sở dĩ hắn tiến cảnh nhanh chóng, cũng có thể giải thích thông. Mặt khác, cơ bản có thể bài trừ khả năng hắn tu tập bí thuật Ma tộc, dù sao đồng thời tu hành hai đường công pháp Tiên Ma, rất khó cam đoan sẽ không phản phệ." Quan Nguyệt chân nhân phân tích.

"Sư thúc nói có lý." Hoàng Đồng cũng đồng ý nói.

"Nếu vậy, không cần phải tận lực quan sát nữa. Chờ lịch luyện bí cảnh có kết quả, nếu hắn thật sự có thể thắng lợi, ta sẽ dùng biện pháp dẫn hắn gia nhập Phổ Đà sơn chúng ta." Thanh Liên tiên tử nghe vậy, trầm mặc một lát, mở miệng nói.

Nói xong, nàng vung tay lên, hình ảnh trên Huyền Thiên Kính mơ hồ một trận, giống như bị mây mù che lại, bất quá rất nhanh mây mù tiêu tán, trong tấm gương liền xuất hiện thân ảnh Nhiếp Thái Châu.

"Thế nào, vẫn chưa yên tâm đồ đệ ngươi à?" Hoàng Đồng hỏi.

"Thái Châu mặc dù cảnh giới không yếu, nhưng từng ấy năm qua, vì truy cầu mau chóng đột phá đến Đại Thừa kỳ, nó vẫn luôn bẻ quan tự luyện, cơ hồ không có kinh nghiệm thực chiến." Thanh Liên tiên tử nói.

"Dù vậy, cũng không cần lo lắng gì, yêu thú Xuất Khiếu hậu kỳ trở lên đã bị chúng ta nhốt lại, giờ phút này còn có thể hoạt động khắp nơi đều là yêu thú cấp thấp không thể uy hiếp trí mạng với bọn hắn." Hoàng Đồng nói.

Thanh Liên tiên tử nghe vậy, im lặng nhẹ gật đầu, tay vung lên, thu Huyền Thiên Kính vào.

Trong bí cảnh, Thảm Lạc đánh chết con cá sấu kia xong, lột lấy yêu đan nó, Triệu Phi Kịch bên kia cũng hai tay mang theo một bộ thi thể Cuồng Báo cùng một bộ Miêu Linh trở lại.

"Đi thôi, vừa rồi náo ra động tĩnh không nhỏ, đừng lại đưa tới phiền toái gì, chúng ta nên rời khỏi nơi này trước đi." Thảm Lạc thu hồi pháp bảo, nói với Triệu Phi Kịch.

Triệu Phi Kịch vừa chiêm sinh hồn hai đầu Yêu thú, liền trở về túi càn khôn, bắt đầu yên lặng tu luyện.

Nhắc tới cũng kỳ quái, rời đầm lầy này xong, Thảm Lạc đi trên đường cũng không gặp Yêu thú xâm nhập, rất nhanh liền đi tới một mảnh rừng rậm nguyên thủy.

Đi tới bên ngoài sơn lâm, Thảm Lạc chợt nghe phía trước truyền đến một trận tiếng đánh nhau, hấn cẩn thận thu liễm khí tức, lặng lẽ đi tới gần xem xét, liền thấy trong rừng rậm phía trước, có một nữ tử đang giao thủ cùng hai cái bóng người màu đen.

Hai bóng người màu đen kia vóc người giống nhau, thân thể tương cận, quần áo trên người cũng giống nhau như đúc, ngay cả trên đầu mang theo mũ rộng vành cũng gần như một, chỉ là một kẻ nắm trong tay một cây trường thương màu đen, một tên nắm trong tay một thanh loan đao.

"Sao lại là nàng..." Thảm Lạc nhận ra nữ tử kia chính là nữ quan tới từ Thái Ứng quan kia.

Trong tay nàng nắm một cây phát trần màu trắng, mỗi lần huy động, trên phát trần bay múa ngàn vạn tinh ti, chia ta đâm tới phía hai bóng người màu đen kia, lại luôn bị chúng né tránh hoặc đánh lui trở về.

Hai bóng người màu đen kia phối hợp với nhau thập phần thành thạo lại tinh chuân, một trong đó đón đỡ, một tên thiếp thân tập sát, đúng là đánh cho nữ quan kia liên tục bại lui.

Thảm Lạc nhìn động tác hai người kia, mặc dù có thể cảm nhận được trận trận ba động linh lực, lại không phát hiện khí tức trên người bọn họ, trong

lòng không khỏi cảm thấy có chút nghi ngờ.

Đúng lúc này, chỉ nghe nữ quan kia quát chói tai một tiếng, phát trần màu trắng quét ngang ra, bức lui bóng người cầm trường thương kia, tay kia bỗng nhiên vỗ vào phía sau mình.

Chỉ thấy trong lòng bàn tay nàng sáng lên quang mang xích hồng, một lá bùa trong tay đột ngột cháy lên, một đoàn hỏa diễm xích hồng "Phản phạt" một tiếng tuôn trào ra, đánh tới bóng người cầm đao thiếp thân truy sát theo.

"Âm."

Theo một tiếng oanh minh, đoàn hỏa diễm kia đột nhiên vỡ ra, bóng người màu đen kia từ đó hốt hoảng lui ra, các nơi trên thân đều có dấu hiệu thiêu đốt, đặc biệt là chiếc mũ rộng vành trên đầu đã bị đốt xuyên hơn phân nửa.

Thẩm Lạc nhìn xuyên thấu qua lỗ thủng mũ rộng vành bị đốt, lúc này mới thấy rõ mặt tên nam tử kia.

Chỉ thấy hai gò má gã rộng tuếch, không thấy ngũ quan, chỉ có một gương mặt trái soan, phía trên lơ mờ nhìn thấy một chút đường vân bằng gỗ, rõ ràng là lấy gỗ điêu khắc thành.

"Trách không được không phát hiện được khí tức..." Thẩm Lạc bưng tỉnh đại ngộ, hai tên nam tử áo đen kia, thành linh đều là khôi lỗi.

Nhìn một lát, Thẩm Lạc dự định lách qua nơi đây, tiếp tục tiến đến hướng Khổ Luyện Thụ bên kia.

Nhưng lúc hần dự định rời đi, chợt nghe một tiếng kinh hô, vội ngừng lại, dò xét bên đó.

Vừa xem xét mới phát hiện, nơi nữ quan kia giao thủ cùng khôi lỗi, chẳng biết lúc nào đột nhiên từ dưới đất toát ra một mảnh dây leo dày đặc, hai chân nữ quan kia đã bị mấy sợi dây leo màu đen to bằng cánh tay trẻ con quấn chặt lấy.

Trong thân sắc nàng có chút kinh hoảng, phát trần đột nhiên quét qua, đánh tới dây leo dưới thân, kết quả chưa chạm đến, trên mặt đất lại có dây leo đậm nhanh ra, tốc độ thập phần mau lẹ quấn quanh cánh tay nàng và phát

trần.

Ngay sau đó, dây leo màu đen kia kéo một cái, nữ quan cảm nhận được một cố lực cường đại xé rách, lập tức phát ra một tiếng kêu đau đớn.

Chương 807: Hỏa diễm cự nhân

Sau khi nữ quan kêu đau chau mày, trong miệng lập tức vang lên một trận thanh âm ngậm tụng, quanh thân nàng bắt đầu có hào quang màu vàng sáng lên, đạo bào xám trắng mặc trên người không gió nâng lên, bắt đầu chống đỡ dây leo quấn quanh ở trên người nàng

Nhưng mà, khi những dây leo màu đen kia phát giác được nàng phản kháng, trong nháy mắt mặt ngoài lập tức như có dòng điện xẹt qua, sáng lên một đạo quang mang, càng nhiều dây leo màu đen nhào tới, triệt để bao vây nàng lại.

Cùng lúc đó, hai tên khôi lồ màu đen kia cũng nhanh chóng từ trên dây leo bổn tập qua.

Những dây leo kia tựa hồ thông qua cảm giác khí tức vật sống nên công kích, lại không ngăn cản hai khôi lồ chút nào.

Chúng xông đến bên cạnh nữ quan, một trái một phải, tự mình cầm binh khí, lần theo khe hở dây leo chống đỡ ra, hai tay bỗng nhiên phát lực, đâm vào nữ quan bên trong.

Ngoài thân nữ quan sáng lên kim quang chưa kịp xông phá dây leo trói buộc, lại lọt vào khôi lồ công kích, "Ầm" một tiếng vang nhỏ, vỡ vụn thành vô số điểm sáng màu vàng óng, tiêu tán ra.

Hai binh khí khôi lồ tiến quân thần tốc, mắt thấy sẽ đâm xuyên thân thể nữ quan, bỗng hai đạo quang mang một kim một độ đồng thời bắn nhanh tới, hiện ra Long Giác Chùy cùng Thuận Dương Kiếm Phôi.

Hai khôi lồ phát giác không ổn, muốn rút binh khí về thì đã muộn.

"Ầm ầm" hai tiếng trầm đục truyền đến, ngực hai tên khôi lồ đồng thời bị phá vỡ hai cái lỗ lớn, Long Giác Chùy cùng Thuận Dương Kiếm Phôi xuyên qua ngực, không ngừng lại chút nào chém xuống dây leo trên mặt đất.

Đạo đạo quang mang trên mặt đất liên tiếp nở rộ, mảng lớn dây leo bị quang mang chặt đứt, bắt đầu dĩ nhao nhao lay động, rút trở về, liền ngay cả dây leo quấn trên người nữ quan cũng không ngoại lệ.

Chờ tất cả dây leo tán đi, thân ảnh nữ quan một lần nữa hiển hiện, trên đạo bào bên ngoài thân nàng thành linh hiện lên lít nha lít nhít từng mai từng mai phù tự màu đen, trên đó truyền đến một cỗ ba động kỳ lạ.

Thẩm Lạc thấy thế, biết mình xuất thủ dư thừa, dù vừa rồi chính mình bỏ đi mặc kệ, nữ quan kia cũng có thể tự tránh thoát.

Nữ quan khi nhìn thấy Thẩm Lạc, trong mắt rõ ràng lóe lên một tia ngoài ý muốn, hai người có chút lúng túng nhìn nhau một lát, vẫn là Thẩm Lạc đưa tay ôm quyền trước, sau đó quay người rời đi.

"Thẩm đạo hữu, chờ một chút." Lúc này, sau lưng bỗng nhiên truyền đến thanh âm nữ quan kia.

Thẩm Lạc nghiêng đầu nhìn lại, trên mặt lộ ra thần sắc nghi hoặc.

"Thái Ứng quan Hoàng Đình, cảm ơn Thẩm đạo hữu tương trợ." Nữ quan chấp tay một cái, nói ra.

"Không cần như vậy, cho dù ta không xuất thủ, ngươi cũng có thể thoát khốn." Thẩm Lạc nói xong, khoát tay áo, tiếp tục lên đường.

Hoàng Đình nghe vậy, không nói gì nữa, cũng chạy theo hướng hẩn đi.

Hai người xem như ngầm thừa nhận kết bạn, một đường tiến đến nơi núi rừng phía xa.

...

Thời gian thoáng một cái, lại qua ba ngày.

Trong đêm, Thẩm Lạc ở trong rừng tìm một mảnh đất trống trải, đốt lên đồng lửa, Hoàng Đình cùng hẩn ngồi đối diện cách đồng lửa.

Hai người mặc dù đồng hành mấy ngày, nhưng phần lớn thời gian đều đi đường, cực ít nói chuyện với nhau.

Chỉ khi gặp Yêu thú ngăn cản, thỉnh thoảng sẽ trợ giúp nhau một chút, giữa lẫn nhau chưa nói tới nhiều ăn ý, nhưng cũng cực đại đề cao cộng đồng tốc độ tiến lên.

Giờ phút này, Thẩm Lạc ngồi khoanh chân tĩnh tọa, thể nội yên lặng uẩn dưỡng Thuần Dương Kiếm Phôi.

Trải qua thời gian dài bồi dưỡng, Thuần Dương Kiếm Phôi đã trưởng thành rất nhiều so với lúc đầu, Thẩm Lạc vốn tưởng rằng Hồng Liên Nghiệp Hỏa ẩn chứa tròn đó sẽ không phát sinh biến hóa, nhưng mấy ngày nay, hẳn lại phát hiện trong thân kiếm tích chứa Hồng Liên Nghiệp Hỏa cũng lặng yên tăng trưởng không ít.

Hoàng Đình cách đồng lửa nhìn về phía Thẩm Lạc, mấy ngày nay ở chung, nàng cũng sinh ra một chút hiếu kỳ với Thẩm Lạc.

Ngay lúc nàng hơi ngần người, Thẩm Lạc chợt mở hai mắt ra, Hoàng Đình thấy thế vội vàng dịch chuyển ánh mắt, che giấu vẻ lúng túng ửng đỏ trên gương mặt.

"Có thứ gì đến đây..." Thẩm Lạc hoàn toàn không chú ý tới sự khác thường của nàng, mở miệng nói.

Nói xong, hẳn xoay người đứng lên, ngưng thần hướng ra bốn phía.

Bốn bề đen kịt một màu, chỉ có tiếng gió yếu ớt cùng côn trùng kêu vang, lộ ra thập phần tĩnh mịch.

Nhưng trong núi rừng Yêu thú hoành hành này, dạng tĩnh mịch này cũng không phải là chuyện bình thường.

Hoàng Đình giờ phút này cũng đã cảnh giác đứng lên, đứng ngay tại chỗ, buông ra thần thức dò xét bốn phía.

Thế nhưng dò xét một hồi lâu, trong thần thức của nàng lại hoàn toàn không có thu hoạch.

"Thẩm đạo hữu, ngươi có phải..." Hoàng Đình còn chưa nói hết, Thẩm Lạc đột nhiên làm một thủ thế im lặng.

Hoàng Đình nghe xong, lông mày cau lại vội ngậm miệng.

"Cẩn thận, mau lui lại." Đúng lúc này, Thẩm Lạc bỗng nhiên kinh hô một tiếng.

Hai người bọn họ đồng thời co rụt lại, nhanh lùi ra sau.

Chỉ thấy trong đồng lửa giữa hai người, đột nhiên xuất hiện một đôi tròng mắt màu đen, ở trong hỏa diễm cũng "phân phát" một tiếng phân liệt ra, hóa thành hai đầu Hỏa Mãng nhào tới hai người bọn họ.

Thẩm Lạc thấy thế, một tay bấm niệm pháp quyết, vung lên trước, trong hư không hơi nước nhanh chóng ngưng kết thành một đầu Thủy Long màu lam, cùng Hỏa Mãng đón đầu đụng vào nhau, lập tức phát ra trận trận thanh âm "Tư tư", bốn phía lập tức dâng lên mảng lớn hơi nước màu trắng.

Hoàng Đình thì một tay đẩy tới trước người, một cái vòng ngọc màu xanh trên cô tay sáng lên một mảnh hào quang, ở trước người ngưng tụ ra một tấm chắn hình tròn, ngăn trở Hỏa Mãng.

Hai người vừa mới ngăn cản Hỏa Mãng, mặt đất dưới thân bắt đầu kịch liệt lay động, từng sợi dây leo màu đen trắng kiên phá đất chui lên, điên cuồng quần tới hai người.

Thẩm Lạc và Hoàng Đình đều vội vàng không kịp chuẩn bị, liền bị dây leo màu đen quần chặt lấy thân thể, lúc này hẳn mới phát hiện trên dây leo kia, thỉnh thoảng sinh trưởng từng cây gai nhọn, đâm rách làn da còn kèm thêm một loại thiêu đốt mãnh liệt.

Lông mày hắn hơi nhíu lên, một tay phát lên phía dưới, Thuần Dương Kiếm Phôi bay lượn ra, ở chung quanh hắn toả ra một mảnh dày đặc kiếm quang, trong nháy mắt chặt đứt tất cả những dây leo kia.

Còn không đợi hắn thở ra một hơi, hai đầu Hỏa Mãng mới bị đánh lui không giữ quy tắc quy nhất, hóa thành một Hỏa diễm cự nhân cao khoảng ba trượng, đầu sinh sừng nhọn, trong tay khua lên một thanh hỏa diễm trường kiếm, chém xuống đầu hắn.

Ngay lúc Hỏa Diễm Cự Nhân hiện ra hình người, một mực ẩn nấp ba động khí tức mới rút cuộc phóng thích ra, rõ ràng là Xuất Khiếu sơ kỳ.

Thẩm Lạc không dám coi thường, lần nữa vung tay lên, trong tay áo lập tức loé lên kim quang, trên Long Giác Chùy đại phóng kim quang, vang lên một tiếng long ngâm, từ đó bay lượn ra, va chạm với hỏa diễm trường kiếm.

"Ầm" một tiếng vang thật lớn!

Hỏa diễm trường kiếm bị Long Giác Chùy một kích phá tan, tràn ra mảng lớn ánh lửa, kim quang trên Long Giác Chùy cũng theo đó bị đánh xơ xác.

Thẩm Lạc đưa tay khẽ huy động, Thuần Dương Kiếm Phôi ở giữa không trung xẹt qua một đường cong tròn, từ đằng xa cực nhanh quay về, đâm thẳng tới ót cự nhân.

Hỏa Diễm Cự Nhân tựa như hồn nhiên không biết, nắm chặt hỏa diễm trường kiếm, hai con ngươi đen kịt kia đột nhiên sáng lên kim quang, hỏa diễm trên thân kiếm đột nhiên ngưng tụ, ánh lửa trở nên hùng hực không gì sánh được, bên ngoài phong diễm càng trở nên tựa như răng cưa, lần nữa bổ xuống Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc thấy thế, trong lòng không sợ ngược lại còn mừng, vừa sải bước ra chính diện nghênh tiếp, cố ý hấp dẫn Hỏa Diễm Cự Nhân chú ý.

Hắn đưa tay nắm chặt Long Giác Chùy, không còn không chế cách không công kích, mà nâng lên cao, ngăn trên đỉnh đầu.

Trường kiếm trong tay Hỏa Diễm Cự Nhân trùng điệp chém xuống, một cỗ khí tức nóng rực không gì sánh được lập tức từ đối diện đè ép xuống.

Mắt thấy hỏa diễm trường kiếm sẽ chém xuống Long Giác Chùy, Thuần Dương Kiếm Phôi cũng đã xoay nhanh tới, đâm vào ót Hỏa Diễm Cự Nhân.

Chương 808: Thân ảnh cổ quái

Thẩm Lạc chưa kịp vui mừng, thần sắc không khỏi cứng đờ.

Chỉ thấy Thuần Dương Kiếm Phôi đâm vào ót Hỏa Diễm Cự Nhân, trong nháy mắt liền đâm xuyên ra trán, mà Hỏa Diễm Cự Nhân kia tựa như không có nhận nửa điểm tổn thương, trường kiếm trong tay vẫn như cũ đập ầm ầm xuống.

"Ầm" một thanh âm vang lên.

Hỏa diễm trường kiếm rớt cuộc rơi vào trên Long Giác Chùy, một cỗ lực đạo to lớn đánh tới, ép cho hai đầu gối Thẩm Lạc cong xuống, ngay sau đó có một cỗ sóng lửa nóng rực mãnh liệt phủ xuống, che khuất hẳn vào.

"Thẩm đạo hữu..." Hoàng Đình đang dây dưa cùng dây leo trông thấy một màn này, lập tức lên tiếng kinh hô.

Nàng vừa dứt lời, liền thấy trong ngọn lửa sáng lên một tầng quang mang thủy lam, bốn phía bốc lên hơi nước màu trắng.

Thẩm Lạc bám Tị Thủy Quyết, ở bên ngoài thân lồng lên một màn nước, ngăn cách lực lượng hỏa diễm, thân hình bỗng nhiên xuyên qua bên dưới hỏa diễm trường kiếm, tay vung lên, lấy Long Giác Chùy ra ngoài.

"Ngao..."

Nương theo một tiếng long ngâm vang lên, bên ngoài Long Giác Chùy bao phủ một tầng hào quang màu vàng hư hoá, bắn tới ngực Hỏa Diễm Cự Nhân, một kích xuyên qua.

Nhưng giống như Thuần Dương Kiếm Phôi, một kích này giống như đánh vào không trung, cũng không tạo thành bất cứ thương tổn gì hoá nhân.

"Bất thường, cuối cùng là có gì cổ quái, vì sao tựa như không có thực thể?" Thẩm Lạc không khỏi kinh ngạc nói.

Chỉ là không đợi hần nghĩ rõ ràng, Hỏa Diễm Cự Nhân đã quay đầu một kiếm, chém ngang qua hần.

Thân hình Thảm Lạc bỗng nhiên chùn xuống, nửa ngời tránh thoát một kiếm kia, khước mắt liếc qua liền liếc thấy dây leo tàn chi bị chém vỡ đầy đất kia.

Lúc này, trong đầu của hần loé lên linh quang, lập tức hiểu rõ ra.

"Bản thể hai tên này đều ở dưới đất, đánh như vậy không công bị mài chết, không có nửa điểm tác dụng." Thảm Lạc lập tức mở miệng nhắc nhở.

Hoàng Đình nghe vậy, làm sao không rõ, lập tức phi thân vọt lên, chân đạp một mảnh phi kiếm dạng lá liễu treo giữa không trung, thanh phát trần trong tay thuận thế lắc một cái, hóa thành một đạo bạch mang, đột nhiên đâm xuống phía dưới.

Chỉ thấy trên phát trần sáng lên quang mang, hàng trăm hàng ngàn tinh ti như rễ trong suốt như tuyết hóa thành vô số cương châm trong suốt, đột nhiên đâm xuống đất, lập tức đánh cho tan vỡ dây leo màu đen nhao nhao nhô lên cao trên mặt đất.

Tất cả tinh ti kéo dài gấp trăm lần, càng trực tiếp thâm nhập dưới đất, truy sát theo bộ rễ dây leo.

Thảm Lạc cũng đưa tay lấy ra Độn Địa Phù dán trên thân, ngoài thân sáng lên quang mang, trong nháy mắt thân hình co rụt lại, trực tiếp chui vào lòng đất.

Vừa dưới mặt đất, chân mày Thảm Lạc hơi nhíu lại, thần thức quét ngang phía dưới lập tức phát hiện một cỗ khí tức nóng rực, từ một phương hướng truyền tới.

"Nguyên lai là trốn ở đây." Thảm Lạc không nói hai lời, lập tức đuổi tới bên kia.

Hần đi trong lòng đất hơn trăm trượng, một đầu đụng vào một hang đá diện tích không lớn lòng đất, liếc mắt liền thấy trong địa quật phía trước, đang có một thân ảnh với bộ áo giáp màu tím, thân ảnh cổ quái phủ trong áo choàng tím, lơ lửng trong hư không.

Trong quần áo nó cũng không phải thực thể, mà tràn ngập một ngọn lửa màu tím nhạt, dưới thân ngọn lửa hùng hực phun trào, chống đỡ thân thể cổ quái của nó, nhấp nhô lúc lên lúc xuống.

Thẩm Lạc liếc nhìn lại qua, cũng không thể nhận ra đó là vật gì, nhưng kẻ kia cũng phát hiện ra hắn.

Thấy Thẩm Lạc lao đến mình, bóng người cổ quái kia không lùi bước, mà chủ động tiến lên đón, trên thân bỗng nhiên phát tán ra một cỗ khí thể bằng bạc, ba động tu vi thành linh đạt đến Xuất Khiếu hậu kỳ.

Thẩm Lạc thấy thế, cũng không lùi bước, mà một tay nhanh chóng kết ấn, công pháp vô danh vận chuyển tới cực hạn, thuyê dịch trong địa mạch chung quanh nhanh chóng bị điều đến, cấp tốc ngưng tụ thành ba đầu thủy long màu lam dài khoảng mười trượng, xông tới bóng người cổ quái kia.

Hai tay áo bóng người cổ quái chấn động, hai ngọn lửa màu tím gào thét ra, lập tức hóa thành hai Hỏa Mãng va chạm cùng Thủy Long.

Một cỗ khí tức nóng bỏng không gì sánh được trong nháy mắt lan tràn ra toàn bộ địa quật, Thủy Long tiếp xúc đến ngọn lửa màu tím, trong nháy mắt bị bốc hơi sạch sẽ, hoàn toàn hoá khí biến mất không thấy gì nữa.

Trong lòng Thẩm Lạc run lên, hai tay mãnh liệt đẩy tới phía trước, trên Long Giác Chùy lập tức vang lên một tiếng long ngâm, cuốn theo một đầu truingwf long màu vàng mơ hồ có thể thấy được vẫy rồng tinh mịn, một đầu đụng vào trong Hỏa Mãng màu tím.

Kim Long cự mãnh chạm vào nhau, Thẩm Lạc đứng cách bất quá mấy trượng, loại lửa nóng khí tức kinh khủng kia mang tới cuộn cuộn gió nóng, thổi cho quần áo Thẩm Lạc bay phát phới.

Lúc này, hai tay của hắn đột nhiên nhất chuyển, đánh vào Long Giác Chùy trong hoả diễm khiến nó kịch liệt xoay tròn, con Kim Long kia như Địa Long xoay người, trong liệt diễm quay cuồng lên.

Long thân kích thích gió lốc như cương đao, đánh tan tất cả hỏa diễm ra, linh tính tóe lên hỏa hoa, cũng bị Thẩm Lạc nhấc tay áo càn quét, chỉ là trên quần áo hắn bị đốt ra từng lỗ thủng nhỏ.

Nhưng vào lúc này, "Âm" một tiếng nổ ù ù vang lên, Long Giác Chùy đột nhiên bị một cỗ đại lực đánh bay.

Bóng người cô quái kia đột ngột lách mình tới, nâng lên một cái tay áo, đâm tới Thảm Lạc.

Con người Thảm Lạc co rụt lại, nhìn tay áo đâm về phía mình, bên trong nghiêm nhiên quay cuồng hùng hực tử viêm, giống như nham tương phun trào dâng qua hẳn.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, tâm thần của hắn bỗng nhiên trầm xuống, chui vào trong gỏi ngọc.

Ngay sau đó, trước người hắn đại phóng kim quang, một bộ hư ảnh Thiên Sách bỗng nhiên hiện lên ở trước người, trên đó lập tức xuyên ra một mảnh hào quang màu vàng, cuốn về phía ngọn lửa màu tím vừa mới dâng trào tới kia.

Tiếp theo một cái chớp mắt, cảnh tượng khó tin xuất hiện!

Mảng lớn ngọn lửa màu tím giống như gặp Cự Long hút nước, bị một cỗ lực lượng kỳ dị nắm kéo, nhao nhao chui vào trong hư ảnh Thiên Sách.

Tử diễm vốn khí thế hung hăng tựa như trâu đất xuống biển, chui vào hư ảnh Thiên Sách xong, không nhắc lên một tơ một hào ngọn sóng, phẳng phất những tử diễm này thuộc về Thiên Sách vậy.

Bóng người cô quái kia thấy thế lập tức kinh hãi, một tay giương lên, một tay áo khác lập tức bay lên, lại có một cỗ liệt diễm màu tím phun ra ngoài, đốt tới Thảm Lạc.

Kết quả lại lần nữa bị kim quang cuốn đi, lần nữa bị hút vào trong hư ảnh Thiên Sách.

Bóng người cô quái thấy vậy, rốt cuộc ý thức được không thích hợp, hai tay áo lắc một cái, muốn thu hồi hỏa diễm.

Thảm Lạc thấy thế, nào đáp ứng, lập tức toàn lực thôi động Thiên Sách, càng thu hoá diễm nhanh hơn.

"Rống..."

Đúng lúc này, dưới áo choàng bóng người cô quái kia truyền đến một tiếng gào thét phần nộ, ngọn lửa màu tím quanh thân nó đột nhiên tăng vọt lên, bao phủ toàn bộ thân thể nó vào trong, ngay sau đó nhanh chóng co vào.

Tại thời khắc vừa thu lại này, hư ảnh Thiên Sách bị cỗ lực đạo kia trùng kích đến, kim quang mặt ngoài rung mạnh, từ đó tuôn ra mảng lớn ngọn lửa màu tím cũng hóa thành hai đạo hỏa trụ bay tới bóng người, một lần nữa về tới trong hai tay áo nó.

Còn không đợi Thẩm Lạc xuất thủ lần nữa, bóng người kia liền hóa thành một ngọn lửa màu tím, cực tốc phóng lên tận trời, một đầu đụng vào trong tầng nham thạch phía trên.

Chương 809

Thẩm Lạc thấy thế, vội vàng thôi động Độn Địa Phù đuổi theo.

Nhưng chờ hẵn một lần nữa trở về trên mặt đất, bóng người cổ quái kia đã biến mất không thấy, chỉ thấy cách đó chừng trăm trượng, Hoàng Đình đang một tay bóp lấy một yêu vật cổ quái thân hình là dây leo màu xanh, đầu lâu là một đóa đại hoa diễm lệ.

Trên đóa hoa giống như hai gò má mọc ra ngũ quan nhân cách hoá, thời khắc này thần sắc thập phần dữ tợn, hung tợn nhìn chằm chằm Hoàng Đình, mà dưới thân nó còn sinh trưởng dày đặc dây leo, chuẩn bị đâm vào dưới đất.

Đúng lúc này, đột nhiên lông mày Thẩm Lạc nhướng một cái, hét lớn một tiếng "Cẩn thận", đồng thời cổ tay rung lên, Thuần Dương Kiếm Phôi bỗng nhiên bay vút tới, sượt qua lỗ tai Hoàng Đình nhanh như tên bắn, một kiếm chặt đứt một sợi dây leo từ phía sau nàng đâm đến.

"Không biết hồi cái." Chỉ thấy sắc mặt Hoàng Đình đột nhiên lạnh lẽo, trong miệng giậm mắng một câu.

Nói xong, trong lòng bàn tay của nàng bộc phát ra một đoàn thanh quang loá mắt, một ngọn lửa màu xanh từ đó tràn ra, trong nháy mắt nuốt sống dây leo kia.

Ngũ quan yêu vật nhân cách hoá lập tức lộ ra vết thối khổ vạn phần, nhưng không phát ra mảy may tiếng kêu, dây leo dưới thân điên cuồng giãy dụa, nhưng không đến hai lần đã bị thiêu thành tro tàn.

"Đa tạ." Hoàng Đình thở dài một hơi, vội vàng cảm ơn Thẩm Lạc.

"Đó là thứ gì?" Thẩm Lạc hỏi.

"Đằng Mạn Yêu Hoa, một yêu vật Xuất Khiếu trung kỳ." Hoàng Đình giải thích.

"Trong bí cảnh này tại sao lại có nhiều yêu vật như vậy?" Thảm Lạc nhìn không được hỏi.

"Hoa Liên bí cảnh này vốn là nơi Phổ Đà sơn dùng để thí luyện đệ tử tông môn lịch luyện, chỉ là không biết vì sao đã đóng lại nhiều năm, lần này mở ra, ngược lại để chúng ta được thể nghiệm một hồi." Hoàng Đình lật tàn thi nhặt ra một viên yêu đan trong thi thể yêu hoa, thu vào, giải thích.

"Nếu vậy, lúc trước ngươi gặp phải khôi lỗi cũng hẳn là đồ vật thí luyện. Đúng rồi, vừa nãy ngươi có nhìn thấy một đoàn hỏa cầu màu tím lao ra?" Thảm Lạc trầm ngâm một lát, lại tiếp tục hỏi.

"Thấy được, xông ra mặt đất liền hấp thu hoá diễm phía ngoài, đã trốn rồi. Nếu ta không nhìn lầm, vật kia hẳn là Vân Du Hỏa, đây chính là một trong chủng tộc huyền thú từ thời Thượng Cổ lưu lại, không ngờ trong bí cảnh Phổ Đà sơn lại nuôi dưỡng." Hoàng Đình nhẹ gật đầu, nói như thế.

Thảm Lạc nghe vậy, lông mày không khỏi cau lại.

"Bất quá ngươi không cần lo lắng, tên kia không giống Đằng Mạn Yêu Hoa, bản tính nó vốn nhất gan, lần này bị ngươi đánh lui, hơn phân nửa không dám quay đầu lại truy sát." Hoàng Đình thấy thế, lại mở miệng nói.

Thảm Lạc nghe vậy, im lặng nhẹ gật đầu.

Giày vò hơn nửa đêm, lúc này trời cũng đã gần sáng lên, hai người cũng không có lòng nghỉ ngơi, tiếp tục đi về phía trung tâm bí cảnh.

Ba ngày sau, rốt cuộc hai người Thảm Lạc xông ra mảnh sơn lâm rậm rạp này, trước mắt lại xuất hiện một toà quảng trường hình khuyên duf đá trắng lát thành, chiếm diện tích cực lớn.

Sở dĩ nói nó là quảng trường hình khuyên, là vì giữa quảng trường có thể nhìn thấy một lồng sáng hơi mờ cao ngất trăm trượng, thành hình nửa vòng tròn, như một nồi lớn móc ngược ở trên mặt đất, vây mảnh sơn lâm này ở bên trong.

Hai người Thảm Lạc vừa đạp vào quảng trường này, nơi xa liền có hai bóng người nhanh chóng bay tới.

"Thẩm Lạc..."

"Biểu ca..."

Thanh âm Bạch Tiêu Thiên cùng Nhiếp Thái Châu cùng truyền tới.

"Biểu muội, Tiêu Thiên." Thẩm Lạc lộ vẻ vui mừng, lập tức nghênh đón.

"Tiểu tử ngươi xảy ra chuyện gì, sao lâu vậy mới tới, để cho chúng ta đợi thật lâu." Bạch Tiêu Thiên vừa lên đến, vô bả vai Thẩm Lạc một quyền, hỏi.

"Ta cũng muốn đến sớm, nhưng trên đường đi không ngừng bị Yêu thú triển đấu, thật sự là nhanh không nổi." Thẩm Lạc bất đắc dĩ nói.

Bạch Tiêu Thiên cùng Nhiếp Thái Châu nghe vậy, trên mặt đều lộ ra vẻ cổ quái.

"Làm sao vậy, chẳng lẽ đã có người chiến thắng sao?" Sắc mặt Thẩm Lạc khẽ biến hỏi.

"Ngược lại chưa có ai chiến thắng, chỉ là người nói trên đường đi không ngừng bị Yêu thú triển đấu, thế nhưng đã gặp Yêu thú lợi hại gì?" Nhiếp Thái Châu chần chờ hỏi.

"Cũng may, đều là yêu vật Xuất Khiếu kỳ." Thẩm Lạc nghe vậy, lúc này mới yên lòng lại, nói.

"Xuất Khiếu kỳ? Vậy người thật đúng là không may mắn, đoạn đường này chúng ta tới, trên đường ngược lại không gặp Yêu thú gì, gặp được yêu thú lợi hại nhất chỉ một đầu lang yêu Ngung Hôn hậu kỳ." Bạch Tiêu Thiên chặc chặc nói.

"Ta cũng không sai biệt lắm, xem ra vị trí người truyền tống tới tương đối hồng phúc." Nhiếp Thái Châu cũng nói.

Mấy người trong khi nói chuyện, Hoàng Đình cũng đi tới, thấy Thẩm Lạc cùng hai người trò chuyện náo nhiệt, chỉ chấp tay, cũng không nói gì, tự mình đi ra.

Thẩm Lạc vốn muốn gọi nàng lại, nhưng vừa nghĩ tới lập tức sẽ đến phụ

cận Khổ Luyện Thụ, bọn hăn do trước đó quan hệ hợp tác, rất mau sẽ chuyển thành quan hệ cạnh tranh, nên sinh sinh ngừng lại câu chuyện.

"Các người đều đến sớm, sao còn không nhanh đi Khổ Luyện Thụ bên kia?" Thẩm Lạc nhìn về phía hai người Bạch Tiêu Thiên, hỏi.

"Không chỉ chúng ta, những người còn lại kỳ thật đều đã lần lượt đến, chỉ là đều bị toà kết giới kia ngăn ở bên ngoài." Bạch Tiêu Thiên chỉ chỉ "nồi lớn" hơi mờ mốt ngược ở phía xa, nói.

"Mở không ra à?" Thẩm Lạc nhìn qua, nghi ngờ hỏi.

"Mặc kệ dùng trận pháp phá giải hay là ngoại lực phá, tất cả mọi người đã thử, nhưng không ngoại lệ đều thất bại." Nhiếp Thái Châu lắc đầu nói.

"Đó là pháp trận gì, có người nhìn ra không?" Thẩm Lạc hỏi.

"Thanh Liên tự Khổ Lâm đ*o hữu nói là có chút cùng loại với Kim Cương Phục Ma Quyền của phậ môn, chỉ là lại có chỗ khác, nơi này ngoài pháp trận còn che đây một tầng pháp trận khác, hoàn toàn che đây trận xu Kim Cương Phục Ma Quyền, cho nên không cách nào phá giải." Bạch Tiêu Thiên nói.

Thẩm Lạc nghe vậy, vô thức nhìn về phía Nhiếp Thái Châu bên cạnh.

Nhiếp Thái Châu có chút thẹn đỏ mặt, nói ra: "Nhập môn xong, ta quá bận rộn tu hành, cực ít đi lại trong môn, trong môn phái có rất nhiều chuyện ta cũng không hiểu lắm."

"Không sao, chúng ta đi qua xem kỹ hăng nói." Thẩm Lạc cười cười, nói.

Sau đó, ba người xuyên qua quảng trường đá trắng, đi tới trước lồng ánh sáng hơi mờ kia, Thẩm Lạc xuyên thấu qua khe hở trong cây liền thấy được trung tâm là cây Khổ Luyện Thụ kia.

Hăn đưa tay trên lồng ánh sáng nhẹ nhàng vuốt ve một chút, cảm giác giống như sờ trên một mảnh vỏ trứng gà âm áp, nhưng khi hăn tăng lớn cường độ nhấn xuống, lồng ánh sáng cũng theo đó trở nên cứng rắn hơn.

"Nếu dùng sức công kích, lồng ánh sáng sẽ trở nên kiên cố hơn không thể gãy, phản chấn ra lực đạo có thể sẽ làm bị thương người công kích." Bạch

Tiêu Thiên thấy thế, giải thích.

Thảm Lạc dời ánh mắt xuống, liền thấy trên mặt đất góc lồng ánh sáng, tuyên khắc một đạo phù văn phức tạp, thuận theo biên giới lồng ánh sáng một mực lan ra ngoài.

Hắn nhíu mày, vừa đi dọc theo lồng ánh sáng tới phía trước, vừa quan sát tỉ mỉ phù văn trên mặt đất.

Đi non nửa vòng kiền gặp Khô Lâm cùng Tạm Nguyệt, bọn họ cũng đang cẩn thận nghiên cứu phù văn trên mặt đất, đều nhíu chặt lông mày, một bộ khốn đốn không cách nào phá giải.

"Hai vị đạo hữu, có đầu mối gì không?" Thảm Lạc mở miệng hỏi.

Chương 810: Chỉ duyên thân ở trung núi này

"Có thể xác nhận là pháp trận Kim Cương Phục Ma Quyền của Phật môn chúng ta, đáng tiếc làm sao cũng không thể tìm ra trận xu" Tạm Nguyệt lắc đầu, có chút bất đắc dĩ nói.

"Hai vị có thể thử mở rộng phạm vi tìm kiếm, có lẽ có thể phát hiện gì khác." Thảm Lạc hơi suy nghĩ một chút, nói.

"Mở rộng phạm vi?" Tạm Nguyệt cùng Khổ Lâm chân chờ một chút, lập tức lui về phía sau mở rộng một chút, lại cẩn thận xem xét phía ngoài quảng trường.

Thảm Lạc không nói gì nữa, cười cười, mang theo hai người Bạch Tiêu Thiên đầu óc mơ hồ, tiếp tục xem xét phía trước.

Mấy người đi không bao lâu, liền nhìn thấy hai người Trịnh Quân cùng Lâm Thiên Thiên đang ngồi ở trên một tảng đá lớn.

Trong đó hai tay Lâm Thiên Thiên nâng cầm chống đỡ trên đùi, khắp khuôn mặt là vẻ uể oải, Trịnh Quân thì ý cười đầy mắt ở một bên nhìn nàng, tựa hồ chuyện không phá mở được kết giới cũng không quá để ý.

Hai người thấy mấy người Thảm Lạc tới, liền lên tiếng chào hỏi, chỉ là không ai nói thêm gì.

Ba người Thảm Lạc cũng không dừng lại, tiếp tục đi tới phía trước.

Ngay lúc ba người đi vòng quanh kết giới hơn phân nửa, phía trước bỗng nhiên truyền đến một tiếng oanh minh.

Thảm Lạc ngẩng đầu theo nhìn lại nơi âm thanh phát ra, liền thấy Hoàng Đình một thân một mình, đang cầm một thanh trường kiếm tuyết trắng chém vào trên màn sáng kết giới.

Ngay sau đó, như có một tiếng phạn ngữ ngâm xướng vang lên, trên màn

sáng hơi mờ kia bỗng nhiên hiện ra một chường ánh màu vàng to lớn vô cùng, đánh tới trường kiếm Hoàng Đình.

"Ầm ầm", lại một tiếng vang càng thêm kịch liệt.

Cả người Hoàng Đình mang theo kiếm bị cỗ lực đạo to lớn này phản chấn đánh bay ra sau, bay thẳng ra ngoài trăm trượng, trong miệng phun ra một ngụm máu tươi, trong nháy mắt thấm lên sa lụa màu trắng che mặt của nàng.

Nàng giãy dụa từ dưới đất bò dậy, đưa tay lấy xuống sa lụa lau sạch vết máu trên mặt, sau đó rất nhanh đổi lại một tấm mới, che đầy lại một vết sẹo bên môi.

"Hoàng đạo hữu, pháp trận này cương mãnh dị thường, không thể địch lại." Thảm Lạc thấy Hoàng Đình tính thử tiếp, nhin không được mở miệng nhắc nhở.

Nàng nghe xong, bước chân mới dừng lại, nhẹ gật đầu về phía Thảm Lạc, xem như gửi lời cảm ơn.

Thảm Lạc khẽ thở dài một tiếng, còn chưa tới lúc sống còn tranh đoạt Tiên Hạnh, những người bọn hắn đã ân ân phân ra phe phái, Thanh Liên tự Khô Lâm cùng Cửu Hoa sơn Tạm Nguyệt, Cự Kiếm môn Trịnh Quân cùng núi Nga Mi Lâm Thiên Thiên, hắn và Bạch Tiêu Thiên cùng Nhiếp Thái Châu, chỉ có Hoàng Đình là một thân một mình.

Bất quá, nhìn như vậy, vẫn là phần thắng ba người bọn hắn càng thêm một phần.

Thảm Lạc đi dọc theo màn sáng hơi mờ một vòng, cuối cùng đứng tại điểm xuất phát, hắn đứng tại chỗ trầm ngâm một lát, bỗng nhiên thối lui ra sau một bước, bắt đầu cúi người quan sát gạch đá dưới mặt đất.

Nhìn một lát, lông mày của hắn bỗng nhiên nhíu một cái, bắt đầu nhanh chóng lui về phía sau, thẳng đến ra ngoài toàn bộ quảng trường mới dừng lại.

Bạch Tiêu Thiên cùng Nhiếp Thái Châu không rõ cho lắm, mặt mũi tràn đầy nghi ngờ đi theo.

Thẩm Lạc sau khi đứng vững, trong lòng mặc niệm khẩu quyết, đưa tay nhẹ nhàng lau trên cặp mắt của mình một cái, trong một đôi mắt đen kịt lập tức sáng lên dị quang, bên trong lại tựa như sinh ra một vòng phù văn phát sáng lên.

"Đồng thuật..." Bạch Tiêu Thiên cảm thấy kinh ngạc, không biết Thẩm Lạc nắm giữ bí thuật bực này khi nào.

Trên thực tế, thuật này chính là Thẩm Lạc trước đó lấy được từ trong tay Long Đàn, môn đồng thuật này tên là "U Minh Quỷ Nhân" kia.

Một đoạn thời gian dài như vậy đến nay, Thẩm Lạc trừ dưỡng kiếm tu luyện, luyện tập nhiều nhất chính là thuật này, ngay ban đêm hai ngày trước đi đường, hắn còn tu luyện thuật này, đang sắp đột phá.

Theo ánh sáng trong đôi mắt của hắn càng ngày càng thịnh, cảnh tượng trước mắt lại xảy ra biến hóa.

Chỉ thấy bên ngoài quảng trường đá trắng trước người, vậy mà cũng có một tầng màn sáng hơi vàng mờ nhạt, hình dạng cũng là nổi sần mọc ngược nổi sần, bao phủ lại tất cả phạm vi trên mặt đất

Trong lòng Thẩm Lạc nghi hoặc, quang mang trong đôi mắt tối sầm lại, triệt hồi U Minh Quỷ Nhân, màn sáng kia cũng lập tức biến mất.

Chờ hắn lần nữa thi triển lại đồng thuật, màn ánh sáng kia lại tiếp tục nổi lên.

"Ha ha, ta hiểu rồi..." Hắn không khỏi vui vẻ cười nói.

"Người hiểu cái gì rồi?" Bạch Tiêu Thiên kinh ngạc hỏi.

"Bên ngoài Kim Cương Phục Ma Quyển này, còn có huyền trận." Thẩm Lạc hưng phấn nói.

"Đây không phải nói nhảm à, lúc trước ta đã nói với người, chỉ là tất cả mọi người tìm không thấy vết tích huyền trận, không phá được mê chướng, cho nên mới không cách nào tìm ra trận xu Kim Cương Phục Ma Quyển, nên mới sẽ bị ngăn ở bên ngoài." Bạch Tiêu Thiên nhìn chằm chằm Thẩm Lạc với ánh mắt nhìn kẻ ngốc, nói ra.

"Sơn trọng thủy phục nghi vô lộ, chỉ duyên thân ở trong núi này." Thẩm Lạc lơ đãng, vừa cười vừa nói.

"Uy! Người tốt nhất nói chuyện không được, bán cái gì cái nút!" Bạch Tiêu Thiên trợn trắng mắt, có chút tức giận nói.

"Bọn hãn không phát hiện được huyệt trận này, là vì bọn hãn đạp vào quảng trường đá trắng, đi tới bên ngoài Kim Cương Phục Ma Quyền thì đã tiến nhập huyệt trận. Trong huyệt trận tìm sơ hở huyệt trận, vậy chỉ có thể làm uổng công." Thẩm Lạc giải thích.

"Người nói là, huyệt trận bao phủ toàn bộ quảng trường, muốn bài trừ, phải ở bên ngoài tìm sơ hở?" Nghe đến đó, Bạch Tiêu Thiên cùng Nhiếp Thái Châu đã hiểu ra.

"Ta đã tìm được." Thẩm Lạc cười hắc hắc, nói.

Nói xong, hãn vung tay lên, Thuần Dương Kiếm Phôi lập tức bay lượn tới, chở hãn phi tốc lên không, đi thẳng tới trăm trượng không trung.

Thẩm Lạc treo trên bầu trời nhìn xuống phía dưới, trong hai con ngươi lấp lánh quang mang, toàn cảnh toàn bộ pháp trận bắt đầu hiện ra trước mắt của hãn.

Ánh mắt của hãn ngưng tụ, nhìn về phía đỉnh cao nhất pháp trận, cũng chính là vị trí trung tâm "Đáy nồi", thấp giọng nói một câu: "Chính là chỗ này!"

Nói xong, hãn nhắc chuông lên, bên cạnh một vệt kim quang bạo khởi, truyền đến một tiếng long ngâm.

Trên Long Giác Chùy quán quanh kim quang, bắn tới phía dưới, trong nháy mắt đánh vào trung tâm tầng màn sáng kia.

Trong hư không nơi đó, lơ lửng một cây lông vũ màu vàng nhạt, bị Long Giác Chùy bắn trúng, trong nháy mắt "Đềng" một tiếng, bốc cháy lên lửa nóng hùng hực, lập tức biến thành tro tàn.

Theo lông vũ biến mất không thấy gì nữa, trong hư không rớt cuộc sáng lên một tầng quang mang mắt thường có thể thấy được, lại giống như thủy triều hướng về bốn phương tám hướng biến mất, cuối cùng hoàn toàn biến mất

không thấy.

Bọn người Trịnh Quân bị dị hưởng trên đỉnh kinh động, nhao nhao ngẩng đầu nhìn lên, lại nhìn thấy Thâm Lạc đang từ trên không trung chậm rãi hạ xuống, cùng lúc đó quảng trường đá trắng dưới chân bọn họ cũng bắt đầu phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Chỉ thấy gạch đá vón một mảnh tuyết trắng, giờ phút này tựa như đã trải qua ngàn năm ăn mòn, trở nên pha tạp rách nát không chịu nổi, nhưng trên mỗi bốn phương vị Đông Nam Tây Bắc lại xuất hiện một đạo đường cong phù văn màu đen chạy dọc theo.

"Thâm đạo hữu, hấn... Hấn giống như phá được huyệt trận?" Trịnh Quân kinh ngạc nói.

Lâm Thiên Thiên nghe vậy, trên mặt lập tức lộ ra vẻ vui mừng.

Mấy người Khô Lâm cùng Tạm Nguyệt đều cảm thấy kinh ngạc, lại thập phần mừng rỡ, chỉ trì hoãn sơ, bắt đầu tìm kiếm bốn phía trận xu để phá giải Kim Cương Phục Ma Quyển.

Cùng lúc đó, trong đám người Phổ Đà sơn đang thương thức Huyền Thiên Kính, không khỏi bộc phát ra một tiếng khen hay.

"Tâm tư tỉ mỉ, vị Thâm đạo hữu này thật sự rất tốt..."

"Nguyên lai huyệt cảnh ở chỗ này..." Có người bừng tỉnh đại ngộ.

"Lợi hại, lợi hại, không hổ là nam nhân được Nhiếp sư muội chọn trúng, quả nhiên lợi hại."

...

Chương 811: Cướp cờ

Nghe đám người liên tiếp tán thưởng hoan hô Thảm Lạc, trước mắt người cảm thấy buồn bực nhất, tự nhiên không ai qua được Chu Ngọc.

Lúc trước gã được chương môn ám chỉ, động tay chân truyền tống Thảm Lạc đến vùng đầm lầy kia, sau lại không ngừng dẫn Yêu thú tiến đến tập kích Thảm Lạc, tự nhiên không muốn Thảm Lạc thành công chút nào.

Trong hình ảnh, Thảm Lạc đã đi vào trên quảng trường, đám người cũng bắt đầu phá giải pháp trận Kim Cương Phục Ma Quyển.

"Nhờ có Thảm đạo hữu phá vỡ huyền trận, nếu không lần lịch lãm này, chỉ sợ chúng ta sẽ rơi vào tình huống bị thảm toàn quân bị diệt, không ai thắng được." Lâm Thiên Thiên mỉm cười, mở miệng nói.

"Không sai, như vậy, Tiên Hạnh này còn có tranh đoạt nữa không?" Tạm Nguyệt thiên sư dựng thẳng lên một tay, hỏi.

"Bản dịch tại bạch ngọc sách. Tổ cha bọn truyenfull ăn cắp bản dịch khi chưa xin phép. Công phá trận tự nhiên thuộc về Thảm đạo hữu, nhưng dù sao đây cũng là thí luyện, chúng ta theo lệnh sư môn đến đây tranh đoạt Tiên Hạnh, sao có thể xem thường từ bỏ?" Khổ Lâm đầu đà cau mày nói.

"Chư vị không cần lo lắng, tự nghị thì tự nghị, lịch luyện thì lịch luyện, ai có thể thắng được, tự nhiên vẫn phải xem bản sự. Huông hồ, chư vị khiêm nhượng như vậy, chẳng phải là coi thường Thảm môn?" Thảm Lạc thấy thế, mở miệng nói.

"Thảm đạo hữu nói có lý, chư vị nếu không toàn lực ứng phó, mới là hồ thẹn sư môn, hồ thẹn tất cả người dự thi." Trịnh Quân cũng mở miệng nói.

Lời này nói ra, đám người lại bùng bùng khí huyết, nhao nhao nói: "Ha ha, đã như vậy, vừa vặn cùng chư vị thoải mái giao thủ một trận, cũng coi như không uổng công chuyến này."

Đám người thương nghị xong, bắt đầu lấy tay phá trận.

Không có huyễn trận che đậy trận xu, Kim Cương Phục Ma Quyền đại trận vẫn như cũ thập phần kiên cố, chỉ dựa vào lực lượng một người căn bản không thể đánh vỡ nó, cuối cùng mấy người liên thủ đồng loạt xuất thủ, rốt cuộc mới đánh vỡ.

Khi lông sáng bao phủ mảnh rừng cây bị phá toái, trong nháy mắt quanh thân mấy người Thẩm Lạc lập tức tỏa ra ánh sáng, từng người đều toàn lực vọt vào, xông đến phía cây Khổ Luyện Thụ kia.

Hoàng Đình chẳng biết lúc nào lấy ra một tấm phù lục màu xanh, dán trên ngực của mình, quanh thân lập tức được một cỗ gió lốc màu xanh bao phủ, thân hình "Vèo" một cái bắn ra, một ngựa đi đầu thẳng đến Khổ Luyện Thụ.

Nhưng vừa mới lướt đi trăm trượng, trước người bỗng nhiên có một đạo thanh quang nở rộ ra, một thanh đại kiếm rộng như cánh cửa bỗng từ trên trời giáng xuống, như một bức tường cao khó mà vượt qua đập âm âm xuống, ngăn trước người nàng.

Trên chuôi cự kiếm như cánh cửa kia còn nối vào một sợi xích sắt to bằng cánh tay trẻ con, "Thương leng keng" rung động nhanh chóng thu hồi, kéo theo thân ảnh Trịnh Quân từ trên cao rơi xuống, đứng trên độc kiếm.

"Xin lỗi, Tiên Hạnh này ta thay Lâm sư tử cầm xuống." Trịnh Quân hàm nhiên cười một tiếng, nói.

Thân ảnh Lâm Thiên Thiên như Linh Điệp vọt qua bên người gã, nhẹ nhàng vọt lên, miệng nói một tiếng "Đa tạ", chọt thẳng đến Khổ Luyện Thụ.

"A Di Đà Phật..."

Đúng lúc này, một tiếng phật tụng bỗng nhiên vang lên.

Lâm Thiên Thiên nhìn lại, phát hiện cách đó hơn mười trượng, Tam Nguyệt thiên sư đang dựng thẳng một chướng, trong miệng nhanh chóng ngâm tụng gì đó.

Trong nội tâm nàng chọt cảm thấy không ổn, đang muốn gia tốc vọt tới

trước, đại địa trước người đột nhiên run rẩy dữ dội, một toà môn lâu toàn thân tối tăm, tựa như đồng sắt từ dưới đất mọc lên, ngăn trở đường đi của nàng.

Lâm Thiên Thiên thấy thế, đưa tay bấm pháp quyết, đột nhiên bỏ một chưởng về phía trước.

Chỉ thấy một đạo quang mang từ trong lòng bàn tay nàng bắn ra, rơi ầm ầm trên môn lâu, bỗng nhiên nổ bễ ra.

"Ầm ầm."

Một tiếng trọng hưởng truyền đến, huyễn quang nổ tung tứ tán, tòa môn lâu kia lại không nhúc nhích tí nào.

Lúc Lâm Thiên Thiên sắp tới gần, hai cánh cửa phía dưới môn lâu tuyên khắc khuôn mặt ác quỷ bỗng nhiên mở vào bên trong, bên trong lộ ra vòng xoáy tối đen như mực, ung dung xoay tròn truyền đến một trận lực kéo mãnh liệt.

Lâm Thiên Thiên lập tức cảm giác quanh thân bị từng sợi tơ vô hình quấn quanh, tốc độ lập tức chậm lại.

Tạm Nguyệt thì vừa sải bước ra, dưới chân ngưng tụ ánh trắng, giống như tụ lại thành một chiếc linh chu bay kê sát đất, chờ gã cực tốc trượt tới phía trước, thẳng đến trung tâm.

"Tạm Nguyệt đạo hữu, đừng vội nha."

Đúng lúc này, thanh âm Bạch Tiêu Thiên bỗng nhiên truyền đến, chân y đạp một thanh phi kiếm lướt thẳng đến, trong tay lại không nắm cây Hàng Ma Xử thường dùng, mà đổi lại một cái quạt xếp, đúng là món pháp bảo quạt xếp tên là "Họa Long Điểm Tình" kia.

Bảo vật này chính là gia tộc Bạch Tiêu Thiên truyền lại, nhưng Bạch gia cũng không biết căn do chân chính vật này, hay là sau khi vào Hóa Sinh tự được sư phụ đề điểm, y mới chính thức biết vật này lợi hại.

Tiếng nói Bạch Tiêu Thiên vừa dứt, quạt xếp liền "Roẹt" một tiếng mở ra, quét ngang tới Tạm Nguyệt.

Một bên mặt quạt vẽ hình ảnh Phật Đà, mặt kia vẽ đồ án Nhị Long Hí Châu, lúc Bạch Tiêu Thiên huy động cây quạt võ, biên giới rất nhiều hình ảnh Phật Đà sáng lên một vòng đường vân màu vàng, mà đổi thành một viên long châu bên kia cũng đại phóng hào quang.

Chỉ một thoáng, thanh âm phong lôi nổ vang trên mặt quạt, mây mưa mãnh liệt tuôn ra, hóa thành từng luồng từng luồng mưa gió khí lẫm cứng đại bay thẳng ra, đánh tan ánh trăng dưới chân Tạm Nguyệt thiền sư, thân hình gã cũng không thể nào tiến thêm.

Một bên khác, Khổ Lâm đầu đà không dây dưa ở chỗ này, mà thân hình lóe lên, kéo dài khoảng cách với mọi người, đi đường vòng thẳng đến Khổ Luyện Thụ.

Chỉ là động tác của gã tự nhiên không trốn được ánh mắt Nhiếp Thái Châu, thân hình nàng đã sớm bay lượn ra, ngăn trở gã.

Thảm Lạc chỉ còn lẻ loi một mình, không ai ngăn cản.

Hắn có chút ngưng ngừng gãi đầu một cái, lập tức thi triển Tà Nguyệt Bộ, bay thẳng đến phía Khô Luyện Thụ.

Khô Luyện Thụ cao tới trăm trượng, hình như ngân hạnh, thân cây thẳng tắp, cành lá um tùm, thân cây tản ra có chút hiện khổ mùi, nơi đó có một khối bệ đá xám trắng bất quy tắc, phía trên cắm một cây tiêu kỳ tam giác màu đỏ tươi.

Trên mặt cờ thêu lên một tôn Quan Âm lập tượng, nhìn rất là tinh mỹ.

Thảm Lạc rất mau đến dưới cây, vận chuyển U Minh Quỷ Nhãn dò xét bốn phía một phen, phát hiện bốn bề cũng không có cấm chế, lúc này mới bước nhanh tới, một tay lấy lá cờ từ trên bệ đá xuống.

Ngoài bí cảnh, mọi người thấy một màn này, nhao nhao hoan hô.

"Thảm đại ca đã lấy được, chỉ cần kiên trì đến thời gian kết thúc, là thắng..." Lý Thục cũng nhảy cẫng lên nói.

"Người không thấy những người khác đang nhường sao, dù không đổ nước, có Nhiếp sư muội cùng Hóa Sinh tự kia hỗ trợ, hẳn muốn không chiến thắng cũng không thể không được?" Lư Dĩnh liếc mắt, có chút im lặng nói.

Liều Tình với một đôi mắt sáng, một mực rơi vào trên mặt Thâm Lạc, không biết đang suy tư điều gì.

Võ Minh bên cạnh thì sắc mặt cứng ngắc, ánh mắt nhìn về phía Chu Ngọc trên quảng trường, trong mắt dần dần nổi lên vẻ lo lắng.

Trên quảng trường, Chu Ngọc ngồi trên một chiếc ghế dựa lớn, ánh mắt bình hòa nhìn Thâm Lạc, tay giấu ở trong tay áo càng nắm chặt.

Bỗng nhiên, lông mày của gã tựa hồ hơi nhúc nhích một chút, bàn tay siết chặt trong tay áo cũng theo đó rời lỏng ra, trong lòng bàn tay hơi lộ ra một khối trắn bàn thanh đồng góc cạnh, phía trên có một tia kim quang chớp động một chút.

Ngụy Thanh ngồi bên cạnh gã hình như nhận thấy quay đầu nhìn thoáng qua, lập tức lại dời ánh mắt về phía Huyền Thiên Kính.

Chương 812: Cáp mô tinh

Trong núi rừng, đám người còn đang chém giết đánh nhau, trừ Nhiếp Thái Châu, những người khác tựa hồ càng đánh càng gió tanh, từ lúc đầu khắc chế nhau, sau đó càng ngày càng kịch liệt.

"Ha ha, khó được giao chiến thoải mái như vậy, chuyến này không phí."

Cự kiếm trong tay Trịnh Quân vung vẩy sinh ra gió gào thét, tầng tầng kiếm khí bắn ra, tựa như cuồng phong thổi quỳến, nhổ tận gốc cây cối chung quanh, xoắn thành vớ nát.

Tạm Nguyệt cũng cảm thấy khó có được đối thủ cùng phật môn như Bạch Tiêu Thiên, hai người càng đánh càng sung, thanh âm nổ đùng không ngừng vang lên, pháp lực va chạm kịch liệt không gì sánh được.

Nhiếp Thái Châu mặc dù cảnh giới cao hơn Khổ Lâm một chút, pháp lực càng hùng hậu hơn, nhưng kinh nghiệm giao chiến không đủ, đã dần dần bị áp chế xuống, Lâm Thiên Thiên tạm thời không xuất thủ cũng tìm tới Thẩm Lạc, đánh nhau với hắn.

Lần thí luyện này, mặc dù không phải đối chiến giữa hai người như trước, nhưng có thể nhìn thấy một trận đại hỗn chiến cỡ này, cũng làm cho các đệ tử vây xem thập phần thỏa mãn, từng người bọn họ reo hò.

Tu vi Thẩm Lạc không bằng Lâm Thiên Thiên, nhưng kinh nghiệm đối địch không kém chút nào, thao túng Thuận Dương Kiếm Phôi cùng Long Giác Chùy luân phiên công kích, hoàn toàn không rơi vào thế hạ phong, khiến không ít người khen hay.

Chờ Thẩm Lạc phát hiện Nhiếp Thái Châu dần dần không địch lại, một kiếm ngăn cản Lâm Thiên Thiên xong, lập tức phi thân gấp rút tiếp viện.

Lâm Thiên Thiên thấy thế, lại đuổi sát tới.

Trong lúc nhất thời, hai cặp đơn đả độc đấu trở thành tổ đội giao chiến,

biến thành Thâm Lạc liên thủ Nhiếp Thái Châu, đối chiến Khô Lâm cùng Lâm Thiên Thiên.

Đám người đang hưng phấn đánh nhau, bỗng nhiên có một tiếng thú rống cổ quái từ đằng xa truyền tới.

Ngay sau đó, thần sắc mấy người Thâm Lạc đều biến đổi, bọn hắn đều nhận ra một cỗ khí tức cường đại không gì sánh được đang nhanh chóng tới gần.

Chỉ là còn không đợi đám người biết rõ chuyện gì xảy ra, trên bầu trời bỗng nhiên có một con lốc đánh tới, một mảnh bóng ma không lồ từ trên trời rơi xuống, đập xuống bọn hắn.

"Nhanh tản ra."

Thâm Lạc quát lớn một tiếng, kéo Nhiếp Thái Châu dẫn đầu thối lui, những người còn lại cũng nhao nhao né ra tứ tán.

"Ầm" một tiếng vang thật lớn truyền đến.

Bóng ma khổng lồ kia rơi xuống đất, như núi non rơi xuống khiến toàn bộ đại địa kịch liệt chấn động, khói bụi khí lãng cuộn cuộn từ bốn phía bài sơn đảo hải mãnh liệt cuốn ra, trong nháy mắt phá hủy cây cối xung quanh, san thành bình địa.

Thâm Lạc phát tay đuổi khói bụi ra, ngưng thần nhìn lại, chỉ thấy ngay vị trí từng cây vừa rồi xuất hiện một con cóc to lớn màu xanh biếc cao mấy chục trượng, tứ chi nó so với con cóc bình thường dài hơn không ít, trên đỉnh đầu còn sinh một khối ngoại cốt màu trắng, nhìn thập phần cổ quái.

"Cấp mô tinh..." Nhiếp Thái Châu thở nhẹ một tiếng.

"Nàng biết nó?" Thâm Lạc nhíu mày hỏi.

"Trước kia nghe Lư Dĩnh sư tử nói qua, trong môn trước kia có một vị trưởng lão giỏi về luyện đan, trong bí cảnh này tốn hao mấy năm thu thập linh thảo luyện chế ra một viên Thú Quyết Đan, kết quả còn chưa kịp phục dụng, liền bị một con cóc đi ngang qua một ngụm nuốt. Vị trưởng lão kia tức giận, muốn giết con cóc lấy thuốc, kết quả con cóc hấp thu đan dược xong sinh ra yêu lực thành tinh, trốn chạy đi. Về sau vị trưởng lão kia khờ

tìm nhiều năm, chờ lúc tìm tới, cấp mô tinh kia đã là yêu thú Xuất Khiếu kỳ, lão không thể đoạt lại đan dược, ngược lại chết trên tay cấp mô tinh đó." Nhiếp Thái Châu một hơi kể lại chuyện cũ này.

Thẩm Lạc hơi đánh giá cấp mô tinh này, mới phát hiện trên thân nó tán phát ra khí tức rõ ràng đã siêu việt Xuất Khiếu kỳ, cơ hồ đạt đến Đại Thừa trung kỳ, lông mày hấn nhíu lại, trong lòng không khỏi nghi ngờ nói:

"Cái này hẳn là cũng là một quan lãn thí luyện này?"

Chỉ là, còn không đợi hẳn nghĩ rõ, cấp mô tinh bỗng nhiên kêu "Cô" một tiếng, mở ra miệng to như chậu máu, trong bụng có từng luồng từng luồng khí độc tím đen phun ra ngoài, cuồn cuộn bao phủ về bốn phương tám hướng.

Thẩm Lạc kéo Nhiếp Thái Châu lùi lại, đồng thời một tay bấm niệm pháp quyết, công pháp vô danh điên cuồng vận chuyển, đẩy chướng ra phía trước.

Chỉ một thoáng một cỗ thao thiên cự lãng từ trong hư không ngưng tụ ra, cuốn tới phía khí độc.

Cả hai hơi tiếp xúc, Thẩm Lạc không chế dòng nước nhanh chóng bị nhuộm thành màu tím đen, tất cả đều biến thành nọc độc.

Thẩm Lạc rơi vào đường cùng, chỉ có thể dẫn thủy địch đi, đôi mắt độc chướng cuồn cuộn đánh tới, vẫn bảo hộ Nhiếp Thái Châu sau lưng.

Nhiếp Thái Châu nhìn bóng lưng Thẩm Lạc, trong mắt lóe lên một tia âm áp, nàng đưa tay vỗ nhẹ sau lưng hắn, ra hiệu để nàng đến phía trước.

Lúc này Thẩm Lạc mới chợt hiểu nhớ lại, Nhiếp Thái Châu đã không còn là nữ tử phàm tục năm đó chỉ có thể trốn ở phía sau hắn.

Hắn cười xấu hổ, tránh ra nửa người.

Nhiếp Thái Châu đi lên phía trước, hai tay trước người nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, trong miệng yên lặng ngâm tụng pháp quyết.

Theo thanh âm nàng ngâm tụng, bên ngoài quanh thân lập tức sáng lên một tầng hào quang màu xanh, ngưng tụ thành từng tia sáng tinh tế, thuận theo

mặt đất như dòng sông một mực lan tràn ra.

Tia sáng một mực kéo dài tiến vào trong làn khói độc, dường như không bị ảnh hưởng chút nào, ngược lại khí độc một mực chủ động né tránh.

Sau một lát, khí độc đã như mây đen ép thành, tới gần hai người Thẩm Lạc, lại nghe Nhiếp Thái Châu đột nhiên thở nhẹ một tiếng:

"Thanh Liên Trán Phóng."

Vừa dứt lời, tất cả tia sáng màu xanh trên mặt đất đại phóng quang mang, từng đoá từng đoá hư ảnh hoa sen màu xanh nhao nhao nổi lên, trên đó tản mát ra từng tầng từng tầng quang mang lạnh lạnh, thanh trừ tất cả độc vật màu tím đen chung quanh, độc vật còn sót lại thì nhao nhao e ngại nổi lên, treo cao mấy trượng trong hư không.

Thẩm Lạc thầm khen một tiếng, ánh mắt quét qua phía trước, lại phát hiện đám người Bạch Tiêu Thiên đã ngã trái ngã phải năm một chỗ, chỉ có một mình Tạm Nguyệt bao phủ trong một đoá hoa sen màu đen, tạm thời không việc gì.

"Cô..."

Một tiếng thú minh vang lên lần nữa, con cáp mô tinh kia bỗng nhiên nâng lên một trảo, vồ xuống Hoàng Đình ở gần nó nhất.

Thẩm Lạc lập tức nhíu mày không thôi, Tà Nguyệt Bộ toàn lực thôi động, thân hình bỗng nhiên xuất hiện ở đó, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, thấy nó bắn tới, mang về Nhiếp Thái Châu đặt xuống sau lưng.

Ngay sau đó, hấn nhảy lên, cứu Bạch Tiêu Thiên trở về.

Nhưng còn không đợi hấn đứng vững, cáp mô tinh lại lần nữa xuất thủ, đánh tới phía Lâm Thiên Thiên.

Thẩm Lạc còn muốn đi cứu người, đã tới không kịp.

"Nghiệt súc, đừng động nàng..." Lúc này, một tiếng gầm giận dữ truyền đến.

Cách đó không xa, toàn thân Trịnh Quân đã mọc ra độc ban màu tím bỗng

nhiên đứng lên, dùng hết khí lực toàn thân, cầm trong tay cự kiếm chém mạnh ra ngoài.

Cự kiếm như cánh cửa tiếng thét đại tác, mang theo lửa giận Trịnh Quân chém về phía cấp mô tinh.

Đầu lâu to lớn cấp mô tinh quay lại, trong đôi mắt tràn đầy vẻ miệt, lưỡi dài trong miệng đột nhiên bắn ra, trực tiếp quán lấy cự kiếm như cánh cửa, kéo một cái liền nuốt vào trong bụng.

Thừa dịp khoảng cách này, Thẩm Lạc đã cứu được Lâm Thiên Thiên trở về.

Mà giờ khắc này, cấp mô tinh đã chú ý tới Thẩm Lạc, thân hình nhất chuyển, hạ to miệng về phía hắn, đầu lưỡi to lớn tím đen trong nháy mắt bắn tới, thẳng đến mặt Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc nào dám đón đỡ, vội vàng xoay người tránh thoát, thi triển Tà Nguyệt Bộ xuyên thẳng qua, cứu được Trịnh Quân trở về.

Mà một bên kia, Tam Nguyệt cũng tạm thời triệt hồi Hắc Liên pháp bảo, cứu được Khô Lâm trở về.

Chương 813: Thí luyện kết thúc

"Yêu vật này tối thiểu đã có thực lực Đại Thừa trung kỳ, độc tính quá mức mãnh liệt, chúng ta căn bản khó mà ngăn cản." Thần sắc Tạm Nguyệt ngưng trọng, thờ dài nói.

"Khoảng cách khiêu chiến kết thúc đã không còn nhiều thời gian, chúng ta chỉ cần có thể chịu đựng được thì không sao." Thẩm Lạc chậm rãi nói.

"Bọn hấn bất ngờ không đề phòng, đã trúng độc, muốn chạy trốn cũng không được, sợ là chóng đờ không đến lúc đó." Tạm Nguyệt chau mày, nói.

"Vậy chúng ta coa thể đi hấp dẫn sự chú ý của Yêu thú, tranh thủ thời gian cho bọn họ." Thẩm Lạc không do dự, quyết định thật nhanh nói.

Tạm Nguyệt nghe vậy, nhìn hấn chăm chăm chốc lát, thấy thần tình hấn nghiêm túc, không có vẻ gì đùa, nhin không được nói: "Đây chính là yêu vật Đại Thừa trung kỳ, chỉ sợ chúng ta hợp lại cũng không địch nổi nó."

"Những người này là đồng bạn của chúng ta, chúng ta có thể lựa chọn sao?" Ánh mắt Thẩm Lạc đảo qua Bạch Tiêu Thiên cùng Nhiếp Thái Châu, lại liếc nhìn mấy người Trịnh Quân, nói.

"Các người thay ta hộ pháp một lát, ta trừ độc giúp bọn họ." Nhiếp Thái Châu vừa rồi một mực ngồi xuống điều tức, bỗng nhiên mở miệng nói.

Hai người Thẩm Lạc nghi ngờ nhìn nàng một cái, lập tức ngăn trước người nàng, đón lấy cấp mô tinh.

Hai tay Nhiếp Thái Châu bấm niệm pháp quyết, thể nội pháp lực toàn lực vận chuyển, trong miệng ngâm khẽ một trận, hai mắt bỗng nhiên mở ra, quát khẽ:

"Tịnh Liên Triều Âm..."

Vừa dứt lời, một trận thanh quang như sóng âm thủy triều từ trên thân nàng

khuếch tán ra, tầng tầng đảo qua bọn người Bạch Tiêu Thiên, ở trong ẩn chứa từng tia từng sợi pháp lực dung nhập vào thể nội mấy người, khiến cho bên ngoài cơ thể bọn họ đều hiện ra một tầng hư ảnh Thanh Liên.

Dưới hư ảnh Thanh Liên chiếu rọi, độc ban màu tím trên người bọn họ bắt đầu biến mất từng chút từng chút một

Cùng lúc đó, ngoài bí cảnh đã sôi trào, các đệ tử vây xem nghị luận âm ỉ.

Bọn họ cũng như Thẩm Lạc, xem cấp mô tinh đột nhiên xuất hiện như lịch luyện, chỉ có Ngụy Thanh phát giác sự tình có chút không đúng.

"Chu Ngọc, đây là có chuyện gì?" Ngụy Thanh truyền âm hỏi.

Chu Ngọc nghe vậy, trên mặt cũng đầy vẻ kinh ngạc, trả lời: "Vãn bối cũng không biết chuyện gì xảy ra, có lẽ là cấp mô tinh này từ chỗ nuôi dưỡng chạy trốn ra ngoài."

"Tranh thủ thời gian mở ra bí cảnh, đi vào cứu người." Ngụy Thanh không muốn tính toán, lập tức trách mắng.

"Cái này... Ngụy sư thúc tổ, ngài cũng biết, mật cảnh này chưa đến thời gian mở cửa, trừ phi chương môn đích thân đến, nếu không mở không được." Chu Ngọc lộ vẻ khó xử, nói.

"Còn không lên báo chương môn, còn có hơn nửa canh giờ, bọn hần làm sao chống đỡ nổi? Nếu có người thương vong, ngươi ta làm sao gánh chịu nổi?" Ngụy Thanh giận tím mặt.

Chu Ngọc nghe lời ấy, rốt cuộc cũng có chút luống cuống, y chỉ là nhất thời đồ kỵ, muốn đẩy Thẩm Lạc vào chỗ chết, thật không muốn tất cả mọi người chết ở bên trong, đặc biệt là Nhiếp Thái Châu.

"Ta truyền tin ngay, ta truyền tin..." Chu Ngọc liên tục nói, vội vàng đứng dậy rời đi.

Ngụy Thanh nhìn chằm chằm hình ảnh trên Huyền Thiên Kính, sắc mặt tái xanh một mảnh.

Giờ phút này, mấy người Thẩm Lạc tụ tập tại một chỗ, cấp mô tinh cũng theo sát quay đầu tới, miệng to như chậu máu lần nữa mở ra, trong miệng

bỗng nhiên hiện ra hai vòng xoáy màu máu.

Chỉ thấy dưới bụng nó đột nhiên rút lại một hồi, hai vòng xoáy màu máu trong miệng liền cực tốc xoay tròn theo.

Thẩm Lạc nói thầm một tiếng "Không ổn", vội vàng toàn lực thôi động pháp lực thể nội, không chút nào làm giữ lại quán chú vào trong Long Giác Chùy. Tạm Nguyệt bên cạnh cũng lần nữa lấy ra hoa sen màu đen, há miệng phun ra một đạo tinh huyết vào trên đó.

Trên Long Giác Chùy hiển hiện kim long, trên hoa sen màu đen lan tràn ra huyết quang, hai kiện pháp bảo được chủ nhân kích phát đến cực hạn, thả ra uy lực lớn nhất của bọn hắn, bắn nhanh đến cấp mô tinh.

Gần như đồng thời, vòng xoáy màu máu đột nhiên chấn động, hai đạo huyết tiễn tráng kiện dài chừng một trượng từ đó bắn thẳng đến, cực tốc bẻ về phía hai người.

Huyết tiễn lướt qua hư không chấn động, từng tầng từng tầng gợn sóng đỏ sậm không ngừng khuấy động.

"Ầm ầm."

Hai tiếng nổ đùng gần như đồng thời vang lên, Long Giác Chùy cùng hoa sen màu đen đồng thời bị đánh tan ra.

Hai đạo huyết tiễn kia cũng vỡ nát theo, nhưng không hoàn toàn biến mất, hóa thành hai đoàn huyết vụ, vẫn như cũ đánh tới hai người Thẩm Lạc.

"Kim Cương Hộ Thể."

Đúng lúc này, một tiếng quát lớn truyền đến.

Thẩm Lạc cùng Tạm Nguyệt cảm thấy toàn thân chảy qua một giòng nước ấm, trên quanh thân hai người trong nháy mắt sáng lên hào quang màu vàng, ngoài thân phảng phất bao phủ lên một tầng kim quang hộ giáp, đánh tới hai đoàn huyết vụ kia.

"Ầm ầm" hai tiếng nhẹ vang lên, hai đoàn huyết vụ kia đâm vào trên người bọn họ, lập tức tự băng tán ra.

Thẩm Lạc quay đầu nhìn lại, thấy người thi pháp chính là Bạch Tiêu Thiên, lập tức đại hỉ.

Lại xem xét mấy người khác, phát hiện độc tố trên người bọn họ đều đã bị thanh lý, chỉ có một mình Nhiếp Thái Châu ngòi xếp bằng trên mặt đất, sắc mặt thập phần tái nhợt.

"Thái Châu, nàng không sao chứ?" Thẩm Lạc lập tức cúi người, hỏi.

"Chỉ là pháp lực tiêu hao quá kịch liệt, không có gì đáng ngại." Nhiếp Thái Châu lắc đầu, cười nói.

"Cẩn thận, lại tới nữa." Lúc này, Tam Nguyệt lên tiếng nhắc nhở.

Thẩm Lạc quay đầu, liền thấy cáp mô tinh vậy mà nhảy vọt lên cao, rơi đập ầm ầm xuống đại địa, phân bụng nó vốn phồng lên lại co hõm vào, nhìn tựa như là nhẫn nhịn một hơi.

"Không ổn, cẩn thận nó muốn thi triển thần thông." Thẩm Lạc lập tức nhắc nhở.

Đám người nghe vậy, nhao nhao thi triển thủ đoạn, trên thân mỗi người tỏa ra ánh sáng, tê lên pháp bảo bảo hộ xung quanh.

Chỉ thấy cáp mô t*ng trùng điệp rơi xuống đất, trong nháy mắt đột nhiên há miệng phát ra một tiếng ếch kêu.

"Cô..."

Một tiếng kêu to này, phối hợp với lúc rơi xuống đất rung mạnh, vậy mà ẩn chứa cự lực bàng bạc làm cho người khó có thể tưởng tượng.

Một đạo sóng âm màu đỏ sậm mắt thường có thể thấy cuộn cuộn đánh tới, vượt qua dễ như trở bàn tay, công trình bằng gỗ sơn lâm bị tầng tầng nhắc lên, đất trống bị bóc đi mấy trượng, hỗn hợp lại cùng nhau thẳng đến đám Thẩm Lạc.

Bọn hắn tựa như một chiếc thuyền đơn độc trong sóng lớn, trong nháy mắt bị tất cả đều lật tung ra, từng người bay ngược ra mấy trăm trượng, trùng điệp ngã xuống đất, miệng phun máu tươi, không cách nào động đậy.

Mà cấp mô tinh kia lại không có ý định buông tha bọn hắn, đầu lưỡi phun ra nuốt vào một cái, chân sau đạp xuống đất, thân hình nhảy lên đuôi theo.

Trịnh Quân nhìn Lâm Thiên Thiên phía xa quần áo nhuốm máu, giầy dựa bò qua nạng, Tạm Nguyệt cũng ráng chống đỡ ngồi xếp bằng.

Hai mắt Bạch Tiêu Thiên nhìn chăm chăm cấp mô tinh, trong tay nắm một tấm bùa chú chậm rãi đợi nó tới gần, Thẩm Lạc thì vẫn như cũ bảo hộ Nhiếp Thái Châu sau lưng, trên quần áo cũng loang lổ vết máu.

Đôi mắt yêu thú cường đại như thế, thực lực của bọn hắn chung quy khó mà ngăn cản.

"Cô."

Lại một tiếng thú vang lên, lưỡi dài trong miệng cấp mô tinh bắn ra, thẳng đến Thẩm Lạc.

Hai mắt Bạch Tiêu Thiên ngưng tụ, cầm trong tay phù lục, muốn chặn đánh, liều mạng cá chết lưới rách.

Thẩm Lạc cũng đồng thời tiến lên đón, thần niệm của hắn đã liên kết Thiên Sách, dù hao hết thọ nguyên liều chết, cũng phải triệu hoán tu vi trong mộng cảnh, chém giết cấp mô tinh này, cứu đám người.

Đúng lúc này, trên đỉnh đầu đám người sắc trời đột nhiên sáng lên, một mũi kiếm từ trời rơi xuống, mang theo một mảnh hư ảnh Thanh Liên, như vạn đạo cánh sen phiêu nhiên rơi xuống, chỉ một cái chớp mắt, liền chém lưỡi cấp mô tinh thành ngàn đoạn.

Một bóng người lập tức từ trên cao bay xuống, tay cầm trường kiếm cắm trên mặt đất.

"Ngụy Thanh tiên bối..." Đám người lập tức nhận ra bóng người kia.

"Thí luyện bí cảnh kết thúc, các người có thể đi ra." Ngụy Thanh không quay đầu lại, chỉ mở miệng nói.

Đám người nghe tiếng, nhìn thoáng qua trên đỉnh đầu xuất hiện sáng ngời trống rỗng, lập tức vui vô cùng.

"Đa tạ tiền bối." Bọn Thảm Lạc như sống lại sau một kiếp, chân thành nói cảm ơn.

"Ra ngoài đi." Ngụy Thanh vẫn lạnh nhạt như cũ.

Đám người cúi đầu với y, đỡ nhau phóng lên trời, tất cả đều bay vào màn sáng trông rộng kia.

Thảm Lạc quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trường kiếm trong tay Ngụy Thanh chém ngang ra, một đạo kiếm quang màu xanh dài trăm trượng lập tức quét ngang qua, chém trên thân cấp mô tinh ý đồ đánh giết lên một cái miệng máu, trực tiếp đánh bay trở về.

Chờ nó rơi xuống đất, bọn Thảm Lạc mới phát hiện các đệ tử ngoài quảng trường đã bị đuổi đi, chỉ có mấy tên trưởng lão Phổ Đà sơn tiến lên đón, xem bệnh điều tra thương thế bọn hắn, sau đó mang theo bọn hắn trở về chỗ mình chữa thương tu dưỡng.

Chương 814: Chứng cứ

Thẩm Lạc trở về chỗ ở, Nhiếp Thái Châu không yên lòng một đường theo trở về.

Hắn ở trong phòng tọa hạ, lông mày cau lại.

"Biểu ca, ngươi đã thắng được thí luyện, còn tại phiền não cái gì?" Nhiếp Thái Châu hỏi.

"Ta đang suy nghĩ cấp mô tinh kia, kẻ này tu vi hơn xa chúng ta, xuất hiện tại trong thí luyện rất là kỳ quái." Thẩm Lạc nói ra.

"Quả thật có chút cổ quái, bất quá cấp mô tinh kia là trong Hoa Liên bí cảnh cầm tù yêu vật, có thể là cấm chế nhất thời xảy ra vấn đề, để nó trốn thoát." Nhiếp Thái Châu nói ra.

"Nếu như chỉ là ngẫu nhiên, cũng là không sao, nếu là có người cố tình làm, vậy ý nghĩa nhưng là khác rồi." Thẩm Lạc nói như thế.

"Nếu như thế, vậy bọn ta sẽ đi gặp sư phụ, mời nàng lão nhân gia điều tra thêm việc này.." Nhiếp Thái Châu nghe có chút sợ run, hơi chân chờ về sau, nói ra.

Thẩm Lạc thấy vậy, nhẹ gật đầu.

...

Phò Đà sơn nội bộ, trong một ngôi đại điện.

Thanh Liên tiên tử, Hoàng Đồng đạo nhân, Ngụy Thanh, còn có mấy cái khác trưởng lão tề tụ ở đây, Thanh Liên tiên tử thần sắc hờ hững, mấy người khác cũng đều không nói gì, tựa hồ đang chờ đợi cái gì, bầu không khí có chút ngột ngạt.

Sau một lát, hai bóng người từ ngoài điện đi đến, lại là Chu Ngọc cùng một

cái lão giả tóc xám.

"Thế nào?" Thanh Liên tiên tử lập tức hỏi.

Lời này mặc dù không đầu không đuôi, Chu Ngọc cùng lão giả tóc xám hiển nhiên là minh bạch.

"Ta cùng Chu sư điệt đã tra xét, giam cầm cấp mô tinh phong ấn cấm chế một chỗ trận nhãn buồng lỏng, khiến cho cấp mô tinh kia tại trong thí luyện trốn thoát." Lão giả tóc xám khom người thì lễ một cái, nói ra.

"Xin mời chương môn yên tâm, ta cùng Vụ Huyền trưởng lão đã đem trận nhãn một lần nữa gia cố, cấp mô tinh kia cũng bị Ngụy sư thúc tổ trọng thương, tuyệt sẽ không lại có tư đào sự tình phát sinh." Chu Ngọc cũng được thi lễ, nói ra.

Hoàng Đồng đạo nhân, còn có mấy trưởng lão khác nghe vậy đều nhẹ gật đầu, căng cứng sắc mặt hòa hoãn mấy phần.

"Vụ Huyền trưởng lão, trong Hoa Liên bí cảnh cấm chế đều là người một tay bố trí, sở dụng khí cụ bày trận đều là thượng đẳng nhất, cấp mô tinh cấm chế trận nhãn tại sao lại đột nhiên buồng lỏng? Hơn nữa còn là vừa lúc tại thí luyện thời điểm." Thanh Liên tiên tử đột nhiên mở miệng.

"Chương môn có ý tứ là, việc này có kỳ quặc?" Hoàng Đồng hỏi.

Chu Ngọc trong lòng hơi hồi hộp một chút, thầm hô không ổn.

Cấp mô tinh kia sở dĩ sẽ ra ngoài, là hẳn tại thí luyện mở ra trước, thừa dịp kiểm tra Hoa Liên bí cảnh thời điểm, tại cấp mô tinh trên cấm chế động chút tay chân.

Bất quá Chu Ngọc cũng không có lo lắng cái gì, việc này hẳn là giả tá một tên dò xét bí cảnh tình huống đệ tử bình thường chỉ thủ làm, người kia thậm chí không biết mình hành động đến tột cùng vì sao.

Mà lại thí luyện bắt đầu về sau, Chu Ngọc liền tìm cái cớ, đem người kia điều đi Phổ Đà sơn, bây giờ nó xa ngoài vạn dặm, làm sao cũng sẽ không tra được trên đầu mình.

"Ta cẩn thận tra xét, chỗ kia cấm chế trận nhãn có bị âm độc đồ vật ăn mòn

dấu hiệu, nghĩ đến là cấp mô tinh kia khổ tâm chuẩn bị kỹ, âm thầm dùng đan độc ăn mòn trận nhãn, mới đưa đến cấm chế buông lỏng." Lão giả tóc xám nói ra.

"Chu Ngọc, ngươi cảm thấy thế nào?" Thanh Liên tiên tử nhìn về phía Chu Ngọc.

"Đệ tử trận pháp tu vi kém xa Vụ Huyền trưởng lão, cũng không phát giác cấm chế dị dạng." Chu Ngọc bị Thanh Liên tiên tử bình thản ánh mắt tiếp cận, đột nhiên không hiểu hoảng hốt, cúi đầu nói ra.

"Thật sao?" Thanh Liên tiên tử cười lạnh một tiếng.

Nàng thanh âm mặc dù không lớn, nhưng trong đó ẩn chứa chất vấn ngữ khí, để trong điện đám người bỗng nhiên biến sắc.

"Chương môn lời này ý gì? Ngươi là cho là cấp mô tinh chạy sự tình cùng Chu Ngọc có quan hệ?" Hoàng Đồng hai mắt ẩn chứa tức giận, trầm giọng hỏi.

"Thanh Liên chương môn, tại hạ thân là đệ tử Phổ Đà sơn, những năm này cũng vì tông môn lập xuống không ít công lao, ngài mặc dù là ta Phổ Đà sơn chương môn, cũng không thể như vậy vô duyên vô cớ oan uổng tại ta." Chu Ngọc cả kinh lỗ chân lông đều dựng thẳng lên đến, một trái tim hung hăng co quắp một chút, nhưng hấn trên mặt không có biểu lộ ra mấy may, còn "Bịch" một tiếng quỳ trên mặt đất, dùng bi phần ngữ khí nói ra.

Nhìn thấy Chu Ngọc vẻ mặt bi phần, các trưởng lão khác không khỏi tin tưởng mấy phần.

"Ngươi không cần như vậy làm bộ làm tịch, ta đã nói như vậy, tự nhiên có chứng cứ, bất quá nể tình ngươi lấy trước kia chút công lao phân thượng, ta cho ngươi một cái cơ hội, thẳng thắn hết thảy, ta còn có thể sẽ khoan hồng xử lý." Thanh Liên tiên tử từ tốn nói.

"Đệ tử chưa bao giờ làm qua bất luận cái gì đối với tông môn chuyện bất lợi, chương môn có cái gì chứng cứ cứ lấy đi ra, nếu có thể chứng thực việc này chính là đệ tử cách làm, đệ tử nguyện lấy cái chết tạ tội!" Chu Ngọc ngang đầu nói ra.

Trong lòng của hắn sớm đã bất ổn, nhưng chuyện cho tới bây giờ, chỉ có

thể liều chết đến cùng.

"Hoàng chương luật, người nói thế nào?" Thanh Liên tiên tử nhìn về phía Hoàng Đồng.

"Chu Ngọc là đệ tử của ta, ta dám chịu bảo đảm, hẳn tuyệt sẽ không làm ra như thế chuyện ác." Hoàng Đồng bỗng nhiên đứng lên, lạnh giọng nói ra.

"Có Hoàng chương luật lời này, ta an tâm." Thanh Liên tiên tử mỉm cười, một tay khẽ đảo chuyển, lòng bàn tay nhiều hơn một viên gương đồng.

"Huyền Thiên Kính? Chương môn mang tới vật này làm gì?" Hoàng Đồng cau mày nói.

"Huyền Thiên Kính này là bản môn trọng bảo, lại không phải bản môn Luyện Khí sư luyện chế, chính là xuất từ một vị hải ngoại kỳ nhân chi thủ, bảo vật này không chỉ có thể chiếu ảnh vạn vật, còn có thể đem chiếu rọi cảnh tượng, ghi chép trong đó." Thanh Liên tiên tử nói ra.

Chu Ngọc con người co rụt lại, thầm nghĩ hẳn là tên đệ tử kia đối với cấm chế động thủ tình hình, bị Huyền Thiên Kính ghi lại ở bên trong?

"Sẽ không, Huyền Thiên Kính tại thí luyện lúc bắt đầu mới bị thôi động, sẽ không ghi chép tình huống trước." Hắn âm thầm an ủi, nhưng trong lòng tổng không được yên ổn.

Thanh Liên tiên tử nhìn Chu Ngọc một chút, bấm niệm pháp quyết đối với Huyền Thiên Kính một chút, mặt kính nở rộ đạo đạo thanh quang, rất nhanh hiện ra một hình ảnh, bất quá cũng không phải là Hoa Liên bí cảnh, mà là ngoài bí cảnh trên quảng trường tình hình.

Đám người gặp, tất cả đều ngạc nhiên, Chu Ngọc vụng trộm nhẹ nhàng thờ ra.

"Huyền Thiên Kính chính là chí bảo, kính phân hai mặt, một mặt ghi chép trong bí cảnh tình huống, một mặt khác lại ghi chép tình huống bên ngoài." Thanh Liên tiên tử từ tốn nói, ngón tay nhất chuyển.

Huyền Thiên Kính thay đổi tới, một mặt khác vậy mà cũng hiện ra một hình ảnh, lại là trong Hoa Liên bí cảnh tình hình.

"Nghĩ không ra Huyền Thiên Kính này còn có như vậy công hiệu, bất quá người cho chúng ta nhìn cái này làm cái gì? Chẳng lẽ bên trong có chứng cứ?" Hoàng Đồng tức giận nói.

Thanh Liên tiên tử cũng không đáp lời, đầu ngón tay thanh quang có chút chớp động.

Trên Huyền Thiên Kính hình ảnh nhanh chóng lật qua lật lại, một lát sau ngừng lại, đồng thời nhanh chóng phóng đại, hiện ra hai cái ngòi tại trên ghế dựa lớn thân ảnh, chính là Chu Ngọc cùng Ngụy Thanh, vô cùng rõ ràng.

Trong tấm hình, Chu Ngọc lông mày có chút hơi nhúc nhích một chút, trong tay áo siết chặt bàn tay buông ra, trong lòng bàn tay hơi lộ ra một khối thanh đồng trận bàn cạnh góc, phía trên có một tia kim quang có chút chớp động một chút.

Còn bên cạnh Ngụy Thanh hình như có nhận thấy, nhìn lại, nhưng rất nhanh lại quay đầu đi.

Chu Ngọc nhìn thấy cảnh này, sắc mặt hơi tái, những người khác thần sắc cũng trầm xuống.

Thanh Liên tiên tử ngón tay nhất chuyển, Huyền Thiên Kính đảo ngược tới, hiện ra bí cảnh cấp mô tinh tình huống, cấp mô tinh chung quanh bị một tầng cấm chế màu xanh giam cầm, cấm chế một góc đột nhiên kịch liệt chớp động, nhanh chóng ảm đạm đi, lộ ra một lỗ hồng.

Cấp mô tinh trông thấy cảnh này, trên mặt xấu hiện ra sợ hãi lẫn vui mừng, tiếp lấy hai chân mạnh mẽ đạp đất mặt, thân hình hóa thành một đạo bóng xanh từ bên trong bay ra.

Chương 815: Khách không mời mà đến

Chu Ngọc nhìn thấy trong Huyền Thiên Kính hiện ra một màn này, lập tức đặt mông ngồi liệt trên mặt đất, khuôn mặt trắng bệch không gì sánh được.

Gã ngàn vạn tính, không nghĩ tới Huyền Thiên Kính vậy mà có thể ghi chép tình huống bên ngoài, nếu như chỉ có hình ảnh một phương, dù hơi lộ ra sơ hở, gã cũng có thể chống chế, nhưng bây giờ trong ngoài đều có, căn bản không thể cãi lại.

Sắc mặt Hoàng Đồng tái nhợt không gì sánh được, bỗng nhiên một chương vỡ về phía đầu Chu Ngọc.

Nhưng một đạo hồng ảnh điện xạ đến, ngăn trên đỉnh đầu Chu Ngọc.

Một chương Hoàng Đồng đánh vào trên hồng ảnh, phát ra "Ầm" một tiếng vang lớn, khí kinh toả ra bốn phía.

Hồng ảnh chỉ run lên liền khôi phục, lại là một cây trường lăng màu son, linh quang bắn ra bốn phía, hiển nhiên là một kiện chí bảo.

Sắc mặt Chu Ngọc đã sạm trắng bệch một mảnh, hiển nhiên nếu bị một chương của Hoàng Đồng đánh vào trên đầu, hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

"Hoàng chương luật không cần như vậy, Chu Ngọc mặc dù bị ma quỷ ám ảnh, làm chuyện sai lầm, cuối cùng cũng không ử thành đại họa, tội không đáng chết, hay là huỷ bỏ tu vi cả người, nhốt vào địa lao đi." Thanh Liên tiên tử đưa tay nói.

Phân đuôi trường lăng màu son như rắn nhảy lên, "Vèo" một tiếng đâm vào đan điền Chu Ngọc.

Đan điền Chu Ngọc bị phá, một thân pháp lực lập tức tan thành mây khói, cả người xuôi lơ ngã xuống đất.

Khoé mắt Hoàng Đồng co quắp một chút, không nói gì.

"Dẫn đi đi." Thanh Liên tiên tử khua tay nói.

"Chưởng môn, còn chưa thăm vấn Chu Ngọc vì sao làm việc này?" Một trưởng lão đứng dậy nói.

"Không cần thăm vấn, ta đã sớm tra ra, bởi vì Võ Minh cùng Thảm Lạc kia sớm có thù cũ, giật dây Chu Ngọc đối phó người này. Chu Ngọc sa vào nữ tình, bởi vì ghen sinh hận, mưu toan mượn cơ hội thí luyện mưu hại Thảm Lạc, lúc này mới thả ra cấp mô tinh kia." Thanh Liên tiên tử từ tốn nói.

Chu Ngọc nghe Thanh Liên tiên tử nói rõ nội tình của gã, một tia vọng tưởng cuối cùng trong lòng cũng biến mất sạch sẽ, chán nản cúi đầu, trong lòng nổi lên hồi hận vô cùng.

Người trưởng lão kia nghe vậy, lại nhìn sắc mặt Chu Ngọc, thở dài, đứng dậy đem Chu Ngọc ra ngoài.

"Chưởng môn, tại hạ không quản giáo được đệ tử, không mặt mũi nào chấp chương giới luật bản môn nữa, đây là chương pháp lệnh, xin chưởng môn thu hồi." Hoàng Đồng lấy ra một khối lệnh bài màu sáng, đặt ở trên bàn trà bên cạnh.

Toàn thân lệnh bài bóng loáng như gương, trên đó viết một chữ "Luật", nhìn rất là bất phàm.

Các trưởng lão khác thấy vậy, thần sắc đều biến đổi.

Giới luật trưởng lão Phổ Đà sơn có quyền thế cực trọng, gần với địa vị chưởng môn, nhiều năm qua Phổ Đà sơn nội ẩn ẩn chia hai phái, một phái lấy Thanh Liên tiên tử cầm đầu, một phái khác lấy Hoàng Đồng vì tôn, bây giờ Hoàng Đồng từ bỏ đại quyền giới luật, thế lực Phổ Đà sơn thế tất sẽ biến động lớn.

Buông xuống lệnh bài, không đợi Thanh Liên tiên tử mở miệng, Hoàng Đồng quay người đi ra ngoài.

"Tất cả các người lui xuống đi." Thanh Liên tiên tử thở dài, từ tốn nói.

Mấy vị trưởng lão trong điện và Ngụy Thanh nghe vậy, đứng dậy thi lễ một cái, đều lui ra.

Thanh Liên tiên tử đưa tay vẫy, Giới Luật lệnh "Vèo" một tiếng, bay vào trong tay nó.

Vuốt ve lệnh bài bóng loáng, khoe miệng nàng lộ ra vẻ tươi cười, thân hình thoát một cái cũng từ trong đại điện biến mất.

...

Hôm sau, trên quảng trường Phô Đà sơn, đám người tham gia Tiên Hạnh đại hội nhao nhao tê tịu, đại hội hôm nay kết thúc, muốn ở chỗ này tuyên bố Tiên Hạnh thuộc về ai.

Trên đài cao có một tấm bàn thờ, phía trên đặt một hộp ngọc màu trắng, trong hộp ngọc là một tiên quả màu vàng óng, to bằng trứng bồ câu, nhìn không khác quả hạnh nhân phổ thông, nhưng từ tổng ra ngoài kim hoàng Tiên Hạnh lộ ra một cỗ oánh quang, để cho người ta không thể coi thường.

Toàn bộ hộp ngọc bị một màn sáng màu trắng bao phủ, hấp dẫn tầm mắt mọi người.

Thẩm Lạc đã sớm đến nơi này, nhìn quả Tiên Hạnh trên đài kia, trong mắt hiện lên vẻ kích động.

Trong cơ thể hắn, bản mệnh nguyên khí tạo nạp đã bị luyện hóa sạch sẽ, chỉ cần cầm tới quả Tiên Hạnh này, vấn đề thọ nguyên lập tức có thể giải quyết.

"Thẩm huynh, chúc mừng ngươi." Bạch Tiêu Thiên cười nói.

Gã biết tình huống thân thể Thẩm Lạc, thực tình là Thẩm Lạc đoạt được quả Tiên Hạnh này mà cảm thấy cao hứng.

"Đa tạ." Thẩm Lạc cảm ơn một tiếng.

Đám người Trịnh Quân, Lâm Thiên Thiên, Tạm Nguyệt thân thể cũng đã khôi phục, nhao nhao đi tới Thẩm Lạc nói lời cảm tạ, Thẩm Lạc đáp lại từng người.

Cách đó không xa tại một chỗ hẻo lánh, hai bử tử nổi bật bóng hình xinh đẹp đứng ở nơi đó, chính là Lý Thục cùng Liễu Tình, xa xa nhìn Thảm Lạc trong đám người.

"Không ngờ hẳn thật đoạt giải nhất." Lý Thục mỉm cười nói, lông mày cong thành hình bán nguyệt.

"Thảm Lạc này xác thực có mấy phần bản lĩnh." Liễu Tình cũng cười nói.

Lý Thục đột nhiên thở dài, ngữ khí thần thờ.

"Thế nào?" Liễu Tình nhìn thấy Lý Thục như vậy, hỏi.

"Không có gì, chẳng qua là cảm thấy ánh mắt Nhiếp sư muội không tệ." Lý Thục hơi xúc động nói.

"A, chúng ta luôn luôn mắt cao hơn đầu, Thục công chúa hẳn là động tâm với Thảm Lạc kia? Người chính là công chúa Đại Đường, chiêu hẳn làm phò mã cũng không tệ." Liễu Tình cười hì hì nói.

"Nào có việc này, ta đối với Thảm đại ca chỉ có lòng kính trọng, Liễu đạo hữu chớ nói lung tung, lại nói chúng ta người trong hoàng tộc, hôn nhân đại sự nào cho phép tự mình làm chủ." Gương mặt xinh đẹp Lý Thục ửng đỏ nói.

Người các phái đã tề tụ đủ, mấy người Phổ Đà sơn Thanh Liên tiên tử, Hoàng Đồng đạo nhân cũng hiện thân trên trên quảng trường.

"Lần này Tiên Hạnh đại hội đến đây coi như kết thúc, đa tạ các vị đạo hữu đến đây tham gia, mặc dù tại Đại hội phát sinh một chút biến cố, cuối cùng vẫn bình an vượt qua, hôm nay ở đây tuyên bố Tiên Hạnh thuộc về ai." Thanh Liên tiên tử cất giọng nói.

Mọi người dưới đài xì xào bàn tán, không ít người nhìn về phía Thảm Lạc.

"Cin mời Đại Đường quan phủ Thảm hiền chất đi lên." Thanh Liên tiên tử từ tốn nói.

Thảm Lạc từ trong đám người đi ra, leo lên đài cao.

"Thảm hiền chất thực lực bất phàm, đoạt được khôi thủ, dựa theo đại hội

quy định, quả Tiên Hạnh này là của ngươi, xin ngươi sử dụng thích đáng." Thanh Liên tiên tử nhìn Thâm Lạc, khoe miệng lộ vẻ tươi cười.

Thâm Lạc lần đầu nhìn thấy Thanh Liên tiên tử lộ ra vẻ tươi cười, xem ra tâm tình nàng không tệ.

"Đa tạ chường môn." Hãn chấp tay nói cảm ơn.

"Thải Châu, lấy ra Tiên Hạnh, giao cho Thâm Lạc đi." Thanh Liên tiên tử nói với Nhiếp Thải Châu bên cạnh.

Nhiếp Thải Châu đáp ứng một tiếng, lấy ra một khối ngọc phù màu trắng bước tới bàn thờ.

"Ha ha! Tiên Hạnh đại hội này kết thúc rồi à? Vậy thật làm cho người mất hứng, để cho chúng ta cũng tham gia một chút đi!" Vào thời khắc này, một thanh âm hùng vĩ từ đằng xa truyền đến.

Thanh âm này như sóng lớn phá không, chấn toàn bộ quảng trường chung đưa ù ù.

"Người nào!" Thanh Liên tiên tử biến sắc, lạnh giọng quát.

Trên quảng trường hư không ba động cùng một chỗ, bảy tám thân ảnh cao lớn nổi lên.

Cầm đầu là một đại hán mặc hắc giáp, thân cao chừng hai trượng, phảng phất như Cự Linh Thần, trên đầu mọc ra hai sừng rồng đen kịt, lại là Yêu tộc.

Mấy người phía sau mặc dù cũng đều là hình người, nhưng trên thân hoặc nhiều hoặc ít đều mang theo đặc thù Yêu tộc, cơ bản đều là Yêu tộc.

Trong đó do một nam tử mũi ưng cùng một lão giả lưng còng khí tức không lồ nhất, chia ra đứng bên cạnh hắc giáp cự hán.

Thâm Lạc nhìn xem mấy người, hơi biến sắc mặt.

Khí tức trên thân hán giáp đen sâu không lường được, hãn hoàn toàn không cách nào ước đoán, tối thiểu cũng là Chân Tiên kỳ tồn tại.

Nam tử mũi ưng cùng lão giả lưng còng cũng hă là tu vi Chân Tiên, về phần những kẻ khác thuần một sắc đều là Đại Thừa kỳ.

Chương 816: Ý tại Tiên Hạnh

"Hắc Giao Vương! Người đến Phổ Đà sơn ta làm gì?" Thanh Liên tiên tử nhìn người tới, con người co rụt lại, lạnh giọng quát hỏi.

Trong nội tâm nàng rất là chấn động, bởi vì trong đại hội xảy ra chuyện ngoài ý muốn, các cấm chế trong Phổ Đà sơn đã mở ra, mấy Yêu tộc này làm sao né qua các cấm chế này?

Trên đài cao bóng người chớp lên liên tục, lại hiện ra năm sáu đạo thân ảnh, là Ngụy Thanh cùng mấy trưởng lão Phổ Đà sơn, tu vi đều Đại Thừa kỳ trở lên.

"Thế nào, Hắc Long đàm ta cùng Phổ Đà sơn đều ở Nam Hải, tốt xấu cũng coi là hàng xóm. Phổ Đà sơn các người cử hành thịnh hội như thế, chúng ta cố ý đến đây để cổ động, Thanh Liên đạo hữu chẳng lẽ không chào đón, đây cũng không phải là đạo đãi khách đó." Hắc giáp cự hán cười ha ha, bước dài ra, đi tới phía dưới.

Chung quanh quảng trường hư không chớp liên tục, hiện ra ba màn sáng cấm chế đỏ lam trắng, phía trên phù văn lưu chuyển, quang mang bắn ra bốn phía, hiển nhiên đều là cấm chế cao minh.

Hắc giáp cự hán lộ vẻ khinh thường, thân hình vẫn như cũ rơi xuống.

"Phốc phốc" một tiếng vang giòn, ba màn sáng tạo thành cấm chế vừa tiếp xúc với thân thể hắc giáp cự hán, liền giống như mảnh giấy vỡ vụn ra.

Thân hình hắc giáp cự hán rơi vào phía trước quảng trường, Yêu tộc khác cũng hạ xuống, đứng ở trên quảng trường.

Trên quảng trường, đệ tử các phái cuống quýt tránh đi chúng yêu, đi vào bên cạnh đài cao.

Trên mặt Thanh Liên tiên tử hiện ra vẻ giận dữ, đang muốn nói chuyện.

"Mấy vị Yêu tộc đạo hữu ở xa tới là khách, chúng ta tự nhiên hoan nghênh. Người đâu, chuẩn bị ghế cho mấy vị này." Hoàng Đồng đạo nhân bên cạnh đột nhiên đưa tay ngăn cản lời của nàng, từ tốn nói.

Thanh Liên tiên tử nhìn Hoàng Đồng một chút, trong mắt hiện lên một tia u ám, không nói gì thêm.

"Ghế thì không cần, chúng ta tới đây là có chuyện trao đổi với các ngươi, chẳng mấy chốc sẽ rời đi." Hắc Giao Vương khoát tay nói.

"A, Hắc Giao Vương đạo hữu có chuyện gì, cứ nói đừng ngại." Hoàng Đồng nhàn nhạt hỏi.

"Hôm nay Phổ Đà sơn tổ chức Tiên Hạnh đại hội, ta tự nhiên là tới vì Tiên Hạnh." Hắc Giao Vương nhìn về phía Tiên Hạnh trên đài cao, liếm môi một cái, trong mắt hiện lên một tia tham lam.

"Muôn Tiên Hạnh? Vậy đoán chừng phải để mấy vị thất vọng rồi, lần này sản lượng Tiên Hạnh Thụ không tốt, chỉ kết xuất ba quả, mà đều đã quy hoạch công dụng, không có dôi dào, mấy vị nếu quả như thật muốn Tiên Hạnh bản phái, đợi thêm mấy trăm năm nữa đi." Hoàng Đồng mỉm cười nói.

"Chúng ta cần Tiên Hạnh này là để cho Quy đạo hữu chống cự Phong Tai đại kiếp, nhưng đợi không được, nơi này chẳng phải có một quả sao, ta dùng một viên yêu đan Chân Tiên cùng ba cây Long Cốt San Hô vạn năm đổi lấy vật này, Hoàng Đồng đạo hữu cùng Thanh Liên đạo hữu hẳn không dị nghị gì chứ." Hắc Giao Vương nhìn lão giả lưng còng bên cạnh một chút, sau đó phát tay áo lên.

Hư không trước người gã hoa lên, hiện ra một viên yêu đan màu xanh da trời cùng ba cây san hô màu vàng.

Chung quanh yêu đan lượn vòng một cỗ khí lưu màu xanh lam, bên trong chớp động vô số điểm sáng, giống như tinh sa Thiên Hà; mà ba cây san hô màu vàng hình như sừng rồng, tản mát ra ba động linh lực kinh người.

Thẩm Lạc hơi nhướng mày, nhìn về phía Thanh Liên tiên tử.

Hắc Giao Vương lấy ra bốn kiện đồ vật, xem qua liền biết đều là trân bảo hiếm thấy, giá trị chưa hẳn dưới Tiên Hạnh, Thanh Liên tiên tử không

chùng sẽ đồng ý.

"Thảm đại ca yên tâm, sư phụ sẽ không đáp ứng yêu cầu vô lễ bực này!" Thanh âm Nhiếp Thái Châu vang lên trong tai Thảm Lạc.

Thảm Lạc nghe vậy, trong lòng yên tâm lại.

"Quả Tiên Hạnh này chính là phần thưởng Tiên Hạnh đại hội, không thể lấy ra giao dịch, mấy vị đi thông thả, không tiễn!" Thanh Liên tiên tử lạnh lùng mở miệng, trực tiếp hạ lệnh trục khách.

"Nói như thế, Thanh Liên đạo hữu đúng là không nể mặt rồi?" Tròng mắt Hắc Giao Vương hơi híp lại, trong giọng nói lộ ra ý uy hiếp.

"Hừ! Nhìn dáng vẻ mấy vị, đôi Tiên Hạnh là giả, đến đây quấy rối là thật à." Thanh Liên tiên tử lạnh lạnh nói.

"Ha ha! Thanh Liên đạo hữu nói như vậy coi như oan uổng chúng ta rồi, chúng ta tới đây chỉ để lấy quả Tiên Hạnh này thôi." Hắc Giao Vương ngửa mặt lên trời cười to, một tay bỗng nhiên nắm vào trong hư không một cái.

Lòng bàn tay của gã loé lên hắc quang, một hư ảnh Giao Long màu đen nổi lên, bỏ nhào đến phía đài cao.

Hư ảnh Giao Long chưa đến, một cỗ kỳ hàn mãnh liệt tới trước, thân thể đám người trên đài cao phát lạnh, toàn thân huyết dịch cơ hồ muốn đông cứng.

"Thực có can đảm động thủ! Muốn chết!" Thanh Liên tiên tử giận dữ, hai tay bấm niệm pháp quyết dẫn một cái, hai ngọn núi gần quảng trường âm vang, trên hai ngọn núi phun ra vô số lôi điện màu bạc, bổ vào trên hư ảnh Giao Long màu đen.

Trên hư ảnh Giao Long lập tức bị xuyên thủng ra vô số lỗ thủng, kêu đau một tiếng, hư ảnh Giao Long màu đen âm vang tán đi, lực kỳ hàn trong hư không cũng theo đó phiêu tán.

Bất quá những lôi điện màu bạc kia vẫn không biến mất, tiếp tục bổ tới Hắc Giao Vương.

Cùng lúc đó, trên không quảng trường oanh minh một tiếng, một chiếc linh

đăng màu vàng bảy đóa lửa đèn trông rỗng xuất hiện, vô số ngọn lửa màu vàng từ trên bay cuộn ra, lao thẳng tới Hắc Giao Vương, giống như hạ xuống một trận mưa lửa.

"Thất Bảo Linh Lung Đăng!" Trong đám người phụ cận đài cao có người biết hàng lên tiếng kinh hô.

Ánh mắt Thẩm Lạc khẽ động, trước khi đến Phổ Đà sơn, hắn cũng đã tìm hiểu, hiểu rõ một phần môn phái này. Thất Bảo Linh Lung Đăng là một kiện pháp bảo trấn sơn của Phổ Đà sơn, nghe nói chính là Quan Thế Âm Bồ Tát tự tay luyện chế, có được uy thế vô tận.

Thanh Liên tiên tử thúc giục món pháp bảo này, xem ra Hắc Giao Vương sẽ không chiếm được lợi thế gì.

Chỉ là Thẩm Lạc có chút kỳ quái, mấy người Hắc Giao Vương cũng quá gan to bằng trời, vậy mà chạy đến Phổ Đà sơn nháo sự, dù thực lực bọn chúng cao cường, nhưng cũng không thể địch nổi cùng toàn bộ Phổ Đà sơn vài vạn năm tích lũy này.

Thần sắc Hắc Giao Vương cũng ngưng trọng lên, há miệng phun một cái, lại phun ra một yêu phiến đen kịt, soạt cuộn xuống một cái, một mảnh yêu vân màu đen thật dày trông rỗng xuất hiện ở phía trên, bảo hộ tất cả mấy Yêu tộc ở trong đó.

Trong yêu vân có vô số hồn phách nhân, yêu thống khổ giãy dụa, ngửa mặt lên trời gào thét, quang trường vốn trong sáng như gương trong nháy mắt trở nên bi thảm, âm khí âm u, giống như đến Diêm La Địa Phủ.

Lôi điện màu bạc, mưa lửa màu vàng đánh vào trên yêu vân, lập tức phát ra vô số thanh âm bạo liệt như phích lịch, vang vọng toàn bộ bầu trời.

Lôi điện màu bạc, ngọn lửa màu vàng bạo liệt ra, đồng thời đan vào một chỗ, yêu vân màu đen lập tức không ngừng bị xé rách bốc hơi, nhanh chóng trở nên mỏng manh.

Thanh Liên tiên tử bấm niệm pháp quyết thi pháp, Hoàng Đồng bên cạnh cũng không đứng ngoài quan sát, cũng thi pháp tương trợ, lôi điện màu bạc rơi xuống đầy trời cùng mưa lửa màu vàng càng thêm dày đặc, yêu vân màu đen phiêu tán càng nhanh, mắt thấy sẽ bị triệt để đánh xuyên.

Trên mặt Thanh Liên tiên tử hiện ra vẻ vui mừng, đang muốn thêm một phần lực, toàn lực lưu lại những Yêu tộc này.

Vào thời khắc này, sau lưng nàng bất ngờ xảy ra chuyện, lực chú ý của mọi người trên đài cao đều bị xung đột kịch liệt hấp dẫn, hai đạo duệ mang đột nhiên từ trên thân Ngụy Thanh đứng sau lưng Thanh Liên tiên tử bắn ra, đánh vào trên lưng Thanh Liên tiên tử không chút phòng bị.

Phốc!

Thân thể Thanh Liên tiên tử lập tức bị xỏ xuyên ra hai huyết động, trong miệng máu tươi cuồn phún ra, pháp quyết trong tay lập tức biến mất.

Hoàng Đồng cũng bị hai đạo quang mang sau lưng tập kích, lại phát ra keng keng hai tiếng nổ mạnh, thân thể bị đánh một cái lão đảo, nhưng không thụ thương.

Nhìn qua chỗ tổn hại trên quần áo, Hoàng Đồng mặc trên người một kiện nội giáp màu vàng nhạt.

Pháp quyết trong tay lão cũng tán đi, giữa không trung rơi xuống lôi điện màu bạc cùng mưa lửa màu vàng lập tức dừng lại.

Mà nơi đài cao khác, thậm chí lúc này đám người phía dưới cũng đột nhiên kêu rên liên hồi, không ít người đột nhiên bị công kích trọng thương.

Tất cả mọi người trong chốc lát loạn thành một bầy, âm thanh bén nhọn, tiếng rống giận dữ vang lên liên miên.

Chương 817: Ý tại Tiên Hạnh

"Hắc Giao Vương! Người đến Phổ Đà sơn ta làm gì?" Thanh Liên tiên tử nhìn người tới, con ngươi co rụt lại, lạnh giọng quát hỏi.

Trong nội tâm nàng rất là chấn động, bởi vì trong đại hội xảy ra chuyện ngoài ý muốn, các cấm chế trong Phổ Đà sơn đã mở ra, mấy Yêu tộc này làm sao né qua các cấm chế này?

Trên đài cao bóng người chớp lên liên tục, lại hiện ra năm sáu đạo thân ảnh, là Ngụy Thanh cùng mấy trưởng lão Phổ Đà sơn, tu vi đều Đại Thừa kỳ trở lên.

"Thế nào, Hắc Long đàm ta cùng Phổ Đà sơn đều ở Nam Hải, tốt xấu cũng coi là hàng xóm. Phổ Đà sơn các người cử hành thịnh hội như thế, chúng ta cố ý đến đây để cổ động, Thanh Liên đạo hữu chẳng lẽ không chào đón, đây cũng không phải là đạo đãi khách đó." Hắc giáp cự hán cười ha ha, bước dài ra, đi tới phía dưới.

Chung quanh quảng trường hư không chớp liên tục, hiện ra ba màn sáng cấm chế đỏ lam trắng, phía trên phù văn lưu chuyển, quang mang bắn ra bốn phía, hiển nhiên đều là cấm chế cao minh.

Hắc giáp cự hán lộ vẻ khinh thường, thân hình vẫn như cũ rơi xuống.

"Phốc phốc" một tiếng vang giòn, ba màn sáng tạo thành cấm chế vừa tiếp xúc với thân thể hắc giáp cự hán, liền giống như mảnh giấy vỡ vụn ra.

Thân hình hắc giáp cự hán rơi vào phía trước quảng trường, Yêu tộc khác cũng hạ xuống, đứng ở trên quảng trường.

Trên quảng trường, đệ tử các phái cuống quýt tránh đi chúng yêu, đi vào bên cạnh đài cao.

Trên mặt Thanh Liên tiên tử hiện ra vẻ giận dữ, đang muốn nói chuyện.

"Mấy vị Yêu tộc đạo hữu ở xa tới là khách, chúng ta tự nhiên hoan nghênh. Người đâu, chuẩn bị ghế cho mấy vị này." Hoàng Đồng đạo nhân bên cạnh đột nhiên đưa tay ngăn cản lời của nàng, từ tốn nói.

Thanh Liên tiên tử nhìn Hoàng Đồng một chút, trong mắt hiện lên một tia u ám, không nói gì thêm.

"Ghế thì không cần, chúng ta tới đây là có chuyện trao đổi với các ngươi, chẳng mấy chốc sẽ rời đi." Hắc Giao Vương khoát tay nói.

"A, Hắc Giao Vương đạo hữu có chuyện gì, cứ nói đừng ngại." Hoàng Đồng nhàn nhạt hỏi.

"Hôm nay Phổ Đà sơn tổ chức Tiên Hạnh đại hội, ta tự nhiên là tới vì Tiên Hạnh." Hắc Giao Vương nhìn về phía Tiên Hạnh trên đài cao, liếm môi một cái, trong mắt hiện lên một tia tham lam.

"Muôn Tiên Hạnh? Vậy đoán chừng phải để mấy vị thất vọng rồi, lần này sản lượng Tiên Hạnh Thụ không tốt, chỉ kết xuất ba quả, mà đều đã quy hoạch công dụng, không có dôi dào, mấy vị nếu quả như thật muốn Tiên Hạnh bản phái, đợi thêm mấy trăm năm nữa đi." Hoàng Đồng mỉm cười nói.

"Chúng ta cần Tiên Hạnh này là để cho Quy đạo hữu chống cự Phong Tai đại kiếp, nhưng đợi không được, nơi này chẳng phải có một quả sao, ta dùng một viên yêu đan Chân Tiên cùng ba cây Long Cốt San Hô vạn năm đổi lấy vật này, Hoàng Đồng đạo hữu cùng Thanh Liên đạo hữu hẳn không dị nghị gì chứ." Hắc Giao Vương nhìn lão giả lưng còng bên cạnh một chút, sau đó phát tay áo lên.

Hư không trước người gã hoa lên, hiện ra một viên yêu đan màu xanh da trời cùng ba cây san hô màu vàng.

Chung quanh yêu đan lượn vòng một cỗ khí lưu màu xanh lam, bên trong chớp động vô số điểm sáng, giống như tinh sa Thiên Hà; mà ba cây san hô màu vàng hình như sừng rồng, tản mát ra ba động linh lực kinh người.

Thẩm Lạc hơi nhướng mày, nhìn về phía Thanh Liên tiên tử.

Hắc Giao Vương lấy ra bốn kiện đồ vật, xem qua liền biết đều là trân bảo hiếm thấy, giá trị chưa hẳn dưới Tiên Hạnh, Thanh Liên tiên tử không

chùng sẽ đồng ý.

"Thảm đại ca yên tâm, sư phụ sẽ không đáp ứng yêu cầu vô lễ bực này!" Thanh âm Nhiếp Thái Châu vang lên trong tai Thảm Lạc.

Thảm Lạc nghe vậy, trong lòng yên tâm lại.

"Quả Tiên Hạnh này chính là phần thưởng Tiên Hạnh đại hội, không thể lấy ra giao dịch, mấy vị đi thông thả, không tiễn!" Thanh Liên tiên tử lạnh lùng mở miệng, trực tiếp hạ lệnh trục khách.

"Nói như thế, Thanh Liên đạo hữu đúng là không nể mặt rồi?" Tròng mắt Hắc Giao Vương hơi híp lại, trong giọng nói lộ ra ý uy hiếp.

"Hừ! Nhìn dáng vẻ mấy vị, đôi Tiên Hạnh là giả, đến đây quấy rối là thật à." Thanh Liên tiên tử lạnh lạnh nói.

"Ha ha! Thanh Liên đạo hữu nói như vậy coi như oan uổng chúng ta rồi, chúng ta tới đây chỉ để lấy quả Tiên Hạnh này thôi." Hắc Giao Vương ngửa mặt lên trời cười to, một tay bỗng nhiên nắm vào trong hư không một cái.

Lòng bàn tay của gã loé lên hắc quang, một hư ảnh Giao Long màu đen nổi lên, bỏ nhào đến phía đài cao.

Hư ảnh Giao Long chưa đến, một cỗ kỳ hàn mãnh liệt tới trước, thân thể đám người trên đài cao phát lạnh, toàn thân huyết dịch cơ hồ muốn đông cứng.

"Thực có can đảm động thủ! Muốn chết!" Thanh Liên tiên tử giận dữ, hai tay bấm niệm pháp quyết dẫn một cái, hai ngọn núi gần quảng trường âm vang, trên hai ngọn núi phun ra vô số lôi điện màu bạc, bổ vào trên hư ảnh Giao Long màu đen.

Trên hư ảnh Giao Long lập tức bị xuyên thủng ra vô số lỗ thủng, kêu đau một tiếng, hư ảnh Giao Long màu đen âm vang tán đi, lực kỳ hàn trong hư không cũng theo đó phiêu tán.

Bất quá những lôi điện màu bạc kia vẫn không biến mất, tiếp tục bổ tới Hắc Giao Vương.

Cùng lúc đó, trên không quảng trường oanh minh một tiếng, một chiếc linh

đăng màu vàng bảy đóa lửa đèn trông rỗng xuất hiện, vô số ngọn lửa màu vàng từ trên bay cuộn ra, lao thẳng tới Hắc Giao Vương, giống như hạ xuống một trận mưa lửa.

"Thất Bảo Linh Lung Đăng!" Trong đám người phụ cận đài cao có người biết hàng lên tiếng kinh hô.

Ánh mắt Thẩm Lạc khẽ động, trước khi đến Phổ Đà sơn, hắn cũng đã tìm hiểu, hiểu rõ một phần môn phái này. Thất Bảo Linh Lung Đăng là một kiện pháp bảo trấn sơn của Phổ Đà sơn, nghe nói chính là Quan Thế Âm Bồ Tát tự tay luyện chế, có được uy thế vô tận.

Thanh Liên tiên tử thúc giục món pháp bảo này, xem ra Hắc Giao Vương sẽ không chiếm được lợi thế gì.

Chỉ là Thẩm Lạc có chút kỳ quái, mấy người Hắc Giao Vương cũng quá gan to bằng trời, vậy mà chạy đến Phổ Đà sơn nháo sự, dù thực lực bọn chúng cao cường, nhưng cũng không thể địch nổi cùng toàn bộ Phổ Đà sơn vài vạn năm tích lũy này.

Thần sắc Hắc Giao Vương cũng ngưng trọng lên, há miệng phun một cái, lại phun ra một yêu phiến đen kịt, soạt cuộn xuống một cái, một mảnh yêu vân màu đen thật dày trông rỗng xuất hiện ở phía trên, bảo hộ tất cả mấy Yêu tộc ở trong đó.

Trong yêu vân có vô số hồn phách nhân, yêu thống khổ giãy dụa, ngửa mặt lên trời gào thét, quang trường vốn trong sáng như gương trong nháy mắt trở nên bi thảm, âm khí âm u, giống như đến Diêm La Địa Phủ.

Lôi điện màu bạc, mưa lửa màu vàng đánh vào trên yêu vân, lập tức phát ra vô số thanh âm bạo liệt như phích lịch, vang vọng toàn bộ bầu trời.

Lôi điện màu bạc, ngọn lửa màu vàng bạo liệt ra, đồng thời đan vào một chỗ, yêu vân màu đen lập tức không ngừng bị xé rách bốc hơi, nhanh chóng trở nên mỏng manh.

Thanh Liên tiên tử bấm niệm pháp quyết thi pháp, Hoàng Đồng bên cạnh cũng không đứng ngoài quan sát, cũng thi pháp tương trợ, lôi điện màu bạc rơi xuống đầy trời cùng mưa lửa màu vàng càng thêm dày đặc, yêu vân màu đen phiêu tán càng nhanh, mắt thấy sẽ bị triệt để đánh xuyên.

Trên mặt Thanh Liên tiên tử hiện ra vẻ vui mừng, đang muốn thêm một phần lực, toàn lực lưu lại những Yêu tộc này.

Vào thời khắc này, sau lưng nàng bất ngờ xảy ra chuyện, lực chú ý của mọi người trên đài cao đều bị xung đột kịch liệt hấp dẫn, hai đạo duệ mang đột nhiên từ trên thân Ngụy Thanh đứng sau lưng Thanh Liên tiên tử bắn ra, đánh vào trên lưng Thanh Liên tiên tử không chút phòng bị.

Phốc!

Thân thể Thanh Liên tiên tử lập tức bị xỏ xuyên ra hai huyết động, trong miệng máu tươi cuồn phún ra, pháp quyết trong tay lập tức biến mất.

Hoàng Đồng cũng bị hai đạo quang mang sau lưng tập kích, lại phát ra keng keng hai tiếng nổ mạnh, thân thể bị đánh một cái lão đảo, nhưng không thụ thương.

Nhìn qua chỗ tổn hại trên quần áo, Hoàng Đồng mặc trên người một kiện nội giáp màu vàng nhạt.

Pháp quyết trong tay lão cũng tán đi, giữa không trung rơi xuống lôi điện màu bạc cùng mưa lửa màu vàng lập tức dừng lại.

Mà nơi đài cao khác, thậm chí lúc này đám người phía dưới cũng đột nhiên kêu rên liên hồi, không ít người đột nhiên bị công kích trọng thương.

Tất cả mọi người trong chốc lát loạn thành một bầy, âm thanh bén nhọn, tiếng rống giận dữ vang lên liên miên.

Chương 818: Nội loạn

Hiện trường liên tiếp kịch biến cũng làm cho Thẩm Lạc trong lòng giật mình, gấp nghĩ đối sách thời điểm, sắc mặt đột nhiên biến đổi.

Trong hỗn loạn, có hai đạo nhân ảnh lao thẳng tới trên bàn Tiên Hạnh mà đi.

Một người trong đó là cái nam tử mặc thanh bào, chính là đại hội một cái người tham gia, Thẩm Lạc cũng không nhận ra, một cái khác lại là Liễu Tình kia.

Thẩm Lạc tâm niệm vừa động, hai chân ánh trắng hào quang tỏa sáng, thi triển lên Tà Nguyệt Bộ, người nhoáng một cái từ tại chỗ biến mất không thấy gì nữa.

Nam tử mặc thanh bào kia thân pháp quỷ dị không gì sánh được, trên thân thanh quang chớp động, tại sau lưng thoát ra một đạo thật dài xà hình huyền ảnh, trước hết nhất bay vụt đến bàn thờ bên cạnh, lật tay lấy ra một viên tinh quang bắn ra bốn phía chủ thủ, hung hăng đâm vào Tiên Hạnh chung quanh trên lồng ánh sáng màu vàng.

"Phanh" một tiếng vang lớn, lồng ánh sáng màu vàng mãnh liệt rung động, nhưng không có vỡ tan.

Nam tử mặc thanh bào hừ lạnh một tiếng, cổ tay rung lên, trên chủ thủ hiện ra một tầng chất lỏng giống như hắc quang, lần nữa hung hăng đâm ra.

Mà Liễu Tình kia cũng đang bay nhào đến bên cạnh bàn, trong tay nhiều một thanh màu đen Long Đầu Chiến Dao, hung hăng chém một phát.

Một đạo dao quang hình rồng nổi lên, cùng chủ thủ màu đen đồng thời đánh vào trên lồng ánh sáng màu vàng.

Lồng ánh sáng màu vàng điên cuồng run rẩy, rốt cuộc không chịu nổi, "Phanh" một tiếng bạo liệt mà ra, hóa thành vô số màu vàng lưu huỳnh..

Viên Tiên Hạnh kia bị lồng ánh sáng vỡ vụn hình thành khí lưu cuốn bay, hướng Liễu Tình bay đi.

Liễu Tình trong mắt lóe lên vẻ vui mừng, tay kia trở nên bắt đầu mông lung, chụp vào Tiên Hạnh.

Nhưng lại tại giờ phút này, một cây huyền hoàng sắc trường côn đột ngột xuất hiện ở phía trên, từ trên xuống dưới đánh về phía Liễu Tình tay trái.

Trường côn chưa đến, một cỗ nặng nề vô cùng cự lực liền ép Liễu Tình cánh tay trầm xuống.

"Muốn chết!" Liễu Tình giận dữ, long đao màu đen trong nháy mắt chảy ra mà ra, hóa thành một đạo tia chớp màu đen, chém về phía Huyền Hoàng trường côn.

Một bóng người trống rỗng xuất hiện tại Huyền Hoàng trường côn bên cạnh, chính là Thẩm Lạc.

Cỗ tay hấn nhất chuyển, thi triển ra Bát Thiên Loạn Bông, dưới sự vội vàng chỉ huyền hóa ra sáu đạo côn ảnh, xé rách không khí phát ra trầm muộn khí bạo âm thanh, cùng long đao màu đen đụng nhau.

Một tiếng như sấm rền tiếng vang nổ tung!

Sáu đạo côn ảnh tán đi, Huyền Hoàng Nhất Khí Côn tuột tay bay ngược mà ra, Thẩm Lạc thân hình cũng lao đảo hai bước.

Nhưng long đao màu đen lại lấy tốc độ nhanh hơn bị đánh bay, liên đới lấy cầm đao Liễu Tình cũng bị chấn động mà bay, nó trên mặt tràn đầy vẻ không thể tin được.

Một bên khác nam tử mặc thanh bào thân sắc cũng là đại biến, hiển nhiên không ngờ tới Liễu Tình cùng Thẩm Lạc một phen phân cao thấp lại sẽ rơi xuống hạ phong.

Người này chấn kinh thì chấn kinh, nhưng không có vì vậy mà dừng tay.

"Suru" một tiếng duệ khiếu, lại là một kiện đen nhánh móng vuốt hình dạng pháp khí từ trong tay nam tử bắn ra, đầu ngón tay bắn ra năm đạo hắc

mang, thừa dịp Thẩm Lạc thân hình bất ổn, chụp vào ngực nó.

Mà người này tay kia một chút, một cây linh quang bắn ra bốn phía trường tác màu xanh từ nó trong tay áo bắn ra, cuốn về phía Tiên Hạnh.

Thẩm Lạc đối với Tiên Hạnh nhất định phải được, há có thể để người này cướp đi, không lo được trước ổn định thân hình, lập tức đưa tay vung lên.

Hạt châu lớn màu tím kia bắn ra, trong nháy mắt biến lớn gấp 10 lần, keng một tiếng vang lớn, nhẹ nhõm đỡ được đen nhánh móng vuốt một kích.

Cùng lúc đó, một đạo chùy ảnh màu vàng từ Thẩm Lạc trong tay áo bắn ra, cùng trường tác màu xanh kia đụng nhau.

Thẩm Lạc hoàn toàn không để ý tiêu hao, trên thân lam quang tăng vọt, đem tất cả pháp lực đều điều lên.

Chùy ảnh màu vàng bỗng nhiên đại phóng, trong nháy mắt biến lớn gấp 10 lần, hóa thành một đạo cao vài trượng cự chùy màu vàng, tản mát ra vô cùng sắc bén khí tức, trùng điệp trảm tại trên trường tác màu xanh.

"Xoẹt" một tiếng, trường tác màu xanh bị đứt khoát lưu loát một chém hai đoạn.

Cự chùy dư thế không suy, như thiểm điện hướng nam tử mặc thanh bào bổ tới, mà hạt châu lớn màu tím kia cũng ô một tiếng đánh tới hướng nam tử mặc thanh bào, mang theo một cỗ nặng nề cuồng phong.

Nam tử mặc thanh bào chưa từng nghĩ Thẩm Lạc liều mạng như vậy, thi pháp cũng như vậy nhanh chóng, né tránh không kịp, bị cự chùy màu vàng cùng hạt châu lớn màu tím đánh cái chính.

Chỉ nghe "Phanh" "Phanh" hai tiếng nổ mạnh, nam tử mặc thanh bào đồng dạng bị đánh bay ra ngoài, trên thân máu tươi vẩy ra, bị cự chùy màu vàng trên bả vai chém ra một đạo thật dài vết thương.

Thẩm Lạc cũng không truy kích, trực tiếp nhào về phía Tiên Hạnh, phát tay áo vung lên, trên thân kim ảnh lóe lên, viên Tiên Hạnh kia hư không tiêu thất không thấy.

Liên tiếp giao thủ nhanh giống như thiểm điện, trong chớp mắt liền kết

thúc.

Liễu Tình cùng nam tử mặc thanh bào nhìn thấy Tiên Hạnh rơi ở trong tay Thảm Lạc, trên mặt đều hiện ra vẻ mặt phần hận, nhưng cũng không có tiền lên cướp đoạt, ngược lại hướng trên quảng trường những Yêu tộc kia chỗ nhanh chóng thối lui.

"Nguyên lai Liễu Tình này cũng là người những Yêu tộc này!" Thảm Lạc nhìn thấy cảnh này, hơi nhướng mày.

Xa xa Lý Thục nhìn thấy cảnh này, một tấm gương mặt xinh đẹp trong nháy mắt trở nên tái nhợt.

Trong đám người cũng "sru" "Sru" bay ra hơn mười đạo thân ảnh, rơi vào những Yêu tộc kia phụ cận, Ngụy Thanh ngay tại trong đó.

"Ngụy Thanh! Người, người làm cái gì?" Thanh Liên tiên tử trong miệng máu tươi chen chúc mà ra, tại Nhiếp Thái Châu nâng đỡ mới miễn cưỡng đứng đấy, trên mặt tràn đầy kinh ngạc đến ngây người biểu lộ, chỉ vào Ngụy Thanh quát.

Hoàng Đồng cũng đầy mặt chấn kinh, lập tức hướng phe mình đám người nhìn lại, một trái tim chìm xuống dưới.

Vừa mới những người kia đánh lén đối tượng, cơ hồ toàn bộ đều là Phổ Đà sơn trưởng lão, ở đây bảy tám cái trưởng lão, lại có năm sáu cái bị thương.

Môn phái khác trong cao thủ, cũng có bốn năm người bị ám toán.

"Làm gì? Ta ở trong tối tính người a, cái này cũng nhìn không ra sao?" Ngụy Thanh giờ phút này phảng phất đột nhiên biến làm một người khác, càn rỡ cười to nói ra.

Nói chuyện đồng thời, hắn đưa tay vẫy một cái, hai đạo bạch quang bay vút mà đến, lại là hai thanh sáng như tuyết dao găm, nhìn vô cùng sắc bén, trên lưỡi đao còn dính nhím từng tia từng tia u lục, hiển nhiên phía trên bôi lên kịch độc.

"Ngụy sư thúc tổ, người điên rồi sao?" Nhiếp Thái Châu nhìn xem Ngụy Thanh, vừa sợ vừa giận hét lớn.

Mặt khác đệ tử Phổ Đà sơn cũng đều ngốc tại nơi đó, dùng một loại đôi đũa người điên ánh mắt nhìn Ngụy Thanh.

Ngụy Thanh chỉ là ngựa đầu cười to, cũng không trả lời Nhiếp Thái Châu chất vấn.

"Ngụy Thanh, ngươi đầu phục Yêu tộc? Là ngươi đem trong tông môn cấm chế tình huống thông báo cho bọn hắn, Hắc Long đàm những yêu nghiệt này mới có thể dễ dàng như thế xâm nhập vào tông môn chỗ sâu, đúng hay không?" Hoàng Đồng lạnh giọng chất vấn.

"Hoàng Đồng trưởng lão không hồ là tiên nhiệm chương luật trưởng lão, suy đoán một chút không kém." Ngụy Thanh tiếng cười lúc này mới ngừng, khóe miệng lộ ra một tia trào phúng giống như dáng tươi cười.

"Ngươi vì sao muốn đầu nhập vào Hắc Long đàm Yêu tộc? Tông môn chỗ nào thua thiệt qua ngươi?" Hoàng Đồng trầm giọng quát hỏi.

"Vì sao? Ha ha, còn nhớ rõ năm đó Kim Lân sao? Mắt của ta trọn trọn nhìn xem nàng bị các ngươi người Phổ Đà sơn đánh giết! Ngươi Hoàng Đồng ngày đó cũng tại a!" Ngụy Thanh ngựa mặt lên trời cười to, thanh âm tràn đầy điên cuồng cùng bị thương.

Hoàng Đồng cùng Thanh Liên tiên tử nghe vậy, thần sắc đột nhiên thay đổi.

Ở đây đại đa số người đều mặt lộ thần sắc hoang mang, nhưng ở đây Phổ Đà sơn trưởng lão cùng số ít thâm niên đệ tử lại đối sắc mặt.

Thảm Lạc đem mọi người phản ứng vừa thu lại đáy mắt, đuôi lông mày hơi nhíu.

Bạch Tiêu Thiên từ phía dưới bay xẹt tới, đứng tại Thảm Lạc bên cạnh.

Hai người trải qua mấy lần đại chiến, đều đã sớm đem đối phương coi như đáng tin giúp đỡ, gặp được nguy hiểm vô ý thức liền đứng chung với nhau.

"Kim Lân là ai? Bạch huynh ngươi cũng đã biết?" Thảm Lạc truyền âm hướng Bạch Tiêu Thiên hỏi.

"Ta cũng không biết, nhìn xem tình huống rồi nói sau." Bạch Tiêu Thiên cười khô lắc đầu.

Thẩm Lạc cũng không nói thêm cái gì, ánh mắt tiếp tục hướng Hoàng Đồng đạo nhân cùng Ngụy Thanh nhìn lại.

Chương 819: Đến đã chuẩn bị

"Người và Kim Lân quan hệ thế nào?" Hoàng Đồng đạo nhân trầm giọng quát.

Ngụy Thanh cười lạnh một tiếng, há miệng đang muốn trả lời.

"Đừng trúng quỷ kế của hắn, Hoàng Đồng này đang dẫn người nói chuyện, kéo dài thời gian, để Quan Nguyệt lão đạo chạy tới!" Hắc Giao Vương quát lạnh lên tiếng, cắt ngang câu chuyện Ngụy Thanh.

Ngụy Thanh nghe lời này, thần sắc cứng đờ.

"Hiện tại mới tỉnh ngộ thì đã muộn, ta vừa mới báo cho Quan Nguyệt sư thúc, lão nhân gia ông ta đang chạy từ Thủy Vân gian đến, một lát sẽ đến! Nhưng yêu ma ngoại đạo các ngươi dám can đảm mạo phạm Phổ Đà sơn ta, hôm nay một tên cũng đừng hòng đào tẩu!" Hoàng Đồng cười lạnh liên tục.

"Quan Nguyệt chân nhân chính là Phổ Đà sơn kinh thiên trụ lớn, tu vi đã đạt đến Thái Ất cảnh, mặc dù thực lực những yêu ma này cường đại, lại thì triển gian kế trọng thương một đám trưởng lão Phổ Đà sơn, nhưng chỉ cần Quan Nguyệt đạo nhân vừa đến, lật tay là có thể diệt chúng." Bên tai Thẩm Lạc vang lên tiếng truyền âm của Bạch Tiêu Thiên.

"Chúng ta nếu dám đến Phổ Đà sơn này, tự nhiên đã chuẩn bị, người cảm thấy chúng ta sẽ tính sót Quan Nguyệt lão đạo kia sao?" Hắc Giao Vương cười lạnh.

Hoàng Đồng nghe lời này, nụ cười trên mặt cứng đờ.

Vào thời khắc này, liên tiếp tiếng vang từ bên ngoài sơn môn xa xa truyền đến, truyền đến nơi này chỉ còn lại một đợt, vẫn làm cho hư không chân động, cả tòa Phổ Đà sơn cũng lay động theo.

Đám người nhìn ra xa, chỉ thấy nơi xa cuối chân trời có hai đạo quang

mang hùng vĩ một vàng một đen kịch liệt va chạm, mỗi lần va chạm đều quấy cho bầu trời lay động, tầng mây quay cuồng.

"Quan Nguyệt sư thúc!" Thân sắc bọn Thanh Liên tiên tử biến đổi.

Mặc dù khoảng cách cực xa, bất quá bọn hắn nhìn ra kim quang kia chính là Quan Nguyệt chân nhân.

"Không có Quan Nguyệt lão đạo bảo hộ, xem các ngươi còn có thể lật ra sóng lớn gì, hết thấy chịu chết đi!" Hắc Giao Vương cuồng tiếu một tiếng, bấm niệm pháp quyết điểm một cái về phía hắc phiến trước người.

"Ầm" một tiếng vang lớn, vô cùng vô tận yêu khí màu đen bộc phát, trong chốc lát chiếm cứ toàn bộ quảng trường, tất cả mọi người bị yêu khí quay cuồng bao phủ.

Yêu khí màu đen cũng không dừng lại, như cũ nhanh chóng khuếch tán ra xa.

Thâm Lạc cảm thấy mắt tối sầm lại, chung quanh bị nồng đậm yêu khí bao phủ, những yêu khí này tản mát ra khí tức nặng nề vô cùng, giống như nước chì, khí thể hung hăng cuốn tới hắn, phảng phất muốn sinh sinh đè ép chết hắn.

Không chỉ như vậy, trong những yêu khí này còn ẩn chứa đại lượng hung hồn, cười gằn cắn xé tới.

Thâm Lạc kinh hãi, nhưng chưa kịp kinh hoảng, sau khi hít sâu một hơi, hai tay núp ở trong tay áo đột nhiên vung lên.

Thanh âm kiếm rít đại tác, một thanh phi kiếm màu đỏ xuất hiện trên đỉnh đầu hắn, chuyển động quay tròn.

Từng đạo kiếm ảnh màu đỏ nổi lên quanh người hắn, nhanh chóng xoay quanh, mỗi một đạo kiếm ảnh đều phát ra ba động kiếm khí lăng lệ vô địch, nhẹ nhõm trăm phá cự lực nặng nề chung quanh.

Trong yêu khí hung hồn đựng một cái đèn kiếm ảnh màu đỏ, ầm một tiếng hóa thành khói xanh biến mất, ngay cả góc áo của hắn cũng không đựng trúng.

Thuần Dương Kiếm Phôi trải qua lần trước triệu hoán tu vi mộng cảnh ôn dưỡng tế luyện, rốt cuộc triệt để viên mãn, uy lực không dưới Long Giác Đoản Chùy chút nào.

Hào quang huyền hoàng loé lên, Huyền Hoàng Nhất Khí Côn cũng bay vụt về, đánh về phía mây đen chung quanh.

Bạch Tiêu Thiên bên cạnh cũng tể ra chuỗi Hàng Ma Xử màu vàng cùng Họa Long Điểm Tinh Phiến, hai tầng kim quang bao trùm thân thể, ngăn cản yêu khí màu đen chung quanh trùng kích.

Nhưng uy lực Hàng Ma Xử cùng cây quạt của y không bằng Thuần Dương Kiếm Phôi, kim quang bị yêu khí trùng kích không ngừng lắc lư.

"Không được, nơi này yêu khí quá mức nồng đậm, phải nhanh ra ngoài mới được!" Bạch Tiêu Thiên ngăn cản hai lần, lập tức hô với Thảm Lạc.

Thảm Lạc cau mày, chưa kịp mở miệng, phía trước đột nhiên truyền đến liên tiếp tiếng vang âm âm, tựa hồ những cao thủ Chân Tiên kỳ, Đại Thừa kỳ kia bắt đầu giao thủ, tiếng rống giận dữ, tiếng kêu thảm thiết xen lẫn trong đó.

Chấn động to lớn truyền tới, dưới chân đài cao giống như giấy tùy tiện đồ sụp, yêu khí màu đen chung quanh giống như sóng dữ quay cuồng lên, nhắc lên ngập trời sóng lớn ngập trời.

Thảm Lạc cùng Bạch Tiêu Thiên giống như thuyền nhỏ trong sóng lớn, tùy tiện bị đánh bay.

Cũng may hai người phản ứng đều cực nhanh, lập tức thừa cơ bắn ngược ra, không bị chấn thương, trong chớp mắt triệt thoái ra sau đến dọc theo quảng trường.

Đến nơi này, hắc khí chung quanh hắc đã không còn nồng đậm, miễn cưỡng có thể thấy rõ tình huống chung quanh.

"Những Yêu tộc kia quá lợi hại, chút thực lực chúng ta căn bản không giúp đỡ được gì, hay là trước tiên lui đi, bảo vệ tốt chính mình." Bạch Tiêu Thiên nói lần nữa.

Thảm Lạc không lập tức lui lại, ngẩng đầu nhìn phía trước, trong mắt hiện

lên vẻ lo lắng.

Nhiếp Thái Châu vừa mới ở bên cạnh Thanh Liên tiên tử, nơi đó là trung tâm tranh đấu, không biết hiện tại thế nào.

Vừa rồi bọn hắn bị chấn động to lớn đánh bay, căn bản không phân được Đông Tây Nam Bắc, mà hắc khí kia còn có tác dụng ngăn cách thần thức, bây giờ căn bản không thể nào xác định Nhiếp Thái Châu đang ở chỗ nào.

"Tuần tự lui một khoảng, xem rõ tình huống nơi này lại nói." Thảm Lạc hơi trầm ngâm rồi nói, đang muốn cùng Bạch Tiêu Thiên lui lại.

Vào thời khắc này, một tiếng kêu đau từ bên trái đằng trước truyền đến.

Thân thể Thảm Lạc đại chấn, thanh âm này không phải ai khác, chính là Nhiếp Thái Châu.

Thuần Dương Kiếm Phôi trên đỉnh đầu hắn đại thịnh kiếm quang, bao trùm thân thể của hắn, trong nháy mắt hóa thành một đạo kiếm hồng màu đỏ vọt tới nơi đó.

Bạch Tiêu Thiên nhìn thấy cảnh này, trên thân loé lên kim quang, lập tức đuổi theo.

Kiếm hồng màu đỏ tùy tiện xé rách yêu khí màu đen phía trước, trong chớp mắt bay vọt ra mấy chục trượng.

Thảm Lạc toàn lực vận chuyển U Minh Quỷ Nhãn, hai mắt bắn ra hai đạo u quang màu xanh, nhìn lại chung quanh.

U Minh Quỷ Nhãn mặc dù không am hiểu khám phá những yêu khí này, cuối cùng cũng có thể tăng cường một chút thị lực, hắc khí nồng đậm chung quanh trở nên phai nhạt không ít, có thể nhìn hơi xa một chút.

Liên tiếp vượt qua mấy vòng chiến, trên mặt hắn đột nhiên lộ vẻ sợ hãi lẫn vui mừng, trọng tâm mắt mơ hồ bắt được một thân ảnh màu trắng, tựa hồ chính là Nhiếp Thái Châu, lập tức bay tới.

Nơi bụng Nhiếp Thái Châu bị xỏ xuyên ra một cái lỗ máu lớn bằng miệng chén, máu tươi chen chúc ra, nhuộm đỏ quần áo.

Trong yêu khí màu đen phía trước loé lên tử quang, một tấm lưới lớn màu tím bắn ra, đi lên quán quanh từng sợi lôi điện màu tím, cong lên sau đó hóa thành một tấm lưới lớn màu tím lớn mấy chục trượng, chụp xuống Nhiếp Thái Châu.

Phía sau tấm lưới lớn màu tím là một đại hán yêu tộc áo bào tím, trên đầu mọc ra một cái sừng, trong mắt tam giác tràn đầy hung quang, thỉnh linh chính là Yêu tộc Đại Thừa kỳ vừa mới xuất hiện.

Trong tay yêu này thao túng một pháp bảo đen nhánh hình con thoi, mỗi lần lắc lư đều huyền hóa ra mấy chục cây toa ảnh màu đen, hư hư thật thật đánh về phía Nhiếp Thái Châu, nhìn căn bản không thể ngăn cản.

Nhiếp Thái Châu mặc dù bị thương nặng, nhưng không lùi bước, một dải lụa màu bạc bay múa quanh thân, huyền hóa thành từng đạo ngân quang, đỡ được những súc ảnh màu đen kia.

Một cái kia của nàng lật tay vung lên, một cây đoản bồng màu trắng tuốt tay bắn ra, đón lấy tấm lưới lớn màu tím.

Đỉnh đoản bồng khảm nạm một viên kỳ châu hai màu trắng, quang mang đen trắng đại phóng hình thành một đạo Hắc Bạch Thái Cực Đồ to lớn, nhấp nháy phát sáng, không biết là thần thông gì, cùng tấm võng lớn màu tím đụng vào nhau.

Ánh sáng chói mắt như mặt trời bộc phát, sáng làm cho người không cách nào mở mắt.

Lôi võng màu tím uy lực vô song thỉnh linh bị Thái Cực đồ án ngăn trở.

Bất quá Thái Cực đồ án cũng chỉ kiên trì mấy hơi thở, rất nhanh liền bị lôi điện màu tím đánh nát, đoản bồng màu trắng cũng bị đánh bay, "Phân phật" xoay một vòng bay vào trong mây đen chung quanh.

Chương 820: Đấu cự thú

"Nhật Nguyệt Quang Hoa Bồng! Không ngờ Phở Đà sơn ban cây tiên bồng này cho ngươi, đáng tiếc thực lực ngươi quá yếu, căn bản không phát huy ra uy lực của nó, chịu chết đi!" Đại hán mặc tử bào cười lạnh một tiếng, năm ngón tay nắm vào trong hư không một cái.

Trên tấm lưới lớn màu tím nổi lên âm thanh như sấm sét, bỗng nhiên bắn ra mấy chục đạo lôi điện thô to mịn mờ màu tím, đổ ập xuống đánh về phía Nhiếp Thái Châu.

Sắc mặt Nhiếp Thái Châu trắng nhợt, nỗ lực thôi động dải lụa màu bạc quanh người, nhưng dải lụa bị trường toa đen nhánh một mực cuốn lấy, căn bản không thể phân thân cứu giúp.

Lôi điện màu tím bỗng nhiên phòng lớn mấy lần, bao phủ mấy chục trượng chung quanh, khiến Nhiếp Thái Châu căn bản không thể tránh né, mắt thấy sẽ bị lôi điện màu tím bao phủ.

Vào thời khắc này, "Ô" một tiếng duệ khiếu đột nhiên từ phía sau yêu vân màu đen bắn ra, lại là một hạt châu lớn màu tím to bằng gian phòng, chớp động bay vút đến đỉnh đầu Nhiếp Thái Châu, đỡ được những lôi điện màu tím kia công kích.

Lôi điện màu tím bổ vào trên cự châu, trong tiếng vang âm âm, từng đoàn từng đoàn mặt trời nhỏ màu tím bộc phát, tùy tiện xé rách yêu vân màu đen phụ cận ra một mảng lớn đất trống, hư không cũng chấn động theo.

Nhưng hạt châu lớn màu tím kia lại bình yên vô sự, chỉ lắc lư kịch liệt mấy lần mà thôi, thậm chí một chút vết thương cũng không lưu lại.

"Cái gì!" Đại hán mặc tử bào giật nảy cả mình.

Lôi võng màu tím này là dùng pháp bảo có hai mươi đạo cấm chế, vậy mà không cách nào đả thương hạt châu lớn màu tím kia may mắn, châu này là bảo vật gì?

Trong mắt đại hán mặc tử bào hiện lên một tia tham lam, tay bấm niệm pháp quyết, lôi võng màu tím lập tức hạ xuống dưới, chụp vào hạt châu lớn màu tím kia.

Trong yêu vân màu đen bên cạnh Nhiếp Thái Châu nổi lên thanh âm kiếm rít, một đạo kiếm hồng màu đỏ như cự long bắn ra, chém về phía đại hán mặc tử bào.

Đuôi lông mày đại hán mặc tử bào hơi nhíu lại, cũng không thêm để ý.

Kiếm hồng này uy lực mặc dù không nhỏ, nhưng từ khi tức nó tản ra, chỉ là tu sĩ Xuất Khiếu kỳ thi triển thần thông, gã là yêu tộc Đại Thừa kỳ, sao lại để ý.

Đại hán mặc tử bào lật tay té ra một thanh lôi chùy màu tím, phía trên chớp động lôi quang dọa người, uy thế còn trên lôi võng màu tím cùng trường toa đen nhánh kia, kích tới kiếm hồng màu đỏ.

Tinh lực chủ yếu của gã vẫn đặt trên hạt châu lớn màu tím kia, tay kia bấm niệm pháp quyết điểm một cái về phía lôi võng màu tím, thôi động nó cầm cố lại cự châu.

Một tiếng âm vang, vạn đạo lôi quang màu tím từ trên lôi chùy bộc phát ra, chiếu xạ phương viên mấy chục trượng một mảnh trong suốt!

Kiếm hồng màu đỏ vỡ vụn thành từng mảnh, thân ảnh Thẩm Lạc hiển hiện ra, sắc mặt trắng bệch, khoe miệng ẩn hiện lên một tia máu tươi.

Bất quá hấn không dừng lại, hai chân đại phóng ánh trắng, tiếp tục đánh tới đại hán mặc tử bào như điện, Huyền Hoàng côn ảnh hiện lên, sáu mươi tự đạo côn ảnh trống rỗng xuất hiện.

Hư không phụ cận kịch liệt rung động, chân động gợn sóng cùng sáu mươi tự đạo côn ảnh nổi thành một mảnh, giống như một cối xay to lớn xoay tròn cấp tốc, trùm tới phía đầu đại hán.

Đại hán mặc tử bào cảm thấy đầu vai trầm xuống, chân kinh phát hiện thân thể phảng phất bị cự sơn ngăn chặn, trở nên nặng nề vạn phần, tứ chi động đậy một chút cũng dị thường khó khăn.

Sắc mặt gã rớt cuộc thay đổi, ánh mắt nhìn về phía Thẩm Lạc ngưng trọng lên, hai tay khẽ động, lồi võng màu tím chụp vào hạt châu lớn màu tím bỗng nhiên dừng lại, sau đó vọt lên lên trên, đụng vào sáu mươi tư đạo côn ảnh.

"Ầm ầm" tiếng vang nổ tung, từng đạo lồi điện màu tím thô to hung hăng đánh vào trên côn ảnh, so với trước đó công kích Nhiếp Thái Châu càng to lớn hơn.

Nhưng sáu mươi tư đạo côn ảnh chỉ hơi rung chút xíu, một cỗ cự lực đáng sợ đổ xuống, giống như cối xay ép hạt đậu, tất cả lồi điện màu tím bị nghiền nát.

Tám lồi điện lưới lớn phía dưới cũng bị chấn động bay lên, trên lưới lớn còn truyền ra thanh âm xoẹt vỡ tan, bị xé nát mấy lỗ hồng.

Mà sáu mươi tư đạo côn ảnh chỉ hơi dừng lại, lần nữa hạ xuống dưới.

Hai tay gã chớp động lồi quang, đang muốn thi triển một loại thần thông nào đó, sắc mặt đại hán mặc tử bào kịch biến, lập tức tán đi lồi quang trong tay, lồi quang màu tím vừa tắt đi, thân thể cấp tốc bành trướng, trên tay chân mọc ra lợi trảo sắc bén, trên da sinh ra từng lân phiến màu tím.

Trong chớp mắt, gã hóa thành một đầu cựa thua dự tợn cao hai ba mươi trượng, đầu sinh độc giác thô to, thân mang lớp vảy màu tím.

Cự thú vảy tím phát ra một tiếng rít, trên độc giác thô to trên trán tăng vọt lồi quang màu tím, đánh tới sáu mươi tư đạo côn ảnh, đột nhiên đâm một cái.

Lồi quang màu tím doạ người bộc phát ra, chiếu xạ mấy chục trượng chung quanh loá mắt không gì sánh được, mắt thường cơ hồ không thể nhìn thẳng.

Chỉ nghe một tiếng sấm nổ vang lên, trên độc giác cự thú vảy tím nổ bắn ra một đạo lồi điện thô to như cối xay, đỉnh lồi điện hiện ra hình sừng nhọn, những nơi đi qua trong hư không bị vạch ra một đạo ngân đen, tựa hồ muốn bị xé rách.

Đạo tử sắc lồi điện uy lực tuyệt luân này trong nháy mắt vượt qua khoảng cách vài chục trượng, cùng sáu mươi tư đạo côn ảnh đụng vào nhau.

"Âm âm" một tiếng vang kinh thiên động địa, sáu mươi tư đạo côn ảnh bị lôi điện độc giác gian nan xuyên qua, âm vang vỡ nát.

Sau côn ảnh, Thẩm Lạc cuồng phún máu tươi, bay ngược ra sau.

Bất quá đạo lôi điện kia cũng bạo liệt ra, hóa thành vô số đạo lôi điện nhỏ bé tràn ngập ra, thân thể cự thú vậy tím đại chấn, lão đảo ra sau.

Nhưng vào lúc này, một thanh phi kiếm màu đỏ từ trong lôi quang đầy trời bắn tới, chính là Thuần Dương Kiếm Phôi, chớp động một cái xuất hiện trước người cự thú vậy tím, hung hăng đâm tới.

Cự thú vậy tím đã không còn dám xem thường Thẩm Lạc, miễn cưỡng tránh sang bên cạnh, nhưng không thể hoàn toàn né tránh.

"Phốc phốc" một tiếng, Thuần Dương Kiếm Phôi xuyên thủng lân giáp cự thú vậy tím, hung hăng đâm vào một bên chân trước, máu tươi chen chúc chảy ra.

"Chỉ như vậy?" Cự thú vậy tím ngược lại sùng sốt một chút.

Phi kiếm đâm trúng không phải là yếu hại, mà kiếm này không hề dài, ngay cả xương cốt của nó cũng không đụng phải, bị thương một chút như thế căn bản không ảnh hưởng chiến đấu.

Thẩm Lạc bay ngược ra sau, khóe miệng lộ ra vẻ tươi cười, hai tay hiện ra hỏa điểm nhanh chóng bấm niệm pháp quyết.

Trên Thuần Dương Kiếm Phôi loé lên ánh lửa, mảng lớn Hồng Liên Nghiệp Hỏa hiện ra, quay tít một vòng hóa thành hai đầu Hồng Liên Hỏa Mãng, chui vào có thể cự thú vậy tím, dọc theo móng vuốt đánh tới não hải nó.

Thẩm Lạc biết rõ bất luận Bát Thiên Loạn Bồng tinh diệu thế nào, nhưng tu vi hẳn hiện tại, không thể uy hiếp cự thú vậy tím đầu này, liên tiếp công kích vừa qua cũng là vì một kích Thuần Dương Kiếm Phôi cuối cùng này.

Chỉ có Hồng Liên Nghiệp Hỏa, mới có thể chân chính tổn thương đến đối phương.

Những nơi Hồng Liên Hỏa Mãng đi qua, mongs vuốt cự thú vậy tím cấp tốc

trở nên tê liệt, một chút cảm giác cũng không có, giống như không phải là của mình.

Cự thú vẩy tím hoảng hốt, lân phiến trên thân hơi hé ra, toàn thân nổi lên từng đạo lôi điện màu tím, ý đồ ngăn cản hai cỗ Hồng Liên Nghiệp Hỏa này.

Nhưng Hồng Liên Nghiệp Hỏa chính là thiên hỏa, Thẩm Lạc lại đang trong mộng cảnh học xong Huyền Thiên Khổng Hỏa Quyết, uy lực Hồng Liên Nghiệp Hỏa đại tăng, ngạnh sinh sinh đột phá từng đạo lôi điện ngăn cản, lao thẳng tới não hải cự thú.

Yêu hồn não hải của cự thú vẩy tím run rẩy không hiểu, đối với Hồng Liên Nghiệp Hỏa tới gần dị thường sợ hãi, giống như gặp phải thiên địch.

Cự thú cuồng hồng một tiếng, thân hình bay ngược ra sau, há miệng phun ra một đạo lôi nhận màu tím, trảm lên chân trước bị Thuần Dương Kiếm Phôi đâm trúng.

Chân trước này bị chém đứt đến gốc, máu tươi như thác nước hắt vẩy xuống, bất quá hai cỗ lực lượng hỏa diễm kia cũng thoát ly thân thể của nó.

Cự thú không dám dừng lại chút nào, tiếp tục bay ra sau, trong chớp mắt liền chui vào trong mây đen, biến mất không thấy gì nữa.

Chương 821: Chữa thương

Thảm Lạc thềm mắng một tiếng, nhưng cũng không có đuổi theo cự thú kia, phát tay triệu hồi Thuần Dương Kiếm Phôi cùng hạt châu lớn màu tím, thả người bay lượn đến Nhiếp Thái Châu bên cạnh, chặn ngang đem nó ôm lấy.

"Biểu ca..." Nhiếp Thái Châu hư nhược ní non một câu, rốt cuộc thấy vậy không nổi, hôn mê đi.

Bạch Tiêu Thiên cũng từ phía sau bay tới, nhìn thấy Nhiếp Thái Châu tình huống, thần sắc không chỉ có biến đổi.

"Đi!" Thảm Lạc nói với Bạch Tiêu Thiên một tiếng, trên thân hồng quang đại phóng, bao phủ thân thể hóa thành một đạo kiếm hồng màu đỏ, hướng nơi xa bay đi.

Bạch Tiêu Thiên theo sát phía sau, hai người rất nhanh bay ra yêu khí màu đen phạm vi, lúc này mới thấy rõ Phổ Đà sơn tình huống hiện tại.

Yêu vân màu đen kia khuếch tán cực nhanh, đã che mất hơn phân nửa Phổ Đà sơn tông môn, vô số hổ báo sói gấu các loại Yêu tộc từ trong mây xông ra, chùng gân vạn con nhiều.

Những Yêu tộc này thực lực cũng không bình thường, Xuất Khiếu kỳ, Ngung Hồn kỳ cường đại yêu vật rất nhiều, cùng nghe hồi ý kiến chạy tới đệ tử Phổ Đà sơn chém giết cùng một chỗ.

Nguyên bản thanh tịnh tông môn khắp nơi đều là tiếng la giết, cơ hồ mỗi thời mỗi khắc đều có người hoặc yêu chết đi.

"Cái này... Ta cũng nghe qua Hắc Long đàm tên tuổi, là Nam Hải một chỗ khá lớn Yêu tộc thế lực, có thể bằng bọn hắn một nhà tuyệt không có nhiều người như vậy tay, xem ra Hắc Long đàm cùng khác Yêu tộc thế lực liên thủ, bọn hắn chẳng lẽ muốn hủy diệt Phổ Đà sơn? Muốn đọc bản chuẩn thì qua bạch ngọc sách nhé." Bạch Tiêu Thiên biến sắc, thấp giọng nói ra.

Thẩm Lạc nhưng không có để ý tới tình huống chung quanh, chỉ thấy trong ngực Nhiếp Thái Châu..

Nhiếp Thái Châu khí tức khô tàn, hơn nữa còn đang bay nhanh biến yếu, cần lập tức cứu chữa.

Dưới chân hắn hồng quang chớp động, kiếm hồng màu đỏ phương hướng nhất chuyển, triều tranh đầu thiếu địa phương bay đi.

Bạch Tiêu Thiên thấy vậy, chần chờ một chút, hay là đi theo.

Hai người độn quang cấp tốc, rất nhanh liền bay ra Phổ Đà sơn tông môn phạm vi.

Một mảnh rậm rạp rừng trúc màu tím xuất hiện ở phía trước, còn có trận sương trắng tại rừng trúc ở giữa dập dờn, linh khí nồng đậm, ít ai lui tới, ngược lại là cái chữa thương nơi tốt.

"Nơi này là chỗ kia Tử Trúc Lâm?" Thẩm Lạc trước đó tới qua nơi này, tựa hồ là Phổ Đà sơn một chỗ nơi trọng yếu.

Bất quá hắn không có chút nào dừng lại, thả người bay vào trong Tử Trúc Lâm.

"Thẩm huynh chờ một lát!" Từ phía sau chạy tới Bạch Tiêu Thiên nhìn thấy cảnh này, vội vàng cất giọng ngăn cản, cũng đã trễ, Thẩm Lạc biến thành kiếm hồng màu đỏ đã chạm vào phía trước trong rừng trúc.

Cổ quái là, kiếm hồng màu đỏ vừa bay vào trong rừng trúc, trong nháy mắt liền biến mất không thấy gì nữa.

"Quả nhiên có cấm chế!" Bạch Tiêu Thiên tại Tử Trúc Lâm bên ngoài dừng lại, tự lẩm bẩm.

Hắn tại bên ngoài rừng trúc quanh quần một chỗ hai bước, cắn răng một cái, hay là thả người bay vào, thân ảnh cũng trong nháy mắt biến mất.

Bạch Tiêu Thiên tại trong rừng trúc lao vùn vụt, chung quanh tràn ngập nồng đậm sương trắng, ánh mắt nhìn không xa lắm.

Hắn không dám bay quá nhanh, cẩn thận đi tới một đoạn đường, một mảnh đất trống rất mau ra hiện, Thảm Lạc cùng Nhiếp Thái Châu ngay tại nơi đây.

Nhiếp Thái Châu nằm trên mặt đất, Thảm Lạc nắm chặt Nhiếp Thái Châu hai tay, đem pháp lực rót vào nó thể nội.

Hắn đã cho Nhiếp Thái Châu ăn vào một viên Liệu Thương Nhũ Linh Đan, chính vận công giúp đỡ luyện hóa đan dược.

Nhiếp Thái Châu bụng dưới miệng vết thương nổi lên đạo đạo tơ máu, nhanh chóng đan vào một chỗ, bất quá khép lại phi thường chậm.

Cũng may ăn vào đan dược về sau, Nhiếp Thái Châu khí tức đã ổn định lại, không còn tiếp tục yếu bớt.

Bạch Tiêu Thiên người nhẹ nhàng rơi xuống, vừa rơi xuống đất liền vội vàng hỏi: "Nhiếp cô nương thương thế như thế nào?"

"Ta đã cho nàng ăn vào Nhũ Linh Đan, có thể nàng không biết bị vật gì gây thương tích, vết thương rất khó khép lại." Thảm Lạc nói ra.

"Vết thương này quả thật có chút cổ quái, có chút giống là trúng độc." Bạch Tiêu Thiên ngắm Nhiếp Thái Châu vết thương một chút, khẽ đi một tiếng nói ra.

"Trúng độc?" Thảm Lạc khẽ giật mình, hắn cẩn thận đã kiểm tra vết thương, cũng không phát hiện Nhiếp Thái Châu vết thương bị kịch độc xâm nhập.

"Đây là một loại rất kỳ quái độc vật, Thảm huynh người đối với độc vật hiểu rõ không sâu, tự nhiên không dễ phát hiện, giao cho ta đi." Bạch Tiêu Thiên vừa cười vừa nói, hai tay nhanh chóng bậm niệm pháp quyết.

Trên người hắn kim quang lóe lên, ở xung quanh người hình thành một cái màu vàng Phật Đà hư ảnh, sau đó bậm tay đối với Nhiếp Thái Châu điểm một cái.

Nhiếp Thái Châu trên thân cũng sáng lên một đoàn kim quang, ở tại quanh người hình thành một cái bán cầu hình lồng ánh sáng màu vàng, nhanh chóng xoay quanh chuyển động.

Trên lòng ánh sáng hiện ra vô số phù văn màu vàng, như thủy triều hướng Nhiếp Thái Châu thân thể hội tụ, chung quanh thiên địa linh khí cũng theo phù văn màu vàng, rót vào Nhiếp Thái Châu thể nội.

Nhiếp Thái Châu bụng dưới vết thương khép lại tốc độ lập tức tăng nhanh mấy lần, từng tia từng tia huyết sắc khí thể từ trong vết thương tràn ra, phảng phất vật sống nhúc nhích không thôi, không biết là vật gì.

Thảm Lạc hai mắt thanh quang chớp động, con ngươi lúc nở lúc co, rất mau nhìn rõ ràng những huyết sắc khí thể này chân thân, lại là từng cái nhỏ bé không gì sánh được huyết hồng tiêu trùng.

"Cổ trùng!" Hấn lên tiếng kinh hô.

Trong đầu hấn hiện ra trước đó nhìn qua « Dược Tiên Tập », bên trong ghi chép rất nhiều thần kỳ cổ thuật, những huyết sắc tiêu trùng này nhìn rất giống.

"Thảm huynh cũng biết cổ vật? Nhiếp đạo hữu bị trúng chính là Huyết Độc Cổ, loại cổ trùng này kịch độc không gì sánh được, sẽ thôn phệ kí chủ khí huyết tinh khí, mà lại độc cày vừa gặp huyết nhục liền sẽ dung nhập trong đó, dùng thần thức căn bản dò xét không đến." Bạch Tiêu Thiên nói ra.

Thảm Lạc nghe nói lời này, lúc này mới chợt hiểu, khó trách Nhiếp Thái Châu thương thể khôi phục chậm như vậy.

Hấn tay lấy ra Liệt Hỏa Phù, một đám lửa đem những huyết sắc tiêu trùng này thôn phệ, biến thành hư vô.

Không có cổ trùng quấy rối, Nhiếp Thái Châu thương thể nhanh chóng khép lại, mấy hơi thở liền vết thương liền hoàn toàn biến mất, bất quá Nhiếp Thái Châu như cũ không có thức tỉnh.

Thảm Lạc Thần Mộc Ân Trạch đã tu thành, đối bản mệnh nguyên khí cảm biết nhạy cảm, dò xét đến Nhiếp Thái Châu bản mệnh nguyên khí vậy mà tổn hao không ít, lúc này mới dẫn đến nó hôn mê bất tỉnh.

"Chẳng lẽ vừa mới những cổ trùng kia có thể thôn phệ người bản mệnh nguyên khí!" Trong lòng của hấn thất kinh.

Nếu thật là dạng này, loại cổ trùng này tương đương đáng sợ.

"Đa tạ Bạch huynh tương trợ, người vừa mới thi triển chính là thần thông gì, lại có thần kỳ như thế hiệu quả trị liệu?" Thảm Lạc hướng Bạch Tiêu Thiên chấp tay cảm tạ.

"Đây là ta Hóa Sinh tự bí pháp Diệu Thủ Hồi Xuân, có thể giải vạn độc." Bạch Tiêu Thiên khẽ nhả một hơi, sắc mặt có chút tái nhợt, tựa hồ thi triển môn bí thuật này tiêu hao rất nhiều.

Thảm Lạc lần nữa cảm ơn một tiếng, lập tức nắm chặt Nhiếp Thái Châu tay, tiếp tục độ nhập pháp lực, đồng thời vận chuyển Thần Mộc Ân Trạch, điều tiết Nhiếp Thái Châu bản mệnh nguyên khí.

Nhiếp Thái Châu sắc mặt tái nhợt từ từ khôi phục huyết sắc, sau một lát um một tiếng, tỉnh lại.

"Biểu ca..." Nhìn thấy Thảm Lạc, Nhiếp Thái Châu trên mặt hiện ra vẻ vui mừng, từ từ ngồi dậy.

"Ngũ tạng lục phủ người thương rất nặng, còn không có hoàn toàn khôi phục, đừng lộn xộn. Đến, lại ăn vào một viên Nhũ Linh Đan." Thảm Lạc sắc mặt xiết chặt, vội vàng đề lại Nhiếp Thái Châu bả vai, lại lấy ra một viên Liệu Thương Nhũ Linh Đan.

"Không sao, chúng ta Phổ Đà sơn am hiểu chữa thương, lập tức liền tốt, không cần lãng phí biểu ca người linh đan." Nhiếp Thái Châu ngồi dậy, lật tay lấy ra phù lục màu xanh lá, phía trên có một tấm càn liễu đồ án, tản mát ra phi thường kinh người sinh cơ bùng bùng.

Nàng đem phù lục màu xanh lá bóp chặt lấy, một đạo lục quang nổi lên, trong lục quang là một cây xanh biếc càn liễu, một cái mơ hồ dung nhập trong cơ thể nàng.

Nhiếp Thái Châu quanh người lập tức hiện ra một cái vòng sáng màu xanh lá, thể nội truyền ra mãnh liệt sóng pháp lực, nàng ngũ tạng lục phủ ám thương nhanh chóng khôi phục, sắc mặt khôi phục hồng nhuận phơn phớt.

Không chỉ có như vậy, Nhiếp Thái Châu pháp lực cũng trong nháy mắt khôi phục được đỉnh phong, chậm rãi đứng lên.

Chương 822: Xông lâm cấm địa

Thẩm Lạc nhìn Nhiếp Thái Châu đã không việc gì, miệng bắt giác hơi mở ra.

Ngũ tạng lục phủ Nhiếp Thái Châu đã bị trọng thương, dù ăn vào Liệu Thương Nhũ Linh Đan, cũng cần thật lâu mới có thể khôi phục, pháp lực thể nội cũng không đến ba thành, dùng đan dược khôi phục tốt nhất tối thiểu cũng phải tiêu hao gần nửa canh giờ mới có thể khôi phục, nhưng một tấm bùa chú trong chớp mắt đã tốt lên rồi?

"Đây là bí thuật "Dương Liễu Cam Lộ" Phổ Đà sơn chúng ta, có thể nhanh chóng chữa thương, khôi phục pháp lực. Chỉ là thuật này quá mức cao thâm, ta chưa thể thi triển, nên sư tôn phong ấn nó vào trong phù lục, để cho ta mang theo phòng thân." Nhiếp Thái Châu nhìn thấy Thẩm Lạc kinh ngạc, giải thích.

Thẩm Lạc gật gật đầu, lại nhìn Bạch Tiêu Thiên ngồi khoanh chân một bên vận công, thăm than Hóa Sinh tự và Phổ Đà sơn không hổ là môn phái lớn truyền thừa đã lâu, nắm giữ các loại bí thuật không thể tưởng tượng, may mắn không kém Phương Thôn sơn.

Lúc trước hẳn gặp phải Võ Minh lại tùy tiện đuổi đi, trong lòng có chút khinh thường Phổ Đà sơn, hiện tại xem ra nội tình những đại phái vận năm này quả nhiên thâm hậu.

"Nơi này là Tử Trúc Lâm! Các huynh chạy thế nào lại tới đây?" Lúc này Nhiếp Thái Châu mới chú ý tới hoàn cảnh chung quanh, lên tiếng kinh hô, thần sắc càng lộ ra một vẻ lo lắng.

"Nàng bị thương nặng, cần nơi an tĩnh chữa thương, khắp Phổ Đà sơn đều có Yêu tộc xâm lấn, ta liền dẫn nàng đến đây. Nơi này có gì không ổn sao?" Thẩm Lạc hỏi.

"Ta từng nghe trưởng bối sư môn nói qua, Tử Trúc Lâm là cấm địa Phổ Đà sơn, nghe nói có quan hệ với Quan Thế Âm Bồ Tát, không biết có thật

không?" Bạch Tiêu Thiên đình chỉ tu luyện, mở to mắt, chen vào nói.

Y vừa mới ăn vào một viên đan dược khôi phục, sắc mặt tái nhợt đã khôi phục không ít.

"Quan Thế Âm Bồ Tát!" Thảm Lạc lấy làm kinh hãi.

"Không sai, Tử Trúc Lâm này là nơi bệ quan của Bồ Tát!" Nhiếp Thái Châu chậm rãi nói.

"Cái gì! Quan Thế Âm Bồ Tát ở chỗ này! Vậy chúng ta nhanh đi cầu kiến lão nhân gia ngài! Mặc dù đến có chút thất lễ, nhưng bây giờ yêu ma xâm lấn, không để ý tới nhiều nghi lễ kia, chỉ cần lão nhân gia xuất thủ, nhất định có thể hàng phục những yêu ma kia." Bạch Tiêu Thiên mừng rỡ đề nghị.

"Quan Thế Âm Bồ Tát sớm đã không còn ở tại Phổ Đà sơn, nơi này bất quá là chỗ bệ quan của lão nhân gia ngài trước kia thôi." Nhiếp Thái Châu nói.

"Nếu Bồ Tát không ở nơi này, hiện tại lại có yêu ma xâm chiếm, tình huống đặc thù, chúng ta đi vào một chút thì thế nào." Thảm Lạc ồ một tiếng, lo đến hồi.

"Các huynh có chỗ không biết, trong Tử Trúc Lâm có sư môn bày ra cấm chế, chúng ta tiến vào thì dễ, muốn đi ra ngoài càng khó khăn." Nhiếp Thái Châu thở dài.

Thảm Lạc nghe vậy nhìn lại chung quanh, khắp trong rừng trúc đều tràn ngập sương mù màu trắng, ánh mắt cũng nhìn không được xa.

Hắn vận khởi thần thức dò xét chung quanh, lông mày rất nhanh nhăn lại.

Trong hư không chung quanh tràn ngập một tầng cấm chế vô hình, thần thức chỉ có thể lan tràn ra vài chục trượng thì dừng lại, mà lực lượng vô hình này không đơn thuần chỉ giam cầm thần thức, còn biến ảo không thôi, ảnh hưởng cảm giác của hắn.

Cảnh sắc trước mắt Thảm Lạc đột nhiên chuyển động, lực lượng thần thức trong đầu hắn cũng hỗn loạn lên, một trận cảm giác mê muội mãnh liệt cuốn tới.

Thần sắc hắt biến đổi, vôi vàng thu hồi thần thức, đồng thời yên lặng vận chuyển Bát Chu Trấn Thần Pháp, cảm giác mê muội này mới biến mất.

"Thật là cảm chế lợi hại!" Thảm Lạc từ từ mở mắt, khẽ thở ra một hơi.

"Nghe sư phụ nói, cảm chế này tên là Lương Nghi Vi Trần Huyền Trận, là Thượng Cổ pháp trận, mặc dù không nghe nói có đầy đủ hay không, thế nhưng không phải chúng ta có thể phá giải." Nhiếp Thái Châu cười khổ nói.

"Lương Nghi Vi Trần Huyền Trận! Đó là một trong thập đại pháp trận nổi danh thời thượng cổ." Bạch Tiêu Thiên há to miệng.

Con mắt Thảm Lạc cũng trừng lớn, cảm chế nơi này có lai lịch lớn như vậy, muốn ra ngoài xác thực khó khăn.

"Bởi vì do Ngụy Thanh kia, bây giờ khắp bên ngoài đều bị yêu tộc xâm chiếm, chúng ta ra ngoài ngược lại càng nguy hiểm, lưu tại nơi này cũng không nhất định là chuyện xấu." Hắt hơi trầm ngâm rồi nói.

"Sư môn gặp nạn, ta há có thể trốn ở chỗ này chỉ lo thân mình!" Nhiếp Thái Châu vôi la lên.

"Tốt, vậy chúng ta trước thử tìm đường ra xem." Thảm Lạc nhìn Nhiếp Thái Châu có chút tức giận, vôi vàng đưa tay ra nói, bước về hướng khác.

Ba người dựa theo ký ức lúc đến đi tới phía trước, nhưng đi một hồi lâu, vẫn không có dấu hiệu đi ra khỏi rừng trúc.

"Cứ chờ một chút, tiếp tục đi loạn cũng không phải biện pháp." Bạch Tiêu Thiên đột nhiên mở miệng.

"Thế nào, Bạch huynh ngươi phát hiện gì sao?" Thảm Lạc dừng bước lại, hỏi.

"Các ngươi đến xem cây trúc này." Bạch Tiêu Thiên chỉ vào một cây Tử Trúc trước mặt.

Thảm Lạc nhìn sang, cây trúc không có gì đặc biệt, bất quá trên thân trúc quệt một đạo bạch ngân.

"Đây là tiêu ký trước đó ta lưu lại." Bạch Tiêu Thiên nói.

"Ý của ngươi là chúng ta một mực đi vòng, quả nhiên là huyền trận lợi hại." Thảm Lạc nhíu mày tự nói.

Ba người nhìn nhau không nói gì, Bạch Tiêu Thiên cùng Nhiếp Thái Châu cũng không tinh thông pháp trận, chỉ có thể lo lắng suông.

Thảm Lạc im lặng một lát, vận khởi U Minh Quỷ Nhãn, trong mắt bắn ra hai đạo thanh quang, nhìn về bốn phía.

Trong rừng trúc mê vụ chung quanh hiện ra từng đạo bạch ngân mơ hồ, giăng khắp nơi, nhìn lộn xộn không chịu nổi, nhưng lại ẩn chứa huyền diệu.

"Thảm huynh ngươi còn biết đồng thuật?" Bạch Tiêu Thiên kinh ngạc hỏi.

"Có biết một hai, môn đồng thuật này có thể khám phá huyền thuật, có lẽ có thể trợ giúp chúng ta tìm được đường ra ngoài." Thảm Lạc nói.

"Thật chứ?" Bạch Tiêu Thiên nghe vậy đại hi.

Hắn đại biểu Hóa Sinh tự tham gia lần này Tiên Hạnh đại hội này, nếu như Phổ Đà sơn xảy ra chuyện, chính mình lại tránh né, thanh danh Hóa Sinh tự cũng sẽ bị ảnh hưởng.

"Vậy xin nhờ biểu ca!" Nhiếp Thái Châu cũng lộ vẻ vui mừng.

"Ta sẽ cố." Thảm Lạc gật gật đầu, trong mắt chớp động thanh quang, chăm chú quan sát tình huống chung quanh.

Nhưng Lương Nghi Vi Trần Huyền Trận này quá mức cao minh, U Minh Quỷ Nhãn của hắn cũng không tu luyện tới cảnh giới cao thâm, chỉ có thể miễn cưỡng nhìn trộm một chút dấu vết mà thôi.

Bất quá, ngàn ấy vết tích đã có thể chie dẫn cho hắn không nhỏ, tối thiểu sẽ không giống trước đó mù quáng đi loạn.

Thảm Lạc tra xét chung quanh một lát, cất bước đi tới một hướng.

Nhiếp Thái Châu cùng Bạch Tiêu Thiên vội vàng đuổi theo.

Ba người đi trong rừng trúc, lần này không còn trực tiếp tiến lên, Thẩm Lạc chợt đi trái đi phải, có khi đi vòng trở lại chỗ cũ.

Nhưng đi như thế một trận, Bạch Tiêu Thiên cùng Nhiếp Thái Châu ngạc nhiên phát hiện, rừng trúc chung quanh phát sinh biến hóa không nhỏ, cây trúc bắt đầu trở nên thưa thớt, sương mù cũng thay đổi phai nhạt dần.

"Thật đi ra, Thẩm huynh quả nhiên lợi hại." Bạch Tiêu Thiên vui vẻ nói.

"Không đúng, chúng ta không phải đi ra Tử Trúc Lâm, mà là đi tới chỗ sâu nhất Tử Trúc Lâm! Ai muốn xem bản dịch chuẩn thì qua bên nhe!" Nhiếp Thái Châu nhìn về phía trước, gương mặt xinh đẹp biến đổi.

"Cái gì!" Bạch Tiêu Thiên giật mình, thuận theo ánh mắt Nhiếp Thái Châu nhìn qua.

Chỉ thấy rừng trúc phía trước càng trở nên thưa thớt, xuyên thấu qua sương trắng mờ hồ có thể nhìn thấy một ngọn núi không quá cao, ẩn ẩn có kim quang từ dưới đáy ngọn núi bắn ra.

"Nơi này là chỗ sâu Tử Trúc Lâm? Đồng thuật ta chỉ có thể nhìn trộm một chút vết tích Lương Nghi Vi Trần Huyền Trận, thuận theo vết tích tiến lên, không cách nào xác định là rời đi hay là xâm nhập." Thẩm Lạc cũng phát hiện tình huống phía trước, sắc mặt trầm xuống.

Nhiếp Thái Châu cũng không nói gì, đi đến ngọn núi, Thẩm Lạc cùng Bạch Tiêu Thiên vội vàng đuổi theo, hai người rất nhanh nhìn rõ toàn cảnh ngọn núi.

Đây là một toà núi thấp cao hơn trăm trượng, toàn thân xanh biếc, tựa hồ dùng một loại ngọc thạch lữ thể thành, linh khí cực kỳ thịnh vượng, trên núi sinh trưởng rất nhiều hoa cỏ, đều là linh tài cao cấp.

Chương 823: Triều Âm động

"Tử Lôì Hoa!" Thảm Lạc nhìn về phía một góc hoa cỏ màu tím, lên tiếng kinh hô.

Lá cây hoa này vặn vẹo, hiện ra hình dạng thiểm điện, đóa hoa cánh hoa cũng giống như vậy, phía trên ẩn hiện lôì quang màu tím, nhìn dị thường bất phàm.

Tử Lôì Hoa này chính là một tài liệu chính Khôn Thổ Dẫn Lôì Phù, một năm qua hẳn nhiều lần đi Trường An phường thị tìm kiếm, nhưng một mục không thể tìm ra, không ngờ nơi này lại có.

"Biểu ca nếu cần linh thảo này, cứ hái xuống đi, sau này ta sẽ báo cáo việc này với sư môn." Nhiếp Thái Châu chần chờ một chút, nói.

"Việc này là ta làm, sao lại làm nàng khó xử. Sau đó chính ta sẽ nói rõ với người Phổ Đà sơn." Thảm Lạc lắc đầu, động thủ hái Tử Lôì Hoa xuống, thu vào Lâm Lang Hoàn.

Bạch Tiêu Thiên không để ý đến những linh thảo kia, đi thẳng về phía trước, rất nhanh dừng lại, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

"Thế nào?" Thảm Lạc đuổi tới, khẽ ồ lên một tiếng.

Chỉ thấy trên thân núi phía trước xuất hiện một cửa đá khá lớn, phía trên che kín các loại phù văn, kim quang chớp động, vừa mới nhìn thấy kim quang chính là từ phía trên này phát ra.

Trên cửa đá còn khắc ba chữ to: "Triều Âm động".

"Trên Lạc Già sơn Từ Bi Chủ, trong Triều Âm động Quan Thế Âm. Hai câu này là tôn hiệu Phổ Đà sơn của nàng, chẳng lẽ sơn động này là động phủ Quan Thế Âm Bồ Tát?" Thảm Lạc lộ vẻ kinh ngạc.

Nhiếp Thái Châu nhìn Triều Âm động, khắp khuôn mặt là vẻ tôn kính,

khom người hành lễ một cái.

Bạch Tiêu Thiên đang muốn nói gì.

"Im lặng!" Thân sắc Thảm Lạc đột nhiên biến đổi, đưa tay kéo Nhiếp Thái Châu cùng Bạch Tiêu Thiên, bay vút qua sương trắng một bên, vô thanh vô tức biến mất trong sương mù trắng.

Mấy hơi thở sau, một trận tiếng bước chân truyền đến, là năm bóng người, cầm đầu là hai yêu vật Chân Tiên kỳ đã xuất hiện tại quảng trường lúc trước, lão giả lưng còng cùng nam tử mũi ưng.

Trong tay nam tử mũi ưng dẫn theo một người, thỉnh linh lại là Ngụy Thanh.

Toàn thân Ngụy Thanh bị một sợi dây thừng màu đen trói buộc, quần áo tổn hại, miệng mũi ứ máu, tựa hồ bị hung hăng thu thập một trận, đã hôn mê đi.

Đi ở phía sau hai người, một người là lão đầu áo đen dung mạo tiêu tụy khô cạn, tay nắm một cây quạt trượng đen kịt, là tu sĩ Đại Thừa kỳ trước kia thấy qua, bất quá lão này chính là Nhân tộc, cũng không phải là yêu tu.

Mà người cuối cùng, lại là Liễu Tình kia.

"Là bọn hần! Những Yêu tộc này sao lại tới đây?" Thảm Lạc núp ở phía xa, dùng U Minh Quỷ Nhãn cẩn thận quan sát mấy Yêu tộc này.

Khoảng cách này, Bạch Tiêu Thiên cùng Nhiếp Thái Châu không nhìn thấy gì, Thảm Lạc đành phải vừa quan sát, vừa truyền âm kể rõ tình huống thấy cho hai người.

"Trước đó ta bị thương là do lão giả tiêu tụy kia gây ra." Nhiếp Thái Châu nghe miêu tả dung mạo mấy người, lập tức truyền âm nhắc nhở.

Thảm Lạc nghe vậy giật mình, âm thầm dò xét lão giả tiêu tụy kia.

"Ngụy Thanh không phải đầu phục những Yêu tộc kia sao? Sao lại thành bộ dáng này?" Bạch Tiêu Thiên kỳ quái hỏi.

Thảm Lạc cũng nghĩ không thông.

"Không tốt! Những Yêu tộc kia tới đây, hẳn là nhằm chú ý vào bảo vật trong Triều Âm động?" Sắc mặt Nhiếp Thái Châu biến đổi.

"Trong Triều Âm động này có bảo vật sao?" Thảm Lạc vội vàng hỏi.

"Năm đó Bồ Tát rời Phô Đà sơn, phong ấn mấy món trọng bảo trong Triều Âm động!" Nhiếp Thái Châu vội la lên.

"Những Yêu tộc này thực lực cao cường, yêu vật Chân Tiên kỳ có hai con, chúng ta căn bản không phải đối thủ, hay là không nên khinh cử vọng động mới tốt." Bạch Tiêu Thiên truyền âm nói.

"Bạch đại ca người yên tâm, ta sẽ không hành sự lỗ mãng." Nhiếp Thái Châu hít sâu một hơi, nói.

Lúc này Thảm Lạc mới yên tâm, tiếp tục quan sát động tĩnh đám người Ngụy Thanh.

"Nơi này chính là Triều Âm động? Nơi chứa bảo tàng Quan Thế Âm Bồ Tát?" Nam tử mũi ưng nhìn cửa đá, trong mắt hiện lên một tia tham lam.

"Đúng vậy, ta đã điều tra rõ, bất quá trên cửa đá sắp đặt Lạc Già thần cấm, muốn mở ra cũng không dễ." Liễu Tình nói.

"Có các hạ tại đây, cấm chế gì không phá được! Hắc Giao Vương hiện đang dẫn đầu người cuốn lấy môn nhân Phô Đà sơn, thời gian cho chúng ta không nhiều, nhất định phải tốc chiến tốc thắng, lập tức động thủ!" Nam tử mũi ưng nhếch miệng cười một tiếng, lộ ra một loạt răng sắc bén như tuyết, nhìn có chút dọa người.

"Ta sẽ tận lực." Liễu Tình gạt đầu, lật tay lấy ra một đại phiên màu đen.

Trên lá cờ thêu một tấm quái kiếm màu đen, đầu có hai sừng, mắt đỏ mũi to, rất là dữ tợn.

Đang nói, hai tay Liễu Tình bấm niệm pháp quyết, đại phiên màu đen lập tức bay vọt lên, từng luồng từng luồng hắc khí sền sệt từ phía trên hiện ra.

Một cỗ khí tức âm hàn tràn ngập ra, sương mù màu trắng phụ cận giống như bị hủ thực, nhanh chóng phiêu tán.

"Đây là ma khí!" Thẩm Lạc giật mình.

Dòng hắc khí kia không hề nghi ngờ là ma khí, mà lại tinh thuần đáng sợ.

"Nàng này sao có thể điều khiển ma khí, hẳn là Ma tộc?" Trong lòng của hắn suy nghĩ phun trào.

Liễu Tình bầm niệm pháp quyết thúc giục, trên thân hiện ra một tầng hắc khí, đạo đạo hắc quang từ trong tay nàng bắn ra, ma khí trên lá cờ chen chúc tới cửa đá, hình thành ma vân đen kịt, bao phủ lại cửa đá.

Ma vân cuộn cuộn nhúc nhích, phảng phất vật sống.

Thanh âm xuy xuy từ bên trong truyền ra, trên cấm chế cửa đá đại phóng kim quang, đâm xuyên ma vân màu đen bắn ra, cùng ma vân kịch liệt xung đột, hiển nhiên những ma khí này đang ăn mòn cấm chế trên cửa đá.

"Biểu ca, tình huống bây giờ thế nào?" Nhiếp Thái Châu nhìn thấy Thẩm Lạc biến sắc, vội vàng hỏi.

Cấm chế nơi đây không chỉ có thể ngăn cách thần thức, rất ảnh hưởng đến thánh lực, tránh xa như vậy, Nhiếp Thái Châu cùng Bạch Tiêu Thiên không nhìn thấy mấy người, cũng không nghe được bọn chúng nói chuyện.

Thẩm Lạc chân chờ một chút, suy nghĩ xem có báo tình huống mình thấy cho Nhiếp Thái Châu cùng Bạch Tiêu Thiên không.

"Lại có Ma tộc xuất hiện!" Bạch Tiêu Thiên giật mình.

"Không được, không thể để cho bọn hắn phá vỡ cấm chế Triều Âm động, cướp đi bảo vật Bồ Tát lưu lại, chúng ta cần nghĩ biện pháp ngăn cản bọn hắn!" Nhiếp Thái Châu quan tâm lại ở trên phương diện khác, vội la lên.

"Nghe bọn hắn nói trên cửa hang có Lạc Già thần cấm gì đó, ma khí mặc dù có hiệu quả ăn mòn rất mạnh, trong thời gian ngắn hẳn là sẽ không phá nổi cấm chế kia, không cần sốt ruột." Thẩm Lạc vội vàng kéo Nhiếp Thái Châu lại.

Mặc dù hắn cũng nghe không được mấy người nói chuyện, nhưng có thể từ khẩu hình bọn chúng nói chuyện, miễn cưỡng suy đoán ra nội dung câu

chuyện.

"Lớn mật, yêu nghiệt phương nào dám can đảm tự tiện xông vào Triều Âm động!" Vào thời khắc này, một thanh âm như tiếng sấm vang lên, cấm chế rừng trúc tựa hồ không ảnh hưởng đến thanh âm gã, chấn động khiến ngọn núi cùng mặt đất phụ cận lắc lư ù ù.

Xa xa hai tai ba người Thẩm Lạc ông ông tác hưởng, sắc mặt đều trở nên tái nhợt một mảnh.

Phía ngoài thân thể hai người Liễu Tình, lão giả tiều tụy lưng lay mấy cái, kém chút té ngã trên đất, lão giả lưng cùng cùng nam tử mũi ưng lại không việc gì, nhưng thần sắc cũng biến đổi.

"Cao thủ Chân Tiên kỳ!" Gương mặt xinh đẹp Liễu Tình cũng biến đổi.

Thanh âm chưa dứt, giữa không trung trên đỉnh đầu sấm chớp, một đạo tia chớp màu đen thô to bỗng nhiên từ trên trời giáng xuống, bổ về phía bọn Liễu Tình.

Lão giả lưng cùng cùng nam tử mũi ưng hét lớn xuất thủ, lập tức hóa thành hai đạo quang mang một lam một xanh bắn nhanh ra như điện, khó khăn lắm ngăn lại tia chớp màu đen.

Hai tiếng nổ vang rung trời, hư không phụ cận ngọn núi kịch liệt chấn động, bạch khí chung quanh bị đánh tan mảnh lớn.

Thẩm Lạc vội vàng lôi kéo Bạch Tiêu Thiên cùng Nhiếp Thái Châu tiếp tục lui lại, không bại lộ hành tung.

Liễu Tình thấy tình hình này, cũng không lo phá giải cấm chế cửa đá nữa, nắm lấy Ngụy Thanh trên đất bay sang bên cạnh, lão giả tiều tụy cũng không nói một lời, theo sát phía sau.

Chương 824: Làm loạn

Giữa không trung, tam sắc quang mang đen xanh lam kịch liệt va chạm, phát ra liên tiếp tiếng vang, mấy hơi thở sau mới tự bắn ra.

Hắc quang tán đi, hiện ra một đại hán uy mãnh trên mặt mọc đầy lông đen, người này mặc áo giáp ô kim, chân đạp ủng da đen, tay nắm một thanh Hắc Anh Thương, trên đầu mang theo một đỉnh tăng quan, nhìn có chút dờ dờ ương ương, chính là Hắc hùng tinh mà Thẩm Lạc đã gặp trước đó.

Trên áo giáp ô kim của Hắc hùng tinh thêm ra hai đạo ngân sâu, ẩn hiện máu tươi.

Bất quá lão giả lưng còng cùng nam tử mũi ưng cũng không tốt hơn chút nào, trên thân hai người đều có một vết thương cháy đen, máu tươi chen chúc chảy ra.

"Hắc hùng tinh! Quả nhiên là ngươi! Ngươi cũng là một thành viên yêu tộc ta, vậy mà cam tâm thần phục dưới thân ti sĩ Phổ Đà sơn tu sĩ dưới thân, thật sự là đáng buồn!" Nam tử mũi ưng cười lạnh một tiếng.

"Hừ! Ta tưởng là ai, nguyên lai là Hắc Long đàm Phong Tức cùng Quy Đồ! Các ngươi không hảo hảo ở Hắc Long đàm, đến Phổ Đà sơn làm gì? Còn dám đi vào cấm địa Tử Trúc Lâm?" Hắc hùng tinh không để ý tới nam tử mũi ưng châm chọc, lạnh giọng quát hỏi, tựa hồ còn không biết tình huống bên ngoài.

Vào thời khắc này, Ngụy Thanh nằm ở bên người Liễu Tình đột nhiên tỉnh lại, thân thể uốn éo từ trong dây thừng màu đen tránh ra, hóa thành một đạo thanh quang vọt tới hướng hắc hùng tinh bên này.

"Hộ pháp tiên bối nhanh cứu ta! Tại hạ là Ngụy Thanh đồ đệ Quan Nguyệt chân nhân, những yêu vật này định trộm lấy bảo vật trong Triều Âm động, trời ta ở chỗ này, muốn từ trong miệng ta đạt được phương pháp mở cửa!" Vừa phi độn, Ngụy Thanh vừa la lên.

"Trôn đi đâu?" Liễu Tình phất tay áo lên.

Một tấm khăn gấm màu tím tuột tay bắn ra, như lưu tinh chụp vào Ngụy Thanh.

Ngụy Thanh đang bị thương, tốc độ phi độn không nhanh, mắt thấy sẽ bị khăn gấm đuổi kịp.

Hắc hùng tinh thấy vậy, Hắc Anh Thương lập tức đẩy tới, hai đạo thiểm điện đen kịt từ đầu thương thương bắn ra.

Một đạo thiểm điện quấn chặt lấy thân thể Ngụy Thanh, kéo y tới bên người, một đạo thiểm điện khác thì đánh trúng khăn gấm màu tím.

"Ầm" một tiếng sấm rền vang lên, khăn gấm màu tím bị đẩy lui, mà Ngụy Thanh cũng bị kéo đến bên cạnh hắc hùng tinh, uể oải ngã nhào trên đất.

Liên tiếp biến hóa này nhanh như thiểm điện, Phong Túc cùng Quy Đồ cũng không kịp phản ứng, hết thầy đã kết thúc.

"Đa tạ Thủ Sơn Đại Thần." Ngụy Thanh miễn cưỡng ngồi dậy, nói cảm ơn.

"Nhanh chữa thương, ta có thể cứu người một lần, cũng không cứu được người lần thứ hai đâu." Hắc hùng tinh nhanh chóng nói, con mắt không hề rời khỏi các yêu Phong Túc.

Ngụy Thanh đáp ứng một tiếng, lấy ra một viên đan dược ăn vào.

"Thì ra là thế!" Thẩm Lạc hiểu thông suốt, lật tay té ra Huyền Hoàng Nhất Khí Côn, trên cánh tay đại phóng lam quang, bỗng nhiên ném mạnh Huyền Hoàng Nhất Khí Côn ra phía ngoài.

...

Bên ngoài sương trắng, Phong Túc cùng Quy Đồ tràn đầy kinh sợ nhào tới hắc hùng tinh, trong tay Phong Túc loé lên thanh quang, hai thanh loan đao màu xanh tuột tay bắn ra, huyền hóa ra đạo đạo tàn ảnh, chém về phía hắc hùng tinh.

Quy Đồ nhưng không té ra pháp bảo, há miệng phun một cái.

Một đoàn thủy cầu màu lam bắn ra, trong nháy mắt đón gió phòng lớn to bằng gian phòng, giống như thiên thạch đánh về phía hắc hùng tinh.

Trên thủy cầu xen lẫn đạo đạo lam quang, phát ra trận trận thanh âm như sấm rền, uy thế dọa người.

Hắc hùng tinh đối mặt hai yêu công kích cũng không dám khinh thị, trên Hắc Anh Thương đại phóng lôi điện màu đen, nhoáng một cái hóa thành hai cây lôi thương màu đen, chia ra đón lấy loan đao màu xanh cùng thủy cầu màu lam.

Ngay giờ phút này, Ngụy Thanh suy yếu bên cạnh gã đột nhiên bạo khởi, hai thanh đao găm sáng như tuyết từ trong tay y bắn ra, đâm tới hậu tâm hắc hùng tinh.

Hắc hùng tinh hết sức chăm chú trên thân Phong Túc cùng Quy Đồ, căn bản không lưu tâm Ngụy Thanh, trốn tránh đã không kịp, mắt thấy sẽ bị hai đạo duệ mang kia đánh trúng.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, một đạo Huyền Hoàng quang mang vô cùng nhanh chóng từ trong sương mù màu trắng phụ cận bắn ra, tinh chuẩn ngăn lạo hai thanh đao găm sáng như tuyết kia.

Huyền Hoàng quang mang cũng bị đẩy lui, hiện ra một thanh Huyền Hoàng trường côn.

Ngụy Thanh kinh hãi, nhưng cũng không dám phát ra kích thứ hai, nhanh chóng bay về phía bọn Phong Túc, Quy Đồ bên kia.

Giờ phút này lôi thương màu đen cùng loan đao màu xanh, thủy cầu màu lam đụng vào nhau, phát ra tiếng như kinh lôi, hư không chấn động, từng vòng từng vòng khí lãnng văng khắp nơi, trong nháy mắt hình thành từng đạo gió lốc trắng xoá phóng lên tận trời.

Hắc hùng tinh nhẹ nhàng trở ra, sắc mặt khó coi không nói ra được, gãi vung tay lên, một tấm chắn màu vàng nổi lên, hóa thành một mảnh hào quang màu vàng bảo vệ toàn thân.

"Đi thôi, chúng ta ra ngoài." Thảm Lạc nói một tiếng, bay ra phía ngoài.

Nhiếp Thái Châu lập tức đuổi theo, Bạch Tiêu Thiên chân chờ một chút,

cũng theo sau hai người, bay vụt ra bên ngoài.

"Là các người!" Ngụy Thanh bay đến bên cạnh các yêu Phong Túc, nhìn thấy ba người Thẩm Lạc, trong lòng kinh ngạc đồng thời cũng đại hận.

Y thiết kế kế hoạch tỉ mỉ, còn kém một bước là có thể thành công, lại bị ba tên tiểu bò sát Thẩm Lạc này phá hư.

Mà Liễu Tình nhìn thấy Thẩm Lạc, trong mắt hiện lên một sợi dị sắc.

"Nguyên lai là mấy người các người, vừa rồi đa tạ, trên Phổ Đà sơn đã xảy ra chuyện gì, những yêu vật này sao lại đến Tử Trúc Lâm?" Hắc hùng tinh gật đầu với ba người Thẩm Lạc, sau đó hỏi.

"Hộ pháp tiên bối, hôm nay lúc Tiên Hạnh đại hội kết thúc, nào ngờ một đám yêu tộc Hắc Long đàm câu kết Ngụy Thanh này, giết vào Phổ Đà sơn..." Nhiếp Thái Châu nhìn ra hắc hùng tinh hoàn toàn không biết tình huống Phổ Đà sơn, nhanh chóng kể lại.

"Tiên bối, hiện tại không ít yêu vật đánh vào Phổ Đà sơn, sư phụ ta Thanh Liên tiên tử cùng mấy trưởng lão, đều bị Ngụy Thanh này dùng gian kế ám toán trọng thương, ngài nhất định phải xuất thủ." Nàng nói xong, khom người khẩn cầu.

Hắc hùng tinh nghe xong những lời này, bỗng nhiên nhìn về phía Ngụy Thanh, một cỗ khí tức như đao bản thẳng tới.

Làn da trên mặt Ngụy Thanh nhói nhói, lộ ra vẻ sợ hãi, nhưng lập tức khôi phục lại bình tĩnh.

"Hừ! Ta đã nói sớm đừng có dùng loại thủ đoạn bỉ ổi trộm gà bắt chó này!" Quy Đồ một mực trầm mặc không nói hừ nhẹ một tiếng, tựa hồ đối với loại kế đánh lén này rất là khinh thường.

"Quy đạo hữu người nói gì vậy, mục đích của chúng ta là bảo vật trong Triều Âm động, chỉ cần có thể đạt được mục tiêu, bất kỳ phương pháp nào đều tốt." Phong Túc trầm giọng nói.

Quy Đồ nhú nhú mày, không nói gì thêm.

"Phong tiên bối, kế hoạch tập kích bất ngờ thất bại, làm sao bây giờ?" Ngụy

Thanh truyền âm hỏi.

"Nếu mưu không thành, vậy liền ngạnh công, đối phương chớ lo duy nhất là hắc hùng tinh, ta cùng Quy đạo hữu đối phó hẳn, Nguyên Đồi người phụ trách ba tên phé vật Xuất Khiếu kỳ kia, về phần Ngụy Thanh người cùng Liễu đạo hữu tiếp tục phá giải cấm chế Triều Âm động." Phong Tức hơi trầm ngâm sau đó truyền âm lại.

Chúng yêu nghe vậy đều gật gật đầu, sau đó tự mình hành động, thẳng đến mục tiêu của mình.

Ngụy Thanh cùng Liễu Tình nhào về phía cửa đá Triều Âm động, Phong Tức, Quy Đò, lão giả tiêu tụy thì phóng tới bọn Thẩm Lạc.

Trong mắt Hắc hùng tinh loé lên tinh quang, trên Hắc Anh Thương địa phóng lôi quang, hư không điểm một cái.

Hơn mười đạo hồ quang điện màu đen thô to bắn ra, sau đó lặn một vòng biến thành hơn mười đầu hắc mãng dài hơn một trượng, bắn về phía Phong Tức cùng Quy Đò.

Tốc độ những điện mãng màu đen này nhanh kinh người, chỉ nhoáng một cái đã đánh vào trên thân Phong Tức cùng Quy Đò.

Âm thanh sấm sét đại tác, nổi lên lôi hải đen kịt, ầm ầm hình thành một pháp trận lôi điện, vô số lôi điện đen kịt ở trong đó tàn phá bừa bãi, giam Phong Tức cùng Quy Đò ở trong đó.

Chương 825: Đuổi đánh tới cùng

Hắc hùng tinh thừa dịp Phong Tức cùng Quy Đồ bị nhốt, lấy ra một lệnh kỳ màu trắng, trở tay ném cho Nhiếp Thái Châu.

"Đây là Lương Nghi Kỳ, có thể điều động Lương Nghi Vi Trần Trận nơi đây, bảo vệ tốt chính mình." Thanh âm Hắc hùng tinh vang lên trong tai Nhiếp Thái Châu.

Nhiếp Thái Châu đang muốn cảm tạ, thân hình hắc hùng tinh đã hóa thành một đạo hắc quang bay vút ra, chui vào trong lôi hải màu đen, tiếng va chạm ù ù từ nơi đó truyền tới.

Lão giả tiều tụy kia vòng qua lôi hải màu đen, bay tới ba người Thảm Lạc.

Người này cũng là Đại Thừa kỳ, mặc dù nhìn từ bề ngoài tuổi già sức yếu, tốc độ lại cực nhanh, trong chớp mắt đã đến cách ba người không xa.

Thân hình chưa đến, tay lão đã vung lên.

Một mảnh hắc vụ từ trong tay áo lão bắn ra, phô thiên cái địa chụp xuống ba người Thảm Lạc.

Trong mắt Thảm Lạc chớp thanh quang liên tục, thấy rõ hắc vụ kia là do vô số tiểu trùng màu đen tạo thành, tương tự cổ trùng mà Nhiếp Thái Châu đã bức ra khỏi cơ thể.

"Trong hắc vụ này đều là cổ trùng, ngàn vạn lần đừng để nó dính vào người!" Hắc phi thân lui lại, lật tay lấy ra Ngũ Hỏa Phiến, muốn vỗ một cái.

Trước đó xử lý những cổ trùng này hắc đã hiểu rõ, những cổ trùng này tựa hồ rất sợ lửa.

Nhưng không đợi Thảm Lạc xuất thủ, sương mù màu trắng chung quanh đột nhiên giống như sôi trào lên, càng có vô số sương mù màu trắng mới từ

trong hư không toát ra, trong chớp mắt bao phủ hết thảy.

Trước mắt Thảm Lạc trắng nhợt, hết thảy chung quanh đều biến thành màu trắng, chỉ có thể nhìn được khoảng hai ba thước, ngay cả Nhiếp Thái Châu cùng Bạch Tiêu Thiên cũng không nhìn thấy, thanh âm cũng bị sương trắng ngăn cách.

"Biểu muội! Bạch huynh!" Thân hình hấn lui về phía sau, miệng quát, nhưng không có ai đáp lại.

"Chuyện gì xảy ra?" Thảm Lạc vận khởi U Minh Quỷ Nhãn, nhìn lại chung quanh.

Nhưng hấn không biết phải làm gì với cấm chế sương trắng chung quanh sương, nó cường đại không chỉ gấp mười lần, trước đó còn có thể miễn cưỡng nhìn thấy một chút vết tích, hiện tại một chút dấu hiệu huyền trận cũng không bắt được.

Trong lòng của hấn trầm xuống, vội vàng phát tay tể ra hạt châu lớn màu tím kia cùng Thuần Dương Kiếm Phôi, bảo vệ quanh người, trước bảo vệ tốt chính mình.

Làm xong những thứ này, Thảm Lạc bay về hướng Nhiếp Thái Châu cùng Bạch Tiêu Thiên trong trí nhớ, nhưng Nhiếp Thái Châu cùng Bạch Tiêu Thiên đã không còn ở đó, không biết là đã bay mất, hay là phát sinh ngoài ý muốn.

Hấn cảm thấy lo lắng, nhưng chung quanh có mấy yêu vật thực lực mạnh mẽ, hấn mặc dù nóng vội, nhưng cũng không dám tùy ý đi loạn.

Thảm Lạc trầm ngâm một chút, roi trên mặt đất, thu hồi hạt châu lớn màu tím cùng Thuần Dương Kiếm Phôi, tay lấy ra Độn Địa Phù dán trên thân, vận khởi pháp lực thôi động.

Một đoàn hoàng mang từ trên Độn Địa Phù bộc phát, cả người hấn trực tiếp chui xuống đất, đi về một hướng.

Lưỡng Nghi Vi Trần Huyền Trận có uy lực mạnh mẽ, trong lòng đất mặc dù không có sương trắng, thần thức vẫn lan tràn không ra, Thảm Lạc chỉ có thể dựa vào biểu hiện gân mặt đất, vận khởi U Minh Quỷ Nhãn nhìn trộm tình huống mặt đất.

Đi tới một lát, một đôi chân đen mơ hồ xuất hiện trong tầm mắt Thẩm Lạc.

Hai chân này mặc dù mơ hồ, bất quá hẳn có thể nhận ra, chính là lão giả tiêu tụy kia.

Trong mắt Thẩm Lạc hiện lên lãnh mang, thâm vận Huyền Thiên Không Hỏa Quyết, hai tay nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, như hỏa diễm bay tán loạn ra.

Hai đạo hỏa tuyến màu đỏ từ trong tay áo hắt bắn ra, chính là Hồng Liên Nghiệp Hỏa, nhanh chóng xuyên thấu tầng đất, chia ra chui vào trong hai chân lão.

Làm xong những thứ này, Thẩm Lạc lập tức dời vị trí, bay trốn sang bên cạnh.

Hai chân lão giả tiêu tụy đau xót, hai cỗ hỏa diễm nóng rực từ lòng bàn chân tiến vào thân thể, nhanh chóng bay lên trên, giống như hai đầu rắn độc hung mãnh chui vào thể nội lão.

Những nơi hỏa diễm đi qua, hai chân của lão nhanh chóng trở nên tê liệt.

Lão giả tiêu tụy kinh hãi, pháp lực Đại Thừa kỳ thâm hậu đều đổ xuống, rớt vào giữa hai chân, ngăn cản hai cỗ Hồng Liên Nghiệp Hỏa đi lên.

Cùng lúc đó, trong một chiếc nhẫn trên ngón tay phải lão bắn ra một chùm hoàng quang nồng đậm, trên không trung huyền hóa ra một vàng sáng màu vàng.

Trong quang hoàn phù quang lược ảnh, hư ảnh một ngọn núi hiện ra, thế núi hiểm trở, quái thạch lởm chởm, lóe lên một cái rồi chui vào mặt đất, chỉ lộ ra gần nửa đỉnh núi.

"Mau!" Lão giả tiêu tụy gầm nhẹ một tiếng.

Trên hư ảnh ngọn núi chớp hoàng mang liên tục, nhanh chóng biến lớn gấp mười lần, đồng thời bỗng nhiên ép xuống dưới.

Mặt đất trong phạm vi vài dặm chung quanh kịch liệt lắc lư, phát ra một tiếng âm vang, theo hư ảnh ngọn núi cũng đột nhiên trầm xuống ba thước.

Chiếc nhẫn này tên là Ngũ Nhạc Thần Giới, có thể triệu hoán hư ảnh sơn nhạc, điều khiển Mậu Thổ nguyên khí, am hiểu nhất đối phó địch nhân dưới lòng đất.

Sau một kích, lão giả tiều tụy không tiếp tục động thủ, thả người bay vọt lên, bắn ngược ra sau mấy trăm trượng, lơ lửng giữa không trung, sắc mặt âm tình biến hóa không ngừng.

Ngay sau đó, lão nâng tay trái lên, đơn chương vỗ mạnh một cái vào ngực.

Ngay vị trí trái tim lão loé lên hồng quang, vô số cỗ trùng màu đỏ không ngừng tuôn ra, rất nhanh đến chỗ hai chân, chen chúc đến hai cỗ dị hỏa kia, giống như muốn thôn phệ hỏa diễm ẩn chứa trong đó.

Nhưng những cỗ trùng màu đỏ này đụng một cái đến hai cỗ hỏa diễm kia, lập tức mất mạng, căn bản không gây ra hiệu quả gì.

Trán lão giả lập tức chảy ròng ròng mồ hôi lạnh, đang muốn thi triển thần thông khác.

Vào thời khắc này, một tiếng xé gió duệ khiêu truyền đến, vô số đạo thủy nhận màu lam từ trong sương trắng bên phải bắn ra, phô thiên cái địa đánh về phía lão giả.

Trong lòng lão giả tiều tụy run lên, hiển nhiên không ngờ mình đã bay tới giữa không trung thoát ly huyền trận, địch nhân vẫn chuẩn xác khóa chặt vị trí của mình.

Lão không chút nghĩ ngợi thân hình lóe lên, lướt ngang bên cạnh, đồng thời một tay giương lên, một pháp bảo màu vàng đất hình dạng nắp nồi tuột tay bắn ra, trong nháy mắt phóng lớn đến mấy trượng, ngăn trước người.

Lập tức mảng lớn lam quang trên pháp bảo nắp nồi nổ rộ ra, phát ra liên tục tiếng bạo liệt.

Những thủy nhận màu lam này có uy lực lớn đến kinh người, đa phần pháp lực lão giả tiều tụy đều đang áp chế dị hỏa dưới hai chân, pháp bảo nắp nồi rung động không thôi, bị kích liên tiếp lui về phía sau.

Trong sương trắng cách lão giả vài chục trượng, Thâm Lạc đứng trên hư

không, đỉnh đầu treo lấy Trần Hải Châu, trước người là hai cây tiểu kỳ màu trắng, chính là trận kỳ Vân Thù Trận.

Hấp Huyết Quỷ cùng Quỷ Tướng chia ra hai bên trái phải đứng sau lưng hắn, hiện ra hình dạng Tam Tài, cả hai cũng tự mình nắm lấy hai cây trận kỳ, đồng thời vận chuyển lực lượng thể nội, thông qua Vân Thù Trận rót vào thể nội Thâm Lạc, tu vi cả hai đều có chút thâm hậu, nhất là Quỷ Tướng, đã đạt tới Xuất Khiếu hậu kỳ.

Không bao lâu, Thâm Lạc trên thân phun trào lên cường đại dị thường pháp lực, thành linh đạt đến Xuất Khiếu hậu kỳ trình độ.

Hắn tay trái bắm niệm pháp quyết ngự thủy, tay phải lật tay lấy ra Ngũ Hỏa Phiến, hướng về phía trước hung hăng vỗ một cái mà ra.

Trong tiếng phượng hót thanh thúy, một con to bằng gian phòng Hỏa Phượng màu đỏ bắn nhanh mà ra, mang theo thật dài đuôi lửa xé rách sương trắng, bay về phía trước bắn đi, lóe lên phía dưới, chui vào trong hư không, không thấy tung tích.

Sau một khắc, lão giả tiêu tụy phía sau trong sương trắng hồng quang lóe lên, Hỏa Phượng màu đỏ thoáng hiện mà ra, hung hăng nhào về phía lão giả phía sau lưng.

Lão giả lúc này mới phát giác Hỏa Phượng tồn tại, sắc mặt đại biến phía dưới, hai tay nhanh chóng vung lên.

Trước người nó nắp nôi pháp bảo hướng về sau bay vọt, mang theo đạo đạo tàn ảnh, nhoáng một cái liền xuất hiện tại sau lưng, khó khăn lắm tại hỏa điều tới người trước đem nó ngăn trở.

"Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn, một đoàn tản mát ra dọa người linh áp màu đỏ biến lửa nổi lên, từng đạo cực nóng không gì sánh được to lớn hỏa diễm giống như sóng dữ chạy vọt về phía trước tuôn, trùng kích tại trên nắp nôi pháp bảo!

Lão giả tiêu tụy ngay cả người mang bảo bị hướng về sau đánh bay ra ngoài, nắp nôi trên pháp bảo hào quang màu vàng đất run rẩy kịch liệt, "Răng rắc" một tiếng vang giòn, trên nắp nôi mặt vậy mà hiện ra mấy đạo vết rạn.

Chương 826: Bản mệnh cổ

Lão giả tiều tụy quá sợ hãi, nhưng không đợi lão có đối phó, trong sương trắng sau lưng hiện lên hoàng mang, sáu mươi tư đạo côn ảnh màu vàng bắn ra, trên mỗi một đạo côn ảnh đều mang theo cự lực đáng sợ.

Sáu mươi tư cổ cự lực hội tụ vào một chỗ, hung hăng đánh xuống.

Thần sắc lão giả tiều tụy đại biến, bầm niệm pháp quyết thôi động pháp bảo nắp nôi nghênh tiếp.

Côn ảnh đánh vào trên nắp nôi, phát ra một tiếng nổ vang giống như kinh lôi.

Pháp bảo nắp nôi không thể kiên trì được nữa, âm vang vỡ vụn thành vô số khối, lão giả tiều tụy cũng bị cự lực này đánh trúng, xương ngực răng rắc rung động, đứt gãy mấy cái.

Cả người lão bị đánh bay ra sau, phun ra một ngụm máu tươi.

Bị trọng thương, pháp lực áp chế giữa hai chân lão giả tiều tụy tứ tán, hai đạo ánh lửa màu đỏ từ trên đui xuyên suốt lên, nhanh chóng lan tràn lên phía trên.

Lão giả vừa sợ vừa giận, nhưng cũng lập tức hiểu ra, đối phương muốn dựa vào hai cổ dị hỏa giữa hai chân khóa chặt vị trí của mình, tiếp tục lưu lại nguyên địa, sẽ biến thành bia ngắm bị đối phương công kích.

Lão lấy ra một viên đan dược chữa thương ăn vào, đồng thời vận chuyển pháp lực thể nội, trấn áp hai cổ Hồng Liên Nghiệp Hỏa kia, không dám dừng lại ở chỗ này, thả người bay tới phía trước.

Nhưng giờ phút này, phía trước lão loé lên hồng quang, một thanh phi kiếm màu đỏ không có dấu hiệu nào xuất hiện, nhanh như sấm chém về phía cổ lão.

Lão giả tiêu tụy dù sao không phải kẻ vớ vẩn, mặc dù thân thể bị thương, phản ứng vẫn cực nhanh, thân hình như Linh Xà uốn éo, liền khiến phi kiếm màu đỏ chém trượt qua.

Nhưng giờ phút này, trên phi kiếm màu đỏ đại thịnh hồng quang, một đoàn Hồng Liên Nghiệp Hỏa lớn mấy trượng đột nhiên hiện ra, bao phủ lại nửa người lão giả tiêu tụy.

Vô số Hồng Liên Hỏa Xà từ trong hỏa diễm bắn ra, chen chúc chui vào các vị trí cơ thể lão giả.

Lão giả tiêu tụy vong hồn đại mạo, toàn thân cuồng thiểm hắc quang, một mặt tiêu kỳ màu đen, cùng một cuốn sách ngọc màu vàng bắn ra, vô cùng nhanh chóng hóa thành hai đạo màn sáng một đen một vàng, bảo vệ toàn thân.

Nhưng đã muộn, không ít Hồng Liên Hỏa Xà đã trước một bước dung nhập vào thân thể của lão.

Hai mắt lão giả mở trừng trừng, trên mặt nổi lên từng tia từng tia hồng quang, trong hai con mắt hiện ra hai đoàn Hồng Liên nghiệp hỏa, đột nhiên bạo một phát.

"Phốc" một tiếng, hai ánh mắt lão giả như băng tuyết tan rã, biến thành hai lỗ thủng đen.

Tiếp đó cả người lão "Bích" một tiếng ngã trên mặt đất, trong nháy mắt khí tức hoàn toàn biến mất, tiêu kỳ màu đen cùng sách ngọc màu vàng cũng rớt xuống mặt đất.

Trong sương mù màu trắng bóng người hoa một cái, thân ảnh Thẩm Lạc xuất hiện bên cạnh thi thể lão giả, khắp khuôn mặt vui mừng.

Dùng Huyền Thiên Không Hỏa Quyết điều khiển Hồng Liên Nghiệp Hỏa, cuối cùng có thể phát huy một chút uy lực Hồng Liên Nghiệp Hỏa, nhất cử đánh chết vị Đại Thừa kỳ này.

Mặc dù trận chiến này hơn phân nửa công lao phải quy cho cấm chế chung quanh, nhưng uy lực Hồng Liên Nghiệp Hỏa vẫn có thể thấy được.

Hắn rất nhanh đè xuống vui mừng trong lòng, nhìn về phía thi thể lão giả

tiêu tụy, không dám tới gần.

Thẩm Lạc thấy trên « Dược Tiên Tập », thi thể cổ sư cũng vô cùng nguy hiểm, một chút cổ trùng cũng sẽ không chết theo cổ sư vẫn lạc, ngược lại sẽ gặm nuốt thân thể bốn chủ, trở nên càng thêm nguy hiểm.

Hắn hơi trầm ngâm, phát tay phát ra một cỗ lam quang, quán lấy thi thể lão giả tiêu tụy.

"Phân phạt."

Trên thi thể lão giả bỗng nhiên dâng lên một bầy trùng đủ mọi màu sắc, chính là các loại cổ trùng, hung mãnh không gì sánh được nhào tới Thẩm Lạc.

Nhưng so với những cổ trùng này, lại có một đạo hắc quang nhanh hơn, từ trong thi thể lão giả bắn ra, là một con tiểu trùng màu đen yếu ớt như ruồi muỗi, thuận theo lam quang Thẩm Lạc phát ra, bắn thẳng đến hắn.

Thẩm Lạc đã sớm đề phòng, đỉnh đầu loé lên thanh quang, Bát Huyền Kính nổi lên, một màn ánh sáng màu xanh bao phủ toàn thân hắn.

Những cổ trùng kia lập tức bị ngăn bên ngoài, nhưng tiểu trùng màu đen kia lại phù một tiếng bạo liệt ra, hóa thành một cỗ hắc khí trực tiếp xuyên thấu qua màn sáng màu xanh, tiếp tục như điện nhào về phía Thẩm Lạc, trong chớp mắt đã đến trên cánh tay hắn.

Tiểu trùng màu đen mãnh liệt giương miệng lên, bên trong răng có đủ mọi màu sắc, chớp động các loại u quang, hiển nhiên ẩn chứa nhiều loại kịch độc, hung hăng tấp tới bàn tay hắn.

Thẩm Lạc kinh hãi, lập tức thôi động Thiên Sách, trên thân sách hiện lên ánh màu vàng.

Trước mắt tiểu trùng màu đen đột nhiên hoa một cái, xuất hiện trong một không gian màu vàng.

Thẩm Lạc nhẹ nhàng thở ra, may mắn vừa rồi phản ứng nhanh, nếu không thật bị tiểu trùng màu đen kia cắn phải, trúng cổ độc thì phiền phức lớn rồi.

"Tiểu trùng màu đen kia là thứ gì, vậy mà có thể hư hóa xuyên thấu phòng

ngự Bát Huyền Kính!" Lông mày hấn nhíu lại, thần thức cảm ứng tình huống trong không gian Thiên Sách.

Cắm chế nơi đây mặc dù khiến thần thức không cách nào lan tràn ra ngoài, nhưng cảm ứng pháp khí trữ vật trên thân vẫn có thể làm được.

"Đây... Đây là nơi nào?" Trong không gian màu vàng, tiểu trùng màu đen nhìn chung quanh, trong miệng vậy mà phát ra tiếng người, chính là thanh âm lão giả tiêu tụy kia, trên mặt nó lộ vẻ khiếp sợ.

"Có thể phát ra tiếng? Trùng này chẳng lẽ là bản mệnh cổ của lão giả tiêu tụy kia?" Thâm Lạc cảm giác được cảnh này, ánh mắt khẽ động.

Theo Dược Tiên Tập chứa đựng, cổ sư bình thường chia làm hai loại, một loại là luyện cổ bên ngoài cơ thể, thu nhập cổ trùng vào túi linh thú như túi càn khôn, lúc chiến đấu thì phóng xuất chúng ra.

Loại luyện cổ này bên ngoài cơ thể nên tương đối an toàn, không cần lo lắng cổ trùng phản phệ bản thân, chỉ là loại này luyện cổ bên ngoài cơ thể có thể luyện chế ra một ít cổ trùng phổ thông, uy lực không lớn.

Một loại cổ sư khác thì luyện cổ bên trong cơ thể, lấy tinh huyết bản thân bồi dưỡng cổ trùng, như vậy có thể luyện chế ra cổ trùng cực kỳ cường đại.

Cơ hồ tất cả cổ sư cường đại đều luyện cổ trong cơ thể.

Bất quá dạng luyện cổ này cũng tai hại không nhỏ, quá trình này cũng rất nguy hiểm, hơi không chú ý sẽ tổn hao nhiều thân thể, thứ hai là luyện chế ra cổ trùng này không thể thu nhập vào túi linh thú, nhất định phải tùy thân mang theo, lúc nào cũng lấy tinh huyết ôn dưỡng, cổ trùng uy lực mạnh mẽ, hung tính cũng cực mạnh, lúc nào cũng có thể phản phệ tự chủ.

Vì phòng ngừa cổ trùng phản phệ, cổ sư bọn họ sẽ luyện chế một đạo bản mệnh cổ, bản mệnh cổ có tính mệnh tương liên với cổ trùng thể nội, bản mệnh cổ chết, tất cả cổ trùng cũng sẽ chết đi, dùng cái này kiềm chế những cổ trùng kia.

Vì cậu có thể hữu hiệu khống chế những cổ trùng kia, trong bản mệnh cổ có thần hồn phân liệt của cổ sư, tương tự một phân thân độc lập.

Tiểu trùng màu đen muốn động đậy, nhưng một cỗ lực giam cầm cường đại

từ trong không gian màu vàng chung quanh lộ ra, một mực cầm cố nó lại, không cách nào động đậy mấy may.

Thẩm Lạc hơi trầm ngâm, đưa tay hút tiểu kỳ màu đen cùng sách ngọc màu vàng kia tới, kiểm tra một chút, sau đó mặt lộ vẻ vui mừng.

Hai thứ này đều là cực phẩm pháp khí, phẩm chất cực cao, không dưới Ngũ Hỏa Phiến cùng Huyền Hoàng Nhất Khí Côn, càng hiếm đó là cả hai đều là pháp khí phòng ngự.

Hắn thu hồi hai vật này, lại phát ra một cỗ lam quang quán lấy thi thể lão giả tiêu tụy cùng những cỗ trùng chung quanh, cũng muốn thu chúng vào không gian Thiên Sách.

Nhưng một cỗ lực cản cường đại đột nhiên xuất hiện, vậy mà không thể thu nhiếp thành công.

"Ồ!" Trong miệng hắn kêu nhẹ một tiếng, gia tăng pháp lực đầu nhập vào, nhưng vẫn không thể thành công.

Thẩm Lạc suy nghĩ một chút, tâm niệm thúc giục, rút gần bảy thành pháp lực vào Thiên Sách, lúc này mới thu thi thể lão giả tiêu tụy cùng những cỗ trùng kia vào trong không gian Thiên Sách.

Hắn cũng phát hiện nguồn lực cản thu nhiếp kia, là từ trên thân những cỗ trùng kia phát ra.

Thẩm Lạc suy nghĩ một chút, liền minh bạch nguyên nhân, những cỗ trùng kia đều là vật sống, số lượng lại nhiều, Thiên Sách trong tay hắn chỉ là hư ảnh, thu nhiếp vật không có sinh mệnh thì rất nhẹ nhàng, nhưng thu vật sống phải cố hết sức.

Chương 827: Khế ước

Thảm Lạc thở nhẹ ra một hơi, thả ra thần thức lần nữa chui vào trong Thiên Sách không gian.

Những cỗ trùng kia đến trong Thiên Sách không gian, cũng đều đứng im bất động, cũng bị Thiên Sách chi lực cầm cố lại.

Trong không gian kim quang hội tụ, rất nhanh hình thành một cái Thảm Lạc phân thân hư ảnh.

"Người thế nhưng là lão đầu này bản mệnh cô?" Thảm Lạc nhìn về phía tiểu trùng màu đen, trầm giọng hỏi.

Tiểu trùng màu đen thật nhỏ con mắt nhanh như chớp nhất chuyển, ngắm cách đó không xa tiểu tụy thi thế một chút, lập tức rủ xuống mí mắt, nguy trang thành một con côn trùng phổ thông, không có trả lời.

"Đừng giả bộ thần giở trò, người vừa mới nói một mình, ta đều đã nghe được. Muốn xem bản dịch gốc thì về bạch ngọc sách xem nhé độc giả" Độc Hành cười lạnh một tiếng.

Tiểu trùng màu đen nhỏ bé không thể nhận ra chân động một cái, tiếp tục làm bộ, không có phản ứng.

"Đã người kháng cự không trả lời, vậy liền đắc tội." Thảm Lạc sắc mặt lạnh xuống, đem Thuần Dương Kiếm Phôi thu nhập Thiên Sách không gian..

Một đoàn Hồng Liên Nghiệp Hỏa tại trên kiếm phôi nổi lên, gương nanh múa vuốt cuốn về phía tiểu trùng màu đen.

"Đừng, đừng! Ta nói, ta chính là Nguyên Khâu luyện chế bản mệnh cô." Tiểu trùng màu đen không còn dám trang, mặt lộ vẻ hoảng sợ, vội vàng đáp.

Trải qua chuyện lúc trước, nó đối với Hồng Liên Nghiệp Hỏa hoảng sợ cực

kỳ.

Nói chuyện đồng thời, tiểu trùng màu đen ra sức hướng bên cạnh bò đi, ý đồ cách Hồng Liên Nghiệp Hỏa xa một chút, có thể Thiên Sách không gian giam cầm chi lực phi thường cường đại, căn bản không phải nó một cái tiểu trùng có thể ngăn cản, nhuyễn động nửa ngày vẫn không có nhúc nhích mấy may.

Thẩm Lạc tay vừa nhấc, Hồng Liên Nghiệp Hỏa ngừng lại, tiểu trùng màu đen mới thở phào nhẹ nhõm.

Tay hất lần nữa một chiêu, lão giả tiêu tụy trên thi thể bay ra một viên chiếc nhẫn màu vàng, một viên lệnh bài màu xanh, còn có một cái túi nhỏ màu đen.

Đây là lão giả trên thi thể trừ bỏ cỗ trùng cùng quần áo bên ngoài, duy nhất ba loại vật phẩm.

"Sớm thành thật như vậy chẳng phải không sao." Thẩm Lạc vuốt vuốt viên kia chiếc nhẫn màu vàng, nói ra.

"Các hạ dự định xử trí ta như thế nào?" Tiểu trùng màu đen nhìn xem Thẩm Lạc.

"Ngươi bây giờ trong tay ta, ta muốn xử trí như thế nào ngươi, liền xử trí như thế nào ngươi." Thẩm Lạc tự nhiên nói ra.

"Ngươi nói không sai, thắng làm vua thua làm giặc, Nguyên Khâu nếu thua ngươi, ta vừa mới lại không có thể tập kích bất ngờ thành công, muốn chém giết muốn róc thịt tự nhiên tất theo tôn liên, bất quá các hạ cho tới bây giờ cũng không có động thủ, hẳn là muốn từ ta chỗ này đạt được một chút tin tức a?" Tiểu trùng màu đen nói như thế.

"Thông minh, ta xác thực có rất nhiều sự tình muốn hỏi các hạ, các hạ chính là tu sĩ Nhân tộc, tại sao lại cùng những Yêu tộc kia đến Phổ Đà sơn quấy rối?" Thẩm Lạc nhíu mày lại, mở miệng hỏi.

Tiểu trùng màu đen chỉ nhìn xem Thẩm Lạc, không có trả lời.

"Nếu các hạ không muốn đáp vấn đề này, vậy ta liền thay cái vấn đề, các hạ muốn chiếm cứ Nguyên Khâu bộ thi thể này, đúng không?" Thẩm Lạc vẫy

cười một tiếng, tiếp tục nói.

"Người, người..." Tiểu trùng màu đen thân thể cứng đờ, mặt mũi tràn đầy khiếp sợ nhìn xem Thảm Lạc, nhất thời nói không ra lời.

Bản mệnh cổ cùng kí chủ bản thể quan hệ có chút vi diệu, bản mệnh cổ có thể nhìn thành là kí chủ một cái phân thân, cũng có thể nói là một cái hoàn toàn mới sinh mệnh, cổ sư vẫn lạc về sau, chỉ cần thi thể không có tổn hại quá lợi hại, bản mệnh cổ đều có thể chiếm cứ thi thể, tiếp tục còn sống.

Từ một loại nào đó góc độ nói, đây cũng là cổ sư một loại phương pháp bảo vệ tính mạng.

Chỉ là việc này tại cổ sư ở giữa đều cực kỳ bí ẩn, ngoại nhân chưa bao giờ biết được, Thảm Lạc là từ chỗ nào biết được?

"Ta ngẫu nhiên đạt được một bản Dược Tiên Tập, ở phía trên thấy qua bản mệnh cổ ghi chép." Thảm Lạc cùng này bản mệnh sâu độc còn có chuyện quan trọng trao đổi, không có giấu diếm việc này.

"Dược Tiên Tập! Người có một bản Dược Tiên Tập!" Tiểu trùng màu đen đột nhiên kích động lên.

"A, người cũng biết Dược Tiên Tập?" Thảm Lạc có chút ngoài ý muốn.

"Ta đương nhiên biết, Dược Tiên Tập thế nhưng là chúng ta cổ sư nhất mạch thánh điển! Từ khi hơn ngàn năm trước Dược Tiên tông tiêu tan, Dược Tiên Tập cũng biến mất theo, ta bái nhập Thân Mộc Lâm, cùng những Yêu tộc kia liên thủ, chính là vì tìm kiếm cuốn sách này!" Tiểu trùng màu đen trong giọng nói mang theo vẻ kích động.

Thảm Lạc đuôi lông mày hơi nhíu, không nghĩ tới chính mình ngẫu nhiên đoạt được Dược Tiên Tập nguyên lai lịch lớn như vậy, chậm rãi mở miệng nói: "Cuốn sách này tại trên tay của ta, bất quá chỉ có một bản, cũng không toàn, bên trong ghi chép rất nhiều luyện cổ chi pháp, cao cấp nhất chính là bát phẩm cổ trùng."

"Bát phẩm! Đó đã là thượng tam phẩm cổ trùng, đối với Chân Tiên, thậm chí cảnh giới Thái Ất Tiên Nhân cũng hữu dụng!" Tiểu trùng màu đen nghe những này, càng thêm kích động lên.

"Ta có thể cho ngươi chiêm cứ Nguyên Khâu thi thể, ngày sau thậm chí có thể đem quyền kia Dược Tiên Tập cho ngươi xem một chút." Thẩm Lạc mắt sáng lên, tiếp tục nói.

Tiểu trùng màu đen đại hỉ, bất quá nó rất nhanh tỉnh táo lại, nói: "Trừ ta biết những Yêu tộc kia sự tình, ngươi muốn cái gì?"

"Ta muốn tại trong cơ thể ngươi gieo xuống một cái khế ước ấn ký, ngươi chiêm cứ Nguyên Khâu thi thể sau muốn vì ta xuất lực 100 năm, một trăm năm sau, ta liền thả ngươi tự do." Thẩm Lạc nói ra.

"100 năm? Quá lâu chút, ta chiêm cứ Nguyên Khâu thi thể, tu vi đã không cách nào lại tinh tiến mấy may, mà Nguyên Khâu thọ nguyên còn thừa không nhiều, lại trải qua lần này đại nạn, có thể hay không sống trên 100 năm đều là không thể biết được." Giáp trùng màu đen chậm rãi nói ra.

"50 năm cũng có thể." Thẩm Lạc lông mày vừa nhấc, nói ra.

Có mộng cảnh kinh nghiệm liên tục không ngừng gia trì, hấn tu vi tinh tiến cực nhanh, 50 năm sau tám thành cũng không cần đến đối phương.

"Tốt, một lời đã định!" Tiểu trùng màu đen ánh mắt chớp động, rất nhanh liền khôi phục kiên định, phun ra một câu.

Thẩm Lạc vui mừng trong bụng, một chỉ điểm tại trên tiểu trùng màu đen, đạo đạo hắc quang không ngừng dung nhập tiểu trùng thể nội.

Tiểu trùng màu đen trong mắt lộ ra một tia thống khổ, thân thể cũng rung động đứng lên, nhưng nó cắn răng nhẫn nại xuống tới.

Sau một lát, Thẩm Lạc liền thi pháp hoàn thành thu ngón tay về, đồng thời giải trừ Thiên Sách không gian giam cầm chi lực.

Hấn vừa mới thêm tại tiểu trùng thể nội khế ước ấn ký là Luyện Thân đàn bí thuật, mặc dù không kịp thông linh ấn ký cường đại như vậy, nhưng trong tiểu trùng màu đen lực lượng thân hồn không mạnh, khế ước này ấn ký đủ để kiềm chế lại nó.

Tiểu trùng màu đen cũng khôi phục bình tĩnh, nhìn Thẩm Lạc một chút về sau, thân hình uốn éo, "Suu" một tiếng bay đến Nguyên Khâu trên thi thể, từ nó chỗ trán chui vào.

Nguyên Khâu trên thi thể nổi lên một tầng hắc quang, ngay từ đầu yếu ớt, rất nhanh liền trở nên sáng tỏ.

Thảm Lạc thấy vậy, đưa tay lần nữa vẫy một cái, một cỗ tinh thuần thiên địa linh khí từ bên ngoài quán chú tiến đến, rót vào Nguyên Khâu thi thể.

Nguyên Khâu bên ngoài thân hắc quang lập tức lóe lên, thổi phù một tiếng nhẹ vang lên, hắc lỗ thủng trong hai mắt hiện ra hai điểm lục quang, huyết nhục càng nhanh chóng hơn sinh trưởng, mấy hơi thở sau hai cái hơi hiện nhãn cầu màu xanh lục liền một lần nữa sinh trưởng mà ra.

Nguyên Khâu hoạt động tay chân, trên thân dần dần lần nữa tản mát ra hơi thở của vật còn sống.

Chung quanh tràn lan đi ra cỗ trùng trăm sông đổ về một biển đồng dạng, một lần nữa trở lại nó thể nội.

Thấy cảnh này, Thảm Lạc cũng không nhịn được thán phục bản mệnh cỗ huyền diệu, lần nữa tiếp dẫn một cỗ tinh thuần thiên địa linh khí, rót vào Nguyên Khâu thể nội.

"Đa tạ Thảm đạo hữu, liên quan tới những Yêu tộc kia sự tình, ta biết kỳ thật không nhiều, tại hạ là một tên tán tu, bị những Yêu tộc kia lôi kéo, tham dự hôm nay tiến công Phổ Đà sơn mà thôi, đối với những Yêu tộc kia mục đích cũng không rõ ràng. Mà tại hạ sở dĩ theo Phong Túc bọn hắc đến Tử Trúc Lâm này, là bởi vì tại hạ nuôi dưỡng một loại tên là Phệ Nguyên Cổ cỗ trùng, đối với phá giải cấm chế có hiệu quả." Nguyên Khâu cảm ơn một tiếng, sau đó không đợi Thảm Lạc hỏi thăm, đem tự mình biết sự tình một mạch đổ ra.

Chương 828: Trong động

Người ở chỗ này hảo hảo khôi phục, phải dùng đến người thời điểm, ta tự sẽ phân phó." Thảm Lạc có chút gật gật đầu, nói một tiếng về sau, thân ảnh nhoáng một cái từ trong không gian biến mất không thấy gì nữa, chiếc nhẫn màu vàng các loại ba món đồ cũng biến mất theo.

Nguyên Khâu chính là Đại Thừa kỳ tồn tại, bây giờ bị bản mệnh cổ phục sinh, thực lực mặc dù có chỗ tiêu giảm, nhưng vẫn không thể khinh thường, hẳn đương nhiên sẽ không cứ như vậy đem nó phóng xuất, hay là lưu ở trong Thiên Sách không gian tương đối ổn thỏa.

Nguyên Khâu được cho thêm nhiều loại hạn chế, không dám nói thêm cái gì, tự đắc nhắm mắt thu nạp cỗ thiên địa linh khí kia, trị liệu trong thân thể thương thế.

Thảm Lạc nhắm mắt đứng tại chỗ, cảm giác được Nguyên Khâu thành thành thật thật ngốc ở trong Thiên Sách không gian, lúc này mới mở ra hai mắt, nhìn về phía mang ra ba kiện đồ vật.

Hắn đầu tiên đem chiếc nhẫn màu vàng mang theo trên tay, thi pháp một chút ném thử, trên mặt hiện ra vẻ mừng rỡ.

Viên này chiếc nhẫn màu vàng ở trong chứa hai mươi tầng cấm chế, là một kiện đường đường chính chính pháp bảo, ẩn chứa linh lực không kém Long Giác Đoàn Chùy.

"Không tệ!"

Thảm Lạc trong lòng vui mừng, thầm vận pháp lực luyện hóa, ánh mắt nhìn về phía tấm lệnh bài màu xanh lục kia.

Lệnh bài màu xanh cũng không phải là pháp khí, chỉ là một kiện phổ thông lệnh bài, một mặt minh khắc một cái đại thụ đồ án, một mặt khác viết "Thần Mộc Lâm" ba chữ to.

"Thần Mộc Lâm? Vừa rồi Nguyên Khâu kia nói qua bái nhập nơi đây, xem ra là một môn phái danh tự.." Thảm Lạc trầm nghĩ.

Tấm lệnh bài màu xanh này toàn thân xanh biếc, thoạt nhìn là một loại đặc thù vật liệu gỗ, ẩn chứa dị thường mãnh liệt sinh cơ.

Hắn lật nhìn mấy lần, liền đem lệnh bài thu hồi, không có truy đến cùng, nhìn về phía sau cùng túi nhỏ màu đen.

Túi nhỏ màu đen là một cái pháp khí chứa đồ, thần thức của hắn chui vào trong đó, trên mặt lập tức hiện ra sợ hãi lẫn vui mừng.

Nguyên Khâu thân là một cái Đại Thừa kỳ cường giả, trong pháp khí chứa đồ bảo vật đông đảo, viên siêu Thảm Lạc, vền vền là tiên ngọc liền chừng gần mười vạn khối, mặt khác các loại tài liệu quý hiếm, đan dược, pháp khí càng là đông đảo, đáng tiếc không có những pháp bảo khác.

Thảm Lạc không rảnh từng cái cẩn thận phân biệt, thần thức cùng trong Thiên Sách Nguyên Khâu câu thông, rất nhanh hiểu rõ những tài liệu này, đan dược, pháp khí tin tức.

Đúng lúc này, liền tiếp trầm đục từ phía trước truyền đến, chung quanh sương mù màu trắng như là sôi trào giống như quay cuồng lên, lại có tán loạn xu thế, tầm mắt lập tức biến rộng rất nhiều.

"A, chuyện gì xảy ra?" Thảm Lạc hơi biến sắc mặt, lật tay đem túi nhỏ màu đen thu hồi, lại lần nữa thôi động Động Địa Phù, trốn vào lòng đất, hướng tiếng vang truyền đến phương hướng mà đi.

Mấy hơi thở về sau, hắn đi vào tiếng vang đầu nguồn, phát hiện thành linh chính là cửa Triều Âm động.

Ngụy Thanh cùng Liễu Tình cũng không ở đây, ngược lại là Nhiếp Thái Châu lẻ loi một mình đứng ở chỗ này, hắc hùng tinh cho nàng tấm tiểu kỳ màu trắng kia chẳng biết tại sao quang mang nở rộ, rớt vào Triều Âm động đại môn trên cấm chế.

Triều Âm động trên cửa cấm chế cũng là kim quang nở rộ, tránh gấp không thôi, song phương sinh ra cộng minh nào đó đồng dạng.

Nhiếp Thái Châu sắc mặt đỏ lên, kiệt lực thi pháp muốn thu hồi tiểu kỳ

màu trắng, có thể trên tiêu kỳ bạch quang giống như cửa đá hút vào một dạng, căn bản thu không trở lại.

Vào thời khắc này, hai tiếng duệ khiêu từ phía sau trong sương trắng bắn ra, lao thẳng tới Nhiếp Thái Châu mà đến, rõ ràng là Liễu Tình cùng Ngụy Thanh hai người.

Thảm Lạc khẩn trương, đang muốn thoát ra mặt đất.

Nhưng vào lúc này, trên Triều Âm động kim quang đột nhiên tăng vọt, phát ra mảng lớn duệ khiêu thanh âm, hình thành một cái vàng sáng màu vàng óng, vô số kim quang ở trong đó quay cuồng, tư tư rung động.

Một cỗ hấp lực khổng lồ từ trong vàng sáng màu vàng óng lộ ra, Nhiếp Thái Châu không có lực phản kháng chút nào bị hút vào, "Suu" một chút biến mất không thấy gì nữa.

Bay vọt mà đến Liễu Tình cùng Ngụy Thanh hai người sắc mặt giật mình, muốn dừng lại thân hình, có thể trong vàng sáng màu vàng óng lộ ra hấp lực thực sự quá lớn, lấy hai người tu vi cũng chỉ là có chút dừng lại, sau một khắc đồng dạng bị nuốt đi vào.

"Biểu muội!" Thảm Lạc nhìn thấy cảnh này, trong lòng kinh hãi, không chút nghĩ ngợi từ dưới đất thoát ra, lao thẳng tới tiến trong vàng sáng màu vàng óng.

Trước mắt hấn hoa một cái, cả người giống như tiến vào một cái kịch liệt quay cuồng vòng xoáy, thân thể bị từng luồng từng luồng cự lực xé rách ở, giống như muốn đem hấn xé nát.

Bất quá cỗ này lực xé rách không có tiếp tục quá lâu, mấy hơi thở về sau, Thảm Lạc thân thể nhẹ bẫng, bị ném đi ra ngoài, sau một khắc hung hăng đâm vào trong một mảnh thủy vực.

"Soạt" một tiếng, mảng lớn bọt nước vẩy ra mà lên.

Thảm Lạc thân thể đau xót, não hải dừng lại mấy hơi thở, nhưng ý thức rất nhanh khôi phục lại, một vận pháp lực liên giữ vững thân thể, lại lần nữa bay ra.

Chung quanh một mảnh sáng rõ, hấn xuất hiện tại một mảnh sáng tỏ trong

không gian.

Bốn phía là một mảnh giống như hồ nước địa phương, trong hồ nước mọc đầy hoa sen, màu đỏ, màu xanh lá, màu trắng, còn có màu vàng, có chút lộng lẫy.

Những hoa sen này đều không phải là phàm vật, tản mát ra từng tia từng tia sóng linh khí.

"Đây là ở đâu? Triều Âm động nội bộ sao? Muốn xem bản gốc thì vào bns nhé." Thảm Lạc hướng chung quanh nhìn lại, đồng thời tay bấm Ngự Thủy Quyết, trên người nước đọng trong nháy mắt rời khỏi thân thể, quần áo trong nháy mắt trở nên khô ráo.

Hồ nước chung quanh là một mảnh bao la hoang dã, một mực lan tràn đến tầm mắt cuối cùng, cũng không kiến trúc vết tích, tựa như là một cái rất là địa phương hoang vu.

Mà lại nơi đây mặc dù không có sương trắng, có thể Lương Nghi Vi Trần Huyền Trật hiệu quả còn tại, trong hư không tràn ngập một cỗ lực lượng vô hình, khiến cho thân thức không cách nào ly thể mấy may.

Thảm Lạc lo lắng Nhiếp Thái Châu tình huống, nhìn bốn phía về sau, lập tức liền hướng một cái phương hướng bay đi.

Có thể vừa bay ra ao sen phạm vi, bịch một tiếng, hấn đón đầu đâm vào trên thứ gì.

"Cái gì!" Thảm Lạc đầu đụng đau nhức, ngẩng đầu nhìn về phía trước, hơi nhượng mày.

Chỉ thấy phía trước trong hư không chẳng biết lúc nào xuất hiện một tầng màn ánh sáng màu xanh lam, hiện ra hình bán cầu, đem hồ nước toàn bộ bao khóa ở trong đó.

"Cấm chế!" Ánh mắt hấn híp lại quát lạnh một tiếng, bầm niệm pháp quyết hướng về phía trước điềm một cái.

Một đạo kim hồng tuột tay bắn ra, chính là Long Giác Đoàn Chùy pháp bảo, nhoáng lên dưới hóa thành một đạo dài chừng mười trượng cự chùy màu vàng hư ảnh, hung hăng đâm vào trên màn ánh sáng màu xanh lam.

"Phanh" một tiếng vang lớn, cự chùy hư ảnh trong nháy mắt bạo liệt ra, hóa thành mảng lớn kim quang loá mắt, đem trong phạm vi mấy trượng màn ánh sáng màu xanh lam đều bao phủ trong đó, nhất thời thấy không rõ tình hình bên trong, chung quanh màn sáng rung động không thôi.

Gặp tình hình này, Thảm Lạc lông mày lại nhíu lại.

Mãnh liệt kim quang rất nhanh đánh tan, Long Giác Đoản Chùy đâm vào trên màn ánh sáng màu xanh lam, màn sáng bình yên vô sự, một tia kẽ nứt cũng không có xuất hiện.

"Thật kiên cố lắm ché!" Hãn tự lẫm bẫm một câu, đem Long Giác Đoản Chùy thu hồi, bầm niệm pháp quyết thi triển thông linh chi thuật.

Dưới thân hồ nước soạt một chút xoay tròn, rất nhanh hình thành một cái thủy động, Hấp Huyết Quỷ thân ảnh từ bên trong bắn ra.

Cùng lúc đó, Thảm Lạc bên hông bóng đen lóe lên, Quỷ Tướng Triệu Phi Kích thân ảnh cũng hiển hiện ra.

"Nhanh, giúp ta một chút sức lực." Thảm Lạc lấy ra Vân Thùy Trận trận kỳ, trong khoảnh khắc liền hợp thành Vân Thùy pháp trận, một đạo vàng sáng màu trắng bao phủ lại ba người.

Triệu Phi Kích cùng Hấp Huyết Quỷ pháp lực lập tức thông qua pháp trận hội tụ tới, Thảm Lạc pháp lực lập tức cường đại mấy lần, kinh mạch đều có loại tăng đầy cảm giác.

Hãn lật tay lấy ra Huyền Hoàng Nhất Khí Côn, toàn lực thi triển ra Bát Thiên Loạn Bồng.

64 đạo bồng ảnh nổi lên, hư không vì đó rung động, thiên địa linh khí càng giống như sôi trào cuộn cuộn.

"Đi!" Thảm Lạc hét lớn một tiếng, 64 đạo côn ảnh rần rần chắc chắc đánh vào trên màn ánh sáng màu xanh lam.

Màn ánh sáng màu xanh lam kịch liệt rung động, hướng vào phía trong thật sâu lẫm, màn sáng phụ cận thổ địa nổ bẻ ra, trong hồ nước nước ao càng thêm trực tiếp bạo liệt, bên trong sinh trưởng Linh Liên đều bị hủy.

Chương 829: Dừng Tiên Hạnh

Theo Bát Thiên Loạn Bồng rơi xuống, màn sáng lam quang cấp tốc tán loạn, trong chớp mắt tiêu tán chín thành, nhưng lực Bát Thiên Loạn Bồng cũng bị hao hết, trên màn sáng chớp động linh văn, lam quang phiêu tán cấp tốc phục hồi như cũ, mây hơi thở đã khôi phục như lúc ban đầu, khu vực lờm cũng khôi phục nguyên dạng.

Sắc mặt Thẩm Lạc có chút khó coi.

Lợi dụng Vân Thùy Trận tăng cường pháp lực, thi triển Bát Thiên Loạn Bồng, cơ hồ đã là thủ đoạn công kích mạnh nhất hẳn có thể thi triển ra lúc này, vẫn vô pháp phá vỡ cấm chế này.

Mà Hồng Liên Nghiệp Hoả trong Thuần Dương Kiếm Phôi có thể đổi mặt sinh linh lợi hại, nhưng dùng để phá tan cấm chế lại vô dụng.

Nếu chỉ bị giam ngược lại cũng không sao, nhưng hiện tại không biết Nhiếp Thái Châu thế nào, nàng và hai người Ngụy Thanh, Liễu Tình tuân tự truyền tống vào, nếu bị truyền tống đến một chỗ thì an toàn càng đáng lo.

Trong lòng của hắn lo lắng, nhưng lại không thể làm gì.

"Chủ nhân, ngài sau khi đi vào là tình huống này, những người khác hẳn là giống vậy, tám thành cũng bị giam giữ trong cấm chế giống nơi đây, ngược lại không cần quá lo lắng Nhiếp Thái Châu kia." Triệu Phi Kích ở trong túi cần khôn có thể thăm dò tình huống bên ngoài, hiểu rõ tâm tình Thẩm Lạc, mở miệng an ủi.

"Người nói có chút đạo lý." Thẩm Lạc nghe lời này, ánh mắt lóe lên, chậm rãi gật đầu.

Triều Âm động này chính là đạo tràng Quan Thế Âm Bồ Tát, giam cầm người xông vào là chuyện rất bình thường.

Nhiếp Thái Châu bị cầm chế Triệu Âm động hút vào đầu tiên, Ngụy Thanh cùng Liễu Tình là đợt thứ hai, hấn xem như đợt thứ ba, khoảng cách thời gian không kém bao nhiêu, hiện tại hấn đơn độc bị cầm tù, Nhiếp Thái Châu hấn là cũng không bị giam cùng một chỗ với Ngụy Thanh, Liễu Tình.

Vừa nghĩ đến đây, tâm tình Thẩm Lạc cháy bỏng ngược lại hòa hoãn một chút.

"Lại nói, chúng ta cũng không phải không có hi vọng phá vỡ cầm chế này." Triệu Phi Kích lại nói.

"A, ngươi có biện pháp nào, nói nghe một chút." Thẩm Lạc nhú mày lại.

"Bằng vào lực lượng chúng ta bây giờ, mặc dù không cách nào phá vỡ cầm chế này, nhưng chênh lệch không nhiều, tu vi chủ nhân ngài cách Xuất Khiếu trung kỳ chỉ có nửa bước, mà Tiên Hạnh kia cũng đã tới tay, sao ngài không ở chỗ này ăn, bằng vào lực lượng Tiên Hạnh có thể nhất cô tác khí, đột phá bình cảnh tu vi. Ta xem nơi đây linh khí nồng đậm, cũng không nguy hiểm, là một chỗ thượng giai tu luyện." Triệu Phi Kích nói.

Thẩm Lạc sáng mắt lên, hấn nhất thời nóng vội, vậy mà quên mất Tiên Hạnh

Tiên Hạnh chính là đồ vật Tiên giới, hiệu dụng tất nhiên mạnh mẽ hơn Bát Giác Liên Diệp nhiều lắm. Bát Giác Liên Diệp cũng có thể làm cho tu vi hấn đột nhiên tăng mạnh, hướng chỉ là Tiên Hạnh.

Mà dù Tiên Hạnh không thể làm cho hấn tiến giai, chỉ cần có thể gia tăng một chút thọ nguyên, là hấn có thể triệu hoán tu vi mộng cảnh, nhất cử phá vỡ cầm chế này.

Thẩm Lạc nhìn Triệu Phi Kích một chút, hấp thu tàn hồn Lâm Đạt xong, Triệu Phi Kích không chỉ tu vi tiến nhanh, đầu óc so với trước cũng linh hoạt hơn nhiều.

Bất quá đây là chuyện tốt, hấn không quản nhiều, khoan chân ngồi xuống phía trên hồ nước, thân thể vô thanh vô tức chui vào trong nước.

"Hấp Huyết Quý, ngươi đi hồ nước bên kia thủ hộ, mặc dù trong cầm chế này hấn không có nguy hiểm, bất quá cũng không thể chủ quan." Triệu Phi Kích nói với Hấp Huyết Quý.

Trong mắt Hấp Huyết Quỷ loé lên hung quang, gầm nhẹ một tiếng, hiển nhiên việc Quỷ Tướng sai sử nó rất là bất mãn.

"Thế nào, muốn đánh nhau phải không? Ta là âm hồn, thần thông hút máu của người không có tác dụng với ta." Triệu Phi Kích cười nhạt nói.

Hấp Huyết Quỷ nhìn chăm chăm Triệu Phi Kích nửa ngày, hừ một tiếng, thả người bay đến một bên hồ nước đứng đó.

...

Dưới đáy hồ, Thảm Lạc thềm vận công pháp, trên thân sáng lên một tầng lam quang, nước ao chung quanh đều bị ngăn cách ra cách một trượng.

Đúng như Triệu Phi Kích nói, trong Triều Âm động này thiên địa linh khí thịnh vượng lạ thường, cũng không lâu lắm, pháp lực trong cơ thể hắn khôi phục đến trạng thái tốt nhất, lấy ra Tiên Hạnh, ngửa miệng cắn nuốt xuống.

Tiên Hạnh vào miệng tan đi, hóa thành một đạo khí lưu thanh lương, dung nhập toàn thân hắn.

Thảm Lạc trong lúc nhất thời cảm thấy toàn thân thư thái, phảng phất ba vạn sáu ngàn lỗ chân lông tựa hồ cũng thư giãn lên, không khỏi thoải mái khẽ hừ một tiếng.

Bất quá hắn không sa vào trong khoái cảm này, rất nhanh khôi phục tỉnh táo, vận công luyện hóa cỗ lực lượng Tiên Hạnh này.

Pháp lực trong cơ thể hắn phun trào lên, ngay từ đầu chỉ là gợn sóng nhỏ, rất nhanh hình thành một cơn sóng thể không thể đỡ, phóng tới bình cảnh Xuất Khiếu trung kỳ.

Thời gian trôi qua từng giờ, nửa ngày đã qua rất nhanh.

Triệu Phi Kích cùng Hấp Huyết Quỷ ở bên cạnh hồ nước thủ hộ, không dám có chút lười biếng.

Vào thời khắc này, một tiếng hét to bỗng nhiên từ đáy ao truyền ra, như sóng lớn ngập trời, từng đợt lên cao, xông thẳng tới chân trời.

Toàn bộ hồ nước như sôi trào, từng cột nước thô to bỗng nhiên dâng lên, như du long tứ tán đánh ra, đung vào trên màn sáng màu xanh lam, phát ra liên tiếp âm thanh trầm đục.

Trong những cột nước này ẩn chứa lực lượng không nhỏ, màn sáng màu xanh lam chung quanh cũng run rẩy theo.

Triệu Phi Kích cùng Hấp Huyết Quỷ lách mình tránh né những cột nước này, giữa thân sắc đều hiện ra vẻ mừng rỡ.

Bọn chúng cùng tâm thần Thảm Lạc tương liên, biết Thảm Lạc đã đột phá bình cảnh.

Sau một hồi lâu, nước ao sôi trào mới lắng lại, một bóng người màu xanh lam từ đáy nước bắn ra, chính là Thảm Lạc.

Hắn nhìn không khác trước đó, nhưng khí tức vờn quanh người đã khác lạ, so với trước đó cường đại gấp bội.

"Chúc mừng tu vi chủ nhân tiến nhanh, đạt tới Xuất Khiếu trung kỳ." Triệu Phi Kích bay tới, khom mình hành lễ nói.

Thảm Lạc thu liễm pháp lực dao động trên thân, gạt đầu nhẹ với Triệu Phi Kích.

Cảm thụ pháp lực thể nội tăng mạnh gấp bội, trên mặt hắn lộ vẻ tươi cười.

Hắn không ngờ, Tiên Hạnh hiệu dụng to lớn như thế, ngắn ngủi nửa ngày đã đẩy tu vi hắn lên Xuất Khiếu trung kỳ.

Thảm Lạc quan tâm Nhiếp Thái Châu cùng Bạch Tiêu Thiên, tu vi vừa đột phá, lập tức đình chỉ tu luyện, bây giờ trong cơ thể hắn còn tồn trữ không ít lực lượng Tiên Hạnh.

Mà vấn đề tuổi thọ của hắn, giống như Viên Thiên Cương nói, Tiên Hạnh quả nhiên hữu dụng với tuổi thọ hắn, bản mệnh nguyên khí được bổ sung không nhỏ, thọ nguyên gia tăng khoảng một trăm năm mươi năm.

Ngày sau luyện hoá lực lượng những Tiên Hạnh còn tồn trữ kia, tuổi thọ của hắn còn có thể tăng thêm.

Hấp Huyết Quỷ cũng bay tới, đang muốn chúc mừng một tiếng.

"Không cần nói gì khác, trước phá vỡ cấm chế này đã." Thảm Lạc đưa tay ra nói.

Bốn đạo bạch quang từ trong tay áo bắn ra, chia ra rơi vào tay Hấp Huyết Quỷ cùng Triệu Phi Kích, chính là trận kỳ Vân Thù Trận.

Cả hai cũng không nói gì, vội vàng thi pháp thôi động, một vòng sáng màu trắng rất nhanh hình thành, bao phủ lại ba người.

Thảm Lạc toàn lực vận chuyển công pháp, trên thân lam quang tăng vọt, như mặt trời nhỏ loá mắt.

Bây giờ tu vi hẳn tiến nhanh, lại mượn nhờ lực lượng Vân Thù Trận, pháp lực thành linh tăng lên tới Xuất Khiếu kỳ đỉnh phong.

Nếu là tu sĩ bình thường, pháp lực tăng nhiều như thế, tất nhiên sẽ điều khiển khó khăn, nhưng Thảm Lạc có kinh nghiệm mộng cảnh gia trì, dù pháp lực Chân Tiên kỳ cũng có thể khống chế tự nhiên, chút pháp lực như thế căn bản không nói chơi.

Hắn lật tay lấy ra Huyền Hoàng Nhất Khí Côn, nhưng không lập tức động thủ phá cấm, nhắc tay vung về phía trước một cái.

Kim ảnh lóe lên, một mảnh mây xám từ trong tay hắn bay ra, bên trong là vô số tiểu trùng màu xám to bằng hạt vừng, bao phủ lại trước mặt màn sáng màu xanh lam.

Những tiểu trùng màu xám này nhao nhao bám vào trên màn sáng, thành linh nhanh chóng chui vào.

Vừa tiến vào màn sáng, những tiểu trùng màu xám này lập tức biến thành từng đạo sương mù màu xám, màn sáng màu xanh lam vốn thanh tịnh sáng tỏ, nhanh chóng trở nên đục ngầu ảm đạm, lam quang trong màn sáng nhanh chóng yếu bớt.

Chương 830: Bảy đạo cấm chế

Thẩm Lạc thấy vậy, trên mặt lập tức hiện ra vui mừng, những tiểu trùng màu xám này chính là Nguyên Khâu trước đó nói qua, đối với phá giải cấm chế phi thường hữu hiệu Phệ Nguyên Cô, Nguyên Khâu ngược lại là chưa hề nói khoác lác.

Trước đó hần lo lắng Nhiếp Thái Châu, nhất thời ngược lại đem việc này đem quên đi, dùng sâu độc này bây giờ chỗ cho thấy hiệu quả đến xem, vừa mới nếu là liền vận dụng nói, hần hần là đã sớm đi ra.

Hần rất nhanh thu liễm nỗi lòng, toàn lực thi triển 64 đạo côn ảnh tại quanh người hần xuất hiện, so trước đó rõ ràng rất nhiều, phía trên vờn quanh cự lực cũng mạnh mẽ hơn không ít.

Trên Huyền Hoàng Nhất Khí Côn hoàng mang càng thịnh, 64 đạo côn ảnh vây quanh Thẩm Lạc thân thể luân chuyển đứng lên, rất nhanh hình thành một cái cự đại vòng xoáy màu vàng.

Một cỗ đáng sợ cự lực hướng chung quanh tỏa khắp mở đi ra, trong hồ nước dòng nước bỗng nhiên bạo liệt, những hoa sen kia cùng bên bờ bùn đất trong nháy mắt hóa thành bột mịn, bị vòng xoáy màu vàng nuốt vào, hư không cũng theo đó rung động.

Vòng xoáy trung tâm chính là Thẩm Lạc trong tay Huyền Hoàng Nhất Khí Côn, tách ra chói mắt hoàng mang, hướng về phía trước một kích mà ra, đánh vào trên màn ánh sáng màu xanh lam.

Vòng xoáy màu vàng ẩn chứa cự lực, đều trút xuống trên màn ánh sáng màu xanh lam.

Màn sáng kịch liệt rung động, kiên trì mấy hơi thở, rốt cục ầm vang vỡ vụn.

Vòng xoáy màu vàng thu thế không nổi, tiếp tục hướng phía trước quét sạch mà đi, những nơi đi qua hết thấy đều bị triệt để xoắn nát, đẩy về phía trước ra một vài dài mùi trượng hồ sâu mới dừng lại.

"Rốt cục đi ra.." Thầm Lạc thở nhẹ một hơi, thu hồi Huyền Hoàng Nhất Khí Côn, hướng chung quanh nhìn lại, con mắt lập tức trừng lớn.

Chung quanh cảnh sắc đại biến, cũng không phải là trước đó tại trong cấm chế nhìn thấy một mảnh bát ngát hoang dã, sinh trưởng một mảnh cao lớn liễu rủ, cành lá tươi tốt, lá xanh như ẩm.

Rừng liễu bên ngoài cách đó không xa mái hiên đứng vững, tựa hồ tọa lạc một tòa cung điện.

"Xem ra cấm chế màu xanh lam kia còn có huyền thuật hiệu quả." Thầm Lạc thở phào một hơi, nói thầm một tiếng sau bấm niệm pháp quyết giải trừ Vân Thủy Trận vậy. Bốn tám trận kỳ bay trở về trong tay hắn.

"Các ngươi đều vất vả, đi về trước đi, chờ chuyện nơi đây kết thúc, ta lại nghĩ biện pháp cho các ngươi tìm một chút chỗ tốt làm thù lao." Thầm Lạc nói, mở ra thông linh thủy động.

Hấp Huyết Quỷ không nói một lời không vào nước động, biến mất không thấy gì nữa, Triệu Phi Kích cũng bay vào túi càn khôn.

Thầm Lạc điều chỉnh thân thể một cái trạng thái, hướng toà kiến trúc kia phương hướng bay đi, rất nhanh liền bay ra vùng rừng liễu này, một cái khoáng đạt quảng trường xuất hiện ở phía trước.

Quảng trường bên trái là một mảnh to lớn hoa sen ao nước, trong đó sinh trưởng các loại Linh Liên.

Bất quá những Linh Liên này không phải hấp dẫn người nhất, trong ao thình lình lơ lửng bảy cái đủ mọi màu sắc hình bán cầu cấm chế, cùng vừa mới giam cầm hắn rất tương tự, bán cầu trên cấm chế quang mang lưu chuyển, thấy không rõ tình huống bên trong, bất quá những cấm chế này đều đang rung động không thôi, hiển nhiên bên trong đều giam cầm người.

Mà tại quảng trường phía bên phải thì đứng vững một tòa dị thường cao lớn cung điện màu trắng, cao tới trăm trượng, toàn thân dùng bạch ngọc chế thành, nhìn dị thường hoa mỹ, đúng là hắn vừa mới nhìn thấy kiến trúc.

"Có người? Nơi này bảy đạo cấm chế, hẳn là trừ ta ra bảy người khác đều ở nơi này?" Thầm Lạc hướng xa xa cung điện màu trắng nhìn một cái, rất

nhANH LIÊN THU TÂM MẮT LẠI, NHÌN VỀ PHÍA TRƯỚC MẶT BẢY CÁI CẨM CHẾ HÌNH CẦU.

BẢY ĐẠO CẨM CHẾ NÀY CÓ MẠNH CÓ YẾU, CÓ BA ĐẠO CẨM CHẾ CỰC KỲ CƯỜNG HOÀNH, ĐẠT ĐẾN CHÂN TIÊN CẤP BẬC, HAI ĐẠO CẨM CHẾ BA ĐỘNG HƠI YẾU, LÀ ĐẠI THỪA CẤP BẬC, CUỐI CÙNG HAI ĐẠO CẨM CHẾ LẠI LÀ XUẤT KHIẾU KỲ TRÌNH ĐỘ.

"GIAM CẨM TA CẨM CHẾ, CŨNG LÀ XUẤT KHIẾU KỲ CẤP BẬC, HẸN LÀ TRIỀU ÂM ĐỘNG ĐEM CHÚNG TA THU HÚT VỀ SAU, CĂN CỨ MỖI NGƯỜI TU VI KHÁC BIỆT, PHÂN BIỆT THIẾT TRÍ KHÁC BIỆT CƯỜNG ĐỘ CẨM CHẾ? CÁI NÀY CHẴNG LẼ XEM NHƯ MỘT KHẢO NGHIỆM?" THẨM LẠC TRONG LÒNG NỔI LÊN MỘT CÁI Ý NIỆM TRONG ĐẦU, LẬP TỨC HAI MẮT THANH QUANG CHỚP ĐỘNG, HƯƠNG BẢY ĐẠO CẨM CHẾ HÌNH CẦU NHÌN LẠI.

BA ĐẠO CHÂN TIÊN CẨM CHẾ KIA QUÁ MỨC CƯỜNG ĐẠI, HẸN U MINH QUỶ NHÂN CĂN BẢN NHÌN KHÔNG THẤU, HAI ĐẠO ĐẠI THỪA KỲ CẨM CHẾ CHỈ CÓ THỂ MƠ HỒ NHÌN THẤY MỘT CHÚT BÓNG DÁNG, BẤT QUÁ SAU CÙNG HAI ĐẠO XUẤT KHIẾU KỲ CẨM CHẾ LẠI KHÔNG HUYỀN DIỆU NHƯ VẬY, U MINH QUỶ NHÂN CÓ THỂ NHÌN TRỘM ĐẾN NÓ NỘI BỘ.

HAI ĐẠO THÂN ẢNH MƠ HỒ XUẤT HIỆN TẠI THẨM LẠC TRONG ẢNH MẮT, MẶC DÙ NHÌN KHÔNG HẾT SỨC RÕ RÀNG, NHƯNG HẸN LÀ BẠCH TIÊU THIÊN CÙNG NHIẾP THẢI CHÂU.

HAI NGƯỜI ĐỀU ĐANG RA SỨC CÔNG KÍCH CẨM CHẾ, CHỈ LÀ CẨM CHẾ NÀY VƯỢT RA KHỎI THỰC LỰC CỦA BỌN HẸN KHÔNG ÍT, BÁN CẦU MÀN SÁNG MẶC DÙ LẮC LƯ KHÔNG THÔI, NHƯNG KHÔNG CÓ BỊ PHÁ RA DẤU HIỆU.

"BA ĐẠO CHÂN TIÊN CẨM CHẾ KIA KHÔNG BIẾT CÁI NÀO GIAM GIỮ CHÍNH LÀ HẮC HÙNG TINH, MÀ LẠI TA CŨNG KHÔNG CÓ NĂNG LỰC HỖ TRỢ, BẤT QUÁ TƯƠNG TRỢ PHÁ VỠ HAI ĐẠO XUẤT KHIẾU KỲ CẨM CHẾ NÀY, TA VẪN LÀ CÓ THỂ LÀM ĐƯỢC." THẨM LẠC TRONG LÒNG CÂN NHẮC MỘT CHÚT VỀ SAU, TRONG TAY HUYỀN HOÀNG NHẤT KHÍ CÔN ĐÁNH VỀ PHÍA MỘT CÁI TRONG HỒ NƯỚC MÀU VÀNG CẨM CHẾ HÌNH CẦU.

MỘT ĐẠO NHƯ CÓ THỰC CHẤT CÔN ẢNH BẮN RA, ĐÁNH VÀO TRÊN CẨM CHẾ MÀU VÀNG ÓNG, PHỊCH MỘT TIẾNG VANG LỚN, BÁN CẦU CẨM CHẾ MÃNH LIỆT LẮC LƯ MỘT CÁI.

TRONG CẨM CHẾ ĐỨNG ĐÁY MỘT NAM TỬ TRẺ TUỔI, PHÁT RA CÁC LOẠI CÔNG KÍCH OANH KÍCH LẤY MÀN ẢNH SÁNG MÀU VÀNG, CHÍNH LÀ BẠCH TIÊU THIÊN.

CẢM NHẬN ĐƯỢC MÀN SÁNG NGOÀI Ý MUỐN CHẤN ĐỘNG, HẸN LẬP TỨC DỪNG TAY

lại.

"Chuyện gì xảy ra? Vừa mới có người từ bên ngoài tương trợ ta?" Bạch Tiêu Thiên ánh mắt chớp động một chút.

Đáng tiếc hẳn không cách nào nhìn thấu cấm chế màu vàng óng, hơi trầm ngâm sau há mồm phun ra một thanh kim phiến, chính là Họa Long Điểm Tình Phiến.

Hắn hai tay đem nó bắt lấy, bên ngoài thân hào quang màu vàng quay cuồng phun trào, Họa Long Điểm Tình Phiến lập tức điên cuồng phát ra mấy lần, mặt ngoài hiện ra vô số phù văn màu vàng, quang hoa lưu chuyển ở giữa hình thành ba tầng quang điểm màu vàng.

"Phật Quang Nhiên!" Bạch Tiêu Thiên cánh tay cơ bắp phồng lên, hai tay đem cự phiến huy động mà lên, phát ra một kích toàn lực.

Vô số hào quang màu vàng từ trong quạt phun ra ngoài, hóa thành một đoàn to bằng gian phòng quang cầu màu vàng, quang cầu chỗ sâu hiện ra một cái phù văn chữ Vạn, chung quanh thiêu đốt lên ngọn lửa màu vàng óng, thanh thế thật là kinh người.

Quang cầu màu vàng vừa xuất hiện, lập tức như lưu tinh hướng phía trước vọt tới, đánh vào trên màn ánh sáng màu vàng, phát ra một tiếng âm vang tiếng vang!

Màn ánh sáng màu vàng run rẩy kịch liệt, vẫn còn có thể kiên trì.

Vào thời khắc này, trong quang cầu phù văn chữ Vạn bắn ra, như mũi tên rời cung đánh vào trên màn ánh sáng màu vàng.

Viên này phù văn chữ Vạn chỉ có to bằng đầu người, đánh trúng màn sáng về sau, màn ánh sáng màu vàng lập tức điên cuồng run rẩy, răng rắc một tiếng hiện ra đạo đạo vết rạn, uy lực vậy mà so quang cầu màu vàng lớn mấy lần.

Phật Quang Nhiên là Hóa Sinh tự một môn bí thuật, những hỏa điểm vàng sáng kia chính là Hủy Diệt Minh Vương chi nộ hỏa, có hủy diệt hết thủy uy năng.

Cấm chế bên ngoài, Thẩm Lạc nhìn xem vỡ ra cấm chế, mặt lộ vẻ vui

mừng, huy động Huyền Hoàng Nhất Khí Côn, thi triển ra Bát Thiên Loạn Bồng.

64 đạo côn ảnh nổi lên, hung hăng một kích mà xuống, đánh vào màn ánh sáng màu vàng vỡ tan chỗ.

Màn ánh sáng màu vàng lúc đầu đã đến cực hạn, lại tiếp nhận Bát Thiên Loạn Bồng chi lực, rớt cực sụp đổ.

Một tiếng bạo liệt giòn vang, màn ánh sáng màu vàng ầm vang mà tán, hiện ra Bạch Tiêu Thiên thân ảnh.

"Thảm huynh, nguyên lai là người, đa tạ. Chúc mừng mấy đứa đọc bản convert. Muốn đọc bản gốc vui lòng qua bạch ngọc sách." Bạch Tiêu Thiên hướng chung quanh nhìn một cái, mặt hiện vẻ kinh ngạc, ánh mắt cuối cùng rơi trên người Thảm Lạc, chấp tay nói cảm ơn.

"Việc nhỏ, người không có việc gì liền tốt." Thảm Lạc khoát tay áo.

"Những người khác hẳn là đều nhất tại trong những cấm chế này? A, Thảm huynh tu vi của người đột phá đến Xuất Khiếu trung kỳ?" Bạch Tiêu Thiên nhìn về phía chung quanh mặt khác mấy cái màn sáng về sau, con mắt đột nhiên nhìn chăm chăm Thảm Lạc, kinh ngạc lên tiếng.

"Ta phục dụng Tiên Hạnh, may mắn đột phá. Không nói cái này, trước hợp lực cứu ra Thái Châu." Thảm Lạc đơn giản giải thích một câu, nhào về phía bên cạnh một màn sáng hình cầu màu trắng khác.

Chương 831: Cung điện thần bí

Bạch Tiêu Thiên mặc dù kinh ngạc tu vi Thảm Lạc tiến nhanh, cũng biết bây giờ không phải lúc nói về việc này, vội thả người theo sau.

Không bao lâu, dưới hai người Thảm Lạc hợp lực, lại phối hợp với Nhiếp Thái Châu tring vonf sáng công kích, nhẹ nhàng phá vỡ đạo cấm chế màu trắng này.

"Biểu ca, Bạch đạo hữu..." Nhiếp Thái Châu từ trong cấm chế bay ra, trên mặt hiện vẻ sợ hãi lẫn vui mừng.

"Nàng không việc gì là tốt rồi." Thảm Lạc thấy Nhiếp Thái Châu bình yên vô sự, khẽ gật đầu, lúc này mới triệt để yên lòng.

"Nơi này là nơi nào? Là trong Triều Âm động sao?" Bạch Tiêu Thiên nhìn lại chung quanh, hỏi mà giống như xác nhận.

"Chắc vậy, trong sư môn có lời đồn, trong Triều Âm động có một bí cảnh do Quan Âm Đại Sĩ mở ra, hẳn là nơi này." Nhiếp Thái Châu cũng nhìn quanh một chút, nói.

"Thì ra là thế, bất quá lúc trước ở bên ngoài, Lương Nghi Vi Trần Huyền Trận trong Tử Trúc Lâm đột nhiên uy lực đại tăng, sương trắng đột nhiên hiện đầy trời, lại tách chúng ta ra, sau đó cấm chế trên địa môn Triều Âm động đột nhiên bộc phát, cuốn tất cả chúng ta vào, các ngươi có biết là chuyện gì không?" Bạch Tiêu Thiên ồ một tiếng, lập tức lại hỏi.

Thảm Lạc cũng phi thường hoang mang việc này, nhìn về phía Nhiếp Thái Châu.

Lúc trước hẳn nhìn thấy tình huống đó, việc này chắc có liên quan đến Nhiếp Thái Châu.

"Đều là lỗi của ta, trước đó ở bên ngoài, lão giả kia nhào về phía chúng ta, ta cuống quít thôi động tiểu kỳ màu trắng mà hộ pháp tiên bối ban cho, ý đồ

không chế Lương Nghi Vi Trần Huyền Trộn đối phó, nhưng trong khi vội ta phạm sai lầm, khiến cho Lương Nghi Vi Trần Huyền Trộn đột nhiên uy năng bạo tăng, sau đó đánh bậy đánh bạ đi tới cửa Triều Âm động kia, tiểu kỳ màu trắng lại cộng minh cùng cấm chế trên cửa Triều Âm động, cấm chế cửa vào bí cảnh bộc phát, hút chúng ta vào nơi này." Quả nhiên, Nhiếp Thái Châu cúi đầu tạ lỗi nói.

"Thì ra là thế, bất quá để những Yêu tộc kia tiến vào trong Triều Âm động, tình huống có thể cực kì không ôn." Bạch Tiêu Thiên nhìn về phía năm màn sáng cấm chế còn lại.

"Đều do ta sai lầm." Thần sắc Nhiếp Thái Châu buồn bã, tự trách.

"Hết thảy đều là cơ duyên xảo hợp, biểu muội nàng cũng đừng tự trách." Thâm Lạc an ủi.

"Không sai, đây không phải lỗi của ngươi. Bây giờ không phải là lúc nói những thứ này, tiếp theo chúng ta làm gì bây giờ? Thừa dịp những người khác còn không đi ra, trước hợp lực thả ra vị hộ pháp tiên bối kia?" Bạch Tiêu Thiên chuyển chủ đề, nói ra.

"Hay là không nên, cấm chế ba khu Chân Tiên này quá mức huyền diệu, ta nhìn không thấu ở đâu giam giữ hộ pháp tiên bối, vạn nhất làm sai người, chúng ta sẽ chết không có chỗ chôn. Bắn vào ngu kiến ta, thừa dịp những người kia đang bị giam giữ, chúng ta hay là đi trước tìm kiếm bảo vật Quan Âm Đại Sĩ giấu ở nơi đây, thứ nhất là có thể phòng ngừa bảo vật rơi vào tay những tộc nhân kia, thứ hai là chúng ta cũng có thể dựa vào nó bảo hộ bản thân, chờ thoát ly hiểm cảnh, lại giao bảo vật lại cho Phổ Đà sơn." Thâm Lạc vội vàng ngăn cản, sau đó nói.

"Thâm huynh nói rất đúng." Bạch Tiêu Thiên lập tức gật đầu.

"Nhưng lỡ sau khi chúng ta rời đi, vạn nhất trong những Yêu tộc kia có ai ra trước, thả ra yêu vật khác, cuối cùng hợp lực đối phó hộ pháp tiên bối thì làm sao bây giờ? Không đúng rồi, đám yêu nhân kia hết thảy năm người, lại thêm hộ pháp tiên bối, nơi đây hẳn là còn lại sáu cấm chế mới đúng, làm sao chỉ có năm nơi? Hẳn là người nào không bị truyền tống vào rồi?" Nhiếp Thái Châu đưa ra một lời dị nghị, cuối cùng đột nhiên hỏi.

"Số lượng cấm chế không sai, lão giả tiêu tụy kia ở bên ngoài đã bị ta đánh lén chém giết chết. Còn hộ pháp tiên bối an toàn, biểu muội nàng cũng

không cần lo lắng, lão nhân gia ông ta thực lực cường đại, bị địch nhân hợp lực vây công, dù không địch lại, tự vệ kháng định không ngại." Thẩm Lạc nói.

Nhiếp Thái Châu cùng Bạch Tiêu Thiên nghe vậy, thân thể chấn động, khó tin nhìn qua Thẩm Lạc.

Thực lực tu sĩ Đại Thừa kỳ cùng Xuất Khiếu kỳ sai biệt cực lớn, có thể gọi là lạch trời, lúc trước thí luyện, một nhóm người bọn hắn đối mặt Đại Thừa kỳ cấp mô tinh kia, chỉ dám bảo mệnh mà thôi, Thẩm Lạc vậy mà có thể chém giết một vị Đại Thừa kỳ!

Nhiếp Thái Châu khiếp sợ, đồng thời nội tâm cảm thấy một phần kiêu ngạo khó nói lên lời.

Mà trong lòng Bạch Tiêu Thiên thậm thở dài, ngũ vị tạp trần.

"Nơi đây không nên ở lâu, chúng ta rời khỏi nơi này trước đã." Thẩm Lạc không nhiều lời, thả người bay tới quảng trường đối diện cung điện màu trắng.

Bạch Tiêu Thiên cùng Nhiếp Thái Châu cũng không nói nhiều, theo sát sau Thẩm Lạc.

Ba người rất nhanh rơi vào trước cung điện màu trắng, tới gần, càng có thể cảm thụ cung điện màu trắng này tráng quan, mặt ngoài cả tòa cung điện đều khắc rõ từng đạo phù văn màu vàng, trong đó ẩn hiện chân ngôn Phật gia, khoảng cách thật xa vẫn cảm thấy nơi đó phật lực mãnh liệt.

Cung điện màu trắng cấu tạo có chút cổ quái, không có đại môn, chính diện có một đầu thông đạo thật dài thông hướng chỗ sâu, cách không xa bên trong đã u ám xuống, thấy không rõ tình huống bên trong.

"Biểu muội, nàng là đệ tử Phổ Đà sơn, có biết tình huống trong này thế nào không?" Thẩm Lạc nhìn chỗ sâu thông đạo, hỏi.

"Triều Âm động này là chỗ Quan Âm tổ sư tu hành, ta chỉ nghe sư phụ nói nhiều năm trước Quan Âm tổ sư rời Phổ Đà sơn, lúc đó phong ấn vài kiện bảo vật ở đây, về phần tình huống cụ thể bên trong, lão nhân gia ngài cũng không nói với ta." Nhiếp Thái Châu lắc đầu.

Thẩm Lạc nghe lời này, lông mày nhíu chặt lại.

Bát quá hấn cũng không chần chừ, âm thầm chế trụ Bát Huyền Kính cùng hạt châu lớn màu tím, dẫn đầu tiến vào bên trong.

Nhiếp Thái Châu cùng Bạch Tiêu Thiên cũng tự mình tế ra bảo vật hộ thể, theo sát phía sau.

Thông đạo rất dài, ba người lại không dám đi quá nhanh, một hồi lâu mới đến điểm cuối, một cánh cửa tản ra kim quang nhàn nhạt xuất hiện ở phía trước.

Ba người liếc nhau, đồng loạt bước vào trong đó, bỗng thấy hoa mắt, một đại điện xuất hiện ở phía trước.

Điện này diện tích chừng bốn năm mươi trượng, hùng vĩ to lớn, chính giữa đại điện ương đứng vững một tượng Quan Thế Âm Bồ Tát, điêu khắc sinh động như thật, phẳng phât chân nhân.

Mà phía sau tượng Quan Âm pho tượng có ba thông đạo, thông hướng khác nhau.

Nhiếp Thái Châu nhìn thấy pho tượng Quan Âm, lập tức cung kính hành lễ.

Thẩm Lạc cùng Bạch Tiêu Thiên cũng không dám lãnh đạm, khom người theo.

"Nơi này có ba đầu thông đạo, Triều Âm động này nếu là nơi chứa bảo tàng Quan Âm Đại Sĩ, những bảo vật kia hẳn là ở phía trước." Thẩm Lạc đứng dậy nhìn về phía ba đầu thông đạo kia, ánh mắt chớp lên nói.

"Thời gian cấp bách, những yêu quái kia lúc nào cũng có thể phá cấm đi ra, chúng ta nên tách ra thăm dò, mau chóng lấy đi bảo vật." Nhiếp Thái Châu khẽ vuốt cằm, sau đó nói.

Thẩm Lạc cùng Bạch Tiêu Thiên cũng không dị nghị gì.

"Đây là hai lệnh bài Phổ Đà sơn, các người đeo ở trên người, bảo vật phía trước có thể sẽ có thủ vệ chăm sóc, nếu như gặp phải, có thể dùng nó chứng minh thân phận." Nhiếp Thái Châu lấy ra hai lệnh bài bạch ngọc, đưa cho Thẩm Lạc cùng Bạch Tiêu Thiên.

"Vẫn là Nhiếp đạo hữu cần thận." Bạch Tiêu Thiên tiếp nhận lệnh bài, khen.

Thẩm Lạc cũng tiếp nhận lệnh bài, cất kỹ vào thân.

Ba người lập tức tự mình chọn một đầu thông đạo, Bạch Tiêu Thiên không biết có phải bị kích động cho Thẩm Lạc đánh giết lão giả tiều tụy, xuất phát đầu tiên, thả người bay vào thông đạo bên phải.

Thẩm Lạc chọn thông đạo bên trái, đang muốn tiến vào bên trong, Nhiếp Thái Châu đột nhiên gọi hắn lại.

"Biểu muội, chuyện gì?" Thẩm Lạc nhíu mày hỏi.

"Muội có một tấm Phở Độ Chúng Sinh Phù, mặc dù không thần kỳ bằng Dương Liễu Cam Lộ phù, nhưng cũng có thể khôi phục pháp lực nhanh chóng, huynh mang theo trên người, chuẩn bị vạn toàn." Nhiếp Thái Châu lấy ra một tấm phù lục màu xanh lá, phía trên là một đồ án đóa hoa, đưa tới.

Chương 832: Long Nữ Bảo Bảo

Trong lòng Thẩm Lạc âm áp, đưa tay tiếp Phở Độ Chúng Sinh Phù.

Lúc trước hắn thấy tận mắt tác dụng Dương Liễu Cam Lộ phù, tấm Phở Độ Chúng Sinh Phù chắc hẳn cũng không kém, thời khắc mấu chốt có thể cứu một mạng.

"Hai tấm phù lục này một tấm là Ân Thân Phù, một tấm là Độn Địa Phù, nàng mang theo trên người." Thẩm Lạc lập tức lấy ra hai tấm phù lục đưa tới.

Nhiếp Thái Châu cũng không từ chối, cười ngòn ngọt, thả người bay vào thông đạo ở giữa.

Thẩm Lạc bước nhanh đuổi theo, đồng thời té ra Bát Huyền Kính bảo vệ thân thể, chân không chĩa xuống đất bay lượn lên.

Rất nhanh tới đầu thông đạo, phía trước sáng lên tia sáng, một hẻm núi u tĩnh nổi lên.

"Ào ào" tiếng nước chảy quanh quần trong hư không, một dòng nước thanh tịnh từ trong u cốc uốn lượn chảy qua, nơi cuối cùng sinh trưởng một mảng lớn lá sen xanh biêng biếc, ở giữa còn có một đóa hoa sen phấn hồng to chùng cái thót, tản mát ra kim quang nhàn nhạt.

Tình cảnh này, gần như tranh vẽ.

Thẩm Lạc khẽ giật mình, nơi đây hẳn là bên trong cung điện, sao lại xuất hiện u cốc như thế?

"Chẳng lẽ là huyền thuật?" Ánh mắt hắn trầm xuống, vận chuyển Huyền Âm Mê Đổng quan sát tỉ mỉ chung quanh.

Nơi này vẫn không thể triển khai thần thức, cũng may phạm vi u cốc không rộng, một chút là có thể nhìn thấy một bên, cũng không phát hiện loại dị

trạng nào, chỉ là đóa phân liên kia nội ẩn bảo quang lộ ra, khác với phàm vật.

"Hẳn là bảo vật kia ngay trong hoa sen?" Thảm Lạc vui mừng, bậm niêm pháp quyết điểm một cái về phía phân liên.

Trong khe nước nhô ra một thủy chường màu lam, chụp vào đóa hoa sen kia.

"Lớn mật!" Một tiếng quát lạnh đột nhiên vang lên, một khối núi đá phụ cận phân liên rã rạc một tiếng vỡ ra, một đạo lam quang ba nhận từ đó bắn ra, nhẹ nhõm chém thủy chường thành hai đoạn.

Quang nhận màu lam không ngừng lại, hóa thành một đạo lưu quang màu lam tiếp tục chém tới Thảm Lạc, tốc độ nhanh kinh người.

Thảm Lạc hơi nhướng mày, hẳn vừa mới dò xét u cốc cũng không phát hiện nơi này còn có khí tức tu sĩ khác, lúc này mới xuất thủ đoạt bảo, xem ra thủ vệ này thực lực bất phàm.

Bất quá lấy thực lực hẳn hôm nay tự nhiên sẽ không e ngại, phát tay áo lên.

Một đạo kiếm quang màu đỏ từ trong tay áo hẳn bắn ra, cùng ba nhận màu lam đụng vào nhau.

Một tiếng vang nổ tung, giống như trống rỗng đánh ra một tiếng sấm.

Ba nhận màu lam bạo liệt, nhưng Thuận Dương Kiếm Phôi cũng nhanh như chớp xoay một vòng bán ngược về, quang mang trên thân kiếm âm đạm hơn phân nửa.

Thảm Lạc giật mình, vội vàng triệu hồi nó vào.

Thuận Dương Kiếm Phôi trải qua mấy lần ôn dưỡng tròn tu vi mộng cảnh, uy lực đã không kém Long Giác Đoản Chùy, vậy mà vừa đối mặt đã bị kích thương!

Kiểm phôi vừa bay về trong tay, lúc này hẳn mới phát hiện chỗ quý dị. Linh tính Thuận Dương Kiếm Phôi cũng không bị hao tổn, chỉ là trên thân kiếm xuất hiện lấm tấm điểm màu lam, ẩn chứa trong đó lực phong ấn rất mạnh, phong ấn không ít uy năng Thuận Dương Kiếm Phôi.

"Nguyên lai là thân thông phong ấn." Lúc này trong lòng Thảm Lạc mới an tâm, tâm niệm vừa động thu nhập Thuần Dương Kiếm Phôi vào không gian Thiên Sách.

Không gian Thiên Sách hoàn toàn ngăn cách với ngoại giới, trong thân kiếm lực phong ấn không người duy trì, lập tức trở nên tán loạn.

Hắn thôi động lực lượng Thiên Sách bao trùm phong ấn màu lam trong thân kiếm, một lát liền tách rời nó ra khỏi Thuần Dương Kiếm Phôi. Thuần Dương Kiếm Phôi lập tức khôi phục linh tính.

Tay Thảm Lạc dẫn một cái, Thuần Dương Kiếm Phôi bay ra không gian Thiên Sách, xoay tròn vây quanh hắn, hồng quang thân kiếm đã khôi phục nguyên dạng.

"Ồ!" Thanh âm kinh ngạc từ phía trước truyền đến, sau đó vèo một tiếng duệ khiêu, một bóng người màu xanh lam từ trong khe hở tảng đá bắn ra, hiện ra thân ảnh một thiếu nữ tóc lam.

Nàng này đầu người long thân, trên đầu mọc ra hai sừng rồng hơi mờ như san hô, tựa hồ là Long tộc, tướng mạo rất là mỹ lệ, bất quá giữa thân sắc nàng mang theo một tia cao cao tại thượng, để cho người ta khó mà sinh ra hảo cảm.

"Ồ! Long Nữ bảo bảo!" Trong không gian Thiên Sách, Nguyên Khâu khẽ ồ lên một tiếng.

"Long Nữ bảo bảo? Người biết lai lịch nàng này?" Thảm Lạc cảm ứng được thanh âm Nguyên Khâu, truyền âm hỏi lão.

Nguyên Khâu kiến thức rộng rãi, Thảm Lạc vì gặp chuyện liền hỏi ý kiến lão, tùy thân mang theo một cổ trùng, nên Nguyên Khâu có thể hơi nhìn trộm không gian bên ngoài Thiên Sách.

Hắn đã hạ ấn ký trên thân hồn Nguyên Khâu, cũng không sợ đối phương làm gì bất lợi cho mình.

"Trước khi ta đến Phổ Đà sơn, đã tận lực điều tra một chút tư liệu về Phổ Đà sơn một chút tư liệu, nghe nói qua chuyện long nữ này. Nghe nói nàng này là một đầu Thủy Hủy trong Phổ Đà sơn, được Quan Âm Đại Sĩ điểm

hóa khai linh trí, sau lại thường xuyên lắng nghe Quan Âm Đại Sĩ giảng đạo, lột xác thành Bán Long. Bất quá Long Nữ bảo bảo này lại là hạng người không biết tốt xấu, đắc đạo xong liền kiêu ngạo tự đại, lấy thất tự đệ tử Quan Âm Đại Sĩ, còn tới nhân gian dẫn xuất không ít chuyện, sau bị trấn áp, không ngờ vậy mà xuất hiện tại nơi này." Nguyên Khâu nói ra thật nhanh.

"Người không phải đệ tử Phổ Đà sơn, là ai? Lại dám xông vào Triều Âm động ta? Còn muốn cướp đoạt bảo vật Quan Âm Đại Sĩ!" Thiếu nữ tóc lam hơi kinh ngạc đánh giá Thẩm Lạc, lạnh giọng quát.

Lam quang trên thân nàng điên cuồng phát ra, một cỗ uy áp Xuất Khiếu hậu kỳ đỉnh phong hiện ra không thể nghi ngờ, lập tức muốn động thủ.

"Long nữ các hạ chậm đã, tại hạ vừa mới thất lễ, ta chính là môn hạ đệ tử Đại Đường quan phủ, cũng không phải là địch. Lần này tiến vào Triều Âm động, cũng là có nguyên nhân, xin nghe ta giải thích..." Thẩm Lạc biến sắc, vội vàng lay ra lệnh bài Nhiếp Thái Châu cho, ý đồ giải thích.

Long Nữ bảo bảo nhìn thấy lệnh bài, thần sắc dịu đi một chút, nhưng nghe thân phận Thẩm Lạc xong, lông mày đột nhiên dựng thẳng, lật tay tê ra một cây trường tiên màu lam mọc đầy gai nhọn, vận lực lắc một cái.

Trường tiên màu lam lập tức đón gió dài ra mấy chục lần, giống như một đầu Cự Long quét về phía Thẩm Lạc, phát ra tiếng rít đản sợ.

Tốc độ trường tiên dị thường nhanh chóng, trong nháy mắt đã đến, một cỗ cuồng phong lăng lệ gào thét cuốn tới, Thẩm Lạc mặc dù có pháp lực hộ thể, da mặt cũng nhói nhói, phảng phất bị vạch phá.

Hắn hơi biến sắc, vội vàng lui về sau, đồng thời vung tay áo lên.

Hạt châu lớn màu tím kia nổi lên, trong nháy mắt biến lớn gấp trăm lần, hóa thành một hạt châu to bằng cung điện, ngăn trước người.

Keng một tiếng vang lớn, hạt châu lớn màu tím mãnh liệt run lên, phía trên bắn ra tử quang bốn phía, nhưng cũng đỡ được một kích của trường tiên màu lam.

"Long nữ các hạ bớt giận, tại hạ xác thực không phải kẻ xấu, theo lời đệ tử chương môn Phổ Đà sơn, đến đây cầu lấy bảo vật. Bây giờ bên ngoài có vài

đầu yêu ma thực lực mạnh mẽ xâm nhập vào Triều Âm động, nhất định phải dựa vào những bảo vật này mới có thể lui địch!" Thảm Lạc lớn tiếng kêu gọi, giải thích.

"Hừ! Người dám can đảm cướp đoạt lệnh bài đệ tử Phổ Đà sơn, lại ngấp nghé trọng bảo Quan Âm Đại Sĩ! Hôm nay phải lưu người tại đây!" Long Nữ bảo bảo căn bản không nghe, trong mắt tràn đầy vẻ hung ác, trường tiên lần nữa lắc một cái, phía trên nổi lên một tầng lam quang mờ lung.

Trên trăm bóng roi to lớn giống nhau như đúc trông rỗng xuất hiện, cuốn lên che khuất bầu trời, từ bốn phương tám hướng đồng thời đánh úp về phía Thảm Lạc, căn bản không thể tránh, uy thế làm người kinh hãi.

Thảm Lạc hơi nhướng mày, trong mắt hiện lên thanh quang, thân hình bay về phía bên trái, căn bản không để ý tới bóng roi nơi đó.

Từng đạo bóng roi kề sát thân, nhưng không có bất luận uy lực gì, nguyên lai đều là huyền ảnh.

Chương 833: Chế ngự Long Nữ

"Long nữ các hạ, ta và người lần đầu gặp mặt, tại hạ cũng chưa từng mạo phạm, các hạ vì sao hạ độc thủ mãnh liệt như vậy?" Thâm Lạc rơi xuống cách đó hơn mười trượng, chấp tay nói, trên mặt đã mang lên một hơi khí lạnh.

Long Nữ bảo bảo tức giận hừ một tiếng, tay trái đơn chương để dọc trước ngực, trường tiên màu lam trong tay bay múa như quạt gió.

"Điện Thương Hải!" Nàng khẽ kêu một tiếng, trên trường tiên toả ra một mảnh lam quang chói lọi, như vô số sóng cả quét ra chung quanh.

Trong lam quang thành linh ẩn chứa một cỗ lực cực hàn, những nơi đi qua nhiệt độ trong nháy mắt xuống đến cực hạn, vạn vật trong nháy mắt bị đông cứng một tầng băng tinh thật dày.

Thâm Lạc biến sắc, hai chân toả sáng hào quang ánh trắng, hóa thành một đạo tàn ảnh như quỷ mị, điện xạ đến thông đạo.

Nhưng tốc độ sóng cả màu lam kia càng nhanh, hắn vừa mới thối lui một nửa đã bị nó đuổi kịp, cả người cũng trong nháy mắt bị đông cứng, hóa thành một tòa băng điêu màu lam.

Cả tòa u cốc trong chớp mắt bị băng cứng bao trùm, hóa thành một thế giới băng tuyết.

Long Nữ bảo bảo lộ vẻ đắc ý, trường tiên màu lam như mãng xà vung đuôi, hung hăng quét tới Thâm Lạc, xuất thủ không lưu tình chút nào, hiển nhiên nhất định phải lấy mạng Thâm Lạc.

Vào thời khắc này, trên thân Thâm Lạc tròn băng điêu bỗng nhiên bắn ra hào quang đỏ, vàng, tím, Thuần Dương Kiếm Phôi, Long Giác Đoản Chùy, hạt châu lớn màu tím, còn có Huyền Hoàng Nhất Khí Côn đồng thời hiển hiện, tự mình bộc phát ra một cỗ uy năng cường đại.

Băng cứng trên người hẳn hiện ra vô số vết rạn, sau đó âm vang sụp đổ.

Huyền Hoàng Nhất Khí Côn điên cuồng phát ra hoàng mang, hoành kích ra, một tiếng nổ vang, lần nữa cản lại trường tiên màu lam.

"Long nữ các hạ, ngươi nếu lại ra tay, đừng trách tại hạ xuất thủ không lưu tình!" Thẩm Lạc trầm giọng nói.

"Làm sao có thể! Pháp lực của ngươi vậy mà không bị hàn khí Điện Thương Hải đông cứng!" Long Nữ bảo bảo cũng không để ý tới Thẩm Lạc khuyên bảo, mặt lộ vẻ khiếp sợ.

Điện Thương Hải là pháp thuật Thủy thuộc tính bí truyền Phổ Đà sơn, tu luyện đến đại thành có thể đông kết hết thủy, hàn khí càng có thể xâm nhập thể nội đối phương, đông kết pháp lực địch nhân, từ đó chiếm thế bất bại. Điện Thương Hải nàng đã tu luyện có chút tinh thâm, vậy mà đông lạnh không nổi Thẩm Lạc.

Kỳ thật hàn khí Điện Thương Hải đã xâm nhập thể nội Thẩm Lạc, bất quá hẳn có Thiên Sách nơi tay, lập tức thôi động lực Thiên Sách thu nhiếp, hút hơn phân nửa hàn khí vào không gian Thiên Sách, còn lại một chút hàn khí tự nhiên đông lạnh không nổi hẳn.

"Thanh Liên Dẫn!" Long Nữ bảo bảo chẳng thềm ngó tới Thẩm Lạc cảnh cáo, tiếp tục giận dữ xuất thủ, trường tiên trong tay như trường xà xoay quanh.

Nhiệt độ trong u cốc lần nữa giảm đột ngột, từng đoá từng đoá băng liên màu xanh lạnh lẽo thấu xương trống rỗng xuất hiện, sau đó như mưa rơi bắn về phía Thẩm Lạc.

Trong mắt Thẩm Lạc hiện lên vẻ giận dữ, trên thân loé lên lục quang, cả người trong nháy mắt biến mất.

"Át Mộc Tiên Độn!" Trong mắt Long Nữ bảo bảo lóe lên một tia kinh ngạc, trong nháy mắt nhận ra thân thông của Thẩm Lạc.

Hư không sau lưng nàng hiện lên bóng xanh, Thẩm Lạc trống rỗng xuất hiện, bắm tay một cái, Long Giác Đoản Chùy hóa thành một đạo kim quang đâm tới sau lưng Long Nữ bảo bảo.

Nhưng Long Nữ bảo bảo cũng không kinh hoảng, khóe miệng ngược lại lộ ra một tia cười lạnh, sau lưng nàng hiện lên thanh quang, một đóa băng liên màu xanh lớn gần trượng trông rỗng xuất hiện, giống như đã sớm chờ ở nơi đó, chụp xuống Thảm Lạc một cái.

Một mảnh trạng thái sương mù thanh quang từ trên Băng Liên bộc phát ra, ẩn chứa trong đó hàn khí ngập trời, so với Băng Liên khác thì hàn khí mãnh liệt không chỉ gấp mười lần, mắt thấy sẽ quán lấy Thảm Lạc.

Nhưng giờ phút này, trên thân Thảm Lạc loé lên kim ảnh, một cỗ lực hút cường đại trông rỗng hiện lên, đảo ngược quán lấy Băng Liên màu xanh.

Băng Liên màu xanh lóe lên tiêu thất không thấy, lộ ra thân thể Long Nữ bảo bảo không chút phòng bị.

Long Giác Đoản Chùy biến thành kim quang thổi phù một tiếng, xuyên thủng thân thể Long Nữ bảo bảo.

Long Nữ bảo bảo oa một tiếng phun ra một ngụm máu tươi, cả người bay về phía trước, trường tiên màu lam cũng tuột tay bay ra ngoài.

Nàng lộ vẻ kinh ngạc, hai tay như cũ khẽ động, tựa hồ muốn làm gì.

Nhưng một đạo tử quang lại vượt lên trước rơi trên người Long Nữ bảo bảo, lại là một tấm phù lục màu tím.

Phù lục vừa tiếp xúc có thể nàng, lập tức hóa thành một đoàn kim quang dung nhập thể nội Long Nữ bảo bảo.

Trên thân Long Nữ bảo bảo lập tức nổi lên một tầng kim quang, bên ngoài thân hiện ra một chữ "Định" to lớn, tiếp đó chữ "Định" này lóe lên hóa thành mấy đạo quang lưu màu vàng, lượn lờ quanh người không thôi, chính là một tấm Định Thân Phù.

Thân thể Long Nữ bảo bảo lập tức cứng đờ, bị một cỗ lực cường đại giam cầm lại, trong mắt lộ ra vẻ khiếp sợ.

Thảm Lạc cũng không dừng tay, cong ngón búng ra, chín cái châm nhỏ màu xám tuột tay bắn ra, đâm vào chín yếu huyệt gân đan điền long nữ.

Đây là một bộ pháp khí trong trữ vật Nguyên Khâu, tên là Tỏa Nguyên

Châm, có thể phong ân pháp lực địch nhân, mỗi châm đều là cực phẩm pháp khí.

Tu vi Long Nữ bảo bảo cao thâm, chỉ dựa vào một tấm Định Thân Phù, giam cầm không nổi nàng.

Chín châm nhập thể, sóng pháp lực trên thân Long Nữ bảo bảo trên đều biến mất, thân thể rơi xuống mặt đất, triệt để không thể động đậy.

"Thần thông Thâm đạo hữu thật tốt, Long Nữ bảo bảo này có thần thông Thủy thuộc tính xuất thần nhập hóa, người trở tay đã hàng phục nó, xem ra Nguyên Khâu trước đó thua không oan." Trong không gian Thiên Sách, con người Nguyên Khâu co rụt lại, giống như thỏ dài nói.

Thâm Lạc nghe lời này, không nói gì thêm.

Bây giờ trên thân hấn bảo vật đông đảo, càng có chí bảo Thiên Sách, kinh nghiệm chiến đấu cũng phong phú không gì sánh được, tu sĩ Xuất Khiếu kỳ ít có khả năng là đối thủ của hấn.

Long Nữ bảo bảo bị chế phục, nhưng nàng vẫn giận dữ trừng mắt nhìn Thâm Lạc, không chút nào e ngại.

"Các hạ vì sao ra tay với ta, giữa người và ta cũng không có thâm cừ đại hận à?" Thâm Lạc mở miệng hỏi.

"Muốn giết cứ giết, nói nhảm làm gì!" Long Nữ bảo bảo tức giận hừ một tiếng, như cũ không giải thích.

Thâm Lạc cảm thấy nàng này thật sự là không hiểu thấu, giống như Nguyên Khâu nói, không biết tốt xấu.

"Nếu thế, vậy đắc tội." Hấn cũng lười biếng nhiều lời, tay áo hất lên, một cỗ lam quang bao lấy Long Nữ bảo bảo, đưa đến nơi xa.

Làm xong những thứ này, Thâm Lạc không trì hoãn mảy may, lập tức phi thân rơi vào trước phân liên, tay áo lác một cái.

Một cỗ lam quang bắn ra, bao trùm phân liên, thâm thấu vào bên trong. Nhưng trong phân liên ẩn chứa một cỗ cấm chế dẻo dai cực mạnh, nhẹ nhõm ngăn cản lam quang ở bên ngoài.

Thâm Lạc hơi nhướng mày, bắm tay một cái.

Long Giác Đoản Chùy hóa thành một đạo kim quang hình quạt, hung hăng phách trảm trên phần liên.

"Ầm" một tiếng vang trầm, trên phần liên hiện ra một tầng kim quang, nhẹ nhõm đánh bay Long Giác Đoản Chùy, bản thân phần liên vẫy mà không rung động một chút, rốt cuộc sắc mặt Thâm Lạc trầm xuống.

"Cắm chế trên phần liên là chính tay chương môn thiết lập, tu vi nàng đã đạt tới Chân Tiên cảnh, bằng vào người cũng muốn phá vỡ, không biết tự lượng sức mình." Xa xa trên mặt Long Nữ bảo bảo hiện ra vẻ châm chọc.

Thâm Lạc không để ý đến Long Nữ bảo bảo, lật tay lấy ra Huyền Hoàng Nhất Khí Côn, thi triển Bát Thiên Loạn Bồng.

Sáu mươi tư đạo côn ảnh xuất hiện quanh phần liên, bao bọc nó vào giữa, hung hăng xoắn một phát, một cỗ cự lực để cho người hít thở không thông, hư không phụ cận cũng chấn động liên miên.

Trên phần liên kim quang lập tức rung động lên, mặt đất mấy chục trượng chung quanh hoa sen bị Bát Thiên Loạn Bồng tác động đến, một tiếng âm vang, đánh ra một vài hồ to khoảng mười trượng.

Từng khe nứt to lớn từ hồ to lan tràn ra, trong nháy mắt lan đến gần cả tòa u cốc. Ngọn núi hai bên u cốc lắc lư ù ù, vô số tảng đá lớn lăn xuống, hai ngọn núi trực tiếp đổ sụp một nửa.

Long Nữ bảo bảo nhìn thấy cảnh này, trong mắt không khỏi hiện lên một tia sợ hãi.

Chương 834: Cảnh liêu

Thảm Lạc không để ý đến chung quanh, con mắt chăm chú nhìn phần liên, phía trên chớp động kim quang một hồi, dần dần khôi phục lại bình tĩnh.

"Cắm chế cứng cõi như thế, giao cho ta đi." Trong không gian Thiên Sách, Nguyên Khâu lộ vẻ hưng phấn, tay áo hất lên, hai cỗ mây xám chen chúc ra, chính là Phệ Nguyên Cổ trùng.

Đuôi lông mày Thảm Lạc khẽ động, tay vung lên, trên bàn tay hiện lên kim quang, một đàn Phệ Nguyên Cổ nổi lên, bao phủ phần liên vào trong đó, từng cỗ trùng rơi vào trên phần liên, lúc này hóa thành từng sợi khí xám, chen chúc dung nhập vào tròn cắm chế phần liên. Cắm chế màu vàng óng lập tức nổi lên điểm điểm màu xám, quang mang bắt đầu trở nên ảm đạm.

Bất quá khác với lúc trước phá giải cắm chế bán cầu kia, cắm chế màu vàng óng này rõ ràng cường đại hơn rất nhiều, trong vòng mấy hơi thở hàng vạn con Phệ Nguyên Cổ đã xâm nhập vào trong đó, quang mang trên cắm chế màu vàng óng chỉ ảm đạm một chút.

"Phệ Nguyên Cổ thật có hiệu quả phá cắm, bất quá hiệu quả cũng quá chậm đi?" Thảm Lạc thông qua thần thức câu thông cùng Nguyên Khâu.

"Yên tâm, Phệ Nguyên Cổ kỳ thật bản chất là một sợi Phệ Nguyên Hủ Khí, là ta tinh luyện ra từ trong một kiện vật Thái Cổ còn sót lại, có thể ăn mòn hết thủy linh lực. Tức là, chỉ cần cắm chế được hình thành bởi linh lực, Phệ Nguyên Cổ đều có thể phá vỡ, trước mắt cũng không ngoại lệ, chỉ cần thêm số lượng cỗ trùng mà thôi." Nguyên Khâu tự tin nói.

"Vậy số lượng Phệ Nguyên Cổ ngươi có đủ không?" Thảm Lạc nghe lời này, trong lòng nhất định, lập tức hỏi.

"Ta vì thứ này, mới bị những yêu vật kia lôi kéo vào, tự nhiên đã chuẩn bị đủ cỗ trùng." Nguyên Khâu nói ra, lần nữa phóng xuất ra một nhóm Phệ Nguyên Cổ.

Thẩm Lạc nghe vậy mới triệt để thả lỏng trong lòng, thả nhóm Phệ Nguyên Cổ từ trong không gian Thiên Sách ra.

Từng cơn sóng Phệ Nguyên Cổ xâm nhập vào cấm chế phần liên, quả nhiên như lời Nguyên Khâu nói, cấm chế màu vàng óng trên phần liên không ngừng trở nên ảm đạm, cũng nhanh chóng trở nên mỏng manh.

Nửa khắc đồng hồ sau, cấm chế màu vàng óng biến mỏng một nửa.

Thẩm Lạc không tiếp tục chờ đợi, lật tay lấy ra Huyền Hoàng Nhất Khí Côn, thi triển Bát Thiên Loạn Bồng.

Sáu mươi tư đạo côn ảnh lần nữa bao lại phần liên xoắn một phát, trên phần liên còn sót lại cấm chế màu vàng óng rung động mạnh, hiện ra bảy tám vết rạn.

Trong vết rạn bắn ra từng đạo kim quang chói mắt, nhanh chóng lan tràn ra, rất nhanh trải rộng toàn bộ phần liên.

"Ầm" một tiếng, cấm chế màu vàng óng triệt để vỡ vụn.

"Làm sao có thể!" Xa xa Long Nữ bảo bảo nhìn thấy cảnh này, khó tin mở to hai mắt nhìn.

Trong mắt Thẩm Lạc đại hỉ, vung tay lên, một cỗ lam quang bao trùm phần liên.

Phần liên vốn nửa mở lập tức nhanh chóng nở rộ, trong trung tâm hoa sen lộ ra một vật, lại là một vòng tròn màu tử kim, trên vòng tròn treo ba cái linh đàng màu vàng, bên trong dùng nút chuông che lại, toàn thân còn minh khắc một ít hoa văn huyền ảo, nhìn không thể coi thường.

"Đây là pháp bảo gì?" Thẩm Lạc phát tay cầm vòng tròn màu tím trong tay, lật lên xem, chỉ thấy trong vòng tròn minh khắc ba cỗ triện văn.

"Tử Kim Linh." Bây giờ hắn đã tinh thông cỗ triện văn, nhẹ nhõm đọc lên ba chữ này, bất quá không ai nghe qua cái tên này.

"Nguyên Khâu, ngươi có từng nghe qua cái tên bảo vật này?" Hắn truyền âm hỏi Nguyên Khâu.

"Chưa từng nghe qua." Nguyên Khâu lắc đầu.

Thảm Lạc cũng không để ý, Tử Kim Linh này mặc dù không có tiếng tăm gì, nhưng có thể để ở chỗ này tất nhiên là chí bảo.

Hắn vận khởi Cửu Cửu Thông Bảo Quyết tế luyện, nhưng Tử Kim Linh không phản ứng chút nào, pháp lực rót vào trong đó cũng như trâu đất xuống biển, không chút hiệu quả.

Thảm Lạc hơi nhướng mày, thi triển phương pháp tế luyện mà Trình Giáo Kim truyền thụ cho, nhưng Tử Kim Linh vẫn như cũ không có dấu hiệu thúc giục.

Trong lòng của hắn mát lạnh, nếu bảo vật này không cách nào thôi động, đạt được cũng không có tác dụng.

"Trong mộng cảnh, Nguyên đạo hữu kia truyền thụ một môn Tiên Thiên Luyện Bảo Quyết, nói là có thể luyện hóa Tiên Thiên Linh Bảo, không biết có hiệu quả với Tử Kim Linh này không." Hắn nhớ tới Tiên Thiên Luyện Bảo Quyết, bậm niêm pháp quyết thi triển.

Trên Tử Kim Linh nổi lên trập trập quang mang tử kim, lập tức sinh ra một chút liên hệ tâm thần với hắn.

"Quả nhiên hữu hiệu!" Thảm Lạc vui mừng.

Mặc dù chỉ tế luyện một chút, hắn cũng biết được thần thông Tử Kim Linh, ba cái linh đang này một cái là Hỏa Linh, có thể phun ra hỏa diễm đả thương địch thủ, một cái tên là Yên Linh, có thể phun ra thần yên, cái cuối cùng tên là Phong Linh, có thể phun ra bão cát màu vàng.

Chỉ là những lửa, khói, bão cát này uy lực như thế nào, hắn không cách nào biết được, đoán chừng sẽ không nhỏ.

Giờ phút này hắn không rảnh suy nghĩ nhiều, nhét Tử Kim Linh vào trong ngực, tiếp tục vận chuyển Tiên Thiên Luyện Bảo Quyết tế luyện, thân hình lập tức bay ra phía ngoài.

Dọc đường bay qua Long Nữ bảo bảo kia, Thảm Lạc đưa tay vẫy một cái, triệu hồi chín cây Tỏa Nguyên Châm, sóng pháp lực trên thân Long Nữ bảo bảo lập tức khô phục.

Sắc mặt Long Nữ bảo bảo buông lỏng, nhưng nhìn về phía Thảm Lạc vẻ oán hận lại càng nặng, hận không thể một ngụm nuốt hẳn.

"Lấy thần thông các hạ, chắc hẳn rất nhanh là có thể phá vỡ Định Thân Phù, chuyện sau đó chính người phán đoán là được." Thảm Lạc không để ý đến Long Nữ bảo bảo, dọc theo thông đạo bay vọt về, đi tìm Nhiếp Thái Châu cùng Bạch Tiêu Thiên.

Lấy tốc độ của hắn, mấy hơi thở đã trở lại đại điện trước đó, đang muốn bay tới thông đạo ở giữa của Nhiếp Thái Châu, một tiếng vang thật lớn từ bên ngoài truyền đến, mặt đất ở đại sảnh này cũng lắc lư không thôi, tựa hồ bên ngoài có người phá tan cấm chế, không biết là ai.

Thảm Lạc biến sắc, lập tức tay vung lên, thân hình Quỷ Tướng lóe lên hiện ra.

"Người đi tương trợ Bạch Tiêu Thiên, lấy bảo vật nơi đó. Tâm Ân Thân Phù này người mang theo, nếu địch nhân quá mạnh, liền ưu tiên bảo mệnh mình." Hắn trầm giọng phân phó, tay lấy ra Ân Thân Phù đưa tới.

"Vâng." Quỷ Tướng đáp ứng một tiếng, hóa thành một đạo bóng đen vọt tới thông đạo bên phải.

Thân hình Thảm Lạc cũng hóa thành một đạo hồng ảnh, vọt tới thông đạo ở giữa, mấy hơi thở đã đến điểm cuối, một cái quang môn màu trắng xuất hiện ở phía trước.

Hắn không dừng lại, bay thẳng vào, thấy hoa mắt, một mảnh khu rừng rậm rạp xuất hiện ở trước mắt, trong rừng rậm cây cối dị thường cao lớn, tùy tiện một gốc vậy mà cao vài chục trượng, thậm chí trăm trượng, so với một ít núi nhỏ cũng cao hơn, có chút kinh thế hãi tục.

Thảm Lạc bay đến giữa không trung, nhìn lại chung quanh, chỗ không gian này so với u cốc trước đó hẳn vào lớn hơn rất nhiều, đại thụ liên miên, một mực lan tràn đến cuối tầm mắt, không nhìn thấy điểm cuối.

Thân hình Thảm Lạc khẽ động, vọt tới chỗ sâu núi rừng.

Vừa tiến vào trong đó, liên tiếp tiếng trầm đục từ phía trước truyền đến, khí lãng thật lớn xen lẫn khói bụi cuộn cuộn như sóng dữ đánh ra, từng cây đại

thụ âm vang đồ sộ.

Hắn lập tức tăng tốc độ, trong chớp mắt đã xuyên qua khói bụi khí lãng, một bãi đất trống rộng rãi trong khu rừng xuất hiện ở phía trước.

Trên đất trống tọa lạc một tòa tế đàn khổng lồ, cao hai mươi ba mươi trượng, Nhiếp Thái Châu lao vùn vụt trên không phụ cận tế đàn, say sưa kịch chiến cùng một thân ảnh màu đen.

Thân ảnh màu đen kia là một con hùng quái, mặc chiến giáp màu đen, tay cầm một cây trường thương đỏ sậm, tương tự hắc hùng tinh bên ngoài kia, bất quá thân hình nhỏ không ít, tu vi cũng kém rất nhiều, vền vẹn Đại Thừa sơ kỳ.

Tu vi Nhiếp Thái Châu đã đạt đến Xuất Khiếu cảnh đỉnh phong, cách Đại Thừa kỳ chỉ một đường, pháp bảo trong tay cũng sắc bén, chỉ là hơi rơi xuống hạ phong mà thôi.

Mà phía dưới đỉnh tế đàn có một lồng ánh sáng màu vàng, trong lồng ánh sáng trên bệ đá cẩm nghiêng một cảnh liễu xanh tươi ướt át, phát sáng ónh ónh.

Chương 835: Tiểu hùng quái

"Cảnh liễu này hẳn là bảo vật nơi đây?" Thẩm Lạc thầm nghĩ trong lòng, nhưng cũng không đi đoạt bảo, lao thẳng tới hai người giữa không trung.

Hai tay áo hắn lắc một cái, Thuần Dương Kiếm Phôi cùng Long Giác Đoàn Chùy thoát thân bắn ra, hóa thành hai đạo cầu vòng một đỏ một kim, từ phía sau lưng thẳng đến tiểu hùng quái kia.

Tiểu hùng quái đang toàn lực chém giết cùng Nhiếp Thái Châu, cũng không lưu ý tình huống sau lưng, đến khi cả hai bay tới cách nó mười trượng mới phát giác ra.

"Nhật Quang Hoa!" Nó quát khê một tiếng, trường thương trong tay đại phóng kim quang, giống như mặt trời loá mắt, thân thương kịch liệt rung động, phát ra tiếng duệ khiêu ong ong ong.

Trong chân động, thanh trường thương kia đột nhiên biến mất không thấy gì nữa, tựa như thuận di vậy.

Trong nháy mắt tiếp theo, kim quang trường thương bắn ra bốn phía trống rỗng xuất hiện trước Thuần Dương Kiếm Phôi cùng Long Giác Đoàn Chùy, kim quang xung quanh thân thương biến thành một đạo kiếm khí dài vài chục trượng, rộng như cánh cửa, tản mát ra vô tận sắc bén, tựa hồ có thể xuyên thủng hết thảy, nhanh chóng tuyệt luân chém xuống một cái.

Thuần Dương Kiếm Phôi cùng Long Giác Đoàn Chùy biến thành cầu vòng cũng rất nhanh chóng, nhưng so với kiếm khí trường thương lại chậm như giống ốc sên.

Một tiếng sét vang lên, Thuần Dương Kiếm Phôi cùng Long Giác Đoàn Chùy phản chân quay về, linh quang mặt ngoài rung động, âm đạm một chút, tựa hồ bị chém nên bị thương linh tính.

Thanh trường thương kia cũng bay vụt về, kim quang chung quanh cũng đã vỡ vụn.

Thâm Lạc phất tay triệu hồi hai bảo, thân hình ngừng bay nhào qua.

Hắn nhìn thanh trường thương kia, trong mắt hiện lên một tia kiêng kị.

Vừa rồi tiểu hùng quái kia thi triển thần thông quả thực kinh người, tốc độ như thuận di, khí tức lẫm liệt không gì sánh được, đơn giản thần cảm giết thần phật cảm giết phật.

May mắn mình không tới gần, nếu không tiểu hùng quái kia cận thân thi triển chiêu này, tám chín phần mười hắn không kịp ngăn cản liền bị tước mất đầu.

"Đó là thần thông Phổ Đà sơn Nhật Quang Hoa của Phổ Đà sơn, có thể thôi động pháp bảo Kim thuộc tính, lấy tốc độ kinh thể hải tặc đả thương địch thủ. Bất quá phạm vi công kích thuật này không rộng, không tới gần tiểu hùng quái kia thì không sao." Trong không gian Thiên Sách, Nguyên Khâu mở miệng nói.

Thâm Lạc nghe vậy lúc này mới chợt hiểu, lật tay lấy ra một vật, chính là Tử Kim Linh kia.

"Đến mà không trả lễ thì không hay, ngươi cũng tiếp ta một chiêu." Hắn cười lạnh một tiếng, nhổ nút chuông Hỏa Linh sau đó lay động.

"Đình linh linh" linh đàng vang lên khuếch tán ra chung quanh, Hỏa Linh độn gió biến lớn mấy lần, hóa thành một cự linh lớn vài thước, một mảnh hồng diễm trùng thiên từ trong Hỏa Linh bắn ra, chụp vào tiểu hùng quái.

Ánh lửa toé lên vạn điểm kim đăng, hỏa diễm bay như ngàn đầu cầu vòng đỏ, uy thế cực kỳ làm người kinh hãi.

Thâm Lạc hiện vẻ sợ hãi lẫn vui mừng, hắn mặc dù đoán Tử Kim Linh này có uy lực không nhỏ, nhưng cũng không ngờ tới lại to lớn như thế.

"Tử Kim Linh!" Tiểu hùng quái quát to một tiếng, nhưng không phi thân lui lại, hai con ngươi càng nổi lên quang mang lửa nóng không gì sánh được, chiến thương trong tay liên tục đâm ra.

Đầu thương đại phóng lam quang, lập tức hóa thành đạo đạo sóng cả màu lam khuếch tán ra, một cỗ khí tức cực hàn khuếch tán, lại là bí thuật Điện

Thương Hải mà Long Nữ bảo bảo đã thi triển qua, ngăn cản hồng hỏa đầy trời trùng kích.

Chỉ là uy lực Điện Thương Hải của tiểu hùng quái rõ ràng không bằng Long Nữ bảo bảo, chỉ ngăn cản một phần hồng hỏa Tử Kim Linh, có số ít hồng diễm xuyên thấu lam quang, đánh vào trên thân tiểu hùng quái.

Áo giáp trên người Hùng quái lập tức bị đốt ra từng lỗ thủng, da thú cũng bị đốt xuyên, phát ra mùi khét lẹt.

"Ba Lan Bất Kinh!" Tiểu hùng quái mặc dù kinh nhưng không lùi, hét lớn một tiếng, bóp một cái thủ ấn cổ quái.

Bên ngoài thân nó đột nhiên hiện ra một đạo quang hoàn trong suốt, tiếp đó lóe lên bạo liệt ra, vô số phù văn màu lam tuôn ra, trong nháy mắt ngưng tụ thành một vòng bảo hộ màu lam bảo vệ toàn thân, phía trên chớp động lam ảnh như vô số sóng lớn, nhìn dị thường huyền diệu.

Hồng diễm phía sau tiếp tục bay vọt đến, đánh vào trên vòng bảo hộ màu lam, lập tức bị bắn ngược ra.

"Biểu ca dừng tay!" Lúc này Nhiếp Thái Châu mới nhìn rõ là Thẩm Lạc xuất hiện, vội vàng la lên.

Đồng thời dải lụa màu trong tay nàng huy động liên tục, quét về phía những ngọn lửa màu đỏ kia.

Thẩm Lạc nhìn thấy cử động của Nhiếp Thái Châu, mặc dù không hiểu, nhưng vẫn bám niệm pháp quyết điểm một cái về phía Tử Kim Linh.

Hồng diễm đầy trời lập tức bắt đầu biến mất, mây hơi thở đã bay trở về trong Tử Kim Linh.

"Biểu ca, tiểu hùng quái đại nhân đã đáp ứng giao cảnh Dương Liễu cho ta, không phải địch nhân." Nhiếp Thái Châu nhẹ nhàng thở ra, bay tới nói.

"Nếu không phải địch nhân, các người vừa rồi vì sao động thủ?" Thẩm Lạc kỳ quái hỏi.

"Vị tiểu hùng quái đại nhân này là hậu đại của hộ pháp tiền bối, bởi vì trước kia phạm vào một chuyện sai, được phái đến đây trông coi bảo vật

Quan Âm Đại Sĩ. Người nhiều năm sống một mình ở đây, không khỏi tịch mịch, ta nói rõ với người tình huống hiện tại xong, người biểu thị nguyện ý giao ra cảnh Dương Liễu, bất quá điều kiện tiên quyết là ta phải đại chiến một trận với người." Nhiếp Thái Châu nhanh chóng giải thích.

Thẩm Lạc nghe lời này, mắt lộ vẻ kinh ngạc.

Tiểu hùng quái giờ phút này cũng bay tới, hai mắt dò xét Thẩm Lạc, con người bỗng nhiên co vào.

"Tiểu tử, thực lực ngươi không yếu, nếu có năng lực cũng đừng vận dụng Tử Kim Linh, chúng ta chân ướt chân ráo chơi một trận!" Trong hai mắt tiểu hùng quái lại dừng động mệnh mông chiến ý.

"Chờ chuyện này qua, các hạ khiêu chiến, Thẩm mỗ chắc chắn vui vẻ đón lấy. Bất quá ta mới vừa tới nơi này, cảm giác bên ngoài đã có người phá tan cấm chế, không biết là vị nào. Vì an toàn, hai vị tạm thời ngừng đấu, lấy cảnh Dương Liễu tới tay trước, thế nào?" Thẩm Lạc trầm giọng nói.

"Tiểu hùng quái đại nhân." Nhiếp Thái Châu nghe vậy gương mặt xinh đẹp biến đổi, nhìn về phía tiểu hùng quái kia.

Tiểu hùng quái nghe vậy cũng thu hồi thần sắc, thả người rơi vào trên tế đàn kia, lấy ra một cái lệnh bài màu vàng ném tới.

Lệnh bài hóa thành một đạo kim quang dung nhập vào trong lòng sáng màu vàng, lòng sáng càng thêm mấy lần, im ắng biến mất.

"Thủ vệ có phương pháp phá cấm sao?" Thẩm Lạc nhìn thấy cảnh này, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

"Cầm đi đi." Tiểu hùng quái từ tốn nói.

Nhiếp Thái Châu đại hỉ, phi thân rơi vào trước tế đàn, bái ba bái với cảnh Dương Liễu kia, đưa tay lấy.

"Dừng tay!" Một tiếng sét giống như sấm lớn từ bên ngoài truyền đến, thanh âm chưa dứt, một vệt kim quang từ nơi xa điện xạ tới, lao thẳng tới tế đàn.

Trong kim quang lại là Ngụy Thanh kia, hai mắt gã che kín huyết văn, gắt

gao nhìn chăm chăm cảnh Dương Liễu trên tề đàn.

Nhưng giờ phút này, hư không phía trước Ngụy Thanh khẽ động, sáu mươi tư đạo côn ảnh màu vàng nổi lên, từ bốn phương tám hướng đánh về phía Ngụy Thanh, hư không cũng theo côn ảnh chuyển động, hình thành một vòng xoáy khổng lồ.

Thân ảnh Thẩm Lạc thoáng hiện trong vòng xoáy màu vàng, sắc mặt lạnh lùng cực kỳ.

Một cỗ lực hút vô cùng to lớn từ trong côn ảnh như sóng dữ tuôn ra, thân ảnh Ngụy Thanh lao vùn vụt nhất thời bị buộc ngừng lại. Mòi đọc bản dịch gốc tại bạch ngọc sách. Gã nổi giận cuồng hồng một tiếng.

Chậm trễ một chút như thế, Nhiếp Thái Châu đã chộp vào cảnh Dương Liễu, thu vào.

Nhìn thấy cảnh Dương Liễu bị Nhiếp Thái Châu đạt được, trong nháy mắt hai mắt Ngụy Thanh trở nên đỏ như máu, trong tay loé lên thanh quang, nhiều ra một thanh bảo kiếm màu xanh.

Kiểm này rất là cổ quái, lưỡi kiếm không mở ra, phía trên mang theo đồ án hoa sen, kiếm ngọc càng hiện ra hình dạng đài sen.

"Giao cảnh Dương Liễu ra! Liên Tâm Kiếm Ý!" Ngụy Thanh gầm thét một tiếng, vạn đạo thanh quang từ trên bảo kiếm màu xanh nở rộ ra, mỗi một đạo thanh quang đều là một đạo kiếm khí dọa người, quay tít một vòng sau đó ngưng tụ thành một đạo cụ kiếm màu xanh dài trăm trượng, hình như hoa sen, lóe lên một cái rồi biến mất trăm trên sáu mươi tư đạo côn ảnh.

"Xoẹt" một tiếng vang nhỏ, sáu mươi tư đạo côn ảnh lại như giấy bị chém thành hai nửa.

Chương 836: Phản đề Phổ Đà sơn

"Cái gì!"

Thẩm Lạc cả kinh, Bát Thiên Loạn Bồng chưa từng tùy tiện bị phá như này.

Bất quá Bát Thiên Loạn Bồng chính là tuyệt thể thần thông, Thanh Liên cự kiếm mặc dù trăm phá nó, nhưng cũng rút nhỏ gần nửa, chưa dừng lại, tiếp tục chém tới Thẩm Lạc.

"Biểu ca cẩn thận, đó là Thanh Liên Kiếm! Pháp bảo nổi danh Phổ Đà sơn!" Thanh âm Nhiếp Thái Châu truyền đến.

Thẩm Lạc không để ý đến Nhiếp Thái Châu la lên, thần sắc kịch biến lách mình lui lại.

Cùng lúc đó, trước người hắn hiện lên thanh quang, Bát Huyền Kính nổi lên, một cột sáng màu xanh to như vại nước từ đó phun ra, chống đỡ Thanh Liên cự kiếm.

Mười tám đạo linh văn trên mặt kính hiển hiện ra, quang mang trong cột sáng màu xanh chớp liên tục, mười tám màn sáng như mặt kính trong nháy mắt ngưng tụ thành hình, tầng tầng chồng chất lên nhau, ngăn trước Thanh Liên cự kiếm.

Tiến giai đến Xuất Khiếu trung kỳ, Thẩm Lạc đã có thể phát huy toàn bộ uy lực Bát Huyền Kính.

Mười tám màn sáng vừa mới bố trí xuống, Thanh Liên cự kiếm liền trăm phá lên cột sáng màu xanh, phách trăm trên mười tám đạo cấm chế màu xanh.

"Xuy xuy" thanh âm vang lên, không trung như dấy lên hỏa diễm màu xanh hoa mỹ, một tầng lại một tầng màn sáng màu xanh bị trăm phá, mười tám màn sáng trong nháy mắt bị phá ra hơn phân nửa, mặc dù tốc độ Thanh Liên cự kiếm bắt đầu yếu bớt, nhưng vẫn như cũ vô cùng kiên định hướng

về phía trước.

Thảm Lạc biến sắc, vôi vàng phát tay áo lên, hạt châu lớn màu tím kia nổi lên, bay vào trong màn sáng màu xanh.

Huyền Hoàng Nhất Khí Côn cũng theo sát sau hạt châu lớn màu tím, hoàng mang đại phóng, hóa thành một cột sáng vàng đất thô to, hung hăng đánh ra.

Chỉ nghe "Keng" một tiếng vang thật lớn, hư không chấn động, màn sáng màu xanh còn sót lại mảnh liệt run rẩy, đều vỡ vụn.

Bát Huyền Kính trước người hấn "Răng rắc" một tiếng, vậy mà hiện ra một vết nứt.

Mà hạt châu lớn màu tím bay vụt về, mặt ngoài tử quang âm đạm, trên thân châu bị chém ra một vết ngấn sâu vài tấc.

Huyền Hoàng Nhất Khí Côn cũng nhanh như chớp đảo về, mặt ngoài linh quang âm đạm, hiển nhiên cũng bị thương không nhẹ.

Bát quá Thanh Liên cự kiếm kia rốt cuộc bị ngăn trở, cuồn thiểm một chút bay ngược về.

"Có qua có lại, ngươi cũng tiếp ta một chiêu!" Thảm Lạc nhìn ba kiện pháp bảo bị hao tổn, trong lòng thương tiếc, lần nữa lay động Tử Kim Linh trong tay.

"Đing linh linh" tiếng chuông vang lên, một ngọn lửa màu đỏ phun ra, phô thiên cái địa chụp tới Ngụy Thanh.

Nhiếp Thái Châu đang muốn bay qua hỗ trợ, nhìn thấy hỏa diễm cực nóng đầy trời không gì sánh được này, vôi vàng dừng lại.

"Tử Kim Linh!" Ngụy Thanh giờ phút này cũng khôi phục tinh táo, Thanh Liên Kiếm trong tay nhoáng một cái.

Từng đạo kiếm khí màu xanh nổ bắn ra, phát ra tiếng kiếm rít dày đặc, mưa kiếm giống như trảm trên ngọn lửa màu đỏ, cản trở chúng. Nhưng hỏa diễm giống như sóng dữ bay tới, tùy tiện thôn phệ thiêu huỷ những kiếm khí kia.

Bất quá thừa dịp tia khoảng cách này, trên hai chân Ngụy Thanh đại phóng thanh quang, lập tức ngưng tụ thành hư ảnh hai đoàn hoa sen màu xanh, vô cùng nhanh chóng chuyển động.

Thân hình Ngụy Thanh trong nháy mắt trở nên mơ hồ, sau một khắc trống rỗng xuất hiện phía sau mấy trăm trượng, nhanh đến khó tin.

Thẩm Lạc nhíu mày lại, nhưng cũng không cưỡng ép thôi động Tử Kim Linh truy sát.

Liên tục mấy lần thi triển chiêu thức lớn, pháp lực trong cơ thể hắn đã hao tổn hơn phân nửa.

"Tọa Liên thân pháp Phổ Đà sơn, quả nhiên không tầm thường." Trong không gian Thiên Sách, Nguyên Khâu khen.

"Tọa Liên thân pháp? Chính là phi độn thuật mà Ngụy Thanh vừa mới thi triển?" Thẩm Lạc hỏi.

"Đúng vậy. Thần thông này là bộ pháp dung hợp giống Át Mộc độn thuật, luận tốc độ có thể xếp vào ba vị trí đầu đương thời." Nguyên Khâu nói.

Trong mắt Thẩm Lạc hiện lên vẻ khác lạ, thân pháp Ngụy Thanh vừa rời xác thực còn nhanh hơn Tà Nguyệt Bộ.

"Thẩm đạo hữu, Ngũ Hành bí thuật Phổ Đà sơn thần diệu vô biên, người hẳn là cũng nghĩ ra được. Ngụy Thanh này đã là phản đồ Phổ Đà sơn, người người có thể tru diệt. Đạo hữu người nắm Tử Kim Linh, thực lực tăng nhiều, không ngại ở đây đánh giết người này, đưa thần hồn hắn vào trong không gian màu vàng này, ta có một môn cổ thuật, giỏi về khảo vấn thần hồn, nhất định có thể hỏi ra thứ gì đó." Nguyên Khâu cười hắc hắc, nhẹ nhàng nói.

Thẩm Lạc nghe lời này ánh mắt lóe lên, nhưng cũng không nói gì, phát tay thu hồi Bát Huyền Kính cùng hạt châu lớn màu tím, sau đó lấy ra tấm Phổ Độ Chúng Sinh Phù kia, bóp chặt lấy.

Phù lục hóa thành một đạo lục quang, dung nhập thể nội Thẩm Lạc.

Quanh người hắn lập tức hiện ra một vầng sáng màu xanh lục, nhanh chóng chớp động.

Vàng sáng màu xanh lục mỗi chớp lên một cái, thiên địa linh khí chung quanh liên tục không ngừng hội tụ tới một lần, chuyển hóa thành pháp lực của hắn.

Trong hai, ba hơi thở, vàng sáng màu xanh lục chớp động chín lần, lúc này mới biến mất.

Trên mặt Thảm Lạc vui mừng, hiệu quả Phổ Độ Chúng Sinh Phù này chân thực không sai, pháp lực trong cơ thể hắn mặc dù không hoàn toàn phục hồi như cũ, nhưng cũng khôi phục hơn phân nửa, một chút mệt nhọc cũng quét sạch sành sanh, lần nữa thôi động Tử Kim Linh.

Không chỉ như vậy, hắn còn lấy xuống nút chuông Yên Linh, đồng thời thôi động hai chuông vàng.

Ngọn lửa màu đỏ đầy trời lần nữa phun ra, mà trong Yên Linh kia cũng bắn ra mảng lớn sương mù, khói kia không phải khói ống lò, không phải khói cỏ cây, mà là ngũ sắc linh yên, hiện lên năm màu xanh đỏ trắng vàng đen.

Ngũ sắc linh yên lóa mắt mờ mắt, Nhiếp Thái Châu cùng tiểu hùng quái chỉ nhìn xa xa, không bị ngũ sắc sương mù tác động đến, nhưng con mắt đã nhói nhói một hồi, nước mắt chảy xuống, vội vàng lui ra xa một chút.

Khói lửa chung sức, những ngọn lửa màu đỏ kia uy thế lập tức tăng vọt, biển sâu sóng dữ quét tới hướng Ngụy Thanh.

Những nơi đi qua, rừng rậm phía dưới bị thiêu đốt âm âm, hóa thành tro tàn, mặt đất rạn nứt, rừng rậm vốn xanh um trong chớp mắt bị phá hủy.

"Tiểu tử đáng chết, đối địch thì đối địch, nguoi ra tay cũng có phân tấc chứ!" Tiểu hùng quái kia nhìn thấy chỗ ở mình biến thành bộ dạng này, tức hồn hên, găm thét với Thảm Lạc liên tục, cũng không dám nhích tới gần.

Nhiếp Thái Châu cũng lộ vẻ kinh hãi, vội vàng lần nữa lui về phía sau.

Nàng lập tức lật tay lấy ra cành Dương Liễu kia, vận khởi pháp lực định tế luyện, nhưng mặc cho nàng thi triển thuật tế luyện của sư môn truyền thụ thế nào, cũng không thể sinh ra liên hệ với cành liễu màu xanh lá này.

"Nguoi không cần phí sức, cành Dương Liễu này chính là linh bảo thiếp

thân của Quan Âm Đại Sĩ, không có độc môn tế luyện thuật của lão nhân gia ngài, người không thể nào thúc giục." Tiểu hùng quái bay tới, nói.

Nhiếp Thái Châu nghe lời này, lập tức tròn tròn mắt.

Nàng cùng Thẩm Lạc, Bạch Tiêu Thiên mạo hiểm tiến vào cung điện này, mục đích chủ yếu là vì vượt lên trước lấy được bảo vật Quan Âm Đại Sĩ còn sót lại, dùng để ngăn cản bọn Ngụy Thanh, nếu không cách nào thôi động thì làm sao đối địch.

"Tiền bối ngài hiểu tế luyện thuật không?" Nhiếp Thái Châu vội vàng hỏi.

"Ta chỉ trông coi, làm sao biết được, toàn bộ Phổ Đà sơn chúng ta, chỉ sợ chỉ có Quan Nguyệt tổ sư biết được tế luyện thuật, Thanh Liên chương giáo cũng không biết." Tiểu hùng quái lắc đầu.

Nhiếp Thái Châu vô cùng thất vọng, nhưng nàng lập tức ý thức được một vấn đề.

"Nếu những bảo vật này cần tế luyện thuật độc môn của Quan Âm tổ sư, vậy làm sao biểu ca có thể thôi động Tử Kim Linh?"

"Ta cũng đang tò mò, tiểu tử này học được pháp môn tế luyện từ đâu, hẳn là hẳn và Quan Âm Đại Sĩ có quan hệ gì?" Tiểu hùng quái nhìn chằm chằm Thẩm Lạc phía sau, ánh mắt chớp động nói.

Chương 837: Đắc thủ

Tu vi Ngụy Thanh mặc dù cao thâm, Thanh Liên Kiếm trong tay uy lực cũng lớn, nhưng đối đầu Tử Kim Linh lại không đáng chú ý, đôi mắt thể công dã man của Thẩm Lạc, Ngụy Thanh chỉ có thể liên tục thi triển Tọa Liên thân pháp, không ngừng lùi lại tránh né.

Nhưng phạm vi khói lửa Tử Kim Linh bao phủ thực sự quá lớn, mảnh không gian này lại có hạn, dưới Thẩm Lạc tận lực dẫn dắt, Ngụy Thanh rất nhanh bị ép đến nơi hẻo lánh.

Thẩm Lạc đối với loại người phản bội bán tông, ám toán sư trưởng như Ngụy Thanh, không mấy may thương hại, lần nữa thôi động Tử Kim Linh, khói lửa mãnh liệt nhào tới, muốn đốt gã thành tro tàn.

Vào thời khắc này, bên cạnh Ngụy Thanh loé lên bạch quang, trống rỗng hiện ra một bình nhỏ bạch ngọc.

Thẩm Lạc thấy vậy, lông mày không khỏi nhíu một cái.

Miệng bình nhỏ hơi chú xuống, bên trong truyền ra cuộn cuộn tiếng nước chảy, lãng không vạch một cái.

Một mảnh lam quang bắn ra, quanh người Ngụy Thanh xuất hiện một vòng sáng màu lam, có chút tương tự với tiêu hừng quái vừa mới thi triển "Ba Lan Bất Kinh".

Khói lửa đầy trời trùng kích xuống, đâm vào trên vòng sáng màu lam. Vòng sáng màu lam tỏa sáng hào quang, phát ra tiếng vang âm âm, vô số phù văn màu lam từ trong vòng sáng bắn ra, mỗi phù văn trong nháy mắt to lớn mấy lần, hiện ra hình thái hơi mờ.

Kết quả, hồng hỏa đầy trời đùng một cái đến vòng sáng màu lam, lập tức xoẹt một tiếng dập tắt, giống như gặp phải khắc tinh. Mà những Ngũ Sắc Thần Yên kia cùng vòng sáng đùng một cái, cũng lập tức nhẹ nhõm bị bắn ra, căn bản không thể rung chuyển vòng sáng mấy may.

Ngược lại tường không gian sau lưng Ngụy Thanh run rẩy kịch liệt, tựa hồ không chịu nổi uy lực khói lửa này, sắp sửa sụp đổ.

Thẩm Lạc hơi nhướn mày, nhưng cũng bị khơi dậy hùng tâm, toàn lực thôi động Tử Kim Linh.

Khói lửa chung quanh lập tức nồng đậm gấp bội, từng đạo sóng lửa to lớn cao mấy trượng nổi lên, cuộn cuộn thẳng lên, muốn lấy lửa diệt nước.

Vào thời khắc này, tiếng kinh hô của Nhiếp Thái Châu cùng tiếng rống giận dữ của tiểu hùng quái từ phía sau truyền đến.

Thẩm Lạc giật mình quay đầu, chỉ thấy một bóng người đang cùng Nhiếp Thái Châu, và tiểu hùng quái giao thủ kịch liệt, chính là Liễu Tình kia.

Trên thân nàng này xem lẫn lưỡng sắc quang mang xanh đen, hắc quang chính là ma khí, cả hai tương dung hỗ trợ, khiến cho khí tức Liễu Tình tăng vọt, đạt đến Đại Thừa kỳ, trong lúc giờ tay nhắc chân bắn ra từng luồng từng luồng cự lực bàng bạc, lấy một địch hai còn chiếm thượng phong, làm cho hai người liên tiếp lui về sau.

Thẩm Lạc khẩn trương, quay người muốn đi qua tương trợ hai người.

Vào thời khắc này, trong bình nhỏ màu trắng kia "Soạt" một tiếng, một dòng nước màu lam sáng óng ánh bắn ra, nhanh chóng trải rộng ra, trong chớp mắt hóa thành một tấm lưới lớn màu lam lớn vài dặm, phân phát một tiếng vọt tới Thẩm Lạc.

Trên tấm lưới lớn màu xanh lam thủy khí cực đậm, những nơi đi qua ngọn lửa màu đỏ bị diệt hết, vậy mà thế như chẻ tre xông mở sương mù biển lửa, chụp xuống đầu Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc giật mình, vội dừng thân hình, tay vung lên.

Thuần Dương Kiếm Phôi cùng Long Giác Đoản Chùy bắn ra, hóa thành hai đạo cầu vòng một đỏ một kim, giao nhau chém về phía thủy võng màu lam.

Nhưng hai đạo cầu vòng cùng thủy võng màu lam đụng một cái, tất cả quang mang lập tức như tuyết tan trong mưa xuân, biến mất.

Mà Thuần Dương Kiếm Phôi cùng Long Giác Đoản Chùy giống như cục đá vô hại rơi xuống phía dưới, hai kiện bảo vật bị một tầng lam quang quỷ dị xâm nhiễm. Ba động linh lực Thuần Dương Kiếm Phôi cùng Long Giác Đoản Chùy đều biến mất, giống như thần thông phong ấn của Long Nữ bảo bảo lúc trước.

Thảm Lạc biến sắc, vôi vàng thôi động lực lượng Thiên Sách, trên tay chớp động kim quang, thu nhập hai bảo vào không gian Thiên Sách.

Giống trước đó, lam quang trên hai bảo tiến vào không gian Thiên Sách lập tức bắt đầu phiêu tán.

Lúc này hấn mới yên tâm, pháp lực chen chúc rót vào trong Tử Kim Linh Yên Linh.

Thủy vồng màu lam này hoàn toàn khắc chế thần thông Hỏa Linh, mà cấm chế Phong Linh thứ ba, hấn còn chưa luyện hóa, chỉ có thể dựa vào Yên Linh này.

Mảng lớn ngũ sắc sương mù bốc lên, ngưng tụ hóa thành một đám mây năm màu ngưng đọng như thực chất, bắn về hướng thủy vồng màu lam.

Cả hai vừa chạm vào nhau, lập tức bộc phát ra tiếng vang ngọt ngọt liên miên.

Thủy vồng màu lam loé lên quang mang, mỗi một cây thủy thẳng đều biến thành thủy nhận sắc bén, không ngừng đột phá ngũ sắc linh yên ngăn cản, nhưng tốc độ cũng đại giảm.

Sắc mặt Thảm Lạc căng cứng buông lỏng, hai chân nổi lên quang mang ánh trắng, bay ra phía ngoài.

Nhưng giờ phút này, bình nhỏ màu trắng kia nhoáng một cái xuất hiện trên không thủy vồng màu lam, một đạo lam quang trút xuống, rót vào trong thủy vồng màu lam.

Thủy vồng lập tức đại phóng lam quang phòng lớn mấy lần, thủy vồng bốn phía bắn nhanh ra như điện, "Cốc cốc cốc soạt" đâm vào mặt đất, gắn cả đám mây năm màu và Thảm Lạc phía dưới vào trong đó, hình thành một cái lồng giam, giam cầm Thảm Lạc trong đó.

Liễu Tình nhìn thấy cảnh này, sắc mặt buông lỏng, hai tay hư không bắn ra một kích.

Hai chưởng ảnh màu lam lớn gần trọng tuột tay bắn ra, chia ra chụp về phía Nhiếp Thái Châu cùng tiêu hùng quái.

Nhiếp Thái Châu khẽ kêu một tiếng, Nhật Nguyệt Quang Hoa Bông đen trắng trong tay đại phóng kỳ quang, quay tít một vòng ngưng tụ thành một đồ án Hắc Bạch Thái Cực, đón lấy chưởng ảnh màu lam.

Dải lụa hộ thân của nàng cũng bắn ra, nhanh chóng xen lẫn, trong chớp mắt bố trí phía sau Hắc Bạch Thái Cực đồ một màn vải màu sắc rực rỡ.

Mà trường thương trong tay tiểu hùng quái điên cuồng phát ra kim quang, xung quanh thân thương ngưng tụ thành một đạo kiếm khí màu vàng to lớn, lại lần nữa thi triển thần thông Nhật Nguyệt Quang Hoa, xoẹt một tiếng chém về phía bàn tay màu xanh lam.

Cùng lúc đó, trên người gã loé lên quý khí, một quý thủ tái nhợt im ắng trời lên, phía trên thiêu đốt quý diễm xanh biếc, năm ngón tay như đao hung hăng chụp vào bàn tay màu xanh lam.

Liễu Tình khẽ cười một tiếng, hai tay loé lên lam quang, lòng bàn tay hiện ra một phù văn màu đen.

Hai chưởng ảnh màu lam kia bỗng nhiên biến lớn gấp bội, lòng bàn tay cũng xuất hiện một đoàn ma quang màu đen, năm ngón tay nắm lại, biến thành hai nắm đấm màu xanh lam, đánh vào Hắc Bạch Thái Cực đồ án của Nhiếp Thái Châu cùng kiếm khí quý trao kiếm khí tiểu hùng quái.

"Ầm ầm" vài tiếng vang!

Linh quang xanh đen chói mắt bạo phát ra, từng vòng từng vòng gợn sóng như cơn lốc cuốn ra chung quanh.

Bất luận là Hắc Bạch Thái Cực đồ án, dải lụa màu, hay là kiếm khí màu vàng, quý trao tái nhợt, bị gợn sóng xanh đen cuốn một cái đều vỡ nát sụp đổ tan tành.

Nhiếp Thái Châu kêu thảm một tiếng, cả người bị đánh bay ra sau, trong miệng phun ra một ngụm nhỏ máu tươi.

Mà thân thể tiểu hùng quái cũng đại chấn, bạch bạch bạch lui về phía sau, trên mặt hiện lên một tia ửng đỏ không bình thường.

Toàn thân Liễu Tình đại phóng hắc quang, thân hình đột nhiên nhảy chồm lên, cả người mơ hồ một cái biến mất ngay tại chỗ.

Sau một khắc, trước người Nhiếp Thái Châu loé lên bóng đen, Liễu Tình mang theo một cơn gió lớn bỗng nhiên xuất hiện, một tay chụp xuống, năm ngón tay giống như móc sắt hung hăng chụp thẳng đến pháp khí trữ vật trên cổ tay Nhiếp Thái Châu.

Cách đó không xa tiểu hùng quái chợt hiểu ra, mục tiêu nữ tử này vốn là cảnh Dương Liễu trên người Nhiếp Thái Châu.

"Yêu nữ ngươi dám!" Tiểu hùng quái nổi giận gầm lên một tiếng, toàn thân loé lên yêu hắc khí, ngạnh sinh sinh ổn định thân hình, hắc mang trên trường thương trong tay tăng vọt, hư không bỏ một phát.

"Xoẹt" một tiếng duệ khiếu, một đạo ô quang hình trăng lưỡi liềm dài mười mấy trượng bỗng nhiên phóng ra, chém tới sau lưng Liễu Tình, ngăn cản nòng đạo bảo.

Một đạo thanh quang đột nhiên từ trong khói lửa đầy trời phía sau bắn nhanh tới như điện, trong nháy mắt vượt qua mấy chục trượng, phát sau mà đến trước đuôi kịp đạo nguyệt nha ô quang kia, hoành kích ra.

"Khanh" một tiếng vang thật lớn, ô quang nguyệt nha bị thanh quang đánh bay, thanh quang kia cũng hiện ra bản thể, chính là chuôi Thanh Liên Kiếm của Ngụy Thanh.

Hai mắt tiểu hùng quái đỏ bừng, muốn lại ngăn cản nhưng đã muộn, chỉ có thể trơ mắt nhìn Liễu Tình đắc thủ.

Nhưng vào lúc này, dị biến nổi lên!

Chương 838: Rút lui

Mặt đất trước người Nhiếp Thái Châu hiện lên hoàng mang, một bóng người từ dưới đất bốc lên, một cây đại bồng màu vàng to cỡ miệng chén hóa thành một đạo hoàng mang, bỏ về đằng trước.

"Ầm" một tiếng vang như tiếng sét.

Hoàng quang hắc khí xen lẫn phía dưới, gió lốc phóng lên tận trời, khí lãng cuộn cuộn quét về bốn phương tám hướng.

Tại trung tâm bạo liệt, hai đạo nhân ảnh nhoáng một cái bắn ngược ra sau về hai hướng, lắc lư mấy lần, mới lao đảo ổn định thân hình cách đó vài chục trượng.

Một người chính là Liễu Tình, năm ngón tay phải nàng vỡ vụn, máu me đầm đìa nhỏ xuống.

Bất quá nàng này căn bản không để ý tới thương thế trên tay, con mắt gắt gao nhìn chăm chăm bóng người đối diện, người kia chính là Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc cầm Huyền Hoàng Nhất Khí Côn trong tay, sắc mặt hơi tái, tình huống tốt hơn nhiều so với Liễu Tình.

Tiểu hùng quái bên kia nhìn thấy cảnh này, lập tức đại hỉ, hai chân hiện lên thanh quang, sau đó hình thành hai hư ảnh hoa sen, thân hình thoát một cái xuất hiện sau lưng Nhiếp Thái Châu, đưa tay đỡ lấy nàng.

Nhiếp Thái Châu cảm ơn tiểu hùng quái một tiếng, đôi mắt lóe sáng nhìn về phía Thẩm Lạc, khóe miệng lộ ra một tia ý mừng.

Giờ phút này một bóng người từ trong khói lửa phía sau bắn ra, chính là Ngụy Thanh.

Y nhìn thấy tình huống trước mắt, trên mặt loé lên sát khí, bất quá vẫn phi thân rơi xuống bên cạnh Liễu Tình, ánh mắt lại gắt gao nhìn chăm chăm

Nhiếp Thái Châu.

"Người làm sao nhanh như vậy đã ra?" Liễu Tình không để ý đến những người khác, chỉ trầm giọng hỏi Thẩm Lạc.

"Không có gì đặc biệt, một tấm Độn Địa Phù mà thôi." Thẩm Lạc từ tốn nói.

"Độn Địa Phù! Là ta cân nhắc không chu toàn, không ngờ trong tay người lại có phù lục hiếm có bậc này. Cũng đúng, các hạ giỏi về chế phù." Liễu Tình khẽ cười khỏ.

"Các hạ cũng là hảo thủ đoạn, trước hết để cho Ngụy Thanh tiến vào nơi đây, hấp dẫn lực chú ý của chúng ta, chính mình thì xuất kỳ bất ý cướp đoạt càn Dương Liễu, một chiêu này giương đông kích tây dùng cực diệu, bất quá rốt cuộc các hạ là ai? Vì sao trên thân mang theo ma khí?" Thẩm Lạc lạnh giọng hỏi.

Liễu Tình nghe lời này, đột nhiên cười khanh khách lên, tựa hồ cảm thấy Thẩm Lạc hỏi vấn đề này hết sức buồn cười.

Cùng lúc đó, một đạo bạch quang từ phía sau bay tới, lại là bình nhỏ màu trắng kia, rơi vào trên tay nàng.

"Cái bình màu trắng kia là pháp bảo Ngọc Tĩnh Bình của Quan Âm tổ sư, bên trong chứa Tam Giang Ngũ Hồ, nước Bát Hải Tứ Độc, lại thêm Ngọc Tĩnh Bình tinh luyện, chính là khắc tinh lực lượng hoả diễm Tử Kim Linh." Tiểu hùng quái lên tiếng nhắc nhở.

"Đi!" Thẩm Lạc nghe vậy, bỗng nhiên khẽ quát một tiếng, thân hình bay ngược ra lối vào.

Tiểu hùng quái thấy vậy, cũng lập tức mang theo Nhiếp Thái Châu theo sát phía sau.

"Còn muốn chạy! Đi sao!" Tiếng cười Liễu Tình bỗng nhiên ngừng lại, mặt cười lạnh, hai tay điểm hư không một cái.

Mặt đất cửa thông đạo loé lên lam quang, một cỗ lam quang thô to từ dưới đất toát ra, cấp tốc trải rộng ra, trong chớp mắt hình thành một tấm lưới lớn màu xanh lam, phá hỏng cửa hang.

Thần sắc ba người Thâm Lạc biến đổi, vội vàng dừng lại.

Ô ô hô tiếng thét từ phía sau truyền đến, lại látâm thủy vồng màu lam trước đó từ phía sau bay vụt tới, chụp xuống ba người một cái.

Sắc mặt tiểu hùng quái cùng Nhiếp Thái Châu quýnh lên, bảo quang trên thân chớp động, muốn té ra pháp bảo ngăn cản thủy vồng.

"Chớ dùng pháp bảo! Những thủy vồng này có hiệu quả phong ấn cực mạnh, bất kỳ pháp bảo nào đụng nó một cái liền bị phong ấn!" Thâm Lạc vội vàng nhắc nhở hai người, vận khởi pháp lực thôi động Tử Kim Linh, mảng lớn ngọn lửa màu đỏ cùng ngũ sắc linh yên chen chúc tuôn ra.

Hai tay hấn bầm niệm pháp quyết như bánh xe, ngọn lửa màu đỏ cùng ngũ sắc linh yên quán quanh kết hợp cùng nhau, sau một trận gầm nhẹ, mười mấy đầu Yên Hỏa Trường Long ngưng tụ ra, mỗi một đầu lớn hai ba mươi trượng, sừng rồng, vây rồng, vuốt rồng đều đủ, giống nhau như đúc.

Mười mấy đầu Yên Hỏa Trường Long ngưng tụ ra, lập tức phát ra tiếng long ngâm thật dài, bay vụt đến thủy vồng màu lam, cả hai âm vang chạm vào nhau.

"Ầm ầm" tiếng vang truyền đến, trên thủy vồng đại phóng lam quang, thủy khí nồng đậm không gì sánh được mãnh liệt cuộn đến, ý đồ giội tắt ngọn lửa trên người Yên Hỏa Trường Long. Nhưng lần này thần thông thủy vồng tựa hồ mất đi hiệu lực, mười mấy đầu Yên Hỏa Trường Long rung động xuy xuy, ánh lửa phía trên mặc dù bị dập tắt, nhưng tốc độ phi thường chậm. Mười mấy đầu trường long lắc đầu vẩy đuôi, ngạnh sinh đứng vững trước thủy vồng, để nó không cách nào tiến lên mấy may.

"Cái gì!" Liễu Tinh nhìn thấy cảnh này, sắc mặt biến đổi.

Khoé miệng Thâm Lạc lộ ra vẻ tươi cười, lại lần nữa thôi động Tử Kim Linh, mảng lớn khói lửa chen chúc ra.

Hai tay hấn như bánh xe bầm niệm pháp quyết, lần này tất cả khói lửa phun ra đều hội tụ một chỗ, một tiếng long ngâm kinh thiên động địa vang lên, một Yên Hỏa Cự Long dài chừng hai ba trăm trượng lại nổi lên.

Nếu phóng đại con rồng này gấp trăm lần, có thể phát hiện khói và lửa kết

hợp cấu thành thân thể Cự Long dị thường tinh diệu, nhất là những ngọn lửa màu đỏ kia, thỉnh linh hóa thành từng tia lửa cực nhỏ, dựa theo quy luật đặc thù nào đó quán quanh trên Ngũ Sắc Thần Yên, hợp thành đầu Yên Hỏa Cự Long này.

Thủy khí trên thủy vũng màu lam mặc dù nồng đậm, nhưng Thảm Lạc dùng thần thông không hoá cực kỳ tinh diệu, kết hợp lực lượng hỏa diễm cùng ngũ sắc linh yên cùng nhau, mượn nhờ lực lượng ngũ sắc linh yên chống cự thủy vũng, để nó không cách nào nhanh chóng dập tắt lực lượng hỏa diễm.

"Đi!"

Thảm Lạc thi pháp thúc giục, Yên Hỏa Cự Long lập tức bay nhào ra, vượt rông thật dài hóa thành một mảnh tàn ảnh to lớn, hung hăng chộp vào trên thủy vũng màu lam nơi cửa thông đạo.

"Xoẹt" một thanh âm xé vải vang lên, thủy vũng màu lam bị xé nứt ra một lỗ hồng lớn gần trượng.

"Đi!" Hãn lập tức nhoáng Tử Kim Linh trong tay một cái, hai đạo tử kim quang mang từ đó bắn ra, quán lấy thân thể Nhiếp Thái Châu cùng tiểu hùng quái.

Hai đạo tử kim quang mang này mặc dù chỉ là linh quang Tử Kim Linh tràn ra, uy lực cũng lớn đến kinh người, giam cầm Nhiếp Thái Châu cùng Tiểu Hùng tinh không thể động đậy.

Ba người hóa thành một đạo tử kim quang mang, từ trong vết nứt bắn ra, tiến vào trong thông đạo.

Sắc mặt Liễu Tinh cùng Ngụy Thanh đại biến, lập tức phóng tới, nhưng thân hình không lồ Yên Hỏa Cự Long đột nhiên xoay một cái, hình thành một ngọn núi nhỏ, một mực ngăn chặn cửa thông đạo.

Thảm Lạc ở trong đường hầm bay tới phía trước, đồng thời lần nữa thôi động Tử Kim Linh.

Mảng lớn Ngũ Sắc Thần Yên cùng ngọn lửa màu đỏ bắn ra, bay vào sau lưng thông đạo, âm âm bạo liệt ra.

Thông đạo phía sau lập tức đổ sụp, vô số cự thạch rơi xuống, phá hỏng triệt để thông đạo nơi đó.

Từ đoạn nói chuyện trước đó để phán đoán, trong tay Liễu Tình cùng Ngụy Thanh hẳn không có phù lục cùng pháp bảo có hiệu quả như độn địa phù, những thông đạo đổ sụp này hẳn là có thể kiểm chế hai người một thời gian.

Cứ vậy, Thảm Lạc phá sập hơn phân nửa thông đạo, lúc này mới dừng tay, đồng thời cũng dừng lại.

Cũng không phải hẳn không muốn tiếp tục huỷ hết thông đạo, mà là pháp lực thể nội lần nữa hao hết sạch, Tử Kim Linh uy lực cực lớn, tiêu hao pháp lực cũng rất nhiều.

"Đã chạy trốn tới nơi này, có thể thả ta xuống không." Thanh âm tiểu hùng quái băng lãnh truyền đến.

Bị Thảm Lạc dẫn theo như thế, Nhiếp Thái Châu thì không có gì, nhưng tiểu hùng quái lại chịu không được.

"Vừa rồi tình huống khẩn cấp, Thảm mỗ nhất thời lỗ mãng, xin các hạ chớ trách." Thảm Lạc vội vàng bậm niệm pháp quyết điểm một cái tới Tử Kim Linh, tán đi hai đạo tử kim quang mang kia.

Tiểu hùng quái hừ một tiếng, quay đầu nhìn nhìn lại bên ngoài.

"Biểu muội, trên người nàng còn có phù lục khôi phục pháp lực không, giúp ta khôi phục một chút." Thảm Lạc không để ý đến tiểu hùng quái, nói với Nhiếp Thái Châu.

"Phù lục đã dùng hết, bất quá ta có thể thi triển Phổ Độ Chúng Sinh." Nhiếp Thái Châu nói, tụng niệm chú ngữ, trên Nhật Nguyệt Quang Hoa Bông sáng tỏ lục quang, sau đó hư không điểm một cái về phía Thảm Lạc.

Một đạo lục quang chui vào thể nội Thảm Lạc, liên tục chớp động chín lần, pháp lực của hắn bị khô kiệt lập tức khôi phục gần nửa.

Mà sắc mặt Nhiếp Thái Châu hơi tái một chút, hiển nhiên triển khai phép thuật này tiêu hao khá lớn.

Chương 839: Hung thủ giết Long Nữ

Thẩm Lạc than khẽ khải khí, thầm khen Phổ Đà sơn khôi phục loại pháp thuật thần diệu, lấy ra một viên khôi phục đan dược ăn vào luyện hóa, phục hồi từ từ còn lại pháp lực.

Nhiếp Thái Châu thấy vậy, lần nữa giờ lên Nhật Nguyệt Quang Hoa Bồng.

"Biểu muội trước người bị thương, thi triển Phổ Độ Chúng Sinh tiêu hao lại lớn, đừng quá mức miễn cưỡng chính mình." Thẩm Lạc vội vàng ngăn cản.

"Không sao, thương thế của ta cũng không nặng, mà lại thực lực của ta yếu ớt, có cũng được mà không có cũng không sao, biểu ca người mau chóng khôi phục chiến lực mới là." Nhiếp Thái Châu lắc đầu.

"Làm sao lại, biểu muội người đạt được cảnh Dương Liễu kia, vật này cũng là Quan Âm Đại Sĩ pháp bảo, người nhanh tế luyện một chút, nhất định có thể phát huy đại tác dụng." Thẩm Lạc nói như thế.

"Cảnh Dương Liễu kia cần Quan Âm tổ sư độc môn tế luyện chi thuật mới có thể thôi động, ta không biết tế luyện chi pháp, không có cách nào sử dụng." Nhiếp Thái Châu lắc đầu nói..

Sau đó nó không đợi Thẩm Lạc nói chuyện, giờ lên Nhật Nguyệt Quang Hoa Bồng, lần nữa thi triển một lần Phổ Độ Chúng Sinh.

Thẩm Lạc trên thân lục quang chớp liên tục, pháp lực cơ hồ khôi phục toàn mãn.

Nhiếp Thái Châu lau đi cái trán mồ hôi, trên mặt hiện ra vẻ tươi cười.

"Nói đến đây cái, Thẩm tiểu tử, người vì sao có thể thôi động Tử Kim Linh? Linh này cũng cần Quan Âm tổ sư độc môn tế luyện chi thuật mới có thể thúc giục, hẳn là người cùng tổ sư có quan hệ gì, biết lão nhân gia nàng tế luyện pháp môn?" Tiểu hùng quái xoay người lại, hỏi.

Nhiếp Thái Châu cũng tò mò nhìn xem Thẩm Lạc.

"Tại hạ nào biết được Quan Âm Đại Sĩ tế luyện pháp môn, chỉ là ta trước kia ngẫu nhiên đạt được một môn Tiên Thiên Luyện Bảo Quyết, dùng nó tế luyện Tử Kim Linh này." Thẩm Lạc lắc đầu, nói ra.

"Tiên Thiên Luyện Bảo Quyết! Người vậy mà biết được Tiên Thiên Luyện Bảo Quyết!" Tiểu hùng quái mở to hai mắt nhìn, thất thanh nói.

"Pháp quyết này có vấn đề gì không?" Thẩm Lạc nhìn thấy tiểu hùng quái cái dạng này, đuôi lông mày vừa nhấc mà hỏi.

"Vấn đề đương nhiên không có, Tiên Thiên Luyện Bảo Quyết chính là cổ kim đệ nhất luyện bảo thần thông, nghe nói chính là năm đó Nữ Oa Thánh Nhân vì luyện hóa Ngũ Sắc Thạch bô thiên sáng tạo, có thể tế luyện thế gian tất cả bảo vật! Người là từ chỗ nào có được bảo quyết này. Bản dịch chính tại bạch ngọc sách?" Tiểu hùng quái miễn cưỡng đi xuống chân kinh, giải thích nói, trong mắt nhỏ bé không thể nhận ra hiện lên một tia tham lam.

Thẩm Lạc nghe lời này, cũng ngây ngốc một chút.

Hắn đạt được Tiên Thiên Luyện Bảo Quyết đã đã nhiều ngày, mặc dù cảm thấy bảo quyết này phi thường huyền diệu, nhưng cũng không nghĩ tới nó lại có lớn như vậy lai lịch.

"Môn này bảo quyết là Thẩm mỗ nhiều năm trước tại một chỗ bí cảnh ngẫu nhiên lấy được, trước đó còn không có nghe nói pháp quyết này tên tuổi. Nếu Tiên Thiên Luyện Bảo Quyết này có thể luyện hóa hết thấy pháp bảo, biểu muội, ta cái này liền truyền cho người, người thử một chút có thể hay không luyện hóa cảnh Dương Liễu kia." Thẩm Lạc nói, bấm tay điểm tại Nhiếp Thái Châu mi tâm.

Một cỗ ý niệm từ đầu ngón tay hắn bắn ra, dung nhập Nhiếp Thái Châu não hải, bên trong là Tiên Thiên Luyện Bảo Quyết khẩu quyết, cùng hắn những năm này đối với bảo quyết này một chút cảm ngộ.

"Đa tạ biểu ca." Nhiếp Thái Châu trên mặt vui mừng, nhắm mắt bắt đầu tìm hiểu đến, cả người thân du vật ngoại, vô tri vô giác đứng lên.

Thẩm Lạc không có tại đây đợi, lần nữa nhoáng một cái Tử Kim Linh, một

cỗ tử kim quang mang từ phía trên bắn ra, quần lầy Nhiếp Thái Châu thân thể, tiếp tục hướng ra phía ngoài lao đi.

Tiểu hùng quái theo sát Thảm Lạc phía sau, cả hai rất nhanh bay ra thông đạo, về tới trước đó đại điện.

Thảm Lạc sắc mặt đột nhiên biến đổi, chỉ gặp đại điện trên mặt đất nằm một thân thể, chính là Long Nữ bảo bảo kia.

Nàng này chỗ mi tâm có một cái lớn bằng ngón tay huyết động, máu tươi chảy đầy đất.

"Long Nữ bảo bảo!" Tiểu hùng quái khàn giọng rống to, bay nhào đi qua xem xét Long Nữ bảo bảo tình huống, tựa hồ cùng nó quan hệ rất thân cận.

Long Nữ bảo bảo cái ót cũng có một cái lỗ máu, hiển nhiên là bị cái gì công kích túi quán xuyên đầu, thần hồn cũng bị xoắn nát, sớm đã khí tức hoàn toàn không có.

"Trông coi Tử Kim Linh chính là Long Nữ bảo bảo, là người giết nàng?" Tiểu hùng quái bỗng nhiên nhìn về phía Thảm Lạc, trong mắt lửa giận phun ra.

Trong Triều Âm động không có những người khác, chỉ có tiểu hùng quái cùng Long Nữ bảo bảo, còn có bên phải cuối thông đạo bảo vật người trông chừng ba người, bọn hắn nhiều năm ở chung xuống tới, tình cảm cực sâu, nhất là tiểu hùng quái đối với Long Nữ bảo bảo mang một tia tình cảm.

Bây giờ Long Nữ bảo bảo phơi thây ở đây, tiểu hùng quái phần nộ muốn điên.

"Không phải, ta chỉ là từ Long Nữ bảo bảo nơi đó lấy đi Tử Kim Linh, cũng không đối với nó hạ sát thủ, nàng này tám thành là chết tại Ngụy Thanh kia cùng Liễu Tình trong tay." Thảm Lạc tự nhiên phủ nhận.

Long Nữ bảo bảo bị hắn dùng Định Thân Phù giam cầm, lấy đôi phương thực lực, rất nhanh liền có thể tránh ra, xem ra cô nàng này là đuổi theo ra tìm đến Thảm Lạc tính sổ sách, vừa lúc tại bên trong tòa đại điện này đụng phải Ngụy Thanh cùng Liễu Tình, bị hai người giết chết.

Hắn mặc dù không thích long nữ này, nhìn thấy nó chết bởi nơi đây, cảm

thấy cũng không nhịn được thở dài.

Tiểu hùng quái nghe nói lời này, trong mắt lửa giận thu lại một chút, hừ một tiếng, ngón tay chỉ tại Long Nữ bảo bảo cái trán, trong miệng nói lầm bầm đứng lên.

Một đạo bạch quang từ tiểu hùng quái đầu ngón tay bắn ra, chui vào Long Nữ bảo bảo thể nội, nhanh chóng du tẩu một vòng, cuối cùng lại trở lại nó ngón tay, quay tít một vòng sau hóa thành một đoàn sáng loáng quang cầu màu trắng.

"Ồ! Vô Đề động Minh Hồn Chú! Nghĩ không ra tiểu hùng quái này lại biết thi triển." Trong Thiên Sách không gian, Nguyên Khâu khẽ ồ lên một tiếng.

"Minh Hồn Chú? Đó là cái gì bí thuật? Còn có Vô Đề động là địa phương nào?" Thẩm Lạc hỏi.

"Vô Đề động là Tây Ngưu Hạ Châu một cái thần bí môn phái, đệ tử rất ít trên thế gian hành tẩu, bởi vậy ít có người biết, ta cũng là tại một cái ngẫu nhiên cơ duyên bên dưới mới hiểu tông này. Vô Đề động đạo pháp tinh diệu, không tại Phổ Đà sơn phía dưới, nhất là tinh thông thần hồn chi thuật, Minh Hồn Chú này chính là một cái trong số đó, có thể dò xét trên thi thể tàn hồn, hình ảnh đưa ra trước khi chết khắc sâu nhất ký ức, bình thường đều là hung thủ giết người đáng vẽ." Nguyên Khâu giải thích nói.

"Còn có bực này bí thuật!" Thẩm Lạc kinh ngạc một chút, đồng thời trong lòng cũng buông lỏng.

Tiểu hùng quái dùng thuật này tìm tới giết chết Long Nữ bảo bảo hung thủ, chính mình hiềm nghi tự nhiên cũng liền giải trừ.

Quang cầu màu trắng kia sóng gió nổi lên, từng đạo cái bóng mơ hồ ở trong đó không ngừng hiện lên, mấy hơi thở sau hiện ra một bóng người, thành linh lại là Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc khẽ giật mình, trên mặt lộ ra khó có thể tin biểu lộ.

"Quả nhiên là ngươi!" Tiểu hùng quái bỗng nhiên đứng dậy, trong mắt sát cơ thâm nhiên, nhiệt độ chung quanh cũng giảm xuống rất nhiều.

"Các hạ thi triển chính là Minh Hồn Chú a? Ta nghe nói qua thuật này, có

thể dò xét người chết tàn hồn, tìm tới nó trước khi chết ký ức trí nhớ khắc sâu, bất quá Thảm mỗ có thể dùng tâm ma phát thệ, năng này tuyệt không phải ta giết chết!" Thảm Lạc đón tiểu hùng quái ánh mắt, nghiêm mặt nói ra.

"Nguyên Khâu, đây là có chuyện gì? Người không phải nói Minh Hồn Chú biểu hiện đều là hung thủ giết người sao? Thế nào lại là ta!" Đồng thời, hấn tâm thần cùng Nguyên Khâu câu thông.

"Cái này... Bình thường mà nói là như thế này, bất quá Long Nữ bảo bảo này phi thường thông hận Thảm đạo hữu người, nếu như nàng cuối cùng là bị người đánh lén đánh giết, không nhìn thấy hung thủ đáng vẻ, Minh Hồn Chú liền có khả năng hiện ra thân ảnh của người." Nguyên Khâu chân chờ một chút, nói nhanh.

"Nhân tộc nhất quán xảo trá, người cho rằng ta sẽ tin tưởng cái gọi là lời thề kia!" Tiểu hùng quái mắt thả hàn quang, trên thân hắc quang lấp lóe, tựa hồ lập tức liền muốn động thủ.

Chương 840: Tái tụ hợp

"Theo ta được biết, Minh Hồn Chú chỉ có thể tìm tới ký ức khắc sâu nhất của người chết, đó cũng không nhất định chính là hung thủ. Lúc ta đi lấy Tử Kim Linh, chẳng biết tại sao, vị Long Nữ bảo bảo này dị thường thống hận ta, tại hạ không có cách, đành phải sử dụng thủ đoạn cầm cố lại nàng, cưỡng ép phá tan cấm chế, cầm đi Tử Kim Linh. Nếu Long Nữ bảo bảo này cuối cùng bị người đánh lén giết chết, không nhìn thấy hung thủ, Minh Hồn Chú rất có khả năng hiện ra bộ dáng của ta." Thẩm Lạc có Tử Kim Linh nơi tay, cũng không ngại tiểu hùng quái này, nhưng cũng không muốn trở mặt động thủ với nó, giải thích.

Tiểu hùng quái nghe vậy, sát cơ trong mắt hơi thu liễm, nhưng vẫn gắt gao nhìn chăm chăm Thẩm Lạc.

Vào thời khắc này, tiếng vang ù ù từ chỗ sâu thông đạo bên phải truyền ra, đại diện nơi đó cũng chân động theo, hiển nhiên nơi đó đang tiến hành kịch chiến.

"Trong này hẳn là hắc hùng tinh tiên bối cùng hai yêu vật Chân Tiên đối phương giao thủ, chúng ta hay là mau qua giúp đỡ một chút sức lực đi! Về chuyện Long Nữ bảo bảo, người ta bên nào cũng cho là mình phải, sau lại điều tra cũng không muộn, người có thể mang thi thể nàng theo, từ vết thương trên thi thể có thể tìm ra rất nhiều tin tức, dò xét kỹ, nhất định có thể tìm ra hung thủ!" Thẩm Lạc từ tốn nói, sau đó không để ý tới tiểu hùng quái, bậm niêm pháp quyết thúc giục Tử Kim Linh.

Một mảnh ngọn lửa màu đỏ từ trong Hỏa Linh bắn ra, bay vào gthông đạo chính giữa.

"Ầm ầm" liên tiếp tiếng vang nổ tung, những ngọn lửa này bạo liệt ra, đánh sụp thông đạo còn lại.

Làm xong những thứ này, Thẩm Lạc không dừng lại nơi đây, lập tức mang theo Nhiếp Thái Châu vẫn đang đắm chìm trong tham ngộ, bay vào thông đạo bên phải.

Tiểu hùng quái nhìn bóng lưng Thẩm Lạc, ánh mắt chớp động một trận, sau đó hừ lạnh một tiếng, phát tay thu thi thể Long Nữ bảo bảo lại, cũng bay vào thông đạo bên phải.

Thông đạo bên phải sâu hơn so với hai thông đạo kia, Thẩm Lạc toàn lực bay vào sâu, mấy hơi thở mới đến điểm cuối..

Một quang môn màu lam xuất hiện ở phía trước, liên tục tiếng vang ừ ừ không ngừng từ nơi đó truyền đến.

Trong không gian phía trước có địch nhân, không biết lối vào có sắp đặt bẫy rập không, Thẩm Lạc không lỗ mãng tiến vào, dừng lại trước quang môn, đưa tay vỗ về phía trước một kích.

Một mảnh sóng ánh sáng màu lam quét ra, giống như sóng dữ vọt vào quang môn màu lam, bên ngoài cũng không có cảm giác tập kích truyền đến.

Lúc này Thẩm Lạc mới thả lỏng nỗi lòng, lướt vào trong quang môn, thấy hoa mắt, sau đó xuất hiện trên một hòn đảo màu xanh lá.

Diện tích hòn đảo không lớn, chỉ lớn vài dặm, trừ một hòn đá nhỏ ngoài núi, còn lại đều là đất bằng, bị người mở ra từng mảnh từng mảnh vườn hoa, bên trong sinh trưởng các loại hoa cỏ, hiển nhiên người sinh hoạt ở nơi này trước kia tương đối có thú hữu tình.

Bất quá những vườn hoa này hiện tại là một mảnh hỗn độn, trên mặt đất giăng khắp nơi từng ngấn sâu, còn có rất nhiều hố sâu, còn bốc lên khói xanh lượn lờ.

Phụ cận hòn đá nhỏ đứng vững một tòa thạch tháp, cũng đã đổ sụp, thoạt nhìn là bị người chém từ giữa thành hai đoạn.

Một bộ thi thể nằm trong đống loạn thạch thạch tháp đổ sụp, toàn thân tràn đầy vết thương, rất nhiều nơi máu thịt be bét, thấy không rõ diện mạo, đại khái có thể nhìn ra là một yêu vật thân người đầu hươu.

Mà chung quanh hòn đảo là một mảnh hải vực xanh lam vô biên, trên không hải vực lao vùn vụt ba đạo thân ảnh, chính là hắc hùng tinh, Phong Túc, Quy Đồ.

Ba yêu giao thủ kịch liệt, thỉnh thoảng va chạm, mỗi lần va chạm dẫn phát chấn động to lớn, khiến hư không rung động, càng nhắc lên từng luồng từng luồng phong bạo mãnh liệt, ngẫu nhiên một hai đạo công kích rơi xuống, mặt biển cũng nhắc lên thao thiên cự lãng.

"Quả nhiên là bọn hần." Tròng mắt Thâm Lạc hơi híp lại.

Thân ảnh tiểu hùng quái cũng từ trong quang môn màu lam hòn đá nhỏ dưới núi bay ra, nhìn thấy tình huống nơi đây, nhất là thi thể lộc yêu trong loạn thạch, thần sắc hiện ra vẻ bi thống.

"Lộc huynh!" Nó nói nhỏ một tiếng, vẻ bi thống lập tức biến thành hận ý khắc cốt.

Vào thời khắc này, một tiếng vang ù ù truyền đến từ giữa không trung, tiểu hùng quái ngẩng đầu nhìn lên, thấy hắc hùng tinh giữa không trung, trên mặt hiện ra vẻ kích động.

Thâm Lạc không để ý đến tiểu hùng quái, quay đầu nhìn lên chung quanh, lông mày cau lại.

Hòn đảo không lớn, hần liếc mắt liền thấy được, bóng dáng Bạch Tiêu Thiên cùng Quỷ Tướng hoàn toàn không có.

Hần và Quỷ Tướng tâm thần tương liên, biết nó cũng không vẫn lạc, hần là ẩn nấp rồi?

"Thâm huynh." Vào thời khắc này, một thanh âm hư nhược từ nơi bờ biển không xa truyền đến.

Thâm Lạc nhìn qua, hai đạo thân ảnh hơi mờ chậm rãi từ trong biển toát ra, chính là Bạch Tiêu Thiên cùng Quỷ Tướng, thân hình hư ảo nhanh chóng trở nên ngưng thực.

Sắc mặt Bạch Tiêu Thiên trắng bệch, quần áo trên người bị máu tươi nhiễm đỏ hơn phân nửa, một tay phải còng không thấy tăm hơi, nhìn bị thương cực nặng.

Quỷ Tướng ngược lại không bị thương nặng, khí tức suy yếu mà thôi.

"Bạch huynh, người làm sao ra bộ dáng này, không sao chứ?" Thẩm Lạc vội vàng bay tới, hỏi.

"Không sao, bị Ngụy Thanh tặc tử kia gây trọng thương một chút, vốn đã lấy được Ngọc Tịnh Bình lại bị Liễu Tinh yêu nữ kia đoạt mất. May mắn Quý Tướng huynh có một tấm Ân Thân Phù, mang theo ta trốn đi, nếu không hôm nay thật phải viết di chúc ở đây rồi." Bạch Tiêu Thiên cười khổ nói.

"Con lộc yêu kia là ai giết chết?" Tiểu hùng quái cũng bay tới, lạnh giọng hỏi.

"Vị này là?" Bạch Tiêu Thiên dò xét tiểu hùng quái một chút, không trả lời ngay, con mắt liếc về phía Thẩm Lạc.

"Hắn là tiểu hùng quái, trông coi một kiện bảo vật khác, là người một nhà." Thẩm Lạc giới thiệu.

Tiểu hùng quái nghe nói "Người một nhà", trong mắt lóe lên vẻ khác lạ.

"Nguyên lai tiểu hùng quái tiền bối, tại hạ Hóa Sinh tự Bạch Tiêu Thiên, vị lộc yêu tiền bối này là bị Ngụy Thanh giết chết." Bạch Tiêu Thiên nói

"Ngụy Thanh..." Khuôn mặt tiểu hùng quái lòng lên một tầng sát khí, ảm ảm lộ ra một cỗ thanh quang doạ người.

"Bảo vật bị đoạt thì thôi, các người không việc gì là tốt rồi, đây là một viên Liệu Thương Nhũ Linh Đan, Bạch huynh người ăn vào chữa thương đi." Thẩm Lạc không để ý tới tiểu hùng quái, lấy ra một viên Nhũ Linh Đan đưa tới.

Bạch Tiêu Thiên biết Liệu Thương Nhũ Linh Đan thần kỳ, cũng không khách khí, tiếp nhận nuốt vào.

"Các người trốn một bên trước, chiếu khán Thái Châu giúp ta, ta đi trợ giúp hộ pháp tiền bối một chút sức lực." Thẩm Lạc ngửa đầu nhìn lên ba yêu trên bầu trời, giao Thái Châu giao cho Quý Tướng, thân hình phóng lên tận trời.

Hắc hùng tinh cùng Phong Túc, Quy Đồ mặc dù đang giao chiến, vẫn lập tức nhận ra cử động của Thẩm Lạc.

"Tiểu tử Đại Đường quan phủ này đi lên đây làm gì?" Hắc hùng tinh nhíu mày.

Thực lực gã vượt qua hai yêu kia không ít, lấy một địch hai không vấn đề gì, nhưng nếu phải bảo vệ Thẩm Lạc vương tử này sẽ có nguy cơ bị thua.

Phong Túc thấy Thẩm Lạc bay tới, trong mắt hiện lên vẻ vui mừng, phía sau loé lên thanh quang, một linh vực xanh biếc lớn chừng hai ba mươi trượng nổi lên, hư không vỡ một cái về phía Thẩm Lạc.

Lập tức tiếng thét đại tác, một cỗ phong bạo màu xanh đậm bắn ra, trong nháy mắt điên cuồng phát ra một đạo gió lốc màu xanh hơi mờ to lớn.

Gió lốc cao chừng hai ba trăm trượng, phảng phất một đạo phong trụ kinh thiên, phía trên có vô số bóng xanh chớp động, là từng đạo phong nhận màu xanh to bằng cánh cửa, đồng phát ra tiếng vang âm âm liên miên, bay tới phía Thẩm Lạc, rất có khí thế thiên địa biến sắc.

Chương 841: Triển khai toàn bộ tam linh

Hắc hùng tinh biến sắc, Phong Tức tung một kích này uy lực khá lớn, dù gã muốn ngăn cản cũng có chút gian nan, Thâm Lạc chỉ là một Xuất Khiếu kỳ làm sao có thể chống đỡ được?

Gã mặc bất mãn với việc Thâm Lạc tự tiện bước vào vòng chiến, nhưng cũng không có ý định thấy chết không cứu, chiến thương màu đen trong tay một thoáng lôi quang đại thịnh, ngưng tụ thành năm Lôi Long thô to, muốn xuất thủ.

Thâm Lạc lật tay lấy ra Tử Kim Linh, đồng loạt gỡ xuống ba nút chuông, ra sức lay động.

Trong tiếng "Đình linh linh" giòn vang, ba cái linh đang đồng thời biến lớn gấp mấy lần, một cỗ cột lửa ngát trời, một cỗ ngũ sắc linh yên, một cỗ bão cát màu vàng bắn ra.

Gió thổi hỏa thế, lửa mang uy lực gió, hỏa trụ màu đỏ bị ngũ sắc linh yên cùng bão cát màu vàng thúc giục, lập tức bạo tăng gấp mười lần, hóa thành một mảnh biển lửa màu đỏ bao phủ gần nửa màn trời, trong biển lửa khói lửa giao hòa, nhiệt độ vốn đã cực nóng không gì sánh được lại tăng mạnh lên, phụ cận hư không phụ cận cũng biến thành màu xích hồng, tựa hồ không chịu nổi thần uy Tử Kim Linh, sắp bị hỏa táng rơi.

Gió lốc màu xanh cuốn tới cùng biển lửa màu đỏ đụng một cái, lập tức hòa tan biến mất, bị mảnh biển lửa này nuốt vào.

Biển lửa màu đỏ tiếp tục bay tới phía trước, có thể do bão cát màu vàng gia nhập vào, nên tốc độ biển lửa nhanh kinh người, trong nháy mắt đã bay vút đến trước người Phong Tức, cuốn y đang kinh ngạc vào.

Một cỗ nhiệt độ cao đáng sợ từ giữa không trung ép xuống, thậm chí vật trên hòn đảo phía dưới trong nháy mắt chết héo, nước biển trong vài dặm chung quanh cũng trong nháy mắt bị bốc hơi không ít, mặt nước giảm xuống trọn vẹn hơn một trượng.

Trên hòn đảo, bọn Bạch Tiêu Thiên, tiểu hùng quái lộ vẻ kinh hãi.

Mà một chỗ khác giữa không trung, hắc hùng tinh đầu tiên là ngân ngơ, sau đó đại hỉ đứng lên: "Thảm tiêu hữu, làm tốt lắm!"

"Tử Kim Linh!"

Quy Đồ nhìn thấy vật trong tay Thảm Lạc, sắc mặt đại biến lên tiếng kinh hô, lập tức từ trong vòng chiến thoát thân ra, phóng tới biển lửa màu đỏ, tựa hồ muốn đi cứu Phong Túc ra.

"Hắc hắc, hai người các người hợp lực, bản tọa mới một mực không thể thu thập hết, hiện tại Phong Túc bị nhốt, người một người còn muốn lật ra bọt nước gì!" Hắc hùng tinh cười lạnh một tiếng, trường thương trong tay vẩy một cái, gần trăm tia chớp màu đen từ trên thân thương bắn ra.

Những lôi điện màu đen này thoát ly thân thương, trong nháy mắt thô to gấp mấy lần, chớp động một cái đã đến trên không Quy Đồ.

Hắc hùng tinh há miệng phun ra một đoàn hắc khí, chớp động một cái cũng bay vọt đến trên không Quy Đồ, cùng những lôi điện màu đen kia dung hợp cùng nhau, lại hóa thành một tay gấu lôi điện màu đen to bằng gian phòng, khí thế hung hăng vũ xuống.

Cự chưởng chưa đến, một cỗ cự lực khó có thể tưởng tượng bao phủ xuống.

Thân thể Quy Đồ trầm xuống, giống như lâm vào trong vũng bùn vô tận, tốc độ phi độn lập tức giảm bớt gấp mười lần, đành phải ngừng lại, hai tay vũ trên người.

"Ông" một tiếng, trên người hắn xuất hiện một bộ áo giáp màu vàng óng phong cách cổ xưa nhưng lại không mất vẻ uy vũ, phân lưng là một mai rùa thật dày, rìa áo giáp hiện đầy gai ngược sắc bén, móc câu, phía trên ả ả có điện quang hiện lên, hiển nhiên bộ giáp này cũng không phải chỉ dùng để phòng ngự.

Trên áo giáp màu vàng óng toả ra vạn đạo kim mang, ngưng tụ hóa thành một con cự quy màu vàng, vọt tới tay gấu lôi điện màu đen giữa không trung.

Tay phải Quy Đồ hiện lên hoàng quang, lại tể ra một tấm chắn cổ đồng màu vàng, nhoáng lên, tầng tầng hư ảnh sơn nhạc nổi lên, hướng lên nghênh đón.

"Ầm ầm" một trận tiếng vang liên miên, cự quy màu vàng, hư ảnh sơn nhạc bạo liệt sụp đổ, tay gấu lôi điện cũng vỡ vụn ra, hóa thành đạo đạo lôi điện màu đen phiêu tán.

Bất quá cả người Quy Đồ từ giữa không trung đập xuống, giống như thiên thạch nện vào mặt biển phía dưới.

"Thảm tiêu hữu, toàn lực thôi động Tử Kim Linh, vậy khôn Phong Túc kia một lát!" Hắc hùng tinh la lớn với Thảm Lạc một tiếng, cả người hóa thành một tia chớp màu đen thô to đuổi theo Quy Đồ.

Lúc này trên mặt Thảm Lạc hơi trắng bệch, triển khai toàn bộ tam linh khiến uy năng Tử Kim Linh tăng nhiều, nhưng tiêu hao pháp lực cũng tăng vọt, giống như một cái động không đáy, điên cuồng thôn phệ pháp lực của hắn.

Lúc này mới mấy hơi thở, pháp lực trong cơ thể hắn đã bị thôn phệ gần hai thành.

Bất quá nghe hắc hùng tinh nói, hắn hít sâu một hơi, không chút giữ lại vận khởi pháp lực, toàn lực rót vào trong Tử Kim Linh, thôi động nó đến uy lực lớn nhất.

Nhất là Phong Linh kia, một cỗ phong bạo màu vàng quét sạch màn trời từ đó bắn ra, vọt vào trong biển lửa.

Biển lửa màu đỏ lập tức điên cuồng phun trào lên, nhanh chóng thu nhỏ đến lớn mấy trăm trượng, cũng ngưng tụ phóng lên tận trời, hóa thành một hỏa trụ khổng lồ cao ba bốn trăm trượng, gió xoáy nhanh chóng xoay tròn, gát gao giam cầm Phong Túc vào trong đó.

Tiếng vang ù ù vang vọng hư không, Phong Túc ở trung tâm hỏa trụ thừa nhận nhiệt độ cao khó nói nên lời thiêu đốt cùng hỏa trụ xoay tròn hình thành áp lực thật lớn xen lẫn nghiền ép.

Bất quá Phong Túc lúc này cũng không quá chật vật, toàn thân y được một

pháp bảo huyết sắc đại phiên bao vây lấy, tầng tầng huyết quang không ngừng từ trên đại phiên bắn ra, ngăn cản được lực lượng hỏa diễm chung quanh.

Pháp bảo đại phiên này xem ra một bảo vật công phòng, không chỉ bảo hộ lấy y, còn đang không ngừng phun ra từng luồng từng luồng huyết sắc phong bạo, uy lực lớn hơn so với phong bạo màu xanh trước đó, ý đồ xông mở hỏa trụ không lồ này.

Nhưng Tử Kim Linh chính là pháp bảo hộ thân Quan Âm Đại Sĩ, uy lực không thể tưởng tượng, mặc dù do thực lực Thâm Lạc nhỏ yếu, chỉ có thể phát huy ra một phần nhỏ uy năng, nhưng cũng không phải Phong Tức có thể phá vỡ.

Mắt Thâm Lạc sáng lên, bả m niệm pháp quyết điểm một chút về phía Phong Linh.

Một cỗ phong bạo màu vàng từ trong thân linh bắn ra, dung nhập vào trong hỏa trụ không lồ.

Tốc độ hỏa trụ không lồ lập tức tăng nhanh ba thành, trong hỏa trụ bên cạnh lóe lên hiện ra mười mấy đạo phong nhận màu vàng to lớn, hỏa diễm chung quanh cũng tụ đến, cùng phong nhận xen lẫn quán quanh cùng một chỗ, trong chớp mắt mười mấy đạo phong nhận màu vàng biến thành hỏa nhận to lớn, nhìn vô cùng sắc bén.

Mượn lực xoáy hỏa trụ, những hỏa nhận to lớn này như là bánh răng hung hăng giảo sát về hướng huyết sắc đại phiên.

Những huyết quang chung quanh đại phiên kia bị tùy tiện trảm phá, hỏa nhận màu đỏ trực tiếp trảm tại trên huyết sắc đại phiên.

Liên tiếp thanh âm to lớn trầm đục vang lên, huyết sắc đại phiên run rẩy dữ dội, nhưng cũng không có dấu hiệu bị trảm phá.

"Hừ! Tiểu tử, uy lực Tử Kim Linh mặc dù lớn, đáng tiếc tu vi ngươi quá yếu, mơ tưởng phá vỡ Thị Huyết Phiên bản tôn." Phong Tức cười lạnh nói.

Thâm Lạc hơi nhướng mày, một tay bả m niệm pháp quyết, tán đi những hỏa nhận kia.

Hắn vốn muốn mượn uy lực hỏa trụ, lại thêm phong hỏa chung sức lực, thử phá vỡ huyết phiên kia, hiện tại xem ra vô vọng, tóm lại là do thực lực mình quá kém.

Bất quá lần này thử cũng không phải hoàn toàn không có thu hoạch, đối với việc kết hợp Phong Linh cùng Hỏa Linh thi triển, hắn lại có thêm kinh nghiệm.

"Nhiệm vụ của ta chỉ là cuốn lấy các hạ mà thôi, chờ hộ pháp tiên bối giải quyết đồng bọn ngươi xong, hắn tự nhiên sẽ đến giải quyết các hạ." Thẩm Lạc từ tốn nói.

Sắc mặt Phong Tức cứng đờ, hai con ngươi đại phóng thanh quang, tựa hồ đang thi triển một môn thần thông Linh Mục, xuyên thấu qua hỏa trụ nhìn ra nơi xa.

Hắc hùng tinh cùng Quy Đồ đang chém giết cùng nhau trong vùng biển phía dưới, quanh người hắc hùng tinh lập lòe lôi điện đen kịt, thân hình một hồi hóa thành thiểm điện, một hồi ngưng tụ thành thực thể, biến ảo khó lường, mà chiến thương màu đen càng lơ lửng không cố định, khi thì huyền hóa ra nghìn vạn đạo thương ảnh, khi thì hóa thành một cây cự thương lớn trăm trượng, phát động tuf đọt hế công mạnh hơn.

Đối mặt thế công của hắc hùng tinh như mưa to gió lớn, Quy Đồ đã ở vào thế hạ phong tuyệt đối, bị buộc liên tục lùi về phía sau, áo giáp màu vàng óng trên thân đã nhiều chỗ vỡ vụn, tám chấn màu vàng trong tay cũng bị trăm phá non nửa, miễn cưỡng ngăn cản hắc hùng tinh công kích, nhưng nhìn chèo chống không được quá lâu.

Chương 842: Không cách nào tỉnh lại

"Đáng chết! Hai tên phế vật Ngụy Thanh cùng Liễu Tình đang làm cái gì? Bọn chúng có Ngọc Tịnh Bình nơi tay, làm sao còn để cho Tử Kim Linh rơi vào tay tiêu tử Nhân tộc kia! Mấy tên Phở Đà sơn đều ở nơi này, hai tên phế vật kia chết đâu rồi?" Trong mắt Phong Tức hiện lên vẻ lo lắng, trong lòng giận mắng không thôi.

Thẩm Lạc không tiếp tục phí công thử nữa, thôi động Tử Kim Linh duy trì hỏa trụ không lồ vận chuyển, tiết kiệm tiêu hao pháp lực.

Nhưng Tử Kim Linh thực sự quá mức hao phí nguyên khí, hấn mặc dù kiệt lực tiết kiệm, pháp lực thể nội vẫn nhanh chóng tiêu hao, giờ phút này đã không đến ba thành, hấn lấy ra hai viên đan dược khôi phục ăn vào.

"Ha ha! Suýt nữa quên mất, lấy tu vi ngươi bây giờ, căn bản không thể chèo chống Tử Kim Linh tiêu hao, pháp lực đã còn thừa không còn mấy. Nhân tộc tiêu tử, ngươi dám can đảm ngăn trở đại kế Yêu tộc ta, chờ ta ra ngoài, nhất định phải chém ngươi thành muôn mảnh, giam cầm thần hồn trong yêu hỏa, tra tấn trăm năm!" Phong Tức nhìn thấy cử động Thẩm Lạc, vừa cười vừa nói.

Thẩm Lạc phảng phất không nghe thấy Phong Tức uy hiếp, tận lực bình ổn vận chuyển pháp lực, càng vận công luyện hóa đan dược.

Cùng lúc đó, hấn thông qua tâm thần truyền âm Quỷ Tướng, để nó làm tỉnh lại Nhiếp Thái Châu, thi pháp khôi phục pháp lực cho hấn.

Hấn sở dĩ lựa chọn dùng loại phương thức này vậy khôn Phong Tức, chính là vì có Nhiếp Thái Châu tại đây, có thể kịp thời bổ sung pháp lực cho hấn.

"Nhiếp đạo hữu! Chủ nhân đang nguy cấp, xin ngươi thi pháp khôi phục một chút pháp lực cho người." Quỷ Tướng được Thẩm Lạc phân phó, lập tức nói với Nhiếp Thái Châu phía dưới.

Nhưng Nhiếp Thái Châu nhắm mắt đứng ở nơi đó, phảng phất nhập ma,

không phản ứng chút nào với Quyê Tướng.

Cảnh Dương Liễu trên tay nàng phát ra trận trận lục quang, hiển nhiên đã bắt đầu tế luyện.

"Nhiếp đạo hữu, ta chưa từng tu tập qua thần thông khôi phục của Phổ Đà sơn, cảnh Dương Liễu này tế luyện sau cũng không muộn, ngươi trước nên khôi phục pháp lực cho Nhân tộc tiểu tử kia đã." Tiểu hùng quái mặc dù cùng Thẩm Lạc có chút khập khiễng, nhưng cũng minh bạch thế cục bây giờ, mở miệng nói.

Nhưng Nhiếp Thái Châu vẫn không trả lời, giống như đang nhập định.

"Chuyện gì xảy ra? Nhiếp đạo hữu?" Bạch Tiêu Thiên phát giác không đúng, đưa tay chụp về phía bả vai Nhiếp Thái Châu.

Giờ phút này y đã ăn vào Liệu Thương Nhũ Linh Đan, thương thế trên người bắt đầu nhanh chóng khôi phục, sắc mặt không còn trắng thảm như trước.

Ngay lúc bàn tay sắp chạm đến bả vai Nhiếp Thái Châu, cảnh Dương Liễu trên tay nàng đột nhiên đại thịnh lục quang, bộc phát ra bốn phương tám hướng, tay Bạch Tiêu Thiên còn chưa đụng vào Nhiếp Thái Châu, liền bị lục quang chấn khai.

Một cỗ lực lượng mềm dẻo không gì sánh được, nhưng dị thường không lồ đánh ra, cả người Bạch Tiêu Thiên bay ngược ra sau, một ngụm máu tươi cuồn phún ra.

Quý Tướng cùng tiểu hùng quái cũng bị lục quang tác động đến, bạch bạch bạch lui về phía sau một khoảng.

"Nhiếp Thái Châu đây là có chuyện gì?" Quý Tướng phát tay phát ra một cỗ hắc khí, quần lấy thân thể Bạch Tiêu Thiên đang bay ngược ra sau, mặt lộ vẻ kinh hãi quát hỏi.

"Xem ra nàng tế luyện cảnh Dương Liễu, đánh bậy đánh bạ tiến nhập một loại ý cảnh huyền diệu nào đó, cảnh Dương Liễu cũng nhận làm chủ, bài xích bất luận ngoại vật gì tới gần Nhiếp Thái Châu." Tiểu hùng quái đánh giá Nhiếp Thái Châu một chút, nói.

"Chủ nhân bây giờ còn đang chém giết cùng yêu tộc Chân Tiên kỳ, nào để Nhiếp Thái Châu ở đây cảm ngộ bảo vật, mau đánh thức nàng!" Quỷ Tướng trầm giọng quát, bầm tay một cái.

Một đạo hắc khí tuột tay bắn ra, hóa thành một cây cự tiễn màu đen cao vài trượng, bắn về phía Nhiếp Thái Châu, chung quanh thân tiễn hiện ra một tầng lệ phong màu đen.

Nhưng hắc tiễn vừa mới tới gần Nhiếp Thái Châu ba thước, trên cảnh Dương Liễu lại đại phóng lục quang, "Ầm" một tiếng chấn vỡ hắc tiễn.

Sắc mặt Quỷ Tướng trầm xuống, đưa tay điếm hư không một cái.

Quý khí trên người gã tuôn trào ra, trong khoảnh khắc hóa thành một đầu lâu màu đen lớn gần trượng, hai mắt đỏ như máu, phát ra một tiếng rít về phía Nhiếp Thái Châu.

Một cỗ sóng âm màu đen bật thốt bắn ra, mang theo trận trận phong bạo, hung hăng phóng tới Nhiếp Thái Châu, hư không phụ cận cũng chấn minh theo.

Nhưng sóng âm màu đen vừa tới gần Nhiếp Thái Châu, lục quang trên cảnh Dương Liễu lần nữa lóe lên, nhẹ nhõm chấn vỡ sóng âm màu đen.

"Nhiếp Thái Châu, tỉnh lại! Địa Liệt Hỏa!" Tiêu hùng quái cũng lập tức xuất thủ, trên chiến thương trong tay dấy lên mảng lớn hồng quang, hung hăng đâm một cái xuống mặt đất, nửa thân thương lập tức chui vào mặt đất.

Mà mặt đất trước người Nhiếp Thái Châu đột nhiên bạo liệt ra, lộ ra một vết nứt to lớn rộng khoảng một trượng, dài mười mấy trượng.

"Ầm ầm" một tiếng trầm đục to lớn, một cỗ liệt diễm đỏ thẫm lớn bằng gian phòng như núi lửa từ trong kẽ đất khổng lồ phun trào ra, trong liệt diễm đỏ thẫm ẩn chứa nhiệt độ cực nóng, còn có sát khí lòng đất nồng đậm, so với linh diễm bình thường uy lực lớn không chỉ gấp mười lần.

Liệt diễm to lớn cuộn cuộn ngưng tụ, hóa thành một cự nhận hoá diễm dài bảy tám trượng, hung hăng xô về phía Nhiếp Thái Châu.

Lục quang trên cảnh Dương Liễu kia tựa hồ cảm nhận được uy hiếp, quang mang đột ngột sáng lên gấp mười lần, sau đó thu vào phía trong, hình thành

chung quanh Nhiếp Thái Châu một quang cầu màu xanh lục lớn gần
trương, bao bọc lại nàng ở giữa.

Trên quang cầu màu xanh lục còn bắn ra mấy đạo lục quang giống như rễ
cây, chui vào mặt đất.

Hỏa nhận đỏ thẫm bay vụt tới, hung hăng bổ vào trên quang cầu màu xanh
lục, quang cầu chỉ run lên, rất nhanh liền khôi phục bình tĩnh, cũng không
lui lại nửa phần.

Một cỗ cự lực phản chấn về, hỏa diễm cự nhận âm vỡ vụn, hóa thành vô số
tia lửa tàn diễm phiêu tán.

Trong quang cầu, Nhiếp Thái Châu lẳng lẳng đứng thẳng, căn bản không bị
bất kỳ ảnh hưởng gì.

Tiểu hùng quái cùng Quỷ Tướng nhìn thấy cảnh này, đều ngây dại, nhưng
cả hai lập tức khôi phục lại, tiếp tục phát ra các loại công kích, ý đồ thức
tỉnh Nhiếp Thái Châu.

Bạch Tiêu Thiên ở một bên thâm vận công pháp, ổn định thương thế, cũng
lập tức bay nhào tới, gia nhập hàng ngũ Quỷ Tướng cùng tiểu hùng quái.

Giữa không trung, Thảm Lạc cũng chú ý tới tình huống dưới đất, thần sắc
cũng biến đổi theo.

"Tại sao lại như vậy?"

Lúc trước hắn thấy Nhiếp Thái Châu nhập định lĩnh hội Tiên Thiên Luyện
Bảo Quyết, chưa từng nghĩ lại lâm vào trạng thái mê mẩn như thế, cảnh
Dương Liễu kia lại còn hộ chủ.

Thảm Lạc hồi hận vì đã truyền Tiên Thiên Luyện Bảo Quyết cho Nhiếp
Thái Châu, vậy mà để cho mình lâm vào tuyệt cảnh bây giờ.

Bất quá hắn lập tức hít sâu một hơi, bình phục nỗi lòng, tránh cho hao tổn
không cần thiết, đồng thời hắn lấy ra các loại bảo vật khôi phục pháp lực, ý
đồ bổ sung nguyên khí.

Nhưng mặc cho Thảm Lạc cố gắng thế nào, pháp lực vẫn rất nhanh tới đáy,
hỏa trụ khổng lồ chậm rãi thu nhỏ, vận tốc quay cũng bắt đầu chậm lại.

Phong Túc thấy cảnh này, lập tức đại hỉ, há miệng phun ra một ngụm tinh huyết, hai tay nhanh chóng bấm niệm pháp quyết.

Tinh huyết phịch một tiếng hóa thành một đám huyết vụ, dung nhập vào trong Thị Huyết Phiên, lá cờ lập tức đại phóng huyết quang, một quỷ thủ to lớn hiển hiện ra.

Đầu quỷ phát ra tiếng cười khăng khặc quái dị, sau đó há miệng phun một cái, một cột sáng màu máu thô to như vạc nước bắn ra, tản mát ra khí tức âm sát dọa người, hung hăng đánh vào trên hỏa trụ chung quanh.

Hỏa trụ phát ra một tiếng vang, rung động kịch liệt, mặc dù không lập tức vỡ vụn, nhưng cũng đột nhiên rút nhỏ đi rất nhiều.

Phong Túc không những không giận mà còn lấy làm mừng, hai tay nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, đang muốn tiếp tục thôi động Thị Huyết Phiên nhất cử đánh tan hỏa trụ.

Vào thời khắc này, trong quang cầu màu xanh lục phía dưới, chỗ mi tâm Nhiếp Thái Châu hiện ra một đoàn lục quang, trong đó hiện ra một ấn ký lá liễu.

Nhưng sau một khắc lục quang lập tức phiêu tán, ấn ký lá liễu cũng biến mất không thấy, thân thể mềm mại của nàng run lên, đột nhiên mở to mắt, quang cầu màu xanh lục quanh người cũng lóe lên biến mất.

Chương 843: Phong hồi lộ chuyển

"Nhiếp đạo hữu, rút cục ngươi đã tỉnh! Nhanh giúp Thảm huynh khôi phục pháp lực, Phong Túc kia sắp từ trong hỏa trụ trôn ra được!" Bạch Tiêu Thiên thấy vậy đại hi, vội vàng nói.

Nhiếp Thái Châu nghe vậy ngẩng đầu nhìn lên không trung, gương mặt xinh đẹp biến đổi, lập tức huy động cảnh Dương Liễu trong tay.

Trên cảnh Dương Liễu đại phóng lục quang, mấy cảnh liễu xanh nhạt đón gió giương lên, trong nháy mắt dài ra gấp mười lần, vèo một tiếng chui vào trong hư không, biến mất không thấy gì nữa.

Trong hỏa trụ, hư không chung quanh Phong Túc đột nhiên hiện lên một đạo lục quang, vài gốc cảnh liễu xanh biếc trông rỗng toát ra, những cảnh liễu này giống như rắn mềm mại linh hoạt, quấn lấy thân thể Phong Túc, quấn quanh vài vòng.

Sắc mặt Phong Túc đại biến, ra sức giãy dụa.

Những cảnh liễu này nhìn xem yếu ớt, lại dị thường cứng cõi, gã toàn lực giãy dụa vậy mà không thoát ra được, dưới sự kinh hãi lần nữa mãnh liệt thúc Thị Huyết Phiên bên cạnh.

Lá cờ hiện lên từng luồng từng luồng huyết quang, sau đó đột nhiên phun ra, hóa thành một đạo huyết nhận dài nửa trượng, hung hăng trảm trên cảnh liễu.

Trong tiếng trảm đục liên tiếp, huyết nhận đều vỡ vụn ra, những cảnh liễu kia thậm chí ngay cả bạch ấn cũng không có lưu lại một dấu.

"Cái gì!" Sắc mặt Phong Túc lần nữa giật mình.

Mà Thảm Lạc nhìn thấy cảnh này, thở dài nhẹ nhõm một cái.

Trên mặt đất, thân hình Nhiếp Thái Châu hóa thành một đạo lục quang

phóng lên tận trời, trong chớp mắt đến cạnh Thâm Lạc, vung càn Dương Liễu lên.

Một hư ảnh càn liễu từ trong càn Dương Liễu bắn ra, lóe lên một cái chui vào thể nội Thâm Lạc biến mất.

Toàn thân Thâm Lạc đại phóng lục quang, ở xung quanh người hình thành một quang hoàn xanh biếc, thiên địa linh khí chung quanh ù ù tụ đến, pháp lực trong cơ thể hẳn nhanh chóng khôi phục, chỉ hai ba cái hô hấp đã phục hồi như cũ, so với Phổ Độ Chúng Sinh Phù trước đó hiệu quả còn tốt hơn nhiều.

Hắn cảm thấy đại hi, nhưng cũng không kịp nói cảm tạ Nhiếp Thái Châu, lần nữa lay động Tử Kim Linh, bất quá lần này hẳn không thúc giục tam linh, mà chỉ thúc giục Phong Linh trong đó.

Một cỗ phong bạo màu vàng giống như nộ long phun ra, quay đầu bắn về phía Phong Tức.

Giờ phút này pháp lực Thâm Lạc đều tập trung trên Phong Linh, uy lực phong bạo màu vàng dọa người, những nơi đi qua hư không nổi lên gợn sóng chập trùng, tiếng rung ong ong.

Phong Tức thấy vậy thần sắc biến đổi, nhưng cũng không bối rối, hai tay bị càn liễu giam cầm bấm niệm pháp quyết điềm một cái.

Huyết sắc đại phiên đón gió biến lớn mấy lần, cuốn vài vòng quanh thân thể gã, cơ hồ hình thành một con nhộng huyết sắc, bao vây chặt chẽ thân thể gã lại.

Bất quá những càn liễu kia quán quanh trên người Phong Tức, cùng bị bao khóa vào trong.

Thuật này của Phong Tức vừa mới hoàn thành, phong bạo màu vàng liền gào thét tới, hung hăng quét trên Thị Huyết Phiên. Huyết quang trên lá cờ lập tức rung động mạnh, lại có dấu hiệu bị thổi tan, lá cờ vung vẩy mảnh liệt hơn, tựa hồ muốn thoát ly thân thể Phong Tức.

Vào thời khắc này, trong cờ truyền ra một tiếng gầm nhẹ, huyết quang trên Thị Huyết Phiên đột nhiên lóe lên, sau đó ổn định lại, hiển nhiên là Phong Tức bên trong đã làm gì.

Thẩm Lạc nhíu mày, đang muốn thi pháp tiếp, Nhiếp Thái Châu bên cạnh lại xuất thủ trước, tay ngọc nhỏ dài kết thành một cái pháp ấn, đặt trên cảnh Dương Liễu.

Trên cảnh Dương Liễu đại phóng lục quang, trong Thị Huyết Phiên đột nhiên nhanh chóng nhúc nhích, cũng cấp tốc bành trướng ra. Phong Tức bên trong găm thét liên tục.

"Mở cờ này ra một chút khe hở!" Thẩm Lạc hơi suy nghĩ liền minh bạch chuyện gì xảy ra, quay đầu nói với Nhiếp Thái Châu, đồng thời đưa tay điểm một cái về phía Tử Kim Linh.

"Đinh đương" một tiếng, một cỗ ngũ sắc linh yên từ trong linh đang bắn ra, xâm nhập vào trong phong bạo cát vàng.

Nhiếp Thái Châu nghe Thẩm Lạc nói, trên tay loé lên kim mang, trên cảnh Dương Liễu lần nữa lóe lên lục quang.

Trong Thị Huyết Phiên nhúc nhích càng trầm trọng hơn không ít, phù một tiếng nhẹ vang lên, mấy cảnh liễu thô to từ phía trên nơi nào đó chui ra, biên giới cảnh liễu lộ ra một cái khe.

Ánh mắt Thẩm Lạc sáng lên, lập tức đưa tay điểm một cái, một đạo bão cát màu vàng cùng ngũ sắc linh yên vèo một tiếng, chui vào chỗ kẽ nứt.

"A..." Thanh âm kêu đau của Phong Tức từ bên trong truyền ra, tựa hồ bị một loại công kích nào đó, huyết quang trên Thị Huyết Phiên cũng âm đạm theo.

Nhiếp Thái Châu đại hỉ, không cần Thẩm Lạc mở miệng, pháp lực thể nội đều quán chú vào trong cảnh Dương Liễu, cảnh Dương Liễu đại thịnh lục quang.

Trong Thị Huyết Phiên nhúc nhích lần nữa tăng vọt, từng cây cảnh liễu từ các nơi Thị Huyết Phiên xông ra, chổng ra tròn vẹn hơn mười kẽ nứt.

Thẩm Lạc vui mừng, hai tay vung lên, bão cát màu vàng cùng ngũ sắc linh yên bay múa chung quanh lập tức phân ra mười mấy cỗ, vô cùng nhanh chóng chui vào các khe hở.

Phong Túc bỗng nhiên kêu lên thảm thiết, nhưng sau một khắc lại đột nhiên im bật dừng lại, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Mà huyết quang trên Thị Huyết Phiên đột nhiên tán đi hơn phân nửa, từ trạng thái con nhộng trải rộng ra, tựa hồ đột nhiên đã mất đi không chế.

Tay Thảm Lạc nắm vào trong hư không một cái, lập tức trong gió lốc chung quanh trống rỗng hiện lên một bàn tay lớn màu vàng, một thanh bắt được Thị Huyết Phiên, kéo ra, hiện ra thân ảnh Phong Túc.

Chỉ thấy hai mắt yêu này một mảnh đỏ bùng, nước mắt chảy ngang, mà sắc mặt ngốc trệ, ánh mắt tan rã, tựa hồ thần hồn bị trọng thương.

Thảm Lạc thấy cảnh này, cũng không kinh ngạc.

Tam linh trong Tử Kim Linh, lấy Phong Linh âm độc nhất, đất cát trong gió có thể tán đi thần hồn người, bị đất cát chui vào lỗ mũi, thần hồn sẽ lọt vào công kích.

Bất quá Phong Túc có tu vi Chân Tiên, lực lượng thần hồn cường đại, đất cát tán hồn này cũng không thể trực tiếp tán đi thần hồn gã, nhưng làm gã thất hồn trong thời gian ngắn ngủi vẫn có thể làm được.

Một mặt huyết phiên bị một bàn tay lớn màu vàng vờ bắt lấy, chính là Thị Huyết Phiên.

Thảm Lạc đưa tay bắt lấy cờ này, trên tay loé lên kim quang thu nhập vào không gian Thiên Sách.

Cùng lúc đó, trong mắt hấn loé lên sát khí, tay phải bấm niệm pháp quyết vung lên.

Bên cạnh Phong Túc hiện lên hoàng mang, một đạo phong nhận to rộng như cánh cửa đột nhiên hiện ra, vô thanh vô tức chém về phía cổ của gã.

Quy Đồ phía xa trông thấy tình huống bên này, sắc mặt khẩn trương, nhưng gã bị hắc hùng tinh áp chế gắt gao, tự vệ đã khó, chớ nói chi là xuất thủ cứu viện.

Mắt thấy Phong Túc sẽ mơ mơ hồ hồ chết ở đây, một đạo bạch quang đột nhiên từ đằng xa phóng tới, nhanh như chớp giạt, trong nháy mắt vượt qua

mấy chục trượng khoảng cách, lóe lên một cái rồi biến mất đánh vào trên phong nhận màu vàng.

Chỉ nghe "Keng" một tiếng vang thật lớn, phong nhận màu vàng ứng thanh mà nát, bạch quang cũng hiện ra chân thân, chính là Ngọc Tịnh Bình.

Sắc mặt Thẩm Lạc trầm xuống, lần nữa bấm niệm pháp quyết thúc giục.

Hoàng mang chung quanh chớp liên tục, hơn mười đạo phong nhận to lớn trông rỗng xuất hiện, từ nhiều góc độ hung hăng chém xuống Phong Túc.

Nhưng chỗ miệng Ngọc Tịnh Bình đại phóng bạch quang, bắn ra hào quang trắng xoá, nhanh hơn tất cả phong nhận quán lấy Phong Túc trước.

Thân thể Phong Túc thành linh nhanh chóng thu nhỏ, từ trong cành liễu giam cầm bắn ra, vèo một cái chui vào trong Ngọc Tịnh Bình.

Phía dưới hòn đảo, thân hình Ngụy Thanh cùng Liễu Tình cũng từ trong quang môn màu lam kia hiện hiện ra.

Hai người bụi đất đầy mình, thân sắc có chút mỏi mệt, nhìn bọn họ hẳn là dùng man lực ngạnh sinh phá vỡ thông đạo mà Thẩm Lạc làm đổ sụp, lúc này mới đi ra.

Hai tay Liễu Tình nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, xa xa điều khiển Ngọc Tịnh Bình giữa không trung.

Quý Tướng cùng Bạch Tiêu Thiên nhìn thấy hai người, sắc mặt đại biến, vội vàng thả người bay tới nơi xa.

Chương 844: Thu nạp

"Ngụy Thanh!" Tiểu hùng quái cũng không lui lại, hai mắt đỏ như máu nhìn qua Ngụy Thanh, một tay chân động, trường thương trong tay lập tức đại phóng kim quang, lóe lên biến mất.

Sau một khắc, trường thương màu vàng trống rỗng xuất hiện trên đỉnh đầu Ngụy Thanh, lấy một tốc độ khủng khiếp chém bổ xuống đầu, so với pháp bảo bình thường tốc độ nhanh hơn mấy lần.

Xung quanh thân thương chớp động một đạo kiếm khí màu vàng to lớn, chính là thân thông "Nhật Quang Hoa".

Ngụy Thanh mới vừa từ trong quang môn màu lam bay vào, lọt vào công kích như thế, lập tức giật mình.

Bất quá tu vi y cao thâm, phản ứng cực nhanh, Thanh Liên Kiếm trong tay loé lên kim quang, một đạo kiếm khí màu vàng trong nháy mắt ngưng tụ thành, cũng là thân thông Nhật Quang Hoa, hơn nữa nhìn tình huống này, tu luyện còn tinh thâm hơn so với tiểu hùng quái.

Thanh Liên Kiếm nhanh như thiểm điện vẩy lên một cái, phát sau mà đến trước ngăn trở một kích của tiểu hùng quái.

Một vòng kim quang từ trên thân hai người bộc phát khuếch tán ra chung quanh.

Liễu Tình bên cạnh cũng không tương trợ Ngụy Thanh, thả người lướt ngang đi, đồng thời bảm niệm pháp quyết vẩy lên giữa không trung một cái.

Trên Ngọc Tịnh Bình giữa không trung loé lên bạch quang, điện xạ xuống phía dưới.

Thảm Lạc thấy con vịt đã bị đun sôi sắp bay, trong mắt hiện lên vẻ giận dữ, đương nhiên sẽ không như vậy nhìn Ngọc Tịnh Bình thong dong rút đi, lập

tức vung lên Tử Kim Linh.

Một cỗ phong bạo màu vàng lần nữa bay ra, chớp mắt bao phủ phạm vi mấy chục trượng, Ngọc Tịnh Bình cũng bị phong bạo quán lấy, từng đạo phong nhận màu vàng hiển hiện ra, hung hăng chém lên Ngọc Tịnh Bình.

Một trận tiếng vang binh binh bang bang nổi lên, Ngọc Tịnh Bình cuộn cuộn bay về phía sau, thân bình mặc dù không bị bất kỳ tổn thương gì, nhưng linh quang màu trắng phía trên lại bị đánh tan.

Mà Nhiếp Thái Châu bên cạnh vung cành Dương Liễu trong tay lên, những cành liễu vốn giam cầm Phong Tức lập tức bay cuộn lên, quán chặt lấy Ngọc Tịnh Bình, cuốn quanh vài vòng.

Nhiếp Thái Châu hiển nhiên chưa từng nghĩ dễ dàng đắc thủ như thế, vừa mừng vừa sợ, lập tức lần nữa thôi động cành Dương Liễu.

Từng đạo lục quang từ trong những cành liễu kia bắn ra, quán lấy Ngọc Tịnh Bình, vây quanh một tầng lại một tầng, thoát nhìn giống như triệt để giam cầm nó.

Liễu Tình trên hòn đảo phía dưới cũng không quá sợ hãi, trong mắt ngược lại hiện lên vẻ vui mừng, hai tay biến ảo ra một thủ ấn.

Thị lực Thâm Lạc kinh người, xa xa liếc thấy thân sắc nàng này, sắc mặt trầm xuống, la lớn:

"Biểu muội, dừng tay! Nhanh thu hồi cành Dương Liễu!"

Nhiếp Thái Châu nghe lời này, cả người sửng sốt một chút, nhưng sau một khắc liền kịp phản ứng, bậm niêm pháp quyết thúc giục cành Dương Liễu.

Mặc dù nàng không biết Thâm Lạc vì sao nói như thế, nhưng vì tín nhiệm Thâm Lạc nên lập tức động thủ.

Cành dương liễu cầm cố Ngọc Tịnh Bình lập tức tản ra, rúc về phía sau.

Nhưng giờ phút này, miệng Ngọc Tịnh Bình đại phóng bạch quang, một cỗ hào quang màu trắng lần nữa bắn ra, đảo ngược quán lấy những cành liễu xanh nhạt kia.

Những cành liễu xanh nhạt này bị hào quang màu trắng bao lại, vậy mà lập tức trở nên dịu dàng ngoan ngoãn không gì sánh được, đều chui vào trong Ngọc Tịnh Bình.

Mà cành dương liễu trong tay Nhiếp Thái Châu rung động không thôi, lại có xu thế rời khỏi tay, bay vào Ngọc Tịnh Bình kia.

Cách Liễu Tinh không xa, Ngụy Thanh nhìn thấy tình huống giữa không trung, trên mặt hiện ra vẻ kích động, một tay bắt lấy Thanh Liên Kiếm lắc một cái.

Từng đạo kiếm khí hình cánh sen nổi lên phụ cận, nhiều chừng gần ngàn đạo.

Theo cánh tay Ngụy Thanh lắc một cái, những kiếm khí như cánh sen này cuộn cuộn hội tụ một chỗ, trong chớp mắt biến thành một tòa kiếm sơn to lớn, chém xuống tiểu hùng quái đối diện.

Tiểu hùng quái đối mặt kiếm thuật kinh người như thế, thần sắc biến đổi, vội vàng lách mình lui lại.

Ngụy Thanh cũng không đuổi theo, thân hình thoát một cái xuất hiện sau lưng Liễu Tinh, một tay đặt trên lưng Liễu Tinh, pháp lực cuộn cuộn rót vào thể nội đối phương.

Hào quang màu trắng trên miệng Ngọc Tịnh Bình lập tức đại thịnh, lực thôn phệ đột ngột tăng gấp bội.

Cành dương liễu trong tay Nhiếp Thái Châu rung động ong ong, mặc dù nàng toàn lực vận chuyển Tiên Thiên Luyện Bảo Quyết, vẫn không có hiệu quả chút nào.

Cành Dương Liễu loé lên lục quang, vèo một tiếng tuột tay bắn ra, trong tiếng kinh hô của Nhiếp Thái Châu bay về phía Ngọc Tịnh Bình.

Nhưng ngay giờ phút này, bên cạnh cành Dương Liễu loé lên bóng người, Thảm Lạc trông rộng xuất hiện, tay phải duỗi ra, như thiểm điện chế trụ cành Dương Liễu, tay trái điểm Tử Kim Linh một cái.

Trên Phong Linh đại phóng hoàng mang, một cỗ phong bạo màu vàng lại lần nữa đổ xuống, che khuất Ngọc Tịnh Bình, mảng lớn phong nhận màu

vàng lại một lần chém lên Ngọc Tịnh Bình.

"Bình bình bang bang" tiếng vang lên, Ngọc Tịnh Bình lần nữa bị đánh bay, hào quang màu trắng mặt ngoài cũng bị đánh tan gần nửa, lực thôn phệ tạm thời biến mất.

Thảm Lạc nắm cành Dương Liễu trên tay phải đại phóng kim quang, hư ảnh Thiên Sách thoáng hiện ra, cành Dương Liễu nhoáng một cái biến mất, bị hút vào trong không gian Thiên Sách.

Mà cành dương liễu bị hút vào trong Ngọc Tịnh Bình cũng lấp lóe hai phát, hóa thành hư vô biến mất.

Cũng không thu được đối tượng, miệng bình bắn ra hào quang màu trắng tán loạn theo.

Nhiếp Thái Châu thấy vậy ngẩn ngơ, Ngụy Thanh cùng Liễu Tình cũng đều ngạc nhiên.

Thảm Lạc không dừng lại mảy may, hai tay nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, phong bạo màu vàng với thanh thế thật lớn lập tức co lại thu liễm, trong nháy mắt hóa thành một cột lốc xoáy màu vàng cao vài trượng, bao phủ Ngọc Tịnh Bình ở trong đó.

Phong bạo thu nhỏ, uy lực cũng áp súc theo, toàn bộ cột lốc xoáy cơ hồ ngưng tụ như thật, lực phong bạo to lớn ép lên Ngọc Tịnh Bình, khiến nó chỉ có thể quay tròn trong đó, không thoát thân nổi.

Cùng lúc đó, trên thân Thảm Lạc hiện lên lục quang, cả người biến mất không còn tăm tích, sau một khắc xuất hiện bên trong phong trụ, xòe năm ngón tay chộp tới Ngọc Tịnh Bình.

Liễu Tình phía dưới nhìn thấy cảnh này, chớp mắt hoàn hồn, nhớ lại thủ đoạn Thảm Lạc vừa mới thu lại cành Dương Liễu, nàng này biến sắc, hai tay vô cùng nhanh chóng bấm niệm pháp quyết.

Miệng Ngọc Tịnh Bình loé lên lam quang, một dòng nước màu lam từ trong bắn ra.

Tia nước nhỏ vừa rời Ngọc Tịnh Bình, lập tức biến lớn gấp trăm ngàn lần, hóa thành một dòng lũ, giống như Thiên Hà đứt gãy trút xuống.

Trong chốc lát, không gian bên trong cột lốc xoáy bị lấp đầy, sóng dữ quay cuồng càng tràn ra ngoài hư không mấy chục trượng chung quanh.

Phong bạo màu vàng mặc dù cũng không kiêng ngại dòng nước, nhưng dòng nước này thực sự quá nhiều, cột lốc xoáy liên tục chống đỡ, vẫn bị một kích mà tán.

Thảm Lạc cũng bị dòng lũ ngập trời tác động đến, cả người bị đánh bay ra sau, thủy linh lực nồng đậm không gì sánh được và một cỗ cự lực sóng dữ tràn vào trong cơ thể hắn.

Ngũ tạng lực phủ hắn đau nhức kịch liệt không chịu nổi, giống như bị cự lực này nghiền nát.

Thảm Lạc thất sắc, toàn lực vận chuyển công pháp vô danh, ý đồ hóa giải cự lực này.

Kết quả hắn vừa mới vận chuyển công pháp vô danh, cỗ thủy linh lực nồng đậm kia phảng phất nhận tổ quy tông, "Ầm ầm" một tiếng quán chú vào trong đó, toàn thân hắn đại phóng lam quang, công pháp vô danh vận chuyển với tốc độ khó tin nổi.

Thảm Lạc cảm thấy thể nội giống như đột nhiên xuất hiện một vòng xoáy sâu không lường được, hút luồng sức mạnh lớn đó vào, trong khoảnh khắc hóa giải sạch sẽ.

Cả người hắn sừng sốt một chút, ần ần bắt được cái gì, nhưng lại cảm giác không rõ.

Trên Ngọc Tịnh đại phóng Bình bạch quang, vô cùng nhanh chóng bắn thẳng xuống dưới, rơi vào tay Liễu Tình.

Thảm Lạc thấy vậy chỉ có thể thảm than một tiếng đáng tiếc, trên thân loé lên lam quang mấy lần, từ trong dòng nước ngập trời bay ra, rơi vào bên cạnh Nhiếp Thái Châu.

Chương 845: Cái bầy

"Biểu ca, huynh không sao chứ?" Nhiếp Thái Châu chào đón, lo lắng hỏi.

"Xem ra Ngọc Tịnh Bình có thể thu nhiếp cảnh Dương Liễu này, một hồi đại chiến, chớ dùng bảo vật này tiếp xúc trực tiếp với Ngọc Tịnh Bình nhé." Trong lòng Thẩm Lạc âm áp, lắc đầu, sau đó lật tay lấy ra cảnh Dương Liễu, đưa cho Nhiếp Thái Châu, nhắc nhở.

Nhiếp Thái Châu gật gật đầu, tiếp nhận cảnh Dương Liễu, một mực nắm trong tay, đang muốn mở miệng nói chuyện.

Một tiếng nổ vang rung trời từ phía bên cạnh truyền tới, nơi đó hư không chấn động, một cỗ sóng khí mất thường có thể thấy được điên cuồng tứ tán ra, trong chốc lát tạo thành một cỗ gió lốc cuồng mãnh không gì sánh được, quét sạch trong phương viên vài dặm.

Thẩm Lạc biến sắc, vội vàng kéo Nhiếp Thái Châu bay ngược ra sau.

Trung tâm vòi rồng chớp động bóng đen, Quy Đồ cùng hắc hùng tinh bay vụt ra.

Ngoại hình Quy Đồ phát sinh biến hoá cực lớn, thân hình tròn vẹn biến lớn gấp bội, làn da toàn thân hiện ra từng đạo huyết sắc hoa văn, ẩn ẩn hình thành một đồ án cuồng sư, nhìn phi thường quý dị.

Khí tức thân nó cũng đột nhiên trở nên bắt đầu cuồng bạo, đồng thời tăng vọt lên rất nhiều, đã đạt tới Chân Tiên trung kỳ.

Mà hắc hùng tinh không thay đổi gì, trên thân thêm ra hai đạo vết thương, máu tươi chen chúc chảy ra.

"Cuồng Thú Quyết! Ngươi là yêu tộc Sư Đà lĩnh!" Hắc hùng tinh cũng không để ý tới thương thế, hai mắt trừng trừng, lên tiếng kinh hô.

"Sư Đà lĩnh?" Thẩm Lạc nhíu mày lại.

Mặt mũi Nhiếp Thái Châu tràn đầy kinh ngạc, mà Nguyên Khâu trong không gian Thiên Sách trầm mặc không nói, tựa hồ cũng không biết chỗ đó.

Quy Đồ cũng không để ý tới hắc hùng tinh, khí tức phóng đại lên nhưng y cũng không muốn tiếp tục giao thủ với hắc hùng tinh, thả người bay xuống phía dưới.

"Chạy đâu!" Hắc hùng tinh hét lớn một tiếng, trường thương trong tay cũng không chậm đẩy ra, mũi thương chớp lôi quang liên tục.

Từng đoàn từng đoàn lôi cầu màu đen giống như thái dương màu đen nhảy vọt ra, mỗi một đoàn lớn như vạc nước, như mưa to nện xuống Quy Đồ, trên lôi cầu điện quang bắn ra bốn phía, ầm ầm luyện thành một mảnh, khiến hư không phụ cận trong chấn động ầm ầm nóng rực lên.

Quy Đồ không hề sợ hãi, lật tay một trảo, một thanh cự phủ màu xanh xuất hiện ở trong tay, lẳng không chém lên.

Một đạo phủ ảnh lớn chừng trăm trượng phá không bay ra, phủ ảnh nửa xanh nửa đỏ, trong đó càng ầm ầm hiện hư ảnh một đầu huyết sắc cuồng sư, nhìn phi thường yêu dị.

Phủ ảnh khổng lồ như cầu vòng bích lạc, nhanh chóng dị thường, lóe lên một cái rồi biến mất trăm lên trên lôi cầu đầy trời.

"Xoẹt" một tiếng duệ khiêu, lôi cầu đầy trời nhìn uy thế vô song bị chém ra một đầu thông đạo, lôi cầu phụ cận bị uy thế phủ ảnh tác động đến, ầm một tiếng vỡ vụn một mảng lớn.

"Sur Bác! Người quả nhiên là yêu tộc Sur Đà lĩnh!" Hắc hùng tinh giật mình.

Phủ ảnh khổng lồ cũng không biến mất, tiếp tục bay vọt tới phía trước, tốc độ vẫn nhanh chóng như cũ, chớp động một cái xuất hiện trên đỉnh đầu hắc hùng tinh, khí thế hung hăng chém xuống một cái.

Hắc hùng tinh kiêng kỵ uy lực phủ ảnh, trên hai chân hiện lên thanh quang, hình thành hai đoàn hư ảnh Thanh Liên, vô cùng nhanh chóng lướt ngang ra.

Một đạo huyết ảnh bay xuống phía dưới, trong chớp mắt rơi vào bên cạnh Ngụy Thanh cùng Liễu Tình, hiện ra thân ảnh Quy Đồ.

Hắc hùng tinh thấy vậy thở dài, trên hai chân loé lên hư ảnh Thanh Liên, toàn bộ thân ảnh trong nháy mắt biến mất, sau một khắc xuất hiện bên cạnh Thẩm Lạc cùng Nhiếp Thái Châu.

Bạch Tiêu Thiên, Quỷ Tướng vội vàng bay tới, tiểu hùng quái kia mặc dù cực muốn chính tay đâm Ngụy Thanh, nhưng vừa mới giao thủ, nó cũng minh bạch không thể tùy tiện đắc thủ, cũng thả người bay tới.

Nhân thủ song phương đều hội tụ lại phe mình, nhất thời đều không lập tức ra tay.

"Phụ thân." Tiểu hùng tinh đi đến trước người hắc hùng tinh, khom người thi lễ một cái, trên mặt lộ vẻ cung kính.

"Đề cho người ở đây trông coi bảo vật của Bồ Tát, thuận đường tu thân dưỡng tính, làm sao lại lỗ mãng như thế!" Chỗ sâu ánh mắt hắc hùng tinh hiện lên một tia ý mừng, nhưng trên mặt lại khiển trách.

"Ngụy Thanh kia giết bằng hữu ta, hài nhi há có thể buông tha hắn." Tiểu hùng quái quát cường nói.

"Người... Thôi, chờ chuyện chỗ này xong lại giáo huấn người." Hắc Hùng Quái nhìn chăm chăm tiểu hùng quái, nhưng nhìn nó quát cường như vậy, không khỏi thở dài, quay đầu không tiếp tục để ý nữa.

Trong miệng Nhiếp Thái Châu nói lầm bầm, huy động cảnh Dương Liễu trong tay, ba đạo hư ảnh cảnh liễu bắn ra, một đạo chui vào thân thể Thẩm Lạc, một đạo bay vào thể nội Bạch Tiêu Thiên, đạo cuối cùng tan vào thân thể hắc hùng tinh.

Trên thân Bạch Tiêu Thiên hiện ra lục quang sáng tỏ, thương thế lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được khỏi hẳn, pháp lực cũng theo đó khôi phục.

Toàn thân Thẩm Lạc hiện lên lục quang, tiêu hao pháp lực cũng đều khôi phục.

Mà bên ngoài thân hắc hùng tinh cũng hiện lên lục quang, vết thương trên người đều khỏi hẳn, yêu lực cũng khôi phục một chút.

Chỉ là tu vi gã là Chân Tiên, pháp lực hùng hồn vượt xa Thẩm Lạc cùng Bạch Tiêu Thiên, cảnh Dương Liễu tựa hồ cũng vô pháp khôi phục hoàn toàn pháp lực gã.

"Dương Liễu Cam Lộ Phổ Đà sơn quả nhiên thần kỳ, bất quá triển khai phép thuật này hao tổn rất lớn chân nguyên, Nhiếp đạo hữu người khôi phục cho hộ pháp tiên bối cùng Thẩm huynh là được, không cần lãng phí pháp lực cho tại hạ." Bạch Tiêu Thiên hoạt động thân thể một chút, đại hỉ nói cảm tạ.

"Đây không phải là Dương Liễu Cam Lộ, là thần thông khôi phục của cảnh Dương Liễu này mang lại, cũng không tiêu hao quá nhiều pháp lực." Nhiếp Thái Châu lắc lắc vuốt tay, sóng pháp lực trên thân xác thực không yếu bớt bao nhiêu.

Thẩm Lạc nghe vậy đại hỉ, nếu thần thông khôi phục có thể liên tục thi triển, trong đại chiến tác dụng có thể nói cực lớn.

"Biểu muội, một hồi nàng không cần trực tiếp tham dự chiến đấu, phụ trách khôi phục cho chúng ta là được." Hắc nhẹ giọng nói.

Nhiếp Thái Châu chân chờ một chút, nhẹ gật đầu.

"Thẩm tiểu hữu hảo thủ đoạn, thúc giục các loại thần thông Tử Kim Linh thành thạo như vậy, để cho người bối phục." Hắc hùng tinh nhìn hai người Thẩm Lạc, chờ bọn hắn nói xong mới chấp tay cười nói với Thẩm Lạc.

Có Tử Kim Linh nơi tay, chiến lực Thẩm Lạc cũng không kém hơn gã, hắc hùng tinh ần ần xem hắn như cùng thế hệ đối đãi.

"Hộ pháp tiên bối quá khen, trước mặt nhân thủ hai phương hội tụ, chúng ta nên làm việc thế nào, xin tiên bối chỉ rõ." Thẩm Lạc khiêm tốn một câu, chấp tay đáp lễ lại, sau đó hỏi.

Hắc hùng tinh nghe vậy, mặt lộ vẻ do dự.

Mấy người đối diện, Liễu Tình kia bấm niệm pháp quyết điểm một cái lên Ngọc Tĩnh Bình, một bóng người từ bên trong bay ra, chính là Phong Tức.

Thần trí của y đã khôi phục, bất quá yêu khí trên thân yếu bớt không ít,

nhất là sắc mặt trắng bệch, thần hồn bị cát vàng Tử Kim Linh làm bị thương không nhẹ.

"Phong tiền bối, ngài không sao chứ?" Liễu Tình hỏi.

"Nhất thời không quan sát trúng bầy tiểu tử kia, bất quá không sao." Trên mặt Phong Tức loé lên thanh quang liền khôi phục như thường, oán độc nhìn Thảm Lạc xa xa một chút, nhưng rất nhanh thu hồi ánh mắt, tay bãi xuống nói.

Y chính là lĩnh đội tiểu đội này, lần này lại bị Thảm Lạc đánh lén trọng thương, nếu không có Liễu Tình kịp thời xuất thủ cứu giúp, suýt nữa mơ hồ chết ở chỗ này, cảm thấy mất mặt, cưỡng ép đè xuống ám thương thể nội, ra vẻ vô sự.

"Quy Đồ tiền bối, ngài đâu?" Ánh mắt Liễu Tình khẽ động, quay đầu nhìn về phía Quy Đồ.

"Vẫn tốt, ba bảo vật Quan Thế Âm, hiện tại hai kiện rơi vào trong tay đối phương, nhất là cảnh Dương Liễu kia, hơn nữa thoát nhìn bọn hắn còn có thể thôi động tự nhiên, tình huống có chút bất lợi với chúng ta." Huyết sắc sư vẫn trên người Quy Đồ vẫn không biến mất, vẫn tươi sáng lóe sáng, nhìn bí thuật kích phát tiềm năng này có vẻ vẫn tiếp tục duy trì rất lâu.

"Dù như vậy, nhất định phải đoạt lại cảnh Dương Liễu kia." Ngụy Thanh nhìn ảnh dương liễu trong tay Nhiếp Thái Châu, trong mắt hiện lên một tia nôn nóng cùng kích động, trầm giọng nói.

"Ngụy đạo hữu có kế sách gì tốt không?" Phong Tức thu thần sắc Ngụy Thanh vào trong mắt, âm thầm cười lạnh một tiếng, trên mặt khá lịch sự nói.

"Cái này..." Ngụy Thanh lập tức chần chừ, nói không ra lời.

Phong Tức thấy vậy, trong lòng đánh giá Ngụy Thanh lại thấp một phần.

Đối với Ngụy Thanh, y cực kỳ khinh thường, vì mục tiêu hư vô mờ mịt kia, vậy mà phản loạn tông môn, mượn nhờ tay Hắc Long đàm bảo thù.

Thật tình không biết, đối với Hắc Long đàm, Ngụy Thanh chỉ là một quân cờ, đại sự thành thì Ngụy Thanh sẽ hết số.

Chương 846: Đồng loạt ra tay

"Đúng rồi, làm sao chỉ có hai người các người trở về, Nguyên Khâu kia đâu? Các người không có ở bên ngoài gặp được hắn?" Phong Tức đột nhiên nghĩ tới một chuyện, hỏi.

"Một mực không có đụng phải, có lẽ hắn không có tiến vào Triều Âm động?" Liễu Tình lắc đầu nói ra.

"Sẽ không ra ngoài ý muốn, đã chết tại những người kia trong tay a?" Quy Đồ thốt ra.

"Thật sự là phé vật!" Phong Tức hừ lạnh một tiếng.

"Nguyên Khâu đã lâu không đi quản hắn, bây giờ ba loại bảo vật đều đã đều xuất thế, cũng không dùng được hắn, hai vị tiên bối đều bị thương không nhỏ, ta chỗ này có hai viên Thiên Tâm Đan, có thể nhanh chóng khôi phục nguyên khí, còn xin hai vị tiên bối hưởng thụ." Liễu Tình lấy ra hai viên đan dược màu tím nhạt, phía trên tử khí lượn lờ, nhìn xem liền phi thường bất phàm.

Phong Tức cùng Quy Đồ nhận tình sáng lên, cũng không có khách khí, tiếp nhận đan dược giữa đầu nuốt xuống tới đi.

Cả hai trên mặt dâng lên một trận tử quang, hao tổn nguyên khí vậy mà lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được khôi phục.

"Đa tạ Liễu đạo hữu." Quy Đồ đại hỉ nói cảm ơn, Phong Tức cũng cảm ơn một câu..

"Nói lời cảm tạ cũng không cần thiết, hai vị tiên bối nếu quả như thật muốn cảm tạ ta, liền dâng lên các người một thân tinh huyết cùng hồn phách này đi." Liễu Tình đột nhiên cười khanh khách nói, trong giọng nói đã mất mấy may cung kính.

Quy Đồ cùng Phong Tức nhìn thấy Liễu Tình trong mắt vẻ lạnh lùng, trong

lòng hơi hồi hộp một chút, lập tức liền muốn hướng về sau bay ngược mà ra.

Nhưng lại tại giờ phút này, bọn hắn đột nhiên phát hiện thân thể đã hoàn toàn không nhận chính mình khống chế, một ngón tay cũng không thể động đây.

Hai người thân thể trên da xuy xuy rung động, nhanh chóng hiện ra từng đạo màu tím hoa văn, cũng nhanh chóng lan tràn ra.

Thẩm Lạc bọn người chính đang thương nghị đối sách, chú ý tới đối diện tình huống, thần sắc đều là biến đổi.

"Ngưng thần, có lẽ là bọn hắn đang thi triển cái gì quý kế." Hắc hùng tinh ánh mắt chớp động nói.

Thẩm Lạc bọn người nghiêm nghị ứng thanh, mật thiết chú ý đối diện cùng tình huống chung quanh.

"Người làm cái gì?" Phong Tức thân thể không thể động đây, miệng còn có thể mở miệng, nghiêm nghị chất vấn.

"Cũng không có cái gì, chỉ là muốn mượn hai vị thân thể, thử một chút Ma Đế đại nhân truyền thụ cho Ma Thai Trùng Sinh Quyết mà thôi." Liễu Tình mỉm cười nói ra.

Bất quá nụ cười của nàng tại Phong Tức cùng Quy Đồ trong mắt, cùng ác quỷ không khác.

Mà Ngụy Thanh thần sắc hờ hững tĩnh đứng bên cạnh, hiển nhiên đối với chuyện này sớm đã hiểu rõ.

"Ta đã biết, là vừa vận viên đan dược kia!" Quy Đồ bừng tỉnh đại ngộ.

"Quy Đồ tiên bối phản ứng cũng rất nhạy cảm nha." Liễu Tình hì hì cười nói.

"Bây giờ tình thế cực kỳ nghiêm trọng trước mặt, người dám ám hại chúng ta!" Phong Tức vừa kinh vừa sợ.

"Tiểu nữ tử lúc đầu cũng mong đợi hai vị tiên bối có thể giải quyết đối diện

những người kia, đáng tiếc hai vị tiên bối quá không được khí, không thể nói trước đành phải hi sinh một chút các người." Liễu Tình nhoẽn miệng cười, hai tay bắt đầu bấm niệm pháp quyết.

Cả hai bụng dưới riêng phần mình sáng lên một đoàn hắc quang, trên thân trên đường vân màu tím đồng thời nổi lên từng tia từng tia hắc quang, thành linh chính là ma khí.

Phong Túc cùng Quy Đồ nguyên khí trong cơ thể đại lượng xói mòn, thể nội kinh mạch giống như bị ngàn vạn côn trùng gặm nuốt, thống khổ vạn phần.

"Chúng ta là Sư Đà lĩnh Thanh Sư đại vương tâm phúc, người dám đối với chúng ta xuất thủ! Hẳn là không sợ nhà ta đại vương tức giận!" Quy Đồ kinh sợ lên tiếng.

Liễu Tình ánh mắt ngưng tụ, nhưng lập tức tiếp tục bấm niệm pháp quyết, hai đạo hắc quang rời khỏi tay, phân biệt chui vào Phong Túc cùng Quy Đồ thể nội.

Hai yêu trên người ma vân tím đen hào quang tỏa sáng, những hoa văn này thể mà rời khỏi thân thể, bay vụt đến bên ngoài cơ thể, cũng nhanh chóng sinh trưởng.

Phong Túc cùng Quy Đồ vốn là đứng rất gần, bắn ra ma văn lập tức đan vào một chỗ, vây quanh hai người thân thể nhanh chóng xoay quanh quần quanh, trong vòng mấy cái hít thở hình thành một cái kén tằm màu tím đen.

Kén tằm nơi trung tâm nhất, Phong Túc cùng Quy Đồ thân thể thành linh chậm rãi dựa vào, lại có dung hợp làm một xu thế.

"Hộ pháp tiên bối, nhìn đối diện tình huống, Ngụy Thanh kia cùng Liễu Tình tựa hồ đang dùng Phong Túc cùng Quy Đồ làm tế phẩm, thi triển một loại nào đó Ma tộc thân thông. Mặc dù không biết bọn hắn muốn làm gì, bất quá tại hạ cảm thấy không thể bỏ mặc đối phương làm việc." Thảm Lạc nhìn thấy đối diện tình huống, thần sắc biến đổi, quay người đối với hắc hùng tinh nói ra.

"Không tệ! Đồng loạt ra tay, ngăn cản bọn hắn!" Hắc hùng tinh lập tức gạt đầu, cất giọng quát, lật tay tề ra chuỗi kia Hắc Anh Thương.

Thân thương hiện ra từng đạo lớn bằng cánh tay lôi điện màu đen, đôm đốp rung động.

Hắn há mồm phun một cái, một đoàn hắc quang chui vào trong thương, trên thân thương lập tức lại hiện ra từng cái phù chú màu đen, nguyên bản đen kịt tỏa sáng lôi điện trở nên càng thêm cuồng bạo, phảng phất từng đầu Lôi Long quay cuồng, rút đánh trúng phụ cận hư không liên tục rung động.

Hắc hùng tinh một cánh tay đột nhiên phát ra "Dát băng" bạo hưởng, đột nhiên thô to một vòng, sau đó ra sức đem Hắc Anh Thương ném mạnh mà ra.

Chói tai lôi minh tiếng nổ đại tác, Hắc Anh Thương hóa thành một đạo tia chớp màu đen, bắn về phía đối diện kén tăm tím đen.

Thảm Lạc đã sớm chuẩn bị xuất thủ, thấy vậy lập tức thôi động trong tay Tử Kim Linh.

Trong "Đình linh linh" tiếng vang, Tử Kim Linh ba cái linh đang đón gió phồng lớn mấy lần, một đạo màu đỏ liệt diễm, một đạo linh yên màu xanh, một đạo bão cát màu vàng bắn ra, đồng thời lập tức quán quanh ở cùng một chỗ, hóa thành một đầu trăm trượng lớn nhỏ Cự Long ba màu.

Cuộn cuộn liệt diễm, linh yên, cát vàng quán quanh trên người Cự Long, gương nanh múa vuốt nhào về phía Liễu Tinh bọn người.

Liệt diễm, linh yên, bão cát mỗi một dạng đều tản mát ra mênh mông linh áp, giờ phút này ba cái dung hợp, ba cỗ linh áp cũng hòa làm một thể, uy thế vậy mà mấy may không kém Hắc Anh Thương.

Mà Bạch Tiêu Thiên, tiểu hùng quái cũng nhao nhao xuất thủ, Bạch Tiêu Thiên tế ra Họa Long Diễm Tinh Phiến, dưới một cái vổ, một đoàn to bằng gian phòng chùm sáng màu vàng như lưu tinh bắn ra.

Tiểu hùng quái cũng cầm trong tay trường thương ném mạnh mà ra, bất quá nó thi triển lại là Nhật Quang Hoa thần thông, trường thương chung quanh bị một đạo kiếm khí không lồ bao khóa, lấy một cái tốc độ khủng khiếp thẳng đến đối diện.

Mà Nhiếp Thái Châu nghe theo Thảm Lạc lời nói, không có xuất thủ, lấy ra một viên đan dược ăn vào, khôi phục lúc trước đại chiến tiêu hao nguyên

khí, đồng thời nắm chặt cành Dương Liễu, tùy thời chuẩn bị cho Thâm Lạc bọn người bổ sung pháp lực.

Đối diện Liễu Tình nhìn thấy Thâm Lạc bọn người xuất thủ, không chút nào cũng không lo lắng, bám niệm pháp quyết đối với Ngọc Tịnh Bình điểm một cái.

Ngọc Tịnh Bình lóe lên biến mất, sau một khắc lơ lửng tại đỉnh đầu giữa không trung.

Nàng này bám tay lần nữa bắn ra, một đạo bạch quang bắn nhanh ra như điện, bộc một tiếng dán trên Ngọc Tịnh Bình, lại là một viên phù lục màu trắng.

Trên phù lục ẩn hiện một cái hình rồng đồ án, phía trên linh quang lóe lên, một cỗ khí tức cực lớn từ trên phù lục bộc phát.

Trong Ngọc Tịnh Bình lập tức một tiếng âm vang vang lớn, chỗ miệng bình phun ra một cỗ hùng vĩ lam quang, đưa nàng, Ngụy Thanh, còn có kén tăm tím đen đều bao phủ trong đó, sau đó lam quang đột nhiên ngưng tụ, hóa thành một cái cùng Ngọc Tịnh Bình giống nhau như đúc vòng bảo hộ màu lam.

Liễu Tình liên tiếp thi pháp này vô cùng nhanh chóng, ngạnh sinh sinh đoạt tại hắc hùng tinh cùng Thâm Lạc công kích đến trước hoàn thành.

Hắc Anh Thương hóa thân lôi điện, vượt lên trước một bước đánh vào trên vòng bảo hộ màu lam, tối đen như mực lôi điện kiêu dương hiển hiện, vô số lôi điện thô to tại trong kiêu dương quay cuồng, đều hung hăng bổ vào trên vòng bảo hộ màu lam.

Cự Long ba màu cũng bay vút mà tới, đùng đầu vào trên vòng bảo hộ màu lam, đỏ xanh vàng vàng sáng ba màu từ trên thân Cự Long bộc phát, một cỗ nóng rực không gì sánh được nhiệt độ cao đột nhiên bộc phát, phụ cận hư không trong nháy mắt một trận hỏa hồng quay cuồng, phẳng phát sắp bị đun sôi đồng dạng.

Vàng sáng ba màu quay tít một vòng, lập tức hóa thành một vùng biển lửa, ánh lửa lóe lên phía dưới, từng lớp từng lớp cao mấy trượng to lớn sóng lửa nổi lên, hung hăng trùng kích tại trên lồng ánh sáng màu xanh lam, ngay cả bên cạnh lôi điện màu đen cũng thôn phệ không ít.

Bạch Tiêu Thiên, tiểu hùng quái công kích cũng bắn ra, đều đánh vào trên lòng ánh sáng màu xanh lam.

Lòng ánh sáng màu xanh lam lập tức bị mấy người công kích bao phủ, các loại quang mang cuồn cuộn, chung quanh hư không vì đó vặn vẹo rung động, tựa hồ muốn vỡ vụn ra đồng dạng, càng có từng đợt bay thẳng bầu trời gió lốc, cũng âm âm hướng bốn phương tám hướng cuồn cuộn quyền mà đi, thiên địa vì đó biến sắc, phía dưới mặt biển nhấc lên trùng thiên sóng cả.

Chương 847: Con rơi

Qua một hồi lâu, các loại quang mang mới tan đi, hiện ra tình hình bên trong.

Bọn người Thảm Lạc đều mở to hai mắt nhìn qua.

Nhưng sau khi quang mang trong phía trung tâm tan đi, vòng bảo hộ màu lam vẫn nhẹ nhàng trôi nổi ở đó, không có bất kỳ biến hóa nào. Máy người hợp lực công kích lại như là gió thoảng qua, đối với lồng ánh sáng màu xanh lam không tạo thành chút tổn hại.

"Làm sao có thể như vậy!" Con mắt Hắc hùng tinh trợn trừng lên.

Một kích liên thủ vừa rồi của mấy người, dù bản thân nó tiếp nhận, cũng muốn bị thương nặng, thế mà không thể rung chuyển được lồng ánh sáng màu xanh lam bề ngoài chẳng có gì đặc biệt này.

"Các người không cần uổng phí sức lực, đây là vòng bảo hộ hình thành từ lực lượng bản nguyên của Ngọc Tĩnh Bình, đừng nói chỉ mấy vị, dù là Quan Nguyệt lão đạo của Phô Đà sơn các người ở đây, cũng đừng hòng đánh vỡ." Liễu Tình chậm rãi nói.

Bọn người Thảm Lạc nghe vậy, đều biến sắc.

"Ngụy đạo hữu, không sai biệt lắm có thể." Liễu Tình quay đầu nhìn về phía Ngụy Thanh bên cạnh, mở miệng nói.

Ngụy Thanh gật nhẹ đầu, khoanh chân ngồi xuống, hai tay kết thành một cái thủ ấn, chỗ mi tâm chớp động tinh quang. Đột nhiên chung quanh nổi lên một trận âm phong mãnh liệt, thổi đến cả người rét run.

Thần hồn hình người tối đen như mực từ trên thân Ngụy Thanh bay ra, vèo một tiếng bay vào trong kén tằm tím đen.

"Đây là hồn tu chi pháp của Luyện Thần đàn!" Con người Thảm Lạc co rụt

lại, lập tức nhận ra thần thông Ngụy Thanh thi triển chính là loại nào.

Mà nhìn uy thế thần hồn xuất khiếu của người này, thì thần thông hồn tu đã đại thành, nếu nói về lực lượng thần hồn, đã không kém hơn tu sĩ Chân Tiên kỳ.

Phong Túc chỉ cảm thấy trong đầu mát lạnh, một cỗ âm lãnh xâm nhập vào, nhanh chóng thôn phệ thần hồn của mình.

"Không có khả năng! Ngụy Thanh vốn nên là con rơi mới đúng, chẳng lẽ con rơi chính là chúng ta, ta không cam tâm..." Trong lòng Phong Túc gầm thét, ý thức nhanh chóng bắt đầu mơ hồ.

Tình huống của Quy Đồ cũng giống như vậy, thần hồn nhanh chóng bị Ngụy Thanh thôn phệ.

"Không ngờ Ngụy Thanh ngay cả thần thông Phệ Hồn cũng học xong, không hổ là..." Liễu Tình tự lẩm bẩm, sau đó khoanh chân ngồi xuống, phát tay áo vung lên.

Từng đạo bóng đen từ trong tay áo ả bắn ra, rơi vào xung quanh kén tầm tím đen, lại là từng pho tượng đen kịt, chừng mười tám cái.

Bề ngoài những pho tượng này, gỗ cũng không phải gỗ, đá cũng không phải là đá, không biết là dùng vật gì chế tạo thành, phía trên lại có hắc khí lượn lờ, đúng là ma khí hết sức tinh thuần.

Mười ngón tay Liễu Tình nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, như hoa lan nở rộ. Mười tám đạo hắc tuyến nhỏ bé yếu ớt như tơ nhện từ trong tay ả bắn ra, phân biệt chui vào trong mười tám pho tượng màu đen.

Hai tay ả lại điễm một cái, mười tám đạo hắc tuyến từ hai tay bay ra, chui vào trong kén tầm tím đen.

Ma khí trên pho tượng màu đen kia đột nhiên phóng đại, thuận theo đạo hắc tuyến hình thành mười tám đạo cột khí màu đen to như thùng nước, dững mãnh lao tới kén tầm màu đen.

Một cỗ ba động cường đại từ sâu trong kén tầm lộ ra, nồng đậm thiên địa linh khí ở gần đó cũng run lên mãnh liệt, vô số điễm sáng đủ mọi màu sắc hiện ra ở trong hư không, nhìn rất là lộng lẫy.

Trong kén tăm tím đen quang hoa chớp động, thiên địa linh khí xung quanh, và cả những linh lực điểm sáng này lập tức phun trào lên. Nó hóa thành một đạo linh khí triều cường, trăm sông đổ về biển giống như muốn hướng về phía kén tăm tím đen hội tụ lại.

Biển cô liên tiếp nhìn như phức tạp, thực ra trong vòng mây cái hít thở liền hoàn thành.

Bọn người Thâm Lạc nhìn thấy cảnh này, thần sắc đều đại biến.

Đến trình độ này, đồ ngọc cũng nhìn ra được, bọn người Liễu Tình đang thi triển một đại âm mưu, mặc dù không biết đến cùng là cái gì, nhưng đối với mọi người khẳng định không phải chuyện tốt.

"Hộ pháp tiên bối, làm sao bây giờ?" Nhiếp Thái Châu nhìn hắc hùng tinh, lo lắng hỏi.

Ánh mắt những người khác cũng tập trung vào trên người hắc hùng tinh, chỉ có Thâm Lạc vẫn nhìn kén tăm tím đen trong lồng ánh sáng màu xanh lam, ánh mắt chớp động không thôi.

"Thâm tiểu hữu, ngươi thấy bọn gia hỏa này đang giở trò quỷ gì?" Hắc hùng tinh chú ý thần sắc Thâm Lạc, cất giọng hỏi.

Những người khác nghe vậy, cũng đều nhìn về phía Thâm Lạc.

"Nhìn được thì không dám nói, có điều trước đó tại hạ từng cùng người của Ma tộc có mấy lần giao thủ, nên đôi thần thông của chúng có chút hiểu rõ. Theo ta cả gan suy đoán, Liễu Tình là đang thi triển một môn thần thông tà ác của Ma tộc, mang thân thể hai người Phong Tức và Quy Đồ dung hợp, sau đó để thân hồn Ngụy Thanh chiếm cứ thân thể mới tinh này." Thâm Lạc hơi trầm ngâm, mở miệng nói.

"Mang hai thân thể Yêu tộc dung hợp, hình thành một thân thể mới? Thâm đạo hữu uống say hay sao? Loại chuyện này làm sao có thể làm được, cũng không phải nắn bóp tượng đất, hai bộ thân thể có thể bóp lại dễ dàng cùng một chỗ. Coi như Liễu Tình có thể mang hai bộ yêu thể dung hợp, để thân hồn của Ngụy Thanh chiếm cứ cũng không có khả năng thành công. Thần hồn và thân thể nhất định phải hoàn mỹ xứng đôi, mới có thể Thần Thể tương hợp, xem như một ít bí thuật đoạt xá, cũng cần tốn hao thời gian lâu

dài để rèn luyện, Ngụy Thanh trong thời gian ngắn làm sao có thể làm được." Tiểu hùng quái đối với Thẩm Lạc sớm có khúc mắc, nghe vậy cười nhạo một tiếng, lớn tiếng châm chọc.

"Các hạ có chỗ không biết, Ma tộc am hiểu nhất chính là loại bí thuật quý dị này, tại hạ thấy tận mắt Ma tộc lấy một chút thân thể tàn phá dùng ma khí chữa trị, sau đó trực tiếp phục sinh, mang hai cái yêu khu dung hợp chưa chắc không làm được. Còn việc thần hôn Ngụy Thanh chiếm cứ yêu khu kia, theo ta quan sát, Ngụy Thanh tu luyện qua hôn tu chi thuật của Luyện Thần Đan, dung hợp nhục thân so với đoạt xá bình thường thì dễ dàng hơn nhiều." Thẩm Lạc cũng không tức giận, ngược lại cười nhạt giải thích.

"Không sai, Ma tộc rất am hiểu cải tạo thân thể, việc này ta và Thẩm đạo hữu đã tự mình trải qua." Bạch Tiêu Thiên cũng gật đầu nói.

Tiểu hùng quái không phục, đang muốn phản biện.

"Được rồi, đừng làm mất mặt thêm nữa, thần thông của Ma tộc sao có thể suy đoán như lẽ thường, ta thấy Thẩm tiểu hữu nói rất có lí." Hắc hùng tinh lờm tiểu hùng quái một chút, nói.

Tiểu hùng quái hậm hực ngậm miệng không dám nói lại.

"Bất kể như thế nào, chúng ta tuyệt đối không thể để Liễu Tình dễ dàng đạt được mục đích, cần nghĩ cách phá vỡ vòng bảo hộ màu lam này. Nhưng vòng bảo hộ này kiên cố dị thường, tại hạ tu vi thấp, việc phá che đây chi pháp, chỉ sợ muốn làm phiền phức hộ pháp tiên bối." Thẩm Lạc nói.

Hắc hùng tinh nhú mày không nói, tựa hồ cũng không có biện pháp tốt.

"Vòng bảo hộ này do lực lượng của Ngọc Tịnh Bình hình thành, nếu muốn phá vỡ, ta thấy cần phải mượn nhờ hai kiện bảo vật khác của Quan Âm Đại Sĩ. Đó là cảnh Dương Liễu thánh vật để chữa thương, nhưng không có lực công kích, Tử Kim Linh lại là lợi khí công thành, chỉ tiếc tu vi của Thẩm đạo hữu quá yếu, phụ thân, nếu ngươi có thể thôi động Tử Kim Linh, hẳn là có thể phá vỡ vòng bảo hộ màu lam này." Tiểu hùng quái lờm Thẩm Lạc một chút, ý vị thâm trường nói.

Hắc hùng tinh nghe nói lời này, ánh mắt lóe lên.

Nó đã sớm nghĩ đến điều này, Tử Kim Linh chính là trọng bảo luôn mang theo của Quan Âm Đại Sĩ, mặc dù không có khả năng chiếm làm của riêng, nhưng có thể dùng một khoảng thời gian. Bản thân có thể cảm ngộ sự thần diệu của cấm chế trong đó, đối với tu luyện cũng rất có lợi.

Nhưng Tử Kim Linh ở trong tay Thâm Lạc, lấy thân phận của nó rất khó để mở miệng đòi hỏi.

Hiện tại tiểu hùng quái nói, hắc hùng tinh cũng không có quá lớn ngăn cản, yên lặng chờ Thâm Lạc đáp lại.

Thâm Lạc nghe lời này, lại nhìn hắc hùng tinh, lông mày có chút nhăn lại.

Tử Kim Linh có uy lực cực lớn, hắc tặc nhiên rất yêu thích nhưng bảo vật này chính là đồ vật của Phổ Đà sơn đồ vật. Bản thân hắc cũng chưa bao giờ nghĩ tới chiếm làm của riêng, lúc trước vì đối phó bọn người Ngụy Thanh, mới sử dụng để ghênh chiến.

Nếu như hắc hùng tinh có thể sử dụng Tử Kim Linh phá vỡ vòng bảo hộ màu lam này, hắc tuyệt không dị nghị, lập tức giao ra. Có điều để thôi động nó cần bí pháp tế luyện độc môn của Quan Âm Đại Sĩ, hắc hùng tinh này tám thành là không biết.

Tiểu hùng quái nói lời này không chỉ muốn hắc giao ra Tử Kim Linh, mà Tiên Thiên Luyện Bảo Quyết cũng phải nộp lên mới được.

Chương 848: Tiểu tâm tư

"Khá lắm hùng quái lòng tham không đáy! Thật coi Thảm mỗ là người có thể tùy ý nhào nặn u." Trong lòng Thảm Lạc hừ lạnh một tiếng.

Tiên Thiên Luyện Bảo Quyết vô cùng huyền diệu, Nhiếp Thái Châu chính là biểu muội, lại là vị hôn thê của hắn, truyền thụ pháp quyết này cũng không sao. Nhưng hắc hùng tinh này với bản thân hắn không thân cũng chẳng quen, nên không nguyện ý cứ như vậy đưa bảo quyết cho.

Mọi người vốn đồng tâm hiệp lực, mang Tiên Thiên Luyện Bảo Quyết truyền thụ cho hắc hùng tinh cũng không có gì, nhưng tiểu hùng quái này cứ gây cảm giác khó chịu, làm hắn có chút không vui.

Nói đúng ra, mục đích của Liễu Tình và Ngụy Thanh là Phổ Đà sơn, cùng bản thân không liên quan quá nhiều.

"Tiểu hùng quái các hạ không nói, tại hạ cũng quên, Tử Kim Linh vật quy nguyên chủ, lấy tu vi thâm hậu của hộ pháp tiên bối, tất nhiên có thể phá vỡ vòng bảo hộ màu lam này." Thảm Lạc vỗ đầu một cái, nắm Tử Kim Linh đưa cho hắc hùng tinh.

Bạch Tiêu Thiên đối với sự tình của Thảm Lạc và tiểu hùng quái hoàn toàn không biết gì, thấy Thảm Lạc giao ra Tử Kim Linh, trên mặt hiện ra vẻ cao hứng.

Lấy tu vi của Thảm Lạc thôi động Tử Kim Linh uy lực đã lớn như vậy, hắc hùng tinh sử dụng bảo vật này, tất nhiên có thể phá vỡ vòng bảo hộ màu lam kia.

Mà khoe miệng của Nhiếp Thái Châu thì khê động, như muốn nói điều gì, lại bị Thảm Lạc dùng ánh mắt ngăn lại.

"Lão Hùng không phải muốn cướp đoạt bảo vật, nhưng muốn phá vỡ vòng bảo hộ này, nhất định phải phát huy hoàn toàn uy lực của Tử Kim Linh, xin Thảm tiểu hữu không nên quá nhạy cảm." Hắc hùng tinh không ngờ Thảm

Lạc sáng khoái như vậy, lập tức giao ra Tử Kim Linh, cũng không có khách khí, đưa tay nhận lấy rồi giải thích.

"Đương nhiên rồi." Thâm Lạc cười nói.

Hắc hùng tinh thấy vậy, rất hài lòng, lập tức bảm niệm pháp quyết tế luyện Tử Kim Linh.

"Phụ thân, ngài có chỗ không biết, muốn thôi động Tử Kim Linh, cần đọc môn tế luyện chi thuật của Quan Âm tổ sư hoặc là Tiên Thiên Luyện Bảo Quyết trong truyền thuyết, tế luyện chi pháp bình thường cũng vô dụng." Tiểu hùng quái mở miệng nói, mang theo thâm ý liếc nhìn Thâm Lạc.

"Lại có chuyện này? Nhiếp nha đầu nguoi biết đọc môn luyện bảo thuật của tổ sư không?" Hắc hùng tinh nghe vậy khẽ giật mình, nhìn về phía Nhiếp Thái Châu nói.

Nó cũng nghe nói Quan Âm tổ sư có độc môn luyện bảo bí thuật, nghe đồn chính là bí truyền của Tây Thiên Linh Sơn, cực kỳ tinh thâm huyền diệu. Trên Phổ Đà sơn chỉ có một mình Quan Nguyệt chân nhân biết, trong mọi người chỉ có Nhiếp Thái Châu được chương môn chân truyền, nên có khả năng biết được.

Mà Thâm Lạc có thể thôi động Tử Kim Linh, tất nhiên là do Nhiếp Thái Châu truyền thụ cho.

"Phụ thân, ngài hiểu lầm ý tứ của ta, Nhiếp đạo hữu cũng không thông hiểu bí thuật của tổ sư, lí do mà nàng và Thâm đạo hữu có thể thôi động cảnh Dương Liễu và Tử Kim Linh, chính là bởi vì Thâm đạo hữu biết được Tiên Thiên Luyện Bảo Quyết." Tiểu hùng quái thấy hắc hùng tinh hiểu lầm ý mình, vội vàng nói.

"Cái gì! Thâm tiểu hữu biết được Tiên Thiên Luyện Bảo Quyết!" Hắc hùng tinh kinh hãi, bỗng nhiên nhìn về phía Thâm Lạc.

"Có biết một hai, nhưng thuật này chính là bí truyền của Thâm gia ta, không thể truyền thụ cho ngoại nhân, xin hộ pháp tiên bối thứ lỗi." Thâm Lạc nhìn tiểu hùng quái một chút, từ tốn nói, sau đó đi đến một bên đứng.

Hắc hùng tinh thấy thần sắc của Thâm Lạc, lại nhớ tới thái độ của tiểu hùng quái khi nói với nó, hơi nhướn mày.

"Người và Thảm Lạc rốt cục xảy ra chuyện gì?" Một tay nó vô lấy tiểu hùng quái, âm thanh tại trong đầu tiểu hùng quái vang lên.

Nơi đây mặc dù có cấm chế khiến cho thần thức không cách nào rời khỏi cơ thể, có điều hắc hùng tinh trấn thủ Tử Trúc Lâm nhiều năm, có thủ đoạn khác có thể truyền âm bằng thần thức.

"Phụ thân, chuyện là như thế này..." Tiểu hùng quái âm thầm đắc ý, kể ra việc Thảm Lạc có được Tiên Thiên Luyện Bảo Quyết, và cả ân oán của nó hẳn.

"Phụ thân, ngài phải thay ta trút giận, đoạt luôn cả Tiên Thiên Luyện Bảo Quyết của hắn!" Tiểu hùng quái nói ra điều cuối cùng.

Nó vừa mới dứt lời, gương mặt của thần hồn tiểu nhân trong đầu bỗng đau đớn một hồi, bị một nguồn lực lượng hung hăng quét trúng, làm đau đến nhất thời nói không ra lời.

"Ngu xuẩn cực độ!" Trong đầu Tiểu hùng quái lóe lên huỳnh quang, một thân ảnh cực giống hắc hùng tinh mơ hồ hiện lên. Âm trầm quát.

"Phụ thân..." Thần hồn tiểu nhân của tiểu hùng quái sờ lấy gương mặt, lộ vẻ sợ hãi.

"Lúc trước người và Thảm Lạc có ân oán, sao còn yêu cầu Tiên Thiên Luyện Bảo Quyết một cách vô lí đến vậy? Lối làm việc nông cạn, không có chút sách lược nào, chỉ biết làm bừa! Hành động khi trước của người sẽ chỉ làm Thảm Lạc cự tuyệt giao ra Tiên Thiên Luyện Bảo Quyết!" Hắc hùng tinh chỉ tiếc rên sát không thành thép nhìn thần hồn tiểu hùng quái, tuôn ra một hồi thóa mạ.

"Phụ thân, Thảm Lạc đã giao ra Tử Kim Linh, căn bản không phải đối thủ của ngài, ngài kêu hắn giao ra Tiên Thiên Luyện Bảo Quyết, sao dám không giao? Huống chi bây giờ tình huống nguy cấp, hắn coi như vì mạng nhỏ của mình, cũng sẽ không tiếc rẻ một thứ như Luyện Bảo Quyết." Tiểu hùng quái ủy khuất nói.

"Chó chết! Một chút tiểu tâm tư của người có thể giấu giếm được ai! Hiện tại mọi người trên cùng một thuyền, hắn muốn vì tính mạng của mình suy nghĩ, chẳng lẽ chúng ta không cần? Người hiện nay ép buộc không phải

hắn, mà là ta!" Hắc hùng tinh vô cùng tức giận nói.

Tiểu hùng quái nghe vậy ngây ngốc tại chỗ, không nói ra lời.

"Vôn cho rằng ngươi ở chỗ này tu thân dưỡng tính nhiều năm, sẽ có chút tiến bộ, không ngờ vẫn ngu xuẩn như vậy! Chờ chuyện này kết thúc, ngươi tiếp tục đợi ở chỗ này đi." Sau khi Hắc hùng tinh mắng, cơn giận trên mặt như thủy triều rút đi, lãnh lùng nhìn tiểu hùng quái một chút, thân hình thoát một cái biến mất không thấy gì nữa.

Sắc mặt Tiểu hùng quái trở nên vô cùng tái nhợt.

"Thậm tiểu hữu, Tiên Thiên Luyện Bảo Quyết của ngươi mặc dù không thể truyền ra ngoài, nhưng bây giờ mọi người đều bị vây ở trong Triều Âm động không cách nào rời đi. Nếu để đôi phương thi pháp hoàn thành, tất cả chúng ta chỉ sợ đều muốn vẫn lạc ở đây, cái gọi là biến thế thì tòng quyền, quy củ của quý phủ hãy tạm thời biến đổi một chút. Đương nhiên, tại hạ sẽ không lấy không Luyện Bảo Quyết của tiểu hữu, lão Hùng ta biết được không ít bí kỹ, nguyện dùng ba môn bí pháp trao đổi cùng đạo hữu." Hắc hùng tinh đi đến bên cạnh Thâm Lạc, lộ ra nụ cười nịnh nọt nói.

Nó nói chuyện đồng thời phát tay áo lên, hư không phía trước liên tục chớp lên bạch quang, hiện ra ba hộp ngọc màu trắng. Trên hộp viết tên bí thuật theo thứ tự là Huyền Minh Hàn Quyết, Di Hình Hoán Ảnh, Chương Tâm Lôi.

"Huyền Minh Hàn Quyết này là hàn băng bí thuật, năm đó ta nghe Bồ Tát giảng đạo tìm hiểu ra được, luyện đến cảnh giới tinh thâm có thể đóng băng vạn vật, rất phù hợp với công pháp Thủy thuộc tính của ngươi. Thần thông Di Hình Hoán Ảnh là một môn thân pháp cực kỳ cao thâm, ta thấy thân pháp của đạo hữu kinh người, lại tu luyện thuật này, tất nhiên càng thêm tinh tiến, cuối cùng là Chương Tâm Lôi một môn lôi pháp đặc thù. Nó không chỉ uy lực kinh người, còn có hiệu quả phong ấn nhất định, nhất là phong ấn pháp bảo người khác, hai môn bí thuật này là ta ngẫu nhiên đạt được từ nhiều năm trước, nói về sự tinh diệu tuyệt đối hơn hẳn Huyền Minh Hàn Quyết." Hắc hùng tinh kiên nhẫn giải thích về ba môn thần thông.

"Hộ pháp tiên bối đã nói vậy, nếu Thâm mỗ không đáp ứng nữa, sẽ là kẻ không biết coi đại cục..." Thâm Lạc nhìn thoáng qua ba hộp ngọc, thở dài rồi nói.

Trên mặt Hắc hùng tinh lập tức hiện vẻ vui mừng.

"Hộ pháp tiên bối, việc này chỉ sợ không được." Nhiếp Thái Châu đứng cạnh bên đột nhiên nói.

Đám người nghe vậy, sắc mặt đều là biến đổi.

"Nhiếp đạo hữu, Thẩm Lạc mặc dù là biểu ca của ngươi, nhưng ngươi chớ có quên chính mình cũng là đệ tử Phổ Đà sơn!" Tiểu hùng quái tướng Nhiếp Thái Châu định bênh vực Thẩm Lạc, quát.

"Im ngay! Nhiếp nha đầu há lại là loại người này!" Hắc hùng tinh gầm thét một tiếng.

Tiểu hùng quái nhếch miệng, không dám nói gì.

Chương 849: Tiếp nhận bí thuật

"Nhiếp nha đầu, tại sao ngươi lại nói như thế?" Hắc hùng tinh mỉm cười nhìn về phía Nhiếp Thái Châu, trong mắt cũng mang theo một tia hoài nghi.

"Hộ pháp tiên bối, tiểu hùng quái tiên bối, các ngươi chớ nên hiểu lầm, ta cũng không cố ý ngăn cản hộ pháp tiên bối đạt được Tiên Thiên Luyện Bảo Quyết. Vừa rồi ta lấy Tiên Thiên Luyện Bảo Quyết của biểu ca tế luyện cảnh Dương Liễu này, dưới cơ duyên xảo hợp chạm đến chỗ sâu cấm chế cảnh Dương Liễu, Quan Âm Đại Sĩ đặt ở nơi đó một ít tin tức, nói rằng ba kiện bảo vật lưu tại Triều Âm động là dành cho người hữu duyên, chỉ có thể để một người tế luyện, sau đó cấm chế trong bảo vật sẽ tự động đóng lại, không mở với những người khác." Nhiếp Thái Châu giải thích.

"Lại có việc này!" Hắc hùng tinh hơi nhướng mày, nhưng dáng vẻ không quá tin tưởng.

Ánh mắt Thẩm Lạc cũng khẽ động, hắc tế luyện Tử Kim Linh vẫn chỉ là cấm chế bên ngoài, cũng không chạm đến cấm chế chỗ sâu, không giải được tin tức này.

"Thẩm mỗ tế luyện Tử Kim Linh còn chưa đạt tới tình trạng tunh thâm, không nhận được lời Bồ Tát nhắc lại. Hộ pháp tiên bối, đây là Tiên Thiên Luyện Bảo Quyết, ngài có thể thử một chút." Hắc lập tức lấy ra một khối ngọc giản, khắc lục Tiên Thiên Luyện Bảo Quyết vào trong đó, đưa cho hắc hùng tinh.

Hắc hùng tinh tiếp nhận ngọc giản, lập tức bắt đầu tìm hiểu.

Thẩm Lạc cũng không khách khí thu hồi ba hộp ngọc kia, sau khi mở ra bên trong là ba khối ngọc giản.

Hắc cảm thấy hứng thú với ba môn bí thuật này, há miệng phun ra một cỗ lam quang, cuốn ba khối ngọc giản lên nuốt vào thể nội, cũng không lãng phí thời gian, xem xét nội dung trong đó.

Huyền Minh Hàn Quyết nhất mạch tương thừa với công pháp vô danh của hần, Thẩm Lạc rất nhanh liền nắm giữ bí quyết công pháp này, hơi vận chuyển, một cỗ hàn khí lẳng lẽ thẩu thể ra, hư không chung quanh hiện ra điểm điểm băng hoa.

Hần gật gật đầu, môn Huyền Minh Hàn Quyết này có uy lực không nhỏ, bất quá hần càng ưa thích thần thông Điện Thương Hải của Phổ Đà sơn, Long Nữ bảo bảo triển khai phép thuật này, đến nay hần vẫn vẫn còn nhớ rõ.

Chỉ tiếc thần thông như thế đều là bí mật bất truyền tông môn, tuyệt đối không thể truyền thụ cho ngoại nhân.

Thẩm Lạc lại lĩnh hội Di Hình Hoán Ảnh cùng Chưởng Tâm Lô, hai môn thần thông này cũng dị thường huyền diệu, nhất là Di Hình Hoán Ảnh kia, không chỉ bộ pháp huyền diệu, bổ sung cho Tà Nguyệt Bộ, tu luyện tới tinh thâm càng có thể huyền hóa ra huyền ảnh phân thân khó mà phân biệt, để cho địch nhân nhìn không thấu.

Hần đang muốn tìm hiểu kỹ càng ba môn thần thông này, hắc hùng tinh bên kia đã lĩnh hội xong Tiên Thiên Luyện Bảo Quyết, động thủ tế luyện Tử Kim Linh.

Thẩm Lạc thấy vậy ngừng tay, nhìn sang.

Hắc hùng tinh vận khởi Tiên Thiên Luyện Bảo Quyết, hai tay như bánh xe bám niêm pháp quyết, từng đạo pháp bảo huyền ảo như mưa to bắn ra, cuồn cuộn chui vào trong Tử Kim Linh.

Nhưng mặc cho gã thi pháp thế nào, Tử Kim Linh cũng không phản ứng chút nào.

"Xem ra Nhiếp nha đầu nói không giả, linh đang này những người khác đã không thể thôi động." Hắc hùng tinh bất đắc dĩ dừng tay, sắc mặt âm trầm nói.

"Vậy làm sao bây giờ?" Bạch Tiêu Thiên vội la lên.

Thần sắc Thẩm Lạc cũng trầm xuống, đôi mắt chớp động, cân nhắc có nên tạm điều động tu vu mộng cảnh không, thế nhưng tuổi thọ của hần vừa mới khôi phục hơn một trăm tuổi, vòng bảo hộ màu lam này kiên cố như vậy, dù hần tạm điều động tu vi mộng cảnh, cũng chưa chắc có thể phá vỡ, dù miễn

cường phá vỡ, thời gian cần cũng sẽ không ít, tuổi thọ của hắn sẽ lần nữa hao hết sạch.

Vào thời khắc này, một tiếng vang trầm từ lồng sáng màu xanh lam truyền đến, mấy người vội vàng nhìn lại, chỉ thấy trong kén tầm tím đen bắt đầu lộ ra từng đạo hắc mang u ám, tựa hồ đang phát sinh một loại kịch biến nào đó.

Trong kén tầm, khí tức Phong Tức cùng Quy Đồ đã không phân khác biệt, nhìn đã chân chính dung hợp làm một thể.

Mà trên mười hai vị Ma Tướng bên ngoài kén tầm đại phóng hắc quang, vô số ma văn màu đen tuôn trào ra, cùng những ma khí kia không ngừng hội tụ đến trong kén tầm tím đen.

Vòng xoáy linh khí chung quanh càng thêm to lớn, thiên địa linh khí hội tụ tới cũng tăng nhanh gấp bội so với trước.

Nhìn thấy cảnh này, thần sắc đám Thẩm Lạc biến đổi.

"Không thể kéo dài nữa, ta có một môn bí pháp, có thể đưa tu vi bản thân tái giá đến trên thân người khác. Thẩm tiểu hữu, Tử Kim Linh không phải người thì không thể thôi động, bởi vậy người cần tiếp nhận thuật này." Hắc hùng tinh cắn răng một cái, ném Tử Kim Linh cho Thẩm Lạc, quả quyết nói.

Thẩm Lạc đưa tay tiếp được Tử Kim Linh, nhưng nghe hắc hùng tinh nói lời này, thần sắc không khỏi ngẩn ngơ.

"Chờ một chút, hộ pháp tiền bối ngài nói là Linh Động Cửu Thiên?" Nhiếp Thái Châu đột nhiên xen vào nói.

"Không sai, khôn ngờ người biết môn bí thuật này." Hắc hùng tinh lộ vẻ kinh ngạc.

"Sự phụ đã nói qua, thuật này chính là do Quan Âm Đại Sĩ sáng tạo, thần thông khó có thể tưởng tượng, bất quá triển khai phép thuật này, song phương đều sẽ tổn hại rất lớn?" Nhiếp Thái Châu nói.

Thẩm Lạc nghe lời này, ánh mắt lập tức động lại.

"Pháp này có thể trong thời gian ngắn khiến tu vi một người bạo tăng, tự nhiên sẽ bị tổn thương, nhưng bây giờ tình huống nguy cấp, không cho phép chần chờ nữa." Hắc hùng tinh vội la lên.

"Hộ pháp tiên bối, tại hạ cũng không phải người không biết chuyện, nếu cần ta xuất lực, tại hạ sẽ không chối từ. Bất quá xin tiên bối nói rõ, tiếp nhận bí thuật này, cần trả giá lớn đến đâu?" Thảm Lạc chấp tay nói.

"Người ta tu vi cách biệt quá xa, tiếp nhận tu vi của ta, đối với thân thể của người sẽ tạo thành tổn hại rất lớn, kinh mạch bị hao tổn, ngũ tạng lục phủ cũng bị thụ thương, bất quá những thứ này đều không là gì, có đan dược tốt là có thể khôi phục. Phiền toái nhất là thuật này sẽ đem bản mệnh nguyên khí ta cùng tái giá đến trong cơ thể người, khiến cho bản mệnh nguyên khí người trở nên hỗn tạp, việc này ảnh hưởng sâu xa. Với lại muốn điều khiển cảnh giới pháp lực vượt xa người, cũng sẽ khiến thân hồn người gánh vác cực lớn, cần thật lâu mới có thể điều chỉnh xong." Hắc hùng tinh muốn Thảm Lạc an tâm, cẩn thận giải thích.

Thảm Lạc nghe những lời này, tâm niệm vừa động.

Hai đại vấn đề này, với hắn tựa hồ cũng không tính là gì, Viên Thiên Cương truyền thụ cho hắn Mộc Linh Chân Công có thể thuần hóa bản mệnh nguyên khí, mà hắn đã mấy lần triệu hoán tu vi mộng cảnh, điều khiển tu vi hắc hùng tinh Chân Tiên trung kỳ, với hắn cũng không phải là việc khó.

"Thuật này có ảnh hưởng thọ nguyên của ta?" Thảm Lạc suy nghĩ một chút, hỏi.

"Cái này sẽ không, bất quá thọ nguyên ta vì bản mệnh nguyên khí hao tổn, giảm bớt một chút." Hắc hùng tinh khẽ giật mình, sau đó nói.

"Cái gì! Thuật này sẽ hao tổn thọ nguyên phụ thân ngài!" Tiểu hùng quái kinh hãi.

"Tổn thất không nhiều, hơn trăm năm thôi, Yêu tộc ta có thọ nguyên dài lâu, không việc gì, người không cần ngạc nhiên." Hắc hùng tinh khoát tay chặn lại, nói.

Tiểu hùng quái nghe vậy, lúc này mới trầm tĩnh lại.

"Nếu thế, vậy ta không dị nghị, nhanh thi pháp đi." Thảm Lạc nói.

"Biểu ca, bí thuật Linh Động Cửu Thiên không phải bí pháp bình thường, huynh thật sự nắm chắc có thể tiếp nhận?" Sắc mặt Nhiếp Thái Châu quynh lên, lo lắng nói.

"Biểu muội yên tâm, ta có chừng mực. Hộ pháp tiên bối, xin mời thi thuật đi." Thảm Lạc tươi cười với Nhiếp Thái Châu, sau đó nói với hắc hùng tinh.

"Thảm tiểu hữu mời ngồi xuống, tận lực buông lỏng chính mình, những người khác lui sang một bên." Hắc hùng tinh gật gật đầu, khoanh chân ngồi xuống trước Thảm Lạc không xa.

Thảm Lạc ngồi xuống, nhắm hai mắt lại.

Những người khác thối lui ra xa, tự động cảnh giới chung quanh, phòng ngừa bọn Liễu Tình giở trò xấu.

Chương 850: Thời gian không đợi ta

Nhiếp Thái Châu nhìn thoáng qua Thảm Lạc ngồi xếp bằng, thả người bay đến giữa hai người Thảm Lạc và Liễu Tình, tay vung cành Dương Liễu lên.

Trong hư không lập tức chớp động lục quang, từng cây liễu trồng rỗng xuất hiện, quán quanh lẫn nhau.

Trong vòng mấy hơi thở, một bức tường cây màu xanh lá cao chừng mấy trăm trượng, rộng gần trăm trượng xuất hiện, ngăn giữa hai người Thảm Lạc cùng người trong lòng ánh sáng màu xanh lam.

Hắc Hùng Tinh tựa hồ không thấy tình huống chung quanh, cũng nhắm hai mắt, trong miệng nói lầm bầm.

Trên người gã sáng lên kim quang, như sóng lớn đập chùng mấy lần, từng đạo kim văn từ thể nội bắn ra, nhanh chóng lan tràn trong hư không.

Mấy hơi thở sau, một toà pháp trận màu vàng lớn hai ba mươi trượng xuất hiện giữa không trung.

Vô số Phật quang màu vàng trong pháp trận nhảy lên, tiếng phạn phật âm xướng vang vọng hư không, khiến người nghe sinh cảm giác nghiêm túc, thiên địa linh khí chung quanh cùng những Phật quang màu vàng này cộng minh giống như rung động, hình thành vô số kim hoa Phật ảnh.

Thảm Lạc mặc dù nhắm mắt lại, nhưng cũng có thể phát giác tình huống chung quanh, trong lòng hiện lên một tia kinh ngạc, nhưng lập tức lại khôi phục lại giống như giếng cổ không gợn sóng.

Hắc Hùng Tinh bỗng nhiên mở mắt ra, hai tay vung lên, giữa ngón tay chớp động kim quang, hiện ra bảy, tám cây giống như cái đỉnh màu vàng.

Gã đưa tay lên, chỉ nghe thanh âm phốc phốc vang lên, hắc Hùng Tinh vậy mà đâm những cái đỉnh màu vàng này vào đỉnh đầu, ngực, đan điền, các chỗ cực kỳ trọng yếu.

Những nơi này, bất luận một chỗ nào bị hao tổn, cơ hồ sẽ khiến người ta trọng thương, thậm chí vẫn lạc mà chết. Nhưng hắc hùng tinh bị đâm nhập những cái đinh này xong, vậy mà phảng phất vô sự, tiếp tục tụng chú bảm niệm pháp quyết.

Trận pháp màu vàng chung quanh nhanh chóng vận chuyển, toả ra mảng lớn hào quang màu vàng, từng đạo trận văn màu vàng đột nhiên từ trong pháp trận bắn ra, đâm vào các vị trí cơ thể Thẩm Lạc.

Trên mặt Thẩm Lạc hiện ra một tia thống khổ, nhưng lập tức lại khôi phục bình tĩnh.

Theo pháp trận vận chuyển, thiên địa linh khí nồng đậm chung quanh đột nhiên sóng gió nổi lên, hội tụ lại trận pháp màu vàng, hình thành một vòng xoáy linh khí cự đại, cùng kén tằm tím đen đối diện, tranh đoạt linh khí trong thiên địa.

Trong lòng sáng màu xanh lam kia, Liễu Tình bỗng nhiên mở hai mắt ra, nhìn lại phía đôi diện, đáng tiếc Nhiếp Thái Châu đã thi pháp triệu hoán ra từng bức tường cây to lớn, ngăn cản lại ánh mắt Liễu Tình, không nhìn thấy tình huống đôi diện.

Mà cảm chế nơi đây cường đại, thần thức cũng vô pháp lan tràn ra.

Đôi mi thanh tú Liễu Tình nhíu lên, mặc dù không nhìn thấy những người kia làm gì, nhưng khẳng định là đang nghĩ cách ngăn cản mình.

Nàng hơi trầm ngâm, sau đó hai tay liên tục gảy mười ngón, từng mai từng mai huyết sắc phù lục không ngừng bắn ra, vừa vận mười tám mai, chia ra rơi vào trên mười tám tôn Ma Tượng kia, dung nhập vào trong đó.

Chỗ mi tâm Ma Tượng lóe lên hiện ra một huyết sắc ấn ký, tuôn ra ma khí lập tức bạo tăng gấp bội, cuộn cuộn dung nhập vào trong kén tằm tím đen.

Liễu Tình lại lấy ra một vật, là một khối xương cốt huyết hồng lớn chừng bàn tay, phía trên khắc một đồ án ma thủ màu đen, toàn thân huyết cốt tản mát ra từng tia từng tia hắc khí, mùi tanh xông vào mũi, khiến người ta ngửi muốn ói.

Từng đợt thanh âm nhỏ bé không thể nhận ra từ trong huyết cốt lộ ra,

phẳng phát xương cốt đang ma sát, cũng rất giống răng đang nhâm nuốt thức ăn.

Liễu Tình run nhẹ tay một cái, trong mắt nhìn về phía huyết cốt cũng hiện lên một tia e ngại, nhưng rất nhanh liền khôi phục lại bình tĩnh, hai tay kẹp xương này vào giữa, dùng sức nhấn một cái.

"Răng rắc" một tiếng vang giòn, huyết cốt ứng thanh vỡ vụn thành bảy, tám khối.

Nàng đưa tay điểm một cái lên phù lục màu trắng trên Ngọc Tĩnh Bình, phù lục sáng lên, từng đường vân màu trắng lan tràn ra, rất nhanh khuếch tán ra toàn bộ vòng bảo hộ màu lam.

Vòng bảo hộ màu lam vốn trong suốt đột nhiên bị một tầng bạch quang bao phủ, thanh âm bên ngoài, khí tức ba động cũng đều biến mất không còn tăm tích.

Thấy cảnh này, Liễu Tình mới an tâm, điểm một cái về về khối huyết cốt, toái cốt lập tức phù một tiếng bạo liệt ra, hóa thành một đoàn huyết quang sền sệt, về một tiếng bay vào trong kén tăm tím đen.

Trong kén tăm tím đen, hắc quang lập tức kịch liệt chớp động, đồng thời bên trong cũng truyền ra một trận tiếng kêu thê lương thảm thiết, nghe chính là thanh âm Ngụy Thanh.

Bất quá kêu thảm không kéo dài quá lâu, mấy hơi thở sau đã biến mất, hắc quang trong kén tăm cũng khôi phục ổn định, đồng thời phồng lớn lên không ít.

"Không sai, nhanh như vậy đã thích ứng cốt nhục Ma Đế đại nhân." Sắc mặt Liễu Tình vui mừng, lần nữa điểm một cái về khối huyết hồng toái cốt, toái cốt này lần nữa hóa thành một đoàn huyết quang, dung nhập vào trong kén tăm tím đen.

Ngụy Thanh lần nữa hét thảm lên, bất quá rất nhanh lắng lại, hắc quang trong kén tăm lại sáng lên không ít, Liễu Tình lần nữa bậm tay, điểm lần thứ ba đến huyết cốt.

Rất nhanh tất cả huyết sắc toái cốt đều đầu nhập vào trong kén tăm tím đen, hắc quang trong kén tăm sáng không chỉ gấp mười lần, một luồng khí tức

đáng sợ từ trong kén tầm tủa ra, phảng phất bên trong đang thai nghén một tuyệt thế hung thai.

Liễu Tình cảm nhận được cảnh này, trên mặt hiện ra một tia dị dạng cuồng nhiệt, hai tay như bánh xe bám niêm pháp quyết.

"Đôi diện sao đột nhiên không có động tĩnh gì rồi? Ồ!" Ở thụ tường đôi diện, Bạch Tiêu Thiên đột nhiên khẽ đi một tiếng, lách mình vòng qua thụ tường, trong miệng đột nhiên ồ lên một tiếng.

"Chuyện gì xảy ra?" Tiểu hùng quái cùng Nhiếp Thái Châu cũng vòng qua thụ tường, nhìn sang, thần sắc biến đổi.

Chỉ thấy trong vòng bảo hộ màu lam đột nhiên bị một tầng bạch quang bao lại, trong hộ tráo khí tức ba động cũng bị những bạch quang kia hoàn toàn ngăn cách, may may cảm giác không thấy.

"Xem ra Liễu Tình kia muốn thi triển một loại bia thuật nào đó không muốn bị người nhìn thấy, cho nên ngăn cách khí tức cùng tầm mắt. Hộ pháp tiên bối, Thẩm đạo hữu, các người cần phải tăng tốc lên." Bạch Tiêu Thiên nói.

Trong quang trận màu vàng, trong miệng hắc hùng tinh lâm lâm, trên những kim đỉnh bên ngoài thân quang mang chớp liên tục, từng đạo bạch quang tinh thuần không gì sánh được không ngừng bắn ra, dọc theo trận văn pháp trận rót vào thể nội Thẩm Lạc, bám vào kinh mạch toàn thân hần cùng trên đan điền.

Mà thiên địa linh khí tụ đến trải qua trận pháp màu vàng thu nạp chuyển hóa, cũng chen chúc rót vào thân thể Thẩm Lạc.

Pháp lực thể nội Thẩm Lạc nhanh chóng gia tăng, kinh mạch dưới tình huống bạch quang bám vào, nhanh chóng trở nên khoáng đạt, thích ứng tăng mạnh pháp lực.

Khí tức trên người hần nhanh chóng mạnh lên, trong nháy mắt từ Xuất Khiếu trung kỳ, tăng lên tới Xuất Khiếu hậu kỳ, lại từ Xuất Khiếu hậu kỳ, đột phá vào Đại Thừa kỳ.

Tiểu hùng quái, Nhiếp Thái Châu phụ cận nhìn thấy cảnh này, trên mặt đều hiện ra vẻ khiếp sợ.

Khiến một người tu vi trởng rông tăng lên, thực sự quá kinh người, bọn họ mặc dù nghe nói bí thuật Linh Động Cửu Thiên, nhưng nhìn thấy cũng là lần đầu tiên.

Mà Bạch Tiêu Thiên đã mấy lần thấy Thâm Lạc thi triển thủ đoạn tương tự, cưỡng ép tăng lên tu vi cảnh giới của mình, ngược lại rất bình tĩnh.

Đối nghịch tu vi Thâm Lạc không ngừng tăng lên, khí tức hắc hùng tinh lại nhanh chóng yếu bớt.

Bất quá hắc hùng tinh không để ý đến tình huống bản thân, cảm thụ được tu vi Thâm Lạc tăng lên, lông mày gã nhíu lại một cái, tựa hồ vẫn cảm giác không đủ.

Hắc hùng tinh hơi cắn răng, hai tay bỗng nhiên giao trước người, kết thành một thủ ấn kỳ dị.

Toàn thân gã bỗng nhiên toả ra bạch quang tinh khiết sáng tỏ, giống như một mặt trời nhỏ, những bạch quang kia nhúc nhích giống như có sinh mệnh, sau đó đều ly thể ra, dần dần ngưng tụ thành một bóng người màu trắng.

Chương 851: Đốc hết toàn lực

Hắc hùng tinh hả miệng lớn thở dốc, khí tức trên thân giảm đột ngột đến Xuất Khiếu kỳ trên mặt cũng hiện ra vẻ mệt mỏi.

Bất quá gã vẫn ráng chống đỡ một hơi, bầm niêm pháp quyết điểm một cái.

"Đi!"

Một bóng người màu trắng lập tức ly thể bắn ra, trong nháy mắt xuất hiện bên cạnh Thẩm Lạc, dung nhập vào thể nội hắc.

Khí tức trên thân Thẩm Lạc ầm vang một tiếng tăng vọt lên, trong nháy mắt vượt qua các cảnh giới, đạt tới Chân Tiên trung kỳ.

Lam quang trên người hắc diên cuồng phát ra, trong nháy mắt khuếch tán ra mấy chục trượng, bao phủ trận pháp màu vàng, còn có bọn người Nhiếp Thái Châu bên cạnh lại.

Mà hắc mang theo ba kiện bảo vật Thuần Dương Kiếm Phôi, Tử Kim Linh, hạt châu lớn màu tím, cùng cộng hưởng bạo tăng pháp lực, đồng thời toả sáng hào quang, chúng bay vút ra ngoài, bay múa quanh thân thể hắc, mà đều phát ra trận trận thanh âm thanh minh hung phân.

Thẩm Lạc mở to mắt, nhìn lam quang gào thét quanh người, khoe miệng lộ ra vẻ tươi cười.

Bí thuật Linh Động Cửu Thiên cường ép tăng cao tu vi, khác với điều động tạm tu vi mộng cảnh, chỉ đơn thuần để hắc bạo tăng tu vi mà thôi, cũng không cải biến tính chất pháp lực trong cơ thể hắc.

Như vậy cũng tốt, nếu như pháp lực trong cơ thể hắc đổi thành yêu khí hắc hùng tinh, vậy hắc chưa hẳn có thể nhẹ nhõm không chế.

Thẩm Lạc thềm vận công pháp, thu liễm pháp lực bạo tăng thể nội, lam quang bốn phía lập tức như cá voi hút nước bắn ra, chui vào thể nội hắc,

một chút cũng không lưu lại bên ngoài.

Bọn Nhiếp Thái Châu vừa mới bị lam quang bao vây lấy, có loại cảm giác sóng dữ trong biển sâu, có phần không thoải mái, bây giờ giải thoát ra, mấy người đều nhẹ nhàng thở ra, vội vàng bay ra một khoảng cách, miễn cho bị tác động đến.

Trong quang trận màu vàng, hắc hùng tinh nhìn thấy cảnh này, trên mặt hiện ra vẻ kinh ngạc, Thẩm Lạc nhanh như vậy đã thu liễm lại pháp lực, thực sự khiến gã kinh ngạc.

Thẩm Lạc đưa tay vẫy một cái, ba kiện pháp bảo tỏa sáng hào quang kia lập tức ngoan ngoãn bay vụt về, rơi vào bên cạnh hắn.

Trên Thuần Dương Kiếm Phôi nồng đậm hồng quang, cơ hồ hình thành thực chất, Hồng Liên Nghiệp Hỏa bên trong cũng rục rịch, thỉnh thoảng có một đạo hỏa diễm thoáng hiện trên thân kiếm.

Mà linh văn trên Tử Kim Linh đều bị thấp sáng, tỏa ra hào quang màu tử kim, ba cái linh đang rung động đỉnh đương, rục rịch, tựa hồ không nhận được muốn phóng xuất lực lượng ẩn chứa ra, tung hoành chém giết.

Về phần hạt châu lớn màu tím kia hiện ra từng đạo ma văn màu tím, đông một đoàn, tây cau lại, chớp động không thôi, nhìn phi thường thần bí.

"Hạt châu này từ khi đạt được, một mực không cách nào tế luyện thành công, không ngờ bây giờ lại phát sinh biến hóa. Đúng rồi, tiểu hùng quái nói Tiên Thiên Luyện Bảo Quyết có thể tế luyện tất cả pháp khí, không biết có thể tế luyện bảo vật Ma tộc này không?" Thẩm Lạc nhìn thấy hạt châu lớn màu tím biến hóa, trong lòng hơi động, thầm vận Tiên Thiên Luyện Bảo Quyết tế luyện.

Cầm chế trong hạt châu lớn màu tím lập tức phản ứng, nhanh chóng bị luyện hóa, ma văn trên hạt châu nhanh chóng gia tăng.

"Quả nhiên có thể!" Thẩm Lạc mừng rỡ trong lòng.

Đồng thời, hắn cũng biết hạt châu lớn màu tím này rốt cuộc ma khí ra sao.

"Nguyên lai hạt châu này có thần thông như vậy..." Thẩm Lạc tự lẩm bẫm.

Ngay lúc đó, hần cũng vận chuyển Tiên Thiên Luyện Bảo Quyết, luyện hóa Tử Kim Linh, từng tầng từng tầng cắm chế trên linh đàng này được luyện hóa, thế như chẻ tre.

"Thâm tiều hữu, bí pháp Linh Động Cửu Thiên kéo dài không lâu, chớ chậm trễ, mau ra tay!" Thanh âm Hắc hùng tinh bỗng nhiên vang lên trong đầu Thâm Lạc.

Ánh mắt Thâm Lạc chuyển động, kinh ngạc vì sao hắc hùng tinh ở chỗ này truyền âm, nhưng hần lập tức nhớ tới một thân tu vi mình bây giờ tăng mạnh đều đến từ đối phương, nên cũng thoải mái, thân hình hóa thành một đạo lam quang đánh tới đối diện.

Nhiếp Thái Châu xa xa vội vàng huy động cảnh Dương Liễu, bức tường gỗ kia loé lên lục quang, nhanh chóng tán đi, ẩn vào hư không, hiện lộ ra vòng bảo hộ màu lam phía sau.

Thâm Lạc nhìn thấy trong hộ tráo dâng lên bạch quang, trên mặt hiện lên một tia kinh ngạc, nhưng cũng không để ý đến, lật tay lấy ra Tử Kim Linh, pháp lực bàng bạc rót vào trong đó.

Trên Tử Kim Linh đại phóng hào quang tử kim, hình thể trong nháy mắt biến lớn gấp mười lần, Hỏa Linh cùng Phong Linh càng biến lớn to bằng cái thớt.

"Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn, hai đạo hỏa trụ, phong trụ thô to chừng trăm trượng bắn ra, cuốn lẫn nhau, được sức gió tương trợ, hỏa trụ lập tức bành trướng hơn gấp mười lần, sau đó ngưng tụ hóa thành một đầu mây cự long xích hồng lớn trăm trượng, giương nanh múa vuốt nhào về phía vòng bảo hộ màu lam.

Một cỗ nhiệt độ nóng rực khó tin tràn ngập hư không phụ cận, phảng phất hết thảy đều trực tiếp bị đốt cháy, hòn đảo phía dưới phần phật một chút bị thiêu đốt, nước biển phụ cận càng trong nháy mắt bốc hơi, lộ ra khu vực khô cạn lớn vài dặm.

Uy lực đầu Hỏa Diễm Cự Long này cường đại hơn nhiều so với cự long ba màu mà tam linh ngưng tụ trước đó, còn chưa bay tới, vòng bảo hộ màu lam tựa hồ cảm thấy uy hiếp, vù vù run rẩy.

Trong lòng ánh sáng, Liễu Tinh nhìn thấy vòng bảo hộ màu lam biến hóa,

trong hai tròng mắt nổi lên một tầng bạch quang, lập tức xem thấu vòng bảo hộ, sắc mặt đại biến, quay đầu nhìn kén tằm tím đen sau lưng.

Khí tức trong kén tằm đã lớn đến trình độ khiến người ta hoảng sợ, mà lại đang không ngừng chập chùng, giống như một trái tim đang đập, sắp phá xác ra.

"Chỉ kém một chút, liều mạng!" Nàng tự lảm bảm một tiếng, cắn răng bóp pháp quyết, phát tay áo vung lên.

Một đạo hắc quang từ trên người nàng bắn ra, chính là thanh long đao màu đen trước đó.

Trên long đao màu đen tăng vọt ô quang, nhoáng lên hóa thành cự đao màu đen lớn mấy chục trượng, đao mang lẫm liệt phun ra nuốt vào, xẹt qua hư không phụ cận phát ra thanh âm xuy xuy, hư không rung động theo, uy lực lớn hơn mấy lần giao thủ với Thẩm Lạc trước đó, chém xuống đầu cự long màu đỏ.

Trong chốc lát, cự đao màu đen chớp động đao mang, cùng Cự Long màu đỏ đụng vào nhau.

Một đoàn quang mang chói mắt lóe lên, vô thanh vô tức, cũng không phát ra chút tiếng động nào.

Cự đao màu đen trảm lên đầu Cự Long màu đỏ, thành linh chui vào trong đó hơn phân nửa!

Nhưng Cự Long màu đỏ cũng không bị gì, một cỗ hỏa diễm màu đỏ thật lớn từ trong đầu Cự Long phun ra, cuốn xuống một cái liên bao phủ cự đao màu đen vào bên trong.

Chỉ nghe "Xoẹt" một tiếng vang nhỏ, cự đao màu đen vậy mà hòa tan thành diễm diễm tinh trấp, cứ như vậy biến mất không thấy gì nữa.

Thân thể Liễu Tình chấn động, phun ra một ngụm tinh huyết.

Thanh hắc đao kia mặc dù không phải bản mệnh pháp bảo của nàng, nhưng cũng có ấn ký tâm thần ở trong đó, hủy đi khiến nàng bị thương không nhẹ, trên mặt càng lộ ra vẻ kinh hãi.

Mà tốc độ Cự Long màu đỏ kia cũng không chậm lại chút nào, lóe lên liền đến trước lòng ánh sáng màu xanh lam, hung hăng va chạm.

Trong "Âm âm" tiếng vang, thân thể cự long bạo liệt ra, lần nữa hóa thành một mảnh biển lửa đỏ bùng, bao phủ vòng bảo hộ màu lam vào trong.

Trong biển lửa hoàng phong gào thét, sóng lửa quay cuồng, nhiệt độ vốn đã cực cao lần nữa đột ngột tăng, từng cơn sóng liên tiếp đánh thẳng vào lòng ánh sáng màu xanh lam.

Lòng ánh sáng màu xanh lam lập tức chớp động kịch liệt, lam quang mặt ngoài nhanh chóng tán đi, lòng ánh sáng lấy mắt thường có thể thấy được nhanh chóng trở nên mỏng manh, mắt thấy sắp vỡ vụn.

Trên lòng ánh sáng, bạch quang cũng cấp tốc tán loạn, tựa hồ bị nhiệt độ cao thiêu đốt hiển lộ ra tình cảnh bên trong, thanh âm cũng đã có thể truyền ra ngoài, nhưng khí tức vẫn bị ngăn cách.

Trong lòng ánh sáng màu xanh lam, tóc Liễu Tình cấp tốc trở nên khô héo, thần sắc lần nữa biến đổi, há miệng phun ra một đoàn hắc quang, bên trong bao vây lấy một bộ chiến giáp đen kịt, lóe lên một cái rồi chui vào trong kén tằm tím đen biến mất.

Cùng lúc đó, hai tay nàng nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, bên ngoài thân bỗng nhiên có vô số đạo bạch khí chui ra, hàng ngàn hàng vạn, lập tức sương mù cuộn cuộn lên, bao phủ hoàn toàn thân hình nàng vào trong đó, một cỗ khí tức bá đạo cường dã dị thường từ trong bạch khí bộc phát ra.

Chương 852: Điện Thương Hải

Thẩm Lạc nhìn thấy tình hình trong lòng ánh sáng màu xanh lam, ánh mắt chuyển động, lập tức bậm niêm pháp quyết thúc giục Tử Kim Linh, uy thế biến lửa đỏ bùng lập tức tăng lên, từng đạo hoả diễm màu đỏ cao mười mấy trượng dâng lên, hung hăng trùng kích trên lòng ánh sáng màu xanh lam.

Một trận tiếng gào quái dị từ trong bạch khí truyền ra, tiếp đó bạch khí dạt ra hai bên, hiển hiện một thiếu nữ trên da sinh trướng từng khối vảy rồng màu đen, trên trán mọc ra hai sừng rồng màu đen như san hô, nửa người nửa rồng.

Mà dung mạo thiếu nữ này hoàn toàn khác với Liễu Tình.

"Là người!" Thẩm Lạc hơi nhướng mày.

Bán Long thiếu nữ không phải ai khác, chính là Mã Tú Tú ngày đó biến mất tại Địa Phủ, sau đó không xuất hiện nữa.

Tu vi Mã Tú Tú lần nữa bạo tăng, đạt đến Đại Thừa trung kỳ, nàng há miệng phun một cái.

Một đạo bạch quang ẩn chứa long nguyên mãnh liệt từ thể nội Liễu Tình bắn ra, chui vào trong phù lục màu trắng trên Ngọc Tịnh Bình.

Phù lục màu trắng "Xoẹt" một tiếng, vậy mà vỡ vụn ra, hóa thành một đoàn long ảnh màu trắng đai nửa xích.

Một cỗ sóng pháp lực cường đại không gì sánh được từ trên hư ảnh Bạch Long phát ra, so với Thẩm Lạc hiện tại còn cường đại hơn một chút, thành linh đạt đến Chân Tiên hậu kỳ.

Long ảnh màu trắng vừa xuất hiện, lập tức bay lên trên, nhoáng một cái chui vào trong Ngọc Tịnh Bình.

Thanh âm duệ khiêu trong nháy mắt đại tác, trên Ngọc Tịnh Bình đại

phóng bạch quang, như ăn thuốc đại bổ trong nháy mắt biển lớn gấp trăm ngàn lần, hóa thành một cụ bình to bằng cung điện, miệng bình càng dâng lên một vòng lam quang giống như thái hà, rót vào lòng ánh sáng màu xanh lam.

Lòng ánh sáng màu xanh lam lập tức trở nên vững chắc, nhanh chóng biến dày, mấy hơi thở đã khôi phục nguyên trạng.

"Cái gì!" Sắc mặt Thẩm Lạc trầm xuống, hai tay bấm niệm pháp quyết, đang muốn thi triển thần thông gì đó.

Vô số tiếng nước như sấm rền từ trong Ngọc Tĩnh Bình truyền ra, từng dòng nước màu lam chảy xiết như thác nước từ miệng bình tuôn trào ra, phảng phất hàng ngàn hàng vạn đầu Lam Long bỏ nài xuống, lại như Cửu Thiên Ngân Hà đảo ngược vậy xuống.

Thủy linh khí trong phạm vi vài dặm trong nháy mắt nồng nặc gấp trăm lần, khiến cho người ta hô hấp cảm thấy khó khăn.

Ngàn vạn dòng nước xiết lao nhanh ra, hung hăng trùng kích biển lửa chung quanh.

Thanh âm xuy xuy vang vọng hư không, vô cùng vô tận sương mù màu trắng bốc hơi lên, biển lửa xích hồng lại bị tách ra hơn phân nửa.

Thẩm Lạc cũng bị ngàn vạn dòng nước xiết đánh trúng, đang muốn thi pháp chống cự, ánh mắt đột nhiên lóe lên rồi dừng động tác lại, thậm chí ngay cả linh quang hộ thể cũng thu lại, cứ như vậy dùng nhục thân tiếp nhận dòng nước xiết trùng kích.

Trước đó dùng nhục thân chống cự dòng nước Ngọc Tĩnh Bình công kích, công pháp vô danh đột nhiên phát sinh kỳ biến, ký ức hắc phi thường khắc sâu, muốn thử lại một lần nữa.

Hắn ần ần cảm thấy thông qua việc này, mình có thể nắm giữ thứ gì.

Giống như lần trước, một cỗ cự lực to lớn hỗn tạp thủy linh khí nồng đậm tràn vào thân thể Thẩm Lạc.

Hắn vội vàng vận chuyển công pháp vô danh, giống như trước đó, cỗ thủy linh khí nồng đậm kia lần nữa trong nháy mắt bị hút khô.

Thẩm Lạc chú ý tới biến hoá thể nội, Thủy Linh lực hấp thu nhập thể xong, đều hội tụ đến đan điền, công pháp vô danh được nó tương trợ, tốc độ vận chuyển đột nhiên tăng nhanh không biết bao nhiêu lần.

Trong đan điền quang mang cùng một chỗ, một ngũ sắc quang đoàn cực kỳ nhạt lóe hiện lên.

Ngũ sắc quang đoàn hình như vòng xoáy, tản mát ra năm cỗ khí tức khác lạ Kim, Mộc, Thủy, Hỏa Thổ, nhưng năm cỗ khí tức cũng không bài xích nhau, còn dung hợp hoàn mỹ, hỗ trợ nhau, tản mát ra một cỗ cực ý cảnh huyền diệu.

Một cỗ lực thôn phệ cường đại từ trong ngũ sắc quang đoàn lộ ra, luồng sức mạnh Thủy Linh lực vọt tới trong nháy mắt bị hấp thu không còn một mảnh.

Hấp thu hết cự lực, ngũ sắc quang đoàn lập tức lóe lên biến mất, giống như chưa bao giờ xuất hiện qua.

"Quả nhiên lại xuất hiện! Ngũ sắc quang đoàn kia là cái gì? Thoạt nhìn là bị công pháp vô danh kích phát mới xuất hiện, hút khô cự lực dòng lũ kia, là tuyệt thế thần thông gì?" Ý niệm trong đầu Thẩm Lạc quay cuồng, thân hình thoát một cái từ trong dòng nước xiết bay ra, bả tâm niệm pháp quyết thôi động Tử Kim Linh.

"Vù" một tiếng, hai cỗ hỏa diễm thô to từ trong Hỏa Linh bắn ra, quay tít một vòng hóa thành hai Hỏa Phượng màu đỏ dài bảy tám trượng.

Hai đầu Hỏa Phượng màu đỏ này cùng Ngũ Hỏa Phiến hình thành Hỏa Phượng không sai biệt lắm, chỉ là uy lực khác nhau một trời một vực, hai cánh lắc một cái, mang theo cuồn cuộn hỏa diễm màu đỏ, từ bên trên đánh tới vòng bảo hộ màu lam.

Trong vòng bảo hộ màu lam, Liễu Tình thấy vậy lập tức bả tâm niệm pháp quyết dẫn một cái.

Hai dòng nước từ trong Ngọc Tĩnh Bình bắn ra, lóe lên liền biến mất hóa thành hai con Thủy Giao màu lam, giương nanh múa vuốt nhào về phía hai con Hỏa Phượng màu đỏ.

Hai giao hai phượng cứ như vậy cận chiến với nhau, lưỡng sắc quang mang đỏ lam kịch liệt xung đột.

Chiến đấu rất nhanh kết thúc, trong hai con Hỏa Phượng có một con bị Thủy Giao cuốn lấy thân thể, đầu bị cắn xuống một cái.

Một con khác thân thể bị xé nát hai đoạn, hóa thành vô số tàn diễm màu đỏ phiêu tán.

"Nước có thể khắc lửa, Thảm tiêu hữu, đừng dùng hoả diễm Tử Kim Linh liêu mạng, ta truyền cho ngươi thần thông Điện Thương Hải của Phổ Đà sơn, lấy công pháp ngươi tu luyện trước kia làm căn cơ, lại thêm ta phụ trợ, lập tức có thể sử dụng." Thanh âm Hắc hùng tinh vang lên lần nữa, sau đó não hải Thảm Lạc truyền lại tiến một cỗ tin tức, chính là thần thông Điện Thương Hải.

Thảm Lạc đại hỉ, vừa rồi dùng Hỏa Phượng công kích chỉ là muốn thăm dò một chút tốc độ Ngọc Tĩnh Bình thi pháp, chuẩn bị cho công kích phía sau, không ngờ có thể được thêm một môn thần thông, hơn nữa còn là Điện Thương Hải hẳn muốn.

Hắn nhanh chóng xem pháp quyết Điện Thương Hải, lập tức vận chuyển thần thông này.

Điện Thương Hải chính là bí thuật Phổ Đà sơn, phi thường tinh thâm ảo diệu, bất quá Thảm Lạc tu luyện công pháp vô danh là công pháp thủy hệ chí thuần chí hoá, cùng Điện Thương Hải cực kỳ tương xứng, mặc dù lần đầu thi triển, vẫn tạo ra dáng dấp gần giống, chỉ có số ít chỗ tối nghĩa, pháp lực vận hành còn có chút gập ghềnh.

Vào thời khắc này, trong cơ thể hắn đột nhiên hiện ra một cỗ lực đẩy vô hình, phụ trợ pháp lực vận chuyển, những chỗ tối nghĩa kia vậy mà từng cái trôi chảy xông qua.

Cùng lúc đó, trên thân Thảm Lạc sáng lên một tầng lam quang, pháp lực thể nội kịch liệt biến hóa, hóa thành một cỗ hàn khí đáng sợ đông lạnh tim phổi, thuận theo kinh mạch du tẩu về phía trước.

Ánh mắt hắn mở lớn, vội vàng vận khởi pháp lực khác bao trùm hàn khí này.

Mặc dù đã chuẩn bị tâm lý, nhưng hàn khí Điện Thương Hải cường đại vượt qua tưởng tượng của hắn, lại ở chỗ sâu thể nội, nếu như bộc phát ra, hắn không chết cũng bị trọng thương.

Nhưng một màn khiến Thảm Lạc kinh ngạc xuất hiện, pháp lực khác cùng cỗ hàn khí kia đùng một cái, lập tức bị nó thôn phệ, ngược lại khiến hàn khí nhanh chóng tăng cường.

Hắn cảm thấy run lên, lập tức câu thông hư ảnh Thiên Sách, một cỗ lực thu nhiếp xuyên thấu vào thể nội, bao phủ lại cỗ hàn khí kia.

Lúc trước đại chiến cùng Long Nữ bảo bảo, hắn xác định hư ảnh Thiên Sách có thể thu nhiếp hàn khí thể nội, so với thu nhiếp đồ vật bên ngoài cơ thể càng thêm mau lẹ hơn.

Mặc dù hàn khí Điện Thương Hải này hắn là sẽ không tạo thành nguy hại thân thể, nhưng Thảm Lạc lần đầu triển khai phép thuật này, có Thiên Sách bảo vệ, hắn có thể an tâm.

Quả nhiên, kỳ hàn ngoạn ngoạn vận hành dọc theo kinh mạch, trừ khiến thân thể của hắn phát lạnh bên ngoài, cũng không có bất kỳ khó chịu.

Hàn khí rất nhanh du tẩu thuận kinh mạch một chu thiên, cuối cùng tụ đến lòng bàn tay, toả ra một đoàn lam quang sáng óng ánh, một cỗ hàn khí dọa người cuộn cuộn ở trong đó.

"Đây chính là Điện Thương Hải..." Thảm Lạc vui mừng, bàn tay thuận thế vỗ về phía trước.

Lập tức từng tầng từng tầng gợn sóng lam quang từ lòng bàn tay của hắn nở rộ ra, sau đó vô cùng nhanh chóng khuếch tán ra bốn phương tám hướng, trong nháy mắt che mất hơn mười dặm chung quanh.

Chỉ thấy lam quang lóe lên, trong phạm vi mấy chục dặm mặt biển phía dưới trong nháy mắt đông kết, trên hòn đảo cũng bị một tầng băng tinh màu lam thật dày đông cứng, trong hư không cũng hiện ra vô số bông tuyết, lúc trước biển lửa Tử Kim Linh sinh ra nhiệt độ cao trong nháy mắt biến mất, nơi này biến thành một thế giới hàn băng.

Bọn người Nhiếp Thái Châu, Bạch Tiêu Thiên trước khi Thảm Lạc thi triển Điện Thương Hải, được hắc hùng tinh nhắc nhở, mạng theo hắc hùng tinh

thối lui đến chỗ xa, nên không bị hàn khí tác động đến.

Nhưng quý dị chính là, Ngọc Tịnh Bình phun ra ngàn vạn dòng nước xiết vậy mà cũng chỉ bị đông cứng một nửa, còn có một nửa gần Ngọc Tịnh Bình vậy mà bình yên vô sự.

"Ồ!" Thảm Lạc thấy cảnh này, không khỏi khẽ ồ lên một tiếng.

"Nước trong Ngọc Tịnh Bình cũng không phải là nước bình thường, Điện Thương Hải người lại vừa mới học mới luyện, chỉ có cảnh giới nhất trọng, không cách nào đông cứng toàn bộ rất là bình thường, có thể đạt trình độ hiện tại đã hoàn toàn ngoài ý liệu của ta rồi." Thanh âm Hắc hùng tinh vang lên lần nữa.

"Được hộ pháp tiên bối tán thưởng, tại hạ cảm thấy rất vinh hạnh, bất quá tình hình truicws mắt, đệ nhất trọng Điện Thương Hải còn chưa đủ chống đỡ Liễu Tình cùng Ngọc Tịnh Bình kia, tiên bối có thể phụ trợ tại hạ thi triển đệ nhị trọng hay không?" Thảm Lạc khách sáo một câu, mắt sáng lên nói.

Điện Thương Hải chia ra ngũ trọng, mỗi tinh tiến một tầng, uy lực sẽ tăng lên cực lớn, căn cứ pháp quyết thuật lại, luyện đến ngũ trọng cảnh đại viên mãn, có thể trong nháy mắt đông kết hết thủy thể gian.

Chương 853: Khó tin

"Cái này chỉ sợ không được, thực không dám giấu giếm, thần thông Điện Thương Hải này ta tu tập cũng không tinh thâm, chỉ đạt tới đệ nhị trọng, còn có mấy chỗ quan khẩu không thể dung hội quán thông, bản thân thi triển cũng rất miễn cưỡng, chớ nói chi là phụ trợ Thâm tiêu hữu. Tiêu hữu vừa rồi cũng mới tự thể nghiệm qua, Điện Thương Hải này khác với thần thông khác, trước tiên thể nội cần thai nghén hàn khí, sau đó phóng xuất ra đả thương địch thủ, nếu không thể dung hội quán thông mà cưỡng ép thi triển, hàn khí ngược lại sẽ làm bị thương chính mình trước. Lão Hùng ta chính là Yêu tộc, thể phách cường đại hơn xa thường nhân mới có thể miễn cưỡng tiếp nhận không chế hàn khí phản phệ, thân thể Thâm tiêu hữu người cũng không cường đại, tuyệt đối không thể." Hắc Hùng Tinh nhanh chóng giải thích.

"Hàn khí phản phệ? Không sao, tại hạ có biện pháp có thể chống cự những hàn khí mất không chế kia, tiền bối cứ việc phụ trợ tại hạ là được, vì diệt cường địch trước mắt, tại hạ cam nguyện bộc lên chút phong hiểm." Thâm Lạc nhíu mày lại, ngắm Lâm Lang Hoàn một chút, sau đó quả quyết nói ra.

Có Thiên Sách tại đây, nếu như hàn khí mất không chế, hắc cũng nắm chắc lập tức thu nhiếp nó đi.

"Cái này... Nếu Thâm tiêu hữu khẳng khẳng như vậy, ta không nói nhiều nữa, tất nhiên sẽ toàn lực giúp người." Hắc Hùng Tinh trầm mặc một chút, trầm giọng nói.

Thâm Lạc cảm ơn một tiếng, lập tức vận hành Điện Thương Hải, trên thân lập tức hiện lên hàn băng lam quang.

Hai người thông qua thần niệm giao lưu, cơ hồ trong chớp mắt đã kết thúc, căn bản không tốn hao bao nhiêu thời gian.

Trong lòng ánh sáng màu xanh lam, Mã Tú Tú nhìn thấy uy lực Điện Thương Hải, trong lòng lập tức giật mình, vội vàng thôi động Ngọc Tĩnh Bình hóa giải dòng nước xiết bị đông cứng.

Một cỗ hào quang màu lam từ trong bình bắn ra, lập tức hóa thành nghìn vạn tia sáng tứ tán ra, đâm vào trong những dòng nước xiết bị đông cứng kia.

Những tia sáng này không biết là loại thần thông gì, hàn khí lập tức tự động hội tụ tới nó, dòng nước xiết lập tức bắt đầu nhanh chóng hòa tan.

Mã Tú Tú thấy vậy nhẹ nhàng thở ra, tiếp tục phát lực thôi động Ngọc Tĩnh Bình, rất mau tiêu mất non nửa những nơi bị đông băng.

Vào thời khắc này, bên ngoài lồng ánh sáng hiện lên lục quang, thân ảnh Thẩm Lạc nổi lên.

Giờ phút này trên mặt hấn phát xanh, trên cánh tay phải còn bao trùm một khối hàn băng, nhìn có chút không ổn, nhưng con mắt lập loè tỏa sáng, tinh thần hưng phấn dị thường.

Tay phải hấn toả ra hàn quang màu lam sáng tỏ, so với trước đó sáng lên trọn vẹn gấp bốn năm lần, hư không một kích ra, lóe lên một cái rồi biến mất đập vào trên lồng ánh sáng màu xanh lam.

"Ầm" một tiếng!

Một cỗ khí tức cực hàn so với trước đó mãnh liệt gấp mấy lần bộc phát ra, còn lại gần nửa dòng nước xiết trong nháy mắt bị đông cứng thành băng.

Trong lồng ánh sáng màu xanh lam cũng không may mắn thoát khỏi, toàn bộ Ngọc Tĩnh Bình cũng bị đông lạnh lên một tầng băng cứng, kén tằm tím đen và mười tám tôn Ma Tượng chung quanh cũng bị băng tinh màu lam thật dày bao trùm.

Sắc mặt Liễu Tình đại biến, hai tay nhấc lên muốn làm gì, đáng tiếc đã muộn, khí tức cực hàn đã bổ nhào về phía trước, trên thân nàng loé lên lam quang, toàn bộ biến thành một tòa băng điêu màu lam.

Thân thể Ngụy Thanh bên cạnh cũng không thể may mắn thoát khỏi, ca một tiếng, cũng biến thành một tòa băng điêu.

Xa xa mấy người hắc hùng tinh cũng cảm thấy một cỗ khí lạnh đến tận xương vọt tới, vội vàng lui lại một khoảng, trên mặt đều hiện vẻ khiếp sợ.

"Phụ thân, tình huống bên kia thế nào?" Tiểu hùng quái hỏi.

Bạch Tiêu Thiên cùng Nhiếp Thái Châu cũng nhìn về phía hắc hùng tinh.

Khoảng cách xa như vậy, bọn họ đều không nhìn thấy tình hình lồng ánh sáng màu xanh lam bên kia, chỉ có hắc hùng tinh cùng Thảm Lạc pháp lực tương liên, biết được tình hình chiến đấu.

"Cái này... Hắc thật thi triển ra Điện Thương Hải đệ nhị trọng! Mà uy lực to lớn như thế, hơn xa ta, điều này sao có thể!" Hắc hùng tinh không để ý đến tiểu hùng quái hỏi, khó tin tự lẩm bầm.

Không chỉ là Điện Thương Hải, Thảm Lạc điều khiển pháp lực Chân Tiên kỳ dị thường thành thạo, không có vẻ gì cố hết sức, giống như đó chính là pháp lực của mình.

"Kẻ này quả nhiên không phải tầm thường, Xuất Khiếu kỳ lại có thần thông như vậy, ngày sau tu vi tăng lên, không biết cường đại thế nào, xem ra phải lôi kéo hắc nhiều." Hắc hùng tinh hít sâu một hơi, che giấu vẻ kinh hãi trong mắt, thâm nghĩ.

"Phụ thân?" Tiểu hùng quái lần nữa hỏi.

"Các ngươi yên tâm, hiện tại tình hình chiến đấu không sai, Thảm tiểu hữu đã khắc chế dòng nước xiết của Ngọc Tĩnh Bình." Hắc hùng tinh nhìn những người khác một chút, nói.

"Pháp lực biểu ca như thế nào? Có cần ta đi qua dùng cảnh Dương Liễu khôi phục không?" Nhiếp Thái Châu hỏi, mặt mũi tràn đầy vẻ ân cần.

"Tạm thời không cần, bắt quá người cứ chuẩn bị sẵn sàng, lúc cần ta sẽ để người đi qua." Hắc hùng tinh hơi trầm ngâm, cái cằm nhấc lên nói.

Nhiếp Thái Châu lập tức đáp ứng một tiếng, nhắm mắt vận chuyển pháp lực.

...

Thảm Lạc lộ vẻ sợ hãi lẫn vui mừng, uy lực Điện Thương Hải đệ nhị trọng lại to lớn như thế, không ủng công chính mình mạo hiểm thi triển.

Vừa rồi hần được hắc hùng tinh tương trợ, dưới Thiên Sách bảo vệ, bỏ ra một phen trắc trở, cuối cùng miễn cưỡng hoàn thành pháp lực vận chuyển Điện Thương Hải đệ nhị trọng. Nhưng thần thông này thực sự hung hiểm, mặc dù có Thiên Sách bảo vệ, vẫn có một chút hàn khí xâm nhập thể nội, khiến hần bị thương không nhẹ.

Hần lật tay lấy ra một viên đan dược chữa thương ăn vào, sau đó không chậm trễ toàn lực thôi động Tử Kim Linh.

Phong Linh, Hỏa Linh đình đương vang lên, hai cỗ hỏa diễm màu đỏ lớn mấy trăm trượng cùng phong bạo màu vàng tuôn trào ra.

Hai tay hần nhanh chóng bấm niệm pháp quyết biến ảo mấy cái, bốp một tiếng giao cùng nhau.

Hai cỗ hỏa diễm màu đỏ cùng phong bạo cát vàng kia lập tức chấn động, nhanh chóng dung hợp cùng nhau, sau hai ba cái hô hấp, một cỗ phong bạo màu đỏ không ngừng xoay quanh cứ như vậy nổi lên.

Trước đó Thảm Lạc dung hợp phong hỏa Tử Kim Linh, đều lấy lửa làm chủ, sức gió phụ trợ, lấy nhiệt độ cao liệt diễm đả thương địch thủ, bất quá lần này hần lại là lấy gió làm chủ.

Chỉ thays trong gió lốc mỗi một đạo sức gió đều bị hỏa diễm màu đỏ bao vây lấy, trung tâm phong bạo lượn vòng từng mai từng mai phong nhận to lớn, những phong nhận này cũng giống vậy quán quanh lấy hỏa diễm màu đỏ, cả cỗ gió lốc cùng bị thiêu đốt, uy lực cắt chém phá hư nhất thời tăng lên gấp mười lần.

Phong bạo xoay quanh ở giữa, hư không rung động kịch liệt, tựa hồ không chịu nổi uy lực đáng sợ của nó, muốn vỡ vụn ra.

Trên mặt Thảm Lạc vui mừng, tay phải âm thầm bóp pháp quyết, sau đó nắm vào trong hư không một cái.

Phong bạo màu đỏ lập tức nhanh chóng biến hóa, trong khoảnh khắc biến thành một cự trảo màu đỏ như ngọn núi nhỏ, móng vuốt tiêm giáp cao chừng vài trượng, phía trên chớp động lãnh mang rét lạnh, nhìn sắc bén không gì sánh được.

Trong tiếng rít chói tai, cự trảo bay xuống phía dưới, chớp động một cái liền nắm chặt lồng ánh sáng màu xanh lam.

"Nút!" Trong mắt Thâm Lạc loé lên hàn quang, bàn tay nắm chặt lại.

Nắm ngón tay của trảo màu đỏ cũng đột nhiên khép lại, răng rắc một tiếng vang giòn, lồng ánh sáng màu xanh lam như là giấy bị cự trảo tùy tiện xé mở, sau đó phịch một tiếng triệt để vỡ vụn.

Ngọc Tĩnh Bình bị cự trảo bắt trúng, một tiếng vang thật lớn lật ra bay ra nơi xa, Mã Tú Tú bị đông cứng thành băng điêu cùng Ngụy Thanh cũng bị chấn động cuốn bay, chỉ có kén tằm tím đen kia vẫn dừng lại tại chỗ.

Không có màn ánh sáng màu xanh lam ngăn cản, khí tức kén tằm tím đen kia lộ rõ ra

Một cỗ khí tức âm sát cực kỳ trong nháy mắt tràn ngập trên mặt biển, cho dù Thâm Lạc cũng cảm giác lông trên người dựng đứng cả lên.

Thâm Lạc phát tay trái lên, ba cỗ lam quang bắn ra, cuốn về phía Ngọc Tĩnh Bình, Mã Tú Tú còn có Ngụy Thanh.

Mà tay phải của hắn thì tiếp tục đưa lên hư không, thể tích cự trảo màu đỏ đột nhiên rút nhỏ mấy lần, hỏa diễm phía trên tiếp tục đại thịnh, hung hăng chụp vào kén tằm tím đen kia.

"Xoẹt" thanh âm xé vải vang lên, kén tằm tím đen bị cự trảo nhẹ nhõm xé rách, những Ma Tượng màu đen chung quanh như đậu hũ bị vạch phá, nhưng lập tức một tiếng vang thật lớn truyền đến, cự trảo vậy mà ngạnh sinh dừng lại.

Chương 854: Man thiên quá hải

Thảm Lạc ngưng thần xem xét, sắc mặt hơi đổi.

Chỉ gặp một lần đen như mực to lớn quang thuần xuất hiện ở phía trước, nhìn cũng không như thế nào kiên cố, lại ngăn trở cự trào một kích.

Vào thời khắc này, Mã Tú Tú trên người băng cứng màu lam "Bành" một tiếng vỡ vụn, sau đó nàng này thân thể nhoáng một cái hóa thành một đạo Du Long trạng lam ảnh, hư không tiêu thất không thấy.

Sau một khắc, ngoài mấy trăm trượng Ngọc Tịnh Bình bên cạnh hư không cùng một chỗ, Mã Tú Tú thân hình im ắng hiển hiện, "Suu" một tiếng bay vào trong Ngọc Tịnh Bình.

"Hi hi, nghĩ không ra Thảm huynh thực lực hôm nay cường đại như thế, tiểu nữ tử liền không phụng bồi, tạm thời cáo lui trước." Mã Tú Tú thanh âm từ trong Ngọc Tịnh Bình truyền ra, sau đó Ngọc Tịnh Bình một cái chớp động, cũng hư không tiêu thất không thấy.

Nó liên tiếp cử động nhanh như thiểm điện, Thảm Lạc cũng ngăn cản không kịp.

Mà Thảm Lạc phát ra ba đạo lam quang giờ phút này mới bay vụt mà tới, hai đạo đánh không, chỉ có cuối cùng một đạo quán lấy Nguyên Thanh thân thể.

"Vừa mới đó là Long Du Thủy Độn Thuật! Thảm đạo hữu coi chừng, Liễu Tình kia có thể là người Đông Hải Long Cung!" Trong Thiên Sách không gian, Nguyên Khâu lập tức nói ra, trong giọng nói mang theo mấy phần cung kính.

Thảm Lạc thực lực bây giờ tuy nói là tạm thời, nhưng nó biểu hiện ra to lớn tiềm lực, đã để Nguyên Khâu trong lòng còn có kính sợ..

Thảm Lạc nghe vậy hơi nhượng mào, phát tay áo vung lên.

Đạo lam quang kia quẩn lấy Ngụy Thanh thân thể, nhanh chóng bay vụt mà quay về.

"Thân thể lưu lại!" Vào thời khắc này, một thanh âm khanh rào rào hình như có kim loại từ phía trước truyền đến, nghe tới mười phần chói tai.

Lời còn chưa dứt, trên quang thuẫn màu đen lóe lên hiện ra một cái đầu thú màu đen, há mồm phun một cái.

Lập tức, một cỗ tối mờ mịt sóng âm phun một cái mà ra, ngay từ đầu vô thanh vô tức, nhưng rất nhanh liền phát ra kinh thiên động địa nổ đùng, đem cự trảo màu đỏ bao khóa trong đó.

Cự trảo màu đỏ run rẩy kịch liệt, quang mang cuồng thiểm, đã tương dung phong hỏa chi lực biến cực không ổn định.

Thảm Lạc biến sắc, đang muốn thi pháp ổn định, nhưng đã muộn.

"Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn, cự trảo màu đỏ toàn bộ bạo liệt, hóa thành vô số tàn điểm cuồng phong phiêu tán.

Mà sóng âm màu đen tiếp tục hướng phía trước, lại vừa đạo lam quang kia bao lại.

Lam quang lập tức trở nên mờ lung mơ hồ, một chút xé rách sụp đổ, Ngụy Thanh thân thể lập tức hướng phía dưới rơi đi.

Liên tiếp quá trình nói đến phức tạp, kỳ thật chỉ là một cái chớp mắt công kích.

Thảm Lạc mắt sáng lên, hai chân ánh trắng đại phóng, hóa thành một đạo tàn ảnh hướng Ngụy Thanh thân thể đánh tới, nhưng hấn thân hình vừa động, Ngụy Thanh bên cạnh bóng xanh nhoáng một cái, một bóng người đã trống rỗng xuất hiện, đưa tay bắt lấy Ngụy Thanh thân thể.

Thân thể của Ngụy Thanh kia nhoáng một cái, biến mất không còn tăm tích.

Thảm Lạc con người co rụt lại, lập tức ngừng thân hình.

Đạo bóng xanh kia cũng hiện ra chân thân, lại là một người mặc đen kịt áo giáp, sau lưng mọc lên hai cánh màu xanh nam tử cao lớn.

Người này dung mạo nhìn cùng Ngụy Thanh có tám phần tương tự, chỉ là cái mũi có chút nhọn, tay chân hơi có vẻ thô ngắn, nhưng phía trên cơ bắp giống như gốc cây cuộn cây già từng cục, tựa hồ ẩn chứa vô tận lực lượng.

Thẩm Lạc dò xét tân sinh Ngụy Thanh một chút, trong lòng hơi cảm thấy chấn kinh.

Tân sinh Ngụy Thanh này, nhìn dung hợp Quy Đồ cùng Phong Túc hai đại Yêu tộc đặc thù, Ma tộc cải tạo thân thể bí thuật vậy mà như thể tinh diệu.

Mặc dù nơi đây cầm giữ thận thức, không cách nào rõ ràng cảm giác tu vi của nó cảnh giới, bất quá bằng vào trực giác, Thẩm Lạc cảm nhận được giờ phút này Ngụy Thanh cực kỳ đáng sợ, không còn là trước đó người kia.

"Hừ, thân thể của ta người cũng mưu toan nhúng chàm." Ngụy Thanh liếc mắt nhìn về phía Thẩm Lạc, giữa thân sắc tràn đầy khinh thường.

"Các hạ thân thể, người thu hồi là tự nhiên, bất quá Thẩm mỗ có một chuyện từ đầu đến cuối không rõ, ngụy đạo hữu thân là Phổ Đà sơn đệ tử tinh anh, vì sao muốn đầu nhập vào Ma tộc?" Thẩm Lạc nhưng không có tức giận, nhàn nhạt hỏi.

"Chuyện của ta không cần cáo tri người, Nhiếp Thái Châu kia đâu? Đê nàng giao ra cảnh Dương Liễu, ta có thể tha các người một mạng!" Ngụy Thanh ánh mắt hướng chung quanh nhìn lại, trầm giọng nói ra.

Thẩm Lạc ánh mắt khẽ động, Ngụy Thanh trước trước bắt đầu, liền đối với cảnh Dương Liễu kia rất cố chấp đáng vẻ, cảnh Dương Liễu đối với hắn rất trọng yếu sao?

"Thật sao? Vậy thì thật là đáng tiếc, ngay tại vừa rồi, hộ pháp tiên bối đã mang theo Thái Châu cùng những người khác rời đi nơi đây. Muốn cảnh Dương Liễu mà nói, các hạ chỉ sợ phải đi trên Phổ Đà sơn tìm." Thẩm Lạc một bên thông qua tâm niệm câu thông hắc hùng tinh, để nó tranh thủ thời gian mang theo Nhiếp Thái Châu bọn người trốn, trên mặt mỉm cười nói ra.

"Cái gì!" Ngụy Thanh biến sắc, lập tức quay người hóa thành một đạo bóng xanh, hướng hòn đảo lối ra vọt tới.

Thẩm Lạc trong mắt vui mừng, tân sinh Ngụy Thanh thực lực đại tiến, đầu tựa hồ biến không hiệu nghiệm, nếu có thể lừa nó tạm thời rời đi nơi đây, là hẳn có thể thừa cơ làm vài chuyện.

Thân hình hắn lay nhẹ, đang muốn có hành động.

Nhưng lại tại giờ phút này, Ngụy Thanh thân hình đột nhiên dừng lại, cũng bỗng nhiên quay người nhìn về phía Thẩm Lạc, trong mắt bắn ra hai đạo hung quang.

"Người dám gạt ta!"

Thẩm Lạc đuôi lông mày hơi nhíu, mỉm cười hướng chung quanh nhìn lại.

"Xem ra Mã cô nương còn ở nơi này a, sao không hiện thân đi ra?"

Thẩm Lạc trong miệng nói như thế, nhưng trong lòng thì run lên, thâm vận công pháp vô danh cảm ứng chung quanh hơi nước tình huống, kiệt lực tìm kiếm Mã Tú Tú tung tích.

"Nạp mạng đi!" Ngụy Thanh gầm thét một tiếng, thân hình bỗng nhiên hóa thành một đạo bóng xanh phóng tới.

Thân hình chưa đến, một cỗ xanh mờ mờ cuồng phong liền gào thét mà đến, tản ra phía dưới liền biến thành từng luồng từng luồng liền trời tiếp đất gió lốc, cuốn lên phía dưới nước biển, hướng phía Thẩm Lạc cuồn cuộn phóng đi.

Thẩm Lạc đối mặt trùng thiên gió lốc này, sắc mặt mảy may khẽ biến, bảm niệm pháp quyết điểm một cái Tử Kim Linh.

Trên Hỏa Linh hồng quang đại phóng, một cỗ trùng thiên sóng lửa phun ra ngoài, cùng xanh mờ mờ cuồng phong đón đầu đụng vào nhau.

Trong gió lốc trùng thiên này mặc dù yêu khí tràn ngập, thanh thế to lớn, nhưng làm sao có thể cùng Tử Kim Linh thúc đẩy sinh trưởng hỏa diễm so sánh, chỉ nghe ầm một tiếng, đầy trời gió lốc liền bị ngọn lửa bao phủ thôn phệ.

Thẩm Lạc tăng lớn pháp lực rót vào trong Tử Kim Hỏa Linh, trùng thiên

sóng lửa lập tức lại trọng thể mấy phen, hướng phía Ngụy Thanh thân ảnh cuộn cuộn đánh tới.

Ngụy Thanh trong tay nhưng không có Quan Âm pháp bảo, hẳn ngược lại muốn xem xem đối phương đến cùng có gì ý vào, thái độ như vậy ngang ngược.

Ngụy Thanh đối mặt trùng thiên hồng diễm này, bay nhào thân ảnh vậy mà không có chút nào dừng lại, vậy mà bay thẳng vào trong đó.

Thảm Lạc thấy vậy, trên mặt hơi lộ ra vẻ kinh ngạc, nhưng đối phương trực tiếp như vậy xông vào Tử Kim Linh phạm vi công kích, hẳn đương nhiên sẽ không lưu thủ, lập tức đưa tay một chút Tử Kim Linh.

Đầy trời hồng diễm lập tức từ bốn phía bọc đánh tới, hội tụ thành một đoàn, cũng ngưng tụ phóng lên tận trời, chớp mắt liền hóa thành một cây cao mấy chục trượng hỏa trụ khổng lồ, đem Ngụy Thanh giam ở trong đó, cháy hừng hực không ngừng.

Ngụy Thanh phi độn thân hình đâm vào hỏa trụ biên giới, phịch một tiếng bị phản chấn mà quay về.

Thảm Lạc ánh mắt lạnh lẽo, bầm niệm pháp quyết diễm một cái Phong Linh, một cỗ phong bạo màu vàng gào thét mà ra, dung nhập trong hỏa trụ khổng lồ.

Ầm ầm!

Trên hỏa trụ hỏa diễm lập tức đại thịnh, hướng ra phía ngoài phun ra ra từng đạo thô to ngọn lửa, nguyên bản cao mấy chục trượng hỏa trụ trong khoảnh khắc biến lớn hơn gấp mười lần, trong hỏa trụ nhiệt độ càng gấp 10 lần gia tăng, hư không cũng bị đốt run rẩy lên.

"Chỉ là hỏa diễm, cũng nghĩ làm tổn thương ta?" Ngụy Thanh lại cười lạnh, trên thân áo giáp màu đen sáng lên, một cỗ như mực ma quang một lít mà lên, ở xung quanh người hình thành một cái vòng bảo hộ màu đen, liền đem chung quanh nhiệt độ cao ngăn cách ở bên ngoài.

Chương 855: Ất Mộc Tiên Độn Trận

Thảm Lạc thấy vậy, song mi không khỏi nhíu một cái, lúc này mới tinh tế dò xét áo giáp trên người Ngụy Thanh.

Áo giáp này có màu đen kịt, tạo hình dữ tợn, đầu gối, bả vai các chỗ đều có gai nhọn toát ra, mặt ngoài càng trải rộng ma văn hình lân phiến, thoạt nhìn là một bộ chiến giáp công phòng nhất thể, bên trong ẩn chứa ma khí càng sâu không thấy đáy.

Hắn đang muốn thi pháp thôi động Tử Kim Linh tăng lên uy lực hỏa diễm, Ngụy Thanh đột nhiên hét lớn một tiếng, bên ngoài thân đột nhiên lượn lờ vô số ma văn tím đen, dưới ma quang đại thịnh, thân thể diên cuồng phồng lớn lên.

Trong nháy mắt, đối phương liền biến thành một ma vật cao mấy chục trượng, đầu sinh một đôi sừng cong tím đen, cả người đầy cơ bắp, cũng trải rộng ma văn tím đen, tựa như như Ma Thần dữ tợn.

Bộ chiến giáp màu đen kia cũng biến lớn theo, hoàn mỹ dán trên thân ma vật.

Trong lòng Thảm Lạc hơi hồi hộp một chút, lúc này Ngụy Thanh biến thân, có chút tương tự với Triêm Quả biến hoá ma khu lúc trước.

Nhớ lại lúc trước Triêm Quả biến thân có uy lực đáng sợ, ánh mắt của hắn trở nên ngưng trọng, lập tức một tay bấm niệm pháp quyết, sau đó hai tay áo lắc một cái.

Hoả diễm trên hỏa trụ phía dưới lập tức phóng đại, bốn đầu hỏa xà to mấy trượng từ trong hỏa trụ bắn ra, quần chặt lấy tay chân Ma Khu, kiệt lực cầm cố tứ chi nó lại.

Mà hỏa trụ thì lập tức thấp hơn nửa, hiển nhiên bốn đầu hỏa xà kia tiêu hao không ít hỏa lực của nó.

Hỏa trụ cũng lập tức biến hóa, vô cùng nhanh chóng thu nhỏ, trong chớp mắt hóa thành một đạo hỏa hoàn bạch sắc to lớn, chăm chú bao lấy phần eo Ma Khu.

Từng ngọn lửa màu trắng từ trên hỏa hoàn phun ra, một chút liền xuyên thủng ma quang màu đen hộ thể chung quanh Ma Khu, hung hăng đánh vào trên áo giáp màu đen, quay cuồng nung khô nó.

Hỏa hoàn màu trắng này ngưng tụ hơn phân nửa hỏa lực từ hỏa trụ, uy lực ngọn lửa màu trắng hơn xa hỏa diễm màu đỏ trước đó, trên áo giáp màu đen chớp động hắc quang, mặc dù chặn lại ngọn lửa màu trắng, nhiệt độ cao đáng sợ lại xuyên thấu qua áo giáp, thẩm thấu vào bên trong.

Viêm Ma Thần này có vẻ đau đớn gầm nhẹ một tiếng, hai cánh tay trắng kiện không gì sánh được lập tức chộp tới, bắt lấy hai đầu hỏa xà trên đùi.

Cánh tay gã nắm lấy cự hình hỏa xà, đối với nó lại như không bị gì.

Trên năm ngón tay thô to của Viêm Ma Thần hiện lên hắc quang, bỗng nhiên bóp một cái.

Thân hình hai đầu cự hình hỏa xà quán trên đùi gã lập tức sụp đổ, hóa thành vô số hỏa diễm phiêu tán.

Cùng lúc đó, gai nhọn nơi bả vai bộ ma giáp màu đen loé lên hắc quang, hai đạo tinh mang màu đen phun ra, loé lên một cái rồi biến mất trên hai đầu hỏa xà trên cánh tay.

"Xoẹt" một tiếng, thân hình hai đầu cự hình hỏa xà như cây bông bị tuý tiện chém thành hai đoạn, phiêu tán biến mất.

Mà hai cánh tay Viêm Ma Thần khẽ động, một phát bắt được hỏa hoàn màu trắng bên hông.

Ma văn tím đen trên cánh tay đại thịnh quang mang, hai tay vốn cực kỳ trắng kiện lần nữa thô to thêm ba phần, dùng sức kéo một phát.

Hai cỗ cự lực khó tin bộc phát, khiến không khí phụ cận cũng rung động ong ong theo.

Hỏa hoàn to lớn cuồng thiểm mấy lần rồi bạo liệt ra, hóa thành vô số ánh

sáng màu trắng phiêu tán.

Mà thân thể Thẩm Lạc chấn động, bạch bạch bạch lùi về sau mấy bước, trên mặt hiện lên một tia chấn kinh.

Vào thời khắc này, hư không trước người hắn ba động cùng một chỗ, thân ảnh Viêm Ma Thần vậy mà trống rỗng xuất hiện, một cự thủ tím đen xé rách hư không giống như trống rỗng xuất hiện, năm ngón tay hung hăng vô xuống, một cỗ cự lực kinh người đè ép xuống.

"Giao càn Dương Liễu ra ngay!" Trong đôi mắt Viêm Ma Thần tràn đầy huyết quang dữ tợn, nhìn như che mắt hơn phân nửa linh trí, trong miệng gầm nhẹ.

Sắc mặt Thẩm Lạc đại biến, căn bản không rảnh phản kích, hai chân toả sáng hào quang ánh trắng, thân hình nhanh chóng lướt qua bên cạnh.

Nhưng trên cự thủ tím đen lộ ra cự lực thật lớn ảnh hưởng tới tốc độ của hắn, mặc dù hắn toàn lực thi triển Tà Nguyệt Bộ, cũng chưa chắc có thể hoàn toàn tránh thoát.

Vào thời khắc này, pháp lực hai chân hắn đột nhiên tự động vận chuyển, toả ra từng sợi ánh sáng giống như ánh sao.

Cả người hắn trong nháy mắt biến mất tại chỗ, chỉ để lại một đạo tàn ảnh, bị cự thủ tím đen ép nát.

Hư không cách đó hơn mười trượng loé lên hoà quang ánh sao, thân ảnh Thẩm Lạc trống rỗng nổi lên.

"Đa tạ, hộ pháp tiên bối, vừa rồi chính là Di Hình Hoán Vị sao? Quả nhiên là bộ pháp tinh diệu." Hắn thở ra một hơi, thấp giọng nói.

"Không cần khách khí, hiện tại Ngụy Thanh biến thành dạng này thực sự doạ người, thần thông ma tộc quả nhiên lợi hại, Thẩm tiểu hữu người có phần thắng không?" Hắc hùng tinh hỏi.

Nhưng không đợi Thẩm Lạc trả lời, trước mắt hắn đột nhiên tối đen, một thủ chương khác của Viêm Ma Thần lần nữa như thêm điện trào xuống, tốc độ cực nhanh, trên ma chương bắn ra từng đạo tử quang giống như kiếm khí.

"Giao ra!" Viêm Ma Thân hét lớn.

Con mắt Thảm Lạc đột nhiên trừng lớn, hai chân toả sáng hào quang ánh trắng, trên đùi cũng nở rộ tinh quang, cả người lần nữa trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa.

Nhưng lần này hẳn không thể hoàn toàn tránh thoát, trước khi biến mất đã bị một đạo tử quang quét trúng.

Hư không ngoài trăm trượng hoa lên một cái, thân ảnh Thảm Lạc nổi lên, trên bờ vai xuất hiện một vết thương, máu tươi vậy ra.

Lần này hẳn không đợi chung quanh có bất kỳ phản ứng gì, lần nữa toàn lực thi triển Tà Nguyệt Bộ cùng Di Hình Hoán Ảnh, thân hình thoát một cái xuất hiện tại chỗ xa hơn.

Thân hình vừa hiện, trong miệng hẳn lập tức lâm bảm, trên thân nổi lên hào quang màu xanh lục sáng tỏ không gì sánh được, cơ hồ chiếu rọi không cách nào nhìn thẳng, phẳng phất một mặt trời nhỏ màu xanh lá.

"Mau!" Thảm Lạc bấm niệm pháp quyết vung tay lên, trên thân chớp động lục quang, đồng thời vèo vèo tiếng thét nổi lên, mấy chục đạo lục quang từ trên người hẳn bay ra, bắn ra bốn phương tám hướng, tản mát ra trong phạm vi trăm dặm.

Lục quang vừa rơi xuống, lập tức hóa thành một chùm sáng to bằng cái thớt, bên trong chớp động vô số phù văn màu xanh lá, tạo thành một pháp trận cỡ nhỏ.

Làm xong những thứ này, sắc mặt hẳn hơi trắng lên.

Vào thời khắc này, hai đạo tinh quang màu đen thậ dài đột nhiên bắn tới, chớp động một cái liền xuất hiện hai bên thân thể hẳn hơn một trượng, hung hăng giao nhau chém xuống, tốc độ so với ma chưởng vồ bắt vừa rồi nhanh hơn nhiều.

Nhưng trên thân Thảm Lạc loé lên lục quang, hư không tiêu thất, sau một khắc xuất hiện trong một chùm sáng màu xanh lá cách đó hơn mười dặm, mà chùm sáng màu xanh lá này lập tức lóe lên sụp đổ, biến mất không còn tăm tích.

Đây là Át Mộc Tiên Độn tu luyện tới chỗ cao thâm mới có thể thi triển Át Mộc Tiên Độn Trận, trước rải quang đoàn truyền tống đến nơi khác, lúc cần lập tức truyền tống qua.

Chỉ là thi triển thần thông này, cần tiêu hao đại lượng pháp lực, thân thủ Viêm Ma Thần kia thực sự quá nhanh, trên thân Thẩm Lạc lại không có pháp bảo phòng ngự tốt, căn bản không dám đón đỡ, đành phải thi triển thần thông này.

"Không ngờ thần thông Ma tộc quý dị như vậy, Thẩm tiểu hữu ngàn vạn cẩn thận!" Trái tim hắc hùng tinh căng thẳng, giờ phút này mới thoáng buông lỏng một chút, lòng vẫn còn sợ hãi nói ra, đồng thời cảm thấy khâm phục thêm với Thẩm Lạc.

Nếu như đổi lại là gã, gã tự nghĩ chưa hẳn có thể làm được như Thẩm Lạc.

Xa xa Viêm Ma Thần thấy cảnh này, thần sắc khẽ giật mình, sau đó cuồng nộ hét lớn một tiếng, thân thể khổng lồ uốn éo hóa thành một đạo bóng đen mơ hồ, đánh tới Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc xa xa nhìn thấy, tròng mắt hơi híp lại, bấm niệm pháp quyết điểm một cái lên Tử Kim Linh.

Yên Linh lập tức biến lớn gấp mười lần, ngũ sắc sương mù cuộn cuộn từ bên trong phun ra ngoài, che phạm vi vài dặm chung quanh, hơn nữa còn đang nhanh chóng khuếch tán ra.

Chương 856: Lửa chí thuần

Thân hình Viêm Ma Thần giống như quỷ mị, lướt vào trong ngũ sắc linh yên, hai mắt tròn to lây dính không ít linh yên, lập tức đau nhức kịch liệt, thân ảnh bay tới nhất thời dừng lại, hai tay che mắt kêu đau đớn.

Thẩm Lạc thấy vậy vui mừng, lập tức bảm niệm pháp quyết điếm tới Phong Linh, một cỗ phong bạo màu vàng bắn ra, ngũ sắc linh yên lập tức khuếch tán ra chung quanh nhanh hơn.

Mà trong phong bạo màu vàng xuất hiện đại lượng tán hồn đất cát, hỗn tạp với linh yên cuốn đến hướng Viêm Ma Thần.

Thân hình Thẩm Lạc cũng bắn ra, giấu ở trong ngũ sắc linh yên tiến đến hướng Viêm Ma Thần.

Bên tai Viêm Ma Thần vang lên tiếng thét, vô số phong nhận hình trắng lưỡi liềm như mưa to bay vụt tới, mỗi một đạo phong nhận đều chớp động lên hàn quang kinh người, nhìn sắc bén không gì sánh được.

Thẩm Lạc đã tế luyện cấm chế Tử Kim Linh đến tinh thâm, lại thêm pháp lực Chân Tiên trung kỳ cường hoành, những phong nhận này có uy lực hoàn toàn không phải lúc trước có thể so sánh.

Nhưng Viêm Ma Thần lại không có ý tránh né chút nào, hai tay che mắt, dưới bàn tay chớp động tử quang, tựa hồ đang trị liệu con mắt bị thương.

Kể từ đó, mảng lớn phong nhận như mưa rơi trên hàng rào trảm lên các vị trí có thể Viêm Ma Thần.

"Đinh đương" thanh âm đại tác, phong nhận màu vàng trảm trên người Viêm Ma Thần toả ra vô số đoàn hoàng quang, sau đó nhao nhao bắn ra, căn bản không thể kích thương Viêm Ma Thần mảy may.

Không chỉ áo giáp màu đen, làn da Viêm Ma Thần lộ ra cũng cứng rắn không gì sánh được, một đạo bạch ngân cũng không lưu lại.

"Bàn Vương Đại Lực Ma Công ta đã tu luyện tới cảnh giới đại thành, đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm, chỉ là phong nhận cũng muốn làm tổn thương ta?" Viêm Ma Thần buông hai tay che mắt ra, âm thanh hung dữ cười to.

Hai mắt nó đã khôi phục lại, mà trên ánh mắt sáng lên hai đoàn tử quang, ngăn ngũ sắc linh yên chung quanh ở bên ngoài.

Nhưng thanh âm nó còn chưa rơi xuống, lỗ mũi mát lạnh, hai cổ hoàng mang lóe lên bay vụt vào, bên trong xen lẫn mảng lớn đất cát màu vàng.

Con mắt Viêm Ma Thần đột nhiên trừng lớn, tựa hồ muốn làm gì, nhưng sau một khắc ánh mắt bắt đầu mờ lung, thân thể cứng ngắc tại đó.

Vào thời khắc này, ngũ sắc linh yên bên cạnh Viêm Ma Thần ba động cùng một chỗ, thân ảnh Thâm Lạc thoáng hiện ra, khóe miệng hiện ra một tia cười lạnh, hai tay nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, pháp lực thể nội mệnh môn điên cuồng rót vào trong Tử Kim Linh.

Tất cả linh văn trên Tử Kim Hỏa Linh đều sáng lên, toàn thân linh đang biến thành trạng thái hơi mờ.

"Phốc" một tiếng vang nhỏ, một ngọn lửa màu đỏ sáng chói mất từ trong Hỏa Linh bắn ra, quay tít một vòng hóa thành một đóa hoa sen màu đỏ lớn gần trượng

Hỏa Liên màu đỏ này nhìn óng ánh sáng long lanh, phảng phất như ngọc thuần chất, không phun trào quang diễm lóa mắt, cũng không có khí tức cực nóng tiết ra ngoài, nhẹ nhàng đánh về phía đầu Viêm Ma Thần.

Giờ phút này nếu có người tinh thông thần thông hỏa diễm ở đây, chắc chắn cả kinh trợn mắt há hốc mồm.

Đây là đã luyện hoá tất cả tạp chất trong ngọn lửa, hỏa lực thuần túy không gì sánh được, vô hạn nội liễm mới có thể hình thành lửa chí thuần, theo gốc độ thần thông không hỏa, được xưng tụng là cảnh giới tối cao.

Rất nhiều tu sĩ chuyên tu thần thông hỏa diễm cố gắng cả đời để theo đuổi cảnh giới này.

"Chí thuần chi diễm! Ta khổ thu Huyền Thiên Không Hỏa Quyết trăm năm, cũng chưa chắc có thể ngưng tụ ra chí thuần chi diễm này, Tử Kim Linh chỉ dựa vào cấm chế lực liền có thể làm được, không hổ là trọn bảo hộ thân của Quan Âm Đại Sĩ!" Ánh mắt Thẩm Lạc vui mừng, động tác trên tay lại không dừng lại, tiếp tục toàn lực thôi động Hỏa Liên màu đỏ đánh về phía đầu Viêm Ma Thần.

Tốc độ Hỏa Liên đột nhiên tăng nhanh, lóe lên đến trước mặt nó cách hơn một trượng, hung hăng một kích xuống.

Vào thời khắc này, thân thể Viêm Ma Thần chấn động, bỗng nhiên từ trong sương mù khôi phục lại.

Nhìn thấy Hoa liên màu đỏ gần trong gang tấc, Viêm Ma Thần tựa hồ cũng cảm nhận được Hỏa Liên đáng sợ, sắc mặt đại biến lập tức lui về phía sau, đồng thời cánh tay phải xuôi ở bên người khẽ động, sau một khắc tay phải giống như phòng ốc trống rỗng xuất hiện trước mặt, đột nhiên đánh ra.

Một cỗ cự lực như sóng dữ tuôn trào ra, oanh kích trên Hỏa Liên màu đỏ.

Cùng lúc đó, ma văn tím đen trên ma chương sáng lên, vô số đạo kiếm khí giống như tử quang từ phía trên phát ra, giao thoa chém lên Hỏa Liên.

Nhưng Hỏa Liên màu đỏ chỉ chuyển động một chút, bất luận là cự lực chen chúc đến, hay là mưa kiếm tử quang, trong nháy mắt đều hóa thành hư không, không thương hại nó nửa phần, thậm chí không thể làm Hỏa Liên dừng lại một chút nào.

Hỏa Liên màu đỏ tiếp tục bay vọt về phía trước, lóe lên một cái rồi biến mất đâm vào trên ma chương to lớn, dung nhập vào.

"Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn, trên toàn bộ ma chương bỗng nhiên dâng lên mảng lớn ngọn lửa màu đỏ sáng óng ánh, một cỗ lực nóng rực khó tin từ đó bộc phát ra, hư không phụ cận cũng rung động mạnh không thôi.

Trong hỏa diễm, ma chương không thể phá vỡ xoẹt một tiếng, biến thành một cỗ khói xanh biến mất.

Mà Hỏa Liên màu đỏ từ trong ngọn lửa óng ánh lóe lên xuyên suốt ra, tiếp tục đánh tới đầu Viêm Ma Thần, chỉ là Hỏa Liên đã rút nhỏ một vòng, màu sắc cũng trở nên trong suốt một chút.

Ma chường mặc dù bị Hỏa Liên tùy tiện thiêu huỷ, nhưng cuối cùng cũng tranh thủ cho Viêm Ma Thần thời gian một cái chớp mắt.

Trên mặt Viêm Ma Thần hiện ra một tia sợ hãi, nó bay ngược ra sau, đồng thời há miệng phun một cái.

Một cỗ sóng âm màu đen phun ra, tiếng rít chói tai vang vọng hư không, chính là thân thông sóng âm trước đó chấn vỡ cự trảo màu đỏ, hung hăng đánh lên Hỏa Liên.

Nhưng ngay lúc này, hư không gần Viêm Ma Thần khẽ động, thân ảnh Thẩm Lạc trống rỗng hiện ra.

Trên bàn tay phải hắn bộc phát ra một đoàn lam quang chói mắt, chính là thân thông Điện Thương Hải, một kích đập vào trên một chân Viêm Ma Thần.

Trên thân Viêm Ma Thần lập tức nổi lên một tầng lam quang, một cỗ khí tức cực hàn bộc phát, chính là Điện Thương Hải nhị trọng, chỉ là phạm vi công kích lại không rộng, chỉ tràn ngập chung quanh mấy chục trượng.

Thân thể Viêm Ma Thần cao lớn trong nháy mắt bị một tầng băng tinh màu lam thật dày đông kết, chỉ là đầu của nó còn lộ ra bên ngoài, thân hình bay ngược ra sau cũng trong nháy mắt dừng lại.

Một người một ma liên tiếp tranh đấu vô cùng nhanh chóng, trong chớp mắt đã kết thúc.

Một bên kia, sóng âm màu đen cùng Hỏa Liên màu đỏ giờ phút này va chạm cùng một chỗ.

Giống lúc trước, sóng âm màu đen đụng Hỏa Liên một cái liền bị tùy tiện thiêu, căn bản không phát huy ra bất cứ tác dụng gì.

Hỏa Liên màu đỏ tiếp tục bay xuống, chớp động một cái xuất hiện trước người Viêm Ma Thần, lửa chí thuần đụng tới làn da gò má nó, trong nháy mắt đốt ra một mảnh cháy đen, mắt thấy sẽ đốt đầu của Viêm Ma Thần này thành tro tàn, kết thúc trận đại chiến này.

Ngay giờ phút này, dị biến phát sinh, trên trán Viêm Ma Thần đột nhiên

hiện lên hồng quang, một khối huyết sắc cốt phiến xuất hiện ở giữa song mi.

Một cỗ huyết quang nồng đậm từ trong huyết sắc cốt phiến bắn ra, chống đỡ Hỏa Liên màu đỏ, để nó lui về phía sau hơn một trượng.

Lửa chia thuận trên Hỏa Liên quay cuồng, vậy mà không ảnh hưởng được đạo huyết quang nhìn như không đáng chú ý này.

Trong huyết quang lộ ra một cỗ ma khí âm sát không gì sánh được, cho dù nơi đây thần thức không thể mở ra, cũng khiến người ta rõ ràng cảm ứng được.

"Khí tức Xi Vưu!" Thẩm Lạc tại Ô Kê quốc lúc đối mặt Triêm Quả, trên ma thủ màu đen kia cảm nhận được khí tức này, nhin không được lên tiếng kinh hô.

Chương 857: Trở về

Một nơi hắc ám vô biên nào đó ở tam giới, một bóng người to lớn ngồi ngay ngắn, chung quanh bóng tối quá mức nồng đậm, thấy không rõ chân thân, chỉ có thể nhìn thấy một đôi mắt lớn màu đỏ như máu chớp động lên vô tận lãnh quang.

Vào thời khắc này, con mắt lớn huyết hồng đột nhiên mở lớn thêm một chút.

"Ha ha, vậy mà làm được! Tiểu Tú Nhi, người quả nhiên không khiến ta thất vọng." Bóng người to lớn phát ra tiếng cười ha ha, toàn bộ vùng hắc ám cũng rung động ù ù theo.

Bóng người to lớn nhắc cánh tay lên, diêm hư không phía trước một cái.

Trong không gian hắc ám không gì sánh được, một đoàn hồng quang chậm rãi hiện ra, bên trong hiện ra một hình ảnh dị thường mơ hồ, tựa hồ là một mảnh thủy vực màu lam.

...

Huyết sắc cốt phiến sau khi xuất hiện, hai mắt Viêm Ma Thần lập tức bị mênh mộng huyết quang đều chiếm cứ, không còn một tơ một hào linh tính tự chủ nữa.

Cùng lúc đó, ma văn tím đen trên thân Viêm Ma Thần đại thịnh quang mang, một cỗ sóng ánh sáng màu đen từ đó bộc phát ra.

Băng tinh màu lam thật dày bên ngoài thân nó lập tức hiện ra vô số vết rạn, sau đó âm vang nổ bắn ra.

Khí lãng màu đen tiếp tục mãnh liệt bộc phát, trong nháy mắt quét sạch chung quanh mấy chục trượng.

Thâm Lạc gần trong gang tấc lập tức bị tác động đến, một cỗ sóng dữ cự

lực giống như đánh tới, linh quang hộ thể của hắn cấp tốc tan rã, hắn biến sắc vội vàng thi triển Át Mộc Tiên Độn, trên thân hiện lên một đạo lực quang, cả người lặn nửa trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa.

Viêm Ma Thần không phản ứng với Thảm Lạc biến mất, hai mắt huyết hồng chỉ nhìn chăm chăm đóa Hỏa Liên màu đỏ kia, trong mắt chớp động huyết quang.

Sau một khắc, trên cốt phiến giữa song mi Viêm Ma Thần lặn nửa lóe lên huyết quang, vô số đạo tinh ti màu máu từ trong đó bắn ra, đánh lên Hỏa Liên màu đỏ.

Chỉ nghe thanhaam duệ khiêu vang lớn, Hỏa Liên màu đỏ trong chớp mắt bị xuyên thủng thủng trăm ngàn lỗ, đại lượng hỏa lực bên trong bị xói mòn, nhanh chóng thu nhỏ lại, mấy hơi thở sau phịch một tiếng vỡ vụn phiêu tán.

"Tinh ti màu máu kia là công kích gì? Vậy mà có thể tùy tiện phá hủy Hỏa Liên Chí Thuần!" Một chỗ sâu trong ngũ sắc linh yên, Thảm Lạc từ xa nhìn thấy cảnh này, sắc mặt không khỏi biến đổi.

Thân là người điều khiển Tử Kim Linh, hắn rõ ràng Chí Thuần Hỏa Liên kia uy lực kinh người bậc nào, vừa rồi nếu đánh trúng ma thủ, hết thầy sẽ kết thúc, lại bị những tinh ti màu máu kia hời hợt phá hết.

Giờ phút này khóe miệng hắn chảy ra hai đạo vết máu, hiển nhiên trước đó mặc dù kịp thời truyền tông đi, vẫn bị thương không nhẹ.

Thảm Lạc lấy ra một viên đan dược chữa thương ăn vào, đang muốn thôi động Tử Kim Linh, tiếp tục phát động công kích.

Một tiếng âm vang đột nhiên vang lên, không biết từ chỗ nào truyền đến, toàn bộ không gian các nơi hiện ra từng mảnh từng mảnh bạch quang giống như Vạn Hoa Đồng biến ảo khó lường, đồng thời nhanh chóng chớp động không thôi.

Thảm Lạc biến sắc, những bạch quang kia là quang huy của cấm chế nơi đây, đây là có người đang rung chuyển cấm chế Triều Âm động? Là ai?

Hắn đang nghĩ ngợi, lại "Àm âm" một tiếng vang thật lớn truyền đến, so với trước đó còn lớn hơn.

Bạch quang trong không gian kịch liệt chấn động, lại có xu thế phiêu tán.

Tiếng vang chưa tiêu, tiếng thứ ba to lớn lần nữa truyền đến, so với hai lần trước lớn hơn nhiều, trong đó càng xen lẫn thanh âm vỡ tan to lớn.

Bạch quang trong không gian vậy mà nhanh chóng sụp đổ, sau đó hóa thành vô số điểm sáng màu trắng phiêu tán.

Thảm Lạc trừng to mắt, lực giam cầm thần thức nơi đây đột nhiên biến mất, thần thức của hắn rốt cuộc có thể ly thể khuếch tán.

Sau một khắc, ánh mắt của hắn lập tức híp lại, lãnh mang chớp động nhìn về Viêm Ma Thần phía trước.

Thần thức có thể tự do thi triển, hắn cũng rõ ràng cảm ứng được khí tức trên thân Viêm Ma Thần, đã đạt đến Chân Tiên hậu kỳ, mà lại gần đến cảnh giới Thái Ất.

Bất quá ma này hiện tại chẳng biết tại sao lẳng lặng đứng ở nơi đó, không có bất kỳ cử động gì, không phản ứng chút nào với cấm chế chung quanh bị phá vỡ.

Thảm Lạc thâm cảm thấy kỳ quái, bảm niệm pháp quyết điểm Tử Kim Linh một cái, lông mày đột nhiên nhíu lại, thân hình bắn ngược ra sau, rất nhanh bay ra phạm vi ngũ sắc linh yên.

Mấy đạo độn quang từ đằng xa phóng tới, rơi vào bên cạnh hắn, chính là bốn người Nhiếp Thái Châu, hắc hùng tinh.

"Các ngươi sao lại ra đây làm gì?" Thảm Lạc nhìn về phía bốn người, ngữ khí hơi trách cứ nói.

"Nhiếp nha đầu nghe ta nói tình huống bên ngoài, lại biết ngươi bị thương, liền lĩnh muốn đi qua bên này, bây giờ tu vi ta đại giảm, ngăn không được nàng." Hắc hùng tinh bất đắc dĩ nói.

Nhiếp Thái Châu không nói gì, nhìn Thảm Lạc đỏ máu nơi khóe miệng, trong miệng lập tức nói lầm bầm, vung cành Dương Liễu trong tay lên.

Một hư ảnh cành liễu bắn ra, chui vào thể nội Thảm Lạc.

Trên thân Thẩm Lạc dập dờn lục quang, lúc trước bị trùng kích tổn thương lập tức khỏi hẳn hơn phân nửa, pháp lực cũng khôi phục một chút.

Vào thời khắc này, ở chỗ sâu ngũ sắc linh yên, Viêm Ma Thần bỗng nhiên quay đầu nhìn sang hướng Thẩm Lạc bên này, hai con ngươi huyết hồng không còn chút linh trí đột nhiên nổi lên từng tia từng tia ba động.

"Dương... Cánh liễu..." Trong miệng Viêm Ma Thần có chút gấp gáp gian nan phun ra ba chữ, thân hình to lớn nhoáng một cái hóa thành một đạo tàn ảnh, vọt tới phía Thẩm Lạc bên này.

Thẩm Lạc đang muốn nói chuyện với mấy người, sắc mặt đột nhiên đột biến.

"Chớ phản kháng!" Hẳn bỗng nhiên hét lớn một tiếng, trên thân đại phóng kim quang, trong đó hiện ra một đạo hư ảnh Thiên Sách to lớn.

Một cỗ kim quang từ đó bắn ra, bao phủ lại bốn người Nhiếp Thái Châu, đột nhiên phát lực thu nhiếp bốn người họ.

Chỉ là hư ảnh Thiên Sách thu nhiếp vật sống dị thường khó khăn, thân thể bốn người chỉ run lên, cũng không thu được vào không gian Thiên Sách.

Ngũ sắc linh yên phía sau kịch liệt bay vọt, một bóng người to lớn từ đó bắn ra, chính là Viêm Ma Thần như điện đánh tới, con mắt huyết hồng gắt gao nhìn chằm chằm cảnh Dương Liễu trong tay Nhiếp Thái Châu.

Huyết sắc cốt phiến trên trán nó đại thịnh huyết quang, vô số đạo tinh ti màu máu lần nữa phun ra, thẳng đến Nhiếp Thái Châu.

"Thu cho ta!" Thẩm Lạc biết tinh ti màu máu kia đáng sợ, hai mắt trừng trừng, pháp lực thể nội chen chúc rót vào trong gôi ngọc, tăng cường lực thu nhiếp của hư ảnh Thiên Sách.

Lúc trước mặc dù hẳn điều tạm tu vi mộng cảnh, nhưng đều dùng cho chiến đấu, trong gôi ngọc chưa bao giờ có pháp lực không lồ như thế rót vào trong đó, cũng vô thức dùng tới Tiên Thiên Luyện Bảo Quyết.

Cầm chế thần bí trong gôi ngọc bị xông lên mở ra, tùy tiện bị luyện hóa hơn phân nửa, hư ảnh Thiên Sách trong gôi nhanh chóng ngưng thực, cơ hồ hóa thành thực chất.

Con mắt Thẩm Lạc đột nhiên trừng lớn, tựa hồ phát hiện cái gì, cả người ngây người tại đó.

Mà kim quang trên thân bao phủ bọn người Nhiếp Thái Châu lập tức đại thịnh gấp mười lần, thân hình mấy người mơ hồ một cái liền biến mất tại chỗ, những tinh ti màu máu kia lập tức đánh hụt.

Viêm Ma Thần giận dữ, cánh tay như thiểm điện khẽ động, hai nắm đấm khổng lồ trải rộng ma văn xuất hiện trước người Thẩm Lạc, hung hăng đập xuống.

Lúc trước bị Chí Thuần Hỏa Liên thiêu huỷ tay phải, vậy mà chẳng biết lúc nào khôi phục như lúc ban đầu.

Trên song quyền đại phóng hắc mang, tiếng nổ đùng đoàng đột nhiên cuồn vang quanh người Thẩm Lạc, một cỗ sức mạnh gấp bội so với trước bay vọt xuống, khiến hắn cảm thấy hư không phụ cận xiết chặt, thân thể trở nên nặng nề vô cùng.

Không chỉ như vậy, trên song quyền Viêm Ma Thần càng lộ ra hai cỗ ba động ma khí nồng đậm không gì sánh được, trong chốc lát đánh cho thiên địa linh khí phụ cận xơ xác, chung quanh Thẩm Lạc cũng không còn một tia Mộc linh khí.

Thi triển Át Mộc Tiên Độn cần dựa vào Át Mộc linh lực chung quanh tương trợ, kể từ đó hắn không thể nào dựa vào Át Mộc Tiên Độn trận thuận di rời đi.

Viêm Ma Thần này nhìn mặc dù linh trí hoàn toàn không còn, nhưng bản năng chiến đấu vẫn còn, vừa ra tay liền tìm được nhược điểm Át Mộc Tiên Độn trận.

Nhưng mà Thẩm Lạc lại không phản ứng chút nào với tình huống chung quanh, vẫn như cũ đứng ngẩn ở nơi đó, tựa hồ từ bỏ ngăn cản.

Chương 858: Hoạt tử nhân, sinh vạn vật

Viêm Ma Thần thấy Thảm Lạc ngây người bất động, cuồng hống một tiếng, song quyền tiếp tục đập xuống.

Nhưng giờ phút này, trên thân Thảm Lạc đột nhiên bộc phát ra một mảnh kim quang trùng thiên, trong chốc lát hình thành một vầng sáng màu vàng óng hừng vĩ, lấy tốc độ không thể ngăn cản khuếch tán ra chung quanh.

Song quyền Viêm Ma Thần đánh vào trên vầng sáng màu vàng óng, phát ra thanh âm "Xoẹt", quang hoàn vốn tròn trịa bị kích lõm sâu xuống dưới, nhưng một cỗ cự lực dị thường cứng cỏi từ đó bắn ra, vậy mà chớp mắt ngăn trở lại năm đấm của Viêm Ma Thần.

Bất quá cũng chỉ một cái chớp mắt mà thôi, sau một khắc trên năm tay Viêm Ma Thần cuồng thịnh hắc quang, hình thành hai vòng mặt trời nhỏ đen kịt thâm thúy.

Chỉ nghe "Ầm" một tiếng vang thật lớn, vầng sáng màu vàng óng lập tức chia năm xẻ bảy ra, càng có mấy đạo lôi điện màu vàng thoáng hiện bắn ra.

Năm đấm Viêm Ma Thần lóe lên một cái rồi biến mất kích nhập vào trong kim quang, va chạm cùng nhau.

"Ầm ầm ầm."

Từng vòng từng vòng sóng âm màu đen trong nháy mắt cuồng quyền ra, mẫn dật kim quang chung quanh, nhưng trong này đã rỗng tuếch, thân hình Thảm Lạc chẳng biết lúc nào đã biến mất không thấy.

Ngoài mấy trăm trượng âm thanh sấm sét vang lên, thân hình Thảm Lạc hiện hiện ra, phía sau hắn đứng đầy một tên Thiên Tướng màu vàng cao lớn, toàn thân chớp động hồ quang điện, cầm trong tay một cây Kim Lôi Côn, chính là Lôi Bộ Thiên Tướng.

Chỉ là lúc này thân sắc Lôi Bộ Thiên Tướng mờ dần, không có chút linh tính

nào, phảng phất một tôn khôi lỗi, khác rất lớn lúc triệu hoán mộng cảnh.

Thảm Lạc nhìn Lôi Bộ Thiên Tướng, thở ra một hơi.

Lần này hắn dùng pháp lực Chân Tiên kỳ rót vào trong gôi ngọc, đánh bậy đánh bạ luyện hóa hơn phân nửa cấm chế bên trong, liên hệ sâu hơn rất nhiều với hư ảnh Thiên Sách.

Hôm nay hắn đã có thể tùy tâm sở dục triệu hoán tu vi mộng cảnh, không cần giống như trước đó cần tìm vận may, mà hắn còn có thể mượn dùng hư ảnh Thiên Sách, tự nhiên triệu hoán Thiên Binh Thiên Tướng trong Thiên Sách.

Mà khác với triệu hoán tu vi mộng cảnh, triệu hoán Thiên Binh Thiên Tướng chỉ cần tiêu hao pháp lực của hắn mà thôi, bỏ ra đại giới cũng không lớn.

"Giao cảnh Dương Liễu... ra..." Viêm Ma Thân lần nữa gầm nhẹ một tiếng, con mắt gắt gao nhìn chằm chằm Thảm Lạc, vậy mà không để ý chút nào Lôi Bộ Thiên Tướng xuất hiện, hai tay đột nhiên nắm vào trong hư không một cái.

Hư không trên đỉnh đầu Thảm Lạc "Ù ù" trầm đục, hai cự trảo đen nhánh to bằng cung điện trống rỗng xuất hiện, hạ xuống dưới.

"Ầm ầm" hai tiếng nổ mạnh, hai cỗ ba động ma khí so với trước đó càng mạnh hơn chụp xuống, không chỉ xua tan thiên địa linh khí chung quanh, hư không cũng biến thành cứng rắn như là như sắt thép, đủ để cho Lôi Độn thuật không cách nào thi triển.

Nhưng Thảm Lạc đã trúng đôi phương một chiêu, lần thứ hai sao lại rơi vào bẫy rập, trước khi cự trảo xuất hiện đã vượt lên trước một bước thôi động Át Mộc Tiên Độn, trên thân loé lên lục quang biến mất không thấy.

Mà Lôi Bộ Thiên Tướng không thuận theo rời đi, một tiếng sấm rền vang lên, cả người vậy mà hóa thành một đầu Lôi long màu vàng dài chừng mười trượng, thân thể lẩn một cái phía dưới, từng đạo lôi điện màu vàng hơi nhỏ bắn ra bốn phía.

Trong những lôi điện màu vàng này ẩn chứa lôi điện lực cuồng bạo không gì sánh được, xé rách hư không giam cầm chung quanh, Lôi Long màu

vàng lập tức hóa thành một đạo lôi điện màu vàng, bổ tới Viêm Ma Thần.

Mà thân ảnh Thẩm Lạc cũng thoáng hiện ra một bên Viêm Ma Thần, mãnh liệt thúc giục Tử Kim Linh.

"Ầm ầm" trong âm thanh trầm đục, vô số hỏa diễm màu đỏ cuộn cuộn ra, phô thiên cái địa chụp vào Viêm Ma Thần.

Tiếng vang kinh thiên động địa nổ tung ra, lôi điện hỏa diễm hắc quang xen lẫn chớp động.

Bên ngoài đánh kinh thiên động địa, trong không gian Thiên Sách lại hoàn toàn yên tĩnh, bọn người Nhiếp Thái Châu kinh ngạc nhìn chung quanh.

"Đây là nơi nào? Bên trong môi trường không gian pháp bảo sao?" Hắc hùng tinh kiến thức nhất bác, nhớ lại tình huống vừa rồi, lập tức suy đoán.

"Hơn phân nửa là như vậy, Ô! Là người!" Bạch Tiêu Thiên phụ họa một câu, đột nhiên lên tiếng kinh hô.

Chỉ thấy một bóng người từ phía trước bay tới, chính là Nguyên Khâu.

Bạch Tiêu Thiên lúc trước nghe Thẩm Lạc nói qua đã đánh chết Nguyên Khâu, gặp lại người này, trên mặt không khỏi lộ vẻ ngạc nhiên, lật tay tế ra Họa Long Điểm Tinh Phiến, một cỗ kim quang từ trong quạt bắn ra, bảo vệ chính mình cùng những người khác.

Bất quá tiểu hùng quái trời sinh tính hiếu chiến, phía ngoài đại chiến căn bản không có cơ hội xuất thủ, nhìn thấy Nguyên Khâu xuất hiện, nó lập tức tung một trảo, một tiếng duệ khiêu qua đi, chuôi chiến thương màu đỏ kia thoáng hiện ra, muốn xuất thủ.

"Các vị đạo hữu chậm đã, tại hạ cũng không phải là Nguyên Khâu trước đó, người kia đã bị Thẩm đạo hữu đánh giết, ta là một phân thân của Nguyên Khâu, bây giờ tiếp quản bộ thi thể này. Mà tại hạ đã quy hàng Thẩm đạo hữu, không phải địch nhân của chư vị." "Nguyên Khâu" nhìn thấy cử động của tiểu hùng quái, vội vàng đưa tay, nói nhanh.

Đám người nghe vậy khẽ giật mình.

"Không sai, bây giờ hẳn không phải là địch nhân." Trong không gian hội tụ

kim quang, trong chớp mắt ngưng tụ ra thân ảnh Thẩm Lạc.

Tiểu hùng quái nhếch miệng, thu hồi trường thương.

"Biểu ca, huynh bây giờ thế nào? Viêm Ma Thần kia có tổn thương huynh không?" Nhiếp Thái Châu lập tức bay tới.

"Yên tâm, ta có Tử Kim Linh hộ thể, bằng Viêm Ma Thần kia còn không đả thương được ta." Thẩm Lạc cười nhạt gật gật đầu với Nhiếp Thái Châu.

Những người khác nghe vậy, đều nhẹ nhàng thở ra.

Bọn họ giờ phút này mặc dù an toàn đợi trong không gian pháp bảo của Thẩm Lạc, nhưng Thẩm Lạc nếu bị giết, bọn họ cũng lập tức đại nạn lâm đầu.

"Mặc dù như vậy, biểu ca vẫn phải ngàn vạn cẩn thận, mục đích Viêm Ma Thần kia tựa hồ là cảnh Dương Liễu trong tay ta, lúc trước hẳn hay là Ngụy Thanh, cũng nhiều lần muốn có vật này, biểu ca mang theo cảnh Dương Liễu này, vạn bất đắc dĩ, để nó cầm lấy đi là được. Dù sao vật này đã bị ta tế luyện, bất kỳ người nào cũng vô pháp thôi động, chúng ta lại tùy thời đoạt nó lại." Nhiếp Thái Châu lấy ra cảnh Dương Liễu, đưa tới.

"Không vội, thực lực Viêm Ma Thần kia mặc dù mạnh, ta còn có thể ứng phó, cảnh Dương Liễu là trọng bảo Phổ Đà sơn, tuyệt không thể rơi vào tay ngoại nhân, Ngụy Thanh kia đã đầu phục Ma tộc, thủ đoạn Ma tộc quỷ bí khó lường, nói không chừng có biện pháp luyện hoá cấm chế Quan Âm Đại Sĩ lưu lại." Thẩm Lạc lắc đầu cự tuyệt, không tiếp lấy.

"Thẩm đạo hữu nói rất đúng." Hắc hùng tinh cùng tiểu hùng quái lập tức gật đầu.

Nhiếp Thái Châu trừng hai người một cái, nhưng cũng không tiếp tục nói việc này.

"Huống chi, cảnh Dương Liễu này có hiệu quả khôi phục rất mạnh, biểu muội có thể ở chỗ này thôi động cảnh Dương Liễu khôi phục hiệu quả, không gian màu vàng này tương liên với thân thể ta, nơi đây khôi phục pháp thuật có thể trực tiếp dung nhập vào thân thể của ta." Thẩm Lạc còn nói thêm.

"Thật chứ? Vậy thì quá tốt rồi." Nhiếp Thái Châu nghe vậy đại hi.

"Liên quan tới cảnh Dương Liễu này, tại hạ có việc muốn hỏi thăm hộ pháp tiền bối, vật này trừ có thể khôi phục pháp lực, trị liệu thương thế, cùng vây khốn người, còn có thân thông nào khác không? Ngụy Thanh kia liệu lĩnh muốn đạt được vật này, vẹn vẹn là ba năng lực này, tựa hồ cũng không đáng để hấn điên cuồng như vậy." Thâm Lạc nhìn về phía hắc hùng tinh hỏi.

"Theo ta được biết, cảnh Dương Liễu này chỉ có ba loại năng lực này." Hắc hùng tinh suy nghĩ một chút, lắc đầu nói.

"Vậy sao..." Thâm Lạc có chút thất vọng.

"Thâm tiểu hữu chớ gấp, ta còn chưa nói hết, cảnh Dương Liễu kia còn có năng lực khác hay không, lão Hùng ta cũng không biết, chẳng qua nếu dung hợp cảnh Dương Liễu cùng Ngọc Tịnh Bình làm một, là có thể làm năng lực chữa trị của cảnh Dương Liễu này thăng hoa đến cảnh giới hoàn toàn, người chết sống lại, sinh vạn vật đều là việc nhỏ." Hắc hùng tinh khoát tay áo, nói.

"Người chết sống lại, sinh vạn vật! Thật thần kỳ như vậy?" Thâm Lạc mở lớn mắt.

Chương 859: Chuyện năm xưa

"Thiên chân vạn xác, năm đó Nhân Sâm Quả Thụ của Trấn Nguyên Tử từng bị đập đổ, Quan Âm tổ sư đã dùng cành Dương Liễu phối hợp Cam Lộ Thủy trong Ngọc Tịnh Bình cứu sống nó lại." Hắc hùng tinh có chút đắc ý nói.

"Người chết sống lại, sinh vạn vật, người chết sống lại..." Thảm Lạc tự lẩm bẩm, ánh mắt đột nhiên sáng lên, nghĩ tới một chuyện.

"Hộ pháp tiên bối, lúc trước Ngụy Thanh tại quảng trường Phổ Đà sơn cầu kết yêu ma, đánh lên Thanh Liên chuông giáo, đã từng đề cập tới một cái tên "Sái Kim Lân", ngài có biết người này là ai không? Nhìn phản ứng của các trưởng lão quý tông, cái tên này tựa hồ không thể coi thường." Hãn lập tức hỏi.

Bạch Tiêu Thiên cùng Nhiếp Thái Châu đã sớm hiểu kỳ với chuyện này, nghe vậy đều nhìn sang.

"Sái Kim Lân!" Thân thể Hắc hùng tinh chấn động, sắc mặt rất nhanh trầm xuống.

Thảm Lạc thấy vậy, biết mình đoán không lầm, Sái Kim Lân này quả nhiên liên lụy đến một chuyện trọng đại nào đó.

"Hộ pháp tiên bối, tại hạ không biết Sái Kim Lân này liên quan đến chuyện gì, bất quá bây giờ Phổ Đà sơn nguy cơ sớm tới, nếu có thể tìm ra lý do Ngụy Thanh phản loạn tông môn, có lẽ từ đó tìm được mấy phần cơ hội chiến thắng." Thảm Lạc chấp tay nói.

"Ai, nếu Thảm đạo hữu nói như vậy, tại hạ cũng không che giấu nữa. Sái Kim Lân là một đầu cá vàng tinh quái tại Phổ Đà sơn nhiều năm trước, bởi vì lắng nghe Quan Âm tổ sư giảng đạo mà khai linh trí, tu vi sâu xa, làm người cũng rất hòa thuận, được đệ tử Phổ Đà sơn yêu thích." Hắc hùng tinh thở dài, nói.

Đuôi lông mày Thẩm Lạc khẽ động, nhưng hắn biết hắc hùng tinh nói còn có khúc sau, nên không nói gì, chỉ lẳng lặng chờ đợi.

"Quan Âm Đại Sĩ lòng dạ từ bi, điểm hóa ngàn vạn sinh linh, thật sự là công đức vô lượng." Hai tay Bạch Tiêu Thiên chấp trước ngực, mặt lộ vẻ tôn sùng nói.

"Nếu nói đến chuyện Sái Kim Lân, vậy sẽ phải kể lại từ hơn trăm năm trước, lúc ấy chương môn Phổ Đà sơn còn chưa phải là Thanh Liên tiên tử, mà là sư tử Thanh Nguyệt tiên cô của nàng. Năm đó ngày hội đoan ngo, Phổ Đà sơn theo thường lệ cử hành đệ tử tranh tài hằng năm, khảo sát tu vi đệ tử trong môn qua một năm tiến triển thế nào, mà đối với một ít đệ tử tạp dịch phạm tục chưa bái sư, càng thêm trọng yếu, người tại trận khảo hạch này nếu biểu hiện xuất chúng, có thể được tuyển nhập vào Phổ Đà sơn, tu tập đạo pháp cao thâm. Tranh tài tiến hành hơn phân nửa, đột nhiên bị nhiễu loạn, một tên đệ tử tạp dịch trong lúc tranh tài vậy mà thi triển ra đạo pháp trong Phổ Đà sơn, đánh đối thủ trọng thương. Đám trưởng lão Phổ Đà sơn giận dữ, nhốt người kia vào thủy lao, sau khi trải qua thương nghị, tính huỷ bỏ kinh mạch người này, đuổi khỏi sơn môn." Hắc hùng tinh chậm rãi kể lại.

"Chỉ là tranh tài lại hãm hại đồng môn, liền chuyện ngoan tuyệt như thế, có chút không ổn?" Thẩm Lạc nhíu mày.

"Trùng phạt nặng đệ tử tạp dịch kia như thế, cũng không phải là vì giao đấu làm trọng thương đồng môn, mà là nó học trộm đạo pháp. Phổ Đà sơn cực kỳ kiêng kỵ việc học trộm nghệ, một khi phát hiện, lập tức sẽ huỷ bỏ kinh mạch, khu trục môn phái." Hắc hùng tinh giải thích.

"Mặc dù các tông môn đều kiêng kỵ việc học trộm nghệ, bất quá đây cũng quá nghiêm khắc hà khắc." Thẩm Lạc lắc lắc đầu, cũng không tán thành.

"Biểu ca có chỗ không biết, Phổ Đà sơn sở dĩ có quy củ như thế, là vì mấy trăm năm trước có một chuyện Phùng Phong cực kỳ ác liệt, làm cho cả tông môn ăn thiệt thòi cực lớn." Một bên Nhiếp Thái Châu đột nhiên chen vào nói.

"Chuyện Phùng Phong?" Thẩm Lạc khẽ giật mình.

"Cách nay đại khái bốn, năm trăm năm trước, Phổ Đà sơn có một tên đệ tử tạp dịch là Phùng Phong, làm việc vặt tại Linh Thú điện. Đệ tử quản sự tại

Linh Thú điện lại có tính tình bạo ngược, thường xuyên quyền đâm cước đá các đệ tử tạp dịch như Phùng Phong, ức hiếp ngược đãi một phen. Phùng Phong kia bị trọng thương mấy lần, suýt nữa mất mạng, người này tính tình âm kiêu, oán hận chất chứa nhưng không phản kháng, nghĩ cách trộm khẩu quyết công pháp Phổ Đà sơn, vụng trộm tu luyện. Phùng Phong này cũng thiên tư bất phàm, ẩn núp nhiều năm, không gây sự tu thành một thân đạo hạnh kinh người. Lúc tranh tài, Phùng Phong kia một chưởng đánh chết đệ tử quản sự Linh Thú điện kia, sau lại chui vào trọng địa Phổ Đà sơn, đánh chết trưởng lão trông coi, cướp đi vài kiện trọng bảo tông môn. Toàn Phổ Đà sơn chấn kinh, phái ra cao thủ đuổi bắt người này, nhưng vẫn đánh giá thấp thực lực Phùng Phong kia, hai tên trưởng lão và mấy tên đệ tử hạch tâm bị nó đánh giết, Phùng Phong kia mặc dù cũng bị trọng thương, cuối cùng vẫn bỏ chạy khỏi, từ đây không còn tin tức." Nhiếp Thái Châu chậm rãi nói

Thảm Lạc nghe chuyện cũ huyết tinh như thế, khẽ hít một hơi.

"Bởi vì chuyện Phùng Phong kia, thực lực Phổ Đà sơn đại tôn, yên lặng gần trăm năm mới khôi phục, từ đây trong môn định ra quy củ, nghiêm cấm đệ tử học trộm học nghệ, phát hiện nhẹ thì huỷ bỏ kinh mạch, nặng thì xử tử." Hắc hùng tinh tiếp tục nói.

"Thì ra là như vậy, vậy khó trách, tên kia bị giam vào thủy lao rồi sau đó ra sao? Đúng rồi, hắn tên gọi là gì?" Thảm Lạc giật mình, sau đó hỏi.

"Người kia tên là Mục Dịch, chính là nhi tử một tên ngoại môn chấp sự quản lý chuyện phạm tục ở Phổ Đà sơn. Ngay trước một đêm Mục Dịch bị hành hình, Sái Kim Lân đột nhiên chui vào thủy lao, đánh xỉu đệ tử trông coi, cứu Mục Dịch ra ngoài, cũng mang nó trốn khỏi Phổ Đà sơn. Cho tới giờ khắc này tất cả trưởng lão Phổ Đà sơn mới biết được, một mình Sái Kim Lân truyền thụ đạo pháp Phổ Đà sơn cho Mục Dịch, mà cả hai ở chung lâu ngày, vậy mà sinh ra nhi nữ tình." Hắc hùng tinh giận dữ nói.

Thảm Lạc cau mày lại, thiên hạ bây giờ lễ pháp khắc nghiệt, cùng họ còn không thể thông hôn, càng không nói đến nhân yêu dị tộc mến nhau, huống chi Sái Kim Lân truyền thụ đạo pháp cho Mục Dịch, xem như nửa sư phụ, hai người mến nhau càng làm trái nhân luân hơn.

"Học trộm học nghệ vốn là trọng tội, nhân yêu mến nhau càng là lễ pháp bất hòa, Thanh Nguyệt chưởng môn tự mình dẫn người đuổi tới, rút cuộc tại biên cảnh Đại Đường đuổi kịp hai người. Sau một phen tranh đấu, Mục

Dịch cùng Sái Kim Lân đều trọng thương, bất quá mấy người Thanh Nguyệt chưởng môn cũng biết nguyên nhân Mục Dịch học trộm đạo pháp." Hắc hùng tinh nói đến đây, đột nhiên thở dài thật sâu.

"Hẳn là việc này còn có nội tình khác?" Thảm Lạc thấy hắc hùng tinh như vậy, không khỏi hỏi.

"Xác thực như vậy, Mục Dịch kia tuy là Nhân tộc, lại thân phụ Huyền Âm huyết mạch, cha nó cũng như thế, nghe nói chính là huyết mạch gia truyền. Huyết mạch này nếu sinh ra nữ tử thì đại hạnh, có thể tăng cường Nguyên Âm chi lực nữ tử, đẩy mạnh tu vi tăng trưởng. Nhưng sinh ra nam tử, lại đại hại, Huyền Âm huyết mạch cùng dương khí nam tử tương xung, nếu không có biện pháp điều hoà thích đáng, khó mà sống đến trưởng thành." Hắc hùng tinh tiếp tục kể.

"Huyền Âm huyết mạch..." Đuôi lông mày Thảm Lạc khẽ động, trên điện tịch hắn cũng thấy ghi chép qua mạch này, đugs như hắc hùng tinh nói.

"Phụ thân của Mục Dịch kia là ngoại môn chấp sự bản tông, ngược lại có chút tu vi, từ nhỏ nỗ lực vận công áp chế âm mạch phản phệ cho Mục Dịch. Nhưng tu vi Mục phụ nông cạn, lại mấy năm liên tục vận công, rốt cuộc dẫn phát âm mạch bản thân phản phệ. Mục Dịch vì cứu cha, lúc này mới cam tâm mạo hiểm, học trộm học nghệ." Hắc hùng tinh nói.

"Nếu thế, Mục Dịch kia cũng là vì tận hiếu đạo, bất quá vì sao hắn không báo cáo việc này với tông môn, quang minh chính đại tiến vào Phô Đà sơn học nghệ? Tình huống Mục gia đặc thù, phụ thân của Mục Dịch lại là chấp sự Phô Đà sơn, quý tông hắn sẽ không thấy chết không cứu chứ?" Thảm Lạc không hiểu hỏi.

Chương 860: Thân phận Viêm Ma Thần

"Chuyện Mục gia, nói đến cũng là tông môn thiếu giám sát, Mục phụ mặc dù nhiều năm cần cù xuất lực cho Phổ Đà sơn, nhưng trưởng lão giám sát quản lý ngoại môn làm người ích kỷ gian trá, vì lợi ích bản thân, tận lực đè ép chuyện Mục gia xuống, phụ tử Mục gia nhiều phen khẩn cầu, nhưng từ đầu đến cuối vẫn vô dụng, nên Mục Dịch mới mạo hiểm học trộm." Sắc mặt Hắc hùng tinh khó coi nói.

"Mặc kệ môn phái nào, đệ tử đều là vàng thau lẫn lộn, hộ pháp tiên bối không cần để ý, việc này sau đó ra sao?" Thảm Lạc tiếp tục hỏi.

"Thanh Nguyệt chương môn biết được những chuyện này, trong lòng cũng không khỏi sinh lòng trắc ẩn, định đem hai người mang về tông môn, xử lý nhẹ. Nhưng lúc này, một đám yêu ma đột nhiên xuất hiện, hạ sát thủ với Thanh Nguyệt chương môn cùng mấy vị trưởng lão, thực lực những yêu ma kia cường đại, sử dụng lực lượng lại phi thường khắc chế pháp lực tu sĩ Nhân tộc. Sau mấy hiệp tất cả các trưởng lão đều trọng thương vẫn lạc, chỉ có Thanh Nguyệt chương môn cùng Hoàng Đồng chân nhân đau khổ chèo chống, mắt thấy sẽ toàn quân bị diệt, Sái Kim Lân kia hiện ra yêu hình, ngăn chặn đám Yêu tộc, Thanh Nguyệt chương môn cùng Hoàng Đồng chân nhân mới đào thoát được, nhưng Sái Kim Lân lại chết trong tay những yêu ma kia." Hắc hùng tinh tiếp tục nói.

"Mục Dịch kia đâu?" Thảm Lạc cảm thấy việc này có chút kỳ quái, truy vấn.

"Tu vi Mục Dịch yếu ớt, ban đầu giao thủ với bọn Thanh Nguyệt chương môn đã thụ thương hôn mê, về sau hẳn là chết trong tay những yêu ma kia." Hắc hùng tinh nói.

Thảm Lạc nghe vậy, ánh mắt chớp động một chút, không nói gì.

"Thanh Nguyệt chương môn về tông xong, một mực buồn bực không vui, sau mấy tháng đại kiếp Tam Tai đột nhiên giáng lâm, chương môn bởi vì tâm cảnh bất ôn, không thể chèo chống nên vẫn lạc, sau đó Thanh Liên tiên

tử tiếp nhận chức chưởng môn. Bởi vì Sái Kim Lân liên lụy đến cái chết chưởng môn tiền nhiệm, cho nên Thanh Liên chưởng môn nghiêm cấm môn hạ đệ tử đề cập đến cái tên này." Hắc hùng tinh nói.

"Nguyên lai hết thảy là như vậy, đa tạ hộ pháp tiên bối cáo tri, ta hiểu rồi." Thâm Lạc nghe xong những lời này, yên lặng gật đầu.

"Ta không biết tiểu hữu nghe việc này để làm gì, bất quá thời gian bí thuật Linh Động Cử Thiên đã còn thừa không nhiều, tiểu hữu nếu có kế sách phá địch, cần phải mau chóng thi triển mới tốt." Sắc mặt Hắc hùng tinh càng nặng, khoanh chân ngồi xuống, có chút thờ đốc nói.

"Tại hạ rõ, hộ pháp tiên bối ở đây nghỉ ngơi thật tốt." Thâm Lạc nhìn thấy hắc hùng tinh như vậy, trong lòng không khỏi trầm xuống, nói nhanh.

"Biểu muội, đợi lát nữa cho ta mượn dùng cảnh Dương Liễu của nàng một chút." Hắc lập tức quay đầu nói với Nhiếp Thái Châu một tiếng, thân hình lập tức hóa thành vô số kim quang biến mất.

Bên ngoài trong bí cảnh, Thâm Lạc đứng hư không, con mắt khép hờ mở ra, trong mắt hiện lên một tia giạt mình.

Tử Kim Linh trước người hắc giờ phút này biến lớn gấp trăm lần, hóa thành một cự hoàn, tam linh phía trên phun ra ra từng luồng từng luồng hỏa diễm màu đỏ, phong bạo màu vàng, ngũ sắc linh yên, phô thiên cái địa chụp tới Viêm Ma Thần.

Lôi Bộ Thiên Tướng hóa thân Lôi Long vây quanh Viêm Ma Thần, không ngừng phun ra từng đạo lôi cầu khổng lồ, như mưa đánh tới hướng Viêm Ma Thần.

Nhưng sau khi mi tâm Viêm Ma Thần xuất hiện huyết sắc cốt phiến, thực lực phát sinh biến hóa to lớn, trong lúc giờ tay nhắc chân liền hoá giải công kích của Tử Kim Linh cùng Lôi Bộ Thiên Tướng.

Thâm Lạc đưa tay ra hiệu với Lôi Bộ Thiên Tướng, lôi điện công kích như mưa lập tức ngừng thế công.

Hắc bầm niệm pháp quyết diễm Tử Kim Linh một cái, cũng ngừng công kích, lật tay lấy ra một vật, chính là cảnh Dương Liễu.

"Cành Dương Liễu... Giao ra!" Viêm Ma Thần nhìn thấy cành Dương Liễu, hai mắt huyết hồng lần nữa nổi lên sóng gió, lộ ra cảm xúc biến hóa, thân hình không lộ thoát một cái biến mất, sau một khắc bay vụt đến trước Thẩm Lạc, ma chuông to lớn trảo xuống.

Nhưng bên ngoài thân Thẩm Lạc đã sớm loé lên lục quang, biến mất không còn tăm tích, xuất hiện sau lưng Viêm Ma Thần.

"Ngụy đạo hữu... Không, nếu như ta đoán không sai, các hạ phải gọi là Mục Dịch." Thẩm Lạc nhàn nhạt mở miệng.

Viêm Ma Thần như thiểm điện chuyển qua, thân thể cứng nguyên tại chỗ, trong đôi mắt huyết hồng lộ ra một tia chân kinh.

"Xem ra ta đoán không sai, các hạ cố chấp muốn cành Dương Liễu này như thế, chỉ sợ là vì phối hợp Ngọc Tịnh Bình, đi cứu người nào đó? Ta lại đoán một chút, là Sái Kim Lân mà đạo hữu đã nói lúc trước, đúng không?" Thẩm Lạc tiếp tục nói.

"Người là ai? Tại sao lại biết việc này?" Thần sắc Viêm Ma Thần biến hóa càng kịch liệt, trầm giọng hỏi, vậy mà quên đi nhào tới cướp đoạt cành Dương Liễu.

"Ta là người thế nào cũng không trọng yếu, trọng yếu là các hạ phải hiểu chính mình là ai." Thẩm Lạc nhìn thấy Viêm Ma Thần phản ứng như vậy, biết mình đoán đúng, cười nhạt nói.

"Người nói lời này là ý gì? Nếu như muốn dùng lời nói làm dao động ta, ta cũng không có tâm tư nghe người nói nhảm!" Viêm Ma Thần lạnh giọng nói, trong mắt loé lên hung quang, lần nữa có xu thế đè xuống lý trí.

"Ta không có ý gì khác, chỉ là vì các loại cơ duyên xảo hợp, tại hạ và Ma tộc nhiều lần tiếp xúc, biết bọn hắc ám hiểu nhất là kích động dục vọng lòng người, để đạt mục đích không thể cho ai biết. Người bị hại như vậy, tại Tây Vực ta đã gặp, các hạ cùng người kia rất giống nhau, ta không biết người rốt cuộc có mục đích gì, nhưng xin khuyên các hạ chớ quá tin tưởng những Ma tộc kia, coi chừng biến thành con cờ của bọn chúng." Thẩm Lạc thấy vậy không tiếp tục vòng quanh, đi thẳng vào vấn đề nói.

Viêm Ma Thần nghe lời này, trong hai tròng mắt loé lên lệ mang.

...

Trong không gian hắc ám vô tận, chùm sáng màu máu kia vẫn lơ lửng giữa không trung, tản mát ra quang mang óng ánh, bên trong hiện ra thân ảnh Viêm Ma Thần cùng Thảm Lạc, thanh âm hai người đối thoại cũng truyền tới.

Thân ảnh to lớn với hai con mắt huyết hồng có chút ngưng tụ, giờ lên một ngón tay.

Một đạo huyết quang từ trong con mắt lớn bắn ra, vạch trên ngón tay một cái, một giọt màu tím đen chảy ra.

Thân ảnh to lớn bấm niệm pháp quyết điểm một cái, máu tươi tím đen bạo liệt ra, hóa thành một ma văn màu tím đen, bay vào trong chùm sáng màu máu.

...

"Người nói Tây Vực..." Viêm Ma Thần lạnh giọng mở miệng, tựa hồ muốn hỏi thăm chuyện Tây Vực, nhưng lời vừa nói ra được phân nửa đột nhiên nín lại.

Huyết sắc cốt phiến nơi mi tâm lại nổi lên hiện ra một ma văn màu tím đen, quang mang lý trí trong hai tròng mắt nhanh chóng biến mất, trong chớp mắt lân nữa trở nên trống rỗng.

Thảm Lạc nhìn thấy thân sắc Viêm Ma Thần biến hóa, trong lòng run lên, lập tức triệu hồi Tử Kim Linh.

Mà Viêm Ma Thần giờ phút này bỗng nhiên nhìn về phía Thảm Lạc, trong hai con ngươi chỉ còn lại sát cơ băng lãnh, thân thể không hề nao nhúng lên biến mất không thấy bóng dáng.

Con mắt Thảm Lạc trừng lớn, lập tức thôi động Át Mộc Tiên Độn trận rời đi.

"Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn!

Thân hình hắn vừa mới biến mất, hai đạo quang mang tím đen chỉ kém một bước nện lên chỗ hắn vừa mới đứng, lại là một thanh trọng chùy tím đen

cùng một thanh cự phủ tím đen, sóng chấn động khuấy động làm hư không nơi đó vụn vẹo một trận, thỉnh linh hiện ra mấy vết rạn.

Cấm chế bí cảnh nơi đây biến mất, không gian tựa hồ cũng chẳng còn kiên cố.

Lúc này, thân ảnh Viêm Ma Thần mới trong sự chấn động thoáng hiện ra, trong tay chẳng biết lúc nào nhiều hơn hai thanh Ma Bình to lớn kia.

Huyết quang trong mắt Viêm Ma Thần chớp lên, lập tức quay đầu nhìn về một hướng, nhanh chân một bước, muốn lần nữa thi triển Ma tộc thiểm hành thuật truy đuổi.

Nhưng giờ phút này, hư không bên chân nó ba động cùng một chỗ, một tử kim cự hoàn trống rỗng xuất hiện, chính là Tử Kim Linh, ca một tiếng bao lấy cổ chân Viêm Ma Thần.

Hỏa diễm trung thiên, phong bạo, linh yên từ trong Tử Kim Linh bắn ra, bao phủ thân thể Viêm Ma Thần.

Chương 861: Xác nhận thân phận

Viêm Ma Thần gầm thét liên tục, tay chân quơ loạn xạ, muốn đánh bay Tử Kim Linh, nhưng Tử Kim Linh một mực bao lại thân nó, căn bản không thể tùy tiện thoát khỏi.

Lục quang lóe lên, Thảm Lạc hiện thân ở phía xa, hai tay nhanh chóng bám niêm pháp quyết.

Hỏa diễm, phong bạo, linh yên chung quanh Viêm Ma Thần lập tức quay quanh ma đầu này, xoay quanh tương dung lên.

Bất quá sau hai ba cái hô hấp, một toà quang trận to lớn chừng hơn mười dặm ngưng tụ thành, phía ngoài quang trận quán quanh từng đoàn từng đoàn sương mù vàng mênh mông, quay cuồng như gió lốc, bên trong tràn ngập từng đạo phong trụ, hỏa trụ, cột khói thô to không gì sánh được, quay cuồng dữ dội.

Thân hình Thảm Lạc bắn ra, lóe lên chui vào trong quang trận khổng lồ.

Trong quang trận, hỏa diễm, phong bạo, linh yên lập tức giống như sôi trào vận chuyển, phô thiên cái địa công về hướng Viêm Ma Thần.

Mà Lôi Bộ Thiên Tướng kia giờ phút này cũng bay vụt đến, lóe lên chui vào trong quang trận.

Lập tức từng đạo lôi điện màu vàng thô to cũng tán loạn quay cuồng trong trận, bổ về phía thân thể Viêm Ma Thần, phát ra liên tiếp tiếng vang ù ù.

Quang trận khổng lồ vận chuyển ong ong, thiên địa linh khí phụ cận như trăm sông vào biển tụ đến, màu quang trận nhanh chóng đậm hơn, rất nhanh che kín thân ảnh Viêm Ma Thần, Thảm Lạc, Lôi Bộ Thiên Tướng vào trong, toàn bộ quang trận ầm ầm có xu thế diễn biến thành một tiểu thế giới.

Nhưng giờ phút này, cự hình quang trận đột nhiên bành trướng, từng đạo

huyết mang hắc quang chói mắt xuyên thủng chùm sáng bắn ra, chiếu rọi hư không phụ cận thành hai màu đỏ thẫm.

Sau đó quang trận đột nhiên run lên, lập tức xích quang hoàng mang bao quanh bạo liệt ra, một cỗ sóng chấn động cuồng quyền ra bốn phương tám hướng.

Hai bóng người theo những hoàng quang kia bay rớt ra ngoài, chính là Thẩm Lạc cùng Lôi Bộ Thiên Tướng.

Khoé miệng Thẩm Lạc ứ máu, sắc mặt trắng bệch, quần áo trên người nhiều chỗ vỡ tan, nhìn bị thương không nhẹ, Tử Kim Linh đã trở lại trong tay hắn.

Mà tình huống Lôi Bộ Thiên Tướng càng thêm không ổn, cánh tay trái cùng gân phân nửa thân thể không cánh mà bay, Hoàng Kim Lôi Côn cũng đứt gãy.

Một đạo thân hình dị thường cao lớn từ trong hoàng mang bạo liệt nhanh chân đi ra, mỗi một bước đều phát ra tiếng vang ù ù, giống như Viễn Cổ hung thần từ trong hỗn độn đi ra, chính là Viêm Ma Thần kia.

Thân thể Viêm Ma Thần lại cao to hơn không ít, cơ hồ đạt đến trăm trượng, làn da cũng cũng hiện ra từng khối lân phiến to lớn màu tím đen, tản ra khí tức khổng lồ hơn trước không ít.

Làm người tạ kinh ngạc nhất chính là, huyết sắc cốt phiến ngay mi tâm Viêm Ma Thần giờ phút này trở nên óng ánh, phẳng phát biến thành một khối huyết ngọc, không ngừng toả ra chung quanh từng vòng từng vòng huyết mang chói mắt.

"Đáng chết! Ma đầu này vậy mà càng đánh càng mạnh!" Sắc mặt Thẩm Lạc khó coi.

Nhục thân ma đầu này kiên cố, cự lực kinh người ngược lại cũng thôi đi, phiến toái nhất chính là khối huyết cốt nơi trán, không chỉ có thể bắn ra tinh tí màu máu trước đó, còn có thể phát ra mấy loại thần thông quý bí khó lường, Tử Kim Linh ở trước mặt nó cũng không có tác dụng quá lớn.

Hắn chuẩn bị xong mấy thủ đoạn, trước huyết sắc cốt phiến đều thất bại, trong lòng không khỏi sinh ra thoái ý.

Vào thời khắc này, một tiếng tiếng vang kinh thiên động địa từ đằng xa truyền đến, toàn bộ không gian kịch liệt chấn động lên, trong hư không trên đỉnh đầu chấn động không thôi, vậy mà vỡ ra từng vết rách to lớn, bầu trời vốn xanh thăm thẳm rất nhanh biến thành màu xám, mà mặt biển phía dưới cũng sóng cả mãnh liệt, đáy biển mặt đất rạn nứt ra từng khe hở khổng lồ.

Toàn bộ bí cảnh vậy mà sắp sụp đổ, khắp nơi tràn ngập một cỗ khí tức hủy diệt.

"Chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ là nơi này chống đỡ không nổi, sắp sụp đổ?" Trong lòng Thẩm Lạc run lên, không để ý tới đối phó Viêm Ma Thần nữa, hóa thành một đạo hồng ảnh, vọt tới quang môn hòn đảo phía dưới.

Trong mắt Viêm Ma Thần loé lên hung quang, thân thể khổng lồ nhoáng một cái biến mất.

Vào thời khắc này một đạo lôi điện màu vàng thô to đột nhiên từ trên trời giáng xuống, bổ vào phía trước hai ba mươi trượng.

Một đoàn ma khí màu đen từ nơi đó bộc phát ra, cùng lôi điện màu vàng kịch liệt xung đột.

Thân thể Viêm Ma Thần hiển hiện ra, bước chân có chút lảo đảo, nhưng trên tay nó nắm một đoàn lôi quang màu vàng bắn ra bốn phía, chính là Lôi Bộ Thiên Tướng.

Thiên Tướng vốn đã tổn hại, bây giờ nhìn lại càng thêm thâm trọng, cánh tay phải cùng đùi phải bị gãy uốn cong với một góc độ quỷ dị, toàn bộ thân thể cơ hồ bị bóp gãy.

Trì hoãn một chút như thế, thân ảnh Thẩm Lạc đã chạm vào quang môn trên hòn đảo.

Viêm Ma Thần tràn ngập sát cơ nổi giận gầm lên một tiếng, trong tay loé lên hắc quang, muốn một tay bóp nát Lôi Bộ Thiên Tướng.

Nhưng trên thân Lôi Bộ Thiên Tướng loé lên lôi quang, toả ra kim quang chói mắt.

Theo một tiếng vang thật lớn, thân thể Lôi Bộ Thiên Tướng vậy mà bạo liệt

ra, hóa thành một đoàn kiêu dương màu vàng, bao phủ Viêm Ma Thần vào trong đó.

Rất nhiều phù văn lôi điện to lớn quay cuồng trong kiêu dương, uy năng lôi điện dọa người khiến hư không phụ cận run rẩy ong ong, vết nứt không gian chung quanh lập tức lớn ra thêm không ít, tựa hồ cả vùng không gian lúc nào cũng có thể triệt để sụp đổ.

Trong thông đạo sau quang môn, Thẩm Lạc cảm ứng được tình huống phía sau, trong mắt hiện lên vẻ vui mừng.

Lúc này Lôi Bộ Thiên Tướng đang thi triển tuyệt chiêu lôi điện "Ngũ Lôi Oanh Đỉnh", ngưng tụ tất cả lôi điện thể nội, tự bạo kích địch.

Lấy tu vi Lôi Bộ Thiên Tướng, còn có trạng thái gã hiện tại, rất khó đánh giết Viêm Ma Thần kia, nhưng Viêm Ma Thần chính diện chịu đòn này, khẳng định cũng sẽ không dễ chịu.

Thẩm Lạc hừ lạnh một tiếng, toàn lực bay về phía trước, đồng thời vận chuyển Át Mộc Tiên Độn.

Lục quang hiện lên, cả người hắn trong thông đạo dưới đất biến mất không thấy gì nữa, lúc xuất hiện đã đi tới phía ngoài cung điện.

Không gian phía ngoài cũng phát sinh kịch biến, giữa không trung hiện ra từng vết rách to lớn, từng luồng từng luồng không gian phong bạo từ đó chen chúc ra, giống như không gian hải vực bên trong.

Bất quá nơi đây cùng nơi đó khác biệt chính là, trong hư không lượn lờ từng tầng từng tầng hào quang màu trắng, trong đó che kín vô số đạo trận văn màu trắng, ngưng tụ thành tầng tầng cấm chế, không biết có bao nhiêu tầng, hợp thành một đại trận vô cùng phức tạp.

Mà trung tâm những cấm chế này, chẳng biết lúc nào xuất hiện hai tòa tế đàn cao lớn, có hình tam giác, một tòa toàn thân kim hoàng, một tòa toàn thân trắng muốt như ngọc.

Tế đàn kim hoàng đã triệt để phá hư, đổ sụp ngay tại chỗ, đứt gãy mới tinh, hiển nhiên là vừa mới bị hủy.

Mà tế đàn màu trắng coi như hoàn hảo, nửa phần trên được chín tầng màn

sáng màu trắng bao phủ lại, đỉnh cao nhất mơ hồ có thứ gì đang nhấp nháy không thôi.

Chung quanh tế đàn đứng vững chín cây cột đá màu trắng, phía trên khắc đầy các loại trận văn, âm âm cộng hưởng cùng đại trận màu trắng chung quanh.

Chỉ là chín cây cột đá này, đã có năm cây bị chém đứt ngang, một thân ảnh đang đứng trên tế đàn, chính là Mã Tú Tú.

Vảy rồng trên thân nàng đã biến mất, khôi phục bộ dáng thiếu nữ, tay cầm một thanh huyết hồng trường kiếm.

Thanh trường kiếm kia nhìn ngoại hình dị thường phong cách cổ xưa, toàn thân quán quanh từng tia sáng màu máu, tản ra quang mang quý dị, khiến người ta thấy một lần lại có cảm giác quý dị hồn phách bị hút đi, thực sự yêu dị.

Thẩm Lạc thấy tình huống nơi đây, lập tức minh bạch nguyên nhân chấn động không gian lúc trước, khó trách bí cảnh nơi đây sắp sửa sụp đổ, nguyên lai là do Mã Tú Tú làm.

Hắn lập tức phát hiện Mã Tú Tú khôi phục hình người, ánh mắt lập tức nhìn về phía cổ tay nàng này, con ngươi lập tức co rụt lại.

Trên cổ tay phải Mã Tú Tú thỉnh linh có năm điểm huyết hồng ấn ký, cùng một chỗ vừa lúc tạo thành một đóa hoa mai.

"Nàng quả nhiên là một trong ma hồn chuyển thế..." Thẩm Lạc nói thềm một tiếng.

Hắn mặc dù đã sớm đoán được, nhưng lúc xác nhận thân phận Mã Tú Tú, trong lòng vẫn nổi lên một loại cảm giác nói không nên lời, có đề phòng cùng sát cơ, cũng mang theo vài phần tiếc hận cùng thương hại.

Mã Tú Tú nếu là ma hồn chuyển thế, vì thiên hạ thương sinh, tuyệt không cho phép nàng sống trên đời, nhưng hắn và Mã Tú Tú quen biết từ Kiến Nghiệp thành, nàng này cũng có rất nhiều quá khứ cùng bất đắc dĩ khó mà nói tường tận, chính mình vì tiêu diệt Xi Vu, thật hạ sát thủ với nữ tử này?

Chương 862: Xuất kỳ bất ý

Thẩm Lạc phát hiện ra Mã Tú Tú, đồng thời Mã Tú Tú cũng lập tức nhận ra Thẩm Lạc tồn tại, gương mặt xinh đẹp biến đổi, lật tay lấy ra một vật, chính là tiêu kỳ màu trắng mà hắc hùng tinh cho Nhiếp Thái Châu lúc trước, nó có thể điều khiển Lương Nghi Vi Trần Huyền Trận, đưa tay vung lên.

Tầng tầng màn sáng màu trắng quanh Thẩm Lạc lập tức phẳng phát sóng lại, đè ép tới hẳn.

Mà Mã Tú Tú như thiểm điện quay người nhìn về phía tế đàn, lập tức huy động trường kiếm màu đỏ trong tay, hung hăng chém một phát.

Một tiếng rít từ trên thân kiếm truyền đến, tiếp đó huyết mang trùng thiên lóe lên, trên trường kiếm bắn ra một đạo kiếm khí màu đỏ dài hơn mười trượng.

"Xoẹt" một tiếng vang giòn, màn sáng màu trắng ngoài cùng bị một chém mà phá.

Cắm chế màu trắng chung quanh chen chúc đến, cảnh sắc trước mắt Thẩm Lạc lập tức bị tầng tầng sương trắng bao phủ, tế đàn cùng thân ảnh Mã Tú Tú đều biến mất không thấy gì nữa.

Thẩm Lạc cũng không cử động gì, thậm chí nhìn thấy Mã Tú Tú thôi động cắm chế che lại thân hình của mình, âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

"Đây là hạch tâm Lương Nghi Vi Trần Huyền Trận, không ngờ ở tại nơi này! Thẩm tiểu tử, đừng đứng im như thế, nhanh phá vỡ những cắm chế này, lấy đồ vật trên đỉnh tế đàn vào tay, long nữ kia xem ra cũng muốn vật ấy, tuyệt đối không thể để nó đắc thủ!" Thanh âm hắc hùng tinh vang lên trong đầu Thẩm Lạc, trong giọng nói tràn ngập vẻ kích động.

Thân thể Thẩm Lạc chấn động, lúc này mới hoàn hồn, lật tay tế ra Tử Kim Linh,

Trên Hỏa Linh hồng quang điên cuồng phát ra, mảng lớn ngọn lửa màu đỏ tinh thuần phun ra ngoài, mặc dù không đạt tới trình độ lửa chí thuần, nhưng cũng không kém quá nhiều, hung hăng trùng kích trên sương trắng phía trước.

Lập tức thanh âm xuy xuy nổi lên, sương mù màu trắng bị ngọn lửa màu đỏ xông lên, lập tức tuyết tiêu băng dung, lúc trước tầng tầng màn sáng màu trắng xuất hiện lần nữa.

Ngọn lửa màu đỏ cuộn cuộn về phía trước, đồng thời ngưng tụ hóa thành một Hỏa Phượng màu đỏ dài mười mấy trượng, vỗ cánh nhào về phía trước.

"Phốc" "Phốc" thanh âm nhẹ vang lên, những màn sáng này bị tùy tiện đốt xuyên, căn bản không thể ngăn cản hoả diễm Tử Kim Linh mấy may.

"Trên tế đàn là vật gì?" Thẩm Lạc theo sát sau ngọn lửa màu đỏ, bay vào chỗ sâu cấm chế, đồng thời truyền âm hỏi.

"Không nên hỏi nhiều, người lấy được là biết ngay, nhanh phá vỡ những cấm chế này." Hắc Hùng Quái gấp giọng thúc giục.

Trên tế đàn, Mã Tú Tú cầm huyết hồng trường kiếm bỏ liên tục, từng đạo huyết sắc kiếm khí bắn ra, liên tiếp phá mấy tầng màn sáng, nhanh chóng tới gần đỉnh đài cao.

Vào thời khắc này, liên tiếp âm thanh vỡ tan truyền đến, nàng quay đầu nhìn lại, sắc mặt âm trầm xuống.

Chỉ thấy một con Hỏa Phượng màu đỏ ở bên ngoài màn sáng mạnh mẽ đâm tới, nhẹ nhõm hòa tan xuyên thủng cấm chế phía trước, một bộ dạng lập tức sẽ phá cấm mà ra.

Mã Tú Tú hơi cắn răng, ném tiêu kỳ màu trắng ra ngoài.

Trên tiêu kỳ toả ra bạch quang sáng như tuyết, hóa thành một đạo bạch quang, dung nhập vào trong cấm chế phía ngoài.

Trong màn sáng cấm chế quanh hoả phượng lập tức phun ra đạo đạo hào quang màu trắng, lập tức biến tăng thêm mấy lần, uy lực tăng mạnh.

Hỏa Phượng màu đỏ nhanh chóng phi độn như gặp phải cự sơn áp chế, tốc độ lập tức trì hoãn rất nhiều.

Mà chung quanh màn sáng cấm chế bạch quang chớp liên tục, lấy Hỏa Phượng làm trung tâm, nhanh chóng chuyên động, ần ần hình thành một vòng xoáy khổng lồ, giam cầm nó vào bên trong.

Trên mặt Mã Tú Tú vui mừng, lập tức quay đầu, nhìn về phía bốn tầng cấm chế trên đỉnh tế đàn, những cấm chế này nhìn càng thêm hùng hậu, ần ần còn có vô số phù văn thân bí lưu chuyển trên đó, nhìn rất là bất phàm.

Ánh mắt nàng mãnh liệt, đột nhiên cắn chót lưỡi, phun ra một ngụm tinh huyết lên trường kiếm màu đỏ, đồng thời hai tay nhanh chóng bâm niệm pháp quyết.

Huyết quang trên trường kiếm lập tức sáng lên gấp mấy lần, biến lớn thành cự kiếm dài khoảng ba trượng, hơn phân nửa thân kiếm đỏ bừng yêu dị, càng tản mát ra một cỗ huyết tinh nghe muốn ói, bất quá còn lại non nửa thân kiếm bắn ra kim quang thuần chính hùng vĩ, cùng yêu dị huyết hồng càng thêm rõ ràng.

Nhưng giữa cả hai cũng không xung đột, ngược lại ần ần tương dung.

Mã Tú Tú cầm huyết hồng trường kiếm quét ngang, hư không chém một phát nặng tựa nghìn cân về phía tế đàn.

Không gian ba động kịch liệt bỗng nhiên xuất hiện ở đỉnh tế đàn, một đạo kiếm khí khổng lồ dài hai ba mươi trượng hiện hiện ra, không chút khách khí chém xuống bốn đạo cấm chế ở đỉnh tế đàn.

Trên kiếm khí khổng lồ kim hồng giao nhau, chỉ rơi xuống một nửa, thiên địa linh khí phụ cận giống như trăm sông vào biển bị kiếm khí khẽ hấp vào, kiếm khí vốn chỉ dài hai ba mươi trượng trong nháy mắt biến lớn đến trăm trượng, trăm trên bốn tầng cấm chế.

Xùy! Xùy! Xùy! Xùy!

Liên tục bốn tiếng vỡ tan giòn vang, bốn đạo cấm chế bị một chém phá vỡ, hiện ra vật ở đỉnh tế đàn, lại là một ngọc phù màu trắng lớn chừng bàn tay phong cách cổ xưa cùng một hạt châu lớn cỡ nắm tay, tản ra hào quang năm màu.

Toàn thân ngọc phù trắng nõn, nhưng xung quanh lại có một chút phù vân xám trắng như ẩn như hiện, nhìn rất là thần bí. Chỉ là trên đó có mấy vết rạn, nhìn tựa hồ lúc nào cũng có thể vỡ.

Ngũ sắc hạt châu cũng giống như vậy, phía trên xuất hiện hai vết nứt, nhìn cũng sắp vỡ.

Đôi mắt Mã Tú Tú sáng lên, đưa tay phát ra một cỗ hắc quang cuốn về phía ngọc phù cùng ngũ sắc hạt châu.

Nhưng giờ phút này, một đạo lam quang từ bên cạnh phóng tới, vượt lên trước một bước bao lại ngọc phù cùng hạt châu kia, cuốn chúng đi.

Mã Tú Tú chụp hụt, gương mặt xinh đẹp lập tức biến đổi, bầm niệm pháp quyết với cấm chế chung quanh một chút, thôi động cấm chế tế đàn chung quanh ngăn cản.

Nhưng vừa rồi còn có thể điều khiển cấm chế, vậy mà giờ phút này nàng thi pháp lại không phản ứng chút nào.

Lam quang vòng quanh ngọc phù màu trắng vèo một tiếng xuyên qua mấy đạo cấm chế, rơi vào trong tay một người, thỉnh linh chính là Thẩm Lạc.

Mã Tú Tú khẽ nhếch miệng nhỏ lên, vội vàng xoay người nhìn ra phía ngoài cấm chế, vòng xoáy cấm chế to lớn kia chẳng biết lúc nào đã biến mất không thấy.

Mà Thẩm Lạc bắt được ngọc phù, ở giữa eo bắn ra một cỗ lam quang, ngưng tụ thành một quang chưởng, năm tiểu kỳ màu trắng kia không chế Lương Nghi Vi Trần Huyền Trận.

"Người... Người làm sao đi ra được?" Mã Tú Tú lách mình lui lại, trầm giọng quát hỏi.

Nếu Thẩm Lạc lẻ loi một mình xông vào Lương Nghi Vi Trần Huyền Trận, dù tu vi hẳn tăng lên tới Chân Tiên trung kỳ, cũng sẽ bị vây ở trong trận, thời gian ngắn không thể nào thoát ra.

Nhưng Mã Tú Tú không biết là, hơn phân nửa pháp lực thể nội Thẩm Lạc đều là hắc hùng tinh đưa qua, hắc hùng tinh giấu trong thể nội hẳn, càng có

thể điều khiển những pháp lực này, mà gã nhiều năm trấn thủ Tử Trúc Lâm, nếu nói về hiểu rõ Lương Nghi Vi Trần Huyền Trận, trên Phổ Đà sơn không có mấy người có thể so sánh cùng hắc hùng tinh, muốn phá giải vòng xoáy cấm chế mà Mã Tú Tú mới học mới luyện thúc giục, tự nhiên dễ như trở bàn tay.

Thẩm Lạc không trả lời Mã Tú Tú, con mắt gắt gao nhìn chăm chăm ngọc phù màu trắng trong tay, thanh quang trong hai con ngươi chớp liên tục, Huyền Âm Mê Đồng cùng tám ngọc phù này sinh ra cộng minh mãnh liệt.

Từng luồng từng luồng huyền lực vô hình từ trong ngọc phù màu trắng truyền tới, căn cơ thần thông Huyền Âm Mê Đồng trong đôi mắt hắc nhanh chóng chuyển động, vậy mà thu nạp cỗ vô hình huyền lực này, uy lực Huyền Âm Mê Đồng nhanh chóng tăng lên.

"Ngọc phù này thoát nhìn là hạch tâm trận pháp Lương Nghi Vi Trần Huyền Trận, hẳn là một loại huyền thuật tiên phù nào đó, Huyền Âm Mê Đồng của ta cũng là huyền đồng thuật, hấp thu phù lực này tăng lên cũng là bình thường!" Thẩm Lạc sau khi khiếp sợ, rất nhanh liền thoái mái, thu ngọc phù màu trắng vào thể nội, tiếp tục thu nạp huyền lực phù lực tăng lên đồng thuật.

"Ha ha, rốt cuộc đạt được, Ngũ Sắc Tê Long Châu! Có vật này, ta có thể đột phá bình cảnh tu vi trước mắt, trong vòng trăm năm đạt đến Chân Tiên hậu kỳ!" Thẩm Lạc đang muốn thu hồi hạt châu ngũ sắc, trong đầu bỗng vang lên thanh âm hắc hùng tinh cười to.

Chương 863: Rời động

"Ngũ Sắc Tê Long Châu?" Thảm Lạc nhíu mày lại, hẳn chưa từng nghe qua cái tên này, bất quá từ ngoại hình cùng khí tức châu này phán đoán, tựa hồ là một viên nội đan Long tộc.

"Thảm tiểu tử, chúng ta thương lượng, viên Ngũ Sắc Tê Long Châu này cho ta, tấm Luỡng Nghi Vi Trần Phù này người cầm lấy đi, tất cả chúng ta đều được chỗ tốt, sau đó không cần phải lộ ra, thế nào?" Thanh âm Hắc hùng tinh lần nữa vang lên trong đầu Thảm Lạc.

"Hai món đồ này là vật áp trận Luỡng Nghi Vi Trần Trận, cứ như vậy lấy đi không quan hệ sao?" Thảm Lạc cũng phi thường muốn tấm ngọc phù này, nghe vậy ánh mắt sáng lên nói.

"Không sao, bí cảnh Triều Âm động này đã bắt đầu sụp đổ, Luỡng Nghi Vi Trần Trận cũng bị long nữ này phá hư hơn phân nửa, không thể nào chữa trị, hai món đồ này đã không còn đại dụng, mà linh lực trong hai vật này đã tổn hao sáu bảy phần mười, Phổ Đà sơn cũng không quá xem trọng." Hắc hùng tinh nói.

"Nếu hộ pháp tiên bối nói như thế, vậy thì tốt, việc này một lời đã định." Thảm Lạc nghe những lời này, bỏ đi một tia lo lắng trong lòng, thu hạt châu ngũ sắc này vào, dự định sau lại đưa cho hắc hùng tinh.

Nhiếp Thái Châu, tiểu hùng quái, Bạch Tiêu Thiên đều ở trong không gian Thiên Sách, giờ phút này đưa Ngũ Sắc Tê Long Châu này cho hắc hùng tinh, sẽ thêm không ít phiền phức.

Mã Tú Tú thấy cảnh này, tức giận nhìn Thảm Lạc một chút, thân hình bay ngược ra sau.

"Chạy đâu!" Nổi lòng Thảm Lạc đã bình phục, lập tức để hắc hùng tinh thôi động tiểu kỳ màu trắng, một vòng bạch quang khuếch tán ra.

Tầng tầng cấm chế chung quanh lập tức thay đổi phương hướng, cuốn về

hướng Mã Tú Tú, càng có từng đạo sóng ánh sáng màu trắng hiện lên chung quanh, ngăn chặn tất cả đường lui của nàng ta.

Luận về điều khiển Lương Nghi Vi Trần Huyền Trộn, hắc hùng tinh mạnh hơn Mã Tú Tú không biết bao nhiêu lần.

Bất luận thế nào, Mã Tú Tú là tàn hồn Xi Vưu chuyên thế, Thâm Lạc không thể bỏ mặc nàng rời đi, quyết định trước bắt giữ nàng này, sau lại tính tiếp.

Nhưng Mã Tú Tú cũng không kinh hoảng, trường kiếm màu đỏ trong tay đại thịnh kiếm mang, như thiểm điện bổ ra sau.

Một đạo kiếm khí đỏ vàng sáng loáng lần nữa từ trên thân kiếm bắn ra, so với kiếm khí trước đó càng thêm hùng vĩ, dài chừng hai ba trăm trượng, rộng bảy, tám trượng.

"Xoẹt" một tiếng, tất cả màn sáng cấm chế chung quanh như giấy, bị kiếm khí chém ra.

Mà thân hình Mã Tú Tú như điện, "Vèo" một tiếng bay đến cấm chế bên ngoài, một tay khác bấm niệm pháp quyết dẫn một cái.

Một tia sáng trắng từ trên người nàng bộc phát ra, cả người trong chốc lát biến mất không thấy gì nữa, tại chỗ hiện ra một cái bình nhỏ màu trắng, chính là Ngọc Tĩnh Bình.

"Thực lực Thâm huynh cường đại, tiêu mọi mặc cảm, bảo vật Triều Âm động này để cho các hạ, bất quá chuyện này còn chưa xong, chúng ta sau này còn gặp lại!" Thanh âm Mã Tú Tú từ trong Ngọc Tĩnh Bình truyền ra.

Vừa mới nói xong, trên Ngọc Tĩnh Bình tỏa sáng hào quang, hóa thành một đạo cầu vồng màu trắng bay thẳng vào trong vết nứt không gian trên bầu trời, biến mất không thấy gì nữa.

Liên tiếp cử động của nàng nhanh như thiểm điện, Thâm Lạc cũng không kịp ngăn cản.

"Huyết hồng trường kiếm kia là bảo vật gì? Uy lực lại to lớn như thế! Còn câu nói sau cùng kia là có ý gì?" Hắc nhú mày tự lẩm bẫm.

Vào thời khắc này, một tiếng rống to kinh thiên động địa từ trong cung điện truyền đến, như sóng lớn bài không, cả tòa bí cảnh lắc lư theo, tề đàn nội Lương Nghi Vi Trần Huyền Trận này cũng ong ong không ngừng run rẩy.

"Là Viêm Ma Thần kia!" Trong lòng Thẩm Lạc run lên.

Nhưng từ uy thế thanh âm này, Viêm Ma Thần bị Lôi Bộ Thiên Tướng trước khi chết tự bạo tập kích, chẳng những không bị thương nặng, thực lực Viêm Ma Thần so với vừa rồi lại tăng lên.

Mà nghe thanh âm này, Viêm Ma Thần kia tựa hồ đang nhanh chóng chạy ra phía ngoài.

"Hộ pháp tiên bối, ngài có biện pháp để ta rời Triều Âm động này không?" Thẩm Lạc vội vàng câu thông tâm thần với hắc hùng tinh.

"Nếu lúc trước, ta cũng không có cách nào, bất quá bây giờ Lương Nghi Vi Trần Huyền Trận đang ở trước mắt, mà linh kỳ điều khiển cũng ở trong tay chúng ta, mặc dù trận này đã tàn phá hơn phân nửa, đưa người truyền tống ra ngoài còn có thể làm được. Mà Viêm Ma Thần kia giờ phút này còn ở trong Triều Âm động, đối với chúng ta cũng là một cơ hội!" Thanh âm Hắc hùng tinh mãnh liệt nói.

"Cơ hội? Chẳng lẽ tiên bối muốn..." Thẩm Lạc nhíu mày lại, sau một khắc thần sắc lập tức biến đổi thốt ra.

Hắc hùng tinh không trả lời hẳn, điều động pháp lực thể nội Thẩm Lạc, thôi động tiêu kỳ màu trắng.

Từng vòng bạch quang so với trước đó càng thêm sáng tỏ từ trên lá cờ nở rộ ra, cấm chế màu trắng chung quanh bắn ra linh mạng chói mắt, từng vòng từng vòng quang văn màu trắng chung quanh tề đàn hiện hiện ra trong hư không, cùng cấm chế nơi đây dung hợp cùng nhau, tạo thành một tòa pháp trận màu trắng.

Vào thời khắc này, một tiếng âm vang từ hướng cung điện truyền đến, trên cung điện hùng vĩ hiện ra từng đạo kim văn, phun ra ngoài kim quang loá mắt.

Cả tòa cung điện chấn động kịch liệt, phía trên hiện ra từng vết rạn to lớn giăng khắp nơi, sau đó chính thể âm vang sụp đổ.

Một bóng người to lớn từ dưới đất bắn ra, chính là Viêm Ma Thần.

Ngoại hình nó lần nữa phát sinh biến hóa, nhìn lại cao to hơn không ít, bên ngoài thân mọc lít nha lít nhít đầy lân phiến, kỳ lạ nhất là trên sống lưng lại mọc ra hai cánh tay trắng kiện, nhìn càng thêm dữ tợn.

Viêm Ma Thần từ dưới mặt đất toát ra, hai mắt huyết hồng lập tức tập trung vào Thẩm Lạc, thân hình khổng lồ nhoáng một cái hóa thành một đạo tàn ảnh bay nhào tới.

"Truyền tống!" Nhưng thể nội Thẩm Lạc truyền ra tiếng hắc hùng tinh quát khê.

Pháp trận màu trắng trong nháy mắt phát ra âm thanh to lớn vù vù, trong trận bộc phát ra bạch mang chói mắt, sau đó quang hoa thu vào, tại chỗ rỗng tuếch.

Viêm Ma Thần nhào tới bắt hụt, thân hình khổng lồ hung hăng đâm vào trên tế đàn.

Tế đàn cao lớn phẳng phát giấy bunn nặn âm vang đồ sộ hơn phân nửa, nhưng cấm chế trận pháp chung quanh lại không biến mất, ngược lại càng toả sáng hào quang.

Trong toàn bộ bí cảnh thiên địa linh khí khê động, lập tức tế đàn cùng chín cây cột đá chung quanh đồng thời tản mát ra một cỗ sóng pháp lực kinh khủng.

Trong đôi mắt huyết hồng của Viêm Ma Thần nổi lên một tia dị dạng, thân hình to lớn lập tức bay ngược ra sau, rời xa tế đàn.

Nhưng không chờ nó rời xa, tế đàn cùng chín cây cột đá run lên, tự mình phun ra một cột sáng màu trắng kinh thiên, xông thẳng tới chân trời.

Giữa không trung một tiếng sét đùng đoàng vang lên!

Mười cột sáng tụ lại một chỗ, giữa không trung ba động cùng một chỗ, bỗng nhiên hiện ra một quang trận màu trắng đường kính vượt qua trăm dặm.

Quang trận này vang "Ông" "Ông", lập tức ở trung tâm hiện ra một vòng xoáy màu trắng cự đại không gì sánh được, bên trong tiếng oanh minh vang lên, một cỗ hấp lực vô cùng to lớn từ đó lộ ra, bao phủ trên người Viêm Ma Thần.

Thân hình Viêm Ma Thần bắn ngược ra sau lập tức dừng lại, trong quang trận to lớn lập loè bạch quang, không khí chung quanh lập tức biến thành như vũng bùn, khiến nó khó mà động đậy.

Bên ngoài Triều Âm động trong Tử Trúc Lâm, Thảm Lạc đứng trên hư không, toàn thân đại thịnh lam quang, trên mặt cũng bị một tầng lam quang bao lại, ẩn ẩn hiện ra khuôn mặt hắc hùng tinh.

Hai tay hấn nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, cổ tay rung lên, tiểu kỳ màu trắng bay ra ngoài, vô số phù văn màu trắng từ đó tung bay ra, công dũng tới đại môn Triều Âm động.

Trên Triều Âm động quang mang điên cuồng phát ra, một tia sáng óng ánh từ đó bắn ra, trực tiếp vọt lên trời, chớp động một cái liền quán xuyên tầng mây giữa không trung, bay thẳng vô tận hư không.

"Diệt!" Thảm Lạc bấm tay tới tiểu kỳ màu trắng, tiểu kỳ "Xoẹt" một tiếng bốc cháy lên, hóa thành một ngọn lửa màu trắng dung nhập vào trong sợi tinh ti kia.

Tinh ti cường thêm lên, một tiếng âm vang hóa thành một cột sáng trắng nóng đường kính chừng trăm trượng, bao phủ lại Triều Âm động.

Khí tức hủy diệt đáng sợ từ trong cột sáng trắng nóng lộ ra, sau đó trong âm thanh âm âm to lớn, cuộn cuộn bạch quang điên cuồng khuếch tán ra bốn phương tám hướng, trong nháy mắt che mất cả tòa Triều Âm động cùng ngọn núi chung quanh.

Bất luận là những ngọn núi xung quanh, hay là Triều Âm động phủ đều triệt để vỡ nát.

Cột sáng trắng nóng rất nhanh biến mất, Triều Âm động cùng ngọn núi kia hoàn toàn biến mất vô tung, phẳng phai chưa bao giờ xuất hiện qua, trên mặt đất xuất hiện một lỗ đen lớn vài trăm trượng, bên trong là một mảnh đen kịt, không biết xuyên đến nơi nào trong lòng đất.

Chương 864: Lĩnh ngộ ngoài ý muốn

Trên mặt Thảm Lạc loé lên lam quang rồi biến mất, hiển lộ ra diện mạo như trước.

Hắn nhìn qua Triều Âm động cùng động sâu không đáy đã triệt để mẫn diệt, trong mắt lóe lên một tia chân kinh.

"Không ngờ Lương Nghi Vi Trần Trần tự bạo có uy lực to lớn như thế! Uy lực của đạo cột sáng vừa rồi, tuyệt đối vượt qua một kích của cường giả Thái Ất cảnh bình thường!" Thảm Lạc thở nhẹ một hơi nói.

Hắn vừa dứt lời, não hải vang lên thanh âm ngạc nhiên của hắc hùng tinh:

"A, Thảm đạo hữu còn được chứng kiến không ít thần thông của tồn tại Thái Ất cảnh? Đại năng như thế đã sớm là phượng mao lân giác ở nhân gian, chỉ có mấy đại thế lực đỉnh tiêm mới có."

"Dưới cơ duyên xảo hợp được chứng kiến một hai người, Viêm Ma Thần kia đã bị Lương Nghi Vi Trần Trần tự bạo diệt sát sao?" Thảm Lạc không muốn nói nhiều về vấn đề này, hàm hồ đáp lại một câu, sau đó chuyển chủ đề.

"Không biết. Dù không chết, ma này cũng khẳng định nguyên khí đại thương, chính là cơ hội tốt để tru sát nó, Thảm tiêu hữu, xin nhờ." Hắc hùng tinh cũng không dây dưa vấn đề vừa rồi, trầm giọng trả lời.

Tới tình trạng bây giờ, Thảm Lạc tự nhiên không nói hai lời, lật tay lấy ra Tử Kim Linh, trận địa sẵn sàng đón quân địch.

Vào thời khắc này, "Vèo" một tiếng duệ khiêu, một đoàn huyết quang từ chỗ sâu lỗ đen mặt đất bắn ra.

Thảm Lạc thấy vậy, lập tức thôi động Tử Kim Linh.

Một mảnh hoả diễm màu đỏ thuần túy đến cực hạn từ trong Hỏa Linh bắn

ra, chính là lửa chí thuần, quay đầu bao đoàn huyết quang kia vào trong đó.

Huyết quang bị lửa chí thuần bao một cái, lập tức biến thành hư vô, hiển lộ ra vật bên trong, lại là một khối tinh thể màu máu cao cỡ một người, bên trong là một mảnh ánh sáng mờ lung, mơ hồ có thể nhìn thấy bao lấy một bóng người mơ hồ không rõ.

Tinh thể màu máu này cũng không biết là vật gì, lửa chí thuần vậy mà cũng vô pháp hòa tan nó.

Ánh mắt Thảm Lạc chớp động, đang muốn thi triển thủ đoạn khác, trong tinh thể màu máu bỗng nhiên dâng lên một ngọn sóng huyết quang, quét ra chung quanh, lửa chí thuần xông lên nó, vậy mà đều bị dập tắt.

"Cái gì!" sắc mặt Thảm Lạc biến đổi.

Uy lực linh hoá màu đỏ trong Tử Kim Linh cực lớn, tinh luyện thành lửa chí thuần xong, cơ hồ không gì không thiêu cháy. Nhưng lại bị huyết sắc cốt phiến Viêm Ma Thần phá giải qua một lần, huyết sắc ngọn sóng này là thần thông gì, vậy mà cũng có thể phá giải lửa chí thuần này.

Huyết sắc ngọn sóng tiếp tục khuếch tán ra bên ngoài, bên trong lấp loé hung mang. Thảm Lạc không dám đón đỡ, vội vàng lách mình tránh né, trên chân chớp động tinh quang ánh trắng, cả người trong chốc lát xuất hiện cách đó hai ba trăm trượng.

Hắn khẽ giật mình, vừa rồi né tránh, vậy mà đã dùng thần thông Di Hình Hoán Ảnh.

Hắc hùng tinh cũng không xuất thủ giúp đỡ, vừa rồi trốn tránh là hắn một thân một mình làm, vậy mà ngoài ý liệu thi triển thành công!

Thảm Lạc biết rõ tư chất của mình trong hiện thực, có thể nói cực kỳ bình thường, cho tới nay đều dựa vào kinh nghiệm mộng cảnh gia trì, mới học thành một thân bản sự hiện tại. Nhưng rõ ràng hắn không nhập mộng, chỉ là lúc trước trong chiến đấu, dựa vào hắc hùng tinh trợ giúp, thi triển qua mấy lần Di Hình Hoán Ảnh, làm sao đột nhiên lại lĩnh ngộ?

"Hắn là Linh Động Cửu Thiên này không chỉ có thể tạm thời tăng cao tu vi, còn có thể phụ trợ tu luyện bí thuật?" Thảm Lạc âm thầm suy nghĩ.

Kỳ thật suy đoán của hắn cũng không sai, Phổ Đà sơn Linh Động Cửu Thiên chính là Quan Âm Đại Sĩ tham khảo bí pháp Linh Sơn Đại Lôi Âm, kết hợp bản thân sở ngộ, sáng lập ra tuyệt thế thần thông, không chỉ có thể tái giá tu vi, càng có thể làm cho tâm thần hai người thi thuật tương hợp, một phương thi triển thần thông, một phương khác lập tức có thể đồng bộ cảm ứng được, như là bản thân tự thi thuật, từ đó nhanh chóng nắm giữ.

Vào thời khắc này, tinh thể màu máu kia đột nhiên "Răng rắc" một tiếng, phía trên hiện ra đạo đạo vết rạn.

Thảm Lạc vội vàng thu nhiếp tinh thần, ngưng mắt nhìn lại.

Vết rạn trên tinh thể màu máu cấp tốc khuếch tán, rất nhanh phủ kín toàn thân, sau đó lại phát ra một tiếng vang nhỏ, vậy mà vỡ vụn thành từng mảnh, hiện ra một bóng người trần truồng, chính là Ngụy Thanh.

Giờ phút này y đã khôi phục thành thường nhân, ma văn trên da, lân giáp đều đã biến mất, nhưng khí tức không mấy may suy yếu, mà huyết sắc cốt phiến nơi mi tâm sáng chói huyết quang, càng hơn lúc trước.

Mí mắt Thảm Lạc giựt liên tục, Ngụy Thanh trước mắt mặc dù không có hình thái Viêm Ma Thần thông thiên triệt địa kia, nhưng chẳng biết tại sao, mang đến cho hắn một cảm giác càng thêm đáng sợ, vô thức lại lui về sau một khoảng.

"Làm sao có thể! Lương Nghi Vi Trần Trần tự bạo uy lực to lớn cỡ nào, Ngụy Thanh kia vậy mà có thể toàn thân trở ra!" Trong không gian Thiên Sách, hắc hùng tinh cũng kinh hãi không gì sánh được.

Bên cạnh Hắc hùng tinh, tiểu hùng quái cùng Bạch Tiêu Thiên đứng im, hai người không nhìn thấy tình huống bên ngoài, chỉ có thể thông qua hắc hùng tinh biểu lộ phán đoán.

Thấy hắc hùng tinh thất sắc như vậy, sắc mặt hai người cũng trầm xuống, muốn hỏi thăm chuyện bên ngoài, nhưng không mạo muội mở miệng.

Mà Nhiếp Thái Châu nhắm mắt cuộn đầu gối ngồi ở một bên, tay nắm cành Dương Liễu, tựa hồ đang tế luyện bảo vật này.

Về phần Nguyên Khâu, không có ở chỗ này, tựa hồ đã rời đi.

Hai mắt huyết hồng của Ngụy Thanh quét nhìn Thâm Lạc một chút, thân hình đột nhiên mơ hồ một cái, biến mất không thấy, chỉ để lại một đạo tàn ảnh, theo gió chậm chậm phiêu tán.

Bản thể y đi nơi nào, ai cũng không nhìn thấy.

"Không ổn, Ngụy Thanh này đi nơi nào? Thâm tiểu hữu có nhìn thấy không?" Hắc hùng tinh giật mình, vội vàng hỏi.

Hai con người Thâm Lạc chớp động thanh quang, quay người nhìn lại hướng Phổ Đà sơn bên ngoài Tử Trúc Lâm.

Huyền Âm Mê Đồng của hắn giờ phút này đã hấp thu không ít huyền lực ngọc phù, thị lực phóng đại, khó khăn lắm nhìn thấy Ngụy Thanh phóng về hướng Phổ Đà sơn nơi đó.

"Đi về hướng tông môn? Thâm tiểu hữu, mau đuổi theo!" Hắc hùng tinh thấy vậy, vội vàng nói, bất quá thanh âm đã có chút thờ dốt.

"Hộ pháp tiên bối, ngài không sao chứ?" Thần thức Thâm Lạc vào trong không gian Thiên Sách, sắc mặt biến đổi, truyền âm hỏi.

Lúc này sắc mặt Hắc hùng tinh đã một mảnh hôi bại, khí tức cũng ba động lợi hại, tựa hồ bí thuật Linh Động Cửu Thiên đã sắp đạt tới cực hạn.

Trái tim Thâm Lạc chìm xuống, nếu như không có Linh Động Cửu Thiên, hắn khôi phục tu vi Xuất Khiếu trung kỳ, vậy sẽ không làm gì được.

"Ta không sao, còn có thể chịu đựng được, mau đuổi theo Ngụy Thanh kia." Hắc hùng tinh lắc đầu, gấp giọng thúc giục.

"Biểu ca, huynh đuổi theo Ngụy Thanh kia đi, hộ pháp tiên bối cứ giao cho ta." Nhiếp Thái Châu khoanh chân tĩnh tọa một bên đột nhiên mở to mắt, mở miệng nói.

Thâm Lạc khẽ giật mình, không nói gì nữa, lập tức hóa thành một đạo cầu vồng màu đỏ, đuổi theo hướng Ngụy Thanh biến mất.

Trong không gian Thiên Sách, Nhiếp Thái Châu vỗ mặt đất, cả người trong nháy mắt lướt ngang ra, bay đến trước hắc hùng tinh, hai tay nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, trong miệng nói lầm bầm.

Từng đạo lục quang không ngừng từ trong cảnh Dương Liễu bay ra, chui vào thể nội hắc hùng tinh.

Ba động khí tức Hắc hùng tinh lập tức bình phục hơn phân nửa, sắc mặt hơi bại cũng khôi phục một chút.

Bất quá Nhiếp Thái Châu tựa hồ cũng không hài lòng, đại mi nhắm lại sau đó há miệng phun ra một ngưng nhỏ tinh huyết, lóe lên dung nhập vào trong cảnh Dương Liễu. Cảnh Dương Liễu lập tức tỏa ra lục quang loá mắt không gì sánh được, một cái chạc cây mãnh liệt chấn động, hai mảnh lá liễu từ phía trên từ từ bay ra, rơi vào mi tâm hắc hùng tinh, dung nhập vào.

Con mắt Hắc hùng tinh lập tức trùng lớn, một đồ án đài sen màu xanh lá xuất hiện ở mi tâm, từng vòng từng vòng gợn sóng màu xanh lá từ phía trên dập dờn ra, khí tức trên người gã hỗn loạn trong nháy mắt bình phục, thậm chí còn tăng cao hơn một chút, sắc mặt cũng khôi phục nhanh chóng, không còn xám trắng, lộ ra một tia hồng nhuận phơn phớt.

Chương 865: Chúng yêu xâm phạm

Trong khi Thảm Lạc phi độn, cảm ứng được trong hắc hùng tinh biến hóa trong không gian Thiên Sách, không khỏi mở to hai mắt nhìn.

"Đây là một môn bí thuật Liên Hoa diệu pháp trong cảnh Dưàn Liễu này, là ta vừa mới lĩnh hội từ trong cảnh Dương Liễu ra. Thuật này chính là thần thông chữa thương bí truyền của Quan Âm Đại Sĩ, mặc kệ bị thương thế nặng bao nhiêu, chỉ cần còn một hơi thở, Liên Hoa diệu pháp cũng có thể làm cho nó tạm thời khôi phục sinh cơ. Bất quá ta chỉ tập sơ thuật này, dựa vào cảnh Dương Liễu phụ trợ, cũng chỉ có thể duy trì một khắc đồng hồ, một khắc đồng hồ sau, hộ pháp tiên bối sẽ khôi phục lại trạng thái lúc trước." Nhiếp Thái Châu giải thích.

"Một khắc đồng hồ đã đủ rồi, biểu muội nàng chăm sóc tốt tiên bối nhé." Thảm Lạc nghe vậy buông lỏng, nói lời này xong, thần thức rời khỏi không gian Thiên Sách, toàn lực bay về phía trước.

Lấy thực lực Ngụy Thanh bây giờ, toàn bộ trên Phổ Đà sơn, trừ vị kia Quan Nguyệt chân nhân kia, tuyệt không ai là đối thủ của y. Nếu như y núp trong bóng tối xuất thủ, Quan Nguyệt chân nhân không cảm ứng được chưa hẳn có thể tránh thoát y đánh lén, bọn Thanh Liên tiên tử càng không thể may mắn thoát khỏi.

Nếu vậy, toàn bộ Phổ Đà sơn chỉ sợ sẽ bị hủy trong tay Ngụy Thanh.

Thảm Lạc mặc dù không có quan hệ gì lớn với Phổ Đà sơn, nhưng Tiên Hạnh chữa tốt thọ nguyên cho hắn là đồ vật của Phổ Đà sơn, lại thêm tình cảm với Nhiếp Thái Châu, hắn không thể ngồi nhìn hết thấy phát sinh.

Càng quan trọng hơn là, nếu như hắn không cảm ứng sai, Ngụy Thanh này chỉ sợ sẽ giống như Triêm Quả, Mã Tú Tú, chính là một ma hồn chuyển thế của Xi Vu, quyết không thể mặc kệ.

Lưỡng Nghi Vi Trần Huyền Trận đã tự bạo, cảm chế trong Tử Trúc Lâm cũng biến mất theo, trong chốc lát hắn ra khỏi Tử Trúc Lâm, rất mau tới

trước một toà đại diện biên giới tông môn Phổ Đà sơn.

Nơi đây huyền ảo không gì sánh được, bảy, tám tên đệ tử Tích Cốc kỳ Phổ Đà sơn cùng vài đầu yêu vật đánh khí thế ngất trời. Pháp khí, yêu khí mạn thiên phi vũ, kịch liệt va chạm vang vọng quảng trường, tình huống chiến đấu dị thường kịch liệt.

Nhân số đệ tử Phổ Đà sơn mặc dù chiếm ưu thế, nhưng đối diện mấy yêu vật thực lực lại mạnh hơn nhiều, còn có một lộc yêu Ngưng Hồn kỳ, đệ tử Phổ Đà sơn rõ ràng ở vào hạ phong, đã có hai người ngã xuống trong vũng máu.

Nhìn thấy Thâm Lạc đột nhiên xuất hiện, mấy yêu vật kia không những không ngừng tay, một yêu vật đầu sói ngược lại khát máu rống lớn một tiếng, miệng phun hắc khí đánh tới.

Mấy yêu vật khác, bao gồm lộc yêu Ngưng Hồn kỳ kia cũng giống như vậy, hai mắt phiếm hồng, giống như say đắm trong chém giết.

Nhìn thấy cảnh này, Thâm Lạc không khỏi nhíu mày một cái.

Mấy yêu vật này, nhất là Ngưng Hồn kỳ lộc yêu kia linh trí hẳn đã sớm mở, nhìn thấy động quang hẳn nhanh như vậy, trôn còn không kịp, làm sao còn đàn độn đưa tới cửa.

Mặc dù cảm thấy kỳ quái, Thâm Lạc cũng lười để ý tới, lúc này một tay bắn tới một yêu vật xông tới, lập tức một đạo hồng quang chói mắt bắn ra.

Con lang yêu kia hét thảm một tiếng, yêu khí hộ thể căn bản không thể chống cự mấy may, lúc này bị kiếm khí chém thành hai đoạn, phơi thây tại chỗ.

Từng sợi sương mù màu máu từ trong thi thể lang yêu tràn ra, nhanh chóng phiêu tán trong hư không.

"Đây là Ma Tức Thuật của Sư Đà lĩnh! Khó trách những yêu vật này hung hãn không sợ chết như vậy." Hắc hùng tinh khẽ di một tiếng nói.

"Ma Tức Thuật?" Thâm Lạc nhíu mày lại.

"Ma Tức Thuật là một môn tà pháp trong Cuồng Thú quyết diễn sinh của

Sư Đà lĩnh, có thể thi triển trong phạm vi lớn, kích phát khí huyết lực thể nội Nhân, Yêu, khiến sức chiến đấu tăng lên trên diện rộng, bất quá sẽ suy yếu tâm trí." Hắc hùng tinh nhanh chóng giải thích.

Thảm Lạc giật mình giật đầu, nhiều hơn mấy phần hiếu kỳ với Sư Đà lĩnh kia.

Quy Đồ lúc trước thi triển Cuồng Thú Quyết của Sư Đà lĩnh, những yêu vật này lại bị người làm Ma Tức Thuật, hẳn là những yêu ma này đều từ Sư Đà lĩnh tới?

Những yêu vật khác giờ phút này mới kịp phản ứng, phát giác được thực lực Thảm Lạc đáng sợ, con lộc yêu kia liền dẫn đầu quay người chạy trốn.

Trong mắt Thảm Lạc loé lên lãnh mang, Phở Đà sơn trước mắt khiến hẳn nhớ tới cảnh Xuân Thu quan bị hủy lúc trước, lúc này năm ngón tay liên đạn, năm đạo kiếm khí tuốt tay bắn ra, lóe lên một cái rồi biến mất quán xuyên thân thể vài đầu yêu vật.

"Phốc phốc" vài tiếng, thân thể vài yêu vật bị một đoàn hồng quang bao phủ, không kịp kêu thảm đã biến thành tro tàn.

"Đa tạ tiền bối viện thủ!" Mấy đệ tử Phở Đà sơn đại hỉ, tiến lên cảm tạ.

Nhưng Thảm Lạc không để ý đến mấy người, trên thân loé lên hồng quang, tiếp tục bay tới phía trước, đồng thời thần thức cũng lan tràn ra, dò xét chung quanh tìm kiếm tung tích Ngụy Thanh.

Nhưng Ngụy Thanh phảng phất biến mất, không lưu lại chút khí tức nào, hẳn không cách nào, chỉ có thể tiếp tục tìm kiếm phía trước.

Càng phi hành vào chỗ sâu Phở Đà sơn, sắc mặt Thảm Lạc càng khó coi.

Trên đường đi qua vài nơi, cơ hồ khắp nơi đều có đệ tử Phở Đà sơn cùng yêu vật đánh đến khó phân thắng bại, tựa hồ toàn bộ Phở Đà sơn đều bị những Yêu tộc này xâm nhập, tình hình chiến đấu càng thêm kịch liệt so với trước.

Trên đường có mấy yêu vật đui mù xuất thủ với hẳn, tự nhiên đều bị hẳn tiện tay giết chết.

"Những Yêu tộc này muốn làm gì? Hẳn là định hủy diệt Phổ Đà sơn?"
Thảm Lạc tìm một hồi, từ đầu đến cuối không cách nào tìm kiếm được tung tích Ngụy Thanh, liền dừng trên đỉnh chớp một tòa đại điện, nhìn Phổ Đà sơn trước mắt tràn ngập chiến hỏa, lông mày nhíu chặt.

Sau đó hấn vung tay lên, bên cạnh hiện lên kim quang, thân ảnh tiểu hùng quái cùng Bạch Tiêu Thiên nổi lên.

Cả hai nhìn thấy tình cảnh trước mắt, thần sắc đều biến đổi, khác biệt chính là Bạch Tiêu Thiên mặt lộ vẻ thương xót, mà tiểu hùng quái thì đầy mắt hiện lửa nóng chiến ý.

"Ta muốn đi truy tung Ngụy Thanh kia, nơi này giao cho các người, ngàn vạn cẩn thận." Thảm Lạc không rảnh nói rõ với hai người, bàn giao một tiếng, tiếp tục bay tới phía trước.

Thân hình hấn như điện, rất mau tới chỗ sâu nhất Phổ Đà sơn tông môn, gần quảng trường khổng lồ kia.

Tình hình chiến đấu nơi đây so với bên ngoài càng thêm kịch liệt, khắp nơi đều là tu sĩ nhân yêu chém giết, mà cao thủ song phương cơ hồ đều tập trung ở đây.

Bất mắt nhất chính là giữa không trung là một mảnh mây đen to lớn, che phủ gần phân nửa bầu trời, chính là Hắc Giao Vương lúc trước thôi động đại phiến màu đen kia biến thành yêu vân.

Mây đen quay cuồng, vô số yêu hồn quỷ vật từ bên trong nhảy ra, lít nha lít nhít, hình thành một dòng lũ quỷ vật, quơ lợi trảo nhào về phía đôi điện.

Đứng đôi điện mây đen là một người, chính là Thanh Liên tiên tử.

Thương thế của nàng nhìn đã tốt hơn, quanh người lao vùn vụt gần trăm đạo phi kiếm màu vàng óng, diễn hóa thành một tòa kiếm trận hoa sen to lớn, kiếm quang chói mắt chiếu sáng nửa chân trời.

Kiểm trận mây đen kịch liệt đụng nhau, từng đầu quỷ vật bị kiếm khí màu vàng giảo sát, những yêu hồn quỷ vật kia tựa hồ có hiệu quả ô uế cực mạnh, kiếm trận kiếm khí mặc dù chém giết chúng, bản thân cũng lập tức bị nhuộm thành màu đen, hóa thành hắc khí phiêu tán.

Song phương ai cũng không làm gì được đôi phương, lâm vào tiêu hao chiến.

Hoàng Đồng chân nhân thì không ở chỗ này, không biết đi nơi nào.

Mà giữa không trung quảng trường, Thất Bảo Linh Lung Đăng đã không còn, không biết có phải bị phá rơi hay không, ngân lôi cắm chệ trên ngọn núi gần quảng trường vẫn còn, bay vụt xuống như mưa rơi.

Trên quảng trường phía dưới, nhân thủ song phương cũng phân ra, chiếm cứ một bên quảng trường, tiếng bạo liệt, tiếng rít bay thẳng lên trời, cả tòa Phở Đà sơn tựa hồ cũng run lên nhè nhẹ.

Đệ tử Phở Đà sơn đều dùng pháp bảo, pháp khí, dưới chư vị trưởng lão Phở Đà sơn dẫn đầu, quang mang các loại pháp khí pháp bảo đan vào một chỗ, phối hợp ngân lôi cắm chệ gần quảng trường, hình thành một bức tường ánh sáng hùng vĩ.

Về phần yêu vật bên kia, có thôi động yêu khí, có phun ra yêu quang yêu khí, cũng có yêu vật trực tiếp dùng yêu thể chống lại đệ tử Phở Đà sơn, trận hình có vẻ lộn xộn.

Chương 866: Thảm Lạc ra tay

Yêu vật xâm phạm lộn xộn thì lộn xộn, nhưng số lượng rất nhiều, mà từng con khát máu chém giết tựa hồ không muốn sống, vậy mà đều trúng Ma Túc Thuật, đệ tử Phổ Đà sơn rõ ràng rơi vào hạ phong.

Ngoài đệ tử Phổ Đà sơn, tu sĩ khác đến đây tham gia Tiên Hạnh đại hội cũng đều tham gia chiến đấu, những yêu vật này cũng không tính buông tha bất luận người nào.

Bọn người Tạm Nguyệt, Trịnh Quân, Lâm Thiên Thiên, Lý Thục đứng cùng một chỗ, tạo thành một tiểu đoàn thể, ngăn cản từng cơn sóng thể công liên tiếp của yêu vật chung quanh.

Mấy người mặc dù đều là đệ tử nhân tài kiệt xuất trong các phái, mà dù chưa chân chính trưởng thành, tu vi đều ở Xuất Khiếu kỳ, mà bọn yêu vật ở quảng trường tùy tiện vọt ra một con đều là Xuất Khiếu kỳ, nên ngăn cản rất là gian nan.

Nhất là Tạm Nguyệt, Trịnh Quân, Lâm Thiên Thiên, trước đó tại Tiên Hạnh trên đại hội bị thương còn chưa triệt để khỏi hẳn, chiến đấu một lúc lâu, rất nhanh hiện ra vẻ mệt mỏi.

Lâm Thiên Thiên thôi động một thanh ngọc như ý màu trắng, phía trên toả ra một đoàn hư ảnh đầu hồ, liềm mạng một kích cùng một yêu vật đầu báo.

"Ầm" một tiếng vang thật lớn, hư ảnh đầu hồ trên ngọc như ý ứng thanh vỡ nát, cuộn cuộn bay ra ngoài. Mà gương mặt xinh đẹp Lâm Thiên Thiên cũng trắng nhợt, phun ra một ngụm nhỏ máu tươi, cả người lão đảo.

Yêu vật đầu báo kia có thực lực cường đại, thân thể nhoáng một cái phảng phát giống như vô sự, một báo trao đen nhánh nắm vào trong hư không một cái về phía Lâm Thiên Thiên.

Lập tức dưới hắc mang chớp động, mấy đạo móng vuốt nhọn hoắt màu đen lóe lên liền xuất hiện trước người Lâm Thiên Thiên, ra sức vồ xuống một

cái.

Thân hình Lâm Thiên Thiên bất ổn, căn bản không kịp xuất thủ ngăn cản, trước mắt sẽ bị móng vuốt nhọn hoắt gây thương tích.

Một thanh cự kiếm từ bên cạnh như điện bay vụt tới, sau đó dưới sự chấn động, gần trăm đạo kiếm ảnh nổi lên, những móng vuốt nhọn hoắt màu đen kia đều bị chém chết, chính là Trịnh Quân một bên kịp thời xuất thủ tương trợ.

Thế nhưng Trịnh Quân cứu Lâm Thiên Thiên, bản thân cũng lộ ra sơ hở, yêu hỏa tối đen như mực như lưu tinh phóng tới, xuyên qua khoảng cách giữa hai khối ô kim thiết bài trước người Trịnh Quân, hung hăng đánh vào trên thân gã.

Một ngọc bội màu xanh lá bên hông Trịnh Quân "Bộp" một tiếng nổ tung, hóa thành một đoàn lục quang bảo vệ toàn thân, đỡ được hơn phân nửa yêu hỏa màu đen, nhưng ngực gã vẫn bị yêu hỏa còn sót lại hung hăng đánh trúng, "Răng rắc" một tiếng, xương ngực gãy mất hai cây, trong miệng máu tươi cuồn cuộn phun.

Trịnh Quân cùng Lâm Thiên Thiên đồng thời bị thương, chiến tuyến mấy người tạo thành lập tức lộ ra một lỗ hổng lớn, vài đầu yêu vật lập tức tấn công mạnh nơi này, mắt thấy sẽ triệt để đánh tan mấy người.

Vào thời khắc này, một đạo hỏa trụ màu đỏ thô to từ trên trời giáng xuống, quét ngang từ trái sang phải, vài đầu yêu vật bị hỏa trụ quét trúng, nhiệt độ cao khó tin từ trong hỏa trụ bộc phát, vài đầu yêu vật gào lên thê thảm, thân thể lập tức chia năm xẻ bảy, biến thành tro tàn.

Không chỉ vài đầu này, yêu vật phụ cận cũng bị hỏa trụ tác động đến, tử thương một mảnh.

Mấy người Trịnh Quân, Lâm Thiên Thiên cũng bị khí lẫm cực nóng không gì sánh được đẩy lui mấy bước, lúc này mới ngẩng đầu nhìn lên trên, một bóng người chẳng biết lúc nào xuất hiện giữa không trung, chính là Thẩm Lạc.

"Thẩm... Thẩm đạo hữu!" Bọn người Trịnh Quân ngây dại.

Thẩm Lạc lúc trước ở trong Hoa Liên bí cảnh mặc dù thực lực cường đại,

nhưng cũng không vượt qua bọn họ quá nhiều, lúc này mới qua bao lâu, thực lực của hắn làm sao đột nhiên tăng mạnh đến mức độ này.

Thần thức Trịnh Quân quét qua thân Thẩm Lạc, miệng lập tức mở ra, khí tức trên người Thẩm Lạc lúc này sâu không lường được, căn bản không thể ước đoán.

"Rống a!" Yêu vật khác phụ cận tiếp tục không sợ chết vọt tới, mấy đầu yêu vật lợi hại trực tiếp nhào về phía Thẩm Lạc.

"Nghiệt súc muốn chết!" Ánh mắt Thẩm Lạc lạnh lẽo, bả niệm pháp quyết điểm Tử Kim Linh một cái.

"Ầm ầm" một tiếng, một mảnh hỏa diễm trùng thiên từ trong Tử Kim Linh bắn ra, quét sạch những Yêu thú này, tùy tiện biến chúng thành tro tàn.

Cuốn cuộn nô diễm tiếp tục dâng trào tới phía trước, bao phủ non nửa yêu vật trên quảng trường. Những yêu vật này trong hỏa diễm màu đỏ vùng vẫy hai lần, đều hôi phi yện diệt.

Đám Phổ Đà sơn thấy cảnh này, khiếp sợ đồng thời tinh thần cũng đại chấn, lập tức phản công, rất mau đè ép xuống thế công những yêu vật kia.

Mà Thẩm Lạc sau một kích, không tiếp tục xuất thủ, thả người bay lên không trung, lóe lên xuất hiện bên cạnh Thanh Liên tiên tử.

"Thẩm Lạc! Là ngươi! Tu vi của ngươi sao đột nhiên... Ta hiểu rồi, là có người thi triển bí thuật Linh Động Cửu Thiên." Thanh Liên tiên tử vừa thôi động kiếm trận chung quanh ngăn cản Hắc Giao Vương, vừa dò xét Thẩm Lạc, lập tức minh bạch chân tướng.

"Thanh Liên tiên bối nói không sai, đúng là hộ pháp tiên bối Tử Trúc Lâm thi triển Linh Động Cửu Thiên, tái giá tu vi ngài đến lên người của ta. Không nói cái này nữa, ta có một chuyện cực kỳ trọng yếu muốn nói cùng tiên bối..." Thẩm Lạc truyền âm thật nhanh kể lại chuyện phát sinh trong Triều Âm động, cùng tình huống Ngụy Thanh cho Thanh Liên tiên tử biết. Bất quá liên quan đến chuyện Ngụy Thanh có thể là tàn hồn Xi Vưu chuyển thế, hắn không nói cho Thanh Liên tiên tử.

"Cái gì!" Thanh Liên tiên tử thân là chương môn Phổ Đà sơn, kiến thức không thể bảo là không rộng, nhưng nghe những lời này, cũng giật nảy cả

mình, kiểm trận vận chuyển lập tức xuất hiện lỗ thủng.

Ánh mắt Hắc Giao Vương mãnh liệt, một tay lập tức nắm vào trong hư không một cái, một quý thủ màu đen lớn gần mẫu từ trong mây đen bắn ra, phía trên thỉnh thoảng hiện ngọn lửa màu đen, một cỗ khí tức âm trầm không hiểu tỏa ra.

Quý thủ tiến nhanh như điện, lóe lên một cái rồi biến mất chộp vào chỗ lỗ hồng Kim Liên kiểm trận.

Hắc quang đại phóng, càng có một cỗ quý khí âm trầm mãnh liệt bộc phát, kiểm trận âm một tiếng bị xuyên thủng ra một cái động lớn. Bất quá quý thủ cũng rút nhỏ đi nhiều, nhưng tốc độ lại không yếu bớt mấy may, như cũ nhanh như điện chộp vào Thanh Liên tiên tử.

Thanh Liên tiên tử kinh hãi hoàn hồn, đang muốn thôi động một môn pháp bảo áp đáy hòm ngăn cản, bỗng một cỗ phong bạo màu vàng từ bên cạnh bắn ra, vô số đất cát màu vàng ở trong đó bay múa, vượt lên trước một bước ngăn trước quý thủ màu đen, chính là Thâm Lạc thôi động Phong Linh phát ra Tán Hồn Phong Bạo.

Hắc Giao Vương thấy cảnh này, khóe miệng lộ ra một tia cười khinh miệt.

Quý trao màu đen này nhìn rất bình thường, kì thực chính là gã thôi động bản mệnh pháp bảo Vạn Quý Phiến, phát ra tuyệt kỹ Hắc Thiên Thần Trao, âm hàn không gì sánh được. Dù Thâm Lạc thôi động liệt diễm màu đỏ này, quý thủ cũng không sợ chút nào, chớ nói chi là cơn bão táp này công kích.

Thần niệm gã vừa mới động, quý thủ màu đen lập tức tăng vọt gấp bội, hung hăng bắt vào trong phong bạo màu vàng, muốn xé rách nó.

Nhưng cả hai tiếp xúc, thanh âm đồm độp đại tác, quý thủ màu đen lập tức bị xỏ xuyên ra vô số lỗ nhỏ, mảng lớn hắc khí nhanh chóng phiêu tán.

Xuyên qua quý thủ chính là những Tán Hồn Sa Lịch kia, đất cát này không chỉ có thể tán nhân hồn phách, cũng khắc chế lực âm hồn, bộ phận hạch tâm quý thủ màu đen chính là một cỗ âm hồn lực tinh thuần không gì sánh được, không chút nào phòng bị bị Tán Hồn Sa Lịch đánh trúng, không tán loạn mới là lạ.

Sau một khắc, trong tiếng gió lốc đại tác, từng đạo phong nhận to lớn trảm

trên quỹ thủ.

Quỹ thủ màu đen âm vang sụp đổ, hóa thành vô số hắc khí phiêu tán.

Liên tiếp biến hóa nói đến phức tạp, kỳ thật trong chớp mắt đã kết thúc, người ở bên ngoài vừa thấy phong bạo màu vàng quán lấy quỹ thủ màu đen kia, quỹ thủ lập tức bạo liệt sụp đổ.

"Cái gì!" Hắc Giao Vương kinh hãi, gần như không thể tin hết thấy trước mắt.

Phong bạo màu vàng tiếp tục quét về phía trước, hung hăng đánh vào trên mây đen. Hắc Giao Vương vội vàng thúc giục Vạn Quỷ Phiên, ngăn cản phong bạo trùng kích.

"Chuyện là như vậy, ta lại giúp ngài tiêu diệt một ít Yêu tộc, sau đó phải tiếp tục đi tìm kiếm Ngụy Thanh, chính ngài ngàn vạn cẩn thận." Thẩm Lạc sau một kích, cũng không tiếp tục truy kích, bậm niêm pháp quyết điểm Hỏa Linh một cái.

Lại là một cỗ sóng lửa hùng vĩ chen chúc ra, quán lấy không ít yêu vật trên quảng trường, đốt chúng thành tro bụi.

Chương 867: Thiên Ma hiển tế

Thảm Lạc làm xong những thứ này, đang muốn quay người rời đi, bầu trời đột nhiên tối sầm lại.

Từng đóa từng đóa mây đen cấp tốc xuất hiện, càng lúc càng nhiều, trong nháy mắt toàn bộ bầu trời trên Phổ Đà sơn cuộn cuộn mây đen, càng có từng đạo lôi điện đen kịt tán loạn trong mây.

Một cỗ khí tức âm lãnh quỷ dị từ trong mây đen tản mát ra.

"Ma khí!" Thảm Lạc dừng lại, ngẩng đầu nhìn lên trời.

Những người khác cùng yêu vật cũng chú ý tới biến hoá trên bầu trời, mặt lộ vẻ kinh hãi.

"Cuối cùng cũng thành công..." Hắc Giao Vương nhìn thấy cảnh này, sắc mặt buông lỏng.

Vào thời khắc này, mây đen trên bầu trời giống như sôi trào lên, vô số vòng xoáy to nhỏ hiển hiện trong mây, nhanh chóng đụng chạm nhau, phát ra thanh âm quái dị, giống như người đang thét lên, cũng giống như đang khóc.

Mà tu sĩ Phổ Đà sơn phía dưới nghe mấy thanh âm này, trong lòng đột nhiên dâng lên một cỗ xúc động cuồng bạo không ức chế được, hai mắt cũng nổi lên một tia huyết hồng.

Về phần những yêu vật kia, trong lòng vốn tràn ngập dục vọng giết chóc, nghe được thanh âm này, con mắt đều trở nên đỏ như máu, còn sót lại một chút lý trí bị đều biến mất, gần như điên cuồng xông về phía tu sĩ Phổ Đà sơn.

Song phương càng thêm điên cuồng chém giết, máu tươi bắn ra bốn phía, trong đó còn kèm theo chân cụt tay đứt, như mưa rơi.

Trong chớp mắt đã có vài chục tên đệ tử Phổ Đà sơn chết, yêu vật cũng tổn thất nghiêm trọng, nhưng những yêu vật này đã triệt để điên cuồng, không thu liễm chút nào.

Đệ tử Phổ Đà sơn đành phải toàn lực chém giết, chiến trận vốn chính thể bắt đầu lộn xộn lên, những trưởng lão kia kiệt lực quát bảo ngưng lại, nhưng không có hiệu quả.

Giữa không trung, trong lòng Thanh Liên tiên tử cũng nổi lên sát ý bức bối, nhưng tu vi nàng thâm hậu, lập tức đè ép cỗ sát ý này xuống, nhìn xuống phía dưới, thần sắc không khỏi biến đổi.

Nàng hơi cắn răng, lật tay lấy ra một ngọc bàn màu bạc, mười ngón tay ngọc liên tục điểm.

Ngọc bàn xoay tròn cấp tốc ong ong, bắn ra hai đạo ngân quang, chia ra chui vào hai ngọn núi gần quảng trường.

Trên hai ngọn núi bắn xuống lôi điện màu bạc lập tức dừng lại, sau đó nhanh chóng xen lẫn quấn quýt nhau, rất nhanh hình thành một đạo lôi mạc màu bạc to lớn, vô số phù văn lôi điện thoáng hiện trên đó.

Lôi mạc màu bạc ngưng tụ, lập tức trầm xuống dưới, dừng lại cách mặt đất hơn mười trượng.

Một cỗ cự lực khổng lồ ép xuống, bao phủ mọi người trên quảng trường, phảng phất một tòa núi lớn đè ép.

Lập tức đệ tử Phổ Đà sơn, hay là những yêu vật trên quảng trường đều không thể động đậy, bị giam cầm tại chỗ.

Thảm Lạc không để ý tới những thứ này, đôi mắt chớp động thanh quang, nhìn về phía thi thể những nhân, yêu kia.

Trên mặt đất chẳng biết lúc nào hiện ra hắc quang nhàn nhạt, bao phủ trên thi thể của những nhân, yêu kia, những thi thể này vậy mà nhanh chóng tan rã, hóa thành từng tia từng sợi hắc khí, dung nhập vào mặt đất.

"Đây là..." Con người Thảm Lạc co rụt lại, thân hình lập tức điện xạ về hướng mặt đất.

Lúc sắp đụng vào mặt đất, hấn lật tay lấy ra một phù lục màu vàng dán trên thân, một cỗ hoàng mang bỗng nhiên bao phủ toàn thân, cả người vô thanh vô tức chui vào mặt đất.

Thanh Liên tiên tử nhìn thấy cử động của Thẩm Lạc, lập tức cũng chú ý tới những thi thể biến hoá trên mặt đất, gương mặt xinh đẹp lần nữa biến đổi, lật tay lấy ra một phù lục màu trắng bóp chặt lấy.

...

Sâu trong lòng đất, lại có một không gian hình tròn lớn chừng trăm trượng, một bóng người màu đen trôi nổi tại đây, trên thân chớp động hắc quang, chính là Ngụy Thanh, hai tay gã bám niệm pháp quyết không thôi.

Từng sợi hắc khí từ bên trên chảy vào, phiêu đảng trong không gian hình cầu.

Những hắc khí này lúc trước phân tán cũng không có chỗ gì đặc thù, nhưng giờ phút này hội tụ đến cùng một chỗ, vậy mà hiện ra từng gương mặt nhân thú kêu rên, chính là những đệ tử Phổ Đà sơn cùng bọn yêu vật vẫn lạc kia, mỗi một khuôn mặt kêu rên đều tản ra một cỗ oán khí.

Ngụy Thanh lúc này đang thi triển chính là Thiên Ma Hiến Tế Đại Pháp cực kỳ ác độc trong Ma tộc, hiến tế thi thể vừa mới chết không lâu, khiến thi thể và cả thân hồn chưa tan hết hóa thành một cỗ oán lực thuần túy, hấp thu bổ dưỡng bản thân.

Hôm nay đại chiến Phổ Đà sơn, đệ tử Phổ Đà sơn cùng vô số yêu vật tử thương, chính là nơi tuyệt hảo thi triển Thiên Ma Hiến Tế Đại Pháp, nhiều oán lực chồng chất lên nhau, đã ngưng tụ thành thực chất, dù một tu sĩ Chân Tiên bước vào nơi đây, cũng sẽ bị cỗ oán khí này trùng kích tâm thần thất thủ, nổi điên phát cuồng.

Huyết sắc cốt phiến chỗ mi tâm Ngụy Thanh chớp động quang mang, phía trên còn hiện ra rất nhiều vòng xoáy nhỏ bé, giống như miệng nhỏ từng hải nhi, nhanh chóng thôn phệ hắc khí chung quanh, phát ra âm thanh đói khát mà vui vẻ, khiến người ta nhìn mà trái tim băng giá.

Trên người gã hắc khí cuộn cuộn, khí tức nhanh chóng tăng lên, rất nhanh liền một chân bước vào cấp Thái Ất.

Bên ngoài không gian hình cầu, một đạo hoàng mang hiện lên, thân ảnh Thảm Lạc thoáng hiện ra, nhưng không tiếp tục hướng về phía trước.

Phía trước oán khí quá nồng, hắn chỉ dựa vào bí thuật Linh Động Cửu Thiên, cưỡng ép tăng tu vi lên tới Chân Tiên trung kỳ, lực lượng thần hồn vẫn không tăng cường, năng lực chống cự oán khí kém xa Chân Tiên chân chính.

"Quả nhiên là Ngụy Thanh, không ngờ thực lực của hắn lại tăng lên!" Hai mắt Thảm Lạc chớp động thanh quang nhìn về phía trước, lông mày nhíu chặt, nhưng không xuất thủ.

Lúc đầu thực lực Ngụy Thanh hắn đã không thể đối đầu, bây giờ thực lực đối phương lại tăng lên, chênh lệch giữa cả hai càng lớn, chọc giận đối phương, chính mình chỉ sợ sẽ mất mạng.

Nhưng nhìn tình huống hiện tại, không xuất thủ, thực lực Ngụy Thanh lại tăng thêm một bước, tình huống sẽ chỉ càng thêm hỏng bét.

Ánh mắt Thảm Lạc chớp động, lập tức hạ quyết tâm, lật tay té ra Tử Kim Linh.

Vào thời khắc này, một đại thủ đột nhiên từ trong hư không phía sau nhô ra, một phát bắt được bả vai Thảm Lạc.

Thảm Lạc cả kinh, lấy thực lực của hắn bây giờ, lại có người đến gần như thế mà chính mình lại không phát giác, lập tức muốn quay đầu, trên thân đại thịnh lam quang.

Nhưng không đợi hắn xoay người, một cỗ cự lực từ trên cánh tay kia truyền đến, cả người hắn thân bất do kỷ bay về sau, sau đó thấy hoa mắt, xuất hiện trong một không gian màu vàng nhạt.

Thảm Lạc lúc này mới xoay người, một lão giả lưng còng trên tám mươi tuổi lẳng lẳng đứng ở nơi đó, tay chống một cây quả trượng trắng kiện kim quang bắn ra bốn phía.

"Các hạ là người nào?" Thân hình Thảm Lạc thoát một cái biến mất, sau một khắc xuất hiện cách đó mấy trăm trượng, con người co rút lại thành một lỗ kim, trầm giọng hỏi.

Lão giả này nhìn như một con gió là có thể thổi ngã, nhưng hấn đôi mắt người này, thần hồn có chút run rẩy, dù trước đó đôi mắt Ngụy Thanh cũng không có loại cảm giác này.

"Người chính là Thảm Lạc? Thiếu niên không tệ, rất xứng với Thái Châu. Lão phu Quan Nguyệt, người hấn đã nghe qua cái tên này." Lão giả già trên tám mươi tuổi dò xét Thảm Lạc, nhìn Tử Kim Linh trong tay hấn thêm mấy lần, nhưng rất nhanh dời ánh mắt đi, mỉm cười nói.

"Quan Nguyệt... Ngài là Quan Nguyệt tiền bối, đại năng Thái Ất duy nhất còn sót lại của Phổ Đà sơn!" Thảm Lạc thì thào một câu, bỗng nhiên mở to hai mắt nhìn.

"Không sai, người dùng Linh Động Cửu Thiên tiếp nhận tu vi hắc hùng tinh à? Như vậy vừa vặn, tình huống bây giờ nguy cấp, ta không rảnh nói rõ với người, mau theo ta." Quan Nguyệt chân nhân nói một tiếng, quay người bay vào chỗ sâu không gian màu vàng.

Thảm Lạc có chút phản ứng không kịp, nhưng nhìn thấy Quan Nguyệt chân nhân bay đi, hấn lật tay thu hồi Tử Kim Linh, vội vàng đi theo.

Chương 868: Năm tiên hợp lực

"Quan Nguyệt tiên bối, ta không biết đây là nơi nào, bắt quá bây giờ Ngụy Thanh kia đang ở bên ngoài dùng tà pháp Ma tộc thu nạp thi thể đệ tử Phổ Đà sơn, chuyển hóa thành lực lượng bản thân. Người này không phải tầm thường, tu vi sẽ đạt tới cảnh giới Thái Ất, nếu để nó đạt được, toàn bộ Phổ Đà sơn sẽ lâm vào cảnh hiểm nguy, nhất định phải ngăn cản hắn, chỉ cần ngài xuất thủ, khẳng định có thể làm được." Hắc Đồi theo sau, nói nhanh.

"Không thể, dù ta xuất thủ cũng không ngăn cản được Ngụy Thanh." Quan Nguyệt chân nhân không quay đầu lại, nhàn nhạt lắc đầu.

"Ngài biết Ngụy Thanh đang làm chuyện gì?" Thảm Lạc ngược lại khẽ giật mình.

"Ta mặc dù già nua ngu ngốc, ánh mắt lại không mờ đến mức Ngụy Thanh kia làm ra động tĩnh lớn như vậy, lại không hề cảm giác được. Bên cạnh Ngụy Thanh kia có cao thủ Thái Ất thủ hộ, ta xuất thủ, người kia cũng sẽ xuất thủ ngăn cản, không có ích lợi gì." Quan Nguyệt chân nhân thở dài.

Thảm Lạc biến sắc, lập tức nhớ tới lúc đầu, Hắc Giao Vương cùng Thanh Liên tiên tử nói, phía bọn chúng cũng có một vị Thái Ất đại năng cuốn lấy Quan Nguyệt chân nhân, xem ra là kẻ bên ngoài kia.

Nghĩ đến đây, trong lòng của hắn trầm xuống.

Ngụy Thanh có Thái Ất đại năng thủ hộ, ai có thể quấy nhiễu tu vi gã tăng lên, dựa theo tình huống lúc trước, không bao lâu nữa Ngụy Thanh sẽ tiến giai cảnh giới Thái Ất, Quan Nguyệt chân nhân nhiều nhất chỉ có thể ngăn lại một người, một tồn tại Thái Ất khác cũng đủ chém giết tất cả mọi người, chẳng lẽ kiếp số Phổ Đà sơn đã tận.

"Đừng như khóc tang nữa, chuyện còn chưa tới tình trạng tuyệt vọng, bí thuật Ma tộc thần kỳ, vậy mà có thể biến một tiểu tử Đại Thừa kỳ ngạnh sinh tăng lên tới Thái Ất cảnh. Phổ Đà sơn chúng ta truyền thừa đạo thống Quan Âm Đại Sĩ, cũng không phải ăn cơm khô, ta có một biện pháp có thể

đôi phó Ngụy Thanh kia cùng một tặc tử Thái Ất khác, chỉ là pháp này cần một tên tu sĩ Thái Ất, năm tên tu sĩ Chân Tiên hợp lực mới có thể làm được. Hắc hùng tinh đột nhiên mất tích, thu thập không đủ nhân thủ, may mắn người kịp thời xuất hiện, xem ra là Bồ Tát phù hộ!" Lời nói Quan Nguyệt chân nhân mang theo vẻ hưng phấn.

"Thật chứ?" Thẩm Lạc nghe vậy, mừng rỡ.

"Đương nhiên không giả, theo ta đi." Quan Nguyệt chân nhân phát tay áo lên, dưới thân thể hai người hiện ra một đóa Thanh Liên to lớn, chậm chậm chuyển động, lờ mờ là thân thông toạ liên của Phổ Đà sơn.

Động tác hai người đột nhiên tăng gấp bội, rất mau tới chỗ sâu nhất trong không gian màu vàng, Thẩm Lạc ngây ngẩn cả người.

Nơi đây thành linh bố trí một tòa siêu cấp pháp trận vô cùng to lớn, vô số quang mang đủ mọi màu sắc đan vào một chỗ, càng có lít nha lít nhít trận kỳ trận bàn trôi nổi tại đây, kết nối thành một tòa pháp trận khổng lồ cơ hồ bao phủ thiên địa.

Trận này do năm bộ phận tạo thành, hiện ra năm màu đỏ, vàng, lam, lục, kim, giống như hoa mai năm cánh hợp lại cùng một chỗ.

Chính giữa pháp trận trôi lơ lửng một toà tế đàn hình trụ tròn to như ngọn núi, cao bốn năm trăm trượng, đường kính gần ngàn trượng, giống pháp trận chung quanh, cũng do năm khu vực đỏ, vàng, lam, lục, kim tạo thành, thoạt nhìn là dùng năm loại vật liệu chế tác thành.

Chỉ là phía trên toà tế đàn này rõ ràng có vết tích tu sửa, mấy cạnh góc tế đàn, cùng gần phân nửa khu vực phía dưới rõ ràng khác biệt với khu vực khác.

Trên cả toà tế đàn khắc đầy ngũ sắc phù văn, cũng cắm vô số trận kỳ to nhỏ, linh quang chớp động, từng đạo đường vân thô to lan tràn ra, kết nối cùng pháp trận khổng lồ chung quanh.

Toà pháp trận này so với Lương Nghi Vi Trần Huyền Trận khổng lồ và phức tạp hơn nhiều, đỉnh tế đàn có một quang trận cỡ nhỏ, cũng do năm hào quang đỏ, vàng, lam, lục, kim tạo thành, hiện ra hình hoa mai.

Ba đạo nhân ảnh khoanh chân ngồi ở chỗ đó, một người trong đó chính là

Hoàng Đồng đạo nhân, ngồi trong khu vực màu vàng.

Hai người khác Thẩm Lạc chưa gặp, một người là lão giả sáu mươi, một người khác là một tráng hán làn da màu đồng cổ, chia ra ngồi trong khu vực màu vàng đất cùng màu vàng kim.

Khí tức trên hai người này không lộ, đều là cao thủ Chân Tiên kỳ.

Ba người trên tế đàn cũng nhìn thấy Thẩm Lạc, Hoàng Đồng đạo nhân lộ vẻ kinh hãi, hai người kia cũng kinh nghi liếc nhau.

"Đây là pháp trận gì? Còn có nơi này là nơi nào?" Thẩm Lạc ngơ ngác nhìn pháp trận không lộ trước mắt, thật vất vả mới hoàn hồn, mở miệng hỏi.

Trên mặt Quan Nguyệt chân nhân hiện lên một tia chân chờ, không lập tức nói.

"Nếu như tiên bối có khó khăn khó nói, tại hạ cũng không miễn cưỡng." Thẩm Lạc thấy vậy nói.

"Cũng không phải có gì khó nói, trận này tên là Đại Ngũ Hành Hỗn Nguyên Trận, chính là tiên trận Thượng Cổ lưu truyền xuống, không biết là vị cao nhân nào sáng tạo, trình bày lý thuyết Ngũ Hành, tinh diệu không gì sánh được. Quan Âm tổ sư năm đó khai sáng Phổ Đà sơn nhất mạch, lưu truyền xuống rất nhiều công pháp, bí thuật chữa thương hơn phân nửa có nguồn gốc từ Tây Thiên Linh Sơn, nhưng các loại thần thông ngũ hành như Điện Thương Hải, Địa Liệt Hỏa lại là lão nhân gia ngài lĩnh ngộ từ trong Đại Ngũ Hành Hỗn Nguyên Trận này ra. Còn nơi này, là không gian trận pháp Đại Ngũ Hành Hỗn Nguyên Trận trận. Tình huống bây giờ khẩn cấp, những chuyện này về sau hãy nói, tiểu hữu ngươi một thân công pháp Thủy thuộc tính tinh thuần không gì sánh được, thích hợp chủ trì Thủy pháp trận, việc này đối với ngươi có ích vô hại, không cần lo lắng gì. Vị này là Thẩm Lạc tiểu hữu, ta mời đến tương trợ quý khách!" Quan Nguyệt chân nhân nhanh chóng giải thích vài câu, sau cùng lại giới thiệu với lão giả sáu mươi cùng tráng hán da đồng.

"Quan Nguyệt sư thúc, vị Thẩm đạo hữu này tu vi mặc dù đầy đủ, nhưng hán cũng không phải là người Phổ Đà sơn môn chúng ta, há có thể..." Lão giả sáu mươi chân chờ nói.

"Tình huống trước mắt nguy cấp, sự cấp tòng quyền, không cần nhiều lời."

Quan Nguyệt chân nhân khoát tay áo, thân hình thoát một cái xuất hiện trên không tế đàn, đưa tay một trảo.

Hư không trên tế đàn loé lên kim quang, Thanh Liên tiên tử trống rỗng xuất hiện.

"Quan Nguyệt sư thúc, hết thầy đã chuẩn bị xong chưa?" Thanh Liên tiên tử vừa hiện thân, hơi kinh ngạc xem xét Thâm Lạc một chút, lập tức mừng rỡ nhìn Quan Nguyệt chân nhân hỏi.

"Thâm tiểu hữu xuất hiện, cuối cùng chuẩn bị đã đủ, mau sẵn sàng!" Quan Nguyệt chân nhân trầm giọng nói.

Thanh Liên tiên tử nghe vậy, phi thân rơi vào tring khu vực tế đàn quang trện màu xanh lá.

Mà Thâm Lạc thấy vậy, cũng không chần chờ nữa, bay về phía đỉnh tế đàn, rơi vào trong khu vực màu lam.

Mảnh khu vực màu lam này khắc đầy trện văn vô cùng phức tạp, nhìn đã tự thành hệ thống, lại tương liên chặt chẽ cùng khu vực chung quanh, thực sự huyền ảo vô cùng, mấy khu vực khác cũng giống như vậy.

Chỗ trung tâm trện văn màu lam, có một vòng tròn màu lam lớn khoảng hai thước, khu vực khác cũng như vậy, Hoàng Đông đạo nhân, Thanh Liên tiên tử giờ phút này đều ngồi trong vòng tròn.

Hắn thấy vậy, cũng đi đến trong trện màu lam, ngồi xếp bằng.

"Tiền bối mời, văn bối tự nhiên nghe theo, chỉ là tại hạ lần đầu tiếp xúc Đại Ngũ Hành Hỗn Nguyên Trện này, cần thi pháp thế nào, xin tiền bối chỉ điểm." Thâm Lạc chấp tay nói với Quan Nguyệt chân nhân.

"Điều khiển pháp trện thì để ta, các ngươi chỉ cần điều chỉnh tốt linh lực lưu động trong pháp trện là đủ." Quan Nguyệt chân nhân nói.

Thâm Lạc gật gật đầu, không lên tiếng nữa.

Quan Nguyệt chân nhân thấy năm người không có vấn đề, tay lấy ra một khối lệnh bài màu vàng lớn chừng bàn tay phong cách cổ xưa, nhoáng một cái về hư không phía trước.

Một vệt kim quang từ trên trời giáng xuống, rơi vào khu vực ngũ sắc.

Chỗ đó lập tức ken két vang lên, một toà bia đá cao khoảng một trượng, thô như cối xay chậm rãi toát ra.

Bia đá có năm mặt, phân biệt hiện ra màu Ngũ Hành, hướng về phía năm người Thảm Lạc, phía trên khắc đầy ký hiệu phức tạp, giống như chữ không phải chữ, giống như vẽ không phải vẽ, lộ ra một cảm giác thần bí.

Đồ án năm mặt bia đều không giống nhau, Thảm Lạc nhìn kỹ tấm bia màu lam trước mặt, rất nhanh nhìn ra một chút mảnh khóe.

Những ký hiệu này tuy hỗn tạp, nhưng sắp xếp cùng xu thế như cũ hàm ẩn quy luật nhất định, hẳn nhìn theo theo những quy luật này, ký hiệu trên tấm bia phẳng phát dòng nước chảy xiết mãnh liệt, bọt nước bốc lên.

Đỉnh bia đá mình khắc một đồ án, đồ án này đơn giản hơn nhiều, là một thư quyền màu vàng rất mơ hồ.

Chương 869: Câu diệt

Thảm Lạc thần thức hương bia đá đỉnh chớp quét qua, con mắt chưa phát giác có chút trùng lớn.

Thư quyền này đồ án không phải khác, chính là Thiên Sách!

"Thiên Sách đồ án tại sao lại xuất hiện ở đây? Đại Ngũ Hành Hỗn Nguyên Trận này cùng Thiên Sách có quan hệ?" Hấn suy nghĩ kịch liệt chuyên động.

Một bên Thanh Liên tiên tử nhạy cảm chú ý tới Thảm Lạc thần sắc biến hóa, đang muốn mở miệng hỏi thăm, mặt đất ngũ sắc trận văn đột nhiên đều sáng lên, đỏ, vàng, lam, lục, kim năm cỡ quang mang một bốc lên mà ra, bao phủ tại năm người trên thân.

Thanh Liên tiên tử vội vàng tập trung ý chí, trên thân dâng lên một trận lục quang, ổn định chung quanh pháp trận.

Thảm Lạc trên thân cũng bị một cỡ hào quang màu lam bao lại, thân thể lập tức trầm xuống.

Không đợi hấn làm ra phản ứng, một cỡ dị thường to lớn, nhưng cũng phi thường hỗn loạn Thủy chi linh lực từ trong hào quang rót vào thân thể của hấn.

Hấn vội vàng vận chuyển lên công pháp vô danh, ổn định nguồn linh lực này.

Công pháp vô danh tinh diệu không gì sánh được, hấn những năm này càng là tu luyện, càng là khắc sâu cảm nhận được công pháp này bất phạm, bất quá vận chuyển mấy chu thiên, trong nguồn linh lực này hỗn loạn liền hoàn toàn biến mất, trở nên dị thường ôn thuận.

Bốn người khác cũng đang làm lấy giống nhau sự tình, vận công ổn định trong pháp trận linh lực, bất quá dựa vào nét mặt của bọn họ phán đoán, ổn

định linh lực sử dụng thời gian đều so Thẩm Lạc muốn dài.

Trong bốn người, Thanh Liên tiên tử trước hết nhất hoàn thành linh lực điều chỉnh, đưa tay một chút, một đạo thô to lục quang từ nó đầu ngón tay bắn ra, chui vào trong mặt bia màu xanh lá..

Mặt bia màu xanh lá nổi lên một tầng lục quang, phía trên vẽ khắc lấy thần bí ký hiệu lập tức phun trào đứng lên, phảng phát sóng lại đồng dạng, nhanh chóng bắt đầu tới lui, tổ hợp thành từng cái huyền diệu đồ án, hoặc lớn hoặc nhỏ, hoặc dài hoặc ngắn, huyền diệu không gì sánh được.

Thanh Liên tiên tử hai mắt tỏa ánh sáng, một bên điều chỉnh trong pháp trận linh lực, một bên nhìn chăm chăm mặt bia thần kỳ biến hóa, như đói như khát đọc lấy, một tư một hào cũng không buông tha đáng vẻ.

Ba người khác tuân tự ổn định lại linh lực, cũng làm lấy động tác giống nhau.

Thẩm Lạc nhíu mày lại, cũng bám niệm pháp quyết đối với bia đá màu vàng hư không điểm một cái, một đạo thuần túy lam quang tuột tay bắn ra, rót vào trong tâm bia đá.

Màu lam mặt bia cũng là sáng lên, phía trên phù văn cũng phun trào đứng lên, hóa thành vô số dòng nước đồ án, bày tỏ đủ loại dòng nước chân ý.

"Loại Thủy thuộc tính biến hóa này, cùng Phân Thủy Quyết có chút quan hệ, mà Thủy chi đồ án này, tựa hồ đang trình bày hàn băng chân ý huyền diệu..." Thẩm Lạc con mắt trừng lão đại, vận khởi Huyền Âm Mê Đồng, kiệt lực quan sát đến trên mặt bia tất cả đồ án, một cái cũng không buông tha.

Giờ phút này hẳn mới hiểu được vì sao Quan Nguyệt chân nhân nói thôi động trận này, đối với hẳn có ích vô hại.

Trên cả tòa tế đàn trận văn đều sáng lên, Đại Ngũ Hành Hỗn Nguyên Trận lập tức lập tức ong ong vận chuyển, trùng thiên hào quang năm màu đem chỗ không gian này trong nháy mắt lấp đầy.

Trên Phở Đà sơn trông không mây đen nặng nề không gì sánh được, như là thật dày nắp nồi, đem màn trời triệt để che lại, toàn bộ Phở Đà sơn tia sáng ảm đạm cực kỳ, tựa hồ đột nhiên biến thành ban đêm đồng dạng.

Mà trong mây lộ ra ma khí ba động nồng đậm mây lần, cơ hồ khiến người không thở nổi.

Phía dưới đệ tử Phổ Đà sơn trong lòng sát ý càng thịnh, hai mắt đỏ như máu một mảnh, đã cơ hồ đánh mất lý trí, chỉ có số ít người tu vi cao cường còn có thể miễn cưỡng bảo trì mấy phần lý trí, nhưng cũng là đang khổ cực chèo chống.

Thanh Liên tiên tử biến mất, giữa không trung Kim Liên kiểm trận người chủ trì đổi thành ba cái Đại Thừa kỳ trường lão.

Giữa không trung kiểm trận tên đầy đủ Vi Đà Kim Liên kiểm trận, chính là Phổ Đà sơn đệ nhất kiểm trận, tinh diệu vô phương, ba tên trường lão hợp lực mặc dù có thể miễn cưỡng có thể điều khiển kiểm trận này, uy lực cùng Thanh Liên tiên tử chủ trì so sánh lại kém xa, chỉ có thể miễn cưỡng ngăn cản Hắc Giao Vương Vạn Quỷ Phiên một đợt thẳng qua một đợt thể công.

Huống chi bọn hắn còn muốn phân tâm ngăn cản trong đầu sát ý, càng thêm cố hết sức.

"Chưởng môn, ngài cần phải mau mau." Ba tên trường lão toàn lực duy trì kiểm trận, trong lòng âm thầm cầu nguyện.

Vào thời khắc này, chung quanh quảng trường trong hư không đột nhiên hiện ra từng đạo hào quang năm màu, ban đầu rất ảm đạm, nhưng mấy hơi thở liền triệt để trở nên toả sáng sáng, đem toàn bộ Phổ Đà sơn đều bao phủ tại trong hào quang năm màu huy hoàng khắp chốn.

Sau một khắc tất cả mọi người thấy hoa mắt, chờ tầm mắt khôi phục về sau, cảnh vật chung quanh đã bỗng nhiên đại biến, Phổ Đà sơn, giữa không trung ma vân những vật này đều biến mất không thấy gì nữa, tất cả mọi người đều xuất hiện tại trong một không gian màu vàng nhạt, chính là Đại Ngũ Hành Hỗn Nguyên Trận trận pháp không gian.

Chỉ là tất cả mọi người tại không gian vị trí khác biệt, đông một đám, tây cau lại, nhưng cơ bản cùng lúc trước tại trên Phổ Đà sơn lúc nhất trí.

Đỉnh đầu không có ma vân, loại lực lượng làm cho người cuồng loạn kia cũng biến mất không thấy gì nữa, đệ tử Phổ Đà sơn nhao nhao khôi phục thần chí, những yêu ma kia trong mắt thị sát chi sắc cũng giảm bớt rất

nhiều.

"Nơi này là tình huống như thế nào? Huyền thuật?" Hắc Giao Vương nhìn thấy chung quanh biến hóa, sắc mặt trầm xuống.

"Tất cả đệ tử Phổ Đà sơn, còn có mặt khác đồng đạo, toàn bộ lui lại!" Đối diện ba cái Phổ Đà sơn trưởng lão lại thở phào nhẹ nhõm, lập tức thao túng kiếm trận lui về sau đi, đồng thời trong miệng hét lớn lên tiếng.

Đệ tử Phổ Đà sơn cùng Lý Thục, Trịnh Quân các loại người những tông môn khác mặc dù đối trước mắt biến hóa cũng cảm thấy kinh ngạc, nghe được ba tên trưởng lão thanh âm, lập tức nhao nhao lui về phía sau, cùng những yêu ma kia kéo dài khoảng cách.

Hắc Giao Vương mặc dù không biết Phổ Đà sơn những người này muốn làm gì, nhưng quyết không thể để cho địch nhân như ý, đang muốn hạ lệnh dưới trướng yêu ma tiến lên, tiếp tục cùng đám đệ tử Phổ Đà sơn quấy cùng một chỗ.

Nhưng lại tại giờ phút này, bất ngờ xảy ra chuyện, đám người đỉnh đầu giữa không trung hào quang năm màu lóe lên, một tòa tế đàn ngũ sắc nổi lên, chính là Đại Ngũ Hành Hồn Nguyên Trận tế đàn, Thẩm Lạc bọn người khoanh chân ngồi ở phía trên.

Thẩm Lạc ánh mắt hướng xuống mặt quét qua, nhìn thấy Lý Thục, Trịnh Quân các loại quen biết người đều bình yên vô sự, cũng không người vẫn lạc, tại càng xa xôi, Bạch Tiêu Thiên, tiểu hùng quái cũng đều còn sống.

Hắn nhẹ nhàng thở ra, xoay chuyển ánh mắt, hướng càng phía dưới nhìn lại.

Chỉ gặp phía dưới mấy ngàn trượng sâu địa phương, thành linh lơ lửng một đoàn nồng đậm không gì sánh được hắc khí, ngưng tụ thành một đoàn trăm trượng lớn nhỏ mây đen, nhanh chóng chuyển động, không nhìn thấy bên trong là vật gì.

Tình cảnh này với hắn mà nói lại không xa lạ gì, chính là Ngụy Thanh lúc trước thi triển Ma tộc tà pháp dáng vẻ.

Vô cùng to lớn ma khí ba động từ đó lộ ra, thành linh đã đạt đến cảnh giới Thái Ất, so với Quan Nguyệt chân nhân cũng không kém cõi.

Trên tế đàn ngũ sắc quang mang lóe lên, vô cùng to lớn Đại Ngũ Hành Hồn Nguyên Trộn xuất hiện tại tế đàn phụ cận, đem tất cả mọi người bao ở trong đó.

Chỉ có mây đen vị trí vị trí quá mức dựa vào dưới, cũng không bị năm thứ năm đại học đi Hồn Nguyên pháp trận bao lại.

Hắc Giao Vương nhìn thấy chung quanh không lộ pháp trận, sắc mặt đại biến, lập tức lật tay thu hồi Vạn Quỷ Phiên, bên ngoài thân nổi lên một tầng hắc diễm, trong nháy mắt hóa thành một đạo thiêu đốt hắc quang, hướng phía dưới điện xạ mà đi, vậy mà không để ý tới phía trên những yêu vật kia.

Hắn không biết thi triển loại nào độn tốc, tốc độ nhanh dọa người, lóe lên liền chui ra khỏi năm thứ năm đại học đi Hồn Nguyên pháp trận phạm vi.

Hắc Giao Vương vừa mới bỏ chạy, tế đàn ngũ sắc quay tít một vòng, chung quanh Đại Ngũ Hành Hồn Nguyên Trộn bỗng nhiên sáng lên, năm cổ vô cùng to lớn Ngũ Hành linh lực tràn vào trong pháp trận, năm thứ năm đại học đi Hồn Nguyên pháp trận lập tức ong ong vận chuyển.

Trong pháp trận mảng lớn hoàng mang hiện lên, vô số to bằng cái thớt nham thạch tại những yêu ma kia trên không bỗng nhiên xuất hiện, tách ra trận trận hoàng mang, hung ác nện xuống.

Đệ tử Phổ Đà sơn mặc dù cũng tại trong pháp trận, có thể những nham thạch kia phảng phát mọc thêm con mắt, vừa đến đệ tử Phổ Đà sơn chung quanh, lập tức lách đi qua.

Những yêu ma này đều trúng Ma Tức Thuật nguyên nhân, thần trí mơ hồ, cự thạch tới người mới ý thức tới nguy hiểm, vội vàng nghĩ cách trốn tránh, đáng tiếc đã muộn, non nửa yêu ma bị cự thạch đánh trúng.

Những nham thạch này uy lực vậy mà lớn đến kinh người, bị đập trúng yêu ma, mặc kệ tu vi cao thấp, thân thể hết thấy trực tiếp bạo liệt mà ra.

Còn sót lại yêu vật nhìn thấy cự thạch lợi hại như vậy, kinh hãi sau khi, thần chí vậy mà khôi phục không ít, lập tức nhao nhao chạy tứ tán, hướng pháp trận bên ngoài đánh tới.

Chương 870: Một tên Thái Ớt khác

Trên không tế đàn, khoé miệng Quan Nguyệt chân nhân hiện ra một tia cười lạnh, vung lệnh bài trong tay lên.

Đỉnh đầu những yêu ma chạy tứ phía kia hiện lên kim quang, vô số kim đao trông rỗng xuất hiện, điên cuồng đâm tới, hình thành từng mảnh từng mảnh kim chi phong bạo.

Mảng lớn yêu ma bị kim đao cuốn trúng, "Xuy xuy" một tiếng liền bị kim đao xoắn thành thịt nát. Kim đao chưa tiêu, trong pháp trận lại hiện lên lục quang, từng cây dài đến mười trượng, thô như thốt côi nổi lên, đánh tới hướng những yêu ma kia.

Cự mộc ma sát va chạm nhau, phát ra trận trận tiếng sấm nổ, từng đạo điện quang màu xanh lá xoẹt một tiếng bắn ra xa hơn trăm trượng, đung một cái đến những yêu vật kia, thân thể yêu vật lập tức tản mát ra lục quang sáng tỏ, sau đó toàn bộ thân thể bạo liệt ra.

Sau cự mộc, từng gợn sóng màu lam nổi lên, nhìn ôn nhu phảng phất xuân hoa, lại tản mát ra hàn ý thấu xương, yếu vật bị gợn sóng chạm đến, lập tức hóa thành từng tòa băng điêu. Sau đó bầu trời hiện lên hồng quang, từng đoàn từng đoàn hỏa diễm màu đỏ như sao chổi bắn xuống, như thiên hỏa rơi xuống đất, nện lên yêu ma, ù ù bạo liệt ra.

Ngũ Hành thân thông cứ như vậy thay nhau tới, mấy vạn yêu ma không một con may mắn còn sống, biến thành tro tàn, một con cũng

không còn.

Đệ tử Phổ Đà sơn đã rời khỏi pháp trận nhìn thấy cảnh này, trước ngây ngốc một chút, sau đó reo hò rung trời.

Trên tế đàn, Thẩm Lạc thấy Đại Ngũ Hành Hỗn Nguyên Trận này lợi hại như vậy, trên mặt không khỏi hiện ra một tia chấn kinh.

Nhưng rất nhanh hấn thu thân, tiếp tục quan sát mặt bia màu lam.

Phù văn trên mặt bia biến hóa huyền diệu vô song, mặc dù hấn chỉ tìm hiểu trong chốc lát, lĩnh ngộ thủy thần thông đã tinh tiến rất nhiều.

Nhất là thần thông Điện Thương Hải kia, là từ trong Đại Ngũ Hành Hỗn Nguyên Trận này diễn sinh ra, Thâm Lạc so sánh, cảm ngộ Điện Thương Hải đột nhiên tăng mạnh, ần ần đã chạm chạm tới Điện Thương Hải đệ tam trọng.

Quan Nguyệt chân nhân không để ý đến mặt khác, hai con ngươi nhìn về phía dưới mây đen, bầm tay điềm một cái.

Tế đàn ngũ sắc lập tức rơi nhanh xuống phía dưới, trong chớp mắt đến mây đen, pháp trận không lồ bao phủ mây đen vào bên trong.

Trong pháp trận chung quanh hiện lên hồng quang, mấy trăm đạo lôi hỏa màu đỏ thô to lần nữa bắn ra, đánh về phía đám mây đen, cùng Hắc Giao Vương phụ cận.

Hắc Giao Vương vừa mới nhìn thấy uy lực Đại Ngũ Hành Hỗn Nguyên Trận như vậy, nào dám đón đỡ, vội vàng hóa thành một đạo hắc quang bỏ nhào xuống mây đen.

"Mao tiên bối, cứu mạng!" Sắc mặt Hắc Giao Vương đại biến, không lo giữ phong độ nữa, trong miệng lớn tiếng la lên.

Vào thời khắc này, một bóng roi màu bạc sáng lấp lánh đột nhiên từ bên dưới mây đen bắn ra, quán lấy Hắc Giao Vương rồi co rút lại.

Phát sinh liên tục này nhanh không thể tưởng tượng nổi, ngạnh sinh đoạt tiên cơ trước khi hoá diễm đầy trời rơi xuống, kéo Hắc Giao Vương tới bên dưới mây đen.

Mấy trăm đạo lôi hỏa tùy theo bắn tới, lần nữa bạo liệt ra, hóa thành một mảnh biển lửa ngập trời, bao phủ đám mây đen kia cùng Hắc Giao Vương vào trong, quay cuồng ù ù thiêu đốt.

Một cỗ nhiệt độ cao hiện lên hư không, bọn Thâm Lạc mặc dù thân ở không trung, vẫn cảm thấy sóng nhiệt bức người, tự mình vận công chống cự.

Không gian màu vàng nhạt chung quanh không ngừng vẩn vèo, lại bị biển lửa thiêu đốt vỡ vụn, trong không gian hào quang năm màu chớp động, lại lần nữa ngưng tụ ra không gian mới, bổ sung nó. Nhưng mà nhiệt độ cao tiếp tục tàn phá bừa bãi, rất mau đốt cháy không gian tân sinh, Đại Ngũ Hành Hỗn Nguyên Trận lại tiếp tục bổ túc nó.

Cứ vậy, không gian xung quanh không ngừng sinh diệt, toàn bộ không gian vàng nhạt cũng rung động theo.

Thảm Lạc đang tìm hiểu mặt bia huyền diệu, ánh mắt nhìn qua thấy tình huống chung quanh, âm thầm chấn kinh.

Biển lửa màu đỏ này nhìn xem bình thường, uy lực lại lớn hơn Tử Kim Linh hỏa diễm, không biết Ngụy Thanh kia, còn có Hắc Giao Vương thế nào.

Theo lý thuyết, chỗ sâu trong biển lửa sẽ rất đáng sợ, hai người tuyệt không may mắn thoát khỏi, nhưng Ngụy Thanh đã bị chuyển sinh

thành Ma tộc, không thể đoán theo lẽ thường.

Mà Hắc Giao Vương bị bóng roi màu bạc kia cứu, lấy tu vi cùng thân phận yêu này, vậy mà hô tiền bối, chủ nhân bóng roi kia tám thành là Thái Ất đã cuốn lấy Quan Nguyệt chân nhân, biển lửa uy lực mặc dù lớn, nhưng cũng chưa hẳn có thể làm gì Thái Ất đại năng.

Thảm Lạc đang nghĩ ngợi, trong biển lửa đột nhiên bắn ra ngân quang chói mắt, biển lửa chung quanh cũng vô pháp ngăn cản, mơ hồ có thể nhìn thấy trong ngân quang lơ lửng một tròng mắt màu bạc to lớn, lẫm nhẫm sinh uy, khiến người ta không dám khinh thường.

Thanh âm cười quái dị cạc cạc từ trong ngân quang truyền ra, tiếp đó trong con mắt lớn đột nhiên phun ra mảng lớn ngân quang, đồng thời vô cùng nhanh chóng khuếch tán ra, trong chốc lát vậy mà bao lại biển lửa.

Một màn quỷ dị xuất hiện. Những nơi ngân quang đi qua, hỏa diễm màu đỏ mãnh liệt vậy mà nhao nhao không thấy bóng dáng, như là trống không tan biến mất.

Trong chốc lát, cả tòa biển lửa cũng biến thành hư ảo, đám mây đen trong

biển lửa kia, cùng Hắc Giao Vương cũng biến mất không thấy gì nữa, hiện ra một mảnh trống trải hư vô.

Tế đàn nơi này cũng bị ảnh hưởng, chung quanh hiện ra một tầng ngân quang, che phủ lên bia đá năm màu, đánh gãy đám người Thẩm Lạc lĩnh hội.

"Đây là thần thông gì?" Thẩm Lạc nhìn chung quanh, đang muốn dùng Huyền Âm Mê Đông phá giải.

Quan Nguyệt chân nhân lại hừ lạnh một tiếng, lần nữa thúc giục Đại Ngũ Hành Hồn Nguyên Trận, hào quang năm màu phô thiên cái địa từ trong trận bộc phát ra, cơ hồ bao phủ lại tất cả hư không phía dưới.

Hào quang năm màu lập tức đan vào một chỗ, ù ù chuyển động, hình thành một cái cự đại không gì sánh được, cơ hồ bao gồm gần nửa không gian vòng xoáy năm màu.

"Đây là..." Thẩm Lạc mở to hai mắt nhìn, vòng xoáy ngũ sắc này hẳn đã thấy lúc trước, chính là nước Ngọc Tĩnh Bình đựng chạm đến công pháp vô danh, sau đó trong đan điền hẳn hiện lên vòng xoáy năm màu.

Chỉ là trong cơ thể hẳn xuất hiện vòng xoáy năm màu nhỏ bé giống như giới tử, vòng xoáy to lớn phía trước lại to như biển cả, không thể so sánh nổi.

Vòng xoáy năm màu vừa ra, một cỗ lực thôn phệ khó tin từ đó bộc phát ra, hư không phía dưới vỡ ra nổi lên trận trận gợn sóng, tựa hồ

không chịu nổi nguồn lực lượng này mà vỡ vụn.

Tất cả nguyên khí, linh lực, ba động trong hư không, thậm chí thanh âm đều hội tụ đến vòng xoáy, trong nháy mắt bị xoắn nát thành hạt nguyên khí tròn nguyên thủy nhất.

Xa xa đám người Phổ Đà sơn cũng bị hấp lực đáng sợ này tác động đến, một ít đệ tử đứng gần, tu vi lại yếu ớt, thân bất do kỷ bị hút đến nơi đó, cũng may mây tên trưởng lão Phổ Đà sơn kịp thời thi pháp, kéo bọn họ lại.

"Nhanh! Tất cả mọi người rời xa nơi này!" Một trưởng lão lớn tiếng quát, tất cả mọi người vội vàng bay về sau.

Hư không phía dưới vòng xoáy năm màu âm vang nơi nào đó, một đoàn ngân quang hiển hiện, lập tức giống như bọt biển vỡ vụn ra, hóa thành điểm điểm ngân quang chui vào trong vòng xoáy ngũ sắc.

Đám mây đen kia, Hắc Giao Vương, cùng một trung niên mập mạp mặc áo lam, đầu đội mũ mềm lão đảo hiển hiện ra.

Vòng xoáy năm màu tuôn ra cự lực đáng sợ, cả hai như lá rụng trong cuồng phong, thân bất do kỷ bay đến trung tâm vòng xoáy.

Không chỉ như vậy, linh quang hộ thể của Hắc Giao Vương, trung niên mập mạp đụng một cái đến hào quang năm màu chung quanh, lập tức sụp đổ phiêu tán, dung nhập vào trong hào quang năm màu. Pháp lực trong cơ thể hai người cũng bị rút đi nhanh chóng, bị vòng xoáy lôi kéo đi, bất luận bọn họ vận công thi pháp thể nào, căn bản không thể ngăn cản.

Đóa mây đen kia cũng nhanh chóng phiêu tán, hóa thành từng sợi hắc khí dung nhập vào trong vòng xoáy ngũ sắc.

Chương 871: Hối tiếc không kịp

Thảm Lạc nhìn qua một màn trước mắt, trong lòng chấn kinh.

Vòng xoáy ngũ sắc này rốt cuộc là thần thông gì? Không chỉ có hấp lực dọa người, phỏng phát có thể thôn phệ hết thủy nguyên khí thế gian, ngay cả ma khí cũng vô pháp may mắn thoát khỏi, thực sự thật là đáng sợ.

Ngân quang chung quanh biến mất, bia đá năm màu lần nữa hiển hiện ra, bất quá phù văn màu lam trên mặt bia vậy mà biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó là một đồ án vòng xoáy năm màu, đang nhanh chóng chuyển động.

Vô số ngũ sắc phù văn chớp động trên đồ án vòng xoáy, bày tỏ vô số huyền diệu biến hóa, tựa hồ đang biểu thị thần thông của vòng xoáy năm màu.

Thảm Lạc đầu tiên khẽ giật mình, sau một khắc lập tức khôi phục lại, vội quan sát đồ án vòng xoáy, lĩnh hội biến hoá trong đó.

Hắn không trông cậy vào thật có thể lĩnh hội thần thông vòng xoáy năm màu kia, chỉ cần có thể lĩnh ngộ một chút da lông, cũng được lợi không hết.

Khí tức trên thân trung niên mập mạp kia rất không lò, đạt đến cảnh giới Thái Ất, dưới tình huống như thế vẫn không mất tác vuông, lập tức một tay bấm niệm pháp quyết, hai tay áo lắc một cái, lập tức một cái đỉnh hoa màu lưu ly bắn ra.

"Phản phật."

Từng đoàn từng đoàn đóa hoa màu lưu ly từ trên hoa cái bắn ra, chớp động không thôi, bay múa không ngừng trong hư không phụ cận.

"Phốc" một tiếng vang nhỏ.

Những đóa hoa lưu ly này bỗng nhiên lóe lên, sau đó hình thành một toà quang trận sương mù to lớn, điên cuồng khuếch trương ra, bảo hộ hai người

cùng mây đen vào trong.

Hoa cái lưu ly này không biết là dị bảo gì, biến thành trong quang trận vô số phù văn chớp động, vậy mà miễn cưỡng chặn lại hấp lực khổng lồ của vòng xoáy năm màu, thân hình mấy người lập tức ngừng lại.

Nhưng hào quang năm màu chung quanh có từng cơn sóng liên tiếp cuốn tới, trong quang trận màu trắng linh lực nhanh chóng trôi qua, diện tích cũng nhanh chóng thu nhỏ.

"Chỉ là Lưu Ly Vân Tráo, cũng muốn ngăn cản Điện Đảo Ngũ Hành Thuật!" Quan Nguyệt chân nhân quát lạnh một tiếng, há miệng phun ra một ngụm tinh huyết, dung nhập vào trong lệnh bài màu vàng.

Lệnh bài màu vàng lập tức hóa thành một đoàn kim vân, lóe lên dung nhập vào trong bia đá năm màu trên tế đàn.

Trên tế đàn bỗng nhiên sáng lên quang mang, tốc độ quay của vòng xoáy năm màu quay đột nhiên tăng nhanh gấp bội, ma sát nhau kịch liệt, thậm chí hiện ra từng đạo điện mang, phát ra hấp lực đột ngột tăng gấp bội.

Quang trận màu trắng vốn miễn cưỡng chèo chống, giờ phút này vặn vẹo gào thét, sau đó phịch một tiếng vỡ vụn ra, Lưu Ly Vân Tráo kia giống như xé vải chia năm xẻ bảy ra.

Thân hình trung niên mập mạp cùng Hắc Giao Vương lần nữa hiện hiện ra, bay về hướng trung tâm vòng xoáy.

Tu vi Hắc Giao Vương yếu nhất, dưới tình huống không người tương trợ căn bản vô lực ngăn cản lực hút của vòng xoáy, vèo một tiếng bị hút vào trong vòng xoáy ngũ sắc, không kịp kêu thảm một tiếng đã biến thành hư vô.

Sắc mặt trung niên mập mạp trắng bệch, không lưỡng lự hai tay áo tê động, từng kiện bảo vật ngũ quang thập sắc từ trong tay áo cuồn cuộn bay ra, trong chớp mắt bắn ra hai ba mươi kiện, bay vào vòng xoáy năm màu.

"Bạo!" Hai tay gã nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, trong miệng hét lớn một tiếng.

Ầm ầm!

Trên những bảo vật này loé lên quang mang, lập tức hóa thành từng đoàn từng đoàn quang cầu bạo liệt ra chói mắt.

Hai ba mươi kiện bảo vật này không thể coi thường, mỗi một kiện đều là cấp bậc pháp bảo, lần này cùng một chỗ bạo liệt, vòng xoáy

năm màu cũng bị nổ ra một lỗ hồng, hấp lực đáng sợ theo đó ngừng lại.

Trung niên mập mạp đưa tay bắt lấy đám mây đen kia, lật tay lấy ra một vật, lại là một cây trường tiên lập loè ngân quang, hung hăng vỗ một kích về hư không phía trước.

Xoẹt một tiếng, hư không lại bị vạch ra một khe hở không gian, rìa vết nứt ngân quang lóng lánh, càng có vô số phù văn màu bạc chớp động, tạo thành một pháp trận màu bạc.

Thân hình trung niên mập mạp nhanh như điện, bay đến vết nứt màu bạc.

"Chạy đâu!" Quan Nguyệt chân nhân thấy cảnh này, nổi giận gầm lên một tiếng, thân hình thoát một cái rơi trên bia đá năm màu, trên thân điên cuồng phát ra kim quang, gần nửa pháp lực rót vào trong tâm bia đá.

Bọn Thảm Lạc thấy vậy, không lo lĩnh hội thân thông nữa, cũng vội vàng tăng lớn pháp lực đưa vào.

Tế đàn toả ra quang mang đột nhiên sáng tỏ gấp mười lần, ngay cả vòng xoáy năm màu cũng che giấu đi, sau đó quang mang ngưng tụ phía dưới hóa thành một ngũ sắc cự ấn to bằng ngọn núi, mặt ngoài quang mang vạn

trượng, vô số đồ án sơn nhạc trường hà huyền hóa ra, càng phát tiếng rít ô ô.

Ngũ sắc cự ấn xuất hiện, lập tức rơi xuống phía dưới, hư không phía dưới bỗng nhiên run lên mơ hồ không rõ.

Một chân trung niên mập mạp đã bước vào vết nứt màu bạc, nhưng giữa không trung vang lên một tiếng kinh thiên động địa, hơn mười dặm hư không chung quanh trong lúc bất chợt giáng lâm tiếp theo cỗ cự lực kinh, không khí bốn phía xiết chặt, trở nên kiên cố như tinh cương.

Cả người trung niên mập mạp giống như bị đặt dưới cự phong vạn trượng, một ngón tay cũng không thể động đậy, vết nứt không gian màu bạc kia ngay ở phía trước, nhưng bây giờ lại giống xa cuối chân trời.

"Đáng chết, không ngờ Phổ Đà sơn lại có loại đại trận nghe rợn cả người này! Loại pháp trận này ở Tiên giới cũng không gặp nhiều, làm sao có thể xuất hiện ở tông môn hạ giới! Sớm biết như vậy, ta đã không đáp ứng điều kiện người kia, đến lợi vũng nước đục này!" Trung niên mập mạp hồi hận vạn phân, trong đầu nghĩ gấp đối sách.

Đám mây đen bên cạnh cũng không nhúc nhích, tựa hồ bị áp chế không thể động đậy.

Trên tế đàn, sắc mặt Quan Nguyệt chân nhân cũng trở nên trắng bệch, hiển nhiên thôi động ngũ sắc cự ấn này đối với lão cũng cực kỳ cố hết sức.

Bất quá lão ráng chống đỡ một hơi, quái tượng trên tay chớp động hào quang năm màu, trùng điệp điểm trên tấm bia đá một trận.

Ngũ sắc cự ấn âm vang, một vòng gợn sóng ngũ sắc từ phía dưới chấn động ra.

Vết nứt không gian màu bạc bị gợn sóng ngũ sắc tác động đến, run lẩy bẩy, sau đó oanh minh một tiếng, vết nứt không gian như đồ sứ toái diệt biến mất.

Mà trung niên mập mạp cũng bị ngũ sắc gợn sóng trùng kích trúng, cả người trong nháy mắt chấn động không biết bao nhiêu lần, trực

tiếp bạo liệt ra, hóa thành một mảnh huyết vụ.

Sau một kích, ngũ sắc cự ấn sụp đổ phiêu tán biến mất, quang mang trên tế đàn cùng vòng xoáy năm màu phía dưới hỗn loạn một trận, sắc mặt Quan Nguyệt chân nhân trắng nhợt, trong miệng rên khẽ một tiếng.

Vào thời khắc này, một đoàn lục quang từ trong huyết vụ bắn ra, lại là một thân hồn tiểu nhân, trong tay ôm một cây trường tiên màu bạc lớn bằng cây đũa, roi bạc phát ra một vòng sáng màu bạc, bảo hộ thân hồn tiểu nhân màu xanh lá vào trong đó. Xem ra chính bảo vật này che lại thân hồn, không để gợn sóng vừa rồi làm tổn hại.

Mặt mũi thần hồn tiểu nhân tràn đầy vẻ hoảng sợ, trong miệng lâm bâm, huyết vụ chung quanh xoẹt một tiếng bốc cháy lên, quần lấy thân thể tiểu nhân, hóa thành một đạo cầu vòng màu máu vọt tới nơi xa.

Thần hồn tiểu nhân liên tiếp thi pháp nhanh như thiểm điện, Quan Nguyệt chân nhân lại vì cưỡng ép thôi động Đại Ngũ Hành Hồn Nguyên Trận, nguyên khí tiêu hao nghiêm trọng, không kịp thi pháp ngăn cản, chỉ có thể trợ mắt nhìn nó trốn xa.

Trung niên mập mạp kia chính là cường giả cảnh giới Thái Ất, thủ đoạn thần thông không phải Hắc Giao Vương cấp Chân Tiên có thể so sánh, dù không địch lại Quan Nguyệt chân nhân cùng Đại Ngũ Hành Hồn Nguyên Trận, đào mệnh vẫn dư xài.

Nhưng vào lúc này, một cánh tay màu đen đột nhiên từ bên cạnh duỗi ra, xuyên thủng cầu vòng màu máu, xuyên qua bên kia, trong lòng bàn tay thành linh nắm lấy người tí hon màu xanh lục kia.

Cánh tay màu đen kia chính là từ trong đám mây đen bên cạnh toát ra, mây đen cũng bị ngũ sắc gợn sóng tập kích, giờ phút này rút nhỏ gần nửa, nhưng bên trong tán phát ra khí tức không suy yếu nhiều.

"Ngụy Thanh, ngươi muốn làm gì? Ta là đến giúp đỡ ngươi đây, ngươi vậy mà hạ độc thủ với ta!" Người tí hon màu xanh lục bị tóm chặt lấy, không thể động đậy, kinh sợ hét lớn.

Chương 872: Ma hóa

"Ha ha, vậy giúp triệt để một chút đi!"

Trong mây đen truyền ra một tiếng cười khằng khặc quái dị, lập tức lẫn mình một cái nhào tới, bao phủ toàn bộ người tí hon màu xanh lục cùng cầu vòng màu máu vào trong.

Cầu vòng màu máu ra sức giãy dụa, giống như một đầu Huyết Long đang ngoan cố chống cự, nhưng một cỗ gió lốc màu đỏ thẫm từ trong mây đen bỗng nhiên dâng lên, nhanh chóng chuyển động.

Một cỗ sát khí trùng thiên từ trong gió lốc đỏ thẫm lộ ra, trong mây đen lập tức truyền ra tiếng kêu thê lương của người tí hon màu xanh lục, nhưng sau một khắc liền suy yếu xuống.

Cầu vòng màu máu cũng không giãy dụa nữa, bị gió lốc bao vây lấy nhanh chóng dung nhập vào trong mây đen.

Liên tiếp biến hóa này mau lẹ, chờ bọn Thảm Lạc kịp phản ứng, hết thảy đã kết thúc.

Quan Nguyệt chân nhân đã chậm một hơi, sắc mặt ngưng trọng, hai tay vội vàng bấm niệm pháp quyết điem liên tục.

Quang mang tế đàn ổn định lại, vòng xoáy năm màu cũng khôi phục bình tĩnh, từng luồng từng luồng hào quang năm màu bắn ra, cuốn về phía đám mây đen kia.

Nhưng khí tức trong mây đen tăng vọt, thể tích cũng đột nhiên biến lớn mấy lần, từng đoàn từng đoàn ngọn lửa đen kịt hiện lên, cháy hừng hực.

Quang mang vòng xoáy năm màu cuốn tới, nhưng đụng một cái đến những ma hỏa màu đen này, lập tức bị thiêu huỷ, hóa thành khói xanh lượn lờ biên mát, căn bản không hấp thu bất luận nguyên khí gì từ trong ma hỏa.

"Cái gì!" Quan Nguyệt chân nhân biến sắc, lần nữa bầm niêm pháp quyết điểm một cái.

"Ầm ầm" một tiếng vang lên!

Trung tâm vòng xoáy không lồ đột nhiên hiện ra vô số ngũ sắc phù văn, một cỗ cự lực không lồ còn lớn hơn lúc trước tuôn trào ra, cuốn về phía hỏa vân màu đen.

Hỏa vân màu đen đột nhiên run rẩy, trở nên mơ hồ một chút, sau đó từng đoàn từng đoàn ma diễm rút cuộc không chịu nổi hấp lực thoát ly ra, bay về phía vòng xoáy ngũ sắc.

Quan Nguyệt chân nhân nhìn thấy cảnh này, khóe miệng vốn căng cứng lúc này mới lộ ra vẻ tươi cười, đang muốn tăng lớn pháp lực thôi động pháp trận.

"Bản dịch tại bạch ngọc sách. Không tốt, đây là huyền thuật! Quan Nguyệt tiên bối cẩn thận, Ngụy Thanh kia thi triển độn thuật Ma tộc chạy đến nơi khác!" Hai mắt Thâm Lạc hai mắt đại phóng thành quang nhìn chằm chằm đoàn mây lửa kia, thần sắc bỗng nhiên biến đổi, lên tiếng quát.

Quan Nguyệt chân nhân nghe vậy, vội vàng nhìn về phía vòng xoáy năm màu.

Ma hoả bay vào trong đó phịch một tiếng vỡ vụn, nhưng cũng không bị vòng xoáy này thôn phệ, mà là huyền thuật bị cưỡng ép phá giải biến mất.

Sắc mặt Quan Nguyệt chân nhân tái nhợt, hai mắt đại phóng kim quang, giống như hai viên Sao Kim sáng tỏ, hiển nhiên cũng là một loại đồng thuật nào đó, nhìn ra chung quanh.

Mà Thâm Lạc cũng vận khởi Huyền Âm Mê Đổng, nhìn lại chung quanh, bỗng nhiên dừng lại ở hướng đệ tử Phổ Đà sơn phía xa.

Quan Nguyệt chân nhân cũng đồng thời nhìn về phía đệ tử Phổ Đà sơn, kinh sợ gầm lên một tiếng, bỗng nhiên cắn chót lưỡi, một ngụm tinh huyết hỗn hợp tinh thuần pháp lực phun lên trên tấm bia đá tế đàn, hai tay bầm niêm pháp quyết như bánh xe.

Trong đám đệ tử Phổ Đà sơn nơi xa đột nhiên sáng lên một đoàn hắc

quang, một bóng người trong hắc quang hiển hiện ra, chính là Ngụy Thanh.

Gã vẫn là trạng thái hình người, nhưng làn da đã biến thành màu đen kịt, chỉ có con mắt cùng huyết sắc cốt phiến nơi mi tâm toả ra trận trận huyết quang, nhìn quý dị không gì sánh được.

Đệ tử Phổ Đà sơn phụ cận hoảng hốt, nhao nhao lui lại.

Ngụy Thanh vung tay lên, trong hắc quang dưới thân đột nhiên bắn ra từng ngọn lửa màu đen thô to, chính là ma diễm vừa rồi, phun ra nuốt vào xa mấy chục trượng, giống như đại mãng hung mãnh không gì sánh được, đánh tới đệ tử Phổ Đà sơn chung quanh, lập tức có vài chục tên đệ tử Phổ Đà sơn bị cuốn trúng.

Những ma diễm này uy lực lớn đến kinh người, những đệ tử Phổ Đà sơn kia mỗi lần bị ma hỏa cuốn trúng, không kịp kêu một tiếng, lập tức xoẹt một cái bị thôn phệ, chỉ để lại từng kiện pháp bảo, pháp khí linh tính tổn hao nhiều, lạch cạch rớt xuống.

Mà thôn phệ một người xong, những ma diễm màu đen này lại tăng thêm một đoạn, càng nhanh cũng càng hung mãnh nhào về phía đệ tử Phổ Đà sơn khác.

"Chúng đệ tử lui ra!" Ba tên trưởng lão Phổ Đà sơn lúc trước ở bên ngoài thôi động kiếm trận, ngăn cản Hắc Giao Vương bay vọt tới, quanh người vang lên thanh âm xuy xuy, từng đạo kiếm ảnh màu vàng trông rộng nổi lên, lít nha lít nhít, chừng hơn ngàn đạo, hóa thành một mảnh kiếm hải, ngăn trước những ma hỏa màu đen kia.

Cầm đầu là một lão đầu mũi hèm rượ, tay kết kiếm quyết, kiếm hải màu vàng lập tức ong ong rung động, vô số đạo kiếm khí màu vàng xen lẫn lấp loé, một mảnh kiếm trận lớn ngàn trượng cuộn cuộn hiển hiện ra, quét sạch hơn phân nửa ma hỏa trong đó, kiếm quang lăng lệ không gì sánh được hung hăng cắt chém xuống.

Nhưng những kiếm quang này đụng một cái đến ma hỏa màu đen, lập tức bị xâm nhiễm thành màu đen kịt, căn bản không chút hiệu quả nào.

Mà những ma diễm màu đen kia không bị ngăn trở từ trong kiếm trận màu vàng bắn ra, nhoáng một cái quán lấy ba tên trưởng lão kia.

Ba tên trưởng lão đều là Đại Thừa kỳ, đáng tiếc trước mặt ma hoả không có lực phản kháng, trong nháy mắt bị ma hỏa nuốt hết, một thân tinh khí cùng thần hồn hùng hồn đều dung nhập vào trong đó.

"Ầm ầm" một tiếng vang lớn!

Ma hỏa màu đen như ăn thuốc đại bổ, bỗng nhiên phồng lớn lên gấp mười lần, hóa thành một mảnh biển lửa màu đen, ma hỏa bốc lên giống như từng đầu Ác Long tứ tán bắn ra, nhào về phía các đệ tử Phổ Đà sơn khác.

Ngay giờ phút này, hư không phía trên biển lửa màu đen khẽ động, tể đàn ngũ sắc trông rộng xuất hiện, Đại Ngũ Hành Hồn Nguyên Trận cũng theo đó hiển hiện, bất quá đã không còn là vòng xoáy năm màu, hóa thành một ngũ sắc quang trận giống nhau lĩnh vực, vô cùng nhanh chóng hạ xuống, bao phủ Ngụy Thanh và toàn bộ biển lửa màu đen vào trong đó.

Trước mắt Ngụy Thanh mơ hồ một cái, tình huống chung quanh lần nữa đại biến, không gian vốn màu vàng nhạt biến mất không còn tăm tích, xuất hiện trong một không gian năm màu.

Không gian năm màu này tràn ngập một cỗ lực giam cầm cường đại dị thường, hư không biến thành như tinh cương, lấy tu vi Ngụy Thanh lúc này, cũng cảm thấy khó mà hành động, tứ chi động đậy một chút cũng phi thường gian nan, biển lửa màu đen dưới thân cũng bị giam cầm không thể động đậy.

"Chút tài mọn!" Ngụy Thanh cười lạnh một tiếng, hai tay kết ấn, toàn thân lập tức toả ra quang mang tím đen, một pháp tướng ma thân ba đầu sáu tay xuất hiện sau lưng gã.

Pháp tướng này tản mát ra khí tức kinh khủng, nó găm lên giận dữ, lóe lên chui vào thể nội Ngụy Thanh.

Bên ngoài thân Ngụy Thanh bỗng nhiên toả ra quang mang tím đen chói mắt tím, huyết sắc cốt phiến nơi mi tâm càng thêm đại thịnh, giống như giữa thiên địa hiện lên vô số huyết sắc điện quang.

Thiên địa linh khí chung quanh giống như sóng dữ tụ đến, thân thể của gã điên cuồng phát ra, từng làn phiến màu tím đen cùng từng đạo huyết sắc linh văn từ trong da thịt tuôn trào ra, hai bên gò má cùng phía sau đều có chùm sáng tím đen cuồng thiểm không thôi.

Gã hét lớn một tiếng, một ma thần dữ tợn cao hơn trăm trượng, mọc lên ba đầu, sau lưng mọc lên sáu tay hiển hiện trong hư không.

Ma Thần vừa mới hiện thân, sáu cánh tay đồng thời khẽ động, sáu ma chưởng cực đại nhún tới các nơi chung quanh một cái.

Trong hư không vang lên thanh âm nổ đùng, sáu cự chưởng tím đen to bằng cung điện xuất hiện tại các nơi không gian năm màu, hung hăng một kích xuống.

Không gian năm màu "Răng rắc" một tiếng, trong nháy mắt chia năm xẻ bảy.

Trong không gian màu vàng nhạt, Đại Ngũ Hành Hỗn Nguyên Trận hình thành ngũ sắc quang trận âm vang sụp đổ, vòng xoáy năm màu cũng biến mất theo.

Dư thế sáu cổ cự lực không suy, tiếp tục trùng kích tới trước, hung hăng đánh vào các nơi pháp trận, một cự chưởng tím đen thậm chí vừa lúc đập vào trên tế đàn ngũ sắc.

Đại Ngũ Hành Hỗn Nguyên pháp trận dưới sáu cự chưởng này trùng kích vào, trở nên nhiễu loạn, cơ hồ bỗng chốc bị suy yếu gần nửa, chỉ có thể miễn cưỡng bảo trì không tiêu tan.

Từ trên xuống dưới tế đàn ngũ sắc cũng đất rung núi chuyển, dưới đáy tế đàn bị đánh ra một chưởng ấn to lớn sâu vài thước.

Quan Nguyệt chân nhân lộ vẻ kinh hãi, một ngụm máu tươi cuồn phún ra, cả người uể oải ngã xuống cạnh bia đá năm màu.

Mà thân thể năm người Thâm Lạc cũng đại chấn, đứng không vững lui lại mấy bước, phun ra một ngụm máu tươi.

Chương 873: Trảm Ma tàn kiếm

Trong lòng Thẩm Lạc kinh hãi khó nói nên lời, Ngụy Thanh biến thành Cự Ma lại có ma uy ngập trời như thế, dưới một kích cơ hồ phá mắt Đại Ngũ Hành Hồn Nguyên Trận, phải biết rằng trận này đã nhẹ nhõm đánh bại trung niên mập mạp Thái Ất kia.

Bốn người Thanh Liên tiên tử càng hiện lên vẻ tuyệt vọng.

Ngũ sắc quang trận sụp đổ, Ma Thần dữ tợn cũng hiện thân, sáu ánh mắt băng lãnh nhìn bọn Thẩm Lạc, khoe miệng nhe răng cười, sáu cự chưởng nắm thành quả đấm, lần nữa hư không một kích về phía pháp trận chung quanh.

Sáu đạo quyền ảnh như lưu tinh bắn ra, hung hăng đánh vào trong pháp trận chung quanh.

"Xì xì xì" thanh âm bạo liệt nổi lên, trận văn Đại Ngũ Hành Hồn Nguyên pháp trận không ngừng vỡ vụn sụp đổ, tế đàn ngũ sắc cũng kịch liệt lắc lư, hiện ra từng vết nứt.

Không gian vàng nhạt chung quanh phát ra tiếng vang thiên băng địa liệt, khắp nơi hiện ra từng vết nứt không gian cự đại, tựa hồ muốn triệt để sụp đổ, như Triều Âm động trước đó.

Thẩm Lạc mặc dù thổ huyết, nhưng không bị thương quá nặng, thấy tình cảnh chung quanh, hấn toàn lực vận chuyển công pháp vô danh, ý đồ ổn định Đại Ngũ Hành Hồn Nguyên Trận, đáng tiếc không có bất kỳ tác dụng gì.

Vào thời khắc này, Quan Nguyệt chân nhân uể oải ngã bên bia đá năm màu đột nhiên đứng dậy, khoanh chân ngồi trước tấm bia đá, tay phải ấn ở phía trên, tay trái thì dựng đứng trước người, trong miệng nhanh chóng tụng niệm chú ngữ thần bí.

Trên người lão đại thịnh kim quang, thoáng như một vòng mặt trời mọc lên

ở phương đông, cực kỳ chói mắt.

Đại Ngũ Hành Hồn Nguyên Trận đã gần như sụp đổ đột nhiên sáng lên, mỗi một đạo trận văn đều nở rộ tia sáng chói mắt, so với trước đó càng sáng hơn, quý dị nhất chính là trong đó xen lẫn từng tia từng tia huyết mang, vậy mà đình chỉ sụp đổ.

Sau một khắc, thanh âm ù ù vang lớn lên, vòng xoáy năm màu to lớn một lần nữa thoáng hiện ra, bao phủ Ma Thần dữ tợn vào trong đó.

Liên tiếp thi pháp này nói đến phức tạp, kì thực trong chớp mắt đã hoàn thành, sáu quyền ảnh bắn ra cũng bị vòng xoáy năm màu bao lại

Quan Nguyệt chân nhân không biết dùng biện pháp gì, không chỉ thôi động Đại Ngũ Hành Hồn Nguyên Trận một lần nữa, mà uy lực càng lớn hơn trước mấy lần, một cỗ cự lực khổng lồ từ trong trận tuôn ra, giam cầm Ma Thần dữ tợn cùng sáu quyền ảnh, nhất thời không thể động đậy.

"Quan Nguyệt sư thúc, ngài thi triển Hồng Liên Hóa Nguyên Đoạn Diệt Đại Pháp? Sao lại như vậy, mau dừng lại!" Thanh Liên tiên tử nhìn thấy tình huống Quan Nguyệt chân nhân, sắc mặt đại biến lên tiếng kinh hô.

Thâm Lạc nghe lời này, ánh mắt khẽ động, tâm thần lập tức câu thông cùng hắc hùng tinh, hỏi thăm gã Hồng Liên Hóa Nguyên Đoạn Diệt Đại Pháp là thần thông gì.

"Hồng Liên Hóa Nguyên Đoạn Diệt Đại Pháp là bí pháp do một vị Hồng Liên tổ sư bản môn lập nên, có thể đốt một thân tinh huyết cùng hồn phách, hóa thành đại năng vô cùng, phát huy ra mấy lần chiến lực, bất quá người thi thuật cuối cùng cũng sẽ tinh huyết khô kiệt, hồn phi phách tán mà chết, vĩnh viễn mất cơ hội tiên vào luân hồi." Hắc hùng tinh thở dài.

Thâm Lạc nghe vậy, mặt lộ vẻ âm đạm.

Ba người khác nghe Thanh Liên tiên tử nói lời này, thần sắc đều biến đổi, nhưng không mở miệng ngăn cản.

Bây giờ tình huống nguy cơ, Quan Nguyệt chân nhân nếu không dùng pháp này ngăn chặn Ma Thần dữ tợn, tất cả mọi người sẽ phải chết ở chỗ này.

Quan Nguyệt chân nhân phảng phất không nghe thấy Thanh Liên tiên tử

nói, tiếp tục tụng niệm chú ngữ, kim quang trên thân càng phát ra sáng tỏ, chỉ là gương mặt lão bắt đầu trở nên trong suốt ónh nhuận, có chút trong suốt lên.

Lão khẽ quát một tiếng, tay trái dựng thẳng lên một chỉ, ngưng trọng vạch xuống một cái.

Không gian xung quanh vang lên một tiếng sấm sét giữa trời quang, vòng xoáy năm màu cuộn cuộn ngưng tụ, trong nháy mắt hóa thành năm cụ hoàn đỏ, kim, lam, lục, vàng.

Năm cụ hoàn nhanh chóng co rút lại, như hình cụ chăm chú siết lại cổ, ngực bụng Ma Thần, lồm sồm vào trong đó.

Ma Thần dữ tợn giận tím mặt, sáu cánh tay chụp vào ngũ hoàn, ma diễm đen kịt dưới thân càng bay cuộn tới, ý đồ phá huỷ nó đi.

Nhưng ngũ hoàn này là Quan Nguyệt chân nhân lấy Hồng Liên Hóa Nguyên Đoạn Diệt Đại Pháp, thôi động Đại Ngũ Hành Hồn Nguyên Trận hình thành, uy lực tuyệt đại. Tay Ma Thần dữ tợn bắt hỏa thiêu, nhất thời lại không thể hủy đi.

Vào thời khắc này, bên cạnh Ma Thần hiện lên bạch quang, một cái bình nhỏ màu trắng trong suốt xuất hiện, sau đó một bóng người từ bên trong bắn ra, chính là Mã Tú Tú.

Thảm Lạc hơi nhướng mày, mấy người Quan Nguyệt chân nhân, Thanh Liên tiên tử cũng giật mình.

Chỉ là hiện tại tất cả mọi người ở trong pháp trận, không cách nào phân thân đối phó nàng này.

"Chúc mừng Ma Thần đại nhân tái nhập nhân gian!" Mã Tú Tú nhìn thấy tình cảnh trước mắt, trên mặt cũng hiện vẻ kinh ngạc, nhưng lập tức liền biến mất, cúi người quỳ gối với Ma Thần.

"Người tới thật đúng lúc! Mau giao Trảm Ma Kiếm để ta phá vỡ những cấm chế này!" Ma Thần dữ tợn nhìn thấy Mã Tú Tú, trong mắt lập tức vui mừng, nói ra.

Mã Tú Tú nghe lời này, sắc mặt hơi cương.

"Thế nào, người lo lắng ta lấy bảo vật người? Hay là, người dự định phản loạn ta?" Ma Thần dữ tợn chậm rãi nói, thanh âm lạnh như âm phong trong hàn đàm ngàn năm thổi ra.

"Thuộc hạ không dám, Trảm Ma Kiếm ở đây, xin mời Ma Thần đại nhân lấy dùng." Thân thể Mã Tú Tú run lên, vội vàng lấy ra một vật, hai tay nắm đưa lên đỉnh đầu.

Thẩm Lạc xa xa nhìn thấy, con người co rụt lại.

Đó là một thanh trường kiếm màu ám kim phong cách cổ xưa, đáng tiếc từ đó gãy mất một đoạn, lại là một thanh tàn kiếm, vẫn tản mát ra một cỗ chí dương to lớn đường đường chính khí.

Bất quá gần nửa thân kiếm bị một cỗ huyết sắc nồng đậm xâm nhiễm, tựa hồ bị một loại tà pháp nào đó từng tế luyện, lại tản mát ra một cỗ khí tức chí âm chí tà.

"Cỗ đường đường chính khí này cùng âm tà lực gồm nhiều mặt khí tức, xem ra Mã Tú Tú sử dụng trường kiếm màu đỏ ngòm lúc trước chính là vật này, không ngờ là một thanh tàn kiếm." Thẩm Lạc thầm nghĩ trong lòng.

"Trảm Ma Kiếm? Không tốt! Thẩm tiểu tử, đừng quản pháp trận, hiện tại Quan Nguyệt chân nhân dùng Hồng Liên Hóa Nguyên Đoạn Diệt Đại Pháp thôi động trận này, bớ đi người hộ trận cũng không ngại, mau ra tay ngăn cản Ma Thần kia cầm thanh tàn kiếm!" Hắc hùng tinh gấp giọng quát.

Thẩm Lạc mặc dù không rõ hắc hùng tinh vì sao kích động như thế, nhưng hắn vẫn tin tưởng hắc hùng tinh, lập tức thoát trận ra, hóa thành một đạo lam quang lao thẳng tới Mã Tú Tú.

Trong lúc bay nhào tới, hắn lật tay lấy ra Tử Kim Linh, toàn lực thôi động.

"Ầm ầm" một tiếng vang lớn, tam linh Tử Kim Linh cùng tề động, phong hỏa yên đều phun ra, chụp vào Mã Tú Tú.

"Tử Kim Linh? Bảo vật tuy tốt, đáng tiếc tu vi người quá yếu, căn bản không phát huy ra uy lực của nó." Mã Tú Tú không phản ứng, Ma Thần dữ tợn kia lại cười lạnh một tiếng, ma điểm màu đen dưới thân bắn ra hai đạo, một đạo ngăn trước phong hỏa yên, cả hai vậy mà kiếm chế nhau tại nơi đó.

Một đạo khác như điện cuốn về phía Thảm Lạc, nhoáng một cái đã đến trước cách người hấn không xa, một mùi tanh hôi đập vào mặt.

Thảm Lạc đã chứng kiến ma hỏa này lợi hại, lạnh cả tim, không dám đón đỡ, vội vàng lách mình né tránh.

Một chút trì hoãn như thế, tay phải Ma Thần ra một chiêu, tàn kiếm trong tay Mã Tú Tú lập tức bắn ra, rơi vào trong tay gã.

Thảm Lạc thấy cảnh này, thở dài, lách mình bay vụt về, một lần nữa rơi vào đỉnh tế đàn.

"Thảm đạo hữu, Đại Ngũ Hành Hồn Nguyên Trận này cần sáu người hợp lực thôi động, sao ngươi lại tùy ý rời pháp trận?" Thanh Liên tiên tử trách cứ.

"Không, Thảm tiểu hữu vừa làm rất đúng, không ngờ Trảm Ma Kiếm lại xuất hiện! Đáng tiếc ta phát hiện đã chậm một bước, không thể giúp tiểu hữu một chút sức lực. Kiếm này rơi vào tay Ma Thần kia, xem ra Ngũ Hành Hoàn này vậy khôn không được hấn." Thảm Lạc cũng không mở miệng, sắc mặt Quan Nguyệt chân nhân kế bên khó coi không gì sánh được, nói.

Chương 874: Thấy rõ

Thanh Liên Tiên Tử nghe vậy cảm thấy run sợ, nàng đang muốn hỏi thêm Trảm Ma Kiếm là vật gì, thì Quan Nguyệt chân nhân lại tiếp tục nói:

"Các ngươi duy trì pháp trận! Chớ gấp, ta có biện pháp đối phó với Ma Thần kia." Quan Nguyệt chân nhân cướp lời, trong mắt lão ánh lên vẻ kiên quyết.

Thảm Lạc vừa nghe được lời này, vội vàng ngồi xuống bên trong pháp trận, dùng sức duy trì cho pháp trận vận chuyển, những người khác cũng vội vàng nghe theo sắp xếp của Quan Nguyệt chân nhân.

Bàn tay phải của Quan Nguyệt chân nhân liên tục co duỗi, điểm liên tục lên trên tám bia Ngũ Sắc Thạch, trên đầu ngón tay không ngừng bắn ra từng đạo tinh huyết, rót vào trong tám bia.

Những chữ nhỏ màu vàng kim lập tức hiện ra trên tám bia, chúng tỏa ra những luồng sáng chói mắt, không giống như kim quang của Phật Môn Phổ Đà Sơn, mà ngược lại tương tự như khi Thảm Lạc thúc giục thiên sách.

Thiên sách đồ án trên đỉnh tám bia đá cũng sáng lên, hình thành một tòa pháp trận nhỏ.

Hư ảnh thiên sách bên trong gói ngọc dường như bị tác động, phát ra âm thanh "Ông ông" rung động, cảm giác như muốn bắn ra, chui vào trong pháp trận nhỏ kia.

Thảm Lạc trong lòng thất kinh, vội vàng âm thầm vận chuyển công pháp, ổn định thiên sách trong hư không.

Hắn vẫn chưa biết được công dụng của pháp trận nhỏ này, tự nhiên không thể để cho thiên sách hiện ra rõ ràng.

Vào thời khắc này, một tiếng bạo liệt nổ mạnh "ầm ầm" từ phía dưới truyền đến, sau đó một luồng ánh sáng màu đỏ chói mắt chiếu tới.

Thậm Lạc dùng thần thức quét xuống phía dưới, sắc mặt lập tức trầm xuống.

Phía dưới Ma Thần sắc mặt dữ tợn đang cầm chặt chuôi tàn kiếm, trên thân kiếm lại bắt đầu tỏa ra huyết sắc kiếm quang chói mắt cả vùng trời rộng mấy trăm trượng xung quanh.

Một luồng khí tức tử vong từ thân kiếm mãnh liệt lan tỏa trong hư không, thậm chí còn kinh khủng hơn so với lúc ở trong tay Mã Tú Tú.

Ma Thần trên thân màu đỏ cự hoàn đã bị biến mất, hiển nhiên là bị huyết kiếm trăm phá, tiếng nổ vừa rồi là do cự hoàn bị phá tạo ra.

Những người khác cũng chứng kiến tình huống này, trong lòng cũng rất khẩn trương, nhưng Quan Nguyệt chân nhân lại thoáng như không nghe thấy, trong tay tiếp tục bấm niệm pháp quyết, thúc giục màu vàng pháp trận kia.

Cổ tay Ma Thần run lên, huyết sắc trường kiếm trong tay múa may liên tục hóa thành một kiếm võng khổng lồ, chém lên thân cự hoàn màu xanh.

"Xùy" một tiếng, cự hoàn màu xanh vỡ vụn, hóa thành một đoàn chói mắt lục quang bạo liệt phiêu tán, chung quanh hư không cũng ông ông rung động lắc lư.

Chỉ có điều thân thể Ma Thần chắc chắn vô cùng, cỗ bạo liệt do cự hoàn màu xanh phát ra không để lại một tia dấu vết nào trên thân gã cả.

Ma Thần không để ý đến những thứ khác, chỉ chăm chú vào huyết sắc trường kiếm trong tay, trong mắt hiện lên một tia nóng bỏng.

Vào thời khắc này, một tiếng vang thật lớn đột nhiên từ đỉnh tế đàn truyền đến, một cỗ khí tức nguy nga hùng hồn cực kỳ truyền lại.

Ma Thần bỗng nhiên ngẩng đầu, chỉ thấy đỉnh tế đàn kim quang tăng vọt, bay thẳng về phía chân trời.

Hơn nữa ở bên trong kim quang ngút trời kim, một hư ảnh Thiên Môn màu vàng cao hơn mười trượng ẩn hiện.

Toàn bộ không gian màu vàng nhạt phía trên phát ra tiếng rít gào, mảng lớn Kim Vân đột nhiên trống rỗng xuất hiện, từng đạo lôi điện ở trong đó xuyên thẳng qua, giống như Thiên Lôi đến thế gian.

Thảm Lạc chứng kiến cảnh này, hơi ngẩn ra.

Cái đó và tình cảnh hấn dùng thiên sách triệu hoán mộng cảnh, có chút tương tự.

Trên đỉnh tế đàn, những người khác cũng bị tình cảnh trước mắt làm cho kinh ngạc đến ngây người.

"Đại ngũ hành Hỗn Nguyên pháp trận vẫn còn dạng biến hóa này ư..."
Thanh Liên Tiên Tử thì thào tự nói, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Quan Nguyệt chân nhân không để ý đến thiên tượng trên đỉnh đầu, lật tay lấy ra một quả màu vàng phù lục, phía trên thêu một cái thiên sách đồ án, không biết là phù gì, tản mát ra một cỗ hùng hậu khí tức, đúng là khí tức thiên sách chân động.

Thảm Lạc nhìn thấy phù lục này, ánh mắt lóe lên.

Quan Nguyệt chân nhân lật tay lại, đem màu vàng phù lục đặt lên đỉnh tám bìa đá bên trong pháp trận, kim quang lóe lên, phù lục dĩ nhiên cũng bắt đầu nhập vào trong.

Oanh long long!

Bầu trời sấm sét điện thiểm bỗng nhiên tăng lên, cột sáng bên trong hư ảnh Thiên Môn màu vàng bỗng nhiên trở nên ngưng thực, sau đó tiếng sấm sét nổi lên, vô số lôi cầu lớn từ bên trong cửa điện cuồng tuôn ra.

Những quả lôi cầu này tỏa ra Ngũ Hành chi sắc, đồng thời lại có chút cảm giác óng ánh trong suốt, giống như mưa rơi đẫm thẳng vào Ma Thần dữ tợn.

Trên người Ma Thần dữ tợn còn có ba cái cự hoàn chưa giải trừ, gã không thể nào trốn tránh, lập tức bị tia sáng ngũ sắc óng ánh của thần lôi bao phủ.

Trong khoảng thời gian ngắn, những tia ngũ sắc ánh sáng chói lóa lấp đầy toàn bộ Đại ngũ hành Hỗn Nguyên pháp trận, tất cả mọi thứ như hào quang

của trận pháp, ma diễm trên ma thân đều bị che mờ, bị ngũ sắc quang mang chiếm chỗ.

Một cỗ to lớn vô cực chí dương khí tức lấp đầy Đại ngũ hành Hỗn Nguyên trận, đem âm tà khí tức đều quét sạch không còn.

Thẩm Lạc tò mò nhìn tình huống phía dưới, lập tức bị tinh mang ngút trời chiếu đến, ánh mắt hắn đột nhiên đau nhức kịch liệt, giống như bị hai thanh dao găm lửa hung hăng đâm vào, sau đó không nhìn thấy gì nữa.

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Hắn rất là khiếp sợ, vội vàng nhắm mắt lại, lặng yên vận thần thức, cảm ứng tình huống hai mắt.

Sau khi suy xét lại, trong lòng Thẩm Lạc lại giật mình "lộ bộp" một cái, mặt hắn trở nên trắng bệch.

Huyền Âm lực lượng trong mắt hắn vật vờ tích góp cả năm nay lại bị ngũ sắc tinh mang triệt để tinh lọc, biến mất vô tung vô ảnh.

Tuy rằng Huyền Âm đồng tử căn cơ còn đang ổn định, về sau có thể tiếp tục dùng nước thuốc tẩy mắt, từ từ tích góp Huyền Âm huyền lực, nhưng bây giờ hơn một năm vật vờ lại uổng phí.

"Tính toán làm gì, lại bắt đầu từ đầu thôi." Thẩm Lạc tuy rằng không cam lòng, nhưng cũng không quá để ý, hắn vận khởi Pháp lực nuôi dưỡng hai mắt.

Nhưng vào thời khắc này, trong cơ thể hắn Lương Nghi Vi Trần phù đột nhiên mãnh liệt rung động, một cỗ dị thường nồng đậm huyền lực từ trong phun ra ra, so với lúc trước hấp thu nhiều hơn không chỉ gấp trăm lần, rót vào trong đôi mắt hắn.

Đôi mắt Thẩm Lạc dần trở nên xanh biếc, Huyền Âm huyền lực trong mắt đang liên tục tích góp.

Nói là Huyền Âm huyền lực có chút không thỏa đáng, bởi vì lực lượng ẩn chứa bên trong Lương Nghi Vi Trần phù cùng Huyền Âm huyền lực lượng có chút bất đồng, cũng may cái này huyền lực cùng Huyền Âm đồng tử cũng không xung đột, hiệu quả tựa hồ rất tốt.

Cặp mắt của hắn điên cuồng hấp thu cỗ huyền lực này, đau đớn rất nhanh

biến mất, thay vào đó chính là một cảm giác khoan khoái dễ chịu khó nói lên lời.

Thẩm Lạc mừng rỡ trong lòng, tiếp tục vận chuyển Huyền Âm đồng tử, thu nạp huyền lực bên trong Lưỡng Nghi Vi Trần phù, ánh sáng màu xanh trong hai mắt càng ngày càng sáng, Huyền Âm đồng tử tu luyện tiến triển đột nhiên tăng mạnh.

Đúng lúc này, ánh mắt hấn đột nhiên run lên, ở sâu trong đôi mắt ở bỗng nhiên ngưng tụ ra hai phù văn màu xanh nhạt kì lạ, xung quanh phù văn hình thành vòng tròn phát ra Mê Huyền hào quang, trông có vẻ cực kì huyền diệu.

Mà lực lượng huyền ảo do Lưỡng Nghi Vi Trần phù xuất ra, hiện tại đã dừng lại, khôi phục trạng thái trước kia.

Những chuyện này xảy ra nói thì dài dòng, nhưng thực tế chỉ mới trôi qua trong nháy mắt mà thôi.

Thẩm Lạc chậm rãi mở to mắt, trong đôi mắt hiện ra một vàng xanh ngọc trong suốt, khiến người ta cảm thấy kinh ngạc.

Thế giới xung quanh đã xảy ra cực biến hóa lớn, tất cả mọi thứ đột nhiên trở nên sáng ngời, rõ ràng, lúc đầu một ít thứ rất nhỏ bản thân hấn không thể nào thấy được, nhưng giờ đây bỗng nhiên như được phóng đại, hấn có thể thấy được tất cả.

Đối với Pháp lực, khả năng quan sát của hấn cũng tăng lên mạnh mẽ, hấn nhìn xuống phía dưới cơ thể mình, hấn thấy tình huống Pháp lực lưu chuyển bên trong rất rõ ràng, ngay cả một chút Pháp lực trong những kinh mạch bé tí cũng có thể nhìn thấu.

Còn bên cạnh Thanh Liên Tiên Tử, Hoàng Đồng đạo nhân, thậm chí Quan Nguyệt chân nhân tình huống Pháp lực trong cơ thể lưu chuyển, Thẩm Lạc cũng nhìn rõ mồn một như lòng bàn tay.

Chương 875: Lạc mềm buộc chặt

Quan Nguyệt chân nhân chính đang tiếp tục thi pháp điều khiển Ngũ Sắc Tế Đàn, trên tế đài trước mặt màu vàng pháp trận bây giờ đã trở nên âm đạm, phía trên màu vàng Thiên Môn cũng biến mất không thấy gì nữa.

Bất quá hẳn cũng không đình chỉ thi pháp, hai tay nhưng đang bay nhanh bấm niệm pháp quyết.

Kia trong cơ thể mạnh mẽ Pháp lực cuộn cuộn, dị thường hùng hồn bá đạo, nhưng Thảm Lạc thấy được rõ ràng, kia tinh huyết chi lực đã hầu như thiêu đốt hầu như không còn, miệng cộp gan thỏ, không cách nào chi chống bao lâu.

Thảm Lạc thàn than một tiếng, ánh mắt lập tức dờn, nhìn về phía đánh giá đến mặt khác bốn người.

Hoàng Đồng đạo nhân cùng Thanh Liên Tiên Tử, hẳn sớm đã bá kiến, bất quá cái kia sáu mươi lão giả cùng đồng da trắng hán lại không biết, lập tức nhìn nhiều hai mắt.

Hắn đã vừa mới âm thầm hướng Hắc Hùng Tinh nghe xong, hai người này tên là Minh Vũ cùng Địch Trọng, chính là Phổ Đà sơn hai vị trưởng lão, chỉ là hai người nhiều năm bế quan, cực ít hiện thân môn phái, cho nên đại đa số tông môn đệ tử cũng không biết bọn hắn.

Sáu mươi lão giả Pháp lực ngưng trọng như núi, hiển nhiên tu luyện một môn thổ thuộc tính công pháp, bề ngoài bề ngoài già nua, thân thể lại dị thường cường tráng, đặc biệt là xương cốt bày biện ra quý dị màu vàng đất, còn hiện ra từng đạo mậu thổ Linh văn, hẳn là tu luyện nào đó Luyện Thể thần thông.

Mà đồng da trắng hán trong cơ thể Pháp lực bắt đầu khởi động như lửa, dị thường xao động, tu luyện là Hỏa thuộc tính công pháp.

Trắng hán thân thể khô ngô, nhưng thân thể chi lực lại cũng không cường

hãn, sở dĩ gặp hiện ra cái này thân thể, là vì kia thân thể huyết nhục bên trong ẩn chứa đại lượng tinh thuần Pháp lực, sinh sôi cơ bắp sinh trưởng.

Cái này đồng da trắng hãn không biết dùng loại nào thần thông, vậy mà đem Pháp lực tồn trữ tiên thân thể bên trong, kia trong cơ thể Pháp lực trọn vẹn là cùng cảnh giới tu sĩ gấp hai cũng không dùng lại, cùng mở pháp mạch rất có cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu..

Thâm Lạc đang tại nhìn kỹ hai người, giáp lão giả cùng đồng da trắng hãn lập sinh cảm ứng, đồng thời quay đầu nhìn lại.

Thâm Lạc Huyền Âm mê đồng tử đang toàn lực vận chuyển, ba người ánh mắt vừa chạm vào, sáu mươi lão giả cùng đồng da trắng hãn ánh mắt lập tức trời đất quay cuồng đứng lên, sau một khắc thấy hoa mắt, xuất hiện ở một cái ánh sáng màu xanh lưu chuyển thế giới, thâm sâu vô cùng, dường như một mảnh bao la bát ngát tinh không.

"Huyền thuật!" Sáu mươi lão giả cùng đồng da trắng hãn quá sợ hãi.

Bất quá hai người cũng là kiến thức rộng rãi chi nhân, mặc dù kinh sợ không loạn, lập tức lặng yên vận thần hồn chi lực, thi triển Phổ Đà sơn nhiều loại phá giải huyền thuật thủ đoạn.

Cũng không luận hai người thi triển loại thủ đoạn nào, đều không thể rung chuyển chung quanh ảo cảnh mảy may, chớ nói chi là tránh thoát đi ra, cảm thấy lúc này mới hoảng loạn lên.

"Không thể tưởng được cái này họ Thâm tiêu tử lại vẫn tinh thông như thế cao thâm mật trác huyền đồng tử chi thuật, chỉ là hãn là cái gì bây giờ đối với ta thi triển? Chẳng lẽ hãn đã sớm cùng cái kia dữ tợn Ma Thần âm thầm cấu kết? Bây giờ mới đột nhiên ra tay?" Sáu mươi lão giả trong lòng vừa sợ vừa vội, nhưng không có chút nào biện pháp.

Nhưng vào thời khắc này, trước mắt hãn ánh sáng màu xanh lóe lên, sở hữu huyền tượng đều biến mất không thấy gì nữa, một lần nữa về tới trên tế đàn.

Bên cạnh đồng da trắng hãn ánh mắt cũng khôi phục thanh minh, một chút sự tinh cũng không có, cũng không lọt vào ám toán.

"Minh tiên bối thứ tội, vẫn bối vừa rồi cũng không phải là cố ý đối với

ngươi thi thuật, chỉ là ta đây cửa Đông Thuật vừa mới tu thành, vẫn không thể thu thả tự nhiên, không tự giác sẽ đem người kéo vào ảo cảnh bên trong." Thảm Lạc thanh âm tại sáu mươi lão giả trong đầu vang lên, tràn đầy áy náy.

Sáu mươi lão giả giờ mới hiểu được là mình suy nghĩ nhiều, trong mắt hiện lên một tia thật sâu kiêng kị, lắc đầu, tỏ vẻ không thêm để ý.

Thảm Lạc cũng hướng đồng da trắng hán tạ lỗi, trắng hán có chút ôn phần nộ, nhưng tình huống bây giờ nguy cấp, hiển nhiên cũng không rảnh cùng Thảm Lạc so đo.

Thảm Lạc lặng yên vận Huyền Âm mê đồng tử, trong đôi mắt ánh sáng màu xanh nhanh chóng biến mất, khôi phục bình thường bộ dạng, nhưng trong lòng vui mừng không thôi.

Huyền Âm mê đồng tử uy lực quả nhiên thật lớn, hấn mê đồng tử mới thành lập, có thể dùng huyền thuật chế trụ Phổ Đà sơn hai Đại trưởng lão, ngày sau tiếp tục tinh tu cái này thần thông, uy lực tất nhiên còn có thể tăng thêm.

Hấn hít sâu một hơi, đè xuống hưng phấn tâm tình, lần nữa hướng xuống phương nhìn lại.

Trần ngập hơn phân nửa Đại ngũ hành Hỗn Nguyên bên trong pháp trận ngũ sắc tinh mang bắt đầu biến mất, rất nhanh hiện lộ ra dữ tợn Ma Thần thân ảnh, Thảm Lạc đồng tử hơi hơi co rụt lại.

Dữ tợn Ma Thần bây giờ thoát nhìn dị thường thâm trầm, nguyên bản trăm triệu lớn nhỏ thân thể bây giờ thành linh thu nhỏ lại đã đến vài chục triệu, toàn thân lân giáp vỡ vụn hơn phân nửa, nửa người huyết nhục đều trở nên cháy đen, có nhiều chỗ thậm chí lộ ra xương cốt.

Mà Ma Thần sau lưng bốn đầu cánh tay đã toàn bộ biến mất, chỉ còn lại trước người hai cái, trong tay trái vết thương chồng chất, đã không chịu nổi sử dụng, mà kia phải tay nắm lấy chuôi này trăm ma kiếm, nhưng là hoàn hảo không tổn hao gì, không biết có phải hay không bảo kiếm tự động hộ thể.

Ma Thần tuy rằng vô cùng thâm trầm, nhưng trên người hấn còn lại ba cái cự hoàn, cũng tan vỡ biến mất.

Ma này phụ cận, Mã Tú Tú không thấy bóng dáng, dùng cái này nữ xảo trá, hẳn là dùng Ngọc Tịnh Bình chạy trốn.

Dữ tợn Ma Thần cái trán cốt phiến ở trên huyết quang âm đạm, trong đôi mắt huyết quang cũng tùy theo tản đi không ít, toát ra một chút khác thường.

Thậm Lạc Huyền Âm mê đồng tử tiến nhanh, lại nhìn cái này dữ tợn Ma Thần, lập tức nhìn ra không ít lúc trước không có chú ý tới tình huống.

Dữ tợn Ma Thần trong cơ thể Ma khí cuộn cuộn, so với trước suy yếu sáu thành trở lên, nhưng còn sót lại Ma khí vẫn đang tinh thuần vô cùng, xa không tầm thường ma hóa Yêu vật có thể so sánh.

Thậm Lạc không để ý đến những thứ này Ma khí, ánh mắt nhìn về phía Ma Thần trong đầu, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Vậy mà một bức tranh mặt ánh vào trong mắt của hắn, lại là Ma Thần trong đầu tình huống.

Ma Thần trong óc, Ngụy Thanh thần hồn tiểu nhân ở trên quán quanh lấy từng sợi huyết hồng hào quang, ánh mắt ngốc trệ, thoát nhìn chỗ vì loại nào đó mê man trạng thái.

Huyết hồng hào quang giữa ẩn hiện một cái huyết sắc bóng dáng, quỹ ảnh giống như bám vào tại Ngụy Thanh thần hồn phía trên, tựa hồ đang không ngừng xâm nhập.

Bất quá bây giờ cái kia huyết sắc bóng dáng tựa hồ bị vừa mới ngũ sắc thần lôi gây thương tích, thoát nhìn rất là uể oải, huyết quang nhanh chóng âm đạm.

Nhưng ngược lại, Ngụy Thanh thần hồn tiểu nhân ở trên ánh sáng màu xanh dần sáng, có thức tỉnh dấu hiệu.

"Quả nhiên có người ở âm thâm điều khiển Ngụy Thanh, Quan Nguyệt chân nhân đã là nỗ lực hết đà, không biết kia còn có thể hay không lại triệu hoán vừa mới thần lôi, không thể để cho người tiếp tục điều khiển Ngụy Thanh, cần tìm cách đem Ngụy Thanh làm thức tỉnh, chúng ta mới có cơ hội thắng." Thậm Lạc trong lòng ý niệm trong đầu nhanh quay ngược

trở lại, thân hình lần nữa rời trần mà ra, nhoáng một cái xuất hiện ở Ma Thần trước người, lật tay lấy ra một vật, đúng là cảnh Dương Liễu.

"Ngụy đạo hữu, ngươi muốn cảnh Dương Liễu ở chỗ này, chỉ cần ngươi nguyện ý rút đi, vật ấy giao cho ngươi, cũng không sao." Thảm Lạc cất giọng nói.

Nói chuyện đồng thời, hắn lặng yên vận Đồng Thuật, trong đôi mắt ánh sáng màu xanh lập loè, kích thích Ngụy Thanh thần hồn.

Ma Thần mắt thấy cảnh Dương Liễu, hơn nữa Thảm Lạc Đồng Thuật kích thích, trong hai tròng mắt huyết sắc nhanh chóng ảm đạm, hiện ra vài phần thanh minh sáng mang.

Thảm Lạc mắt thấy cảnh này, lập tức mừng thầm.

Tại Ngụy Thanh trong đầu, cái kia huyết sắc bóng dáng hướng ra phía ngoài nhìn thoáng qua, trên mặt lộ ra một tia cổ quái thân tình, vậy mà lóe lên biến mất, cũng không cùng Ngụy Thanh tranh đoạt thân thể quyền không chế.

Trên tế đàn, Quan Nguyệt chân nhân, Thanh Liên Tiên Tử loại mặc dù không có Thảm Lạc nhãn lực, có thể nhìn thấu Ngụy Thanh trong đầu tình huống, nhưng bọn hắn kiến thức rộng rãi, đều đại khái đoán được Ngụy Thanh bây giờ trạng thái, mắt thấy Thảm Lạc có thể đem Ngụy Thanh làm thức tỉnh, đều là vui vẻ.

"Quan Nguyệt sư thúc, ngươi nhưng còn có thể triệu hoán một lần vừa mới ngũ sắc thân lôi? Lại tới một lần, mới có thể đem ma này triệt để tru sát!" Thanh Liên Tiên Tử truyền âm hướng Quan Nguyệt chân nhân thăm hỏi.

Chương 876: Chân tướng

"Ta đã sớm chuẩn bị, nơi này còn có một tấm Thiên Sách Dẫn Lôi Phù, có thể tiếp dẫn một lần Thiên Đình Chí Dương Thần Lôi, có thể Tiếp Dẫn Thiên Môn đã đóng lại, ta cần thời gian mới có thể một lần nữa triệu hoán ra... Thảm tiểu hữu, ngươi tận lực kéo dài thời gian một chút." Quan Nguyệt chân nhân cũng không quay đầu, tiếp tục thôi động trận pháp màu vàng, truyền âm trả lời, một câu cuối cùng lại truyền âm cho Thảm Lạc.

Ánh mắt Thảm Lạc hơi lóe lên, lập tức khôi phục bình tĩnh.

"Cành Dương Liễu! Nhanh, nhanh cho ta!" Trong mắt Ngụy Thanh hiện lên vẻ cuồng nhiệt, thân hình to lớn nhoáng một cái biến mất tại chỗ, sau đó như quỷ mị xuất hiện trước người Thảm Lạc, một cái ma chướng giờ ra, năm ngón tay như móc sắt hung hăng chụp thẳng đến cành Dương Liễu.

Ma Thần bị trọng thương, thân hình vẫn như oanh lôi chớp giạt, tuyệt không phải tu sĩ Chân Tiên kỳ có thể né tránh.

Nhưng thị lực Thảm Lạc tiến nhanh, Ngụy Thanh vừa mới ngưng tụ ma khí thể nội, hần lập tức phát giác được, thi triển Tà Nguyệt Bộ cùng thần thông Di Hình Hoán Ảnh.

Ma chướng vừa mới xuất hiện, thân thể Thảm Lạc đã trở nên mơ hồ, sau đó biến mất không thấy gì nữa. Ma chướng bắt hụt, Ngụy Thanh khẽ giật mình.

"Ngụy đạo hữu làm gì nóng vội, chỉ cần ngươi rời Phổ Đà sơn, thể không còn xâm chiếm, Thảm mỗ lập tức giao cành Dương Liễu này cho ngươi." Thân hình Thảm Lạc xuất hiện phía sau cách mấy trăm trượng, cười nhạt nói.

"Không thể!" Ngụy Thanh quay người nhìn về phía Thảm Lạc, lạnh giọng quát.

"Ngụy đạo hữu, chuyện của ngươi, ta đã nghe hộ pháp tiên bối nói qua,

Kim Lân tiền bối cũng không phải do người Phổ Đà sơn giết chết..." Thâm Lạc nhớ lại lời Quan Nguyệt chân nhân nói, nhìn Ngụy Thanh, tóm tắt lại một lần chuyện nghe được từ Hắc hùng tinh.

"... Chuyện Kim Lân tiền bối, tại hạ cũng tiếc nuôi, có thể nàng cũng là vì bảo hộ Phổ Đà sơn cùng Thanh Nguyệt chưởng môn, mới vẫn lạc trong tay đám yêu ma. Về việc này, mặc dù Phổ Đà sơn có lỗi, nhưng cũng tội không đáng chết. Người khả năng trúng kế người khác, cũng không hiểu rõ chân tướng năm đó, lúc này mới tiến hành phản loạn, bất quá bây giờ quay đầu còn kịp, chớ biến thành quân cờ của Ma tộc." Cuối cùng Thâm Lạc nói.

"Ta ở Phổ Đà sơn chờ đợi nhiều năm như vậy, ngươi cho rằng ta lại không biết chuyện như lời ngươi nói sao?" Ngụy Thanh nghe những lời này, cũng không kinh ngạc, khoe miệng ngược lại lộ ra một tia cười lạnh, hỏi ngược lại.

Thâm Lạc nghe lời này, khẽ giật mình.

"Thâm Lạc, người trúng bẫy người khác chính là ngươi, hắc hùng tinh kia nói cho ngươi, ngươi liên tin tưởng toàn bộ sao?" Mặt Ngụy Thanh lộ vẻ trào phúng.

Thâm Lạc nhăn mày lại, im lặng không nói.

"Vừa vặn! Ngươi nếu muốn biết chân tướng năm đó, vậy ta nói toàn bộ cho ngươi, cũng làm cho ngươi, còn có tất cả mọi người ở đây thấy rõ những tu sĩ Phổ Đà sơn gọi là chính đạo này, rốt cuộc đối trá bực nào!" Ngụy Thanh quay người nhìn về phía mọi người chung quanh, sắc mặt nhăn nhó nói.

"Lớn mật! Ngụy Thanh ngươi phản loạn tông môn, đầu nhập vào Ma tộc, tội nghiệt to lớn thiên địa bất dung, lại dám cố lộng huyền hư, nghe nhìn lẫn lộn, đã kích danh dự Phổ Đà sơn chúng ta!" Trên tê đàn, Hoàng Đồng đạo nhân đột nhiên gầm thét một tiếng.

"Thế nào, Hoàng Đồng đạo nhân ngươi chột dạ sao? Ha ha ha, ta muốn nói, để cho tất cả mọi người thấy rõ bộ mặt bản thủ các ngươi, mọi chuyện năm đó đều do ngươi cùng Thanh Nguyệt tặc bà nương kia làm ra." Ngụy Thanh cười ha ha.

Lời này vừa ra, không chỉ bọn Thâm Lạc, đệ tử Phổ Đà sơn xa xa còn sót lại thần sắc đều biến đổi.

Vô số ánh mắt nhìn về phía Hoàng Đồng đạo nhân, thần sắc Hoàng Đồng đạo nhân lại không chút thay đổi.

"Thẩm Lạc, hắc hùng tinh kia nói cho ngươi năm đó ta và phụ thân thân bị Cửu Âm Tuyệt Mạch, bởi vậy ốm đau quần thân, việc này hoang đường cực kỳ. Ta cùng phụ thân đúng là thể chất Chí Âm, lại không phải Cửu Âm Tuyệt Mạch, mà là Quỷ Âm Chi Thể, sở dĩ ốm đau quần thân, là vì thể nội bị người gieo một tấm Phân Hồn Hóa Ảnh Ấn." Trong mắt Ngụy Thanh chớp động lãnh quang.

"Phân Hồn Hóa Ảnh Ấn? Đó là vật gì?" Thẩm Lạc không khỏi hỏi.

"Tu vi của ngươi cũng coi như cao thâm, hẳn phải biết sau khi tiến giai Chân Tiên, sẽ có tam đại tai hại giáng lâm chứ?" Ngụy Thanh cũng không trả lời, hỏi ngược lại.

"Cái này hiển nhiên biết." Thẩm Lạc gật đầu.

"Tam Tai khó khăn vô cùng, sợ sảy một chút chính là hồn phi phách tán, một ít người Tà Đạo thượng cổ liền sáng chế ra Phân Hồn Hóa Ảnh Ấn, ấn này khắc vào thể nội tu sĩ, sẽ dần dần ăn mòn thần hồn kí chủ, cuối cùng luyện hóa thành một bộ phận thân. Lúc Tam Tai giáng lâm, có thể thông qua ấn này, dời tai hại tái giá đến trên phân thân, phụ trợ tự thân độ kiếp." Ngụy Thanh cười lạnh nói.

"Nguyên Khâu, ngươi có nghe qua Phân Hồn Hóa Ảnh Ấn gì kia không?" Thẩm Lạc nghe lời này, không hỏi thăm hắc hùng tinh, thần niệm câu thông cùng Nguyên Khâu.

"Ta nghe nói qua, xác thực như Ngụy Thanh nói." Nguyên Khâu hồi đáp.

"Ta và phụ thân đều là Quỷ Âm Thể, mà trời sinh lực lượng thần hồn cường đại, là nhân tuyển thượng giai tiếp nhận Phân Hồn Hóa Ảnh Ấn, đều bị người gieo Phân Hồn Hóa Ảnh Ấn, gieo ấn này vào ta chính là Thanh Nguyệt tặc bà nương, mà gieo cho phụ thân ta lại là Hoàng Đồng đạo nhân." Ngụy Thanh nhìn về phía đỉnh tế đàn, trong mắt lộ ra vẻ oán độc.

Lời này vừa nói ra, đám người lần nữa ồn ào.

Mà trên tế đàn, trong mắt Thanh Liên tiên tử hiện lên vẻ giận dữ.

Nàng cùng Thanh Nguyệt chưởng môn năm đó kết bạn hảo hữu ở trong thế tục, hai người cùng nhau bái nhập Phổ Đà sơn, nhiều năm qua cùng ăn cùng ngủ, quan hệ thâm hậu, Thanh Liên tiên tử luôn luôn khâm phục vị Thanh Nguyệt tiên chưởng môn này, nghe Ngụy Thanh chửi bới như vậy, trong lòng sớm đã giận dữ.

Bất quá bây giờ phải tranh thủ thời gian, nàng chỉ có thể cố nén tức giận, cũng không phát tác.

"Nói bậy nói bạ, ta đã sớm được tông môn ban thưởng nhiều loại Thiên Cương biến hóa thuật, muốn độ Tam Tai dễ như trở bàn tay, làm gì dùng loại thủ đoạn này." Hoàng Đồng đạo nhân lạnh lùng nói.

Thẩm Lạc cũng sớm nghĩ tới điểm này, có Thiên Cương Địa Sát Biến hóa thuật, độ Tam Tai cũng không khó khăn, lấy tích súc của Phổ Đà sơn, không thể không thu thập được một ít phương pháp biến hoá.

"Người dùng lời này có thể lừa bịp những người khác thì được, nhưng lừa không được ta, dùng phương pháp Thiên Cương Địa Sát biến hóa quả thật có thể che đậy thiên cơ, không bị Tam Tai hại, nhưng Thiên Đạo tuy thừa, há lại dễ trốn thoát như vậy? Tu sĩ Chân Tiên kỳ nếu dùng thần thông biến hóa tránh né Tam Tai, ngày sau tiến giai cảnh giới Thái Ất, phải chịu Thái Ất kiếp cường đại gấp mấy lần. Hành vi uống rượu độc giải khát như thế, những trưởng lão đại phái các người sao lại đi làm?" Ngụy Thanh lộ vẻ trào phúng, nghiêm nghị quát hỏi.

"Nguyên lai còn có thuyết pháp bực này..." Thẩm Lạc cảm thấy kinh ngạc.

Hoàng Đồng đạo nhân nhíu mày lại, hàn quang rất nhỏ thoáng hiện ra, nhưng vẻ ngoan lệ này tới lui cực nhanh, lập tức lại khôi phục tỉnh táo, cũng không bị đám người phát giác, chỉ có Thẩm Lạc đứng gần, Huyền Âm Mê Đồng lại giỏi về quan sát biến hóa rất nhỏ, nên nhìn thấy một màn này.

"Hoàng Đồng đạo nhân biểu lộ như vậy, hẳn hết thầy là thật..." Trong lòng Thẩm Lạc run lên.

"Ta và phụ thân chịu đủ khổ sở Phân Hồn Hóa Ảnh Ấn, cầu cứu không cửa, đành phải ngày đêm cầu nguyện Bồ Tát bên hồ Kim Lân bơi. Dưới cơ duyên xảo hợp, ta gặp được Kim Lân, nàng trời sinh tính thiện lương, truyền ta công pháp Phổ Đà sơn, dưỡng khí quy nguyên, có thể làm dịu

thông khổ." Ngụy Thanh nói ra lời này, tựa hồ hồi tưởng lại Kim Lân, trên mặt hiện ra vẻ ôn nhu.

Chương 877: Kim Lân tái hiện

"Lời này hình như có chỗ không ổn, ta nghe người ta nói Kim Lân tiền bối tu vi cao thâm, nàng chẳng lẽ nhìn không ra trong cơ thể người bị gieo Phân Hồn Hóa Ảnh Án? Chỉ cần nói ra việc này, Thanh Nguyệt chương môn cùng Hoàng Đồng tiền bối sẽ bị tông môn trọng phạt, như thế đâu còn chuyện xảy ra sau này." Thẩm Lạc đột nhiên xen vào nói.

"Thanh Nguyệt tặc bà nương kia cùng Hoàng Đồng đạo nhân trông trên thân ta và phụ thân Phân Hồn Hóa Ảnh Án không phải bình thường, cũng không phải hồn ấn phổ thông, mà bọn hắn thi triển bí thuật ẩn tàng trong đó, Kim Lân ngay từ đầu cũng không thể nhận ra." Ngụy Thanh hừ một tiếng nói.

Ngụy Thanh nói lời này còn nghe được, bất quá Thẩm Lạc vẫn cảm thấy trong đó có chút vấn đề, nhưng nhất thời lại nghĩ không ra.

"Sau cuộc thi đấu tông môn, ta bị Phổ Đà sơn phát hiện học trộm đạo thuật, Kim Lân rơi vào đường cùng, đành phải mang theo ta đào tẩu. Cho tới giờ khắc này, ta mới biết được thể nội bị Thanh Nguyệt tặc bà nương kia gieo Phân Hồn Hóa Ảnh Án. Không chỉ như vậy, ta gặp Kim Lân, đến nàng truyền thụ công pháp Phổ Đà sơn, thậm chí trong thi đấu tông môn bại lộ tu vi, cũng đều do bà ta âm thầm an bài, mục đích là muốn đuổi Kim Lân ra tông môn, bảo trụ chức chương môn Phổ Đà sơn của bà ta." Ngụy Thanh tiếp tục nói, thanh âm tựa hồ có thể khiến người ngưng kết thành băng.

"Im ngay, Thanh Nguyệt sư tỷ đức độ, mọi chuyện đều lấy tông môn làm đầu, há lại để người bêu xấu!" Thanh Liên tiên tử nghe Ngụy Thanh mở miệng một tiếng tặc bà nương, thực sự nhìn không được, đôi mắt cơ hồ phun ra lửa.

"Có đức độ? Ha ha, thật sự là khiến thiên hạ chê cười! Thanh Liên chương môn người cùng Thanh Nguyệt kia, mặc dù đồng môn nhiều năm, nhưng căn bản không hiểu rõ cách làm người của bà ta! Tặc bà nương kia tư chất bình thường, lại cực kỳ hiếu thắng, đáng tiếc trong cùng thế hệ, bất luận là người, hay là Kim Lân, thiên tư đều cao hơn bà ta, trong nội tâm bà ta lúc

nào cũng sợ hãi, e sợ tu vi bị các người vượt qua quá nhiều, lúc này mới dùng Phân Hồn Hóa Ảnh Ấn." Ngụy Thanh cười lạnh liên tục, trong mắt tràn đầy khinh thường.

Thanh Liên tiên tử nghe lời này, cả người ngẩn ra, nhớ lại trước kia, có nhiều chỗ xác thực đúng như Ngụy Thanh nói, chỉ là nàng trước kia chuyên tâm tu luyện, cũng không lưu tâm.

Trưởng lão Phổ Đà sơn cùng một ít đệ tử thâm niên nghe đến đó, nhớ lại tác phong làm việc của Thanh Nguyệt chương môn, cơ bản ăn khớp với lời Ngụy Thanh nói, không khỏi có chút nửa tin nửa ngờ.

"Ta và Kim Lân chạy ra Phổ Đà sơn, Thanh Nguyệt tặc bà nương kia e sợ sự tình bại lộ, cùng Hoàng Đồng đạo nhân truy sát theo, đến bờ Nam Hải thì đuổi kịp chúng ta, Kim Lân vì yểm hộ ta đào tẩu, lấy sức một mình ngăn trở tất cả mọi người, cuối cùng bị sinh sinh mệt chết. Khi đó ta nói với chính mình, đời này kiếp này nhất định phải hủy diệt Phổ Đà sơn, báo huyết hải thâm cừ này cho nàng!" Ngụy Thanh ánh trừng mắt nhìn về phía Thanh Liên tiên tử, Hoàng Đồng đạo nhân, trong mắt lộ ra vô tận cừ hận.

Nói xong lời cuối cùng này, gã khàn cả giọng hô to, thanh âm quanh quẩn ù ù trong không gian này, tất cả mọi người tại đây đều thất sắc, thật lâu không ai nói chuyện.

"Hoàng Đồng trưởng lão, năm đó bọn họ ra ngoài đuổi theo Kim Lân, chỉ có người cùng Thanh Nguyệt sư tỷ trở về, sư tỷ đã vẫn lạc, biết được hết thảy chỉ còn một mình người. Chuyện năm đó, phải chăng như Ngụy Thanh nói?" Sắc mặt Thanh Liên tiên tử trắng bệch không gì sánh được, chậm rãi quay đầu nhìn về phía Hoàng Đồng đạo nhân, ánh mắt sắc bén sáng như tuyết, nhìn làm người run sợ.

Ánh mắt Hoàng Đồng đạo nhân chớp động, đang muốn phủ nhận, nhưng bị ánh mắt Thanh Liên tiên tử nhìn chăm chăm, chẳng biết tại sao trong lòng run lên, không thốt ra lời được.

Đám người thấy thần sắc lão như vậy, đều biết Ngụy Thanh nói không ngoa, trong lòng đều thở dài.

Thâm Lạc nhíu chặt mày, Ngụy Thanh nói những lời này nhìn không giả, bất quá hẳn vẫn cảm thấy có nhiều chỗ không được tự nhiên.

Mà Ngụy Thanh nói lâu như thế, huyết ảnh trong đầu gã vậy mà không thừa cơ nổi lên, quả thực có chút cổ quái.

Nghĩ đến đây, hấn lại lần nữa yên lặng vận khởi Huyền Âm Mê Đổng, âm thầm nhìn trộm thân hồn Ngụy Thanh, trong mắt giật mình.

Trong đầu Ngụy Thanh, hồng ảnh kia vậy mà biến mất không thấy gì nữa.

Ngụy Thanh nói xong, vậy mà trầm thấp thở hên hên, tựa hồ nói ra những lời này tiêu hao tâm lực gã cực lớn.

"Dịch lang, những năm gần đây vất vả ngươi rồi." Bỗng một thanh âm ôn nhu từ sau lưng Ngụy Thanh truyền ra.

Thân thể Ngụy Thanh đại chấn, cả người cứng ở nơi đó, sau một khắc gã như ở trong mộng tỉnh lại, xoay người sang chỗ khác nhanh như thiểm điện, chỉ thấy một nữ tử mặc váy dài màu vàng, mái tóc như mây thanh tú động lòng người đứng ở nơi đó, không biết xuất hiện lúc nào.

Nữ tử này nhìn khoảng hai lăm hai sáu tuổi, ngũ quan dung mạo không quá xuất sắc, nhưng một đôi mắt sáng thanh tịnh như nước, bên môi mang cười, mọi cử động để cho người ta cảm thấy phi thường dễ chịu, từ trong ra ngoài tản mát ra một loại phong thái ôn nhu như nước.

Thâm Lạc cũng cả kinh, hấn cách Ngụy Thanh gần nhất, mặc dù đang suy nghĩ, nhưng cũng không buông lỏng cảnh giới, vậy mà hoàn toàn không nhìn ra nữ tử váy dài này xuất hiện lúc nào.

"Kim, Kim Lâm..." Ngụy Thanh nhìn nữ tử váy dài, mặt mũi tràn đầy vẻ khó tin, đến mức nói chuyện cũng cà lăm.

Trên tế đàn, thần sắc bọn Thanh Liên tiên tử, Hoàng Đổng đạo nhân đều biến đổi.

Bọn họ đã gặp Kim Lâm, nữ tử váy dài này chính là nàng, chỉ là Kim Lâm không phải đã vẫn lạc, sao lại xuất hiện ở đây?

"Là ta." Nữ tử váy dài chậm rãi đi về phía trước, đi đến trước người Ngụy Thanh, đưa tay khẽ vuốt thân thể của gã.

Ngụy Thanh giờ phút này đang ở trạng thái Ma Thần, cao hơn rất nhiều so

với nữ tử váy dài này, nàng này chỉ có thể tay đưa đến bấp chân Ngụy Thanh.

"Người thật sự là Kim Lâm? Không thể! Nhục thể của nàng ta bảo tồn trong Vạn Niên Băng Quạt tại Đại Tuyết Sơn, mà ta còn chưa lấy được Dương Liễu, lúc này nàng không thể phục sinh! Người rút cuộc là ai? Vì sao biến thành Kim Lâm đến lừa gạt ta." Ngụy Thanh ngây ngốc một chút, lập tức lách mình lui lại, nghiêm nghị quát.

"Ngụy đạo hữu không cần kinh ngạc, tộc ta cũng có bí thuật cùng bảo vật phục sinh người chết, hướng chi Ngao đạo hữu đã lấy Ngọc Tĩnh Bình vào tay, chúng ta lợi dụng Cam Lộ Thủy trong đó, lại phối hợp những bảo vật khác thử một cái, không ngờ thật khiến Kim Lâm đạo hữu sớm phục sinh." Hư không bên cạnh nữ tử váy dài khẽ động, một thân ảnh màu đen hiển hiện, cười nhạt nói.

Thâm Lạc thấy rõ người tới, toàn thân run lên.

Người này mặc áo bào đen, đầu đội mũ rộng vành, quanh người vờn quanh một vòng quang mang tím đen, đúng là Yêu Phong hẳn đã gặp mấy lần.

Mà ma khí trên thân Yêu Phong sôi trào mãnh liệt, tu vi lại tinh tiến, đã đạt đến Đại Thừa hậu kỳ, cách Chân Tiên cảnh không xa.

Hư không bên cạnh Yêu Phong lại khẽ động, thân ảnh Mã Tú Tú cũng đột nhiên hiện ra.

Những người khác nhìn thấy cảnh này, thần sắc đều run lên, nhao nhao lưu ý tình huống quanh người, e sợ lại có người của Ma tộc trông rống toát ra.

"Người nói là thật?" Trên thân hình không lồ Ngụy Thanh loé lên hắc quang, trong nháy mắt khôi phục lại hình người, khẩn trương nhìn về phía Yêu Phong hỏi.

"Người và Kim Lâm đạo hữu chính là người yêu, mà nhục thể của nàng người đảm bảo nhiều năm, có phải bản nhân hay không, người hẳn là rõ ràng nhất." Yêu Phong mỉm cười nói.

Ngụy Thanh nghe lời này, lập tức nhìn về phía Kim Lâm, trong miệng nói lảm bảm, ngón tay điểm hư không một cái.

Ngực Kim Lân sáng lên, một đoàn lam quang chậm rãi toát ra, hóa thành một viên châu màu xanh da trời, phía trên tinh quang chớp động, thoạt nhìn là một loại dị bảo nào đó.

"Không sai, đây là Định Nhan Châu tự tay ta luyện chế, dùng để duy trì nhục thể của nàng không hỏng. Kim Lân, thật là nàng?" Toàn thân Ngụy Thanh run rẩy lên, nước mắt cuồn cuộn, run giọng hỏi.

"Dịch lang, những năm qua chàng làm nhiều chuyện vì ta, ta đã nghe những người này nói qua, đã không sao." Kim Lân đi lên trước, ôm lấy Ngụy Thanh.

"Kim Lân, nàng rút cuộc sống lại, quá tốt rồi, quá tốt..." Ngụy Thanh ôm chặt lấy Kim Lân, mặt mũi tràn đầy hạnh phúc cùng thỏa mãn, thì thào nói.

Hai người cứ như vậy ở trước mặt mọi người ôm nhau, mặc dù lễ pháp bất hòa, nhưng mọi người vừa mới nghe Ngụy Thanh kể lại thảm kịch Kim Lân, bây giờ Kim Lân phục sinh, xem như người hữu tình cuối cùng thành thân thuộc, cũng không có ai nói gì, ngược lại âm thầm chúc phúc.

Nhưng giờ phút này, "Phốc" một tiếng vang nhỏ truyền ra, sau lưng Ngụy Thanh đột nhiên chui ra một đoạn lưỡi kiếm bạch cốt nhuốm máu, máu tươi chen chúc chảy ra.

Chương 878: Bức điên

Ngụy Thanh cứng đờ cả người, cúi đầu nhìn xuống dưới bụng, một thanh bạch cốt trường kiếm đâm thật sâu vào trong đó, người nắm chuôi kiếm, chính là Kim Lân.

Trong miệng gã tuôn ra máu tươi, khó tin nhìn trường kiếm đâm xuyên qua bụng mình, sau đó chậm rãi ngẩng đầu.

Chỉ thấy Kim Lân bình tĩnh nhìn gã, chỉ là thần sắc lại không có nửa phần ôn nhu, ánh mắt băng lãnh cực kỳ, phảng phất đang nhìn một người xa lạ.

Lần này tình huống đột nhiên thay đổi, khiến những người khác giật nảy mình, khó tin nhìn Kim Lân kia.

Cổ tay Kim Lân run run, rút trường kiếm ra, một cỗ suối máu từ dưới bụng Ngụy Thanh bắn ra phía trước, tung toé ra xa mấy trượng.

"Phì, giả bộ ôn nhu hiền thực nhiều năm như vậy khiến ta muốn ối, hôm nay rốt cuộc cũng chấm dứt!" Kim Lân vẩy máu tươi trên thân kiếm ra, không kiên nhẫn nói.

Thanh âm nàng vẫn là âm điệu trước đó, nhưng bất luận thần sắc, hay là giọng điệu nói chuyện, đều biến thành hoàn toàn khác biệt.

"Ban đầu là chính người chọn lưu lại Phổ Đà sơn, muốn trách thì trách chính người không may mắn đi." Yêu Phong cười hắc hắc nói.

Hai người ở nơi đó nói chuyện như không có người bên ngoài, tất cả mọi người ở đây đều ngăn người, không biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Ánh mắt Thẩm Lạc lấp lóe, lật tay thu cành Dương Liễu vào không gian Thiên Sách, đồng thời lập tức nhẹ nhàng lui lại, trở về trên té đàn, trong pháp trận màu lam khoanh chân ngồi xuống.

Tình huống này quá quý dị, mặc dù không biết bọn Yêu Phong, Kim Lân

muôn làm gì, nhưng chỉ khi trở về tề đàn, hẳn mới có cảm giác hơi an toàn.

Bọn Thanh Liên tiên tử khiếp sợ nhìn tình cảnh phía dưới, không để ý đến Thẩm Lạc.

Đan điền Ngụy Thanh bị đâm một kiếm, bị thương cực nặng, đứng cũng không vững, lão đảo hai bước ra sau một chút té ngồi trên mặt đất.

"Người không phải Kim Lâm, vì sao Định Nhan Châu lại ở trong cơ thể người? Rốt cuộc người là ai?" Ngụy Thanh không để ý tới vết thương trên người, con mắt gắt gao nhìn chằm chằm Kim Lâm, truy vấn.

"Ta? Ta là Kim Lâm, người không tin phải không? Vậy ta nói một chút chuyện chỉ có hai chúng ta mới biết. Lần đầu chúng ta gặp mặt là tại góc tây bắc ao Kim Liên, người ngày đó mặc một kiện trường bào màu lam tán hoa, dùng Bạch Lâm Quả làm công phẩm cầu nguyện với Bò Tát; lần thứ hai gặp mặt, người đưa ta một khối Thủy Tinh Ngọc; lần thứ ba gặp mặt, người mua cho ta ba cái bánh bao nhân rau ở phàm tục..." Kim Lâm cười hề hề một tiếng, bầm ngón tay, kể rõ từng chuyện.

Ngụy Thanh ngay từ đầu còn trừng mắt nhìn Kim Lâm, nhưng càng nghe càng kinh hãi, thân sắc trở nên hoảng hốt, ánh mắt càng mê ly đi.

Kim Lâm kể rất nhiều chuyện, đều chỉ có hai người bọn họ mới biết được, học trộm học nghệ chính là tối kỵ Phổ Đà sơn, bọn họ mỗi lần gặp gỡ đều sẽ tìm chỗ bí mật, bị người ta biết một hai chuyện thì cũng thôi đi, nhưng nữ nhân trước mắt này biết nhiều như vậy, tuyệt không phải trùng hợp.

"Người làm sao lại biết những thứ này, người thật sự là Kim Lâm? Nhưng người sao lại thế... Điều đó không thể! Rốt cuộc chuyện gì xảy ra?" Ngụy Thanh khàn giọng hét lớn, giống như điên cuồng.

"Đồ ngốc, chuyện đơn giản như vậy người cũng nhìn không rõ? Kim Lâm trong lòng người từ lúc mới bắt đầu đã không tồn tại, cũng là do ta ngụy trang! Một mực giả bộ mấy chục năm như thế, thật sự là chuyện khổ sai." Kim Lâm đưa tay đập nhẹ bả vai, làm ra một bộ dạng vất vả.

"Ngụy trang..." Ngụy Thanh ngơ ngác nhìn Kim Lâm.

"Kim Lâm, lời này của người cũng dối trá quá đi. Năm đó người cùng Thanh Nguyệt đạo cô, à, còn có Hoàng Đông đạo nhân kia, liên thủ gieo

xuông Phân Hồn Hóa Ảnh Ân trên thân cha con tiểu tử này, lúc đầu nói cùng một chỗ bồi dưỡng hai người bọn họ, ai Tam Tai tới trước trước thì sẽ dùng. Mục lão đầu kia bất tranh khí, không chịu nổi Phân Hồn Hóa Ảnh Ân, chết sớm mất, người liền phản bội lời hứa, trước giả chết thiết kế trừ đi Thanh Nguyệt đạo cô kia, lại đá Hoàng Đồng đạo nhân ra khỏi cuộc chơi, nắm tiểu tử này ở trong lòng bàn tay của mình. Bây giờ thiên kiếp người sắp tới, bồi dưỡng kẻ này không sai biệt lắm, hiện tại chỉ sợ lòng tràn đầy đắc chí vừa lòng, làm ra bộ dáng như thế cho ai nhìn đây." Yêu Phong từ tốn nói.

"Hắc hắc, Yêu Phong vẫn là Yêu Phong, một chút đã khám phá ra tất cả mọi chuyện." Kim Lân cười hắc hắc.

Mọi người chung quanh nghe lời này, lần nữa hai mặt nhìn nhau.

Ánh mắt Thẩm Lạc chớp động, chính mình vừa mới nghe Ngụy Thanh kể lại chuyện năm đó, liền cảm giác rất nhiều chỗ không đúng, nhất là mấy chỗ Kim Lân phản ứng có chút cổ quái, nguyên lai là như vậy.

Hắn nhìn Ngụy Thanh, trong mắt bất giác hiện lên một tia thương xót.

Ngụy Thanh vì Kim Lân, hai lần phản bội tông môn, cả đời đều cố gắng báo thù cho Kim Lân, nhưng từ đầu đến đuôi, Kim Lân cũng chỉ lợi dụng gã mà thôi.

"Không đúng, Kim Lân này vì sao nói ra lúc này? Nếu nàng muốn dùng Ngụy Thanh ngăn cản thiên kiếp, tiếp tục lừa bịp hắn há không tốt hơn sao?" Thẩm Lạc lập tức ý thức được một chỗ không đúng.

"Nguyên lai người một mục lừa gạt ta, cả đời ta đau khổ chèo chống, kết quả lại là chuyện tiếu lâm... Ha ha... Ha ha..." Ngụy Thanh ngửa mặt lên trời cười thảm, thanh âm thê lương.

Mọi người tại đây nghe thanh âm thê lương này, đều biến sắc.

Mã Tú Tú hơi cúi đầu, trong mắt hiện lên một tia thờ dài, nhưng thần sắc Yêu Phong cùng Kim Lân bên cạnh nàng lại bất động, lẳng lặng nhìn Ngụy Thanh.

"Yêu Phong và Kim Lân đều là hạng người đa mưu túc trí, tuyệt sẽ không bản tên không đích. Nguyên Khâu, người có đoán được cử động lần này

của bọn hắn có ý đồ gì không?" Thần niệm Thẩm Lạc câu thông cùng Nguyên Khâu hỏi.

"Cái này ta cũng không rõ, xem bộ dạng bọn hắn, tựa như muốn bức điên Ngụy Thanh này." Nguyên Khâu lắc đầu nói.

"Bức điên? Chẳng lẽ bọn hắn muốn..." Thân thể Thẩm Lạc chấn động, lần nữa vận khởi Huyền Âm Mê Đổng.

Ngụy Thanh cười thảm hai tiếng, thân thể chậm rãi ngã ra sau, ánh mắt trống rỗng không gì sánh được, một tia sinh khí cũng không còn, hiển nhiên là thương tâm thất vọng qua độ, thần trí triệt để sụp đổ.

Vào thời khắc này, huyết cốt nơi mi tâm gã đại phóng huyết, đồng thời nhanh chóng lan tràn ra các nơi khác.

Toàn bộ đầu Ngụy Thanh trong chốc lát trở nên đỏ như máu, nhìn quý dị không gì sánh được.

Mà trong đầu của gã, thần hồn tiểu nhân lần nữa bị vô số tơ máu quấn quanh, bóng dáng huyết sắc kia lần nữa xuất hiện, nhập vào thần hồn Ngụy Thanh, nhanh chóng xâm nhập vào trong.

Thần trí Ngụy Thanh tựa hồ đã triệt để sụp đổ, căn bản không có bất luận phản kháng gì, hơn nữa thần hồn rất nhanh bị xâm nhiễm thành màu đỏ như máu.

"Thì ra là thế, mục đích của bọn hắn là ở đây! Mấy vị đạo hữu đồng loạt ra tay, Yêu Phong kia cùng Kim Lân vì để tâm thần Ngụy Thanh sụp đổ, để cho Ma tộc triệt để xâm chiếm tâm thần của hắn!" Thẩm Lạc biến sắc, đưa tay tế lên Tử Kim Linh.

Bốn người kia nghe Thẩm Lạc nói, kết hợp tình huống nhìn thấy, lập tức hiểu ra, trên thân cũng nhao nhao sáng lên các loại quang mang.

Mặc dù bây giờ xuất thủ sẽ ảnh hưởng pháp trận vận chuyển, nhưng tình huống bây giờ khẩn cấp, cũng không lo được nhiều như vậy.

Vào thời khắc này, trận pháp màu vàng trên tấm bia đá đột nhiên sáng lên, não hải mấy người đều vang lên thanh âm Quan Nguyệt chân nhân, trên mặt lập tức vui mừng, tán đi quang mang trên thân, chuyên tâm vận chuyển

Đại Ngũ Hành Hồn Nguyên Trộn.

Thảm Lạc cũng buông xuống Tử Kim Linh, nhắm mắt ngưng thần.

Dưới tế đàn, Yêu Phong lộ vẻ đại hi, lật tay lấy ra một cái bình nhỏ đen kịt, đưa tay quăng ra, bình nhỏ trong nháy mắt bay vụt đến đỉnh đầu Ngụy Thanh, miệng bình lập tức đảo ngược.

"Soạt" một tiếng, một cỗ chất lỏng đen kịt hắt vầy xuống, đón gió tản ra hóa thành mưa đen đầy trời.

Phạm vi những mưa đen này rất rộng, kỳ thật chỉ bao phủ một khu vực nhỏ quanh người Ngụy Thanh, tất cả mưa đen cơ hồ rơi vào các vị trí cơ thể gã.

Trong mưa đen ẩn chứa ma khí nồng đậm không gì sánh được, đùng một cái dèn thân thể Ngụy Thanh, lập tức dung nhập vào trong đó.

Chương 879: Giáng lâm

Chỉ một thoáng, hắc quang trên thân Ngụy Thanh bạo khởi, các vị trí cơ thể nổi lên một tầng linh quang đen kịt, thương tích nhục thân trong nháy mắt khôi phục, ma khí bị ngũ sắc thần lôi đánh tan cũng khôi phục nhanh chóng, thân thể nhanh chóng phồng lớn, nhìn tình huống lại lần nữa hóa thành ma thân ba đầu sáu tay.

Một cỗ ba động ma khí vô cùng to lớn từ trên thân gã bộc phát ra, khác rất lớn ba động ma khí trên người Ngụy Thanh lúc trước, tràn đầy vô tận huyết tinh giết chóc, lại không có nửa phần từ bi.

Ngay giờ phút này, đỉnh tế đàn đột nhiên bạo khởi kim quang, một đạo quang trụ màu vàng thô to không gì sánh được bỗng nhiên phóng lên tận trời, một đạo thiên môn màu vàng hiển hiện bên trong cột ánh sáng, chính là toà thiên môn trước đó.

Hư không trên đỉnh đầu lần nữa phong vân biến ảo, sấm sét vang dội.

"Không ổn! Đại nhân đang dùng thử thân thể Ngụy Thanh, không thể bị quấy rầy. Ngao đạo hữu, người nhanh dùng Ngọc Tịnh Bình mang Ngụy Thanh đi!" Yêu Phong hét lớn.

Mã Tú Tú nghe vậy, lập tức lật tay tế ra Ngọc Tịnh Bình, miệng bình bắn ra một tia sáng trắng, nhanh chóng biến lớn bay tới Ngụy Thanh.

Nhưng giờ phút này, hư không chung quanh Ngọc Tịnh Bình đột nhiên động một cái, từng cây cành liễu xanh biếc trống rỗng xuất hiện, một mực trời bình này lại, mấy cành liễu thậm chí vươn vào trong miệng bình.

Trên đỉnh tế đàn, Nhiếp Thái Châu chẳng biết xuất hiện từ lúc nào, cành Dương Liễu lơ lửng trước người, hai tay nàng nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, không sợ cành Dương Liễu bị Ngọc Tịnh Bình lấy đi.

Mà hắc hùng tinh cũng ra bên ngoài Thiên Sách, khoanh chân ngồi cạnh Nhiếp Thái Châu.

Mặc dù có Nhiếp Thái Châu thi triển Liên Hoa diệu pháp, nhưng qua thời gian dài như vậy, khí sắc gã lần nữa trở nên trắng xám, thờ hỏn hển không thôi, tựa hồ đã đạt đến cực hạn.

Cảnh Dương Liễu đại phóng lục quang, trên Ngọc Tịnh Bình cũng nổi lên bạch quang loá mắt, cả hai cộng hưởng, từng cảnh Dương Liễu không ngừng chui vào trong Ngọc Tịnh Bình, nhưng Mã Tú Tú cũng tạm thời không thể nào thôi động bình này.

Yêu Phong nhìn thấy cảnh này, biến sắc, năm ngón tay nắm vào trong hư không một cái.

Năm đạo hắc khí âm lãnh không gì sánh được tuột tay bắn ra, phảng phất năm đạo hắc kiếm ác độc không gì sánh được, nhanh như điện chém về phía những cảnh liễu xanh nhạt kia.

Kim Lân cũng vung tay lên, bạch cốt trường kiếm trong tay bắn ra, bạch quang chớp liên tục, trong nháy mắt hóa thành một thanh bạch cốt cự kiếm lớn mấy chục trượng.

Nàng không chút nghĩ ngợi hai tay thúc giục kiếm quyết, trên cốt kiếm to lớn nổi lên từng đoàn từng đoàn bạch cốt hỏa diễm, nhưng không có nhiệt độ, ngược lại u lãnh làm người ta sợ hãi, hung hăng chém tới những cảnh liễu xanh nhạt kia.

Nhưng giờ phút này, hai đạo lam quang thăm thẳm như điện xạ đến, chia ra đụng vào năm đạo hắc khí và bạch cốt cự kiếm.

"Ầm ầm" hai tiếng vang lớn, hai cỗ khí tức cực hàn bộc phát, năm đạo hắc khí cùng bạch cốt cự kiếm lập tức bị một tầng băng tinh màu lam đông kết, đứng giữa không trung, lơ lửng bất động.

Trong hư không chung quanh hai vật, hiện ra từng tầng băng màu lam, tựa hồ hư không cũng bị đông cứng.

Đỉnh tế đàn, sắc mặt Thẩm Lạc lạnh nhạt thả tay xuống, trên bàn tay nhanh chóng phiêu tán lam quang.

"Đông kết hư không! Đây là hiệu quả Điện Thương Hải đệ tam trọng!" Trong mắt Thanh Liên tiên tử hiện lên một tia chấn kinh.

Thẩm Lạc mỉm cười, hần lĩnh hội Đại Ngũ Hành Hồn Nguyên Trận, cảm ngộ với Điện Thương Hải tăng lên nhiều, đã chạm đến Điện Thương Hải đệ tam trọng cảnh.

Lại thêm Huyền Âm Mê Đồng tiến nhanh, nhìn rõ pháp lực được đề cao, lúc đối đầu, không chế pháp lực vận chuyển cũng tăng nhiều, cả hai điệp gia, rốt cuộc giúp thần thông Điện Thương Hải nhất cử tiến vào đệ tam trọng.

Sắc mặt hai người Yêu Phong đều biến đổi, nhất là Kim Lân, bạch cốt cự kiếm bị đông cứng xong, pháp lực trong đó cũng bị đông cứng, bất luận năng vận công thôi động thế nào, cự kiếm cũng không phản ứng chút nào.

Nhìn thấy Thẩm Lạc xuất thủ, lão giả sáu mươi cùng trắng hán da đồng tựa hồ nổi lên tính cạnh tranh, cũng lập tức xuất thủ, bất quá mục tiêu hai người lại là Ngọc Tịnh Bình.

"Địa Liệt Hỏa!" Đầu ngón tay trắng hán da đồng loé lên ánh lửa, hư không vạch một cái về phía Ngọc Tịnh Bình.

Hư không trên Ngọc Tịnh Bình xoẹt một tiếng, vỡ ra một khe hở khổng lồ lớn gần dặm, vô số viên hoả cầu thể lỏng giống như nham tương từ trong khe hở phun ra.

Những hỏa cầu này thuần túy không gì sánh được, mặc dù còn chưa đạt tới trình độ lửa chí thuần, nhưng cũng chênh lệch không xa, hung hăng đánh vào trên Ngọc Tịnh Bình.

"Ầm ầm" tiếng vang nổ tung, hư không phụ cận khe hoả đều biến thành màu xích hồng thuần túy, Ngọc Tịnh Bình lập tức bị đánh bay ra ngoài, càng có một cỗ khí tức nóng rực không gì sánh được xâm nhập vào trong Ngọc Tịnh Bình.

Gương mặt Mã Tú Tú trong nháy mắt trở nên đỏ bừng, một tia máu tươi từ khóe miệng chảy ra.

Bất quá nàng cũng không dừng tay, đang muốn cưỡng ép thôi động Ngọc Tịnh Bình.

Hư không trên Ngọc Tịnh Bình loé lên hoàng mang, một đoàn hoàng quang

trông rỗng xuất hiện, bao lại Ngọc Tịnh Bình.

"Cự Nham Phá Hóa Ngũ Chi Sơn!" Trên tế đàn, lão giả sáu mươi nói lầm bầm, năm ngón tay diêm hư không liên tục.

Đoàn hoàng mang kia trong nháy mắt tăng vọt lên, hóa thành một hư ảnh ngọn núi dạng năm ngón tay, giam Ngọc Tịnh Bình vào trong đó, mặc cho Mã Tú Tú thi pháp thôi động thế nào, đều không nhúc nhích tí nào.

Đỉnh tế đàn bỗng vang lên một tiếng âm âm, thiên môn màu vàng run lên, vô số ngũ sắc thần lôi hơi mờ lần nữa như thác nước tuôn trào ra, trong nháy mắt che khuất thân ảnh Ngụy Thanh. Yêu Phong, Kim Lân, Mã Tú Tú gần đó né tránh không kịp, bị vô số ngũ sắc thần lôi thôn phệ.

Ngũ sắc tinh quang chói mắt lần nữa bộc phát ra, bao cả khu vực mấy trăm trượng vào, tinh quang dọa người chớp động, hư không không ngừng sụp đổ, phát ra tiếng lôi đình kinh thiên động địa, không có bất kỳ âm Ảnh Ma khí nào có thể còn sống ở đó.

Sắc mặt bọn Thanh Liên tiên tử đều buông lỏng.

Lấy uy lực những Chí Dương Thần Lôi này, cùng chiến quả vừa rồi, tiêu diệt bọn Ngụy Thanh cũng không thành vấn đề.

Thâm Lạc nhắm mắt lại, không còn dám nhìn thẳng những ngũ sắc tinh quang kia, miễn cho đồng lực lại lần nữa bị hao tổn, nhưng trong lòng thâm thở dài một tiếng.

Nhưng mà dị biến nảy sinh, một đạo huyết quang chói mắt thành linh ngạnh sinh xuyên thấu vô số Chí Dương Thần Lôi, từ trong khu vực này xuyên suốt ra.

Huyết quang nhanh chóng biến lớn, gạt mở ngũ sắc thần lôi chung quanh ra, hình thành một cột sáng màu máu lớn mấy trượng, xuyên thấu qua huyết quang, mơ hồ có thể nhìn thấy bên trong có mấy bóng người, chính là Ngụy Thanh, Yêu Phong, Mã Tú Tú, Kim Lân.

Ngụy Thanh giờ phút này đã lần nữa khôi phục lại hình người, trên thân có nhiều chỗ thụ thương, nhưng huyết cốt ở mi tâm vẫn như cũ hào quang rực rỡ.

Mà ba người khác cũng vết thương chồng chất, bị thương không nhẹ

Trên cột sáng màu máu chớp động vô số phù văn màu máu, nhìn kiên cố không gì sánh được, mặc cho ngũ sắc lôi cầu chung quanh trùng kích thế nào, chỉ run rẩy mà thôi, cũng không có vết tích vỡ tan.

"Sao lại thế!" Trong mắt Quan Nguyệt chân nhân lộ ra vẻ khó tin.

"Không ngờ các ngươi có thể hai lần triệu hoán Thiên giới Chí Dương Thần Lôi! Bản tôn quả thật có chút chủ quan, bất quá bản tôn đã giáng lâm, loại Chí Dương Thần Lôi này, cũng đừng lấy ra bêu xấu." "Ngụy Thanh" lạnh giọng nói ra, bất luận ngũ khí hay thần thái đều khác biệt lúc trước.

Lời còn chưa dứt, gã phát tay áo lên, một cỗ huyết quang tuôn ra chung quanh, cột sáng phụ cận ngũ sắc thần lôi nhanh chóng bị nhuộm thành màu đỏ như máu, sau đó im ắng biến mất.

Không chỉ như vậy, càng có hai đạo huyết quang thô to bắn nhanh ra như điện, lóe lên một cái rồi biến mất dung nhập vào trong quang trụ màu vàng ở đỉnh tế đàn.

"Xùy" "Xùy" hai tiếng nhẹ vang lên, quang trụ màu vàng bị ăn mòn ra hai cái lỗ lớn, quang trận màu vàng lập tức ảm đạm, cột sáng thiên môn màu vàng bên trong cũng bắt đầu hư hóa.

Nhưng giờ phút này, bóng người hoa một cái, thân ảnh Thẩm Lạc xuất hiện bên cạnh quang trận màu vàng.

Chương 880: U Linh châu

Thẩm Lạc tu vi Chân Tiên trung kỳ mạnh mẽ nhanh chóng giảm xuống, mấy hơi thở sau, lần nữa khôi phục lại cảnh giới Xuất Khiếu trung kỳ.

Kinh mạch toàn thân hấn đột nhiên đồng loạt rung động, khí huyết chảy ngược nhập tâm, những nơi đi qua giống như đao cắt đau nhức kịch liệt khó nhin, ngực cũng đau nhức kịch liệt, lấy ý chí cứng cỏi của hấn, cũng không nhin được kêu lên một tiếng đau đớn, kém chút hôn mê bất tỉnh.

Nhiếp Thái Châu vội vàng tiến lên, đỡ lấy Thẩm Lạc, cũng thôi động cảnh Dương Liễu, một đạo lục quang chui vào thể nội hấn.

Trên thân Thẩm Lạc loé lên lục quang, thể nội đau nhức kịch liệt lập tức được làm dịu không ít, hấn khẽ gật đầu với Nhiếp Thái Châu.

Mà đạo kim quang thô to kia bay vọt quay về, dung nhập vào thể nội hắc hùng tinh trên tế đàn, tu vi khí tức hắc hùng tinh nhanh chóng tăng vọt, rất nhanh khôi phục lại Chân Tiên trung kỳ, nhugw nhìn phi thường uể oải.

"Phụ thân!" Tiểu hùng quái từ đằng xa bay tới, rơi vào bên cạnh hắc hùng tinh.

"Ta không sao, nghỉ ngơi một đoạn thời gian sẽ tốt." Hắc hùng tinh lắc đầu, ra hiệu tiểu hùng quái không cần lo lắng.

Quan Nguyệt chân nhân quay người miễn cưỡng nhìn về phía tế đàn, bấm niệm pháp quyết điểm một cái, một đạo lục quang tuột tay bắn ra, trong đó ẩn hàm từng tia từng tia huyết quang, loé lên một cái rồi biến mất xuất hiện trước người hắc hùng tinh, rót vào thể nội gã.

Trên thân hắc hùng tinh chớp động lục quang, trên mặt càng nổi lên một tầng huyết quang, thần sắc uể oải lập tức khôi phục không ít.

"Quan Nguyệt sư thúc, ngài đừng sử dụng pháp lực nữa! Chúng ta nhanh đi Kim Liên Trì, có lẽ còn có biện pháp." Thanh Liên tiên tử vội vàng nói.

Thẩm Lạc giương mắt nhìn lên, khí tức Quan Nguyệt chân nhân đã bắt đầu yếu bớt, các nơi trên thân trong suốt ónh nhuận, có chút trong suốt, hiển nhiên khoảng cách triệt để cầu vòng hóa đã không xa.

Nhìn thấy cảnh này, trong lòng của hắn không khỏi đau xót.

"Hồng Liên Hóa Nguyên Đoạn Diệt Đại Pháp một khi thi triển, không đốt hết tinh huyết thần hồn sẽ không đình chỉ, có thể bảo trụ cơ nghiệp Phổ Đà sơn, ta đã vừa lòng thỏa ý, ha ha..." Quan Nguyệt chân nhân cười ha ha nói.

Tròn mắt bọn Thanh Liên tiên tử ẩn hiện nước mắt, xa xa đệ tử Phổ Đà sơn cũng bay tới bên này.

"Khóc sụt sùi giống kiêu gì, các người đi ra ngoài trước đi, Đại Ngũ Hành Hồn Nguyên pháp trận trong đại chiến lúc trước đã bị tổn thương, thừa dịp còn có chút thời gian, ta đi xem một chút có thể chữa trị hay không." Quan Nguyệt chân nhân bỗng nhiên phát tay áo lên.

Tế đàn ngũ sắc loé lên quang mang, hào quang năm màu chói mắt tràn ngập tất cả tầm mắt mọi người.

Sau một khắc, tất cả mọi người cảm thấy hoa mắt, lại xuất hiện trên Phổ Đà sơn.

Ma vân trên bầu trời đã biến mất không còn tăm tích, tinh không vạn lý, rất là tươi đẹp.

Thẩm Lạc quay người nhìn hư không sau lưng, thấp giọng tụng niệm một tiếng phật hiệu.

"Lần này đại kiếp Phổ Đà sơn ta, đa tạ các vị đạo hữu hết sức giúp đỡ, ta ở đây bái tạ, trong tông môn còn có chút sự vụ phải xử lý, xin các vị đạo hữu về chỗ ở mấy ngày, chờ Phổ Đà sơn giải quyết sự vụ xong, lại bồi thường cho mọi người." Thanh Liên tiên tử hít sâu một hơi, đê xuống thương tâm trong lòng, vượt qua đám người, cất giọng nói.

Người các môn phái khác đều không dị nghị, nhao nhao rời đi, trở về chỗ ở của mình, nhân số thành linh thiếu đi hơn ba thành.

Thẩm Lạc thấy cảnh này, ánh mắt loé lên.

Những người này đều là đệ tử tinh anh các phái, tôn thất thâm trọng như vậy, Phổ Đà sơn muốn lắng lại phần nộ các phái, chỉ sợ không dễ.

Bất quá việc này không quan hệ gì tới hấn, đang muốn trở về chỗ ở, một đạo thân ảnh cao lớn ngăn ở phía trước.

"Thẩm Lạc, lần này Phổ Đà sơn đại kiếp, nhờ người tương trợ, ta ở đây bái tạ, chỉ là nguyên nhân cái chết của Long Nữ bảo bảo, ta sẽ tiếp tục điều tra, nếu để ta tra ra là người làm, dù người có ân với phái ta, ta cũng sẽ đòi lại một cái công đạo!" Thân ảnh cao lớn chính là tiểu hùng quái, lạnh giọng quát.

Thẩm Lạc khẽ giật mình, luân phiên kịch biến, hấn cơ hồ quên đi việc này.

"Các hạ cứ việc đi thăm dò là được." Hấn gật gật đầu.

Tiểu hùng quái hừ một tiếng, quay người đi ra.

"Biểu ca, tính tình tiểu hùng quái bộc trực, mà hấn lại có tình ý với Long Nữ bảo bảo kia, lúc này mới mấy lần mạo phạm, xin huynh chớ trách." Nhiếp Thái Châu bên cạnh nói.

"Ta sẽ không, tiểu hùng quái này đi thẳng về thẳng, không già mồm, nên tính cách hấn ta cũng không chán ghét. Bất quá ta có một chuyện muốn hỏi nàng, là liên quan tới Long Nữ bảo bảo kia." Khoé miệng Thẩm Lạc lộ ra vẻ tươi cười, kể lại quá trình lấy Tử Kim Linh cho Nhiếp Thái Châu nghe.

"Long Nữ bảo bảo phải chăng có thành kiến với người Đại Đường quan phủ? Vì sao ta nói mình là người Đại Đường quan phủ, nàng giống như rất phần nộ, cứ muốn chết sống với ta?" Cuối cùng Thẩm Lạc lại hỏi.

"Việc này ngược lại ta thật vừa biết, sư phụ đã từng nói qua, năm đó Long Nữ bảo bảo đắc đạo, bởi vì tham niệm tín ngưỡng lực, một mình tiến về Đại Đường, hiển lộ thân thông, chấn nhiếp bách tính, cưỡng cầu cung phụng. Sau lại bị tu sĩ Đại Đường quan phủ đánh bại bắt giữ, đưa về Phổ Đà sơn. Phổ Đà sơn vừa sợ vừa giận, trấn áp Long Nữ bảo bảo ở Triều Âm động, để nó trông coi Triều Âm động. Bất quá tính cách Long Nữ bảo bảo cố chấp, cho tới bây giờ vẫn không cho rằng mình có lỗi, ngược lại thống hận đệ tử Đại Đường quan phủ." Nhiếp Thái Châu nói.

"Thì ra là vậy, thật sự là không biết trời cao đất rộng." Thâm Lạc hơi cười lạnh.

"Thâm huynh, ngươi không sao chứ?" Vào thời khắc này, Bạch Tiêu Thiên từ đằng xa đi tới.

Toàn thân y quần áo tổn hại, mặt mũi tràn đầy mỏi mệt, chỉ là thần sắc tăng cao, tựa hồ trong đại chiến có chỗ đột phá.

"Ta không sao, nhìn dáng vẻ huynh, tựa hồ đã được gì đó?" Thâm Lạc cười nói.

"Thâm huynh nói quá lời, chỉ là có chút cảm ngộ với Kim Cương Phục Ma Đại Pháp của Hoá Sinh tự, điểm thành tựu ấy so với Thâm huynh ngươi thì không đáng." Bạch Tiêu Thiên khẽ lắc đầu.

Trên người Thâm Lạc bị thương, ba người cũng không có ở đây nhiều lời, rất mau trở lại chỗ ở Thâm Lạc.

Nhiếp Thái Châu không yên lòng, lại thôi động càn Dương Liễu, liên tiếp thi triển mấy lần khôi phục pháp thuật, lúc này mới dừng tay.

"Ta không sao, biểu muội cùng Bạch huynh, hôm nay luân phiên chiến đấu, nguyên khí cũng tiêu hao không ít, đều nghỉ ngơi một chút đi." Thâm Lạc khoát tay áo, nói ra.

Nhiếp Thái Châu cùng Bạch Tiêu Thiên xác thực có chút mệt mỏi, cũng không rời đi, tìm kiếm chỗ ở nơi ở Thâm Lạc, khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt tĩnh dưỡng.

Mà Thâm Lạc ngồi trong nội thất, không lập tức nghỉ ngơi, lật tay lấy ra hai vật, chính là món ma giáp màu đen cùng Trảm Ma Đoạn Kiếm kia.

Hắn cầm ma giáp màu đen lên, cẩn thận quan sát.

Vật này không thể phá vỡ, nhưng sờ tới sờ lui lại có chút mềm mại, lại dị thường bóng loáng, phảng phất có một tầng khí lưu vô hình du động ở mặt ngoài, không có nửa điểm cảm giác chịu lực.

Cặp mắt Thâm Lạc tỏa sáng, một chương vỗ lên trên, phát ra "Phốc" một tiếng vang nhỏ, áo giáp cũng không bị gì, mặt đất phì cận lại "Ầm ầm" một

tiếng, xuất hiện từng vết nứt.

Khí lưu vô hình trên áo giáp vậy mà đẩy chướng lực của hắn ra, chuyển dời đến chung quanh.

"Áo giáp tốt!" Thẩm Lạc vui mừng.

Duy nhất có chút đáng tiếc là, áo giáp bị Chí Dương Thần Lôi đánh ra không ít vết nứt, khiến giáp này có nhiều chỗ hở, nếu gặp phải cao thủ, nhằm vào những chỗ hở này công kích, áo giáp sẽ không cách nào bảo vệ được.

"Ui, làm sao quên vật này." Thẩm Lạc vung tay lên, bên cạnh hiện lên tử quang, hạt châu màu tím kia nổi lên, một đốm ánh mắt người quý dị xuất hiện ở phía trên, há miệng hút vào.

Một cỗ tử quang bắn ra, quần lấy áo giáp màu đen, "Vèo" một tiếng, hút bộ áo giáp này vào.

Thẩm Lạc dùng Tiên Thiên Luyện Bảo Quyết tế luyện hạt châu màu tím này xong, đã biết rõ công hiệu châu này, châu này tên là "U Linh Châu", chính là dùng một đầu lâu cường giả Ma tộc luyện chế ra Ma Bảo.

Thần thông châu này cũng đơn giản, có thể thôn phệ ma khí, tồn trữ trong đó, lúc cần thiết có thể thả ra, phụ trợ thi triển chiến đấu.

Trong thân châu này ẩn chứa ma khí phi thường tinh thuần, ma giáp màu đen kia đặt ở trong đó dùng ma khí ôn dưỡng, có lẽ có thể tự động chữa trị một hai.

Chương 881: Tỉnh mộng ở Tích Lô sơn

Thâm Lạc lật tay thu hồi hạt châu màu tím, lấy ra chuỗi Trảm Ma Kiếm kia, vận khởi pháp lực rót vào trong đó, thân kiếm lập tức dâng lên kim quang xán lạn.

"A, vậy mà không cần tế luyện, trực tiếp là có thể sử dụng. Cũng đúng, Ngụy Thanh kia cầm kiếm này, cũng lập tức có thể thúc giục." Hắc hơi kinh ngạc, lập tức thoải mái, tiếp tục gia tăng pháp lực rót vào.

Thân kiếm càng phát ra kim quang nồng đậm, lập tức "Xùy" một tiếng, trên lưỡi kiếm Trảm Ma Kiếm lập tức dâng lên một cỗ kiếm quang màu vàng dài gần nửa trượng, phun ra nuốt vào, hư không phụ cận cũng rung động theo.

"Thật là kiếm quang sắc bén, pháp bảo cũng có thể tùy tiện chặt đứt! Mà kiếm khí lại chí dương thuần túy không gì sánh được, khó trách có thể khắc chế ma khí!" Hắc cảm thụ kiếm khí màu vàng óng này, mừng rỡ không thôi.

Bất quá Thâm Lạc cũng cảm thụ được, kiếm này ẩn chứa uy lực sâu như biển, lấy tu vi hiện tại của hắc, chỉ có thể miễn cưỡng thôi động mà thôi, muốn chân chính phát huy uy lực của nó, tối thiểu cũng phải đạt đến Chân Tiên kỳ.

Mặc dù không thể phát huy ra toàn bộ uy lực, chuỗi Trảm Ma Đoạn Kiếm này vẫn là pháp bảo có uy lực mạnh nhất lúc này của hắc.

Thương thế hắc chưa hồi phục, thúc giục bảo vật hai lần, lập tức thở hổn hển, nên không tiếp tục thử nữa.

"Kiếm này ẩn chứa khí tức chí dương, ngược lại có chút xứng đôi với Thuần Dương Kiếm Phôi, có thể thu nhập vào thể nội ôn dưỡng." Thâm Lạc há miệng phun ra một đoàn lam quang, thu Trảm Ma Đoạn Kiếm vào đan điền, sau đó hắc đến nằm xuống trên giường.

Hôm nay hấn luân phiên đại chiến, bất luận pháp lực hay là tinh thần, sớm đã tiêu hao nghiêm trọng, rất nhanh tiến vào mộng đẹp.

...

Không biết qua bao lâu, "Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn, như lôi minh chấn thiên nổ vang bên cạnh, khiến hấn đang ngủ mê sợ hãi cả kinh, bỗng nhiên mở mắt.

Nhưng ngay sau đó, lại một tiếng vang oanh minh!

Thảm Lạc thấy nham thạch hang đá trên đỉnh đầu bỗng nhiên kịch liệt chấn động, một lớp tro bụi "Đồ rào rào" xuống dưới.

Hấn vội xoay người một cái, từ trên giường quay cuồng rơi trên mặt đất, bên tai lại truyền tới trận trận tiếng kêu gào kinh hoàng.

"Đây là..."

Thảm Lạc ngưng thần dò xét phía ngoài, rất nhanh lông mày nhíu chặt.

Khắp nơi đều có trận trận sóng pháp lực truyền đến, giao thoa hỗn loạn, hiển nhiên là bạo phát một trận hỗn chiến.

Hấn vội vàng vọt tới cửa thạch thất, định đi ra cửa, kết quả lại phát hiện trên cửa đã nứt một vết rách, nham thạch phía trên đã đè kín toàn bộ cửa đá, căn bản không mở được.

Thảm Lạc hoàn mỹ phân cao thấp với cửa đá này, đưa tay đánh một quyền, cửa đá oanh chia năm xẻ bảy, hấn lách mình đi ra ngoài trước khi đá phía trên sụp xuống.

Phía ngoài thông đạo, trên vách đá chằng chịt vết nứt to to nhỏ nhỏ, mắt thấy chèo chống không được bao lâu nữa, sắp sụp đổ hoàn toàn, mà ở trong đường hầm, khắp nơi đều là đồ vật của người Hồ tộc, tựa như kinh hoàng chạy nạn lưu lại vết tích.

Thảm Lạc cũng không chậm trễ, lập tức xông ra ngoài Ma Vân động.

Đi vào đại sảnh Ngọc Hồ bộ tộc, bên trong là các loại đồ vật bừa bãi đầy đất, nát bầy cùng một chỗ, không ít chân tường đứt gãy sụp đổ, phía dưới

còn đề lên từng bộ thi thể Hồ tộc chưa đả đạo, khắp nơi đều là vết máu đỏ thẫm.

"Ầm."

Lại một tiếng vang thật lớn truyền đến, toàn bộ động quật kịch liệt chấn động, vết nứt trên đỉnh đầu tiếp tục mở rộng, nam thạch nứt toác ra như mưa rơi nện xuống.

Thẩm Lạc vội vàng thi triển Tà Nguyệt Bộ, thân hình cực tốc xuyên thẳng qua loạn thạch, rất nhanh vọt ra một khe hở còn sót lại của động khẩu.

Tong nháy mắt hắn xông ra cửa động, nửa tòa Tích Lôi sơn nổ vang một hồi, triệt để sụp đổ, toàn bộ cửa hang bị ngọn núi trượt xuống bao phủ, bụi đất to lớn khuấy động lên cao chừng mấy trăm trượng, che khuất bầu trời.

Thẩm Lạc phi thân nhảy vào không trung, khó khăn lắm xông ra phạm vi khói bụi che đậy. Bỗng trên đỉnh đầu hắn có một trận cuồng phong gào thét đánh tới, hắn quay đầu nhìn lại, phát hiện là một viên hỏa cầu khổng lồ to bằng cái thớt, thiêu đốt lửa cháy hùng hục, đang từ trên thiên vân rơi xuống, giáng xuống đầu hắn.

Ánh mắt của hắn ngưng tụ, đưa tay nắm hư không một cái, Trần Hải Tân Thiết Côn nổi lên.

Hai tay Thẩm Lạc nắm trường côn, thân hình vặn chuyển, hai tay đột nhiên đập xuống. Một đạo côn ánh màu vàng to lớn từ trên trường côn kéo dài ra hơn mười trượng, đánh trúng vào hỏa cầu kia.

"Ầm" một tiếng vang thật lớn truyền đến.

Hỏa cầu bị đập trúng nổ tung, hóa thành vô số khối hỏa đoàn tứ tán rơi xuống, như là lưu tinh.

Nhưng một viên hỏa cầu bị Thẩm Lạc ngăn lại, trên bầu trời vẫn còn có vài chục viên hỏa cầu tiếp tục bay tới, xuyên thẳng qua chung quanh hắn, trút xuống tòa Tích Lôi sơn đã đổ sụp một nửa.

Thẩm Lạc chau mày, nhìn lại phía hỏa cầu bay tới, chỉ thấy trên một ngọn núi cách đó cực xa, từng đầu cự thú cổ dài hình thể cao lớn, đang giương cổ cao lên, trong miệng lớn như bồn máu đang sáng lên từng đoàn từng đoàn

ánh lửa.

Hắn lại cúi đầu xuống nhìn xuống dưới, chỉ thấy bên dưới khói bụi dần dần tiêu tán, mơ hồ xuất hiện rất nhiều bóng người, trong đó có một số ít là Ngọc Hồ bộ tộc, còn lại là rất nhiều Yêu tộc cùng ma vật hỗn tạp.

Người Ngọc Hồ bộ tộc đã còn lại không đến năm trăm, lại bị Yêu tộc cùng ma vật chia cắt thành ba phần, tất cả đều bị Yêu tộc cùng ma vật nhiều gấp mấy lần bọn họ bao vây lại.

Thảm Lạc liếc mắt liền thấy, ở sườn núi phía tây có số lượng Hồ tộc nhân nhiều nhất, khoảng mấy trăm người, cầm đầu chính là tộc trưởng Ngọc Hồ bộ tộc Vạn Tuế Hồ Vương, lão đang lấy một địch hai, cùng hai đầu ma vật Chân Tiên kỳ giao chiến, xuất lĩnh tộc nhân liều chết giao chiến.

Cách bọn họ bắt quá mấy dặm, một đám Ngọc Hồ tộc nhân cùng đám Yêu tộc phụ thuộc bị vây khốn trên một mảnh nham thạch trần trụi. Bên phe tấn công đại đa số đều là Yêu tộc, chỉ có vài đầu ma vật.

Toàn thân những ma vật kia quấn quanh ma khí màu đen, hai mắt huyết hồng, xem ra chính là hung vật chỉ biết chém giết, thấy phá không được phòng thủ của Ngọc Hồ bộ tộc, lúc này mới bỏ qua Yêu tộc, xông tới hướng khác.

Chỉ là bọn chúng vừa mới nhảy vào không trung, phía dưới liền có một mảnh sóng lửa xích hồng phóng lên tận trời, bao phủ bọn chúng vào.

Dưới hoả diễm thiêu đốt, ma khí toàn thân ma vật nhanh chóng tiêu tán, lộ ra làn da lông tóc cũng bắt đầu nhanh chóng nóng chảy, cho đến một thân xương cốt hiện lộ ra, lại bị đốt thành than cốc.

"Tam Muội Chân Hỏa..."

Thảm Lạc liếc mắt liền nhận ra ngọn lửa này, rất nhanh trong đám người tìm được đồng tử bộ dáng Hồng Hải Nhi.

Trong lòng của hắn không khỏi nghi hoặc, tình hình chiến đấu hung hiểm như vậy, vì sao không thấy bóng dáng Ngưu Ma Vương?

Trong lòng hắn vừa nghĩ, chợt nghe một tiếng vang ngọt ngọt từ chỗ sâu trên cao truyền đến, tiếng như sấm rền, cuộn cuộn không thôi.

Thâm Lạc vội ngựa đầu nhìn lên, liền thấy chỗ sâu thiên khung, mây đen chiếm cứ, hai bóng người mơ hồ mơ hồ hiển hiện trong đó.

Kẻ bên trái, thân hình khôi ngô, lưng hùm vai gấu, mặc một bộ Cẩm Tú Hoàng Kim Giáp trải rộng đầy vết thương, khắp nơi nhiễm vết máu pha tạp, hai tay gã nắm một cây Hồn Thiết Côn trán kiện, sau thắt lưng cắm một thanh Thần Hỏa Phiến, chính là Ngưu Ma Vương.

Chém giết cùng gã là một kẻ thân hình không thua kém chút nào, đầu sinh sừng nhọn, mặt bao trùm cốt khải, mặc trên người một kiện cốt giáp màu trắng, chỗ khe hở áo giáp có ma khí màu đen tràn ra ngoài, càng có ma diễm ngưng tụ thành vòng treo ở phía sau.

Y cầm một thanh Ngũ Đinh Khai Sơn Phủ đen kịt, bên hông treo lơ lửng một Tử Kim Hồ Lô to lớn, trong hai mắt bắn ra huyết quang, chém giết cùng Ngưu Ma Vương, không hề rơi xuống hạ phong chút nào.

Chương 882: Quyền đất vọt tới

Thảm Lạc đang kinh hãi, chợt nghe trong núi rừng phía dưới truyền đến một trận thanh âm kêu la quen thuộc, hấn vội vàng theo tiếng kêu nhìn lại, liền thấy một phần cuối cùng không đến trăm Ngọc Hồ tộc nhân, đang bị hơn ba trăm Yêu tộc vây khốn trong một thung lũng.

Trung tâm Ngọc Hồ tộc nhân được bảo vệ là hai người, chính là Ngọc Diện công chúa đã khôi phục trí nhớ kiếp trước cùng Hồ tộc tiểu công chúa Tiểu Ngọc, giờ phút này hai người đều lộ vẻ hoảng sợ, đứng với nhau cùng một chỗ.

Cầm đầu là một tên trư yêu Đại Thừa hậu kỳ, tay cầm một thanh Quỷ Đầu Dao, trong miệng kêu gào: "Tất cả hồ ly đều giết, hai tiểu mỹ nhân này thì giữ lại cho lão tử, hôm nay để ta hưởng thụ một chút việc vui Nguu Ma Vương."

"Vâng." Tiểu yêu đi theo kêu âm lên.

"Tất cả lên cho lão tử." Trư yêu hô hào một tiếng, bảy yêu lập tức ủa lên.

Ngọc Hồ tộc nhân đã sớm sức cùng lực kiệt lập tức bị giết hơn phân nửa, con trư yêu kia vung tay lên, một mặt dây chuyền khô lâu "Thương leng keng" bắn ra, một thanh đội lên đầu vai Tiểu Ngọc.

Một cỗ yêu lực cường đại thuận theo cốt trảo thấm thấu vào trong cơ thể nàng, khiến toàn thân nàng cứng đờ, không cách nào động đậy.

"Hắc hắc, tiểu nha đầu tới tay..." Mặt mũi Trư yêu tràn đầy nụ cười âm đãng, bỗng nhiên kéo một cái.

Tiểu Ngọc bị một cỗ cự lực kéo một cái, trong miệng lập tức kêu đau. Ngọc Diện công chúa vội vàng một tay ôm chặt lấy nàng, một tay định gỡ cốt trảo màu trắng từ đầu vai nàng xuống.

Nhưng cốt trảo đã chụp nhập vai của nàng, hơi khẽ động, liền có máu tươi

đỏ thẫm chảy ra.

"Tiểu Ngọc..." Ngọc Diện công chúa đau lòng kêu.

Nàng vừa khôi phục ký ức không lâu, pháp lực trên thân cũng không có bao nhiêu, căn bản không thể chống lại trư yêu.

"Hắc hắc, đại mỹ nhân chớ sốt ruột, tiếp theo sẽ đến lượt ngươi." Trư yêu vừa cười vừa nói, trên thân loé lên ô quang, cánh tay bỗng nhiên kéo một cái, muốn lôi kéo nàng qua.

Nhưng vào lúc này, "Két" một tiếng vang giòn truyền đến.

Một bóng người như thiên thạch từ trên cao đập xuống, cơn ảnh màu vàng nện xuống, một kích đánh vào trên cánh tay trư yêu.

Một kích này lực lượng to lớn làm cho người liú lười, trường côn màu vàng ngạnh sinh trực tiếp đánh gãy tay trư yêu, đầu côn rơi xuống đất, mặt đất rung động âm vang, nổ bẻ ra một khe rãnh thật sâu.

Trư yêu còn chưa hiểu rõ chuyện gì xảy ra, đầu lâu to mọng lọt vào trọng kích, bị một bàn tay đập ngã trên mặt đất.

Ngay sau đó, một chiếc giày vải trùng điệp đập xuống, trực tiếp giẫm đầu gã vào dưới mặt đất.

Chúng yêu sợ hãi, nhao nhao nhìn lại bên này, lại chỉ thấy một tu sĩ Nhân tộc tay cầm trường côn, sắc mặt dữ tợn, toàn thân tản ra một cỗ khí thế hung ác mạnh hơn cả Yêu tộc.

"Thâm đại ca..." Tiểu Ngọc thấy Thâm Lạc xuất hiện, kinh hỉ kêu lên.

Thâm Lạc thấy nàng, sắc mặt dừng một chút, ánh mắt cũng nhu hòa mấy phần, thấy trư yêu dưới chân còn muốn giãy dụa, trong cơ thể hắn vận chuyển Hoàng Đình Kinh, một cỗ lực lượng cường đại thấu thể ra, trùng điệp đập xuống.

"Bộp" một tiếng vang lên!

Đầu trư yêu lập tức như dưa hấu chín mọng, trực tiếp nổ tung ra.

Bầy yêu thấy thế, lập tức nhao nhao kinh hoảng chạy tứ tán.

Thảm Lạc không truy sát Yêu tộc chạy trốn, mũi chân vẩy một cái, thi thể trư yêu bị đá bay ra trăm trượng.

Thấy nguy cơ tạm thời được giải trừ, Ngọc Hồ tộc nhân lúc này mới nhao nhao xông tới.

"Tiểu Ngọc, đã xảy ra chuyện gì, Tích Lôi sơn sao biến thành dạng này?" Thảm Lạc lập tức hỏi.

"Thảm đại ca, người đã đi đâu? Yêu ma lần trước sau khi bị đánh lui, lại lần nữa quyền đất vọt tới, lần này là Cửu Minh tự thân xuất mã, chúng ta căn bản chống cự không nổi, Lệ Thu tử tử và mấy vị huynh trưởng, đều đã, ô ô, đều đã chết trận..." Hai mắt Tiểu Ngọc phấp phỏng, khóc nức nở nói.

"Đừng sợ, ta mang các người chạy ra nơi này trước rồi lại nói." Thảm Lạc không biết nên an ủi thế nào, đành phải nói thế.

Ngọc Hồ tộc nhân nghe vậy, nhao nhao nhìn bốn phía, thấy những Yêu tộc tán loạn kia cũng không triệt để rời xa, mà chỉ kéo dài khoảng cách sau đó lại kết thành vòng vây, trong mắt từng kẻ không khỏi hiện lên vẻ tuyệt vọng.

"Đừng sợ, đi theo sau ta là được." Ánh mắt Thảm Lạc ngưng lại, nắm ngang Trần Hải Tấn Thiết Côn, nói với mọi người.

Trước mắt, hắn cũng không biết nên đem những người này đi nơi nào, chỉ ít trước mang rời khỏi thung lũng này, tụ hợp lại với tộc nhân phía trước rồi hăng tít.

Nói xong, Thảm Lạc dẫn đầu phóng tới phía trước, Yêu tộc cung quanh mặc dù e ngại, nhưng cũng không dám sợ chiến mà chạy, chỉ có thể kiên trì vọt theo.

Trường côn trong tay Thảm Lạc gào thét vung vẩy, Bát Thiên Loạn Bồng thi triển ra, côn ánh đầy trời như hoa tuyết hiện lên ở trước người, phàm có tiểu yêu dám tiếp cận, chỉ cần bị đụng, lập tức thân băng thể nứt, hóa thành tàn thi.

Trong lúc nhất thời, mấy trăm tiểu yêu mất mạng tại chỗ, cũng không tên

nào dám tiếp tục hung hãn không sợ chết xung phong nữa.

Thẩm Lạc mang theo những Ngọc Hồ tộc nhân này, thế như chẻ tre vọt tới trước mấy trăm trượng.

Ngay lúc sắp xông ra sơn cốc, bỗng nhiên có hai đạo nhân ảnh bay đến, treo trên đỉnh đầu bọn họ.

Thẩm Lạc ngửa đầu nhìn lên, liền thấy trong hư không treo lầy hai người kia, trong đó nữ tử mang áo bào tím, dung mạo yêu dã, nam tử thì trên mặt sinh đầy nhân nheo, mặc trên người lân giáp đỏ sậm, là một đại hán đầu trọc thân hình to lớn.

Hai người này Thẩm Lạc cũng không xa lạ gì, chính là Tử Trĩ cùng Địa Long đi theo Đạp Vân Thú công kích Tích Lôi sơn lúc trước.

Hai người phát hiện người gây loạn chiến cuộc bên này là Thẩm Lạc, lập tức kinh hãi.

Lúc trước Thẩm Lạc cùng Đạp Vân Thú giao thủ, từng lưu lại ấn tượng khắc sâu trong đầu chúng, giờ phút này nhìn thấy hắn tự nhiên không dám giao chiến, quay người định đào tẩu.

"Nếu đã tới, cũng đừng đi nữa." Thẩm Lạc hét to một tiếng.

Hắn vung tay lên, Hoảng Kim Thăng từ trong tay áo bắn nhanh ra, như Linh Xà bắn về phía hai người.

Tử Trĩ vốn am hiểu độn thuật, phản ứng nhanh hơn một chút, trốn trước. Mà Địa Long thì chậm hơn rất nhiều, bị Hoảng Kim Thăng trong nháy mắt đuổi kịp, cuốn lấy eo.

"Nguy rồi." Địa Long quát khẽ một tiếng.

Cổ tay gã chuyển động, trong lòng bàn tay xuất hiện một thanh trường đao màu đen, vận đủ khí lực chém công Hoảng Kim Thăng.

Nhưng gã vừa mới vận khởi pháp lực, lập tức liền bị Hoảng Kim Thăng hấp thu hết, cuối cùng một đao rơi xuống, đã không còn bao nhiêu uy lực, chém vào trên sợi dây cũng mềm nhũn.

Thẩm Lạc thấy thê, trong miệng ngâm khẽ vài tiếng, tay bỗng nhiên lắt một cái, đầu dây quần quanh trên người Địa Long lập tức kéo dài ra, đuổi theo Tử Trĩ phía trước..

Tử Trĩ thấy Địa Long bị quần lên, hơi dừng lại, quay lại nhìn thoáng qua, lập tức phát hiện Hoảng Kim Thăng lại không buông tha đuổi theo mình, lập tức kinh hoảng không thôi, tiếp tục chạy trốn.

Nhưng Hoảng Kim Thăng đã kéo dài mười mấy lần, trực tiếp trói lại mắt cá chân nàng.

Thẩm Lạc hừ lạnh một tiếng, bỗng nhiên kéo một cái, hai gia hỏa bị móc nối cùng một chỗ liền bị một thanh kéo xuống.

"Ầm."

Hai tên yêu vật đập ầm ầm trên mặt đất, toả ra một trận khói bụi kịch liệt.

Thẩm Lạc một bước chạy lên phía trước, Trần Hải Tấn Thiết Côn chỉ vào đầu Địa Long, hỏi:

"Vị Thìn Long Tôn Giả kia của các ngươi ở đâu?"

Địa Long nghe vậy, thần tình trên mặt khẽ biến, hiển nhiên có chút kinh ngạc, không rõ vì sao Thẩm Lạc hỏi gã chuyện này.

Chương 883: Người quen cũ

Thẩm Lạc thấy Địa Long không nói lời nào, cũng không có công phu dây dưa với gã, lúc này nhắc côn đập xuống đầu gã.

Thấy Thẩm Lạc đột nhiên hạ sát thủ, Địa Long lập tức hoảng hốt, trên thân đột nhiên hiện ra một vầng sáng màu vàng đất quye dị, thân thể đang bị Hoảng Kim Thăng trói buộc tự xé rách ra.

Thẩm Lạc nhíu mày, động tác trên tay không ngừng, một côn đập xuống.

"Âm" một thanh âm vang lên.

Đầu Địa Long lập tức vỡ ra, kéo theo cả nửa người hóa thành bột mịn.

Khiến người ta kinh ngạc chính là, nửa người dưới của gã còn sót lại, vậy mà vẫn như cũ phi nước đại ra xa mấy trượng, đột nhiên chui vào dưới mặt đất bỏ trốn.

Một bên khác, Tử Trĩ cũng thừa dịp Thẩm Lạc phân thân, toàn thân bốc cháy lên ngọn lửa màu tím, hai tay mở ra, sinh ra hai cánh chim màu tím, vỗ cánh bay lên không trung.

Thẩm Lạc thấy thế, một tay đột nhiên kéo Hoảng Kim Thăng một cái, tay kia cầm trường côn đâm ra như thương, Trần Hải Tấn Thiết Côn lập tức kéo dài mười mấy lần, "Phốc" một tiếng, đâm xuyên tim Tử Trĩ.

Tử diễm trên thân nàng dần dần dập tắt, thân hình cũng từ trên không trung rơi xuống.

"Không sao, đi thôi.." Cổ tay Thẩm Lạc rung lên, thu hồi Hoảng Kim Thăng, quay người nói với mọi người.

Bọn Tiểu Ngọc thấy thế, trong lòng cảm thấy an ổn, nhao nhao theo sau.

Nhưng bọn họ mới vừa đi ra miệng hang, liền thấy trong khói đặc trên

chiến trường, đang có một thân ảnh nữ tử dáng người linh lung đang chậm rãi đi tới bên này.

Mặc dù nàng che mặt nạ, nhưng Thẩm Lạc vẫn nhận ra được, bây giờ thân phận nàng rất đặc thù, tức là Thanh Linh Huyền Nữ, lại là một trong mười hai vị Tôn Giả ma tộc, nhưng Thẩm Lạc quen thuộc nhất, vẫn là nhi nữ Kính Hà Long Vương Mã Tú Tú.

Sau lưng Mã Tú Tú, còn đi theo một nam tử lùn, so với nàng còn muốn nhỏ nhắn xinh xắn hơn, trên thân gã phủ lấy một kiện váy giáp màu đen, bao phủ toàn bộ thân thể.

Gã lộ ra một gương mặt trắng bệch, ngũ quan chen chúc chung một chỗ, trên môi bị răng hô chổng lên còn mọc lên hai phiến râu cá trê, khiến cho người nhìn một cái, trong đầu chỉ có thể sinh ra bốn chữ "Đầu trâu mặt ngựa".

Bất quá khí tức trên thân gã phát ra lại không yếu nửa điểm, cơ hồ tương đương với Mã Tú Tú.

"Ta nên gọi ngươi là Thìn Long Tôn Giả, hay là Thanh Linh Huyền Nữ, hay vẫn là Mã cô nương?" Ánh mắt Thẩm Lạc nhìn về phía nữ tử, mở miệng hỏi.

"Ồ, lại là chỗ quen biết cũ nha..." Nam tử lùn nghe vậy, cười đùa nói.

"Tý Thử, cùng động thủ, tốc chiến tốc thắng." Mã Tú Tú không trả lời, mặt không thay đổi nhìn Thẩm Lạc một chút, thấp giọng nói.

Nam tử lùn nghe vậy, trong mắt lóe lên một tia ngạc nhiên, mặc dù gã cùng Thìn Long cùng một chỗ tác chiến cơ hội không nhiều, lại chưa từng thấy nàng chủ động yêu cầu liên thủ.

"Được." Gã lập tức cũng thu hồi vẻ trêu chọc, gật đầu nhẹ.

Nói xong, nam tử lùn dẫn đầu đi tới Thẩm Lạc.

"Các ngươi lui ra sau trăm trượng, không được tới gần." Thẩm Lạc nhìn thân ảnh gã đi tới, ánh mắt bỗng nhiên co rụt lại, quay người nói với mọi người sau lưng.

Đám người nghe vậy, mặc dù không rõ cho lắm, nhưng cũng nhao nhao lui về phía sau.

Ánh mắt Thẩm Lạc ngưng tụ, lại nhìn về phía nam tử lùn kia.

Chỉ thấy quanh thân gã bao phủ một tầng hào quang màu đen, trong hư không sau lưng vậy mà hiện ra một hư ảnh con chuột to lớn như núi, trong mắt hiện ra huyết quang, ngoài thân có từng tia từng sợi sát khí màu đen trùng thiên, khiến cho người thấy mà sợ.

Lúc còn hơn mười trượng, nam tử lùn Tý Thử Tôn Giả bỗng nhiên nhắc chuông đẩy tới phía trước, hư ảnh chuột lớn sau lưng cũng đồng thời nhô ra một trảo, đập xuống đầu Thẩm Lạc.

Theo hư ảnh cự trảo rơi xuống, Thẩm Lạc lập tức cảm thấy một cỗ sát khí cường đại không gì sánh được từ trên trời giáng xuống, chưa kịp đựng vào đã chui vào trong thức hải của hắn.

Thẩm Lạc hừ lạnh một tiếng, một tay nắm chặt Trấn Hải Tấn Thiết Côn, tay vung lên, một đạo bóng roi màu đen lập tức bay thẳng lên, đánh về phía hư ảnh cự trảo.

Lục Trần Tiên bay vào trên bầu trời, gào thét luân chuyển, tầng tầng bóng roi bay vụt ra, vừa đụng với cự trảo kia, liền quấy cho hư ảnh đó tán ra, hóa thành từng sợi hắc khí.

Ngay lúc cự trảo bị quấy tán, thân ảnh Tý Thử đột ngột biến mất trước mắt Thẩm Lạc.

Trong lòng Thẩm Lạc run lên, thân hình lập tức nhảy dựng lên cao.

Dưới người hắn, thân ảnh Tý Thử đột ngột hiển hiện, nắm trong tay một thanh dùi nhọn dài nhỏ màu xanh sẫm, truy sát theo Thẩm Lạc trên không.

Thẩm Lạc thấy thế, Trấn Hải Tấn Thiết Côn trong tay gào thét luân chuyển, một cái lực phách Hoa Sơn đập xuống đầu Tý Thử.

Trên Trấn Hải Tấn Thiết Côn đại phóng kim quang, rõ ràng là cây gậy độn khí, giờ phút này hiển lộ ra khí thể sắc bén vô địch, trên đó bắn ra kim mang như lưỡi búa, bỗng nhiên bổ xuống.

Tý Thử thấy thế, không mảy may lùi bước, ngược lại xông lên càng mạnh, dùi nhọn trong tay càng bộc phát ra một tầng huyền quang màu xanh lá, cùng Tấn Thiết Côn như châm phong đụng vào nhau.

"Bang" một tiếng kim loại giao minh.

Dùi nhọn màu xanh sẫm kia không biết là vật liệu gì, cũng chỉ bị đánh thoáng uốn cong, ngạnh sinh chặn lại Trấn Hải Tấn Thiết Côn.

Trong mắt Thảm Lạc lóe lên một tia ngoài ý muốn, dưới tâm niệm dẫn dắt, Lục Trần Tiên vừa rời bay ra ngoài lập tức bay ngược về, cực tốc đâm tới hậu tâm Tý Thử.

Lúc Lục Trần Tiên sắp đánh xuyên qua hậu tâm Tý Thử, trên thân gã lần nữa sáng lên quang mang, thân thể vốn nguyên bản trong nháy mắt hư hóa, bị Lục Trần Tiên xuyên thẳng qua, nhưng không xuất hiện vết thương mảy may.

Thảm Lạc cảm thấy ngạc nhiên, lại không kịp tế sát, liền cảm thấy trên đỉnh đầu có một cỗ cảm giác áp bách mãnh liệt đánh tới.

Hắn lập tức ngửa đầu nhìn lên, liền thấy một Hắc Long trào to lớn từ trên trời giáng xuống, lấy thế thái sơn áp đỉnh đập xuống hắn.

Trung tâm vuốt rỗng mơ hồ có thể thấy được thân ảnh Mã Tú Tú, tay kết pháp quyết treo ở trong đó.

Cùng lúc đó, một cỗ long tức mãnh liệt từ bốn phương tám hướng tụ đến, trói buộc hắn ngay tại chỗ, trong lúc nhất thời đúng là không cách nào trốn chạy ra xa.

Trong miệng hắn gầm thét một tiếng, Hoàng Đình Kinh cấp tốc vận chuyển, cất bước đạp mạnh hư không, ra sức nhảy ra trăm trượng, hai tay nắm chặt Trấn Hải Tấn Thiết Côn, gánh trên đầu vai.

Ngay sau đó, trong nháy mắt vuốt rỗng hạ xuống, hắn lấy thế vác núi chống đỡ vuốt rỗng.

"Lên cho ta."

Chỉ nghe hắn quát lớn một tiếng, lấy đầu vai làm điểm tựa, trường côn

trong tay ra sức vẩy một cái, trực tiếp đẩy Hắc Long trảo và Mã Tú Tú trong đó bay ra ngoài.

Nhưng vào lúc này, Tý Thử cũng đã nắm lấy thời cơ, lần nữa nhảy vọt tới Thẩm Lạc, lấy một góc độ thập phần xảo trá đột nhiên xông lên, dùi nhọn trong tay đâm nghiêng vào ngực hắn

Thẩm Lạc luân chuyển trường côn đi với thế chưa hết, căn bản không thể hoàn thủ, chỉ có thể sẽ bị trúng chiêu.

Nhưng vào lúc này, trước ngực của hắn đột nhiên bắn ra một vệt kim quang, trong nháy mắt uốn lượn quanh dùi nhọn màu xanh sẫm, thẳng đến Tý Thử.

"Hoảng Kim Thăng, đáng tiếc ngăn không được!" Tý Thử không khỏi thở nhẹ một tiếng.

Sau khi gã cân nhắc hơn thiệt, phát hiện cho dù bị trói, Thẩm Lạc cũng không chặn được một kích này, chẳng những gã không tránh né, ngược lại càng ra sức đâm tới Thẩm Lạc.

Nhưng lúc dùi nhọn sắp đâm vào ngực Thẩm Lạc, mi tâm Thẩm Lạc đột nhiên sáng lên quang mang thủy lam.

Một viên châu thủy lam lớn chừng quả đấm từ từ bay ra, ở trong phát tán ra một cỗ Thủy khí tức bàng bạc như biển, trong nháy mắt bao phủ trong phạm vi trăm trượng.

Chương 884: Cứu tử nhất sinh

"Định Phong Ba." Thẩm Lạc quát nhẹ một tiếng.

Trên minh châu thủy lam đột nhiên sáng lên quang mang, một cỗ lực cấm chế cường đại không gì sánh được trong nháy mắt từ trên đó phát tán ra.

Tý Thử phát hiện dùi nhọn trong tay mình cách tim Thẩm Lạc hơn ly thì ngừng lại, mà thân thể của gã cũng bị giam cầm tại chỗ, chỉ có một đôi mắt vẫn nhúc nhích không ngừng.

Thẩm Lạc lui về phía sau một bước, ngón tay ung dung đẩy dùi nhọn qua bên cạnh, không gian bốn phía bị giam cầm lần nữa hoạt động lại

Dùi nhọn trong tay Tý Thử sượt qua góc áo bên người hắn đâm vào không trung, mà Hoàng Kim Thằng cũng không thất bại, trực tiếp quán chặt lấy thân thể Tý Thử, trói buộc lại gã.

Thẩm Lạc không chút do dự, Hoàng Đình Kinh vận chuyển tới cực hạn, quanh thân phát ra trận trận kim quang, hư ảnh Long Tượng liên tiếp bay ra, nhao nhao hóa thành quang mang ngưng thực, tràn vào trong Trần Hải Tấn Thiết Côn.

"Chết cho ta."

Thẩm Lạc quát lớn một tiếng, Trần Hải Tấn Thiết Côn đại phóng quang mang, đập xuống Tý Thử.

Tý Thử cảm nhận được cỗ khí tức kinh người kia, căn bản không thể tin tưởng đây là lực lượng do tu sĩ Chân Tiên kỳ bực phát ra.

"Thìn Long, cứu ta, cứu ta..." Gã bắt chấp gì khác, kinh hoàng kêu lên.

Ngay lúc gã há miệng kêu cứu, thân ảnh Mã Tú Tú đã sớm biến mất tại chỗ, đột ngột xuất hiện sau lưng Thẩm Lạc.

Một tay nàng nhô ra, lại không huyễn hoá bất luận hư quang gì, bàn tay của nàng trực tiếp hiện ra chân thân vuốt rỗng, năm ngón tay sắc bén như câu, đâm tới tim Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc chỉ nhích thân thể qua bên cạnh một chút, cũng không lựa chọn hoàn toàn né tránh, tay vung Trấn Hải Tấn Thiết Côn cũng không mảy may dừng lại, đúng là lấy tư thái gần như đổi mệnh, cố chấp nện xuống Tý Thử.

Lần này, không chỉ Tý Thử ngây ngẩn cả người, ngay cả trong mắt Mã Tú Tú cũng hiện lên vẻ ngạc nhiên, về phần Tiêu Ngọc và các Ngọc Hồ tộc nhân thì đều nhin không được kêu lên.

"Thảm đại ca!"

Nương theo một tiếng gào thét vội vàng, một đạo huyết quang từ ngực Thẩm Lạc xuyên qua.

Canha tay Mã Tú Tú như Long Trảo Thủ, xuyên thấu qua hậu tâm Thẩm Lạc, đâm xuyên ra trước ngực của hắn, giữa năm ngón tay còn đang nắm non nửa trái tim máu me đâm đĩa.

Mà gần như đồng thời, một tiếng nổ đùng vang lên trước người Thẩm Lạc.

Trấn Hải Tấn Thiết Côn không thu lực chút nào đập vào đầu lâu Tý Thử, lập tức hóa thành một cỗ lực lượng cuồng bạo nổ bể ra, xé nát nhục thân và thân hồn Tý Thử thành mảnh nhỏ.

Mọi người ở đây đều bị một màn trước mắt làm sợ ngây người, ai cũng không ngờ Thẩm Lạc vậy mà làm thật, cứ như vậy đổi mệnh cùng Tý Thử.

Khuôn mặt Mã Tú Tú dưới mặt nạ cũng có chút cứng ngắc, khi Thẩm Lạc xuất hiện lần nữa ở trước mặt nàng, nàng từng không chỉ một lần tưởng tượng cảnh giết chết hắn, nhưng khi một màn này thật xảy ra, nàng lại cảm thấy trong đầu đột nhiên trống rỗng.

Nàng mờ mịt thu hồi thủ chương, mặc cho thân thể Thẩm Lạc từ cánh tay của nàng phía trước chậm rãi trượt xuống, ngã trên mặt đất.

Đúng lúc này, trên bầu trời gầm lên tiếng giận dữ, tiếng như cơn lôi, rung khắp thiên khung.

Ngưu Ma Vương liếc nhìn một màn Thảm Lạc chiến tử phía dưới, thân hình như thiên thạch từ trên không trung giáng xuống.

Mã Tú Tú thấy thế tới của gã hung mãnh, không dám đối cứng, trong nháy mắt gã rơi xuống đã chạy trốn ra trăm trượng, kéo dài khoảng cách.

Trong nháy mắt Ngưu Ma Vương rơi xuống, từ phía sau rút ra Quạt Ba Tiêu, đột nhiên đập tới Mã Tú Tú.

"Ầm ầm..."

Giữa thiên địa lập tức biến sắc, hư không bắt đầu kịch liệt rung động, từng luồng từng luồng phong trụ tiếp thiên trông rộng hiển hiện, vàng mênh mông, quay cuồng, mãnh liệt cuốn tới Mã Tú Tú.

Phía trên đại địa dâng lên một bức tường cát bụi to lớn, xoắn nát nhánh cây tàn thụ đầy đất, quét sạch qua.

Tích Lôi sơn tựa như da bị người ta lột ra, những nơi đi qua một mảnh hỗn độn.

Mã Tú Tú bị cuồng phong cuốn một cái, thân hình không thể nào vững chắc, thân thể không tự chủ được bay vào không trung, xoay vòng mấy cái mới thoáng ổn định lại, nhưng vẫn không thể tránh khỏi bị thổi bay ra xa.

Trong núi rừng, các lộ yêu ma cũng bị cuồng phong tác động đến, đại lượng khô lâu quỷ binh thể trạng yếu đuối nhao nhao bị gió lốc xé nát, trực tiếp hóa thành bột mịn. Về phần yêu vật còn lại tự nhiên cũng không thể nào ngăn cản nổi bị thổi lên không trung.

Thấy đông đảo yêu ma bị cuồng phong thổi đến liên tục bại lui, trên bầu trời lại có một bóng người đập xuống, lại lù lù bất động đứng trước chúng yêu ma, ngăn trở cuồng phong cuộn cuộn.

Thân hình người đó khô ngô, người khoác cốt giáp, chính là Cửu Minh lúc trước giao chiến cùng Ngưu Ma Vương.

Chỉ thấy trong tay y giơ lên một cái Tử Kim Hồ Lô, thân hồ lô tỏa ra thất thải quang mang, miệng hồ lô treo một viên đan dược màu vàng, lớn chừng trái nhãn, phía trên lại tản ra trận trận vàng sáng màu vàng mãnh liệt, giống như thủy triều nhộn nhạo lên từng tầng.

Mỗi một tầng vàng sáng phát qua bốn phía, gió lốc cuồng bạo kia mang tới ảnh hưởng liên bị tiêu trừ đi một phần.

Theo tầng tầng vàng sáng không ngừng dập dờn, Quạt Ba Tiêu vung vẩy ra gió lốc liên bị từng chút từng chút lắng xuống, bốn phía lại không còn bất kỳ gợn sóng nào, cho đến khôi phục lại bình tĩnh.

Sắc mặt Ngưu Ma Vương gắt gao nhìn chăm chăm Tử Kim Hồ Lô cùng viên đan dược màu vàng trong tay Cửu Minh, vẻ phẫn nộ trong mắt càng mãnh liệt.

"Đó chính là Định Phong Châu trong truyền thuyết à?" Lúc này một thanh âm đột nhiên từ phía sau gã vang lên.

"Không sai..."

Ngưu Ma Vương mới vừa nói ra miệng, đột nhiên cảm thấy không đúng, liền quay nhìn lại, lập tức mừng lớn nói: "Thảm đạo hữu, ngươi không sao à?"

"Kém chút bị đánh xuyên qua tim, cũng may bị lệch một phần." Thảm Lạc vuốt vuốt ngực của mình, nghĩ mà sợ nói.

Lời này tự nhiên không hoàn toàn thật, vừa rồi một kích của Mã Tú Tú xác thực đánh xuyên qua trái tim của hắn, bất quá không quấy nát mà thôi, đối với tu sĩ bình thường đã chết đến không thể chết lại, còn hắn thì dựa vào Đại Khai Bác thuật, mới chữa lại thương thế trí mệnh nhất này.

"Thảm huynh đệ vận khí không tệ, hôm nay nếu có thể trốn được một mạng, ngày sau tất có hậu phúc." Ngưu Ma Vương nghe xong, cũng không nhìn được nói ra.

Chỉ là nói xong, ánh mắt của gã bỗng trở nên càng thêm nặng nề.

"Sao không sử dụng độn thuật, mang mọi người thoát ra ngoài?" Lòng mà Thảm Lạc nhíu lại, truyền âm hỏi.

"Không dễ như vậy, lần này yêu ma tiên công đã chuẩn bị thập phần toàn diện, không chỉ Cửu Minh tự mình dẫn đội, trước khi tiên công còn bày ra Phong Thiên đại trận, phong cấm toàn bộ Tích Lôi sơn." Ngưu Ma Vương

giải thích.

Thảm Lạc ngửa đầu nhìn lên thiên khung, lúc này mới phát hiện thượng thiên dường như không khác bình thường, nhưng đám mây treo ở trên bầu trời kia, lại tựa như bik đóng đinh trong hư không, không có nửa dấu hiệu chuyển động.

"Nhiều người như vậy muốn toàn thân trở ra, đã không thể nào. Thảm đạo hữu, một hồi ta sẽ thử phá vỡ phong cấm màn trời, ngươi cố gắng mang theo Ngọc Diện trốn chạy ra nơi đây. Ta đã thiếu nàng một đời, không thể lại hại chết nàng một lần nữa." Ngu Ma Vương truyền âm nói.

Thảm Lạc nghe vậy, há hốc miệng, nhưng lại không biết nên nói cái gì.

"Đa tạ." Ngu Ma Vương nói lời cảm tạ một tiếng, một bước phóng tới trước.

Chỉ thấy quang mang xen đen quanh thân gã đột nhiên sáng lên, thân thể lác một cái bắt đầu cực tốc phòng lớn, trong thoáng qua đã hóa thành một cự nhân hùng vĩ cao tới trăm trượng.

Tay gã nắm một cây Hỗn Thiết Côn to lớn, gào thét luân chuyển, muốn đâm tới màn trời trên không.

Nhưng vào lúc này, một thân ảnh nguy nga cũng trong nháy mắt đột ngột từ mặt đất mọc lên, Cửu Minh vậy mà cũng hóa ra thân cao trăm trượng, nắm trong tay một thanh Phá Phách Phủ, hung hăng tung bổ xuống Hỗn Thiết Côn của Ngu Ma Vương.

Chương 885: Lục Nhĩ Mi Hầu

"Bang."

Theo một tiếng kim loại giao kích vô cùng to lớn vang lên, cự phủ chém xuống đầu Hồn Thiết Côn, bắn ra một mảnh hoả tinh màu vàng.

Hai cỗ lực lượng hùng hậu không gì sánh được, kịch liệt va chạm lập tức nổ tung một vòng khí lãng to lớn, đánh thẳng vào bốn phía hư không, khuếch tán ra chung quanh.

Một cỗ gió lốc cuồng bạo thổi đến, thân hình Thâm Lạc bỗng nhiên lão đảo một cái, cơ hồ đứng thẳng không nổi. Hắn vội vàng vận chuyển Hoàng Đình Kinh, lấy Long Tượng lực chống đỡ, mới miễn cưỡng che lại bọn Tiểu Ngọc sau lưng.

Nhìn hai thân ảnh to lớn Ngưu Ma Vương cùng Cửu Minh phía trước, trong lòng hắn rung động không thôi.

Cho dù là tu sĩ Thái Ất cảnh, cũng có phân chia mạnh yếu, hai người trước mắt không thể nghi ngờ chính là cường giả Thái Ất đỉnh tiêm.

Đúng lúc này, Ngưu Ma Vương bỗng nhiên quát lớn, quanh thân bắt đầu sáng lên từng vòng từng vòng vàng sáng màu đen, trong hai mắt cũng nổi lên màu đỏ như máu, quanh thân bốc lên hơi nước, bay lên trận trận vụ khí màu trắng.

Xương cốt gã rung động "Đôm đốp", Hồn Thiết Côn vôn bị Cửu Minh áp chế đột nhiên bạo khởi, một cỗ lực đạo cường đại không gì sánh được phóng lên tận trời, trực tiếp đẩy cự phủ Cửu Minh ra, đâm thẳng tới màn trời.

Hồn Thiết Côn khuấy động thiên địa nguyên khí, phát ra từng tầng từng tầng xích hồng quang mang, chiếu rọi phiến thiên vân hư giả kia một mảnh huyết hồng, như ráng chiều hỏa thiêu phủ kín toàn bộ màn trời.

Giờ khắc này, Đại Lục Ngưu Ma Vương đã hiện rõ tên tuổi.

Thẩm Lạc quay lại nhìn thoáng qua đám người sau lưng, trong lòng do dự một chút, lông mày nhăn thành cục.

Bất quá, hắn rất nhanh liền quyết đoán, cuối cùng vẫn không thể nào cứ như vậy từ bỏ những người khác, chỉ đem Ngọc Điện công chúa thoát đi.

Cổ tay Thẩm Lạc chuyển một cái, Hoảng Kim Thăng lập tức từ trong tay áo nhô ra, quần lầy hơn mười người sau lưng thành xâu chuỗi, trên hai tay truyền ra một trận cảm giác nóng rực, sắp thi triển Chấn Sí Thiên Lý độn thuật.

Nhưng ngay lúc này, trong trời cao nảy sinh dị biến.

Chỉ thấy thiên vân bị thiêu đốt kia bị Phong Thiên đại trận giam cầm, liền bị một cơn Ngưu Ma Vương đâm xuyên, một bóng người đột ngột xuất hiện ở phía sau gã.

Người này thân hình cồng xuồng, hình thể gầy gò, vóc người so với Ngưu Ma Vương giống như sơn nhạc cùng ngoạn thạch, nhưng trên thân phát ra yêu lực khủng bố, lại làm cho trong lòng Thẩm Lạc hoảng hốt.

Hắn vừa định há miệng nhắc nhở, đột nhiên cảm thấy thân ảnh kia có chút quen thuộc, trên thân nó tuy có áo giáp che đậy thân thể, nhưng chỗ trần trụi lại mọc đầy lông tóc, tay chân vừa rộng vừa dài, nhìn xem rõ ràng không phải Nhân tộc, mà là loài khí.

"Tề Thiên Đại Thánh?" Trong lòng Thẩm Lạc không khỏi kêu lên.

Nhưng tiếp theo một cái chớp mắt, đã thấy yêu hầu kia cầm một thanh trường mâu đen kịt, ý cười đầy mặt đâm vào sống lưng Ngưu Ma Vương.

Một kích này không phải là từ sau xuyên qua phía trước, mà là từ trên xuống dưới, dọc theo cột sống Ngưu Ma Vương.

"Rống..."

Ngưu Ma Vương phát ra một tiếng hét lớn, miệng vết thương sau lưng có vô số sương mù màu đen bốc lên, vốn khí thế đã sắp phá thiên lập tức dừng một chút, cả người trở nên hôi bại.

Chỉ chốc lát sau, tựa như gã tán đi khí lực toàn thân, thân hình bắt đầu nhanh chóng rút về, rất nhanh khôi phục lại bình thường.

Mà trường mâu đâm vào cột sông kia theo thân thể của gã từ từ nhỏ dần, bị ép ra ngoài từng chút một.

Yêu hầu kia đi ra phía trước, đưa tay nhặt lên trường mâu ưỡn một cái, đưa đến cổ họng Ngưu Ma Vương, nhếch miệng lộ ra răng nanh trắng hếu, cười hỏi: "Hắc hắc, lão Ngưu, đã lâu không gặp..."

Toàn thân Ngưu Ma Vương vẫn còn run rẩy, Hồn Thiết Côn cũng rơi vào bên cạnh, gã siết chặt nắm đấm, đánh giá yêu hầu kia vài lần, lập tức nở nụ cười.

"Người cười cái gì?" Yêu hầu thấy Ngưu Ma Vương cười lộ ra vẻ mỉa mai, hỏi.

"Hừ, đã qua bao nhiêu năm, Lục Nhĩ Mi Hầu, người vẫn không có tiền đồ." Ý cười Ngưu Ma Vương không giảm, nói ra.

Yêu hầu nghe vậy, thần sắc khẽ biến, trên mặt lập tức hiện ra vẻ dữ tợn.

"Ta mặc dù cùng con khi kia không hợp nhau, nhưng thực tình không nhìn trúng người, làm sao? Người bây giờ đã nhập ma đạo, còn muốn học hắc? Nếu thật muốn học hắc, làm sao cũng nên học ra Đấu Chiến Thắng Phật đi?" Ngưu Ma Vương tiếp tục giễu cợt.

"Học hắc? Xú hầu tử kia đã không biết mục nát ở trong cái xó nào, ta làm sao phải học hắc?" Lục Nhĩ Mi Hầu ngửa đầu nhìn bầu trời một cái, vẻ phẫn nộ trên mặt dần dần biến mất, hỏi phục lại bình tĩnh nói.

Ngưu Ma Vương thấy vậy, trong mắt cũng hiện lên vẻ ngạc nhiên.

"Làm sao? Thật bất ngờ à? Ta cũng đã sớm không phải bóng dáng con khi kia, sao lại bị người chọc giận?" Lục Nhĩ Mi Hầu nhíu mày lại, vừa cười vừa nói.

"Nghe nói Ma tộc phục sinh người xong, người liền gia nhập trong đó, làm cái gì cầu thí mười hai Tôn Giả, chỉ bằng điểm này, người cũng không làm được bóng dáng con khi kia." Ngưu Ma Vương phun một ngụm máu tươi,

cười lạnh nói.

"Đừng cố chọc giận ta, đối với ngươi cũng không có chỗ tốt?" Ánh mắt Lục Nhĩ Mi Hầu lạnh dần, nói.

Ngưu Ma Vương lại ra vẻ hồn nhiên vô tình.

"Ta biết ngươi không sợ chết, bất quá dù là ngươi, cũng có người để quan tâm?" Lục Nhĩ Mi Hầu nói, ngẩng đầu nhìn Hồng Hải Nhi đang giao chiến, lại liếc mắt nhìn Ngọc Diện công chúa được Thâm Lạc bảo hộ sau lưng.

"Ngươi muốn làm gì cứ nhắm vào ta, dùng tính mệnh người khác áp chế ta, sẽ chỉ làm ta càng thêm xem thường ngươi." Ngưu Ma Vương nói.

"Ta cũng không muốn làm chuyện nhục phụ nữ trẻ em, ngươi ngoan ngoãn giao ra Thiên Sách, ta chỉ ít có thể cam đoan hai người bọn họ còn sống rời khỏi đây." Lục Nhĩ Mi Hầu nói.

"Sống hay không sống, chỉ sợ không phải ngươi có thể quyết định?" Lúc này, thanh âm Cửu Minh bỗng nhiên truyền đến.

Lục Nhĩ Mi Hầu nghe vậy, lông mày nhíu lại nhìn về phía y, trong mắt lại nhiều hơn một phần sát ý.

"Đừng quên, lần này tiên đánh Tích Lôi sơn người chủ sự là ta, ngươi chỉ hỗ trợ bên cạnh." Cửu Minh cười lạnh một tiếng, không tránh né chút nào đối mặt gã, nói ra.

Lục Nhĩ Mi Hầu nghe vậy, trong mắt ẩn giận không phát, có vẻ hơi do dự.

Bất quá rất nhanh, gã thu tay lại, thu hồi trường mâu đang dí vào cổ Ngưu Ma Vương, trực tiếp bỏ đi.

Cửu Minh thấy thế, nhắm mắt lại, trên mặt cũng hiện ra một vòng tức giận, trước mắt Ngưu Ma Vương đã bị thương nặng, có Lục Nhĩ Mi Hầu bên cạnh hay không cũng không quan trọng, chuyện phía sau một mình y xử lý là đủ.

"Trước đó một mực lôi kéo ngươi, nhưng ngươi tâm cao khí ngạo, chướng mắt Ma tộc chúng ta. Hiện tại thế nào, có lời gì nói?" Y chậm rãi đi đến trước Ngưu Ma Vương, mở miệng hỏi.

"Dựa vào Lục Nhĩ Mi Hầu đánh lên mới có thể thủ thắng, ta có gì để nói với ngươi?" Ngưu Ma hỏi ngược lại.

"Thắng làm vua thua làm giặc, đây là đạo lý Trác Lộc chiến năm đó dạy cho chúng ta, chẳng lẽ ngươi còn không biết?" Cửu Minh lại mảy may không thèm để ý, nói.

"Bớt nhiều lời, muốn động thủ thì cứ tới, Thiên Sách ta sẽ không giao cho ngươi." Ngưu Ma Vương cười lạnh nói.

"Gấp làm gì, cho dù muốn giết, ngươi cũng sẽ là kẻ chết cuối cùng. Những Yêu tộc Hồ tộc đi theo ngươi, từng tên sẽ chết trước mắt của ngươi." Cửu Minh cười cười, nói.

Nói xong, y đưa tay cách không một trảo, một nữ tử hồ tộc bên cạnh Ngọc Diện công chúa bị một cỗ lực lượng vô hình kéo tới, trong nháy mắt bay vào tay Cửu Minh.

Y bóp lấy cổ nữ tử, tiện tay nhẹ nhàng vặn một cái, liền bẻ gãy cổ nữ tử, như đang thị uy ném vào trước người Ngưu Ma Vương.

Chương 886: Lục Nhĩ Mi Hầu

"Bang."

Theo một tiếng kim loại giao kích vô cùng to lớn vang lên, cự phủ chém xuống đầu Hồn Thiết Côn, bắn ra một mảnh hoả tinh màu vàng.

Hai cỗ lực lượng hùng hậu không gì sánh được, kịch liệt va chạm lập tức nổ tung một vòng khí lãng to lớn, đánh thẳng vào bốn phía hư không, khuếch tán ra chung quanh.

Một cỗ gió lốc cuồng bạo thổi đến, thân hình Thâm Lạc bỗng nhiên lão đảo một cái, cơ hồ đứng thẳng không nổi. Hắn vội vàng vận chuyển Hoàng Đình Kinh, lấy Long Tượng lực chống đỡ, mới miễn cưỡng che lại bọn Tiểu Ngọc sau lưng.

Nhìn hai thân ảnh to lớn Ngưu Ma Vương cùng Cửu Minh phía trước, trong lòng hắn rung động không thôi.

Cho dù là tu sĩ Thái Ất cảnh, cũng có phân chia mạnh yếu, hai người trước mắt không thể nghi ngờ chính là cường giả Thái Ất đỉnh tiêm.

Đúng lúc này, Ngưu Ma Vương bỗng nhiên quát lớn, quanh thân bắt đầu sáng lên từng vòng từng vòng vàng sáng màu đen, trong hai mắt cũng nổi lên màu đỏ như máu, quanh thân bốc lên hơi nước, bay lên trận trận vụ khí màu trắng.

Xương cốt gã rung động "Đôm đốp", Hồn Thiết Côn vôn bị Cửu Minh áp chế đột nhiên bạo khởi, một cỗ lực đạo cường đại không gì sánh được phóng lên tận trời, trực tiếp đẩy cự phủ Cửu Minh ra, đâm thẳng tới màn trời.

Hồn Thiết Côn khuấy động thiên địa nguyên khí, phát ra từng tầng từng tầng xích hồng quang mang, chiếu rọi phiến thiên vân hư giả kia một mảnh huyết hồng, như ráng chiều hỏa thiêu phủ kín toàn bộ màn trời.

Giờ khắc này, Đại Lục Ngưu Ma Vương đã hiện rõ tên tuổi.

Thẩm Lạc quay lại nhìn thoáng qua đám người sau lưng, trong lòng do dự một chút, lông mày nhăn thành cục.

Bất quá, hắn rất nhanh liền quyết đoán, cuối cùng vẫn không thể nào cứ như vậy từ bỏ những người khác, chỉ đem Ngọc Điện công chúa thoát đi.

Cổ tay Thẩm Lạc chuyển một cái, Hoảng Kim Thăng lập tức từ trong tay áo nhô ra, quần lầy hơn mười người sau lưng thành xâu chuỗi, trên hai tay truyền ra một trận cảm giác nóng rực, sắp thi triển Chấn Sí Thiên Lý độn thuật.

Nhưng ngay lúc này, trong trời cao nảy sinh dị biến.

Chỉ thấy thiên vân bị thiêu đốt kia bị Phong Thiên đại trận giam cầm, liền bị một cơn Ngưu Ma Vương đâm xuyên, một bóng người đột ngột xuất hiện ở phía sau gã.

Người này thân hình cồng xuông, hình thể gầy gò, vóc người so với Ngưu Ma Vương giống như sơn nhạc cùng ngoạn thạch, nhưng trên thân phát ra yêu lực khủng bố, lại làm cho trong lòng Thẩm Lạc hoảng hốt.

Hắn vừa định há miệng nhắc nhở, đột nhiên cảm thấy thân ảnh kia có chút quen thuộc, trên thân nó tuy có áo giáp che đậy thân thể, nhưng chỗ trần trụi lại mọc đầy lông tóc, tay chân vừa rộng vừa dài, nhìn xem rõ ràng không phải Nhân tộc, mà là loài khí.

"Tề Thiên Đại Thánh?" Trong lòng Thẩm Lạc không khỏi kêu lên.

Nhưng tiếp theo một cái chớp mắt, đã thấy yêu hầu kia cầm một thanh trường mâu đen kịt, ý cười đầy mặt đâm vào sống lưng Ngưu Ma Vương.

Một kích này không phải là từ sau xuyên qua phía trước, mà là từ trên xuống dưới, dọc theo cột sống Ngưu Ma Vương.

"Rống..."

Ngưu Ma Vương phát ra một tiếng hét lớn, miệng vết thương sau lưng có vô số sương mù màu đen bốc lên, vốn khí thế đã sắp phá thiên lập tức dừng một chút, cả người trở nên hôi bại.

Chỉ chốc lát sau, tựa như gã tán đi khí lực toàn thân, thân hình bắt đầu nhanh chóng rút về, rất nhanh khôi phục lại bình thường.

Mà trường mâu đâm vào cột sông kia theo thân thể của gã từ từ nhỏ dần, bị ép ra ngoài từng chút một.

Yêu hầu kia đi ra phía trước, đưa tay nhặt lên trường mâu ưỡn một cái, đưa đến cổ họng Ngưu Ma Vương, nhếch miệng lộ ra răng nanh trắng hếu, cười hỏi: "Hắc hắc, lão Ngưu, đã lâu không gặp..."

Toàn thân Ngưu Ma Vương vẫn còn run rẩy, Hồn Thiết Côn cũng rơi vào bên cạnh, gã siết chặt nắm đấm, đánh giá yêu hầu kia vài lần, lập tức nở nụ cười.

"Người cười cái gì?" Yêu hầu thấy Ngưu Ma Vương cười lộ ra vẻ mỉa mai, hỏi.

"Hừ, đã qua bao nhiêu năm, Lục Nhĩ Mi Hầu, người vẫn không có tiền đồ." Ý cười Ngưu Ma Vương không giảm, nói ra.

Yêu hầu nghe vậy, thần sắc khẽ biến, trên mặt lập tức hiện ra vẻ dữ tợn.

"Ta mặc dù cùng con khi kia không hợp nhau, nhưng thực tình không nhìn trúng người, làm sao? Người bây giờ đã nhập ma đạo, còn muốn học hấn? Nếu thật muốn học hấn, làm sao cũng nên học ra Đấu Chiến Thắng Phật đi?" Ngưu Ma Vương tiếp tục giễu cợt.

"Học hấn? Xú hầu tử kia đã không biết mục nát ở trong cái xó nào, ta làm sao phải học hấn?" Lục Nhĩ Mi Hầu ngửa đầu nhìn bầu trời một cái, vẻ phẫn nộ trên mặt dần dần biến mất, hỏi phục lại bình tĩnh nói.

Ngưu Ma Vương thấy vậy, trong mắt cũng hiện lên vẻ ngạc nhiên.

"Làm sao? Thật bất ngờ à? Ta cũng đã sớm không phải bóng dáng con khi kia, sao lại bị người chọc giận?" Lục Nhĩ Mi Hầu nhíu mày lại, vừa cười vừa nói.

"Nghe nói Ma tộc phục sinh người xong, người liền gia nhập trong đó, làm cái gì cầu thí mười hai Tôn Giả, chỉ bằng điểm này, người cũng không làm được bóng dáng con khi kia." Ngưu Ma Vương phun một ngụm máu tươi,

cười lạnh nói.

"Đừng cố chọc giận ta, đối với ngươi cũng không có chỗ tốt?" Ánh mắt Lục Nhĩ Mi Hầu lạnh dần, nói.

Ngưu Ma Vương lại ra vẻ hồn nhiên vô tình.

"Ta biết ngươi không sợ chết, bất quá dù là ngươi, cũng có người để quan tâm?" Lục Nhĩ Mi Hầu nói, ngẩng đầu nhìn Hồng Hải Nhi đang giao chiến, lại liếc mắt nhìn Ngọc Diện công chúa được Thâm Lạc bảo hộ sau lưng.

"Ngươi muốn làm gì cứ nhắm vào ta, dùng tính mệnh người khác áp chế ta, sẽ chỉ làm ta càng thêm xem thường ngươi." Ngưu Ma Vương nói.

"Ta cũng không muốn làm chuyện nhục phụ nữ trẻ em, ngươi ngoan ngoãn giao ra Thiên Sách, ta chỉ ít có thể cam đoan hai người bọn họ còn sống rời khỏi đây." Lục Nhĩ Mi Hầu nói.

"Sống hay không sống, chỉ sợ không phải ngươi có thể quyết định?" Lúc này, thanh âm Cửu Minh bỗng nhiên truyền đến.

Lục Nhĩ Mi Hầu nghe vậy, lông mày nhíu lại nhìn về phía y, trong mắt lại nhiều hơn một phần sát ý.

"Đừng quên, lần này tiên đánh Tích Lôi sơn người chủ sự là ta, ngươi chỉ hỗ trợ bên cạnh." Cửu Minh cười lạnh một tiếng, không tránh né chút nào đối mặt gã, nói ra.

Lục Nhĩ Mi Hầu nghe vậy, trong mắt ẩn giận không phát, có vẻ hơi do dự.

Bất quá rất nhanh, gã thu tay lại, thu hồi trường mâu đang dí vào cổ Ngưu Ma Vương, trực tiếp bỏ đi.

Cửu Minh thấy thế, nhắm mắt lại, trên mặt cũng hiện ra một vòng tức giận, trước mắt Ngưu Ma Vương đã bị thương nặng, có Lục Nhĩ Mi Hầu bên cạnh hay không cũng không quan trọng, chuyện phía sau một mình y xử lý là đủ.

"Trước đó một mực lôi kéo ngươi, nhưng ngươi tâm cao khí ngạo, chướng mắt Ma tộc chúng ta. Hiện tại thế nào, có lời gì nói?" Y chậm rãi đi đến trước Ngưu Ma Vương, mở miệng hỏi.

"Dựa vào Lục Nhĩ Mi Hầu đánh lên mới có thể thủ thắng, ta có gì để nói với ngươi?" Ngưu Ma hỏi ngược lại.

"Thắng làm vua thua làm giặc, đây là đạo lý Trác Lộc chiến năm đó dạy cho chúng ta, chẳng lẽ ngươi còn không biết?" Cửu Minh lại mảy may không thèm để ý, nói.

"Bớt nhiều lời, muốn động thủ thì cứ tới, Thiên Sách ta sẽ không giao cho ngươi." Ngưu Ma Vương cười lạnh nói.

"Gấp làm gì, cho dù muốn giết, ngươi cũng sẽ là kẻ chết cuối cùng. Những Yêu tộc Hồ tộc đi theo ngươi, từng tên sẽ chết trước mắt của ngươi." Cửu Minh cười cười, nói.

Nói xong, y đưa tay cách không một trảo, một nữ tử hồ tộc bên cạnh Ngọc Diện công chúa bị một cỗ lực lượng vô hình kéo tới, trong nháy mắt bay vào tay Cửu Minh.

Y bóp lấy cổ nữ tử, tiện tay nhẹ nhàng vặn một cái, liền bẻ gãy cổ nữ tử, như đang thị uy ném vào trước người Ngưu Ma Vương.

Chương 887: Hung hãn không sợ chết

Khoé mắt Ngưu Ma Vương khẽ nhả một cái, biết y có ý bắt người bên cạnh Ngọc Diện, nhưng vẫn không nói gì.

Cửu Minh cũng không nóng nảy, lần nữa tiện tay trao một cái, lại hút một người vào trong tay, giết chết như trước ném tới bên cạnh Ngưu Ma Vương.

"Đừng uổng phí sức lực.." Ngưu Ma Vương thản nhiên nói.

"Đã nói rồi, không cần gấp, chúng ta từ từ sẽ đến." Cửu Minh không thêm đề ý chút nào, nói ra.

Y đưa tay hư không một trao, đột nhiên chụp lấy Tiểu Ngọc núp sau lưng Ngọc Diện công chúa. Lập tức nàng cảm thấy một cỗ lực lượng khó mà chống cự đánh tới, trong miệng kinh hô một tiếng, thân thể bị hút qua.

Đúng lúc này, một đạo cơn ảnh màu vàng bỗng nhiên từ giữa không trung đập xuống, ở trong tản ra ba động pháp lực cường đại đánh gãy cỗ lực đạo kia.

Cùng lúc đó, thân ảnh Thâm Lạc lướt ngang ra, ngăn trước người Tiểu Ngọc.

"Thâm đại ca..." Tiểu Ngọc tràn đầy kinh hoảng, lâm bẫm nói.

Thâm Lạc không quay lại nhìn nàng, chỉ gắt gao nhìn chăm chăm Cửu Minh phía trước, không dám phân thân.

"Lúc này, còn muốn chết sao? A... Là một Nhân tộc." Cửu Minh thấy rõ hình dạng Thâm Lạc, kinh ngạc nói.

Sonf mi Thâm Lạc gấp gáp, trong lòng do dự nên dùng Thiên Sách hay không.

Một khi mượn lực lượng Thiên Sách, chưa hẳn có thể ngăn cản người này công kích thì không nói, còn có thể biến mình thành cái đinh trong mắt Ma tộc, lần này cho dù có thể may mắn đào thoát, tình cảnh ngày sau cũng nhất định càng thêm gian nan.

Cửu Minh thấy Thẩm Lạc không nói gì, chỉ gất gao nhìn chăm chăm mình, trong lòng không khỏi cảm thấy buồn cười.

Y cảm thấy thần tình kia, tựa như con mồi đang nhìn chòng chọc mũi tên trong tay thợ săn, chỉ cần mình đủ chăm chú là sẽ có cơ hội đào mệnh.

"Bọ ngựa đầu xe, hung hãn không sợ chết." Cửu Minh giễu cợt một tiếng, nhắc chuông chộp tới Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc lập tức cảm thấy quanh thân bị một cỗ lực lượng cường đại khóa lại, tiếp theo thân thể nghiêng một chút, bay về phía Cửu Minh.

Tiểu Ngọc sau lưng chụp lấy Thẩm Lạc, nhưng chụp vào hư không nên ngã sấp xuống dưới.

Lúc Thẩm Lạc sắp bay đến phụ cận, một đạo hào quang màu vàng từ trong tay áo đột ngột nhô ra, thuận theo cỗ hấp lực cường đại kia bắn thẳng đến, trong nháy mắt đã tới trước Cửu Minh, quấn theo cánh tay của y.

"Hoảng Kim Thăng..."

Trong mắt Cửu Minh lóe lên vẻ ngạc nhiên, cánh tay đột nhiên chấn động, một cỗ kinh khí vô hình trong nháy mắt từ trên cánh tay chấn động ra, làm ống tay áo gã chống phồng lên.

Hoảng Kim Thăng quán lên, còn chưa kịp trói buộc, đã bị nguồn lực lượng này đẩy ra.

Cùng lúc đó, Thẩm Lạc thừa dịp cỗ hấp lực kia hơi giảm, lập tức về một tấm Độn Địa Phù, "Vèo" một tiếng chui vào lòng đất, biến mất không thấy gì nữa.

Cửu Minh nắm lấy Hoảng Kim Thăng, lúc này mới phát hiện Thẩm Lạc đã bỏ chạy.

Nhưng rất nhanh, lông mày y không khỏi nhíu lên một chút, vừa cười vừa

nói: "Cho người cơ hội chạy trốn, thì nên trốn sạch sẽ lưu loát, người lại tiềm ẩn ở một nơi bí mật gần đó, không phải muốn chết sao?"

Nói xong, y đột nhiên nâng lên một cước, giẫm lên mặt đất.

Nương theo một tiếng vang thật lớn, cả vùng đại địa chấn động kịch liệt, từng khe rãnh dày đặc từ trên mặt đất nứt toác ra, một bóng người từ trong khe nứt lớn nhất đột nhiên bay ra, thành linh chính là Thẩm Lạc.

Không đợi hắn rơi xuống đất, Cửu Minh lần nữa ra tay, một chương võ xuống hắn.

Nhưng giờ phút này, Ngưu Ma Vương một mực ngã xuống, bỗng nhiên toàn thân bốc lên huyết quang, thân hình bạo khởi, dùng đôi sừng cong trên đỉnh đầu đâm tới Cửu Minh.

Sau lưng gã, trong hư không thành linh hiện lên một hư ảnh trâu đen khổng lồ, hung hăng va chạm về phía Cửu Minh.

"Ầm" một tiếng vang lên, Cửu Minh bị cỗ lực đạo cường đại này va chạm, thân thể không tự chủ lao đảo một cái, kém chút té ngã.

Mà Thẩm Lạc vừa rồi bị y ép ra mặt đất cũng không thừa cơ đánh tới, mà chẳng biết lúc nào đã thu hồi Trấn Hải Tấn Thiết Côn, hai tay bắt đầu nhanh chóng kết ấn, ngửa đầu nhìn lên không trung.

"Tam Tinh Diệt Ma, roi!" Hai mắt Thẩm Lạc sáng lên một đạo thần thái, hai tay đột nhiên kéo xuống phía dưới một cái, cao giọng quát.

Hắn vừa nói xong, trong tinh hà xa xôi, tựa hồ có một cỗ lực lượng tối tăm dẫn dắt, ngôi sao lưu chuyển, quang mang rạng rỡ.

Ngay sau đó, chỗ sâu bầu trời bị Phong Thiên đại trận phong tỏa, bỗng nhiên sáng lên tia sáng chói mắt, ba ngôi sao màu vàng to lớn vô cùng đột phá hư không hạ xuống, chiếu rọi toàn bộ Tích Lôi sơn thành một mảnh sáng như tuyết.

Quý tích chúng rơi xuống kéo theo ba đạo kim diễm quang ngân thậ dài, sáng chói không gì sánh được.

Khác với lúc trước, lần này cũng không phải là ba ngôi sao dần dần rơi, mà

ba ngôi sao cùng tiến, đồng loạt giáng xuống bên này.

Lúc tới gần Phong Thiên đại trận, ba ngôi sao cùng kết giới đại trận phát sinh ma sát kịch liệt, ánh sáng trên đó sáng lên bạo tăng gấp đôi, từ quang mang kim hoàng biến thành quang huy nóng sáng.

"Ầm ầm" tiếng vang, như muốn phá vỡ màng nhĩ, khiến cho người nghe cảm thấy như thiên khung sụp đổ.

Đám người giao chiến phía dưới không khỏi nhao nhao dừng tay, ngửa đầu nhìn lên không trung.

Cửu Minh ngửa đầu nhìn thoáng qua màn trời, sau đó ánh mắt rơi trên người Thẩm Lạc, có chút ngạc nhiên nói: "Tiểu tử Nhân tộc người lại còn biết thần thông Tam Tinh Diệt Ma, vậy không thể để người sống tiếp nữa."

Nói xong, y sải bước ra, thẳng đến Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc không dám ngạnh kháng, vội vàng thi triển Tà Nguyệt Bộ tránh ra, cùng lúc đó, hấn lấy ra Trấn Hải Tấn Thiết Côn, bảo hộ bên người.

Nhưng thân hình hấn vừa mới di động, Cửu Minh đã đến trước người, một quyền đập xuống ngực hấn.

Dịch tại bạch ngọc sách. Thẩm Lạc căn bản không né tránh kịp, chỉ có thể lấy tay ngăn trước người.

Chỉ nghe "Két" một tiếng vang lên, cánh tay Thẩm Lạc ứng thanh đứt gãy, thân thể cũng bị cự lực này đánh bay ra sau.

Hấn tỉnh đứng lên, trong nháy mắt Cửu Minh đã đến trước người, nâng lên một cước, trùng điệp giẫm lên ngực của hấn.

Trong khoảnh khắc đó, Thẩm Lạc đã vận khởi công pháp Hoàng Đình Kinh chống cự, nhưng chỗ ngực vẫn truyền đến một tiếng vang giòn, trực tiếp hạ xuống một cái hố sâu.

Đau đớn giống như thủy triều cuốn tới, cho dù Thẩm Lạc cũng cảm thấy khó có thể chịu đựng được.

Đúng lúc này, trên bầu trời bỗng nhiên truyền đến một tiếng oanh minh to

lớn, một ngôi sao va chạm cùng Phong Thiên đại trận, tiêu hao đại lượng lực lượng, trực tiếp vỡ nát ra.

Kịch liệt bạo tạc trùng kích, làm Phong Thiên đại trận nổ tung ra một vết rách, mặt khác hai ngôi sao kia kéo theo đuôi lửa màu vàng, rút cuộc giáng xuống.

Trong nháy mắt đột phá Phong Tỏa đại trận, hai ngôi sao màu vàng rút cuộc khóa chặt Cửu Minh, rơi thẳng xuống y.

Cửu Minh chau mày, một cước đá bay Thảm Lạc, hai chân đột nhiên giẫm lên mặt đất một cái, nâng lên một quyền đập tới hai ngôi sao trên bầu trời

"Ầm."

Một đạo quyền ảnh màu vàng bay lên không, đón gió căng phồng lên gấp trăm lần, đập vào một ngôi sao trong đó.

Ngôi sao màu vàng ầm vang chấn động, kim điểm mặt ngoài tăng vọt gấp đôi, thế hạ xuống dừng lại một chút, nhưng rất nhanh lại tiếp tục rơi xuống.

Cửu Minh thấy thế, trong mắt lóe lên vẻ ngạc nhiên, trên thân loé lên quang mang, cơ bắp xương cốt bắt đầu tăng vọt lên, rất nhanh hóa thành một cự nhân cao hơn mười trượng, hai bàn tay giơ cao lên, đón đỡ hai ngôi sao màu vàng.

"Ầm ầm."

Hai tiếng nổ kịch liệt truyền đến, Cửu Minh vậy mà lấy thế nâng bầu trời, một trái một phải giơ lên hai ngôi sao màu vàng.

Chỉ là hai đầu gối y hơi gấp lại, cánh tay run rẩy, hiển nhiên chịu lực không nhẹ.

Chương 888: Bảo hồ lột da

"Vu" tiếng gió đại tác.

Hai ngôi sao như hai đoàn thiên hỏa không ngừng thiêu đốt trong lòng bàn tay Cửu Minh, trận trận lực lượng diệt không ngừng ép xuống, cuối cùng ép cho thân hình y thấp hơn một phần.

"Ầm ầm" hai tiếng nổ đùng, gần như đồng thời vang lên.

Hai ngôi sao diệt ma rốt cuộc bị hao hết lực lượng cuối cùng, ầm vang vỡ ra.

Cửu Minh bị cỗ lực lượng cuồng bạo này chấn động, lão đảo lúi lại hai bước, nhưng lập tức đứng vững vàng lại.

"Chút uy lực Tam Tinh Diệt Ma ấy, so với năm đó Bồ Đề lão tổ thi triển đơn giản khác nhau một trời một vực." Y nhìn thoáng qua hai tay huyết hồng bị thiêu đốt, sau đó nhìn về phía Thẩm Lạc, trên mặt lộ ra nụ cười mỉa mai.

Một khắc này, nụ cười khinh thị trên mặt y, in dấu thật sâu trong lòng Thẩm Lạc.

Đôi mắt cường giả như Cửu Minh, cuối cùng hấn vẫn quá mức nhỏ yếu.

"Ngu Ma Vương, sự kiên nhẫn của ta đã bị tiểu tử Nhân tộc này làm hao hết, ngươi nếu không chịu giao ra Thiên Sách, ta cũng không giết từng tên nữa, lần này ta giết sạch bọn hấn." Ánh mắt Cửu Minh âm lãnh, chậm rãi nói.

Nói xong, một bàn tay y chậm rãi dựng lên, trong lòng bàn tay xuất hiện lôi điện màu đỏ sậm giao thoa tại đầu ngón tay, "Phích lịch" rung động, từ đó tản mát ra một cỗ uy áp đáng sợ.

Chỉ thấy ngón tay y chà một cái, một đạo lôi điện màu đỏ bắn ra, hóa thành

một vết ánh sáng đánh vào dưới bụng Thẩm Lạc.

Phần bụng Thẩm Lạc lập tức bị lôi điện vỡ ra một vết rách, da thịt bị cháy, nhìn thấy mà giật mình.

Thấy mặt mũi Thẩm Lạc tràn đầy thống khổ ngã trên mặt đất, trong mắt Cửu Minh tràn đầy vẻ đắc ý, đầu ngón tay lại chà một cái, điện quang lập tức tùy ý nhảy lên trong lòng bàn tay.

"Dừng tay đi, Thiên Sách, ta cho ngươi. Tất cả hậu quả ta gánh chịu, buông tha những người khác đi." Ngưu Ma Vương cắn răng nói.

"Hắc hắc, ngươi nếu nói sớm một chút, có lẽ ta sẽ đồng ý, nhưng bây giờ... Trừ Thiên Sách, ta còn muốn tiểu tử kia." Cửu Minh đưa tay chỉ Thẩm Lạc, cười nói.

"Cửu Minh, ngươi chớ có được một tắc lại muốn tiến một thước, cùng lắm thì ta sẽ phá hủy Thiên Sách, chúng ta cá chết lưới rách, ngọc thạch câu phân." Ánh mắt Ngưu Ma Vương trầm xuống, oán hận nói.

Cửu Minh nghe vậy, trong mắt lóe lên vẻ do dự, tựa hồ đang cân nhắc có nên bức bách tiếp Ngưu Ma Vương hay không.

"Thôi, dù sao ta đã để mất tới tiểu tử kia, hấn trốn được lần này, cũng trốn không thoát lần sau. Ta đáp ứng điều kiện ngươi, giao Thiên Sách ra đi." Cửu Minh thở dài, nói.

"Bảo bọn hấn dừng tay hết đi." Ngưu Ma Vương nói.

Cửu Minh liếc qua hai tộc yêu ma nơi xa còn đang giao chiến, trong miệng quát lớn một tiếng: "Tất cả yêu ma nghe lệnh, dừng tay."

Một tiếng này vang dội như sấm nổ, trong nháy mắt truyền khắp toàn bộ Tích Lôi sơn.

Tất cả yêu ma nghe vậy, nhao nhao ngừng truy sát Ngọc Hồ bộ tộc. Ngọc hồ tộc nhân còn sót lại không nhiều lúc này mới nhao nhao tụ lại cùng nhau, tụ tập về phía Ngưu Ma Vương bên này.

Thẩm Lạc lấy Đại Khai Bác Thuật chữa trị thương tích dưới bụng, được Tiểu Ngọc nâng đỡ lên, lại xem xét Ngọc Hồ tộc nhân chung quanh, trong

lòng không khỏi sinh ra vẻ bi thương.

Vốn hơn mấy ngàn Ngọc Hồ bộ tộc, trải qua cuộc chiến này, cũng chỉ còn lại rải rác hơn ba trăm người, tất cả đều bị thương, thần sắc uể oải, nhìn thâm không gì sánh được.

"Phụ vương." Hồng Hải Nhi thấy Ngu Ma Vương bị trọng thương, lập tức lao đến.

Vạn Tuế Hồ Vương bị thương rất nặng, cũng được tộc nhân nâng đỡ vây quanh.

"Ta cũng không muốn nói nhiều, các người chỉnh đốn một chút, mau mau rời Tích Lô sơn đi." Ngu Ma Vương mở miệng nói.

"Hứa hẹn cùng Ma tộc, không khác bảo hổ lột da, Ngọc Hồ bộ tộc ta kéo dài bách thế, cuối cùng cũng có một kiếp này, bất quá là tử chiến thôi, có ai sợ chứ?" Vạn Tuế Hồ Vương nhú mày lại, nói ra.

"Không sợ." Đám người Hồ tộc sau lưng, trăm miệng một lời.

"Không phải là chuyện sợ hay không, chỉ là uống công mất mệnh, không có ý nghĩa." Ngu Ma Vương lắc đầu nói.

"Thừa dịp ta còn chưa đổi ý, các người những lâu la này, tranh thủ thời gian rút hết đi." Cửu Minh tùy ý cười nói.

Lời này vừa ra, đám Ngọc Hồ bộ tộc giận tím mặt, từng kẻ trợn mắt nhìn nhau.

"Người không phải đầu não thì không rõ, đừng làm chuyện vô vị, dẫn bọn hần đi thôi, chiếu cố tốt Ngọc nhi." Ngu Ma liếc mắt nhìn chằm chằm Vạn Tuế Hồ Vương, mở miệng nói.

Vạn Tuế Hồ Vương nghe vậy, trầm mặc nửa ngày, mới chậm rãi nhẹ gật đầu.

"Ta không tin Cửu Minh giữ lời, chỉ có thể ở nơi này kéo dài chút thời gian, nếu một khi xuất hiện biến cố, người hãy dùng độn thuật mang Ngọc nhi bọn hần tận lực rời xa. Nếu có thể, dẫn bọn hần còn sống đi tìm Trần Nguyên Đại Tiên tìm kiếm che chở." Trong đầu Thẩm Lạc bỗng nhiên vang

lên thanh âm Ngưu Ma Vương truyền âm.

"Ta... Ta đáp ứng ngươi." Thẩm Lạc thở dài một tiếng, trả lời.

Ngưu Ma Vương nghe xong, khóe mắt thoáng lộ ra một phần ý cười, lại kêu Hồng Hải Nhi tới trước người, căn dặn nó.

Một màn này, nhìn thực sự giống như phó thác hậu sự, khiến cho lòng người chua xót.

"Ngươi đã làm tổn quá nhiều thời gian, đừng có được một tác lại muốn tiến một thước." Cửu Minh nói.

Ngưu Ma Vương nghe vậy, quay đầu, lạnh lùng nhìn thoáng qua, cổ tay chuyển một cái, trong lòng bàn tay hiện ra một cuốn sách màu vàng.

Cửu Minh liếc nhìn cuốn sách màu vàng, thần sắc trên mặt lập tức xảy ra biến hóa.

"Thiên Sách ngay ở chỗ này, nói sẽ cho ngươi, sẽ không đổi ý, ngươi gấp cái gì?" Ngưu Ma Vương hỏi.

Cửu Minh hừ lạnh một tiếng, không nói gì nữa.

"Đại vương, Ngọc nhi lưu lại cùng ngài." Ngọc Diện công chúa theo bên cạnh Ngưu Ma Vương, bình tĩnh nói.

Ngưu Ma Vương vuốt nhẹ tóc của nàng, ôn nhu nói: "Nàng đi cùng bọn Hồ Vương trước đi, ta sẽ đuổi kịp theo sau các ngươi, mang theo nàng, ta rất khó thoát thân."

"Đại vương bị thương nặng như thế, Ma tộc làm sao có thể bỏ qua cho đại vương? Đại vương cần gì lừa gạt ta? Ngọc nhi một kiếp này có thể trong sự ngờ ngợ ngác ngác tỉnh lại, ở cùng đại vương những ngày qua đã rất thỏa mãn, hiện tại chỉ cầu có thể cùng đại vương đồng sinh cộng tử, chết cũng không tiếc." Ngọc Diện công chúa nghe vậy, thần sắc không đổi, tiếp tục nói.

"Ngọc nhi..." Vạn Tuế Hồ Vương nghe vậy, nhin không được kêu lên.

Ngưu Ma Vương đầy mắt cung chiêu, ôm Ngọc Diện công chúa vào trong

ngực, đưa tay vỗ nhẹ phần gáy của nàng. Hai mắt nàng liền tối đen, ngất đi.

"Dẫn bọn hắn đi thôi..." Gã giãy dựa đứng dậy, giao Ngọc Diện công chúa cho Vạn Tuế Hồ Vương.

Vạn Tuế Hồ Vương ôm ngang ái nữ, im lặng nhẹ gật đầu.

Sau đó, lão hiệu lệnh chúng tộc nhân, tự mình điều động pháp khí phi hành, nhao nhao bay lên không trung.

Thảm Lạc nhìn về phía Ngưu Ma Vương rồi ôm quyền, dắt tay Tiểu Ngọc bay vào không trung.

Hồng Hải Nhi cúi đầu đứng tại chỗ thật lâu, cuối cùng dưới giọng la mắng phần nô của Ngưu Ma Vương, đi theo đám người phi thăng lên.

Chờ đám người bay ra cao mấy trăm trượng, phía dưới bỗng nhiên có một tầng màn sáng sáng lên, lần nữa bao phủ lại Tích Lô sơn, đúng là Phong Thiên đại trận trước đó bị Tam Tinh Diệt Ma phá hư, lần nữa chữa trị khép kín.

"Ta đã đúng hẹn thả bọn hắn đi, hiện tại đến nơi biểu hiện thành ý." Cửu Minh liếc bầu trời một cái, mở miệng nói.

Chương 889: Điều lưu hậu thủ

"Không vội, cho bọn hấn chút thời gian đi xa đã." Nguru Ma Vương nhếch miệng cười cười, nói.

Cửu Minh nghe vậy, lông mày nhíu lại, nhưng cũng không nói gì thêm.

Sau một lúc lâu, hai mắt y ngưng tụ, mở miệng nói: "Được rồi, đừng có đùa nữa, hiện tại giao Thiên Sách ra đi."

Nguru Ma Vương do dự một chút, tay vung lên, đẩy Thiên Sách về phía Cửu Minh.

Thiên Sách hóa thành một đạo độn quang bay thẳng đến Cửu Minh.

Cửu Minh thấy thế, không lập tức đón lấy Thiên Sách, mà vô thức tránh sang một bên, chỉ dùng một cỗ pháp lực hút bộ Thiên Sách tàn phiến kia, chậm rãi kéo đến tay mình.

Trên hai tay của y phóng ra pháp lực nâng lấy Thiên Sách, quan sát tỉ mỉ một phen, xác nhận nó là chính phẩm, ý cười trên mặt dần nồng đậm lên.

"Ha ha, tốt! Cuối cùng cũng tới tay." Cửu Minh cười vang nói.

"Bây giờ nói đi, muốn xử trí ta thế nào?" Nguru Ma Vương mở miệng hỏi.

"Dù ngươi có chiến lực không tệt, đáng tiếc ta không tin ngươi sẽ quy hàng, đương nhiên sẽ không ôm ý nghĩ ngây thơ thu nạp ngươi, cho nên kết cục của ngươi là cái chết, không bằng làm khôi lỗi cho ta, thế nào?" Cửu Minh hỏi.

"Không hứng thú, so với làm cái xác không hồn kia, ta lại muốn tự hành binh giải hơn." Nguru Ma Vương nói.

"Cũng không phải không được, bắt quá trước đó, phải nói cho ngươi biết, ở bên ngoài ta còn lưu lại hậu thủ, bọn hấn kỳ thật không trốn thoát được."

Trên mặt Cửu Minh hiện lên vẻ tươi cười chiến thắng, chậm rãi nói.

"Không sao, chỉ cần ngươi ở chỗ này là đủ rồi." Ngưu Ma Vương nghe vậy, thần sắc như thường nói.

Cửu Minh nghe vậy, bỗng nhiên phát giác có chút không đúng, lập tức nhìn lại Thiên Sách trong tay mình.

Đúng lúc này, trên Thiên Sách bỗng nhiên đại phóng kim quang, trên đó bay ra liên tiếp minh văn màu vàng, tựa hồ là từng danh tự chữ triện văn cổ.

Theo những cái tên này bay ra Thiên Sách, trong hư không bành trướng kim quang, những danh tự kia trở nên càng ngày càng sáng, từng chữ hóa thành từng bóng người kim quang, tất cả cầm binh đao đánh giết về phía Cửu Minh.

"Thiên Binh Thiên Tướng..." Cửu Minh thấy thế, cảm thấy ngạc nhiên.

Một tay y không chế lại Thiên Sách, tay kia đột nhiên vung lên, liên tiếp thanh âm điện quang phích lịch vang lên.

Từng luồng từng luồng lôi điện màu đỏ bay ra, lập tức hóa thành một mảnh lưới điện dày đặc, mãnh liệt cuốn ra bốn phương tám hướng, những nơi đi qua núi đá băng liệt, cát bụi đá bay, hết thảy đều sụp đổ.

Hư ảnh kim quang những Thiên Binh Thiên Tướng kia bị lôi điện đỏ sậm này bổ trúng, cơ hồ tất cả cũng không hợp lực lại, bị đánh tan toàn bộ.

Nhưng mà hư ảnh Thiên Binh bên này bị đánh tan, phía trên Thiên Sách bên kia lại có bóng người toát ra, tiếp tục kẻ trước ngã xuống, kẻ sau tiến lên nhào về phía Cửu Minh.

Cửu Minh liên tiếp đánh giết ba đợt công kích, rất nhanh phát hiện những bóng người kim quang kia xuất hiện lại tái diễn thân ảnh, một cái chớp mắt lúc trước bị chính mình quấy tán, tiếp theo một cái chớp mắt sau lại rất nhanh từ trong Thiên Sách xông ra.

"Trách không được chủ nhân để ý vật này như vậy, quả nhiên huyền diệu. Đáng tiếc thứ này tàn khuyết không đầy đủ, triệu hoán ra Thiên Binh Thiên Tướng cũng không trọn vẹn, chiến lực thực sự yếu đến đáng thương." Y

vừa nói, vừa nhìn lại Ngưu Ma Vương.

Kết quả, chỉ thấy Ngưu Ma Vương khoanh chân ngồi dưới đất, nơi khoe mắt chảy xuống máu tươi, toàn thân che phủ một tầng quang mang màu đỏ sậm, xem ra thân thể trọng thương đã chống đỡ không nổi Thiên Sách tiêu hao quá lớn này.

Quả nhiên, chỉ chốc lát sau, tốc độ Thiên Binh trong Thiên Sách "Phục sinh" trở nên chậm chạp lại.

"Lúc trước không sử dụng vật này, cũng là lo lắng tiêu hao quá kịch liệt, không cách nào chống lại ta à?" Cửu Minh cười nói.

Ngưu Ma Vương không trả lời, tay vẫn bám pháp quyết, trong lặng lẽ phát sinh biến hóa.

Đúng lúc này, cặp mắt của gã bỗng nhiên mở ra, phía trên ánh mắt vẫn vện tia máu, giống như đột nhiên bị rút khô tất cả pháp lực, thân hình gã mạnh mẽ lắc lư, kém chút té ngã.

Chỉ thấy gã tự ổn định thân hình, bỗng nhiên hai tay chỉ lên phía trên Thiên Sách.

Một đạo huyết hồng quang mang chói mắt từ đó bắn ra, thẳng đến Thiên Sách.

Cảm nhận được trên Thiên Sách truyền ra sóng pháp lực, Cửu Minh cũng không nhìn được biến sắc.

Rốt cuộc y minh bạch, Ngưu Ma Vương sở dĩ dùng những tàn hồn Thiên Binh này không ngừng quấy rối mình, cũng không phải là đang làm chuyện vô dụng không công, mà là kéo dài thời gian, tranh thủ cơ hội đồng quy vu tận với mình.

Ngưu Ma Vương rõ ràng là muốn tự bạo Thiên Sách.

Trên mặt Cửu Minh hiện vẻ phẫn nộ, lập tức ném Thiên Sách ra. Nhưng lúc này trên Thiên Sách lại sinh ra một cỗ lực lượng vô hình, một mực khóa lại cánh tay y, căn bản không thể vứt bỏ.

Thấy đoàn hào quang màu vàng trong Thiên Sách càng ngày càng thịnh,

song mi Cửu Minh quét ngang, nâng lên một thủ chưởng khác, đột nhiên chém xuống cánh tay mình.

"Ret..."

Nương theo một đạo huyết quang bắn ra, cánh tay Cửu Minh bị Thiên Sách khóa lại ứng thanh đứt gãy, rơi đên giữa không trung, bị y nhắc chân đá một cái, bay thẳng về phía Ngưu Ma Vương.

Ngưu Ma Vương thấy thế, trong mắt lóe lên vẻ thất vọng, nhưng cũng không có ý định đình chỉ tự bạo.

Dù sao một khi kết thúc, gã sẽ không còn lực lượng khởi động tự bạo nữa, khi đó dù muốn chết, cũng không phải do mình làm chủ.

Nhưng trong lúc ngàn cân treo sợi tóc này, chỗ sâu trên thiên khung, bỗng nhiên truyền đến một tiếng oanh minh rung trời.

Phong Thiên đại trận bao phủ vùng thiên địa này đột nhiên sụp đổ, trên mái vòm bao liệt ra một lỗ hồng khổng lồ, một hình trụ màu đen trắng kiên từ chỗ thủng chui vào, theo sát phía sau là một nửa chiếc cự hạm chiến thuyền lớn trăm trượng cũng xuyên qua tiến vào.

Theo từng tiếng oanh minh bao liệt không ngừng vang lên, cả tòa Phong Thiên đại trận rốt cuộc triệt để sụp đổ, toàn thân chiến hạm khổng lồ đen kịt, mặt ngoài vẽ đường vân đỏ sậm hiện lên ở giữa bầu trời.

Kiểu dáng cự hạm tương tự chiến hạm vương triều phạm tục, chỉ là trên thân thuyền mơ hồ có thể thấy được từng tầng từng tầng vảy giáp màu đen, nhìn giống như là bao lấy một tầng giáp da dị thú, phía dưới lóe lên ba vòng quang ảnh, nâng toàn bộ thân thuyền trong hư không.

"Mau lên đây..." Một tiếng hét rõ to từ trên thuyền truyền xuống.

Ngưu Ma Vương nghe tiếng, lập tức ngừng tự bạo, ngửa đầu nhìn lên.

Chỉ thấy nửa người Thẩm Lạc đang ló ra từ một bên mạn thuyền, vẫy tay về phía gã.

Mặc dù không rõ chuyện gì xảy ra, Ngưu Ma Vương vẫn một tay chụp lấy cánh tay cụt của Cửu Minh cùng Thiên Sách, thân hình nhảy lên một cái,

bay thẳng về phía chiến hạm trên không trung.

"Chạy đi đâu?"

Cửu Minh quát lớn một tiếng, thân hình đột ngột từ mặt đất bay lên, trong tay nắm chặt một thanh Phá Phách Phủ, đuổi sát theo Ngưu Ma Vương.

Cùng lúc đó, tất cả yêu ma trên mặt đất cũng bắt đầu nhao nhao nhảy lên, bay về phía chiến hạm trên bầu trời.

Chỉ là không đợi bọn chúng bay ra trăm trượng, bốn phía mạn thuyền bỗng nhiên toát ra từng bóng người màu đen, trực tiếp từ trên thân thuyền nhảy xuống, tiến đón truy binh phía dưới.

Phục sức những người này thập phần thống nhất, kiêu dáng đều là quần áo ngắn, màu sắc đều đen như mực, trên đầu mang theo một đỉnh mũ rộng vành bằng tre, trên thân không tản mát ra nửa điểm sóng pháp lực, vừa tiếp xúc đã bức lui hơn phân nửa truy binh.

Khi nhóm bóng người màu đen đầu tiên công sát xuống dưới, trên mạn thuyền rất nhanh lại xuất hiện một nhóm bóng người, lần nữa nhảy xuống thân thuyền, chém giết cùng truy binh.

Lúc này, Ngưu Ma Vương đã bay đến thân thuyền, thấy sắp leo lên thuyền, nhưng Cửu Minh cũng đã đuổi kịp.

Chương 890: Thiên Cơ thành

Cửu Minh gương đại phủ lên, bỏ xuống Ngưu Ma Vương, trên thân rìu đại phóng huyết quang, hóa thành một huyết sắc phủ ảnh dài trăm trượng, xé rách hư không, đuổi theo bỏ về phía Ngưu Ma Vương.

Thấy Ngưu Ma Vương sẽ bị phủ ảnh đánh rớt, trên thuyền bỗng nhiên truyền đến một trận dị động.

Phủ văn màu đỏ sậm trên thân thuyền nhao nhao sáng lên, ba tầng pháp trận hình khuyển dưới thân thuyền "Ừ ừ" chuyển động, một đạo quang trụ màu đen từ đó đột nhiên phun ra ngoài.

"Ầm ầm."

Một tiếng oanh minh kịch liệt, rung khắp cả thiên khung, quang trụ màu đen đánh vào trên huyết hồng phủ ảnh, bỗng nhiên vỡ ra.

Một cỗ khí lãng to lớn từ trung tâm vụ nổ nổ bể ra, hóa thành hai cỗ phong áp cuồng bạo ép về hai phía thiên địa.

Cửu Minh phía dưới bị nguồn lực lượng cường đại này ép đến, lập tức nửa bước khó đi. Mà phía trên chiến thuyền cự hạm lại bị nguồn lực lượng này trùng kích vào, trực tiếp dốc lên vạn trượng không trung.

Mà Ngưu Ma Vương trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, bị Thẩm Lạc lấy Hoảng Kim Thăng cuốn lấy eo kéo lên thuyền.

Ngưu Ma Vương vừa rơi trên boong thuyền, Ngọc Diện công chúa đã nhào tới đâm vào trong ngực của gã. Mấy người Hồng Hải Nhi cùng Vạn Tuế Hồ Vương cũng xông tới.

"Đây là có chuyện gì?"

Ngưu Ma Vương nhìn thấy tất cả mọi người trốn đi vẫn bình an vô sự, trong lúc nhất thời có chút khó tin.

"Là đạo hữu Thiên Cơ thành đã cứu chúng ta." Vạn Tuế Hồ Vương giải thích.

"Thiên Cơ thành không phải đã bị Ma tộc hủy đi sao?" Ngưu Ma Vương nghe vậy, sững sốt một hồi lâu, mới thì thào hỏi.

Lúc này, một trận thanh âm nhấp nhô từ đằng xa truyền đến, đám người tự động phân ra, chừa lại một thông đạo ở giữa.

Chỉ thấy một thanh niên nam tử tựa như tàn tật, ngồi trên một khung xe lăn thanh đồng cùng gỗ đàn hương ghép thành, chậm rãi di động tới bên này.

Nam tử nhìn khoảng hai ba mươi tuổi, dung mạo cực kỳ tuấn mỹ, mái tóc đen nhánh trên đầu buộc ngọc quan cao cao, mặc một kiện trang phục màu đen, cả người nhìn rất có khí chất lạnh lùng.

Phía sau xe lăn cũng không có người đẩy, phía trên cũng không thấy có bất kỳ ba động linh lực nào truyền ra, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy phía dưới có các loại bánh răng chuyển động, truyền đến trận trận tiếng kim loại ma sát nhỏ.

"Thiên Cơ thành đã bị hủy, bất quá Thiên Cơ thành ta chưa bị diệt. Lần này ta được Trấn Nguyên Tử tiên bối nhờ, mới đến cứu, may mắn chưa quá muộn." Thanh niên nam tử chậm chậm nói ra.

"Không biết đạo hữu xưng hô thế nào, ân cứu giúp thực sự khó báo..."
Ngưu Ma Vương ôm quyền nói.

"Gọi ta Yên Trạch là đủ. Chư vị vừa rồi trải qua một phen đại chiến, cứ ở trên hạm này tu dưỡng thật tốt, ta muốn chuyên tâm khống chế, mau rời khỏi nơi này." Thanh niên nam tử lạnh nhạt nói một câu, quay người muốn đẩy xe lăn rời đi.

"Vậy những người phía dưới làm sao bây giờ?" Ngưu Ma Vương nhíu chặt lông mày, nhin không được hỏi.

"Không cần quản bọn chúng." Yên Trạch chỉ bỏ lại một câu, trực tiếp rời đi.

Không đợi đám người hiểu rõ chuyện gì xảy ra, cả chiếc cự hạm lần nữa

lên cao, bay vào trong thiên vân, trực tiếp lấy tầng mây làm biển, kích thích trận trận sóng lớn cuộn cuộn, mau chóng bay đi.

Từng bóng người màu đen đầu đội mũ rộng vành nhảy xuống giao chiến yêu ma, lúc này mới lộ ra không phải đầu người, mà là từng khối gỗ tròn không phải mặt người.

Chờ tất cả bóng người màu đen bị bỏ đến thất linh bát lạc, mới phát hiện những bóng người này đều là khôi lỗi nhanh nhẹn linh hoạt, dựa vào lá bùa cùng một loại đá màu đen thôi động mà thôi.

...

Phía trên thiên vân, cự hạm một mực lao vùn vụt, rất nhanh ra khỏi địa giới Tích Lôi sơn mạch.

Trên boong thuyền, cơ hồ tất cả mọi người đang nhắm mắt khoanh chân, ngồi xuống vận công, chữa thương trên người.

Một mình Thẩm Lạc đứng bên mạn thuyền, nhìn vạn dặm biển mây, trong lòng suy nghĩ ngàn vạn.

"Đang suy nghĩ gì đây?" Lúc này, thanh âm Vạn Tuế Hồ Vương bỗng nhiên vang lên bên tai hắn.

"Trong Ma tộc, tồn tại cường đại như Cửu Minh còn có bao nhiêu người?" Thẩm Lạc lấy lại tinh thần, mở miệng hỏi.

"Năm đó Viêm Hoàng Nhị Đế liên thủ, cùng Xi Vưu giao chiến, hắn từng có tám mươi một vị huynh đệ, Cửu Minh chính là một thành viên trong đó. Bất quá, hắn luôn luôn xem Xi Vưu là chủ nhân, cho nên hậu thế rất ít người biết."

Vạn Tuế Hồ Vương nói.

"Tám mươi một người?" Thẩm Lạc kinh ngạc hỏi.

"Năm đó đã chết trận không ít, bây giờ may mắn còn sống sót tất nhiên cũng sẽ không nhiều." Vạn Tuế Hồ Vương nói ra.

"Cửu Minh là hung ma đã cường đại như thế, Xi Vưu cường đại, đơn giản

làm cho người không cách nào tưởng tượng." Thẩm Lạc nghe vậy, cảm khái nói.

"Đúng vậy, không chỉ người không cách nào tưởng tượng, dù ta là lão gia hỏa, cũng khó có thể tưởng tượng. Bất quá năm đó hai vị Thủy Tổ Nhân tộc có thể đánh bại hắn, chứng minh cuối cùng hắn cũng không phải vô địch, vậy sẽ có cơ hội." Vạn Tuế Hồ Vương nói ra.

Lúc nói chuyện, ánh mắt của lão rơi vào trên thân Thẩm Lạc, ánh mắt biến hoá một chút.

Thẩm Lạc trầm mặc một lát, trên mặt hiện vẻ đồng tình, lại có chút tuyệt vọng không dễ nhận thấy.

"Trước mắt thực sự ta quá yếu, làm sao mới có thể trở nên càng mạnh?" Hai tay của hắn bỗng nhiên giữ chặt mạn thuyền, mở miệng hỏi.

Vạn Tuế Hồ Vương thấy thế, đầu tiên là hơi kinh ngạc, sau đó trong mắt lóe lên vẻ vui mừng, mở miệng nói: "Người đã xuất thân Phương Thốn sơn, vì sao không thể học được thần thông Thất Thập Nhị Biến?"

"Cái này... Một lời khó nói hết." Thẩm Lạc thờ dãi.

"Người cũng đã biết, Thất Thập Nhị Biến cũng không đơn thuần là một môn thần thông biến hoá?" Vạn Tuế Hồ Vương tiếp tục hỏi.

"Không chỉ là thần thông biến hoá, đó còn là cái gì?" Thẩm Lạc kinh ngạc hỏi.

"Trong truyền thuyết, Thất Thập Nhị Biến còn có một cái tên, gọi là "Bát Cửu Huyền Công", tham Bát Cửu thuật, cùng biến hóa, một khi chân chính dung hội quán thông chính là một môn thần thông bao hàm toàn diện tạo hóa." Vạn Tuế Hồ Vương giải thích.

Thẩm Lạc nghe xong, đôi mắt phát sáng lên, chỉ là rất nhanh, hắn hơi nhụt chí, trong lòng tiếc nuối năm đó vì sao không thể học được môn thần thông này từ Phương Thốn sơn.

"Tiền bối, ngài có biết trên đời này còn có nơi nào, có thể tìm ra Thất Thập Nhị Biến này không?" Thẩm Lạc hỏi.

"Thất Thập Nhị Biến vốn là bí thuật bất truyền của Phương Thốn sơn, chỉ có đệ tử thân truyền Bồ Đề lão tổ mới có cơ hội tập được, trên đời chỉ sợ cũng chỉ có người Phương Thốn sơn có thể tập được." Vạn Tuế Hồ Vương nói.

Thâm Lạc nghe vậy, thâm nghĩ trong lòng, hẳn là lại về một chuyện Phương Thốn sơn?

"Bất quá, Phương Thốn sơn đã sớm hủy diệt nhiều năm, nửa đường lại trải qua hơn lần kiếp nạn, cho dù còn để lại, chỉ sợ đã không còn từ lâu." Vạn Tuế Hồ Vương thở dài nói.

Thâm Lạc nghe vậy, cẩn thận nhớ lại tình cảnh năm đó tiến vào Phương Thốn sơn, trong lòng cảm thấy cái chỗ kia, đã không thể có Thất Thập Nhị Biến để lại.

"Tiền bối, có biết Bồ Đề lão tổ năm đó có từng truyền công pháp này cho đệ tử nào, bọn hắn còn có hậu tộc truyền thừa không?" Thâm Lạc vẫn chưa từ bỏ ý định, hỏi thăm.

"Phương Thốn sơn truyền thừa luôn luôn bí ẩn, đệ tử chân chính được Bồ Đề lão tổ chân truyền thường thường bị ngài yêu cầu không được đề cập trước mặt ngoại nhân, ta chỉ biết một người, chính là kẻ năm đó cùng một chỗ hại chết nữ nhi của ta, xú hầu tử Tôn Ngô Không." Vạn Tuế Hồ Vương không chút suy nghĩ. mở miệng nói.

Thâm Lạc nghe vậy, trong lòng giống như đột nhiên sáng lên một ngọn đèn.

Lúc trước tại Hoa Quả sơn, hắn từng từ trong mật thất Tôn Ngô Không lưu lại đạt được cơ duyên, sao lại không đi dọc theo dấu chân của gã tìm xem, có lẽ có thể phát hiện gì khác.

Chương 891: Nghiệm chứng

"Tiền bối, ta định tạm thời rời đi một đoạn thời gian, trước không đi cùng mọi người đến Trấn Nguyên Đại Tiên." Thâm Lạc bỗng nhiên nói.

"Vì sao đột nhiên có quyết định này?" Vạn Tuế Hồ Vương nghe vậy, kinh ngạc hỏi.

"Trong lòng có một ý nghĩ, cần phải đi nghiệm chứng một chút, nếu thành công, lần sau dù đối mặt Cửu Minh, hắn cũng sẽ không chột vật như vậy." Thâm Lạc phun ra một ngụm trọc khí, nói.

"Nếu vậy, ngươi cứ đi đi, chỉ là bây giờ chỉ sợ ngươi đã bị Ma tộc để mắt tới, ngày sau làm việc phải cẩn thận hơn." Vạn Tuế Hồ Vương thấy tích tụ trong lòng hắn tựa hồ đã có chỗ giải, cũng cười nói.

"Đa tạ." Thâm Lạc cười trả lời.

Hắn đã quyết định chú ý, đợi thương thế trên người phục hồi như cũ, sẽ tiến về Ngũ Hành sơn.

Tôn Ngộ Không từng bị cầm tù nơi đó năm trăm năm, nếu có thể tìm tới nơi liên quan tới Tôn Ngộ Không lưu lại thứ gì, như vậy nơi có khả năng nhất chính là nơi đó.

...

Thời gian nhoáng một cái, đã qua hơn nửa tháng.

Trên cự hạm bay lượn chân trời, một bóng người ngự phong bay lên, phát tay từ biệt đám người trên thuyền, hóa thành một đạo cầu vồng bay xa.

Trong tiếng gió gào thét, quần áo người đó bay phấp phật, thần tình nghiêm túc, chính là Thâm Lạc.

Trải qua khoảng thời gian này tu dưỡng, thương thế của hắn cơ hồ đã hoàn

toàn phục hồi như cũ, không những vậy, lần này kinh lịch đối chiến cùng tu sĩ Thái Ất tu, cảnh giới Chân Tiên hậu kỳ cũng được củng cố không ít, khí tức càng phát ra vững chắc.

Mà quan trọng nhất là, hắn càng cảm thụ rõ hơn về tu sĩ Thái Ất cảnh cường đại, rốt cuộc hiểu rõ chênh lệch giữa mình cùng cường giả cấp bậc kia xa thế nào.

"Lần này đi đường xá xa xôi, vừa vận thử một chút món bảo vật Yên Trạch đạo hữu tặng cho." Thảm Lạc quay đầu nhìn thoáng qua nơi xa, chiến thuyền cự hạm đã không thấy bóng dáng, trong biển mây lưu lại một đạo quỹ tích thật dài.

Nghĩ đến đây, hắn vung tay lên, trước người lập tức chớp động ô quang, trông rỗng hiện ra một khối tấm sắt đen kịt hình như hai phiến cánh chim mở ra, phía trên khắc rõ phù văn phức tạp, chính giữa khảm nạm một đồ vật hình như đồng lô bát giác.

Thảm Lạc lúc mới thấy vật này, trong lòng cũng cảm thấy kinh ngạc, làm sao cũng không nghĩ tới còn có phi thuyền hình dạng như vậy, trải qua Yên Trạch hướng dẫn một phen, rốt cuộc hắn mới minh bạch chỗ thần dị của vật này.

Chỉ thấy cổ tay hắn chuyển một cái, trong lòng bàn tay hiện ra một viên tinh thạch màu đỏ sậm lớn chừng quả đấm, phía trên sinh ra một tầng giống như hỏa diễm, lại cùng loại đường vân lân phiến.

Yên Trạch giới thiệu, vật này tên là Hỏa Lân Toại Thạch, chính là đồ vật hạch tâm khu động phi thuyền này.

Hắn đặt viên Hỏa Lân Toại Thạch này vào trong bát giác đồng lô giữa phi thuyền, lập tức diễm về hướng thân lò một cái, một đạo pháp lực độ nhập vào trong đó.

Trong nháy mắt pháp lực độ nhập vào, Hỏa Lân Toại Thạch vốn màu đỏ sậm lập tức sáng lên quang mang, biến thành như đèn lồng màu đỏ tươi, trên đó mặc dù không thấy hỏa diễm thiêu đốt, đường vân hỏa diễm mặt ngoài lại hơi chớp động, bên trong còn có từng cỗ nhiệt lưu chảy xuôi ra.

Cùng lúc đó, đường vân khắc họa trên toàn bộ phi thuyền màu đen nhao nhao sáng lên quang mang rõ rõ, phi thuyền cũng bắt đầu ở trong hư không

có chút rung động.

Thảm Lạc khoan chân ngòi trên phi thuyền, thân thuyền hơi trằm xuống dưới một chút, chợt ổn định lại.

Tâm niệm của hắn vừa mới cùng một chỗ, phù văn trên phi thuyền lần nữa loé lên quang mang, từng sợi quang mang giống như hỏa diễm từ phần đuôi phi thuyền tràn đầy ra, một cỗ lực đẩy cường đại không gì sánh được trong nháy mắt dâng lên.

Cả chiếc phi thuyền "Vèo" một tiếng bắn ra, mau chóng vút đi.

Thảm Lạc ngồi ở trên phi thuyền, trong lúc nhất thời còn chưa kịp thích ứng, phi thuyền này lúc đầu khu động cần hấp thụ chút pháp lực, sau đó bay nhanh lại không cần pháp lực thôi động, hoàn toàn dựa vào Hỏa Luân Toại Thạch cung cấp lực lượng.

"Trách không được Yên Trạch đạo hữu nói có Hỏa Vũ Chu này, đi đường sẽ rất nhẹ nhõm, thật không lừa ta. Một khối Hỏa Luân Toại Thạch có thể chèo chống phi thuyền chạy tám trăm dặm, Yên Trạch đạo hữu cho ta hàng dự trữ, đủ để đến Ngũ Hành sơn." Thảm Lạc lầm bầm.

Thảm Lạc cảm thụ một hồi, phát hiện chỉ cần phân ra một hạt tâm thần khống chế phi thuyền bay đi, thì sẽ không cần tiếp tục điều khiển nhiều nữa, liền khoan chân ngòi xuống, bắt đầu nhắm mắt tu hành.

...

Thời gian vội vàng qua nhanh, rất nhanh lại qua hơn ba tháng.

Chạng vạng tối, ráng chiều buông xuống

Trên không một mảnh sơn lâm xanh um tươi tốt, một đạo độn quang từ trên trời giáng xuống, bay vào trong núi rừng, rơi xuống trên mặt đất.

Chỗ điện quang rơi, hiện ra một bóng người, thân mang áo xanh, tướng mạo tuấn tú, tự nhiên chính là Thảm Lạc.

Chỉ là trên mặt hắn lúc này, lông mày nhăn thành cục, trong mắt hoàn toàn là vẻ phiền muộn.

"Tại sao lại như vậy, một tòa lớn Ngũ Chỉ sơn lớn như vậy, sao lại hoàn toàn tìm không thấy tung tích?" Thẩm Lạc kinh ngạc không thôi.

Hắn dựa theo vị trí Vạn Tuế Hồ Vương chỉ, đã nán nã mấy ngày quanh đây, trong phạm vi ngàn dặm, trừ bình nguyên sơn lâm chính là hồ nước bồn địa, đừng nói ngọn núi trăm trượng, ngay cả một sườn núi nhỏ cao ba bốn mươi trượng hắn cũng tìm đến.

"Chẳng lẽ là thương hải tang điền, sơn hà biến hóa, Ngũ Chỉ sơn này đã chìm vào trong lòng đất rồi?" Thẩm Lạc nghi hoặc.

Hắn vê ra một tấm Độn Địa Phù, lồng trên thân ánh sáng màu vàng, thân thể đột nhiên rút vào lòng đất, bắt đầu nhanh chóng du tâu tìm kiếm dưới mặt đất.

Nhưng trải qua một phen khổ tìm, dưới mặt đất vẫn như cũ không có thu hoạch gì.

Ngay lúc Thẩm Lạc đầy bụi đất một lần nữa trở về trên mặt đất, nơi xa có vài tiếng nổ đùng đoàng bỗng nhiên truyền đến, khiến cho tâm thần hắn không khỏi xiết chặt.

Hai mắt hắn ngưng tụ, phóng thích thần niệm dò xét xung quanh.

Chỉ chốc lát sau, lông mày hắn nhíu lên, không khỏi nhẹ "A" một tiếng, tự lẩm bẩm:

"Đây là có chuyện gì, trước mấy ngày rõ ràng còn rất tốt, sao đột nhiên nguyên khí đất trời bốn phía trở nên hỗn loạn như thế, đến mức thần niệm cũng bị quấy rầy, cái gì cũng không thể thăm dò."

Tiếng nói của hắn vừa dứt, loại tiếng nổ đùng đoàng kia lại vang lên.

Tâm niệm Thẩm Lạc vừa động, lập tức che giấu khí tức trên thân, thân hình thẳng lướt về phía tiếng nổ đùng đoàng kia.

Một mực bay ra mấy trăm trượng, sơn lâm phía trước dần dần trở nên thưa thớt, một đầu dاید dạo uốn lượn xuất hiện ở phía dưới.

Thẩm Lạc liếc nhìn qua, lông mày lập tức vãn thành cục.

"Không đúng, trong phương viên ngàn dặm này ta đã dò xét qua không chỉ một lần, trước đó tựa hồ chưa bao giờ thấy qua trong rừng này có đường..." Không đợi hẳn nghĩ rõ ràng, trước mắt liền xuất hiện một màn kỳ dị.

Chỉ thấy nơi cuối con đường trong núi rừng kia, thỉnh linh xuất hiện một toà tiểu trấn diện tích không nhỏ phong cách cổ xưa.

Thảm Lạc bay đến phụ cận, ngược lại không nóng lòng đáp xuống, mà treo phía trên sơn lâm, dò xét bên đó.

Hiện tại sắc trời đã tối, các nơi tiểu trấn lượn lờ khói bếp, từng chiếc từng chiếc lửa đèn từ cửa sổ từng nhà lộ ra bên ngoài, tản ra quang mang màu da cam, nhìn có mấy phần ấm áp.

Trong trấn, trước cửa một toà đại trạch duy nhất có thạch sư trấn giữ, trước cửa treo hai ngọn đèn lồng đỏ tươi, phía trên dán hai chữ hi to lớn, dưới mái hiên treo màn lụa màu đỏ, dáng vẻ đại hỉ doanh môn khí phái.

Trong đại trạch, đèn đuốc sáng trưng, trong sân bày biện bày, tám bàn tiệc rượu, chỉ là tạm thời đều bỏ trống, cũng không có khách nhân ngồi xuống.

Tiếng nổ đùng đoàng vừa rồi bắt nguồn từ đống pháo ở trước cửa đại trạch, theo một trận thanh âm náo nhiệt diễn tấu vang lên, một tên thanh niên nam tử khoác lụa hồng màu máu đào cưỡi một con ngựa cao lớn, mang theo một đội ngũ đón dâu, đi tới trước đại môn.

Đội ngũ mang theo một cỗ kiệu do tám người đỡ, bên trong đi ra một tân nương tử đầu che khăn, dưới bà mối nâng đỡ, đi tới trước mặt tân lang, hai người dẫn nhau bước tới chậu than ở cửa chính.

Chương 892: Có yêu khí

Thẩm Lạc nhìn một màn đón dâu giả cười trong thế gian phàm tục trước mắt, lông mày không khỏi nhíu chặt.

Tràng cảnh nhìn như bình thường này, đặt ở trong hoàn cảnh tận thế này, cảm thấy có chút kỳ quái, có thể nói là không bình thường.

Nhưng khi Thẩm Lạc ngưng thần chú ý một hồi, cũng không nhìn ra dấu hiệu yêu ma gì cả, trong lòng không khỏi nghi ngờ nói: "Trong thời tận thế này, lại còn có chỗ thế ngoại đào nguyên thế này?"

Hắn do dự một chút, thân hình khẽ động, bay tới ngoài trần nhỏ, đáp xuống.

Bên ngoài trần, dựng thẳng một cổng chào bằng đá, phía trên khắc mấy chữ triện lớn: "Lưỡng Giới trần".

Thẩm Lạc nhìn danh tự này, cảm thấy tựa hồ có mấy phần quen mắt, nhưng lại không nhớ nổi đã gặp ở nơi nào.

Hắn cất bước đi vào trong cổng chào.

Trong nháy mắt bước qua cổng chào, Thẩm Lạc bỗng nhiên cảm thấy một cỗ ba động thập phần kỳ dị, như một màn nước lướt qua trên người hắn, chờ hắn ngưng thần, loại cảm giác này lại biến mất không thấy.

Trong lòng Thẩm Lạc hơi động một chút, quay người đi ra hướng ngoài trần.

Nhưng chờ hắn xoay người, mới phát hiện vừa rồi vừa mới bước qua cổng chào, giờ phút này lại ở bên ngoài mười trượng.

Hắn cất bước đi tới vài bước, đôi mắt không khỏi hơi co lại, lại xem xét khoảng cách giữa mình và cổng chào, thỉnh linh còn đến mười trượng.

"A, quả nhiên không đơn giản như vậy..."

Thẩm Lạc thở dài, dưới chân tản ra ánh trắng, thân hình vội xông ra.

Một chiêu Tà Nguyệt Bộ thi triển ra, vượt khoảng cách không chỉ mười trượng, nhưng khi Thẩm Lạc rơi xuống lại xem xét, tòa cổng chào kia vẫn như cũ cách bên ngoài mười trượng.

Hắn đưa tay xoa nhẹ trán, cũng không tiếp tục thử nữa, quay người tiếp tục đi vào trong Luồng Gió trần.

Hai bên đường cách cổng chào gần nhất, là một nhà lò rèn cùng một sạp hàng bán tô mì.

Cửa nhà lò rèn vẫn sáng, sự phụ rèn sắt đã về nghỉ ngơi, Thẩm Lạc đi đến không một ai mở miệng, lấy tay đưa vào trong lò hỏa thăm dò một chút, phát hiện bên trong có nhiệt độ nóng rực truyền ra, cũng không giống huyền tượng.

Đang cân nhắc, hắn chợt nghe có người hô: "Uy, hậu sinh kia, bây giờ Vương thợ rèn không còn nhận việc nữa, muốn rèn thứ gì mai hãy tới sớm."

Thẩm Lạc nghe tiếng quay người, liền thấy chỗ cửa sạp hàng tô mì đi ra một lão hán đen kịt đầu chít khăn vải, đang mỉm cười nhìn hắn.

"Hậu sinh nhìn lạ mặt, xem ra là người bên ngoài tới à? Ăn cơm chưa, có muốn một bát mì trứng hành thái không, ba văn tiền, bao ăn no." Lão hán cười mời mọc.

Thần niệm Thẩm Lạc đảo qua trên người lão giả, phát hiện trên thân lão hoàn toàn không có sóng pháp lực, chỉ là một phàm nhân.

"Không được, lão trượng, bây giờ ta còn phải đi tặng quà đây." Thẩm Lạc khoát tay áo, vừa cười vừa nói.

"Nha, là tân khách Lư viên ngoại à, vậy trách không được. Nhanh đi thôi, lúc này tiệc rượu cũng đã bắt đầu rồi." Lão hán nghe vậy, nói gáp.

Thẩm Lạc lên tiếng, đi đến phía trong trần.

Đi ngang qua một gian trường tư, hẳn dừng bước nhìn thoáng qua bên trong, xuyên thấu qua công tò vò chỉ thấy trong viện đen ngòm, yên tĩnh im ắng.

Lại đi vào trong, dân trạch dần dần đông hơn, âm thanh chó sủa nói chuyện dần dần nhiều hơn.

Đi ngang qua trước cửa phòng một nhà, còn có thể nghe được thanh âm đại nhân khải giáo bài tập hài tử cùng tiểu nhi khóc nỉ non.

Đủ loại dấu hiệu xung quanh, tựa hồ cho thấy, nơi này chỉ là một tiểu trấn bình thường.

Thẩm Lạc đi qua gần phân nửa thôn trấn, lúc đi ngang qua một gốc cây hòe cổ, nhìn thấy dưới cây có người đang múc nước từ trong một cái giếng, liền lấy cớ nói mình khát nước, xin người kia một bầu nước.

Hắn dò xét qua, phát hiện nước giếng mặc dù không quá tốt, bên trong cũng không có âm khí trộn lẫn, cũng không có gì cô quái.

"Hẳn nơi này đúng là một tòa thế ngoại đào nguyên may mắn trong mặt thế?" Thẩm Lạc vỗ vỗ cằm, âm thầm nghi hoặc.

Hắn bỗng nhiên nhớ lại cảnh tượng năm đó ngộ nhập Trường Thọ thôn, do dự một chút, mở miệng dò hỏi dân trấn múc nước kia:

"Đại ca, gần Lương Giới trấn này có một tòa Ngũ Chỉ sơn không?"

"Ngũ Chỉ sơn? Chưa nghe nói qua, ngược lại có một tòa Lương Giới sơn, tên thôn trấn chúng ta chính là lấy từ trên núi này ra đó." Trung niên hán tử kia đặt gánh nước lên vai, nói.

"Lương Giới sơn? Ở đâu?" Thẩm Lạc nhìn quanh, kinh ngạc hỏi.

"Khỏi phải nhìn, nhiều năm trước không biết vì sao, núi kia đột nhiên sụp đổ, bây giờ từ trong thôn đã không thấy được." Trong khi hán tử nói chuyện, tay chân lạnh lẽo gánh vác nước lên, dự định về nhà.

Thẩm Lạc nghe vậy, suy nghĩ một lát, đột nhiên nhớ lại, cái tên Ngũ Chỉ sơn này trước kia gọi là Ngũ Hành sơn, năm đó lúc Vương Mãng soán Hán hạ xuống nhân gian, về sau Đại Đường vương triều tây chinh định quốc,

đổi tên nó thành Lương Giới sơn.

Hắn muốn tìm Ngũ Chi sơn, có thể là Lương Giới sơn trong miệng dân trấn này.

Về phần gã nói không biết vì sao phát sinh núi lở, có lẽ hơn phân nửa do năm đó Tề Thiên Đại Thánh được Tam Tạng pháp sư cứu ra, thoát ly chốn cảnh khiến Ngũ Chi sơn sụp đổ.

Nghĩ đến đây, Thảm Lạc lập tức mừng rỡ không thôi, nhưng nghĩ lại, lại cảm thấy có chỗ tựa hồ không đúng.

Hắn tử kia thấy thân sắc Thảm Lạc cổ quái, trong miệng làm bầm một tiếng, gánh nước rời đi.

Thảm Lạc rời giếng nước, một đường đi tới nhà Lu viên ngoại, nhìn thấy nơi cửa giếng đèn kết hoa, cảnh tượng lễ cưới náo nhiệt, hắn do dự một chút, lấy ra một gốc nhân sâm từ trong pháp khí trữ vật.

Hắn đặt nó vào một hộp gấm hình chữ nhật, đi thẳng tới cửa phủ.

Quản gia đón chào tân khách ngay cửa thấy người lạ tới, ý cười trên mặt không giảm, tiến lên đón.

Không đợi gã mở miệng hỏi, Thảm Lạc đã đưa lên lễ vật, cười nhẹ nhàng nói: "Vãn bối Thảm Lạc, chúc mừng Lu phủ năm mới hạnh phúc. Có chút lễ mọn, không thành kính ý."

Quản gia tiếp nhận hộp gấm, mở ra nắp hộp, một cỗ thanh hương nồng đậm xông vào mũi, tập trung nhìn vào, gã lập tức kinh hỉ vạn phần.

Gã nhìn thân sâm cùng râu sâm, thỉnh linh phát hiện đây đúng là một gốc nhân sâm chí ít năm sáu trăm tuổi, có thể nói là bảo vật giá trị liên thành.

Gã nào còn nhớ hỏi thăm thân phận, vội hô: "Thảm Lạc công tử hạ lễ, một gốc nhân sâm trăm năm."

Chấp sự đang vui đầu viết danh mục quà tặng, nghe tiếng nhìn thoáng qua bên này, nhanh chóng ghi lại danh mục.

"Mau mau, nghênh đón Thảm công tử đến ghé khách quý." Quản sự vội

vàng sai một nha hoàn dẫn Thẩm Lạc vào.

Thẩm Lạc theo nha hoàn tiến vào đình viện trong phủ, bàn ghế bên trong cơ hồ đã ngồi đầy người, trên bàn bày biện gà vịt thịt cá các loại rượu và đồ nhắm, gia chủ ra mắt nâng ly cạn chén, vô cùng náo nhiệt.

Nha hoàn mang theo Thẩm Lạc tới một bàn gần gia chủ ngồi xuống, chuẩn bị bát đĩa cho hắn, lúc này mới cáo lui một tiếng.

Trên bàn rượu, đám người tuyệt không khách khí, xem hắn là tân khách thân thích của gia chủ, náo nhiệt mời rượu.

Thẩm Lạc đã lâu không gặp không khí chợ búa thế này, cũng bị không khí này lây nhiễm, thế là cũng nhắc lên chén rượu, cùng mọi người uống rượu ồn ào một phen.

Gia chủ đã đi xong lễ tiết, lúc này tân lang bắt đầu mời rượu tạ lễ các tân khách.

Qua từng vòng từng vòng uống rượu, tân lang đã đỏ bừng mặt, bước chân có chút phù phiếm, được người thân đỡ đi động phòng.

Đám người đang uống đến tận hứng, Thẩm Lạc bỗng nhiên hơi nhướng mày, "Có yêu khí."

Chương 893: Hoàng lương nhất mộng (giấc mộng kê vàng*)

Bị thiên địa nguyên khí hỗn loạn ảnh hưởng, phạm vi Thảm Lạc có thể phát giác được thập phần có hạn, cảm giác được yêu khí cũng thập phần mờ nhạt, cho đến giờ phút này mới phát hiện có chỗ không đúng.

"A..." Nhưng hắn vừa dứt lời, hậu viện đột nhiên truyền đến một tiếng kêu thảm.

Ngay sau đó, liền có một trận thanh âm "Rầm rầm" mái nhà phá toái truyền đến.

Trong viện tiếng vang ồn ào che đậy thanh âm phía sau, chỉ có một mình Thảm Lạc phát giác không đúng, hắn đặt chén rượu xuống, thân hình giống như quỷ mị biến mất bên cạnh mọi người.

Hắn vừa mới đến cửa sân, liền thấy một tên tạp dịch Lư phủ mặt mũi tràn đầy hoảng sợ từ phía sau chạy ra, vừa quơ hai tay, vừa nói năng lộn xộn: "A, có, có yêu quái, có... Yêu quái..."

"Chuyện gì xảy ra?" Thảm Lạc nắm chặt cổ áo tạp dịch, hỏi.

Tạp dịch lúc này đã mất hồn, bị Thảm Lạc xách trong tay, toàn thân phát run, hạ thân còn có một mùi khó ngửi khác thường truyền đến.

Thảm Lạc độ nhập một sợi pháp lực vào thể nội gã, cưỡng ép gã an tĩnh lại, hỏi: "Nói, ngươi thấy cái gì?"

"Hồ ly, đại bạch điều, bạch điều lớn như vậy, đem phu nhân đi, điều đi..." Lúc này tạp dịch mới khôi phục một chút lý trí, nói với Thảm Lạc.

Thảm Lạc buông tay ra, tạp dịch lập tức xuội lơ ngã trên mặt đất, hai mắt khê đảo bất tỉnh.

Hắn không chút do dự, thân hình nhảy lên, trong nháy mắt đi tới phòng động phòng ở hậu viện.

Ngoài cửa phòng nằm hai nha hoàn, Thảm Lạc cúi người dò xét một chút, phát hiện cũng chỉ ngắt đi, nên thoáng yên tâm.

Hắn đứng dậy, đẩy cửa gỗ vào bên trong, bước vào.

Đi vào, Thảm Lạc liền thấy cái bàn trong phòng đã lật đổ, đậu phộng táo đỏ hạt sen nằm chung một chỗ, nhưng trong phòng không thấy bóng dáng tân lang cùng tân nương.

Mà trên nóc nhà đã phá vỡ một lỗ thủng to bằng vại nước, lộ ra mây đen và ánh trăng bên trên.

Lúc này, đám người tiền viện cũng nghe được tin tức, một nhóm người kêu loạn lao qua phía bên này.

Thảm Lạc cau mày lại, thân hình nhảy lên, từ lỗ thủng nóc nhà bay ra ngoài, treo trên không trung trăm trượng, dò xét bốn phía. Nhưng trước mắt chỉ thấy sơn lâm đen sì dưới ánh trăng, không thấy vật gì khác nữa.

"Thần Tiên, là Thần Tiên lão gia..." Lúc này, dân trấn phía dưới cũng nhìn thấy Thảm Lạc treo trên không, từng người quỳ rạp trên đất, lễ bái không thôi.

Thảm Lạc nhìn lại phía sau Lương Giới trấn, nhìn thấy chỗ sâu rừng rậm có một toà núi mơ hồ, cao thấp chập chùng, tựa hồ chính là Lương Giới sơn sụp đổ mà dân trấn đã nói.

Hắn trực giác nơi đây nếu có yêu túy, hơn phân nửa có quan hệ với bên kia, liền nghiêng người lao thẳng đến bên đó.

"Vù vù."

Bên tai Thảm Lạc tiếng gió gào thét không ngừng vang lên, bay thẳng đến một đoạn thời gian, lại kinh ngạc phát hiện, khoảng cách giữa mình và ngọn núi kia chẳng những không kéo ngắn, ngược lại trở nên càng ngày càng xa.

Trong lòng của hắn cảm thấy kinh ngạc, lúc này ngừng lại, nhìn quanh hai

bên một chút, mình đích thật là đang bay về phía sơn ảnh kia, đồng thời cũng kéo dài khoảng cách với toà Lương Giới trần kia.

Cũng không biết vì sao, khoảng cách giữa mình và sơn ảnh lại càng ngày càng xa.

"Chẳng lẽ có Không Gian pháp trận, hay là có huyền thuật quấy phá?"
Thẩm Lạc kinh ngạc không thôi.

Hai mắt hần ngưng tụ, lại tra xét rõ ràng một phen, nhưng như cũ không có bất kỳ phát hiện nào.

Nơi này thiên địa nguyên khí thực sự quá mức hỗn loạn, đừng nói thần niệm không có ích lợi gì, chỉ cần kéo ra khoảng cách đủ xa, đồng thuật có thể phát huy công hiệu cũng biến thành thập phân có hạn.

Thẩm Lạc do dự một chút, hai tay mở ra, trên hai cánh tay sáng lên kim ngân quang mang, thân hình trong nháy mắt mơ hồ, liền thi triển Chấn Sí Thiên Lý thuật, biến mất ngay tại chỗ.

Ở ngoài ngàn dặm, trong hư không loé lên hào quang, thân hình Thẩm Lạc nổi lên.

Hần ổn định thân hình, lần nữa treo trên bầu trời nhìn quanh phía dưới.

Vừa nhìn, Thẩm Lạc lập tức ngay đơ tại chỗ, chỉ thấy phía dưới là một cái trần nhỏ đèn đuốc sáng lửa, trung tâm là một tòa trạch viện khắp nơi truyền đến tiếng khóc nỉ non kêu rên, nơi đó rõ ràng vẫn là Lương Giới trần.

"Tại sao lại như vậy?" Thẩm Lạc nghi hoặc, lần nữa ngẩng đầu nhìn ra xa, liền nhìn thấy tòa Lương Giới sơn sơn ảnh kia, vẫn ở sơn lâm xa xa.

Hần chau mày, hai tay sáng lên quang mang kim ngân, lần nữa thi triển Chấn Sí Thiên Lý thuật.

Khi thân ảnh hần lần nữa hiển hiện, dưới thân đã không còn toà tiểu trần phong cách cổ xưa kia, nhưng vẫn như cũ không thể đến tòa Lương Giới sơn kia, chỉ là đi tới trên không một mảnh sơn lâm.

Mà khi hần lại tìm kiếm ngọn núi kia, không ngờ phát hiện, nó lại xuất hiện ở một phương hướng khác, khoảng cách với hần vẫn trước sau như một,

không có nửa điểm biến hóa.

Thân hình Thẩm Lạc di động, vừa bay trên không, vừa cẩn thận xem xét phía dưới tìm kiếm.

Quả nhiên, không bao lâu hắn phát hiện trên mặt đất có một mảnh ánh sáng, bay tới trên không lúc xem xét, vẫn như cũ là tòa Lương Giới trần kia.

"Lần này tựa hồ còn gai góc hơn cả Phương Thốn sơn, lấy năng lực độn thuật, cũng vô pháp bay ra mảnh khu vực này, lần này đừng nói là tìm tới Ngũ Chỉ sơn, chỉ sợ sẽ một mực bị vây ở chỗ này." Thẩm Lạc nhăn mày thành cục.

Thân hình hắn dần dần bay xuống, ý đồ rơi vào bên ngoài tiểu trấn, nhưng khi tiếp cận mặt đất, liền cảm nhận được loại ba động kỳ dị như màn nước kia lại đảo qua thân thể của hắn.

Chờ lúc hai chân hắn rơi xuống đất, liền phát hiện mình đã đứng ở trong cổng chào.

"Nếu không bay ra được, tại sao không thử độn địa?" Thẩm Lạc hơi nhíu mày, trầm nghĩ trong lòng.

Nghĩ đến đây, hắn lập tức lấy ra Độn Địa Phù, hai ngón tay kẹp lấy, rót vào pháp lực thôi động nó.

Trên lá bùa sáng lên quang mang, một tầng màn sáng màu vàng đất bao phủ lại quanh Thẩm Lạc, thân thể hắn co rụt lại, cả người trong nháy mắt chui xuống đất, cho đến sâu hơn trăm trượng.

Hắn phân biệt vị trí ngọn núi kia, thân hình lập tức trong lòng đất nhanh chóng lao thẳng đến phía bên đó.

Thẩm Lạc một mực độn địa đi hơn mười dặm, dựa theo hắn tính toán đã sớm đến ngọn núi kia, mới xông ra khỏi lòng đất.

Nhưng khi hắn phá đất chui lên, trong nháy mắt một vòng bạch quang chói mắt từ bên trên bắn thẳng đến, làm hai mắt hắn nhói nhói, nhin không được đưa tay che đôi mắt lại.

"Chuyện gì xảy ra?"

Thẩm Lạc dụi dụi con mắt, nhìn lên trên không, lúc này mới phát hiện trên trời cao là ban ngày, trời vậy mà sáng lên.

"Không thể, từ chạng vạng tối vào thôn đến trải qua tìm kiếm, thời gian nhiều nhất chỉ qua hai ba canh giờ, làm sao cũng không thể đến hừng đông, chuyện này rốt cuộc là thế nào?" Thẩm Lạc đang kinh ngạc, bỗng nhiên lại phát hiện một chuyện cổ quái.

Giữa đất trời bốn phía linh khí lưu động, thỉnh thoảng lại khôi phục bình thường, hắc void vàng vận chuyển thần niệm dò xét bốn phía, kết quả lại không phát hiện gì.

Thẩm Lạc lập tức bay vào không trung, đưa mắt nhìn bốn phía, bắt đầu quan sát tỉ mỉ sơn lâm phía dưới.

Đập vào mắt khắp nơi đều là bình nguyên sơn lâm, ở giữa xen lẫn một ít hồ nước, cũng không thấy bóng dáng Lương Giới sơn kia, càng không thấy tung tích Lương Giới trấn.

"Hẳn là đêm qua thấy đủ loại, chỉ là hoàng lương nhất mộng?" Thẩm Lạc dụi dụi con mắt, lập tức cứ thế ngay tại chỗ.

*Câu chuyện “Hoàng lương nhất mộng” (giấc mộng kê vàng) bắt nguồn từ truyện “Châm trung ký” của Trầm Ký Tế đời Đường. Chuyện kể rằng, có một chàng thư sinh nghèo họ Lư. Một hôm, nhân chuyến đi chơi, anh vào nghỉ trong một quán trọ. Lúc chủ quán trọ bắc nấu một nồi kê vàng, thì chàng trai lên giường đi ngủ. Trong giấc ngủ, chàng trai mộng thấy mình lấy vợ và sinh con, sự nghiệp thuận buồm xuôi gió, tận hưởng vinh hoa phú quý, và cuộc sống sung sướng, thoải mái ấy kéo dài cho đến lúc già chết. Nhưng khi tỉnh dậy, kê vàng vẫn còn chưa chín. Sự gợi ý của câu chuyện này là: Đời người như giấc mộng, tất cả sang hèn, giàu nghèo, đều như mộng, như huyễn.

Chương 894: Cẩm Mao điều

Thẩm Lạc vừa nghĩ đến đây, nhấc ống tay áo lên đưa đến trước mũi, trên quần áo rõ ràng còn có mùi rượu đậm qua, mà gốc lão sâm năm trăm năm trong pháp khí trữ vật đã không thấy bóng dáng.

Nơi đây, tất nhiên có chỗ cỏ quái.

Thẩm Lạc lần nữa rơi vào sơn lâm, bắt đầu tìm kiếm khắp trong rừng, nhưng hao tổn ròng rã một ngày cũng không có thu hoạch gì.

Tới gần chạng vạng tối, hắn dựa vào trí nhớ, lần nữa đi vào phiến sơn lâm tối hôm qua tiến vào, nhưng nơi đó vẫn như cũ sơn lâm rậm rạp, xanh um tươi tốt, giữa núi rừng trừ gió núi chiều tối, không còn động tĩnh gì khác.

"Đủ chuyện đêm qua, tuy là ngẫu nhiên, nhưng cũng có thể biết được, hơn phân nửa không phải cô lệ, chỉ là không biết dưới tình huống thế nào, mới có thể xuất hiện lần nữa." Thẩm Lạc dựa vào một gốc cỏ thụ trắng kiện, khoanh chân ngồi xuống.

Hắn vừa suy tư đêm qua có tình huống gì xuất hiện không giống với trước không, vừa nhìn chú ý động tĩnh xung quanh.

Nhưng càng nghĩ, càng không thấy có chỗ gì đặc biệt.

Cỏ trần đêm qua phẳng phất như trông rộng nổi lên, căn bản không có dấu vết để tìm kiếm.

"Thôi, cũng chỉ có thể ôm cây đợi thỏ..." Thẩm Lạc thở dài, hai tay bảo nguyên, bắt đầu nhắm mắt tu luyện.

Thời gian trôi qua từng chút từng chút.

Nửa đêm, hắn bỗng nhiên mở mắt ra, bốn bề không có tiếng côn trùng kêu.

Thẩm Lạc vô thức buông thần niệm ra dò xét chung quanh, rất nhanh trên

mặt lộ ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng.

Không phải do hắn dò xét được gì, mà là vì hắn không thể dò xét được gì, thiên địa linh khí chung quanh lại trở nên hỗn loạn.

Thẩm Lạc không chút trì hoãn, lập tức phi thân lên, nhìn sơn lâm phía dưới.

Nhưng nhìn một lát, lông mày của hắn không khỏi nhíu lại.

Toàn bộ sơn lâm đen sì, bốn phía căn bản không thấy nửa điểm lửa đèn, cũng không nghe nửa điểm thanh âm, căn bản giống như không có Nhân tộc nghĩ lại.

Thẩm Lạc ngưng thần nhìn một lúc lâu, đột nhiên đôi mắt sáng lên, thân hình rơi xuống một hướng.

Sau khi rơi xuống đất, hắn lập tức ngửa đầu nhìn lên, trước người đứng lặng một cổng chào bằng đá pha tạp tàn phá, phía trên thủng trăm ngàn lỗ, tất cả đều là dấu vết tuế nguyệt ăn mòn lưu lại.

Chữ viết chính giữa cổng chào đã trở nên thập phần mờ hồ, chỉ có thể thấy hai chữ "Lưỡng Giới" mờ mờ.

Thẩm Lạc nhếch mày một cái, trong lòng kinh ngạc không gì sánh được.

"Nơi này? Hắn là..." Mang theo vô hạn nghi hoặc, hắn cất bước đi vào trong cổng chào, nhưng vừa quay đầu lại, cổng chào tàn phá không chịu nổi kia thành linh đã xuất hiện cách bên ngoài mười trượng.

Trong lòng Thẩm Lạc lập tức xác định, nơi đây chính là Lưỡng Giới trấn đêm qua hắn từng đi vào.

Hắn cất bước đi vào trong trấn, ánh mắt đảo qua ốc xá hai bên, đập vào mắt là cảnh đồ nát thê lương, lưu lại đều là đoạn tường đen nhánh, mà tất cả vật liệu bằng gỗ đã hư thối thành bùn.

Thẩm Lạc một đường đi vào phía trong, lần theo ký ức đêm qua, đi thẳng tới tòa phủ đệ Lưu viên ngoại kia, liền thấy phi trạch đã từng khí phái hoàn toàn rách nát, toàn bộ trong viện không có một chỗ hoàn hảo.

"Chuyện này rốt cuộc là thế nào? Làm sao mới qua một đêm, Lưỡng Giới

trần này giống như đã trải qua mấy trăm năm?" Thẩm Lạc kinh ngạc không thôi.

Đúng lúc này, phía sau hắn đột nhiên dâng lên một đạo âm ảnh khổng lồ, che phủ cả người hắn vào trong đó.

Thẩm Lạc phát giác không ổn, dưới chân tản ra ánh trắng, thân hình lập tức chột lui lại.

Mà theo thân hình hắn vận chuyển, âm ảnh khổng lồ xuất hiện phía sau hắn cũng lộ ra toàn cảnh, đó rõ ràng là một đầu bạch điêu hình thể to lớn bằng cả gian phòng.

Toàn thân nó trắng như tuyết, lông tóc sáng rõ, chỉ là một đôi tròng mắt lại lóe ra huyết quang hung lệ.

Thẩm Lạc lập tức nghĩ đến tạp dịch Lư phủ đêm qua nói tới yêu quái, trong lòng không khỏi xiết chặt, hắn là kẻ cầm đầu khiến nơi đây biến hóa long trời lở đất như vậy, chính là con điêu này?

Hắn lập tức vung tay lên, lấy ra Lục Trần Tiên nắm trong tay.

Cầm Mao Bạch Điêu kia thấy hắn lấy ra binh khí, trong mắt đại thịnh hung quang, nâng lên một cự trảo, đập xuống hắn.

Trên cự trảo bạch điêu chớp động hàn quang, ở trong hư không xẹt qua năm đạo phong nhận, bao phủ về phía Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc vung tay lên, trên Lục Trần Tiên chớp động ô quang, một cỗ khí thể cường đại từ trên đó bộc phát ra, trong nháy mắt va chạm khiến phong nhận triệt để xé nát.

Thân thể cao lớn Cầm Mao Bạch Điêu bị nguồn lực lượng này xông lên, lập tức bay ngược ra sau, trong miệng phát ra một tiếng rú thảm, khoe miệng tràn ra đại lượng máu tươi.

Thẩm Lạc thấy thế, hơi nhíu mày, hiển nhiên có chút ngạc nhiên, tu vi bạch điêu này so với hắn yếu hơn không ít.

Thân hình hắn vội xông thẳng đến bạch điêu.

Thụ thương ngã xuống đất, quanh thân bạch điếu lồng lên một tầng quang mang, thân hình trực tiếp chui vào mặt đất, độn địa trôn.

"Còn muốn trôn?" Thảm Lạc cười lạnh một tiếng, tay kẹp lấy một tấm Độn Địa Phù, cũng theo sát phía sau chui vào lòng đất.

Trôn vào lòng đất, thân hình bạch điếu cực tốc thu nhỏ, trở nên chỉ lớn cỡ lòng bàn tay, quanh thân bao phủ một tầng ánh sáng màu trắng hình xoắn ốc, không ngừng xoắn nát bùn đất xung quanh ném ra sau lưng, trong lòng đất cực nhanh đánh ra một địa động uôn lượn.

Thảm Lạc toàn lực thôi động Độn Địa Phù, gia tốc đuổi theo bạch điếu, nhưng tốc độ lại không bằng bạch điếu, bị nó dứt bỏ hơn mười trượng, từ đầu đến cuối không thể đuổi kịp.

Bất quá Thảm Lạc cũng không vội, Bạch Điếu kia đã bị thương không nhẹ, cho dù có thể dựa vào bản mệnh thần thông tạm thời trôn chạy, chỉ cần hẩn một mực đi theo phía sau, bạch điếu nhất định không cách nào chèo chống quá lâu.

Quả nhiên, theo thời gian trôi qua từng chút từng chút, Thảm Lạc một mực đuổi theo ra hơn trăm dặm, tốc độ Cẩm Mao Bạch Điếu rõ ràng chậm lại, khoảng cách giữa hai bên cũng đang nhanh chóng rút ngắn.

"Nghịch súc, ngươi trôn không được."

Thảm Lạc cười lạnh một tiếng, tay vung lên, Hoảng Kim Thăng lập tức như Linh Xà bay ra, trong lòng đất quần ra một vòng tròn, chụp xuống bạch điếu.

Cẩm Mao Bạch Điếu thấy thế, trong đôi mắt sáng lên hào quang màu đỏ, thân hình bỗng nhiên vọt tới trước, trực tiếp xuyên qua thông lộng Hoảng Kim Thăng, một đầu đâm tới phía trước.

Thấy Cẩm Mao Điếu tình muốn thoát thân ra, trong nháy mắt Hoảng Kim Thăng đột nhiên cực tốc co vào, trói lại đuôi dài Cẩm Mao Bạch Điếu.

Pháp lực toàn thân Cẩm Mao Bạch Điếu lập tức bị Hoảng Kim Thăng hấp thụ hơn phân nửa, đã thành cá trong chậu.

Thảm Lạc kéo tay một cái, muốn bắt nó trở về.

Đúng lúc này, dị biến nảy sinh.

Trong hai mắt màu đỏ của Cẩm Mao Bạch Điều đột ngột sáng lên một vòng quang vãn màu vàng, thân thể đã dần thoát lực bỗng không biết từ nơi nào bộc phát ra một cỗ lực lượng cường đại, vậy mà lần nữa nhảy lên trước, cơ hồ tránh thoát Hoảng Kim Thăng trói buộc.

Mà cùng lúc đó, trong hư không truyền đến một trận ba động cổ quái, Thảm Lạc liền thấy Cẩm Mao Bạch Điều phía trước vậy mà lọt vào một tầng huyễn quang màu trắng cổ quái mới loé lên, thân ảnh biến mất từng chút từng chút trước mắt của hắn.

Thảm Lạc căn bản không kịp ngẫm nghĩ, thân thể nhẩy lên, theo sau Cẩm Mao Bạch Điều lọt vào trong tầng màn sáng kia.

Chương 895: Bạch Linh

Trong nháy mắt màn sáng xẹt qua quanh thân, Thẩm Lạc cảm thấy toàn thân giống như bị thiên quân cự lực nghiền ép lên, xương cốt giống như tan ra thành từng mảnh, đầu óc như chịu một trọng chùy, suýt nữa bất tỉnh.

Cũng may hắn kịp thời vận chuyển lực lượng thần thức, ổn định thân niệm, rốt cuộc mới bình ổn rơi trên mặt đất.

Sau khi đứng vững, Thẩm Lạc vội quay lại xem xét, liền thấy trong hư không là một tầng màn sáng trắng loá đang chớp động mấy lần, sau đó từng chút từng chút biến mất trước mắt hắn.

Hắn giơ tay lên thử sờ bên đó, kết quả chỉ mò được một mảnh hư không, nơi đó không có gì.

Mà bên cạnh hắn, phiến sơn lâm kia cũng đã biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó là một mảnh thảo nguyên diện tích rộng lớn, cây cỏ rậm rạp dưới ánh trăng lạnh lẽo bị gió nhẹ quét qua, như sóng nước chập chùng.

Thẩm Lạc nhớ tới Cẩm Mao Bạch Điều kia đang còn bên người, vội kéo Hoảng Kim Thăng trong tay một cái, dẫn tới một mảnh bụi cỏ cách đó không xa run run không thôi.

Hắn đi tới phía trước, đưa tay đẩy cỏ dại ra, thân thể không khỏi ngay đơ tại chỗ.

Chỉ thấy trong bụi cỏ, thành linh đang nằm một thiếu nữ xinh đẹp thân hình nhỏ nhắn xinh xắn, thân mang quần dài trắng, làn da trắng muốt như tuyết, chiếu vào dưới ánh trăng, phản xạ ra quang mang trắng nõn.

Một đầu tóc dài màu trắng kéo dài, như thác nước chiếu vào bên người, che phủ nửa thân thể nàng.

Thẩm Lạc thấy nàng vẫn như cũ đang mê ngủ, cổ tay rung lên, Hoảng Kim Thăng quần lên từng vòng, trói buộc nàng lại.

Sau đó, hắn mới đi đến phụ cận, từ trong tay áo lấy ra một viên đan dược để vào miệng thiếu nữ, tiếp theo dùng pháp lực vận hoá giúp nàng.

Sau một lát, trong miệng thiếu nữ "Um" một tiếng, chậm rãi mở hai mắt ra.

Chỉ là trong nháy mắt mở ra, lộ ra con ngươi màu đỏ như máu đột nhiên co rụt lại, khuôn mặt vốn tú lệ đột nhiên trở nên dữ tợn, tiếp theo toàn thân chớp động bạch quang, hóa thành từng luồng từng luồng sóng pháp lực mãnh liệt từ thể nội tràn ra.

Bất quá, còn không đợi nàng giãy giụa thể nào, Hoảng Kim Thăng trên người liên sáng lên trận trận quang mang, thu nạp pháp lực nàng đến trống không.

Nhưng thiếu nữ lại tựa như hoàn toàn không có lý trí, căn bản không để ý, tiếp tục toàn lực thôi động pháp lực giãy dụa.

Mặc kệ nàng thử bao nhiêu lần, pháp lực trên thân đều không dư thừa chút nào bị Hoảng Kim Thăng hút đi, trải qua giày vò, huyết sắc quang mang trong mắt nàng dần dần ảm đạm xuống, sắc mặt cũng theo đó trở nên càng thêm trắng bệch.

Theo huyết sắc quang mang trong mắt càng ngày càng yếu, thần sắc thiếu nữ cũng dần dần trở nên bình thản, mặt nàng chậm rãi chuyển động, ánh mắt dần dần rơi vào trên thân Thẩm Lạc, trong mắt lại nổi lên một chút mê ly.

"Người là... Cái gì... Người?" Thiếu nữ giống như một đứa bé mới học tiếng người, khó khăn phun ra mấy chữ.

Còn chưa dứt lời, nàng lại lần nữa ngất đi.

Thẩm Lạc thấy thế, trong lòng cảm thấy nghi hoặc, đi ra phía trước, một tay phủ trên trán thiếu nữ, bắt đầu tra xét.

Tim tòi một lát, hắn mới phát hiện, toàn thân kinh mạch thiếu nữ này vậy mà không có một chỗ nào hoàn toàn quán thông, kinh mạch các nơi cơ hồ không ngoại lệ, tất cả đều bị ứ chặn rối loạn.

"Pháp lực toàn thân loạn thành dạng này, trách không được bị điên như thế,

nếu giúp nàng chải vuốt rõ ràng, hẳn là có thể để nàng khôi phục một chút thần trí, đến lúc đó có lẽ lấy được từ nàng một chút tin tức hữu dụng." Thảm Lạc xoa xoa cằm, thì thào nói ra.

Hắn khoanh chân ngồi bên cạnh thiếu nữ, do dự một chút, tay vung lên, thu hồi Hoảng Kim Thăng trên thân thiếu nữ, sau đó đỡ thiếu nữ lên, duỗi ra một chuồng đặt trên đan điền nàng.

Sau đó, một cỗ pháp lực bàng bạc mãnh liệt tuôn ra, lấy một tư thế giang hà võ đê đánh thẳng vào thể nội thiếu nữ.

Cùng lúc đó, tâm niệm của hắn vận chuyển như điện, bắt đầu vận chuyển Đại Khai Bác Thuật, lấy pháp lực bản thân làm đao phong, từ đan điền xuất phát, bắt đầu giúp thiếu nữ chải vuốt kinh mạch.

Theo pháp lực Thảm Lạc tiến vào Nhâm mạch thiếu nữ, bắt đầu dọc theo cơ thể nàng từng chút từng chút một đột tiến khiêu huyết nàng, dần dần bình định lập lại trật tự kinh mạch hỗn loạn của nàng.

Thiếu nữ chau mày, mí mắt khẽ run lên, mắt thấy là sắp tỉnh lại, Thảm Lạc lập tức điểm mi tâm nàng một cái.

Một chút vàng sáng từ hai đầu lông mày nàng nhộn nhạo lên, thiếu nữ lại lần nữa lâm vào mê man.

Thảm Lạc thu tay lại, bắt đầu tiếp tục trợ giúp nàng chải vuốt kinh mạch.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, rất nhanh mặt trời mọc lên, đã đến sáng sớm hôm sau.

Thảm Lạc đang khoanh chân ngồi ở một bên, cách hắn không xa bỗng nhiên truyền đến một tiếng thở nhẹ, chờ hắn mở mắt nhìn lại, liền thấy thiếu nữ kia đã tỉnh lại, đang giãy dụa muốn thoát thân.

Hắn chú ý tới, trong hai mắt thiếu nữ đã không còn màu đỏ như máu, liền mở miệng hỏi: "Rốt cuộc ngươi là ai?"

"Ta còn muốn hỏi, ngươi rốt cuộc là ai?" Thiếu nữ nghe tiếng, dần dần yên tĩnh trở lại, đầy mắt nghi ngờ nhìn về phía Thảm Lạc, hỏi ngược lại.

Thấy Thảm Lạc chỉ nhìn chăm chăm mình, cũng không đáp lời, thiếu nữ

tiếp tục nói: "Là người giúp ta chữa thương?"

"Kinh mạch trong cơ thể người đã xảy ra chuyện gì?" Thẩm Lạc hỏi.

"Tu hành tại địa phương quý quái này, mấy trăm năm sau người cũng sẽ như vậy." Thiếu nữ nhú mày lên, chậm rãi nói.

"Xem ra quả nhiên là thiên địa linh khí hỗn loạn gây nên." Thẩm Lạc nhú mày, trầm ngâm nói.

"Người là từ bên ngoài đến?" Thiếu nữ bỗng nhiên chuyển chủ đề, trong mắt sáng lên vẻ ước ao.

"Không sai." Thẩm Lạc không giấu diếm, nhẹ gật đầu.

"Vậy người có thể mang ta ra ngoài không?" Trong mắt Thiếu nữ lập tức lộ ra nét vui mừng, cũng không tiếp tục thử nghiệm tránh thoát trời buộc nữa, nói ra.

"Có thể mang người ra ngoài hay không, phải xem người phối hợp hay không." Thẩm Lạc bất động thanh sắc nói.

"Lúc trước thần thức ta mê loạn, nhất định đã công kích người? Người không những không giết ta, ngược lại còn giúp ta chải vuốt kinh mạch, giúp ta khôi phục thần trí, ta làm sao lại không phối hợp?" Thiếu nữ vội vàng nói.

"Người... Xung hô thể nào?" Thẩm Lạc hỏi.

"Ta... Không có danh tự, bất quá, Tiểu Hi nàng gọi ta là Bạch Linh." Thiếu nữ nói, bỗng nhiên mặt lộ vẻ thương xót.

"Tiểu Hi?" Thẩm Lạc nghi ngờ hỏi.

"Tiểu Hi là nữ nhi phu tử dạy học ở Lương Giới trấn, ta vốn là gia sủng được nàng nuôi dưỡng, bởi vì ăn nhầm một viên linh kết, mới diễn sinh linh trí, tiếp theo trời đất xui khiến bắt đầu tu hành, Bạch Linh là năm đó nàng lấy danh tự cho ta." Bạch Linh nói.

"Nếu vậy, điều yêu trong đêm trước cướp cô dâu ở Lương Giới trấn chính là người rồi?" Thẩm Lạc suy nghĩ một chút, hỏi.

"Trong đêm hôm trước?" Bạch Linh chau mày, lộ ra vẻ không hiểu.

Thẩm Lạc nghe vậy, nhớ tới hôm qua thấy Lương Giới trấn, hoàn toàn khác biệt đêm hôm trước, nhất thời cũng không biết giải thích thế nào.

Bạch Linh không nói nữa, chỉ là ánh mắt dời xuống, giống như lâm vào trong hồi ức.

Qua hồi lâu sau, nàng bỗng nhiên lắc đầu, bắt đầu nói:

"Vậy cũng là chuyện nhiều năm trước, khi đó ta mới vừa vặn tu luyện có thành tựu, ngay cả hoá hình cũng làm không được, biết được Tiểu Hi bị ép gả cho nhi tử Lư viên ngoại, mới đi cướp thân."

Thẩm Lạc nhớ lại tiệc rượu tối hôm qua, tân khách đều vui mừng, tựa hồ không giống như chuyện bức bách gả cưới.

"Về sau mới biết được, sở dĩ trước khi Tiểu Hi lên kiệu khóc đến lê hoa đài vũ, chỉ là vì phong tục "khóc gả" bản địa, cũng không phải là bị ép buộc, ngược lại là bị ta dọa cho phát sợ." Bạch Linh dở khóc dở cười, tiếp tục nói.

Chương 896: Vùng đất vô pháp

"Người tu hành ở đây đã bao nhiêu năm rồi?" Thẩm Lạc nghe xong, trong lòng dần dần suy đoán, hỏi.

"Mấy năm nay ta một mực ngơ ngác sống qua ngày, đã sớm không nhớ rõ tuổi tác, bất quá ước chừng mấy trăm năm rồi." Bạch Linh hơi chần chờ, nói.

"Mấy trăm năm... Trong thời gian mấy trăm năm này, người có từng rời nơi đây?" Thẩm Lạc trầm ngâm hỏi.

"Không có. Nơi này thiên địa nguyên khí hỗn loạn, căn bản chính là một chỗ vô pháp, lấy một thân năng lực tiên bối có lẽ có thể ra vào tự do, ta thì không được, không ra được cổng chào Lương Giới trấn kia." Bạch Linh lắc đầu nói.

Nghe lời ấy, trong lòng Thẩm Lạc càng nghi hoặc, lúc trước làm sao ra khỏi thôn trấn hẳn cũng không biết, mà làm sao đi vào nơi này, thì rất rõ ràng, chính là đi theo Bạch Linh tiến đến.

"Nếu như ta không đoán sai, nơi này chính là khu vực Ngũ Chỉ sơn năm đó. Tôn Ngộ Không thoát khốn xong, khiến ngọn núi sụp đổ, Ngũ Hành rối loạn ảnh hưởng, thời gian cùng không gian nơi này đều xuất hiện núi non trùng điệp, cùng loại với động thiên phúc địa, tạo thành rất nhiều tiểu thiên địa có thời gian đình trệ, giao thoa ảnh hưởng lẫn nhau. Cho nên trong đêm hôm trước, ở trên trần ta mới gặp được chuyện người cướp cô dâu." Thẩm Lạc cau mày nói.

Bạch Linh lộ vẻ nghi hoặc, tựa hồ cũng không hiểu lời Thẩm Lạc nói.

Thẩm Lạc thấy thế, tay vung lên, thu hồi Hoàng Kim Thằng trời trên người Bạch Linh lại.

"Đa tạ tiên bối." Bạch Linh nhảy vọt một cái, nhẹ nhàng đứng dậy, hoạt động tay chân một chút, phát hiện trước đó toàn thân ứ chẫn đã hết, cả

người thư thái thoải mái nói không nên lời.

Thẩm Lạc nhìn nàng một cái, ánh mắt lướt về phương xa, bắt đầu dò xét bốn phía.

"Còn không biết tiền bối, xưng hô thế nào?" Bạch Linh hỏi.

"Thẩm Lạc."

"Thẩm tiền bối sao lại tới đây?" Bạch Linh hiếu kỳ hỏi.

"Ta đi tìm toà Ngũ Chỉ sơn kia, cũng chính là Lương Giới sơn mà dân trần nói." Thẩm Lạc nói ra.

"Tiền bối muốn đi Lương Giới sơn?" Bạch Linh hỏi.

"Người biết ở đâu?" Thẩm Lạc hơi nhú mày, hỏi.

"Ta còn nhớ mơ hồ, năm đó linh kết chính là từ trong Lương Giới sơn, về sau trong núi nhìn một bích hoạ treo e tảng đá, sau đó không giải thích được bắt đầu có thể thu nạp thiên địa linh khí." Bạch Linh nói ra.

"Người có thể mang ta tới chỗ bích hoạ người thấy không?" Thẩm Lạc nghe vậy, lập tức đại hỉ, vội vàng hỏi.

"Đã qua lâu, ta cũng chỉ đi qua một lần, có thể mang Thẩm tiền bối tới hay không, ta cũng không dám cam đoan." Bạch Linh chần chừ nói.

"Không sao, cứ theo trí nhớ của người, hết sức đi tìm là được rồi, chỉ cần người có thể tìm tới nơi đó, ta có thể mang người rời khỏi nơi này." Thẩm Lạc nói ra.

"Thật chứ?" Đôi mắt Bạch Linh lập tức sáng lên.

"Tuyệt vô hư ngôn." Thẩm Lạc bảo đảm.

"Tốt, ta dẫn ngài đi tìm." Bạch Linh vỗ vỗ ngực, nói ra.

Nói xong, nàng quay đầu nhìn bốn phía, tựa hồ đang cẩn thận tìm kiếm cái gì.

"Năm đó chỗ ta lên núi, rất tương tự nơi này, chung quanh mặc dù không nhìn thấy sơn ảnh, nhưng chỉ cần có thể thấy được một gốc cây khô màu đỏ, là có thể tìm tới đường lên núi." Nhưng nhìn một hồi, khuôn mặt của nàng dần dần nhú lại.

"Một gốc cây khô màu đỏ?" Thẩm Lạc cau mày hỏi.

"Trí nhớ của ta rất là mơ hồ, chỉ nhớ rõ năm đó từ dưới hốc cây khô màu đỏ kia đi vào, đi một đường thông đạo thật dài dưới lòng đất, sau đó mới đến Lương Giới sơn." Bạch Linh nhớ lại một lát, nói ra.

"Nếu vậy, trước hết tìm xem." Thẩm Lạc nói xong, đưa tay bắt lấy cánh tay Bạch Linh, thân hình nhảy lên, trực tiếp nhảy vào không trung.

Hai người lơ lửng trên không trung ngàn trượng, nhìn về nơi xa phía dưới, đập vào mi mắt là một cảnh tượng hết sức kỳ lạ.

Chỉ thấy thảo nguyên phía dưới xanh tươi chiếm diện tích không hơn trăm dặm, toàn bộ trên thảo nguyên bao phủ một tầng ngũ thải huyền quang nhàn nhạt, thân ở trong thảo nguyên, căn bản không thể phát giác được những ánh sáng này tồn tại, chỉ có khi phi thân ở trên không trung mới có thể nhìn thấy.

Hai mắt Thẩm Lạc nhìn chăm chú, ý đồ trong ngũ thải huyền quang tìm ra cây khô màu đỏ kia, nhưng mặc kệ hắn chăm chú thế nào, thủy chung vẫn không thể nhìn thấy.

"Thế nào, ngươi có nhìn thấy không?" Thẩm Lạc dò hỏi.

Bạch Linh cau mày, nửa ngày không nói chuyện, thật lâu lông mày mới nhướn lên, chỉ vào một vùng khu vực phía dưới nói: "Bên kia nhìn có vẻ quen mắt."

Thẩm Lạc lần theo hướng nàng chỉ, cũng không thấy cây khô màu đỏ nào cả, chỉ thấy trên mặt đất có một đoạn quái thạch kéo dài màu đen sẫm, liền nhảy xuống phía dưới, mang theo nàng bay đến đó.

Theo thân hình hai người không ngừng rơi xuống, huyền quang trong hư không phía trước biến mất từng chút từng chút không thấy gì nữa. Lúc hai người sắp tiếp cận, Thẩm Lạc bỗng nhiên phát giác không đúng, còn chưa kịp dừng lại, phía trước bỗng thêm ra một vách đá cao hơn mười trượng.

"Bành" một tiếng vang trầm.

Hai người đâm vào trên vách đá, văng ngược lại rơi xuống.

"Đây là có chuyện gì? Làm sao đang yên đang lành, đột nhiên thêm ra một vách đá vậy?" Bạch Linh kinh ngạc hỏi.

Thẩm Lạc trầm ngâm không nói, lần nữa bắt lấy cánh tay Bạch Linh bay lên không trung.

Lần này lại xuống nhìn, hai người không khỏi ngần ở đương trường, chỉ thấy thảo nguyên phía dưới đã biến mất, thay vào đó xuất hiện bãi sa mạc hoang vu không gì sánh được.

Trên bãi sa mạc, khắp nơi đều đứng lặng từng vách đá dốc đứng, có vách cao hơn mười trượng, có vách cao mấy trăm trượng, trong hư không phía trên cũng bao phủ một tầng ngũ thải huyền quang.

"Nhìn lại xem, còn có thể tìm ra nơi vừa rồi nhìn thấy không?" Thẩm Lạc hỏi.

Ánh mắt Bạch Linh ngưng tụ, lại bắt đầu tìm tòi cẩn thận.

Qua thật lâu, nàng mới chỉ qua phía một khu vực mảnh đá vụn khắp nơi: "Ở bên kia".

Thẩm Lạc trông về phía xa, quả nhiên lại thấy được bãi quái thạch kéo dài lúc trước.

"Đi." Hần khẽ quát một tiếng, thân hình cực tốc hạ xuống, thẳng đến đám quái thạch kia.

Thân hình hai người hạ xuống, rất mau tới trên quái thạch, lần này huyền quang tiêu tán cũng không xuất hiện dị dạng.

Mũi chân Thẩm Lạc rơi xuống đất, dưới chân lại trống không, đột nhiên tóe lên một bùm nước, cả người trực tiếp rơi vào trong nước, mà quái thạch liên tiếp vừa rồi giống như trăng trong gương tiêu tán ra.

Hần nhẹ nhàng yung tay lên, dòng nước lập tức phun trào lên, chậm rãi

nâng thân thể hẳn cùng Bạch Linh lên, đứng ở trên mặt nước.

Chờ gợn sóng trên mặt nước dần dần bình tĩnh lại, Thảm Lạc lại nhìn, quái thạch liên tiếp kia vẫn như cũ lẳng lẳng đứng lặng ở trên mặt nước, phảng phất tay có thể chạm vào.

"Ồ phía trên." Bạch Linh bỗng nhiên kêu lên.

Thảm Lạc nghe vậy, ngẩng đầu nhìn lên không trung, lúc này trên đỉnh đầu, lại không phải bầu trời ánh nắng, mà xuất hiện một mảnh sa mạc loạn thạch kéo dài trăm dặm, thỉnh thoảng đúng là mảnh sa mạc bọn họ nhìn thấy vừa rồi.

Trên loạn thạch sa mạc núi non đứng thẳng, như lưỡi đao dùi nhọn treo ngược, khiến cho người thấy trong lòng run sợ, hoàn toàn phản chiếu mặt nước phía dưới, trên dưới hai bên xen kẽ như răng lược, tựa như một tấm miện lớn thôn thiên.

"Âm Dương điên đảo, Ngũ Hành loạn tự, xem ra Ngũ Chỉ sơn sụp đổ xong, nơi này bị tận lực cải tạo thành một toà đại trận thiên địa, chỉ là không biết là ai làm? Chẳng lẽ là Tề Thiên Đại Thánh kia..." Thảm Lạc nhìn kỳ cảnh này, không khỏi trầm ngâm.

"Thảm tiên bối, ngài mau nhìn." Lúc này, Bạch Linh đột nhiên kinh hô một tiếng.

Chương 897: Một mình xâm nhập

Thẩm Lạc nghe tiếng, lập tức cúi đầu nhìn xuống.

Chỉ thấy mặt nước phía dưới vừa mới bình tĩnh trở lại, bỗng nhiên trở nên một mảnh đỏ bừng, một cỗ khí tức nóng rực từ đáy nước truyền đến.

Ngay sau đó, toàn bộ thủy vực giống như bị đun sôi, "Ừ ục ừ ục" bốc hơi trắng lên, từ đáy hồ dâng lên hỏa diễm như bụi bụi hồng liên nở rộ ra, dâng về phía hai người Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc thấy thế, lập tức kéo Bạch Linh bay lên không, bay về phía vùng sa mạc trên bầu trời kia.

Lúc tới gần một ngọn núi trong đó, một tầng ngũ thải huyễn quang lan tràn qua, thiên địa phảng phất bỗng nhiên đảo ngược, Thẩm Lạc mang theo Bạch Linh lại không tự chủ được rơi xuống ngọn núi dưới.

Mà khi hai người sắp rơi xuống đất, cảnh tượng bốn phía lần nữa phát sinh biến hóa, phía trên đại địa bỗng nhiên toát ra cây cối sơn lâm xanh um tươi tốt, rất nhanh che lấp sa mạc, qua giây lát đã biến thành một ốc đảo sinh cơ bồng bồng.

Trên bầu trời thanh âm "Ừ ừ" đại tác, Thẩm Lạc ngửa đầu nhìn lên, chỉ thấy thiên khung tựa như bốc cháy, trở nên một mảnh đỏ bừng, ánh lửa đầy trời như Hỏa Vũ Lưu Tinh từ trên cao rơi xuống đại địa.

Theo ánh lửa không ngừng tới gần, không khí xung quanh trở nên càng ngày càng xiết chặt, Thẩm Lạc âm thầm vận chuyển công pháp vô danh, tay vung lên, bàn tay dẫn động hơi nước xung quanh mở ra một mảnh màn nước màu lam trên đỉnh đầu.

Màn nước vừa thành, ánh lửa đầy trời đã rơi xuống, nện lên màn nước màu lam khuấy động lên trận trận sóng nước, đại lượng hơi nước bị hỏa lực bốc hơi, hóa thành trận trận vụ khí trắng nồng đậm, che đầy màn trời.

Cũng may lực đạo hỏa diễm không lớn, cơ bản rơi vào màn nước liền bị hơi nước dập tắt.

Qua hồi lâu sau, tiếng oanh minh trên bầu trời dần dần nhỏ xuống, màu hoả hồng chiếu đầy trời cũng dần dần biến mất.

Chờ tắt cả tiếng vang biến mất toàn bộ không thấy gì nữa, Thẩm Lạc phát tay thu lại màn nước, ngửa đầu nhìn lên không trung, tắt cả dị tượng thuỷ hoả trên bầu trời đều biến mất không thấy gì nữa, lại khôi phục bộ dạng trời quang.

"Lần trước ngươi tiến vào, có gặp những dị tượng này không?" Thẩm Lạc nhíu mày hỏi.

"Khi đó ta vẫn còn là con chồn trắng nhỏ, linh trí ta vẫn chưa mở, nếu gặp phải những dị tượng này, căn bản không thể sống sót." Bạch Linh vẫn còn sợ hãi lắc đầu, nói.

"Thôi, tìm tiếp đi." Thẩm Lạc nghe vậy, thở dài, nói.

Nói xong, thân hình hắn nhảy lên một cái, đi tới một gốc cổ thụ che trời, nhìn ra nơi xa.

Lần này không bay khỏi mặt đất quá xa, Thẩm Lạc cũng không nhìn thấy loại cảnh tượng ngũ thải huyền quang che đậy lúc trước, quan sát bốn phía một cái, quả nhiên lại thấy được đoạn quái thạch liên tiếp màu đen sẫm kia.

Chỉ là lần này, quái thạch kia lại xuất hiện ở trên một đỉnh núi trung tâm mảnh núi rừng này.

"Thâm tiên bối, lần này giống như có chút không giống." Lúc này, Bạch Linh cũng bay lên, mở miệng nói.

"Chỗ nào không giống?" Thẩm Lạc hỏi.

"Lần này chung quanh quái thạch kia, không có ngũ thải quang mang vờn quanh." Bạch Linh chỉ vào đỉnh núi bên kia, nói ra.

"Ngươi thấy ngũ thải quang mang kia?" Thẩm Lạc kinh ngạc hỏi.

Hắn chỉ khi bay lên không trung nhìn ra xa, mới có thể nhìn thấy quang

mang, Bạch Linh vậy mà ở phía dưới vẫn có thể nhìn thấy.

"Ta còn tưởng Thảm tiên bối cũng nhìn thấy, cho nên lúc trước mới không nói." Thấy Thảm Lạc kinh ngạc như thế, Bạch Linh cũng có chút ngạc nhiên.

Thảm Lạc nghe xong, ánh mắt nhìn chăm chú lên hai con người Bạch Linh.

Qua thật lâu, lông mày của hắn hơi nhíu lại, đúng là trong hai con người nàng, thấy được từng tia từng sợi đường vân màu vàng.

"Trách không được người có thể nhìn thấy ngũ thải huyền quang, lại là Linh Đồng trời sinh." Thảm Lạc hơi kinh ngạc nói.

"Linh Đồng?" Bạch Linh nghi ngờ hỏi.

Thảm Lạc thấy nàng không hiểu, mới nhớ tới nàng thông qua quan tướng bộ sách họa kia mới ngộ nhập tu hành, tự nhiên không hiểu Linh Đồng là gì, nên giải thích: "Một loại đặc dị đồng lực đặc dị, có thể nhìn thấy thứ mà thường nhân không cách nào nhìn thấy, hoặc là phóng thích một chút thuật pháp đặc biệt."

"Thì ra là vậy." Bạch Linh u mê gật gật đầu.

"Đi, qua bên kia nhìn xem." Thảm Lạc nói xong, một trảo bắt lấy Bạch Linh, mang theo nàng bay về phía đỉnh núi bên kia.

Đi tới gần, Thảm Lạc không bay thẳng đến đám quái thạch trên mặt đất, mà hỏi thăm Bạch Linh xong, rơi vào bên ngoài mảnh không bị ngũ thải huyền quang che đậy.

Trên đỉnh núi, đã không có cây cối cao lớn, chỉ có một ít lùm cây thấp bé.

Thảm Lạc liếc nhìn lại, liền thấy những lùm cây kia cũng chỉ sinh trưởng quanh quái thạch khoảng mười trượng.

Giữa hai bên, phẳng phất đứng lặng một đạo bình chướng mắt thường không cách nào nhìn thấy, ngăn trở lùm cây sinh trưởng.

Trong "bình chướng", núi đá hoàn toàn trần trụi, trên mặt đất bằng phẳng đứng lặng khối quái thạch liên tiếp kia, vẫn như cũ không thấy bóng dáng

cây khô màu đỏ.

"Chính là chỗ kia." Bạch Linh bỗng nhiên kêu lên.

"Cái gì?" Thâm Lạc hỏi.

"Tảng đá kia chính là cây khô kia, chỉ là gãy mất, hóc cây phía dưới cũng bị ngăn trở." Bạch Linh lập tức chỉ vào một bên quái thạch, nói ra.

Thâm Lạc ngưng thần nhìn lại, quả nhiên thấy trên quái thạch này sinh ra vân gỗ, chỉ là vì màu sắc quá sâu nên bị che lại, cho nên nhìn thấy như khối đá.

Mà cây khô này thỉnh thoảng cắt thành hai đoạn, ngọn cây rơi xuống một bên, dưới đáy lộ ra nửa cửa hang màu đen.

"Chính là cửa hang kia." Trong mắt Bạch Linh toát ra quang mang hưng phấn, muốn tiến đến cửa hang kia.

Thâm Lạc vội vàng ngăn nài lại, tiện tay nhặt trong hư không một giọt nước, bắn tới phía trước.

"Vèo" một tiếng vang nhỏ.

Giọt nước trực tiếp bắn ra, vừa mới vượt qua rìa lùm cây, trong hư không lập tức nhận nhạo lên một mảnh ba động linh lực vô cùng cường đại, quanh đám quái thạch bỗng nhiên có một luồng khí xoáy dâng lên.

Ngay sau đó, thanh âm một trận kim thạch giao thoa vang lên.

Trong khu vực này, từng tia sáng màu vàng giăng khắp nơi, như từng chuỗi kiếm sắc bén không gì sánh được chém qua, chém vùng hư không kia đến thất linh bát lạc.

Bạch Linh thấy một màn này, lập tức đứng ngây đờng trường, nếu không có Thâm Lạc kịp thời ngăn lại, giờ phút này nàng đã hóa thành một bãi thịt nát.

Nhìn một màn này, Thâm Lạc càng thêm nghi hoặc, năm đó con chồn trắng nhỏ này đi vào thế nào?

"Thầm tiên bối, ta thật không biết là chuyện gì xảy ra..." Thấy Thầm Lạc dò xét mình, Bạch Linh cũng đoán được suy nghĩ trong lòng của hắn, nói.

"Có lẽ là năm đó ngươi đi vào, sau đó đi ra, nơi này đã xảy ra biến hóa." Thầm Lạc nói.

"Vậy tiên bối, nơi này... Chúng ta có đi vào không?" Bạch Linh hỏi.

"Không phải chúng ta, mà là chính ta, nhục thể của ngươi quá yếu đuối, đi vào quá mức mạo hiểm." Thầm Lạc nhìn về phía Bạch Linh, nói ra.

Bạch Linh nghe vậy, trong mắt lóe lên vẻ thất vọng, bất quá coi lại quanh cây khô chưa lắng lại kim quang, liền thức thời rụt cổ một cái.

"Vậy ta ở chỗ này chờ tiên bối đi ra." Bạch Linh nói.

Thầm Lạc nhẹ gật đầu, chậm rãi đi vào rìa lùm cây, tay vung lên, ngay sau đó, một bước tiên vào.

Đi vào khu vực này, trong nháy mắt Thầm Lạc cảm thấy quanh thân xiết chặt, một cỗ lực trời buộc vô hình lập tức từ bốn phương tám hướng cuốn tới, giữa thiên địa chỉ còn lại một mảnh khí tức tức sát.

Hai mắt hắn ngưng tụ, trước mắt lập tức có từng tia sáng màu vàng cực kỳ mỏng sáng lên, mới nhìn còn tưởng là sợi tơ màu vàng, quan sát kỹ mới phát giác lại là từng đạo phong nhận mỏng manh như cánh ve.

Chương 898: Ôm cây đọt thỏ

Hai mắt Thẩm Lạc như điện, nhanh chóng dò xét xung quanh một phen, kinh ngạc phát hiện mỗi một chuỗi phong nhận màu vàng này có quỹ tích phi hành không hoàn toàn giống nhau, giao thoa lẫn nhau, lại không ảnh hưởng nhau, ở bên ngoài thân thể hắn bao phủ một tầng đao võng kín kẽ không hở.

Bất quá, cảm thụ được trong đao võng màu vàng này truyền ra khí tức phong duệ sắc bén, thần sắc Thẩm Lạc thủy chung vẫn lạnh nhạt.

Lúc lưới đao sắp xé rách hắn, tay Thẩm Lạc nhẹ nhàng vung lên, trước người lập tức sáng lên một mảnh hào quang màu vàng, một cuốn sách màu vàng trống rỗng bay ra, ở trong phát tán ra vạn đạo kim quang, cuốn bốn phía một cái, liền thu nạp phong nhận vây quanh vào trong đó.

Bạch Linh thấy cảnh này, con mắt mở lớn, thậm chí nghĩ trong lòng, tiền bối có bảo bối này, mang nàng vào cũng không vấn đề, nàng vẫn còn muốn lại nhìn bích họa kia một chút.

Ý nghĩ của nàng vừa mới lên, phía trước tiếng thét đột nhiên đại tác, trong hư không vừa rồi bị thu nạp không còn, vậy mà lần nữa nổi lên vô số kim quang, số lượng thành linh càng nhiều hơn trước.

Lưới đao màu vàng đầy trời bao phủ xuống, cuốn sách treo ở trước người Thẩm Lạc tuôn ra kim quang màu vàng, lần nữa bị nó quét sạch trống không.

Nhân cơ hội này, thân hình Thẩm Lạc lên xuống mấy cái, nhanh chóng vọt tới phía cây khô.

Chỉ là lưới đao màu vàng noai đây tựa như vô cùng vô tận, phong nhận vừa mới bị hút đi, lại không gián đoạn hiển hiện ra, số lượng còn tăng gấp đôi.

Vừa mới vọt tới trước mấy bước, phong nhận màu vàng chung quanh đã tăng vọt mấy lần, chỉ dựa vào quang mang trên cuốn sách đã không cách

nào một lần thu hết được.

Bất đắc dĩ, Thâm Lạc đẩy Thiên Sách tới trước, tay kia lấy ra Trấn Hải Tấn Thiết Côn, thi triển Bát Thiên Loạn Bông đánh ra chung quanh, tầng tầng cơn ảnh dày đặc lập tức bay múa ra.

Thiên Sách màu vàng thu nhiếp đại lượng phong nhận, còn sót lại, cũng bị Trấn Hải Tấn Thiết Côn đánh nát từng cái.

Bạch Linh ở bên ngoài nhìn hoa cả mắt, càng cảm thấy hãi hùng khiếp vía.

Trên thực tế, ốc độ Thâm Lạc đã nhanh tới cực điểm, nhưng vẫn không chịu nổi phong nhận màu vàng ở vùng thiên địa này trở nên càng dày đặc, trên người hắn cũng khó tránh khỏi hiện ra nhiều vết thương nhỏ.

Ngay từ đầu, chỉ là quần áo vỡ tan, xuất hiện rất nhiều vết rách giăng khắp nơi, càng về sau, những vết đao kia càng sâu, thời gian dần qua trên thân Thâm Lạc đã xuất hiện từng đạo ấn ký huyết hồng nhìn thấy mà giật mình.

Chỉ ngần ngừ mấy trọng, giờ phút này lại giống như núi đao biển lửa khó mà vượt qua, mà khiến Thâm Lạc cảm thấy càng thêm gian nan cũng không phải là tốc độ những thứ này càng lúc càng nhanh, lưỡi đao càng ngày càng nhiều, mà là lực trói buộc vô hình ở thiên địa này càng ngày càng mạnh.

Không giống với cảm giác thân hãm vũng lầy, Thâm Lạc cảm thấy quanh thân mình quán quanh bảy, tám đầu Hoảng Kim Thằng, mặc dù không hấp thụ pháp lực trên người hắn, lại tựa như buộc chặt hắn với một tòa núi cao vạn trọng, khiến cho hắn mỗi bước tiến lên tựa như kéo theo một ngọn núi.

Bất quá ngần ngừ mấy tức thời gian, toàn thân Thâm Lạc đã xuất hiện hơn ngàn lỗ thủng, trong đó hơn một nửa đang chảy đầy máu tươi, cơ hồ nhuộm cả người hắn thành huyết nhân.

Thâm Lạc hô hấp càng ngày càng nặng nặng, mỗi một lần hít thở, phảng phất toàn thân có từng lưỡi đao mỏng manh không gì sánh được, đang cạo xương cắt da khiến cho hắn khó mà chịu đựng.

Hắn vừa huy động Trấn Hải Tấn Thiết Côn, vừa không ngừng vận chuyển Đại Khai Bác Thuật, chữa trị thương thế.

Một bước, hai bước, ba bước...

Thẩm Lạc bước đi liên tục khó khăn, toàn thân đầm máu, cơ hồ nhìn không ra hình người, Bạch Linh phía ngoài cảm thấy tê cả da đầu, không dám nhìn, vội vàng dời ánh mắt về một bên.

Qua tựa như một thế kỷ dài đằng dặc, Thẩm Lạc rút cuộc đi tới trước hai đoạn cây khô

Tay hắn nắm Tấn Thiết Côn, ra sức vẩy một cái, đẩy những đoạn cây khô trên mặt đất kia ra, khiến cho cửa hang đen như mực phía dưới lộ ra.

Thẩm Lạc không quá do dự, chỉ dùng thần niệm dò xét một chút, quanh thân lộng lên một tầng quang mang, thả người nhảy xuống.

Chỗ động khẩu loé lên bạch quang, thân ảnh của hắn chợt biến mất không thấy gì nữa, mà đủ loại dị tượng xung quanh cũng tiêu tán theo.

Bạch Linh nhìn bên kia trông rộng, sửng sốt một hồi, sau đó phối hợp tìm một nơi khác ngồi xuống, chờ Thẩm Lạc đi ra.

Nhưng vào lúc này, phía trên đỉnh đầu nàng bỗng nhiên trông rộng vỡ ra một vết rách, một mảnh bóng râm từ đó hiện lộ ra, trong khoảnh khắc bao phủ đại địa phía dưới.

Bạch Linh cảm ứng được, ngửa đầu nhìn lên, cặp mắt lập tức trừng lớn.

Chỉ thấy một đạo quang trụ đen nhánh từ trên cao bỗng nhiên rủ xuống, trực tiếp bao phủ trên thân nàng, Bạch Linh liền cảm thấy bị một cỗ cự lực như núi cao đập trúng thân thể, thân thể bỗng nhiên nằm ở trên mặt đất, không cách nào đứng dậy.

Trong quang trụ đen nhánh dần dần hiện ra một bóng người, thân hình cao lớn, người khoác áo màu đen, gương mặt gầy gò, góc cạnh rõ ràng, mũi mang theo mở ung, bờ môi mỏng manh, thần sắc thập phần lạnh lùng.

"Nhân tộc tiểu tử đi cùng ngươi đâu rồi?" Một chân gã giẫm lên mặt Bạch Linh, ánh mắt lại nhìn về phía hốc cây kia.

"Đã... Đã vào." Bạch Linh cảm nhận được áp bách trên thân người kia, so

với Thẩm Lạc còn mãnh liệt hơn, run giọng nói.

Nam tử nghe tiếng, quay người đi về hướng khu vực kia.

Bạch Linh nhìn gã từng bước một đi đến, trong lòng yên lặng cầu nguyện:
"Đi vào, đi vào..."

Nhưng mà, ngay lúc nam tử sắp bước vào khu vực kia, gã bỗng dừng bước, cổ tay chuyền một cái, lấy ra một tiểu đao màu đen, tiện tay bắn ra.

"Vèo" một tiếng duệ vang.

Phi đao màu đen xẹt qua hư không một đạo quỹ tích, trong nháy mắt xuyên vào.

Chỉ là mới bay ra hơn một trượng, tốc độ phi đao lập tức chậm lại, giữa đất trời bốn phía bỗng dâng lên trận trận chấn động mãnh liệt, so với Thẩm Lạc đi vào lúc nãy, càng mạnh mẽ hơn mấy phần.

Mấy trăm tia sáng màu vàng giăng khắp nơi chém qua, chuôi phi đao màu đen kia lập tức ứng thanh vỡ vụn, bị cắt thành vô số mảnh vỡ.

Nhìn phi đao rớt xuống đất kia, nam tử áo khoác đen nhắm mắt lại, trên mặt hiện lên một vòng sát khí, nhìn về phía Bạch Linh, lạnh lùng hỏi:

"Người nói dối mặt kim phong sắc bén như vậy, Nhân tộc tiểu tử kia tiến vào sao?"

"Hắn thật đã tiến vào, ta không lừa người, hắn sử dụng..." Bạch Linh vội vàng gật đầu, nói rõ tình cảnh Thẩm Lạc đi vào lúc nãy cho nam tử áo khoác đen.

"A, không ngờ trên thân người này lại có bảo vật như vậy, đây cũng là niềm vui ngoài ý muốn." Nam tử nghe vậy đầu tiên là kinh ngạc, sau đó lộ vẻ vui mừng.

Bạch Linh thấy thế, trong lòng biết mình nói điều không nên nói, nhưng vì bảo mệnh nàng cũng chỉ có thể như vậy.

"Yên tâm đi, ta tạm thời sẽ không giết người, thay vì liều mạng thụ thương mạo hiểm đi vào, không bằng ở đây ôm cây đợi thỏ, chờ hắn đi ra, mới là

lúc các người thợ chung." Nam tử áo khoác đen cười "Hắc hắc" một tiếng, chậm rãi nói.

Bạch Linh không ngừng kêu khổ, thầm nghĩ trong lòng, sớm biết như vậy còn không bằng giống như trước ngơ ngác ngác sông qua ngày mới tốt.

Chương 899: Linh Kết

Cùng lúc đó, Thảm Lạc bên kia cũng sau một trận bạch quang loá mắt, xuất hiện trong một mảnh sơn lâm.

Cảnh tượng chung quanh có chút quen thuộc, giống y hệt khu vực lúc trước hắn tìm kiếm Ngũ Chỉ sơn, khác biệt duy nhất chính là, đây vốn là một vùng đất thấp chứa nước, giờ phút này đứng lặng một ngọn núi cao gần trăm mười trượng.

Đỉnh núi đã đứt gãy sụp đổ, nhưng vẫn nhìn ra một nửa ngón tay như tách ra từ đỉnh núi, không nhiều không ít vừa vặn có năm ngón, phía dưới ngón tay còn có thể nhìn thấy "Bàn tay" chôn dưới đất, phía trên mọc đầy rong rêu màu xanh.

Xa xa nhìn lại, trong vị trí lòng bàn tay có thể nhìn thấy ba khe rãnh rõ ràng, như vân tay người.

Thảm Lạc thấy thế đại hỉ, cũng không lo thương thế bản thân thế nào, lập tức chạy như bay về phía Ngũ Chỉ sơn.

Khi hắn phi nước đại đến chân núi, liền nhìn thấy vân tay trong núi kia, rõ ràng là từng con đường thêm đá xây dựng ở trên núi, chúng giao thoa ở trung tâm, chính là vị trí chính giữa bàn tay.

Thảm Lạc thả ra thân thức dò xét một chút, phát hiện bốn phía cũng không có khí tức đặc biệt, ngược lại thiên địa linh khí nồng đậm tới cực điểm, so với bên ngoài thiên địa linh khí hỗn loạn hỗn tạp, đơn giản khác nhau một trời một vực.

Hắn đi tới trước núi, nhìn thấy nơi cửa con đường vào núi đứng thẳng một tượng tăng nhân, thân hình mảnh mai, khuôn mặt hiền lành, một tay cầm tích trượng, một tay nâng bình bát, lẳng lặng đứng tại chỗ.

"Đây là... Chẳng lẽ là Huyền Trang pháp sư?" Thảm Lạc thấy dung mạo bức tượng quen mắt, thầm nghĩ trong lòng.

Sau đó, hắn chấp tay thi lễ với tăng nhân, bắt đầu bước nhanh lên núi, thẳng đến vị trí lòng bàn tay.

Đường núi mặc dù uốn lượn gập ghềnh, nhưng trên đường đi lại không bị cản ngang, Thâm Lạc rất nhanh đi tới sườn núi.

Chỉ thấy tới đây đường núi dừng lại, phía trước xuất hiện một bệ đá phương viên mười trượng, bên phải bệ đá mọc ra một gốc cây kết màu đỏ cao sáu, bảy thước, phía trên sinh ra bốn năm trái cây màu son.

Thâm Lạc nhứ mũi hít một cái, lập tức cảm thấy một cỗ thanh hương không quá đậm chui vào não hải, khiến cho linh đài hắn thanh minh, toàn thân tựa như tụt vào một cỗ linh lực, sáng khoái không thôi.

Hắn đi vào dưới cây quan sát tỉ mỉ, chỉ thấy trong những trái cây treo trên đó có hồng quang thông thấu, nhìn giống như từng cái đèn lồng màu son đẹp đẽ, thập phần đáng yêu.

"Đây chính là Linh Kết mà Bạch Linh đã ném qua..." Cổ họng Thâm Lạc khẽ nhúc nhích, nhịn không được nuốt một cái.

Hắn giơ tay lên, hái một quả ở vị trí thấp nhất.

Linh Kết vào tay vậy mà khá nặng, da nhô ra ra từng vòng từng vòng đường vân đặc biệt, tản ra linh khí nồng đậm không gì sánh được.

Thâm Lạc do dự một chút, không lột lớp vỏ trái cây, mà đưa thẳng vào miệng cắn xuống.

Vỏ kết và thịt quả cùng bị cắn, nước màu vỏ quýt lập tức đầy tràn răng miệng, một cỗ mùi ngọt mang hương vị chát chát quanh quần đầu lưỡi Thâm Lạc, theo đó là từng luồng từng luồng linh khí tinh thuần nồng đậm không gì sánh được lưu nhập trong bụng hắn.

Thâm Lạc cảm thấy một cỗ khí tức thanh lương thuận theo ngực bụng hắn chảy xuôi xuống, tụ hợp vào đan điền của hắn, dung hợp cùng pháp lực trong đan điền lập tức trở nên sôi trào.

Chỉ một thoáng, pháp lực trong đan điền bắt đầu tràn ra ngoài, lại trả lại về phía nhục thể của hắn, qua kinh mạch nhao nhao tỏa ra ánh sáng, chiếu làn

da hần thành màu đỏ tươi.

Một cảm giác sung mãn phồng lên từ trong cơ thể hần bành trướng ra, khiến hần cảm thấy toàn thân trướng nóng, phảng phất bị nứt vỡ ra.

Thảm Lạc vội vàng thu hồi Linh Kết còn lại chưa ăn xong, lúc này mới khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu bấm pháp quyết, vận chuyển « Hoàng Đình Kinh », yên lặng tu luyện thổ nạp.

Bởi vì linh lực thể nội bành trướng, kinh mạch quanh người hần giống như bị chổng ra rất nhiều, một thân linh lực vận chuyển trong đó tựa như đi trên con đường rộng rãi, thông suốt không gì sánh được.

Hần cơ hồ chỉ cần một ý niệm trong đầu, pháp lực liền có thể vận hành một chu thiên, tốc độ tu hành so với lúc trước nhanh hơn rất nhiều.

Đồng thời, theo pháp lực không ngừng tuần hoàn thể nội, toàn thân huyết nhục hần tựa hồ cũng được dòng pháp lực này trùng kích, trở nên phấn khởi không gì sánh được.

Không bao lâu, trong đôi mắt Thảm Lạc sáng lên quang mang, thần thức rõ ràng không gì sánh được, hần có thể cảm thụ rõ mỗi một tác cơ bắp đang hấp thu linh lực, mỗi một giọt máu tươi cũng đều anh dũng lao nhanh.

Dưới quần áo rách rưới che đậy, lúc trước bị thương thể, vậy mà lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được phục hồi như cũ, ngay cả khí tức phong duệ tựa như bám vào trên xương cốt kia cũng bị từng tầng từng tầng linh lực không ngừng cọ rửa, tiêu tán ra.

Thảm Lạc hô to một tiếng, cảm thấy quanh thân thoải mái trước nay chưa từng có, thậm chí cảm thấy bình cảnh đột nhập Thái Ất cảnh kia cũng có chút buông lỏng.

Qua một hồi lâu, thẳng đến tất cả linh lực Linh Kết bị hấp thu hết, loại cảm giác khô nóng phấn khởi kia mới dần dần biến mất.

"Mới chỉ một ngụm Linh Kết, vậy mà đã có công hiệu như thế!" Thảm Lạc đứng lên, hoạt động gân cốt, lập tức mừng tí mắt.

Hần nhìn thoáng qua trên cây còn lại ba quả Linh Kết, nhếch miệng cười một tiếng, hái xuống tất cả.

Hái xuống Linh Kết, Thảm Lạc không định tiếp tục phục dụng, dù sao hẳn đã đến lúc đột phá bình cảnh Thái Ất cảnh, đây chỉ dựa vào bất luận linh đan diệu dược gì cũng không có biện pháp vượt qua hồng cầu, ăn nhiều Linh Kết cũng chỉ lãng phí thôi, chẳng thà giữ lại về sau lại ăn.

Thảm Lạc lại tìm tòi bên cây Linh Kết một vòng, vẫn không tìm được bích hoạ mà Bạch Linh nói, chỉ có thấy được một hang đá cao nửa người, bên trong đen ngòm, không nhìn rõ bất cứ thứ gì.

"Nếu như Bạch Linh nhớ không lầm, cũng chỉ có thể ở trong này." Thảm Lạc nhíu mày nói một tiếng, co người chui vào hang đá kia.

Hang đá mới vào cực kỳ chật hẹp, hai bên vách đá nhô ra, thỉnh thoảng cả trụng quần áo Thảm Lạc, chỉ là đi vào phía trong mười mấy bước, địa hình đột nhiên trở nên trống trải.

Thảm Lạc chậm rãi thẳng người lên, vừa phóng thích thân hồn dò xét, vừa đi vào trong động.

Đi ước chừng mười mấy bước, phía trước đột nhiên có ánh sáng chiếu tới, Thảm Lạc bước nhanh đến, đi tới lối ra thông đạo.

Trước mắt hẳn, xuất hiện một lòng núi trống rỗng to lớn, đỉnh chóp treo lầy một viên giao châu màu ngà sữa lớn chừng quả đu đủ, phía trên tản ra quang mang màu trắng, chiếu rọi xuống, chiếu rọi quanh thành một mảnh sáng như tuyết.

Thảm Lạc liếc mắt liền thấy được trên vách đá đối diện lòng núi động quật điêu khắc một bức tranh đá cực đại không gì sánh được, phía trên có thể thấy được các loại hoa, chim, cá, sâu, phi cầm, tẩu thú, giao thoa nhau, lít nha lít nhít.

Những hoa mộc chim thú này, phần lớn là thứ bình thường có thể thấy được, ở trong cũng không có Linh thú trân quý gì cả, Thảm Lạc nhìn qua cũng không cảm thấy có gì đặc biệt.

Thế nhưng khi ánh mắt hẳn nhìn thấy một cánh tay con khỉ treo ở xa xa trong đó, dị tượng nảy sinh.

Con khỉ kia hình thể không lớn, nhìn bộ dáng tựa hồ là khỉ lông vàng, điều

khắc sinh động như thật, đặc biệt là hai con mắt, càng lộ ra linh động dị thường.

Thẩm Lạc nhìn một cái, liền phát hai con mắt tượng đá bỗng nhiên "Quay tròn", đúng là đang nhìn lại hắn.

Chương 900: Quan tướng vạn vật

Ngay lúc một người một Thạch Hầu đối mặt nhau, trong nháy mắt hai con ngươi Thạch Hầu kia đột nhiên sáng lên, bên trong tựa như sinh ra hai vòng xoáy màu vàng, dâng lên đại lượng quang mang, tản mạn ra khắp nơi.

Thẩm Lạc thấy vậy, trong lòng hơi cảm thấy kỳ dị, nhưng cũng không làm ra cử động gì, chỉ yên lặng theo dõi kỳ biến.

Theo kim quang lan tràn ra từng chút từng chút, thân thể Thạch Hầu vốn màu xám trắng giống như là bôi lên lớp thuốc màu, lông tóc nhiễm lên màu hoàng kim, dần dần trở nên tươi sống lại.

Đúng lúc này, "C-K-Í-T..T...T" rít một tiếng vang lên, một cánh tay màu vàng của Thạch Hầu treo ở trên cây kia, thân thể nhoáng một cái, trực tiếp nhảy ra vách đá, đánh tới Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc thấy thế, không hoảng không loạn vận chuyển pháp lực, đưa tay ra phía trước cản lại.

Nhưng khi bàn tay hấn chạm đến Thạch Hầu màu vàng kia, trong nháy mắt nó đột nhiên loé lên kim quang, hóa thành một đạo lưu quang màu vàng, dung nhập vào trong cơ thể hấn.

"Hồng bát, chủ quan rồi!"

Trong lòng Thẩm Lạc "Lộp bộp" một tiếng, trong đan điền lập tức truyền đến một trận cảm giác nóng rực.

Ngay sau đó, không đợi hấn làm gì, pháp lực trong đan điền hấn tự vận chuyển, bắt đầu từ Nhâm mạch một đường xông lên, lưu chuyển đến các yếu huyết trong cơ thể hấn.

Thẩm Lạc mặc dù cảm nhận được cỗ lửa nóng chảy ra bốn phía thể nội, nhưng tựa hồ cũng không có gì dị thường, trong lòng hơi buông lỏng, vội vàng vận chuyển công pháp vô danh, ý đồ dẫn dòng pháp lực này trở lại

đan điền.

Nhưng khi hấn vừa mới bắt đầu thử, cỗ pháp lực vừa mới du tẩu đến Trung Quán huyết kia, lại giống như là đụng phải bức tường, chống cự lại hấn không chế, làm hấn cảm thấy tim đau đốn một hồi, không thể không vội ngừng lại.

"Đây là có chuyện gì?" Thảm Lạc không khỏi nhíu mày lại.

Do dự một chút, hấn khoanh chân ngồi xuống, không tiếp tục thử nghiệm chính mình thay đổi pháp lực nữa, mà chỉ đứng xem, cỗ pháp lực tự chuyển động này là chuyện gì xảy ra.

Thảm Lạc nhắm mắt cảm ứng bên trong một lát, bỗng nhiên nghe "A" một tiếng, mặt mũi tràn đầy vẻ bất khả tư nghị, hai mắt mở ra.

"Trình tự lưu chú huyết vị này, không phải là trình tự vận chuyển công pháp Hoàng Đình Kinh à?"

Thảm Lạc do dự một chút, lần nữa hai tay bấm niệm pháp quyết, không vận chuyển công pháp vô danh nữa, bắt đầu mặc niệm bảy mươi hai câu khẩu quyết Hoàng Đình Kinh, thử vận chuyển công pháp Hoàng Đình Kinh.

Lúc này, cỗ pháp lực chảy ra thể nội kia chẳng những không phản phê chuyển đi, ngược lại tăng nhanh tốc độ, bắt đầu vận chuyển lại trong cơ thể của hấn.

Chỉ chốc lát sau, dòng pháp lực này đã vận hành một đại chu thiên, về tới trong đan điền, hết thấy hồi phục như trước.

"Cứ như vậy kết thúc?" Thảm Lạc tra xét rõ ràng bản thân, phát hiện cũng không có gì biến hóa, không khỏi kinh ngạc nói.

Dựa theo kinh nghiệm Thảm Lạc qua lại nhìn thấy hai lần bích hoa, trong mỗi một tấm bích hoa đều ẩn chứa cơ duyên lớn lao, không thể trước mắt lại bình thường không có gì lạ như vậy.

Sau một phen suy tính, lần nữa chủ động vận chuyển lên công pháp Hoàng Đình Kinh, hai mắt ngưng tụ, nhìn về hướng vách đá động quật.

Khi ánh mắt hấn lần nữa nhìn lên vách đá, vừa rồi Thạch Hầu với một cánh

tay treo lơ lửng nhìn ra xa đã không còn thấy bóng dáng, nhưng đôi mắt một con sói cô độc gần đó lại sáng lên kim quang.

Ngay sau đó, quanh thân con sói tràn ra kim quang, cũng từ trên vách đá nhảy ra, nhào về phía Thẩm Lạc.

Lần này, Thẩm Lạc không có bất kỳ ngăn cản gì, nghênh đón con sói cô độc xông vào trong cơ thể hắn, lần nữa kích thích lên một cỗ pháp lực vận chuyển.

Cùng lúc đó, tầm mắt của hắn tiếp tục quét về động vật khác ở trên vách đá.

Chỉ chốc lát sau, từng đầu phi cầm tẩu thú đều bị kim quang đảo qua, từng con từ trên vách đá nhảy vọt ra, xông vào thể nội Thẩm Lạc.

Pháp lực trong đan điền Thẩm Lạc đã ra hết, toàn bộ lưu chuyển trong kinh mạch thể nội hắn, khiến tất cả mạch lạc đều sáng lên hào quang màu vàng, ngược lại chiếu cho nhục thể của hắn thông thấu như ngọc thạch.

Nếu so sánh, thân thể của hắn tựa như phiến lá dưới ánh mặt trời, mà tất cả kinh mạch thì như đường gân trên lá cây, giống như cổ thư nói đến tiên nhân đắc đạo "Kim chi ngọc diệp".

Bất quá, loại cảnh tượng này Thẩm Lạc căn bản không rảnh để nhìn chăm chú, khi càng ngày càng nhiều sinh linh trên Bích Hoạ tiến vào trong cơ thể của hắn, thức hải của hắn cũng bắt đầu bị trùng kích, thần niệm đúng là không tự chủ được thả ra.

Lúc này, trước mắt của hắn như có bạch quang lóe lên, cả người tiến nhập vào một loại cảnh tượng linh hoạt kỳ ảo ngoài ý muốn.

Chung quanh hắn, vách đá động quật, khung lung Giao Châu cùng vạn vật Bích Hoạ nhao nhao thất sắc, một chút xíu tiêu tán ra, giữa thiên địa hoàn toàn mờ mịt, phẳng phất tất cả đều quy về hư vô.

Thẩm Lạc ngồi một mình trong thiên địa trắng lóa như tuyết, có chút mờ mịt nhìn bốn phía.

Lúc này, có một tiếng "Chi chi" truyền đến, một đầu Kim Ti Hâu bỗng nhiên lướt qua đỉnh đầu hắn, hai tay giơ cao khỏi đỉnh đầu, tựa như nắm lấy thân cây, từng chút từng chút đi về phía trước.

Thẩm Lạc nhìn thân thể Kim Ti Hâu kia, trong lòng cảm thấy kinh ngạc, chỉ thấy trên người nó vậy mà giống như có pháp lực lưu động, xuất hiện một đầu kim tuyến kết nối thành kinh mạch, phía trên hiện ra khiêu huyết, từng cái phát sáng lên.

Ngay sau đó, một đầu không tước toàn thân xanh biếc vỗ cánh "Uych uych" từ trước người hấn bay thấp xuống, chiếc đuôi thật dài kéo trên mặt đất, như cây chổi quét qua.

Thẩm Lạc nhìn lại, phát hiện trên thân Không Tước kia, vậy mà cũng xuất hiện một đầu lộ tuyến kinh mạch rõ ràng vận chuyển.

Không đợi hấn kinh ngạc xong, hư không trước người hấn tựa như chuồn chuồn lướt nước, dập dờn từng vòng từng vòng gợn sóng, một con cá chép màu đỏ to mọng không gì sánh được chậm rãi bơi qua trước người hấn, trên thân nó cũng xuất hiện một đầu kinh mạch.

"Thế gian vạn vật dù tất cả chưa tu hành, thể nội cũng tự có linh khí lưu chuyển, đây mới là chân tướng Thiên Đạo hàng chư vạn vật, mà tương hợp cùng vạn vật..." Trong lòng Thẩm Lạc đột nhiên minh ngộ.

Ý niệm này vừa sinh, Hoàng Đình Kinh trong cơ thể hấn vận chuyển tăng tốc gấp đôi, trở nên càng thêm mau lẹ, mà bởi vậy cảm niệm các loại phi cầm thú, ngư lân trùng trĩ cũng xuất hiện ở không gian tuyết trắng trước mắt hấn với tốc độ càng nhanh hơn.

Sau đó, cỏ dại, cây cối, dây leo, hoa cỏ, một góc tiếp một góc nổi lên, không gian màu trắng vốn trống trải liêu kia, rất nhanh bị các loại sự vật bổ sung, trở nên chật chội.

Tương ứng, các loại sự vật trên vách đá điêu khắc phía ngoài bắt đầu biến mất thật nhanh.

Không biết qua bao lâu, một tiếng "Ầm ầm" vang lên từ trong động quật truyền đến.

Hai mắt Thẩm Lạc đột nhiên mở ra, trong mắt trong lúc nhất thời vậy mà bắn ra kim quang thực chất, ở chỗ sâu trong con ngươi vậy mà phản chiếu ra mọi loại sự vật vừa mới nhìn thấy.

Giữa bất tri bất giác, hấn vậy mà hoàn thành hành động vĩ đại "Quan tướng vạn vật".

Thâm Lạc chậm rãi phun ra một ngụm trọc khí, dị quang trong đôi mắt chậm rãi biến mất, nhưng hấn không mảy may cảm giác thoải mái sau khi tu hành xong, mà cảm thấy toàn thân nặng nề, mệt mỏi dị thường.

Cảm giác kia giống như, đột nhiên trong dạ dày của hấn chất đầy các loại đồ ăn, trong lúc nhất thời không cách nào tiêu hóa, tưởng đến thực sự khó chịu.

Chương 901: Tổng cương

Một tay Thảm Lạc vịn trán, chậm rãi nhìn lại vách đá phía trước.

Chỉ thấy cả vách tường đối diện vậy mà bao phủ trong một mảnh sương mù khói bụi, vừa rồi hẳn nhìn thấy bích hoạ "Vạn vật sinh tức", vậy mà đã vỡ nát đồ sụp.

Mà sau khi khói bụi dần dần lắng lại, trên vách đá thình lình xuất hiện một bích hoạ hoàn toàn mới, chỗ điêu khắc, chính là một bức tượng viên hầu cao tới mười trượng, người khoác áo giáp.

Nó đang khoanh chân ngồi, chấp tay trước ngực dọc trước người, bên ngoài áo giáp còn phủ lên một kiện cà sa, trên hai chân đặt ngang một cây trường côn khắc hoa, bộ dáng giống hệt Trấn Hải Tấn Thiết Côn.

Thảm Lạc nhìn một màn này, nào còn không nhận ra bức hoạ trước mắt? Nó tự nhiên chính là Tề Thiên... Không, Đấu Chiến Thắng Phật Tôn Ngộ Không.

Trên bích hoạ, mặt mày Đấu Chiến Thắng Phật buông xuống, thần sắc bình tĩnh, bộ dáng kia khác xa vẻ kiết ngạo bất tuân của Tề Thiên Đại Thánh trong truyền thuyết, nhìn qua thình lình chính là một tôn phật Bồ Tát.

Thảm Lạc đứng lên, hai tay chấp tay trước ngực, xa xa thi lễ về phía tượng đá.

Lúc này, bên tai hẳn tựa như đột nhiên bạo hưởng một tiếng kinh lời, truyền đến "Àm âm" một tiếng vang thật lớn!

Ngay sau đó, một thanh âm trang nghiêm túc mục bắt đầu vang vọng trong thức hải của hắn: "Vạn Vật chi đạo, cùng cực chi biến, vạn vật chi pháp, đại sự tại diễn, đồng xuất dị danh, gọi là huyền, huyền diệu khó giải thích, chúng diệu chi môn..."

Âm thanh này vang lên, trong nháy mắt trong lòng Thảm Lạc phảng phất

gõ một hồi chuông vang, lại giống như mở ra một đạo gông xiềng, trong cõi U Minh, đúng là sinh ra một loại cảm giác huyền diệu.

Chỉ một thoáng, kinh mạch quanh người hấn nhao nhao tỏa ra ánh sáng, trong đôi mắt chiếu ra quang mang kỳ lạ, mọi sự vật vừa rồi bị hấn quan tưởng lại như đèn kéo quân hiện lên trước mắt hấn, bắt đầu từng màn chớp động.

Cùng lúc đó, trong cơ thể hấn, Hoàng Đình Kinh lần nữa tự vận chuyển.

Lần này, một loại cảm thụ chưa bao giờ từng có quanh quần trong lòng Thẩm Lạc, rốt cuộc hấn hiểu ra: "Giờ khắc này vang lên bên tai hấn, không phải vật gì khác, mà chính là thiên tông cương Hoàng Đình Kinh còn thiếu."

Thẩm Lạc đã tu tập « Hoàng Đình Kinh », mặc dù bằng vào thiên tư kinh người, cũng một mực thông suốt, nhưng giống như ngày hôm nay thể hồ quán đỉnh lại là lần thứ nhất.

Có cái này chỉ dẫn nêu rõ những nét chính của vấn đề thiên tông cương, Thẩm Lạc lập tức sinh ra cảm ngộ khác với Hoàng Đình kinh.

Tâm niệm hấn cùng một chỗ, bắt đầu hoàn toàn lĩnh ngộ mới, tự chủ vận chuyển lên Hoàng Đình Kinh, giữa đất trời bốn phía linh khí lập tức liên tục không ngừng hội tụ tới, tràn vào trong cơ thể của hấn.

Trong nháy mắt linh khí quán thể, tròn lòng Thẩm Lạc có chút kinh ngạc, hấn thành linh phát hiện chính mình trước kia đã cảm nhận được bình cảnh Thái Ất cảnh, vậy mà giờ không cảm giác được.

Càng làm hấn kinh ngạc hơn là, tu vi cảnh giới của mình cũng không cải biến, vẫn như cũ là Chân Tiên hậu kỳ, cũng không phá cảnh.

"Hấn là..."

Suy nghĩ một lát, Thẩm Lạc mới hiểu ra, cũng không phải là hấn phá bình cảnh biến mất, mà là lúc hấn đạt được tông cương « Hoàng Đình Kinh », tầng bình cảnh kia trong lúc vô hình bị cất cao.

Cái này cũng mang ý nghĩa, hấn bước vào bậc cửa Thái Ất cảnh, trở nên cao hơn.

Đối với việc này, Thâm Lạc còn không biết là tốt hay xấu, giờ phút này hắn cũng không rảnh bận tâm ở đây quá nhiều, chỉ phân thần một chút, liền thu liễm tất cả suy nghĩ, bắt đầu toàn tâm toàn ý tu luyện.

Theo trong miệng hắn lần nữa ngâm tụng lên bảy mươi hai câu khẩu quyết, hắn cảm thấy lỗ chân lông quanh người nhao nhao mở ra, bắt đầu ngưng tụ thiên địa nguyên khí thành từng sợi tơ tinh tế không gì sánh được, thu nạp vào thể nội.

Giờ khắc này, lực lượng thần niệm của hắn nhanh chóng tăng vọt, trong đôi mắt bắn ra hai đạo kim quang loá mắt, từng lùm hụ ảnh hoa cỏ, từng đầu dã thú, nhao nhao nổi lên, vờn quanh bên ngoài cơ thể hắn.

Hai mắt của hắn lấp loé quang mang, nhìn chăm chú quang ảnh vạn vật, thiên địa nguyên khí dọc theo lỗ chân lông bên ngoài ngưng tụ thành sợi tơ bắt đầu chậm rãi co lại, dẫn dắt quang ảnh một con vũ yến lẳng không bay múa dần dần dung nhập vào thân thể của hắn.

Tiếp theo một cái chớp mắt, Thâm Lạc thu vào quang mang quanh thân, xương cốt rung động "Đôm đốp", thân hình bắt đầu phi tốc thu nhỏ, trong một mảnh quang mang hóa thành một con vũ yến màu đen linh lung xinh xắn

Mà ngay sau đó, vũ yến xòe hai cánh, trên thân lại có một đạo dây nhỏ dẫn dắt quang ảnh một góc hoa hướng dương tới gần, đợi nó dung nhập vào thể nội, trong nháy mắt vũ yến chậm rãi rơi xuống đất, hóa thành một góc hoa hướng dương kim hoàng.

Sau đó, thiên địa nguyên khí này không ngừng dẫn dắt quang ảnh vạn vật bốn phía tụ hợp vào thể nội, thân hình Thâm Lạc trong trập trập quang mang, biến hóa thành đủ loại phi cầm tâu thú cùng kỳ hoa dị thảo.

Đại đạo diễn hóa, ở chỗ biến báo, đạo vô thường hằng, biến vô định pháp, như nói cửu cửu có thể chuyển quy nhất, thì bát cửu biến hóa vô tận.

Cho đến giờ phút này, Thâm Lạc mới hiểu được, tự mình tu luyện công pháp truyền thừa « Hoàng Đình Kinh » của Phương Thốn sơn không phải vật gì khác, mà chính là tông cương thiên Bát Cử Huyền Công đã biến mất, cũng chính là công pháp Thất Thập Nhị Biến mà Bồ Đề lão tổ truyền cho đệ tử thân truyền.

Theo từng đợt quang mang trên người Thẩm Lạc chớp tắt, thân hình của hắn lần lượt phát sinh chuyển biến, bên ngoài thân hiển hiện quang ảnh vạn vật biến mất từng cái.

Cùng lúc đó, Thẩm Lạc cũng phát giác được, khí tức trên người mình cũng đang dần dần tăng cường, bình cảnh lúc trước đã trở nên có chút mơ hồ, lần nữa trở nên cảm giác rõ ràng.

Thời gian như từng giọt từng giọt nước trôi qua, đảo mắt đã qua ba ngày đêm.

Bên ngoài hốc cây, nam tử áo khoác đen kia không nhúc nhích đứng tại đó, chau mày, thần sắc âm trầm.

Bạch Linh mặc dù không bị trói buộc, mà ngồi chồm hỏm bên cạnh một tảng đá lớn, giờ phút này cũng không dám thở mạnh, lại không dám sinh ra nửa điềm ý niệm trốn chạy.

Nàng biết rõ, người trước mắt này mạnh mẽ hơn nàng rất rất nhiều, chỉ một ngón tay cũng có thể tùy tiện nghiền chết mình.

Bạch Linh thấy Thẩm Lạc lâu như vậy không đi ra, trong lòng không khỏi dâng lên một chút lo lắng.

Một là lo lắng Thẩm Lạc ở trong động xảy ra điều gì ngoài ý muốn, hai là lo lắng hắn sẽ một mực không ra, chọc giận gia hỏa hung thần ác sát trước mắt này, đến lúc đó bị lấy ra trút giận khẳng định là chính nàng.

"Chẳng lẽ là ta đánh giá cao tên kia, có phải hắn đã chết bên trong không?" Nam tử áo khoác đen cúi đầu lẩm bẩm.

Nói xong, gã quay đầu nhìn về phía Bạch Linh, do dự có nên tiếp tục chờ đợi không.

Bạch Linh bị gã nhìn thoáng qua, lập tức toàn thân giật mình một cái, cái trán liền có mồ hôi lạnh chảy xuống.

Nam tử áo khoác đen suy nghĩ một chút, chậm rãi đi đến phía Bạch Linh. Bạch Linh thấy vậy, thân thể phát run, lại không biết là sợ vỡ mật hay là tự biết không thể trốn đi đâu được, thân thể phảng phất bị đánh vào trên đá

lớn, đúng là không thể di động nửa phần.

Nam tử ngừng trước người Bạch Linh, đánh giá Bạch Linh một chút, đột nhiên nâng lên một bàn tay, làm bộ muốn vỗ xuống Bạch Linh.

Sắc mặt Bạch Linh trắng bệch, theo bản năng giơ hai tay lên trước đón đỡ, há miệng muốn la, lại không thể phát ra một chữ.

Chương 902: Lôi kiếp sắp tới

Đúng lúc này, trong hốc cây bên kia bỗng nhiên truyền đến một trận di hưởng, từng luồng từng luồng ba động linh lực mãnh liệt từ bên trong cuộn cuộn tuôn ra, dẫn tới khu vực này khuấy động một hồi, lúc này lại có vô số tia sáng màu vàng nổi lên.

Bàn tay nam tử áo khoác đen lập tức dừng lại cách trán Bạch Linh không đến một thước, lòng bàn tay lệch ra, nhẹ nhàng vuốt ve đầu Bạch Linh.

"Người nên cảm thấy may mắn hắn còn chưa chết, bằng không... Người cũng không cần phải giữ lại.." Nam tử nhếch miệng cười một tiếng, lộ ra răng trắng hếu, nói.

Nói xong, nam tử thu tay về, quay người về lại chỗ cũ đứng thẳng, tiếp tục lẳng lặng chờ đợi.

Bạch Linh kinh lịch sợ bóng sợ gió một trận, lại bị dọa cho hồn bay lên trời, lúc này khóc không ra nước mắt, trong lòng không ngừng cầu khẩn Thẩm Lạc nhất định phải còn sống trở về.

Mà giờ khắc này trong động quật, Thẩm Lạc vẫn như cũ ngồi dưới đất, chỉ là đã biến từ chấp tay trước ngực thành ngồi xếp bằng, giống Tôn Ngô Không trên bích hoạ, mà tất cả hư ảnh lúc trước vờn quanh ở bên người hắn đã biến mất không thấy.

Thẩm Lạc từ từ mở mắt ra, trên thân kích động sóng pháp lực còn chưa hoàn toàn biến mất, trên mặt lộ ra một vòng ý cười.

Hắn duỗi hai tay ra dùng sức nắm chặt lại, hai đốt ngón tay bộc phát một trận âm thanh thanh thúy, cánh tay cơ bắp phồng phật có một dòng điện trào lên, cảm thấy trên thân tràn đầy lực lượng bạo tạc.

"Từ Hoàng Đình Kinh đến Thất Thập Nhị Biến, sinh ra tựa hồ không chỉ là biến hoá trên thuật pháp, bộ thân thể này tựa hồ cứng cõi hơn trước không ít, chỉ là không biết bây giờ lại thi triển thần thông Tam Tinh Diệt Ma, uy

nặng có gia tăng hay không?" Thẩm Lạc cảm thụ biến hóa trên người, tự lẩm bẫm.

Nhưng vào lúc này, Tôn Ngô Không trên bích hoạ vách đá kia bỗng nhiên có một đạo lưu quang tràn qua, trong hai mắt nó loé lên thanh quang, một tầng hư ảnh quang mang từ đó bay ra.

Thẩm Lạc ngưng thần nhìn lại, liền thấy trong hư ảnh quang mang kia, rõ ràng là hai đạo phù chú cấm chế hết sức phức tạp.

Ngay lúc hần không biết nên ứng đối ra sao, hai đạo thanh quang phù chú kia đột nhiên tản ra quang mang, biến mất không thấy.

Theo sát phía sau, một đôi mắt điêu khắc trên bích hoạ bỗng nhiên bắt đầu chuyển động, trên đó bao trùm lấy một tầng da đá bỗng tróc ra từng mảng rơi xuống, lộ ra hai viên hồng ngọc giống như ánh mắt.

"Đây là..." Cảm nhận được trên đó truyền đến trận trận ba động linh lực mãnh liệt, Thẩm Lạc không khỏi kinh ngạc.

Tiếp theo một cái chớp mắt, dị biến nảy sinh.

Chỉ thấy hai viên cầu màu đỏ kia bỗng nhiên bắn lên, từ trong hốc mắt tượng đá bắn ra, bay thẳng tới Thẩm Lạc.

Hai viên bảo châu bay cực nhanh, trong nháy mắt kéo theo hư không một đạo vết tích mắt thường có thể thấy được, thoáng qua đã tới trước hai mắt Thẩm Lạc, không đợi hần kịp hành động đã chui thẳng vào.

"A..." Thẩm Lạc nhin không được kêu thảm một tiếng.

Trog hai mắt hốc mắt hần truyền đến một trận đau đớn vô cùng mãnh liệt, nương theo là một cỗ nóng rực cuộn cuộn đánh tới, khiến hần cơ hồ chống đỡ không nổi.

Tầm mắt của hần hoàn toàn mơ hồ, quơ hai tay lung tung chụp vào hai mắt.

Nhưng khi tay Thẩm Lạc chạm tới gương mặt, trong nháy mắt hai tay của hần lập tức cảm nhận được một cảm giác đau mãnh liệt như hỏa diễm nung khô, trong hốc mắt của hần giờ phút này thành linh đang thiêu đốt lên lửa nóng hùng hực.

"Đây là có chuyện gì?"

Thẩm Lạc không hiểu chút nào, chỉ có thể vội vàng điều khiển thủy dịch ngưng tụ, rót qua phía hai mắt.

Nhưng những thủy dịch phổ thông này căn bản không kịp chạm đến gương mặt của hắn, đã bị khí lãng nóng rực thiêu khô, bốc lên hơi nước cuồn cuộn màu trắng.

Chỉ chốc lát sau, Thẩm Lạc cảm giác song đồng đã sắp bị hỏa diễm đốt xuyên, vội vàng vận chuyển Đại Khai Bác Thuật, thử nghiệm chữa trị.

Nhưng trong nháy mắt hắn vận chuyển công pháp, nhiệt độ nóng rực hai mắt bỗng nhiên bắt đầu hạ xuống, hắn lấy hai tay vuốt qua, liền phát hiện hỏa diễm cháy hừng hực kia, vậy mà đã tắt.

Chỉ là cảm giác đau đớn hai mắt thủy chung không suy giảm mấy may.

Thẩm Lạc không suy nghĩ nhiều, toàn lực vận chuyển Đại Khai Bác Thuật, tiếp tục chữa trị hai mắt.

Nhưng khi pháp lực hắn tràn vào song đồng, trong nháy mắt chỗ hốc mắt lại truyền đến một cỗ cảm giác khác thường mãnh liệt, nơi đó đang có lưỡng sắc quang mang kim hồng ngưng tụ, dần dần tạo thành hai vòng xoáy linh lực to lớn.

Vòng xoáy linh lực vừa mới thành hình, liền nhanh chóng chuyển động, thiên địa linh khí bốn phía lần nữa bị quấy, điên cuồng tuôn vào phía trong.

Thẩm Lạc cảm thấy hai mắt nặng nề vô cùng, giống như có thiên quân cự lực trọng áp, khiến cả đầu lâu cũng ngột ngạt khó nhin.

Nhưng bất quá sau một lát, cảm giác bỏng rát trên hai mắt dần dần rút đi, một cảm giác thanh lương sáng khoái lan tràn ra.

Thiên địa linh khí tràn vào hai mắt kia không chỉ nán ná tại hai mắt, cũng thuận theo kinh mạch trong cơ thể hắn dần dần xâm nhập, tụ hợp vào đan điền của hắn, loại cảm giác toàn thân tràn đầy kia cũng bắt đầu trở nên càng ngày càng mãnh liệt.

Thẩm Lạc cảm ứng, chính mình đang đến cơ duyên phá cảnh.

Nhưng vào lúc này, hai mắt hấn vì hỏa diễm cùng bị phỏng che đậy, bỗng nhiên mở ra, trên dưới mí mắt chưa lẩy Đại Khai Bác Thuật hoàn thành chữa trị, phía trên vẫn có thể thấy được ngân cháy đen.

Mà ở trong đôi mắt lộ ra thần dị không gì sánh được, trong song đồng lóe lên một vòng đường vân màu vàng, trông mắt vốn màu trắng lại đỏ bùng một mảnh, phảng phất nhuốm máu.

Thẩm Lạc nhìn qua bốn phía, cũng không thấy bất luận dị tượng gì, ngược lại cảm thấy trước mắt che lấp một tầng màu đỏ sậm, thấy vật vẫn chưa được rõ.

Hấn dùng sức chớp mắt mấy lần, toàn lực vận chuyển Đại Khai Bác Thuật chữa trị đôi mắt.

Sau một lát, chờ hấn lần nữa mở hai mắt ra, huyết sắc trong đôi mắt đã hoàn toàn thối lui, chỉ có quanh con ngươi hiện hiện đường vân màu vàng vẫn như cũ không biến mất.

Đúng lúc này, trong lòng Thẩm Lạc bỗng nhiên có cảm ứng, đột nhiên ngửa đầu nhìn lên.

Liếc nhìn qua, trong đôi mắt của hấn đột nhiên sáng kên kim quang, ánh mắt vậy mà trực tiếp xuyên thấu trùng điệp đá núi trên đỉnh đầu, xuyên thấu qua hư không ngàn trượng trên ngọn núi, thấy được thiên vân không ngừng tuôn trào.

"Lôi kiếp sắp tới..." Thẩm Lạc cau mày lại.

Liên quan tới tiến giai Thái Ất cảnh, lúc trước hấn đã biết, biết nó tiến giai giống Chân Tiên cảnh, cũng sẽ kinh lịch một trận lôi kiếp, bất quá giữa hai bên tôn tại khác biệt như trời vực.

Mặt khác, một khi tiến giai Chân Tiên cảnh, sau đó tu luyện, mỗi một đại cảnh giới sẽ có khác biệt lớn.

Trong đó cảnh giới Thái Ất chủ tu thể phách, theo đuổi là một Vô Cấu Chi Khu thanh tịnh lưu ly, cho nên đối mặt lôi kiếp, mặc dù cảm giác cảm giác giống nhau Thiên Đạo từ trên chín tầng trời hạ xuống, nhưng mỗi một đạo

lôi điện đều có thể xâm nhập thể phách, trực tiếp nhắm đánh trên xương cốt tạng phủ. Dịch tại bạch ngọc sách.

Thân thể, ngũ tạng lục phủ người như bộ rễ cây, xương cốt như thân cành cây, huyết nhục thì là gân lá cùng phiến lá, tu hành thể phách có một loại thuyết pháp như kim chi ngọc điệp, chính là rèn luyện thân thể xương cốt như kim, huyết nhục như ngọc, mới là thanh tịnh lưu ly.

Chỉ cần có thể chèo chống qua cửa ải này, đạt tới Thái Ất cảnh, thể phách người tu hành sẽ mạnh hơn đại đa số pháp bảo đồ vật bình thường, nếu tu luyện tinh thâm, cho dù là ngành kháng pháp bảo Lục Trần Tiên cường đại như vậy, cũng không phải hoàn toàn không có khả năng.

Chờ đến nhục thân tinh thuần đến không chứa một tia tạp chất, là có tiến thêm một bước, tu luyện đến cảnh giới Thiên Tôn.

Chương 903: Tuyệt cảnh

Lại nói, phàm là tu sĩ Thái Ất cảnh muốn đột phá tới Thiên Tôn, "Tinh thuần" là hai chữ mấu chốt nhất, dù là người tu hành đi hướng quý đạo, chỉ cần thể phách thuần âm thuần sát, tinh tú tới trình độ nhất định, cũng có khả năng đột phá giới hạn, trở thành Quý Đạo Thiên Tôn.

Đột phá cảnh giới Thiên Tôn là quan ải khó khăn nhất trên con đường tu tiên, tức sẽ đối mặt tâm ma của mình biến thành Hóa Ngoại Thiên Ma xâm nhập.

Kẻ này và người tu hành cùng một nhịp thở, thường thường sinh ra căn nguyên sinh ra là do người tu hành có tâm cảnh không trọn vẹn, một khi không thể thành công vượt qua, sẽ bị Hóa Ngoại Thiên Ma làm hại, ngàn vạn năm tu hành thành không.

Nhưng nếu có thể chiến thắng, tương đương khắc phục chỗ thiếu hụt lớn nhất của bản thân, tu bỏ hoàn chỉnh tâm cảnh của mình, đến lúc đó có thể thành công tiến giai Thiên Tôn cảnh, mới xem như triệt để thoát ly gông cùm xiềng xích thọ nguyên, không hề bị Tam Tai quấy nhiễu.

Về phần cảnh giới Đại Thiên Tôn trong truyền thuyết, thì quan hệ đến Thiên Đạo tuần hoàn, cùng ngàn vạn nhân quả trong cõi U Minh, càng cần trải qua ngàn khó vạn hiểm, quảng tu công đức, mở một con đường tu hành mới ở thế gian, mới có thể thành công.

Từ Hồng Mông thành lập đến nay, có thể đạt tới loại trình độ kia, cũng chỉ rải rác mấy người đếm được trên đầu ngón tay.

Thảm Lạc đứng dậy từ trong động quật đi ra, thân hình nhảy lên một cái, đi tới đỉnh chóp Ngũ Chỉ sơn, khoan chân ngồi xuống.

Giờ phút này, vạn trượng trên bầu trời gió nổi mây phun, thiên vân trở nên thập phần kỳ dị, biến thành một vòng một vòng tầng mây, phảng phất trên bầu trời mở ra một thông đạo, dẫn thứ gì hạ xuống nhân gian.

Thẩm Lạc ngửa đầu nhìn lên, lần này không thể nhìn thấy mặt người ở hư không như lúc lôi kiếp ở Chân Tiên kỳ, Thiên Đạo diễn hóa không còn rõ ràng như lúc trước, nhưng chỗ sâu thiên khung truyền đến khí tức lại bàng bạc càng thêm phong cách cổ xưa.

"Ầm ầm "

Một trận thanh âm cồn lõi kiềm chế từ chỗ sâu thiên khung truyền đến, toàn bộ hư không chấn động theo.

Thẩm Lạc nhìn thấy chỗ trống thông đạo kia, có một đạo quang mang sáng lên, chợt có một cỗ áp lực cường đại ép xuống, không ngừng hạ xuống gần, trở nên càng ngày càng sáng tỏ.

Bất quá mấy tức sau, Thẩm Lạc liền thấy một hỏa hầu xích hồng cự đại không gì sánh được cơ hồ tràn ngập toàn bộ thông đạo, quanh thân quần quanh từng sợi dây điện trắng kiên màu vàng, đang phủ xuống đầu mình.

Lúc còn cách trăm trượng, một cỗ khí tức nóng rực không gì sánh được đã đập vào mặt, hai mắt Thẩm Lạc ngưng tụ, tay nắm hư không một cái, Lục Trần Tiên hiện lên ở trong tay.

"Đi."

Thẩm Lạc quát nhẹ một tiếng, Hoàng Đình Kinh thể nội vận chuyên, một đạo hư ảnh Kim Long thuận theo cánh tay uốn lượn ra, quần quanh trên Lục Trần Tiên, bị hấn ném ra ngoài.

Chỉ nghe một tiếng gào thét vang lên, trên Lục Trần Tiên phát ra tiếng long ngâm đại tác, lập tức phòng lớn mấy chục lần, bắn nhanh đến hỏa lôi.

"Ầm" một tiếng nổ rung trời!

Lục Trần Tiên như một thanh đinh thép đâm vào trên hỏa cầu thật lớn kia, trên đó hư ảnh Kim Long há miệng gào thét, phân ra bảy, tám đầu bóng hình chui vào trong hỏa cầu.

Tiếp theo một cái chớp mắt, một tiếng nổ mãnh liệt hơn ầm vang.

Xích hỏa kim lôi ứng thanh nổ tung, hóa thành một trận lưu tinh hỏa vũ rơi xuống.

Hoả tinh đầy trời vẩy xuống từng giọt, ở trong là từng tia từng sợi tia điện màu vàng tồn lưu bất diệt, không ngừng nhăm nhăm đánh trên người Thẩm Lạc.

Chỉ là uy lực còn lại không đủ, căn bản không thể đả thương tới Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc thấy tình hình này, thần thái không buông lỏng nửa điểm, thần sắc càng trở nên ngưng trọng, đây mới là đạo lôi kiếp thứ nhất đã vượt qua dự liệu của hắn.

Một kích này qua, trên bầu trời thoáng vừng vàng một lát, chợt lần nữa có âm thanh sấm sét truyền đến.

Thẩm Lạc ngửa đầu nhìn lên, lại thấy chỗ sâu không trung có từng đạo vân khí, đang vây quanh từng đạo thiểm điện tuyết trắng quán quanh không thôi, tựa hồ đang nhanh chóng ngưng tụ.

"Ầm ầm."

Từng tiếng sấm rền càng ngày càng nhanh, vân khí màu trắng kia cuốn theo lôi điện ngưng tụ ra một vật, cũng dần dần hiện ra chân hình, đó rõ ràng là bốn lôi vân trụ tuyết trắng cao tới trăm trượng.

Thẩm Lạc ngưng thần quan sát, phát hiện trên mỗi một cây lôi vân trụ khác lấy vô số đường lôi vân, đỉnh thì đứng vững một pho tượng hun thần tức giận râu tóc dựng lên, mặt giống như ác quỷ, sau lưng mọc lên hai cánh.

Dung mạo bốn pho tượng mặc dù giống nhau, nhưng mặc trên người lại không giống nhau, tay cầm đồ vật cũng không giống, trong đó có hai người tay kéo xiềng xích, còn một người khác nắm thạch chùy cùng cái đục sắt, còn có một người lại vai khiêng một cái trống đồng cực đại.

Bốn tôn pho tượng vừa mới ngưng tụ thành hình, trên bốn cây lôi vân trụ liền từ không trung hạ xuống.

Thẩm Lạc thấy thế, tay vung lên, trên Lục Trần Tiên ô quang đại tác, một đạo bóng roi to lớn ngưng tụ ra, quét ngang tới một cây lôi trụ trong đó.

Nhưng mà, bóng roi lướt ngang qua, đánh vào trên lôi vân trụ, lại tựa như đánh vào trên một cây bông, căn bản không có mảy may khí lực, quét ngang qua, trực tiếp rơi vào không trung.

Trên lôi vân trụ kia chỉ có một sợi vân khí màu trắng bị mang ra ngoài, nhưng rất nhanh lại bay về, một lần nữa dung nhập vào trong thân trụ.

"Quả là thế..." Thẩm Lạc than nhẹ một tiếng.

Hắn vừa dứt lời, bốn lôi vân trụ đã đáp xuống đất, phát ra một trận oanh minh.

Vừa rồi còn nhìn cây cột như hư vô mờ mịt, trong nháy mắt tiếp xúc mặt đất liền bám rễ sinh chồi, từ hư hóa thực, từng đợt thanh âm phích lịch điện minh lập tức từ trên đó truyền ra.

Sắc mặt Thẩm Lạc ngưng tụ, nhìn lôi vân trụ vờn quanh bốn phía, tay nắm hư không một cái, giữ Trấn Hải Tấn Thiết Côn trong tay.

"Thương leng keng."

Đúng lúc này, một tiếng xích sắt dồn dập truyền đến, xiềng xích tuyết trắng trên hai tay pho tượng bắn nhanh ra, nhào tới Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc vội vàng huy động Trấn Hải Tấn Thiết Côn đánh tới. Thân côn mang theo một trận khí lưu cường đại xoay tròn, lúc này đánh cho hai cây xiềng xích tuyết trắng chệch hướng quỹ tích ban đầu.

Nhưng hai cây xiềng xích mặc dù chệch hướng, lại vẫn thuận theo Trấn Hải Tấn Thiết Côn quán quanh lên, hai đoạn dây xích như linh xà nhô ra, cực tốc kéo dài, vẫn như cũ thẳng đéttim Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc nhíu mày, trên thân dánh lên một trận kim quang, hai đầu long ảnh màu vàng cùng một đầu hư ảnh Kim Tượng đồng thời từ hiện hiện phía sau, lại bay thẳng đến xiềng xích tuyết trắng.

Lúc cả hai chạm vào nhau, trên xiềng xích tuyết trắng bỗng nhiên vang lên một trận thanh âm phích lịch, vô số đạo tia điện sáng tỏ bỗng nhiên bắn ra, nhắm đánh về bốn phương tám hướng.

Cùng lúc đó, hai cây xiềng xích tuyết trắng cũng đột nhiên từ thực chuyển hư, đâm xuyên qua hư ảnh Kim Long Kim Tượng, đâm thẳng vào ngực Thẩm Lạc.

"Ây..."

Trong miệng hắn phát ra một tiếng thở nhẹ, nhưng trong lòng thì xiết chặt, thân thể mềm nhũn, cho nên ngay cả Trần Hải Tân Thiết Côn cũng cảm không được, "Keng" một tiếng rơi trên mặt đất.

Thâm Lạc chậm rãi cúi đầu nhìn xuống, phát hiện hai cây xiềng xích tuyết trắng kia đã xuyên qua ngực, nhô ra sau vai, rõ ràng là đâm xuyên qua xương tỳ bà của hắn.

Hắn lại tra xét bản thân, phát hiện pháp lực bản thân mặc dù vẫn còn, nhưng đã bị ngăn cản tuyệt đại bộ phận, có thể điều động mười phần không còn một.

Trong lòng Thâm Lạc trầm xuống, dưới tình huống như vậy, hắn căn bản vô lực chống lại lời kiếp.

Chương 904: Độ Kiếp

Ngay lúc Thảm Lạc cơ hồ vô kế khả thi, đường vân trên bốn lôi vân trụ nhao nhao sáng lên, giống như tô lên một lớp viền vàng, sáng lên hào quang màu vàng.

Mà bốn hung thần đứng ở trên lôi vân trụ kia, hai con người cũng nhao nhao sáng lên kim quang, hai cánh phía sau mở rộng ra, thân hình cũng bắt đầu chuyên động theo.

Hai người cầm xiềng xích, đều một tay bắm niệm pháp quyết, toàn thân "Âm âm" bốc lên điện quang.

Tên cầm chùy đục thì triển khai tư thế, gương chùy đục lên cao, hướng về Thảm Lạc phía dưới, mà kẻ bên ngoài thì gương lên một nắm đấm, chuẩn bị đánh lên trống đồng ôm trong ngực.

Trên thân trống kia, điêu khắc một đầu Độc Thôi Quỷ Ngưu, tựa như dần dần tỉnh lại, đôi mắt dần dần mở ra, lôi văn toàn thân cũng theo thứ tự phát sáng lên.

"Đồng."

Dẫn đầu làm khó dễ, chính là hung thần cầm trống kia, một quyền rơi xuống, đập vào trên trống đồng.

Hai con người Quỷ Ngưu trên thân trống bỗng nhiên sáng lên, lôi văn toàn thân đồng thời lấp lóe, một đạo điện quang màu xanh từ trên mặt trống bắn ra, như một đạo mâu nhọn đâm thẳng đến đan điền Thảm Lạc.

"A..."

Một cỗ toàn tâm đau đớn bỗng nhiên đánh tới, dù là Thảm Lạc cũng không thể chịu đựng được.

Hắn cảm thấy đan điền của mình bị một cỗ duệ lực xé rách, đau đớn kịch

liệt phôi thiên cái địa đánh tới, toàn bộ dưới bụng giống như bốc cháy, mà pháp lực dành dụm trong đó cũng trong chớp mắt bị triệt để đảo loạn, khiến hần muốn mượn dùng để chống cự lôi điện cũng không thể.

Giờ khắc này, hần cảm thấy mình không phải đang chịu đựng lôi kiếp, mà đàn bị lôi hình, căn bản không có lực phản kháng chút nào.

Một đợt không yên tĩnh, một đợt lại lên.

Hung thần cầm chùy đục kia cũng động thủ theo, một chùy giơ lên cao, đập ầm ầm vào cái đục sắt trên tay, chỗ va chạm lập tức bắn ra một mảnh hoả hoa xích hồng.

Một đạo lôi điện màu lửa đỏ từ trên cái đục sắt bắn ra, thẳng đến mi tâm Thảm Lạc.

"Ầm" một tiếng nổ đùng.

Trán Thảm Lạc bị điện quang đánh trúng, cả người bị đánh ngã ngửa ra sau, chỉ là bị hai đạo xiềng xích tuyết trắng bắt lấy, mới không té ngã trên đất.

Trong thức hải của hần dòi sông lấp biển, hỗn loạn không gì sánh được, ngay cả thần thức cũng có chút tan rã.

"Chỗ kích vậy mà đều là nơi chỗ hiểm, tốt tốt tốt... Vậy để ta thử một chút uy lực lôi đình này!" Thảm Lạc đột nhiên ngửa mặt lên trời, rít lên một tiếng.

Toàn thân hần bị ngăn chặn pháp lực, cũng tại thời khắc này tự hành điều động vận chuyển lại, Đại Khai Bác Thuật cũng theo đó tự vận chuyển, bắt đầu chữa trị chỗ bị tôn thương.

Nếu trước khi tu thành thần thông Thất Thập Nhị Biến, Thảm Lạc chỉ dựa vào Hoàng Đình Kinh tu luyện ra được thể phách, căn bản không thể tiếp nhận loại sét đánh trình độ này, chỉ một kích vừa rồi xé rách đan điền kia, cũng đủ để làm trọng thương hần.

Bất quá, chống được thì chống được, trước mắt xương tỳ bà hần bị đâm xuyên, tốc độ chữa trị trở nên chậm chạp rất nhiều, chưa hần có thể chịu đựng được uy lực lôi kiếp về sau càng ngày càng cường đại.

Ngay lúc đan điền của hắn chữa trị sắp xong, thanh âm nổi trống kia lần nữa rung động.

Lần này, trên mặt trống đồng kia thành linh nổi lên một đường vân mờ đen hình trăng lưỡi liềm, từ đó bắn ra lôi điện màu xanh, trong nháy mắt chuyển thành màu xanh đen, vẫn như cũ như cương mâu đâm xuyên qua đan điền của hắn.

Thẩm Lạc phát ra một tiếng rên, thái dương đỏ đầy mồ hôi lạnh, chỉ cảm thấy đan điền đã nổ tung, thậm chí hắn có thể cảm nhận được pháp lực bản thân theo âm thanh nổ đùng kia, nhanh chóng trôi mất.

Hắn cắn chặt hàm răng, ổn định lại thần thức, thôi động Đại Khai Bác Thuật, gắng sức chữa trị đan điền.

Đúng lúc này, hai đạo xiềng xích đâm xuyên xương tỳ bà của hắn rất cuộc bắt đầu chuyển động, trên đó loé lên hào quang màu trắng như tuyết, hai đạo điện quang từ trên thân hai tôn hung thần cuối cùng sáng lên, "Ầm ầm" chớp động tuôn đến hướng Thẩm Lạc.

Tiếp theo một cái chớp mắt, một cỗ cảm giác tê liệt vô cùng mãnh liệt như thủy triều cuộn cuộn xâm nhập đến, pháp lực vận chuyển trong cơ thể hắn đến mỗi một khớp nối, đều bị dòng điện này quấy tán, không cách nào bảo trì vận chuyển.

Tất cả thủ đoạn của Thẩm Lạc, tựa như đều bị bóp chết hết.

Nhưng ngay lúc này, lôi kiếp cũng ngừng nghỉ lại, tựa như muốn lưu cho Thẩm Lạc một cơ hội thở dốc.

Trong lòng Thẩm Lạc "Lộp bộp" một tiếng, vội vàng nhìn lên không trung, vừa xem xét, sắc mặt của hắn cũng không nhìn được thay đổi.

Chỉ thấy trên trời cao, trong lỗ trống tầng mây kia, thanh âm sóng nước đại tác, một dòng sông màu vàng óng từ đó cuộn cuộn ra, cuộn cuộn đánh xuống phía dưới.

Cùng lúc đó, trên mặt đất lúc trước rơi là tả hỏa vũ lưu tinh cũng ngay lúc này nhao nhao tụ lại, lấy bốn lôi vân trụ làm biên giới, dưới chân Thẩm Lạc trải rộng ra một phương thảm màu lửa đỏ.

Tâm thảm hoả hồng vừa thành, vân văn trên lôi trụ sáng lên, một tầng bạch quang mông lung từ trên bốn thân trụ lan tràn ra, như tường cao san sát đứng lặng quanh người Thẩm Lạc.

Lúc này Thẩm Lạc mới giật mình, lôi kiếp Thái Ất này vậy mà từng bước một hình thành quanh người hẳn một tòa Cửu Thiên Lôi Trì.

Trước mắt muốn tránh tự nhiên không thể né tránh, chỉ có thể dựa vào nhục thân cường ép chống cự.

Tâm niệm Thẩm Lạc trầm xuống, không nghĩ nhiều nữa, chỉ nhắm mắt khoanh chân ngồi đó, vận chuyển Hoàng Đình Kinh tới cực hạn, bên ngoài thân dưng trào kim quang, sáu đầu hư ảnh Kim Long hiển hiện, vờn quanh hẳn, ngẩng đầu nhìn trời gào thét.

Theo sát phía sau, sáu con voi lớn cũng ngưng tụ ra, tất cả đều đứng quanh người hẳn, mặt hướng ra ngoài, làm ra tư thế bảo vệ.

Lục long lục tượng tương hợp lẫn nhau, nhìn như đơn giản đang giành chỗ, lại chiếm cứ lục phương thiên địa, tự hành hóa thành một tòa pháp trận Long Tượng Bàn Nhược, tựa như thay Thẩm Lạc ngăn cách ra một tòa tiểu thiên địa tự mình cố thủ.

Pháp trận này vừa mới thành hình, liền thể hiện ra khí tượng không tầm thường.

Chỉ thấy vòi sáu con voi lớn run run, không ngừng hấp thụ linh khí giữa đất trời bốn phía, vờn quanh trên thân voi, vậy mà chiếu ra màu ngũ thái ban lan, mà sáu đầu kim long xoay quanh đỉnh đầu cũng miệng phun kim quang, tổng hợp một chỗ, ngưng tụ thành một viên long châu màu vàng to lớn.

Kim Tượng nạp linh, Thần Long thổ châu, tự mình hiện ra thân tích lúc trước chưa bao giờ xuất hiện.

Trong lòng Thẩm Lạc biết, cái này tất nhiên liên quan đến việc mình bổ túc tông quan Hoàng Đình Kinh.

Đúng lúc này, trên chín tầng trời âm thanh sấm sét như cự thú gào thét, thiên lôi cuộn cuộn ngưng tụ thành dòng sông màu vàng óng đã dội xuống

đầu, mang theo thiên uy huy hoàng rơi xuống nhân gian.

Hỏa diễm xích hồng trên mặt đất được thiên lôi lôi kéo, lập tức kịch liệt dâng lên, thiêu đốt về phía Thẩm Lạc.

Hai mắt Thẩm Lạc nhắm nghiền, bảo vệ chặt thần thức, toàn lực thúc giục Hoàng Đình Kinh.

Trên thân lực tượng phóng đại ngũ thải quang mang, như một tầng địa y lan tràn ra, ngạnh sinh ép xuống địa hỏa dâng lên. Thẩm Lạc vừa vặn ở trong đó, vẫn cảm thấy từng luồng từng luồng khí tức nóng rực xuyên thấu làn da, xâm nhập ngũ tạng lục phủ của hắn.

Trong đôi mắt sáu đầu Kim Long ngưng thực kim quang thuần túy, trên long châu màu vàng ở giữa đầu rồng ngưng tụ bộc phát ra một trận khí tức cuộn cuộn không gì sánh được, đón kim thủy lôi trì bùng xuống.

"Ầm ầm."

Thanh âm cơn lôi cuồng loạn vang lên, mảng lớn lôi điện màu vàng từ trên long châu bắn tung tóe ra bốn phương tám hướng, đánh cho bốn bề hư không chấn động không thôi.

Càng nhiều kim thủy lôi trì từ bốn phía tản mạn ra, chảy vào trong lôi trì trên mặt đất đã sớm tạo dựng lên.

Lôi Trì Kim Dịch cùng xích hỏa mặt đất tương giao, cả hai chẳng những không xung đột mảy may, ngược lại thập phần thuận lợi dung hợp cùng nhau, hóa thành một ao lửa giao hòa xích kim lôi dịch.

Lôi dịch cường đại như thế, vậy mà còn mạnh hơn lôi dịch màu vàng lúc trước, vừa mới ngưng tụ thành, đã bắt đầu kịch liệt phun trào, từ bốn phương tám hướng bất ngờ đánh tới Thẩm Lạc.

Dù có Kim Tượng Kim Long che chở, nhưng chỉ có thể ngăn cản đa phần lôi hỏa, vẫn có cỗ lôi điện rất nhỏ xuyên thấu qua phòng hộ trùng điệp, đánh thẳng lên nhục thân Thẩm Lạc.

Chương 905: Một bộ xác chết cháy

"Àm âm."

Một trận điện quang nổi lên quanh thân Thảm Lạc, da đầu của hắn cũng run lên, thân thể không nhìn được co quắp một trận.

Lúc này, hắn phảng phất ở trong một toà luyện lô, bị thiên lôi địa hỏa nung khô rền luyện, nhưng căn bản không thể tránh được.

Long Tượng Bàn Nhược trận mặc dù thập phần cường đại, nhưng so sánh với lôi trì ẩn chứa Thiên Đạo này, tự nhiên là Tiểu Vu gặp Đại Vu, bị công phá cũng là chuyện sớm hay muộn.

Thảm Lạc biết rõ, cho nên hắn cũng không một mực ỷ lại Long Tượng Bàn Nhược trận che chở, mà đồng thời vận chuyển Hoàng Đình Kinh, phân ra một sợi thần niệm thôi động Đại Khai Bác Thuật.

Mặc dù hai mắt hắn nhắm nghiền, nhưng vẫn lấy thần thức liếc nhìn bốn phía, tay bấm nhanh pháp quyết, đưa ra phía trước. Một sợi lôi điện màu xích kim lập tức xuyên qua Long Tượng Bàn Nhược Trận, bảo lưu lực lượng nguyên bản, đâm thẳng vào huyệt Lao Cung ở lòng bàn tay Thảm Lạc.

"A..."

Một cỗ đau đớn đánh tới, Thảm Lạc nhìn không được nổi giận gầm lên một tiếng, thái dương chợt có mồ hôi lạnh chảy xuống.

Hắn cảm thấy toàn bộ cánh tay bị một cỗ lực lượng bén nhọn xuyên qua, toàn bộ bàn tay nóng bỏng đau rát, chỗ huyệt Lao Cung càng là một mảnh chết lặng, cơ hồ hoàn toàn mất hết cảm giác.

Chỉ một cái chớp mắt này, kém chút làm tâm thần hắn thất thủ, Long Tượng Bàn Nhược Trận bảo vệ ngoài thân cũng xuất hiện một tia bất ổn.

Qua một hồi lâu, Thẩm Lạc mới bình tĩnh lại, hắn có chút may mắn, may mắn không chủ quan dẫn sợi lôi điện kia vào chỗ yếu huyết ngực bụng, nếu không vừa rồi đã đủ ngăn chặn pháp lực vận chuyển rồi.

Nếu pháp lực bị ngăn trở, đại trận mất đi hiệu lực, một ao lôi dịch xích kim kia đã đủ khiến hắn tiêu xương tan thi, đánh cho hôi phi yên diệt.

Thẩm Lạc hơi ngưng thần chút, lại dò xét huyết Lao Cung, rất nhanh khoe miệng mỉm cười.

Giống như hắn phỏng đoán, trải qua lôi điện tẩy luyện, và lấy Đại Khai Bác Thuật chữa trị, ở trong huyết này vậy mà ẩn ẩn có tia điện xoay quanh, không gian so với trước lớn ra gấp đôi, cái này mang ý nghĩa chỗ khiếu huyết này cứng cõi cùng có thể dung nạp pháp lực, so với trước kia cường đại chỉ ít gấp đôi.

Trong lòng Thẩm Lạc minh bạch lập không bằng khai thông, Long Tượng Bàn Nhược trận chèo chống không được quá lâu, cho nên mới thử, hắn muốn trước khi trận này bị Lôi Trì Kim Dịch công phá, dẫn một ít lôi điện công kích khiếu huyết bản thân, để nhục thể của hắn lần lượt bị sét đánh trúng dần dần thích ứng.

Chờ đến nhục thân dần dần thích ứng lôi điện, cũng trở nên càng ngày càng cứng cõi, hắn liền có cơ hội khi Long Tượng Bàn Nhược Trận bị công phá, ngăn cản được ngàn vạn lôi hỏa gia thân.

Dừng lại sơ qua, Thẩm Lạc lần nữa nhấc chỉ đưa ra, lại có một sợi lôi điện lọt vào pháp trận, trực kích khiếu huyết của hắn.

...

Cứ vậy, đảo mắt đã qua mấy ngày.

Đỉnh Ngũ Chỉ sơn đã không còn thiên lôi rơi xuống, nhưng mặt đất hình thành lôi trì lại nhấc lên mưa to gió lớn, vạn đạo lôi quang từ bốn phía dâng lên vây kín một chỗ sóng dữ ngập trời, lao thẳng tới trung tâm.

Hư ảnh lực long lực tượng vây quanh Thẩm Lạc đã trở nên mờ nhạt không gì sánh được, trải qua mấy ngày không ngừng tiêu hao, chúng đã dần hết đèn tắt, đến bờ biên giới sụp đổ.

Mà Thầm Lạc ở trong đó, toàn thân rách nát, cả người cơ hồ không có một chỗ hoàn hảo, toàn thân một mảnh cháy đen, ở trong các nơi còn ẩn ẩn vết máu khô khốc.

Đôi mắt nhất kích kinh thiên này, hẳn vẫn như cũ ổn thỏa tại trung tâm, không nhúc nhích tí nào.

"Ầm ầm."

Một tiếng nổ rung khắp thiên địa, sáu đầu hư ảnh Kim Long nổ tung, sáu con voi lớn phía dưới cũng bị lôi hỏa xé nát, xlôi dịch xích hồng trong nháy che phủ Thầm Lạc vào.

"Ầm ầm."

Trận trận điện quang từ quanh thân Thầm Lạc bốc lên, ở trong càng dâng lên cuộn cuộn sương mù, làn da hẳn đã cháy đen, cũng bị xé nát, như mặt đất khô cạn đã quá lâu, hiện ra đường vân nứt nẻ như mai rùa.

Mà trong đường vân rạn nứt kia, hiện ra huyết dịch quang trạch màu vàng nhạt nhao nhao tuôn ra, như từng đầu tơ máu uốn lượn, bò đầy thân hình Thầm Lạc.

Thân hình của hắn tựa như một chiếc thuyền đơn độc trong lôi hải, chập chùng không chùng nổi lơ lửng, khí tức trên thân dần dần trở nên suy yếu.

...

Cùng lúc đó, bên ngoài hốc cây, nam tử áo khoác đen đang nhíu mày gấp gấp đi tới đi lui.

Sự kiên nhẫn của gã đã sớm bị hao mòn hầu như không còn, nếu không phải mấy ngày nay xung quanh cây khô phát ra tia sáng màu vàng trở nên càng táo bạo, gã đã sớm nhịn không được mạnh mẽ xông tới đi vào.

"Mấy ngày nay biến hóa thực dị thường, tiểu tử kia rốt cuộc có bỏ mình hay không?" Nam tử áo khoác đen nhìn chằm chằm cửa vào hốc cây, trầm ngâm nói.

Bỗng nhiên, ánh mắt của gã chuyển động, đột nhiên nhìn về phía Bạch Linh, trong hàm răng tuôn ra mấy chữ: "Thôi, không đợi nữa."

Nói xong, gã bước dài tới phía Bạch Linh.

Bạch Linh biết không ổn, quay người định chạy trốn, nhưng phần gáy đã bị một đại thủ như kim sắt chụp lấy xách lên.

"Chỉ trách tiểu tử kia nửa ngày không ra, sự kiên nhẫn của ta đã bị hao hết, giữ lại ngươi cũng không còn tác dụng gì nữa." Nam tử áo khoác đen cười lạnh một tiếng, hung ác nói.

Nói xong, gã vung tay lên, một tay túm lấy Bạch Linh ném về phía cây khô.

"Không, không được..." Bạch Linh căn bản không thể phản kháng, mắt thấy sắp rơi vào mảnh khu vực có tia sáng màu vàng tung hoành kia, thần sắc trên mặt hoảng sợ tới cực điểm.

Nàng vô thức nhắm mắt lại, nhận mệnh chờ đợi tử vong phủ xuống.

"Bịch" một tiếng vang nhỏ.

Hai chân của nàng rơi vào trên mặt đất, người lại vì sợ sệt mà không đứng vững ngã rầm trên mặt đất.

Không có đau đớn, không có phong nhận màu vàng chớp động, càng không có cảnh tượng bị thấm máu me đầm đìa.

"Ta, ta không chết..." Hai mắt Bạch Linh đột nhiên mở ra, có chút khó tin nói.

"Biến mất?" Nam tử áo khoác đen cũng lập tức mở miệng.

Nghe được thanh âm của gã, Bạch Linh cả kinh, căn bản không suy nghĩ nhiều cảm chế nơi đây vì sao biến mất, thân thể đột nhiên vọt tới trước, trực tiếp chui vào hốc cây, biến mất không thấy.

Nam tử áo khoác đen thấy thế, cũng lập tức vọt tới, nhảy lên một cái, cũng rơi vào hốc cây.

Bạch Linh cảm thấy hai mắt tỏa sáng, rất nhanh lại thấy được tòa Ngũ Chi sơn sụp đổ kia.

"Thảm tiên bối..."

Nàng vừa lớn tiếng kêu, vừa chạy như bay lên đỉnh núi.

Thân ảnh nam tử áo khoác đen cũng theo sát phía sau, nhìn về phía bên này.

Chỉ là tầm mắt của gã nhìn vượt xa so với Bạch Linh, cho nên rất nhanh phát hiện trên bức tường đồ tàn sơn kia, đang có một bóng người mơ hồ khoanh chân ngồi ở đó, toàn thân cháy đen một mảnh, đã bị đốt thành một khối than cốc.

Mà lôi trì vờn quanh thân hắn chẳng biết đã biến mất từ lúc nào, chỉ còn lại trên mặt đất vô số hố to to nhỏ nhỏ, giống như bị ngàn đực vạn kích.

Chờ đến lúc Bạch Linh đi lên đỉnh núi, nam tử áo khoác đen cũng lắc mình một cái, đuổi theo.

"Thảm tiên bối..." Bạch Linh nhìn thấy Thảm Lạc, trong nháy mắt lập tức sợ ngây người.

"Xem ra tiểu tử này không may mắn, thế mà không chút bảo vệ ở chỗ này độ kiếp, đáng tiếc thất bại." Nam tử áo khoác đen dò xét một chút, phát hiện trên thân "Xác chết cháy" kia không có chút khí tức người sống, lập tức cười nói.

Bạch Linh một mặt đắng chát, một tia hy vọng còn sống cuối cùng của mình cũng đã biến mất.

Quả nhiên, nam tử áo khoác đen không thềm nói câu nào, tiện tay vung lên, phất qua phía nàng.

Ổng tay áo cuốn gió thổi quyền qua, mặt đất lập tức bay lên một trận cát bụi. Thảm Lạc đã thành than cốc, một chút tro tàn trên thân bị thổi quyền lên, hoả tinh màu đỏ tươi mang theo tro tàn phiêu tán ra.

"Két."

Theo một tiếng nhỏ vang lên, từng khối da cháy màu đen từ trên người hắn tróc ra từng mảng, rơi xuống đất.

Chương 906: Mạnh hơn một phần

Nam tử áo khoác đen nâng ống tay áo dừng lại giữa không trung, nghiêng người nhìn lại "Xác chết cháy" trên đất, lông mày không khỏi hơi nhíu lại.

Chỉ thấy dưới làn da cháy đen tróc ra từng mảng kia, lộ ra một đoạn xương cốt trắng muốt như ngọc thạch, phía trên phụ trợ một tầng tinh mịn màu đỏ như máu mạch quản, nhưng không thấy mảy may huyết nhục bám vào.

Ngay sau đó, một trận thanh âm "Ken két" liên tiếp rung động, trên làn da "Xác chết cháy" kia nhao nhao tróc ra từng mảng, từ bên trong lộ ra một bộ khung xương hoàn chỉnh, nhìn kinh người.

"Vừa rồi rõ ràng không có nửa điểm sinh cơ, cái này..." Nam tử áo khoác đen hơi sững sờ, lầm bầm nói.

Ngay lúc gã lầm bầm, xương quai hàm xác chết cháy kia bỗng nhiên bắt đầu chuyển động, khép mở lúc lên lúc xuống, nhìn giống như đang nhấm nuốt thứ gì đó.

Theo một đoàn thanh quang sáng lên trong cổ, một cỗ thiên địa linh khí nồng đậm lập tức từ trên thân phát ra.

"Trái cây..." Bạch Linh cơ rúm lại lấy thân thể, cũng không nhận được cau mũi một cái, lại ngửi thấy một mùi vị quen thuộc.

Thảm Lạc đã hóa thành xác chết cháy, trong miệng đang nhai chính là Linh Kết.

Lúc trước lôi kiếp Thái Ất cường hãn, so với hấn dự liệu càng khó mà chống cự, dù hấn đã thử nghiệm dẫn vào lôi điện từng chút một, thúc đẩy thân thể dần dần thích ứng, nhưng khi Long Tượng Bàn Nhược Trận bị công phá, trong nháy mắt nhục thể của hấn vẫn không thể ngăn cản được, cơ hồ sụp đổ.

Trong lúc nguy cấp, hấn vận chuyển Đại Khai Bác Thuật tới cực hạn, cũng

vẫn như cũ không thể nào bảo trì nhục thân hoàn chỉnh, cơ hồ mỗi một lần chữa trị xong, căn bản bảo trì không được mấy hơi, lại lần nữa bị xé rách.

Mà hắn lại không thể đình trệ chút nào, bởi vì một khi có chỗ lỏng, lôi trì sẽ bao phủ thức hải, phá huỷ đan điền tạng phủ, như vậy tất cả cố gắng trong một sát na hóa thành hư vô.

Lần này nếu lại mượn nhờ lực lượng gói ngọc phục sinh một lần, chỉ sợ cũng sẽ làm hao hết chút điểm thọ nguyên này.

Dù sao pháp lực của hắn có hạn, đối mặt lôi trì rèn luyện không ngừng, cuối cùng pháp lực cũng có lúc hao hết.

Trải qua một ngàn ba trăm sáu mươi một lần nhục thân sụp đổ cùng tái tạo, rốt cuộc lôi trì tích súc lên tất cả lực lượng, cho Thẩm Lạc một kích cuối cùng, mà Thẩm Lạc tại một khắc cuối cùng chống đỡ lôi hỏa nung khô, một thân pháp lực rốt cuộc tiêu hao sạch sẽ, hắn không còn dư lực thôi động Đại Khai Bác Thuật chữa trị nhục thân nữa.

Trước một khắc cuối cùng gần như băng tán, Thẩm Lạc lấy ra nửa quả Linh Kết nhét vào trong miệng, hoàn toàn dựa vào bản năng cắn xuống.

"Vù."

Giữa thiên địa, từng sợi thanh phong bỗng nhiên vờn quanh đến, tung bay nhảy múa quanh người Thẩm Lạc.

Cổ thân thể vốn đã không còn sinh cơ kia, tại thời khắc này bắt đầu một lần nữa khôi phục, mà thanh phong vờn quanh kia, cũng rất nhanh biến thành tiếng thét đại tác, hoá thành một vòng xoáy linh khí giữa thiên địa.

"Vậy mà còn sống!" Nam tử áo khoác đen thấy thế, kinh dị nói.

Chỉ là rất nhanh trong mắt gã hiện ra một vòng sát cơ, tay đưa ra hư không, tay áo phồng lên, một đạo ánh kiếm màu đen trắng kiện không gì sánh được từ đó trào ra, trong nháy mắt đâm vào vòng xoáy linh khí.

"Ầm" một tiếng vang thật lớn.

Vòng xoáy linh khí lúc này nổ bễ ra, ở giữa hiện ra một chỗ trống cực lớn.

Bạch Linh liếc mắt liền thấy, trong chỗ trống đang khoanh chân ngồi một nam tử trần truồng, chính là Thẩm Lạc, thân hình nghiêng về một bên, kịp lúc tránh đi đạo kiếm quang kia.

Mà càng làm nàng cảm thấy thân dị chính là, lúc này Thẩm Lạc, toàn thân da thịt đã chữa trị xong, bên ngoài thân lại gần như trong suốt, bên trong vẫn có thể thấy xương cốt kinh mạch cùng tạng phủ của hắn.

Chỗ tạng phủ, thỉnh linh là màu ngũ thải lưu ly, toàn thân xương cốt tản ra quang mang óng ánh khiết, thỉnh linh giống như ngọc thạch, một thân mạch lạc thì chính thể màu kim hoàng, phảng phất giống như gân rồng.

"Không thể nhanh như vậy..." Trong mắt nam tử áo khoác đen hiện lên vẻ ngưng trọng, đã nhận ra điều không thích hợp.

Gã lập tức đưa tay nắm hư không một cái, trong lòng bàn tay hiện ra một thanh tam xích trường kiếm hơi hẹp, toàn thân xanh biếc nhưng cũng không có đốm kiếm, thân kiếm xẹt qua lưu quang, như nước hồ nổi lên sóng nhỏ, xem xét liền biết vật phi phàm.

Thân hình nó lóe lên, liền đến trước người Thẩm Lạc, một kiếm đâm thẳng tới, trên thân kiếm bích quang tăng vọt, thẳng đến đan điền Thẩm Lạc.

Hai mắt Thẩm Lạc đột nhiên mở ra, giữa hai con ngươi hình như có tinh mang chớp động, đúng là không tránh né chút nào, giờ lên hai ngón tay kẹp tới phía trước.

Mũi kiếm xanh biếc chuẩn xác không sai đâm vào giữa hai ngón tay hắn, bị hai ngón tay kẹp lấy, vững vàng dừng lại trước người.

"Xin hỏi các hạ, lần đầu gặp mặt, đã hạ sát thủ là vì có gì?" Đôi mắt Thẩm Lạc phát lạnh, nhìn đối phương.

Trong khi nói chuyện, trên thân hắn loé lên lưu quang, một thân quần áo mới tinh đã mặc trên thân.

"Hừ, bất quá khó khăn lắm tiến vào Thái Ất cảnh, ngay cả khí tức còn chưa vững chắc, lúc này gặp ta, ngươi thật đúng là không may mắn." Nam tử áo khoác đen thấy thế, cười lạnh nói.

Nói xong, hai mắt gã bỗng nhiên ngưng tụ, toàn thân có một cỗ cương khí

cuồng bạo trong nháy mắt bộc phát, đúng là phát ra "Khanh" một tiếng nổ ùng.

Trên trường kiếm xanh biếc trong tay gã cũng bộc phát ra một tầng kiếm mang hình răng cưa, cùng hai ngón tay Thảm Lạc kịch liệt va chạm, phát ra một trận thanh âm bén nhọn như mũi khoan kim loại.

Hai ngóntay Thảm Lạc bị kiếm mang tách ra, đầu ngón tay vậy mà hoàn toàn không có vết thương, chỉ có hai đạo ấn ký màu trắng, thật lâu chưa tiêu.

Thấy vậy, không chỉ nam tử áo khoác đen kia hết sức kinh ngạc, ngay cả Thảm Lạc cũng có chút ngoài ý muốn.

Hắn tu luyện Hoàng Đình Kinh vốn chú trọng luyện thể, mà lúc tiến giai Thái Ất, hắn lại sinh sinh cất cao rảo bước tiến lên bậc cửa Thái Ất cảnh kia, điều này khiến cho hắn chịu đựng uy lực lôi kiếp Thái Ất hơn xa tu sĩ bình thường.

Kể từ đó, hung hiểm tự nhiên là hung hiểm hơn, Thảm Lạc kém chút đã không thể thành công, nhưng tương ứng là, chỉ cần vượt qua đạo nan quan kia, thành tựu Thái Ất cảnh tự nhiên cũng mạnh hơn so với tu sĩ bình thường.

Nhưng tuyệt đối đừng coi thường một phần chênh lệch này, một khi đạt tới Thái Ất cảnh, thường thường chút chênh lệch đó, cũng đủ để phân sinh tử, định càn khôn.

Trên mặt Thảm Lạc hiện ra một vòng ý cười, tay phải đột nhiên nắm lại, pháp lực trong đan điền tùy tâm mà động, thuận theo kinh mạch thông suốt không gì sánh được, cơ hồ trong chớp mắt đã đến lòng bàn tay của hắn.

Cùng lúc đó, thiên địa linh khí chung quanh tựa hồ cũng bị nó dẫn dắt, ngưng tụ tới phía lòng bàn tay của hắn.

"Tựa hồ có thể mượn lực thiên địa..." Lúc Thảm Lạc còn ở Chân Tiên cảnh cảm thụ chưa bao giờ mãnh liệt cùng thiên địa như vậy, trong lòng kích động không thôi.

Chỉ là ý niệm trong lòng bốc lên, không chút nào không ảnh hưởng hắn ra quyền.

Chỉ thấy một quyền đưa ra, trong hư không vang lên một tiếng nổ ùng, tựa như hư không bị kéo vỡ ra, thiên địa nguyên khí vốn mất thường không cách nào nhìn thấy cũng bị kéo ra một đạo vết tích huyền quang vắn vẹo, hung hăng đánh tới hướng nam tử áo khoác đen.

Một quyền này của hắn tập từ một trong ba mươi sáu Thiên Cương binh, lấy tu vi Thái Ất cảnh bây giờ thì triển ra, tự nhiên khí tượng khác trước rất nhiều.

Chương 907: Yêu nghiệt

Nam tử áo khoác đen chỉ thấy năm đám Thảm Lạc chưa tới gần, trong hư không thiên địa nguyên khí đã bị tầng tầng đè ép, tạo thành một vòng xoáy khí lưu mất thường có thể thấy được, ở trong cuộn theo thiên địa nguyên khí hỗn tạp ra quang ngân, lộ ra thập phần lộng lẫy.

Trong đôi mắt gã hiện vẻ kinh ngạc càng sâu, chỉ có thể lùi lại một bước, tạm lánh phong mang một quyền này.

Nhưng gã vừa mới lùi lại một chút, quyền thế kia bỗng nhiên mãnh liệt đánh tới tim gã.

Nam tử áo khoác đen vội vàng giơ kiếm đón đỡ, cả hai âm vang đụng nhau, nổ tung một tầng ngũ thải huyền quang. Gã cảm thấy trước ngực hình như có một đoàn kiêu dương nổ tung, mới giật mình khí lưu quyền cương kia tán phát ra lại nóng bỏng không gì sánh được.

Một cỗ lực lượng cương mãnh bá đạo xông ngang tới, trong nháy mắt đánh cho nam tử áo khoác đen bay ngược ra sau ngàn trượng.

Thảm Lạc tung một quyền ra, nhưng không lập tức truy sát theo, trước mắt khí tức hấn chưa ổn, cảm thụ thực lực bản thân chưa rõ, không thể tham công liệu lĩnh.

Ngược lại Bạch Linh một bên một mực không dám thờ mạnh, đột nhiên như cá chép nhảy từ dưới đất lên, vỗ tay về phía Thảm Lạc gọi tốt nói: "Thảm tiên bối, làm tốt lắm!"

Thảm Lạc không để ý đến nàng, chỉ tranh thủ thời gian dò xét biến hoá bản thân.

Vừa nhìn xuống, hấn phát hiện thân thể của mình đã phát sinh biến hoá long trời lở đất, toàn thân xương cốt ónh khiết như ngọc, huyết mạch kinh lạc đều hiện ra màu kim hoàng, thành linh đạt đến cảnh giới lưu ly vô cầu Thái Ất cảnh.

Chỉ là đan điền của hắn cùng pháp mạch lại có hơn phân nửa chỗ trống, hiển nhiên là bị nam tử áo khoác đen kia cắt ngang tu hành, khiến hắn không kịp hấp thụ thiên địa linh khí, vững chắc nhục thân.

"Tốt tốt tốt, vừa mới tiến giai Thái Ất cảnh, vậy mà có lực lượng bá đạo như thế, nếu như chờ khí tức người vững chắc, còn mạnh đến đâu?" Nam tử áo khoác đen luôn miệng khen hay, sát ý trên mặt càng đậm.

Nếu phát hiện Thảm Lạc là tai họa ngầm, gã đương nhiên sẽ không mặc cho hắn cũng cố tu vi, ngồi vững Thái Ất cảnh.

"Dưới kiếm ta không giết hạng người vô danh, người tên gì?" Nam tử áo khoác đen nắm chặt trường kiếm xanh biếc trong tay, mở miệng hỏi.

"Giết thì cứ giết, sao lại nói nhảm nhiều như vậy?" Thảm Lạc cười nhạt một tiếng, cũng không đáp lại.

Trong khi nói chuyện, bàn tay của hắn nắm vào hư không, Lục Trần Tiên lập tức bị hắn giữ ở trong tay.

"Lục Trần Tiên? Lục Trần Tiên của Lý Tịnh, tại sao ở trên tay người?" Nam tử áo khoác đen liếc thấy binh khí trong tay Thảm Lạc, lập tức kinh ngạc hỏi.

Thảm Lạc không nói gì, chỉ nhắc trường tiên lên, thân hình lướt thẳng đến.

Thấy Thảm Lạc không nói tiếng nào trùng sát qua, thần sắc nam tử áo khoác đen không thay đổi chút nào, tay vung lên, trước người lập tức loé lên ô quang, trong hư không xuất hiện một cây đại phiên màu đen cao hơn một trượng.

Đại phiên màu đen vừa mới hiển hiện, lập tức có cuộn cuộn quý khí từ đó lan tràn ra, quý vụ đậm đặc đen kịt che khuất bầu trời, rất nhanh che phủ phương viên trăm dặm chung quanh.

Chỗ khu vực quý phiên, từng vòng xoáy màu đen đột ngột từ mặt đất mọc lên, từ đó hiện ra từng thân ảnh mơ hồ.

Thảm Lạc dừng lại liếc nhìn qua, liền thấy bên trong có một cái bóng người mang triệu phục, tay nâng hốt bản, thân hình giống người, trên cổ lại mang

một cái đầu gà to lớn, hai mắt không thấy con ngươi, chỉ có hai lỗ máu to lớn, bên trong có hắc khí cuộn cuộn tuôn ra.

Mà bên thân ảnh đầu gà kia, lại xuất hiện một cái thân ảnh đầu cáo, cũng như tên kia mang triều phục, tay nâng hốt bản, vị trí cặp mắt cũng không khác chảy xuôi hắc khí.

Theo sát phía sau, bên cạnh hai bóng người liên tiếp hiện ra từng bóng người, khoảng chừng mười hai người, thành linh đều là đầu thú thân người, trên thân đều mặc triều phục.

Thẩm Lạc nhìn bọn chúng chằm chằm một lúc lâu, thần sắc khẽ biến, trong lòng kinh ngạc nói: "Lại là bọn hần!"

Những bóng người này, Thẩm Lạc cũng không lạ lắm, bọn chúng thành linh chính là mười hai người trong hai mươi tám tinh tú của Thiên Cung.

Đầu gà thân người kia chính là Tây Phương Bạch Hổ đệ tứ tức Mão Nhật Kê, đầu cáo thân người chính là Đông Phương Thanh Long đệ ngũ tức Tâm Túc Tâm Nguyệt Hồ, mà đầu giao thân người là Giác Túc Giác Mộc Giao.

Trừ mấy người đó ra, thành linh xuất hiện còn có Đẩu Mộc Giải, Dực Hỏa Xà, Chân Thủy Dẫn, Tất Nguyệt Ô, chín vị Tinh Quan còn lại.

Ở trong này, Thẩm Lạc quen thuộc nhất vẫn là bốn người Mão Nhật Kê, Tâm Nguyệt Hồ, Giác Mộc Giao cùng Đẩu Mộc Giải, bởi vì danh tự mấy người kia thành linh đều oả trên Thiên Sách tàn quyền trong tay hần.

"Rốt cuộc ngươi là người phương nào, vì sao có thể không thi những Tinh Quan này?" Ánh mắt Thẩm Lạc lạnh lẽo nhìn về phía nam tử áo khoác đen.

"Ngươi cũng nhận ra những Tinh Quan này? Quả nhiên là dư nghiệt Thiên Đình, nếu trong tay có thể nắm giữ Lục Trần Tiên, chắc là Lý Tịnh âm thầm bồi dưỡng ra?" Khoé miệng nam tử áo khoác đen nhếch một phát, nói ra.

"Ngươi nói không sai, ta chính là dưới trướng Lý Thiên Vương, nhưng không biết ngươi là yêu nghiệt nào?" Thẩm Lạc hào phóng thừa nhận.

"Yêu nghiệt? Ha ha, nói ta yêu nghiệt cũng không sai, dù sao bây giờ Thiên Đình đều đã hủy diệt, là tiên hay yêu, có gì phân biệt chứ?" Nam tử áo

khoác đen hơi chậm lại, lập tức tự giễu cười nói.

Nói xong, trong miệng gã ngâm khẽ vài tiếng chú ngữ, tay vung lên, mười hai Tinh Quan toàn thân bốc lên quý khí kia, tất cả đều nhanh chân tiến lên, lao đến Thảm Lạc, hốt bản trên tay nhao nhao tỏa sáng.

Trong đó hốt bản của Tâm Nguyệt Hồ dâng lên một mảnh sương mù màu đỏ sậm, tuôn tới Thảm Lạc.

Ánh mắt Thảm Lạc ngưng tụ, nâng ống tay vung lên phía trước, một cỗ khí lẫm lẫm cường đại lập tức quét qua, trong nháy mắt gạt bỏ tất cả sương mù lui, nhưng trong sương mù đã có một bóng người vội xông ra, bay đến Thảm Lạc.

Trên cánh tay nó mọc lên vảy màu đen, bàn tay như quỷ trảo xuyên thẳng đến tim Thảm Lạc.

Thảm Lạc xem xét người đến là Giác Mộc Giao, thân hình lập tức lùi lại một bước, vừa vặn tránh thoát quỷ trảo lấy mạng kia, phía sau lại đột nhiên truyền đến một trận đau đớn.

Hắn quay đầu nhìn ra sau, lại không biết Đấu Mộc Giải đã vọt tới phía sau hắn lúc nào, dùng một cây sừng nhọn trên đầu gắt gao dè vào trên sống lưng của hắn.

Còn không đợi hắn xuất thủ, Giác Mộc Giao phía trước lại một trảo đập vào trước ngực của hắn.

Thảm Lạc hít sâu một hơi, chột quát một tiếng, quanh thân lập tức quang mang đại tác, một cỗ khí tức cuồng bạo vọt mạnh ra bốn phương tám hướng, đồngngđ thời đẩy lui Giác Mộc Giao cùng Đấu Mộc Giải.

Cùng lúc đó, Lục Trần Tiên trên tay hắn sáng lên ô quang, đột nhiên quét ngang tới phía trước, đập âm âm lên eo Giác Mộc Giao.

Chỉ nghe một tiếng vang trầm trầm, nhưng rất nhanh, ô quang tụ lại trên Lục Trần Tiên bỗng nhiên nổ rộ ra.

Kình lực bóng roi đột nhiên trở nên sắc bén như lợi kiếm, trong nháy mắt xé rách thân thể Giác Mộc Giao, chặt đứt thành hai đoạn.

"Thê phách bực này, lực lượng bực này, sao lại thế..." Nam tử áo khoác đen nhũ mây, trong lòng cảm thấy rung động.

Chỉ là rất nhanh, gã trấn định lại, tay vung lên, trên quỹ phiên màu đen trước người có một vòng xoáy màu đen nồng vụ hiển hiện, từ đó bay ra một trận ô quang, cuốn thi hài bị cắt thành hai đoạn kia trở về.

Thi thể Giác Mộc Giao bay vào trong vòng xoáy biến mất không thấy gì nữa, chỉ có trên quỹ phiên màu đen mơ hồ nổi lên một bóng người mơ hồ.

Bất quá mấy tức sau, bóng người mơ hồ trên quỹ phiên biến mất không thấy gì nữa, nhưng trong quỹ vụ cách đó không xa lại có một vòng xoáy từ mặt đất dâng lên, một bóng người lần nữa hiển hiện, thành linh chính là Giác Mộc Giao.

Chương 908: Quen thuộc

"Ta nhìn ra, nội tình Chân Tiên cảnh của ngươi vô cùng tốt, bây giờ Thái Ất cảnh càng thêm vững chắc, đối cứng với ngươi, cho dù là ta cũng chưa chắc có phần thắng quá lớn. Vậy đành phải để những huynh đệ này hảo hảo chơi với ngươi, bọn hắn bắt tử bắt diệt, hy vọng có thể khiến ngươi tận hứng." Nam tử áo khoác đen cười lạnh nói.

Thẩm Lạc tự nhiên minh bạch, gia hỏa này muốn thừa dịp khí tức mình chưa ổn, pháp lực còn chưa tràn đầy, dùng mười hai Tinh Quan này tiêu hao hết pháp lực của hắn, sau đó lại tự mình xuất thủ.

"Các hạ lấy nhiều khi ít, có chút không công bằng." Thẩm Lạc cau mày, xoa cằm nói.

"Không công bằng? Ta lao thấy rất công bằng nha, ngươi chơi đùa cho tốt." Nam tử áo khoác đen thấy thế, bả vai run lên, ung dung lui về sau một bước, thần sắc trêu chọc nhìn về phía Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc thấy thế, ý cười trên mặt dần dần nâng lên.

Sau đó, bàn tay hắn vung lên, trước người đại phóng kim quang, một cuốn sách màu vàng lập tức hiện hiện hư không, trên đó từng danh tự sáng lên, kèm theo là từng hư quang bóng người từ đó phù du ra, lơ lửng giữa trời.

Bất quá sau một lát, có hơn bốn mươi thân ảnh đứng ở phía trước, mà vì thủ bốn người hoặc là đầu cáo thân người, hoặc đầu gà thân người, hoặc đầu giao thân người, thành linh chính là bốn người Tâm Nguyệt Hồ, Mão Nhật Kê, Giác Mộc Giao cùng Đẩu Mộc Giải.

Phía sau bọn họ còn đứng thẳng ba mươi sáu Thiên Cương binh, từng người đều thần quang sáng láng, chiến ý dạt dào.

"Làm sao có thể, ngươi... Trên tay ngươi vậy mà nắm giữ Thiên Sách!" Nam tử áo khoác đen kinh hãi nói.

"Hiện tại rất công bằng, đi thôi." Thẩm Lạc không trả lời, chỉ nhếch miệng cười một tiếng, tùy ý phát phát tay.

Theo hắn ra lệnh một tiếng, hơn bốn mươi tên Thiên Binh Thiên Tướng kia đều trùng sát ra, vây mười hai tên Tinh Quan quý khí âm trầm kia ở trung tâm.

Nam tử áo khoác đen thấy thế, lập tức lác mình một cái, lướt tới quý phiên màu đen phía trước.

Nhưng vào lúc này, trước mắt gã bỗng nhiên hoa lên một cái, thân ảnh Thẩm Lạc trong nháy mắt xuất hiện ở trước người gã, một đại thủ giống như kim sắt đột nhiên nhô ra, chụp tới cổ của gã.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, nam tử áo khoác đen cũng chỉ lướt dọc trước người, quang mang trên người lập tức vụn vụn một trận, biến mất ngay tại chỗ.

Thẩm Lạc ở trên không, ánh mắt chợt nhìn sang bên cạnh, viền con ngươi sáng lên một vòng kim quang, khẽ cười nói:

"Ở chỗ này..."

Nói xong, trên hai chân của hắn lóe ra một trận tinh quang sáng chói, bóng người đột nhiên trở nên mơ hồ, ngay sau đó đột ngột biến mất tại chỗ, cơ hồ cùng lúc xuất hiện cách đó hơn mười trượng.

Hắn dùng Di Hình Hoán Ảnh vừa hiển hiện thân hình, vẫn như cũ nhô ra bàn tay chụp tới phía trước, lần này lại không thất bại.

Ngay lúc bàn tay hắn đưa ra phía trước, giữa không trung lưu động một trận hư quang, thân ảnh nam tử áo khoác đen vừa nổi lên, liền bị một tay hắn khóa lại yết hầu.

"Làm sao có thể?" Thần sắc nam tử áo khoác đen khó tin nói.

Chẳng qua khi gã nhìn thấy trong con mắt Thẩm Lạc lóe lên hào quang màu vàng, thần sắc vậy mà xuất hiện ngốc trệ một lát, lập tức lại lộ ra một tia giật mình.

Gã tự nhiên nhận ra một đôi Hỏa Nhãn Kim Tinh có thể phá hư huyền,

phân biệt thật giả kia.

Bất quá, dù sao cùng là tu sĩ Thái Ất, nam tử áo khoác đen đương nhiên sẽ không thúc thủ chịu trôi, trong miệng phát ra một tiếng quát nhẹ, toàn thân đột nhiên chấn động, quanh thân chợt bộc phát ra một tầng Thanh Huyền khí, va chạm về phía Thẩm Lạc.

Thanh Huyền khí gần như thực hóa, va chạm trên người Thẩm Lạc, phát ra một trận tiếng vang như kim loại, chấn động khiến quần áo Thẩm Lạc bay lên, cả người lui về phía sau một bước.

Nhưng bàn tay siết chặt của hắn không mấy may buông ra, quả thực là kéo theo nam tử áo khoác đen đi theo hắn một bước.

Thẩm Lạc vung Lục Trần Tiên lên, nện xuống nam tử áo khoác đen một roi, một thanh âm phá không nổ đùng vang lên.

Trên Lục Trần Tiên xoay quanh long ảnh, kim hắc lưỡng sắc quang mang đồng thời nở rộ, một cỗ cự lực bàng bạc lập tức đập xuống đầu vai nam tử áo khoác đen.

Cùng lúc đó, thân thể phía dưới áo khoác đen truyền đến một tiếng dã thú gào thét, một cái đầu lâu đồng sư to lớn bỗng nhiên từ vị trí bả vai vọt ra, đột nhiên va chạm với Lục Trần Tiên.

"Khanh" một tiếng kim loại giao kích vang lên, Lục Trần Tiên đập âm âm vào trên mi tâm đồng sư, khiến đầu lâu đồng sư kia nổ tung, ngay cả áo khoác đen trên thân cũng vỡ nát theo, lộ ra bên trong một áo lưới ô kim giáp màu ám kim.

Mà đầu lâu đồng sư kia được áo lưới ô kim giáp phủ trên, giờ phút này đã trở nên nát như, mà cánh tay nam tử áo khoác đen cũng rủ xuống bên người, tựa hồ xương cốt đều đã gãy mất.

Nam tử áo khoác đen rút cuộc phần nộ tới cực điểm, hắn không để ý yết hầu còn bị Thẩm Lạc bóp lấy, há miệng ra, trong miệng thình lình lộ ra răng nanh xen kẽ như răng lược, cắn xuống cánh tay Thẩm Lạc.

"Bang."

Lại là một tiếng kim loại ma sát vang lên, cánh tay Thẩm Lạc bỗng chốc bị

nam tử kia cắn nát, chảy ra máu màu vàng nhạt.

Mà nam tử áo khoác đen kia thấy máu, trong mắt lập tức sáng lên một vòng dị sắc, lập tức miệng điên cuồng hút.

Thẩm Lạc thấy huyết dịch của mình bị gã hút, lập tức buông lỏng bàn tay, lòng bàn tay bạo khởi kim quang, chấn lui gã.

Nhưng nam tử áo khoác đen lại giống ăn vào mỹ vị, lè lưỡi liếm láp vết máu ở khóe miệng, trong mắt tràn đầy vẻ tham lam nhìn về phía Thẩm Lạc.

Trên bả vai tới tay gã lập tức sáng lên một tầng thanh huyền quang mang, vừa rồi chỗ đứt gãy bắt đầu nhanh chóng chữa trị.

"Không ngờ máu của ngươi lại tinh thuần mỹ vị như thế, ẩn chứa sinh mệnh lực, nếu hút sạch máu ngươi, chẳng phải ta có thể tiến giai trung kỳ sao?" Giờ phút này, thần sắc nam tử áo khoác đen bắt đầu trở nên điên cuồng.

Gã không những không mảy may tránh né, ngược lại từng bước một tới gần Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc cau mày lại, chú ý tới trên thân nam tử bắt đầu có từng tia từng sợi khí diễm màu đen bốc hơi lên, một thân khí tức vậy mà cũng bắt đầu tăng vọt.

Không bao lâu, trong hư không phía sau gã, hư ảnh cự thú bốc hơi lên khí diễm màu đen, dần dần ngưng tụ ra một đầu cự lang xanh đen cao tới ngàn trượng.

Có chút khác biệt là, mi tâm cự lang này sinh ra một con mắt dọc, hai sườn sinh ra cánh lông vũ, nhìn rất là bất phàm.

Thẩm Lạc thấy thế, trong lòng có chút kinh ngạc, cảm thấy cự lang này có chút quen mắt, nhưng nhất thời không thể nhớ ra.

Đúng lúc này, thân thể nam tử bỗng nhiên nghiêng về phía trước, hai tay bấm thành trảo, cả người làm ra một loại tư thái như dã thú săn mồi, hai chân đột nhiên đạp xuống đất, thân thể tựa như mũi tên bắn nhanh tới.

"Thật nhanh."

Ý niệm Thâm Lạc vừa qua, nam tử kia đã nhào đến trước người, nâng lên một trảo võ xuống hẳn.

Mà theo động tác của gã, cự lang sau lưng do khí diễm màu đen ngưng tụ thành kia, cũng huy động cự trảo vô mệnh xuống đầu hẳn, trong hư không lập tức vang lên thanh âm xé vải, từng đạo vết nứt không gian mắt thường có thể thấy được, lập tức hiển hiện giữa không trung.

Chương 909: Điện quang hoá thạch

Tâm niệm Thảm Lạc thúc giục, trên hai chân loé lên tinh quang, lần nữa phát động Di Hình Hoán Ảnh.

Nhưng khiến hắn cảm thấy ngoài ý muốn chính là, lần này thân hình của hắn khó khăn lướt ngang không đến một trượng, liền bị ép ngừng lại, hư không xung quanh bị vết trảo to lớn kia áp bách, phát sinh vận vẹo, một cỗ áp lực không cách nào nói rõ từ bốn phương tám hướng ép tới.

Thảm Lạc bắt đắc dĩ, đành phải hai tay đưa ngang Lục Trần Tiên đón đỡ.

"Tranh" một tiếng bèn nhọn vang lên.

Một đạo móng nhọn hắc diễm to lớn xẹt qua Lục Trần Tiên, lập tức bắn ra một chuỗi hoá tinh xích hồng, lực lượng khổng lồ từ trên Lục Trần Tiên truyền đến, hai tay Thảm Lạc bỗng nhiên khẽ cong, cảm thấy như có sơn nhạc ép xuống.

Nơi hai chân hắn đứng, truyền đến một tiếng vang, đại địa trên Ngũ Chỉ sơn vốn đã bị phá toái lập tức băng liệt, xuất hiện một rãnh sâu ngàn trượng chia hai nửa ngọn núi, Thảm Lạc một đường rơi xuống chân núi.

Nam tử áo khoác đen đứng ở trên đỉnh núi, cười gằn huy động hai bàn tay, không ngừng đập xuống khe núi, hư ảnh cự lang sau người gã với hai móng nhọn sắc bén không gì sánh được như cuồng phong bạo vũ đập xuống phía.

"Ầm ầm."

Tiếng nổ rung trời không ngừng vang lên, cả tòa Ngũ Chỉ sơn chấn động không thôi, núi đá nhao nhao sụp đổ lăn xuống, bốn chỗ dâng lên đầy trời khói bụi.

Bạch Linh chạy trôi chết trong khói bụi loạn thạch, phóng xuống phía dưới núi, trong lòng một mực nghĩ: "Xong, xong rồi..."

Mười hai Tinh Quan cùng Thiên Binh Thiên Tướng giao chiến với nhau cũng nhao nhao bị tách ra, đồng thời tiêu tán giữa thiên địa.

Hồi lâu sau, nam tử áo khoác đen tựa như phát tiết xong, rốt cuộc dừng động tác lại, có chút ảo não nói:

"Tuyệt đối đừng bị hỏng nha, nếu không lãng phí một thân tinh huyết kia.."

Gã còn chưa dứt lời, bên dưới Ngũ Chỉ sơn đã hoàn toàn sụp đổ bỗng truyền đến một tiếng quát lớn, một đoàn kim quang loá mắt sáng lên, sáu đầu Cự Long màu vàng phát ra từng tiếng gào thét phóng lên tận trời, sáu đầu voi lớn răng vàng xé mở khói bụi, từ đó lao nhanh ra.

Cả tòa Ngũ Chỉ sơn giống như giếng phun, từ chân núi nổ tung vô số đá vụn, bắn lên không trung vạn trượng.

Hai bàn tay to lớn màu vàng óng bỗng nhiên từ lòng đất nhô ra, chống trên mặt đất, ngay sau đó một đầu lâu to lớn màu vàng cũng từ lòng đất chậm rãi dâng lên, khuôn mặt có chút mơ hồ, nhưng khí tức trên thân lại hết sức khủng bố.

Chỉ thấy cự nhân màu vàng kia nhảy lên, cả người giống như núi cao đột ngột từ mặt đất mọc lên, thân thể đứng thẳng giữa không trung, thành linh chính là Thâm Lạc.

Giờ phút này, toàn thân hấn dào dạt kim quang, toàn bộ thân hình gần như thông thấu, phía trên hai tay áo quấn quanh Kim Long, giữa quần áo phiêu đảng ần ần chớp động lôi điện, nhìn giống như Thần Minh giáng thế.

Giao thủ với nam tử áo khoác đen một lát, hấn đại khái đã nhìn ra lực lượng đối phương, không đủ gây sợ.

Nam tử áo khoác đen chỉ nói Thâm Lạc sơ đạp Thái Ất cảnh, tu vi căn cơ bất ổn, cho là pháp lực hấn không đủ, nhưng gã làm sao biết Thâm Lạc vốn thiên phú dị bẩm, trên thân pháp mạch số lượng pháp mạch trên thân cũng vượt xa thường nhân.

Thêm nữa bây giờ hấn bước vào Thái Ất cảnh, loại cảm giác Thiên Nhân tương giao càng phát ra mãnh liệt, tốc độ thu nạp thiên địa nguyên khí càng như thôn tính, bất quá khí tượng vốn sẽ bày ra to lớn, bị hấn tận lực áp chế xuống mà thôi.

Ai bảo nam tử áo khoác đen này không có Hỏa Nhân Kim Tinh, căn bản nhìn không ra chứ.

Thẩm Lạc nhìn như tùy ý vung tay lên, ống tay áo phiêu diêu lên, mảng lớn lôi điện chớp động trong ống tay áo, "Đôm đốp" rung động, Kim Long quần quanh trong ống tay cũng theo đó uốn lượn ra, nhào về phía nam tử áo khoác đen.

Kim Thân pháp tướng sau người hẳn cũng giơ cánh tay lên theo, năm ngón tay cùng tung một chương về phía trước.

Chỉ một thoáng, hư không chấn động, thiên địa biến sắc!

Trong lòng bàn tay pháp tướng màu vàng kia hiện ra quang mạng chói mắt, Ngũ Lôi tích lũy, ngưng tụ ra lôi quang sáng ngời, bao phủ xuống đầu nam tử áo khoác đen.

"Đến rất đúng lúc!"

Nam tử áo khoác đen hét lớn một tiếng, trong mắt đại phát hung tính, không những không lùi, ngược lại bước tới một bước, song chương đồng thời mãnh kích ra, trong lòng bàn tay ngưng tụ ra đạo đạo quang mạng xanh đen, nhào đến Thẩm Lạc.

Cự lang màu đen phía sau càng bay vượt qua đỉnh đầu của gã, bốn chân như bay chạy đến phía Thẩm Lạc, con mắt dọc chỗ mi tâm đột nhiên mở ra, bên trong không thấy ánh mắt và con ngươi, chỉ có một mảnh tử khí màu lục mênh mông.

"Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn truyền đến.

Mảng lớn quang mạng xanh đen bị Kim Long xông lên mà tán, giống như thủy triều tuôn ra bốn phía, mà Kim Long cũng giống như bơi vào một chỗ nước cạn, bị một cỗ lực lượng vô hình trói buộc, tốc độ giảm đi rất nhiều, kim quang trên thân cũng nhanh chóng bị làm hao mòn, dần dần trở nên ảm đạm vô quang.

Theo sát phía sau, trong con mắt dọc cự lang loé lên dị quang, giống như đột nhiên mở ra như miệng cống vỡ đê, từng luồng từng luồng tử khí nồng đậm màu xanh sẫm mãnh liệt tuôn ra, lao thẳng tới Thẩm Lạc.

Nơi tử khí chảy xuôi qua, lập tức trở nên tối tăm mờ mịt, con Kim Long kia bị xâm nhiễm qua, Kim Lân trên thân cũng tróc ra từng mảng, cuối cùng toàn bộ mục nát, tiêu tán trong vô hình.

Thảm Lạc thấy vậy, chỉ nhìn mảy một cái, động tác trên tay lại không ngừng chút nào. Dịch tại bạch ngọc sách.

Kim Thân pháp tướng sau lưng hắn đột nhiên đập bàn tay xuống, trong lòng bàn tay tích lũy đám Ngũ Lô kim quang bỗng nhiên sáng rõ, âm vang vỡ ra.

Trong hư không, chỉ thấy một đạo bạch quang chói mắt như kiêu dương, dâng lên, tiếp theo hóa thành ngàn vạn đầu xà điện tuyết trắng, bắn ra bốn phương tám hướng, nhao nhao quấy vào trong tử khí cuộn cuộn kia.

Từng đạo lôi điện phích lịch giăng khắp nơi không ngừng, vô số lít nha lít nhít tia điện bắn ra va chạm, không ngừng bộc phát ra uy năng kinh người, tử khí màu xanh sẫm bị điện quang không ngừng đánh trúng, lại như tuyết trắng gặp kiêu dương, nhanh chóng tan rã.

Thấy tất cả tử khí sắp bị tan rã không còn, trong mắt đục cự lang lần nữa tỏa ra ánh sáng.

Nhưng ngay lúc nó kiềm chế uy năng sắp bộc phát, một tiếng xé gió bỗng nhiên vang lên, một cây trường côn màu vàng như mũi tên từ trong hư không vạch qua một cái, trực tiếp phá vỡ trùng điệp lực cản, đâm vào trong mắt đục cự lang.

"A..."

Một tiếng gào thét thảm thiết từ trong miệng nam tử áo khoác đen vang lên, sau đó chợt im bật dừng lại.

Hư ảnh cự lang mở ra miệng to như chậu máu, phần nộ gào thét, giãy dụa không thôi.

Lúc này trong hư không, Kim Thân pháp tướng đột nhiên biến mất không thấy, một bóng người nhỏ bé lóe lên trong hư không, đi tới trên đỉnh đầu nam tử áo khoác đen.

Chỉ thấy hai tay nó nắm Trần Hải Tân Thiết Côn đang cắm vào mắt dọc cự lang, quay thân đưa trường côn vác trên vai, lấy thế vác núi đột nhiên vẩy một cái, trường côn lập tức như đòn bầy bay lên, sinh sinh đâm cự lang cao ngàn trượng kia bay ra ngoài.

Ngay sau đó, hai chân hấn lấp lóe quang mang tinh thần, thân hình giống như núi cao hạ xuống, âm vang rơi xuống đất, trong nháy mắt lại vội xông tới nam tử áo khoác đen phía trước.

Hết thấy phát sinh thực sự quá nhanh, đợi đến lúc nam tử áo khoác đen kịp thời phản ứng, hiển nhiên đã trễ.

Chương 910: Phản đòn

"Bát Thiên Loạn Bồng."

Thâm Lạc quát lớn một tiếng, trên hai tay áo quần quanh Kim Long gào thét bay ra, thuận theo thân Trấn Hải Tấn Thiết Côn quay quanh lên, dưới hai tay của hắn vũ động bay vụt ra từng đạo long ảnh màu vàng dày đặc không gì sánh được, phát ra trận trận tiếng long ngâm hổ khiếu.

Theo trận trận tiếng vang che đầy thiên địa, vô số bồng ảnh cùng long ảnh hỗn tạp một tất cả đều đánh vào trên thân nam tử áo khoác đen.

"Rầm rầm rầm."

Một trận thanh âm như cơn lôi không ngừng vang lên, toàn thân nam tử áo khoác đen không ngừng lấp loé quang mang thanh huyền, trên áo giáp lưới phủ ngoài thân cũng truyền tới trận trận thanh âm băng liệt.

Chờ đến lúc thanh âm nổ đùng thu liễm, phập bảo áo giáp trên thân gã đã hoàn toàn sụp đổ, hóa thành mảnh vụn đầy đất, mà toàn thân gã đầm máu, bị đánh đến không thành hình người.

Nhưng thân thể gã thủy chung sừng sững không ngã, chỉ là trong hai mắt vốn là vẻ si mê tinh huyết Thâm Lạc đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là một loại chấn kinh.

Đến lúc này, gã mới phát hiện gia hỏa trước mắt vừa mới tiến giai Thái Ất cảnh này, tựa hồ cũng không thể tính theo lẽ thường.

"Dù sao cũng là tu sĩ Thái Ất cảnh, công kích bực này quả nhiên không thể trọng thương hắn, vừa vặn thử thêm một chút cái này..." Tâm niệm Thâm Lạc vừa động, chợt thu hồi Trấn Hải Tấn Thiết Côn.

Thân hình hắn lùi lại sau một bước, hai tay nhanh chóng kết ấn, trong lòng bàn tay bồng dung toả ra kim quang loá mắt, chỉ về phía không trung xa xa, trong miệng chợt quát một tiếng: "Tam Tinh Diệt Ma!"

Hắn vừa dứt lời, trên bầu trời truyền đến một tiếng rung mạnh, màn trời vốn sáng tỏ không mây, đột nhiên trở nên lờ mờ, trên bầu trời lấm ta lấm tã tỏa ra ánh sáng, từng ngôi sao cự li vạn dặm nổi lên lít nha lít nhít.

Trong mắt Thảm Lạc lưu chuyển kim quang, lấy Hỏa Nhãn Kim Tinh nhìn về phía hư không, mới phát hiện trên mỗi một ngôi sao trong tinh vực bao la kia, có từng sợi tơ quang ngân tinh tế rủ xuống nhân gian, bị gió thổi phát phơ tiêu tán khắp nơi.

Mà đằng sau trùng điệp tinh hà, lại có từng ngôi sao vô cùng to lớn, lóe ra quang mang mãnh liệt, tạo thành một loại liên hệ đặc biệt nào đó với hắn khó nói nên lời.

Hắn có thể cảm nhận được những ngôi sao kia cộng hưởng với hắn, tựa hồ cũng đang đợi hắn dẫn lực lượng của mình xuống nhân gian.

Tâm niệm Thảm Lạc cùng một chỗ, những ngôi sao kia cũng theo đó tỏa ra ánh sáng loá mắt, trong đó ba ngôi sao to lớn bị hắn dẫn dắt, đúng là lấy thực thể tới gần nhân gian.

Bất quá mới tới gần một chút, bọn chúng liền đình chỉ di động, trên thân mỗi ngôi sao tuôn ra một cỗ tinh quang hùng hực, như cột sáng trường hà bắn về phía nhân gian.

Cùng lúc đó, trong không trung vạn trượng đêm tối tựa hồ bị bốc cháy lên, một ngôi sao to lớn vô cùng chiếu ảnh dần dần ngưng tụ thành, vô số tia sáng xung quanh hội tụ tới nó, khiến cho nó biến thành càng thêm chân thực, khí tức tản ra càng thêm kinh khủng.

Nam tử áo khoác đen nhìn dị tượng trên bầu trời, trong lòng run sợ, gã không chút do dự, thôi động bản mệnh thần thông, khiến cho hư ảnh cự lang kia bay trở về bản thân, dung hợp vào.

Dung mạo bên ngoài của gã bắt đầu phát sinh biến hóa, một cái đầu lâu dần dần hóa thành đầu sói, phía sau còn sinh ra một đôi cánh lông vũ xanh đen.

Theo hai cánh gã mở ra, toàn thân huyết khí lập tức dâng lên, hóa thành một viên huyết khí đại cầu, bao quanh thân gã vào.

"Chạy đi đâu?" Thảm Lạc quát lớn một tiếng.

Ngôi sao màu vàng chưa ngưng tụ thành hình, lập tức phá toái hư không giáng xuống.

"Ầm" một tiếng vang thật lớn.

Ngũ Chi sơn đã bị phá toái không chịu nổi lại chịu một kích này, rốt cuộc bị san thành đất bằng, ở trên mặt đất lưu lại một đờ án ngôi sao cự đại không gì sánh được.

Thảm Lạc triệt hồi thần thông Tam Tinh Diệt Ma, hai chân lập tức mềm nhũn, kém chút ngã ngồi trên mặt đất.

Hắn chau mày nhìn về phía bên kia, cũng không còn khí tức nam tử áo khoác đen mây ma, hiển nhiên gã đã trốn.

Thảm Lạc khoan chân ngồi xuống, lại một lần nữa nhớ lại tên nửa người nửa sói kia, bỗng nhiên tỉnh ngộ lại, nhớ tới một chuyện Thiên Cung năm xưa.

Nghe nói năm đó Ma tộc công lên Nam Thiên Môn, tứ đại Thiên Vương trấn thủ nơi đây nhao nhao bị thua, mười ba tên Tinh Quan trong hai mươi tám tinh tú tiến đến trợ giúp, giữa đường lọt vào chặn giết, toàn quân bị diệt.

Nghe nói, bọn họ sở dĩ bị bại triệt để như vậy, là vì trong đội ngũ xuất hiện một tên phản đồ, chính là Khuê Mộc Lang.

Thảm Lạc phân thần suy tư một lát, không nghĩ nhiều nữa, vội vàng khoan chân ngay tại chỗ, bắt đầu ổn định khí tức.

Trận chiến này, hắn mặc dù không thụ thương, nhưng khí cơ bản thân lại bị nhiễu loạn lợi hại, nếu không lập tức chải vuốt, con đường tu hành tương lai sẽ xuất hiện rất nhiều tai hoạ ngầm.

...

Nhoáng một cái đã qua mấy ngày, toàn thân Thảm Lạc lóe ra quang mang, hắn đang ngồi điều tức chậm rãi tỉnh lại.

Vừa mở mắt, liền thấy Bạch Linh ở xa xa, có chút sợ hãi nhìn hắn bên này.

Thẩm Lạc cười cười, vẫy vẫy tay gọi nàng tới.

"Trầm, Thẩm tiên bối..." Ý cười trên mặt Bạch Linh có chút mất tự nhiên, kêu lên.

"Ta cũng không ra tay với ngươi, ngươi sợ cái gì chứ?" Thẩm Lạc bất đắc dĩ nói.

"Tiền bối, ngài không biết à, ngày trước toàn thân ngài sáng lên, ta chỉ tới gần có mười trượng, liền bị quang mang kia đánh bay ra ngoài, chết ngất hai ngày mới tỉnh lại." Bạch Linh vô cùng đáng thương nói.

Thẩm Lạc nghe vậy, có chút im lặng, hẳn hoàn toàn không biết chuyện này.

"Ngũ Hành sơn sụp đổ, thiên địa cấm chế nói này cũng đã biến mất, ngươi làm sao còn chưa đi?" Thẩm Lạc hỏi.

Bạch Linh hơi chần chờ, chạy đến sau một tảng đá lớn nơi xa, mang theo một tấm quỹ phiên màu đen chạy tới.

Thẩm Lạc thấy vật này, đôi mắt lập tức sáng lên, trong quỹ phiên này giấu thi thể mười hai Tinh Quan, với hẳn có lẽ có chút tác dụng, liền thu vào.

"Đa tạ. Sau này ngươi có tính toán gì không?" Thẩm Lạc hỏi.

"Thẩm tiên bối, bên ngoài mọi người đều lợi hại như ngài sao?" Bạch Linh chần chờ hỏi.

Thẩm Lạc nghe vậy, hơi suy nghĩ một chút nói: "Mặc dù không phải người nào cũng có lực lượng như vậy, nhưng... Thế đạo bên ngoài hoàn toàn chính xác không quá tốt."

"Vậy... Vậy ta vẫn không nên ra ngoài thì hơn." Bạch Linh cười cười, lắc đầu nói.

"Nơi này vừa mới trải qua một trận kịch chiến, sau này chắc chắn sẽ dẫn tới người khác để ý, ngươi nên rời khỏi nơi này trước, chờ qua một đoạn thời gian, gió êm sóng lặng hẳn trở lại." Thẩm Lạc đề nghị.

"Tốt, vậy theo lời tiên bối nói." Bạch Linh gật đầu nói.

Thẩm Lạc nhìn nàng một chút, lại nhìn xung quanh, nói: "Chỗ ta có chút công pháp thích hợp ngươi tu luyện, ngươi cầm lấy đi tu luyện, nhớ là không được tham công liều lĩnh, phải từ từ tu luyện mới là chính đạo." Trong khi nói chuyện, Thẩm Lạc lấy từ trong pháp khí trữ vật ra ba quyển sách, đưa tới.

"Đa tạ tiên bối." Bạch Linh lập tức xoay người, duỗi ra hai tay đón.

Nhưng "Đùng" một tiếng vang nhỏ, ba quyển sách lại đồng loạt rơi trên mặt đất.

Bạch Linh ngẩng đầu lên, mới phát hiện trước người rỗng tuếch, thân ảnh Thẩm Lạc vậy mà đã biến mất không thấy.

"Tiền bối..."

Nàng thử thăm dò kêu một tiếng, không ai đáp lại.

"Thật là một quái nhân, cũng không nói một tiếng đã đi." Bạch Linh lầu bầu một tiếng, nhặt công pháp trên đất lên.

Chương 911: Tinh hoa vạn thủy

Thảm Lạc thăm thăm mở to mắt, trần nhà phòng khách Phổ Đà sơn đập vào mi mắt, thân thể ngũ tạng lục phủ ần ần đau đớn, hiển nhiên đã quay trở về hiện thực.

Hắn nằm trên giường một hồi lâu, mới chậm rãi ngồi dậy.

Lần này nhập mộng kinh lịch, khiến tâm tình của hắn càng thêm nặng nề. Ma kiếp đến, bất kỳ thế lực nào, cho dù phía sau có đại năng nào tương trợ, đều không thể may mắn thoát khỏi, hết thảy chỉ có thể dựa vào chính mình.

Thảm Lạc rất nhanh lắc đầu, không cân nhắc chuyện mộng cảnh nữa, khoanh chân ngồi xuống trên giường.

Gân cốt ngoại thương trên người hắn đã sớm được Nhiếp Thái Châu dùng càn cảnh Dương Liễu chữa tốt, nhưng bí pháp Linh Động Cửu Thiên tạo thành tổn thương lục phủ ngũ tạng hắn thực sự quá lớn, cần lắng lặng điều dưỡng, không dễ dàng triệt để phục hồi như cũ.

Hắn không lấy ra Liệu Thương Nhũ Linh Đan phục dụng, đó là đan dược cứu mạng, còn thừa không nhiều, cần lưu lại dùng lúc mâu chốt.

Thảm Lạc nhắm mắt tĩnh tọa một lát, tâm niệm thúc giục, đã vận hành lên công pháp vô danh.

Trên thân hắn hiện ra một tầng lam quang, bất quá khác trước đó, những lam quang này hiện ra sợi tơ hình, từ trong đan điền bốc lên, phân tán rót vào trong tứ chi cùng huyết khí, lại qua các kinh mạch, ngũ tạng lục phủ, cuối cùng chảy về trong đan điền.

Lúc này bên ngoài thân hắn thoạt nhìn như bị kín một tầng kén tằm màu lam, có từng đạo lam quang như nước chảy chuyển động phía trên.

Lần này trong mộng cảnh, tu vi của hắn đột phá cảnh giới Thái Ất, đồng thời đã tu thành Thất Thập Nhị Biến triệt để, đối với đạo pháp tu luyện lĩnh

ngộ cũng đạt tới một cảnh giới mới, có kinh nghiệm mộng cảnh phụ trợ, hẳn lĩnh ngộ công pháp vô danh cũng đạt tới trình độ trước nay chưa từng có.

Hiện tại loại liệu pháp pháp này, đúng là hẩn dung hợp Thất Thập Nhị Biến, Hoàng Đình Kinh, cùng Luyện Thân Bí Điển, tự sáng tạo ra pháp môn.

Đang cân nhắc, lam quang trên người Thẩm Lạc nhanh chóng lưu động, lưu chuyển mỗi một vòng, thương thể trong cơ thể hẳn liền tốt lên một phần.

Ngắn ngủi một ngày một đêm sau, vẻ mắt tái nhợt của hẳn đã không còn, triệt để khôi phục hồng nhuận phong phát, nội thương cũng đã tốt hơn nữa.

Vào thời khắc này, một tiếng duệ khiêu truyền đến, lam quang trên thân Thẩm Lạc chấn động một hồi, nhanh chóng tán đi, mở to mắt.

Chỉ thấy một đoàn bạch quang bay múa trong phòng, lại là một truyền âm phù.

"Thải Châu hay là Bạch Tiêu Thiên?" Hẩn đưa tay hút truyền âm phù tới, thần thức quét qua, nhúu mày đi ra ngoài.

Trong phòng khách, hai bóng người đứng ở nơi đó, bên trong một người hẳn không biết, nhìn phục sức là một tên đệ tử Phổ Đà sơn, một thân thể cao lớn khác, lại là hắc hùng tinh.

Mà Bạch Tiêu Thiên cùng Nhiếp Thải Châu lại không có ở chỗ này, hẳn là đã trở về chỗ ở của mình.

"Hộ pháp tiên bối, ngài làm sao tự mình tới đây, mau mời ngồi." Thẩm Lạc nhiệt tình nói.

"Thẩm tiểu hữu khách khí, nhìn khí sắc tiểu hữu đã khôi phục không sai biệt lắm, vậy là tốt rồi, nếu như bởi vì Linh Động Cửu Thiên lưu lại mầm bệnh gì, lão Hùng sẽ phải tự trách mình rồi." Hai mắt Hắc hùng tinh dò xét Thẩm Lạc, che lại vẻ kinh ngạc trong mắt, cười nói.

"Đa tạ hộ pháp tiên bối quan tâm." Thẩm Lạc cũng mỉm cười nói.

Hàn huyền hai câu, ba người ngồi xuống.

"Lần này Phổ Đà sơn đại kiếp, nhờ tiểu hữu xuất lực, trên dưới bản môn đều cảm kích, hôm nay ta tới theo lệnh chưong môn, đưa tới một chút tạ lễ, xin Thâm tiểu hữu không được chối từ." Hắc hùng tinh nói ra.

Thâm Lạc khẽ giật mình, lúc này mới nhớ lại lúc trước đánh lui Ma tộc, Thanh Liên tiên tử tựa hồ nói qua lời này, bất quá hẳn vì nhập mộng, hầu như đã quên đi.

"Thanh Liên chưong môn thực sự quá khách khí, hưởng chi tại hạ chỉ là tiểu bối, sao dám lao động hộ pháp tiên bối tự mình đến đây." Thâm Lạc khiêm tốn nói.

"Đây là hẳn nên." Hắc hùng tinh cười ha ha nói, đưa mắt liếc ra ý đệ tử bên cạnh một cái.

Người kia hiểu ý, lấy ra hai vật, lại là một hộp ngọc màu đỏ như máu cùng một cái bình ngọc màu xanh, đặt ở trên bàn.

"Trong hộp ngọc màu máu này là thánh dược chữa thương Hồng Tuyệt Tán bản môn, am hiểu nhất trị liệu các loại nội thương, bất luận thương thế nặng bao nhiêu, đều có thể khôi phục lại. Bất quá nhìn dáng vẻ tiểu hữu người bây giờ, hẳn là không cần đến thuốc này, có thể mang theo, chuẩn bị bất cứ tình huống nào. Còn trong bình ngọc màu xanh này là một giọt Cam Lộ Thủy." Hắc hùng tinh giải thích.

"Cam Lộ Thủy! Chẳng lẽ là loại chân thủy tiên bối nói lúc trước, do trong Ngọc Tịnh Bình thai nghén ra, có thể làm người chết sống lại, mọc lại thịt từ xương kia?" Thâm Lạc không phản ứng với Hồng Tuyệt Tán, nhưng nghe đại danh "Cam Lộ Thủy", mặt hiện vẻ kinh ngạc.

"Cam Lộ Thủy phải phối hợp với càn Dương Liễu, mới có thể làm người chết sống lại, giọt Cam Lộ Thủy trong bình này có chút đặc thù, cũng không có năng lực chữa trị, là Thanh Liên chưong giáo vận dụng bí thuật bản môn, luyện hoá thuộc tính hỗn tạp bên trong, chỉ để lại tinh hoa nước thuần túy, tiểu hữu tu luyện công pháp Thủy thuộc tính, giọt Cam Lộ Thủy với người có thể có đại dụng." Hắc hùng tinh cười nói.

Thâm Lạc nghe vậy, không kịp chờ đợi lấy ra bình ngọc màu xanh, cánh tay lập tức trầm xuống.

Bình ngọc màu xanh này vậy mà nặng dị thường, chừng mấy trăm cân trở lên.

Hắn vội vàng vịn khởi pháp lực ổn định cánh tay, mở ra nắp bình nhìn vào bên trong.

Chỉ thấy trong bình nằm lẳng lẳng một giọt giọt nước màu lam, ónh ónh phát sáng, nhìn rất là sền sệt, chung quanh tràn ngập hơi nước màu lam nhạt.

Một cỗ linh lực Thủy thuộc tính nồng đậm như thực chất từ miệng bình trộm bay ra, không khí trong cả gian phòng trở nên sền sệt, Tam Nguyên Chân Thủy, Nhị Nguyên Chân Thủy trước kia căn bản không thể so sánh.

Thẩm Lạc chưa từng thấy qua Nhất Nguyên Chân Thủy xưng là vạn thủy chi nguyên trong truyền thuyết, bất quá Cam Lộ Thủy này hẳn là sẽ không kém.

Pháp lực trong cơ thể hắn bị Cam Lộ Thủy dẫn rục rịch, không kịp chờ đợi muốn tuôn ra, thôn phệ Thủy linh khí trong đó.

"Quả nhiên là tinh hoa vạn thủy! Vật này có tác dụng cực lớn với ta, đa tạ hộ pháp tiên bối." Thẩm Lạc vui mừng, lập tức chấp tay nói.

"Việc nhỏ thôi." Hắc hùng tinh cười ha ha nói.

Thẩm Lạc cầm bình ngọc, yêu thích không buông tay vuốt ve nó.

Hắc hùng tinh nhìn Thẩm Lạc, muốn nói lại thôi.

"Tiền bối còn có chuyện gì sao?" Thẩm Lạc chú ý tới thần sắc hắc hùng tinh, có chút kỳ quái hỏi.

Hắc hùng tinh cau mày lại, quay người nói với tên đệ tử kia: "Ta còn có chuyện muốn đàm luận với Thẩm tiểu hữu, ngươi về trước phục mệnh chưởng môn đi."

Tên đệ tử kia vội vàng đáp ứng một tiếng, thi lễ với hắc hùng tinh và Thẩm Lạc, lui ra ngoài.

"Thẩm tiểu hữu, viện Ngũ Sắc Tê Long Châu kia, ngươi chẳng lẽ muốn lấy

làm của riêng à?" Hắc hùng tinh xoay người lại nhìn về phía Thẩm Lạc, thanh âm lạnh lùng nói.

"Đáng chết, hai ngày qua tại hạ bận rộn chữa thương, quên mất việc này, Ngũ Sắc Tê Long Châu ở đây, xin tiên bối nhận lấy." Lúc này Thẩm Lạc mới chợt hiểu, lấy ra Ngũ Sắc Tê Long Châu đưa tới.

Hắc hùng tinh vội vàng nhận lấy, hơi nhìn thoáng qua, lập tức há miệng nuốt vào trong bụng, tựa hồ sợ bị người nhìn thấy.

Thẩm Lạc thấy vậy, trong lòng hơi run lên.

Ngũ Sắc Tê Long Châu này khẩn yếu như vậy sao? Lại làm cho hắc hùng tinh này khẩn trương như vậy. Nếu thế, tám Lương Nghi Vi Trần Phù kia cũng phải cẩn thận cất giấu.

Ngũ Sắc Tê Long Châu vào bụng, yêu lực thể nội hắc hùng tinh lập tức hội tụ tới, mà trong Ngũ Sắc Tê Long Châu kia cũng tuôn ra một cỗ hào quang năm màu, cùng yêu khí kịch liệt va chạm, sau đó cả hai chậm rãi dung hợp cùng nhau.

Sau một phen va chạm, yêu khí bao lấy Ngũ Sắc Tê Long Châu vậy mà trở nên tinh thuần không ít, hào quang năm màu kia tựa hồ có tác dụng chiết xuất yêu lực.

Trong mắt Thẩm Lạc loé lên từng tia thanh quang, nhìn kỹ biến hoá trong thể nội hắc hùng tinh, âm thầm lấy làm kỳ.

Tu vi của hắn hạ xuống Xuất Khiếu trung kỳ, nhưng cảnh giới Huyền Âm Mê Đờng cũng không giảm xuống, chỉ là bây giờ pháp lực hắn nông cạn, không thể nào thôi động uy lực Huyền Âm Mê Đờng ra mà thôi.

Chương 912: Lôi kéo nhân tài

Hắc Hùng tinh cảm ứng được biến hoá thể nội, sắc mặt vui mừng, hiển nhiên khá hài lòng với sự thần kỳ của Ngũ Sắc Tê Long Châu, không uổng công gã thêm thuồng vật này nhiều năm.

Hắn phun ra một ngụm trọc khí, mở to mắt, vừa lúc đụng vào ánh mắt Thâm Lạc.

"Không ngờ Ngũ Sắc Tê Long Châu kia lại có tác dụng thuần hóa yêu lực, tu vi hộ pháp tiên bối đã đạt tới Chân Tiên trung kỳ đỉnh phong, bây giờ được Ngũ Sắc Tê Long Châu này, xem ra tiến giai Chân Tiên hậu kỳ ở trong tầm tay." Thâm Lạc cười chúc mừng.

Hắc Hùng tinh nghe lời này, ánh mắt lại lóe lên.

Thâm Lạc nói lời này thuần túy là lấy lòng, cộng thêm tán thưởng công hiệu Ngũ Sắc Tê Long Châu, nhưng Hắc Hùng tinh nghe vào, lại nhiều chút ý tứ.

"Ha ha, cái này còn nhờ Thâm tiểu hữu, nếu không lão Hùng ta cũng vô pháp đạt được bảo vật này. Không biết Thâm tiểu hữu đã lĩnh hội tâm Lương Nghi Vi Trần Phù kia thế nào? Lại nói, lão Hùng cũng cảm thấy rất hứng thú với trận pháp, những năm trấn thủ tại Tử Trúc Lâm, cẩn thận nghiên cứu Lương Nghi Vi Trần Trận nơi đó, đồng thời tham khảo điển tịch bày trận này, chế tạo ra một bộ Lương Nghi Vi Trần Trận đơn giản hoá. Mặc dù là pháp trận đơn giản hoá, nhưng phối hợp Lương Nghi phù trong tay Thâm tiểu hữu, cũng có thể phát huy ra ba phần mười uy lực Lương Nghi Vi Trần Trận. Bộ cấm chế này lưu ở trong tay ta cũng không đại dụng, hôm nay liền tặng cho Thâm tiểu hữu, bày tỏ tâm ý." Hắc Hùng tinh cười ha ha, lấy ra một xấp trận kỳ trận bàn bắn ra linh quang bốn phía, để lên bàn.

Thâm Lạc hơi sững sờ, nhưng tâm tư hẩn linh xảo, hơi suy nghĩ liền biết Hắc Hùng tinh hiểu lầm mình, bất quá hắn cũng không giải thích.

"Nếu thế, tại hạ cũng không khách khí." Được thêm đồ, hắn tự nhiên không

lấy thì phí.

"Thẩm tiểu hữu đang bị thương, vậy cứ nghỉ ngơi tại Phở Đà sơn thật tốt một đoạn thời gian, không cần vội vã rời đi." Hắc hùng tinh thấy Thẩm Lạc thu hồi Lương Nghi Vi Trần Trần, sắc mặt buồn lờng, mỉm cười nói.

Thẩm Lạc nghe vậy cảm ơn một tiếng, Phở Đà sơn chính là động thiên phúc địa hiếm có, thiên địa linh khí dị thường nồng đậm, hơn xa Trường An thành, bất luận chữa thương hay là tu luyện đều rất hữu ích, có thể lưu thêm nơi đây một đoạn thời gian tự nhiên là tốt.

Hắc hùng tinh muốn trở về luyện hóa Ngũ Sắc Tê Long Châu, cũng không ở lâu, rất nhanh cáo từ rời đi.

Thẩm Lạc đứng dậy đưa tiễn, sau đó quay trở về nội thất, lật xem đồ hắc hùng tinh tặng cùng Lương Nghi Vi Trần Huyền Trần.

Hắn cũng biết một chút về đạo cấm chế, nhưng cũng có thể nhìn ra khí cụ bộ cấm chế này bất phàm, sử dụng vật liệu đều là thượng phẩm, chỉ là bố trí có chút phiền phức.

Thẩm Lạc xem xét một hồi, liền thu vào, tiếp tục vận công chữa thương.

Đảo mắt lại qua hai ngày, nội thương của hắn đã khôi phục.

Hắn không trì hoãn, lật tay lấy ra bình ngọc màu xanh kia, vận khởi công pháp vô danh, hấp thu Thủy linh lực tròn Cam Lộ Thủy nồng đậm không gì sánh được.

"Ầm ầm" một tiếng, một cỗ lam quang như nước chảy từ trong bình bắn ra, dung nhập vào trong cơ thể hắn.

Cỗ Thủy linh lực này quá nhiều, quá nồng, Thẩm Lạc vận công pháp vô danh vậy mà cũng không thể hấp thu hết, ngược lại khiến cho pháp lực và khí huyết quay cuồng một hồi, khổ sở cơ hồ muốn thổ huyết.

Hắn vội vàng dừng hấp thu, lập tức vận công điều trị pháp lực khí huyết, một hồi lâu mới khôi phục lại.

"Xem ra thủy linh khí quá nồng cũng không phải chuyện tốt, phải nghĩ biện pháp chia nhỏ giọt Cam Lộ Thủy này ra mới được." Thẩm Lạc thầm nghĩ,

trong lòng bàn tay tuôn ra một cỗ lam quang, dẫn Cam Lộ Thủy ra ngoài bình, lơ lửng giữa không trung.

Hắn lập tức vẫy tay một cái, Thuần Dương Kiếm Phôi nổi lên.

"Đi!"

Thẩm Lạc kết kiếm quyết, Thuần Dương Kiếm Phôi đại phóng xích quang, sau đó nhoáng lên biên mắt không thấy gì nữa, thay vào đó là mười mấy sợi tơ mỏng xích hồng, nhìn mỏng manh cực kỳ, nhưng lại vô cùng sắc bén.

Thẩm Lạc cứng đờ ngay nơi đó, lập tức mặt hiện vẻ mừng rỡ.

Những tơ mỏng màu đỏ này cũng không phải là vật tầm thường, mà là một loại cảnh giới cực cao trong kiếm thuật, hóa kiếm làm tia, uy lực vượt xa kiếm khí bình thường, trên kiếm mang.

Thiên phú Kiếm Đạo của hắn cũng chỉ bình thường, dù khổ tu một trăm năm, cũng vô pháp huyền hóa ra tia kiếm, bất quá lần này trong mộng cảnh tu vi hắn tăng lên thực sự quá cao, tích lũy kinh nghiệm phong phú không gì sánh được, vậy mà một lần là xong đạt đến cảnh giới này.

Thẩm Lạc hít sâu một hơi, ổn định tâm thần lại, một tay hai chỉ, bảm niệm pháp quyết điểm một cái về phía giọt Cam Lộ Thủy kia.

Mười mấy tia kiếm màu đỏ lập tức bắn ra, lóe lên một cái rồi biến mất bao trùm Cam Lộ Thủy, nhẹ nhàng ghìm lại.

Cam Lộ Thủy giống như đậu hũ phân liệt ra, hóa thành mười giọt nước màu lam như hạt đậu.

Thẩm Lạc vội vàng lấy ra mười cái bình ngọc, chia ra đựng những giọt nước này vào, sử dụng phù lục phong bế, tránh linh khí trong đó phiêu tán.

Hắn lập tức tán đi kiếm quyết, thu Thuần Dương Kiếm Phôi cùng những bình ngọc lại, chỉ để lại một bình, lần nữa vận khởi công pháp vô danh, thử hấp thu.

Một cỗ Thủy linh khí từ trong bình tuôn ra, dung nhập thể nội Thẩm Lạc.

Lần này không tiếp tục xuất hiện tình huống vừa rồi, cỗ Thủy linh khí này

mặc dù như cũ dị thường nồng đậm, nhưng so với trước lại kém rất nhiều, thân thể của hắn đã có thể tiếp nhận.

Thẩm Lạc vội vàng vận công hấp thu, pháp lực thể nội lập tức nhanh chóng tăng lên, hiệu quả tốt hơn nhiều so với Tam Nguyên Chân Thủy, Nhị Nguyên Chân Thủy lúc trước.

"Không hổ là Cam Lộ Thủy trong Ngọc Tĩnh Bình, quả nhiên không phải linh vật bình thường, hấp thu một giọt Cam Lộ Thủy này, thực lực của ta tuyệt đối có thể lần nữa tiến nhanh, đạt tới Xuất Khiếu trung kỳ đỉnh phong, sau lại tìm cách đột phá!" Thẩm Lạc thầm nghĩ trong lòng một tiếng, tiếp tục chuyên tâm tu luyện.

Trong tu luyện không biết thời gian trôi, nhোáng cái đã qua một tháng.

Một phần mười Cam Lộ Thủy này bị Thẩm Lạc triệt để hấp thu, khiến cho pháp lực hắn tiến nhanh một đoạn, cơ hồ vượt qua ba năm khổ tu bình thường.

Thẩm Lạc thất kinh với hiệu quả kinh người của Cam Lộ Thủy, nhưng không dừng lại, tiếp tục tu luyện.

Trong nháy mắt qua hơn một năm, Thẩm Lạc vẫn ở lại nơi đó, từ đầu đến cuối đại môn đóng chặt, quang mang cảm chế chớp động, hiển nhiên đang bế quan khổ tu.

Đệ tử Phổ Đà sơn không dám quấy nhiễu, chỉ có thể điều động một tên đệ tử thủ tại chỗ này, lặng chờ Thẩm Lạc xuất quan.

Một ngày này, trong phòng Thẩm Lạc đột nhiên vang lên thanh âm dị khiêu như rống ngâm hồ gầm, vạn đạo lam quang từ trong phòng bắn ra, chiếu sáng mấy chục trượng phi cận.

Thiên địa linh khí chung quanh ba động chen chúc đến trong phòng, không biết bên trong đã xảy ra chuyện gì.

Đệ tử Phổ Đà sơn canh giữ phía ngoài kinh hãi, nhưng không dám tùy tiện đi vào hỏi thăm, ngay góc một chút sau vội vàng xoay người đi báo cáo cấp trên.

Trong cung điện nơi nào đó ở Phổ Đà sơn, ba người Thanh Liên tiên tử

cùng lão giả sáu mươi, trắng hán da đồng kia đứng thẳng ở đây, nhìn về phía một chiếc gương cổ, Hoàng Đồng chân nhân lại không có ở chỗ này.

Trong kính hiện ra nơi ở Thâm Lạc, lam quang loá mắt cùng trện trện tiếng gào từ trong gương truyền ra, như ngay tại hiện trường.

"Nhìn dị tượng này, xem ra Thâm Lạc lại đột phá, thiên phú người này quả nhiên trác tuyệt, nghe nói hắn là hôn phu Thái Châu tại thế giới phạm tục, cũng rất xứng đôi." Lão giả sáu mươi vuốt râu khen.

"Nghe nói người này là tán tu, mặc dù nhiều lần làm việc cho Đại Đường quan phủ, nhưng cũng không chân chính gia nhập Đại Đường quan phủ, nhân tài khó có được, nếu hắn là hôn phu Thái Châu, có thể lưu hắn lại, thu nhập trong môn?" Trắng hán da đồng bên cạnh nói ra.

Chương 913: Phụ Linh Ngọc và Cử Phạm Thanh Liên

"Không thể, Thái Châu đang tu luyện Tự Tại Tâm Pháp tới tình trạng máu chốt, phải tránh bị ngoại vật quấy rầy, Thảm Lạc này lưu lại trên này chỉ có hại với Thái Châu. Chúng ta giúp đỡ tu vi hắn tiến thêm một bước, đủ để báo đáp ân tình hắn tương trợ Phổ Đà sơn ta." Thanh Liên tiên tử từ tốn nói.

Không biết có phải do đại chiến một năm trước ảnh hưởng hay không, Thanh Liên tiên tử nhìn càng thêm thanh lãnh đậm mạc.

Lão giả sáu mươi cùng trắng hán da đồng thấy vậy, ngậm thở dài, cũng không nói gì thêm.

...

Chỗ ở Thảm Lạc tràn ngập lam quang cả phòng, sau đó nhanh chóng thu liễm, tiến vào trong cơ thể hắn.

Hắn từ từ mở mắt ra, mặt hiện vẻ sợ hãi lẫn vui mừng.

Trải qua hơn một năm bế quan, rốt cuộc cách đây không lâu hắn hấp thu toàn bộ giọt thiên thủy lộ kia, tu vi cũng nước lên thuyền lên, đạt đến Xuất Khiếu trung kỳ đỉnh phong.

Thảm Lạc cảm thấy trạng thái không sai, liền thử đột phá một chút, vốn cũng không ôm hy vọng quá lớn, dù sao sau tu vi Xuất Khiếu kỳ, mỗi một lần đột phá đều rất gian nan, cần tìm kiếm thời cơ đột phá hoặc là ngoại vật phụ trợ.

Kết quả khiến hắn phải im lặng, dưới kinh nghiệm nhập mộng phụ trợ, vậy mà không trở ngại chút nào, nước chảy thành sông liền đột phá bình cảnh, tiến vào cảnh giới Xuất Khiếu hậu kỳ.

Hắn cảm thấy âm thầm may mắn vì đạt được gôi ngọc, vừa thâm vận công pháp vô danh, ổn định cảnh giới.

Một ngày một đêm sau, đại môn mật thất "Kẹt kẹt" một tiếng mở ra, Thẩm Lạc đi ra.

Một thân ảnh màu trắng đang lẳng lẳng đứng trong sảnh, chính là Bạch Tiêu Thiên.

"Bạch huynh!" Thẩm Lạc lộ vẻ kinh ngạc.

Lần này hắn bế quan hơn một năm, vốn cho rằng Bạch Tiêu Thiên đã sớm rời đi, không ngờ gã còn ở nơi này.

Mà khí tức trên thân Bạch Tiêu Thiên cũng cuộn cuộn, vậy mà cũng đột phá Xuất Khiếu hậu kỳ, cảnh giới cũng chưa triệt để vững chắc.

"Phổ Đà sơn nơi này có linh khí nồng đậm, so với Hóa Sinh tự còn hơn một bậc, lần trước trong đại chiến ta cảm ngộ sắp đột phá tu vi, lập tức bế quan tu luyện, may mắn đột phá. Bất quá không ngờ Thẩm huynh đạt đến Xuất Khiếu hậu kỳ, xem ra tư chất Thẩm huynh vượt xa tại hạ." Bạch Tiêu Thiên thấy Thẩm Lạc kinh ngạc, giải thích.

"Bạch huynh nói không đúng rồi, Thanh Liên chưởng môn cảm kích ta lúc trước trong đại chiến phát huy một chút tác dụng, tặng ta vài kiện linh vật, những bảo vật này lại dị thường tương hợp với công pháp ta tu luyện, lúc này mới may mắn đột phá. Luận tư chất, Bạch huynh người tuyệt đối trên ta!" Thẩm Lạc vừa cười vừa nói.

Bạch Tiêu Thiên nghe vậy, không nói gì thêm.

Luận tư chất tu luyện, y tự nhận không kém Thẩm Lạc, bất quá nếu nói năng lực thực chiến, y đã xa xa không kịp.

Bất quá Bạch Tiêu Thiên cũng minh bạch, đây là do kém kinh nghiệm. Những năm qua y ở Hóa Sinh tự đóng cửa khổ tu, cực ít có cơ hội giao thủ với người, tới đa cũng chỉ là đồng môn luận bàn, Thẩm Lạc lại một mực ở bên ngoài mày mò, kinh lịch huyết chiến vô số.

Chỉ cần lại cho y chút cơ hội, gia tăng một chút kinh nghiệm tranh đấu, nhất định có thể vượt qua Thẩm Lạc.

Hai người hàn huyên vài câu, bắt đầu thảo luận hành động tiếp theo.

"Người ta cuối cùng không phải người Phổ Đà sơn, mà đã ở lại Phổ Đà sơn hơn một năm, đã đến lúc rời đi, không biết tiếp theo Bạch huynh có tính toán gì không?" Thẩm Lạc hỏi.

"Lần này ta ra ngoài du lịch, trong thời gian ngắn không có ý định trở về Hóa Sinh tự, đi nơi nào đều được, hết thầy theo Thẩm huynh." Bạch Tiêu Thiên nhìn Thẩm Lạc, mỉm cười nói.

Những ngày qua đồng hành cùng Thẩm Lạc, mặc dù gặp nguy hiểm, nhưng y cũng thấy được rất nhiều sự vật mới mẻ mà ở Hóa Sinh tự cùng Bạch gia không thể nào thấy được, nhất là kinh lịch mấy lần đại chiến tấy lễ, năng lực thực chiến y rõ ràng được đề cao, lần này trong đại chiến lĩnh ngộ được thời cơ đột phá tu vi chính là minh chứng tốt nhất.

Thẩm Lạc lộ vẻ do dự, hơn một năm nay khổ tu, lúc trước tích súc lực lượng Tiên Hạnh thể nội đã triệt để hấp thụ, thọ nguyên cũng khôi phục lại hơn hai trăm năm, tạm thời không cần lo lắng tuổi thọ nữa.

Bất quá hãn mảy may không dám buông lỏng, mặc kệ là mộng cảnh, hay là hiện thực, đều nhắc nhở hãn chuyện ma kiếp lửa sém lông mày, lúc nào cũng có thể giáng lâm, nhất định phải tiếp tục đề cao thực lực.

Tu vi của hãn đã đạt tới Xuất Khiếu hậu kỳ, tiếp theo chính là chuẩn bị cho đột phá Đại Thừa.

Lúc trước ở kim tháp trong mộng cảnh hãn có quá nhiều kinh nghiệm trùng kích Đại Thừa kỳ, nhưng trong hiện thực tư chất mình thực sự quá kém, cho dù có kinh nghiệm mộng cảnh phụ trợ, tỷ lệ thành công vẫn không cao, cần chuẩn bị mấy loại đồ vật phụ trợ mới được.

Thẩm Lạc đã chuẩn bị sớm việc này, ban đầu ở thế giới mộng cảnh Long Cung cùng Tích Lôi sơn nhìn thấy rất nhiều điển tịch, tận lực tìm kiếm, đã tìm được mấy bí pháp cùng bảo vật phụ trợ đột phá Đại Thừa, hiện tại cũng nên bắt đầu góp nhặt.

"Bạch huynh là đệ tử Hóa Sinh tự, kiến thức chắc hãn rất phong phú, không biết có nghe nói đến Phụ Linh Ngọc cùng Cửu Phạm Thanh Liên không?" Hãn hỏi Bạch Tiêu Thiên.

Cửu Phạm Thanh Liên chính là Thánh Liên trong truyền thuyết Tiên giới lưu lạc nhân gian, không chỉ ẩn chứa nguyên khí khổng lồ, nhuỵ hoa càng có thể khiến người ta ngưng tâm tĩnh khí, có hiệu quả phụ trợ tiên giai Đại Thừa kỳ.

Mà Phụ Linh Ngọc kia, cũng là một loại bảo vật có thể phụ trợ tiên giai Đại Thừa, vật này có thể tương dung với đan điền, mở rộng dung lượng đan điền, từ đó gia tăng tổng lượng pháp lực thể nội, cũng trợ giúp tiên giai Đại Thừa.

"Phụ Linh Ngọc cùng Cửu Phạm Thanh Liên? Phụ Linh Ngọc ta chưa từng nghe qua, bất quá Cửu Phạm Thanh Liên đã thấy trên sách, là một loại bảo vật có thể phụ trợ đột phá Đại Thừa kỳ. Thảm huynh đang chuẩn bị cho tiên giai Đại Thừa kỳ?" Bạch Tiêu Thiên lộ vẻ kinh ngạc.

"Thảm mỗ không môn không phái, đành phải tự chuẩn bị sớm, người có biết vật kia ở nơi nào không?" Thảm Lạc cười cười, hỏi.

"Đề Thảm huynh thất vọng, ta mặc dù thấy Cửu Phạm Thanh Liên ghi chép trên điển tịch tông môn, nhưng chưa từng thấy qua vật thật, cũng không biết nơi nào có." Bạch Tiêu Thiên lắc đầu.

"Thật sao?" Thảm Lạc cau mày lại, có chút thất vọng.

Bạch Tiêu Thiên cũng không biết, xem ra nên đi hỏi thăm một chút đám người Thanh Liên tiên tử, hi vọng những người kia biết.

"Thảm đạo hữu, nơi Cửu Phạm Thanh Liên kia hạ lạc, ta lại biết." Vào thời khắc này, một thanh âm vang lên trong não hải Thảm Lạc, lại là Nguyên Khâu.

"Người biết? Nơi nào có?" Thảm Lạc nhíu mày lại, không truyền âm, mà trực tiếp mở miệng hỏi thăm.

Bạch Tiêu Thiên đã biết Nguyên Khâu tồn tại, không cần thiết lại trốn trốn tránh tránh.

Nghe Thảm Lạc đột nhiên mở miệng hỏi, trên mặt Bạch Tiêu Thiên lộ ra một tia kinh ngạc, lập tức hiểu chuyện gì xảy ra, không lên tiếng quấy rầy.

"Ta nói cho Thảm đạo hữu, có chỗ tốt gì không?" Nguyên Khâu không trả lời mà hỏi lại.

"Người muốn cái gì?" Thảm Lạc cũng không tức giận, cười trả lời.

"Ta muốn xem thử quyển Dược Tiên Tập kia." Trong giọng nói của Nguyên Khâu hiện lên một tia sát ruột.

"Xem Dược Tiên Tập? Có thể, chỉ cần người có thể giúp ta tìm ra Cửu Phạm Thanh Liên, ta sẽ đưa nửa bản Dược Tiên Tập cho người." Thảm Lạc trầm ngâm một chút, nhẹ gật đầu.

"Thật chứ?" Nguyên Khâu cũng không vì nửa bản mà tức giận, ngược lại mừng rỡ dị thường hỏi.

"Cái này hiển nhiên." Thảm Lạc cười nói.

"Vậy thì tốt, chúng ta một lời đã định! Theo ta được biết, số lượng Cửu Phạm Thanh Liên ở tu tiên giới cực ít, mỗi trăm năm chỉ có bốn năm đóa lưu lạc ở bên ngoài, những Cửu Phạm Thanh Liên này đều không ngoại lệ, đều lưu truyền từ La Tinh quần đảo ở Đông Thắng Thần Châu mà ra." Nguyên Khâu đại hỉ, nhưng cũng không cần Thảm Lạc thề thốt gì, nói thẳng.

Trải qua khoảng thời gian này ở chung, Nguyên Khâu cũng đại khái thăm dò rõ tính cách Thảm Lạc, cũng không phải là người nói không giữ lời.

Chương 914: Tiên thành trong biển

"La Tinh quần đảo?" Thảm Lạc chưa từng đi Đông Thắng Thần Châu, cũng chưa từng nghe qua cái tên La Tinh quần đảo.

"La Tinh quần đảo ở tây bắc biên thủy Đông Thắng Thần Châu, là một quần đảo tu tiên khá nổi danh, nơi đó cách Nam Chiêm Bộ Châu rất xa, Thảm đạo hữu ngươi tự nhiên là chưa từng nghe qua." Nguyên Khâu nói.

"Tốt, vậy ta sẽ đi La Tinh quần đảo, nếu như tìm được Cửu Phạm Thanh Liên, đến lúc đó tất nhiên sẽ đưa một nửa Dược Tiên Tập cho ngươi quan sát." Thảm Lạc trầm ngâm một chút, lần nữa cam kết.

"Ta tự nhiên tin tưởng Thảm đạo hữu ngươi!" Nguyên Khâu lộ vẻ tươi cười.

"Thảm huynh, ngươi vừa mới nói chuyện với Nguyên Khâu kia? Muốn đi Đông Thắng Thần Châu?" Bạch Tiêu Thiên hỏi.

"Hiện tại cũng không có manh mối nào khác, vậy đi nơi đó xem một chút đi, vừa vận kiên thức một phen phong thổ lục địa khác, Bạch huynh thế lo lắng gì à?" Thảm Lạc nói.

"Không có, ta cũng chưa đi qua Đông Thắng Thần Châu, vừa vận đi du lịch một phen." Bạch Tiêu Thiên gật đầu nói.

"Nếu thế, sau khi ta tạm biệt Thái Châu, lập tức xuất phát." Thảm Lạc nói.

"Theo ta được biết, Nhiếp cô nương bây giờ đang bế quan, trong thời gian ngắn chỉ sợ sẽ không ra gặp chúng ta." Bạch Tiêu Thiên hơi chần chừ, nói.

"Bế quan? Chẳng lẽ là?" Thảm Lạc nghĩ đến một khả năng.

Sau một lát, Thảm Lạc cùng Bạch Tiêu Thiên đi tới nơi ở của Nhiếp Thái Châu, nơi này trống không, hỏi đệ tử phụ cận mới biết được nàng đã đi đến một chỗ cấm địa Phổ Đà sơn.

Thẩm Lạc suy nghĩ có nên đi chỗ cấm địa đó không, hay là đi bái phỏng Thanh Liên chương môn, trước mắt bỗng hoa một cái, thân ảnh Thanh Liên tiên tử trống rỗng xuất hiện.

"Thanh Liên chương môn." Thẩm Lạc thi lễ một cái, Bạch Tiêu Thiên cũng vội vàng khom người.

"Thải Châu hiện tại đang bế quan, chuẩn bị đột phá Đại Thừa kỳ, lần này nàng đột phá cần một nghi thức đặc thù tương trợ, chí ít trong vòng nửa năm sẽ không đi ra, các người tìm nàng có chuyện gì?" Thanh Liên tiên tử nhàn nhạt hỏi.

"Ta và Bạch huynh ở tại Phổ Đà sơn đã hơn một năm, được chương môn chiếu cố, cũng là thời điểm rời đi, tới đây tạm biệt Thải Châu. Nếu nàng đang bế quan, vậy làm phiền Thanh Liên chương môn chuyển cáo giúp ta một tiếng, cũng cần dặn nàng kiếp nạn sắp tới, nhất định phải gấp rút tu luyện." Thẩm Lạc nhíu nhíu mày lại, chấp tay nói với Thanh Liên tiên tử.

Ánh mắt Thanh Liên chương môn khẽ động, nhưng cũng không nói gì thêm, khẽ gật đầu, sau đó thân hình nhoáng một cái, biến mất tại chỗ không thấy gì nữa.

"Đại kiếp? Thẩm huynh người nói là ma kiếp? Chẳng lẽ những truyền ngôn kia đều là thật?" Bạch Tiêu Thiên khẽ giật mình, sắc mặt có chút nặng nề.

"Tất nhiên, lần này đi Đông Hải, hy vọng hết thảy trôi chảy." Thần sắc Thẩm Lạc ngưng trọng.

Hai người không tiếp tục dừng lại ở Phổ Đà sơn, rất nhanh rời đi.

Bất quá trước khi Thẩm Lạc rời đi, viết cho Trình Giáo Kim cùng Viên Thiên Cương một phong thư, báo lại mình đã bỏ về thọ nguyên, cùng kính lịch trong khoảng thời gian này, đương nhiên giữ kín một chút chuyện mất cảm, nhờ đệ tử Phổ Đà sơn đưa đi Đại Đường quan phủ.

Bạch Tiêu Thiên thấy vậy, cũng viết cho Hóa Sinh tự một phong thư, Thẩm Lạc ngẫu nhiên nhìn thấy nội dung trong thư, lại có tin tức liên quan tới Hoàng Đồng đạo nhân kia.

"Hoàng Đồng đạo nhân kia bị phong ấn tu vi, nhốt vào Tỏa Thiên phong

Phổ Đà sơn?" Trên mặt Thảm Lạc lộ vẻ kinh ngạc, Tỏa Thiên phong là nơi giam giữ tội nhân ở Phổ Đà sơn.

"Ta cũng ngẫu nhiên biết được việc này, nghe nói trong Phổ Đà sơn có rất nhiều người phản đối, bất quá Thanh Liên chương môn bác bỏ hết, kiên trì muốn giam giữ Hoàng Đồng đạo nhân." Bạch Tiêu Thiên nói.

Thảm Lạc nghe xong, khẽ gật đầu, lúc đầu hẳn cũng không thích Thanh Liên tiên tử, hiện tại xem ra, nàng thân là chương môn Phổ Đà sơn, xử sự coi như công chính.

...

Mấy ngày sau, Thảm Lạc cùng Bạch Tiêu Thiên dưới Nguyên Khâu chỉ dẫn, đi tới mộ toà thành trì đông bộ Đại Đường, Lưu Ba thành.

Lưu Ba thành là một toà thành trì do tu tiên giả kiến tạo, vì để tránh cho kinh thế hãi tục, thành này kiến tạo trên một hải đảo cách bờ biển phía đông hơn trăm dặm.

Lưu Ba thành có diện tích không lớn, trong thành đường đi lại không ít, nhà lầu cao lớn chỗ nào cũng có, mua bán đều là vật phẩm tu tiên, trên đường phố dòng người như thoi đưa, rất là phồn hoa.

Bạch Tiêu Thiên tựa hồ biết nơi này, đi cùng Thảm Lạc một đoạn rồi chia tay, nói là đi mua sắm đồ vật.

"Không ngờ trong Đông Hải còn có một toà thành tu tiên như thế, bất quá vì sao phải đi đường vòng xa như vậy tới Lưu Ba thành này? Đông Thắng Thần Châu ngay tại bờ bên kia Đông Hải này, từ Phổ Đà sơn bay thẳng qua há không bớt việc?" Thảm Lạc nhìn cửa hàng chung quanh, câu thông cùng Nguyên Khâu.

"Người cho rằng trong Đông Hải ở Đại Đường quốc là an toàn, có thể để cho người nhẹ nhàng bay qua?" Nguyên Khâu ười hắc hắc một tiếng nói.

Ở chung một thời gian lâu, thái độ Nguyên Khâu nói chuyện với Thảm Lạc cũng tùy ý rất nhiều, bại lộ một chút tính cách đặc thù, cao ngạo, tự đại, ưa thích trào phúng người khác để phụ trợ chính mình.

Bất quá đây là việc nhỏ, chuyện này còn phải nhờ vả Nguyên Khâu, Thảm

Lạc cũng không tức giận.

"Người nói là trong Đông Hải có rất nhiều nguy hiểm?" Thẩm Lạc hỏi.

"Đó là dĩ nhiên, trong biển Đông Hải sinh hoạt rất nhiều yêu thú cùng hải thú, thực lực cường đại chỗ nào cũng có, xông xáo lung tung trong hải vực, tuyệt đối là hành vi tìm đường chết." Nguyên Khâu hừ một tiếng nói.

Thẩm Lạc nhớ lại lúc hắn sử dụng Thông Linh Dịch Yêu thuật, tình cảnh xác thực như Nguyên Khâu nói.

"Đông Hải hẳn là thuộc phạm vi thế lực Đông Hải Long Cung, long cung không ước thúc hành vi những yêu thú, hải thú kia sao?" Hắn lập tức hỏi.

"Đông Hải Long Cung đúng là thế lực lớn nhất Đông Hải, nhưng bọn hắn cũng không quản được tất cả khu vực Đông Hải, mà Đông Hải Long Cung cũng không phải là bằng hữu với chúng tu tiên giả, đương nhiên sẽ không quản thúc những yêu thú kia. Bất quá chuyện này cũng không phải chuyện xấu, rất nhiều tu sĩ đều tới Đông Hải săn yêu thú, kiếm lấy tiên ngọc, nếu Đông Hải Long Cung quan hệ tốt với tu tiên giới, ngược lại không ổn." Nguyên Khâu nói.

"Vậy chúng ta làm sao đi Đông Thắng Thần Châu? Lấy thực lực của chúng ta, có thể thuận lợi vượt qua Đông Hải sao?" Thẩm Lạc gật gật đầu, lập tức hỏi.

"Rất miễn cưỡng, có tỷ lệ rất lớn vẫn lạc trong biển, cho nên ta mới mang các người tới đây." Nguyên Khâu có chút đặc ý nói.

"Nơi này có gì đặc thù sao?" Thẩm Lạc khẽ giật mình, nhìn đường đi chung quanh hỏi.

"Lưu Ba thành này tự nhiên không có gì, trên đường biển từ nơi này tiến vào quần đảo phía đông Đông Hải, đứt quãng một mực liên thông đến Đông Thắng Thần Châu, cuối cùng chính là La Tinh quần đảo. Qua nhiều năm như vậy các nơi tu tiên giả hội tụ đến trên đường biển này, xây dựng rất nhiều thành trì tu tiên giả, những yêu thú trong biển kia cũng không dám tới gần vùng hải vực này, bởi vậy từ nơi này ra biển, so với nơi khác thì an toàn hơn nhiều." Nguyên Khâu nói.

"Thì ra là vậy, Nguyên Khâu người biết nhiều như thế, trước kia đã qua nơi

này sao?" Thẩm Lạc chợt hiểu ra, sau đó hỏi.

"Tự nhiên đã qua, chỉ là không vượt qua Đông Hải mà thôi. Dịch tại bạch ngọc sách. Mảnh quần đảo này là khu vực phần thịnh của tu tiên giới Nam Chiêm Bộ Châu, tài nguyên tu luyện phong phú, mà lại cách xa các đại thế lực như Đại Đường quan phủ, Phổ Đà sơn, Hóa Sinh tự, rất nhiều tán tu có chút thực lực đều sẽ tới nơi này. Ngược lại là người, vậy mà không biết nơi đây?" Nguyên Khâu rất là kinh ngạc.

Thẩm Lạc cười khan một tiếng, hắn đặt chân đến tu tiên giới kỳ thật không lâu, lại quá bận rộn tại hiện thực cùng mộng cảnh, hiểu rất ít về tình huống tu tiên giới Đại Đường, so với cảnh giới tu vi hắn bây giờ đúng là không tương xứng.

Chương 915: Nhất Dược trai

"Lưu Ba đảo này có vẻ không lớn, các loại vật liệu tu tiên cũng rất nhiều, trước khi rời đi người có thể đi dạo một vòng. Đúng rồi, trước khi đi chớ quên mua một phân hải đồ." Nguyên Khâu tựa hồ nhìn ra Thẩm Lạc có chỗ khó nói, không nói nhiều về vấn đề này nữa, ngược lại nói ra.

"Hải đồ?" Đuôi lông mày Thẩm Lạc khẽ động.

"Vùng biển này tuy hòn đảo không ít, nhưng so với Đông Hải rộng lớn vô biên lại không có ý nghĩa, biển cả mênh mông, một khi lạc đường, nguy hiểm cực lớn, hải đồ tuyệt đối không thể thiếu." Nguyên Khâu giải thích.

Thẩm Lạc gật gật đầu, đáp ứng, sau đó tăng tốc, đi từng cửa hàng tìm kiếm vật phẩm mình cần.

Tài liệu ở Lưu Ba thành này xác thực rất phong phú, so với phường thị Trường An thành cũng không sai biệt nhiều, nhất là linh tài Thủy thuộc tính rất nhiều.

Chỉ tiếc bây giờ tu vi hắn rất cao, những linh tài này đã không dùng được.

Sau một lát, Thẩm Lạc dừng bước trước một cửa hàng đan dược, nhìn bên trong một cái, trên mặt hiện vẻ kinh ngạc.

Thị lực hắn bây giờ kinh người, dù ở bên ngoài, cũng có thể nhẹ nhõm nhìn thấy hết tình huống trong tiệm, trong đó lại có bán đan dược tinh tiến tu vi Ngung Hồn kỳ.

Phải biết bất luận Kiến Nghiệp thành, hay là Trường An thành, đan dược tinh tiến tu vi đều cực trân quý, cửa hàng trước mắt nhỏ bé chỉ hai trượng này, lại có bán đan dược như thế.

Ánh mắt của hắn chớp động một chút, cất bước đi vào.

"Vị tiên bối này, là muốn mua sắm đan dược?" Quản lý cửa hàng là một lão

giả ít tóc, cảm ứng được tu vi Thẩm Lạc, lập tức nhiệt tình tiến lên đón.

"Có bán đan dược tinh tiến tu vi Xuất Khiếu kỳ không?" Thẩm Lạc trực tiếp hỏi.

Lúc trước hắn lấy được Nhị Nguyên Chân Thủy còn lại một chút, nhưng sau khi tiến giai Xuất Khiếu hậu kỳ, những Nhị Nguyên Chân Thủy này đã không còn tác dụng, nhất định phải nhanh chóng tìm biện pháp tinh tiến tu vi.

"Người vừa mới tiến giai Xuất Khiếu hậu kỳ, lại muốn tìm đan dược tinh tiến tu vi? Tu vi tiến triển quá nhanh, cảm ngộ tu luyện lại không theo kịp, thế rất dễ xảy ra vấn đề đấy." Nguyên Khâu nhắc nhở.

Trong lòng Thẩm Lạc mỉm cười, không trả lời Nguyên Khâu.

Hắn ở trong giấc mộng thu được không biết bao nhiêu kinh nghiệm tu luyện, căn bản không cần lo lắng chuyện này.

"Hừ! Không biết lòng tốt của ta, chính người tự suy nghĩ kỹ đi. Bất quá người ở chỗ này mua sắm đan dược xem như tìm đúng chỗ rồi, Đông Hải bên này đan dược linh tài đông đảo, so với Trường An thành còn phong phú hơn. Chỉ là tại loại tiểu điếm này mua không được tinh phẩm, muốn mua đan dược, nên đi tới trước." Nguyên Khâu hừ một tiếng, lập tức nói.

"Đan dược Xuất Khiếu kỳ! Vậy quá trân quý, tiểu điếm cũng không có. Bất quá bản điếm có một phần bảo vật trấn điếm, một viên thanh đan giải độc, giải được các loại yêu độc, tiền bối có muốn xem không?" Quả nhiên, lão đầu chủ cửa hàng kia nghe lời này, vội vàng khoát tay nói, sau đó lại chào hàng mới

Thẩm Lạc tự nhiên không hứng thú với bảo vật trấn điếm kia, rất nhanh cáo từ rời đi, dọc theo đường tiếp tục đi tới, sau một lát đi vào một quảng trường ở trung tâm thành trì.

Mặt đất nơi này dùng khối lớn bạch ngọc lát thành, nhìn chiếu lấp lánh, một vòng lam vũ lát phát to lớn bảo hộ, che đậy trên không quảng trường, hoàn toàn khác biệt khu vực khác.

Nhưng làm cho mọi người chú ý nhất là trung tâm quảng trường tọa lạc bốn dãy cửa hàng cao lớn, hoa lệ, đều dùng ngọc thạch kiến tạo thành, một dãy

nhà xanh biếc hướng mặt về phía Thảm Lạc, còn tản ra huỳnh quang nhàn nhạt.

Phía trên kiến trúc xanh biếc treo một tấm biển to lớn, bên trên ghi ba chữ to "Thanh Ngọc các", bên cạnh tấm biển còn treo một kỳ phiên thêu màu xanh.

Thảm Lạc đã gặp rất nhiều phường thị nên kiến thức khá rộng, Thanh Ngọc các này tám thành là buôn bán linh thảo.

Ba tòa nhà ba kiến trúc kia toàn thân một màu, theo thứ tự là trắng, lam, đỏ, gọi là Bạch Vân cư, Nhất Dược trai, Thiên Hỏa lâu.

Thần thức hấn quét qua, Kim Vân cư kia buôn bán tài liệu yêu thú cùng khoáng thạch, Nhất Dược trai là đan dược, Thiên Hỏa lâu thì luyện khí.

"Người vừa mới nói, nơi có thể mua đan dược tốt nhất là Nhất Dược trai này?" Thảm Lạc hỏi.

"Không sai, Nhất Dược trai luyện chế đan dược, so với Tụ Bảo đường nổi danh luyện đan của Đại Đường còn cao hơn một bậc." Nguyên Khâu cười hắc hắc nói.

"Hi vọng như thế, người nói đến Tụ Bảo đường, ta thấy có chút kỳ quái à, nơi đây người tu tiên đông đảo, phồn hoa như vậy, vì sao tam đại thương hội Đại Đường là Tụ Bảo đường, Hiên Viên các, Bác Vật hành không mở cửa hàng ở đây?" Con mắt Thảm Lạc đầu tiên là sáng lên, sau đó nghi ngờ hỏi.

"Người cho rằng bọn hấn không muốn à, Thanh Ngọc các, Bạch Vân cư, Nhất Dược trai cùng Thiên Hỏa lâu trước mặt chính là tứ đại thương gia đường biển Đông Hải, hợp xưng tứ đại thương minh, căn cơ tại La Tinh quần đảo, thực lực không dưới tam đại thương hội Đại Đường. Tam đại thương hội đã từng muốn vươn tay vào đường biển này, tứ đại thương minh cũng muốn làm sinh ý ở đất liền Đại Đường, song phương tranh đấu nhiều năm, về sau lập xuống ước định, vẽ biển mà đứng, tứ đại thương minh tuyệt không lên bờ, mà tam đại thương hội cũng không thể đem cửa hàng vào bất luận hòn đảo nào ở Đông Hải." Nguyên Khâu êm tai mà nói.

Thảm Lạc chưa từng nghĩ cửa hàng bốn nhà phía trước lại có lai lịch như vậy, còn xung đột với tam đại thương hội, bất quá hấn cũng lười để ý tới

những thứ này, trực tiếp đi vào Nhất Dược trai.

Trong Nhất Dược trai quầy hàng san sát, phía trên trưng bày các loại đan dược, một cỗ mùi thuốc tươi mát xốc thẳng vào mặt, khiến cho tinh thần người ta không khỏi chấn động.

Không ít khách nhân đi lại trong tiệm, tìm kiếm cần đan dược.

Một người hầu áo xanh nhìn thấy Thảm Lạc tiến vào, đang muốn tiến lên nghênh đón, lại bị một nam tử trung niên bộ dạng quản sự bên cạnh giữ chặt.

"Vi tiền bối này, không biết muốn mua đan dược gì? Lấy tu vi tiền bối, những đan dược phổ thông bên ngoài chắc hẳn khó lọt vào ánh mắt ngài, không bằng theo văn bối đi hậu đường, thượng phẩm đan dược bản tiệm đều ở nơi đó." Trung niên quản sự tu vi đạt đến Ngung Hồn hậu kỳ, liếc mắt liền nhìn ra tu vi Thảm Lạc cao thâm, chính là Xuất Khiếu kỳ, nên nhiệt tình tiến lên đón.

"Dẫn đường đi." Những đan dược bên ngoài xác thực không lọt vào mắt Thảm Lạc, hẳn từ tốn nói.

Nhìn thấy Thảm Lạc phản ứng lãnh đạm như vậy, nụ cười trên mặt trung niên quản sự vẫn không giảm bớt, mang theo Thảm Lạc đi vào một chỗ đại sảnh phía sau.

Đại sảnh không lớn, trưng bày bày, tám tám đại ý, phía trên ngòi bốn năm vị tu sĩ khí độ bất phàm, ở giữa là một thiếu phụ áo xanh lục, nhìn phục sức là người Nhất Dược trai.

Mấy người kia tu vi đều đạt tới Xuất Khiếu kỳ, nhất là thiếu phụ áo xanh lục kia, đã đạt tới Xuất Khiếu hậu kỳ đỉnh phong, so với Thảm Lạc cao hơn một bậc.

Trung niên quản sự kia không tiến vào sảnh, ở bên ngoài thi lễ một cái với thiếu phụ áo xanh lục, sau đó quay người lui ra.

"Vi đạo hữu này mời vào, thiếp thân Lục Châu, chính là chủ tiệm Nhất Dược trai này, đạo hữu cần trợ giúp gì?" Thiếu phụ áo xanh lục nở nụ cười xinh đẹp nói với Thảm Lạc, thanh âm vừa mềm vừa ngọt, làm cho lòng người rung động theo, tựa hồ tu luyện một loại mị thuật nào đó.

"Nghe nói Nhất Dược trai chính là một trong tứ đại thương minh Đông Hải, am hiểu thuật luyện chế đan dược. Thâm mỗ mỗ danh mà đến, muốn mua một ít dược tinh tiến tu vi Xuất Khiếu kỳ, càng trân quý càng tốt." Huyền Âm Mê Đồng của Thâm Lạc đã đại thành, không sợ bất luận mị thuật huyền thuật gì, sắc mặt lạnh nhạt tìm một chỗ ngồi xuống.

Chương 916: Éch ngồi đáy giếng

Thiếu phụ áo xanh lục thấy mị thuật mình trăm phát trăm trúng vậy mà không hề có tác dụng với Thâm Lạc, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc, vội vàng thu thần thông, miễn đắc tội cao nhân.

Nghe khẩu khí Thâm Lạc lớn như vậy, bốn tên khách nhân Xuất Khiếu kỳ kia đều nhìn lại, thần sắc khác nhau, có kinh ngạc, cũng có khinh thường.

"Nguyên lai là Thâm đạo hữu, nhận được mắt xanh của đạo hữu, mấy vị đạo hữu này cũng muốn mua sắm loại đan dược này của bản trai, thiếp thân đã để hạ nhân đi lấy. Thâm đạo hữu xin chờ một lát, sau đó cùng xem, thế nào?" Thiếu phụ áo xanh lục cười híp mắt nói.

Thâm Lạc khẽ vuốt cằm, lúc này mới quét nhìn bốn người khác.

Trong bốn người này có hai vị thiếu nữ, kiều mị diễm lệ, dung mạo giống nhau bảy tám phần, thoạt nhìn là một đôi tỷ muội, tu vi đều đạt đến Xuất Khiếu trung kỳ.

Phục sức nhị nữ đều cực kỳ to gan, trên thân chỉ mặc áo lót thiếp thân, lộ ra cánh tay trắng như ngó sen, nửa người dưới mặc váy hồng cực mỏng, hai chân dài tuyết trắng có thể thấy được hông lưng, nhìn phi thường mê người.

Mà hai người kia là nam tử, một người là thanh niên nam tử chừng hai mươi tuổi, mặc trường bào sa tanh màu trắng, tay cầm quạt giấy trắng, mặt mày tuấn lãng, nhìn phảng phất là một quý công tử nhà giàu, nhưng trên trán lại ẩn ẩn có một cỗ tàn nhẫn.

Tu vi của người này mạnh mẽ, không kém Thâm Lạc, đã đến Xuất Khiếu hậu kỳ.

Một người khác là hán tử mặt vàng, con mắt rất lớn, di chuyển không ngừng, trên môi mọc ra hai phiết râu vàng, thỉnh thoảng lắc lắc một cái, rất giống một con chuột bụi, cũng tu vi Xuất Khiếu trung kỳ.

Thẩm Lạc nhìn bốn người một chút, liền thu hồi ánh mắt, cũng không tính bắt chuyện.

"Thẩm đạo hữu nhìn lạ mặt vô cùng, chẳng lẽ là từ đất liền Đại Đường đến? Tại hạ Chăm Vận, đây là muội muội ta Chăm Hương." Thẩm Lạc không muốn nói chuyện, nhưng một trong hai nữ lại nở nụ cười xinh đẹp nói với Thẩm Lạc.

"Không sai." Thẩm Lạc hơi gật đầu, không nói gì thêm.

"Tu vi Thẩm đạo hữu cao thâm, tiểu muội bội phục, tỷ muội ta là người Đông Hải Mặc Liên đảo, đã tới Lưu Ba thành này rất nhiều lần, hiểu rõ cửa hàng các nhà trên đảo như lòng bàn tay, Thẩm đạo hữu mới tới đây, khó tránh khỏi lạ lẫm, nếu như không chê hãy để tỷ muội ta làm đạo hữu dẫn đường, thế nào?" Chăm Vận tựa hồ không phát giác Thẩm Lạc lãnh đạm, đôi mắt sáng lưu chuyển nói.

"Đúng vậy, trong Lưu Ba thành cửa hàng đông đảo, Thẩm đạo hữu dò xét từng nhà, tối thiểu phải vài ngày mới có thể xem hết. Nếu như để ta cùng tỷ tỷ thay đạo hữu chỉ dẫn một hai, có thể tiết kiệm giúp đạo hữu rất nhiều công phu." Muội muội Chăm Hương cũng khéo cười tươi nói, dung mạo nàng này càng kiều mị hơn Chăm Vận một bậc, cười duyên thực để nam tử khó mà cự tuyệt.

Hai nữ nhiệt tình với Thẩm Lạc như vậy, thiếu phụ áo xanh lục cùng hán tử mặt vàng kia không phản ứng gì, nhưng sắc mặt thanh niên áo trắng kia lại khó coi, trong ánh mắt nhìn về phía Thẩm Lạc hiện lên một tia địch ý.

"Không cần, Thẩm mỗ trừ đan dược, không muốn mua gì khác." Thẩm Lạc không muốn trêu chọc đôi mỹ kiều nương này, thần tình lạnh nhạt cự tuyệt.

Cầm gia tỷ muội thấy vậy, trên mặt hiện ra vẻ thất vọng, không tiếp tục đáp lời.

Thiếu phụ áo lục để ý thần sắc mấy người ở trong mắt, ánh mắt nhẹ nhàng chớp động, sau đó kết một chút chuyện nhàn thoai, khiến bầu không khí không quá tẻ nhạt.

Sau một lát, một thị nữ áo xanh từ bên ngoài đi vào, tay bưng lấy một cái khay bạc to lớn, phía trên dùng tơ lụa màu trắng che kín, dưới đáy căng

phòng, hiển nhiên chứa đầy đồ vật.

"Để mấy vị đạo hữu đợi lâu, đan dược đã mang tới, để thiếp thân nói rõ kỹ càng với mấy vị." Thiếu phụ áo xanh lục tiếp nhận khay bạc, mở tợ lụa màu trắng trên đó ra, chỉ thấy trong mâm đặt năm cái bình ngọc, màu sắc khác nhau, ngoại hình cũng khác biệt.

Trong những bình ngọc này hiển nhiên đều là đan dược cực thượng phẩm, mùi thuốc xuyên thấu qua miệng bình tràn ra, hơn xa đan dược trên quầy bên ngoài.

Cầm gia tử muội, thanh niên áo trắng, còn có hán tử mặt vàng kia đều ánh mắt sáng lên, chỉ có Thẩm Lạc nhìn mấy bình thuốc một chút, rất nhanh dời ánh mắt đi, một bộ dạng không hứng thú.

Thiếu phụ áo xanh lục thấy cảnh này, cảm thấy ngạc nhiên.

"Trong bình ngọc màu trắng này đựng chính là Ngọc Hình Đan, lấy yêu đan Ngọc Hình thú làm chủ tài liệu; trong bình lam này đựng Lam Mục Đan, dùng yêu đan Lam Lân Yêu cùng linh nhãn Độc Mục Ngư làm chủ vật liệu, không chỉ có thể tu luyện nhanh hơn, còn có thể tăng lên thị lực..." Thiếu phụ lập tức thu nhiếp tinh thần, theo thứ tự mở ra năm cái bình, giới thiệu kỹ đan dược bên trong.

"Phu nhân có thể để tại hạ nhìn kỹ một chút Lam Mục Đan kia không?" Thanh niên áo trắng nhìn qua Lam Mục Đan, mặt lộ vẻ mê say.

"Lam Mục Đan này có dược lực mạnh nhất trong năm loại đan, Mân công tử hảo nhãn lực, mời xem." Thiếu phụ áo xanh lục mỉm cười, không chút chần chừ đưa Lam Mục Đan tới.

Thanh niên áo trắng tiếp nhận bình thuốc, quan sát tỉ mỉ, liên tục gật đầu.

"Tốt, ta muốn Lam Mục Đan này, một bình bao nhiêu tiên ngọc?" Thanh niên rất mau thả dược bình xuống, lớn tiếng hỏi.

"Lam Mục Đan này cần Lam Lân Yêu Xuất Khiếu kỳ cùng tài liệu Độc Mục Ngư mới có thể luyện chế, mặt khác linh tài phụ trợ cũng đều là thượng phẩm, có giá trị không nhỏ, một bình cần một trăm tiên ngọc." Thiếu phụ áo xanh lục mỉm cười nói.

Cầm gia tử muội cùng hán tử mặt vàng nghe cái giá tiền này, đều khẽ hít một hơi.

Một bình đan dược lại cần nhiều tiên ngọc như vậy, cơ hồ vượt qua một thanh thượng phẩm pháp khí.

Mà loại đan dược này không thể so với những vật khác, một viên hai viên không có đại dụng, nhất định phải ăn nhiều viên mới có hiệu quả.

"Lam Mục Đan quý giá như thế, cũng đúng giá trị con số này, cho ta mười bình." Thanh niên áo trắng để ý phản ứng của Cầm gia tử muội cùng hán tử mặt vàng, trong mắt hiện lên vẻ đặc ý, phát tay nói, ra vẻ tiêu tiền như nước.

Thiếu phụ áo xanh lục cảm thấy mừng thắm, đáp ứng, để người hầu bên cạnh đi lấy đan dược.

Cầm gia tử muội cùng hán tử mặt vàng nhìn nhìn mấy bình thuốc khác, trên mặt đều lộ vẻ do dự.

"Hai vị Cầm đạo hữu nhìn trúng loại đan dược nào? Cứ nói, muốn loại nào ta sẽ mua tặng cho hai vị loại đó." Thanh niên áo trắng nhìn về phía Cầm gia tử muội, trong mắt loé lên vẻ dâm dục.

"Không cần, tử muội ta mang đủ tiên ngọc." Cầm Vận lãnh đạm nói, tựa hồ rất chán ghét thanh niên áo trắng kia.

Trong mắt thanh niên áo trắng hiện lên vẻ tức giận, nhưng lờm thiếu phụ áo xanh lục một chút, tự dẫn xuống.

Cầm Vận lập tức hỏi thăm giá cả một loại đan dược, sau đó mua năm bình, hán tử mặt vàng rất nhanh cũng chọn ra một loại đan dược.

"Thâm đạo hữu tựa hồ không có hứng thú với những đan dược này, hẳn là những vật này còn không lọt vào mắt đạo hữu?" Thiếu phụ áo xanh lục nhìn về phía Thâm Lạc một mực không lên tiếng, cười nhạt hỏi.

"Những đan dược này mặc dù không tệ, bắt quá đối với tại hạ lại không có đại dụng." Thâm Lạc bình tĩnh trả lời.

"Hừ! Các hạ thật đúng là nói khoác không biết ngượng! Dược lực Lam

Mục Đan cường đại, tu sĩ Xuất Khiếu hậu kỳ phục dụng tuyệt đối dư sức, người mua không nói đan dược cứ việc nói thẳng, còn dám hồ xuy đại khí!" Thanh niên áo trắng cười lạnh liên tục.

"Ếch ngồi đáy giếng!" Thâm Lạc đã sớm cảm giác được người này có chút địch ý với hắn, vốn không để trong lòng, người này vậy mà mở miệng đã thương người, lập tức chê giễu lại.

"Người nói cái gì!" Thanh niên áo trắng giận tím mặt, vỗ bàn đứng dậy.

Chương 917: Mua bán lớn

"Hai vị đạo hữu đều là khách quý Nhất Dược trai ta, bản trai từ trước đến nay hòa khí sinh tài, nghiêm cấm tranh đấu, xin hai vị nể mặt thiếp thân một chút, đều thôi lui một bước, thế nào?" Thân ảnh thiếu phụ áo xanh lục lóe lên, như quý mị xuất hiện ở giữa Thảm Lạc cùng thanh niên áo trắng.

Trên thân nàng hiện lên hư ảnh một đại kỳ màu vàng đất, một cỗ sương mù như hào quang màu vàng tràn ngập ra.

Thanh niên áo trắng bị hào quang màu vàng bao lại, thân thể giống như lâm vào vũng bùn vạn trượng, động đậy một chút cũng cảm thấy khó khăn.

Gã biến sắc, lập tức hét lớn một tiếng, thể nội "Xuy xuy" thanh âm đại tác, từng đạo kiếm quang màu lam như lưu tinh bắn nhanh ra như điện, hung hăng trảm trên hào quang màu vàng, thanh thế kinh người.

Đáng tiếc uy lực hào quang màu vàng rất lớn, tất cả kiếm quang trảm lên đó, lập tức như trâu đất xuống biển biến mất không thấy gì nữa, một chút hiệu quả cũng không có.

"Đại Chiêu Phiên!" Thanh niên áo trắng tựa hồ nhớ ra cái gì đó, lên tiếng kinh hô, không xuất thủ nữa.

Mà Thảm Lạc bị hoàng quang bao phủ, phát giác nó ẩn chứa uy năng, bắt quá hấn chỉ nhú mày lại, thần sắc vẫn bình tĩnh như cũ.

"Hai vị là quý khách, Nhất Dược trai ta lấy lễ để tiếp đón, xin hai vị cũng tuân theo quy củ bản trai." Thiếu phụ áo xanh lục bậm niêm pháp quyết thu hồi hào quang màu vàng, từ tốn nói.

Thanh niên áo trắng mắt mặt, hừ lạnh một tiếng, sải bước đi ra ngoài, đan dược vậy mà cũng không mua.

Thiếu phụ áo xanh lục ném đi một đơn sinh ý, sắc mặt cũng không dễ nhìn.

Cầm gia tử muội bên cạnh thấy bầu không khí căng thẳng, cầm lấy đan dược, lập tức cáo từ rời đi.

Hán tử mặt vàng kia cũng không lưu lại, đứng dậy cáo từ, lúc đi tới gần nhìn Thảm Lạc một chút, tựa hồ có thâm ý khác.

Thảm Lạc tự nhiên để ý cử động của người này, thần sắc trên mặt vẫn không đổi.

"Thảm đạo hữu coi chừng, hải vực Đông Hải này khác với đất liền Đại Đường, tu tiên giả một lời không hợp sẽ động thủ giết người, cản đường cướp đường, mưu tài hại mệnh càng thêm dễ dàng." Thanh âm Nguyên Khâu vang lên trong não hải Thảm Lạc.

"Đa tạ Nguyên đạo hữu nhắc nhở." Thảm Lạc đáp lại một câu, cũng không lo lắng.

Lấy tu vi hiện tại của hắn, lại thêm nhiều kiện trọng bảo trên người, dù tu sĩ Đại Thừa kỳ cũng có thể đối kháng, nếu thật có kẻ không có mắt tới cửa tìm cái chết, hắn sẽ không để ý khiến cho hầu bao bớt trông một chút.

Mấy người sau khi rời đi, trong phòng chỉ còn lại Thảm Lạc cùng thiếu phụ áo xanh lục.

"Quý trai có đan dược tốt hơn không?" Ánh mắt Thảm Lạc yên tĩnh mở miệng hỏi, tựa hồ không để trong lòng chuyện vừa rồi.

"A, xem ra Thảm đạo hữu cũng không phải là tu sĩ Xuất Khiếu hậu kỳ bình thường, là thiếp thân không nhận ra. Người đâu, mang ba loại đan dược vừa từ tổng bộ đưa tới đây." Trong mắt thiếu phụ áo xanh lục chợt lóe lên dị sắc, nhẹ vuốt mái tóc trên trán rồi vỗ tay nói.

Người hầu bên cạnh đáp ứng một tiếng, quay người bước nhanh rời đi.

Thiếu phụ áo xanh lục nhiệt tình bắt chuyện với Thảm Lạc, cũng không chú ý hỏi thăm lai lịch sư môn hắn.

Thảm Lạc đương nhiên sẽ không lộ ra tình huống thật của bản thân, nói nhăng nói cuội một hồi, thiếu phụ áo xanh lục không thăm dò được một chút tin tức hữu dụng, trong lòng cảm thấy phiền muộn.

Vào thời khắc này, người hầu lúc trước rời đi cầm một cái khay tiến vào, phía trên đặt ba cái bình ngọc tinh xảo.

Thẩm Lạc không đợi thiếu phụ giới thiệu, ánh mắt nhìn về một chiếc bình ngọc bên trái ngoài cùng.

Miệng bình đóng chặt, nhưng một cỗ hàn khí cực thuần túy vẫn từ trong đó lộ ra.

"Ánh mắt Thẩm đạo hữu thật tốt, một chút liền nhìn trúng Tuyệt Phách Đan này? Viên thuốc này chính là luyện đan sự Nhất Dược trai ta gần đây mới luyện chế ra, dược lực cực mạnh, mà lại ẩn chứa hàn khí Băng Phách, rất có ích cho tu luyện thần thông hàn băng." Thiếu phụ áo xanh lục cầm lấy bình ngọc Thẩm Lạc nhìn chăm chăm, nhẹ nhàng mở ra, bên trong chứa năm viên linh đan tuyết trắng lớn chừng ngón cái.

Thẩm Lạc đưa tay vẫy một cái, một viên đan dược bay ra.

Đan dược óng ánh sáng long lanh, nhìn giống như một viên châu hàn ngọc, bao quanh một cỗ linh quang màu trắng nồng đậm, càng có một luồng hơi lạnh tỏa ra, nhiệt độ trong sảnh cũng bị kéo thấp xuống một chút.

"Đan dược tốt!" Thẩm Lạc mừng rỡ trong lòng.

Tuyệt Phách Đan này có dược lực cường đại dị thường, gấp đôi Lam Mục Đan lúc trước, mà đan này sử dụng vật liệu hơn phân nửa là linh tài Thủy thuộc tính, dị thường phù hợp với công pháp vô danh, quả thực là chế tạo riêng cho hắn.

"Hai loại đan dược còn lại mặc dù không bằng Tuyệt Phách Đan, nhưng cũng cực tốt." Thiếu phụ áo xanh lục mở ra hai bình thuốc kia nói.

Đan dược bên trong đều rất tốt, dược lực đều trên Lam Mục Đan, nhưng so với Tuyệt Phách Đan vẫn kém không ít, mà không quá phù hợp với công pháp vô danh, Thẩm Lạc chỉ nhìn một chút liền không để ý nữa.

"Ta lấy Tuyệt Phách Đan này, một bình bao nhiêu tiên ngọc?" Thẩm Lạc hút cả bình Tuyệt Phách Đan vào trong tay, vừa thưởng thức vừa nói.

"Tuyệt Phách Đan này luyện chế khoa khấn, sử dụng vật liệu phi thường, trân quý, nhất là tài liệu chính xuất từ một loại yêu thú kỳ dị Đông Hải, rất

khó tìm được, cho nên giá tiền Tuyệt Phách Đan này đắt một chút, cần hai trăm tiên ngọc một bình." Thiếu phụ áo xanh lục với bản tính thương nhân, tán dương Tuyệt Phách Đan một phen, sau đó mới báo giá.

"Hai trăm tiên ngọc!" Ánh mắt Thẩm Lạc trầm xuống.

"Xem được lục Tuyệt Phách Đan này, cái giá này cũng không quá đắt." Thanh âm Nguyên Khâu vang lên tròn đầu hấn.

Thẩm Lạc nghe vậy, suy nghĩ một chút rồi nói: "hai trăm thì hai trăm, ta muốn ba mươi bình."

Ba mươi bình Tuyệt Phách Đan, hấn là đủ giúp tu vi hấn đẩy lên Xuất Khiếu hậu kỳ đỉnh phong.

"Ba mươi bình?" Thiếu phụ áo xanh lục giật nảy cả mình.

Ba mươi bình Tuyệt Phách Đan, chính làmua bán lớn sáu ngàn tiên ngọc, nàng hiển nhiên không nghĩ tới Thẩm Lạc nhìn bình thường, tài lực lại hùng hậu như thế.

"Đa tạ đạo hữu hậu ái, chỉ là Tuyệt Phách Đan này bản trai vừa mới bắt đầu luyện chế, nửa tháng trước mới đưa tới nhóm đầu tiên, bây giờ đã bán đi hơn phân nửa, chỉ còn không đến mười bình, thật sự có lỗi vạn phần." Thiếu phụ áo xanh lục cười khổ nói.

Thẩm Lạc cau mày lại, hết thầy nói rất hay rất tốt, làm sao đột nhiên lại nói thiếu hàng, hấn là nữ nhân này nhìn thấy mình dồi dào, muốn mượn cơ hội tăng giá.

"Phu nhân có yêu cầu gì, xin cứ nói rõ." Trong lòng của hấn không vui, ánh mắt cũng theo đó lạnh lẽo, từ tốn nói.

"Thẩm đạo hữu hiểu lầm, thiếp thân nói đều là tình hình thực tế. Tuyệt Phách Đan này chính là đại sư bản trai Thẩm Diệu Y dựa theo cổ phương, mới luyện chế ra gần đây. Tài liệu khác còn dễ nói, nhưng tài liệu chính xuất từ một loại yêu thú thần kỳ Lệ Yêu ở Đông Hải, yêu này số lượng cực ít, mà một khi trưởng thành thực lực có thể so với tu sĩ Xuất Khiếu trung kỳ, càng giỏi về ẩn nấp, đánh giết không dễ, bởi vậy sản lượng Tuyệt Phách Đan này rất ít, thiếp thân tuyệt không có ý mượn cơ hội cố tình nâng giá." Thiếu phụ áo xanh lục bị ánh mắt băng lãnh Thẩm Lạc đảo qua, trong lòng

giật mình một cái, trên lưng trong nháy mắt đổ một tầng mồ hôi lạnh, vội vàng nói.

"Thảm Lạc này rốt cuộc là ai? Một ánh mắt đã khiến ta kinh hồn táng đảm như vậy, hẳn hẳn cũng không phải là Xuất Khiếu hậu kỳ, mà là tồn tại Đại Thừa kỳ, ẩn nặc tu vi?" Trong lòng thiếu phụ âm thầm kinh hãi.

Cũng khó trách nàng này hiểu lầm, tu vi Thảm Lạc mặc dù là Xuất Khiếu hậu kỳ, nhưng đối với pháp lực, vận dụng khí thế, đều vượt xa trình độ Xuất Khiếu kỳ, nhất là hẳn lại luyện thành Huyền Âm Mê Đồng, chỉ lấy thị lực đã không dưới tu sĩ Đại Thừa kỳ rồi.

Chương 918: Cự tuyệt lời mời

Thẩm Lạc không biết thiếu phụ áo xanh lục suy nghĩ gì, ngón tay nhịp nhịp trên tay vịn ghế ngồi, âm thầm trầm ngâm.

Thiếu phụ này nói đến lời thề son sắt, nhưng tâm cơ nàng này rất sâu, ai biết trong lời nói mấy phần là thật hay giả?

"Nữ nhân này nói hẳn là đúng thực tế, Nhất Dược trai độc bá sinh ý đan dược đường biển Đông Hải, danh tiếng sẽ không sai, sẽ không đến mức vì một chút lợi nhỏ mà không để ý thanh danh đi ép giá. Mà theo ta được biết, Lệ Yêu kia xác thực hiếm thấy, khó mà săn giết." Thanh âm Nguyên Khâu lại vang lên trong não hải Thẩm Lạc.

"Vậy thì tốt, hiện tại các ngươi còn bao nhiêu bình Tuyệt Phách Đan, ta lấy toàn bộ." Thẩm Lạc nghe lời này, im lặng một hồi, mở miệng nói.

"Trước mắt bản trai còn có tám bình Tuyệt Phách Đan, để thiếp đi mang tới, đạo hữu chờ một lát." Thiếu phụ áo xanh lục nhìn thấy Thẩm Lạc thả ra, khiến tâm thần buông lỏng theo, vội vàng đứng dậy đi lấy đan dược.

Thiếu phụ vừa đi, sắc mặt Thẩm Lạc liền trầm xuống, chỉ tám bình đan dược, căn bản không đủ.

Bất quá cũng may, lần này hẳn đi La Tinh quần đảo, một đường trải qua rất nhiều thành trì trên đảo hẳn là sẽ có cửa hàng Nhất Dược trai, đi qua từng nhà tìm kiếm, hẳn là có thể gom góp đủ đan dược.

Nghĩ đến đây, tâm tình của hắn cũng thư giãn ra, nhìn Tuyệt Phách Đan trong tay, đột nhiên nghĩ tới một chuyện.

"Nguyên đạo hữu, những đan dược Nhất Dược trai này khác rất lớn đan dược ở Đại Đường. Tài liệu chính của đan dược Đại Đường cơ bản đều là các loại linh thảo linh tài, đan dược nơi đây lại dùng tài liệu yêu đan." Thẩm Lạc truyền âm hỏi Nguyên Khâu.

"Xác thực như vậy, trên đường biển Đông Hải linh thảo không phong, chỉ có thể lấy tài liệu tại chỗ, dự dụng tài liệu yêu thú xem như linh thảo linh tài, mà trong yêu đan ẩn chứa linh lực càng thêm dồi dào, so được lực thì đan dược nơi này càng hơn một bậc." Nguyên Khâu giải thích.

"Thì ra là thế, trên đường biển Đông Hải này các Luyện Đan sư thật là lợi hại, có thể nghĩ ra loại phương pháp luyện đan này." Thảm Lạc khen.

"Không, phương pháp luyện đan này cũng không phải là Luyện Đan sư đường biển một mình sáng tạo, mà là từ Đông Thắng Thần Châu bên kia lưu truyền tới." Nguyên Khâu nói.

"A, Đông Thắng Thần Châu?" Thảm Lạc nghe vậy khẽ giật mình.

"Diện tích lãnh thổ Đông Thắng Thần Châu bao la, Nhân tộc rất ít, yêu thú linh thú lại rất nhiều, cho nên mới có phương pháp luyện đan này. Nghe nói phương pháp tu tiên nơi đó khác rất lớn với Nam Chiêm Bộ Châu, ta vẫn muốn tới kiến thức một chút, đáng tiếc từ đầu đến cuối không có cơ hội, lần này đến La Tinh quần đảo, hy vọng có thể kiến thức một phen." Lời nói Nguyên Khâu thoáng có chút hưng phấn.

Thảm Lạc nghe những lời này, càng tò mò về Đông Thắng Thần Châu.

Hai người lại rảnh rỗi hàn huyên một chút chuyện đi trên biển, bỗng tiếng bước chân từ bên ngoài truyền đến, thiếu phụ áo xanh lục kia mang theo đan dược đi tới.

Thảm Lạc kiểm tra một chút tám bình Tuyệt Phách Đan, cũng không vấn đề, lập tức thanh toán xong tiên ngọc, không nói một lời đứng dậy rời đi.

Thiếu phụ áo xanh lục lúc đầu còn có một chuyện muốn nói với Thảm Lạc, nhưng nhìn sắc mặt hắn khó coi đứng dậy bước đi, cũng không dám ngăn cản, đành phải nuốt vào lòng lại.

Thảm Lạc ra Nhất Dược trai, không lập tức rời nơi đây.

Ở trong Nhất Dược trai thu hoạch tương đối khá, hắn không còn xem thường Lưu Ba thành này, lúc này quay người đi về hướng ba nhà Bạch Vân cư, Thanh Ngọc các, Thiên Hỏa lâu, rất nhanh dạo qua một vòng.

Đáng tiếc vận khí của hắn tựa hồ đã dùng hết ở Nhất Dược trai, trong cửa

hàng ba nhà kia cũng không tìm được đồ vật cần dùng.

Thẩm Lạc cảm thấy thất vọng, đang muốn rời khỏi quảng trường, đi cửa thành phụ cận chờ đợi Bạch Tiêu Thiên, một thanh âm đột nhiên từ phía sau lưng truyền đến.

"Thẩm đạo hữu, xin tạm thời dừng bước!"

Thẩm Lạc dừng thân hình, xoay người lại, ánh mắt lập tức ngưng lại.

Người la lên không phải ai khác, chính là hán tử mặt vàng trước đó gặp tại Nhất Dược trai, gã đang cười rạng rỡ đi tới.

"Nguyên lai là Chân đạo hữu, đạo hữu gọi Thẩm mỗ, có chuyện gì sao?" Thẩm Lạc khẽ gật đầu, vừa rồi ở trong Nhất Dược trai, hắn đã biết được tên họ người này.

"Ha ha, Thẩm huynh xuất thân nội địa Đại Đường, lần này tới Đông Hải, không biết có tính toán gì không? Chân mỗ tới đây đã mấy năm, cũng coi như quen biết mảnh đất này, đạo hữu nếu có chuyện gì, tại hạ có thể giúp một tay." Hán tử mặt vàng chấp tay cười nói.

"Thẩm mỗ bất quá là sống lâu ở đất liền, nghe nói đường biển Đông Hải phồn hoa, tới du lịch mà thôi, nào có dự định gì đâu. Chân đạo hữu gọi tại hạ lại, chắc là không phải vì nói chuyện phiếm, có việc xin cứ nói rõ đi." Thẩm Lạc từ tốn nói.

"Thì ra là thế, Thẩm đạo hữu là người nói chuyện sáng khoái, vậy tại hạ cũng không che giấu. Chân mỗ bất tài, cùng mấy đồng đạo tán tu tạo thành một liên đoàn, ra biển bắt giết yêu thú, Thẩm đạo hữu đã không có chuyện quan trọng cần làm, không biết có hứng thú gia nhập với chúng ta, cùng nhau ra biển săn yêu không?" Hán tử mặt vàng nhiệt tình mời.

"Ra biển săn yêu? Thẩm mỗ vừa tới Lưu Ba thành, tạm thời chưa thể quyết định." Thẩm Lạc nhíu mày lại, lắc đầu cự tuyệt.

"Thẩm huynh lo lắng an toàn sao? Trong liên đoàn, mấy vị đạo hữu đều là người nhân phẩm ngay thẳng, có hai vị là tu sĩ tông môn chính đạo, chúng ta đã hợp tác nhiều lần, tuyệt không có vấn đề. Mà ra biển săn yêu, tốc độ kiếm lấy tiên ngọc thật nhanh, Thẩm đạo hữu có thực lực cường đại, nếu vào liên đoàn, không đến mấy năm là có thể góp nhặt một số lớn tiên ngọc,

chuẩn bị cho đột phá Đại Thừa kỳ." Hán tử mặt vàng lần nữa thuyết phục.

"Tại hạ cũng không phải là ý này, chỉ là xác thực không có ý định ra biển săn yêu." Sắc mặt Thẩm Lạc bình tĩnh, lắc đầu nói.

"Nếu Thẩm đạo hữu có ý định khác, vậy tại hạ không làm phiền nữa, sau này còn gặp lại." Hán tử mặt vàng thấy thần sắc Thẩm Lạc kiên định, không tiếp tục khuyên nữa, cười khở một tiếng rồi chấp tay rời đi.

Thẩm Lạc cũng không có để ý, tiếp tục đi ra ngoài thành, rất mau trở lại chỗ chia tay Bạch Tiêu Thiên lúc trước.

Bạch Tiêu Thiên đã trở về, đang đứng ở nơi đó chờ đợi, ánh mắt yên tĩnh, nhưng cũng không ngừng hiện lên một tia vui vẻ khó mà ức chế, tựa hồ có thu hoạch lớn ở Lưu Ba thành.

"Thẩm huynh trở về, có thu hoạch gì không?" Bạch Tiêu Thiên nhìn thấy Thẩm Lạc, tiến lên hỏi.

"Mua được mấy bình đan dược, Bạch huynh thì sao?" Thẩm Lạc hỏi.

"Vận khí Bạch mỗ không tệ, tại một tiệm tạp hoá ở Lưu Ba thành mua được một bản độc kinh không trọn vẹn, thoát nhìn là di vật của một vị đại năng thời kỳ Thượng Cổ nào đó lưu lại, rất có ích lợi với ta." Bạch Tiêu Thiên cũng không giấu diếm Thẩm Lạc, mang theo cảm giác hưng phấn trong lòng, nói ra.

"Vậy sao, thế thì tốt quá." Thẩm Lạc những ngày qua ở chung cùng Bạch Tiêu Thiên, biết được y tại Hóa Sinh tự trừ tu vi tinh tiến, còn học được không ít y thuật, nhất là yêu thích độc công độc thuật, được bản Thượng Cổ độc kinh này, hẳn cũng cao hứng thay đổi phương.

Tiếp theo hai người không nói chuyện gì khác, tiếp tục xuất phát, cười một chiếc phi thuyền màu trắng, dựa theo hải đồ chỉ, bay vào chỗ sâu Đông Hải.

"Bạch huynh, làm phiền ngươi điều khiển phi thuyền này một hồi, lát sau ta đổi lại ngươi." Thẩm Lạc nói.

"Được, Thẩm huynh có việc cứ làm." Bạch Tiêu Thiên khẽ giật mình, gật đầu nói.

Thẩm Lạc cảm ơn một tiếng, đi vào đuôi thuyền ngồi xuống, tay vung lên.

Hơn mười đạo bạch quang rơi vào chung quanh hắn, lại là mười mấy cán trận kỳ, hình thành một vòng bảo vệ màu trắng, ngăn cách hết thủy.

Làm xong những thứ này, hắn lấy ra bình thuốc chứa Tuyết Phách Đan, lấy ra một viên, không kịp chờ đợi ăn vào.

Đan dược vào bụng, rất nhanh tan rã, hóa thành một cỗ dược lực tinh thuần thật lớn, tràn ngập đan điền cùng kinh mạch, trong đó càng ẩn chứa một cỗ hàn khí tinh thuần.

Trên mặt Thẩm Lạc lập tức hiện ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng, dược lực Tuyết Phách Đan quả nhiên cường đại như hắn đoán, trừ Cam Lộ Thủy, trước kia hắn phục dụng Tam Nguyên Chân Thủy, Nhị Nguyên Chân Thủy, còn có những đan dược khác, đều không có loại cảm giác nguyên khí nhét đầy kinh mạch như thế này.

Hắn bình tĩnh lại tâm thần, vội vàng vận chuyển công pháp vô danh hấp thu cỗ dược lực cường đại này, pháp lực lập tức bắt đầu nhanh chóng tăng trưởng.

Về phần trong dược lực ẩn chứa cỗ hàn khí kia, hắn cũng thâm vận thân thông Điện Thương Hải, hấp thu nó hết.

Chương 919: Lạc đường

Thời gian trôi qua từng giờ, trọn vẹn qua gần nửa ngày, Thảm Lạc mới triệt để hấp thu hết một khóa Tuyệt Phách Đan, tu vi thành linh tăng mạnh một đoạn.

"Không tệ! Chỉ cần Tuyệt Phách Đan này đầy đủ, không đến một năm, ta có thể đạt tới Xuất Khiếu hậu kỳ đỉnh phong!" Thảm Lạc thở phào một hơi, xiết chặt nắm đấm.

Hiện tại hắn lo lắng nhất chính là số lượng Tuyệt Phách Đan không đủ, hi vọng ở hòn đảo kế tiếp có thể thu thập một ít.

Giờ phút này trên Đông Hải, nguy hiểm lúc nào cũng có thể xuất hiện, Thảm Lạc thử qua dược hiệu Tuyệt Phách Đan xong thì không tiếp tục tu luyện nữa, bảm niệm pháp quyết tán đi vòng bảo vệ màu trắng quanh người.

Bạch Tiêu Thiên đứng ở đầu thuyền, vừa điều khiển phi thuyền tiến lên, vừa ngưng thần dò xét chung quanh, trên mặt hiện ra một tia mệt mỏi.

"Bạch huynh vất vả, tiếp theo để ta điều khiển phi thuyền đi." Thảm Lạc nói.

"Vây vất vả Thảm huynh rồi." Bạch Tiêu Thiên quả thật có chút mệt mỏi, nhẹ gật đầu, đi vào đuôi thuyền ngồi xuống.

Thảm Lạc bảm niệm pháp quyết, thôi động phi thuyền tiếp tục đi tới.

Lưu Ba thành nơi này gần biển, yêu thú không nhiều, hai người thay phiên điều khiển phi thuyền, tốc độ khá nhanh, một ngày một đêm sau đã tới toà thành trì trên đảo thứ hai, Thương Nguyệt đảo.

Thương Nguyệt đảo lớn hơn Lưu Ba đảo không ít, nhưng thành trì trên đảo lại ít hơn, số lượng tu sĩ cũng kém xa Lưu Ba thành.

Cái này cũng khó trách, Lưu Ba thành ở nơi gần biển, lại có tứ đại thương minh mở cửa hàng, không chỉ có tu sĩ đường biển sẽ đi, tu sĩ các môn phái trên lục địa cũng sẽ hội tụ đến bên kia, tự nhiên phồn hoa hơn Thương Nguyệt đảo này.

Phi thuyền màu trắng dừng lại ngoài đảo, Thảm Lạc phi thân xuống, bước vào trong thành.

Bạch Tiêu Thiên không lên đảo, lưu tại trên thuyền, lấy ra độc kinh bắt đầu nghiền ngẫm đọc, một bộ dạng trầm mê trong đó.

Thương Nguyệt Thành bố cục cơ bản giống Lưu Ba thành, trung tâm thành trì là một quảng trường, một ít cửa hàng theo quy cách đều tụ tập tại phụ cận quảng trường, Nhất Dược trai cũng có tại đây.

Thảm Lạc nhanh chân vào cửa hàng, một tên người hầu vội vàng tiến lên đón.

"Đi gọi chủ sự của các người ra, ta có một cốc làm ăn lớn muốn bàn cùng hẳn." Thảm Lạc không đợi người hầu nói chuyện, khoát tay nói.

Người hầu kia thấy Thảm Lạc như thế, không dám khinh mạn, vừa dẫn Thảm Lạc vào nội thất, vừa để cho người đi mời quản sự.

Thảm Lạc chờ đợi một lát, một trung niên nam tử nho nhã liền đi tới.

"Tại hạ Nguyên Lăng, chính là chủ sự cửa hàng Nhất Dược trai này. Không biết tôn tính đại danh đoạ hữu?" Nam tử nho nhã chấp tay nói.

"Ta họ Thảm, lời khách sáo cũng không cần nói. Thảm mỗ tới đây, muốn mua một ít Tuyết Phách Đan quý trai, có bao nhiêu cứ lấy ra, ta lấy hết." Thảm Lạc cũng không nói nhảm, đi thẳng vào vấn đề.

"Tuyết Phách Đan? Thảm đạo hữu vậy mà biết bản trai có viên thuốc này, bất quá phải để đạo hữu thất vọng, trong Nhất Dược trai này cũng không có bán Tuyết Phách Đan." Nam tử nho nhã đầu tiên khẽ giật mình, sau đó cười khổ lắc đầu.

"Không có Tuyết Phách Đan? Sao vậy, tại Nhất Dược trai Lưu Ba thành ta đã mua mấy bình." Thảm Lạc sầm mặt lại.

"Thẩm đạo hữu có chỗ không biết, Tuyệt Phách Đan kia chính là đan dược trân quý mà đại sư bản trai mới luyện chế ra, sản lượng cực ít, trước mắt chỉ có cửa hàng Nhất Dược trai ở Lưu Ba thành và gần lục địa ở La Tinh quần đảo mới có bán, nơi khác đều chưa được phân đến viên thuốc này." Nam tử nho nhã giải thích.

Thẩm Lạc một mực cẩn thận quan sát nam tử nho nhã, xem từ ngữ khí thần thái gã, không giống như đang nói dối, trong lòng lập tức trầm xuống.

Nếu quả thật như người này nói, mình muốn ven đường thu thập đan dược chỉ có thể thất bại.

Dù La Tinh quần đảo có Tuyệt Phách Đan, đan này thần hiệu như thế, người muốn mua khẳng định cũng rất nhiều, chính mình chưa hẳn có thể giành được.

Nghĩ đến đây, sắc mặt hắn càng khó coi.

"Thẩm đạo hữu không cần bi quan, luyện chế Tuyệt Phách Đan trở ngại lớn nhất là tài liệu chính Lệ Yêu châu. Bản bộ Nhất Dược trai ta đã ban bố nhiệm vụ, bất kỳ đạo hữu nào chỉ cần có thể cầm ra Lệ Yêu châu, đều có thể được đại sư bản trai luyện đan miễn phí, thu hoạch đan dược phân năm năm. Tại hạ thấy tu vi Thẩm đạo hữu cường đại, có thể đi Đông Hải này tìm kiếm một chút Lệ Yêu kia, nếu có thể tìm được mấy con, lo gì không lấy được Tuyệt Phách Đan." Nam tử nho nhã nhìn thấy sắc mặt Thẩm Lạc càng thêm khó coi, nói ra một tin tức.

"Lại có việc này!" Thẩm Lạc nghe vậy vui mừng, nhưng lập tức lại âm đạm xuống.

Theo Nguyên Khâu nói, Lệ Yêu chính là yêu vật hiếm có ở Đông Hải, một con cũng khó mà tìm được, chớ nói chi là tìm kiếm được mấy con.

Chuyến này hẳn còn muốn đi tìm kiếm Cửu Phạm Thanh Liên kia, nào có ở không đi tìm Lệ Yêu.

"Đa tạ các hạ cáo tri, Thẩm mỗ cáo từ trước." Nơi này nếu không có Tuyệt Phách Đan, Thẩm Lạc cũng không ở lâu, rất nhanh đứng dậy cáo từ.

Sự tình không thuận, hắn cũng không có lòng dạ thanh thản đi dạo tại Thương Nguyệt Thành, lập tức ra khỏi thành.

"Thẩm huynh, không mua được Tuyệt Phách Đan kia sao?" Bạch Tiêu Thiên nhìn thấy sắc mặt Thẩm Lạc, thả cuốn sách trong tay xuống, hỏi.

Thẩm Lạc và Bạch Tiêu Thiên chính là bằng hữu thân thiết, trên đường đi, hẳn đã kể chuyện Tuyệt Phách Đan cho Bạch Tiêu Thiên biết.

Thẩm Lạc thở dài, kể lại chuyện mua đan dược ở Nhất Dược trai.

"Việc này xác thực phiền phức, trước đi La Tinh quần đảo nhìn xem đã, nếu mua không được đan dược, lại bàn bạc kỹ hơn." Bạch Tiêu Thiên cũng không còn cách khác.

"Chỉ có thể như vậy." Thẩm Lạc thở dài.

Hai người lập tức thôi động phi thuyền, tiếp tục bay vào chỗ sâu Đông Hải.

...

Trên không Đông Hải mênh mông, một chiếc phi thuyền hình toa đang phá không tiến lên, phía sau kéo theo một dải đuôi ánh sáng màu trắng thật dài.

Thẩm Lạc cùng Bạch Tiêu Thiên, một kẻ đứng ở đầu thuyền, một kẻ đứng cuối đuôi thuyền, híp mắt nhìn quanh, tựa hồ đang tìm kiếm cái gì, sắc mặt đều không tốt.

"Thế nào? Có phát hiện gì không?" Bạch Tiêu Thiên nhìn hồi lâu, cũng không tìm được gì, nhìn về phía Thẩm Lạc hỏi.

Hai mắt Thẩm Lạc chớp động thanh quang, đáng tiếc Huyền Âm Mê Đờng cũng không am hiểu nhìn xa, cũng không có thu hoạch, âm đạm lắc đầu.

"Không ngờ đường biển Đông Hải này rộng lớn như thế, không để ý vậy mà lạc đường, sớm biết vậy đã không tự cho là thông minh, dọc theo lộ tuyến mới đi." Bạch Tiêu Thiên thở dài.

Mười mấy ngày trước, hai người xuất phát từ Thương Nguyệt đảo, tiếp tục thâm nhập sâu Đông Hải.

Bởi vì nửa đường mua không được Tuyệt Phách Đan, bọn hắn cũng không dự định lưu lại, dọc theo đường biển chuẩn bị một hơi bay đến La Tinh

quần đảo.

Đường biển này mặc dù chỉ có một đường, nhưng cũng không phải là một đường thẳng, muốn đi dọc theo rất nhiều hòn đảo trên biển phải đi cong queo rất nhiều.

Hai người thay nhau điều khiển phi thuyền, Bạch Tiêu Thiên một lần điều khiển, tại một chỗ vòng không đi theo lộ tuyến, xông vào trong một mảnh hải vụ ngập trời, cứ như vậy bị lạc đường.

Hai người tính tìm kiếm đường đi, nhưng khắp trên biển đều giống nhau, không có vật tham chiếu, tìm đường đi như người mù sờ voi, không có đầu mối, căn bản tìm không thấy.

Lúc này hai người mới ý thức được sự tình nghiêm trọng, Thẩm Lạc vội vàng thỉnh giáo Nguyên Khâu, nhưng Nguyên Khâu cũng không có biện pháp.

Rơi vào đường cùng, Thẩm Lạc và Bạch Tiêu Thiên đành phải vừa đi hướng đông vừa tìm kiếm.

Không biết là vận khí bọn hắn quá kém, hay là Đông Hải này quá lớn, hai người tìm trọn vẹn hơn mười ngày, vậy mà không gặp được một ai, ngược lại gặp rất nhiều các loại yêu vật.

May mắn tu i hai người cũng tiến nhanh, bảo vật trong tay cũng rất sắc bén, vượt qua những khó khăn này.

"Được rồi, tiếp tục đi tới, cũng không tin không gặp được một ai." Thẩm Lạc nói.

Bạch Tiêu Thiên khẽ gật đầu, điều khiển phi thuyền tiếp tục lao vùn vụt về phía đông.

Chương 920: Kính Yêu

Thẩm Lạc và Bạch Tiêu Thiên phi độn về phía trước gần nửa canh giờ, từng đợt thanh âm pháp lực khuấy động từ nơi xa phả trước truyền đến, trong đó còn kèm theo tiếng yêu thú gầm thét.

"Rốt cuộc cũng gặp được người!" Hai người đều vui mừng, vội vàng thôi động phi thuyền đi qua, trong vòng mây hơi thở đã bay hơn mười dặm, đi tới chỗ đầu nguồn âm thanh.

Trên mặt biển, năm sáu tên tu sĩ vừa chiến vừa trốn, một đầu yêu thú đuổi theo phía sau, yêu vật kia giấu trong một vòng xoáy trong biển, nhìn không rõ là loại gì, trong vòng xoáy cường đại tràn ngập yêu khí, càng có thật nhiều lam quang chớp động, phát ra âm ầm ầm như tiếng sấm, như vạn mã bồn dâng.

Năm sáu tên tu sĩ kia tu vi đều bất phàm, có bốn người đã đạt tới Xuất Khiếu kỳ, còn có hai người mặc dù là Ngung Hồn kỳ, nhưng cũng đến Ngung Hồn kỳ đỉnh phong, hợp lực thôi động một kiện bảo vật bia đá màu vàng đất, uy lực không dưới tu sĩ Xuất Khiếu kỳ.

"Là hấn!" Ánh mắt Thẩm Lạc rơi vào trên thân một tu sĩ Xuất Khiếu kỳ.

Người này không phải ai khác, chính là đại hán mặt vàng họ Chân mời hấn ra biển kia.

Ngoài đại hán họ Chân, còn lại ba tên Xuất Khiếu kỳ là hai nam một nữ, một nam tử trung niên áo xanh, một lão giả râu đen, còn có một nữ tử váy vàng, sinh một đôi mắt phượng, dung mạo vô cùng xinh đẹp, nhìn khoảng hai mươi tuổi.

Mà hai tu sĩ Ngung Hồn kỳ đỉnh phong kia là hai thanh niên nam tử, người mặc trường bào tế tỵ kỳ lạ, màu da cũng đen kịt như đáy nồi, nhìn rất là cổ quái.

Bọn đại hán họ Chân mặc dù lấy sáu đối một, nhưng yêu vật kia thực sự lợi

hại, trên thân nó lam quang lúc nở lúc co, dẫn động nước biển chung quanh phát ra các loại công kích, yêu vật kia lại có thể phun ra rất nhiều chùm sáng màu lam, ẩn chứa trong đó lôi điện lớn kinh người.

Pháp khí pháp bảo của đám người vừa đụng vào lôi quang màu lam một cái, lập tức bị đánh bay, căn bản không đến gần được yêu vật kia, nếu không phải do cả bọn nhiều người, sớm đã có người thụ thương.

Mặc dù như vậy, mấy người cũng đã mồ hôi đầm đìa, pháp lực tiêu hao hơn phân nửa, không thể duy trì quá lâu.

Vào thời khắc này, đám người cũng chú ý tới Thảm Lạc cùng Bạch Tiêu Thiên.

"Thảm đạo hữu! Xin xuất thủ tương trợ, chúng ta nhất định có hậu báo!" Đại hán họ Chân nhìn thấy Thảm Lạc, sắc mặt lập tức vui mừng, lớn tiếng la lên một câu, mặc kệ Thảm Lạc có đáp ứng hay không, quay người bay về phía phi thuyền của hắn.

Những người khác thấy cử động của đại hán họ Chân cũng bay theo.

Thảm Lạc khẽ lắc đầu, đối với cử động mấy người muốn kéo chính mình xuống nước có chút khinh thường, nhưng hắn còn muốn nghe ngóng từ những người này, cũng không thể thấy chết không cứu, liền thả người từ trên phi thuyền bắn ra, trực tiếp nhào về phía yêu vật trong biển.

Đại hán họ Chân thấy Thảm Lạc xuất thủ, lập tức đại hỉ, nhưng nhìn thấy Thảm Lạc cứ như vậy vọt thẳng đến yêu vật trong biển lại giật mình.

"Người này chẳng lẽ là kẻ lỗ mãng, cứ như vậy lao xuống?" Đại hán dừng lại, lo lắng nên lập tức quay người bỏ chạy hay là tiến lên tương trợ.

Yêu vật trong biển tựa hồ phát giác được nguy hiểm, thân hình đuổi theo vội ngừng lại, lam quang quanh người cấp tốc chuyển động, phát ra tiếng huýt chói tai.

Sau một khắc, tiếng vang phích lịch ù ù từ chỗ sâu vòng xoáy vang lên, sau đó vô số lôi quang màu lam lớn chùng qua đám từ đó bắn ra, khí thế hung hăng đánh về phía Thảm Lạc, thanh thế lẫm liệt cực kỳ.

"Thảm đạo hữu coi chừng! Đây là Thủy Cựng Thần Lôi của Kính Yêu, uy

lực cực lớn!" Đại hán họ Chân vội vàng nhắc nhở.

Nhưng Thảm Lạc không thèm để ý những Thủy Cương Thần Lôi kia, quanh người loé lên huyết quang, một huyết sắc đại phiên trống rỗng xuất hiện, bao lấy thân thể của hắn, chính là món pháp bảo Thị Huyết Phiên của Phong Tức lúc trước.

Hơn một năm nay, sau khi tu luyện, hắn đã sớm luyện hoá bảo vật này, thu về để dùng.

Lôi quang màu lam trên Thị Huyết Phiên lập tức bộc phát ra mảng lớn lôi quang màu lam, khiến mặt biển phụ cận sôi trào, hư không cũng rung ong ong, nhưng Thị Huyết Phiên lại lù lù bất động, dễ dàng ngăn tất cả lôi quang bên ngoài.

Thị Huyết Phiên này là pháp bảo thượng phẩm mà Phong Tức khổ tâm luyện chế ra, ở trong chứa cấm chế đã đạt tới năm mươi tư tầng, năng lực phòng ngự cực mạnh, Thảm Lạc thôi động Tử Kim Linh cũng không phá nổi, huống chi là thuỷ lôi của yêu vật.

Thân hình Thảm Lạc bay nhào tới không dừng lại, trên đỉnh đầu có vô số lôi quang, trong nháy mắt áp sát tới yêu vật kia, lúc này mới thấy rõ bản thể nó.

Yêu này nửa người trên là người, tương tự nữ tử, trên da mọc đầy lớp vảy màu tím, nửa người dưới lại là xà hình, làm người ta kinh ngạc nhất là trong tay yêu vật này ôm một tấm gương lấp loé lam quang.

"Đây là Kính Yêu?" Thảm Lạc cảm thấy kinh ngạc, động tác trên tya cũng không chậm, cong ngón búng ra.

Thuần Dương Kiếm Phôi lập tức bắn ra, nhoáng lên hóa thành tám đạo kiếm quang hình cung, giao nhau hình thành một đạo kiếm trụ màu đỏ, hung hăng trảm tới yêu vật phía trước.

Một chiêu này tên là "Bát Phương Phong Vũ", là một thức thần thông kiếm pháp trong Thuần Dương Kiếm Điển, trước phân hoá kiếm quang, sau đó kết hợp làm một, uy lực vượt qua công kích bình thường mấy lần, chỉ là tiêu hao cũng rất lớn.

Kính Yêu kia cảm ứng được kiếm trụ màu đỏ uy năng cường đại, kêu to

một tiếng, tấm gương màu lam trên tay toả sáng hào quang, bắn ra một mảnh lam quang mờ mịn, cùng kiếm trụ đụng vào nhau.

Cảnh tượng khó tin xuất hiện!

Kiếm trụ màu đỏ đánh vào trong lam quang, vậy mà giống như trâu đất xuống biển chui vào trong đó, trong nháy mắt biến mất, khiến Thẩm Lạc không khỏi khẽ di một tiếng.

Sau một khắc trong lam quang hiện lên xích quang, một đạo quang trụ màu đỏ trống rỗng xuất hiện, phản kích lại Thẩm Lạc, đúng là Bát Phương Phong Vũ hãn đã phát ra.

Bên trong cột sáng, Thuần Dương Kiếm Phôi chấn động ong ong, vậy mà thoát ly Thẩm Lạc điều khiển.

Chung quanh kiếm trụ kiếm khí gào thét, hư không chấn động, uy lực vậy mà lớn hơn mấy phần so với Thẩm Lạc.

"Tấm gương kia lại có thể phản xạ công kích của đối phương?" Thẩm Lạc cảm thấy kinh ngạc, nhưng không kinh hoảng, trên chân chớp động tinh quang ánh trắng, thân hình hư không tiêu thất, sau đó xuất hiện sau lưng Kính Yêu, hai tay bấm niệm pháp quyết.

Trên Thị Huyết Phiên quanh người hãn bắn ra một đạo huyết quang thô to như xúc tu, một cỗ khí huyết tinh dày đặc không gì sánh được tràn ngập ra, tùy tiện xuyên thủng vòng xoáy nước quanh người Kính Yêu, bay cuộn xuống.

Kính Yêu kia giật nảy cả mình đối với Thẩm Lạc như quỷ mị, lập tức giơ lên tấm gương màu lam trong tay.

Một đạo lam quang bắn ra, chiếu vào trên người nó.

Trên thân Kính Yêu lam quang chớp liên tục, thành linh trống rỗng huyền hóa ra bảy tám con Kính Yêu giống nhau như đúc, phi độn bỏ chạy về bốn phương tám hướng.

Những Kính Yêu này đều là thực thể, trên thân đều tản ra ba động yêu khí, cũng không phải là huyền thuật, lấy năng lực Thẩm Lạc cũng không phân biệt được con nào mới là chân thân.

Bất quá hần cũng không đi phân biệt, chân phải hiện ra một tầng lam quang như nước, nhẹ nhàng điểm trên mặt biển một cái, mũi chân đại phóng lam quang.

Một cỗ khí tức cực hàn bộc phát, mặt biển trong vòng mấy trăm trượng chung quanh trong nháy mắt biến thành băng cứng, những Kính Yêu kia cũng bị đông cứng, biến thành bảy, tám tòa băng điêu.

Mấy người đại hán họ Chân xa xa cũng bị hàn khí tác động đến, mặc dù hàn khí đã đại giảm, nhưng linh quang cùng pháp bảo hộ thể vẫn không thể ngăn cản.

Chỉ nghe "Két" "Két" mấy tiếng giòn vang, mấy người cũng biến thành băng điêu, rơi trên mặt băng phía dưới.

Trên phi thuyền màu trắng, Bạch Tiêu Thiên cũng cảm thấy một luồng hơi lạnh đánh tới, pháp lực thể nội vận chuyển lập tức trì trệ, trên phi thuyền cũng hiện ra từng khối băng tinh màu lam, vậy mà cũng bị đông cứng.

y kinh hãi, vội vàng vận khởi pháp lực, chen chúc rút vào trong phi thuyền.

Phi thuyền màu trắng lập tức đại phóng bạch quang, như lưu tinh vọt về phía sau, bay thẳng ra vài dặm, mới hoàn toàn thoát ly phạm vi hàn khí, lúc này mới ngừng lại.

Thảm Lạc quay người nhìn xem thế giới băng phong phía sau, sau khi mừng rỡ, nhưng cũng một phen sầu lo.

Điện Thương Hải đệ tam trọng uy lực quá lớn, lấy tu vi trước mắt, còn không thể hoàn toàn điều khiển, về sau phải cẩn thận sử dụng mới được, miễn thương tới người vô tội.

Hần đưa tay ra một chiêu, kiếm trụ màu đỏ phía xa cũng bị băng phong bỗng loé lên lam quang, âm vang nổ tung, Thuần Dương Kiếm Phôi đã khôi phục cảm ứng, bay vọt về, chui vào trong tay áo hần.

Thị Huyết Phiên cũng theo kiếm phôi, cùng được thu hồi.

Chương 921: Ý định khác

Thẩm Lạc thu hồi Thuần Dương Kiếm Phôi cùng Thị Huyết Phiên, sau đó nhìn về phía mấy con Kính Yêu bị băng phong kia.

Nhưng giờ phút này, tám con Kính Yêu trong băng điều bị đông cứng hiện lên lam quang, trong đó bảy con Kính Yêu chậm rãi phiêu tán, mấy hơi thở sau hoàn toàn biến mất, chỉ còn lưu lại một con, thoạt nhìn là bản thể.

Thẩm Lạc đi tới, dò xét Kính Yêu trong băng, trong mắt hiện lên một tia kỳ dị, đưa tay đặt trên băng điều.

Trên bàn tay hắn hiện lên kim quang, hư ảnh Thiên Sách lóe lên, băng điều Kính Yêu biến mất không thấy gì nữa, bị hút vào trong Thiên Sách.

Kính Yêu này có năng lực không tệ, về sau hẳn là cần dùng đến, hắn dự định thu lại.

Thẩm Lạc lập tức đi đến bên cạnh bọn đại hán họ Chân bị đông lại, lật bàn tay một cái, một mảnh lam quang khuếch tán ra, hàn khí đông cứng đám người đại hán họ Chân trong nháy mắt bị hút đi, băng cứng màu lam cũng rạn nứt theo.

Một nhóm sáu người tuân tự đứng lên, trên mặt đều là khối xanh khối trắng.

Cũng may vừa rồi bọn họ cách Thẩm Lạc tương đối xa, cũng không bị hàn khí tôn thương thân thể, tự mình vận công, màu xanh trên mặt rất nhanh tán đi.

"Chân đạo hữu, còn có các vị đạo hữu, tại hạ chưa hoàn toàn nắm giữ môn thần thông hàn băng vừa rồi, khiến mọi người bị hàn khí đông cứng, thực sự có lỗi." Thẩm Lạc chấp tay tạ lỗi.

"Không sao, không sao." Đại hán họ Chân vội vàng khoát tay, trong mắt nhìn về phía Thẩm Lạc tràn đầy kính sợ.

Những người khác cũng giống như vậy, cảm như ve mùa đông, căn bản không dám nói nhiều một câu.

Trên đường biển Đông Hải không người quản hạt, mọi thứ đều là pháp tắc sinh tồn nhược nhục cường thực, cản đường cướp bóc, mưu tài hại mệnh là chuyện quá mức bình thường, thực lực Thẩm Lạc vượt xa mấy người, bọn họ tự nhiên nơm nớp lo sợ.

"Thẩm mỗ và bằng hữu lần đầu ra biển, bị lạc đường, đánh bậy đánh bạ lại tới đây, không biết hòn đảo cách đây gần nhất là ở nơi nào?" Thẩm Lạc thấy mấy người sợ thành cái dạng này, đành phải tự báo tình huống, hỏi thăm đường đi.

"Hòn đảo gần nhất là Hồng Chi đảo, ở chỗ này đi hướng Tây Nam ba ngàn dặm." Đại hán họ Chân thấy Thẩm Lạc không có ý gia hại, thân sắc câu nệ lúc này mới hơi lui, vội trả lời.

"Hồng Chi đảo..." Thẩm Lạc nhớ lại hải đồ, đảo này chính là đảo nhỏ bắc bộ ở biên thủy La Tinh quần đảo, chính mình lạc đường vậy mà đi xa như vậy, kém chút bay qua phụ cận La Tinh quần đảo.

Nếu không gặp được bọn đại hán họ Chân, lại bay tới phía trước hai ngày, đoán chừng sẽ đến Đông Thắng Thần Châu.

Hắn thậm chí may mắn, sau đó nói với hán tử họ Chân: "Đa tạ Chân đạo hữu chỉ điểm, con Kính Yêu kia, Thẩm mỗ giữ lại hữu dụng nên mang đi, đầu Xuất Khiếu kỳ Ngưu Hồng Yêu này là hai ngày trước ta mới săn giết, vậy tặng cho mấy vị bồi thường nha."

Nói xong, hắn vung tay lên, một bộ thi thể yêu thú tương tự Thanh Ngưu rơi vào trước mấy người, phát ra bịch một tiếng vang lớn.

"Chúng ta chịu ân cứu mạng của Thẩm đạo hữu, còn chưa báo đáp, trong lòng đã bất an, há lại nhận yêu thú của đạo hữu, Thẩm đạo hữu mau mau thu hồi." Đại hán họ Chân vội vàng khoát tay.

Mấy người lão giả râu đen cũng kịp phản ứng, cùng chối từ.

"Một bộ thi thể yêu thú Xuất Khiếu kỳ mà thôi, Thẩm mỗ còn không để trong lòng. Mấy vị thu cất đi, ta còn có chuyện quan trọng muốn làm, cáo

từ." Khoé miệng Thẩm Lạc hơi vểnh lên, cười nói.

Lần này hắn đi làm đường, gặp yêu thú tập kích, trên đường đi săn giết các loại yêu thú chừng hai ba mươi đầu, chỉ một đầu này, hắn căn bản không để trong lòng.

Thẩm Lạc nói xong, quay người muốn rời đi.

"Thẩm đạo hữu xin dừng bước." Đại hán họ Chân đột nhiên tiến lên nói.

Thẩm Lạc dừng bước, xoay người lại.

"Đạo hữu thịnh tình tặng yêu thú, chúng ta nếu từ chối thì bất kính. Bất quá nếu không báo đáp đại ân cứu mạng của đạo hữu, trong lòng mấy người tại hạ khó mà bình an. Tại hạ có một chuyện muốn cáo tri với đạo hữu, việc quan hệ đến con Kính Yêu kia. Thực lực chúng ta không đủ, không biết việc này, lại bất lực, tu vi Thẩm đạo hữu cao thâm, tất nhiên có thể kiếm lấy chỗ tốt trong đó, xem như chúng ta báo ân." Đại hán họ Chân nói nhanh ra.

"A, chuyện gì?" Thẩm Lạc bị đại hán họ Chân nói sinh ra mấy phần hiếu kỳ.

Mấy người bên cạnh hán tử họ Chân hơi biến sắc, đang muốn âm thầm ngăn cản, nhưng hán tử họ Chân đã nói ra.

"Việc này còn phải nói đến từ mấy tháng trước, khi đó ta cùng mấy vị này đạo hữu ra biển săn yêu, ngẫu nhiên tại một chỗ đáy biển phát hiện một vết nứt, trong đó ẩn hiện bảo quang, tiến vào tìm tòi, bên trong vậy mà có Động Thiên khác, mà lại sinh trưởng không ít linh tài trân quý. Bọn tại hạ đang muốn thu bảo, con Kính Yêu này đột nhiên xuất hiện, thực lực yêu này cường đại, mà thân phụ thân thông phản xạ kỳ dị, chúng ta không địch lại, đành phải rút đi, sau lại chuẩn bị kỹ thủ đoạn, hôm qua hai lần đi vào chỗ kia dò xét, không ngờ trong kẽ nứt kia trừ con Kính Yêu này, lại còn có một đầu Lệ Yêu lợi hại hơn, chúng ta lại lần nữa thảm bại, thậm chí có hai vị đạo hữu vẫn lạc tại đó." Hán tử họ Chân thở dài nói.

"Cái gì! Lệ Yêu!" Thẩm Lạc nghe vậy vừa mừng vừa sợ.

Hắn một mực sâu muộn chuyện Tuyệt Phách Đan, vậy mà không ngờ ở nơi này nghe được manh mối Lệ Yêu.

"Chúng ta bị trọng thương, vôi vàng rút đi, Lệ Yêu kia cũng không đuổi theo, chỉ có con Kính Yêu kia đuổi tới. Yêu này tựa hồ ghét chúng ta nhiều lần tiến vào vết nứt, một đường đuổi theo không bỏ, may mắn gặp được Thảm đạo hữu, nếu không hôm nay chúng ta tám thành khó mà may mắn thoát khỏi." Đại hán họ Chân cũng không phát giác thần sắc Thảm Lạc biến hóa, tiếp tục nói.

"Tu vi Kính Yêu này đã đạt tới Xuất Khiếu hậu kỳ, thần thông phản xạ xác thực quý dị, khó mà địch nổi. Thực lực đầu Lệ Yêu kia còn trên cả Kính Yêu, đã đạt tới loại cảnh giới nào? Chẳng lẽ đã đặt chân vào Đại Thừa kỳ?" Thảm Lạc đã tỉnh táo lại, truy vấn.

"Hắn không phải, theo tại hạ quan sát, thực lực con Lệ Yêu kia hẳn là Xuất Khiếu kỳ đỉnh phong, nếu không chúng ta làm gì còn mệnh mà trốn." Hán tử họ Chân nói.

Thảm Lạc tưởng tượng cũng cảm thấy có lý, khẽ vuốt cằm.

"Chỗ Động Thiên kia ở nơi nào đáy biển?" Hắn lập tức hỏi.

"Ồ chỗ này." Hán tử họ Chân lấy ra một phân hải đồ, chỉ chỗ đánh dấu phía trên.

Thảm Lạc xem xét, liền nhớ kỹ trong lòng, chỗ đó vừa vặn trên đương đi La Tinh quần đảo.

"Tốt, ta sẽ đi chỗ này tìm xem, đa tạ Chân đạo hữu chỉ điểm." Hắn nói một tiếng, quay người bay trở về phi thuyền màu trắng.

Bạch Tiêu Thiên đã sớm nghe hai người đối thoại, bảm niệm pháp quyết thúc giục phi thuyền dưới thân, sau một tiếng gào thét, phi thuyền màu trắng hóa thành một đạo bạch hồng, vọt về phương nam.

Thấy hai người Thảm Lạc rời đi, bọn đại hán họ Chân căng cứng lúc này mới trầm tĩnh lại.

"Chân huynh, vì sao ngươi nói chỗ động quật đáy biển kia cho người này, dù chúng ta không phải đối thủ Lệ Yêu kia, cũng có thể mời người giúp một tay, lại dò xét nơi đó. Bây giờ họ Thảm này biết được việc này, đâu còn phần cho chúng ta, những ngày qua, chẳng lẽ chúng ta bận rộn không công." Lão giả râu đen kia nhin không được phàn nàn.

"Hô Diên huynh đừng vội, ngày đó chui vào động quật đáy biển, ta ở gần Lệ Yêu kia nhất, thấy rõ ràng, Lệ Yêu kia cũng không phải là Xuất Khiếu kỳ đỉnh phong, mà đã đạt đến Đại Thừa kỳ. Hẳn là trước đây không lâu nó mới đột phá, cảnh giới bất ổn, lúc này mới không đuổi theo. Họ Thâm kia tiến vào nơi đó, cùng Lệ Yêu kia nhất định có một phen kịch đấu, chúng ta lặng lẽ theo sau, chờ bọn hắn đấu lưỡng bại câu thương, lại ngồi ngư ông đắc lợi, há không tốt sao." Lúc này trên mặt hán tử họ Chân nào còn vẻ khiêm cung như lúc đối mặt Thâm Lạc, khóe miệng lộ ra nụ cười âm lãnh quỷ quyệt.

"Nguyên lai Chân huynh đã sớm dự tính, là ta quá lo lắng. Nếu thế, chúng ta lặng lẽ đi theo sau." Lão giả râu đen giật mình, lập tức không dám nói.

"Chờ một chút, pháp bảo họ Thâm kia lợi hại, thần thông hàn băng càng cường đại dị thường, chưa hẳn sẽ bại bởi Lệ Yêu kia. Dù hẳn cùng Lệ Yêu kia lưỡng bại câu thương, lấy thực lực chúng ta, thật có thể làm gì được bọn hắn?" Nam tử trung niên áo xanh bên cạnh đột nhiên mở miệng nói, mặt lộ vẻ chần chờ, nhìn xem đám lượng không lớn.

Hai tên tu sĩ Ngung Hồn kỳ kia đứng sau lưng nam tử mặc thanh bào, hiển nhiên như thiên lôi sai đâu đánh đó.

"Lý huynh không cần lo lắng việc này, vài ngày trước ta kết bạn cùng Mân thiếu tông chủ Kim Dương tông, người này đang ở tại phụ cận, ta sẽ đưa tin cho hắn, mời đồng hành, có hắn tương trợ, có thể bảo vệ vạn vô nhất thất." Hán tử họ Chân cười hắc hắc nói, lấy ra một khối truyền âm phù màu trắng.

Nghe lời này, mấy người khác mới yên lòng lại, thu hồi thi thể yêu thú Thâm Lạc tặng cho, vội vàng rời đi.

...

Chương 922: Nội tình

Trong khi đám hán tử họ Chân nói chuyện, Thảm Lạc cùng Bạch Tiêu Thiên đã bay ra trăm dặm, Thảm Lạc báo vị trí động quật đáy biển cho Bạch Tiêu Thiên, sau đó trở về đuôi thuyền ngồi xuống.

Hắn bấm niệm pháp quyết vung lên, lần nữa mở ra lồng ánh sáng màu trắng kia, bao thân hình hắn vào bên trong.

Làm xong những thứ này, tay hắn nhấc lên, trước người hiện lên kim quang, một tòa băng điêu màu lam trống rỗng hiện ra, chính là con Kính Yêu bị đóng băng kia.

Thảm Lạc đánh giá yêu này, khoe miệng hiện ra vẻ tươi cười, không thi pháp làm tan băng, tay đè lên đỉnh đầu nó, vận hành Thông Linh Dịch Yêu thuật.

Trong kẽ nứt kia Lệ Yêu quan hệ đến Tuyết Phách Đan, bất luận thế nào hắn cũng không thể buông tha, mặc dù hán tử họ Chân nói Lệ Yêu chỉ có Xuất Khiếu đỉnh phong, nhưng hắn cũng không dám chủ quan, nên quyết ý thu Kính Yêu này làm thông linh thú, đồng thời hỏi thăm một chút tình huống Lệ Yêu kia.

Về phần hán tử họ Chân nói, trong động quật đáy biển có linh tài bảo vật, hắn cũng không quá để ý.

Vô số phù văn màu đen từ lòng bàn tay của hắn bắn ra, không ngừng chui vào đầu Kính Yêu.

Toàn thân Kính Yêu bị băng cứng đông kết, không thể động đậy, ánh mắt còn có thể động đậy, hiện ra vẻ thống khổ.

Tu vi Thảm Lạc tương đương Kính Yêu này, mà lại Thông Linh Dịch Yêu thuật của hắn đã đại thành, Kính Yêu bị hắn cầm cố lại, các mặt đều tuyệt đối ở thế yếu.

Sau một lát, Kính Yêu đành bất đắc dĩ khuất phục, đáp ứng làm thông linh thú Thâm Lạc.

Thâm Lạc cô đọng thông linh ẩn ký, rót vào thể nội Kính Yêu, sau đó phát tay hóa giải băng cứng màu lam quanh người nó.

Kính Yêu được tự do, nhưng thân thể nó đã bị hàn khí Điện Thương Hải làm bị thương không nhẹ, nhiều chỗ thân thể bị đông nứt ra, kinh mạch cũng bị thương không nhẹ, bộ dạng uể oải suy sụp.

Con Kính Yêu này đã là linh thú của mình, Thâm Lạc tự nhiên phải chiếu khán một hai, đưa tay đặt trên thân nó, một cỗ pháp lực tinh thuần rót vào thể nội Kính Yêu, nhanh chóng du tẩu một vòng, hút hết hàn khí thể nội nó.

Hắn cũng không dừng tay, lấy ra một tấm phù lục chữa thương bóp nát, một đoàn lực quang dung nhập vào thân thể Kính Yêu.

Bên ngoài thân Kính Yêu hiện ra từng tia từng tia lực quang, vết thương nhanh chóng khép lại, toàn thân lập tức nổi lên lam quang sáng tỏ, loá cả mắt, sau đó lam quang kia nhanh chóng ảm đạm biến mất, hiện ra một nữ tử mặc váy tím cao gầy, mắt xanh tóc trắng, trên trán còn buộc lên một cái đai ngọc khảm nạm hạt châu màu tím, nhìn vũ mị lại mang theo mấy phần Tinh Linh cổ quái.

"Tham kiến chủ nhân." Thần sắc Kính Yêu phức tạp nhìn Thâm Lạc một chút, sau đó uyển chuyển quỳ gối, thanh âm vậy mà thanh thúy êm tai, như hoàng oanh minh xướng.

"Không cần đa lễ, mặc dù ta thu ngươi làm linh thú, nhưng sẽ không sai khiến ngươi, ngày sau lúc chiến đấu giúp ta một chút sức lực là được." Thâm Lạc trấn an.

Hình thể Kính Yêu tiếp cận Nhân tộc, linh trí vượt xa yêu thú bình thường, tính tình có chút ôn hòa, ngày thường đều giấu ở nơi bí ẩn Đông Hải khổ tu, cực ít đi ra trên chóc thị phi. Lần này nếu không có bọn hán tử họ Chân ba phen mấy bận xâm nhập chỗ ở của nàng, nàng cũng sẽ không ra truy sát.

Đáng tiếc trong lúc nàng tức giận, mấy trăm năm lần đầu đi ra đã gặp phải Thâm Lạc, thu làm linh thú, trong lòng ủy khuất khó nói nên lời.

"Vâng." Nàng nghe Thâm Lạc nói lời này, lúc này mới dễ chịu hơn nhiều,

đáp ứng.

"Ta lại hỏi ngươi, trong kẽ nứt kia, con Lệ Yêu kia có quan hệ thế nào với ngươi? Tu vi của nó thế nào?" Thẩm Lạc thấy Kính Yêu tiếp nhận tình cảnh trước mắt, âm thầm gật đầu, mở miệng hỏi thăm.

Kính Yêu nghe lời này, thần sắc biến đổi, ngập ngừng nói không nên lời.

"Làm sao? Không muốn nói sao? Xem ra ngươi và Lệ Yêu kia quan hệ có chút thân cận, nếu như thế, ta cũng không miễn cưỡng ngươi." Thẩm Lạc hừ một tiếng, hai mắt đại phóng thanh quang, chỗ sâu trong con ngươi hình khuyển văn âm màu xanh như gió lốc chuyển động.

Kính Yêu nhìn trúng ánh mắt Thẩm Lạc, tầm mắt lập tức trời đất quay cuồng lên.

Nàng lập tức kinh hãi, lập tức muốn dời ánh mắt đi, nhưng con mắt đã bị thanh quang Huyền Âm Mê Đồng nhiếp trụ, thân thể cũng không thể khống chế, không cách nào động đậy mảy may.

Thẩm Lạc thôi động Huyền Âm Mê Đồng, thanh quang trong mắt lập tức huyền tượng, đồng thời nhanh chóng chớp động, như là Vạn Hoa Đồng.

Thần tình trên mặt Kính Yêu vùng vẫy mấy lần, rất nhanh trở nên chất phác, phảng phất biến thành khôi lỗi.

Thẩm Lạc thấy vậy, cảm thấy mừng thầm.

Hắn vừa mới thúc giục mê hồn Huyền Âm Mê Đồng, quả nhiên uy lực cực lớn, trong chớp mắt đã thu phục đầu Kính Yêu tu vi không kém này.

"Tu vi con Lệ Yêu kia thế nào?" Hắn rất nhanh thu lại tạp niệm, hỏi.

"Nàng vài ngày trước... Vừa mới tiến giai... Đại Thừa kỳ... Đang củng cố tu vi..." Kính Yêu một mặt bình tĩnh, hai mắt vô thần, máy móc nói.

"Đã tiến giai Đại Thừa kỳ!" Thẩm Lạc nhíu mày lại, nhưng cũng không quá để ý.

Lấy tu bi hắn hiện tại, lại thêm vài kiện trọng bảo trên thân, cũng không sợ tu sĩ Đại Thừa kỳ, huống chi hắn còn có Nguyên Khâu cùng Bạch Tiêu

Thiên tương trợ.

"Người cùng Lệ Yêu kia quan hệ thế nào?" Hấn tiếp tục hỏi.

"Ta cùng Lệ Yêu... Chính là bạn cũ nhiều năm quen biết... Khi còn bé ẩn giấu kín tại... Trong động quật đáy biển tu luyện... Tình như tử muội..."
Kính Yêu hờ hững nói.

"Lệ Yêu kia am hiểu loại thần thông nào? Có thủ đoạn gì lợi hại không?"
Thẩm Lạc nói thềm một tiếng khó trách, lập tức truy vấn.

"Nàng am hiểu thần thông hàn băng Thủy thuộc tính... Lệ Yêu chính là oán khí hoá hình... Trong nước mắt của nàng ẩn chứa oán khí cường đại... Người bị nó đánh trúng sẽ tinh thần hỗn loạn, lâm vào trong điên cuồng..."
Kính Yêu dờ dẫm nói.

"Nước mắt? Oán khí?" Mặt Thẩm Lạc lộ vẻ dị dạng.

Lúc trước điểm chủ Nhất Dược trai kia nói tới Lệ Yêu châu, chính là nước mắt Lệ Yêu biến thành một loại hạt châu, không ngờ trong nước mắt còn ẩn chứa oán khí có thể khiến người ta điên cuồng.

Về phần thần thông hàn băng Lệ Yêu, thân hấn phụ tuyền học Điện Thương Hả, cũng không quá để ý.

Hấn lại hỏi thăm vài chuyện về Lệ Yêu, cùng thần thông Kính Yêu, lúc này mới thu hồi Huyền Âm Mê Đòng.

"Người đã làm gì ta?" Vẻ dờ dẫm trong mắt Kính Yêu nhanh chóng tán đi, khôi phục thanh minh, hốt hoảng hỏi, tựa hồ không nhớ rõ chuyện mới vừa phát sinh.

"Ta làm cái gì ngươi không cần hỏi, lại đợi ở một bên đi." Thẩm Lạc đương nhiên sẽ không giải thích, nhàn nhạt phân phó một câu.

Bây giờ Kính Yêu bị quản chế, đành phải sợ hãi đứng ở một bên.

Vào thời khắc này, lồng ánh sáng màu trắng quanh người hấn đột nhiên chấn động một cái.

Thẩm Lạc bấm niệm pháp quyết tán đi vòng bảo vệ màu trắng quanh

người, Bạch Tiêu Thiên đang đứng ở bên ngoài.

"Thảm huynh, đã đến chỗ vị trí động quật đáy biển kia." Bạch Tiêu Thiên hơi kinh ngạc nhìn Kính Yêu một chút, sau đó nói với Thảm Lạc.

Thảm Lạc gật gù đầu, nhìn xuống hải vực phía dưới, thần thức khuếch tán ra dò xét đáy biển.

Đáy biển này phi thường phức tạp, rãnh biển, đáy đại dương có khắp nơi, nhất thời không thể tìm tới kẽ nứt kia, xem ra vị trí đó phi thường bí ẩn.

Hắn cũng không phí sức tìm kiếm, nhìn về phía Kính Yêu bên cạnh, mở miệng nói: "Dẫn đường."

Kính Yêu không thể làm gì, thả người nhảy vào trong biển, kín đáo đi tới đáy biển.

Thảm Lạc và Bạch Tiêu Thiên thu hồi phi thuyền, đi theo.

Hai người một yêu rất nhanh chui vào đáy biển, đi tới chỗ kẽ nứt đáy biển vắng vẻ kia, bên trong là một mảnh đen kịt, căn bản nhìn không bao xa.

Thân hình Kính Yêu thoát một cái chui vào trong đó, thân hình biến mất trong hắc ám.

Chương 923: Chim sẻ núp đằng sau

"Thảm huynh, yêu này đáng tin không? Ai cũng muốn đẩy chúng ta vào cạm bẫy?" Bạch Tiêu Thiên nhìn vết nứt đáy biển sâu không thấy đáy, có chút bận tâm truyền âm hỏi.

"Bạch huynh yên tâm, nó đã bị ta gieo xuống thông linh ấn ký, bây giờ đã là linh thú của ta, mọi cử động đều trong lòng bàn tay của ta, nếu có dị tâm, ta là người biết đầu tiên." Thâm Lạc truyền âm trả lời.

Bạch Tiêu Thiên nghe lời này, mặt hiện vẻ kinh ngạc.

Thông linh thuật thu phục tiêu vật, các môn phái đều có, nhưng thời gian ngắn ngủi như thế đã có thể thu phục một đầu yêu vật tu vi ngang bằng mình, thực sự khiến cho người ta có chút khó tin.

"Thảm huynh những năm qua đều một thân một mình tu luyện, nhưng hẳn biết được bí thuật thân thông còn nhiều hơn ta, xem ra hẳn mang không ít bí mật, sớm đã không phải tu sĩ bình thường có thể so sánh." Bạch Tiêu Thiên thàn than một tiếng, nhưng cũng cao hứng thay cho vị bằng hữu Thâm Lạc có được tạo hóa này.

Hai người lập tức tiến vào kẽ nứt đáy biển, theo sát sau con Kính Yêu kia.

Trong kẽ nứt quanh co, hai người một yêu lặn xuống một khắc đồng hồ, lúc này mới dừng lại.

Kẽ nứt nơi đây phi thường lớn, rộng mười mấy trượng, kẽ nứt cũng đã đến cuối, bất quá một cái động quật ẩn giấu đáy biển xuất hiện ở phía trước.

Bên trong tòa hang động này không còn bóng tối, ần ần lộ ra một trận quang mang màu trắng, mà bên trong lại quang co sâu thẳm, từ cửa hang nhìn không thấy đáy.

"Lệ Yêu ở bên trong, chủ nhân, ta không biết ngài vì sao muốn đối phó Lệ Yêu, bất quá có thể đừng làm tổn thương tính mệnh nàng được không? Tiêu

tỳ vĩnh cảm đại ân!" Kính Yêu đột nhiên "Bịch" một tiếng, quỳ xuống trước mặt Thẩm Lạc, nước mắt chảy ra cầu khẩn.

"Yên tâm đi, ta cũng không có ý hại Lê Yêu, chỉ là có chuyện muốn mời nàng hỗ trợ." Thẩm Lạc cười nhạt nói.

"Đa tạ chủ nhân, đa tạ chủ nhân!" Lúc này Kính Yêu mới nín khóc mỉm cười, vui mừng liên tục bái tạ Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc không để ý đến Kính Yêu, ngược mắt nhìn động quật sâu thẳm, hơi trầm ngâm một lát, lật tay lấy ra một xấp trận kỳ trận bàn, chính là Lương Nghi Vi Trần Trận mà Hắc hùng tinh cho.

Hắn đạt được bộ trận pháp này xong, còn chưa dùng qua, tu vi Lê Yêu này đã đến Đại Thừa kỳ, ngược lại là đôi tượng để thử Lương Nghi Vi Trần Huyền Trận này.

Hắn nhanh chóng bận rộn tại cửa hang, Bạch Tiêu Thiên cũng biết sơ về pháp trận nên tiến lên hỗ trợ.

...

Giờ khắc này, trên đá ngầm đảo san hô cách Thẩm Lạc hai người mấy vạn dặm, đám sáu người đại hán họ Chân lẳng lẳng đứng tại đó, lo lắng chờ đợi.

Sau một lát, một chút ngân quang xuất hiện ở phía xa chân trời, sau một khắc, lóe lên ánh bạc đã đến trước sáu người, tốc độ nhanh không thể tưởng tượng nổi, lại là một phi toa màu bạc lớn vài chục trượng.

Hai bóng người đứng ở phía trên, một người là thanh niên tay cầm bạch phiến, một người khác là hòa thượng áo bào đỏ tai to mặt lớn, tay cầm một cây thiền trượng tích vòng kim hoàng, kim quang lóng lánh, cách thật xa đã có thể cảm ứng được uy áp hùng hậu nặng nề trong đó.

Thanh niên cầm quật trắng này không phải ai khác, chính là Mân công tử mà Thẩm Lạc lúc trước gặp tại Nhất Dược trai Lưu Ba đảo.

"Chân Nam Như, ngươi đưa tin để cho ta tới, có chuyện gì?" Mặt mũi thanh niên cầm quật trắng tràn đầy vẻ kiêu căng.

Y chính là thiếu tông chủ Kim Dương tông ở Đông Hải. Kim Dương tông mặc dù không thể so sánh cùng đại phái như Phổ Đà sơn, Hóa Sinh tự, nhưng thế lực cũng khá lớn, trong môn có tu sĩ Đại Thừa tọa trấn, đối với các tán tu như đại hán họ Chân tự nhiên mang theo một cảm giác ưu việt.

Nhìn thấy bộ dạng thanh niên cầm quạt trắng như thế, bọn đại hán họ Chân rất là bất mãn, nhưng hiện tại bọn họ muốn cầu cạnh đối phương, nên không biểu lộ ra.

"Tại hạ xin mời Mân thiếu chủ tới, tự nhiên là có đại sự thương lượng, không biết vị đại sư này là?" Đại hán họ Chân cười ha ha, xoay chuyển ánh mắt nhìn về phía hòa thượng áo bào đỏ bên cạnh.

Khí tức hoà thượng này sâu không lường được, khiến gã không khỏi chú ý tới.

"Vị này là Bảo Tướng thiền sư Huyền Quy đảo, hảo hữu gia phụ, đang giúp ta làm một việc nên cùng đến đây." Thanh niên cầm quạt trắng rất khó chịu đối với hành vi đại hán họ Chân thừa nước đục thả câu, nhưng hòa thượng áo bào đỏ là một tiền bối của y, không thể cứ như vậy lãng quên qua, đành nhân nhượng giới thiệu.

Bọn đại hán họ Chân đã nghe qua địa danh Bảo Tướng thiền sư, người này rất có danh khí ở đường biển Đông Hải, đã đạt đến Đại Thừa kỳ, chỉ là người này rất ít đi lại bên ngoài, nên người quen biết không nhiều.

"Nguyên lai là Bảo Tướng tiền bối, bọn vãn bối xin bái kiến." Một đoàn người vội vàng hành lễ.

"Các vị thí chủ khách khí." Hòa thượng áo bào đỏ ngược lại rất hòa ái, không chút tỏ vẻ, hai tay chấp trước ngực đáp lễ lại.

"Được rồi, nói nhảm thì miễn đi, mau nói, mời ta tới làm gì?" Thanh niên cầm quạt trắng rất không kiên nhẫn nói.

"Mân thiếu chủ còn nhớ ngày đó tại Nhất Dược trai Lưu Ba thành gặp phải tiểu tử họ Thẩm kia không?" Đại hán họ Chân không tiếp tục thừa nước đục thả câu, hỏi.

"Người nói cái tên kia! Hại ta ở trước mặt mọi người mất hết mặt mũi, tội đáng chết vạn lần! Chỉ tiếc ngày đó ta còn có chuyện quan trọng trên thân,

không ở Lưu Ba đảo tìm hãn xúi quẩy. Làm sao, ngươi có tung tích của người này?" Thanh niên cầm quạt trắng nghe lời này, sắc mặt lạnh lẽo nói.

"Đúng vậy, chúng ta vừa mới gặp hãn, hãn..." Đại hán họ Chân kể lại chuyện đã gặp Thảm Lạc, cùng dự định tiếp theo của bọn chúng, cũng không giấu diếm hành vi muốn lấy oán trả ơn.

Đường biển Đông Hải coi thường chuyện đạo nghĩa, loại chuyện này đã sớm nhìn nhiều thành quen.

"Cái gì! Lệ Yêu Đại Thừa kỳ!" Nghe những lời này, thanh niên cầm quạt trắng còn chưa đáp lại, ánh mắt Bảo Tướng thiên sư bên cạnh lại sáng lên, lên tiếng kinh hô.

"Không sai, con Lệ Yêu kia vừa mới đột phá Đại Thừa kỳ." Đại hán họ Chân gật đầu nói, cảm thấy mừng thầm.

Nhìn dáng vẻ Bảo Tướng thiên sư này, tựa hồ rất là coi trọng Lệ Yêu, nếu như có thể mượn cơ hội kéo lão vào, lần hành động này sẽ vạn vô nhất thất

"Tốt, đã có yêu này tại đây, bản tăng cùng Môn thiếu chủ có thể giúp đỡ bọn ngươi một chút sức lực, những vật khác các ngươi cứ việc cầm đi, bất quá con Lệ Yêu này phải giao cho bản tăng." Trong mắt Bảo Tướng thiên sư loé lên dị sắc nói.

"Không vấn đề." Bọn đại hán họ Chân vốn chỉ không ở trên con Lệ Yêu kia, lập tức đáp ứng.

"Nếu Bảo Tướng đại sư đáp ứng các ngươi, Môn môn tự nhiên sẽ không cự tuyệt, sau khi chuyện thành công ta muốn tiểu tử họ Thảm kia, còn có một nửa bảo vật trong động quật đáy biển!" Thanh niên cầm quạt trắng cũng mở miệng nói.

"Không vấn đề." Bọn đại hán họ Chân cảm thấy thịt đau, nhưng có thể cầm tới một nửa bảo vật trong động quật, thu hoạch cả bọn cũng cực lớn, nên đáp ứng.

"Nếu thế, các ngươi hãy lên Xuyên Vân Toa của ta, lập tức xuất phát, chậm sợ sinh biến!" Bảo Tướng thiên sư tựa hồ phi thường nóng vội, bậm niêm pháp quyết điểm một cái lên Ngân Toa, Ngân Toa lập tức biến lớn gấp đôi.

Bọn đại hán họ Chân đều bay lên ngọc toa, ngọc toa loé ngân quang hóa thành một đạo lưu tinh màu bạc, vọt tới nơi xa.

...

Trước đây biển động quật, Thảm Lạc cùng Bạch Tiêu Thiên còn đang bố trí pháp trận.

Lưỡng Nghi Vi Trần Pháp Trận này mặc dù là phiên bản đơn giản hóa, vẫn phi thường phức tạp, hai người bận rộn nửa canh giờ, mới khó khăn lắm bố trí được một nửa.

"Chủ nhân, có người đến, số lượng không ít!" Kính Yêu bên cạnh đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên, trong mắt loé lên lãnh mang nói.

Nàng nhiều năm ở tại phiên động quật đáy biển này, vì an toàn, trong khe nứt đáy biển bố trí rất nhiều thủ đoạn cảnh giác.

"Tới là ai?" Thảm Lạc hơi nhướng mày.

Kính Yêu lật tay lấy ra tấm gương màu lam kia, hai tay nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, mặt kính lóe lên vài cái, hiện ra bảy tám đạo thân ảnh, chính là đoàn người đại hán họ Chân, thanh niên cầm quạt trắng.

Tâm tư Thảm Lạc nhảy cảm cỡ nào, hơi suy nghĩ, liền minh bạch bọn hán tử họ Chân tại sao lại theo đuôi đến đây, nguyên lai muốn làm chim sẻ, còn kéo theo hai kẻ giúp đỡ.

Hắn cười lạnh một tiếng, lật tay lấy ra Lưỡng Nghi Vi Trần Phù, ném vào trong huyền trận vừa bố trí một nửa.

Huyền trận lập tức toả ra bạch quang sáng tỏ, bao phủ lại toàn bộ cửa hang.

Chương 924: Lệ Yêu

"Tới thật đúng lúc, để cho ta kiểm tra một chút năng lực huyền hoá của Lương Nghi Vi Trần Huyền Trận này." Thảm Lạc đôi chủ ý, hai tay bấm niệm pháp quyết liên tục.

Huyền trận màu trắng lập tức biến đổi, pháp trận biến mất không còn tăm tích, một tầng sương mù màu trắng hiện hiện ra, tràn ngập toàn bộ cửa hang, mà chỗ sâu sương trắng thì hiện ra cảnh tượng đầu pháp kịch liệt, các loại quang mang kịch liệt xung đột, chỉ là cách một tầng sương trắng, nhìn không rõ ràng.

Tiếng vang cùng sóng pháp lực kịch liệt từ trong sương trắng không ngừng truyền ra, không khác chút nào với chân thực.

Thảm Lạc hài lòng gật đầu, bản Lương Nghi Vi Trần Huyền Trận đơn giản hóa này có uy lực mặc dù kém xa Lương Nghi Vi Trần Trận chân chính, nhưng thôi động lại nhẹ nhõm hơn nhiều.

Bạch Tiêu Thiên nhìn thấy huyền cảnh dĩ giả loạn chân này, kinh ngạc há hốc miệng, đang muốn nói gì.

"Những người kia đã đến, tiến vào trận rồi." Thảm Lạc phát tay phát ra một cỗ lam quang, quán lấy Bạch Tiêu Thiên cùng Kính Yêu, tiến vào trong sương trắng, biến mất không thấy gì nữa.

Ba người biến mất không lâu, một đám người từ phía trên bay xuống, rơi vào chỗ bí mật ngoài động, chính là bọn đại hán họ Chân.

Nhìn thấy tình cảnh trong sơn động, mấy người đều vui mừng.

"Hắc hắc, hết thấy quả nhiên như Chân huynh dự liệu, họ Thảm kia cùng Lệ Yêu đang đấu nhau." Lão giả râu đen kia gấp gấp nhất, lập tức muốn đi vào.

"Hô Diên huynh đừng vội, để bọn hán tái đấu một trận, phân ra thắng bại

rồi chúng ta lại vào cũng không muộn." Đại hán họ Chân vội vàng ngăn lại.

"Chân huynh nói đúng, là ta vội vàng xao động." Lão giả râu đen cũng ý thức được chính mình quá nóng vội, áy náy cười một tiếng nói.

"Chờ cái gì chứ, có bọn thiếu chủ cùng Bảo Tướng thiên sư ở đây, chỉ là một tiểu tử Xuất Khiếu hậu kỳ cùng một Lê Yêu vừa mới vào Đại Thừa kỳ thì tính là gì." Thanh niên cầm quạt trắng khép lại quạt xếp, cười lạnh nói, một bộ dạng coi trời bằng vung.

Bảo Tướng thiên sư kia cũng rất là cẩn thận, nhìn chằm chằm sương trắng trong động khẩu, lông mày cau lại.

"Sao vậy? Đại sư ngài nhìn ra vấn đề gì sao?" Thanh niên cầm quạt trắng mặc dù nhìn mắt cao hơn đầu, ngang ngược càn rỡ, bên trong lại phi thường giáo hoạt, nhìn thấy thần sắc Bảo Tướng thiên sư, lập tức hỏi.

Bảo Tướng thiên sư không trả lời y, vẫn như cũ nhìn trong động, trầm ngâm không nói.

Tình huống chiến đấu trong sương trắng mặc dù chân thực, sóng pháp lực kịch liệt cũng không sơ hở chút nào, nhưng lão vẫn cảm thấy nơi này có vấn đề.

"Không ngoài lại có tu sĩ Đại Thừa kỳ, Lương Nghi Vi Trần Huyền Trận này chỉ bố trí một nửa, xem ra muốn lừa bọn họ tiến vào trận không được rồi, vậy cải biến một chút thủ đoạn." Trong Lương Nghi Vi Trần Trận, Thâm Lạc nhìn thấy cảnh này, thâm thở dài, hai tay bấm niệm pháp quyết.

Trong động khẩu, bạch quang bỗng nhiên trở nên sáng thêm mấy lần, bắn ra phía ngoài, chiếu sáng bên ngoài mấy chục trượng, những sương mù màu trắng trong pháp trận kia càng nhanh chóng xoay quanh, phát ra tiếng gào thét ô ô.

Bọn thanh niên cầm quạt trắng cùng đại hán họ Chân giật mình, vội vàng tránh né sang chỗ tối, không để những bạch quang kia bắn trúng.

"Không đúng, mau rời nơi này!" Bảo Tướng thiên sư lên tiếng kinh hô.

Lực chú ý mấy người đều bị bạch quang cửa hang hấp dẫn, mặt đất dưới chân bọn họ chẳng biết lúc nào hiện ra từng đường vân màu trắng, nhìn

phong cách cổ xưa lại thần bí.

"Không hổ là tu sĩ Đại Thừa kỳ, quả nhiên cảnh giác, đáng tiếc đã trễ!" Trong pháp trận, Thẩm Lạc cười lạnh một tiếng, hai tay biến đổi pháp quyết.

Những đường vân màu trắng kia đột nhiên toả ra bạch quang sáng tỏ, bao phủ đoàn người vào trong đó.

Thanh niên cầm quạt trắng, đại hán họ Chân, bao gồm Bảo Tướng thiên sư thấy hoa mắt, chờ bọn chúng bùng tỉnh, đã xuất hiện ở một nơi sương trắng lượn lờ.

"Đây là nơi nào?" Thần sắc thanh niên cầm quạt trắng đại biến, hoảng sợ nhìn quanh.

Mấy người đại hán họ Chân cũng như vậy, chỉ có Bảo Tướng thiên sư xem như trấn định.

"Xem ra nơi này là một pháp trận, chúng ta đã xem thường tiểu tử họ Thẩm kia rồi." Bảo Tướng thiên sư trầm giọng nói, thiên trượng màu vàng trên tay bỏ ra bốn phía như thiểm điện.

Bốn bóng trượng màu vàng dài mười mấy trượng bắn nhanh ra như điện, đánh vào trong sương trắng chung quanh.

"Ầm ầm" vài tiếng nổ vang, bốn cỗ gió lốc màu vàng phóng lên tận trời, nhưng toàn bộ không gian màu trắng chỉ nhẹ nhàng nhoáng một cái, lập tức ổn định lại.

Bảo Tướng thiên sư nhìn thấy cảnh này, sắc mặt triệt để lạnh lùng, tiếp tục thôi động thiên trượng màu vàng công kích pháp trận.

Những người khác thấy vậy, cũng nhao nhao động thủ.

Thanh niên cầm quạt trắng há miệng phun ra sáu đạo phi kiếm màu đỏ, tạo thành một kiếm trận màu đỏ, hung hăng chém về phía không gian màu trắng chung quanh.

Đại hán họ Chân lật tay lấy ra một hỏa hồng hồ lô, bấm niệm pháp quyết thúc giục, một mảnh đất cát xích hồng bắn ra, mỗi một khóa lớn chừng hạt

đâu, rơi vào không trung liền đón gió dài ra, trong nháy mắt nổi thành một mảnh, hình thành một đoàn hoả vân to lớn.

Mà lão giả râu đen tể ra một thanh Quỷ Đầu Đại Dao đen nhánh, phát ra tiếng quỷ khiêu thê lương ô ô, chung quanh thân đao còn quấn quanh tầng âm hoả màu đen, hung hăng chém về phía màn sáng màu trắng.

Nam tử trung niên áo xanh cùng hai tên tu sĩ Ngung Hồn kỳ kia tạo thành một trận hình tam tài, hợp lực thôi động tấm bia đá màu vàng đất kia, vô số lôi cầu màu vàng đất từ đó bắn ra như mưa, theo sát sau những người khác.

Cuối cùng nữ tử váy vàng kia tể ra trên đỉnh đầu một trường phiên màu vàng, lá cờ thêu một đồ án, thoát nhìn là một bình lưu ly màu vàng.

Nữ tử váy vàng thi pháp thôi động, trường phiên màu vàng vũ động, một mảnh kim quang sáng như gương từ trên lá cờ bắn ra, chém về phía không gian màu trắng chung quanh.

Mấy người công kích đều không yếu, đáng tiếc cấm chế không gian màu trắng này dị thường cứng cõi, trừ tóe lên điểm điểm gợn sóng, không có bất kỳ hiệu quả gì.

Chỗ sâu không gian màu trắng, Thẩm Lạc cười lạnh.

Lưỡng Nghi Vi Trần Huyền Trận này mặc dù chỉ bố trí một nửa, nhưng uy lực trận này cỡ nào, bằng vào tu vi đấm Bảo Tượng thiên sư mơ tưởng dùng man lực phá vỡ.

Bất quá tùy ý để mấy người ở chỗ này oanh kích thì cũng không ổn.

Hắn quay đầu nhìn về phía chỗ sâu động quật, bấm tay một cái.

Một đạo kiếm khí màu đỏ thô to từ trong trận bắn ra, lóe lên một cái rồi biến mất chui vào chỗ sâu động quật.

"Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn, một đoàn xích quang ở đó bộc phát ra, vô số đá vụn to nhỏ rơi xuống, khiến hơn phân nửa động quật bị rung sụp, vùi lấp.

Một tiếng thét bén nhọn từ chỗ sâu động quật truyền đến, sau đó một đoàn lam quang hùng vĩ vô cùng nhanh chóng bắn ra, một tiếng ầm vang đánh

vỡ đá vụn vùi lấp động quật, ngừng lại ngay lối vào.

Lam quang lóe lên phiêu tán, hiện ra một yêu mị toàn thân màu lam.

Yêu này hiện ra hình người, mặc quần dài màu lam, làn da và tóc cũng hiện ra màu lam, toàn thân đều một màu lam, nhìn rất là quý dị.

Mà dung mạo của nó kiều mị, nhất là một đôi mắt to, cực kỳ linh động có thần, nhưng trên mặt tràn đầy sát khí, trong ánh mắt lộ ra ba phần quật cường, bảy phần hung ác.

"Đây là Lệ Yêu?" Thẩm Lạc dò xét hai mắt yêu mị màu lam này.

Lệ Yêu nhìn bạch quang tràn ngập toàn bộ cửa động, nhất thời không động thủ.

Nàng mặc dù chán ghét tu sĩ Nhân tộc, nhưng cũng thừa nhận bọn hấn nắm giữ lực lượng cường đại, đoàn bạch quang này cho nàng áp lực rất lớn, nên không khinh suất xuất thủ.

"Nhìn bên này cũng phải phí chút công phu." Thẩm Lạc thở dài, lần nữa bấm tay điểm một cái

Một thanh phi kiếm màu đỏ từ trong bạch quang bắn nhanh ra như điện, hóa thành một đạo cầu vồng màu đỏ, chém tới Lệ Yêu.

Chương 925: Đồ Chơi

Dưới chân Lệ Yêu hiện ra một đoàn lam quang giống như chất lỏng, thân hình trong nháy mắt dung nhập vào bên trong, biến mất không thấy gì nữa. Sau một khắc, mặt đất bên ngoài cách hai ba mươi trượng loé lên lam quang, thân hình Lệ Yêu từ đó bốc lên

Thế nhưng đạo kiếm hồng màu đỏ kia nhoáng một cái biến mất, như thuấn di xuất hiện trên đỉnh đầu Lệ Yêu, kiếm quang đại phóng.

Trong chốc lát, tiếng xé gió vang lớn!

Mấy trăm đạo kiếm ảnh màu đỏ trông rỗng xuất hiện, như mưa chụo xuống Lệ Yêu.

Lệ Yêu giận dữ, há miệng phun một cái, một đoàn băng diễm màu lam bắn ra, nhanh chóng phồng lớn, trong chớp mắt mở rộng đến mấy chục trượng, bao phủ tất cả kiếm ảnh.

Nhưng giờ phút này, trên mặt đất bên chân nàng lóe lên hiện ra đạo đạo trận văn màu trắng, trước mắt loé lên bạch quang, sau đó cũng xuất hiện trong không gian màu trắng, mà lại vừa lúc cách bọn Bảo Tướng thiên sư không xa.

Mảnh băng diễm màu lam to lớn kia cũng bị thu vào không gian màu trắng, chụo xuống bọn Bảo Tướng thiên sư.

"Lệ Yêu!" Bảo Tướng thiên sư nhìn thấy Lệ Yêu cùng mảnh lớn băng diễm màu lam lập tức kinh hãi, thiên trượng màu vàng trong tay đại phóng kim quang, đập năm lần đến phía băng diễm như thêm điện.

"Ầm ầm" trong tiếng nổ, hư không phía dưới băng diễm màu lam ba động cùng một chỗ, năm đạo hư ảnh thiên trượng màu vàng to cỡ lâu các bỗng tuôn ra, cùng những băng diễm kia đụng vào nhau.

Năm đám kim quang giống như kiêu dương bộc phát, xé rách băng diễm

màu lam kia, bất quá hư ảnh năm đạo thiên trượng cũng sụp đổ không thấy.

Những người khác phản ứng chậm một chút, cũng lập tức té ra pháp bảo, công hướng Lệ Yêu.

Lệ Yêu giận dữ, thân thể quay tít một vòng, mảng lớn lam vụ ẩn chứa hàn khí mãnh liệt từ trong cơ thể nàng cuộn cuộn tuôn ra, bao phủ thân hình nàng, cũng trùm tới đoàn người.

Cùng lúc đó, trong đôi mắt Lệ Yêu hiện ra một tầng thủy quang tối tăm, sau một khắc, hơn mười giọt nước mắt màu đen bay ra, lóe lên một cái rồi chui vào trong sương mù màu lam biến mất.

Sương mù màu lam lập tức nồng đậm mấy lần, đồng thời biến thành màu xanh đen, tản mát ra oán khí dày đặc phủ thiên cái địa.

Pháp khí đám đại hán họ Chân vừa đụng sương mù màu xanh lam, quang mang lập tức ảm đạm đi, đồng thời mặt ngoài nhanh chóng hiện ra từng tầng từng tầng màu đen, tựa hồ bị oán khí xâm nhiễm.

"Đây chính là nước mắt Lệ Yêu? Uy lực quả nhiên bất phàm." Thảm Lạc núp ở phía xa xem chiến cuộc, khẽ gật đầu.

Trong khi âm thầm theo dõi, hai tay hắn bấm niệm pháp quyết, thôi động Lương Nghi Vi Trần Huyền Trận, ngăn cách thanh âm song phương cùng thần thức giao lưu, châm ngòi hai bên kịch đấu.

Lệ Yêu thế đơn lực bạc, Thảm Lạc ngẫu nhiên cũng sẽ thôi động cấm chế, giúp nó ngăn cản một chút công kích, để chiến cuộc bảo trì ổn định.

Cứ vậy, Lệ Yêu cùng bọn Bảo Tướng thiên sư hiểu lầm chém giết cùng nhau.

Song phương mặc dù đều biết đã rơi vào bẫy rập, không muốn tử đấu, nhưng trong Lương Nghi Vi Trần Huyền Trận này hết thấy đều do Thảm Lạc khống chế, pháp trận lại có năng lực huyền hóa, muốn cho hai phe tranh đấu quá dễ dàng.

Bạch Tiêu Thiên đứng bên cạnh Thảm Lạc, thần sắc có chút phức tạp.

Đây chính là hai tồn tại Đại Thừa kỳ cùng một đám cao thủ Xuất Khiếu kỳ,

ở trong tay Thẩm Lạc lại giống như một đám đồ chơi, bị tùy ý điều khiển.

Kính Yêu cũng đứng phụ cận, nhìn về phía Thẩm Lạc trong mắt tràn ngập kính sợ.

Thời gian trôi qua từng giờ, trong nháy mắt qua gần nửa canh giờ.

Lệ Yêu cùng bọn Bảo Tướng thiên sư chiến đấu, đến thời khắc này cơ bản đã kết thúc, tu sĩ Nhân tộc bên này, trừ Bảo Tướng thiên sư, những người khác đã ngã xuống đất không dậy nổi, làn da trên mặt đều biến thành màu xanh đen, giống như trúng độc vậy.

Mà Lệ Yêu cùng Bảo Tướng thiên sư còn đang tranh đấu, nhưng cả hai đều bị thương, Bảo Tướng thiên sư cũng giống như những người khác, trên mặt hiện ra một tầng xanh đen, thân thể cũng có nhiều chỗ bị thương.

Lệ Yêu bị thương cũng không nhẹ, một cánh tay bị nện đoạn, vặn vẹo với một góc độ quỷ dị, nơi bụng bị xỏ xuyên một huyết động lớn chùng quả đấm, nhiều chỗ khác cũng thụ thương.

Cường độ cùng tốc độ cả hai đều suy yếu nhiều so với lúc đầu, hiển nhiên đã đến lúc nỗ lực hết đà.

"Nên kết thúc." Thẩm Lạc từ tốn nói, thân hình thoát một cái biến mất.

Đỉnh đầu Lệ Yêu hiện lên xích quang, vô số đạo kiếm ảnh màu đỏ hiển hiện ra, phô thiên cái địa chụp xuống.

Yêu này kinh hãi, tay phải còn sót lại vung lên, phóng xuất ra một tầng hàn băng sương mù mỏng manh, nghênh đón kiếm ảnh.

Bảo Tướng thiên sư nhìn thấy cảnh này, biết người điều khiển pháp trận nơi đây đã xuất thủ, tròn mắt hơi híp lại, đột nhiên khẽ quát một tiếng.

Cánh tay của lão bỗng nhiên thô to gấp bội, thiên trượng màu vàng càng sáng lên, phát ra tiếng duệ khiếu như rống ngâm hổ gầm.

"Đi!"

Bảo Tướng thiên sư vung tay lên, ném thiên trượng màu vàng ra, hóa thành một đạo câu vòng màu vàng, thế đi cấp tốc, nhanh như thiểm điện đâm tới

ngực Lệ Yêu!

Cùng lúc đó, một tay kia của Bảo Tướng thiên sư rút về trong tay áo, lòng bàn tay thêm ra một châm nhỏ như ẩn như hiện, con mắt liếc nhìn chung quanh.

Chiến đấu với Lệ Yêu lâu như vậy, lão đã sớm nhận ra người bày trận đang trợ giúp Lệ Yêu kia, tựa hồ không muốn nó chết.

Nếu vậy, lão sẽ giết con Lệ Yêu này, bức người kia hiện thân.

Chỉ cần hấn lộ diện một cái, lão liền dùng viên Vô Ảnh Thần Châm dùng thiên lôi rèm luyện chào hỏi người kia, dù không thể giết đối phương, cũng phải khiến hắn trọng thương, mượn cơ hội chạy ra pháp trận đáng chết này.

Kiểm ảnh trên đỉnh đầu Lệ Yêu đột nhiên chuyển hướng, chém về phía bóng trượng màu vàng kia.

"Keng" "Keng" "Keng" liên tiếp tiếng vang, một chuỗi hỏa tinh xích hồng bắn ra, bóng trượng màu vàng lập tức bị đánh bay, sượt qua thân Lệ Yêu.

Cùng lúc đó, sau lưng Bảo Tướng thiên sư hoa lên một cái, Thẩm Lạc đột nhiên hiện ra, tay cầm Huyền Hoàng trường côn, hung hăng nện xuống đầu Bảo Tướng thiên sư.

Một cỗ khí thế phô thiên cái địa cuốn tới Bảo Tướng thiên sư.

Khoé miệng Bảo Tướng thiên sư hiện ra một nụ cười như âm mưu được thực hiện, cà sa đỏ thắm trên người bỗng nhiên ly thể bắn ra, đón lấy Huyền Hoàng trường côn.

Bất quá so với áo cà sa bay ra càng nhanh hơn chính là tay trái lão, bỗng nhiên hất ra, châm nhỏ hóa thành một đạo hắc quang mảnh như sợi tóc, lóe lên một cái rồi biến mất đánh lên người Thẩm Lạc.

"Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn!

Một đoàn lôi quang chói mắt không gì sánh được bộc phát, từng đạo lôi điện màu trắng thô to quét ra bốn phương tám hướng, phảng phất như roi quật trên không gian màu trắng, không gian màu trắng chấn động kịch liệt.

Mà Thâm Lạc thì bị lôi quang thôn phệ, hoàn toàn biến mất, ngay cả Huyền Hoàng trường côn kia cũng biến mất không thấy gì nữa, cũng không đánh xuống.

Sắc mặt Bảo Tướng thiên sư căng cứng buông lỏng, trong cơ thể lão đã còn không nhiều pháp lực, một kích này là lão được ăn cả ngã về không, nếu như không có kết quả, lão cũng chỉ có thể nhận mệnh, cũng may hết thầy thuận lợi.

Ngay lúc tâm thần lão buông lỏng, một đạo kim mang lăng lệ xuất hiện phía sau lão, như thiểm điện vây quanh cổ lão khế quần.

Bảo Tướng thiên sư cảm thấy cái cổ mát lạnh, sau một khắc đầu của lão nhanh như chớp lặn xuống, thần hồn trong đầu, cũng bị kim mang lăng lệ không gì sánh được trực tiếp mẫn diệt.

Đạo kim mang kia hiện ra bản thể, lại là một thanh tàn kiếm màu ám kim, chính là chuỗi Trảm Ma Kiếm.

Đối diện Bảo Tướng thiên sư, trên mặt Lệ Yêu giật mình, bất quá lập tức khôi phục lại, bay ngược ra sau, thừa cơ tìm có hội chạy khỏi nơi đây.

Nhưng hư không quanh người nàng đột nhiên lóe lên, từng thân ảnh Thâm Lạc quý dị trống rỗng hiển hiện, chừng bảy tám đạo, vây nàng vào giữa.

Mỗi một Thâm Lạc đều quơ Huyền Hoàng Nhất Khí Côn, đánh về phía các vị trí cơ thể Lệ Yêu.

Lệ Yêu không khỏi mở to hai mắt nhìn, đang muốn nghĩ cách phòng ngự.

Một bàn tay đột nhiên từ trong không gian màu trắng duỗi ra, vượt lên trước một bước đặt trên vai Lệ Yêu, một cỗ kỳ hàn ngập trời mãnh liệt cuốn tới, trong nháy mắt ngăn lại tất cả cử động của Lệ Yêu.

Không chỉ như vậy, trên thân Lệ Yêu còn hiện ra băng cứng màu lam, trong tiếng "Két" "Két" đóng băng nhanh chóng biến dày lên.

Mấy hơi thở sau, Lệ Yêu bị một tòa băng sơn màu lam cao mấy trượng đông cứng, không thể động đậy.

Chương 926: Lệ Yêu châu

Theo Lệ Yêu bị phong vào trong núi băng màu lam đậm, bảy tám thân ảnh Thẩm Lạc đều ngừng di động, sau đó giống như bọt biển biến mất.

Mà không gian phía sau bàn tay kia rung động, Thẩm Lạc chân chính từ đó chậm rãi đi ra, đưa tay vẫy một cái.

Trảm Ma Đoạn Kiếm bay vụt về, rơi vào trong tay hắn.

Nhìn kiếm gãy, Thẩm Lạc lộ ra vẻ tươi cười.

Trong khoảng thời gian này, hắn đã dùng Tiên Thiên Luyện Bảo Quyết tế luyện thanh Thần Kiếm này, đã bồi dưỡng liên hệ được với nó, có thể phát huy ra một chút uy năng, hôm nay lần đầu thử thôi động, quả nhiên nhất cử kiên công.

Sau lưng Thẩm Lạc lóe lên hiện ra hai bóng người, một người chính là Bạch Tiêu Thiên, một người lại là Kính Yêu, trong tay cầm tấm gương màu lam kia.

Trong núi băng, Lệ Yêu nhìn thấy Kính Yêu cùng Thẩm Lạc đứng chung một chỗ, trong mắt lập tức lộ ra hỏa diễm phần nộ.

Nhìn thần sắc Lệ Yêu, Kính Yêu vô thức muốn giải thích, nhưng nhìn thấy Thẩm Lạc, lại nuốt những lời kia vào.

Trở thành thông linh thú của Thẩm Lạc, Kính Yêu vô thức cảm giác e ngại Thẩm Lạc, Thẩm Lạc tìm đến Lệ Yêu, không biết là vì chuyện gì, nàng sợ mình lúc này nói lung tung làm xáo trộn kế hoạch Thẩm Lạc.

"Chủ nhân, trước đó ngài đáp ứng ta, không làm thương hại tính mạng của nàng." Bất quá trong bụng nàng áy náy, do dự một chút vẫn mở miệng nói một câu.

"Yên tâm đi, nếu ta đã đáp ứng người tất nhiên sẽ làm." Thẩm Lạc lật tay

thu hồi Trảm Ma Đoạn Kiếm, bình thản nói.

Kính Yêu nghe vậy, nhẹ nhàng thở ra.

Thảm Lạc nhìn Kính Yêu một chút, trong mắt hiện lên vẻ khác lạ.

Vừa rồi đột nhiên xuất hiện bảy tám Thảm Lạc, chính là thân thông kính tượng phân thân của Kính Yêu, đó không phải là phân thân phổ thông, có thể mô phỏng tất cả khí tức, năng lực bản thể, thậm chí nắm giữ pháp bảo, hơn nữa còn có có được một phân mười thực lực bản thể, là một năng lực phụ trợ tương đối hữu dụng.

Chỉ tiếc, tu vi Kính Yêu bây giờ không cao, chế tạo ra tám phân thân đã là cực hạn.

Thảm Lạc quay đầu nhìn về phía Lệ Yêu trong núi băng, bầm niệm pháp quyết điểm một cái.

Một đạo lam quang tuột tay bắn ra, chui vào trong núi băng.

Băng tinh màu lam quanh Lệ Yêu hòa tan một chút, để nó khôi phục năng lực nói chuyện.

"Kính Yêu! Ta xem ngươi là tử muội, những năm này một mực bảo hộ ngươi, vậy mà ngươi cấu kết tu sĩ Nhân tộc, hãm hại ta!" Lệ Yêu lập tức giận dữ hét.

Thanh âm sắc nhọn quanh quẩn trong không gian màu trắng, cơ hồ có thể đâm rách màng nhĩ của người khác.

"Thật xin lỗi, chuyện này ta cũng không muốn..." Trong mắt Kính Yêu tuôn ra nước mắt, ra sức lắc đầu.

"Các hạ không cần tức giận như thế, là ta bắt Kính Yêu dẫn ta tới nơi này, nàng đã trở thành Thông Linh Thú của ta, không cách nào chống lại mệnh lệnh của ta." Thảm Lạc giành lấy câu chuyện Kính Yêu, từ tốn nói.

Trong núi băng, thanh âm Lệ Yêu lập tức ngừng lại, vẻ phẫn nộ trong mắt biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó là vẻ thương hại cùng thương tiếc.

Nhưng mấy hơi thở sau, trên mặt nàng lần nữa hiện ra vẻ phẫn nộ mãnh liệt

hơn.

Bất quá, lần này phần nộ lại đối với Thẩm Lạc.

"Người dám nô dịch tỷ muội của ta, tu sĩ Nhân tộc, đừng để ta có cơ hội, nếu không ta sẽ khiến cho thân hồn của người ngâm trong Oán Lệ ta, để cho người ngày ngày tiếp nhận oán khí xâm nhiễm thống khổ!" Lệ Yêu tức giận hét lớn.

Thẩm Lạc liếc mắt, Lệ Yêu này là kẻ ngốc sao, đã bị bắt lại, còn dám nói lời uy hiếp này.

"Các hạ không cần kích động như thế, ta để Kính Yêu làm linh thúta, cũng không định nô dịch nàng, chỉ là tại thời điểm cần thiết, mượn dùng một chút năng lực của nàng mà thôi. Mà sau một thời gian ngắn, ta sẽ thả nàng tự do." Hãn bình tĩnh mở miệng.

Lệ Yêu nghe lời này, sững sốt một chút, Kính Yêu bên cạnh cũng giống như vậy.

"Chủ nhân, ngài nói là thật?" Kính Yêu rất nhanh khôi phục lại, vừa mừng vừa sợ xác nhận lại.

"Ta đã nói ra, tự nhiên sẽ làm, người ngày sau giúp ta càng nhiều, thời gian được tự do càng sớm." Thẩm Lạc mỉm cười nói.

"Ta đã biết, chủ nhân ngài yên tâm, về sau ta sẽ cố gắng, trong chiến đấu sẽ không lười biếng." Kính Yêu đại hỉ nói.

Thẩm Lạc hài lòng gật đầu, ánh mắt chuyển qua Lệ Yêu, mở miệng nói: "Về phần ta tìm đến các hạ, cũng không có ý mưu hại, chỉ là có chuyện xin người giúp một tay."

Lệ Yêu nhìn Thẩm Lạc, vẻ căm hận đã biến mất không ít, nhưng vẫn tràn đầy địch ý.

"Người muốn ta làm gì?" Một hồi lâu sau, nàng mới không cam lòng mở miệng.

"Ta muốn lấy từ người một ít Lệ Yêu châu không bao hàm oán khí." Thẩm Lạc nói ra mục đích quan trọng nhất chuyến này.

Trên đường đến đây, từ Kính Yêu nên hẳn biết được phương pháp chế tạo Lệ Yêu châu, lấy bản mệnh nguyên khí bản thân, lại phối hợp yêu lực là có thể ngưng luyện ra Lệ Yêu châu.

Đối với Lệ Yêu Xuất Khiếu kỳ, chế tạo Lệ Yêu châu có chút gian nan, dù sao chuyện này phải tiêu hao bản mệnh nguyên khí. Nhưng Lệ Yêu trước mắt đã tiến cấp tới Đại Thừa kỳ, bản mệnh nguyên khí hùng hậu, chế tạo một chút Lệ Yêu châu cũng không vấn đề.

Lệ Yêu nghe yêu cầu này, âm thầm nhẹ nhàng thở ra, trên mặt lại không biểu lộ mấy may.

"Muốn giọt nước mắt của ta? Hừ! Cũng không phải không thể, bất quá ngươi lấy gì để trao đổi?" Nàng cười lạnh nói, quyết định hảo hảo dọa dẫm tu sĩ Nhân tộc trước mắt một chút.

"Tính mạng của ngươi!" Thâm Lạc từ tốn nói.

Biểu hiện trên mặt Lệ Yêu cứng đờ, lập tức dùng ánh mắt phần hận gắt gao nhìn chăm chăm Thâm Lạc, thật lâu không nói.

"Tu vi các hạ mặc dù mạnh hơn ta một chút, bất quá tòa băng sơn này chính là dùng thần thông hàn băng ngưng tụ thành, bằng tình trạng của ngươi bây giờ, căn bản không thể xông phá, vậy nên không cần lãng phí thời gian cùng sự kiên nhẫn của ta." Trong mắt Thâm Lạc chớp động thanh quang, đột nhiên từ tốn nói.

Lệ Yêu giật mình, nàng nói nhiều với Thâm Lạc như vậy, đúng là kéo dài thời gian, âm thầm tích súc yêu lực ý đồ xông phá băng sơn chung quanh. Nhưng tu sĩ Nhân tộc này tu vi rõ ràng thấp hơn nàng, vậy mà liếc mắt đã thấy tiêu động tác của nàng.

"Tốt, ta có thể chế tạo cho ngươi một nhóm Lệ Yêu châu, nhưng ngươi nhất định phải thả Kính Yêu ra, đồng thời thề không còn đến chỗ này quấy nhiễu chúng ta!" Lệ Yêu im lặng một lát rồi nói.

"Ngươi bây giờ không có tư cách ra điều kiện với ta, ta đã nhượng bộ rất lớn, nếu như ngươi lần nữa tiến thêm một bước, ta không để ý dùng một loại phương pháp khác, rút ra bản mệnh nguyên khí ngươi, cô đọng Lệ Yêu châu." Lời nói Thâm Lạc chuyển sang lạnh lẽo.

Nói xong lời này, hắn không tiếp tục mở miệng, đưa tay đặt trên băng sơn quanh người Lê Yêu, trên bàn tay hiện ra hư ảnh một bản Thiên Sách, soạt một cái mở ra.

Lê Yêu cùng băng sơn quanh người lắc lư mấy cái, cuối cùng lóe lên biến mất, được thu vào không gian Thiên Sách.

Chỉ có thu nhập vào không gian Thiên Sách, Thâm Lạc mới có thể an tâm.

"Lê Yêu đâu?" Kính Yêu nhìn thấy cảnh này, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

"Nàng ta ở trong một kiện không gian pháp bảo, ngươi cũng đi vào đi." Thâm Lạc giải thích một câu, lập tức hơi trầm ngâm, cũng thu Kính Yêu vào không gian Thiên Sách.

Làm xong những thứ này, hắn đi tới bên cạnh thi thể không đầu của Bảo Tướng thiên sư.

Lúc bị chém đầu, thần hồn Bảo Tướng thiên sư đã bị uy năng cường đại của Trảm Ma Kiếm trực tiếp mẫn diệt.

Thâm Lạc phát tay áo phát ra một cỗ lam quang, hút pháp khí trừ vật của Bảo Tướng thiên sư, còn có thiên trượng màu vàng cùng cà sa màu đỏ kia.

Cà sa màu đỏ chỉ là một kiện pháp bảo phòng ngự phổ thông, hắn đã có Thị Huyết Phiên, không quá để ý bảo vật này, ngược lại là thiên trượng màu vàng kia, khiến ánh mắt hắn sáng lên.

Trượng này cũng là một kiện pháp bảo, mà phẩm cấp lại không thấp, bất quá Thâm Lạc để ý không phải những thứ này, hắn chú ý chính là vật liệu thiên trượng, vậy mà ẩn chứa rất nhiều Linh Dương Thần Thiết.

Thần thiết này là tài liệu luyện chế Trấn Hải Tấn Thiết Côn, nếu như có thể đề luyện nó ra, dung nhập vào trong Huyền Hoàng Nhất Khí Côn, uy lực côn này tất nhiên lại tăng lên.

Chương 927: Vợ vét

Thẩm Lạc thềm thờ dài một tiếng, thu hồi cà sa cùng thiềm trượng, còn có pháp khí trữ vật của Bảo Tượng thiềm sư vào.

Luyện khí cần tìm một vị Luyện Khí sư tốt, đáng tiếc vị Hoa lão bản Ô Kê quốc kia đã không còn, nếu không đã không cần phiền phức vậy.

Tâm niệm Thẩm Lạc vừa thu lại, nhìn về phía bọn thanh niên cầm quạt trắng cùng đại hán họ Chân nằm dưới đất.

Trong cơ thể những người này chứa oán lực Lệ Yêu. Oán lực Lệ Yêu âm hàn không gì sánh được, so với những hàn độc còn lợi hại hơn, mấy người bị thời gian dài như vậy, hơi thở đã mong manh, hai tên tu sĩ Ngung Hôn kỳ kia càng trực tiếp vẫn lạc.

Những người này muốn giết mình, Thẩm Lạc đương nhiên sẽ không nhân từ với bọn chúng, trong mắt hắn loé lên vẻ lạnh lùng, đưa tay muốn tiến bọn chúng đến cuối đoạn đường, nhưng thần sắc bỗng nhiên biến đổi.

Nhóm sáu người đại hán họ Chân ngã xuống đất, vậy mà thiếu một người, nữ tử váy vàng kia chẳng biết lúc nào biến mất không thấy.

"Nguyên Khâu, ngươi có chú ý tới nữ tử váy vàng không?" Thẩm Lạc vội vàng hỏi thăm Nguyên Khâu.

"Trước đó có thấy, ủa, biến mất lúc nào?" Nguyên Khâu cũng rất kinh ngạc.

Ánh mắt Thẩm Lạc chớp động, xem ra hắn và Nguyên Khâu đều nhìn sai rồi, trong đám đại hán họ Chân lại còn cất giấu một cao thủ như vậy, trong bất tri bất giác thoát ra Lương Nghi Vi Trần Huyền Trận.

Bất quá nữ tử kia đã chạy trốn, cũng không trọng yếu.

Hắn co ngón tay bắn liền, mấy đạo kiếm khí màu đỏ chói mắt tuốt tay bắn ra, đâm vào thân bọn đại hán họ Chân.

Chỉ nghe "Phốc phốc" mấy tiếng trầm đục, thân thể mấy người bạo liệt ra, càng bị một đám lửa bao phủ, đảo mắt biến thành bụi bay.

Nhưng lại có một người đột nhiên từ dưới đất nhảy lên một cái, nhanh chóng bay sang bên cạnh, tránh thoát một kích này, dùng cách đó vài chục trượng, chính là thanh niên cầm quạt trắng kia.

Giờ phút này mặt mũi y tràn đầy xanh đen, tay chân còn đang run rẩy, nhưng chỗ mi tâm hiện ra một đồ án mặt trời màu vàng, tựa hồ là hiệu quả một loại phù lục nào đó, để y cưỡng ép khôi phục hành động.

"Ta là thiếu chủ Kim Dương tông, ngươi không thể giết ta!" Thanh niên cầm quạt trắng run giọng nói ra, trên mặt che kín hoảng sợ, trong lòng càng hồi hận vạn phần.

Y hoàn toàn không nghĩ tới, thực lực Thâm Lạc lại cường đại đến trình độ này, ngay cả Bảo Tướng thiên sư cũng nhẹ nhõm bị giải quyết.

Sớm biết vậy, cho mười lá gan, y cũng không dám trêu chọc Thâm Lạc sát tinh này.

"Ngươi nếu cùng những người này tới giết ta, vì sao ta không thể giết ngươi!" Thâm Lạc cười lạnh một tiếng, không lưu tình chút nào bảm niệm pháp quyết điểm một cái.

Tốc độ Thuần Dương Kiếm Phôi so với kiếm khí nhanh gấp mấy lần tuốt tay bắn ra, lóe lên một cái rồi biến mất xuất hiện trước người thanh niên cầm quạt trắng, vút qua thân thể y.

Kiếm quang màu đỏ đại phóng, giống như một vòng ánh nắng chiều đỏ hiện lên.

"Xoẹt" một tiếng, thân thể thanh niên cầm quạt trắng bị đánh thành hai nửa, lập tức hỏa diễm màu đỏ dấy lên, biến thi thể thanh niên thành bụi bay.

Thâm Lạc phát tay phát ra một đoàn lam quang, cuốn những pháp bảo, pháp khí trữ vật của những người này về, thu vào.

Bạch Tiêu Thiên vẫn đứng ở bên cạnh không nói gì, quan sát đến một loạt cử động của Thâm Lạc, đáy lòng âm thầm phỏng đoán, không ngừng phân

tích và học tập.

"Đi thôi, đi xem một chút trong này rốt cuộc có cái gì." Thẩm Lạc thu hồi trận kỳ Lương Nghi Vi Trần Trần chung quanh, nói với Bạch Tiêu Thiên một tiếng, bước tới chỗ sâu động quật.

Lúc này Bạch Tiêu Thiên mới hoàn hồn, vội vàng đuổi theo.

Động quật này rất sâu, quanh co, hai người đi mấy chục trượng, vẫn không đến điểm cuối, bắt quá nham thạch vách động bắt đầu hiện ra màu tuyết trắng, phẳng phất biến thành ngọc thạch, càng toả ra trận trận bạch quang nhu hoà.

Vài chỗ vách động bắt đầu xuất hiện một ít linh thảo, khoáng thạch, phẩm cấp không quá cao, hai người cũng không động thủ thu lấy.

"Thiên địa linh khí nơi này so với bên ngoài nồng đậm hơn nhiều." Bạch Tiêu Thiên đột nhiên nói.

Thẩm Lạc một mực quan sát tình huống chung quanh, không chú ý tới điểm ấy, vận khởi thần thức cảm ứng, xác thực như vậy.

"Xem ra nơi đây có chút đặc thù, có thể là một chỗ linh mạch nào đó, cho nên ra đời những linh tài này." Thẩm Lạc suy đoán.

Hai người trong khi nói chuyện, rốt cuộc đến điểm cuối động quật dưới mặt đất, phía trước bỗng nhiên sáng lên, một động đá vôi lớn chừng trăm trượng xuất hiện ở phía trước.

Nơi này thiên địa linh khí dị thường nồng đậm, cơ hồ gấp ba bốn lần phía ngoài, trong động đá vôi linh thảo, khoáng thạch càng nhiều, cơ hồ chiếm hơn nửa không gian, khiến cho nơi này nhìn không giống lòng đất, mà là một vườn hoa to lớn.

"Nguyệt Tinh Tử, Băng Cái Thảo, Tử Thạch Anh, Thông Linh Tâm Ngọc..." Thẩm Lạc phân biệt những linh tài này, chỉ có thể nhận ra non nửa, nhưng đã đủ để hấn chấn kinh.

Linh tài nơi đây có phẩm cấp rất cao, hấn từng thấy trong đan phương Xuất Khiếu kỳ cùng vật liệu luyện khí, số ít trong đó cũng rất hữu dụng với Đại Thừa kỳ.

Tính sơ một chút, linh tài nơi này, giá trị tương đương gần vạn tiên ngọc.

"Người gặp có phần, chúng ta chia một nửa đi." Thẩm Lạc nói.

Bạch Tiêu Thiên nhìn trúng không ít linh thảo nơi này, nào lại cự tuyệt, hai người lúc này động thủ thu thập, rất mau thu hết tất cả linh tài.

Trên vách đá động đá vôi đào ra hai cái thạch ốc, thoạt nhìn là nơi ở của Lệ Yêu cùng Kính Yêu, bên trong đặt không ít thứ, có một ít linh tài, vật liệu yêu thú, cũng có pháp khí pháp bảo do săn giết tu sĩ Nhân tộc lấy được, đều là vật trân quý.

Hai người phân ra một người một gian thạch thất, thu bảo vật bên trong vào, lần này đại chiến chủ yếu là Thẩm Lạc đánh, hấn phân đến thạch ốc Lệ Yêu.

Trong thạch ốc Lệ Yêu ngoài những bảo vật kia, trên vách tường còn khảm nạm không ít tinh châu màu trắng, chừng hai ba mươi khối, tản mát ra khí lạnh đến tận xương, khiến thạch ốc phảng phất hầm băng.

Những thứ này là Lệ Yêu châu! Hàn khí thật mạnh, khó trách có thể luyện chế ra Tuyệt Phách Đan." Ánh mắt Thẩm Lạc sáng lên, phát tay phát ra một cỗ lam quang, thu những tinh châu màu trắng này vào.

"Ồ!" Lúc hấn thu hồi tinh châu màu trắng, đột nhiên phát giác trên vách tường chỗ sâu thạch ốc Lệ Yêu hơi khác thường, từng tia từng tia thiên địa linh khí tinh thuần từ bên trong thẩm thấu ra.

"Có đồ vật gì ở bên trong?" Thẩm Lạc cong ngón búng ra.

Một đạo kiếm khí thô to bắn ra, đâm vào trên vách tường.

"Khanh" một tiếng vang giòn, kiếm khí ửng thanh vỡ vụn, mà trên vách tường chỉ bị đánh ra một cái lỗ nhỏ to bằng nắm đấm.

"Tê..." Hấn hít một hơi khí lạnh.

Lấy tu vi hấn bây giờ cùng uy lực Thuần Dương Kiếm Phôi, một đạo kiếm khí tiện tay cũng vượt qua một kích của cực phẩm pháp khí, vậy mà chỉ đánh ra một cái lỗ nhỏ như vậy, mặt vách đá này cứng rắn như thế, là dùng

tài liệu gì làm ra?

Bất quá Thảm Lạc rất nhanh đình chỉ suy nghĩ vô vị, hơi trầm ngâm, lật tay lấy ra Trảm Ma Đoạn Kiếm.

Trong tay hắn bảo vật vô số, dùng thanh kiếm này sắc bén nhất.

Nắm chặt Trảm Ma Đoạn Kiếm, hắn vận khởi pháp lực rót vào trong đó, chỗ đứt lưỡi kiếm lập tức bắn ra kim quang chói mắt, ngưng tụ thành một lưỡi kiếm, bù đắp đoạn gãy.

Thảm Lạc vung tay lên, trường kiếm hóa thành một đạo kim ảnh, trảm trên vách đá.

"Xoẹt" một tiếng, một khối đá bị chém xuống, nhẹ nhõm như cắt đậu phụ.

Trong lòng của hắn vui mừng, tiếp tục huy động Trảm Ma Kiếm, đào móc chỗ sâu vách đá.

Vách đá nơi đây cứng rắn không gì sánh được, trong đó càng ẩn chứa dồi dào nguyên khí, các loại thủ đoạn như Độn Địa Phù căn bản không thể qua, không ngờ Trảm Ma Đoạn Kiếm lại có thể hữu dụng.

Chương 928: Phá màn

Bạch Tiêu Thiên từ tròn nhà đá Kính Yêu bên cạnh đi ra, chú ý tới cử động của Thẩm Lạc, lập tức đi tới.

Rất nhanh y cũng chú ý tới dị dạng linh khí nơi đây, đáng tiếc trong tay y cũng không có đồ vật sắc bén, đành phải giúp Thẩm Lạc một tay, vận chuyển những hòn đá bị chém xuống kia ra ngoài.

Bằng vào Trảm Ma Kiếm sắc bén vô địch, Thẩm Lạc rất nhanh đào trên vách đá ra một thông đạo sâu vài chục trượng.

Càng xâm nhập vào vách đá, từ bên trong linh khí thẩm thấu ra càng nồng đậm, Thẩm Lạc hơi giật mình, trong chỗ động quật đáy biển này thiên địa linh khí nồng đậm như vậy, nguyên nhân chính là ở đây.

Vách đá đào móc đến nước này, nham thạch phía trước càng thêm cứng rắn, cũng may hẳn có Trảm Ma Kiếm, nếu không căn bản không thể tiếp tục đi tới.

Thẩm Lạc ra sức huy kiếm phá thạch, lại đi tới mấy trượng, nham thạch phía trước đột nhiên biến mất không thấy gì nữa, một màn sáng màu trắng cực kỳ đột ngột xuất hiện ở phía trước.

"A, đây là cái gì?" Thẩm Lạc mở to hai mắt nhìn.

Trên màn sáng chớp động lên phù văn hình như con giun, nhìn dị thường huyền diệu, mà phía sau màn sáng tựa hồ còn có Động Thiên khác, nhưng hẳn vận đủ thị lực, cũng vô pháp nhìn trộm mảy may.

"Xem ra linh khí động quật đáy biển này là từ trong màn sáng truyền ra, trong này là nơi nào? Chẳng lẽ là bí cảnh nào đó?" Ánh mắt Thẩm Lạc bắn khoả nhìn trên màn ánh sáng trắng, ý niệm trong lòng chuyển động.

"Khí tức này? Khu vực phía sau màn sáng này không thể coi thường! Thẩm đạo hữu, hãy để ta dùng Phệ Nguyên Cổ thử nhìn một chút." Trong không

gian Thiên Sách, Nguyên Khâu cũng cảm ứng được khí tức màn sáng màu trắng, mặt lộ vẻ hưng phấn, hai tay áo vung lên.

Thâm Lạc nghe vậy, bầm niệm pháp quyết hướng về phía trước một chút, đầu ngón tay hiện lên kim quang, một đoàn mây xám trắng rỗng xuất hiện, bên trong phin ra vô số tiểu trùng màu xám, nhào vào trên màn ánh sáng trắng, hóa thành từng sợi khí xám, thẳm thấu vào màn sáng màu trắng.

Giống như lúc trước phá giải Liên Hoa cấm chế ở Triều Âm động, tất cả Phệ Nguyên Cổ tràn vào trong màn sáng, quang mang cấm chế màu trắng chỉ ảm đạm một chút.

Nếu muốn dùng sâu độc phá vỡ cấm chế này, tối thiểu cần gấp mười lần trước mặt, tổn hao mấy tháng mới có thể ăn mòn phá vỡ.

Bình thường thì thời gian dài vậy cũng không phải không thể tiếp nhận, nhưng Thâm Lạc không đợi được lâu như vậy.

"Không cần khó khăn như vậy, ta dùng Trảm Ma Kiếm này thử một chút." Thâm Lạc từ tốn nói, vận khởi pháp lực rót vào trong Trảm Ma Đoạn Kiếm.

Chỉ là lần này hấn vận chuyển cũng không phải là công pháp vô danh, mà là Thuần Dương Kiếm Quyết.

Trong Trảm Ma Kiếm này ẩn chứa Thuần Dương lực cường đại vô địch, cùng Thuần Dương Kiếm Quyết càng thêm xứng đôi.

Theo pháp lực hấn rót vào, trên Trảm Ma Kiếm phát ra kim quang càng loá mắt cực nóng, một cỗ kiếm khí lăng lệ cường đại bỗng nhiên hiện lên, khiến hư không phụ cận rung động không thôi.

Bất quá Thâm Lạc cảm giác được, loại trình độ kiếm khí này, còn chưa đủ để phá vỡ cấm chế màu trắng trước mặt, tiếp tục vận chuyển Thuần Dương Kiếm Quyết, rót pháp lực vào trong Trảm Ma Kiếm.

Mấy hơi thở sau, một tiếng vỡ tan từ trong Trảm Ma Kiếm phát ra, giống như phá vỡ giới hạn nào đó.

Kim quang trên Trảm Ma Kiếm đột nhiên sáng gấp mười lần, quang mang vạn trượng!

Vết đỏ trên thân kiếm bỗng nhiên tan rã, đều biến mất, cả thanh kiếm biến thành tinh khiết sáng tỏ, phẳng phát do kim quang ngưng tụ thành, không có một tia tí vết.

Một cỗ Thuần Dương lực to lớn vô địch từ trong kiếm bỗng nhiên bộc phát ra, ép cho nước biển phụ cận tuôn ra, động đá vôi này ở đáy biển, mà tồn tại lực lượng âm hàn cũng bị bốc hơi toàn bộ không còn một mảnh, khắp nơi tràn ngập khí tức như ánh mặt trời ấm áp.

Trong cơn thể hấn, Thuần Dương Kiếm Phôi đột nhiên phát ra tiếng rung hưng phấn, vèo một cái tự động bay ra, vây quanh Trảm Ma Kiếm vui sướng bay múa, như một con én nhỏ vui vẻ.

Không chỉ như vậy, Thuần Dương Kiếm Phôi còn nhanh chóng hấp thu thuần dương lực trong Trảm Ma Kiếm tuôn ra, trên kiếm phôi mơ hồ hiện ra điểm điểm kim văn, khí tức thình lình đang tăng nhanh lên.

Thẩm Lạc nhìn tình cảnh trước mắt, mặt hiện vẻ kinh ngạc.

"Đây... Đây là chuyện gì xảy ra?" Bạch Tiêu Thiên chuyển đất đá Thẩm Lạc chém xuống đi trở về, khiếp sợ nhìn thấy dáng vẻ Trảm Ma Kiếm.

"Không sao." Thẩm Lạc khôi phục lại, nhàn nhạt nói một câu, cánh tay vung lên.

Thánh Kiếm màu vàng bỏ tới phía trước, trảm trên màn sáng trắng, chỉ nghe "Xoẹt" một tiếng, giống như xé rách da trâu, màn sáng trắng huyền diệu không gì sánh được bị vạch ra một lỗ hồng lớn gần trượng.

"Phá vỡ!" Thẩm Lạc đại hỉ, ánh mắt nhìn phía sau màn sáng.

Đến lúc chờ hấn thấy rõ, một cỗ sương mù màu tím nồng đậm từ trong khe hở chen chúc ra, chụp vào Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc biến sắc, lập tức lách mình lui lại, nhưng tay trái vẫn bị sương mù tím nhiễm.

Tay trái của hấn lập tức biến thành màu tím, mất đi tất cả cảm giác, không chỉ như vậy, màu tím kia còn nhanh chóng lan tràn lên phía trên, trong nháy mắt đã đến khuỷu tay.

"Độc!" Con người hấn co rút lại, lập tức toàn lực vận chuyển Đại Khai Bác Thuật, trong tay trái lập tức hiển hiện một tầng tinh quang.

Cơ hồ đồng thời, Thảm Lạc khẽ quát một tiếng, tay phải cầm Trảm Ma Kiếm không chậm trễ chém xuống, chém đứt cánh tay trái đến khuỷu tay.

"Thảm huynh!" Bạch Tiêu Thiên nhìn thấy cảnh này, sắc mặt đại biến, lập tức vung cánh tay lên một cái.

Một đạo thanh quang từ trên thân y bắn ra, ngăn trước người Thảm Lạc, "Vù" một tiếng phồng lớn, hóa thành một ngọc bích mịn mờ thanh quang, phía trên là một đầu giao long màu xanh sinh động như thật, ngăn chặn động quật phía trước lại.

Sương mù tím chen chúc đến bị ngọc bích màu xanh cản lại, nhưng thanh quang do ngọc bích tán phát ra, lập tức bị nhuộm thành màu tím, nhanh chóng bị ăn mòn.

Không chỉ ngọc bích màu xanh, vách đá thông đạo cứng rắn không gì sánh được cũng bị nhanh chóng nhiễm thành màu tím, mà tay cụt của Thảm Lạc càng trực tiếp hòa tan, biến thành một bãi dịch nhờn màu tím.

"Kịch độc thật đáng sợ! Mau rời khỏi nơi này, Bàn Long Ngọc Bích ta không kiên trì được lâu!" Bạch Tiêu Thiên hít sâu một hơi, dõn dập nói.

Thảm Lạc nhìn sương độc phía trước, cũng không nghe theo Bạch Tiêu Thiên nói rời đi, mà vận khởi Đại Khai Bác Thuật.

Chỗ tay cụt của hấn hiện ra một tầng bạch quang, sau đó "Phốc" một tiếng vang nhỏ, một cánh tay hoàn toàn mới cứ như vậy dài ra.

Vừa rời bị sương độc nhiễm, trong nháy mắt hấn vận khởi Đại Khai Bác Thuật, có kinh nghiệm mộng cảnh lần trước, thuật này lại tiến bộ nhảy vọt, khôi phục một cánh tay cụt đã không thành vấn đề.

Bạch Tiêu Thiên bị tình cảnh trước mắt làm kinh ngạc một chút, nhưng cũng không hỏi nhiều.

Thảm Lạc khôi phục hai tay, hai tay lập tức giơ lên, lẳng không ấn xuống khí độc màu tím phía sau ngọc bích màu xanh.

Lòng bàn tay của hấn đại phóng kim quang, phát ra tiếng "Tê tê" duệ khiêu, hư ảnh Thiên Sách trước người hấn trông rỗng xuất hiện, nhanh chóng đảo qua.

Một vòng xoáy màu vàng lớn gần trượng hiện ra chung quanh hư ảnh Thiên Sách, phát ra lực hút cường đại.

Theo tu vi hấn tinh tiến, thần thông thu nhiếp của hư ảnh Thiên Sách cũng tăng cường rất nhiều.

Màn lụa màu trắng bị sương mù tím xâm nhiễm hơn phân nửa lập tức biến mất, sương mù màu tím phía sau chen chúc ra, nhưng bị vòng xoáy màu vàng nhanh chóng hấp thu hết.

Vết rách trên màn sáng chỗ sâu thông đạo nhanh chóng khép kín, mấy hơi thở sau hoàn toàn biến mất, đã không còn sương mù màu tím tuôn ra, mà sương độc màu tím trong thông đạo cũng bị vòng xoáy màu vàng hút đi, hết thấy khôi phục bình tĩnh.

Bạch Tiêu Thiên nhẹ nhàng thở ra, vừa rời những sương độc màu tím kia có uy lực thực sự quá mức kinh người, dù y tinh thông giải độc cũng không có biện pháp đối phó sương độc kia, may mắn Thẩm Lạc có biện pháp.

Về phần món Bàn Long Ngọc Bích kia bị Thẩm Lạc lấy đi, y cũng không để ý, bị sương độc xâm nhiễm đến loại trình độ kia, Bàn Long Ngọc Bích đã không thể dùng được nữa.

Chương 929: Tinh La thành

"Thẩm huynh, ngươi có thể đem những sương độc kia cho ta một ít không, ta muốn nghiên cứu một chút, xem có thể tìm ra phương pháp chống lại không?" Bạch Tiêu Thiên đột nhiên nghĩ đến một chuyện, hỏi Thẩm Lạc.

"Ngươi có vật đựng sương mù mà không bị xâm nhiễm không?" Thẩm Lạc hỏi. Hắn đang suy nghĩ biện pháp đối phó những sương độc này, dù sao nơi này có thể là một bí cảnh không biết, giá trị không thể đo lường, không thể vì một chút sương độc liền từ bỏ dò xét, Bạch Tiêu Thiên chủ động xin đi giết giặc, tự nhiên không thể tốt hơn.

"Có, dùng cái này." Bạch Tiêu Thiên lấy ra một bình thủy tinh hơi mờ, miệng bình cũng bị một cái nắp thủy tinh che kín, nhìn có vẻ bất phàm.

Thẩm Lạc đưa tay tiếp nhận bình thủy tinh, đánh giá một chút, thu nhập vào không gian Thiên Sách, đưa một ít sương độc màu tím vào.

Cái bình này không biết là vật gì chế thành, sương độc màu tím vậy mà không thể xâm nhiễm.

Thẩm Lạc khẽ gật đầu, lấy cái bình ra ngoài, đưa cho Bạch Tiêu Thiên.

"Đi thôi, vừa rồi giết chết mấy người kia, thân phận chúng không tầm thường, nói không chừng sẽ có người đuổi tới, chúng ta mới đến, bị những tu sĩ bản địa kia ngăn chặn thì phiền toái." Bạch Tiêu Thiên lấy được cái bình xong, có chút vội vàng nói.

Thẩm Lạc tự nhiên không có ý kiến.

Bất quá trước khi đi, hắn phong kín đầu thông đạo này lại, để tránh bị người phát hiện, lại triệt để dọn dẹp vết tích chiến đấu trước đó, xóa đi tất cả khí tức lưu lại.

Sau một lát, một chiếc phi thuyền màu trắng chở hai người xông ra mặt biển, tiếp tục vọt tới phương nam.

Hai người rời đi bất quá một khắc đồng hồ, hai đạo cầu vòng một đỏ một kim từ đằng xa bay tới, trong chớp mắt đã đến trên không vết nứt đáy biển, hào quang chói mắt thu lại, một đại hán trung niên khôi ngô mặc kim bào, làn da cũng hiện ra màu vàng quý dị, cùng một hoà thượng cao lớn khoác cà sa, mặt mũi tràn đầy dữ tợn xuất hiện giữa không trung.

Khí tức trên thân hai người đều dị thường không lồ, vượt xa Bảo Tướng thiên sư cùng Lệ Yêu, đạt đến Đại Thừa hậu kỳ.

"Kim Dương Bảo phù trên thân con ta lưu lại khí tức cuối cùng ở chỗ này! Là ai dám can đảm giết thiếu chủ Kim Dương tông ta!" Sắc mặt đại hán da vàng tái nhợt găm nhẹ nói.

"Bảo Tướng sư đệ cùng Môn thiếu chủ cùng một chỗ, nhìn tình huống này, hẳn cũng dữ nhiều lành ít! Man tặc từ đâu tới, dám đồng thời xuất thủ với người Kim Dương tông cùng Huyền Quy đảo, nhất định phải tra ra là người phương nào làm, thiên đao vạn quả, răn đe!" Hòa thượng cao lớn kia cũng phần nộ dị thường.

Hai người phát tiết phần nộ trong lòng, nhưng cũng không quên triển khai thần thức dò xét hải vực phía dưới.

Nhưng tình huống dưới đáy biển phức tạp, chỗ động quật đáy biển kia cũng bí ẩn cực kỳ, Thẩm Lạc lại triệt để xóa đi khí tức đám Bảo Tướng thiên sư lưu lại, bọn họ tìm hồi lâu cũng không phát hiện chỗ động quật đáy biển kia.

Đại hán da vàng nhìn hải vực phía dưới, tức giận, trong lòng cũng âm thầm lo lắng.

Con ruột gã vẫn lạc cố nhiên đau lòng, nhưng trọng yếu nhất trong lòng gã là trên người thanh niên cầm quạt trắng có một đồ vật, đó là gã chịu tuyệt đại phong hiểm mới lấy được, nếu bị người phát giác, hậu quả khó mà lường được, nhất định phải lập tức cầm về!

Ánh mắt đại hán da vàng ngưng tụ, lật tay lấy ra một tấm phù lục truyền âm to bằng bàn tay, khắc đầy phù văn.

"Mang tất cả đệ tử Kim Dương tông tới!" Gã khẽ quát với phù lục một tiếng, sau đó bậm niêm pháp quyết điềm một cái.

Phù lục lập tức hóa thành một đạo bạch quang, chui vào hư không biến mất không thấy gì nữa.

Hòa thượng cao lớn nhìn cử động của đại hán da vàng, mắt lộ vẻ kinh ngạc, lập tức cũng lấy ra một khối truyền âm phù nói nhỏ một câu.

...

Hai người Thâm Lạc không hề biết tình huống sau lưng, tiếp tục phi độn về phương nam.

Bạch Tiêu Thiên ngồi đầu thuyền, nghiên cứu những sương độc màu tím kia, Thâm Lạc thao túng phi thuyền.

Không bay được bao xa, một hòn đảo không lớn xuất hiện ở mặt biển phía dưới, ở trên đảo sinh trưởng rất nhiều cỏ cây cùng đóa hoa màu sắc long lẫy, xem xét liền biết ẩn chứa kịch độc.

Mà cách xa hòn đảo nhỏ này, mơ hồ còn có thể nhìn thấy một hòn đảo to lớn, phía trên cũng mọc đầy cỏ cây kịch độc.

Thâm Lạc nhìn thấy cảnh này, âm thầm nhẹ nhàng thở ra, xem ra đại hán họ Chân kia không lừa hấn, La Tinh quần đảo xác thực ở phương nam, từ trên hải đồ biết được, nơi xa hòn đảo khổng lồ kia hẳn là Thái Vân đảo, thuộc biên thủy La Tinh quần đảo.

Phản hải đồ của hấn rất chi tiết, phía trên không chỉ ghi chép tên hòn đảo, còn tiêu ký tình huống các nơi trên đảo.

Thái Vân đảo là một hòn đảo mọc đầy kịch độc, vô cùng nguy hiểm, trừ số ít người thu thập độc trùng độc thảo, cực ít có tu sĩ La Tinh quần đảo tới nơi này.

"Trong bí cảnh kia tràn ngập sương độc màu tím, khoảng cách từ đó đến Thái Vân đảo mọc đầy kịch độc này không phải quá xa, giữa cả hai hẳn là có quan hệ gì?" Trong đầu Thâm Lạc tuôn ra một ý niệm, nhưng không truy đến cùng, tiếp tục thôi động phi thuyền tiến lên.

Từ khi thấy được Thái Vân đảo, về sau hấn gặp phải hòn đảo càng ngày càng nhiều, những hòn đảo này có lớn có nhỏ, diện tích lớn nhất cơ hồ

không dưới một quận Đại Đường, phía trên có không ít dân chúng bình thường cư ngụ.

Tương tự vậy, đảo có bách tính sinh hoạt trên đó, Thâm Lạc đã gặp không ít, mỗi hòn đảo có người bình thường ở đó, đều có tu tiên giả tồn tại. Mà chỗ này khác với Đại Đường, bách tính đôi gặp người tu tiên nhiều thành quen, không hề cách ly giống Đại Đường bên kia.

Thâm Lạc hơi dừng lại trên một hai toà thành tu tiên, góp nhặt một ít tin tức liên quan tới La Tinh quần đảo, lúc này mới tiếp tục xuất phát.

Căn cứ tin tức thu được, phạm vi La Tinh quần đảo cực lớn, do trên trăm hòn đảo to to nhỏ nhỏ tạo thành, toàn bộ diện tích quần đảo cộng lại, cũng không nhỏ hơn nhiều so với Đại Đường.

Bởi vì nơi này là Đông Hải, trong biển sinh hoạt đại lượng yêu thú, thường xuyên quấy nhiễu bách tính trên đảo, nếu không có người tu tiên che chở, bách tính trên đảo không thể sinh hoạt an ổn.

Hoàn cảnh có lợi cho tu tiên giả, lại thêm trên Đông Hải tài nguyên phong phú, khiến cho La Tinh quần đảo này người tu tiên càng nhiều hơn so với Đại Đường, trừ tứ đại thương minh, còn có rất nhiều tông phái tu tiên.

Đương nhiên, cũng có một ít tán tu đến từ Đại Đường cùng Đông Thắng Thần Châu, La Tinh quần đảo cách Đại Đường đã rất xa, nơi đó số lượng tu sĩ rất ít, đại đa số tán tu từ bên ngoài đến đều từ Đông Thắng Thần Châu.

Thâm Lạc hiểu rõ những tình huống này, biết rõ La Tinh quần đảo phân hoa, cũng âm thầm cảnh giác, sau đó trên đường không tiếp tục dừng lại, trực tiếp đi tới phía trước.

Một ngày một đêm sau, phi thuyền chậm rãi dừng lại tại một hòn đảo to lớn.

Trên hòn đảo đứng vững một tòa cự phong màu trắng, giống như kinh thiên trụ khổng lồ, tản mát ra khí tức bàng bạc, khiến người ta nhìn không được phải kính sợ.

Đỉnh cự phong cao vút trong mây, đỉnh chóp bao trùm tuyết đọng thật dày, mà dưới ngọn núi thì tọa lạc một toà thành trì quy mô dị thường khổng lồ, so với Lưu Ba thành lớn gấp năm lần không thôi.

Tòa thành trì này tên là "La Tinh thành", là đệ nhất thành trì La Tinh quần đảo, gần nửa tu sĩ La Tinh quần đảo đều tập trung ở hòn đảo này.

So quy mô, tòa La Tinh quần đảo này vẫn không bằng Trường An thành, thậm chí cũng không bằng Kiến Nghiệp thành, nhưng người trên hòn đảo này cơ hồ toàn bộ đều là tu tiên giả, kiến trúc trên đảo cũng đều là các cửa hàng tu tiên, cả tòa thành trì tương đương với một phường thị cự đại. So sánh điểm này, Kiến Nghiệp thành cùng Trường An thành cũng không bằng nơi này.

Khó trách nói tu tiên ở La Tinh quần đảo đông đảo, so với Đại Đường còn mạnh hơn.

Chương 930: Cầu đan

Trong lòng Thảm Lạc cảm khái một tiếng, lúc này điều khiển phi thuyền bay về hướng La Tinh thành.

Lúc này Bạch Tiêu Thiên cũng không ở trên thuyền, y đang nghiên cứu sương độc màu tím kia đến thời khắc mấu chốt, cần thử nghiệm một chút, nên bảo Thảm Lạc thu y vào không gian Thiên Sách.

Bay tới phía trước một khoảng cách, bầu trời chung quanh bắt đầu xuất hiện từng đạo độn quang, càng đến gần La Tinh thành, những độn quang này càng dày đặc, phảng phất vạn tiên triều bá.

Thảm Lạc nhìn thấy cảnh này, không khỏi sợ hãi thán phục, lập tức tăng tốc phi thuyền, rất nhanh đã đến trên không La Tinh thành.

Trên không La Tinh thành cũng không có cấm chế cấm bay, mà nơi này không giống Trường An thành, mỗi tu tiên giả cần đăng ký danh sách, những độn quang này cứ trực tiếp tiến vào trong thành.

"Thật sự là tự do tự tại, đây mới là trạng thái tu tiên giả." Thảm Lạc khẽ gật đầu, thôi động phi thuyền, trực tiếp rơi vào khu vực phồn hoa nhất trong thành.

Trong thành mỗi con đường đều dị thường rộng lớn, đủ cho bốn chiếc xe ngựa song hành, mặt đất cũng dùng đá xanh bằng phẳng lát thành, hai bên đường là từng dãy kiến trúc cao lớn, những kiến trúc này rõ ràng mang theo phong tình dị vực, khác biệt rất lớn với phòng ốc Đại Đường.

Trên đường phố tu sĩ như thoi đưa, chen vai sát cánh, so với Lưu Ba thành muốn phồn hoa gấp mười lần, mà tu sĩ trên đường phố cũng không phải đều là Nhân tộc, có một phần là Yêu tộc, chỉ là những tu sĩ Yêu tộc này hơi khác với Kính Yêu, Lệ Yêu dạng yêu thú hung sát khí tức đục ngầu trong biển, càng thêm nhẹ nhàng linh động.

Thảm Lạc từng thấy ghi chép trên điện tịch về tình cảnh trước mắt, những

Yêu tộc này đều đến từ Đông Thắng Thần Châu. Đông Thắng Thần Châu đất rộng của nhiều, sản vật phong phú, các loại yêu vật cũng rất nhiều.

Yêu tộc nơi này mặc dù hơn phân nửa vẫn hung ác dã man, nhưng cũng có một chút thiên tính ôn hòa tộc đàn, bọn chúng lễ pháp kính thiên địa, học văn làm mực, thậm chí sáng tạo một ít môn phái yêu tu như Nhân tộc, cơ hồ không khác chút nào Nhân tộc.

Loại yêu tộc ôn hòa này dần dần đượcnhaan tộc Đông Thắng Thần Châu tiếp nhận, cả hai có thể sống chung hài hoà.

"Nhân yêu hài hòa chung sống, chuyện này tại Đại Đường không thể nào nhìn thấy, chuyện này quả nhiên mở mang tầm mắt." Trong không gian Thiên Sách, Nguyên Khâu chặc chặc tán thưởng.

Thẩm Lạc không trả lời, đứng trên đường một lúc lâu, quay người đến bên cạnh một cửa hàng hỏi thăm, cất bước đi đến trung tâm thành trì.

Sau một lát, hắn đi vào một toà lầu các cao hai ba mươi trượng, toàn thân dùng ngọc thạch xanh biếc kiến tạo thành.

Trên cửa chính lầu các treo một tấm biển viết ba chữ to "Nhất Dược trai", phía sau lầu các là một mảnh kiến trúc liên miên màu xanh lá, chiếm diện tích chừng hai ba mươi mẫu, chung quanh bao phủ tầng tầng cấm chế.

Nơi này chính là bản bộ Nhất Dược trai, phía trước dãy lầu các này là nơi bán đan dược, phía sau khu kiến trúc thì là nơi luyện dược.

Thẩm Lạc cất bước đi vào, bên trong là một đại sảnh diện tích rất lớn, rộng rãi sáng tỏ, trung bày trọn vẹn trên trăm quầy hàng, trên mỗi quầy hàng đều là đan dược, trong sảnh rộn rộn ràng ràng, khắp nơi đều là tu sĩ đến đây mua sắm đan dược.

Những tu sĩ này có tu vi không thấp, tu sĩ Xuất Khiếu kỳ giống hắn vậy mà liếc mắt liền thấy mấy tên, người hầu trong tiệm giới thiệu đan dược cho khách nhân khắp nơi, một bộ dạng bận rộn dị thường.

Thẩm Lạc đang muốn tìm người hỏi thăm một chút, một thiếu nữ áo bào tím đột nhiên xuất hiện ở phía trước, chừng mười sáu mười bảy tuổi, khuôn mặt xinh đẹp, mang theo vẻ ngây thơ.

"Vị này là Thảm tiên bối à? Lần này tới Nhất Dược trai ta là vì Tuyệt Phách Đan?" Thiều nữ áo bào tím khom mình hành lễ.

"Người là ai? Sao lại biết ta? Sao biết ta đến vì Tuyệt Phách Đan?" Con người Thảm Lạc hơi co lại.

"Nô tỳ là Tiểu Tử, chính là tỳ nữ của Vương trưởng lão Nhất Dược trai. Thảm tiên bối đã từng xuất hiện tạ Nhất Dược trai ở Lưu Ba thành, Thương Nguyệt Thành mua sắm Tuyệt Phách Đan, Nhất Dược trai ta xưa nay rất coi trọng tu sĩ tu vi như tiên bối, đại danh của ngài sớm đã truyền đến bên này, tiểu tỳ những ngày qua một mực chờ đợi ngài đấy." Tiểu Tử chỉnh đốn trang phục thi lễ một cái, tự nhiên hào phóng cười nói.

Trong lòng Thảm Lạc run lên, cảm thấy kinh hãi đối với thế lực khổng lồ như Nhất Dược trai, Tiểu Tử này xuất hiện kịp thời như vậy, chỉ sợ lúc hẳn tới gần Nhất Dược trai này đã bị người nhận ra.

"Tiểu Tử cô nương nói không sai, ta đúng là đến vì Tuyệt Phách Đan. Những ngày qua, Thảm mỡ may mắn thu thập được một ít Lệ Yêu châu, tới đây để luyện chế đan dược." Tâm niệm hẳn chuyển động, thản nhiên nói ra.

"Thảm tiên bối vậy mà lấy được Lệ Yêu châu! Vậy tốt quá, xin mời đi theo ta, ta mang ngài đi gặp Vương trưởng lão bản trai." Ánh mắt Tiểu Tử lộ vẻ kinh ngạc, lập tức đại hỉ nói.

"Dẫn đường đi." Thảm Lạc từ tốn nói.

Tiểu Tử đáp ứng một tiếng, mang theo Thảm Lạc đi lên trên lầu.

Nhà kiến trúc này có năm sáu tầng, hai người xuyên qua mấy tầng thang lầu, rất mau tới một phòng khách nhỏ cực kỳ tao nhã ở tầng thứ năm.

Trong sảnh đã ngồi một người, lại là một nam tử trung niên viên ngoại đội mũ, mập mạp dung tục, đang pha một bầu trà nóng, nóng hôi hổi, hương trà tản ra bốn phía.

"Vương trưởng lão, Thảm tiên bối tới." Tiểu Tử vừa vào nhà, cung kính nói với nam tử trung niên.

"Ha ha, Thảm đạo hữu, hoan nghênh đến Nhất Dược trai, mau mời ngồi. Tại hạ Vương Phúc Lai, chấp sự trưởng lão Nhất Dược trai." Nam tử trung

niên nhiệt tình tiến lên đón.

"Tiền bối khách khí." Thảm Lạc khẽ gật đầu.

Huyền Âm Mê Đồng của hắn đã đại thành, nhưng mà những ngày qua, cũng không buông lỏng, vẫn mỗi ngày vận chuyên đồng thuật, hấp thu huyền lực trong Luồng Nghi Vi Trân Phù.

Đồng lực hắn lại tinh tiến, cơ hồ có thể xuyên thủng hết thủy, nhìn một chút liền nhận ra tu vi Vương trưởng lão này đã đạt tới Đại Thừa kỳ, mà lại là Đại Thừa trung kỳ, so với Lệ Yêu cùng Bảo Tướng thiên sư kia mạnh hơn không ít.

Bất quá đối với Thảm Lạc hiện tại, một tên tu sĩ Đại Thừa kỳ không tính là gì, bởi vậy tâm tình của hắn chưa từng xuất hiện bất cứ ba động gì.

"Lão phu vừa mới pha tốt một bầu Vân Vụ linh trà, trà này sinh ra từ Ngạo Lai quốc Đông Thắng Thần Châu, xin mời đạo hữu nếm thử." Trong mắt Vương Phúc Lai hiện lên một tia kinh ngạc, đổ một bối linh trà cho Thảm Lạc.

"Đa tạ." Thảm Lạc nhẹ gật đầu, nhưng lại không động ly linh trà nhìn rất không tệ kia.

"Thảm đạo hữu lần này tới Nhất Dược trai ta, vẫn là vì Tuyệt Phách Đan? Bất quá có thể phải làm cho đạo hữu thất vọng, tháng này bản trai luyện chế ra Tuyệt Phách Đan, đã bán sạch rồi." Vương trưởng lão cũng không để ý, tiếc nuối nói.

"Vương trưởng lão, trong tay Thảm tiền bối có một ít Lệ Yêu châu, lần này đến là muốn luyện chế Tuyệt Phách Đan." Tiểu Tử bên cạnh xen vào nói.

"Thảm đạo hữu có Lệ Yêu châu!" Lông mày hoa râm Vương trưởng lão vẩy lên một cái, nhìn về phía Thảm Lạc.

"Đúng thế." Thảm Lạc gật đầu.

Trong một ngày một đêm đến La Tinh thành này, rốt cuộc Lệ Yêu khuất phục, đáp ứng chế tạo ra đầy đủ Lệ Yêu châu, điều kiện là để Thảm Lạc lập tức thả nàng, đồng thời hứa hẹn trong ba năm thả Kính Yêu.

"Vậy không thành vấn đề, nhiệm vụ bản trai luyện đan vẫn còn, Thầm đạo hữu có bao nhiêu lệ châu?" Vương trưởng lão gật gật đầu, sau đó hỏi.

"Không sai biệt lắm một trăm khóa." Thầm Lạc cảm ứng một chút số lượng Lệ Yêu châu trong không gian Thiên Sách, đáp.

Chế tạo Lệ Yêu châu, cần tiêu hao bản mệnh nguyên khí Lệ Yêu, tiến độ có chút chậm chạp, cho tới bây giờ, Lệ Yêu mới chế tạo ra bảy mươi khóa, tăng thêm trước đó trong động phủ Lệ Yêu lấy được ba mươi khóa, miễn cưỡng gom góp một trăm khóa, không biết có đủ hay không.

Chương 931: Nghe ngóng

"Một trăm khóa!" Mặt Vương trưởng lão hiện vẻ kinh ngạc, cẩn thận dò xét Thâm Lạc, tựa hồ đang một lần nữa xác nhận giá trị đối phương.

Những ngày qua, có không ít tu sĩ đạt được Lệ Yêu châu, đến Nhất Dược trai này luyện chế đan dược, nhưng mang tới đều là hai ba mươi khóa, tu sĩ Đại Đường trước mắt nhìn rất phổ thông này lại mang đến một trăm khóa.

"Không biết Tuyệt Phách Đan luyện chế thành cần vốn bao nhiêu? Bao nhiêu khóa Lệ Yêu châu mới có thể luyện chế ra một viên đan dược?" Thâm Lạc để ý thần sắc Vương trưởng lão, dò hỏi.

"Trên đan phương, một viên Lệ Yêu châu có thể luyện chế một viên Tuyệt Phách Đan, chỉ là Tuyệt Phách Đan luyện chế khá gian nan, xác suất thành công không cao, cho dù là Thâm Diệu Y đại sư Nhất Dược trai chúng ta luyện đan thì tỷ lệ thành công cũng không đến năm thành." Vương trưởng lão không chần chừ, lập tức nói.

Lúc Thâm Lạc hỏi, lại dùng Huyền Âm Mê Đồng lặng yên quan sát thần sắc Vương trưởng lão biến hóa, cơ bản có thể tin người này không nói sai, lông mày cau lại một chút.

Dựa theo người này nói, một trăm khóa Lệ Yêu châu còn xa xa không đủ, nhiều nhất có thể luyện chế ra năm mươi khóa Tuyệt Phách Đan, trong đó một nửa còn phải cho Nhất Dược trai, hẳn chỉ có thể cầm tới hai mươi mấy viên thuốc, căn bản không đủ dùng để tu luyện.

Cũng may Lệ Yêu có thể cuộn cuộn không ngừng sinh ra lệ châu, đành phải tốn mấy ngày để gom góp.

"Lệ Yêu châu đều ở nơi này, xin mời Vương trưởng lão mau chóng luyện chế thành Tuyệt Phách Đan." Thâm Lạc lấy ra một cái hộp ngọc, đưa cho Vương trưởng lão.

Wang trưởng lão tiếp nhận hộp ngọc mở ra, bên trong là từng khóa Lệ

Yêu châu, chinh chinh tê tê bày ở nơi đó.

Một cỗ hàn khí kinh người từ đó bộc phát ra, trên cánh tay Vương trưởng lão hiện ra một tầng băng tinh, cái bàn gần đó cũng phủ kín một tầng sương lạnh màu trắng.

Gã hơi biến sắc, trên tay bỗng nhiên dâng lên một trận hồng quang, bao hộp ngọc lại, lúc này mới ngăn cản được cỗ hàn khí bộc phát ra.

"Thảm đạo hữu, hàn khí những Lệ Yêu châu này khá cao, không bị hao tổn, phẩm tướng cực cao, dùng nó luyện chế ra Tuyết Phách Đan dược tính cũng sẽ mạnh không ít. Đạo hữu yên tâm, ta sẽ lập tức đưa chúng đến Thảm Diệu Y đại sư, đại khái cần bảy, tám ngày là có thể luyện chế thành Tuyết Phách Đan." Vương trưởng lão vừa cười vừa nói.

"Vậy làm phiền Vương trưởng lão, những hạt châu này chỉ là nhóm đầu tiên, tại hạ còn có một nhóm lớn Lệ Yêu châu, đại khái bốn trăm khóa, mấy ngày nữa là có thể đưa đến, cũng muốn luyện chế thành Tuyết Phách Đan, đến lúc đó ta lại đến bái phỏng." Thảm Lạc nhìn sang vách tường phòng khách nhỏ, đứng dậy chấp tay với Vương trưởng lão rồi cất bước đi ra ngoài, may may không lo lắng Nhất Dược trai sẽ tham ô Lệ Yêu châu của hắn.

Vương trưởng lão nghe Thảm Lạc nói bốn trăm khóa Lệ Yêu châu giật nảy mình, đến khi Thảm Lạc cất bước đi ra ngoài mới kịp phản ứng kịp, vội vàng đứng dậy đưa tiễn.

Đưa mắt nhìn thân ảnh Thảm Lạc biến mất, Vương trưởng lão đứng tại cửa phòng khách một hồi, quay người đi trở về trong sảnh ngôi xuống.

"Người cảm thấy Thảm đạo hữu này thế nào? Có thể nghĩ cách bắt lấy, ép hỏi lai lịch Lệ Yêu châu không?" Gã đột nhiên mở miệng, giống như đang nói chuyện với không khí.

"Người này tuyệt đối không phải bình thường, tu vi chỉ là Xuất Khiếu hậu kỳ, nhưng thực lực cường đại dị thường, nhất là một thân sát khí dày đặc không gì sánh được, dù người ta cũng có chỗ không kịp, chớ làm chuyện ngu xuẩn." Trong sảnh bỗng nhiên hiện ra một thân ảnh màu trắng, lại là một thiếu phụ áo trắng.

Nàng này đại mi nhập tấn, mắt phượng mũi dọc, dung mạo đẹp đẽ, thế

nhưng trên mặt lạnh như băng, lộ ra một cổ sát khí lạnh lạnh.

Hơi đặc biệt chính là, đỉnh đầu nàng mọc ra hai cái tai thỏ thật dài, khí tức vờn quanh thân thành linh cũng là yêu khí, lại là một yêu vật.

"A, sát khí người này vậy mà dày đặc như thế! Người tu luyện Thiên Sát Quyết quý dị huyền diệu, có thể mượn sát khí đột phá bình cảnh, năm đó người vì đột phá Đại Thừa kỳ, mỗi một ngày trong mấy chục năm đều ra biển săn giết yêu thú, nếu bàn về sát khí cường đại, trong tất cả trường lão Nhất Dược trai chúng ta tuyệt đối có thể xếp vào ba vị trí đầu, tiểu tử họ Thảm này bất quá là một kẻ Xuất Khiếu kỳ, sát khí trên thân vậy mà hơn người!" Vương Phúc Lai sững sờ, mặt mũi tràn đầy kinh dị nói.

"Năm đó ta săn giết yêu thú, đều là Xuất Khiếu kỳ, Ngung Hồn kỳ nhỏ yếu, giết cũng sẽ không tích lũy bao nhiêu sát khí, năm đó toàn bộ nhờ góp gió thành bão, mới đột phá bình cảnh. Trên thân tiểu tử họ Thảm này sát khí hùng hậu to lớn, tựa hồ chém giết qua rất nhiều tồn tại tu vi cao hơn hẳn. Mà lúc hắn gần đi, lại nhìn lướt qua chỗ ta ẩn thân, hẳn là đã sớm phát hiện ta tồn tại, chỉ là không nói toạc ra, dùng cái này để cảnh cáo, để cho chúng ta chớ giở trò gian." Thiếu phụ áo trắng than nhẹ một tiếng, nói.

"Làm sao có thể! Người tu Tu La Ân Thân Thuật chính là thân truyền trai chủ, dù tu sĩ Đại Thừa hậu kỳ cũng chưa chắc có thể phát hiện, tiểu tử kia làm sao có thể phát giác được!" Vương Phúc Lai khiếp sợ, bỗng nhiên đứng lên.

"Khả năng hắn tu luyện bí pháp cảm ứng, hoặc mang theo một loại bảo vật nào đó. Tóm lại người này cực không dễ chọc, người thông tri đan phòng bên kia, không nên cất xén đan dược người này, dị nhân như thế chúng ta cần phải giao hảo!" Thiếu phụ áo trắng khoát tay áo, nói như thế.

Wang Phúc Lai nghe lời này, chậm rãi gật đầu.

...

Lúc này Thảm Lạc đã từ trong Nhất Dược trai đi ra, sắc mặt có chút buồn lòng.

Chuyện Tuyệt Phách Đan cuối cùng đã có biện pháp giải quyết, tiếp theo chính là Cửu Phạm Thanh Liên.

"Nguyên Khâu, người nói Cửu Phạm Thanh Liên xuất từ La Tinh quần đảo này, bây giờ chúng ta đã đến nơi này, nên đi nơi nào lấy vật này?" Tâm thần hẳn câu thông Nguyên Khâu.

"Cái này... Ta cũng chỉ nghe nói vật này xuất từ La Tinh quần đảo, cụ thể ở nơi nào cũng không biết, chỉ sợ phải tìm kiếm một phen." Nguyên Khâu cười khan một tiếng nói.

Thẩm Lạc đã sớm biết như vậy, trong lòng liếc mắt, trầm ngâm một chút, đi đến một cửa hàng buôn bán linh thảo phụ cận.

Cửa hàng linh thảo lớn nhất La Tinh thành tự nhiên là Thanh Ngọc các, chỉ là Nhất Dược trai thu thập tin tức cường đại khiến hắn có chút kiêng kị, tạm thời không muốn đi thế lực lớn nhất nơi đó nghe ngóng Cửu Phạm Thanh Liên.

"Vị khách quan này muốn linh thảo gì?" Cửa hàng này không có nhiều khách nhân, chương quỹ là một lão giả có vết bớt trên mặt, nhìn rất là hiền lành, thấy Thẩm Lạc lập tức tiến lên đón.

Ánh mắt Thẩm Lạc lướt qua cửa hàng một hồi, chọn mấy món linh thảo miễn cưỡng dùng được, giá trị không thấp.

Ánh mắt hoàng ban lão giả nhìn về phía hắn càng thêm hiền lành, cúi đầu khom lưng theo phía sau.

"Chương quỹ, ta có một chuyện muốn hỏi thăm người, người có từng nghe nói qua Cửu Phạm Thanh Liên không?" Lúc này Thẩm Lạc mới đưa ra câu hỏi chính mình cần.

"Cửu Phạm Thanh Liên, đương nhiên nghe nói qua, vật này tại La Tinh quần đảo phi thường nổi danh, mỗi trăm năm sẽ xuất hiện vài đóa, khiến các đại thế lực tranh đoạt, mỗi lần tranh đoạt đều sẽ nhắc lên gió tanh mưa máu rất lớn, phi thường đáng sợ." Thân thể hoàng ban lão giả run rẩy một chút, có chút e ngại nói.

Thẩm Lạc vốn cho là cần điều tra thật lâu, mới có thể tra được tin tức Cửu Phạm Thanh Liên, không ngờ tùy tiện tìm người hỏi thăm, lập tức liền tìm được, ánh mắt ngơ ngác một chút.

"Cứ mỗi trăm năm xuất hiện vài đóa Cửu Phạm Thanh Liên? Những Cửu

Phạm Thanh Liên này từ chỗ nào lưu truyền tới?" Hấn lập tức khôi phục lại, tiếp tục hỏi.

"Cái này tiểu lão nhân cũng không biết." Hoàng ban lão giả lắc đầu.

"Lần trước Cửu Phạm Thanh Liên xuất hiện là lúc nào? Ở đâu?" Ánh mắt Thẩm Lạc khẽ động, hỏi lần nữa.

Chương 932: Vạn độc

"Lần trước Cửu Phạm Thanh Liên hiện thế, tiểu nhân mới vừa tới đến La Tinh thành này, hẳn là chín mươi mấy năm. Đúng rồi, chín mươi sáu năm trước. Còn xuất hiện ở đâu, tiểu lão nhân cũng không rõ, ta chỉ nghe nói là tranh đoạt vài đóa Cửu Phạm Thanh Liên kia, phụ cận Hồng Thạch đảo đã bộc phát một trận đại chiến." Hoàng ban lão giả hiển nhiên cũng là người thức thời, nói rõ thứ mình biết không giữ lại chút nào.

Thâm Lạc gật gật đầu, lại hỏi thăm lão giả mấy vấn đề liên quan tới Cửu Phạm Thanh Liên, sau đó cáo từ rời đi.

"Không ngờ Cửu Phạm Thanh Liên nổi danh tại La Tinh quần đảo như vậy, tùy tiện một chương quỹ cửa hàng cũng biết nhiều tin tức như thế, xem ra muốn tìm tới cũng không quá khó khăn." Ngữ khí Nguyên Khâu hưng phấn nói.

Tim tới Cửu Phạm Thanh Liên, là lão có thể cầm tới nửa bản Dược Tiên Tập.

Trên đó cỗ trùng cường đại ngược lại là thứ yếu, lão dựa vào bản mệnh cỗ không chế thân thể, miễn cưỡng phục sinh, tu vi cũng đã không thể nào tiến bộ, Dược Tiên Tập là thánh điển cỗ sư nhất mạch, hi vọng phía trên đó có thể tìm tới phương pháp đột phá khốn cục.

"Hi vọng như vậy." Thâm Lạc nhẹ nhàng nói.

Ở trên đường trầm ngâm một lát, hẳn bước vào một cửa hàng khá lớn, sau một lát lại đi ra, rồi lại bước vào cửa hàng thứ ba.

Trong nháy mắt qua một ngày, lúc chạng vạng tối, Thâm Lạc đi vào trong một toà khách sạn u tĩnh chuyệ cho tu sĩ thuê trong thành, hẳn thuê một gian phòng.

Kiểm tra gian phòng một chút, không phát hiện vấn đề gì, hẳn vung tay lên, hơn mười đạo bạch quang rơi vào các góc gian phòng, ngưng tụ thành một

đạo cầm chế màu trắng.

Làm xong những thứ này, Thảm Lạc mới yên tâm ngồi xuống, thần sắc khó coi.

Một ngày này, hắn dò xét tin tức Cửu Phạm Thanh Liên khắp nơi, không chỉ những cửa hàng nhỏ kia, về sau Thanh Ngọc các, Bạch Vân cư, Thiên Hỏa lâu cũng đều đi hỏi thăm, tốn không ít tiên ngọc khơi thông, đáng tiếc vẫn không thể hỏi thăm lai lịch Cửu Phạm Thanh Liên.

Cơ hồ lí do tất cả các nơi thoái thác đều giống nhau, cứ mỗi hơn trăm năm, La Tinh quần đảo này sẽ trống rỗng xuất hiện vài đóa Cửu Phạm Thanh Liên, địa điểm mỗi lần xuất hiện cũng không giống nhau, không có bất kỳ quy luật gì, ai cũng không biết những Cửu Phạm Thanh Liên kia từ đâu tới.

Bất quá hắn nghe được một tin đồn ở La Tinh quần đảo, quần đảo nơi này trừ tứ đại thương minh, còn có một môn phái thần bí, thực lực còn trên tứ đại thương minh. Cửu Phạm Thanh Liên chính là do môn phái thần bí này không chế, cứ mỗi trăm năm đưa ra vài đóa, về phần tin tức môn phái thần bí này thì không ai biết được.

"Cửu Phạm Thanh Liên quả nhiên không phải dễ tìm, theo ta thấy, lai lịch vật này vẫn nên đi hỏi tứ đại thương minh kia." Trong không gian Thiên Sách, thần sắc Nguyên Khâu càng thêm khó coi.

Đến La Tinh quần đảo, là một tay lão thu xếp, nếu tìm không thấy Cửu Phạm Thanh Liên, không chỉ Dược Tiên Tập không có để trông cậy vào, mặt mũi của lão cũng mất hết.

"Chuyện quan trọng cơ mật như thế, dù chúng ta tốn tiên ngọc đi mua tin tức, tám thành cũng sẽ không ai chịu nói cho chúng ta biết." Bạch Tiêu Thiên ngừng nghiên cứu sương độc màu tím kia, đi vào chỗ ở Nguyên Khâu, thương thảo chuyện Cửu Phạm Thanh Liên.

Tu vi của y đạt tới Xuất Khiếu hậu kỳ, Hóa Sinh tự đã chuẩn bị cho y một ít thủ đoạn phụ trợ tiến giai Đại Thừa kỳ, nhưng cũng không thể cam đoan vạn vô nhất thất, đối với loại bảo vật Cửu Phạm Thanh Liên này, y tự nhiên cũng rất động tâm.

"Thực sự không được, giờ không giữ quy tắc bắt lấy một trưởng lão tứ đại thương minh, đưa đến nơi này từ từ thăm vấn, bằng vào đồng thuật của

Thâm đạo hữu cùng cổ thuật của ta, không tin hỏi không ra." Trong mắt Nguyên Khâu loé lên hung quang nói.

Bạch Tiêu Thiên ngơ ngác nhìn Nguyên Khâu, thầm nghĩ người này không hổ là ma đầu dám cùng yêu ma giết tới Phổ Đà sơn, một lời không hợp liền muốn xuất thủ bắt người.

"Vậy thì không cần, La Tinh thành này nước nhìn không cạn, chúng ta mới đến, vẫn nên cân thận chút, dù sao thời gian còn dài, lại tìm kiếm mấy ngày một chút đi." Thâm Lạc vội vàng nói.

Nguyên Khâu cũng chỉ do nóng vội, thuận miệng nói, cũng không phải là thật muốn đi bắt người, lập tức đề lại không đề cập tới nữa.

Mấy người lại trao đổi một hồi, lúc này mới kết thúc, tự đi làm việc của mình.

Thâm Lạc lại suy tính biện pháp tìm kiếm Cửu Phạm Thanh Liên, nhưng vẫn không nghĩ ra, lắc đầu không nghĩ nhiều nữa, nhắm mắt dưỡng thần.

Sau một lát, hần lật tay lấy ra sáu bảy pháp khí trữ vật, chính là của đám Bảo Tướng thiên sư, thanh niên cầm quạt trắng.

Mấy ngày nay hần bận rộn đi đường, chưa kịp xem, bây giờ có thời gian, phải dò xét một phen.

Non nửa khắcsau, Thâm Lạc đã xem qua pháp khí trữ vật của năm người đại hán họ Chân.

Năm người đều là tán tu, vốn liếng mỏng manh, cũng không có thứ giá trị quá cao.

Hần lắc đầu, cầm lấy pháp khí trữ vật của Bảo Tướng thiên sư cùng thanh niên cầm quạt trắng, thần thức đồng thời chui vào, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười.

Lại lịch hai người này bất phạm, pháp khí trữ vật cất giữ tương đối khá, riêng tiên ngọc đã mấy ngàn khối, còn có mấy món pháp bảo không tệ, cùng không ít tài liệu quý hiếm.

"A, Phượng Hoàng Vĩ!" Đôi mắt Thâm Lạc đột nhiên sáng lên, từ trong

pháp khí trữ vật của Bảo Tướng thiên sư lấy ra một cây linh mộc hỏa hồng, hình dáng như lông đuôi Phượng Hoàng nên có tên gọi đó, là một trong tài liệu chính của Khôn Thổ Dẫn Lôi Phù.

Tài liệu chính của Khôn Thổ Dẫn Lôi Phù gồm ba loại, theo thứ tự là Tử Lôi Hoa, Phượng Hoàng Vĩ, cùng Nguyệt Tinh Tử.

Ngày đó tại Triều Âm động Phò Đà sơn, hắn tìm được Tử Lôi Hoa, bây giờ có Phượng Hoàng Vĩ này, chỉ còn lại có Nguyệt Tinh Tử sau cùng và một ít tài liệu phụ trợ.

Khôn Thổ Dẫn Lôi Phù chính là nguy tiên phù, uy lực mạnh mẽ, theo ghi chép trên diễm tịch Ngọc Hồ tộc trong mộng cảnh, không thua một kích tu sĩ Chân Tiên kỳ, ở trong mộng có lẽ không dùng được vật này, nhưng đối với hiện thực tuyệt đối là trọng bảo áp đáy hòm.

Thẩm Lạc mừng khắp khởi thu Phượng Hoàng Vĩ vào, tiếp tục dò xét.

Đuôi lông mày hắn đột nhiên vẩy một cái, từ trong pháp khí trữ vật của thanh niên cầm quạt trắng lấy ra một vật, lại là một hạt châu lớn chừng quả đấm.

Châu này có màu tím nhạt, giống ngọc mà không phải ngọc, trong thân châu lộ ra một cỗ ba động linh lực, nhìn có chút bất phàm.

Thanh niên cầm quạt trắng cất châu này dưới đáy pháp khí trữ vật, còn cần mấy tấm phù lục phong ấn phong bế, có vẻ rất là quý trọng.

"Chẳng lẽ là pháp bảo gì?" Thẩm Lạc rút pháp lực vào trong đó, hạt châu tản mát ra một vòng tử quang nhàn nhạt, ngoài thứ đó không còn thứ gì khác.

Hắn kiểm tra một chút những tử quang kia, không dò xét ra chúng có hiệu quả gì đặc biệt.

"Ừm, đây là?" Ánh mắt Thẩm Lạc nhìn vào phía trong hạt châu.

Trên hạt châu chớp động tử quang, bên trong ẩn hiện hai chữ nhỏ.

Hắn gia tăng pháp lực rót vào, trong đôi mắt càng hiện ra từng tia từng tia thanh quang, vận chuyển Huyền Âm Mê Đờng, lúc này mới thấy rõ hai chữ

nhỏ này là "Vạn độc".

"Vạn độc? Chẳng lẽ là một viên độc châu?" Thảm Lạc giật mình, trong đầu nhớ lại tại động quật đáy biển gặp phải sương độc màu tím kia, vội vàng lui lại mấy bước.

Cũng may, tình huống hẩn dự đoán cũng không xuất hiện, thân thể không xuất hiện dấu hiệu trúng độc.

"Nếu không phải dùng để thi độc, chẳng lẽ là đồ vật giải độc?" Thảm Lạc tự lẩm bẫm, lật tay thu châu này vào không gian Thiên Sách nào đó.

Nơi này thỉnh linh trôi nổi một mảng lớn sương độc màu tím, bắt quá trong không gian kim quang này, nó một mực bị giam cầm, không phiêu tán.

Vạn Độc Châu xuất hiện trên sương độc kia, chậm rãi rơi xuống, rất nhanh tiếp xúc với sương độc màu tím.

"Ông" một tiếng, tử quang trên hạt châu như bị kích thích, bỗng nhiên sáng gấp mười lần, chung quanh hình thành một vòng sáng lớn nửa trượng.

Mà những sương độc kia vừa tiếp xúc vòng sáng, vậy mà nhanh chóng tiêu tán, phảng phất như gặp phải khắc tinh vậy.

Chương 933: Thăm dò

"Quả nhiên là đồ vật giải độc, sương độc màu tím lợi hại như vậy, Vạn Độc Châu này lại có thể giải khai!" Thầm Lạc thấy vậy, trong lòng vui mừng.

Hắn lập tức lấy ra Vạn Độc Châu, hơi trầm ngâm, không tiếp tục thu nhập vào pháp khí trữ vật nữa, mà đeo trên thân, lúc gặp vật kịch độc sẽ thôi động.

Thầm Lạc tiếp tục kiểm tra pháp khí trữ vật của hai người, rất nhanh kiểm tra xong, không tiếp tục phát hiện đồ vật đặc thù gì.

Hắn thu tất cả mọi thứ vào Lâm Lang Hoàn, sau đó nằm trên giường.

Những ngày qua hắn một mực đi trên biển, ngày đêm không ngừng, tâm thần quả thực có chút rã rời, nằm xuống không lâu liền ngủ thật say.

Vừa rạng sáng ngày thứ hai, tinh thần Thầm Lạc phấn chấn đi ra ngoài, tiếp tục dò xét nơi Cửu Phạm Thanh Liên hạ lạc.

Mà Bạch Tiêu Thiên cùng Nguyên Khâu cũng rời không gian Thiên Sách, tự mình đi vào trong thành dò xét.

Trải qua thời gian ở chung, Thầm Lạc đã thăm dò tính cách Nguyên Khâu, lại thêm thực lực của hắn ngày càng cường đại, lại có ấn ký khế ước, đã không sợ Nguyên Khâu sinh ra dị tâm, nên không tiếp tục giam giữ, thả lỏng ra ngoài.

Sau mấy ngày, ba người đã dò xét nhiều phen, đáng tiếc đều không có thu hoạch.

Cửu Phạm Thanh Liên mặc dù không tìm được, bất quá ở chuyện khác, Thầm Lạc thu hoạch ngược lại tương đối khá, tài liệu phụ trợ Khôn Thổ Dẫn Lôi Phù cần thiết đã tìm được, chỉ còn Nguyệt Tinh Tử kia.

Mà mấy ngày qua ở trong thành Thầm Lạc làm quen một Luyện Khí đại sư

không tệ, sau một phen giao lưu, đưa Huyền Hoàng Nhất Khí Côn cùng thiên trượng ân chứa Linh Dương Thần Thiết kia cho lão, mời lão dung hợp hai bảo làm một, tăng lên uy lực Huyền Hoàng Nhất Khí Côn.

Thời gian ước định giao Tuyết Phách Đan rất nhanh đã tới, Thảm Lạc đi vào Nhất Dược trai, tìm Vương Phúc Lai kia.

Vừa mới bước vào Nhất Dược trai, Tiểu Tử kia lập tức tiến lên đón, tựa hồ đã sớm chờ tại đây.

"Tiền bối, ngài đã tới, Vương trưởng lão đang chờ phía trên." Tiểu Tử cung kính thi lễ một cái nói.

Thảm Lạc gật gật đầu, đang muốn cất bước lên lầu, đột nhiên quay người, nhìn đường cái phía ngoài.

"Tiền bối, thế nào?" Tiểu Tử bên cạnh lộ vẻ kinh ngạc, cũng nhìn lại đường đi ngoài tiệm, nơi đó người đi đường như thoi đưa, cũng không có tình huống dị thường.

Thảm Lạc nhìn đường đi náo nhiệt, im lặng một lát rồi thu hồi ánh mắt.

"Không có việc gì." Hắn lắc đầu, đi lên lầu.

"Thảm đạo hữu, vừa rồi người phát hiện cái gì?" Trong không gian Thiên Sách, Nguyên Khâu hỏi.

"Ta cảm thấy có người ở bên ngoài thăm dò ta." Thảm Lạc truyền âm trả lời.

"Thăm dò? Nhưng là ai?" Nguyên Khâu khẽ giật mình, lập tức hỏi lại.

Tu vi đến cảnh giới bộn hấn, đối với bất luận ánh mắt gì bắn lên trên người mình, đều cảm ứng rất mạnh, sẽ tính không sai, trừ phi tu vi đối phương cao hơn xa.

"Không thấy rõ, chỉ quét nhoáng qua một cái mà thôi." Thảm Lạc truyền âm trả lời.

"Chúng ta vừa tới La Tinh quần đảo, cũng không đắc tội người nào, có thể do mấy ngày nay truy tra Cửu Phạm Thanh Liên, bị một chút thế lực bản

địa để mắt tới, không cần quá để ý." Nguyên Khâu nói.

"Hi vọng là vậy." Thẩm Lạc từ tốn nói, nhưng ẩn ẩn cảm thấy không đơn giản như thế, nếu không vừa rồi phản ứng cũng sẽ không mãnh liệt như vậy.

Trong một chỗ ngõ hẹp vắng vẻ không người cách Nhất Dược trai hai cái ngã tư, một vật kim quang hiện lên, bên trong ẩn hiện một mặt kính lưu ly màu vàng.

Một thiếu nữ mặc váy vàng xinh đẹp từ trong kính lưu ly màu vàng nhảy ra, chính là thiếu nữ váy vàng ngày đó đi cùng bọn đại hán họ Chân, về sau lại từ trong Lương Nghi Vi Trần Huyền Trần hư không tiêu thất kia.

"Không ngờ hẳn cũng tới nơi này..." Thiếu nữ váy vàng nhìn lại hướng Nhất Dược trai, tự lẩm bẫm một câu, sau đó thân hình lẩn nữa nhoáng một cái biến mất.

...

"Thẩm đạo hữu tới thật đúng giờ." Thẩm Lạc vừa đến gian phòng lúc trước, Vương Phúc Lai kia tiến lên đón, cười ha ha, thái độ so với trước đó còn nhiệt tình hơn mấy phần.

"Không biết luyện chế Tuyệt Phách Đan có tốt không?" Thẩm Lạc hơi cảm thấy kỳ quái, nhưng cũng không quá để ý việc này, hỏi thăm về chuyện quan tâm nhất.

"Vương mỗ nếu đáp ứng Thẩm đạo hữu, đương nhiên sẽ không nuốt lời, sáng nay đan dược đã đưa tới." Vương Phúc Lai phất tay áo ở trên bàn, năm bình đan dược hiện hiện ra.

Thẩm Lạc cầm một bình đan dược mở nắp bình ra, một cỗ hàn khí nồng đậm bay vọt ra, cả tòa đại sảnh bị một cỗ hàn băng tràn ngập, giống như trong chốc lát đến mùa đông vậy.

Trong bình chứa năm viên Tuyệt Phách Đan, phẩm chất mỗi viên so với lúc mua ở Lưu Ba đảo, xác thực cao hơn một chút.

Hắn lại kiểm tra mấy bình đan dược khác, đều như vậy, lúc này mới yên tâm.

"Nhất Dực trai không hổ là đệ nhất danh gia luyện đan ở đường biên Đông Hải, Thảm mỗ bội phục." Thảm Lạc thu hồi năm bình đan dược, chấp tay khen.

"Thảm đạo hữu quá khen. Đúng rồi, lúc trước đạo hữu nói còn có một nhóm Lệ Yêu châu, hôm nay có mang đến không?" Vương Phúc Lai cười ha ha, sau đó hỏi.

Thảm Lạc không nói gì, tay phát qua bàn một cái, một trận lam quang hiện lên, bốn hộp ngọc giống trước xuất hiện trên bàn.

Vương Phúc Lai mở hộp ngọc ra, bên trong tràn đầy Lệ Yêu châu.

"Thảm đạo hữu thật sự là kỹ năng thông thiên, vậy mà lấy được nhiều Lệ Yêu châu như thế, Vương mỗ phải bội phục người mới đúng!" Hô hấp Vương Phúc Lai hơi ngừng lại, sau đó tán thán.

Thảm Lạc cười cười, không nói gì thêm.

Hắn cũng là may mắn, bắt được một đầu Lệ Yêu Đại Thừa kỳ, mới có thể liên tục không ngừng sản xuất nhiều Lệ Yêu châu như vậy.

"Những Lệ Yêu châu này, toàn bộ luyện chế thành Tuyệt Phách Đan sao?" Vương Phúc Lai lập tức hỏi.

"Đúng thế." Thảm Lạc gật đầu.

"Tốt, Thảm đạo hữu yên tâm, bản trai tất nhiên không phụ nhờ vả, trong vòng nửa tháng sẽ hoàn thành." Vương Phúc Lai thu hồi những hộp ngọc này, trình trọng bảo đảm.

"Vậy xin nhờ, Thảm mỗ nửa tháng sau lại đến. Đúng rồi, Vương trưởng lão có biết Cửu Phạm Thanh Liên không?" Thảm Lạc gật gù đầu, lập tức hỏi.

Mấy ngày nay, hắn hỏi rất nhiều thế lực trong thành, nhưng chưa đặt chân đến Nhất Dực trai.

"Cửu Phạm Thanh Liên? Vật này trân quý dị thường, ngày nay thế gian chỉ có La Tinh quần đảo có, Vương mỗ tự nhiên là biết. Thảm đạo hữu đang tìm kiếm vật này?" Trên mặt Vương Phúc Lai lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Không sai, Vương trưởng lão có biết nơi nào có thể tìm được Cửu Phạm Thanh Liên không?" Trong mắt Thảm Lạc lóe lên một tia hi vọng.

"Thật sự là có lỗi, Nhất Dực trai chúng ta tinh nghiên đan dược thuật, cũng từng tốn hao khí lực lớn truy tra Cửu Phạm Thanh Liên này, đáng tiếc không tìm được bất luận manh mối gì, đối với việc này chỉ sợ không cách nào giúp được Thảm đạo hữu. Bất quá dựa theo quy luật Cửu Phạm Thanh Liên kia xuất hiện, tiếp theo mấy năm nữa là sẽ có vài đóa Thanh Liên diện thế, Thảm đạo hữu đến lúc đó nếu còn trên quần đảo, ngược lại là có thể giành giật một hồi." Vương Phúc Lai lắc đầu nói.

Thảm Lạc nghe lời này, cũng không biểu hiện ra vẻ thất vọng, rất nhanh cáo từ rời đi.

Ra Nhất Dực trai, ánh mắt của hắn trầm xuống, thở dài.

Những ngày qua, dọc đường có thể nghĩ tới điều tra, hắn đều đã điều tra, nhưng từ đầu đến cuối tìm không thấy tin tức hữu dụng, thật chẳng lẽ phải dựa theo Nguyên Khâu trước đó đề nghị, đi bắt mấy mưu sĩ tứ đại thương minh?

Chương 934: Nữ Nhi thôn

"Ồ, làm sao ta quên bọn Nguyên đạo hữu, Cửu Phạm Thanh Liên nổi danh như vậy, chắc hẳn bọn Nguyên đạo hữu biết, nói không chừng bọn hắn có manh mối!" Thảm Lạc đột nhiên nghĩ tới một chuyện, bước nhanh trở về lại khách sạn.

Bạch Tiêu Thiên cùng Nguyên Khâu đều ra ngoài tìm hiểu tin tức Cửu Phạm Thanh Liên, không ở trong khách sạn.

Thảm Lạc đóng cửa kỹ càng, mở ra cấm chế, tâm niệm vừa động tiến vào không gian Thiên Sách, rất mau tới đại sảnh màu vàng kia, thi pháp triệu hoán mấy người khác.

Thời gian trôi qua từng giờ, trọn vẹn hơn nửa canh giờ, một bóng người mới hiện hiện ra, chính là Nguyên đạo nhân.

"Thảm đạo hữu, gọi bản đạo có chuyện khẩn yếu gì sao?" Ánh mắt Nguyên đạo nhân xiết chặt dò hỏi.

"Cũng không có chuyện khẩn cấp gì, chỉ là có chuyện muốn hỏi thăm Nguyên đạo hữu, ngài có biết Cửu Phạm Thanh Liên ở La Tinh quần đảo không?" Thảm Lạc không quanh co, hỏi thẳng.

"Cửu Phạm Thanh Liên? Ngược lại đã nghe nói qua, nghe nói là một loại Linh Liên phật môn từ Tây Phương Linh Sơn, điều kiện sinh trưởng khá hà khắc. Ngoài Tây Thiên Linh Sơn, chỉ có Nữ Nhi thôn ở La Tinh quần đảo mới có thể bồi dưỡng. Sen này đối với Chân Tiên kỳ trở xuống có hiệu quả cũng cố thần hồn, phụ trợ đột phá, nhưng từ Chân Tiên kỳ trở lên thì vô dụng, Thảm đạo hữu hỏi thăm vật này để làm gì?" Nguyên đạo nhân có chút kỳ quái hỏi.

Thảm Lạc nghe lời này, trong lòng bất giác trở nên kích động, Nguyên đạo nhân quả nhiên biết Cửu Phạm Thanh Liên.

"Tìm kiếm vật này cho một hậu bối, La Tinh quần đảo thì ta biết, bắt quá

Nữ Nhi thôn là nơi nào? Là tên một tông phái sao?" Hãn thuận miệng nói một cái cố, tiếp tục hỏi.

"Thẩm đạo hữu chưa nghe nói qua Nữ Nhi thôn? Cũng là bình thường, Nữ Nhi thôn là một tông phái ẩn thế, người nào sáng tạo đã không thể kiểm chứng, đệ tử Nữ Nhi thôn tinh thông độc công, ám khí, cùng một ít pháp thuật phong ấn, phi thường lợi hại. Chỉ là đệ tử tông môn này cực ít hành tẩu thiên hạ, từ trước đến nay rất thần bí, người biết nó tồn tại xác thực không nhiều." Nguyên đạo nhân nói.

"Vậy Nữ Nhi thôn này ở chỗ nào tại La Tinh quần đảo?" Thẩm Lạc tiếp tục hỏi.

"Cái này bản đạo cũng không quá rõ, môn hạ ta có một vị đệ tử mấy trăm năm trước đi qua một lần, khi hãn trở về, ta mơ hồ hỏi thăm vài câu, đợi bản đạo suy nghĩ một chút..." Nguyên đạo nhân tự lẩm bẩm, ra vẻ trầm tư.

Thẩm Lạc có chút khẩn trương nhìn Nguyên đạo nhân, sợ lão nhớ không ra.

"Ta nhớ ra rồi, đệ tử kia nói Nữ Nhi thôn ở tại Thái Vân đảo thuộc La Tinh quần đảo, cụ thể ở chỗ nào trên đảo, bản đạo cũng không biết, người có thể đi nơi đó xem một chút." Nguyên đạo nhân nói.

"Thái Vân đảo..." Ánh mắt Thẩm Lạc khẽ động.

Lúc hãn đến La Tinh quần đảo, dọc đường đi qua hòn đảo kia, Cửu Phạm Thanh Liên vậy mà ở trên đó.

"Đa tạ Nguyên đạo hữu chỉ điểm, vậy ta đi qua tìm kiếm một chút." Thẩm Lạc chấp tay cảm ơn Nguyên đạo nhân.

"Thẩm đạo hữu muốn Cửu Phạm Thanh Liên, cứ mở miệng cầu Lôi đạo hữu há không dễ dàng hơn sao, chỗ của hãn hãn là có vật này." Nguyên đạo nhân nói.

Thẩm Lạc nghe lời này, trái tim nhảy lên, nhất thời không nói gì.

"Thẩm đạo hữu, thế nào?" Nguyên đạo nhân thấy Thẩm Lạc không đáp, kỳ quái hỏi.

"Không có gì, đột nhiên nghĩ đến một việc, ta và Lôi đạo hữu giao tình

không sâu, mạo muội yêu cầu linh vật như thế đúng là không tốt, sau này hãy nói đi. Đúng rồi, Nguyên đạo hữu, lúc trước ta đưa ngài Ngọc Linh Quả cùng Phong Ấn Pháp Cầu có còn không?" Thảm Lạc lắc đầu, sau đó chuyển chủ đề hỏi.

"Ồ, ngươi cần sao? Vậy đưa ngươi." Nguyên đạo nhân khẽ giật mình, sau đó lấy ra Ngọc Linh Quả cùng Phong Ấn Pháp Cầu, thi pháp đưa tới.

Thảm Lạc nhìn chằm chằm Nguyên đạo nhân, trong mắt lóe lên vẻ khẩn trương cùng hi vọng.

Trước đó thật lâu, hắn nghĩ đến phương án có thể lấy được đồ vật trong mộng cảnh ngàn năm sau hay không, cho nên mới gửi Ngọc Linh Quả cùng Phong Ấn Pháp Cầu ở chỗ Nguyên đạo nhân, chỉ là sau khi trở về hiện thực, chuyện của hắn quá nhiều, nhất thời quên mất chuyện này, một mực kéo tới hôm nay.

Thảm Lạc âm thầm cầu nguyện có thể thành công, nếu vậy, trong hiện thực hắn không cần lo lắng về các loại tài nguyên tu luyện, bằng vào tu vi siêu cường trong mộng cảnh, có thể an bài mọi chuyện thỏa đáng.

Nguyên đạo nhân cầm Ngọc Linh Quả cùng Phong Ấn Pháp Cầu, đưa tới phía Thảm Lạc, nhưng lão đưa hai lần, đều không thể nào đột phá không gian kim vụ giữa hai người, trong không gian tựa hồ xuất hiện một cỗ lực cản cường đại không gì sánh được.

"Ồ! Sao đột nhiên không thể truyền vật phẩm qua vậy? Thảm đạo hữu ngươi bây giờ ở chỗ nào? Chung quanh có cấm chế lợi hại cách trở gì không?" Nguyên đạo nhân ngừng tay, mặt hiện vẻ kinh hãi nói.

"Quả nhiên không được sao..." Thảm Lạc thở dài.

"Đúng vậy, bây giờ ta ở trong một chỗ bí cảnh rất đặc thù, có thể là cấm chế bí cảnh này cản trở vật phẩm truyền qua, vậy cũng không có gì, hiện tại ta cũng không cần Ngọc Linh Quả cùng Phong Ấn Pháp Cầu, lúc khác lại nhờ Nguyên đạo hữu truyền lại cho ta." Thảm Lạc nói.

"Cũng được." Nguyên đạo nhân nhìn chằm chằm Thảm Lạc một chút, không kiên trì.

Thảm Lạc rất nhanh kết thúc hội đàm, về tới gian phòng khách sạn, khoe

miệng lộ ra vẻ tươi cười.

Rốt cuộc tìm được manh mối Cửu Phạm Thanh Liên, nội tâm treo lơ lửng mấy ngày rốt cuộc buông xuống.

Sau đó chỉ cần chờ Tuyết Phách Đan cùng Huyền Hoàng Nhất Khí Côn luyện chế xong, hấn lập tức liền tiến về Thái Vân đảo tìm kiếm Cửu Phạm Thanh Liên.

Thẩm Lạc thở nhẹ ra một hơi, đi đến trên giường khoan chân ngồi xuống, bình tĩnh nổi lòng, lấy ra một viên Tuyết Phách Đan ăn vào, vận công luyện hóa.

Ma kiếp như trát đao treo trên đỉnh đầu, không biết lúc nào sẽ giáng lâm, một phen một hào thời gian hấn cũng không muốn chậm trễ, toàn lực tăng cao tu vi.

Chạng vạng tối, Bạch Tiêu Thiên cùng Nguyên Khâu từ bên ngoài trở về khách sạn.

Thần sắc hai người đều không tốt, hiển nhiên không thu hoạch được gì.

"Hai vị không cần lo lắng, ta đã thăm dò được Cửu Phạm Thanh Liên kia xuất từ chỗ nào, chờ Tuyết Phách Đan luyện chế xong, chúng ta sẽ đi qua đó." Thẩm Lạc cũng không giấu diếm cả hai, nói thẳng.

"Thật sao? Cửu Phạm Thanh Liên ở nơi nào?" Bạch Tiêu Thiên cùng Nguyên Khâu nghe vậy, lập tức vừa mừng vừa sợ.

"Trên Thái Vân đảo, chỉ là cụ thể nơi nào còn chưa rõ, cần tìm kiếm trên đảo một phen." Thẩm Lạc từ tốn nói.

"Thái Vân đảo? Lúc trước trên hải đồ ta đã thấy qua hòn đảo này, tựa như ở biên thủy La Tinh quần đảo, là một nơi một mọc đầy các loại kịch độc, Cửu Phạm Thanh Liên thật xuất từ chỗ này?" Bạch Tiêu Thiên có chút không quá tin.

"Thẩm đạo hữu, ngươi nghe tin này từ nơi nào?" Nguyên Khâu cũng không quá tin hỏi.

"Một vị tiên bối, nguồn tin tức tuyệt đối đáng tin." Thẩm Lạc nhìn hai

người một chút, cũng không giải thích nhiều.

Nhìn thấy Thảm Lạc bình tĩnh tự tin như vậy, Bạch Tiêu Thiên cùng Nguyên Khâu không nói gì nữa.

Thời gian kế tiếp, Thảm Lạc không tiếp tục ra ngoài, một mực đợi ở trong phòng, phục dụng Tuyệt Phách Đan đóng cửa tu luyện.

Nguyên Khâu cùng Bạch Tiêu Thiên cũng đi vào không gian Thiên Sách, một người ngoan ngoãn đợi, một người tiếp tục nghiên cứu phương pháp khắc chế sương độc màu tím.

Trong nháy mắt, thời gian nửa tháng đi qua.

Thảm Lạc từ trong phòng hotel đi ra, trên thân không tự chủ phát ra khí tức lạnh cả người, khí tức thành linh tăng cường không ít.

Hơn mười ngày khổ tu, mượn nhờ lực lượng Tuyệt Phách Đan, tu vi của hắn lại tinh tiến không ít, khoảng cách Xuất Khiếu hậu kỳ đỉnh phong mặc dù còn cách một đoạn, nhưng đã không xa.

Dược lực Tuyệt Phách Đan so với hắn dự đoán mạnh hơn không ít, từ tình huống thời gian qua tu luyện, chỉ cần hai mươi bình là có thể đẩy tu vi đến Xuất Khiếu kỳ đỉnh phong.

Khoé miệng Thảm Lạc lộ ra vẻ tươi cười, nhanh chân đi ra ngoài, rất nhanh lại một lần nữa đi vào Nhất Dược trai.

Nửa khắc đồng hồ sau, hắn từ trong Nhất Dược trai đi ra ngoài, sau lại đi một chỗ cửa hàng luyện khí trong thành, rồi tể ra phi thuyền, bay về phía Thái Vân đảo.

Chương 935: Hoả độc tuyền

Hai người Thẩm Lạc điều khiển phi thuyền một đường tiềm hành, rốt cuộc chạng vạng tối ngày hôm đó thấy được một hòn đảo bị ngũ sắc thả hà bao phủ.

Đảo này có diện tích không nhỏ, hai bên trái phải rộng lớn, mà khu vực trung gian hơi hẹp, phía nam còn có hai bán đảo dọc theo, nhìn xa xa tựa như là một con hồ điệp lộng lẫy diễm lệ.

Hai người đi thuyền dọc theo đảo nhỏ phía nam, chưa đến nơi mà không hẹn cùng nhú mày.

"Chương khí thật nồng đậm, xem ra độc tính không ít." Thẩm Lạc cau mày nói.

"Hãy ngậm một viên Thập Hương Phản Sinh Hoàn, có thể chống cự đa phần chương khí sương độc, không cần lúc nào cũng phải phòng hộ." Bạch Tiêu Thiên đưa qua một cái bình bạch ngọc, đổ ra một viên đan dược lớn bằng hạt dưa hấu cho Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc cầm lấy một viên đan dược đặt ở dưới lưỡi, cảm thấy một mùi chất chất tràn ngập răng môi, trong đầu tựa như xông vào một cỗ khí lạnh, cả người giật mình một cái.

Hai người từ trên phi thuyền nhảy xuống, lúc hai chân chạm đất, cảm giác mặt đất dưới thân hơi rung nhẹ, cúi đầu nhìn lại, mới phát hiện hai nơi dọc theo trường đảo ra ngoài kia, rõ ràng là mười mấy cây dây leo màu sắc xanh đen, giao thoa nhau.

"Không nói những cái khác, bộ dáng quỷ quái chương khí mọc lan tràn, thảm thực vật rậm rạp này, ta có tám thành phần thắng, cực nơi này chính là Thái Vân đảo." Bạch Tiêu Thiên lung lay dây leo lơ lửng trên mặt nước dưới chân, cười nói.

"Đi lên xem một chút lại nói." Thẩm Lạc nói xong, lập tức đi đến phía đảo.

Ở trên đảo, bùn đất hơi xộp, ngoài chướng khí tràn ngập các nơi kia không nói, bốn phía quả nhiên là thảm thực vật tươi tốt, một bộ dạng sinh cơ bùng bùng.

Chỉ là trên đảo không có đường đi, chính là một mảnh rừng rậm nguyên thủy, Thảm Lạc buông ra thần thức phát hiện bốn bề không thiếu một ít ba động linh lực yêu vật, chỉ là đại đa số khí tức cũng không cường đại.

Hai người bọn họ đi qua một đám dây leo giao thoa trong rừng rậm, phía trước bỗng nhiên truyền đến một trận âm thanh lá cây ma sát "Sàn sạt", đôi mắt Thảm Lạc chợt lóe lên, lập tức kêu lên: "Cẩn thận!"

Tiếng nói của hắn vừa dứt, một đầu măng xà màu lửa đỏ lớn cỡ chén cơm từ trong núi rừng bỗng vọt ra, lúc tới gần hai người đột nhiên mở ra miệng to như chậu máu, một cỗ sương mù màu vàng tràn ngập mùi lưu huỳnh nồng đậm từ đó phun ra.

Thảm Lạc cùng Bạch Tiêu Thiên cuống quít tránh né, chỉ có đại lượng cổ thụ ven đường rung động, bị đại măng kia đụng gãy rất nhiều, tựa như trên mặt đất cày ra một đường rãnh, sinh sinh mở ra một đầu thông đạo trong rừng.

Bất quá, hỏa hồng đại măng kia tựa hồ không có hứng thú với hai người Thảm Lạc, chỉ vội vàng lướt qua bên cạnh hai người, sau đó xông vào núi rừng phía xa.

Hai người Thảm Lạc nhìn nhau, trong lúc nhất thời đứng nguyên tại chỗ.

"Bạch Tiêu Thiên, ta thấy hai bên cũng tìm không ra phương hướng, không bằng đi theo Hỏa Mãng này đi, ta thấy nó vội vội vàng vàng chạy như thế, nhất định có nguyên do." Thảm Lạc nói.

"Cũng được, đi theo hướng của nó, dù sao so với một mực chui trong rừng cũng tốt hơn." Bạch Tiêu Thiên mở ra cây quạt trong tay, gật đầu nói.

Hai người thương nghị xong, rất nhanh đuổi theo hướng Hỏa Mãng biến mất.

Đi nửa đường, Thảm Lạc bỗng nhiên chú ý tới, bên cỏ dại ven đường mọc lên một đóa hoa trắng không lá óng ánh, nụ hoa mới chớm nở, hiển nhiên

chưa thành thực.

Hắn dừng bước lại, cúi người quan sát tỉ mỉ một chút, con người đột nhiên co rụt lại, lộ ra vẻ ngạc nhiên.

"Thế nào?" Bạch Tiêu Thiên bên cạnh thấy thế, lập tức hỏi.

"Không có gì, vừa rồi phát hiện một gốc Quý Thiết Thảo còn non, lúc này lại phát hiện mọc chung quanh nó tất cả đều là Nguyệt Kiến Thảo." Thảm Lạc giải thích.

"Nguyệt Kiến Thảo, Quý Thiết Thảo... Đều là linh dược sao?" Bạch Tiêu Thiên thấy thế, lập tức hỏi.

"Nói là linh thảo cũng được, nói là độc thảo cũng không sai, bất quá người nhìn đường gân trong những cánh hoa này, đều sinh ra một chút đường vân màu lửa đỏ, đủ thấy độc tính chúng lớn hơn một chút."

Thảm Lạc nói, xích lại gần nâng lên một mảnh lá cây Nguyệt Kiến Thảo hít hà, lập tức hơi nướng mày, bị sắc đến ho khan thành tiếng.

"Xem ra con Hỏa Mãng này cũng có gì đó quái lạ, bên này hơn phân nửa là có Hỏa Độc Tuyên." Hắn vừa xoa mũi, vừa nói.

"Hỏa Độc Tuyên?" Bạch Tiêu Thiên kinh ngạc hỏi.

"Chính là một chỗ tuyên nhãn chứa hỏa độc, khí độc tràn ra ngoài hấp dẫn con Hỏa Mãng kia, lâu ngày cũng ảnh hưởng tới các loại linh thảo sinh trưởng nơi này. Có thể ảnh hưởng lớn như vậy, đủ thấy là một tòa Hỏa Độc Tuyên bất phàm, hơn phân nửa chung quanh có độc thảo đặc biệt sinh tồn, ngược lại có thể đi thử thời vận. Cũng không biết, Thập Hương Phản Sinh Hoàn này có đè ép được độc dược không?" Thảm Lạc hỏi.

"Làm sao ép không được? Chỉ là địa phệ hỏa độc mà thôi, sợ cái gì?" Bạch Tiêu Thiên nhẹ nhàng vẫy quạt, lạnh nhạt nói.

"Vậy thì tốt rồi." Thảm Lạc gật đầu nhẹ, quay người tiếp tục đi đường.

...

Đi ước chừng nửa canh giờ, trong rừng rậm phía trước dưới một gốc cây

già xuất hiện một động quật lớn bằng cái miệng vò, Hỏa Mãng đi qua lưu lại dấu vết cũng đến nơi đây, biến mất không thấy.

"Nhiệt độ nơi đây so với mấy chỗ lúc trước đi qua cao hơn không ít, trong động quật này lại có trận trận khí tức nóng rực truyền đến, chắc là cách Hỏa Độc Tuyền kia không xa." Thẩm Lạc nói.

"Không phải không xa, là chúng ta đã đến." Bạch Tiêu Thiên chỉ về trên không sơn lâm đằng trước, nói.

Thẩm Lạc theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy trong hư không phía trước cách mấy trăm trượng, ngưng kết một tầng vụ khí màu đỏ, nhìn giống như là một áng mây, nhưng độ cao cũng chỉ mười trượng đổ lại, không cao hơn cả mấy ngọn cỏ thụ.

Hai người càng tới gần, trong không khí càng tràn ngập một mùi lưu huỳnh diêm tiêu cháy bỏng, càng trở nên càng nồng đậm.

Đúng lúc này, trong núi rừng phía trước bỗng nhiên truyền đến một trận tiếng ngâm xướng êm tai, nghe giống như điệu hát dân gian nào đó, hai người Thẩm Lạc mặc dù không hiểu nội dung bài hát, nhưng chỉ nghe tiếng nói nhẹ nhàng vui sướng kia, khiến cho người ta cảm thấy vui vẻ.

"Có người..." Hai người liếc nhau, trăm miệng một lời.

Chỉ cần có người, liền mang ý nghĩa nơi này tuyệt không phải hoang đảo không người, về phần có phải Thái Vân đảo hay không, có Nữ Nhi thôn hay không, tìm người kia hỏi một chút là biết.

Hai người lập tức tăng thêm tốc độ, nhanh chóng vọt tới phía phát ra thanh âm.

Sắp đến phụ cận, Thẩm Lạc ngăn Bạch Tiêu Thiên lại, lấy tiếng lòng nhắc nhở: "Nơi đây độc chướng rất nồng đậm, nhưng bên kia còn ca hát, chỉ sợ không phải người bình thường, người ta vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn."

Bạch Tiêu Thiên đồng ý, hai người đều thu liễm khí tức, ngăn chặn sóng pháp lực thể nội, rón rén tiến đến bên kia.

Chờ hai người tới biên giới rừng rậm, đẩy ra một lùm cây nhìn vào bên

trong, liền thấy phía trước thành linh có một hồ nước hình bầu dục phương viên bảy tám trượng, bên trong một ao là nham tương hỏa hồng tựa như thủy dịch đang kịch liệt quay cuồng, "Ừng ục ục" bốc lên từng bong bóng màu trắng to lớn.

"Bạch..." Thẩm Lạc vừa định mở miệng nói chuyện, cũng cảm giác trong cổ họng một trận nóng bỏng.

Lúc hắn nhìn lại Bạch Tiêu Thiên, mới phát hiện y đang sững sờ đứng tại chỗ, hai mắt nhìn chăm chăm phía trước, quạt xếp trong tay cũng quên vẩy, cả người giống như bị ngừng giữa nguyên địa.

Chương 936: Động dung tuyệt sắc

Thẩm Lạc thấy Bạch Tiêu Thiên đứng chết trân tại chỗ trong lòng có chút kinh ngạc, đi tới bên cạnh y, theo tâm mắt của y nhìn lại. Lúc này mới phát hiện, ở bờ Hỏa Độc Tuyên bên kia, ở giữa lùm Hỏa Tâm Thảo màu đỏ thình lình có một nữ tử trẻ tuổi mặc quần áo vàng nhạt, tay mang theo một cái giỏ trúc xanh tươi, cúi người trên mặt đất ngắt lấy cái gì đó.

Nữ tử kia tựa hồ cũng không phát hiện hai người Thẩm Lạc, nghiêng người về phía bên hấn, tư thái linh lung dưới váy dài vàng nhạt phác hoạ, nhìn ôn nhu không gì sánh được, mà nhìn thấy một bên dung mạo nàng, mũi nhỏ thẳng, bờ môi mỏng manh, cái cằm hơi cong lên một chút, càng như được điêu khắc từ mỹ ngọc, không chút tì vết.

Đặc biệt là đôi mắt, bên trong giống như ánh sao sao dày đặc, lóe ra quang mang thanh tịnh, lông mi thật dài hơi vênh kia càng thêm mấy phần xinh đẹp, khiến cho người gặp quên đi sự đời.

Bất quá, Thẩm Lạc rất nhanh chú ý tới, một đôi tay ngọc nhỏ dài của thiếu nữ đang hái không phải là hoa quả dại trên núi, mà là một gốc hoa màu sắc tiên diễm, cánh hoa phức tạp, phía trên sinh đầy gai nhọn nhỏ xích hồng.

Thẩm Lạc nhận ra, đóa hoa kia không phải thứ gì khác, mà chính là Lang Độc Hỏa Linh độc tính thập phần kịch liệt, tu sĩ tầm thường đừng nói tuyệt không dám lấy tay đụng vào, dù dùng hộp ngọc đựng lấy, cũng sợ thoáng hút vào chút phần hoa tán mát ra, sẽ bị thiêu đến ruột xuyên bụng nát.

Bởi vậy có thể thấy được, nàng này tuyệt không đơn giản.

Nghĩ đến đây, Thẩm Lạc đang muốn dùng tiếng lòng nhắc nhở Bạch Tiêu Thiên, lại phát hiện y đã một bước phóng ra lùm cây, trực tiếp đi tới bên bờ Hỏa Độc Tuyên.

"Bạch Tiêu Thiên, ngươi..." Thẩm Lạc lập tức chie biết im lặng.

Mà nữ tử vàng nhạt đối diện cũng chú ý tới động tĩnh bên này, ngẩng đầu

nhìn sang.

Nếu dung mạo mặt bên chỉ có bảy phần mỹ lệ, vậy khi thấy toàn bộ gương mặt thì tất nhiên thập phần xinh đẹp, cho dù Thâm Lạc nhìn lần đầu, cũng không nhìn được có chút động dung.

Bất quá tâm hấn đã sớm đặt ở trên thân Nhiếp Thái Châu, tuy có động dung, nhưng cũng bất quá là bản năng phản ứng, rất nhanh liền khôi phục bình thường. Nhưng khi hấn nhìn về phía Bạch Tiêu Thiên, phát hiện trên mặt tiêu tử vậy mà treo ý cười si mê.

"Bạch Tiêu Thiên, ngươi bị mất hồn rồi à?" Thâm Lạc bất đắc dĩ, đành phải đi ra, lại truyền âm hỏi.

"Thâm Lạc, ngươi thấy không, nàng giống như cười với ta đó." Bạch Tiêu Thiên không để ý tới Thâm Lạc chât vấn, mà phối hợp mở miệng nói.

Thâm Lạc im lặng che trán, nhìn về phía nữ tử kia, lại phát hiện trên mặt của nàng hoàn toàn chính xác mang theo ý cười nhạt, tựa hồ là đang đáp lại Bạch Tiêu Thiên cười ngớ ngẩn.

"Cô nương, xin hỏi nơi này chính là Thái Vân đảo?" Bạch Tiêu Thiên cao giọng hô.

Bất quá, bởi vì bị khí độc Hỏa Độc Tuyên bốc hơi ảnh hưởng, tiếng nói của y có vẻ hơi khàn khàn.

"Đúng vậy, các ngươi là từ bên ngoài tới sao?" Thiếu nữ đứng thẳng lên, dò hỏi.

Lúc nói chuyện lại khác với lúc ngâm xướng ca dao, lộ ra trầm ôn nhu hòa rất nhiều, lại tựa hồ càng có lực xuyên thấu.

"Không sai, chúng ta đang tìm một nơi gọi là Nữ Nhi thôn, ngươi đã nghe nói qua chưa?" Thâm Lạc muốn ngăn cản đã muộn, Bạch Tiêu Thiên đã báo ra mục đích chuyến này của bọn hấn.

"Chưa nghe nói qua." Nữ tử nghiêng đầu nghĩ nghĩ, chợt lắc đầu nói.

Bất quá rất nhanh, nàng bổ sung: "Ta cũng không ở tại đây, chỉ là thỉnh thoảng đến trên đảo hái chút độc thảo trở về luyện dược, có lẽ trên đảo này

có thôn xóm gì đó, chỉ là ta không rõ ở đâu."

"Xin hỏi cô nương, lúc ở trên đảo này hái thuốc, có từng gặp chỗ gì hoặc hiện tượng gì tương đối đặc biệt không?" Thâm Lạc không tiếp tục đề Bạch Tiêu Thiên đặt câu hỏi, mà chủ động nhíu mày hỏi.

"Đảo này diện tích rất lớn, bất quá phạm vi sư môn cho phép ta hái thuốc có hạn, cho nên chỗ tương đối đặc biệt người nói ta còn thực sự không có... Không đúng, ta còn thực sự gặp qua một chỗ." Nữ tử áo vàng nhạt giông như đột nhiên nhớ tới cái gì, giật mình nói.

"Ở đâu?" Thâm Lạc vội vàng truy vấn.

Nữ tử đi lòng vòng nhìn chung quanh bốn phía một chút, giơ ngón tay lên hướng tây nam nói ra:

"Ta nhớ không lầm, cách đây hơn mười dặm có một sơn cốc nhỏ, nơi đó thỉnh thoảng sẽ có thái hà quang mang toát ra, rất khác nơi khác. Nơi đó là nơi trường bồi sư môn nghiêm lệnh chúng ta không được phép bước chân vào, cho nên bên trong rốt cuộc có cái gì, ta cũng không rõ." Nữ tử áo vàng nhạt nói ra.

"Đa tạ cô nương." Thâm Lạc ôm quyền nói.

"Đạo hữu, khách khí." Nữ tử vén áo thi lễ, cúi đầu nhìn giỏ trúc treo bên hông mình, kiểm kê chiến lợi phẩm.

"Cô nương, tại hạ Bạch Tiêu Thiên, xin hỏi cô nương xưng hô thế nào?" Lúc này, Bạch Tiêu Thiên lại mở miệng.

Nữ tử tựa hồ rất là ngạc nhiên với câu hỏi này, tròn vẹn sừng sốt mấy tức, sắc mặt có chút lúng túng nói: "Tại hạ Lâm Tâm Nguyệt."

"Không biết cô nương xuất thân môn phái nào?" Bạch Tiêu Thiên tiếp tục hỏi.

Lâm Tâm Nguyệt thấy y dây dưa như vậy, trên mặt hiện lên vẻ không vui, không trả lời.

"Cô nương chớ trách, tại hạ lúc đầu thấy cô nương, liền cảm giác như đã từng quen biết, kìm lòng không được muốn hỏi thăm cô nương." Bạch Tiêu

Thiên có chút lúng túng gãi đầu một cái, nói.

"Các người muốn hỏi, ta đều đã nói, lại truy vấn không ngừng, thực sự vô lễ." Lâm Tâm Nguyệt nhẹ "Hừ" một tiếng, dẫn theo gió trúc, trực tiếp quay người rời đi.

"Lâm cô nương..." Bạch Tiêu Thiên thấy thế, vội vàng muốn tiến lên đuổi theo.

Thẩm Lạc vội chụp lấy ống tay áo của y, giật trở về, hỏi: "Bạch Tiêu Thiên, người bị điên à?"

Nghe lời ấy, Bạch Tiêu Thiên ngẩn ra một chút, mới ngừng lại.

"Thế gian lại có nữ tử mặt mày như vẽ, huệ chất lan tâm như thế?" Y vẫn có chút lưu luyến không rời nhìn về phía đối diện.

"Mặt mày như vẽ ta có thể hiểu được, huệ chất lan tâm thì người nhìn ra được thế nào? Làm sao, người còn có thần thông bí mật dò xét tâm cảnh người khác à?" Thẩm Lạc cố ý chế nhạo nói.

"Người không hiểu, có ít người nhìn cả một đời, cũng như nhìn gà đất chó sành không thú vị, nhưng có ít người chỉ nhìn một chút, là có thể so vạn năm. Không phải có câu nói, kim phong ngọc lộ nhất tương phùng, liền thăng lại nhân gian vô số." Bạch Tiêu Thiên khinh bỉ nói.

"Kim phong ngọc lộ không thấy được, ngược lại người nào đó một mặt si tưởng, dọa cho cô nương người ta sợ bỏ đi." Thẩm Lạc không lưu tình chút nào nói.

Bạch Tiêu Thiên nghe vậy, vuốt vuốt gương mặt, tự lẩm bẩm: "Rõ ràng như vậy sao?"

"Bạch Tiêu Thiên, không phải là người coi trọng người ta chứ? Chỉ ngần ngại một chút công phu vừa rồi?" Thẩm Lạc không khỏi hỏi.

"Vừa thấy đã yêu, cái này có gì không được sao? Chỉ là có chút đáng tiếc, không thể hỏi được sư môn nàng?" Bạch Tiêu Thiên chững chạc đàng hoàng, nói ra.

"Thôi thôi, chúng ta đi trước làm chính sự, xong xuôi ta cam đoan cùng

ngươi đi một chuyến, hảo hảo tìm một chút vị Lâm Tâm Nguyệt cô nương này, thế nào?" Thâm Lạc bất đắc dĩ, lắc đầu không thôi nói.

"Trượng nghĩa, vậy bây giờ chúng ta đi nơi nào?" Bạch Tiêu Thiên giơ ngón tay cái lên, nói.

Thâm Lạc nhìn về phía Bạch Tiêu Thiên vẫn một mặt như kẻ ngốc, nhớ lại cả buổi vừa rồi y chỉ nhìn chăm chăm cô nương nhà người ta, liên quan tới chuyện hỏi đường y nửa điếm cũng không để bụng.

Hắn đành phải kể lại chuyện dị thường của sơn cốc cho Bạch Tiêu Thiên nghe, lúc này hai người mới tiến đến bên kia.

Chương 937: Ong tập

Trước khi đi, Thẩm Lạc bỗng nhiên bảo Bạch Tiêu Thiên chờ chốc lát, quay người đi đến Hỏa Độc Tuyên, tay vung lên, lấy ra Thuần Dương Kiếm Phôi chặt đứt một gốc Lang Độc Hỏa Linh, sau đó nhanh chóng dùng một hộp ngọc bỏ vào, toàn bộ hành trình không dùng tay đụng vào.

"Người hái cái đồ chơi này làm gì?" Chờ hẳn quay người trở về, Bạch Tiêu Thiên lập tức tò mò hỏi thăm.

"Giữ lại cẩn dụng, người đừng quan tâm." Thẩm Lạc nói mập mờ một câu, đi tới phía trước.

Bạch Tiêu Thiên gãi gãi đầu, đi theo.

Dựa theo Lâm Tâm Nguyệt nói, tòa sơn cốc kia cách nơi đây không quá xa, tìm kiếm cũng không khó, hai người Thẩm Lạc chỉ phí nửa canh giờ, xuyên qua trùng điệp rừng rậm, đi tới nơi đó.

Đứng tại miệng hang, Thẩm Lạc trầm nghĩ trong lòng, đây thật đúng là tiểu sơn cốc.

Lối vào chật hẹp giống như miệng hồ lô, độ rộng khoảng hai người song hành, may mà khoảng cách rất ngắn, chỉ dài chừng một trượng, địa thế bên trong bỗng nhiên rộng ra.

"Trong cốc này cũng không có hào quang màu sắc rực rỡ toát ra, chúng ta không phải đi nhầm chứ?" Bạch Tiêu Thiên nhìn về phía trong cốc, nghi ngờ hỏi.

"Hơn mười dặm hướng tây nam chỉ có một ngọn núi này, mặt khác khoảng cách không quá xa, có thể là sơn cốc mà nàng nói." Thẩm Lạc lắc đầu nói.

"Nếu vậy, hẳn là chỗ này, nếu Lâm cô nương nói, trong cốc ngẫu nhiên có hào quang sáng lên, vậy chắc không phải vật thường, trước mắt không gặp được cũng là bình thường." Bạch Tiêu Thiên nhẹ gật đầu, phân tích.

"Không phải là nàng thuận miệng bịa chuyện, dùng để lừa gạt đấng đồ tử người chứ?" Thẩm Lạc cười nói.

"Lâm cô nương không phải loại người này, được rồi, để phòng vạn nhất, hay là trước dùng thần thức dò xét một cái đi." Bạch Tiêu Thiên nói xong, lúc này nhắm hai mắt lại, hai ngón tay điểm mi tâm, bắt đầu thả ra thần thức dò xét.

"Thần thức thâm thấu không vào được." Chỉ một lát sau, y mở hai mắt ra, lắc đầu nói.

Thẩm Lạc nghe vậy, cũng lập tức nhắm hai mắt lại, dò xét bên trong.

"A, trong này chương khí sương độc, thế mà có thể cách trở thần thức dò xét." Thẩm Lạc cũng mở miệng nói.

"Cái này chẳng phải đúng à?" Bạch Tiêu Thiên lập tức kêu lên.

"Đúng rồi? Cái gì đúng rồi?" Thẩm Lạc kinh ngạc hỏi.

"Người không phải muốn tìm nơi có dị tượng cổ quái à? Nơi này không phải sao." Bạch Tiêu cười nói.

Thẩm Lạc nghe vậy, nhất thời không biết phản bác ra sao.

"Đừng nghĩ nhiều như vậy, vào xem chẳng phải sẽ biết sao?" Bạch Tiêu Thiên bật cười lớn.

Nói xong, y dẫn đầu cất bước đi vào sơn cốc.

Thẩm Lạc đi theo sau, mới tiến lên mười mấy bước, phía trước bỗng nhiên có một cơn gió thổi tới, cuốn theo mảng lớn sương mù màu trắng nồng đậm bay qua, trong nháy mắt che khuất hai người bọn họ.

Còn không đợi hai người biết rõ chuyện gì xảy ra, mặt đất dưới chân hai người bọn họ bỗng chấn động kịch liệt.

Ngay sau đó, thân thể hai người nhoáng một cái, kém chút ngã nhào trên đất, lập tức cả người không bị không chế vọt mạnh vào trong sương mù dày đặc phía trước.

"Đây là có chuyện gì?"

Thẩm Lạc vừa mới phát ra một tiếng nghi vấn, mắt cá chân hắn bỗng truyền đến một cỗ đại lực, có thứ gì đột nhiên khóa lại hai chân của hắn, khiến cho hắn không thể động đậy.

"Là mặt đất đang động, mặt đất đang trượt về phía trước." Bạch Tiêu Thiên kêu lên.

Thẩm Lạc lập tức vung tay lên, một cỗ gió lốc từ giữa tay áo hắn gào thét tuôn ra, quét đi sương vụ nồng vụ màu trắng phía dưới ra một chút, mới nhìn rõ trên mắt cá chân mình, thỉnh linh quán lấy hai sợi dây leo màu đen to bằng cánh tay trẻ con.

Mà dưới chân hắn, đứng đầy căn bản không phải thổ địa, mà là từng cây dây leo vặn vẹo giao thoa nhau, kết thành một mảnh địa võng, giờ phút này cũng chính lưới này kéo bọn hắn vọt nhanh vào trong sơn cốc.

Xông đến một lúc, Thẩm Lạc chợt nghe trong sương mù dày đặc phía trước, có trận trận thanh âm vỗ cánh "Ong ong" truyền đến, sau đó có từng bóng đen lớn chùng quả đấm xông phá sương mù dày đặc, lao đến hắn cùng Bạch Tiêu Thiên.

Thẩm Lạc vội vàng bám Tị Thủy Quyết, quanh người mình ngưng tụ thành một tầng màn sáng màu xanh nước biển, bảo vệ mình ở giữa. Bạch Tiêu Thiên bên cạnh cách đó không xa cũng ngâm tụng nhỏ một tiếng, trên thân cũng có hào quang màu vàng sáng lên, hóa thành một lồng ánh sáng lồng ngoài thân.

Chỉ nghe "Bộp bộp" một trận, những bóng đen chạy như bay liên tục đụng vào vòng phòng hộ trên thân hai người, nhưng hết thảy bị bắn ngược lại.

Ngay sau đó, những bóng đen này nhao nhao vỗ cánh, lơ lửng bốn phía.

Thẩm Lạc tập trung nhìn vào, mới phát hiện trên thân những hắc ảnh kia sinh ra từng đường vân vàng đen giao nhau, giống như vện vện của lão hổ, phần đuôi thì mọc ra một cây châm óng ánh màu xanh sẫm dài khoảng ba tấc.

"Hổ Văn Độc Phong!" Thẩm Lạc lập tức nhận ra.

Loại ong độc này độc tính cực mạnh, thập phần khát máu hung hãn, một khi phát hiện vật sống tới gần sẽ không chết không thôi phát động công kích, dù độc châm của mình bị bẻ gãy cũng sẽ không ngừng, cho đến kho độc chế hoang toàn đối phương.

Những ong độc kia lơ lửng giữa không trung một lát, hai cánh trong suốt trên lưng vô cực nhanh, từng con nhao nhao chuyển hướng phần đuôi, lấy độc châm nhắm ngay hai người Thẩm Lạc, cực tốc đâm qua.

"Đinh đinh" hai âm thanh bén nhọn vang lên.

Thẩm Lạc xem xét ngoài thân, phát hiện màn sáng Tị Thủy Quyết bên ngoài, đúng là trực tiếp bị đâm xuyên ra mười mấy lỗ nhỏ, từng cây châm độc bén nhọn từ trên những lỗ nhỏ kia đâm vào, cây gần nhất cách mắt Thẩm Lạc bất quá hơn tấc.

"Đi."

Thẩm Lạc hừ lạnh một tiếng, khí thể toàn thân lập tức tăng vọt, một cỗ khí tức cường đại trong nháy mắt kích phát ra quanh thân, khiến toàn bộ màn sáng Tị Thủy Quyết trùng kích ra bốn phương tám hướng.

"Vù."

Theo một tiếng kinh phong này vang lên, một cỗ cự lực vô hình tuôn ra bốn phương tám hướng, đánh những Hồ Văn Độc Phong kia tan ra. Nhưng thân hình bọn gia hỏa này tuy nhỏ, lại cực kỳ cứng cỏi, bị đánh lui ra sau, rất nhanh lại lần nữa vọt tới.

Thẩm Lạc bất đắc dĩ, đành phải đưa tay ra trước một cái, Thuận Dương Kiếm Phôi xẹt qua một đạo kiếm hồng, xuất hiện ở trước mặt hắn.

Hắn bắm kiếm quyết, tay vung lên, Thuận Dương Kiếm Phôi "Vèo" một tiếng bắn ra cực nhanh, trong nháy mắt chặt đứt bảy, tám con ong độc phía trước thành hai đoạn.

Nhưng rất nhanh, bốn phía có càng nhiều Hồ Văn Độc Phong đánh tới, trong lúc nhất thời thanh âm vỗ cánh của ông độc to như mưa to.

Thẩm Lạc nhìn thấy lít nhạ lít nhít ong độc đánh tới, cũng cảm thấy da đầu

tê đại một hồi, vôi vàng kết động Tị Thủy Quyết bảo vệ quanh thân, đồng thời lấy tâm niệm ngự kiếm, như du long bán nhanh ra bốn phía.

Đạo đạo kiếm quang chớp động không thôi, mặc dù giết ong độc dễ dàng như chém dưa thái rau, nhưng số lượng ong độc nhiều như lông trâu, rất nhanh bao phủ Thuần Dương Kiếm Phôi thành một đại cầu màu đen.

Trong lòng Thẩm Lạc phiền muộn, cổ tay lại chuyển động, trong lòng bàn tay thêm ra mười mấy lá bùa màu xanh, đưa tay vẫy một cái về phía trước, lá bùa tựa như từng con diều bay lượn ra, xông vào trong đám ong độc đầy trời kia.

"Bạo", Thẩm Lạc quát nhẹ một tiếng.

"Râm râm râm."

Liên tiếp thanh âm nổ đùng không ngừng vang lên, trong những phù văn nổ bẻ ra kia có từng đoàn từng đoàn hỏa diêm xích hồng phun ra ngoài, che phủ mảng lớn Hồ Văn Độc Phong vào trong.

Chương 938: Bị ma quỷ ám ảnh

Mảng lớn Hồ Văn Độc Phong bị đốt cháy hai cánh, nhao nhao rơi xuống đất, nhưng vẫn giãy dụa bò tới Thẩm Lạc.

"Kim Cương Hộ Thể!"

Đúng lúc này, một tiếng quát lớn từ nơi không xa truyền đến.

Thẩm Lạc bỗng nhiên cảm thấy quanh thân có một dòng nước nóng lan tràn qua, dưới chân lập tức nhộn nhạo lên từng vòng từng vòng gợn sóng màu vàng, một tầng hào quang màu vàng mơ hồ từ dưới chân dâng lên, ngưng tụ huyền hóa thành một lồng ánh sáng hình kim chung to lớn, khuếch trương ra chung quanh, bức lui tất cả sương mù cùng ong độc chung quanh.

Thẩm Lạc chăm chú nhìn cách đó không xa, chỉ thấy Bạch Tiêu Thiên bấm một cái pháp quyết cổ quái, quanh thân kích lên từng đợt sóng pháp lực mãnh liệt.

"Kim Cương Hộ Thể của ngươi có thể che chở hai người từ khi nào?"
Thẩm Lạc hơi kinh ngạc hỏi thăm.

"Lần trước trận chiến Tây Vực, sau khi trở về có chỗ lĩnh ngộ, thần thông này liền tinh tiến. Đừng nói là hai người, lại thêm hai người, ta cũng che được." Bạch Tiêu Thiên lộ vẻ đắc ý, cười nói.

Y vừa mới dứt lời, thần sắc trên mặt đột nhiên biến đổi, trên thân phóng thích ra pháp lực lập tức nổi lên sóng gió kịch liệt, màn sáng kim chung bao phủ y cùng Thẩm Lạc đột nhiên chớp động vù vù, mắt thấy sắp biến mất.

"Đề cho tiểu tử ngươi khoác lác, lần này..." Thẩm Lạc còn chưa nói hết, đột nhiên cảm thấy pháp lực trên thân đang nhanh chóng xói mòn.

Hắn vội cúi đầu xem xét, chỉ thấy dây leo xanh đen quấn quanh trên bàn chân hắn vậy mà ần ần có lưu quang hoạt động, rõ ràng là đang hấp thụ pháp lực của hắn.

Thẩm Lạc vung tay lên, Thuần Dương Kiếm Phôi lập tức bay ngược về, chém xuống dây leo xanh đen kia.

Lúc kiếm quang sắp rơi xuống, thân thể Thẩm Lạc bỗng nhiên nghiêng qua, đúng là trực tiếp bị dây leo kéo đổ, đón đỡ phi kiếm của mình.

Cũng may Thuần Dương Kiếm Phôi cùng Thẩm Lạc tâm ý tương thông, ngay lúc sát gương mặt hắn bỗng kiếm quang né tránh ra.

Kiếm phôi xông vào giữa không trung rời xa Thẩm Lạc, bay về phía xa lại chém xuống dây leo.

"Tranh" một tiếng duệ minh.

Một đạo kiếm quang rơi trên mặt đất, chém đứt một đoạn dây leo ẩn dưới mặt đất, một cỗ thụ dịch màu xanh sẫm lập tức từ lòng đất phun ra, "Xi xì" bốc lên khói trắng.

Mà bên này, dây leo quấn quanh trên người Thẩm Lạc mặc dù đình chỉ hấp thụ pháp lực, nhưng vẫn không buông hắn ra, ngược lại ra sức kéo hắn chui vào mặt đất, tựa hồ đang thử nghiệm nói lại chỗ đứt gãy ban đầu.

Thẩm Lạc đương nhiên sẽ không bỏ mặc bọn chúng nói lại, thân hình đột nhiên rơi xuống, pháp lực thể nội rót vào hai chân, đột nhiên sử xuất Tà Nguyệt Bộ, cường ép dùng đại lực tránh khỏi dây leo trời buộc.

Đoạn dây leo kia lấy tốc độ cực nhanh, lập tức chui vào dưới mặt đất, biến mất không thấy.

"Vi Đà hộ pháp, Hàng Ma Chân Thân." Liền nghe Bạch Tiêu Thiên gầm thét một tiếng, kim quang trên thân lặng yên biến mất, làn da toàn thân chỉ một thoáng đã biến thành màu đen kịt.

Tóc dài y dựng thẳng lên, khí tức toàn thân bỗng nhiên biến đổi, khuôn mặt vốn tuấn lãng đột nhiên trở nên dữ tợn hung ác, giống như đức Vi Đà hộ pháp trong chùa miếu.

Thẩm Lạc liếc nhìn qua, thấy quanh thân y hiện ra ánh kim loại, không sợ vĩ châm ong độc đâm xuyên, chỉ không ngừng phát ra tiếng "Đình đình đang đang", lại không hư hao chút nào.

"Hút pháp lực của ta..."

Chỉ nghe Bạch Tiêu Thiên gầm thét một tiếng, nâng lên một chưởng chập ngón tay lại như dao, đột nhiên đâm xuống dưới đất.

Cơ hồ trong nháy mắt, bàn tay của y trực tiếp đâm xuyên qua thân dây leo xanh đen phía dưới, từ bên trong bỗng nhiên bắn ra một cỗ nước màu xanh sẫm, dính trên quần áo và cánh tay y.

"Xì xì" khói trắng bốc lên, quần áo trên ngực Bạch Tiêu Thiên nhanh chóng bị ăn mòn, rớt xuống từng mảng lớn, mà trên cánh tay của y không mấy may biến hóa.

"Đi ra cho ta." Ngay sau đó, Bạch Tiêu Thiên quát lớn một tiếng.

Cánh tay y dùng đại lực kéo một cái, quay lưng về hướng miệng hang, bỗng nhiên ném qua vai ra ngoài.

"Ầm ầm."

Một trận thanh âm thổ địa băng liệt vang lên bên cạnh hai người Thẩm Lạc, không ngừng truyề vào sâu trong thung lũng, một quái vật khổng lồ từ chỗ sâu nông vụ bị tách rời ra, ở trên không trung xẹt qua một đường cong tròn, hung hăng đập xuống phía miệng hang.

Theo thân hình khổng lồ kia từ trên trời giáng xuống kia, mang theo kinh phong gào thét, ép cho nông vụ trong sơn cốc ra hai bên vách núi đá, trong sơn cốc chỉ một thoáng xuất hiện một mảnh khu vực chân không.

Thẩm Lạc lập tức thấy rõ, thứ bị Bạch Tiêu Thiên kéo ra kia, rõ ràng là một gốc cây mây to lớn do vô số thứ giao thoa mà thành, phía trên là từng sợi đẵng bó nhau từng cục, tạo thành một gương mặt to lớn cỡ quái dữ tợn.

Mà bên trái đỉnh của khuôn mặt kia treo một tổ ong màu đen to bằng vại nước, phía bên phải thì mọc lên một đóa hoa màu sắc yêu diễm, hình dáng tựa như hoa loa kèn, lại to lớn gấp mười mấy lần.

"Thì ra là đẵng mạn hoa yêu đánh lén chúng ta." Bạch Tiêu Thiên phun một ngụm nước bọt, nói.

"Không phải bọn chúng đánh lén chúng ta, là chúng ta xông vào địa bàn của nó, người còn không nhìn ra được sao? Là Lâm Tâm Nguyệt kia dẫn chúng ta đến." Thẩm Lạc nói.

"Lâm cô nương... Không thể nào, người ta cũng chỉ là hảo tâm chỉ đường cho chúng ta, trước kia cũng không tiến vào nơi này, ta nhìn hơn phân nửa là do vừa đúng dịp." Bạch Tiêu Thiên nghe vậy, lại hiển nhiên không tin nói.

"Bạch Tiêu Thiên, tiêu tử ngươi là bị ma quỷ ám ảnh sao?" Thẩm Lạc nghe vậy, thực sự chỉ biết im lặng.

Trong lòng của hắn thâm nghĩ, chẳng lẽ Lâm Tâm Nguyệt kia làm mê hồn thuật với Bạch Tiêu Thiên? Chứ sao ngày bình thường y tỉnh táo dị thường, hôm nay lại khác thường như vậy?

Còn không đợi hắn nghĩ rõ, sau lưng đột nhiên truyền đến một trận âm thanh nhỏ mơ hồ không rõ: "Cát, cát... Giết."

Thẩm Lạc nhíu mày nhìn lại, chỉ thấy miệng đằng mạn hoa yêu kia cũng không khép mở, mà thanh âm kia... Không ngờ là trong hoa loa kèn lớn trên đỉnh đầu truyền đến.

Theo thanh âm hàm hồ kia dừng lại, cánh hoa hoa loa kèn màu sắc yêu diễm kia đột nhiên co vào, miệng rộng chuyển thành co vào như ống dài vậy.

Ngay sau đó, chỉ nghe "Phốc" một tiếng vang lên, hoa loa kèn co vào kia lại đột nhiên lần nữa nở rộ ra, từ trong kỳ hoa bỗng nhiên phun ra một tầng bụi màu trắng, giống như núi lửa phun trào vương vãi xuống.

Hai người Thẩm Lạc lập tức lui về phía sau, vội vàng phong tỏa hô hấp.

Cùng lúc đó, hắn đưa tay lên giữa không trung, một màn nước màu lam lập tức ngưng kết thành, hóa thành một màn nước bán cầu che chắn ở phía trên.

Chỉ thấy những bụi màu trắng kia im ắng rơi vào trong màn nước, tựa như bụi bặm vào nước, tất cả đều biến mất không thấy.

Thẩm Lạc đang nghi hoặc đằng mạn hoa yêu kia vì sao có hành vi sấm to mưa nhỏ này, màn nước màu lam trên đỉnh đầu bỗng như bị lây nhiễm

thuộc màu, trong nháy mắt lây nhiễm mở từng mảnh từng mảnh màu đỏ tím.

Ngay sau đó, một màn khiến cho người kinh ngạc xuất hiện.

Chỉ thấy trong sắc đoàn choáng nhiễm kia nhao nhao nở rộ ra một đóa hoa loa kèn nhỏ, từ dưới đáy nó lại mọc ra vô số dây leo tinh tế, lút nha lút nhít che đậy ánh nắng trên đỉnh đầu Thẩm Lạc.

Màn nước hắt tạo ra trong nháy mắt bị dây leo làm tan rã, hút khô tất cả lượng nước.

Chương 939: Phá vây

Lúc này Thẩm Lạc mới hiểu, vừa rồi đặng mạn hoa yêu phun ra kia, rõ ràng là phần bào tử của nó.

Cũng may hắn kịp thời dùng màn nước che lại, nếu không những vật này rơi vào trên người, giờ phút này chỉ sợ đã ký sinh trên thân hắn cùng Bạch Tiêu Thiên rồi.

Chỉ là tình huống trước mắt cũng không lạc quan, dây leo lít nha lít nhít đầy trời từ trên trời giáng xuống, như vô số mũi tên bắn về phía hai người bọn họ.

Thẩm Lạc cùng Bạch Tiêu Thiên đành phải vận chuyển thân hình, vội vàng lui lại.

Phần lớn dây leo không thể đâm trúng hai người, nhao nhao đâm vào mặt đất, nhưng rất nhanh liền lớn lên mười mấy lần, một lần nữa phá đất chui lên, phóng tới bọn hắn, cũng có một ít sửa lại phương hướng, tiếp tục đâm tới hai người.

"Đi lên không."

Bạch Tiêu Thiên hét to một tiếng, dẫn đầu tung người nhảy lên, bay thẳng lên trên không sơn cốc. Thẩm Lạc theo sát phía sau.

Nhưng còn không đợi thân hình của bọn hắn cao hơn vách núi, trong màn trời phía trên trống rỗng xuất hiện một cái miệng lớn như vực sâu, cắn xuống hai người.

"Đặng mạn hoa yêu..." Trong lòng Thẩm Lạc giật mình.

Trên mặt đặng mạn hoa yêu, đóa hoa loa kèn yêu diễm kia, giờ phút này trở nên lớn hơn so với bản thể của nó, trung tâm đóa hoa rộng mở giống như một cái miệng to như chậu máu, bên trong lít nha lít nhít nhụy hoa đàn nhanh chóng ngọ nguậy, mò về phía hai người Thẩm Lạc.

Ngủ được trong tâm hoa truyền đến khí tức hôi thối nồng đậm, Thẩm Lạc lập tức cảm thấy đầu não hôn mê, buồn nôn.

Hắn quay lại nhìn thoáng qua phía dưới, toàn bộ sơn cốc phía dưới đã hoàn toàn bị đặng mạn hoa yêu sinh sôi ra chiếm lĩnh, ngay cả hai bên trên vách núi đá cũng có dây leo nhanh chóng tràn lan lên, hiển nhiên đã không có đường lui.

"Mặc kệ, nhất cổ tác khí, lao ra..."

Hắn vung tay lên, pháp lực thể nội mãnh liệt tuôn ra, trước người hiện ra một đoạn dùi nhọn sừng rồng, trên đó quang mang run lên, lập tức phát ra một tiếng long ngâm rõ to, vọt mạnh tới miệng hoa yêu.

Trên Long Giác Chùy đại phóng kim quang, một đầu Kim Long hoàn chỉnh xoay quanh trên đó, lấy khí thể sắc bén không thể đỡ bay thẳng vào tâm hoa đặng yêu, nhưng bị đại lượng nhuỵ hoa quấn chặt lại, tốc độ đại giảm.

Cùng lúc đó, một đạo kiếm quang bay theo tới, lúc tới gần nhuỵ hoa thanh âm kiếm minh đại tác, trên thân kiếm lấp lóe quang mang sáng tỏ, vô số đạo kiếm quang sắc bén không gì sánh được bắn ra, trong nháy mắt chặt đứt hơn phân nửa nhuỵ hoa.

Nhưng Long Giác Chùy vẫn như cũ bị rất nhiều nhuỵ hoa xé rách, nhất thời khó mà tránh thoát.

Đúng lúc này, một bóng người đen kịt bay thẳng qua, đúng là một đầu đâm vào trong đóa hoa, lúc tới gần Long Giác Chùy, trong miệng truyền quát lớn một tiếng: "Kim Cương Hộ Pháp."

Tiếp theo một cái chớp mắt, sau lưng y đột nhiên hiện ra một hư ảnh thân mình Kim Cương Hộ Pháp cõi trần, bạo khởi một quyền, theo y cùng xuất kích trọng quyền.

Chỉ thấy trên thân Kim Cương Hộ Pháp đột nhiên sáng lên quang mang, trong nháy mắt ra quyền, thân hình tiêu tán thành điểm điểm quang mang, tất cả đều dung nhập vào nắm tay Bạch Tiêu Thiên, khiến nó phát ra bạch quang chói mắt.

"Ầm" một tiếng vang trầm truyền đến.

Bạch Tiêu Thiên ngưng tụ toàn bộ lực lượng Kim Cương Hộ Pháp tung một quyền, đập ầm ầm vào phần đuôi Long Giác Chùy.

Kim quang trên Long Giác Chùy cùng bạch quang tương dung, trong nháy mắt xé đứt nhụy hoa quần quanh ở trên người, cực tốc vọt tới phía trước, dẫn tới toàn bộ trung tâm hoa loa kèn phát ra trện trện tiếng nổ ùng ùng.

Tiếp theo một cái chớp mắt, một tiếng nổ ùng ùng truyền đến.

"Ầm."

Toàn bộ phần đuôi đại hoa bắt đầu nổ tung từng khúc, vô số kim quang bắn ra, trực tiếp xé chúng thành mảnh nhỏ.

Sắc trời phía trước đột nhiên sáng lên, Thâm Lạc không chần chờ chút nào, lập tức bắn nhanh ra, bắt lấy Bạch Tiêu Thiên có vẻ thoát lực, gọi về pháp bảo, chớp tốc bay ra ngoài cốc.

Bay ra ngoài cốc vài dặm, Thâm Lạc thấy không có truy binh, lúc này mới đỡ Bạch Tiêu Thiên chậm rãi hạ xuống.

Hai người hạ xuống, đều đặt mông ngồi trên mặt đất.

"Khá lắm, đặng mạn hoa yêu kia thật đúng là hung mãnh, nếu là bị những phần bào tử kia sinh ra mầm cây nhỏ cuốn lấy, hai ta sợ sẽ khó thoát được." Bạch Tiêu Thiên vỗ ngực, lòng vẫn còn sợ hãi nói.

"Trong sơn cốc cất giấu loại gia hỏa kia, Lâm Tâm Nguyệt kia không thể không biết, chúng ta nghỉ ngơi một lát, lại đi kiếm nàng tính sổ." Thâm Lạc nghĩ tới nữ tử kia cố ý dẫn bọn hắn tới đây, đầy bụng tức giận nói.

"Hắc hắc, Thâm huynh, cái này... Đừng phát hỏa gấp vậy, ta thấy Lâm cô nương kia cũng chưa chắc là cố ý." Bạch Tiêu Thiên thấy thế, vội chê cười nói.

"Nàng không phải cố ý, chẳng lẽ bị người bức bách?" Thâm Lạc nhíu mày lại, cả giận nói.

"Cái này cũng... Không phải là không có khả năng, đúng không?" Bạch Tiêu Thiên cười "Hắc hắc", nói ra.

"Ta thấy ngươi thật sự là bị mê choáng, không có thuốc cứu chữa rồi." Hai mắt Thẩm Lạc ngưng tụ, nhìn chăm chăm Bạch Tiêu Thiên một chút.

"Ta không nói nữa là được." Họ Bạch lập tức giơ hai tay lên đầu hàng.

Thẩm Lạc không phản ứng với y nữa, tâm niệm vừa động, trước người liền có lưu quang hiện lên, một bóng người xuất hiện trước người hắn, chính là Nguyên Khâu.

"Chủ nhân, gọi ta ra, có gì phân phó?" Nguyên Khâu hỏi.

"Ngươi thả ra cỗ trùng, thay ta tra tìm một người." Thẩm Lạc nói.

"Có dấu vết gì không?" Nguyên Khâu hỏi.

Thẩm Lạc lật bàn tay một cái, trong lòng bàn tay liền xuất hiện một cái hộp ngọc màu trắng, lạch cạch mở ra, bên trong lộ ra một gốc hoa màu lửa đỏ, thành linh chính là gốc Lang Độc Hỏa Linh lúc trước hắn lấy.

"Trên độc hoa này bị quần áo nữ tử kia dính qua, ngươi ngửi một chút, xem có mùi để lại không?" Thẩm Lạc nói ra.

"Thẩm Lạc, lúc trước ngươi đi hái hoa, chính là vì cái này?" Bạch Tiêu Thiên kinh ngạc hỏi.

"Nữ tử kia tay không dám đụng vào Lang Độc Hỏa Linh này, làm sao có thể là người bình thường? Ta tự nhiên phải phòng bị." Thẩm Lạc nhìn y một cái, nói.

Nguyên Khâu lập tức tiếp nhận hộp ngọc, chỉ đưa tay phẩy qua phía trên độc hoa, sau đó dùng mũi ngửi ngửi trong hư không, lông mày lập tức nhíu lại.

"Thế nào? Có gì khác thường sao?" Thẩm Lạc vội vàng hỏi.

"Không có gì dị thường, chính là trên Lang Độc Hỏa Linh này có một cỗ khí tức tanh tươi, quả thực khá nồng." Nguyên Khâu nói.

Thẩm Lạc cùng Bạch Tiêu Thiên nghe vậy, đều sững sờ, bọn hắn cũng không hỏi là mùi vị gì.

"Chủ nhân, ngài nói nữ tử kia, chỉ sợ hơn phân nửa là Hồ tộc." Nguyên Khâu nói.

"Hồ tộc, trách không được, tiểu tử ngươi có phải bị trúng câu hồn bí thuật của người ta không?" Thẩm Lạc bưng tỉnh đại ngộ, quay đầu nhìn về phía Bạch Tiêu Thiên.

"Không thể, ta cũng không trúng câu hồn bí thuật gì đó đâu." Bạch Tiêu Thiên chém đinh chặt sắt nói.

"Thật sự là hẳn không trúng huyền thuật, cũng không bị câu hồn dẫn phách." Nguyên Khâu cũng nói như vậy.

"Vậy càng hỏng bét, tiểu tử ngươi trực tiếp mất hồn." Thẩm Lạc nghe vậy, ai thán một tiếng.

Trong khi hai người nói chuyện, Nguyên Khâu xoa động ngón tay giữa hai lần, trong lòng bàn tay lập tức có từng điểm từng điểm thanh mang sáng lên, bốn cổ trùng màu xanh to bằng hạt gạo, hai cánh im ắng vỗ, bay ra bốn phương hướng khác nhau.

Rất nhanh, trên thân bốn cổ trùng loé lên lưu quang, biến mất trong hư không.

Qua mười mấy hơi thở, Nguyên Khâu đột nhiên tròn mắt nói: "Chủ nhân, người ngài muốn tìm trốn ở phụ cận, ngay vừa rồi, nàng đột nhiên giết chết một con cổ trùng của ta."

Chương 940: Nữ Nhi thôn

"Xem ra nàng ta vẫn luôn theo giám thị chúng ta... Bạch Tiêu Thiên, hiện tại ngươi còn dám nói nàng vô tội?" Thảm Lạc hỏi.

Bạch Tiêu Thiên nghe vậy, đầu lập tức lắc như trống.

"Đi, dẫn chúng ta qua đó." Thảm Lạc trầm giọng nói.

Nguyên Khâu lên tiếng, lập tức phi thân lên, lần theo hướng cổ trùng bị giết mau chóng đuổi tới.

Thảm Lạc cùng Bạch Tiêu Thiên cũng lập tức theo sau.

Tốc độ ba người cực nhanh, đuổi tới phương bắc mấy dặm, rất nhanh tới một mảnh đất dốc địa thế tương đối cao, ở trên một gốc lão bách thụ cao nhất khu đó, Nguyên Khâu tìm được thi thể cổ trùng kia, đã bị nghiền nát.

"Lần này thì dễ tìm." Mắt thấy ở đây, khoe miệng của lão lập tức lộ ra một vòng ý cười.

Sau đó, chỉ thấy lão lần nữa lấy ra một cổ trùng xám trắng, lắc lắc trên thi thể cổ trùng đã chết kia.

Cổ trùng xám trắng kia ngửi được mùi, lập tức vỗ cánh bay lên, bay nhanh về phía đông.

Ba người Thảm Lạc nhanh chóng đuổi theo cổ trùng.

Một mực phi độn hơn mười dặm, Thảm Lạc đột nhiên nhíu mày lại, nó: "Đã tìm ra."

Lúc trước nữ tử kia vẫn giấu kín khí tức, tựa hồ bị cổ trùng đuổi gấp đến, nhìn không được thả ra thần thức dò xét sau lưng một chút, nhưng chính trong chớp nhoáng thần niệm ba động này, lập tức bị Thảm Lạc bắt được.

Hắn không chút do dự, lập tức thi triển Át Mộc Tiên Độn, đuổi tới Lâm Tâm Nguyệt.

Lâm Tâm Nguyệt đang vội vàng trốn, quay đầu chợt thấy một bóng người trong giây lát đã tới cách sau nàng chỉ hơn mười dặm, lập tức sợ hãi.

Chỉ thấy quanh thân nàng sáng lên một tầng lưu quang màu trắng, thân ảnh ở trong hư không mơ hồ một cái, lại biến mất trước tầm mắt Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc lập tức lặn nửa thôi động Át Mộc Tiên Độn đuổi theo.

Chỉ là lần này lúc hắn thoáng hiện ra, lại chỉ thấy bóng lưng Lâm Tâm Nguyệt, đang đáp xuống một mảnh sơn lâm rậm rạp phía dưới.

Lúc hắn đuổi tới, trên mặt đất đã không còn bóng người.

Bạch Tiêu Thiên cùng Nguyên Khâu chạy đến, chỉ thấy Thẩm Lạc đang đi quanh một gốc hoa to lớn hoa cổ quái, đi lòng vòng dò xét.

Hoa không lồ cổ quái kia cao hơn mười trượng, màu sắc tiên diễm đỏ như máu, không có nhánh hoa, cũng không có lá xanh, tựa như trên đại địa trống rỗng sinh ra một đóa hoa lẻ loi trơ trọi, lộ ra vẻ quý dị.

"Chuyện gì xảy ra?" Bạch Tiêu Thiên nghi ngờ hỏi.

Không đợi Thẩm Lạc nói, Nguyên Khâu thu hồi cổ trùng từ trên đóa hoa không lồ cổ quái kia, nói: "Xem ra là đuổi tới nơi này thì đột nhiên mất tích."

"Người thì biến mất, bất quá có vẻ đã tìm được thôn." Thẩm Lạc nói.

"Cái gì? Người tìm ra Nữ Nhi thôn, ở đâu?" Bạch Tiêu Thiên nghe vậy, vội vàng nhìn quanh.

Thế nhưng nhìn nửa ngày, y cũng không nhìn thấy bóng dáng thôn.

"Khỏi phải tìm, trong đóa hoa không lồ này." Thẩm Lạc nói.

Vừa rồi hắn đã dùng Huyền Âm Mê Độn dò xét qua, trung tâm hoa thụ không lồ này, mơ hồ thấy được một hư ảnh thôn xóm.

"Nơi đây hơn phân nửa có cấm chế kết giới, Nguyên Khâu, người dùng Phệ Nguyên Cổ thử nhìn một chút." Thẩm Lạc ra lệnh.

"Giao cho ta đi." Nguyên Khâu một bộ dạng kích động, hai tay áo hất lên, hai cổ mây xám chen chúc ra, xông tới phía hoa không lồ cổ quái kia, tự nhiên chính là Phệ Nguyên cổ trùng.

Thẩm Lạc và Bạch Tiêu Thiên thấy thế, đều thoáng lui ra sau một chút, tránh những cổ trùng này tản ra khí tức ăn mòn.

Theo Phệ Nguyên cổ trùng nhao nhao rơi vào trên đóa hoa khổng lồ, đóa hoa cũng bắt đầu sáng lên hào quang màu đỏ, hơi chớp động.

Tất cả Phệ Nguyên cổ trùng rất nhanh hóa thành từng sợi sương mù màu xám, bắt đầu thấm thấu vào các nơi đóa hoa khổng lồ, khiến cho đóa hoa khổng lồ màu đỏ như máu dần dần trở nên ảm đạm.

Sau một lúc lâu, những sương mù màu xám bám vào trên đóa hoa khổng lồ kia, bắt đầu nhao nhao tách ra, một lần nữa hóa thành bộ dáng côn trùng màu xám, bay vút lên.

Còn không đợi bọn chúng bay vào trong tay áo Nguyên Khâu, từng con rơi trên mặt đất, tất cả không còn sinh khí.

"Chết rồi?" Trong lòng Thẩm Lạc căng thẳng.

"Trong cấm chế ngưng tụ thành linh khí này ẩn chứa độc dược kịch liệt, Phệ Nguyên cổ trùng cũng không thể phân giải tiêu hóa." Nguyên Khâu nhìn Phệ Nguyên cổ trùng đầy đất, trong mắt tràn đầy vẻ thương tiếc.

Thẩm Lạc chau mày, âm thầm suy nghĩ đối sách.

Bạch Tiêu Thiên đi ra phía trước, vòng quanh đóa hoa khổng lồ nhìn hồi lâu, tự nhiên cũng không thể nhìn ra thứ gì.

"Lúc trước trong sơn cốc, ta tựa hồ nhiễm chút nọc độc, cần điều trị một lát, làm phiền các người giúp ta hộ pháp một hai." Đúng lúc này, Thẩm Lạc bỗng nhiên mở miệng nói.

"Làm sao hiện tại mới nói?" Bạch Tiêu Thiên cau mày hỏi.

"Không có gì đáng ngại, điều trị một chút là được." Thâm Lạc cười một cái nói.

Bạch Tiêu Thiên cùng Nguyên Khâu chia ra đứng cách mấy trượng, hộ pháp cho hắn.

Thâm Lạc nhắm hai mắt lại, nhưng không vận chuyển pháp lực điều tức, mà là đưa thần niệm tiến vào trong không gian Thiên Sách, về kết giới đóa hoa không lồ này, hắn không có nửa điểm đầu mối, đành phải mặt dạn mày dày đi hỏi một chút Nguyên đạo nhân.

Mà theo Thâm Lạc suy nghĩ, thân thể của hắn cũng bị hút vào trong Thiên Sách, xuất hiện ở trong đại sảnh màu vàng kia.

...

Sau một lát, trong đại điện màu vàng óng dâng lên sương mù màu vàng, dần dần ngưng tụ thành hình, từ đó hiện ra thân ảnh một lão giả mặc bạch bào, chính là Nguyên đạo nhân.

Rút hồng bao!

"Thâm đạo hữu, làm sao vậy, có chuyện gì à?" Nguyên đạo nhân đi thẳng vào vấn đề, hỏi.

"Không có gì, chỉ là ta gặp một chỗ kết giới bí cảnh, không biết bài trừ thế nào. Thực sự không có cách, đành phải đến đây quấy rầy tiên bối." Thâm Lạc nói.

"Không sao, ngươi nói xem, kết giới bí cảnh thế nào, lại làm khó ngươi?" Nguyên đạo nhân hỏi.

Thâm Lạc liền kể lại kết giới đóa hoa không lồ Nữ Nhi thôn cho Nguyên đạo nhân nghe.

"A, ngươi chạy thế nào lại đến Nữ Nhi thôn?" Nguyên đạo nhân kinh ngạc hỏi.

"Tiên bối biết Nữ Nhi thôn à?" Lần này đổi lại Thâm Lạc hơi kinh ngạc hỏi.

"Người nói đóa hoa kết giới kia, tên là Nhất Hoa Nhất Thế Giới, chính là kết giới cao thâm của phật môn. Chỗ ta vừa vận biết phương pháp phá giải, vậy truyền cho người." Nguyên đạo nhân nói.

"Đa tạ tiền bối." Thảm Lạc vội vàng tạ ơn.

Nguyên đạo nhân bắt đầu giảng giải từng chút từng chút một, Thảm Lạc cũng nghe thập phần cẩn thận.

...

Sau một hồi lâu, hai mắt Thảm Lạc chậm rãi mở ra, người cũng từ trong không gian Thiên Sách lui ra, khoe miệng ngậm lấy ý cười, từ dưới đất đứng lên.

"Mới một chút công phu như thế, người đã điều tức xong?" Bạch Tiêu Thiên thấy thế, vội ân cần hỏi thăm.

"Đã nói là chỉ một chút độc, không đáng lo." Thảm Lạc khoát khoát tay, vừa cười vừa nói.

Nói xong, hắn đi tới bên cạnh đóa hoa khổng lồ, một tay đưa lên hai ngón, cẩn thận nhớ lại mật chú Nguyên đạo nhân dạy hắn phá giải, sau đó theo lão dẫn dò, bắt đầu đi quanh đóa hoa khổng lồ.

Đi qua một vòng, trong miệng hắn ngậm tụng không ngừng, trên tay bóp lấy pháp quyết cũng không thay đổi, tiếp tục đi vòng thứ hai.

Bạch Tiêu Thiên thấy thế, trong lòng mặc dù khả nghi mọc thành bụi, nhưng hảo hữu nhiều năm với Thảm Lạc, vẫn rất ăn ý không quấy rầy hắn.

Chỉ thấy Thảm Lạc đi đến ba vòng, đột nhiên giẫm mặt đất một cái, sau đó quay người đi ngược lại quanh đóa hoa khổng lồ kia, không nhiều không ít, cũng ba vòng.

Qua ba vòng, Thảm Lạc đứng tại chỗ, quát lớn: "Mở."

Chương 941: Hiểu lầm

Đang lúc Bạch Tiêu Thiên cùng Nguyên Khâu mơ hồ, trên đóa hoa khổng lồ màu đỏ trước ba người đột nhiên sáng lên một tầng tiên diễm hồng quang, cũng từ trên khuôn mặt đóa hoa lan tràn ra, như một tầng thủy dịch phát sáng, phun trào ra bốn phía.

Những nơi đi qua, mặt đất chớp động lưu quang, từng vòng từng vòng phù văn hình khuyên từ mặt đất dâng lên, khuếch tán ra bốn phía, trong thoáng qua đã khuếch trương ra ngàn trượng.

Mà theo một trận hồng quang chớp động chói mắt, mấy người Thâm Lạc vô thức nhắm hai mắt lại.

Chờ lúc bọn hắn mở mắt ra, cảnh vật bốn phía đã thay đổi, thành linh đã là một thế giới khác.

Thâm Lạc nhíu mày, ánh mắt quét qua bốn phía, lập tức phát hiện đóa hoa khổng lồ màu đỏ kia đã hoàn toàn biến mất không thấy, ngược lại bốn phía bốc lên đầy dây leo cổ thụ càng thêm tươi tốt.

Mà nhìn qua khe hở tầng tầng cổ thụ, Thâm Lạc liếc mắt liền thấy trong sơn lâm thấp thoáng phía trước, thành linh xuất hiện một thôn xóm khói bếp lượn lờ, sương trắng mờ lung.

"Thâm Lạc, sao ngươi lại làm được?" Bạch Tiêu Thiên sững sốt một hồi lâu, nhìn không được tiến lên hỏi.

Nguyên Khâu cũng vô cùng nghi hoặc nhìn tới.

Vừa rồi Thâm Lạc mở ra cấm chế đóa hoa khổng lồ kia, hiển nhiên không phải thủ đoạn phá cấm gì, giống như là nắm giữ phương pháp phá cấm chế, nhưng nếu hắn biết phương pháp này, vì sao lúc đầu không phá?

"Chuyện này... Ngày bình thường xem nhiều tạp thư, nhớ lại một biện pháp, không ngờ lại hữu hiệu." Thâm Lạc cười ha hả, che giấu.

Hắn tự nhiên không thể nói cho hai người kia, là mình đi vào không gian Thiên Sách cầu Nguyên đạo nhân chỉ dạy, mới biết được biện pháp này.

Bạch Tiêu Thiên nghe vậy không khỏi trợn trắng mắt, hiển nhiên không tin, Nguyên Khâu thì rụt cổ lại, thức thò nhìn sang một bên.

"Được rồi, đừng suy nghĩ nữa, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, bên kia chính là Nữ Nhi thôn." Thẩm Lạc nói.

"Thần thần bí bí, đi, đi thôi." Bạch Tiêu Thiên thấy hắn không muốn giải thích, cũng không hỏi nhiều nữa.

Ba người xuyên thẳng qua rừng cây, rất mau tới mảnh thôn xóm kia..

Đến phụ cận, ba người Thẩm Lạc mới nhìn rõ, bên ngoài thôn xóm kia thành linh bao phủ một lồng ánh sáng hơi mờ, như một cái chén lớn úp ngược trong núi rừng.

Thôn xóm trong kết giới, phòng ốc thấp bé, cao nhất cũng chỉ hai tầng, trên nóc nhà đều bao trùm thảm cỏ màu xanh thật dày, phần lớn bên tường cũng có các loại cây hoa tựa vào, nhìn rất có phong vận điền viên.

Trên rất nhiều ốc xá đều có ống khói cao thấp xen vào nhau, giờ phút này đang bốc lên từng sợi hơi khói, nhìn hết sức yên tĩnh tường hòa.

"Một tầng kết giới còn chưa đủ, lại đến một tầng nữa?" Thẩm Lạc cau mày nói.

"Chủ nhân, tầng kết giới này tương liên chặt chẽ với sinh hoạt trong thôn, chắc là không có kịch độc, để ta dùng Phệ Nguyên Cổ thử một chút đi?" Nguyên Khâu chủ động xin đi giết giặc nói.

"Được rồi, đã đến nơi này, còn không bằng tìm tới cửa chính mà bái phỏng?" Bạch Tiêu Thiên nói.

Thẩm Lạc nghe vậy do dự, chợt nghe một tiếng gầm thét truyền đến: "Này! Tặc nhân lớn mật, còn dám tới Nữ Nhi thôn chúng ta?"

Tiếng nói vừa qua, một bên sơn lâm đã có một nữ tử bận áo đen bó sát người lao đến.

Ngũ quan nàng đẹp đẽ, dáng người càng thon dài không gì sánh được, một bộ đồ đen phác hoạ vóc dáng hoàn mỹ vô cùng tinh tế, chỉ là màu da hơi tối, không trắng nõn như nữ tử bình thường.

"Ai, cô nương, chúng ta không phải tặc nhân gì..." Bạch Tiêu Thiên thấy thế, bước lên phía trước giải thích.

Nhưng y còn chưa nói hết, nữ tử kia đã lấy từ bên hông xuống một chiếc cung ngắn, trực tiếp cài tên kéo dây, "Vèo" một tiếng, bắn thẳng đến trái tim y.

Đoản tiễn kia đi với thế tới cực hung, trên thân tên quán quanh một tầng khí lưu màu xanh như ẩn như hiện, những nơi đi qua hư không bị xé rách, phát ra một đạo âm thanh vừa dài vừa nhọn, trong nháy mắt đã đến gần tim Bạch Tiêu Thiên.

"Kim Cương Hộ Thể." Bạch Tiêu Thiên quát lớn một tiếng.

Y vừa nhanh lùi lại, quanh thân vừa tuôn ra kim quang, ngưng ra một cái chuông lớn màu vàng óng bao phủ ngoài thân.

Lúc này, y mới chú ý tới, đầu mũi tên không phải bọc sắt, mà quán chặt một răng thú nào đó, trên đầu răng lóe ra quang trạch xanh nhạt, hiển nhiên chứ một loại kịch độc nào đó.

"Đông" một tiếng chuông vang.

Tốc độ mũi tên càng lúc càng nhanh, trong nháy mắt đuổi kịp Bạch Tiêu Thiên, đánh cho kim chung ngoài thân y rung mạnh không thôi.

Bạch Tiêu Thiên rên lên một tiếng, một chân giẫm mặt đất, súc thế, không lui lại nửa phần, ngược lại ưỡn lồng ngực, đột nhiên va chạm phía trước, trong miệng phát ra một tiếng sư tử hồng phật môn.

"Rồng..."

Một tiếng gào thét này tới, kim chung bao phủ ngoài thân y tăng vọt kim quang, trong nháy mắt chông đỡ mũi tên, tiếp theo "Ầm" một tiếng dứt đoạn ra.

Theo mũi tên vỡ nát, kim quang trên thân Bạch Tiêu Thiên cũng dần dần tán đi.

"Nữ tử này, thật không nói đạo lý, sao không nghe người ta nói đã xuất thủ đả thương người." Bạch Tiêu Thiên cả giận nói.

"Hừ! Những tặc nhân các ngươi không có gì đáng nói, xem tên." Ai ngờ nữ tử kia vẫn bộ dạng đờ đờ sát khí như cũ, lần nữa giương cung cài tên, chỉ hướng Bạch Tiêu Thiên.

Khác với mũi tên lúc trước vội vàng, lần này nữ tử súc thế hồi lâu, sau lưng nàng hiện ra một đóa hoa ảnh màu xanh sẫm, lúc đầu nở rộ lớn như cối xay, nhưng rất nhanh hóa thành lưu quang phi tốc thu nhỏ, dần dần ngưng tụ tụ hợp vào trong mũi tên.

Mũi tên nhìn thường thường không có gì lạ kia, dưới cỗ lưu quang hoa ảnh tụ hợp vào, trên cán gỗ lập tức hiện ra một tầng phù văn màu xanh sẫm, ngay sau đó, trên mũi tên cũng có lục quang ngưng tụ, bao toàn bộ mũi tên vào.

Khóe miệng nữ tử nhếch lên cười lạnh một tiếng, tay kéo dây cung lập tức buông ra.

Nhưng đúng lúc này, một bóng người trống rỗng thoáng hiện, đi tới bên người nữ tử, duỗi một tay ra bỗng nhiên đập vào trên cô tay nắm cây cung của nữ tử, chính là Thẩm Lạc.

Nữ tử cảm thấy một cỗ đại lực đánh tới, cánh tay lúc đầu vững như bàn thạch không khỏi run một cái, mũi tên vừa mới rời cung bị lệch, chệch hướng quỹ tích ban đầu, bắn nhanh ra ngoài.

Bạch Tiêu Thiên thấy mũi tên đánh tới, chỉ thoáng lệch đầu ra, tùy tiện tránh khỏi.

Mũi tên phá không bay đi, trúng một gốc cổ thụ che trời phía sau.

Cổ thụ nổ tung, sau đó thanh âm "Ầm ầm" không ngừng, liên tiếp có mười mấy cây vây quanh cổ thụ bị mũi tên xuyên qua.

Cuối cùng, mũi tên đâm vào một khối tảng đá trần trụi trên mặt đất, mũi tên cùng một nửa cán tên cũng không đâm sâu vào.

Nhưng ngay sau đó, toàn bộ nham thạch bị một tầng khí tức màu xanh sẫm thẩm thấu, nhanh chóng rỉ sét hủ hóa, triệt để sụp đổ.

Nữ tử thấy Thâm Lạc bóp chặt cổ tay của mình, tay kia rút từ phía sau ra một cây vũ tiễn, trở tay đâm tới mắt phải của hắn.

Thâm Lạc biết trên mũi tên kia rõ ràng ngâm độc, tùy tiện lấy tay đón đỡ thực sự không sáng suốt, lúc này dưới chân tản ra ánh trắng, dùng Tà Nguyệt Bộ né tránh.

"Cô nương, chúng ta thật không có ác ý, xin đừng hùng hổ dọa người nữa."
Sau khi Thâm Lạc đứng vững, lập tức la lớn.

Chương 942: Giam lỏng

"Bà bà đã sớm nói, nam tử thế gian đều là kẻ hoa ngôn xảo ngữ, các người nói ra, ngay cả một chữ ta cũng không tin." Nữ tử cười lạnh một tiếng, lần nữa gương cung kéo tên, lần này lại nhắm chuẩn Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc thấy thế, trong lòng cũng có mấy phần không biết làm sao, xưa giờ hẳn chưa từng thấy nữ tử không thềm nói đạo lý như vậy.

Sắc mặt hẳn trầm xuống, cổ tay chuyển một cái, Thuận Dương phi kiếm đã lạng yên lướt ra ngoài ống tay áo, một cỗ dòng nước xanh lam bắt đầu vờn quanh người hẳn.

Nữ tử thấy thế, thần sắc cũng khẩn trương mấy phần, tay kéo mũi tên tay thẳng tắp, một vòng xoáy màu xanh lục cũng bắt đầu dần dần ngưng tụ quanh mũi tên.

"Phi Tự, dừng tay." Đúng lúc này, một tiếng nói già nua từ phía sau truyền đến.

Nữ tử kia nghe tiếng, động tác gương cung lấp tên cũng không buông xuống, hơi nghiêng người ra phía sau chào người tới một tiếng:

"Bà bà, những tặc nhân này có chút thủ đoạn."

Thẩm Lạc nghe tiếng kêu nhìn lại, chỉ thấy một nữ tử tóc trắng mang váy dài màu tím từ trong thôn chậm rãi đi tới, lúc tới gần tầng kết giới kia tiện tay vung lên, trên kết giới tự động hiện ra một cửa động, nhường đường cho nàng.

Nữ tử kia mặc dù tóc trắng phơ, nhưng dung mạo lại hết sức trẻ, đồng thời dung mạo cực đẹp, thân hình cũng linh lung tinh tế, nào giống "Bà bà" như nữ tử áo đen kia nói.

"Phi Tự, dừng tay đi, bọn hẳn không phải kẻ xấu.." Nữ tử tóc trắng nói.

"Thế nhưng, bà bà..."

"Hai người bọn họ, một người thi triển thần thông Hóa Sinh tự, một người dùng thân pháp Phương Thốn, đều xuất thân danh môn đại tông, lúc trước động thủ với người, từ đầu tới cuối đều kiểm chế, nếu không lúc này, người nào còn có thể bình yên đứng ở chỗ này?" Nữ tử tóc trắng giải thích.

Nghe lời ấy, nữ tử áo đen mới có chút không cam lòng buông xuống cung tiễn.

"Vãn bối Thẩm Lạc, xin ra mắt tiên bối." Thẩm Lạc thấy thế, vội đi lên trước, ôm quyền nói.

Bạch Tiêu Thiên cùng Nguyên Khâu cũng vậy, tự báo tính danh mình.

"Lão thân họ Tôn, các người gọi ta một tiếng Tôn bà bà là đủ." Nữ tử tóc trắng nói, nhìn thoáng qua nữ tử áo đen.

"Liễu Phi Tự." Nữ tử áo đen thấy thế, đành phải một mặt không tình nguyện giới thiệu với ba người Thẩm Lạc.

"Mấy vị, Nữ Nhi thôn này tuy không phải tiên môn đại tông gì, nhưng cũng không phải chỗ ai cũng có thể đi vào, các người sao lại vào được?" Tôn bà bà nhìn ba người một chút, hỏi.

Bạch Tiêu Thiên cùng Nguyên Khâu đều không nói chuyện, Thẩm Lạc tiến lên phía trước nói: "Thực không dám giấu giếm, là sự môn trưởng bối truyền thụ phương pháp nhập môn, vừa rồi mới có thể tiến vào nơi này."

"Trưởng bối sư môn... Nếu đã tới, vậy đều là khách, theo lão thân nhập thôn đi." Tôn bà bà chân chờ một lát, cũng không truy hỏi căn nguyên.

"Đa tạ tiên bối." Ba người Thẩm Lạc vội vàng nói tạ ơn.

Liễu Phi Tự thấy thế, cũng chỉ đành đi theo sau lưng Tôn bà bà, đi vào phía trong thôn.

Đi vào kết giới, Tôn bà bà tiếp tục mở miệng nói: "Các người cũng đừng trách Phi Tự lỗ mãng, gần đây trong thôn không yên ổn, một tên đệ tử Lật Lật Nhi của lão thân bị mất tích, là bị một nam tử đến từ bên ngoài bắt đi, bộ dáng vóc người hẳn giống các người y hệt."

"Tương tự vẫn bồi?" Thẩm Lạc nghe vậy, kinh ngạc hỏi.

"Cái gì tương tự, rõ ràng là giống nhau như đúc. Bà bà, ta nhìn gia hỏa này chính là đang giả bộ thôi." Liễu Phi Tự nói ra.

Đến lúc này, Thẩm Lạc mới hiểu được Tôn bà bà này vì sao để bọn hắn vào thôn.

Mặc kệ người bắt đi Lật Lật Nhi có phải Thẩm Lạc hay không, nhưng hiển nhiên có quan hệ với Thẩm Lạc, lần này bọn hắn vào thôn chỉ sợ đừng hòng cầm tới Cửu Phạm Thanh Liên.

Bất quá suy nghĩ hồi lâu, trong lòng Thẩm Lạc cũng không có đầu mối, không rõ vì sao có người lại giả mạo bộ dáng của hắn, đến Nữ Nhi thôn này bắt đi một tên nữ đệ tử?

"Tôn bà bà, việc này vẫn bồi thực sự không biết chút nào, lần này đến đây vốn là vì cầu lấy một đóa Cửu Phạm Thanh Liên, lại không ngờ trong thôn lại phát sinh chuyện như vậy." Thẩm Lạc mở miệng nói.

"Si tâm vọng tưởng, ngươi cái tên này bắt đi Lật Lật Nhi, còn dám dòm ngó Cửu Phạm Thanh Liên? Đây chính là chí bảo Nữ Nhi thôn chúng ta, làm sao có thể cho một ngoại nhân như ngươi?" Liễu Phi Tự nghe vậy, không khỏi lên cơn giận dữ.

"A, ngươi tại sao lại biết Cửu Phạm Thanh Liên? Vật này tuy là bảo vật, nhưng thế gian ít lưu thông, người biết nó hẳn là không nhiều mới đúng." Tôn bà bà dừng bước lại, khoát tay bảo Liễu Phi Tự ngưng lại, nghi ngờ hỏi.

"Cái này... Vẫn bồi cũng là do quý nhân chỉ điểm, mới có thể biết được." Thẩm Lạc nói.

"Mặc kệ ngươi do ai chỉ điểm, cũng mặc kệ sau lưng ngươi có sư môn trưởng bồi dẫn đạo gì, Cửu Phạm Thanh Liên cũng không thể nào đưa cho ngươi, ngươi có thể quên ý niệm này đi. Trước mắt xem ra chuyện Lật Lật Nhi mất tích, liên quan rất lớn đến ngươi, cho nên chưa tra rõ việc này, ngươi không thể rời khỏi thôn." Tôn bà bà quay người tiếp tục dẫn đường, cũng không quay đầu lại nói.

Thẩm Lạc nghe vậy, nhìn Bạch Tiêu Thiên một chút, trong lòng ai thán một tiếng, quả là thế, bọn hắn xem như bị giam lỏng.

"Tiền bối, chuyện điều tra văn bối không có ý kiến, chỉ là nguyên nhân việc này bắt nguồn từ ta, ta hy vọng có thể tham dự điều tra, lấy chứng cứ rửa sạch." Thẩm Lạc lại đổi về xưng hô "Tiền bối", nói ra.

"Có thể, chỉ cần người không rời thôn, hành động trong thôn sẽ không bị hạn chế. Đương nhiên, có một số nơi không được đi, cái này về sau Phi Tự sẽ nói với người." Tôn bà bà nhẹ gật đầu, nói.

"Đa tạ bà bà." Thẩm Lạc lại tiếp tục nói.

"Thẩm Lạc, người tính tìm chứng cứ tự rửa sạch?" Lúc này, thanh âm Bạch Tiêu Thiên vang lên trong thức hải của hắn.

"Đã có người nhắm vào ta, vậy ta tới đây, bọn hắn sẽ không buông tha ra tay với ta, ta chỉ cần ở trong thôn lẩn lút một hai, có thể dẫn xà xuất động là tốt nhất. Ngoài ra, cũng chỉ có thể mượn cơ hội này dò xét Cửu Phạm Thanh Liên." Thẩm Lạc truyền âm trả lời.

Tiến vào trong thôn, ven đường lục tục ngo ngoe gặp không ít người, trong đó có thiếu nữ trẻ tuổi mỹ mạo, cũng có phụ nhân tuổi già sức yếu, càng có nhiều hài đồng đùa giỡn rượt đuổi nhau.

Bất quá mặc kệ người nào, lúc nhìn thấy Tôn bà bà, đều cung cung kính kính kêu lên một tiếng "Bà bà".

Mà kêu xong, những người này đều không hẹn dò xét ba người Thẩm Lạc vài lần, người trẻ tuổi thì tỏ vẻ tò mò, hơi lớn tuổi, trong đáy mắt hiện lên chút chán ghét cùng địch ý.

Trong những người này, có người mang theo sóng pháp lực, cũng có người phạm bình thường, chỉ là đều không ngoại lệ, toàn bộ đều là nữ nhi, không có một nam tử nào.

Thẩm Lạc đối với phong tục chỗ này đã sớm nghe thấy, cũng không cảm thấy kỳ quái.

Đi tới trước một toà nhà lầu gỗ cao hai tầng, Tôn bà bà dừng lại, nói với Liễu Phi Tự: "Người đi sắp xếp chỗ ở cho bọn hắn, nên giải thích sự tình

cho tốt."

"Vâng, bà bà." Liễu Phi Tụ nghe vậy, lờm Thảm Lạc một chút, hiển nhiên rất không tình nguyện.

"Đa tạ Tôn bà bà." Máy người Thảm Lạc cũng vội vàng chấp tay thi lễ.

Tôn bà bà gật đầu nhẹ, quay người đi vào lầu gỗ. Liễu Phi Tụ thì một tay giấu ở sau thắt lưng, thần sắc bất thiện trừng mắt Thảm Lạc.

Chương 943: Thế giao

"Liều cô nương, làm phiền." Thẩm Lạc cười cười, nói.

Liều Phi Tự vừa nghĩ lại, ngày đó nàng nhìn thấy tận mắt người kia kẹp Lật Lật Nhi dưới nách bỏ trốn mất dạng, trong lòng áy náy, cảm xúc phần hận bắt đầu cháy rùng rục.

"Liều cô nương, mặc kệ người tin hay không, người bắt Lật Lật Nhi không phải là ta, nhưng nếu việc này có liên quan đến ta, ta sẽ không khoanh tay đứng nhìn. Ta sẽ hết sức giúp người tìm trở về." Ánh mắt Thẩm Lạc ngưng lại, nói.

Liều Phi Tự thấy thần sắc hẩn kiên định, trên mặt hoàn toàn không có nửa điểm giả mạo, không khỏi có chút sững sốt.

"Đi theo ta đi." Sau một lát, sắc mặt nàng lại trầm xuống, quay người nói.

Ba người Thẩm Lạc đi theo nàng, đi vào giữa thôn.

Đi đến nửa đường, Thẩm Lạc chợt phát hiện, trước một tòa nhà gỗ, đứng đây một nữ tử mang quần dài trắng, trên đỉnh đầu mọc lên hai cái tai nhọn, rõ ràng là một Yêu tộc.

Nàng đang đưa lưng về phía mấy người Thẩm Lạc, nói chuyện cùng một nữ tử trẻ tuổi khác, rên khuôn mặt nữ tử trẻ tuổi treo đầy ý cười, hiển nhiên hai người trò chuyện rất là vui vẻ.

"Liều cô nương, Nữ Nhi thôn không phải chỉ có nữ tử Nhân tộc à, vì sao còn có Yêu tộc tại đây?" Thẩm Lạc nhìn không được hỏi.

Liều Phi Tự nghe vậy, hơi cứng lại, trong lòng hơi khó chịu, ta đã đặc biệt dẫn đường cho người, thế mà còn dám hỏi đông hỏi tây?

Nhưng sau một lát, nàng vẫn giải thích: "Cái này có gì kỳ quái, Nữ Nhi thôn chúng ta mặc dù bí ẩn, nhưng cuối cùng không phải ngăn cách với

ngoại giới, nếu không những tặc nhân các người đã không đến."

"Ây..." Thảm Lạc nhất thời chỉ biết im lặng.

"Nữ Nhi thôn chúng ta mặc dù không giao lưu nhiều với ngoại giới, nhưng cũng có giao hảo với tông môn, người thấy nữ tử Yêu tộc kia, là đệ tử Bàn Tơ động đấy. Hai nhà chúng ta là thế giao, âm thầm qua lại với nhau." Liễu Phi Tự tiếp tục nói, lần này ngữ khí thoảng hòa hoãn mấy phần.

Thảm Lạc nghe vậy, âm thầm gật đầu nhẹ.

"Liễu cô nương, trong thôn các người có vị tiên tử nào mặc quần áo vàng nhạt không?" Lúc này, Bạch Tiêu Thiên đột nhiên xen vào hỏi.

"Đãng đồ tử, người nghe ngóng cái này làm gì?" Liễu Phi Tự nghe xong, hung hăng trừng mắt liếc Bạch Tiêu Thiên, quát lớn.

"Nếu vậy chắc có, nàng gọi là Lâm Tâm Nguyệt sao?" Bạch Tiêu Thiên nghe lời ấy, lập tức mừng tít mắt.

Liễu Phi Tự lạnh lẽo nhìn y một chút, không mở miệng.

Một đoàn người đi đến tới gần trung tâm trong thôn, bên cạnh một gốc cổ thụ cao lớn đứng một tòa lâu các hai tầng.

"Các người cứ ở lại đây, nếu bà bà nói, không hạn chế hành động của các người, vậy trừ phòng nghị sự của thôn ở phía đông, tu luyện tràng, Phác Dược viên phía tây, cùng phụ cận cây Tô Hoa Thụ kia, các nơi còn lại các người có thể đi." Liễu Phi Tự nhìn ba người một chút, nói.

"Được." Ba người Thảm Lạc nhao nhao đáp ứng.

"Mặt khác, nếu không cần thiết, không cho phép tiếp xúc người Nữ Nhi thôn chúng ta, một khi bị ta phát hiện các người có bất kỳ hành vi vượt khuôn khổ làm loạn, nhất định để các người chết không có chỗ chôn." Ý vị Liễu Phi Tự cảnh cáo cực nồng nói.

"Được, Liễu cô nương yên tâm." Thảm Lạc có chút lúng túng nói.

Tiếng nói của hắn vừa dứt, đôi mắt bỗng nhiên khẽ híp một cái, liếc mắt liền thấy được đối diện cách đó không xa, một nữ tử mặc quần áo vàng nhạt

đang mang theo một cái giỏ trúc chậm rãi đi qua.

"Lâm cô nương..." Không đợi Thẩm Lạc nói gì, Bạch Tiêu Thiên bên cạnh đã xông tới.

Chỉ là còn không đợi y đến phụ cận, một bóng người đã chắn ngang trước bọn hắn, dựng lên cung tiễn nhắm ngay yết hầu Bạch Tiêu Thiên.

"Đặng đồ tử, chớ làm càn!" Liễu Phi Tụ nổi giận nói.

"Tâm Nguyệt cô nương..." Ánh mắt Bạch Tiêu Thiên vượt qua nàng, phát phát tay với Lâm Tâm Nguyệt phía sau.

Lâm Tâm Nguyệt tự nhiên cũng phát hiện, chỉ là sắc mặt đăm đăm, mặt không thay đổi đi tới.

"Phi Tụ muội muội, làm sao vậy, đã xảy ra chuyện gì?" Nàng đi tới sau lưng Liễu Phi Tụ, vỗ vỗ bờ vai của nàng, ra hiệu nàng trầm tĩnh lại.

"Tâm Nguyệt tỷ, bọn hắn nói quen biết ngươi?" Liễu Phi Tụ thu hồi cung tên trong tay, nghi ngờ nói.

"Có duyên gặp mặt một lần." Lâm Tâm Nguyệt nhẹ gạt đầu, không phủ nhận.

"Lâm cô nương, lúc trước vì sao lừa gạt chúng ta tiến đến sơn cốc kia?" Thẩm Lạc đi lên phía trước, mở miệng hỏi.

"Các ngươi cũng đã biết, trong thôn gần đây xảy ra chuta chuyện. Các ngươi lạ lẫm đột nhiên xông đến, há miệng đã hỏi Nữ Nhi thôn, ta làm sao không sinh lòng cảnh giác?" Lâm Tâm Nguyệt không nhìn thẳng Thẩm Lạc, giải thích.

"Cô nương nói có lý, là chúng ta liều lĩnh, lỗ mãng." Bạch Tiêu Thiên nhìn Lâm Tâm Nguyệt, trong mắt tràn đầy ý cười, cảm thấy nàng nói thế nào cũng có lý.

"Mặc dù như thế, cũng không nên không phân tốt xấu, liền dẫn chúng ta đến địa giới đảng mạn hoa yêu kia cùng ong độc, nếu bản sự chúng ta không tốt, chẳng phải đã bị ngươi hại rồi?" Thẩm Lạc trừng mắt lạnh lùng nhìn nàng, nói.

Liễu Phi Tụ nghe vậy, tựa hồ cũng có chút ngoài ý muốn, vô thức nhìn qua Lâm Tâm Nguyệt một chút.

Nhưng rất nhanh, nàng thập phần bao che khuyết điểm nói: "Các người cũng đã lành lặn đi ra, việc này cũng đừng so đo nữa, các người nếu không đến Nữ Nhi thôn chúng ta, chẳng phải sẽ không có chuyện này?"

Lời nói này rất không có đạo lý, ngay cả chính Liễu Phi Tụ nói xong, cũng có chút ngượng ngùng mặt đỏ lên.

Trong lòng Thảm Lạc thầm than một tiếng, biết không cách nào truy cứu, cũng không cần nhiều lời nữa.

"Xin hỏi Lâm cô nương, cũng là đệ tử Nữ Nhi thôn này?" Bạch Tiêu Thiên thấy Thảm Lạc không truy cứu nữa, trên mặt chất lên ý cười, lại tiếp tục hỏi.

"Tâm Nguyệt tỷ chính là đệ tử Bàn Tơ động. Đẳng đồ tử, ta khuyên người đừng chủ ý mưu ma chước quỷ nữa, nếu không sẽ chịu không nổi đó." Liễu Phi Tụ hừ lạnh một tiếng, ý cảnh cáo hết sức rõ ràng.

Nghe nói nữ tử kia là yêu tộc Bàn Tơ động, trong mắt Thảm Lạc bỗng hiện lên một tia chột hiểu.

Trước đã từng nghe qua, nữ tử Bàn Tơ động am hiểu thuật hồn xiêu phách lạc, thậm chí có thể làm cho người vô hình, khiến cho người căn bản không thể phát giác, thậm chí còn có thể tưởng rằng chính mình phát ra từ bản tâm.

Bất quá, nếu nàng thật sự sử dụng hoặc tâm chi thuật, vì sao trúng chiêu chỉ có một mình Bạch Tiêu Thiên?

Thảm Lạc nhìn về phía Bạch Tiêu Thiên bên cạnh đầy mắt hoa đào, trong lòng cũng nghi hoặc vạn phần.

"Nếu không phải người Nữ Nhi thôn, lúc trước nói không cho phép tiếp xúc người Nữ Nhi thôn coi như không cần giữ lời." Bạch Tiêu Thiên vỗ tay cười nói.

"Người..." Liễu Phi Tụ không còn gì để nói.

"Phi Tự muội muội, chúng ta đi thôi, hôm nay ta vừa hái không ít độc thảo, đang muốn nhờ người giúp ta pha tạp một chút độc tính đây." Lâm Tâm Nguyệt lôi kéo ông tay áo Liễu Phi Tự, nói ra.

"Được." Liễu Phi Tự cũng không keo kiệt ý cười với nàng, kéo tay cùng rời đi.

Chỉ là đi không bao xa, nàng lại quay đầu hung tợn dùng hai ngón tay, chỉ chỉ ba người Thảm Lạc, vừa chỉ chỉ cặp mắt của mình, một bộ dạng cảnh cáo "Ta có thể nhìn chăm chăm các ngươi đây."

Thảm Lạc thấy thế, không khỏi nhin không được cười lên.

Ba người đẩy cửa tiến vào lầu nhỏ, phát hiện lầu một là một gian phòng tiếp khách, bên trong bày biện bàn nhỏ gỗ thô cùng bốn cái ghế, ngoài ra không còn thứ gì khác, phía sau lại có một thang lầu xoắn ốc đi lên lầu hai, mà trong lầu hai cũng chỉ có hai gian phòng.

Đây hiển nhiên là Liễu Phi Tự kia cố ý an bài, Thảm Lạc cảm thấy nơi này yên tĩnh, liền để Nguyên Khâu tạm thời trở về trong không gian Thiên Sách.

Chương 944: Nan quan

Một bên khác, Tôn bà bà trở lại lầu gỗ, ngồi ngay ngắn trong đại sảnh một lúc lâu, bỗng nhiên đứng dậy đi vào hậu đường.

Trên vách tường trong phòng hậu đường treo một khối gương đồng tám góc, Tôn bà bà tiện tay vung lên, gương đồng "C-K-Í-T..T...T ken két" chuyển động, trên vách tường liền có một khối đá vuông sáu thước chậm rãi chìm xuống, lộ ra một cửa hầm ngầm tối như mực.

Trong động khẩu, ầm ầm có ánh lửa sáng lên, trên mặt đất có thể nhìn thấy một thềm đá uốn lượn kéo dài xuống dưới.

Tôn bà bà đi dọc theo thềm đá xuống dưới, đi vào một sảnh đá u ám dưới mặt đất.

Trong sảnh đá, đặt một bàn đá rộng lớn hình chữ nhật, chung quanh đặt mấy tấm ghế đá xám trắng có chỗ tựa lưng, phía trên đang ngồi bảy tám bóng người, đa phần khí tức đều không yếu, cơ hồ tất cả đều là tu sĩ Đại Thừa kỳ.

"Tôn bà bà, những người kia xảy ra chuyện gì?" Một lão ầu mang mũ che màu xám ngồi trong đó, thân thể hơi nghiêng về phía trước, mở miệng hỏi.

Xương gò má lão nhô cao, hốc mắt hãm sâu, khuôn mặt già yếu, khắp khuôn mặt là nếp nhăn như con giun, nhìn như gần đất xa trời, lại là một trong Chân Tiên cảnh số lượng không nhiều trong thôn.

"Chỉ là mấy kẻ ngoại lai ngộ nhập thôn mà thôi, không cần để ý, trước tiên nói chuyện chính sự đã." Tôn bà bà đi vào vị trí chủ tọa ngồi xuống, chậm rãi nói.

Đám người nghe vậy cũng không nhiều lời, trong lúc nhất thời đều trầm mặc lại.

Thấy không ai nói tiếp, Tôn bà bà tự mở miệng nói: "Tình huống trong

thôn, các người đều biết, từ lúc Vạn Độc Hồn Nguyên Châu bị mất, trong thôn chúng ta đã lâu không xuất hiện tu sĩ Chân Tiên mới."

Lời vừa nói ra, không khí trong thạch thất càng trở nên nặng nề, một đám tu sĩ đều trầm mặc không nói gì.

"Đây cũng là chuyện không có cách nào khác, Nữ Nhi thôn chúng ta đòi đòi tu tập công pháp « Độc Kinh », mặc dù tốc độ tu luyện vượt xa bí pháp những tông môn khác, uy lực lại không tầm thường, nhưng muốn tiến giai Chân Tiên kỳ, cần ăn vạn độc để phụ trợ, nếu không tỷ lệ vẫn lạc cực cao. Nhưng ăn vạn độc lọt vào phản phê cũng cực cao, một khi độc phát thì kết quả là thân tử đạo tiêu." Một nữ tử cao lớn khoác mũ màu tím nghe vậy, nhin không được nói.

"Vạn Độc Hồn Nguyên Châu có thể khắc chế vạn độc thiên hạ, vốn giúp chúng ta vượt qua nan đề máu chốt này, nhưng hết lần này tới lần khác..." Một người khác, cũng không nhin được nói.

"Những chuyện này ván đã đóng thuyền nên đừng nói nhảm nữa, bây giờ người Luyện Thân đàn nói có thể trợ giúp chúng ta, các người thấy thế nào?" Tôn bà bà ngấn nằng kia nói tiếp, lại hỏi.

Lại trầm mặc một lát, vị lão ầu dung nhan già yếu lúc trước mở miệng nói:

"Luyện Thân đàn ở bên ngoài danh dự luôn luôn không tốt, rất nhiều tông môn thế lực đều xem chúng là tà ma ngoại đạo, những năm qua bọn hấn tuy có chút hành động, nhưng hoàn toàn chính xác không phải cách làm chính đạo, ta xem lời bọn hấn không thể tin được."

"Phác trưởng lão nói lời ấy sai rồi, Nữ Nhi thôn chúng ta sở tu công pháp thần thông, đều không thể rời bỏ Độc chi nhất đạo, chỉ là vì ít đi lại ngoại giới, nếu không bên ngoài chưa chắc sẽ xoi chúng ta là chính đạo. Cho nên, bên ngoài lưu truyền phân chia chính tà, ta thấy không cần quá coi trọng. Chủ yếu nhất, vẫn nên xem ý đồ của Luyện Thân đàn này, có thể giúp chúng ta hay không?" Một nữ tử trẻ tuổi mang áo trắng như tuyết, thân thể nở nang nói.

Nàng tên là Lý Kiến Tuyết, cũng là một trong trưởng lão Nữ Nhi thôn, bất quá chỉ là Đại Thừa đỉnh phong.

Về bước tiến Chân Tiên kỳ, nàng hướng tới đã lâu, trước mắt nếu có cơ hội,

nàng tuyệt không muốn bỏ lỡ.

"Điểm này, ta ngược lại không quá lo lắng, tông môn Luyện Thân đàn thần bí có thanh danh xấu xí, có thể quật khởi nhanh như vậy, tất nhiên là có chỗ độc đáo. Có lẽ bọn hấn nghiên cứu phương pháp luyện thân thành thánh thành tiên, cũng không phải tất cả là hư giả." Lúc này, một lão ẩu cồng khàn khàn giọng nói.

"Thu Thủy trưởng lão nói có lý, nếu không phải có chút bản sự, Luyện Thân đàn cũng sẽ không thu nhận nhiều tông môn như vậy, bọn hấn có thể chủ động lôi kéo chúng ta, cũng là chuyện tốt, dù sao so với mục đích chúng ta nhắm tới cũng tốt."

Nàng vừa nói ra, lập tức có mấy tên Đại Thừa trưởng lão biểu thị đồng ý.

"Ta cũng không nói bọn hấn nhất định là giả, chỉ là liên hệ cùng loại tông môn này, tâm phòng bị cũng không thể thiếu nửa điểm." Phác trưởng lão hơi nhướn mày, nếp nhăn trên mặt càng sâu hơn.

"Luyện Thân đàn đương nhiên sẽ không khăng khải như vậy, bọn hấn cũng có chỗ mưu cầu, muốn chúng ta xuất ra một phần công pháp « Độc Kinh » và mười ba loại kỳ độc bí chế của Nữ Nhi thôn để trao đổi." Tôn bà bà nói.

"Một phần công pháp... Không biết một phần này là bao nhiêu?" Phác trưởng lão nhíu mày sâu hơn.

"Ta đã hỏi kỹ, không nhiều, chỉ là ba quyển đầu." Lúc này một tiếng nói mỉa hoặc bỗng nhiên vang lên, một đạo khói trắng từ trong thông đạo lao qua, dần dần ngưng tụ thành hình người.

Đám người đầu tiên là gấp gáp, khi nhìn rõ dung mạo người tới, lúc này mới nhao nhao buông xuống đề phòng.

Thân hình người kia linh lung nhỏ nhắn xinh xắn, màu da tuyết trắng, dung mạo cực đẹp, phía bên phải lông mày sinh ra một nốt ruồi chu sa, trên khuôn mặt hơi tròn tự nhiên sinh ra mị thái, một đôi mắt hạnh hiện ra thủy quang, càng lộ vẻ câu hồn đoạt phách.

Bất quá, trong thạch thất này đều là nữ tử, ngược lại không có tác dụng gì.

"Mộ Dung trưởng lão, ngươi đột nhiên xâm nhập như vậy, thật có chút

không hợp quy củ đó?" Phác trưởng lão đứng lên, không vui nói.

"Ai u, ta nói Phác tử tử, Bàn Tư động chúng ta cùng Nữ Nhi thôn luôn luôn thân như người một nhà, làm gì để ý những quy củ khuôn sáo cũ này? Ta không phải vừa mới giúp các người vấn an Chuẩn Tín Nhi bên kia, liền vội vã lập tức thông tri các người sao." Nữ tử mềm mại đáng yêu kia "Ai u" một tiếng, lập tức bước đến bên cạnh lão ầu, kéo nhẹ cánh tay của lão oán giận nói.

"Tốt, Mộ Dung trưởng lão cũng không phải ngoại nhân, cùng ngồi xuống nghị sự đi." Tôn bà bà khoát tay chặn lại, nói.

Nữ tử mềm mại đáng yêu kia tên là Mộ Dung Ngọc, chính là một trưởng lão Đại Thừa kỳ Bàn Tư động, lần này Luyện Thân đàn dĩnh liú đến Nữ Nhi thôn, cũng là do nàng dẫn đường.

"Chư vị, cũng đừng nói xấu Luyện Thân đàn đến không chịu nổi như vậy, những năm qua chẳng qua bọn hấn cùng Đại Đường quan phủ không hợp nhau, mới bị ô danh như vậy, các đại tông như Hoá Sinh tự liên quan mật thiết cùng Đại Đường quan phủ cũng đều đi theo chửi bới. Chúng ta cùng Luyện Thân đàn ngày xưa không oán, ngày nay không thù, bọn hấn nếu không có chỗ câu, cũng sẽ không đến nhiều." Vừa ngồi xuống, Mộ Dung Ngọc liền mở miệng thuyết phục.

"Đã hỏi rõ, bọn hấn muốn ba quyển « Độc Kinh » để làm gì?" Tôn bà bà lại hỏi.

"Đã hỏi, bọn hấn nói là vì trợ giúp đệ tử tông môn tạo vững chắc cơ sở, muốn gia tăng một loại phương pháp lấy độc luyện thân, cụ thể làm thế nào là cơ mật bọn hấn không nói. Tôn bà bà, ngài xem ba quyển « Độc Kinh » này có thể cho bọn hấn không?" Mộ Dung Ngọc gật gật đầu, vội vàng nói.

"Có nên cho mười ba loại danh mục độc môn kỳ độc này không?" Tôn bà bà không trả lời gấp, tiếp tục hỏi.

"Cho, cho... Ta suýt nữa quên mất, ngài xem trước một chút." Mộ Dung Ngọc vội ốt một cái, liên tục không ngừng lấy ra một quyển trục tinh xảo đưa tới.

Chương 945: Hái hoa

Tôn bà bà tiếp nhận quyển trục từ trong tay Mộ Dung Ngọc, từ từ mở ra xem xét, mày nhíu lại chốc lát, lại giãn ra, nhưng không nói chuyện.

"Luyện Thân đàn bên kia cũng đã nói, ngài bên này không cần đáp ứng vội, để tỏ lòng thành ý, bọn hấn trước tiên có thể vận dụng bí pháp giúp một vị tu sĩ Đại Thừa đỉnh phong Nữ Nhi thôn thành công tấn thăng Chân Tiên, sau đó ngài hãy quyết định có nên hợp tác hay không?" Mộ Dung Ngọc đánh giá sắc mặt biến hoá của lão, mở miệng nói.

Nghe lời ấy, thần sắc Tôn bà bà khẽ động.

Trong ánh mắt trưởng lão Đại Thừa kỳ ở đây đều hiện lên một tia lửa nóng không dễ phát giác, nhưng dường như ngài Tôn bà bà nên không ai nói chuyện, nhưng ánh mắt đều đồng loạt nhìn về hướng Tôn bà bà.

"Nếu thế, vậy đương nhiên không gì không thể." Tôn bà bà chỉ hơi do dự, mở miệng nói.

"Bất quá bên kia cũng đã nói, muốn triển khai phép thuật này, tốt nhất là chọn lựa một chỗ linh khí nồng đậm, nơi này Luyện Thân đàn bọn hấn có thể cung cấp, nhưng sinh ra tiêu hao, cần Nữ Nhi thôn phụ trách." Mộ Dung Ngọc dừng một chút, tiếp tục nói.

"Không cần như vậy. Nếu sau này hợp tác với bọn hấn, chẳng lẽ lại nhiều lần đem người đến Luyện Thân đàn bên kia? Nơi linh khí dư thừa thì Nữ Nhi thôn chúng ta cũng có, nếu thật sự có thành ý, cứ để bọn hấn phái người đến đây đi, cần chuẩn bị cái gì, Nữ Nhi thôn chúng ta tự chuẩn bị là đủ." Tôn bà bà cơ hồ không do dự, lập tức nói.

"Tốt rồi, việc này ta sẽ nói với bọn hấn một tiếng, chắc không vấn đề." Mộ Dung Ngọc thở dài một hơi, cười nói.

Trong thạch thất, trên mặt những người khác cũng đều nổi lên ý cười, dù sao việc này cùng nhịp thở với đại đa số bọn họ, tương lai còn có thể tiến

thêm một bước đạp vào Chân Tiên cảnh giới, phải xem lần này hợp tác có thành công hay không.

...

Thời gian nhoáng một cái, lại qua mấy ngày.

Thẩm Lạc cùng Bạch Tiêu Thiên ở trong thôn quen thuộc mấy ngày, phát hiện đúng như Tôn bà bà nói, chỉ cần bọn hắn không chạy loạn, trong thôn ngược lại sẽ không can thiệp hành động của bọn hắn.

Bất quá, dù đi ra ngoài nơi nào, cũng đều sẽ có người Nữ Nhi thôn quăng tới bọn hắn các loại ánh mắt dò xét.

Ngay từ đầu cảm thấy như có gai sau lưng, nhưng nhìn nhiều hơn, bọn hắn dần quen thuộc, những người trong thôn cũng dần quen.

Một ngày này, sáng sớm.

Thẩm Lạc đang khoanh chân ngồi tại lầu một phòng khách thổ nạp điều tức, vừa uân dưỡng Thuần Dương phi kiếm thể nội, trên bậc thang phía sau truyền đến một hồi tiếng bước chân, Bạch Tiêu Thiên đang bước nhanh tới.

"Người lại muốn đi?" Thẩm Lạc mở hai mắt ra, cau mày hỏi.

"Đó là đương nhiên, theo đuổi nữ tử trọng yếu nhất là cái gì? Không phải là kiên trì bền bỉ à?" Khoé miệng Bạch Tiêu Thiên nhếch lên, tự đắc cười nói.

"Người xác định mỗi ngày cứ hái hoa đại tặng, thật hữu dụng sao?" Thẩm Lạc cố nén cười hỏi.

"Ta nói Thẩm Lạc ơi Thẩm Lạc, người không hiểu, nữ tử thế gian đều thích chung diện, sáng sớm ngậm lấy hoa tươi cam lộ, tất nhiên là đồ vật mỹ hảo tôn lên vẻ đẹp nữ tử nhất rồi." Bạch Tiêu Thiên tự lý luận một phen.

"Vậy nàng tiếp nhận sao?" Thẩm Lạc cười hỏi.

"Hôm nay sẽ tiếp nhận." Bạch Tiêu Thiên chém đinh chặt sắt nói.

"Người hôm qua cũng nói như vậy." Thẩm Lạc vô tình vạch trần.

"Người... Được rồi, không so đo với người, chờ đến buổi tối đi nha." Bạch Tiêu Thiên chỉ Thẩm Lạc một cái, lách mình đi ra cửa.

Thẩm Lạc nhìn bóng lưng y biến mất, lắc đầu bất đắc dĩ.

Tên này bắt đầu từ ngày thứ hai, sáng sớm đi khắp thôn hái hoa, xâu thành một nắm lớn đưa tặng Lâm Tâm Nguyệt. Nàng kia nhìn như không thấy, mỗi lần cũng không thèm nhìn một chút, trực tiếp đi ra thôn hái độc thảo.

Bạch Tiêu Thiên không ra được thôn, cũng chỉ có thể trông mong chờ nàng kia trở về, cho đến khi bó hoa trong tay khô héo ỉu xiu.

Hai người một kẻ hái hoa, một kẻ lấy độc, cũng tôn nhau lên thành thú.

Thẩm Lạc bị Bạch Tiêu Thiên cắt ngang, cũng không có ý định tiếp tục ngồi xuống, đứng lên tới bên bàn gỗ ngồi xuống.

Một tay hấn khoác lên trên mặt bàn, tựa như đang lầm bầm nói: "Nguyên Khâu, mấy ngày nay thả ra cỏ trùng cũng chừng ba mươi con, vẫn không hề có chút tin tức nào sao?"

"Chủ nhân, thôn này nói là thôn, trên thực tế chính là tông môn quy mô trung đẳng, chiếm diện tích không nhỏ, ba mươi cỏ trùng vậy ra lại giống như ném đi mấy hạt hạt cát vào trong hồ, căn bản không được việc. Nếu không ta lại thả ra mấy trăm hơn ngàn cỏ trùng, có lẽ hiệu suất sẽ cao một chút." Thanh âm Nguyên Khâu vang lên trong đầu Thẩm Lạc.

"Nhu vậy sao được? Cỏ trùng một khi thả ra quá nhiều, khó đảm bảo sẽ không bị phát hiện, ít chút mới ổn thỏa. Chú ý, những nói mà Liễu Phi Tự không cho đi như Phác Dược viên, mới là khu vực tìm kiếm trọng điểm." Thẩm Lạc lắc đầu, ngưng trọng dặn dò.

"Hiểu rồi." Nguyên Khâu trả lời.

"Họ Thẩm..." Đúng lúc này, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến một tiếng kêu trách móc.

Thẩm Lạc khẽ nhíu mày, đứng dậy kéo cửa ra xem, phát hiện đúng là Liễu Phi Tự ở bên ngoài.

"Liễu cô nương, hôm nay sao lại có hứng tới tìm ta?" Thẩm Lạc tràn đầy ý

cười, mở miệng hỏi.

"Bớt nói nhảm, đi theo ta." Thái độ Liễu Phi Tụ vẫn ác liệt như vậy.

"Đi đâu?" Thảm Lạc hỏi.

"Hỏi nhiều như vậy làm gì, mang người đi xem phong quang Nữ Nhi thôn không được à?" Gương mặt Liễu Phi Tụ lạnh lùng, nói.

Thảm Lạc nghe vậy, suy nghĩ một phen, nói: "Cũng tốt."

Liễu Phi Tụ thấy Thảm Lạc không chút do dự liền đáp ứng, sắc mặt thoáng dịu một chút, nói một chữ "Đi", quay người đi ra phía ngoài thôn.

Không bao lâu, bọn hắn đi tới chỗ kết giới thôn, chỉ thấy Liễu Phi Tụ lấy từ trong tay áo ra một khối mộc lệnh lớn chừng bàn tay, lung lay trước kết giới.

Trên thanh mộc lệnh bài có một đạo quang mang bắn ra, đánh vào trên kết giới, trên kết giới tự động hiện ra một cửa hẹp cao hơn một trượng.

"Người không sợ ta thừa cơ trốn à?" Thảm Lạc hơi kinh ngạc hỏi.

"Bằng hữu của người không phải còn trong thôn sao? Lại nói, mục đích của người không phải công chưa đạt được à?" Liễu Phi Tụ cũng không quay đầu, hỏi ngược lại.

"Lúc trước Tôn bà bà không phải nói, để cho ta tuyệt vọng rồi sao? Làm sao? Hắn là ta còn có cơ hội?" Thảm Lạc kinh ngạc hỏi.

"Người còn có thể thử vụng trộm nhìn." Liễu Phi Tụ quay người nhìn về phía hắn, ánh mắt trở nên thập phần băng lãnh.

"Vậy ta phải biết Cửu Phạm Thanh Liên ở nơi nào mới được." Thảm Lạc không đổi sắc, nói.

Trên thực tế, hắn cũng có tâm tư trộm cắp, dù sao đã không còn cách, cũng chỉ còn biện pháp duy nhất này.

Liễu Phi Tụ nghe vậy, không nói gì, cất bước đi ra ngoài thôn.

Thẩm Lạc đi theo ra, phát hiện nơi này là nơi trước đó bọn hắn chạm mặt lần đầu, trong lòng hiểu ra.

"Lật Lật Nhi mất tích ở nơi này sao?" Thẩm Lạc hỏi.

"Quả nhiên là người làm?" Sắc mặt Liễu Phi Tự bỗng nhiên phát lạnh, quay người gương cung lấp tên, nhắm ngay Thẩm Lạc.

"Ai, người có thể dùng chút đầu óc không, nếu là ta làm, chẳng lẽ ngu xuẩn hỏi như thế?" Thẩm Lạc thở dài nói.

Chương 946: Manh mối

"Vậy người làm sao biết Lật Lật Nhi mất tích ở chỗ này?" Liễu Phi Tự dùng ánh mắt hoài nghi nhìn chăm chăm Thẩm Lạc, nhíu mày hỏi.

"Lúc trước ở chỗ này đụng người, lần này người lại trực tiếp dẫn ta tới nơi này, đủ để thấy người thường xuyên quanh quần nơi đây, chắc là Lật Lật Nhi mất tích ở đây. Người thường xuyên tới đây chính là muốn tìm xem có bỏ sót manh mối gì không." Thần sắc Thẩm Lạc bình tĩnh, nói.

"Nàng là muội muội ta, so với thân muội muội còn thân hơn, rốt cuộc người có biết nàng ở đâu không?" Liễu Phi Tự nghe vậy, sắc mặt dừng một chút, lời nói có chút cầu khẩn hỏi thăm.

"Đến giờ người vẫn còn cho rằng là ta bắt nàng sao?" Thẩm Lạc nghe vậy, nghiêm mặt nói.

"Ta chỉ là... Chỉ muốn đưa nàng trở về..." Trên mặt Liễu Phi Tự lộ vẻ đau thương, thì thào nói.

Thẩm Lạc thấy thế, thở dài, trong đôi mắt ẩn ẩn chớp động quang mang, Huyền Âm Mê Đồng bắt đầu vận chuyển, nhìn bốn phía đánh giá.

"Người đã từng làm người kia bị thương?" Sau một lát, hần nhăn mày lại, có chút ngạc nhiên hỏi.

"Mũi tên ta từng sượt qua bờ vai của hắn, đáng tiếc không bắn trúng." Liễu Phi Tự đột nhiên ngẩng đầu, lại nặng nề gật đầu nói.

"Không, người bắn trúng, nếu không người đã tìm về mũi tên này rồi mới đúng." Thẩm Lạc nhếch miệng cười, nói.

Liễu Phi Tự nghe vậy, thần sắc biến đổi: "Người làm sao biết mũi tên này bị mất?"

"Bởi vì người bắn trúng tên kia, hần mạng theo mũi tên tròn, bắt quá người

không có phát hiện trên mặt đất có huyết dịch, cho nên nghĩ lầm mình không bắn trúng, nhưng kỳ thật người đã thương tổn tới hần." Thẩm Lạc vừa cười vừa nói.

"Không thể, ta đã rõ ràng cẩn thận, nếu thật sự bị bắn trúng, làm sao ta không phát hiện được vết máu?" Liễu Phi Tự có chút kích động nói.

"Bất Lật Lật Nhi, rất có thể là một đầu yêu vật Kim Lưu Ly. Têu này có thể huyền hoá hào quang lưu ly, biến ảo ra các loại hình thái, huyết dịch lại hết sức đặc thù, bình thường trong suốt không màu không hình." Thẩm Lạc trong khi nói chuyện, nhặt trên mặt đất một mảnh cây cỏ, đưa tới.

Liễu Phi Tự nửa tin nửa ngờ, nhận lấy phiến lá đưa đến trước mắt quan sát tỉ mỉ.

"Huyết dịch Kim Lưu Ly khô cạn sẽ không bay hơi biến mất, mà ngưng kết thành tinh thể. Người giơ cao phiến lá đón ánh nắng là có thể xem được." Thẩm Lạc tiếp tục nói.

Liễu Phi Tự theo lời đi tới một mảnh cây cối thưa thớt, có ánh nắng chiếu xuống, giơ cao phiến lá đón lấy ánh nắng, quả thật mặt ngoài phiến lá phát hiện một tầng kết tinh trong suốt thật mỏng, chiết xạ dưới ánh sáng mặt trời.

"Lần này người nên tin tưởng ta đi?" Thẩm Lạc nói.

"Yêu vật Kim Lưu Ly, ta chưa từng nghe nói qua, làm sao biết người nói thật hay giả?" Liễu Phi Tự do dự hỏi.

"Cái này dễ xử lý, ta mang người nhìn xem khu vực phân bố kết tinh, người như lại một chút, xem có phải cùng tuyến đường tên kia thoát đi không, đại khái là có thể phán đoán lời ta nói là thật hay giả." Thẩm Lạc có chút tự tin, cười nói.

Nói xong, hần liền tiếp dùng Huyền Âm Mê Đòng tìm kiếm một phen, trong núi rừng chỉ ra một đầu lộ tuyến yêu vật Kim Lưu Ly lẩn trốn.

Liễu Phi Tự đi theo một đường kia xem xét, rốt cuộc xác nhận được, hoàn toàn không khác lộ tuyến ngày đó mình theo.

Nàng nhìn chằm chằm Thẩm Lạc một lúc lâu, chỗ sâu đáy mắt tựa hồ có

chút áy náy, nhưng lại mím môi không nói xin lỗi, chỉ là có chút ập a ập úng nói: "Người thật... Đồng ý giúp ta tìm kiếm Lật Lật Nhi?"

"Đương nhiên, việc này quan hệ đến sự trong sạch của ta, giúp các người cũng là giúp chính ta. Lại nói, vạn nhất có thể lập xuống công lao, nói không chừng Tôn bà bà có thể cho ta một gốc Cửu Phạm Thanh Liên đấy?" Thảm Lạc cười nói.

"Cửu Phạm Thanh Liên người đừng suy nghĩ nữa, cho dù người có thể giúp đỡ tìm về Lật Lật Nhi, bà bà cũng sẽ không cho người. Vật này rất trọng yếu với Nữ Nhi thôn chúng ta, không phải thứ có thể tặng cho ngoại nhân." Liễu Phi Tự lại nói tiếp, không còn thái độ lạnh lùng nhu trước.

Thảm Lạc từ chối cho ý kiến gật gật đầu, cũng không ôm hy vọng quá lớn, vạn nhất không thành, cũng chỉ có kiếm tẩu thiên phong.

"Nếu Lật Lật Nhi bị yêu vật Kim Lư Ly bắt đi, chắc là sẽ không nguy hiểm quá lớn. Loại yêu vật này trời sinh tính ôn hòa, ít nghe nói tập kích loài khác, càng chưa từng nghe nói chúng thị sát tàn nhẫn. Chỉ là bọn hắn một khi xuất thủ, phía sau nhất định có ân tình khác, chỉ sợ liên lụy không chỉ là một đầu yêu vật Kim Lư Ly." Ánh mắt Thảm Lạc nhìn về nơi xa, nói.

"Thế nhưng lúc trước người đã đắc tội yêu vật này?" Liễu Phi Tự hỏi.

"Ta căn bản chưa từng thấy qua yêu này, sở dĩ biết, cũng là nghe một tiểu hoà thượng ở Trường An nói qua." Thảm Lạc bắt đắc dĩ nói.

Liên quan tới tin tức yêu vật Kim Lư Ly, vẫn là Giang Lư tiểu hoà thượng trên đường đi Tây Vực kể cho hắn nghe.

Liễu Phi Tự nghe vậy, có chút thất vọng.

Nếu vậy, dù biết là Kim Lư Ly bắt đi Lật Lật Nhi, cũng không có tác dụng gì.

"Người cũng đừng nản chí, tôi thiếu biết Lật Lật Nhi ở trong tay Kim Lư Ly cũng là một tin tức tốt đấy." Thảm Lạc an ủi.

Liễu Phi Tự nghe vậy, nhẹ gật đầu, không nói gì nữa.

"Lại nói, Nữ Nhi thôn các người giỏi về dùng độc, cũng am hiểu trông trọt các loại kỳ hoa dị thảo, trong tộc có linh thảo gì khác có thể kéo dài tuổi thọ không?" Thẩm Lạc đổi chủ đề, hỏi.

"Người cũng nói, chúng ta am hiểu là độc dược, nào có linh thảo gì kéo dài tuổi thọ chứ?" Liễu Phi Tụ lườm hằm một cái, hỏi ngược lại.

Thẩm Lạc nhất thời chỉ biết im lặng.

"Bất quá, dược thảo thế gian tuy phân chia linh độc, nhưng cũng phải nhìn vào cách vận dụng. Có chút độc dược dùng tốt so với công hiệu linh dược, thậm chí càng tốt hơn. Chỉ là độc thảo kéo dài tuổi thọ, ta đúng là chưa nghe nói qua, hay là người đi cửa hàng trong thôn nhìn xem, có lẽ có thứ người muốn." Liễu Phi Tụ suy nghĩ một phen, nói thêm.

"Trong thôn còn có cửa hàng?" Thẩm Lạc có chút ngạc nhiên hỏi.

"Nói nhầm, Nữ Nhi thôn chúng ta trông trọt nhiều độc dược linh thảo như vậy, chẳng lẽ đều dùng hết? Tự nhiên có một bộ phận dùng buôn bán, trao đổi với ngoại giới." Liễu Phi Tụ nói.

"Nếu để trao đổi, chắc là cũng sẽ có linh tài khác, không biết có thể mang ta đi nhìn xem không?" Ánh mắt Thẩm Lạc sáng lên, hỏi.

Liễu Phi Tụ do dự một chút, nói: "Được."

...

Hai người trở về thôn trang, một đường đi vào trong thôn, ven đường đi ngang qua tòa Phác Dược viên kia, lại đi hồi lâu, rốt cuộc đi tới một khu vực tương đối khoáng đạt.

Nơi này khác với nơi khác cây cối rậm rạp, mà xây dựng lên một quãng trường lát đá chiếm diện tích không nhỏ.

Phía bắc quãng trường, xây dựng một loạt lầu gỗ một tầng, có bảy tám gian, phía trên treo một tấm biển, vô cùng đơn giản viết hai chữ "Cửa hàng".

Bề ngoài nhìn thực sự quá mức phổ thông, so với chợ búa bình thường có vẻ nhỏ bé hơn.

"Nơi này thực sẽ có vật ta muốn sao?" Thẩm Lạc không khỏi nghĩ thầm trong lòng.

Chương 947: Nói lộ ra

Thẩm Lạc theo Liễu Phi Tự vào trong cửa hàng, phát hiện người bên trong không nhiều, đa phần đều là đệ tử trong Nữ Nhi thôn, còn có một ít là yêu tộc Bàn Tơ động.

Thấy hai người vào, bên trong lập tức có một thiếu nữ nhỏ tuổi nhảy cẫng tới đón, kêu một tiếng "Liễu tỷ tỷ", sau đó đầy bụng nghi ngờ đánh giá Thẩm Lạc.

"Tại hạ Thẩm Lạc, tạm thời làm khách trong thôn." Thẩm Lạc chủ động chào hỏi thiếu nữ.

"Ta biết ngươi là ai. Liễu tỷ tỷ, ngươi sao lại dẫn hấn tới đây?" Thiếu nữ quay qua hỏi Liễu Phi Tự.

"Không sao, cửa hàng nơi này bà bà cho phép hấn tới, ngươi cứ đối xử bình thường là được." Liễu Phi Tự vỗ vỗ đầu thiếu nữ, nói.

"Tốt, vậy ngươi muốn mua gì?" Thiếu nữ cũng không khách khí, trực tiếp hỏi.

Thẩm Lạc cau mày, xoa xoa cằm, dò xét từng bình chất đầy trên kệ gỗ phía sau, chỉ thấy phía trên lít nha lít nhít, rục rĩ muôn màu bày biện đủ loại bình, phía trên dán danh mục.

Nhìn một hồi, hấn cảm giác có chút hoa mắt, đa phần danh mục phía trên chưa từng nghe nói qua.

"Cô nương, nơi này có linh thảo kéo dài tuổi thọ không?" Thẩm Lạc mở miệng hỏi.

Thiếu nữ nghe vậy, hơi sững sờ, trên mặt hiện ra mấy phần kinh ngạc.

"Đan dược cũng được." Thẩm Lạc thấy thế, bổ sung.

Ánh mắt thiếu nữ dờn về phía Liễu Phi Tụ, ném qua ánh mắt hỏi thăm.

Liễu Phi Tụ không nói gì thêm, im lặng lắc đầu.

"Đến Nữ Nhi thôn chúng ta đa phần đều mua sắm độc dược giết người vô hình hoặc là ám khí, mua linh dược kéo dài tuổi thọ, người là người đầu tiên đây." Thiếu nữ nhin không được, một mặt khinh bỉ nói.

"Nơi chúng ta lấy độc trị độc, độc dược dùng để giải thiên hạ kỳ độc thì có, người nói gia tăng thọ nguyên thì không có." Liễu Phi Tụ cũng mở miệng nói.

"Dược thảo như Cửu Phạm Thanh Liên còn có? Loại dù công hiệu kém chút cũng được." Thẩm Lạc nghe vậy, vẫn chưa từ bỏ ý định.

Thiếu nữ nhìn Thẩm Lạc như đồ đàn, nhin không được nói: "Cửu Phạm Thanh Liên là linh dược sao? Đó là sinh trưởng ở Cửu Phạm bí..."

"Tiểu Lộc." Liễu Phi Tụ lên một tiếng, cắt ngang lời thiếu nữ.

"Đó... Đó là tiên dược, Nữ Nhi thôn chúng ta có cũng sẽ không bán." Thiếu nữ thè lưỡi, nói.

Ánh mắt Thẩm Lạc chớp lên, lập tức bắt lấy nội dung thiếu nữ lộ ra, Cửu Phạm bí... Cảnh.

Xem ra Cửu Phạm Thanh Liên cũng không sinh trưởng trong những nơi như Phác Dược viên, mà sinh trưởng trong bí cảnh đặc thù nào đó trong thôn, thế nhưng cuối cùng là ở nơi nào?

Mấy ngày nay, vì để không gây chú ý, hắn không đi lại trong thôn, nhưng phải cô trùng đi lại các xó xỉnh trong thôn điều tra, đương nhiên những nơi có tu sĩ cấp cao trấn giữ không tùy tiện đi qua.

"Người lại đang có chủ ý xấu gì đó?" Liễu Phi Tụ cắt ngang suy nghĩ Thẩm Lạc.

"Nha... Không có gì, ta đang nghĩ, nơi các người có một loại linh tài gọi là "Nguyệt Tinh Tử" không?" Thẩm Lạc cuống quýt, thuận miệng tìm một lý do qua loa né tránh.

Nguyệt Tinh Tử này không phải vật gì khác, đúng là một loại linh tài cần thiết cuối cùng để luyện chế Khôn Thổ Dẫn Lôi Phù, lúc trước tìm hồi lâu vẫn không thể tìm ra, trước mắt lại vô thức nói ra.

"Có." Thiều nữ suy nghĩ một phen, dứt khoát nói.

Thâm Lạc ngay từ đầu không kịp phản ứng, nhưng rất nhanh đôi mắt sáng lên, nhìn về phía thiều nữ, hỏi: "Người nói cái gì?"

"Người không phải hỏi có Nguyệt Tinh Tử hay không à? Cửa hàng chúng ta có bán." Thiều nữ thấy Thâm Lạc phản ứng như thế, kinh ngạc nói.

"Ở đâu?" Thâm Lạc đại hi.

"Đi theo ta." Thiều nữ nhìn Thâm Lạc một chút, quay người đi đến kệ hàng phía sau.

Không bao lâu, thiều nữ đi tới trước mặt Thâm Lạc, đưa ra một cái bình trong suốt, bên trong để bốn năm khối tinh thạch màu đen lớn chừng đầu ngón tay cái.

Thâm Lạc dò xét qua, thấy mặt ngoài tinh thạch mơ hồ có thể nhìn thấy tầng đường vân dòng nước, vị trí trung tâm chúng có ba chấm tròn màu trắng không lớn không nhỏ, như ngôi sao trong bầu trời đêm.

"Không sai, thật đúng là Nguyệt Tinh Tử, bán thế nào?" Thâm Lạc thỏa mãn gật gật đầu.

"Hai trăm tiên ngọc." Thiều nữ báo giá.

"Chỉ là một loại vật liệu luyện phù, lại đắt như thế?" Thâm Lạc không khỏi kinh ngạc hỏi.

"Ai nói Nguyệt Tinh Tử chỉ có thể luyện phù, đây chính là phụ tài trọng yếu cho luyện khí, chúng ta nơi này luôn luôn cung không đủ cầu." Thiều nữ nghe vậy, lập tức phản bác.

"Dù vậy, cái giá này cũng quá mắc? Liễu cô nương, vừa rồi ta đã xuất lực hỗ trợ, người cũng không thể trơ mắt nhìn ta bị hố nha." Thâm Lạc cầu Liễu Phi Tụ giúp đỡ.

"Người đừng nhìn ta, cửa hàng này ta nửa đêm cũng không xen vào được, giá cả làm sao định, đều không phải do ta chi phối." Liễu Phi Tử mặc dù ngoài miệng nói như vậy, khóe mắt lại liếc qua thiếu nữ ám chỉ một chút.

"Thôi, người đã giúp Liễu tỷ tỷ, Nguyệt Tinh Tử này thu người một trăm rưỡi tiên ngọc là được." Thiếu nữ lĩnh hội ý tứ, lập tức hạ giọng, lặng lẽ nói.

Thẩm Lạc nghe vậy, trong lòng biết giá trị thực của Nguyệt Tinh Tử này chỉ trên dưới một trăm tiên ngọc, nhưng cũng không tiếp tục trả giá.

"Tốt, vậy liền đa tạ cô nương."

Nói xong, hắn gọn gàng lấy ra một trăm năm mươi tiên ngọc giao cho thiếu nữ, thành công đổi về một bình nhỏ Nguyệt Tinh Tử.

Số lượng Nguyệt Tinh Tử này hoàn toàn không nhiều, bắt quá lúc chế phù, cũng cần mài thành bụi phấn, cùng với những vật liệu khác cùng một chỗ chế thành phù mặc, tiêu hao cũng không quá nhanh, tạm thời đủ cho hắn sử dụng.

"Trừ Nguyệt Tinh Tử, còn cần vật gì khác không? Cửa hàng Nữ Nhi thôn chúng ta, bán tốt nhất vẫn là độc, chúng ta điều phối ra một ít loại độc dược, bên ngoài rất khó phá giải." Thiếu nữ lại chào hàng.

Độc? Lúc đầu Thẩm Lạc ngược lại không để ý, nghe nàng nói vậy, tiếp tục hỏi: "Đối với tu sĩ cấp cao, độc vật tác dụng chỉ sợ có hạn?"

"Vậy phải xem là độc gì? Độc Nữ Nhi thôn, cũng không sợ người tu luyện Kim Cương Bất Hoại, cho dù người phong bế khiếu huyết, tạm cảm ngũ thức, cũng khó mà chống cự." Thiếu nữ nhếch miệng, cười nói.

"Còn có độc dược như thế? Độc dược hỗn tạp trong thiên địa nguyên khí, tạm bế khiếu huyết cũng không thể ngăn cản một hai à?" Thẩm Lạc cau mày hỏi.

"Có ít độc, chỉ dựa vào ba động thần thức đã có thể truyền lại, người có thể phong bế khiếu huyết, nhưng có thể không để cho cảm xúc chập chùng sao?" Thiếu nữ che miệng khẽ cười.

"Chỉ là tâm tình chập chờn, sẽ trúng chiêu? Đây chẳng phải là vô địch?"

Thẩm Lạc hiển nhiên không tin.

"Vây dĩ nhiên không thể, muốn vô thanh vô tức đưa người vào chỗ chết, đó là một ít loại bí độc trong môn không truyền ra ngoài mới có thể làm được, còn phải phối hợp công pháp Nữ Nhi thôn chúng ta mới có thể thi triển. Loại bán ra ngoài, có thể dẫn động cảm xúc liền trúng độc, số lượng rất ít, độc tính cũng sẽ không quá mạnh. Nhưng lúc liều mạng tranh đấu, thường thường một chút ưu thế rất nhỏ, cũng đủ để nghịch chuyển thắng bại, người nói có đúng không?" Thiếu nữ rất là lão đạo giải thích.

Thẩm Lạc nghe vậy, cũng im lặng nhẹ gật đầu.

"Nếu vậy, loại độc dược này, có loại nào bán ra không?" Một lát sau, Thẩm Lạc tiếp tục hỏi.

Chương 948: Động

"Bây giờ cửa hàng có thể bán ra ngoài, chỉ có hai loại, một là Giải Hoa Ngữ, hai là Ngọc Sinh Hương. Đừng nhìn tên hai loại độc dược này êm tai, nhưng trong thời gian nhất định khiến cho đôi phương đánh mất năng lực phản kháng." Thiều nữ nói.

"Sử dụng nó thế nào?" Thảm Lạc nghĩ nghĩ, hỏi.

"Vốn là phải phối hợp với thần thông Nữ Nhi thôn chúng ta, dù Hoa Giải Ngữ hay Ngọc Sinh Hương, như vậy mới có thể trong giao chiến vô thanh vô tức làm đối thủ trúng chiêu. Bất quá ngoại nhân không thể tu công pháp Nữ Nhi thôn, cũng chỉ có thể bơi vào tại binh khí, ám khí, hoặc là kết hợp với công pháp bản thân, ám hại địch thủ. Hai loại độc dược này, vô thanh vô tức, cho dù không có công pháp Nữ Nhi thôn phối hợp, cũng rất khó đề phòng." Thiều nữ nói.

Thảm Lạc trầm ngâm một lát, lại ném ánh mắt hỏi thăm tới thiều nữ.

Nàng hiểu ý, lập tức đáp: "Hai cái giá cả như nhau, đều năm mươi tiên ngọc."

"Cũng tốt, không đắt lắm..."

Thảm Lạc còn chưa nói hết, liền nghe thiều nữ nói bổ sung: "Một giọt".

"Một giọt? Cái này có chút không hợp thói thường, một giọt dược dịch lại muốn năm mươi tiên ngọc?" Thảm Lạc nghe vậy, lập tức mở to hai mắt nhìn.

"Cái này phải xem đối thủ người đối phó thế nào, nếu là Đại Thừa kỳ trở xuống, dược dịch pha loãng ra, một lần làm cho mười người trúng chiêu cũng không thành vấn đề, nhưng nếu là Đại Thừa kỳ, một giọt dùng cho một người thì hiệu quả tốt nhất." Thiều nữ nói ra.

"Nhưng nếu là Chân Tiên thì sao?" Thảm Lạc cau mày hỏi.

Hắn phải đối mặt địch nhân, cũng không chỉ là Đại Thừa kỳ, mà là Chân Tiên, thậm chí Thái Ất, thậm chí cao hơn.

"Ây... Nếu là Chân Tiên, vậy ta khuyên ngươi đừng xuất thủ nữa, chạy trời chết đi." Thiếu nữ lại đánh giá Thảm Lạc một chút, cười nói.

Liễu Phi Tự bên cạnh cũng lộ ra một chút ý cười.

Thảm Lạc ngược lại không để ý, suy nghĩ một phen, vẫn cảm thấy độc dược này có lẽ còn có chút tác dụng, liền cò kè mặc cả một phen, bỏ ra hai trăm tiên ngọc mua ba giọt.

Sau đó Thảm Lạc ra cửa hàng, cáo biệt Liễu Phi Tự, một mình trở về chỗ ở.

Trở lại lầu gỗ, trong phòng không có một ai, Bạch Tiêu Thiên đi tìm Lâm Tâm Nguyệt vẫn chưa về.

Thảm Lạc bắt đắc dĩ lắc đầu, đóng cửa phòng lại, lấy ra tất cả đồ vật chế phù, dự định mau chóng chế thành mấy tấm Khôn Thổ Dẫn Lôi Phù.

Uy lực phù này không yếu, đối với hắn bây giờ là một cánh tay đắc lực.

Tuy trong hiện thực luyện chế Khôn Thổ Dẫn Lôi Phù lần thứ nhất, Thảm Lạc lại có lòng tin hơn trước kia.

Một phương diện khác, tự nhiên là ở trong mộng hắn đã nhiều lần vẽ phù này, bản thân đã có đủ kinh nghiệm.

Một phương diện khác, chế phù dù sao cũng là quá trình quen tay hay việc, nên trong hiện thực, hắn luyện chế phù lục càng ngày càng nhiều cảm ngộ, kỹ nghệ càng thêm thuần thục.

...

Tới gần chạng vạng tối, ngoài phòng truyền đến một tràng tiếng gõ cửa, Thảm Lạc vuốt vuốt mi tâm hơi đau nhức, từ trên ghế đứng lên.

Mở cửa ra, liền thấy Bạch Tiêu Thiên một mặt hưng phấn vọt vào.

"Bạch Tiêu Thiên, tâm tình ngươi không tệ bha..." Thảm Lạc trêu chọc.

"Nàng hôm nay đã nhận hoa của ta." Bạch Tiêu Thiên có chút kích động nói.

"Sáng nay?" Thẩm Lạc hỏi.

"Không phải, lúc trở về chạng vạng tối." Bạch Tiêu Thiên lắc đầu nói.

Thẩm Lạc nghe vậy, ngồi xuống ghé dựa, lại nhắm hai mắt lại.

"Người không biết, bông hoa đã ỉu xiu, nhưng nàng không để ý chút nào." Bạch Tiêu Thiên vẫn như cũ mặt mũi tràn đầy vui mừng.

"Nhất định là trên đường trở về bị người quán lấy không thả, bị người làm phiền không chịu nổi đó." Thẩm Lạc im lặng nói.

"Mấy ngày trước ta cũng quán lấy nhau thế, nàng vẫn không nhận đó sao." Bạch Tiêu Thiên xem thường nói.

Thẩm Lạc không muốn tranh luận với y, hơn nửa ngày này, dùng hết vật liệu chế phù, cũng mới chế thành ba tấm Khôn Thổ Dẫn Lôi Phù, thần hồn hắn đã tiêu hao không ít.

"Vẫn không thể so với trong mộng cảnh..." Thẩm Lạc trầm nghĩ trong lòng.

"Ngày mai còn phải tiếp tục cố gắng." Bạch Tiêu Thiên ma quyền sát chương, một bộ dạng kích động.

Nói xong, y mới chú ý tới vẻ mặt của Thẩm Lạc.

"Chuyện gì xảy ra?"

"Luyện chế phù lục, không có gì đáng ngại." Thẩm Lạc cũng chẳng muốn lắc cả đầu.

"Nói thật, năm đó ở Xuân Thu quan, nghe người nói muốn luyện chế phù lục, ta thật cảm thấy người không thể thành, hiện tại không ngờ người đã vào đạo này." Trên mặt Bạch Tiêu Thiên nổi lên vẻ hồi ức, nói.

"Ta nào được như vậy, giày vò một ngày, mới làm ra ba tấm bán thành

phẩm." Thẩm Lạc tự giễu cười nói.

"Bán thành phẩm?" Bạch Tiêu Thiên nghi ngờ nói.

"Khôn Thổ Dẫn Lôi Phù giống như Lạc Lôi Phù, cũng cần thu nạp lôi điện. Ta chỉ chế thành công, còn chưa dẫn lôi nhập phù đâu." Thẩm Lạc giải thích.

"Nha. Cứu Phạm Thanh Liên kia tra thế nào rồi?" Bạch Tiêu Thiên hỏi.

"A... Người còn biết quan tâm việc này, không phải hồn thể người đã bị Lâm Tâm Nguyệt câu đi rồi hả?" Thẩm Lạc khinh bỉ nói.

"Này, nói cái này làm gì? Nhân sinh khó gặp một lương nhân, lại nói, ta cũng không phải hoàn toàn không để bụng, mấy ngày nay cũng lặng lẽ giúp người dò xét trong thôn đó." Bạch Tiêu Thiên chê cười nói.

"Vậy người nói một chút, giúp ta tra được thứ gì?" Thẩm Lạc hỏi.

"Cái này... Tạm thời còn chưa có tin tức xác thực. Bất quá, gần đây người Bàn Tơ động tới tập nập, trong thôn tựa hồ sắp phát sinh chuyện gì đó." Bạch Tiêu Thiên sờ lên cằm, làm như thật nói.

"Nữ Nhi thôn không phải kuoon giao hảo cùng Bàn Tơ động sao, người Bàn Tơ động tới tập nập cũng là bình thường mà?" Thẩm Lạc nghi ngờ hỏi.

"Không giống bình thường, mấy ngày nay không khí trong thôn cũng thay đổi rất nhiều, buổi sáng ta còn chứng kiến Tôn bà bà mang theo rất nhiều đệ tử Nữ Nhi thôn ra thôn, đi ra bên ngoài, chạng vạng tối lúc ta trở về, lại đụng phải các nàng vội vàng trở về." Bạch Tiêu Thiên nói.

Thẩm Lạc nghe vậy, trầm mặc không nói.

Sau nửa ngày, trong lòng của hắn bỗng nhiên toát ra một ý niệm trong đầu: "Bọn hắn không phải là đi bí cảnh nào đó chứ?"

"Người đang suy nghĩ cái gì đấy?" Bạch Tiêu Thiên thấy Thẩm Lạc nửa ngày không nói lời nào, mở miệng hỏi.

"Không có gì... Người nói Nữ Nhi thôn có bí cảnh nào không?" Thẩm Lạc hơi chân chờ, lại tiếp tục nói.

"Người nói là Cửu Phạm Thanh Liên giấu ở trong bí cảnh nào đó?" Bạch Tiêu Thiên nghĩ một chút liền hiểu ra ý Thẩm Lạc.

"Ừm, ta suy đoán vậy." Thẩm Lạc nói.

Nói đến đây, Thẩm Lạc chợt nhớ tới, lúc trước trong mộng cảnh tại Đông Hải đuổi bắt Lệ Yêu, từng ở phụ cận đây cảm nhận được một chỗ bí cảnh tồn tại, chẳng qua lúc đó bên trong tràn đầy sương độc màu tím, hắn cũng không đi vào.

"Hắn chính là chỗ đó?" Thẩm Lạc xoa cằm, nửa ngày không nói.

"Xem ra, người thật có manh mối, định làm gì?" Bạch Tiêu Thiên thấy động tác Thẩm Lạc quen thuộc, biết hắn đang kim nén suy nghĩ gì, mở miệng hỏi.

"Chúng ta phải nghĩ biện pháp rời thôn." Thẩm Lạc nghiêm mặt, nói.

"Rời đi?" Nghe vậy, Bạch Tiêu Thiên lập tức biến sắc.

Quan hệ giữa y và Lâm Tâm Nguyệt vừa mới tiến triển một chút, Thẩm Lạc tiểu tử này lại nói muốn rời khỏi thôn?

"Người cái tên này... Lâm Tâm Nguyệt kia tuyệt đối không phải đèn cạn dầu, người có thể khôi phục một chút lý trí hay không, đừng chờ đến lúc xảy ra chuyện lại hối hận." Thẩm Lạc tận tình khuyên nhủ.

"Được." Bạch Tiêu Thiên im lặng một lát, giống như nghe hiểu, nói.

"Bất quá, nói là muốn rời khỏi, cũng không dễ dàng như vậy. Tội danh bắt cóc Lật Lật Nhi còn chưa tẩy trắng, Tôn bà bà sẽ không để ta đi." Thẩm Lạc có chút bất đắc dĩ nói.

"Vậy hãy bàn bạc kỹ hơn." Bạch Tiêu Thiên nhìn như không cảm xúc, chững chạc đàng hoàng nói.

Thẩm Lạc liếc thấy y vậy khẽ nhăn mặt một cái, trong lòng không khỏi ai thán một tiếng.

Chương 949: Rời thôn

Thẩm Lạc vốn cho là sẽ lưu lại trong thôn một đoạn thời gian, kết quả sáng sớm ngày hôm đó, lại phát sinh một chuyện làm cho người không thể tưởng tượng được.

Thẩm Lạc đang ở trong phòng tu luyện, rất nhanh nghe có người gọi tên hắn.

Chờ đi ra xem xét, còn chưa kịp nói chuyện, đã bị Liễu Phi Tự kéo lấy tay áo, một đường kéo đến phòng nghị sự ở phía đông thôn.

Trên đường đi, bầu trời u ám, trên đỉnh đầu giống như úp một cái nắp nồi đen như mực, trầm muện làm cho người thở không nổi.

Thẩm Lạc hỏi thăm Liễu Phi Tự đã xảy ra chuyện gì, nhưng nàng không chịu nói, chỉ lôi kéo hắn chạy.

Vừa đến phòng nghị sự, Thẩm Lạc liền thấy, bên trong đã tụ tập không ít người.

Tôn bà bà ngồi tại bàn gỗ chủ vị, bên cạnh còn ngồi hai người khoác áo choàng, về phần những người khác, thì đều cung kính đứng ở một bên.

Ánh mắt Thẩm Lạc quét qua, liền phát hiện đám người vây quanh khu vực ở giữa, còn có một thiếu nữ mặc quần áo màu hồng.

Chỉ thấy toàn thân nàng quần áo rách rưới, tóc tai lộn xộn, sắc mặt trắng bệch, hốc mắt hơi hãm sâu, giờ phút này hai tay ôm đầu gối ngồi chồm hồm trên mặt đất, toàn thân đang phát run.

"Tôn bà bà, đây là..." Thẩm Lạc cau mày hỏi.

"Lật Lật Nhi, người ngẩng đầu nhìn xem, ngày đó bắt người đi, có phải người này?" Tôn bà bà mắt diếc tai ngơ với câu hỏi của hắn, mà nhìn về phía thiếu nữ kia hỏi.

Lật Lật Nhi? Đây chính là thiếu nữ mất tích kia?

"Sao nàng đã trở lại?" Trong lòng Thẩm Lạc kinh ngạc vạn phần.

Thiếu nữ vừa nhìn thấy Thẩm Lạc, lập tức kinh hô một tiếng, thân thể vội vàng lao về phía Tôn bà bà bên kia.

Đám người thấy thế, nhao nhao trợn mắt nhìn Thẩm Lạc.

Liễu Phi Tự đứng sau hẳn cũng không khỏi hơi nhướng mày, trong mắt lóe lên một tia phức tạp.

Thẩm Lạc một mặt vô tội, đang muốn mở miệng, liền thấy thiếu nữ kia đang co quắp nhìn về phía hắn, tựa hồ đang cẩn thận đánh giá hắn.

Nhìn một lúc lâu, trong mắt thiếu nữ lại có vẻ mê man.

Nàng đứng lên, động tác rất là chậm rãi đi tới trước Thẩm Lạc, nhũi mũi cẩn thận hít ở trên người hắn.

Thẩm Lạc sợ làm kinh hãi nàng, cũng không nhúc nhích đứng tại chỗ, phối hợp với nàng.

Một lát sau, thần sắc Lật Lật Nhi hoảng sợ mới thoáng bình tĩnh trở lại, thấp giọng nói: "Bà bà, không phải hắn, người bắt ta không phải hắn."

"Thế nhưng có chứng cứ gì?" Tôn bà bà chau mày lên, hỏi.

"Ngày đó, lúc người kia bắt ta, ta từng vung hạt giống Bất Hưu Thảo, tính dựa vào dấu vết hạt giống rơi lại, lưu lại cho mọi người một chút manh mối." Lật Lật Nhi chậm rãi giải thích.

"Nhưng chúng ta cũng không tìm ra vết tích Bất Hưu Thảo." Liễu Phi Tự nói.

"Hạt giống bị hắn phát hiện, không thể thành công thôi hóa. Bất quá trên thân hắn khẳng định sẽ lưu lại mùi hạt Bất Hưu Thảo, các người đều biết, loại mùi kia không dễ bị phát hiện, nhưng chỉ ít trong một năm không thể hoàn toàn loại trừ. Trên người của người này... Không có thứ mùi đó." Lật Lật Nhi tiếp tục nói.

Nghe lời ấy, ánh mắt Liễu Phi Tự lơ đãng lóe lên, tựa hồ cũng thở dài một hơi.

"Chuyện này rốt cuộc là thế nào?" Thẩm Lạc nhin không được hỏi.

"Đây chính là đệ tử Lật Lật Nhi trước đó vài ngày mất tích, sáng sớm hôm nay được người phát hiện hôn mê ngoài thôn. Sau khi tỉnh lại, nàng nói mình ngày đó bị người cưỡng ép bắt đi, nhốt hồi lâu, cho tới hôm nay thừa dịp bất ngờ, tìm ra cơ hội vụng trộm trốn thoát." Tôn bà bà nói.

Thẩm Lạc nghe vậy nhíu chặt mày, không khỏi hỏi: "Chỉ đơn giản như vậy?"

"Người cho rằng như thế nào?" Tôn bà bà hơi nhướng mày, hỏi.

"Khụ khụ, không thế nào, không thế nào. Nếu có thể trở về, vậy dĩ nhiên là tốt. Bất quá nên điều tra thêm, xem người trở về có còn là Lật Lật Nhi lúc đầu không." Thẩm Lạc nghe xong, ho nhẹ hai tiếng, nói.

"Người nói là ý gì?" Một người bên cạnh Tôn bà bà lạnh giọng hỏi.

Thẩm Lạc chỉ liếc nàng một chút, cũng không muốn nói gì thêm, lắc đầu nói: "Nếu Lật Lật Nhi cô nương đã bình an trở về, vậy oan khuất của ta cũng coi như tẩy trắng rồi?"

"Nếu Lật Lật Nhi đã tự mình nói, người bắt nàng không phải người, vậy người bị hiềm nghi tự nhiên có thể loại bỏ." Tôn bà bà mở miệng nói.

"Vậy chúng ta có thể rời thôn được rồi?" Thẩm Lạc tiếp tục hỏi.

"Đây là tự nhiên, cho dù các người không nguyện ý rời đi, chúng ta cũng phải mời các người rời đi." Tôn bà bà không chút khách khí nói.

Thẩm Lạc nghe vậy, không khỏi nhớ tới loief nói Bạch Tiêu Thiên hôm qua, cũng cảm thấy Nữ Nhi thôn tựa hồ đang trù bị cái gì, nơi này tựa hồ sắp phát sinh chuyện gì đó.

Bất quá không quan hệ gì với hắn, hắn cũng làm biếng nghĩ quá nhiều, dù sao hắn cũng muốn lập tức rời nơi này, đi tìm bí cảnh mà năm đó bắt Lê Yêu ngoài ý muốn phát hiện ra.

"Đa tạ." Thẩm Lạc ôm quyền nói.

"Những ngày qua giam cầm các người trong thôn, là Nữ Nhi thôn chúng ta thất lễ trước, Cửu Phạm Thanh Liên người muốn thật sự không thể nào cho người, bất quá Nữ Nhi thôn chúng ta vẫn còn có nhiều thứ lấy ra được. Lần này tặng cho người ba viên "Bách Hải Đan", xem như bồi thường, thế nào?" Tôn bà bà mở miệng nói.

"Bách Hải Đan?" Thẩm Lạc nghi ngờ hỏi.

Tên tuổi đan dược này, hẳn chưa nghe qua, không biết có công hiệu gì.

"Bách Hải Đan là thánh đan giải độc Nữ Nhi thôn chúng ta, cho dù mấy loại độc dược lợi hại nhất của Nữ Nhi thôn, cũng có thể làm tiêu mất." Lúc này, Liễu Phi Tự truyền âm vang lên trong tai Thẩm Lạc.

"Vâng đa tạ Tôn bà bà." Thẩm Lạc vội vàng nói tạ ơn.

"Tốt, nếu hiểu lầm đã giải khai, vậy chúng ta cũng không lưu thêm Thẩm đạo hữu các người." Tôn bà bà nói.

Thẩm Lạc nhìn nhân gia hạ lệnh trực khách, tự nhiên không nói gì nhiều.

"Đợi ta tìm về Bạch Tiêu Thiên, chúng ta sẽ cùng rời đi.

...

Từ phòng nghị sự đi ra, mây đen trên trời đã đè ép rất sâu, ở trong ầm ầm chớp động.

"Ầm ầm."

Một tiếng lôi minh ngọt ngọt từ chỗ sâu màn trời vang lên, rung khắp thiên địa.

Dù thiên lôi nổ vang, vẫn không thấy mưa bụi vẩy xuống, không khí trong Nữ Nhi thôn cũng càng phát ra ngọt ngọt.

Thẩm Lạc thật vất vả tìm về Bạch Tiêu Thiên, nhưng nghe muốn rời khỏi, y thật không vui.

Cuối cùng Thảm Lạc nói chỉ rời thôn, tạm thời không rời Thái Vân đảo, y mới lưu luyến không rời đi cùng Thảm Lạc.

Lúc chia tay, chỉ có một mình Liễu Phi Tự đến đây tiễn đưa, liên tục xin lỗi Thảm Lạc.

Chờ hai người rời thôn, rất nhanh dọc theo tiểu lộ đi tới biên giới Thái Vân đảo, lái phi thuyền chạy đi thật xa.

"Thảm Lạc, ngươi lại gạt ta, không phải nói tạm thời không rời đảo sao?" Trên phi thuyền, Bạch Tiêu Thiên buồn bực nói.

"Người Nữ Nhi thôn nhìn chăm chăm chúng ta, sao có thể không lập tức đi? Bất quá cũng không vội, muộn một chút chúng ta quay trở lại là được." Thảm Lạc nói.

"Vây lúc này chúng ta..." Bạch Tiêu Thiên nghi ngờ hỏi.

"Luyện phù." Thảm Lạc nói.

Vừa dứt lời, trong trời cao bỗng có một đạo điện quang tuyết trắng thoáng hiện, ngay sau đó truyền đến một tiếng vang oanh minh.

"Xoát xoát xoát."

Một cơn gió mạnh mưa to lập tức từ trên trời giáng xuống, rải xuống trên hải vực.

Thảm Lạc khống chế phi thuyền bay tới giữa biển, sau đó hạ xuống trên một hòn đảo trụi lủi không người.

Chương 950: Bí cảnh

Hai ngày sau.

Thẩm Lạc cùng Bạch Tiêu Thiên rời Thái Vân đảo, thẳng đến động phủ Lệ Yêu.

"Thẩm huynh, chúng ta về nơi này làm gì?" Bạch Tiêu Thiên có chút kỳ quái hỏi.

"Bạch huynh, ngươi còn nhớ màn sáng cấm chế màu trắng chỗ sào huyết Lệ Yêu không?" Thẩm Lạc không trả lời mà hỏi ngược lại.

"Tất nhiên biết, ngươi hỏi cái này làm gì?" Bạch Tiêu Thiên khẽ giật mình, gật gật đầu.

Thẩm Lạc kể lại chuyện Cửu Phạm bí cảnh cho Bạch Tiêu Thiên nghe.

"Trách không được lần trước ngươi nhắc đến bí cảnh, nếu vậy... Ngươi cảm thấy phía sau màn sáng màu trắng của động phủ Lệ Yêu kia, chính là Cửu Phạm bí cảnh?" Bạch Tiêu Thiên cũng là người thông minh, lập tức minh bạch ý tứ Thẩm Lạc.

"Động phủ Lệ Yêu cách Thái Vân đảo gần như thế, đáy biển sẽ không vô duyên vô cớ xuất hiện cấm chế cấp độ kia, tám thành là như thế." Thẩm Lạc chậm rãi nói.

"Quá tốt rồi, vậy chúng ta tăng tốc độ đi." Bạch Tiêu Thiên hưng phấn nói.

Lấy động tốc hai người, rất nhanh đã đến vùng hải vực kia.

Bạch Tiêu Thiên nhìn lại đáy biển, đang muốn lặn xuống.

"Không đúng, có người!" Thẩm Lạc đột nhiên kéo Bạch Tiêu Thiên lại, chui vào trong biển ẩn nấp.

Một đạo độn quang màu trắng từ đằng xa bay vụt đến, hiện ra một nam tử mặc kim bào, gã hoang mang nhìn quanh.

"Áo giác sao? Vừa rồi giống như nhìn thấy bên này có động tĩnh?" Người này tự lẩm bầm một câu, sau đó lắc đầu, bay về một hướng khác.

"Làm gì đột nhiên trốn đi vậy, sợ cái gì chứ?" Bạch Tiêu Thiên hỏi.

"Người kia không phải tu sĩ bình thường ra biển săn yêu, người chú ý tới phục sức hẳn không?" Thảm Lạc nhìn về hướng người kia đi xa, từ tốn nói.

Bạch Tiêu Thiên nghe vậy nhớ lại phục sức nam tử kia, trên thân gã mặc kim bào, phía trên thêu lên một đồ án mặt trời màu vàng.

"Đó là tiêu ký Kim Dương tông! Tu sĩ kia là người Kim Dương tông!" Y bỗng nhiên nói.

"Không sai, mà hải vực này không chỉ có một tên kia, thần thức của ta cảm ứng được ba tên, đều là người Kim Dương tông, xem ra ta giết chết thiếu chủ Kim Dương tông, bọn hắn đã dựa theo manh mối tìm đến nơi này." Thảm Lạc hắc một tiếng nói, nhưng cũng không lo lắng gì.

Bạch Tiêu Thiên vội vàng triển khai thần thức, thần thức của y không bằng Thảm Lạc, nhưng cũng rất vui vẻ đồng ý với Thảm Lạc nói là có hai tên tu sĩ Kim Dương tông khác.

"Trong ba người này, hai người Ngung Hồn hậu kỳ, một Xuất Khiếu sơ kỳ, xem ra thực lực Kim Dương tông không nhỏ, không biết bọn hắn có tìm được động phủ Lệ Yêu không. Nếu như đã tìm tới, chúng ta muốn chui vào chỉ sợ sẽ khó khăn." Bạch Tiêu Thiên có chút lo lắng nói.

Thảm Lạc cũng cân nhắc đến nơi này, mặt lộ vẻ do dự.

"Không việc gì, ta có một ý kiến." Rất nhanh mặt hắn giãn ra cười nói một câu, thu Bạch Tiêu Thiên vào không gian Thiên Sách, thần thức cũng đi vào theo.

Trong không gian Thiên Sách nơi nào đó, kim quang ở chỗ này hội tụ thành một lông ánh sáng lớn trăm trượng, giam cầm Lệ Yêu ở trong đó.

"Thả ta ra ngoài, mau thả ta ra ngoài!" Mặt mũi yêu này tràn đầy vẻ bực

bội, ngẫu nhiên đưa tay hung hăng oanh kích lên lồng ánh sáng màu vàng chung quanh, nhưng lồng sáng màu vàng chỉ khẽ run lên, lập tức khôi phục bình tĩnh, căn bản không có dấu hiệu tổn hại.

Vào thời khắc này, bên ngoài lồng sáng đột nhiên hội tụ kim quang, mấy hơi thở sau ngưng tụ thành thân ảnh Thẩm Lạc.

Hắn nhìn lồng ánh sáng màu vàng, trên mặt lộ vẻ hài lòng.

Gói ngọc triệu hồi ra Thiên Sách mặc dù chỉ là hư ảnh, nhưng không gian Thiên Sách này lại giống như đúc trong mộng cảnh, uy lực như sơn hải, chỉ cần đi vào nơi này, dù cường giả Chân Tiên cũng chỉ có thể ngoan ngoãn nghe hắn bài bố.

Chỉ tiếc không gian Thiên Sách này thu nhiếp vật sống vào phi thường khó khăn, không cách nào sử dụng trong chiến đấu.

"Tu sĩ Nhân tộc, ta đã làm theo ngươi phân phó, giúp ngươi ngưng tụ đầy đủ Lệ Yêu châu, vì sao còn giam giữ ta? Mau thả ta ra ngoài!" Lệ Yêu lập tức găm thét với Thẩm Lạc.

"Các hạ không cần tức giận như thế, ta lưu ngươi ở đây, là do lo lắng số lượng Lệ Yêu châu bị thiếu, hiện tại tin chắc đã đầy đủ, tại hạ thả ngươi ra ngoài." Thẩm Lạc đưa tay tán đi lồng sáng màu vàng.

Sắc mặt giận dữ Lệ Yêu hơi thu liễm, nhưng vẫn phẫn hận nhìn Thẩm Lạc, tuy nhiên không xuất thủ công kích.

Nàng có thể nhìn ra Thẩm Lạc giờ phút này chỉ là một bộ phận thân, mà uy lực không gian màu vàng này, nàng thấm sâu trong người, thấu hiểu rất rõ, nên không lỗ mãng hành động.

"Nơi này có một tấm Ân Thân Phù, có hiệu quả ẩn nấp thân hình của mình, vậy tặng cho các hạ, xem như một chút tạ lễ của ta." Thẩm Lạc hơi nhấc ngón tay lên, một đạo bạch quang từ trên trời giáng xuống, dừng ở trước người Lệ Yêu, hóa thành một tấm phù lục màu trắng.

Lệ Yêu nhìn Ân Thân Phù, lại nhìn Thẩm Lạc một chút, hừ một tiếng, thu hồi Ân Thân Phù.

Thẩm Lạc thấy vậy cười một tiếng, tay vung lên.

Lệ Yêu thấy hoa mắt, từ trong không gian màu vàng biển mắt, xuất hiện trên mặt biển mênh mông, mà Thẩm Lạc thì lẳng lẳng đứng ở một bên.

Yêu này nhìn bốn phía một chút, lập tức xác định vị trí nơi này, là phía trên động phủ của nàng.

"Xem ra ngươi còn có chút thành tín, bất quá ngươi phải tuân thủ một hứa hẹn khác của chúng ta, sớm ngày thả Kính Yêu ra." Lệ Yêu có chút say mê hít thật sâu một hơi gió biển quen thuộc, sau đó lạnh lùng nói với Thẩm Lạc.

"Cái này hiển nhiên." Thẩm Lạc gật đầu.

Lệ Yêu nghe vậy không tiếp tục để ý Thẩm Lạc nữa, thả người nhảy xuống nước, bơi về phía động phủ của mình.

Thẩm Lạc thấy Lệ Yêu đi xa, trong miệng thấp giọng tụng niệm chú ngữ cổ sơ.

Thân thể của hắc thành linh nhanh chóng thu nhỏ, ngoại hình cũng nhanh biến hóa, mấy hơi thở sau biến thành một đầu hải ngư thân thể cao gầy, mọc ra đuôi cá hình quạt, "Phù phù" một tiếng rơi vào trong biển.

Trên thân hải ngư không có chút sóng pháp lực nào, bất luận là vây cá, vây cá hay là đuôi cá đều rất sống động, tuyệt không khác hải ngư bình thường.

Thẩm Lạc vừa mới thi triển chính là thần thông biến hóa, hóa thành một đầu hải ngư.

Biến hóa thuật này huyền diệu không gì sánh được, hắc còn xen lẫn Thất Thập Nhị Biến lĩnh ngộ trong lần nhập mộng lúc trước, khí tức hoàn toàn nội liễm, dù tu sĩ Chân Tiên cũng chưa chắc có thể phát hiện.

Thần thông biến hoá này diệu thì diệu như vậy, nó hạn chế tu vi, nhưng cũng có khuyết điểm rất lớn, hiện tại nhục thân hắc chuyển đổi thành một con cá, pháp lực thể nội không thể vận dụng mấy may, nếu như gặp phải tập kích, trừ phi có thể kịp thời giải trừ biến thân, nếu không chỉ có thể tự nhận không may.

Thẩm Lạc giãy dụa với thân thể loài cá xa lạ, rất nhanh liền thuần thục

không chế, bơi về phía động phủ Lệ Yêu.

Loại hải ngư này có tốc độ thật nhanh, ở trong biển bơi lội không kém tu sĩ Ngưng Hồn kỳ, nên hẳn đặc biệt lựa chọn loại cá này.

Giờ khắc này, tại động phủ Lệ Yêu dưới đáy biển, bạch quang chói mắt tạo thành một tầng màn sáng màu trắng hình vuông, ngăn cách nước biển trong động đá vôi to lớn ra, hai ba mươi tên đệ tử Kim Dương tông cùng bảy tám hòa thượng đứng ở chỗ này, cả đám đều nhìn về phía thạch thất của Lệ Yêu.

Trong thạch thất, thông đạo bị Thâm Lạc ngăn chặn đã bị mở ra, thỉnh thoảng có từng khối cự thạch từ bên trong bay ra, rơi vào bên ngoài.

Rất nhanh, thông đạo bí kín bị đào mở, đại hán da vàng Kim Dương tông cùng hòa thượng cao lớn đứng tại chỗ sâu nhất thông đạo, màn sáng màu trắng kia lẳng lẳng đứng ở phía trước.

"Không ngờ sào huyệt Lệ Yêu này lại có một đạo cấm chế lợi hại như vậy, từ tình huống nơi này, đầu thông đạo này là bị người khai quật ra, rất có thể là kẻ sát hại Giang nhi cùng Bảo Tướng đạo hữu." Đại hán da vàng ngạc nhiên nói, nhưng lập tức lại hóa thành trầm thống.

"Lão nạp cũng cho là thế, vừa rồi ta lấy Thiên Nhãn Thông xem xét tình huống sau cấm chế, bên trong nhìn rất giống một bí cảnh!" Hòa thượng cao lớn nói.

"Bí cảnh! Bảo Thiện đạo hữu người chắc chắn chứ?" Đại hán da vàng giật mình, lập tức truy vấn.

Chương 951: Xâm nhập

"Lão nạp lu luyện Thiên Nhân Thông mặc dù không sâu, nhưng chút điểm nhân lực ấy vẫn phải có." Bảo Thiện thiền sư mỉm cười, nói.

"Là Môn mỗ thất ngôn, xin Bảo Thiện đạo hữu chớ trách." Đại hán da vàng thấp giọng tạ lỗi, ánh mắt chớp động không thôi, nhìn cực không bình tĩnh.

Bảo Thiện thiền sư khoát tay, ra hiệu không sao.

Hai người lập tức nhìn về phía màn sáng màu trắng, ánh mắt đều sáng lên.

Một bí cảnh, mặc dù không biết bên trong có gì, nhưng cơ bản sẽ có rất nhiều đồ tốt, thậm chí khả năng giấu bí bảo trọng đại nào đó, nếu không bọn họ đã không kích động như thế.

Hai người liếc nhau, lập tức xuất thủ công kích màn sáng.

Đại hán da vàng té lên một pháp bảo giống như kim bặt, hóa thành một đạo kim hồng, hung hăng trảm trên màn sáng trắng.

Mà Bảo Thiện thiền sư thì lăm bắm trong miệng, một cây lang nha bổng lập loè kim quang từ trong tay áo lão bay ra, lóe lên một cái rồi biến mất xuất hiện trước màn sáng màu trắng, hung hăng đánh xuống.

Hai đoàn kim quang chói mắt bộc phát trên màn sáng, phát ra tiếng chấn minh chói tai, màn sáng màu trắng cũng run rẩy theo, nhưng lại không có dấu vết vỡ tan.

Hai người nhăn mày lại, gia tăng pháp lực rót vào, quang mang trên kim bặt cùng Lang Nha càng thêm sáng chói, tiếp tục oanh kích màn sáng.

Nhất thời, gió lốc nổi lên, kim quang tung hoành, thanh âm ầm ầm từ lòng đất liên miên truyền ra, vách đá thông đạo vững như bàn thạch cũng chịu không nổi uy năng hai kiện bảo vật này, bắt đầu chấn động.

Nhưng bất luận hai người công kích thế nào, màn sáng màu trắng vẫn không có dấu hiệu vỡ tan, chỉ chấn động mãnh liệt một chút mà thôi.

"Màn sáng thật kiên cố, chỉ sợ dựa vào hai ta không thể phá vỡ nó, người đào móc ra đầu thông đạo này hẳn là không thể phá tan cấm chế, nên mới che kín thông đạo này lại." Đại hán da vàng ngừng tay, nhíu mày nói.

"Vậy làm sao bây giờ? Diệu Nhật Kim Bạt cùng Phá Sát Pháp Bồng đã là pháp bảo lợi hại nhất của chúng ta, chẳng lẽ cứ như vậy nhìn xem." Bí cảnh phía trước, Bảo Thiện thiên sư cũng không còn vẻ tiên phong đạo cốt như trước, mặt mũi tràn đầy không cam lòng nói.

Mặt đại hán da vàng lộ vẻ do dự, tựa hồ đang lo lắng cái gì.

"Mân đạo hữu đã có đối sách? Cứ nói đừng ngại." Bảo Thiện thiên sư nhìn thấy thần sắc đại hán da vàng như vậy, hỏi.

"Mân mỗ xác thực có một biện pháp, chỉ là dựa vào sức một mình ta không thể hoàn thành, cần mượn nhờ Bảo Thiện đạo hữu cùng hai vị đệ tử Minh Chính, Minh Dương của đạo hữu, cùng hai đệ tử Xuất Khiếu hậu kỳ dưới trướng ta mới có thể. Mà một khi thi triển pháp này, sẽ sinh ra tổn thương không nhỏ tu vi chúng ta." Đại hán da vàng nói.

"A, Mân đạo hữu lại còn có loại thủ đoạn này? Không biết rốt cuộc là thần thông gì?" Trong mắt Bảo Thiện thiên sư lóe lên dị sắc hỏi.

"Trong tay Mân mỗ có một kiện bảo vật, cần pháp lực Chân Tiên kỳ mới có thể phát huy ra uy lực. Vì đề thôi động bảo vật này, tại hạ bỏ ra đại giới cực lớn, từ Ngạo Lai quốc Hoa Quả sơn đòi lấy một môn bí pháp, có thể tạm thời dung hợp pháp lực mấy tu sĩ làm một thể. Hai người chúng ta lại thêm bốn tên tu sĩ Xuất Khiếu hậu kỳ, miễn cưỡng có thể đạt tới nửa bước Chân Tiên, thôi động món bảo vật kia có lẽ phá vỡ cấm chế màu trắng này. Chỉ là Mân mỗ vừa mới nói, thi triển bí pháp này bỏ ra đại giới khá lớn, sẽ dẫn đến kinh mạch bị hao tổn, cần tốn hao mấy năm điều trị mới khôi phục, có nên vận dụng pháp này hay không, Bảo Thiện đạo hữu người hãy cân nhắc." Đại hán da vàng chân chờ một chút, ngữ khí bình thản nói.

Bảo Thiện thiên sư nghe lời này, biến sắc, sau một lát cắn răng nói: "Tục ngữ nói cầu phú quý trong nguy hiểm, không bốc lên chút phong hiểm, làm sao lại có thu hoạch, cứ dùng bí pháp này đi."

"Được." Sắc mặt đại hán da vàng vui mừng, quay người hô to một tiếng với bên ngoài.

Bảo Thiện thiên sư cũng hô ra bên ngoài một câu.

Rất nhanh, bốn tên tu sĩ từ bên ngoài bước nhanh vào, gồm hai đệ tử Kim Dương tông, còn hai người kia là tăng nhân.

Đại hán da vàng phân phó bốn người dựa theo vị trí gã phân phó ngồi xuống, sau đó lấy ra một cây Linh Văn Bút màu trắng, khắc lục trận văn trên mặt đất, rất nhanh tạo thành một pháp trận lớn vài trượng.

Trong pháp trận có sáu vòng tròn, bốn người này vừa vịn ngồi trong bốn cái vòng tròn đó.

Bảo Thiện thiên sư thấy vậy, thả người nhảy vào vòng tròn còn lại, mà đại hán da vàng khễ động, rơi vào vòng tròn cuối cùng, khoanh chân ngồi xuống, trong miệng bắt đầu tụng niệm chú ngữ.

Một cỗ kim quang sáng tỏ từ trên người gã bộc phát, chớp động một lúc, chậm rãi ly thể, chạy dọc theo trận văn pháp trận hội tụ tới một đệ tử Kim Dương tông.

Kim quang trên thân người này dừng lại một hồi, lần nữa chậm rãi chảy ra, chảy đến một tên tu sĩ Kim Dương tông khác.

Nhưng sau khi kim quang ly thể, sắc mặt tu sĩ Kim Dương tông thứ nhất đột nhiên trắng nhợt, khí tức cũng suy yếu rất nhiều.

...

Trong biển sâu, Lệ Yêu mang tâm tình kích động, kín đáo đi tới huyệt động bí ẩn của mình.

Sắp đến khe nứt đáy biển, ba đạo độn quang xuất hiện ở phía trước, chính là ba tên đệ tử Kim Dương tông, bất quá đều là tu vi Ngưng Hồn kỳ.

"Tu sĩ Nhân tộc! Dám xâm chiếm địa bàn của ta!" Trong mắt Lệ Yêu lóe lên lệ khí, mấy ngày liên tiếp bị Thẩm Lạc áp bách sinh ra nộ khí đều bộc phát.

Trên người nàng bỗng nhiên dâng lên mảng lớn hàn vụ màu lam, giống như sóng dữ chụp vào ba người.

"Không tốt, là Hải Yêu Đại Thừa kỳ!" Ba tên đệ tử Kim Dương tông hoảng hốt, vừa thả ra pháp khí ngăn cản, vừa chạy trốn ra sau.

Nhưng tu vi bọn chúng cách biệt Lệ Yêu quá xa, vừa rời khỏi mấy trượng đã bị sương mù màu lam bao lại, khí lạnh đến tận xương bộc phát, ba người trực tiếp bị đông cứng thành ba cây băng còn.

Giết ba người, trong lòng Lệ Yêu thoải mái hơn một chút, tiếp tục kín đáo đi tới đáy biển.

Nhưng không lặn xuống bao xa, phía trước lại có hai tên tu sĩ Nhân tộc xuất hiện, trên thân cũng mặc phục sức Kim Dương tông.

Lệ Yêu mặc dù đầu óc không tốt, cũng phát giác chuyện có chút không đúng, nơi này vắng vẻ, đột nhiên xuất hiện nhiều tu sĩ Nhân tộc như vậy, hơn nữa thoạt nhìn đều là cùng một môn phái, trong thời gian nàng rời nơi này, khẳng định đã có chuyện xảy ra.

Hơi trầm ngâm một chút, Lệ Yêu lật tay lấy ra Ân Thân phù mà Thẩm Lạc tặng nàng, vận khởi yêu khí thôi động.

Thân thể của nàng lập tức bị một tầng bạch quang yếu ớt bao phủ, thân thể nhanh chóng trở nên trong suốt, rất nhanh triệt để dung nhập vào trong nước biển, biến mất không thấy gì nữa.

Xa xa hai tu sĩ Kim Dương tông phi độn tới, gào thét lướt qua bên cạnh nàng, căn bản không phát giác Lệ Yêu tồn tại.

"Xem ra Thẩm Lạc kia cho ta Ân Thân Phù này, hiệu quả cũng không tệ lắm." Lệ Yêu âm thầm gật đầu, ác cảm đối với Thẩm Lạc tiêu tán một chút, tiếp tục đi xuống đáy biển.

Trên đường, Lệ Yêu lại gặp thêm mấy tu sĩ Nhân tộc, nhưng dựa vào Ân Thân Phù huyền diệu, những người kia cũng không phát hiện nàng, phi thường thuận lợi đi tới khe rãnh đáy biển.

Bất quá Lệ Yêu cũng không phát hiện, ở sau lưng nàng, một đầu hải ngư hẹp dài đang đi theo ở xa xa.

Đáy biển bơi đầy các loài cá, đầu hải ngư kia mảy may không đáng chú ý.

Lệ Yêu tiến vào động quật nàng cư ngụ nhiều năm, rất nhanh đến dưới đáy, bên trong màn sáng màu trắng là đám tu sĩ Kim Dương tông, Huyền Quy đảo lọt vào ánh mắt nàng.

Mà trong động phủ của nàng càng phát sinh kịch biến, vách tường bị đào móc ra một thông đạo thật dài, kim quang chói mắt từ bên trong bắn ra.

Chương 952: Minh Nhục cổ

"Đáng chết! Những tu sĩ Nhân tộc này lại dám quấy rối ở địa bàn ta như vậy!" Lệ Yêu giận tím mặt, hai tay vung vẩy, yêu lực mênh mông thể nội điều động lên.

Hiệu quả Ân Thân Phù lập tức bị yêu lực xông phá, mảng lớn sương mù màu lam từ trên người nàng chen chúc ra, trong nháy mắt xâm nhập vào trong màn sáng trắng.

Cùng lúc đó, hai mắt Lệ Yêu hiện ra hắc quang nồng đậm như mực, một dải nước mắt màu đen từ đó bắn ra, cùng những sương mù màu lam kia hòa làm một thể. Sương mù lập tức biến thành màu xanh đen nồng đậm, chụp tới phía đệ tử Kim Dương tông cùng hoà thượng Huyền Quy đảo.

Từ lúc Lệ Yêu thi pháp, đến lúc sương mù xanh đen chụp xuống, chỉ tốn không đến hai cái hô hấp.

Tu sĩ Kim Dương tông, Huyền Quy đảo còn chưa kịp phản ứng, đã bị sương mù màu xanh đen bao lại.

Toàn thân hai phe tu sĩ phát lạnh, huyết dịch tựa hồ cũng bị đông lại, càng có từng luồng từng luồng oán lực xâm nhập thần hồn của bọn chúng, thân sắc lập tức đại biến, vội vàng tự mình mở ra vòng bảo hộ bảo vệ bản thân.

"Là Lệ Yêu!" Hai phe tu sĩ rất nhanh nhìn rõ kẻ tập kích, té ra pháp bảo phản kích.

"Nạp mạng đi!" Lệ Yêu mặc dù lấy một địch nhiều, nhưng tu vi tu sĩ đối phương khá thấp, ngay cả một Xuất Khiếu hậu kỳ cũng không có, cho nên nàng không sợ chút nào, hàn vụ quanh người cuộn cuộn tuôn ra, phô thiên cái địa cuốn về phía đối diện.

...

Sau một tảng đá lớn bên ngoài động đá vôi, Thảm Lạc huyền hoá thành hải

ngư lẳng lẳng ần núp tại đây.

"Người Kim Dương tông quả nhiên tìm tới đây, nhìn tình huống này tựa hồ bọn hắn đang phá giải màn sáng màu trắng kia. Hiện tại dưới loại tình huống này, ta tiếp tục bảo trì trạng thái hải ngư ngược lại bị trở ngại, hay là khôi phục hình dạng như trước đi." Thẩm Lạc thâm nghĩ trong lòng, lập tức giải trừ biến hóa, rất nhanh một lần nữa hóa thành nhân hình.

Hơi trầm ngâm, hắn vung tay lên, thân ảnh Kính Yêu nhoáng một cái xuất hiện ở bên cạnh.

"Chủ nhân, ngài gọi ta ra, cần làm chuyện gì?" Kính Yêu xem xét chung quanh, trên mặt lập tức hiện ra vẻ kinh ngạc, nhưng không hỏi nhiều, chỉ cung kính thi lễ với Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc lật tay lấy ra một xấp trận kỳ trận bàn, chính là bộ Lương Nghi Vi Trần Trận kia cùng một khối ngọc giản.

"Người cầm bộ khí cụ bày trận này, tìm một nơi an toàn gần đây bố trí, phương pháp bày trận được ghi chép trong ngọc giản." Thẩm Lạc phân phó.

Trước đó tại La Tinh thành, hắn đã hiểu tình huống tông phái ở La Tinh quần đảo nơi này, lại có ân oán với Kim Dương tông, hắn tự nhiên cẩn thận điều tra qua.

Thực lực Kim Dương tông khá cường đại, tông chủ Mân Xuyên có tu vi đã đạt đến Đại Thừa hậu kỳ.

Lấy thực lực Thẩm Lạc bây giờ, đối mặt bất luận tu sĩ Đại Thừa nào cũng không cần e ngại, nhưng mọi thứ nên cẩn thận thì tốt hơn.

"Vâng, chủ nhân ngài yên tâm, trước kia ta từng đánh chết một tu sĩ Nhân tộc, từng chiếm được một bản điển tịch trận pháp nên đã nghiên cứu qua một thời gian, coi như hiểu rõ về pháp trận." Kính Yêu tiếp nhận xấp trận kỳ trận bàn kia, làm một thủ thế người hãy yên tâm, lẳng yên không tiếng động bay ra ngoài.

Thẩm Lạc đưa mắt nhìn Kính Yêu đi xa, một lần nữa nhìn về phía thạch ốc Kính Yêu, lật tay lấy ra Ân Thân Phù, thôi động thân hình biến mất, lẳng yên tiềm nhập vào trong động đá vôi.

Bên trong thông đạo thạch ốc, sáu người đại hán da vàng tổ hợp thành một pháp trận, kim quang to lớn chảy xuôi trong pháp trận, từ thể nội Bảo Thiện thiên sư tuôn ra, trở về thân thể đại hán da vàng.

Khí tức trên thân Bảo Thiện thiên sư cũng đột nhiên đại giảm, sắc mặt trắng bệch hơn nhiều.

Tương phản, kim quang trên thân đại hán da vàng bỗng nhiên dâng lên cường đại gấp bội trước đó, quanh người hình thành một vòng sáng màu vàng hùng vĩ, phát ra kim quang chói mắt.

Tu vi khí tức đại hán cũng tăng vọt, đến gần Chân Tiên cảnh.

Mặt đại hán da vàng lộ vẻ vui mừng, sau đó lấy từ trong ngực ra một vật, lại là một thanh rìu ngắn thanh đồng loang lổ vết rỉ, toàn thân ảm đạm vô quang, không chút nào thu hút.

Nhưng gã nâng vật này, lại một bộ dáng thận trọng, phảng phất vật này rất là nguy hiểm.

Đại hán da vàng nhìn chằm chằm rìu ngắn, trong miệng lẩm bẩm. Rìu ngắn thanh đồng tuột tay trôi nổi lên, tỏa ra hào quang màu xanh, càng ngày càng sáng.

Vết rỉ trên rìu ngắn nhanh chóng biến mất, trở nên xán lạn quang huy dị thường, một cỗ khí tức Man Hoang từ trên lưỡi búa dâng lên.

Vào thời khắc này, một trận khí tức âm hàn cường đại đột nhiên từ bên ngoài truyền đến, trong đó còn kèm theo tiếng kinh hô của đệ tử Kim Dương tông cùng Huyền Quy đảo.

"Có yêu vật đột kích!" Bảo Thiện thiên sư vốn nhìn chằm chằm rìu ngắn trong tay đại hán da vàng, nghe động tĩnh bên ngoài, lên tiếng kinh hô, lập tức định hành động.

"Bảo Thiện đạo hữu dừng tay, pháp trận vừa mới có hiệu quả, lúc này bất luận người nào cũng không thể rời đi, nếu không sẽ khiến tất cả chúng ta bị pháp trận phản phệ trọng thương!" Đại hán da vàng vội vàng ngăn cản.

Bảo Thiện thiên sư nghe vậy, đành dừng lại, lo lắng nhìn ra phía ngoài.

Đại hán da vàng không để ý tới bên ngoài, chỉ gấp rút thôi động rìu ngăn thanh đồng.

Ngoài thông đạo, Thẩm Lạc cảm ứng được khí tức trong thông đạo, thần sắc hơi đổi, đang muốn lướt vào trong đó, một cỗ thần thức cường đại từ bên trong lan tràn ra, không dưới hấn chút nào.

Hấn hơi nhướng mày, lập tức dừng lại thân hình, toàn lực thôi động Ân Thân Phù, thân thể ẩn nấp bắt đầu trở nên mờ lung.

Ân Thân Phù ngoài ẩn thân, còn có hiệu quả che đậy thần thức nhất định, nhưng chỉ hiệu quả lúc hấn bất động, một khi hấn đi lại, ngay lập tức sẽ bị phá vỡ loại hiệu quả này.

Cỗ thần thức kia cũng không cảm giác được Thẩm Lạc, trực tiếp lan tràn vào chỗ chiến đấu trong động đá vôi.

Lệ Yêu cũng cảm ứng được trong thông đạo bỗng nhiên bộc phát ra khí tức đáng sợ, nhưng cũng không phân tâm để ý tới, chuyên tâm thôi động sương mù xanh đen, ưu tiên giải quyết những tu sĩ Nhân tộc này.

Thẩm Lạc nhìn thông đạo, cân nhắc ẩn vào đi xem một chút tình huống bên trong.

Cỗ thần thức vừa rồi lan tràn ra cường đại dị thường, hấn không dám vận khởi thần thức dò xét bên trong, như thế sẽ bị phát hiện.

"Thẩm đạo hữu, nếu như người muốn dò xét tình huống trong thông đạo, lại sợ bị người ở bên trong phát giác, vậy thử một chút Minh Mục Cổ của ta đi." Trong đầu Thẩm Lạc vang lên thanh âm Nguyên Khâu.

"Minh Mục Cổ?" Thẩm Lạc truyền âm hỏi.

"Đây là một loại cổ trùng dùng để quan sát, có thể truyền hình ảnh nhìn thấy đến người sử dụng, mà sâu độc này cực kỳ nhỏ, không chênh lệch nhiều với bụi đất, thần thức cũng khó có thể phát giác. Ngày thường ta dùng sâu độc này bám vào trên người người, quan sát tình huống bên ngoài." Nguyên Khâu giải thích.

"Ta không phải là cổ sư, cũng có thể nhìn thấy hình ảnh Minh Mục Cổ nhìn

thấy?" Thâm Lạc nghe lời này, cảm thán cổ sư nhất mạch thần kỳ, nhưng cũng nghĩ đến một vấn đề.

"Giữa Thâm đạo hữu ngươi và ta có khế ước liên hệ, ta có thể thông qua khế ước truyền hình ảnh qua ngươi." Nguyên Khâu vừa cười vừa nói.

"Vậy thì tốt, làm phiền ngươi." Thâm Lạc lập tức đáp.

Mấy hơi thở sau, trong ánh mắt hấn chớp lên quang mang, một hình ảnh đột nhiên xuất hiện, lại là tình huống trong thông đạo.

"Đại hán da vàng này có hình dạng giống sáu bảy phần thanh niên cầm quạt trắng kia, hẳn là tông chủ Kim Dương tông Mân Xuyên. Mà hoà thượng này nhìn rất giống Bảo Thiện thiền sư Huyền Quy đảo, pháp trận dưới mặt đất này là..." Thâm Lạc lần lượt quan sát sáu người trong động, ánh mắt rơi vào trận pháp màu vàng trên mặt đất.

Pháp trận này, có chút tương tự với Vân Thủy pháp trận của hấn.

Vết rì trên rìu ngắn thanh đồng trong tay đại hán da vàng đã biến mất, toả ra thanh quang loá mắt không gì sánh được, xa xa nhắm ngay màn sáng màu trắng trước mặt.

Thâm Lạc cùng đại hán da vàng này có mối thù giết con, thấy vậy lập tức muốn phá hư trận pháp màu vàng kia, ngăn cản đại hán da vàng, nhưng hấn hơi suy nghĩ liền dừng tay lại.

Mặc dù dùng Trảm Ma Tàn Kiếm có thể phá vỡ cấm chế này, nhưng cần thời gian nhất định, nếu như đại hán da vàng có thể sử dụng rìu ngắn thanh đồng nhìn uy lực tuyệt đại này phá vỡ hoặc làm tổn hại màn sáng màu trắng này, hấn sẽ bớt việc rất nhiều.

Chương 953: Bảo châu

Hai tay đại hán da vàng nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, rìu ngắn thanh đồng biến lớn dần lên, mấy hơi thở sau đã biến thành một thanh cự phủ lớn mây trượng, lưỡi búa nhắm ngay màn sáng màu trắng chém xuống.

"Trảm!"

Gã hét lớn một tiếng, cổ tay khẽ động, cự phủ màu xanh hóa thành một đạo thanh quang, như kính lô nộ điện chém xuống, hung hăng bổ vào trên màn sáng trắng.

Thanh quang trùng thiên trên màn sáng trắng bạo phát ra, càng phát ra tiếng vang chói tai lộp bộp.

Mặc dù nhìn phi thường gian nan, nhưng cự phủ màu xanh vẫn chém vào màn sáng màu trắng, chém ra một kẽ nứt dài hai thước, nhưng vẫn không đủ một người xuyên qua.

Xem ra uy lực búa này mặc dù không nhỏ, nhưng so với Trảm Ma Kiếm vẫn xa xa không kịp, điều đó cũng bình thường, thanh kiếm này được gọi là thần khí từng chém bị thương Xi Vu." Thần sắc Thẩm Lạc bình tĩnh nhìn một màn trước mắt, thâm nghĩ trong lòng.

Đại hán da vàng nhìn thấy màn sáng màu trắng bị trảm phá, mặt lộ sợ hãi lẫn vui mừng, đang muốn thôi động cự phủ mở rộng kẽ nứt ra một chút.

Nhưng đúng vào lúc này, một cỗ nồng vụ màu tím đột nhiên từ trong kẽ nứt tuôn ra lan tràn trong đường hầm, nhanh chóng tới gần bọn đại hán da vàng.

"Đây là Tử Tâm Độc Vụ! Chẳng lẽ trong này chính là... Mau lui lại! Sương độc này kịch độc không gì sánh được, một khi nhiễm cơ hồ không cách nào khu trừ, sẽ bị độc chết!" Đại hán da vàng trừng lớn mắt, vội vàng thu hồi cự phủ màu xanh, đồng thời lên tiếng kinh hô, tựa hồ nhận ra những sương độc này.

Lời còn chưa dứt, gã bầm niêm pháp quyết điểm một cái xuống pháp trận dưới thân.

Trận văn trong pháp trận bỗng nhiên sáng lên, sau đó bạo liệt ra, hình thành một mảnh sóng ánh sáng màu trắng mãnh liệt, bộc phát ra bốn phương tám hướng, cuốn bay nồng vụ màu tím đang khuếch tán ra sau một khoảng.

Thừa dịp khoảng cách ấy, đại hán da vàng phi thân lui về phía sau, thần sắc tràn đầy hồi hận.

Gã phi thường hồi hận giao Vạn Độc Châu cho nhi tử, bí cảnh một mực đau khổ tìm kiếm ở ngay trước mắt mình, thế nhưng không có Vạn Độc Châu, căn bản không thể đi vào.

Năm người khác nghe đại hán nhắc nhở, cũng nhao nhao thi triển thủ đoạn thối lui ra ngoài thông đạo.

Vào thời khắc này, bên cạnh bọn đại hán da vàng đột nhiên sáng lên một đoàn hào quang màu tím, thân ảnh một nam tử mặc thanh bào trống rỗng xuất hiện, nhưng không thấy rõ dung mạo.

Tử quang quanh người nam tử đột nhiên biến đổi, hóa thành một vòng sáng màu tím, vờn quanh hắn, sau đó nam tử mặc thanh bào được bọc trong vòng sáng, vậy mà bay thẳng vào trong sương độc màu tím.

"Vạn Độc Hộ Tráo! Vạn Độc Châu ở trên thân ngươi!" Đại hán da vàng nhìn thấy vòng sáng màu tím quanh nam tử thanh bào, lên tiếng kinh hô, sau đó một vệt kim quang tuốt tay bắn ra, đánh về phía người kia.

Nhưng thân hình nam tử mặc thanh bào như điện, nhoáng một cái đã tránh thoát kim quang công kích, chui vào trong sương độc màu tím biến mất không thấy gì nữa.

Sương độc màu tím tiếp xúc với vòng bảo hộ màu tím của hắn, đều bị ngăn cách ở bên ngoài, mà sương độc tiếp xúc với hắn và vòng sáng, lập tức nhanh chóng phiêu tán, giống như gặp phải khắc tinh.

Thậm Lạc nhìn thấy cảnh này, trái tim căng thẳng buông xuống, thân hình thoát một cái xuất hiện bên cạnh màn sáng màu trắng, lật tay lấy ra Trảm Ma Tàn Kiếm.

Hắn vận khởi pháp lực rót vào trong đó, trên Trảm Ma Kiếm dâng lên vạn đạo kim quang.

Vết rách trên màn sáng trắng bị chém ra đã bắt đầu thu nhỏ, Thẩm Lạc không kịp thôi động Trảm Ma Kiếm đến uy lực lớn nhất, liền ngưng kiếm hung hăng chém tới, bổ vào vết rách màn sáng.

"Xoẹt" một tiếng, vết rách lần nữa bị rách lớn hơn một chút, dài tới ba thước, miễn cưỡng đủ một người chui qua.

Thân hình Thẩm Lạc thoát một cái, cả người hóa thành một đạo bóng xanh, xuyên qua vết rách màn sáng, biến mất không thấy gì nữa.

Đại hán da vàng xa xa nhìn thấy cảnh này, vừa kinh vừa sợ, hộc mắt cơ hồ trừng đến vỡ ra.

Người này có Vạn Độc Châu, vậy nhi tử gã khẳng định là bị hắn chém giết. Thế nhưng sương độc trong thông đạo nhanh chóng lan tràn, gã căn bản không dám tới gần, chớ nói chi là đuổi theo.

Ngoài thông đạo, Lệ Yêu cảm ứng được khí tức cuồng bạo trong thông đạo, và hai tu sĩ Đại Thừa kỳ đang gấp rút phóng ra ngoài, lập tức quả quyết từ bỏ dây dưa với những người này, bay ra ngoài động.

Trong khi phi động, nàng lần nữa thôi động Ân Thân Phù, thân hình lập tức nhoáng một cái biến mất không thấy.

...

Thẩm Lạc cảm thấy hoa mắt, sau một khắc xuất hiện trong một không gian màu tím.

Hắn ngưng thân nhìn bốn phía, phát hiện khắp nơi đều là sương độc màu tím, che khuất bầu trời, căn bản không nhìn thấy điểm cuối, tựa như là một thế giới kịch độc, may mắn hắn có Vạn Độc Châu hộ thể, không bị sương độc tổn thương.

Dưới đất là bùn đất màu tím đen, tựa hồ cũng bị kịch độc xâm nhiễm, khắp nơi đều trụi lụi, không sinh trưởng thứ gì cả.

Mà phía sau hẳn thì đứng vững màn sáng màu trắng liền trời tiếp đất, nhìn tình huống này, màn sáng chắc là vây kín toàn bộ bí cảnh ở bên trong.

"A, không ngờ sau màn sáng màu trắng là một thế giới như thế." Trong không gian Thiên Sách, Nguyên Khâu phát ra tiếng kinh ngạc.

Bạch Tiêu Thiên đứng ở bên cạnh, nhưng y không có loại thủ đoạn như Nguyên Khâu có thể thăm dò phía ngoài, đành phải nhờ Nguyên Khâu miêu tả một chút tình huống bên ngoài.

"Không ngờ Thảm huynh đã tìm được biện pháp khắc chế sương độc màu tím kia, ở Nữ Nhi thôn ta đổi lấy hai viên đan dược giải độc cao giai, xem ra không cần dùng rồi. Người làm như thế nào?" Bạch Tiêu Thiên nghe Nguyên Khâu miêu tả xong, kinh ngạc hỏi.

"Trong pháp khí trữ vật của tiểu tử cầm quạt trắng kia, ta tìm thấy một viên tịch độc châu..." Thảm Lạc cũng không giấu diếm, nói rõ chuyện Vạn Độc Châu ra.

"Vạn Độc Châu!" Bạch Tiêu Thiên và Nguyên Khâu nghe lời này, đều kinh dị một tiếng.

"Thế nào? Châu này có vấn đề gì sao?" Thảm Lạc không ngờ hai người phản ứng lớn như vậy, hơi kinh ngạc hỏi.

"Lúc tại Nữ Nhi thôn khu động cổ trùng tìm kiếm Cửu Phạm Thanh Liên, ngẫu nhiên nghe được hai tu sĩ Xuất Khiếu kỳ nói chuyện, nhắc đến một kiện bảo vật tên là "Vạn Độc Hồn Nguyên Châu", nói là chí bảo Nữ Nhi thôn, có thể hóa giải vạn độc, đáng tiếc nhiều năm trước bị mất, không phải là viên trong tay người sao?" Nguyên Khâu chậm rãi nói.

"Ta cũng nghe Lâm cô nương nhắc đến Vạn Độc Hồn Nguyên Châu, nghe rất giống viên trong tay người." Bạch Tiêu Thiên cũng nói.

Thảm Lạc nghe những lời này, bất giác khẽ giật mình.

Sẽ không xảo hợp như thế chứ? Chẳng lẽ Vạn Độc Châu thật là Vạn Độc Hồn Nguyên Châu? Mà chí bảo Nữ Nhi thôn làm sao lại rơi vào tay thanh niên cầm quạt trắng kia?

"Bất kể có phải hay không, về sau châu này nên cẩn thận cất giấu." Trong

lòng của hắn thâm nghĩ.

Thảm Lạc rất nhanh không nghĩ nhiều những thứ này nữa, hai mắt đang nhìn bốn phía liền thu tầm mắt lại, lật tay lấy ra một khối tinh thạch màu đen, vận khởi pháp lực rót vào trong đó, trong tinh thạch rất nhanh biến thành màu lam.

Hắn ném tới một cái, tinh thạch màu đen hóa thành một đạo hắc quang, phù một tiếng rơi vào trên mặt đất, cách hai ba trượng thì ngừng lại.

Pháp lực trong khối tinh thạch này là một tiêu ký, đằng sau hắn trở về, có thể dựa vào pháp lực trong tinh thạch để cảm ứng, chuẩn xác tìm tới nơi này.

Thảm Lạc lại xóa đi vết tích tinh thạch rơi xuống đất, phân biệt phương hướng, thả người hóa thành một đạo tử quang vọt tới nơi xa.

Trong khi phi động, trong đầu hắn đột nhiên nổi lên một ý niệm, thôi động gôi ngọc màu trắng.

Hư ảnh Thiên Sách lóe lên hiện ra, sau đó bay ra khỏi vòng bảo hộ bên ngoài Vạn Độc Châu, lơ lửng ở bên ngoài.

Chương 954: Huyền cảnh

Thiên Sách "Xẹt xẹt" lật trang một hồi, phát ra một cỗ lực thôn phệ cường đại, sương mù màu tím cực độc phụ cận lập tức bị hấp thu, khiến sương mù cuộn cuộn lên.

Phản ứng của bọn đại hán da vàng cùng Bảo Thiên thiên sư lúc đối mặt sương độc màu tím, khiến Thảm Lạc biết được những sương độc này nếu vận dụng thoả đáng, là thủ đoạn công kích cực tốt, dù sao không gian Thiên Sách phi thường lớn, mà hết thảy bên trong được hấn khống chế, sẽ không ngộ thương bọn Nguyên Khâu bên trong.

Bay về phía trước một hồi, rốt cuộc sương độc màu tím chung quanh bắt đầu trở nên mờ nhạt, tựa hồ đến đoạn cuối sương độc.

Thảm Lạc mừng thầm, tăng nhanh độn tốc, sau một lát triệt để bay ra phạm vi sương mù màu tím.

Phía trước là một mảnh đầm lầy màu đen, trong không khí tràn ngập khí tức mục nát, thỉnh thoảng có một ít bọt khí bay lên, phát ra thanh âm "Phốc" "Phốc".

Thiên địa linh khí gần đầm lầy phi thường nồng đậm, sinh trưởng không ít linh thảo linh vật, còn có một số yêu vật cấp thấp.

Thảm Lạc không để ý đến những vật kia, vận khởi thần thức khuếch tán ra, nhưng hư không chung quanh lập tức sinh ra một cỗ lực giam cầm cường đại, ngăn trở thần thức hấn lan tràn.

"Giống Lưỡng Nghi Vi Trần Trận, có thể hạn chế thần thức khuếch tán, thật sự là bực bội." Hấn nhấn mày, thì thào nói.

"Cần ta khu động cỗ trùng giúp ngươi tìm kiếm không? Diện tích chỗ này xem ra không nhỏ." Nguyên Khâu nói.

"Cũng tốt." Thảm Lạc suy nghĩ một chút gật gật đầu, thôi động Thiên Sách

phôi hợp Nguyên Khâu thả ra một nhóm lớn cổ trùng.

Những cổ trùng này rất nhanh phân tán ra, bay về bốn phương tám hướng.

Mà Thảm Lạc cũng thu hồi Vạn Độc Châu, lựa chọn một phương hướng bay tới.

Bí cảnh này có thể là Cửu Phạm bí cảnh, cho nên hắn không dám bay quá nhanh, đồng thời lần nữa thôi động Ân Thân Phù ẩn nặc hành tung.

Lại phi độn về phía trước một khoảng, nước bùn đầm lầy dần dần biến mất, biến thành mặt nước thanh tịnh, tựa hồ là một hồ nước khổng lồ.

Thảm Lạc thấy hoàn cảnh trước mắt được cải thiện, nhưng trong lòng dâng lên một dự cảm không tốt, tựa hồ bên dưới sông nước bình tĩnh này ẩn giấu thứ gì, mà nơi này lại không thể triển khai thần thức dò xét.

Hắn nhíu nhíu mày, lo lắng có nên tăng tốc không.

Vào thời khắc này, phía dưới mặt nước đột nhiên "rầm" một tiếng, một cái miệng lớn trắng hếu dữ tợn bổ nhào ra, hung hăng cắn tới, tốc độ nhanh dị thường.

"Vậy mà có thể khám phá ta ẩn thân!"

Trong lòng Thảm Lạc run lên, thân hình lại nhoáng một cái, trên hai chân đại thịnh tinh quang ánh trắng, cả người vô cùng nhanh chóng lướt sang bên cạnh, hiêm hiêm tránh thoát miệng to như chậu máu kia.

Lúc này hắn mới nhìn rõ, tập kích hắn là một đầu yêu vật giống hải báo, so với hải báo bình thường lớn gấp mười lần, trong miệng mọc đầy răng nhọn dữ tợn, trên sống lưng cũng sinh ra vài góc cốt thứ to lớn, nhìn dị thường dữ tợn.

Hải báo không cần trúng, cái đuôi lập tức vung lên, một dòng nước như kiếm khí bắn ra, chém về phía Thảm Lạc.

"Nghịch súc, muốn chết!"

Thảm Lạc kết kiếm quyết, một đạo kiếm quang màu đỏ tuột tay bắn ra, trong nháy mắt đến cạnh hải báo, vô cùng nhanh chóng chém qua thân nó,

nhanh như một đạo thiên điện.

Lần trước hấp thu thuần dương lực trong Trảm Ma Kiếm, Thuần Dương Kiếm Phôi phát sinh cải biến không nhỏ, uy lực mạnh mẽ không ít.

Thân thể hải báo im ắng vỡ thành hai mảnh, nhưng không có máu tươi chảy ra, hai nửa tàn thân yêu thú đột nhiên trở nên trong suốt, sau đó biến mất không thấy gì nữa.

"A, huyền thuật? Hay là pháp lực huyền hóa ra yêu vật?" Thẩm Lạc thì thào một tiếng, thân hình ngừng lại.

Vào thời khắc này, thiên không phía trên bỗng có một tiếng sét đùng đoàng vang lên, một tia chớp màu trắng thô to hung hăng đánh xuống, mắt thấy sắp đánh trúng đầu của hắn, đâm rách không khí sinh ra cực nóng cùng mùi khét lẹt truyền tới.

Nhưng mà một huyết sắc đại phiến đột nhiên xuất hiện, che phủ thân thể Thẩm Lạc.

Lôi điện màu trắng bổ vào trên lá cờ, đột nhiên biến mất, lại như hư ảo, hồng quang trên Thị Huyết Phiến cũng không động một chút nào.

"Hải báo kia như vậy, bây giờ lôi điện này cũng thế, hẳn là nơi này tồn tại huyền cảnh vô cùng lợi hại?" Thẩm Lạc tính toán.

Vì dự phòng nguy hiểm, hắn đã sớm vận khởi Huyền Âm Mê Động, nhưng vẫn không phát hiện vết tích huyền thuật lôi điện, đành cấp huyền thuật nơi đây chỉ sợ không kém Luồng Nghi Vi Trần Huyền Trận.

Trong lúc kinh hãi, Thẩm Lạc cũng âm thầm mừng rỡ.

Nơi đây có cấm chế ảo thuật lợi hại thế này, nếu như trong bí cảnh này có bảo vật, tám thành sẽ ở phía trước.

Thẩm Lạc cân nhắc đã phát động cấm chế, liền dứt khoát không tiếp tục ẩn giấu thân hình, kiếm quang màu đỏ dưới thân đại phóng, cả người trong nháy mắt hóa thành một đạo kiếm hồng màu đỏ, toàn lực tiến lên.

Cử động của hắn lần này giống như chọc phải tổ ong vò vẽ, từng đợt yêu thú gầm gừ, trong vùng biển phía dưới không ngừng nhảy ra từng đầu yêu

vật, nhào về phía kiếm hồng màu đỏ.

Tốc độ kiếm hồng mặc dù cực kỳ nhanh, nhưng những yêu thú này lại không tốn sức chút nào đuổi theo, hung hăng cắn tới.

Không chỉ như vậy, bầu trời chớp động lôi quang, mấy đạo lôi điện thô to rơi xuống, bổ về phía Thẩm Lạc.

"Những yêu vật này đều huyền hóa thành, cho nên mới có thể đuổi theo tốc độ của ta, những lôi điện kia cũng giống như vậy, không cần để ý..." Thẩm Lạc thầm nghĩ trong lòng, kiếm hồng tiếp tục nhanh như điện chớp tiến lên, liên tiếp xuyên thủng mây đạo yêu vật cùng lôi điện, cũng không bị ảnh hưởng.

"Quả nhiên." Khóe miệng của hắn lộ ra vẻ tươi cười.

Giữa không trung, thanh âm phích lịch vang lên, lại có một đạo lôi điện thô to rơi xuống, Thẩm Lạc nhìn thoáng qua, cũng không để ý tới.

"Thẩm đạo hữu cẩn thận, đạo lôi điện này không phải là hư ảo!" Thanh âm Nguyên Khâu đột nhiên vang lên trong đầu Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc nghe lời này, lập tức thúc giục Thuần Dương Kiếm Phôi dưới thân, bắn tới trước mấy trượng.

"Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn, bạch sắc lôi quang bổ vào phần đuôi kiếm hồng màu đỏ, kiếm hồng lập tức chấn động kịch liệt, tán loạn không ít.

Cơ hồ đồng thời, một đầu yêu vật giống cá mập chui ra mặt nước, miệng lớn cắn tới đầu kiếm hồng màu đỏ, "Răng rắc" một tiếng, cắn mất non nửa phía trước kiếm hồng.

"Đáng chết!" Thẩm Lạc thầm mắng một tiếng, vội vàng thôi động Thị Huyết Phiên, bảo vệ thân thể cùng kiếm hồng dưới thân.

Bất quá có Thị Huyết Phiên cản trở, tốc độ kiếm hồng màu đỏ giảm xuống rất nhiều.

"Ầm ầm" hai tiếng nổ mạnh, rất nhanh lại có hai đạo lôi điện chân thực đánh xuống, bị Thị Huyết Phiên nhẹ nhàng ngăn trở, nhưng hắn bị đánh cho

lắc lư, tốc độ lần nữa giảm xuống.

Thảm Lạc hừ nhẹ một tiếng, pháp lực chen chúc rót vào trong Thuần Dương Kiếm Phôi, độn tốc lập tức khôi phục nguyên trạng, ần ần còn nhanh hơn một chút, đối cứng lôi điện và yêu vật tập kích.

Có chí bảo Thị Huyết Phiên phòng ngự nơi đây, Thảm Lạc không còn lo lắng huyễn cảnh sẽ tạo thành tổn thương, nhất định phải nhanh đi ngang qua mảnh khu vực này, nếu để người Nữ Nhi thôn phát giác có người chui vào, muốn trộm lấy Cửu Phạm Thanh Liên thì càng khó khăn.

Mặc dù toàn lực phi độn sẽ khiến cho pháp lực hắt tiêu hao tăng lên, nhưng để đạt mục đích, không thể không như vậy.

Thời gian từng giờ trôi qua, rất nhanh qua nửa khắc đồng hồ.

Thảm Lạc không ngừng toàn lực phi độn, nhưng mà lôi điện cùng yêu vật chung quanh cũng không giảm bớt, phía trước cũng không có cảm giác sắp đến cuối.

"Thảm đạo hữu, nếu như ta đoán không sai, ngươi bây giờ bị huyễn cảnh nơi đây vây khốn, một mực đảo quanh, giống như Lương Nghi Vi Trần Trần lúc trước." Thanh âm Nguyên Khâu lại một lần nữa vang lên trong não hải Thảm Lạc.

Chương 955: Kiểm gặ Thanh Liên

Thẩm Lạc nghe Nguyên Khâu nhắc nhở, trong lòng hơi động, ngừng phi độn, toàn lực vận chuyển Huyền Âm Mê Đờng, trong mắt bắn ra hai đạo thanh quang nhìn chung quanh

Trong hư không trước mắt hiện ra một chút sắc thái hư ảo không bình thường, trừ những thứ đó ra, không còn thứ khác, hẳn cũng không thể nhìn ra cái gì từ những sắc thái hư ảo này.

"Nguyên đạo hữu, ngươi làm sao thấy được đạo lôi điện kia không phải là hư ảo?" Thẩm Lạc trầm ngâm một chút, có chút không hiểu truyền âm hỏi Nguyên Khâu.

Hắn một mực yên lặng vận dụng Huyền Âm Mê Đờng quan sát tình huống chung quanh, nhưng không phát hiện dị dạng của lôi điện và yêu vật, Nguyên Khâu vậy mà có thể phát hiện?

Tu vi Nguyên Khâu mặc dù cao hơn chính mình, nhưng Thẩm Lạc nhớ, lão cũng không tinh thông phá giải huyền thuật.

"Nguyên mỗ cũng không tinh thông huyền thuật, cũng không có phương pháp phá giải, có thể khám phá huyền thuật phía ngoài là nhờ không gian màu vàng này của Thẩm đạo hữu. Không gian này tựa hồ có thể ngăn cách mê huyền lực, ta ở chỗ này có thể nhìn ra rất nhiều thứ huyền cảnh bên ngoài. Thẩm đạo hữu ngươi không biết việc này sao?" Nguyên Khâu trầm mặc giây lát, lần nữa mở miệng nói, trong giọng nói tràn đầy kinh ngạc.

Thẩm Lạc khẽ giật mình, hẳn xác thực không nghĩ tới không gian Thiên Sách lại còn có năng lực như thế, lúc trước hẳn quả thật không biết chút nào.

"Thật là sơ ý, xem ra sau này phải nghiên cứu hư ảnh Thiên Sách này nhiều hơn." Trong lòng của hắn nói thầm một tiếng, sau đó suy nghĩ trở lại, tay vung lên.

Bóng người hoa một cái, Bạch Tiêu Thiên nổi lên.

"Thảm huynh, gọi ta ra có chuyện gì à?" Bạch Tiêu Thiên không nghe thấy Nguyên Khâu và Thảm Lạc truyền âm, khắp khuôn mặt là vẻ mờ mịt.

"Bạch huynh, ngươi cầm cái này, một hồi ta nói ngươi đi thế nào, ngươi cứ đi như thế đó." Thời gian cấp bách, Thảm Lạc cũng không giải thích, lấy Lâm Lang Hoàn xuống, giao cho Bạch Tiêu Thiên.

"Được." Bạch Tiêu Thiên mặc dù không rõ cho lắm, nhưng vẫn đáp ứng.

Thân hình Thảm Lạc khẽ động, trông rỗng biển mất tại chỗ, tiến nhập vào trong không gian Thiên Sách.

Hắn thôi động không gian lực Thiên Sách, để cho ánh mắt mình bắn ra bên ngoài, nhìn chung quanh.

Quả nhiên giống như Nguyên Khâu nói, trải qua không gian Thiên Sách cách trở, tình huống chung quanh đại biến, những tia sáng màu sắc rực rỡ kia càng thêm rõ ràng, trong đó còn hiện ra rất nhiều trận văn hư ảo.

Từ trong những trận văn này, Thảm Lạc dần dần nhìn ra không ít thứ.

"Thật sự là thần kỳ, không ngờ không gian Thiên Sách thần bí như vậy, bắt quả cũng bình thường, chỗ không gian này là ngàn năm sau, hoàn toàn ngăn cách với hiện thực, cấm chế ảo thuật trong bí cảnh tự nhiên không ảnh hưởng tới người ở bên trong." Hắn nghĩ kỹ, cảm thấy cái này cũng bình thường.

"Bạch huynh, bay về phía bên trái." Rất nhanh hắn thu lại tinh thần, truyền âm cho Bạch Tiêu Thiên.

Bạch Tiêu Thiên nghe vậy, lập tức bay về nơi đó.

"Rẽ phải!"

"Lui lại ba trăm trượng!"

"Phi độn tới..."

Thảm Lạc ở trong không gian Thiên Sách vừa quan sát tình huống bên

ngoài, vừa chỉ điểm Bạch Tiêu Thiên tiến lên, cùng tránh né lôi điện và yêu vật tập kích.

Nửa khắc đồng hồ trôi qua, cảnh sắc trước mắt Bạch Tiêu Thiên đột nhiên hoa một cái, tiếp theo một hòn đảo xuất hiện ở phía trước.

Hòn đảo không quá lớn, chỉ cỡ hai ba mươi dặm, bất quá toàn bộ hòn đảo đều là màu vàng óng, không biết vì sao như vậy.

Mà thiên địa linh khí nơi đây cực kỳ nồng đậm, so với trong Triều Âm động ở Phổ Đà sơn nhiều hơn không ít.

"Cuối cùng đã tới!"

Bạch Tiêu Thiên ở trên cao nhìn xuống, chỉ thấy ở trên đảo mở ra vài chỗ linh điện, bên trong trồng đồng đảo linh thảo linh tài, mỗi một loại đều là linh tài cao cấp, có mấy loại gã đã một mực đau khổ tìm kiếm.

Chỉ tiếc trên những linh điện này đều bao trùm tầng tầng màn sáng, linh quang chớp động, hiển nhiên đều là cấm chế lợi hại.

Ánh mắt Bạch Tiêu Thiên bắn khoắn nhìn bốn phía, rất nhanh nhìn về phía trung tâm hòn đảo, nơi đó đứng vững một toà kim tháp cao lớn, chừng bảy, tám tầng, toàn thân vàng son lộng lẫy, phía trên điêu khắc rất nhiều đồ án Phật Đà.

Đỉnh kim tháp tỏa ra kim quang huy hoàng, tựa hồ nơi đó trung bày Phật bảo gì đó.

Mà bên cạnh kim tháp là một ao nước lớn nửa mẫu, nước ao cũng hiện ra màu vàng nhạt.

Bạch Tiêu Thiên bèn nhảy phát giác ao nước này là trung tâm linh khí toàn bộ hòn đảo, đáy ao tựa hồ ẩn giấu một linh nhãn, tinh thuần không gì sánh được, thiên địa linh khí liên tục không ngừng từ nơi này tuôn ra.

Trong ao sinh trưởng mảng lớn lá sen, mười mấy gốc hoa sen màu vàng nhẹ nhàng trôi nổi, tản mát ra dị hương thanh u không minh.

"Cửu Phạm Thanh Liên!" Hô hấp Bạch Tiêu Thiên lập tức đình trệ ở, y bay nhào xuống dưới.

"Âm" một tiếng vang trầm!

Bạch Tiêu Thiên cách mặt đất hơn trăm trượng đột nhiên dừng lại, một màn sáng màu trắng ngấn ở phía trước, hiện lên hình bán cầu, bao phủ toàn bộ hòn đảo vào trong đó.

Mà màn sáng màu trắng này giống màn sáng trong thông đạo lúc trước như đúc, thậm chí còn dày hơn một chút.

"Đây là thứ quý gì!" Bạch Tiêu Thiên thảm máng một tiếng.

"Quả nhiên là nơi chứa bảo tàng, không thể không có cấm chế lợi hại thủ hộ." Hư không bên cạnh khẽ động, thân ảnh Thẩm Lạc hiện hiện ra, nhìn Kim Liên trong ao màu vàng, trên mặt cũng hiện lên vẻ kích động.

"Đạo cấm chế này mạnh hơn trong thông đạo lúc trước, Thẩm huynh người có nắm chắc phá vỡ không?" Bạch Tiêu Thiên bận tâm hỏi.

Vừa rồi y đắm vào trên màn sáng này, phảng phất đụng phải một tòa núi lớn, căn bản không thể lay động, dựa theo suy đoán của y, chỉ có lực lượng Chân Tiên mới có thể phá vỡ được.

Thẩm Lạc không trả lời, trước vận dụng Huyền Âm Mê Đồng cẩn thận quan sát tình huống phía dưới, xác nhận không có người mai phục, liền lật tay lấy ra Trảm Ma Kiếm, vận chuyển Thuận Dương Kiếm Quyết.

Ông!

Trên Trảm Ma Kiếm toả ra kim quang trùng thiên, thân kiếm triệt để biến thành màu vàng thuần túy, một cỗ khí tức thuần dương thật lớn giống như liệt nhật bạo phát ra.

Thuần Dương Kiếm Phôi lần nữa từ trong đan điền bắn ra, vây quanh Trảm Ma Kiếm vui sướng bay múa, hấp thu Thuận Dương lực do nó tản ra.

Thẩm Lạc không để ý đến những thứ này, hai tay cầm kiếm, lấy thế phá núi liệt hải, trảm trên màn sáng trắng.

"Xoẹt" một tiếng, màn sáng màu trắng nặng nề bị chém ra, hiện ra một kẽ nứt dài mấy thước.

Bạch Tiêu Thiên nhìn thấy trọn mắt há hốc mồm, có chút sững sờ nhìn về phía thanh tòn kiếm trong tay Thảm Lạc, đánh giá nó mấy lần.

"Đi!" Thân hình Thảm Lạc như điện, "Vèo" một tiếng từ trong kẽ nứt bay qua.

Lúc này Bạch Tiêu Thiên mới kịp phản ứng, vội vàng theo sát sau, hiểm hiểm trước khi kẽ nứt màn sáng thu nhỏ đã tiến nhập vào trong đó.

Thảm Lạc vừa tiến vào bên trong, lập tức đáp xuống hướng hồ nước màu vàng óng.

Nhưng lúc hấn đặt chân cách hồ nước vài chục trượng, trong hư không có tiếng phật âm nổi lên, từng mảnh từng mảnh kim quang sáng tỏ xuất hiện ở phía trước, tạo thành một tòa quang trện màu vàng, bao phủ hồ nước vào trong.

Trận trận phạn âm lập tức tràn ngập bốn phía!

Vô số phù văn chân ngôn phật môn ẩn hiện trong đó, cách thật xa vẫn có thể cảm ứng được phật lực mãnh liệt ở đó, làm cho người ta kinh ngạc.

"Đi!"

Thảm Lạc quát khẽ một tiếng, Trảm Ma Kiếm tuột tay bắn ra, "Xoẹt" một tiếng đâm xuyên quang trện tạo ra một cái động lớn, đồng thời thân thể hấn nhoáng lên chui vào bên trong.

Chương 956: Cầu kết

Trong quang trận màu vàng, Thảm Lạc nhìn Cửu Phạm Thanh Liên gần trong gang tấc, trên mặt hiện ra ý cười khó kiềm chế, không chần chờ chút nào cong ngón tay búng ra.

"Vèo vèo" hai đạo kiếm khí màu đỏ bắn nhanh tới, lóe lên một cái rồi chui vào trong ao màu vàng biến mất.

Mặc dù lúc này ở trên đảo tựa hồ không có ai đuổi theo, nhưng Cửu Phạm Thanh Liên chưa đến tay, hẳn sẽ không an tâm.

"Xùy" "Xùy" hai tiếng nhẹ vang, hai đóa Cửu Phạm Thanh Liên bị chém rụng tận gốc.

Lập tức kim quang trong ao nhộn nhạo, nước ao hoa hoa tác hưởng, vài trụ nước màu vàng nổi lên, vài con cá vàng cảm ứng được kiếm khí bén nhọn, vội vàng bỏ chạy ra xa.

Thảm Lạc vẫy tay một cái, Cửu Phạm Thanh Liên bị chém đứt lập tức bay tới, rơi vào trong tay hắn, được thu vào không gian Thiên Sách.

Cửu Phạm Thanh Liên tới tay, trái tim hắn mới triệt để buông xuống.

Bạch Tiêu Thiên theo sát phía sau cũng bay vào trên không hồ nước, nhìn thấy Thảm Lạc thu hai gốc Cửu Phạm Thanh Liên, trên mặt cũng lộ ra vẻ tươi cười. Dịch tại bns.

Vào thời khắc này, quang trận màu vàng trên không hồ nước lần nữa tỏa sáng hào quang, kẽ nứt bị Thảm Lạc xuyên thủng trong nháy mắt lấp đầy, hình dáng quang trận màu vàng đột nhiên biến đổi, hóa thành một tầng sương mù màu vàng, bao toàn bộ hồ nước vào trong đó.

"Không tốt, hẳn là bị phát hiện rồi?" Thân sắc Thảm Lạc biến đổi, Trảm Ma Kiếm muốn phách trảm ra.

Nhưng tầng sương mù màu vàng kia không công kích hai người, ngược lại nhanh chóng huyền hóa, trong mấy cái chớp mắt hồ nước màu vàng óng biến mất vô tung, thay vào đó là một khối linh điền màu vàng, trong đó trồng không ít linh thảo.

"Đây là..." Thảm Lạc nhíu mày lại, lật tay thu Trảm Ma Kiếm vào, thân hình thoát một cái xuất hiện bên cạnh Bạch Tiêu Thiên, bắt lấy bả vai y.

Hư ảnh Thiên Sách màu vàng hiện lên, Bạch Tiêu Thiên được thu vào Thiên Sách.

Trong lúc làm những cử động này, Thảm Lạc nhanh chóng tụng niệm chú ngữ, thân hình cấp tốc thu nhỏ, trong chớp mắt biến thành một đầu cá vàng, "Lõm bõm" một tiếng rơi vào trong hồ nước, chui vào trong lá sen biến mất không thấy gì nữa.

Lúc trước hẳn đã dò xét qua, nước ao này sở dĩ có màu vàng, là bên trong có rất nhiều linh vật phật môn, tiếp xúc cũng sẽ không ảnh hưởng xấu đến thân thể.

Liên tiếp thi pháp này nói thì phức tạp, kỳ thật trong chớp mắt đã hoàn thành.

Thảm Lạc vừa mới giấu kỹ thân hình, trên cửa chính kim tháp bên cạnh lấp loé kim quang, cấp tốc trải rộng ra, hình thành một tòa pháp trận.

Sau đó đáy cửa kim tháp vốn đóng chặt đột nhiên mở ra, một đám người đi ra.

Người cầm đầu chính là Tôn bà bà, phía sau lão là vị Phác trưởng lão kia, còn có hai mươi mấy trưởng lão và đệ tử Nữ Nhi thôn. Liễu Phi Tụ và Lật Lật Nhi cũng ở trong đó.

Tu vi những trưởng lão đệ tử này đều không thấp, kém nhất cũng là Xuất Khiếu kỳ, Đại Thừa kỳ chừng mười người, chớ nói chi là Chân Tiên kỳ Tôn bà bà cùng Phác trưởng lão.

Phía sau người Nữ Nhi thôn là hơn mười Yêu tộc, chính là người dưới trướng Bàn Tư động, Mộ Dung Ngọc, cùng Lâm Tâm Nguyệt đều ở trong đó.

Tu vi những yêu vật Bàn Tơ động cũng không kém, mấy kẻ cầm đầu đều là Đại Thừa kỳ.

Dưới đáy hồ nước màu vàng óng, Thẩm Lạc biến thành cá vàng, con mắt cũng co rụt lại.

Trước khi quang trận màu vàng chung quanh hồ nước đóng lại, mấy con Minh Mục Cổ trên người hắn được lưu ở phía ngoài, cho nên bây giờ hắn có thể nhìn thấy tình huống bên ngoài.

"Thì ra là thế, người Nữ Nhi thôn muốn làm chuyện gì ở đây, nhưng sợ người Bàn Tơ động phát hiện Cửu Phạm Thanh Liên, cho nên thi pháp che lại toàn bộ hồ nước. Như vậy vừa vặn, bằng không bọn hắn ngay lập tức sẽ phát hiện thiếu đi hai gốc, ta biến thân chưa hẳn có thể tránh thoát Chân Tiên cảnh dò xét." Thẩm Lạc âm thầm cảm thấy may mắn.

Bên ngoài có nhiều cao thủ như vậy, nếu như hắn bị phát hiện, trừ phi triệu hoán tu vi mộng cảnh, nếu không tuyệt đối thập tử vô sinh.

Vào thời khắc này, lại có một đám người từ trong kim tháp đi ra, lại là mười người áo bào đen, thân thể che phủ cực kỳ kín, không nhìn thấy khuôn mặt, nhưng toàn thân những người kia tản mát ra một cỗ khí tức âm lãnh.

"Những người này đều là tu sĩ Luyện Thân đàn. Bọn hắn ở chỗ này làm gì?" Thẩm Lạc nhìn thấy những người áo bào đen kia, con ngươi co rụt lại.

"Xem dáng vẻ bọn hắn, ở chung có chút hài hòa, hẳn là Nữ Nhi thôn cầu kết cùng Luyện Thân đàn, tự cam đoạ lạc?" Hắn âm thầm suy đoán, trong lòng cười lạnh một tiếng.

Hắn và Luyện Thân đàn đánh nhau không chỉ một hai lần, hiểu rất rõ thế lực này. Nữ Nhi thôn nếu quả thật cầu kết với Luyện Thân đàn, lập mưu gì đó, tuyệt đối là bảo hồ lột da, sớm muộn cũng bị ăn sống nuốt tươi.

"A, không hổ là cấm địa Nữ Nhi thôn, vậy mà bồi dưỡng nhiều linh thảo linh hoa như vậy, có mấy loại cũng có tác dụng lớn với Chân Tiên kỳ, hôm nay tại hạ được mở rộng tầm mắt." Kẻ cầm đầu Luyện Thân đàn có thân ảnh cao lớn, dò xét chung quanh vài lần, cười lấy lòng.

"Hoàn cảnh nơi này hẳn là thỏa mãn yêu cầu của các ngươi chứ?" Tôn bà

bà lại lãnh đạm, từ tốn nói.

"Không sai, so với chúng ta dự đoán còn tốt hơn, ở chỗ này tiến hành Thoát Thai Quán Đỉnh Đại Pháp đã đủ." Thân ảnh cao lớn không tức giận, gật đầu nói.

"A, thanh âm này rất quen thuộc, tựa hồ trước kia gặp phải, là người áo đen bên bờ Minh Hà bị ta đánh chết! Hắn không phải đã chết à, sao giờ lại sống lại?" Trong lòng Thẩm Lạc hơi hồi hộp một chút, lập tức nhớ tới tình hình chiến đấu bên bờ Minh Hà ngày đó.

Một hồi lâu hắn mới khiến mình tỉnh táo lại, tiếp tục nhìn trộm tình huống bên ngoài.

"Tôn đạo hữu chớ trách, cũng không phải là chúng ta miễn cưỡng tới cấm địa quý phái, thật sự là thi triển Thoát Thai Quán Đỉnh Đại Pháp cần điều kiện hà khắc, nhất định phải tại nơi thiên địa linh khí nồng đậm mới được, linh khí càng dày đặc, tỷ lệ thành công càng cao." Thân ảnh cao lớn chấp tay cười nói.

"Nếu nơi này phù hợp, vậy các ngươi mau bắt đầu đi. Đúng rồi, lão thân cũng khuyên các vị, nơi đây là cấm địa Nữ Nhi thôn ta, tổ sư bản môn bày ra cấm chế, nếu có người muốn mưu đồ làm loạn, lão thân cam đoan hẳn sẽ chết không nơi táng thân." Mặt Tôn bà bà không thay đổi nói.

"Nơi này là cấm địa Nữ Nhi thôn, Tôn bà bà không thể không thận trọng một hai, bà bà tuyệt không có địch ý, mong rằng Nguyên đạo hữu chớ trách." Mộ Dung Ngọc Bàn Tư động bên cạnh tựa hồ cảm thấy ngữ khí Tôn bà bà quá cứng nhắc, tiến lên dàn xếp.

"Tôn đạo hữu quá lo, chúng ta tới đây chỉ vì trợ giúp Lý Kiến Tuyết trưởng lão tiến giai Chân Tiên kỳ, sao lại có ý đồ gì khác chứ." Thân ảnh cao lớn cũng không để ý, rộng lượng cười nói.

"Nguyên đạo hữu?" Trong hồ nước màu vàng óng, ánh mắt Thẩm Lạc khẽ động, bóng người cao lớn này họ Nguyên?

"Nguyên Khâu đạo hữu, ngươi có hiểu rõ Luyện Thân đàn không, có nghe qua tên người này, hẳn cùng họ với ngươi đấy." Tâm thần hắn câu thông cùng Nguyên Khâu.

"Trên đời này người họ Nguyễn không biết có bao nhiêu, tại sao ta lại biết hẳn chứ." Nguyễn Khâu cười nhạo một tiếng.

"Bất quá nói đến người họ Nguyễn trong Luyện Thân đàn, ta ngược lại biết một người, đàn chủ Luyện Thân đàn tên là Nguyễn Tội." Sau khi cười nhạo, Nguyễn Khâu tiếp tục nói.

"Đàn chủ Luyện Thân đàn, Nguyễn Tội, chẳng lẽ là người này?" Thẩm Lạc nghe vậy giật mình.

"Có khả năng, ngươi phải cẩn thận người này." Nguyễn Khâu nhắc nhở.

Thẩm Lạc im lặng gật đầu, chăm chú nhìn thân ảnh cao lớn kia.

Chương 957: Tự cầu phúc

"Không sai, bà bà, hiện tại nên tiến hành nghi thức đã, kết thúc rồi hãy nói chuyện khác." Lý Kiến Tuyết cũng mở miệng nói.

Tôn bà bà trừng Lý Kiến Tuyết một chút, hiển nhiên có chút không vui, nhưng cũng không nói gì.

Thân ảnh cao lớn thấy vậy, phát tay với mấy người sau lưng.

Những người kia lập tức bận rộn, bắt đầu bố trí trên chỗ đất trống gần kim tháp, trọn vẹn nửa canh giờ mới bố trí xong một pháp trận màu đen lớn vài chục trượng.

Thân ảnh cao lớn vung tay lên, mười tám cây ngọc trụ đỏ sậm từ trong tay gã bắn ra, rơi vào bốn phía pháp trận, phía trên khắc rõ từng đạo trận văn huyết sắc.

Ô ô ô!

Trên pháp trận màu đen lập tức vận chuyển, dâng lên đạo đạo hồng quang, chiếu rọi những ngọc trụ đỏ sậm bên ngoài, phát ra một trận thanh âm quý khốc sỏi gào.

"Pháp trận này nhìn có chút quen mắt, rất giống pháp trận Mã Tú Tú bố trí ở Triều Âm động." Thẩm Lạc nhìn từ xa, sắc mặt giật mình biến đổi.

"Được rồi, mời Lý đạo hữu vào trong trận ngồi xuống." Thân ảnh cao lớn nhìn về phía đám Nữ Nhi thôn nói.

Lý Kiến Tuyết vui mừng, hít một hơi thật sâu, lập tức muốn tiến vào trận.

"Chờ một chút! Đàn chủ người bố trí pháp trận này âm khí âm u, huyết quang trùng thiên, quả thật là thi triển Thoát Thai Quán Đỉnh Đại Pháp?" Tôn bà bà đột nhiên đưa tay ngăn Lý Kiến Tuyết lại, trầm giọng hỏi.

"Âm khí âm u, quỷ khí trùng thiên? Tu vi Tôn đạo hữu cao thâm, đối đãi sự vật sao còn nông cạn như vậy? Có chút âm khí là tà vật sao? Phát chút huyết quang chính là Ma Đạo sao? Không nói tu sĩ, dù là người bình thường từ lúc sinh ra đến lúc lớn lên, người nào không phải nuốt vô số huyết thực sinh linh, đập trên núi thây biển máu đi tới. Con đường tu luyện vốn đẫm máu, bất luận tô son trát phấn điểm tô cho đẹp thế nào, đều là lừa mình dối người mà thôi, thần hồn thuần âm, máu tươi đỏ thẫm, đây đều là chuyện không thể bình thường hơn được, không phải sao?" Thân ảnh cao lớn mỉm cười, lơ đãng từ tốn nói.

Lý Kiến Tuyết rất tán thành lời nói của gã, liên tục gật đầu.

"Pháp trận này tà dị như vậy, làm sao chúng ta yên tâm được?" Tôn bà bà lại bất vi sở động, thanh âm bình tĩnh hỏi.

Những người Nữ Nhi thôn khác cũng đều lông mày nhíu chặt, không ít người lộ vẻ hoài nghi.

"Xem ra chư vị vẫn không tin chúng ta, vậy được rồi, tại hạ phá lệ giải thích với chư vị một chút huyền bí của toà pháp trận này. Trận này tên là "Hóa Sinh Chuyển Hồn đại trận", chính là tiên bối Luyện Thân đàn ta đọc sách đến bạc đầu, khổ tâm nghiên cứu nhiều năm, mới sáng chế ra, có công hiệu phụ trợ dẫn thông huyết khiếu, cường hóa thần hồn." Thân ảnh cao lớn suy nghĩ một chút, mới chậm rãi mở miệng nói.

"Tôn đạo hữu, Phác đạo hữu, hai vị là Chân Tiên kỳ, khẳng định biết lúc tiến giai Chân Tiên có hai nan quan lớn nhất. Một là dẫn thông Nê Cung huyết, hai là thần hồn thuần biến tương dung cùng thân thể. Rất nhiều tu sĩ Đại Thừa đỉnh phong chuẩn bị nhiều năm, vẫn không thể tích súc đầy đủ lực lượng để hoàn thành hai bước này, nhưng Hóa Sinh Chuyển Hồn đại trận này có thể giúp bọn hắn làm được. Mà người quý thôn luyện độc kinh nuốt ngàn vạn độc vật nhập thể, lúc tiến giai Chân Tiên hơi không cẩn thận sẽ phản phệ bản thân, Hóa Sinh Chuyển Hồn đại trận có thể quán thông Bách Huyết nhân thể, có hiệu quả áp chế kịch độc phản phệ. Quá trình thi pháp cụ thể đều trong miếng ngọc giản này, Tôn đạo hữu người có thể nhìn kỹ một chút." Thân ảnh cao lớn lấy ra một khối ngọc giản màu xám, ném cho Tôn bà bà.

Tôn bà bà tiếp lấy ngọc giản, dán trên trán, sau một lát lấy xuống, sắc mặt âm tình bất định, nhưng không nói gì nữa, chuyển tay đưa cho Phác trưởng lão bên cạnh.

Phác trưởng lão tiếp nhận ngọc giản, dò xét một chút nội dung trong đó, vậy mà cũng trầm mặc xuống.

"Hai vị đạo hữu đã xem nội dung ngọc giản, lần này cũng nên tin tưởng tại hạ chứ?" Thân ảnh cao lớn mỉm cười nói.

"Từ nội dung ngọc giản, Hóa Sinh Chuyển Hồn đại trận này quả thật có chút môn đạo, lão thân có thể cho phép các người thi pháp, bất quá cần để người Nữ Nhi thôn chúng ta thôi động pháp trận. Căn cứ ngọc giản kia thuật lại, pháp trận này bố trí gian nan, nhưng thôi động lại khá đơn giản." Tôn bà bà suy nghĩ một phen, cùng nhìn thoáng qua Phác trưởng lão, nói như thế.

"Tất nhiên có thể." Thân ảnh cao lớn không chậm trễ chút nào đáp ứng, ngược lại khiến Tôn bà bà hơi kinh ngạc.

Bất quá lão không nói gì thêm, để Phác trưởng lão đem ngọc giản cho người Nữ Nhi thôn xem một lần, sau đó ra hiệu bắt đầu.

Lý Kiến Tuyết không kịp chờ đợi ngồi vào trong pháp trận, đám Nữ Nhi thôn cũng đi ra mười tám người, chia ra ngồi phía sau mười tám cây ngọc trụ đỏ sậm. Liễu Phi Tự và Lật Lật Nhi cũng ở trong đó.

"Thứ này dùng cung cấp cho pháp trận vận chuyển, các người cầm lấy." Thân ảnh cao lớn vung tay lên, một đồng nhỏ hồ lô huyết hồng bắn ra, vừa vặn mười tám cái, chia ra rơi vào tay mười tám người Nữ Nhi thôn kia.

Làm xong những thứ này, gã phi thân rơi xuống gần kim tháp, người Luyện Thân đàn cũng đều đi tới, để tránh hiềm nghi.

Tôn bà bà thi pháp cảm ứng một chút những hồ lô màu đỏ ngòm kia, bên trong tồn trữ khí huyết nồng đậm cùng một chút âm hồn, đều là thứ cần cho Hóa Sinh Chuyển Hồn đại trận, trên ngọc giản có ghi chép, cũng không có gì khác thường.

"Bắt đầu đi." Tôn bà bà liếc mắt ra ý với Phác trưởng lão một cái, để lão tiếp cận đám người Luyện Thân đàn, lúc này mới nhận nhặt phân phó.

Mười tám đệ tử Nữ Nhi thôn kia bắt đầu bấm niệm pháp quyết thôi động Hóa Sinh Chuyển Hồn đại trận, thanh âm ô ô nổi lên, càng có từng mảnh

từng mảnh hắc quang dâng lên, rất nhanh che mất thân thể Lý Kiến Tuyết.

Trong hồ lô màu đỏ ngòm của mười tám người cũng bắn ra từng đạo huyết quang, phát ra mùi máu tanh gay mũi, trong hồng quang còn bao lấy từng đạo yêu hồn, dung nhập vào trong pháp trận.

Hắc quang trong pháp trận lập tức biến thành màu đỏ thẫm, thanh âm ô ô đột ngột tăng gấp mười lần.

Mà thiên địa linh khí phụ cận cũng chấn động lên, hội tụ lại phía pháp trận nơi đó, hình thành một vòng xoáy linh khí cự đại.

"Thì ra người Nữ Nhi thôn muốn mượn nhờ Luyện Thân đàn trợ giúp, để một tên Đại Thừa tiến giai Chân Tiên. Lấy thủ đoạn Luyện Thân đàn cùng Ma tộc, tiến giai Chân Tiên kia tám thành sẽ xuất hiện vấn đề lớn." Trong hồ nước, Thẩm Lạc trầm nghĩ.

Lúc trước người Nữ Nhi thôn có phần không thân thiện với hắn, nhưng giữa hai bên cũng không có oán hận gì. Luyện Thân đàn lại là đại địch của hắn, nếu như có thể, hắn cũng không ngại giúp Nữ Nhi thôn một tay, bóc trần âm mưu Luyện Thân đàn.

Thế nhưng hiện tại hắn ăn cắp Cửu Phạm Thanh Liên, một khi hiện thân chỉ sợ sẽ lập tức làm Nữ Nhi thôn tức giận, bị hai phe hợp lực đuổi bắt.

"Được rồi, tại hạ hữu tâm vô lực, người Nữ Nhi thôn các người tự cầu phúc đi." Thẩm Lạc trầm than một tiếng.

Mà chuyện này với hắn có lẽ là một cơ hội, nếu Luyện Thân đàn thật có âm mưu, đợi chút nữa tám thành sẽ có đại chiến, hắn vừa vặn thừa cơ chạy khỏi nơi này.

Trong lòng Thẩm Lạc đã định, liền thông qua tâm thần câu thông Nguyên Khâu, để lão và Bạch Tiêu Thiên chuẩn bị sẵn sàng.

Phụ cận kim tháp, Hóa Sinh Chuyển Hồn đại trận tản ra quang mang đỏ thẫm càng ngày càng thịnh, bao phủ mười tám tên đệ tử Nữ Nhi thôn vào bên trong, từ bên ngoài không nhìn thấy tình huống bên trong.

Bất quá Tôn bà bà cảm pháp bảo điều khiển cấm chế nơi đây, có thể cho thần thức phát ra bên ngoài, thời khắc dò xét tình huống trong pháp trận.

Chương 958: Đột phá thành công

Trong pháp trận, theo mảng lớn hắc khí huyết quang không ngừng rót vào thể nội Lý Kiến Tuyết, khí tức nàng tán phát ra bắt đầu tăng vọt với tốc độ khó tin, phóng đến bình cảnh Chân Tiên kỳ.

Hơn nữa nhìn phản ứng thân thể của Lý Kiến Tuyết, cũng không kháng cự quá lớn, rất dễ dàng tiếp nhận pháp trận trợ lực.

Tôn bà bà lộ vẻ kinh ngạc, trong lòng không khỏi coi trọng Luyện Thân đàn thêm một chút.

Thời gian trôi qua từng giờ, làn da Lý Kiến Tuyết dần dần biến thành màu đỏ sậm, cả người nhìn có chút quý dị, chỉ là bản thân nàng không có bất luận trục trặc gì, trên mặt hiện vẻ hưng phấn.

Vào thời khắc này, thân thể nàng đột nhiên run rẩy kịch liệt, huyết Nê Cung đóng chặt bị pháp lực bản thân nàng, cộng thêm lực pháp trận phụ trợ xông mở, điên cuồng hút thiên địa linh khí chung quanh vào.

Ầm ầm!

Mỗi một chỗ huyết khiếu của nàng bỗng nhiên mở rộng, tựa như một đầu dã thú đói khát, tham lam thôn phệ thiên địa linh khí.

Hấp thu thiên địa linh khí to lớn, thân thể của nàng nhanh chóng bành trướng, giống như một đại nhục cầu.

Thần hồn trong đầu nàng cũng bắt đầu thuế biến, nhanh chóng trở nên trong suốt, đồng thời bắt đầu tương dung cùng thân thể.

Nhưng vào lúc này, trên mặt Lý Kiến Tuyết đột nhiên hiện ra vẻ thống khổ, thân thể run rẩy khó mà khống chế, chỉ thấy làn da trên ngực nàng hiện ra từng khối độc ban đủ mọi màu sắc, nhanh chóng lan tràn ra chung quanh.

Đột nhiên pháp lực bạo tăng, khiến thể nội tu luyện độc kinh tích lũy kịch

độc đột nhiên hỗn loạn, phản phệ thân thể.

Lý Kiến Tuyết kiệt lực vận chuyển độc kinh, áp chế kịch độc bạo loạn, thế nhưng hiện tại thân thể nàng bành trướng, thiên địa linh khí bên ngoài cũng chen chúc đến, vận chuyển pháp lực cũng cảm thấy khó khăn, căn bản không thể áp chế kịch độc thể nội.

Đây là nạn quan khó khăn nhất mà tu sĩ Nữ Nhi thôn trùng kích Chân Tiên cảnh, nhất là từ khi mất đi Vạn Độc Hồn Nguyên Châu, cơ hồ không thể giải quyết.

Nhiều năm qua, Nữ Nhi thôn đã có hơn mười vị Đại Thừa vì nguyên nhân này mà vẫn lạc.

Tôn bà bà nhìn thấy tình cảnh Lý Kiến Tuyết, trái tim lập tức căng thẳng, chăm chú nhìn Hóa Sinh Chuyển Hồn đại trận.

Nếu như Hóa Sinh Chuyển Hồn đại trận thật sự có thể áp chế kịch độc phản phệ, hợp tác với Luyện Thân đàn cũng không phải không thể.

Trong hồ nước màu vàng óng, Vạn Độc Châu trong Lâm Lang Hoàn của Thảm Lạc đột nhiên bắt đầu run rẩy, tựa hồ bị kịch độc thể nội Lý Kiến Tuyết ảnh hưởng.

"Hạt châu này hẳn là đồ vật của Nữ Nhi thôn?" Trong lòng của hắn khẽ động.

Mà mười tám tên đệ tử Nữ Nhi thôn bên cạnh Hóa Sinh Chuyển Hồn đại trận thấy cảnh này, pháp quyết trong tay lập tức biến đổi, quang mang đỏ thẫm trong trận cũng biến hoá theo, mây trăm tia sáng đỏ thẫm nổ bắn ra, đâm vào các nơi thân thể Lý Kiến Tuyết.

"Ông" một tiếng vang nhỏ, quanh người Lý Kiến Tuyết hiện ra tầng tầng lớp lớp vàng sáng đỏ thẫm, giống như một đóa hoa yêu dị máu tươi nở rộ ra, độc ban trên thân nàng lập tức bị nhuộm thành màu đen đỏ, tốc độ lan tràn cũng chậm lại.

Tôn bà bà hiện vẻ vui mừng, Hóa Sinh Chuyển Hồn đại trận vậy mà thật có thể ngăn chặn kịch độc phản phệ, xem ra lựa chọn của lão không sai.

Trong pháp trận, vẻ thống khổ trên mặt Lý Kiến Tuyết cũng đã giảm rất

nhiều, vôi vàng vận chuyển công pháp, tiếp tục để thân hồn cùng thân thể tương dung.

Bên cạnh kim tháp, chỗ sâu ánh mắt thân ảnh cao lớn hiện lên một tia dị quang, bàn tay gã chấp sau lưng nhúc nhích một chút không thể nhận ra, một chiếc nhẫn màu đỏ trên ngón tay gã chợt loé lên một đạo huyết quang, sau đó lại biến mất.

Bên cạnh pháp trận, mười tám hồ lô huyết hồng kia đồng thời phát ra "Ầm" một tiếng, nổ tung ra, hóa thành mười tám đoàn huyết quang sền sệt, dung nhập vào trong Hóa Sinh Chuyển Hồn đại trận.

Tốc độ Hóa Sinh Chuyển Hồn đại trận đột ngột tăng gấp mười lần, khí tức âm hồn như thực chất bạo phát ra, đẩy cả thân thức Tôn bà bà ra ngoài.

"Chuyện gì xảy ra?" Tôn bà bà bỗng nhiên nhìn về phía thân ảnh cao lớn, trong tay loé lên lục quang, thêm ra một cây đăng trượng màu xanh lá.

Toàn thân đăng trượng mọc đầy gai ngược, mà đỉnh gai chớp động ánh sáng u ám màu xanh lá, hiển nhiên ẩn chứa kịch độc, mà đỉnh đăng trượng còn chiếm cứ một phù điêu lục xà, rất sống động, nhìn dị thường quý dị.

Trong tay Phác trượng lão loé lên hắc quang, cũng nhiều ra một cỗ kính đen nhánh, nhắm ngay đám Luyện Thân đàn.

"Hai vị chớ hiểu lầm, những hồ lô kia cũng là đồ vật khí huyết kết tinh, khí huyết cùng âm hồn bên trong lúc sắp dùng hết, hồ lô sẽ tự bạo, không liên quan đến tại hạ." Hai tay thân ảnh cao lớn giang ra giải thích.

Phác trượng lão đưa tay vẫy, một mảnh vỡ hồ lô trên mặt đất gần đó bay tới, rơi vào trong tay lão.

Ngón tay lão khẽ bóp, mảnh vỡ lập tức vỡ ra, hóa thành một đoàn huyết quang.

Tôn bà bà nhìn thấy cảnh này, hơi nhướng mày, đang muốn mở miệng nói gì.

Vòng xoáy linh khí chung quanh Hóa Sinh Chuyển Hồn đại trận đột nhiên lớn ra mấy lần, phẳng phát lóc xoáy điên cuồng xoay tròn.

Mười tám tên đệ tử Nữ Nhi thôn đều bị cuốn bay, có quăng ra phía ngoài, có bay vào trong vòng xoáy.

Tôn bà bà nhìn thấy cảnh này, không lo chất vấn thân ảnh cao lớn, đằng trượng trong tay vung lên, từng cây dây leo màu xanh lá từ phía trên bắn ra, quấn lấy thân thể những đệ tử kia, kéo họ đến chỗ an toàn.

Vòng xoáy linh khí khổng lồ đột nhiên nhanh chóng tiêu tán, hiện ra thân ảnh Lý Kiến Tuyết.

Trong mắt nàng bộc lộ tinh mang, trên da lộ ra màu óng ánh, giờ tay nhắc chân đều tản ra uy thế to lớn, cả người phẳng phất thoát thai hoá cốt vậy.

"Kiến Tuyết, ngươi đã thành công đột phá?" Tôn bà bà cùng Phác trưởng lão nhìn thấy Lý Kiến Tuyết như vậy đều đại hỉ, không lo trách cứ đám Luyện Thân đàn nữa.

"May mắn thành công, lần này đa tạ chư vị tương trợ." Lý Kiến Tuyết gật gật đầu với hai người, lại chỉnh đốn trang phục thi lễ một cái với người Luyện Thân đàn.

"Hai nhà chúng ta đã ước hẹn, đôi bên cùng có lợi, cần gì nói cảm ơn." Thân ảnh cao lớn đi tới, khoát khoát tay, cười ha ha nói.

Lúc này ánh mắt Tôn bà bà nhìn về phía Luyện Thân đàn cũng ôn hoà hơn rất nhiều, đưa mắt liếc ra ý với Phác trưởng lão một cái.

"Đây là ba quyển độc kinh, về phần những thứ khác đều đặt ở trong thôn, chờ rời nơi này lại giao cho chư vị." Thái độ của Phác trưởng lão cũng khá hơn rất nhiều, lấy ra một khối ngọc giản bắn tới.

Ngọc giản hóa thành một đạo bạch quang, rơi vào trước thân ảnh cao lớn.

Thân ảnh cao lớn tiếp được ngọc giản, dán lên trên trán, dò xét nội dung bên trong một chút, trên mặt hiện vẻ tươi cười.

"Nếu thế, vậy chúng ta mau về Nữ Nhi thôn đi." Nói xong, gã quay người bước về hướng kim tháp.

Trong hồ nước, Thẩm Lạc nhìn thấy tình huống bên ngoài, thoáng có chút kinh ngạc.

Vậy là Luyện Thân đàn cũng không có âm mưu quỷ kế trêu đùa? Hẳn là mình đa tâm rồi?

Hắn nhìn về phía Lý Kiến Tuyết kia, cẩn thận quan sát vài lần, cũng không phát hiện đối phương có gì không ổn.

"Xem ra là ta đa tâm, những người này cứ như vậy rời đi càng tốt, sau đó ta cũng có thể thừa cơ thoát thân." Thẩm Lạc thầm nghĩ trong lòng.

Tôn bà bà nhìn bóng lưng thân ảnh cao lớn kia, ánh mắt chớp động một chút.

Hóa Sinh Chuyển Hồn đại trận vẫn còn nguyên trên mặt đất, những người Luyện Thân đàn này cứ đi như thế, không thu hồi toà pháp trận kia sao?

Phải biết, người Nữ Nhi thôn đã nắm giữ phương pháp thôi động pháp trận, mà những đồ vật cần thiết khí huyết cùng u hồn kia để thôi động pháp trận cũng không khó thu thập, các nàng hoàn toàn có thể tự sử dụng toà Hóa Sinh Chuyển Hồn đại trận này, trợ giúp một ít Đại Thừa kỳ Nữ Nhi thôn tiến giai Chân Tiên, từ đây không cần cầu trợ người Luyện Thân đàn nữa.

Chương 959: Giở trò

"Những người Luyện Thân đàn dùm trận này lấy lòng chúng ta? Bất quá vì sao bọn hắn lại làm như thế?" Tôn bà bà âm thầm suy đoán, nhưng không đứng im tại chỗ, cũng theo đám người đi tới hướng kim tháp.

Nhưng giờ phút này, phía sau lão có tiếng gió nhẹ, một đạo lam quang như thiểm điện đánh tới chỗ yếu hại ở hậu tâm lão.

Trong lam quang là một giọt nước màu xanh thẫm, chớp động ám mang thẫm thẫm, chẳng biết là vật gì.

Tôn bà bà cả kinh, thân thể mạnh mẽ nghiêng sang bên cạnh, đồng thời trên đỉnh đầu trống rỗng thêm ra một tiểu kính màu xanh lá. Một vầng sáng màu xanh lục nhanh chóng rơi xuống, bao lại thân thể trước khi lam quang đánh tới thân lão.

Đáng tiếc lão vẫn chậm một bước, giọt nước xanh thẫm kia trước một bước đánh vào trên vầng sáng màu xanh lục, như đâm vào trang giấy xuyên thủng vầng sáng màu xanh lục, sau đó xuyên qua ngực Tôn bà bà, máu tươi lập tức tuôn trào ra.

Ngay sau đó, lại có một đạo bạch quang từ phía sau hung hăng đánh tới lão, lại là một thanh ngọc như ý tuyết trắng.

"Keng" một tiếng vang thật lớn, đằng trước màu xanh lá trong tay lão rời tay bay ra, lóe lên xuất hiện sau lưng lão, đánh bay ngọc như ý màu trắng ra ngoài, nhân cơ hội lão lướt ngang ra mây trượng.

"Lý Kiến Tuyết!" Tôn bà bà kinh sợ rống to.

Thanh ngọc như ý màu trắng kia là độc môn pháp bảo "Tử Hỏa Như Ý" của Lý Kiến Tuyết, mà giọt nước màu lam kia là tuyệt kỹ bí truyền "Vũ Lạc Hàn Sa" của Nữ Nhi thôn, chính là áp súc bản mệnh nguyên khí thể nội ngưng tụ thành, lại hỗn hợp nhiều loại kịch độc ăn mòn bí truyền của Nữ Nhi thôn, bồi dưỡng ra một loại vật phẩm công kích một lần duy nhất, có

thể phá giải các loại lồng sáng hộ thể, chính là ám khí đứng đầu.

Trước bị Vũ Lạc Hàn Sa đánh lén, sau lại bị Tử Hỏa Như Ý tấn công mạnh, hiển nhiên là Lý Kiến Tuyệt kia đã xảy ra vấn đề.

Nhưng chẳng kịp chờ Tôn bà bà thở một hơi, trong âm thanh duệ khiêu chói tai, một đạo hắc mang từ đối diện phóng tới, lại là một pháp bảo bình bát màu đen, hung hăng nện xuống đầu lão, lại là thân ảnh cao lớn kia xoay người như thiểm điện, ngang nhiên phát động tập kích bất ngờ.

Những tu sĩ Luyện Thân đàn khác cũng nhanh chóng quay người, các loại quang mang pháp bảo phóng tới như mưa, đánh về phía bọn Nữ Nhi thôn.

"Nguyên lai các ngươi giở trò!" Tôn bà bà tràn đầy cuồng nộ, một tay đè lên vết thương nơi ngực, một tay kia lắc một cái.

Đằng trượng màu xanh lá kia tự động bắn tới phía trước, hóa thành một đầu giao long màu xanh lá, đón lấy bình bát màu đen.

Đám Nữ Nhi thôn bên cạnh Tôn bà bà cũng kịp phản ứng, kinh sợ xuất thủ, khu động các loại pháp bảo, đón lấy pháp bảo của đám Luyện Thân đàn.

Mà Phác trưởng lão là một tồn tại Chân Tiên trong đám Nữ Nhi thôn cũng không ra tay với người Luyện Thân đàn, ngược lại cổ kính màu đen trong tay lão bắn ra một cột sáng thô to, bao lại một bóng người, chính là Lý Kiến Tuyệt.

Giờ phút này, hai mắt nàng chẳng biết từ lúc nào biến thành màu đỏ như máu, tràn ngập cảm giác bạo ngược.

Thân thể nàng này bị cố định bên trong cột sáng, không nhúc nhích, giống như biến thành con ruồi trong hồ phách. Mà quang mang pháp bảo phụ cận, ba động khí tức cũng đứng im, tựa hồ bị phong ấn lại.

Nàng này vừa rồi đánh lén Phác trưởng lão xong, lập tức muốn trốn ra phía ngoài, đáng tiếc động tác Phác trưởng lão nhanh hơn, lập tức dùng cổ kính màu đen cầm cố lại Lý Kiến Tuyệt.

Phác trưởng lão hất tay áo lên, một thanh kiếm nhỏ màu bạc hình xà từ ống tay áo bay ra, lập tức hóa thành gần trăm đạo kiếm ảnh màu bạc, gào thét chém về phía đám Luyện Thân đàn.

"Mộ Dung đạo hữu, giúp bọn ta một chút sức lực!" Trong lúc công kích, lão cũng quay đầu hô lên với chúng yêu Bàn Tơ động.

Chúng yêu Bàn Tơ động tựa hồ bị liên tiếp kích biến làm kinh sợ, lúc này mới phản ứng kịp, vội vàng đánh tới bên này.

"Quả nhiên đánh nhau, thật sự là tự mình chuốc lấy cực khổ!" Trong hồ nước màu vàng óng, ánh mắt Thẩm Lạc sáng lên, vội vàng tung niệm chú ngữ, bắt đầu giải trừ biến thân.

Trong không gian Thiên Sách, Nguyên Khâu cùng Bạch Tiêu Thiên cũng bắt đầu chuẩn bị chiến đấu.

"Keng" một tiếng vang thật lớn, đẵng trượng màu xanh lá của Tôn bà bà cùng bình bát màu đen đụng vào nhau, lại bắt phân thắng bại.

Tôn bà bà cũng không kinh ngạc, pháp quyết trong tay biến đổi.

Đĩnh đẵng trượng hiện lên lục quang, bảy, tám cây dây leo xanh biếc từ đó bốc lên, phía trên mọc đầy đóa hoa đỏ tươi cùng lá cây xanh nhạt, giống như mây đầu xúc tu linh hoạt không gì sánh được, trong nháy mắt quán quanh bình bát màu đen.

Linh quang màu đen trên bình bát lập tức nhanh chóng ảm đạm, ngần ngụi hai ba cái hô hấp chỉ còn một lớp mỏng manh.

Khoé miệng Tôn bà bà lộ ra vẻ vui mừng, đẵng trượng lúc này đang thi triển thần thông "Phi Hoa Trích Diệp", một khi đánh trúng địch nhân, có thể nhanh chóng thôn phệ pháp lực đối phương, đánh trúng pháp bảo địch nhân cũng có thể hấp thu pháp lực, lúc đó sẽ dẫn đến pháp bảo đối phương mất đi hiệu lực.

Lão gấp rút thôi động thần thông này, muốn hút khô linh lực trong bình bát, sau đó đối phó thân ảnh cao lớn kia.

Nhưng bình bát màu đen lại phịch một tiếng, vậy mà trực tiếp bạo liệt ra, một mảnh hắc vụ nồng đậm đột nhiên hiện ra, vô cùng nhanh chóng khuếch tán ra, bao phủ tất cả người Nữ Nhi thôn vào trong đó.

Đám Nữ Nhi thôn lập tức lâm vào bóng tối vô tận, trừ chính mình, thân ảnh

đồng bạn đều mất đi tung tích, giống như rơi vào huyễn cảnh, không khỏi đều khùng hoảng.

Thân ảnh cao lớn đạt được âm mưu, khóe miệng hơi nhếch lên.

Trong bình bát tự mang không gian, những hắc vụ chứa bên trong tên là U Âm Ma Vụ, có thể giam người ở trong đó, tước đoạt năng lực ngũ giác.

Những sương mù này có chút khó chơi, dù Chân Tiên bị vây ở bên trong, trong thời gian ngắn cũng vô pháp tránh thoát.

"Nhanh!" Thân ảnh cao lớn âm toán đắc thủ, nhưng cũng không kiêu ngạo, lập tức nôn nóng quát một tiếng với các tu sĩ Luyện Thân đàn khác, sau đó tay áo lắc một cái.

Trong âm thanh "Vèo vèo" duệ khiêu, một chùm ngân quang nổ bắn ra, lại là từng thanh tiểu kỳ màu bạc, rơi vào quanh nồng vụ màu đen, sắp xếp tinh tế.

Hai tay thân ảnh cao lớn nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, trên những tiểu kỳ kia đều sáng lên quang mang màu bạc, đồng thời nối liền cùng nhau, trong vòng mây hơi thở tạo thành một pháp trận màu bạc.

Nhưng đúng vào lúc này, trong nồng vụ màu đen vang lên tiếng âm âm loạn hưởng, kịch liệt quay cuồng, bành trướng ra phía ngoài, hiển nhiên người Nữ Nhi thôn đang tấn công hắc vụ.

Bất quá những hắc vụ này dị thường kiên cố, mặc dù kịch liệt chấn động, nhưng cũng không lập tức bị phá toái.

Thân ảnh cao lớn nhìn thấy tình huống này, sắc mặt xiết chặt, tốc độ hai tay bấm niệm pháp quyết tăng nhanh hơn rất nhiều.

Pháp trận màu bạc bỗng nhiên đại thịnh quang mang, hình dáng cũng biến hoá theo, hình thành một con cự yển màu bạc, vĩ cánh muốn bay đi.

"Truyền tống!" Thân ảnh cao lớn vui mừng, hai tay giao trước ngực, trong miệng khê quát một tiếng.

Cự yển màu bạc kia mở hai cánh ra, mảng lớn ngân quang bay thẳng lên trời, không gian phụ cận chấn động như sóng nước, sau đó toàn bộ pháp

trận màu bạc bao gồm nồng vụ màu đen bỗng nhiên biến mất tại chỗ, sau một khắc xuất hiện trong Hóa Sinh Chuyển Hồn đại trận ở phía xa.

Mà mười tu sĩ Luyện Thân đàn kia đã sớm bay vọt đến gần pháp trận, khoanh chân ngồi phía sau những ngọc trụ đỏ sậm kia.

Hóa Sinh Chuyển Hồn đại trận chẳng biết lúc nào phát sinh kịch biến, trong pháp trận diễn sinh ra từng đạo trận văn màu đen, cả tòa pháp trận triệt để thay đổi, trong trận văn xuất hiện một đồ án hình rồng, cho người ta một loại cảm giác phi thường tà ác.

Hơn mười tu sĩ Luyện Thân đàn kia thấy pháp trận màu bạc xuất hiện, lập tức đồng thời vạch phá cổ tay, một đạo máu tươi phun trên những ngọc trụ đỏ sậm kia.

Pháp trận lập tức phát ra tiếng quỷ khiếu ô ô, mảng lớn huyết sắc nồng vụ cùng âm phong màu đen từ trong pháp trận phun ra, trong chớp mắt hình thành một màn sáng đỏ thẫm cự đại, bao tất cả người Nữ Nhi thôn vào trong đó.

Thân ảnh cao lớn nhìn thấy cảnh này, thần sắc buông lỏng theo.

Hắc Yểm Phúc Thiên Trận triển khai, những người Nữ Nhi thôn này hẳn phải chết không thể nghi ngờ, đến lúc đó gã sẽ dùng bí thuật mà vị Đại Thần kia truyền thụ cho để điều khiển thi thể đám người Nữ Nhi thôn này, tiếp tục quản lý Nữ Nhi thôn, từng bước một đưa thôn thần bí này vào dưới trướng Luyện Thân đàn.

Có công lớn lao này, vị Đại Thần kia khẳng định sẽ ban cho gã càng nhiều chỗ tốt.

Nghĩ đến đây, thân thể thân ảnh cao lớn hưng phấn đến hơi run lên một chút.

Chương 960: Ân oán

Nhưng ngay giờ phút này, giữa không trung đột nhiên hiện ra một đoàn bạch quang, như kiêu dương chói mắt.

Ngay sau đó, ba tia chớp màu bạc thô to như thùng nước từ trong bạch quang bắn ra, trong khoảnh khắc chiếu sáng cả hòn đảo nhỏ, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai tuần tự bỏ vào một chỗ trên màn sáng đỏ thẫm.

Rầm rầm rầm!

Ba tiếng kinh lôi nổ vang, màn sáng đỏ thẫm kịch liệt rung động ba lần.

Lần thứ nhất sét đánh, nơi màn sáng đỏ thẫm bị đánh trúng khiến quang mang tiêu tán hơn phân nửa.

Lần thứ hai sét đánh, trên màn sáng xuất hiện từng vết nứt.

Lần thứ ba sét đánh, màn sáng đỏ thẫm không cách nào kiên trì được nữa, bị xỏ xuyên ra một cái động lớn.

Đạo lôi điện màu bạc thứ ba rút nhỏ gần nửa chui vào trong màn sáng, ngay sau đó lại một tiếng bạo liệt từ trong trận truyền đến, tựa hồ lôi điện màu bạc đánh nổ thứ gì đó.

Nụ cười trên mặt thân ảnh cao lớn lập tức cứng đờ, đôi thành kinh nộ, như điện bay nhào đến bên cạnh Hóa Sinh Chuyển Hòn đại trận, té ra một đại kỳ hai mặt đỏ thẫm, phía trên thêu một đồ án Hắc Long, giống như đúc đồ án hình rồng trong pháp trận.

Hai tay gã kết động, từng đạo pháp quyết rơi vào phía trên, một đạo huyết quang từ đỉnh đại kỳ bắn ra, dung nhập vào trong pháp trận màu đen.

Tốc độ pháp trận màu đen vận chuyển lập tức tăng nhanh mấy lần, mà chung quanh lỗ lớn trên màn sáng đỏ thẫm cũng hiện ra một đạo huyết hồng ma văn to lớn, nhìn giống như đầu đuôi cự long đụng vào nhau.

Những huyết sắc ma văn này nhanh chóng chớp động, phát ra từng đợt rít chói tai, lỗ lớn giữa ma văn nhanh chóng khép kín, nhưng trước khi nó triệt để khép kín, ba đạo quang mang từ trong bắn ra, rơi vào trên mặt đất phụ cận, hiện ra mấy thân ảnh.

Đi đầu chính là Tôn bà bà, tay lão cầm một bản sách ngọc màu trắng bắn ra quang mang xung quanh, phía trên khắc lít nha lít nhít phù văn, thoạt nhìn là trận đồ trận bàn gì đó, chung quanh còn quần quanh hồ quang điện màu bạc, hiển nhiên vừa rồi triệu hoán lôi điện màu bạc chính là vật này.

Trên miệng vết thương trước ngực Tôn bà bà dán một tấm phù lục màu xanh lá, máu tươi đã ngừng tuôn ra, nhưng chung quanh huyết nhục lại hiện ra màu u lam quỷ dị, hiển nhiên là trúng độc Lý Kiến Tuyết công kích trước đó.

Bên cạnh Tôn bà bà chính là Phác trưởng lão, giờ phút này tay trống không, tấm cổ kính màu đen kia cũng không mang ra, không biết có phải lưu trong pháp trận phong ấn Lý Kiến Tuyết hay không.

Về phần người cuối cùng, đứng cách Tôn bà bà xa hơn Phác trưởng lão xa một chút, lại là Lật Lật Nhi.

Trong hồ nước, Thảm Lạc đã khôi phục hình người, lật tay lấy ra Trảm Ma Tàn Kiếm, đang muốn lấy ra thêm những pháp bảo khác, thông qua Minh Mục Cổ nhìn thấy tình huống bên ngoài, lông mày hấn nhãn lại.

"Lật Lật Nhi? Thực lực của nàng thuộc dạng áp chót trong đám Nữ Nhi thôn, sao lại đi ra được?" Thảm Lạc cảm thấy kỳ quái, trong đầu đột nhiên hiện lên một ý niệm.

Hắn muốn bắt lấy thứ gì, nhưng ý nghĩ này lại đột nhiên biến mất, làm sao cũng không nhớ ra nổi.

Thảm Lạc không nghĩ nhiều nữa, lật tay lấy ra một vật, lại là hạt châu lớn màu tím kia, bầm niêm pháp quyết điểm một cái.

Trên hạt châu lập tức hiện ra từng vòng từng vòng tử quang như gợn sóng, sau đó một bộ giáp màu đen dữ tợn từ bên trong bay ra, chính là ma khải màu đen hấn lấy từ Ngụy Thanh lúc trước.

Trải qua khoảng thời gian này thai nghén trong hạt châu lớn màu tím, vết rạn trên áo giáp đã co nhỏ lại một chút.

Hắn đang muốn mặc ma giáp lên người, trong hồ nước bên cạnh đột nhiên hiện ra một mảnh kim quang, một bóng người từ đó nhảy ra, lại là Lật Lật Nhi.

Thảm Lạc giật nảy mình, lướt ngang ra hai trượng.

"Là người!" Lật Lật Nhi thấy Thảm Lạc ở đây, cũng rất là kinh ngạc, cũng lùi lại mấy bước.

Thảm Lạc rất nhanh tỉnh táo lại, thông qua Minh Mục Cổ xem xét tình huống bên ngoài, Lật Lật Nhi quả nhiên không thấy phía ngoài kia.

"Người là Thảm Lạc? Người sao lại ở đây?" Lật Lật Nhi thấy rõ dung mạo Thảm Lạc, lại lần nữa lên tiếng kinh hô.

"Câu nói này, hẳn là để ta hỏi mới đúng, các hạ sao lại ở chỗ này?" Thảm Lạc nhàn nhạt hỏi.

Mặc dù hỏi như vậy, nhưng hắn đã đoán được đáp án, Lật Lật Nhi này không để ý tới hiểm cảnh Nữ Nhi thôn bên ngoài, đột nhiên chui vào nơi đây, tám thành là vì Cửu Phạm Thanh Liên.

Hơn nữa nhìn cô gái này, lúc trước trong đầu hắn chợt lóe lên ý nghĩ kia đột nhiên lại trở nên rõ ràng.

"Các hạ cũng không phải là Lật Lật Nhi của Nữ Nhi thôn, mà là kẻ bắt Lật Lật Nhi kia đi. Rốt cuộc người là ai? Vì sao muốn giá họa cho ta?" Thảm Lạc dò xét Lật Lật Nhi một chút, lạnh giọng chất vấn.

Bởi vì cố kỵ người bên ngoài, thanh âm của hắn ép rất thấp.

"Ha ha, Thảm đạo hữu quả nhiên nhạy cảm, nhìn một chút liền khám phá ra thân phận của ta, chỉ là tình huống hiện tại, Thảm đạo hữu không nên vọng động mới thỏa đáng, nếu không chúng ta cũng không gặp chuyện tốt đâu." Lật Lật Nhi nhíu mày lại, vậy mà trực tiếp thừa nhận.

Trong lòng Thảm Lạc lóe lên sát cơ, cố nén xúc động động thủ.

Đúng như Lật Lật Nhi nói, nếu hai người ở chỗ này động thủ, bị những người kia phát hiện, tình hình sẽ hỏng bét gấp mười lần.

Hai người đứng đó, nhất thời đều không nói chuyện.

Đột nhiên Thẩm Lạc hừ lạnh một tiếng, một vệt kim quang tuốt tay bắn ra, chính là Trảm Ma Tàn Kiếm, vô cùng nhanh chóng trảm trên một chỗ hư không phụ cận.

Lập tức linh quang thoáng hiện nơi đó, một bàn tay hơi mờ như lưu ly từ trong hư không bị bức ra, sau đó bị Trảm Ma Tàn Kiếm chém đứt.

"Xoẹt" một tiếng, bàn tay trong suốt bị Trảm Ma Kiếm chém thành hai nửa, vỡ vụn thành vô số ánh sáng, phiêu tán biến mất.

Lật Lật Nhi thấy vậy biến sắc, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc.

"Nói không nên vọng động chính là các hạ, làm tiểu động tác cũng là các hạ, hẳn là cảm thấy Thẩm mỗ dễ bắt nạt sao?" Thẩm Lạc hơi híp mắt lại, bên trong chảy xuôi một tia quang mang nguy hiểm.

"Chờ một chút, chuyện vừa rồi là ta không đúng, tiểu nữ xin lỗi, bắt quá tại hạ không có ý gì khác, chỉ muốn lấy một đóa Cửu Phạm Thanh Liên thôi." Toàn thân Lật Lật Nhi phát lạnh, giống như bị một đầu Hồng Hoang cự thú tiếp cận, hốt hoảng đưa tay ra nói, rất là hối hận cử chỉ lỗ mãng vừa rồi.

Thẩm Lạc hừ lạnh một tiếng, không trả lời.

Tuy tình huống hiện tại không nên tranh đấu, nhưng trọng bảo trên tay hẳn rất nhiều, lại thêm đại thành Huyền Âm Mê Đờng, cũng không phải không có cơ hội trong nháy mắt chế ngự Lật Lật Nhi này.

Lật Lật Nhi bèn nhảy phát giác sát cơ của Thẩm Lạc, chỉ cảm thấy không khí chung quanh bỗng nhiên biến thành nặng nề vô cùng, từng tầng từng tầng áp bách đến, cơ hồ khiến nàng không thể thở nổi, trong lòng vội hoảng hốt.

Loại tình huống này, nàng chỉ cảm thụ được trên thân người có thực lực vượt xa nàng.

"Tiểu nữ vừa rồi lỗ mãng, xin Thẩm đạo hữu chớ trách, tại hạ có một tấm

Lưu Ly Kim Kính Phù, phù này chính là ngự tiên phù, có thể tiến hành tiến hành truyền tống khoảng cách không quá xa, cũng có thể xuyên qua vách tường, hoặc các loại màn sáng cấm chế, tỉ như cấm chế màu trắng phía ngoài hòn đảo này. Phù này tặng cho Thẩm đạo hữu, xem như ta nhận lỗi, thế nào?" Lật Lật Nhi vội vàng nói nhanh, lấy ra một tấm phù lục màu vàng đưa tới, phía trên khắc họa đồ án kính lưu ly màu vàng, nhìn có chút thần bí.

"Lưu Ly Kim Kính Phù?" Đuôi lông mày Thẩm Lạc khẽ nhúc nhích.

Trong đầu hắn hiện ra tình cảnh Lật Lật Nhi đột nhiên xuất hiện lúc trước, tấm thành chính là thần thông phù này.

Lưu Ly Kim Kính Phù này ngược lại rất hữu dụng, về sau bị cấm chế vây khốn, lại có thêm một thủ đoạn đào thoát. Ân oán giữa hắn và Lật Lật Nhi, nói nặng cũng nặng, nói nhẹ cũng nhẹ, cũng không phải là không thể hóa giải.

Chương 961: Phản bội

"Nếu muốn ta tha thứ hành vi lúc trước của ngươi cũng không phải là không thể, bất quá chỉ một tấm Lưu Ly Kim Kính Phù này, cũng không tránh khỏi quá xem nhẹ ta." Ý niệm trong lòng Thẩm Lạc chuyên động, nói như thế.

"Vậy ngươi còn muốn gì?" Lật Lật Nhi thấy Thẩm Lạc dừng tay, lập tức nhẹ nhàng thở ra, vội vàng hỏi.

"Phương pháp luyện chế phù này." Thẩm Lạc từ tốn nói.

"Được, bất quá vật liệu phù này khó tìm, Thẩm đạo hữu phải chuẩn bị cho tốt." Lật Lật Nhi không chần chừ chút nào nói.

"Cái này hiển nhiên." Thẩm Lạc gật đầu.

Lật Lật Nhi thấy vậy, lấy ra một khối ngọc giản trông không, tay nắm ngọc giản chớp động kim quang mấy lần, sau đó đưa ngọc giản cùng phù lục màu vàng tới.

Thẩm Lạc tiếp nhận ngọc giản cùng phù lục, cũng không nhìn kỹ, lật tay thu vào.

Lật Lật Nhi thấy vậy, quay người bay đến bên cạnh một gốc Cửu Phạm Thanh Liên, đưa tay hái một quả.

Thẩm Lạc cũng không ngăn cản, lần nữa nhìn ra phía ngoài.

...

Ngoài cấm chế hồ nước, Tôn bà bà cùng Phác trưởng lão thấy Lật Lật Nhi xuất hiện, sau đó lại lập tức biến mất nên rất kinh ngạc.

Nhưng không đợi các lão dò xét, vô số tơ nhện màu trắng đột nhiên trống rỗng xuất hiện trên đỉnh đầu hai người, vô cùng nhanh chóng chụp xuống,

bao hai người vào trong.

Trên người Tôn bà bà bị tơ nhện quấn nhiều nhất, nhanh chóng quấn quanh, một vòng lại một vòng.

Thân thể lão lập tức trở nên rã rời, đầu khớp xương giống như rót dấm, một chút khí lực cũng không có, pháp lực vận chuyển cũng biến thành trì trệ, quang mang trên sách ngọc cũng nhanh chóng ảm đạm đi.

"Chu Ti trận pháp!" Tôn bà bà lập tức nhận ra lai lịch tơ nhện màu trắng này, mặt lộ vẻ kinh sợ, đang muốn cưỡng ép pháp lực tránh thoát.

Nhưng giờ phút này, "Vèo" một tiếng duệ khiêu vang lên, một đạo tơ nhện phá không bay tới, lóe lên một cái rồi biến mất đánh vào trên sách ngọc màu trắng trong tay lão.

Sợi tơ nhện này có chút khác biệt, thô to không ít, mà toàn thân hiện ra màu trắng bạc, tản mát ra trận trận khí tức không gian, có chút tương tự với Ngân Yên pháp trận mà thân ảnh cao lớn sử dụng trước đó.

Trên sách ngọc màu trắng sáng lên một tầng ngân quang, sau một khắc vậ mà hư không tiêu thất, xuất hiện trong tay một người cách đó hơn mười trượng.

Người kia thành linh chính là Mộ Dung Ngọc của Bàn Tơ động, mà yêu tộc Bàn Tơ động thì xếp thành một hàng bên cạnh nàng, hai tay điểm hư không, những tơ nhện màu trắng kia đúng là do bọn họ phát ra.

"Thiên Tầm Ti! Mộ Dung Ngọc, các ngươi vậ mà phản bội chúng ta, đầu phục vào những tặc tử Luyện Thân đàn này! Chẳng lẽ các ngươi quên Bất tổ sư Bàn Tơ động cùng tiên tổ Nữ Nhi thôn sáng lập ra môn phái ta đã từng huyết thệ!" Tôn bà bà vừa kinh vừa sợ, trên thân hiện ra một tầng lục quang sáng tỏ, ý đồ đẩy những tơ nhện màu trắng kia ra.

Nhưng những tơ nhện kia một mực dính vào trên người lão, có cái thậm chí dung nhập vào thể nội, căn bản đẩy không ra được.

Phác trưởng lão bên cạnh cũng giống như vậy, bị vô số tơ nhện cuốn lấy, cơ hồ bị bọc thành một cái kén tằm.

Sắc mặt Mộ Dung Ngọc hơi tối, rất nhanh khôi phục lại, không để ý tới

Tôn bà bà, tiếp tục thôi động Chu Ti pháp trận.

"Mộ Dung Ngọc, làm rất tốt, tiếp tục dùng Chu Ti trận pháp vây khốn bọn họ! Ngày Xi Vưu Đại Thần tái nhập thế giới gần ngay trước mắt, có thể trở thành tội tớ ngài chính là vinh hạnh của các ngươi. Ta từng nhiều lần ám chỉ quy về chủ ta, những lão ngoan cố các ngươi vậy mà không nhúc nhích chút nào, vậy đều chết ở chỗ này đi." Thân ảnh cao lớn đầu tiên khẳng định một câu với Mộ Dung Ngọc, sau đó lại cười lạnh nói với Tôn bà bà.

"Xi Vưu! Nguyên lai Luyện Thân đàn các ngươi làm việc cho Ma tộc!" Tôn bà bà bừng tỉnh đại ngộ, trong lòng vừa sợ vừa hối hận, vậy mà còn tính tương giao cùng bọn tà ma bực này.

Vào thời khắc này, một khối linh điền màu vàng cách đó không xa đột nhiên đại phóng kim quang, hóa thành một mảnh quang trận hùng vĩ.

"Xoẹt" thanh âm vỡ tan vang lên, một vệt kim quang đâm rách quang trận bắn ra, lại là một kiếm ảnh tàn kiếm màu vàng dài vài trượng, thiếu một nửa đoạn trước, lóe lên một cái rồi biến mất xuất hiện tại một góc pháp trận màu đen, hung hăng chém xuống.

Thân ảnh cao lớn đang nói giật mình nổi da gà, tay trái tiếp tục điều khiển đại kỳ đồ thẫm kia, tay phải chụp một trảo nhanh như thiểm điện.

Một cỗ hắc khí phô thiên cái địa tuôn đến, trong hắc khí là một cự trảo màu đen to bằng gian phòng, phía trên che kín vảy màu đen, càng phát ra thanh âm vạn quỷ kêu gào, như thiểm điện chụp tới.

"Khanh" một tiếng kim thiết giao kích vang lên, cự trảo màu đen vậy mà nhanh hơn kiếm ảnh màu vàng một phát bắt được.

Trong kiếm ảnh màu vàng vang lên một tiếng hừ lạnh, kiếm ảnh vốn hơi chói mắt bỗng nhiên bộc phát ra kim quang huy hoàng không gì sánh được, biến khu vực phụ cận kim tháp thành một mảnh thế giới kim quang, giống như liệt nhật đột nhiên giáng lâm nhân gian, trong kim quang càng tràn ngập khí tức thuần dương nồng đậm, chính là khắc tinh của vật âm tà.

Hắc khí chung quanh cự trảo ầm vang tiêu tán, trên cự trảo màu đen cũng phát ra thanh âm xuy xuy, nhanh chóng biến thành xám trắng. Pháp trận màu đen phía dưới cũng giống như vậy, vô số cỗ khói đen từ các nơi pháp trận dâng lên.

Mà trung tâm kim quang, kiếm ảnh màu vàng đã triệt để ngưng tụ thành thực chất, giống như một thanh Thánh Kiếm màu vàng, mang theo thiên uy huy hoàng, lãng không chém một phát.

"Xoẹt" một tiếng, cự trảo màu đen nhìn uy thế không gì sánh được nhẹ nhõm bị chém thành hai nửa.

"Không thể!" Thân ảnh cao lớn lộ ra thần sắc khó tin.

Kiếm ảnh màu vàng cũng không dừng lại, tiếp tục điện xạ tới, hung hăng trảm vào một góc pháp trận màu đen.

"Ầm ầm" một tiếng, nơi pháp trận màu đen bị chém trúng vỡ ra, hóa thành vô số hắc khí phiêu tán, màn sáng màu đen vốn hoàn chỉnh, lập tức thiếu một lỗ hồng lớn.

Thân ảnh cao lớn khẩn trương, cuồng quát thôi động đại kỳ đồ thẫm trong tay, muốn chữa trị màn sáng.

"Ầm ầm" tiếng vang đột nhiên nổ tung, tiếng sấm cồng vang lên truyền ra xa, từng đạo thiểm điện thô to lừng lẫy từ trong kim quang phun ra, chùng mây chục đạo, tạo thành một mảnh rừng rậm lôi điện, bỏ về phía thân ảnh cao lớn.

Hư không phụ cận kịch liệt rung động, phát ra tiếng rít kinh thiên động địa, phảng phất Lôi Thần trên trời phẫn nộ giáng xuống gã.

Thân ảnh cao lớn giật mình, một tay bấm niệm pháp quyết duy trì pháp trận, một tay khác tế ra một tấm chắn màu xám, ngăn trước người.

Lôi điện cuồng bạo lập tức bao phủ tấm chắn màu xám cùng thân ảnh cao lớn. Gã kiệt lực thôi động tấm chắn màu xám bảo vệ toàn thân, nhưng vẫn không thể bảo vệ chu toàn, áo bào đen trên người vẫn bị lôi điện đáng sợ xé rách, hiện lộ ra chân dung, lại là một nam tử trung niên, kiếm mi nhập tán, có chút anh tuấn.

Cơ hồ đồng thời, trong kiếm quang màu vàng vang lên tiếng lôi minh lần nữa, lại có một mảnh rừng rậm lôi điện giương nanh múa vuốt từ trong kim quang bắn ra, lần này lại bỏ về phía chúng yêu Bàn Tơ động.

Chúng yêu Bàn Tơ động thấy uy thế từng rậm thiểm điện như thế, cũng không dám ngăn cản, vội vàng tránh sang bên cạnh, nhưng đã trễ. Thấy mấy tên đệ tử sẽ bị lôi điện thô to đánh trúng, một bóng người trống rỗng xuất hiện phía trước, chính là Lâm Tâm Nguyệt kia.

Hai tay nàng bấm niệm pháp quyết vung lên, một quang kính màu trắng lớn mấy trượng trống rỗng xuất hiện.

Kính quang này như có như không, phảng phất giữa hư và thực.

"Huyền Kính Thuật!"

Mấy đạo lôi điện thô to đánh vào trên kính quang, lập tức phản xạ quay về, thẳng đến kiếm quang rộng lớn kia.

Nhưng trong cự kiếm màu vàng đột nhiên bắn ra một đạo lam quang, hóa thành một cô kính màu lam không thua kính quang màu trắng, tám cô kính này lại là thật thể, phía trên chớp động tầng tầng thủy quang màu lam, càng huyền diệu hơn kính quang màu trắng.

Lôi điện thô to đánh vào trên kính, phảng phất trâu đất xuống biển, trong nháy mắt bị nuốt vào.

Sau một khắc, mặt kính màu lam lại có một trận lôi quang đom đóp loạn hưởng, mấy đạo lôi điện kia lại lần nữa phun ra, không phản kích Lâm Tâm Nguyệt kia mà thẳng đến Chu Ti pháp trận.

Thanh âm xoẹt xoẹt vang lên không ngừng, tơ tằm Thiên Chu dễ như trở bàn tay bị xé rách, pháp trận lập tức bị phá.

"Đây là..." Đôi mắt đẹp Lâm Tâm Nguyệt trừng lớn, mặt lộ vẻ không thể tin được.

Ba người Tôn bà bà đại hỉ, vội vàng từ trong tơ nhện tránh thoát ra.

Mà bên trong pháp trận màu đen, đám người Nữ Nhi thôn bị vây khốn cũng nhao nhao từ lỗ hồng bay ra.

Chương 962: Bị đẽ mắt tới

"Cứu các người một lần, cũng coi như hoàn lại nhân tình hai đóa Cửu Phạm Thanh Liên kia." Trong kim quang rộng lớn, Thẩm Lạc đưa tay thu hồi cỗ kính màu lam, nhìn đám Nữ Nhi thôn một cái, lập tức quay người rời đi.

Một đạo kiếm hồng kinh thiên dài chừng mười trượng vọt ra phía ngoài hòn đảo, trong chớp mắt đã đến biên giới hòn đảo, nhưng bị màn sáng màu trắng kia ngăn ở phía trước.

Kiếm hồng màu vàng không dừng lại, đâm vào trên màn sáng, vậy mà vô thanh vô tức xuyên thấu qua, phảng phất màn sáng màu trắng kia chỉ là thùng rỗng kêu to.

Kiếm hồng màu vàng tiếp tục phi độn tới phía trước, trong chớp mắt biến mất ở cuối chân trời.

"Người kia là ai? Sao lại ẩn thân ở trong Cửu Phạm Thanh Liên trì. A, nhìn tựa hồ có chút quen mắt." Tôn bà bà nhìn về hướng Thẩm Lạc phi độn.

Bất quá tình thế trước mắt nguy cấp, lão căn bản không thể suy nghĩ nhiều về việc này, lập tức chỉ huy đám Nữ Nhi thôn, nhào về phía đám Luyện Thân đàn cùng Bàn Tơ động.

Đệ tử Nữ Nhi thôn rất cuộc cũng được xuất thủ, các loại pháp bảo, ám khí, độc trùng công kích chông chất, phô thiên cái địa đánh về phía người Luyện Thân đàn cùng Bàn Tơ động.

Nam tử trung niên cao lớn kia thật vất vả mới hóa giải hết rừng rậm lôi điện công kích, còn Thẩm Lạc đã sớm chạy không thấy bóng dáng, đám Nữ Nhi thôn cũng đã thoát khốn.

Vì chuyện hôm nay, gã trừ tính thật lâu, lại bị một người không rõ phá hư, trong lòng giận dữ, hận không thể chém Thẩm Lạc thành hai khúc, nhưng việc đã đến nước này, gã cũng không có biện pháp, đành phải ngênh chiến.

Hai phe lập tức kịch chiến cùng nhau, các loại quang mang cuồng thiểm, hư không cũng rung động theo.

Trong lúc kịch chiến, ai cũng không chú ý tới thân ảnh Lâm Tâm Nguyệt, chẳng biết lúc nào đã biến mất không thấy gì nữa.

...

Thẩm Lạc không chế Trảm Ma Kiếm phi độn, tốc độ so với Thuần Dương Kiếm Phôi nhanh hơn gấp mấy lần, rất nhanh cách xa hòn đảo.

Vượt quá dự liệu của hắn, cảm chế ảo thuật trong hồ nước chung quanh cũng không phát động, không biết có phải do đại chiến trên đảo hay không.

Chuyện này với hắn lại là chuyện tốt, phi độn về phía trước một hồi, cầu vòng kinh thiên mới từ từ ngừng lại.

Toàn lực thôi động Trảm Ma Tàn Kiếm uy lực mặc dù lớn, tiêu hao pháp lực cũng không thể coi thường, trên đường Thẩm Lạc tới đây đã tiêu hao đại lượng pháp lực, vừa rồi lại dùng Trảm Ma Kiếm liên tiếp phá địch, rốt cuộc pháp lực cũng tới đáy.

Kiểm hồng to lớn tán đi, hiện ra thân ảnh Thẩm Lạc.

Chỉ thấy hắn mặc một bộ ma giáp màu đen, trên mặt còn mang theo một mặt nạ quý, đề phòng bị người phát giác thân phận.

Có kim quang hùng vĩ che lấp, lại thêm ma giáp, mặt nạ che giấu, hắn không ai phát giác được chân thân của mình.

Thẩm Lạc lấy ra một viên đan dược khôi phục ăn vào, đang muốn tiếp tục đi tới.

"Thẩm huynh, lúc trước ngươi đại chiến tiêu hao khá lớn, hay là tiến vào không gian màu vàng này, để Bạch mỗ ở bên ngoài phi độn tiến lên đi." Trong không gian Thiên Sách, Bạch Tiêu Thiên nghe từ Nguyên Khâu tình huống bên ngoài, nói.

Thẩm Lạc nghe vậy cũng không già mồm, thả Bạch Tiêu Thiên ra, dặn dò một câu: "Dùng tốc độ cao nhất đi đường, những người kia chưa hẳn sẽ

không đuổi theo."

"Ta hiểu rồi." Bạch Tiêu Thiên biết tình huống nghiêm trọng, thần sắc ngưng trọng gật gật đầu.

Thẩm Lạc lập tức chỉ rõ lối ra không gian nơi đây, gỡ xuống Lâm Lang Hoàn, đang muốn giao cho Bạch Tiêu Thiên.

"Chờ một chút." Một thanh âm trong trẻo lạnh lùng đột nhiên vang lên, tựa hồ từ chỗ xa vô cùng truyền đến, nhưng lại giống như người nói chuyện gần trong gang tấc.

"Người nào?" Thần sắc Bạch Tiêu Thiên biến đổi.

Ánh mắt Thẩm Lạc cũng trầm xuống, vận khởi Huyền Âm Mê Đồng nhìn chung quanh, ánh mắt đột nhiên rơi vào trên cánh tay trái của mình.

Nơi đó chẳng biết lúc nào dính một sợi tơ nhện, phi thường mảnh, triệt để trong suốt, cũng không có bất luận trọng lượng hay khí tức gì, nếu không phải hấn vận khởi Huyền Âm Mê Đồng, căn bản không thể phát hiện được.

Tơ nhện bay phát phối về hướng hòn đảo, hiển nhiên là lúc trước rời đi, có người vụng trộm dính vào trên người mình.

"Vậy mà không chú ý tới điểm này!" Thẩm Lạc vung Trảm Ma Kiếm lên, chặt đứt tơ nhện, nhưng tơ nhện kia lại dính vào trên Trảm Ma Kiếm, giống như không thể rời bỏ được.

Lông mày hấn xiết chặt, lập tức cong ngón tay búng ra.

Một đạo lam quang tuột tay bắn ra, hóa thành một thanh băng đao lẳng lẹ chặt đứt tơ nhện, tơ nhện mặc dù dính vào trên băng đao, nhưng băng đao lại rơi vào mặt hồ phía dưới, không còn tiếp xúc với Thẩm Lạc.

Nhưng giờ phút này, tơ nhện trong suốt kia đột nhiên biến thành màu bạc, trên đỉnh tỏa ra ngân quang sáng tỏ, bên trong còn có vô số phù văn màu bạc chớp động, tạo thành một tòa pháp trận.

Một thân ảnh vàng nhạt hiển hiện ra trong đó, lại là Lâm Tâm Nguyệt kia.

"Lâm cô nương!" Bạch Tiêu Thiên nhìn thấy người tới, mặt lộ sợ hãi lẫn

vui mừng.

"Là các người!" Lâm Tâm Nguyệt nhìn thấy Bạch Tiêu Thiên cùng Thẩm Lạc, cũng ngỡ ngàng một chút.

"Lâm cô nương? Một mình người tới đây làm gì?" Thẩm Lạc hơi híp mắt lại, có chút chân kinh với cách nàng này xuất hiện, khá tương tự với Mộ Dung Ngọc kia thi triển thần thông "Thiên Tầm Ti" trong đại chiến lúc trước, đều là sử dụng lực lượng không gian.

"Người là Thẩm Lạc? Không ngờ người có một kiện ma giáp, che giấu dưới ma khí, xác thực rất khó phát hiện thân phận chân thật của người." Lâm Tâm Nguyệt đánh giá Thẩm Lạc một chút, nói.

Thẩm Lạc a một tiếng, cất bước về hướng Lâm Tâm Nguyệt.

Mặc dù không biết mục đích nàng này là gì, nhưng tung tích bọn hắn không thể tiết lộ, nhất định phải bắt lại nữ nhân này.

"Hai vị chớ nên hiểu lầm, ta tới đây cũng không phải là đuổi theo các người, hai vị đạo hữu trước đó giấu trong ao sen kia, hắn là đã đoạt được thanh liên, tiểu nữ muốn dùng mấy món bảo vật đổi lấy một đóa Cửu Phạm Thanh Liên." Lâm Tâm Nguyệt tựa hồ đã nhận ra suy nghĩ Thẩm Lạc, thân hình lui về sau một bước, nói gấp.

Thẩm Lạc khẽ cười một tiếng, thân ảnh bỗng nhiên chậm chậm tán đi, lại là tàn ảnh.

Cùng lúc đó, sau lưng Lâm Tâm Nguyệt hiện lên xích quang, một thanh phi kiếm màu đỏ trống rỗng xuất hiện, hung hăng đâm về phía hậu tâm nàng.

Nàng này không quay đầu, lại nhận ra dị động sau lưng, lập tức giật mình, hai chân bỗng nhiên hiện ra đạo đạo tinh quang.

Thân thể của nàng lập tức chia ra làm tám, biến thành tám tàn ảnh giống nhau như đúc, vọt ra bốn phương tám hướng, lại là thần thông Di Hình Hoán Ảnh.

Nhưng phi kiếm màu đỏ kia phản ứng cũng cực nhanh, lắc một cái, trong quang mang hóa thành hơn ngàn đạo tia kiếm màu đỏ mỏng manh, bao phủ mấy chục trượng chung quanh vào trong đó.

Lâm Tâm Nguyệt biến thành tám đạo tàn ảnh bị những tia kiếm này xuyên thủng, đón gió tán đi.

Ngay rìa phạm vi tia kiếm bao phủ chợt hiện huyết quang, một thân ảnh vàng nhạt lao đảo hiển hiện, nhanh chóng thối lui ra sau, chính là Lâm Tâm Nguyệt.

Một cánh tay nàng bị tia kiếm đâm xuyên mười huyết động, máu tươi chen chúc ra, nhưng nàng này kiên cường không gì sánh được, vậy mà không rên một tiếng, giống như không phải mình bị thương.

Thấy nàng này lui lại, kiếm khí màu đỏ lập tức đuổi sát theo, phát ra tiếng rít chói tai "Xuy xuy", thanh thế dọa người.

Lâm Tâm Nguyệt có chút hồi hận chính mình xúc động nhất thời, một mình đuổi theo, nhưng bây giờ đã không có đường lui.

"Bàn Tơ Trận!" Nàng quát khê một tiếng, hai tay mở ra.

"Xuy xuy" thanh âm đại tác, vô số đạo tơ nhện màu trắng tuốt tay bắn ra, ần ần hình thành một pháp trận tơ trắng, cùng những tia kiếm màu đỏ kia đụng vào nhau.

Những tơ nhện này phảng phất vật sống, đụng một cái đến tia kiếm, lập tức quần lên.

Thế đi tia kiếm màu đỏ lập tức dừng một chút, quang mang lẳng lẽ trên tia kiếm vậy mà cũng nhanh chóng tiêu tán, giống như tuyết thế anh hùng rơi vào tấm lưới ôn nhu, bách luyện cương biến thành nhiều cốt nhu.

Gần ngàn tia kiếm đoạt mệnh, cứ như vậy bị những tơ nhện màu trắng này cản lại.

Chương 963: Mục đích thật sự

Lâm Tâm Nguyệt phản kích đắc thủ, nhưng sắc mặt cũng không tốt, quay người ra sau đào tẩu.

Vào thời khắc này, hư không phía trước ba động cùng một chỗ, thân ảnh Thẩm Lạc hiển hiện ra, phát tay áo lên, một đạo Long Giác Đoản Chùy màu vàng tuốt tay bắn ra, hung hăng đánh về phía Lâm Tâm Nguyệt.

Mà những tia kiếm màu đỏ sau lưng bị tư nhện quán quanh cũng bỗng nhiên sáng lên, nhanh chóng hội tụ đến một chỗ, hóa thành một thanh cự kiếm màu đỏ dài vài trượng, phía trên dâng lên hỏa diễm màu đỏ, xẹt một tiếng bắn tới phía trước.

"Đôm đốp" thanh âm dứt gãy nổi lên, tấm lưới tư nhện bị kéo đứt, cự kiếm màu đỏ nổ bắn tới, trong nháy mắt đã đến cách sau lưng Lâm Tâm Nguyệt mấy trượng.

Trước sau bị tấn công, Lâm Tâm Nguyệt giật mình, nhưng không kinh hoảng, lòng bàn tay hiện lên lục quang, ngưng tụ ra một cái kèn lệnh cổ lão màu xanh lá cây, ra sức thổi.

"Ô!"

Một trận sóng thanh âm chói tai khuếch tán ra, hư không phụ cận rung động âm âm, nhắc lên từng lớp từng lớp phong bạo như thực chất, khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Long Giác Đoản Chùy cùng cự kiếm màu đỏ là đối tượng tập kích của cơn bão sóng âm này, từng luồng từng luồng lực lượng bén nhọn đánh vào trên đoản chùy cùng cự kiếm, phát ra tiếng vang đôm đốp, càng có đóm lửa bắn tứ tung.

Bất luận là Long Giác Đoản Chùy, hay là cự kiếm màu đỏ, thế đi cũng ngừng lại một chút.

Phía sau Long Giác Đoản Chùy, Thâm Lạc bỗng nhiên ôm đầu, lộ ra vẻ thống khổ.

Mà Bạch Tiêu Thiên phía xa đầu cũng như bị người trùng điệp đánh một cái, ánh mắt trở nên mơ hồ, thống khổ kêu rên một tiếng.

Cỗ sóng âm này lại còn ẩn chứa năng lực công kích thần hồn!

Vào thời khắc này, tiếng kèn lệnh đột nhiên trở nên trầm thấp, không còn bén nhọn chói tai nữa, ô ô nghẹn ngào, nghe giống như phụ nhân khóc thút thít, giống như đoạn không phải đoạn, lạnh lạnh trầm thấp, khiến cho người ta nghe đầu váng mắt hoa.

"Ma Âm Nhiếp Hồn!" Tay chân Bạch Tiêu Thiên không khỏi cuồng vũ lên, căn bản không thể khống chế, hoảng hốt kinh hô.

Lâm Tâm Nguyệt vung tay trái lên, một đạo bóng xanh tuốt tay bắn ra, lại là một cây Thanh Đăng Liễu Diệp Tiên, phía trên đỉnh lưỡi dao lá liễu, đao quang chớp động, sát khí bức người.

Bóng roi màu xanh lá đón gió dài ra, nhoáng một cái vượt qua trăm trượng, so với điện còn nhanh hơn, phụp một tiếng đâm vào thân Thâm Lạc, vậy mà xuyên qua.

"Thâm huynh!" Bạch Tiêu Thiên kinh hô một tiếng, muốn tiến lên cứu trợ, nhưng giờ phút này trong hư không chung quanh còn quanh quẩn thanh âm thút thít ô ô, y căn bản không thể khống chế thân thể của mình.

Thế công Long Giác Đoản Chùy cùng cự kiếm màu đỏ lập tức dừng lại, quang mang phía trên cấp tốc ảm đạm.

"Ta vốn không muốn bức thương ngươi, ngươi cũng không nên bức ta xuất thủ, đừng trách ta." Lâm Tâm Nguyệt hừ một tiếng, tay run một cái thu hồi trường tiên.

Nhưng giờ phút này, thân thể Thâm Lạc bị trường tiên đánh xuyên qua đột nhiên giải thể, hóa thành vô số lam quang biến mất.

"Phân thân!" Lâm Tâm Nguyệt trừng lớn mắt, lập tức phát hiện ra.

Đó chính là trên Thanh Đăng Liễu Diệp Tiên chẳng biết chụp vào một vòng

tròn màu bạc từ lúc nào, khảm nạm lấy mấy khối bảo thạch màu ngọc lam.

Nàng khẽ giật mình, nhưng lập tức phản ứng, chấn động trường tiên muốn đánh bay vòng tròn màu bạc kia.

Nhưng động tác của nàng chậm một bước.

Một bàn tay chớp động lam quang duỗi ra từ hư không bên cạnh Lâm Tâm Nguyệt, vỗ nhẹ trên bờ vai nàng.

"Ầm" một tiếng, thân thể Lâm Tâm Nguyệt trong giây lát phủ thêm một tầng băng giáp xanh biếc, biến thành một tòa băng điêu đứng ở đó, kèn lệnh màu xanh lá kia cũng bị băng cứng màu lam đông cứng, thanh âm cũng im bật lại.

Phía sau bàn tay kia hiện ra một thân hình, chính là một Thảm Lạc khác, hẳn đưa tay thu lại vòng bạc trên Thanh Đăng Liễu Diệp Tiên.

"Yên tâm đi, ta cũng không cố ý đả thương ngươi." Thảm Lạc cười nhạt một tiếng, đưa tay đặt trên băng điêu màu lam, trên bàn tay đại thịnh kim quang, hư ảnh Thiên Sách nổi lên, soạt một tiếng mở ra.

Băng điêu màu lam lập tức biến mất, được thu vào không gian Thiên Sách, hết thấy chung quanh khôi phục bình tĩnh.

Tiếng kèn lệnh biến mất, Bạch Tiêu Thiên khôi phục không chế thân thể, bay tới.

"Thảm huynh, đây là có chuyện gì? Ngươi tiếm phục bên cạnh nàng này, làm sao ngăn cản được Ma Âm Nhiếp Hồn?" Y vội vàng hỏi, hoàn toàn không hiểu rõ trận chiến đấu này.

Nhất là kèn lệnh kia phát ra ma âm nhiếp hồn, uy lực lớn kinh người, Bạch Tiêu Thiên đoán dù là Đại Thừa kỳ cũng vô pháp chống cự, Thảm Lạc vậy mà hoàn toàn không việc gì.

"Cũng không có gì, bản thể ta ngay từ đầu đã trốn vào trong không gian màu vàng, đề phân thân cầm Lâm Lang Hoàn giao thủ, Nhiếp Hồn Ma Âm kia tự nhiên không dùng được với ta. Trong chiến đấu, ta nghĩ cách đưa Lâm Lang Hoàn đến bên cạnh Lâm Tâm Nguyệt, sau đó bản thể từ trong không gian màu vàng thừa dịp tâm thần Lâm Tâm Nguyệt buông lỏng, liền

tiền ra đông cứng nàng." Thẩm Lạc giải thích.

Bạch Tiêu Thiên nghe xong những lời này, thần sắc có chút phức tạp.

Quá trình này nói thì đơn giản, nhưng trong nháy mắt chiến đấu có thể nghĩ ra chiến thuật áp dụng như thế, thực sự không phải y có khả năng làm.

"Lâm cô nương không sao chứ? Ta thấy nàng đuổi theo tựa hồ cũng không có ác ý." Bạch Tiêu Thiên có chút bận tâm hỏi.

"Không việc gì, nàng chỉ bị hàn khí Điện Thương Hải đông lạnh mà thôi, lát nữa ta sẽ tiến vào không gian màu vàng làm cho nàng tan ra. Người cứ tiếp tục đi tới, phía sau khả năng còn có người đuổi theo." Thẩm Lạc giao Lâm Lang Hoàn cho Bạch Tiêu Thiên, chính mình thì lách mình tiến vào không gian Thiên Sách.

Bạch Tiêu Thiên không dừng lại, lập tức phi độn tới phía trước.

Thẩm Lạc thấy hoa mắt, lập tức xuất hiện nơi nào đó trong không gian Thiên Sách.

Lâm Tâm Nguyệt biến thành băng điêu lẳng lẳng đứng ở chỗ này, không nhúc nhích.

Hắn đưa tay đặt trên băng điêu, lòng bàn tay đại phóng lam quang, băng điêu nhanh chóng thu nhỏ, hai ba hơi thở hóa thành một đoàn hàn khí màu lam, dung nhập vào trong lòng bàn tay.

Thẩm Lạc nhìn bàn tay một chút, trên mặt lộ vẻ hài lòng. Những ngày này phục dụng Tuyết Phách Đan tu luyện, Điện Thương Hải lại hấp thu không ít hàn khí, càng thêm tinh diệu, đã có thể thả hàn khí ra ngoài rồi thu lại.

Hàn băng màu lam biến mất, Lâm Tâm Nguyệt cũng khôi phục tự do, khiếp sợ nhìn bốn phía, thân thể lập tức bay ngược ra sau, kéo giãn khoảng cách với Thẩm Lạc.

Nhưng kim quang chung quanh nàng đột nhiên ngưng tụ, hóa thành một vòng bảo hộ màu vàng hình tứ phương, giam cầm nàng trong đó, cầm tù giống Lệ Yêu lúc trước.

"Thẩm đạo hữu muốn làm gì? Tiêu nữ lần này truy tung hai vị, thật chỉ

muôn đời lấy một đóa Cửu Phạm Thanh Liên, không cầu gì khác." Thân thể Lâm Tâm Nguyệt giống như bị vạn trượng cự phong ngăn chặn, động đậy một chút cũng cảm thấy gian nan, dứt khoát từ bỏ chống cự, điềm đằm đáng yêu nhìn Thâm Lạc, như hươu con ngây thơ bị người vô có đá một cước, khiến cho người ta không tự chủ được muốn che chở.

"Thâm mỗ không phải Bạch Tiêu Thiên, loại mị thuật này cũng đừng dùng với ta, nói cho ta biết mục đích thực sự của ngươi. Thâm mỗ không có tâm tư nghe lời nói dối, cũng sẽ không để ý mà dùng chút thủ đoạn đặc thù cạy mở miệng ngươi." Thâm Lạc từ tốn nói, sau lưng soạt một tiếng bay ra vô số cỏ trùng.

Có con hình như giò bọ, có như con đĩa, cũng có con nhìn giống con kiến, chồng chất cùng một chỗ không ngừng ngo ngoậy, nhìn buồn nôn đến cực điểm.

"Ngươi là cô sư?" Lâm Tâm Nguyệt tê cả da đầu, lông tơ dựng thẳng lên, ngũ khí tràn ngập e ngại hỏi.

Chương 964: Yêu cầu

"Trả lời câu hỏi của ta, nếu không ta sẽ ném những cỗ trùng này lên người ngươi. Hãy tin ta, chúng không chỉ nhìn dọa ngươi, lại có năng lực xúng với vẻ ngoài dữ tợn đấy." Ánh mắt Thẩm Lạc lạnh lùng nói.

Hắn vừa nói xong, những cỗ trùng kia liền nhào ra ngoài, bao phủ lồng ánh sáng màu vàng tầng tầng kia, không ngừng muốn chui vào bên trong, tựa hồ không kịp chờ đợi muốn công kích Lâm Tâm Nguyệt.

"Không, không cần, ta nói." Sắc mặt Lâm Tâm Nguyệt trở nên trắng bệch, vịn phân cảm tạ lồng ánh sáng màu vàng chung quanh, vội vàng nói.

Thẩm Lạc không khỏi cười thầm một tiếng, kỳ thật dù Lâm Tâm Nguyệt không nói, xem ở mặt mũi Bạch Tiêu Thiên, hắn cũng sẽ không làm như thế, vừa rồi chỉ là hù dọa nàng này mà thôi, xem ra những côn trùng dữ tợn này có lực uy hiếp vượt xa hắn đoán.

"Nói đi." Hắn đưa tay ra một chiêu, tất cả cỗ trùng ngừng chui vào, nhưng vẫn không hề rời đi.

"Ta tới tìm các ngươi, là có một chuyện muốn hỏi thăm. Trước đó người trên đảo giao thủ cùng Nguyên Tội là Thẩm đạo hữu ngươi à?" Lâm Tâm Nguyệt thấy những cỗ trùng buồn nôn kia dừng lại, thân sắc ổn định lại một chút, mở miệng nói, nhưng nhìn thấy ánh mắt Thẩm Lạc trở nên lạnh lẽo, vội vàng bổ sung.

Con người Thẩm Lạc hơi co rụt lại, nam tử trung niên cao lớn kia lại là đàn chủ Luyện Thân đàn Nguyên Tội, nhưng ngày đó bên bờ Minh Hà, Nguyên Tội kia sao lại nhỏ yếu như vậy, chỉ có tu vi Ngưng Hồn kỳ bị mình đánh giết.

Hắn là kẻ ngày đó bị mình đánh chết, chỉ là một bộ khôi lỗi, Nguyên Tội lại có thân thông này?

Thẩm Lạc càng nghĩ càng thấy rất có khả năng, ngày đó Luyện Thân đàn

và Kính Hà Long Vương, cùng người Địa Phủ thân bí hợp tác, phái đệ tử bình thường đi đến cũng không phù hợp, chỉ có phân thân Luyện Thân đàn chủ đi qua mới có thể kiểm soát được tràng diện.

Lâm Tâm Nguyệt nhìn thấy sắc mặt Thẩm Lạc ngưng trọng, cho là mình hỏi khiến hắn nổi nóng, vội vàng bổ sung: "Vấn đề này rất trọng yếu, quan hệ đến mục đích của ta."

"Không sai." Thẩm Lạc thu liễm suy nghĩ, nhìn Lâm Tâm Nguyệt một chút, cũng không giải thích, vuốt cằm nói.

"Vậy thì tốt quá, ta đuổi tới là muốn hỏi thăm Thẩm đạo hữu, lúc đó người dùng cỗ kính màu lam phản xạ lôi điện công kích là có được từ chỗ nào?" Trên mặt Lâm Tâm Nguyệt hiện ra vẻ kích động, lập tức hỏi.

"Người hỏi cái này làm gì?" Thẩm Lạc rất kinh ngạc với câu hỏi của Lâm Tâm Nguyệt, nhưng không trả lời vấn đề này, hỏi ngược lại.

"Cái gương kia là bản mệnh pháp bảo của tỷ tỷ ta tu luyện đã nhiều năm, nhiều năm trước nàng rời Bàn Tơ động rồi vô cớ mất tích, ta một mực tìm kiếm nàng, xin Thẩm đạo hữu báo cho biết một hai, tiểu nữ vĩnh cảm đại ân." Lâm Tâm Nguyệt chần chờ một chút rồi nói, nói xong lại làm đại lễ với Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc thăm vận Huyền Âm Mê Động, cẩn thận quan sát ánh mắt Lâm Tâm Nguyệt, cơ bản có thể xác nhận nàng này không nói dối.

"Cái gương kia là do linh thú ta sử dụng, còn tại sao nàng ấy có tấm cỗ kính này ta cũng không biết, sau này ta sẽ tìm cơ hội hỏi thăm một chút, người ở đây kiên nhẫn chờ đi." Hắn im lặng một lát rồi nói.

Nói xong lời này, không đợi Lâm Tâm Nguyệt đáp lại, thân hình hắn biến mất tại chỗ, chỉ lưu lại một mình Lâm Tâm Nguyệt đợi ở chỗ này, lồng ánh sáng màu vàng kia vẫn còn, tiếp tục giam cầm nàng ở bên trong.

Lâm Tâm Nguyệt nhìn chung quanh, im lặng một lát rồi ngồi xuống trên mặt đất, sững sờ xuất thần.

Quanh vị trí Thẩm Lạc biến ảo, hắn mang theo những cỗ trùng kia đi vào chỗ Nguyên Khâu.

"Dùng cổ trùng hù dọa tiểu nữ hài, đây cũng không phải là phong độ nam nhân nha." Nguyên Khâu chặc chặc nói.

"Đối với một kẻ đầu phục Luyện Thân đàn, lại từng muốn hãm hại mình, ta cảm thấy không cần giữ phong độ." Thẩm Lạc nói như thế.

Nguyên Khâu cười hắc hắc, lão vừa rồi chỉ thuận miệng trêu chọc một câu, cũng không nói thêm gì.

"Minh Mục Cổ của ngươi có bị hạn chế khoảng cách không? Ở rìa cách màn sáng màu trắng bí cảnh kia, có thể nhìn thấy tình huống trong động đá vôi không?" Thẩm Lạc tìm đến Nguyên Khâu là có chuyện quan trọng khác, hỏi thẳng.

"Có thể, bắt quá tuổi thọ Minh Mục Cổ rất ngắn, chỉ không đến nửa canh giờ, trước đó Minh Mục Cổ còn sót lại trong động đá vôi kia đều đã chết hết." Nguyên Khâu theo không kịp suy nghĩ Thẩm Lạc, sững sờ một chút rồi nói.

"Biết rồi, chút nữa cho ta một ít Minh Mục Cổ." Thẩm Lạc gật gật đầu, nói.

"Không vấn đề." Nguyên Khâu gật đầu.

Lúc trước lão bồi dưỡng ra Minh Mục Cổ đã dùng hết, bắt quá có bản mệnh cổ tại đây, bên trong cổ trùng ẩn chứa đặc tính sinh mệnh, chỉ cần cho lão một chút thời gian, rất nhanh là có thể thúc đẩy sinh trưởng ra cổ trùng mới.

Thẩm Lạc lấy từ trong ngực ra một khối ngọc giản, đưa tới.

"Đây là..." Nguyên Khâu khẽ giạt mình, lập tức nghĩ tới điều gì, trên mặt hiện ra thần sắc kích động.

"Ta đã lấy được Cửu Phạm Thanh Liên, ngươi đã hoàn thành lời hứa của mình, đây là nửa bộ trước Dược Tiên Tập." Thẩm Lạc nói.

"Đa tạ." Nguyên Khâu nắm thật chặt ngọc giản, sau một hồi lâu mới bình tĩnh lại, nói.

"Đây là ngươi nên được." Thẩm Lạc bình tĩnh nói một câu, thân hình trông rỗng biển mất tại chỗ, sau đó xuất hiện một nơi khác trong không gian Thiên Sách.

"Chủ nhân, ngài không ngại à?" Một thân ảnh màu tím đứng ở chỗ này, tay cầm một chiếc cổ kính, chính là Kính Yêu.

Trước đó trong hồ nước, Thảm Lạc lo lắng bị phát hiện, muốn mượn dùng năng lực Kính Yêu, dùng Thông Linh Dịch Yêu thuật triệu hoán nàng tới.

"Không sao, Lưỡng Nghi Vi Trần Trận người bố trí thế nào rồi?" Thảm Lạc khoát tay áo, hỏi.

"Mới bố trí không đến một nửa." Kính Yêu có chút hỏ thẹn nói.

"Vậy người tiếp tục trở về bố trí, bất quá lát nữa ta sẽ lại triệu hoán người, nhờ người xử lý một chuyện." Thảm Lạc gật gật đầu, mở ra thông linh thủy động đưa Kính Yêu trở về, không hỏi thăm chuyện cô kính màu lam.

Việc này, hắn tính đợi sau khi triệt để an toàn, lại nói với Kính Yêu.

Làm xong những thứ này, Thảm Lạc mới bình tĩnh ngồi xuống.

Cho tới giờ khắc này, hắn mới hoàn toàn trầm tĩnh lại, trên mặt hiện ra vẻ mệt mỏi.

Lúc trước mặc dù nhìn hắn rất nhẹ nhàng thoát ly hòn đảo nhỏ kia, kỳ thật tất cả đều là dựa vào Trảm Ma Kiếm cùng hai tấm Khôn Thổ Dẫn Lôi Phù.

Thảm Lạc hiểu rõ thực lực của mình, Trảm Ma Kiếm cùng Khôn Thổ Dẫn Lôi Phù đều là ngoại lực, bản thân hắn chỉ là một tiểu tu sĩ Xuất Khiếu hậu kỳ, dưới tình huống không có ngoại lực, một vị tu sĩ Đại Thừa sơ kỳ hắn chưa chắc có thể địch nổi.

Cũng may hiện tại Nữ Nhi thôn, Bàn Tơ động, Luyện Thân đàn đang đại chiến, trong thời gian ngắn đoán chừng không có ai đuổi theo.

Vừa rồi sở dĩ hắn mạo hiểm thả ra người Nữ Nhi thôn, ngoài phải trả lại nhân tình Cứu Phạm Thanh Liên, cũng là muốn dùng người Nữ Nhi thôn kiểm chế lại Luyện Thân đàn cùng Bàn Tơ động.

Thảm Lạc nhắm mắt điều tức một lát, tinh thần mỗi một được thư giãn không ít, lấy ra hai tấm phù lục tàn phá, chính là Khôn Thổ Dẫn Lôi Phù.

Khôn Thổ Dẫn Lôi Phù này có uy lực to lớn như thế, không uổng công hấn khổ tâm thu thập vật liệu, chờ tiến giai Đại Thừa kỳ, hấn dự định lại thu mua một nhóm vật liệu, luyện chế nhiều thêm mấy tấm Khôn Thổ Dẫn Lôi Phù.

Thu hồi hai tấm phế phù, hấn tranh thủ thời gian vận công luyện hóa đan dược, khôi phục pháp lực.

Sau gần nửa canh giờ, pháp lực thể nội Thảm Lạc khôi phục gần nửa, Bạch Tiêu Thiên cũng đã tới khu vực sương độc, y không thể hóa giải kịch độc nơi đây, đành phải báo cho Thảm Lạc.

Thảm Lạc đi ra ngoài, thu Bạch Tiêu Thiên vào không gian Thiên Sách, cảm ứng một chút tiêu ký lưu lại trước đó, lấy ra Vạn Độc Châu bảo vệ thân thể, phi độn tiến lên.

Cũng không lâu lắm, hấn về tới nơi tiến vào bí cảnh.

Tiêu ký dưới mặt đất không tổn hao lông tóc gì, mặt đất chung quanh cũng không có dấu vết người khác đặt chân, xem ra tu sĩ Kim Dương tông và những hòa thượng phía ngoài còn chưa tìm ra biện pháp tiến vào.

Thảm Lạc mỉm cười, không lập tức tề ra Trảm Ma Kiếm phá tan cấm chế, mà khoanh chân ngồi xuống, lấy ra đan dược ăn vào, nhắm hai mắt, tiếp tục khôi phục pháp lực.

Chương 965: Không giống bình thường

Sau gần nửa canh giờ.

"Minh Mục Cổ." Thảm Lạc mở hai mắt ra, nói một câu.

Nguyên Khâu đang si mê đọc nửa bộ Dược Tiên Tập, nghe vậy sững sốt một hồi rồi mới kịp phản ứng, vội vàng tách ra một nhóm Minh Mục Cổ.

Trong tay Thảm Lạc loé lên kim quang, nhiều ra một đoàn sương mù màu xám rất nhạt lớn cỡ nắm tay.

Hắn vận chuyển Huyền Âm Mê Đờng, cẩn thận quan sát đoàn sương mù màu xám này, miễn cưỡng có thể nhận ra bên trong có rất nhiều côn trùng thật nhỏ.

"Nguyên lai đây chính là Minh Mục Cổ." Hai mắt hắn đánh giá, rất nhanh dời ánh mắt đi, đưa tay ngưng tụ ra một dòng nước, thi triển thông linh thuật.

"Chủ nhân." Thân ảnh Kính Yêu từ trong thông linh thủy động nhảy ra.

"Người dùng cái gương kia chế tạo cho ta mấy bộ phân thân, sau đó mang theo thứ này trở lại bên kia, phóng thích chúng đến trước động quật của ngươi lúc trước." Thảm Lạc đưa đoàn sương mù trong tay cho Kính Yêu, sau đó lật tay lấy ra Trảm Ma Tàn Kiếm, Thuần Dương Kiếm Phôi, cùng Thị Huyết Phiên.

Kính Yêu nghe vậy tiếp nhận đoàn khí xám kia, sau đó tế lên cỗ kính màu lam, chiếu xạ lên người Thảm Lạc.

Thảm Lạc quan sát tỉ mỉ chiếc cỗ kính, thấy mặt kính có phù văn huyền diệu chớp động, nhìn có vài phần tương tự Lâm Tâm Nguyệt thi triển Huyền Kính Thuật, thân thông cả hai cơ bản giống nhau, xem ra tấm gương này thật sự có quan hệ với Bàn Tơ động.

Đang cân nhắc, lam quang trên người hấn cấp tốc chớp động, bên cạnh hiện ra ba phân thân Thẩm Lạc, trong tay đều nắm Trảm Ma Tàn Kiếm, Thuận Dương Kiếm Phôi, Thị Huyết Phiên.

"Mấy món pháp bảo của chủ nhân có uy năng quá lớn, dùng kính tượng phân thân gánh vác rất nặng, chỉ có thể tạo ra ba phân thân." Kính Yêu lau mồ hôi trên trán một cái, nói.

"Nhu vậy đã đủ, vất vả rồi, ngươi đi về trước đi." Thẩm Lạc gật gật đầu, vẫy tay đưa Kính Yêu trở về, thuận tay ban cho nàng một viên Tuyết Phách Đan.

Kính Yêu cảm thấy hoa mắt, về tới chỗ động quật ẩn nấp dưới đáy biển.

Nơi này gần động quật đáy biển Lệ Yêu, trong cái khe biển to lớn này, tồn tại rất nhiều động quật tương tự.

Nơi đây có diện tích khá lớn, mặt đất trong động quật vuông vức, phía trên khắc họa rất nhiều trận văn, còn cắm rất nhiều trận kỳ, chính là Lương Nghi Vi Trần Trận, bất quá còn chưa bố trí xong, khó khăn lắm mới bố trí hơn phân nửa.

Kính Yêu nhìn Tuyết Phách Đan trong tay, cảm ứng được được lực nồng đậm trong đó, trên mặt lộ ra nụ cười vui vẻ, đột nhiên cảm giác làm linh sủng cho Thẩm Lạc tựa hồ cũng không tệ, có thể thấy được rất nhiều thứ trước kia không thấy, ngẫu nhiên còn có thể đạt được ban thưởng không tệ.

Nàng rất nhanh hoàn hồn, cẩn thận thu hồi viên Tuyết Phách Đan này, nhìn về phía sương mù màu xám trong tay, cân nhắc làm sao phóng thích nó đến trong động quật kia.

Hiện tại trong động quật kia có rất nhiều tu sĩ Nhân tộc, lấy tu vi của nàng, thật không dám tới gần.

Vào thời khắc này, thần sắc Kính Yêu đột nhiên biến đổi, nhìn lại phía ngoài, có một đạo hắc ảnh đang tới gần bên này.

"Chẳng lẽ là những tu sĩ Nhân tộc kia phát hiện nơi này? Không thể, động quật này phi thường ẩn kín, dù dùng thần thức dò xét cũng rất khó phát hiện." Kính Yêu có chút bối rối.

Thẩm Lạc phân phó nàng tới đây bố trí pháp trận, tám thành là vì đối phó những tu sĩ Nhân tộc bên ngoài, nếu như bị bọn chúng phát hiện nơi này, bố trí pháp trận sẽ không còn ý nghĩa.

"Không thể để cho người này còn sống rời đi!" Trong mắt Kính Yêu lóe lên một tia sát cơ, lập tức muốn ấn núp đi ra ngoài, đánh lén người tới.

"Làm gì? Làm linh sủng người kia, ngay cả tỷ tỷ cũng muốn giết?" Ngoài hang động hiện ra chân thân bóng đen, lại là Lệ Yêu.

"Là tỷ tỷ à! Thật đúng là làm ta sợ muốn chết, làm sao không sớm hiện lộ ra khí tức, ta còn tưởng là tu sĩ Nhân tộc ẩn núp đến đây đây." Kính Yêu đại hỉ nghênh đón.

"Nếu ta không che giấu khí tức, cũng tới không được nơi này, có quá nhiều tu sĩ Nhân tộc ở bên ngoài." Lệ Yêu khẽ nói.

Nói xong lời này, ánh mắt nàng nhìn thoáng qua trong động quật, lông mày cau lại: "Muội muội, người thật đúng là cam tâm tình nguyện làm việc cho Nhân tộc kia à?"

"Chủ nhân đối xử với ta rất tốt, thời điểm chiến đấu cũng chỉ để ta dùng năng lực phụ trợ một hai, không để cho ta mạo hiểm chiến đấu, mà lại thường xuyên cho ta một chút đồ tốt, rất khác tu sĩ Nhân tộc khác." Kính Yêu lắc đầu nói.

"Trước kia mỗi ngày người ở trong động quật tu luyện, quá đơn thuần, tu sĩ Nhân tộc nào có người tốt chứ?" Lệ Yêu khẽ nói.

"Mặc kệ tu sĩ Nhân tộc khác thế nào, ta cảm thấy chủ nhân cũng không tệ lắm, mà ta đang cố gắng trợ giúp hắn, sẽ càng sớm khôi phục tự do." Kính Yêu cười hì hì một tiếng.

Lệ Yêu nghe lời này, không phản bác, nhìn về phía pháp trận trên mặt đất hỏi: "Người ở chỗ này làm cái gì? Đây là pháp trận gì? Có vẻ rất huyền diệu đó."

"Đây là chủ nhân kêu ta bố trí, đúng rồi, chủ nhân vừa mới cho ta một nhiệm vụ mới, để cho ta đưa đoàn đồ vật này đến động quật của chúng ta trước đó. Bất quá tu sĩ Nhân tộc bên ngoài quá nhiều, ta thật không dám đi, làm phiền tỷ tỷ giúp ta một chuyên." Kính Yêu giải thích một chút, sau đó

nâng đám sương mù xám trong tay nói.

"Còn nói người kia không để người đi làm chuyện nguy hiểm, khắp bên ngoài đều là tu sĩ Nhân tộc, chút tu vi của người ra ngoài còn không phải chịu chết sao, để ta đi." Lệ Yêu tức giận trừng Kính Yêu một cái, tiếp nhận khối khí màu xám kia.

Sau đó cả người nàng hóa thành một đạo bóng đen, lao ra phía ngoài.

Kính Yêu như trút được gánh nặng thở ra một hơi, sau đó tiếp tục công việc bù đầu.

...

Trong bí cảnh, chỗ biên giới cấm chế màu trắng, Thảm Lạc ngồi xếp bằng, tựa hồ đang chờ đợi cái gì.

Sau một lát, hần bỗng nhiên mở mắt ra, nhìn về phía màn sáng cấm chế màu trắng trước mặt.

Trong tầm mắt của hần xuất hiện từng hình ảnh, chính là tình huống trong động quật đối diện.

"Kính Yêu tốt!" Đáy lòng Thảm Lạc thầm khen một tiếng, cẩn thận quan sát tình huống trong động quật.

Đúng như hần dự liệu, tu sĩ Kim Dương tông cùng Huyền Quy đảo đang ở trong động quật ngoài màn sáng đối diện bày trận địa sẵn sàng đón địch.

Nhân mã hai bên so với trước đó nhiều hơn không ít, hiển nhiên đã điều động đệ tử ở bên ngoài trở về.

Những người này bố trí trong động quật không ít thủ đoạn, có ba toà pháp trận, đào móc trong thông đạo thiết trí không ít cơ quan.

Thảm Lạc cười nhạt một tiếng, tay vung lên, một bóng người trong vòng sáng màu tím hiển hiện ra, lại là Lật Lật Nhi kia.

"Dựa theo ước định của chúng ta lúc trước, chiến đấu kế tiếp cần người giúp đỡ." Thảm Lạc từ tốn nói.

"Nơi này chính là cửa ra bí cảnh ngưng nói à? Không vấn đề, đạo cấm chế này cứ giao cho ta." Lật Lật Nhi hiểu kỳ nhìn sừng độc màu tím chung quanh, sau đó ánh mắt rơi vào trên màn sáng trắng trước mặt, gật đầu nói.

"Phá vỡ màn sáng không cần ngưng làm, cứ giao cho ta. Sau màn sáng này có không ít tu sĩ mai phục, thiết hạ một ít cơ quan cùng trận pháp cấm chế, hơi khó đối phó, ta dùng những sừng độc này xung phong trước, xem phản ứng của những người kia thế nào, sau đó đợt công thứ hai giao cho ngưng." Thẩm Lạc khoát tay áo, nói.

Lúc trước hắn cùng Lật Lật Nhi ước định, chính hắn mang nàng rời tòa bí cảnh này, nhưng trong quá trình này, Lật Lật Nhi nếu đủ khả năng phải giúp Thẩm Lạc làm một chuyện.

"Ngươi có thể xem thấu đạo cấm chế thiên khung này, quan sát được tình huống phía sau?" Lật Lật Nhi lộ vẻ kinh ngạc.

Nàng nhìn ra Thẩm Lạc tu đồng thuật, nhưng chưa từng nghĩ lại huyền diệu như thế, thậm chí ngay cả đại trận hộ cảnh Cửu Phạm bí cảnh cũng có thể nhìn thấu.

Chương 966: Thần thông đáng ngạc nhiên

"Dùng thủ đoạn khác thôi. Các hạ chớ phân tâm, trong đám tu sĩ bên ngoài có hai cao thủ Đại Thừa kỳ lĩnh đội, ngoài ra tu sĩ Xuất Khiếu kỳ, Ngưng Hồn kỳ đến hơn trăm người, người nên nghĩ làm thế nào đối phó bọn hắn đi. Yêu cầu của ta chỉ có một, xáo trộn trận thế của bọn hắn." Thâm Lạc bình tĩnh nói.

"Hắc hắc, chỉ là hai tu sĩ Đại Thừa kỳ, cứ giao cho ta." Lật Lật Nhi cười hắc hắc, nhìn rất tự tin.

Thâm Lạc thấy vậy cũng không nói nhảm nữa, lật tay tế ra Trảm Ma Kiếm, vận khởi Thuần Dương Kiếm Quyết thôi động.

Không bao lâu, Trảm Ma Kiếm toả ra kim quang huy hoàng không gì sánh được, một cỗ khí tức Thuần Dương to lớn bộc phát ra, uy năng lần nữa được kích phát.

Mà Thuần Dương Kiếm Phôi giống như trước đây tranh thủ thời gian bay ra ngoài, thu nạp thuần dương lực trên Trảm Ma Kiếm, tăng thêm uy lực bản thân.

Lật Lật Nhi lần đầu quan sát Trảm Ma Kiếm gần như vậy, trên mặt bình tĩnh, nhưng trong lòng thì kinh hãi.

Khí tức to lớn như thế, nàng chỉ cảm thụ từ trên mấy món Tiên khí, mà dù mấy món Tiên khí kia, so với thanh tàn kiếm này cũng không bằng, rốt cuộc Thâm Lạc này là ai?

Thâm Lạc không để ý đến Lật Lật Nhi bên cạnh, hai tay cầm kiếm, xe nhẹ đường quen trảm lên màn sáng trắng.

"Xoẹt" một tiếng, màn sáng bị chém ra một lỗ hổng dài hơn một trượng, sương độc màu tím chung quanh lập tức chen chúc chui ra ngoài.

Thâm Lạc lật tay lấy ra mấy tấm phù lục màu xanh, chính là Thanh Phong

Phá Chương Phù, bóp chặt lấy.

Lập tức mấy đạo gió lốc màu xanh trắng rỗng xuất hiện, cuốn sương độc chung quanh xông vào lỗ hồng màn sáng trên vách thông đạo.

Tốc độ sương độc trút ra ngoài lập tức tăng nhanh hơn gấp mười lần, trong chớp mắt tràn đầy toàn bộ vách thông đạo, càng tuôn ra hướng thông đạo động đá vôi.

Nhưng giờ phút này, phía trước thông đạo đột nhiên sáng lên một lồng ánh sáng lượn lờ linh quang dày đặc, kim quang lập lòe, vô số phật văn thượng cổ lớn chừng hạt đậu hiện lên trên vách lồng, như từng đoá từng đoá kim hoa nở rộ ra, trong lóa mắt và lộ ra cảm giác nghiêm trang.

Sương độc màu tím trùng kích trên lồng sáng màu vàng, đều bị ngăn trở, mà sương độc có lực ăn mòn cực mạnh ý đồ xâm nhập lồng sáng màu vàng, nhưng vô pháp thâm thấu nửa phần.

Thảm Lạc xa xa nhìn thấy cảnh này, không khỏi khẽ ồ lên một tiếng.

"Đây là Tu Di Kim Cương Trận! Không ngờ có thể nhìn thấy ở chỗ này." Trong mắt Lật Lật Nhi chớp động kim quang, tựa hồ cũng tu luyện một loại đồng thuật nào đó, có thể nhìn thấy tình huống cuối thông đạo.

Thảm Lạc đã thấy trên điển tịch về môn Tu Di Kim Cương Trận này, chính là pháp trận nổi danh của phật môn, nổi tiếng kiên cố, xem ra Kim Dương tông cùng Huyền Quy đảo vì bất hạnh, chịu bỏ tiền vốn cực lớn.

"Trận này kiên cố không gì sánh được, nếu những người khác ở đây, đúng là phiền phức, bất quá pháp trận này với ta lại không có bất kỳ ý nghĩa gì." Lật Lật Nhi lặng lẽ cười một tiếng, trên thân loé lên kim quang, thân thể biến mất không thấy gì nữa.

Cơ hồ đồng thời, Tu Di Kim Cương Trận bên ngoài động đá vôi đột nhiên sáng lên một đoàn kim quang, trong đó ẩn hiện một kính ảnh màu vàng, một bóng người từ bên trong bốc lên, chính là Lật Lật Nhi.

"Người nào!" Đệ tử Kim Dương tông cùng Huyền Quy đảo trong động lập tức kịp phản ứng, nhào về phía Lật Lật Nhi, các loại quang mang pháp bảo, bí thuật càng trút xuống như mưa.

Trong động đá vôi, đại hán da vàng cùng Bảo Thiện thiên sư đứng sóng vai, thấy Lật Lật Nhi, trên mặt đều hiện ra vẻ kinh ngạc.

"Không phải là nam tử trước đó, hẳn là trong bí cảnh còn có người khác?" Bảo Thiện thiên sư cau mày nói.

"Mặc kệ nàng này là ai, bắt lại trước rồi hẵng nói." Đại hán da vàng trầm giọng nói ra, tay phải vung lên.

Hai đạo kim quang tuốt tay bắn ra, chính là đôi kim bạt trước đó đã dùng, lóe lên nhanh hơn tất cả mọi người đến hai bên trái phải Lật Lật Nhi, đồng thời hóa thành hai cự bạt lớn mây trượng.

Lật Lật Nhi tựa hồ lúc này mới kịp phản ứng, thân hình bay vọt tới trước.

Nhưng hai cái cự bạt lại vượt lên trước một bước khép kín, khành một tiếng khép lại cùng nhau, đóng kín kẽ, nhốt Lật Lật Nhi ở bên trong.

"Mân Xuyên đạo hữu có đôi kim bạt này thật huyền diệu, không chỉ uy lực siêu phàm, lại còn có thể dùng giam người, bội phục." Bảo Thiện thiên sư khen.

Đại hán da vàng lộ vẻ đắc ý, đưa tay muốn triệu hồi hai kim bạt.

Nhưng hư không cách đó mười trượng loé lên kim quang, bên trong chớp động một kính ảnh màu vàng, thân ảnh Lật Lật Nhi lần nữa từ bên trong hiện ra.

"Bảo bối đúng là bảo bối tốt, đáng tiếc đối với ta vô dụng." Lật Lật Nhi cười nói.

"Cái gì!"

Đại hán da vàng kinh hãi, đôi kim bạt này là gã ngẫu nhiên đạt được một môn luyện chế pháp bảo Thượng Cổ, tốn hao tâm huyết nhiều năm khổ tâm luyện chế thành, chỉ cần giam cầm người trong đó, chưa bao giờ có ai trốn ra, nữ tử này chạy ra thế nào?

Gã đang muốn lại thôi động tiếp kim bạt, Lật Lật Nhi lại động thủ trước một bước, hai tay vung lên, bốn năm viên cầu màu hồng tuốt tay bắn ra, rơi xuống đám người phía dưới.

Ầm ầm ầm!

Những viên cầu màu hồng này bạo liệt ra, hóa thành mảng lớn sương mù màu hồng, nhanh chóng khuếch tán ra chung quanh.

Bảy, tám tên tu sĩ Kim Dương tông cùng Huyền Quy đảo gần đó đưng một cái đến sương mù, lập tức ho khan không ngừng, hô hấp khó khăn, trên thân hiện ra lâm lâm điểm phần hồng, hiển nhiên trong sương mù phần hồng kia ẩn chứa kịch độc.

Làm xong những thứ này, không đợi mọi người chung quanh đánh tới, trên thân Lật Lật Nhi loé lên kim quang, biến mất tại chỗ, xuất hiện cách đó hơn mười trượng, đưa tay lại ném ra mấy viên cầu màu lam, tuôn ra một mảnh sương độc màu lam, lại hạ độc thêm mấy người.

"Đáng chết!" Đại hán da vàng cuồng nộ rống to, tay ném mạnh kim bạt ra. Bảo Thiện thiên sư phía dưới cũng tê ra Lang Nha bồng, ô một tiếng đánh tới.

Trong động đá vôi thanh âm "Ô ô" đại tác, sáng lên hai toà cấm chế pháp trận, vô số đất cát màu vàng cùng phong bạo màu xanh từ trong pháp trận bắn ra, phô thiên cái địa cuốn về phía Lật Lật Nhi.

Trong động đá vôi, không gian có hạn, phạm vi công kích của hai toà pháp trận lại rất rộng, Lật Lật Nhi căn bản trốn tránh không kịp, rất nhanh liền bị đất cát cùng phong bạo đánh trúng.

Bất quá kim kính truyền tông của Lật Lật Nhi huyền diệu không gì sánh được, căn bản không bị ảnh hưởng, công kích đến, lập tức truyền tông đến nơi khác, phảng phất quý ảnh thoáng hiện khắp nơi trong động, không ngừng ném ra từng khóa yên cầu kịch độc. Quân tu trong động rất nhanh triệt để đại loạn.

Trong không gian Thiên Sách, Thảm Lạc đứng lẳng lẳng nơi đó, thông qua Minh Mục Cổ quan sát tình huống trong động đá vôi.

"Không ngờ Lật Lật Nhi lại có thần thông truyền tông bực này, bất quá truyền tông nhanh như vậy, hẳn không phải chỉ vịn vịn dựa vào Kim Kính Lưu Ly Phù kia chứ." Nguyên Khâu đứng bên cạnh hẳn, nhin không được khen.

"Có thể nàng mang theo một loại pháp bảo thần bí nào đó." Thẩm Lạc như suy nghĩ gì, nói.

"Ta không rõ, Thẩm đạo hữu người có thần thông Át Mộc Tiên Độn, muốn rời khỏi nơi này, những người bên ngoài căn bản ngăn không được người, làm gì phải phức tạp đến như vậy?" Bạch Tiêu Thiên cũng đứng ở một bên, không giải thích được hỏi.

Nguyên Khâu cũng nhìn về phía Thẩm Lạc, hiển nhiên không rõ ý đồ Thẩm Lạc.

"Muốn rời khỏi nơi này tự nhiên dễ dàng, bất quá trước khi đi, có chuyện ta muốn hiểu rõ." Thẩm Lạc nói, bấm niệm pháp quyết điểm một cái.

Trước Tu Di Kim Cương Trận loé lên kim quang, một thanh tàn kiếm tản mát ra kim quang trùng thiên trống rỗng xuất hiện, hung hăng trảm lên một góc pháp trận.

"Ầm" một tiếng vang thật lớn, thông đạo phụ cận nhoáng một cái như bị địa chấn mãnh liệt, lông ánh sáng màu vàng cũng kịch liệt run rẩy theo, nhưng không vỡ ra.

Chương 967: Phá băng

"Thật đúng là pháp trận nổi danh kiên cố, ngay cả Trảm Ma Kiếm cũng không phá nổi." Thân ảnh Thẩm Lạc hiện lên bên lồng ánh sáng, thì thào tán thưởng một tiếng, đưa tay thu hồi Trảm Ma Kiếm.

Sau đó hắn nhanh chóng tụng niệm chú ngữ, toàn thân đại phóng lục quang, người nhoáng lên biến mất tại chỗ.

Ngay lối đi bên ngoài động đá vôi hiện lên lục quang, thân ảnh Thẩm Lạc hiển hiện ra, kiếm quang màu đỏ dưới thân dâng lên, cả người nhanh chóng phi độn ra ngoài.

"Tặc tử! Chạy đâu!" Đại hán da vàng đang ở gần cửa hang, ánh mắt sáng lên, lập tức bỏ qua đám người trong động, đuổi theo.

Bảo Thiện thiên sư từ xa nhìn thấy cảnh này, lập tức cũng đuổi theo, nhưng vừa bay đến lối ra động đá vôi, phía trước liền hiện lên kim quang, thân ảnh Lật Lật Nhi hiển hiện ra, hai tay huyền hóa ra từng đạo tàn ảnh.

"Mạn Thiên Hoa Vũ!"

Các loại ám khí từ trong tay nàng bắn ra, phía trên bồi các loại kịch độc, hình thành một dòng lũ đủ mọi màu sắc, mang theo tiếng gió kịch liệt, giống như quỷ gào đáng sợ, phô thiên cái địa chụp vào Bảo Thiện thiên sư.

Bảo Thiện thiên sư kinh ngạc, vội vàng dừng lại, Lang Nha bỗng trong tay chỉ về phía trước, trước người xuất hiện một vòng bảo hộ màu vàng.

Liên tiếp tiếng "Đinh linh leng keng" giòn vang, những ám khí kia đánh vào trên vòng bảo hộ, tóe lên đốm đốm linh quang màu vàng.

Những ám khí này có uy lực mạnh kinh người, có ám khí đâm sâu vào vòng bảo hộ vài tấc, vòng bảo hộ màu vàng run lên không ngừng, linh quang mặt ngoài nhanh chóng giảm đi, cả người lão bị chấn động không ngừng lui ra sau.

Sắc mặt Bảo Thiện thiên sư khó coi, rất nhanh hừ lạnh một tiếng, trên thân đại thịnh ánh vàng, trong đó ẩn hiện một hư ảnh La Hán, vòng bảo hộ màu vàng quanh người lập tức ổn định lại.

Lão lật tay một cái, cầm Lang Nha bổng trùng điệp nện xuống mặt đất.

"Ầm ầm" một tiếng, từng vòng từng vòng sóng ánh sáng màu vàng chấn động ra, những nơi đi qua không khí kịch liệt ba động, hình thành từng luồng từng luồng phong bạo cường đại, đánh bay những ám khí kia, một phần còn bị phản chấn về.

Nhưng Lật Lật Nhi đã biến mất không thấy gì nữa, không biết đi nơi nào, mà Thảm Lạc cùng đại hán da vàng đã sớm rời đi không thấy bóng dáng.

"Đuổi theo!" Bảo Thiện thiên sư hét lớn một tiếng, vọt ra phía ngoài.

Nhưng giờ phút này, chỗ động khẩu lam quang hoa lên một cái, một bóng người hiện hiện ra, lại là Thảm Lạc.

Toàn thân hấn lóng lánh lam quang mãnh liệt, hàn khí bộc phát kinh người, trong phạm vi mấy trăm trượng gần cửa hang nước biển trong nháy mắt bị đóng băng, ngăn chặn đường đi phía trước.

Cùng lúc đó, một thanh tàn kiếm màu vàng từ trên người hấn bắn ra, nhân kiếm hợp nhất hóa thành một đạo kiếm khí dài đến trăm trượng, vô cùng sắc bén, giống như có thể cắt thiên địa ra, bổ xuống đầu Bảo Thiện thiên sư.

Bảo Thiện thiên sư thấy Thảm Lạc đột nhiên xuất hiện rất là chấn kinh, đến khi kiếm khí không lồ chém tới mới kịp phản ứng, vội huy động Lang Nha bổng ngăn cản.

Sau mấy lần kịch liệt va chạm, Lang Nha bổng của lão bị chặt ra mấy vết kiếm, bất quá đạo kiếm khí kinh thiên kia cũng bị đẩy lui.

Bảo Thiện thiên sư đưa một tay dọc ra trước người, một pháp luân màu bạc từ đầu ngón tay bay ra, trong miệng tụng niệm trện trện âm thanh chú ngữ.

Pháp luân màu bạc quay tít trên không một vòng, đột nhiên bắn ra linh quang bảy màu, hóa thành một màn sáng cực lớn, bao cả Thảm Lạc vào

trong.

Thảm Lạc không định lập tức phá giải màn sáng, mà bảm niệm pháp quyết vung lên, một huyết sắc đại phiên hiển hiện ra quanh người, trong khi huyết quang chớp động biến lớn gấp mười lần, cuốn ngược một cái bao thân thể hẳn vào trong.

Bảo Thiện thiên sư thấy Thảm Lạc phản ứng có chút kỳ quái, nhưng cũng không để ý đến, quay người quát với đám người sau lưng.

"Tất cả đệ tử Huyền Quy đảo nghe lệnh, không cần để ý tới băng cứng ở lối ra, toàn lực xuất thủ bắt lấy người này!"

Lời còn chưa dứt, lão biến đổi pháp quyết, lồng ánh sáng năm màu chung quanh càng thêm nồng đậm, một mực giam cầm tất cả phương hướng, phòng ngừa Thảm Lạc đào tẩu.

Lang Nha bỗng tuột tay bắn ra, hóa thành một đạo kim quang hùng vĩ, hung hăng đánh vào trên đại phiên.

Bảo Thiện thiên sư không biết vì sao Thảm Lạc xuất hiện ở đây, bất quá lúc trước thấy trên thân hẳn mang theo một kiện bảo vật khắc chế kịch độc bí cảnh, nếu có thể bắt hẳn tới tay, việc thăm dò bí cảnh nhất định chiếm được tiên cơ.

Huống chi Thảm Lạc từng tiến vào bí cảnh, trên thân khẳng định mang theo thu hoạch.

Nghĩ vậy, trong lòng Bảo Thiện thiên sư càng thêm hưng phấn, đưa tay tế ra một thanh giới đao màu vàng, chém tới huyết sắc đại phiên.

Mà người Huyền Quy đảo nghe vậy, đều nhào về phía Thảm Lạc, từng đạo quang mang pháp bảo oanh kích lên huyết sắc đại phiên.

Đệ tử Kim Dương tông bên cạnh âm thầm lo lắng, nhưng lúc này Mân Xuyên không có ở đây, dựa vào bọn họ căn bản không thể cạnh tranh với Bảo Thiện thiên sư.

Mấy đệ tử cầm đầu nhìn nhau một chút, nhào về phía hàn băng màu lam ở cửa động, tế lên pháp bảo đánh vào phía trên, muốn mau chóng phá vỡ những băng cứng này, thông tri Mân Xuyên tình huống nơi này.

Nhưng những băng tinh màu lam kia dị thường kiên cố, mấy người dùng pháp bảo công kích qua một lần, chỉ có thể chân vỡ băng tinh to bằng cái thớt, muốn triệt để phá vỡ cần phải qua một khắc đồng hồ.

Trong lòng sáng năm màu, lúc đầu huyết sắc đại phiến còn có thể ngăn cản đám người Bảo Thiện thiên sư công kích, nhưng liên tục bị oanh kích mấy vòng, huyết quang mặt ngoài đại phiến nhanh chóng ảm đạm đi, rất nhanh xoẹt một tiếng triệt để bạo liệt ra, hiện ra Thảm Lạc bên trong.

Gần nửa người Thảm Lạc bên trong bị bạo liệt xé nứt ra, chỉ còn lại có nửa người trên cùng một cái chân.

Bảo Thiện thiên sư thấy vậy đại hỉ, đang muốn ra tay bắt.

Nhưng khuôn mặt Thảm Lạc che kín vết thương lại lộ ra vẻ tươi cười, thân thể đột nhiên tán loạn, hóa thành rất nhiều điểm sáng màu lam tiêu tán.

Mà tàn kiếm màu vàng trong tay hắn, Thị Huyết Phiến cũng vậy, giống như bọt biển biến mất không thấy gì nữa.

"Đây là thần thông phân thân! Hồngбет rồi, trúng kέ!" Bảo Thiện thiên sư sửng sốt một chút, ảo não nói.

Những người khác cũng giật mình minh bạch, Thảm Lạc đầu tiên là phủ kín lối ra động đá vôi, lại đại chiến cùng đám người, mục đích rõ ràng là kiềm chế mọi người ở chỗ này.

Kế này kỳ thật cũng không khó nhìn thấu, chỉ là bọn họ không ngờ Thảm Lạc lúc trước lại là phân thân.

"Nhanh phá huỷ những băng cứng này, mục đích tên kia hẳn là Mân Xuyên đạo hữu, hiện tại tám thành hắn đang nguy hiểm." Bảo Thiện thiên sư vội la lên, Lang Nha bỗng cùng giới đao hóa thành hai đao kim quang, hung hăng đánh vào trên băng cứng, "Ầm ầm" một tiếng đánh sập một mảng lớn hàn băng.

Những người Huyền Quy đảo khác vội vàng theo sát phía sau, từng đạo quang mang pháp bảo đánh về phía băng cứng màu lam ở cửa vào.

...

Đại hán da vàng lúc này đang lơ lửng trên không một chỗ hải vực vô biên, chung quanh tràn ngập sương mù màu trắng, chỉ có thể nhìn ra xa mấy trượng, xa hơn không thể nhìn thấy, thần thức cũng vô pháp triển khai.

Trong sương mù màu trắng cách đó vài chục trượng, Thẩm Lạc bấm niệm pháp quyết điểm một cái, Thuần Dương Kiếm Phôi tuột tay bắn ra, lóe lên hóa thành gần trăm tia kiếm màu đỏ, gào thét đâm tới sau lưng đại hán da vàng.

Nhưng đại hán da vàng giống như bị điếc, đến khi tia kiếm bay vút đến cách người bốn năm trượng mới phát giác ra, vội cuống quýt tề ra đôi kim bặt ngăn ở phía sau.

Những tia kiếm màu đỏ kia đánh lên trên kim bặt phát ra liên tục tiếng leng keng chói tai, bất quá kim bặt cứng rắn không gì sánh được, không bị xuyên thủng, mà đại hán ở phía sau kim bặt cũng không chút bối rối.

Một tiếng thét to lớn từ đỉnh đầu rơi xuống, lại là một hư ảnh hàng ma trượng màu vàng lớn vài chục trượng, giống như long trời lở đất đánh xuống.

Lần này cũng giống như vậy, Hàng Ma Trượng cách đại hán da vàng chỉ mấy trượng mới bị phát hiện, gã bấm niệm pháp quyết điểm lên một kim bặt khác, kim bặt nhoáng một cái ngăn trên đỉnh đầu.

"Đương" một tiếng vang thật lớn, Hàng Ma Trượng bạo liệt ra, mà kim bặt chỉ lắc lư một chút, lập tức khôi phục nguyên dạng.

Không đợi đại hán da vàng thở một cái, bảy, tám chuỗi phi kiếm màu đen cùng một mảnh quang cầu màu xanh lam tràn ngập hồ quang điện từ hai phương hướng khác nhau phóng tới, công chỗ sơ hở của đại hán.

Mà tia kiếm màu đỏ bị ngăn cản trước đó cũng từ một phương hướng khác bắn nhanh đến, như mưa rơi chập xuống.

Nhưng thân hình đại hán da vàng quay tít một vòng, hai kim bặt huyền hóa ra vô số đạo tàn ảnh màu vàng, ngăn lại phi kiếm màu đen, lôi cầu màu lam, cùng tia kiếm màu đỏ.

Chương 968: Lai lịch

Thẩm Lạc nhìn một màn trước mắt, lông mày cau lại.

Nơi này cũng không phải là mặt biển, lúc trước hắn dụng kế dẫn đại hán da vàng đi, nghĩ cách dẫn gã tới chỗ động quật Kính Yêu bố trí Lương Nghi Vi Trần Trận. Không gian mặt biển này chính là do Lương Nghi Vi Trần Trận huyền hóa thành.

Bốn người Thẩm Lạc cùng Bạch Tiêu Thiên, Kính Yêu, Nguyên Khâu trốn ở chung quanh, dưới đại trận yểm hộ vây công đại hán da vàng.

Hắn vốn cho là bốn người liên thủ, lại thêm Lương Nghi Vi Trần Trận tương trợ, có thể tùy tiện bắt lại người này. Nhưng đại hán da vàng không hổ là tu sĩ Đại Thừa hậu kỳ, lấy một địch bốn, mặc dù hoàn toàn rơi xuống hạ phong, nhưng vẫn không bại.

"Tiếp tục như vậy không được, những người trong không gian động đá vôi kia không bao lâu nữa sẽ thoát ra, nhất định phải nhanh bắt giữ Mân Xuyên." Thẩm Lạc vung hai tay lên, hai đạo quang mang một kim một trắng bắn ra.

Kim quang lóe lên đã đến trước người đại hán, lại là Trảm Ma Tàn Kiếm, lẳng không chém xuống.

Đại hán da vàng tựa hồ tìm được cách ứng đối tình huống trước mắt, Trảm Ma Kiếm cách gã còn mười trượng, một cái kim bặt xoay tròn nghênh đón.

Đáng tiếc lần này đại hán da vàng lại thất sách, công tới chính là Trảm Ma Kiếm.

Chỉ nghe "Két" một tiếng, kim bặt bị chém thành hai nửa, Trảm Ma Tàn Kiếm chém xuống bả vai đại hán da vàng.

Đúng như Bảo Thiện thiên sư đoán, sở dĩ Thẩm Lạc hao phí tâm tư, lợi dụng Lật Lật Nhi đảo loạn thế cục, mục đích chính là bắt giữ Mân Xuyên

này, do có việc còn muốn hỏi, bởi vậy không hạ sát thủ với gã.

Đại hán da vàng kinh hãi, lập tức tránh sang bên cạnh, đáng tiếc lần này không thể hoàn toàn né tránh, cánh tay phải đến khuỷu tay bị chém đứt, máu tươi vẩy ra.

Vào thời khắc này, đỉnh đầu gã "Vù" một tiếng, một đạo bạch quang bay vụt tới, lại là một bình ngọc màu trắng, đập xuống giữa đầu.

Đại hán da vàng không còn dám chủ quan mảy may, lại lần nữa tránh nhanh sang bên cạnh, đồng thời nơi ngực lóe lên thêm ra một gương đồng màu vàng, hoàng mang sáng tỏ từ đó bắn ra, trong nháy mắt ngưng tụ thành một vòng bảo hộ màu vàng đất dày nửa thước, bảo vệ toàn thân gã.

Bình ngọc màu trắng đụng phải vòng bảo hộ, lập tức phịch một tiếng nổ tung, một mảnh sương độc màu tím hiện ra, bao phủ đại hán và cả vòng bảo hộ vào trong.

Kịch độc màu tím lập tức bám vào trên vòng bảo hộ, nhanh chóng ăn mòn vào trong.

Không chỉ như vậy, trong bình ngọc kia còn lặn xuống một vòng tay màu bạc, kê sát trên vòng bảo hộ, chính là Lâm Lang Hoàn.

Đại hán da vàng nhìn thấy cảnh này, lập tức giật mình, tiếp tục tránh ra xa, nhưng một cánh tay bao phủ trong tử quang đột nhiên trống rỗng xuất hiện bên cạnh vòng tay màu bạc, đặt trên màn sáng màu vàng.

Lam quang trùng thiên từ trên bàn tay nở rộ ra, một cỗ khí tức kỳ hàn bộc phát, một toà băng sơn màu lam cao mười mấy trượng trống rỗng xuất hiện, đông kết toàn bộ lồng sáng màu vàng vào trong.

Trong lồng sáng, thân thể đại hán da vàng cũng bị hàn khí ăn mòn, cỗ hàn khí kia dị thường lợi hại, cho dù tu vi của gã thâm hậu, pháp lực trong nháy mắt cũng bị đông cứng, toàn thân cứng ngắc tại đó, không thể động đậy.

Mà bàn tay kia tiếp tục đặt trên lồng sáng, lồng bàn tay đột nhiên loé lên kim quang, ngưng tụ thành một hư ảnh Thiên Sách, soạt lật ra.

Đại hán da vàng và băng sơn chung quanh lóe lên biến mất, được thu vào trong không gian Thiên Sách.

Thân ảnh Thâm Lạc lập tức hiển hiện ra, thu sương độc màu tím chung quanh vào không gian Thiên Sách, sau đó lấy ra Lâm Lang Hoàn, một lần nữa đeo trên tay.

Loại phương pháp tự thân trốn vào không gian Thiên Sách, sau đó ném Lâm Lang Hoàn tới gần địch nhân, lại từ bên trong xuất thủ đơn giản khiến người ta khó lòng phòng bị, duy nhất có chút tiếc nuối là, Lâm Lang Hoàn không thể điều khiển giống như pháp khí, nếu không sẽ càng hoàn mỹ.

Hắn rất nhanh không nghĩ thêm những thứ này nữa, bám niệm pháp quyết đình chỉ thôi động Lưỡng Nghi Vi Trần Trận. Thân ảnh Bạch Tiêu Thiên, Nguyên Khâu, Kính Yêu hiện ra.

Trước đó Thâm Lạc cũng không dùng Lưỡng Nghi Vi Trần Trận hạn chế thân thức ba người, hết thấy bọn họ đều thấy, thân sắc có chút phức tạp nhìn Thâm Lạc.

Một tu sĩ Đại Thừa hậu kỳ cứ như vậy bị tóm?

"Những người kia sắp tới, các người trốn vào không gian màu vàng trước, chờ chúng ta triệt để rời khỏi nơi này rồi lại nói." Thâm Lạc lách mình tới gần ba người, thu bọn họ vào không gian Thiên Sách, sau đó phát tay áo lên.

Một mảnh lam quang bắn ra, thu trận kỳ Lưỡng Nghi Vi Trần Trận trên mặt đất lại, thu vào trong Lâm Lang Hoàn.

Lưỡng Nghi Vi Trần Trận biến mất, trong động quật lần nữa khôi phục nguyên dạng.

Thâm Lạc đang muốn thi triển Át Mộc Tiên Độn rời đi, đột nhiên ngừng lại, một bóng người thanh tú động lòng người xuất hiện ngoài động, lại là nữ tử váy vàng.

"Là ngươi!"

Thâm Lạc trừng lớn mắt, người này trước kia đã gặp qua, chính là nữ tử váy vàng trước đó cùng bọn đại hán họ Chân gài bẫy hắn, sau lại từ trong Lưỡng Nghi Vi Trần Trận hư không tiêu thất.

"Lật Lật Nhi lúc trước là người huyền hóa ra? Còn có ở trong La Tinh thành, người đã từng ở ngoài Nhất Dược trai thăm dò ta, lúc đó điều tra chúng ta muốn đi Nữ Nhi thôn, cho nên giả mạo bộ dáng của ta bắt đi Lật Lật Nhi, để Nữ Nhi thôn đặt lực chú ý lên người của ta, còn mình thì thừa cơ chui vào trong thôn, quả nhiên giỏi tính toán." Mặc dù bề ngoài nàng này thay đổi, nhưng Thẩm Lạc vẫn nhìn ra người trước mắt chính là Lật Lật Nhi trước đó, cũng xâu chuỗi lại các sự tình khó hiểu trước đó.

"Ha ha, Thẩm đạo hữu thật đúng là ánh mắt nhạy cảm, liếc qua liền phá chân thân của ta, trước đó nhiều lần đắc tội, bắt quả chúng ta dắt tay rời bí cảnh, những chuyện này đều xóa bỏ đi." Nữ tử váy vàng nở nụ cười xinh đẹp nói.

"Cái này hiển nhiên, ta nói với người những lời này, cũng chỉ là xác nhận một chút. Nếu chuyện giữa chúng ta đã xong, các hạ còn tới chỗ này làm gì?" Thẩm Lạc thấy khuôn mặt trắng nõn như ngọc của đối phương vòng vo vài vòng, thần sắc bình hòa hỏi.

"Thẩm đạo hữu anh hùng, tiểu nữ rất là khâm phục, người ta cũng coi như nhiều lần gặp nhau, đáng tiếc từ đầu đến cuối không chính thức quen biết, cho nên tiểu nữ tới để chính thức giới thiệu mình một chút, tại hạ Kim Lưu Ly, muốn kết giao bằng hữu với đạo hữu." Nữ tử váy vàng chính đón trang phục thi lễ một cái.

"Ta không có hứng thú nói nhảm, các hạ có việc cứ nói." Thẩm Lạc hờ hững nói.

"Nghe đồn người Đại Đường phong lưu, Thẩm đạo hữu vì sao thô lỗ như vậy, đây cũng không phải là đạo đãi khách của người Đại Đường nha." Sắc mặt Kim Lưu Ly hơi trầm xuống, nhẹ nhàng gảy một chút mái tóc.

"Các hạ nếu như không có chuyện quan trọng, Thẩm mỗ xin lỗi không tiếp được." Truy binh lúc nào cũng có thể tới, Thẩm Lạc không muốn tiếp tục nói nhảm, trên thân sáng lên lục quang.

"Chờ một chút, ta nói." Kim Lưu Ly thấy vậy, thái độ lập tức mềm nhũn ra, vội vàng nói.

Lục quang trên thân Thẩm Lạc không tiếp tục gia tăng, chỉ nhìn nàng này.

"Ta tìm đến Thẩm đạo hữu, là muốn mời người giúp một chút." Kim Lưu

Ly nói, từ trên thân lấy ra một khối mảnh vỡ lưu ly màu vàng lớn chừng bàn tay.

Thảm Lạc nhìn mảnh vỡ lưu ly, thần sắc không khỏi khẽ động.

Trên mảnh vỡ này ẩn chứa linh tính cực mạnh, cách xa cũng có thể cảm ứng được.

"Thảm đạo hữu kiến thức cao minh, chỉ sợ đã nhìn ra lai lịch bản thể nữ tử?" Kim Lưu Ly không lập tức đưa ra lời thỉnh cầu, nói đến chuyện khác.

"Khí tức các hạ đặc biệt, cũng không phải là linh vật thành tinh bình thường, mà trên người lại mang theo một tia tiên khí thượng giới. Nếu như ta đoán không sai, các hạ hẳn là đến từ Thiên giới." Thảm Lạc trầm ngâm một chút, nói.

Chương 969: Hạp tác

"Thẩm đạo hữu quả nhiên mắt sáng như đuốc, người đoán không sai, tiểu nữ xác thực đến từ Thiên giới, chính là mảnh vỡ một kiện linh vật lưu ly ở thượng giới thành tinh, bởi vì nguyên nhân nào đó mà lưu lạc đến hạ giới, lưu lạc cùng ta còn có ba mảnh vỡ Thanh Lưu Ly, Bạch Lưu Ly, Tử Lưu Ly khác. Thẩm đạo hữu thoạt nhìn là người thường xuyên hành tẩu thiên hạ, tiểu nữ một mực tìm kiếm bọn họ, đáng tiếc đến nay không có thu hoạch. Chuyện ta thỉnh cầu Thẩm đạo hữu cũng rất đơn giản, mang theo mảnh vỡ Kim Lưu Ly này trên người, ngày sau đi du lịch chú ý một chút tình huống mảnh vỡ này, nó có thể cảm ứng được khí tức ba khối mảnh vỡ lưu ly kia, nếu có phát hiện, tiểu nữ sẽ thâm tạ." Kim Lưu Ly cầm mảnh vỡ đưa tới, lần nữa thi lễ một cái.

"Việc này cũng không quá phức tạp, tìm người hỗ trợ, có rất nhiều người để lựa chọn, Kim đạo hữu vì sao lại tìm Thẩm mỗ?" Thẩm Lạc nghe xong những lời này, nhìn về phía mảnh vỡ Kim Lưu Ly trong tay, ánh mắt khẽ động hỏi.

Hắn nói lời này là thăm dò, nữ nhân trước mặt một mực vô tình hay cố ý tiếp xúc hắn, mà lại lại đến từ Thiên Đình, hắn là nhìn ra trên người hắn bí mật gì đó?

"Tìm người hỗ trợ, tự nhiên là phải tìm người thỏa đáng giúp đỡ rồi." Kim Lưu Ly cười khẽ nói, tựa hồ không phát giác được dụng ý của Thẩm Lạc.

"Vì sao ta phải giúp người chuyện này? Người ta mặc dù không phải địch nhân, nhưng cũng không phải là bằng hữu gì cả." Thẩm Lạc thăm dò không có kết quả, trực tiếp hỏi.

"Khối mảnh vỡ lưu ly này là bản mệnh nguyên khí ta biến thành, ngâm vật này trong một bát thanh thủy, ba ngày ba đêm sau có thể đạt được một bát Lưu Ly Kim Dịch, dịch này là vật liệu chính chế tác Kim Kính Lưu Ly Phù." Kim Lưu Ly khẽ cười một tiếng.

Thẩm Lạc nghe vậy, thần thức chui vào trong Lâm Lang Hoàn, dò xét ngọc

giản chế tác Kim Kính Lưu Ly Phù, phía trên ghi lại vật liệu chính là Lưu Ly Kim Dịch, về phần vật liệu phụ trợ khác cũng không quá hiếm thấy, không khó thu thập.

"Nếu Kim đạo hữu có thành ý như vậy, Thẩm mỗ nếu không đáp ứng cũng quá bất cận nhân tình rồi." Hãn lật xem một chút mảnh vỡ Kim Lưu Ly, đáp ứng.

"Vậy đa tạ Thẩm đạo hữu." Trên mặt Kim Lưu Ly cũng lộ ra vẻ tươi cười.

"Lúc ta tìm ra manh mối, làm sao báo cho các hạ?" Thẩm Lạc nghĩ tới một chuyện.

"Mảnh vỡ lưu ly này tương thông với tâm thần ta, chỉ cần người viết chữ lên trên, ta liền có thể cảm ứng được. Tiểu nữ ở tại Thiên Đình một đoạn thời gian, kiến thức coi như uyên bác, đạo hữu nếu có chuyện gì cần hỏi, cũng có thể dùng phương pháp này." Kim Lưu Ly nói.

Thẩm Lạc nghe lời này, ánh mắt sáng lên, gật gật đầu.

"Nếu Thẩm đạo hữu muốn nhanh chóng rời đi, vậy tiểu nữ không quấy rầy nữa." Chuyện đã xong, Kim Lưu Ly quay người muốn rời đi.

"Chờ một chút, người biến thành Lật Lật Nhi chui vào Nữ Nhi thôn, vậy Lật Lật Nhi chân chính ở nơi nào?" Thẩm Lạc đột nhiên gọi Kim Lưu Ly lại.

"Không ngờ tâm địa Thẩm đạo hữu thiện lương như vậy, Nữ Nhi thôn kia giam người nhiều ngày, đến lúc này người còn nể tình người trong thôn." Kim Lưu Ly kinh ngạc nhìn Thẩm Lạc một chút, cười ha hả nói.

Thẩm Lạc không nói gì, chỉ nhìn đối phương.

"Yên tâm đi, ta xuất sinh Thiên Đình, cũng không phải là những tên điên Ma tộc ưa thích giết chóc, Lật Lật Nhi hiện tại đã thoát khỏi, rất nhanh sẽ trở về Nữ Nhi thôn." Kim Lưu Ly nói.

Thẩm Lạc gật gật đầu, vận chuyển Át Mộc Tiên Độn, cả người rất nhanh dung nhập vào một mảnh lục quang tiêu thất không thấy.

Vào thời khắc này, một trận thanh âm độn quang gào thét từ đằng xa ầm ầm

truyền đến, Kim Lưu Ly nhìn lại nơi đó, trên thân sáng lên kim quang, một đạo kính ảnh hiện lên, thân ảnh của nàng cũng biến mất không thấy.

...

Mặt biển nơi nào đó, một đoàn lục quang đột nhiên xuất hiện, sau đó khuếch tán ra chung quanh, hình thành một pháp trận màu xanh lá, thân ảnh Thẩm Lạc từ bên trong nổi lên.

Hắn nhìn thoáng qua chung quanh, không chân chờ chút nào, té ra Thuần Dương Kiếm Phôi bỏ chạy đi xa.

Một mực phi độn mấy trăm dặm, hắn mới ngừng lại, lần nữa chui vào đáy biển, ẩn núp tại một chỗ kín, sau đó tiến vào không gian Thiên Sách

Không gian nơi nào đó của Thiên Sách, một toà băng sơn màu lam cao mười mấy trượng lẳng lẳng đứng đó, chung quanh băng sơn là từng vòng từng vòng vàng sáng màu vàng óng, một mực giam cầm băng sơn cùng đại hán da vàng bên trong.

Thân ảnh Thẩm Lạc lóe lên xuất hiện, đánh giá đại hán bên trong một chút, bàn tay đặt trên băng sơn.

Lòng bàn tay của hắn chớp động lam quang, băng sơn to lớn nhanh chóng thu nhỏ, mấy hơi thở sau hóa thành một đoàn băng hoa màu lam dung nhập vào bàn tay của hắn.

Mà đại hán da vàng hiện ra chân thân, nhưng thân thể bị mấy vàng sáng màu vàng óng giam cầm, như cũ không thể động đậy.

"Nơi này là nơi nào? Ngươi là người nào?" Không có băng sơn, đại hán đã có thể mở miệng nói chuyện, dò xét chung quanh một chút, trầm giọng quát.

"Các hạ là tông chủ Kim Dương tông, hắn là một người thông minh, chẳng lẽ ngay cả tình thế cũng không hiểu rõ, nơi này không có phần cho ngươi nói chuyện." Thẩm Lạc cười lạnh nói.

"Con trai ta là người đánh chết à? Dám can đảm giết thiếu chủ Kim Dương tông ta, bây giờ lại bắt ta ở chỗ này, lá gan các hạ rất lớn đó. Kim Dương tông ta mặc dù không lớn, nhưng phía sau có thể lực lớn Đông Thắng Thần

Châu làm chỗ dựa, ta đã thông tri cho bọn họ chạy tới, xin khuyên các hạ một câu, thông minh thì tranh thủ thời gian thả ta ra, nếu không ngươi sẽ bị thể lực to lớn kia truy sát đến chết!" Biểu hiện trên mặt đại hán da vàng cứng lại, nhưng rất nhanh lại cười lạnh.

"Xem ra các hạ chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, nếu thế, ta cũng không có gì nói cùng ngươi, trực tiếp câu thông cùng thần hồn của ngươi đi." Thâm Lạc làm biếng nói nhảm, hai mắt đại phóng thanh quang, đã vận hành lên Huyền Âm Mê Đồng, thử điều khiển thần hồn đại hán da vàng.

"Ngươi..." Đại hán da vàng kinh sợ lên tiếng, nhưng thần sắc rất nhanh bắt đầu mờ lung, nhưng lại không hoàn toàn mất hẳn, ra sức phản kháng, Huyền Âm Mê Đồng vậy mà không thể điều khiển người này.

Thâm Lạc cau mày lại, toàn lực vận chuyển Huyền Âm Mê Đồng, lại lật tay lấy ra một vật, chính là Lưỡng Nghi Vi Trần Phù, lấy huyền lực ẩn chứa bên trong tăng cường uy lực Huyền Âm Mê Đồng.

Nhưng đại hán da vàng không hổ là tu sĩ Đại Thừa hậu kỳ, thần hồn kiên cố không gì sánh được, mặc dù có Lưỡng Nghi Vi Trần Phù gia tăng uy lực, vẫn không thể hoàn toàn điều khiển thần hồn người này.

Hắn mấy lần cưỡng ép điều khiển, nhưng mỗi lần đều kém một chút.

"Huyền Âm Mê Đồng mặc dù huyền diệu, đáng tiếc tu vi của ta chỉ có Xuất Khiêu hậu kỳ, lực lượng thần hồn quá yếu ớt, không thể phát huy uy lực của nó." Thâm Lạc thở dài, trên trán chảy ra một tầng mồ hôi mịn.

Huyền Âm Mê Đồng có phần hao tổn pháp lực, sử dụng lâu như vậy, hắn cũng tiêu hao rất lớn.

Hắn cũng không tiếp tục ráng chống đỡ, cong ngón tay búng ra.

Một đạo kiếm khí tuốt tay bắn ra, phù một tiếng, xuyên thủng đan điền đại hán da vàng.

Đại hán lập tức khí tán công tiêu, ngổ liệt trên mặt đất.

Không chỉ như vậy, bên cạnh Thâm Lạc chớp động kim quang, thân ảnh Nguyên Khâu nổi lên.

Nguyên Khâu nhìn Thẩm Lạc cùng đại hán da vàng một chút, lập tức tay vung lên.

Bảy, tám con hồ điệp màu hồng phấn bắn ra, vây quanh đại hán da vàng bay múa, cánh bướm nhanh chóng chớp động.

Lân phấn màu hồng nhẹ nhàng rơi xuống, bao phủ lại thân thể đại hán da vàng, chui vào mũi miệng gã.

Lực lượng thần hồn căng cứng trong đầu đại hán lập tức trở nên hỗn loạn, pháp lực đã mất hết, khả năng chống cự Huyền Âm Mê Đòng cũng suy yếu theo.

Thẩm Lạc vội vàng thừa lúc vắng mà vào, bắt lấy thần hồn đối phương, rút huyền lực Huyền Âm Mê Đòng vào trong đó.

Trên mặt đại hán da vàng vùng vẫy mấy lần, rất nhanh triệt để trở nên ngây dại.

Chương 970: Liễu Phi Yên

"Cuối cùng đã thành, đa tạ ngươi, Nguyên Khâu đạo hữu." Thẩm Lạc nhẹ nhàng thở ra, nói cảm tạ.

"Lân phần của những Cuồng Loạn Phần Điệp này chỉ có hiệu quả nửa khắc đồng hồ, Thẩm đạo hữu nếu muốn hỏi điều gì, tốt nhất nhanh lên, qua thời gian này thần hồn hắc chẳng mấy chốc sẽ khôi phục lại." Nguyên Khâu nói.

Thẩm Lạc gật gật đầu, phát tay đưa Nguyên Khâu rời đi, điều khiển thần hồn đại hán da vàng, bắt đầu đặt câu hỏi.

"Viên Vạn Độc Châu trên thân nhi tử là ngươi cho hắc?"

"Là... Ta đưa cho hắc dùng để hộ thân, mang theo châu này, có thể hóa giải vạn độc..." Lời nói đại hán da vàng khô khan.

"Châu này ngươi lấy được ở đâu? Có biết lai lịch nó không?" Ánh mắt Thẩm Lạc ngưng tụ, tiếp tục hỏi.

"Nhiều năm trước, ta liên hợp với mấy vị đạo hữu Đông Thắng Thần Châu... Thiết kế phục sát một tên tu sĩ Đại Thừa... Đạt được châu này từ hắc. Sau này điều tra, ta mới phát hiện Vạn Độc Châu là đồ vật của Nữ Nhi thôn." Đại hán da vàng tiếp tục nói.

"Người các ngươi giết, là tu sĩ Nữ Nhi thôn?" Thẩm Lạc nghe lời này, khóe mắt giương lên, vội vàng truy vấn.

"Không biết... Người kia là nam tử, hắc là không phải..." Ngữ khí đại hán da vàng không chút chập chùng nói.

Thẩm Lạc hơi nhướng mày, hắc vốn cho rằng Vạn Độc Châu này là đại hán da vàng đoạt từ người Nữ Nhi thôn, thế lực đứng sau Kim Dương tông đối nghịch với Nữ Nhi thôn, hiện tại xem ra không phải như vậy.

"Ngươi mới vừa nói, Kim Dương tông có quan hệ với thế lực lớn của Đông

Thắng Thần Châu, chuyện này là thật?" Hấn trầm ngâm một chút lại hỏi.

"Đó là ta nói bậy, mấy năm nay ta vẫn muốn đầu nhập vào, đáng tiếc những người kia vẫn không tiếp nhận." Đại hán da vàng nói.

"Thì ra là vậy." Thảm Lạc cười ha ha, yên lòng.

Hấn lại hỏi mấy vấn đề liên quan đến Nữ Nhi thôn, nhưng đại hán da vàng biết rất ít về Nữ Nhi thôn, chỉ nghe nói qua Cửu Phạm bí cảnh, cùng không ít linh vật sinh trưởng bên trong.

Thảm Lạc có chút thất vọng, lại hỏi mấy câu liên quan đến La Tinh quần đảo, nghe ngóng một chút tin tức bí ẩn mà thường nhân không biết, sau đó một chưởng vỗ lên đầu đại hán da vàng.

"Ầm" một tiếng, đầu đại hán bạo liệt ra, thần hồn cũng bị chấn vỡ, hóa thành từng luồng từng luồng âm phong cường đại phiêu tán.

Tiếng thét vang lên, Quỷ Tướng từ túi càn khôn bay ra, há miệng hút vào.

Âm phong tứ tán lập tức hội tụ tới, bị Quỷ Tướng nuốt vào thể nội.

"Thần hồn tu sĩ này rất cường đại, cứ như vậy phiêu tán thật là đáng tiếc." Làm xong những thứ này, Quỷ Tướng mới nhớ ra chính mình tự tiện hành động, không được Thảm Lạc cho phép, có chút ngượng ngùng nói.

"Không sao, ngày sau ta đánh giết địch nhân, thần hồn lan ra người cũng có thể đi ra hấp thu hết." Thảm Lạc khoát tay áo, cũng không thêm để ý.

"Đa tạ chủ nhân." Quỷ Tướng đại hỉ, thi lễ với Thảm Lạc một cái, bay trở về trong túi càn khôn.

Thảm Lạc nhìn thi thể đại hán da vàng, đưa tay vẫy, một vòng tay trĩu vật bay tới, rơi vào trong tay hấn.

Thần thức hấn chui vào trong đó, hô hấp không khỏi dồn dập một chút.

Đại hán da vàng không hổ là tông chủ Kim Dương tông, xuất thân giàu có không gì sánh được, vền vền tiên ngọc đã có bốn, năm vạn, linh tài trân quý khác càng thêm đông đảo.

"Lại có Tam Tinh Thạch cùng Tử Lô Hoa, lần trước luyện chế Khôn Thổ Dẫn Lô Phù, Phượng Hoàng Vĩ còn thừa lại không ít, lần này không cần hao tâm tốn sức đi thu thập tài liệu chính, rất nhanh có thể luyện chế Khôn Thổ Dẫn Lô Phù rồi." Thảm Lạc mơ hồ xem xét, đã tìm được hai loại linh tài hữu dụng, lập tức đại hỉ, sau đó tiếp tục xem xét vòng tay trữ vật.

Trừ mấy thứ kia ra, trong vòng tay trữ vật còn có mấy món pháp bảo, phẩm chất cũng không tính là thấp, bất quá thuộc tính không tương xứng với công pháp của đại hán da vàng, cho nên lúc trước chiến đấu gã không lấy ra sử dụng.

Ánh mắt của hắn đột nhiên dừng lại, tay khẽ vẫy, trước người loé lên lam quang, một thanh Tam Kích Xoa màu lam hiển hiện ra.

Thảm Lạc nắm chặt Tam Kích Xoa, vận khởi pháp lực rót vào trong đó, trên Tam Kích Xoa lập tức toả ra lam quang sáng tỏ.

Tay hắn hất lên, ba đạo lam quang sắc bén như tia kiếm từ đầu xoa bắn ra, trầm lên không gian kim quang phụ cận xung quanh.

"Xoẹt" một tiếng, kim quang chung quanh bị chém ra ba vết nứt vừa dài lại sâu, một hồi lâu mới lấp đầy như lúc ban đầu.

Thảm Lạc khẽ gật đầu, bởi vì Thiên Sách ảnh hưởng, không gian kim quang này dị thường cứng cõi, thanh Tam Kích Xoa này tùy ý một kích đã có thể đạt tới hiệu quả này, đủ thấy lực công kích của nó cường đại.

Hắn cong ngón búng ra, một đám lửa rơi vào thi thể đại hán da vàng, biến gã thành tro tàn, sau đó hắn bấm niệm pháp quyết dẫn một cái, thân ảnh Kính Yêu loé lên hiển hiện ra.

"Chủ nhân." Kính Yêu thi lễ với Thảm Lạc một cái.

"Chuyện đã kết thúc, tiếp theo ta dự định rời Đông Hải, ngươi có tính toán gì không? Theo ta, hay là lưu lại Đông Hải này?" Thảm Lạc hỏi.

"Ta... Ta quen sinh hoạt tại Đông Hải..." Kính Yêu khẽ giật mình, sau đó cúi đầu xuống nói.

"Tốt, vậy ngươi tiếp tục lưu lại nơi này đi, có việc ta lại dùng Thông Linh Thuật triệu hoán ngươi tới." Thảm Lạc cũng không miễn cưỡng nài.

"Đa tạ chủ nhân." Kính Yêu đại hi.

"Chuyện hôm nay may nhờ có năng lực của người tương trợ, Tam Kích Xoa này là ta lấy được từ trong pháp khí trữ vật của đại hán da vàng kia, vậy tặng cho người đi, cầm lấy mà hộ thân." Thảm Lạc đưa Tam Kích Xoa tới.

Kính Yêu không ngờ được ban thưởng, cảm ứng một chút Tam Kích Xoa, lập tức phát giác bảo vật này bất phàm, vội vàng đại hỉ bái tạ, ôm Tam Kích Xoa vào lòng ngực yêu quý không gì sánh được.

Yêu tộc không giỏi luyện khí, một số vũ khí yêu vật đều là tìm được vật liệu từ đáy biển, sau dùng yêu hỏa đơn giản luyện chế thành vũ khí, qua nhiều năm lấy yêu lực tế luyện, dần dần tăng lên uy lực, kém xa pháp bảo tu sĩ Nhân tộc.

Thủ đoạn công kích của Kính Yêu lại khá đơn giản, bây giờ có thanh Tam Kích Xoa này, thực lực của nàng tăng lên rất nhiều.

"Cổ kính màu lam trong tay người là từ chỗ nào có được? Người là Kính Yêu, chẳng lẽ là pháp bảo trời sinh thai nghén ra?" Thảm Lạc nhìn cổ kính màu lam trong tay nàng, hỏi.

"Thê nội Kính Yêu chúng ta xác thực được thiên sinh dựng dựng ra một mặt bảo kính, bất quá mặt kính này lại không phải thuần túy do ta thai nghén ra. Mười mấy năm trước ta đạt được một chiếc gương pháp bảo từ một tu sĩ Nhân tộc, dung nhập bản mệnh bảo kính mình vào trong đó, luyện chế thành tâm gương này." Kính Yêu nhẹ nhàng sờ lên bảo kính màu lam, lắc đầu nói.

Thảm Lạc nghe những lời này, ánh mắt khẽ động.

Hắn là tấm gương này, thật sự là bản mệnh pháp bảo của tử tử Lâm Tâm Nguyệt kia? Bất quá Lâm Tâm Nguyệt kia chính là hồ yêu, tử tử của nàng hẳn là Yêu tộc mới đúng.

"Người có biết người kia tên gọi là gì không? Lai lịch ra sao?" Hắn im lặng một chút rồi hỏi.

"Người kia là nữ tử, kêu là Liễu Phi Yến thì phải, về phần lai lịch, ta cũng

không biết. Ngày đó ta tu luyện dưới đáy biển, Liễu Phi Yên kia cùng một nam tử Nhân tộc khác tranh đấu đến phụ cận, nam tử kia hèn hạ vô sỉ, đánh không lại Liễu Phi Yên liền dụng kế ám toán. Ta thấy bất mãn, liền giúp Liễu Phi Yên kia một tay, nàng vì báo ân, tặng một tấm gương màu trắng cho ta, nói là có thể giúp ta tu hành." Kính Yêu đơn giản kể lại lai lịch tấm gương.

"Liễu Phi Yên? Chỉ khác một chữ với Liễu Phi Tự, hẳn nàng là tu sĩ Nữ Nhi thôn rồi?" Thâm Lạc sờ lên cằm, âm thầm suy đoán.

"Liễu Phi Yên kia có phải am hiểu sử dụng ám khí cùng kịch độc không?" Hắc lại hỏi.

"Không sai, nàng sử dụng song hoàn cùng ám khí phi châm, phi thường lợi hại, chủ nhân ngài biết nàng sao?" Kính Yêu lập tức gạt đầu, sau đó hỏi.

"Kẻ giao thủ ở đâu? Sử dụng pháp bảo gì? Có đặc điểm gì đặc biệt không?" Thâm Lạc không trả lời, tiếp tục hỏi.

"Người kia ngược lại không có gì đặc biệt, ta chỉ nhớ hẳn dùng một thanh phi kiếm Thổ thuộc tính, Ngũ Hành thuật pháp phi thường lợi hại." Kính Yêu nhớ lại một chút, nói như thế.

Chương 971: Thương biệt ly

"Tốt, ta biết rồi, liên quan tới việc này, người đừng kể lại cho bất luận người nào." Thảm Lạc im lặng một lát, chậm rãi nói.

"Vâng, chủ nhân yên tâm." Kính Yêu nhìn thấy thần sắc Thảm Lạc ngưng trọng, vội vàng đáp ứng.

Tiếp theo Thảm Lạc không hỏi gì nữa, phát tay đưa Kính Yêu ra ngoài, tiếp tục bay tới phía trước, rất mau đến một chỗ không gian Thiên Sách khác.

Một cái lồng giam màu vàng lẳng lẳng ở chỗ này, Lâm Tâm Nguyệt vẫn bị giam ở trong đó.

Bạch Tiêu Thiên đang bên cạnh lồng giam, đang cố gắng nói gì đó với Lâm Tâm Nguyệt, nhưng Lâm Tâm Nguyệt vẫn hờ hững lạnh lẽo.

Thảm Lạc nhìn thấy cảnh này, âm thầm lắc đầu, hẳn mặc dù cũng không có kinh nghiệm theo đuổi nữ tử, thế nhưng nhìn thấy Bạch Tiêu Thiên một mực nịnh nọt như vậy, biết chỉ hoàn toàn phản tác dụng.

"Thảm Lạc, người định nhốt ta tới khi nào?" Nhìn thấy Thảm Lạc xuất hiện, Lâm Tâm Nguyệt lập tức đứng lên.

"Lâm cô nương nói quá lời, Thảm mỗ cũng không phải là muốn nhốt người, chỉ là lúc trước ta ở bên ngoài gặp phải địch nhân, không thể không tạm thời hạn chế một chút hành động của người. Chuyện bây giờ đã kết thúc, Lâm cô nương chỉ cần trả lời chúng ta mấy vấn đề, là có thể tự động rời đi." Thảm Lạc mỉm cười nói.

"Người muốn hỏi gì?" Lâm Tâm Nguyệt dùng ánh mắt cảnh giác nhìn Thảm Lạc.

"Lâm cô nương là đệ tử đặc ý Bàn Tơ động, theo ta được biết, Bàn Tơ động cùng Nữ Nhi thôn nhất quán giao hảo, vì sao lần này lại giúp đỡ Luyện Thân đàn, xuống tay với Nữ Nhi thôn?" Tròng mắt Thảm Lạc hơi híp lại

hỏi.

Bạch Tiêu Thiên nghe Thảm Lạc tra hỏi, cũng nhìn về phía Lâm Tâm Nguyệt.

"Ta làm sao biết, tiểu nữ chỉ là một đệ tử bình thường ở Bàn Tơ động, phía trên phân phó thế nào, chúng ta chỉ có thể làm theo như vậy." Lâm Tâm Nguyệt hừ một tiếng nói.

"Chuyện này là thật? Lâm cô nương không biết sao, Thảm mỗ tu luyện một môn đồng thuật, có thể thông qua ánh mắt phán đoán đối phương có nói dối hay không, đồng thuật này còn có mấy phần hiệu quả mê hồn, có thể khiến người ta thô lộ bí mật trong lòng. Người ta chính là chỗ quen biết cũ, ta không muốn triển khai phép thuật này với người, nhưng cũng hi vọng người đừng bức ta sử dụng môn đồng thuật này." Hai mắt Thảm Lạc biến thành màu xanh, bên trong xuất hiện một vòng xoáy màu xanh nhanh chóng chuyển động, nhìn một chút liền cảm giác trời đất quay cuồng, phảng phất có thể hấp thu thần hồn người vào.

Thần sắc Lâm Tâm Nguyệt cứng đờ, im lặng một chút rồi nói: "Ta từng nghe các trưởng lão trong động nói, Luyện Thân đàn tụa hồ từng có một giao dịch với Bạch tổ sư bản môn, dùng một kiện trọng bảo đổi lấy kết minh với Bàn Tơ động."

"Trọng bảo? Là bảo vật gì?" Thảm Lạc vội vàng hỏi.

"Việc này chính là tuyệt mật bản môn, không phải thân phận như ta có thể biết được." Lâm Tâm Nguyệt mở hai tay ra, thản nhiên nói.

Thảm Lạc im lặng một chút, nhìn về phía Bạch Tiêu Thiên, nói: "Bạch huynh, người có gì muốn hỏi nàng không?"

Bạch Tiêu Thiên bị Thảm Lạc hỏi khế giật mình, chân chờ một chút rồi nhìn về phía Lâm Tâm Nguyệt: "Lâm cô nương, tâm ý Bạch mỗ, trong khoảng thời gian này hẳn là nàng cũng đã hiểu, Bạch mỗ không có chút cơ hội nào sao?"

"Người là tu sĩ Nhân tộc, ta là Yêu tộc, nhân yêu khác đường, chúng ta không thể nào. Bạch đạo hữu không cần lãng phí thời gian ở chỗ ta." Lâm Tâm Nguyệt không chân chờ chút nào, lắc đầu nói.

Bạch Tiêu Thiên há to miệng, thần sắc âm đạm thờ dài một cái.

Thẩm Lạc thấy vậy cũng thờ dài, bầm niệm pháp quyết tán đi lồng giam quanh người Lâm Tâm Nguyệt.

"Hiện tại ta rơi vào tay các hạ, các hạ dự định xử trí ta thế nào?" Lâm Tâm Nguyệt khôi phục tự do, nhưng cũng không có ý định thoát đi, nhìn về phía Thẩm Lạc.

"Bạch huynh, ngươi cảm thấy thế nào?" Thẩm Lạc nhìn về phía Bạch Tiêu Thiên.

"Thả nàng đi." Bạch Tiêu Thiên im lặng một chút, mở miệng nói.

Lâm Tâm Nguyệt nghe vậy, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, nhưng cũng không nói gì thêm.

Thẩm Lạc nghe vậy mỉm cười, bầm niệm pháp quyết vung lên, thân hình ba người rời khỏi không gian Thiên Sách, xuất hiện ở một chỗ rãnh biển.

"Thẩm Lạc, chuyện cỗ kính màu lam kia, ngươi đã hỏi giúp ta chưa?" Lâm Tâm Nguyệt thấy đã rời khỏi không gian màu vàng kia, đáy lòng buông lỏng, sau đó hỏi.

"Đã hỏi, chiếc cỗ kính kia là linh thú ta đạt được từ một tu sĩ Nhân tộc..." Thẩm Lạc kể lại đơn giản chuyện Kính Yêu nói trước đó, bắt quá giấu đi cái tên Liễu Phi Yến này.

"Sự tình khác, linh thú ta cũng không nhớ rõ lắm, bắt quá ta đã để nàng đi điều tra, nói không chừng có thể phát hiện vài thứ." Cuối cùng Thẩm Lạc nói.

Lâm Tâm Nguyệt này chính là đệ tử Bàn Tơ động, lại phi thường quan tâm tỷ tỷ, Thẩm Lạc tự nhiên muốn lưu lại thủ đoạn, ngày sau có lẽ từ nơi đó trao đổi đến một ít tin tức trọng yếu.

"Đa tạ Thẩm đạo hữu, ngày sau nếu ngươi tra được cái gì, hãy dùng vật này báo cho tiểu nữ, tại hạ tất nhiên sẽ có thâm tạ khác." Lâm Tâm Nguyệt im lặng một chút, lấy ra một trận bàn truyền âm đưa tới.

"Trước đó ngươi ta mặc dù có chút mâu thuẫn, bắt quá chỉ cần Lâm cô

nương không làm đồng bọn Ma tộc, chúng ta vẫn có thể là bạn không phải là địch." Thâm Lạc tiếp nhận trận bàn truyền âm, mỉm cười nói.

Lâm Tâm Nguyệt nhẹ gật đầu, hơi chấp tay với hai người, hóa thành một đạo độn quang màu bạc bay đi.

Bạch Tiêu Thiên đưa mắt nhìn thân hình Lâm Tâm Nguyệt bay đi, dần dần biến thành điểm sáng màu bạc cuối chân trời, ánh mắt vẫn không muốn dời đi.

"Từ nơi sâu xa tự có thiên định, nếu các ngươi hữu duyên, ngày khác chưa hẳn sẽ không gặp lại." Thâm Lạc đưa tay vỗ vỗ vai Bạch Tiêu Thiên, nói như thế.

Bạch Tiêu Thiên nghe lời này nhưng không nói gì, cho đến khi điểm ngân quang kia tan biến cuối chân trời, y mới lưu luyến không rời thu hồi ánh mắt rồi thở dài một hơi, nói.

"Đi thôi."

...

Trên không một mảnh hải vực bát ngát, Thâm Lạc cùng Bạch Tiêu Thiên không chế phi thuyền bay dưới tầng trời thấp, mang theo khí lưu lưu trên mặt biển một đạo duệ ngân thật dài.

"Thâm Lạc, hiện tại thế nào? Về Trường An hay là..." Bạch Tiêu Thiên đứng ở phía trước, rầu rĩ hỏi.

"Nói chuyện hữu khí vô lực, làm sao vậy? Vẫn không nỡ chia tay vị Hồ mỹ nhân kia sao?" Thâm Lạc thấy thế, không khỏi bật cười nói.

"Không có... Chỉ là không ngờ, lại có nhiều người bị Luyện Thân đàn mê hoặc như vậy." Bạch Tiêu Thiên thở dài.

"Tu đạo thành tiên quá khó khăn, Luyện Thân đàn nói có thể tìm ra một đường tắt, thử hỏi người tu đạo có mấy ai mà không động tâm? Chỉ là liên lụy đến Ma tộc, sự tình thực sự có chút phức tạp." Thâm Lạc lộ vẻ nghiêm túc, chậm rãi nói.

"Trước không quan tâm những chuyện đó, chúng ta đi lâu như vậy, cũng

nên về Trường An rồi. Hết thầy phát sinh nơi này, cũng phải bấm báo tông môn cùng quan phủ mới được." Bạch Tiêu Thiên trầm ngâm nói.

"Đúng thế, ha ha, trên đường tiếp theo phải vất vả ngươi không chế phi thuyền rồi, gần đây ta có chút minh ngộ, ần ần có thể cảm nhận được bình cảnh Xuất Khiếu đỉnh phong." Thảm Lạc cười hì hì nói.

"Không phải chứ, lần trước ngươi đột phá hậu kỳ đến bây giờ đã bao lâu? Thảm Lạc, ngươi thành thật nói ta nghe, có phải vụng trộm học tà ma môn đạo gì của Luyện Thân đàn rồi không?" Bạch Tiêu Thiên nghe vậy, nhin không được quay đầu lại hỏi.

"Bị ngươi nhìn ra rồi?" Thảm Lạc ra vẻ kinh ngạc nói.

"Đùa thôi, trước kia thật không nhìn ra, tư chất của ngươi lại tốt như vậy." Bạch Tiêu Thiên nhếch miệng, nói.

Thảm Lạc cười cười, không trả lời, bắt đầu nhắm mắt khoanh chân tu luyện.

Chương 972: Hậu sinh khả ứ

Thời gian nhoáng một cái, đã qua hơn nửa năm.

Trong một toà biệt uyển Đại Đường quan phủ, một tầng màn ánh sáng màu vàng bao phủ tứ phương, tạo thành một tòa Kim Quang đại trận hình vuông, vây cả tòa đại điện và tiểu viện vào bên trong.

Bốn góc tiểu viện có một cây cột đá cao cỡ nửa người dựng thẳng, phía trên khắc rõ phù văn phức tạp, giờ phút này tất cả đều lóe lên kim quang nhàn nhạt.

Bên ngoài trận pháp, từng đạo thiên địa linh khí mát thường khó phân biệt từ bốn phương tám hướng tụ đến, thuận theo hào quang màu vàng chảy xuôi vào, cuồn dũng tới trung tâm tòa đại điện kia.

Khác với bên ngoài pháp trận gió êm sóng lặng, trong pháp trận, phía trên cung điện đã tạo thành một vòng xoáy như cái phễu, thiên địa linh khí không lộ từ bên ngoài pháp trận điên cuồng cuốn tới, không ngừng tụ hợp vào.

Trong đại điện, Thẩm Lạc khoanh chân ngồi trên bồ đoàn, tất cả vật phẩm xung quanh đều được thu dọn trống không, chỉ có một gốc Thanh Liên treo ở trước người.

Giờ phút này, quanh người hắn bao phủ một ngọn lửa màu vàng, mi tâm và vùng đan điền đều có một đoàn hoa diễm khác lạ, tán loạn xung quanh, tựa hồ lúc nào cũng có thể mất đi không chế, đốt cháy thân thể hắn.

Dù trong mộng, Thẩm Lạc đã hoàn thành hơn mười mấy lần dung hợp, nhưng tâm thần của hắn vẫn thập phần khẩn trương.

Khác với trong mộng có thể thử nhiều lần, trong hiện thực hắn không có cơ hội thử qua, một khi thất bại, sẽ bị Tam Nguyên hỏa đốt thành tro bụi, hết thủy thành không.

Toàn thân Thẩm Lạc căng cứng, hai mắt nhìn chăm chú phía trước, hai tay bắt đầu bấm niệm pháp quyết dẫn đạo.

Ngoài thân hắn, tầng vòng sáng màu vàng kia bắt đầu không ngừng co vào, tụ lại nơi ngực, hỏa diễm chỗ mi tâm cũng chậm rãi hạ xuống, mà đan điền trước hỏa diễm thì đảo ngược bay lên, Tam Nguyên hỏa dần dần tụ hợp lại.

Theo ba loại hỏa diễm không ngừng tới gần nhau, trước ngực Thẩm Lạc truyền đến một cỗ cảm giác nóng bỏng, vùng đan điền như có từng hồi kim châm đâm tới, mà rõ ràng nhất vẫn là thức hải, bên trong như có hỏa diễm bốc cháy lên.

Loại cảm giác này chênh lệch rất nhiều với lúc đột phá Đại Thừa kỳ trong mộng cảnh, Thẩm Lạc cũng không biết có phải vì thể chất thiên phú khác biệt hay không, dẫn đến khả năng chịu đựng Tam Nguyên hỏa này kém xa trong mộng cảnh.

"Nếu vậy, chỉ sợ chống đỡ không được đến lúc hỏa diễm dung hợp, thức hải sẽ bị đốt thủng trước." Thẩm Lạc cảm thụ biến hoá kịch liệt quanh thân, trong lòng run lên, tự lẩm bẩm.

Thiên phú chênh lệch, khiến giờ phút này hắn lo lắng bị Tam Nguyên hỏa hủy diệt.

"Mặc kệ, trước thử một chút hiệu quả Cửu Phạm Thanh Liên, nếu không được thì vận dụng Thiên Sách, hấp thu hết những ngọn lửa này, nhận phản phê là không thể tránh khỏi, nhưng dù sao cũng đỡ hơn bị thiêu chết." Thẩm Lạc thầm nghĩ.

Tâm niệm cùng một chỗ, hắn chỉ về phía trước một cái, một ngọn lửa màu vàng dưới pháp lực điều khiển, hóa thành một đạo hỏa tuyến quán quanh trên đóa Cửu Phạm Thanh Liên kia.

Tiếp theo một cái chớp mắt, trên Cửu Phạm Thanh Liên dâng lên một ngọn lửa màu vàng, vậy mà bắt đầu cháy rừng rực.

Thẩm Lạc thấy cánh mầm Cửu Phạm Thanh Liên khô héo, trong hỏa diễm hóa thành tro tàn, trong lòng kinh ngạc không gì sánh được.

"Không phải nói Cửu Phạm Thanh Liên chính là Thánh Liên Tiên giới trong truyền thuyết lưu lạc nhân gian, không chỉ ẩn chứa nguyên khí không

lồ, nhụy hoa càng có thể khiến người ta ngưng tâm tĩnh khí, có hiệu quả phụ trợ tiến giai Đại Thừa kỳ à? Sao giờ không phát huy công hiệu chút nào?"

Hắn rõ ràng nhớ kỹ, trong điển tịch ghi lại cách dùng, chính là dẫn Tam Nguyên hỏa đốt Cửu Phạm Thanh Liên, mà cũng không phải là chế được ăn vào, nhưng tình huống bây giờ... Hắn lời nói trong sách là giả.

Thẩm Lạc khóc không ra nước mắt, trước mắt ăn vào, không biết có được hay không?

Đúng lúc này, tầng tro tàn màu đen lơ lửng trước người hắn dần dần rơi xuống, trong ngọn lửa màu vàng đang thiêu đốt, bắt đầu hiện hiện điểm điểm tinh quang màu lam, một điểm, hai điểm, ba điểm... Càng ngày càng nhiều.

Theo tinh quang màu lam không ngừng hiện hiện, hư ảnh một gốc sen ở trong hư không ngưng tụ ra, ở trong tản ra trận trận quang mang nhu hòa như gợn nước, tuôn ra bốn phía.

Thẩm Lạc cảm nhận được nguồn lực lượng nhu hòa kia cuộn cuộn tới, như sóng nước vỗ bờ, mặc dù không mãnh liệt, lại kéo dài không dứt.

Thức hải của hắn được nguồn lực lượng này không ngừng cọ rửa, bên trong khô nóng bị bóng dần dần lắng lại, thần hồn của hắn cũng dần dần trở nên ổn định lại.

"Quả nhiên là linh thảo Tiên gia..." Thẩm Lạc thầm than một tiếng, vội vàng đưa tay vẫy một cái.

Gốc Cửu Phạm Thanh Liên do tinh quang ngưng tụ ra như thực bị luồng gió mát thổi qua, chậm rãi thổi tan ra, trên đó lấm tã lấm tã quang mang như tro tàn thiêu đốt, đều tuôn về hướng thân thể của hắn, cùng hoá điểm điểm lên trên thân dung hợp cùng nhau.

Chỉ một thoáng, một cỗ sinh cơ bùng bùng từ đó bắn ra.

Trong mắt Thẩm Lạc lộ ra vẻ vui mừng, hai tay bấm niệm pháp quyết, trong miệng hét to một tiếng: "Hợp."

Tiếng nói rơi xuống, ba loại hỏa điểm bỗng nhiên va chạm, quán quanh

nhau, tạo thành một hỏa cầu tròn trịa, mặc dù còn có thể nhìn ra mỗi thứ màu sắc khác nhau, còn bài xích nhau, nhưng dưới cỗ lực đạo của Thẩm Lạc đã có thể cưỡng ép đè xuống.

Song chương hần chậm rãi tương hợp, ba loại hỏa diễm bắt đầu ở trong đại hỏa cầu xoay chậm chậm, ở trong không ngừng hút vào tinh quang màu lam, bắt đầu dần dần dung hợp làm một, màu sắc cũng dần dần tương hợp.

Đột nhiên, hỏa cầu co rút lại, lúc gần sát thân thể Thẩm Lạc, trực tiếp dung nhập vào trong đó.

Ngay trong thức hải, thần hồn tiểu nhân Thẩm Lạc đột nhiên run rẩy mấy cái, "Phốc" một tiếng vỡ vụn ra, biến thành mười mấy quang cầu hơi mờ, bắt đầu dung nhập vào trong thân thể của hắn.

"Ầm ầm" một tiếng nổ vang.

Thẩm Lạc không còn biết là đang trong thức hải của hắn, hay là ngoại giới, chỉ cảm thấy hai tai vang lên một hồi tiếng rung, cái gì cũng nghe không rõ.

Sau một khắc, trên đỉnh đầu truyền đến tiếng phá toái, mảnh ngói trên nóc nhà trong nháy mắt bị thiên địa linh khí tụ đến đánh nát, một vòng xoáy linh khí thuận theo đỉnh đầu hắn đột nhiên rót vào.

"A..." Thẩm Lạc nhin không được ngửa mặt lên trời thét dài.

Ngoài đại điện, bầu trời nửa toà Trường An thành truyền đến trận trận dị hưởng, tựa như kinh lôi ban ngày, nhưng không thấy mây đen tích tụ.

Trong chốc lát, lấy âun phủ Trường An làm trung tâm, thiên địa linh khí trong gần trăm dặm đều bị xúc động.

Vô số chùm sáng linh khí màu sắc khác nhau, nhao nhao ngưng hiện trong hư không phụ cận, sau đó tụ tập đến đại điện thật nhanh, vòng xoáy linh khí khuếch trương ra mười mấy lần, ngay cả đại trận màu vàng óng cũng không che giấu được.

Lần này, trong Đại Đường quan phủ có rất nhiều người dừng bước lại, nhìn sang bên này, ngay cả không ít bách tính trong Trường An thành cũng ngửa đầu nhìn lên trời, nghi hoặc không thôi.

Trong một ngôi đại điện cách đó mấy trăm trượng, một đại hán râu quai nón dáng người khôi ngô đột nhiên vọt ra, liếc một cái lên bầu trời dị hưởng, con mắt to như chuông đồng trừng càng lớn hơn.

"Hảo tiểu tử, đột phá Đại Thừa kỳ mà thôi, sao giống độ thiên kiếp vậy?" Trình Giảo Kim khẽ than một tiếng.

Trong khi nói chuyện, gã đưa tay lấy ra một lệnh phù, trong miệng ngâm tụng một tiếng, đưa tay thả vào không trung.

Chỉ thấy lệnh phù sau khi nhập không, liền sáng lên một đạo hào quang màu vàng, rất nhiều nơi hẻm lách của Đại Đường quan phủ đều sáng lên quang mang.

Không bao lâu, một toà pháp trận có thể so với đại trận hộ tông vận chuyển lên, từ đó mở lên một màn sáng pháp trận to lớn, bao phủ toàn bộ Đại Đường quan phủ vào.

Theo tầng lưu quang trên màn sáng hiện lên, tất cả dị hưởng biến mất không thấy gì nữa, chỉ có thanh âm sấm rền kia, thật lâu không ngừng.

"Hậu sinh khả úy à..." Trình Giảo Kim phui phui tay, chấp sau lưng, quay người đi vào trong đại điện.

Chương 973: Không kính Thần Phật, kính Thiên Địa

Qua hồi lâu, tất cả dị tượng Trường An thành mới biến mất.

Trong Đại Đường quan phủ, Thẩm Lạc vẫn duy trì tư thế ngồi xếp bằng, khiếu huyết toàn thân chưa hoàn toàn khép kín, bên ngoài thân vẫn có kim quang tràn ra, cả người giống như được bảo quang bao phủ, có mấy phần tư thái Tiên Nhân.

Bất quá, theo mấy lần hấn hô hấp thổ nạp thật sâu, ánh sáng bên ngoài thân mới dần dần ảm đạm đi, mà theo quang mang tràn ra ngoài dần dần thu lại, cả người Thẩm Lạc có vẻ càng thêm thân hoa nội liễm.

Hắn thoáng thư giãn thân thể một cái, chậm rãi từ trên mặt đất đứng lên, ngửa đầu nhìn thoáng qua lỗ thủng trên đỉnh đầu, trong mắt loé lên vẻ vui thích một cái rồi biến mất.

"Rốt cuộc đã đột phá... Xem như đuổi kịp Lục Hóa Minh. Bạch Tiêu Thiên tên kia cũng không biết bị cái gì kích thích, lần trước trở về liền bế quan, không biết đã xuất quan chưa?" Thẩm Lạc âm thầm suy nghĩ, nhưng trong lòng đột nhiên có một tia cảm giác dị dạng.

"Thùng thùng..."

Trái tim của hắn, không tự chủ được nhanh chóng nhảy lên, lại có mấy phần hoảng hốt.

"Chuyện gì xảy ra?" Trong lòng Thẩm Lạc xiết chặt, chưa bao giờ có cảm giác khó hiểu như vậy.

Đúng lúc này, đột nhiên lòng hắn có cảm giác, vội quay đầu nhìn nhẵn trư vật trên tay.

Chỉ thấy một đạo quang mang từ trên nhẵn trư vật sáng lên, hắn cũng

không lấy ý niệm điều khiển, một vật lại tự động bay ra.

"Gói ngọc."

Thẩm Lạc thở nhẹ một tiếng, dị biến đột nhiên phát sinh.

Khác với ngày xưa buồn ngủ, lần này gói ngọc bay thẳng ra, mặt ngoài sáng lên một tầng quang mang tinh thần, mặt ngoài ngưng tụ ra một vòng xoáy màu trắng, ung dung xoay tròn, truyền ra trận trận lực hút mãnh liệt.

Thân thể Thẩm Lạc rung mạnh, thần hồn phảng phất trong nháy mắt thoát thể ra, tất cả ý niệm bị hút vào trong đó.

"Đây là có chuyện gì..."

Trong lòng Thẩm Lạc dâng lên một cảm giác nguy cơ khó nói nên lời, sau một khắc, liền mất đi ý thức.

...

Không biết qua quá lâu.

Đầu nnaox Thẩm Lạc hôn mê, chậm rãi mở hai mắt ra, chỉ là trước mắt vẫn mơ hồ như cũ, trong lúc mơ hồ cảm thấy bốn phía hơi khói lượn lờ, một mảnh sương mù mông lung.

"Không có thời gian..."

Trong thoáng chốc, hắn nghe được một tiếng than nhẹ, ngữ điệu bi thương, thanh âm khàn khàn, giống như không cam lòng gào thét trước khi chết.

Thẩm Lạc dùng sức dụi dụi con mắt, lông mày đột nhiên nhú một cái, bỗng nhiên xoay người ngồi lên, đề phòng nhìn bốn phía.

Không hoàn toàn là do tầm mắt, bốn bề là một mảnh sương mù mông lung, không nhìn rõ thứ gì.

"Mùi máu tanh..." Thẩm Lạc hơi nhướng mày.

Hắn ngửi thấy mùi máu tanh nồng đậm không gì sánh được, trong mùi ngai ngái tựa hồ mang theo một tia khí tức ấm áp, ngay ở phụ cận.

Hai mắt Thẩm Lạc ngưng tụ, Huyền Âm Mê Đờng nở rộ quang trạch, quét qua bốn phía.

Phía trước, trong mê chướng, xuất hiện một gốc cây cổ tùng vô cùng to lớn, vỏ cây cháy đen không gì sánh được, đã bị đốt thành than đen, trên thân cây còn có lẽ tẻ hỏa diễm chớp động, phía trên bốc lên khói mù trắng nồng.

Sau cổ tùng thụ kia, có một thang đá thật dài kéo dài hướng lên, nơi cuối tựa hồ có một tòa kiến trúc cũ kỹ.

"Đã rời Ngũ Chỉ sơn, đây là nơi nào? Vì sao có thể cảm giác được từng tia từng sợi pháp trận?" Ánh mắt Thẩm Lạc lấp lóe, trong lòng nghi hoặc.

Mê vụ bốn phía cũng không phải là sương mù đơn thuần, mà là toà pháp trận phòng hộ nào đó bị phá toái, lưu lại khí tức xen lẫn dư vị trong thiên địa nguyên khí hình thành.

"Chẳng những có thể đảo loạn thần thức, ngay cả Huyền Âm Mê Đờng cũng không thể hoàn toàn nhìn thấu, xem ra toà pháp trận này trước khi phá toái, hẳn là đại trận hộ tông có uy lực không nhỏ." Thần thức Thẩm Lạc đã sớm quét qua bốn phía.

Hắn bấm niệm pháp quyết, trong miệng ngâm khế một chữ "Cấm", trong nháy mắt ngăn chặn sóng pháp lực trên người mình, cẩn thận đi đến toà kiến trúc cũ kỹ kia, rất nhanh đi tới dưới cây cổ tùng.

Đi tới gần, hắn mới phát hiện cổ thụ đã bị liệt hỏa đốt xuyên, trong thân cây lộ ra một nửa tấm phù lục kim loại, phía trên có thể nhìn thấy hai chữ không trọn vẹn "Đại cấm".

Hiển nhiên, cây cổ tùng thụ đã xác nhận là trận xu của toà đại trận hộ tông kia.

Thẩm Lạc cảm thấy nghi hoặc, ánh mắt nhìn theo một đường thang đá lên trên, chỉ thấy sau một trăm lẻ tám bậc thang, thành linh đứng lặng một tòa ly cung đạo gia màu trắng đen.

Cửa chính ly cung tường trắng ngói đen, đại môn đóng chặt, nhìn cũng không có gì dị dạng, chỉ có đầu cửa treo một tấm biển bị nghiêng.

Ánh mắt Thẩm Lạc đảo qua tám biển, nhìn thấy ba chữ to phía trên, thần sắc không khỏi hơi đổi.

"Ngũ Trang quan..."

Trong miệng hắn ngâm khê một tiếng, thân hình như sượng khói hư hóa, ở trong hư không kéo theo một đạo tàn ảnh, trong nháy mắt xuất hiện ở trước cửa chính ly cung.

Cửa chính Ngũ Trang quan nhìn giản dị tự nhiên, so với Xuân Thu quan tốt hơn một chút, cũng không có bất luận vẻ hoa lệ hùng vĩ như đại tông vọng tộc.

Trên cửa quan đóng chặt không nhuốm bụi trần, nhìn tựa như vừa vắn lau qua, không có bất kỳ vết tích phá hư gì.

Thẩm Lạc chau mày, khoát tay, đẩy ra hai phiến cửa gỗ màu đen nặng nề.

"Kẹt kẹt."

Theo một tiếng cửa gỗ chuyển động vang lên, hai phiến cửa quan chậm rãi lui lại, mở ra.

"Kẹt."

Hình như có một trận cuồng phong cuốn qua, một mùi máu tanh nồng đậm không gì sánh được, như hồng thủy mãnh liệt tuôn ra, đánh tới trước mặt Thẩm Lạc, nhìn như vô hình không có gì, nhưng trong nháy mắt xông tới Thẩm Lạc, lại nhuốm đỏ quần áo hắn.

Thẩm Lạc không nghiêng người né tránh, cũng không vận dụng thuật pháp loại trừ, mà tùy ý để những huyết khí kia cọ rửa qua, ở bên trong hắn cảm nhận được rất nhiều khí tức quen thuộc.

"Nơi này... Xảy ra chuyện gì?"

Hai mắt Thẩm Lạc rung động, một màn trước mắt dù hắn nhìn thấy, cũng không nhìn được cảm thấy tê dại da đầu.

Trong sân đằng sau cửa quan, khắp nơi đều là thi thể tàn phá cùng thân thể đứt gãy, nằm loạn xạ, cơ hồ tất cả đại diện phía sau đều sụp đổ, trước mắt,

tất cả đều bị máu tươi nhuộm đỏ.

Trên mặt đất, nước và huyết dịch chảy xuống hỗn hợp, hóa thành một toà huyết trì tanh hôi không gì sánh được, không ít tay chân gãy nổi lênh bênh ở trên huyết thủy.

Trong đông xác chết hỗn loạn không gì sánh được, Thẩm Lạc thấy được không ít Thiên Binh mang ngân giáp, nhìn thấy rất nhiều lực sĩ cởi trần, cũng thấy một ít người Ngọc Hồ tộc.

Có lẽ bọn họ chạy trốn tới nơi này, nhưng vẫn không thể thoát khỏi vận rủi.

Toàn thân Thẩm Lạc bất giác phát lạnh, trong tâm lại có một đoàn lửa giận thiêu đốt hùng hực.

Hắn hít sâu một hơi, nắm đấm nắm chặt, từng bước một, bước qua viện đây thi hài, đi đến toà đại điện còn sót lại phía sau.

Nói còn sót lại, cung điện kia cũng đã sập một nửa, nhìn tựa hồ là bị một đầu đại yêu to lớn dùng một cước đạp xuống, trực tiếp sụp đổ nửa bên, còn sót lại một nửa kia cũng lung lay sắp đổ.

Đi vào đại điện nửa sập, hương án lễ kính thần vị vẫn còn, thậm chí phía trên lư hương còn cắm năm cây nhang màu tím đen, vẫn chưa cháy hết, thì không hay xảy ra chuyện.

Sau hương án, không nhìn thấy tượng thần sụp đổ, chỉ treo một bộ sách cổ, trên viết hai chữ "Thiên địa".

Thẩm Lạc xem như biết về vị chủ nhân Ngũ Trang quan này, chính là vị Địa Tiên Trần Nguyên Tử đại danh đỉnh đỉnh mà Nguyên đạo nhân kết bạn trong không gian Thiên Sách đã từng nhắc đến.

Cũng chỉ có đại năng như lão, mới không kính Thần Phật, kính thiên địa.

Chương 974: Thi sơn

Thẩm Lạc im lặng, vạch về hướng lư hương một cái, cây hương dài trong lò hương lập tức bị chém đứt đoạn đầu, đầu nhang sáng lên ánh lửa màu đỏ tươi, từ từ hơi khói bốc lên không trung.

Hắn đi ra đại điện, bước về hướng hậu viện, vừa đi ra khoản môn kia, cả người liền cứng ngay tại chỗ.

Trên quảng trường đá trắng cách phía trước không xa, chình chình tề tề xây lên một toà kinh quan cao cỡ nửa người, từng đầu người máu me đầm đìa xếp chồng lên nhau, khiến cho người nhìn thấy sống lưng phát lạnh.

"Hò Vương. . ."

Thẩm Lạc liếc mắt liền thấy, ngay đỉnh kinh quan đầu người kia, thành linh chính là đầu Vạn Tuế Hò Vương.

Cặp mắt của lão vẫn mở to, dù trong mắt đã không còn sinh cơ, nhưng loại khí tức oán hận kia lại ngưng tụ không tan.

"Hò Vương tiền bối. . . Ngài đang oán hận ai đây?" Thẩm Lạc thờ dãi.

Tầm mắt của hắn di chuyển, nhìn lại phía sau, nơi đó đứng lặng một gốc cổ thụ cao hơn mười trượng, thân cây đã chết héo, không còn chút nửa điểm sinh khí.

Nhân Sâm Thụ. . .

Mà giờ khắc này, trên chạc cây cổ thụ kia, từng sợi dây mây dựng thẳng, phía trên thành linh treo từng bộ thi thể.

Thẩm Lạc liếc nhìn qua, con người bỗng nhiên co rụt lại, Hồng Hải Nhi, Ngọc Diện công chúa, Ngọc nhi. . . Từng khuôn mặt quen thuộc, tất cả đều thành linh xuất hiện ở đó.

"Sao lại thế. . ."

Song quyền Thẩm Lạc nắm chặt, lông mày nhăn lại thành cục, toàn thân không ngừng run rẩy.

Hắn cảm thấy chưa từng phần nộ như thế, trong lòng sát ý ngập trời.

"Là Ma tộc, nhất định là Ma tộc, thế nhưng vì sao. . . Vì sao bọn họ bị tập kích? Chẳng lẽ. . . Xi Vưu thức tỉnh?" Trong lòng Thẩm Lạc đột nhiên nhảy lên một cái.

Hắn nhìn huyết dịch những thi thể kia còn chưa ngưng kết, còn đang rơi "Tí tách", cưỡng ép mình tỉnh táo lại.

"Không thấy Trần Nguyên Tử, cũng không thấy Ngưu Ma Vương, bọn họ còn chưa chết. . . Thế nhưng bọn họ đi nơi nào? Bọn họ còn có thể đi nơi

nào?" Thẩm Lạc tự hỏi.

Trong lòng của hắn suy nghĩ, một sợi thần niệm bay vào trong Thiên Sách. Thẩm Lạc xuyên không về hiện thực, hoàn toàn không hiểu tình huống nơi đây, chỉ có thể tiến vào không gian Thiên Sách liên hệ bọn Lôi đạo nhân.

Nhưng mà, sau nửa canh giờ, thần niệm Thẩm Lạc rời khỏi Thiên Sách, thần sắc càng trở nên ngưng trọng.

Không liên lạc được. . . Mặc kệ là Lôi đạo nhân, hay là Hoa đạo nhân, hắn không liên lạc được ai cả.

Tình huống so với hắn đoán, càng thêm hỏng bét.

Đúng lúc này, thần thức của hắn bỗng nhiên chấn động, đã nhận ra một tia khí tức không giống trước.

"Sao lại như vậy?"

Trong lòng Thẩm Lạc đột nhiên run sợ, ánh mắt lập tức dời xuống, nhìn về hướng dưới cây Nhân Sâm Thụ đã chết héo kia, ngay gần rễ cây bỗng lộ ra một đoạn châu tâm.

"Không, không thể. . ." Thẩm Lạc hoảng hốt.

Châu tâm kia, khí tức kia. . . Sẽ không sai, là nàng, là nàng sao?

Trước đó Thẩm Lạc chưa bao giờ nghĩ tới, mộng cảnh ngàn năm sau, còn có thể nhìn thấy nàng?

Châu tâm kia đúng là năm đó lần đầu hắn tiến về Phổ Đà sơn tặng nàng, Thẩm Lạc sẽ không nhìn lầm.

Lần này, tim của hắn cũng có chút luống cuống.

Thẩm Lạc vọt tới dưới cây, đào ra một mảnh bùn đất, nơi đó lộ ra một cây châu tâm và một đoạn quần áo.

Hắn cầm châu tâm lên, nắm ở trong lòng bàn tay, chần chờ thật lâu, mới dám kéo lấy đoạn quần áo kia.

Hắn sợ hãi, thậm chí không dám dùng thần niệm xem kỹ, hắn sợ dưới quần áo kia là thi thể của Nhiếp Thái Châu.

Cánh tay Thẩm Lạc cứng ngắc, chậm rãi kéo lên, một đoạn quần áo màu xanh lam bị rút ra.

Cũng may, không có thi thể.

Cổ họng Thẩm Lạc khô khát, trong lòng thở dài một hơi.

Hắn nâng. . . quần áo lên xem kỹ, phía trên dùng máu tươi viết một hàng chữ: "Nếu không phải ngươi, không cần tìm kiếm, một mình đào mệnh, nếu là ngươi. . ."

Nếu là ngươi, phía sau không còn, không viết ra, tựa hồ nàng cũng không biết, nên viết như thế nào.

Trong lòng Thẩm Lạc biết rõ, câu nói này tất nhiên là lưu lại cho hắn, chỉ là lời nói này chứa hàm nghĩa, hắn lại không hiểu.

Nếu như không phải ta, đừng tới tìm nàng, vậy nếu như là ta, bất luận thế nào cũng phải đi tìm nàng.

Thẩm Lạc im lặng thu hồi đoạn quần áo kia, lại nhìn châu trâm trong tay một chút, thu tất cả vào trong ngực.

Tầm mắt của hắn lệch đi, nhìn về phía sau. Một đám gia hỏa toàn thân tản ra ma khí màu đen, chẳng biết lúc nào lặng yên xông tới.

"Hắc hắc, quả nhiên còn có cá lọt lưới, chờ thời gian lâu như vậy, cuối cùng cũng không uổng phí, chỉ tiếc tu vi không cao." Cầm đầu là một nam tử Ma tộc có khuôn mặt xấu xí, vai khiêng đại đao chém đầu, cười lạnh nói.

Khí tức trên thân gã không yếu, là Chân Tiên trung kỳ, mà giờ khắc này Thẩm Lạc đè ép khí tức trên thân, chỉ lộ ra ngoài là Xuất Khiếu kỳ.

Mà Ma tộc đi theo sau gã, phần lớn là xuất Khiếu và Đại Thừa kỳ, xem qua liền biết, đều là loại gia hỏa chờ sau đại chiến kết thúc đi thu thập như kèn kèn linh cầu ăn đồ mục nát.

Thẩm Lạc chậm rãi đứng lên, nhìn về phía đám người kia, ánh mắt tĩnh mịch.

Thủ lĩnh ma tộc kia tựa hồ nhận ra có vẻ không thích hợp, nhưng vẫn quát lớn: "Giết hắn."

Sau một tiếng lệnh, mấy chục Ma tộc sau lưng gã nhao nhao vọt tới trước, nhào tới Thẩm Lạc.

"Điện Thương Hải."

Thẩm Lạc quát nhẹ một tiếng, mũi chân nhẹ nhàng điểm một cái, một tầng hơi nước hỗn hợp cùng một tầng khí tức cực hàn trong nháy mắt vọt mạnh tới trước.

Tựa như luồng không khí lạnh bay qua, những Ma tộc phóng tới kia đều duy trì tư thế vọt tới, bị băng phong ngưng kết ngay tại chỗ, hóa thành từng tòa băng điêu.

Thẩm Lạc từng bước một đi tới tên thủ lĩnh kia, đưa tay gõ nhẹ lên toà băng điêu Ma tộc đầu tiên.

"Rắc" một tiếng vang giòn.

Tất cả Ma tộc đông lại, đều không ngoại lệ, vỡ thành vụn băng, bị ông tay áo Thẩm Lạc cuốn qua, triệt để biến thành bột mịn.

Còn sót lại tên thủ lĩnh ma tộc kia, hai chân cũng bị đông cứng, nhưng không bị Thẩm Lạc tiện tay giết chết.

"Ngươi, ngươi. . . Ngươi là Thái Ất Chân Tiên. . ." Gã lộ vẻ hoảng sợ, làm sao cũng không ngờ sau một trận đại chiến như thế, còn có Thái Ất Chân Tiên sống, còn dám một mình đến tận đây.

Thẩm Lạc không nói nhảm với gã, thân hình trong nháy mắt đi tới trước người gã, chỉ một cái, đâm vào mi tâm của gã.

Sau một khắc, lực lượng thần niệm Thẩm Lạc không hề cố kỵ tràn vào thức hải tên thủ lĩnh Ma tộc kia, không chút kiêng kỵ dò xét bên trong.

Bất quá một lát, "Ầm" một tiếng vang trầm truyền đến.

Thức hải thủ lĩnh ma tộc, căn bản không chịu nổi thần niệm của Thái Âm Chân Tiên, trực tiếp nổ tung.

"Bỏ chạy về Địa Phủ à?" Thẩm Lạc thu tay lại, lông mày nhíu chặt, thì thào nói.

Ngẫm lại, trong lòng Thẩm Lạc hiểu rõ, Ngũ Trang quan đã coi như là một tòa pháo đài cuối cùng của Nhân tộc, nếu bị công phá, Dương gian này còn có nơi nào cho bọn họ dung thân, bỏ chạy về Minh Phủ cũng không có gì kỳ quái.

Bất quá, Thẩm Lạc còn nhớ rõ, lúc trước nhập mộng từng từng tiến vào Minh Phủ, chính ở chỗ này gặp Câu Hồn Mã Diện, đồng thời cùng bị Hắc Sơn lão yêu truy sát.

"Nếu vậy, Địa Phủ hẳn đã sớm luân hãm mới đúng, hẳn là đã đoạt lại rồi?" Trong lòng Thẩm Lạc kinh ngạc.

Bất quá, kinh ngạc thì kinh ngạc, Địa Phủ này có nên xông vào hay không? Địa Phủ, nói đến cũng coi là một phương tông môn, lấy Địa Tạng Vương Bồ Tát là tôn thượng, thu nạp các loại tu sĩ Quỷ Đạo cùng Quỷ Tiên, Chung Quỷ cùng Thập Điện Diêm Quân đều thuộc địa bàn quản lý của Quỷ Tiên. Năm đó hắn tiến vào Địa Phủ, là mộng cảnh đưa hắn vào, trước mắt hắn muốn tiến về Địa Phủ, Thẩm Lạc không biết phải xuất phát từ đâu.

Nhớ kỹ năm đó Mã Diện đã kể một chút tình huống liên quan tới Địa Phủ, nhưng nói không sâu. Lúc ấy Thẩm Lạc cũng không nghĩ tới sẽ chủ động đi Địa Phủ, lúc đó chủ yếu làm sao triệu hoán Mã Diện từ Địa Phủ ra mà thôi.

Chương 975: Hoàng Tuyên độ

Thảm Lạc hồi tưởng lại một lát, bỗng nhiên nhớ lại, ban đầu ở Tây Vực, Giang Lưu tiêu hòa thượng từng kể lại Địa Tạng Vương Bồ Tát từng phát hạ ý nguyện vĩ đại "Địa Ngục không trồng, thề không thành phật", sau vào ở Địa Phủ, độ hoá vạn quỷ Địa Ngục.

Lúc đó, nó từng nhắc, các nơi ở tứ đại Bộ Châu đều phân bố một ít bên đò tiếp dẫn vong linh đến Địa Phủ, xây ở trong các đại châu thành, chính là từng tòa miếu thành hoàng.

Mà phân bố tại thâm sơn tích dã, kêu là "Quỷ sơn môn", do Thảo Đầu Sơn Thần quản hạt, còn phân bố tại giang hà thủy vực thì do thủy phủ Thủy Thần quản hạt, xưng là "Hoàng Tuyên độ".

Nhưng vì thế gian kẻ chết ở sơn dã thì ít, kẻ chết đuối giang hà lại nhiều, cho nên quỷ sơn môn khó tìm, Hoàng Tuyên độ dễ tìm.

Thảm Lạc an táng người Ngũ Trang quan chết thảm xong, sau đó rất nhanh rời đi.

Bây giờ sơn hà phá toái, châu phủ thành trì hơi lớn trên cơ bản đều đã bị hủy diệt hầu như không còn, cho dù còn sót lại, thần miếu bên trong có quan hệ một chút với Thiên Đình và Địa Phủ cũng đã sớm bị yêu ma chiếm cứ.

Thảm Lạc không tìm kiếm miếu thành hoàng, mà đi cách Ngũ Trang quan mấy trăm dặm, tìm được một chỗ Hoàng Tuyên độ.

Nói là Hoàng Tuyên độ, trên thực tế cũng không phải là bên đò gì, mà là cửa vịnh một con sông đổi hướng.

Hắn tới chỗ này, từ xa đã thấy ven bờ sông đứng đầy lít nha lít nhít "Bóng người", nhìn sơ có chừng mấy ngàn gần vạn người.

Chưa tới gần, Thảm Lạc đã thấy ven bờ giang hà khói đen che phủ, oán khí trùng thiên.

Đứng dày đặc ven sông cũng không phải là người, mà là quỷ hồn, một đám cô hồn dã quỷ không người dẫn độ.

Địa Phủ bị công hãm, Lục Đạo Luân Hồi đã sớm thất tự, đã không còn Âm Minh sứ giả đến Dương gian tiếp dẫn quỷ hồn, mà vong linh bọn họ chết đi thân thức không được đầy đủ, bất quá do cảm nhận được bên đò Hoàng Tuyên bên này có khí tức Âm Minh, mới nhao nhao tụ tới.

Thảm Lạc hạ xuống, thấy trên thân hắn có sinh cơ, đại lượng quỷ vật lập tức lộ vẻ dữ tợn, nhao nhao đánh tới hắn, trong lúc nhất thời oán khí phun

trào, giống như quỹ triều xâm nhập.

Trên thân Thảm Lạc sáng lên quang mang, trong ống tay dâng lên một cỗ uy áp vô hình, chỉ cần nhẹ nhàng quét qua, là có thể quét dọn sạch quỹ vật hai bên bờ sông.

Hắn do dự một chút, buông ống tay áo xuống, tiện tay vung lên trước người.

Ngay sau đó, một đạo huyết quang sáng lên, một mặt quỹ phiến to lớn nằm dọc trước người, trên đó bắn ra vạn đạo huyết quang, cuốn về bốn phía. Sau mấy tức, nó cuốn tất cả quỹ vật ven sông lên, kéo vào trong quỹ phiến.

Trong quỹ phiến, vạn quỹ kêu khóc, thanh âm rung trời.

Thảm Lạc thở dài, tiện tay vung lên, phong bế quỹ phiến lại, thu vào.

Hắn không luyện hóa những quỹ vật này, chỉ thu bọn chúng vào vào, dự định cùng mang tới Địa Phủ.

Nếu không, bỏ mặc những quỹ vật này tụ tập ở đây, sớm muộn quỹ oán tụ tập, vạn quỹ thôn phệ nhau, sẽ dẫn sinh ra một đầu Quỷ Vương.

Nhân gian đã quá loạn, có thể thanh tịnh một chút thì thanh tịnh một chút đi.

Quỹ vật hai bên bờ sông trong nháy mắt bị quét sạch, oán khí tụ tập nơi đây cũng theo gió sông quét tới dần dần tiêu tán.

Thảm Lạc đi vào chỗ vịnh, đánh giá khắp nơi, nhưng không nhìn thấy bên bờ gì cả.

Hai mắt hắn sáng lên quang mang, ánh mắt nhìn lại chỗ lòng sông, chỉ thấy trong giang hà nước chảy xiết, xuất hiện một vòng xoáy không quá thu hút, bên trong nước sông vẫn đục, lại ần ần có khí tức U Minh tản ra.

"Xem ra chính là chỗ này."

Trong lòng Thảm Lạc hơi động, bỗng nhiên liếc thấy đáy nước, tựa hồ còn có thứ gì.

Hắn đưa tay nhẹ nhàng vẫy một cái, đáy nước đột nhiên có một ngọn lửa xanh lục sáng lên, dần dần nổi lên, tới trên mặt nước.

"Thuyền dẫn độ?" Thảm Lạc cảm thấy kinh ngạc.

Chỉ thấy thứ nổi lên kia, rõ ràng là một chiếc thuyền gỗ cũ kỹ hai đầu nhọn, chéch lên trên.

Thân thuyền có nhiều vết rách, khắp nơi có thể nhìn thấy vết tu bổ, nơi đầu thuyền dựng thẳng một cây sào, trên đầu sào treo một chiếc đèn cháy ngọn lửa màu xanh lục.

Thảm Lạc nhảy lên thuyền gỗ, thân thuyền "Két" rung động, hơi chìm xuống dưới một chút.

"Còn tốt, không ngờ còn rắn chắc như vậy."

Thảm Lạc tiện tay cầm cây sào kia, lấy cây đèn phía trên xuống, mới phát hiện bên trong là một đoàn dầu trơn vàng nhờn nhớt, rõ ràng là thi dầu do thân người đê luyện ra.

Hắn có chút chán ghét treo Thi Du Đăng ở đầu thuyền, chống cây sào kia, đâm xuống đáy nước, chống đỡ thân thuyền chậm rãi đi tới chỗ vòng xoáy kia.

Thuyền nhỏ nhìn như cũ nát, lại không bị dòng nước ảnh hưởng chút nào, vững vàng đi tới biên giới vòng xoáy.

Đầu tiên là đầu thuyền chìm xuống dưới, sau đó toàn bộ thân thuyền lung lay la lung lay, rơi xuống phía dưới.

Thảm Lạc đứng ở trên thuyền, thân hình từ đầu đến cuối vững chắc, không nhúc nhích tí nào.

Theo thân thuyền không ngừng rơi xuống, "Soạt" một tiếng vang lên, Thảm Lạc và cả thuyền cùng rơi vào trong nước, nhưng trong nháy mắt hắn rơi xuống, trên người hắn lại không dính nước, chỉ cảm thấy chính mình giống như xuyên thấu một tầng kết giới.

Tiếp theo một cái chớp mắt, thuyền dẫn độ đâm đầu thẳng vào trong nước lại trông rỗng lạt một cái, đi tới mặt nước một con sông.

Thảm Lạc cảm thấy kinh ngạc, cúi đầu nhìn dòng sông dưới thân, lại chỉ thấy dưới đáy sông có từng điểm từng điểm hào quang màu xanh lục sáng lên, tựa hồ đã tiến nhập Minh giới.

Nhìn một lát, hắn thu hồi ánh mắt, vừa buông ra thân thức dò xét bốn phía, vừa tay chống cây sào, thuận theo dòng nước tiến lên.

Đúng lúc này, lông mày hắn nhăn lại, quay người nhìn về phía sau lưng. Chỉ thấy trong giang hà phía sau, hào quang màu xanh lục chớp liên tiếp, từng đạo bóng hình hư vô từ dưới nước trôi nổi tới.

"Thủy Quỷ. . ." Thảm Lạc thoáng xem xét một chút, phát hiện chỉ là mấy Thủy Quỷ không đến Xuất Khiếu kỳ, nên không thèm để ý.

Tay hắn chống đỡ sào trúc, tăng nhanh tốc độ.

Phía trước, địa thế tựa hồ phát sinh biến hóa, dòng nước trở nên càng ngày càng nhanh.

Mà mấy con Thủy Quỷ phía sau, lúc này cũng đột nhiên tăng nhanh tốc độ, chỉ chớp lát đã đến gần Thảm Lạc.

Lúc tới gần, mấy con Thủy Quỷ tựa hồ đã nhận ra khí tức Thảm Lạc không yếu, cũng không dám có bất kỳ hành động gì, chỉ vội vàng nhìn hắn một cái, liền nhanh chóng lướt tới phía trước.

Thảm Lạc thấy thế, song mi đột nhiên quét ngang, tay vung lên phía trước. Một vệt kim quang từ trong tay hắn bắn ra, hóa thành một đạo phong nhận hình khuyên, rơi vào trong nước.

"Ầm" một tiếng vang thật lớn.

Mặt nước lập tức nổ lên sóng lớn trăm trượng, nước sông cũng theo đó tách nước ra một lát, lộ ra một đoạn lòng sông phủ kín bạch cốt. Mà thân hình mấy con Thủy Quỷ kia, trong nháy mắt bị kim quang chém chết, biến thành tro tàn.

Thẩm Lạc tiện tay vẫy một cái, dưới thân thuyền liền có một bàn tay nhỏ do nước sông ngưng tụ thành, đưa tới hần một tấm huyết phù màu đỏ sậm. "Huyết Bạo Phù. . . Đồi phó Chân Tiên sơ kỳ cũng đủ. . ." Hần cười lạnh nói.

Hiển nhiên, có một đầu Quỷ Vương Chân Tiên kỳ để mắt tới hần, bởi vì không xác định được tu vi Thẩm Lạc, nên điều động mấy con Thủy Quỷ này đến thử một chút sâu cạn của hần.

Thẩm Lạc quay lại nhìn thoáng qua sau lưng, cũng không phát hiện khí tức dị thường.

"Người thu liễm khí tức tiềm ẩn không sai, bất quá đừng đến thăm dò, thừa dịp ta còn không muốn so đo với người thì rút xa nhanh một chút, nếu không. . ." Thẩm Lạc dừng lại một lát, cũng không nhiều lời.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, giang hà Minh giới kéo dài nghìn dặm sau lưng hần bị đông kết.

Trong dòng sông cách hần chừng mấy trăm dặm, một nam tử yêu dị mặc áo xanh, sắc mặt tuyết trắng, đang cưỡi một minh thuyền do xương đầu đại yêu chế tạo thành đi theo ven sông, nước sông dưới thân trong nháy mắt đông kết.

Hần phát giác không ổn, thân hình vừa mới vọt lên, minh thuyền dưới thân đã triệt để bị băng phong.

Thân hình nam tử áo xanh có chút hư vô, nhìn thẳng về phía Thẩm Lạc, trên khuôn mặt trắng bệch hiển hiện một tia do dự.

Bất quá rất nhanh, gã bình thường trở lại, đưa tay thò vào trong tầng băng, một cỗ u hỏa màu xanh thiêu đốt qua, rất nhanh làm tan tầng băng phong quanh minh thuyền, lôi thuyền ra trên mặt băng.

Gã lại ngồi lên minh thuyền, cũng không hóa giải nước sông, cứ như vậy trượt trên băng đuổi theo.

Chương 976: Cả gan

Thẩm Lạc một đường theo nước sông phiêu dăng, bốn phía dần dần trở nên u ám, đáy nước càng ngày càng nhiều Thủy Quỷ trôi nổi qua, như từng đoàn từng đoàn tơ liễu mờ mịt.

Thấy chúng không có ý quấy rối mình, Thẩm Lạc cũng lười so đo, giờ phút này hắn chỉ muốn mau chóng chạy tới Địa Phủ, không muốn thêm phức tạp gì.

Đúng lúc này, dòng nước phía trước bỗng nhiên chảy xiết, thuyền nhỏ dưới người hắn giống như đột nhiên mất đi không chế, vội xông tới trước, không đợi Thẩm Lạc không chế đã đụng vào một khối đá ngầm nhô ra.

"Ầm" một tiếng vang lên.

Thuyền nhỏ vốn cũ kỹ rách nát, trong nháy mắt đụng vào đá ngầm liền sụp đổ, trực tiếp nổ bể ra

Thẩm Lạc bị lực quán tính ném tới phía trước, trực tiếp nhảy vào giữa không trung.

Hắn nhíu mày, đáy mắt hiện lên vẻ tức giận.

Vừa rồi cũng không phải là thủy thể phát sinh biến hóa, mà là một cỗ lực lượng vô hình dẫn dắt thuyền, khiến nó đột nhiên tăng nhanh tốc độ.

Thẩm Lạc vận chuyển pháp lực, lập tức ổn định thân hình, chậm rãi rơi xuống mặt nước.

Nhưng vào lúc này, nguồn lực lượng vô hình kia xuất hiện lần nữa, lần này lại tác động trực tiếp lên người Thẩm Lạc.

Hắn cảm thấy quanh thân trĩu một hồi, giống như đột nhiên bị người mang lên gông xiềng, thân thể đột nhiên trầm xuống, rơi xuống trong nước.

Cùng lúc đó, nước sông phía dưới nhanh chóng lui sang hai bên bờ, bạch cốt trong lòng sông rung động rầm rầm, vô số đầu xương tuyết trắng tụ tập tại một chỗ, ngưng tụ thành một đầu lâu to lớn gần trăm trượng.

Trên đầu lâu không có ba động khí tức nào truyền ra, chỉ có một cái miệng lớn chậm rãi mở ra, bên trong hiện ra một vòng xoáy màu đen, trong đó ngưng tụ tử khí, chậm rãi cắn tới Thẩm Lạc.

"Muốn chết."

Thẩm Lạc quát lớn một tiếng, toàn thân kim quang rung động, trong nháy mắt giải khai cỗ lực trói buộc trên người hắn ra.

Hắn nắm tay lại, đột nhiên đánh tới phía trước.

Chỉ thấy trên cánh tay kia sáng lên quang trạch như bạch ngọc, từng tầng từng tầng pháp lực tựa như khí hoá, vờn quanh từng vòng trên nắm đấm của hắn, theo một quyền kia rơi xuống, đánh tới đầu lâu to lớn kia.

"Âm âm" một tiếng nổ đùng!

Trên nắm tay Thẩm Lạc cuộn theo pháp lực và cương khí lập tức hóa thành một đạo quang trụ màu vàng, rót thẳng vào trong miệng bạch cốt khô lâu phía dưới, cùng vòng xoáy màu đen kia kịch liệt va chạm cùng nhau.

Trong lúc nhất thời, tử khí sôi trào, cổ hắc vụ chẳng những không tiêu tán, ngược lại lan tràn ra bốn phương tám hướng. Những Thủy Quỷ vốn bị động tĩnh bên này hấp dẫn tới nhìn thấy tử khí mãnh liệt tuôn đến, nhao nhao chạy trốn.

Ở trong đám có một ít tên bị lây dính, lúc này bị tử khí xâm nhiễm, tiêu tán vô hình.

Tử khí cuộn cuộn theo quang trụ màu vàng lan tràn lên, xâm nhập về phía Thẩm Lạc.

Chỉ là còn không đợi tử khí lên cao, một cỗ sóng xung kích cường liệt nổ tung ngay phía dưới.

Bạch cốt khô lâu trên lòng sông nổ tung âm vang, cỗ vòng xoáy màu đen kia cũng bị đánh tan ra.

Nam tử áo xanh vừa đuổi tới phụ cận thấy thế âm thầm kinh hãi, nhưng không may mắn chân chờ nhắc tay áo vung về phía Thẩm Lạc.

Chỉ thấy nơi ống tay áo gã đại phóng thanh quang, một quỷ tử bốn cạnh phía trên điêu khắc mặt quỷ dữ tợn từ trời rơi xuống, trong nháy mắt phòng lớn gấp trăm lần, đập xuống đầu Thẩm Lạc.

"Vừa rồi chính là người giờ trò quỷ à?"

Thẩm Lạc giễu cợt một tiếng, cũng không thèm để ý, tiện tay vung lên. Lục Trần Tiên hóa thành một tia ô quang bắn ra, đánh vào trên quỷ tử tứ phương, phát ra từng tiếng nổ đùng.

Nam tử áo xanh thấy thế, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi.

Thẩm Lạc cũng không quá chú ý người kia, chỉ phân ra một sợi tâm thần không chế Lục Trần Tiên giao chiến, ánh mắt lại dời về phía một bên vách núi, nơi đó chỉ có vách đá gập ghềnh đen kịt, nhìn như rồng tuếch.

"Nếu đã vậy giết, thì nên đồng thời xuất động, chứ từng bước từng bước thì còn thể thống gì?" Thẩm Lạc cười nói.

Hắn vừa dứt lời, trên vách đá chỗ hắn nhìn phát ra một trận tiếng vang ngột ngạt, một mảng lớn "Vách đá" vậy mà từ trên thân núi tách ra, đánh tới hắn. Trên mảnh vách đá kia rất nhanh sinh ra ngũ quan, chia ra tứ chi, quơ một cự quyền đánh tới Thẩm Lạc.

Cùng lúc đó, vô số bạch cốt dưới thân Thẩm Lạc vừa bị đánh tan vừa ròi, vậy mà lần nữa ngưng tụ, hóa thành một khô lâu to lớn, trong miệng lớn

mở ra, sáng lên u quang màu xanh lá, một vòng xoáy hỗn độn thăm thăm hiển hiện trong đó.

"Ba Quỷ Vương Chân Tiên trung kỳ, vậy mà dám cả gan phục kích ta?"

Thảm Lạc cười lạnh một tiếng.

Chỉ thấy hắn nâng lên một tay, toàn thân tản mát ra quang trạch oánh khiết, cả người trong nháy mắt trở nên thông thấu mấy phần, trên xương cốt màu vàng có thể nhìn thấy từng cỗ pháp lực mãnh liệt lưu động, tụ tập tới đầu quyền.

"Vù."

Một quyền đã ra, tiếng gió nổi lên.

Một đạo quyền ảnh màu vàng to lớn ngưng tụ trước người, tuy là hư quang pháp lực ngưng tụ thành, lại có thể thấy rõ xương cốt mạch lạc trong đó, tựa như phóng đại cánh tay Thảm Lạc gấp trăm lần, cùng năm đấm Sơn Bích Cự Quỷ kia đánh vào nhau.

"Ầm" một tiếng vang trầm qua đi, sau đó là liên tiếp thanh âm nổ đùng.

Cánh tay Sơn Bích Cự Quỷ băng liệt từng khúc, nổ tung thành vô số đá vụn, hiển lộ ra một ác quỷ u minh giấu ở bên trong, toàn thân đen kịt, hai mắt huyết hồng.

Nửa cánh tay nó bị trực tiếp đánh nổ, thân thể cũng không tự chủ lui về phía sau, mãnh liệt đâm vào trên vách đá.

Cùng lúc đó, trong vòng xoáy màu xanh lục từ miệng Khô Lâu Quỷ Vương phía dưới đã tuôn ra đạo đạo tử khí màu xanh lá, quân chặt lấy một chân Thảm Lạc, trên đó phát ra lực ăn mòn, trong nháy mắt nhuộm quần áo trên đùi hắn thành màu xám trắng, tiếp theo tiêu tán thành tro tàn.

Mà bắp chân trần trụi lộ ra, cũng bị ăn mòn từng chút một, dần dần nhiễm lên màu xám trắng.

Một bên kia, nam tử mặc áo xanh cũng không nhàn rỗi, gã phát hiện Thảm Lạc tiến vào Minh giới đầu tiên, cũng là gã liên hệ hai tên Quỷ Vương khác, nửa đường phục kích Thảm Lạc, giờ phút này mặc dù trong lòng khủng hoảng, nhưng cũng biết không thể lui bước.

Ba người vây công thì còn có thể kiên trì, một khi chạy tán loạn, hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Thân ảnh của gã treo trong hư không phía xa, hai tay nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, tựa hồ đang toàn lực thôi động quỷ tử kia, muốn toàn lực áp chế Lục Trần Tiên xuống.

Bỗng nhiên, trong hư không truyền đến một trận ba động kỳ dị, nam tử áo xanh một mực lơ lửng ở trong hư không kia, thân hình như sương khói tiêu tán ra, biến mất ngay tại chỗ.

Mà gần như đồng thời, phía sau Thảm Lạc không có bất kỳ sóng pháp lực nào nhộn nhạo ra, một bóng người đột ngột xuất hiện.

"Đắc thủ. . ." Trên mặt nam tử mặc áo xanh hiện lên vẻ vui mừng khi thành công, tay nắm một thanh dao găm hơi mờ đột nhiên đâm tới, thẳng đến tim Thẩm Lạc.

Trên dao găm kia khắc rõ một đạo phù văn phức tạp, bên trong truyền đến trận trận lực phong cấm, một khi đâm vào nhiễm huyết dịch Thẩm Lạc, liền có thể trong nháy mắt phát động phong ấn, giam cầm tất cả pháp lực của hắn.

Đúng lúc này, ngoài thân Thẩm Lạc nổi lên kim quang, một tháp ảnh màu vàng trống rỗng hiện hiện, bao phủ hắn vào bên trong.

"Bang."

Dao găm của nam tử áo xanh đâm vào trên tháp ảnh màu vàng, lúc này bị phản chấn trở lại.

Chương 977: Thủy thần Minh Hà

Thẩm Lạc trở lại vung mạnh tay lên, lại không bị tháp ảnh màu vàng cản trở chút nào, một quyền đập tới mặt nam tử áo xanh.

Nam tử áo xanh cảm thấy như trúng phải lực vạn quân, gương mặt trong nháy mắt lồm xuống dưới, trong miệng tuy không phun ra máu tươi, nhưng trong mũi miệng lại có thanh quang không ngừng chảy ra, cả người bay tứ tung ra ngoài ngàn trượng.

Cùng lúc đó, phía dưới kim tháp bỗng nhiên có ngọn lửa màu vàng tuôn ra, trong nháy mắt lan tràn qua chân Thẩm Lạc, một đường thiêu đốt xuống dưới. Tử khí màu xanh lá kia bị liệt hỏa thiêu đốt, lập tức nhao nhao tan rã, lui trở về trong vòng xoáy.

Nhưng ngọn lửa kia lại không buông tha, đuổi theo tuôn xuống dưới, bao phủ lại bạch cốt khô lâu kia.

Từng đợt gào thét thê thảm từ phía dưới truyền đến, trong lửa cháy hùng hực tử khí màu xanh lá cấp tốc tiêu tán, một gương mặt quý dần dần trở nên hư vô, cho đến khi biến mất không thấy gì nữa.

Một bên khác, gia hỏa bị một quyền Thẩm Lạc đánh về vách tường, không dám tập kích nữa, thân hình nhanh chóng dung hợp vào vách đá.

"Muốn chạy trốn?"

Thẩm Lạc cười lạnh một tiếng, thu hồi hư ảnh bảo tháp bao phủ người mình, một tay nắm chặt Lục Trần Tiên, đánh cho quý tử kia băng liệt, sau đó đột nhiên lao xuống, vung Lục Trần Tiên đập xuống vách đá.

Trên Lục Trần Tiên ô quang đại tác, từng bóng roi chồng chất bắn ra, không ngừng đánh vào trên vách đá.

"Âm âm" tiếng vang bên tai không dứt, mảng lớn vách núi sụp đổ xuống, nhưng không có nhiều bụi đất bốc lên, mà thân hình Sơn Bích Cự Quỷ kia đã biến mất không thấy.

Thẩm Lạc cau mày lại, cũng không truy theo đến cùng, mà quay người lại, đuổi theo nam tử mặc áo xanh kia.

Quý tử của nam tử áo xanh bị Thẩm Lạc đánh nứt, bản thân đã bị phản phệ, thêm nữa lúc trước bị một quyền Thẩm Lạc trọng kích, giờ phút này đã thụ thương không nhẹ, cũng không còn tư thái nhẹ nhõm như trước, đã sớm trốn chạy.

Thẩm Lạc mở hai tay ra sử dụng thần thông Chấn Sí Thiên Lý, thân hình trong nháy mắt hóa thành một đạo lưu quang.

Nam tử áo xanh cảm nhận được sau lưng truyền đến ba động kịch liệt, căn bản không dám quay đầu nhìn lại, dưới sự kinh hãi chỉ có thể một đầu đâm vào trong Minh Hà phía dưới.

Thẩm Lạc đuối tới phụ cận, không tùy tiện xông vào nước, chỉ chăm chú đuối ở phía trên, tra xét rõ ràng.

Nước Minh Hà thập phần thanh tịnh, bình thường đến chỗ Hoàng Tuyền mới trở nên vẩn đục, giờ phút này có thể thấy rõ nam tử mặc áo xanh kia đang theo sóng nước phi nhanh xuống.

Ven đường gã đi qua, lân hỏa xanh biếc trong nước nhao nhao bị gã thu nhập vào trong tay áo, mà Thủy Quỷ bị gã gặp phải cũng được thu nạp nhập thể, thương thế trên người gã lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được nhanh chóng chữa trị.

Ánh mắt Thẩm Lạc ngưng tụ, cổ tay khê đao, trong lòng bàn tay xuất hiện một tòa Linh Lung Bảo Tháp.

"Trần."

Chỉ nghe hần quát nhẹ một tiếng, bàn tay lập tức khê đao xuống.

Trên tòa Linh Lung Bảo Tháp kia lập tức nở rộ thần quang trầm tĩnh, rơi thẳng xuống phía dưới.

Từng vòng từng vòng vàng sáng từ dưới bảo tháp khuấy động ra, trong nháy mắt đẩy nước Minh Hà ra, nam tử áo xanh phía dưới cũng lập tức hiển lộ ra, bị đè dưới đáy sông.

Thẩm Lạc thấy thế, lấy không thủy thuật định trụ nước Minh Hà, tay cầm Lục Trần Tiên hạ xuống.

Hắn lấy trường tiên dí vào yết hầu nam tử áo xanh, mở miệng hỏi: "Người là người phương nào, vì sao ngăn ta?"

Nam tử áo xanh nghe vậy, chỉ nhú mày nhìn chăm chăm Thẩm Lạc, cũng không mở miệng nói.

Thẩm Lạc nhú mày, trên Linh Lung Bảo Tháp đặt ở trên người nam tử đột nhiên sáng lên quang mang, một cỗ lực lượng không lồ lập tức từ thân tháp bắn ra, đè xuống phía dưới.

Lông ngực nam tử áo xanh truyền đến một trận tiếng nứt xương, ngực lập tức lõm xuống không ít.

"Ta là... Ta là Thủy Thần Minh Hà này." Sắc mặt nam tử áo xanh trắng nhợt, vội vàng nói.

"Minh Hà cũng có Thủy Thần sao?" Thẩm Lạc kinh ngạc hỏi.

Điềm này, hắn đúng là không biết.

"Cho dù Minh Hà cũng có Thủy Thần không chế sao, bây giờ Thiên Cung Địa Phủ đều đã luân hãm, vì sao ngươi còn yên lành sống? Vì sao ra tay với ta?" Thẩm Lạc lạnh giọng hỏi.

"Lúc Ma tộc công hãm Địa Phủ, ta chỉ là một u hồn, bởi vì có công dẫn đường giúp bọn hắn, mới không giết ta, cũng giao tám trăm dặm Minh Hà

này cho ta quản lý, cũng nghiêm lệnh ta tru sát hết thầy sinh linh không phải ma tộc." Nam tử áo xanh cẩn thận giải thích.

"Có công dẫn đường cho Ma tộc?" Trong mắt Thẩm Lạc lóe lên sát ý.

"Thượng Tiên bót giận, khí thế Ma tộc hung hăng, lúc ấy ta chỉ là một đạo u hồn, nào dám chống lại. Huống hồ, cho dù không có ta dẫn đường, bọn hần cũng có thể giết vào Địa Phủ." Nam tử áo xanh hoảng hốt nói.

Thẩm Lạc nhíu nhíu mày, cũng không so đo chuyện này, tiếp tục hỏi:

"Những ngày qua, Địa Phủ có phát sinh náo động gì không?"

"Náo động. . . Ngài nói là chuyện trước đó vài ngày một đám tàn quân Nhân Tiên chạy trốn, quay lại tiến đánh Địa Phủ?" Nam tử áo xanh vội vàng hỏi.

"Tiên đánh Địa Phủ, là người nào?" Thẩm Lạc hỏi.

"Cái này. . . Ta cũng không biết, loại trảng diện kia sao ta dám đi tham gia náo nhiệt, chỉ là nghe tên Thạch Thi Quý kia trở về nói. Nghe nói cầm đầu là một lão đầu râu bạc rất lợi hại, còn có một đầu Ngưu Ma Vương, dù sao nhân số không ít, rất nhanh đã đánh bại Hắc Sơn đại nhân ... Không, là Hắc Sơn lão yêu." Nam tử áo xanh hơi chần chừ, đáp.

"Hắc Sơn lão yêu?" Thẩm Lạc nghe vậy, hơi sững sờ.

Lúc trước nhập mộng Địa Phủ, hần từng bị Hắc Sơn lão yêu truy sát, bắt quá thời điểm đó Hắc Sơn lão yêu cũng chỉ là Xuất Khiếu kỳ mà thôi, làm sao đáng được Thanh Lư trước mắt xưng là đại nhân?

"Đại nhân có chỗ không biết, Hắc Sơn này vốn chỉ là một Quý Vương Xuất Khiếu kỳ mà thôi, về sau chẳng biết tại sao được Ma tộc thưởng thức, sau đó lấy ma khí Xi Vưu quán thể, tu vi tăng vọt đến Chân Tiên đỉnh phong."

Thanh Lư tựa hồ đoán được suy nghĩ trong lòng Thẩm Lạc, chột giải thích.

"Vậy sau đó thì sao? Những người kia thế nào?" Thẩm Lạc nghe xong, cũng không quá để ý, tiếp tục hỏi.

"Thạch Thi Quý cũng chưa xem hết, chỉ nghe nói sau đó lại có cường giả Ma tộc tới tiếp viện, đẩy bọn họ vào trong mười tám tầng Luyện Ngục, nhưng cụ thể dồn đến tầng nào, ta thật không biết." Ánh mắt nam tử áo xanh lấp lóe, nói.

"Không chết thì tốt. . ." Thẩm Lạc nghe vậy, trong lòng an tâm một chút.

"Thượng Tiên, lúc đầu ta cũng không có ý định xuất thủ với ngài, lúc trước ngài tiêu trừng đại giới, ta cũng chỉ cẩn thận đi theo, chỉ cần ngài rời phạm vi Minh Hà, ta xem như xong. Ai ngờ hai tên ngu xuẩn Thạch Thi Quý cùng Tạng Khô Lâu kia, lại muốn bắt ngài đi tìm Ma tộc tranh công, ta là bị bọn hần ép ra tay, không thể không ra tay. Mong rằng đại nhân ngài đại lượng, thả ta một con đường sống." Mặt nam tử áo xanh lộ vẻ đặng chát, nói.

"Người là một tử vật, nói gì đường sống chứ?" Thẩm Lạc cười lạnh hỏi.

Đôi với lời nói của nam tử áo xanh, hẳn không tin chút nào, lúc trước trong ba người tập kích hắn. . . Không, tam quý, nam tử mặc áo xanh này phát hiện hắn đầu tiên, hai tên gia hỏa kia lại giống như được gã triệu hoán đến, cố ý bố trí mai phục con đường phía trước.

"Thượng Tiên, ta thật vô ý đối nghịch với ngài, ta nhìn bộ dạng ngài, hơn phân nửa là muốn đến tìm kiếm những người kia? Ta cả gan khuyên ngài một câu, thật, chớ đi. Từ lúc Ma tộc công hãm, toàn bộ Địa Phủ đã lộn xộn, trong mười tám tầng Luyện Ngục không người quản chế, đã sớm không biết biến thành hình dáng ra sao, bọn họ đi vào cũng là dữ nhiều lành ít. Huống hồ, trước mắt trong Địa Phủ có Thái Ất trung kỳ, thậm chí cường giả hậu kỳ trấn giữ, ngài căn bản không thể tiến vào được." Nam tử áo xanh rất là cân nhắc dặn dò Thẩm Lạc một phen.

Chương 978: Dẫn đường

Thẩm Lạc nghe vậy, trầm nghĩ trong lòng, đây cũng là vấn đề. Lấy thực lực hẳn hôm nay, có Thiên Sách cùng Linh Lung Tháp hỗ trợ, ngược lại có thể đấu một trận với tu sĩ Thái Ất trung kỳ, dù bảo mệnh không ngại, nhưng nếu gặp phải đại năng Thái Ất hậu kỳ, có thể trốn hay không cũng là vấn đề.

"Người có biện pháp gì có thể tránh những Ma tộc đóng giữ này, trực tiếp tiến vào trong Luyện Ngục không?" Thẩm Lạc nhìn chăm chăm nam tử áo xanh, hỏi.

"Cái này. . ." Nam tử áo xanh hơi chần chờ nói.

"Nói." Sắc mặt Thẩm Lạc phát lạnh, âm thanh lạnh lùng.

"Hồi bẩm Thượng Tiên, muốn tránh Ma tộc, tiến thẳng vào Luyện Ngục cũng không phải là không thể, bất quá đường này dị thường hung hiểm, không thua gì chính diện đánh với Ma tộc, thậm chí. . . Thậm chí còn không bằng chính diện đánh vào." Nam tử áo xanh khẽ run rẩy, nói gấp.

"Người cứ nói một chút, hung hiểm thế nào?" Trong lòng Thẩm Lạc hơi động, tiếp tục ép hỏi.

"Thượng Tiên có chỗ không biết, trừ đoạn cuối Hoàng Tuyền Lộ Minh Hà này, kỳ thật trong Địa Phủ này còn có một chỗ đặc thù, tên là 'Địa Ngục mê cung', chỉ cần có thể thuận lợi xuyên qua mê cung kia, là có thể đến Luyện Ngục. . . Bất quá, trong mê cung này nguy hiểm trùng điệp, nếu không biết đường mà đi lung tung, đó quả nhiên là một con đường chết. Đồng thời, cho dù xuyên qua chỗ kia, đến tầng thứ mười tám Luyện Ngục, một khi đi vào, muốn đi ra, cũng rất khó khăn." Vẻ mặt nam tử áo xanh đau khổ nói. Thẩm Lạc nghe xong, lông mày không khỏi nhíu chặt.

Nếu thật như người này nói, con đường này đi, chỉ sợ không bằng đánh thẳng vào Hoàng Tuyền Lộ cho sáng khoái.

"Đúng rồi, bây giờ ma tộc trấn thủ Địa Phủ là những ai?" Thẩm Lạc lại hỏi.

"Có bao nhiêu người, ta thực sự không biết, bất quá cầm đầu là vị Cửu Minh Ma Quân kia, dưới hẳn còn mang theo mấy tên Sinh Thần Tôn Giả, tăng thêm Hắc Sơn lão yêu lúc trước bị đánh bại rút đi. . ." Nam tử áo xanh càng nói thì thanh âm càng nhỏ.

Thẩm Lạc chỉ biết im lặng, lực lượng trấn thủ Địa Phủ này, đừng nói xông vào, dù muốn len lén lén vào, chỉ sợ cũng không có cơ hội.

Nếu thế, hay là xông vào Địa Ngục mê cung. . . Cơ hội sẽ nhiều hơn một chút?

"Địa Ngục mê cung này có địa đồ không?" Thảm Lạc nhíu mày hỏi.

"Thượng Tiên, ngài thật muốn xông vào mê cung này sao?" Nam tử áo xanh kinh ngạc hỏi.

"Thật có địa đồ?" Thảm Lạc lập tức hỏi.

"Có. . . Có, bất quá nơi ta không có, mà trong động phủ Hắc Sơn lão yêu. . . Khả năng có." Nam tử áo xanh chân chờ nói.

"Động phủ của hắn ở đâu? Mang ta đi." Thảm Lạc lạnh lùng nói.

"Thượng Tiên, ta. . ." Về mặt nam tử áo xanh đắng chát.

"Bớt nói nhảm, tranh thủ người còn có chút tác dụng thì mau hảo hảo phát huy, nếu không đừng trách ta không thu tay diệt sát người." Lục Trần Tiên trong tay Thảm Lạc loé lên ô quang, uy hiếp.

"Đừng đừng đừng. . . Đại nhân, ta mang ngài đi, ta mang ngài đi." Nam tử áo xanh vội vàng xin tha.

Thảm Lạc nghe vậy, thu hồi Linh Lung Tháp đang đè trên người nam tử áo xanh, chỉ lấy Lục Trần Tiên dí vào cằm gã, nhẹ nhàng vẩy một cái, liền đẩy gã từ dưới đất đứng lên.

"Đừng có đùa bỡn, người chỉ có một cơ hội." Thảm Lạc lạnh lùng nói.

"Quý trạch Hắc Sơn lão yêu gần Hoàng Tuyền, cách Nại Hà Kiều cùng Quý Môn quan không xa, Thượng Tiên nếu tùy tiện đi qua, chỉ sợ rất dễ bị phát hiện." Nam tử áo xanh khóc không ra nước mắt, cẩn thận nói.

"Việc này không cần người quan tâm, dẫn đường cho tốt đi." Thảm Lạc nói.

Nói xong, trên người hắn lấp loé hư quang, huyền công Thất Thập Nhị Biến vận chuyển, hết thấy khí tức trên thân tiêu tán, thân ảnh bắt đầu trở nên hư hóa, quý khí trên người tràn lan, trong giây lát hóa thành một đạo u hồn đột tử

Nam tử áo xanh thấy vậy, có chút không dám tin dụi dụi con mắt, nếu không phải mình tận mắt thấy Thảm Lạc biến hóa như thế, quyết không tin u hồn trước mắt là do biến hoá thành.

"Làm gì ngăn ra, còn không mau dẫn đường?" Thảm Lạc nạt một tiếng.

Nam tử áo xanh khẽ run lên, có chút e ngại nói: "Thượng Tiên, ngài có biến hóa thuật như thế, sao không cứ như vậy vụng trộm tiềm ẩn đi vào, những Ma tộc kia cũng chưa chắc có thể phát hiện."

Gã tự nhiên không muốn dẫn đường cho Thảm Lạc, mặc kệ có bị phát hiện hay không, gã đều có khả năng mất mạng, phong hiểm thực sự quá lớn, còn không bằng để chính hắn tự đi.

"Bớt nói nhảm, biến hóa thuật của ta giấu được Thái Ất bình thường không khó, nhưng Cửu Minh. . . Tranh thủ thời gian dẫn đường, đi lấy địa đồ."

Thảm Lạc hừ lạnh một tiếng, nói.

Thất Thập Nhị Biên cố nhiên cường đại, nhưng Cửu Minh là đại tướng của Xi Vưu, cũng ra sức giúp Xi Vưu phục sinh, mặc kệ thực lực hay là địa vị gã, đều hơn mười hai Tôn Giả kia, khó đảm bảo không có thủ đoạn đặc thù hoặc là pháp bảo gì.

Đôi mắt phong hiểm lớn như thế, còn không bằng chọn một con đường khác, huông hô chỉ cần cầm lấy địa đồ, Địa Ngục mê cung khó xông vào không phải sẽ giải quyết dễ dàng sao?

"Tốt, vậy hi vọng trên đường Thượng Tiên làm bộ là u hồn để ta dẫn đường, không có dị động gì khác, đề phòng bị người phát hiện." Nam tử áo xanh nghe vậy, đành phải nhận mệnh, dấn dò.

Thảm Lạc bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện, thân hình thoát một cái, lại lần nữa biến trở về bản thể.

"Thượng Tiên tha mạng, Thượng Tiên tha mạng. . ." Nam tử áo xanh thấy thế, cho là hấn muốn đổi ý, lập tức bị dọa cho hồn bất phụ thể.

"Suýt nữa quên mất, còn có tai họa ngầm ở đây." Thảm Lạc liếc mắt nhìn gã, nói.

Tiếp theo một cái chớp mắt, thân hình của hấn trong nháy mắt biến mất tại chỗ, ngay sau đó cách hơn trăm trượng có một tiếng oanh minh truyền đến. Nam tử áo xanh vốn muốn mượn cơ hội đào tẩu, chỉ là sau một phen suy tính, liền từ bỏ.

Gã trông về bên kia, thì thấy thân thể Thạch Thi Quý bị một cước Thảm Lạc giẫm nát, ngay cả một điểm thân hồn cuối cùng cũng bị ép thành bột mịn, lập tức giạt cả mình.

"Thạch Thi Quý ngu xuẩn này, thế mà còn không đào tẩu, còn dám ở phía xa quan sát. . . Được rồi, đầu gia hỏa này vốn chính là một tảng đá, không được thông minh." Nam tử áo xanh thảm máng một tiếng, có chút may mắn chính mình không bỏ trốn.

Tiếp theo một cái chớp mắt, Thảm Lạc về tới bên người gã, rất nhanh chuyển đổi thân hình, lại biến thành một sợi u hồn. Dịch tại bạch ngọc sách.

Nam tử áo xanh lau lau mồ hôi lạnh trên đầu cũng không có, vội vàng đi ở phía trước dẫn đường.

"Chờ một chút." Thảm Lạc bỗng nhiên kêu lên.

Thân thể nam tử áo xanh căng cứng, quay người nhìn lại.

Chỉ thấy Thảm Lạc tiện tay lấy ra một cây quý phiên đen kịt, "Soạt" lắc một cái, trên quý phiên đại phóng ô quang, từng đạo u hồn quý ảnh nhao nhao nổi lên, chính là những người lúc trước tụ tập tại bến đò Hoàng Tuyền kia.

Thân hồn những u hồn này hiển hiện trên Minh Hà, phần lớn không phải là Thủy Quý chết chìm, cũng sẽ không chìm vào trong sông, đều giống như Thảm Lạc, treo ở trong hư không.

Hắn truyền âm với nam tử áo xanh vài câu, gã liền liên tục gật đầu.
Nam tử áo xanh thấy thân hình Thẩm Lạc ẩn vào trong bày quý, bắt đầu tay
kết pháp quyết, vậy hư không một chiêu, một cỗ lực lượng vô hình lập tức
như gió thổi qua tất cả u hồn.
Một đám u hồn vốn luống cuống mờ mịt, giờ phút này trong mắt lại nhao
nhao sáng lên một chút u quang, dưới nam tử áo xanh dẫn dắt, phiêu đảng
đi về phía hạ nguồn Minh Hà thăm thẳm.

Chương 979: Hắc Yêu quỷ trạch

Thâm Lạc và nam tử áo xanh xuôi theo Minh Hà hơn mười dặm, đi tới trước một đội quỷ binh, cầm đầu là một nam tử Ma tộc mặt tím xanh. Nam tử áo xanh thấy có người tới, đầu tiên là vui mừng, sau đó có chút thất vọng, trong lòng gã biết rõ, một ma tộc Chân Tiên trung kỳ căn bản không làm gì được Thâm Lạc.

"Thanh Lư, vừa rồi ở thượng du là ai tranh đấu?" Nam tử Ma tộc thấy thế, không khách khí hỏi.

"Là Thạch Thi Quỷ ngu xuẩn kia, thấy ta tiếp dẫn không ít vong hồn, muốn cướp đoạt hút chúng, nhưng bị ta đánh một trận, đuổi chạy rồi." Nam tử áo xanh dựa theo Thâm Lạc dẫn dò, trả lời.

"Chó hoang giành ăn. . . Ta cho người biết, gần đây những tên trong Luyện Ngục không chịu nổi, rục rịch muốn chạy trốn, Hắc Sơn đại nhân cũng đã tiên đến trợ giúp, bọn gia hỏa các người tốt nhất đi tuần Minh Hà cho tốt, nếu không xảy ra vấn đề, không có quả ngon để ăn đâu." Nam tử Ma tộc nghe vậy, có chút khinh bỉ nói.

"Tuân mệnh." Thanh Lư cúi đầu ôm quyền, ắn ắn cắn răng.

Nam tử Ma tộc thấy thế, cũng không để ý tới gã, mang theo một đám quỷ binh, tiếp tục đi về hướng thượng du.

Thấy bọn chúng đi xa, Thanh Lư không nói lời nào, tiếp tục dẫn đám quỷ hồn đi về hướng Hoàng Tuyền.

Ước chừng sau nửa canh giờ, thủy thể phía trước dần dần chậm lại, nước Minh Hà càng trở nên vẩn đục. Thâm Lạc trong đám quỷ nhìn về phương xa, chỉ thấy dòng sông phía trước xuất hiện một hồ nước diện tích không nhỏ.

Trung tâm hồ nước có một vòng xoáy màu vàng nâu, bên trong nước vàng quay cuồng, truyền đến trận trận ba động linh lực mãnh liệt.

"Đến Hoàng Tuyền . . ."

Hắn còn đang nghi hoặc, liền nghe Thanh Lư mở miệng nói: "Thượng Tiên, toà quỷ trạch bên cạnh Hoàng Tuyền kia, chính là trụ sở Hắc Sơn lão yêu, lúc trước hắn bị nhóm người kia đả thương, trước đó hắn vốn dưỡng thương trong phủ. Bất quá, xem ra gần đây đã bị điều đi."

"Cái này không cần người nói, lúc trước ta đã nghe. Bất quá, vì lý do an toàn, trước người tạm đi đến phủ đệ cầu kiến hắn, ta lại xác nhận một chút." Thâm Lạc gật gật đầu, nói.

"Thượng Tiên, ta và Hắc Sơn lão yêu cũng không quen biết, cũng không thuộc hẳn quản lý, tùy tiện đi qua, chỉ sợ. . ." Thanh Lư nghe vậy, chân chò nói.

"Trước mắt không phải hẳn không ở trong phủ à, chỉ đi nghiệm chứng một chút cũng không chịu, hẳn là trong đó có bẫy à?" Lời nói Thẩm Lạc lạnh dần.

"Không dám, Thượng Tiên yên tâm, tuyệt không có bẫy. Thượng Tiên đợi chút, ta đi nghiệm chứng ngay." Thanh Lư lập tức nói.

"Không vội, ta đi cùng ngươi." Thẩm Lạc nói xong, từ trong bày quý vật thoát ra, đi theo sau lưng Thanh Lư.

"Vâng." Trong lòng Thanh Lư thầm mừng, trong miệng cũng không dám lỗ mãng.

Gã đành phải vung tay lên, xua đuổi tất cả quý vật đi về hướng Hoàng Tuyên, chính mình thì mang theo Thẩm Lạc lên bờ, lướt tới quý trạch ven hồ.

Đại môn quý trạch đóng chặt, ngoài cửa cũng không có thủ vệ, trên cửa lớn màu đỏ ngòm treo hai ngọn đèn lồng màu trắng, trên đó viết hai chữ "Hắc Sơn", nhìn qua âm khí âm u.

"Thủy Quỷ Minh Hà Thanh Lư, cầu kiến Hắc Sơn đại nhân." Thanh Lư đi tới trước cửa, cao giọng hô.

Trong đại trạch yên tĩnh một mảnh, không người đáp lại.

Thanh Lư nhíu mày, kiên trì lại hô hai tiếng, cửa lớn màu đỏ ngòm kia mới "Kẹt kẹt" một tiếng, chậm rãi mở ra.

Trong cửa lớn đi ra một lão giả lưng còng, trên mặt trắng bệch một mảnh, khắp mặt nhăn nheo, nhìn rất khô cần.

Ánh mắt Thẩm Lạc thăm thẳm, che lại hào quang vốn có, dò xét trên người lão giả một vòng, phát hiện không chỉ làn da trên mặt lão nhăn nheo rất nhiều, ngay cả quần áo cũng có nhiều nếp gấp, nhìn nhăn nhăn nhúm nhúm.

"Chủ nhân không có ở đây, trở về đi." Lão giả lưng còng mở miệng nói, thanh âm khô khan, nghe không ra nửa điểm ba động tình cảm.

"Vây quấy rầy rồi. . ."

Thanh Lư còn chưa nói hết lời, một bóng người trong nháy mắt chọt lóe lên bên cạnh gã.

Tiếp theo một cái chớp mắt, một vết nứt từ đỉnh đầu lão giả trực tiếp xuyên xuống dưới thân, chém lão thành hai nửa.

Một bàn tay xuyên qua thân thể lão giả bị xé rách, bắt lấy một tấm phù lục vừa mới cháy lên một góc, một tầng kim quang bao phủ nó lại, giam cầm trong lòng bàn tay.

Phù lục bị kim quang bao phủ, giống như trong nháy mắt bị đông lại, hỏa diễm dấy lên dù chưa triệt để dập tắt, nhưng cũng không biến mất, chỉ là

không tiếp tục lan ra.

Thanh Lư khễ nhếch miệng, có chút kinh ngạc với việc Thảm Lạc đột nhiên xuất thủ, đồng thời cũng có chút may mắn chính mình không có bất kỳ hành động hồ đồ gì, nếu không Thảm Lạc hoàn toàn có thể đánh giết gã trước khi gã kịp phát ra cảnh cáo.

Bất quá càng làm gã kinh ngạc hơn là, lão giả lưng còng bị một chưởng Thảm Lạc xé rách, trên thân không có bất kỳ vết máu hay linh lực nào tràn ra, mà trong nháy mắt biến thành hai mảnh người giấy, bắt đầu cháy rừng rục.

"Khôi lỗi người giấy. . . Đã sớm nghe nói tính tình Hắc Sơn đa nghi, thậm chí ngay cả người trong phủ cũng là khôi lỗi." Thanh Lư nhin không được nói.

Thảm Lạc vung tay lên cuốn tất cả tro tàn đi, cất kỹ tám phù lục dùng báo tin kia, một tay kéo lấy Thanh Lư, lách mình tiến vào quỹ trạch Hắc Sơn lão yêu.

Sau khi đi vào, Thảm Lạc không lập tức hành động, mà hai mắt ngưng tụ, vận chuyển Hỏa Nhãn Kim Tinh, dò xét bốn phía.

"Quả nhiên, còn có bố trí pháp trận." Thảm Lạc nói thầm một tiếng.

Trong tầm mắt của hắn, trong sân nhỏ phía trước, khắp nơi bố trí các loại trận phù cùng trận kỳ, có cái rất rõ ràng, là dùng để hấp dẫn sự chú ý, có cái thì ẩn kín, một khi phát động sẽ lập tức báo tin cho Hắc Sơn lão yêu.

Bất quá, hết thấy ở trước mặt Hỏa Nhãn Kim Tinh, tự nhiên không có chỗ che thân.

Thảm Lạc xách Thanh Lư lên, như nắm lấy một con gà con, thân hình nhanh chóng nhảy vọt trong viện, tránh đi hết thấy pháp trận bố trí, rất nhanh xuyên qua đình viện.

Trong viện còn có rất nhiều khôi lỗi người giấy bố trí ẩn tàng ở chỗ tối, nhưng đều bị hắn nhẹ nhõm tránh thoát, hai người rất nhanh đi tới một toà lầu các phía trước điếm một quỹ đầu đèn trong nội viện.

"Lúc trước Hắc Sơn ở chỗ này." Thanh Lư nói.

Thảm Lạc đã khôi phục diện mục thật sự, lấy Hỏa Nhãn Kim Tinh đảo qua, rất nhanh phát hiện trong lầu các có giấu mật thất.

Tiến vào trong phòng, trong ánh mắt Thanh Lư kinh ngạc, hắn đi thẳng tới bên cạnh một bàn trà hắc thạch, nhắc lư hương lên chuyển động mấy lần, liền mở ra cửa ngòm giấu sau bàn trà.

Cửa ngòm hiển lộ ra, Thảm Lạc cũng không sốt ruột tiến vào, mà đưa tay bấm pháp quyết, lấy pháp lực ngưng tụ thành từng cây gai nhọn, khảm vào chỗ tối hai bên cửa.

Sau đó, chỉ thấy phía trên cửa ngòm có một dải hào quang nhọn nhọn lên, một tầng lực lượng vô hình tiêu tán theo.

Lúc này Thảm Lạc mới mang theo Thanh Lư lách mình tiến vào.

Mật thất có diện tích không lớn, xem ra tựa hồ là nơi Hắc Sơn lão yêu tu luyện ngày thường, trong phòng bày biện đơn giản, trừ một tấm bồ đoàn dùng để ngồi, chỉ còn lại có một cái giá gỗ đen, phía trên đặt một ít bình lọ. Ánh mắt Thẩm Lạc quét qua trên đó, phát hiện đại đa số đồ vật trên đó đều ần ần phát ra tử khí, tựa hồ là đồ vật phụ trợ tu luyện Quỷ Đạo, với hắn không có tác dụng gì, ngược lại Thanh Lư bên cạnh thầy thì hai mắt phát sáng lên.

Lúc này, tầm mắt của hắn rơi vào một hộp gỗ trên giá gỗ, đưa tay hư không nhiếp một cái, vật kia liền bay vào trong tay hắn.

Trên hộp gỗ không có phù chú gì, tựa hồ Hắc Sơn lão yêu cũng không cho rằng đồ vật chứa bên trong là trọng yếu.

Thẩm Lạc dò xét một phen, đưa tay mở nắp hộp ra, bên trong lộ ra một quyển trục bằng da không biết đến từ loài nào.

"Thượng Tiên, hắn là cái này." Thanh Lư lại gần, nhìn thoáng qua quyển trục trong hộp, có chút nịnh nọt nói.

Chương 980: Bị phát hiện

"Đồ vật trên giá, nếu không sợ bị Hắc Sơn động tay chân, thì người tự đi lấy đi." Thẩm Lạc thuận miệng nói.

Mặc dù được Thẩm Lạc cho phép, nhưng nghe xong lời này, Thanh Lư lại có chút do dự.

Thẩm Lạc không quản gã, lấy quyển trục bằng da kia mở ra, liền thấy trên đó giống như là hình xăm, vẽ một tấm đồ vẽ trận đồ thập phần phức tạp, phía trên tung hoành chừng mấy ngàn đường cong.

Một bên địa đồ, ngược lại viết mấy chữ cổ triện to: "Địa Ngục Mê Cung Đồ".

Thẩm Lạc nhìn chằm chằm địa đồ, lông mày không khỏi nhíu chặt.

Địa đồ này cũng không viết ngoáy, thậm chí có thể nói là thập phần cẩn thận, nhưng trên đó lại không đánh dấu chính xác con đường tiến tới, nhìn tựa hồ bản đồ chỉ vẽ một tấm địa hình.

Đồng thời đồ này hết sức phức tạp, Thẩm Lạc tùy tiện liếc qua, liền thấy mấy chục chỗ giao lộ giăng khắp nơi, đường cong rắc rối phức tạp như mạng nhện.

Hắn đang muốn cẩn thận nhìn thêm, bỗng nhiên thần sắc khẽ biến.

"Bị phát hiện. . ."

Thanh Lư còn đang do dự không quyết định, bên ngoài đã truyền đến trận trận tiếng gió gào thét, sắc trời vốn u ám không ánh sáng bỗng càng trở nên âm trầm.

"Ầm" một tiếng vang trầm!

Một bóng người trùng điệp đáp xuống đất, rơi vào trong sân quý trạch.

Thẩm Lạc thu hồi Địa Ngục Mê Cung Đồ, quay người đi ra mật thất, mà Thanh Lư sau lưng lại xoắn xuýt một hồi, nhưng vẫn ngoan tâm, cuốn tất cả mọi thứ trên giá gỗ vào.

"Lần này không chết cũng phải chết rồi, mặc kệ nó. . ." Gã khẽ quát một tiếng, chủ động đuổi theo Thẩm Lạc.

Chờ gã đuổi kịp Thẩm Lạc, liền thấy tiền viện có một bóng người màu đen cao lớn vọt ra.

"Thượng Tiên, đừng dây dưa với hắn, một khi dẫn tới Cửu Minh, sẽ trễ. . ."

Thẩm Lạc quay đầu nhìn Thanh Lư một chút, có chút ngạc nhiên thấy gã nhấc nhờ.

"Hay ya, ở chỗ này nén giận cũng không phải ngày một ngày hai, lần này Thượng Tiên nháo lớn như thế, ta cơ bản không còn đường sống. Chỉ cầu Thượng Tiên mang ta cùng đi, trên đường ta còn có chỗ hữu dụng." Thanh Lư lộ vẻ bất đắc dĩ, giải thích.

Thẩm Lạc nghe vậy, do dự một chút, ổng tay áo cuộn một cái, liền nửa giam cầm gã, nửa cuộn lấy Thanh Lư, thân hình mở ra, bay thẳng lên không trung.

"Chạy đi đâu. . ."

Một tiếng cuồn hồng giận dữ từ phía dưới truyền đến, mây vàng trên bầu trời cũng khuấy động cuộn cuộn theo.

Một mặt quỷ to lớn vô cùng vạn vẹo nổi lên, cơ hồ giống như đúc Thẩm Lạc thấy năm đó.

Lúc này khí tức trên mặt quỷ này so với năm đó đã cường thịnh hơn rất nhiều, chỉ là trên đó tán phát cuộn cuộn ma khí, đã ép tới Thanh Lư chống đỡ không được.

Mặc dù cùng là Chân Tiên kỳ, chênh lệch một tiểu cảnh giới, nhưng thực lực giữa hai bên khác nhau giống như trời vực.

Bất quá, bây giờ Thẩm Lạc từ lâu đã không còn là kẻ yếu chỉ có thể cuồn quít chạy trốn như năm đó, cần nhờ Câu Hôn Mã Diện hi sinh mới có thể sống tạm kia, nếu không phải không muốn ở chỗ này chậm trễ thời gian, hẳn thậm chí muốn giết chết Hắc Sơn lão yêu này.

Thẩm Lạc nắm đơn quyền, Hoàng Đình Kinh âm thầm vận chuyển, toàn thân pháp lực cuộn cuộn lưu động, quanh thân ần ần hiện ra quang trạch kim ngọc, nương theo một tiếng long ngâm rõ to, đánh tới mặt quỷ dữ tợn kia.

Chỉ thấy một đạo long ảnh màu vàng tựa như từ sau lưng hắn chui ra, thuận theo cánh tay của hắn bay thẳng tới, hóa thành một đạo quyền ảnh màu vàng, nhập vào trong mặt quỷ.

"Ầm ầm" một tiếng nổ đùng truyền đến.

Trên bầu trời, một vòng kiêu dương màu vàng nổ tung, vạn đạo kim quang bắn ra, trong nháy mắt đánh vỡ mặt quỷ dữ tợn kia, mây vàng cuộn cuộn cũng bị đánh ra một khe hở khổng lồ, phảng phất bầu trời cũng nứt ra.

Hắc Sơn lão yêu phía dưới vừa mới phi thân lên muốn đuổi theo, lập tức bị thương nặng, miệng phun máu tươi rơi xuống.

Thanh Lư được Thẩm Lạc kéo theo sau lưng, thấy cảnh này, cũng chấn kinh vạn phần. Thẩm Lạc chỉ cách không một quyền đã đánh vỡ thân thông Hắc Sơn lão yêu, chỉ dựa vào phản phệ vậy mà có thể khiến cho y bị thương nặng.

Thẩm Lạc ngược lại không quản chuyện này, kéo theo Thanh Lư xông ra hư không mây vàng bao phủ.

Hai người vừa mới bay ra, trong lòng Thâm Lạc đột nhiên đại chấn, đôi diện bông có một cỗ lực lượng cường hãn phong cách cổ xưa ép xuống, một bàn tay màu đen lớn trăm trượng đập xuống bọn hắn.

"Không tốt, Cửu Minh tới. . ." Thanh Lư kêu một tiếng, cơ hồ mang theo tiếng khóc nức nở.

Thâm Lạc quát lớn một tiếng, trên thân tăng vọt kim quang, một tầng tháp ảnh màu vàng nổi lên, trực tiếp nghênh đón cự chưởng che trời kia.

"Ầm" một tiếng vang trầm.

Tháp ảnh màu vàng kịch liệt chấn động, dù có nó ngăn cản, một cỗ cự lực bàng bạc mênh mông vẫn như biển vẫn ép xuống, liên tục không ngừng đè ép hai người Thâm Lạc.

Toàn thân Thâm Lạc đại phóng kim quang, đón cự lực lù lù bất động kia, chỉ là quần áo trên người hắn bị cường phong áp đè sát vào thân, làn da mặt cũng rung động theo. Thanh Lư phía dưới càng khó mà chịu đựng, khoe miệng tràn ra máu tươi, cảm thấy thân hồn tựa như chấn động theo.

Cả tòa kim tháp và hai người Thâm Lạc cùng bị cỗ trọng áp này ép một lần nữa rơi xuống.

Hắc Sơn lão yêu thấy thế, vội đuổi theo.

Cổ tay Thâm Lạc chuyển một cái, Trấn Hải Tấn Thiết Côn chột nắm trong tay, làm bộ muốn giết ra.

Chỉ nghe thanh âm Thanh Lư truyền đến: "Thượng Tiên, không thể địch lại, Hoàng Tuyền cũng là một trong cửa vào mê cung Địa Phủ, đi nơi đó."

Thâm Lạc liếc lên phía trên, trong hư không có một đạo ma ảnh phá không bay tới, rơi xuống phía hắn.

Do dự một chút, hắn đưa tay ném tới, ném Thanh Lư xuống phía vòng xoáy màu vàng ở trung tâm hồ nước.

"Ta. . ."

Thanh Lư thềm mắng một tiếng, nhưng cũng không thể làm gì.

Trước mắt gã đã cùng Thâm Lạc gắt gao buộc chặt cùng nhau, không đi theo cũng chỉ còn lại một con đường chết.

Thâm Lạc ném Thanh Lư ra, trong nháy mắt thân hình chuyển động, Trấn Hải Tấn Thiết Côn trong tay vung lên. Bát Thiên Loạn Bông đánh ra hư không bốn phía, từng đạo bông ảnh ngưng tụ không tan không ngừng hiển hiện trong hư không, lại không ngừng dung hợp.

Thấy thân ảnh Cửu Minh sắp rơi xuống, tất cả bông ảnh rút cuộc hợp lại làm một, hóa thành một vệt kim quang cuộn cuộn ngưng thực thành cự côn, cùng Trấn Hải Tấn Thiết Côn trong tay Thâm Lạc hợp làm một thể, mãnh kích ra.

Chỉ thấy bông ảnh màu vàng bay lên trên không, không khí xung quanh phảng phất bị ép lại, từng luồng từng luồng kinh phong điên cuồng tuôn về hướng Thâm Lạc. Hắc Sơn lão yêu vốn định tập sát Thâm Lạc cũng bị

nguồn sức mạnh này hút một cái, thân hình mất không chế lao về phía Thâm Lạc.

Bông ảnh màu vàng cùng thân ảnh trên bầu trời rơi xuống va chạm nhau, lập tức nổ tung trên không như mặt trời chói chang, toả ra vạn đạo quang mang.

Trong một tiếng nổ đùng, bông ảnh màu vàng vỡ vụn trước, nhưng cỗ khí thể một đi không trở lại kia bộc phát ra, ngạnh sinh đánh cho chân thân Cửu Minh bay ra sau ngàn trượng.

Cùng lúc đó, mặc dù thân thể Thâm Lạc rung mạnh, hai chân vẫn đạp đứng tại chỗ, tất cả mặt đất băng liệt, hiện ra đạo đạo vết nứt như mai rùa. Trong nháy mắt Hắc Sơn lão yêu bị hút tới trước người, hấn tung một quyền nện xuống y.

Trên đầu quyền quán quanh kim quang, dù hấn chưa kịp vận chuyển Hoàng Đình Kinh toàn lực nện xuống, nhưng vẫn đánh cho huyết nhục nửa người Hắc Sơn lão yêu bạo liệt ra, khảm trực tiếp vào dưới mặt đất.

Chương 981: Nhập Hoàng Tuyên

Khi Thảm Lạc muốn bồi thêm một quyền diệt sát triệt để Hắc Sơn lão yêu, bỗng sau lưng tiếng thét đại tác.

Hắn căn bản không kịp nghĩ nhiều, Tà Nguyệt Bộ chớp nhoáng tránh thoát, cũng không nhìn lại chút nào, trực tiếp sử xuất bí thuật Chân Sí Thiên Lý, thân hình xuất hiện phía trên vòng xoáy màu vàng ở trung tâm hồ nước.

Lúc này Thanh Lư đang bị mấy ngàn quỷ hồn vây quanh ở giữa vòng xoáy, ra sức ngoắc hắn.

Thảm Lạc trực tiếp một đầu đâm xuống, trong nháy mắt rơi vào Hoàng Tuyên, chỉ cảm thấy toàn thân chột nhẹ, lập tức trong lòng hoảng hốt.

Thần hồn u phách hắn vậy mà trong nháy mắt rơi vào Hoàng Tuyên bắt đầu tách rời nhục thân, nhục thân rơi thẳng xuống vòng xoáy Hoàng Tuyên, hồn phách thì lại lơ lửng ở trên nước.

Đang lúc hắn tưởng là bị Thanh Lư tính kế, liền nghe tiếng hô lớn:

"Thượng Tiên, Hoàng Tuyên gột rửa u hồn, không chứa nổi nhục thân, hồn phách ngài mau mau trở về cơ thể, dẫu lấy ta cùng chìm xuống, phía dưới có thể thông hướng Địa Ngục mê cung."

Thảm Lạc cũng không lo được thật giả, thần hồn lập tức dẫn dắt, dùng không thủy thuật gạt bỏ lui Hoàng Tuyên Thủy, hồn phách kéo lấy Thanh Lư, hạ xuống dưới theo nhục thân, trong nháy mắt dung hợp lại.

Lúc này, trên đỉnh đầu hắn có một đạo ô quang tráng kiện từ trên trời rủ xuống, đập ầm ầm xuống Hoàng Tuyên.

"Ầm" một tiếng, ô quang nổ tung khiến Hoàng Tuyên cuồn cuộn, mấy ngàn u hồn lơ lửng ở trên nước kia, bị quang mang đảo qua, trong nháy mắt bị chôn vùi, hồn phi phách tán.

Mà dưới Hoàng Tuyên, thân ảnh hai người Thảm Lạc đã biến mất không thấy.

Bên cạnh hồ, thân ảnh Cửu Minh chậm rãi rơi xuống, nhìn thoáng qua vển nứt trong hồ đất, thân thể Hắc Sơn lão yêu phá toái đang bị vùi lấp trong đó, ánh mắt gã âm trầm dị thường.

"Người đâu. . ." Cửu Minh quát khẽ một tiếng.

"Đại nhân." Bảy tám bóng người chạy tới, quỳ trước người gã.

"Phong tỏa tất cả lối ra mê cung, một khi phát hiện tung tích những tên kia, lập tức báo cho ta." Cửu Minh phân phó.

Mấy người nghe vậy, rồi rít nói: "Tuân mệnh."

...
Mà bên kia, Thảm Lạc mang theo Thanh Lư không ngừng hạ xuống, giống như thông qua một đầu thông đạo hẹp dài u ám, rốt cuộc từ trong Hoàng Tuyền rơi xuống.

Chỗ hai người rơi xuống là một mảnh hoang nguyên, bốn phía là đất đỏ ngàn dặm, không có một ngọn cỏ.

Thảm Lạc ngẩng đầu nhìn lên trên không, chỉ thấy hư không trên đỉnh đầu có một vòng xoáy xoắn ốc đang dần dần biến mất, bên trong tản ra khí tức Hoàng Tuyền cũng dần dần tiêu tán.

Hắn nhìn thoáng qua sắc mặt trắng bệch của Thanh Lư bên cạnh, lật tay lấy ra bức Địa Ngục Mê Cung Đồ kia, bắt đầu xem xét.

Trên địa đồ phân chia rất nhiều khu vực, địa hình hết sức phức tạp, bên trong có vùng núi, có khe rãnh, có hẻm núi, cũng có đầm lầy, nhìn tựa như một mảnh đại lục.

Thảm Lạc nhìn một lúc lâu, cũng không tìm được vị trí của mình hiện tại. Lúc này, Thanh Lư cũng chạy lại, mặt ngưng trọng nhìn chằm chằm địa đồ hồi lâu, sau đó chỉ vào một khu vực nhỏ ở góc phải địa đồ nói: "Thượng Tiên, có thể chúng ta ở chỗ này."

Thảm Lạc nghe tiếng nhìn lại, chỉ thấy khu vực màu đỏ to bằng móng tay kia, trong lòng cũng đồng ý với ý kiến của Thanh Lư.

Diện tích địa đồ có hạn, cũng không vẽ toàn bộ khu vực đất đỏ, trước mắt hắn còn chưa chân chính tiến vào mê cung.

"Đi thôi, tới trước Dục Vọng chiều trạch này rồi tính."

Thảm Lạc thu hồi địa đồ, lần nữa kéo Thanh Lư, mang theo gã phóng lên, bay về phía mảnh đầm lầy tiếp giáp với khu vực đất đỏ.

Rất nhanh, hai người bay đến biên giới khu vực đất đỏ, thế nhưng lúc tới gần còn chưa nhìn thấy đầm lầy, trước mắt đã thấy một bức tường mây xám cao tới vạn trượng, đứng sừng sững ở phía trước.

Tâm niệm Thảm Lạc vừa động, thân thức lập tức dò xét về phía vân tường, không ngoài dự đoán, quả nhiên bị cản lại.

Hắn mang theo Thanh Lư đi vào biên giới vân tường rồi đáp xuống, hai mắt ngưng tụ, kim quang sáng lên, lấy Hỏa Nhãn Kim Tinh dò xét bên trong. Lần này hắn không hoàn toàn bị cách trở, mà thấy được phạm vi ước chừng hơn mười trượng.

Trên mặt đất nơi đó phủ kín hắc thủy, phía trên nổi lên rất nhiều cây rong màu xanh đen, cứ mỗi một đoạn sẽ có một khối phù đảo màu đen, phía trên đều là bùn nhão màu đen.

"Thượng Tiên, nghe nói trong Dục Vọng chiều trạch này tràn ngập độc chướng, có thể mê huyền thần hồn, khiến cho người sinh ra ảo giác dục niệm. Việc này không quan hệ cảnh giới, mà liên quan đến lực lượng thần

hồn, Thái Ất Tiên Nhân cũng khó mà ngăn cản." Thanh Lư cẩn thận nhắc nhở.

Thảm Lạc tin tưởng với lực lượng thần hồn của mình, lại thêm hấn nắm giữ Hỏa Nhãn Kim Tinh, cho nên cũng không lo lắng, dẫn đầu bước vào trong đầm lầy, Thanh Lư cũng đành kiên trì đi theo.

Vân tường màu xám kia nhìn như cao vút trong mây, những cùng không quá dày, Thảm Lạc đi được khoảng ba, bốn trượng đã xuyên ra ngoài. Bước vào trong đầm lầy, tầm mắt hấn sáng tỏ thông suốt, không còn cảm giác vân già vụ nhiễu nữa, mấy trăm dặm phía trước đều hiển lộ trước mắt, nhìn không khác nhiều với lúc thấy ở bên ngoài.

"Nhìn giống như cũng không có gì đặc biệt . . ." Thanh Lư đi vào, cũng lộ vẻ mặt nghi hoặc.

Vừa dứt lời, trong mắt gã hiện lên vẻ khác lạ, chợt cả người tựa như mất hồn, từng bước một đi tới phía trước.

"Đã trúng chiêu?" Thảm Lạc thấy thế, hơi nhíu mày.

Thần niệm của hấn lập tức phóng ra ngoài, trong nháy mắt bao phủ lại Thanh Lư, cảnh tượng trước mắt bỗng nhiên phát sinh biến hóa.

Bốn bề như có một tầng bạch quang lan tràn qua, bốn phía không còn là cảnh tượng đầm lầy hoang vu, thay vào đó là một con đường chợ búa náo nhiệt dị thường.

"Lộp bộp."

Một trận tiếng pháo nổ vang, hình ảnh vốn yên tĩnh im ắng lập tức trở nên náo nhiệt, các thanh âm reo hò vang lên khắp nơi, trên đường phố hai bên biển người như dật, chen chúc không thôi.

Nơi cuối đường phố, đứng lặng một tòa phủ đệ khí phái, trước cửa đứng đầy mấy chục nam nữ già trẻ, trên mặt đều tràn đầy vẻ tươi cười. Mà giờ khắc này, Thanh Lư không còn một thân áo xanh, mà thân mang áo bào đỏ, đang cười hắc hắc, trước ngực còn buộc một đóa hoa hồng tơ lụa.

Phía trước có người gõ chiêng dẹp đường cho gã, cao giọng hô to: "Trạng nguyên cập đệ, áo gấm về quê."

Thảm Lạc kinh ngạc, Thanh Lư này khi còn sống chẳng lẽ là trạng nguyên? Bất quá rất nhanh, hấn hiểu được, cảnh tượng trạng nguyên về quê này, bất quá là ảo tưởng của gã, chấp niệm của gã mà thôi.

Trên thực tế, Thanh Lư khi còn sống đích thật là người đọc sách, bất quá mười năm khoa khảo, nhiều lần thi rớt, cuối cùng buồn giận khó kiềm chế, ở Kinh Hà giang ngoài Trường An thành nhảy sông chết, trở thành Thủy Quỷ.

Thảm Lạc nhìn một lát, đang định đánh thức Thanh Lư, cánh tay đột nhiên bị người kéo lại, cánh tay cũng lập tức đâm vào trên một đoàn mềm mại.

Ánh mắt hấn ngưng tụ, lập tức quay đầu nhìn lại, không khỏi trì trệ.

"Biểu ca, hôm nay chúng ta đi đâu?" Một nữ tử dựa vào bên người hắn, cười nói như hoa, thình lình chính là Nhiếp Thái Châu.

"Thái Châu, sao lại thế. . ." Thẩm Lạc chấn động trong lòng.

"Làm gì ngẩn ra, nhìn thấy tên người ta đề trên bảng vàng, hâm mộ rồi à?" Nhiếp Thái Châu cười hỏi.

Thẩm Lạc nghe vậy, lại nhìn phía trước, chỉ thấy phía đó vẫn ồn ào như cũ, Thanh Lư đã đến trước cửa phủ, lập tức nhảy xuống, quỳ lạy cha mẹ mình.

Trong lòng của hắn biết rõ, giờ phút này tất cả đều là huyền tượng quái phá, trong lúc nhất thời lại không rõ, sao mình cũng bị trúng chiêu?

Đang kinh ngạc, Thanh Lư phía trước đã đứng dậy, trong lúc vô tình nhìn lại hắn bên này một chút, trên mặt hiện ra một vòng nghi hoặc.

Chương 982: Tựa như ảo mộng

"Biểu ca. . ."

Thẩm Lạc nghe một tiếng khẽ gọi này, lông mày không khỏi nhíu chặt lại, hần nắm chặt cổ tay "Nhiếp Thái Châu", trong hai mắt chớp động kim quang, chăm chú nhìn nàng.

Dưới Hỏa Nhãn Kim Tinh gia trì, Thẩm Lạc nhìn thấy toàn thân "Nhiếp Thái Châu" rõ ràng là do từng sợi tia sáng màu vàng ngưng tụ thành, trên đỉnh đầu nàng có một tia sáng tương đối trắng kiện kéo dài ra, một mực liên thông đến mi tâm của mình.

Dưới chân của hần đột nhiên truyền đến một hồi lạnh buốt, cúi đầu nhìn xuống, hai chân đã lâm vào trong vũng lầy. Dưới đầm lầy kia có một cỗ lực lượng kỳ dị vờn quanh hai chân hần, lôi kéo hần xuống dưới.

Thẩm Lạc hơi hoạt động hai chân một chút, phát hiện nguồn lực lượng kia cũng không quá mạnh, nên cũng không nóng lòng rút ra, mà nhìn sang Thanh Lư bên kia.

Khác với tình trạng Thẩm Lạc lún vào đầm lầy bên này, giờ phút này nửa người Thanh Lư đã chìm vào trong đầm lầy, mà trên mặt gã vẫn thủy chung treo nụ cười mừng rỡ tự mãn, không phát giác được chính mình đang ở hiểm cảnh.

Mà bóng người vờn quanh kia cũng không biến mất, phía trên có từng sợi tia sáng màu vàng kéo dài ra, toàn bộ nối với mi tâm Thanh Lư.

Cùng lúc đó, trên thân Thanh Lư lại có từng luồng từng luồng ba động hồn lực, đang không ngừng tràn ra ngoài.

Trong nháy mắt Thẩm Lạc hiểu ra, độc chương khí trong Dục Vọng chiêu trạch này cũng không làm thương tổn cơ thể, nhưng có thể dẫn động thần hồn, hơi không cẩn thận sẽ xâm nhập hồn lực người tiết ra ngoài, cũng bởi vì sở niệm trong lòng mà tạo ra huyền tượng hư vô.

Huyền tượng này duy trì, toàn bộ nhờ hồn lực người bị khống chế, huyền tượng ra cảnh tượng càng phức tạp, tiêu hao hồn lực càng không lồ, và sẽ lâm vào đầm lầy càng sâu, đợi đến lúc hồn lực tiêu hao sạch sẽ, sẽ khiến cho người bị khống chế thần hồn không cách nào duy trì, băng tán biến mất, người cũng sẽ triệt để bị đầm lầy nuốt hết, triệt để mất khỏi thiên địa.

"Còn kéo dài như vậy, gia hỏa này sẽ không chống được bao lâu nữa. . ."
Thẩm Lạc nhíu mày, cũng không nhìn "Nhiếp Thái Châu" bên cạnh, đưa tay lên trên trán quơ ua một vòng, cắt đứt sợi tơ màu vàng liên thông mi

tâm mình.

Thần hồn kéo dài bị chém đứt, thân ảnh "Nhiếp Thái Châu" kia cũng theo đó trở nên hư ảo mờ mịt, tia sáng màu vàng chiếm cứ trong đó cũng trở nên hư hóa, cho đến khi biến mất không thấy gì nữa.

Ngay sau đó, tâm niệm Thẩm Lạc vừa động, Hoàng Đình Kinh vận chuyển lên, hai chân đột nhiên chấn động, dưới chân quán quanh loại lực lượng kỳ dị kia lập tức bị chấn đến sụp đổ, thân thể nhẹ nhàng nhảy lên, thoát khỏi ràng buộc.

Sau đó, hấn một mực bảo vệ chặt thần thức, bước nhanh đuổi theo Thanh Lư, cúi người chụp lên vai gã.

Trong huyền cảnh, Thanh Lư vốn đang chen chúc cùng người nhà dự định bước qua đại môn phủ trách, bỗng nhiên cảm thấy đầu vai trầm xuống, nghiêng đầu nhìn sang, đã thấy một khuôn mặt mơ hồ đang lôi kéo gã. Gã chưa phát giác được nhú mày, muốn lên tiếng quát lớn.

Lúc này Thẩm Lạc nhìn thấy, hai mắt Thanh Lư đã trở nên thập phần ảm đạm, thân thể vốn là U Minh Quỷ Tiên cũng mờ đi, xem ra do hồn lực tiêu hao quá kịch liệt.

Thẩm Lạc vội vàng tung một chưởng chặt đứt sợi dây dẫn dắt thần hồn gã, cũng điếm ở mi tâm, giúp gã phong tỏa ngăn cản hồn lực tiết ra ngoài.

Thanh Lư chỉ thấy trước mắt chớp động hư quang một hồi, thân ảnh người nhà chung quanh bắt đầu vụn vẹo, kiến trúc xung quanh cũng sụp đổ theo, tất cả đều hóa thành điếm điếm tro tàn tiêu tán ra.

"Không, không được, chớ đi . . ." Trong lúc nhất thời gã còn chưa kịp tỉnh lại, trong miệng cuồn cuộn hô.

"Tỉnh lại!" Thẩm Lạc quát lớn một tiếng, như phật môn Sư Tử Hống.

Thanh Lư cảm thấy thức hải chấn động, con ngươi cũng theo đó bỗng nhiên co rụt lại, lúc này mới triệt để tỉnh lại.

Gã vừa định động dậy, mới phát hiện hơn nửa người mình đã chìm vào trong đầm lầy, chỉ có từ lồng ngực trở lên còn lộ ra ngoài.

"Thượng Tiên, đây là . . ." Thanh Lư vừa giãy dụa, vừa hô.

"Chớ lộn xộn, ngươi vừa rồi lâm vào huyền cảnh, kém chút hao tổn thần hồn mà chết, giờ ta kéo ngươi ra." Thẩm Lạc thấp giọng nói.

Thanh Lư nghe vậy, lúc này mới chú ý tới chung quanh đang có điếm điếm kim quang tiêu tán ra, cảm nhận được trên đó tán phát ra khí tức quen thuộc, gã cũng mơ hồ đoán được một chút.

"Thượng Tiên, đầm lầy này có thể hấp thụ lực lượng thần thức?" Gã ôn định lại tâm thần, hỏi.

"Không sai. Bất quá người ý chí kiên định thì thần hồn cường đại, sẽ không bị nó ảnh hưởng. Ngươi tuy là Quỷ Tiên, tinh tu quỷ hồn, nhưng ý chí không kiên định, khi còn sống lại chấp niệm quá nặng, mới bị lâm vào

trong huyền cảnh, ta tạm thời giúp ngươi phong bế thần hồn." Thẩm Lạc giải thích.

Ý chí Thẩm Lạc ngược lại cứng cõi gấp trăm lần Thanh Lư, thần hồn cũng cường đại, lúc đầu đáng lẽ sẽ không lâm vào huyền cảnh, chỉ vì nhìn trộm thần hồn Thanh Lư, mới bị chướng khí có cơ hội lợi dụng được, dẫn dắt lực lượng thần hồn của hắn ra.

"Đa tạ Thượng Tiên cứu mạng."

Giờ phút này, sắc mặt Thanh Lư đã không thể dùng từ trắng bệch để hình dung, mà có mấy phần trong suốt, gã vội vàng cảm ơn.

"Không cần nói nhảm nhiều lời, một hồi ta kéo ngươi ra, ngươi cũng vận chuyển pháp lực đến hạ thân, tận lực phối hợp ta bài trừ gạt bỏ cỗ lực lượng dây dưa kia." Thẩm Lạc nói.

Thanh Lư không nói gì nữa, chỉ trùng điệp gật đầu nhẹ.

Lúc này Thẩm Lạc ngồi xổm xuống, một tay đặt trên mặt đầm lầy ướt át, một tay bắt lấy bả vai Thanh Lư, đột nhiên quát:

"Ngay lúc này, lên!"

Trong lúc hấn hô, bàn tay đặt trên mặt nước bấm niệm pháp quyết, vận chuyển công pháp vô danh, không chế nước trong đầm lầy kịch liệt chấn động, xông lên phía trên mặt nước. Mà trên cánh tay bắt lấy bả vai Thanh Lư cũng hiện hiện từng mảnh Kim Lân, năm ngón tay trong nháy mắt hóa thành vuốt rồng, ra sức kéo lên.

"Ầm" một tiếng vang trầm từ dưới đất truyền đến.

Một cỗ sóng nước màu đen phóng lên tận trời, thân ảnh Thanh Lư cuốn theo trong đó, bay thẳng vào không trung.

"Chẳng lẽ ta đoán sai. . ." Thẩm Lạc thấy thế, lông mày không khỏi nhíu một cái.

Ý niệm trong lòng hắn chưa kịp rơi xuống, mặt đất đầm lầy sóng nước phía dưới bỗng rung mạnh không thôi, một thân ảnh vô cùng to lớn chui ra từ mặt đất, lật bùn nhão trong phương viên mấy trăm trượng lên, mở ra miệng lớn thôn thiên, tấp tới Thẩm Lạc cùng Thanh Lư phía trên.

Trên thân Thẩm Lạc loé lên độn quang, người đã xông lên cao trăm trượng, lúc này hắn mới thấy rõ thân ảnh con cự thú kia, rõ ràng là một đầu niêm ngư tinh quái to lớn toàn thân đen kịt.

Trong miệng lớn thôn thiên của nó mở ra có trận trận sương mù màu đen phun ra ngoài. Thẩm Lạc bị nhiễm, liền cảm giác thức hải khuấy động một hồi, một cỗ lực lượng thần thức không tự chủ được từ chỗ mi tâm tiết ra ngoài.

Mà Thanh Lư giữa không trung, sắc mặt càng trắng bệch, toàn thân như cái sàng, khắp nơi đều có lực lượng thần thức đứt quãng tản mạn ra, như từng sợi sương mù khuếch tán ra bốn phía.

Tiếp tục như vậy, không cần Niêm Ngự Tinh nuốt gã vào bụng, thân thể u hồn của gã cũng sẽ không còn tồn tại.

Chương 983: Khư Côn

"Nghiệt súc, muốn chết." Thảm Lạc quát khế một tiếng.

Trước người hần loé lên kim quang, một quyển Thiên Thư nổi lên, trên đó bay ra đạo đạo hào quang cuốn xuống phía dưới một cái, liền thu nạp sương mù màu đen có thể dẫn động thân hồn kia.

Cùng lúc đó, cổ tay Thảm Lạc chuyển một cái, lòng bàn tay nổi lên Trấn Hải Tấn Thiết Côn.

Hắn nắm chặt Trấn Hải Tấn Thiết Côn, thân hình hạ xuống phía dưới, trường côn gào thét luân chuyển, ở giữa không trung "Ông" minh không thoi, mây trăm đạo côn ảnh màu vàng ngưng tụ một chỗ, đập xuống đầu Niêm Ngư Tinh.

Chỉ thấy côn ảnh màu vàng âm vang đập xuống, tấn công chính diện đầu lâu to lớn của Niêm Ngư Tinh, nhưng không phát ra nửa điểm tiếng vang.

Thảm Lạc cảm thấy cây côn đập vào không khí, côn ảnh màu vàng giống như đánh vào trong một mảnh hư vô, không có chút lực cản nào xuyên thấu thân thể Niêm Ngư Tinh, một đường bổ xuống phía dưới.

"Hóa hư. . ." Thảm Lạc cảm thấy kinh ngạc nói.

"Thượng Tiên, vật kia không phải Niêm Ngư Tinh, là Khư Côn. Nó có thể chuyển hoá giữa hư thực, một khi ngài rơi vào trong bụng của nó, nó sẽ từ hư hóa thực, phong bế ngài ở bên trong. ." Thanh âm Thanh Lư từ đằng xa truyền đến, ngữ khí thập phần vội vàng.

Thảm Lạc âm thầm kinh hãi, nếu không phải Thanh Lư nhắc nhở, hắn cũng thiếu chút không nhận ra quái vật này.

Nghe đồn thế gian người thuận mệnh mà chết, đều sẽ tiến vào Địa Phủ thâm phán công tội khi còn sống, tiếp theo đi vào Lục Đạo Luân Hồi. Mà một ít hạng người đột tử uổng mạng, sau khi chết oán khí khó tiêu, không vào luân hồi, hóa thành cô hồn dã quỷ, cho đến khi hồn phi phách tán.

Nhưng những hồn phách này bay ra cũng chưa hoàn toàn biến mất, mà giống như bồ công anh phiêu tán tại Âm Minh địa, dần dà, đại lượng các loại hồn tạp tham giận si oán phá toái hồn phách, ngưng tụ thành một thể, phụ thân trên Vong Linh Côn, liền hóa thành "Khư Côn" .

Thứ này qua lại giữa dương thế cùng Âm Minh, toàn thân tán phát khí tức có thể câu hồn đoạt phách, không phân nhân quỷ tiên ma, đều có thể nhiếp hồn phách của họ, thôn phệ vào thân nó, mà mỗi lần hiện thế sẽ gây nên một trận tai nạn.

Nghe nói, về sau Địa Tạng Vương Bồ Tát mang theo Thần Thú Đê Thính, tới đại chiến chín chín tám mươi một ngày, rốt cuộc đánh bại nó, đáng tiếc vẫn như cũ không thể giết chết, cuối cùng chỉ có thể trấn áp tại nơi nào đó ở Âm Minh.

Trước mắt xem ra, Địa Ngục mê cung này chính là chỗ nó bị trấn áp.

Lúc Thẩm Lạc sắp lọt vào thể nội Khu Côn hư hóa, hai cánh tay của hắn lập tức sáng lên quang trạch vàng bạc, Chân Sí Thiên Lý trong nháy mắt phát động, thân ảnh trong chớp nhoáng biến mất tại chỗ.

Thanh Lư cảm thấy hoa mắt, vùng thiên địa này cũng chỉ còn lại có gã cùng Khu Côn.

Khu Côn phát hiện Thẩm Lạc biến mất không thấy gì nữa, thân hình một lần nữa chuyển thành thực thể, trong miệng phát ra một trận tiếng vang quái dị, một tầng sóng âm mất thường khó phân biệt được lập tức nhộn nhạo lên, lan tràn ra bốn phương tám hướng.

Thanh Lư bị một tiếng này chấn động, vốn hồn phách bập bênh, đúng là trong nháy mắt băng tán, thân thể trực tiếp hóa thành tam trọng, suy yếu không gì sánh được, mắt thấy sẽ tiêu tán ra.

Nhưng ngay lúc sóng âm kia ngừng, trong nháy mắt trên trời cao bỗng nhiên kim quang đại tác, một tòa Linh Lung Bảo Tháp ở giữa không trung cực tốc phồng lớn, cao trăm trượng từ thiên khung giáng xuống.

"Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn!

Toà tháp cao trăm trượng đập ầm ầm lên lưng Khu Côn, đè ép nó từ trên không trung rơi thẳng xuống, nhập vào trong đầm lầy.

Thân ảnh Thẩm Lạc từ trong hư không nổi lên, một tay bắm niệm pháp quyết, trong miệng nói lầm bầm.

Theo thanh âm của hắn không ngừng vang lên, trên Linh Lung Bảo Tháp lập tức nhộn nhạo lên từng vòng từng vòng trận văn màu vàng, ở trong ấy chứa từng luồng từng luồng lực cấm chế trấn áp vô cùng cường đại, không ngừng đè ép thân hình Khu Côn xuống.

Sau đó, tay áo hắn quơ qua, hư hồn Thanh Lư chia ra làm ba hợp lại làm một, bị hắn kéo tới trước người.

Thời khắc này Thanh Lư càng thêm suy yếu, há to miệng, nhưng âm thanh không phát ra được.

Thẩm Lạc đưa tay điểm lên mi tâm của gã, từng tia từng sợi pháp lực độ nhập vào trong đó, giúp gã cũng cố thần hồn, đợi đủ phát ra một chút ba động thần thức, lập tức dừng tay, thu nhập vào trong tay áo.

Chờ hắn thu thập xong, lại nhìn xuống phía dưới, lòng mày không khỏi nhíu chặt lại, trên mặt đất phía dưới chỉ còn lại lẻ loi trơ trọi một tòa tháp cao trăm trượng, nửa thân tháp lâm vào vũng bùn, mà thân ảnh Khu Côn đã biến mất không thấy.

Thẩm Lạc vung tay lên, Linh Lung Bảo Tháp cấp tốc co vào, bay ngược trở về trong tay của hắn.

"Nơi đây không nên ở lâu, mau rời đi." Tâm niệm của hắn cùng một chỗ, trên hai tay sáng lên quang mang kim ngân, thân ảnh trong nháy mắt điện xạ đi.

Nhưng mới bay ra khoảng ngàn trượng, trong lòng Thẩm Lạc bỗng nhiên phát sinh cảnh báo, một cảm giác nguy cơ vô cùng mãnh liệt bao phủ tới. Hai cánh tay hắn lắc một cái, thân hình ở giữa không trung quay ngược chín mươi độ, cực tốc lao về một hướng khác.

Nhưng trong nháy mắt hắn di chuyển, trên đỉnh đầu bỗng nhiên bị một mảnh mây đen che phủ, dưới chân cũng xuất hiện một mảnh âm ảnh màu đen, trên dưới tương hợp khép lại.

Thẩm Lạc kinh hãi, đúng là không biết làm sao lại tiến vào trong miệng Khư Côn này.

Cùng lúc đó, khí lưu phía sau hắn nhanh quay ngược trở lại, một vòng xoáy màu đen to lớn điên cuồng xoay tròn, từ đó truyền ra trận trận lực thôn phệ cường đại, lại sinh sinh ngăn cản thân thể thần hồn Chân Sí Thiên Lý, kéo lấy thân thể của hắn, khiến cho hắn không thể nào trốn chạy.

Thấy không cách nào trốn đi, Thẩm Lạc đưa tay ném ra, Trấn Hải Tấn Thiết Côn lập tức đại phóng kim quang, hóa thành một cây cột sắt tráng kiện, nhanh chóng tăng vọt.

Đáng tiếc, Trấn Hải Tấn Thiết Côn khó khăn lắm mới dài hơn mười trượng, trong vòng xoáy liền truyền ra lực thôn phệ dẫn dắt, trực tiếp hút vào.

Thẩm Lạc thấy thế, vội vàng biến ngắn thu nhỏ nó, ý đồ một lần nữa thu vào trong tay áo. Nhưng đã muộn, Tấn Thiết Côn đã không bị khống chế bay ra, hắn cũng bị nguồn lực lượng này hút lại, lọt vào trong vòng xoáy. Vừa mới tiến vào vòng xoáy màu đen, Thẩm Lạc lập tức cảm thấy đầu não căng đau một hồi, từng luồng từng luồng lực lượng thần hồn hỗn loạn mà cường đại điên cuồng xông vào trong đầu của hắn, xâm nhập về phía thần hồn của hắn.

Trong tâm mắt thần hồn tiểu nhân trong đầu, chỉ thấy huyết khí đầy trời từ bốn phương tám hướng lan tràn đến, bên trong tựa như cuốn theo thiên quân vạn mã, ngưng tụ ra từng huyết nhân huyết thú màu đỏ tươi, băng băng lao tới.

Giữa đất trời bốn phía phảng phất có thanh âm hô giết rung trời, ở giữa lại xen lẫn vô số tiếng kêu tuyệt vọng, những huyết nhân huyết thú kia giống như bị người gia hại, phóng tới Thẩm Lạc, đồng thời không ngừng băng tán lại không ngừng tụ hợp.

Thần hồn Thẩm Lạc căng cứng, lực lượng thần thức toàn lực thôi động, quanh thân phóng xuất ra trận trận hào quang màu vàng, hóa thành từng

vòng từng vòng sóng xung kích như gợn nước, không ngừng phồng lên tuôn ra bốn phía.

Gợn sóng màu vàng cùng huyết khí đầy trời tương xung, cả hai đều dừng một chút, tạm thời giằng co với nhau.

Nhưng một hồi càng thêm đau nhức khó có thể chịu được lập tức xâm nhập thần hồn Thẩm Lạc, lực lượng thần thức hần phát tán ra đang bị tiêu hao và ăn mòn thật nhanh, mỗi một lần va chạm cùng huyết khí kia, giống như bị dã thú cắn xé vậy.

Mà càng làm cho người khó chịu là, theo những mùi huyết tinh này không ngừng xâm nhiễm, trong thức hải Thẩm Lạc xuất hiện càng ngày càng nhiều đoạn ký ức không thuộc về chính hắn.

Trong thoáng chốc, hắn thấy được một chỗ thành trì bị tàn phá, hàng vạn yêu ma vượt qua đầu tường, cắn xé tu sĩ trấn giữ cùng quân sĩ, hình ảnh huyết tinh không gì sánh được. Thoáng chớp mắt, hắn lại nhìn thấy một tòa phủ trạch bị lưu dân cướp đoạt, một nhà già trẻ trong phủ đều đổ máu. Bên này đường là thi thể đắp lên như núi, thi thủy đen kịt trôi đầy đất, phía bên kia là ở ngoài thành kinh quan đầu người cao bằng lâu thành, một mảnh đen kịt quạ đen phô thiên cái địa, một đám chó hoang rối bời tùy ý tranh ăn.

Tiếng la giết đầy trời dần dần vãn vẹo, ngược lại biến thành trện trện tiếng la làm người tuyệt vọng, có người phát ra tiếng cười quái dị, có người e sợ thì thào cầu nguyện, có người lại la lên "Đói. . ."

Chương 984: Địa Tạng Vương

Thần thức Thẩm Lạc trở nên càng ngày càng hỗn loạn, trước mắt giống như bị một tầng huyết sắc che lấp, trong lúc hốt hoảng tựa hồ nhìn thấy một tiểu nữ hài thân hình nhỏ nhắn tóc khô gãy đang thất tha thất thểu đi đến chỗ một nam tử trung niên tiêu tụy thần sắc đờ đẫn.

Cặp môi khô khốc của tiểu nữ hài khép mở, tựa hồ đang kêu "Cha". Nam tử trung niên kia thì từ đầu đến cuối mặt không cảm xúc, chậm rãi rút từ sau lưng ra một thanh đao nhọn dính vết máu màu đen, trên mũi đao ần ần hiện ra hàn quang.

Bên cạnh gã, trong một nồi sắt đen sì, nước canh màu vàng đang sôi "Ừng ục ục ục".

"Không được, không thể. . ."

Thẩm Lạc nhìn hậu kết nam tử bỗng nhúc nhích, đao nhọn bỗng đâm tới lồng ngực khô quắt của tiểu nữ hài, lý trí còn sót lại rốt cuộc không khống chế được.

Tiếp theo một cái chớp mắt, bốn phía tuôn ra thủy triều màu máu lập tức tăng vọt gấp đôi, thần thức vốn còn có thể chống lại một hai lập tức sụp đổ, lực lượng thần thức Thẩm Lạc trong nháy mắt bị ép liên tục bại lui.

Trong thức hải của hắn nhuộm máu, thần hồn tiểu nhân cứng tại nguyên địa không thể nào động đậy, nửa người đã thành huyết sắc, càng có đại lượng huyết khí không ngừng dâng lên, xâm nhiễm tới đầu nó.

Chỉ là thân thể của nó, còn duy trì một tay nhô ra, ý đồ ngăn cản.

"Niệm cứ thế đây, vẫn có chỗ nhân, là vì đại thiện." Lúc này, một tiếng thờ dài thăm thẳm truyền đến.

Lúc thần thức Thẩm Lạc sắp suy bại, trong thần niệm chợt nhìn thấy phía trước hình như có một ánh lửa đèn mờ nhạt sáng lên, khoan thai bay tới hắn bên này.

Ánh đèn kia nhỏ bé như hạt đậu, trong huyết khí đầy trời sáng tỏ bất diệt, không những không bị ăn mòn, ngược lại có lực bài trừ trong phạm vi một tấc vuông, cách trở huyết khí xung quanh.

Theo ánh lửa đèn kia không ngừng tới gần, huyết khí xung quanh nhao nhao lui lại tản ra, huyết sắc trên người Thẩm Lạc cũng biến mất đến đại lưng.

Thần thức của hắn khôi phục một tia thanh minh, lúc này mới thấy rõ, nhích lại gần mình cũng không phải là một đốm lửa đèn, mà là một bóng

người toàn thân tản ra ánh sáng màu trắng.

Người kia nhìn già trên tám mươi tuổi, vóc người không cao, gương mặt gầy gò, mọc lên một đôi mày trắng dài, phía dưới là một đôi mắt trong trẻo, mũi không cao, bờ môi không dày, mặt mũi hiền lành.

Lão mang cà sa đỏ, đầu đội mũ Bì Lư quan, nhìn cách ăn mặc như tăng nhân.

"Thí chủ là người phương nào? Tại sao lại rơi vào trong Địa Ngục mê cung này?" Lão tăng đứng trước người hấn, mở miệng hỏi.

Hai mắt Thảm Lạc nhú chặt, không trả lời.

Lão tăng này trông rỗng xuất hiện trong đầu của hấn, thực sự rất là quái dị. Thảm Lạc thậm chí có suy nghĩ, lão chính là thần hồn Khư Côn kia biến thành, cố ý đến sát hại hấn.

"Ngược lại khá cẩn thận, xem khí tức thần hồn người, hình như liên quan đến Hoàng Đình Kinh, chẳng lẽ xuất thân Phương Thốn sơn?" Lão tăng cũng không để ý, tiếp tục hỏi.

Thảm Lạc nghe vậy, ngay từ đầu không dám vận dụng thần niệm dò xét, giờ phút này cũng đã vò mắt không sợ rơi, dứt khoát cũng dò xét lão tăng tới.

Chẳng qua khi thần niệm của hấn rơi vào trên người lão tăng này, trong nháy mắt trong thức hải của hấn vang lên một trận phạn âm huyền ảo, trận trận thanh âm phật ngữ ngâm tụng quanh quẩn bốn phía, một loại lực lượng ôn hòa lập tức bao phủ thần hồn tiểu nhân, khiến cho huyết khí nhiễm trên thân nó tản mát lui lại.

"Không ngờ thí chủ có tuệ căn, ngược lại hữu duyên với phật môn chúng ta." Lão tăng tựa hồ có chút ngạc nhiên, nói.

"Xin hỏi pháp danh cao tăng?" Thảm Lạc không dám lãnh đạm nữa, hỏi vội.

"Ta thấy uy thần lực Địa Tạng, hằng hà sa kiếp khó nói hết, kiến thức ngày lễ trong một ý niệm, lợi ích nhân thiên vô lượng sự." Lão tăng không mở miệng, trong thức hải Thảm Lạc lại quanh quẩn một tiếng phật tụng.

"Nguyên lai là Địa Tạng Vương Bồ Tát, văn bối thất lễ." Thảm Lạc nghe vậy tỉnh ngộ, thần hồn tiểu nhân lập tức chấp tay trước ngực nói.

"Chẳng trách, chẳng trách, thí chủ vẫn còn chưa nói, là đệ tử Phương Thốn sơn sao?" Lão tăng không phủ nhận, tiếp tục hỏi.

"Văn bối Thảm Lạc, dù chưa chính thức bái nhập môn hạ Phương Thốn sơn, thần thông sở tu lại đến từ Bồ Đề lão tổ." Thảm Lạc nói.

"Người vì sao rơi vào nơi đây?" Địa Tạng Vương Bồ Tát nghe vậy, nhú mày hỏi.

Thảm Lạc nghĩ nghĩ, chợt kể lại chuyện Ngũ Trang quan, cùng chuyện gặp phải sau đó.

Nghe xong, lão tăng không nói gì thật lâu, cuối cùng mới chậm rãi nói một câu: "Hẳn đúng là Thiên Đạo tạo hóa, Chư Thiên kinh một kiếp này?"

"Bồ Tát, có sao nói ra lời ấy?" Thảm Lạc nghi ngờ hỏi.

"Các loại nhân quả, tạo hóa trên người, bản tọa tự đọa Địa Ngục, đại phát hoành nguyện, chính là vì có thể giải cứu chúng sinh, hoá oán Tam Giới, tránh cho phong ấn nói lỏng, nhưng kết quả cuối cùng khó thoát một kiếp này." Địa Tạng Vương Bồ Tát chậm rãi nói.

Nói xong, tầm mắt của lão rơi vào trên người Thảm Lạc, trong đôi mắt đột nhiên hiện lên một vòng dị sắc.

Ngay sau đó, Thảm Lạc thấy hoa mắt, ánh mắt không tự chủ được bị hai mắt Địa Tạng Vương Bồ Tát hấp dẫn tới, trong nháy mắt đối mặt, phảng phất thấy được một mảnh tinh thần đại hải.

Chỉ là sau một cái chớp mắt, hấn phảng phất chỉ hoảng hốt một chút, tinh thần trước mắt lại biến mất không thấy.

Mà Địa Tạng Vương Bồ Tát trước mắt hấn thì lùi lại hai bước, mới lần nữa ổn định thân hình, trên thân lão vốn sáng lên ánh sáng màu trắng, lập tức trở nên âm đạm mấy phần.

"Bồ Tát. . ."

Thảm Lạc mơ hồ đoán ra, vừa rồi hẳn là lão đã làm gì mình.

"Không có gì đáng ngại, không có gì đáng ngại. . . Xem ra người có thể đến, cũng là trong cõi U Minh có định số, chỉ tiếc bây giờ ta đã như nền tảng trong gió, có thể nhìn thấy một chút quá khứ, một chút mê huyền, lại không cách nào nhìn thấy tương lai quá xa, trên người của người. . . Thời gian rất loạn, nhân quả. . . Không nói cũng được, có lẽ người chính là biến số lớn nhất kia." Thần sắc trên mặt Địa Tạng Vương Bồ Tát vừa mừng vừa lo, chậm rãi nói.

Thảm Lạc càng nghe, trong lòng càng mê hoặc.

"Bồ Tát, ngài nói những lời này, rốt cuộc là ý gì?" Thảm Lạc nhin không được hỏi.

"Không thể nói, đến thời cơ thích hợp, chính người sẽ biết, thời cơ không đến, tiết lộ thiên cơ, sẽ chỉ dẫn tới biến số khó lường. Thôi, thôi, hôm nay bản tọa phá giới, đánh cược một lần." Địa Tạng Vương Bồ Tát lắc đầu cười khờ nói.

Không đợi Thảm Lạc hỏi thêm gì, một trận thanh âm ngân tụng càng ngày càng vang, bạch quang trên người lão tăng càng phát sáng lên, đồng thời theo thanh âm ngân tụng không ngừng đề cao, cũng biến thành càng ngày càng sáng.

Chỉ là Thảm Lạc nhìn ra được, quang mang lúc này, càng giống như ánh lửa nổ rộ cuối cùng trước khi dập tắt thành tro tàn.

Theo bạch quang càng ngày càng sáng, thân ảnh lão tăng dần dần trở nên càng ngày càng mơ hồ, mà huyết khí trong thức hải Thảm Lạc thì bị bạch

quang này triệt để nuốt hết, toàn bộ tan rã không thấy.

Thần hồn tiểu nhân Thẩm Lạc tắm rửa trong hào quang màu trắng này, toàn thân ấm áp dào dạt, lực lượng thần hồn bị đánh mất bắt đầu nhanh chóng bổ sung lại, hư quang trên thân thần hồn ngưng tụ, vậy mà dần dần nổi lên một kiện cà sa hai màu kim hồng.

"Đây là. . ."

Lúc này Thẩm Lạc sao còn không rõ, Địa Tạng Vương Bồ Tát là đang dùng thần hồn của mình độ hóa cho hắn.

Theo thức hải một lần nữa được củng cố, hai mắt Thẩm Lạc lại mở ra.

Chương 985: Sơn Hà Xã Tắc Đồ

Ánh mắt Thẩm Lạc quét qua xung quanh, phát hiện bốn phía đen như mực, rất an tĩnh, hẳn không nhìn thấy vòng xoáy màu đen lúc trước hút mình vào, chỉ cảm thấy mình giống như đang lơ lửng trong một mảnh hư vô.

"Đến đây đi."

Lúc này, một thanh âm quen thuộc bỗng nhiên từ đằng xa truyền tới.

Thẩm Lạc nghe tiếng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trong không gian đen kịt cách sau lưng không xa, lóe lên một chút hào quang nhỏ yếu.

Hắn chậm rãi đi đến bên kia, mới dần dần thấy rõ, trong nơi hẻo lánh kia, một lão giả quần áo rách nát đang ngồi xếp bằng, toàn thân tản ra tử khí.

"Bồ Tát. . ." Thẩm Lạc thử thăm dò kêu lên.

"Bình khí này của ngươi cũng không tệ, tương xứng với Như Ý Kim Cô Bông của Đấu Chiến Thắng Phật." Lão giả kia mở miệng nói.

Thẩm Lạc đi tới gần, thấy trong tay lão giả cầm Trấn Hải Tấn Thiết Côn, đang nhẹ nhàng vuốt ve nó.

Lão giả chính là Địa Tạng Vương Bồ Tát.

Chỉ là, khác với lão tăng từ mi toàn thân tản ra ánh sáng màu trắng trong thức hải, lão giả trước mắt toàn thân rách nát, trên thân mặc dù còn có một chút quang mang, nhưng đã yếu ớt giống như ánh sáng đom đóm phát ra.

"Bồ Tát, ngài. . ." Thẩm Lạc nhìn Địa Tạng Vương Bồ Tát đã gần đất xa trời, chậm rãi nói.

"Thân thể tiên Phật này đã sớm hư thoát, trốn ở thể nội Khư Côn này, cũng là vì tránh yêu ma truy sát, kéo dài hơi tàn mà thôi." Địa Tạng Vương Bồ Tát trả Trấn Hải Tấn Thiết Côn cho Thẩm Lạc, vừa cười vừa nói.

"Bồ Tát, nếu ngài không chết, vì sao không liên hệ Trấn Nguyên Đại Tiên bọn họ, dù sao cũng tốt hơn một mình ở đây, bị Khư Côn kia từng bước xâm chiếm?" Thẩm Lạc ngồi xổm xuống, nhận lại trường côn, hỏi.

"Không phải là ta không nghĩ, thực là không thể, phản đồ kia bây giờ vẫn như cũ tiềm ẩn trong đội ngũ phản kháng của hai tộc Tiên Nhân, nếu ta tùy tiện trở về, thế tất sẽ mang cho bọn hắn tai họa ngập đầu, càng khó phong ấn Xi Vu, trọng chính Thiên Đạo." Địa Tạng Vương Bồ Tát lắc đầu, đặng chát nói.

"Phản đồ?" Thẩm Lạc kinh ngạc hỏi.

"Không sai, năm đó Địa Phủ không chịu nổi một kích như vậy, là vì có phản đồ kia tại đó, một nửa Thập Điện Diêm Quân bị hấn hại chết hoặc xúi giục, trước khi nghênh kích Ma tộc đã đại thương nguyên khí, sau đó vì hấn dẫn độ, khiến phòng tuyến Địa Phủ bị tuý tiện đột phá, lực lượng phản kháng bị đồ diệt hầu như không còn." Địa Tạng Vương Bồ Tát kê lại, trong mắt cũng không còn nhiều hận ý, chỉ là thương xót.

Thẩm Lạc nhớ lại thảm trạng trong Ngũ Trang quan, trong lòng lập tức hiểu ra.

Có Trần Nguyên Đại Tiên tọa trấn, cả đám Ngưu Ma Vương gia nhập Ngũ Trang quan, nhưng bị công phá, chỉ sợ cũng là thủ bút của phản đồ kia.

"Bồ Tát, rốt cuộc phản đồ kia là ai?" Thẩm Lạc vội vàng hỏi.

"Nói ra thật xấu hổ, thân phận của người kia, ta cũng chỉ suy đoán, lại không thể xác minh. Năm đó hấn tự mình xuất thủ đánh lén ta, dùng thần thông Ma tộc, ta vốn tưởng hấn là người của Ma tộc, nhưng Đế Thích phát hiện mánh khỏe, cáo tri người kia là Tiên tộc, chỉ tiếc còn chưa xác định thân phận, Đế Thích đã chết trận trước." Địa Tạng Vương Bồ Tát hừ nhọc nói.

"Bồ Tát, dù chỉ là suy đoán, cũng nên báo cho mọi người, để mọi người đề phòng mới đúng chứ." Thẩm Lạc vừa nghĩ tới tên kia rất có khả năng hiện tại còn đi cùng bọn Ngưu Ma Vương, mà Nhiếp Thái Châu cũng ở trong đó, nổi lòng có chút lo lắng.

"Người xuất gia không dám nói dối, không thể chứng thực há có thể nói lung tung? Huống hồ liên minh Nhân Tiên vốn cũng không phải bền chắc như thép, nếu lại truyền ra bên trong có gian tế . . ."

Địa Tạng Vương Bồ Tát còn chưa nói hết lời, Thẩm Lạc đã hiểu, một khi mọi người biết được trong Tiên tộc tồn tại nội gian, khẳng định sẽ hoài nghi, nghi kỵ nhau, cuối cùng đưa đến kết quả liên hợp thất bại, bị Ma tộc đồ sát hầu như không còn.

Tình huống như vậy, chỉ sợ cũng là mong đợi của phản đồ kia.

"Bồ Tát, bây giờ đã đến thời khắc sống còn, một khi Trần Nguyên Đại Tiên bọn họ bị đồ diệt, hi vọng cuối cùng của Tam Giới sẽ triệt để chôn vùi.

Ngài có biết làm sao thoát khỏi bụng Khư Côn này không, ta cần mau chóng tụ hợp với bọn họ mới được." Thẩm Lạc nói gấp.

"Trên người người cũng có một phần Thiên Sách, đúng không?" Địa Tạng Vương Bồ Tát không nói tiếp, ngược lại hỏi.

Thẩm Lạc nghe vậy, do dự một chút, cũng không giấu diếm, tay vung lên, bên người liền có một quyển sách màu vàng lơ lửng ra, tản mát ra trận trận vàng sáng màu vàng.

"Không sai, hiện tại đã có thể xác nhận, người chính là biến số kia." Địa Tạng Vương Bồ Tát nhẹ gật đầu, tựa hồ có chút hài lòng nói.

"Tiền bối mấy lần nói ta là biến số, cuối cùng là ý gì?" Thẩm Lạc cau mày hỏi.

"Biến số. . . Chính là biến số, cái này người không cần quá để ý, đợi đến một bước kia, người sẽ biết. Về Thiên Sách này, người cũng đã biết tác dụng chứ?" Địa Tạng Vương Bồ Tát tiếp tục hỏi.

"Vãn bối chỉ biết Thiên Sách này sinh ra theo thời thế quy tắc Thiên Đạo, ở trong ghi chép tên Chư Thiên tiên Phật, chính là một kiện lợi khí trọng yếu để đối kháng Ma tộc, thậm chí có thể là thứ máu chốt trấn áp Xi Vưu." Thẩm Lạc nói.

"Người nói không sai, vật này xác thực ứng vận Thiên Đạo mà sinh ra, nó bị phá nát làm năm phần, cũng đại biểu cho Thiên Đạo bị cắt đứt ra. Thiên Đạo pháp tắc không cách nào tuần hoàn bình thường, sẽ không thể lấy lực Thiên Đạo trấn áp Xi Vưu." Địa Tạng Vương Bồ Tát nói.

"Lấy lực Thiên Đạo trấn áp Xi Vưu? Nếu vậy, chỉ cần tập hợp đủ năm phần Thiên Sách, một lần nữa hợp nhất, là có thể thay đổi lực lượng Thiên Đạo, trấn áp Xi Vưu?" Lông mày Thẩm Lạc nhíu lại, lập tức hỏi.

"Không đơn giản như vậy, nếu chỉ dựa vào lực Thiên Đạo là có thể trấn áp Xi Vưu, trước đó Thiên Sách chưa phá, Xi Vưu làm sao có thể giải trừ phong ấn?" Địa Tạng Vương Bồ Tát hỏi ngược lại.

"Vậy còn cần vật gì?" Thẩm Lạc nghi ngờ hỏi.

Chỉ là hỏi xong, hắn liền nghĩ tới một chuyện, tiếp tục nói: "Hắn là còn cần cần quyền Sơn Hà Xã Tắc Đồ kia?"

"Người rất thông minh, hoàn toàn chính xác cần Sơn Hà Xã Tắc Đồ làm vật gánh chịu. Xi Vưu giết không chết, chỉ có Sơn Hà Xã Tắc Đồ có thể phong ấn hắn. Ngoài ra, còn cần một món đồ khác." Địa Tạng Vương Bồ Tát tiếp tục nói.

"Cái gì?" Thẩm Lạc nghi ngờ hỏi.

"Lòng người, cũng có thể nói là tín ngưỡng. Trong Tam Giới, Nhân tộc nhìn như kẹp giữa Tiên Ma, nhưng trên thực tế lại có tác dụng cân bằng Tam Giới. Năm đó người đầu tiên đánh bại Xi Vưu, phong ấn hắn, chính là thủy tổ Nhân tộc Hiên Viên Hoàng Đế và Thần Nông Viêm Đế, nên tác dụng của lòng người, cũng cực kỳ trọng yếu." Bồ Tát cho ra đáp án.

"Nếu vậy, năm đó sư đồ Đường Tăng đi tây phương cầu lấy chân kinh, cuối cùng trải rộng Phật Pháp Đại Thừa, trên thực tế cũng là vì nhân tâm, phá các tạp niệm tham sân si dục của lòng người, lấy khí tượng của chính nhân ở giữa, từ đó gia cố phong ấn?" Thẩm Lạc lâm bẫm nói.

"Đáng tiếc nhân gian thái bình quá lâu, đã sớm quên đi Ma tộc khủng bố, hãm trong ham muốn hưởng thụ vật chất không thể tự kiềm chế, cuối cùng mặc dù có Phật pháp lan truyền, cũng thói quen khó sửa. Năm đó lúc ta phát giác được ác quỷ Địa Phủ càng ngày càng nhiều, thì đã quá muộn. . ." Địa Tạng Vương Bồ Tát cười khổ nói.

Chương 986: Sứ mệnh sau cùng

"Bồ Tát, thực không dám giấu giếm, năm cuốn Thiên Sách bây giờ đã tập hợp đủ, chỉ là năm đó Sơn Hà Xã Tắc Đồ phá toái, đã bị mấy vị đồ đệ Đường Tăng mang đi, trước mắt không biết ở nơi nào." Thâm Lạc nói.

"Nhân gian tự nhiên không thể tìm, Sơn Hà Xã Tắc Đồ kỳ thật vẫn chưa từng lưu truyền ở bên ngoài." Địa Tạng Vương Bồ Tát chột cười to nói.

Thâm Lạc nghe vậy, đôi mắt lập tức sáng lên.

Chỉ thấy cổ tay Địa Tạng Vương Bồ Tát chuyển một cái, trong lòng bàn tay loé lên hư quang, lập tức xuất hiện bốn quyển trục lớn nhỏ không đều, trong đó hai bức có ống trục, hai bức không có, chỉ tùy ý cuộn lại.

"Năm đó, bọn người Đâu Chiến Thắng Phật chuyển thế xong, kỳ thật đều giao Sơn Hà Xã Tắc Đồ tàn quyền ở chỗ ta, đây cũng là lý do vì sao ta ráng chống đỡ kéo dài hơi thở ở chỗ này. Mà người xuất hiện, khiến cho ta chờ đợi cũng không phải thất bại." Địa Tạng Vương Bồ Tát vung tay lên, tất cả tàn quyền nhao nhao bay đến bên người Thâm Lạc.

Thâm Lạc nhìn Sơn Hà Xã Tắc Đồ trước người, không khỏi có chút sửng sờ.

"Vì bảo tồn Sơn Hà Xã Tắc Đồ này, người không biết thầy trò Đường Tăng đã bỏ ra đại giới thế nào, nhưng ta hi vọng người có thể chữa trị tốt cho nó, đây là cơ hội cuối cùng cứu vớt Tam giới." Địa Tạng Vương Bồ Tát dặn dò.

"Vãn bối, nhất định không cô phụ Bồ Tát nhắc nhở, chỉ là Sơn Hà Xã Tắc Đồ này nên tu bổ thế nào? Hiện tại nó phá toái như vậy, sợ là không thể dùng được?" Thần sắc Thâm Lạc ngưng trọng.

"Sơn Hà Xã Tắc Đồ cũng cảm ứng với thiên linh vật, muốn chữa trị nó, cần dựa vào lực lượng Thiên Sách mới được. . ." Địa Tạng Vương Bồ Tát nói chuyện, thanh âm trở nên càng ngày càng nhỏ, thân hình cũng dần dần hư hóa.

"Bồ Tát. . ."

Thâm Lạc đã nhận ra cái gì, vội vàng điểm một cái, phân ra một sợi lực lượng thần hồn, dẫn độ lão.

"Lực lượng của ta đã tiêu hao hầu như không còn, không cần uổng phí sức lực." Địa Tạng Vương Bồ Tát khoát tay áo, cự tuyệt.

"Bồ Tát, chỉ cần ngài còn có một tia tàn hồn, là có thể ghi tên trên Thiên Sách này, về sau có lẽ còn có cơ hội phục sinh. . ." Thâm Lạc chột nhớ tới một chuyện, tranh thủ chộp Thiên Sách vào trên tay, vội vàng nói.

"Thiên Sách có thể tiếp nhận tên thật chỉ từ Thái Ất trở xuống, Chí Tôn phía trên. . . Không cách nào viết lên. Người cũng không cần đau lòng, sứ mệnh của ta đã hoàn thành, về sau phải dựa vào các người rồi." Địa Tạng Vương Bồ Tát cười cười, nói.

"Bồ Tát. . ."

Mặc dù chỉ ở chung ngắn ngủi, Thẩm Lạc vẫn cảm nhận trên thân vị Bồ Tát này "Ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục" chân chính đại từ đại bi, trong lòng không khỏi cảm thấy buồn vô cớ.

"Khư Côn này vô thiện vô ác, chỉ là theo bản năng thôn phệ, ta cầm tù nó tại Địa Ngục mê cung này, vốn không muốn nó đi ra đồ thần sinh linh, trước mắt Địa Ngục đã chân chính trở thành Địa Ngục, cũng không còn quá liên quan với nó nữa, cứ thả nó tự do đi."

Tiếng nói Địa Tạng Vương Bồ Tát mờ mịt rơi xuống, một đạo phù lục màu vàng từ trong hư không nổi lên, ở giữa không trung cháy lên một ánh lửa, dần dần tiêu tán.

Theo phù lục đốt hết, Thẩm Lạc mơ hồ nghe được một tiếng dị thú khê kêu, không gian ngoài thân chợt truyền đến một trận chấn động kịch liệt. Ngay sau đó, chung quanh hắn bắt đầu dần dần sáng lên, màu đen bao phủ bốn phía cũng dần dần trở nên trong suốt.

Lúc này Thẩm Lạc mới phát hiện, chính mình vậy mà đã rời mảnh Dục Vọng chiếu trạch kia, giờ phút này thành linh đi vào trong một mảnh Hắc Trúc Lâm, bốn phía yên tĩnh im ắng, chỉ có gió lướt qua khe hở thanh trúc phát ra thanh âm "Ô ô".

Theo hai chân đáp xuống đất, hai mắt Thẩm Lạc ngưng lại, trong mắt sáng lên kim quang, chợt nhìn thấy phía trước có một bóng hình Khư Côn hơi mờ, đang xuyên thẳng qua rừng trúc, phóng tới nơi xa.

Lúc này, Địa Tạng Vương Bồ Tát ngồi trước mặt hắn, làn da đã trở nên ảm đạm không gì sánh được, khí tức toàn thân đều mục nát.

"Đáng tiếc, bây giờ thứ có thể cho người cũng không nhiều lắm, một điểm quà tặng cuối cùng, hy vọng có thể giúp được người." Lão than nhẹ một tiếng, nhẹ nhàng điểm một chỉ lên mi tâm Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc còn chưa kịp mở miệng nói gì, chỉ cảm thấy mi tâm mát lạnh, trong thức hải liền thêm ra một hạt kim quang, như dạ minh châu treo ở trong đó.

Không đợi hắn kiểm tra, Địa Tạng Vương Bồ Tát trước người, nhục thân đã cực tốc mục nát, rất nhanh hóa thành tro tàn, bị gió rừng thổi qua, triệt để tiêu tán giữa thiên địa.

Thẩm Lạc mờ mịt ngồi yên tại chỗ, thật lâu chưa hoàn hồn.

Tay trái của hắn nắm tàn quyển Thiên Sách, tay phải cầm mảnh vỡ Sơn Hà Xã Tắc Đồ, trong lúc nhất thời cảm thấy gánh nặng vạn quân đè ở trên

người, nghĩ tới bên cạnh bọn Nhiếp Thái Châu còn có phản đồ, lại lo lắng không thôi.

"Bồ Tát, ngài dù chỉ hoài nghi, tốt xấu gì cũng báo đối tượng hoài nghi cho ta biết, để ta còn đề phòng, kết quả ngay cả hoài nghi ai cũng không chịu nói, cái này. . ."

Hắn thở dài, rồi thu hồi Thiên Sách cùng Sơn Hà Xã Tắc Đồ, một lần nữa lấy ra Địa Ngục Mê Cung Đồ, đang muôn xem xét, mới nhớ lại Thanh Lư còn bị hắn thu ở trong tay áo, vội vung tay áo lên phóng thích gã ra.

Thanh Lư phiêu nhiên rơi xuống đất, nhìn tình huống trước mắt, cũng mờ mịt không thôi.

Lúc trước u hồn gã bất ổn, gần như sụp đổ, được Thảm Lạc thu hồi, sau lại bị phong bế ngũ thức, căn bản không biết về sau xảy ra chuyện gì, giờ phút này khi gã xuất hiện lại, mới ngạc nhiên phát hiện thần hồn của mình đã vững chắc lại, thậm chí so với trước đó còn càng cường đại hơn mấy phần.

"Đa tạ Thượng Tiên." Gã hoàn hồn lại, liền cho rằng là Thảm Lạc xuất thủ, vội vàng quỳ gối.

Thảm Lạc thấy thế, cũng có chút kinh ngạc, bất quá rất nhanh hiểu ra, là lúc trước Địa Tạng Vương Bồ Tát phân tán lực lượng thần hồn cho hắn, một chút dư vị rơi vào người Thanh Lư, trời xui đất khiến cũng giúp đỡ gã.

"Đứng lên đi, nhìn xem, bây giờ chúng ta đang ở đâu?" Hắn cũng không giải thích, nói.

Thanh Lư nghe vậy, lập tức đứng lên, đi đến gần Thảm Lạc, cùng hắn xem xét tình hình.

"Thượng Tiên, ta xem nơi này có dãy núi vờn quanh, bốn phía tuy không có chướng khí, nhưng gió âm sát còn mạnh hơn lúc trước, hơn phân nửa chính là Sát Âm cốc. Ngài xem, lúc trước từ mảnh Hắc Trúc Lâm đi ra ngoài, phía trước hắn là Âm Quỷ giản. Chờ qua Âm Quỷ giản, xem như ra khỏi Sát Âm cốc. . . Ta, ta giống như đã ra mê cung rồi?" Nhìn một chút, Thanh Lư cũng có chút khó tin nói.

Nói xong, gã ngẩng đầu nhìn sắc trời, trong lòng nghi hoặc, hắn là cách lúc Thảm Lạc thu hồi gã, đã qua mười ngày nửa tháng?

Nếu không, làm sao lại nhẹ nhàng đi ra mê cung như vậy?

Bất quá nghi hoặc thì nghi hoặc, gã lại thức thời không hỏi nhiều.

Thảm Lạc theo gã chỉ dẫn, nhìn trên bản đồ một lát, cơ bản cũng đồng ý lời nói của gã, thế là hai người lần nữa khởi hành, đi ra phía ngoài Hắc Trúc Lâm.

Diện tích Hắc Trúc Lâm so với bọn hắn tưởng tượng lớn hơn không ít, hai người đi gần nửa canh giờ cũng chưa ra ngoài.

Nếu không phải ven đường Thảm Lạc dùng Hỏa Nhãn Kim Tinh quan sát mấy lần, hắn lại cho là mình lại bị huyền thuật che mắt, một mực như quỳ đả tường trong này.

Ngay lúc Thâm Lạc đang nghi hoặc, trong rừng trúc bỗng nhiên có tiếng gió rả rích vang lên, tiếp đó bốn phía có trận trận sương mù trắng nồng cuộn cuộn tuôn ra, tràn ngập nơi này.

Chương 987: Chung Quỷ đầu Quỷ Vương

Thảm Lạc thấy tình hình này, theo bản năng buông thân thức xông vào trong sương trắng dò xét, lông mày dần dần nhíu chặt.

Trong sương mù trắng mịn mờ bốn phía này, chẳng biết lúc nào lại hiện ra đại lượng ba động hồn lực, đúng là có mấy trăm kẻ lạng lẽ xông tới.

"Có quỷ vật tới." Đúng lúc này, Thanh Lư bỗng nhiên hét lớn một tiếng.

Tiếng nói của gã vừa dứt, liền có mấy trăm tên âm binh mang áo giáp thanh đồng cũ kĩ, từ trong sương mù dày đặc phía trước khí thế hung hăng trùng sát ra.

Thảm Lạc thấy thế, đang muốn xuất thủ, lại phát hiện những quỷ vật kia tựa hồ không có ý tập sát bọn hắn, ngược lại phát hiện hai người bọn họ xong liền trực tiếp tránh ra, lách qua bên cạnh bọn hắn.

"Có chuyện gì vậy?" Thanh Lư kinh ngạc hỏi.

"Có người đang đuổi giết bọn chúng." Thảm Lạc chậm rãi nói.

Nói xong, hắn thu liễm khí tức, thân hình khẽ động, nhanh chóng xuyên thẳng tới phía trước, đi hơn trăm bước liền nghe phía trước truyền đến trận trận tiếng oanh minh, dường như có người đang đánh nhau.

Mà chờ hắn đuổi tới hơn trăm trượng, cũng đã tới rìa Hắc Trúc Lâm, đại địa phía trước thật giống như bị Quỷ Thần dùng một đao chặt đứt, xuất hiện một khe rãnh không lồ sâu vạn trượng, bên trong thì khí nồng đậm, bay ngược lên nhập giữa không trung.

Trước mắt chính là Âm Quỷ giản, phía xa xa đứng lặng hai ngọn núi lớn, kẹp ở giữa là một miệng hang, nơi đó chính là cửa vào Sát Âm cốc, cũng là một chỗ khác của Địa Ngục mê cung.

Thảm Lạc nhìn phía trước, trong khe sâu phía dưới bỗng nhiên có ánh lửa sáng lên, một đạo hỏa diễm hình rồng lớn trăm trượng phóng lên tận trời, như một đạo pháo hoa chói lọi nổ tung giữa trời.

Trong đây trời hỏa hoa kích xạ, hiện ra một bộ Long Cốt Giáp điêu vãn phong cách cổ xưa, bên trong có khói đen ngưng tụ ra một bóng người mờ hồ, trong bàn tay bóng người đó nắm một cây Huyền Thiết Mâu, xa xa đâm một cái xuống vực sâu phía dưới.

Trên mũi thương tuôn ra sát khí, trong nháy mắt ngưng tụ ra sơn hải thẳng đến vực sâu phía dưới.

Thảm Lạc thấy cảnh này, cũng không nhịn được hơi nhíu mày, quỷ vật trước mặt tựa hồ không phải Quỷ Vương bình thường, một thân khí tức bức

thăng đèn Chân Tiên cảnh hậu kỳ, Thanh Lư gặp Quý Vương này chỉ sợ cũng khó mà địch lại.

"Ha ha, U Minh Quý Vương, người cũng chỉ có chút năng lực ấy sao?" Lúc này, một tiếng cười hào phóng từ phía dưới vực sâu truyền đến.

Thâm Lạc nghe tiếng, cảm giác có chút quen tai, bỗng nghe một trận tiếng gió gào thét, phía dưới vực sâu có một vòng xoáy xoăn ốc to lớn vô cùng nổi lên, sát khí cuộn cuộn lập tức bị thu nạp, điên cuồng tràn vào trong vòng xoáy.

Ngay sau đó, một bộ tiên diễm áo bào đỏ phóng lên tận trời, chỉ thấy một người giơ cao một tay, ngón cái lòng bàn tay mơ hồ có thể thấy được một đạo khí huyết, vòng xoáy cuồng phong kia chính là từ trong khí huyết kia kéo dài ra.

Trong cuồng phong gào thét, khí tức âm sát đầy trời bị thu nạp, biến mất không còn tăm tích, mà đại hán áo bào đỏ kia thì đuổi sát lên, tay kia mang theo một thanh bảo kiếm huyết hồng, đuổi theo chém tới U Minh Quý Vương.

Thâm Lạc nhìn thấy một thân người kia là bộ triều phục áo bào đỏ tiên diễm, cùng mũ cánh phượng màu đen lắc lư trên đỉnh đầu, lập tức nhận ra gã, thành linh chính là Thiên Sư bắt quỷ Chung Quỷ.

Lúc này trên thân Chung Quỷ tán phát ra khí tức cường đại hơn xa so với năm đó, thành linh đã tới cấp độ Thái Ất.

Chỉ thấy gã phi thân đuổi theo U Minh Quý Vương, tay cầm Hàng Ma Bảo Kiếm chiến cùng một chỗ, mũi kiếm cùng thương mang giao thoa, phía trên vực sâu bắn ra vô số hỏa hoa.

"Ầm ầm."

Từng đợt tiếng nổ đùng đoàng quanh quần phía trên Âm Quỷ giản, hai người kia càng đánh càng nhanh, thân hình cũng theo đó càng ngày càng mơ hồ, một bên truy kích, một bên bỏ chạy.

Thanh Lư đuổi tới, khi thấy hai người kia truy kích ra xa, nhin không được tán thán nói: "Nghe nói Chung Quỷ đã sớm vẫn lạc, không ngờ hãn vẫn còn sống . . ."

Thâm Lạc không nói thêm gì, chỉ đuổi theo hướng hai người kia.

"Ầm."

Lại là một tiếng bạo hưởng, trên bầu trời nổ tung một đoàn ô quang, một bộ áo choàng đỏ tươi rung động "Rầm rầm", từ trên không trung rơi thẳng xuống, đập ầm ầm trên một cây cầu giây cũ nát bắc ngang Âm Quỷ giản. Cầu giây kia nhìn niên đại đã xa xưa, xích sắt phía trên trần trụ, tấm ván gỗ lót phía trên cũng có nhiều chỗ hư hỏng, đã tàn phá không chịu nổi, nhìn lung lay sắp đổ.

Nhưng khi thân thể Chung Quỷ nện ở trên dây sắt, lại chỉ khiến cầu giây rung động kịch liệt, cũng không đứt gãy.

Gã đứng dậy, ngửa đầu nhìn lên không trung, U Minh Quỷ Vương đang không ngừng hấp thu âm sát khí chung quanh, thân thể phá toái cũng bắt đầu dần dần chữa trị, áo giáp nứt vỡ cũng dần dần phục hồi như cũ.

Bất quá, khí tức trên thân nó tản ra lại yếu hơn nhiều so với trước.

"Còn không chịu đầu hàng sao, tiếp tục đánh, ngươi sẽ bị ta lần lượt đánh nổ mà thôi." Chung Quỷ cao giọng quát.

Giữa không trung, U Minh Quỷ Vương trầm mặc không nói, vẫn như cũ không ngừng hấp thu âm sát khí, khôi phục thực lực.

"Ngu xuân mất khôn, đã thế, vậy ta siêu độ ngươi." Chung Quỷ khẽ híp mắt một cái, Hàng Ma Bảo Kiếm trong tay lần nữa giơ cao lên, muốn đánh tới U Minh Quỷ Vương.

"Thương leng keng. . ."

Đúng lúc này, một tiếng xiềng xích run lên rất nhỏ, thân thể Chung Quỷ đột nhiên cứng tại chỗ.

Trên đầu cây cầu bên kia phía dưới gã, đột ngột nổi lên một bóng người màu trắng, trên cổ ghim một sợi dây thừng, toàn bộ thân hình treo ở đầu cầu, thân ảnh phiêu đảng trong âm phong.

Sắc mặt nó trắng bệch, tròng mắt trắng lóa như tuyết, không thấy con ngươi màu đen, một cái miệng rộng toét ra màu huyết hồng, dần dần hiện ra một cái lưỡi to bự màu đỏ tươi hơi tím, một mực kéo dài đến trên cổ Chung Quỷ cách đó hơn mười trượng.

Thậm Lạc ngạc nhiên, lúc trước hắn cũng không phát giác ra Điều Tử Quỷ kia tồn tại.

Ngay lúc hắn dự định tiến lên hỗ trợ, thân hình Chung Quỷ đã chuyển qua, đột nhiên há miệng phun một cái, một đạo hỏa diễm xích hồng từ trong miệng mãnh liệt bắn ra, chạy dọc theo lưỡi dài màu đỏ tươi đột tới Điều Tử Quỷ kia.

Nhưng dưới hỏa diễm kịch liệt bốc lên, Điều Tử Quỷ kia lại tựa như hoàn toàn không có tri giác, căn bản không có nửa diễm phản ứng.

Chỉ thấy hơi thở nó khẽ nhúc nhích, một cổ hàn khí màu xanh từ trong lỗ mũi nó chảy xuôi ra, thuận theo lưỡi dài đánh tới. Những nơi đi qua khí lạnh dày đặc, trong nháy mắt gặp Xích Hỏa liền đông kết dập tắt hỏa diễm. Trong mắt Chung Quỷ lóe lên vẻ khác lạ, hiển nhiên cũng không ngờ hàn khí của Điều Tử Quỷ này lại cường đại như thế, mà phía sau gã cũng vang lên tiếng xé gió, một đạo thương mang màu đen đâm thẳng đến sau ót gã. Chờ gã muốn huy kiếm đón đỡ, một cổ hàn khí càng thêm mãnh liệt đã phóng tới, khiến cho động tác gã trì trệ một hồi.

Nhưng chỉ ngần ngừ đình trệ này, cũng đã khiến gã thất bại.

Mắt thấy thương mang màu đen sắp đâm thấu đầu gã, một tia ô quang từ trời rơi xuống, một cây trường tiên đen kịt cuốn theo tầng tầng bóng roi, trùng điệp đánh vào trên thương mang, chấn vỡ nát nó.

Cùng lúc đó, một bóng người lặng yên không một tiếng động xuất hiện sau lưng Điều Tử Quý, chính là Thẩm Lạc.

Chương 988: Phản đồ

Thẩm Lạc hiện ra thân hình, cũng không lập tức công kích Điều Tử Quỷ, ngược lại lấy tay làm đao, trảm lên dây treo trên cổ Điều Tử Quỷ.

Điều Tử Quỷ phát giác không ổn, lưỡi dài duỗi ra lập tức buông Chung Quỷ, cực tốc cuốn lại, chớp động một cái đâm thẳng tới tim Thẩm Lạc.
"Đình."

Mi tâm Thẩm Lạc bỗng bay ra một viên châu, phía trên tản mát ra một tầng quang mang thủy lam, trong nháy mắt ngưng lại hư không xung quanh.

"Đình Hải Châu. . . Đó là. . ."

Chung Quỷ đầu tiên nhận ra hạt châu kia, sau đó khó tin nhìn về hướng Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc đương nhiên không rảnh nhận nhau với gã, lúc Đình Hải Châu tạm thời ngưng lại hư không, làm lưỡi dài kéo dài ra cũng ngưng lại, hấn gọn gàng dùng một chuồng chặt đứt dây treo kia.

Trong nháy mắt dây treo đứt gãy, đại lượng sát khí trên người Điều Tử Quỷ tràn ra bên ngoài cơ thể, khí tức trên thân lập tức suy yếu, lưỡi dài đâm tới bị Thẩm Lạc bắt được, đột nhiên kéo một cái, thuận tay vòng quanh cổ hấn nhanh chóng quán trở về.

Trong lúc hấn kiềm chế Điều Tử Quỷ, Chung Quỷ cũng đã phi thân tới, một kiếm đâm xuyên qua ngực U Minh Quỷ Vương, không đợi nó lần nữa hấp thu âm sát khí phục hồi như cũ, gã đã đặt ngón tay cái lên chỗ ngực bị phá hỏng của nó.

Chỉ thấy khí huyết trên lòng bàn tay gã mở ra, một cỗ hấp lực cường đại không gì sánh được từ đó truyền ra, liên tục không ngừng hút sạch sẽ âm sát khí thể nội U Minh Quỷ Vương.

Trong nháy mắt một thân sát khí bị hút sạch, U Minh Quỷ Vương không cách nào ngưng tụ thân hình, áo giáp thanh đồng được sương mù màu đen chèo chống nhao nhao phá toái, biến thành bột mịn, tất cả đều chảy vào khí huyết trên ngón cái Chung Quỷ, triệt để tiêu tán.

Thẩm Lạc thấy thế, đưa tay lấy ra Hoảng Kim Thăng, trói Điều Tử Quỷ lại, ném tới dưới chân Chung Quỷ.

"Thẩm Lạc?" Chung Quỷ một cước dẫm lên người Điều Tử Quỷ, nhú mày nhìn lại.

"Chung Quỷ đạo hữu, từ lúc chia tay đến giờ không vấn đề gì chứ." Thẩm Lạc lộ ý cười, mở miệng nói.

Chung Quỳ nghe vậy, thần tình trên mặt không biến hóa chút nào, ngược lại càng nhíu chặt lông mày.

"Bọn hần nói người còn sống, ta vốn không tin, không ngờ người vẫn còn sống thật." Chung Quỳ im lặng một lát, mới mở miệng nói, chỉ là ngữ khí nghe ít nhiều phức tạp.

Thẩm Lạc nhíu mày, từ trong lời nói gã nghe được một số ý vị không giống bình thường.

Chỉ là còn không đợi hần hỏi gì, trong sơn cốc phía trước có mấy bóng người bay ra, đuôi tới Chung Quỳ bên này.

Thẩm Lạc nhìn qua, chỉ thấy người dẫn đầu mang đao bào tử kim, đầu đội Liên Hoa Bảo Quan, thân hình hơi gầy, dụng mao thập phần thanh nhã, trước ngực tung bay ba sợi râu dài màu trắng, một bộ dạng lão thần tiên tiên phong đao cốt.

Vừa thấy người này, chẳng biết tại sao, Thẩm Lạc cảm thấy vóc người lão có chút quen thuộc.

Theo sát sau lưng người kia, còn có một nam tử cao lớn mang tảng bào màu vàng, tuy đám người ăn mặc theo kiểu phật môn, nhưng ba ngàn tia phiến não trên đầu lại chưa từ bỏ.

Người này cũng có hình dáng kỳ nhân, mặt vuông miệng rộng, hai tai rủ xuống vai, trên một đôi mắt tròn nằm ngang hai đao mày rậm, đều là màu vàng óng, nhìn hết sức kỳ lạ.

Đứng sánh vai với gã, Thẩm Lạc cũng không lạ lẫm, chính là Ngưu Ma Vương.

Bất quá, lúc này thần sắc Ngưu Ma Vương u ám, trên người mang nhiều thương thế, hai sừng cong trên đỉnh đầu cũng đã gãy mất một cây, chỉ lộ ra mảnh vỡ dài hơn tấc, nhìn khá thâm hiểm.

Thanh Lư tránh ở trong Hắc Trúc Lâm không dám đi ra, giờ phút này nhìn thấy mấy đạo nhân ảnh này, càng xem càng hoảng hốt, cả người run lẩy bẩy.

"Ngưu Ma Vương tiền bối." Thẩm Lạc vội vàng kêu lên.

Ngưu Ma Vương cũng liếc nhìn Thẩm Lạc, hai mắt lập tức đọng lại, thần sắc trên mặt chợt loé lên vẻ phức tạp, thân hình nhanh chóng bay tới chỗ hần.

Thẩm Lạc thấy thế, trong lòng vui mừng, cũng vội vàng nghênh đón.

Lúc hai người tới gần, ngay lúc hần ôm quyền định hành lễ, trên thân Ngưu Ma Vương đột nhiên dâng lên ma diễm màu đen, thân hình trong nháy mắt biến lớn trăm trọng, nâng lên một cước giẫm xuống hần.

Thẩm Lạc nào biết Ngưu Ma Vương lại đột nhiên xuất thủ với hần, căn bản không phòng bị, dưới sự vội vàng chỉ có thể cực tốc vận chuyển Hoàng Đình Kinh, thay đổi pháp lực toàn thân, giơ tay lên đón đỡ.

Ngưu Ma Vương vốn danh xưng Đại Lực Ngưu Ma Vương, đột nhiên giảm một cước này tựa hồ cũng không giữ lại chút sức nào, lực đạo cường đại vượt xa Thẩm Lạc dự đoán.

Lúc này hắn bị một cước đập thật mạnh văng đến bờ Âm Quỷ giản bên kia, rơi xuống đất đánh sập cả nửa vách núi.

Lúc này, sơn cốc bên kia lại có một bóng người bay lượn tới, đi tới trước mặt tảng nhân mặc hoàng bào kia, nhìn một màn trước mắt cũng lộ vẻ kinh ngạc. Dịch tại bns.

Người này dáng người thẳng tắp, dáng vẻ bất phàm, thân mang long vân văn giáp, đầu đội Bạch Ngọc Long Quan, tay cầm Tam Tiên Lương Nhận Dao, lưng đeo Linh Tê Vọng Nguyệt Cung, khuôn mặt tuấn lãng phi phàm, ngũ quan khí khái hào hùng bồng bồng phân chân, chồ mi tâm có một vết tảo đỏ, khám trong phù văn dựng thẳng màu vàng.

"Hoàng Mi Tảng, chuyện gì xảy ra?" Nam tử thẳng tắp nhíu mày hỏi.

"Ta làm sao biết, lão Ngưu vừa nhìn thấy người kia, liền phát điên. . ."

Tảng nhân mặc hoàng bào nhíu nhíu mày, nói.

Lão đạo râu dài bên cạnh ngược lại không nói chuyện, hai ngón tay vuốt sợi râu dưới cằm, đôi mắt hơi sáng lên, tựa hồ nghĩ tới điều gì.

Đúng lúc này, trên vách núi kia kim quang đại tác, hư ảnh một con voi lớn từ vách núi vỡ nát đột nhiên đứng lên, ngạnh sinh chống đỡ chân to của Ngưu Ma Vương.

"Ngưu Ma Vương, ngươi nổi điên làm gì, ta là Thẩm Lạc." Thân hình Thẩm Lạc hiện trong thể voi lớn, xương cốt toàn thân thông thấu phát sáng, cao giọng quát về phía Ngưu Ma Vương.

"Người tên phản đồ này, cũng đã đến Thái Ất cảnh. . ."

Ngưu Ma Vương hừ lạnh một tiếng, chẳng những không thu hồi thân thông, ngược lại quanh thân sáng lên một vàng sáng màu đen, một cỗ lực lượng càng thêm cường đại thấu thể ra, lần nữa trùng điệp đập xuống.

Lần này, Thẩm Lạc đã sớm phòng bị, toàn lực vận chuyển Hoàng Đình Kinh, ngoài thân lập tức tiếng long ngâm đại tác, sáu đầu Kim Long to lớn phóng lên tận trời, sáu con voi lớn cất vó cao, cùng va chạm với cước của Ngưu Ma Vương.

"Âm âm."

Một tiếng oanh minh như cồn lôi nổ vang phía trên Âm Quỷ giản, lực long lực tượng của Thẩm Lạc đều xuất hiện, không những ngạnh sinh chống được một kích này của Ngưu Ma Vương, lại còn có xu thế ép lên.

"Phản đồ gì?" Trong lòng Thẩm Lạc kinh ngạc không gì sánh được.

Nhưng vào lúc này, một vết kim quang bỗng nhiên xuất hiện, thân ảnh lão đạo râu dài kia đột nhiên hiện lên ở trên mu bàn chân Ngưu Ma Vương, nhìn như nhẹ nhàng rơi xuống.

Nhưng mà, ngay lúc lão đứng trên mu bàn chân Ngưu Ma Vương, một cỗ lực trọng áp như Thái Sơn đè xuống, hư ảnh lục long lục tượng ngoài thân Thẩm Lạc lập tức không cách nào chống cự, bị đè xuống sụp đổ.

"Rốt cuộc các ngươi muốn làm gì?" Lúc này, Thẩm Lạc hét lên phẫn nộ, từ dưới đất truyền ra.

Một đạo hào quang màu vàng lần nữa phóng lên tận trời, lại không phải là hư ảnh Long Tượng, mà là một tòa tháp cao màu vàng đột ngột từ mặt đất mọc lên, chông đỡ Ngưu Ma Vương giẫm đạp, mọc ra cao khoảng mười trượng.

Thân hình Thẩm Lạc từ trong tháp cao bay ra, treo trên bầu trời, thu nhỏ Linh Lung Bảo Tháp vào trong lòng bàn tay, tay kia nắm hư không một cái, trong lòng bàn tay nổi lên một cây trường côn màu vàng.

Hắn nâng đầu côn lên chỉ thẳng Ngưu Ma Vương, hiển nhiên cũng đã tức giận.

Chương 989: Hoài nghi

"Linh Lung Tháp trên tay ngươi, Thẩm Lạc. . . Vậy Thiên Sách mà Thác Tháp Thiên Vương giữ, hẳn cũng ở trong tay ngươi." Không đợi Ngưu Ma Vương nói chuyện, lão đạo râu dài kia mở miệng trước.

Lời này vừa ra, thân sắc hoàng mi tăng cùng nam tử mặc ngân giáp khẽ biến, đều nhìn lại Thẩm Lạc.

"Nguyên đạo nhân?" Thẩm Lạc nghe giọng nói lão, suy nghĩ một phen, thử thăm dò.

Lão đạo râu dài cũng không phủ nhận, chỉ thăm thẳm thở dài: "Đáng tiếc. . ."

Lông mày Thẩm Lạc càng nhíu chặt, cảm giác khó chịu trong lòng không ngừng tăng lên, hẳn thực sự nghĩ mãi mà không rõ, vì sao vừa thấy mặt Ngưu Ma Vương liền ra tay đánh nhau với hắn?

Nêu không phải lấy Hỏa Nhân Kim Tinh xác nhận thân phận, hẳn thậm chí hoài nghi Ngưu Ma Vương trước mắt là kẻ giả mạo.

"Nói, vì sao ngươi phản bội chúng ta?" Lúc này, Ngưu Ma Vương mới mở miệng, tiếng nói gã khàn khàn dị thường.

Thẩm Lạc nghe vậy, lông mày nhăn lại, cả giận nói: "Phản bội? Ta phản bội các ngươi khi nào?"

"Thẩm Lạc đúng không? Lần này làm hại mọi người thảm như vậy, nguyên lai đều là vì ngươi." Trong mắt nam tử mặc ngân giáp cũng nhiều ra mấy phần tức giận, mở miệng quát.

"Lúc trước có người nói với ta lai lịch ngươi không rõ, để ta đề phòng ngươi, không ngờ ta cả tin ngươi, ngay cả Định Hải Châu cũng cho ngươi, buồn cười, thật đáng buồn. . ." Ngưu Ma Vương trừng mắt nhìn Thẩm Lạc, hai mắt sung huyết nói.

"Trong khoảng thời gian này rốt cuộc xảy ra chuyện gì?" Thẩm Lạc kiểm chế bất mãn trong lòng, hỏi.

"Hừ, xảy ra chuyện gì ngươi không biết sao? Hành tung của chúng ta không phải ngươi tiết lộ cho Ma tộc sao? Lúc trước Tích Lôi sơn gặp nạn, vừa lúc ngươi không có ở đó, lần này Ngũ Trang quan lọt vào vây giết, ngươi lại vừa lúc không có ở đó. Ta rất hiếu kì, thân phận của ngươi rốt cuộc là gì?" Ngưu Ma Vương lạnh giọng trách mắng.

"Ta. . . Lúc trước ta chỉ đi Ngũ Hành sơn bế quan tu luyện, nếu không ngươi xem một thân tu vi Thái Ất của ta làm sao có được?" Thẩm Lạc hơi

cứng đờ, lập tức giải thích.

"Lại nói, mỗi lần giao chiến với Ma tộc, ta có dùng mánh lối gì không? Lần nào không phải toàn lực chiến đấu? Nói trắng ra, lúc trước ta tiến về Tích Lô sơn, cũng là Nguyên đạo nhân người tích cực thúc đẩy đây, không phải sao?"

"Trần Nguyên Đại Tiên, hấn nói lời này là ý gì?" Đối mặt Thẩm Lạc chất vấn, Ngu Ma Vương cũng nhìn về hướng lão đạo râu dài kia.

Trần Nguyên Đại Tiên? Trong lòng Thẩm Lạc kinh ngạc một chút, lập tức bình thường trở lại.

Đối với thân phận Nguyên đạo nhân, hấn đã sớm suy đoán.

"Thôi, cho tới bây giờ cũng không có gì không thể nói, lúc trước đích thật là chúng ta để Thẩm Lạc đi Tích Lô sơn lôi kéo người." Lão giả râu dài thở dài, nói.

"Chúng ta. . . Nói như vậy, hai vị chính là Lô đạo nhân cùng Hoa đạo nhân rồi?" Thẩm Lạc hơi chần chờ, nhìn về phía nam tử mặc ngân giáp cùng hoàng mi tăng.

Hai người kia không phủ nhận, ai cũng không nói gì.

"Người đoán không sai, trên thực tế hôm nay mấy người chúng ta xem như hội tụ đầy đủ, chỉ tiếc. . . Không ngờ lại dưới tình huống này." Trần Nguyên Đại Tiên chậm rãi nói.

"Người kia lại là hấn?" Nam tử mặc ngân giáp nhìn về phía Thẩm Lạc, vẫn có chút không dám tin.

"Chư vị. . . Có thể để ta chen vào nói một câu không." Lúc này, Chung Quỷ một mực trầm mặc không nói, đột nhiên mở miệng nói.

"Chung Quỷ đạo hữu có chuyện cứ nói đừng ngại." Trần Nguyên Đại Tiên nhẹ gật đầu.

"Thẩm Lạc. . . Ngàn năm trước ta cùng hấn gặp nhau không ít, bây giờ mặc dù không rõ hấn có thay đổi gì không, bất quá lúc trước ta cùng U Minh Quỷ Vương và Điều Tử Quỷ chiến đấu trên cầu dây, nếu không phải hấn xuất thủ tương trợ, chỉ sợ hôm nay ta đã nguy rồi." Chung Quỷ nói như thế.

"Hừ, người làm sao biết đây không phải là mánh khoé hấn thường dùng? Lúc trước Ngọc Hồ tộc gặp nạn, cũng ngay thời khắc khó khăn đó hấn xuất thủ tương trợ, nếu không lấy lịch duyệt của Vạn Tuế Hồ Vương, làm sao nhìn không ra lòng lang dạ thú của hấn?" Ngu Ma Vương nghe vậy, hừ lạnh một tiếng nói.

"Các người nói như vậy, cũng có chút không đúng." Lúc này một thanh âm yếu ớt từ trong Hắc Trúc Lâm truyền ra.

Đám người nhao nhao nhìn lại bên kia, chỉ thấy một nam tử sắc mặt trắng bệch đang từ trong rừng đi ra.

Thẩm Lạc thấy Thanh Lư đi ra, cũng có chút ngạc nhiên.

"Các ngươi những người này, ai. . . Thảm tiên bối vì đến Địa Phủ tìm các ngươi, đầu tiên là đi phủ đệ Hắc Sơn lão yêu trộm địa đồ, sau bị phát hiện nên bắt đắ dĩ giao chiến cùng Hắc Sơn và Cửu Minh. Thật vất vả trốn vào trong Địa Ngục mê cung, lại đụng phải Khư Côn, các ngươi có biết quá trình này hung hiểm thế nào? Nếu thật sự hắn là kẻ phản loạn, chẳng lẽ lại kinh lịch đủ loại diễn kịch kia, chỉ diễn kịch cho ta nhìn, thì có ích lợi gì?" Thanh Lư thực sự nghe không vô, phản bác.

"Phải hay không phải, dựa vào miệng ngươi nói, chúng ta làm sao biết thật giả?" Ngưu Ma Vương hừ lạnh nói.

Hiển nhiên đám người Ngọc Điện công chúa cùng Hồng Hải Nhi chiến tử, khiến gã bị đả kích thực sự quá lớn.

"Nói không chừng chính là dục cầm cố túng thôi, lại nói. . . Ai biết thứ quỷ ngươi, có cố ý giúp hắn nói láo không?" Lúc này, nam tử mặc ngân giáp nhú mày nói.

"Dương Tiên, lão Ngưu, hai người các ngươi đừng vội kết luận. Thảm đạo hữu, ngươi nêu có biện pháp tự chứng minh trong sạch, hay là sớm chút nói ra cho tốt, nếu không. . . Vậy cũng có một biện pháp. Chỗ ta có một bảo bối, tên gọi 'Vấn Tâm Kính', trước mắt nếu ngươi nguyện ý tự trói, chúng ta có thể mang ngươi trở về thử vấn tâm một lần, ngươi có bằng lòng không?" Hoàng mi tăng bỗng nhiên đi lên phía trước, mở miệng hỏi.

"Vấn Tâm Kính?"

Không chỉ Thảm Lạc nhú mày, ngay cả mấy người Trần Nguyên Đại Tiên cũng nhao nhao lộ vẻ ngạc nhiên.

"Hoàng mi tăng, năm đó sư phụ ngươi phạt Di Lạc ngã xuống, tất cả mọi người tưởng là Vấn Tâm Kính này đã rơi vào tay Ma tộc, không ngờ vậy mà trên tay ngươi?" Dương Tiên nhìn về phía tăng nhân mặc hoàng bào, nói.

"Đã có Vấn Tâm Kính, ngược lại có thể dùng thăm dò một phen. Thảm đạo hữu, không biết ngươi có bằng lòng hay không?" Trần Nguyên Đại Tiên nghe vậy, cũng mở miệng nói.

"Vấn Tâm Kính này là vật gì? Nếu dò xét ký ức thần hồn, thì miễn cho ta đi. Lúc đầu đến đây, ta muốn cùng chư vị tụ họp, không ngờ vừa đến đã bị nổi oan không thấu này, nếu còn bị nhìn trộm ký ức, vậy ta muốn chia tay cùng chư vị mỗi người đi một ngã." Thảm Lạc nhú mày, quả quyết cự tuyệt.

"Hiện tại chỉ sợ đã không phải do ngươi quyết định, nếu không thể tự chứng minh trong sạch, ngươi còn muốn rời đi nơi này, người si nói mộng." Mặt mày Dương Tiên quét ngang, lạnh giọng nói.

Thảm Lạc nghe vậy, trên mặt cũng hiện lên vẻ tức giận.

"Thảm đạo hữu yên tâm, Vấn Tâm Kính bất quá chỉ thăm dò biến hoá tâm cảnh của ngươi, chúng ta chỉ hỏi thăm một vài vấn đề, lấy tấm gương phản

ứng để phán đoán thật giả, sẽ không dò xét ký ức thần hồn người." Trần Nguyên Đại Tiên nói.

"Nếu vậy, có thể thử vấn tâm một lần." Thảm Lạc nghe xong, do dự một chút, thu hồi Linh Lung Bảo Tháp cùng Trần Hải Tân Thiết Côn.

"Nhằm đề phòng vạn nhất có chuyện xảy ra, trước đó cần giam cầm người một hai mới được." Dương Tiễn lần nữa mở miệng nói.

"Người không nên được một tác lại muốn tiên một thước." Thảm Lạc cả giận nói.

"Người nếu không thẹn, sợ cái gì?" Ngưu Ma Vương cũng mở miệng nói.

Thảm Lạc trầm nghĩ, tự nhiên là sợ phản đồ chân chính kia không biết giấu ở nơi nào.

Lúc này, nơi xa giữa sơn cốc truyền đến một hồi thanh âm ồn ào, lại rải rác bảy tám bóng người nổi lên, chạy nhanh tới bên này.

Chương 990: Vấn tâm

Thẩm Lạc liếc mắt qua, liền thấy trong đám người có một nữ tử mang quần lụa mỏng màu trắng, mặc dù khuôn mặt nàng được che bằng lụa mỏng, nhưng ánh mắt ôn nhu kia lại quen thuộc dị thường, đương nhiên đó là Nhiếp Thái Châu.

Lúc hẳn nhìn thấy Nhiếp Thái Châu, nàng cũng nhìn thấy hẳn, trong đôi mắt rõ ràng hiện lên vẻ vui mừng, nhưng rất nhanh liền lạnh xuống, ở trong hình như có chút lẩn tránh, lại có chút bất đắc dĩ.

Ánh mắt Thẩm Lạc hơi dừng lại trên người nàng, lại nhanh chóng quét qua những người khác, chỉ thấy trong số người không nhiều kia có một đồng tử, dung mạo non nớt, đang nhìn hẳn chăm chăm.

Người này tuy là nam nhi, trên đầu lại cột hia búi tóc, trên người mặc một kiện Lân Giáp Liên Hoa Quần, eo buộc một cây băng rua màu đỏ, trước ngực còn phủ một vòng tròn màu vàng, bộ dáng nhìn quả thực có chút cổ quái.

"Người chính là Thẩm Lạc?" Đến gần, Nhiếp Thái Châu không mở miệng, ngược lại đồng tử kia mở miệng hỏi trước.

Tiếng nói nó thanh thúy, còn mang theo vài phần ngây thơ.

"Là ta." Thẩm Lạc gật đầu nhẹ.

"Linh Lung Bảo Tháp ở trên người người à? Ta có thể cảm nhận được khí tức của nó." Đồng tử mở miệng hỏi.

Thẩm Lạc không biết ý nó là gì, lại gật đầu một cái.

"Cha ta luôn luôn cẩn thận, người đã giao phó Linh Lung Bảo Tháp cho ngươi, ta nguyện ý tin tưởng, ngươi không phải phản đồ. Đúng rồi, ta gọi là Lý Na Tra, Thác Tháp Thiên Vương Lý Tịnh là cha ta." Đồng tử nhẹ gật đầu, nói như thế.

Thẩm Lạc nghe vậy, có chút động dung vội ôm quyền.

"Vì sao huynh còn tìm đến đây, không phải ta đã lưu lại tin tức, nói huynh không cần tìm kiếm, một mình đào tẩu sao?" Lúc này, thanh âm Nhiếp Thái Châu vang lên trong thức hải hẳn.

"Nếu như không phải ngươi, không cần tìm kiếm, một mình đào mệnh, nếu như là ngươi. . ."

Thẩm Lạc nhớ lại câu chữ trên đoạn quần áo kia, đến giờ phút này, hẳn mới minh bạch ý tứ chân chính câu nói kia.

Nếu như phản đồ không phải hấn, Nhiếp Thái Châu hi vọng hấn không cần tìm kiếm bọn nàng, một mình đào mệnh mới tốt, nếu không sẽ rơi vào tình huống trước mắt. Nhưng nếu như phản đồ thật là hấn, vậy Nhiếp Thái Châu cũng không biết nên thế nào.

"Không phải ta, ta không phản bội." Ánh mắt Thẩm Lạc đảo qua đám người, chém đinh chặt sắt nói.

Hấn nói cho những người khác nghe, càng là nói cho Nhiếp Thái Châu nghe.

Nghe được đáp án này, thần sắc trên mặt Nhiếp Thái Châu thoáng dừng một chút, dù ngàn năm không gặp, chỉ cần gặp mặt, có một câu nói kia, tảng đá trong nội tâm nàng liền rơi xuống.

Nàng tin tưởng, hấn không phản bội, hấn không phải phản đồ.

"Nếu vậy, người nguyện ý tiếp nhận Vấn Tâm Kính khảo vấn?" Hoàng mi tăng chậm rãi mở miệng nói.

"Ta nguyện ý." Thẩm Lạc nhẹ gật đầu, chấp hai tay sau lưng.

Trần Nguyên Tử từ thái độ biến hoá trước sau của Thẩm Lạc, cùng ánh mắt thỉnh thoảng tiếp xúc với Nhiếp Thái Châu, mơ hồ nhìn ra chút gì, nhưng cũng không nói gì thêm.

Lão vung tay lên, trong tay áo bay ra một vòng tròn màu bạc, phi tốc biến lớn, từ bên trên rơi xuống, bọc Thẩm Lạc vào bên trong, sau đó lập tức co vào, trói lại bên hông hấn.

"Đây là Phục Long Quyền, có thể tạm thời phong tỏa ngăn cản pháp lực của người, chỉ cần người không cưỡng ép tránh thoát, nó sẽ không đả thương người mấy may." Trần Nguyên Tử mở miệng nói.

"Không sao, nếu ta đã nguyện ý tiếp nhận khảo nghiệm, vậy sẽ không làm chuyện dư thừa." Thẩm Lạc nói.

"Đã thế, vậy chúng ta về trước rồi nói." Trần Nguyên Tử nhẹ gật đầu, nói.

Nói xong, tay áo lão cuốn một cái, một cỗ kính phong đánh tới, lúc này cuốn Thẩm Lạc cùng Thanh Lư vào một chỗ, trực tiếp mang theo bay qua Âm Quỷ giản, rơi xuống sơn cốc đối diện.

Những người còn lại cũng nhao nhao đi theo.

"Không hồ là Địa Tiên Tô, chiêu Tự Lý Càn Khôn này thật lợi hại." Lúc này Thanh Lư cùng Thẩm Lạc ở trong không gian tay áo của Trần Nguyên Tử, không khỏi chặc chặc tán dương.

"Ngược lại có chút ngạc nhiên, người lại đứng ra nói chuyện giúp ta."

Thẩm Lạc nhìn gã, nói.

"Lúc trước người mấy lần cứu ta, ta cũng rất ngạc nhiên, đối với người, ta kỳ thật không còn nhiều tác dụng, nhưng người vẫn lựa chọn cứu ta, không phải sao? Huông hồ, ta cũng tin tưởng người bị oan uổng, lúc trước Cửu Minh ra tay với người, hiển nhiên là đã hạ tử thủ." Thanh Lư cười cười, nói.

"Không ngờ, đến bây giờ còn tin tưởng ta, vậy mà chỉ có rải rác mấy người." Thảm Lạc không khỏi cảm khái nói.

"Mấy người? Ta còn tưởng rằng chỉ có một mình ta . . ." Thanh Lư hơi sững sờ.

Thảm Lạc cười khổ không nói gì, lắc đầu.

Qua hồi lâu, trước mắt Thảm Lạc bỗng nhiên hoa lên một cái, thân ảnh hẳn cùng Thanh Lư nổi lên.

Hai người nhìn bốn phía xem xét, phát hiện chính mình đang ở trên một mảnh tế đàn đá trắng phá toái không chịu nổi, xung quanh lơ mờ, vây quanh có vài chục người.

Mà bên ngoài một vòng này, còn có thể nhìn thấy không ít bóng người run run, khoảng mấy trăm người.

Tất cả mọi người không nói gì, hoàng mi tăng đi lên phía trước, lấy từ bên hông mình ra một cái túi màu vàng đất lớn chừng bàn tay, thò vào bên trong, lấy ra một khối gương đồng nhỏ xinh đẹp, tiện tay ném lên phía trên tế đàn.

Chỉ nghe trong miệng gã nhẹ nhàng ngâm tụng vài tiếng, gương đồng tinh xảo kia đại phóng quang mang, trong nháy mắt phòng lớn gấp trăm lần, trải ra chính giữa tế đàn, mặt ngoài hiện lên một tầng ngân quang, lập tức trở nên trong veo không gì sánh được, như mặt hồ phản chiếu ra mây đen dày đặc trên trời.

"Thảm đạo hữu, một hồi ngươi đứng lên trên Vấn Tâm Kính này là được, chúng ta sẽ hỏi thăm ngươi một vài vấn đề, nếu ngươi trả lời đúng bản tâm, mặt kính nhiều nhất chỉ nhận nhạo lên gọn sóng rất nhỏ. Nhưng nếu ngươi nói láo lừa gạt, mặt kính sẽ nhắc lên tầng tầng sóng dữ, ngươi nghe rõ chưa?" Hoàng mi tăng hỏi.

"Đã rõ."

Thảm Lạc nhẹ gật đầu, không đợi gã phân phó, đã đứng lên Vấn Tâm Kính. Hẳn đặt chân trên mặt kính, phát ra tiếng vang nhỏ, nhưng mặt kính vẫn như cũ trơn nhẵn như lúc ban đầu, chưa từng xuất hiện bất cứ dị thường nào.

"Tốt, đã thế, vậy thì do Trấn Nguyên Đại Tiên đến đặt câu hỏi đi." Hoàng mi tăng nói.

Trấn Nguyên Tử cũng không từ chối, đi lên phía trước, câu nói đầu tiên, gọn gàng dứt khoát hỏi: "Ngươi có từng làm phản, báo các tin tức liên minh Nhân Tiên cho Ma tộc không?"

"Không có." Thảm Lạc trả lời gọn gàng dứt khoát.

Âm thanh rơi xuống, trên mặt kính vẫn như cũ bình ổn, không có một tia gọn sóng.

Đám người thấy thế, hai mặt nhìn nhau, thấp giọng nói chuyện với nhau.

"A."

"Hắn là thật không phải hần?"

"Đã là Vấn Tâm Kính, sẽ không sai. . ."

Nhiếp Thái Châu nhìn về phía mặt kính bình tĩnh kia, âm thầm thở dài một hơi, trong đôi mắt nhìn về phía Thẩm Lạc cũng nhiều thêm chút thần thái.

"Hỏi như vậy vô dụng, nếu hần ngay từ đầu không phải trận doanh chúng ta, vậy nói gì phản bội chứ?" Lúc này, một thanh âm thanh lãnh cắt ngang nghị luận của đám người.

"Đúng vậy, nếu ngay từ đầu hần chính là Ma tộc, đối phó chúng ta tự nhiên không tính là phản bội." Có người tỉnh ngộ nói.

"Đúng vậy . . . Kém chút bị hần lừa gạt."

Đám người lại rối loạn tung bừa.

"Người đã từng gia nhập Ma tộc?" Trần Nguyên Tử hỏi lần nữa.

"Không có." Thẩm Lạc lắc đầu.

Lúc này, mặt kính dưới chân hơi nhộn nhạo lên một chút gợn sóng, nhưng rất nhanh biến mất không thấy.

Chương 991: Không ai tin tưởng

"Lý Tịnh có phải thật lòng muốn giao Thiên Sách cho người không?" Trần Nguyên Tử bỗng nhiên chuyển chủ đề, hỏi.

"Là. . ." Thảm Lạc hơi chần chờ.

Lúc trước hắn dựa vào gối ngọc không ngừng trùng sinh, mới thông qua Lý Tịnh khảo nghiệm, cái này có tính là xuất phát từ bản tâm không, hắn cũng không dám chắc.

Hắn vừa mới đáp xong, trên mặt kính lập tức khuấy động lên một trận gợn sóng, so với lúc trước lớn hơn không ít.

Thấy vậy, ánh mắt đám người nhìn về phía Thảm Lạc không khỏi có chút biến hóa.

Trong đám người, thần sắc Na Tra cũng trở nên nghiêm túc.

Thảm Lạc nếu thật là người kế tục Lý Tịnh có Linh Lung Bảo Tháp, nó không có bất cứ ý kiến gì, nhưng nếu không phải, vậy đồ vật của phụ thân quyết không thể rơi vào tay hạng giá áo túi com.

"Thiên Sách còn trong cơ thể người?" Trần Nguyên Tử lại đặt câu hỏi.

"Đúng vậy."

Lần này, Thảm Lạc không do dự, mặt kính cũng bình tĩnh như lúc ban đầu.

"Lúc Ngũ Trang quan bị tấn công, người ở đâu?" Lúc này, Nguu Ma

Vương đột nhiên xen vào hỏi.

"Ta đi Ngũ Chi sơn bế quan, thử đột phá Thái Ất cảnh." Thảm Lạc suy nghĩ một phen, nói.

Theo tiếng nói của hắn rơi xuống, mặt kính lần nữa khuấy động lên gợn sóng, bất quá biên độ vẫn như cũ không lớn.

Đối với thời không này, thật sự là hắn đang đi bế quan.

"Vậy lần trước Tích Lôi sơn bị tấn công, người vì sao mất tích, không thấy bóng dáng." Nguu Ma Vương tiến lên gần một bước, ép hỏi.

"Ta. . ."

Thảm Lạc nhất thời nghẹn lời, không biết nên nói gì cho phải. Vấn đề này, hắn không biết nên trả lời thế nào, lúc đó hắn xuyên không về hiện thế, căn bản không ở thời gian này.

Thấy Thảm Lạc chần chờ nửa ngày không chịu mở miệng, thần sắc mọi người đều trở nên ngưng trọng lên.

Nhiếp Thái Châu cũng không hề chớp mắt nhìn chằm chằm Thảm Lạc, tựa hồ là đang cố vũ hắn nói ra đáp án.

"Ta. . . Lời nói phía sau, chỉ sợ các ngươi khó mà tin tưởng, nhưng cái này đích xác là những gì ta đã trải qua." Thảm Lạc chau mày, mở miệng nói. Hắn muốn tự chứng minh trong sạch, cũng chỉ có thể nói thật.

"Ngươi cho ra đáp án là được, Vấn Tâm Kính sẽ nói cho chúng ta biết là thật hay giả." Thần sắc Ngưu Ma Vương không thay đổi, lạnh giọng nói. "Kỳ thật ta cũng không phải là người thời đại này."

Thảm Lạc nói câu đầu tiên ra miệng, tất cả mọi người ở đây đều ngây dại, từng người đều một mặt kính ngạc nhìn về phía hắn.

"Ta cho là ngươi chỉ ít sẽ biên ra hoang ngôn gì đó, không ngờ ngươi lại ăn nói bừa bãi như thế." Dương Tiễn hơi nhướng mày, ấn ký mi tâm bỗng trở nên đỏ thẫm.

"Ta chính là người sống từ ngàn năm trước, bởi vì ngẫu nhiên đạt được một kiện tiên phẩm kỳ dị, mỗi lần nhập mộng không định kỳ, sẽ xuyên không tới ngàn năm sau. Chỉ là mỗi lần xuyên qua mộng cảnh sẽ tiêu hao thọ nguyên hiện thế, thời gian dài ngắn không có định số, cho nên thời khắc thế nào cũng không phải do ta khống chế. Lúc trước Tích Lô sơn bị tấn công, ta đã trở về ngàn năm trước đó, lúc quay lại thì đại chiến đã nổi lên, mà lần này cũng giống như vậy, lúc ta nhập mộng trở về, Ngũ Trang quan đã bị huyết tẩy." Thảm Lạc không để ý đến, thần sắc nghiêm nghị giải thích.

Tiếng nói của hắn vừa rơi xuống, bốn bề đều yên lặng xuống.

Trần Nguyên Tử chau mày, ánh mắt rơi vào trên người Thảm Lạc lấp loé không yên, tựa hồ nghĩ tới điều gì.

Thảm Lạc cúi đầu nhìn thoáng qua mặt kính dưới thân, chỉ nhận nhạo chút gợn sóng, không biến hóa quá lớn.

Trong lòng mọi người cũng kinh nghi một trận, hai mặt nhìn nhau, hẳn là hắn nói sự thật?

Nhưng vào lúc này, Thảm Lạc bỗng cảm thấy dưới thân chấn động, vốn mặt kính chỉ hơi dập dờn gợn sóng đột nhiên bạo động lên, trên đó như có kinh đào nộ lãng dâng lên, không cách nào bình tĩnh trở lại.

"Sao lại như vậy?" Thảm Lạc thấy vậy, thần sắc đột biến.

"Hừ, quả nhiên là nói dối." Dương Tiễn nổi giận nói.

Đám người thấy vậy, thần sắc không khỏi buông lỏng, lộ ra vẻ thản nhiên: "Như vậy mới đúng".

Nhiếp Thái Châu nhìn Thảm Lạc, trong mắt lóe lên vẻ ngấp ngừng, nàng rất muốn tin tưởng hắn, nhưng lời nói thực sự quá mức không thể tưởng tượng, Vấn Tâm Kính lại là bộ dáng này, cho dù là nàng cũng không thể không sinh lòng lo nghĩ.

"Sự thật trước mặt, ngươi còn lời gì để nói?" Ngưu Ma Vương chột quát một tiếng.

"Mặc kệ các ngươi tin hay không, ta nói đều là thật." Thảm Lạc cười khò một tiếng, nói.

"Bớt nhiều lời, giao ra Thiên Sách." Dương Tiễn nắm Tam Tiên Lương Nhận Dao chỉ vào Thảm Lạc, lạnh giọng nói.

"Còn có Linh Lung Bảo Tháp, đồ vật của phụ thân ta, ngươi không xứng để dùng." Na Tra cũng cau mày nói.

"Ta. . . Ta không thể cho các ngươi." Ánh mắt Thảm Lạc hơi lấp lóe, ngẩng đầu nói.

"A Di Đà Phật, Thảm đạo hữu, chuyện cho tới bây giờ, cũng đừng có làm chuyện vô vị chống lại. Nếu ngươi không chịu giao ra Thiên Sách, chúng ta cũng chỉ có thể hại tính mạng của ngươi, lại lấy bí pháp tước đoạt Thiên Sách." Hoàng mi tăng mở miệng nói.

"Thiên Sách chính là tiền nhân nhờ vả, ta từng đáp ứng phải giữ thật tốt, không thể coi nhẹ giao cho người khác. Các ngươi nếu muốn mạnh mẽ bắt lấy, vậy cứ thử một chút, cùng lắm thì ngọc thạch câu phân." Thảm Lạc hừ lạnh một tiếng, thái độ cường ngạnh nói.

"Hừ, rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt." Mặt mày Dương Tiễn quét ngang, cả giận nói.

Nói xong, thân hình gã đột nhiên xuất hiện sau lưng Thảm Lạc, nâng lên một chưởng, bấm tay thành trảo chụp đến phía đỉnh đầu Thảm Lạc.

"Không được. . ." Nhiếp Thái Châu thấy thế, kinh hô một tiếng.

Nàng đang muốn tiến lên, lại bị một người bên cạnh đưa tay cản lại.

"Chớ làm ầu." Hoàng mi tăng chậm rãi thu cánh tay về, nhìn nàng khẽ lắc đầu.

Nhiếp Thái Châu bây giờ đã là đệ tử chưởng môn Phổ Đà sơn còn sót lại, thuộc thế lực phật môn, bây giờ đều lấy hoàng mi tăng này làm thủ tọa. Mà giờ khắc này, bàn tay Dương Tiễn đã nắm trên đỉnh đầu Thảm Lạc, từng vòng từng vòng gợn sóng màu vàng từ trong lòng bàn tay gã không ngừng hiện hiện, dập dờn xuống phía dưới.

"Nhiếp Hôn Thuật. . ." Trần Nguyên Tử cau mày nói.

Thuật này là lấy pháp lực làm hỗn tạp lực lượng thần thức, cưỡng ép xâm nhập thức hải người khác, trực tiếp điều khiển thần hồn, gây tổn thương thần hồn cực lớn cho người bị khống chế.

Chỉ là dùng phương pháp này điều khiển thần hồn người kia xong, xem như khôi lỗi sai sử, phải nghe theo.

"Như vậy, sẽ không sợ hấn không giao ra Thiên Sách." Trên mặt Dương Tiễn lộ ra ý cười, đã tính trước nói.

Tiếng nói rơi xuống, cặp mắt của gã khép lại, lực lượng thần thức bắt đầu thuận theo lòng bàn tay quán chú xuống, thẩm thấu vào thức hải Thảm Lạc. Trong thức hải Thảm Lạc, một thần hồn tiểu nhân đang khoan chân ngồi, chợt thấy trên đỉnh đầu sáng choang, một bàn tay to lớn tựa như xé toang màn trời thức hải chụp xuống.

Trong bàn tay kia hiện ra từng đạo phù văn phong cách cổ xưa, như tinh tuyền trong suốt từ trên năm ngón tay kéo dài ra, phóng tới quanh thân thần hồn tiểu nhân.

Thần hồn tiểu nhân chỉ ngửa đầu nhìn thoáng qua, lại chậm rãi cúi đầu, không thềm để ý tới.

Chỉ thấy lúc tinh tuyền trong suốt kia sắp đâm vào thân thể tiểu nhân, bộ cà sa bao phủ ngoài thân nó lập tức toả ra lưỡng sắc quang mang kim hồng, như một tầng bích chương thực chất bảo hộ bên ngoài thần hồn Thẩm Lạc. Những tinh tuyền trong suốt kia đâm vào cà sa tán phát ra quang mang, lập tức bị nhao nhao phản chấn ngược lại.

"À, lại còn có bích chương thần hồn? Xem ta phá nó." Dương Tiễn mở hai mắt ra, kinh ngạc nói.

Nói xong, gã lần nữa nhắm hai mắt lại, một thủ chương khác cũng bấm niệm pháp quyết, trong miệng nhẹ giọng ngâm tụng vài câu, chộp vào trên đầu Thẩm Lạc.

Chương 992: Minh Hồn

"Uy, Dương Tiễn, ngươi hạ thủ nhẹ một chút, khéo không cẩn thận lại giết thần hồn hần." Hoàng mi tăng thấy thế, vội vàng kêu lên.

Dương Tiễn mắt điếc tai ngơ với lời nói của lão, vừa rồi sau một phen thăm dò, gã đã phát hiện bình chương thần hồn Thảm Lạc không yếu, nếu không toàn lực phát động, chưa hẳn có thể phá vỡ.

"Phá cho ta!"

Gã quát nhẹ một tiếng, đầu hai ngón tay sáng lên một đạo kim mang, trong nháy mắt chui vào đầu Thảm Lạc.

Toàn thân Thảm Lạc giật mình một cái, ngay trong thức hải cũng truyền đến một tiếng oanh minh rung mạnh.

Một đạo thiểm điện màu vàng trống rỗng xuất hiện trong thức hải của hần, đánh xuống thần hồn tiểu nhân.

Trong thức hải Thảm Lạc truyền đến một trận đau nhức bén nhọn kịch liệt, đạo điện quang kia trực tiếp đâm xuyên qua quang mang do cà sa phát ra, nhắm đánh trên người thần hồn tiểu nhân.

Ngay lúc Dương Tiễn cho là sẽ công phá tầng bích chương này, trong thức hải Thảm Lạc đột nhiên vang lên một tiếng phật niệm, ngay sau đó trên cà sa đại phóng quang mang, mây đạo thần niệm ngưng tụ thành phong nhận từ trên đó bắn ra.

Tất cả mọi người không kịp phản ứng, chỉ nghe Dương Tiễn đột nhiên truyền đến một tiếng hét thảm, bàn tay đặt trên đầu Thảm Lạc bỗng nhiên rút trở về, hai tay ôm lấy đầu mình, "Bạch bạch bạch" lui về sau mấy bước, kém chút ngã xuống té đàn.

"Đây là... Bị thần hồn phản kích." Hoàng mi tăng kinh ngạc nói.

Ánh mắt Trần Nguyên Tử bên cạnh cũng chớp lên, một bước chạy lên phía trước, một chương võ lên đỉnh đầu Thảm Lạc.

Thân thể Thảm Lạc chấn động, lập tức giống như bị rút sạch khí lực toàn thân, trực tiếp ngổ liệt xuống dưới.

Mà bên kia, Dương Tiễn cũng ổn định thân hình, khó tin nhìn về hướng Thảm Lạc, thần sắc có chút phức tạp.

"Ngay cả Nhiếp Hồn Thuật cũng không dùng được sao?" Hoàng mi tăng trầm ngâm nói.

"Phiền toái như vậy làm gì, giết hần, sau khi thu thập tàn hồn, sẽ có biện pháp lấy ra Thiên Sách." Ngưu Ma Vương tiến lên một bước, nói.

"Ha ha. . ." Thấy vậy, Thảm Lạc không khỏi ngửa mặt lên trời cười to.

"Người cười cái gì?" Ngưu Ma Vương cả giận nói.

"Cười các người không phân thị phi, không phân biệt đen trắng, cười chính ta ngàn dặm xa xôi, xuyên qua Địa Ngục đến đây chịu chết." Thần sắc Thảm Lạc cô độc, ngữ điệu thê lương nói.

"Vấn Tâm Kính đã chứng minh người nói năng bậy bạ, bây giờ người còn nói những lời này, cho là chúng ta còn tin sao?" Có người trách mắng.

"Tin cũng được, không tin cũng chẳng sao, các người muốn giết cứ giết, dù sao trong mộng cảnh ta sẽ không chết thật, phục sinh xong cùng lắm thì mang theo Thiên Sách tìm nơi Ma tộc nương tựa, làm bạn cùng một đám hồ đồ các người, sớm muộn cũng sẽ bị liên lụy mà chết." Thảm Lạc cười lắc đầu nói.

"Người. . ." Nghe lời ấy, những người còn lại càng giận không kiềm chế được.

"Giết hấn, giết hấn. . ." Có người kêu âm lên.

"Gia hỏa này hết thuốc chữa rồi, giết hấn." Càng có nhiều người phụ họa theo.

Quần tình chung quanh xúc động phẫn nộ, tất cả mọi người yên lặng cho là Thảm Lạc sẽ bị tử hình, hấn dù có chết cũng chưa hết tội phản nghịch.

"An tâm chớ vội." Lúc này, Trấn Nguyên Đại Tiên bỗng nhiên mở miệng nói.

Trong những thế lực còn sót lại này, Trấn Nguyên Tử vẫn luôn là thủ lĩnh trong lòng mọi người, chỉ là sau trận chiến Ngũ Trang quan lúc trước, tâm tình của lão tựa hồ gặp khó khăn không ít, gần đây rất ít quản chuyện.

Lần này Thảm Lạc hiện thân, lão vẫn một mực không nói nhiều, mặc cho bọn Dương Tiễn xử trí.

Nhưng giờ phút này lão mở miệng, tất cả mọi người vẫn không tự chủ được yên tĩnh trở lại, nhao nhao nhìn qua.

"Việc quan hệ đến Thiên Sách, không thể hành động thiếu suy nghĩ, vạn nhất Thiên Sách tổn hại, tất cả cố gắng của chúng ta trấn áp Ma tộc sẽ bị phó mặc, những người đã chết kia cũng sẽ hy sinh một cách vô ích." Trấn Nguyên Tử mở miệng nói.

"Đại Tiên, phải làm thế nào? Cũng không thể tùy ý để hấn càn rỡ như vậy?" Có người hỏi.

"Đại Tiên, ngài có biện pháp khác?" Hoàng mi tăng mở miệng hỏi.

Trấn Nguyên Tử suy nghĩ một chút, nói:

"Phương pháp hoàn toàn chính xác còn có một, nói đến lại không khác nhiếp hồn thuật của Dương Tiễn, bất quá càng thêm phiền phức một chút, cần bố trí một tòa Minh Hồn pháp trận. Đương nhiên, công hiệu của nó cũng mạnh hơn Nhiếp Hồn Thuật, phá vỡ bích chướng thân hồn hấn, hấn không vấn đề."

"Nếu vậy, ngược lại càng thêm ôn hòa." Dương Tiễn suy nghĩ một lát, nói. Ngưu Ma Vương lộ vẻ do dự, không nói gì thêm.

"Chư vị nếu cảm thấy có thể thử một chút, trước hết giam giữ hẳn lại, chờ ngày mai ta bố trí xong pháp trận, chúng ta lại đến nhiếp hôn một lần, thế nào?" Trần Nguyên Tử nhìn về phía đám người, hỏi.

"Cứ theo Đại Tiên nói đi." Một người hưởng ứng nói.

Những người còn lại cũng nhao nhao gật đầu theo.

"Đại Tiên, năng lực gia hoá này không nhỏ, đề phòng hẳn chạy trốn, không bằng dùng thêm kim nao của ta vây khốn hẳn, tăng thêm Phục Long Quyền của ngài, là có thể cam đoan vạn vô nhất thất." Hoàng mi tăng mở miệng nhắc nhở.

"Như vậy cũng tốt." Trần Nguyên Đại Tiên gật đầu nhẹ.

Hoàng mi tăng dựng thẳng chưởng thi lễ, tay vung lên, một đạo quang mang từ trong tay áo bay ra, cuốn Thảm Lạc vào giữa không trung, ngay sau đó liền có một cặp kim lượng kim nao bay từ trên xuống dưới lên, hợp lại bao Thảm Lạc vào, phong trong kim nao.

Trong giây lát cuối cùng kim nao tương hợp, Thảm Lạc nhìn về phía Nhiếp Thái Châu, khoe miệng cười lên một vòng ý cười.

Nàng thấy vậy, trong lòng càng cảm thấy khổ sở.

"Tốt rồi, nơi này giao cho các người, ta muốn trở về chuẩn bị pháp trận."

Trần Nguyên Tử nói một tiếng, quay người rời đi.

Đội lão quay đi, Dương Tiễn nhìn về phía đám người, hỏi: "Người nào đến nhận nhiệm vụ trông coi tên này?"

"Đề ta đi." Chung Quỷ chủ động lên tiếng, nói.

"Người?" Hoàng mi tăng có chút ngạc nhiên hỏi.

"Nơi này ở U Minh Địa Ngục, người sợ Cửu Minh đến đây cứu viện, hay là không yên lòng với phong cầm của chính người và Trần Nguyên Đại Tiên?" Chung Quỷ nhìn về phía lão, hỏi.

"Người đã chủ động xin đi giết giặc, vậy chuyện này cứ giao cho người đi."

Hoàng mi tăng nhún vai, không vấn đề nói.

Nói xong, lão cũng quay người rời đi.

Sau đó, đám người vây xem lục tục ngo ngoe rời đi, trừ Chung Quỷ, chỉ còn lại có Nhiếp Thái Châu cùng Ngưu Ma Vương còn đứng tại chỗ, thật lâu không rời đi.

Trong kim nao, không gian để Thảm Lạc có thể hoạt động không lớn, hẳn thử một chút, liền phát hiện trong kim nao có thể cách trở hết thủy linh lực cùng thần thức ba động, ở chỗ này hẳn hấp thụ không được nửa điểm thiên địa linh khí, cũng vô pháp phóng thích thần thức ra ngoài giới.

Quả nhiên kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay.

Bất quá, tiếng vang phía ngoài hẳn còn có thể mơ hồ nghe được, cũng không bị hoàn toàn cấm tiệt.

Theo đám người chung quanh dần dần tán đi, bốn phía cũng dần dần an tĩnh lại.

Không biết qua bao lâu, bên ngoài đột nhiên truyền đến một thanh âm:

"Thẩm Lạc, những năm này rốt cuộc ngươi đi phương nào, vì sao mấy trăm năm không có tin tức của ngươi?"

"Không ngờ ngươi lưu lại trông coi ta." Thẩm Lạc nghe được thanh âm Chung Quỳ, trả lời.

"Có một số việc, muốn hỏi ngươi một chút." Chung Quỳ nói.

"Chuyện gì?" Thẩm Lạc hỏi.

"Có phải ngươi đã gặp Địa Tạng Vương Bồ Tát không, trên người của ngươi tựa hồ có chút khí tức của ngài?" Chung Quỳ truyền âm hỏi.

Thẩm Lạc nghe vậy hơi sững sờ, lập tức trả lời: "Ta cũng chưa gặp qua Địa Tạng Vương Bồ Tát, không phải ngài đã sớm vẫn lạc sao?"

Bên ngoài lâm vào yên lặng một lát, Chung Quỳ tựa hồ đang suy nghĩ cái gì.

"Ngươi thật không gặp ngài sao?" Hồi lâu sau, thanh âm của gã vang lên lần nữa.

"Không có." Thẩm Lạc vẫn như cũ nói.

Bây giờ ai là phản đồ còn chưa nổi lên mặt nước, hẳn tự nhiên không thể tin tưởng ai cả.

Chương 993: Mắc câu

Âm thanh Thảm Lạc vừa rơi xuống, bên ngoài lần nữa rơi vào trầm mặc. "Ta nhớ không lầm, năm đó đầu tiên là Thiên Đình đình trệ, sau đó Ma tộc mới tiến đánh Địa Phủ, đúng không?" Một lát sau, Thảm Lạc đánh vỡ trầm mặc, mở miệng hỏi.

"Không sai." Chung Quỳ đáp.

"Nếu thế, Địa Phủ hẳn là phải chuẩn bị mới đúng, vì sao năm đó lại bại nhanh như vậy?" Thảm Lạc tiếp tục đặt câu hỏi.

Qua thật lâu, thanh âm Chung Quỳ mới truyền vào:

"Năm đó... Chuyện năm đó cũng có chút kỳ quặc, theo lý có Địa Tạng Vương Bồ Tát an bài, cho dù cuối cùng chúng ta không thể ngăn cản Ma tộc, thế nhưng không đến nỗi phải thua nhanh, thảm như vậy. Đến nỗi rất nhiều năm sau vẫn bị người lên án, nói chúng ta đã là phe đầu hàng, căn bản chưa từng chống cự."

Thảm Lạc nghe vậy, không nói gì nữa, ánh mắt chậm rãi rơi vào trên Phục Long Quyển trên tay, không biết suy nghĩ cái gì.

Chung Quỳ ở bên ngoài, thấy Thảm Lạc không nói nữa, cũng không tiếp tục nói chuyện.

Không biết qua bao lâu, Thảm Lạc chợt nghe bên ngoài truyền đến một trận dị hưởng, ngay sau đó bỗng nghe Chung Quỳ quát một tiếng:

"Ai?"

Nhưng thanh âm gã vừa mới lên, yết hầu giống như bị thứ gì chặn lại, chợt phát ra một trận tiếng nghẹn ngào, nhưng rất nhanh thanh âm kia liền biến mất.

"Ai ở bên ngoài?" Thảm Lạc lập tức giật mình, quát khẽ một tiếng.

"Là ta." Một thanh âm hơi khô chát từ bên ngoài truyền vào.

"Thải Châu?" Thảm Lạc có chút ngạc nhiên.

"Kim nao này là pháp bảo Hoàng Mi sư tôn, ta chỉ có thể mở ra nhiều nhất một khe hở, huynh có nắm chắc đi ra không?" Nhiếp Thải Châu hỏi.

"Sao nàng lại tới đây?" Thảm Lạc vội vàng hỏi.

"Đừng nói trước những thứ này, ta cứu huynh ra trước rồi lại nói." Nhiếp Thải Châu vội vàng nói.

"Được." Thảm Lạc do dự một chút, gật đầu nói.

Bên ngoài kim nao, ánh mắt Nhiếp Thải Châu phức tạp nhìn thoáng qua Chung Quỳ nằm hôn mê ở một bên, tay cầm lấy một Bạch Ngọc Tĩnh Bình

ting xảo, hai ngón vè cãnh Dương Liễu cãm ở trong đó, miệng yên lặng ngâm tụng.

Một lát sau, nàng vè cãnh Dương Liễu, đột nhiên rút khỏi bình, điếm một cái lên kim nao.

Đỉnh cãnh Dương Liễu có một giọt thủy dịch óng ánh nhỏ xuống, bay vào khe hở tương hợp của kim nao.

Kim nao vốn kín kẽ, trong nháy mắt giọt nước này chui vào khe hở, lập tức nhanh chóng run rẩy, trên đó cũng loé lên hào quang màu vàng.

Nhiếp Thái Châu thấy thế, thần sắc căng cứng, một tay bắm niêm pháp quyết, pháp lực thể nội điên cuồng tuôn ra, cơ hồ không giữ lại chút nào tụ hợp vào trong giọt thủy dịch óng ánh kia.

Giọt thủy dịch kia dưới pháp lực không ngừng rót vào, bắt đầu sáng lên quang mang tuyết trắng, như bọt khí phòng lớn ra, khó khăn không gì sánh được đẩy hai mảnh kim nao ra một khe hở cơ hồ không thể nào nhìn thấy. Sau một cái chớp mắt, trên kim nao tăng vọt quang mang, giọt thủy dịch kia trương nở ra "Ầm" một tiếng vỡ vụn, hai mảnh kim nao lãn nữa khép lại.

Trong mắt Nhiếp Thái Châu lóe lên vẻ tuyệt vọng, pháp lực thể nội thiếu thốn, không phát hiện muốn tê liệt ngã xuống.

Lúc này, một bả vai khoan hậu bỗng nhiên xuất hiện sau lưng đỡ lấy nàng. "Biểu ca. . ." Nhiếp Thái Châu quay đầu lại thấy Thẩm Lạc, lập tức vui mừng quá đỗi.

"Nơi này không phải chỗ để nói chuyện, chúng ta đi Âm Quỷ giản bên kia trước rồi lại nói." Hai tay Thẩm Lạc còn bị Phục Long Quyền giam cầm, nhẹ nhàng nói.

"Đề ta dẫn đường." Nhiếp Thái Châu nhẹ gật đầu, lại lên tinh thần.

Dưới nàng dẫn dắt, hai người rất nhanh lặng yên trốn ra tế đàn, đi về phía Địa Ngục mê cung.

Cùng lúc đó, trong một toà kiến trúc rách nát cách nơi đây không xa, Trần Nguyên Tử đang khoan chân ngồi, chậm rãi mở hai mắt ra, cau mày nói một câu: "Xem bộ dáng là mắc câu rồi."

Nói xong, thân hình của lão biến hoá, trong chớp mắt biến mất vô hình, biến mất ngay tại chỗ.

.. .
Mà bên kia, hai người Thẩm Lạc vội vàng chạy trốn tới miệng Sát Âm cốc, Nhiếp Thái Châu đột nhiên dừng bước lại.

"Sao vậy?" Thẩm Lạc thấy thế, vội hỏi.

"Biểu ca, huynh thật không phải là phản đồ chứ?" Nhiếp Thái Châu nhìn chăm chăm hai mắt Thẩm Lạc, chăm chú hỏi.

"Không phải." Ánh mắt Thẩm Lạc không né tránh, kiên định lắc đầu.

"VẬY ta an tâm rồi, huynh đi đi, ta chỉ dẫn huynh đến nơi này thôi." Nhiếp Thái Châu thở dài một hơi, nói.

"Nàng không đi cùng ta sao?" Thẩm Lạc ngạc nhiên hỏi.

"Huynh đeo gánh vác người khác giao phó, ta cũng giống vậy có di mệnh sư môn, ta không đành lòng nhìn huynh tìm cái chết vô nghĩa như thế, nhưng cũng không thể buông bỏ chức trách của mình, cho nên không thể đi theo huynh." Nhiếp Thái Châu cắn môi một cái, nói.

"Ta. . ."

Thẩm Lạc nhất thời nghẹn lời, không biết nên nói gì cho phải.

"Biểu ca, huynh nói chuyện xuyên không, cũng là thật sao?" Nhiếp Thái Châu lại tiếp tục hỏi.

"Là thật." Thẩm Lạc nhẹ gật đầu.

"Nếu như huynh thật còn có thể trở lại ngàn năm trước kia, ta hi vọng huynh hoặc là cải biến chuyện trước khi ma kiếp phát sinh, cứu vớt tương lai hồng bút này, hoặc là. . . Ta hi vọng huynh có thể hảo hảo làm bạn với ta, ta không muốn sẽ cô độc như vậy." Nhiếp Thái Châu lộ ra một vòng ý cười phức tạp, chậm rãi nói.

"Ta đáp ứng nàng." Thẩm Lạc ngưng mi thật lâu, trùng điệp gật đầu nói. Nhiếp Thái Châu có được đáp án, nụ cười trên mặt trở nên dễ dàng hơn, nàng không nói gì nữa, chỉ nhìn Thẩm Lạc phất phất tay, tiếp đó xoay người trở về nơi cũ.

Thẩm Lạc nhìn bóng lưng nàng có chút tiêu điều, trong lòng áy náy chưa phát giác được.

Chỉ là, nhìn một lát, hắn cũng xoay người, đi tới phía cầu treo kia.

Thẩm Lạc vừa qua khỏi cầu, đi tới bờ bên kia, trong Hắc Trúc Lâm phía trước có một bóng người chậm rãi đi ra, tựa hồ đang chờ hắn.

"Thẩm đạo hữu, ngươi muốn đi nơi nào?" Người kia lộ ý cười, hỏi.

"Hoàng Mi đạo hữu. . ." Thẩm Lạc nhíu mày, kêu lên.

"Nhìn phản ứng của ngươi, tựa hồ không ngạc nhiên chút nào, sao vậy?"

Ngươi biết ta sẽ cản ngươi?" Hoàng Mi Tăng thấy Thẩm Lạc phản ứng như vậy, khẽ chau mày, hỏi.

"Dù sao kim náo là pháp bảo của ngươi, bên này xảy ra biến cố sao ngươi lại không biết? Ngươi xem, Phục Long Quyển của Trần Nguyên Đại Tiên ta cũng không dám động, sợ kinh động đến lão. Bất quá vẫn có chút ngạc nhiên, sao ngươi lại tới nhanh như vậy?" Thẩm Lạc cười nói.

"Không có gì kỳ quái, nếu ta đã cản lại ngươi, cũng đừng giãy dụa vô vị, giao Thiên Sách ra, những người khác thì không dám hứa chắc, ta có thể thả ngươi một con đường sống." Hoàng Mi Tăng nói.

"Ta còn tưởng ngươi sẽ nói, để cho ta thành thành thật thật trở về với ngươi chứ?" Thẩm Lạc nghi ngờ nói.

"Để cho ngươi trở về cùng ta, đây không phải là bức ngươi đến tử lộ sao, ngươi sao lại đáp ứng? Tóm lại, ta mặc kệ ngươi có phải nội gian Ma tộc hay không, với ta cũng không quan hệ, chỉ cần ngươi giao Thiên Sách ra, không cần ảnh hưởng chúng ta bình định lập lại trật tự, khôi phục Thiên Đạo là được, về phần Tích Lô sơn cùng Ngũ Trang quan. . . Đó là thù riêng của ngươi và bọn hắn." Hoàng Mi Tăng thản nhiên nói

"Lời nói này ngược lại là thông thoáng, thế nhưng ta dựa vào cái gì tin tưởng ngươi?" Thẩm Lạc cười nói.

"Người xuất gia không nói dối, ngươi giao ra Thiên Sách, ta có thể thả ngươi đi." Hoàng Mi Tăng dựng thẳng chưởng nói.

"Ha ha, giao ra Thiên Sách. . . Ta thấy không cần. Cho tới bây giờ, cũng không cần phải giả bộ tiếp nữa, ta đích xác đã đầu phục Ma tộc, vốn nghĩ cuối cùng sẽ lập đại công, đáng tiếc vừa đến đã bị các ngươi khám phá. Trước mắt Cửu Minh đại nhân đã chia binh làm hai đường, từ mười tám tầng Địa Ngục và Địa Ngục mê cung này giáp công đến." Thần thái Thẩm Lạc nhẹ nhõm, cười to nói.

Hoàng Mi Tăng nghe vậy, nhíu mày, có chút khó tin lời nói của Thẩm Lạc là thật hay giả.

Chương 994: Thân phận

"Ha ha, Thảm đạo hữu đùa cũng hơi quá, ngay cả ta cũng thiếu chút nữa tin. Nếu ta hảo ngôn khuyển bảo ngươi không chịu nghe, vậy đành phải phí chút trắc trở, bắt ngươi trở lại."

Hoàng Mi Tăng vừa mới nói xong, thân hình đột nhiên trở nên hư ảo, một bước phóng đến trước người Thảm Lạc, một chưởng vỗ xuống đầu hắn. Đôi tay Thảm Lạc bị Phục Long Quyền trói buộc, thể nội có thể điều động pháp lực có hạn, chỉ có thể thi triển Tà Nguyệt Bộ, lách mình tránh né. Chỉ là dưới chân hắn vừa mới tản ra ánh trắng, mặt đất đột nhiên rung mạnh một hồi, mảng lớn đất đá tự dốc lên, khiến dưới chân hắn mất thăng bằng, bộ pháp liền chậm một nhịp.

Mắt thấy sắp bị đánh trúng, Thảm Lạc quát lớn một tiếng, không tiếc điều động tất cả pháp lực còn sót lại trên thân, gọi ra Linh Lung Tháp.

Chỉ thấy ngoài thân hắn loé lên kim quang, một tòa tháp ảnh màu vàng đột ngột từ mặt đất mọc lên, khó khăn lắm bao phủ hắn lại. Sau đó hắn bị một chưởng nện lên thân tháp, lập tức kim quang run rẩy, tháp ảnh cũng không nhìn được co rút lại mấy phần.

"Hai tay ngươi bị Phục Long Quyền giam cầm, ngược lại ta muốn xem còn có thể chống bao lâu?" Ý cười Hoàng Mi Tăng không giảm, lại một chưởng vỗ xuống.

Một chưởng này nhìn chậm thực nhanh, thế đại lực trầm, so với vừa rồi uy thế càng mạnh hơn. "Ầm" một tiếng, đánh cho kim quang tháp ảnh ảm đạm, tháp cơ bất ổn, thân tháp lần nữa thu nhỏ mấy phần, ép cho Thảm Lạc không khỏi khom người xuống.

Thấy Hoàng Mi Tăng còn muốn tiếp tục công kích, Thảm Lạc vội vàng hô: "Yêu Phong, còn không ra hỗ trợ, ta bị đánh chết, ngươi cũng không có quả ngon để ăn đâu."

Hắn kêu một tiếng này ra, thần sắc Hoàng Mi Tăng khẽ biến, tay nâng lên giữa không trung liền cứng đờ lại.

Trong Hắc Trúc Lâm có tiếng thét đại tác, một bóng người màu đen cuốn theo một đạo gió lốc xoáy gào thét tới, vọt thẳng đánh tới Hoàng Mi Tăng. Hoàng mi tăng bỏ về phía Thảm Lạc một chưởng lập tức chuyển hướng, đánh về phía vòng xoáy hắc phong kia.

Người trong vòng xoáy bị song chưởng Hoàng mi tăng tấn công, lúc này bị đánh bay ra ngoài, hiện ra chân hình.

Toàn thân gã áo đen, đầu đội mũ rộng vành, vải đen che mặt, trên thân tản ra ma khí nồng đậm.

"Yêu Phong?" Hoàng Mi Tăng nhìn người tới, trầm ngâm nói.

"Người còn không đi, một hồi đại quân Ma tộc sẽ giết tới." Thảm Lạc thừa cơ đi tới sau lưng Yêu Phong, trên mặt lộ ra vẻ "Được cứu", nhìn về phía Hoàng Mi Tăng nói.

"Người thật đã đầu phục Ma tộc?" Hoàng Mi Tăng nhíu mày hỏi.

"Nói nhảm, hai tộc Nhân Tiên suy thoái, không đâu nhập vào Ma tộc nào còn có đường sống sao? Nếu không phải vì ả núp, ta đã sớm thông qua tầy luyện, chuyên hóa thành Ma tộc rồi." Thảm Lạc nhếch miệng, nói.

Hoàng Mi Tăng nhíu mày càng sâu hơn, ánh mắt nhìn quanh chỗ sâu Hắc Trúc Lâm, có vẻ hơi do dự.

"Nếu vậy. . . Là Cửu Minh phái người ả núp vào?" Sau một lát, lông mày gã bỗng nhiên vẩy một cái, thấp giọng hỏi.

"Đó cũng không phải, ta trực thuộc Thìn Long Tôn Giả, lần này cũng là vì nhiệm vụ, mới báo Cửu Minh đại nhân bóc trần thân phận, xem như bị điều tạm tới, trước lúc này. . . Hắc hắc, ta đã ẩn tàng rất tốt." Thảm Lạc có chút tự đắc nói.

Hoàng Mi Tăng nghe hắn nói vậy, thần sắc trên mặt ngược lại buông lỏng, cũng thu hồi vẻ tấn công.

"Nếu thế, chúng ta thật ra là người một nhà."

"Người một nhà?" Thần sắc Thảm Lạc khẽ biến, cả kinh hỏi.

Bất quá rất nhanh, hắn lộ ra vẻ nhìn thấu ánh mắt Hoàng Mi Tăng, châm chọc nói: "Cho tới bây giờ còn chơi trò hề này, người cho rằng ta sẽ tin người?"

"Ha ha, ta biết người sẽ không tin. . . Trước đó công hãm Ngũ Trang quan, Cửu Minh đạt được trận đồ Tham Thiên đại trận, dù sao cũng không phải do người cung cấp?" Hoàng Mi Tăng mỉm cười nhìn về phía Thảm Lạc, hỏi.

Thảm Lạc nghe vậy, lông mày không khỏi vắn thành cục, có chút chần chờ nói: "Người thật là người một nhà? Trừ điều đó ra, còn có bằng chứng gì?"

"Bằng chứng? Không bằng người lấy ra bằng chứng của người trước rồi lại nói?" Hoàng Mi Tăng hơi chậm lại, đuôi lông mày lơ đãng kích động một chút.

Thảm Lạc thu thần sắc biến hoá chút xíu của gã vào đáy mắt, không nhanh không chậm nói:

"Hoàng Mi đạo hữu nói đùa, loại thân phận này, làm sao ta mang bằng chứng trên người, sẽ chỉ tăng thêm phong hiểm bại lộ. Ta và Thìn Long Tôn Giả vẫn luôn là một tuyến liên hệ, người biết thân phận ta, cũng chỉ có một mình nàng. Nếu như ta nhất định phải nói ra cái gì chứng minh, vậy ta

biết nàng là nữ nhi Kính Hà Long Vương và Nhân tộc, bản danh là Mã Tú Tú, điểm này có tính không?"

Hoàng Mi Tăng nghe lời ấy, một điểm do dự cuối cùng trong mắt rớt cuộc mới tiêu tán.

Thìn Long Tôn Giả giữ kín như bưng quá khứ bản thân, đặc biệt là kinh lịch lúc làm Nhân tộc, trong Ma tộc người biết việc này cũng cực ít, có thể nói ra những tin tức này, tất nhiên là hạng người quan hệ với nàng không ít. "Tốt, không ngờ Thảm đạo hữu thật là người một nhà, thế thì không cần đả sinh đả tử nữa. Người lúc trước nói, Cửu Minh hai đường giáp công là. . ."

Hoàng Mi Tăng cười cười, thuận miệng hỏi.

"Đương nhiên là hù người, người ta đều không để lộ tin tức ra ngoài, bọn hã làm sao lại hành động thiếu suy nghĩ? Vị Yêu Phong đạo hữu này chính là an bài ở chỗ này tiếp ứng ta mà thôi." Thảm Lạc vừa cười vừa nói.

Đạt được đáp án này, Hoàng Mi Tăng nhẹ thở ra một hơi.

Thảm Lạc biết, vừa rồi vấn đề cuối cùng nhìn như lơ đãng, mới là giấu giếm huyền cơ.

Hoàng Mi Tăng không truyền tin tức ra ngoài, Thảm Lạc mới đến, căn bản còn chưa thám thính được tin tức hữu dụng, tự nhiên cũng không thể truyền tin tức ra ngoài. Nếu thế, Cửu Minh đương nhiên không thể tùy tiện công tới.

Thảm Lạc một khi nói tiếp việc này là thật, ngược lại sẽ gây nên lòng nghi ngờ, bại lộ lập trường.

"Trước mắt ta đã bại lộ, xem như phế đi, kế hoạch tiếp theo, toàn bộ nhờ người." Thảm Lạc lộ vẻ bất đắc dĩ, nói ra.

"Muốn đồ diệt bọn hã, kỳ thật không khó. Khó khăn là trước lúc này, làm sao thu Thiên Sách tàn quyển trên tay chúng vào tay." Hoàng Mi Tăng nói như thế.

"Cái này dễ xử lý." Thảm Lạc cười hắc hắc, nói ra.

"A, người có biện pháp?" Hoàng Mi Tăng hồ nghi hỏi.

"Thiên Sách phân liệt, bên trong chứa lực lượng Thiên Đạo cũng nhất định phân tán, bọn hã muốn đối phó Ma tộc, nhất định phải tập hợp lực lượng, sẽ nghĩ cách để Thiên Sách một lần nữa tụ hợp mới được. Chỉ cần người có thể thuyết phục bọn hã làm như thế, chẳng phải có thể làm cho bọn hã cam tâm tình nguyện xuất ra Thiên Sách sao? Đến lúc đó người bất ngờ cướp đoạt, chẳng phải đại công cáo thành sao?" Thảm Lạc cười hắc hắc, nói.

"Diệu quá thay, diệu quá thay! Đích thật là biện pháp tốt." Hoàng Mi Tăng cũng vỗ tay cười nói.

"Bất quá nói thì dễ, người còn thiếu cái nhập đội." Thảm Lạc lại tiếp tục nói.

"Nhập đội?" Hoàng Mi Tăng nhú mày.

"Thiên Sách quá trân quý, muốn bọn hăn tùy tiện lấy ra, khẳng định không thể, ngươi chỉ cần lấy ra chút thành ý trước là được." Thâm Lạc nói ra.

"Ý của ngươi là, ta lấy bản Thiên Sách của mình ra trước?" Hoàng Mi Tăng hỏi.

"Không sai, như vậy mới có sức thuyết phục. Mặt khác, Thiên Sách ta cũng có thể cho ngươi, sau đó ngươi trở về biên ra một lý do, nói ta đã chết rồi, cũng không khó lắm." Thâm Lạc cười nói.

"Thiên Sách của ngươi cũng cho ta?" Hoàng Mi nghe vậy, rất ngạc nhiên nói.

Chương 1: Chương 1-1: Chương mở đầu

Dịch: Độc Hành

Nhóm dịch: Phàm Nhân Tông

Trong đại điện nguy nga mây mù lượn lờ, nơi cuối cùng trên bậc thềm ngọc màu xanh dài chừng mười trượng, một tên nam tử mặc kim bào, ngồi thẳng tắp trên một chiếc ghế to lớn trắng noãn như ngọc.

Trong đại điện vàng son lộng lẫy, giờ phút này là một mảnh hỗn độn!

Trên mặt đất chẳng những vút bỏ đầy rẫy các loại binh khí bị tàn phá như búa rìu câu xiên, còn có các loại kỳ trân dị bảo bị vương vãi khắp nơi, hai dãy Bàn Long Trụ to lớn hai bên có vài gốc đã vỡ vụn, chỉ còn lại một nửa bệ trụ.

Điện đường to lớn uy nghiêm tĩnh mịch, ngoại trừ nam tử mặc kim bào ngồi một mình nơi đó, không còn bất kỳ ai khác.

Nam tử mặc kim bào dường như không để ý gì cả, chỉ chờ dẫn ngòi nhìn một vật trên mặt đất cách đó không xa.

Đó là một tấm bảng to lớn không trọn vẹn chỉ còn gần một nửa, trên đó là hai chữ vàng "Lăng Tiêu" cực lớn tản ra vô tận khí tức uy nghiêm.

"Ầm" một tiếng vang thật lớn!

Cự điện khẽ run lên, khắp nơi hẻo lánh trong điện hiện lên chằng chịt linh văn màu bạc, nhanh chóng lan tràn ra, một tầng lại một tầng, càng ngày càng nhiều, trong chốc lát phẳng phất như tấm lưới to lớn trải rộng ra cả tòa đại điện.

Bên ngoài vẫn vang lên tiếng sét đánh liên miên không ngừng, linh văn màu bạc trong điện cuồng thiểm không thôi, đồng thời mặt đất nứt ra, đỉnh điện phát ra thanh âm "Két két".

"Cuối cùng cũng tới giờ khắc này!"

Rốt cuộc nam tử mặc kim bào ngẩng đầu lên, lẩm bẫm nói một câu, nhìn về phía đỉnh chớp đại điện, trên mặt mơ hồ có một tầng bạch quang bao trùm, căn bản không thể nào thấy rõ khuôn mặt mảy may.

Đỉnh chớp đại điện màu tử kim, "Ầm" một tiếng băng liệt vỡ vụn ra, vô số toái vật văng ra, một ma thủ to lớn kinh thiên hung dữ chụp xuống nam tử kim bào

...

Một tòa cự sơn vàng rực rỡ cao hơn vạn trượng, bị mệnh mông ma điểm màu xanh lá bao phủ, từ trong chùa miếu trên đỉnh núi lớn không ngừng truyền ra trận trận thanh âm phạn âm phạt xướng, đồng thời có vô số phạn văn màu vàng bay ra, liềm mạng ngăn cản ma điểm tới gần.

Nhưng theo thời gian trôi qua, phạn văn từ trong cự sơn bay ra càng ngày càng ít, thanh âm phạn âm truyền ra cũng dần dần suy giảm, sau đó không lâu bị lục điểm cuộn cuộn bao phủ, không còn bất kỳ tiếng vang gì.

...

Trong U Minh Quỷ Địa chìm vào mờ ảo, chỗ cửa lớn đại thành màu đen dữ tợn, vô số quỷ vật hình thù kỳ quái quái khiêu tuôn trào ra, lại có một ít lệ quỷ hoặc không chế quái phong phi hành, hoặc chui xuống dưới đất trực tiếp độn hành, cuộn cuộn phảng phất nước vỡ đê, lít nha lít nhít biến mất ở bên ngoài hoang dã màu xám.

...

Nhân gian! Giữa trưa!

Bầu trời đen như mực, không thấy một tia nắng nào, bất luận thành thị hay là hoang dã đều phảng phất đêm khuya, chỉ có thể thấy được điểm điểm lửa

đèn mơ hồ.

Tại một chỗ hương trản, trong lửa đèn, mơ hồ có thể thấy được vô số người ngửa đầu nhìn lên bầu trời đen kịt, hoặc trợn mắt há hốc mồm, hoặc sợ hãi dị thường.

Trên bầu trời đen kịt đột nhiên truyền đến trện trện tiếng kêu, đồng thời càng ngày càng vang, càng ngày càng bén nhọn, phảng phất có vô số người đang thút thít khóc trầm thấp, khiến cho người nghe bi thương không gì sánh được, phải lã chã rơi lệ.

Cơ hồ cùng lúc, trên bầu trời chớp động chằng chịt hồng quang, từng khối thiên thạch xích hồng xuyên thủng tấm màn đen chui ra, lớn phảng phất sơn nhạc, nhỏ thì bằng gian phòng, âm âm rơi xuống nhân gian phía dưới, trải rộng khắp mặt đất bốn châu.

Đại Đường trong năm này, ma vật thôn thiên, trời khóc quỷ gào, hàng loạt Thiên Hỏa rơi xuống thế gian, bách tính tử thương thảm trọng. —— « Ma Kiếp Lục »

Chương 995: Chương 764: Tru ma

"Không việc gì, chỉ bị giật nảy mình mà thôi, xem ra người này mới là kẻ cầm đầu hết thấy! Hách đạo hữu, chúng ta đồng loạt ra tay, tru sát hắn!"
Hồng Hải Nhi nhìn chăm chăm Thẩm Lạc, trong mắt chớp động hung quang.

"Được!"

Lão giả mặc hắc bào lão luyện thành thực, muốn hỏi trước một chút lai lịch Thẩm Lạc, nhưng cân nhắc hành vi đối phương, rõ ràng là ác ý, nên cũng không thèm hỏi, liền đề xuống hoang mang trong lòng, trầm giọng quát.

Lời còn chưa dứt, lão lật tay gỡ xuống chuỗi cốt hạt màu đen đeo trên cổ, ném tới Thẩm Lạc.

Ô ô ô!

Cốt hạt màu đen nhanh chóng biến lớn gấp mười lần, chín chín tám mười một khóa đầu lâu phía trên lượn lờ hắc quang, trong hư không chung quanh xuất hiện thanh âm ma quỷ khóc thét.

Trên mỗi đầu lâu tản mát ra một vòng phật quang, tựa hồ là Phật Đà vẫn lạc biến thành đầu lâu. Bất quá những phật quang này bị ma quang xâm nhiễm thành màu đen, uy lực càng lớn.

Mỗi một đạo phật quang đều nặng như sơn nhạc, tám mười một đạo phật quang chồng chất lên nhau, toàn bộ động đá vôi nham tương cũng lắc lư không thôi.

Hồng Hải Nhi đã sớm không thể chờ, lập tức đỉnh thương công lên, đầu thương phun ra mảng lớn hỏa diễm màu đỏ, khói đặc vờn quanh, di thiên cục địa đánh tới.

"Vốn cho rằng có thể lười biếng trộm đi, hiện tại xem ra vẫn phải phí chút

khí lực." Thẩm Lạc tự lẩm bẩm một câu, tay vung lên.

Trên người hắn chớp động kim quang ngân mang, trước người trống rỗng hiện ra mười Thiên Binh màu bạc cùng hai Kim Giáp Thiên Tướng, chính là Lôi Bộ Thiên Tướng cùng Cự Linh Thần.

Lão giả mặc hắc bào cùng Hồng Hải Nhi thấy cảnh này, thần sắc đều biến đổi.

"Các người đi cầm chân Hồng Hải Nhi, coi chừng Tam Muội Chân Hỏa của hắn." Thẩm Lạc nói.

Lôi Bộ Thiên Tướng cùng Cự Linh Thần nghe vậy hóa thành hai đạo kim quang bắn ra, đón lấy Hồng Hải Nhi. Những Thiên Binh màu bạc kia cũng theo sát sau hai người.

Lôi Bộ Thiên Tướng hóa thân lôi điện, trong nháy mắt bay đến đỉnh đầu Hồng Hải Nhi, trường côn hoành kích ra. Hơn mười đạo lôi điện thô to bạo kích tới, nhanh chóng phá vỡ hoả điểm trước người Hồng Hải Nhi, bỏ về phía thân thể của nó.

Hồng Hải Nhi giật mình, năm vòng vàng quanh người lập tức đại phóng kim quang, hình thành một lồng sáng màu vàng.

Tiếng "Đình đương" nổ vang, năm vòng vàng mãnh liệt chấn động, nhưng vẫn chịu được những lôi điện này công kích.

Trong mắt Hồng Hải Nhi loé lên lệ khí, Hỏa Tiêm Thương tựa như một con rắn độc, trong nháy mắt đã đến trước mặt Lôi Bộ Thiên Tướng.

Lôi Bộ Thiên Tướng lợi hại với lôi pháp, nhưng võ nghệ lại không quá mạnh, tu vi kém xa Hồng Hải Nhi một mảng lớn, trường côn màu vàng trong tay mặc dù đưa ra cản, nhưng lại chậm một bước, mắt thấy sẽ bị đâm trúng.

"Ô" một tiếng duệ khiếu, một thanh cự phủ màu xanh từ bên cạnh quét ngang tới, đánh bay Hỏa Tiêm Thương, tung toé ra tia lửa, lại là Cự Linh Thần đánh tới.

Đánh bay Hỏa Tiêm Thương xong, thân thể Cự Linh Thần xoay tròn, cự phủ trong tay cũng hóa thành một bóng xanh chém tới cổ Hồng Hải Nhi.

"Keng" một tiếng vang thật lớn!

Hồng Hải Nhi hoành thương đón đỡ, nhưng nó lực yếu, bị đẩy lui mấy bước.

Những Thiên Binh kia cũng bay nhào tới, các loại công kích như mưa đánh về phía Hồng Hải Nhi. Hỏa Mị tộc biến thành Kim Ô to lớn thì hơi chân chờ, cũng vỗ cánh đánh tới Hồng Hải Nhi, miệng mở trao bắt, phát ra liên tiếp thể công hung mãnh.

Hồng Hải Nhi mặc dù hai mặt thụ địch, nhưng tu vi cao thâm, võ nghệ cũng tinh tuyệt, một cây Hỏa Tiêm Thương xuất quỷ nhập thần, năm vòng vàng bay múa quanh người, phòng ngự cũng cực mạnh, lấy một địch nhiều vậy mà không rơi vào hạ phong.

Thẩm Lạc không tiếp tục để ý tới Hồng Hải Nhi nữa, thả người đón lấy lão giả mặc hắc bào, lật tay té ra khăn gấm màu vàng kia.

Khăn gấm màu vàng "Phần phật" một tiếng mở ra, đón gió biến lớn gấp trăm lần, ngăn trước chuỗi cốt hạt màu đen.

Thấy Thẩm Lạc té ra một kiện pháp bảo khăn gấm phổ thông ngăn cản, lão giả mặc hắc bào không những không giận mà còn lấy làm mừng. Xâu phật cốt tràng hạt này nhìn như bình thường, thật ra là dùng tinh hoa thi hải Tây Thiên Phật Đà bị Ma tộc chém giết luyện chế thành, sử dụng Thiên Ma Đại Pháp chuyển hoá những Phật Đà kia thành ma quang.

Cái gọi là một ý niệm Phật Ma, cao tăng phật môn một khi nhập ma, sẽ biến thành cái thể ma đầu cùng hung cực ác. Những thứ này bị chuyển hóa thành ma quang vô cùng lợi hại, không chỉ có lực công kích cực mạnh, còn có thể lúc pháp lực đụng chạm, khiến ma quang xâm nhập thần hồn đối phương, nhẹ thì làm cho tâm thần người đại loạn, nặng thì trực tiếp làm cho đối phương bị ma quang điều khiển thần hồn, biến thành cái xác không hồn.

Từ khi được Ma Bảo này, lão giả mặc hắc bào chưa bao giờ gặp đối thủ cùng cấp, chớ nói chi là đối mặt người cảnh giới thấp hơn.

Lão giả mặc hắc bào lật bàn tay trong trường bào một cái, lặng yên lấy ra một pháp bảo dạng chạc cây ô thứ, phía trên có sáu nhánh, đỉnh vô cùng sắc bén, sáng lóng lánh phát ra ô quang, chỉ xem cũng làm người ta run lên, càng tản mát ra mùi máu tươi gay mũi, hiển nhiên là một kiện ma khí cực kỳ ác độc, chuẩn bị thừa dịp Thẩm Lạc bị ma quang ăn mòn thân hồn, nhất cử đánh giết hẳn.

Tràng hạt phật cốt cùng khăn gấm màu vàng đụng vào nhau, phát ra liên tiếp tiếng vang.

Khăn gấm màu vàng chỉ run nhẹ nhẹ, lập tức tùy tiện chịu đựng được, ma quang trên cốt hạt đen kịt không thể xuyên thấu khăn gấm mảy may.

"Cái gì! Điều đó không thể!" Lão giả mặc hắc bào lộ vẻ không thể tin được.

Thẩm Lạc thừa cơ áp sát tới trước người lão giả mặc hắc bào, lật tay lấy ra Trấn Hải Tấn Thiết Côn, thi triển Bát Thiên Loạn Bông, hoành kích ra, quét tới eo lão giả mặc hắc bào.

Lúc này lão giả mặc hắc bào mới kịp phản ứng, pháp bảo ô thứ trong tay hóa thành một đạo ô quang bắn ra, ngăn trước Trấn Hải Tấn Thiết Côn, một tay khác sờ túi trữ vật bên hông, chuẩn bị lấy ra những pháp bảo khác.

Thẩm Lạc nắm chặt Trấn Hải Tấn Thiết Côn, thân côn điên cuồng phát ra kim quang, phía trên hiện ra từng đạo kim văn, hư không chung quanh bỗng nhiên sụp đổ, thiên địa linh khí giống như cái phễu chen chúc đến Trấn Hải Tấn Thiết Côn, một cỗ khí tức hủy thiên diệt địa đáng sợ bạo phát ra.

Hắn tiến giai Chân Tiên trung kỳ, uy lực Trấn Hải Tấn Thiết Côn dần dần phóng thích, hoành kích ra tốc độ cũng bạo tăng, đánh vào pháp bảo ô thứ.

"Ầm" một tiếng vang giòn, ô thứ ứng thanh bạo liệt, hóa thành mảng lớn lưu huỳnh màu đen.

Mà tốc độ Trấn Hải Tấn Thiết Côn không giảm, trái lại còn tăng, chớp động một cái đã đánh vào trên lưng lão giả mặc hắc bào.

Lão giả mặc hắc bào không kịp lấy ra những pháp bảo khác, thân thể ứng

thanh bị cắt thành hai đoạn, hai đoạn thân thể tàn phế lập tức triệt để bạo liệt ra, nhưng không biến thành chân cụt tay đứt, mà hóa thành hai đoàn ma khí đen như mực, lẫn mình một cái sau đó cấp tốc dung hợp làm một, chạy trốn ra xa.

Bất quá khí tức hắc khí so với trước đó giảm cơ hồ một nửa, hiển nhiên lão giả mặc hắc bào mặc dù dùng bí thuật tránh thoát kết cục vẫn lạc, vẫn bị Trấn Hải Tấn Thiết Côn gây trọng thương.

"Đáng chết! Từ đâu tới sát tinh này, cây gậy màu vàng kia là bảo bối gì vậy, còn có khăn gắm màu vàng kia, lại thần diệu như thế, tối thiểu cũng là Tiên Thiên Linh Bảo, vậy làm sao đánh được!" Lão giả mặc hắc bào lui lại, trong lòng thâm mắng.

Nhưng giờ phút này, một vệt kim quang từ bên cạnh bay vụt đến, vô cùng nhanh chóng quán chặt lấy hắc khí, chính là Hoảng Kim Thăng.

Hắc khí lập tức tán đi, hiện ra thân thể lão giả mặc hắc bào, bị Hoảng Kim Thăng một mực trói lại.

Lão giả mặc hắc bào không thể ngăn cản Hoảng Kim Thăng, toàn thân ma khí bị một mực giam cầm, cả người giống như hòn đá rơi xuống dưới, một trái tim chìm vào vực sâu không đáy.

Một đạo cơn ảnh màu vàng hiện lên, lại là Trấn Hải Tấn Thiết Côn đón gió biến lớn gấp trăm lần, mang theo đạo đạo tàn ảnh xẹt qua đầu lão giả mặc hắc bào.

Đầu lão giả ứng thanh vỡ vụn, thân hồn bên trong còn chưa kịp chạy ra, đã biến thành hư vô.

Đáng thương lão giả mặc hắc bào này với một thân tu vi Chân Tiên hậu kỳ cao thâm, lại gặp Thẩm Lạc vừa vặn khắc chế lão, một thân bản sự không phát huy mấy may đã bị đánh giết.

Thẩm Lạc phát tay bắn ra một vệt kim quang, thu pháp khí trữ vật cùng chuỗi phật cốt của lão giả mặc hắc bào tới, bỏ vào trong túi.

Chương 1002: Chương 791: Phổ Đà sơn

"Thải Châu nàng năm đó bị tiên sư Phổ Đà sơn thu làm đệ tử, ta vốn cho rằng sẽ rất lâu mới có cơ hội tới nơi này, không ngờ hiện tại lại có thể đến." Thâm Lạc nhớ lại chuyện năm đó, cảm thấy thôn thức nói.

"Hảo tiểu tử, xa cách từ lâu trùng phùng, ngươi muốn đưa châu trâm này làm lễ vật? Người ta nếu là tu sĩ, sao không đưa một kiện pháp khí làm lễ vật?" Bạch Tiêu Thiên vỗ bờ vai của hắn, hỏi.

"Trọng yếu là tâm ý, cũng không phải lễ vật quý giá hay không. Huống hồ ta cũng không biết Thải Châu nàng bây giờ sở tu công pháp gì, dù muốn đưa một kiện pháp khí, cũng phải phù hợp với nàng mới tốt." Thâm Lạc nhếch miệng cười một tiếng, nói.

Trong khi nói chuyện, rút cuộc hắn chọn một cây trâm hoa mai tinh tế, trả tiền xong, đặt vào một hộp gỗ xinh đẹp.

"Lúc trước nghe nói Phổ Đà sơn sẽ phái đệ tử tiếp dẫn người tham dự, không biết cụ thể là ở nơi nào?" Thâm Lạc đứng lên, hỏi.

"Phổ Đà sơn là một toà tiên sơn hải ngoại ở Nam Hải, thật ra là một hòn đảo có diện tích không nhỏ, ở bên ngoài còn có mười tám hòn đảo nhỏ phụ thuộc, trước kia đều tiếp dẫn người ở Tinh Tử đảo, năm nay chắc cũng không khác." Bạch Tiêu Thiên hơi suy nghĩ một chút, nói.

"Nếu vậy, chúng ta đi Tinh Tử đảo xem." Thâm Lạc nói.

Bạch Tiêu Thiên nhẹ gật đầu, hai người đi đến chỗ bờ biển không người, tự mình điều động phi kiếm, hóa thành hai đạo cầu vòng, một trước một sau bay vụt đi.

Lúc này đang giữa hè, bầu trời vạn dặm không mây, xanh lam như tây, trên mặt biển gió nhẹ quét qua, nhộn nhạo trận trận sóng cả.

Hai người Thâm Lạc một đường lao vùn vụt mây trăm dặm, ven đường đi qua rất nhiều rặng đá ngầm to nhỏ, nhưng thủy chung không nhìn thấy tung tích Phở Đà sơn.

"Tiêu Thiên, hướng ngươi đi không có vấn đề gì chứ, vì sao mãi đến giờ không thấy bóng dáng Phở Đà sơn?" Thâm Lạc nhìn mặt biển mênh mông phía trước, hồ nghi hỏi.

"Phở Đà sơn dù sao cũng là trọng địa phật môn, đạo tràng Quan Thế Âm Bồ Tát tu hành, không phải dễ như vậy là có thể tìm tới. Lúc trước ta nói với ngươi mười tám hòn đảo nhỏ, còn nhớ không? Vậy bản thân chúng cũng là một tòa trận pháp, hộ vệ bên ngoài chủ đảo, có thể hình thành một tòa pháp trận che lấp, người không được trong môn chỉ rõ sẽ chỉ đi vòng quanh hòn đảo thôi, không vào được bên trong." Bạch Tiêu Thiên cười nói.

"Nói nhiều như vậy, ngươi có biện pháp tìm tới chỗ tông môn không?" Thâm Lạc hỏi.

"Đó là tự nhiên, trước khi đi trong chùa đã cho ta tín vật, có thứ này chỉ dẫn, sao lại tìm không thấy?" Bạch Tiêu Thiên nói, giương cánh tay lên.

Ở chỗ cổ tay y buộc một sợi tơ màu đỏ, phía trên ngậm một tín phù hình cá, giờ phút này đang nghịch gió phiêu khởi, đuôi cá chỉ hướng tây nam, có chút đung đưa.

Mặc kệ Bạch Tiêu Thiên di động cánh tay thế nào, tín phù hình cá kia phiêu khởi, đuôi cá từ đầu đến cuối đều chỉ một hướng kia, không chịu sửa đổi.

"Vì sao ngươi có tín phù này, quốc sư bọn hắn lại không đưa cho ta?" Thâm Lạc kinh ngạc hỏi.

"Sinh Hóa tự chúng ta và Phở Đà sơn đều thuộc phật môn, quan hệ phải thân cận hơn so với Đại Đường quan phủ các ngươi." Bạch Tiêu Thiên lờ mờ hất một cái, một bộ dạng đương nhiên.

"Đúng thế... Ha ha, đi trước dẫn đường." Thâm Lạc nghe vậy, gật đầu cười.

"Được rồi." Bạch Tiêu Thiên lên tiếng, tiếp tục lần theo hướng tín phù chỉ bay đi.

Ước chừng sau nửa canh giờ, trên mặt biển cách đó không xa, xuất hiện một hòn đảo xám trắng phương viên mấy trăm trượng, phía trên cây cối thưa thớt, mơ hồ có thể nhìn thấy một căn nhà lá xây dựng ở trên đó.

Lúc hai người Thảm Lạc bay đến phụ cận, tín phù hình cá một mực tung bay lên kia đột nhiên rơi xuống.

"Đến rồi." Ánh mắt Bạch Tiêu Thiên sáng lên, nói.

"Chính là chỗ này?" Thảm Lạc liếc nhìn lại, cảm thấy có chút kinh ngạc.

Chẳng qua là khi hấn dùng thần thức nhìn qua hòn đảo này, rất nhanh phát hiện nó không tầm thường, thần niệm của hấn vậy mà không cách nào xuyên thấu căn nhà lá nhìn như không đáng chú ý kia.

Đúng lúc này, trong nhà lá bỗng nhiên có hai đạo nhân ảnh một nam một nữ đi ra.

Khi nhìn thấy hai người Thảm Lạc, trong nháy mắt thần sắc đôi nam nữ này đồng thời biến đổi, lại hoàn toàn không giống nhau.

Trong đó nữ tử kia vốn không có ý cười, nhưng khi ánh mắt rơi vào trên mặt Thảm Lạc, trên mặt lập tức lộ ra vẻ tươi cười. Mà tên nam tử kia vốn khóe miệng ngậm lấy ý cười, giờ phút này sắc mặt trầm xuống, cả khuôn mặt đều đen lại.

"A, trùng hợp như vậy, phụ trách tiếp dẫn lại là các ngươi." Thảm Lạc hơi kinh ngạc hỏi.

Nguyên lai một nam một nữ kia, không phải ai khác, chính là Thập Cửu công chúa Đại Đường Lý Thục cùng Võ Minh.

"Thảm đại ca, ngươi sao lại tới nơi này... Hấn là người cũng tới tham gia Tiên Hạnh đại hội?" Lý Thục có chút ngạc nhiên hỏi.

Từ lần trước quỷ hoạn Kính Hà Long Vương đến nay, Lý Thục rất kính nể hai người đồng lứa Thảm Lạc cùng Lục Hóa Minh này, đơn giản giống như nước sông dậy sóng, kéo dài không dứt, lúc này gặp lại cũng cảm thấy rất thân thiết.

Võ Minh bên cạnh nhìn càng thêm khó chịu, nắm đấm trong tay áo bất giác tự nắm chặt.

"Là quốc sư đại nhân đặc biệt cho đi, để ta đại biểu Đại Đường quan phủ tham gia lần đại hội này." Thảm Lạc không quá để ý chuyện này, vừa cười vừa nói.

Bạch Tiêu Thiên ở một bên nhíu mày nhìn nửa ngày, bỗng nhiên mở miệng hỏi: "Thảm Lạc, vị này không phải là Thái Châu biểu muội trong miệng ngươi à, vị hôn thê kia của ngươi? Vậy ta có phải nên xưng một tiếng đệ muội?"

"Chớ nói nhảm, vị này là Thập Cửu công chúa." Thảm Lạc vội vàng nói.

"Vị này là?" Lý Thục nhìn về phía Bạch Tiêu Thiên, hơi nghi hoặc một chút hỏi.

"Nguyên lai là công chúa điện hạ, tại hạ Bạch Tiêu Thiên, chính là người tham dự của Hóa Sinh tự." Bạch Tiêu Thiên đã sớm nhìn ra ánh mắt Võ Minh kia nhìn Thảm Lạc bất thiện, liền cố ý lãng quên gã, chẳng thèm nhìn một chút nói.

"Bạch đạo hữu là sư huynh Hóa Sinh tự à, chúng ta cùng thuộc đệ tử thiên môn, cũng coi là nửa đồng môn đấy." Lý Thục ôm quyền với Bạch Tiêu Thiên, vừa cười vừa nói.

"Tính tình Lý sư muội như vậy, ngược lại thật sự không giống người hoàng gia đi ra, ta thích. Về sau gọi ta một tiếng Bạch huynh hoặc là Bạch đại ca là được, không cần gọi đạo hữu hay không đạo hữu, ha ha..." Bạch Tiêu Thiên nhìn như quen thuộc, vừa cười vừa nói.

"Được. Vừa rồi Bạch sư huynh nói cái gì mà Thái Châu biểu muội, là cái gì đó? Thảm đại ca đã có hôn ước sao?" Lý Thục cười hỏi.

"Cái đó là..."

"Ngươi cái tên này, cũng đừng tám chuyện không ngừng, hay là làm chính sự trước đi." Bạch Tiêu Thiên vừa định nói, liền bị Thảm Lạc mở miệng cắt ngang.

"Đành thế." Bạch Tiêu Thiên ngưng ngưng cười cười.

Nói xong, hai người tự mình lấy ra tín vật, giao cho Lý Thục kiểm tra thực hư.

"Đồ vật không có vấn đề gì, hai vị theo ta vào trong môn đăng ký đi." Võ Minh một mực bị gạt sang một bên vượt lên trước một bước nhận lấy, cẩn thận kiểm tra thực hư, sau đó mở miệng nói.

"Võ sư huynh, nếu không hay là để ta dẫn Thẩm đại ca bọn hấn đi thôi?" Lý Thục mở miệng nói.

"Sư muội, ngươi không phải còn muốn đợi Liễu Tình đạo hữu sao, chút chuyện nhỏ này cứ giao cho ta. Ngươi yên tâm, ta nhất định an bài thoả đáng hai vị huynh trưởng này, thế nào?" Võ Minh vỗ ngực bảo đảm.

Lý Thục nhìn thoáng qua mặt biển cùng bầu trời xa xa, mặt lộ vẻ do dự.

Chương 1023: Chương 792: Khúc mắc

"Lý cô nương nếu còn phải đợi người, vậy cũng không cần phiền toái, cứ để Võ đạo hữu dẫn đường cũng được, dù sao chúng ta gần đây cũng sẽ ở trong quý môn, muốn ôn chuyện tùy thời đều có thể." Thẩm Lạc cười nói.

"Cái kia... Vậy cũng được." Lý Thục hơi chần chờ, gật đầu nói.

Mấy người cáo biệt một tiếng, Võ Minh liền dẫn hai người Thẩm Lạc đi vào trong nhà lá.

Trong nhà lá, bày biện bình thường, chỉ có một cái bàn bát tiên cùng bốn ghế dài, ở giữa đặt nước trà, Võ Minh cũng không có ý để cho hai người an vị, trực tiếp mang theo bọn hắn đi ra phía sau nhà tranh.

Xuyên qua công, hình như sắc trời đột nhiên sáng lên, trước mắt hai người Thẩm Lạc bỗng nhiên sáng sủa, không còn nhìn thấy bộ dáng toà đảo hoang tiêu điều trên biển xanh nữa.

Ngoài cửa nhà lá là một quảng trường đá trắng diện tích gần trăm trượng, hai bên có các kiến trúc xây dựng, bốn bề có thể nhìn thấy không ít người mặc phục sức tiêu chí Phổ Đà sơn lui tới, có chút náo nhiệt.

Địa thế phía sau quảng trường dần dần lên cao, tạo thành một ngọn núi cao gần trăm trượng, một con đường núi hình dạng xoắn ốc tu kiến dựa vào thế núi, một mực kéo dài lên đỉnh núi.

Chỗ giữa sườn núi, có một vách núi khá bằng phẳng, phía trên treo mấy tên đệ tử Phổ Đà sơn, từng người cầm chùy đục nên lện trên vách núi đá, tựa hồ là đang điêu khắc bích hoạ.

Thẩm Lạc cẩn thận đánh giá một chút, từ phía trên hình dáng điêu khắc đã hoàn thành, tựa hồ là một bức Phật Đà Thuyết Pháp Đồ.

"Làm sao đệ tử Phổ Đà sơn còn học việc kiêu này?" Hấn nhin không được

mở miệng hỏi.

Võ Minh nghe vậy, thuận theo tầm mắt của hắn liếc qua vách núi bên kia, bật cười một tiếng nói:

"Người nói những tên kia? Bọn hắn bắt quá là đến Phở Đà sơn làm việc tạp dịch, làm sao có thể là đệ tử Phở Đà sơn ta? Bọn hắn cũng xứng sao?"

"Phật nói chúng sinh bình đẳng, người cũng là đệ tử sa môn, sao lại nói như thế?" Bạch Tiêu Thiên nghe vậy, cau mày nói.

Y mặc dù không cao tốc tu hành, nhưng đáy lòng vẫn tin phục Phật lý, cho nên thấy Võ Minh nói như thế, lòng sinh không vui.

Võ Minh nghe vậy, nhếch nhếch miệng, cười lạnh một tiếng, không nói tiếng nào.

Bạch Tiêu Thiên thấy thế muốn phát tác, Thảm Lạc lại lắc đầu với y, lúc này mới coi như thôi.

Hai người đi theo Võ Minh vòng qua ngọn núi trên Tinh Tử đảo, đi tới một bên khác của hòn đảo, nhìn lại hải vực phía trước.

Chỉ thấy trên biển lớn khói sóng mênh mông, mơ hồ có thể nhìn thấy từng hòn đảo núi non mơ hồ, giữa chúng cách nhau tương đối xa.

"Nơi này là Hư Chương Hải, mặt biển có mê chương vụ khí, không độc không hại, chỉ là có thể khiến người ta đánh mất phương hướng mà thôi, cho nên ở đây không thể phi hành lung tung, cần có đệ tử Phở Đà xuống thuyền biển dẫn vượt qua biển." Võ Minh mở miệng nói.

"Vậy làm phiền." Thảm Lạc nói ra.

Võ Minh nghe vậy, tay vung lên, trên bờ biển xuất hiện một chiếc thuyền nhỏ màu đen dài khoảng sáu thước, hai bên thân tàu tuyền khắc hoa văn sóng nước, nhìn thập phần tinh mỹ.

"Đi theo ta." Võ Minh nói xong, dẫn đầu tung người đi lên trên thuyền nhỏ.

Thảm Lạc cùng Bạch Tiêu Thiên theo sát phía sau, cùng nhảy xuống

thuyền.

Võ Minh bóp một cái pháp quyết, chỉ về một hướng, một đạo pháp lực độ nhập vào trong thuyền.

Đường vân sóng biển trên thân thuyền lập tức tỏa ra ánh sáng, gạt nước qua hai bên ra sau, thân thuyền lập tức hơi chao đảo một cái, mang theo ba người Thẩm Lạc xông ra biển.

Tốc độ thuyền nhỏ không nhanh không chậm, chỉ chốc lát đã cách xa Tinh Tử đảo, xông vào trong hải vụ.

Trên biển sương mù mờ lung, Thẩm Lạc thử, liền phát hiện mê vụ này cũng có thể che đậy thần thức, một khi xâm nhập vào trong đó, ánh mắt bị ngăn cản cản, thần thức cũng bị trở ngại, muốn phân rõ phương hướng cũng không dễ.

"Không cần uống phí sức lực thử, thần thức tu sĩ Chân Tiên cảnh cũng chưa chắc có thể đột phá mê vụ này, chỉ bằng các người, căn bản không cần hy vọng xa vời." Võ Minh không cần đoán cũng biết hai người Thẩm Lạc đang nếm thử, lập tức nói.

"Đây cũng là pháp trận hộ sơn của quý môn sao?" Thẩm Lạc nghe vậy, liền thu hồi thần thức, hỏi.

"Không phải. Vùng biển này từng là chiến trường Thần Ma đại chiến thời Thượng Cổ, đáy biển có rất nhiều đá ngầm cùng rãnh biển, mặt biển lại có mê vụ che đậy, thường thường thuyền đến chỗ này sẽ đắm chìm mất tích. Sau đó, Bồ Tát phát hạ ý nguyện vĩ đại, lấy đại thần thông chuyển đến Phổ Đà mẫu sơn cùng mười tám tòa tử sơn, dời núi vào biển tạo thành thế cục bây giờ. Mười tám tòa tử sơn hình thành pháp trận mới là pháp trận hộ sơn." Võ Minh nghe vậy, cũng không keo kiệt giải thích một phen.

"Thì ra là thế, có Phổ Đà sơn tọa trấn, ngược lại vừa vặn trấn áp mảnh hải vực quý quyết này, nếu có thuyền đi qua, sẽ bị pháp trận dẫn dắt rời xa nơi đây, ngược lại không phát sinh bi kịch thuyền đắm." Thẩm Lạc gật đầu nói.

"Tuy nói nơi đây không phải pháp trận hộ sơn, nhưng dù sao cũng là một chỗ bình chướng che đậy tông môn, trong biển này vẫn bố trí chút thủ đoạn, nếu có hạng giá áo túi com muốn tùy tiện chui vào, sẽ..."

Võ Minh còn chưa dứt lời, dưới thuyền bỗng nhiên "Đông" một tiếng, trùng điệp đung vào một khối đá ngầm, thân thể của gã không khỏi chúi về phía trước, trực tiếp mất thăng bằng lọt vào trong biển.

Thẩm Lạc cùng Bạch Tiêu Thiên mặc dù cũng lão đảo một cái, nhưng rất nhanh ổn định thân thể, dù sao cũng không bị rơi xuống.

Chờ bọn hắn nhìn lại trên mặt biển, đã không thấy bóng dáng Võ Minh.

"A, Thẩm Lạc, có phải người có khúc mắc gì với tiểu tử này không, chúng ta vừa tới đã ra oai phủ đầu như vậy?" Bạch Tiêu Thiên thấy thế, nhin không được cười nhạo một tiếng, hỏi.

"Trước đó có chút xung đột, bất quá không ngờ hắn ghen ghét lâu như vậy." Thẩm Lạc cũng có chút dở khóc dở cười.

"Hiện tại ném chúng ta ở nơi này, chúng ta nên làm gì?" Bạch Tiêu Thiên giang tay ra, hỏi.

"Tín phù hình cá người còn có thể dùng hay không?" Thẩm Lạc hỏi.

"Thứ này chỉ hướng Phổ Đà sơn, ở bên ngoài còn có tác dụng, chúng ta ở bên trong, còn dùng cái rắm." Bạch Tiêu Thiên giương cổ tay lên, cười nói.

"Vậy không cách nào, chỉ có thể dựa vào chính chúng ta. Bất quá mê vụ này hoàn toàn chính xác cổ quái, lúc trước Võ Minh nói hoàn toàn không giả, chúng ta không nên tùy tiện phi hành mới tốt." Thẩm Lạc nhìn bốn phía, trên hải vực mênh mông cũng không nhìn thấy thân ảnh những người khác, nói.

"Không sai." Bạch Tiêu Thiên tán đồng nhẹ gật đầu.

Hai mắt Thẩm Lạc ngưng lại, nhìn thoáng qua phía trước, hai tay chỉ xuống dưới thuyền một cái, một đạo pháp lực độ nhập vào trong đó.

Phù văn trên thuyền hơi sáng lên, thân thuyền chấn động một cái, nhưng không di động về phía trước.

Thẩm Lạc do dự một chút, thể nội pháp lực bỗng nhiên tăng vọt, độ gấp bội

pháp lực vào trong thuyền nhỏ.

Trên thuyền bỗng nhiên sáng lên quang mang, thân thuyền xông tới, trực tiếp vượt qua đá ngầm phía dưới, một đầu đâm xuống mặt biển.

Thẩm Lạc cùng Bạch Tiêu Thiên không đứng vững, kém chút rớt xuống biển.

Trong lúc nguy cấp, Thẩm Lạc thi triển thủy pháp, hút tới một đạo sóng nước, nâng thân thuyền lên, lúc này mới bình ổn lại.

Chương 1024: Chương 793: Cơ quan

"Thẩm Lạc, ta thấy hay là người dừng khu động thuyền này nữa, không chế sóng nước đưa chúng ta tiến lên còn ôn hòa hơn." Bạch Tiêu Thiên trêu đùa.

"Không sai, đó là một biện pháp." Thẩm Lạc nghe vậy, suy nghĩ một phen, gật đầu nói.

Nói xong, hắn khoanh chân ngồi xuống, yên lặng vận chuyển công pháp vô danh, thò một bàn tay vào trong nước biển, bắt đầu không chế thuyền tiến lên.

Theo pháp lực của hắn không ngừng độ nhập vào, dưới thân thuyền bắt đầu vang lên tiếng nước "Rầm rầm", thân thuyền được sóng nước đẩy chạy tới, mau chóng lướt đi.

Thẩm Lạc hết sức chăm chú, vừa điều khiển sóng nước, vừa đưa thần thức vào trong nước, dò xét đá ngầm xung quanh, một đường vậy mà có chút bình ổn.

Chỉ là trước mắt không xác định được phương hướng, hắn chỉ có thể dựa vào đại khái phương vị mình tính ra, đi về phía chủ đảo Phò Đà sơn.

Mà trong hải vực cách bọn họ không xa, chỗ mi tâm Võ Minh dán một tấm phù lục loé lên thanh quang, hai mắt hơi sáng quang mang màu vàng nhạt, nhìn rõ cảnh tượng trong sương mù.

Thấy hai người Thẩm Lạc cũng không bị khốn trụ, đồng thời còn chạy ra phía bên ngoài Mê Vụ hải vực, gã không khỏi hừ lạnh một tiếng, mũi chân điểm nhẹ trên mặt nước đuổi theo hai người.

Qua ước chừng nửa khắc đồng hồ, Thẩm Lạc mặc dù một đường gập ghềnh vừa đi vừa nghỉ, chung quy lại tìm đúng phương hướng, đi tới biên giới Mê Vụ hải vực, phía trước đã mờ hồ nhìn thấy một ngọn núi hùng vĩ.

"Ha ha, vận khí không tệ, xem bộ dáng là sắp chạy ra rồi." Bạch Tiêu Thiên đứng ở đầu thuyền, "Xẹt" một tiếng, mở ra quạt xếp nhẹ quạt, một bộ khí phái tiêu sái ngự phong trên biển.

Thẩm Lạc một đường ngự thủy đẩy thuyền, giống như người chèo thuyền cho y.

"Không cần người nói giúp, cũng biết..." Thẩm Lạc còn chưa nói hết, thần sắc bỗng nhiên biến đổi.

Dưới thuyền đột nhiên sáng lên quang mang, thân thuyền bắt đầu bỗng nhiên gia tốc, không bị không chế vội vã xông tới phía trước.

Bạch Tiêu Thiên lão đảo một cái, vội đứng vững thận hình, tưởng Thẩm Lạc đang làm chuyện xấu, quay người định cười mắng vài câu.

Nhưng y vừa mới xoay người, liền bị Thẩm Lạc một phát bắt được cổ tay, trực tiếp ngự kiếm nhảy lên bầu trời.

Hai người vừa mới bay lên, chiếc thuyền phía dưới mắt không chế đột nhiên đâm vào một khối đá ngầm màu đen nhô ra mặt biển, ầm ầm vỡ vụn, mảnh vụn bay tứ tán.

"Chuyện gì xảy ra?" Thần sắc Bạch Tiêu Thiên biến đổi, nhíu mày hỏi.

"Chỉ là ra oai phủ đầu mà nói, thật có chút quá mức." Thẩm Lạc nhíu mày lên, trong mắt có mấy phần tức giận.

Tiếng nói của hắn vừa dứt, nước biển phía dưới bắt đầu rung động "Rầm rầm", một vòng xoáy hơn mười trượng trong biển bắt đầu nổi lên, ở trong mơ hồ có thể nhìn thấy một bóng dáng màu đen to lớn đang nổi lên.

"Đi."

Thẩm Lạc quyết đoán, kéo Bạch Tiêu Thiên lướt ra phía ngoài Mê Vụ hải vực.

Hai người vừa mới bay ra bên ngoài, sau lưng lập tức tiếng thét đại tác, mười mấy sợi xích sắt màu đen trắng kiện không gì sánh được từ trong

vòng xoáy bắn nhanh ra, như xúc tu bạch tuộc đâm thẳng tới bọn hắn.

Thảm Lạc chăm chú nhìn lại, chỉ thấy phía trên xích sắt khắc rõ đạo đạo phù văn, chỗ đỉnh còn có từng dùi nhọn, phía trên lóe hàn quang đen nhánh, đâm thẳng tới bọn hắn.

"Cơ quan pháp trận..." Hắn nhíu mày, lập tức cùng Bạch Tiêu Thiên phân tán ra.

Xiềng xích màu đen kia thấy hai người phân tán ra, cũng tự phân tán đâm về phía hai người Thảm Lạc.

Thảm Lạc căn bản không có ý định dây dưa, dưới thân toả ra ánh trắng, thân hình như na di tùy tiện tránh qua, tránh né ba đầu xiềng xích đâm tới.

Chỉ là còn không đợi hắn thoáng buông lỏng một khắc, sau lưng đột nhiên tiếng gió đại tác, ba sợi xiềng xích vừa mới tránh thoát vậy mà đột nhiên quay đầu, đâm tới hậu tâm hắn

Thảm Lạc cũng không quay đầu lại, tay vung lên, một vệt kim quang sáng lên sau người, hiện ra một thanh Long Giác Kim chùy bắn nhanh tới, "Ầm" một tiếng, đánh trúng xiềng xích màu đen.

Một cỗ lực đạo to lớn chấn động đến, làm cho trong lòng Thảm Lạc hơi ngạc nhiên, lực lượng pháp trận này lại lớn hơn nhiều so với hắn đoán.

"Bạch Tiêu Thiên, cơ quan này có pháp trận cung cấp lực lượng, chúng ta không thể địch lại. Mau đi hướng Phổ Đà sơn, các trưởng lão trong môn lý nào lại ngồi yên không quan tâm." Thảm Lạc bay ngược lên, cao giọng hô.

Bạch Tiêu Thiên đáp ứng, cùng Thảm Lạc bay về phía Phổ Đà sơn.

Nhưng hai người đi càng nhanh, xiềng xích màu đen sau lưng đuổi theo càng nhanh, bọn hắn vừa mới bay ra phạm vi mê vụ, bảy tám đạo xiềng xích đã lần nữa đuổi theo.

Thảm Lạc toàn lực vận chuyển công pháp vô danh, hai tay đột nhiên ấn xuống, nước biển dưới thân gào thét tới, theo hai tay của hắn kéo lên một cái, hải vực phía dưới lập tức nhấc lên một trận thao thiên cự lãng.

Mười mấy vòi rồng nước to như thủy thùng đột ngột từ mặt biển mọc lên, xông vào không trung, va chạm cùng xiềng xích màu đen, bắn tung tóe lên vô số sóng nước, phát ra trện trện thanh âm "Ầm ầm".

Cảnh tượng gây ra thanh thế thật lớn này, lập tức dẫn tới đại lượng đệ tử Phổ Đà sơn vây xem.

Có người từ trên chủ đảo Phổ Đà sơn bay lượn đến, treo ở không trung quan sát, có người nhảy xuống thuyền tới gần trăm trượng dò xét, có người thì đứng ở rìa chủ đảo, từ xa nhìn về phía bên này.

Ai cũng không biết chuyện gì xảy ra, cũng không biết hai người kia làm sao lại xúc động cơ quan pháp trện trong biển.

Thẩm Lạc một kích đánh lui xiềng xích công kích, cùng Bạch Tiêu Thiên tiếp tục bay về phía chủ đảo. Ai cũng không chú ý tới, phía dưới nước biển đang có một mảng lớn bóng ma màu đen, cũng lan tràn về phía chủ đảo, tốc độ so với bọn hắn còn nhanh hơn mấy phần.

"Ầm ầm "

Sau một lát, một trện tiếng vang trầm trầm từ đáy biển truyền đến, trên mặt biển phía trước hai người đột nhiên dâng lên một ngọn sóng cao hơn mười trượng, mấy trăm đạo xiềng xích màu đen xếp thành một đường, như khổng tước xòe đuôi từ đáy nước dâng lên, từng sợi thẳng nhập lên bầu trời, sau đó tất cả đều quay ngược lại bay về phía hai người Thẩm Lạc.

Hai người Thẩm Lạc thấy thế, thần sắc đều trở nên ngưng trọng.

Bọn hắn đồng thời vung tay lên, một người gọi ra Long Giác Chùy, một người gọi ra Hàng Ma Xử, tự mình kết động thủ quyết vung lên, hai loại bảo vật đều tỏa ra ánh sáng chói lọi.

"Đi." Bạch Tiêu Thiên quát nhẹ một tiếng.

Trên thân y sáng lên một tầng hào quang màu vàng, cả người như bị vàng lỏng đổ lên, toàn thân bao phủ kim mang.

Thẩm Lạc thì toàn lực thôi động Long Giác Chùy, kim quang ngoại phóng, ngưng tụ thành một hư ảnh đầu rồng to lớn, hấn ấn thân trong đó, trực tiếp

bắn thẳng đến xiềng xích màu đen đối diện.

Như có một trận tiếng long ngâm vang lên, xiềng xích màu đen đung vào kim quang long ảnh ngoài thân Thẩm Lạc, nhao nhao bắn ra, bay ngược về bốn phương tám hướng.

Trong đó một sợi xiềng xích va chạm chính giữa mũi nhọn Long Giác Chùy, chỗ cả hai va chạm có một đoàn kim quang nổ tung, sợi xiềng xích kia lập tức bị đánh bay ra hơn trăm trượng, bay thẳng đến một chiếc thuyền khác.

Trên thuyền kia, giờ phút này đang đứng một thiếu nữ tuổi không lớn lắm, bất quá tu vi Tích Cốc sơ kỳ mà thôi.

Chương 1025: Chương 794: Có thù tất báo

Trên thuyền, thiếu nữ vốn chỉ đến tham gia náo nhiệt, không ngờ lại bị liên lụy, chuyện xảy ra thập phần đột ngột, nàng thấy xiềng xích đen kịt kia thẳng đến mình, trong lúc nhất thời bối rối không biết phải làm sao, ngay cả động tác tránh né cũng quên mất.

Mắt thấy ngay cả người và thuyền sẽ bị một kích nện xuyên, bỗng một đạo thanh quang đột nhiên từ hướng Phổ Đà sơn bắn nhanh tới, cơ hồ trong nháy mắt đã tới trước người thiếu nữ, ngăn ở phía trước.

Trong thanh quang, một thanh niên nam tử dung mạo phổ thông, dáng người thon dài, nâng lên một bàn tay trắng nõn như ngọc đầy ngang ra, nơi lòng bàn tay sáng lên một vầng sáng màu trắng.

Mũi nhọn xiềng xích đột nhiên nện ở lòng bàn tay của gã, phát ra một tiếng "Ầm" trọng hưởng.

Ngoài thân gã có một cơn gió mạnh cuốn qua, toàn thân khuấy động lên một trận ba động gọn sóng, quần áo bay phất phới, mái tóc màu xanh đen tung bay ra sau, thân thể của gã lại không động một chút nào, thậm chí ngay cả mặt nước giã dưỡi chân cũng chỉ khơi dậy một tầng gọn nước nhân nhạt.

"Ngụy... Sư thúc, đa tạ Ngụy Thanh sư thúc." Thiếu nữ lấy lại phản ứng vội vàng nói tạ ơn.

"Mau trở về đi." Thanh niên nam tử tên là Ngụy Thanh không quay đầu lại, mở miệng nói.

Thiếu nữ nghe tiếng, vội vàng điều khiển thuyền về hướng chủ đảo Phổ Đà sơn, rời đi như chạy trốn.

Ngụy Thanh nhìn về hai người đang còn triền đầu với xiềng xích màu đen phía trước, lông mày hơi nhíu lên, thân hình định tiến về phía trước, lúc này

đáy biển đột nhiên sáng lên một tầng thanh quang, ngay sau đó, lại truyền tới trận trận tiếng vang trầm trầm do cơ quan chuyển động.

"Đóng..." Trong miệng gã nói nhỏ một tiếng, liền dừng động tác lại.

Thẩm Lạc vừa rồi chú ý tới động tĩnh bên này, nói với Bạch Tiêu Thiên một tiếng, hai người cùng nhau bay về hướng bên này.

"Vừa rồi đa tạ đạo hữu xuất thủ tương trợ." Thẩm Lạc ôm quyền nói trước.

"Không cần đa lễ, xem ra hai vị là tới tham gia Tiên Hạnh đại hội?" Ngụy Thanh khoát tay áo, hỏi.

"Không sai, tại hạ Thẩm Lạc, do quan phủ Đại Đường cắt cử tới."

"Tại hạ Bạch Tiêu Thiên, chính là đệ tử Hóa Sinh tự."

Thẩm Lạc và Bạch Tiêu Thiên tự giới thiệu sơ về mình.

"Tại hạ Ngụy Thanh. Hai vị là đạo hữu môn phái phái tới, hẳn là có đệ tử tiếp dẫn dẫn dắt, sao lại xúc động cơ quan?" Ngụy Thanh nghi ngờ hỏi.

"Cái này..." Thẩm Lạc cùng Bạch Tiêu Thiên liếc nhau, trong lúc nhất thời cũng không biết nói thế nào.

"Ngụy sư thúc tổ, Ngụy sư thúc tổ..." Lúc này, một tiếng la từ đằng xa truyền đến.

Ba người đồng thời quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một bóng người toàn thân ướt đầm, chân đạp một thanh phi kiếm màu xanh, đang bay nhanh đến bên này, chính là Võ Minh.

"Thẩm đạo hữu, Bạch đạo hữu, thực sự xin lỗi, đều là lỗi của ta, là ta nhất thời thiếu quan sát, để hải chu đâm vào đá ngầm, khiến cho hai vị làm chạm cơ quan trận pháp, xin hai vị thứ lỗi." Võ Minh vừa cuống quýt giải thích, vừa vái chào về phía hai người.

Thần sắc Thẩm Lạc cùng Bạch Tiêu Thiên không thay đổi, cứ như vậy thờ ơ lạnh nhạt, nhìn xem một mình gã biểu diễn.

Ngụy Thanh ở một bên thấy vậy nhủ mày, từ phản ứng của hai người Thâm Lạc, cũng đã phát giác mấy phần không phù hợp.

Đúng lúc này, một lão giả râu dài thân mang trường bào màu xám lão từ hải vực đằng xa bay vụt tới, rơi vào bên cạnh mấy người.

"Tiểu Ngụy sư huynh cũng ở đây, mới rồi xảy ra chuyện gì, vì sao xúc động Thủy Tu đại trận?" Người kia vừa nhìn thấy Ngụy Thanh, thi lễ một cái rồi nói.

"Vu trưởng lão, hay là để Võ Minh nói cho người đi." Ngụy Thanh đáp lễ lại, nói.

Vu trưởng lão cau mày lại, nhìn về phía Võ Minh. Võ Minh đành phải thuật lại chuyện lúc trước.

Nghe xong lời của gã, Vu trưởng lão hơi chân chờ một chút, lập tức nói: "Người cũng là vô tâm gây tội, vậy lần này không truy cứu, còn không mau xin lỗi hai vị đạo hữu."

"Thảm đạo hữu, Bạch đạo hữu, lần này là do ta sơ sẩy, xin hãy thứ lỗi." Võ Minh nghe vậy, lập tức khom người hạ bái, nói.

Thâm Lạc cùng Bạch Tiêu Thiên liếc nhìn nhau, hai người đều không nói chuyện.

"Nếu Võ đạo hữu đã năm lần bảy lượt xin lỗi, chúng ta cũng không bị thương tích gì, lần này coi như xong, mong rằng sau này Võ đạo hữu nên cẩn thận thêm chút, nếu không lại làm bị thương đến những người khác." Ngay lúc bầu không khí dần dần lâm vào lúng túng, Thâm Lạc mới chậm rãi nói.

"Sẽ không, sẽ không..." Võ Minh vừa nói, vừa cắn chặt răng.

"Nếu vô sự, còn không dẫn hai vị đạo hữu đến Du Nhiên cốc đăng ký chỗ ở?" Vu trưởng lão nhìn thoáng qua Võ Minh, nói.

"Vâng." Võ Minh đáp.

"Được rồi, người về Tinh Tử đảo đi, hai vị đạo hữu này để ta tự mình dẫn đi Du Nhiên cốc." Lúc này, Ngụy Thanh đột nhiên mở miệng nói.

"Tiểu Ngụy sư huynh, ngài là trưởng bối tông môn, cái này về lý không hợp..." Vu trưởng lão có chút chần chờ nói.

"Không dám làm phiền Ngụy sư thúc tổ, đệ tử nhất định tận tâm đưa hai vị đạo hữu đến." Trán Võ Minh chảy đầy mồ hôi, vội vàng nói.

Hai người Thâm Lạc cũng có chút ngạc nhiên.

"Quyết định vậy đi, hai vị đạo hữu xin mời đi theo ta." Ngụy Thanh nói xong, tay vung lên, trước người hiện ra một chiếc phi toa màu xanh.

"Vậy làm phiền." Hai người Thâm Lạc ôm quyền cảm ơn, leo lên phi toa.

Ba người trực tiếp ngự không lên, bay về phía chủ đảo Phổ Đà sơn.

"Các người cùng Võ Minh kia là chỗ quen biết cũ?" Bay ra trăm trượng, Ngụy Thanh trực tiếp mở miệng hỏi.

Thâm Lạc suy nghĩ một phen, cảm thấy không cần giấu diếm, liền nói thẳng: "Tùng gặp tại Trường An, có chút va chạm."

"Cho nên lần này hẳn cố ý gây khó xử?" Ngụy Thanh hỏi.

"Cái này..." Thâm Lạc thấy gã hỏi trực tiếp như thế, cũng thấy nói tiếp không tốt.

"Tư chất Võ Minh không được tốt, nhưng gia thế hiển hách, trong Phổ Đà sơn môn này vẫn còn có chút quan hệ nhân mạch. Hắn làm người lại luôn luôn lòng dạ hẹp hòi, sau này khó đảm bảo sẽ không tiếp tục gây khó dễ, các người hay là tận lực cách xa hắn một chút." Ngụy Thanh kỳ thật đã có đáp án, lập tức tiếp tục nói.

"Đa tạ tiên bối nhắc nhở." Thâm Lạc tự nhiên nhận ra được thiện ý, lập tức nói.

"Người hay là xung hô một tiếng đạo hữu là được rồi, giữa chúng ta số tuổi cũng không chênh lệch nhiều." Ngụy Thanh nói.

"Đạo hữu... Vừa rồi vị Vu trưởng lão kia không phải xưng ngài là sư huynh?" Thảm Lạc kinh ngạc hỏi.

"Ta được một vị trưởng lão bồi phận tương đối cao trong môn thu làm quan môn đệ tử, cho nên bồi phận cũng được nâng lên rất nhiều, các người không phải đệ tử Phổ Đà sơn, không cần so đo những thứ này." Ngụy Thanh nói.

Mấy người trong khi nói chuyện, đã đi đến lục địa, phía dưới dọc theo bờ biển xây dựng rất nhiều phòng ốc kiến trúc. Càng đi vào giữa hòn đảo, số lượng phòng ốc càng trở nên dày đặc.

Bất quá, Ngụy Thanh tựa hồ cũng không định đáp xuống, mà trực tiếp không chế phi toa tiến lên một vùng núi, cuối cùng tới một miệng sơn cốc do hai lưng núi kéo dài hình thành mới hạ xuống.

Sơn cốc nhô ra trên vách núi đá, tuyền khắc ba chữ Khải lớn "Du Nhiên cốc".

"Lần này đệ tử biệt phái tham gia Tiên Hạnh đại hội đều được an bài ở tạm trong Du Nhiên cốc này, các người theo ta đi Sự Vụ các trong cốc đăng ký một chút, chọn lựa một chỗ ở là được." Ngụy Thanh nói.

"Làm phiền." Thảm Lạc cùng Bạch Tiêu Thiên lần nữa nói cảm ơn.

Mấy người một đường dọc theo đường mòn đá xanh đi vào hướng trong cốc, ven đường gặp không ít người phàm tục tạp dịch trong cốc. Bọn họ nhìn thấy Ngụy Thanh không e ngại chút nào, ngược lại nhao nhao chào hỏi gã, kêu lên một tiếng "Ngụy tiên sư".

Ngụy Thanh cũng nhất nhất đáp lại, không quá nhiệt tình, cũng không xa cách, nhìn thập phần tự nhiên.

Điều này khiến Thảm Lạc cùng Bạch Tiêu Thiên cảm thấy kinh ngạc.

Chương 1026: Chương 795: Trời sinh tính đạm** bạ**c****

"Ngụy... Đạo hữu, tại hạ có một chuyện không rõ, vì sao Phổ Đà sơn có nhiều tạp dịch phạm tục như vậy?" Thẩm Lạc mở miệng hỏi.

"Khách nhân đến Phổ Đà sơn đều có sự nghi vấn này, dù sao những tông môn khác cho dù là làm tạp dịch, phần lớn đều là do đệ tử ngoại môn đi làm, rất ít thu nhận người phạm tục như vậy." Ngụy Thanh không ngạc nhiên chút nào, nói.

"Vâng, theo ta được biết, tuyệt đại bộ phận tông môn đều tận lực tránh gặp phạm nhân, đây cũng chính là chỗ ta không hiểu." Thẩm Lạc nói như thế, Bạch Tiêu Thiên bên cạnh không nói gì, nhưng thần sắc trên mặt cũng tán thành.

"Có thể phạm nhân ở chỗ này, hoặc là một lòng hướng tới phật pháp, hoặc là hãm sâu khổ hải khó thoát, tới đây tự nhiên là cầu tìm phật, cầu giải thoát. Bất quá, cũng có một số người, tâm hoài có thể may mắn được tiên sư nhìn trúng, có thể nhập thiên môn tu hành, chỉ tiếc cơ hội như vậy quá xa vời." Khoé miệng Ngụy Thanh khẽ động một chút, chậm rãi nói.

"Thì ra là thế. Bởi vì cái gọi là "Nhân đạo mịt mờ, Tiên Đạo rậm rạp", nói chung như vậy." Thẩm Lạc tán thành nói.

Ba người tùy ý nói chuyện phiếm, dọc theo đường núi đá xanh đi mấy trăm trượng, trải qua một thông đạo chật hẹp, địa thế phía trước bỗng nhiên sáng sủa, xuất hiện một mảnh sơn cốc địa thế bằng phẳng trong núi, bên trong xây dựng từng toà nhà gỗ hai tầng nằm độc lập.

Cách những nhà gỗ này không xa, xây dựng một toà kiến trúc đỉnh điện hiết sơn, đứng lạng cách cánh cửa thông đạo chật hẹp không xa.

Thẩm Lạc và Bạch Tiêu Thiên theo Ngụy Thanh đi vào trong đại điện, đôi

diện liền thấy bên trong sau một bàn trà ngồi một trung niên quản sự mập mạp. Vừa nhìn thấy Ngụy Thanh dẫn hai người đến, lập tức gã từ trên ghế "Vù" một cái đứng lên.

"Ngụy sư thúc tổ, sao ngài lại tới Du Nhiên cốc này?" Quản sự béo chồm lại mũ ngay ngắn trên đầu kém chút trượt xuống, có chút sợ hãi nói.

"Không có gì, đưa hai vị đồng đạo biệt môn đến tham gia Tiên Hạnh đại hội để đăng ký, an bài cho bọn hắn một nơi ở đi." Thân sắc Ngụy Thanh không biến hóa, lạnh nhạt nói.

"A, nguyên lai là quý khách biệt môn tới. Ngụy sư thúc tổ yên tâm, nếu ngài tự mình đưa tới, đệ tử nhất định hảo hảo chiêu đãi." Quản sự mập mạp xoa xoa đôi bàn tay, nịnh nọt nói.

"Bọn hắn... Được rồi, giao cho người." Ngụy Thanh thấy gã hiểu lầm, tính giải thích một câu, lại cảm thấy không cần thiết.

Nói xong, gã cáo từ một tiếng, quay người ra cửa điện, nhẹ lướt đi.

Thấy thân ảnh gã biến mất cuối tầm mắt, nụ cười trên mặt quản sự cũng không giảm nửa phần, cẩn thận dò hỏi hai người Thẩm Lạc:

"Xin hỏi hai vị đạo hữu, ai là bằng hữu của Ngụy sư thúc tổ ạ?"

"Không phải ai cả, chúng ta hôm nay vừa mới kết bạn Ngụy tiên bối mà thôi." Thẩm Lạc tùy ý đáp.

"Vậy thật lạ..." Quản sự mập mạp nghe vậy, có chút ngạc nhiên nói.

"Cái này có gì kỳ quái đâu?" Bạch Tiêu Thiên nhíu mày hỏi.

"Các người không biết, vị Ngụy Thanh sư thúc này làm người tính tình một mực đăm đạc, trong tông môn trừ tu hành, lại không quản sự tình gì khác. Giống như hôm nay, tự mình mang các người đến Du Nhiên cốc, trước kia chưa từng thấy qua." Quản sự mập mạp cười "Hắc hắc" một tiếng, mở miệng nói.

Nghe lời ấy, hai người Thẩm Lạc cũng có chút ngạc nhiên, đối với Ngụy Thanh kia ngược lại nhiều hơn mấy phần hứng thú.

"Ngụy tiên bối nhìn không giống vậy, ven đường đi ta thấy không ít người chào hỏi hẳn, nhìn rất là thân thiện." Thảm Lạc có ý nói.

"Cái này... Các người nhìn thấy đại đa số đều là phạm nhân à?" Quán sự mập mạp do dự một chút, hỏi.

"Không sai." Thảm Lạc nhẹ gật đầu.

Quán sự mập mạp nhếch miệng cười một tiếng, lộ ra mấy phân hiểu rõ, mở miệng nói:

"Đây chính là chỗ cô quái, Ngụy sư thúc tố đối với người tu hành nội môn cho tới bây giờ không bao giờ tươi cười, chỉ có gặp gỡ người phạm tục, ngẫu nhiên mới ngừng chân nói một đôi lời.

"Cái gọi là đạo bất đồng bất tương vi mưu, trên núi tiên sư hoàn toàn chính xác ít thân cận cùng người phạm tục, bất quá cũng không có gì kỳ kỳ, không tính là quá quái lạ." Thảm Lạc cười nói.

"Ha ha, phía sau lại bàn tán tiên bối sư môn, không nên, không nên..." Quán sự mập mạp vỗ nhẹ mặt mình, có chút hối hận nói.

"Ngụy Thanh tiên bối có khí chất đặc biệt, khiến cho người ngưỡng mộ, chúng ta cũng đều kính ngưỡng, cũng không phải là bàn tán." Thảm Lạc vừa cười vừa nói.

"Đúng đúng đúng, vị đạo hữu này nói rất đúng, không tính nói xấu." Quán sự mập mạp nghe vậy, trên mặt lập tức chất đầy dáng tươi cười.

"Tiên bối, chúng ta phải đăng ký thế nào?" Thảm Lạc mở miệng hỏi.

"Giao tín vật các người cho ta là được, ta ghi chép lại tên cùng tông môn các người là xong." Quán sự mập mạp nói.

"Vãn bối Thảm Lạc, lần này đại biểu Đại Đường quan phủ đến đây." Thảm Lạc nói, giao tín vật của mình ra.

"Vãn bối Bạch Tiêu Thiên, đến từ Hóa Sinh tự." Nói xong, Bạch Tiêu Thiên cũng xuất ra tín vật của mình, giao cho quán sự.

Quản sự cầm tin vật hai người, kiểm tra một chút phát hiện cũng không có dị dạng gì, liền ghi chép trên sách đăng ký.

"Đây là dư đồ Du Nhiên cốc, hai vị có thể xem một chút, ở phía trên chọn một chỗ ở yêu thích là được." Trong khi nói chuyện, quản sự mập mạp lại mang tới một bức tranh trục dài.

Gã trải bức tranh ra trên bàn, mặt sách bóc lên một trận hơi khói, một Du Nhiên cốc phiên bản thu nhỏ xuất hiện ở trên bức họa, bên trong hiện lên từng tòa phòng ốc sống động.

"Những lâu các kiến trúc màu đỏ này, đều đã được người khác chọn, còn lại các ngươi đều có thể lựa chọn." Quản sự mập mạp tiếp tục nói.

Thẩm Lạc nhìn thoáng qua, tổng cộng có hơn trăm tòa, đa phần đều tập trung ở khu vực bằng phẳng trong sơn cốc, chỉ có số ít vài tòa sơn lĩnh phân tán gần vách núi và nhô ra trên sơn cốc.

Mà những vị trí tốt trong cốc đã có bốn năm tòa lâu các biến thành màu đỏ, còn lại thì giống như bức tranh thủy mặc, cũng không tô màu.

"Hai tòa này thế nào?" Thẩm Lạc nhìn một hồi, chỉ vào hai tòa lâu các gần nhau trên chỗ sơn lĩnh, dò hỏi.

"Ta không có vấn đề, cứ theo ngươi là được." Bạch Tiêu Thiên liếc một cái, tùy ý nói.

"Ánh mắt hai vị thực không tồi, hai tòa lâu các này ở vị trí cao nhất, đứng tại lâu hai có thể bao quát phong cảnh sơn cốc, ánh mắt cực giai." Quản sự mập mạp nghe vậy, vừa cười vừa nói.

"Vậy chọn hai tòa này đi, làm phiên tiên bối." Thẩm Lạc nói.

"Được." Quản sự mập mạp nhẹ gật đầu, từ bên hông lấy ra một con dấu bạch ngọc mang theo người, ấn xuống một cái trên hai tòa phòng ốc này.

Trên con dấu cũng không có mực đóng dấu, trong nháy mắt rơi xuống, hai tòa lâu các đều nhao nhao chuyển thành màu đỏ tươi.

"Xong rồi. Phòng ốc nơi này quanh năm đều có tạp dịch quét dọn, hai vị cứ vào ở là được." Quản sự mập mạp nói.

Chương 1027: 1027: Liên Tiếp

Một ma thần đầu thú thân người, khoác hồng lân, tai xuyên Hỏa Xà, chân đạp Hỏa Long bay nhào đến cạnh rừng rậm do Nhiếp Thái Châu thông qua Ngọc Tịnh Bình gọi ra, hai bàn tay cháy lên hỏa diễm vô một cái. Hai đạo hỏa diễm màu đỏ trùng thiên hiện lên, rừng rậm màu xanh lá xoẹt một tiếng bị xé làm hai nửa, lộ ra thân ảnh Nhiếp Thái Châu bên trong.

Nhiếp Thái Châu bị mười hai Ma Thần vây vào giữa, căn bản không còn đường lui, sắc mặt trắng bệch.

"Tốt! Thập Nhị Tổ Vu không hổ là Thượng Cổ đại năng!" Yêu Phong thấy vậy đại hỉ, đang muốn thôi động mười hai Ma Thần bắt lấy Nhiếp Thái Châu.

Nhưng giờ phút này, mười hai mặt đại kỳ màu đen giữa không trung hoa lên một cái, thân ảnh Thảm Lạc trống rỗng xuất hiện, hai tay giương lên. Một vòng tròn màu trắng bắn nhanh ra như điện, trong nháy mắt biên lớn gấp trăm lần, bao lấy mười hai mặt đại kỳ màu đen.

"Thu!" Thảm Lạc bậm niệm pháp quyết dẫn một cái, trong vòng tuôn ra một cỗ lực thu nhiếp quý dị.

Mười hai lá cờ lớn đang vận chuyển ong ong không có lực kháng cự chút nào, nhanh chóng thu nhỏ, chui vào vòng tròn màu trắng, biến thành mười hai tiểu kỳ màu đen cao hơn một xích, rơi vào trong tay của hắn.

Kim Cương Quyền có thể thu hết thủy bảo vật, mười hai mặt Đô Thiên Thần Sát Kỳ này cũng là một loại pháp bảo, tự nhiên chạy không thoát Kim Cương Quyền thu nhiếp.

Mười hai ma thần nơi xa đang nhào về phía Nhiếp Thái Châu đột nhiên đứng im tại đó, toàn thân không nhúc nhích, giống như biến thành đồ đàn, phán trận màu đen chung quanh đang nhanh chóng thu nhỏ cũng đình trệ tại nơi đó, không còn vận chuyển.

Nhiếp Thái Châu thấy vậy đại hỉ, vội vàng từ khe hở mười hai Ma Thần

bay ra, phi độn ra xa.

Liên tiếp động tác Thảm Lạc nhanh như thiểm điện, chờ Yêu Phong kịp phản ứng, hết thủy đã kết thúc.

"Thảm Lạc, dám đoạt bảo trận của ta!" Yêu Phong kinh hãi, rống giận nhào về phía Thảm Lạc.

Cự hán song giác và lang yêu áo vàng phía dưới thấy vậy, cũng bắn về phía Thảm Lạc.

Nhưng Thảm Lạc không có tâm tư giao thủ cùng ba người, đồ quyền màu trắng hiện lên, cả người lặn nửa biến mất không thấy.

"Đáng chết!" Cự hán song giác vồ hụt, sắc mặt tái nhợt, Thảm Lạc kia dựa vào một kiện không gian chia bảo, muốn đi thì đi, bọn họ căn bản lưu không được.

Bây giờ trận kỳ Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận cũng rơi vào trong tay đôi phương, thế thì còn đánh kiểu gì?

Sắc mặt lang yêu áo bào màu vàng bên cạnh cũng phi thường khó coi.

"Hai vị đừng vội, làm phiền các người tạm thời giúp ta hộ pháp, trận kỳ Đô Thiên Thần Sát Trận kia, hấn muốn cầm thì cứ lấy đi đi, bất quá xem hấn nuốt vào thế nào." Yêu Phong tức hỏn hỏn, trên mặt kinh nộ đột nhiên biến mất, cười lạnh thành tiếng, tựa hồ âm mưu nào đó đã đạt được.

Trong khi nói chuyện, gã lật tay lấy ra một cờ xí lớn hai thước, ngoại hình giống như đúc trận kỳ màu đen Đô Thiên Thần Sát đại trận, nhưng màu sắc lại là hai màu đỏ thẫm, mà phía trên thêu lên một bộ đồ án giống như trận đồ.

Hai tay Yêu Phong nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, từng đạo pháp quyết rơi vào phía trên, trên lệnh kỳ đỏ thẫm lập tức tỏa ra lưỡng sắc quang mang đỏ thẫm.

"Hợi Trư Tôn Giả, người nói lời này là ý gì?" Cự hán song giác khẽ giật mình hỏi, lang yêu áo bào màu vàng cũng nhìn sang.

Yêu Phong cũng không trả lời, chỉ gấp rút thôi động lệnh kỳ đỏ thẫm trong tay, trên lệnh kỳ nở rộ quang mang đỏ thẫm càng thịnh, bản thân cờ xí cũng chậm rãi biến lớn.

Mặt lệnh kỳ đỏ thẫm này mặc dù không lớn, nhưng nhìn dáng vẻ Yêu Phong lại dị thường cố hết sức, giống như trong tay nâng một tòa núi lớn.

Cự hán song giác và lang yêu áo bào màu vàng thấy vậy, một trái một phải canh giữ ở bên cạnh.

Trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ, Thâm Lạc nhìn mười hai mặt cờ xí màu đen trong tay, trong mắt tràn đầy vẻ sốt ruột.

Thông qua mấy người vừa mới đối thoại, hắn đã biết mười hai mặt hắc kỳ này hình thành pháp trận là Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận. Đối với trận này, hắn mộ danh đã lâu.

Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận là Thái Cổ đệ nhất ma trận, có thể triệu hồi ra mười hai vị Ma Thần Thượng Cổ, uy lực đủ hủy thiên diệt địa, tuyệt đối không thua kém Chu Thiên Tinh Đầu đại trận.

Thâm Lạc nhìn mười hai đồ án ma thần trên cờ xí, ánh mắt hơi chớp động. Hắn từ Trần Nguyên Tử biết được chuyện Vu tộc, trong tay lại có Chiến Thần Tiên Tổ Vu khí này, ần ần phát giác, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận triệu hoán ra chỉ sợ không phải Thượng Cổ Ma Thần gì, mà là Thập Nhị Tổ Vu.

"Ta và Vu tộc ngược lại rất có duyên phận, trước được một kiện Tổ Vu khí, bây giờ lại được Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận này." Thâm Lạc tự lẩm bẩm một tiếng, rất nhanh không nghĩ nhiều nữa, hai tay bấm niệm pháp quyết, thôi động mười hai mặt trận kỳ.

Bị Kim Cương Quyền bắt trúng lấy đi, vết tích bị người tế luyện trong mười hai mặt trận kỳ cũng biến mất, pháp lực của hắn tùy tiện thâm thấu vào.

Mười hai mặt trận kỳ bắn ra, lơ lửng giữa không trung trên đỉnh đầu hắn, trên trận kỳ sáng lên quang mang như mây đen, tạo thành một cái hình tròn, xoay quanh ô ô.

Pháp lực thể nội Thâm Lạc bị mười hai mặt trận kỳ nhanh chóng hút đi, mà những trận kỳ này càng ần ần thôn phệ bản mệnh nguyên khí của hắn, phi thường tà dị.

Cũng may Hoàng Đình Kinh của hắn đã đại thành, bản mệnh nguyên khí vững chắc như núi, không bị Thái Cổ đệ nhất ma trận này hút đi.

Phụ cận hoàng thành, pháp trận màu đen vốn đình trệ lần nữa vận chuyển lại, trong đó huyết diễm ù ù nhảy lên, tiếp tục co vào.

Mà mười hai Tổ Vu cao trăm trượng kia, trong đó thân thể ba người khê động, khôi phục linh động, bỗng nhiên quay người nhào về phía Thanh Ngưu tinh phụ cận.

Thanh Ngưu tinh kinh hãi, yêu khí ma khí điên cuồng vận chuyển, thân thể thình lình phòng lớn gấp trăm lần, cũng hóa thành một đầu cự yêu cao trăm trượng, trên Trượng Bát Điểm Cương Mâu càng phát ra nghìn vạn đạo

quang mang như ánh sao.

Thân thương cảm xuống, đầu thương run rẩy, huyền hóa ra hơn ngàn đóa hoa thương, giống như vô tận ngôi sao rơi xuống, đâm vào trên thân ba Tổ Vu.

Thanh âm trầm đục nổi lên dày đặc, nhưng ba vị Tổ Vu này lại phảng phát vô sự, thương ảnh chỉ lưu lại rất nhiều điểm trắng trên người bọn họ, làn da không bị đâm rách.

"Cái gì!" Thanh Nguu tinh hoảng hốt.

Một đầu Tổ Vu thân người đầu chim, chân đạp song xà hai tay duỗi ra, vậy mà bắt lấy thanh Trọng Bát Điểm Cương Mâu kia, thương ảnh đầy trời lập tức tán đi.

Hai Tổ Vu khác thì thân hình như điện, một trái một phải bắt lấy thân thể Thanh Nguu tinh.

Hai đầu Tổ Vu này một đầu mặt người thân hổ, người khoác Kim Lân, giáp sinh hai cánh, một đầu khác đầu người thân rồng, toàn thân xích hồng.

Thanh Nguu tinh ra sức giãy dụa, từng luồng từng luồng hào quang màu xanh từ trên thân y giống như thủy triều bộc phát, ý đồ tránh thoát ra, đáng tiếc không có bất kỳ tác dụng gì.

"Sử Nguu Tôn Giả!" Thần sắc Dậu Kê Tôn Giả bên cạnh biến đổi, Ngũ Sắc Thân Quang bắn nhanh ra như điện, cuốn về phía ba đầu Tổ Vu kia, ý đồ cứu viện.

"Không Tuyên, ngươi ta còn chưa phân thắng bại, đã muốn đổi đổi thủ sao?" Trần Nguyên Tử phát ông tay áo một cái, một ông tay áo màu vàng óng che khuất bầu trời xuất hiện ở phía trước, chống lại Ngũ Sắc Thân Quang.

Mã Tú Tú và Lâm Tâm Nguyệt bên cạnh mặc dù hữu tâm cứu viện, nhưng các nàng cách quá xa, căn bản không kịp thi pháp.

Hai đầu Tổ Vu bắt lấy Thanh Nguu tinh phát ra tiếng gào thét khát máu, ra sức xé ra.

"Xoẹt" một tiếng, thân thể Thanh Nguu tinh bị xé thành hai nửa, máu tươi như thác nước hắt vầy xuống.

Không có yêu lực duy trì, hai bộ thân thể tàn phế nhanh chóng thu nhỏ về nguyên dạng, bị hai đầu Tổ Vu một ngụm nuốt xuống.

"Vừa đối mặt đã bị chém giết, thật sự là phế vật! Xi Vưu đại nhân phục sinh ngươi, trao tặng ngươi vị trí Sử Nguu Tôn Giả, lại tiêu tốn rất nhiều tài nguyên tăng thực lực của ngươi lên, tất cả đều uổng phí hết!" Dậu Kê Tôn Giả thấy cảnh này, chỉ tiếc rên sất không thành thếp hừ lạnh một tiếng nói..

Chương 1028: 1028: Biến Cố

Trong không gian huyết trì, theo huyết trì thứ hai bạo liệt ra, hư ảnh màu đen mở mắt lần nữa.

"Sử Ngu cũng bị giết? Xem ra dùng huyết trì bồi dưỡng, mặc dù có thể nhanh chóng tăng lên thực lực của bọn hắn, cuối cùng căn cơ vẫn bất ổn, không có tác dụng quá lớn.

Vẫn nên dùng làm tế phẩm, tăng tốc thức tỉnh đi." Hư ảnh màu đen tự lẩm bẩm, đưa tay vẫy một cái.

Trong huyết trì bạo liệt hiện lên một pháp trận, thân hồn Thanh Ngu hiện hiện ra.

Hồn phách Thanh Ngu tinh đang muốn cảm tạ, hư ảnh màu đen bỗng há miệng hút vào.

Một cỗ hấp lực khổng lồ bao phủ đến, hồn phách Thanh Ngu tinh không có lực phản kháng chút nào, "Vèo" một tiếng bay vào miệng hư ảnh màu đen.

Quang mang hư ảnh màu đen chấn động một hồi, lần nữa ngưng thực một chút.

Trong huyết trì to lớn, thân hình khổng lồ kia chấn động, mặt ngoài hiện ra một tầng hắc quang nhàn nhạt.

"Hội Trư Tôn Giả, còn chưa xong sao? Sử Ngu Tôn Giả đã bị giết!" Cự hán song giác nhìn về phía nơi xa, lo lắng hỏi.

Yêu Phong phảng phất không nghe thấy, tiếp tục thôi động lệnh kỳ đỏ thẫm trong tay.

Thẩm Lạc thông qua Sơn Hà Xã Tắc Đồ, thấy được tình hình chiến đấu bên ngoài, vừa mừng vừa sợ.

Phân thân Thập Nhị Tổ Vu quả nhiên lợi hại, thực lực Thanh Ngu tinh kia tuyệt đối không yếu, dù hẳn tự mình xuất thủ, cũng không thể trong thời gian ngắn bắt được, bây giờ lại vừa đối mặt đã bị đánh giết.

Chỉ tiếc hiện tại hẳn mới tiếp xúc Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận, còn chưa điều khiển tự nhiên, chỉ có thể thúc đẩy ba phân thân Tổ Vu.

Thẩm Lạc kết pháp quyết, lần nữa thôi động ba đầu Tổ Vu, nhào về phía Lâm Tâm Nguyệt và Mã Tú Tú phụ cận.

Sắc mặt Mã Tú Tú lạnh lẽo, hai tay xoay chuyển, một đại ấn màu đỏ xuất hiện trước người, dưới đáy dùng cổ triện văn viết hai chữ "Thất Sát", đằng đằng sát khí, làm người ta kinh ngạc!

Hai tay nàng biến ảo, mấy đạo pháp quyết liên tiếp đánh ra, xông về phía huyết hồng đại ấn.

Một mảnh sóng ánh sáng huyết sắc từ trên Thất Sát Ấn nổ rộ ra, ẩn chứa trong đó ba động linh lực kinh người, hư không trong vòng mấy chục trượng phía trước "Răng rắc" một tiếng, rạn nứt ra.

Thân thể hai Tổ Vu nhào về phía Mã Tú Tú đại chấn, như bị thiên thạch đánh trúng, bị Thất Sát Ấn đánh bay ra sau.

Lâm Tâm Nguyệt cũng bị một đầu Tổ Vu khóa chặt, gương mặt xinh đẹp hơi đổi, hai tay cùng bậm, từng đạo tơ nhện tuột tay bắn ra, lít nha lít nhít, trong nháy mắt kết thành một tấm lưới lớn.

Những tơ nhện này thô to không chỉ gấp mười lần lúc đối phó Thẩm Lạc lúc trước, tơ nhện cũng hiện ra màu hồng phấn, tản mát ra hương khí bức người.

Cách đó hơn mười trượng, Nhiếp Thái Châu đang muốn tiến lên trợ tam đại Tổ Vu một chút sức lực, xa xa ngửi thấy cỗ hương khí này, lập tức cảm giác gân cốt rã rời, thần hồn mê say.

Nàng vội vàng dừng lại, phi độn ra xa trăm trượng mới dừng lại, trên mặt hiện ra một tia chân kinh.

Lưới lớn phân hồng kia che khuất bầu trời, hạ xuống dưới bao lại Tổ Vu.

Từng luồng từng luồng hương khí thực cốt tiêu hồn chen chúc xâm nhập vào thể nội Tổ Vu, dù người sắt cũng sẽ hóa thành ngón tay mềm, bất quá Tổ Vu lại phảng phất không bị bất kỳ ảnh hưởng gì, hai tay thiêu đốt bất lấy mạng nhện xé ra.

"Xoẹt" một tiếng, mạng nhện to lớn ứng thanh bị xé rách.

"Không thể! Thôi Tình Đại Pháp ta đã sớm tu luyện viên mãn, chỉ cần là huyết nhục sẽ chịu ảnh hưởng mới đúng!" Lâm Tâm Nguyệt khó tin lên tiếng kinh hô, thân hình bắn ngược ra sau.

Trong Sơn Hà Xã Tắc Đồi, khoe miệng Thảm Lạc hiện lên một tia cười lạnh.

Hương khí thực cốt Lâm Tâm Nguyệt xác thực lợi hại, tu sĩ phổ thông, cho dù là Thiên Tôn bị nhiễm, cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Đáng tiếc Lâm Tâm Nguyệt đôi mắt lúc này lại là Tổ Vu, Vu tộc không tu thần thông pháp lực, chỉ rèn luyện nhục thân, đối với độc vật, mê hồn, sức chống cự cường đại hơn nhiều so với tu sĩ bình thường.

Hoá thân Tổ Vu trước mắt chính là Chúc Dung, Hỏa Tổ Vu phương nam, trời sinh tự mang thần thông hoá diễm, khắc chế hết thủy độc vật.

Thôi Tình Đại Pháp của Lâm Tâm Nguyệt tự nhiên không hề có tác dụng với nó.

Thảm Lạc bấm niệm pháp quyết, Chúc Dung Tổ Vu kia đuổi theo Lâm Tâm Nguyệt, tốc độ càng nhanh, lóe lên đã đuổi kịp đối phương, một cự chưởng lớn chừng pháo đài xuất hiện trước người Lâm Tâm Nguyệt, mang theo cự lực thay đổi càn khôn, nhanh như thiên điện trào xuống.

Nhưng dưới chân Lâm Tâm Nguyệt hiện lên ngân quang, một sợi tơ nhện màu bạc hiện ra, kéo dài về nơi xa, dính với thân cự hán song giác.

Tơ nhện màu bạc lóe lên hào quang, thân ảnh Lâm Tâm Nguyệt lóe lên biến mất, sau một khắc xuất hiện bên cạnh cự hán song giác phía xa.

Cự chưởng Chúc Dung Tổ Vu lập tức bắt hụt.

"Thiên Tầm Ti!" Thảm Lạc lập tức nhận ra lai lịch tơ nhện màu bạc này.

Đây là thần thông Bàn Tơ động, trong tơ nhện ẩn chứa lực lượng không gian, chỉ cần có tơ nhện tương liên, mặc kệ bao xa cũng có thể trong nháy mắt na di qua.

Tại hiện thực, Lâm Tâm Nguyệt vung trộm dính Thiên Tầm Ti vào trên người hắn, dùng môn thần thông này theo dõi hắn, bây giờ Lâm Tâm Nguyệt thi triển thần thông này tinh diệu gấp trăm lần không ngừng, lúc trước vậy mà hắn cũng không phát giác Thiên Tầm Ti tồn tại.

Sắc mặt Thảm Lạc trầm xuống, từ bỏ đối phó Mã Tú Tú, thôi động tam đại

Tổ Vu nhào về phía bọn Lâm Tâm Nguyệt, Yêu Phong.

Hắn cũng đứng lên, lật tay cầm Trấn Hải Tấn Thiết Côn cùng Chiến Thần Tiên, dự định tự mình xuất thủ.

Yêu Phong một mực khoanh chân thi pháp nơi xa, khiến Thẩm Lạc cảm giác có chút không ổn, nhất là đối phương tế ra tám đại kỳ đồ thăm kia, tựa hồ có chút liên hệ với Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận, nên không thể để cho Yêu Phong tiếp tục nữa.

Thấy ba đầu Tổ Vu lao đến, cự hán song giác, lang yêu áo vàng lách mình ngăn trước người Yêu Phong, muốn nghênh chiến.

Lâm Tâm Nguyệt chần chờ một chút, cũng không đào tẩu, lật tay lấy ra một đầu trường tiên ngân quang xán lạn, phía trên khảm nạm chín khóa tinh thạch giống như ngôi sao, thanh âm quanh quẩn bốn phía, như linh tiên nhạc, hiển nhiên là một kiện pháp bảo không tầm thường.

Vào thời khắc này, Yêu Phong một mực nhắm mắt thi pháp đột nhiên mở to mắt.

Lệnh kỳ đồ thăm trên đỉnh đầu gã đã phòng lớn đến bảy tám trượng, đón gió bay phấp phới.

Yêu Phong phun ra một ngụm tinh huyết, dung nhập vào trong lệnh kỳ đồ thăm, cờ xí lần nữa lớn lên theo gió, trong nháy mắt hóa thành một mặt cờ lớn mấy chục trượng.

Một vòng huyết quang giống như kiêu dương từ phía trên nở rộ ra, vô cùng nhanh chóng khuếch tán ra chung quanh, trong chốc lát bao phủ Thập Nhị Tổ Vu kia vào trong đó.

Thần sắc Thập Nhị Tổ Vu đều trở nên ngốc trệ, ba vị Tổ Vu do Thẩm Lạc điều khiển cũng giống như vậy, thân hình phi độn đột nhiên ngừng lại, giống như biến thành pho tượng.

Tình huống này, không khác lúc trước Thẩm Lạc dùng Kim Cương Quyển thu lấy mười hai mặt trận kỳ kia.

"Chuyện gì xảy ra?" Thẩm Lạc hơi nhướng mày, liên hệ với ba đầu Tổ Vu đã bị chặt đứt, căn bản không thể điều khiển.

Mà mười hai mặt hắc kỳ tạo thành pháp trận hình khuyển cũng bắt đầu hắc mang loạn giạt, có xu thế sụp đổ.

Yêu Phong lật tay lấy ra một hạt châu đỏ sậm khác, lại lần nữa bóp nát.

Vô số huyết vân xuất hiện lần nữa, dung nhập vào thể nội mười hai đầu Tổ

Vu.

Thập Nhị Tổ Vu hấp thu những huyết vân kia, lập tức khôi phục linh động, thân thể bành trướng ra thêm ba phần, hai mắt trở nên đỏ như máu, đột nhiên nhào về phía một chỗ không gian hư vô, hai mươi mấy đại thủ đều vô xuống.

"Âm âm" một tiếng vang thật lớn, hư không nơi đó vỡ vụn, một bộ đồ quyền màu trắng bị ngạnh sinh bắt ra, chính là Sơn Hà Xã Tác Đồ.

.

..

Chương 1029: 1029: Vạch Trần

Trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ, Thảm Lạc nhìn thấy tình huống bên ngoài, thần sắc đại biến, thi pháp thôi động Sơn Hà Xã Tắc Đồ bỏ chạy. Nhưng mười hai đại thủ Tổ Vu tóm chặt lấy Xã Tắc Đồ, trong bàn tay ẩn chứa lực lượng Đô Thiên Thần Sát đại trận.

Linh quang trên đồ quyền cuồng thiểm, ra sức giãy dụa, nhưng căn bản không thoát được.

"Cuối cùng cũng bắt được ngươi! Xi Vưu đại nhân khi thấy Cửu Minh vẫn lạc, biết Kim Cương Quyền sẽ rơi vào trong tay của ngươi, cho nên để cho ta dùng mười hai phân kỳ Đô Thiên Thần Sát đại trận làm mồi nhử, để cho ngươi cướp đi, mượn cơ hội khóa chặt vị trí của ngươi, xem bây giờ ngươi còn trốn nơi nào!" Yêu Phong nhe răng cười một tiếng, pháp quyết trên tay biến ảo.

Đại kỳ đỏ thẫm trên đỉnh đầu gã điên cuồng phát ra quang mang, đồ án phía trên trận đồ đột nhiên nhảy lên thoát ly ra, cấp tốc trải rộng, trong chớp mắt hóa thành một tòa trận đồ to lớn bao phủ gần phân nửa hoàng thành.

Lúc trước trên cờ lớn không trực quan cảm thụ được, bây giờ trận đồ trải rộng ra, lúc này mới hiện ra tòa trận đồ hùng vĩ này, vượt xa Chu Thiên Tinh Đẩu tàn trận dưới đáy cổ mộ tại Âm Lĩnh sơn do Trấn Nguyên Tử mở ra.

Trong trận đồ to lớn hiện ra từng trận nhãn chớp động hắc quang, chùng trên trăm điểm, mà giữa trận đồ chính là Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

"Nguyên lai là một cái bẫy!"

Lúc này Thảm Lạc mới triệt để minh bạch, sắc mặt có chút khó coi, pháp lực thể nội đồ xuống, toàn lực vận chuyển Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Nhưng từng luồng từng luồng lực lượng vô cùng to lớn từ chung quanh thẩm thấu đến, một mực giam cầm Sơn Hà Xã Tắc Đồ ở nơi đó, mảy may không thể động đậy.

"Biểu ca!" Xa xa Nhiếp Thái Châu nhìn thấy cảnh này, gương mặt xinh đẹp thất sắc, thân hình hóa thành một đạo độn quang màu xanh lá, vọt tới phía Thảm Lạc bên kia.

Nhưng một đạo kiếm quang màu vàng đột nhiên từ trên trời giáng xuống, vô cùng nhanh chóng quán lấy độn quang màu xanh lá, đồng thời huyền hóa ra trên trăm đạo kiếm ảnh màu vàng, kết thành một tấm kiếm võng to lớn, bao khoả độn quang màu xanh lá vào trong đó, hung hăng giảo sát.

Trong độn quang màu xanh lá, Nhiếp Thái Châu giật mình, vội vàng té ra Ngọc Tĩnh Bình trốn vào bên trong.

Kiếm võng màu vàng chém trên Ngọc Tĩnh Bình, phát ra tiếng vang leng keng liên tiếp, mặc dù không thể trảm phá Ngọc Tĩnh Bình, nhưng cũng đánh bay nó trở về.

Sau kiếm võng màu vàng hiện ra một bóng người, chính là Mã Tú Tú.

"Nhiếp đạo hữu, ngươi vẫn nên lưu ở nơi đây đi." Mã Tú Tú cười lạnh nói. Một bên khác, Trần Nguyên Tử nhìn thấy tình huống Thảm Lạc, sắc mặt cũng trở nên ngưng trọng, phát ông tay áo một cái, hư ảnh Thiên Sách chợt lóe lên.

Ầm ầm!

Một vòng xoáy màu vàng lớn trăm trượng bao phủ Không Tuyên vào trong, hư không nơi đó cũng vỡ vụn theo, vết nứt không gian cũng bị bao phủ trong vòng xoáy, trói buộc chặt Không Tuyên.

Mà thân hình Trần Nguyên Tử thoát một cái, lao đến Thảm Lạc bên kia.

Thế nhưng Không Tuyên vung tay lên, Ngũ Sắc Thần Quang bên cạnh cuốn lên năm đạo sóng ánh sáng, quét ra.

Vòng xoáy màu vàng chung quanh liền ứng thanh vỡ nát.

Năm đạo sóng ánh sáng lập tức bắn tới phía trước, trong nháy mắt ngăn trước người Trần Nguyên Tử.

"Trần Nguyên đạo hữu, nếu như trong tay ngươi là Thiên Sách hoàn chỉnh, Ngũ Sắc Thần Quang ta có lẽ vô pháp ngăn cản, đáng tiếc quyền Thiên Sách kia lại không trọn vẹn, hay là lưu lại đi." Không Tuyên cười ha ha, vô số ánh kiếm năm màu từ trong sóng ánh sáng bắn ra, phô thiên cái địa chụp vào Trần Nguyên Tử.

Trần Nguyên Tử vội vàng xuất thủ ngăn cản, cũng vô pháp ra tay cứu viện Thẩm Lạc.

"Thì ra là vậy, vừa rồi Ma mỗ có chút hiểu lầm Hợi Trư Tôn Giả ngươi, bắt quá Thẩm Lạc kia còn trong bức tranh này, đến lời hán ra đi." Bên cạnh Yêu Phong, cự hán song giác giờ mới hiểu được ngọn nguồn, thản nhiên thừa nhận lỗi lầm của mình, sau đó nói.

Lang yêu áo vàng và Lâm Tâm Nguyệt cũng nhìn về phía Yêu Phong. "Ba vị chớ gấp, Xi Vu đại nhân đã sớm tính hết thảy, trận đồ này mới thật sự là Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận, cần một trăm hai mươi người liên hợp thôi động, mới có thể triệt để hiện ra uy lực của nó, còn xin ba vị giúp ta một chút sức lực, dùng Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận này luyện hóa Sơn Hà Xã Tắc Đồ, giết chết Thẩm Lạc bên trong." Yêu Phong nói với ba người.

"Không vấn đề, chỉ là Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận cần một trăm hai mươi người mới có thể thôi động, chúng ta chỉ có ba người, làm sao làm được?" Cự hán song giác nhíu mày hỏi.

"Ha ha, cái này ba vị không cần lo lắng." Yêu Phong cười ha ha, bấm niệm pháp quyết điểm một cái lên đại kỳ đỏ thẫm trên đầu.

Trên cờ lớn lóe lên xuất hiện một mặt quang môn màu đen, lần lượt từng bóng người từ đó bắn ra, lại là gần trăm tên Ma tộc Chân Tiên kỳ trên bệ đá huyết sắc lúc trước.

Những Ma tộc này vừa xuất hiện, lập tức rơi vào rất nhiều trận nhãn màu trắng trong trận đồ, vận khởi pháp lực rót vào trong trận đồ. Cự hán song giác, lang yêu áo vàng, Lâm Tâm Nguyệt thấy vậy mới yên lòng, cũng lách mình rơi vào ba trận nhãn chủ yếu trong trận đồ, vận khởi pháp lực rót vào trong đó.

Trận đồ màu đen lập tức chậm rãi vận chuyển, một tiếng âm vang, màn trời rung động theo, đại địa cũng lắc lư ù ù.

Một cỗ lực ép khổng lồ đủ để đè sập thiên địa bao phủ lại Sơn Hà Xã Tắc

Đồ, thẩm thấu vào bên trong.

Thế giới trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ thiên băng địa liệt, tất cả non xanh nước biếc đều sụp đổ, Thẩm Lạc biến sắc, thân thể thẳng tắp cong xuống dưới, bị ép không thở nổi.

"Đồ Thiên Ma Hỏa!" Yêu Phong biến đổi pháp quyết, khẽ quát một tiếng.
"Àm âm."

Trong trận đồ màu đen hiện ra vô số ma diễm đỏ thẫm, cháy hùng hực.

Hết thủy trong phạm vi trận đồ, trong nháy mắt biến thành tro tàn, hư không cũng bị nung khô kịch liệt ba động, tựa hồ sắp bị thiêu.

Những ma diễm đỏ thẫm này so với ma diễm trong lòng ánh sáng màu đen huyết sắc phía ngoài, uy lực lớn đâu chỉ gấp mười lần.

Sơn Hà Xã Tắc Đồ cũng bị những ma diễm này bao khóa ở trong đó, ma diễm phun ra nuốt vào, hung hăng nung khô.

Một cỗ nhiệt độ cao đáng sợ nhanh chóng thẩm thấu vào Sơn Hà Xã Tắc Đồ, ngang ngược luyện hóa cấm chế trong đó.

Thẩm Lạc cảm ứng được cảnh này, vội vàng vận khởi pháp lực cùng lực lượng thần niệm, thối động cấm chế Sơn Hà Xã Tắc Đồ chống cự.

Nhưng lực lượng thần thức của hắn đụng một cái đến ma hỏa, trước mắt lập tức đỏ lên, trong đầu hiện ra một mảnh hải dương vô tận huyết sắc, bên trong nổi lơ lửng vô số thi thể, bạch cốt chồng chất như núi.

Một cỗ khí tức cuồng bạo, điên cuồng bạo ngược lập tức trút xuống, chảy ngược tiến vào trong đầu hắn.

Trên mặt Thẩm Lạc hiện lên một tia thống khổ, cũng may cảnh giới thần hồn hắn tăng nhiều, còn có thể chịu nổi, vội vàng vận khởi Bất Chu Trấn Thần Pháp chống cự, dốc hết toàn lực phản kháng.

Trong trận đồ to lớn, Yêu Phong nhìn đại trận một mực trấn áp, nhưng từ đầu đến cuối linh quang chớp động, ần ần còn lộ ra một tia kim quang Sơn Hà Xã Tắc Đồ, lông mày hơi nhăn lại, nhưng rất nhanh lại giãn ra.

"Hoàng Đình Kinh không hổ là thần thông trấn phái của Phương Thôn sơn, bất quá các hạ nhất định vẫn lạc ở đây, cam chịu số phận đi." Yêu Phong phát ra âm thanh vang dội, rõ ràng truyền vào tai Thẩm Lạc.

Thanh âm Yêu Phong ẩn chứa một cỗ lực lượng khiến cho người ta nhìn không được phải phục tùng, phảng phất thẩm phán số mệnh.

"Thần thông Hoặc Tâm? Muốn dùng loại thủ đoạn hạ lưu này để khuất phục ta, buồn cười!" Thẩm Lạc cười lạnh một tiếng, tốc độ vận chuyển

Hoàng Đình Kinh tăng lên chưa từng có, trên thân đột nhiên toả ra kim quang xán lạn không gì sánh được.

Không biết là do điên cuồng vận chuyển công pháp, hay là đối mặt áp lực thật lớn, kích phát tiềm lực của hắn, lĩnh ngộ của hắn với Hoàng Đình Kinh nhanh chóng tinh tiến, đạt đến một cảnh giới hoàn toàn mới.

Thiên địa linh khí chung quanh cuộn cuộn tụ đến, tu vi của hắn vậy mà bắt đầu tinh tiến đến Thái Ất hậu kỳ.

Kim quang trên Sơn Hà Xã Tác Đồ sáng lên theo, chặn lại ma diễm chung quanh ả mòn..

Chương 1030: 1030: Tàn Hồn

"Không biết tốt xấu, đã thế, vậy triệt để hồn phi phách tán đi!" Yêu Phong thấy mục đích mình bị Thảm Lạc vạch trần, lập tức tức hồn hển, há miệng phun ra một ngụm tinh huyết.

Theo Yêu Phong nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, tinh huyết "Bộ" một tiếng nổ tung, hóa thành một đám huyết vụ dung nhập vào trên tấm đại kỳ đỏ thẫm kia.

Đại kỳ giống như ăn thuốc đại bổ, tung bay lên, quang mang toả ra sáng hơn rất nhiều.

Tốc độ Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận lập tức tăng nhanh không ít, ma hoả phô thiên cái địa bao khoả Sơn Hà Xã Tắc Đồ vào trong đó, ngăn cách hết thảy liên hệ giữa nó và ngoại giới.

Thảm Lạc bỗng cảm giác áp lực đột ngột tăng lên, mà Sơn Hà Xã Tắc Đồ bị ma trận ngăn cách, thiên địa linh khí vậy mà cũng vô pháp tiến vào bên trong, tu vi hần tinh tiến lập tức bị đình chỉ.

Thảm Lạc không khỏi thán than một hơi.

Nếu không có ma trận chung quanh vương bận, lại cho hần một đoạn thời gian, hần có thể đặt chân vào Thái Ất cảnh hậu kỳ.

Theo từng luồng từng luồng áp lực khổng lồ không ngừng truyền vào, không cho phép hần suy nghĩ nhiều, đành phải cố gắng phản kháng.

Nhưng lúc trước luân phiên đại chiến cùng Lục Nhĩ Mi Hầu, Cửu Minh, pháp lực của hần đã dùng hết một nửa, hiện tại lại lấy sức một mình đối kháng Đô Thiên Thần Sát đại trận, càng tiêu hao pháp lực nhiều hơn.

Trên người hần mặc dù có đan dược có thể bổ sung, nhưng chỉ là hạt cát trong sa mạc.

Pháp lực thể nội Thảm Lạc rất nhanh tới đáy, linh quang trên Sơn Hà Xã Tắc Đồ cũng bắt đầu ảm đạm.

"Ha ha, Thảm Lạc kia sắp không chống đỡ nổi nữa, tăng thêm sức mạnh!"

Ánh mắt Yêu Phong sáng lên, toàn lực thôi động đại kỳ đỏ thẫm trên đỉnh đầu, đây cũng là chủ trận kỳ Đô Thiên Thần Sát đại trận.

Những người khác thấy vậy, cũng toàn lực duy trì Đô Thiên Thần Sát đại trận, từng luồng từng luồng lực lượng khổng lồ không ngừng thẩm thấu vào trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Kim quang trên thân Thảm Lạc nhanh chóng tán đi, thể nội cũng biến thành trống rỗng, một tia pháp lực cũng không còn.

Nhưng hắn cũng không từ bỏ, vẫn toàn lực vận chuyển Hoàng Đình Kinh, ý đồ thi triển một môn bí pháp trong Hoàng Đình Kinh, thiêu đốt huyết nhục bổ sung pháp lực.

Nhưng giờ phút này, ngực hắn đột nhiên sáng lên một đoàn kim quang, cấp tốc biến lớn, bên trong xuất hiện một sợi lông khi màu vàng.

"Đây là

." Thảm Lạc trừng lớn mắt.

Sợi lông khi này hắn cũng không lạ, chính là năm đó lúc được công pháp Hoàng Đình Kinh, trong thạch động Phương Thốn sơn đã gặp qua, sao lại xuất hiện trên người mình?

Lông khi màu vàng rất nhanh rời thân thể hắn, kim quang nở rộ sáng gấp mười lần, một lão giả tóc trắng mặc đạo bào hiện ra, chính là lão đạo tóc trắng năm đó truyền thụ cho hắn Hoàng Đình Kinh.

Chỉ là dung mạo lão giả tóc trắng không còn mơ hồ, hiện ra rõ ràng.

Người này hình dạng thanh kỳ, ba sợi râu dài quá ngực, một bộ dạng tiên phong đạo cốt, kỳ lạ nhất là một đôi mắt sáng tỏ không gì sánh được, bên trong chớp động tinh quang, giống như ẩn giấu một vòng xoáy ngân hà vô biên vô tận, ngàn vạn ngôi sao chìm nổi trong đó, xuyên suốt ra vô tận thần bí.

Lão giả tóc trắng phát tay áo lên, một cỗ khí tức cực lớn bao trùm thiên địa tản ra, tùy tiện ngăn cản áp lực Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận bên ngoài.

Thảm Lạc đứng thẳng lên, trên mặt kinh hãi nhìn lão giả phía trước.

"Rất tốt, trừ Ngô Không, rốt cuộc lại có người tu luyện Hoàng Đình Kinh đến cảnh giới đại viên mãn." Lão giả tóc trắng đánh giá Thẩm Lạc, mỉm cười nói.

"Ngài là Bồ Đề tổ sư?" Thẩm Lạc khẽ giật mình, sau đó chấp tay hỏi. Hẳn mặc dù chưa bao giờ thấy qua Bồ Đề tổ sư hoặc là chân dung lão, thế nhưng người có thể truyền thụ công pháp Hoàng Đình Kinh, lại có thần thông như thế, trong thiên hạ chỉ có một mình Bồ Đề lão tổ.

"Người rất cơ linh, bất quá ta không phải Bồ Đề, hẳn đã sớm vẫn lạc, ta chỉ là một tia tàn linh hắt lưu lại mà thôi." Lão giả tóc trắng cười nhạt nói.

"Thì ra là thế, bất quá gọi ngài là Bồ Đề tổ sư cũng không sai, tại hạ.

.

.

Không, đệ tử bá kiến tổ sư, ngày đó ta ngộ nhập mật động Phương Thốn sơn, đạt được khẩu quyết công pháp Hoàng Đình Kinh, chưa được ngài cho phép đã tự tiện tu luyện, xin tổ sư thứ lỗi." Thẩm Lạc khom người thi lễ thật sâu.

"Bồ Đề năm đó lưu Hoàng Đình Kinh tại mật động kia, chính là chờ đợi người hữu duyên đến lấy, truyền thừa đạo thống Phương Thốn sơn, người cũng không làm gì sai, không cần giữ lễ tiết như vậy, đứng lên đi." Bàn tay lão giả tóc trắng hu không nhắc lên.

Thân thể Thẩm Lạc không tự chủ được đứng lên, trong lòng không khỏi thất kinh.

Hiện tại tu vi hẳn đã đạt tới Thái Ất trung kỳ, nhục thân mạnh mẽ đến cực hạn, vậy mà ngăn cản không nổi lão giả tóc trắng nhẹ nhàng nhắc lên.

Rốt cuộc Bồ Đề lão tổ năm đó lợi hại đến loại trình độ nào!

"Xin hỏi tổ sư, Phương Thốn sơn là bị người nào diệt?" Ánh mắt của hẳn hơi lóe lên, sau đó hỏi.

Thẩm trạng Phương Thốn sơn, Thẩm Lạc đến nay rõ mòn một trước mắt, mặc dù không chính thức được thu nhận làm môn hạ, nhưng hẳn tu luyện rất nhiều bí thuật Phương Thốn sơn, rất có hảo cảm với tông môn này.

Biết Phương Thôn sơn bị hủy diệt, có lợi cho trong hiện thực hẳn nhắc nhở Phương Thôn sơn, tránh đại họa diệt môn

"Việc này là do Xi Vu tự mình suất lĩnh đại quân làm, người không có khả năng ngăn cản, không cần nhiều chuyện." Ánh mắt lão giả tóc trắng nhàn nhạt nói, tựa hồ thấy rõ suy nghĩ trong lòng Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc biến sắc, không nói gì nữa.

"Thời gian của ta không nhiều, những chuyện này không cần nói nhiều, ta có chuyện trọng yếu muốn nói cùng người." Lão giả tóc trắng cắt ngang câu chuyện Thẩm Lạc.

"Vâng." Thẩm Lạc run lên, vội vàng đáp ứng.

"Tư chất người rất không tệ, không dưới Ngô Không, chỉ dùng thời gian rất ngắn đã tu luyện tới cảnh giới bây giờ, càng không sợ nguy hiểm, lực kháng Ma tộc, không làm giảm uy danh Phương Thôn sơn, rất tốt!" Trong mắt lão giả tóc trắng lóe lên vẻ tán dương.

"Đây đều là việc đệ tử nên làm." Thẩm Lạc nói một câu rồi không lên tiếng nữa, miễn cho chậm trễ thời gian.

"Thực lực người bây giờ mặc dù không tệ, lại có Sơn Hà Xã Tắc Đồ nơi tay, nhưng đối kháng với Xi Vu vẫn còn thiếu rất nhiều.

Trong tia tàn linh này ẩn chứa ấn ký Bồ Đề đạo tâm, bên trong có rất nhiều tâm đắc tu luyện Hoàng Đình Kinh cùng nhiều bí thuật Phương Thôn sơn.

Vốn lấy thần hồn lực của người, rất khó tiếp nhận ấn ký này, cũng may người mượn nhờ Phệ Hồn đại trận, tăng cảnh giới thần hồn lên tới Thiên Tôn cảnh, tiếp nhận ấn ký Bồ Đề đạo tâm đã đủ rồi.

Lát nữa ta truyền nó vào trong cơ thể người, giúp tu vi người tiến thêm một bước, bất quá có thể lĩnh ngộ bao nhiêu, phải xem thiên tư cùng cơ duyên người." Lão giả tóc trắng tiếp tục nói, thần sắc ngưng trọng mây phần.

"Vâng, đa tạ tổ sư trọng thưởng!" Thẩm Lạc nghe vậy đại hỉ bái tạ.

"Tốt, vậy ngồi xuống đi." Lão giả tóc trắng lập tức nói.

Thẩm Lạc khoanh chân ngồi xuống, tĩnh tâm ngưng thần.

Lão giả tóc trắng giơ tay lên, lòng bàn tay hiện ra một văn ấn màu vàng hình mâm tròn, tỏa ra kim huy sáng tỏ, càng tản mát ra sóng pháp lực cực kỳ bành trướng.

Pháp lực thể nội Thẩm Lạc cùng rất nhiều thần thông, cảm ứng được cỗ ba động này, đều hưng phấn rung lên.

Bàn tay lão giả tóc trắng khẽ động, đặt trên đỉnh đầu Thẩm Lạc, vô số phù

văn màu vàng từ trong văn ấn trên lòng bàn tay bay ra, tạo thành từng đạo đại đạo pháp tắc huyền ảo không gì sánh được, công pháp huyền bí, cuộn cuộn trào ra, chui vào trong đầu Thẩm Lạc.

Thân thể Thẩm Lạc không tự chủ được run rẩy một hồi, đối với Tam Tinh Diệt Ma, Át Mộc Tiên Độn, Tà Nguyệt Bộ, Bát Thiên Loạn Bồng, lĩnh ngộ các loại thần thông lập tức tăng mạnh lên.

Trong mắt của hắn cũng nổi lên điểm điểm quang mang như ánh sao, như con mắt lão giả tóc trắng, rất nhanh ngưng tụ thành một đầu ngân hà xán lạn, bất quá quy mô không lớn lắm.

Trên thân hắn nổi lên một tầng lục mang, nhanh chóng trở nên sáng tỏ, hư không chung quanh cũng bị nhuộm thành màu xanh lá, tựa hồ hòa làm một thể với thân thể hắn, tùy thời có thể trốn vào hư không, biến mất không thấy gì nữa..

Chương 1031: 1031: Dị Tượng

Trên hai chân Thâm Lạc đột nhiên toả ra từng đạo quang mang ánh trắng hùng vĩ, càng ngày càng sáng.

Hai chân hấn đột nhiên chấn động, kinh mạch trong hai chân bỗng tự ngưng tụ ra một đồ án ánh trắng kỳ lạ, thân thể của hấn đột nhiên trở nên phi thường nhẹ nhàng, mà lại sinh ra một loại liên hệ với thiên địa linh khí chung quanh, chỉ cần hơi động một chút là có thể đi đến chỗ rất xa. Đồ án ánh trắng kia là Nguyệt Ảnh phù ấn, chứng tỏ Tà Nguyệt Bộ chân chính đại viên mãn.

Về phần Bát Thiên Loạn Bồng, hấn lĩnh ngộ càng sâu đậm, trong đầu hiện ra đồ ảnh diễn luyện từng đạo côn pháp, chính là Bát Thiên Loạn Bồng, tất cả huyền bí của côn pháp đều hiện ra.

Sau đó những đồ ảnh diễn luyện này bắt đầu tương dung với nhau, vốn Bát Thiên Loạn Bồng vô cùng phức tạp, tinh thâm ảo diệu bắt đầu hóa phức tạp thành đơn giản, côn pháp trong đầu hấn biến hóa rất nhanh chỉ còn lại có đâm, vẩy, gậy, nện, các loại chiêu thức đơn giản, nhưng khí thế lại càng thêm hùng vĩ.

Bất quá lần này Thâm Lạc lĩnh ngộ khắc sâu nhất, chính là Hoàng Đình Kinh, bộ công pháp kia mỗi một bước biến hóa đều chảy qua trong đầu hấn, trước nay chưa từng rõ ràng như vậy.

Trên người hấn sáng lên kim quang óng ánh, nhanh chóng chớp động, hấp thu thiên địa linh khí chung quanh còn sót lại một ít trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ, thôi động tu vi của hấn tiến về phía trước.

Chỉ là thiên địa linh khí trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ vốn cũng không nhiều, lại không thể thu nạp từ ngoại giới bổ sung, rất nhanh bị hút hết trống không. Lão giả tóc trắng nhìn thấy cảnh này, chân mày cau lại, đưa tay vẩy bên cạnh một cái.

Trần Hải Tấn Thiết Côn lúc trước Thâm Lạc để trên mặt đất lập tức bay vụt tới, rơi vào trong tay lão giả.

"Sang sáng.

"

Trên Trần Hải Tấn Thiết Côn bỗng nhiên dâng lên kim mang, nở rộ quang mang như kiêu dương ở chân trời, chói mắt không thể nhìn thẳng, so với trong tay Thẩm Lạc sáng hơn đâu chỉ gấp mười lần, thân côn càng phát ra tiếng long ngâm chấn nhân tâm phách duệ khiêu, bay thẳng Cửu Thiên. Cánh tay lão giả tóc trắng khẽ động, Trần Hải Tấn Thiết Côn đánh lên phía trên, không có bất kỳ biến hoá huyền diệu gì, giống như chỉ một bồ bình thường.

Nhưng trong nháy mắt trường côn đánh ra, thân hình lão giả mơ hồ một cái, Trần Hải Tấn Thiết Côn trên tay cũng biến thành mông lung, chung quanh xuất hiện hơn mười đạo côn ảnh mơ hồ.

Sau một khắc, tất cả côn ảnh lại chòng vào nhau, hội tụ đến trên Trần Hải Tấn Thiết Côn, gần nửa thân côn phù một tiếng, chui vào trong hư không. Bên ngoài Sơn Hà Xã Tắc Đồ, trong Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận đột nhiên hiện lên một vệt kim quang, hư ảnh một cây cự bổng màu vàng lớn như núi trông rỗng xuất hiện, hung hăng kích trên Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận.

"Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận ngạnh sinh bị cự bổng màu vàng chọc ra một lỗ thủng lớn. Sơn Hà Xã Tắc Đồ điên cuồng phát ra linh quang, bên trong sơn hà vận chuyển, phát ra một cỗ lực hút khổng lồ.

Thiên địa linh khí phía ngoài lập tức chen chúc vào, giống như ngân hà đứt gãy từ trong lỗ thủng bỗng ánh kia hạ xuống tiến vào trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Tất cả thiên địa linh khí vừa tiến vào Sơn Hà Xã Tắc Đồ, lập tức dung nhập vào thể nội Thẩm Lạc.

Thân thể Thẩm Lạc tham lam hấp thu những thiên địa linh khí này, tu vi lần nữa đột nhiên tăng mạnh, mây hơi thở đã đạt đến Thái Ất hậu kỳ, sau đó rất nhanh đạt đến Thái Ất đỉnh phong.

Bọn người Yêu Phong phía ngoài nhìn thấy cảnh này, vừa sợ vừa giận, toàn lực vận chuyển Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận, trùng kích cự bổng

màu vàng, thử đóng lại lỗ thủng, nhưng lại không có bất kỳ tác dụng gì.

Trong hư ảnh cự bong màu vàng ẩn chứa một cỗ khí tức đáng sợ cường lừng thiên địa, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận cũng không làm gì được.

Trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ, hư ảnh sơn hà chuyển động, lộ ra hấp lực càng thêm khổng lồ, thiên địa linh khí mấy trăm dặm chung quanh cơ hồ bị thôn phệ trống không.

Động tĩnh lớn như vậy, bên ngoài Trường An thành, mấy người Dương Tiễn, Phổ Hóa Thiên Tôn, Na Tra, Ngưu Ma Vương cũng phát giác được, trên mặt đều lộ vẻ khác nhau.

Tình hình chiến đấu ngoài thành so với lúc đầu đã phát sinh biến hóa rất lớn, tam lộ đại quân đều thương vong hơn phân nửa.

Bọn họ đã hoàn thành hấp dẫn lực chú ý của Ma tộc để bọn Thẩm Lạc chui vào, hiện tại tập trung cùng một chỗ, dùng chiến trận đối kháng Ma tộc.

Ma tộc bên kia tổn thương cũng không nhỏ, nhưng thực lực so với bọn Dương Tiễn bên này lại mạnh hơn nhiều, bất quá bọn Dương Tiễn dựa vào chiến trận thành thạo, miễn cưỡng còn có thể chống lại.

"Thiên địa linh khí quy mô lớn như thế bị rút đi, xem ra bên trong đã phát sinh đại sự, bên ngoài nơi này giao cho Phổ Hóa Thiên Tôn cùng Na Tra các người, ta và Bình Thiên Đại Thánh vào xem tình huống thế nào."

Dương Tiễn truyền âm thương nghị với Na Tra, Phổ Hóa Thiên Tôn.

"Không được, Nhị ca, hay là để ta và người đi vào, bên ngoài này giao cho Bình Thiên Đại Thánh cùng Phổ Hóa Thiên Tôn." Na Tra luôn hiếu chiến, đại chiến phía ngoài đã từ từ an ổn, gã phi thường muốn đi vào trong Trường An thành chiếu cố Tôn Giả Ma tộc khác.

"Na Tra, đừng hồ nháo, Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Lô của Hoàng Long chân nhân có thể tán hồn phách người, uy lực cực lớn, chỉ có Liên Hoa hóa thân của người, vô hồn vô phách mới có thể đối phó, hay là để Bình Thiên Đại Thánh cùng Nhị Lang Chân Quân đi mới tốt." Phổ Hóa Thiên Tôn nói.

Na Tra nhìn Phổ Hóa Thiên Tôn một chút, biết lão nói đều là tình hình thực tế, bất đắc dĩ gật đầu.

"Đi!"

Hai chân Dương Tiễn loé lên kim quang, thi triển ra thần thông Tung Địa Kim Quang bao trùm chính y cùng Ngưu Ma Vương, trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa.

Trong đại quân Ma tộc phía trước, Hoàng Long chân nhân và Cửu Đầu

Trùng cũng đã nhận ra thiên địa linh khí dị động, nhưng không để ý.

Mười hai Ma Tôn hơn phân nửa đều ở trong thành, còn có Đô Thiên Thần Sát đại trận, Xi Vưu đại nhân cũng đã nửa tỉnh, cho dù có người ấn núp đi vào, cũng là chịu chết mà thôi.

Trong Trường An thành, Trần Nguyên Tử và Không Tuyên ở gần càng cảm thấy thiên địa linh khí dị động mạnh hơn.

"Tình huống này, chẳng lẽ là.

." Trên mặt hai người đều lộ ra vẻ kinh dị, nhưng so với bọn Dương Tiễn lại rõ ràng hơn.

Trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ, toàn thân Thẩm Lạc giống như bị chất lỏng kim quang bao phủ, diện mục bắt đầu mơ hồ, giữa kim quang chớp động tản mát ra khí tức càng ngày càng khổng lồ, đã dần dần siêu việt cảnh giới Thái Ất.

Lão giả tóc trắng nhìn Thẩm Lạc biến hóa, trên mặt lộ ra một tia vui mừng. Bàn tay lão vẫn đặt trên đỉnh đầu Thẩm Lạc, quán chú ấn ký đạo tâm Bồ Đề lão tỏ vào thể nội Thẩm Lạc.

"Tình cảnh này, hẳn là Thẩm Lạc kia sắp đột phá Thiên Tôn cảnh? Quyết không thể để hắn thành công!" Trong Đô Thiên Thần Sát đại trận, Yêu Phong vừa sợ vừa giận, trong mắt lóe lên một tia quyết tuyệt, đưa tay dẫn một cái.

Một đạo huyết quang từ trên người gã bắn ra, lại là một mặt huyết hồng đại kỳ, chính là Xi Vưu kỳ mà Cửu Minh thi triển tại Địa Phủ.

Hai tay Yêu Phong nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, mặt ngoài Xi Vưu Kỳ cuồng thiểm huyết quang, tiếp đó "Phốc phốc" một tiếng vỡ ra, hóa thành một đoàn huyết vân sền sệt, dung nhập vào đại kỳ đỏ thẫm.

Đoàn huyết vân sền sệt kia chính là lực lượng bản nguyên Xi Vưu Kỳ, cùng Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận đồng tông đồng nguyên, trên đại kỳ đỏ thẫm loé lên quang mang, một đạo huyết quang thô to từ bên trong vọt ra, hóa thành một huyết hồng cự trảo.

Tâm tư những người khác cũng giống như Yêu Phong, tất cả đều không tiếc đại giới tăng lớn uy lực Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận, ma diễm đỏ thẫm trong trận đột nhiên cường đại gấp mấy lần, hội tụ lại phía huyết hồng cự trảo kia, trong nháy mắt ngưng tụ thành một ma diễm cự trảo lớn trăm trượng.

Ma trảo thiêu đốt lên hỏa diễm, trên móng tay màu đen hiện đầy lân phiến cùng ma văn đỏ như máu, tản mát ra trảo kinh lãng lệ có thể phá toái hư không.

"Đô Thiên Cổ Trụ Ma Thần Trảo!" Yêu Phong đưa tay nắm vào trong hư không một cái.

Ma diễm cự trảo màu đen lập tức bắn ra, chớp động một cái vượt qua mấy chục trượng khoảng cách, hung hăng chộp vào trên hư ảnh cự bóng màu vàng.

"Răng rắc" một tiếng!

Hư ảnh cự bóng bị sinh sinh bẻ vụn, hóa thành vô số quang ảnh phiêu tán. Bọn Yêu Phong thấy vậy đại hỉ, vội vàng thôi động Đô Thiên Thần Sát đại trận, ma diễm mây đen chung quanh phun trào lên, phủ tới lỗ thủng kia.

Trong hư không phía trên Trường An thành, đột nhiên vang lên tiếng như kinh lôi, ma vân đen kịt giữa không trung tản đi, lộ ra bầu trời màu xanh lam.

Kiều dương trên bầu trời đột nhiên biến lớn hơn gấp mười lần, giống như đang bay nhanh tới gần mặt đất, màn trời màu xanh lam trong nháy mắt bị nhuộm thành màu vàng.

Mặt đất Trường An thành cũng bị chiếu thành màu vàng.

Sau đó một tiếng thét kinh thiên động địa nổi lên, từng đạo quang mang óng ánh giống như hỏa diễm từ trên kiêu dương biến lớn rơi xuống, hình thành một dòng nước lũ cực lớn, bay vào trong lỗ thủng khổng lồ kia.

Trong đại trận, ma vân cùng những hỏa diễm quang vũ này đụng một cái, lập tức nhao nhao tán loạn, đừng nói là phủ kín lỗ thủng kia, thậm chí còn đang không ngừng lui lại, lỗ thủng kia thì nhanh chóng mở rộng ra.

Toàn bộ Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận rung động không thôi, tựa hồ không chịu nổi lực lượng thiên tượng đột nhiên giáng lâm này.

Bầu trời bên kia cũng lóe lên quang mang, mặt trăng vốn ban ngày sẽ không hiện lên, lại giống như mặt trời nhanh chóng tỏa sáng, vô số quang huy ánh trắng rơi xuống phía dưới, hình thành một dòng lũ màu trắng rơi

vào trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ..

Chương 1032: 1032: Cảnh Trở

"Kim vân che trời, nhật nguyệt trụ không! Thảm Lạc đã tiến cấp tới Thiên Tôn cảnh! Cái này sao có thể, lúc trước rõ ràng hẳn chỉ là Thái Ất cảnh trung kỳ!" Trên mặt Trần Nguyên Tử hiện ra thần sắc khó tin, nhưng lại mừng rỡ nhiều hơn.

Khổng Tuyên bên cạnh thì sắc mặt khó coi, lườm Trần Nguyên Tử một cái, hào quang năm màu nhỏ bé trên thân ba động một chút không thể nhận ra.

"Chạy đi đâu!"

Trần Nguyên Tử bỗng nhiên nhìn lại, phát trần màu vàng trong tay như Cuồng Long phá không, hung hăng quất vào một chỗ hư không cách đó hơn mười trượng.

"Xoẹt" một tiếng, hư không nơi đó vỡ ra một vết nứt không gian dài mười mấy trượng, một Khổng Tuyên khác từ bên trong rơi xuống.

"Không ngờ người còn tinh thông phân thân thuật, bất quá mơ tưởng lừa gạt ta!" Hai ống tay áo Trần Nguyên Tử hất lên, đồng thời chụp vào hai tên Khổng Tuyên.

Tình huống lần này đại biến, đổi thành Trần Nguyên Tử dây dưa kéo lại Khổng Tuyên.

Nhiếp Thái Châu bên kia nhìn thấy dị tượng như thế, có sự môn dạy bảo nên nàng cũng nhận ra đây là dấu hiệu Thảm Lạc tiến giai, lập tức đại hỉ, vội vàng thôi động cảnh Dương Liễu và Ngọc Tĩnh Bình, thi triển các loại thần thông Phổ Đà sơn, cuốn lấy Mã Tú Tú.

Trong đại trận, sắc mặt bọn Yêu Phong tái nhợt, nhưng Thái Dương Chân Hỏa từ trời xuống là khắc tinh ma khí, thực lực bọn chúng không đủ, căn bản không thể tới gần.

"Không thể để cho Thảm Lạc này thuận lợi tiến giai, ta nghe nói đột phá Thiên Tôn cảnh cần dùng Thái Dương Chân Tinh cùng Thái Âm Chân Tinh

đúc lại nhục thân, chỉ cần cắt ngang quá trình này, Thâm Lạc kia chẳng những không thể đột phá, sẽ còn bị thương nặng!" Lâm Tâm Nguyệt nói.

"Mão Thỏ Tôn Giả nói rất đúng, nhất định phải cắt ngang Thâm Lạc tiên giai, bằng không đợi hãn thuận lợi đột phá, Đô Thiên Thần Sát đại trận chưa hãn có thể trấn áp được! Hối Tru Tôn Giả, ngươi có biện pháp gì không? Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận chính là Thái Cổ đệ nhất ma trận, sẽ không phải chỉ có ngàn ấy uy lực chứ?" Cự hán song giác bên cạnh lập tức nói, nhìn về phía Yêu Phong.

"Đô Thiên Thần Sát đại trận có uy lực vô tận, tự nhiên không chỉ một chút như vậy, đáng tiếc tu vi ta nông cạn, không thể phát huy đến lớn nhất.

Đến giờ cũng không còn cách nào khác, chỉ có tự bạo cả tòa đại trận, mới có thể cắt ngang Thâm Lạc kia đột phá." Trong mắt Yêu Phong lóe lên vẻ tàn khốc.

"Tự bạo Đô Thiên Thần Sát đại trận? Bộ pháp trận này chính là Xi Vưu đại nhân tốn hao cực lớn tâm huyết mới tế luyện thành, cứ như vậy hủy đi thật là đáng tiếc." Lâm Tâm Nguyệt có chút đau lòng nói.

"Ánh mắt thiên cận! Chỉ cần đánh giết những người này, để Xi Vưu đại nhân thuận lợi thức tỉnh, toàn bộ Tam Giới đều là vật trong tay chúng ta, làm sao còn keo kiệt chỉ một bộ pháp trận! Hối Tru Tôn Giả, cứ làm như thế đi, lập tức tự bạo pháp trận!" Cự hán song giác chê cười Lâm Tâm Nguyệt một chút, nói với Yêu Phong.

"Tốt!" Yêu Phong ra sức gật đầu, lại phun ra một ngụm tinh huyết, đồng thời hai tay chà một cái rồi giương lên.

Đoàn tinh huyết kia hóa thành lít nha lít nhít pháp quyết, như mưa to chui vào trong đại kỳ đồ thủy.

Đại kỳ đồ thủy quay tít một vòng, mặt ngoài hắc mang huyết quang cuồn cuộn, như thổi phồng bánh trướng lên, cả tòa Đô Thiên Thần Sát đại trận cũng sáng lên theo.

Nhưng giờ phút này, Thái Dương Chân Hỏa từ trên trời giáng xuống cùng quang mang ánh trăng đột nhiên im bất động lại, kim vân đầy trời cũng tán theo.

Sau đó "Àm àm" một tiếng vang thật lớn, trên Sơn Hà Xã Tắc Đồ đột nhiên đại phóng bạch quang, một cỗ khí tức trùng trùng điệp điệp, như Thiên Hà từ trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ vọt ra.

Thập Nhị Tô Vu vô bắt lấy Sơn Hà Xã Tắc đồ giống như lá rụng bị đánh bay ra sau, không có chút sức chống cự.

Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận áp chế Sơn Hà Xã Tắc Đồ cũng bị nguồn lực lượng này xông mở, cả tòa đại trận rung chuyển theo, thân thể đám Yêu Phong cũng rung động mãnh liệt, thi pháp tự bạo đại trận cũng hơi dừng lại.

"Chuyện gì xảy ra? Chẳng lẽ Thảm Lạc đã tiến giai Thiên Tôn cảnh?

Không có khả năng! Làm sao lại nhanh như vậy!" Yêu Phong kinh hãi.

Ngay lúc gã kinh ngạc, trong nháy mắt trên không đại kỳ đồ thẫm ba động cùng một chỗ, một bàn tay màu vàng óng lớn như núi trống rỗng xuất hiện, như thiểm điện trào xuống, nắm chặt đại kỳ đồ thẫm.

Kim quang thân thánh huy hoàng bao trùm đại kỳ đồ thẫm, lập tức ép ma khí cuồng bạo phía trên xuống.

Yêu Phong thấy vậy giật mình, đang muốn thi pháp triệu hoán đại kỳ đồ thẫm, nhưng trung tâm bàn tay lớn màu vàng óng bay ra một vòng tròn màu trắng, chính là Kim Cương Quyển, bao lấy đại kỳ.

Ma quang trên mặt chủ trận kỳ Đô Thiên Thần Sát đại trận cấp tốc tiêu tán, vèo một tiếng chui vào trong vòng tròn màu trắng, biến mất không thấy gì nữa.

Chủ trận kỳ bị lấy đi, Đô Thiên Thần Sát đại trận cuồng thiểm mấy lần, âm vang sụp đổ.

Vô số tia sáng màu đen bắn ra lít nha lít nhít, lập tức hóa thành sóng ánh sáng màu đen che khuất bầu trời.

Trong trận đồ, trên trăm Ma tộc Chân Tiên, cùng Yêu Phong, Lâm Tâm Nguyệt, cự hán song giác đều bị đánh bay ra ngoài.

Màn sáng ma vân màu đen bao phủ Trường An thành cũng mỏng manh hơn rất nhiều.

Trên Sơn Hà Xã Tắc Đồ hư không ba động cùng một chỗ, thân ảnh Thảm Lạc hiển hiện ra, nhìn không khác gì trước đó, nhưng cho người cảm giác phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Trước kia hần dững mãnh bức người, trong lúc giơ tay nhắc chân đều tản mát ra uy thế lớn lao, giống như một tòa cao phong vạn trượng đứng vững trong thiên địa, dù hần không cố tình làm, cũng phi thường làm cho người chú ý.

Nhưng bây giờ Thảm Lạc không có khí thế chút nào, tất cả uy thế đều nội liễm, giống như một mảnh biển cả sâu không thấy đáy, ai cũng không biết

rốt cuộc sâu bao nhiêu, ẩn giấu lực lượng gì.

Lão giả tóc trắng đã biến mất không thấy gì nữa, nếu không có lão giúp một tay, hẳn cũng không thể nhanh như vậy đã hoàn thành quá trình nhật nguyệt lực đoán thế này.

Ánh mắt Thảm Lạc quét qua bốn phía, phát tay áo lên, mười ba trận kỳ Đô Thiên Thần Sát đại trận hiển hiện trước người hắn, pháp lực bàng bạc của cảnh giới Thiên Tôn rót vào trong đó, cấm chế trong mười ba mặt trận kỳ đều bị luyện hóa, Đô Thiên Thần Sát đại trận lập tức bị thôi động.

Trận đồ đại trận lần nữa hiển hiện, bất quá so với Yêu Phong thôi động lớn gấp mấy lần, bao trọn tòa Trường An thành vào trong đó, còn vượt ra khỏi không ít, lòng đất Trường An thành cũng bị đại trận bao phủ.

Thảm Lạc trừng lớn mắt, trận đồ cảm giác được một không gian màu đen, bên trong có một tòa huyết trì to lớn, một bóng người to lớn nằm trong huyết trì.

Người này mặc dù nhắm chặt mắt, nhưng toàn thân chớp động hắc quang, ma khí nồng đậm đến cực hạn quay cuồng, tựa hồ sắp thức tỉnh.

Toàn bộ không gian màu đen bị một đạo cấm chế ma tộc huyền diệu không gì sánh được bao lại, che phủ tất cả ba động khí tức bên trong.

Nếu không có Đô Thiên Thần Sát đại trận chính là Thái Cổ ma trận, tương thông cùng lực lượng cấm chế Ma tộc, hẳn dù tiến giai Thiên Tôn cảnh giới, cũng vô pháp cảm giác được tình huống nơi này.

"Xi Vuu!" Thảm Lạc nhìn về phía thân thể khổng lồ kia, con người bỗng nhiên co rụt lại, đưa tay tế ra Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Bây giờ tu vi hắn tăng nhiều, Sơn Hà Xã Tắc Đồ đã có thể phát huy ra toàn bộ uy năng, trên đồ quyền toả ra hào quang năm màu đỏ, vàng, lục, lam, kim, quét tới thân thể khổng lồ phía trong huyết trì, giống như Ngũ Sắc Thiên Hà cuốn xuống.

Trên đầu Xi Vuu, thân ảnh màu đen kia bỗng nhiên nhìn lại, tựa hồ cảm ứng được ánh mắt Thảm Lạc, ánh mắt nó trầm xuống, hai tay nắm vào trong hư không một cái.

Không gian màu đen trên không ba động cùng một chỗ, một thanh cự phủ màu đen hiển hiện ra, tạo hình phong cách cổ xưa, lớn như núi cao, toàn thân lưu quang dị sắc, tản ra uy áp mạnh mẽ làm người ta kinh ngạc run sợ, không cách nào nhìn thẳng vào.

Phía trên không gian huyết trì, hào quang năm màu cùng một chỗ, Sơn Hà Xã Tắc Đồ đột phá cấm chế nơi đây, phô thiên cái địa hạ xuống dưới.

Thân ảnh màu đen cũng không bối rối, một tay bắm niệm pháp quyết

giương lên, lúc này mấy đạo pháp quyết lóe lên đánh vào trong cự phủ màu đen.

Cự phủ màu đen quay tít một vòng, bắn ra một đạo phủ mang màu đen, chặn lại Sơn Hà Xã Tắc Đồ, để nó không cách nào hạ xuống.

"Lưỡi búa này là bảo vật gì? Vậy mà có thể chống lại Sơn Hà Xã Tắc Đồ! Chẳng lẽ là chí bảo Khai Thiên Phủ trong truyền thuyết Ma tộc?" Thẩm Lạc hơi nhướn mày.

Giờ phút này hẳn phân tâm nhị dụng, một nửa pháp lực đặt ở vận chuyển Đô Thiên Thân Sát đại trận, đối với việc Sơn Hà Xã Tắc Đồ bị ngăn trở cũng chẳng suy nghĩ gì nữa.

Chương 1033: 1033: Khôi Phục

"Muốn chuyên tâm đối phó Xi Vu, những Ma tộc này lưu ở nơi đây đều là biến số, hay là ném ra ngoài đi." Thẩm Lạc thầm nghĩ trong lòng một tiếng, vừa truyền âm báo việc phát hiện Xi Vu cho Trần Nguyên Tử biết, vừa bấm niệm pháp quyết điếm một cái.

Lồng sáng trận pháp quanh Trường An thành vụt nhỏ lại, nhưng cũng nhanh chóng biến dày hơn, giống như một cái bánh chưng co rút nhỏ lại, muốn bao tất cả ma tộc trong Trường An thành vào trong.

Cùng lúc đó, mười hai hoá thân Tổ Vu bị Thẩm Lạc thao túng, nhào về phía bọn Yêu Phong, cự hán song giác, Lâm Tâm Nguyệt, lang yêu áo vàng, phòng ngừa bọn họ phá vỡ màn sáng rời đi.

Yêu Phong, cự hán song giác, lang yêu áo vàng, Lâm Tâm Nguyệt lúc trước thôi động Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận, nguyên khí đại thương, nhìn thấy Thập Nhị Tổ Vu đánh tới, thần sắc đều biến đổi.

Bất quá bọn họ là mười hai Tôn Giả, tâm trí kiên định, tự mình tế lên pháp bảo chống cự.

Trong không gian huyết trì, thân ảnh màu đen nói lảm bảm, hai tay chà một cái, gương lên phía trước.

Trong bốn toà huyết trì thứ tư, thứ năm, thứ mười một, thứ mười hai loé lên huyết quang, tự ngưng tụ thành một toà pháp trận màu máu, cấp tốc vận chuyển.

Trên thân bốn người Yêu Phong, cự hán song giác, lang yêu áo vàng, Lâm Tâm Nguyệt loé lên màu máu, hư không tiêu thất, xuất hiện trong không gian huyết trì.

"Xi Vu đại nhân, tình hình bên ngoài nguy cơ, ngài gọi chúng ta trở về đây là.

.

"Cự hán song giác nhìn về phía hư ảnh màu đen, hỏi.

Ba người khác cũng nhìn về phía hư ảnh màu đen kia.

Thẩm Lạc cũng rất hoang mang với ý đồ Xi Vưu, bất quá thiếu đi bốn tôn tại Thái Ất này, hẳn dễ dàng hơn rất nhiều, để Thập Nhị Tổ Vu nhào về phía hai người Khổng Tuyên và Mã Tú Tú, hỏa diễm, băng sương, kịch độc, lôi điện, các loại công kích phô thiên cái địa rơi xuống.

Những phân thân Tổ Vu này có thực lực cường đại, có thể so với Thái Ất hậu kỳ, cho dù lấy thực lực Khổng Tuyên cường đại, nhất thời cũng chỉ có thể chống đỡ, không có lực phản kích.

"Co lại!" Thẩm Lạc bầm niêm pháp quyết, một đạo pháp quyết màu vàng bắn ra.

Tốc độ màn sáng trận pháp Đô Thiên Thần Sát đại trận thu nhỏ trong nháy mắt tăng tốc gấp mười lần, trong chốc lát thu nhỏ đến vài dặm, bao tất cả ma tộc vào trong Trường An thành, lơ lửng giữa không trung, giống như một đại viên cầu.

Trần Nguyên Tử và Nhiếp Thái Châu lại không ở bên trong, đã bị Thẩm Lạc na di đến bên ngoài màn sáng.

"Đi!" Thẩm Lạc một cước đá ra.

Đô Thiên Thần Sát đại trận bị một cước đá bay, chớp động một cái biến mất ở nơi chân trời xa.

Hắn mặc dù hữu tâm muốn tru sát những Ma tộc bên trong, nhưng cần thời gian, tình huống bây giờ khẩn cấp, chỉ có thể làm như vậy.

Về phần không có người điều khiển Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận có thể giam bọn Không Tuyên được bao lâu, hẳn cũng không rảnh quản nhiều, có thể giữ bao lâu thì bấy lâu đi.

"Thẩm đạo hữu, Xi Vưu kia ở nơi nào?" Trần Nguyên Tử và Nhiếp Thái Châu bay tới.

Trần Nguyên Tử cũng đã sớm tìm kiếm tung tích Xi Vưu, nhưng một mực không tìm được.

"Ở sâu dưới lòng đất.

"Thẩm Lạc đang muốn nói rõ việc này, con mắt đột nhiên trừng lớn.

Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận mặc dù đã bị đá bay, nhưng Sơn Hà Xã Tắc Đồ đã xâm nhập không gian huyết trì kia, hẳn vẫn có thể cảm ứng

được tình huông bên trong
Trong không gian huyết trì, hai tay hư ảnh màu đen đưa ra, lòng bàn tay
bắn ra bốn đạo xúc tu huyết hồng to cỡ miệng chén, thỉnh linh quán xuyên
đan điền bốn người Yêu Phong, cự hán song giác, lang yêu áo bào màu
vàng và Lâm Tâm Nguyệt.

"Xi Vưu đại nhân.

Ngài làm cái gì vậy?" Cự hán song giác khó tin nhìn thân thể mình bị xúc
tu màu máu đâm xuyên qua, ba người khác cũng giống như vậy, mặt mũi
trần đầy hoảng sợ và khó hiểu.

Hư ảnh màu đen không trả lời cự hán song giác, hai tay lắc một cái, trong
xúc tu màu máu bắn ra hơn mười đạo xúc tu nhỏ hơn, đâm vào các vị trí cơ
thể bốn người.

Thân thể bốn người nhanh chóng trở nên khô quắt, trong chớp mắt biến
thành bốn cỗ thây khô.

Thần hồn của bọn họ cũng nổi lên, bị mấy đạo xúc tu màu máu bao vây lấy,
không thể động đậy.

"Hắn muốn? Hồng bát!" Trên mặt đất, Thẩm Lạc nhìn thấy cảnh này, tựa
hồ nghĩ tới điều gì, toàn lực thôi động Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

"Các ngươi vừa mới hỏi ta triệu hoán các ngươi trở về để làm gì, tự nhiên
là dâng lên tinh huyết cùng thần hồn các ngươi, giúp ta triệt để thức tỉnh.

Đây là vinh hạnh của các ngươi đấy!" Hư ảnh màu đen cười ha ha, há
miệng hút vào, một ngụm nuốt thần hồn bốn người vào trong.

Trên thân hư ảnh lập tức bộc phát ra từng vòng từng vòng hắc quang, thân
thể nhanh chóng trở nên ngưng thực, biến thành một thanh niên nam tử ngũ
quan tuần tú mặc hắc bào.

Cự phủ màu đen trên huyết trì cũng toả ra phủ mang mạnh hơn trước gấp
mấy lần, gắt gao ngăn cản Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Thanh niên mặc hắc bào lập tức tung niệm chú ngữ cổ sơ, thân thể cấp tốc
thu nhỏ, trong chớp mắt biến thành một tiểu đồng đen kịt cao bằng nửa
người thường, thân hình thoát một cái hóa thành một đạo hắc quang, chui
vào nhục thân Xi Vưu trong huyết trì.

Xi Vưu mở hai mắt ra, trên thân nổi lên ma quang, một cỗ khí tức đỉnh thiên lập địa cuộn cuộn từ trên người gã quét ra.

Ầm ầm!

Không gian huyết trì trực tiếp sụp đổ, không gian mặt đất phía trên cũng giống như vậy.

Sơn Hà Xã Tắc Đồ cũng bị đánh bay, lóe lên bay ra mặt đất, bắn về nơi xa.

Thẩm Lạc vội vàng bấm niệm pháp quyết, ổn định bảo vật này.

Mặt đất phía dưới vỡ vụn đổ sụp, một thân thể đáng sợ lớn như núi cao chậm rãi từ lòng đất xông ra, trong tay mang theo chuỗi cự phủ màu đen kia.

Khí tức vô cùng to lớn từ trên thân thể khổng lồ bộc phát ra, toàn bộ thiên địa linh khí Đại Đường đều chấn động theo, trên bầu trời mây đen tụ tập, sấm sét vang dội.

Bốn tòa hải dương động tây nam bắc bên ngoài Đại Đường kịch liệt chập chùng, sóng biển nhấc lên cao trăm trượng, sau đó lại ầm vang nện xuống. Thiên Đình tổn hại, Tây Thiên Linh Sơn, lòng đất Minh giới cũng chấn động theo, sinh linh nơi đó đều run lẩy bẩy, tựa hồ đang e ngại cái gì.

"Hồngбет! Xi Vưu đã thức tỉnh!" Sắc mặt Trần Nguyên Tử trầm xuống.

Thẩm Lạc nhíu chặt lông mày, vừa rồi cũng không phải là hấn phản ứng chậm, ai có thể ngờ Xi Vưu vậy mà trực tiếp rút lẩy thần hồn bốn tên Tôn Giả, giúp đỡ thức tỉnh.

Mà trong không gian huyết trì kia, hấn dù muốn ngăn trở cũng làm không được.

Nhiếp Thái Châu nhìn Ma Khu Xi Vưu to lớn vô cùng, gương mặt xinh đẹp tái nhợt.

Thực lực của nàng mới là Thái Ất trung kỳ, so với Xi Vưu kém quá xa, chỉ tiếp nhận uy áp đã cảm giác hô hấp khó khăn.

"Ha ha! Mặc dù tổn không ít trắc trở, bất quá cuối cùng bản tôn cũng triệt để thức tỉnh!" Xi Vưu ngửa mặt lên trời cười dài, âm thanh lớn như sóng lớn ngập trời, từng đợt càng cao càng hung mãnh hơn.

Sắc mặt Nhiếp Thái Châu ửng hồng, phun ra một ngụm nhỏ máu tươi, bị thanh âm Xi Vưu trực tiếp chấn thương.

Thẩm Lạc đang muốn tề lên Sơn Hà Xã Tắc Đồ xuất thủ, thấy cảnh này, thân hình vội vàng nhoáng một cái, xuất hiện trước người Nhiếp Thái Châu, đỡ được tiếng gầm mãnh liệt kia cuốn đến.

Lúc này sắc mặt Nhiếp Thái Châu mới khôi phục bình thường, cũng không cảm tạ Thẩm Lạc, vội vàng tề ra cảnh Dương Liễu trị liệu thương thế của

mình, đồng thời khôi phục pháp lực Thẩm Lạc cùng Trần Nguyên Tử đã tiêu hao.

Vào thời khắc này, phụ cận hiện lên kim quang, hai bóng người hiển hiện ra, chính là Dương Tiễn cùng Ngưu Ma Vương.
"Ngưu đại ca, Chân Quân, rất xin lỗi, không thể phong ấn kịp Xi Vu." Thẩm Lạc truyền âm nói.

Dương Tiễn và Ngưu Ma Vương không nói gì cả.

Xi Vu dựa vào sức một mình mình hủy diệt Thiên Đình và Linh Sơn, thực lực cường đại hơn xa đám người, bọn họ vốn cũng không trông cậy vào một mình Thẩm Lạc có thể thành công, đã sớm chuẩn bị liều mạng rồi..

Chương 1034: 1034: Đồi Chọi Gay Gắt

Lúc này, Xi Vưu đã thu hồi vẻ cuồng tiếu, cúi đầu nhìn năm người phía dưới.

"Vậy mà đã nhanh chóng tiến giai đến cảnh giới Thiên Tôn, Thảm Lạc, người quả nhiên là nhân tài có thể đào tạo được, Trần Nguyên đạo hữu cũng không tệ.

Bản tôn đã thức tỉnh, Thiên Đạo đã suy sụp, Ma Đạo đang hưng thịnh, đây chính là xu thế của thiên địa, các ngươi hà tất lấy trứng chọi đá làm gì, hai vị nếu chịu quy phục ta, bản tôn có thể ban cho các ngươi địa vị dưới một người mà trên vạn người".

Ánh mắt Xi Vưu rơi vào thân bọn Thảm Lạc, không lập tức động thủ mà lấy giọng mời chào.

"Mơ tưởng!" Thảm Lạc xì mũi coi thường.

"Người chính là kẻ đứng đầu Ma Đạo, chúng ta là người trong Tiên Đạo, Tiên Ma bất lưỡng lập, các hạ không cần nhiều lời, động thủ đi!" Trần Nguyên Tử cũng nhân nhạ nói.

"Tiên Ma bất lưỡng lập ư? Ma khí và linh lực bất quá là hai loại hình thức của lực lượng trong thiên địa mà thôi, với thực lực các ngươi ngày hôm nay, chẳng lẽ không rõ đạo lý đơn giản này?" Xi Vưu không tức giận, thản nhiên đáp.

Trần Nguyên Tử nhăn mày, nhất thời không nói gì.

"Cứ cho là ma khí và linh lực không phân chia thiện ác, nhưng người điều khiển Ma tộc, tàn sát vô số sinh linh, toàn bộ Tam Giới bây giờ đã gần như tan vỡ!" Thảm Lạc cười lạn h nói.

"Những chuyện kia đều là do các Tôn Giả dưới trướng ta làm, bọn hấn vì muốn thức tỉnh ta nhanh hơn, mới thu thập lực lượng khí huyết của sinh linh Tam Giới.

Bây giờ ta đã thức tỉnh, tự nhiên sẽ không gây ra thêm việc giết chóc như vậy, chỉ cần các người chịu quy phục ta, chúng ta có thể cùng nhau trị thế." Xi Vưu nhắc nhắc hai tay, nói.

"Người không cần lời ngon tiếng ngọt, vừa rồi ở trong huyết trì kia, ta đã nhìn thấy rõ ràng, thần hồn của người đã sớm sống lại, chỉ là không thể tương dung hợp nhất với thân thể mà thôi.

Các hạ đường đường là Ma tộc chi tổ, hà tất đồ mọi chuyện cho cấp dưới làm, Tam Giới nếu rơi vào trong tay một kẻ như người, tất sẽ không còn công lý và chính nghĩa!" Thảm Lạc nghiêm mặt quát.

"Đối với các người, công lý và chính nghĩa thật sự trọng yếu như vậy sao?" Về tươi cười trên mặt Xi Vưu biến mất.

"Đó là đương nhiên, nếu không phải chiến đấu vì chính nghĩa công lý, ta hà tất phải khổ tu một thân đạo hạnh như thế này!" Thảm Lạc lật tay lấy ra Trấn Hải Tấn Thiết Côn.

"Có đảm lược! Bất quá ngay cả Tam Thanh Đạo Tôn, Tây Thiên Như Lai cũng không phải là đối thủ của bản tôn, bằng một Thiên Tôn nho nhỏ mới tiến cấp như người cũng muốn chống lại ta?" Xi Vưu nở nụ cười, trong mắt hiện lên một tia lạnh lẽo.

"Cứ đánh thử mới biết!" Trấn Hải Tấn Thiết Côn trong tay Thảm Lạc nở rộ kim quang ngút trời.

Những người khác cũng tự mình té ra Pháp bảo, lập tức muốn động thủ.

"Muôn giao thủ cùng bản tôn ư? Trước hết hãy vượt qua cửa ải Ma Tướng dưới trướng ta đã." Xi Vưu nhàn nhạt đáp lời, giơ tay lên khẽ vẫy.

Những Ma tộc phía ngoài, thậm chí đại quân Ma tộc ngoài thành xa xa đều hai mắt sáng lên huyết quang, ma khí trong cơ thể triệt để bộc phát, mạnh mẽ cuốn tới nội thành.

Đô Thiên Thần Sát đại trận xung quanh thành Trường An đã biến mất, mảng lớn Ma tộc tiến quân thần tốc, bay vụt đến, trong chớp mắt đã tới phụ cận.

Thần sắc Dương Tiễn và Ngưu Ma Vương khẽ biến, đang muốn quay người ghênh chiến.

"Những Ma tộc này giao cho ta đi!" Trấn Nguyên Tử vừa nói tay vừa bấm pháp quyết.

Thiên Sách từ trong tay lão bay vụt lên không trung, phần phật mở ra, từng đạo hư ảnh màu vàng màu bạc từ trong đó hiện ra, rậm rạp chằng chịt xếp hàng trong hư không, chừng mấy vạn thân ảnh, đúng là những thiên binh thiên tướng đã vẫn lạc ở trong không gian Thiên Sách.

Bất quá một số ít thiên tướng trong đó là Thập Nhị Tinh Tú, Tứ Đại Thiên Vương, Cự Linh Thần không phải hư ảnh mà là thực thể, pháp lực so với quá khứ cường đại hơn rất nhiều.

Chỉ là, thân thể của bọn họ cũng không còn khí tức vật sống mà tràn đầy Thi khí.

Đây là Trần Nguyên Tử vì muốn tăng cường thực lực những thiên binh thiên tướng bên trong Thiên Sách, đã tìm thi thể đám người Cự Linh Thần này, dùng bí pháp rót tàn hồn vào trong thân thể, tạo thành tình huống hiện tại.

Những thiên binh thiên tướng này tuy đã vẫn lạc, linh trí còn sót lại không cao nhưng lại chán ghét ma khí đến tận xương tủy.

Cảm ứng được đám Ma tộc chung quanh đang bay vụt đến, những thiên binh thiên tướng này không cần Trần Nguyên Tử thúc giục, lập tức bắn ra tứ phía, chém giết cùng đám Ma tộc.

Thực lực đám thiên binh thiên tướng này rất cường đại, lập tức chặn toàn bộ Ma tộc ở bên ngoài.

Thẩm Lạc không để ý đến tình huống bên ngoài, lông mày cau lại.

Lấy tính cách của Xi Vu, làm sao lại không phản ứng với nhiều lần khiêu khích của bọn hắn?

Hắn giương mắt nhìn hướng Xi Vu, vận khởi thần thông Hoả Nhãn Kim Tinh, trong mắt lập loè kim quang.

"Xi Vu vừa mới thức tỉnh, vẫn chưa triệt để nắm giữ lực lượng bản thân, cho nên mới nói nhiều với chúng ta như vậy để kéo dài thời gian! Chư vị đạo hữu, ngay lúc này!" Thẩm Lạc hét lớn, đưa tay té lên Sơn Hà Xã Tắc đồ.

Dứt lời, song chưởng hắn giơ lên trời cao, pháp lực quanh thân hắn như thủy triều tuôn ra, một cỗ uy áp vô hình từ thiên địa phát ra, làm cho mặt đất dưới chân hắn trầm xuống, một đạo phù văn phức tạp với phong cách cổ xưa dần hiện ra.

"Ra."

Thẩm Lạc ngửa mặt nhìn trời, gầm lên giận dữ, lập tức có một họa quyền ngũ sắc phóng lên trời, "Ào ào" trải ra, dài chừng hơn mười dặm.

Trên họa quyền, quang mang ngũ sắc lập loè, chính giữa có từng cỗ Ngũ Hành lực hoàn chuyển không ngừng, họa quyền bắt đầu phóng bút phác họa cảnh tượng núi sông như bức tranh thủy mặc bồng bồng sinh cơ, lại nhanh chóng trở thành bức tranh màu sắc rực rỡ.

Cùng lúc đó, mọi người ở Trường An thành tựa hồ sinh ra mối liên hệ nào

đó khó nói lên lời với họa quyền, từng sợi thiên địa nguyên khí nhè nhẹ không ngừng hòa nhập vào bên trong họa quyền làm nó sáng lên không ít.
"Sơn Hà Xã Tắc đồ.

" Xi Vưu thấy họa quyền kia, nhú mày quát lên.

Thân thể cao lớn của y đột nhiên thay đổi, một thanh Khai Thiên cự phủ trong tay vung mạnh ngược lên, ma văn trên thân y nhao nhao sáng lên, một cỗ man lực mênh mông từ trên đó tuôn ra.

Giờ khắc này, thiên địa cũng biến sắc theo, ma khí trong phạm vi mười dặm dường như bị rút sạch trong nháy mắt, tất cả đều tụ lại trên cự phủ, hư không xung quanh dường như cũng đọng lại.

Xi Vưu chém ra một búa, một đạo quang mang màu đen từ thân búa bắn ra, kéo dài trăm dặm, trực tiếp xé rách hư không, chém về phía Sơn Hà Xã Tắc đồ đang trải rộng trên bầu trời.

"Âm Âm Âm."

Thanh âm nổ đùng chấn động trời xanh, mặt đất rung mạnh không thôi, thiên địa nguyên khí và ma khí bị một búa này đảo loạn triệt để, một khe rãnh màu đen hiện ra giữa hư không, phân chia mặt đất và bầu trời đến không thể nào khép lại.

Thành Trường An vốn đã rách nát không chịu nổi, trong tiếng nổ vang trời bị sóng khí cuộn cuộn quét sạch, triệt để biến thành bột mịn, mà tốc độ đạo quang mang màu đen gần như hủy thiên diệt địa vẫn không giảm lao tới phía Sơn Hà Xã Tắc đồ.

Thảm Lạc thấy thế, thần sắc khó coi, đang muốn đình chỉ thúc giục họa quyền, nghĩ biện pháp chuyên di.

Tay của Trần Nguyên Tử cũng đã bắt pháp quyết, chuẩn bị phụ trợ.

"Các ngươi toàn lực thi pháp, để ta chặn hẳn lại." Lúc này, một tiếng gầm giận dữ truyền đến.

Ngưu Ma Vương nhảy dựng lên, đứng chắn trước Sơn Hà Xã Tắc đồ, ô quang trên thân phát ra mãnh liệt, thân hình trong giây lát tăng vọt ngàn trọng, trong hai mắt hiện ra màu đỏ tươi, toàn thân như được bao phủ bởi từng trận sương mù huyết khí bốc lên..

Chương 1035: 1035: Bất Khuất

Thảm Lạc chưa bao giờ thấy trạng thái Ngưu Ma Vương như vậy, khí tức gã cường đại trước nay chưa từng có, lại có vẻ cực không ổn định, như nước thủy triều ba động không ngừng.

"Muốn chết." Xi Vuu thấy thế, cười nhạo một tiếng.

Ngưu Ma Vương không hề hay biết gì, giờ phút này gã đã lâm vào trong một loại cảnh giới kỳ lạ, bên tai không còn tiếng vang gì khác, trong mắt cũng chỉ tập trung vào đạo hắc mang kia.

Theo đại lượng tinh huyết thể nội bị thiêu đốt, khí tức trên người gã dần dần ổn định, vượt qua bình chương Thái Ất đỉnh phong, đạt đến Thiên Tôn.

Chỉ thấy hai tay gã nắm chặt Hồn Thiết Côn, từng tia từng sợi nhiệt huyết chui ra, quán quanh trên Hồn Thiết Côn.

Phù văn trên thân côn sáng lên tầng tầng, thân côn tựa như bốc cháy, trở nên một mảnh hỏa hồng.

"Rống.

.

."

Theo một tiếng quát lớn, gã bước tới một bước, Hồn Thiết Côn đánh ra, cuộn cuộn huyết diễm cháy lên, nhuộm đỏ nửa mảnh bầu trời, cùng lưỡi búa hắc mang kia va chạm với nhau.

"Ầm."

Chỗ hai đạo quang mang va chạm truyền đến một tiếng bạo liệt, đạo lưỡi búa hắc mang nhìn như không thể ngăn cản kia ngừng lại, cùng huyết diễm đầy trời kịch liệt đánh thẳng vào nhau, ngõ hẹp gặp nhau, ai cũng không chịu nhượng bộ.

Xi Vuu thấy thế, trong mắt lóe lên vẻ ngạc nhiên, hai tay chấn động, lần nữa ép xuống.

Ngưu Ma Vương không khỏi lui lại nửa bước, toàn thân đầm máu.

Gã cắn chặt răng, mấy cái răng im ắng vỡ nát, lại không chịu nhượng bộ nửa bước.

"Đi.

.

"

Chỉ nghe tiếng nói gã khàn khàn, tựa như từ trong cổ họng rặn ra một chữ này, bỗng nhiên quay người, Hồn Thiết Côn gánh trên bả vai, lấy thể vác núi ra sức vẩy một cái.

Đạo lưỡi búa hắc mang kia ngạnh sinh bị một cơn gậy lên, cưỡng ép cái biên phương hướng, thẳng lên trên bầu trời.

"Àm âm."

Trên bầu trời, một đạo quang mang to lớn phóng lên, chém bầu trời ra một khe rãnh sâu vạn trượng, nguyên khí đất trời bốn phía bị quấy cho hỗn loạn, lại không thể chảy vào trong đó bổ sung.

Huyết diễm đầy trời cũng bị dập tắt từng phần, hóa thành một trận huyết vũ, vương vãi xuống.

Phía trên mặt đất, bóng người hùng vĩ cao ngàn trượng kia đã biến mất không thấy gì nữa, chỉ còn lại một bộ thân thể máu me toàn thân rách nát.

Ngưu Ma Vương đã khôi phục thân thể bình thường, quanh thân trái rộng vết thương, khắp nơi máu tươi chảy xuống róc rách tựa như nước chảy, muốn ngăn cũng không được, nhưng gã vẫn như cũ không ngã xuống, hai tay chống Hồn Thiết Côn, chống đỡ thân thể với vết thương chồng chất.

Xi Vưu thấy một kích của mình bị ngăn lại, mà thân thể người ngăn cản còn có khí tức sinh mệnh, cũng không nhịn được hơi tán thưởng, chỉ là giờ phút này, y cũng không lưu tình chút nào, hai tay nắm chiến phủ, lần nữa tụ lực.

Thâm Lạc thấy thế, đâu cho y cơ hội, căn bản không để ý pháp lực toàn thân sẽ bị rút khô hay không, toàn lực phòng lên.

"A.

.

"

Trong miệng hấn rít lên một tiếng, bức tranh trên bầu trời rớt cuộc tô màu xong, tại thời khắc này tản mát ra sinh cơ bùng bùng.

Gần như đồng thời, thân ảnh Trần Nguyên Tử hiện lên ở trên bức tranh, hai tay bấm pháp quyết, trên bức họa lập tức xuất hiện một vòng xoáy màu trắng, kéo lão vào trong đó.

"Khai Thiên."

Chỉ nghe lão quát lớn một tiếng, trên thân có một đạo kim quang chói mắt bắn ra, từ đó hiện ra một bộ thư điển màu vàng.

"Rầm rầm."

Một trận thanh âm lật sách vang lên, thư điển màu vàng kia tự mở ra, từng tờ sách thừa thốt phân tán, bay lên phía bức họa trên màn trời, hóa thành từng đạo phù văn màu vàng phong cách cổ xưa, hoà vào trong hư không. Trần Nguyên Tử trôi nổi trên bức tranh hư không, hai tay mở ra, ngửa đầu hướng lên trời, trong miệng vang lên trận trận thanh âm ngâm tụng.

Trên trời cao bắt đầu có từng luồng từng luồng lực lượng vô cùng cường đại hạ xuống, quán chú vào trên thân thể của lão, tại thời khắc này cặp mắt lão phát sinh dị biến, một mắt chuyển trắng, một mắt biến thành đen, hai tay bắt đầu khoanh tròn trong hư không, cuối cùng giao trước ngực, một tay chỉ thiên, một tay chỉ địa, thiên địa quán thông.

Giờ khắc này, biên giới bức tranh Sơn Hà Xã Tắc Đồ trên hư không bắt đầu dần dần biến mất, loại lực lượng thiên địa hỗn nhiên kia quét ra, như thanh phong thổi ra bốn phương tám hướng, nhìn như vô thanh vô tức, nhưng căn bản không thể ngăn cản.

Chiến phủ trên tay Xi Vưu đã sáng lên ô quang, lại theo đó đập tắt xuống.

Y ngẩng nhìn bốn phía xem xét, trong lòng thầm than một tiếng, thân ảnh của mình đã không còn ở tại Trường An thành, mà xuất hiện trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Bị kéo vào Sơn Hà Xã Tắc Đồ giống y, còn có mấy người Thâm Lạc.

Nhiếp Thái Châu đứng sau lưng Thâm Lạc và Ngưu Ma Vương, hai tay bóp lấy bảo bình ẩn, trước người nổi lên Ngọc Tĩnh Bình, một cảnh Dương Liễu nhỏ treo trên đỉnh đầu ba người, tỏa ra hào quang màu xanh như sóng nước.

Sắc mặt của nàng trắng bệch, đồng thời thúc giục hai loại thần thông Phổ Độ Chúng Sinh và Dương Liễu Cam Lộ, giúp Ngưu Ma Vương bị thương rất nặng và Thâm Lạc tiêu hao rất nhiều khôi phục chiến lực.

Dương Tiễn cầm Tam Tiên Lưỡng Nhận Dao đứng bên cạnh thủ hộ, trong mắt dục ở mi tâm cũng đã chảy máu.

"Thải Châu, nàng chuyên tâm cứu chữa Ngưu huynh, để ta khôi phục là được." Thẩm Lạc nói xong, lập tức nuốt ba viên đan dược, bắt đầu đồng thời vận chuyển công pháp vô danh và Đại Khai Bác Thuật.

Hắn đang tự mở khiêu huyết bản thân, đồng thời lấy công pháp vô danh dẫn thiên địa nguyên khí nhập thể, tốc độ khôi phục đúng là cực nhanh. Nhiếp Thải Châu thấy thế, cũng không miễn cưỡng, chuyên tâm trị liệu cho Ngưu Ma Vương.

Thương thế Ngưu Ma Vương cực nặng, lúc trước cơ hồ thiêu đốt hết một thân tinh huyết, giờ phút này đã hoàn toàn đánh mất năng lực khôi phục bản thân, toàn bộ nhờ Nhiếp Thải Châu chữa thương kéo dài tính mạng, một khi pháp lực của nàng hao hết, Ngưu Ma Vương cũng sẽ xong.

"Các người tưởng kéo ta vào trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ này, là có thể phong ấn lại ta sao? Quá ngây thơ rồi.

.

"Ánh mắt Xi Vu quét qua đám người, lạnh giọng cười nói.

Trần Nguyên Tử căn bản không để ý tới, tay kết pháp ấn vung lên, toàn bộ không gian Sơn Hà Xã Tắc Đồ rung mạnh theo, bốn phương Đông Nam Tây Bắc rung "Ù ù", như có một tòa núi cao đột ngột từ mặt đất mọc lên, thẳng nhập không trung.

"Khu sơn Ngũ Nhạc, lây trần tà ma." Trong miệng lão quát nhẹ một tiếng.

Mặt đất dưới chân Xi Vu rung chuyển không thôi, một ngọn núi ẩn tàng ở dưới đất trong trợn trợn tiếng oanh minh dâng lên, trên đó có vàng sáng màu vàng bốc lên, quấn quanh thân y.

Cùng lúc đó, bốn ngọn núi ở Đông Tây Nam Bắc cũng đã bay tới, cùng đại sơn ở giữa bám rễ sinh chồi, hình thành thế bao vây, tự mình đều sáng lên quang mang.

Ngũ Nhạc thành thế, một cỗ lực lượng bàng bạc đến từ đại địa bắt đầu ép lên thân Xi Vu, một cỗ lực lượng bàng bạc hơn xa năm ngọn núi chậm rãi đè ép xuống.

Hai chân Xi Vu dần dần lún vào trong ngọn núi, thân thể cao lớn chậm rãi hạ xuống, lại có xu thế bị kéo vào dưới mặt đất.

"Chút tài mọn, không biết tự lượng sức mình?"

Trong miệng y quát lớn một tiếng, toàn thân tăng vọt ô quang, hai chân đột nhiên chấn động, trên thân có từng vòng từng vòng sóng xung kích nhộn nhạo lên, giống như thủy triều tuôn ra bốn phương tám hướng.

Năm toà đại sơn cao ngàn trượng, tại thời khắc này rung mạnh không thôi, trên núi đất đá sụp đổ, chân núi đã bất ổn.

Trần Nguyên Tử thấy thế, trong hai con ngươi đại thịnh quang mang hai màu trắng đen, hai tay cùng ép xuống dưới, hai tay áo rung động rầm rầm, tầng tầng kim quang ngưng tụ như thực hạ xuống, ép hư không sụp đổ tầng tầng theo..

Chương 1036: 1036: Mũi Tên Vàng

"Thế mà có thể mượn dùng Thiên Đạo lực.

." Xi Vưu thấy thế, hơi kinh ngạc.

Chỉ là y lập tức lộ ra nụ cười khinh miệt, không còn nóng lòng thoát ra khỏi Ngũ Nhạc vây khốn, hai tay nắm chặt Khai Thiên Chiến Phủ, toàn thân ngưng tụ ô quang, lưỡi búa hướng lên trời, một kích chém tới.

"Âm âm âm."

Trong một trận thanh âm liên tục nổ đùng đoàng, tầng tầng kim quang bị chặt đứt, Thiên Đạo lực vậy mà không thể ngăn cản một búa của y.

Mấy người Thâm Lạc thấy cảnh này, trong lòng rung động không thôi, đồng thời cũng hiểu được, Ngu Ma Vương trước đây có thể ngăn lại một kích kia, không dễ cỡ nào.

Trần Nguyên Tử thấy thế, thần sắc không thay đổi, quang mang đen trắng trong đôi mắt bắt đầu phát sáng lên, trong hư không dưới người lão, có quang mang hai màu trắng đen ngưng tụ, hợp thành một Âm Dương Song Ngu Đồ cự đại không gì sánh được.

Đồ này nhìn như hư ảo không thật, Song Ngu trên đó lại hoàn chuyển không chừng, tản ra từng đợt khí tức nguyên thủy cổ sơ.

Theo hai tay lão ép xuống, Âm Dương Song Ngu Đồ kia cũng không ngừng rơi xuống phía dưới.

Những nơi đi qua, kim quang không ngừng hợp ở trong đó, càng ngày càng trở nên ngưng thực.

Hạ xuống trăm trượng, rốt cuộc Âm Dương Song Ngu Đồ cùng phong mang lưỡi búa kia chạm vào nhau.

Nhưng mà, ngoài ý liệu là cả hai va chạm cũng không phát sinh bất luận tiếng nổ gì cả, trong nháy mắt lưỡi búa rơi vào hắc ngư, tựa như trâu đất xuống biển biến mất không thấy.

Mà vị trí mắt cá bạch ngư Âm Dương lóe lên hắc quang, phong mang lưỡi búa vừa rồi biến mất không thấy kia, lại một lần nữa bay ra, ngược lại rơi xuống Xi Vưu phía dưới

"Thiên Đạo hoàn chuyên, Âm Dương liên tiếp, trách không được dám đến thử." Rốt cuộc thần sắc Xi Vưu xảy ra biến hóa.

Y lần nữa chém ra một búa, một đạo hắc mang phóng lên tận trời, đánh nát phong nhận vừa mới quay lại, tiếp theo hai tay y chấn động, ngửa mặt lên trời phát ra tiếng gầm giận dữ.

Phảng phất như một trận kinh lôi nổ vang trên Cửu Thiên.

Màng nhĩ mấy người Thẩm Lạc đau nhức kịch liệt, thần hồn chấn động, vội vàng thi pháp bảo vệ thức hải.

Thất khiếu Nhiếp Thái Châu chảy máu, nhưng vẫn lù lù bất động, tiếp tục thi pháp cứu chữa Ngưu Ma Vương, một khi năng gián đoạn thần thông, việc cứu giúp Ngưu Ma Vương sẽ không có kết quả.

Thần hồn Thẩm Lạc vững chắc hơn không ít so với mấy người, cố nhịn khó chịu, lách mình đi tới bên cạnh hai người, hai ngón tay điểm một cái lên mi tâm nàng và Ngưu Ma Vương, phân tán lực lượng thần hồn xuất ra, giúp cả hai chống cự xâm nhập.

Một bên khác, Xi Vưu quát lớn một tiếng, đột nhiên ngừng lại thế hạ xuống của Âm Dương Song Ngư Đồ.

Y vốn là Viễn Cổ Chiến Thần, trong mắt càng dấy lên một vòng hiếu chiến, thân thể cao lớn lại tăng vọt lên.

Chỉ thấy miệng lớn của y mở ra, một cỗ hấp lực cường đại từ đó truyền ra, đúng là một ngậm cắn về phía Âm Dương Song Ngư Đồ.

Đám người thấy thế, kinh hãi không thôi.

Tiếp theo một cái chớp mắt, thiên địa phảng phất đột nhiên tối xuống, trong nháy mắt miệng lớn thôn thiên kia rơi xuống, Âm Dương Song Ngư Đồ biến mất, bị y ngạnh sinh nuốt vào trong bụng.

Biến mất theo, còn có hào quang màu vàng đầy trời, là Thiên Đạo lực áp chế y.

Ma tộc Thủy Tổ, Viễn Cổ Chiến Thần, lại cường đại như vậy, cho dù là Thẩm Lạc, giờ phút này cũng sinh ra một cảm giác vô lực.

Mà trên bầu trời, quang mang đen trắng trong đôi mắt Trần Nguyên Tử đã biến mất, khôi phục bộ dáng lúc đầu, bị một bàn tay Xi Vưu đập qua, thân ảnh biến mất trong tầm mắt mọi người.

"Răng rắc.

.

"

Một đạo điện quang tuyết trắng sáng lên, lôi minh trên trời cao nổ rung trời. Thảm Lạc ngửa đầu nhìn lên, trong lòng không khỏi thở dài, chỉ thấy trên màn trời trải rộng từng vết rách khủng bố, sau đó hiển lộ ra chính là thiên địa chân thực bản nguyên.

Lúc trước Thiên Sách được chữa trị, cuối cùng vẫn không thể khiến cho nó khôi phục trạng thái ban đầu, không những không cách nào phát huy toàn bộ uy năng uy lực thiên đạo, giờ phút này bị cường lực Xi Vưu công kích lại còn hiện ra vết tích băng liệt.

"Thiên Sách bị phá toái, chỉ đơn giản chữa trị mà muốn trấn áp ta, thật không biết các ngươi quá ngậy thơ, hay là quá ngu xuẩn?" Xi Vưu nhìn thoáng qua thương khung, lại liếc nhìn mấy người Thảm Lạc, cười nhạo nói.

Nói xong, y ném chiến phủ xuống dưới mặt đất, lưỡi búa "Bang" một tiếng, đâm vào trong nham thạch, cả ngọn núi lớn rung mạnh âm vang, từ đó vỡ ra một vết nứt dài ngàn trượng, dù chưa sụp đổ, nhưng nhìn thấy mà giật mình.

Xi Vưu không thèm nhìn ngọn núi bị gì, hai tay đưa lên trên không, cả mảnh trời đột nhiên chấn động.

Thảm Lạc vội vàng ngửa đầu nhìn lên, chỉ thấy trong kẽ nứt không trung kia, có từng sợi ma khí màu đen tụ lại, rất nhanh hóa thành hai bàn tay kinh thiên to lớn vô cùng, tả hữu kéo ra biên giới kẽ nứt, giống như muốn xé vỡ thiên khung này.

"Không thể để cho hắn chạy thoát, nếu không sẽ không còn hi vọng."

Dương Tiên thấy thế, cắn răng gầm lên.

Nói xong, thân hình gã bay lên, hai tay bắm niệm pháp quyết, trong miệng ngâm tụng chú ngữ, lại thi triển thần thông Pháp Thiên Tượng Địa, thân hình cực tốc tăng vọt lớn ngàn trượng, đứng ở trên ngọn núi phía đông.

Tay gã nắm Tam Tiên Lương Nhận Dao khẽ múa hư không, trận trận quang mang màu bạc ngưng tụ trên lưỡi đao, bổ xuống Xi Vưu.

Xi Vưu giơ cao hai tay, giờ phút này đang bận xé rách thiên khung, nhìn như không xuất thủ ngăn cản, nhưng thấy đao quang Dương Tiễn đánh xuống, ma văn màu đen sáng lên toàn thân, huyết nhục bấp thịt cuộn cuộn trên lưng nhúc nhích, trong nháy mắt mọc ra hai cánh tay trắng kiện.

Một tay y nhắc lên cự phủ đang nằm trên mặt đất đưa ngang bên người, ngăn trở phong nhận Dương Tiễn, lòng bàn tay khác hiện ra ô quang, ngưng tụ thành một viên cầu màu đen to bằng cái thớt, mãnh liệt ném tới Dương Tiễn.

Trên viên cầu màu đen rung động "Đôm đốp", từng tia từng sợi tia điện màu đen quần quanh, khí tức nội liễm đáng sợ. Dương Tiễn tự nhiên biết đây không phải là vật bình thường, trong mắt dọc ở mi tâm bắn ra một vệt kim quang, đánh thẳng vào trên viên cầu màu đen kia.

Cả hai vừa mới tiếp xúc, lập tức đồng thời nổ bễ ra.

Kim quang mắt dọc chỉ một thoáng đã tiêu tán ra, mà viên cầu màu đen kia lại cực tốc bành trướng, rất nhanh từ to bằng cái thớt chuyển thành to bằng gian phòng, tiếp theo lớn giống như ngọn núi.

Trên đó quần quanh tia điện màu đen, hóa thành roi điện trăm trượng, đánh cho hư không xung quanh chấn động không thôi.

Thấy viên cầu màu đen bành trướng đến cực hạn sắp triệt để bộc phát, thân sắc Dương Tiễn cũng không nhìn được cả biến.

Gã không chút do dự, dưới chân chớp động hư quang, vội vàng lùi nhanh ra sau, đồng thời thu hồi Tam Tiên Lương Nhận Đao, từ bên hông lấy xuống cây cung kéo căng dây, bắn ra một tiễn về phía Xi Vưu.

"Vèo."

Một tiếng xé gió vang lên, một mũi tên màu vàng đặc chế ở trong hư không xẹt qua một vệt quang ngân, trong nháy mắt xuyên thấu viên cầu màu đen sắp mất khống chế bạo tạc kia.

Viên cầu màu đen đã hóa thành lớn như ngọn núi kia, giờ phút này lại giống như quả cầu da xì hơi, bắt đầu nhanh chóng sụp đổ, ô quang và điện mạng trên đó bị mũi tên màu vàng lôi kéo ra một cái đuôi thật dài, đâm thẳng về phía Xi Vưu.

Xi Vưu quay đầu nhìn thoáng qua, tựa hồ cũng có chút ngạc nhiên, nâng lên cự phủ bổ xuống phía mũi tên màu vàng đang lao tới.

Nhưng lúc mũi tên sắp đụng nát trên lưỡi búa, phù văn trên cán búa đột nhiên sáng lên, mũi tên vẩy mà thoáng lệch ra, ma sát trên thân rìu tạo ra một chuỗi hoả tinh màu vàng, bay về phía đầu lâu Xi Vu.

Cho dù là Xi Vu, tại thời khắc này, cũng đột nhiên sinh ra cảm giác kinh dị, y quả quyết từ bỏ tiếp tục xé rách thiên khung, thu hồi một chưởng, một tay nắm lấy tay kia cản lại mũi tên bay đến gần mắt trái y.

"Ông."

Trên mũi tên màu vàng phảng phất truyền đến một tiếng tranh minh không cam lòng, mũi nhọn bỗng nhiên đại phóng kim mang, như kiêu dương vỡ ra.

"Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn!

Kiêu dương màu vàng trong nháy mắt nổ rộ, đất trời bốn phía bị quang mang trắng lóa như tuyết che đậy, mấy người Thảm Lạc trong nháy mắt như bị mù, không thể thấy rõ cảnh tượng trước mắt..

Chương 1037: 1037: Tuyệt Vọng

Thẩm Lạc vận chuyển Hỏa Nhân Kim Tinh, nhưng cũng chỉ có thể nhìn thấy hình dáng mờ hồ trong bạch quang, tay Dương Tiễn vẫn cầm cung không buông xuống, chỉ có máu tươi không ngừng từ trên tay của gã nhỏ giọt xuống.

Mà thân ảnh to lớn giống như núi kia, vẫn như cũ vững vàng đứng lặng tại đó, không biến hóa chút nào.

Sau một hồi lâu, kim quang kết thúc, Xi Vưu vẫn đứng tại chỗ, chỉ là nửa cái cánh tay y đã hóa thành huyết cốt trần trụi ở bên ngoài, da thịt phía trên bị tạc sạch sẽ.

Nửa gương mặt y là huyết nhục, nửa là huyết cốt màu hồng, nhìn thập phần dữ tợn đáng sợ.

"Chỉ là một cây Phá Ma Tiễn mà thôi, tuy là tinh huyết bản thân, nhưng có thể làm được đến tình trạng này, cũng đã không dễ." Xi Vưu nhìn thoáng qua Dương Tiễn nơi xa kịch liệt thở dốc ho ra máu, không khỏi tán thán.

Nói xong, vết thương trên cánh tay và gương mặt y bắt đầu bốc lên trận trận vụ khí màu trắng, đại lượng huyết nhục lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được trùng sinh khôi phục, mấy hơi thở công phu vết thương đã được lấp đầy, khôi phục như lúc ban đầu.

Dương Tiễn thấy thế, "Bạch bạch" lùi lại hai bước, chỉ một thoáng lòng như tro nguội.

"Do thực lực của ta không hoàn toàn khôi phục, nên cho các ngươi quá nhiều thời gian giày vò, đã đến lúc kết thúc cuộc nháo sự này rồi." Xi Vưu giống như đã mất đi tất cả kiên nhẫn, không còn chấp nhất xé mở màn trời nữa, quay người nhìn về phía bọn sâu kiến đang chống cự y.

Nói xong, thân thể cao lớn của y quay lại, một bàn tay từ trời vỗ xuống phía mấy người Thẩm Lạc.

Trong nháy mắt, một mảnh bóng râm khổng lồ bao phủ tới.

Mấy người Thẩm Lạc vừa định hành động, bỗng một cỗ lực lượng khổng lồ khó nói nên lời từ bên trên đè ép xuống.

Nhiếp Thái Châu lập tức cảm thấy giống như lưng đeo sơn nhạc trên vai, nhất thời nửa bước cũng khó dời.

Ngưu Ma Vương được nàng kéo trở về từ đường ranh sinh tử, giờ phút này còn chưa khôi phục bao nhiêu nguyên khí, trực tiếp bị đè trên mặt đất, khó mà đứng dậy.

Thẩm Lạc thấy thế, lập tức đi tới trước mặt hai người, pháp lực toàn thân điên cuồng vận chuyển, Hoàng Đình Kinh thôi động đến cực hạn, sáu đầu cự tượng màu vàng hiển hiện ngoài thân, trên lưng càng chiếm cứ sáu đầu trường long màu vàng, như từng bức tường cao màu vàng kiên cố không gì sánh được, chống cự vùng thiên địa này.

Áp lực trên thân Nhiếp Thái Châu và Ngưu Ma Vương lập tức buông lỏng, từ dưới đất đứng lên.

"Các ngươi rời đi trước đã." Thẩm Lạc quát khẽ một tiếng.

Nhiếp Thái Châu đầy mắt lo âu nhìn hẩn một cái, lúc này mới mang Ngưu Ma Vương bỏ chạy ra xa.

"Bồ Đề lão tổ làm ra thứ đồ chơi này.

.

.

Xem ngươi còn có thể chống cự bao lâu." Xi Vưu thấy thế, cười lạnh nói. Nói xong, ma văn trên cánh tay y lần nữa sáng lên ô quang, trên cánh tay thành linh hiện ra từng vòng từng vòng vàng sáng màu đen.

Mỗi một quang hoàn sáng lên, cự chưởng trên bầu trời sẽ ép xuống một phần, trên thân Thẩm Lạc phảng phất nhiều thêm một ngọn núi.

"Rầm rầm rầm", liên tiếp bảy tiếng nổ vang truyền đến, trên cánh tay kia hiện ra bảy vàng sáng màu đen.

Thất trọng sơn nhạc rơi xuống cự lực, dù là Thẩm Lạc cũng chống đỡ không nổi, sáu đầu Kim Long băng liệt trước, vô số lân phiến màu vàng như tơ bông bắn ra, ở trong hư không tiêu tán vô hình.

Ngay sau đó, sáu con voi lớn cũng như đồ sứ phá toái, toàn thân hiện ra đạo đạo đường vân rạn nứt, cũng sắp bị phá toái.

Thẩm Lạc thấy hai người Nhiếp Thái Châu đã thoát khỏi mảnh khu vực này, yên lặng nuốt xuống máu tươi trong cổ, hai tay lần nữa chấn động, lấy thế nhất cử nâng bầu trời lên.

Sáu con cự tượng màu vàng kia phảng phất gãy giữa lúc sắp chết, đúng là

cát vó nghênh thiên xông tới đụng lên phía trên.

"Ầm" một tiếng vang thật lớn!

Sáu đầu cự tượng màu vàng trong nháy mắt băng liệt, Thâm Lạc phía dưới cũng không chịu được nữa, bỗng nhiên phun ra một ngụm máu tươi.

Bất quá, trong nháy mắt đó, hai cánh tay của hắn sáng lên lưỡng sắc quang mang vàng bạc, Chấn Sí Thiên Lý trong nháy mắt phát động.

"Còn muốn chạy? Nằm mơ!" Xi Vưu quát một tiếng chói tai.

Nói xong, trong miệng y vang lên một trận ma âm nhẹ, tầng tầng sóng âm nhộn nhạo lên, trong nháy mắt che phủ khắp nơi.

Thâm Lạc cảm thấy ngoài thân giống như bị từng tầng từng tầng sợi tơ vô hình trói buộc, thần thông Chấn Sí Thiên Lý đã chuẩn bị sẵn sàng, nhưng không thể thi triển được.

Ngay cả hai người Nhiếp Thảo Châu đã chạy trốn tới phương xa, cũng giống như bị lực lượng vô hình trói buộc, bước đi càng khó khăn.

"Lực lượng của hắn đang khôi phục từng bước một." Dương Tiễn gần như tuyệt vọng nói.

"Chờ giết các ngươi xong, ta sẽ triệt để hủy đi Thiên Sách trấn áp Tam Giới vô tận tuế nguyệt này, trật tự giữa thiên địa sẽ trọng cải, đúc lại Thiên Đạo.

Không, đúc lại Ma Đạo.

Đến lúc đó, thiên địa linh khí đoạn tuyệt, ma khí hoàn chuyên, người người lấy thực lực vi tôn, lại không phân chia chủng tộc, thỏa thích chém giết xung bá, mới là cõi yên vui Tam giới." Xi Vưu cất tiếng cười to nói.

Nói xong, quang mang trên bàn tay y tăng vọt, lại không trở ngại ép xuống Thâm Lạc.

Hai mắt Thâm Lạc ngưng huyết, một thân tinh huyết tại thời khắc này sôi trào lên, việc đã đến nước này, đã không còn đường lui nữa, vậy liều chết chiến một trận, chỉ cầu nhẹ nhàng vui vẻ, chỉ cầu thống khoái.

Hắn bậm niệm pháp quyết, vung lên trên, một viên minh châu màu thủy lam bay lên cao, giữa không trung phóng xuất ra cấm chế lực bàng bạc như biển, một đợt tiếp một đợt cuốn ngược lên màn trời.

Tầng tầng lam quang va chạm trên cự chưởng, như thủy triều vỗ bờ, chỉ có

thể tóe lên đóa đóa bọt nước, chọt nhao nhao phá toái, căn bản không thể ngăn cản thể nó ép xuống.

Thấy vậy, Thâm Lạc quyết tâm liều mạng, trong miệng chọt quát một tiếng: "Phá".

Tiếp theo một cái chớp mắt, Định Hải Châu treo ở trên bầu trời sáng lên quang mang loá mắt không gì sánh được, trực tiếp nổ bể ra.

Lam quang bắn ra lan tràn trăm dặm, không gian bị nó che đầy phẳng phất đột nhiên đông kết, bàn tay to lớn kia lâm vào trong ánh sáng màu lam, phẳng phất bị một mảnh hải dương mênh mông đè ép, trong lúc nhất thời không thể nào ép xuống, cũng vô pháp rút đi.

Hai tay Thâm Lạc chấn động, Chân Sí Thiên Lý lần nữa thi triển, nhưng không bút ra đào tẩu, mà vọt thẳng lên, đi tới trên đầu lâu Xi Vưu, hai tay nắm chặt trường côn, thân hình như điện, ở trên không nhảy múa.

Bát Thiên Loạn Bồng thi triển ra, tầng tầng cơn ảnh như tuyết rơi xuống che đầy thiên khung.

"Rơi."

Chỉ nghe Thâm Lạc quát lớn một tiếng, quanh thân lộ ra hào quang màu vàng, Thiên Đạo lực trên bầu trời tại thời khắc này cũng bị hấn điều động, từ bên trên phóng xuống, chiếu rọi trên bồng ảnh đầy trời, chiết xạ ra một mảnh ngũ thải huyền quang.

Tiếp theo một cái chớp mắt, tầng tầng bồng ảnh bắt đầu cấp tốc co vào, ngàn vạn hư ảo quy về chân thực, rốt cuộc ngưng tụ thành một, tụ tập trên Trấn Hải Tấn Thiết Côn trong tay Thâm Lạc.

Thân côn được ngũ thải huyền quang quán quanh, ngưng tụ ra một cây ngũ sắc cơn ảnh dài trăm trượng, âm âm rơi xuống.

Trấn Hải Tấn Thiết Côn vốn là độn khí, tại thời khắc này bộc phát ra phong mang kinh người, như mũi kiếm xé rách hư không, tựa như muốn xé rách Sơn Hà Xã Tắc Đồ kia, rơi vào trên đầu lâu Xi Vưu.

"Răng rắc."

Một đạo kinh lôi nổ vang, đầu lâu Xi Vưu to lớn trong nháy mắt phân liệt, một khe rãnh khổng lồ từ đỉnh đầu y sinh ra, như địa chấn băng liệt nứt sâu xuống, thân thể của y tách ra!

Một bên khác, toàn thân Thâm Lạc bốc lên màu máu, ngũ sắc tinh quang trên Trấn Hải Tấn Thiết Côn băng liệt từng khúc, thân côn cũng hiện ra đạo đạo vết rạn, "Két" một tiếng, vỡ nát.

Hắn giống như bị rút khô tất cả khí lực, thân thể không thể chèo chống từ trên cao rơi thẳng xuống.

Dương Tiễn thấy thế, đã sớm lao vùn vụt tới, một tay nắm lấy bờ vai giữ hắn lại.

Thẩm Lạc cảm thấy ánh mắt mơ hồ, đau đầu muốn nứt, gian nan hỏi:
"Thành.

.

.

Thành chưa?"

Một kích vừa rồi, đã là một kích cường hãn nhất trong đời hắn bộc phát ra, pháp lực của hắn và thần thức lực cơ hồ không giữ lại chút nào quán chú vào trong một cơn đó, hắn đã tận lực.

"Người làm được, người đã làm được.

.

." Dương Tiễn có chút khó kiềm chế, kích động nói.

Thẩm Lạc nghe vậy, thất khiếu bắt đầu chậm rãi rướm máu, khóe miệng lộ ra một vòng ý cười.

"Có thể bức ta đến bước này, chí ít là Trần Nguyên Tử kia, không ngờ lại là Nhân tộc nhà ngươi." Lúc này, một thanh âm làm người tuyệt vọng lại vang lên..

Chương 1038: 1038: Phật Quang Xá Lợi

Sắc mặt Dương Tiễn cứng đờ, gian nan nghiêng đầu nhìn, lại thấy thân thể một phân thành hai của Xi Vưu, toàn thân bị ma khí quấn quanh, ma văn màu đen trên người y giờ phút này đang tỏa ra hào quang màu vàng, giữa hai bên nhục thân có từng tầng từng tầng huyết nhục như mạng nhện kết nối, nhanh chóng ngộ ngộ hợp lại.

Không bao lâu, Xi Vưu đã khôi phục nguyên trạng. Dương Tiễn rơi vào tuyệt vọng, chênh lệch giữa bọn hắn và Viễn Cổ Bất Tử Chiến Thần này thực sự quá lớn, căn bản khó mà vượt qua. Trong lòng Xi Vưu không có quá nhiều chập chùng, chinh chiến qua nhiều tuế nguyệt y đã gặp quá nhiều địch nhân rất mạnh, những kẻ thua và thắng y, bây giờ đã không còn nữa.

"Các người cuối cùng cũng sẽ trở thành bụi đất dưới bánh xe lịch sử.

.

."

Nói xong, y xách chiến phủ, bỏ xuống Dương Tiễn và Thẩm Lạc.

Giữa thiên địa tựa hồ không ai có thể ngăn cản y mảy may.

"A Di Đà Phật.

.

."

Đúng lúc này, một tiếng phật tụng vang lên, tựa như gần trong gang tấc, lại như xa cuối chân trời.

Xi Vưu nghe một tiếng phật tụng này, tay đang huy động cự phủ, cũng không nhận được dừng giữa không trung, ánh mắt nhìn ra một hướng nơi xa.

Tại dưới chân một ngọn núi xanh ngắt, dưới một gốc cây hoè cành lá rậm rạp, đứng lặng một căn nhà lá thấp bé, giờ phút này khói bếp lượn lờ, khiến sơn thủy nơi đây tăng thêm mấy phần khói lửa.

Một tăng nhân trẻ tuổi mang tảng bào xanh nhạt, một tay cầm Cửu Hoàn Tích Trọng, một tay nâng Tử Kim Bát Vu chậm rãi đi ra, vẻ mặt hiền lành nhìn về phía Xi Vu.

Cả hai rõ ràng cách xa nhau ngàn dặm, lại giống như xuyên qua vô tận hư không, đôi mắt cùng nhau.

"Kim Thiên Tử.

." Xi Vu mơ hồ nhớ lại khí tức tăng nhân trẻ tuổi này.

"Bần tăng pháp danh Huyền Trang, chờ thí chủ đã lâu." Tăng nhân trẻ tuổi mỉm cười, cầm trọng năm bát đi tới, vừa sải bước ra đã vượt sơn hà trăm dặm.

Cùng lúc đó, tại một dãy núi liên miên cực xa ở phương đông, thế núi uốn lượn kỳ lạ, tựa như một người nằm nghiêng chống khuỷu tay, đang sáng lên một trận kim quang, âm vang nổ bễ ra.

Trên núi đá tại trung tâm sơn mạch bị phá toái, một con khỉ mặt lông mặc hoàng bào, eo buộc váy da hổ, lười biếng duỗi lưng một cái, ngay tại chỗ lộn một cái, trực tiếp xoay người bay lên, đăng nhập cửu tiêu.

Một đôi mắt gã linh động nhấp nháy mấy lần, trên vai khiêng một cây trường côn màu vàng, không chế đám mây chạy như bay tới bên này, trong miệng còn cao giọng hô to: "Ngốc tử, còn ngủ chưa dậy sao?"

Nơi tiếng nói vang tới là mười mấy vạn dặm xa xa phía nam, trong một mảnh sa mạc chói chang, mọc ra một ruộng dưa xanh mơn mớn, một lão nông mập mạp đang nằm trên ghé xích đu dưới chòi hóng mát cạnh ruộng dưa, một tay bưng lấy một miếng dưa hấu thơm ngon, một tay nắm cây quạt hương bồ che ở trên mặt, dường như đột nhiên bừng tỉnh, bỗng nhiên ngồi dậy.

Lão nông ném quạt hương bồ, găm lưng tung miếng dưa hấu trên tay, sau đó ném nó qua một bên.

"Ai u, được làm việc rồi.

.

"

Trong miệng gã lâu bầu một tiếng, đi ra chòi hóng mát, tiện tay nhấc lên một cây cào sắt đang tựa trên cây cột, thân hình trong nháy mắt tăng vọt vạn lần, nhếch miệng cười một tiếng, lộ ra miệng đầy răng nanh tuyết trắng.

"Ngao.

.

"

Một tiếng long ngâm từ phương tây truyền đến, trong một khe nước không quá thu hút, sóng nước quay cuồng giống như nộ hải cuồng đào, một trường long tuyết trắng phóng lên tận trời, hóa lớn ngàn trượng, cuốn theo mây mù, thẳng đến Xi Vu bên này.

Mà tại phương bắc, trong một mảnh đầm lầy sương mù lượn lờ, hắc thủy quay cuồng, thanh thế ngập trời, một bóng người chui dưới nước ra, chân đạp trên bùn cát sóng nước quay cuồng, thân hình lao vùn vụt nhanh không gì sánh được.

Người thứ nhất đến nơi, chính là Huyền Trang pháp sư Đường Tam Tạng. Y bước hơn mười bước đã tới, rơi ở bên cạnh Dương Tiễn, dựng thẳng chưởng thi lễ chào: "Chân Quân, đã lâu không gặp.

.

"

"Tam Tạng pháp sư, các ngươi đây là.

" Dương Tiễn giờ phút này đã không biết làm sao biểu đạt tâm tình của mình.

"Xem như Địa Tạng Vương Bồ Tát và Ngã Phật Như Lai an bài từ trước.

Thẩm thí chủ thể nào rồi?" Đường Tam Tạng hỏi.

"Giang Lưu tiểu hòa thượng, hắc hắc.

Ta còn chưa chết đâu." Thảm Lạc lúc trước một mực ra sức điều tức khôi phục, giờ phút này mới mở miệng nói.

"Thảm thí chủ cát nhân thiên tướng, là người có thiên đại tạo hóa trong người." Đường Tam Tạng dựng thẳng chưởng thi lễ, nói.

"Kế tiếp có thể giao cho các người rồi." Thảm Lạc lộ ra một vòng ý cười, nói.

"Thảm thí chủ nói đùa, muốn phá cục diện này, vẫn cần các người hỗ trợ." Đường Tam Tạng nói.

"Tam Tạng pháp sư, chúng ta nên làm như thế nào?" Dương Tiễn hỏi vội. Đường Tam Tạng đang muốn nói chuyện, Xi Vưu đã lần nữa công tới, một búa chém xuống bọn hắn.

Trên bầu trời có một cỗ áp bách cường đại bao phủ xuống, dần tới hư không chấn động không ngừng.

Đường Tam Tạng chỉ nhìn thoáng qua, tiếp theo nói: "Vô Cực Huyền Hoàng Trận vốn phong ấn Xi Vưu đã không thể nào áp chế hắn, muốn một lần nữa phong cấm, chỉ có thể dựa vào Sơn Hà Xã Tắc Đồ và Thiên Sách dung hợp vào lực lượng thiên địa, mà trong quá trình này còn cần thần thông Tam Tinh Diệt Ma làm dẫn, quán thông thiên địa mới được." Tiếng nói của gã vừa dứt, cự phủ Xi Vưu từ giữa trời rơi xuống, cách bọn hắn không đến trăm trượng.

Lúc này, phía trên đại địa có một tiếng ngột ngạt vang lên, một trụ lớn màu vàng từ sau lưng mấy người dâng lên trùng thiên, "Đông" một tiếng vang thật lớn, đỡ dưới lưới búa, chống đỡ nó lên.

Cự phủ Xi Vưu nhất thời khó mà tiến thêm được nữa.

"Đề lão Tôn ta đến bồi người chơi." Một tiếng vui cười truyền đến, một con khi màu vàng toàn thân khí thế như hồng, theo trụ lớn màu vàng bay thẳng lên, uốn thẳng đầu, trùng điệp đâm vào trên phong nhận cự phủ.

"Bang."

Một tiếng kim thạch giao kích vang lên cực lớn, cây côn hóa thành trụ lớn kinh thiên chống đỡ lấy Khai Thiên Chiến Phủ, sinh sinh bị một đầu côn

Tôn Ngô Không đâm đến bay ngược lên.

"Ăn lão Trư ta một bữa cào."

Lúc này, lại một tiếng rống giận rung trời, Tinh Đàn sứ giả Trư Bát Giới cao vạn trượng cũng đã đuổi tới, thanh cào sắt trong tay cũng hóa lớn vạn trượng, bửa xuống đầu Xi Vưu.

Chiến phủ Xi Vưu luân chuyển bỏ lên trên, một đạo quang nhận bán nguyệt màu đen bao phủ trên lưỡi búa tà phi nhập không, đón lấy cào sắt của Trư Bát Giới.

Trên cào sắt, chín cái đinh xỉ lấp lóe hàn quang, lúc đập xuống hiện rõ sắc bén, va chạm cùng lưỡi búa, bộc phát ra trận trận oanh minh, chín đạo cương khí không ngừng ép xuống, đúng là sinh sinh ép lưỡi búa Xi Vưu hạ xuống.

"Lực đạo thật mạnh." Dương Tiễn thấy cảnh này, cũng không nhịn được tán thưởng.

Trong trí nhớ của y, Trư Bát Giới không có lực lượng cường đại như vậy.

"Những năm qua ân thân ở trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ này, Bát Giới luôn luôn bại hoại không còn lưỡi biếng, tu luyện Thiên Cương Khí đã tiến bộ không nhỏ." Đường Tam Tạng tựa hồ đoán được ý nghĩ của Dương Tiễn, giải thích một câu.

Nói xong, gã lấy ra một viên đan dược màu vàng, đưa tới.

Thẩm Lạc tiếp nhận xem xét, chỉ thấy đan dược mặc dù phát tán kim mang, chính thể lại có cảm giác thông thấu lưu ly, trên đó có thể thấy được một dải sen màu vàng, phía trên mơ hồ thấy một hư ảnh Phật Đà ngã phu ngồi.

"Đây là.

.

.

Phật Quang Xá Lợi Tử?" Thẩm Lạc không dám chắc hỏi..

Chương 1039: 1039: Nhập Đờ

"Không sai, đây là năm đó Ngã Phật Như Lai ban cho, ta một mực không dám phục dụng.

Nếu người ăn vào, dù chưa thể hấp thu toàn bộ dược lực, cũng có thể khôi phục chí ít tám thành nguyên khí." Đường Tam Tạng nói.

Thảm Lạc nghe vậy, mặt lộ vẻ chần chờ.

"Vật trân quý phải dùng tại chỗ trân quý, tiếp đó, thầy trò chúng ta sẽ mượn nhờ lực lượng Sơn Hà Xã Tắc Đồ ngăn lại Xi Vu, việc phong ấn hấn, còn cần các người tới làm, Tam Giới thành bại tồn vong nhất cử ở đây." Đường Tam Tạng thở dài, vỗ tay nói.

Thảm Lạc gật đầu nhẹ, cũng không nói thêm gì nữa, lúc này nhắm mắt khoanh chân ngồi xuống, nuốt đan dược vào trong bụng.

Kim đan vào bụng, một cỗ lực lượng ấm áp tan ra, hóa thành một dòng nước nóng tụ hợp vào trong đan điền Thảm Lạc, theo dược lực nhanh chóng vận hóa, bắt đầu nơi bụng hấn sáng lên một đạo ánh sáng màu vàng.

Quang mang sáng lên, quanh thân Thảm Lạc sáng một mảnh như tuyết, bên ngoài cơ thể kim quang tụ lại, hiện ra một hư ảnh Phật Tổ, sau đó hợp vào thân hấn, toàn thân hấn tản mát ra một lực lượng ấm áp nhu hòa.

Giờ khắc này, Thảm Lạc cảm thấy chính mình như rong chơi trong gió xuân ôn hòa và ánh nắng ấm áp, thể xác tinh thần đều buông lỏng tới cực điểm, Đại Khai Bác Thuật cũng vô thức tự vận chuyển, các tổn thương bí ẩn nhỏ bé ở các nơi trong cơ thể trong lúc vô thanh vô tức tự chữa trị.

Tới làm bạn, đan điền và pháp mạch của hấn lần nữa được thiên địa nguyên khí bàng bạc tràn ngập, pháp lực khôi phục nhanh chóng theo.

"Vậy mà lại tương hợp với quang mang xá lợi, ngược lại lúc trước là ta quá lo lắng rồi." Đường Tam Tạng thấy thế, ánh mắt lộ vẻ vui mừng, có chút ngạc nhiên nói.

Vừa nói xong, bỗng nghe một tiếng oanh minh truyền đến, lại là Trư Bát Giới bị Xi Vưu dùng một búa đánh bay ra xa ngàn trượng, sau đó Sa Tăng và Tiểu Bạch Long chạy tới cũng bị đánh lui.

Thời khắc này Xi Vưu đã nổi giận, theo thực lực không ngừng khôi phục, thủ đoạn công kích càng thêm hung ác.

Tâm tỳ Dương Tiễn đã định, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn lên không trung, liền thấy Trần Nguyên Tử đã trở về chẳng biết từ lúc nào, đang phi thân nhập lên không trung, treo tại chỗ màn trời bị xé rách, toàn thân loé lên hào quang màu vàng, chữa trị vết nứt kia.

Gã do dự một chút, cũng phi thân đi vào hư không, tới cùng một chỗ tu bổ Thiên Đạo.

Đường Tam Tạng thấy cảnh này, rất là vui mừng, thân hình khẽ động, lại tới bên cạnh Ngưu Ma Vương và Nhiếp Thái Châu, lấy ra một viên đan dược màu son đưa cho Ngưu Ma Vương.

"Đây là Thiên Niên Bảo Tâm Đan, chuyên chữa trị khí huyết nhục bị tổn thương, người ăn vào chữa trị thương thế trước đã, ta phải đi giúp các đệ đệ." Đường Tam Tạng vội vàng nói một câu, lập tức phi thân lên, thẳng đến chỗ Xi Vưu.

Ngưu Ma Vương gât gât đầu với Nhiếp Thái Châu, ra hiệu nàng không cần chữa thương cho mình nữa, nuốt xuống đan dược, bắt đầu tự điều trị thương thế.

Nhiếp Thái Châu nhìn thoáng qua Thảm Lạc, lại liếc mắt nhìn đại chiến bên kia, lo lắng không thôi.

Giờ phút này, chiến trường bên ngoài Sơn Hà Xã Tắc Đồ đã triệt để biến thành Tu La Trảng, ít đi năm người Thảm Lạc, chiến lực liên quân tam tộc Nhân Tiên Yêu bị suy yếu nghiêm trọng.

Đại quân Ma tộc so về số lượng hay là chiến lực, đối với bọn họ, đều là nghiền ép, khắp nơi đều có người đang không ngừng chiến tử.

Trong ngoài Trường An thành tiếng la giết rung khắp thiên khung, máu tươi chảy khắp mặt đất, vô cùng thê thảm.

Bọn người Na Tra đắm máu chiến đấu, nhưng cuối cùng cũng khó chống đỡ thế phải thất bại, bị ép tới không thở nổi.

Chỉ là đến giờ phút này, bọn họ đã không thể lui, chỉ có thể tử chiến đến cùng.

Đôi mặt phản công điên cuồng gần như trước khi chết này, Ma tộc bên này cũng tổn thất to lớn, đại lượng tu sĩ cấp Chân Tiên chiến tử, ngay cả Thái Ất cảnh cũng tổn thất không ít, mười hai Tôn Giả chiến tử hơn phân nửa. Mà giờ khắc này, càng làm cho bọn chúng cảm thấy bất an là, Xi Vưu bị hút vào trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ đã rất lâu, liên hệ giữa y và ngoại giới cơ hồ hoàn toàn gián đoạn.

Cho dù là Không Tuyên, giờ phút này cũng vô pháp phát giác được khí tức Xi Vưu.

"Tiếp tục như thế tuyệt đối không ổn, chúng ta cho dù ở bên ngoài đồ sát sạch sẽ những đại quân phản kháng này, chỉ cần Xi Vưu đại nhân bị bọn hắc phong ấn, vậy thắng lợi bên ngoài căn bản không có ý nghĩa." Toàn thân Cửu Đầu Trùng đắm máu, găm thét với mấy người.

"Người vẫn không có lòng tin với Xi Vưu đại nhân à?" Không Tuyên tỏ vẻ không quan trọng, nhú mày hỏi.

Cửu Đầu Trùng nghe vậy, thần sắc cứng đờ, nhất thời cũng không biết nên nói cái gì cho phải.

"Nói những thứ này cũng vô dụng, bọn hắc lần này dám can đảm mạo hiểm phản công, cố nhiên là bị chúng ta dồn đến cùng đồ mạng lộ, nhưng chúng ta cũng không thể lơ là, huống hồ.

.

.

Thậm Lạc kia cũng không thể tính theo lẽ thường." Lúc này, Mã Tú Tú bỗng nhiên mở miệng nói.

"Vậy theo ý của các người, phải làm như thế nào?" Không Tuyên hỏi.

"Phải nghĩ biện pháp tiến vào trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ, ít nhất phải biết Xi Vưu đại nhân bây giờ thế nào." Mã Tú Tú cau mày nói.

Không Tuyên nhìn thoáng qua trên không Trường An thành, nơi đó rộng tuếch, trước đó bức tranh trải rộng ra ngàn trượng đã sớm biến mất không thấy.

"Đi vào, nói nghe thì dễ? Trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ tự thành thế giới, bây

giờ đã trốn vào giữa hư không, chỉ sợ không dễ tìm vào." Hoàng Long chân nhân nhíu mày lại, nói.

"Sơn Hà Xã Tắc Đồ mặc dù trốn vào hư không, nhưng dù sao nó cũng không phải là giới vực chân chính, đại đạo căn bản phải tương liên cùng Tam Giới này, ta có thể tìm tới cửa vào hư không, chỉ là muốn mở ra rất khó, muốn đi vào càng khó hơn." Khổng Tuyên chà cằm, nói.

"Nếu vậy, người có thể làm được?" Hoàng Long chân nhân có chút ngạc nhiên, hỏi.

"Ngũ Sắc Thần Quang của ta có thể phá hết thủy Ngũ Hành thuật pháp, bản chất Sơn Hà Xã Tắc Đồ cũng là do Ngũ Hành linh khí căn bản tạo thành, nếu ta toàn lực hành động, phá vỡ cửa vào hư không vẫn có thể làm được." Khổng Tuyên nói.

"Chuyện này là thật?" Cửu Đầu Trùng kinh hi nói.

Khổng Tuyên luôn luôn nhìn gã không thuận mắt, liếc mắt, tiếp tục nói:

"Bất quá nếu vậy, trên cơ bản ta phải rời khỏi chiến đấu, mở ra hư không tiêu hao quá lớn, trong thời gian ngắn về sau không có sức tái chiến."

"Vậy không sao, những tàn binh bại tướng kia không đủ gây sợ." Cửu Đầu Trùng lập tức nói.

"Trừ điều đó ra, mở ra cửa vào hư không, chỉ sợ cũng chỉ có thể đưa một người vào, nhiều thì khó đảm bảo cửa vào vững chắc.

.

.

Trên thực tế, dù chỉ là một người, lúc tiến vào cũng gặp phong hiểm không nhỏ." Khổng Tuyên trầm ngâm nói.

"Người không vào à?" Cửu Đầu Trùng cau mày hỏi.

Trong mấy người bọn họ lấy tu vi Khổng Tuyên có chiến lực cao nhất, nếu y đi vào, tự nhiên ổn thỏa nhất.

"Người cho rằng đối kháng lực lượng Sơn Hà Xã Tắc Đồ nhẹ nhàng như vậy sao? Nếu dễ dàng như vậy, Xi Vưu đại nhân đã sớm thoát ra rồi.

Vừa duy trì cửa vào hư không vững chắc, vừa phân thân đưa mình vào, có thể làm được thì người làm đi." Khổng Tuyên nhìn Cửu Đầu Trùng như tên

ngốc, hơi giận nói.

Sắc mặt Cửu Đầu Trùng tái xanh, trong lòng tất nhiên đã nổi nóng, nhưng cũng không tiện phát tác.

"Các người ai sẽ vào?" Không Tuyên nhìn về phía mấy người.

"Người đã nói như vậy, ta mới không vào, vạn nhất người run tay, chèn chết ta tại cửa vào hư không, ta tìm ai đòi lí lẽ chứ?" Hoàng Long chân nhân không e dè, trực tiếp cự tuyệt.

Lúc đầu Cửu Đầu Trùng muốn đi vào, nhưng nghe Hoàng Long chân nhân nói như thế, lúc này cũng tỏ vẻ do dự..

Chương 1040: 1040: Chiến Đấu Trong Đồ Quyển

"Đề ta đi." Lúc này, Mã Tú Tú mở miệng nói.

"Người đã nghĩ kỹ?" Khổng Tuyên nhướn mày, hỏi.

"Cửu Đầu Trùng đạo hữu còn cần tọa trấn nơi đây chỉ huy đại quân, cũng chỉ có ta thích hợp bứt ra đi làm chuyện này, thật vất vả mới đạp đổ Thiên Đình, quyết không thể để bọn hắn có nửa đêm tro tàn lại cháy." Mã Tú Tú nói ra.

Cửu Đầu Trùng nghe vậy, gật đầu nhẹ, trong mắt lóe lên mấy phần mừng rỡ.

"Tốt, người đã nói như vậy thì quyết vậy đi.

Một hồi ta thi pháp, người chuẩn bị sẵn sàng, Hoàng Mi ở một bên hộ pháp phối hợp tác chiến, bảo đảm chúng ta không bị quấy rối." Khổng Tuyên cũng gật gật đầu, nói.

"Vậy ta thì sao?" Cửu Đầu Trùng hỏi.

"Không phải nói, đề người đi chỉ huy đại quân sao? Cút nhanh đi giết người đi, người không có chuyện ở nơi này." Khổng Tuyên không lưu tình chút nào nói.

Trong mắt Cửu Đầu Trùng bốc lên lửa giận, thần sắc biến hóa một lúc, quay người rời đi.

Khổng Tuyên nhìn bóng lưng của gã, giễu cợt một tiếng.

"Tiền bối, dù sao cùng một phe cánh, tiền bối cũng không nên trêu chọc hắn." Mã Tú Tú nhin không được nói.

"Người đang dạy ta làm việc sao?" Khổng Tuyên nhíu mày lại.

"Không dám." Mã Tú Tú ôm quyền nói.

Trong mũi Khổng Tuyên xì khẽ một tiếng, thân hình lao lên cao, bay vào không trung ngàn trượng, toàn thân lấp loé ngũ thải quang mang, phía sau chợt như khổng tước xòe đuôi sáng lên một đạo quang hồ hình quạt, bên trong có thể thấy được từng đoàn từng đoàn ngũ sắc quang đoàn chớp động.

Chỉ thấy sắc mặt y ngưng tụ, một tay bắm niêm pháp quyết, chỉ hư không phía trước một cái.

Đầu ngón tay y có một đạo ngũ thải hào quang bắn ra, đánh vào hư không phía trước, phát ra một tiếng oanh minh ngọt ngào.

Ngay sau đó, chỉ thấy hư không phía trước truyền đến một trận ba động gợn nước, trong hư không vốn không có vật gì bắt đầu phát sinh vặn vẹo, một vòng xoáy xoắn ốc cực nhỏ bắt đầu hiển hiện ra.

"Đi."

Theo Không Tuyên quát lớn một tiếng, từng chùm ngũ thải quang mang sau lưng đột nhiên sáng lên, từ đó bắn ra từng đạo Ngũ Sắc Thần Quang, như cầu vồng treo trên không, đánh vào trong vòng xoáy cực nhỏ kia.

Vòng xoáy bị Ngũ Sắc Thần Quang đánh vào, trong nháy mắt kịch liệt chấn động, chợt gia tốc xoay tròn, vòng xoáy vốn chỉ lớn bằng đầu ngón tay bắt đầu từng chút từng chút mở rộng ra, tốc độ mặc dù nhanh không ít, nhưng biên độ vẫn như cũ không lớn.

Mã Tú Tú cũng phi thân đi tới giữa không trung, hai mắt nhìn chằm chằm vòng xoáy kia, chỉ chờ nó khuếch trương vững chắc sẽ chui vào.

Trên mặt đất, Na Tra đâm một thương xuyên thân một tên tu sĩ Ma tộc, đã nhận ra một tia dị dạng, lập tức ngửa đầu nhìn lên không trung, kết quả thấy được vòng xoáy phi tốc xoay tròn kia.

Mặc dù không rõ Không Tuyên đang làm gì, gã vẫn mơ hồ cảm thấy có chút không đúng, đầu thương lắc một cái, đánh thi thể tên Ma tộc kia tan tác, dưới chân có hai đoàn ánh lửa cực tốc xoay tròn, mang theo gã bay thẳng nhập không.

Chỉ là chưa kịp tiếp cận, một bóng người đã chắn ngang ở giữa không trung, ngăn cản gã.

"Na Tra, đường này không thông, ngươi nên trở về đi." Hoàng Long chân nhân nhếch miệng cười một tiếng, nói.

Na Tra không nói nhảm nửa câu, trường thương trong tay ưỡn một cái, đâm thẳng tới.

Hoàng Long chân nhân phát tay lấy ra binh khí côn bồng chống chọi trường thương, còn chưa kịp phản công, sau lưng bỗng có tiếng gió đại tác, một vòng thép màu vàng bay đập tới phía hậu tâm của lão.

Lúc sắp đánh trúng, Hoàng Long chân nhân đột nhiên co rút thân thể lại,

trực tiếp bùng lỏng binh khí ra, linh xảo xoay người nhảy lên, tránh một kích Cần Khôn Quyển này.

Ngay sau đó, hai chân lão đột nhiên đạp xuống, lực đạo to lớn hạ xuống, trực tiếp đâm Na Tra rơi xuống mặt đất.

Sau đó, lão đuổi sát theo, giao chiến cùng nhau.

Trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ, sư đồ năm người Tôn Ngộ Không đang hợp lực vây công Xi Vưu.

Đường Tăng xa xa ngâm tụng phật niệm một tiếng, hai tay hợp lại trước người, phía trên đại địa trống rỗng xuất hiện hai chưởng âm màu vàng to lớn vô cùng, tả hữu khép lại, đè ép Xi Vưu tại trung tâm.

Thân hình Trư Bát Giới ở phía sau y, trên Thượng Bảo Thảm Kim Bá đại phóng kim quang, nện bừa cào xuống sống lưng Xi Vưu, trực tiếp phá vỡ ma quang hộ thể của y, chỉ là đỉnh ba cửu xỉ dính bên ngoài thân, lại không thể đâm xuyên da của y.

Sa Tăng đứng trước Xi Vưu, Hàng Yêu Bảo Trượng trên tay đại phóng quang mang, ở giữa không trung cực tốc biến lớn, rất nhanh hóa thành trăm trượng đâm tới tim Xi Vưu.

Tiểu Bạch Long lượn vòng trên không trung, trong miệng phun hàn băng, hóa thành hàn khí tuyết trắng quấn quanh thân Xi Vưu, thâm thấu vào trong cơ thể y.

Tôn Ngộ Không thì đứng lơ lửng trên không, Kim Cô Bông trên tay đã hóa thành trụ lớn kinh thiên, đạp xuống đầu Xi Vưu.

Đôi mắt sư đồ năm người đồng thời công kích, Xi Vưu chỉ đưa búa lên đỉnh đầu, ngăn trở một kích của Tôn Ngộ Không, đối với công kích của mấy người còn lại, cũng không toàn lực ngăn cản.

"Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn!

Thân hình Xi Vưu rung mạnh, thân thể cao lớn trùng điệp bị ép xuống phía dưới, trên thân thể cực kỳ cường hãn cũng không có nhiều thương thế, ngược lại tòa Trung Nhạc đại sơn dưới chân chống đỡ không nổi, sụp đổ

xuông.

Ngọn núi vừa sụp, khói bụi nổi lên bốn phía, che đậy trăm dặm.
Hai mắt Tôn Ngộ Không loé lên kim quang, thần sắc đột biến, quát lớn:
"Không tốt, mau lui lại."

Y vừa dứt lời, một tiếng gầm lên giân dữ từ trong bụi mù đột nhiên truyền ra, cuốn theo cuộn cuộn sóng âm trùng kích ra, còn có một tầng vòng tròn quang nhận trong đó hiện đen, lóe lên chập dứt tầng tầng khói bụi.

May mắn được Tôn Ngộ Không nhắc nhở, Trư Bát Giới trong nháy mắt co thân hình lại, chỉ là tóc trên đỉnh đầu bị chém rụng một túm, nếu không giờ phút này chỉ sợ đã đầu một nơi thân một nẻo.

Vòng tròn quang nhận kia khuếch trương ra ngàn dặm rớt cuộc uy thế mới dần biến mất, mà không gian cao trăm trượng vẫn lưu lại một vết chém mắt thường có thể thấy được, hồi lâu vẫn chưa tiêu tán.

Theo khói bụi dần dần tan đi, đám người lại nhìn về phía Xi Vưu, phát hiện y đã thu hồi ma khu vạn trượng, hóa thành cao khoảng một trượng, tay cầm chiến phủ, khoe miệng mỉm cười, mắt lạnh nhìn đám người.

"Phiền toái rồi.

.

."

Đường Tăng nhìn về phía đại địa dưới chân Xi Vưu, thần sắc không khỏi trở nên ngưng trọng.

Chỉ thấy ngay chỗ ngũ phong tê tụ kia, giờ phút này cỏ cây tàn lụi, vạn vật khô héo, đại địa giống như giội lên một tầng mực nước, bị xâm nhiễm thành màu đen.

Tại biên giới khu vực đen kịt kia, một tầng ô quang giống như vật sóng phun trào không ngừng, đang khuếch trương ra phía ngoài.

"Trách không được lúc trước hấn vẫn đứng ở bên đó, ngạnh kháng công kích của chúng ta, nguyên lai là một mực ý đồ ăn mòn Sơn Hà Xã Tắc Đồ." Tôn Ngộ Không chau mày nói.

"Sự phụ, tiếp tục như thế, Sơn Hà Xã Tắc Đồ cũng sẽ gánh không được." Trư Bát Giới một mặt khổ sở nói.

"Thiên Đạo lực quá yếu, không thể cùng đại địa chèo chống được, sơn thủy hữu tình, thiên địa hoàn chuyển đại thế khó thành, Xi Vưu thức tình thời gian càng dài, chiến lực khôi phục càng mạnh, chỉ sợ chúng ta sẽ ngăn

không được." Sa Tăng cũng mở miệng nói.

Đường Tam Tạng nhìn mấy người Thảm Lạc một cái, chậm rãi nói: "A Di Đà Phật, chúng ta dung nhập vào trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ này, không phải là vì ứng đối loại tình huống này sao? Tranh thủ chút thời gian cho bọn hấn đi."

"Tranh thủ thời gian, các ngươi làm được sao? Lúc trước vì cướp đoạt mảnh sơn hà này, mới khiến cho ngươi già yò lâu như vậy, chỉ là mấy tên vãn bối, khẩu khí lại lớn như vậy?" Xi Vưu hoạt động gân cốt một chút, mở miệng cười nói.

Nói xong, thân ảnh của y đã như sương mù tiêu tán ngay tại chỗ, tiếp theo một cái chớp mắt, một tiếng kêu thảm truyền đến.

Tiểu Bạch Long trên bầu trời đột ngột rơi xuống, nện xuống mặt đất.

Trên đại địa âm vang rung mạnh, hãm xuống dưới một cái hố cự đại, Tiểu Bạch Long đã hôn mê, toàn thân đầm máu, lân phiến tung toé đầy đất..

Chương 1041: 1041: Chiến Thần Xi Vưu

Đám người còn chưa kịp phản ứng, một bóng người màu đen như làn khói mù lượn lờ đã đi tới trước người Đường Tam Tạng.

"Sự phụ, cẩn thận." Tôn Ngộ Không bắt được quỹ tích bóng đen đầu tiên, vội vàng xông đến la to.

Trong bóng đen, Xi Vưu đâm ra một quyền, thẳng đến tim Đường Tăng.

"Tu Bò Đê.

." Đường Tam Tạng ngâm tụng một tiếng, kim quang ngoài thân lập tức tăng vọt.

Chỉ thấy một tôn Kim Cương pháp tướng to lớn vô cùng ngưng tụ, hai mắt vừa mới lộ ra linh quang, một quyền Xi Vưu đã đập xuống.

Trên Kim Cương pháp tướng lập tức truyền đến một trận gió chuông vù vù, ngay sau đó trong kim quang loá mắt nổ bẻ ra, bên trong cuốn theo nhục thân Đường Tăng trong nháy mắt bạo liệt, cốt nhục bay ra, máu tươi nhiễm đầy không trung.

"Sự phụ.

." Mấy người Tôn Ngộ Không đồng thời la lên.

Ăn thân trong mảnh vỡ Sơn Hà Xã Tắc Đồ trong thời gian qua, bọn họ một mực tĩnh tâm tu hành, chưa từng liên hệ với nhau, trong lòng mỗi người đều rõ ràng, lần tới tụ họp, chính là đứng trước khảo nghiệm cuối cùng.

Bọn họ tự biết kết cuộc của chính mình, trong lòng hết sức rõ ràng, chẳng qua là khi nhìn thấy Đường Tăng chết thảm trước mắt như vậy, vẫn không

thể nào tiếp nhận được.

"Xi Vưu!" Tôn Ngộ Không quát lớn một tiếng, gần như điên cuồng. Một mình gã vội xông tới, bắt thịt cả người phồng lên, toàn thân thiêu đốt khí diễm bùng bùng, phảng phất trong nháy mắt biến trở về Vạn Thế Yêu Vương xưng hùng ở Hoa Quả sơn.

Phù văn trên Như Ý Kim Cô Bông trong tay gã đại phóng quang mang, từ màu hoàng kim chuyển thành xích hồng, phía trên như dây lên một tầng hỏa diễm, cơn ảnh trở nên mông lung một mảnh.

Thảm Lạc giờ phút này cũng cảm nhận được biến cố bên kia, chậm rãi mở hai mắt ra, chợt thấy Tôn Ngộ Không đang nhảy vào không trung, một gậy đập xuống Xi Vưu.

Ánh mắt của hắn khẽ híp một cái, trong một gậy này nhìn ra một điểm khác trước, trong thân cơn quán quanh hỏa diễm màu đỏ, lơ lơ có thể nhìn thấy từng tầng cơn ảnh không ngừng điệp gia, số lượng nhiều khó mà tính toán. "Bát Thiên Loạn Bông." Thảm Lạc nhận ra được.

Trong chiêu thức thần thông nhìn như chỉ có một cơn này, lại có vô số cơn ảnh trong nháy mắt điệp gia, uy lực tuyệt đối không thua gì Thảm Lạc toàn lực thi triển Bát Thiên Loạn Bông trăm lần.

Thảm Lạc tự nghĩ, dù thương thế hắn khỏi hẳn, dưới trạng thái cực giai, cũng vô pháp làm được như Tôn Ngộ Không hóa ngàn vạn thành một cơn, đây mới là đáng vẻ Bát Thiên Loạn Bông dùng đến cực hạn.

Lúc trong lòng hắn rung động, một cơn Tôn Ngộ Không đã đập xuống. Đối mặt một kích hung hãn bỗng nhiên bộc phát này, trong mắt Xi Vưu đã nhiều hơn một phần ngưng trọng, thân hình bỗng nhiên chuyển động lên, hai tay nắm Khai Thiên Chiến Phủ gào thét rung động, thân hình quay lại, ma văn quanh thân đột nhiên sáng lên.

Từng luồng từng luồng lực lượng hùng hồn sâu không thấy đáy không ngừng tụ hợp vào trong cự phủ, đang nhanh chóng chuyển qua từng vòng, áp súc lực lượng chặt nghiêng lên trên.

Trên cự phủ lần đầu hiện ra ma văn như trên thân thể y, màu sắc cũng chuyển thành màu đỏ như máu, cùng Kim Cô Bông trùng điệp giao kích với nhau.

"Ầm."

Một tiếng nổ rung trời truyền đến, Kim Cô Bông và chiến phủ va chạm, cả hai chống cự với nhau, trong lúc nhất thời lại không tách ra.

Lực lượng Tôn Ngô Không và Xi Vưu vẫn còn tiếp tục quán chú vào trong binh khí của mình.

Tôn Ngô Không ngửa mặt lên trời cuồng hồng, phía sau có một hư ảnh cự viên đâm ngực, trận trện lực lượng cường đại xông vào trong Kim Cô Bông.

Ma vẫn toàn thân Xi Vưu thì từ đen chuyển đỏ, chiến lực càng tăng vọt kinh người.

Thấy Kim Cô Bông bị bức lui từng chút từng chút một, một tiếng quát lớn vang lên.

"Hầu ca, ta đến giúp ngươi."

Trư Bát Giới vội vã xông tới, sau lưng cũng hiện ra một hư ảnh trụ yêu màu đen rãnh nanh như cưa, thân hình vọt tới, tựa như một tòa núi cao đâm tới.

Hai tay gã đè lên lưng Tôn Ngô Không, pháp lực toàn thân cũng không giữ lại chút nào ép xuống.

Theo sát phía sau, Sa Tăng trầm mặc cũng đã chạy tới, đưa ra hai tay đè xuống sau lưng Trư Bát Giới, pháp lực toàn thân không giữ lại tuôn ra ngoài.

Sư huynh đệ ba người liên thủ, phảng phất ba đầu tuyệt thế hung thú xuất lồng, khí thế cường đại vậy mà vững vàng vượt trên Xi Vưu.

"Rống.

.

."

Tôn Ngô Không phát ra một tiếng gào thét như dã thú, Như Ý Kim Cô Bông trên tay thiêu đốt xích hỏa, rớt cuộc vượt trên chiến phủ, một trọng kích đập xuống.

Trong mắt Xi Vưu lóe lên vẻ ngạc nhiên, chiến phủ trên tay đột nhiên bắn trở về, đập vào bờ vai của y, phát ra một tiếng trọng hưởng như nứt xương, người không tự chủ được rơi xuống đại địa phía dưới.

"Ầm ầm."

Toàn bộ cương vực Sơn Hà Xã Tắc Đồ kịch liệt chấn động theo, trong bụi mù đầy trời, thân ảnh ba người Tôn Ngộ Không bị chìm ngập vào, chỉ có trận trận tiếng vang liên tục không ngừng truyền đến, tầng tầng ba động vô cùng mãnh liệt trùng kích, chấn loạn thiên địa nguyên khí hư không chung quanh.

Thảm Lạc dù thi triển Hỏa Nhân Kim Tinh, cũng vẫn như cũ không thấy rõ tình huống bên trong.

Kịch liệt chấn động và nổ đùng, một mực kéo dài mấy chục giây, rốt cuộc mới lắng xuống.

Rất nhanh thân ảnh ba người Tôn Ngộ Không từ trong bụi mù ngã bay ra ngoài, rơi vào trên đại địa, kịch liệt thở hào hển, chỉ là ánh mắt cả bọn đều gắt gao nhìn chăm chăm trong bụi mù, thần sắc ngưng trọng vạn phần.

"Ha ha.

.

.

Khụ khụ.

.

."

Một trận tiếng cười xen lẫn ho khan từ trong bụi mù truyền đến, một bóng người chậm rãi đi ra, toàn thân trải rộng vết thương, khớp nối cánh tay trái đã bị đánh gãy bẻ quặt, nhìn chật vật không chịu nổi.

Nhưng trên khuôn mặt y không có vẻ gì thông khổ, trong mắt ngược lại tràn đầy vẻ hưng phấn.

"Tốt, tốt, các người rất tốt.

.

.

Rốt cuộc để cho ta có chút cảm giác nặng nề về cuộc chiến Trác Lộc năm đó, ta muốn chính là sự phẫn nộ, cừ hận, cùng chiến ý của các người.

Hết thủy xao động trong thiên địa này, bốc lên, ý niệm giết chóc, đều là

suối nguồn lực lượng của ta." Xi Vưu liên tiếp nói.

Thảm Lạc nghe lời ấy, không khỏi biến sắc.

Hắn là Xi Vưu Chiến Thần bởi vì thứ này mà đến, lực lượng căn nguyên để y khôi phục chính là hỗn loạn, chiến tranh, là giết chóc?

"Các ngươi càng phân đấu chém giết, ta càng cường đại, cho đến khi các ngươi không thể nào chiến thắng." Tiếng cười Xi Vưu còn đang vang vọng, thương thể trên thân đang khôi phục lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được.

"Chỉ cần thế gian cừu hận phân tranh không ngừng, ta chính là Bất Tử Chi Thân."

Xi Vưu nói câu cuối cùng này, dường như sấm sét vang lên trong lòng Thảm Lạc.

Lúc này, một tiếng kêu rất nhỏ như cánh ve vồ vang lên, quanh quần bốn phía.

Theo sát đó, một tiếng tiếp theo một tiếng ve vồ cánh truyền đến, tựa như nhất hô vạn ứng, quanh quần bốn phía.

"Kim Thiên Tử.

.

." Xi Vưu ngạc nhiên nói.

"Sur phụ?" Mấy người Tôn Ngô Không cũng cảm thấy vui mừng vạn phần, nhìn quanh bốn phía.

"Phàm sở hữu tướng, đều là hư ảo.

Nếu gặp chư tướng phi tướng, thì gặp Như Lai." Một tiếng phật tụng truyền đến.

Vạn ve cùng vang lên, từng đạo tinh quang trong suốt mỏng như cánh ve thoáng hiện quanh người Xi Vưu, chiết xạ tầng tầng quang mang, giăng khắp nơi cắt chém mảnh không gian này.

Trên thân Xi Vưu liên tiếp xuất hiện từng vết máu, máu tươi "Tí tách" rơi xuống, nhưng không rơi vào thổ địa, mà nhuộm từng mảnh từng mảnh cánh ve trong suốt thành huyết sắc.

Trên những cánh ve kia sáng lên văn tự phật kinh, nhao nhao run run không thôi, truyền đến cảm giác nóng bỏng.

Huyết dịch Xi Vưu trong quang mang kia bao khóa, nhao nhao bị thiêu đốt, hóa thành từng sợi lửa màu vàng, ma huyết trong giấy lát hóa thành nguyên

khí thiên địa, bổ sung về bốn phương tám hướng..

Chương 1042: 1042: Thiên Khởi Thiên Diệt

"Tốt cho một ve sâu thoát xác, hóa mục nát thành thân kỳ." Xi Vưu thấy thế, cũng không nhịn được tán thán.

Bất quá rất nhanh, sắc mặt gã trầm xuống, lại tiếp tục nói: "Đáng tiếc đây bất quá là hạt cát trong sa mạc, ta ngại gì chứ?"

Lúc tiếng nói hạ thấp, vết thương trên thân gã vẫn như cũ có ma huyết chảy ra, chỉ là không đợi cánh ve tiếp nhận, đã tự cháy rùng rục, hóa thành huyết diễm hừng hực, đảo ngược xâm nhiễm cánh ve.

Mà theo ma huyết thiêu đốt, mảng lớn khu vực màu đen giữa Sơn Hà Xã Tắc Đồ bắt đầu gia tăng tốc độ khuếch trương, trong giây lát nhuộm một nửa sơn hà thành màu đen, giữa phương thiên địa này thiên thời đảo ngược, vốn cảnh xuân hạ sinh cơ bùng bùng bắt đầu thay bằng thu đông túc sát.

Trên bầu trời, Trần Nguyên Tử cảm nhận được biến hoá phía dưới, tâm tình nặng nề vô cùng.

Bởi vì Thiên Sách không thể chữa trị hoàn toàn, thiên đạo lực trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ từ đầu đến cuối không đủ, trước mắt ma khí tăng vọt, rất có thể triệt để nghịch chuyển thiên thời, một khi nó thành công, chỉ sợ Thiên Sách sẽ bị ma khí nhiễm.

Lão chau mày, trong lòng dần dần quyết đoán.

"Gió thu điều hui, trời đông giá rét túc sát, ta ngược lại muốn xem, Kim Thiên người còn có thể nhảy nhót bao lâu?" Xi Vưu tùy ý cười nói.

"A Di Đà Phật, ve sinh ve chết, thiên khởi thiên diệt, bất quá là một ý niệm, không cần lo lắng..."

Một tiếng thở dài thản nhiên từ trong hư không vang lên, ngay sau đó, bên ngoài thân Xi Vưu trở nên sáng lên quang mang màu hồ phách, một xác ve màu vàng to lớn trông rỗng hiên hiên, chụp vào cơ thể gã.

"Trần Nguyên Tử đạo hữu, Thâm đạo hữu, tiếp theo giao cho các người.."

Lúc này, thanh âm Đường Tam Tạng không linh vang lên lần nữa. Trong hư không, một đạo hư ảnh thân hồn tăng nhân trẻ tuổi mang tăng bào xanh nhạt hiển hiện, chậm rãi hướng về tầng xác ve màu hổ phách kia, dần dần tương dung, cho đến khi biến mất không thấy gì nữa. Phía trên xác ve chợt hiện ra từng mai từng mai vẫn tự màu vàng dày đặc, không ngờ là toàn thiên kinh văn « Kim Cương Kinh ».

Kinh văn đã thành, trên toàn bộ xác ve tỏa ra ánh sáng, một đạo phật ảnh màu vàng to lớn chợt hiện lên ở bên ngoài, song chưởng chấp tay trước ngực, trong lòng bàn tay kẹp lấy, chính là xác ve bao quanh Xi Vu. Bị Kim Thiên cùng phật ảnh phong ấn, trên thân Xi Vu dù vẫn có huyết diễm thiêu đốt, cũng đã không thể ảnh hưởng trực tiếp đến Sơn Hà Xã Tắc Đồ biến hóa.

Một nửa Sơn Hà Họa Quyển bị nhuộm đen kia cũng không còn tiếp tục khuếch trương ra nữa.

"Chúng ta lên." Tôn Ngộ Không nhếch miệng cười một tiếng, đột nhiên nói.

"Hầu ca, tới." Trư Bát Giới cũng cười nói. Sa Tăng vẫn luôn trầm mặc, Tiêu Bạch Long nơi xa đã hoá thành thanh niên tuấn lãng, gật đầu một cái.

Sư huynh đệ bốn người lần nữa tách rời, tự mình phi thân lên, bay đến nơi xa tứ phương.

Không bao lâu, bốn phương tám hướng như có bốn ngôi sao rơi xuống đất, hào quang ngút trời bay lên, tiếp theo hóa thành một trận mưa to linh khí hạ xuống mặt đất.

Đại địa bị Xi Vu ô nhiễm kia, vết tích màu đen nhanh chóng biến mất, sơn hà hồi xuân, tái hiện sinh cơ.

Thảm Lạc chậm rãi đứng lên, liền thấy trên không trung có một vệt kim quang bay tới, hắn đưa tay nắm vào trong hư không một cái.

Kim quang đã rơi vào trong tay của hắn, trong nháy mắt hóa thành một cây trường côn màu vàng, phía trên lượn lờ kim diễm, như cũ còn có một chút khí tức Tôn Ngộ Không lượn lờ, thành linh chính là Như Ý Kim Cô Bông. Tay hắn nắm trường côn, lập tức cảm nhận được một cỗ lực lượng cường đại, từ Kim Cô Bông hội tụ vào trong cơ thể hắn, đó là Tôn Ngộ Không lưu

cho hẳn một phần quà tặng, một phần lực lượng để chiến thắng Xi Vưu.

Thảm Lạc phi thân lên, khí thể trên thân bắt đầu không ngừng kéo lên, rất nhanh vượt qua trạng thái tốt nhất vốn có của hẳn.

"Àm."

Một tiếng nổ đùng truyền đến, chiến phủ Xi Vưu trong xác ve màu vàng trùng điệp đánh xuống, chém thẳng vào khiến hư không chấn động không thôi.

Song chưởng phật ảnh chấp tay trước ngực cũng run rẩy theo, kim quang trên đó quay cuồng, đã ảm đạm mấy phần.

Thảm Lạc lập tức vung tay lên, một tòa Linh Lung Bảo Tháp bắn ra, ở trong hư không nhanh chóng phóng đại, hóa thành một tòa bảo tháp màu vàng cao bảy tám trượng, từ trời rơi xuống trấn áp Xi Vưu.

Bảo tháp rơi xuống đất, trong nháy mắt Tam Muội Chân Hỏa trong tháp lập tức mãnh liệt tuôn ra, bắt đầu cháy rừng rực.

Hai mắt Thảm Lạc lấp lánh kim quang, nhìn về phía trong Linh Lung Tháp, chỉ thấy toàn thân Xi Vưu bốc lên ma khí cuộn cuộn, bị liệt diễm thiêu đốt bắt đầu nhanh chóng tiêu tán, văn tự Kim Cương Kinh trong xác ve hồ phách lóng lánh kim quang, chiếu sáng rạng rỡ.

Lực ép từ bốn phương tám hướng tụ đến càng ngày càng mạnh.

Thảm Lạc phi thân lên, đi vào trên bảo tháp, thu Kim Cô Bông vào, hai tay nhanh chóng bấm pháp quyết, một tay nắm chưởng hướng lên trời, một tay chĩa xuống đất.

Trên bầu trời, trong kẽ nứt Thiên Sách được Trấn Nguyên Tử miễn cưỡng tu bổ chớp động hư quang, chỗ sâu thương khung nhọn nhọn lên gợn sóng màu vàng, từng đợt Thiên Đạo lực được Thảm Lạc tiếp dẫn xuống, rơi vào trong lòng bàn tay hẳn đang giơ cao, quán chú vào trong cơ thể của hẳn.

"A..."

Toàn thân Thảm Lạc đau đớn một hồi, xương cốt gân mạch trong nháy mắt chuyển thành thông thấu, từng cỗ lực lượng tràn vào trong cơ thể hẳn giống như xích diễm liệt hỏa, nung đốt mỗi một tấc máu thịt hẳn.

Xương cốt hẳn "Ken két" rung động gần như băng liệt, gân mạch tăng trưởng từng khúc, không ngừng căng ra, huyết nhục cũng đang không ngừng cố động, tựa hồ tùy thời bị chông vỡ ra.

Theo da của hẳn căng nứt lên, từng đường vân bị nứt nẻ nổi lên giống như mai rùa, bên trong chảy huyết dịch màu vàng óng, nhưng không có một giọt chảy ra ngoài.

Thẩm Lạc cắn chặt răng, toàn lực không chế cỗ Thiên Đạo lực tụ hợp vào thể nội, lấy ngón tay mình phun ra ngoài, tụ tập đến trong toà kim tháp kia. Cả tòa bảo tháp màu vàng dưới Thiên Đạo lực tụ hợp vào, trong nháy mắt nổi lên quang trạch lưu ly, bên trong thiêu đốt Tam Muội Chân Hỏa càng hung mãnh hơn.

Xi Vưu bị phong tỏa trong đó bị tầng tầng trọng áp, thân hình không ngừng co vào, tựa hồ cũng sắp không chịu nổi.

Nhưng ngay lúc này, một tiếng quát lớn đột nhiên vang lên: "Ma Vực Hàng Lâm!"

Trong Lưu Ly Bảo Tháp, Xi Vưu nhìn như đã bị áp chế đến không cách nào động đậy, bỗng nhiên toàn thân sáng rõ ma văn, nơi ngực nổi lên một quang cầu màu đen, nhanh chóng bành trướng biến lớn.

Sau mười mấy hơi thở, quang cầu màu đen nhanh chóng mở rộng nghìn lần vạn lần, hóa thành một tầng màn sáng màu đen khuếch trương hơn nghìn dặm, bao tất cả bọn Thẩm Lạc vào trong.

Trong tích tắc, đám người cảm thấy thiên địa bỗng nhiên tối sầm lại, bốn bề vốn sơn xuyên đại địa, cỏ cây giang hà rõ ràng, tất cả đều mất đi màu sắc, biến thành một mảnh xám trắng.

Ngoài Thẩm Lạc, ngay cả mấy người Trấn Nguyên Tử ở bên trong, tất cả đều biến thành màu xám trắng.

"Đây là võ thượng thần thông Xi Vưu, mảnh cương vực này trong thời gian ngắn bị hắn chuyên đổi thành Ma giới, trừ Thiên Đạo lực, hết thấy uy năng nguyên khí thuật pháp sẽ giảm bớt đi nhiều." Trấn Nguyên Tử hơi cảm thụ một chút, liền phát hiện vấn đề, lập tức quát.

Tiếng nói của lão vừa dứt, "Ầm" một tiếng vang lên, tầng Kim Thiên di thuế bao phủ Xi Vưu vỡ tan trước.

Theo sát phía sau, tôn phật ảnh to lớn chấp tay hành lễ cũng sụp đổ theo, hóa thành điểm điểm kim quang tiêu tán ra.

Hai tay Xi Vưu chấn động, một cỗ cự lực phóng lên tận trời, lập tức đánh cho Linh Lung Bảo Tháp rời khỏi mặt đất, cơ hồ muốn thoát ra.

Thẩm Lạc cố nén toàn thân đau nhức kịch liệt, lấy thể thái sơn áp đỉnh trùng điệp rơi xuống, một cước giẫm trên đỉnh tháp, lại đè bảo tháp xuống, tiếp tục phong tỏa hành động của Xi Vưu..

Chương 1043: 1043: Tuyệt Thiên Địa Thông

"Ta đến giúp người!"

Trần Nguyên Tử quát lớn một tiếng, thân hình rơi thẳng xuống, đứng ở đỉnh Linh Lung Bảo Tháp.

Lão cũng như Thảm Lạc bấm pháp quyết, trong nháy mắt quanh thân được Thiên Đạo lực rót vào, dẫn độ xuống phía dưới.

Thiên Đạo lực cuộn cuộn không ngừng rót vào, hào quang lưu ly trên Linh Lung Bảo Tháp càng ngày càng thịnh, bên trong hỏa diễm bốc lên quay cuồng, hóa thành chín đầu Xích Viêm Hỏa Long, từng tầng từng tầng từng vòng từng vòng quấn chặt lấy Xi Vưu.

Trên mặt đất dưới kim tháp, một đạo trận văn hình tròn chậm rãi nổi lên. "Vô Cực Huyền Hoàng Trận?" Xi Vưu nhìn thoáng qua phù văn ẩn hiện trên mặt đất, hơi nhíu mày.

Nói xong, khóe miệng gã cười lên rõ ràng.

Bởi vì, trận đồ pháp trận trên mặt đất này dựa vào Thiên Đạo lực kết hợp lực lượng đại địa vận hóa mà sinh ra, nó đang vận chuyển phát lực, mà về thập phân chậm chạp.

Dựa theo tốc độ ngưng kết đại trận này, chỉ sợ ba ngày ba đêm cũng khó thành trận.

Xi Vưu hiểu rõ đạo lý này, bọn Trần Nguyên Tử cũng hiểu rõ, chỉ là Thiên Sách từ đầu đến cuối không thể hoàn chỉnh chữa trị, tựa như thùng gỗ rỉ nước khắp nơi, căn bản khó lấp đầy.

"So với những đối thủ trong quá khứ, các người thực sự kém quá xa." Xi Vưu cười vang nói.

Chỗ mi tâm gã bắt đầu hiện lên ma văn, một cây sừng nhọn màu trắng từ trên trán chậm rãi mọc ra, dần dần lớn lên.

Rất hiển nhiên, cho đến giờ phút này, lực lượng gã vẫn đang không ngừng tăng trưởng, còn chưa khôi phục lại trạng thái đỉnh phong.

Sau một khắc, ma văn toàn thân gã lần nữa sáng lên, phía sau ẩn ẩn chớp động ô quang, hai đạo ánh sáng màu đen ngưng tụ thành cánh giương ra, trong nháy mắt kéo đứt chín đầu hỏa long quấn quanh thân.

Tam Muội Chân Hỏa cháy hừng hực kia, đã không cách nào làm gã bị thương mảy may.

Thân thể Thẩm Lạc và Trần Nguyên Tử chấn động, làn da trên thân hai người đồng thời rạn nứt, thất khiếu rướm máu, hình dáng đáng sợ.

"Chúng quý phải đến một bước này, Thẩm đạo hữu, tiếp theo cũng chỉ có thể dựa vào người ráng chống đỡ trận này." Trần Nguyên Tử cười khở nói. Thẩm Lạc còn chưa hiểu ý tứ lão, liền thấy mi tâm Trần Nguyên Tử có một vết kim quang bắn ra, trực tiếp đánh vào trán của hắn.

Hắn cảm thấy thức hải chấn động, ngay sau đó có một cỗ lực lượng cường đại ở trong cơ thể hắn bộc phát ra, đúng là không chút nào cản trở dung hợp cùng pháp lực hắn, bắt đầu tu bổ nhục thể của hắn.

"Đại Tiên, ngài đây là?" Thẩm Lạc mơ hồ nhận ra cái gì, cuống quýt hỏi. "Thiên Đạo từ đầu đến cuối không thể dung hợp, chỉ dựa vào lực không trọn vẹn này, chúng ta không thể mượn thiên địa đại thế áp chế Xi Vưu, cứ tiếp tục như thế chỉ có thể sắp thành lại bại, Tam Giới tuyệt duyệt." Trần Nguyên Tử chậm rãi nói.

Nương theo thanh âm vang lên, thân ảnh của lão phảng phất một cây hồng vũ giữa thiên địa, nhẹ nhàng bay lên, phi thăng lên không trung.

Thẩm Lạc trơ mắt nhìn lão càng bay càng cao, càng bay càng cao, cho đến khi đi vào kẽ nứt màn trời kia, thân hình Trần Nguyên Tử trở nên càng ngày càng mơ hồ, trong nhục thể lại tựa như sáng lên một đạo bạch quang. Bạch quang kia sáng tỏ tới cực điểm, nhưng không có khí tức nóng rực mảy may, chỉ thoáng lóe lên liền trở nên hư hóa.

Rốt cuộc, bạch quang hoàn toàn biến mất, Trần Nguyên Tử lưu lại giữa thiên địa một điểm khí tức cuối cùng cũng theo đó tiêu tán.

"Trần Nguyên Đại Tiên.

.

."

Trong lòng Thẩm Lạc đắng chát, vành mắt mấy người Dương Tiễn cũng đỏ ửng.

Tiếp theo một cái chớp mắt, trong màn trời sáng lên từng đạo kim quang, diên cuồng dũng động tụ tập về phía đạo hồng cầu thiên khung kia, vốn kẽ nứt nhìn như không thể lấp đầy, vậy mà tại giờ khắc này, bắt đầu nhanh chóng dung hợp.

Cùng lúc đó, càng nhiều kim quang Thiên Đạo từ trên trời rũ xuống, tụ hợp vào thân Thâm Lạc, lại lấy hấn là trung tâm, trấn áp về phía đại địa, đè xuống Xi Vưu.

"Thiên, Nhân, Địa.

.

.

Đây không phải là Vô Cực Huyền Hoàng Trận, là Tuyệt Thiên Địa Thông!"
Rốt cuộc trong mắt Xi Vưu lộ ra vẻ kinh ngạc.

Những người này, đúng là lấy Sơn Hà Xã Tắc Đồ làm đất, lấy Thiên Sách là trời, để Thâm Lạc thi triển môn thần thông đoạn tuyệt thiên địa đã sớm thất truyền.

Gã cuống quýt nhìn lại dưới thân, lúc này mới phát hiện hình dạng vòng tròn pháp trận trên mặt đất đã hiển hiện, trận văn tam tài bên trong cũng đang chậm rãi phác họa.

So với trận đồ Vô Cực Huyền Hoàng Trận phức tạp, trận đồ Tuyệt Thiên Địa Thông này tinh giản hơn nhiều, cái này cũng mang ý nghĩa thời gian cần để phong ấn gã sẽ ngắn hơn nhiều.

Lần này, Xi Vưu thật luông cuống.

"Sâu kiên người dám?" Gã quát lớn một tiếng, thân hình gào thét xoay tròn lên.

Quanh bên ngoài thân gã, phong nhận màu đen cuốn lên, hóa thành một đạo vòi rồng đen nhánh bay thẳng nhập không, trong nháy mắt xoắn nát Tam Muội Chân Hỏa trong tháp, ngay cả tòa Linh Lung Bảo Tháp cũng bị chấn động rung rinh không thôi.

Toàn thân Thâm Lạc rung mạnh, Linh Lung Bảo Tháp bị trùng kích, tương đương một bộ phận phản lực sẽ truyền lên trên người hấn, giờ phút này hấn cảm thấy như hãm Kiếm Cức Địa Ngục, bị cực hình thiên đao vạn quả.

Nhưng dù như thế, hấn cũng không dám có bất kỳ dị động gì, chỉ có thể cố nén tra tấn ngăn chặn Xi Vưu.

Hấn không thể để cho Trấn Nguyên Tử hi sinh vô ích.

"Khục.

." Trong miệng hắn phun ra một ngụm máu, đã là màu đen nhánh.

Tạng phủ hắn giờ phút này đã biến thành một bãi bột nhão, đang không ngừng bị trùng kích quấy nát.

Thảm Lạc tùy ý để huyết dịch nhuộm đỏ quần áo, khóe miệng lại lộ ra một chút ý cười, hắn cũng không biết thân thể rách nát này, giờ phút này dùng cái gì để chống đỡ, hắn chỉ biết cố chống đỡ, lại cố chống đỡ.

Đúng lúc này, một đạo thiên quang từ trời rơi xuống, quán chú trên người hắn.

"Thảm đạo hữu, cố chống đỡ, ngươi nhất định có thể làm được.

."

Hắn phảng phất nghe được một tiếng nói khẽ, nhin không được ngửa đầu nhìn lên, liền thấy thân ảnh Nhị Lang Thần Dương Tiễn đang ở trên không trung càng ngày càng mơ hồ, thẳng đến khi biến thành một vệt ánh sáng, biến mất không thấy gì nữa.

Mà thân thể của hắn tại thời khắc này, lại rớt vào một đạo lực lượng, cũng chịu đựng càng nhiều Thiên Đạo lực.

"Thảm đạo hữu, trách nhiệm Tam Giới lại ép xuống trên vai của ngươi rồi, vất vả.

." Thanh âm Ngưu Ma Vương cũng vang lên.

Thân ảnh hùng vĩ to lớn kia đạp không mà đi, từng bước một đụng vào kẽ nứt trong màn trời, trên thân sáng lên bạch quang, cuối cùng bị kim quang thôn phệ.

Khoé mắt Thảm Lạc ẩm ướt, tia sáng kia quá chói mắt, cũng quá nóng người.

"Rống.

.

"

Giờ phút này, hắn cảm thấy mình đã hóa thành hưng thú, cảm xúc ngang ngược tràn ngập thức hải, che mất tâm trí của hắn. Kim quang từ trên trời rót vào trong cơ thể của hắn, lại từ đầu ngón tay bắn ra, đã chuyển thành màu kim hồng.

Trong nháy mắt nguồn lực lượng này rót vào Linh Lung Tháp, hào quang lưu ly trên thân tháp biến mất, trong uy lực Thiên Đạo cuộn cuộn kia, thêm ra một chút tạp chất, lực lượng càng thêm cường đại, lại không còn tinh thuần.

Cùng lúc đó, trên đại địa chậm rãi thành hình trận đồ Tuyệt Thiên Địa Thông, chẳng những không tiếp tục vẽ, ngược lại ảm ảm bắt đầu lùi lại biến mất.

Nhưng hai mắt Thảm Lạc huyết hồng đã không còn nhìn thấy biến hoá phía dưới.

"Biểu ca.

.

"Lúc này, một tiếng khẽ gọi vang lên.

Một bóng người bay đến đến trước người Thảm Lạc, nâng lên một tay nhẹ nhàng sờ trên gương mặt của hắn.

Bàn tay thanh lương kia như ngọc, trong nháy mắt áp lên, khiến Thảm Lạc đã bị phần nộ và cừ hận làm đầu óc choáng váng tỉnh táo lại.

"Thải Châu." Huyết sắc trong mắt của hắn dần dần biến mất, nhìn người phía trước, nói khẽ.

"Chúng ta đã đi tới bước này, đừng để cố gắng của mọi người uổng phí."

Trên mặt Nhiếp Thải Châu mang ý cười, nhìn lên bầu trời còn sót lại một chút kẽ nứt, là có thể triệt để lấp đầy.

Thảm Lạc nhìn nụ cười của nàng, đã hiểu tâm ý của nàng, muốn ngăn cản, nhưng cuối cùng cũng không nói ra.

"Nàng.

.

"

Môi hắn vừa mới nhúc nhích, một đôi môi lạnh buốt đã dán lên, phong bế tất cả lời nói của hắn.

Sau đó, thân ảnh Nhiếp Thái Châu không quay đầu chút nào xông lên không trung..

Chương 1044: 1044: Mộng Tỉnh Gối Vỡ

"Ầm ầm "

Sau một lát, một tiếng oanh minh nổ rung trời truyền đến.

Trên vòm trời triệt để tu bổ lấp đầy, chiếu rọi ra thất thải quang mang, từng đạo thanh âm phạn ngữ tựa như phật tụng, lại như kinh xương đạo môn quanh quẩn giữa thiên địa.

Không chỉ trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ, toàn bộ hư không bên ngoài, tựa như đều có thanh âm vang lên.

Tiếp theo một cái chớp mắt, từng tầng từng tầng ngũ thải chỉ từ trời rơi xuống, kéo theo toàn bộ màn trời, không ngừng ép xuống đại địa, trời sụp! Cùng lúc đó, trận đồ vẽ hồi lâu trên mặt đất rút cuộc thành hình, một vầng sáng màu vàng từ trận đồ nổi lên, lan tràn ra vạn dặm cương vực, trên đại địa tiếng oanh minh không ngừng vang lên, đất sụp!

Hai chân Xi Vưu bị kéo vào dưới mặt đất, từng vòng từng vòng tia sáng màu vàng như gông xiềng quấn chặt lấy thân thể của gã, khốn thủ tại chỗ. Trời đất sụp đổ, thiên địa tương hợp, hai cỗ lực lượng cường đại nhất thế gian, trấn áp về phía gã.

"Thiên địa muốn diệt ta? Ta phá thiên địa này!"

Xi Vưu thấy thế, chẳng những không tuyệt vọng, ngược lại tuyệt thế hung tính bị kích phát tới cực điểm.

Trong miệng gã quát lên điên cuồng, toàn thân dấy lên hừng hực hắc diễm, thân hình bắt đầu nhanh chóng tăng vọt, hai chân đạp đất, hai tay nắm nâng lên, vững vàng tiếp nhận màn trời hạ xuống.

Giờ khắc này, gã đúng là đỉnh thiên lập địa, y hệt năm đó Bàn Cổ khai thiên định dùng thiên địa trấn áp gã.

Càng làm cho người ta cảm thấy sợ hãi chính là, dưới gã chèo chống, màn trời thất thải không ngừng ép xuống kia, vậy mà bị gã đỡ được, trong lúc nhất thời không thể nào rơi xuống.

Mà lúc này, thân thể Thẩm Lạc đã rách nát tới cực điểm, hắn giống như một người sứ, làn da toàn thân băng tán từng khúc, từ trên thân thể rớt xuống, bị gió nhẹ nhàng thổi qua, ngay giữa không trung tiêu tán thành tro tàn.

"Còn không chết sao?" Nhìn Xi Vưu phía dưới, hắn thì thào nói.

Giữa thiên địa chỉ có Xi Vưu gằm thét, không ai đáp lại lời hắn.

"Vây ta tiễn ngươi thêm đoạn đường." Thẩm Lạc tự hỏi tự trả lời.

Ngay sau đó, trong đan điền của hắn dâng lên một đoàn xích hỏa, hỏa diễm trong nháy mắt lan tràn quanh thân, khí tức trên người hắn đã dần dần rơi xuống, bắt đầu lần nữa tăng vọt lên.

Hắn đang thiêu đốt sinh mệnh không còn nhiều của mình, hắn đang đánh cược lần cuối.

Rốt cuộc, khí tức của hắn leo tới đỉnh phong, cũng không thể nào tiến thêm, thân hình đứng nguyên tại chỗ, hai tay nhanh chóng kết ấn, trong lòng bàn tay bỗng dưng tỏa ra kim quang loá mắt, chỉ về phía không trung xa xa, trong miệng chọt quát một tiếng:

"Tam Tinh Diệt Ma!"

Hắn vừa dứt lời, chỗ sâu thiên khung truyền đến một tiếng rung mạnh.

Toàn bộ không gian Sơn Hà Xã Tắc Đồ và cả mấy vạn dặm quanh Trường An thành, bầu trời bỗng nhiên trở nên một mảnh lờ mờ, chỗ sâu thiên khung tựa như xa xôi đến vĩnh viễn không bao giờ có thể đến kia, lăm ta lăm tã tỏa ra ánh sáng, từng ngôi sao màu vàng, lít nha lít nhít nổi lên.

Hai mắt Thẩm Lạc lưu chuyên kim quang, nhìn về phía trong đó, sau trùng điệp tinh hà kia, từng ngôi sao to lớn vô cùng, lóe ra mãnh liệt quang mang, trong chớp sáng, cùng hắn sinh ra một loại liên hệ nào đó khó nói nên lời.

Những ngôi sao kia tựa hồ đang chờ đợi hắn triệu hoán.

"Roi."

Một tiếng quát lớn xé rách trời cao, xông phá không gian trời buộc, vang vọng trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ, vang vọng trên không Trường An thành, vang vọng trong tinh hà mệnh mệnh.

Ba ngôi sao không lồ, tỏa ra ánh sáng loá mắt, lấy thực thể tới gần nhân gian.

Lần này, bọn chúng không lơ lửng nửa đường, không chỉ chiếu ảnh ánh sao, mà trực tiếp phá vỡ thiên khung, rơi vào nhân gian.

Trên không Trường An thành, hư không chấn động, cương vực Sơn Hà Xã Tắc Đồ vốn ẩn nấp trong hư không lại nổi lên, như ảo ảnh lơ lửng trong hư không.

Tất cả mọi người thấy được một màn kia, thấy được Xi Vuu nguy nga như núi, đỉnh thiên lập địa, cũng nhìn thấy thân hình nhỏ bé Thẩm Lạc, rách nát không chịu nổi kia.

Thế là, vạn trọng bầu trời đêm dấy lên hùng hực thiên hỏa, ba ngôi sao tuyên cổ ngưng luyện ra kim tinh xích diễm lớn ngàn trọng, dẫn tới tia sáng xung quanh không ngừng hội tụ lại, tản mát ra khí tức hủy thiên diệt địa.

"Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn!
Ba ngôi sao cùng rơi xuống đại địa.

Xi Vuu rống giận rung trời, hai tay tái sinh với hai tay cũ, bốn tay chống trời.

Nhưng Tam Tinh Diệt Ma thực thể rơi xuống, kết hợp thần uy Tuyệt Thiên Địa Thông, cho dù Bàn Cổ tại thế, sợ cũng khó chống đỡ.

Toàn thân Thẩm Lạc đã không còn một chỗ hoàn hảo, cả người tóc tai bù xù như điên dại, hai tay gắt gao túm bên dưới, liều mạng dùng chút sức lực cuối cùng, cũng muốn kéo tam tinh vào nhân gian, trấn áp Xi Vuu.

Bốn tay Xi Vuu bị trọng áp đè không ngừng uốn cong, huyết nhục trên thân không ngừng "Ầm ầm" bạo liệt, nhưng cuối cùng vẫn chống cự không nổi. Lần này, Tam Giới sẽ thắng.

"Thẩm Lạc..."

Đúng lúc này, một tiếng gào thê lương đột nhiên truyền đến.

Trước ngực Thẩm Lạc nổ bắn ra huyết hoa, một vuốt rồng dữ tợn từ phía sau lưng đâm xuyên ra trước, kéo ra trái tim hần đã sớm rách nát.

"Mã Tú Tú..."

Thẩm Lạc im lặng gọi ra cái tên này, khí tức trên thân bắt đầu nhanh chóng hạ xuống.

Ba ngôi sao trấn áp Xi Vuu, cũng lập tức bắt ổn, bắt đầu rung động kịch liệt, có dấu hiệu sụp đổ.

Bên ngoài trong Trường An thành, những Nhân tộc, Tiên tộc cùng Yêu tộc quyết tử chiến đấu kia, nhìn thấy biến hóa kinh thiên này, vốn đã dấy lên ngọn lửa hi vọng, trong nháy mắt bị dập tắt.

Bọn họ tuyệt vọng, trong nháy mắt dấy lên hi vọng rồi lại rơi vào tuyệt vọng.

Cơ hồ tất cả mọi người bọn họ, ngừng chém giết, ngừng phản kháng, chết lặng tiếp nhận tử vong.

...

"Không phải chỉ là chết thôi sao? Lão tử đã chết qua rất nhiều lần."

Đúng lúc này, Thảm Lạc bỗng nhiên quát lớn một tiếng, miệng đầy máu tươi khiến hắn nói không rõ, nhưng một tiếng gầm thét không cam lòng này lại vang vọng toàn bộ thương khung, hắn vẫn chưa nhận thua.

Tiếp theo một cái chớp mắt, mi tâm Thảm Lạc sáng lên quang mang, thần hồn tiểu nhân trong thức hải dùng hết một tia lực lượng thần hồn cuối cùng đốt lên chính mình.

Trong tiếng nổ đùng đòng rung trời, lực lượng cuối cùng của Thảm Lạc đều thiêu đốt hết, hóa thành một đạo lưu quang tụ hợp vào trong tầng hào quang bảy màu trên màn trời kia.

Ba ngôi sao rớt cuộc rơi xuống đất, trên trận đồ Tuyệt Thiên Địa Thông hiện ra trận văn tinh thần.

Trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ, thiên địa tương hợp, quy về tịch diệt.

Trong thần niệm Thảm Lạc, chỉ còn lại suy nghĩ cuối cùng: "Lần này, sẽ sống lại chứ..."

...

Không biết qua bao lâu, một trận tiếng ồn ào rạo rạo hàng truyền đến.

Một nam tử trẻ tuổi mang áo xanh, nằm trên thềm đá cạnh đường đi đột nhiên bừng tỉnh, trong thoáng chốc khoát tay, mới phát hiện trong tay lại đang lấy một bản sách bìa xanh.

Ánh mắt hắn mông lung, vẻ mặt hốt hoảng nhìn bốn phía, nhưng chỉ thấy trên đường phố phía trước người đến người đi, rộn rộn ràng ràng, lại cúi đầu xem xét cuốn sách trong tay, trên trang bìa khắc mấy chữ to « Đại Đường Tây Vực Ký ».

Nam tử quay đầu lại xem xét sau lưng, chỉ thấy sau bậc thang là một gian phòng ốc, trên đầu cửa treo một tấm biển, phía trên viết sơn son bốn chữ lớn: "Trường An Thư Tứ".

"Hắn chỉ là một giấc mộng?"

Trong lòng nam tử áo xanh kinh ngạc, đang muốn chống đất đứng dậy, trong tay bỗng mát lạnh, lại sờ trúng một vật.

Hắn cúi đầu nhìn trong người, một gỏi ngọc hình chữ nhật màu huyền hoàng, phía trên quang trạch ảm đạm, điêu khắc một ít đường vân gọn sóng.

"Gỏi ngọc..." Lòng mảy nam tử nhú lại, lập tức đưa tay lấy gỏi ngọc ra.

Chỉ nghe "Răng rắc" một tiếng vang giòn, gói ngọc úng thanh vỡ vụn, vỡ thành ba khối..

Chương 1045: 1045: Tỉnh Mộng Đã Trăm Năm

Ngày hội thượng nguyên, Trường An thành đông hàn chưa tán, trong thành lại náo nhiệt dị thường.

Trên con đường một phường, hai bên cửa hàng giăng đèn kết hoa, các loại đồ ăn và mùi thơm tràn ngập đường đi, tiếng la to bên tai không dứt, tràn đầy khói lửa nhân gian.

Một tên nam tử áo xanh quơ bả vai, chậm chạp đi trong đám người, đi lại có chút hư mệt, so với người đi đường vui mừng tươi sáng lui tới vội vàng chung quanh, nhìn không hợp chút nào.

Hắn cúi đầu, lông mày nhăn thành cục, nổi lòng phân loạn như cỏ.

"Một trăm năm, thế mà đã qua một trăm năm..." Nam tử áo xanh thấp giọng nỉ non một câu, chậm rãi ngẩng đầu lên.

Khuôn mặt nam tử thanh tú, khá trẻ tuổi, sắc mặt hơi tái nhợt.

Không phải ai khác, chính là Thẩm Lạc.

Chỉ là giờ phút này, ánh mắt của hắn rũ xuống, con ngươi tối tăm thâm thúy, nhìn có mấy phần cảm giác tang thương.

Ngay vừa rồi, Thẩm Lạc nghe từ trong miệng một lão bản thứ tư ở Trường An thành, biết được một chuyện khiến hắn khó mà tiếp nhận, bây giờ cách lúc hắn nhập mộng trước đó, đã qua gần một trăm năm.

"Nguy rồi, đã qua một trăm năm, chỉ sợ phong ấn Xi Vu đã buông lỏng." Thẩm Lạc bỗng nhiên nóng lòng.

Trong mộng cảnh, bọn hắn trải qua ngàn khó vạn hiểm, thậm chí đánh cược cơ hồ tính mạng của tất cả mọi người, mới lần nữa phong ấn Xi Vu, cuối cùng cứu vớt được tương lai hắc ám.

Nếu có thể, hắn hy vọng có thể ngăn cản hết thảy phát sinh kia.

Nhưng đã vội vàng qua một trăm năm, thế sự nhân gian biến hóa, không biết bây giờ đã đến loại tình trạng nào.

Nghĩ tới đây, Thẩm Lạc lại nhìn nhân gian phồn hoa trong Trường An

thành này, lập tức cảm thấy có chút vô lực, những người này đón ngày hội Thượng Nguyên, còn không biết chính mình chuân bị đón tương lai thế thảm thế nào.

"Đi quan phủ trước, tìm bọn Trình quốc công hỏi một chút tình trạng hiện tại rồi tính." Thâm Lạc hạ quyết tâm, bước chân tăng tốc lên.

Đi qua một cửa phường, Thâm Lạc vừa tới đại lộ trong thành, liền nghe một trận tiếng hò hét vội vàng:

"Mau tránh ra, cút ngay..."

Thâm Lạc xoay người một cái, liền thấy một đầu thanh ngư cao hơn một trượng, đang bốn vó phi nước đại phóng tới hấn.

Trên lưng thanh ngư treo một bộ giá liễn, phía trên ngồi một thiếu niên vóc người mập mạp, quần áo lộng lẫy, đang hai tay nắm dây cương, ý đồ để thanh ngư phía dưới dừng lại.

Chỉ tiếc thanh ngư phi nước đại với tốc độ quá nhanh, thế xông lại quá mạnh, giờ phút này căn bản thu lại không được, một đầu đụng tới Thâm Lạc.

Thâm Lạc cau mày lại, nâng lên một chưởng, ngăn trước người.

"Uy, ngươi muốn chết à..." Thiếu niên mập mạp thấy hấn không né tránh, mặt mũi tràn đầy kinh ngạc, la lớn.

Lời còn chưa dứt, đầu lâu thanh ngư to lớn trùng điệp đụng vào bàn tay Thâm Lạc, lông mày gã không khỏi nhướng lên.

"Ầm."

Một tiếng vang trầm truyền đến, đầu thanh ngư lồm xuống dưới, ngay sau đó toàn bộ cổ bị đè ép co vào, một mực chui vào trong thân thể phía sau, cho đến khi toàn bộ thân hình vỡ ra.

Thanh niên mập mạp kia bị quán tính to lớn hất văng, rơi xuống mặt đường đá trắng cách đó mười trượng, trên thân gã không có chút sóng pháp lực nào, mắt thấy là sẽ máu tươi tại chỗ, lại được một đạo thanh quang giữ được, bình ổn rơi xuống.

Một tên tu sĩ áo đen từ phía sau đuôi đến, vội vàng che lại tên thiếu niên mập mạp đã tiêu cả trong quần kia.

"Ngươi là người phương nào, dám va chạm thiếu gia nhà ta?" Tu sĩ áo đen ngẩng đầu nhìn chằm chằm Thâm Lạc, âm thanh lạnh lùng nói.

Thâm Lạc mắt diếc tai ngơ với lời tên kia, mà một mặt ngạc nhiên ngồi xồm xuống, quan sát tỉ mỉ thanh ngư bị hấn va chạm vỡ vụn kia.

"Thanh ngư" trước người hấn không có nửa điểm huyết nhục, lưu lại chỉ

có một chỗ các bánh răng cùng giáp phiến làm bằng sắt.

"Khôi lỗi? Không quá giống, phía trên không có nửa điểm ba động linh lực." Thảm Lạc ngưng mi nói nhỏ.

Thiếu niên mập mạp vất vả lăm mới tỉnh táo lại, giờ phút này mặt mũi tràn đầy đờ ửng, chỉ vào sau lưng Thảm Lạc, hô lớn: "Đánh hắn, đánh chết hắn cho ta, dám đụng nát yễn thú ta..."

Tu sĩ áo đen nghe vậy, thần sắc biến ảo chỉ chốc lát, nhưng không động. Y cũng không phải là tiểu hài tử, trong lòng biết rõ tốc độ cao nhất của yễn thú bắn vọt tới tạo ra lực đạo lớn bao nhiêu, người trước mắt này có thể tay không dễ như trở bàn tay đánh nát yễn thú này, đủ chứng minh đối phương cũng là một tu sĩ, tự nhiên không thể hành động thiếu suy nghĩ.

"Đây là vật gì?" Ngay lúc y do dự, Thảm Lạc từ dưới đất lật ra một ngân cầu điêu khắc hình tròn trong đồng mảnh vỡ thanh ngưu, dò hỏi y.

"Đó là yễn xu, ngươi không biết?" Tu sĩ áo đen có chút ngạc nhiên hỏi.

Nói xong, y trầm tĩnh lại, gia hỏa ngay cả yễn xu cũng không biết, tất nhiên là đã tu từ thâm sơn cùng cốc nào chạy đến, chỉ cần không có bối cảnh gì, y sẽ không sợ đắc tội.

"Uy, ngươi cái tên này, va chạm thiếu gia nhà ta, còn không qua đây dập đầu nhận lỗi?" Thanh âm tu sĩ áo đen tăng lên mấy phần, quát lớn.

Thảm Lạc nghe vậy, khẽ nhíu mày, Tà Nguyệt Bộ thi triển ra, thân hình trong nháy mắt biến mất tại chỗ, trực tiếp xuất hiện bên cạnh tu sĩ áo đen, một tay đặt trên bả vai y.

Tu sĩ áo đen chỉ tu vi Luyện Khí tầng bốn, đã không kịp phản ứng, cũng không có lực chống đỡ, hai đầu gối mềm nhũn, trực tiếp quỳ trên mặt đất.

"Bịch" một tiếng vang lên, tảng đá xanh trên mặt đất vỡ vụn, tạo ra một trận khói bụi.

Thiếu niên trước một cái chớp mắt còn rất phách lối, lập tức cú thể ngất đờ tại chỗ.

Thảm Lạc vừa nhìn gã một cái, thiếu niên lập tức khí diễm hoàn toàn không có, tự giác quỳ gối bên cạnh tu sĩ kia, giữa hai đùi lần nữa ướt át.

"Ngươi nói cái đồ chơi này gọi là yễn xu, dùng để làm gì?" Thảm Lạc mở miệng hỏi.

"Tiền bối, ngài thật không biết?" Tu sĩ áo đen biết đụng phải cọng rơm cứng, cũng không dám lại làm càn, cẩn thận hỏi.

Thảm Lạc lờm y một cái, đây không phải nói nhảm à.

"Yên xu là hạch tâm yên thú, dùng để khu động yên thú, ở bên trong đặt đá lửa, có thể tự động nhóm lửa, và khu động yên thú hành động." Tu sĩ áo đen cuống quít giải thích.

"Thanh ngư vừa rồi chính là yên thú mà ngươi nói? Dùng đá lửa để thúc giục?" Thâm Lạc cau mày hỏi.

Lúc trước hắn đã từng dùng Hỏa Luân Toại Thạch thôi động Hỏa Vũ Chu, bất quá vật kia là thứ trân phẩm trong đá lửa, đá lửa bình thường không có năng lực lớn như vậy.

Mà vừa rồi yên thú thanh ngư kia, trình độ tinh xảo không thua gì phi thuyền, đá lửa bình thường thật có thể thôi động sao? Hơn nữa còn không dùng pháp lực nhóm lửa, có thể tự nhờ yên xu này nhóm lửa?

Thâm Lạc càng nghĩ, nghi hoặc trong lòng càng nhiều.

"Không sai, thanh ngư kia chính là yên thú, là hàng mới ra tháng trước của Thiên Cơ các." Tu sĩ áo đen lập tức nói.

"Thiên Cơ các này...! Có quan hệ gì với Thiên Cơ thành không?" Thâm Lạc trầm ngâm hỏi.

"Thiên Cơ các là do Thiên Cơ thành mở ra, cảnh nội Đại Đường có hơn một trăm ba mươi nhà." Tu sĩ áo đen đầy mặt nghi ngờ nhìn Thâm Lạc, không hiểu vì sao hắn không biết những chuyện này.

Thâm Lạc nghe vậy, lặng lẽ một hồi.

Thiên Cơ thành Thâm Lạc cũng biết, trận chiến Tích Lô sơn lúc trước, là Thiên Cơ thành Yên Trạch xuất thủ tương trợ, mới cứu được hắn và rất nhiều người Hồ tộc.

Bất quá, sau đó đại chiến Trường An thành thảo phạt Xi Vu, Thiên Cơ thành không tiếp tục tham dự nữa..

Chương 1046: 1046: Thịnh Sự Tam Giới

Thẩm Lạc và tu sĩ áo đen người hỏi ta đáp, người chung quanh tụ sang xem náo nhiệt càng ngày càng nhiều.

Trong lòng tu sĩ áo đen xấu hổ giận dữ không thôi, nhưng cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, lúc này y chợt nghe một hồi tiếng vó ngựa vang lên, chợt thấy một đội kỵ binh mặc hắc giáp từ trong đám người tách ra chạy tới.

Y lập tức như thấy được cọng rơm cứu mạng, vội vàng lớn tiếng la lên: "Có tặc nhân, nơi này có tặc nhân..."

Nghe tiếng la, những kỵ binh mặc hắc giáp kia lập tức rút đao, nhanh chóng chạy qua.

Thẩm Lạc thuận theo thanh âm nhìn lại, liền thấy một đội hắc giáp bảy người, chỗ rất nhỏ trên giáp có khắc họa phù văn, trên trường đao trong tay có quang trạch nhàn nhạt, hiển nhiên không phải quân lính bình thường.

"Chuyện gì xảy ra?" Một người cầm đầu trong đó nhìn lướt qua đám người, mở miệng hỏi.

"Chúng ta là người phủ quốc cứu, vị này là ấu tử quốc cứu, vừa rồi bị người này đánh lén, làm hỏng yển thú, mau bắt hắn lại." Tu sĩ áo đen vội vàng đứng dậy, hô.

Những kỵ binh mặc hắc giáp này trực thuộc Đại Đường quan phủ, phần lớn là tu sĩ Luyện Khí tầng ba, bốn, ngày bình thường phụ trách trị an hoàng thành, mặc dù tu vi không cao, nhưng phía sau có Đại Đường quan phủ làm chỗ dựa, bình thường cũng không ai dám đụng đến bọn họ.

Thẩm Lạc nghe y đổi trắng thay đen, đứng chấp tay, thần sắc như thường, cũng không giải thích.

Kỵ binh mặc hắc giáp cầm đầu kia là một đại hán râu quai nón, nhìn thoáng qua thân thể tàn phế thanh ngưu xa xa, lại hơi đánh giá Thẩm Lạc và hai người quỳ trên mặt đất, lập tức đại khái đoán được xảy ra chuyện gì.

"Nếu đụng hỏng yển thú, bồi thường tiền là xong, đừng có lại sinh sự." Đại hán râu quai nón nhìn về phía Thẩm Lạc, nói.

Ngôn ngữ mặc dù không khách khí, nhưng hiển nhiên là cố ý chuyện lớn hóa nhỏ.

"Cái gì? Hắn còn đả thương thiếu gia nhà ta đấy, không thể cứ như vậy thả hắn đi." Tu sĩ áo đen nghe vậy, lập tức hô.

Thiếu niên mập mạp kia nghe vậy, sừng sốt một chút, lập tức ngã ngửa người ra sau, té nằm trên mặt đất kêu rên.

Người xem quanh thấy thế, lập tức ồn ào lên.

"Dựa theo luật lệ Đại Đường, chủ động tung thú đả thương người trong thành, là muốn ăn cơm tù, ngươi hãy nghĩ kỹ rồi nói tiếp." Đại hán râu quai nón thấy thế, cũng không khách khí nói.

Tu sĩ áo đen kia nghe vậy, chần chờ một chút, ngược lại thiếu niên ngã xuống đất kia bỗng nhiên ngồi dậy, nói: "Ăn cơm tù? Thúc thúc ta chính là Hình bộ."

Nghe lời ấy, đại hán râu quai nón cũng cảm thấy khó khăn.

Bọn họ thường ngày giữ gìn trị an hoàng thành, không thể thiếu liên quan với Hình bộ, vẫn thường để mặt mũi cho nhau.

Tu sĩ áo đen kia thấy thế, lại kêu lên: "Gia hỏa này là tu sĩ, bộ dạng khả nghi, không chừng chính là trọng phạm quan phủ truy nã, tốt nhất các ngươi nên mang về hảo hảo điều tra."

Đại hán râu quai nón nghe xong, do dự một chút, vẫn nói: "Vị tiên sư này, làm phiền ngươi theo chúng ta một chuyến."

"Không có bằng chứng, vì sao ta phải đi với các ngươi?" Thần sắc Thẩm Lạc không thay đổi, hỏi.

Tu sĩ áo đen thấy thế càng vui mừng.

Một khi Thẩm Lạc động thủ phản kháng, những kỵ binh mặc hắc giáp này có lẽ không làm gì được hắn, nhưng sau đó nhất định tu sĩ Đại Đường quan phủ sẽ tới, đến lúc đó dù hắn mạnh hơn, còn có thể vận đũa quan phủ sao? Đại hán râu quai nón thấy Thẩm Lạc không chịu nghe, cũng có chút tức giận, suy nghĩ một chút, nói:

"Gần đây Trường An thành đang trừ bị Tam Giới võ hội, tu sĩ tiến vào Trường An cần đăng ký hồ sơ tại quan phủ, nếu như tiên sư đã lập hồ sơ, vậy đưa văn điệp cho chúng ta kiểm tra thực hư một chút là được."

Tam Giới võ hội?

"Văn điệp? Không có." Trong lòng Thẩm Lạc nghi hoặc, tùy ý đáp.
"Vậy thỉnh tiên sư theo chúng ta một chuyến." Nghe lời ấy, sắc mặt đại hán râu quai nón nghiêm lại.

"Vào thành không báo cáo, nhất định là tặc nhân rồi." Tu sĩ áo đen nghe vậy, nói.

Thẩm Lạc không nhìn y, chỉ trở tay lấy ra một khối lệnh bài màu vàng, đưa cho đại hán râu quai nón, hỏi: "Không có văn điệp, nhưng cái này có thể chứng minh thân phận không?"

Đại hán râu quai nón nhận lấy xem xét, sắc mặt lập tức biến đổi, vội vàng ôm quyền hành lễ: "Ai nha, thật sự là lũ lụt vọt lên Long Vương miếu, nguyên lai là tu sĩ quan phủ chúng ta.

Tiền bối, xin thứ cho tại hạ thất lễ."
"Không sao, người chỉ cần theo luật làm việc, không có gì trách cứ." Thẩm Lạc thu hồi lệnh bài, chậm rãi nói.

Đại hán râu quai nón nghe vậy, sắc mặt hơi cứng đờ, chột quát: "Còn không bắt gia hỏa bản lộng thị phi, ác ý vụ hãm này."
Chúng giáp sĩ lập tức xuất thủ, bắt trời gô tu sĩ áo đen đã trợn mắt há hốc mồm kia.

Y vừa định mở miệng xin tha một câu, một vỏ đao đen nhánh đã trùng điệp đánh vào trên miệng y, ngành sinh cắt ngang tất cả lời y, khước miệng y cũng bị đánh vỡ, chảy ra máu tới.

Thiếu niên mập mạp ngồi dưới đất bên cạnh ngây ra như phỗng, một cử động cũng không dám, lẳng lặng nhìn tu sĩ áo đen giống như một con gà con bị lôi đi.

Thẩm Lạc cũng không có ý so đo với bọn chúng, cáo từ một tiếng rồi tiếp tục dựa vào trí nhớ đi về phía Đại Đường quan phủ.

Cũng không lâu lắm, thân ảnh của hắn xuất hiện ngoài cửa lớn quan phủ, nhưng bị hộ vệ ngăn lại.

Ngay lúc kiểm tra thực hư lệnh bài, sau lưng có một cơn gió đột nhiên nổi lên.

Thẩm Lạc cau mày lại, bỗng nhiên quay người đưa tay nắm một cái, bắt lại một nắm đấm.

"Ha ha, hảo tiểu tử, đi nhiều năm như vậy, giống như bốc hơi khỏi nhân

gian, rốt cuộc đã trở về rồi." Chủ nhân nắm đấm cười vui vẻ, trong lời nói tràn đầy ý mừng rỡ.

"Lục huynh." Thảm Lạc buông tay xuống, trên mặt cũng lộ ra ý cười.

Người tới chính là Lục Hóa Minh, mà ở bên người y, còn có một nữ tử xinh đẹp, không phải ai khác, chính là Cổ Hóa Linh.

"Thảm đạo hữu." Cổ Hóa Linh chủ động thi lễ.

Thảm Lạc có chút ngạc nhiên, cũng ôm quyền chào.

"Người cái tên này, những năm qua chạy đi đâu vậy? Sao không có nửa điểm tin tức hả?" Lục Hóa Minh hỏi.

"Một lời khó nói hết." Thảm Lạc há hốc mồm, vẫn không biết nên giải thích thế nào mới tốt.

"Vậy nói sau, đi, về trước đã, để ta chuẩn bị, hảo hảo thiết yến tẩy trần cho ngươi." Lục Hóa Minh cười nói.

Thảm Lạc gật đầu nhẹ, ba người đồng loạt đi vào.

"Gần đây trong Trường An thành rất là náo nhiệt, sắp tổ chức thịnh hội gì sao?" Thảm Lạc nhớ tới lúc trước nghe những kỵ binh mặc hắc giáp kia đề cập tới Tam Giới võ hội, không khỏi hỏi.

"A, Tam Giới võ hội sắp tổ chức lần đầu tại Trường An thành, ngươi không biết sao?" Lục Hóa Minh có chút ngạc nhiên.

Thảm Lạc mờ mịt, lắc đầu.

"Đây là thịnh sự lớn nhất Tam Giới gần trăm năm qua, ngươi thật không biết?" Lục Hóa Minh lần nữa xác nhận.

Thảm Lạc nghĩ nghĩ, đành phải nói:

"Thực không dám giấu giếm, những năm qua ta xông lăm vào một chỗ di tích Tiên Nhân, chỗ tốt không mò được, còn trúng bẫy rập pháp trận trong đó, bị băng phong tại đó, đến nửa năm trước, mới không dễ dàng thoát thân ra, mấy ngày nay mới vừa vặn trở lại Trường An."

"Thì ra là thế, không biết Thảm huynh lại xảy ra biến cố như vậy..." Lục Hóa Minh khá tin nhiệm Thảm Lạc, không nghi ngờ gì.

Ngược lại Cổ Hóa Linh bên cạnh nghe vậy, bất giác lông mày hơi nhíu lên, cũng không nói lời nào..

Chương 1047: 1047: Đại Trị Thế Gian

"Nếu thế, người không rõ cũng hợp tình hợp lí.

Tam Giới võ hội này, chính là cộng đồng các tộc Tam Giới tổ chức một trận thịnh hội luận võ, đến lúc đó một ít môn phái các tộc Tam Giới sẽ phải không ít người tham gia võ hội, trong chiến đấu tăng lên năng lực, cũng tranh đoạt phần thưởng." Lục Hóa Minh giải thích.

"Có ma khí!" Thẩm Lạc nghe vậy, đang muốn nói chuyện, bỗng nhiên hơi nhưng mảy, mặt lộ vẻ cảnh giác.

Cổ ma khí này không che giấu chút nào, cũng không phải đến từ trên người Cổ Hóa Linh.

Ngay sau đó, hắn nhìn theo nơi phát ra ma khí, bỗng thấy một hồ đầu quái thân hình cao lớn, thân mang áo giáp hồ, tay ôm một xấp hồ sơ, nghênh ngang đi qua phía trước.

Nó tựa hồ nhận ra Thẩm Lạc dò xét, quay đầu nhìn về bên này.

Cổ tay Thẩm Lạc chuyển một cái, muốn gọi ra Long Giác Chùy, nhưng một màn khiến hắn cảm thấy kinh ngạc xuất hiện.

Chỉ thấy lông mày hồ đầu quái kia nhếch lên, nhếch miệng cười một tiếng, tựa hồ rất thân thiện giơ lên một cái móng vuốt lắ lắ, giống như đang chào hỏi lão bằng hữu.

Thẩm Lạc nhìn răng nanh gã hiện ra bạch quang, không khỏi có chút sửng sờ.

Hắn vừa quay đầu lại, mới thấy Lục Hóa Minh cũng giơ một bàn tay quơ quơ, đáp lại hồ đầu quái kia.

Chờ đến lúc thân ảnh hồ đầu quái biến mất ở chỗ ngoặt hành lang, Thẩm Lạc vẫn chưa tỉnh lại từ trong nghi hoặc khiếp sợ.

Lục Hóa Minh nhìn thần sắc Thẩm Lạc cổ quái, giải thích: "Tên kia gọi là Phủ Đông Lai, cũng đảm nhiệm chức vụ tại quan phủ, mặc dù chiến lược không yếu, nhưng lại ưa thích làm một văn chức."

"Ta không nhìn lầm, hẳn hẳn là Ma tộc?" Thẩm Lạc kinh ngạc hỏi.

Lục Hóa Minh nghe vậy, vỗ ót một cái, giật mình tỉnh ngộ nói: "Quên là ngươi bị nhốt trong bí cảnh nhiều năm, hoàn toàn không biết thế sự."

Bây giờ ma kiếp đã hóa giải, trong Tam giới Tứ Hải thái bình, đã không còn ma kiếp nữa.

Các tộc Nhân, Tiên, Ma bây giờ đã kết minh cùng tồn tại hoà bình."

"Ngươi nói cái gì."

.

.

Ma kiếp đã hoá giải rồi?" Đầu Thẩm Lạc ông lên một tiếng, vội vàng hỏi. "Không sai, ma kiếp đã giải, bây giờ Tam Giới đại trị, cục diện thịnh thế khó có được." Lục Hóa Minh nhìn Thẩm Lạc giật mình, cũng cảm thấy có chút buồn cười, nói.

"Làm sao giải khai?" Thẩm Lạc vội vàng truy vấn.

Lần này tỉnh lại, nhìn thế giới này, khắp nơi lộ ra vẻ cổ quái, bọn hắn trong tương lai đánh bại Xi Vưu, một lần nữa phong ấn gã, theo đạo lý sẽ không ảnh hưởng đến biến hoá hiện thế mới đúng.

Nhưng bây giờ, thế giới hẳn tỉnh lại, hoàn toàn khác lúc trước, phát sinh biến hóa long trời lở đất.

"Chuyện này đã không sai biệt lắm một trăm năm trước, ngươi không từ mà biệt đi không bao lâu, nội bộ Ma tộc náo động, một bộ phận Ma tộc không muốn vì Xi Vưu không rõ ràng, mà hi sinh chính mình và hậu đại, một tên lãnh tụ dẫn đầu phản loạn, bí mật cùng Thiên Cung, Đại Đường quan phủ, các Nhân Yêu Tiên tam tộc liên thủ, làm thất bại kế hoạch Ma tộc giải phụng, cũng đánh giết Cửu Minh." Lục Hóa Minh bắt đầu giải thích cho Thẩm Lạc chuyện năm đó.

"Cửu Minh chết rồi? Vậy mười hai Tôn Giả kia đâu?" Thẩm Lạc kinh ngạc hỏi.

"Có một phần chết trận cùng Cửu Minh, còn lại trên cơ bản đều theo phe phản kháng.

Trên thực tế, mấy đại tông môn nội bộ Ma tộc chiến tồn cũng không nhỏ, đánh xong, cho dù còn có một bộ phận tặc tâm bất tử, cũng đã không còn dư lực.

Thêm nữa Thiên Cung lại tiến một bước gia cố phong ấn Xi Vu, ma kiếp coi như được hóa giải." Lục Hóa Minh tiếp tục nói.

"Lãnh tụ phản loạn kia là ai?" Thẩm Lạc suy nghĩ một chút, hỏi.

"Không biết." Lục Hóa Minh lắc đầu.

"Hắn là công thần Tam Giới, làm sao lại không biết?" Thẩm Lạc kinh ngạc hỏi.

"Thân phận người này thập phần thần bí, bao gồm nội bộ Ma tộc, chỉ sợ người toàn bộ Tam Giới biết thân phận của hắn, sẽ không vượt qua một đôi bàn tay." Lục Hóa Minh khoa tay nói.

"Tam Giới ngầm thừa nhận không công bố thân phận của hắn, trên thực tế cũng là vì bảo hộ hắn." Lúc này, Cổ Hóa Linh mới mở miệng nói.

"Cũng đúng, dù sao trong Ma tộc khẳng định còn người ẩn kín ủng hộ Xi Vu, nhất định hận người này thấu xương." Thẩm Lạc suy nghĩ một phen, cũng hiểu nguyên do trong đó.

"Không chỉ là Ma tộc, Tiên tộc, Yêu tộc, thậm chí bao gồm trong Nhân tộc chúng ta cũng có không ít người muốn họa loạn Tam Giới, cũng muốn gây bất lợi cho hắn." Lục Hóa Minh nói.

"Bọn gia hỏa này, so với Ma tộc cấp tiến kia càng thêm đáng hận." Thẩm Lạc gật đầu nói.

"Cũng may cây to Xi Vu này khế ngã, những con khỉ kia cũng tan tác không sai biệt lắm, những gia hỏa lưỡng lự này cũng không lật nổi sóng lớn gì." Lục Hóa Minh mỉm cười nói.

"Nếu vậy, Tam Giới võ hội này chính là võ hội tỷ thí giữa Nhân, Tiên, Ma?" Thẩm Lạc nghĩ tới một chuyện, hỏi.

"Không sai.

Yêu tộc mặc dù một mực cực lực phủ nhận, so với Nhân tộc càng thêm cừu thị Ma tộc, nhưng từ trên thuộc tính chủng tộc bọn hắn, cũng coi là một chi Ma tộc, ân.

.

.

Xem như một chi tương đối đặc thù." Lục Hóa Minh nói.

Ba người một đường nói chuyện, một đường đi vào phía trong, Thẩm Lạc cũng từ trong miệng y biết được càng nhiều biến hoá của hiện thế.

Lục Hóa Minh mang theo Thẩm Lạc gặp Trình Giáo Kim, lại an bài cho hắn chỗ ở.

.

.

Trong đêm.

Thẩm Lạc khoan chân ngồi trên giường, trước người bày gối ngọc đút gậy, cảm thấy thốn thức.

Hắn xuyên không kinh lịch các loại hung hiểm, giống như từng tràng ác mộng khó quên, nhưng lần này trở về hiện thế, thế sự kịch liệt biến hóa, khiến hắn cảm thấy có chút không chân thực.

Ma kiếp Xi Vưu cứ như vậy được giải quyết?

Xem chuyện này từ bất luận góc độ nào, đều là một kiện thiên đại hảo sự, nhưng Thẩm Lạc vẫn cảm thấy chưa tiếp nhận được.

"Thôi, trước không nghĩ những thứ này nữa." Thẩm Lạc thở dài.

Hắn nhắm hai mắt lại, yên lặng thôi động thần thức cảm thụ một lát, rất nhanh lại mở hai mắt ra, trong mắt lóe lên một tia ngạc nhiên.

Mảnh vỡ chiếu ảnh Thiên Sách đã hoàn toàn không cảm giác được, điểm này, sau khi hắn tỉnh lại không bao lâu đã phát hiện, mà để hắn cảm thấy ngoài ý muốn lại là thần hồn của hắn, so với trước lúc tiến vào mộng cảnh lại mạnh mẽ hơn không ít.

Trong đầu nhớ tới đủ loại ký ức tu luyện trong mộng cảnh, cũng chân thực như hắn kinh lịch trong hiện thế, trở nên rõ ràng không gì sánh được.

Bất quá, tu vi của hắn ngược lại không thay đổi gì, vẫn như lúc vừa mới đột phá Đại Thừa kỳ.

"Ngược lại có chút kỳ quái, lần này vậy mà không cảm giác đại nạn thọ nguyên tới gần.

.

.

Lúc ấy còn tưởng rằng chính mình chết chắc." Thảm Lạc nhớ lại trận đại chiến kia, cuối cùng bị một vuốt rồng Mã Tú Tú xuyên thủng trái tim, không khỏi che tim, rùng mình một cái.

Nương môn kia thực sự quá độc ác, mà nghe Lục Hóa Minh nói, nàng hắn là cũng chết trong trận Ma tộc náo động kia.

Thở dài một phen, Thảm Lạc nhắm hai mắt, hai tay hợp lại, Thuần Dương Kiếm Phôi hiện lên ở trong lòng bàn tay, bắt đầu vận chuyển công pháp, yên lặng uẩn dưỡng nó.

.

.

Hôm sau.

Ngoại ô Trường An kinh, trước một toà cổ tháp ngàn năm dáng vẻ trang nghiêm, một tên nam tử áo xanh đứng dưới cây cổ tùng thụ, nhìn đường vân trên thân cây, im lặng suy nghĩ.

Chợt nghe một tiếng la từ sơn môn trong chùa truyền đến, phá hư cỗ không khí hài hoà yên tĩnh của tòa chùa cổ.

"Thảm Lạc.

.

."

Nương theo âm thanh la hét, một bóng người màu trắng từ bậc thang chùa chiền nhảy xuống, đứng trước nam tử áo xanh, quạt xếp trong tay "Đùng"

một cái nện ở trên vai của hắn.

"Người cái tên này, không nói tiếng nào lại trốn đi đâu vậy?" Bạch Tiêu Thiên vội vàng hỏi.

"Cái này.

.

"

Thâm Lạc nhớ lại một chút, lúc trước nói với Lục Hóa Minh cái gì, giờ lại nói mò với Bạch Tiêu Thiên một hồi, một ít chi tiết cũng phải điều chỉnh lại cho hợp lý.

"Ta nói người không phải đồ ngốc, loại chuyện này sao có thể tự đi một mình.

Làm sao, sợ ta đoạt cơ duyên của người sao?" Bạch Tiêu Thiên liếc mắt, tức giận nói..

Chương 1048: 1048: Trở Lại Chốn Cũ

"Chỗ đó, ta cũng là ra ngoài du lịch, ngoài ý muốn đi vào, nào có cơ hội bảo người đi cùng chứ? Lại nói, nếu bảo người đi theo, bất quá là từ khốn một người, biến thành khốn một đôi." Thẩm Lạc cười nói.

"Ai, tóm lại trở về là tốt rồi, ta cũng không cần phải đi quan phủ bên kia ép hỏi Lục Hóa Minh nữa." Bạch Tiêu Thiên thờ dài, nói.

"Người ép hỏi hấn làm gì?" Thẩm Lạc khó hiểu hỏi.

"Khắp nơi không liên lạc được người, ta còn tưởng rằng người bị quan phủ phái đi Ma tộc làm nhiệm vụ gì chứ, đi lại lâu như vậy..." Bạch Tiêu Thiên bất đắc dĩ nói.

Thẩm Lạc nghe vậy, dở khóc dở cười, cũng có chút cảm động.

"Xa cách từ lâu trùng phùng, hiếm có thời gian tốt như vậy, đi, đi uống rượu.

Tối nay phải không say không về!" Bạch Tiêu Thiên ôm lấy bả vai Thẩm Lạc, không cho giải thích lôi kéo hấn đi.

Hai người rời Hóa Sinh tự, trong Trường An thành tìm một tửu lâu, xa cách từ lâu trùng phùng, tất nhiên là thống khoái hét lớn một trận.

Cuối cùng, hai người chia tay ở cửa thành, Bạch Tiêu Thiên kéo tay Thẩm Lạc, hỏi tiếp theo hấn có dự định gì không.

Thẩm Lạc trầm mặc một lúc lâu mới nói: "Còn chưa nghĩ ra, đại khái là muốn về nhà một chuyến, hoặc là đi Phổ Đà sơn một chuyến."

Nói xong, ánh mắt của hấn hơi ảm đạm.

Trăm năm, đối với người tu hành không tính là gì, nhưng đối với phàm phu tục tử cũng đã quang cảnh một thế thậm chí hai đời, trong nhà ở Xuân Hoa huyện chỉ sợ đã cảnh còn người mất.

"Gần đây ta đến thời điểm máu chót đột phá Đại Thừa hậu kỳ, không thể đi cùng người lần này, nếu không sự phụ ta nhất định sẽ là Kim Cương tức

giận." Bạch Tiêu Thiên nghe vậy, có chút áy náy nói.
"Ta đường đường là nam nhi bầy thóc, cần người bồi sao? Buồn cười.

Lặn đi hảo hảo bế quan, tranh thủ sớm ngày đột phá." Thẩm Lạc cười mắng.

Hai người chia tay xong, tự mình đánh tan mùi rượu trên người.

Thẩm Lạc một đường đi đến quan phủ Trường An, vừa âm thầm suy nghĩ.

Còn nhớ trong mộng cảnh, Nhiếp Thái Châu từng nói với hắn, hắn hít sâu một hơi, chậm rãi lâm bảm:

"Hay là đi trước một chuyến đến Phổ Đà sơn đi."

Thẩm Lạc rời Trường An thành, tể lên Thuần Dương Kiếm Phôi quán lấy thân thể, hóa thành một đạo cầu vòng màu đỏ đột ngột từ mặt đất bay lên, bắn về hướng Phổ Đà sơn.

Lấy độn tốc của hắn bây giờ, không đến nửa ngày, Phổ Đà sơn đã xuất hiện trong tầm mắt phía trước.

Trên Phổ Đà sơn vân khí phiêu đảng, Tiên Hạc bay lượn, so với lúc trước đi tới, càng thêm tiên khí đạt dào, giống như một tòa Tiên cảnh nhân gian. Thẩm Lạc vừa mới tới gần Phổ Đà sơn, mấy đạo độn quang đã tiến lên đón. Hắn ngừng lại, mấy đạo độn quang kia cũng rơi vào cách không xa phía trước.

Độn quang thu lại, hiện ra ba thanh niên nam nữ, tu vi đều không tầm thường, dẫn đầu là một nữ tử áo xanh đạt đến Xuất Khiếu sơ kỳ, hai người kia cũng là Ngưng Hồn hậu kỳ.

"Tiền bối là cao nhân phương nào? Đến Phổ Đà sơn muốn làm gì?" Nữ tử cầm đầu hơi dùng thần thức dò xét, lập tức cảm giác được khí tức Thẩm Lạc sâu không lường được, trên mặt hiện ra một tia chấn kinh, khom mình hành lễ.

"Người...!Người là Thẩm Lạc đạo hữu? Không, Thẩm Lạc tiền bối?" Sau lưng nữ tử áo xanh là một thanh niên thon gầy Ngưng Hồn hậu kỳ đột nhiên lên tiếng kinh hô.

Thẩm Lạc nhìn về phía người kia, nhất thời nhớ không nổi đối phương.

"Tiền bối chắc là không nhớ ra, năm đó ngài ở tại Phổ Đà sơn, vẫn bồi từng làm tùy tùng cho ngài." Thanh niên thon gầy nịnh nọt nói.

Nghe nói thế, Thẩm Lạc rất nhanh nhớ lại, năm đó hắn bế quan tại Phổ Đà

son, hắc hùng tinh an bài một người đệ tử thủ hộ ở bên ngoài, chính là người này.

Năm đó hẳn cũng không lưu ý đối phương, bây giờ qua trăm năm, dung mạo người này lại có chút biến hóa, nên mới không nhận ra.

"Cái gì! Ngài chính là Thảm Lạc tiên bối, vị hôn phu của thiếu chương môn?" Nữ tử áo xanh bỗng nhiên ngẩng đầu.

Thảm Lạc nhíu mày lại, nữ tử áo xanh mặc dù không nói rõ, bất quá hẳn cũng biết nàng này nói thiếu chương môn là chỉ Nhiếp Thái Châu.

"Thái Châu đã là thiếu chương môn Phổ Đà sơn? Xem ra qua trăm năm, quang cảnh biến hóa thật không nhỏ." Trong lòng của hắn âm thầm thở dài.

"Không sai, ta chính là Thảm Lạc, lần này đến Phổ Đà sơn, là muốn cầu kiến Nhiếp Thái Châu, có việc thương nghị." Thảm Lạc rất nhanh thu liễm nỗi lòng, nói.

"Gặp thiếu chương môn, việc này chỉ sợ không tiện cho lắm..." Nữ tử áo xanh lộ vẻ khó xử.

"Sao vậy? Nhiếp Thái Châu xảy ra chuyện gì?" Thảm Lạc nhìn sắc mặt nàng, hơi nướng mày.

"Ha ha, nguyên lai là Thảm tiểu hữu giá lâm, không tiếp đón từ xa, mong thứ tội." Một thanh âm hùng hậu đột nhiên vang lên, sau đó hư không phụ cận hiện lên bóng đen, hiện ra một hùng yêu màu đen, chính là hắc hùng tinh.

Yêu khí trên thân hắc hùng tinh hùng hậu to lớn, thành linh đã đạt đến Chân Tiên hậu kỳ.

"Nguyên lai là hộ pháp tiên bối, chúc mừng tiên bối tu vi tiến nhanh, bước vào hậu kỳ." Thảm Lạc đánh giá hắc hùng tinh một chút, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, chấp tay thi lễ một cái.

Ba người nữ tử áo xanh cũng vội vàng khom người thi lễ với gã.

"Ánh mắt Thảm tiểu hữu vẫn sắc bén như vậy, liếc thấy đã khám phá tu vi cảnh giới của ta.

Tốt, nơi này giao cho ta xử lý, các người đều lui ra đi." Hắc hùng tinh đầu tiên cười ha ha một tiếng, sau đó nói với ba người.

"Vâng." Ba người nữ tử áo xanh thi lễ, lui xuống.

"Nơi này không phải chỗ để nói chuyện, Thảm tiểu hữu đi theo ta." Hắc hùng tinh quay người bay xuống dưới, Thảm Lạc thôi động độn quang đuổi theo.

Hai người không đi hướng trong tông, mà đi vào phụ cận Tử Trúc Lâm phía sau Phổ Đà sơn, rơi vào một chỗ sơn cốc u tĩnh, có một tòa lầu các ở chỗ này.

Bên ngoài lầu các là một mảnh dược viên rất lớn, bên trong bố trí các loại cấm chế đỏ, lam, tím, vàng, chia cắt mảnh dược viên này thành rất nhiều khu vực, sinh trưởng trên trăm loại linh thảo khác nhau.

Những linh thảo này thỉnh linh đều là thiên tài địa bảo, mặc dù có cấm chế ngăn cản, vẫn có một cỗ mùi thuốc nồng đậm lan tràn ra.

"Vô Cực Thảo, Hương Chúc Đăng...!A, đó là Tử Lô Hoa!" Ánh mắt Thẩm Lạc ngưng tụ.

Trong dược viên Hắc hùng tinh lại có Tử Lô Hoa, mà số lượng lại không ít.

Hắn lập tức nghĩ đến năm đó gần Triều Âm động sinh trưởng ra Tử Lô Hoa, hắc hùng tinh trấn thủ nơi đây nhiều năm, trong dược viên có linh hoa này cũng là bình thường.

"Linh thảo trong mảnh dược viên này là ta chạy khắp Tam Giới, khổ tâm thu thập được, coi như thấy cũng được." Hắc hùng tinh chú ý tới ánh mắt Thẩm Lạc, có chút tự đắc nói.

"Tất nhiên, đây đều là linh vật cực trân quý, chỉ có đại năng như tiên bối mới có thể thu thập được." Thẩm Lạc nịnh nọt một câu.

Hắc hùng tinh hao tổn cực lớn tâm tư, mới biến thành dược viên này, đáng tiếc ngày bình thường nơi này cực ít có người đến, không cách nào khoe khoang, gã mang Thẩm Lạc tới đây, một mặt là để thuận tiện nói chuyện, một phương diện khác cũng là vì khoe khoang một chút dược viên của mình.

"Thẩm tiểu hữu quá khen." Thẩm Lạc ton hót khiến tâm tình hắc hùng tinh cực tốt, cười to mang theo hắn tiến vào lầu các.

Trên vách tường lầu các khảm nạm rất nhiều minh châu và ngọc thạch, mặt đất dùng mỹ ngọc lát thành, nóc nhà cũng treo các loại trang trí, nhìn phi thường tráng lệ.

Thẩm Lạc thấy vậy, tự nhiên lại khen trang trí trong phòng vài câu.

"Hộ pháp tiên bối, Thái Châu nàng hiện tại xảy ra chuyện gì?" Hai người vừa ngồi xuống, Thẩm Lạc lập tức không kịp chờ đợi hỏi.

Chương 1049: 1049: Ba Chuyện

"Ha ha, Thảm tiểu hữu không cần phải lo lắng, thiếu chương môn nàng không có việc gì, mà tình huống phi thường tốt, trước mắt đang bế quan trong Hoa Liên cấm địa, thử đột phá Chân Tiên kỳ." Hắc hùng tinh cười ha ha nói.

"Đột phá Chân Tiên kỳ!" Thảm Lạc giật mình.

Lần trước hắn nhập mộng, Nhiếp Thái Châu đang đột phá Đại Thừa kỳ, bây giờ lại bắt đầu thử trùng kích Chân Tiên cảnh!

Nhưng đã qua trăm năm, lấy tư chất Nhiếp Thái Châu, cũng không phải chuyện quá kinh người.

"Thái Châu đã bắt đầu trùng kích Chân Tiên kỳ, ta cũng phải tu luyện nhanh lên mới được." Thảm Lạc bởi vì chuyện Ma tộc biến mất mà cảm thấy tâm tình thư giãn, lần nữa khẩn trương lên.

"Thiếu chương môn thiên tư tuyệt đỉnh, lại thêm tài nguyên Phổ Đà sơn của chúng ta, tu vi tiến triển nhanh là chuyện đương nhiên.

Ngược lại tu vi Thảm tiểu hữu tựa hồ có chút chậm chạp, vị Bạch Tiêu Thiên lúc trước cùng tiểu hữu tới Phổ Đà sơn, trước đây không lâu đến Phổ Đà sơn bái phỏng, hắn cũng đã đạt tới Đại Thừa hậu kỳ." Hắc hùng tinh nhìn Thảm Lạc, giống như cười mà không cười nói.

Song mi Thảm Lạc nhăn lại, giấc ngủ này của hắn đến trăm năm, tu vi đã bị kéo ra khoảng cách với người cùng thế hệ.

Bất quá gôi ngọc mặc dù vỡ vụn, nhưng trước kia kinh nghiệm nhập mộng vẫn còn, hắn cảm ngộ tu luyện Đại Thừa kỳ vẫn rất rõ ràng, tin tưởng chỉ cần có đủ nguyên khí cung cấp, tu vi có thể nhanh chóng tăng lên.

"Tại hạ trước đây ít năm phát sinh một ít chuyện, một mực ngủ say đến nay, đã rút lại phía sau cùng thế hệ không ít, xem ra phải phấn đấu tiến lên mới được." Thảm Lạc cười ha ha nói.

"A, đã xảy ra chuyện gì, để cho ngươi ngủ nhiều năm như vậy?" Hắc hùng tinh lộ vẻ ngạc nhiên, ngồi ngay ngắn lại.

"Không có việc gì lớn, mà vấn đề đã được giải quyết." Thẩm Lạc không muốn nói nhiều.

Hắc hùng tinh thấy Thẩm Lạc không muốn nói, cũng không hỏi nhiều.

"Hộ pháp tiên bối, tu vi ngài cao thâm, nắm giữ tài nguyên cũng cực phong phú, không biết ngài có bảo vật hoặc đan dược ẩn chứa lực lượng Thủy thuộc tính như Cam Lộ Thủy không? Tu vi tại hạ mặc dù yếu ớt, nhưng cũng có chút tích súc, nếu như có thể, muốn trao đổi cùng tiên bối." Thẩm Lạc trầm ngâm một chút, sau đó phát tay áo lên trên bàn.

Mười mấy món vật phẩm bắn ra linh quang bốn phía xuất hiện trên bàn, hơn phân nửa là các loại linh thảo trân quý, là lúc trước hắc hái được ở Nữ Nhi thôn và động quật Lệ Yêu.

Hắc hùng tinh tốn hao đại tâm tư làm ra một dược viên, hiển nhiên rất coi trọng linh thảo, cho nên gã coi đó là thứ quý giá nhất, về phần linh tài khác trên người gã cũng đều là phẩm cấp cao nhất.

Ánh mắt hắc hùng tinh rơi vào trên những linh tài này, thần sắc không biến hóa chút nào.

Thẩm Lạc để ý thấy, trong lòng hơi trầm xuống.

Những linh thảo linh tài này mặc dù trân quý, nhưng tối đa cũng chỉ hữu dụng với tu sĩ Đại Thừa kỳ, hắc hùng tinh là yêu tu Chân Tiên hậu kỳ, tự nhiên không để vào mắt.

Hắn trầm ngâm, cân nhắc dùng những vật khác đả động yêu này.

"Ồ! Đây là Băng Cái Thảo!" Hắc hùng tinh đột nhiên kinh dị lên tiếng, nhìn về phía một góc linh thảo màu tuyết trắng.

"Không sai, chính là Băng Cái Thảo, tiên bối thật sự kiến thức uyên bác."

Thẩm Lạc thấy vậy, cười nói.

"Cỏ này ở đã tuyệt tích nhân gian, ta đã từng đi qua các động phủ linh thiên tìm kiếm, nhưng không thể tìm ra, người tìm được ở nơi nào?" Hắc hùng tinh vội vàng cầm lấy cỏ này xem xét.

"Đây là ta ngẫu nhiên phát hiện tại một chỗ động quật bí ẩn dưới đáy biển Đông Hải, cỏ này ta chỉ thấy ghi chép sơ lược trên một bản cổ tịch, nhưng không biết hiệu dụng cụ thể là gì." Ánh mắt Thẩm Lạc sáng lên hỏi.

"Người không biết cũng bình thường, Băng Cái Thảo là linh thảo thời kỳ Thượng Cổ, phẩm cấp mặc dù không cao, bên trong lại ẩn chứa một tia Hỗn Động sát khí, luyện chế thành đan dược thích hợp, có hiệu quả kích thích thân thể, rèn luyện nhục thể, phi thường thích hợp cho Yêu tộc chúng ta luyện thể.

Thời kỳ Thượng Cổ Vu Yêu đại chiến, Yêu tộc chính là dùng Băng Cái Thảo này, đẩy thực lực Yêu tộc tới đỉnh phong, nhiều lần đại chiến cùng Vu tộc chiếm thượng phong." Hắc hùng tinh quan sát tỉ mỉ linh thảo trong tay, cũng không ngần ngại lên nói.

"Rèn luyện nhục thể!" Trong mắt Thẩm Lạc hơi sáng lên, nhưng lập tức lại âm trầm đi.

Băng Cái Thảo chỉ có một gốc như thế, có lẽ sử dụng bồi dưỡng sẽ tăng lên nhiều, nhưng hẳn không có tài nguyên và thời gian lâu như vậy.

"Trong tay của ta cũng không có nhiều linh vật Thủy thuộc tính, chỉ có hai giọt Cam Lộ Thủy chưa chiết xuất, hẳn là có thể giúp người tu luyện một đoạn thời gian, dùng gốc Băng Cái Thảo này, còn có hai kiện linh tài này trao đổi, thế nào?" Hắc hùng tinh chỉ về hướng Băng Cái Thảo cùng hai gốc linh thảo khác, nói.

"Đương nhiên có thể." Thẩm Lạc cảm thấy thất vọng, trên mặt cũng không biểu lộ ra, gật đầu đáp ứng.

Hắc hùng tinh cũng không nói hai lời, lật tay lấy ra một bình ngọc màu lam, đưa tới.

Thẩm Lạc tiếp nhận bình ngọc, thần thức quét qua bên trong.

Trong bình lẳng lẳng nằm hai giọt Cam Lộ Thủy, tản mát ra Thủy linh lực tinh thuần, mặc dù kém giọt lúc trước, nhưng ẩn chứa Thủy linh lực cũng phi thường khả quan.

"Đa tạ hộ pháp tiên bối." Hắc cảm ơn một tiếng, cất kỹ bình ngọc.

"Ha ha, tu vi Thẩm đạo hữu không cao, đồ cất giữ ngược lại rất phong phú nha." Hắc hùng tinh cũng thu lại ba cây linh thảo, nhìn Thẩm Lạc cười nói.

"Đa tạ tiên bối tán thưởng, nói đến đồ cất giữ, trong tay tại hạ còn có một kiện bảo vật, có lẽ hữu dụng với tiên bối." Ánh mắt Thẩm Lạc khẽ động, vừa cười vừa nói.

"A, thứ gì?" Hắc hùng tinh lộ ra vẻ hứng thú.

"Một vị tiên bối Thái Ất lưu lại bản chép tay tu luyện, phía trên ghi chép tâm đắc cảm ngộ lúc ngài ấy đột phá cảnh giới Thái Ất." Thẩm Lạc khẽ cười nói.

Tu sĩ Thái Ất này không phải ai khác, chính là hắn.

Hắc hùng tinh bỗng nhiên đứng lên, trên mặt tràn đầy vẻ khiếp sợ.

Tu vi của gã đã đạt tới Chận Tiên hậu kỳ, bước kế tiếp chính là đột phá

cảnh giới Thái Ất, một phần cảm ngộ đột phá Thái Ất với gã thực sự quá trọng yếu, bất luận thế nào cũng phải có.

Quan Nguyệt chân nhân Phổ Đà sơn mặc dù cũng đột phá cảnh giới Thái Ất, nhưng lão đột phá cảnh giới chủ yếu dựa vào một kiện bí bảo phụ trợ, kinh nghiệm này trợ giúp hắc hùng tinh không lớn.

Mà dù vậy, bản chép tay tu luyện của Quan Nguyệt chân nhân cũng không phải tùy tiện có thể nhìn thấy.

"Thảm tiểu hữu muốn dùng bảo vật gì đổi lấy?" Hắc hùng tinh hít sâu một hơi, kiềm chế lại tâm tình kích động, hỏi.

"Tại hạ làm tiên tiên bồi giúp ta làm ba chuyện, đổi lấy bản chép tay tu luyện này." Thảm Lạc lấy ra một khối ngọc giản ó vàng phong cách cổ xưa, nói.

"Ba chuyện gì?" Hắc hùng tinh nhìn ngọc giản phong cách cổ xưa, hô hấp dồn dập.

"Chuyện thứ nhất, trước mắt tại hạ cần bảo vật tu luyện Thủy thuộc tính, những vật khác không hề thiếu, tu vi hộ pháp tiên bối cao thâm, chỗ giao tình với bạn bè cùng cảnh giới hẳn là không thấp, tại hạ muốn làm tiên tiên bồi giúp ta thu thập một ít đan dược hoặc là bảo vật tu luyện." Thảm Lạc đã sớm nghĩ kỹ đồ vật yêu cầu, nói.

"Không vấn đề." Hắc hùng tinh lập tức gật đầu.

Những chuyện này mặc dù rườm rà, dùng nhiều chút thời gian là có thể làm được, cũng không phiền phức.

"Chuyện thứ hai, tại hạ cũng cảm thấy rất hứng thú với đan dược Băng Cái thảo luyện ra dùng để tôi thể, chờ tiên bối luyện chế được đan này, phân một chút cho ta." Thảm Lạc dừng lại một chút, tiếp tục nói.

Chiến đấu trong mộng cảnh nói cho hẳn biết, có được một bộ nhục thể cứng cõi, trong chiến đấu sẽ chiếm ưu thế cực lớn.

Trong hiện thực hẳn cũng thử nghiệm tu luyện Hoàng Đình Kinh, đáng tiếc bởi vì tư chất có hạn, tốc độ thực sự quá chậm, cho tới bây giờ cũng không có hiệu quả gì, nếu như có thể cầm lấy đan dược Băng Cái Thảo tôi thể, tu luyện Hoàng Đình Kinh hẳn là có trợ giúp rất lớn..

Chương 1050: 1050: Tân Khách Cả Sảnh Đường

"Có thể, bất quá bồi dưỡng Băng Cái Thảo cần tốn hao thời gian rất lâu, khả năng cần vài năm, thậm chí mấy chục năm mới có thể luyện chế ra đan dược.

Ta có thể dùng loại đan dược luyện thể khác, trao đổi phần kinh nghiệm tu luyện kia trước, sau lại bổ sung Băng Tâm Đan, thế nào?" Hắc hùng tinh chân chờ một chút, nói.

"Tiền bối còn có đan dược luyện thể khác? Đó là vật gì? Dược hiệu cụ thể ra sao?" Con mắt Thẩm Lạc hơi sáng lên, lập tức hỏi.

"Đan này tên là Lôi Cốt Đan, dùng mười chín loại linh tài trân quý phối hợp với tinh hoa lôi điện luyện chế thành, sau khi phục dụng có thể dựa vào lôi điện lực trong đan dược rèn luyện xương cốt và nhục thân, đối với tu sĩ Nhân tộc cũng hữu dụng, nếu như có công pháp luyện thể phối hợp, hiệu quả sẽ tốt hơn." Hắc hùng tinh lấy ra một chiếc bình ngọc, vút tới.

Thẩm Lạc tiếp lấy bình ngọc, thần thức tìm tòi trong bình, phát hiện trong đó chứa mười mấy khóa đan dược màu vàng đen, mặt trên còn có một ít hoa văn lôi điện, mỗi một khóa đều tản mát ra dược hiệu cường đại, còn trên cả Tuyệt Phách Đan.

"Đan dược nhìn không sai, bất quá số lượng hơi ít một chút." Thẩm Lạc vui mừng, thu bình ngọc vào, nói.

"Chỗ ta còn có mười mấy bình, đều cho Thẩm tiểu hữu ngươi đi." Hắc hùng tinh phát tay lấy ra mười bình ngọc, đẩy tới.

"Đều cho tại hạ, hộ pháp tiền bối ngài chẳng phải không có đan dược phục dụng sao?" Thẩm Lạc không lập tức nhận lấy.

"Băng vào cảnh giới tu vi hiện tại cùng nhục thân ta, Lôi Cốt Đan này đã không còn tác dụng nhiều, ngươi cứ việc nhận lấy là được." Hắc hùng tinh khoát tay áo, nói.

"Nếu thế, tại hạ không khách khí." Thẩm Lạc thu những đan dược này vào.

"Yêu cầu thứ ba của Thâm tiểu hữu là gì?" Hắc hùng tinh truy vấn. Chỉ dùng hai điều kiện này đổi lấy một phần tâm đắc đột phá Thái Ất cảnh, thực sự quá tiện nghi.

"Về phần chuyện thứ ba, ta thấy trong dược viên phía ngoài có trồng Tử Lô Hoa, ta muốn luyện chế một loại phù lục, cần linh tài này, hi vọng tiền bối có thể tặng cho ta vài cọng, đồng thời giúp ta tìm kiếm hai loại tài liệu Phượng Hoàng Vĩ cùng Nguyệt Tinh Tử." Thâm Lạc nghĩ nghĩ, nói.

Gôi ngọc bây giờ vỡ vụn, hẳn không có đòn sát thủ triệu hoán tu vi mộng cảnh, cần luyện chế nhiều thêm mấy tấm Khôn Thổ Dẫn Lô Phù, làm thủ đoạn áp đáy hòm.

"Có thể." Hắc hùng tinh không chậm trễ chút nào đáp ứng, đứng dậy đi ra dược viên phía ngoài ngắt lấy Tử Lô Hoa.

Lúc hắc hùng tinh rời đi, Thâm Lạc liền thác ẩn tâm đắc và cảm ngộ đột phá Thái Ất cảnh của mình trong giấc mộng vào ngọc giản phong cách cổ xưa kia, lúc hắc hùng tinh lấy ra năm cây Tử Lô Hoa, hẳn liền đưa ngọc giản cho đối phương.

Hắc hùng tinh như nhật dược chí bảo tiếp nhận ngọc giản, trực tiếp dán trên trán, ngưng thần nhắm mắt cả buổi, lúc này mới cười lớn mở hai mắt ra, liên tục cảm ơn Thâm Lạc.

"Hộ pháp đạo hữu không cần như vậy, chúng ta cũng là theo nhu cầu, phần tâm đắc này cũng coi như vật tận kỳ dụng." Thâm Lạc cười nói.

Tiếp theo hai người rảnh rồi hàn huyên một lát, Thâm Lạc lại dùng một ít linh tài trên người đổi lấy một ít vật gì đó từ hắc hùng tinh, sau đó cáo từ rời đi.

Hắc hùng tinh tiễn hắc ra Phổ Đà sơn, mỉm cười nhìn độn quang của hắc biến mất ở phía xa, lúc này mới tán đi khóe miệng tươi cười.

Gã trầm ngâm một lát, cũng không về Phổ Đà sơn, mà hóa thành một đạo độn quang màu đen, bay về hướng Đông Hải.

Thâm Lạc rời Phổ Đà sơn, không chần chờ chút nào, trực tiếp bay về hướng Xuân Hoa huyện thành.

Từ năm đó rời nhà tiến về Đông Hải, hẳn vẫn chưa trở lại, chủ yếu là sợ gây phiền toái cho người nhà.

Bây giờ Ma tộc biến mất, thiên hạ thái bình, Thâm Lạc không kịp chờ đợi

muôn trở về nhìn xem một chút.

Xuân Hoa huyện thành.

Không có ma kiếp uy hiếp, các nơi Đại Đường vương triều hiện ra vẻ phồn vinh vui vẻ, Xuân Hoa huyện thành nơi này cũng giống như vậy, nhân khẩu tăng lên không ít, diện tích thành trì so với trước lớn thêm non nửa, trong thành dòng người như thoi đưa, ngựa xe như nước, phi thường phồn hoa náo nhiệt.

Thẩm phủ ở thành đông Xuân Hoa huyện thành giàu sô một số hai, kinh doanh hơn phân nửa dược liệu sinh ý trong thành, càng có thể sản xuất ra mấy loại đan dược có dược hiệu thần kỳ, một ngày thu đầu vàng.

Bất quá đây chỉ là tình huống bề ngoài, mấy gia tộc đỉnh tiêm Xuân Hoa huyện thành đều biết, Thẩm gia không chỉ là một thương gia dược tài, trong Thẩm phủ còn ẩn giấu một ít chí sĩ thủ đoạn cao tuyệt, quyền có thể nứt đá, chân có thể liệt địa, không phải võ sư bình thường có thể so sánh.

Tại nơi hạch tâm nhất của Thẩm gia, thậm chí còn có tu sĩ tu tiên chân chính, có thể phun lửa hợp gió, nắm giữ rất nhiều thủ đoạn huyền bí không tầm thường.

Mà hết thảy những thứ này, nghe nói có liên quan đến đại thiếu gia Thẩm phủ nhiều năm trước đã rời nhà.

Chỉ là người Thẩm phủ xử sự điệt thấp, không có ý khống chế người khác, nếu không toàn bộ Xuân Hoa huyện thành đã là thiên hạ Thẩm gia.

Hôm nay trong Thẩm phủ giăng đèn kết hoa, người hầu nha hoàn ra vào như nước chảy, tựa hồ đang chúc mừng đại sự gì.

Trên không tòa phủ đệ Thẩm gia trống rỗng thêm ra một bóng người, chính là Thẩm Lạc.

Bên ngoài thân hấn ẩn hiện từng tia từng tia lam quang, khiến tia sáng phụ cận vụn vụn không thôi, mặc dù hấn đứng giữa không trung như vậy, bọn người hầu phủ đệ phía dưới lại hoàn toàn không chú ý tới giữa không trung có người.

Thần sắc Thẩm Lạc phức tạp, không lập tức triển khai thần thức dò xét tình

huống trong phủ đệ.

Hắn đã ngủ trăm năm, dù năm đó lưu lại công pháp tu luyện, sau đó cũng lần lượt nhờ Bạch Tiêu Thiên cho người nhà đưa tới một ít bảo vật kéo dài tuổi thọ, phụ mẫu cũng đã tiên thăng, không biết đệ muội còn tại thế không.

"Được rồi, đã tới rồi, còn chần chờ cái gì." Hắn rất nhanh lắc đầu, tản ra thần thức, bao phủ lại toàn bộ Thẩm phủ, thần sắc rất nhanh âm đạm. Phụ thân và Nhị nương quả nhiên đều đã mất, trong từ đường Thẩm gia thờ phụng linh vị hai người, bất quá đệ đệ Thẩm Từ và muội muội Thẩm Mộc Mộc vẫn còn.

Thân hình Thẩm Lạc thoát một cái, biến mất tại chỗ.

Trong phòng khách chính Thẩm phủ, Thẩm Từ với râu tóc đã bạc hết, trên mặt cũng đầy nếp nhăn, nhưng tinh thần coi như không tệ, giờ phút này đang mặc một bộ thọ phục đỏ thẫm, cười ha hả tiếp nhận bằng hữu thân thích chúc mừng.

Hôm nay là ngày đại thọ 120 tuổi, là Thái Tổ Thẩm gia, người có mặt mũi trong thành đều đến nhà mừng thọ.

Thẩm gia bây giờ do tôn nhi Thẩm Từ là Thẩm Lực chấp chương.

Thẩm Lực đã trên năm mươi, thân hình cao lớn, lưng rộng râu đen, vô cùng uy nghiêm.

Thẩm Lực không chỉ quản lý sinh ý, thiên phú tu luyện cũng khá cao, khổ tu công pháp Thẩm Lạc lưu lại năm đó, đã thông pháp tính, đạt đến Luyện Khí sơ kỳ.

Kỳ thật năm đó Thẩm Từ cũng tu luyện những công pháp kia, đáng tiếc bởi vì tư chất, không thể đặt chân lên Tiên Đạo, đã dần dần già đi.

Đưa tiễn một vị khách nhân đến đây chúc thọ, Thẩm Từ đột nhiên đưa tay che ngực, kịch liệt ho khan.

"Tổ phụ!" Thẩm Lực vội vàng đi tới, cáo lỗi một tiếng với tân khách chung quanh, đỡ Thẩm Từ đến nội đường, cho lão phục dụng một viên dược hoàn màu ngà sữa.

Nhưng Thẩm Từ ho khan cũng không dừng lại, ngược lại càng phát ra lợi hại, hai đầu lông mày thậm chí hiện ra một tia màu đen không bình thường.

Thẩm Lực sầm mặt lại, lấy ra một bộ kim châm, thủ pháp thành thạo đâm vào ngực Thẩm Từ và mười mấy chỗ huyết đạo sau lưng lão.

Lúc này Thẩm Từ ho khan mới dần dần dừng lại.

"Ta không sao, các người yên tâm đi, đừng đợi ở chỗ này, bên ngoài còn có khách nhân đây." Thẩm Từ thở phào một hơi, miễn cưỡng cười nói..

Chương 1051: 1051: Trở Lại Cổ Hương

"Tân khách phía ngoài đã có người trong phủ tiếp đãi, không quan trọng, ngài không cần lo lắng chuyện này, thân thể khẩn yếu hơn." Thảm Lục nói.

Thảm Từ cũng biết địa vị Thảm phủ bây giờ, nên không nói gì nữa.

Vào thời khắc này, một nữ tử mặc quần áo xanh nhạt từ nơi đó đi ra, da như mỡ đông, gương mặt tú lệ, trong lúc giơ tay nhắc chân lộ ra một cổ cảm giác ung dung.

"Cô tổ mẫu, bệnh tình tổ phụ tựa hồ lại chuyển biến xấu một chút, ngài đã suy tính mấy ngày, có biện pháp trị liệu gì không?" Thảm Lục cung kính thi lễ với người tới một cái, hỏi.

Nữ tử ung dung này, thỉnh linh chính là Thảm Mộc Mộc.

Sóng pháp lực trên người nàng hơn xa Thảm Lục, đã đạt đến Luyện Khí hậu kỳ, mà lại có thuật trú nhan, nhìn xem chỉ khoảng ba mươi mấy tuổi. Thảm Mộc Mộc không nói gì, nắm cổ tay Thảm Từ, dò xét mạch tượng. "Tam muội, lại phải làm phiên người rồi." Thảm Từ bất đắc dĩ nói.

"Huynh muội chúng ta, sao phải nói những thứ này." Thảm Mộc Mộc khẽ lắc đầu, chuyên tâm xem mạch.

Thảm Từ và Thảm Lục thấy vậy, không dám lên tiếng quấy rầy.

Trợn vụn qua một khắc đồng hồ, Thảm Mộc Mộc mới thu tay lại, thần sắc không thấy hỉ nộ.

"Cô tổ mẫu, thế nào?" Thảm Lục nhin không được hỏi.

"Thảm huynh bị vậy là do chỗ sâu ngũ tạng lục phủ có bệnh, lại thêm thân thể già yếu, tình huống phi thường phức tạp, nếu như không tranh thủ thời gian trị liệu, chỉ có thể chống đỡ thêm nửa năm." Thảm Mộc Mộc nói.

"Cái gì! Chỉ có nửa năm?" Thảm Lục lấy làm kinh hãi.

"Đó là tình huống lạc quan, nếu như bệnh tình tiếp tục tăng thêm, khả năng còn ngắn hơn." Thảm Mộc Mộc chậm rãi nói.

"Ngài khổ tư mấy ngày, có nghĩ ra biện pháp nào không?" Sắc mặt Thẩm Lực khó coi, vội vàng hỏi.

"Ta suy tính nhiều ngày, nghĩ ra một biện pháp phong hiểm, chỉ nắm chắc sáu thành, nếu như bất hạnh phạm sai lầm, chỉ sợ.

."

"Thẩm Mộc Mộc chỉ nói đến một nửa, nhưng ý tứ mấy người đều rõ ràng.
"Chỉ có sáu phần.

."

"Thẩm Lực hơi nhướn mày.
Tỷ lệ này quá thấp đi, cơ hồ chỉ hơn một nửa.
Hai người nhất thời đều không nói chuyện.

"Tam muội, Lực nhi, ta có thể sống đến hiện tại, đối với người bình thường đã là thọ trong thọ, các ngươi cứ việc buông tay hành động, dù không thể trị tốt cũng không sao." Ngược lại Thẩm Từ cười ha ha nói, nhìn rất thoáng.
"Vậy thì tốt, chúng ta sẽ bắt đầu." Thẩm Mộc Mộc nghe vậy gật gật đầu, lấy ra một khối ngọc bội huyết hồng, chính là ngọc bội Thái Dương Thạch năm đó Thẩm Lạc đưa về.

"Phương pháp này vẫn phải dựa vào khối ngọc bội Thái Dương Thạch này, ta dùng pháp lực thôi động Thuận Dương lực trong đó tiến vào trong cơ thể Thẩm huynh, trị liệu bệnh tật." Thẩm Mộc Mộc nói.

"Cô tổ mẫu ngài đã có thể điều khiển ngọc bội Thái Dương Thạch rồi?"
Thẩm Lực ngạc nhiên hỏi.

"Mấy năm nay ta chuyên tâm nghiên cứu thuật phù lục, chỉ có thể miễn cưỡng thông qua bình an trong ngọc bội phù làm dẫn, điều khiển lực lượng trong ngọc bội, nhưng nắm chắc không lớn, cho nên ta mới nói chỉ có tỷ lệ sáu thành." Thẩm Mộc Mộc nói.

"Cô tổ mẫu hết sức nỗ lực là được, ta dùng pháp lực bảo vệ linh đài tổ phụ, giảm bớt một chút áp lực cho ngài." Thẩm Lực lấy tay đề lên đỉnh đầu Thẩm Từ.

Thẩm Mộc Mộc ừ một tiếng, đưa tay ép ngọc bội lên sau lưng Thẩm Từ, vận khởi pháp lực rót vào trong đó.

Ngọc bội lập tức tản mát ra huyết hồng quang mang nhu hoà, chậm rãi thâm thấu vào thể nội Thẩm Từ, chỉ là quang mang có chút bất ổn, thỉnh thoảng nhảy lên một chút.

Vào thời khắc này, một cánh tay đột nhiên từ bên cạnh duỗi tới, bám tay điềm lên cánh tay Thẩm Mộc Mộc.

Pháp lực Thẩm Mộc Mộc đều ẩn núp xuống, không thể động đậy chút nào. "Ai?" Thẩm Mộc Mộc kinh hãi, bỗng nhiên quay đầu.

Một nam tử mặc thanh bào chẳng biết lúc nào xuất hiện ở nội đường, ngăn trở Thẩm Mộc Mộc trị liệu.

"Người là người phương nào?" Thẩm Mộc Mộc cả kinh quát một tiếng, tay áo vung lên.

Một sợi lục quang bắn ra, "Vèo" một tiếng đâm tới người kia, lại là một phi toa màu xanh lá.

Người kia dùng ngón tay kẹp lấy, giống như vê con muỗi, tùy tiện nắm phi toa màu xanh lá.

Thẩm Mộc Mộc thấy vậy, lập tức hoảng hốt.

"Ha ha, Tam muội, nhiều năm không gặp, vừa thấy mặt đã dùng phù khí chào hỏi ta rồi." Nam tử mặc thanh bào cười ha ha nói, chính là Thẩm Lạc.

"Người.

.

.

Người là đại ca!" Thẩm Mộc Mộc lúc này mới thấy rõ dung mạo người tới, con mắt lập tức trừng lớn, kinh hỉ lên tiếng.

Thẩm Lạc đang muôn tể ra phù khí trong tay, trợ Thẩm Mộc Mộc một chút sức lực, thấy cảnh này, ngạc nhiên dừng tay.

"Đại ca, rốt cuộc huynh trở về rồi!" Thẩm Từ cũng nhận ra Thẩm Lạc, đại hỉ đứng lên.

"Nhị đệ, Tam muội, những năm này ta một mực bên ngoài, vất vả các ngươi lo liệu việc trong nhà." Thẩm Lạc nhìn dung nhan đệ muội đã thay đổi lớn, trên mặt áy náy nói.

"Đại ca nói gì vậy, chúng ta đã nghe người Bạch gia mang tin tức tới, huynh ở bên ngoài vội vàng làm đại sự, nên mới một mực chưa trở về."

Thẩm Từ vội vàng nói.

Năm đó người của Bạch gia đưa ngọc bội Thái Dương Thạch tới, bọn

người Thẩm Nguyên Các truy vấn, người Bạch gia mới mơ hồ nói một chút tình huống Thẩm Lạc.

"Chỉ tiếc, cha mẹ không thể chờ đợi huynh trở về." Thần sắc Thẩm Mộc Mộc âm đạm nói.

"Là kẻ làm nhi tử này bất hiếu, trước đây ít năm ta lâm vào trong một phiền toái, ngủ say trọn vẹn trăm năm, nếu không cũng đã sớm trở về." Thẩm Lạc nhớ tới khuôn mặt phụ thân, trong lòng không khỏi chua chát, tự trách nói.

"Ngủ say trăm năm!" Ba người Thẩm Mộc Mộc, Thẩm Từ, Thẩm Lực nghe lời này, không khỏi ngây ngốc nơi đó.

Đối với phạm nhân, trăm năm là mấy đời người, Thẩm Lạc chỉ một ngủ một giấc đã lâu như thế.

"Đại ca, bây giờ huynh đã thành tiên sao?" Mặt mũi Thẩm Từ tràn đầy ngốc trẻ.

"Hiện tại ta có thể không ăn không uống mà vẫn sống, khoảng cách thành tiên còn sớm." Thẩm Lạc mỉm cười.

"Không ăn không uống mà vẫn sống!" Trong mắt Thẩm Mộc Mộc loé lên tinh quang.

Những năm này nàng tu luyện ngoài công pháp Thẩm Lạc lưu lại, còn có kỳ ngộ khác, tu vi lúc này mới tinh tiến đến Luyện Khí hậu kỳ, hiểu rõ cảnh giới tu Tiên hơn nhiều so với Thẩm Từ.

Nhưng trăm năm không ăn không uống mà sống, tu vi Thẩm Lạc tuyệt đối vượt xa Tích Cốc kỳ.

"Tu vi đại ca hẳn là đạt đến Ngưng Hồn kỳ?" Thẩm Mộc Mộc âm thầm suy đoán.

Về phần Xuất Khiếu kỳ, nàng không dám suy nghĩ nhiều, chỉ có trong một ít tông phái tu tiên lớn mới có thể xuất hiện nhân vật kinh khủng như vậy.

Thẩm Lực bên cạnh nhìn Thẩm Lạc, trên mặt cũng đầy vẻ khiếp sợ.

Gã mặc dù chưa thấy qua Thẩm Lạc, lại từ nhỏ lớn lên đã nghe đại danh Thẩm Lạc, hiện tại xem ra, vị bá tổ phụ của mình so với trong truyền thuyết càng thêm lợi hại.

"Tốt, không nói những thứ này nữa, thân thể Nhị đệ ngươi tựa hồ xảy ra chút vấn đề, trước ta khu trừ bệnh hoạn cho ngươi đã." Thẩm Lạc không muốn nói việc này quá nhiều, chuyển chủ đề nói.

"Làm phiền đại ca." Thẩm Từ tự nhiên có lòng tin mười phần với Thẩm Lạc, một lần nữa ngồi xuống.

Thẩm Lạc đã sớm dùng thần thức dò xét qua thân thể Thẩm Từ, biết căn

nguyên bệnh tình lão, bầm tay điếm lên ngực Thẩm Từ, một cỗ pháp lực tinh thuần rót vào thể nội lão, du tẩu một vòng quanh cơ thể Thẩm Từ.

Thẩm Từ cảm thấy một dòng nước nóng tiến vào thể nội, hùng hồn to lớn đến cực điểm, những nơi đi qua bệnh tật tiêu hết, sau đó nhiệt khí dâng lên, trực thấu tim phổi.

Lão không tự chủ được ngồi xuống, phun ra một ngụm máu đen..

Chương 1052: 1052: Lễ Gặp Mặt

"Tô phụ!" Thảm Lực thấy Thảm Từ thổ huyết, lập tức kinh hãi.
"Không sao, đại ca đang dùng pháp lực gột rửa ngũ tạng lục phủ Thảm huynh, khu trừ sạch sẽ tất cả căn nguyên ốm đau, Thảm huynh sẽ không việc gì." Thảm Mộc Mộc nói.

Thảm Lực nghe vậy, lúc này mới yên lòng lại.
Thảm Mộc Mộc vừa dứt lời, Thảm Từ đã ngẩng đầu lên, hai đầu lông mày màu đen biến mất không còn một mảnh, làn da mặt trắng hồng, cả người nhìn thần thái sáng láng, nếp nhăn tựa hồ cũng giãn ra.
"Đa tạ đại ca, hiện tại ta cảm thấy tốt hơn nhiều rồi." Thảm Từ thở phào một hơi.

Lúc này, lão cảm thấy toàn thân giống như được sơn tuyền gột rửa qua, cả thân thoải mái không gì sánh được, muốn đứng lên.

"Còn chưa xong, người ăn vào viên đan dược này trước đã." Thảm Lạc đưa tay đè Thảm Từ xuống, lấy ra một viên đan dược hoàn màu xanh lá, đưa tới.
Mùi thuốc nồng nặc bốn phía, Thảm Mộc Mộc và Thảm Lực bên cạnh ngửi được mùi đan dược liền cảm giác tinh thần phấn chấn, cả người trở nên nhẹ hơn mấy phần, trên mặt đều hiện ra vẻ kinh hãi.

Thảm gia là thế gia dược liệu, hai người nghiên cứu rất sâu về đan dược, nhìn một chút đã nhận ra đan dược màu xanh lá này vô cùng trân quý, vượt qua đan dược Thảm gia không biết gấp bao nhiêu lần.

"Đây là đan dược gì?" Thảm Từ cũng nghiên cứu đan dược, nhìn ra đan này bất phàm, vội vàng hỏi.

"Đây là một viên đan dược diên thọ, có thể gia tăng ba mươi năm thọ nguyên, người nhanh ăn vào, ta giúp người hoà tan dược lực." Thảm Lạc nói.

Viên Lạc Tâm Đan này là hắc đôi lấy từ hắc hùng tinh, đan dược như thế hắc đôi không dùng, nhưng cho phàm nhân như Thảm Từ phục dụng, lại có hiệu quả thoát thai hoá cốt.

"Diên thọ ba mươi năm!" Thảm Từ ngân người.

Thẩm Mộc Mộc và Thẩm Lực bên cạnh cũng ngây người, nói không ra lời. "Hiện tại ta cảm giác thân thể rất tốt, bệnh đã chữa khỏi, không cần lãng phí thần dược như vậy, hay là lưu cho đại ca huynh phục dụng đi." Qua một hồi lâu, Thẩm Từ mới lấy lại tinh thần, nói.

"Thuốc này với ta đã vô dụng, ngươi không cần lo lắng quá nhiều, nhanh ăn vào đi." Thẩm Lạc bắm tay một cái.

Đan dược màu xanh lá bay lên, lóe lên bay thẳng vào miệng Thẩm Từ đang hé mở.

Mà trên tay Thẩm Lạc hiện lên lam quang, lần nữa thôi động pháp lực, độ nhập vào thể nội Thẩm Từ luyện hóa đan dược.

Thân thể Thẩm Từ không thể động đậy, đành phải nhắm mắt lại.

Đan dược màu xanh lá rất nhanh hòa tan, biến thành từng luồng từng luồng dược lực cường đại rót vào tứ chi bách hài, Thẩm Từ cảm thấy thân thể càng ngày càng nhẹ, giống như đang bay lên.

Quanh năm lão tu luyện « Thanh Điền Bồi Nguyên Công » nội tức hình thành cũng được điều động, nhanh chóng du tẩu thể nội.

Sau một lát, thân thể Thẩm Từ đột nhiên run lên, mấy chỗ huyết khiêu dễ dàng mở ra bỗng nhiên mở rộng, thiên địa linh khí tràn vào thân thể, nội tức Thanh Điền Bồi Nguyên Công cũng phát sinh kịch biến, phun trào ù ù lên, bắt đầu chuyển hoá thành pháp lực.

"Thông pháp tính!" Thẩm Mộc Mộc đại hỉ, trong ánh mắt nhìn về phía Thẩm Lạc hiện lên một tia chấn kinh.

Chỉ cần tới Luyện Khí kỳ, không chỉ có thể nắm giữ lực lượng cường đại, thiên địa linh khí nhập thể, thọ nguyên càng có thể tăng lên nhiều mấy chục năm, không biết bao nhiêu người muốn bước ra một bước này.

Thẩm Mộc Mộc những năm qua vì trợ giúp Thẩm Từ tiến vào Luyện Khí kỳ, không biết hao tốn bao nhiêu cố gắng, đáng tiếc đều làm không được, Thẩm Lạc lại trong lúc giờ tay nhắc chân đã làm được.

Sắc mặt Thẩm Lạc phi thường bình tĩnh, viên Lục Tâm Đan của hắc hùng tinh bất phạm, lại thêm pháp lực Đại Thừa kỳ của hắn thúc đẩy sinh trưởng, trợ giúp một người đã tu luyện Thông Pháp Tính cơ sở vốn là nước chảy thành sông.

Hắn tiếp tục vận chuyển pháp lực, điều trị thân thể Thẩm Từ, tăng tốc hiệu quả thiên địa linh khí tối thể.

Các vị trí cơ thể Thẩm Từ vang lên thanh âm xuy xuy, không hề đứt đoạn toát ra từng luồng từng luồng bạch khí, bao phủ toàn thân lão vào trong đó. Trọn vẹn sau gần nửa canh giờ, Thẩm Lạc mới thu hồi bàn tay, phát tay áo lên.

Một mảnh lam quang hiện lên, khẽ quét qua thân Thẩm Từ, cuốn những bạch khí kia đi.

Thân ảnh Thẩm Từ hiển hiện ra, bề ngoài đại biến, vốn râu tóc tuyết trắng đã biến thành màu đen, nếp nhăn trên da cũng không thấy bóng dáng, con mắt ôn nhuận óng ánh, vậy mà trong một đêm về tới thời kỳ tráng niên.

Bất quá Thẩm Từ chưa tỉnh lại, vẫn nhắm mắt ngồi ngay ngắn tại chỗ đó, tựa hồ đang cảm ứng biến hóa trong cơ thể.

Thẩm Lạc bên cạnh dụi dụi con mắt, không dám tin vào hai mắt của mình. Năm đó lúc gã thông pháp tính, thân thể cũng phát sinh một chút cải biến, nhưng không rõ ràng như Thẩm Từ bây giờ, đây quả thực là kỳ tích phản lão hoàn đồng.

"Đại ca, thân thông huynh bây giờ thật sự là không thể tưởng tượng nổi." Thẩm Mộc Mộc bên cạnh cũng ngây ngốc tại đó, một hồi lâu mới khôi phục lại, chân thành tán thán.

"Đây cũng không phải là công lao của ta, Thẩm Từ thông pháp tính, thiên địa linh khí lần đầu quán thể vào, thân thể mới phát sinh kịch biến như thế, ta bất quá là ở bên cạnh phụ trợ một hai mà thôi." Thẩm Lạc nói.

"Bất kể thế nào, có thể làm cho tổ phụ trong thời gian ngắn phát sinh đại biến như thế, không phải là đại thân thông giả thì không thể làm được." Thẩm Lạc bên cạnh khen ngợi.

"Người là tôn nhi Nhị đệ? Có thể không dựa vào ngoại lực, một mình đột phá pháp tính, tư chất không tệ.

Nơi này có hai kiện pháp khí và một bình đan dược, xem như một phần lễ gặp mặt." Thẩm Lạc nhìn về phía Thẩm Lạc, mỉm cười, phát tay áo lên trên bàn bên cạnh.

Trên mặt bàn hiện lên lam quang, thêm ra một bình ngọc màu trắng, một

thanh phi kiếm màu xanh lam cùng một tiểu thuẫn màu vàng đất.

"Pháp khí!" Ánh mắt Thẩm Lực nóng bỏng nhìn chằm chằm hai kiện pháp khí.

Thẩm gia bây giờ mặc dù có mấy vị tộc nhân Thông Pháp Tính, thực lực không yếu, nhưng dù sao cũng là tiểu gia tộc trong thế tục, ngay cả phù khí cũng không có mấy món, đối mặt pháp khí trong truyền thuyết, tự nhiên vô cùng kích động.

Về phần bình đan dược kia, bởi vì Thẩm gia tinh thông luyện chế đan dược, gã cũng không quá để ý.

Thẩm Lạc thấy vậy, khẽ lắc đầu.

Bình đan dược kia là linh đan trân quý cổ bản bồi nguyên, dược lực cường đại, đối với tu tiên giả Tích Cốc kỳ cũng có tác dụng lớn, giá trị không dưới hai kiện pháp khí kia.

Thẩm Mộc Mộc nhìn thấy đồ vật trên bàn, trong mắt cũng hiện lên một tia lửa nóng, miệng nhỏ hơi vênh lên, tựa hồ đang trách cứ Thẩm Lạc không cho nàng gì cả.

"Mộc Mộc, đây là quà của muội." Thẩm Lạc bật cười một tiếng, lấy ra một pháp khí trữ vật, đưa tới.

"Cám ơn đại ca." Lúc này Thẩm Mộc Mộc mới đổi giận thành vui nhận lấy, vận khởi pháp lực dò xét.

Trong pháp khí trữ vật chứa ba kiện pháp khí, một kiện loại hình công kích, một kiện loại hình phòng ngự, còn có một kiện loại hình phụ trợ.

Trừ pháp khí, còn có hai bình đan dược.

Thẩm Mộc Mộc cũng chú ý trên những pháp khí kia, lấy ra một thanh chiến đao màu xanh lá, mừng khắp khởi vuốt ve nó.

"Pháp khí khác với phù khí, cần tế luyện luyện hóa cấm chế trong đó, ta lại truyền cho các ngươi một môn bí thuật tế luyện." Thẩm Lạc lấy ra hai khối ngọc giản, ở bên trong khắc lục Cửu Cửu Thông Bảo Quyết, đưa cho hai người.

Thẩm Mộc Mộc và Thẩm Lực tự nhiên đại hỉ cảm ơn.

Vào thời khắc này, Thẩm Từ bên cạnh thẫn thẫn tỉnh lại.

"Không ngờ ta lại có thể thông pháp tính, tiến nhập Luyện Khí kỳ! Đại ca, đa tạ huynh!" Thẩm Từ đứng dậy, hành lễ với Thẩm Lạc.

"Ngươi ta là huynh đệ, sao phải nói cảm ơn." Thẩm Lạc đỡ Thẩm Từ dậy.

"Ồ! Đây là đan dược tinh tiên tu vi, mà dược lực thật cường đại!" Thanh âm kinh hô truyền tới từ phía bên cạnh, lại là Thẩm Mộc Mộc tra xét xong mấy món pháp khí, mở ra một bình thuốc, một cỗ ba động linh lực đập vào mặt nàng, không khỏi mở to hai mắt.

Trước đây ít năm nàng đạt kỳ ngộ, từng chiếm được một ít đan dược tinh tiên tu vi, lúc này mới đạt tới Luyện Khí hậu kỳ.

Mà đan dược lúc trước lấy được, nhìn kém xa tí bình thuốc trong tay. Thẩm Lục nghe vậy, vội vàng mở bình thuốc trong tay ra, bên trong đựng cũng là loại linh đan này, dược lực cường đại, lập tức cũng mừng tí mắt..

Chương 1053: 1053: Trọng Chỉnh Sư Môn

Thẩm Từ có chút không hiểu nhìn về phía bình thuốc và pháp khí trong tay hai người Thẩm Mộc Mộc và Thẩm Lực.

Thẩm Lực thấp giọng giải thích những bảo vật này.

"Đại ca, thực lực huynh bây giờ mạnh bao nhiêu rồi? Thật là làm cho chúng ta không dám nghĩ tới." Thẩm Từ nghe xong, không khỏi tán thán hỏi.

"Thần Châu đại địa vô cùng vô tận, kỳ nhân dị sĩ càng vô số kể, chút tu vi ấy của ta tại một một châu phủ chỉ có thể làm ra chút trò mà thôi, trong Đại Đường vương triều người mạnh mẽ hơn ta không biết bao nhiêu, mà so với bên ngoài Đại Đường thì càng không có ý nghĩa." Thẩm Lực không muốn để cho bọn Thẩm Từ vì hắn mà trở nên kiêu ngạo, tận lực chê bai thực lực của mình.

Thẩm Từ nghe lời này, trong mắt hiện lên một tia rung động và e ngại. Những năm qua gã tu luyện không có thành tựu, một mực cẩn trọng quản lý sinh ý Thẩm gia, sớm đã dưỡng thành thói quen cẩn thận chặt chẽ, nghe nói thế giới tu tiên rộng lớn và nguy hiểm, không khỏi lòng sinh sợ hãi. Thẩm Mộc Mộc lại không bị hù dọa, đôi mắt sáng lưu chuyển, ngược lại càng hướng tới thế giới tu tiên bên ngoài.

"Thẩm Lực, chúng ta tiến vào đây đã quá lâu, người ra ngoài chào hỏi khách khứa đi, chớ chậm trễ người ta." Thẩm Từ rất nhanh khôi phục lại bình tĩnh, nói với Thẩm Lực.

Thẩm Lực mặc dù muốn lưu lại, tiếp tục nghe Thẩm Lực kể chuyện bên ngoài nhiều hơn chút, nhưng Thẩm Từ đã lên tiếng, gã cũng không dám cãi lại, vội cáo từ rời đi.

Thẩm Lực cũng không ở đây lâu, đi tới từ đường, bái tế Thẩm Nguyên Các cùng Nhị nương.

"Phụ thân, hài nhi bất hiếu, không thể sớm thức tỉnh, trở về gặp ngài.

Bây giờ ma kiếp đã trừ, về sau ta sẽ không chạy ngược chạy xuôi nữa, tất sẽ thường xuyên trở về thăm ngài." Thảm Lạc thấp cho phụ thân Thảm Nguyên Các ba nén hương, trong lòng âm thầm cầu nguyện.

"Đại ca không cần thương tâm, nhờ có huynh năm đó lưu lại công pháp, về sau đưa về bảo vật, phụ thân thọ hơn trăm tuổi mới đi về cõi tiên, một mực sống rất vui vẻ, thời điểm ra đi cũng rất an tường, không có gì tiếc nuối." Thảm Từ kể lại.

Thảm Lạc nghe lời này, nhẹ gật đầu.

Tế tự xong, ba người đi vào trong một đại sảnh bên cạnh nói chuyện.

"Đại ca, tiếp theo huynh có tính toán gì không?" Thảm Từ rót cho Thảm Lạc một chén trà, hỏi.

"Bây giờ tai kiếp đã qua, thiên hạ thái bình, ta không cần đi loạn khắp nơi nữa, dự định trở về Xuân Thu quan, trọng chính sự môn." Thảm Lạc nói.

Năm đó sư thúc tổ truyền thụ « Thuần Dương Bảo Điện » cho hắn, để hắn chấn hưng Xuân Thu quan nhất mạch, đáng tiếc những năm qua vì ma kiếp, hắn bôn tẩu khắp nơi, căn bản không rảnh bận tâm việc này.

Bây giờ ma kiếp đã qua, là thời điểm hắn thực hiện lời thề năm đó.

Đồng thời hắn dự định bế quan tại Xuân Thu quan, tu luyện một đoạn thời gian.

Trong tay hắn có hai giọt Cam Lộ Thủy, trực tiếp hấp thu Thủy linh lực trong đó là có thể tu luyện, về thiên địa linh khí chung quanh cũng yêu cầu không cao, tại Xuân Thu quan này cũng có thể tu luyện.

"Xuân Thu quan trăm năm trước bị yêu ma một buổi tiêu diệt, suy bại đến nay, bất quá trước đây ít năm có mấy đệ tử thất lạc trở về, xây lại Xuân Thu quan.

Chỉ là thực lực bọn họ nhỏ yếu, chỉ có hai tu sĩ Luyện Khí kỳ, kém xa trước kia." Thảm Mộc Mộc nghe vậy nói.

"Thật sao? Mộc Mộc người tựa hồ rất rõ tình huống ở Xuân Thu quan?"

Thảm Lạc nhìn về phía muội muội.

"Xuân Thu quan cách Xuân Hoa huyện thành chúng ta cũng không quá xa, mà khu vực chúng ta thì người tu tiên thường xuyên gặp gỡ, trao đổi một ít vật phẩm.

Phù khí Thanh Ngọc Toa của ta chính là đổi từ Tàn đạo nhân ở Xuân Thu

quan đây." Thảm Mộc Mộc lấy ra phù khí thanh toa kia, nói.

"Tần đạo nhân?" Thảm Lạc nghe vậy nhớ lại sư huynh đệ trước kia, tính cả đệ tử ngoại môn, trong đó xác thực có mấy người họ Tần, không biết là vị nào.

Hắn rất nhanh không nghĩ nhiều nữa, nhìn về phía Thảm Mộc Mộc: "Lại nói, năm đó ta để ở nhà hai môn công pháp cơ bản Tiểu Hóa Dương Công cùng Thanh Điền Bồi Nguyên Công, cũng không có công pháp Luyện Khí kỳ, Mộc Mộc muội làm thế nào tu luyện tới cảnh giới bây giờ?"

"Năm đó ta tu luyện Thanh Điền Bồi Nguyên Công, lại thêm ngọc bội Thái Dương Thạch do đại ca lưu lại, may mắn thông pháp tính, sau đó ra ngoài du lịch.

Số phận coi như không tệ, trong Tây Bắc Thừa Hoàng sơn ngẫu nhiên phát hiện một động phủ tiên bối tán tu đã tọa hóa, từ nơi đó đạt được một môn công pháp tu luyện và một ít đan dược, khổ tu nhiều năm, mới có cảnh giới bây giờ." Thảm Mộc Mộc lấy ra một khối ngọc giản, đưa tới.

Thảm Lạc nhận lấy ngọc giản, thần thức dò xét trong đó, trên ngọc giản ghi chép một môn công pháp phổ thông gọi là « Thanh Mộc Công », không tính là tinh diệu, duy nhất đáng để ca ngợi là nữ tử tu luyện xong, có thể điều động Nguyên Âm lực thể nội khuếch tán ra toàn thân, có công hiệu trú nhan nhất định.

"May mắn có đại ca năm đó lưu lại hai môn công pháp và « Thanh Mộc Công » này, Thảm gia chúng ta mới có thể phát triển đến tình trạng bây giờ.

Chỉ là những năm gần đây, nam nữ trong tộc, trừ Thảm Lực, không người nào quán thông pháp tính, không biết có phải môn công pháp này thích hợp nữ tử tu luyện hơn không?" Thảm Từ cũng mở miệng hỏi.

Thảm gia trừ Thảm Lực, Thảm Mộc Mộc, còn có hai người thông pháp tính, bất quá đám bọn họ hiện tại cũng ở nơi khác.

Thảm Lạc nghe vậy, mỉm cười, năm đó hắn đưa về Thái Dương Thạch ngọc bội cực kỳ tinh thuần, có công hiệu ôn dưỡng thân thể, đeo trong thời gian dài có thể gia tăng khả năng Thông Pháp Tính, lúc này mới khiến cho Thảm gia trong thời gian ngắn có mấy người thông pháp tính.

Tốc độ này kỳ thật đã rất nhanh, bọn Thảm Từ chỉ có kiến thức tu luyện nửa vơi, lại còn không vừa lòng.

"« Thanh Mộc Công » này xác thực thích hợp nữ tử tu luyện, bất quá công pháp này chỉ bình thường, tương lai cũng khó có thành tựu lớn.

Tam muội người về sau không cần tu luyện công pháp này nữa, chỗ ta có

một môn « Thủy Nguyên Quyết », nam nữ đều có thể tu luyện, cũng có hiệu quả trú nham nhất định, về sau gia tộc tử đệ hãy tu luyện công pháp này đi." Thảm Lạc lấy ra một bản sách ngọc, đưa cho Thảm Mộc Mộc. Môn « Thủy Nguyên Quyết » này thoát thai từ công pháp vô danh, hẳn sửa đổi một phần khó khăn trong đó, để người tư chất phổ thông cũng có thể tiến bộ tương đối nhanh.

Phía sau sách ngọc, hẳn còn kèm theo một ít bí pháp thực dụng cùng Ngũ Hành pháp thuật, gia tăng thủ đoạn tử đệ Thảm gia đối địch.

Thảm Mộc Mộc tiếp nhận ngọc giản xem xét, lập tức bị « Thủy Nguyên Quyết » hấp dẫn, mỗi một câu khẩu quyết đều ẩn giấu huyền cơ, trong câu chữ ngôn từ chất phác đại khí, so với « Thanh Mộc Công » huyền diệu không biết gấp bao nhiêu lần.

Trợn vện một khắc đồng hồ sau, nàng mới lưu luyến không rời thu hồi ánh mắt.

"Thật là công pháp tinh diệu, đại ca huynh có được từ chỗ nào vậy?" Thảm Mộc Mộc tò mò hỏi.

"Chuyện này các ngươi cũng đừng hỏi nhiều, công pháp này không thể coi thường.

Nhớ lấy, về sau chỉ truyền cho người đáng tin trong tộc." Thảm Lạc lắc đầu, căn dặn.

"Được." Thảm Mộc Mộc và Thảm Từ trải qua thế sự, biết nặng nhẹ, nghiêm nghị đáp ứng.

"Những linh tài, phù khí, pháp khí này hiện tại ta không dùng được, đều lưu lại trong tộc, trợ giúp Thảm gia phát triển." Thảm Lạc lại lấy ra một pháp khí trữ vật, đưa cho Thảm Từ.

"Đa tạ đại ca trông nom." Thảm Từ tiếp nhận nói cảm ơn.

"Đại ca, những năm qua huynh đã đi đâu? Có thể kể cho chúng ta một chút không?" Thảm Mộc Mộc tò mò hỏi, Thảm Từ cũng nhìn lại, hiển nhiên cảm thấy rất hứng thú với kinh lịch của Thảm Lạc trong thời gian qua..

Chương 1054: 1054: Bị Tấn Công

Thẩm Lạc mỉm cười, lập tức kể lại một ít chuyện không quá quan trọng trong kinh lịch những năm qua.

Thẩm Mộc Mộc nghe được cảm thấy kinh ngạc, Thẩm Từ cũng cảm thấy mở rộng tầm mắt.

Thẩm Lạc lại chỉ điểm hai người một chút về kinh nghiệm tu luyện, khiến hai người đạt được nhiều thu hoạch.

Ba huynh muội nói chuyện phiếm hồi lâu, thẳng đến ánh trăng treo trên đầu cành mới dừng lại.

"Đại ca, hôm nay cứ nghỉ ngơi trong nhà đi, ngày mai ta sẽ dẫn hậu bối trong tộc đến cho huynh xem một chút." Thẩm Từ nói.

"Cái này không cần, mấy năm nay ta tu luyện thanh tịnh đã thành thói quen, không thích gặp quá nhiều người, việc trong nhà cứ giao cho các người, ta sẽ rời đi ngay." Thẩm Lạc đứng dậy nói.

"Nhanh như vậy đã muốn đi?" Thẩm Từ và Thẩm Mộc Mộc giật mình.

"Ta đi Xuân Thu quan, cách nhà chúng ta cũng gần, có việc các người cứ đến Xuân Thu quan tìm ta là được." Thẩm Lạc nói.

Thẩm Từ và Thẩm Mộc Mộc nghe lời này, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

"Các người không cần đưa tiễn." Thẩm Lạc nói với hai người một tiếng, thân hình thoát một cái biến mất tại chỗ.

Thẩm Từ và Thẩm Mộc Mộc cảm thấy mát mát, sau một hồi lâu mới khôi phục lại, xem xét pháp khí trữ vật kia, thương lượng phân phối vật phẩm trong đó.

...

Lúc này Thẩm Lạc đã ở không trung vạn trượng, nhìn xuống Xuân Hoa huyện thành một chút, quay người bay về hướng Xuân Thu quan.

Thẩm gia phát triển, hắn không định can thiệp quá nhiều, ma kiếp mặc dù đã qua, nhưng địch nhân hắn khó đảm bảo sẽ không lưu lại, thực lực Thẩm gia quá yếu, liên quan quá nhiều đến hắn, ngược lại không ổn.

Khoảng cách mấy trăm dặm, đối với hắn hiện tại không tính là gì, Xuân Thu quan rất nhanh hiện ra trong tầm mắt hắn.

Trong Xuân Thu quan, năm đó bị yêu ma diệt môn tạo thành tôn thương vẫn còn, rất nhiều kiến trúc vẫn đổ sụp ở đó, chỉ có một ít dãy kiến trúc được tu sửa, nhìn có chút tàn phá.

Trong quan cũng không có nhiều nhân khí, khắp nơi thanh lãnh, một chút thanh âm cũng không có, hoàn toàn khác biệt tình cảnh náo nhiệt năm đó.

Thẩm Lạc nhìn thấy tông môn xuất thân biến thành dạng này, trong lòng thở dài một cái, phi thân bay xuống dưới.

Rơi xuống trong quan, lông mày hắn rất nhanh nhăn lại.

Vài toà kiến trúc tu sửa kia giờ phút này đại môn mở rộng ra, có hai phiến cửa ngã trên mặt đất, cửa trên mặt đất cũng có mấy đạo ngân sắc mới tinh, tựa hồ vừa mới trải qua một trận tranh đấu.

Thần thức Thẩm Lạc khuếch tán ra, sắc mặt rất nhanh trầm xuống.

Trong một gian phòng phía trong, lại còn có hai bộ thi thể, nhìn phục sức chính là đệ tử Xuân Thu quan.

Hắn cau mày lại, mở rộng thần thức ra, rất nhanh quay đầu nhìn lại một vùng núi cách đó hơn mười dặm.

Nơi đó chân động sóng linh khí, có người tu tiên đang tranh đấu, mà trong đó có sóng pháp lực quen thuộc, chính là Thuần Dương Kiếm Quyết.

Thẩm Lạc không chần chờ chút nào, lập tức bay tới nơi đó

Lấy tu vi hắn bây giờ, trong nháy mắt đã đến chỗ tranh đấu, lặng yên rơi xuống một chỗ bên ngoài sơn cốc.

Trong sơn cốc có hai nhóm tu sĩ đang đánh nhau chết sống, một phe là hai tên tu sĩ mặc đạo bào màu xanh, chính là đệ tử Xuân Thu quan, tu vi đều chỉ là Luyện Khí kỳ.

"A, Tần Minh!" Thẩm Lạc nhìn về phía một lão giả thanh bào tóc muối tiêu, thôi động một thanh phù kiếm gỗ đào.

Dung mạo lão đã đại biến, bất quá hắn lờ mờ nhận ra là đồng môn ngoại môn thời kỳ thiếu niên, chỉ là hai người không quen biết, vèn vèn gặp qua

vài lần mà thôi.

Trên thân Tần Minh chớp động hồng quang, tu luyện chính là Thuần Dương Kiếm Quyết, đã đạt đến Luyện Khí trung kỳ.

Về phần người kia là một thanh niên mặt tròn cầm một thanh phù khí chiến đao màu đen, Thẩm Lạc cũng không nhận ra, có thể là đệ tử Tần Minh, chỉ có tu vi Luyện Khí sơ kỳ.

Mà đối diện là ba người người mặc áo bào đen, ống tay áo thêu một đồ án mây đen.

Tu vi ba người cũng là Luyện Khí kỳ, một tên trung kỳ, hai sơ kỳ, nhân số lại chiếm ưu thế, mà ba người thao túng ba thanh phù kiếm màu đen giống nhau như đúc, tạo thành một bộ kiếm trận, bên trong tràn ngập hắc khí âm sát, uy lực khá lớn, áp chế gắt gao hai người Tần Minh.

"Ha ha, Tần Minh, chỉ bằng chút năng lực các ngươi cũng muốn chiếm lĩnh linh mạch Thanh Hoa sơn này, hay là ngoan ngoãn nhường lại đi." Người cầm đầu là một lão giả mặt đen mặt mũi tràn đầy lệ khí đắc ý cười to.

"Hắc Nham lão quỷ, Thanh Hoa sơn này là tổ sư Xuân Thu quan ta truyền thừa xuống, các ngươi mơ tưởng cướp đi!" Hai mắt Tần Minh phun lửa, vạch phá ngón tay, bôi máu tươi lên phù kiếm gỗ đào.

Phù văn trên phù kiếm lập tức sáng lên, bảy tám đạo kiếm khí màu đỏ dài hơn một trượng lập tức nổ bắn ra, xé rách hắc khí kiếm trận đối phương ra một lỗ hồng lớn.

"Tốt! Thuần Dương Kiếm Quyết quả nhiên lợi hại, đáng tiếc thực lực các ngươi quá yếu, căn bản không phát huy ra uy lực của nó! Ngoan ngoãn dâng lên kiếm quyết cùng linh mạch Thanh Hoa sơn, bản cốc chủ còn có thể tha cho các ngươi một mạng!" Trong mắt lão giả mặt đen lóe lên một tia tham lam, căn chót lưỡi phun ra một ngụm máu tươi vào trên một thanh phù kiếm màu đen, sau đó miệng nói lâm bầm!

Hai người khác cũng làm giống vậy, ba thanh phù kiếm đang yếu thế lập tức lóe lên hắc quang, tiếng rít nổi lên, hắc khí bị xé nát trong nháy mắt lấp đầy.

Trong kiếm trận, hắc khí lập tức phun trào ù ù, hóa thành một đạo phong trụ màu đen thô to cao mấy trượng, đánh tới hai người Tần Minh.

Phong trụ màu đen này cường đại dị thường, những nơi đi qua, mặt đất bị cạo mất một tầng.

Phù khí hai người Tần Minh đung nó một cái liền quay tròn loạn chuyển, căn bản không chế không nổi, sắc mặt đều đại biến, vội vàng bay ngược ra sau.

"Ha ha, để cho các ngươi mở mang kiến thức một chút lợi hại của Âm Phong phù trận Hắc Vân cốc ta! Nạp mạng đi!" Lão giả mặt đen thở hồng hộc, nhưng thần sắc hung phấn dị thường, hai tay công vũ bấm niệm pháp quyết.

Hắc quang hiện lên, hai quỷ đầu màu đen to bằng cái thớt từ trong cuồng phong bắn ra, nhào về phía Tần Minh cùng thanh niên mặt tròn.

Tu vi thanh niên mặt tròn chỉ có Luyện Khí sơ kỳ, kém xa Tần Minh, vốn đã nỗ lực duy trì, đôi mắt quỷ đầu màu đen tập kích, rút cuộc vô lực ngăn cản, nhắm mắt chờ chết.

Vào thời khắc này, một cỗ sóng nhiệt đập vào mặt gã, một áng đỏ từ bên cạnh phóng tới, hình thành một màn sáng màu đỏ mỏng manh, ngăn cản được hai quỷ đầu màu đen.

Quỷ đầu màu đen mở ra miệng rộng, hung hăng cắn vào màn sáng màu đỏ.

Màn sáng lập tức rung động không thôi, nhưng vẫn miễn cưỡng ngăn lại quỷ đầu.

"Sur phụ!" Thanh niên mặt tròn trở về từ cõi chết, nhìn về phía Tần Minh bên cạnh.

Tần Minh giờ phút này tay cầm một tấm phù lục màu lửa đỏ, lòng bàn tay chen chúc chảy ra máu tươi, rót vào trong phù lục, hình thành mảnh màn sáng màu đỏ này.

Chỉ là thi triển pháp này, hiển nhiên hao tổn rất lớn nguyên khí, Tần Minh vốn mặt tái nhợt, hiện tại càng như tờ giấy.

"Tặc tử lợi hại, ta ngăn trở bọn hắn, ngươi thừa cơ mau trốn đi!" Tần Minh gấp giọng quát.

"Đệ tử nào bỏ được sư phụ, một mình sống tạm bợ..." Thanh niên mặt tròn lắc đầu nói.

"Hò đồ, ngươi ta sống chết thật khó liệu, nhưng đạo thống Xuân Thu quan bất luận thế nào cũng không thể bị mất ở đây, còn không mau đi!" Hai mắt Tần Minh đỏ lên, phần nộ quát.

Thanh niên mặt tròn ngậy ngốc một chút, sau đó đưa tay triệu hồi chiến đao màu đen, quay người phi độn ra xa.

"Mơ tưởng, hôm nay hai người các ngươi ai cũng đừng hòng chạy thoát!" Lão giả mặt đen cười lạnh một tiếng, tăng lớn pháp lực rót vào trong phù

kiếm màu đen, hai tay càng nhanh chóng bám niêm pháp quyết.

Vèo vèo vèo!

Trong phong trụ màu đen lại bắn ra ba quỹ đầu màu đen, hung hăng đâm vào trên màn sáng màu đỏ.

Màn sáng màu đỏ rung động không thôi, không thể kiên trì được nữa, vỡ ra, hóa thành vô số đoàn hồng quang phiêu tán.

Mà phù lục màu đỏ trong tay Tân Minh thì chia năm xẻ bảy, triệt để mất đi tất cả linh tính.

Bản thân lão thì cuồn phún máu tươi, cả người bay ngược ra sau, chuôi phù kiếm gỗ đào kia cũng đánh mất tất cả lực lượng, giống như tảng đá rơi bịch trên mặt đất..

Chương 1055: 1055: Không Biết Sống Chết

"Đi chết đi!"

Trong mắt lão giả mặt đen lóe lên một tia tàn nhẫn, nắm tay một cái.

"Rống.

"

Một quỷ đầu màu đen gào thét bay nhào tới, chớp mắt đã đuổi kịp Tần Minh, miệng lớn dữ tợn hung hăng cắn xuống.

"Su phụ!"

Thanh niên mặt tròn kia còn chưa chạy ra bao xa, quay đầu nhìn thấy cảnh này, lập tức quay người vọt tới, chiến đao màu đen trong tay hóa thành một đạo hắc quang, hung hăng chém về phía quỷ đầu màu đen kia.

Đáng tiếc gã cách Tần Minh quá xa, căn bản không kịp cứu giúp.

Mắt thấy Tần Minh sẽ bị chết ở đây, bỗng một đạo hồng quang mảnh khảnh không biết từ chỗ nào lóe lên phóng tới, ở trong hư không vạch một cái, miệng lớn quỷ đầu màu đen cắn xuống đột nhiên vỡ thành hai mảnh, "Ầm" một tiếng bạo liệt ra.

Ngay sau đó, các quỷ đầu khác cũng đồng thời đình trệ giữa không trung, sau đó đều bạo liệt ra, hóa thành một đoàn hắc khí phiêu tán.

"Người nào dám can đảm làm hỏng chuyện tốt đạo gia ta? Lén lút tính là anh hùng hảo hán gì chứ, có năng lực thì hiện thân ra đi!" Lão giả mặt đen vừa kinh vừa sợ hét lớn nhìn chung quanh, căn bản không để ý tới hai người Tần Minh nữa.

Hai tu sĩ mặc hắc bào kia cũng như thế, mặt mũi tràn đầy giận dữ nhìn quanh.

Mà Tần Minh và thanh niên mặt tròn thì bị một màn bất thành linh làm cả kinh đứng nguyên tại chỗ, vừa rồi bọn họ vội vàng bay nhào tới, sau đó miệng phun máu tươi bay ngược ra sau, căn bản không thấy rõ đã xảy ra chuyện gì.

Vào thời khắc này, bên cạnh bọn họ lam quang hoa một cái, hiện ra một nam tử mặc áo xanh, chính là Thẩm Lạc.

Tần Minh và thanh niên mặt tròn giật nảy mình, nhìn thấy thần sắc Thẩm Lạc hiền lành, không có ác ý, lúc này mới thả lỏng một chút.

Mà lão giả mặt đen cùng hai tên tu sĩ mặc hắc bào nhìn thấy Thẩm Lạc vô thanh vô tức đột nhiên hiện thân, đều khẽ giật mình nhìn nhau vài lần, trong lúc nhất thời cũng không nóng lòng động thủ.

"Hai người các ngươi vất vả, đây là hai viên đan dược chữa thương, ăn vào trước đi.

" Thẩm Lạc đưa lưng về phía ba người lão giả mặt đen, mỉm cười lấy ra hai viên đan dược, đưa cho Tần Minh cùng thanh niên mặt tròn.

Hắn đã sớm tới phụ cận, bất quá hắn muốn nhìn một chút tâm tính hai người Tần Minh, là thực tình muốn chấn hưng Xuân Thu quan hay không, lúc này mới tại thời khắc sống còn xuất thủ.

Hai viên đan dược tản mát ra dược lực tươi mát, Tần Minh chỉ ngửi mùi thuốc, thương thế nặng nề đã giảm bớt mấy phần, hai con mắt lập tức trở nên lửa nóng.

Hai viên đan dược này so với bất luận đan dược nào lão thấy qua đều tốt hơn, chỉ là lão không lập tức nhận lấy.

"Đa tạ các hạ vừa rồi xuất thủ tương trợ, bất quá đan dược này quá trân quý, vẫn bồi thẹn không dám nhận.

" Tần Minh cung kính nói.

Thẩm Lạc cười cười, Tần Minh này hiển nhiên không nhận ra hắn, hắn cũng không giải thích, ngón tay khẽ động, hai viên đan dược bắn ra, chui

vào miệng Tần Minh cùng thanh niên mặt tròn.

Đan dược vào miệng lập tức hoà tan, hóa thành hai cỗ nhiệt lưu du tẩu một vòng trong cơ thể hai người, thương thế cả hai lập tức khỏi hẳn, mà tu vi lại tinh tiến cực đại.

Thê nội pháp lực Tần Minh phun trào, tăng lên tới Luyện Khí trung kỳ đỉnh phong, mà tu vi thanh niên mặt tròn cũng tăng vọt đến Luyện Khí sơ kỳ đỉnh phong.

Tần Minh cảm nhận được biến hóa trong cơ thể, mặt mũi tràn đầy cuồng hỉ, đang muốn cảm ơn Thẩm Lạc, con mắt đột nhiên trừng lớn.

"Tiền bối cẩn thận dưới chân!" Lão lên tiếng kinh hô.

Lời còn chưa dứt, trong bùn đất dưới chân Thẩm Lạc loé lên hoàng ảnh, một đầu bò cạp nhỏ màu vàng đất từ đó bắn ra, đuôi bọ cạp hóa thành một đạo huyền ảnh màu vàng, đâm vào cổ chân Thẩm Lạc, chui vào trong da thịt hẳn.

"Ha ha! Mặc kệ ngươi là thần thánh phương nào, bị Hạt Tử Tinh đốt trúng, ngoan ngoãn chờ chết đi!" Lão giả mặt đen phía trước thấy cảnh này, lập tức ngẩng đầu cười như điên.

Lão vừa mới nhìn ra Thẩm Lạc không dễ chọc, thế là thừa dịp Thẩm Lạc và Tần Minh nói chuyện, âm thầm thúc đẩy con độc hạt này ẩn núp đi tới, quả nhiên một kích mà trúng.

Cổ chân Thẩm Lạc bị đâm lập tức trở nên xanh đen, mà lại nhanh chóng sưng to lên.

Nhưng mặt hắn không đổi sắc, đưa tay vẫy một cái, một tầng lam quang bắn ra, bao phủ lại độc hạt.

Khí lạnh đến tận xương bộc phát, "Két" một tiếng vang nhỏ qua đi, độc hạt bị đông cứng thành một đồng hàn băng.

Thẩm Lạc lật tay lấy ra một hạt châu màu tím nhạt, chính là Vạn Độc Hồn Nguyên Châu, chạm vào trên vết thương ở cổ chân.

Lập tức, từng tia từng tia độc tố màu tím đen từ trong da thịt bốc lên, bị Vạn Độc Hồn Nguyên Châu hấp thu vào, làn da màu xanh đen nhanh chóng biến trắng, chỗ sưng cũng nhanh chóng biến mất, mấy hơi thở đã khôi phục nguyên dạng.

"Không hổ là Vạn Độc Hồn Nguyên Châu, không chỉ có thể trừ khử sương độc, còn có thể trực tiếp hấp thụ độc tố từ trong vết thương!" Con mắt Thẩm Lạc hơi sáng lên, tự lắm bảm.

Hắn sao lại không có phát hiện độc hạt phía dưới, chỉ là hắn muốn thử nghiệm một chút công hiệu Vạn Độc Hồn Nguyên Châu, cố ý để bị chích một cái, dù sao loại trình độ độc vật này, đối với hắn giống như gãi ngứa, căn bản không tạo được uy hiếp mấy may.

"Không có khả năng! Hạt Tử Tinh là ta dùng mười ba loại kịch độc bồi dưỡng thành, dù tu sĩ Tích Cốc kỳ bị cắn, cũng không thể may mắn thoát khỏi, ngươi làm sao lại bình yên vô sự!" Lão giả mặt đen hốt hoảng, không thể tin hết lớn.

"Ồn ào!" Thẩm Lạc đứng lên, mặt không thay đổi cong ngón tay búng ra, giữa ngón tay hiện lên xích quang.

Đầu lão giả mặt đen "Bụp" một tiếng bạo liệt ra, màu đỏ trắng tung tóe đầy đất, thân thể không đầu lay động một chút, giống như cọc gỗ khô thẳng tắp ngã xuống.

Mà hai người áo đen kia hoảng hốt, lập tức chia làm hai hướng quay đầu bỏ chạy, hai người tự lấy ra phù lục màu đen dán trên thân, hắc quang hiện lên, hình thành hai vòng bảo hộ màu đen bảo vệ thân thể.

Thẩm Lạc đưa tay nhẹ nhàng bắn ra, hai đạo kiếm quang màu đỏ cực mỏng rời tay bay ra, lóe lên biến mất xuất hiện phía sau hai người, nhẹ nhõm xuyên qua.

Vòng bảo hộ màu đen ứng thanh mà nát, tâm mạch hai người bị kiếm khí xoắn nát, trên da cũng không xuất hiện một chút vết máu, ngã nhào xuống trên mặt đất, đã mất đi tất cả khí tức.

Tần Minh cùng thanh niên mặt tròn thấy Thẩm Lạc giơ tay nhắc chân đã giết chết ba người lão giả mặt đen, không khỏi lần nữa biến sắc, trong ánh mắt nhìn về phía Thẩm Lạc càng thêm kính sợ.

"Tiền bối không chỉ cứu tính mệnh sư đồ ta, còn giết ba người bọn hắn, báo đại thù cho đệ tử Xuân Thu quan đã chết, tại hạ ở đây gửi lời cảm ơn, không biết tiền bối có thể báo đại danh hay không, đề văn bối ngày đêm khắc trong tâm khảm?" Tần Minh tiến lên hai bước, khom mình hành lễ.

Truyện Khoa Huyền

"Xem ra Tần sư huynh đã triệt để quên ta rồi, ta là Thẩm Lạc, những năm này người một mình chèo chống gánh nặng Xuân Thu quan, vất vả người rồi.

" Thẩm Lạc đưa tay đỡ lấy Tần Minh, nói.

"Thẩm Lạc! Người! Người là Thẩm Lạc dựa vào tài lực trong nhà dôi dào, được Xuân Thu quan thu nhận kia?" Tần Minh nghe Thẩm Lạc nói, khiếp sợ miệng há lớn, nói chuyện cũng cà lăm theo.

Thanh niên mặt tròn bên cạnh cũng nghi hoặc nhìn Tần Minh và Thẩm Lạc, hiển nhiên chưa từng nghe qua cái tên Thẩm Lạc này.

"Xem ra đại danh Thẩm mỗi năm đó dựa vào gia thế mới bá nhập tông môn được lưu truyền rộng rãi, không sai, ta chính là Thẩm Lạc kia, năm đó Xuân Thu quan diệt môn may mắn chạy thoát.

" Thẩm Lạc cười nhạt nói.

"Tại hạ vừa rồi hồ ngôn loạn ngữ, xin Thẩm sư đệ bỏ qua cho.

" Tần Minh lúc này mới ý thức được chính mình vừa rồi nhất thời lạnh mồm lạnh miệng, vội vàng tạ lỗi.

"Ha ha, đều là chút chuyện nhỏ thời niên thiếu, Tần sư huynh không cần để ý.

Vừa rồi ba người kia là ai? Vì sao muốn giết các người?" Thẩm Lạc đương nhiên sẽ không để ý những chuyện này, chuyện chủ đề hỏi.

Chương 1056: 1056: Trừ Ác Dương Danh

"Ba người kia là tu sĩ Hắc Vân cốc ở trong Kỳ Liên sơn cách đây hơn trăm dặm, bọn hắn coi trọng linh mạch Xuân Thu quan chúng ta, muốn chiếm làm của riêng.

Tôi nay thừa dịp chúng ta không sẵn sàng đánh bất ngờ Xuân Thu quan, mấy tên đệ tử của ta bị giết, nếu không có Thâm sư đệ người kịp thời đuổi tới, chỉ sợ hôm nay chúng ta khó thoát khỏi cái chết." Tần Minh nói.

Lão vừa cảm kích, vừa âm thầm dò xét vị Thâm sư đệ này, nhưng mảy may nhìn không ra hắn đạt đến trình độ gì, nên càng kinh hãi.

Truyện Teen Hay

Thâm Lạc khế gặt đầu, linh mạch Thanh Hoa sơn rất tốt, thực lực hai người Tần Minh lại yếu, tự nhiên dễ dàng bị người dòm ngó.

"Trong Kỳ Liên sơn xuất hiện môn phái Hắc Vân cốc này từ lúc nào?" Hắc lại hỏi.

Năm đó ở Xuân Thu quan, hắn biết nhiều tông môn phụ cận, nhưng chưa bao giờ nghe qua cái tên Hắc Vân cốc này.

"Hắc Vân cốc là tông môn mới xuất hiện những năm gần đây, quy mô khá lớn, ngoài ba tu sĩ Luyện Khí kỳ này, số lượng đệ tử bình thường rất đông đảo.

Mà Hắc Vân cốc này tu luyện công pháp thuộc về tà đạo, cũng không coi trọng tu thân dưỡng tính, chiêu mộ rất nhiều cường đạo mã tặc, còn thông qua cướp ngục tុ hợp không ít tử tù, thường xuyên cướp bóc đốt giết, trắng trợn cướp đoạt dân nữ.

Một ít tông môn và tu tiên thế gia phụ cận giận mà không dám nói, bây giờ ba người thủ lĩnh bọn chúng chết, đệ tử khác phần lớn là người bình thường, chắc là không còn hô phong hoán vũ như trước." Tần Minh cao hứng nói.

"Tuy vậy, Hắc Vân cóc này ngày thường làm nhiều việc ác, còn dám can đảm ngấp nghé Xuân Thu quan chúng ta, sát hại môn hạ đệ tử bản quan, tội không thể tha!" Âm thanh Thẩm Lạc rét lạnh nói.

Hai người Tần Minh cảm nhận được sát khí trên người Thẩm Lạc, thân thể như rớt vào hầm băng, thần sắc đều biến đổi.

"Thẩm sư đệ, ngươi muốn?" Tần Minh chân chờ hỏi.

Thẩm Lạc không trả lời Tần Minh, vỗ túi càn khôn bên hông.

Một đạo hắc ảnh từ đó bay ra, chính là Quỷ Tướng Triệu Phi Kích.

Mặc dù đã qua trăm năm, nhưng Quỷ Tướng một mực trốn ở trong túi càn khôn, tu vi ngược lại không biến hóa quá lớn, vẫn là Xuất Khiếu hậu kỳ.

Tần Minh tu luyện Thuần Dương Kiếm Quyết cảm ứng nhạy cảm với quỷ khí, mà trình độ Quỷ Tướng thu liễm khí tức kém xa Thẩm Lạc, lão mơ hồ nhận ra tu vi Quỷ Tướng đáng sợ.

"Quỷ vật này tựa hồ còn đáng sợ hơn sư thúc tổ năm đó, chẳng lẽ là Quỷ Vương Xuất Khiếu kỳ?" Đáy lòng Tần Minh chấn kinh không thể phục thêm, cũng không dám hỏi thẳng.

"Tần sư huynh, ngươi dẫn Quỷ Tướng này đi Kỳ Liên sơn, nhờ tận gốc Hắc Vân cóc, một tên cũng không lưu lại!" Thẩm Lạc nhìn về phía Tần Minh.

"Vâng." Tần Minh vội vàng đáp ứng, thái độ càng thêm khiêm cung so với trước.

Thẩm Lạc có thể điều khiển quỷ vật đáng sợ như thế, thực lực tất nhiên càng thêm cường đại, lão cũng không dám may mắn không cung kính.

"Đi giết người? Quá tốt rồi, giao cho ta đi!" Quỷ Tướng nghe Thẩm Lạc nói, trên mặt nổi lên vẻ hung phấn.

Bị giam trong túi càn khôn hơn trăm năm, gã đã sớm biêt khuất không gì sánh được, không cần chờ một phút bắt được Tần Minh, sau đó thả người hóa thành một đạo hắc quang vọt tới nơi xa, chớp mắt đã biến mất ở nơi xa chân trời.

Trong sơn cốc chỉ còn lại Thẩm Lạc cùng thanh niên mặt tròn kia, thanh niên mặt tròn rất là câu nệ, cung kính cúi đầu đứng ở một bên.

"Ngươi là đệ tử Tần Minh? Tên là gì?" Thẩm Lạc nhìn về phía thanh niên mặt tròn.

"Đệ tử Chu Phục, bái kiến Thẩm sư thúc." Thanh niên mặt tròn bị Thẩm

Lạc hỏi giật nảy mình, có chút luống cuống tay chân thì lễ một cái.

"Chu Phục? Danh tự không tệ." Thảm Lạc nở nụ cười.

"Đây là danh tự sư phụ ban cho ta, ta vốn là cô nhi, lúc sắp chết đói được sư phụ nhặt được, nuôi dưỡng lớn lên.

Người lấy tên Chu Phục cho ta, để cho ta gánh vác trách nhiệm phục hưng Xuân Thu quan." Chu Phục vò đầu lẩm bầm nói, tựa hồ không giỏi nói chuyện.

"Tần sư huynh có lòng, người yên tâm, ngày này sẽ tới rất nhanh." Thảm Lạc ngẩng đầu nhìn lên trời, chậm rãi nói.

"Sư thúc ngài muốn lưu lại Xuân Thu quan?" Chu Phục nhìn thì chất phác, kỳ thật phi thường cơ linh, lập tức hỏi.

"Đúng vậy, lần này ta trở về chính là vì phục hưng bản quan." Thảm Lạc bình tĩnh nói.

Hắn phân phó Quỷ Tướng diệt Hắc Vân cốc, ngoài báo thù, cũng liên quan đến chuyện phục hưng, dù sao Xuân Thu quan yên lặng quá lâu, cần một việc đại sự dương danh.

Chu Phục nghe vậy đại hỉ.

"Người quét dọn nơi này một chút, ta đi về trước." Thảm Lạc nói với Chu Phục một tiếng, quay người hóa thành một đạo hồng quang, bay về hướng Xuân Thu quan.

Chu Phục một mực cung kính đáp ứng một tiếng, mặt lộ vẻ vui mừng bay đến hướng ba người lão giả mặt đen vân lạc.

Trên thi thể ba người kia có không ít đồ tốt.

Thảm Lạc rất mau trở lại Xuân Thu quan, đi một vòng quanh quan, luyện võ tràng, chỗ ở năm đó, còn có chỗ tu luyện phía sau núi, nhìn những nơi quen thuộc, hồi ức năm xưa quay lại, cảm thấy thốn thức.

Trong bất tri bất giác, hắn đi tới một chỗ sơn cốc phía sau núi Xuân Thu quan, phía trước cách đó không xa chính là nơi năm đó hắn phát hiện gôi ngọc.

"Bảo vật gôi ngọc như vậy, tại sao lại xuất hiện phía sau núi Xuân Thu quan? Chẳng lẽ có người ở chỗ này?" Ánh mắt Thảm Lạc chớp động, bước nhanh lên, rất mau tới hang đá giấu gôi ngọc năm đó.

Năm đó tu vi hấn yếu nhỏ, thủ đoạn dò xét cũng rất thấp, nơi này nói không chừng ẩn giấu nhiều bí mật chưa bị phát hiện.

Nghĩ tới đây, Thẩm Lạc khuếch tán thần thức ra, dò xét từng tấc trong hang đá, rất nhanh phát hiện, trên đỉnh chóp hang đá cảm ứng được một tia ba động linh lực yếu ớt.

"Vây mà thật sự có!" Hấn vui mừng, đưa tay nắm vào trong hư không một cái.

Một cỗ lam quang tuột tay bắn ra, chui vào đỉnh hang đá.

"Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn, vách đá vỡ vụn, lam quang từ bên trong bay trở về, cầm theo một khối ngọc huyền hoàng lớn chừng bàn tay.

Chất liệu miếng ngọc nhìn giống gôi ngọc, phía trên lít nha lít nhít rất đồ án và chữ viết.

"Đây là..." Thẩm Lạc nhìn kỹ nội dung trên miếng ngọc.

Nội dung ghi lại trên miếng ngọc dị thường tối nghĩa khó hiểu, lấy kiến thức hấn bây giờ cơ hồ xem không hiểu gì, trong đó một ít văn tự và phù văn đồ án đặc thù, hấn đã thấy qua trên một số điển tịch luyện khí, tựa hồ là văn tự đặc thù trên con đường luyện khí.

"Chẳng lẽ là một loại bí thuật luyện khí nào đó?" Thẩm Lạc suy đoán.

Đáng tiếc đối với luyện khí hấn lại dốt đặc cán mai, người bên cạnh cũng không tinh thông đạo này.

"Nói đến luyện khí, năm đó ở trong La Tinh thành ngược lại kết bạn cùng một Luyện Khí sư, người cũng không tệ lắm, để Kính Yêu huyền hóa dung mạo, đi qua hỏi người nọ một chút đi." Hấn đột nhiên nhớ tới một người, bầm niệm pháp quyết triệu hồi ra một dòng nước, thi triển Thông Linh Dịch Yêu thuật.

Trong thông linh thủy động truyền ra một cỗ yêu khí cường đại, một bóng người màu xanh lam trượt ra, chính là Kính Yêu.

"Kính Yêu tham kiến chủ nhân." Kính Yêu nhìn Thẩm Lạc so với trước đó không biến hóa quá lớn, nhưng thực lực lại đột nhiên tăng mạnh, đạt đến Đại Thừa kỳ, mà lại là Đại Thừa sơ kỳ đỉnh phong.

"Tu vi của ngươi ngược lại tiến bộ không ít nha." Thẩm Lạc dò xét Kính Yêu, gật đầu nói.

"Cái này đều nhờ chủ nhân và Lệ Yêu tỷ tỷ hỗ trợ." Kính Yêu khiêm tốn nói.

"Năm đó ta chỉ tặng cho ngươi một kiện pháp bảo, nhưng không trợ giúp ngươi tu luyện.

Được rồi, không nói cái này nữa, lần này ta triệu hoán ngươi, là có chuyện cho ngươi đi làm." Thẩm Lạc cười cười, chuyển đề tài.

"Xin chủ nhân phân phó." Kính Yêu đứng thẳng lên, cung kính đáp..

Chương 1057: 1057: Phức Tạp

"Người mang theo vật này, đi đến hẻm Nón Sắt trong La Tinh thành, tìm một Luyện Khí sư tên là La Tam, để hắn xem phía trên này viết cái gì?"
Thẩm Lạc giao miếng ngọc huyền hoàng cho Kính Yêu.
La Tam kia, đúng là đại sư Luyện Khí năm đó hắn đã kết bạn.

"Đi La Tinh thành? Chủ nhân, ta đang ở quan khẩu đột phá cảnh giới, Lê Yêu tỷ tỷ phải thi triển một môn bí pháp, giúp ta đột phá Đại Thừa trung kỳ, có thể chờ sau khi tu vi ta đột phá hay không?" Kính Yêu hỏi.
"Có thể, việc này không vội." Ánh mắt Thẩm Lạc khẽ động, gật đầu nói.
"Đa tạ chủ nhân." Kính Yêu vui mừng, chỉnh đốn trang phục bái tạ.
"Đột phá Đại Thừa trung kỳ, mấu chốt nhất là lặp đi lặp lại rèn luyện pháp lực thể nội hoặc là yêu khí, càng thuần túy, quá trình đột phá càng nhẹ nhõm.

." Thẩm Lạc nhớ lại kinh nghiệm đột phá cảnh giới trong mộng cảnh, chỉ điểm Kính Yêu vài yếu điểm then chốt trong đó.
Kính Yêu mặc dù có chút kỳ quái tại sao Thẩm Lạc lại biết những thứ này, nhưng vẫn cẩn thận lắng nghe, dụng tâm ghi nhớ.

Sau một lát, Thẩm Lạc lần nữa mở ra thông linh thủy động, đưa Kính Yêu trở về.

Tiếp theo hắn cũng không lưu phía sau núi, quay người trở lại Xuân Thu quan.

"Thẩm sư thúc." Chu Phục cũng đã trở về, đang dọn dẹp vết tích chiến đấu Xuân Thu quan, nhìn thấy Thẩm Lạc trở về, vội vàng tiến lên đón.

"Chu Phục, bây giờ trong Xuân Thu quan, chỉ có người và sư phụ người thôi sao?" Ánh mắt Thẩm Lạc quét qua chỗ mai táng trong quan.

Đệ tử Xuân Thu quan bị chết lúc trước, đã được chôn tại nơi đó.
"Ngoài ta và sư phụ, còn có mấy đệ tử, bọn hắn được sư phụ phân phó, ra ngoài mua đồ vật, giờ phút này đều không ở trong quan." Chu Phục vội vàng nói.
Thẩm Lạc ừ một tiếng, đang muốn hỏi thăm một chút chuyện Xuân Thu quan, đột nhiên có cảm ứng, quay đầu nhìn lại nơi xa.

Một đạo cầu vòng màu đen xuất hiện ở cuối chân trời, như lưu tinh bay vút đến, mấy hơi thở đã bay vút đến trên không Xuân Thu quan, rơi xuống, chính là Quỷ Tướng và Tần Minh.
Giờ phút này thân thể Tần Minh run rẩy, khuôn mặt trắng bệch.
Lão chỉ là một tu sĩ Luyện Khí kỳ, chưa bao giờ bay lên trời, bị Quỷ Tướng mang theo phi thiên độn địa một phen, Quỷ Tướng lại không ngăn trở khí lưu khuấy động, quả thực làm lão bị hù không nhẹ.
"Tần sư huynh, ngươi không sao chứ?" Thẩm Lạc trừng Quỷ Tướng một cái, hỏi.
"Còn, còn tốt." Tần Minh xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, miễn cưỡng cười nói.
Bất quá hai chân lão còn run, bại lộ chân thực của lão.

Chu Phục vội vàng tiến lên, đỡ Tần Minh qua một bên nghỉ ngơi.
"Sự tình làm thế nào?" Thẩm Lạc nhìn về phía Quỷ Tướng.
"Đã làm thỏa đáng, thế gian này đã không còn Hắc Vân cốc nữa." Quỷ Tướng liếm môi một cái, cười hắc hắc nói.
Phen này chém giết, khiến gã quả thực thống khoái không ít.
"Khí tức của ngươi có chút hỗn loạn? Gặp địch thủ sao?" Thẩm Lạc dò xét Quỷ Tướng một chút, hơi cau mày hỏi.

"Thật sự cái gì cũng không gạt được chủ nhân, sự tình quả thật có chút khó khăn trắc trở, lúc ta diệt những cường đạo mã tặc Hắc Vân cốc kia, một lão đạo áo bào tro Xuất Khiếu hậu kỳ đi qua nơi đó, dám không biết trời cao đất rộng khoa tay múa chân với ta, ta cũng làm thịt lão, bị một ít vết thương nhẹ." Quỷ Tướng dương dương tự đắc nói.
"Cái gì! Ngươi dám tùy ý đã thương người?" Sắc mặt Thẩm Lạc khó coi, gầm thét lên.
Quỷ Tướng lần này bị giam quá lâu, trong tính tình dục vọng giết chóc bộc phát, ảnh hưởng tới thần trí của gã, nhìn thấy Thẩm Lạc tràn đầy giận dữ, Quỷ Tướng lúc này mới nhớ tới Thẩm Lạc từ trước đến nay nghiêm cấm gã tùy ý sát sinh.
"Xin chủ nhân thứ tội, là lão đạo áo bào tro kia ra tay trước, ta cũng là bất đắc dĩ, lúc này mới giết hắn." Quỷ Tướng cúi đầu nói.

"Thâm sư đệ, Quý Tướng tiên bối nói không sai, đúng là lão đạo kia ra tay trước, lão tựa hồ muốn bắt Quý Tướng tiên bối làm quỷ sủng, Quý Tướng tiên bối lúc này mới đánh giết lão." Tần Minh bên cạnh nói.

"Thân phận người đó ra sao? Có lưu lại manh mối gì không?" Thâm Lạc nghe lời này, vẻ giận dữ trên mặt mới hơi liễm, hỏi.

"Lão không báo tính danh và lai lịch, ta cũng không biết, đây là pháp khí trữ vật của lão, ta còn chưa kịp xem." Quý Tướng lấy ra một cái vòng tay màu đen, đưa tới.

Thâm Lạc tiếp nhận vòng tay, thần thức chui vào trong đó.

Bên trong cất giữ tương đối khá, có không ít linh tài, đan dược, bất quá đối với hắn tự nhiên không có đại dụng.

Đuôi lông mày Thâm Lạc khẽ động, từ trong pháp khí trữ vật lấy ra một vật, lại là một lệnh bài màu đen khảm nạm bảo thạch màu xanh sẫm, một mặt vẽ một đồ án hắc điểm, một mặt kia viết ba chữ to Thiên Âm môn.

"Thiên Âm môn? Đây là môn phái nào?" Hắn nhìn về phía Tần Minh.

"Thiên Âm môn là đại môn nổi danh ở Khánh Châu, bất quá làm việc âm tàn, bị quy về tà phái, không được đại đa số tu tiên tông môn, thế gia tán thành." Tần Minh nói.

Thâm Lạc nghe vậy gật gật đầu, nếu người này không phải chính nhân, giết cũng không sao.

"Xem ở mặt mũi Tần sư huynh, chuyện lần này ta không truy cứu, bất quá người ngày sau còn dám giết người lung tung, ta sẽ không dễ dãi như thế đâu!" Hắn nhìn về phía Quý Tướng, âm thanh lạnh lùng nói.

"Đa tạ chủ nhân, thuộc hạ nhất định ghi nhớ tại tâm." Quý Tướng nhẹ nhàng thở ra, vội vàng gật đầu đáp ứng, sau đó hóa thành một đoàn hắc khí bay trở về túi càn khôn.

Chu Phục kể lại chuyện Thâm Lạc chuẩn bị lưu lại chân hung tông môn cho Tần Minh nghe, Tần Minh tự nhiên đại hỉ.

"Đây là việc ta phải làm, nơi này là một ít tiên ngọc, vật liệu, phù khí, pháp khí, vậy giao cho Tần sư huynh người đi." Thâm Lạc lấy ra một pháp khí trữ vật đã sớm chuẩn bị xong, đưa cho Tần Minh.

Tần Minh vận khởi pháp lực dò xét một chút, trên mặt lộ vẻ đại hỉ.

Có những vật này, thực lực Xuân Thu quan tất nhiên có thể cấp tốc tăng lên, lại thêm Thâm Lạc đại cao thủ này, tái hiện huy hoàng sẽ trong tầm tay.

"Còn có miếng ngọc bội này, phía trên ghi lại Thuần Dương Bảo Điện bản môn, chính năm đó lúc Xuân Thu quan diệt môn, sư thúc tổ giao cho ta, Tàn sư huynh bây giờ là quan chủ Xuân Thu quan, vật này giao cho người bảo quản đi." Thâm Lạc lấy ra một khối ngọc bội cũ kĩ, đưa cho Tàn Minh.

"Thuần Dương Bảo Điện!" Tàn Minh bỗng nhiên đứng dậy, kích động nhìn ngọc bội trong tay Thâm Lạc.

Thân là đệ tử Xuân Thu quan, lão cũng biết Thuần Dương Bảo Điện, vốn cho rằng đã mất trong họa diệt môn năm đó, không ngờ vẫn còn.

Bất quá, lão không nhận lấy ngọc bội.

"Bản Thuần Dương Bảo Điện này quá mức quý giá, mà tu vi ta yếu ớt, mang ở trên người cũng không an toàn, hay là Thâm sư đệ người cầm đi.

Mà sư đệ người đã trở về, vị trí quan chủ tự nhiên phải để người kế thừa." Tàn Minh lấy ra một khối lệnh bài màu xanh, phía trên khắc bốn chữ lớn "Quan chủ ấn tín", hai tay nắm đưa tới trước người Thâm Lạc.

"Tu vi ta mặc dù cao, nhưng quản lý tông môn, cũng không phải chuyện ta am hiểu, việc Xuân Thu quan vẫn phải dựa vào Tàn sư huynh người.

Còn miếng ngọc bội này, Tàn sư huynh cứ nhận là được." Thâm Lạc không tiếp lệnh bài, nhét ngọc bội vào tay Tàn Minh.

"Tu vi Thâm sư đệ cao thâm, Xuân Thu quan hẳn là người nên chấp chương mới đúng, mà Thuần Dương Bảo Điện này quý giá như thế, ta há có thể cầm." Tàn Minh vội vàng khoát tay nói..

Chương 1058: 1058: Bể Quan

"Mấy năm nay ta một mực chuyên tâm tu luyện, không có hứng thú quản lý môn phái, Tần sư huynh nếu như từ chối nữa, ta không thể làm gì khác hơn là rời khỏi chỗ này.

Còn Thuần Dương Bảo Điện này, có ta ở đây, đương nhiên sẽ không ai dám tới cướp đoạt." Thâm Lạc khoát tay áo, nói.

Tần Minh thấy Thâm Lạc kiên trì, đành phải nghe lời nhận lấy ngọc bội. Ba người lập tức tiến vào trong Xuân Thu quan, Thâm Lạc bái tế bài vị lịch đại tổ sư Xuân Thu quan, lại nói chuyện phiếm với hai người một hồi, hiểu rõ kinh lịch những năm qua của nhau.

Căn cứ Tần Minh thuật lại, năm đó lúc Xuân Thu quan hủy diệt, lão đi ra ngoài ở nơi khác, mới may mắn trốn thoát một kiếp, chờ lão trở về tông môn, Xuân Thu quan đã không còn.

Lão tìm kiếm đồng môn còn sót lại ở phụ cận, trong một sơn cốc gặp được một sợi tàn hồn của sư thúc tổ sắp tán loạn.

Sư thúc tổ truyền thụ Thuần Dương Kiếm Quyết cho Tần Minh, bảo lão làm thế nào cũng phải giữ lại đạo thống Xuân Thu quan.

"Nguyên lai Thuần Dương Kiếm Quyết là sư thúc tổ truyền cho ngươi, khó trách." Thâm Lạc giật mình.

Bất quá kỳ quái là, sư thúc tổ cũng không nhắc với Tần Minh là hẳn mang đi Thuần Dương Bảo Điện.

Thâm Lạc suy nghĩ một chút, rất nhanh hiểu được, sư thúc tổ đã chuẩn bị hai tay, hẳn và Tần Minh không biết nhau, dù bên nào xảy ra vấn đề, đạo thống Xuân Thu quan vẫn còn có thể kéo dài tiếp.

Thâm Lạc cũng kê đơn giản một chút kinh lịch những năm qua, đương

nhiên, trừ đi những nội dung không tiện nói.

Dù vậy, kinh lịch muôn màu muôn vẻ khiến Tần Minh và Chu Phục nghe được sững sốt không ít.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, sắc trời rất mau bắt đầu sáng lên.

Tần Minh và Chu Phục trải qua đại chiến tối qua, lại một đêm chưa ngủ, đều có chút buồn ngủ.

"Các người không cần bồi tiếp ta, tất cả đi xuống nghỉ ngơi đi." Thẩm Lạc mỉm cười nói, đứng lên.

"Thẩm sư đệ người đi nơi nào?" Nhìn thấy Thẩm Lạc muốn đi, Tần Minh vội vàng đứng dậy.

Bây giờ tất cả hi vọng Xuân Thu quan phục hưng đều ở trên người Thẩm Lạc, khiến lão không khỏi khẩn trương.

"Tần sư huynh yên tâm, ta cũng không phải muốn rời khỏi, chỉ là ta ưa thích thanh tịnh, đến phía sau núi mở một tòa động phủ tu luyện, các người có việc cứ tới tìm ta." Thẩm Lạc nói.

"Tốt, Thẩm sư đệ người an tâm tu luyện, việc vật vãnh khác cứ giao cho ta xử lý là được." Lúc này Tần Minh mới thở phào nhẹ nhõm.

Thẩm Lạc và Tần Minh lại bàn giao vài câu, rất mau đến phía sau núi.

Hắn mở rộng hang đá lúc trước chôn giấu gôi ngọc ra, mở thành một tòa động phủ, sau đó lại lấy ra mấy bộ pháp trận khí cụ bố trí quanh động phủ, trong đó bao gồm Lưỡng Nghi Vi Trần Huyền Trận.

Làm xong những thứ này, Thẩm Lạc mới an tâm ngồi trong động phủ, nhắm mắt điều chỉnh trạng thái của mình.

Sau một hồi lâu, hắn mở to mắt, lấy ra bình ngọc chứa hai giọt Cam Lộ Thủy, vận chuyển công pháp vô danh thu nạp Thủy linh lực ẩn chứa trong đó.

Từng sợi lam quang từ trong bình tuôn ra, liên tục không ngừng chui vào thân thể hắn.

Trên thân Thẩm Lạc cũng sáng lên từng tia từng tia lam quang, nhanh chóng trở nên dày đặc, rất nhanh bao phủ thân thể hắn vào bên trong.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, đảo mắt qua hơn một tháng.

Trong động phủ, lam quang ngoài thân Thẩm Lạc trọng thể gấp mười lần, nhìn giống như một mặt trời nhỏ màu lam, hoàn toàn che lại thân thể của

hắn.

Từng luồng từng luồng sóng pháp lực cường đại không ngừng từ đó khuếch tán ra, hình thành từng luồng từng luồng sóng ánh sáng màu lam như sóng biển, lan ra chung quanh.

Vào thời khắc này, ánh sáng màu lam giống như mặt trời nhỏ đột nhiên chớp động, sau đó thâm thấu vào thể nội hắn.

Trong vòng mấy hơi thở, tất cả lam quang biến mất không còn tăm tích, hiện ra thân thể Thâm Lạc.

Bình ngọc trong tay của hắn đã rỗng tuếch, Cam Lộ Thủy bên trong đã bị hấp thu.

Thâm Lạc từ từ mở mắt ra, trong mắt hiện lên một tia mừng rỡ.

Cam Lộ Thủy không hổ là chí bảo Phổ Đà sơn, ẩn chứa Thủy linh lực dị thường dồi dào, mà hắn hiểu rõ tu luyện Đại Thừa kỳ như lòng bàn tay, cũng không tồn tại bình cảnh.

Lần này tu luyện, tu vi của hắn đột nhiên tăng mạnh, mặc dù chưa đạt tới Đại Thừa trung kỳ, nhưng cũng cách không quá xa.

"Đáng tiếc Cam Lộ Thủy này chỉ có hai giọt, nếu lại có thêm hai giọt, tuyệt đối có thể thôi động tu vi đến Đại Thừa trung kỳ, không biết hắc hùng tinh có tìm được đủ Thủy linh vật không?" Thâm Lạc nhăn mày, thì thào nói.

Đáng tiếc tiền giai đến Đại Thừa kỳ xong, Tuyệt Phách Đan kia đã không cách nào thỏa mãn tu luyện, nếu không để Kính Yêu huyền hóa dung mạo đi vào La Tinh thành mua sắm một chút, không cần sầu muộn vì thiếu đan dược.

Hắn lập tức lấy ra một cái trận bàn đưa tin màu trắng, hắc hùng tinh này cho hắn, có thể giúp hai người liên lạc trong phạm vi một lục địa.

Thâm Lạc bấm niệm pháp quyết, muốn thôi động trận bàn đưa tin, liên lạc hắc hùng tinh, hỏi thăm việc thu thập đồ vật tu luyện, nhưng nghĩ kỹ vẫn dừng lại.

"Lấy khát vọng của hắc hùng tinh mong muốn bản chép tay tu luyện, dù ta không thúc giục, gã tất nhiên cũng sẽ dụng tâm thu thập, bây giờ chờ một thời gian rồi hẵng tính." Hắn thu trận bàn lại.

Mặc dù không có đồ vật tu luyện, hắn cũng không nhàn rỗi, lật tay lấy ra một bình ngọc, đổ ra một viên đan dược màu ô kim, chính là Lôi Cốt Đan. Thảm Lạc vận khởi thần thức tra xét rõ ràng Lôi Cốt Đan, xác nhận không có vấn đề mới ngửa đầu nuốt vào.

Đan dược vào bụng rất nhanh hòa tan, chuyển hóa thành một cỗ dược lực cường đại, từng đạo lôi điện lực hiện ra, tán loạn trong thân thể và kinh mạch hắn.

Xì xì xì...

Trên thân Thảm Lạc hiện ra vô số hồ quang điện, mỗi một lỗ chân lông đều phun ra ngoài lôi điện, áo xanh trên người hắn trong nháy mắt bị xé nát, mặt đất phụ cận cũng bị những lôi điện này đánh trúng cháy đen.

"Lôi điện thật cường đại!" Hắn không ngờ dược lực Lôi Cốt Đan này mãnh liệt như vậy.

Dược lực những lôi điện này trong thân thể hắn tàn phá bừa bãi, thật giống như từng chuỗi tiểu đao giao động khắp nơi, phi thường thống khổ, cũng may tu vi hắn đã đạt tới Đại Thừa kỳ, có thể ngăn cản được.

Thảm Lạc vội vàng hít sâu một hơi, vận chuyển Hoàng Đình Kinh. Hoàng Đình Kinh không hổ là bảo điển trấn phái Phương Thôn sơn, hắn vừa mới vận chuyển công pháp này, lôi điện thể nội tàn phá bừa bãi lập tức trở nên dịu dàng ngoan ngoãn, theo Hoàng Đình Kinh vận chuyển, hòa tan vào các nơi thân thể.

Cơ bắp xương cốt Thảm Lạc hấp thu những lôi điện này, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được nhanh chóng mạnh lên.

"Ta đoán quả nhiên không sai, đan dược luyện thể có thể tăng tốc tu luyện Hoàng Đình Kinh." Hắn mừng thầm, sau đó càng dụng tâm vận chuyển Hoàng Đình Kinh, nhanh chóng luyện hóa hấp thu dược lực Lôi Cốt Đan.

Dược lực Lôi Cốt Đan mặc dù cường đại, nhưng cũng không chịu nổi Hoàng Đình Kinh hấp thu như vậy, rất nhanh bị luyện hóa sạch sẽ.

Thảm Lạc không chần chờ chút nào, lại lấy ra một viên Lôi Cốt Đan ăn vào, tiếp tục vận công luyện hóa.

Đạo mắt lại qua thêm nửa tháng.

Lôi Cốt Đan trong tay Thảm Lạc đã phục dụng không còn, dưới dược lực cường đại thúc đẩy, Hoàng Đình Kinh đột nhiên tăng mạnh, thành linh nhất cử tu thành hai tầng trước.

Hai đầu Kim Long và hai đầu Kim Tượng bay múa quanh người hắn, lúc

bôn tẩu nhắc lên trện trện cuồng phong, tiếng rít liên tục.
Thâm Lạc từ từ mở mắt, Kim Long Kim Tượng quanh người hóa thành bốn
đám kim quang, chui vào thể nội hãn.

Hãn đứng dậy, dùng sức nắm lại nắm đấm, toàn thân hiện ra một tầng kim
quang, gân cốt lập tức vang lên, bắn ra ngoài từng luồng từng luồng lực
lượng cường đại, dẫn tới không khí chung quanh rung động ong ong.
Trong mắt của hãn hiện lên vẻ hưng phấn, đang muốn làm gì, đột nhiên
nhú mày lại, quay đầu nhìn sang một chỗ bên cạnh..

Chương 1059: 1059: Hiểu Lâm

"Người nào lén lén lút lút!" Thảm Lạc hét lớn một tiếng, tay vung lên. Lòng bàn tay hấn loé lên kim quang, một cây Huyền Hoàng trường côn nổi lên, cũng theo cánh tay kia lắc một cái, trường côn hóa thành một đạo côn ảnh màu vàng, như thiểm điện đánh vào một chỗ màn sáng cấm chế màu xanh cách đó mấy trượng.

Huyền Hoàng trường côn này chính là Huyền Hoàng Nhất Khí Côn, chỉ là nó phát sinh biến hóa không nhỏ so với trước, thân côn nổi lên từng vòng từng vòng phù văn huyền diệu, hai đầu côn biến thành màu vàng óng, khí tức vờn quanh cường đại gấp bội lúc trước.

Trước đây trên Lạc Tinh đảo, Thảm Lạc tìm kiếm được Luyện Khí sư, dùng Linh Dương Thần Thiết trong thiên trượng của Bảo Tướng thiên sư dung nhập vào trong Huyền Hoàng Nhất Khí Côn, khiến nó thành công tiến cấp tới cấp độ pháp khí.

Màn sáng cấm chế màu xanh dưới côn ảnh màu vàng phảng phất yếu ớt như giấy, "Xoẹt" một tiếng vỡ vụn, hiện ra một bóng người.

Người kia tựa hồ không dự liệu được sẽ bị phát hiện, sửng sốt một chút mới vội vàng tránh sang bên cạnh.

Thảm Lạc hừ nhẹ một tiếng, cổ tay chuyển một cái, Huyền Hoàng Nhất Khí Côn trong chốc lát biến thành ba cây huyền ảnh, như thiểm điện bao trùm thân thể người kia.

"Đây là..." Đạo nhân ảnh kia kinh hô một tiếng, chưa kịp nói xong thì ba đạo côn ảnh không phân ra tuần tự đánh vào trên thân bóng người.

Một tiếng vang thật lớn, đạo thân ảnh kia tựa như một bó rom rạ bay ra sau, hung hăng đâm vào trên vách tường động phủ cách đó vài trượng.

Trên vách tường hiện ra mấy tầng quang mang cấm chế, nhưng uy lực Huyền Hoàng Nhất Khí Côn đáng sợ, mấy tầng quang mang cấm chế kia đụng bóng người một cái, dễ như trở bàn tay bị chấn nát.

"Âm âm" một tiếng vang thật lớn, trên vách tường thật dày phá vỡ ra một cái động lớn, đạo thân ảnh kia bị đánh bay ra ngoài, hung hăng đập vào trên mặt đất, khói bụi cuồn vũ bay lên, lan tràn ra bốn phương tám hướng.

Thảm Lạc có chút run sợ nhìn xem Huyền Hoàng Nhất Khí Côn trong tay, mặt lộ vẻ vui mừng.

Trước kia trong hiện thực hẳn thi triển côn pháp này, bởi vì lực lượng nhục thân yếu đuối, căn bản không phát huy ra uy lực Bát Thiên Loạn Bồng, khiến cho môn côn pháp kinh thiên động địa này một mực như minh châu long đong.

Bây giờ hẳn tu luyện Hoàng Đình Kinh có thành tựu, rốt cuộc trong hiện thực cho thấy uy năng chân chính của côn pháp này.

Thảm Lạc không đắm chìm trong hưng phấn, rất nhanh khôi phục lại, thân thể theo lỗ thủng động nhào ra ngoài, hai chân tỏa sáng hào quang ánh trắng, cực tốc phóng tới hố to phía ngoài.

Hắn cảm ứng được, người kia mặc dù bị Huyền Hoàng Nhất Khí Côn đánh bay, nhưng cũng không mất đi sức chiến đấu.

"Dừng tay, Thảm tiểu hữu, là ta." Một thanh âm từ trong hố lớn mặt đất truyền đến.

Thảm Lạc nhíu mày lại, dẫm chân xuống, dừng lại bên cạnh hố to.

Một đạo thân ảnh toàn thân dính đầy bùn đất từ trong hố nhảy ra ngoài, chính là hắc hùng tinh, một bộ dạng đầy bụi đất.

"Hộ pháp tiên bối, sao lại là ngài?" Thảm Lạc kinh ngạc hỏi.

"Khục, ta đã gom được một nhóm linh vật ẩn chứa Thủy linh lực, đặc biệt đem tới cho ngươi, không ngờ nào động ra hiểu lầm như thế." Hắc hùng tinh ho khan một tiếng, có chút lúng túng nói.

Gã bôn tẩu khắp nơi, thu thập bảo vật ẩn chứa Thủy linh lực, vừa vặn đổi được một nhóm từ một vị hảo hữu ở trong Đại Đường vương triều, thế là ở lân cận đưa tới Xuân Thu quan.

Bất quá hắc hùng tinh vừa rời xa xa nhìn thấy Thảm Lạc tu luyện Hoàng Đình Kinh, cảm thấy công pháp thần kỳ, liền chui vào động phủ, muốn nhìn kỹ một hai, không ngờ bị Thảm Lạc phát hiện, không hiểu thấu cho một cơn.

Lấy tu vi gã là Chân Tiên hậu kỳ, lại bị Thảm Lạc là một tu sĩ Đại Thừa kỳ đánh trúng, mặc dù không bị thương tích gì, nhưng cũng mất hết mặt mũi.

"Thì ra là vậy, vậy thì tại hạ lỗ mãng rồi." Thẩm Lạc thu hồi Huyền Hoàng Nhất Khí Côn, chấp tay tạ lỗi.

"Đồ vật đều ở nơi này, người xem một chút." Hắc hùng tinh không muốn nói nhiều về chuyện này, lật tay lấy ra một vòng tay đưa tới.

Thẩm Lạc nhận lấy thần thức tìm tòi bên trong, ánh mắt sáng lên.

Trong pháp khí trữ vật này đặt ba kiện bảo vật ẩn chứa Thủy linh lực, đầu tiên là một bình ngọc màu lam, bên trong chứa một viên linh dịch màu lam, không biết là loại chân thủy nào, tản mát ra hàn khí dọa người, cách vách bình vẫn có thể cảm ứng được.

Kiện thứ hai là một khối tinh thạch màu lam hình giọt nước, bên trong loáng thoáng có vô số thanh âm sóng nước vang vọng không ngừng, giống như bao gồm một dòng sông lớn.

Kiện thứ ba là một viên yêu đan màu lam, lớn cỡ nắm tay, phía trên ẩn hiện mấy đạo hoa văn hình rồng, ẩn chứa Thủy linh lực mặc dù có chút hỗn tạp, tổng linh lực lại lớn nhất trong ba kiện bảo vật.

"Trong bình là một giọt Nhất Nguyên Chân Thủy gọi là vạn thủy chi nguyên, bất quá được một vị hảo hữu ta tặng thêm một chút Hàn Túy vào, lúc đầu hẳn định dùng nước này luyện chế một kiện bảo vật, nhưng bị ta cưỡng ép lấy đi.

Còn viên tinh thạch màu lam kia là Hỗn Âm Nguyên Tinh, ẩn chứa Tiên Thiên Thủy nguyên lực.

Viên cuối cùng là yêu đan một đầu Đại Thừa đỉnh phong Bích Ngọc Giao Long, ẩn chứa Thủy linh lực dị thường dồi dào." Hắc hùng tinh giới thiệu sơ ba kiện bảo vật.

"Ba kiện linh vật này ẩn chứa Thủy linh lực rất nhiều, phi thường hữu dụng với ta, đa tạ." Thẩm Lạc chấp tay cảm ơn.

Hắc hùng tinh thấy Thẩm Lạc hài lòng, nhẹ nhàng thở ra, nghĩ nghĩ lại hỏi: "Những linh vật này đã đủ chưa?"

"Còn chưa đủ, tiền bối nếu có thể lại tìm ra nhiều Thủy linh vật như vậy, ta sẽ đưa ngài bản chép tay phần tu luyện kia." Thẩm Lạc trầm ngâm một chút, nói.

Ba kiện bảo vật này, đủ để hắn đột phá đến Đại Thừa hậu kỳ, nhưng từ Đại Thừa hậu kỳ đến Chân Tiên kỳ cần nguyên khí càng nhiều hơn.

"Thật chứ? Vậy ta sẽ đi tìm tiếp!" Hắc hùng tinh chẳng những không tức

giận, ngược lại đại hỉ đáp lại một tiếng, sau đó thân hình bay lên trời, trong chớp mắt biến mất ở phía xa chân trời.

Gã tới nhanh, đi cũng rất nhanh.

Thẩm Lạc đang muốn thương nghị với hắc hùng tinh, để mua sắm một ít Lôi Cốt Đan, nhưng đã không còn kịp rồi.

Bất quá hẳn có thể sử dụng trận bàn đưa tin, tùy thời liên lạc với hắc hùng tinh, cũng không quá để ý.

Hắn quay người đi trở về động phủ, sửa chữa lại vách đá đã vỡ tan, lần nữa tiến vào mật thất ngòi xuống.

Thẩm Lạc cầm pháp khí trữ vật kia, suy nghĩ một chút, lấy ra giọt Nhất Nguyên Chân Thủy.

Trong ba kiện bảo vật, giọt Nhất Nguyên Chân Thủy này ẩn chứa Thủy linh lực ít nhất, nhưng tinh thuần nhất.

Hắn sắp đột phá Đại Thừa trung kỳ, lúc trước chỉ điểm Kính Yêu, đột phá Đại Thừa trung kỳ cần thuần hóa yêu khí bản thân, tu sĩ Nhân tộc cũng giống như vậy, dùng Nhất Nguyên Chân Thủy tu luyện là thích hợp nhất.

Thẩm Lạc vận chuyên công pháp vô danh, hấp thu Thủy linh lực trong Nhất Nguyên Chân Thủy, tăng lên pháp lực bản thân.

Hắn không truy cầu tăng nhanh pháp lực, mà lặp đi lặp lại áp súc, cần phải để pháp lực đạt tới trình độ chí thuần chí tịnh.

...

Trong phòng khách chính Xuân Thu quan, Tần Minh mặc đạo bào màu xanh sẫm, cầm tờ vàng phát trần, lẳng lẳng nhìn bên ngoài.

Khí tức vờn quanh người lão, thành linh đã đạt đến Luyện Khí hậu kỳ.

Một tháng qua, lão dựa vào đồ vật và đan dược Thẩm Lạc tặng, thuận lợi đột phá.

Trong loại tiểu môn phái này, Luyện Khí hậu kỳ như lão được coi như tu vi khá cao, mà lại có đan dược Thẩm Lạc tương trợ, Tần Minh có lòng tin trong vòng nửa năm đột phá tiếp, đạt tới Tích Cốc kỳ.

Đến lúc đó cho dù Thẩm Lạc rời đi, lão cũng đủ lòng tin, có thể giương cao lá cờ Xuân Thu quan này..

Chương 1060: 1060: Tiểu Mao Sơn

Phía ngoài phòng khách ở Xuân Thu quan, lúc này khắp nơi đều là một mảnh bận rộn, là Chu Phục và mấy đệ tử Xuân Thu quan trở về, đang chỉ huy một đám công tượng, sửa chữa lại những kiến trúc Xuân Thu quan bị tàn phá kia.

Kỳ thật sửa chữa lại những kiến trúc này, không hao phí quá nhiều tiền, Xuân Thu quan mặc dù lụi bại, chút vàng bạc ấy vẫn phải có.

Trước kia sở dĩ bọn Tần Minh bỏ mặc, chỉ tu sửa vài dãy phòng xá, chủ yếu là thực lực bản thân quá yếu, không dám trắng trợn phô trương, để khiến ngoại nhân chú ý.

Hiện tại Thẩm Lạc trở về, muốn trọng chấn uy danh Xuân Thu quan, tình huống tự nhiên khác trước.

Tần Minh nhìn tình cảnh bận rộn bên ngoài, trong lòng rất hài lòng.

Từ khi lão tiếp chưởng Xuân Thu quan, vẫn mơ ước sẽ có một ngày có thể chân chính trọng chấn sơn môn, rốt cuộc bây giờ bắt đầu cất bước.

Trong khoảng thời gian này, có thể nói thanh danh Xuân Thu quan đại chấn.

Ba người Hắc Vân cốc đánh vào Xuân Thu quan, ý đồ cướp đoạt linh mạch Thanh Hoa sơn, đều bị phản sát, căn cơ Hắc Vân cốc càng bị nhỏ tận gốc, một tên cũng không để lại.

Qua chiến dịch này, thực lực Xuân Thu quan cường đại, thủ đoạn hung ác, chấn động toàn bộ tu tiên giới Đãng Châu.

Tần Minh không ở bên ngoài mỗi mòn chờ đợi, rất nhanh quay trở về mật thất, lấy ra ngọc bội cũ kỹ kia, dùng biện pháp Thẩm Lạc truyền thụ mở ra cấm chế trên ngọc bội, nội dung Thuần Dương Bảo Điện hiện hiện ra.

Lão cẩn thận đọc mỗi chữ mỗi câu, mặc dù không phải là lần đầu quan sát bảo vật này, nhưng mỗi lần nhìn vẫn sẽ có cảm ngộ mới.

"Thuần Dương Bảo Điện? Không ngờ môn công pháp này cũng không thất

lạc, coi như Xuân Thu quan các người có chút bản sự." Một thanh âm trầm thấp đột nhiên vang lên trong phòng.

"Người nào?" Tần Minh bỗng nhiên giật mình, vội vàng thu hồi ngọc bội, đứng dậy nhìn chung quanh, đồng thời bấm niệm pháp quyết vung lên. Một thanh phù kiếm gỗ đào từ trong tay áo lão bắn ra, bay múa quanh người.

"Làm càn!" Một bóng người màu xanh trắng rỗng xuất hiện bên cạnh Tần Minh, bấm tay điểm tới phù kiếm gỗ đào.

"Ầm" một tiếng, phù kiếm gỗ đào trực tiếp nổ tung, biến thành mảnh vỡ. Tần Minh cũng kêu lên một tiếng đau đớn, khóe miệng chảy ra một tia máu tươi, khắp khuôn mặt là vẻ hoảng sợ. Giờ phút này lão mới nhìn rõ hình dạng người tới, là một nam tử trung niên râu tím khuôn mặt lãnh ngạo, thân hình cao lớn, khí tức càng sâu không lường được.

"Tiền bối là ai? Đến Xuân Thu quan ta có chuyện quan trọng gì?" Tần Minh hít sâu một hơi, không kiêu ngạo không tự ti chấp tay hỏi. Nếu lúc trước, lão tất nhiên không dám như vậy, chẳng qua hiện nay có Thẩm Lạc, cho lão không ít lực lượng.

"Người chính là quan chủ Xuân Thu quan Tần Minh? Tâm tính coi như không tệ, đáng tiếc tu vi quá thấp, dựa vào người không thể nào đánh giết Huyền Âm đạo nhân Thiên Âm môn.

Nói đi, là ai làm?" Nam tử trung niên râu tím không trả lời mà hỏi lại.

"Thiên Âm môn? Huyền Âm đạo nhân?" Tần Minh khẽ giật mình, lập tức hiểu ra người nam tử trung niên râu tím chỉ, chính là lão đạo Thiên Âm môn bị Quỷ Tướng đánh chết kia.

"Tiền bối nói lời này là ý gì? Ta chưa từng nghe nói qua cái tên Huyền Âm đạo nhân này.

Lại nói Thiên Âm môn là đại tông Khánh Châu, Xuân Thu quan ta nhỏ nhỏ thế này, làm sao có thể sát hại cao thủ Thiên Âm môn." Tần Minh hơi run lên, trên mặt lại làm bộ lộ ra vẻ sợ hãi, nói.

Thiên Âm môn là đại tông Khánh Châu, thực lực cường đại, nghe nói có tồn tại Đại Thừa kỳ tọa trấn, lão đương nhiên sẽ không thừa nhận giết lão đạo Thiên Âm môn kia, gây đại họa cho Xuân Thu quan.

Mà trong lòng Tần Minh cũng hơi nghi hoặc một chút, lúc ấy người trong Hắc Vân cốc đã bị Quý Tướng thi triển thần thông một mẻ hốt gọn, một người sống cũng không lưu lại, người trước mắt này làm thế nào biết việc này?

"Không cần giả vờ, các người tại Hắc Vân cốc ra tay xác thực sạch sẽ, không lưu một người sống.

Bất quá vận khí lại không tốt, lúc Huyền Âm đạo nhân bị giết, một kẻ tán tu vừa lúc tìm được liệu phụ cận Hắc Vân cốc, thấy được hết thầy, sau đó lan truyền ra ngoài, bây giờ tu tiên giới Đãng Châu đã biết việc này không ít." Nam tử trung niên râu tím cười nhạt nói.

Tần Minh nghe lời này, khuôn mặt trở nên tái nhợt, một chút huyết sắc cũng không còn.

Lúc đánh giết Huyền Âm đạo nhân kia, Quý Tướng mặc dù không báo danh hào, nhưng Hắc Vân cốc bị Xuân Thu quan tiêu diệt, Huyền Âm đạo nhân cũng bị giết tại Hắc Vân cốc, người hơi có đầu óc sẽ liên hệ hai chuyện cùng một chỗ, suy đoán ra tình hình thực tế.

"Tiên bối là người Thiên Âm môn? Đến Xuân Thu quan ta báo thù sao?"

Tần Minh sau một hồi lâu mới khôi phục tinh táo, trầm giọng hỏi.

"Không cần lo lắng, ta không phải tu sĩ Thiên Âm môn, cũng không phải tới tìm các người báo thù, chỉ là cảm thấy hứng thú với người giết Huyền Âm đạo nhân kia.

Xuân Thu quan xuống dốc đã lâu, không ngờ lại có người có thể giết Huyền Âm đạo nhân kia." Nam tử trung niên râu tím sờ sờ râu màu tím, trong mắt lóe lên vẻ tò mò.

Tần Minh chân chờ, thực lực người trước mắt này cao thâm mạt trắc, mặc dù gã nói không phải là địch nhân, nhưng khó đảm bảo không phải hoang ngôn.

Tu vi Thâm Lạc mặc dù cao thâm, nhưng cũng chưa hẳn địch nổi người này.

"Hừ! Tiểu tử, sự kiên nhẫn của ta có hạn, nếu không ngoan ngoãn dẫn đường, coi chừng tính mạng của người!" Ánh mắt nam tử trung niên râu tím lạnh lẽo.

Trong lòng Tần Minh hơi hồi hộp một chút, đang muốn nói gì.

Một tiếng duệ khiêu đột nhiên từ phía sau núi truyền đến, thanh âm to lớn vô cùng, giống như biên động truyền ra, kinh thiên động địa, mặt đất mặt thát nơi này cũng rung động theo.

"Ồ nơi đó!" Nam tử trung niên râu tím bỗng nhiên nhìn về hướng sau núi, thân hình thoát một cái biến mất tại chỗ.

Tần Minh cũng vội vàng phóng ra ngoài, rất nhanh tới phòng khách chính, thân thể lập tức đứng thẳng bất động tại đó.

Chỉ thấy phía sau núi, một cột sáng màu lam thô to chừng mấy trượng xông thẳng tới chân trời, chung quanh được bao quanh từng vòng từng vòng sóng ánh sáng màu lam, nhìn to lớn cực kỳ, tiếng gào thét to lớn chính là từ nơi đó truyền đến.

Nam tử trung niên râu tím giờ phút này lơ lửng trên không phòng khách chính, nhìn cột sáng màu lam sau núi, ánh mắt óng ánh.

"Ba động khí tức này, là có người đột phá Đại Thừa trung kỳ! Hơn nữa nhìn dị tượng này, người này tu luyện công pháp không phải bình thường." Trong miệng gã tự lâm bậm.

"Đại Thừa trung kỳ!" Thanh âm nam tử trung niên râu tím không lớn, nhưng Tần Minh vẫn nghe lọt vào trong tai, cả người nhất thời như bị sét đánh, trợn mắt há hốc mồm.

Lão thực sự không nghĩ tới, hoặc là căn bản không dám nghĩ thực lực Thẩm Lạc đã đạt tới Đại Thừa kỳ, đây chính là tồn tại trong truyền thuyết, phải biết năm đó sư thúc tổ Xuân Thu quan bất quá là Ngưng Hồn kỳ, so với Thẩm Lạc xa xa không bì kịp.

"Lịch đại tổ sư phù hộ, Xuân Thu quan ta vậy mà ra một vị tu sĩ Đại Thừa kỳ!" Bờ môi Tần Minh khẽ run lên, vô cùng kích động.

Trong Xuân Thu quan, Chu Phục, mấy tên đệ tử, và những thợ thủ công phổ thông kia nhìn thấy dị tượng này, đều ngây ngốc tại nơi đó.

"Tần Minh, vị đạo hữu phía sau núi này là ai?" Giữa không trung, nam tử trung niên râu tím rơi xuống, hỏi Tần Minh.

Tần Minh cảnh giác nhìn nam tử trung niên râu tím, như cũ không trả lời.

"Người đứng là cần thận chặt chẽ, vậy ta nói rõ, ta chính là tu sĩ Tiểu Mao Sơn Trần Sư Nguyên.

Nếu ngươi là quan chủ Xuân Thu quan, hẳn phải biết Tiểu Mao Sơn chứ?"

Nam tử trung niên râu tím thấy vậy lập tức có chút không kiên nhẫn, nhưng vẫn kiềm chế, trầm giọng nói ra..

Chương 1061: 1061: Nhận Tổ Quy Tông

"Tiểu Mao Sơn!" Tần Minh bỗng nhiên ngẩng đầu, dò xét nam tử trung niên râu tím một chút, trong mắt vẫn hiện lên một tia hoài nghi.

"Nếu ngươi không tin, vậy hảo hảo kiểm tra một chút tấm lệnh bài này." Nam tử trung niên râu tím lật tay lấy ra một tấm lệnh bài, ném tới, cơ hồ giống như đúc lệnh bài quan chủ Xuân Thu quan.

"Đây là lệnh bài Tiểu Mao Sơn không sai, trong điển tịch tông môn ta đã thấy qua.

Tần Minh bái kiến tiền bối, lúc trước có chỗ thất lễ xin thứ tội!" Tần Minh tiếp nhận lệnh bài nhìn kỹ vài lần, hai tay nâng lên cung kính đưa trở về, giữa thân sắc không còn hoài nghi, sợ hãi nói.

Trong điển tịch Xuân Thu quan có ghi chép chuyện Tiểu Mao Sơn, lệnh bài thân phận này thiên chân vạn xác, tuyệt không phải đồ giả.

"Không cần khách sáo, dẫn ta đi gặp một chút vị đạo hữu kia." Trần Su Nguyên nhìn thấy Tần Minh như vậy, hài lòng gật đầu, cầm lại lệnh bài nói.

"Vâng, tiền bối xin mời đi theo ta." Tần Minh mang theo Trần Su Nguyên đi tới phía sau núi, ngoài động phủ Thẩm Lạc.

Dị tượng lam quang phóng lên tận trời không kéo dài quá lâu, đã biến mất, nhưng chung quanh động phủ lại xuất hiện mảng lớn sương mù màu trắng, tầng tầng lớp lớp, bao phủ động phủ và cả những ngọn núi xung quanh vào trong.

Tần Minh muốn tới gần, nhưng trong sương mù màu trắng tràn ngập một cỗ lực cản cường đại, chỉ đi vào một hai trượng đã không thể tiếp tục đi tới.

Lão cảm thấy quỳnh lên, há miệng muốn la lên.

"Vị đạo hữu này vừa mới đột phá cảnh giới, đang cũng cố tu vi, cho nên mới kích phát ra cấm chế thủ hộ phía ngoài, chúng ta ở chỗ này chờ đi."

Trần Su Nguyên đưa tay ngăn trở Tần Minh.

"Được." Tần Minh đương nhiên sẽ không có ý kiến.

"Hiện tại cũng không có việc gì làm, Tần quan chủ không bằng kể vài chuyện về lai lịch vị đạo hữu này đi? Chẳng lẽ là vị tiên bối nào ở Xuân Thu quan?" Trần Sư Nguyên mỉm cười hỏi.

Cắm chế sương trắng phía trước dị thường huyền diệu, lấy ánh mắt kiến thức của gã vậy mà cũng hoàn toàn nhìn không ra lịch, nên đánh giá người bên trong lại cao hơn mấy phần, khẩu khí nói chuyện cũng khách khí hơn.

"Tiền bối không cần xưng hô với tại hạ như vậy, trực tiếp gọi ta Tần Minh là được.

Về phần người trong động phủ chính là một vị sư đệ ta năm đó, tên là Thẩm Lạc, những năm này một mực xông xáo bên ngoài, không biết thu được kỳ ngộ gì, tu vi đột nhiên tăng mạnh, vài ngày trước vừa mới trở về." Tần Minh không giấu diếm, kể hết ra.

"Cái gì! Hắn là sư đệ của ngươi? Nhìn thọ nguyên người không hơn hai trăm tuổi, chẳng lẽ sư đệ ngươi chỉ dùng hai trăm năm đã tu luyện đến Đại Thừa trung kỳ?" Trần Sư Nguyên lấy làm kinh hãi, la lên thất thanh. Tu vi Tần Minh yếu ớt, mặc dù cũng cảm thấy tu vi Thẩm Lạc tăng lên cực nhanh, lại không quá rõ tốc độ này kinh người thế nào, nhìn thấy Trần Sư Nguyên như vậy, trong lòng lão cũng không nhịn được nói thầm.

Chỉ là hai người không biết là, trong lúc đó Thẩm Lạc còn ngủ say một trăm năm, nếu như bọn họ biết, không biết sẽ kinh ngạc đến loại trình độ nào.

Trần Sư Nguyên dù sao cũng là tu sĩ Đại Thừa kỳ, thần sắc rất nhanh khôi phục bình tĩnh, nhìn sương trắng lượn lờ quanh động phủ, trầm ngâm không nói.

"Tiền bối, không biết lần này ngài đến Xuân Thu quan cần làm chuyện gì?" Tần Minh nhìn Trần Sư Nguyên, chần chờ nửa ngày, rốt cuộc vẫn hỏi.

"Cũng không có đại sự gì cả, ta theo lệnh chương giáo Tiểu Mao Sơn, đi khắp nơi xem xét tình huống những chi nhánh lưu lạc ở bên ngoài." Trần Sư Nguyên cũng không nhìn Tần Minh, tùy ý nói.

"Xem xét chi nhánh?" Trong mắt Tần Minh lóe lên vẻ kích động.

Xuân Thu quan là chi nhánh Tiểu Mao Sơn nhất mạch, lịch đại quan chủ đều khao khát cầu có thể trở về thượng tông.

Chỉ tiếc thực lực Xuân Thu quan quá mức nhỏ yếu, căn bản vô duyên gặp bất luận đệ tử Tiểu Mao Sơn nào, đừng nói là trở về tông môn.

Thế nhưng hôm nay, rốt cuộc Xuân Thu quan gặp được một vị.

"Tiền bối đại giá quang lâm Xuân Thu quan, tại hạ không biết tới đón, những linh tài này là tích lũy Xuân Thu quan ta bao năm qua, hôm nay đưa cho tiền bối, xem như một phần lễ gặp mặt, xin tiền bối vui vẻ nhận cho." Tần Minh hơi cắn răng, lấy ra mấy thứ linh tài trân quý nhất trong pháp khí trữ vật của Thâm Lạc tặng, đưa đến trước người Trần Sư Nguyên, thanh âm cung kính nói.

"Tần quan chủ đây là ý gì?" Trần Sư Nguyên nhìn lướt qua vật trong tay Tần Minh, không nhận lấy, khóe mắt vẩy một cái hỏi ngược lại.

"Tiền bối là sứ giả đến từ Tiểu Mao Sơn, tại hạ cũng không quanh co lòng vòng.

Xuân Thu quan nhất mạch từ lúc sáng lập ra môn phái đã một mực có tâm nguyện, đó chính là nhận tổ quy tông, quay về Tiểu Mao Sơn.

Tu vi tiền bối cao thâm, tại Tiểu Mao Sơn chắc hẳn cũng ở cao vị, không biết có thể giúp Xuân Thu quan ta một chút sức lực không? Những lễ vật này nếu không đủ, tiền bối cứ mở miệng, trên dưới Xuân Thu quan chúng ta tất nhiên dốc hết toàn lực đi làm." Tần Minh cung kính nói.

"Đề Xuân Thu quan nhận tổ quy tông? Cũng không phải không thể." Ánh mắt Trần Sư Nguyên khẽ động, chậm rãi nói.

"Thật chứ? Tiền bối có yêu cầu gì, cứ nói đừng ngại!" Tần Minh đại hỉ, quỳ lạy trên mặt đất.

"Những linh tài này ta không muốn, người cứ giữ lấy đi, đợi chút nữa ta muốn thương nghị cùng Thâm Lạc đạo hữu một chuyện.

Việc này sẽ có lợi cho Xuân Thu quan cùng Tiểu Mao Sơn, chỉ cần Tần quan chủ có thể giúp ta thúc đẩy việc này, ta cam đoan Xuân Thu quan có thể quay về Tiểu Mao Sơn." Trần Sư Nguyên nói như thế.

"Không biết tiền bối muốn thương nghị với Thâm sư đệ chuyện gì?" Tần Minh biểu lộ sững sờ, nhưng không lập tức đáp ứng, cẩn thận dò hỏi.

Bây giờ Thâm Lạc là trụ cột Xuân Thu quan, còn trọng yếu hơn cả việc đề Xuân Thu quan trở về Tiểu Mao Sơn, tuyệt đối không thể làm ra chuyện thiệt mình.

Trần Sư Nguyên nhìn Tần Minh một chút, bờ môi khẽ nhúc nhích truyền

âm với lão.

Sắc mặt Tần Minh âm tình bất định, sau một hồi lâu mới chậm rãi mở miệng: "Chuyện tiền bối nói, xin thứ cho văn bối không cách nào đồng ý tương trợ, chuyện kia dù sao liên quan đến an nguy Thâm sư đệ, hẳn có nguyện ý hay không, phải xem ở ý nguyện của hẳn, ta sẽ không áp đặt lên hẳn."

"Người nói cái gì?" Trần Sư Nguyên bỗng nhiên nhìn về phía Tần Minh, trong mắt hiện lên lãnh mang.

Thân thể Tần Minh run lên, nhưng không nói chuyện, chỉ cúi đầu đứng ở một bên.

"Rất tốt." Trần Sư Nguyên rất nhanh thu hồi ánh mắt, nhàn nhạt nói một câu.

Tiếp theo hai người không nói chuyện nữa, ngoài động phủ lâm vào trầm mặc cứng nhắc.

Trong động phủ, Thâm Lạc chậm rãi thu liễm pháp lực minh mông thể nội, mở mắt ra, trong mắt hiện lên vẻ vui mừng.

Lần này tiến giai, quá trình phi thường thuận lợi.

Hắn vừa thu nạp Thủy linh lực trong Nhất Nguyên Chân Thủy, vừa tinh luyện pháp lực, bằng vào kinh nghiệm trong mộng cảnh, nước chảy thành sông đột phá Đại Thừa trung kỳ.

Bất quá giọt Nhất Nguyên Chân Thủy kia cũng đã tiêu hao sạch sẽ, trong tay hẳn chỉ còn hai kiện Hỗn Âm Nguyên Tinh và yêu đan Bích Ngọc Giao Long, nhiều nhất có thể chống đỡ hẳn tu luyện tới Đại Thừa hậu kỳ, về sau tu luyện, còn phải chờ hắc hùng tinh đem Thủy linh vật mới tới.

Thâm Lạc cũng không lo lắng chuyện hắc hùng tinh, bằng tu vi Chân Tiên hậu kỳ của gã, tìm đến mấy thứ ẩn chứa Thủy linh lực cũng không khó.

"Lần bế quan này chừng hai tháng, không biết tình huống Xuân Thu quan thế nào, hay là đi ra xem một chút." Hẳn nói thầm một tiếng, đứng lên.

"Ồ!" Thần thức Thâm Lạc khuếch tán ra, lập tức cảm ứng được Tần Minh và Trần Sư Nguyên ở phía ngoài.

"Người kia là ai? Tu vi thật là cao thâm, đã đạt đến Đại Thừa hậu kỳ!" Ánh mắt hẳn nhắm lại đứng lên.

Xuân Thu quan đã xuống dốc, làm sao lại dẫn tới một cao thủ Đại Thừa kỳ

như vậy?.

Chương 1062: 1062: Một Điều Kiện

Ngoài động phủ.

Ngay lúc hai người Trần Sư Nguyên và Tần Minh lâm vào trâm mặc, sương mù màu trắng quanh động phủ thối lui qua hai bên, hiện ra một đầu thông đạo, đồng thời thanh âm một nam tử vang lên: "Không biết đạo hữu phương nào giá lâm, Thâm mỗ không kịp nghênh đón, xin thứ tội." Khoé miệng Trần Sư Nguyên hơi vênh lên, cũng không nhìn Tần Minh, nhanh chân đi vào thông đạo động phủ.

Mà Tần Minh cũng không ở bên ngoài, cất bước đi theo.

Hai người rất mau tới phòng khách chính của động phủ, Thâm Lạc đã chờ ở nơi này từ sớm, trên bàn cũng đặt ba chén linh trà.

"Không biết cao tính đại danh đạo hữu? Động phủ đơn sơ, chiêu đãi không chu đáo, xin chớ trách, mời ngồi."

Thâm Lạc đánh giá Trần Sư Nguyên một chút, làm động tác mời.

"Các hạ là Thâm Lạc đạo hữu à, Tần quan chủ vừa rồi đã giới thiệu người với ta, không đến hai trăm năm đã tu luyện tới Đại Thừa trung kỳ, Thâm đạo hữu quả nhiên là kỳ tài ngút trời."

Trần Sư Nguyên không trả lời câu hỏi Thâm Lạc, cười ha ha nói.

"Thâm sư đệ, vị này là Trần Sư Nguyên tiên bối, đến từ Tiểu Mao Sơn." Tần Minh bên cạnh giới thiệu.

"Tiểu Mao Sơn!" Ánh mắt Thâm Lạc chớp động một chút.

Đối với tông môn này, hắn cũng mộ danh đã lâu.

"Nguyên lai Trần đạo hữu là tu sĩ thượng tông Tiểu Mao Sơn, thất kính."

Không biết Trần đạo hữu đến Xuân Thu quan ta có chuyện quan trọng gì không?" Thần sắc Thẩm Lạc rất nhanh khôi phục bình tĩnh, chấp tay hỏi.

Trần Sư Nguyên là người thượng tông Tiểu Mao Sơn, những ngày qua dạo chơi các nơi, gặp gỡ một ít chi nhánh. Chi nhánh tông phái nào nhìn thấy gã không phải kính sợ, tất cung tất kính. Thái độ Thẩm Lạc bình tĩnh như vậy, phảng phất không để ở trong lòng, khiến gã có chút không vui.

Đương nhiên, ở trong đó còn có nguyên nhân Tần Minh cự tuyệt gã, khiến Trần Sư Nguyên nổi lên một chút chán ghét với chi nhánh Xuân Thu quan này.

"Ta phụng mệnh tông môn, dò xét một ít chi nhánh lưu lạc ở bên ngoài, vài ngày trước đi tới Đãng Châu, nghe nói Xuân Thu quan đánh chết Huyền Âm đạo nhân Thiên Âm môn, cho nên tới xem một chút."
Trần Sư Nguyên từ tốn nói.

Thẩm Lạc nghe lời này, hơi nhướn mày.

Chuyện Quỷ Tướng đánh giết tu sĩ Thiên Âm môn, nhanh như vậy đã bại lộ? Hắn nhìn về phía Tần Minh, Tần Minh nhẹ gật đầu, sắc mặt Thẩm Lạc lập tức trầm xuống, nhưng vào lúc này, bên tai truyền đến thanh âm Quỷ Tướng: "Chủ nhân, là ta không tốt, gây ra phiền toái cho ngài."
Thẩm Lạc hừ lạnh một tiếng, không phản ứng với Quỷ Tướng trong túi càn khôn.

Nếu như hiện tại hắn lẻ loi một mình xông xáo, giết một tu sĩ tông môn thì cứ giết, nhưng bây giờ có Xuân Thu quan tại đây, có rất nhiều chuyện không thể không lo lắng.

"Thực lực Thiên Âm môn tuy mạnh, nhưng chi nhánh Tiểu Mao Sơn ta cũng không phải tùy tiện có thể khi nhục."

Trần Sư Nguyên để ý biến hoá trong mắt Thẩm Lạc và Tần Minh, khẽ cười nói.

"Lần này Trần đạo hữu đến đây, là vì để Xuân Thu quan quay về Tiểu Mao Sơn?" Thẩm Lạc nghe lời này, hỏi.

Hắn biết tâm nguyện Xuân Thu quan vẫn luôn muốn quay về Tiểu Mao

Sơn, nếu quả thật có thể làm được, không chỉ có thể làm tròn tâm nguyện lịch đại tổ sư Xuân Thu quan, cũng có thể mượn nhờ lực lượng Tiểu Mao Sơn che chở bọn người Tần Minh.

"Đề Xuân Thu quan trở về Tiểu Mao Sơn không khó, bất quá nếu bị Thiên Âm môn để mắt tới, nếu muốn chưởng giáo Tiểu Mao Sơn đồng ý che chở đặc biệt, cũng không phải dễ."

Trần Sư Nguyên nâng chung trà lên uống một ngụm linh trà, thâm ý nói.

"Trần đạo hữu có yêu cầu gì cứ nói đừng ngại."

Thảm Lạc sao không rõ ý tứ đối phương, chấp tay nói.

"Yêu cầu thì không dám nói, chỉ là Tiểu Mao Sơn gần đây có một chuyện gấp cần xử lý, không khéo là người trong môn không tiện ra tay.

Nếu như Thâm đạo hữu có thể hỗ trợ, mặc kệ là để Tiểu Mao Sơn phong chính Xuân Thu quan, hay là che chở uy hiếp đến từ Thiên Âm môn, đều là chuyện dễ như trở bàn tay."

Trần Sư Nguyên đặt chén trà xuống, cười nói.

Tần Minh bên cạnh nghe lời này, muốn nói lại thôi.

Thảm Lạc để ý thần sắc Tần Minh, ánh mắt khẽ động, nghiêm mặt nói với Trần Sư Nguyên: "Không biết là chuyện gì? Nếu như Thâm môn có thể giúp được, tất nhiên sẽ không chối từ."

"Không biết Thâm đạo hữu có nghe nói ở Trường An thành sắp tổ chức Tam Giới võ hội không?" Trần Sư Nguyên hỏi.

"Có nghe thấy, bất quá cũng không quá rõ, xin Trần đạo hữu chỉ giáo."

Thảm Lạc thoáng có chút kinh ngạc, nói.

"Tam Giới võ hội là cộng đồng các tông môn Tam Giới Nhân Ma Tiên tổ chức một trận đại hội giao đấu, các môn các phái phái ra đại biểu tham gia, dĩ thường coi trọng, người chiến thắng cuối cùng không chỉ có phần thưởng phong phú, tông môn càng được cộng đồng Tam Giới giúp đỡ, cho dù là tiểu môn tiểu tông, cũng có thể nhảy lên trở thành đại phái Tam Giới."

Trần Sư Nguyên tự nhiên nói ra.

"Ban thưởng cuối cùng lại phong phú như vậy!" Thảm Lạc hơi giật mình.

Người chiến thắng đoạt được phần thưởng thì không nói, tông môn càng

đạt được Tam Giới giúp đỡ, đây chính là chuyện không thể coi thường.

"Ma kiếp qua đi, rất nhiều tông môn bị thương không nhẹ, tổ chức võ hội, cũng là vì có thể mau chóng chấn hưng Tam Giới, khôi phục tổn thương ma kiếp."

Trần Sư Nguyên giải thích.

"Thì ra là thế."

Thẩm Lạc gật đầu.

"Ban thưởng võ hội mặc dù phong phú, quá trình Tam Giới võ hội cũng có chút thảm liệt, người tham gia không chỉ phân ra thắng bại, cũng phải phân sinh tử, khác rất lớn võ hội bình thường."

Trần Sư Nguyên còn nói thêm.

"Đã phân thắng bại, lại phân sinh tử!" Thẩm Lạc hơi nhướng mày.

"Người tu tiên chúng ta, sớm đã không để ý sinh tử, điều này cũng không có gì, so sánh với võ hội ban thưởng, tính mệnh một hai người căn bản không có ý nghĩa.

Mà một ít tông môn có hiềm khích lại thừa dịp này để giải quyết, có cừu báo cừu, có oán báo oán, việc này cũng có thể xem như tiện thể giải quyết."

Trần Sư Nguyên lại cười nói.

Thẩm Lạc không nói gì, im lặng đứng ở một bên.

"Trong lúc võ hội, người Tam Giới có thể thông qua Huyền Thiên kính do Thiên Cơ thành chế tạo, quan sát toàn bộ hành trình, cũng xem được náo nhiệt."

Trần Sư Nguyên tựa hồ không nhìn thấy thần sắc Thẩm Lạc, tiếp tục vừa cười vừa nói.

"Trần đạo hữu tìm đến tại hạ, chẳng lẽ là muốn ta thay thế Tiểu Mao Sơn, tham gia Tam Giới võ hội lần này?" Thẩm Lạc hỏi.

"Không sai, Thẩm đạo hữu có bằng lòng hay không?" Trần Sư Nguyên gật đầu, tha thiết nhìn Thẩm Lạc.

Sắc mặt Thẩm Lạc ngưng trọng, trong lòng trầm ngâm không nói.

Võ hội giống như khi làm xiếc này, dựa theo bản ý của hấn, khẳng định là không muốn tham gia, chỉ là nếu không tham gia, không chỉ Xuân Thu quan vô vọng được phong chính, sẽ còn lọt vào uy hiếp của Thiên Âm môn.

Nếu hấn một mực ở tại Xuân Thu quan ngược lại cũng thôi đi, nhưng ngày sau hấn khó đảm bảo sẽ không rời Thanh Hoa sơn, đến lúc đó Xuân Thu quan làm sao bây giờ? Thảm Lạc nghĩ tới đây, nhin không được nhìn Tần Minh một chút.

"Thảm sư đệ, chuyện võ hội liên quan đến tính mệnh cá nhân của ngươi, không cần cần nhắc chuyện Xuân Thu quan."
Tần Minh nghiêm mặt nói.

Thảm Lạc nghe vậy, khước miệng bỗng nhúc nhích, đứng dậy đi vào cửa động phủ, nhìn lại bên ngoài.

Trong kiến trúc mơ hồ của Xuân Thu quan, lấy lực lượng tai mắt của hấn, cũng có thể nghe được phía trước núi có tình cảnh nào nhiệt.

Xuân Thu quan yên lặng trăm năm, thật vất vả mới một lần nữa hưng thịnh, nếu lại trầm luân, chỉ sợ vĩnh viễn không thể xoay mình.

Bây giờ ma hoạn đã trừ, chính mình năm đó nhận nhiệm vụ lúc sư thúc tổ lâm nguy nhờ trọng chân sơn môn, tự nhiên cũng phải hành động mới được..

Chương 1063: 1063: Bị Hồ

"Tốt, ta đáp ứng thay thế Tiểu Mao Sơn, tham gia Tam Giới võ hội lần này." Trong đầu Thẩm Lạc hiện ra lời hứa với sư thúc tổ năm đó, rốt cuộc đã quyết định chủ ý, xoay người lại nói.

"Tốt! Thẩm đạo hữu quả nhiên là người sáng khoái, vậy Trần mỗ ở đây cam đoan để Xuân Thu quan nhận tồ quy tông, quay về Tiểu Mao Sơn nhất mạch, đồng thời che chở uy hiếp đến từ Thiên Âm môn!" Trần Sư Nguyên đại hỉ, bỗng nhiên đứng dậy, vỗ ngực nói.

Tần Minh rủ tầm mắt xuống, trong lòng kích động, âm thầm cảm kích ân đức Thẩm Lạc.

"Tam Giới võ hội bao lâu nữa thì tổ chức?" Thẩm Lạc hỏi.

"Còn chừng mười ngày sẽ tổ chức, Thẩm đạo hữu có thể tranh thủ chuẩn bị một chút, nếu cần tại hạ hỗ trợ, cứ nói." Trần Sư Nguyên lấy ra một trận bàn truyền âm, đưa tới.

"Đa tạ." Thẩm Lạc cũng không khách sáo, nhận lấy.

Hai người lại nói chuyện một phen chuyện quan trọng ở Tam Giới võ hội, Trần Sư Nguyên nói muốn đi xem chi nhánh khác, sau đó cáo từ rời đi.

Thẩm Lạc cũng không giữ lại, tự mình đưa tiễn gã ra ngoài.

"Thẩm sư đệ, Tam Giới võ hội khá nguy hiểm, ngươi có nắm chắc không?"

Đưa mắt nhìn Trần Sư Nguyên rời đi, Tần Minh nhin không được hỏi.

"Tần sư huynh yên tâm, ta tự có phận tấc." Thẩm Lạc vừa cười vừa nói.

Tần Minh thấy vậy, trái tim căng thẳng lúc này mới thoáng buông xuống mấy phần, chỉ là hai đầu lông mày vẫn tràn đầy lo lắng.

Hai người nói chuyện thêm vài câu, Tần Minh cũng cáo từ rời đi.

Thẩm Lạc đi tới đi lui trong sảnh chốc lát, lúc này bỗng nhiên xoay người lại, lần nữa tiến vào mật thất.

Ngày kế tiếp, Thẩm Lạc rời Xuân Thu quan, rất nhanh quay trở về Trường An.

Trường An thành vẫn náo nhiệt như cũ, trong thành đã sớm kín người hết chỗ, bên ngoài thành cũng vừa mới dựng lên nhiều lều vải và phòng ốc đơn giản, kéo dài trăm dặm, úy vị tráng quan.

Chỗ cửa thành dán thông báo công bố thời gian và địa điểm tổ chức Tam Giới võ hội, nhưng không công bố quy trình thi đấu và quy tắc.

Thẩm Lạc nhìn ra ngoài một hồi, cất bước đi vào trong thành.

Trong cửa thành người người nhốn nháo, cảnh tượng náo nhiệt hơn so với lúc hãn rời đi.

Thẩm Lạc xuyên qua đường lớn, thực sự không chịu được cảnh dòng người chen chúc chung quanh, đi vào một con đường ít người.

"Thẩm Lạc.

.

"

Kết quả, hãn vừa mới cất bước đi vào, một thanh âm quen thuộc cách đó không xa truyền đến.

Thẩm Lạc ngẩng đầu lên, nhìn thấy một tòa tử lâu hai tầng ngay tại góc của gôn đó, Bạch Tiêu Thiên đang một tay bưng chén rượu, lộ ra nửa người, cười ngoác hãn.

Hãn vừa định đáp lời, bên cạnh Bạch Tiêu Thiên cũng nhô ra một cái đầu, trên mặt cũng tràn đầy tươi cười.

"Tiêu Vân?" Thẩm Lạc kinh ngạc nói.

"Thẩm đại ca, mau lên đây." Bạch Tiêu Vân nhiệt tình chào mời.

Thẩm Lạc cười cười, quay người tiến vào tử lâu, rất mau tới lầu hai ngồi xuống.

"Thẩm đại ca, từ biệt tại Kiến Nghiệp thành năm đó, đến giờ chúng ta vẫn chưa gặp lại?" Bạch Tiêu Vân rót cho Thẩm Lạc một chén rượu, hơi xúc động nói.

Thẩm Lạc nhớ lại thì đúng là như vậy, về sau hãn gặp lại Bạch Tiêu Vân cũng đều là trong mộng cảnh.

Bạch Tiêu Vân bây giờ so với lúc ở Bạch gia Kiến Nghiệp thành đã thành

thực hơn không ít, vẻ ngây thơ trên mặt đã hoàn toàn không còn, nhìn cũng trầm ổn hơn nhiều, bất quá so với Bạch gia lão tổ trong mộng cảnh, vẫn thực sự chưa so sánh được.

Thâm Lạc nhìn hình dạng của gã, trong lúc nhất thời cũng có chút xuất thần.

"Nghĩ gì thế.

.

." Bạch Tiêu Thiên vỗ vào trên bả vai hắn, cười mắng.

"Chỉ chớp mắt, Tiêu Vân đã trưởng thành không ít." Thâm Lạc chột hoàn hồn, ngăn người nói.

Nghe lời ấy, sắc mặt Bạch Tiêu Vân cứng đờ, có chút im lặng nói: "Thâm đại ca, dù sao ta cũng đã là người hơn trăm tuổi, huynh đừng xem ta là tiểu mao đầu nữa chứ.

.

."

"Ha ha.

.

.

Bạch huynh, ngươi không phải bế quan chuân bị phá cảnh à? Sao nhanh như vậy đã đi ra rồi?" Thâm Lạc nghe vậy, cười cười, quay đầu hỏi.

"Lần trước đã sắp phá cảnh, vì gặp người mới đè ép cảnh giới, sớm đi ra.

Về sau không bao lâu thì phá cảnh, tăng thêm Tiêu Vân gia hỏa này cũng quay trở về, liền thuận thế xuất quan.

Lần trước không phải người truyền tin nói mở lại Xuân Thu quan à.

.

.

A, nói đến phải gọi người một tiếng Thẩm quan chủ mới đúng." Bạch Tiêu Thiên nghiêm túc nói.

Thẩm Lạc nghe vậy, đưa tay sửa sang lại y quan, đại mã kim đao ngồi xuống, con mắt nhìn thẳng về phía Bạch Tiêu Thiên.

Bạch Tiêu Thiên hơi sững sờ, có chút không kịp phản ứng.

"Ca, Thẩm đại ca muốn huynh chào quan chủ đây." Bạch Tiêu Vân nín cười, che miệng nói.

Bạch Tiêu Thiên lúc này mới kịp phản ứng, ánh mắt u oán nhìn Thẩm Lạc một chút, thật đúng là đứng dậy thi lễ một cái.

Y dù sao đã từng là môn hạ Xuân Thu quan.

"Bái ta làm gì, có thời gian trở về, thấp nén hương là được." Thẩm Lạc ra vẻ kinh ngạc, cười xấu xa nói.

Bạch Tiêu Thiên đột nhiên cảm thấy có chút u oán, ngồi xuống mở quạt xếp ra, nhanh chóng quạt, khiến Bạch Tiêu Vân phình bụng cười to.

"Lần này người về Trường An, không phải là vì tham gia náo nhiệt, đi xem Tam Giới võ hội chứ?" Bạch Tiêu Thiên ngừng lại một chút, mở miệng hỏi.

"Không phải xem, mà là tham gia." Thẩm Lạc nhẹ gật đầu, nói.

"Người muốn tham gia Tam Giới võ hội?" Bạch Tiêu Thiên hơi nhướng mày, tiếng nói cũng lên cao.

Bạch Tiêu Vân bên cạnh cũng nhíu chặt mày, nhìn lại.

"Làm sao vậy, có gì không đúng sao?" Thẩm Lạc nghi ngờ hỏi.

"Tại sao người muốn tham gia chuyện này?" Bạch Tiêu Thiên khó hiểu hỏi.

Thẩm Lạc đã nghe ra, Bạch Tiêu Thiên không muốn hắn tham dự võ hội, mặc dù cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng vẫn giải thích: "Cũng không phải là ta muốn tham gia, là thượng tông Tiểu Mao Sơn nhất mạch phái người tới tìm ta.

.

."

Nghe Thẩm Lạc nói xong, sắc mặt Bạch Tiêu Thiên vẫn như cũ không thoải mái, hỏi: "Liên quan tới Tam Giới võ hội, người biết bao nhiêu?"
Thẩm Lạc nhíu mày, kể lại chuyện Tiểu Mao Sơn nhất mạch nói cho hắn biết.

"Người nha, lần này có thể bị người hồ rôi." Bạch Tiêu Thiên xếp lại quạt, đặt chén rượu xuống, thần tình nghiêm túc nói.

"Có ý gì, Tam Giới võ hội này hẳn là còn có nội tình khác?" Thâm Lạc nghi ngờ hỏi.

Bạch Tiêu Thiên lắc đầu, nói: "Không tính là nội tình khác, chỉ là có ít tin tức chỉ lưu truyền trong nội bộ tông môn, những tên Tiểu Mao Sơn kia hiển nhiên tận lực che giấu đi, không nói cho người biết.

"Tin tức gì?" Thâm Lạc cau mày hỏi.

"Liên quan tới quá trình thi đấu võ hội này, bọn hắn không đề cập tới, đúng không?" Bạch Tiêu Thiên hỏi.

"Bọn hắn nói bởi vì đây là lần đầu tổ chức võ hội, tất cả quy tắc ảnh hưởng sâu xa, giữa các tộc khác nhau tương đối lớn, cho nên quy tắc thi đấu cụ thể phải chậm một chút mới xác định được." Thâm Lạc gật đầu nói.

"Vấn đề nằm ở chỗ đó, trên thực tế tính lại thời gian bọn hắn đi thông tri người, các quy tắc kỳ thật đã chế định, chỉ là không công bố khắp thiên hạ.

Trong đó chuyện trọng yếu nhất, chính là võ hội năm nay phải ký kết giấy sinh tử, một khi tiến vào trong bí cảnh, sinh tử tự chịu." Bạch Tiêu Thiên nói.

"Các loại võ hội lúc trước, phần lớn tới điểm đến là dừng, mặc dù ngẫu nhiên cũng sẽ có chuyện ngoài ý muốn phát sinh dẫn đến thương vong.

Nhưng phải ký kết giấy sinh tử như lần này ngược lại chưa từng nghe nói, chẳng lẽ quy tắc võ hội lần này lại cổ vũ chuyện chém giết?" Thâm Lạc suy nghĩ một phen, hỏi..

Chương 1064: 1064: Lòng Hiếu Thẳng

"Trong quy tắc điều văn công bố, ngược lại không chính thức cổ vũ chém giết, nhưng trong lần thí luyện này ẩn giấu không ít ban thưởng, người tiến vào sẽ toàn lực tranh đoạt, lại ký giấy sinh tử, chém giết tranh đoạt nhất định sẽ rất thảm liệt." Bạch Tiêu Thiên nói.

"Ta lại cảm thấy không nguy hiểm như huynh nói, lần thí luyện bí cảnh này không hẳn phải chém giết nhau, cho đến người cuối cùng đoạt được chìa khoá mở ra bí cảnh là kết thúc.

Đến lúc đó chỉ cần có thể sống sót, vậy sẽ đạt được ban thưởng không tệ." Bạch Tiêu Vân cũng không đồng ý cách nhìn của Bạch Tiêu Thiên.

"Nếu vậy, sau khi tiến vào chỉ cần tránh tranh đấu, đợi đến thí luyện kết thúc, cũng chưa hẳn không thể." Thẩm Lạc trầm ngâm nói.

"Nào đơn giản như vậy? Nếu sống sót thì được, nhưng ban thưởng nhiều ít, lại liên quan đến điểm tích lũy trên người người.

Mà muốn thu hoạch được điểm tích lũy, phải thông qua đánh giết người khác, cướp đoạt điểm tích lũy." Bạch Tiêu Thiên lắc đầu nói.

Thẩm Lạc nghe vậy, lông mày không khỏi nhíu lại.

Giống như hắn, người bị mơ mơ hồ hồ lừa tới tham gia cũng có, nhưng đa phần là người biết được quy tắc, chủ động lựa chọn tham gia.

Mục đích bọn họ tiến vào bí cảnh không cần nói cũng biết, làm sao lại không hạ sát thủ với hắn?

Chỉ sợ muốn bo bo giữ mình, không tranh đấu với người thập phần khó khăn.

"Đúng rồi, người dự thi có phải đều giống ta, đều là tu sĩ Đại Thừa kỳ?" Thẩm Lạc hỏi.

"Lần võ hội này, hạn mức dự thi cao nhất là Đại Thừa hậu kỳ, hạn tối

thiếu...!Không có." Bạch Tiêu Thiên nói.

"Không có hạn tối thiểu?" Thảm Lạc ngạc nhiên hỏi.

"Mặc dù không có hạn tối thiểu, nhưng cũng không thể có tu sĩ Luyện Khí kỳ không muốn sống chạy tới chịu chết, cho nên dự thi chủ yếu hơn phân nửa vẫn là tu sĩ Đại Thừa kỳ.

Mà nghe nói lần này ban thưởng có đan dược và phù lục giúp Đại Thừa hậu kỳ đột phá đến Chân Tiên, cho nên có thể sẽ dẫn tới tu sĩ Đại Thừa hậu kỳ tham gia." Bạch Tiêu Thiên nói ra.

"Không ngờ Tam Giới võ hội lần đầu này lại náo nhiệt như thế..."Thảm Lạc thở dài.

"Chính vì đây là lần thứ nhất, mới có nhiều quy tắc điều văn ngoài ý muốn như vậy.

Nghe nói Tam Giới võ hội sau này sẽ thay phiên tổ chức ở các tộc Nhân Tiên Ma, nhưng đại thể hình thức đều do võ hội năm nay xác định." Bạch Tiêu Thiên nói tiếp.

"Cho nên lần Tam Giới võ hội này, xem như một lần thử nghiệm thể lực khắp nơi.

Mà ta rất không trùng hợp, chính là con cá bị Tiểu Mao Sơn bắt vào thử nước kia." Thảm Lạc thở dài một tiếng, có chút im lặng nói.

"Nói vậy cũng không sai.

Dự tính ban đầu của Tam Giới võ hội này, bản thân là một trận đánh cờ của các thể lực Tam Giới, ảnh hưởng kỳ thật không chỉ bản thân người dự thi." Bạch Tiêu Thiên tiếp tục nói.

"Không khó lý giải, Tiểu Mao Sơn có thể trăm phương ngàn kế lừa gạt ta tiến vào, tất nhiên có mưu cầu chỗ tốt.

Cho nên nếu ta có thể chiến thắng, địa vị Tiểu Mao Sơn nhất mạch trong đạo thống cũng có thể tăng lên không ít." Thảm Lạc cười nói.

"Đây là tự nhiên, người nếu có thể cướp đoạt được chìa khoá bí cảnh, trở thành người thắng trận mở lối ra bí cảnh, là có thể đạt được tứ tộc Nhân, Tiên, Ma và Yêu cộng đồng giúp đỡ.

Đến lúc đó ở trên đỉnh phong, được cho pháp bảo, bạn thường công pháp cũng không nói chơi, Xuân Thu quan thậm chí có thể từ trước tới giờ là tiêu môn phái vô nhập lưu, nhảy lên trở thành tông môn trung đẳng.

Tiểu Mao Sơn là thượng tông, tự nhiên cũng thu hoạch không ít." Bạch Tiêu Thiên lại mở quạt xếp, nhẹ vẫy nói.

"Nói thế, cũng làm cho ta nổi lên một chút lòng hiếu thắng, cũng đáng đi tranh đoạt một phen?" Thâm Lạc nhẹ vờ cầm, chậm rãi nói.

"Cũng không dễ dàng như vậy, tứ tộc Tam Giới Nhân Yêu Ma Tiên mặc dù đã kết thành đồng minh, dù sao cũng không phải đồng tộc, giữa họ vẫn tồn tại đủ loại tranh chấp, chỉ là bị giới hạn quan hệ liên minh, không thể trực tiếp phát sinh xung đột quy mô lớn, cho nên mới thiết hạ Tam Giới võ hội này.

Lần Tam Giới võ hội này, bên chiến thắng trong vòng trăm năm sau, sẽ được chủ đạo quyền lợi giải quyết trong tranh chấp các tộc, tương đương với thu được một quyền trọng tài." Bạch Tiêu Thiên nói.

"Nguyên lai phía sau còn có thâm ý như vậy.

Nếu thế, trong người các tộc tham gia, nhất định có đòn sát thủ để đoạt giải quán quân." Thâm Lạc cau mày nói.

"Không sai, trong Nhân tộc chúng ta có một vị tu sĩ Đại Thừa hậu kỳ bế quan nhiều năm, xuất thân Phương Thốn sơn, nghe nói cũng là nhân vật hung ác, năm đó từng lấy tu vi Đại Thừa sơ kỳ vượt cấp đánh giết hai tên Yêu tộc Đại Thừa trung kỳ, bản thân chỉ chịu vết thương nhẹ, chỉ là vài chục năm qua một mực bế quan, ý đồ đột phá bình cảnh, bước vào Chân Tiên cảnh." Bạch Tiêu Thiên nói.

"Ca, huynh nói...!Không phải là Hoàng Dịch sư huynh đã đánh thắng huynh đấy chứ?" Bạch Tiêu Vân nghe vậy, ho khan hai tiếng, hỏi.

"Ta và Thâm đại ca người nói chuyện, để người xen vào à." Bạch Tiêu Thiên nghe vậy, sắc mặt cứng đờ, cả giận nói.

"Tình huống thế nào, lại còn đánh thắng Bạch huynh người?" Thâm Lạc nghe vậy, ngược lại nổi lên hào hứng, vội hỏi.

"Nhắc lại ta lại cảm thấy xấu hổ, vậy người nói đi." Bạch Tiêu Thiên có chút im lặng.

"Việc này ta rõ ràng, lần kia ca ca ta cùng trưởng lão trong chùa đi Phương Thốn sơn tham gia biện luận Phật Đạo.

Lúc đầu chỉ nghe một ít kinh, xem các sư trưởng luận đạo, ai biết các trưởng bối luận đạo còn không phân ra cao thấp, một đám đệ tử không chịu ngồi yên ngược lại ra bên ngoài phân thắng bại.

Ca ca ta một mình đánh thắng mấy đệ tử Phương Thôn sơn, lúc đang hưng thịnh đầu ngọn gió, Hoàng Dịch sư huynh kia xuất thủ, kết quả ca ca ta rần rần chắc chắc bị đánh cho một trận." Bạch Tiêu Vân một mặt hưng phấn, vội vàng kể lại.

"Bạch huynh, không phải ta đã nói với ngươi, tại địa bàn người chớ kiêu ngạo như vậy, một người đánh thắng mấy đệ tử nhà người ta, không oán bị người nhà thu thập lại." Thâm Lạc cười nói.

"Đó cũng là đệ tử Phương Thôn sơn khiêu khích ta trước, ta mới ra tay đó chứ? Nếu ở Hóa Sinh tự, ta còn có thể bận tâm chủ nhà nề hấn ba phần, nhưng tại địa giới bọn hấn, cũng không thể bị người khi dễ mà không dám lên tiếng?" Bạch Tiêu Thiên trừng mắt nói.

Nói xong, y lại có chút hậm hực nói: "Bất quá nói thật, Hoàng Dịch kia hoàn toàn chính xác rất mạnh."

"Nếu là tu sĩ Nhân tộc chúng ta, mạnh một chút cũng tốt." Thâm Lạc nghe vậy, cười nói.

"Gia hỏa này có tính cách quái gở, làm việc quái dị, ngươi nếu gặp vẫn nên tránh đi." Bạch Tiêu Thiên dặn dò.

Thâm Lạc cười gật đầu đáp ứng.

"Tam Giới võ hội này mới lập, ý tưởng lập ra cũng không biết là tốt hay xấu." Trầm mặc một lát, hấn nhìn không được thờ dài.

"Thâm huynh, kỳ thật chuyện này cũng tốt, dựa theo ý Ma tộc và Yêu tộc ban đầu, tốt nhất là trực tiếp liều mình chém giết, người dự thi tử đấu với nhau, cuối cùng chỉ có một người sống sót đi ra, người thắng hưởng thụ hết thảy vinh quang đặc biệt." Bạch Tiêu Thiên nói.

Lông mày Thâm Lạc nhíu lên, đáy lòng dâng lên một tia phản cảm.

"Cũng may Nhân tộc ngay từ đầu đã phản đối, dù sao so với tam tộc Tiên Ma Yêu, Nhân tộc yếu đuối hơn một phần, cũng không bằng yêu ma vốn thiên tính hiếu chiến.

Cuối cùng, Tiên tộc cũng biểu thị phản đối, mới đổi qua phương án bây giờ." Bạch Tiêu Thiên tiếp tục nói.

"Trải qua lần này, ta cũng có mong muốn chiến thắng vị trí này." Thâm Lạc

nói.

"Thế nào, bị Tiểu Mao Sơn lợi dụng, lại muốn mượn cơ hội này làm Xuân Thu quan lớn mạnh, để bù lại?" Bạch Tiêu Thiên cười nói.

"Xuân Thu quan dù sao cũng là đạo thống Tiểu Mao Sơn nhất hệ, bù thì coi như xong, nhưng sau đó cũng không thể để nó kiềm chế." Thẩm Lạc nghiêm mặt nói..

Chương 1065: 1065: Mục Đích Thật Sự

"Người thật muốn tranh đoạt vị trí quán quân sao?" Bạch Tiêu Thiên thấy hẳn nổi lên lòng hiếu thắng, không khỏi có chút lo lắng hỏi.

Dù sao người thắng chỉ có một người, trình độ cạnh tranh kịch liệt không khó đoán trước, Thẩm Lạc mặc dù không yếu, nhưng so tu vi, muốn chiến thắng Đại Thừa hậu kỳ vẫn rất khó.

Huống hồ tu sĩ các tộc dự thi, trong đó khẳng định không thiếu người như Hoàng Dịch, Thẩm Lạc muốn tranh đoạt, phong hiểm không nhỏ.

"Yên tâm đi, ta cũng không phải là tiểu tử mới ra đời, không biết nặng nhẹ? Sau khi đi vào ta sẽ tùy cơ ứng biến, sẽ không lỗ mãng." Thẩm Lạc vỗ một bàn tay lên gã một cái, cười nói.

"Ai, lần này sư phụ ra lệnh cấm chỉ, không cho phép ta đi tham gia nào nhiệt, nếu không ta sẽ đi cùng người xem sao." Bạch Tiêu Thiên thở dài một tiếng, nói.

"Ca, sư phụ huynh không để cho huynh đi, sư phụ ta cũng không cấm ta đi.

Thẩm đại ca, nếu không ta..."

"Không được."

Bạch Tiêu Vân còn chưa nói xong, đã bị Thẩm Lạc và Bạch Tiêu Thiên đồng thời cắt ngang.

"Người bây giờ mới là Xuất Khiếu trung kỳ, xem nào nhiệt gì, vội vàng đi tặng đầu cho người sao?" Bạch Tiêu Thiên tức giận nói.

"Nghe ca người, ta sẽ không có việc gì." Thẩm Lạc cười cười, nói bỏ sung.

"Được..."

Bạch Tiêu Vân thấy hai người Thẩm Lạc một kẻ hát mặt đỏ, một kẻ hát mặt trắng, thái độ xác thực rõ ràng, lập tức mất cả hứng thú tranh cãi.

...

Thời gian nhoáng một cái đã qua nửa tháng.

Càng ngày càng nhiều tin tức liên quan tới Tam Giới võ hội truyền ra, trong

Trường An thành cũng xông vào theo.

Trong thành ngoài thành tu sĩ và bách tính đến xem náo nhiệt, trà dư tửu hậu nói chuyện đều liên quan tới tin tức Tam Giới võ hội, rất nhiều thương hội trong thành đã mở bàn cược, để cho bọn người đến đặt cược một tu sĩ nào đó có thể trở thành người thắng Tam Giới võ hội sau cùng.

Trong đó không được xem trọng nhất, tự nhiên là Nhân tộc.

Vĩnh Dương phường ở thành nam Trường An thành, có một tòa Thanh Phong quan không quá thu hút, cửa quan quanh năm đóng chặt, hiếm khi mở ra ngoài.

Giờ phút này, bên ngoài cửa sổ sơn màu hồng, một nam tử áo xanh cầm vòng hàm đồng thú trên cửa, gõ vài tiếng.

Một hồi tiếng bước chân dồn dập từ trong cửa truyền đến, ngay sau đó, một tiếng "Kẹt kẹt" vang lên, cửa gỗ rất nhanh mở ra.

"Phúc Sinh Vô Lượng Thiên Tôn, Thảm sư huynh, mời vào." Một tên đạo đồng có khuôn mặt ngây thơ từ trong cửa đi ra, dựng thẳng chưởng chấp tay, nói.

"Người nhận ra ta?" Nam tử ngoài cửa chính là Thảm Lạc, có chút ngạc nhiên hỏi.

"Thanh Phong quan chúng ta ngày thường không đãi khách, bình thường cũng sẽ không có ngoại nhân tới.

Mà ngày trước sư phụ đã dặn, nói ngài sẽ tới." Đạo đồng giải thích.

Thảm Lạc hiểu rõ, không nói thêm gì nữa, theo đạo đồng đi vào trong viện.

Thanh Phong quan xây ở khu vực tác đất tác vàng Trường An thành, chiếm diện tích không lớn, bất quá chim sẻ tuy nhỏ, ngũ tạng đều đủ, Linh Quan điện, Tam Thanh điện đều có không ít.

Thảm Lạc dưới đạo đồng dẫn dắt, rất mau tới phía sau Tam Thanh điện, liếc mắt liền thấy đạo nhân râu tím Trần Sư Nguyên đang dâng hương Tam Thanh tổ sư ở trong điện.

Lúc trước chính gã tiến về Xuân Thu quan, báo Thảm Lạc tới tham gia Tam Giới võ hội.

Bên cạnh Trần Sư Nguyên còn đứng đây một lão giả gầy còm mặc đạo bào xám, thần sắc kính cẩn, nhìn hẳn là quan chủ tòa Thanh Phong quan này.

"Thẩm đạo hữu, mau mời vào." Trần Sư Nguyên dâng xong hương, xoay người, thấy Thẩm Lạc đứng ở ngoài cửa, vội gọi.

Khoé miệng Thẩm Lạc nhếch một chút, cất bước đi vào.

"Giới thiệu quan chủ, vị này chính là Thẩm Lạc đạo hữu ở Xuân Thu quan trong thế tục."

Trần Sư Nguyên giới thiệu cho quan chủ khô gầy kia xong, lại nói với Thẩm Lạc: "Thẩm đạo hữu, vị này là quan chủ Thanh Phong quan Vu Hải, các người thường ở tại Trường An, ngày sau có thể qua lại nhiều hơn."

"Thẩm đạo hữu, kính đã lâu kính đã lâu."

Lại nói, ta với La đạo trưởng Xuân Thu quan chính là sư huynh đệ, từng cùng một chỗ đi theo Bạch Sơn đạo trưởng tu tập đạo pháp." Trên mặt Vu Hải dào dạt ý cười, chủ động làm quen.

"Thật sao? Năm đó La chân nhân có ân dạy bảo ta, cũng chưa từng nghe ngài nhắc đến." Thẩm Lạc chỉ lễ phép chấp tay, trả lời.

Lúc trước Xuân Thu quan gặp nạn, làm sao không thấy người đến lôi kéo làm quen? Còn sư huynh đệ...! Trong lòng Thẩm Lạc oán thâm không thôi. Vu Hải nghe vậy, thần sắc cười xấu hổ.

"Ha ha, Thẩm đạo hữu, ta biết trong lòng người có oán khí, việc kia...! Liên quan tới Tam Giới võ hội, lúc trước ta không nên cố ý giấu diếm, ở chỗ này ta cúi đầu bồi tội." Nói xong, Trần Sư Nguyên ôm quyền thi lễ với Thẩm Lạc một cái.

Thẩm Lạc nhìn gã, mí mắt nhướng lên, không nói gì.

"Trong việc này còn có chút bí ẩn, lúc ấy không tiện nói thẳng, hôm nay liền dứt khoát nói với người, chỉ hi vọng Thẩm đạo hữu có thể thông cảm một hai." Trần Sư Nguyên lần nữa ôm quyền.

"Nói một chút." Thần sắc Thẩm Lạc không thay đổi nói.

Vu Hải ở bên cạnh, thấy vậy khẽ nhíu mày.

"Lần này cần Thẩm đạo hữu tham gia Tam Giới võ hội, cũng không bắt buộc đạo hữu tranh đoạt thứ nhất, chỉ hi vọng đạo hữu có thể hỗ trợ diệt trừ một người."

Sau đó đạo hữu có thể ẩn thân hình, chờ đợi thí luyện kết thúc là được, không có quá nhiều nguy hiểm." Trần Sư Nguyên mở miệng nói.

"Vì giết người?" Thẩm Lạc cau mày hỏi.

"Thẩm đạo hữu, người này cũng không phải hạng người lương thiện gì, chính là quan môn đệ tử của trưởng lão Chấp pháp Đường Thủ Dương sơn, từng lầy có trừ yêu tại địa giới Tiểu Mao Sơn, tru diệt hai thôn xóm bách

tính, chỉ vì huyết luyện một kiện pháp bảo, bị môn hạ đệ tử chúng ta ngăn cản, lại ra tay giết hại đệ tử Tiểu Mao Sơn chúng ta, trong đó bao gồm ấu tử sơn chủ chúng ta." Trần Sư Nguyên trầm giọng nói.

Tên Thủ Dương sơn Thâm Lạc đã nghe qua, cũng là tông môn nhị đẳng Đại Đường cảnh nội, rất có thực lực, tương đương Tiểu Mao Sơn, mặc dù không so được với đại tông môn như Phương Thôn sơn, Ngũ Trang quan, nhưng cũng không thể khinh thường.

"Hắn là đệ tử Thủ Dương sơn, vì sao phải ngàn dặm xa xôi đi đến địa giới Tiểu Mao Sơn sinh sự?" Thâm Lạc hỏi.

"Cái này...!Liên quan đến ân oán hơn mấy đời của trưởng bối sư môn, không tiện nhiều lời, cũng chính vì chuyện này, không thể nào trực tiếp đi Thủ Dương sơn bắt bọn hắn giao ra hung thủ." Thần sắc Trần Sư Nguyên có chút mất tự nhiên nói.

Thâm Lạc lộ vẻ chần chờ, trong lòng đã hiểu, nói cho cùng vẫn là tranh đấu tông môn, nhất định đối phương vẫn không chịu nói, ra vẻ mình quang minh chính đại cỡ nào.

"Thâm đạo hữu, ta biết trong lòng ngươi phân vân, bất quá, trong thí luyện ngươi nhìn thấy pháp bảo tên kia, sẽ biết ta nói không giả.

Lần này nếu ngươi có thể giết hắn, chúng ta nguyện ý xuất ra bản « Thuần Dương Bảo Điện » hoàn chỉnh trao tặng Xuân Thu quan làm điện tàng truyền thừa." Trần Sư Nguyên nói.

"Có ý tứ gì, ngươi nói bản « Thuần Dương Bảo Điện » truyền thừa của Xuân Thu quan bây giờ cũng không phải bản hoàn chỉnh?" Thâm Lạc cau mày hỏi.

"Không sai.

Thuần Dương Bảo Điện trong Xuân Thu quan bây giờ, có Thuần Dương Kiếm Quyết, cũng có phương pháp luyện chế và uẩn dưỡng Thuần Dương Kiếm Phôi, nhưng lại thiếu đi phương pháp trọng yếu nhất là mài kiếm và kiếm thức Thuần Dương." Trần Sư Nguyên gật đầu nói.

Thâm Lạc nghe vậy, như có điều suy nghĩ.

Hắn cũng chú ý tới uy lực Thuần Dương Kiếm Phôi chưa đủ, trước kia vốn tưởng tu vi mình còn thấp, uẩn dưỡng không đủ, hiện tại xem ra còn có nguyên do khác..

Chương 1066: 1066: Khai Thác

"Thuần Dương Kiếm Quyết chỉ là ngự kiếm cơ sở, dưỡng kiếm mài kiếm là những thứ không thể thiếu được, mà muốn để Thuần Dương Kiếm Phôi phát huy ra chiến lực mạnh mẽ, cần vận dụng Thuần Dương kiếm thức thích hợp." Trần Sư Nguyên thấy thần sắc Thẩm Lạc hơi đổi, cười tiếp tục nói.

"Ta muốn biết, vì sao các ngươi không phái đệ tử Tiểu Mao Sơn đi?" Thẩm Lạc gọn gàng dứt khoát hỏi.

"Nói ra có lẽ ngươi không tin, trong những đệ tử Tiểu Mao Sơn thế hệ này, trừ mấy vị đích truyền trưởng lão Tổ Sư đường, không có ai là tu sĩ Đại Thừa kỳ cả.

Mà tên Thủ Dương sơn kia đã là Đại Thừa trung kỳ, tu tập lại là Nhiên Huyết thuật..." Thần sắc Trần Sư Nguyên có chút lúng túng nói.

"Tiểu Mao Sơn đích truyền có đức hạnh này, cũng trách không được bị Thủ Dương sơn đề lên đầu." Thẩm Lạc nghe vậy, trong lòng cười lạnh.

Nói trắng ra là, tính mệnh Tiểu Mao Sơn đích truyền quý giá, không thể lấy ra mạo hiểm liều mạng với người, mà Thẩm Lạc hẳn bắt quá chỉ là tiện mệnh, đương nhiên không sợ bị mất.

"Đương nhiên, chủ yếu vẫn là nhìn trúng tu vi Thẩm đạo hữu tinh thâm, còn có đủ kinh nghiệm đối địch." Trần Sư Nguyên bổ sung.

"Hậu quả thì thế nào? Làm sao cam đoan ta sẽ không bị Thủ Dương sơn trả thù?" Thẩm Lạc hỏi.

"Điểm này ngươi có thể yên tâm, người tham dự Tam Giới võ hội sinh tử tự chịu, sau đó ai cũng không được phép truy cứu, trong bóng tối cũng không được, nếu không sẽ bị chúng Nhân Tiên Ma Yêu tộc liên thủ chế tài." Trần Sư Nguyên nói.

"Ta sẽ cân nhắc." Thẩm Lạc trầm ngâm một lúc lâu, mở miệng nói.

"Thẩm...! Tốt à." Trần Sư Nguyên còn muốn khuyên, do dự một chút rồi cũng từ bỏ.

Thẩm Lạc cũng không nói thêm gì nữa, đứng dậy định cáo từ.

"Thẩm đạo hữu, vì biểu hiện thành ý, cũng vì bày tỏ áy náy, một thức Thuần Dương Phần Kiếm này xin người hãy nhận lấy." Trần Sư Nguyên vội đưa tay lấy ra một vật, đưa cho Thẩm Lạc.

Thuần Dương kiếm thức?

"Vâng xin đa tạ." Trong lòng Thẩm Lạc hơi động một chút, không chối từ, đón lấy.

...

Mấy ngày sau, trong Trường An thành, muôn người đổ xô ra đường, trên quảng trường trước Đường Hoàng cung, người ta tập nập.

Vì chuẩn bị Tam Giới võ hội lần này, triều đình Đại Đường phá dỡ mảng lớn kiến trúc cửa tây hoàng cung, mở rộng quảng trường Chu Tước ra gấp mười lần, biến thành một hội trường to lớn đủ dung nạp mười vạn người cùng xem lễ.

Trong hội trường, xây dựng đài diễn võ cao ba thước, diện tích chừng ba mươi ba trượng, phía sau gôn chỗ cửa thành đứng lạng một tòa đài cao chín thước, phía trên đặt một loạt ghế ngồi bỏ trống.

Bên ngoài đài diễn võ, phân chia ra một khu vực theo hình quạt, gần phía trước là cho bộ phận tông môn quan chiến, mà phía sau một chút là nơi chứa bách tính bình thường quan khán.

Theo một tiếng chuông sớm gõ vang, bốn phía hội trường vang lên tiếng hô nhiệt liệt, trên con đường chia cắt khu quan chiến, lục tục ngo ngoe có nhiều tu sĩ chạy tới, nhao nhao ngồi xuống khu vực phía trước.

Thẩm Lạc cũng theo dòng người đi vào trước đài diễn võ, chỉ đứng dưới đài, cũng không lập tức lên đài.

Người bình thường giống hần cũng không phải số ít, tất cả đều dừng lại dưới đài.

Ánh mắt Thẩm Lạc thuận theo bệ đá nhìn lên, liền thấy bên đó có chín tên tu sĩ Nhân tộc xếp thành một hàng, từng người thần sắc khác nhau, hiển nhiên tâm tình cũng không giống nhau.

Gần hần là một lão giả tóc trắng thất tuần, khí tức trên thân tạm thời nhìn không ra mạnh hay yếu, thấy Thẩm Lạc quăng tới ánh mắt dò xét, lão lập tức lộ ra ý cười thân thiện, khe rãnh nếp nhăn tung hoành trên mặt cũng giãn ra không ít.

Thẩm Lạc đơn giản mỉm cười đáp lại, ánh mắt vượt qua lão, nhìn về hướng người bên cạnh lão giả.

Đứng nơi đó là một thanh niên cao lớn thân mặc trường bào đen tuyền, cánh tay phải mang giáp tay bằng da.

Khuôn mặt gã tức chính, song mi tà phi, đang khoanh tay, mí mắt nhắm lại, giờ phút này đang nhắm mắt dưỡng thần, thân thể lại tựa như dương liễu trong gió nhẹ, đứng đưa tới trước sau.

"Hoàng Dịch này tựa hồ còn thông hiểu phương pháp hô hấp, không ngừng luyện tập, xem qua là thuộc hạng người cần cù khổ tu." Thẩm Lạc nhìn thấy, trong lòng không khỏi lấy làm kỳ.

Loại người này thường thường tính cách trầm ổn, pháp lực hùng hậu, không phải dễ đối phó.
Nhìn một hồi, ánh mắt Thẩm Lạc thoáng chệch đi, lại nhìn một người bên cạnh Hoàng Dịch.

Đó là một thanh niên mặt tròn mặc hoa phục, đầu đội ngọc quan, một đôi mắt to đen lạ thường, nhìn xem có mấy phần ngây thơ như hài đồng, chỉ là hai mắt y vụt sáng đánh giá lại Thẩm Lạc, đáy mắt mơ hồ có mấy phần không hảo ý.

Người này chính là Triệu Thông, đệ tử đích truyền Chấp Pháp đường trưởng lão Thủ Dương sơn.

Trong lòng Thẩm Lạc hơi động một chút, tên này không phải là đã nhận được tin tức, biết Tiểu Mao Sơn cho mình đi đối phó y?

Nếu thật sự là như thế, phong hiểm không lớn tập kích lúc đầu, đã biến thành sớm phòng bị, Thẩm Lạc vốn không định toàn lực đi làm, hiện tại thậm chí suy nghĩ có nên từ bỏ không?

Về phần cầm lấy một thức Thuần Dương Phần Kiếm, Trần Sư Nguyên nói với hắn, là thành ý và áy náy, cũng không phải tiền đặt cọc, vậy ta có làm hay không, coi như tùy theo ý mình.

Lúc Thẩm Lạc suy nghĩ những thứ này, bỗng nhiên phát giác có ánh mắt đang đánh giá mình, quay đầu nhìn lại, liền phát hiện đối diện dài diễn võ, một đầu hồ quái thân hình khô ngô đang vẫy vẫy tay với hắn.

"Phủ Đông Lai..."

Thẩm Lạc lập tức nhớ tới tên hồ đầu quái kia, lập tức ôm quyền với nó.

"Sao hắn cũng tham gia Tam Giới võ hội này vậy?" Trong lòng Thẩm Lạc nghi hoặc, dù sao lúc trước Lục Hóa Minh đã nói qua, so với chém chém giết giết thì gia hỏa này lại ưa thích văn chức chính lý bàn đọc hơn.

Tầm mắt của hắn chệch đi, một đường dò xét qua, chỉ thấy đứng bên cạnh

Phủ Đông Lai, ngoài một nữ tử dáng người xinh đẹp, người mặc thiếp thân váy đen, Ma tộc còn lại đều là nam nhân, từng tên thân hình cao lớn, sát khí lộ ra ngoài.

Dứt bỏ cái gì không phải đồng tộc, trong lòng suy nghĩ ắt có thành kiến, cảm nhận của Thẩm Lạc đối với Ma tộc cũng thực sự không tốt hơn được, nhìn một hồi, hẳn dời ánh mắt đi, nhìn về hướng Tiên tộc.

Ở trong Tiên tộc ngược lại nhân số nữ tử khá nhiều, chiếm hơn một nửa, trong đó một tên Phi Tiên nữ tử đầu chải búi tóc, thân mang cung trang thân chiếu hào quang, sau thắt lưng xoáy múa một đầu ngũ thải phiêu đăng, dung mạo xinh đẹp, trạng thái khí chất xuất trần, tựa như Tiên Nga Nguyệt cung.

Cho dù thân ở trong một đám đệ tử Tiên tộc, nhưng khí chất dung mạo nàng không tầm thường, vẫn như cũ có thể thu hút ánh mắt tất cả mọi người.

Nữ tử cảm ứng được ánh mắt Thẩm Lạc dò xét, chẳng những không cảm thấy đường đột mà sinh ra tức giận, ngược lại mỉm cười ôn nhu đáp lại, làm cho Thẩm Lạc có chút xấu hổ.

Đứng đối diện Tiên tộc là một đám Yêu tộc, trong mười người có chín người là nam tử, còn lại một nữ tử trên mặt có thể thấy được lông tơ mịn, sau lưng kéo theo một đuôi lông dài mượt, nhìn tựa hồ là một con Ly Hoa Miêu Yêu.

Ánh mắt nữ tử này nhìn chăm chăm vào một nam tử tuấn lãng thân hình thon dài bên cạnh.

Người này thân mang giáp nhẹ thủy lam, đầu đội cao quan bằng ngọc, một đầu tóc dài màu xanh tím chải chỉnh tề, chõ thái dương mọc lên một chút lông tóc màu trắng, hai tai dài nhọn dựng thẳng, ánh mắt hờ hững nhìn chăm chăm hư không phía trước, căn bản chưa từng nhìn nữ tử bên cạnh một chút.

"Những người này, đại khái chính là những gia hoả gánh sứ mệnh đoạt giải quán quân trong các tộc." Thẩm Lạc thầm nghĩ trong lòng.

Lúc trước Lục Hóa Minh và Bạch Tiêu Thiên thông qua đủ loại con đường, tìm ra không ít tin tức ngầm cho hắn, cho nên mấy thiên tài các tộc được ký thác kỳ vọng này, Thẩm Lạc đều nhớ được danh tự.

Trong đó, tên tiên tử Tiên tộc y phục rực rỡ kia gọi là "Cơ Dao", đến từ Thiên Cung, mà tên nam tử giáp nhẹ yêu tộc kia thì xuất thân từ Ma Vương trại, danh tự rất có sát khí, gọi là "Thất Sát".

Còn Ly Hoa Miêu Yêu mà trong mắt chỉ có Thất Sát kia, gọi là "Hoa Ly"..

Chương 1067: 1067: Quy Tắc

Lúc Thẩm Lạc đang nhìn, trên bầu trời bỗng xẹt qua mấy đạo lưu quang, từ đằng xa bay tới mấy đạo nhân ảnh, rơi ở trên tòa đài cao chín thước kia, đứng kề vai sát cánh.

Trong đó người ở giữa, là chủ nhà đại hội lần này, Đại Đường quan phủ Trình Giảo Kim.

Ở hai bên người già, chia ra đứng đầy một nữ tử mỹ lệ dáng người cao gầy, thân mang hoa phục vũ y, cùng một đại hán mặc ngân giáp cao gầy trượng. Trên người nữ tử khí phách không tầm thường, khuôn mặt được lựa mỏng che lấp, xem qua liền biết là người Tiên tộc.

Mà đại hán mặc ngân giáp tuy có thân người, đầu lâu lại là một Lục Xi Ngân Tượng, ma khí trên thân che dấu vô cùng tốt, nửa điểm cũng không nhìn ra là Ma tộc cự phách.

Bên cạnh đại hán mặc ngân giáp là một nam tử khôi ngô sau lưng mọc lên hai cánh, thân hình cơ hồ ngang với đại hán, trên người mặc một kiện váy giáp màu đen chỉ bao trùm nửa người cùng một tay, mi đỏ tóc đỏ, khuôn mặt túc chính, một đôi mắt hổ nhìn chăm chăm Thất Sát bên cạnh đài diễn võ.

Bên cạnh nữ tử Tiên tộc kia đứng đầy một lão giả sáu mươi tuổi thân mang trường bào màu đen, eo buộc đai lưng ngọc, chõ áo ngực thêu một đoàn vân văn màu vàng, phía dưới dùng cô triện văn viết hai chữ "Thiên Cơ".

"Người Thiên Cơ thành?" Thẩm Lạc nhíu mày lại, tự lẩm bẫm.

"Là một vị kim văn trường lão, phẩm cấp có lẽ không thấp." Lúc này, lão giả tóc trắng bên cạnh hắn nói.

"Kim văn trường lão?" Thẩm Lạc nghi ngờ lẩm bẫm.

"Đạo hữu hẳn là không biết? Trong Thiên Cơ thành, đệ tử và các trưởng lão cũng phân chia đẳng cấp, bọn hắn bình thường đều lấy áo đen, đệ tử bình thường nhất thì ống tay áo dùng bạch tuyến thêu hai chữ Thiên Cơ, là bạch đình tầng dưới chót.

Người cao hơn một cấp thì ống tay áo gia tăng một đám hỏa vân, được xưng là Luyện Sư phổ thông, cao trên một cấp thì hỏa vân cùng chữ viết màu đỏ, được xưng là Hỏa Luyện Sư, hoặc là Đại Luyện Sư.

Trở thành trưởng lão, ngay chỗ ngực dùng ngân tuyến thêu chữ và hỏa vân, lúc này mới xem như trở thành Yên Sư chân chính.

Mà trưởng lão cao hơn một cấp như vị trên đài thì thêu hai chữ kim văn, là Đại Yên Sư." Lão giả tóc trắng cũng không khách khí, giải thích với Thẩm Lạc.

"Đa tạ đạo hữu giải giúp nghi hoặc." Thẩm Lạc không khỏi cảm khái, chính mình hiểu về các tông phái trong Tam Giới thực sự quá ít.

"Đạo hữu khách khí, tại hạ chưởng môn Thanh Lâm môn Lý Trường Thanh, không biết đạo hữu xưng hô thế nào?" Lão giả truyền âm hỏi.

"Tại hạ Xuân Thu quan Thẩm Lạc." Thẩm Lạc đáp.

Nói xong, hai người phát hiện chưa từng nghe qua tên tông môn của nhau, không khỏi đồng thời trầm mặc một lát, trầm miệng một lời:

"Kính đã lâu kính đã lâu."

Lúc này, bỗng một tiếng hét to truyền đến: "Tất cả đệ tử các tộc dự thi, lên đài."

Trình Giáo Kim ra lệnh một tiếng, bọn người Thẩm Lạc nhao nhao tung người nhảy lên, rơi vào trên đài diễn võ.

"Lần võ hội này, mở ra tiền lệ Tam Giới, chư vị đều là người sáng tạo lịch sử, về sau mặc kệ thành bại hay không, tên của các người đều sẽ được lịch sử ghi nhớ và lưu truyền." Trình Giáo Kim một lời nói hết, khiến cảm xúc đám người bành trướng.

Người xem dưới đài cũng cảm thấy như được vinh yên.

Sườn tây đài diễn võ, hai huynh đệ Bạch Tiêu Thiên và Lục Hóa Minh đứng chung tại một chỗ, cười chế nhạo nói: "Sư phụ ngươi thật biết lừa dối."

"Còn không phải bị buộc sao, lão nhân gia ông ta cũng không muốn làm việc này, tiếc là không tránh được, bệ hạ và quốc sư đều không muốn ra mặt, làm chủ nhà lão cũng chỉ có thể cứng rắn." Lục Hóa Minh nghe vậy,

cũng không tức giận, cười nói.

"Bất quá người xem, Trình quốc công tạo ra không khí này cũng thực không tồi." Bạch Tiêu Thiên cười hì hì nói.

Trên đài cao, Trình Giảo Kim lại một phen nói khích lệ, sau đó mới bắt đầu tuyên bố quy tắc võ hội.

Trên thực tế, người dự thi đã biết rõ quy tắc, giờ phút này tuyên đọc chủ yếu là cho bách tính bình thường nghe.

"Toàn bộ hành trình Tam Giới Võ Hội này tiến hành trong bí cảnh, thần thức bị hạn chế, thiên địa linh khí cấm tiệt, một khi các người đi vào, sinh tử tự chịu.

Cạnh tranh giữa các tộc, cổ vũ đồng tộc ra mắt kết minh, anh dũng phấn đấu giành trước, vì bản tộc và vì chính mình, tranh một phương khí vận đại đạo, tranh một phần cơ duyên tu đạo." Trình Giảo Kim cao giọng hô.

Đám người nghe được rõ ràng, Tam Giới võ hội cổ vũ đồng tộc kết minh, cổ vũ dị tộc tranh chấp, bất kể sinh tử.

"Còn có một chuyện, mỗi người tham dự thí luyện thì thân được một điểm, đánh giết người khác có thể được một điểm, cũng lấy điểm tích lũy kẻ kia vào trên người mình.

Cho đến khi thí luyện kết thúc, người thắng trận có cơ hội một lần sử dụng Thăng Tiên Đài." Lúc này, tên Lục Xi Ma Tượng kia bỗng nhiên mở miệng hô.

Tiếng nói gã rơi xuống, trên quảng trường tiếng hò hét nổi lên bốn phía, tất cả mọi người trở nên vô cùng kích động.

Thậm Lạc nghe vậy cũng không nhin được có chút kích động, Thăng Tiên Đài mặc dù không phải khiến cho người ta lên thăng Chân Tiên, mà là cường lực giúp đỡ Đại Thừa hậu kỳ độ kiếp Chân Tiên, tối thiểu có thể cam đoan người thăng tiên cho dù thất bại, cũng không bỏ mình biến thành Quỷ Tiên.

"Đặt cược, đặt cược.

.

." Một ít chấp sự đến từ các thương hội bắt đầu hô trong đám người, các đại bàn khâu từ giờ khắc này, bắt đầu cao tốc vận hành.

Không ít người bắt đầu nhao nhao âm thầm đặt cược, tỷ lệ thắng nhỏ cho một tộc nào có thể đạt thứ nhất, đánh cược lớn cho một người có thể đạt được thắng lợi, không ai quan tâm ai sống ai chết, chỉ để ý ai thắng ai thua. Trên bầu trời, từng quyền trục rơi xuống, bốn mươi tên tu sĩ trên đài nhao nhao đưa tay tiếp được quyền trục trước người mình, mở ra thoáng xem một chút, liền ấn một giọt máu mình vào trên đó.

Giấy sinh tử đã ký, bí cảnh sắp mở ra.

Trình Giáo Kim thu về tất cả quyền trục, gật đầu nói với trưởng lão Thiên Cơ thành kia: "Kỳ Uyên trưởng lão, có thể bắt đầu rồi."

Tên trưởng lão áo bào đen kia nghe vậy, đi đến trước đài cao, đưa tay lấy ra một ấn tín.

Chỉ thấy lão ném lên, ấn tín đen ngọc kia bay lên, rơi vào chính giữa đài diễn võ.

Thảm Lạc nhìn sang, chỉ thấy chính giữa đài diễn võ có một lỗ khảm to bằng bàn tay, ấn tín kia không sai lệch rơi vào trong đó, hoàn mỹ khảm vào. Ngay sau đó, cả tòa đài diễn võ "Ù ù" chấn động, trên mặt đất từng khối gạch đá hạ xuống, một toà đại trận phong cách cổ xưa nổi lên, từ đó tản mát ra trận trận ba động linh lực mãnh liệt.

"Trận pháp truyền tống.

.

." Thảm Lạc nhìn đồ văn trên mặt đất, thấp giọng nói một câu.

Vừa nói xong, chỉ thấy hai tay trưởng lão Thiên Cơ thành kia bấm niệm pháp quyết, bắn ra một chùm sáng màu trắng vào trên diễn võ đài.

Đạo ánh sáng này tựa như một hạt hoả tinh nhảy vào trong đồng củi, trong nháy mắt đốt lửa trọn tòa đại trận.

Pháp trận trên mặt đất lập tức sáng lên bạch quang loá mắt, dần dần thành thể trùng thiên, trong tiếng hoan hô của mọi người, nuốt sống đám người trên võ đài vào.

Tiếp theo một cái chớp mắt, bạch quang đột nhiên biến mất, bốn mươi người Thảm Lạc cùng biến mất không thấy.

Khí tức đám người trên đài diễn võ không còn, chỉ có bốn khối ngọc bích tròn mỏng manh không gì sánh được chậm rãi từ mặt đất dâng lên, lơ lửng trên bầu trời cao mười trượng.

Trên ngọc bích linh văn dày đặc, biên giới khảm nạm từng khối tiên ngọc, từng tia từng sợi linh khí từ đó phát tán ra, lan tràn về phía mặt ngoài ngọc bích, rất nhanh khắp bốn phía ngọc bích bốc lên sương mù, bên trong ầm ầm có quang ảnh chớp động.

"Mở." Chỉ nghe trưởng lão Thiên Cơ thành quát nhẹ một tiếng, chỉ lên phía trên ngọc bích một cái.

Mây mù xung quanh ngọc bích bỗng nhiên thông suốt, phía trên thành linh hiện ra một tầng màn sáng, thân ảnh đám người Thảm Lạc xuất hiện trong đó.

"Đi ra, đi ra.

.

." Trên quảng trường, tiếng hô đám người như sơn hải.

Cùng lúc đó, trong không ít vọng tộc đại tông Tam giới, các nơi cũng xuất hiện từng mặt ngọc bích treo trên bầu trời, trên đó cũng chớp động quang ảnh, tiết mục phát sóng trực tiếp cảnh tượng đấu võ trong Tam Giới bắt đầu..

Chương 1068: 1068: Phân Biệt

Trên đài cao chín trượng, mọi người đã ngồi xuống, trưởng lão Thiên Cơ thành lui lại ngồi ở chỗ của mình.

"Kỳ trưởng lão, Thiên Cơ thành các ngươi lần này bán Huyền Thiên Kính này, kiếm lời cũng đầy bát đầy bồn nha?" Trình Giảo Kim thấy thế, cười trêu ghẹo.

"Khiến Trình quốc công chê cười rồi, Thiên Cơ thành chúng ta cũng chỉ có thể dựa vào chút kỹ xảo làm ra đồ vật kì kĩ thâm xảo này, tích lũy chút vốn liếng, không so được với nội tình thâm hậu đại gia đại nghiệp các ngươi." Sắc mặt Kỳ trưởng lão thẹn đỏ, trả lời.

Đám người nghe vậy, cười không nói.

Bây giờ Thiên Cơ thành cũng không phải tiêu môn tiêu hộ như Kỳ trưởng lão nói, cũng không phải dựa vào kĩ xảo phát tài, bọn họ chế tác các loại yểm thú, phù du tường cơ, và luyện chế các loại pháp bảo, bất luận đối với tu sĩ hay là người bình thường, đều có lực hấp dẫn thật lớn, trong Tam Giới mọc lên cửa hàng như nấm, thậm chí mở cả ở Âm Tào Địa Phủ.

Nếu chỉ là kinh thương, dù là đệ nhất thương hội Tam giới, Thiên Cơ thành cũng không khiến người ta để mắt.

Nhưng vấn đề là địa bàn Yển Sư và Đại Yển Sư bọn họ quản lý, đều không ngoại lệ, tu sĩ cấp cao bọn họ có tu vi không thấp, cho nên mới có thể đứng sánh vai cùng các đại tiên ma tông tồn tại siêu nhiên.

Lúc này, phía nam góc phải Huyền Thiên Kính, xuất hiện một mảnh sơn lâm bóng cây rậm rạp.

Thân ảnh Thâm Lạc hóa thành một đạo lưu quang, từ trời rơi xuống, xuất hiện trên một mảnh đất trống trong rừng.

Hắn còn chưa đứng vững thân hình, trước người cách độ không xa, tuần tự

có hai đạo lưu quang rũ xuống, hai đạo nhân ảnh liên tiếp nổi lên.

Trong đó, người xuất hiện trước, thân hình gầy gò, cái cổ cực dài, trên môi mọc lên hai sợi râu cá trê tung bay, trên thân tuy không có vẻ hoá thú đặc thù quá rõ, nhưng hiển nhiên không phải Nhân tộc.

Người xuất hiện sau, vượt quá Thâm Lạc dự kiến, lại chính là hổ đầu quái Phủ Đông Lai kia.

Vị trí ba người vừa vặn ở ba góc, tự mình liếc nhau một cái.

"Đạo hữu, ta là Vân Thượng thành Hạ Thiên Sơn.

Người ta liên thủ, trước giết Ma tộc này đã, thế nào?" Hạ Thiên Sơn nhìn về phía Thâm Lạc, truyền âm nói.

Lúc nói chuyện, dư quang trong khóe mắt y lơ đãng lườm Phủ Đông Lai một cái.

Phủ Đông Lai khoẻ mạnh tươi sáng, bộ dáng nhìn không những không hung lệ, ngược lại lộ ra mấy phần chất phác, nhưng dù sao gã không phải kẻ ngu dốt, làm sao lại nhìn không ra tâm tư Hạ Thiên Sơn.

"Thâm đạo hữu, còn có vị bằng hữu Yêu tộc này, lần này tại hạ thay thế người khác tiến vào bí cảnh, căn bản không có ý chém giết cùng người khác, hiện tại cũng chỉ muốn đợi đến khi thí luyện kết thúc, có thể còn sống đi ra ngoài là được." Phủ Đông Lai thẳng thắn nói.

"Các người biết nhau?" Long mày Hạ Thiên Sơn nhíu lên, thân hình nhanh chóng lùi về phía sau mấy bước, kéo giãn khoảng cách với hai người.

"Hảo ý Hạ đạo hữu, Thâm môn tâm lĩnh, chuyện kết minh đồng hành coi như xong, lúc trước Trình quốc công cũng đã nói, cổ vũ đồng tộc kết minh, người ta tự mình đi tìm đồng tộc của mình thôi." Thâm Lạc ôm quyền nói.

Hạ Thiên Sơn thấy Thâm Lạc không hề nói ra việc chính mình muốn liên thủ chặn giết Phủ Đông Lai, cũng lười làm con lừa dưới sườn núi, nói:

"Đã vậy, không miễn cưỡng, cáo từ."

Nói xong, y bỗng nhiên xoay người một cái, hai tay vỗ cánh, hóa thành hạc vũ màu trắng, thân hình lóe lên biến mất trong rừng.

Trong núi rừng, chỉ còn lại Phủ Đông Lai cùng Thâm Lạc, hai người liếc nhìn nhau, tự mình đề phòng, ngậm hiểu lẫn nhau chấp tay, chia ra rời đi.

Bọn hắn mặc dù đều quen biết với Lục Hóa Minh, nhưng dù sao cũng khác chủng tộc, lại là thân ở trong võ hội thí luyện Tam Giới này, tự nhiên không

thể thả lỏng lòng đề phòng, trước mắt đường ai nấy đi mới là lựa chọn tốt nhất.

Rời đi mấy trăm trượng, Thảm Lạc dừng bước dưới một gốc cổ thụ, hai mắt nhắm lại, thả ra thân thức dò xét bốn phía.

Nhưng mà thử qua một lần, hắn phát hiện thần niệm chỉ phóng ra xa mấy trượng, liền bị một tầng lực lượng vô hình triệt tiêu, không cách nào kéo dài ra xa, phạm vi dò xét thậm chí không bằng hai mắt nhìn thẳng.

Mà bốn bề giữa thiên địa, mặc dù có không khí và gió lưu động, ở trong lại không phát hiện được thiên địa linh khí tồn tại.

Bởi vì đã biết tin tức từ trước, Thảm Lạc mang theo không ít đan dược bổ sung linh lực, chỉ cần khổ chiến không quá dài, ứng phó đến khi thí luyện kết thúc cũng không lớn.

Hắn nhìn quanh một chút, bốn phía là rừng rậm cây cao, cũng không có đường đi, liền tùy ý chọn một phương hướng đi tới.

Đi chưa bao lâu, bên cạnh bỗng nhiên nổi lên tiếng gió, một con báo cao hơn hai trượng, trên thân phủ kín các đốm hai màu vàng nâu, đung gẩy một gốc cây già to cỡ chén ăn cơm, đánh tới hắn.

"Còn có yêu thú..."

Thảm Lạc quay đầu nhìn lại, phát hiện đúng là một đầu Cuồng Báo Tích Cốc kỳ, trong mắt loé lên vẻ ngạc nhiên.

Hắn vung tay lên, bàn tay chuẩn xác không sai đánh vào trên đầu Cuồng Báo, khiến nó lảo đảo ba vòng, trùng điệp ngã văng ra sau, lúc rơi xuống đất, cổ đã vặn thành bánh quai chèo.

Nhìn thấy Cuồng Báo đã chết, Thảm Lạc không khỏi nhớ đến năm đó nhập mộng, tại Phương Thốn sơn lần đầu gặp phải con Cuồng Báo kia, chính mình và Anh Lạc bị đuổi giết thê thảm.

Thảm Lạc cười thầm một tiếng, tiếp tục đi vào trong rừng sâu.

Không bao lâu, hắn đi ra vùng rừng rậm kia, phía trước xuất hiện một ngọn núi cao mấy trăm trượng.

Chính giữa ngọn núi kia, một vết nứt từ đầu đến cuối một mực xuyên xuống, như đao bổ rìu khắc chia ngọn núi làm hai nửa, ở giữa tạo thành một hẻm núi chật hẹp.

Thảm Lạc chưa tới gần đã nghe trong cốc truyền đến một tiếng nữ tử kêu

cứu, không ngừng quanh quẩn quanh hai vách núi.

Hắn do dự một chút, vẫn tăng nhanh bộ pháp, vọt tới hẻm núi. Qua mấy động tác mau lẹ, Thẩm Lạc đi tới miệng hẻm núi, không tùy tiện bay thẳng vào, mà thân hình nhảy lên bên trái ngọn núi, ở trên cao nhìn xuống hẻm núi phía dưới.

Chỉ thấy trong sơn cốc phẳng phát mới trải qua một trận đại chiến, khắp hai bên vách núi đá là vết đánh nhau kịch liệt, không ít hòn đá to lớn bị đánh rơi xuống, che phủ trên hạp cốc, phá hỏng cả đường đi. Thẩm Lạc chau mày, liếc mắt liền thấy trong đồng loạn thạch kia, một nữ tử áo trắng đang dựa nghiêng vào, nhìn khí tức và dung mạo đặc thù, tựa hồ là một Nhân tộc.

Trên thân nàng áo quần rách nát, khắp thân là vết thương đáng sợ sâu đến xương, một cánh tay đã bị đứt đoạn rơi xuống bên cạnh, trên mặt của nàng tràn đầy vẻ hoảng sợ, nhìn hai nam tử Ma tộc phía trước đang không ngừng tới gần.

Hai người kia, một kẻ toàn thân da xanh, miệng mọc răng nanh, một kẻ đầu mọc một sừng, phía sau sinh ra hai cánh.

Hai tên đều không che giấu chút nào, toàn thân trên dưới quần đầy ma khí. "Trong quy tắc lúc trước, cũng không cấm không thể nuốt nhau chứ?" Ma tộc da xanh liêm liêm miệng đầy răng nhọn, dò hỏi. "Không cấm." Ma tộc độc giác lãnh đạm nói. "Không cấm, vậy thì được.

Nữ nhân này thuộc về ta." Ma tộc da xanh chảy nước bọt, đi đến gần nữ tử.

"Hỗn trưởng, hút hết tinh huyết pháp lực thì đi nhanh lên, sao có thời gian để cho người ở chỗ này nhai xương cốt? Một hồi lại có Nhân tộc khác tới, chúng ta chưa chắc có thể ứng phó." Ma tộc độc giác nổi giận nói.

"Nhân tộc ích kỷ, nào có người chịu mạo hiểm chứ?" Ma tộc da xanh lơ đãng nói.

"Nữ nhân này theo ước định là đưa cho người, người xử lý như thế nào ta mặc kệ.

Nhưng người muốn ở chỗ này lê mà lê mê làm mục tiêu sống, ta cũng không ngăn cản người, ta đi trước một bước." Ma tộc độc giác bài xích nói. Nói xong, gã thật buông bỏ Ma tộc da xanh, tự mình đi đến hướng ra hẻm

núi bên kia..

Chương 1069: 1069: Mục Nát

Ma tộc da xanh nhìn bóng lưng Ma tộc độc giác đi xa, do dự một chút vẫn nhào về phía nữ tử Nhân tộc, há miệng cắn xuống cổ nàng, một cổ máu tươi lập tức phun ra.

Bị mùi huyết tinh kích thích, con mắt Ma tộc da xanh lập tức đỏ như máu, không thể ức chế hưng phấn lên, mở ra miệng lớn, muốn cắn xé nữ tử.

Lúc này, một tiếng long ngâm đột nhiên nổ vang.

Long Giác Chùy loé lên kim quang từ trên trời giáng xuống, đâm thẳng đầu lâu Ma tộc da xanh.

Ma tộc đang cảm thụ khoái cảm huyết khí nữ tử tràn ngập trong cổ, trong lúc nhất thời không kịp chuẩn bị, mắt thấy là sẽ bị một kích xuyên thủng đầu lâu.

Nhưng giờ phút này, một tiếng gầm giận dữ từ lối ra hẻm núi truyền đến, một đạo hào quang màu tím bắn nhanh tới, đánh vào trên Long Giác Chùy, ầm ầm nổ bẻ ra.

Tử quang nổ tan giống như pháo hoa tiêu tán, Long Giác Chùy chỉ kịch liệt run lên, lại vững chắc, vẫn như cũ đâm thẳng xuống.

Ma tộc da xanh giờ phút này đã lấy lại tinh thần, toàn thân tăng vọt thanh quang, từng khúc da bị nê lật ra ngoài, đúng là ngưng tụ thành một lớp vảy màu xanh thật dày.

"Xùy.

.

"

Một tiếng huyết nhục vỡ tan vang lên, Long Giác Chùy đâm xuyên qua lân giáp Ma tộc da xanh, từ sau cổ chui vào thân thể của gã.

Không đợi gã có động tác khác, trên thân chùy đã sáng lên kim mang chói mắt.

"Ngao.

.

"

Nương theo một tiếng long ngâm, một đầu trường long màu vàng phóng lên tận trời, bay vào không trung.

Thân thể ma tộc da xanh cũng bị Kim Long chấn nát, hóa thành một bãi thịt nát.

Một tiểu nhân đen kịt quần quanh ma khí từ trong toái thi bay ra, lóc lên muốn trốn vào hư không.

Nhưng phía trước nó tựa hồ đã sớm chuẩn bị, một tầng kim quang xen lẫn kiếm võng dày đặc đã sớm dệt thành.

Tiểu nhân đen kịt đụng vào trong kiếm võng, lúc này bị cắt chém thành muôn mảnh vỡ, tiêu tán ra.

Hết thấy, từ Long Giác Chùy rơi xuống, đến Ma tộc da xanh bỏ mình, bắt quá chỉ trong khoảnh khắc.

Biến cố nhanh chóng làm cho Ma tộc độc giác kia kinh hãi, trong lúc nhất thời không kịp phản ứng.

Trong thức hải Thâm Lạc vang lên một thanh âm: "Đánh giết một Ma tộc, thu hoạch được hai điểm, tính gộp lại thành ba điểm."

"Đa tạ công tử cứu mạng.

.

"Nữ tử sau lưng một tay che vết thương nơi cổ, mặt mũi tràn đầy trắng bệch nói.

"Bảo vệ cẩn thận chính mình, nhanh chóng chữa thương." Thâm Lạc vừa mới dứt lời, đột nhiên cảm giác được chỗ không đúng.

Tiếp theo một cái chớp mắt, hấn chợt tỉnh ngộ, thân hình bỗng nhiên chuyển động.

Một thanh trường kiếm màu xanh đậm thẳng sượt qua eo hấn, rơi vào không trung phía sau.

Thâm Lạc thì thuận thế vỗ một chuông ra, đánh cho nữ tử Nhân tộc đánh lén hấn đổ nhào trên mặt đất.

Nữ tử ngã xuống đất, một chút linh quang chỗ mi tâm tiêu tán, thân thể vốn

có chút khí huyết suy bại, sai đó tất cả sinh cơ triệt để trôi qua, biến thành một bộ tử thi.

Thảm Lạc xoay chuyển ánh mắt quét qua bốn phía, ánh mắt dần dần trở nên lạnh thấu xương.

"Không hồn thuật, làm việc bỉ ổi như thế, chỉ sợ không ổn?" Hắc hừ lạnh một tiếng, cả giận nói.

Thảm Lạc vừa rời ở khoảng cách gần cảm thụ được khí tức trên thân nữ tử kia có chút không ổn, lại nghe trong thức hải nhắc nhở chính mình một mối tích lũy được ba điểm, lập tức hiểu ra.

Trong ba điểm này có một là chính hắc, một là Ma tộc da xanh kia, về phần điểm còn lại đương nhiên chính là nữ tử Nhân tộc đã bị Ma tộc kia giết chết.

Bốn phía chỉ có trập trập tiếng gió, cũng không ai đáp lại, Ma tộc độc giác kia cũng đầy mặt cảnh giác dò xét bốn phía.

Nhưng ngay lúc này, một trận dị hương bỗng nhiên truyền đến, trong hẻm núi vốn trụi lủi vậy mà sinh cơ bộc phát, trăm hoa đua nở.

Thảm Lạc vô thức thúc giục kiếm quyết, Thuần Dương Kiếm Phôi treo bên người lập tức nở rộ kiếm quang, chém giết hoa thảo trong phương viên hơn một trượng quanh thân hắc.

Ma tộc độc giác thấy thế, cũng vội vàng bắt chước Thảm Lạc, tay vung lên, bên ngoài thân bốc cháy lên một vòng ma diễm màu đen, đốm hoa cỏ đột ngột xuất hiện kia thành tro bụi.

Nhưng mà, tro tàn đầy đất lại không tán đi, mà thuận gió bay lên, quán quanh thân Ma tộc độc giác kia.

Ma tộc thấy thế, ma diễm hộ thể lần nữa bốc lên, ý đồ bức lui những tro tàn kia.

Nhưng khiến y kinh ngạc chính là, những tro tàn kia lại tựa như hư không không có gì, trực tiếp xuyên thấu qua ma diễm, dính vào phía trên người y, từng tầng từng tầng bọc y lại như bao bánh chưng.

Ma tộc độc giác kinh hãi, vội vàng đưa tay kéo ra, ý đồ xé rách tro tàn trên thân.

Nhưng mặc kệ y giày vò những tro tàn màu đen kia thế nào cũng giống như thuốc cao da chó, chăm chú bám vào trên da y, phong kín tai mắt mũi miệng y.

Thẩm Lạc đứng cách đó không xa, lạnh lùng nhìn Ma tộc độc giác giương nanh múa vuốt như bị điện, trong lòng biết y đã trúng không hồn thuật giấu trong chỗ tối, đã triệt để rơi vào trong huyền cảnh.

Mà trước kia, lúc kiếm hắc trăm trăm hoa, cũng có một cỗ thần niệm cực kỳ bí ẩn ý đồ xâm nhập thức hải của hắn, bất quá thần hồn hắn mạnh hơn xa Đại Thừa kỳ, căn bản không bị rung chuyển.

Khí tức thần niệm cũng rất thức thời, hơi thở lại phát hiện không thể đột phá, lập tức lui đi.

Thẩm Lạc lạnh lùng nhìn Ma tộc độc giác bị huyền cảnh thôn phệ, nhưng không tiến lên hỗ trợ, chỉ cẩn thận đề phòng bốn phía, phòng ngừa chính mình bị đánh lén.

Nhìn một hồi, gia hỏa giấu ở phía sau màn kia từ đầu đến cuối vẫn không chịu hiện thân.

"Các hạ nếu không lộ diện, điểm tích lũy gia hỏa này coi như ta nhận."

Thẩm Lạc khích tướng nói.

Nói xong, hắn vung tay lên, Long Giác Chùy lóe lên kim quang, bắn thẳng tới đầu lâu Ma tộc độc giác kia.

Thấy Long Giác Chùy sắp đến gần, đầu lâu Ma tộc độc giác đột nhiên như đưa hầu chín muôi nõ bễ ra, máu tươi văng khắp nơi.

Một bóng người tắm rửa trong máu tươi hắt vẩy ra hiện ra thân hình, lại là một tên thanh niên nam tử dung mạo tuấn tú.

"Tiên tộc.

.

." Thẩm Lạc thấy thế, hơi kinh ngạc.

Hắn tưởng rằng là một loại Yêu tộc nào đó có năng lực nhiếp hồn, không ngờ lại là một tên Tiên tộc.

Mà Thẩm Lạc có chút ấn tượng với người này, nhớ kỹ trước đó đứng cách Cơ Dao không xa.

"Đạo hữu chớ trách, lúc trước không hồn nữ tử Nhân tộc kia, vốn là vì tập sát hai Ma tộc xấu xí kia.

Mà lúc ra tay với ngươi, cũng là muốn dẫn Ma tộc độc giác kia mạo hiểm xuất thủ, không phải thật sự muốn đối phó ngươi." Thanh niên nam tử kia mỉm cười, ôn quyền nói.

Thẩm Lạc đương nhiên sẽ không tin tưởng chuyện ma quỷ của gã, nếu lúc trước chỉ dẫn dụ Ma tộc độc giác xuất thủ, vì sao về sau lại lấy thân niệm bí thuật tấn công thức hải mình?

Nếu không phải hắn sớm phát giác, vừa rồi chỉ sợ đã chết trên tay gã.

"Chuyện ma quỷ nhàm chán này cũng đừng nói ra, ta vô ý tranh chấp với ngươi, ngươi cũng chớ đến đòi xúi quẩy, nếu không cũng đừng trách ta thủ hạ vô tình." Thẩm Lạc hừ lạnh một tiếng.

Hắn lấy xuống nhẫn trữ vật trên tay Ma tộc da xanh cùng nữ tử Nhân tộc, sau đó quay người rời đi.

Tên thanh niên Tiên tộc kia nhìn bóng lưng hắn đi xa, nhếch miệng cười cười, thân hình dần dần hư hóa biến mất.

Bọn hắn ai cũng không chú ý tới, thì cốt ba người chết lúc trước, đang mục nát với tốc độ cực nhanh, một thân huyết nhục đều hóa thành bùn đất, ngay cả bạch cốt cũng dần dần dung nhập vào trong lòng đất.

.

..

Chương 1070: 1070: Đánh Lén

Thẩm Lạc đi ra hẻm núi, địa thế phía trước bỗng nhiên sáng sủa, xuất hiện một mảnh bình nguyên to lớn, trên đường chân trời mọc lên từng lùm thấp bé, nhìn như từng đồng đất nhỏ nhô cao.

Hắn vừa đi, vừa lấy ra một viên đan dược, nhét vào trong miệng.

Trận chiến lúc trước, mặc dù tiêu hao không lớn, nhưng Thẩm Lạc vẫn quyết định bổ sung, tận lực bảo trì trạng thái tốt nhất.

Thẩm Lạc đi dọc theo bình nguyên, trong lòng cũng không định đi tìm Triệu Thông, chỉ nhìn khắp nơi một chút, xem có phát hiện cơ duyên bảo vật gì không.

Xuân Thu quan xây lại không bao lâu, dùng tiền quả nhiên như là nước chảy, Thẩm Lạc mặc dù ném vị trí quan chủ cho Tần Minh, nhưng chính mình há lại không làm gì mặc kệ cho chương quỹ vung tay? Nên tích lũy vốn liếng vẫn phải tích lũy, tiền kiếm vẫn phải kiếm.

Nếu không phải lúc trước gặp phải Tiên tộc kia khí tức không yếu, chí ít tu vi Đại Thừa trung kỳ, Thẩm Lạc nhất định phải lột nhũ vật của Ma tộc độc giác kia mới chịu đi.

"Ai, không quản lý việc nhà không biết củi gạo quý!" Thẩm Lạc thở dài một tiếng, hai tay ôm ở sau đầu, chậm rãi đi tới.

Phía trước không biết cách bao xa, bỗng nhiên truyền đến một tiếng oanh minh, khiến mặt đất dưới chân Thẩm Lạc chấn động theo.

Thanh thế không nhỏ, hẳn là có người đang chém giết lẫn nhau? Thẩm Lạc đang cân nhắc, bỗng thấy phía trước có một đạo quang trụ màu vàng đột nhiên dâng lên, xông thẳng lên trời.

Kèm theo là một cỗ sóng linh khí cường đại phát tán ra bốn phương tám hướng.

"Có bảo bối!" Đôi mắt Thẩm Lạc lập tức sáng lên.

Không chút do dự, thân hình của hắn lướt thẳng lên, hóa thành một đạo độn quang, thẳng đến kim quang kia.

Cùng lúc đó, trên cánh đồng bát ngát xung quanh cũng có từng đạo thân ảnh hoá hồng bay nhanh đến bên kia, trong đó có hai đạo ánh sáng cầu vồng phi độn với tốc độ không chậm hơn so với Thẩm Lạc.

Bất quá Thẩm Lạc ở tương đối gần, vẫn như cũ đến trước nhất.

Sau khi rơi xuống đất, kim quang phóng lên tận trời kia đã biến mất, trên mặt đất cách đó không xa lộ ra một cái hố hình tròn bị phá toái, bên trong ần ần có thể thấy được thủy quang dập dờn.

Hắn bước nhanh lên phía trước, liền thấy trong cái hố tích tụ một bãi thủy dịch rộng ba thước, bên trong linh khí mờ mịt, trên mặt nước trôi lên một tầng sương mù nhàn nhạt.

"Đây là! Một dòng linh tuyến?" Thẩm Lạc có chút ngạc nhiên.

Trong bí cảnh này thiên địa linh khí cảm tiết, cơ hồ là một vùng đất vô pháp, tại sao có linh khí tích tụ thành nước suối?

"Mặc kệ, trước thu lại đã.

"

Thẩm Lạc lắc đầu, không suy nghĩ nhiều, đưa tay lấy ra bảy tám cái bình, bắt đầu dùng không thủy thuật không chế linh dịch, hóa thành từng dòng nhỏ bay ra khỏi hố, chảy xuôi vào trong bình.

Diện tích linh tuyến không lớn, bên trong tích tụ linh dịch có hạn, rất nhanh bị Thẩm Lạc rút ra sạch sẽ.

Hắn đang muốn rời đi, sau lưng bỗng vang lên tiếng xé gió, một mũi tên quang mang tím đen xé rách hư không, trong nháy mắt đến sau lưng của hắn, tốc độ nhanh chóng làm hắn căn bản không kịp né tránh.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, sau lưng Thẩm Lạc đột nhiên sáng lên kim quang, một tiếng long ngâm vang lên, Long Giác Chùy lập tức hiển hiện sau lưng, vừa vặn ngăn trở mũi tên.

"Ầm" một tiếng vang thật lớn.

Mũi tên đen tím bắn trúng Long Giác Chùy, đánh cho trên chùy vừa mới hiện ra long ảnh màu vàng trong nháy mắt tán loạn.

Long Giác Chùy cũng đập ầm ầm lên lưng Thẩm Lạc, đánh cho hắn bay nhào ra sau mấy chục trượng, thật vất vả mới đứng vững thân hình.

Thẩm Lạc xoay người, mắt chứa lửa giận nhìn lên trên không phía sau.

Quần áo sau lưng của hắn trong nháy mắt kết băng, truyền đến trận trận khí tức cực hàn, Hoàng Đình Kinh lập tức vận chuyển, một cỗ khí tức ấm áp thuận theo sống lưng lan tràn ra, từ từ luyện hoá hàn ý kia.

Ở giữa không trung là một tên nam tử tuấn lãng thân mang giáp nhẹ, đang đứng lơ lửng giữa trời.

Bên cạnh gã còn đi theo một nữ tử đuôi dài mặt có lông tơ, chính là cường giả Yêu tộc Thất Sát cùng Ly Hoa Miêu Yêu Hoa Ly.

Lúc Thẩm Lạc nhìn Thất Sát, Thất Sát cũng đang đánh giá hắn, lông mày của gã cau lại, tựa hồ có chút nghi hoặc.

"Hắn vậy mà ngăn trở được Long Minh Hàn Thủy Cung của Thất Sát đại nhân, vừa rồi một kích kia đại nhân đã mang ý định tấ sát.

" Hoa Ly cũng không nhịn được che miệng thở nhẹ nói.

Thất Sát không để ý đến nàng, tay kéo động một thanh cung cong màu bạc tím, một mũi tên tím đen do hư quang pháp lực ngưng tụ thành hiển hiện trên đó, mũi tên trực chỉ mi tâm Thẩm Lạc, đầu mũi tên ngưng tụ lưu quang, dần dần thành khí hình xoắn ốc.

Một tiễn này khoảng cách càng gần, vận dụng pháp lực càng nhiều, sức thế càng trọn vẹn.

"Quả nhiên là Đại Thừa hậu kỳ! "

Trong nháy mắt, Thảm Lạc cảm nhận được một thân khí cơ mình tựa hồ liên kết cùng mũi tên kia, không khỏi nhú chặt lông mày.

Hắn thậm chí có loại cảm giác, một tiễn này chỉ cần bắn ra, hắn tuyệt đối không thể né tránh.

Thảm Lạc hừ lạnh một tiếng, hai tay khép lại trước người, trên Long Giác Chuỳ đại phóng kim quang, một đầu long ảnh từ trên dùi nhọn nhô ra, quán quanh ở trên thân chùy, phảng phất đang tụ lực, chờ đợi một kích bộc phát kia.

"Vù.

"

Một đạo tạt phong vang lên.

Thảm Lạc và Thất Sát không hẹn mà cùng trong nháy mắt phóng thích sát chiêu.

Tốc độ mũi tên tím đen nhanh hơn một bậc, trong nháy mắt đi tới trước người Thảm Lạc.

Trên Long Giác Chuỳ cũng vang lên tiếng long ngâm rung trời, sừng rồng hiển lộ ra hoa văn, không giữ lại chút nào đụng vào mũi tên.

"Ầm" một tiếng vang thật lớn.

Mũi tên tím đen và kim quang Long Giác chùy đồng thời nổ tung, như một đoàn pháo hoa chói lọi nổ rộ ra.

"Vân Long tụ hàn thủy, giang hải cũng thành băng.

" Tựa như một lời tiên tri, từ trong miệng Thất Sát ngâm khẽ.

Trong quang mạng mũi tên tím đen bắn nổ, nhô ra một hư ảnh Vân Long to lớn, phun ra cuồn cuộn hàn khí, trong nháy mắt đông kết Long Giác Chuỳ cùng kim quang trên đó nổ bễ ra.

Băng hàn lực lan tràn hư không, phương viên trăm trượng mặt đất trong

nhảy mắt bị băng sương bao trùm, toàn thân Thẩm Lạc cứng ngắc đứng tại chỗ, góc cạnh quần áo cùng chỏm tóc đuôi lông mày đều nhiễm lên sương bạch.

"Tốt! " Hoa Ly thấy thế, lập tức vỗ tay khen hay.

Mà giờ khắc này, trên quảng trường Chu Tước ngoài bí cảnh, ở trung tâm mây khói Huyền Thiên Kính đang chiếu ra hình ảnh Thẩm Lạc và Thất Sát giao thủ.

Bốn phía người ta tập nập, tiếng khen vang động trời, từng bàn cược cũng tranh thủ thời cơ, ra tỷ lệ đặt cược.

Thẩm Lạc đấu với Thất Sát, tỉ lệ đặt cược 1:121, sinh tử tỉ lệ đặt cược 1:33, ngang tay tỉ lệ đặt cược 1:150.

Dự đoán của những người này xem ra, hai người muốn phân thắng bại rất dễ dàng, phân sinh tử xác suất không lớn, mà khả năng ngang tay càng cực kỳ bé nhỏ.

Bạch Tiêu Thiên lúc trước còn cười đùa với Lục Hóa Minh, giờ phút này không khỏi khẩn trương lên.

Trước đó trên Huyền Thiên Kính đã chiếu mấy trận chém giết nhau, trong đó có hai trận liên quan tới Thất Sát, giao thủ với gã lúc trước là một tu sĩ Ma tộc cùng hai tu sĩ Tiên tộc, tất cả đều đã đầu một nơi thân một nẻo.

Y cũng giống những người đặt cược điên cuồng kia, cảm thấy Thẩm Lạc không có bao nhiêu phân thắng.

Trên đài cao, Trình Giáo Kim thấy cảnh này, lông mày cũng không nhin được nhíu chặt.

Đối với lần Tam Giới võ hội này, gã cũng không muốn tham gia, chỉ là tam tộc khác đều mãnh liệt thôi động việc này, thêm nữa quốc sư Viên Thiên Cương cũng đồng ý, cuối cùng gã cũng chỉ có thể thỏa hiệp.

Chỉ là gã không ngờ, Thẩm Lạc lại tham dự vào trong đó, trong lòng chỉ có thể thàn than một tiếng.

Dưới đài diễn võ, Trần Su Nguyên và Vu Hải ở trong đám người, ánh mắt nhìn chăm chăm Huyền Thiên Kính, trong lòng chửi mắng không thôi.

Chỉ hận Thẩm Lạc còn chưa tìm tới Triệu Thông, sẽ chết ở trong tay Thất Sát.

.

Chương 1071: 1071: Cổ Kính

Trong bí cảnh, Thẩm Lạc tự nhiên không biết, mọi người đang vây quanh xem bọn hắn chém giết, nhiệt liệt thảo luận cuồng hoan.

Hắn cảm thấy hàn ý quanh thân càng ngày càng nặng, huyết mạch trên thân đang dần dần đông kết.

Chỉ là thần sắc trên mặt hắn cũng không kinh hoảng, trong đôi mắt ảm ảm sáng lên ánh lửa.

"Cháy.

"

Theo một tiếng quát lớn vang lên, trên thân Thẩm Lạc lập tức bộc phát ra một cỗ Thuần Dương cương khí hùng hực không gì sánh được, từng đạo kiếm khí vô hình từ trong ống tay áo của hắn phun ra ngoài, lực lượng nóng rực lam ra tứ phương, chỉ một thoáng đâm vào trong hàn băng ngưng kết trước người, hòa tan chúng.

Long Giác Chùy đồng thời tránh thoát trời buộc, cùng một mũi kiếm màu xích kim đồng thời bắn ra, thẳng đến Thất Sát.

Thất Sát thấy thế, trong mắt loé lên vẻ ngạc nhiên, lập tức giơ lên Long Minh Hàn Thủy Thần Cung, một chương vỡ lên thân cung.

Dây cung Ngân tử thân cung rung động, từng tầng từng tầng gợn sóng màn sáng hàn băng nhọn nhọn liên tiếp ngưng tụ lên, ngăn trước Long Giác Chùy và Thuần Dương Kiếm Phôi.

"Âm âm âm.

"

Một hồi thanh âm liên tục nổ đùng vang lên, Long Giác Chùy đột phá ba

tầng màn sáng hàn băng, rốt cuộc lực lượng hao hết ngừng lại.

"Thuần Dương Phần Kiếm! "

Lúc này, Thâm Lạc đột nhiên quát lớn một tiếng, trên Thuần Dương Kiếm Phôi "Vù" một tiếng cháy lên hỏa điểm màu đỏ, từng vòng từng vòng xích hỏa kiếm ảnh vờn quanh thân kiếm, như trận bão cuốn tới màn sáng hàn băng còn thừa lại.

"Rầm rầm rầm.

"

Tiếng oanh minh bạo hưởng không ngừng, màn sáng hàn băng nổ tung không thôi, vô số băng tinh bắn tung tóe, bị đột phá tầng tầng.

Thất Sát thấy thế, thần sắc biến đổi, lúc trước gã chủ quan, không toàn lực hành động, giờ phút này bị Thâm Lạc phản công, mới phát hiện chính mình coi thường tu sĩ Nhân tộc này, đối phương lại khó đối phó như vậy.

.

ngôn tình hay

Chỉ nghe gã gầm thét một tiếng, toàn thân sáng lên kim mang loá mắt, một tầng ánh sáng màu vàng óng tắm rửa toàn thân, ngưng tụ thành một kiện chiến giáp, bọc bên ngoài thân.

Kiếm ảnh Thuần Dương Kiếm Phôi bay tới, xuyên qua tất cả màn sáng hàn băng, rơi vào trên quang huy chiến giáp.

Lại một tiếng oanh minh kịch liệt, ánh lửa bên ngoài Thuần Dương Kiếm Phôi cực tốc thu liễm, kết hợp với một thanh xích điểm kim kiếm, từng khúc đâm vào kim giáp trên thân Thất Sát.

Trên kim giáp đồng thời dập dờn tầng tầng gợn sóng, ngăn trở Thuần Dương Phần Kiếm.

Thâm Lạc tiến lên một bước, nhắc chuông võ tới phía trước, trên Thuần Dương Kiếm Phôi vang lên tiếng kiếm minh đại tác.

Thất Sát cũng không lùi bước, bước lên trước một bước, chính diện ngạnh kháng với Thâm Lạc.

Mắt thấy là sẽ cường ép phân thắng bại, Thâm Lạc và Thất Sát lại đồng thời nhú mày, giống như cùng hẹn, đồng thời thu tay lại triệt thoái ra sau.

"Thất Sát đạo hữu, ngao cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi, người ta không cần thiết ở chỗ này phân sinh tử, giúp người khác không công nhật được tiện nghi, người cảm thấy thế nào?" Thâm Lạc sau khi đứng vững, mở miệng nói.

"Người nhận ra ta?" Thất Sát có chút ngạc nhiên.

"Đạo hữu là nhân tài kiệt xuất trong thế hệ trẻ, tại hạ sao không nhận ra?" Thâm Lạc cười nói.

"Người tên gì?" Thất Sát nhú mày, dò hỏi.

"Thâm Lạc.

"

"Tốt, ta nhớ kỹ người.

" Thất Sát nhẹ gật đầu, trầm giọng nói.

Ngữ khí của gã bình thản, không có cảm giác ngừng ngắt, biểu đạt ra tán thành, mà không phải cảnh cáo.

"Không đánh với đạo hữu thì không quen, nước linh tuyến nơi này coi như người ta cùng đoạt được, phân đạo hữu một nửa.

" Thâm Lạc nghĩ nghĩ, cười nói.

Nói xong, hấn vung tay lên, ba bình sứ bạch ngọc bay tới phía Thất Sát.

Thất Sát khoát tay thu vào, chỉ gật đầu nhẹ, cũng không nói lời cảm tạ.

Gã cũng rõ, Thâm Lạc làm như vậy bất quá là muốn nói cho những người phía sau chạy tới kia, bọn hắn tranh đoạt không phải thiên tài địa bảo gì, mà chỉ là chút nước linh tuyến mà thôi.

Đồng thời, Thẩm Lạc đưa một nửa nước linh tuyền ra ngoài, cũng có thể giảm bớt những người khác tập trung vào chính hắn.

Đúng lúc này, bình nguyên nơi xa "Ầm" một tiếng vang thật lớn, lại có một vệt kim quang phóng lên tận trời, tựa hồ có bảo vật gì khác xuất hiện.

"Thẩm huynh, có muốn cùng đi xem hay không?" Thất Sát nhìn ra xa một chút, vừa cười vừa nói.

"Thôi được rồi, vừa rồi cũng chỉ là trùng hợp ở gần nơi này, mới vội vàng chạy tới.

Lần này chờ chạy tới món ăn cũng đã lạnh, nếu lại gặp những cường giả khác, có thể chưa chắc dễ nói chuyện như Thất Sát đạo hữu.

"Thẩm Lạc nhếch miệng cười cười, lắc đầu nói.

Thất Sát nghe vậy, lông mày cau lại, khẽ hừ một tiếng, quay người lại, lúc này mới vượt không bay lên, thẳng đến bên kia.

Thẩm Lạc chọn một phương hướng khác, phi nhanh đi.

Chờ đến khi hai người đều biến mất, bốn phía yên lặng một lát, ba bốn đạo nhân ảnh nhao nhao hiện lộ ra.

Giữa bọn họ cũng đề phòng nhau, nhưng đều không tùy tiện động thủ, tự mình đi vào trong hố chứa nước suối tra xét một phen, sau đó nhao nhao giậm mắt không thôi.

"Hai tên khốn kiếp kia, thế mà móc linh tuyền đến không còn lại giọt nào.

" Một tên tu sĩ Ma tộc toàn thân hoá hồng cả giận nói.

"Nếu vừa rồi bọn hắn phân sinh tử với nhau thì tốt rồi! " Một người đồng hành khác, có chút tiếc nuối nói.

"Ai bảo những tên ngu xuẩn các ngươi thu liễm khí tức kém như vậy, mới vừa đến đã bị phát hiện, giờ còn phàn nàn?" Một bóng người đột ngột xuất hiện, mấy người khác lúc này mới giật mình.

Thân hình người kia gầy gò, cái cổ rất dài, trên môi mọc lên hai sợi râu cá

trê tung bay, chính là tu sĩ Yêu tộc Hạ Thiên Sơn.

Gã cũng dò xét trong hồ một phen, thấy xác thực không thu hoạch được gì, hai tay đột nhiên chân động, trực tiếp hóa vũ lãng không, bay lên.

Chỉ là treo trên bầu trời xong, gã đầu tiên nhìn thoáng qua hướng Thảm Lạc, sau đó lại liếc mắt nhìn hướng quang trụ màu vàng.

Do dự mãi, hai tay gã khẽ múa, dải cầu vòng hoa bay về phía quang trụ màu vàng kia.

Mấy người khác vây quanh hồ cũng đều nhao nhao chạy đi, bay về hướng bảo vật xuất hiện.

Một bên khác, Thảm Lạc rời khỏi phạm vi thần thức đám người có khả năng dò xét, sau đó lập tức lấy ra Độn Địa Phù, trốn vào dưới mặt đất.

Toàn thân hắn được bao phủ trong vàng sáng màu vàng, nhanh chóng đi dưới lòng đất sâu trăm trượng.

Chỉ chốc lát sau, hắn nhìn thấy phía trước xuất hiện một đoàn hào quang màu u lam, lập tức mặt lộ vẻ vui mừng, chạy tới.

Đến phụ cận, chỉ thấy quang mang u lam kia rõ ràng là một đoàn linh tuyến thủy dịch ngưng tụ không tan.

Thảm Lạc không chút khách khí, há miệng khẽ hấp, linh tuyến thủy dịch nhao nhao đảo lưu tiến vào trong miệng của hắn, mang theo tư vị ngọt ngào, hóa thành từng tia từng sợi linh khí lưu nhập trong cơ thể hắn.

Mà khi linh tuyến thủy dịch bị hắn nuốt vào, đồ vật bao trong thủy dịch rốt cuộc mới lộ ra rõ.

Đó rõ ràng là một cỗ kính thanh đồng hình bát giác, mặt kính sáng ngời như mới, trên lưng kính tuyên khắc từng phù văn, cùng một gốc cây Nguyệt Quế, đẹp đẽ không gì sánh được.

Thảm Lạc cầm cỗ kính thanh đồng, chỉ cảm thấy từng luồng từng luồng ba động linh lực từ trên đó chậm rãi chảy xuôi ra, như thủy triều phức tạp không thôi, trong lòng biết chính mình đã nhặt được bảo bối, lúc này đại hỉ.

Hắn xem chừng, dòng linh tuyến lúc trước kia, hơn phân nửa là do kính này hấp thu ánh trăng thiên địa hình thành, ngày sau nếu đặt kính này tại Xuân Thu quan, năm này tháng nọ, có thể dưỡng ra một dòng linh tuyến nhà mình độc chiếm, lấy không hết, dùng mãi không cạn.

Chuyện này đối với tu hành của Thẩm Lạc thì giúp ích không lớn, nhưng đối với sự phát triển của Xuân Thu quan, lại có ý nghĩa không nhỏ.

Chương 1072: 1072: Khiêu Khích

Cùng lúc đó, trên Chu Tước quảng trường ngoài bí cảnh, mọi người thấy một màn này, nhao nhao líu lưỡi không thôi.

Có tán thưởng, có cực kỳ hâm mộ, cũng có ghen ghét chửi mắng...!Chưa có kết quả.

"Mẹ nó, thế mà thật đúng là ngang tay..."

"Hai đồ hồn trưởng này, sao nói không đánh là không đánh vậy?"

Có người còn đang xoắn xuýt với kết quả trận chiến Thảm Lạc và Thất Sát, các bàn cược đã hô lên tiếp tục đặt cược, các nơi khác trong bí cảnh lại bắt đầu chém giết.

Mà phụ cận đài diễn võ, Trần Sư Nguyên cũng một mặt ngờ vực.

Gã giao cho Thảm Lạc một thức Thuần Dương Phần Kiếm này mới bao lâu? Làm sao nhanh như vậy hắn đã nắm giữ? Mà lại thi triển ra uy lực không tầm thường như vậy.

Chuôi Thuần Dương Kiếm Phôi của Thảm Lạc rõ ràng vẫn chỉ ở vào giai đoạn dưỡng kiếm, chưa mài kiếm mới đúng, sao lại có lực lượng ngang với tu sĩ Đại Thừa hậu kỳ?

Càng nghĩ, gã càng cảm thấy nhiều chỗ không hiểu.

Trên đài cao, nữ tử Tiên tộc mang lụa mỏng che mặt kia nhìn Thảm Lạc, nhin không được tán dương:

"Tiểu hữu Nhân tộc này ngược lại rất thông minh, biết có người chạy tới, giả bộ rút ra nước linh tuyến, kì thực là giấu Linh Quế Ánh Nguyệt Kính vào chỗ sâu dưới lòng đất, tránh thần thức những người khác dò xét, cuối cùng lại đi mà quay lại, trở về thu lấy bảo vật, không sai, không sai."

"Phù Diêu tiên tử, Thiên Cung các người lần này cũng thật hào phóng, pháp bảo Linh Quế Ánh Nguyệt Kính cấp bậc này cũng lấy ra làm phân thưởng." Trình Giáo Kim nghe vậy, trên mặt cũng lộ ra ý cười, nói.

Người chủ sự Yêu tộc cùng Ma tộc ngược lại không nói chuyện, chỉ nhìn chăm chăm đệ tử bản tộc, xem biểu hiện bọn họ...

...

Trong bí cảnh, Thảm Lạc hảo hảo thu Linh Quế Ánh Nguyệt Kính, lại lấy ra một bình linh tuyến uống vào.

Lúc trước hấn và Thất Sát giao chiến, tiêu hao không ít, nên không vội vã rời đi, mà ẩn thân ở dưới đất, nhắm mắt điều tức.

Không biết qua bao lâu, trong lòng Thẩm Lạc phiền muộn, luôn cảm thấy ngoài thân có một cỗ lực lượng vờn quanh như ẩn như hiện, khiến hấn rất không thoải mái, đành phải tĩnh lại.

"Quái lạ, rõ ràng không có gì cả..." Hấn buông thần thức ra dò xét, nhưng không phát hiện gì.

Nhưng bởi vì bí cảnh hạn chế, phạm vi thần thức của hấn dò xét thập phần có hạn, cũng không thể cam đoan an toàn, trầm ngâm một lát, hấn thi triển Thổ Động thuật, một lần nữa trở về trên mặt đất.

Lúc này, vầng trăng trong bí cảnh cô độc treo trên cao, không thấy quần tinh, thiên khung lộ ra tịch liêu mà thâm thúy.

Hấn giang rộng tâm lung mỗi một, vận chuyển Hoàng Đình Kinh, bài trừ một thân khó chịu, đưa mắt trông về phía xa.

Chợt nghe một tiếng "Ầm ầm" vang lên, trong đêm tối xa xa bên phải, một đạo kim quang sáng tỏ phóng lên tận trời, chiếu rọi vùng trời kia giống như ban ngày.

"Trần đạo trưởng ngược lại không lừa gạt ta, trong bí cảnh này cơ duyên bảo vật thật không ít..." Thẩm Lạc nhếch miệng cười một tiếng, cũng dự định đi tham gia náo nhiệt.

Tâm niệm cùng một chỗ, hấn lập tức phi động cưỡi gió phóng về phía bên kia.

Không lâu sau, kim quang phía trước dần dần ảm đạm, cho đến khi biến mất, tiếng gió gào thét trong đêm ngược lại càng ngày càng lớn.

Cách thật xa, Thẩm Lạc đã nghe thanh âm đánh nhau kịch liệt truyền đến. Lúc này hấn đáp xuống đất, không tiếp tục chạy tới, bên kia tiếng đánh nhau thập phần hỗn loạn, vừa nghe là biết không phải một hai người đang chém giết nhau, nếu hấn tùy tiện đi qua, sẽ bị xem như người mới tới cạnh tranh, khó tránh khỏi cuốn vào hỗn chiến.

Nếu vậy, còn không bằng chờ bọn chúng đánh xong lại tới làm ngư ông đắc lợi.

Chờ hồi lâu, đến khi ánh trăng dần dần lặn về phía tây, thanh âm bên kia mới nhỏ dần.

Trong lòng Thẩm Lạc biết cơ hội đã tới, cũng không ngại không, mà lần nữa thi triển Thổ Động thuật, chạy tới bên kia.

Ngay lúc hấn tới gần khu vực giao chiến khoảng mười trượng, bỗng nhiên cảm thấy một cỗ sóng pháp lực mãnh liệt từ bên trên ép xuống, trong lòng lập tức xiết chặt, liền thay đổi phương hướng tránh ra một bên khác.

"Ầm ầm" một tiếng vang thật lớn!

Thẩm Lạc chưa kịp tránh ra, nam thạch trên đỉnh đầu đã sụp đổ, giáng

xuống hẳn.

Hắn thấy hành tung đã bại lộ, dứt khoát không ần núp nữa, hai tay đột nhiên chấn động, trực tiếp đánh lên đá rơi phía trên.

Trên mặt đất vang lên một tiếng oanh minh, đại lượng loạn thạch nổ tung tứ tán, giống như núi lửa phun trào bị tạc lên không trung, thân ảnh Thẩm Lạc từ đó nhảy lên, lơ lửng giữa trời.

Hắn quan sát phía dưới, chỉ thấy một thanh niên mặt tròn, đang cười híp mắt ngửa đầu nhìn lên hắn.

Bên cạnh gã cách đó không xa, còn đứng một thanh niên cao lớn, thân mang huyền hắc trường bào, cánh tay phải đeo da giáp tay, thành linh chính là cường giả Nhân tộc Hoàng Dịch.

"Ha ha, đi mòn giày sắt tìm chẳng thấy, gặp được lại chẳng tốn chút công phu.

Thẩm đạo hữu, rốt cuộc chúng ta đã gặp nhau." Thanh niên mặt tròn cười ha hả nói.

"A, đạo hữu đang tìm ta?" Thẩm Lạc nhíu mày lại, hỏi.

Gia hỏa kia cười khiến người ta chán ghét, chính là đệ tử trưởng lão Thủ Dương sơn Chấp Pháp đường Triệu Thông.

"Đều là người thông minh, làm gì giả bộ hồ đồ như thế.

Tiểu Mao Sơn tìm người tới đối phó ta, Thủ Dương sơn chúng ta đã sớm nhận được tin tức.

Vậy nên ta phải bỏ ra đại giới mời Hoàng Dịch đạo huynh hỗ trợ đây." Triệu Thông lắc lắc đầu, nói.

"Ta chỉ đáp ứng bảo vệ người không chết, sẽ không chủ động giúp người giết người." Hoàng Dịch không cảm xúc, lãnh đạm nói.

Ngụ ý y rất rõ ràng, chỉ cần Thẩm Lạc không ra tay với Triệu Thông, y sẽ không ra tay với Thẩm Lạc.

"Hoàng huynh, việc này không cần phải nói đi, ta tới kích hắn một chút, hắn sẽ động thủ với ta." Triệu Thông có chút oán giận nói.

"Ta vốn không quản ân oán giữa tông môn các người, lần này cũng không phải chính mình muốn tham gia võ hội, chúng ta đại đạo triều thiên, đều đi một bên, thế nào?" Thẩm Lạc hỏi.

"Ah, Thẩm đạo hữu ngược lại rất thức thời nha, biết rõ không địch lại hai người chúng ta, chính mình thối lui ngược lại là lựa chọn tốt." Triệu Thông vẫn như cũ cười hề hề khích tướng.

Thẩm Lạc thấy gã này thực sự nhâm chán, liếc qua bốn phía, chỉ thấy chiến trường đã bị rung mạnh vừa rồi đã bị phá hư, nghĩ đến hai người kia khẳng

định đã quét dọn qua, liền dự định quay người rời đi.

Thế nhưng ngay lúc hắn xoay người, một đạo kinh phong đột ngột vang lên.

Thẩm Lạc đột nhiên quay lại, nâng lên một quyền đập tới trước.

Chỉ thấy một tiểu đình huyết sắc bắn nhanh tới, đâm thẳng vào năm đấm của hắn.

"Ầm" một tiếng nổ vang.

Một đạo quyền cương từ đầu quyền Thẩm Lạc bộc phát, lập tức chấn cho huyết đình văng ra.

Triệu Thông thấy thế, có chút kinh ngạc, thật không ngờ Phá Huyết Đình của mình vậy mà không thể đâm xuyên quyền cương Thẩm Lạc, bị chấn trở về, lúc này đưa tay vẫy một cái, muốn thu hồi huyết đình.

Thẩm Lạc hừ lạnh một tiếng, đã sớm kết pháp quyết, đột nhiên vung tay lên.

"Vèo" một tiếng duệ vang, ba cây thủy tiễn óng ánh từ ống tay áo hắn bay ra, bắn thẳng tới Triệu Thông.

Triệu Thông thấy thế, chỉ hơi nhíu mày, cũng không coi ra gì, tiện tay nâng lên một chưởng, ngăn lại thủy tiễn.

Nhưng ai ngờ thủy tiễn kia nhìn như tấn mãnh, nhưng lúc sắp đụng vào bàn tay gã, lại trong nháy mắt hoá thành mềm mại, không đợi bị bàn tay đánh trúng, đã tự tản ra.

Một chưởng Triệu Thông phách không, bàn tay băng hàn một hồi, thủy dịch tản ra kia trong nháy mắt ngưng kết, băng phong một chưởng của gã. Gã đang muốn thôi động pháp lực hóa giải, bỗng nhiên liếc thấy trước người ánh trắng đột nhiên như cánh hoa tản ra, một bóng người trong nháy mắt xuất hiện ở bên cạnh gã, tay nắm một thanh Long Giác Tiêm Chùy, đâm thẳng về phía mi tâm của gã..

Chương 1073: 1073: Máu Độc

"Cứu! "

Triệu Thông chưa kịp phát ra tiếng kêu cứu, bên cạnh đã có một cánh tay đưa ngang tới, một đại thủ giống như kìm sắt, gắt gao bóp chặt chuôi Long Giác Tiêm Chùy kia, khiến cho mũi nhọn lơ lửng trước mi tâm Triệu Thông, nhưng không tiến thêm được.

Thảm Lạc cảm nhận được cỗ cự lực tràn trề kia, trong lòng rung động, cũng không nhìn được cả giận nói: "Đây cũng không phải là ta muốn giết hấn, mà là hấn muốn giết ta, hấn là ta phản kích cũng không được?" "Hấn đánh lên người một đĩnh, người trả lại hấn ba mũi thủy tiễn, cho nên vừa rồi ta không cản, nhưng bây giờ! Không được.

"Hoàng Dịch cau mày nói.

"Người thật có tử tâm nhân như vậy! " Thảm Lạc không khỏi có chút im lặng.

Nhưng lúc hấn dự định thu tay lại, băng phong trên tay Triệu Thông giải khai, đột nhiên gã nâng lên một chưởng, trong lòng bàn tay nội uẩn một đoàn huyết vân, đập thẳng tới mi tâm Thảm Lạc.

Trong lòng Thảm Lạc xiết chặt, vội vàng lui về sau, nhưng một chưởng kia với góc độ xảo trá, đuổi theo nhanh, nhất thời lại không thể tránh né.

"Hồn trưởng.

"

Đúng lúc này, một tiếng quát lớn như tiếng chuông vàng nổ vang bên tai hai người.

Cánh tay kia của Hoàng Dịch bỗng nhiên nhấc lên, đánh vào trên cánh tay Triệu Thông đang đâm tới.

Triệu Thông không khỏi kêu thảm một tiếng, bàn tay không cách nào tự kiềm chế đánh lên không, một đoàn huyết vân lúc này nổ tung trên đỉnh đầu ba người.

Huyết vân nổ tung đầy trời, lập tức hóa thành một mảnh huyết vũ vẩy xuống.

Mấy người Thảm Lạc kiềm chế lẫn nhau, ai cũng không thể lách mình tránh đi, đều bị đổ xuống đầu.

Huyết vũ rơi vào trên người, trong nháy mắt Thảm Lạc cảm thấy trên da bị thiêu đốt, thật giống như bị dầu nóng tung toé trúng.

"Nguy rồi! "

Triệu Thông kinh hô một tiếng trước, bứt lui ra, hai tay điên cuồng xoa xoa gương mặt của mình, ý đồ lau những vết máu kia.

Nhưng vết máu quái dị kia căn bản không thể lau hết, bị gã kịch liệt xoa mười mấy cái, càng nhanh thấm thấu vào trong da của gã, khiến cho toàn thân gã trướng hồng, cả người giống như một con tôm bị đun sôi.

Thảm Lạc cũng phát giác được không ổn, vô thức đưa tay chụp vào trên hai gò má, nhưng không xoa như Triệu Thông, mà lấy không thủy thuật ngưng tụ thành từng giọt nước mỏng manh, bao lại những huyết điểm kia, ý đồ gỡ chúng ra.

truyện đam mỹ

Nhưng thủy dịch căn bản không thể bao lại vết máu, cả hai vừa tiếp xúc liền bị một cỗ nhiệt lực bốc hơi, khiến cho trên mặt Thảm Lạc bốc lên cuộn cuộn hơi nước màu trắng.

Cùng lúc đó, những vết máu kia cũng thuận thế xông vào trong da Thảm Lạc.

"Thùng thùng! "

Đột nhiên, Thảm Lạc cảm thấy một cỗ nhiệt huyết xông lên đỉnh đầu, thanh âm tim đập cũng bắt đầu trở nên rõ ràng không gì sánh được.

Một cảm giác khô nóng khó nói nên lời tràn ngập toàn thân, khiến da hần cũng đỏ tươi như Triệu Thông.

"Người đã làm gì?" Hoàng Dịch giờ phút này cũng không tốt hơn chút nào, tức giận trách mắng.

"Đừng, tuyệt đối đừng vận chuyển pháp lực áp chế, máu độc sẽ chỉ càng thêm kích thích, sẽ đốt một thân tinh huyết người hầu như không còn.

" Hai mắt Triệu Thông đỏ bừng, la lớn.

Thẩm Lạc nghe vậy, đã minh bạch, đây là do tên kia tu luyện Nhiên Huyết thuật.

"Hỗn đản, mau nói, huyết độc này thanh trừ thế nào?" Thẩm Lạc phần nộ quát.

"Máu độc này là sư tôn ta luyện chế, để cho ta dùng bảo mệnh đối địch, chính ta cũng không biết cách giải trừ.

" Triệu Thông bối rối nói.

Nói xong, gã khoanh chân ngồi trên mặt đất, vận chuyển bí pháp bản môn, ý đồ đối kháng nhiên huyết độc này.

Thẩm Lạc cũng không dám chậm trễ, lập tức khoanh chân ngồi xuống, nhưng không nghe theo Triệu Thông nói là không được dùng pháp lực, mà vận chuyển công pháp vô danh thôi động khí huyết bản thân hội tụ lại chỗ cánh tay trái.

Pháp lực của hắn vừa mới vận chuyển, huyết dịch khắp người giống như sôi trào lên, bên ngoài thân lại bị huyết dịch thiêu đốt bốc lên trập trập hơi nước màu trắng, trái tim hắn kịch liệt nhảy lên không ngừng.

Thẩm Lạc kinh hãi, vội vàng cũng cố tâm thần, đành phải từ bỏ ý nghĩa bỏ tay cụt cầu sinh.

Hắn do dự mãi, bắt đầu toàn lực thôi động Hoàng Đình Kinh, quanh thân lập tức bị một tầng hào quang màu vàng kim bao phủ, hình ảnh hơi nước bốc hơi quanh thân lần nữa nổi lên.

Bất quá, lần này Thâm Lạc không dừng lại, mà vẫn như cũ thúc giục pháp lực.

Bất quá qua mấy tức, làn da trên mặt hắn bị đốt đỏ bừng một mảnh, từng cái bong máu lớn chùng hột đào nổi lên, sau đó lan từ gương mặt cho đến cổ, lại đến bả vai, rồi đến nửa thân thể.

"Phốc phốc! "

Từng tiếng vang nhẹ liên tiếp truyền đến, bong máu trên người hắn vỡ ra từng cái, đại lượng máu tươi từ chỗ thủng chảy ra bên ngoài cơ thể, không ngờ máu độc đã bị ô nhiễm thành màu tím đen, sền sệt không gì sánh được, ở trong còn tản ra một mùi hôi kỳ dị.

Vì thanh trừ máu độc ra ngoài thân thể, Thâm Lạc từ bỏ suy nghĩ di chuyển máu độc tới tay rồi đoạn tay, mà bài xuất huyết dịch hỗn tạp máu độc xuyên thấu qua làn da ra ngoài cơ thể.

Làm như vậy cũng có chỗ tốt, là giảm bớt máu độc di chuyển trong thể nội, tránh bị nhiễm nặng, cũng có thể mau chóng bài trừ máu độc, giảm bớt vận chuyển pháp lực kích thích nó.

Mà khuyết điểm cũng rất rõ ràng, diện tích tổn thương quá lớn, không chỉ huyết dịch và mạch quản bị thương, làn da và huyết nhục cũng tổn thương nghiêm trọng.

Thâm Lạc giờ phút này không dám thư giãn chút nào, vừa toàn lực tách rời máu độc, vừa thôi động Đại Khai Bác Thuật chữa trị thương thế của mình, trong đó còn bao gồm một phần gan bởi vì máu độc xâm nhiễm, bị Thâm Lạc loại bỏ ra.

Đại lượng khí huyết và tinh huyết xói mòn, cùng pháp lực hao tổn nghiêm trọng, khiến cho Thâm Lạc giờ phút này hết sức yếu ớt, trên thân không có chỗ nào không dính huyết, làn da cũng vì huyết dịch không đủ, biến thành xám trắng một mảnh, cả người thoát nhìn như già yếu mấy chục tuổi.

Hoàng Dịch cách hắn không xa, ngoài thân bao phủ một tầng kim chung do hư quang ngưng tụ thành, mọc ngược chụp y vào trong.

Bốn phía kim chung lóe lên từng vòng từng vòng phạn văn, phía trên tản ra

trận trận ba động linh lực, giống như thủy triều không ngừng cọ rửa thân thể y, khiến cho quanh thân y toát ra từng cỗ hơi trắng, hỗn tạp từng tia từng sợi hắc khí.

Tay phải y kết hoa nan chỉ nâng trước người, cánh tay trái rũ xuống để trên hai chân, tựa như Phật Đà ngồi xếp bằng, trên thân mơ hồ nhìn thấy từng sợi hắc khí thuận theo bả vai, không ngừng tụ tập lại cánh tay trái y.

Cũng không biết qua bao lâu, sắc trời dần tối, ba người vẫn không đứng dậy.

Trong đó, Thẩm Lạc nhìn thê thảm nhất, hơi nước toàn thân tựa như bốc hơi sạch sẽ, làn da trở nên lỏng lẻo nhăn nheo, tầm mắt rũ xuống, thân thể khô cằn tựa như cây khô.

Hoàng Dịch đi khác con đường hẳn, chính là dòn máu độc đến cánh tay trái, toàn bộ tay trái đã biến thành màu bầm đen, cổ tay đến cánh tay cũng là một mảnh đỏ tía, màu da khuỷu tay trở lên thì hoàn toàn trắng bệch.

Mà máu độc áp chế ở trên cánh tay còn đang lần lượt phản ngược lên, ý đồ chạy ngược lên cánh tay y.

Trán của y đỏ mề hôi đầm đìa, vì bài độc, tinh huyết thể nội hao tổn hơn phân nửa, sắc mặt trắng bệch, cả thân hình căng cứng, tựa hồ đang tụ lực, ý đồ thanh trừ triệt để tất cả máu độc.

Ngược lại là Triệu Thông, bởi vì bản thân tu hành Nhiên Huyết thuật, lý giải với huyết độc này rõ nhất, dựa vào bí pháp tông môn đã áp chế xuống, chỉ chờ rời bí cảnh trở về, là có thể tìm kiếm sư tôn hỗ trợ.

"Vù! "

Trong miệng gã phun ra một ngụm trọc khí thật dài, ở trong lại có tử khí bốc lên nhàn nhạt.

Triệu Thông lộ vẻ vui mừng, lập tức đứng lên, cất bước đi tới trước mặt Thẩm Lạc và Hoàng Dịch, ánh mắt lướt qua thân hai người, ánh mắt dần trở nên âm lãnh.

Chương 1074: 1074: Chim Sẻ Núp Sau

"Thảm đạo hữu, nhìn bộ dáng ngươi người không ra người quý không ra quý này, rất thống khổ nha? Ta miễn cưỡng phát thiện tâm, tiễn ngươi lên đường một đoạn.

"Triệu Thông khẽ quát một tiếng, nhắc chuông lên tính bỏ xuống đỉnh đầu Thảm Lạc.

"Dừng tay.

"Hoàng Dịch đột nhiên gầm lên một tiếng.

Triệu Thông nghe vậy chân chờ một chút, tay treo ở giữa không trung, không đập xuống.

"Vì sao ngăn ta?" Triệu Thông cau mày hỏi.

"Lúc trước ta ngăn hấn không ra tay với ngươi, ngươi cũng không thể lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn mà ra tay.

"Hoàng Dịch nói ra từng chữ.

"Hoàng đạo hữu, ngươi hấn là quên? Lần này ngươi che chở ta vốn là vì trả lại ân tình sư tôn của ta, cũng không phải gọi ngươi tới để cản trở ta!" Triệu Thông khẽ quát một tiếng, không vui nói.

"Vậy cũng không được.

"Hoàng Dịch chém đỉnh chặt sắt nói.

"Ngươi nói không được? Vậy ngươi ngăn cản được ta rồi hẵng nói.

"Triệu Thông nhếch miệng cười một tiếng.

Nói xong, lòng bàn tay gã sáng lên hồng quang, trùng điệp vô xuống đầu Thẩm Lạc.

Chỉ nghe "Ầm" một tiếng vang lên, toàn bộ thân thể Thẩm Lạc trùng điệp ép xuống, mặt đất dưới thân băng liệt, lập tức sụp đổ xuống một cái hố to sâu hơn một trượng.

Thân thể Thẩm Lạc rơi vào trong đó, đầu vô lực rũ xuống một bên, chỗ tai mắt mũi miệng đều có một vết máu, uốn lượn như tiểu xà chảy ra, khí tức trên người tán phát ra đã yếu ớt tới cực điểm.

"Triệu Thông!"

Bỗng nghe một tiếng quát lớn truyền đến, Hoàng Dịch đột nhiên nâng cánh tay phải lên chém xuống tay trái mình.

"Phốc! "

Một đạo huyết quang chợt hiện, cánh tay trái của Hoàng Dịch trực tiếp bị chém bay lên, bị y tung một cước đá về phía Triệu Thông.

Triệu Thông thấy cánh tay tràn đầy máu độc kia bay thẳng đến mặt mình, lập tức hoảng hốt, cũng không lo tiếp tục bỏ xuống Thẩm Lạc một trọng kích nữa, vội vàng né tránh.

Triệu Thông sau khi đứng vững, nhìn sắc mặt Hoàng Dịch trắng bệch, khí tức toàn thân bất ổn, không khỏi cảm thấy chính mình vừa rồi kinh hoảng mà bị sỉ nhục, Hoàng Dịch trước mắt còn có thể là đối thủ của mình sao? "Người thật muốn đối địch với ta?" Triệu Thông tức giận nhìn Hoàng Dịch, lạnh giọng hỏi.

"Ta nói, người không được giết hắn.

" Cánh tay Hoàng Dịch còn đang nhỏ máu, giọng nói kiên cường như bàn thạch.

Triệu Thông không nói, trong lòng tính toán, lúc trước Hoàng Dịch giết không ít người, điểm tích lũy trên thân không ít, nếu mình giết y và Thẩm Lạc, như vậy giá trị những phần tích lũy kia chẳng phải là rơi vào tay mình sao?

Hoàng Dịch nhìn thần tình trên mặt gã biến hóa rất nhỏ, cũng đã biết gã đã

động sát tâm.

"Muốn giết ta, vẫn phải xem ngươi có đủ phân lượng hay không.

"Thần sắc Hoàng Dịch không đổi, hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm Triệu Thông.

Triệu Thông nghe y nói như vậy, trong lòng không khỏi cảm thấy kiêng kị.

Nhưng rất nhanh, lòng y tràn đầy tham lam bỏ qua một tia kiêng kị cuối cùng.

"Thảm Lạc và ngươi không thân chẳng quen, các ngươi cũng bắt quá mới vừa quen mà thôi, người vì sao lại thiên vị cho hắn?" Sát tâm Triệu Thông đã nổi lên, ngoài miệng vẫn còn tiếp tục nói.

"Ta cần giải thích với ngươi sao?" Hoàng Dịch liếc nhìn gã, lãnh đạm nói.

"Ngươi! Tốt, tốt, tốt, đã vậy, ngươi đi chết chung với hắn đi.

"Triệu Thông giận tím mặt.

Lời còn chưa dứt, thân hình gã đã vội xông tới, toàn thân quán trong một tầng huyết vụ, lòng bàn tay không biết từ đâu đột nhiên hiện ra một thanh tinh đao huyết sắc dài khoảng hai thước, đâm thẳng tới tim Hoàng Dịch.

Hoàng Dịch chỉ còn một tay cụt, đôi mắt tinh đao của Triệu Thông đâm thẳng đến, liền dựng thẳng một chưởng, trong miệng thấp tụng một tiếng: "La Hán Kim Chung!"

Tựa như một tiếng chuông vang lên, bên trên tay cụt của Hoàng Dịch chảy xuống máu tươi tắn mát ra kim quang tinh khiết, chiếu vào bên ngoài thân y, khiến cho cả người tựa như vàng đỏ bê tông, trong nháy mắt hóa thành một tôn Kim Thân La Hán.

Y dựng thẳng bàn tay vỗ ra một chưởng, đánh vào trên tinh đao huyết sắc của Triệu Thông đang đâm thẳng đến.

"Két" một tiếng vang giòn, tinh đao huyết sắc ứng thanh đứt gãy.

Hai mắt Triệu Thông tròn tròn, hiện lên vẻ ngạc nhiên, nhưng động tác nâng đao đâm thẳng không cải biến chút nào.

Chỉ thấy quanh thân gã tuôn ra huyết vụ, quần quanh mặt ngoài tinh đao huyết sắc, vậy mà một lần nữa ngưng tụ thành lưỡi tinh đao, trực tiếp đâm trúng bả vai Hoàng Dịch.

"Bang.

"

Một thanh âm kim thạch giao kích vang lên, thân thể Hoàng Dịch đột nhiên chấn động, kim quang trước ngực văng khắp nơi, nganh sinh bị tinh đao huyết sắc xé mở một vết rách.

Mũi tinh đao huyết sắc đâm vào trước ngực Hoàng Dịch, trên thân đao lập tức lóe ra quang trạch yêu dã, vậy mà trực tiếp hấp thụ tinh huyết Hoàng Dịch vốn còn không nhiều.

"Hắc hắc, là bản thân ngươi muốn chết đấy, xuống âm tào địa phủ gặp Diêm vương cũng đừng oán trách ta.

" Triệu Thông dữ tợn vừa cười vừa nói.

Ngay thời khắc gã đắc ý quên hình, lại không chú ý tới sau lưng có một đạo âm ảnh đang lặng yên không một tiếng động tới gần, đồng thời càng lúc càng lớn.

Đợi đến lúc gã kịp phản ứng thì đã trễ, một mũi khoan thép màu đen đâm xuyên qua trán gã, một kích quán xuyên toàn bộ thân hình, đóng đinh gã trên mặt đất.

Chủ nhân mũi khoan thép nhẹ nhàng rơi xuống, một chân điểm trên đỉnh mũi khoan thép, chậm rãi ngồi xổm xuống.

Lông trắng trên thân gã dần dần thu liễm, hiển lộ ra diện mạo hình người, lại chính là tên Linh Hạc yêu tộc Hạ Thiên Sơn kia.

Gã cúi đầu nhìn Triệu Thông dưới thân hai mắt đang tròn tròn, mặt mũi tràn đầy hài hước nói: "Đợi ở đây cả buổi, còn sợ có người tới lấy không ba đầu các ngươi, ta lại sợ sau hoàng tước ta còn có hoàng tước khác, xem ra là không có! "

Dứt lời, Hạ Thiên Sơn có chút tiếc hận thở dài.

Triệu Thông bị mũi khoan thép đóng đinh cũng không lập tức mất mạng, cục xương ở cổ họng hơi di động, phun ra mấy chữ:

"Người muốn chết! "

Vừa dứt lời, chỗ lỗ thủng trên mi tâm gã bỗng có một đạo huyết khí lượn lờ dâng lên, thuận theo mũi khoan thép quấn quanh lên, xâm nhập hướng Hạ Thiên Sơn.

"Muốn chết, sợ dĩ không giết người, là do cảm thấy có chút hứng thú với Nhiên Huyết thuật của người, người lại không biết tốt xấu như thế, ta không ngại tiễn người lên đường trước.

" Hạ Thiên Sơn vừa cười vừa nói, tiện tay lấy ra phù lục da thú, dán lên trán của Triệu Thông.

Huyết khí trên đỉnh đầu Triệu Thông lập tức tiêu tán, một thân pháp lực cũng bị lực lượng bên trên tẩm da thú tản ra phong cấm, không cách nào điều động nửa phần.

"Còn hai tên này, ngược lại cũng không có gì đặc biệt, xử lý trước đã.

Vậy thì! Bắt đầu từ người đi.

" Hạ Thiên Sơn vừa nói, ánh mắt đảo qua Hoàng Dịch và Thẩm Lạc ở trong hố sâu.

Dứt lời, gã đứng lên, đi tới hướng Hoàng Dịch.

Lúc trước Hoàng Dịch bị thương cực nặng, giờ phút này càng không phải là đối thủ của Hạ Thiên Sơn, căn bản không có sức phản kháng.

Hạ Thiên Sơn vung tay lên, trong lòng bàn tay nổi lên một thanh mũi khoan thép màu đen, chĩa vào mi tâm Hoàng Dịch, đâm thẳng xuống.

Bỗng dị biến nảy sinh.

Trong hố lớn bên cạnh Hoàng Dịch đột nhiên chợt hiện kim quang, ngay sau đó, một đạo kiếm quang màu vàng phóng lên tận trời, cuộn theo xích diễm hùng hực, đâm thẳng đến phía Hạ Thiên Sơn.

Trong lòng Hạ Thiên Sơn xiết chặt, mũi kiếm chưa đến, đã có một cỗ khí tức vô cùng nóng rực chạm tới mặt.

Gã nhượng mày, tay kia nhắc chuông đánh tới phía trước, trong lòng bàn tay có một mặt khiên tròn màu xanh nổi lên, trên đó vẽ một con Thanh điều tung cánh, quanh thân phát ra lưu quang màu xanh, bỗng nhiên dâng trào ra một đạo gió lốc màu xanh.

Gió lốc quét ra, khó khăn lắm chống đỡ Thuần Dương kiếm phôi, Hạ Thiên Sơn cầm mũi khoan thép màu đen cũng không ngừng lại, tiếp tục nhanh chóng đâm tới mi tâm Hoàng Dịch.

.

Chương 1075: 1075: Chương Ngại Vật

Lúc Hoàng Dịch sắp bị một kích đâm xuyên đầu lâu, một đạo hồng quang đột nhiên từ dưới thân y sáng lên, một cây Thị Huyết phiên chẳng biết lúc nào đột nhiên xuất hiện, cuốn một cái quanh thân y, bao bọc vào.

Mũi khoan thép màu đen kia đâm trúng Huyết phiên, chỉ đâm lõm vào phía trong, lại chưa thể đâm xuyên nó.

Trái lại Thị Huyết phiên bị xung kích, huyết quang mặt ngoài đại tác, thân cờ bỗng nhiên mở ra, đảo ngược đánh thẳng tới Hạ Thiên Sơn.

Chỉ thấy huyết khí cuộn cuộn ngược lại, Thị Huyết phiên cũng từ trên thân Hoàng Dịch thoát ra, đảo ngược vây quanh Hạ Thiên Sơn.

Hạ Thiên Sơn thấy vậy, chau mày, trong miệng chọt quát một tiếng, một cánh tay vung lên trước người, mùi mây mũi khoan thép màu đen bắn ra phía trước, từng cây đâm vào trên Thị Huyết phiên, bức noa lui một chút.

Hạ Thiên Sơn còn chưa kịp thở phào, liền cảm giác trên đỉnh đầu tựa hồ có một mảnh ánh trắng đột nhiên vẩy xuống, bóng người Thẩm Lạc đã đột ngột bay tới, Thuần Dương kiếm phôi chẳng biết lúc nào đã bay đến trên tay hắn.

Một tay hắn nắm kiếm phôi màu vàng, một tay bấm niêm pháp quyết, trong miệng chọt quát một tiếng: "Thuần Dương Phần kiếm!"

Vừa nói xong, xích diễm trên Thuần Dương kiếm phôi đại tác, từng đạo kiếm ảnh hỏa diễm hiển hiện bốn phía, như trận bão liên tiếp bắn tới Hạ Thiên Sơn phía dưới.

Bên trong Thị Huyết phiên, phạm vi hoạt động của Hạ Thiên Sơn bị hạn chế, đành phải giơ lên khiên tròn màu xanh ngăn trên đỉnh đầu, ngành kháng uy lực mũi kiếm.

"Ầm ầm."

Thanh âm nổ đùng không ngừng nổ vang trong màn đêm, bắn tung tóe lên tinh hỏa màu đỏ khắp nơi.

Mà gió lốc trên khiên tròn màu xanh không ngừng bị đánh tan, mặt ngoài sáng lên thanh quang cũng càng ngày càng ảm đạm.

Lúc Thẩm Lạc mưa to gió lớn trùng kích vào, Hạ Thiên Sơn thấy là sẽ

chống đỡ không nổi, trong hai mắt của gã lại sáng lên thanh quang cổ quái, phía sau có hai đạo hào quang màu trắng ngưng tụ thành ảnh dục cũng dần dần hiển hiện, khí tức trên người vậy mà không giảm ngược lại tăng lên.

"Đừng quá đắc ý quên mình!"

Hạ Thiên Sơn quát lên giận dữ, hai cánh phía sau đột nhiên mở ra, toàn thân có một cỗ khí tức hùng hồn đột nhiên bộc phát ra, bay thẳng nhập vào trong khiên tròn màu xanh trên tay gã.

Bên trên thân thuần lập tức vang lên một tiếng hạc kêu rõ to, một đầu cự điều thanh quang vỡ cánh bay ra, mở như thương mâu đâm thẳng lên trên.

Từng đạo xích diễm hỏa kiếm đánh vào trên thân cự điều thanh quang, đánh cho Thanh Điều thủng trăm ngàn lỗ, lại không thể ngăn cản thế xông lên trên của nó.

Mỏ chim cùng mũi nhọn của Thuần Dương kiếm phiêu chạm vào nhau, phát ra một tiếng nổ vang rung trời.

Thân thể Thanh Điều bỗng nhiên nổ tung, phong bạo cường đại vô cùng phóng lên tận trời, đánh Thâm Lạc bay xa mấy trăm trượng, một đầu tóc rối bời cuồng vũ trong gió, trên thân thể khô quắt vẩy ra máu tươi, nhìn thể thảm vô cùng.

Hắn vừa mới khó khăn đuổi hết Huyết độc trên thân, pháp lực và tinh huyết hao tổn thập phần nghiêm trọng, mới vì cứu người, cũng không để ý安危 cường ép vận chuyển pháp lực, giờ phút này cũng khó chèo chống tiếp, ngã xuống đất không dậy nổi.

Hạ Thiên Sơn giờ phút này cũng không chịu nổi, toàn thân bị ngọn lửa cùng kiếm khí cắt chém ra không ít vết thương, tay mang theo tâm thuần màu xanh với linh khí bị tổn hao nhiều, từ trong vòng vây Thị Huyết phiến thoát ra, sắc mặt âm trầm như nước.

Gã không ngờ đến, Thâm Lạc rõ ràng đã bị máu độc ăn mòn thành bộ dáng như vậy, lại còn có thể bắn ra lực lượng cường đại như thế, mình mặc dù thụ thương không nặng, nhưng cuối cùng cũng hao tổn không ít.

"Thật đáng chết."

Gã giận mắng một tiếng, nhấc tay áo hất lên, một mũi khoan thép màu đen muôn đánh tới Thâm Lạc.

"Đạo hữu, khoan động thủ đã." Bỗng một tiếng hét to kéo theo một đạo độn quang nhanh chóng từ đằng xa truyền đến.

Sắc mặt Hạ Thiên Sơn trong nháy mắt biến thành màu gan heo, vốn cho là chim sẻ núp đằng sau đi săn, kết quả chỉ vì trì hoãn, vậy mà lại có người tham gia vào rồi.

Đợi đến lúc người kia bay đến gần, thấy rõ dung mạo y, ánh mắt của gã đã không thể dùng chữ phiến muộn để hình dung.

"Phủ Đông Lai..." Gã cắn răng phun ra mấy chữ, cảm thấy thật sự đúng là

oan gia ngõ hẹp.

Mới vừa vào bí cảnh gã đã từng mời Thảm Lạc liên thủ đối phó Phủ Đông Lai, bất quá Thảm Lạc không đáp ứng, mà trước mắt sắp thành công giết chết Thảm Lạc, lại bị Phủ Đông Lai quát bảo ngưng lại.

"Nguyên lai là Hạ đạo hữu, đã không hợp nhau, không bằng mời đạo hữu cứ thê mà đi?" Phủ Đông Lai vừa cười vừa nói.

"Phủ đạo hữu, ta ở chỗ này đánh đến sinh tử, thật vất vả mới thu hoạch được, ngươi cứ như vậy đi tới, một câu nói, muốn ta giao đầu mấy người kia cho ngươi, chỉ sợ không ổn đâu?" Hạ Thiên Sơn cười lạnh nói.

"Tựa như có chút không ổn...! Vậy đi, ta ở đây chờ chút, đợi Hạ đạo hữu kết liễu tính mạng của bọn hắn, ta sẽ cùng đạo hữu tranh tài một phen, đến lúc đó cũng không tính là có ác ý tranh đoạt chứ?" Phủ Đông Lai hơi trầm ngâm, gật đầu đồng ý nói.

Dứt lời, y thật tìm một mảnh đất mọc ra tảng đá ngồi xuống, hai tay ôm ngực, ánh mắt nhìn thẳng về phía Hạ Thiên Sơn, khí tức trên người cũng không che giấu nữa, không giữ lại chút nào phóng xuất ra, rõ ràng là Đại Thừa hậu kỳ, so với Hoàng Dịch còn hùng hậu hơn không ít.

Thêm nữa sát khí bên trong không che giấu tản mạn ra khắp nơi, khiến cho Phủ Đông Lai phát tán ra uy áp càng thêm cường đại.

"Ngươi..." Hạ Thiên Sơn thấy thế, thần sắc cứng đờ.

Gã và Thảm Lạc giao chiến vốn tiêu hao rất nhiều, giờ phút này nếu cùng Phủ Đông Lai chém giết, không khác tự tìm đường chết.

"Phủ Đông Lai, trước mắt ta đích xác không phải là đối thủ của ngươi, nhưng nếu liều chết chiến một trận, ngươi cũng sẽ không chiếm được lợi ích, không bằng chúng ta đều thối lui một bước?" Hạ Thiên Sơn do dự nói.

"Thối lui một bước ra sao?" Phủ Đông Lai hỏi.

"Trong ba người này, điểm tích lũy trên người Hoàng Dịch tất nhiên là nhiều nhất, đầu của hắn thuộc về ta.

Còn hai người kia, ngươi cứ chọn một người giết là được, pháp bảo đồ vật trên người hắn cũng đều thuộc về ngươi, thế nào?" Hạ Thiên Sơn nói.

"Biện pháp đúng là rất hay, bất quá Hạ đạo hữu chắc là nghĩ sai rồi, ta không phải tới giết ngươi, mà là tới cứu ngươi đấy." Phủ Đông Lai cười cười, một lần nữa đứng lên nói.

"Ngươi đang ở đây đùa giỡn ta?" Thần sắc Hạ Thiên Sơn trầm xuống, cả giận nói.

Gã thấy Phủ Đông Lai có thể nói ra lời này, chính y là đồ đàn, hoặc là xem Hạ Thiên Sơn gã là đồ đàn.

"Lần thứ ba..." Phủ Đông Lai bất đắc dĩ cười một tiếng, thở dài.

"Cái gì lần thứ ba?" Hạ Thiên Sơn trầm giọng hỏi.

"Ai, trên đường đụng phải mấy lần phân sinh tử chém giết, ta thậm chí muốn khuyên can, mỗi lần đều bị xem như đồ đàn, cảm thấy ta đang cố ý đùa bỡn bọn hắn.

Hiện tại, ngươi cũng giống như bọn chúng." Phủ Đông Lai đau đầu, cười khổ nói.

"Trước đó, mọi người đều ký giấy sinh tử, cần ngươi ở đây giả làm người tốt à, dù muốn mua danh chuộc tiếng, ngươi cũng tìm nhầm chỗ rồi." Hạ Thiên Sơn cười lạnh một tiếng.

"Ngươi không tin cũng được, có thể động thủ thử giết bọn hắn, ta chống đỡ được là bản lĩnh của ta, không ngăn được đó chính là kiếp số của bọn họ, về phần đạo hữu ngươi...! Vậy coi như quyền cước không có mắt rồi, việc quan hệ nhân mạng, ta sẽ không lưu thủ đâu." Phủ Đông Lai giang tay ra, thẳng thắn nói.

Hạ Thiên Sơn đứng tại chỗ sững sốt một hồi lâu, thấy thần sắc Phủ Đông Lai căn bản không giống giả tạo, rất có khí thế không nói một lời sẽ ra tay đánh nhau, sắc mặt gã càng thêm âm trầm..

Chương 1076: 1076: Tính Số

"Mà thôi...!Mặc kệ người nói thật hay giả, lần này thiệt thòi ta ăn hết, chúng ta núi cao sông dài, có duyên gặp lại." Con người Hạ Thiên Sơn đảo một vòng, ném tiếp một câu rồi hai tay chấn động, bỗng nhiên hóa vũ bay lên bầu trời đêm.

Phủ Đông Lai đưa mắt nhìn y rời đi, thần sắc đột nhiên biến đổi, chỉ thấy ô quang trên cao thoáng hiện, gần trăm mũi khoan thép màu đen từ trời rơi xuống, vô cùng nhanh chóng bắn về phía ba người Thẩm Lạc.

Chỉ nghe một tiếng quát lớn vang lên, hai tay Phủ Đông Lai chấn động, dùng một thức mãnh hổ xuất động đánh lên hư không phía trên.

Quanh thân y lập tức hư quang mãnh liệt, hư ảnh một đầu mãnh hổ sặc sỡ lớn chừng trăm trượng bay lên, trực tiếp đung văng tất cả mũi khoan thép màu đen, phát ra một tiếng gầm thét rung trời.

"Hạ đạo hữu, còn tiếp tục thử không?" Phủ Đông Lai ngửa đầu nhìn lên.

Trên bầu trời truyền đến một tiếng hừ lạnh, thân ảnh Hạ Thiên Sơn lúc này mới triệt để bay xa đi.

Phủ Đông Lai với một thân khí thể chậm rãi thu hồi, liếc mắt nhìn hai phía, lúc này mới bước nhanh đến bên cạnh Thẩm Lạc, đỡ hắn lên.

"Thẩm đạo hữu, không sao chứ?"

"Không sao...!Khục khục..." Thẩm Lạc ho nhẹ vài tiếng, máu tươi theo khóe miệng chảy ra.

Được Phủ Đông Lai nâng đỡ, Thẩm Lạc mới chậm rãi ngồi dậy, đưa tay lau vết máu trên khóe miệng, có chút râu rĩ nói: "Thật không ngờ lại được Phủ huynh cứu một mạng."

"Không tính, ta cũng vừa đúng lúc đi ngang qua, bất quá Thẩm huynh người sao lại thành bộ dáng này?" Phủ Đông Lai lắc đầu hỏi.

Thẩm Lạc liếc qua Triệu Thông sống không bằng chết bên kia, cười khổ kể sơ chuyện lúc trước.

Phủ Đông Lai nghe xong nhíu mày, không khỏi ném qua gã vẻ xem thường. Thẩm Lạc nói xong, lại quay đầu nhìn về phía Hoàng Dịch, mở miệng dò hỏi: "Hoàng huynh, thương thế của người thế nào?"

"Thương thế không sao, chỉ là tinh huyết bị hao hụt thật lợi hại, pháp lực

cũng có chút khô cạn, với tình trạng này, trong thời gian ngắn chỉ sợ rất khó phục hồi như cũ." Hoàng Dịch chậm rãi mở hai mắt ra, trả lời.

"Làm phiền Phủ huynh, đem chút nước linh tuyền này qua cho Hoàng huynh." Thầm Lạc nghe xong, cổ tay chuyển động, lấy ra mấy bình nước linh tuyền.

Phủ Đông Lai không chần chừ, lúc này đưa qua cho Hoàng Dịch.

"Hai vị cứ yên tâm ngồi xuống khôi phục, ta tạm thời hộ pháp cho các người một chút." Phủ Đông Lai mở miệng nói.

"Đa tạ." Thầm Lạc ôm quyền nói.

Đứt lời, hần lấy ra hai quả đan dược, trực tiếp dùng nước linh tuyền uống vào bụng, sau một lúc luyện hóa, tiếp tục thúc giục Đại Khai Bác thuật, chữa trị thương thế bản thân.

...

Một đêm không có chuyện gì xảy ra, ánh mặt trời dần sáng.

Thầm Lạc ngênh đón ánh sáng mặt trời, toàn thân đắm chìm trong kim sắc quang mang, sắc mặt vẫn như trước có chút trắng bệch, chỉ là đã không còn bộ dáng khô quắt như trước.

Phủ Đông Lai yên lặng hộ pháp bên cạnh nhìn thấy, cũng không khỏi cảm thấy năng lực khôi phục như thế thật có chút đáng sợ.

Trái lại Hoàng Dịch bên kia, tuy tốt hơn trước nhiều, nhưng so với trình độ khôi phục của Thầm Lạc thì kém xa.

Hai mắt Thầm Lạc chậm rãi mở ra, đứng lên, ôm quyền thi lễ với Phủ Đông Lai.

"Phủ huynh, đại ân không lời nào cảm tạ hết được, ngày sau nếu có chỗ cần hỗ trợ, Thầm mỗ nhất định nghĩa bất dung từ." Thầm Lạc ngưng trọng nói.

"Thầm huynh không cần như thế, thực không dám giấu giếm, trước khi tiến vào bí cảnh, Lục đạo hữu từng nhờ cậy ta, muốn cùng người giúp đỡ lẫn nhau, thấy người gặp nạn nhất định phải ra tay thi cứu." Phủ Đông Lai vội vàng khoát tay, cười nói.

Thầm Lạc nghe xong, trong lòng ấm áp, thế mới biết Phủ Đông Lai xuất thủ cứu người, cũng không hoàn toàn là do gã tốt tính.

"Thì ra là thế, bất kể là Lục đạo hữu nhờ vả, vẫn là ân cứu mạng của Phủ huynh, Thầm mỗ vẫn sẽ ghi khắc ngũ tạng." Thầm Lạc cười nói.

Đứt lời, hần chậm rãi đi tới bên cạnh Hoàng Dịch, nói: "Hoàng huynh, thế nào rồi?"

"Tính mạng không lo, bất quá lần này muốn tranh đoạt hạng nhất, sợ là không dám đùa bốn nữa rồi." Hoàng Dịch giơ lên cánh tay bị đứt, huyết nhục như trước vẫn không thể chữa trị xong, lắc đầu nói.

"Vị trí số một đối với Hoàng huynh rất trọng yếu sao?" Thầm Lạc hỏi.

"Không phải với ta, mà là với Nhân tộc chúng ta, liên quan đến quyền chủ đạo mây tộc kết giao về sau, ta vốn được sư môn nhắc nhở cần cố gắng làm

chuyện này, không ngờ vì trả nhân tình một người tu hành trước kia, lại rơi vào bộ dạng này." Hoàng Dịch nhìn thoáng qua Triệu Thông nửa chết nửa sống xa xa, trong mắt nhiều thêm vài phần phẫn hận.

Thẩm Lạc liếc qua Triệu Thông, quay đầu lại nhìn về phía Hoàng Dịch, có chút chần chờ truyền âm hỏi: "Kỳ thật từ tối hôm qua đến giờ ta vẫn rất khó hiểu, Hoàng huynh vì sao phải giúp ta?"

"Người không biết?" Hoàng Dịch nghe vậy, truyền âm kinh ngạc hỏi.

"Ta và Hoàng huynh bèo nước gặp nhau, lúc trước cũng chưa từng gặp, thật sự không biết." Thẩm Lạc truyền âm trả lời.

"Thẩm đạo hữu, có phải người tu luyện qua bí điển Phương Thốn sơn chúng ta « Hoàng Đình Kinh » không?" Hoàng Dịch thấy thế, đành phải nói.

"Không sai.

Hoàng huynh là vì chuyện này?" Thẩm Lạc chột hỏi.

"Thẩm đạo hữu cũng không phải là đệ tử Phương Thốn sơn chúng ta, làm sao đạt được công pháp Hoàng Đình Kinh vậy?" Hoàng Dịch hỏi.

"Cái này..." Thẩm Lạc lộ vẻ khó xử, không biết giải thích thế nào.

"Thẩm đạo hữu không nói, ta cũng đoán được, đích thị là lúc sư tổ đi ra ngoài du lịch, đã truyền cho đạo hữu.

Đạo hữu có thể được lão tổ nhìn trúng, mặc dù chưa từng vào cửa, người cũng là nửa đồng môn rồi.

Đồng môn gặp nạn, làm sao có thể không giúp?" Hoàng Dịch cười nói.

Thẩm Lạc nghe vậy, thoáng có chút lúng túng, hấn chẳng thể nghĩ tới Hoàng Dịch vậy mà tự mình tưởng tượng một màn chuyện xưa như thế, nên cũng không phản bác, liền giả bộ con lừa dưới sườn núi lộ ra một bộ thần sắc kinh ngạc vì bị đoán đúng tâm sự.

"Tính khí sư tổ chúng ta hiểu rõ, không tiện nói thì cũng không sao."

Hoàng Dịch nhìn thấy, càng thêm chắc chắn suy đoán của mình, còn gật đầu nhẹ với Thẩm Lạc.

"Hấn...!Người định xử trí thế nào?" Hoàng Dịch thay đổi đề tài, trực tiếp mở miệng hỏi.

"Hoàng huynh còn có ý định che chở hấn ư, nếu vậy, cũng không phải là không thể tha hấn một lần." Thẩm Lạc biết rõ y là đang nói Triệu Thông, lập tức trầm ngâm nói.

"Thẩm đạo hữu đã hiểu lầm, lúc trước trên đường hấn nhiều lần sinh sự gây phiền toái, ta đã giúp hấn nhiều lần, nhân tình lớn hơn nữa cũng đã sớm trả

sạch.

Huống hồ hôm nay bản thân ta bị trọng thương, dù muốn bảo vệ hấn, cũng làm không được, không phải sao?" Hoàng Dịch nhíu mày, nói.

"Đúng vậy, ta nên hảo hảo tính toán khoản sổ sách này rồi." Thẩm Lạc gật đầu cười.

Triệu Thông như một con bù nhìn bị đóng đinh ngay tại chỗ, phát giác được ánh mắt của Thẩm Lạc, đồng tử không khỏi rung động.

Đêm qua gã đã nghĩ hết các biện pháp, nhưng thủy chung vô pháp bỏ chạy, trước mắt cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn Thẩm Lạc từng bước một đi tới gần, nhìn gã cười lộ ra hàm răng trắng hếu.

Thẩm Lạc không lấy ra phù lục da thú trên đầu gã, mà cầm chặt cái khoan thép màu đen quán xuyên thân thể gã, rút ra từng chút một, "Loảng xoảng" một tiếng, ném qua một bên.

Thân thể Triệu Thông mềm nhũn, tê liệt ngã xuống đất, thân hình không thể nhúc nhích.

"Thẩm...!Thẩm đạo hữu, chúng ta thương lượng một chút, tha ta một mạng, thế nào? Chỉ cần người chịu thả ta một con đường sống, ta cam đoan nhất định cảm tạ hậu lễ." Gã nhìn thấy Thẩm Lạc chậm rãi gọi ra Thuận Dương kiếm phôi, vội vàng nói.

"A, ta rất muốn biết là hậu lễ gì, đáng để bỏ qua tính mạng của người hay không?" Thẩm Lạc cố ý cầm kiếm phôi trong tay chơi, cười hỏi..

Chương 1077: 1077: Xin Nhờ

"Đại Thừa kỳ tu luyện cần đan dược hoặc là pháp bảo khu dưng, Thảm đạo hữu chỉ cần mở miệng, ta là đệ tử nhất mạch Thủ Dương sơn Cháp Pháp đường nhất định muốn gì cứ lấy." Triệu Thông thấy còn có chỗ thương lượng, lập tức mừng lớn nói.

"Đại Thừa kỳ...!Xem ra trong lòng Triệu đạo hữu, mệnh của mình cũng không đáng tiền nha." Thảm Lạc nhếch miệng cười nói.

"Không không không, là ta nói sai, là đan dược và đồ vật có thể phụ trợ phá vỡ bình cảnh tiểu cảnh giới trong Đại Thừa kỳ, Thảm đạo hữu chỉ cần mở miệng, chúng ta nhất định dâng lên." Triệu Thông tranh thủ thời gian cải chính.

Thảm Lạc nghe vậy, trên mặt hiện lên một tia trầm ngâm.

"Thảm đạo hữu, ngươi cũng biết đột phá tiểu cảnh giới trong Đại Thừa kỳ khó thế nào? Bình Tuyệt Phách Linh Tê Đan của sư tôn ta vốn chuẩn bị cho ta phá bình cảnh Đại Thừa trung kỳ lên hậu kỳ, lần này trở về sư môn ta có thể cầm tới, đến lúc đó một viên không lưu, toàn bộ giao cho Thảm huynh, thế nào?" Triệu Thông thấy hăn giống như đang suy nghĩ, vội vàng nói bổ sung.

"Ta cũng không muốn nói nhảm thêm, giao Nhiên Huyết công pháp ngươi tu luyện cho ta, ta thả ngươi một con đường sống." Thảm Lạc căn bản không có hứng thú với Tuyệt Phách Linh Tê Đan không biết thực hư kia, trực tiếp truyền âm nói.

Nghe lời ấy, thần sắc Triệu Thông cứng ngắc, lập tức cưỡng chế lửa giận nói:

"Thảm huynh, cái này đúng là gây khó cho ta, Nhiên Huyết công pháp chính là bí điển Thủ Dương sơn chúng ta, ta giao cho ngươi, chẳng khác gì phản bội sư môn, cho dù ngươi có thể thả ta ra ngoài, ta cũng sẽ bị sư tôn xem như phản đồ thanh lý môn hộ.

Mà Thảm huynh cũng giống vậy sẽ bị sư môn truy cứu, không chết không thôi.

Thẩm huynh, ngươi hà tất phải như vậy?"

"Ngươi không giao công pháp, trước mắt hãn phải chết, giao ra xong, có lẽ còn có một chút hi vọng sống."

Còn sau khi rời bí cảnh, ngươi sống hay chết không liên quan đến ta, mà ta có bị truy cứu hay không, cũng không liên quan đến ngươi." Thẩm Lạc truyền âm nói.

"Thẩm đạo hữu, ngươi không nên ép người quá đáng, giết ta, đối với ngươi cũng không có chỗ tốt."

Ngươi bắt quá là một nhánh Tiểu Mao Sơn nhất mạch, ngươi cho rằng bọn hãn sẽ bảo kê ngươi? Thực không dám giấu giếm, ta không chỉ là quan môn đệ tử Thủ Dương sơn Chấp Pháp đường Đại trưởng lão, mà là hậu duệ huyết mạch của lão.

Cho dù bề ngoài cản trở bởi quy tắc võ hội, không thể truy cứu ngươi, nhưng có câu nói này rất hay, chỉ có ngàn ngày làm trộm, không thể ngàn ngày phòng trộm, ngươi tưởng có thể thoát khỏi Thủ Dương sơn chúng ta?" Triệu Thông cắn răng nói.

"Ngươi còn sống, mới là hậu duệ huyết mạch của hãn, ngươi chết...! Cũng chỉ là phế vật mà thôi."

Ngươi thật sự cho rằng người sau lưng ngươi sẽ vì một người chết, không tiếc phá hư quy tắc sao? Ngươi thật sự cho rằng phân lượng của ngươi, đáng giá bọn hãn hao phí trăm năm truy cứu ta? Vậy ngươi cũng không tránh khỏi quá coi trọng mình rồi? Bị đưa vào bí cảnh này liệu mình tranh đoạt, ngươi còn không ý thức được chính mình là nhân vật gì sao?" Thẩm Lạc đầy mắt giễu cợt, trả lời.

Triệu Thông nghe vậy, không khỏi cứng ngay tại chỗ, trên trán lập tức đổ mồ hôi lạnh.

Trách không được người trong Thủ Dương sơn có tu vi cao hơn gã, tư chất tốt hơn không chỉ một, vì sao biết rõ bị Tiểu Mao Sơn nhằm vào, vẫn hết lần này tới lần khác đề gã vào đây.

Trên mặt gã lộ ra một vòng cười khổ, cho dù biết thì đã sao, lúc bắt đầu tu luyện công pháp Thiên Huyết đã bị hạ cấm chế, một khi định tiết lộ cho ngoại nhân, huyết dịch của gã sẽ tự đốt, khiến gã hôi phi yện diệt.

"Thẩm đạo hữu, trừ điều này, cái gì khác ta cũng có thể đáp ứng ngươi."

Sắc mặt Triệu Thông ngưng trọng nói.

"Vừa đúng dịp, trên người ngươi ta có thể nhìn trúng, cũng chỉ có thứ này." Thẩm Lạc cười nói.

Hãn vừa dứt lời, lông mày bỗng nhiên vẩy một cái, liền nhìn thấy trong mắt

Triệu Thông lóe lên vẻ kiên quyết, đột nhiên "Két" một tiếng, giống như cấn nát thứ gì.

Tiếp theo một cái chớp mắt, trong miệng của gã thờ nhẹ, một đạo hỏa tức nóng rực từ khố miệng phun ra, nương theo là một cỗ khói đen.

Trong lòng Thẩm Lạc xiết chặt, không dám khinh thường, lập tức huy kiếm chém xuống, Thuần Dương Kiếm Phôi loé lên quang mang, mũi kiếm chém về phía cổ Triệu Thông.

Toàn thân Triệu Thông đỏ bừng một mảnh, huyết nhục trên thân tựa như bốc cháy lên, khiến làn da bên ngoài bị bỏng ra từng vết nứt như nham tương rạn nứt, tản ra quang mang màu đỏ tươi quý dị.

Cặp mắt của gã, cũng đã bị hai đám lửa thay thế, diễm phong cơ hồ phun ra từ hốc mắt.

Phù lục da thú bao trùm ở trên đỉnh đầu gã cũng sáng lên theo, từ bên trên lan tràn ra một tầng quang mang xanh đậm, thuận theo lỗ thủng trên đỉnh đầu Triệu Thông chui vào, tựa hồ đang muốn trấn áp hỏa thể đang cháy trong thể nội gã.

"Rống..."

Triệu Thông phát ra một tiếng tru như dã thú, dựng thẳng lên một tay chặn bên cổ, ngăn trở mũi kiếm Thẩm Lạc.

Thê nội gã có một cỗ lực lượng cường đại trong giây lát bộc phát, trực tiếp đốt tấm phù lục da thú kia thành tro tàn, lỗ thủng trên đỉnh đầu vậy mà có cuộn cuộn khói đen xông ra.

Thẩm Lạc kéo ra chút khoảng cách với gã, Hoàng Dịch và Phủ Đông Lai cũng bị màn bất thành linh kia làm cả kinh, đi đến bên cạnh Thẩm Lạc.

"Thẩm Lạc, là ngươi bức ta, vậy cùng chết đi." Triệu Thông gào thét một tiếng, trong giọng nói tựa hồ tràn đầy không cam lòng và oán hận.

Nói xong, gã một bước phóng ra, hai tay hợp cùng nhau, lòng bàn tay trào ra xích diễm, ngưng tụ thành một thanh hỏa kiếm, chém xuống đầu ba người Thẩm Lạc.

Thẩm Lạc thấy thế, tay vung lên, Thị Huyết Phiên "Soạt" một tiếng mở ra, như một tấm chắn thật lớn ngăn ở phía trên.

Xích diễm hỏa kiếm đỏ tươi như máu, lại nóng rực không gì sánh được, rơi vào trên huyết phiên, dù chưa thể đánh xuyên huyết phiên, nhưng cũng đốt lá cờ thành một mảnh đỏ bừng, sóng nhiệt cuộn cuộn xuyên thấu qua huyết phiên không ngừng truyền xuống.

Mấy người Thẩm Lạc cảm thấy huyết dịch khắp người tựa hồ bị dẫn dắt, phảng phất như bị thiêu đốt.

Phủ Đông Lai thấy thế, đang muốn xuất thủ, lại bị Thẩm Lạc ngăn lại.

"Không cần nóng vội, lúc trước hấn bị thương cũng không nhẹ, giờ phút

này còn làm vậy, bất quá là trước khi chết cắn càn một lần, cắn bản chèo chống không được bao lâu." Giọng điệu Thẩm Lạc nhẹ nhõm nói.

Quả nhiên, Thẩm Lạc nói xong, lửa thiêu phía trên rõ ràng yếu hơn rất nhiều.

Ngay sau đó, bỗng nghe một tiếng tru thê thảm truyền đến, hỏa diễm phía trên triệt để tiêu tán.

Thẩm Lạc triệt hồi Thị Huyết Phiên, mấy người lúc này mới thấy rõ, hỏa diễm toàn thân Triệu Thông đã thu lại, làn da quanh thân đã bị hoàn toàn bị đốt xuyên, khắp thân bốc lên khói đen, khiến cho trong không khí bốn phía tràn ngập mùi khét lẹt.

Mấy người quan sát tỉ mỉ, chỉ thấy trên xác chết cháy của Triệu Thông có từng sợi hơi khói tím đen bốc lên, độc tính trong huyết dịch kia đến lúc này mới dần dần bốc hơi sạch sẽ.

"Thẩm Lạc giết chết Triệu Thông, tích lũy năm điểm."

Chẳng biết tại sao, Triệu Thông mặc dù chết bởi tự thiêu, hai điểm tích lũy trên thân gã lại tính gộp lên đầu Thẩm Lạc.

Hắn đi ra phía trước kiểm tra một hồi, phát hiện nhẫn trữ vật trên người Triệu Thông cũng đã bị lửa cháy bùng bùng đốt thành tro tàn, đồ vật giấu trong đó tự nhiên cũng không thể lấy ra.

Thì xú xung quanh thực sự khó ngửi, ba người Thẩm Lạc mặc dù không vội đi đường, vẫn cách xa nơi đây, đổi một chỗ nghỉ ngơi khác.

"Thẩm đạo hữu, trước mắt thương thế của ta tạm thời sợ khó mà phục hồi như cũ, có chuyện này cần nhờ ngươi." Hoàng Dịch khép hờ hai mắt, nhìn như đang khoanh chân ngồi tĩnh tọa, kì thực đang thẩm truyền âm cho Thẩm Lạc..